J.K. ROWLING

Harry Potter

và HÒN ĐÁ PHỦ THỦY

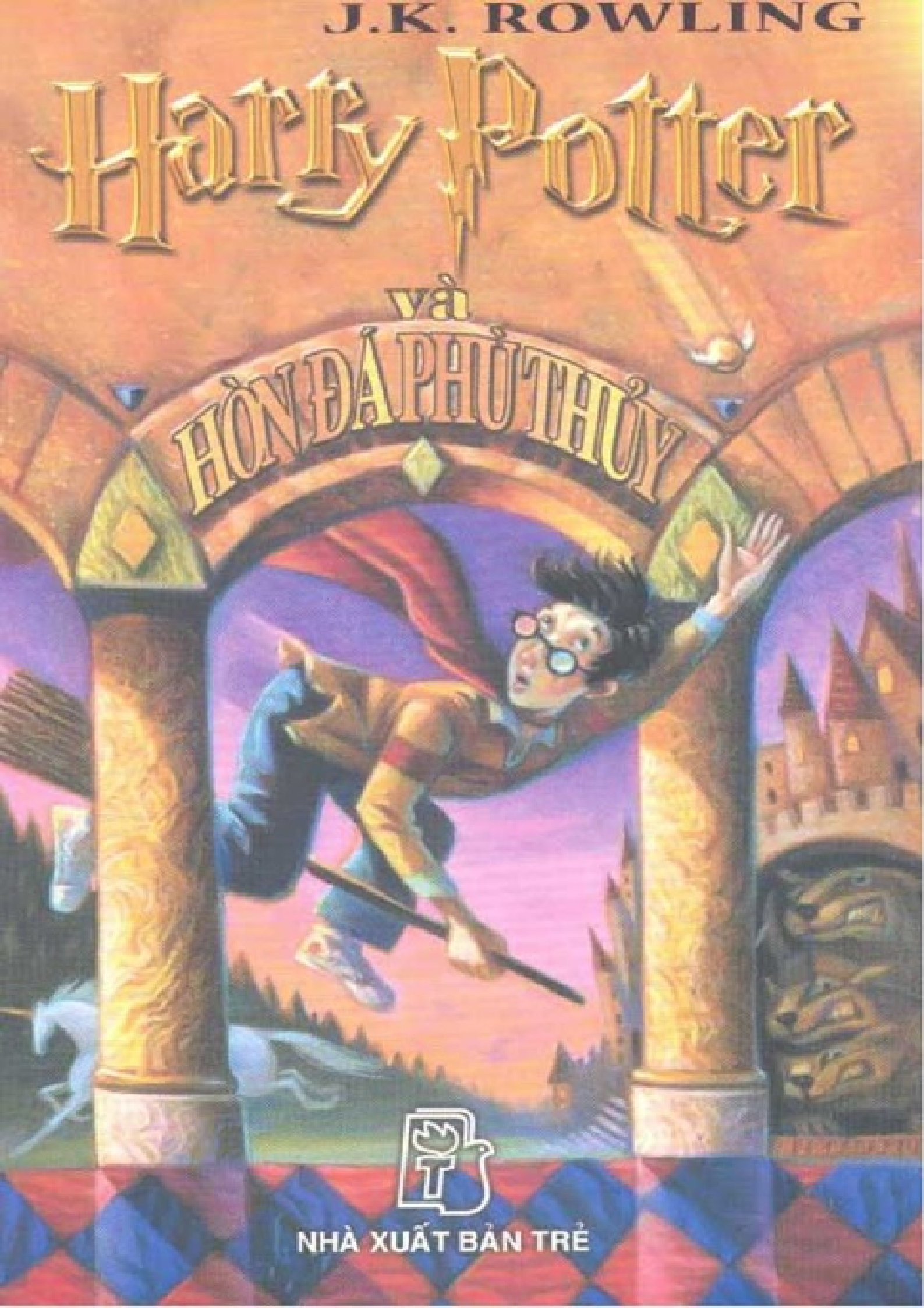

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

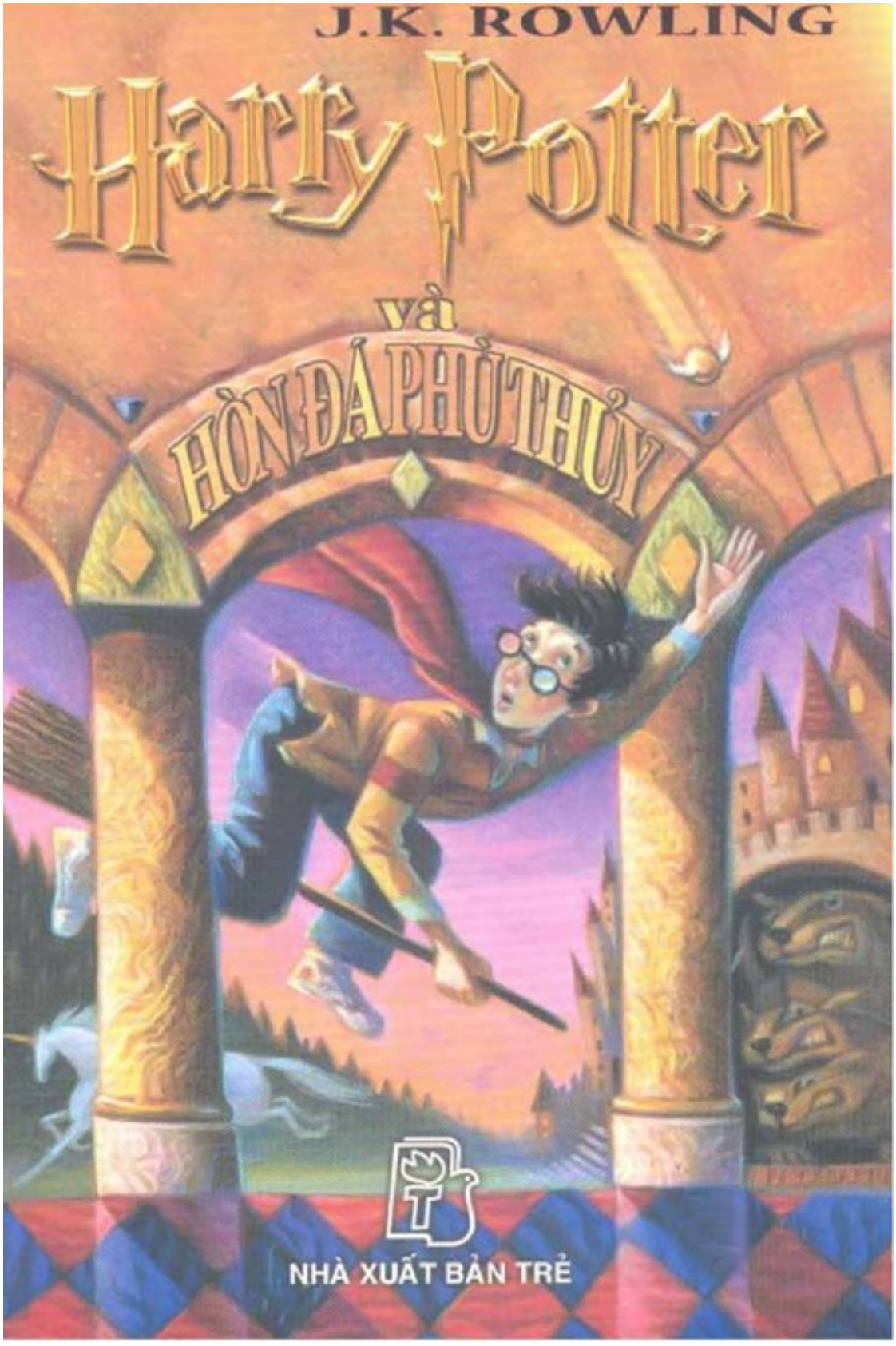
J.K. ROWLING
Harry Potter
và
HÒN ĐÁ PHÙ THỦY
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

J.K. ROWLING

LÝ LAN *dịch*

Harry Potter

và

Hòn Đá Phù Thủy

Tái bản lần thứ 11
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ 2004

LỜI DỊCH GIẢ

"Harry Potter sẽ nổi tiếng - như một huyền thoại. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu sau này người ta gọi ngày hôm nay là ngày Harry Potter: sẽ có sách viết về Harry. Mọi đứa trẻ trong thế giới chúng ta rồi sẽ biết đến tên nó!"

Lời tiên đoán của bà giáo sư phù thủy McGonagall về số phận đứa bé mồ côi khi mới một tuổi ấy, nay đã hoàn toàn trở thành sự thật: Hàng triệu trẻ em trên thế giới đọc Harry Potter, lập nhóm bạn Harry Potter, mở trang web Harry Potter. Bao năm nay Harry Potter đã thực sự cùng sống, cùng học, cùng chơi, cùng chia sẻ kinh nghiệm và cùng lớn lên với hàng triệu trẻ em thế giới.

Câu chuyện bắt đầu bằng những biến cố kỳ lạ khi Harry vừa đúng mười một tuổi, được gọi vào nhập học trường chuyên đào tạo phù thủy và pháp sư. Năng lực siêu phàm của Harry bộc phát, lại được học hỏi thêm nhiều pháp thuật cao siêu ở nhà trường Hogwarts, Harry trải qua những cuộc thử thách và phiêu lưu kỳ lạ, phát triển dần tài năng và tính cách, vượt qua những sai lầm và khuyết điểm, đạt được những thành tích vang dội cho đội và trường của mình.

Nhưng lão phù thủy Voldemort, kẻ đã giết cha mẹ Harry Potter và toan giết cả cậu bé, lại tái xuất hiện. Những thế lực hắc ám dựa hơi lão lại trỗi lên đe dọa thế giới lương thiện, hồn nhiên. Harry Potter trở thành người anh hùng nhỏ tuổi dũng cảm và tài giỏi, được những người hiền lương tin cậy, ủng hộ trong cuộc chiến lâu dài chống lại thế lực hắc ám. Cũng như cậu bé bay *Peter Pan*, hay *Alice ở xứ sở thần tiên*, hay *siêu*

nhân, Harry Potter giúp chúng ta mở rộng trí tưởng tượng, thỏa mãn lòng mong muốn sáng tạo, bay nhảy hành hiệp, khẳng định những giá trị nhân bản và và bảo vệ chân lý. Harry Potter là một Tôn Ngộ Không kiểu Anh của thế giới công nghiệp hiện đại. Cũng như Ngộ Không, Harry Potter hào hiệp, khẳng khái, thông minh đến tinh quái, hiếu kỳ, hiếu học, kính thầy, yêu bạn, căm ghét thế lực hắc ám.

Harry Potter được trẻ em khắp thế giới yêu mến vì nó là biểu tượng của sự lương thiện trong sáng hồn nhiên trẻ thơ mà thế lực hắc ám không thể nào tiêu diệt được. Harry Potter sẽ cùng các em lớn lên, sẽ chiến thắng, nổi tiếng và vĩ đại.

Lý Lan

1

ĐỨA BÉ VẪN SỐNG

Ông bà Dursley, nhà số 4 đường Privet Drive, tự hào mà nói họ hoàn toàn bình thường, cám ơn bà con quan tâm. Bà con đừng trông mong gì họ tin vào những chuyện kỳ lạ hay bí ẩn, đơn giản là vì họ chẳng hơi đâu bận tâm đến mấy trò vớ vẩn đó.

Ông Dursley là giám đốc một công ty gọi là Grunnings, chuyên sản xuất máy khoan. Ông là một người cao lớn lực lưỡng, cổ gần như không có, nhưng lại có một bộ ria mép vĩ đại. Bà Dursley thì ốm nhom, tóc vàng, với một cái cổ dài gấp đôi bình thường, rất tiện cho bà nhóng qua hàng rào để dòm ngó nhà hàng xóm. Hai ông bà Dursley có một cậu quý tử tên là Dudley, mà theo ý họ thì không thể có đứa bé nào trên đời này ngoan hơn được nữa.

Gia đình Dursley có mọi thứ mà họ muốn, nhưng họ cũng có một bí mật, và nỗi sợ hãi lớn nhất của họ là cái bí mật đó bị ai đó bật mí. Họ sợ mình sẽ khó mà chịu đựng nổi nếu câu chuyện về gia đình Potter bị người ta khám phá. Bà Potter là em gái của bà Dursley, nhưng nhiều năm rồi họ chẳng hề gặp gỡ nhau. Bà Dursley lại còn giả đò như mình không có chị em

nào hết, bởi vì cô em cùng ông chồng vô-tích-sự của cô ta chẳng thể nào có được phong cách của gia đình Dursley.

Ông bà Dursley vẫn rùng mình ớn lạnh mỗi khi nghĩ đến chuyện hàng xóm sẽ nói gì nếu thấy gia đình Potter xuất hiện trước cửa nhà mình. Họ biết gia đình Potter có một đứa con trai nhỏ, nhưng họ cũng chưa từng nhìn thấy nó. Đứa bé đó cũng là một lý do khiến họ tránh xa gia đình Potter: Họ không muốn cậu quý tử Dudley chung chạ với một thằng con nít nhà Potter.

Vào một buổi sáng thứ ba xám xịt âm u, ông bà Dursley thức dậy, chẳng hề cảm thấy chút gì rằng bầu trời đầy mây kia đang báo hiệu những điều lạ lùng bí ẩn sắp xảy ra trên cả nước Anh. Ông Dursley ậm ừ khi chọn cái cà vạt chán nhất thế giới đeo vào cổ đi làm. Bà Dursley thì lách chách nói trong lúc vật lộn với cậu quý tử Dudley đang gào khóc vùng vẫy, không chịu ngồi ăn sáng tử tế. Không một ai để ý đến một con cú to và đen thui bay xẹt qua cửa sổ.

Tám giờ rưỡi, ông Dursley xách cặp, hửi cổ bà Dursley một cái và cố hôn cậu quý tử trước khi đi làm. Nhưng cậu Dudley đang chơi trò đánh trống thổi kèn, phun phèo phèo thức ăn và vung vãi mọi thứ tứ tung, kể cả cái hôn của cha nó. Ông Dursley vừa cười khoái chí: "Thằng chó con", vừa đi ra khỏi nhà. Ông lên xe, lái ra khỏi ngôi nhà số 4 của mình.

Chính ở ngay góc đường, ông nhận thấy dấu hiệu đầu tiên của chuyện lạ: Một con mèo xem bản đồ. Thoạt tiên, ông Dursley không nhận ra đó là chuyện kỳ quái. Thế rồi ông giật mình quay lại nhìn lần nữa. Có một con mèo hoang đứng ở

góc đường Privet Drive, nhưng bây giờ lại chẳng có tấm bản đồ nào cả! Chẳng lẽ chuyện đó là do ông tưởng tượng ra ư? Hay ánh sáng đã làm ông lóa mắt? Ông Dursley chớp chớp mắt rồi chăm chú nhìn con mèo. Nó cũng nhìn lại ông.

Ông lái xe vòng qua góc đường, đi tiếp, và tiếp tục nhìn con mèo qua kính chiếu hậu. Nó lúc ấy đang đọc bảng tên đường Privet Drive - À không, ngó bảng tên đường chứ, mèo đâu có thể đọc bảng tên đường hay xem bản đồ! Ông Dursley lắc lắc đầu, đuổi con mèo ra khỏi óc. Khi lái xe vào thành phố, ông không muốn nghĩ đến cái gì khác hơn là những đơn đặt hàng máy khoan mà ông mong có được nhiều thật nhiều trong ngày hôm đó.

Nhưng sắp vào tới thành phố, chợt có một việc khiến ông không còn tâm trí nghĩ đến những chiếc máy khoan nữa: lúc ngồi đợi trong xe, giữa dòng xe cộ kẹt cứng, ông không thể không nhận thấy hình như xung quanh có rất nhiều người ăn mặc lạ lùng đang lảng vảng. Tất cả bọn họ đều mặc áo trùm kín. Ông Dursley vốn đã không chịu nổi bọn người ăn mặc dị hợm - những thứ lôi thôi mà đám trẻ vẫn mặc! - nên ông cho là lần này chắc lại là một thời trang ngu ngốc nào đó xuất hiện.

Ông sốt ruột nhịp ngón tay trên tay lái xe hơi và ánh mắt ông đụng nhằm một cặp quái dị đang chụm đầu đứng gần đó. Họ đang thì thầm với nhau coi bộ rất kích động. Ông Dursley giận sôi lên khi nhận thấy cặp này cũng chẳng còn trẻ gì: Coi, gã đàn ông trông còn già hơn cả ông, vậy mà lại khoác áo trùm màu xanh ngọc bích! Chẳng ra thể thống gì cả! Đầu óc gì thế chứ! Nhưng ông Dursley chợt giật mình - hình như những người này đang tụ tập vì một chuyện gì đó… Ừ, hình như

vậy!…

Dòng xe cộ thông, và chỉ vài phút sau ông Dursley đã lái xe vào bãi đậu của hãng Grunnings, đầu óc ông giờ đã quay trở lại với mấy cái máy khoan.

Trong văn phòng ở lầu chín, ông Dursley thường vẫn hay ngồi quay lưng lại cửa sổ. Giả sử không ngồi kiểu đó, thì rất có thể sáng hôm ấy ông sẽ khó tập trung được vô mấy cái máy khoan. Bởi ngồi như vậy, nên ông đã không thấy, bên ngoài cửa sổ, một đàn cú bay lượn xao xác giữa ban ngày. Mọi người dưới phố đều trông thấy, nhưng ông Dursley thì không. Người ta chỉ trỏ kinh ngạc, thậm chí há hốc mồm khi ngước nhìn đàn cú bay vụt qua ngay trên đầu, nhiều người trong số đám đông ấy thậm chí chưa từng thấy một con cú vào nửa đêm, đừng nói chi giữa ban ngày như thế này.

Ai cũng thấy chỉ riêng ông Dursley là không thấy. Ông đã trải qua một buổi sáng hoàn toàn bình thường, không có cú. Sáng đó, ông quát tháo năm người khác nhau. Ông gọi nhiều cú điện thoại quan trọng và la hét thêm một hồi. Tâm trạng ông sảng khoái cho đến bữa ăn trưa, và tự nhủ mình phải duỗi chân cẳng một chút, băng qua đường, mua cho mình một cái bánh ở tiệm bánh mì.

Ông hầu như đã quên béng những người khoác áo trùm kín cho tới khi đi ngang qua một đám người đứng gần tiệm bánh. Cả bọn đều mặc áo trùm. Ông nhìn họ giận dữ. Ông không biết tại sao, nhưng họ làm ông khó chịu quá. Bọn này thì thào với nhau có vẻ rất kích động, mà ông thì không nghe được tí tẹo nào. Chỉ đến lúc trên đường về từ tiệm bánh mì, đi ngang

qua đám người khoác áo trùm, ông Dursley mới nghe lõm bõm được những gì họ nói:

"Gia đình Potter, đúng đấy. Tôi nghe đúng như thế…"

"… Ừ, con trai họ, Harry…"

Ông Dursley đứng sững lại, chết lặng. Ông ngợp trong nỗi sợ hãi. Ông ngoái nhìn đám người đang thì thào như muốn nói gì với họ, nhưng rồi lại thôi.

Ông băng nhanh qua đường, vội vã về văn phòng, nạt viên thư ký là đừng có quấy rầy ông, rồi cầm điện thoại lên, sắp quay xong số gọi về nhà thì lại đổi ý. Ông đặt ống nghe xuống, tay rứt rứt hàng ria, suy nghĩ… Không, ông hơi hồ đồ. Potter đâu phải là một cái họ hiếm hoi gì. Ông dám chắc là có hàng đống người mang họ Potter và đặt tên con mình là Harry. Nghĩ đi nghĩ lại thật kỹ, ông thấy cũng không chắc thằng cháu của ông tên là Harry. Ông chưa từng gặp nó. Biết đâu nó tên là Harvey hay Harold. Chẳng việc gì ông phải làm phiền đến bà Dursley; bả luôn luôn nổi giận và buồn bực khi nghe nhắc đến cô em gái của mình. Ông cũng chẳng trách bà, ông cũng sẽ thế thôi nếu ông có một cô em gái như thế… Nhưng mà em của bà hay em của ông thì đằng nào cũng vậy. Nhưng… cái bọn khoác áo trùm!…

Buổi trưa đó, ông bỗng thấy khó mà tập trung vô mấy cái máy khoan, và khi rời sở làm lúc năm giờ chiều thì ông trở nên lo âu và căng thẳng đến nỗi đâm sầm vào một người ở ngoài cửa.

"Xin lỗi!"

Ông càu nhàu với người đàn ông nhỏ thó bị ông đâm vào làm cho suýt ngã bổ ra sau. Nhưng chỉ vài giây sau, ông Dursley chợt nhận ra là gã đàn ông đó cũng khoác áo trùm màu tím. Gã không tỏ vẻ cáu giận về chuyện gã suýt bị lăn quay ra đất. Ngược lại, mặt gã giãn ra một nụ cười toe toét, và gã nói với một giọng mơ hồ khiến mọi người đi ngang phải ngoái nhìn.

"Đừng lo, thưa ngài, hôm nay không có gì có thể làm tôi nổi cáu được đâu. Vui lên đi. Bởi vì *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* cuối cùng đã biến rồi! Ngay cả dân Muggles như ngài cũng nên ăn mừng cái ngày vui vẻ, rất vui vẻ này đi."

Và gã đàn ông ôm ngang người ông Dursley một cách thân tình rồi bỏ đi.

Ông Dursley đứng như trời trồng tại chỗ. Ông bị một người hoàn toàn xa lạ ôm thân tình một cái! Ông lại bị gọi là dân Muggles, không biết là cái quỷ gì? Ông ngạc nhiên quá. Vội vã ra xe, ông lái về nhà, hy vọng là những gì xảy ra chẳng qua là do ông tưởng tượng mà thôi. Nhưng mà trước nay, có khi nào ông công nhận là có trí tưởng tượng ở trên đời đâu!

Khi cho xe vào ngõ nhà số 4, cái trước tiên mà ông nhìn thấy - và cũng chẳng làm cho ông dễ thở hơn chút nào - là con mèo hoang to tướng mà ông đã thấy hồi sáng. Con mèo đang ngồi chong ngóc trên bờ tường khu vườn nhà ông. Ông chắc là đúng con mèo hồi sáng, bởi quanh mắt nó cũng có viền hình vuông. Ông Dursley suỵt lớn:

"Xù."

Con mèo chẳng thèm nhúc nhích. Nó còn nhìn lại ông một

cách lạnh lùng. Ông Dursley thắc mắc. Không biết có phải kiểu cư xử thông thường của mèo là vậy? Cố gắng lấy lại vẻ tự chủ, ông đĩnh đạc bước vào nhà. Ông vẫn còn quyết tâm là sẽ không nói gì với vợ về chuyện Potter.

Bà Dursley cũng trải qua một ngày bình thường tốt đẹp. Trong bữa ăn tối, bà kể cho chồng nghe chuyện rắc rối của nhà hàng xóm và con gái của họ, cùng chuyện hôm nay Dudley học nói được thêm hai từ mới (*"Hổng thèm"*). Ông Dursley cố gắng cư xử như bình thường. Khi bé Dudley được đặt lên giường ngủ thì ông vào phòng khách để xem bản tin buổi tối.

'Và cuối cùng, thưa quý vị khán giả, những người quan sát cầm điểu khắp nơi báo cáo là chim cú trên cả nước đã hành động hết sức bất thường suốt ngày hôm nay. Mặc dù cú thường đi săn vào ban đêm và ít khi xuất hiện vào ban ngày, nhưng cả ngày nay, từ sáng sớm, đã có hàng trăm con cú bay tứ tán khắp mọi hướng. Các chuyên viên không thể giải thích nổi tại sao cú lại thay đổi thói quen thức ngủ như vậy.'

Phát ngôn viên nói tới đây tự thưởng cho mình một nụ cười rồi tiếp:

'Cực kỳ bí hiểm. Và bây giờ là phần dự báo thời tiết của Jim McGuffin. Liệu đêm nay còn trận mưa cú nào nữa không Jim?'

Người dự báo thời tiết đáp:

'À, tôi không rành vụ đó lắm, nhưng ngày hôm nay không chỉ có cú hành động quái chiêu, mà thời tiết cũng tỏ ra bất bình thường. Nhiều quan sát viên ở các vùng khác nhau đã gọi điện thoại phàn nàn với tôi là thay vì một trận mưa như tôi đã

dự báo ngày hôm qua, thì họ lại nhận được một trận sao băng. Không chừng người ta ăn mừng lễ đốt pháo bông quá sớm, nhưng thưa bà con, tuần sau mới tới ngày đốt pháo bông mà! Dù vậy tôi xin cam đoan là thời tiết tối nay sẽ rất ẩm ướt.'

Ông Dursley ngồi như đóng băng trên ghế bành. Sao băng trên khắp bầu trời Anh-cát-lợi à? Cú bay lượn vào ban ngày ư? Những con người khoác áo trùm bí ẩn khắp nơi nữa chứ. Và… và những câu chuyện thì thào về gia đình Potter…

Bà Dursley bưng hai tách trà vào phòng. Không ổn rồi. Ông phải nói gì với bà thôi. Ông tằng hắng lấy giọng:

"Ờ… em à… lâu nay em không nghe nói gì về em gái của em phải không?"

"Không."

Đúng như ông *mong đợi*, bà Dursley giật mình và đổ quạu. Chẳng phải là lâu nay cả hai đã ngầm coi như bà chẳng hề có chị em gì hết sao? Giọng bà sắc lẻm:

"Mà sao?"

Ông Dursley lầu bầu:

"À, chỉ là ba mớ tin… tức cười. Nào là cú… sao băng… lại có cả đống bọn khoác áo trùm nhộn nhạo dưới phố hôm nay…"

"Thì sao?" Bà Dursley ngắt ngang.

Ông Dursley vội phân bua:

"Ờ… anh chỉ nghĩ… có thể… có chuyện gì đó dính dáng tới dì nó… em biết đó… dì nó…"

Bà Dursley nhấp môi son vào tách trà. Ông Dursley băn khoăn không biết liệu mình có dám nói với vợ là đã nghe thiên hạ bàn tán về cái tên "Potter" không. Cuối cùng ông không dám. Thay vào đó, ông cố làm ra vẻ hết sức bình thường:

"Thằng con trai của họ… chắc là nó bằng tuổi bé Dudley nhà mình, phải không em?"

Bà Dursley nhấm nhẳn:

"Có lẽ."

"Nó tên gì? Howard phải không?"

"Harry. Một cái tên tầm thường xấu xí."

"Ờ, xấu thật. Anh hoàn toàn đồng ý với em."

Ông không nói thêm lời nào nữa về đề tài này khi cả hai lên lầu vào phòng ngủ. Trong khi bà Dursley vào buồng tắm, ông Dursley đứng bên cửa sổ nhìn ra vườn. Con mèo vẫn còn đó. Nó đang chăm chú ngóng ra đường Privet Drive như thể đang chờ đợi cái gì vậy.

Hay là ông chỉ tưởng tượng ra mọi thứ? Tất cả những chuyện vớ vẩn này thì có liên quan gì tới gia đình Potter nào? Nếu có… nếu mà có dính dáng với cặp phù… Ôi, nghĩ tới đó ông đã cảm thấy không chịu nổi.

Ông bà Dursley lên giường ngủ. Bà Dursley ngủ ngay tức thì, còn ông Dursley thì cứ nằm trăn trở mãi. Cuối cùng một ý nghĩ dễ chịu đã giúp ông ngủ thiếp đi, ấy là nếu mà gia đình Potter có dính dáng đến tất cả những chuyện nhảm nhí ấy thì họ cũng không có lý do gì để dây dưa đến gia đình ông. Gia đình Potter biết rất rõ bà Dursley nghĩ như thế nào về họ và

bọn người như họ. Ông Dursley thấy không có lý do gì để mình và vợ mình có thể bị khổ sở về những gì đang diễn ra - Ông ngáp và trở mình - Chuyện đó không thể nào ảnh hưởng đến họ.

Nhưng ông đã lầm.

Ông Dursley cuối cùng cũng có thể tóm được giấc ngủ, dù một cách khó khăn. Nhưng con mèo ngồi trên bờ tường ngoài thì không tỏ vẻ gì buồn ngủ cả. Nó cứ ngồi bất động, mắt nhìn đăm đăm không chớp về góc đường Privet Drive. Nó không động đậy ngay cả khi có tiếng cửa xe đóng sầm bên kia đường. Không nhúc nhích ngay cả khi có hai con cú vụt qua phía trên đầu. Và chính xác là đến gần nửa đêm con mèo ấy mới nhúc nhích.

Ấy là lúc một ông già xuất hiện ở góc đường mà con mèo đang ngóng về. Cụ xuất hiện thình lình và lặng lẽ như thể từ mặt đất chui lên. Đuôi con mèo nhẹ ve vẩy và mắt nó nhíu lại.

Xưa nay trên đường Privet Drive chưa từng có một người nào trông kỳ quái như cụ già ấy lại qua. Cụ ốm, cao, rất già, căn cứ vào mái tóc và chòm râu bạc phơ dài đến nỗi cụ phải giắt chúng vô thắt lưng. Cụ mặc áo thụng dài, khoác áo trùm màu tím cũng dài quét đất, mặc dù cụ đã mang đôi giày bốt cao gót lêu nghêu. Đôi mắt xanh lơ của cụ sáng rỡ và lấp lánh phía sau cặp kính có hình dạng nửa vành trăng. Mũi cụ thì vừa dài vừa khoằm như thể cụ đã từng bị gãy mũi ít nhất hai lần. Tên của cụ là Albus Dumbledore.

Albus Dumbledore dường như không nhận thấy là mình đã đến con đường mà từ tên họ cho đến đôi bốt của cụ không hề

được hoan nghênh chào đón. Cụ đang bận lục lọi trong chiếc áo trùm của cụ, tìm kiếm cái gì đó. Rồi đột nhiên, có vẻ như cụ nhận ra là mình đang bị quan sát, bởi vì cụ thình lình ngước nhìn lên con mèo vẫn đang ngó cụ từ bờ tường nhà Dursley. Ánh mắt của con mèo có vẻ làm cụ thích thú. Cụ chắt lưỡi lẩm bẩm:

"Lẽ ra mình phải biết rồi chứ!"

Cụ đã tìm được cái mà cụ lục lọi nãy giờ trong chiếc áo trùm. Nó giống như cái bật lửa bằng bạc. Cụ giơ nó lên cao và bấm. Ngọn đèn đường gần nhất tắt phụt. Cụ bấm lần nữa, ngọn đèn đường kế tiếp tắt ngấm. Cụ bấm mười hai lần như thế, cho đến khi ánh sáng còn lại trên cả con đường chỉ còn là hai đốm sáng long lanh ở phía xa - đó là hai con mắt mèo đang nhìn cụ. Nếu bây giờ mà có ai nhìn qua cửa sổ ra đường, thì dù có con mắt tọc mạch như bà Dursley cũng chịu, không thể thấy được cái gì đang xảy ra. Cụ Albus Dumbledore cất cái Tắt-Sáng vào áo trùm và đi về phía ngôi nhà số 4 đường Privet Drive. Cụ ngồi xuống trên bờ tường, cạnh con mèo. Cụ không nhìn nó, nhưng được một lúc, cụ nói: "Thật là hay khi gặp bà ở đây đấy, giáo sư McGonagall!"

Cụ quay sang để mỉm cười với con mèo, nhưng chẳng còn mèo nào cả. Thay vì vậy cụ đang mỉm cười với một bà lão trông đứng đắn, đeo kính gọng vuông y như cái dấu vuông quanh mắt con mèo. Bà cũng khoác áo trùm, màu ngọc bích. Tóc bà bới thành một búi chặt. Bà có vẻ phật ý rõ rệt:

"Làm sao ông biết con mèo đấy là tôi?"

"Thưa bà giáo sư yêu quý của tôi, hồi nào tới giờ tôi chưa

từng thấy một con mèo nào ngồi cứng đờ như thế.”

Giáo sư McGonagall nói:

“Ông mà ngồi cả ngày trên bờ tường thì ông cũng cứng đờ thế thôi.”

“Cả ngày? Trong khi lẽ ra bà đang phải mở tiệc ăn mừng chứ? Trên đường đến đây, tôi đã gặp ít nhất cả chục đám tiệc tùng linh đình rồi.”

Giáo sư McGonagall hít hơi một cách giận giữ và nói một cách không kiên nhẫn:

“Vâng, mọi người ăn mừng, được thôi. Đáng lẽ ông phải thấy là họ nên cẩn thận một chút chứ - ngay cả dân Muggles cũng nhận thấy có chuyện gì đó đang xảy ra. Họ thông báo trong chương trình thời sự đấy.”

Bà hất đầu về phía cửa sổ phòng khách tối om của gia đình Dursley.

“Tôi nghe hết. Những đàn cú… sao băng… Chà, họ không hoàn toàn ngu ngốc cả đâu. Họ đã nhận ra có điều gì đó. Sao băng… Tôi cá đó là trò của Diggle, hắn thật chẳng có đầu óc gì cả.”

Albus Dumbledore nhẹ nhàng bảo:

“Bà không thể trách như vậy được. Đã mười một năm nay chúng ta chẳng có dịp nào để vui mừng mà!”

Giáo sư McGonagall vẫn cáu kỉnh:

“Tôi biết. Nhưng đó không phải là lý do để phát điên lên. Đám đông cứ nhởn nhơ tụ tập bừa bãi trên đường phố giữa

ban ngày, thậm chí không thèm mặc quần áo của dân Muggles để ngụy trang, lại còn bàn tán ầm ĩ.”

Bà liếc sang cụ Albus Dumbledore ngồi bên, như thể hy vọng cụ sẽ nói với bà điều gì, nhưng cụ không nói gì cả, nên bà nói tiếp:

“Giá mà khi *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* biến đi hẳn, người Muggles mới phát hiện ra chúng ta thì hay biết mấy. Nhưng tôi không chắc là hắn đã chết thật chưa hả ông Dumbledore?”

“Chắc chắn như vậy rồi. Thật là phước đức cho chúng ta! Bà có dùng giọt chanh không?”

“Giọt gì?”

“Giọt chanh. Đó là một loại kẹo của dân Muggles mà tôi rất khoái.”

“Không, cám ơn.”

Giáo sư McGonagall lạnh lùng từ chối, bà không nghĩ là nhấm nháp kẹo lúc này lại thích hợp.

“Như tôi nói đấy, ngay cả nếu như *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đã biến…”

“Ôi, giáo sư yêu quý của tôi, một người có đầu óc như bà có thể gọi hắn bằng tên cúng cơm chứ? Mới bá láp *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* thiệt là nhảm nhí. Mười một năm nay tôi đã chẳng bảo mọi người cứ gọi hắn đúng theo tên của hắn: *Voldemort* sao?”

Giáo sư McGonagall e dè nhìn quanh. Nhưng cụ

Dumbledore có vẻ như chẳng để ý gì, cụ đang chăm chú gỡ hai viên kẹo dính nhau và cụ nói tiếp:

"Nếu mà chúng ta cứ gọi bằng: *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* thì mọi sự cứ rối beng lên. Tôi thấy chẳng có gì để sợ khi gọi bằng tên cúng cơm của Voldemort."

Giáo sư McGonagall nói, giọng nửa lo lắng nửa ngưỡng mộ:

"Tôi biết ông không sợ. Nhưng ông thì khác. Mọi người đều biết *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là*… thôi được, gọi là Voldemort đi, hắn chỉ sợ có mỗi mình ông mà thôi."

Cụ Albus Dumbledore bình thản nói:

"Bà tâng bốc tôi quá. Voldemort có những quyền lực tôi không bao giờ có."

"Ấy là chỉ bởi vì ông… Ừ, ông quá cao thượng nên không xài tới những quyền lực đó."

"Cũng may là trời tối nhé. Kể cũng lâu rồi tôi chưa đỏ mặt, từ cái lần bà Pomfrey nói bả khoái cái mũ trùm tai của tôi."

Giáo sư McGonagall liếc cụ Dumbledore một cái sắc lẻm.

"Mấy con cú lượn vòng vòng chỉ chờ tung tin vịt đấy. Ông biết mọi người đang nói gì không? Về vì sao hắn phải biến đi ấy? Về cái điều đã chặn đứng được hắn ấy?"

Có vẻ như giáo sư McGonagall đã đạt tới điểm then chốt mà bà muốn tranh luận. Đó là lý do khiến bà đã phải ngồi chờ suốt cả ngày trên bờ tường cứng và lạnh lẽo này. Rõ ràng là chuyện mà *mọi người* đang bàn tán, cho dù là chuyện gì đi

nữa, bà cũng không vội tin cho đến khi Dumbledore nói với bà là chuyện đó có thật. Tuy nhiên cụ Dumbledore vẫn đang bận lựa một viên kẹo khác chứ không trả lời.

"Chuyện mà họ đang bàn tán ấy," bà McGonagall nhấn mạnh, "là tối hôm qua Voldemort đã đến Hố Thần. Hắn đi tìm gia đình Potter. Nghe đồn rằng vợ chồng Potter đã… đã…, họ đồn thôi, đã… *chết rồi*!"

Cụ Dumbledore cúi đầu. Giáo sư McGonagall há hốc miệng, nghẹn ngào:

"Vợ chồng Potter… Tôi không thể tin được… Tôi không muốn tin… Ôi, ông Dumbledore…"

Cụ Dumbledore duỗi tay vỗ nhẹ lên vai bà giáo sư, cụ chậm rãi nói:

"Tôi biết… Tôi biết…"

Giọng giáo sư McGonagall run run tiếp tục:

"Mà chuyện chưa hết. Họ còn nói hắn tìm cách giết cả đứa con trai của Potter, bé Harry ấy. Nhưng… hắn không giết được. Hắn không thể giết nổi đứa bé. Không ai biết tại sao, thế nào…, nhưng họ nói… khi không thể giết được Harry Potter, quyền lực của Voldemort bị tiêu tan. Chính vì vậy mà hắn cũng phải biến đi."

Cụ Dumbledore buồn bã gật đầu. Giáo sư McGonagall ấp úng:

"Chuyện đó… đó… là… là… *thật sao*? Hắn đã làm bao nhiêu chuyện tai quái, giết chết bao nhiêu người.. mà…, mà rốt cuộc hắn không thể giết nỗi một thằng bé? Thật là không

tin được… cái gì đã chặn nổi bàn tay hắn như vậy… Nhưng bằng cách nào mà Harry Potter sống sót?"

Cụ Dumbledore nói:

"Chúng ta chỉ có thể đoán mò mà thôi. Chuyện ấy chẳng bao giờ biết được chính xác."

Giáo sư McGonagall rút ra một cái khăn tay chùi nước mắt dưới cặp mắt kính. Cụ Dumbledore thở dài một tiếng rõ to khi rút chiếc đồng hồ vàng trong túi ra xem xét. Cái đồng hồ ấy cũ lắm. Nó có mười hai kim nhưng không có số. Thay vào những con số là các hành tinh nho nhỏ di chuyển quanh mép đồng hồ. Nhưng chắc là cụ Dumbledore coi giờ được bằng cái đồng hồ đó, nên khi nhét nó lại vào trong túi, cụ nói:

"Hagrid đến trễ. Chắc chính lão nói cho bà biết là tôi đến đây, đúng không?"

"Đúng."

Giáo sư McGonagall xác nhận và nói tiếp:

"Chắc ông cũng không thèm nói cho tôi biết tại sao ông đến đây chứ?"

"Tôi đến đây để giao Harry Potter cho dì dượng nó. Bây giờ nó chỉ còn có họ là bà con."

Giáo sư McGonagall nhảy dựng lên, chỉ tay vào ngôi nhà số 4:

"Ông nói gì? Chắc là ông không có ý nói đến mấy người sống trong đó chứ? Dumbledore, ông không thể làm vậy. Tôi đã quan sát họ suốt cả ngày. Ông không thể tìm ra được người

nào khá hơn họ hay sao? Mà họ cũng đã có một đứa con trai. Tôi đã nhìn thấy thằng nhóc ấy, nó đá má nó suốt quãng đường đến tiệm bánh kẹo, khóc la vòi vĩnh cho được mấy viên kẹo. Harry Potter mà phải đến sống ở đây sao?"

Cụ Dumbledore khẳng định:

"Đây là nơi tốt nhất cho đứa bé. Khi nó lớn lên dì dượng của nó có thể giải thích cho nó hiểu. Tôi đã viết cho họ một lá thư."

"Một lá thư?"

Giáo sư McGonagall lặp lại yếu ớt, thả người ngồi xuống bờ tường, băn khoăn nói tiếp:

"Ông Dumbledore, ông thật sự tin là ông có thể giải thích mọi chuyện trong một lá thư à? Mấy người đó sẽ không bao giờ hiểu đứa bé! Nó sẽ nổi tiếng - như một huyền thoại. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu sau này người ta gọi ngày hôm nay là ngày Harry Potter: sẽ có sách viết về Harry. Mọi đứa trẻ trong thế giới chúng ta rồi sẽ biết đến tên nó!"

"Đúng vậy."

Cụ Dumbledore nhướn mắt dòm qua đôi kính nửa vành trăng của cụ một cách nghiêm túc nói rằng:

"Nhiêu đó cũng đủ hại đầu óc bất cứ đứa trẻ nào. Nổi tiếng trước cả khi biết đi biết nói! Nổi tiếng về những điều mà nó cũng không thể nhớ được! Bà không thấy là tốt cho nó hơn biết bao nếu nó lớn lên ngoài vòng bao phủ của tiếng tăm, lớn lên một cách bình thường cho đến khi nó đủ lớn để làm chủ được điều đó sao?"

Giáo sư McGonagall lại há hốc miệng thay đổi ý kiến, nuốt vô, ngậm miệng lại rồi nói:

"Vâng, vâng, dĩ nhiên là ông nói đúng. Nhưng mà ông Dumbledore ơi, làm sao đứa bé đến đây được?"

Bà giáo sư nhìn chòng chọc vào tấm áo trùm của cụ Dumbledore như thể là bà nghĩ cụ đang giấu đứa bé trong đó. Cụ Dumbledore nói:

"Hagrid đang mang nó đến."

"Ông cho là giao lão Hagrid một việc quan trọng như thế này *là khôn ngoan* sao?"

"Tôi có thể giao cả đời tôi cho Hagrid."

Bà McGonagall vẫn không bằng lòng:

"Tôi không nói là lão Hagrid không biết phải quấy, nhưng mà ông cũng biết đấy, lão là chúa ẩu… Ủa? Cái gì vậy?"

Một tiếng động trầm trầm nổi lên quanh họ, nghe rầm rầm, càng lúc càng lớn. Cả hai nhìn ra đường xem có ánh đèn xe không, thế rồi những tiếng động nghe như sấm dội khiến cả hai người ngước nhìn lên trời: một chiếc xe gắn máy khổng lồ chạy trên không trung rồi hạ xuống, lăn bánh trên mặt đường nhựa trước mặt họ.

Nếu cái xe gắn máy bự quá khổ, thì cũng không thấm gì so với người ngồi trên xe. Lão hầu như cao gấp đôi người bình thường và bự có đến gấp năm, nếu tính chiều ngang. Trông lão ta to lớn đến nỗi khó tin, và lại *hoang dã*. Những nùi tóc râu đen thui hầu như che kín gương mặt lão, tay lão trông như cần cẩu, còn chân thì ú na ú núc như mình con cá heo con. Trên

đôi tay vạm vỡ ấy là một nùi chăn tã. Cụ Dumbledore tỏ ra yên tâm, bảo:

"Hagrid, cuối cùng anh đã đến. Anh kiếm đâu ra cái xe đó?"

Lão khổng lồ cẩn thận trèo xuống xe đáp:

"Kính thưa ngài giáo sư Dumbledore, tôi mượn của Sirius Black. Thưa ngài, tôi đã mang được cậu bé đến đây."

"Có lôi thôi rắc rối gì không?"

"Thưa ngài không ạ. Ngôi nhà hầu như tan hoang, nhưng tôi đã kịp đem nó ra trước khi dân Muggles bắt đầu lăng xăng chung quanh. Đang bay tới đây thì nó lăn ra ngủ."

Cụ Dumbledore và giáo sư McGonagall cúi xuống đống chăn tã. Bên trong mớ chăn ấy là đứa bé đang ngủ say. Trên vầng trán đứa bé có một vết thương nhỏ hình tia chớp. Giáo sư McGonagall thì thầm:

"Có phải đó là…"

"Phải, nó sẽ mang vết thẹo đó suốt đời."

"Ông không thể xóa nó đi sao ông Dumbledore?"

"Nếu mà tôi làm được thì tôi cũng chẳng đời nào làm. Thẹo cũng có lúc xài đến. Tôi đây cũng có một cái thẹo ở trên đầu gối, nó có giá trị như cái bản đồ đường xe điện ngầm ở Luân Đôn ấy. Thôi, Hagrid, đặt nó ở đây, chúng ta nên làm xong chuyện này cho rồi."

Cụ Dumbledore bồng Harry đi về phía nhà Dursley. Lão Hagrid ấp úng:

“Tôi… tôi có thể hôn tạm biệt đứa bé được không ạ?”

Lão cúi cái đầu lông lá bờm xờm xuống mặt đứa bé và dụi mớ râu ria lởm chởm của lão lên làn da non của đứa bé. Rồi thình lình lão Hagrid thốt lên một tiếng như tiếng chó bị thương. Giáo sư McGonagall vội nhắc nhở:

“Suỵt! Lão đánh thức đám Muggles bây giờ.”

Lão Hagrid thổn thức:

“Xin lỗi, hic hic. Nhưng tôi không thể… Hic hic. Vợ chồng Potter chết rồi, và Harry bé bỏng phải đi ở nhờ dân Muggles. Hic hic.”

Giáo sư McGonagall vỗ về:

“Vâng, vâng, buồn lắm, nhưng mà ráng nín khóc đi, Hagrid, không thôi bọn mình bị lộ đấy.”

Lão Hagrid cố dằn cảm xúc, đứng bên giáo sư McGonagall, nhìn theo cụ Dumbledore bồng Harry Potter đi qua sân vườn đến cửa trước nhà Dursley, nhẹ nhàng đặt đứa bé xuống bậc cửa, lấy trong áo trùm ra một lá thư, nhét lá thư dưới lớp chăn quấn quanh đứa bé, rồi trở lại với hai người kia. Cả ba đứng lặng cả phút nhìn cái bọc chăn tã đang ấp ủ đứa bé. Vai của Hagrid run lên từng chập, mắt của giáo sư McGonagall chớp chớp liên tục, và cái tia sáng lấp lánh thường lóe lên từ đôi mắt của cụ Dumbledore cũng dường như tắt ngóm. Cuối cùng cụ Dumbledore nói:

“Thôi, đành thế. Chúng ta chẳng còn việc gì ở đây nữa. Có lẽ chúng ta đi nhập tiệc với những người khác thôi.”

“Dạ.” Tiếng lão Hagrid đáp rõ to. “Tôi sẽ đem trả lại Sirius

cái xe này. Chào giáo sư McGonagall, và xin chào ngài, giáo sư Dumbledore.”

Chùi nước mắt còn đang chảy ròng ròng trên mặt, lão Hagrid nhảy lên xe và đạp một cái cật lực cho máy nổ, rồi lão rú ga phóng vào không trung đen như hũ nút.

Cụ Dumbledore cúi đầu chào bà McGonagall:

“Tôi mong sớm gặp lại bà, giáo sư McGonagall.”

Giáo sư McGonagall hỉ mũi một cái để đáp lễ. Cụ Dumbledore xoay người bước xuống đường. Tới góc đường, cụ dừng bước, lấy trong áo trùm ra cái Tắt-Sáng bằng bạc. Cụ giơ lên bấm nó một cái, rồi mười hai cái, lập tức mười hai cái bóng đèn trên đường Privet Drive bật sáng, nhưng cũng không kịp soi bóng một con mèo hoang to tướng chuồn lẹ đằng sau khúc quanh ở phía đầu kia con đường.

Còn lại một mình, cụ Dumbledore nhìn lần cuối cái bọc chăn tã trên bậc cửa ngôi nhà số 4. Cụ ngậm ngùi nói:

“Chúc cháu may mắn, Harry.”

Rồi phất tấm áo trùm một cái cụ biến mất.

Một luồng gió thoảng qua những hàng rào cây xanh của ngôi nhà trên đường Privet Drive. Ngôi nhà ngăn nắp và những hàng rào cắt xén ngay ngắn ấy là nơi cuối cùng mà người ta có thể mong đợi một chuyện kỳ lạ xảy ra. Harry Potter trở mình trong cuộn chăn mà không thức giấc. Một nắm tay nhỏ xíu của bé đặt trên lá thư sát bên mình, và bé ngủ tiếp, không hề biết là vài tiếng đồng hồ nữa bà Dursley sẽ đánh thức bé dậy bằng một tiếng hét thảng thốt khi bà mở cửa để bỏ

những vỏ chai sữa rỗng. Đứa bé cũng không biết là mình sẽ trở thành món đồ chơi của thằng anh họ Dudley, bị nó tha hồ ngắt véo trong vài tuần lễ sau đó. Đứa bé không hề biết gì về những điều đó trong lúc này, cái lúc này mà khắp nơi trên cả nước, tiệc tùng linh đình đang diễn ra, người người đều nâng ly chúc tụng: "Uống mừng Harry Potter! Đứa bé vẫn sống!"

2

TẤM KÍNH BIẾN MẤT

Gần mười năm đã trôi qua kể từ ngày vợ chồng Dursley thức dậy phát hiện ra đứa cháu trai ở bậc cửa, nhưng con đường Privet Drive vẫn không hề thay đổi chút nào. Mặt trời vẫn mọc lên và tỏa soi con số 4 bằng đồng trên cửa nhà Dursley. Ánh nắng tràn vào căn phòng khách hầu như cũng y chang hồi trước, hồi ông Dursley ngồi xem bản tin thời sự định mệnh về những con cú. Chỉ có những tấm ảnh treo bên lò sưởi là đổi thay theo năm tháng. Mười năm trước trên tường có vô số hình chụp một đứa bé trông giống như một trái banh hồng tròn quay trên bãi biển, đeo những cái nơ đủ màu. Nhưng nay thì Dudley không còn là một em bé mũm mĩm nữa, và những tấm ảnh giờ đây đang trưng ra một cậu bé tóc vàng đang cưỡi chiếc xe đạp đầu tiên của mình, đang cưỡi đu quay ở hội chợ, đang chơi trò chơi điện tử với cha mình, hoặc đang được mẹ ôm ấp hôn hít… Không có một dấu hiệu nào trong căn phòng cho thấy là còn một đứa bé khác cùng sống trong đó.

Vậy mà Harry Potter lại đang có mặt ở đó, vừa thoáng chợp mắt, nhưng chẳng ngủ được bao lâu. Dì Petunia, tức bà

Dursley, vừa thức dậy và cất lên âm thanh đầu tiên trong ngày bằng giọng the thé:

"Dậy! Dậy ngay!"

Harry giật mình thức giấc. Dì nó lại đập cửa.

"Dậy!" Giọng bà rít lên. Harry nghe tiếng chân bà đi về phía nhà bếp và rồi tiếng xoong chảo được đặt lên lò. Nó nằm ngửa ra, nhớ lại giấc mơ đêm qua. Thật là một giấc mơ đẹp. Trong giấc mơ ấy, nó thấy một chiếc xe gắn máy biết bay. Nó có một cảm giác ngồ ngộ, rằng hình như trước đây nó từng mơ giấc mơ đó rồi.

Dì nó lại đứng ngoài cửa gọi:

"Mày dậy chưa hả?"

"Sắp rồi ạ."

"Mau, ra đây tao cần mày trông chừng món thịt muối. Mày liệu hồn nếu để nó cháy. Tao muốn mọi thứ phải thật hoàn hảo vào ngày sinh nhật của Dudley."

Harry ngáp. Dì nó xô cửa vô:

"Mày nói gì hả?"

"Đâu có… đâu có nói gì đâu…"

Sinh nhật của Dudley. Làm sao mà nó có thể quên được? Harry thong thả ra khỏi giường, bắt đầu kiếm mấy chiếc vớ. Nó tìm được một đôi dưới gầm giường. Sau khi phủi bụi và mạng nhện, nó mang vớ vô. Harry thân quen với mấy con nhện lắm, bởi vì cái phòng xép dưới gầm cầu thang có rất nhiều nhện, và đó chính là buồng ngủ của nó.

Mặc quần áo xong Harry đi qua hành lang xuống bếp. Cái bàn đầy ắp quà sinh nhật của Dudley. Có vẻ như Dudley đã có được cái máy tính mới mà nó đòi, một cái ti vi nữa, và một chiếc xe đạp đua. Vì sao Dudley tự nhiên lại đòi một chiếc xe đạp đua thì quả là một bí mật đối với Harry, bởi vì Dudley mập ú và ghét thể thao hết chỗ nói, ngoại trừ môn thể thao ngắt véo người khác. Đối tượng ngắt véo mà Dudley khoái nhất chính là Harry, nhưng ít khi nào nó tóm được Harry. Trông Harry chẳng có vẻ nhanh nhẹn lắm, nhưng khi bị Dudley săn đuổi thì nó tẩu thoát nhanh lạ lùng.

Có lẽ do sống trong phòng xép tối tăm dưới gầm cầu thang mà Harry cứ ốm nhom nhỏ thó hơn tuổi thật của mình. Đã vậy trông nó còn ốm và nhỏ hơn thực tế nữa vì nó luôn phải mặc quần áo cũ của Dudley, mà Dudley thì lớn xác hơn nó gấp bốn lần. Harry có một khuôn mặt gầy, tay chân loẻo khoẻo, tóc đen, mắt xanh biếc sáng long lanh. Nó đeo một cặp kiếng cận đầy băng keo vì bị gãy gọng sút cáng nhiều lần do Dudley khoái đấm vào giữa mũi Harry. Cái duy nhất mà Harry hài lòng về người ngợm của mình là cái thẹo giữa trán có hình một tia chớp. Nó mang vết thẹo đó từ lâu lắm rồi, từ hồi nó không thể nhớ được nữa. Nó chỉ nhớ là lần đầu tiên nó hỏi dì Petunia làm sao nó có vết thẹo đó thì dì nói:

“Trong vụ xe đụng làm cho ba má mày chết. Không được hỏi nữa, nghe không?”

Không được hỏi - đó là nguyên tắc thứ nhất để sống yên thân trong gia đình Dursley.

Dượng Vernon, tức ông Dursley, bước vào nhà bếp khi

Harry đang lật mấy miếng thịt muối. Dượng nạt nó một câu như lời chào buổi sáng:

"Chải tóc, mày!"

Khoảng một tuần một lần, dượng Vernon lại ngước mắt ra khỏi tờ báo dượng đang đọc để quát Harry rằng cần phải cắt tóc. Hẳn là số lần cắt tóc của bọn con trai cả lớp cộng lại cũng không nhiều bằng của Harry, nhưng điều đó cũng chẳng làm cho cái đầu nó khác đi được mấy, tóc nó cứ tỉnh bơ mọc lên như cũ, khắp đầu.

Khi Harry chiên tới trứng thì Dudley cùng má nó xuất hiện ở cửa nhà bếp. Cậu quý tử trông giống y chang cha nó: mặt to hồng hào, cổ cao không tới một ngấn, mắt nhỏ màu xanh lơ mọng nước, tóc vàng dày được chải mướt trên cái đầu lắm mỡ. Dì Petunia thường nói Dudley trông giống như một em bé thiên thần, còn Harry thì thường nói Dudley trông giống như một con heo trong chuồng heo.

Harry đặt đĩa trứng muối và thịt muối lên bàn, cái bàn hầu như chẳng còn chỗ trống nào nữa vì chất đầy quà sinh nhật của Dudley. Nó đang đếm các món quà. Mặt nó xịu xuống, rồi nó nhìn ba má nó phụng phịu:

"Có ba mươi sáu hà. Ít hơn năm ngoái hai món quà."

"Cưng ơi, con đếm sót quà của cô Marge rồi kìa, nó nằm dưới gói quà to của ba má đó."

Dudley đỏ mặt.

"Ừ, cũng chỉ mới có ba mươi bảy thôi."

Từng chứng kiến nhiều lần cơn nhõng nhẽo của Dudley,

Harry vội vàng ăn món thịt muối của mình càng nhanh càng tốt để phòng trường hợp Dudley hất tung cái bàn lên.

Dì Petunia hiển nhiên là cảm nhận được nguy cơ đó, bởi vậy dì vội nói:

"Ba má sẽ mua thêm cho con hai món quà nữa khi đưa con đi chơi bữa nay. Được hôn cưng? Hai món quà nữa nha?"

Dudley suy nghĩ một lát. Trông nó suy nghĩ thật là vất vả. Cuối cùng nó nói chậm rãi:

"Vậy, vậy là con sẽ có ba mươi… ba mươi…"

"Ba mươi chín, cục cưng của má à."

Dudley nặng nề ngồi xuống và chụp lấy món quà gần nhất:

"Ừ, được rồi đó."

Dượng Vernon chắt lưỡi, đưa tay xoa đầu con trai:

"Còn nhỏ mà biết tính kỹ hén. Thiệt xứng đáng là con của cha, cậu Dudley ạ."

Lúc đó điện thoại reo, dì Petunia đi nghe điện thoại, Harry và dượng Vernon ngồi nhìn Dudley mở quà: xe đạp đua, máy quay phim, máy bay điều khiển từ xa, mười sáu trò chơi điện tử mới, và một đầu máy video. Nó đang lột giấy bao khỏi một cái đồng hồ đeo tay bằng vàng thì dì Petunia trở lại bàn ăn, vẻ mặt giận dữ và lo lắng:

"Xui quá anh Vernon à. Bà Figg bị gãy giò, bà không nhận giữ nó."

Dì hất đầu về phía Harry. Miệng Dudley há hốc kinh hoàng, nhưng tim Harry nhảy cẫng lên. Hằng năm vào dịp sinh nhật

của Dudley, ba má nó dắt nó và bạn nó đi chơi cả ngày, nào là tới khu vui chơi giải trí, vô nhà hàng hay đi coi hát. Vào dịp đó hàng năm, Harry bị gởi ở nhà bà Figg. Harry ghét lắm, vì bà Figg là một mụ già điên khó tính sống cách đó hai dãy phố. Ở nhà bà toàn là mùi bắp cải, và bà Figg cứ bắt Harry xem hình mấy con mèo của bà nuôi.

"Bây giờ làm sao đây?"

Dì Petunia vừa nói vừa nhìn Harry tức tối như thể nó âm mưu bày đặt vụ này. Harry biết là mình nên tội nghiệp cho bà Figg bị gãy chân, nhưng khi nghĩ đến chuyện khỏi gặp lại mấy con mèo của bà thì nó không dễ gì kiềm nén được niềm vui khấp khởi.

Dượng Vernon đề nghị:

"Chúng ta có thể gọi điện nhờ cô Marge."

"Anh đừng điên. Cổ chúa ghét thằng bé."

Mặc dù Harry vẫn ngồi trước mặt họ nhưng gia đình Dursley cứ nói về nó như nó không hề hiện diện, hoặc như thể nó là một cái thứ gì không thể nghe hiểu được họ, một thứ ốc sên chẳng hạn.

"Thế còn cô bạn của em, cô… Yvonne gì đó?"

"Đi nghỉ ở Majorca rồi."

Harry nhen nhóm chút hy vọng:

"Hay dì dượng cứ để mặc con ở nhà…"

(Như vậy nó có thể xem chương trình truyền hình nó thích để thay đổi khẩu vị, và biết đâu nó có thể vọc cái máy tính của

Dudley.) Nhưng dì Petunia trợn mắt nhìn nó, như thể dì vừa nuốt một trái chanh và mắc nghẹn:

"Để cho cái nhà này bị mày phá tanh bành hả?"

"Con không làm nổ cái nhà đâu."

Harry nói, nhưng chẳng ai thèm nghe. Dì Petunia chậm rãi nói:

"Hay là cứ dắt nó đi sở thú với mình nhưng để nó ngồi trong xe?"

Dượng Vernon phản đối ngay:

"Cái xe mới toanh, ai dám để nó ngồi một mình trong đó!"

Dudley bắt đầu khóc thật to. Thật ra thì nó giả bộ khóc thôi (lần nó khóc thật gần nhất cách đây cũng mấy năm rồi), nhưng nó biết rằng nếu nó nhăn mặt mếu máo thì mẹ nó sẽ cho nó bất cứ cái gì nó muốn. Bà vòng tay ôm nó vỗ về:

"Đừng khóc, Dudley cục cưng của má. Má không để cho nó làm hỏng ngày vui của con đâu."

Dudley giả đò thổn thức và gào lên:

"Con… không… cho… nó… đi… chung."

Qua khoảng trống giữa hai cánh tay của mẹ, Dudley nhe răng cười nhạo Harry. Bỗng lúc đó chuông cửa reo. Dì Petunia kêu lên:

"Ối, trời ơi, khách khứa đến rồi đó."

Chỉ một lát sau, thằng bạn thân của Dudley là Piers Polkiss bước vào cùng với mẹ nó. Piers là một thằng nhỏ khẳng khiu với khuôn mặt y như chuột. Nó thường là đứa giữ chặt tay

Harry cho Dudley đấm. Dudley ngừng trò khóc giả đò ngay.

Nửa giờ sau, Harry không thể tin được vận may lại đến với mình như thế: nó đang được ngồi trên xe hơi chung với gia đình Dursley trên đường đến sở thú lần đầu tiên trong đời. Dì và dượng Dursley đã không thể nghĩ ra cách nào khác để giải quyết nó, nhưng trước khi đi, dượng Vernon kéo nó ra, cúi sát cái mặt hồng hào to tướng của ông vào mặt nó mà dặn dò:

"Tao báo cho mày biết trước: Mày mà giở bất cứ trò quỷ quái nào ra, bất cứ trò gì, mày cũng sẽ bị nhốt vào trong hốc tủ từ đây cho đến Noel, nhớ chưa?"

Harry hứa:

"Con sẽ không làm điều gì cả thiệt mà…"

Nhưng dượng Vernon không tin. Từ hồi nào tới giờ chưa từng có ai tin Harry cả.

Đó là bởi vì luôn luôn có những chuyện lạ lùng xảy ra quanh nó, và hoàn toàn vô ích để làm cho ông bà Dursley tin rằng những chuyện này không phải do Harry bày ra.

Thí dụ một lần, dì Petunia lấy cái kéo nhà bếp cắt trụi lủi mớ tóc trên đầu Harry, khiến cho cái đầu nó trọc lóc. Dì chỉ để chừa lại một chỏm trên trán, theo dì nói là 'để che cái thẹo kinh khủng kia đi'. Chẳng là dì đã cáu tiết khi thấy Harry đi tiệm hớt tóc về mà đầu vẫn cứ bờm xờm như không hề được cắt tỉa.

Hôm đó Dudley được một bữa cười đến phát nấc cục còn Harry thì thao thức suốt đêm, đau khổ tưởng tượng đến ngày hôm sau phải vào trường. Ở trường với mớ áo quần rộng lùng

thùng của Dudley mà nó phải mặc và chiếc kính dán đầy băng keo, nó vốn đã là trò tiêu khiển cho những đứa khác. Vậy mà sáng hôm sau khi tức dậy Harry thấy tóc nó vẫn y như trước khi dì Petunia cạo láng. Vì tội này Harry đã bị nhốt vô gầm cầu thang một tuần mặc dù nó cố gắng phân bua rằng nó *không thể* giải thích được làm sao mà tóc nó lại mọc lên nhanh như vậy.

Rồi một lần khác, dì Petunia bắt Harry mặc chiếc áo len của Dudley đã bỏ đi. Cái áo đó màu nâu với những túm len màu cam trông hết sức khủng khiếp. Harry không thích chút nào, nhưng dì Petunia cứ tròng áo vô đầu nó. Dì càng ra sức co kéo thì chiếc áo càng nhỏ lại, cuối cùng thì cái áo chỉ vừa đủ lớn để mặc cho một con búp bê bằng nắm tay, và dĩ nhiên là không vừa với Harry. Dì Petunia thì cho là tại vì giặt mà cái áo bị co rút, nhờ vậy lần đó Harry không bị phạt.

Nhưng đổi lại nó bị rắc rối to khi một lần người ta thấy nó đang ngồi chong chóc trên mái nhà bếp của trường. Hôm đó, băng của Dudley đang rượt bắt Harry như mọi khi, khi Harry chạy hết nổi và cầm chắc rơi vào tay lũ trẻ, thì nó ngạc nhiên thấy thoát một cái, mình đang ở trên mái nhà. Bọn trẻ cũng kinh ngạc hết sức. Còn ông bà Dursley thì nhận được thư mắng vốn của cô hiệu trưởng vì Harry đã trèo lên nóc nhà ngồi chơi. Harry cố gắng giải thích với dượng Vernon, bằng cách gào thật to qua lỗ khóa của cái phòng xép dưới gầm cầu thang, rằng lúc đó nó chỉ định nhảy qua cái thùng rác lớn ở nhà bếp. Nó đoán là khi thực hiện cú nhảy lửng lơ đó, gió đã thổi nó lên nóc nhà!

Nhưng hôm nay thì đừng có chuyện quái dị gì xảy ra nhé.

Hôm nay đáng được giữ gìn để còn đi chơi với Dudley và Piers ở một nơi khác - không phải là trường học, không phải là gầm cầu thang, hay căn nhà toàn mùi bắp cải của bà Figg.

Vừa lái xe, dượng Vernon vừa phàn nàn với dì Petunia. Ông thích phàn nàn về mọi thứ: mấy người ở sở làm, hội đồng thành phố, Harry, ngân hàng, và Harry chính là một trong vài đề tài ông thích phàn nàn nhất. Còn sáng nay, đề tài phàn nàn của ông là về xe gắn máy.

"… gào rú như đồ điên, cái đồ mất dạy!", ông nói khi một chiếc xe gắn máy vượt qua mặt họ.

Harry chợt nhớ giấc mơ của mình và buột miệng nói:

"Con có mơ thấy một chiếc xe gắn máy. Nó bay."

Dượng Vernon suýt nữa tông vào chiếc xe chạy phía trước. Ông xoay ngoắt mình trên ghế để quát vào mặt Harry, bộ mặt ông lúc đó trông giống như một củ cải đỏ khổng lồ:

"XE GẮN MÁY KHÔNG BAY!"

Dudley và Piers bấm nhau cười hi hí.

Harry nói:

"Con biết là nó không bay. Chỉ là chiêm bao mà."

Nhưng giá mà nó đừng nói thì hơn. Ở trong gia đình Dursley, mỗi khi nó đặt câu hỏi thì người ta đã thấy ghét nó rồi; nhưng không ghét bằng khi nó nói về những việc không bình thường, cho dù nó nói đó là chuyện chiêm bao hay phim hoạt hình đi nữa. Có vẻ như họ sợ Harry sẽ bị nhiễm những ý tưởng kỳ quái nguy hiểm.

Hôm ấy là một ngày thứ bảy nắng đẹp và sở thú đầy nhóc những gia đình dắt con cái đi chơi. Ông bà Dursley mua cho Dudley và Piers mỗi đứa một cây kem sôcôla to tổ chảng ngay ở cổng, và bởi vì trước khi họ kịp vội vàng kéo Harry đi chỗ khác thì cô bán hàng đã tươi cười hỏi Harry rằng cậu bé muốn ăn kem gì, họ mới đành mua cho nó một cây kem chanh rẻ tiền. Cũng không đến nỗi tệ. Harry vừa nghĩ vừa mút cây kem của mình khi cả bọn đứng xem một con đười ươi gãi đầu. Harry thấy con đười ươi đó giống Dudley lắm dù rằng lông nó không có màu vàng hoe.

Lâu lắm rồi Harry mới có được một buổi sáng đẹp như vậy. Nó cẩn thận đi cách ông bà Dursley một khoảng để Dudley và Piers không kiếm chuyện nện nó cho đỡ ngứa chân tay. Hai thằng nhỏ đã có vẻ bắt đầu chán mấy con thú. Khi họ ngồi ăn trong nhà hàng của sở thú, Dudley đập bàn đập ghế um xùm vì cái bánh kem của nó không có đủ kem như nó đòi, dượng Vernon bèn mua cho nó một cái khác, và Harry được hưởng cái bánh kem không đủ kem đó.

Mãi về sau, Harry vẫn còn cảm thấy sao mà chuyện đó đẹp như một giấc mơ.

Sau bữa ăn trưa, họ đến khu chuồng nuôi các loài bò sát. Bên trong mát lạnh và tăm tối, chỉ có ánh sáng dọc qua cửa sổ theo tường. Đằng sau tấm kính ngăn, đủ loại rắn rít trườn quanh những tảng đá hay khúc gỗ. Dudley và Piers muốn xem mấy con rắn hổ mang khổng lồ rất độc, và lũ trăn (cũng khổng lồ) có thể quấn chết người. Dudley nhanh chóng kiếm ra chỗ ở của con rắn lớn nhất sở thú. Nó bự đến nỗi có thể quấn hai vòng quanh chiếc xe hơi của ông Dursley và siết cho chiếc xe

bẹp dúm bẹp dí như cái thùng rác cũ. Nhưng lúc đó con rắn không tỏ vẻ hứng thú làm chuyện đó. Nó đang ngủ.

Dudley dí mũi sát cửa kính nhìn chằm chằm vào cái cuộn màu nâu bóng láng ấy. Nó nài nỉ ba nó:

"Làm cho nó nhúc nhích đi."

Ông Dursley vỗ lên tấm kính ngăn, nhưng con vật lì lợm nằm yên. Dudley lại òn ỉ:

"Làm nữa đi ba."

Ông Dursley lại vỗ bàn tay hộ pháp của mình lên tấm kính, nhưng con rắn cứ giả điếc hay là điếc thật. Dudley làu bàu bỏ đi:

"Con này chán ngắt."

Harry đi tới đứng vào chỗ Dudley đã bỏ đi, chăm chú nhìn con rắn. Nếu mà con rắn đã chết vì chán ngán thì Harry cũng không lấy làm ngạc nhiên. Nghĩ coi, chẳng có ai bầu bạn ngoại trừ mấy thằng ngốc gõ gõ ngón tay lên tấm kính ngăn để quấy rầy nó suốt ngày. Còn tệ hơn là ở trong cái phòng xép dưới gầm cầu thang, nơi chỉ có dì Petunia tới đập cửa kêu dậy, ít nhất ở đó còn được đi qua nhà bếp hay loanh quanh trong vườn.

Thình lình con rắn mở mắt ra, hai con mắt như hai hòn bi thủy tinh. Rồi rất từ tốn, nó ngóc đầu lên cho đến khi mắt nó ngang tầm với mắt Harry.

Nó nháy mắt.

Harry nhìn con rắn chằm chằm. Rồi nó liếc nhanh chung

quanh xem có ai đang ngó chừng không. Không có, Harry bèn nhìn con rắn và nháy mắt với nó.

Con rắn hất đầu về phía Dudley và ông Dursley, nhướn mắt nhìn lên trần nhà rồi ném cho Harry một cái nhìn mang ý nghĩa rõ ràng là:

"Ta quá nhàm vụ đó rồi."

Harry thì thầm qua những tấm kính mặc dù không chắc con rắn có thể nghe được:

"Tao biết. Chắc là khó chịu lắm."

Con rắn gật mạnh cái đầu. Harry hỏi:

"Nhân tiện xin hỏi, mày ở đâu ra vậy?"

Con rắn ngoắc cái đuôi chỉ vào tấm bảng cạnh tấm kính. Harry đọc:

Boa Constrictor, Brazin.

"Xứ đó đẹp không?"

Boa Constrictor lại ngoắc đuôi chỉ tấm bảng lần nữa và Harry đọc tiếp: *"Con vật này sinh trưởng trong sở thú."*

"À, tao hiểu rồi. Vậy là mày chưa từng tới Brazin?"

Con rắn lắc đầu, vừa lúc một tiếng thét kinh hoàng vang lên phía sau Harry làm cho cả nó và con rắn đều giật bắn mình.

"DUDLEY! ÔNG DURSLEY! LẠI ĐÂY COI CON RẮN NÀY! KHÔNG THỂ NÀO TIN ĐƯỢC CHUYỆN NÓ ĐANG LÀM ĐÂU!"

Dudley chạy nháo nhào tới. Nó đấm vô sườn của Harry.

“Mày tránh ra tao coi.”

Bị bất ngờ, Harry té lăn xuống sàn bê tông. Điều xảy ra tiếp theo nhanh đến nỗi không ai kịp nhìn thấy là nó đã xảy ra như thế nào: Tích tắc thứ nhất, Dudley và Piers dí mắt lên tấm kính, tích tắc thứ hai, tụi nó bật ngửa ra sau với tiếng rú hãi hùng.

Harry lồm cồm ngồi dậy sửng sốt. Tấm kính ngăn chuồng con *Boa Constrictor* đã biến mất. Con rắn khổng lồ đang lẹ làng trườn trên sàn. Mọi người trong khu chuồng bò sát vừa la hét vừa chạy thoát thân ra cửa. Khi con rắn trườn ngang qua, Harry nghe như có một giọng trầm trầm xúc động vang lên:

“Ta về Brazin đây… cám ơn lắm lắm, bạn ta.”

Người trông coi chuồng bò sát chết điếng đi, cứ lắp bắp mãi:

“Nhưng… tấm kính ngăn… tấm kính ngăn đâu rồi?”

Ông giám đốc sở thú đích thân pha một tách trà đậm có đường cho bà Dursley, rối rít xin lỗi không thôi. Dudley và Piers gần như á khẩu. Theo như Harry chứng kiến thì con rắn không làm gì ai ngoài chuyện táp đùa không khí lúc trườn ngang qua chân bọn chúng. Nhưng một khi đã an toàn ngồi trên xe của ông Dursley thì Dudley bắt đầu ba hoa chuyện con rắn suýt nữa đã táp trúng giò cẳng của nó, còn Piers thì làm như thể con rắn chỉ thiếu chút nữa là đã siết nó trẹo cả xương sống. Nhưng điều kinh khủng nhất đối với Harry, là khi Piers hoàn hồn lại và nói:

“Ê, Harry, lúc đó mày đang nói chuyện với nó, phải

không?”

Ông Dursley đợi cho đến khi Piers hoàn toàn rời khỏi nhà ông rồi mới quay sang Harry. Ông giận đến nỗi không thốt lên lời, chỉ hổn hển nói được mấy tiếng:

“Tới - gầm cầu thang - ở đó - nhịn ăn.”

Rồi ông ngã vật xuống chiếc ghế bành, bà Dursley phải lật đật chạy đi rót cho ông một ly rượu vang lớn.

Harry nằm dài trong phòng xép dưới gầm cầu thang thật lâu sau đó. Nó không biết bây giờ là mấy giờ mà cũng không chắc là gia đình Dursley đã hết ngủ chưa. Họ mà chưa ngủ thì nó không dám liều mạng mò vô bếp kiếm cái gì ăn.

Nó đã sống ở nhà Dursley gần mười năm, mười năm khốn khổ, từ khi còn là một đứa trẻ sơ sinh và ba má nó chết vì một tai nạn xe cộ, theo như nó được biết. Nó không thể nhớ chuyện gì đã xảy ra với nó, ở trong chiếc xe bị nạn khiến ba má nó chết. Đôi khi, vào những lúc bị phạt nhốt trong gầm cầu thang nhiều giờ liền, nó vắt trí nhớ để nhớ lại và loáng thoáng thấy một hình ảnh lạ: Một lằn chớp xanh lè lóa mắt và một cơn đau buốt ngay giữa trán. Nó đoán là do vụ đụng xe gây ra, nhưng nó không tưởng tượng nổi lằn chớp xanh đó xuất phát từ đâu. Nó cũng không thể nhớ gì về ba má nó. Dì dượng Dursley không bao giờ nói cho nó biết chút gì về họ cả. Nó thì dĩ nhiên là bị cấm hỏi. Trong nhà Dursley không có tấm hình nào của ba má Harry.

Hồi Harry còn nhỏ hơn nữa, nó từng mơ đi mơ lại một giấc mơ được một người bà con khác đến nhận, đem nó đi khỏi nhà Dursley. Nhưng chuyện đó không bao giờ xảy ra: Dursley là

gia đình duy nhất cho nó dung thân.

Dù vậy, đôi khi nó cũng nghĩ (hay hy vọng) rằng hình như có những người lạ mặt trên đường phố biết nó. Một ông già nhỏ thó đội cái nón chóp màu tím có lần cúi chào nó khi nó đi theo bà Dursley và Dudley đi mua sắm. Bà Dursley giận dữ hỏi nó có quen với ông già không, rồi hấp tấp kéo bọn trẻ ra khỏi tiệm mà không kịp mua sắm gì cả. Lại có cả một bà già trông rất hoang dại, mặc quần áo toàn màu xanh lá cây, vui vẻ vẫy chào nó trên xe buýt. Rồi có một ông đầu hói mặc áo khoác màu tím dài thoòng đến bắt tay nó trên đường phố vào hôm kia, xong bước đi không nói một lời. Điều kỳ lạ nhất của những người này là khi Harry muốn đến gần họ thì họ dường như biến đi trong chớp mắt!

Ở trường Harry không có bạn bè. Mọi người đều biết băng của Dudley rất ghét cái thằng Harry Potter bận đồ khín luộm thà luộm thuộm và đeo cặp kính gãy gọng bể tròng. Họ không muốn làm mếch lòng băng của Dudley.

3

NHỮNG LÁ THƯ KHÔNG XUẤT XỨ

Vụ đào thoát của con *Boa Constrictor Brazin* khiến cho Harry lãnh một án phạt lâu nhất từ trước đến giờ. Khi Harry được phép ra khỏi gầm cầu thang thì kỳ nghỉ hè đã bắt đầu và Dudley làm bể tanh banh cái máy quay phim mới của nó, làm tan nát cái máy bay điều khiển từ xa, và tông vô bà Figg đang chống nạng băng qua đường trong dịp nó tập cưỡi chiếc xe đạp đua lần đầu tiên, làm bà cụ té chổng kềnh.

Harry rất mừng là năm học đã chấm dứt, nhưng cũng không thể hoàn toàn thoát được băng của Dudley, tụi nó kéo đến nhà chơi mỗi ngày. Piers, Dennis, Malcolm và Gordon đều có xác thân to lớn và đầu óc bé tí, nhưng Dudley là đứa to nhất và đần nhất trong bọn, nên được làm thủ lĩnh. Cả lũ rất khoái tham gia trò thể thao thích nhất của Dudley là săn lùng Harry Potter.

Đây chính là lý do mà Harry thường chuồn khỏi nhà, đi lang thang đâu đó và nghĩ vẩn vơ về chuyện kỳ nghỉ sắp hết. Nghĩ tới đó, nó thấy lóe lên một chút tia hy vọng: tháng chín tới nó sẽ vô trường cấp hai và lúc đó, lần đầu tiên trong đời, nó sẽ khỏi phải đi học chung với Dudley. Thằng đó đã được nhận vào trường trung học tư mà hồi xưa ông Dursley từng học,

trường Smeltings, Piers cũng vô trường đó. Nhưng Harry thì ngược lại, sẽ vô trường công lập địa phương, trường Tường Đá. Dudley cho là như vậy thì đã lắm. Nó bảo Harry:

"Ở trường Tường Đá họ nhét đầu người ta vô cầu tiêu vào ngày nhập học. Mày có muốn lên lầu thực tập trước không?"

"Không, cám ơn. Cái cầu tiêu thúi của mày làm sao có đủ những thứ khủng khiếp như trong cái đầu của mày - Cái đầu mày phát rồ rồi."

Nói xong, Harry chạy biến thiệt lẹ trước khi thằng Dudley kịp thực hiện ý đồ trong cái đầu của nó.

Một ngày vào tháng bảy, bà Dursley dắt Dudley đi Luân Đôn mua đồng phục của trường Smeltings cho nó. Harry được đem gởi cho bà Figg trông chừng. Lần này bà Figg không đến nỗi nào. Hóa ra là mấy con mèo của bà đã làm bà trượt té gãy giò, nên bây giờ bà dường như mất hết hứng với bọn mèo. Bà để cho Harry được ngồi xem truyền hình và còn cho nó một miếng bánh sôcôla có mùi vị như thể được làm từ nhiều năm trước.

Buổi tối hôm đó, Dudley trong bộ đồng phục mới toanh oai vệ đi diễu quanh phòng khách cho ba má nó ngắm. Nam sinh trường Smeltings mặc áo khoác có đuôi màu nâu sẫm, quần chẽn (cụt tới gối) màu cam, và đội một cái nón rơm kêu là bôt-tơ. Tụi nó cũng cầm gậy có mấu, dùng để nện nhau khi thầy giáo không để mắt tới. Điều này có thể coi như một sự rèn luyện tốt cho đời chúng sau này.

Ngắm nghía quý tử Dudley mặc quần chẽn mới, ông Dursley xúc động nói đây là giây phút tự hào nhất đời ông. Bà

Dursley thì bật khóc và nói bà không thể tin là bé Dudley-đờ-tí-tẹo của bà đã lớn lên và đẹp trai đến thế. Còn Harry thì tự cấm mình cho nó nói ra cảm tưởng. Nó biết hai be sườn của nó dám bể vì nín cười lắm.

Sáng hôm sau, Harry vừa bước vô bếp thì ngửi thấy ngay một mùi khủng khiếp. Hình như cái mùi ấy xuất phát từ một cái chậu lớn. Nó bước tới gần để ngó một cái. Cái chậu ngập đầy một thứ gì trông như nùi giẻ ngập trong làn nước xám. Nó hỏi dì Petunia:

"Cái gì vậy?"

Môi dì mím lại như mọi khi Harry dám đặt ra một câu hỏi. Dì nói:

"Đồng phục mới của mày."

Harry nhìn vô chậu lần nữa. Nó nói:

"Ôi con đâu dè nó phải bị nhúng ướt dữ vậy."

Dì Petunia nạt:

"Đồ ngu. Tao đang nhuộm xám đồ cũ của Dudley cho mày. Tao nhuộm xong thì trông nó cũng giống như đồ mới của những đứa khác thôi."

Harry rất nghi ngờ điều đó, nhưng nghĩ mình không cãi lại là tốt nhất. Nó ngồi xuống cạnh bàn ăn, cố gắng không nghĩ tới hình ảnh nó trong bộ đồ khín đó, đi đến trường Tường Đá vào ngày khai giảng niên học mới. Có lẽ trông nó sẽ giống một đứa đội lốt da voi già.

Bộ đồng phục mới của Harry làm cho Dudley và dượng

Vernon nhăn mũi ngay khi bước vô nhà bếp. Ông Dursley, như thông lệ, giở tờ báo ra đọc và Dudley thì giộng cây gậy Smeltings của nó lên bàn. Giờ đây đi đâu nó cũng kè kè cây gậy đó.

Họ nghe tiếng mở rãnh bỏ thư trên cửa và tiếng những lá thư rơi xuống thảm chùi chân ở cửa.

Ông Dursley nói đằng sau tờ báo:

"Dudley ra lấy thư đi con."

"Kêu Harry lấy á."

"Harry, ra lấy thư."

"Kêu Dudley lấy á."

"Đập cho nó một gậy Smeltings coi, Dudley."

Harry vọt lẹ né cây gậy Smeltings và đi ra cửa lấy thư. Có ba thứ nằm trên thảm: một bưu thiếp của em gái ông Dursley gởi, cô ấy đang ngao du ở đảo Wight, một phong bì màu nâu giống như thư đòi tiền điện nước, và - một bức thư gởi Harry.

Harry cầm lên, nhìn bức thư chòng chọc, tim nó đập bưng bưng như đang có một ban nhạc cao su khổng lồ đang chơi. Cả đời nó, từ hồi nào giờ, chưa từng có ai viết thư cho nó. Ai mà viết chứ? Nó không có bạn bè, không có bà con nào khác. Nó cũng không làm thẻ mượn sách thư viện, nên ngay cả thư đòi sách mượn quá hạn nó cũng khỏi có. Vậy mà bức thư này đây, ghi rõ ràng trên phong bì, không thể có sự nhầm lẫn nào hết:

Ông Harry Potter

Phòng xép dưới gầm cầu thang

4 Privet Drive

Phong bì dày và nặng, làm bằng giấy da vàng nhạc, và địa chỉ thì được viết bằng mực xanh biếc. Thư không dán tem.

Hai tay Harry run rẩy khi lật qua lá thư, thấy một dấu khằn sáp màu tím mang huy hiệu: một con sư tử, một con ó, một quân hàm và một con rắn quấn quanh mẫu tự H.

Ông Dursley từ trong nhà bếp quát ra:

"Lẹ lên, thằng kia. Mày còn làm gì ngoài đó, kiểm tra bom thư hả?"

Ông khoái trá ra mặt về câu hài hước thú vị của mình.

Harry trở lại nhà bếp, vẫn đăm đăm nhìn lá thư gởi cho mình. Nó đưa ông Dursley cái thư đòi tiền nước và tấm bưu thiếp, rồi nó ngồi xuống, từ từ mở cái phong thư màu vàng.

Ông Dursley xé phong thư đựng hóa đơn, khịt mũi khinh bỉ, và liếc qua tấm bưu thiếp. Ông báo cho bà Dursley biết:

"Cô Marge bệnh. Ăn nhằm đồ dấm dớ…"

"Ba!"

Bỗng nhiên Dudley la lên.

"Ba! Thằng Harry có cái gì kìa."

Lúc đó Harry sắp mở lá thư của nó ra, một bức thư cũng viết trên giấy da như cái phong bì. Nhưng bàn tay nải chuối sứ của ông Dursley đã chộp lấy, giật phăng lá thư. Harry la lên, cố giật lại bức thư:

"Thư *của con* mà."

Ông Dursley nạt:

“Ai viết thư cho mày?”

Ông rũ lá thư bằng một tay và liếc đọc. Mặc ông từ đỏ chuyển sang xanh còn nhanh hơn cả đèn đường. Mà không dừng lại đó. Trong vòng vài giây, nó thành ra trắng bệch như bột. Ông lắp bắp:

“Pờ… pờ… Petunia…”

Ông đang gọi tên vợ. Dudley cố giành lá thư, nhưng ông Dursley đã giơ nó cao quá tầm với của con trai. Bà Dursley lấy được thư, tò mò đọc dòng đầu tiên. Bà suýt té xỉu. Bà ôm ngực mình thở hổn hển:

“Anh Vernon ơi. Trời đất ơi - Anh Vernon ơi.”

Họ trợn mắt nhìn nhau, dường như quên béng rằng Dudley và Harry vẫn đang ngồi ở đó. Dudley đâu có chịu bị coi thường như vậy. Nó gõ đầu ba nó bằng cây Smeltings, và la lớn:

“*Con* muốn đọc lá thư đó.”

Harry tức tối kêu lên:

“Con muốn đọc lá thư đó, bởi vì đó là thư gởi cho con.”

Ông Dursley nhét lá thư trở vô phong bì và càu nhàu:

“Hai đứa bây đi ra ngoài hết.”

Harry không chịu động đậy. Nó hét:

“TRẢ BỨC THƯ CHO CON.”

Dudley cũng hét:

“Cho *con* coi bức thứ đó.”

Ông Dursley gầm lên:

“ĐI RA!”

Ông túm cổ cả hai đứa quẳng ra ngoài hành lang, đóng sầm cánh cửa nhà bếp. Dudley và Harry lập tức tranh nhau một cách lặng lẽ nhưng đầu tức tối để giành lỗ khóa mà kề tai vô nghe lén. Dudley thắng cho nên Harry đành nằm ẹp bụng dưới sàn để dỏng tai nghe qua khe cửa. Cặp kiếng gãy của nó còn lòng thòng bên tai sau vụ đánh nhau vừa rồi với Dudley.

Bên trong nhà bếp, giọng của bà Dursley run run:

“Anh Vernon coi cái địa chỉ kìa - Làm sao mà họ biết cả chỗ thằng nhỏ ngủ kia chứ? Anh có thấy họ đang rình mò căn nhà mình không?”

Ông Dursley lẩm bẩm, hoang mang:

“Rình mò… do thám…, không chừng đang theo dõi chúng ta.”

“Nhưng mình làm sao đây anh Vernon? Mình có trả lời thư không? Anh hãy viết cho họ là mình không muốn…”

Qua khe cửa, Harry có thể nhìn thấy gót giầy đen của ông Dursley đi qua đi lại trên sàn nhà bếp. Cuối cùng ông nói:

“Không. Ta cứ kệ xác. Nếu họ không nhận được thư trả lời thì… Ừ, tốt nhất là đừng thèm trả lời, đừng làm gì cả…”

“Nhưng…”

“Petunia, anh không muốn có một… trong nhà này. Chẳng phải là chúng ta đã thề là cấm cửa cái đồ điên khùng nguy hiểm đó khi chúng ta nhận nuôi nó hay sao?”

Chiều hôm đó, ông Dursley đã làm một việc mà từ hồi nào giờ đố ông thèm làm: ông chui xuống gầm cầu thang gặp Harry.

Vừa thấy ông Dursley thò đầu vô, Harry hỏi ngay:

"Thư của con đâu? Ai viết cho con vậy?"

Ông Dursley nói cộc lốc:

"Không ai viết. Nhầm địa chỉ. Ta đốt rồi."

Harry tức tối nói:

"Đâu có *nhầm*. Nó ghi rõ ràng phòng xép dưới gầm cầu thang mà."

"IM!"

Ông Dursley quát, khiến mấy con nhện hết hồn té từ trên trần xuống. Ông hít vài hơi thở sâu rồi ép mình nhe răng cười, một nụ cười hết sức đau khổ.

"Ờ, phải rồi Harry à, cái phòng xép dưới gầm cầu thang này ấy mà. Dì con và dượng đã suy nghĩ rồi… con bây giờ đã hơi lớn so với nó… dì dượng thấy cũng được nếu con dọn lên phòng ngủ phụ của Dudley."

"Vì sao vậy?"

Ông Dursley quạu:

"Cấm hỏi. Gom đồ đạc lên lầu ngay."

Ngôi nhà Dursley có bốn phòng: một phòng cho ông bà Dursley, một phòng dành cho khách (thường thường là cô Marge, em gái ông Dursley), một phòng để cho Dudley ngủ, và một phòng để cho Dudley cất tất cả đám đồ chơi mà nó

không chất hết được trong phòng ngủ của nó.

Đồ đạc của Harry thì chỉ cần ôm gọn lên lầu một hiệp là xong. Nó ngồi trên giường, trong một căn phòng ngủ thực sự và chăm chú nhìn quanh. Hầu như món gì cũng sứt càng gãy gọng. Cái máy quay phim mới sắm chưa đầy tháng nằm chỏng chơ trên cái xe tăng mà Dudley có lần cán trúng con chó của nhà hàng xóm. Trong một góc phòng là cái máy truyền hình thứ nhất của Dudley. Nó đã đá lủng màn hình khi chương trình nó khoái nhất ngưng chiếu. Có một cái chuồng chim, có lần nhốt một con két mà Dudley đã đem vô trường đổi lấy cây súng hơi. Cây súng đó bây giờ vắt vẻo trên kệ và cong vẹo vì bị Dudley ngồi đè lên. Trên kệ đầy sách, và đó là thứ duy nhất trong phòng có vẻ như chưa từng bị đụng tới.

Phía tầng dưới vọng lên tiếng của Dudley đang vặc mẹ nó:

"Con *không muốn* nó ở đó… con cần cái phòng đó… đuổi nó ra đi…"

Harry thở ra và duỗi người nằm dài trên giường. Ngày hôm qua nó sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì để được ở trong căn phòng này. Hôm nay nó thà ở lại dưới gầm cầu thang với lá thư của nó, còn hơn được ở trên này mà không có lá thư.

Vào bữa ăn sáng hôm sau, mọi người hơi yên lặng. Dudley còn bị sốc. Nó đã gào khóc, đã phang cha nó mấy gậy Smeltings, đã giả bệnh, đá cho mẹ nó mấy phát, liệng con rùa của nó qua nóc nhà kính, mà vẫn không đòi lại được căn phòng. Harry đang nghĩ đến giờ phút này ngày hôm qua và cay đắng tiếc là lúc đó đã không mở lá thư khi còn ở trong hành lang. Dì và dượng nó vẫn còn đưa mắt nhìn nhau đầy uẩn

tình…

Lại có thư đến, ông Dursley bảo Dudley ra lấy. Ông đang cố tỏ ra tử tế với Harry. Họ nghe tiếng Dudley khua cây gậy Smeltings ầm ĩ trong hành lang. Rồi họ nghe tiếng nó la toáng lên:

"Lại một thư khác nữa nè: *Ông Harry Potter, phòng ngủ nhỏ nhất, số 4 Privet Drive.*"

Ông Dursley thốt kêu một tiếng uất nghẹn, nhảy ra khỏi ghế, chạy ra hành lang, có Harry bám sát gót. Ông Dursley phải vật thằng Dudley xuống đất mới giành được lá thư một cách vô cùng khó nhọc, bởi vì Harry cũng đeo cứng cổ ông phía lưng để giành cho được lá thư của nó. Sau một phút vật lộn tay ba, nó cũng bị chọc cho vài gậy Smeltings, ông Dursley cuối cùng đứng thẳng lên được, hớp lấy không khi mà thở, tay nắm chặt lá thư của Harry. Ông thở khò khè bảo Harry:

"Cút về gầm cầu thang - À, ý dượng nói là về phòng ngủ của con. Còn Dudley, đi… đi chỗ khác chơi."

Harry đi loanh quanh trong căn phòng mới của nó. Có ai đó cũng đã biết là nó đã dọn từ phòng xép dưới gầm cầu thang lên căn phòng này và dường như người ấy cũng biết nó đã không nhận được lá thư. Chắc chắn là họ sẽ quyết gửi lại bức thư đó. Lần tới nhất định Harry sẽ nhận được. Nó nghĩ ra một kế hoạch.

Cái đồng hồ báo thức cũ kỹ hỏng hóc nhiều phen reo lên vào lúc 6 giờ sáng hôm sau. Harry ngắt chuông ngay rồi lặng lẽ mặc quần áo vào. Nó cố gắng không làm cho gia đình

Dursley thức giấc. Nó len lén xuống cầu thang, không bật ngọn đèn nào.

Nó tính đi ra góc đường Privet Drive đứng chờ ông phát thư. Nhưng trong khi đang lò dò trong bóng tối của hành lang ra cửa, nó dẫm phải một cái gì vừa mềm mềm vừa cứng cứng và nghe tiếng rú:

"Á Á Á Á Á A A A A !!!"

Harry nhảy bắn lên không trung. Cái đống bùng nhùng chắn ngang cửa đó là một thứ gì còn sống!

Nhờ ánh đèn từ trên lầu rọi xuống, Harry kinh hoàng nhận ra giữa đống bùng nhùng ấy là gương mặt dượng Vernon. Ông Dursley đã nằm ngay tại cửa ra vào và ngủ trong một cái túi ngủ suốt đêm qua, hiển nhiên là để ngăn Harry thực hiện chính cái điều mà nó mưu toan làm. Ông quát tháo Harry chừng nửa giờ rồi bảo nó vô nhà bếp pha trà.

Harry khốn khổ lê bước vô nhà bếp và khi nó quay trở ra thì thư từ đã đến, nằm ngay trên đùi của ông Dursley. Harry có thể nhìn thấy ba bức thư có ghi địa chỉ bằng mực xanh biếc. Nó vừa mới nói:

"Con muốn…"

…thì ông Dursley đã xé mấy lá thư thành trăm mảnh vụn ngay trước mặt nó. Ông không thèm đi làm ngày hôm đó. Ông ở nhà để đóng bít cái rãnh bỏ thư trên cánh cửa. Ông giải thích cho vợ:

"Em hiểu không? Họ mà không đưa thư được nữa thì họ phải bỏ cuộc thôi."

Bà Dursley tán thành:

“Em chắc là thành công, anh Vernon à.”

Vừa đóng một cây đinh, vừa ngoạm miếng bánh trái cây mà bà Dursley mới đem ra, ông Dursley vừa nói:

“Ôi, đầu óc của bọn đó kỳ quái lắm, chứ không như đầu óc của chúng ta đâu.”

Vào ngày thứ sáu, có tới một tá thư được gửi đến cho Harry. Bởi vì thư không thể bỏ qua rãnh thư trên cửa nên chúng được chuồi vô qua kẽ hở dưới cánh cửa, hai bên hông cửa, và vài lá thư còn được thảy qua cửa sổ nhỏ trong phòng tắm ở tầng trệt.

Ông Dursley lại ở nhà một ngày nữa. Sau khi đốt hết các lá thư, ông lấy búa và đinh đóng bít tất cả mọi khe hở vết nứt quanh căn nhà, kể cả cửa trước và cửa sau, để không cho ai đi ra hết. Ông vừa làm vừa ngâm nga bài *“Nhón gót qua vườn bông tu-lip”*, và hễ nghe có tiếng động nhỏ nào ông cũng nhảy dựng lên.

Đến thứ bảy thì sự việc bắt đầu vụt ra ngoài tầm tay của ông. Hai mươi bốn lá thư gửi cho Harry được cuộn lại và giấu lẫn trong hai tá trứng mà người giao hàng hết sức bối rối chuyền qua cửa sổ phòng khách cho bà Dursley.

Ông Dursley điên cuồng gọi điện thoại đến sở bưu điện và tiệm bán trứng để kiếm cho ra thủ phạm, hay kiếm cho ra người nào đó để phàn nàn khiếu nại. Bà Dursley thì băm vụn những lá thư trong cái máy nghiền thức ăn của bà.

Dudley ngạc nhiên hỏi Harry:

“Ai trên thế gian này lại muốn liên lạc với *mày* đến như vậy?”

Sáng chủ nhật, ông Dursley ngồi vô bàn ăn sáng, trông mỏi mệt và hơi bệnh, nhưng lại vui mừng. Ông phấn khởi nói với vợ con khi quẹt mứt lên tờ báo:

“Bữa nay không phát thư. Khỏi lo về mấy lá thư chết tiệt đó.”

Nhưng ông chưa dứt câu thì có cái gì đó rớt từ trên ống khói xuống lò sưởi, dội lên và văng bắn vô gáy ông. Kế đến là ba bốn chục lá thư tuôn ào ào theo ống khói xuống như những viên đạn bắn rào rào. Cả nhà Dursley hoảng hồn kiếm chỗ núp. Harry nhảy phóc lên cố bắt cho được một lá thư. Nhưng ông Dursley đã túm lấy cổ tay nó và lẳng nó ra hành lang.

“RA! CÚT RA!”

Bà Dursley và quý tử Dudley cũng tay che đầu, tay bưng mặt chạy ra ngoài. Ông Dursley đóng sầm cửa lại. Ở bên ngoài vẫn còn nghe tiếng những lá thư đổ xuống rào rào, dội xuống sàn, văng vô tường.

Ông Dursley cố gắng giữ giọng bình tĩnh trong lúc phủi những mảnh tro bám bộ ria mép của ông.

“Kệ xác nó. Tất cả mọi người mau chuẩn bị trong năm phút để ra đi. Chúng ta sẽ đi khỏi nơi đây. Chỉ gói ghém quần áo thôi, không nói năng gì hết.”

Trông mặt ông lúc ấy hung tợn cực kỳ với một nửa bộ ria mép đã biến mất, nên không ai dám hé răng nói nửa lời. Mười phút sau, họ lách qua cánh cửa đã bị đóng nẹp để chui vào

trong xe hơi, lái thật nhanh ra xa lộ. Dudley đang thút thít khóc trên băng ghế sau; chẳng là cha nó đã đụng phải đầu nó khi ông vụt bỏ những truyền hình, máy tính, đầu video mà nó ráng nhét vô cái túi đựng đồ thể thao của nó.

Họ lái xe. Và cứ lái xe. Ngay cả bà Dursley cũng không dám hỏi là họ đang đi đâu. Thỉnh thoảng ông quẹo bất tử và chạy ngược hướng đang chạy một lúc. Mỗi lần làm vậy ông lại lầm bầm:

"Quẳng hết… quẳng hết…"

Họ không ngừng để ăn hay uống suốt cả ngày. Đêm xuống, Dudley rống lên. Trong đời nó chưa từng trải qua ngày nào thê thảm như thế. Vừa đói, vừa bỏ lỡ năm chương trình truyền hình mà nó khoái nhất, và cả ngày nay nó vẫn chưa làm nổ tung được địch thủ nào trong trò chơi trên máy của mình.

Cuối cùng ông Dursley ngừng xe lại trước một khách sạn âm u ở ngoại ô một thành phố lớn. Dudley và Harry ở chung một phòng có giường đôi và những tấm vải trải giường ẩm mốc. Chẳng mấy chốc Dudley đã ngáy o o, nhưng Harry thì cứ trăn trở, ngồi trên bệ cửa sổ đăm đăm nhìn xuống những ánh đèn xe cộ chạy dưới đường.

Hôm sau họ ăn bánh bắp, cà chua đóng hộp và bánh mì nướng vào bữa điểm tâm. Họ vừa ăn xong thì người chủ khách sạn đi tới bàn nói:

"Xin lỗi không biết có ông Harry Potter ở đây không? Tôi nhận được hàng trăm lá thư như thế này ở quầy tiếp tân."

Bà giơ cao một lá thư để cho mọi người đọc được địa chỉ

ghi bằng mực xanh biếc:

Ông Harry Potter

Phòng 17

Khách sạn Cảnh đường sắt

Xứ Cokeworth

Harry giơ tay chụp lá thư nhưng bị ông Dursley đánh bạt bàn tay nó đi. Bà chủ khách sạn trợn mắt ngó. Ông Dursley nhanh chóng đứng dậy đi theo bà chủ khách sạn:

"Tôi sẽ đi nhận hết thư."

Nhiều giờ sau, bà Dursley khép nép thỏ thẻ với chồng:

"Anh yêu, mình về nhà mình chẳng hơn sao?"

Nhưng ông Dursley chẳng có vẻ gì là nghe bà vợ nói. Chính xác là ông tìm kiếm cái gì thì không ai biết. Ông cứ lái xe vô tuốt giữa rừng, rồi lái ra, rồi lại chạy tiếp. Cứ như vậy, họ băng qua ruộng đang cày, tới giữa cây cầu bỏ không, và lên tuốt trên tầng cao nhất của bãi đậu xe nhiều tầng.

Xế trưa hôm đó, Dudley hỏi mẹ:

"Ba điên rồi, phải không má?"

Ông Dursley đã đậu chiếc xe gần bờ biển, khóa xe nhốt mọi người bên trong rồi biến mất. Trời bắt đầu mưa. Những giọt mưa to rơi lộp độp xuống nóc xe. Dudley sụt sịt khóc. Nó tỉ tê với mẹ:

"Thứ hai rồi. Tối nay ti-vi chiếu chương trình *Humberto vĩ đại*. Con muốn ngừng ở đâu mà có một cái ti-vi."

Thứ hai, Harry sực nhớ ra. Có thể dựa vào Dudley với các

chương trình truyền hình của nó mà biết chính xác các ngày trong tuần. Nếu đúng hôm nay là thứ hai thì ngày mai - thứ ba, là sinh nhật thứ mười một tuổi của Harry. Đành rằng sinh nhật của Harry thì chẳng xôm tụ gì - năm ngoái, gia đình Dursley cho nó một cái móc treo áo khoác và một đôi vớ cũ của ông Dursley. Cho dù vậy thì không phải ngày nào cũng là sinh nhật thứ mười một tuổi của mình.

Ông Dursley đã trở lại với một nụ cười trên môi. Ông cầm theo một cái gói gì dài dài, không thèm trả lời với vợ là ông đã mua cái gì. Ông nói:

"Kiếm ra chỗ toàn hảo rồi. Nào mọi người ra đây."

Bên ngoài xe trời rất lạnh. Ông Dursley chỉ cho mọi người xem một cái giống như một tảng đá lớn ở ngoài biển khơi. Nhô trên mỏm đá là một cái lều con thảm hại nhất mà người ta có thể tưởng tượng ra. Điều chắc chắn là ở đó không có ti-vi.

Ông Dursley xoa hai bàn tay với nhau phấn khởi nói:

"Dự báo có bão đêm nay. Và ông đây đã tử tế đồng ý cho chúng ta mượn chiếc xuồng."

Một lão già không răng đang lừng lững tiến tới gần họ với nụ cười hết sức quỷ quyệt. Lão giơ tay chỉ một chiếc xuồng cũ kỹ đang bập bềnh trên làn sóng nước xám bạt phía dưới kia. Ông Dursley ra lệnh:

"Tất cả mọi người lên xuồng! Ta đã mua ít đồ ăn rồi."

Trên xuồng lạnh cóng người. Làn nước biển buốt giá văng tóe lên mình họ hiệp lực với làn nước mưa lạnh tê trên trời đổ xuống làm cho ai nấy ngồi rụt cổ co ro. Thế mà vẫn bị những

cơn gió quất vào mặt rát cả da. Sau một thời gian tưởng như dài mấy tiếng đồng hồ, xuồng có vẻ đến được mỏm đá. Ông Dursley vừa loạng choạng chụp ếch vừa trượt pa-te dẫn cả đám vô căn chòi tồi tàn duy nhất trên đảo.

Bên trong chòi thật là khủng khiếp: nồng nặc mùi rong biển, và gió thì gào thét luồn qua những chỗ hở trên vách ván, bếp lửa ẩm ướt và trống trơ. Cái chòi được chia làm hai gian.

Đồ ăn mà ông Dursley đem theo chỉ là một túi khoai tây chiên cho mỗi người và bốn trái chuối. Ông cố nhóm lửa lò sưởi bằng mấy cái bao đựng khoai tây chiên, nhưng mấy cái bao rỗng này chỉ co rúm lại và bốc khói mù mịt. Dù vậy ông Dursley vẫn xoa tay phấn khởi:

"Bây giờ thì đừng hòng thư với từ nữa."

Ông đang trong trạng thái phấn chấn. Rõ ràng là ông tin tưởng tuyệt đối là chớ hòng có người nào đến được nơi đây trong giông bão như vầy để mà đưa thư. Harry cũng thấy vậy, dù trong lòng chẳng vui chút nào với điều đó.

Khi đêm xuống, cơn bão được dự báo trước nổi lên hung tợn quanh họ. Những ngọn sóng cao quất ầm ầm vào vách chòi và cơn gió điên gầm gào xô những cánh cửa sổ run lên bần bật.

Bà Dursley kiếm được một cái chăn mốc trong gian phòng bên, trải lên cái ghế dài bị mối gặm để giả làm cái giường cho Dudley ngủ tạm. Bà và ông Dursley thì ngủ trên cái giường ọp ẹp ở phòng bên. Còn Harry thì bị bỏ mặc xác. Nó tự kiếm chỗ nào êm nhất trên sàn nhà, nằm cuộn mình như con tôm khô dưới một mớ giẻ vụn coi như là mền.

Cơn bão càng lúc càng điên cuồng dữ dội khi đêm khuya dần. Harry không thể nào ngủ được. Nó cứ trăn qua trở lại, ráng tìm một thế nằm dễ chịu hơn để vỗ về cái bao tử rỗng đang đánh trống trong bụng. Trong khi đó Dudley ngáy như thể đang hòa ca với tiếng gió rú và tiếng sấm rền ngoài trời. Cánh tay của nó buông thõng bên cạnh ghế dài, những con số dạ quang trên đồng hồ đeo tay của Dudley cho biết còn mười phút nữa thì đến nửa đêm và Harry sẽ tròn mười một tuổi.

Harry nằm dài chờ đợi sinh nhật của mình đang nhích tới, băn khoăn không biết ông bà Dursley có nhớ sinh nhật của nó không, rồi thắc mắc không biết bây giờ người viết thư cho nó đang ở đâu.

Năm phút trôi qua. Harry nghe như có một tiếng "rắc" bên ngoài. Nó mong sao mái chòi không sập xuống, mặc dù mái nhà mà sập xuống đắp lên mình nó thì chắc sẽ ấm hơn. Còn bốn phút nữa là tới sinh nhật Harry. Có thể khi cả bọn được trở về thì ngôi nhà ở số 4 Privet Drive đầy ắp những lá thư, biết đâu Harry sẽ tìm cách chôm được một lá.

Còn ba phút nữa. Không biết có phải biển đang vả vào mỏm đá ầm ầm ngoài kia? Và (còn hai phút nữa) cái tiếng ken két buồn cười ấy là cái gì? Hay là hòn đảo con này đang bị sóng đánh bể vụn chìm xuống biển?

Còn một phút nữa và Harry sẽ mười một tuổi. Ba mươi giây… hai mươi giây… mười… chín… Hay là nó đánh thức Dudley, chỉ để chọc tức nó chơi. Ba giây… hai… một…

BÙM!!!

Cả cái chòi bị chấn động run lên và Harry ngồi bật dậy,

đăm đăm nhìn ra cửa. Có ai đó ở bên ngoài đang đập cửa đòi vào.

4

NGƯỜI GIỮ KHÓA

BÙM BÙM! Người bên ngoài lại đập cửa lần nữa. Dudley bị đánh thức. Nó ngơ ngác hỏi:

"Đại bác ở đâu nổ vậy?"

Đằng sau họ, cánh cửa rít ken két, ông Dursley bước ra, tay lăm lăm khẩu súng - À thì ra cái gói dài dài mà mọi người thấy ông cầm theo ra đảo là cây súng này.

Ông quát:

"Ai đó? Tôi cảnh cáo là tôi có súng đấy."

Yên một lúc. Rồi…

RRRR… RẦM!!!

Cánh cửa bị đấm mạnh đến nỗi nó long cả bản lề, kêu lên một tiếng điếc tai khi đổ sập xuống sàn.

Trên ngưỡng cửa, một người khổng lồ đã đứng sẵn. Gương mặt gần như bị râu ria rậm rì và tóc tai bờm xờm che kín, nhưng sau đám râu tóc ấy, lấp láy một đôi mắt đen huyền, sáng long lanh.

Lão khổng lồ khum người đi vào chòi, hơi thu mình lại.

Mái tóc của lão đụng trần nhà, quét sạch đám mạng nhện trên đó. Lão cúi xuống dựng tấm cửa lên, gắn nó vô lại khung cửa một cách dễ dàng. Tiếng giông bão gầm rú bên ngoài nhờ vậy nguôi đi một chút. Bấy giờ người khách lạ mới quay lại nhìn mọi người:

"Không có trà nước gì sao? Chà! Chuyến đi thiệt là vất vả."

Lão lắc cái ghế dài, nơi Dudley đang co vô một góc, sợ chết khiếp.

"Dậy đi chứ, đồ bị thịt!"

Dudley hết hồn chạy ù lại ôm mẹ, và mẹ nó thì hoảng hốt ôm chặt con núp sau lưng chồng. Lão khổng lồ nói:

"À, Harry đây rồi!"

Harry ngước nhìn lên bộ mặt lông lá hoang dã hung tợn và bắt gặp đôi mắt đen long lanh đang lấp lánh tia cười. Lão khổng lồ nói tiếp:

"Lần cuối ta gặp con, con hãy còn là một đứa bé sơ sinh. Con giống cha con lắm, nhưng đôi mắt của con thì lại giống mẹ."

Ông Dursley lên tiếng bằng giọng rè rè:

"Tôi yêu cầu ông ra khỏi nơi đây tức thì. Ông đang xâm nhập gia cư bất hợp pháp!"

"Ê, im dùm nghe, ông Dursley!"

Lão khổng lồ chồm qua cái ghế dài, giựt cây súng trên tay ông Dursley, bóp vặn nó thành một cục như thể nó được làm bằng cao su, rồi quăng vô góc phòng.

Ông Dursley lại thốt lên những tiếng gì đó, nghe kỳ cục như tiếng chuột bị mắc bẫy.

Nhưng lão khổng lồ quay lưng về phía ông bà Dursley, nói với Harry:

"Dù sao thì cũng chúc mừng con một sinh nhật vui vẻ nhé, Harry. Có chút quà cho con đây. Không chừng ta có đè mông lên nó một chút, nhưng mà mùi vị nó vẫn ngon lành."

Lão móc từ túi áo khoác đen ra một cái hộp khá to. Harry mở hộp ra bằng những ngón tay run rẩy. Bên trong là một cái bánh sôcôla dẻo, bự, với hàng chữ *Sinh nhật hạnh phúc* được viết bằng kem màu xanh lá cây.

Harry ngước nhìn người khổng lồ. Nó muốn nói cám ơn, nhưng mà lời lẽ lạc đâu mất trên quãng đường từ đáy lòng lên tới miệng. Và thay vì hai tiếng "Cám ơn", thì là câu hỏi:

"Bác là ai?"

Lão khổng lồ chắt lưỡi.

"Ờ, ta chưa tự giới thiệu. Ta là Rubeus Hagrid, người giữ khóa và gác sân ở Hogwarts."

Lão giơ ra một bàn tay khổng lồ, nắm nguyên cánh tay Harry mà lắc. Rồi xoa hai bàn tay vào nhau, lão Hagrid nói:

"Ê, có trà không? Ta không từ chối món xi-cu-la đâu, nếu có thêm chút trà."

Lão Hagrid chợt ngó thấy mấy bao khoai tây chiên dúm dó trong lò sưởi và khịt mũi. Lão cúi xuống lò, mọi người không biết được lão đang làm gì, chỉ thấy một giây sau đó, khi lão

đứng lên thì lửa bùng cháy trong lò sưởi. Ánh lửa làm cho cả cái chòi ẩm ướt bừng sáng lên và Harry cảm nhận được sự ấm áp tràn qua nó, ôm trùm lấy nó như thể nó vừa chuồi mình vô một bồn tắm nước nóng.

Lão khổng lồ ngồi xuống cái ghế dài. Cái ghế kêu răng rắc dưới sức nặng của lão. Từ trong túi áo khoác đen, lão lôi ra đủ thứ, một bao xúc xích, một cái que, một bình pha trà, mấy cái tách con, và một chai đựng nước màu hổ phách mà lão làm một ngụm trước rồi mới pha trà. Chỉ một lát sau là cả căn chòi thơm phức mùi xúc xích nướng.

Trong lúc lão khổng lồ bận pha trà, nướng xúc xích, không ai dám nói năng gì cả. Nhưng khi lão bắt đầu gỡ sáu mẩu xúc xích bóng lưỡng no tròn và hơi cháy một chút ra khỏi cái que thì Dudley nhích tới gần một tí. Ông Dursley vội lạnh lùng nạt con:

"Dudley, con không được đụng vô bất cứ thứ gì lão ấy đưa."

Lão khổng lồ xuýt xoa:

"Yên tâm, ông Dursley ạ, thằng con bị thịt của ông đâu cần thêm chút mỡ nào nữa."

Lão đưa xúc xích cho Harry. Nó đang đói cồn cào, mà trước nay chưa từng được nếm thử món nào trông ngon lành như vậy, nhưng mắt nó vẫn ngó trừng lão khổng lồ. Cuối cùng, vì thấy có vẻ không ai giải thích được thêm điều gì, nó đành nói:

"Con xin lỗi… nhưng mà con vẫn không biết bác là ai?"

Lão khổng lồ hớp một ngụm trà rồi chùi miệng bằng mu

bàn tay. Lão nói:

"Cứ gọi ta là bác Hagrid. Và như ta đã nói với con rồi đó, ta là người giữ khóa ở Hogwarts - Dĩ nhiên là rồi đây con sẽ biết hết mọi thứ về Hogwarts."

"Dạ… con không biết…"

Lão Hagrid có vẻ sửng sốt. Harry vội nói:

"Con xin lỗi."

"*Xin lỗi* à?"

Lão Hagrid nạt to quay sang ông bà Dursley đang co rúm lại trong góc tối.

"Chính bọn này mới phải nói xin lỗi! Ta biết con không nhận được những lá thư, nhưng ta không thể ngờ con lại không biết gì về Hogwarts. Con không bao giờ thắc mắc là ba má của con học được tất cả từ đâu à?"

"Tất cả cái gì?"

Lão Hagrid nổi trận lôi đình, quát lên như sấm:

"TẤT CẢ CÁI GÌ Ư? Được, con chờ ta một chút."

Lão đứng lên, cơn giận giữ phát tiết ra dường như ngập hết căn chòi. Gia đình ông Dursley nép sát vô vách. Lão Hagrid quát vào mặt ông bà Dursley:

"Bộ ông tính nói với tôi là đứa bé này - đứa bé này đây! - *không biết chút gì* về mọi chuyện, phải không?"

Harry nghĩ là chắc có sự hiểu lầm. Nó có được đi học chứ, và điểm số của nó ở trường không đến nỗi dở. Nó bèn nói:

“Con có biết *chút đỉnh chứ*. Con biết làm toán và mấy môn thường thức khác.”

Nhưng lão Hagrid chỉ phẩy tay nói:

“Biết về thế giới của *chúng ta* kìa. Ý ta nói là thế giới của *con*, thế giới của *ta*, thế giới của *ba má* con.”

“Thế giới nào?”

Lão Hagrid có vẻ như sắp nổ tung ra. Và lão nổ:

“DURSLEY!”

Ông Dursley vốn đã tái mét, giờ lại lắp bắp cái gì mà nghe như “quạp quạp quẹo quẹo”. Lão Hagrid trợn mắt nhìn Harry chằm chằm. Lão nói:

“Đáng lẽ con phải biết về ba má của con. Ý ta nói họ rất *nổi tiếng*. Con cũng *nổi tiếng*.”

“Dạ, sao ạ? Con… ba con, má con đâu có nổi tiếng gì đâu?”

Lão Hagrid lùa bàn tay vo đám tóc dầy rậm gãi sột soạt, còn đôi mắt lão thì dán chặt vô gương mặt cậu bé.

“Con không biết… vậy ra con không biết, không hề biết con là gì sao?”

Đột nhiên ông Dursley tìm lại được tiếng nói của mình. Ông ra lệnh:

“Dừng lại! Dừng lại tại đây, thưa ngài. Tôi cấm ngài nói cho đứa bé biết đến điều gì.”

Lão Hagrid quắc mắt nhìn ông Dursley giận dữ. Cho dù một người khác dũng cảm hơn ông Dursley nhiều lần cũng

phải co rúm lại trước cái nhìn như vậy. Khi lão Hagrid thốt ra lời thì tiếng nói của lão đã run lên vì cơn cuồng nộ.

"Thì ra ông chưa hề nói với nó? Chưa hề cho nó biết nội dung lá thư mà cụ Dumbledore để lại cho nó? Lúc đó có ta mà! Ta thấy rõ ràng cụ Dumbledore để lại lá thư mà, ông Dursley! Vậy là bao năm nay ông bưng bít đứa nhỏ?"

Harry nôn nóng hỏi:

"Bưng bít con cái gì?"

Ông Dursley nổi điên lên hét:

"CHẤM DỨT! TA CẤM MI!"

Bà Dursley há hốc miệng thở hổn hển vì sợ. Lão Hagrid lạnh lùng nói:

"Chà, cả hai ông bà trụng đầu mình vô nước sôi đi. *Harry, con là một phù thủy*."

Sự im lặng bỗng ngự trị khắp bên trong căn chòi. Chỉ còn nghe tiếng sóng gầm và tiếng gió hú bên ngoài mà thôi.

Cuối cùng Harry há hốc miệng hỏi:

"Con là *cái gì*?"

"Phù thủy. Đương nhiên là phù thủy."

Lão Hagrid ngồi xuống chiếc ghế dài, lão ngồi hơi mạnh nên chiếc ghế rền rĩ to hơn và lún thêm.

"Và là một phù thủy xịn. Ta dám nói vậy, một khi con được huấn luyện chu đáo, con sẽ là một phù thủy cao tay ấn. Là con nhà nòi của những phù thủy xịn như ba má con, thì con nhất định phải trở thành phù thủy xịn mà thôi. À, ta cho rằng đã đến

lúc con phải đọc bức thư này.”

Harry đưa tay nhận lá thư có phong bì vàng, địa chỉ ghi bằng mực xanh ngọc bích, đề:

Gởi Harry Potter

Sàn nhà

Chòi trên đá

Biển

Nó rút lá thư ra đọc:

TRƯỜNG PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS

Hiệu trưởng: Albus Dumbledore

(Huân chương Merlin đệ nhất đẳng, đại phù thủy, tổng Warlock, trọng nhân tối cao, Liên đoàn phù thủy quốc tế.)

Kính gởi cậu Harry Potter,

Chúng tôi làm hân hạnh thông báo cho cậu biết rằng cậu đã trúng tuyển vào trường Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts. Xin vui lòng xem danh sách đính kèm về toàn bộ sách và trang thiết bị cần thiết.

Khóa học bắt đầu vào ngày 1 tháng 9. Chúng tôi đợi cú của cậu chậm nhất là ngày 31 tháng 7.

Kính thư,

Giáo sư McGonagall

Phó hiệu trưởng

McGonagall

Trong đầu Harry bừng lên vô vàn câu hỏi y như pháo bông,

đến nỗi nó không biết hỏi câu nào trước. Mãi vài phút sau niềm hân hoan háo hức của Harry mới tạm lắng, để nó nêu một thắc mắc cụ thể:

"Đợi cú của con nghĩa là sao?"

Hagrid vỗ tay lên trán một cái bốp.

"A, suýt nữa ta quên mất. Gorgons Nước-đại!"

Từ trong một túi áo khác của cái áo khoác lão móc ra một con cú - cú thiệt, lông xù, còn sống nhăn - và một cuộn giấy da cùng cây viết lông ngỗng. Rồi lão thè lưỡi cặm cụi viết một lá thư mà Harry có thể đọc tất cả các chữ nằm ngược như sau:

Kính thưa giáo sư Dumbledore,

Đã đưa thư cho Harry Potter

Mai dắt nó đi đo

Thời tiết buồn so

Mong cụ đừng lo

Hagrid

Viết xong lão Hagrid cuộn lá thư lại, đưa cho con cú ra cửa và quẳng nó vào giữa cơn bão giông mịt mùng. Xong lão Hagrid quay trở vào ngồi xuống ghế, thản nhiên như lão vừa gọi xong một cú điện thoại.

Miệng Harry cứ há ra rồi ngậm lại.

Lão Hagrid lại vỗ trán:

"Ta đã dừng câu chuyện ở đâu nhỉ?"

Chợt lúc đó ông Dursley, tuy vẫn còn xám ngoét như tro, nhưng tức giận cực độ đã từ trong góc tối chuyển ra đứng ở chỗ có ánh lửa chiếu. Ông cương quyết:

“Thằng nhỏ sẽ không đi học trường đó.”

Lão Hagrid gầm gừ:

“Thiệt tình ta cũng muốn coi một Muggle bự như lão sẽ cấm cản thằng bé như thế nào?”

Harry chen vào hỏi:

“Một gì bự ạ?”

“Một Muggle.”

Lão Hagrid giải thích.

“Đó là tên chúng ta gọi những người không có phép thuật, tức là bọn phàm nhân. Thật không may là con được nuôi lớn lên trong một gia đình Muggle điển hình nhất mà ta để mắt tới.”

Ông Dursley nói:

“Khi nhận đứa bé về nuôi, ta đã thề là sẽ chấm dứt hết những trò tà ma quỷ thuật, ta thề sẽ trục hết tà ám ra khỏi thằng nhỏ. Cái đồ phù thuỷ!”

Harry kêu lên:

Nghĩa là dượng *biết từ trước*? Dượng *đã biết trước* con là… là… phù thủy?

Bà Dursley bỗng ré lên:

“Biết chứ! Tất nhiên tao *biết từ trước*. Mày thế nào rồi cũng giống như ba má mày. Hồi đó má mày nhận được một lá thư giống như vậy, liền bỏ nhà vô cái *trường quỷ* đó, để rồi mỗi mùa hè lại tha về nhà cả túi đầy nòng nọc, biến mấy cái tách trà thành chuột nhắt! Tao là người duy nhất biết tỏng má mày

là cái gì - Đồ đồng bóng! Chỉ có ông bà ngoại là một điều Lily hai điều cũng Lily, lại còn tự hào có một con phù thủy trong nhà nữa chứ!"

Bà Dursley ngừng lại hớp hơi để lấy sức nói tiếp. Có vẻ như bà đã chờ đợi cơ hội này lâu rồi để trút ra:

"Rồi má mày gặp ba mày ở cái trường quỷ đó, ra trường thì cưới nhau, rồi đẻ ra mày, và dĩ nhiên tao biết mày cũng cùng một giuộc với ba má mày, cũng quái dị, cũng *bất bình thường*. Được rồi, nếu mày muốn biết tới cùng, thì tao nói luôn cho mà biết, ba má mày cứ làm ba cái trò phù thủy nên đã bị nổ tung, để cho tụi tao phải lãnh cục nợ là mày."

Harry chết lặng, mặt tái dần. Khi nó bật ra được tiếng nói, nó hỏi:

"Nổ tung à? Dì từng nói với con là ba má con đã chết vì tai nạn xe cộ mà."

"TAI NẠN XE CỘ!"

Lão Hagrid gầm lên, giận dữ nhảy xổ tới, khiến cho ông bà Dursley lùi ngay vào góc tối. Lão Hagrid gầm gừ tiếp:

"Làm sao mà một tai nạn xe cộ giết được ông bà Potter? Thật là đáng nổi điên lên! Một vụ xì-căn-đan chứ chẳng chơi! Hừ, đây: Harry Potter không được biết chút gì về câu chuyện của mình, trong khi mọi thằng nhóc trong thế giới chúng ta đều biết rõ tên tuổi nó!"

Harry khẩn thiết hỏi:

"Nhưng mà tại sao! Chuyện gì đã xảy ra?"

Cơn giận dường như tắt đi trên gương mặt lão Hagrid. Bỗng nhiên lão có vẻ căng thẳng.

“Ta không bao giờ ngờ tới điều này. Khi cụ Dumbledore nói là ta sẽ bị nhiều khó khăn mới tìm được con, rằng con không biết gì hết, ta vẫn không thể nghĩ ra nông nỗi này. Harry à, ta không chắc là có đủ tư cách để nói cho con biết - rồi sẽ có người nào đó làm điều này - nhưng con không thể đến Hogwarts mà lại không biết gì về gia thế và bản thân mình.”

Lão quẳng một cái nhìn căm ghét vào ông bà Dursley.

“Thôi được, tốt nhất là ta nói cho con những gì ta biết. Nhưng mà ta không thể nói cho con hết mọi thứ, đó là một bí mật ghê gớm, nhiều phần trong câu chuyện…”

Lão Hagrid ngừng lại, ngồi xuống ghế, đăm đăm nhìn vào ngọn lửa vài giây, rồi nói:

“Theo ta, chuyện bắt đầu từ một kẻ gọi là - Ta chắc con không biết tên hắn, dù hết sức khó tin, ai ai trong thế giới chúng ta cũng đều biết…”

“Ai vậy?”

“Thôi, ta không muốn nói đến cái tên đó. Không ai muốn cả.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì thiên hạ vẫn còn sợ. Chuyện này khó giải thích lắm. Đại khái là có một tên phù thủy… ác hóa. Hắn trở nên xấu xa độc ác. Càng lúc càng xấu xa độc ác. Tên hắn là…”

Lão Hagrid hạ giọng, không một lời nào được nghe thấy.

Harry đề nghị:

"Hay là bác viết ra vậy."

"Không - Không thể đánh vần tên hắn. Thôi được, tên hắn là *Voldemort*."

Lão Hagrid rùng mình ớn lạnh.

"Đừng bảo ta lặp lại tên hắn nữa. Cách đây hai mươi năm… hắn, tên phù thủy ác hóa này, bắt đầu rù quến đệ tử. Cũng lôi kéo được một mớ. Kẻ thì sợ, kẻ thì muốn dựa hơi để chấm mút quyền lực của hắn, bởi vì hắn quả là có nhiều phù phép. Đó là thời kỳ đen tối, Harry à. Không biết tin ai, không dám kết bạn với người lạ… toàn là chuyện hãi hùng xảy ra. Hắn trùm hết. Dĩ nhiên có người chống lại hắn. Nhưng đều bị hắn giết. Kinh hoàng. Nơi duy nhất còn an toàn là Hogwarts. Phải biết cụ Dumbledore là người mà *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* còn kiêng dè. Hắn chưa dám động tới Hogwarts, ít nhất là vào thời đó.

"Bây giờ ta nói tới ba má của con. Họ là những phù thủy tử tế giỏi giang mà ta từng được biết. Ba con giỏi nhất trong đám nam sinh và má con thì đứng đầu đám nữ sinh. Điều bí mật là tại sao *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* không rù quến được ba má con. Ta cho là vì ba má con rất gần gũi và thân thiết với cụ Dumbledore nên không muốn dính dáng gì tới phe Hắc Ám.

"Có thể *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* muốn đe dọa…, có thể hắn muốn gạt bỏ trở ngại trên đường đi của hắn. Không ai biết chính xác, chỉ biết cuối cùng hắn đã đến làng của con vào đêm Hội Ma cách đây mười năm. Hồi đó con còn nằm nôi. Hắn đến nhà con và… và…"

Lão Hagrid bỗng rút ra một cái khăn tay nhăn nheo dơ hầy để hỉ mũi nghe rột một cái thật to. Lão nói:

"Xin lỗi. Chuyện thương tâm quá. Ta quen biết ba má con, những người tử tế hiền lương, những người mà con không bao giờ tìm lại được…"

Lão sụt sịt rồi tiếp tục nói:

"*Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đã giết họ và - đây mới là bí mật của câu chuyện này - hắn toan giết cả con. Hắn muốn nhổ cỏ tận gốc, hay chẳng qua hắn đang cơn hứng giết người, ta không rõ, nhưng hắn đã cố giết con mà không được. Chắc con đâu biết sự tích cái tia chớp trên trán con hả? Đó không phải là một vết thẹo bình thường. Đó chính là vết tích *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đã để lại khi mà tất cả quyền phép và thần chú của hắn vô hiệu đối với con. Hắn giết được cả ba má con, nhưng đối với con thì hắn không giết được. Chính vì vậy mà con nổi tiếng đó Harry. Chưa từng có người nào bị hắn kết án mà không chết, *trừ con*. Những phù thủy giỏi nhất của thời đại như McKinnon, Bones, Prewetts… mà còn chết dưới tay hắn. Vậy mà con, một đứa bé thơ, vẫn sống."

Trong trí nhớ Harry bỗng nháng lên một điều gì đau đớn lắm. Lão Hagrid càng kể, Harry càng nhìn thấy rõ tia sáng xanh lè chói lòa, càng nhớ rõ hơn - và lần đầu tiên trong đời, Harry nhớ ra một điều khác: đó là một giọng cười the thé ác độc, lạnh lùng.

Lão Hagrid buồn bã nhìn Harry.

"Ta đã vâng lệnh cụ Dumbledore đem con ra khỏi ngôi nhà bị tiêu hủy, đem con đến chỗ bọn Muggle này…"

Ông Dursley chép miệng:

“Chuyện lảm nhảm!”

Harry giật mình nhảy bắn lên. Nó hầu như quên béng gia đình Dursley vẫn còn trong chòi. Ông Dursley chắc là đã lấy lại được lòng can đảm, ổng đang nhìn trừng trừng Harry và hai bàn tay thì nắm chặt. Ông nói:

“Bây giờ thì nghe đây, thằng nhóc. Tao chấp nhận là có những chuyện lạ lùng về mày, nhưng có lẽ gieo gió gặt bão mà thôi. Tất cả những chuyện về ba má mày, những đồ quái quỷ, hừ, theo tao, thế giới nào không có họ thì chỉ có tốt đẹp hơn mà thôi. Nhập nhằng với bọn tà ma yêu thuật thì rồi cũng kết thúc y như tao đã nói thôi…”

Ngay lúc đó, lão Hagrid nhảy ra khỏi cái ghế dài, rút ra từ bên trong chiếc áo khoác một cây dù. Lão Hagrid chĩa mũi dù vào ông Dursley như thể đó là một thanh gươm. Lão nói:

“Ta cảnh báo ông, Dursley - Ta cảnh báo ông, chỉ nói thêm một tiếng nữa là…”

Trước hiểm họa bị một lão khổng lồ đầy lông lá đâm bằng mũi dù, ông Dursley đành để dũng khí của mình xẹp xuống. Ông lại dán sát mình vô tấm vách ván.

“Vậy có phải tốt hơn không?”

Lão Hagrid lầu bầu, hơi thở nặng nhọc, buông người ngồi xuống chiếc ghế dài. Lần này thì chiếc ghế hoàn toàn sụm bà chè.

Harry, lúc ấy vẫn còn một trăm điều thắc mắc, đã vọt miệng nêu lên một câu hỏi quan trọng nhất:

“Nhưng còn lão Vol…, ý quên, *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*, chuyện gì đã xảy ra cho hắn?”

“Câu hỏi hay đó Harry. Biến mất. Tiêu tan. Đúng vào cái đêm mà hắn giết con không được đó, hắn biến luôn. Điều này càng làm cho con nổi tiếng thêm. Hắn biến đi - đó là điều bí mật lớn nhất. Con hiểu chứ? Lúc đó hắn đang ngày càng hùng mạnh. Mắc gì hắn phải bỏ đi.

“Một số người cho là hắn đã chết. Ta cho là hắn đã bị tẩu hỏa nhập ma. Ai biết hắn có còn đủ chất người để chết hay không? Một số người cho là hắn vẫn còn đâu đó, luyện lại phù phép chờ thời cơ. Nhưng ta không tin. Người từng theo phe hắn bây giờ đã ngã về phe ta, một số đã bừng tỉnh cơn mê, hắn có quay lại thì người ta cũng không thèm theo hắn nữa.

“Hầu hết bọn ta cho rằng hắn vẫn còn đâu đó, nhưng có lẽ đã mất hết quyền phép. Hắn hết xí quách rồi. Chính phép lạ của con đã chấm dứt đời hắn, Harry ạ. Có điều gì đó đã xảy ra vào đêm đó mà hắn không thể nào ứng phó nổi. Ta không biết điều gì. Không ai biết cả. Nhưng chắc chắn là cái điều làm tiêu biến *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* có liên quan đến con.”

Lão Hagrid nhìn Harry bằng ánh mắt ấm áp và đầy kính trọng, nhưng Harry thay vì cảm thấy vui sướng hay tự hào, lại đâm nghi ngờ có gì nhầm lẫn trong chuyện này đây. Phù thủy? Nó ư? Làm sao có thể được? Nó đã sống trong gia đình Dursley từ hồi nào đến giờ, bị Dudley chế giễu nhục mạ, bị ông bà Dursley hành hạ đày ải; nếu mà nó có phép lạ thì tại sao họ chưa bị biến thành cóc nhái mỗi lần họ nhốt Harry vô phòng xép dưới gầm cầu thang? Nếu nó từng khiến lão phù

thủy hung ác nhất thế giới bị đại bại, thì làm sao mà Dudley có thể đá nó lăn lóc trên sân banh được?

Harry bình tĩnh nói:

"Bác Hagrid à, con chắc là bác đã nhầm lẫn, con không tin con có thể là một phù thủy được."

Lão Hagrid ngạc nhiên xuýt xoa:

"Không phải là phù thủy hả? Con chưa từng làm ra phép lạ nào khi con nỗi giận hay sợ hãi sao?"

Harry ngó chăm chăm ngọn lửa. Bây giờ nó bắt đầu suy nghĩ về chuyện này… Mọi chuyện rắc rối từng xảy ra khiến cho dì dượng nó nổi cơn tam bành đều xảy ra vào những lúc nó giận quá hay sợ quá. Khi bị băng của Dudley rượt đuổi gần quá, bỗng nhiên nó thấy mình bức xa chúng… Lúc quá sợ phải đi đến trường với cái đầu trọc lóc buồn cười, tóc nó bỗng mọc dài trong một đêm… Và lần cuối cùng Dudley kiếm chuyện đánh nó thì bị dần cho một trận te tua mà không hề có ý thức mình đã hành động ra sao. Còn con rắn *Boa Constrictor*, chẳng lẽ là do chính nó thả ra ư?

Harry nhìn lại lão Hagrid, mỉm cười và nhận lại được tia vui mừng tán thưởng trong mắt lão.

"Thấy chưa? Harry Potter, để rồi con xem, con không chỉ là một phù thủy, mà con sẽ nổi tiếng ngay ở trường Hogwarts."

Ông Dursley không chấp nhận thua mà không chiến đấu đến phút cuối cùng. Ông rít lên:

"Ta đã nói là nó sẽ không đi học trường đó. Nó sẽ nhập học trường Tường Đá, như vậy là tử tế lắm rồi. Ta đã đọc những lá

thư và tất cả những thứ nhảm nhí nó cần có để theo học trường quỷ thuật đó, nào là sách Thần chú, cây đũa phép, và…"

Lão Hagrid gầm gừ:

"Nếu Harry muốn, thì một Muggle bự như ông cũng không thể cấm cản được nó. Chà, cấm đứa con trai của nhà Potter đi học ở Hogwarts! Có điên không đó? Nó mới sanh ra là được ghi danh vào trường đó rồi. Nó sẽ vào học trường pháp thuật và ma thuật xịn nhất thế giới. Sau bảy năm học ở đó nó sẽ thành người mà bây giờ không ai hình dung nổi đâu. Ở đó nó sẽ học chung với những đứa trẻ cùng loại với nó và sẽ được chăm sóc bởi vị hiệu trưởng vĩ đại nhất mà Hogwarts từng có, cụ Albus Dumbledore…"

Ông Dursley kêu to:

"TA SẼ KHÔNG TRẢ ĐỒNG XU NÀO CHO LÃO NGỐC ẤY DẠY THẰNG NHỎ NHỮNG TRÒ QUỶ QUÁI!"

Lão Hagrid bèn gầm lên như sấm nổ đồng thời múa tít cây dù trên đầu ông Dursley.

"ĐỪNG BAO GIỜ… XÚC PHẠM… ALBUS DUMBLEDORE… TRƯỚC… MẶT… TA!"

Lão thu cây dù từ trên không xuống, chĩa mũi dù vào Dudley. Một tia sáng màu tím nhá lên, cùng lúc vang lên một âm thanh éc éc nghe như tiếng pháo xì. Và chỉ một giây sau, Dudley nhảy tưng tưng tại chỗ, hai tay ôm bụng mỡ, rên la với vẻ đau đớn lắm. Khi Dudley quay lưng lại, Harry thấy một cái đuôi heo xoăn tít thò ra khỏi đũng quần Dudley. Ông Dursley hét tướng lên, lôi bà vợ cùng cậu quý tử sang phòng bên,

quăng một cái nhìn ghê tởm vào lão Hagrid, rồi đóng sầm cánh cửa lại.

Lão Hagrid ngó xuống cây dù của lão, vuốt râu rầu rĩ nói:

"Lẽ ra ta không nên nổi giận. Nhưng dù sao thì phép thuật cũng không linh nghiệm. Ý ta định biến thằng đó thành heo, nhưng ta thấy nó vốn đã không khác heo mấy nên chẳng còn chỗ cho phép thuật của ta phát tác."

Đôi mắt lão dưới đôi mày rậm né tránh nhìn thẳng vào Harry. Lão tằng hắng như sắp thương nghị điều gì quan trọng:

"Con đừng nói cho bất kỳ ai ở Hogwarts biết chuyện này nhé, ta biết ơn con lắm. Ta… ờ… ta không được phép sử dụng phép thuật, nói nghiêm túc đấy. Ta chỉ được làm một tí xíu khi tìm con để trao thư và sắm sửa cho con. Vì vậy mà ta khoái làm nhiệm vụ này lắm."

Harry hỏi:

"Tại sao bác không được phép làm phép thuật?"

"Ờ… Ta cũng từng là học sinh ở Hogwarts chứ chẳng chơi, nhưng mà ta… ờ… ta nói thiệt cho con biết, ta bị đuổi học, năm thứ ba. Họ bẻ gãy cây gậy phép của ta. Nhưng cụ Dumbledore lưu ta lại làm người giữ khóa. Cụ Dumbledore thiệt là người vĩ đại."

"Tại sao bác bị đuổi?"

"Khuya dữ rồi nghen. Mai còn nhiều chuyện phải làm lắm, nào là dắt con xuống phố sắm sửa sách vở đồng phục và đủ mọi thứ nữa."

Lão cởi chiếc áo khoác đen dày thảy cho Harry:

“Con chui vào đó mà ngủ. Nó hơi sột soạt một tí nhưng không sao. Ta đoán chừng trong túi áo vẫn còn hai con chuột nhắt.”

5

HẺM XÉO

Sáng hôm sau Harry thức dậy sớm. Mặc dù biết là trời sáng rồi, nó vẫn nhắm tít mắt lại. Nó tự nhủ:

"Chỉ là một giấc mơ. Mình mơ thấy một người khổng lồ tên là Hagrid đến bảo mình chuẩn bị đi học ở trường pháp thuật. Mình mà mở mắt ra, mình sẽ lại ở trong căn phòng xép dưới gầm cầu thang."

Bỗng nhiên có tiếng gõ rất to. Harry nghĩ: "Thôi rồi, dì Petunia đang gọi cửa kêu mình dậy". Tim nó thắt lại một cái. Nhưng nó vẫn chưa chịu mở mắt ra. Giấc mơ đêm qua đẹp biết chừng nào.

Cạch. Cạch. Cạch

Harry lầm bầm:

"Đành thôi. Dậy rồi nè."

Harry ngồi dậy, chiếc áo khoác đen của lão Hagrid rời khỏi mình nó. Căn chòi tràn ngập ánh sáng mặt trời, cơn bão đã qua, lão Hagrid nằm khoèo trên chiếc ghế dài đã sập mà ngáy khò khò, và ngoài kia, một con cú đang gõ mỏ vào cửa sổ,

trong mỏ nó ngậm một tờ báo.

Harry nhảy cẳng lên, mừng vui hết xiết như thể trong người nó có một cái bong bóng to đang phình ra. Nó chạy tới, mở toang cửa sổ. Con cú bay vào ngay, thả tờ báo trên đầu Hagrid, nhưng lão vẫn ngủ say. Con cú bèn nhảy loanh quanh căn phòng, mổ chiếc áo khoác cũa lão Hagrid. Harry cố gắng xua đuổi con cú:

"Đừng làm vậy!"

Nhưng con cú mổ vô mặt Harry một cách giận dữ, rồi cứ tiếp tục hành hạ cái áo khoác. Harry bèn kêu:

"Bác Hagrid có một con cú…"

Lão Hagrid cằn nhằn trong cơn ngái ngủ:

"Boa nó đi!"

"Dạ?"

"Nó muốn được trả công phát báo. Kiếm trong túi áo."

Harry lục túi, cái áo khoác của lão Hagrid dường như làm toàn bằng những cái túi, trong đó vô số các thứ: mấy chùm chìa khóa, những cuộn dây nhợ, kẹo bạc hà, những bịch trà túi lọc, … cuối cùng Harry kiếm được một nắm bạc cắc lạ lùng. Giọng Hagrid ngái ngủ:

"Boa nó năm *Knuts*."

"*Knuts* là cái gì?"

"Là những tiền đồng nhỏ."

Harry đếm năm Knuts, con cú giơ chân ra để Harry bỏ mấy đồng tiền xu vô một cái túi nhỏ cột bên chân. Rồi nó bay qua

cửa sổ đi mất.

Lão Hagrid ngáp ầm ĩ, ngồi dậy, vươn vai.

“Đi thôi Harry, hôm nay còn nhiều chuyện phải làm lắm. Ta phải đưa con đi Luân Đôn để sắm sửa cho ngày tựu trường.”

Harry vẫn còn lật qua lật lại xem xét mấy đồng xu phù thủy. Nó đang nghĩ đến cái điều gì đó như cái bong bóng đã làm nó lâng lâng khi thức dậy. Cái bong bóng hình như đang xì hơi. Nó ngập ngừng:

“Bác… bác… Hagrid à…”

“Hả?”

Lão Hagrid đang xỏ chân vô đôi giầy ống to tướng. Harry bối rối:

“Con… con không có tiền, không có xu nào hết. Mà bác nghe dượng con nói rồi đó, ổng không chịu đóng học phí cho con đi học trường pháp thuật.”

Lão Hagrid đứng lên gãi đầu.

“Đừng lo chuyện đó. Chẳng lẽ ba má con không để lại gì cho con sao?”

“Nhưng nếu cái nhà đã bị tiêu hủy…”

“Ba má con không cất vàng trong nhà đâu. Để coi, trước tiên chúng ta ghé qua Gringotts, ngân hàng phù thủy. Ăn một miếng xúc xích đi, cũng chưa đến nỗi nguội ngắt. Và nếu con mời ta một miếng bánh sinh nhật của con, ta không chê đâu.”

“Phù thủy cũng có ngân hàng à?”

“Có một cái thôi - Gringotts. Bọn yêu tinh điều hành.”

Harry làm rớt miếng xúc xích đang cầm, miệng há hốc ra:

"*Yêu Tinh* hả?"

"Ừ. Cho nên chỉ có đồ điên mới dám tính chuyện cướp nhà băng này. Harry, con đừng bao giờ dây dưa lôi thôi với tụi yêu tinh. Ngoài Hogwarts ra, Gringotts là nơi an toàn nhất thế giới để ký gởi tiền bạc của cải. Thật ra ta cũng có chuyện phải ghé qua Gringotts. Theo lệnh của cụ Dumbledore. Chuyện công cán cho trường Hogwarts ấy mà."

Lão Hagrid nói đến đây thì ưỡn ngực ra một cách tự hào:

"Cụ Dumbledore thường giao cho ta những công tác quan trọng, như đi đón con, hay đi ngân hàng. Con thấy rõ là cụ tín nhiệm ta lắm. Xong chưa? Thôi, đi nào."

Harry theo lão Hagrid ra khỏi căn chòi, đứng trên mỏm đá. Bầu trời bây giờ đã trong trẻo, biển lấp lánh muôn vàn tia nắng. Chiếc xuồng của ông Dursley mướn vẫn còn dập dềnh trên sóng sau cơn bão. Harry nhìn quanh tìm kiếm mà không thấy một chiếc xuồng khác. Nó hỏi:

"Làm sao bác đến được đây?"

Hagrid thản nhiên đáp:

"Bay."

"*Bay* hả?"

"Ừ. Nhưng mà bây giờ chúng ta sẽ vô bờ bằng chiếc xuồng này. Ta không được phép xài phép thuật khi đi với con."

Hai người xuống xuồng, nhưng Harry vẫn nhìn chòng chọc lão Hagrid, cố tưởng tượng xem con người khổng lồ này bay

ra làm sao?

Lão Hagrid lại né tránh cái nhìn của Harry, bảo:

"Ta mà phải chèo tay thì thật là bôi bác. Nếu… ta làm phép cho xuồng chạy mau mau một chút thì con cũng đừng nói gì khi đến Hogwarts nha!"

Harry nói ngay, vì nôn nóng muốn được xem phép thuật:

"Dạ, không đâu."

Lão Hagrid lại rút cây dù ra, đập nó hai lần vô be xuồng, thế là vút một cái, cả hai đã ra khỏi hòn đảo, hướng vô đất liền. Harry lại hỏi:

"Tại sao âm mưu cướp ngân hàng Gringotts lại là điên rồ?"

Lão Hagrid vừa giở tờ báo phù thủy ra vừa nói:

"Người ta nói ngân hàng đó có những con rồng canh giữ kho bạc. Với lại không dễ có lối thoát ra. Gringotts nằm sâu dưới đáy Luân Đôn mấy trăm dặm, hiểu không? Sâu tuốt dưới âm phủ. Cho dù có rờ vô được kho bạc rồi cũng không có cách nào chui lên được mặt đất, hoặc sẽ chết đói trước khi chui lên được."

Harry ngồi yên suy nghĩ về điều này trong khi lão Hagrid đọc báo, tờ *Nhật báo Tiên Tri*. Với kinh nghiệm ở nhà ông Dursley, Harry biết là khi người ta đọc báo thì đừng dại dột quấy rầy. Nhưng mà với hàng trăm câu hỏi "tại sao?", "cái gì?" cứ ngọ nguậy trong đầu, Harry khổ sở lắm mới ráng ngồi yên được. Lão Hagrid lật trang báo, chắt lưỡi:

"Bộ trưởng Pháp thuật lại làm mọi thứ tầy huầy ra!"

Harry không tự ngăn mình được, vọt miệng hỏi:

“Có Bộ trưởng Pháp thuật nữa à?”

Lão Hagrid nói:

“Dĩ nhiên là có. Người ta còn muốn cụ Dumbledore làm bộ trưởng nữa kìa, nhưng cụ không chịu rời bỏ trường Hogwarts, cho nên lão Cornelius lãnh chức đó. Lão là chuyên viên làm hỏng việc. Thành ra mỗi sáng lão lại quấy rầy cụ Dumbledore bằng cách sai cú đến xin ý kiến cụ.”

“Nhưng mà Bộ trưởng Pháp thuật làm cái gì?”

“À, công việc chính là làm cho dân Muggle không biết là phù thủy vẫn nhan nhản khắp nơi.”

“Để chi vậy?”

“Để chi hả? Harry ơi, người đời ai cũng muốn nhờ phép thuật giải quyết dùm họ những rắc rối cuộc đời họ. Tốt nhất là chúng ta nên được để yên thân.”

Lúc này chiếc xuồng đã nhẹ nhàng đụng vào kè đá cảng. Lão Hagrid xếp lại tờ báo và cả hai bước theo những bậc đá mà lên đến mặt đường.

Ai cũng trợn mắt ngó lão Hagrid trên đường đến ga xe điện ở cái thị trấn tí tẹo này. Harry không thể trách họ. Lão Hagrid chẳng những cao gần gấp đôi người bình thường, mà lại còn chỉ trỏ lung tung những thứ đồ hoàn toàn bình thường trên đường phố, như cái đồng hồ tính giờ đậu xe, nói oang oang:

“Thấy cái đó không, Harry? Toàn là đồ nhảm nhí của bọn Muggle nghĩ ra!”

Để theo kịp bước đi của lão khổng lồ Hagrid, Harry phải vừa đi vừa chạy, cho nên giọng nó hơi hổn hển:

"Bác Hagrid, bác nói là có rồng ở Gringotts hả?"

"Ờ, nghe nói vậy. Nói có quỷ ma làm chứng, ta khoái rồng lắm."

"Bác khoái rồng hả?"

"Từ hồi nhỏ ta đã muốn có một con rồng. Tới rồi đây."

Họ đã tới ga xe điện. Chuyến xe điện từ đây đến Luân Đôn sắp chạy trong chừng năm phút nữa. Lão Hagrid chẳng biết xài "tiền Muggle" - tiếng lão dùng, nên lão đưa tờ giấy bạc cho Harry mua vé.

Trên xe lửa, người ta còn ngó lão Hagrid dữ hơn: Lão chiếm hết hai chỗ ngồi và ngồi đó đan móc một thứ gì đó trông giống như lều xiếc màu vàng tươi. Vừa đếm mấy mũi đan lão hỏi:

"Còn giữ lá thư của con không Harry?"

Harry móc ngay lá thư bằng giấy da ra khỏi phong bì. Lão Hagrid bảo:

"Tốt. Có một danh sách những thứ mà con cần trong đó."

Harry mở tờ giấy thứ hai kèm theo mà tối hôm qua nó chưa kịp chú ý. Tờ giấy ghi:

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT
HOGWARTS

ĐỒNG PHỤC

Học sinh năm thứ nhất cần:

1. Ba bộ áo chùng thực tập (màu đen).

2. Một nón đỉnh nhọn (đen) đội ban ngày.

3. Một bộ găng tay bảo hộ (bằng da rồng hay tương tự).

4. Một áo trùm mùa đông (đen, thắt lưng bạc).

Lưu ý là đồng phục của tất cả học sinh đều mang phù hiệu và tên.

SÁCH GIÁO KHOA

Tất cả các học sinh đều phải có các sách kiệt kê sau đây:

***- Sách thần chú căn bản** (lớp 1) của Miranda Goshawk.*

***- Lịch sử Pháp thuật** của Bathilda Bagshot.*

***- Lý thuyết Pháp thuật** của Adalbert Waffling.*

***- Hướng dẫn biến hình dành cho người nhập môn** của Emeric Switch.*

***- Một ngàn thảo dược và nấm mốc có phép thuật** của Phyllida Spore.*

***- Đề cương phép lạ và độc dược** của Arsenius Jigger.*

***- Quái vật kỳ thú và nơi tìm ra chúng** của Newt Scamander.*

***- Những lực lượng hắc ám: Hướng dẫn tự vệ** của Quentin Trimble.*

TRANG THIẾT BỊ KHÁC

- 1 cây đũa phép.

- 1 cái vạc (bằng thiếc, cỡ số 2).

- 1 bộ chai hũ ống nghiệm thủy tinh.

- 1 kính viễn vọng.

- 1 bộ cân bằng đồng.

Học sinh cũng có thể đem theo một con cú hoặc một con mèo hoặc một con cóc.

LƯU Ý PHỤ HUYNH LÀ HỌC SINH NĂM THỨ NHẤT KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CÓ CÁN CHỔI RIÊNG.

Harry không thể đừng la to cái thắc mắc của nó:

"Có thể mua tất cả những thứ này ở Luân Đôn à?"

Lão Hagrid nói:

"Nếu biết chỗ bán."

Từ trước đến giờ, Harry chưa từng được đi Luân Đôn. Còn lão Hagrid, tuy có vẻ biết rõ mình đang đi đâu, nhưng rõ ràng là không quen với cái cách tới được chỗ đó bằng phương tiện giao thông thông thường trong thế giới phàm nhân. Lão bị kẹt trong cái máy kiểm soát vé xe điện ngầm, càu nhàu om sòm rằng ghế thì nhỏ, xe gì mà chậm rề rề.

Vừa trèo những bậc thang sứt mẻ để lên đến mặt đường đầy xe cộ tiệm quán, lão nói:

"Chẳng hiểu nổi làm sao bọn Muggle không có pháp thuật mà lại có thể xoay xở được?"

Lão to lớn đến nỗi có thể vẹt đám đông để lấy lối đi một cách dễ dàng, Harry chỉ cần hộc tốc bám theo gót lão. Họ đi ngang qua tiệm sách và tiệm nhạc, nhà hàng và rạp hát, nhưng không có chỗ nào trông có vẻ là có cây đũa phép để bán cho

Harry. Đó chỉ là một con phố bình thường, đầy nhóc những người bình thường. Có thể nào nằm sâu dưới đó hàng nghìn thước lại là hàng đống vàng của phù thủy? Có thể nào có thực những tiệm bán sách thần chú và cán chổi thần? Hay là tất cả những câu chuyện phù thủy ấy chẳng qua là một trò đùa độc ác khác của gia đình Dursley? Nhưng những người mang họ Dursley không bao giờ biết đùa, Harry biết chắc vậy. Vì vậy Harry không thể nào không tin lão Hagrid mặc dù những gì lão nói không có chỗ nào có thể tin được.

Lão Hagrid bỗng dừng chân bảo:

"Đây rồi. Cái vạc lủng. Một nơi nổi tiếng."

Đó là một quán rượu nhỏ xíu trông nhếch nhác. Nếu lão Hagrid mà không chỉ thì Harry cũng không nhận ra được là nó nằm ở đó. Người ta vội vã đi ngang qua mà không hề liếc tới nó một cái. Ánh mắt của họ trượt từ tiệm sách lớn bên này sang tiệm băng đĩa nhạc bên kia như thể họ không hề thấy tiệm rượu *Cái Vạc Lủng*. Thật tình, Harry có cảm giác rất kỳ quặc là dường như chỉ có nó và lão Hagrid là có thể nhìn thấy quán rượu ấy. Nhưng nó chưa kịp nêu nhận xét này thì lão Hagrid đã đẩy cửa bước vô trong tiệm.

Nơi nổi tiếng gì mà vừa tối tăm vừa nhớp nháp. Vài ba mụ già ngồi trong góc, nhấm nháp mấy ly rượu nhỏ xíu, một người hút một ống píp dài. Một gã đàn ông nhỏ thó đội một cái nón cao đang nói chuyện với người bán rượu ở bên quầy. Ông bán rượu này có một cái đầu xói xọi trông giống như một hạt dẻ sún răng. Tiếng rì rầm tán dóc khắp nơi chợt ngưng khi lão Hagrid và Harry bước vào. Mọi người dường như biết

Hagrid; họ vẫy tay chào và mỉm cười với lão, người bán rượu thì cầm ngay một cái ly giơ lên hỏi lão:

"Như mọi khi chứ, Hagrid?"

Nhưng lão Hagrid từ chối:

"Không được đâu, Tom. Ta đang đi công cán cho trường Hogwarts."

Lão vỗ bàn tay bè của lão lên vai Harry, khiến thằng bé suýt té sụm. Người bán rượu nhìn Harry ngờ ngợ:

"Quỷ thần ơi, đây là… có thể nào đây là…"

Cả tiệm *Cái Vạc Lủng* đột ngột trở nên im phăng phắc và lặng ngắt. Người bán rượu thì thào:

"Ba hồn chín vía tôi. Đây đúng là Harry Potter. Hân hạnh cho tôi biết bao!"

Ông ta vội vã đi vòng qua cái quầy rượu, nhào tới nắm tay Harry lắc lia lịa, nước mắt ràn rụa.

"Chúc mừng cậu trở về, cậu Potter, xin đón mừng cậu."

Harry không biết nói gì. Mọi người đều đang nhìn nó. Mụ già ngậm ống píp cứ bập bập mà không nhận ra là ống píp đã tắt rồi. Lão Hagrid thì đang nở mày nở mặt.

Thế rồi họ bỗng rộ lên tiếng kéo bàn kéo ghế rần rần, mọi người có mặt ở *Cái Vạc Lủng* xúm lại bắt tay Harry.

"Chào cậu Potter. Tôi là Doris Crockfort. Thật không thể tin là cuối cùng tôi đã gặp được cậu."

"Thật là hân hạnh quá, cậu Potter, tôi lấy làm hân hạnh quá."

“Luôn luôn muốn bắt tay cậu, tôi hoàn toàn ngưỡng mộ cậu.”

“Vui sướng quá cậu Potter ơi, vui đến nỗi nói không nên lời, tôi là Diggle, Dedalus Diggle.”

Harry nói:

“Trước đây cháu có gặp bác rồi. Có lần bác chào cháu trong siêu thị.”

Cái nón cao nghệu của ông Diggle suýt rớt ra vì hãnh diện. Ông nhìn mọi người chung quanh hồ hởi kêu to:

“Cậu ấy nhận ra tôi, quý vị nghe thấy không, cậu ấy còn nhớ tôi!”

Harry cứ phải bắt tay đi bắt tay lại, Doris Crockfort cứ quay vòng lại bắt tay nó riết.

Một người đàn ông nhợt nhạt chen tới chỗ Harry, trông ông có vẻ căng thẳng cực kỳ, một trong hai con mắt của ông cứ giật giật liên tục.

Lão Hagrid chào ông ta và giới thiệu:

“Chào giáo sư Quirrell. Harry, giáo sư Quirrell sẽ là một trong những người thầy dạy con ở trường Hogwarts.”

Giáo sư Quirrell lập cập nói:

“PP… P… Potter, t… t…tta không thể bày tỏ được vui mừng như thế nào khi gặp lại con.”

“Thưa giáo sư Quirrell, thầy dạy môn pháp thuật gì?”

“Ph… ph… phòng chống nghệ thuật hh… h… hắc ám.”

Giáo sư Quirrell lẩm bẩm như thể môn đó không đáng cho ông nghĩ tới. Rồi ông cười vẻ kích động:

"Kh… kh… không cần, con không cần tới môn đó đâu hả, P… P… Ppotter? Ta chắc là con đã chuẩn bị mọi thứ để nhập học rồi hả. Ta vừa tự kiếm được một cuốn sách mới về ma-cà-rồng."

Trông giáo sư có vẻ hãi hùng với ý tưởng đó. Nhưng mấy người khác không chịu để giáo sư Quirrell dành hết Harry Potter. Lão Hagrid mất cả chục phút mới gỡ được Harry ra khỏi đám người vây lấy nó. Lão loay hoay một hồi cũng lớn tiếng át được sự ồn ào chộn rộn chung quanh.

"Phải đi thôi, còn nhiều thứ phải mua. Harry, đi thôi."

Doris Crockfort bắt tay Harry lần cuối cùng, và lão Hagrid dắt nó qua quầy rượu vào một cái sân nhỏ có tường bao bọc. Ở đó không có gì cả ngoại trừ một cái thùng rác và mấy đám cỏ dại.

Lão Hagrid nhe răng cười với Harry:

"Ta đã nói với con rồi, đúng không? Ta đã nói là con nổi tiếng lắm mà. Ngay cả giáo sư Quirrell cũng xúc động khi gặp con. Nhân tiện ta nói cho con biết luôn, tật giáo sư là hay run lắm."

"Lúc nào thầy cũng căng thẳng như thế sao?"

"Chớ sao. Tội nghiệp ổng. Một trí tuệ phi thường. Ổng mà nghiên cứu sách vở thì sự đời vẫn ổn, nhưng ổng lại xin nghỉ một năm đi thực tế… Nghe nói ổng đã gặp ma-cà-rồng ở Hắc Lâm, lại thêm chuyện lăng nhăng vớ vẩn với một mụ dạ-xoa

nữa. Từ đó ổng không bao giờ lấy lại được phong độ như xưa. Từ đó ổng đâm ra sợ sệt, sợ cả học trò của mình, sợ cả môn mình dạy. Ủa, cây dù của ta đâu rồi?"

Cái đầu của Harry đang quay mòng mòng. Ma-cà-rồng? Mụ dạ-xoa? Lão Hagrid thì đang bận đếm những viên gạch bức tường sau thùng rác. Lão lẩm bẩm:

"Ba dọc… hai ngang… Bên phải. Lùi lại, Harry."

Lão dùng mũi dù gõ vào tường ba lần.

Những viên gạch lão sờ vào dường như rùng mình - chúng co lại - và ở chính giữa hiện ra một cái lỗ nhỏ. Cái lỗ dần dần lớn ra, lát sau trước mặt họ là một cái cổng lớn đến nỗi người khổng lồ như lão Hagrid cũng có thể đàng hoàng bước qua. Cánh cổng này mở ra một con đường trải đá cuội quanh co khúc khuỷu. Lão Hagrid nhe răng cười với Harry:

"Chào mừng quý khách đến Hẻm Xéo."

Harry ngạc nhiên quá, bước qua cổng, và ngoái nhìn qua vai thấy cánh cổng thu lại thành lỗ hổng nhỏ dần và cả bức tường liền lại, y nguyên, vững chắc.

Mặt trời soi chiếu rực rỡ trên hàng đống vạc chất bên ngoài cửa hàng gần họ nhất. Những cái vạc - đủ cỡ - bằng đồng có, bằng thau có, bằng thiếc có, bằng bạc cũng có. Một nhãn hiệu treo bên trên đống vạc cho biết: Tự khuấy - Xếp gọn được. Lão Hagrid nói.

"Chà, con sẽ cần một cái nhưng chúng ta hãy đi lấy tiền trước đã."

Harry ước sao mình có thêm chừng tám con mắt nữa. Khi

theo lão Hagrid bước lên phố, nó cứ quay ngang đầu, đảo dọc mắt, nhìn khắp bốn phương tám hướng, để thấy hết mọi thứ: Tiệm quán, đồ đạc bày tràn ra ngoài, người ta mua sắm tấp nập. Khi hai bác cháu đi ngang qua tiệm Apothecary nghe một bà mập mạp đứng bên ngoài cửa tiệm le lưỡi lắc đầu:

"Gan rồng gì mà những bảy mươi Sickles một cân, có mà điên…"

Có tiếng còi rè phát ra từ một tiệm âm u mang bảng hiệu *Sở cú Eeylops - Tawny, Screech, Barn, Brown, và Snowy*. Rất nhiều trẻ con trạc tuổi Harry đang ịn mũi vào cửa sổ ngắm những cán chổi thần bày bên trong. Harry nghe một trong đám trẻ nói:

"Coi kìa! Cán Nimbus 2000 mới toanh - nhanh nhứt xưa nay…"

Những tiệm khác, cái thì bán áo chùng, cái thì bán kính viễn vọng và những trang thiết bị bằng bạc mà Harry chưa từng nhìn thấy lần nào trong đời. Nhiều tiệm chất đầy nhóc những thùng đựng lá lách dơi và mắt lươn. Và hàng núi sách thần chú, hàng súc to, hàng cuộn lớn giấy da, rồi những chai quỷ dược, những trái cầu phép…

Cuối cùng hai bác cháu đến một tòa nhà trắng như tuyết, cao vượt trên những tiệm quán thấp lè tè. Lão Hagrid thông báo:

"Gringotts."

Đứng bên cạnh tấm cửa đồng bệ vệ, trong đồng phục màu tía và vàng, là…

“Đúng là yêu tinh đấy.”

Lão Hagrid nói thầm với Harry khi cả hai bước lên những bậc thềm trắng tiến về phía hắn. Tên yêu tinh lùn hơn Harry cả cái đầu. Nhưng hắn có một gương mặt ngăm đem tinh quái, một chòm râu nhọn, và Harry để ý thấy chân cẳng và ngón tay của hắn rất dài. Hắn cúi chào khi hai bác cháu đi ngang qua. Bây giờ họ đối diện với hai cánh cửa khác, bằng bạc, với những dòng chữ này khắc trên cánh cửa:

Khách lạ, mời vào, nhưng chú ý:
Hễ tham thì thâm.
Những ai hưởng mà không hiến,
Đến phiên thì trả gấp nhiều lần vay.
Vậy cho nên nếu khám phá được.
Dưới sàn, kho tàng không phải của mình.
Thì, quân trộm cắp, hãy coi chừng.
Cái mi lãnh đủ không phải kho tàng đâu.

Lão Hagrid nhắc lại:

“Như ta đã nói rồi đó, chỉ có điên rồ mới toan tính chuyện cướp Gringotts.”

Hai tên yêu tinh lại cúi chào hai bác cháu khi họ đi qua cánh cửa bạc. Đằng sau một cái quầy dài, hàng trăm tên yêu tinh ngồi trên những cái ghế cao, hí hoáy viết những cuốn sổ cái, chăm chú cân bạc cắc bằng những chiếc cân đồng, cẩn thận kiểm tra những viên đá quý qua những con mắt kính. Có vô số cửa dẫn ra các hành lang, và nhiều yêu tinh nhộn nhịp hướng dẫn khách ra vô các cửa ra này. Lão Hagrid và Harry đi

tới cái quầy. Lão nói với một tên yêu tinh đang rảnh:

"Chúc buổi sáng yên lành. Chúng tôi đến để rút ít tiền trong tủ ông Potter."

"Ông có chìa khóa chứ?"

"Có chứ, ủa chắc nó đâu đây thôi."

Lão Hagrid bắt đầu lộn trái các túi áo khoác, làm văng tung tóe cả nắm thực phẩm viên cho chó lên cuốn sổ của tên yêu tinh. Hắn nhăn mũi. Harry thì mãi ngó tên yêu tinh bên phải đang cân một đống hồng ngọc to như một đụn than đá.

Cuối cùng lão Hagrid reo lên:

"Kiếm được đây rồi."

Lão đưa một chiếc chìa khóa bằng vàng bé tí cho tên yêu tinh. Tên này cầm lấy xem xét kỹ lưỡng rồi nói:

"Cái này trông đúng quy định."

Lão Hagrid ưỡn ngực ra vẻ quan trọng nói thêm:

"Và tôi còn có một lá thư của giáo sư Albus Dumbledore. Nó liên quan đến *Cái-mà-ai-cũng-biết-là-cái-gì-đấy* ở trong hầm bạc bảy trăm mười ba."

Tên yêu tinh đọc lá thư rất cẩn thận. Xong, hắn đưa lá thư cho lão Hagrid nói:

"Rất tốt. Tôi sẽ cho người đưa quý vị xuống cả hai hầm bạc. Griphook."

Griphook là một tên yêu tinh khác. Hắn đợi cho lão Hagrid thu lượm mấy viên đồ ăn cho chó lại vô túi, rồi mới đưa lão cùng Harry đi về phía một trong những cánh cửa mở ra hành

lang.

Harry hỏi:

"*Cái-mà-ai-cũng-biết-là-cái-gì-đấy* ở trong hầm bạc bảy trăm mười ba là cái gì?"

Lão Hagrid làm ra vẻ bí mật:

"Không thể nói cho con biết được. Cực kỳ bí mật. Công tác của Hogwarts. Cụ Dumbledore tin tưởng ta. Nói cho con biết ta mất việc như chơi."

Griphook mở cửa cho họ. Lần này Harry hơi ngạc nhiên, vì nó tưởng sẽ thấy những tường cẩm thạch nguy nghi như nãy giờ, nhưng lại chỉ thấy một lối đi hẹp bằng đá được những ngọn đuốc chập chờn rọi sáng. Con đường khá dốc dẫn xuống một cái sàn có những đường ray xe lửa nhỏ xíu. Griphook thổi còi, một toa xe tự hành cũng nhỏ xíu, lất cất chạy trên đường ray về phía họ. Họ trèo lên - lão Hagrid xoay trở hết sức vất vả - rồi toa xa vọt.

Ban đầu toa xe còn lất cất chạy trong những hành lang quanh co. Harry cố nhớ, trái, phải, phải, trái, giữa ngã ba, phải, trái, trái, phải… Nhưng rồi nó không thể nào nhớ được. Cái toa xe cút-kít coi bộ tự nó biết rõ lộ trình của nó, bởi vì chẳng thấy Griphook điều khiển gì cả.

Không khí lạnh dần, luồng khí lạnh làm nhức buốt mắt Harry, nhưng nó không chịu nhắm mắt lại. Có một lần nó tưởng nó nhìn thấy một đốm lửa bừng lên ở cuối con đường, khi toa xe chạy qua khúc quanh nó mới nhận ra đó là một con rồng, nhưng không kịp nhìn kỹ. Họ càng xuống sâu, qua nhiều

hồ ngầm dưới mặt đất, nơi những vú đá và măng đá khổng lồ thòng từ trên trần xuống và mọc từ dưới sàn lên. Cố nói to hơn tiếng ầm ầm của toa xe chạy, Harry hỏi lão Hagrid:

"Vú đá với măng đá khác nhau ra sao hả bác Hagrid?"

"Chữ măng dài hơn chữ vú. Nhưng đừng có hỏi gì ta lúc này nữa. Ta cảm thấy say xe rồi."

Trông lão quả là tái nhợt đi, thật ra là trông lão xanh lè. Cuối cùng khi cái toa xe dừng lại bên cạnh một cánh cửa nhỏ trên tường của đường hầm, lão Hagrid leo xuống và phải đứng tựa vào tường để cho chân cẳng bớt run lẩy bẩy.

Griphook mở khóa cánh cửa. Khói xanh tỏa ra mù mịt, và khi khói tan, Harry há hốc miệng nhìn. Bên trong là hàng đụn vàng, hàng cột bạc, hàng đống tiền đồng nhỏ. Lão Hagrid mỉm cười:

"Của con tất cả đó."

Tất cả là của Harry? Không thể tin được. Ông bà Dursley hẳn là không biết gì về kho tàng này, chứ nếu mà họ biết thì đời nào còn lại chút gì tới tay Harry? Biết bao nhiêu lần ông bà Dursley than vãn là họ tốn biết bao nhiêu tiền nuôi báo cô nó. Vậy mà có cả một kho tàng thuộc về nó nằm sâu phía dưới Luân Đôn.

Lão Hagrid giúp Harry hốt một mớ vàng bạc đồng vô một cái túi. Lão giải thích:

"Đồng vàng gọi là *Galleons*, mỗi đồng vàng ăn mười bảy *Sickle* bạc, và mỗi *Sickle* ăn hai mươi chín *Knuts* đồng, cũng dễ tính thôi. Xong, nhiêu đây là đủ cho hai học kỳ, phần còn

lại được giữ an toàn cho con.”

Lão quay sang và nói với Griphook:

“Bây giờ làm ơn đưa chúng tôi đến hầm bạc bảy trăm mười ba, và chậm chậm một chút cho tôi nhờ.”

Griphook nói:

“Chỉ có một tốc độ mà thôi.”

Họ lại xuống sâu hơn nữa, và càng lúc càng tăng tốc. Không khí càng lạnh khủng khiếp khi họ vượt qua những khúc quanh chật hẹp. Lắc lư toa xe vượt qua một cái khe núi ngầm dưới lòng đất, Harry chồm qua thành toa để coi thử phía dưới đáy sâu thẳm và tối om ấy có gì, nhưng lão Hagrid nắm cổ áo nó kéo nó ngồi xuống và cự nự một mách.

Hầm bạc bảy trăm mười ba không có ổ khóa. Griphook lúc này cũng tỏ ra quan trọng hắn bảo:

“Lùi lại.”

Rồi hắn gõ nhẹ nhàng lên cánh cửa bằng một ngón tay dài, và cánh cửa chỉ việc tan chảy ra. Griphook giải thích:

“Nếu người nào khác một yêu tinh Gringotts gõ lên cánh cửa thì hắn sẽ bị hút xuyên qua cánh cửa và mắc kẹt trong đó vĩnh viễn.”

Harry thắc mắc:

“Bao lâu các ông mới kiểm tra những thứ bên trong một lần?”

Khoảng mười năm.

Griphook trả lời với một nụ cười quái dị.

Trong hầm bạc cực kỳ an toàn này ắt hẳn phải là thứ gì cực kỳ phi thường. Harry chắc chắn như vậy, nên nó háo hức nhoái người vô xem, tưởng sẽ thấy ít nhất cũng cả biển châu báu ngọc ngà. Nhưng thoạt đầu nó chẳng thấy gì cả. Căn phòng hầu như trống rỗng. Rồi nó chú ý đến một cái gói nhỏ bụi bặm gói trong một miếng giấy nâu nằm trên sàn. Lão Hagrid lập tức nhặt nó lên nhét sâu vô túi trong của chiếc áo khoác.

Harry thèm biết cái đó là cái gì hết sức, nhưng cũng biết là khôn hồn thì đừng hỏi.

Lão Hagrid nói:

"Đi thôi, trở lại cái xe thổ tả này, và đừng có mà nói chuyện với ta trên đường về, ta từ giờ ngậm chặt miệng là thượng sách."

Sau chuyến tàu lắc lư trở về mặt đất, hai bác cháu đứng chớp mắt lia lịa trong ánh nắng rạng rỡ phía trước tòa nhà Gringotts. Với một túi đầy tiền, Harry không biết nên chạy đi đâu và làm gì trước tiên. Nó không cần phải hỏi tỉ giá - một đồng Galleon ăn bao nhiêu đồng bảng Anh - cũng biết là nó đang có trong tay nhiều tiền hơn bao giờ hết trong đời nó. Nhiều hơn cả tiền mà Dudley từng có.

Lão Hagrid hất đầu về phía cửa tiệm *Trang phục cho mọi dịp của Phu nhân Malkin*.

"Mua đồng phục trước đã."

Harry tưởng lão Hagrid dẫn mình vô tiệm, nhưng lão lại nói:

"Harry nè, con có phật ý không nếu ta ghé vô quán *Cái Vạc*

Lủng làm một ly? Mấy toa xe Gringotts hành ta quá sức.”

Trông lão có vẻ còn hơi say xe, cho nên Harry đành đi vô tiệm của phu nhân Malkin một mình, trong lòng hết sức lo âu.

Phu nhân Malkin là một mụ phù thủy mập lùn, cười toe toét và mặc đồ toàn màu hoa cà. Harry vừa há miệng toan nói thì bà đã tươm tướp:

“Đồng phục Hogwarts hả cưng? Ở đây có nhiều lắm, tha hồ cho con chọn. Như trong kia lúc này có một quý ông trẻ tuổi đang thử đồ đấy.”

Đằng sau cửa hàng, một thằng bé có gương mặt nhọn nhợt nhạt đang đứng trên cái bục cho một mụ phù thủy khác lượt thử cái áo chùng đen của nó. Phu nhân Malkin đặt Harry đứng trên một cái bục khác bên cạnh, trùm một cái áo dài qua đầu nó, bắt đầu đánh dấu chiều dài để xén bớt.

Thằng bé nhợt nhạt nói:

“Chào. Cũng vô Hogwarts à?”

Harry đáp:

“Ừ.”

“Ba tao đang mua sách cho tao ở tiệm kế bên và má tao thì đã lên phía đầu phố để kiếm mua một cây đũa phép.”

Giọng thằng bé này có âm điệu nhừa nhựa chán ngắt. Nó lại nói nhiều:

“Lát nữa tao kéo má tao đi coi chổi đua. Thật không hiểu tại sao người ta lại không cho phép học sinh năm thứ nhất có chổi thần. Tao tính làm nư với ba má tao để mua cho tao một

cây rồi tao sẽ lén đem vô trường.”

Harry sực liên tưởng đến Dudley. Thằng bé vẫn tiếp tục huênh hoang:

“Nè, mày đã bao giờ có chổi riêng chưa?”

“Chưa.”

“Biết chơi Quidditch chớ?”

“Không.”

Harry vừa đáp vừa thắc mắc không biết Quidditch là cái gì? Thằng bé vênh váo:

“Tao chơi xịn. Ba má tao nói tao mà không được chọn vào đấu cho nhà tao thì đó là một tội lỗi. Và tao phải nói, tao đồng ý. Mày biết sẽ ở nhà nào chưa?”

“Chưa.”

Harry trả lời mà cảm thấy mình cứ ngu thêm từng phút một. Thằng kia gật gù:

“Thật ra không ai thực sự biết cho đến khi chính thức nhập học. Nhưng mà tao thì biết là tao sẽ ở nhà Slytherin, tất cả mọi người trong gia đình tao đều từng ở đó mà. Thử nghĩ tao mà bị tống vô nhà Hufflepuff thì chắc tao nghỉ quá. Phải không?”

Harry chẳng biết nói gì hơn là phát ra một tiếng ậm ừ trong cổ họng, ước ao sao cho nó có được điều gì thú vị để nói. Thằng bé nhợt nhạt bỗng kêu lên:

“Ê, ngó lão già kia kìa.”

Nó hất đầu về phía cửa sổ. Lão Hagrid đang đứng ở đó. Lão nhe răng cười với Harry và chỉ hai cây kem to tướng, ra hiệu

lão không vào được. Harry mừng rỡ là giờ đây nó có biết một hai điều mà thằng bé không biết.

"Đó là bác Hagrid, bác làm việc trong trường Hogwarts."

Thằng bé nói:

"A, tao có nghe nói về lão. Một loại đầy tớ ấy mà, phải không?"

Harry cảm thấy mình càng lúc càng bớt ưa thằng bé.

"Bác ấy là người giữ khóa."

"Đúng y chang. Tao nghe nói ổng mọi rợ lắm - Sống trong một cái chòi trong sân trường, thỉnh thoảng lại say xỉn, lại còn tập tễnh làm phép thuật nữa chứ, nhưng rốt cuộc lại làm cháy cái giường của mình."

Harry lạnh lùng nói:

"Tôi thấy bác ấy giỏi lắm."

Thằng bé khịt mũi:

"Mày tưởng vậy hả? Mà tại sao mày dây dưa với lão? Ba má mày đâu?"

"Họ chết rồi."

Harry không muốn tiếp tục về đề tài đó với thằng bé này nữa. Thằng đó tỏ ra thương hại:

"Tội nghiệp. Nhưng ba má mày cũng thuộc giới của chúng ta, phải không?"

"Ý cậu nói là ba má tôi có phải là phù thủy không hả?"

"Mày cũng biết là người ta đâu có thu nhận người thuộc

giới khác vào Hogwarts, đúng không? Họ không giống chúng ta, không được nuôi dạy theo cách của chúng ta. Có đứa chẳng biết tí gì về Hogwarts khi nhận được giấy gọi nhập học, tưởng tượng nổi không? Tao nghĩ người ta nên duy trì truyền thống gia đình phù thủy xưa. À, mày thuộc dòng họ nào?"

Harry chưa kịp mở miệng thì phu nhân Malkin đã lại nói trước:

"Con xong rồi cưng ạ."

Harry chẳng hề tiếc cuộc trò chuyện bị chấm dứt ngang xương, nhảy ngay khỏi cái bục. Thằng kia nói:

"Thế chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Hogwarts đúng không?"

Harry hơi có vẻ lặng lẽ khi ăn que kem mà lão Hagrid mua cho nó (kem sôcôla có dâu và đậu phộng nữa). Lão Hagrid hỏi:

"Có chuyện gì vậy?"

Harry nói dối:

"Đâu có gì đâu."

Họ dừng chân mua giấy da và viết lông chim. Harry phấn khởi lên một chút khi tìm thấy bình mực tự đổi màu khi viết. Ra khỏi tiệm, Harry hỏi:

"Bác Hagrid, Quidditch là cái gì?"

"Cô hồn các đảng ơi, ta cứ quên béng là chú nhỏ này không biết chút gì hết về Quidditch!"

"Bác đừng làm cháu thêm nản lòng."

Harry kể cho lão Hagrid nghe chuyện nó gặp thằng bé nhợt

nhạt trong tiệm quần áo phu nhân Malkin.

"Nó nói những người sinh trưởng trong gia đình người Muggle không được thu nhận vào Hogwarts."

"Nhưng con *không* thuộc gia đình người Muggle. Nếu thằng nhóc đó mà biết con *đã* là ai - Mà nó nhất định phải biết tên con nếu ba má nó thật sự là dân phù thủy. Con thấy đó, mọi người trong quán *Cái Vạc Lủng* tỏ ra như thế nào khi họ gặp con. Nhưng dù sao đi nữa thằng bé đó biết khỉ gì mà nói. Vì trong số những phù thủy giỏi nhất mà ta biết cũng có một số người vốn xuất thân từ giới Muggle, nhưng họ có phép thuật tự nhiên, như má con là một thí dụ. Con nghĩ xem, má con có một người chị tầm thường như thế nào!"

"Vậy thì Quidditch là cái gì?"

"Là môn thể thao của chúng ta. Thể thao phù thủy. Nó giống như… giống như bóng đá trong thể thao giới Muggle vậy - mọi người đuổi theo Quidditch, chơi trên không nhé, cưỡi trên cán chổi mà chơi, và có tới bốn trái banh - Chà, cũng khó giải thích luật lệ."

"Còn Slytherin và Hufflepuff là cái gì?"

"Ký túc xá, tức nhà trong trường cho học sinh ở trọ. Có bốn ký túc xá hết thảy. Người ta hay nói Hufflepuff chứa toàn đồ học dốt, nhưng…"

Harry rầu rĩ:

"Chắc là con sẽ bị cho vô Hufflepuff thôi."

"Hufflepuff còn đỡ hơn Slytherin. Hồi nào giờ có tên phù thủy ác hóa nào mà không ở lò Slytherin ra đâu? Một thí dụ là

Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy."

"Vol…, xí quên, *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* cũng từng học ở Hogwarts sao?"

"Ờ, lâu lắm rồi."

Lão Hagrid mua sách cho Harry trong một tiệm sách tên là Bổ-và-Hại. Ở đó những quyển sách to như tảng đá lát đường bọc da chất cao đụng trần nhà. Lại có sách nhỏ cỡ con tem bọc lụa. Có quyển sách đầy những ký hiệu kỳ cục; có quyển lại không có chữ gì bên trong cả. Đến như Dudley, một thằng bé không bao giờ đọc sách, chắc cũng khoái đưa tay sờ thử vào những quyển sách lạ lùng này. Lão Hagrid phải kéo Harry bứt khỏi những cuốn như *Nguyền rủa và phản nguyền* (Cứu bạn bè và trừng phạt kẻ thù bằng sự phục thù mới nhất: rụng hết tóc, chân cà vẹo, lưỡi cà giựt, và nhiều nhiều trò hay nữa) của giáo sư Vindictus Viridian.

Harry luyến tiếc:

"Con muốn bữa nào thử trừng phạt Dudley."

Lão Hagrid gật gù:

"Ta không nói như vậy không hay. Nhưng đừng có giở phép thuật ra trong thế giới Muggle, trừ những trường hợp thật đặc biệt. Với lại, con cũng chưa thể thực hiện được những lời nguyền, con còn phải học tập nhiều mới đạt tới trình độ nguyền rủa người khác."

Lão Hagrid cũng không cho Harry mua một cái vạc bằng vàng (trong danh sách ghi là một cái vạc bằng thiếc), nhưng ông cho phép nó mua một bộ cân rất xinh để cân các nguyên

liệu chế biến quỷ dược, và mua cả một cái kính viễn vọng bằng đồng thu gọn được. Rồi họ vô tiệm Apothecary, một nơi đủ nguyên liệu tuyệt vời để tạo ra bất cứ thứ mùi kinh khủng gì, như mùi trứng thúi pha với mùi bắp cải nhũn. Các thùng đựng nguyên vật liệu chất đầy trên sàn; những hũ dược thảo, các thứ rễ khô, và những bao bột sáng để dựa sát tường. Những bó da, những xâu mồi lửa, những móng vuốt co quắp thòng từ trên trần xuống. Trong khi lão Hagrid hỏi người đứng sau quầy về một số nguyên liệu cần thiết cho việc học của Harry, thì tự Harry một mình đi xem xét mấy cái sừng kỳ lân bạc (giá hai mươi mốt *Galleons* một cái), và những con mắt bọ cam đen nhánh, nhỏ ti tí (năm *Knuts* một chung).

Ra khỏi tiệm Apothecary, lão Hagrid kiểm lại danh sách đồ cần có của Harry.

"Chỉ còn cây đũa phép là chưa mua. À, phải rồi, ta còn chưa cho con một món quà sinh nhật."

Harry cảm thấy hai má nó nóng bừng.

"Bác không cần phải…"

"Ta biết ta không cần phải làm vậy. Nhưng mà để coi, ta sẽ tặng con một thứ gì nè? Nhất định không phải cóc rồi, cóc đã hết mốt từ lâu, chúng nó sẽ cười nhạo con cho coi. Ta cũng không thích mèo, chúng làm cho ta sổ mũi hắt xì hơi. Vậy ta sẽ sắm cho con một con cú. Loại này cực kỳ hữu ích, có thể chuyển thư và đủ mọi thứ dùm con."

Hai mươi phút sau, hai bác cháu rời khỏi viện cú Eeylops, một nơi âm u, đầy những tiếng thì thào, những giọng rít nóng, những đôi mắt sáng như ngọc. Harry đã có trong tay chiếc

lồng to, bên trong là một con cú trắng như tuyết vô cùng xinh đẹp, đang vùi đầu trong cánh ngủ say sưa. Harry không thể không lặp lại câu cám ơn lão Hagrid, nghe đến gần cà lăm như giáo sư Quirrell.

Lão Hagrid gạt đi một cách thô lỗ:

"Ơn nghĩa gì! Ta chắc con làm gì mà có được nhiều quà cáp khi ở nhà Dursley. Giờ thì ta chỉ cần đến một tiệm nữa thôi, tiệm duy nhất bán đũa phép, tiệm Ollivanders để kiếm cho con cây đũa phép xịn nhất."

Một cây đũa phép… chính là cái mà Harry nôn nóng muốn có nhất.

Tiệm cuối cùng này nhỏ xíu, vừa hẹp vừa dơ, trên cửa tiệm có đẽo mấy chữ vàng: *Ollivanders - nhà sản xuất đũa uy tín từ năm 382*. Bên trong cửa sổ bám đầy bụi bặm, có trưng bày một cây đũa duy nhất đặt trên một cái gối tím bạc màu.

Khi hai bác cháu bước vô trong tiệm thì nghe có tiếng chuông leng keng vang lên đâu đó ở sâu dưới sàn tiệm. Chỗ này thật là chật chội, nhưng trống trơn, ngoại trừ một chiếc ghế đu đưa duy nhất để cho Harry ngồi chờ. Nó cảm thấy lạ lùng như thể nó vừa bước vào một thư viện rất ư nghiêm ngặt. Nó phải ráng nuốt vô rất nhiều câu hỏi chỉ chực vọt ra khỏi miệng, giương mắt ngó hàng ngàn cái hộp nhỏ và dài chất khít rịt lên tới trần. Không biết tại sao bỗng dưng Harry cảm thấy như cổ mình bị kim chích. Cái vẻ bụi bặm và lặng lẽ nơi đây dường như gây một cảm giác kiến bò trong xương người ta bằng một thứ phù phép bí ẩn gì đó.

Chợt một giọng nói dịu dàng vang lên:

“Chào cháu.”

Harry đứng phắt dậy. Lão Hagrid chắc là càng nhảy dựng lên vì nghe tiếng xô cái ghế của lão.

Một cụ già đứng trước mặt hai bác cháu, đôi mắt cụ to và sáng như ánh trăng chiếu xuyên vẻ âm u của cửa tiệm. Harry lúng túng nói:

“Cháu chào cụ ạ.”

Cụ già nói:

“À, phải, phải, phải rồi. Ta đã nghĩ là ta sẽ sớm gặp lại cháu. Harry Potter. Cháu có đôi mắt của mẹ cháu. Ta tưởng như chỉ mới ngày hôm qua khi ta gặp chính mẹ cháu trong tiệm này, mua đũa phép đầu tiên của mình. Để coi, cây đũa đó bằng gỗ cây liễu, dài ba tấc, thanh nhã. Một cây đũa đẹp thích hợp cho việc luyện bùa.”

Cụ Ollivanders tiến đến gần Harry hơn. Harry chỉ mong cho cụ chớp mắt. Đôi mắt bạc màu ánh trăng đó làm cho nó sởn tóc gáy.

“Ba của cháu, ngược lại, thích một cây đũa phép bằng gỗ cây sao. Dài ba tấc mốt. Uốn dẻo được. Nhiều quyền lực hơn và xuất sắc hơn về khả năng biến hóa. Ừ, ta thấy ba của cháu xứng đáng với cây đũa phép đó. Thực ra thì chính cây đũa phép chọn phù thủy, chứ không phải phù thủy chọn đũa phép, đúng vậy.”

Ông Ollivanders đã đến gần sát Harry đến nỗi mũi cụ và mũi Harry suýt đụng nhau. Harry có thể nhìn thấy bóng mình phản chiếu trong mắt cụ.

“Và đây là chỗ…”

Ông Ollivanders đưa ngón tay trắng bệch dài thòng sờ vào vết sẹo hình tia chớp trên trán Harry. Ông nói nhẹ nhàng:

“Ta rất tiếc là chính ta đã bán ra cây đũa thủ phạm của vết sẹo này. Bốn tấc mốt. Chà, cây đũa phép này rất, rất, rất nhiều quyền phép; rất quyền phép, mà lại ở trong tay một kẻ ác… A, giá như ta biết cây đũa phép ấy ra đời để làm những chuyện…”

Cụ lắc đầu, và rồi, may cho Harry, cụ quay sang lão Hagrid.

“Chào Rubeus Hagrid. Thật vui khi gặp lại anh… đũa của anh làm bằng gỗ sồi, dài năm tấc, hơi cong, phải không?”

“Đúng đó thưa cụ.”

“Cây đũa đó tốt lắm. Nhưng họ đã bẻ gãy vụn cây đũa của anh khi anh bị đuổi phải không?”

Giọng cụ Ollivanders bỗng nhiên đanh lại. Lão Hagrid bối rối:

“Ơ… phải, họ đã làm như vậy. Nhưng mà tôi vẫn còn giữ những khúc gãy.”

Cụ Ollivanders vẫn lạnh lùng:

“Nhưng anh không sử dụng chúng?”

Lão Hagrid vội nói ngay:

“Không đâu thưa cụ.”

Harry để ý thấy lão Hagrid ép chặt cây dù bên trong cái áo khoác đen dày khi phân bua với cụ Ollivanders. Cụ ném cho lão Hagrid một cái nhìn dữ tợn:

“Hừm, thôi được, bây giờ để ta xem, cây đũa nào thích hợp với cậu Potter.”

Cụ lấy từ trong túi ra một cuộn thước dây có dấu khắc bạc.

“Tay nào của cậu cầm đũa?”

“Ơ… cháu thuận tay mặt ạ.”

“Giơ tay lên. Vậy đó.”

Cụ đo từ vai đến ngón tay của Harry, rồi đo từ cổ tay đến cùi chỏ, từ vai đến sàn, từ tay đến đầu gối, và vòng quanh đầu. Trong lúc đó cụ nói:

“Mỗi cây đũa phép của hiệu Ollivanders đều có lõi bằng chất liệu pháp thuật hùng mạnh, cậu Potter à. Chúng tôi dùng lông đầu bạch kỳ mã, lông đuôi phượng hoàng, và gân rồng. Không có cây đũa Ollivanders nào giống cây đũa Ollivanders nào, bởi vì không hề có hai con bạch kỳ mã, hai con phượng, hay hai con rồng nào giống y như nhau. Và dĩ nhiên, cậu không thể nào tạo được quyền phép tương tự khi sử dụng cây đũa của phù thủy khác.”

Harry bỗng nhận ra cái thước đo, đang đo khoảng cách hai lỗ mũi của nó, tự động làm công việc một mình. Cụ Ollivanders đã bỏ đi tới chỗ mấy cái kệ, lấy xuống vài cái hộp.

Khi cụ nói:

“Xong rồi.”

Thì cái thước đo tự động buông mình rớt xuống sàn.

“Được rồi, cậu Potter, thử cái này xem. Gỗ sồi và gân rồng. Hai tấc rưỡi, xinh đẹp và linh hoạt. Cứ cầm nó lên vẫy một

cái.”

Harry cầm cây đũa và (cảm thấy mình ngu ngốc) quơ một vòng nhỏ. Nhưng cụ Ollivanders giật lại cây đũa ngay tức thì.

“Thử cây này. Gỗ thích và lông phượng. Hai tấc ba. Khá lợi hại.”

Harry thử, nhưng nó chưa kịp giơ cây đũa lên thì lại bị cụ Ollivanders tước mất.

“Không, không. Thử cây này. Gỗ mun và lông kỳ lân. Hai tấc tám.”

Harry thử. Rồi thử. Nó chẳng hiểu cụ Ollivanders có ý chờ đợi phép màu gì. Đống đũa nó đã thử vun thành đống trên chiếc ghế đu đưa, nhưng cụ Ollivanders vẫn cứ đưa ra thêm nhiều cây đũa khác để thử. Mà càng thử cụ có vẻ càng vui hơn.

“Tưởng ta bịp hả? Đừng lo. Chúng ta đang tìm một cây phối hợp hoàn hảo nằm đâu đây trong đám đũa này. Ta đang tự hỏi, à phải, sạo lại không thử một sự kết hợp khác thường. Cây nhựa ruồi và lông phượng. Hat tấc chín. Đẹp và dễ uốn nắn.”

Harry cầm cây đũa. Nó thình lình cảm nhận một luồng hơi ấm truyền vào đầu ngón tay. Nó giơ cây đũa phép lên cao trên đầu, ngoắc một cái giữa đám bụi lưu niên trong tiệm. Một chuỗi những tia lấp lánh vàng đỏ bắn ra từ đầu đũa y như pháo bông, tạo thành những điểm sáng nhảy múa trên tường. Lão Hagrid vỗ tay hò reo, còn cụ Ollivanders thì bật khóc:

“Ôi, hoan hô. Đúng rồi, ôi, hay quá. Ừ. Tốt. Tốt. Thật là kỳ lạ… Ôi kỳ lạ biết bao…”

Cụ đặt cây đũa của Harry trở vào cái hộp, gói trong một tờ giấy nâu, vẫn lẩm nhẩm:

"Kỳ lạ… Kỳ lạ…"

Harry hỏi:

"Cháu xin lỗi, nhưng mà cái gì kỳ lạ ạ?"

Cụ Ollivanders nhìn chằm chặp vào mặt Harry:

"Ta nhớ mọi cây đũa của ta bán ra, cậu Potter à. Từng cây đũa một. Ngẫu nhiên làm sao là con phượng hoàng đã cho cái lông làm thành cây đũa của cháu cũng cho thêm một chiếc lông - và chỉ một chiếc. Rất kỳ lạ, nhưng đúng là chiếc lông phượng trong cây đũa của cháu, chính là anh em của chiếc lông làm nên cây đũa đã để thẹo trên trán cháu."

Harry há hốc miệng, trợn tròn mắt.

"Chuyện đời kỳ lạ làm sao. Nên nhớ, đũa phép chọn phù thủy. Ta tin là chúng ta có thể trông mong nơi cháu những điều vĩ đại, Potter à… Nói cho cùng, *Người-mà-chớ-gọi-tên-ra* quả đã làm những điều vĩ đại. Khủng khiếp thật nhưng cũng vĩ đại."

Harry rùng mình. Nó không chắc là nó thích cụ Ollivanders lắm. Nó trả cụ bảy đồng *Galleons* vàng để mua cây đũa, và cụ Ollivanders cúi chào tiễn hai bác cháu ra tận cửa.

Xế chiều, mặt trời đã lơ lửng phía chân trời khi Harry và lão Hagrid quay trở lại Hẻm Xéo, xuyên qua bức tường, trở lại quán rượu *Cái Vạc Lủng*, lúc ấy đã vắng hoe. Harry không nói gì cả khi cả hai đi xuống phố. Nó cũng không để ý người ta ngó ngoái hai bác cháu nó như thế nào khi cả hai người xuống

ga xe điện ngầm, tay xách, nách mang, lưng vác những hộp những gói hình thù khôi hài, lại có một con cú trắng như tuyết ngủ vùi trong chiếc lồng mà Harry ôm trong lòng.

Đến sân ga, khi lão Hagrid vỗ vai Harry, nó mới nhận ra mình đang ở đâu. Lão Hagrid nói:

"Còn đủ thì giờ để ăn cái gì đó trước khi chuyến tàu của con chạy."

Lão mua cho Harry một cái bánh mì nhân thịt và cả hai ngồi trên ghế đợi mà ăn. Harry cứ nhìn quanh. Mọi thứ trông là lạ làm sao đó.

Lão Hagrid hỏi:

"Con có sao không, Harry? Sao bỗng nhiên con im lặng?"

Harry không chắc là nó có thể giải thích được. Nó đang trải qua một sinh nhật tuyệt vời nhất từ trước đến giờ. Nó vừa nhai bánh mì thịt băm vừa kiếm vài lời để nói.

Cuối cùng nó cũng kiếm ra mấy câu:

"Ai cũng nghĩ là con đặc biệt, tất cả những người ở tiệm *Cái Vạc Lủng*, giáo sư Quirrell, cụ Ollivanders… nhưng mà thực tình con không biết chút pháp thuật nào cả. Sao họ lại trông mong điều vĩ đại nơi con? Con nổi tiếng mà con không thể nhớ mình nổi tiếng nhờ cái gì. Con không biết điều gì đã xảy ra khi Vol…, xí quên, con muốn nói là vào cái đêm ba má con bị hại đó…"

Lão Hagrid chồm qua bàn, đưa cái mặt rậm rì râu tóc của lão đến gần mặt Harry, và sau râu tóc ấy là một nụ cười hiền lành tử tế:

“Đừng lo lắng, con ơi. Con sẽ học hành tấn tới mau lắm. Ai cũng bắt đầu từ chỗ bắt đầu ở Hogwarts. Con sẽ vượt qua được hết, không sao đâu. Ta biết là sẽ khó khăn vất vả. Con sẽ phải một mình phấn đấu vươn lên, không dễ dàng gì. Nhưng con sẽ trải qua một quãng đời tuyệt vời ở Hogwarts. Ta đã từng trải qua… Mà thực tế là ta vẫn đang trải qua đời ta ở đó.”

Lão Hagrid giúp Harry lên chuyến tàu điện ngầm sẽ đưa nó về lại ngôi nhà dì dượng Dursley. Lão đưa nó một lá thư.

“Đây là vé của con để đi Hogwarts. Ngày một tháng chín. Ngã Tư Vua. Trong vé có ghi rõ. Nếu gặp rắc rối gì với gia đình Dursley thì gởi cú cho ta. Con cú đó biết tìm ta ở đâu. Hẹn gặp lại con nhé, Harry.”

Chuyến tàu điện ngầm chuyển bánh ra khỏi ga. Harry muốn được nhìn lão Hagrid cho đến khi lão khuất hẳn tầm nhìn. Nó đứng ịn mũi vào cửa sổ toa tàu nhìn lại, nhưng chỉ chớp mắt một cái là lão Hagrid đã biến mất rồi.

6

HÀNH TRÌNH TỪ SÂN GA 9¾

Tháng hè cuối cùng Harry sống ở nhà ông bà Dursley không vui chút nào hết. Đúng là Dudley bây giờ sợ Harry đến nỗi không dám ở chỗ nào có mặt Harry. Còn ông bà Dursley thì không còn nhốt Harry dưới gầm cầu thang nữa, không bắt nó làm chuyện này chuyện kia nữa, cũng không quát thét nó nữa. Thực tế là bây giờ họ không thèm nói chuyện với nó. Nửa sợ nửa giận, họ hành động như thể không hề có sự tồn tại của Harry trong nhà họ. Mặc dù về nhiều mặt, điều đó có thể coi như là một sự tiến bộ, nhưng như vậy hoài thì thật là căng thẳng.

Harry cứ rúc trong phòng mình, làm bạn với con cú. Nó đã quyết định đặt tên con cú là Hedwig. Cái tên này nó thấy có trong cuốn *Lịch sử pháp thuật*. Những cuốn sách giáo khoa mới của nó đều rất thú vị. Nó cứ nằm dài trên giường đọc sách đến khuya, con Hedwig cứ bay xẹt ra xẹt vô cửa sổ tùy hứng. Cũng may là bà Dursley không còn vô phòng nó dọn dẹp nữa, bởi vì Hedwig cứ tha chuột chết về phòng.

Mỗi đêm trước khi đi ngủ, Harry lại gạch bỏ đi một ngày trong miếng giấy nó dán trên tường, đếm coi còn lại bao nhiêu

ngày nữa thì đến ngày một tháng chín. Vào ngày cuối cùng của tháng tám, nó nghĩ là dù sao cũng nên nói với dì dượng của nó về chuyện nó phải ra nhà ga Ngã Tư Vua vào hôm sau. Nó đi vô phòng khách, nơi cả nhà Dursley đang xem một chương trình đố vui trên ti-vi. Nó tằng hắng để mọi người biết là nó có mặt ở đó. Dudley hét lên một tiếng ghê tởm rồi co giò chạy ra khỏi phòng.

"Dạ… thưa dượng…"

Ông Dursley ậm ừ để tỏ cho nó biết là ông đang nghe.

"Dạ… con cần phải đến nhà ga Ngã Tư Vua vào ngày mai để… để… đến trường Hogwarts."

Ông Dursley lại ậm ừ.

"Dượng cho con quá giang tới nhà ga được không ạ?"

Ậm ừ. Harry cho rằng như vậy là đồng ý.

"Cám ơn dượng."

Nó sắp đi trở về phòng thì dượng Dursley mở miệng nói:

"Đi học trường phù thủy mà đi bằng xe điện thì ngộ thật à. Mấy tấm thảm thần đem ngâm xà bông giặt chưa khô hả?"

Harry không nói gì.

"Mà cái trường đó ở đâu?"

Harry sực nghĩ ra điều này lần đầu tiên. Ừ, cái trường ở đâu?

"Con không biết."

Nó móc túi lấy tấm vé mà lão Hagrid đã đưa cho nó. Nó

đọc:

“Con chỉ cần đi chuyến tàu rời sân ga số chín ba phần tư vào lúc mười một giờ.”

Dì dượng nó trừng mắt hỏi:

“Sân ga số mấy?”

“Chín-ba-phần-tư.”

Dượng Dursley nói:

“Nói chuyện điên khùng! Làm gì có sân ga số Chín-ba-phần-tư!”

“Vé của con ghi như vậy mà.”

“Nào hú, nào sủa, lũ bây có đủ thứ chuyện tào lao điên khùng. Để rồi mày xem. Mày chỉ cần chờ đó mà xem. Được rồi, tao sẽ đưa mày tới nhà ga Ngã Tư Vua. Đằng nào chúng ta cũng đi Luân Đôn ngày mai, chứ không ta chẳng hơi đâu mà phiền lụy.”

Cố tìm sự thân thiện, Harry hỏi:

“Mai dượng đi Luân Đôn có chuyện gì?”

Dượng Dursley gầm gừ:

“Đưa Dudley đến bệnh viện để cắt bỏ cái đuôi quỷ quái ấy trước khi nhập học trường Smeltings.”

Sáng hôm sau, Harry thức dậy lúc năm giờ. Nó hồi hộp háo hức đến nỗi không thể ngủ lại. Nó dậy mặc quần jean vào, vì nó không muốn đi đến nhà ga trong bộ áo chùng phù thủy. Khi nào lên tàu nó sẽ thay ra. Nó dò lại danh sách những thứ cần thiết để nhập trường Hogwarts một lần nữa, để chắc là nó

không hề sót một thứ gì. Con Hedwig đã được nhốt cẩn thận trong lồng đóng kín. Xong, nó rinh đồ xuống hành lang và chờ gia đình Dursley thức dậy.

Hai tiếng đồng hồ sau, cái rương khổng lồ nặng nề của Harry được chất lên xe của ông Dursley. Bà Dursley năn nỉ hết lời mới đem được Dudley ngồi bên cạnh Harry. Và chiếc xe chạy.

Họ đến nhà ga Ngã Tư Vua lúc mười giờ rưỡi. Ông Dursley chất cái rương của Harry lên chiếc xe đẩy và đẩy vô sân ga cho nó. Harry đang suy nghĩ về về lòng tốt đặc biệt này khác thường này thì ông Dursley đứng khựng lại. Ông ngó các sân ga với nụ cười nham hiểm trên mặt.

"Tới rồi đó nhóc. Sân ga số chín…, số mười. Sân ga của mày chắc ở là ở *đâu khoảng giữa*, nhưng chắc là người ta chưa xây xong hả?"

Dĩ nhiên ông Dursley nói hoàn toàn đúng. Có một con số 9 rất lớn bằng nhựa ở trên một sân ga, và một con số 10 cũng rất lớn ở trên một sân ga khác kế bên. Và ở giữa hai sân ga đó không có cái gì khác.

Ông Dursley cười nham nhở hơn nữa:

"Đi học cho giỏi nghen."

Ông bỏ đi không thèm nói thêm tiếng nào nữa. Harry quay lại và thấy gia đình Dursley đã lái xe đi, cả ba người ngồi trên xe cười ngất.

Miệng của Harry trở nên khô đắng. Nó phải làm gì nữa đây? Nhiều người bắt đầu nhìn nó với ánh mắt trêu cợt, vì nó

kè kè con Hedwig. Chắc là nó phải hỏi thăm ai đó.

Nó đón đường một người bảo vệ để hỏi, nhưng không dám nói đến sân ga số Chín-ba-phần-tư. Người bảo vệ chưa từng nghe nói đến trường Hogwarts, và vì Harry không thể nói được là Hogwarts nằm ở vùng nào trên nước Anh, ông ta bắt đầu bực mình, như thể Harry cố tình giả ngây ngốc.

Thất vọng, Harry hỏi xem chuyến tàu nào khởi hành lúc mười một giờ. Nhưng người bảo vệ nói không có chuyến nào cả. Cuối cùng ông ta bỏ đi đâu, làu bàu chuyện mất thì giờ. Harry cố gắng không phát hoảng vào lúc này. Theo như cái đồng hồ to bành gắn trên tấm bảng thông báo tàu đến, nó còn mười phút nữa để lên chuyến tàu đến Hogwarts, mà nó thì không biết làm sao lên được tàu. Nó bị kẹt cứng giữa sân ga với cái rương to tổ nái mà nó không tài nào xoay xở nổi, trong túi chỉ có tiền phù thủy, và bên cạnh chỉ có một con cú.

Lão Hagrid ắt là đã quên dặn nó điều gì đó, chẳng hạn như kiểu gõ lên viên gạch thứ ba tính từ bên trái để mở cánh cổng vào Hẻm Xéo. Nó đang băn khoăn không biết có nên rút cây đũa phép ra, gõ vào quầy soát vé nằm giữa sân ga số chín và sân ga số mười không…

Đúng lúc đó có một nhóm người đi tới sau lưng nó và nó nghe lóm được vài ba câu họ đang nói.

"… đầy nhóc Muggles, biết ngay mà…"

Harry quay phắt lại. Người nói là một người đàn bà béo múp míp. Bà đang trò chuyện với bốn cậu con trai, tất cả đều có tóc đỏ hoe. Mỗi đứa cũng đẩy trước mặt một cái rương giống như cái của Harry - Và họ đều có cú.

Trống ngực đánh liên hồi, Harry lập tức đẩy cái rương theo họ. Họ dừng lại, Harry cũng dừng lại, đủ gần để nghe rõ hơn những gì họ nói. Bà mẹ nói với đứa con:

"Xem coi, sân ga số mấy?"

"Chín-ba-phần-tư!"

Một bé gái nhỏ xíu, cũng tóc đỏ nắm tay bà mẹ nài nỉ:

"Má ơi, con muốn đi…"

"Con chưa đủ tuổi đi học mà Ginny. Yên nào. Được rồi, Percy, con đi trước."

Đứa con trai có vẻ là đứa lớn nhất trong bọn bèn đi thẳng về phía sân ga số chín và sân ga số mười. Harry chăm chú nhìn, cẩn thận không chớp mắt lấy một cái để không bị mất hút cậu ta. Nhưng vừa đúng lúc thằng bé đến được hàng rào ngăn hai sân ga thì một đám đông du khách kéo tràn qua trước mặt Harry. Khi tên khách đeo ba lô cuối cùng đi ra khỏi tầm nhìn của Harry thì thằng bé kia đã tan biến.

Người đàn bà múp míp nói:

"Fred, tới phiên con."

Một trong mấy đứa con trai còn lại nói:

"Con không phải là Fred, con là George. Thật tình, thưa bà, bà tự xưng là mẹ của chúng con, vậy bà không thể phân biệt con là George sao?"

"Xin lỗi con, George à."

"Đùa tí thôi, chứ con là Fred."

Thằng bé nói xong là chạy mất, người em song sinh của nó

hối hả chạy theo gọi ơi ới. Lẽ ra chúng đừng chạy nhanh quá như vậy. Chỉ nháng một cái là thằng chạy trước mất tiêu. Nhưng mà mất tiêu đi đâu? Harry không thể hiểu được.

Bây giờ đến đứa con trai thứ ba đang rón rén về phía hàng rào. Nó gần tới rồi, bỗng nhiên hết sức đột ngột, không thấy nó đâu nữa.

Không có gì xảy ra cả.

Harry đành hỏi thăm người đàn bà múp míp:

"Xin phép hỏi bác…"

Bà đáp.

"Chào con, lần đầu tiên đến Hogwarts hở? Thằng Ron nhà bác cũng mới toanh."

Bà chỉ vào đứa con trai nhỏ nhất của mình. Nó cao, gầy, lóng ngóng, mặt đầy tàn nhang, bàn tay bàn chân to bè, và mũi thì dài sọc.

Harry đáp:

"Dạ. Nhưng mà… nhưng mà… con không biết làm sao… làm sao…"

"Làm sao vô sân ga hả?"

Người đàn bà múp míp tử tế tiếp lời, Harry gật đầu. Bà nói:

"Đừng lo, tất cả những gì con phải làm là đi thẳng vào hàng rào giữa sân ga số chín và sân ga số mười. Đừng dừng lại và đừng sợ đâm đầu vào đó, điều này rất quan trọng. Tốt nhất là cứ chạy nhanh một chút nếu con thấy sợ. Con đi đi, đi trước Ron đi."

"Ơ… dạ."

Harry chào rồi đẩy cái rương của mình quay lại, đăm đăm ngó cái hàng rào. Trông hết sức chắc chắn. Nó bắt đầu đi về phía đó. Người ta vượt qua mặt nó để đến sân ga số chín hoặc số mười. Nó đi mau hơn. Nó sắp đụng vào hàng rào và thế nào nó cũng bị rắc rối. Tựa người vô cần chiếc xe đẩy, nó dồn sức đẩy xe chạy tới thật nhanh. Hàng rào gần hơn, gần hơn và gần hơn. Nó không thể nào ngừng được nữa rồi. Chiếc xe đẩy chạy muốn vượt khỏi tay nó lôi nó theo. Chỉ còn cách hàng rào một bước mà thôi. Nó nhắm nghiền mắt lại để khỏi thấy một vụ tông rào khốc liệt.

Nhưng điều đó chẳng xảy ra… Harry cứ đẩy xe chạy hoài. Nó bèn mở mắt ra.

Trước mắt nó là một đầu máy hơi nước màu đỏ tươi đang nằm đợi trên đường ray kế bên sân ga đông đúc hành khách. Một tấm bảng trên cao mang hàng chữ *Tốc hành Hogwarts*, khởi hành lúc mười một giờ. Harry ngoái nhìn lại phía sau và thấy một cái cổng sắt thô ở đúng ngay chỗ cái hàng rào trước đó, trên cổng có ghi: *Sân ga số Chín-ba-phần-tư*.

Thế là Harry đã vô được sân ga Chín-ba-phần-tư.

Khói từ đầu máy xe lửa bảng lảng trên đầu đám đông đang trò chuyện, trong khi những con mèo lông đủ màu ưỡn ẹo quẩn chân người khắp đó đây. Bọn cú vọ thì hí hóe nhau theo phong cách cú vọ, giữa những tiếng lóe xóe và tiếng rương hòm ken két cạ vào nhau.

Những toa xe đầu đã đầy nhóc học sinh, có mấy đứa vẫn thò đầu ra cửa sổ nói chuyện với gia đình, mấy đứa nữa đang

cự cãi nhau giành ghế. Harry đẩy chiếc xe hành lý của mình xuống sân ga tìm một ghế trống, đi ngang qua một thằng bé mặt tròn quay đang kêu:

"Bà ơi, con làm mất cóc nữa rồi!"

"Ôi, Neville!", Harry nghe tiếng thở dài của một bà già."

Góc kia, một thằng bé khác có mái tóc bết từng lọn đứng giữa một đám nhóc đang nài nỉ:

"Cho coi chút đi, Lee. Coi chút thôi mà."

Thằng bé bèn hé nắp cái hộp nó đang ôm trong tay. Bọn nhóc chung quanh kêu thét lên, hết hồn nhảy thối lui khi thấy một cái chân dài lông lá thò ra từ trong hộp.

Harry chen lấn đám đông cho đến khi kiếm được một toa trống gần cuối xe lửa. Nó đẩy cú Hedwig vô trước rồi mới bắt đầu vật lộn với cái rương khổng lồ của mình, vừa nâng vừa đẩy cái rương về phía cửa toa xe. Harry cố sức lê cái rương lên từng nấc một, nhưng không cách gì nhấc được một đầu rương lên, đã vậy còn rớt trúng chân đau điếng hai lần. Trong khi đang loay hoay đau đớn thì nghe có tiếng hỏi:

"Cần giúp một tay không?"

Thì ra là một trong hai anh em sinh đôi tóc đỏ mà Harry đi theo từ ngoài quầy bán vé. Harry hổn hển:

"Ôi! Cám ơn."

"Ê, Fred! Lại đây đỡ một tay coi!"

Nhờ hai anh em sinh đôi giúp, cuối cùng Harry cũng đưa được cái rương vô một góc toa tàu. Nó vừa vuốt mớ tóc đẫm

mồ hôi trên trán nói:

"Cám ơn nha!"

Bỗng nhiên, một trong hai anh em sinh đôi chỉ vào vết thẹo hình tia chớp trên trán Harry, kêu lên:

"Cái gì kia?"

"Á…, cậu là…?" Đứa thứ hai lắp bắp.

"Đúng là cậu ấy rồi," đứa sanh đôi đầu tiên lại nói, "đúng không?"

Harry ngơ ngác:

"Đúng cái gì?"

Cả hai anh em sanh đôi đồng thanh nói:

"Harry Potter."

"Ờ, nó…" Harry vỡ lẽ ra "À… ý tôi nói, vâng, vâng…, là tôi đó mà."

Hai thằng bé kia đực mặt ra nhìn Harry khiến nó ngượng chín cả người. May sao vừa lúc đó, bên ngoài cửa toa xe lửa cất lên một giọng nói dịu dàng làm Harry bớt căng thẳng.

"Fred ơi? George à? Các con có trong đó không?"

"Tới liền, má ơi."

Hai anh em nhìn Harry lần nữa rồi mới nhảy ra khỏi toa xe.

Harry ngồi xuống cạnh cửa sổ, hơi khuất nhưng cũng có thể nhìn thấy gia đình tóc đỏ đứng trên sân ga và nghe tiếng họ chuyện trò. Người mẹ rút ra một chiếc khăn tay bảo:

"Ron, có cái gì dính trên mũi con kìa."

Thằng bé nhỏ nhất trong đám ngọ nguậy né tránh, nhưng bà mẹ đã tóm lấy cổ nó và dùng khăn tay chùi chóp mũi nó. Nó vùng vằn ngọ nguậy:

"Má… buông con ra."

Một trong hai đứa sinh đôi nói:

"Ý ẹ… Ronnie mũi thò lò…"

"Im đi!" Ron hét.

Mẹ chúng hỏi:

"Percy đâu rồi?"

"Ảnh đang tới kìa."

Đứa lớn nhất trong mấy anh em xuất hiện. Anh chàng đã thay bộ đồng phục đen rộng lùng thùng của học sinh Hogwarts và Harry thấy trước ngực áo anh là một phù hiệu bạc, trên đó có một mẫu tự P*. Anh nói:

"Không ở lâu được, má à! Con ở toa phía trên kia. Có hai toa dành riêng cho các huynh trưởng."

Một trong hai đứa sinh đôi tỏ vẻ ngạc nhiên:

"Ủa? Anh là huynh trưởng hả anh Percy? Lẽ ra anh phải nói chớ! Tụi em chẳng biết gì cả."

"Có mà," đứa sinh đôi thứ hai nói chen. "Khoan, tao nhớ có lần ảnh nói gì đó về vụ huynh trưởng. Hình như có một lần…"

"Hổng chừng hai lần…"

"Để nhớ coi…"

"Hình như nói suốt mùa hè…"

Anh Percy huynh trưởng bảo:

“Thôi im nào!”

Nhưng một trong hai anh em sinh đôi vẫn thắc mắc:

“Nhưng mà tại sao anh Percy vẫn có đồng phục mới?”

Bà mẹ nói với vẻ trìu mến:

“Bởi vì anh con là huynh trưởng. Mà thôi, cục cưng, chúc các con một niên học tốt. Nhớ gởi cú cho má khi tới nơi nghen!”

Bà hôn lên má Percy tiễn anh đi. Rồi bà quay lại hai cậu song sinh dặn dò:

“Bây giờ, hai con… liệu mà cư xử, năm nay các con đã lớn rồi. Nếu má còn nhận được cú báo là các con đã làm… làm những chuyện như… nổ bồn cầu tiêu hay…”

“Nổ bồn cầu tiêu? Tụi con đâu có làm nổ bồn cầu tiêu bao giờ đâu?”, một đứa sinh đôi kêu lên.

Nhưng đứa sinh đôi thứ hai lại nói:

“Ý của má hay đó! Cám ơn má!”

“Má không nói đùa đâu. Nhớ trông nom Ron với.”

“Má đừng lo. Có tụi con thì đảm bảo nhóc Ron bé bỏng của má chẳng việc gì đâu.”

“Im đi.” Ron lại la lên. Nó cao gần bằng hai ông anh sinh đôi và cái mũi vẫn còn hồng hồng vì bị mẹ nó vò lúc nãy.

“À, má đoán thử coi, đoán thử hồi nãy tụi con gặp ai trên xe lửa coi?”

Harry vội dựa lưng sát ghế để gia đình tóc đỏ không thể nhìn thấy nó.

“Má nhớ thằng nhỏ tóc đen đứng gần mình ngoài ga không? Má biết nó là ai không?”

“Ai?”

“HARRY POTTER.”

Harry nghe giọng đứa con gái nhỏ:

“Ôi, má cho con lên toa xe nhìn ảnh một cái nha, má? Má! Một cái thôi!”

“Không được, Ginny. Con đã nhìn thấy người ta rồi. Người ta không phải là thú lạ trong sở thú cho con nhìn chòng chọc đâu. Mà có đúng là cậu ấy không, Fred? Làm sao con biết được?”

“Con hỏi nó. Con nhìn thấy cái thẹo của nó. Đúng là cái thẹo đó… y như tia chớp.”

“Tội nghiệp. Hèn gì má thấy nó đơn độc. Lúc nãy nó hỏi má cách vô sân ga mà hết sức lễ phép, tội quá!”

“Thôi, má! Theo má thì liệu nó có còn nhớ được *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* trông ra làm sao không?”

Bà mẹ bỗng đanh mặt:

“Má cấm con hỏi nó điều đó. Liệu hồn. Chớ bao giờ đá động đến điều ấy. Bộ nó cần nghe nhắc nhở đến điều khủng khiếp ấy vào ngày đầu tiên đến trường sao?”

“Thôi được, má cứ yên tâm.”

Một tiếng còi tàu vang lên.

“Mau lên tàu đi các con!”

Bà mẹ hối, ba đứa con trai vội trèo lên toa xe. Chúng nhoài người ra ngoài cửa sổ cho mẹ hôn từ giã, và đứa con gái nhỏ nhất òa ra khóc.

“Đừng khóc Ginny. Bọn anh sẽ gởi nhiều, thật nhiều cú cho em mà.”

“Bọn anh cũng sẽ gởi cho em một cái bồn cầu tiêu Hogwarts.”

“George!”

“Con nói giỡn mà má!”

Tàu lửa bắt đầu chuyển bánh. Harry nhìn thấy bà mẹ đứng vẫy tay theo các con và cô em gái út vừa khóc vừa chạy theo đoàn tàu cho đến khi tàu tăng tốc độ bỏ xa cô bé. Cô đành đứng lại cố vẫy tay theo.

Harry vẫn ngoái nhìn cô bé và bà mẹ mãi cho đến khi họ khuất sau những khúc quanh của đoàn tàu. Qua cửa sổ toa tàu, những ngôi nhà lướt nhanh. Harry thấy lòng sao mà hồi hộp. Nó không biết rồi sắp phải làm gì. Làm gì thì làm, chắc cũng còn hay ho hơn những thứ mà nó bỏ lại sau lưng.

Cửa toa tàu nhẹ mở và thằng em út trong *Đám anh em tóc đỏ* thò đầu vào. Nó chỉ vào chỗ đối diện với Harry hỏi:

“Có ai ngồi ở chỗ này không bồ? Mấy toa khác hết chỗ rồi.”

Harry lắc đầu, thằng bé ngồi xuống. Nó liếc Harry rồi nhìn

thật nhanh ra ngoài cửa sổ, giả đò như không hề nhìn Harry. Trên mũi nó vẫn còn một vết đen.

"Ê, Ron."

Hai anh em sinh đôi quay trở lại, một đứa nói:

"Ron nè, tụi anh lên toa giữa nhe - Thằng Lee Jordan có một con nhện lông khổng lồ ở trên đó."

Ron lầu bầu.

"Ừ."

Đứa sinh đôi thứ hai bảo:

"Harry, hồi nãy tụi này quên giới thiệu. Tụi này là Fred và George Weasley. Còn đây là Ron, em của tụi này. Hẹn gặp lại sau nha. Chào!"

Harry và Ron cùng nói:

"Chào!"

Hai anh em sinh đôi lách qua toa kế. Cánh cửa ngăn toa đóng lại sau lưng chúng. Ron buột miệng hỏi:

"Bồ là Harry Potter thiệt hả?"

Harry gật đầu.

"Thiệt hả? Ơ… vậy mà mình cứ tưởng là anh Fred và George nói giỡn. Vậy đúng là bồ có cái… a… cái…"

Nó chỉ lên trán Harry.

Harry đưa tay vén mớ tóc rũ trên trán để lộ ra cái thẹo hình tia chớp. Ron nhìn cái thẹo đăm đăm.

"Vậy ra đó là chỗ mà *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đã…"

“Phải.” Harry nói. “Nhưng mà tôi chả nhớ được gì về chuyện đó cả.”

“Không nhớ gì hết trơn?”

“Ờ… có nhớ ánh sáng xanh lè, nhưng không nhớ thêm được gì nữa.”

“Chà!”

Ron ngồi nhìn chằm chằm Harry một lát, rồi như chợt nhận ra hành động của mình là khiếm nhã, nó bèn quay mặt nhìn ra cửa sổ thật nhanh.

Harry cũng tò mò muốn biết về Ron không kém. Nó hỏi Ron:

“Cả nhà bồ đều là phù thủy hả?”

Ron đáp:

“Ơ… phải. Mình nghĩ vậy… Hình như má mình có một người anh họ làm kế toán, nhưng mà nhà mình không hề nhắc đến ông ấy.”

“Vậy là bồ biết nhiều phép thuật lắm hả?”

Gia đình Weasley rõ ràng là một trong những gia đình phù thủy lâu đời mà thằng bé nhợt nhạt Harry gặp ở Hẻm Xéo có nhắc tới. Ron hỏi:

“Mình nghe nói bồ sống với dân Muggles hả? Họ ra làm sao?”

“Khủng khiếp! - À, mà không phải tất cả bọn họ đều xấu đâu. Chỉ có dì dượng và thằng anh họ của tôi mới vậy thôi. Ước gì tôi cũng có ba người anh phù thủy như bạn.”

Ron đính chính:

“Năm người lận.”

Ron nói vậy, nhưng mặt Ron bí xị:

“Mình là đứa thứ sáu trong nhà đi học ở Hogwarts. Bao nhiêu là áp lực đè lên đầu: phải xứng đáng là em của mấy ông anh. Anh Bill và Charlie đã ra trường, anh Bill đứng đầu bên nam sinh, còn anh Charlie là đội trưởng đội bóng Quidditch. Bây giờ anh Percy là huynh trưởng. Anh Fred và anh George thì quậy lắm, nhưng họ cũng luôn đạt điểm cao và ai cũng thích tính tiếu lâm của hai ảnh. Ai cũng mong mình phải giỏi như những ông anh của mình, nhưng nếu có giỏi thì cũng chẳng được tới đâu, vì những việc đó mấy ông kia làm trước rồi. Có tới năm ông anh thì bồ không thể có cái gì mới được. Mình mặc áo dài cũ của anh Bill, xài cây đũa phép cũ của anh Charlie, đến con chuột của mình cũng là con chuột già của anh Percy không thèm chơi nữa.”

Ron móc trong túi áo khoác ra một con chuột xám mập ú đang ngủ say.

“Nó tên là Scabbers, vô dụng hết chỗ nói. Hiếm khi thấy nó thức, lúc nào nó cũng ngủ. Anh Percy được ba thưởng cho một con cú vì làm huynh trưởng. Nhưng mà ba má không đủ tiền… Ý mình nói là mình xài đỡ con chuột của anh Percy cũng được.”

Hai tai của Ron ửng đỏ. Nó nghĩ nó đã nói quá nhiều. Nó bèn quay mặt đi, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Harry lại thấy chẳng có gì đáng xấu hổ nếu người ta không đủ tiền mua một con cú. Nói cho cùng, cả đời nó cũng đâu bao giờ có tiền,

cho mãi đến tháng trước. Thế là nó kể cho Ron nghe tất cả về chuyện nó phải mặc quần áo cũ của thằng Dudley và chẳng khi nào có được món quà sinh nhật xứng đáng. Câu chuyện của Harry có vẻ làm cho Ron vui lên.

"… mãi cho đến lúc bác Hagrid kể cho tôi nghe, tôi mới biết mình có nòi phù thủy, mới biết về ba má tôi, về lão Voldemort…"

Ron nghe nói tới đó thốt nhiên bụm miệng lại. Harry ngơ ngác hỏi:

"Chuyện gì vậy?"

Ron thì thào, giọng vừa kinh hoàng vừa kính phục:

"Bồ vừa gọi tên cúng cơm của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*. Trời ơi, trong tất cả mọi người tôi nghĩ là chỉ có bồ…"

"Ồ, tôi không có định tỏ ra can đảm hay anh hùng khi gọi thẳng tên hắn ra như vậy đâu! Chẳng qua tại tôi không biết là không nên gọi như vậy. Bạn hiểu ý tôi không? Tôi chắc là tôi còn phải học nhiều thứ lắm."

Rồi Harry nói thêm, giọng lo lắng, về cái điều dạo gần đây làm nó bận tâm nhất:"

"Tôi sợ mình đứng chót lớp quá!"

"Không đâu. Có cả đống đứa xuất thân từ những gia đình Muggles mà vẫn học giỏi như thường!" Ron an ủi.

Trong lúc cả hai mãi trò chuyện thì chiếc xe lửa đã đưa họ ra khỏi Luân Đôn. Bây giờ nó đang lao vun vút qua những cánh đồng nhởn nhơ những đàn cừu và bò thong thả gặm cỏ.

Cả hai đứa cùng im lặng ngắm cảnh vật lướt nhanh bên ngoài.

Khoảng mười hai giờ rưỡi, có tiếng xủng xoẻng bên ngoài hành lang và một bà già má lúm đồng tiền, tươi cười đẩy cửa toa, bước vào hỏi:

"Dùng món gì hở các cháu?"

Harry, vì chưa ăn sáng nên đứng phắt dậy. Nhưng Ron thì vẫn ngồi im, hai tai lại ửng đỏ, cậu bé lúng búng nói mình có mang theo bánh mì ăn trưa rồi. Harry bước ra ngoài hành lang.

Hồi ở nhà dượng Dursley, Harry không hề có cắc bạc nào để mua kẹo, nhưng giờ đây túi của nó rủng rỉnh những đồng vàng, đồng bạc, đủ để mua hết đống sôcôla Mars Bars nhiều đến nỗi nó ôm không xuể. Nhưng cái bà tươi cười này không bán Mars Bars. Bà chỉ có kẹo dẻo các vị, hiệu Bertie Bott, kẹo cao su thượng hạng hiệu Droooble, sôcôla Ếch nhái, bánh bí ngô, bánh bông lang, kẹo que cam thảo, và nhiều thứ lạ lùng khác mà Harry chưa từng thấy bao giờ. Harry muốn biết hết các món, nó mua mỗi thứ một ít, và chỉ phải trả cho bà bán hàng có mười đồng bạc Sickle và bảy đồng xu Knuts.

Khi Harry bưng tất cả vô toa, trút cả đống xuống ghế ngồi thì Ron tròn mắt nhìn:

"Bồ đói lắm hả?"

"Đói muốn chết."

Harry vừa đáp vừa ngoạm một miếng bánh bí ngô to đầy miệng.

Trong lúc đó Ron móc trong túi áo ra một cái gói lùm lùm và bắt đầu mở. Bên trong có bốn miếng bánh mì. Nó gỡ một

miếng ra và nói:

“Má cứ quên là mình không thích thịt bò muối.”

Harry cầm một miếng bánh đưa cho Ron mời:

“Đổi cho bồ miếng này! Thử đi…”

Ron ngó miếng bánh của mình nói:

“Bồ không ăn được món này đâu! Khô queo hà! Má mình làm vội…”

Rồi Ron nói nhanh lúng búng:

“Tại có tới năm đứa mà!”

Harry trước đây chưa từng có cái gì để mời người khác, nay thiệt tình muốn chia sẻ với bạn đồng hành.

“Ăn bánh này đi, ăn đi mà.”

Thật là một cảm giác sung sướng dễ chịu được ngồi với Ron, cùng ăn hết cái bánh của Harry, hết cả bánh ngọt, hết cả kẹo (chỉ có mấy miếng bánh mì kẹp thịt khô là bị chừa lại).

Cầm một mớ sôcôla Ếch nhái, Harry hỏi Ron:

“Cái gì đây? Đâu phải ếch nhái thiệt hả?”

Nó đã bắt đầu thấy bớt ngạc nhiên trước mọi việc.

Ron đáp:

“Không. Nhưng để coi cái thẻ bên trong là gì? Mình còn thiếu Agrippa.”

“Là cái gì?”

“Ờ, phải, bồ đâu biết hả? Mỗi gói sôcôla ếch nhái có giấu

bên trong một tấm thẻ để người ta sưu tầm chơi. Thẻ có hình của những phù thủy nổi tiếng ấy mà. Mình sưu tầm được chừng năm trăm cái, nhưng còn thiếu Agrippa và Ptolemy."

Harry mở bao sôcôla ếch của mình, rút ra một cái thẻ. Trên thẻ có hình của một người đàn ông. Ông đeo một cặp kiếng hình bán nguyệt, có cái mũi dài khoằm, râu tóc dài bạc trắng xõa xuống như thác đổ. Phía dưới chân dung ông có ghi tên: Albus Dumbledore. Harry nói:

"Vậy ra đây là cụ Dumbledore!"

Ron nói:

"Phải rồi! Đừng có nói với mình là bồ chưa hề nghe đến cụ Dumbledore đấy! Cho mình một con nhái đi, biết đâu trong đó có thẻ Agrippa… Cám ơn bồ…"

Harry lật tấm thẻ lại, đọc ở mặt sau:

ALBUS DUMBLEDORE
Đương kim hiệu trưởng của Hogwarts

Được coi là phù thủy vĩ đại nhất của thời hiện đại, Dumbledore đặc biệt nổi tiếng nhờ đã chiến thắng phù thủy phe hắc ám Grindelwald vào năm 1945; nhờ khám phá ra mười hai công dụng của máu rồng, cùng công trình của ông với cộng sự Nicolas Flamel về thuật giả kim. Giáo sư Dumbledore thích nhạc thính phòng và trò chơi ném ki mười chai.

Harry lật lại trước mặt tấm thẻ, vô cùng kinh ngạc khi thấy chân dung cụ Dumbledore đã biến mất.

"Ối, cụ đi mất rồi!"

“Chứ sao! Chứ bồ nghĩ cụ rãnh mà ngồi lê la với mình cả ngày ở đây à?” Ron nói.

“Nhưng cụ sẽ quay về thôi… Ối, chán quá, lại thẻ Morgana nữa rồi. Mình đã có tới sáu bà Morgana! Bồ có muốn giữ tấm thẻ này không? Bồ có thể bắt đầu sưu tầm thẻ từ bây giờ.”

Ánh mắt của Ron không rời được mớ sôcôla ếch nhái chưa mở bao bì.

“Cứ tự nhiên.” Harry mời. “Nhưng mà bạn biết không, ở thế giới Muggles, chụp hình rồi là người ta ở yên trong hình.”

“Thiệt hả? Họ không nhúc nhích gì sao?” Ron tỏ ra rất ngạc nhiên. “Kỳ quái thiệt!”

Harry đăm đăm nhìn tấm thẻ. Nó thấy cụ Dumbledore đang khép nép bước trở lại vào tấm thẻ và mỉm cười với nó. Ron thì xem ra khoái ăn sôcôla ếch nhái hơn là ngắm nhìn những ông bà phù thủy lừng danh, nhưng Harry thì không sao rời mắt khỏi họ được. Chẳng mấy chốc nó không chỉ sưu tầm được chân dung cụ Dumbledore và bà Morgana, mà có cả ngài Hengist xứ Woodcroft, Alberic Grunnion, Circe, Paracelsus, và Merlin. Cuối cùng là bà tu sĩ cổ giáo Ái Nhĩ Lan Cliodna đang giải mũi. Một hồi sau, Harry thôi không xem bà giải mũi trên hình nữa, chuyển sang mở mấy gói kẹo dẻo hình hạt đậu đủ vị, hiệu Bertie Bott.

Ron nhắc nhở Harry:

“Phải cẩn thận với mấy món này đấy! Khi họ nói là đủ vị thì có nghĩa là đủ các vị. Bồ biết, đủ các thứ vị có từ vị sôcôla, vị bạc hà, vị mứt, nhưng cũng có vị rau dấp cá, vị thận heo, vị

lông bò. Anh George có lần bị tẩu hỏa nhập ma vì các vị đó rồi!"

Ron nhón một viên kẹo hình hột đậu xanh, nhìn ngắm cẩn thận, rồi phun vô một góc.

"Ẹ! Đắng nghét! Vị rễ non."

Nhưng cuối cùng cả hai cũng thích thú nhấm nháp sạch món kẹo dẻo các vị. Harry nếm được vị bánh nướng, dừa, đậu nướng, dâu, cà ri, cỏ, cà phê, cá mòi, và còn nhấm thử một tí kẹo xám trông rất buồn cười mà Ron chẳng hề đụng đến. Cái đó hóa ra có vị cay như tiêu.

Qua cửa sổ toa xe, phong cảnh nông thôn ngày càng trải rộng. Giờ thì không còn thấy những thửa ruộng ngăn nắp nữa. Thay vào đấy là những cánh rừng hoang vu, những dòng sông uốn khúc, và những đồi núi xanh sẫm.

Có tiếng gõ cửa và thằng bé có gương mặt tròn mà Harry đã gặp ở sân ga Chín-ba-phần-tư bước vào. Trông nó như mếu. Nó hỏi:

"Xin lỗi, có ai thấy con cóc của tôi không?"

Khi cả Harry và Ron đều lắc đầu thì thằng bé kêu lên tuyệt vọng:

"Tôi lại làm mất nó rồi. Nó cứ bỏ tôi mà đi hoài à!"

Harry an ủi:

"Nó sẽ trở về mà."

Thằng bé rầu rĩ nói:

“Vâng… Nhưng các bạn có thấy nó…”

Nói đến đó thằng bé bỏ đi. Ron nói:

“Không biết tại sao nó lại khổ sở như vậy nhỉ? Nếu mình mà có một con cóc thì mình chỉ mong mất nó cho rồi, càng sớm càng tốt. Ôi nhưng mà…, cũng chẳng nói được, mình cũng có con Scabbers tội nợ đấy thôi!”

Con chuột vẫn ngủ li bì trên đùi Ron. Ron nhìn nó chán ghét.

“Không chừng nó chết rồi, mà chết hay không thì cũng chẳng phân biệt được. Hôm qua mình đã thử đổi nó sang màu vàng để cho nó coi đỡ chán, nhưng niệm thần chú hoài mà không được. Để mình chỉ cho bồ xem, coi nè…”

Ron lục lọi trong rương, lấy ra một cái đũa phép, trông te tua, mẻ đầu mẻ đuôi, đầu đũa lại dính phất phơ cái gì trắng trắng.

“Lông bạch kỳ mã gần bong ra rồi. Nhưng còn xài được…”

Ron vừa vẩy đũa phép một cái thì cửa toa lại mở. Thằng bé mất cóc lại bước vào, nhưng lần này đi cùng nó là một đứa con gái. Cô bé mặc đồng phục Hogwarts mới toanh, cất tiếng hỏi:

“Có ai thấy một con cóc không? Neville mất một con cóc.”

Giọng cô bé oai như giọng bà chủ. Tóc nâu dày xù, lại thêm mấy cái răng cửa to cồ cộ.

Ron nói:

“Hồi nãy tụi này đã nói với nó là không thấy rồi.”

Nhưng cô bé không thèm nghe, chỉ nhìn chăm chú cây đũa

phép trên tay Ron.

“A, đang làm phép hả? Coi nào!”

Cô bé ngồi xuống. Ron hơi bị chựng lại:

“Ờ… được thôi.”

Nó tằng hắng đọc thần chú:

Nắng trời, mật bơ, hoa cúc
Có con chuột ngu béo núc
Hãy biến nó ra màu vàng

Ron vẫy cây đũa phép, nhưng không có gì xảy ra. Con Scabbers vẫn màu xám ngoét và tiếp tục ngủ li bì.

Cô bé nói:

“Bạn có chắc đó là câu thần chú thiệt không? Không ăn thua rồi chứ gì? Hồi trước tôi cũng có mấy câu, để thực tập ấy mà! Mà câu nào cũng linh nghiệm hết. Ở nhà tôi, không ai biết làm phép, thành ra lúc nhận thư gọi nhập học tôi ngạc nhiên quá chừng. Nhưng mà tất nhiên là tôi thích lắm, vì tôi nghe nói đây là trường phù thủy danh tiếng nhất. Tôi đã học thuộc lòng hết các sách giáo khoa rồi. Hy vọng như vậy là đủ theo học. Nhân tiện xin tự giới thiệu, tôi là Hermione Granger, các bạn là ai?”

Con nhỏ nói tía lia rồi ngừng lại chờ đợi. Harry nhìn Ron cảm giác nhẹ cả người khi thấy mặt Ron thộn ra, chứng tỏ cu cậu cũng không học thuộc lòng hết mọi cuốn sách trong chương trình học. Ron lầm bầm:

“Tôi là Ron Weasley.”

Harry nói:

"Tôi là Harry Potter."

Hermione kêu lên:

"Thật hả? Tôi biết hết mọi chuyện về bạn, dĩ nhiên rồi! Tôi kiếm được vài cuốn sách đọc thêm, chuyện về bạn có ghi trong cuốn *Lịch sử pháp thuật hiện đại*, cuốn *Thăng trầm của nghệ thuật Hắc ám* và cuốn *Những sự kiện phù phép lớn trong thế kỷ hai mươi*."

Harry cảm thấy bàng hoàng cả người:

"Tôi ấy hả?"

Hermione lại kêu lên:

"Trời đất! Bạn không biết gì hết sao? Nếu như tôi là bạn, thể nào tôi cũng phải tìm đọc tất cả những gì viết về tôi."

Thế rồi đột ngột cô bé chuyển giọng:

"À, mà có ai biết mình sẽ ở ký túc xá nào chưa? Tôi đã dọ hỏi cùng khắp rồi, nghe nói nhà Gryffindor là chỗ tốt nhất, tôi hy vọng được vô đó. Nghe nói chính cụ Dumbledore cũng từng ở Gryffindor. Nhưng mà nhà Ravenclaw cũng không đến nỗi tệ… Thôi, bây giờ tụi tôi phải đi tìm con cóc cho Neville đã. Còn hai bạn, thay đồ đi là vừa, sắp tới nơi rồi, biết không?"

Cô bé nói rồi bỏ đi dắt theo thằng nhóc mất cóc.

"Cho dù mình ở nhà nào cũng được, miễn là đừng chung nhà với con nhỏ đó."

Ron nói. Nó quăng cây đũa phép vô rương, làu bàu:

"Câu thần chú ngu si! Chắc là anh George ghẹo mình, ảnh

biết đó là trò bịp nên ảnh mới dạy mình.”

Harry hỏi:

“Mấy anh của bạn ở ký túc xá nào?”

Ron nói, vẻ mặt tối sầm lại:

“Gryffindor. Ba má mình cũng từng ở nhà đó. Nếu mình không được chọn vô nhà đó thì không biết ba má mình sẽ nói sao nữa. Mình nghĩ nhà Ravenclaw không đến nỗi nào, nhưng mà thử tưởng tượng coi, nếu mình mà bị cho vô nhà Slytherin thì chết mất!”

“Có phải đó là nơi mà Vol - Xí quên, *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*, từng ở không?”

“Đúng rồi.”

Ron đáp, nó ngồi phịch xuống ghế, mặt mày lo âu căng thẳng.

Harry muốn Ron quên vụ ký túc xá đi, nó tìm cách nói chuyện khác:

“Bạn biết không, tôi thấy mấy chóp râu con Scabbers hình như có hơi trắng ra một chút… Thế hai người anh lớn của bạn ra trường rồi làm gì?”

Harry đang thắc mắc một phù thủy học hành xong thì làm gì. Ron đáp:

“Anh Charlie thì đi Rumani nghiên cứu về rồng, còn anh Bill thì đến châu Phi làm gì đó cho nhà băng Gringotts. À, bồ có nghe nói về Gringotts không? Tin đăng đầy trên tờ *Nhật báo Tiên tri* ấy. Nhưng chắc là ở nhà dân Muggles không có

báo đó cho bạn đọc. Báo nói hôm rồi có kẻ tính cướp hầm bạc.”

Harry sửng sốt.

“Thiệt hả? Rồi sao nữa?”

“Không sao cả, chính vì vậy tin tức mới giật gân. Chưa bắt được tụi cướp. Ba mình nói chắc lại là một tay phù thủy ghê gớm của phe Hắc ám dính líu trong vụ Gringotts này. Nhưng kỳ quặc nhất là tụi cướp vào mà không lấy gì. Ai cũng sờ sợ, không biết *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* có đứng sau mấy chuyện như vậy không.”

Harry suy nghĩ mãi về cái tin cướp nhà băng Gringotts. Nó bắt đầu cảm thấy hơi ớn khi nghe nói đến tên *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*. Nó thấy hình như bước vào thế giới phù thủy là ai cũng có cảm giác sợ hãi đó. Nhưng phải như được nhắc đến tên Voldemort mà không kèm theo sợ hãi thì dễ chịu hơn biết bao nhiêu.

Ron hỏi:

“Bồ chơi cho đội bóng Quidditch nào?”

“Ơ… tôi có biết gì đâu…”

Câu thú nhận này của Harry làm cho Ron kinh ngạc:

“Cái gì? Để rồi bồ coi, đó là trò thể thao hay nhất thế giới.”

Và Ron ra sức giải thích về bốn trái banh, về vị trí bảy cầu thủ, thuật lại những trận đấu nổi tiếng mà nó từng đi xem với các anh nó. Ron còn nói về những cán chổi thần mà nó ao ước mua được nếu một ngày kia rủng rỉng tiền. Đang dẫn giải tới

những điều tinh vi hơn của trò chơi cho Harry nghe thì cánh cửa toa xe lại mở ra, nhưng lần này không phải thằng bé mất cóc hay con bé Hermione lách chách nữa. Bước vào lần này là ba thằng bé khác, Harry nhận ra ngay đứa đi giữa là thằng bé nhợt nhạt nó đã gặp ở tiệm quần áo của bà Malkin trong khu Hẻm Xéo. Thằng bé nhìn Harry có vẻ hứng thú hơn lần gặp gỡ trước. Nó hỏi:

"Đúng không đây? Tụi nó nói um khắp tàu là có Harry Potter đang ở trong toa này. Vậy ra là mày đó hả?"

"Phải."

Harry nói và nhìn hai đứa đi cùng. Cả hai trông chắc nịch và hung tợn. Tụi nó đứng hai bên thằng bé nhợt nhạt trông như là vệ sĩ.

Thấy Harry nhìn hai đứa kia, thằng bé nhợt nhạt hờ hững giới thiệu:

"À, đây là Crabbe, còn đây là Goyle. Tao là Malfoy, Draco Malfoy."

Ron ho khẽ mấy tiếng, chắc là để ém tiếng cười khẩy. Draco Malfoy ngó Ron:

"Bộ thấy tên tao buồn cười lắm hả? Tên mày tao chưa thèm hỏi nha! Ba tao đã nói cho tao biết hết về tụi tóc đỏ Weasley nhà mày rồi, mặt đầy tàn nhang, con thì đông đến nỗi nuôi không xuể chứ gì!"

Nó quay lại Harry:

"Potter à, rồi mày sẽ thấy là có những gia đình phù thủy sang hơn. Mày đừng vội kết bạn với đám tầm thường. Chuyện

đó tao giúp mày được.”

Nó giơ tay để bắt tay Harry, nhưng Harry không thèm nắm lấy. Harry chỉ lạnh nhạt nói:

“Cám ơn. Tao nghĩ tự tao cũng biết được đứa nào tầm thường, đứa nào không rồi!”

Nghe đến đó. Draco Malfoy không đến nỗi đỏ mặt, nhưng hai gò má nó cũng hơi đổi màu. Nó chậm rãi nói:

“Nếu tao là mày, Potter, tao sẽ cẩn thận hơn một chút. Mày rồi sẽ đi vào vết xe đổ của ba má mày nếu không biết lễ phép hơn. Tại ba má mày hồi đó cũng không biết điều gì là tốt cho họ. Mày mà cứ giao du với đám giẻ rách như bọn Weasley và lão Hagrid ấy thì có ngày cũng tiêu ma.”

Cả Harry và Ron cùng đứng bật dậy. Mặt Ron đỏ ké như tóc trên đầu của nó.

“Mày nói lại coi!”

Draco Malfoy khịt mũi nhạo báng:

“Chà muốn đánh lộn với tụi tao hả?”

“Ừ, nếu mày không cút ra khỏi chỗ này ngay.”

Harry nói, giọng can đảm nhưng trong lòng cũng có hơi run vì Crabbe và Goyle đều bự hơn nó và Ron rất nhiều.

“Nhưng mà tụi tao chưa muốn đi ra, phải không tụi bây? Tụi tao ăn hết đồ của tụi tao rồi, mà tụi mày ở đây có vẻ còn dư đồ ăn đấy.”

Goyle thò tay định lấy mấy gói sôcôla Ếch nhái bên cạnh Ron. Ron nhảy tới trước, nhưng trước khi nó chụp được Goyle

thì thằng này đã rú lên một tiếng đau đớn: con chuột Scabbers đang đeo lủng lẳng nơi đầu ngón tay thằng Goyle, mấy chiếc răng chuột nhọn hoắt cắm sâu vào da thịt Goyle. Goyle la hét, vung vẫy con chuột vòng vòng, nhưng con chuột vẫn không chịu nhả ra. Cuối cùng, khi con chuột văng ra và bay tới cửa sổ thì cả Crabbe và Malfoy đều hoảng hốt nhảy thối lui. Cả ba thằng lập tức biến mất. Chắc chúng tưởng có cả bầy chuột đang chờ sẵn trong mớ kẹo, hay có lẽ chúng nghe có tiếng bước chân, vì ngay sau đó cô bé Hermione bước vào.

"Có chuyện gì vừa xảy ra ở đây vậy?"

Cô nàng vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn những gói kẹo vung vãi khắp sàn và Ron đang nhón đuôi con chuột Scabbers kéo lên.

"Chắc nó tiêu rồi quá!"

Ron nói với Harry. Nó nhìn kỹ lại con chuột.

"Ủa, không… thật không tin được, nó lại ngủ nữa rồi nè!"

Đúng là con chuột đang ngủ li bì.

Ron hỏi:

"Hồi trước bồ có quen Draco Malfoy hả?"

Harry giải thích vắn tắt cuộc gặp gỡ ở Hẻm Xéo. Ron nghe xong bảo:

"Mình có nghe nói về gia đình nó. Họ là những người đầu tiên quay về phe ta sau khi *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* biến mất. Họ nói họ bị bùa mê. Ba mình không tin. Ba mình nói cha thằng Malfoy đúng ra không nên thanh minh này nọ về chuyện đã theo phe hắc ám."

Quay về phía Hermione, Ron hỏi:

“Còn bạn, bạn cần gì?”

“Mấy bạn nên thay đồng phục vào nhanh nhanh đi. Tôi vừa mới đi lên mấy toa đầu và hỏi nhân viên kiểm soát tàu, ông ấy nói chúng ta gần đến nơi rồi. Bộ các bạn vừa đánh nhau hả? Coi chừng gặp chuyện lôi thôi trước khi đến nơi đó.”

Ron quắc mắt nhìn Hermione:

“Con Scabbers đánh nhau chứ không phải chúng tôi. Bạn có thể làm ơn đi ra cho chúng tôi thay đồ được không?”

“Được thôi. Tôi vô đây chẳng qua vì ở ngoài kia người ta chộn rộn như con nít, chạy lên chạy xuống khắp hành lang. À, nhân tiện tôi xin lưu ý bạn là mũi bạn dính lọ nghẹ đó, bạn biết không?”

Ron trừng mắt nhìn theo cô bé khi cô đi ra ngoài. Harry thò đầu ra ngoài cửa sổ. Trời đang tối dần. Nó có thể nhìn thấy núi rừng dưới bầu trời tím thẫm. Đoàn tàu lửa dường như đang chạy chậm lại.

Harry và Ron cùng cởi chiếc áo khoác ra và trùm lên mình chiếc áo dài đen. Áo của Ron hơi ngắn một chút so với thân hình nó, để lộ cả đôi giày. Một giọng nói vang lên khắp đoàn tàu: *Chúng ta sắp đến Hogwarts trong vòng năm phút nữa. Hành lý cứ để lại trên tàu, sẽ có người mang về trường sau.*

Bụng dạ Harry nôn nao vì hồi hộp. Ron cũng vậy, dưới lớp tàn nhang, mặt nó tái nhợt. Hai đứa nhét đầy túi những gói kẹo cuối cùng rồi nhập vào đám đông trong hành lang tàu.

Đoàn xe lửa giảm tốc độ rồi cuối cùng dừng hẳn lại. Người

ta xô đẩy nhau, ùn ra cửa, đổ xuống một sân ga nhỏ xíu, tối tăm. Harry rùng mình trong trời đêm lạnh buốt. Chợt lúc ấy, một bóng đèn nhấp nháy lơ lửng trên đầu lũ học sinh, và Harry nghe một giọng nói quen thuộc:

"Học sinh năm thứ nhất! Năm thứ nhất lại đây! Harry, khỏe không?"

Gương mặt lông lá của lão Hagrid hớn hở trên biển đầu người.

"Lại đây, đi theo ta! Còn học sinh năm thứ nhất nữa không? Bước cẩn thận! Học sinh năm thứ nhất, theo ta."

Mò mẫm, loạng choạng, bọn trẻ đi theo Hagrid xuống một lối đi có vẻ dốc và hẹp. Hai bên đường tối đến nỗi Harry nghĩ là mình đang đi giữa những hàng cây dày đặc. Cả đám im thin thít. Neville - thằng nhỏ làm mất cóc, chỉ dám thút thít một hai lần.

Hagrid ngoái đầu ra sau, nói:

"Chút xíu nữa là các trò sẽ nhìn thấy Hogwarts lần đầu tiên đấy! Qua khúc quanh này là thấy ngay."

Một tiếng 'Ồ' rất to đồng thanh vang lên.

Con đường hẹp bất ngờ mở ra một bờ hồ đen bao la. Bên kia bờ hồ, nằm trên đỉnh núi cao là một tòa lâu đài nguy nga đồ sộ với vô số tháp lớn nhỏ, và vô vàn ô cửa sổ sáng đèn điểm xuyết bầu trời rực rỡ đầy sao.

Lão Hagrid chỉ một đoàn thuyền nhỏ chờ sẵn bên bờ hồ, kêu to:

“Lên thuyền. Mỗi thuyền không chở quá bốn người!”

Neville cùng Hermione theo Harry và Ron lên thuyền. Hagrid, một mình một thuyền, kêu to lần nữa:

“Mọi người lên thuyền hết chưa? Xong rồi thì… tiến lên!”

Cả đoàn thuyền cùng rời bến một lúc, băng ngang mặt hồ phẳng lặng như mặt gương. Mọi người đều im lặng, đăm đăm nhìn lên tòa lâu đài trước mặt. Nó hiện ra như một ngọn tháp khổng lồ, càng ngày càng hùng vĩ khi đoàn thuyền buồm tiến càng gần đến mỏm núi.

Khi những chiếc thuyền đầu tiên cập được vách núi, lão Hagrid hô lên:

“Cúi đầu xuống!”

Cả lũ lại cúi đầu xuống, và những chiếc thuyền đưa chúng chui qua một tấm màn, kết bằng những dây trường xuân rũ xuống, che phủ cả một cái cửa rộng thênh thang mở ra trên vách núi. Cửa này dẫn vào một đường hầm tối om, có lẽ là con đường ngầm chạy dưới chân lâu đài, đến một bến cảng cũng nằm sâu dưới đất. Cập bến, bọn trẻ bèn lục tục trèo lên bãi đầy sỏi đá. Còn lão Hagrid đi kiểm tra lại những chiếc thuyền xem còn sót thứ gì không. Lão kêu lên:

“À, ra mày! Có phải con cóc của trò đây không?”

Neville mừng rỡ giơ tay ra:

“Trevor!”

Cả đám lại tiếp tục trèo lên một lối đi trong núi đá, nhắm theo ánh đèn của lão Hagrid mà đi tới một con đường bằng

phẳng hơn, dẫn tới bãi cỏ mịn màng đẫm sương nằm ngay dưới bóng tòa lâu đài.

Bọn trẻ hớn hở bước lên những bậc thềm đá và đứng túm tụm trước cánh cổng khổng lồ bằng gỗ sồi.

“Mọi người đông đủ cả rồi hả? Cả con cóc của trò vẫn còn đó chứ?”

Nói xong, lão Hagrid giơ nắm tay khổng lồ lên, đấm mạnh vào cánh cửa tòa lâu đài ba lần.

7

CHIẾC NÓN PHÂN LOẠI

Cánh cửa lâu đài tức thì mở ra. Một bà phù thủy cao lêu nghêu, tóc đen mướt, mặc áo dài màu xanh ngọc bích đứng sẵn ngay cửa. Bà có một gương mặt nghiêm nghị, đến nỗi ý tưởng đầu tiên nảy ra trong đầu Harry là chớ có mà lôi thôi với bà.

Lão Hagrid giới thiệu:

"Các học sinh năm thứ nhứt đây, thưa giáo sư McGonagall."

"Cám ơn bác Hagrid. Bác để chúng lại cho tôi được rồi."

Bà mở toang cửa. Sảnh trước rộng lớn đến nỗi có thể rinh nguyên căn nhà của gia đình Dursley vào cũng lọt. Những vách tường đá được chiếu sáng bằng những bó đuốc to giống như ở nhà băng Gringotts. Trần lâu đài cao vời vợi, và trước mặt bọn trẻ là một chiếc cầu thang cẩm thạch đẹp lộng lẫy dẫn lên các tầng trên.

Bọn trẻ theo giáo sư McGonagall băng qua một tầng lâu đài toàn đá phiến. Harry có thể nghe âm âm tiếng của hàng trăm giọng nói vang sau cánh cửa bên phải - có lẽ cả trường đang

tập trung đâu đây. Nhưng giáo sư McGonagall lại đưa đám trẻ năm thứ nhất vào một căn phòng nhỏ trống rỗng ở cuối hành lang. Chúng đứng túm vào nhau, nghểnh cổ ngóng chờ một cách hồi hộp lo âu.

Giáo sư McGonagall cất lời:

"Chào mừng các con đến Hogwarts. Tiệc khai giảng sắp bắt đầu, nhưng trước khi nhận chỗ ngồi trong Đại Sảnh Đường, các con sẽ được phân loại để xếp vào các ký túc xá. Phân loại là một lễ rất quan trọng, bởi vì trong thời gian các con học ở đây, ký túc xá của con cũng giống như gia đình của con trong trường Hogwarts. Các con sẽ cùng học, cùng ngủ, cùng chơi… với các bạn chung một ký túc xá.

"Có bốn ký túc xá, ở đây gọi là 'nhà', nhà Gryffindor, nhà Hufflepuff, nhà Ravenclaw và nhà Slytherin. Mỗi 'nhà' đều có một lịch sử cao quý riêng và 'nhà' nào cũng từng tạo nên những nam phù thủy và nữ phù thủy xuất sắc. Trong thời gian các con học ở Hogwarts thì thành tích các con đạt được sẽ được cộng vào điểm chung cho 'nhà' mình ở. Cuối năm, 'nhà' nào có được nhiều điểm nhất sẽ được nhận Cúp Nhà - một vinh dự cao cả. Ta hy vọng mỗi người trong các con là một thành viên xứng đáng với 'nhà' mình sống, cho dù các con được chọn vào 'nhà' nào đi nữa.

"Lễ Phân loại sẽ diễn ra trong vài phút tới, trước mặt toàn thể giáo viên và học sinh trong trường. Ta đề nghị các con sửa soạn cho tề chỉnh trong khi chờ đợi làm lễ."

Ánh mắt bà chằn chừ trên chiếc áo choàng cột ẩu tả của Neville; chót mũi nhọ nhem của Ron cũng có vẻ khiến giáo sư

không hài lòng. Harry cố hết sức vuốt cho mái tóc bù xù của mình nằm ẹp xuống.

"Ta sẽ trở lại khi nào các con chuẩn bị xong." Bà giáo sư McGonagall nói. "Giữ trật tự!"

Bà đi ra khỏi phòng. Harry nuốt nước miếng khan. Nó hỏi Ron:

"Phân loại vô các 'nhà' là sao?"

"Chắc là họ cho mình làm kiểm tra gì đó. Anh Fred nói đau lắm, nhưng chắc là ảnh nói chơi."

Tim Harry bắt đầu nhảy loạn xạ. Một cuộc kiểm tra? Trước cả trường? Mà nó thì không biết tí phép thuật nào. Biết làm cái trò quỷ gì đây? Khi đặt chân đến trường, Harry đâu ngờ sẽ phải qua một cuộc kiểm tra như thế này. Nó lo lắng nhìn quanh và thấy ai cũng có vẻ hãi hùng, không ai dám nói năng gì, ngoại trừ con nhỏ Hermione cứ lẩm nhẩm cả đống thần chú đã học thuộc lòng và đang tính xem hồi nữa nên xài câu nào. Harry cố gắng để khỏi phải nghe. Nó chưa bao giờ căng thẳng tột độ như vầy, kể cả cái lần mang sổ liên lạc về cho dì dượng Dursley, mà trong đó có ghi cái tội của nó là làm bộ tóc giả của giáo sư trở nên xanh lè. Giờ đây mắt Harry cứ dán chặt xuống sàn nhà. Chỉ vài giây nữa thôi, giáo sư McGonagall sẽ trở lại và số nó tới đây chắc là tàn.

Bỗng nhiên có một chuyện khiến Harry nhảy bắn lên không trung cả ba tấc, bọn trẻ con xung quanh cũng kêu thét lên.

"Ối! Cái… cái gì…?"

Harry há hốc mồm ra. Tất cả đám trẻ cũng đều há hốc mồm

kinh hãi. Khoảng hai chục con ma vừa trườn ra từ bức tường phía sau, lướt ngang qua phòng, trò chuyện với nhau, và không thèm để mắt tới bọn học sinh năm thứ nhất. Hình như chúng đang gây gổ nhau. Một con ma trông giống một thầy tu tròn trĩnh đang nói:

"Tha thứ và quên đi, hãy nghe ta nói, chúng ta hãy cho hắn một cơ hội thứ hai…"

"Thưa huynh, chẳng phải chúng ta đã cho Peeves quá nhiều cơ hội sao? Thế mà hắn vẫn đi bêu riếu chúng ta đủ điều và huynh cũng biết đấy, nó đâu phải là một con ma thực sự… Ê, mà này! Cả lũ chúng bây làm gì ở đây hử?" Con ma mặc đồ bó sát mình đang nói chợt nhận ra sự hiện diện của bọn trẻ. Nó hỏi nhưng không nhóc nào dám trả lời.

Con ma Thầy Tu Béo nhìn quanh mỉm cười:

"Học sinh mới đây. Chắc là sắp được phân loại, phải không?"

Vài đứa trẻ gật đầu nhưng vẫn im lặng. Thầy Tu Béo tiếp:

"Hy vọng gặp lại các em trong nhà Hufflepuff, nhà cũ của anh ấy mà."

Chợt vang lên một giọng sắc lạnh:

"Tiến tới trước! Lễ Phân loại sắp bắt đầu."

Giáo sư McGonagall đã quay trở lại. Những con ma vội lặng lẽ trôi tọt vào bức tường đối diện, từng con một. Giáo sư McGonagall ra lệnh:

"Bây giờ các con sắp hàng một và đi theo ta."

Lúng túng vụng về như thể hai chân đã hóa thành chì, Harry đứng vô hàng, sau lưng một thằng bé tóc vàng. Ron đứng sau lưng Harry, và cả bọn nối đuôi ra khỏi phòng, băng ngang hành lang, xuyên qua vài cánh cửa đôi nữa rồi mới bước vào Đại Sảnh Đường.

Harry chưa từng tưởng tượng nổi có một nơi nào lạ lùng và lộng lẫy đến như vậy. Gian phòng rộng mênh mông được chiếu sáng bằng hàng ngàn hàng vạn ngọn nến, lơ lửng trên không trung phía trên bốn dãy bàn dài, nơi tất cả học sinh của trường đang ngồi. Trên mặt bàn là những dĩa vàng và cốc vàng lóng lánh. Ở đầu Đại Sảnh Đường là một cái bàn dài khác dành cho giáo sư. Giáo sư McGonagall dẫn đám học sinh năm thứ nhất về phía chiếc bàn này, để chúng đứng thành hàng đối diện với những học sinh khác, có các thầy cô ở sau lưng. Hàng trăm gương mặt chăm chú nhìn chúng, trông giống như những chiếc đèn lồng mờ mờ với những ngọn nến chập chờn thắp bên trong. Lẫn trong đám học sinh là đây đó những con ma ẩn hiện như làn sương bạc. Để tránh những ánh mắt nhìn chằm chằm, Harry ngước nhìn lên phía trên và thấy vòm nhà đen như nhung rắc đầy những vì sao. Thật khó mà tin nổi phía trên cao kia lại là một cái trần nhà và Đại Sảnh Đường ắt hẳn phải ăn thông với bầu trời.

Harry nghe Hermione thì thầm:

"Nhìn ra ngoài trời sẽ bị hôn ám đó. Trong sách *Lịch sử Hogwarts* có ghi như vậy."

Harry vội nhìn xuống, đúng lúc giáo sư McGonagall đặt một cái ghế cao bốn chân trước mặt bọn trẻ năm thứ nhất. Phía

trên cái ghế đó là một chiếc nón phù thủy hình chóp. Cái nón te tua, vá chùm vá đụp, và dơ cực kỳ. Dì Petunia mà thấy thì chắc là quẳng vô sọt rác ngay.

"Chắc họ sẽ phải bắt mình lôi ra được từ trong cái nón một con thỏ, hay trò gì đại loại vậy."

Harry hoang mang. Nó thấy mọi người đều dán mắt vào cái nón đó. Nó cũng chăm chú nhìn. Trong vài giây, không gian im lặng phăng phắc. Rồi bỗng nhiên cái nón vặn vẹo, một miếng toạt gần vành nón mở ra như một cái miệng, và cái nón bắt đầu hát:

Ờ này, ta dẫu không xinh
Nhưng mà chớ xét ngoại hình
Xét về thông minh, sắc sảo
Đố nón nào qua mặt ta.
Các người cứ đội nón hoa,
Mũ cối, mũ nồi tùy thích
Không sao, ta đây chấp hết
Nón ta: phân loại Hogwarts
Những điều giấu chẳng nói ra
Ta đọc được từ trong óc
Hãy chải đầu và vuốt tóc
Đặt lên, ta nói cho nghe
Người nào vô Gryffindor
Cái lò luyện trang dũng cảm
Người nào vô Hufflepuff
Nơi đào tạo kẻ kiên trung

Khó khăn chẳng khiến ngại ngùng
Đáng tin, đúng người chính trực
Ai vào Ravenclaw được
Nơi đào luyện trí tinh nhanh?
Vừa ham học lại chân thành
Hoặc Slytherin cũng thế
Dạy cho ta đa mưu túc trí
Làm sao miễn đạt mục tiêu
Hãy đội lên! Hãy đội nào!
Đừng sợ sệt, nghe ta nói
Nghe ta nói, ta phân loại
Ngươi là ai, ở nhà nào
Hãy bình tĩnh, đội lên nào
Trong vành nón như tay ấm.

Kết thúc bài hát của chiếc nón, cả sảnh đường nổ tung trong tiếng vỗ tay. Cái nón nghiêng mình chào bốn phương tám hướng rồi đứng yên.

Ron thì thào với Harry:

"Vậy là mình sẽ đội thử cái nón ấy. Phải đập Fred một trận mới được, ảnh cứ nói như mình phải đánh nhau với một con quỷ khổng lồ."

Harry mỉm cười yếu ớt. Ừ thì đội nón dễ hơn đọc thần chú làm phép màu, nhưng nó vẫn ước gì đừng có ngần ấy khán giả chứng kiến cảnh nó đội nón. Cái nón dường như đòi hỏi hơi nhiều. Harry cảm thấy mình chẳng có gì dũng cảm, thông minh, hay mưu trí gì vào lúc này. Giá mà cái nón kể thêm

trong Hogwarts có một ‘nhà’ chuyên dành cho những người cảm thấy bồn chồn đến phát buồn nôn thì chắc nơi đó thích hợp với Harry nhất vào lúc này.

Giáo sư McGonagall bước tới trước với một cuộn giấy da dày trong tay:

“Khi ta gọi tên người nào thì người đó chỉ việc đội nón và ngồi lên ghế. Bắt đầu: Hannah Abbott!”

Một cô bé có đôi má hồng hồng và đôi bím tóc vàng hoe bước ra khỏi hàng, đội nón vào và ngồi xuống ghế. Chiếc nón che sụp cả mắt cô bé. Yên lặng trong giây lát. Cái nón hô lên:

“Nhà Hufflepuff.”

Những người ngồi ở dãy bàn bên phải hoan hô và vỗ tay chào mừng. Hannah đi đến ngồi ở dãy bàn của nhà Hufflepuff. Harry thấy con ma thầy tu béo vui vẻ vẫy tay với Hannah.

“Kế tiếp, Susan Bones!”

“Nhà Hufflepuff.”

Cái nón lại hô lên lần nữa, và Susan nhanh nhẩu tới ngồi bên cạnh Hannah.

“Terry Boot!”

“Nhà Ravenclaw.”

Dãy bàn thứ hai bên trái vỗ tay; nhiều thành viên nhà Ravenclaw đứng dậy bắt tay Terry; cậu bé đến nhập vào bàn của họ.

“Mandy Brocklehurst!”

Cũng vô nhà Ravenclaw. Và:

“Lavender Brown!”

Trở thành người đầu tiên được nhận vô Gryffindor. Dãy bàn cuối bên trái bùng nổ tiếng reo hò và vỗ tay. Harry thấy hai người anh sinh đôi của Ron huýt sáo mừng.

“Millicent Bulstrode!”

Cậu này được phân về nhà Slytherin. Có thể là do Harry tưởng tượng, hoặc giả do nó đã nghe nói về Slytherin nhiều quá, nhưng quả là nó thấy đám nhà Slytherin không dễ thương chút nào.

Bây giờ Harry bắt đầu thấy phát bệnh rồi. Nó nhớ lần chọn cầu thủ cho đội thể thao trường cũ. Nó luôn luôn là người được chọn cuối cùng. Không phải vì nó chơi dở, mà vì không ai muốn Dudley nghĩ là mình thích Harry.

“Justin Finch-Fletchley!”

“Nhà Hufflepuff.”

Harry để ý khi đội vào cái nón thông báo kết quả ngay, nhưng có một số trường hợp hình như cái nón do dự một lúc rồi mới báo kết quả.

“Seamus Finnigan!”

Là thằng bé tóc vàng đứng sắp hàng cạnh Harry. Nó phải ngồi chờ trên ghế gần cả phút trước khi cái nón tuyên bố nó được về nhà Gryffindor.

“Hermione Granger!”

Cô bé chạy như bay lại cái ghế và chụp ngay cái nón lên đầu. Cái nón hô lên:

“Nhà Gryffindor.”

Ron nghe tới đó nghiến răng trèo trẹo.

Một ý tưởng khủng khiếp bỗng bật lên trong đầu Harry: Nếu rốt cuộc mình không được chọn vô nhà nào hết thì sao? Sẽ ra sao nếu mình phải ngồi đợi lâu vô tận trên cái ghế đó, với cái nón sụp tới mắt, rồi giáo sư McGonagall đến dỡ nón ra mà nói rằng có sự nhầm lẫn và mời cậu ra tàu lửa mà về đi thôi?

Khi Neville Longbottom - thằng bé cứ mất cóc hoài đó - được gọi tên, nó đi lập cập, đến nỗi có một đoạn ngắn tới cái ghế mà cũng vấp ngã mấy lần. Cái nón phải mất khá lâu mới quyết định được số phận Neville.

“Nhà Gryffindor!”

Neville nhảy cẫng lên, quên cả dỡ nón ra. Nó phải chạy trở lại trong tiếng cười ầm ĩ của mọi người để đưa nón cho giáo sư McGonagall, mà nó lắp bắp gọi nhầm là MacDougal… Morag.

Tới lượt thằng nhợt nhạt Malfoy. Nó bước đi khệnh khạng tới trước và đạt được điều ước nguyện ngay lập tức: Cái nón chưa kịp chạm vô đầu nó đã tuyên bố liền:

“Nhà Slytherin!”

Malfoy nhập bọn với Crabbe và Goyle, trông nó cực kỳ thỏa mãn.

Chẳng còn lại mấy người nữa.

“Moon!”…,

“Nott!”…,

“Parkinson!”…

Rồi đến hai cô bé sinh đôi:

“Patil và Patil!”…,

Rồi đến:

“Perks!”…,

“Sally-Anne!”…,

Và rồi cuối cùng cũng đến:

“HARRY POTTER!”

Khi Harry bước tới, nó nghe tiếng xì xầm nổi lên khắp bốn phía.

“Có phải cô giáo mới gọi Potter không?”

“Có phải cô giáo mới gọi Harry Potter không?”

Điều cuối cùng mà Harry nhìn thấy trước khi chiếc nón sụp xuống che mất đôi mắt của nó, là cả sảnh đường đầy nhóc người đều đang hướng mắt nhìn về nó. Harry chờ đợi.

Nó nghe một giọng nói bên tai:

“Chà! Khó đây! Rất khó. Can đảm có thừa… Trí tuệ cũng không kém… Lại có năng khiếu, ái chà, có tài đấy quỷ thần ơi, và khát vọng khẳng định chính mình nữa chứ! Hay thật! Thế… mi muốn ta phân mi vô loại nào hả?”

Harry nắm chặt ghế mà nghĩ:

“Đừng vô Slytherin. Đừng vô Slytherin!”

“Không chịu Slytherin hả?”

Giọng nói bên tai lại vang lên nho nhỏ.

"Mi có chắc không đó? Vô đó mi có thể trở thành vĩ đại, mi biết đấy, trong đầu mi có tất cả rồi và Slytherin sẽ giúp mi trở thành vĩ đại, chắc chắn như vậy… Không hả? Được thôi, nếu mi đã dứt khoát thì tốt hơn là về… GRYFFINDOR."

Harry nghe cái nón xướng lên từ cuối cùng đó thật lớn cho cả sảnh đường cùng nghe. Nó dỡ nón ra và bước về phía bàn của Gryffindor, chân còn run. Nó đang lâng lâng cảm thấy nhẹ nhõm khi không bị chọn vào Slytherin, đến nỗi không nhận thấy tiếng reo hò cổ vũ cho nó lớn hết thảy từ nãy đến giờ. Huynh trưởng Percy đứng dậy bắt tay nó nồng nhiệt, trong khi hai anh em sinh đôi nhà Weasley gào lên:

"Tụi mình có Harry Potter rồi! Có Harry Potter rồi!"

Harry ngồi xuống, đối diện con ma mặc áo cổ xếp nếp mà nó đã thấy trước đó. Con ma vỗ lên cánh tay nó, khiến nó rùng cả mình, cảm thấy như ai nắm lấy nó nhúng vô xô nước đá lạnh cóng.

Từ chỗ ngồi này, bây giờ Harry có thể nhìn thấy rõ cái bàn cao. Nó thấy lão Hagrid ở cuối bàn, đang nhìn nó và giơ một ngón tay cái lên ra dấu khen ngợi. Nó nhe răng cười lại với Hagrid. Và kia, ở khúc bàn giữa, trên một cái ghế to bằng vàng, là cụ Albus Dumbledore. Harry có thể nhận ra cụ ngay nhờ nhìn thấy chân dung cụ trên tấm thẻ trong gói sôcôla ếch. Mái tóc bạc của cụ Dumbledore là thứ duy nhất trong sảnh đường này tỏa sáng ngang ngửa mấy con ma. Harry cũng nhận ra giáo sư Quirrell, người đã trò chuyện với nó ở quán rượu *Cái Vạc Lủng*. Trông ông khá kỳ dị với cái khăn vành lớn màu

tím đội trên đầu.

Và bây giờ thì chỉ còn ba đứa học trò chưa phân loại.

“Dean Thomas!”

Là một thằng bé da đen cao hơn cả Ron, được vô Gryffindor đến ngồi bên cạnh Harry.

“Lisa Tupin!”

Cô bé này về nhà Ravenclaw.

Và cuối cùng tới lượt Ron. Nó xanh lét như tàu lá chuối. Harry đặt hai ngón tay chéo nhau phía dưới bàn để cầu nguyện, và vài giây sau, cái nón tuyên bố:

“Nhà Gryffindor!”

Harry vỗ tay như điên khi Ron lê bước về phía nó và gần như đổ gục vào chiếc ghế bên cạnh.

“Giỏi lắm, Ron! Xuất sắc!” Huynh trưởng Percy - anh trai Ron, gào lên đắc thắng.

Giáo sư McGonagall cuộn bản danh sách lại và cất nón phân loại đi.

Harry ngó mấy cái dĩa bằng vàng trống không. Bấy giờ mới nhận ra là mình đang đói cồn cào. Cái bánh bí ngô mà nó ăn hết trên tàu lửa hình như đã tiêu hóa mấy đời.

Cụ Dumbledore đứng dậy. Cụ tươi cười với tất cả học sinh, hai cánh tay cụ dang rộng, tưởng như không có gì có thể làm cho cụ vui hơn là được nhìn thấy tất cả những học sinh của mình tại đây. Cụ nói:

“Chào mừng các con bước vào niên học mới ở Hogwarts.

Trước khi các con nhập tiệc, ta có đôi lời muốn nói. Những lời ấy là *Ngu đần! Mít ướt! Vặt vãnh! Véo! Cám ơn!*"

Cụ ngồi xuống. Mọi người vỗ tay hoan hô. Harry không biết có nên cười hay không. Nó ngờ ngợ hỏi Percy:

"Cụ… cụ… cụ ấy… có… mát không vậy?"

"Mát hả?" Percy vui vẻ nói, "Cụ là thiên tài! Phù thủy giỏi nhất thế giới! Nhưng mà, ừ, đúng, cụ cũng có hơi mát một tí tẹo. Ăn khoai tây không Harry?"

Harry há hốc miệng ra vì kinh ngạc! Những cái dĩa trống trước mặt nó giờ đây đã đầy ắp thức ăn. Nó chưa từng thấy nhiều đồ ăn nó ưa thích lại chất đầy trên bàn ghế đến thế: thịt cốt lết, đùi trừu, xúc xích, thịt ba chỉ và bít tết, khoai tây luộc, khoai tây nướng, khoai tây chiên, bánh mì Yorkshire, đậu, cà rốt, nước chấm, sốt cà chua, và… chắc để cho quái dị, có cả những con bọ the.

Gia đình Dursley thật ra chưa từng bỏ đói Harry, nhưng nó cũng chưa bao giờ được phép ăn no thỏa thuê. Lại thêm thằng Dudley luôn giành mất cứ thứ gì mà Harry thích, dù rằng thật sự Dudley không cần.

Harry chất vô dĩa của nó mỗi thứ một chút, ngoại trừ món bọ the, và bắt đầu ăn. Ngon tuyệt cú mèo.

Con ma mặc áo cổ xếp đứng cạnh. Nó buồn bã nhìn Harry cắt miếng bít tết:

"Trông ngon nhỉ!"

Harry ngỏ ý mời:

“Ông không ăn sao…?”

Con ma nói:

“Ta đã không ăn gần bốn trăm năm rồi. Dĩ nhiên là ta không cần ăn nữa, nhưng ta vẫn nhớ thói quen ăn uống. Hình như ta chưa tự giới thiệu thì phải? Ta là ngài Nicolas de Mimsy-Porpington, con ma trong tháp Gryffindor.”

“A! Cháu biết ông là ai rồi!” Ron nghe lóm tới đó la lên đột ngột. “Các anh của cháu có kể về ông - ông là Nick Suýt Mất Đầu.”

Con ma sượng sùng:

“Ta yêu cầu các cháu gọi ta là ngài Nicolas de Mimsy.”

Nhưng thằng bé tóc bím vàng Seamus Finnigan cắt ngang:

“Suýt Mất Đầu? Làm sao mà ông suýt mất đầu?”

Ngài Nicolas rõ ràng phật ý vô cùng, như thể câu chuyện tào lao nho nhỏ này diễn ra theo hướng hoàn toàn ngoài ý muốn.

Kiềm lòng lắm, ngài cáu kỉnh đáp:

“Như thế này này…”

Ngài nắm vành tai trái của mình kéo lên. Cả cái đầu tuột ra khỏi cổ, ngoẹo xuống vai như thể máng vô một cái móc. Hiển nhiên là đã từng có kẻ cố chém lấy đầu ngài, nhưng có lẽ kẻ đó làm không khéo léo gọn ghẽ cho lắm. Vẻ sợ hãi trên nét mặt bọn trẻ làm cho ngài Nick Suýt Mất Đầu hài lòng. Ngài đặt cái đầu vào vị trí cũ, ho húng hắng và nói:

“Thế, xin chào các cư dân Gryffindor mới toanh. Ta hy

vọng các cháu sẽ giúp chúng ta giành chức vô địch nhà năm nay, được chứ? Chưa bao giờ mà nhà Gryffindor mất chức này lâu như vậy. Nhà Slytherin đã liên tục giữ cúp này suốt sáu năm nay. Nam Tước Đẫm Máu ngày càng huênh hoang không chịu nổi. Hắn là con ma nhà Slytherin đấy."

Harry nhìn qua dãy bàn Slytherin và thấy một con ma ghê rợn ngồi bên đó, hai hốc mắt trống không 'nhìn' đăm đăm, một gương mặt buồn thảm, và tấm áo dài bê bết máu lấm tấm bạc. Con ma đó ngồi bên cạnh Malfoy, và Harry khoái chí nhận thấy Malfoy có vẻ bực bội vì bị xếp chỗ ngồi như vậy.

Seamus hỏi, hết sức hào hứng:

"Làm sao mà ông ấy bê bết máu như thế?"

Nick Suýt Mất Đầu tỏ ra tế nhị:

"Ta chưa bao giờ hỏi hắn về điều đó."

Sau khi mọi người đã ăn uống no nê, thức ăn thừa trên dĩa cũng tự động biến mất dần, để lại những cái dĩa sạch boong như trước. Lát sau, món tráng miệng hiện ra. Hàng tảng kem đủ các vị mà người ta có thể nghĩ ra, bánh mật, bánh sôcôla nhồi kem, mứt, đậu, dâu, thạch, chè nếp… đủ thứ.

Harry tự xắn cho mình một miếng bánh mật. Lúc này câu chuyện phiếm đã chuyển sang đề tài gia đình. Seamus nói:

"Tôi nửa này nửa kia. Ba tôi là dân Muggle. Má tôi không hề nói cho ba tôi biết bà là dân phù thủy. Khi cưới nhau rồi, ba tôi mới biết. Một cú sốc ghê gớm cho ổng."

Những đứa trẻ chung quanh bật cười. Ron hỏi:

“Còn bồ thì sao hả Neville?”

“À, bà tôi nuôi dạy tôi, bà tôi là một phù thủy. Nhưng cả nhà tôi đến lớn vẫn nghĩ tôi chỉ là dân Muggle trăm phần trăm. Ông cậu Algie cứ thừa lúc tôi không để ý là tìm cách thử xem tôi có nảy ra được tí phép thuật nào không. Có lần ông đem trấn nước tôi ngoài cầu cảng, tôi sém chết luôn! Nhưng mà chẳng có gì đặc biệt xảy ra hết. Mãi đến khi tôi lên tám… Kỳ đó ở trên lầu, ông cậu Algie đến uống trà, ổng nắm cổ chân tôi trút ngược xuống đưa ra ngoài cửa sổ. Đang vậy thì mợ Enid đưa ổng ổ bánh trứng, ổng vô tình buông tôi ra để cầm bánh. Tôi rớt xuống đường rồi dội ngược lên, lăn ra ngoài vườn, không sao cả. Bà tôi mừng đến phát khóc. Tất cả mọi người đều mừng. Phải như mấy bồ thấy mặt họ lúc tôi nhận được giấy gọi nhập trường. Mọi người đều nghĩ tôi không đủ năng khiếu ma thuật để được đi học. Ông cậu Algie mừng đến nỗi mua cho tôi một con cóc nè!”

Bên cạnh Harry, huynh trưởng Percy và Hermione đang trò chuyện về bài vở. (Đại khái: ‘anh hy vọng các em bắt đầu học ngay, có nhiều thứ phải học lắm, anh đặc biệt thích môn Biến, em cũng biết đấy, biến cái này thành cái khác, dĩ nhiên đó là môn rất khó. Em sẽ bắt đầu với những vật nhỏ, chẳng hạn như biến que diêm thành cây kim.’)

Harry bắt đầu cảm thấy no nê ấm áp và buồn ngủ, lại nhìn lên dãy bàn cao. Lão Hagrid đang say sưa nốc rượu. Giáo sư McGonagall trò chuyện với cụ Dumbledore. Giáo sư Quirrell, đầu đội khăn vành lớn, đang nói chuyện với một giáo viên có mái tóc đen nhờn bóng, mũi khoằm, da tái xám.

Thế rồi, rất nhanh, rất đột ngột, cái ông giáo mũi khoằm, qua cái khăn vành của giáo sư Quirrell, nhìn thẳng vào mắt Harry. Một cơn đau thốn nhói lên từ vết thẹo trên trán Harry.

"Ối!" Harry xoa tay lên trán. Percy hỏi:

"Chuyện gì vậy?"

"Kh… không có gì."

Cơn đau lại biến đi trong chớp mắt. Nhưng điều mà Harry nhận được ngay khi bắt gặp cái nhìn của ông giáo sư mũi khoằm kia thì không dễ dàng qua đi. Harry có cảm giác là ông không thích nó chút nào. Nó hỏi Percy:

"Người đang nói chuyện với giáo sư Quirrell là ai vậy?"

"A, em đã biết giáo sư Quirrell rồi hả? Hèn gì ông ấy có vẻ bồn chồn đến thế. Người kia là giáo sư Snape. Ông dạy môn Độc Dược, nhưng ông chẳng muốn dạy môn đó. Ai cũng biết là ổng muốn giành công việc của giáo sư Quirrell. Ổng rành kinh khủng về Nghệ thuật Hắc ám, ông Snape ấy."

Harry quan sát giáo sư Snape một lúc, nhưng ông ta không thèm nhìn lại Harry lấy một cái nào nữa.

Cuối cùng bữa ăn tráng miệng cũng xong. Giáo sư Dumbledore lại đứng lên. Sảnh đường im lặng.

"E hèm! Chỉ vài lời thôi, bây giờ chúng ta đã ăn uống no nê. Tôi có vài lưu ý đầu niên khóa gởi đến các con. Học sinh năm thứ nhất nên biết là khu rừng trên mặt đất cạnh trường là rừng cấm. Một số học sinh lớp lớn cũng nên nhớ kỹ điều ấy."

Nói tới đó, đôi mắt cụ Dumbledore hấp háy nhìn anh em

sinh đôi nhà Weasley, rồi cụ tiếp tục:

"Tôi cũng được ông Filch, giám thị, yêu cầu nhắc nhở tất cả học sinh là không được dùng phép thuật ngoài lớp học, trong hành lang. Các trận bóng Quidditch sẽ được tổ chức vào thứ hai của học kỳ. Bất cứ ai muốn chơi cho đội nhà mình thì liên hệ với bà Hooch. Và cuối cùng, tôi phải nói trước cho các con biết là năm nay, hành lang tầng thứ ba phía bên tay phải là khu vực cấm. Ai muốn chết một cách cực kỳ đau đớn thì cứ mò đến đó."

Harry bật cười, nhưng cả đám chỉ có vài đứa cười được như nó. Nó thì thào hỏi Percy:

"Cụ ấy nói nghiêm túc chứ hả?"

Percy cau mày trước những lời giáo huấn của cụ Dumbledore:

"Phải, nghiêm túc đó! Cũng hơi lạ, bởi vì cụ Dumbledore thường nói rõ lý do chúng ta không được phép đi đâu đó. Thí dụ như không được vào rừng vì đầy thú dữ nguy hiểm. Còn vụ này… Anh nghĩ đáng ra ít nhất cụ cũng nên nói cho các huynh trưởng biết."

Cụ Dumbledore lại nói:

"Và bây giờ, trước khi đi ngủ, chúng ta cùng hát một bài ca của trường."

Harry chợt nhận thấy nụ cười của các giáo sư khác chợt tắt lịm.

Cụ Dumbledore vẩy cây đũa thần của cụ như thể đuổi con ruồi đậu ở chót gậy. Từ đầu gậy tuôn ra một chuỗi nơ vàng,

uốn lượn như rắn và kết thành chữ phía trên các dãy bàn. Cụ Dumbledore bảo:

"Mỗi người tự chọn tông thích hợp cho giọng hát của mình. Nào, chúng ta bắt đầu hát!"

Và cả trường gào lên:

Hogwarts, Hogwarts, Hogwarts
Làm ơn dạy chúng tôi đôi điều
dù chúng tôi già hói
hay trẻ măng với đầu gối ghẻ
Đầu chúng tôi có thể nhồi nhét
những điều thú vị
Bởi vì bây giờ chúng tôi trần trụi và đầy không khí
Ruồi chết và ít lông bụi
Hãy dạy chúng tôi điều gì đáng biết
Trả lại điều gì chúng tôi đã quên
Hãy làm hết sức mình,
phần còn lại để chúng tôi tự lo
và học cho đến khi đầu óc nhũn rữa.

Bài hát chấm dứt, người dứt trước, người xong sau. Sau rốt chỉ còn hai anh em sinh đôi nhà Weasley là còn gân cổ hát bằng nhịp điệu đưa đám lê thê. Khi hai đứa hát xong, cụ Dumbledore giơ cây đũa thần lên thu hồi các lời ca và vỗ tay, cụ vỗ tay to nhất. Vừa chùi mắt cụ vừa nói:

"Ôi! Âm nhạc. Đó là phép mầu vượt xa mọi pháp thuật mà chúng ta có thể làm được ở nơi đây. Thôi, đi ngủ. Mọi người biến đi cho!"

Đám Gryffindor năm thứ nhất theo Percy đi len qua đám đông đang trò chuyện, ra khỏi Đại Sảnh Đường, lên một cầu thang đá hoa cương. Chân cẳng Harry lại nặng như chì, nhưng ấy là tại vì nó đã quá mệt và vừa ních xong một bụng đầy. Nó cũng quá buồn ngủ nên đến nỗi không còn lấy làm ngạc nhiên khi những bước chân dung treo dọc tường xì xào chỉ chỏ lúc nó đi qua. Nó cũng hết ngạc nhiên nổi khi Percy dắt cả bọn đi xuyên qua cánh cửa ẩn sau những tấm tranh lớn và những tấm thảm treo tường cả hai lần. Họ trèo lên nhiều cầu thang nữa, vừa lê lết cặp giò vừa ngáp. Harry đang thắc mắc nó còn phải đi thêm bao xa nữa thì cả đám ngừng lại đột ngột.

Trước mặt chúng, một bó gậy đang bay lơ lửng trong không trung. Percy bước tới một bước và những cây gậy bắt đầu nhào vô cậu. Percy nói nhỏ với đám học sinh năm thứ nhất:

“Peeves - một gã yêu tinh.”

Rồi Percy kêu lớn:

“Peeves, xuất đầu lộ diện đi.”

Chỉ có một tiếng gì nghe thô và lớn, giống như tiếng bong bóng xì hơi, đáp lại Percy dọa:

“Anh có muốn tôi đến gặp Nam Tước Đẫm Máu không?”

Bốp một cái, một gã bé choắt có đôi mắt ranh ma tăm tối và cái miệng rộng hoác hiện ra. Hắn vắt chân tréo nguẩy và trôi lơ lững cùng đám gậy. Với giọng yêu tinh tí tởn, hắn xuýt xoa:

“Ái chà, lính mới tò te. Vui đáo để!”

Thình lình hắn chọc bó gậy vô đám học sinh năm thứ nhất, khiến cả đám vội thụp đầu xuống. Percy giận dữ quát:

“Tránh ra, Peeves, nếu không thì ta sẽ méc Nam tước, ta nói thật đấy.”

Peeves thè lưỡi ra rồi biến mất, thả rơi đám gậy xuống đầu Neville. Bọn trẻ nghe tiếng hắn lượn vòng, khua áo giáp xủng xoẻng khi bỏ đi.

Cả bọn lại đi tiếp, Percy dặn dò:

“Các em hãy coi chừng Peeves. Nam Tước Đẫm Máu là người duy nhất kềm chế được hắn, chứ huynh trưởng thì hắn cũng chẳng sợ đâu. Chúng ta đến nơi rồi đây.”

Cuối hành lang có treo bức chân dung một người đàn bà mập ú mặc áo lụa hồng. Bà hỏi:

“Mật khẩu!”

Percy đáp:

“Caput Draconis*.”

Bức chân dung tự lách mình qua một bên, để lộ một lỗ tròn trên tường. Tất cả chui vào, Neville cần phải có người đỡ một chân lên mới chui qua được. Thế là họ đã vào gian phòng chung của nhà Gryffindor, một căn phòng tròn ấm áp đầy những chiếc ghế bành êm ái.

Percy đưa mấy đứa nữ sinh qua một cánh cửa về phòng ngủ riêng, còn bọn nam sinh về một phòng ngủ khác. Lên hết cầu thang ốc trên cùng - có lẽ đó là một trong những cái tháp cao nghệu của lâu đài - cuối cùng bọn con trai cũng mò ra được giường ngủ. Năm tấm áp phích treo lẫn với những tấm màn nhung đỏ sậm. Rương của chúng đã được mang lên sẵn. Chúng quá mệt mỏi nên không nói năng gì cả, chỉ thay quần

áo rồi lăn ra ngủ.

Ron còn thức.

“Đồ ăn ngon quá hả?” Qua cái mùng, Ron thì thầm với Harry. “Tránh ra, Scabbers! Trời đất! Nó nhai tấm khăn trải giường của mình!”

Harry cũng muốn hỏi xem Ron nó có ăn món bánh mật không, nhưng mắt nó đã díu lại và ngủ thiếp đi.

Có lẽ Harry đã ăn quá nhiều nên nó bị ác mộng. Nó thấy mình đang đội cái khăn vành của giáo sư Quirrell. Cái khăn vành cứ lải nhải khuyên nó qua nhà Slytherin ngay, bởi vì đó là định mệnh rồi. Harry nói với cái khăn là nó không muốn ở nhà Slytherin. Cái khăn bèn trở nên mỗi lúc một nặng hơn. Nó cố gắng vứt cái khăn vành đi, nhưng cái khăn càng lúc càng xiết chặt hơn khiến nó vô cùng đau đớn. Và trong khi nó vật lộn với cái khăn vành đội đầu thì Malfoy cười ngặt nghẽo giễu cợt. Rồi Malfoy hóa thành ông giáo sư mũi khoằm - ông Snape, tiếng cười của ông này càng lúc càng lớn và nham hiểm. Một tia sáng xanh lè lóe lên và Harry bừng tỉnh giấc, toàn thân run rẩy, toát mồ hôi.

Harry cuộn tròn người và chìm lại vào giấc ngủ. Khi thức giấc vào ngày hôm sau, nó không còn nhớ gì về giấc mơ đêm trước nữa.

8

BẬC THẦY ĐỘC DƯỢC

"Đó! Nhìn kìa!"

"Đâu?"

"Kế bên thằng tóc đỏ cao ngòng đó."

"Đeo kiếng phải không?"

"Thấy mặt nó không?"

"Thấy vết thẹo của nó không?"

Những tiếng thì thào nổi lên khắp nơi ngay từ lúc Harry đi ra khỏi ký túc xá vào ngày hôm sau. Bọn học trò đứng chen nhau bên ngoài lớp học, kiễng chân nhòm cho được Harry một cái, hoặc quay lại đi ngang qua mặt Harry một lần nữa, nhìn nó chòng chọc. Harry cầu mong sao cho chúng đừng làm vậy nữa, vì nó cần tập trung tư tưởng kiếm cho ra đường tới mấy phòng học.

Có tới một trăm bốn mươi hai cầu thang ở Hogwarts. Có cầu thang rộng, sạch bóng; có cầu thang hẹp, ọp ẹp; có cầu thang đến ngày thứ sáu thì dẫn đến một nơi khác hẳn những ngày thường; có cầu thang lại biến mất nửa chừng và người ta

đi tới đó phải biết mà nhảy qua. Lại có những cánh cửa không chịu mở ra nếu không chịu xin xỏ một cách lễ phép, hay không gõ đúng một điểm nào đó trên cửa. Và có những cánh cửa không hẳn là cửa, mà chỉ là những bức tường chắc chắn trông như cửa. Cũng rất khó mà nhớ nổi vị trí của các đồ vật, vì hình như chúng tự do di chuyển lung tung. Mấy người trong tranh treo tường thì cứ bỏ cái khung mà đi thăm viếng lẫn nhau, còn mấy bộ áo giáp chiến binh thì Harry tin chắc là chúng có đi lang thang trong lâu đài.

Mấy con ma cũng chẳng được tích sự gì. Chỉ giỏi làm người ta giật cả mình, nhất là khi đang loay hoay mở cửa thì chúng vèo vèo bay xuyên qua. Chỉ có ma Nick Suýt Mất Đầu là tử tế, luôn luôn vui vẻ chỉ cho đám học trò mới của Gryffindor đi đúng hướng. Còn ai mà xui xẻo hỏi đường tên yêu tinh Peeves thì thể nào hắn cũng dẫn kẻ đó đến hai cánh cửa khóa chặt và một cầu thang giả. Hắn khoái ụp thùng rác lên đầu người ta, rút thảm dưới chân người ta cho té lăn kềnh, chọi phấn loạn xạ, hay núp lén sau lưng, vô hình, bất ngờ véo mũi rồi thét lên: "Chộp được mũi mày nè!"

Nhưng mà Peeves cũng chưa tệ bằng ông giám thị Filch. Harry và Ron xui xẻo đụng đầu ông ngay bữa sáng đầu tiên. Ông bắt gặp hai đứa đang ra sức đẩy một cánh cửa, và không may cho chúng, cánh cửa đó hóa ra là lối vào một hành lang cấm trên tầng thứ ba. Ông nhất định không tin là hai đứa nhỏ đi lạc, cứ khăng khăng cho là chúng có ý đồ đột nhập khu cấm địa. Ông toan nhốt hai đứa vô hầm, thì may thay, giáo sư Quirrell đi ngang và thế là thoát nạn.

Ông Filch có một con mèo tên là bà Norris, một sinh vật

gầy khẳng khiu, lông xám như bám đầy bụi, mắt lồi sáng như bóng đèn, hệt như mắt ông Filch. Một thân một mình, bà Norris đi tuần tra dọc các hành lang. Chỉ cần ai đó thò một ngón chân qua khỏi lằn ranh qui định, là bà Norris lập tức chạy đi méc ông giám thị Filch ngay. Ông Filch sẽ xuất hiện liền, thở khọt khẹt, chỉ trong vòng hai giây, bởi ông biết rành những lối đi bí mật trong lâu đài hơn bất kỳ ai (có lẽ chỉ thua hai anh em sinh đôi nhà Weasley), và cũng giống như mọi con ma ở đây, ông có thể hiện ra bất thình lình, ngay trước mũi. Tất cả học sinh đều ghét ông Filch, và đứa học trò nào cũng khao khát được đá cho bà Norris một cái ra trò.

Và rồi, một khi đã muốn học thì có đủ thứ để học. Harry nhanh chóng hiểu ra rằng pháp thuật còn có rất nhiều điều hay ho khác, chứ không phải chỉ có vẩy đũa thần và lẩm nhẩm đọc mấy câu thần chú tức cười.

Vào lúc nửa đêm mỗi thứ tư, bọn trẻ phải nghiên cứu bầu trời bằng kính viễn vọng, học tên các vì sao, và quan sát chuyển động của các hành tinh. Mỗi tuần ba lần chúng phải ra nhà kính phía sau lâu đài để học về các loại dược thảo với một phù thủy nhỏ choắt và chán ngắt gọi là giáp sư Sprout. Ở đó chúng học cách chăm sóc các loại cây cỏ lạ và nấm mốc lạ, tìm hiểu xem mấy thứ đó dùng để làm gì.

Lớp học chán nhất là lớp Lịch sử Pháp thuật. Đây là lớp duy nhất do một con ma dạy. Giáo sư Binns đã già lắm rồi, có khi còn ngủ gục trước lò sưởi phòng giáo viên, sáng hôm sau thức dậy vội vã đến lớp, bỏ quên cả cái xác mình lại trong phòng. Giáo sư Binns cứ giảng và giảng, bọn trẻ cứ cặm cụi ghi và ghi những cái tên và những ngày tháng, rồi lẫn lộn

những Emeric quỷ sứ với Uric gớm ghiếc.

Thầy giáo dạy môn Bùa Mê, giáo sư Flitwick, là một phù thủy nhỏ xíu, phải đứng trên một đống sách mới nhìn qua được mặt bàn giáo viên. Vào buổi học đầu tiên của môn này, giáo sư bắt đầu bằng cách điểm danh. Khi gọi tới tên Harry Potter, ông rít lên kích động và té lăn đùng xuống.

Giáo sư McGonagall thì lúc nào cũng khác người. Harry hoàn toàn đúng khi nghĩ là không nên lôi thôi với bà. Nghiêm khắc và thông minh, bà thuyết cho đám học trò liền một bài ngay vào cái phút đầu tiên của buổi đầu tiên. Bà nói:

"Thuật biến hình là một trong những phép thuật nguy hiểm nhất và phức tạp nhất mà các con sẽ học ở Hogwarts. Bất cứ ai quậy phá trong lớp sẽ bị đuổi ra và không bao giờ được trở lại. Ta báo trước rồi đó."

Sau đó, bà biến cái bàn giáo viên thành con heo, rồi biến nó trở lại thành cái bàn. Bọn trẻ bị kích động hết sức và chỉ muốn bắt tay vào làm ngay. Nhưng chúng cũng sớm nhận ra rằng, để biến từ đồ vật thành thú vật thì phải còn lâu. Sau khi ghi chép rất nhiều những công thức rối rắm, bọn trẻ được phát cho mấy que diêm để học cách biến diêm thành kim. Cuối buổi học chỉ có một người biến được diêm thành một cái không phải là diêm, đó là Hermione. Giáo sư giơ cái que của Hermione cho cả lớp xem: nó có màu bạc và hơi nhọn ở một đầu, rồi bà nở một nụ cười hiếm hoi với Hermione.

Lớp học mà ai cũng sốt ruột chờ đợi là lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Nhưng những bài giảng của giáo sư Quirrell hóa ra lại khá nực cười. Lớp học của ông nồng nặc

mùi tỏi. Người ta đồn là ông xài tỏi để xua đuổi bọn ma cà rồng ông đã gặp ở Rumani mà bây giờ ông vẫn sợ có ngày chúng mò lại thăm. Giáo sư nói với bọn trẻ là cái khăn vành quấn đầu của ông là quà tặng của một ông hoàng châu Phi để tạ ơn ông đã giúp hoàn thân thoát khỏi một con yêu tinh cái. Bọn trẻ nghe mà không tin lắm. Vì một lẽ, khi Seamus sốt sắng hỏi ông đã chiến thắng con yêu tinh cái như thế nào thì ông đỏ mặt và nói lảng qua chuyện thời tiết. Mặc khác, bọn trẻ để ý thấy từ cái khăn vành đội trên đầu ông tỏa ra một mùi rất tức cười. Hai đứa sinh đôi nhà Weasley thì khăng khăng cho rằng cái khăn ấy nhồi đầy tỏi, giáo sư Quirrell đội là để tự bảo vệ mình mọi lúc mọi nơi.

Harry nhẹ cả người khi thấy trong chuyện học hành mình cũng không đến nỗi bị bạn bè cùng lứa bỏ xa quá. Trong lớp có nhiều trò cũng xuất thân từ giới Muggle như nó, khi tới trường cũng chưa hề biết gì về phù thủy. Có quá nhiều điều để học ở đây, đến nỗi bọn con trai nhà nòi như Ron cũng phải chạy theo hết hơi.

Thứ Sáu hôm đó là một ngày trọng đại đối với Harry và Ron: Hai đứa lần đầu tiên mò tới được Đại Sảnh Đường để ăn sáng mà không bị lạc. Lúc đổ đường vào tô cháo, Harry hỏi Ron:

"Bữa nay tụi mình học môn gì?"

"Hai tiết Độc Dược học chung với tụi Slytherin. Thầy Snape là chủ nhiệm nhà Slytherin. Nghe nói ổng thiên vị tụi nó lắm. Để coi bữa nay có đúng như vậy không?"

"Phải chi giáo sư McGonagall cũng thiên vị tụi mình ha?"

Giáo sư McGonagall là chủ nhiệm nhà Gryffindor, nhưng không vì vậy mà bà tha cho chúng một đống bài tập cao như núi giống như ngày hôm qua.

Vừa lúc đó, thư đến. Harry giờ đã quen với chuyện không bao giờ nhận được thư.

Nhưng nhớ lại buổi sáng đầu tiên, nó thật sự bị sốc, khi chứng kiến hàng trăm con cú túa vào Đại Sảnh Đường giữa buổi điểm tâm, bay xà quần trên những cái bàn mà tìm chủ nhân, rồi thả xuống những phong thư và bưu kiện.

Cho đến giờ, con Hedwig chưa mang về cho Harry một bức thư nào. Thỉnh thoảng nó cũng bay vào tới đậu trên vai Harry, nhưng là để mổ nhẹ một cái vào tai chủ nhân, xin một miếng bánh mì nướng trước khi bay về ngủ trong chuồng cú chung với những con cú khác trong trường.

Tuy nhiên sáng nay, con Hedwig sà xuống giữa hũ đường và hũ mứt để thả một lá thư vào dĩa của Harry. Harry mở thư ra đọc ngay tức thì. Bức thư viết bằng những dòng chữ ngoằn ngoèo sau:

Harry thân mến!

Ta biết trưa thứ sáu con được nghỉ, vậy con có muốn đến uống một tách trà với ta vào lúc ba giờ không? Ta muốn nghe con kể về tuần lễ đầu tiên con đi học. Hãy bảo Hedwig hồi âm cho ta.

Hagrid

Harry mượn chiếc lông chim của Ron, viết ngay mấy chữ lên mặt sau lá thư:

"Vâng, con rất vui lòng. Hẹn gặp lại bác sau."

Con Hedwig lập tức mang thư bay đi.

Cũng may là Harry còn có buổi hẹn uống trà với bác Hagrid để mà trông ngóng, chứ không thì chết chán luôn với buổi học về độc dược. Bài học độc dược hôm đó đúng là kỷ niệm tồi tệ nhất trong đời Harry từ trước tới nay.

Lúc ở bàn tiệc khai giảng, Harry chỉ mới có cảm tưởng rằng giáo sư Snape không ưa nó. Nhưng đến cuối buổi học thứ nhất thì nó biết chắc là nó hoàn toàn sai lầm. Không phải giáo sư Snape không ưa nó, mà ông ghét nó.

Lớp Độc Dược được học dưới một cái hầm lạnh buốt, lạnh hơn những phòng chính trên lâu đài nhiều, làm bọn học trò sởn cả tóc gáy. Đã vậy lại còn thêm những đám côn trùng li ti bay lăng quăng trong các ống nghiệm thủy tinh, đầy bốn bức tường.

Thầy Snape cũng giống thầy Flitwick, bắt đầu buổi học bằng cuộc điểm danh. Và cũng như thầy Flitwick, ông dừng lại ở cái tên Harry Potter.

"À, phải rồi. Harry Potter. Một tên tuổi lừng lẫy mới của chúng ta."

Giọng ông dịu dàng. Malfoy và hai thằng bạn, Crabbe và Goyle, che miệng cười khẩy. Thầy Snape điểm danh xong thì ngước nhìn cả lớp. Mắt ông cũng đen như mắt bác Hagrid, nhưng chúng không hề ấm áp như mắt bác Hagrid. Chúng lạnh lùng và trống rỗng, làm người ta liên tưởng đến những đường hầm tối om. Thầy Snape bắt đầu:

"Chúng bây tới đây để học một bộ môn khoa học tinh tế và một nghệ thuật chính xác là chế tạo độc dược."

Giọng thầy không to, thật ra chỉ to hơn tiếng thì thầm một chút, nhưng bọn trẻ lắng nghe không sót một lời. Thầy Snape có biệt tài như giáo sư McGonagall là không cần phải mất công mà vẫn giữ được lớp học im lặng như tờ.

"Vì trong lãnh vực này không cần phải vun vẩy đũa phép nhiều cho lắm, nên thường chúng bây không tin rằng đây cũng là một loại hình pháp thuật. Ta không trông mong gì chúng bây thực sự hiểu được cái đẹp của những cái vạc sủi tăm nhè nhẹ, tỏa làn hương thoang thoảng; cũng chẳng mong gì chúng bây hiểu được cái sức mạnh tinh vi của những chất lỏng lan trong mạch máu người, làm mê hoặc đầu óc người ta, làm các giác quan bị mắc bẫy… Nhưng ta có thể dạy cho chúng bây cách đóng chai danh vọng, chế biến vinh quang, thậm chí cầm chân thần chết - nếu chúng bây không phải là một lũ đầu bò mà lâu nay ta vẫn phải dạy."

Sau bài diễn văn nho nhỏ này, lớp học càng yên lặng hơn. Harry và Ron lén nhìn nhau nhướn mày. Hermione ngồi chồm tới trước, tha thiết muốn chứng tỏ mình không phải là một đứa đầu bò.

Thình lình thầy Snape nạt:

"Potter! Nếu ta thêm rễ bột của lan nhật quang vào dung dịch ngải tây, thì ta sẽ được gì?"

Rễ bột của cái gì vào dung dịch của cái gì? Harry đưa mắt hỏi Ron, nhưng Ron cũng thộn ra y như nó. Hermione giơ cao tay lên. Harry đành đáp:

"Thưa thầy, con không biết."

Môi của thầy Snape cong lên khinh bỉ:

"Chà, chà, có tiếng tăm đúng là vẫn chưa tới đâu!"

Ông không đếm xỉa đến bàn tay giơ cao của Hermione.

"Một câu khác vậy, Potter! Nếu ta bảo mi tìm cho ta một be-zoar thì mi sẽ tìm ở đâu?"

Hermione duỗi dài cánh tay để giơ thật cao, thiếu điều nhổm dậy để giơ cao hơn. Thế mà Harry không có một chút xíu khái niệm nào về cái gọi là be-zoar. Nó thử nhìn sang bọn Malfoy, Crabbe và Goyle. Chúng nín cười đến run cả người.

"Thưa thầy, con không biết."

"Potter, mi tưởng là mi có thể đi học mà không cần mở sách ra chuẩn bị trước sao?"

Harry buột phải nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo của thầy Snape. Nó đã đọc tất cả các sách giáo khoa hồi còn ở nhà Dudley, nhưng chẳng lẽ thầy Snape đòi hỏi nó phải nhớ tất cả chi tiết trong cuốn *Một ngàn thảo dược và nấm mốc có phép thuật*?

Thầy Snape vẫn làm như không thấy cánh tay giơ cao run rẩy của Hermione.

"Potter, cây mũ thầy tu với cây bả chó sói khác nhau ở chỗ nào?"

Tới nước này thì Hermione đứng hẳn dậy, cánh tay giơ cao của nó xém đụng trần hầm. Harry lặng lẽ nói:

"Con không biết. Con nghĩ chắc là Hermione biết, sao thầy không thử gọi bạn ấy?"

Vài tiếng cười nổi lên. Harry bắt gặp ánh mắt của Seamus. Thằng bé nháy mắt. Thầy Snape có vẻ bực mình. Thầy nạt Hermione:

"Ngồi xuống!"

Quay sang Potter, thầy nói tiếp:

"Potter, đây là chút kiến thức dành cho mi: lan nhật quang với ngải tây tạo thành một thứ thuốc ngủ cực mạnh được biết đến dưới tên *Cơn đau của cái chết đang sống*. Còn be-zoar là sỏi nghiền lấy từ bao tử con dê, có thể giải hầu hết các chất độc. Mũ thầy tu và bả chó sói là một, còn có tên là cây phụ tử? Sao? Chúng bây còn đợi gì mà không ghi chép vào tập đi?"

Thế là tiếng sột soạt của viết lông chim chạy trên giấy da đồng loạt trỗi lên. Giọng thầy Snape vang lên trên cái nền sột soạt đó:

"Nhà Gryffindor mất một điểm vì sự hỗn xược của mi đấy, Potter."

Từ đó cho đến cuối buổi học về độc dược tình hình không khá lên chút nào cho nhà Gryffindor. Thầy Snape chia bọn trẻ thành từng đôi, giao cho chúng thực hành trộn một chất độc đơn giản để chữa mụn nhọt. Ông đi qua đi lại, áo trùm đen quét lết phết, coi bọn trẻ cân những cây tầm ma khô và nghiền nanh rắn, đứa nào ông cũng chê, ngoại trừ Malfoy, đứa được ông thích ra mặt. Ông đang bảo cả lớp hãy xem cái cách Malfoy hầm nhừ ốc sên có sừng mới tuyệt làm sao, thì khói axit xanh bốc lên như một đám mây, rồi một tiếng xì lớn vang lên trong căn hầm: Neville chẳng biết bằng cách nào mà đã nấu chảy cái vạc của Seamus thành một thứ méo mó không

biết gọi tên là gì. Độc dược chảy tung tóe xuống sàn đá, đụng phải đế giày ai là khoét thành một lỗ. Cả lớp vội vàng trèo lên ghế đứng khi Neville rên rỉ vì đau đớn. Nó bị chất độc văng trúng khi cái vạc rớt xuống sàn, những mụn nhọt đỏ lan khắp cả chân.

Thầy Snape quát:

"Thằng ngu. Ta chắc là mi đã thêm lông nhím vào trước khi nhắc vạc ra khỏi lửa chứ gì?"

Ông vung cây đũa thần để dọn sạch chất độc vương vãi đó đây. Neville mếu máo vì một cái mụn đỏ bắt đầu bể ngay trên chóp mũi nó. Thầy Snape nạt Seamus:

"Đem nó xuống bệnh xá."

Rồi ông đi vòng lại chỗ Ron và Harry. Hai đứa lúc nãy làm thí nghiệm bên cạnh Neville.

"Mi, Potter, tại sao mi không nhắc nó đừng bỏ lông nhím vô? Mi tưởng là để nó làm sai thì mi có vẻ không hơn à? Mi lại làm mất thêm một điểm cho nhà Gryffindor."

Điều này thì quá bất công nên Harry há miệng toan cãi lại, nhưng Ron đã đá giò nó, thì thào:

"Đừng cãi. Mình nghe nói thầy Snape có thể trở thành vô cùng độc ác nếu bồ cãi lại ổng."

Một giờ sau, buổi học kết thúc. Vừa trèo lên các bậc cầu thang ra khỏi hầm, Harry vừa cảm thấy đầu óc hoang mang và cõi lòng nặng trịch. Chỉ trong tuần lễ đầu tiên mà nó đã làm mất hai điểm cho Gryffindor rồi. Tạo sao thầy Snape ghét nó dữ vậy?

Ron an ủi:

“Đừng buồn! Thầy Snape cũng vẫn thường trừ điểm của anh George và anh Fred. Chiều nay cho mình cùng đi đến chỗ bác Hagrid nha?”

Cả hai ra khỏi lâu đài lúc ba giờ kém năm, băng qua sân. Lão Hagrid sống trong một căn nhà gỗ bé nhỏ bên rìa khu rừng cấm. Trước nhà có một cái ná và một đôi giầy cao su.

Khi Harry gõ cửa, bên trong vang lên tiếng lục đục rồi tiếng chó chồm lên sủa. Kế đến giọng lão Hagrid vang lên ồm ồm:

“Quay lại, Fang. Quay lại.”

Gương mặt to lớn và lông lá của Hagrid thò ra liền sau tiếng ‘két’ của cánh cửa bị kéo mạnh.

“Chờ tý. Quay lại, Fang.”

Lão nắm vòng đeo cổ của một con chó săn đen khổng lồ, cố gắng giữ yên nó cho hai đứa trẻ bước vào nhà.

Bên trong chỉ có một gian buồng. Thịt sấy và thịt chim trĩ treo lủng lẳng trên trần, một cái ấm đồng đang sôi trên bếp lửa, và ở một góc phòng là một cái giường khổng lồ chất một đống chăn vá.

Lão Hagrid thả con Fang ra, bảo:

“Cứ tự nhiên như ở nhà nha mấy đứa.”

Con Fang cũng giống như chủ nó, coi hung hăng vậy mà rất thân thiện. Nó chạy ngay lại bên Ron và bắt đầu liếm tai thằng bé.

Harry giới thiệu với lão Hagrid:

“Đây là bạn Ron.”

Lão Hagrid đang rót nước sôi vào một cái ấm trà to, vừa liếc mấy nốt tàn nhang trên mặt Ron vừa bảo:

“Một đứa nữa của nhà Weasley hả? Ta đã tiêu hết nửa đời ta chỉ để rượt đuổi hai thằng anh bây ra khỏi khu rừng cấm đấy.”

Lão Hagrid bày mấy cái bánh cứng như đá ra dĩa mời hai đứa. Những cái bánh này đủ sức làm gãy bất kỳ cái răng nào, nhưng hai đứa vừa phải làm như ăn ngon lắm vừa đua nhau kể cho lão về những bài học đầu tiên của mình. Con Fang tỳ mõm lên gối Harry và nhễu nước miếng khắp tấm áo dài của nó.

Cả Harry và Ron đều khoái chí khi nghe lão Hagrid gọi ông giám thị Filch là *lão già đó*.

“Còn con mèo đó, bà Norris, ta đã định cho Fang ‘độp’ nó từ lâu rồi. Mấy đứa biết không? Mỗi lần ta có việc đi vô trường là con mèo đó theo ta khắp nơi. Không thể nào thoát được nó. Chắc lão Filch biểu nó làm vậy.”

Harry kể cho lão Hagrid nghe về buổi học với thầy Snape. Lão Hagrid cũng như Ron, bảo Harry đừng lo lắng về chuyện đó, thầy Snape không ưa bất kỳ đứa học trò nào, chứ không riêng gì Harry.

“Nhưng mà ông ấy ghét con.”

Lão Hagrid gạt đi:

“Nhảm nhí! Việc gì ông ấy phải ghét con?”

Tuy nhiên, Harry không thể không nhận ra là lão Hagrid

tránh ánh mắt của nó khi nói câu đó. Lão Hagrid hỏi Ron:

"Thằng anh Charlie của bây ra sao rồi? Ta khoái nó lắm. Nó huấn luyện mấy con thú rất là giỏi."

Harry không biết có phải lão Hagrid cố ý nói sang chuyện khác không. Trong khi Ron kể cho lão Hagrid nghe về Charlie và việc nghiên cứu rồng của anh ấy, Harry lượm một mẩu giấy báo lót dưới ấm trà trên bàn. Mẩu báo ấy được cắt ra từ tờ Nhật báo Tiên Tri.

TIN MỚI NHẤT VỀ VỤ CƯỚP
NHÀ BĂNG GRINGOTTS

Những cuộc điều tra tiếp theo về vụ đột nhập nhà băng Gringotts vào ngày 31 tháng 7 cho thấy có chứng cớ đáng tin cậy là bọn phù thủy phe Hắc ám đã nhúng tay vào.

Các yêu tinh ở Gringotts khẳng định rằng không bị mất gì hết. Căn hầm bị lục lọi thực ra đã được dọn trống trước đó, cùng ngày.

Một phát ngôn viên yêu tinh đã nói vào trưa nay. Nhưng chúng tôi sẽ không nói gì, xin quý vị đừng chõ mũi vào công việc ở đây.

Harry sực nhớ lại lúc trên tàu lửa, Ron có nói ai đó toan cướp nhà băng Gringotts, nhưng không nói vào ngày nào.

"Bác Hagrid! Vụ cướp nhà băng Gringotts xảy ra vào đúng ngày sinh nhật của con. Dám nó xảy ra vào đúng lúc chúng ta ở đó lắm!"

Lần này không nghi ngờ gì nữa, lão Hagrid né tránh ánh mắt của Harry. Lão làu bàu và mời nó một cái bánh đá khác.

Harry đọc lại mẩu tin: *Căn hầm bị lục lọi thực ra đã được dọn trống trước đó, cùng ngày*. Thế thì chính lão Hagrid đã 'dọn trống' căn hầm bảy trăm mười ba vào ngày hôm đó, nếu gọi hành động lấy cái gói nhỏ bụi bặm ấy là 'dọn trống'. Có phải cái gói đó chính là cái mà bọn cướp muốn tìm?

Khi Harry và Ron trở về tòa lâu đài để ăn tối, trong túi chúng đầy nhóc những cái bánh đá mà lão Hagrid đã ưu ái tặng, và vì quá lịch sự nên chúng không dám từ chối.

Harry nghĩ không bài học nào khiến nó suy nghĩ nhiều bằng buổi uống trà với lão Hagrid. Có phải lão Hagrid đã đến nhận cái gói đúng lúc? Bây giờ cái gói đó ở đâu? Và phải chăng lão Hagrid có biết gì về thầy Snape mà lão không muốn cho Harry biết?

9

CUỘC GIAO ĐẤU NỬA ĐÊM

Trước đây Harry vẫn nghĩ rằng trên đời này chắc không còn thằng nào đáng ghét hơn Dudley, cho đến khi nó gặp Draco Malfoy. Tuy nhiên lúc đầu, học sinh năm thứ nhất của nhà Gryffindor chỉ phải học chung với học sinh nhà Slytherin mỗi môn Độc Dược, nên Harry cũng không đụng chạm nhiều với Malfoy. Hay ít nhất thì cũng không có chuyện gì gay go, cho đến lúc có thông báo dán trong phòng họp của nhà Gryffindor khiến mọi người kêu trời: Những bài học Bay sẽ bắt đầu vào thứ năm - và đám nhà Gryffindor sẽ học chung với đám nhà Slytherin.

Harry rầu rĩ:

"Sao mà khéo sắp đặt! Mình sẽ lại bị biến thành một thằng đần trước mặt thằng Malfoy cho mà coi!"

Thế mà hồi trước Harry đã nôn nóng, trông mong được học Bay hơn bất cứ môn nào khác. Còn bây giờ…

Ron an ủi nó:

"Đừng nghĩ đần độn như vậy chứ! Thằng Malfoy lúc nào cũng khoe khoang là nó giỏi môn Quidditch. Nhưng mình biết

thằng ấy chỉ giỏi nói thôi!”

Còn Malfoy, hẳn nó phải khoái môn Bay lắm. Lúc nào nó cũng nói về chuyện bay. Nó còn lớn tiếng phàn nàn rằng trường này sao không bao giờ tuyển học sinh năm thứ nhất vô đội bóng bay Quidditch, rồi kể đi kể lại những chuyện bịa đặt, lúc nào cũng kết thúc bằng cảnh nó thoát hiểm trong gang tấc khi bị bọn Muggle săn đuổi bằng trực thăng. Nói nào ngay, Malfoy không phải là đứa duy nhất khoác lác. Đến thằng Seamus cũng hay kể rằng hồi bé nó vẫn thường ngao du vùng thôn quê trên cán chổi. Thậm chí thằng Ron cũng sẵn sàng kể cho bất cứ ai chịu nghe rằng có lần nó suýt đụng phải tàu lượn khi bay trên cây chổi cũ của anh Charlie.

Mấy đứa con nhà phù thủy nòi là hay bàn tán về trò chơi Quidditch nhất. Ron từng cãi nhau tưng bừng với Dean, bạn cùng phòng, về trò bóng đá. Ron nói nó chẳng thấy có gì hay ho cái trò chơi chỉ có một trái banh và người chơi không được phép bay khỏi mặt đất. Có lần Harry bắt gặp Ron đang lấy que chọc vào tấm áp-phích đội bóng đá West Ham, hình như nó cố tìm cách làm cho các cầu thủ bay lên.

Còn Neville, cả đời nó chưa bao giờ được cưỡi lên một cán chổi, bởi vì bà nó không đời nào để nó mon men tới gần một cây chổi phù thủy. Harry thì thấy chuyện cấm đoán như thế hoàn toàn có lý, bởi vì Neville đi bằng chân không cũng đã luôn hết gặp tai nạn này đến tai nạn kia, nói gì đến chuyện bay hổng chân trên cán chổi.

Hermione cũng háo hức muốn học bay như Neville. Đây không phải là môn có thể học thuộc lòng trước trong sách,

nhưng Hermione vẫn cứ đọc sách trước. Vào bữa điểm tâm ngày thứ năm, con bé làm mọi người ngấy lên khi trích dẫn ra đủ mẹo vặt về thuật bay mà nó đọc được từ một cuốn sách mượn ở thư viện có tựa là *Quidditch qua các thời đại*. Chỉ có Neville là nuốt từng lời của con bé, nó tha thiết với bất cứ thứ gì có thể giúp nó sau này đeo được cán chổi. Cho nên mọi người đều khoái chí ra mặt khi thấy bài giảng của Hermione bị cắt ngang vì có thư đến.

Ngoài lá thư trước đây của bác Hagrid, Harry không hề nhận thêm được bức nào. Dĩ nhiên Malfoy cũng có để ý đến chuyện này. Khi con ó của nó mang đến những bọc kẹo từ nhà gửi, nó háo hức bày ra đầy cả bàn nhà Slytherin. Ngày hôm ấy, con cú của Neville mang tới cho nó một gói quà nhỏ của bà gửi. Thằng bé hồi hộp mở gói ra: một quả cầu thủy tinh to bằng hòn bi ve lớn, bên trong mù mịt khói…

Neville giải thích:

"Đây là trái cầu Gợi Nhớ. Bà biết mình hay quên nên bà gởi cho mình. Trái cầu này sẽ nhắc mình những chuyện mình quên làm. Coi nè, mình chỉ cần nắm chặt nó như vầy, nếu nó chuyển màu đỏ… Ối!"

Mặt Neville bí xị, bởi vì trái cầu đang đổi sang màu đỏ tía:

"… chắc mình lại có chuyện gì quên làm rồi…"

Neville đang cố nhớ xem mình đã quên mất cái gì thì Draco Malfoy đi ngang qua bàn của nhà Gryffindor và đưa tay chộp lấy trái cầu Gợi Nhớ trên tay Neville.

Harry và Ron đứng phắt dậy. Cả hai đang chờ cơ hội để

‘dần’ cho Malfoy một trận ra trò. Nhưng lúc ấy giáo sư McGonagall, người phát hiện ra rắc rối nhanh hơn hết thảy các giáo viên khác, đã có mặt trong nháy mắt.

“Chuyện gì đó?”

“Thưa cô, Malfoy giựt mất trái cầu Gợi Nhớ của con.”

Malfoy đành cau có bỏ trái cầu xuống. “Con chỉ coi thôi mà.” Rồi nó chuồn đi, Crabbe và Goyle lẽo đẽo theo sau.

Trưa hôm đó, vào khoảng ba giờ rưỡi, Harry, Ron và những đứa khác trong nhà Gryffindor vội vã chạy xuống sân để học bài đầu tiên của lớp Bay. Trời hôm ấy, trong xanh, gió nhẹ, cỏ dợn dưới chân khi bọn trẻ bước qua sân đến bãi cỏ đối diện khu rừng cấm. Bóng cây đu đưa trong khu rừng âm u ẩn hiện phía xa xa.

Đám trẻ của nhà Slytherin đã có mặt đông đủ. Người ta đã sắp sẵn trên mặt đất hai mươi cán chổi thành hàng ngay ngắn. Harry từng nghe Fred và George Weasley phàn nàn về những cán chổi của trường, rằng một số cây cứ run lên bần bật khi mình bay quá cao, và một số cán bay hơi bị lệch sang bên trái.

Giáo viên môn Bay, bà Hooch, đã đến. Bà có mái tóc xám, ngắn, và đôi mắt vàng rực như mắt chim ưng.

Bà quát:

“Nào, còn chờ gì nữa? Mỗi trò tới đứng kế một cây chổi, nhanh lên nào!”

Harry liếc xuống cây chổi cạnh chân mình, thấy nó lởm chởm, cũ kỹ làm sao.

Bà Hooch đứng phía trước ra lệnh:

“Tay phải đặt trên cán chổi và hô: LÊN.”

Mọi người gào to:

“LÊN.”

Cây chổi của Harry lập tức nhảy tõm vô tay nó. Trong lớp, chỉ có vài đứa làm được như vậy. Chổi của Hermione chỉ lăn nhẹ trên mặt đất, còn chổi của Neville thì không hề nhúc nhích. Harry nghĩ, có lẽ những cây chổi cũng giống như những con ngựa, chúng biết lúc nào người ta đang sợ. Chắc nghe giọng hô ‘Lên’ run run của Neville, cán chổi cũng biết tỏng là Neville hoàn toàn không dám giở hổng chân lên.

Bà Hooch bấy giờ mới chỉ cách cho chúng trèo lên cán chổi mà không bị tuột xuống. Bà đi qua đi lại để sửa thế cho lũ học trò. Harry và Ron khoái chí cực kỳ khi nghe bà Hooch mắng Malfoy là nói biết bao nhiêu rồi mà sao cứ làm trật.

“Bây giờ, khi tôi thổi còi, các trò đạp mạnh chân xuống mặt đất. Nắm cán chổi cho chặt, bay lên chừng một thước, rồi hạ xuống bằng cách chồm tới trước một chút. Chú ý tiếng còi. Ba… hai…”

Neville, do nhấp nhỏm vì quá lo lắng, lại sợ bị rớt lại đằng sau, nên đã hấp tấp đạp chân lấy đà phóng lên, trước cả tiếng còi của bà Hooch. Bà Hooch quát:

“Quay lại, trò kia!”

Nhưng Neville đã phóng lên như cái nút chai rượu bị khui bật ra. Nó bay lên gần một thước rồi ba thước.

Harry nhìn thấy gương mặt trắng bệch vì sợ hãi của Neville hướng xuống mặt đất đang trôi tuồn tuột ra sau. Neville há hốc miệng hớp hơi, tuột khỏi cán chổi, và…

RẦM!!!

Thằng bé rớt xuống đất một cái uỵch, kèm theo tiếng xương gãy răng rắc, nằm một đống, úp mặt trên cỏ. Cây chổi của nó vẫn cứ bay mỗi lúc một cao, và bắt đầu trôi một cách lười nhác về phía khu rừng cấm, rồi cuối cùng biến mất.

Bà Hooch cúi xuống bên Neville, gương mặt bà cũng trắng bệch như mặt thằng bé. Harry nghe bà lẩm bẩm:

"Gãy cổ tay. Dậy nào, con trai. Không sao cả, con ngồi dậy xem nào."

Bà quay lại nói với cả lớp:

"Trong khi tôi đưa trò này xuống bệnh xá thì không ai được nhúc nhích đấy. Đặt chổi xuống chỗ cũ, nếu không sẽ bị đuổi khỏi Hogwarts trước khi nói tới Quidditch hay cái gì khác. Nào, con trai, đứng dậy."

Neville, nước mắt ràn rụa, ôm lấy cổ tay, cà nhắc lê bước theo bà Hooch. Bà quàng cánh tay qua vai Neville để dìu nó đi.

Cả hai vừa đi khỏi là Malfoy phá lên cười:

"Tụi bây thấy vẻ mặt thằng đần đó không?"

Những đứa khác trong nhà Slytherin cười vang hưởng ứng.

Parvati Patil quát:

"Im đi, Malfoy!"

Một con bé nhà Slytherin mặt mày đanh đá huýt háy:

"Ủa? Parvati bênh thằng Mông Vểnh đó hả? Không ngờ mày lại khoái mấy em bé mập khóc nhè đó, Parvati!"

Chợt Malfoy kêu to: "Nhìn nè!" rồi nó chồm tới trước, giơ tay chụp cái gì đó trên cỏ.

"À, của bà thằng Mông Vểnh gửi cho nó đây mà!"

Trái cầu Gợi Nhớ nằm trong tay Malfoy, sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Harry điềm tĩnh nói:

"Đưa nó đây, Malfoy!"

Mọi người ngưng nói chuyện để theo dõi.

Malfoy cười nhăn nhở:

"Để tao nghĩ xem nên để chỗ nào cho thằng Mông Vểnh dễ tìm. Trên ngọn cây kia được không?"

Harry hét lên:

"Đưa nó đây!"

Nhưng Malfoy đã nhảy lên cán chổi của nó và bay vút lên. Thì ra nó không nói khoác, nó biết bay thật. Lượn lờ trên vòm cây cao, nó gọi vọng xuống:

"Lên đây mà lấy nè, Potter!"

Harry túm lấy chổi. Hermione kêu lên:

"Đừng! Bà Hooch đã bảo không được rời chỗ. Bạn làm cho tụi này bị vạ lây bây giờ!"

Harry không đếm xỉa gì đến lời cô bé. Máu nóng đã bừng bừng xông lên đầu, nó trèo lên cán chổi, đạp mạnh xuống đất

và phóng vọt lên không trung. Gió lùa qua tóc nó, thổi phồng tấm áo dài của nó bay phần phật ra sau; và một niềm vui dâng trào trong lòng Harry khi nhận ra có những điều không cần đợi thầy dạy nó cũng làm được. Bay xem ra cũng dễ, và thật là tuyệt. Nó kéo cán chổi chếch lên một chút để bay cao hơn, nghe tiếng kêu la xuýt xoa của bọn con gái dưới đất, cả tiếng hò reo đầy thán phục của Ron.

Harry đột ngột xoay cán chổi hướng về Malfoy, đối diện với Malfoy trong không trung. Mặt Malfoy đanh lại. Harry bảo:

"Đưa nó đây. Nếu không tao sẽ đấm mày văng khỏi cán chổi đó."

"Chắc không?"

Malfoy cố giữ giọng chế nhạo, nhưng trông nó có vẻ lo lắng rồi. Harry biết phải làm gì. Nó chồm tới và nắm chặt cán chổi bằng cả hai tay, phóng thẳng tới Malfoy như một ngọn lao. Malfoy chỉ kịp né tránh trong tích tắc. Harry xoay lại tức thì và nắm cán chổi thật chắc. Phía dưới mặt đất, tiếng vỗ tay rào rào. Harry hét:

"Ở đây chẳng có thằng Crabbe, thằng Goyle để cứu mày đâu!"

Chắc là Malfoy cũng vừa nghĩ tới điều đó nên mặt nó tái đi. Nó hét to:

"Trả cho mày nè, ráng mà chụp đi!"

Nó quăng mạnh trái cầu lên trời rồi vội vàng hạ xuống mặt đất.

Harry nhìn theo trái cầu. Y như một cảnh phim quay chậm, nó bay vút lên trời rồi bắt đầu chúi xuống. Tất cả chuyện này chỉ diễn ra trong chớp mắt: nó chồm tới, chúc cán chổi, lấy đà lao xuống hết tốc lực để đua với trái cầu đang rơi. Gió rít qua lỗ tai, cùng những tiếng rú kinh hãi của đám người dưới mặt đất đang ngước nhìn lên. Khi trái cầu thủy tinh chỉ còn cách mặt đất ba tấc thì Harry với tay chụp được. Vừa kịp để nó kéo ngay cán chổi lại, đáp nhẹ nhàng xuống mặt cỏ với trái cầu Gợi Nhớ trong tay.

"HARRY POTTER!"

Một tiếng quát làm tim Harry tuột xuống còn nhanh hơn cả lúc nó lao xuống theo trái cầu. Giáo sư McGonagall đang hối hả chạy tới. Chân Harry run rẩy đến nỗi nó đứng không vững.

"Cả đời ta ở Hogwarts… Thật chưa bao giờ…". Giáo sư McGonagall thảng thốt đến nỗi gần như không nói nên lời. Mắt bà vằn lên giận dữ:

"Sao con dám… cả gan… ai cho… Con có thể gãy cổ như chơi…"

"Thưa cô, không phải lỗi của bạn ấy đâu ạ…"

"Tôi không hỏi trò, trò Parvati!"

"Thưa, nhưng mà tại Malfoy…"

"Đủ rồi, trò Weasley! Potter, đi theo ta ngay."

Harry nhìn vẻ mặt vênh vang đắc thắng của bọn Malfoy, Crabbe và Goyle, rồi tê tái bước theo giáo sư McGonagall về phía tòa lâu đài. Nó cầm chắc mình sẽ bị đuổi học. Nó muốn nói đôi điều để tự biện hộ, nhưng dường như tiếng nói của nó

cũng bị làm sao rồi. Giáo sư McGonagall xấp xải đi một mạch không thèm nhìn tới Harry lấy một lần. Nó phải vừa đi vừa chạy theo mới kịp. Thế là xong. Nó mới vào học trường Hogwarts chưa đầy hai tuần, thế rồi đã phải cuốn gói ra đi trong mười phút. Biết ăn làm sao, nói làm sao với dì dượng Dursley lúc quay về bây giờ?

Nó lếch thếch đi theo giáo sư McGonagall trèo lên những bậc thềm, bước vào trong lâu đài, đợi mãi vẫn không nghe giáo sư nói với nó một tiếng nào. Bà giận dữ mở toang cánh cửa đi vào hành lang, Harry lại tất tả theo sau một cách khốn khổ. Có lẽ bà bắt nó tới gặp cụ Dumbledore. Harry nghĩ đến lão Hagrid, lão cũng bị đuổi học nhưng được giữ lại làm người giữ khóa. May ra thì nó xin làm phụ tá được cho lão Hagrid. Ruột nó quặn thắt khi tưởng tượng đến cảnh cả đời đeo cái bị của Hagrid đi loanh quanh sân trường, trong khi Ron và những đứa khác trở thành những phù thủy tài ba.

Giáo sư McGonagall dừng bước trước một phòng học. Bà mở cửa và thò đầu vào trong.

"Xin lỗi giáo sư Flitwick, làm ơn cho tôi mượn Wood một chút."

Wood? Là cái gì? Harry suy nghĩ, hoang mang. Hay đó là cây củi giáo sư McGonagall mượn để phạt nó?

Hóa ra, Wood là một con người, một học sinh năm thứ năm to con khỏe mạnh. Anh bước ra khỏi lớp với vẻ bối rối.

Giáo sư McGonagall bảo:

"Cả hai theo tôi."

Họ đi dọc hành lang, Wood tò mò nhìn Harry.

“Vào đây!”

Giáo sư McGonagall chỉ vào một phòng học trống. Trong phòng, chỉ có con yêu tinh Peeves đang viết tục tằn lên bảng. Giáo sư rầy:

“Peeves, đi ra ngoài.”

Peeves liệng viên phấn vô sọt rác, vừa bay sà ra khỏi phòng vừa làu bàu chửi rủa.

Giáo sư McGonagall đóng mạnh cánh cửa phòng rồi quay lại nhìn hai đứa học trò:

“Potter, đây là Oliver Wood. Wood, cô đã phát hiện ra một *Tầm thủ*.”

Vẻ mặt đang bối rối của Wood bỗng trở nên rạng rỡ.

“Thiệt hả cô?”

Giáo sư McGonagall cười giòn giã:

“Thiệt hoàn toàn. Thằng bé này là một Tầm thủ bẩm sinh. Cô chưa từng thấy ai được như nó. Đây là lần đầu tiên con cưỡi cán chổi đó hả Potter?”

Harry lặng lẽ gật đầu. Nó hoàn toàn không hiểu hai người kia đang nói gì, nhưng có vẻ là nó sẽ không bị đuổi học. Thế là hai chân thằng bé bắt đầu có cảm giác trở lại.

Giáo sư McGonagall nói với Wood:

“Nó lao xuống từ độ cao mười sáu thước, chụp được trái cầu, vậy mà không trầy xước chút xíu nào. Đến Charlie Weasley cũng không làm vậy được.”

Vẻ mặt Wood nở ra như thể từ đây giấc mơ của anh đã thành sự thực. Anh xúc động hỏi Harry:

“Có coi Quidditch lần nào chưa, Potter?”

Giáo sư McGonagall giải thích:

“Wood là Thủ quân của đội bóng Quidditch nhà Gryffindor.”

Wood đi vòng quanh Harry ngắm nghía và nói:

“Harry đúng là sinh ra để làm Tầm thủ. Nhẹ nhàng… nhanh nhẹn… Thưa cô, chúng ta phải sắm cho Harry một cây chổi xịn. Em đề nghị một cây Nimbus 2000 hay một cây Cleansweep 7, được không ạ?”

“Cô sẽ nói chuyện với giáo sư Dumbledore để xem chúng ta có thể phá lệ nhận học sinh năm thứ nhất không. Quỷ thần ơi, chúng ta cần có một đội banh mạnh hơn năm ngoái! Kỳ thua Slytherin trong trận đó, ta thiệt tình chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn lão Snape trong mấy tuần liền.”

Rồi giáo sư McGonagall nhướn mắt qua cặp kính để nhìn Harry, nghiêm nghị nói:

“Cô muốn con phải luyện tập chuyên cần, Potter, nếu không cô sẽ đổi ý phạt lại con nặng đấy!”

Rồi bà nhoẻn miệng cười, nói tiếp:

“Ba con mà còn sống chắc ổng tự hào lắm. Bản thân ba con cũng là một cầu thủ Quidditch xuất sắc mà.”

Giờ ăn tối. Harry vừa ăn vừa thuật lại cho Ron nghe những gì đã xảy ra khi đi theo giáo sư McGonagall vào trong tòa lâu

đài.

"Bồ nói giỡn hả? Ron đang cắn dở một miếng thịt bò và bánh cật, quên béng cả nhai thịt khi nghe Harry báo là đã được chọn làm Tầm thủ."

"*Tầm thủ*?… Nhưng đời nào học sinh năm thứ nhất… không đời nào… Bồ sẽ là cầu thủ trẻ nhất từ…"

"… một thế kỷ nay." Harry vừa thồn bánh vô miệng vừa tiếp lời Ron. "Anh Wood nói với mình như vậy."

Nó cảm thấy đói ngấu sau những chuyện ly kỳ xảy ra ban chiều. Ron thì quá ngạc nhiên và thán phục, đến nỗi nó cứ ngồi há hốc miệng mà nhìn Harry.

"Mình sẽ bắt đầu luyện tập vào tuần tới. Nhưng đừng nói cho ai biết nhe! Anh Wood muốn giữ bí mật."

Đúng lúc ấy, Fred và George bước vô phòng ăn. Vừa nhìn thấy Harry, họ vội vã bước tới.

"Giỏi lắm!"

George nói nhỏ vào tai Harry:

"Anh Wood nói cho tụi anh biết rồi. Tụi anh cũng ở trong đội banh mà - Tụi anh là *Tấn thủ*."

Fred nói:

"Anh nói cho em biết nhé, chắc chắn năm nay chúng ta sẽ giành được cúp Quidditch. Từ hồi anh Charlie ra trường, chúng ta mất luôn chức vô địch, nhưng năm nay đội nhà mình sáng láng cho coi. Em phải chơi cho giỏi nhe Harry. Lúc nãy anh Wood thiếu điều nhảy cẫng lên khi báo cho tụi này hay tin

em được tuyển vô đội.”

George nói:

“Thôi, tụi anh phải đi đây. Lee Jordan nói là nó vừa phát hiện được một con đường bí mật dẫn ra khỏi trường.”

Fred bảo:

“Tao dám cá đó là con đường phía sau bức tường Gregory Khả Ái mà hồi mới đi học tuần đầu tụi mình đã mò ra. Thôi, hẹn gặp lại sau nha!”

Fred và George vừa đi khuất thì xuất hiện cái đám khó ưa: Malfoy với cặp Crabbe và Goyle kè theo.

“Chén bữa cuối hả Potter? Chừng nào mày phải lên tàu quay về với tụi Muggle?”

Harry mát mẻ đáp lời:

“Trông mày có vẻ hùng dũng hơn nhiều rồi đấy! Xuống tới đất rồi mà, lại có mấy chú nhỏ vo ve bên cạnh.”

Dĩ nhiên là Crabbe và Goyle không nhỏ chút nào, mà cũng không ưng động từ vo ve cho lắm. Nhưng bởi vì ở dãy bàn cao đằng kia đang có các giáo sư ngồi ăn, nên ‘mấy chú nhỏ nhỏ vo ve’ không dám làm gì hơn là ngầu mặt lên và bẻ ngón tay răng rắc.

Malfoy thách:

“Rồi! Mày dám đấu tay đôi với tao không, bất cứ lúc nào. Tối nay cũng được. Đấu tay đôi kiểu phù thủy, chỉ dùng đũa phép, không xáp lá cà. Sao? Chắc chưa bao giờ được nghe tới đấu tay đôi kiểu phù thủy chứ gì?”

Ron chen vào:

“Harry biết chứ sao không! Tao là *đệ nhị nhân* của nó. Còn *đệ nhị nhân* của mày là ai?”

Malfoy nhìn Crabbe và Goyle ước lượng xem nên chọn đứa nào, rồi quyết định:

“Ê, Crabbe, nửa đêm được không mày?… Rồi! Gặp nhau ở phòng truyền thống, phòng đó không khi nào khóa.”

Khi Malfoy đi rồi, Ron và Harry nhìn nhau. Cuối cùng Harry hỏi:

“Đấu tay đôi kiểu phù thủy là sao? Còn *đệ nhị nhân* là cái gì vậy?”

“À, đệ nhị nhân là người sẽ thay thế bồ trong trường hợp bồ bị giết chết.”

Giọng của Ron thản nhiên, nó bắt đầu ăn tới món bánh tráng miệng. Bắt gặp cái nhìn hoang mang của Harry, Ron vội thêm:

“Nhưng giao đấu thực sự mới chết, tại lúc đó mới có phù phép thật của phù thủy thật. Còn bồ với thằng Malfoy bất quá bươu đầu sứt trán là cùng chứ gì. Cả bồ với nó, có đứa nào đủ phép để hại nhau đâu mà lo! Mình cá là nó thách vậy cho bồ từ chối, cho mất mặt bồ chơi.”

“Nhưng nếu tôi giơ đũa phép lên mà không ra được phép lạ nào hết thì sao?”

“Thì liệng đũa phép đi, giộng vô mũi nó.”

Chợt một tiếng nói:

“Xin lỗi.”

Cả hai cùng ngẩng đầu lên. Thì ra Hermione. Ron bực mình:

“Muốn yên thân ăn uống mà cũng không được sao ta?”

“Tôi đã nghe lén câu chuyện của mấy bạn với Malfoy…”

“Ai bắt bạn nghe!” Ron lầm bầm.

“… Mà mấy bạn biết rồi đấy, mấy bạn *không nên* đi lang thang trong trường vào ban đêm. Các bạn thử nghĩ đến chuyện nhà Gryffindor sẽ bị trừ điểm nếu các bạn bị bắt mà coi! Mà thể nào mấy bạn cũng bị bắt. Mấy bạn không nên chỉ biết đến mình như vậy chớ!”

“Chuyện này không mắc mớ gì tới bạn.”

Harry đáp và Ron ‘bồi’ thêm:

“Thôi nhé, chào.”

Luôn luôn là như vậy, không ngày nào là không có chuyện để lo. Harry nằm thao thức và suy nghĩ trong khi Dean và Seamus đã ngáy o o. (Còn Neville nằm trạm xá vẫn chưa về.) Suốt buổi tối Ron đã ra sức cố vấn cho Harry:

“Nếu nó nguyền rủa bồ, thì bồ cứ né là tốt nhất, bởi vì mình không nhớ chắc lắm phép đỡ lời nguyền.”

Đây là cơ hội tuyệt vời cho ông giám thị Filch hay con mèo của ông - Bà Norris - tóm được hai đứa. Harry cảm thấy hình như mình đang làm một việc liều lĩnh, dám vi phạm thêm một nội quy của trường ngày hôm nay. Nhưng cứ nghĩ tới cái mặt vênh váo của Malfoy ẩn hiện trong bóng tối là nó lại hăng tiết

lên - đây là cơ hội có một không hai để nó đánh tay đôi với thằng Malfoy cho biết mặt nhau. Một cơ hội như vậy Harry thấy khó mà bỏ qua được.

"Mười một giờ rưỡi rồi. Tụi mình đi là vừa."

Ron thì thầm gọi Harry. Hai đứa mặc quần áo vào, cầm cây đũa phép và bò qua căn phòng trên tháp cao, lần xuống từng bậc thang, đi vào phòng sinh hoạt của nhà Gryffindor. Ở đó, trong lò sưởi, vài hòn than còn le lói, khiến cho những chiếc ghế bành trông như những khối đen lù lù. Hai đứa sắp tới được cái cửa ẩn sau bức chân dung, thì bỗng một giọng nói vang lên từ chiếc ghế bành gần nhất:

"Tôi không ngờ bạn lại dám làm như vậy đó, Harry!"

Một ánh đèn dầu lập lòe. Đó là Hermione - cau mày giận dữ, trong bộ áo ngủ màu hồng.

Ron tức giận bảo:

"Bạn đó hả! Đi ngủ đi!"

Hermione nạt lại:

"Tôi tính nói cho anh của bạn biết rồi đó chớ! Anh Percy, ảnh là Huynh trưởng, thể nào ảnh cũng ngăn vụ này lại."

Harry không thể nào tin được là trên đời có một người nhiều chuyện như vậy. Nó bảo Ron:

"Đi thôi!"

Harry đẩy bức chân dung của Bà Béo qua một bên rồi chui qua cái lỗ, ra ngoài.

Hermione không dễ gì bỏ cuộc. Con bé cũng chui ra theo,

rít lên sau lưng Ron như một con ngỗng đang nổi khùng:

"Mấy bạn không biết nghĩ gì đến danh dự của Gryffindor hết. Mấy bạn chỉ biết đến mình thôi. Tôi không muốn tụi Slytherin lại giành được Cúp Nhà. Công tôi trả lời đúng mấy câu thần chú trong giờ giáo sư McGonagall, được điểm nào cho nhà Gryffindor là mấy bạn làm mất hết."

"Đi chỗ khác!"

"Cũng được. Nhưng tôi báo trước, rủi như ngày mai mấy bạn phải lên tàu về nhà thì ráng mà nhớ những gì tôi đã nói… Mấy bạn thật là…"

Nhưng cả bọn đã không ngờ được tình thế lại ra nông nỗi này: khi Hermione quay lại bức chân dung của Bà Béo để trở về phòng ngủ thì bức tranh đã trống trơn. Bà Béo đã đi chơi đêm và thế là Hermione bị nhốt bên ngoài tháp Gryffindor. Cô bé la the thé:

"Bây giờ tôi biết làm sao đây?"

Ron nói:

"Đó là việc của bạn. Tụi này phải đi đây, trễ giờ rồi."

Hai đứa đi tới cuối hành lang thì Hermione đuổi theo kịp. Cô bé nói:

"Tôi đi với các bạn."

"Không được."

"Chứ bạn muốn tôi đứng chờ ở đây cho thầy Filch đến bắt tôi à? Nếu thầy bắt được cả ba thì tôi sẽ khai thật là tôi đã cố ngăn mấy bạn, khi đó nhớ bênh tôi nhe!"

Ron la lên:

“Bạn khùng rồi đó…”

Harry cắt ngang:

“Cả hai im đi. Tôi nghe có tiếng gì kìa!”

Tiếng gì đó nghe như tiếng khịt mũi. Ron hồi hộp, lấm lét nhìn vô bóng tối:

“Phải Bà Norris không?”

Không phải Bà Norris, mà là Neville. Nó đang cuộn tròn trên sàn nhà, ngủ gà ngủ gật, chợt giật thót mình khi ba đứa kia bò tới gần.

“Ôi, may phước quá, các bạn ra tìm tôi hả? Tôi bị kẹt ngoài này cả giờ đồng hồ rồi. Tôi không sao nhớ được mật khẩu để vào phòng ngủ.”

“Nói nhỏ nhỏ thôi Neville. Mật khẩu là “Mõm heo”, nhưng bây giờ có mật khẩu cũng chẳng làm gì được, Bà Béo đã đi đâu mất rồi.”

“Tay bạn sao rồi?” Harry hỏi.

“Khỏe rồi.” Neville vừa nói vừa chỉ cho bọn nhỏ xem, “bà Pomfrey gắn xương liền lại trong có một phút.”

“Tốt… À, Neville này, tụi này có chuyện đi đây một chút. Lát nữa gặp lại sau nhé!”

“Đừng… Đừng bỏ tôi một mình ở đây.” Neville vừa kêu vừa lồm cồm bò dậy. “Tôi không muốn ở đây một mình đâu. Nam tước Đẫm Máu đi qua đi lại chỗ này hai lần rồi.”

Ron liếc nhìn đồng hồ rồi tức giận nhìn Hermione cùng

Neville:

“Nếu hai đứa bây làm cho tụi tao bị bắt, thì ta sẽ không tha đâu. Ta sẽ học Lời nguyền Bogies mà hồi đó giáo sư Quirrell có nói để nguyền rủa tụi bây.”

Hermione há miệng, có lẽ định đọc cho Ron nghe chính xác cách sử dụng Lời nguyền Bogies, nhưng Harry đã suỵt bảo cô bé im lặng, rồi dắt cả đám đi.

Chúng nép sát những bức tường được ánh trăng lọt qua song cửa chiếu sáng thành từng sọc, len lén đi dọc hành lang. Mỗi lần quẹo ở khúc quanh, Harry đều lo đụng đầu ông Filch hay Bà Norris; nhưng may cho cả bọn, chúng không gặp ai. Bọn trẻ vội vã leo cầu thang đến tầng thứ ba rồi nhón gót đi vào phòng truyền thống.

Malfoy và Crabbe chưa có mặt ở đó. Những tủ kiếng đựng cúp pha lê lấp lóa ánh trăng. Những chiếc cúp, khiên, giáo, áo giáp, dĩa, tượng vàng, tượng bạc long lanh trong bóng tối. Bọn trẻ đi men theo tường, mắt canh chừng cửa ở hai đầu phòng. Harry cầm sẵn cây đũa phép, phòng hờ trường hợp Malfoy nhảy xổ ra tấn công bất thình lình. Thời gian chậm chạp trôi.

Ron thì thầm:

“Nó tới trễ. Hay coi chừng nó chuồn rồi?”

Bỗng một tiếng động vang lên ở phòng kế bên khiến cả bọn giật thót người. Harry vội giơ cây đũa phép lên khi nghe thấy tiếng nói. Nhưng đó không phải là giọng của Malfoy:

“Đánh hơi chung quanh đi cưng, chắc tụi nó núp trong góc nào đó thôi!”

Đó là giọng của ông Filch nói với Bà Norris. Cực kỳ kinh hoàng, Harry vẫy tay như điên, ra hiệu cho ba đứa kia phóng chạy thật nhanh. Chúng chuồn êm về hướng cánh cửa không có giọng nói ông Filch. Tấm áo của Neville vừa kịp khuất góc thì ông Filch vào đến phòng Truyền thống.

"Chắc chắn tụi nó trốn đâu đây."

Harry thì thào với mấy đứa kia: "Lối này!". Cả bọn điếng hồn bò dọc một phòng triển lãm dài thoòng, chất đầy những bộ áo giáp. Giọng ông giám thị Filch vang lên càng lúc càng gần. Neville bỗng ré lên hoảng hốt rồi ù té chạy. Nó bị trượt, hai chân vội bám lấy eo Ron và thế là cả hai té nhào vào một bộ áo giáp. Tiếng kim loại va nhau loảng xoảng đủ đánh thức cả lâu đài dậy.

"CHẠY!" Harry gào lên, và cả bốn đứa nhắm mắt mà chạy tuôn ra khỏi phòng triển lãm, không dám ngoái cổ lại một lần xem ông Filch có đuổi theo hay không. Chúng cứ chạy thục mạng, ngoặt qua trụ cửa, lao xuống hành lang, Harry dẫn đầu, không cần biết mình đang ở đâu, hay đang chạy đi đâu. Chúng chui ra sau một tấm thảm treo tường và thấy mình đang đứng trước một lối đi bí mật. Lần theo lối đó mà đi dần tới phòng học Bùa mê, cách phòng Truyền thống khá xa, cả dặm.

Harry dựa lưng vào bức tường lạnh, quệt mồ hôi trán, thở hổn hển:

"Chắc thoát ổng rồi."

Neville gập đôi người lại, thở khò khè, phun phì phì. Hermione hổn hển, ôm lấy ngực:

“Tôi… đã… bảo…”

Ron nói:

“Mình phải quay về tháp Gryffindor ngay, càng nhanh càng tốt.”

Hermione nói với Harry:

“Malfoy nó lừa bạn! Bạn thấy chưa? Nó không hề đến chỗ hẹn. Chắc nó bắn tin cho thầy Filch nên thầy mới biết có người trong phòng Truyền thống.”

Harry nghĩ có lẽ Hermione nói đúng, nhưng nó không chịu thừa nhận chuyện đó với cô bé.

“Thôi, đi nào!” Nó nói.

Nhưng mọi việc không dễ dàng như vậy. Chúng vừa mới đi được vài bước thì cái nắm đấm cửa bỗng rung cành cạch, rồi một vật gì đó nhào vô phòng, chắn ngay trước mặt chúng.

Đó là Peeves. Nó liếc nhìn cả bọn, tỏ ra khoái trá cực kỳ, rồi bật cười the thé.

“Làm ơn im đi Peeves. Anh làm tụi này bị đuổi học mất!”

Peeves cười sằng sặc:

“Nửa đêm mà đi lang thang hử, bọn lính mới tò te? Chà… chà… chà, quậy quá, quậy dữ à nghe! Tụi bây bị bắt cho mà coi!”

“Xin anh, nếu anh đừng bán đứng tụi này thì tụi này sẽ không bị bắt.”

Peeves lên giọng thánh thiện, nhưng ánh mắt lại long lanh tinh quái:

“Phải báo cho thầy Filch biết chớ. Phải báo thôi. Đó là làm việc tốt cho tụi bây đó, có biết không?”

Ron nổi quạu:

“Tránh ra!”

Nó xô Peeves ra, và đây là một sai lầm khủng khiếp. Peeves rống lên:

“HỌC SINH TRỐN NGỦ! CÓ HỌC SINH TRỐN NGỦ TRONG HÀNH LANG BÙA MÊ!”

Chuồi qua cánh tay Peeves, cả bốn đứa chạy bán mạng, thẳng tới cuối hành lang thì đâm đầu vào một cánh cửa. Cửa khóa. Cả bọn đẩy cánh cửa một cách tuyệt vọng. Ron rên rỉ:

“Tiêu rồi. Tụi mình hết cách rồi. Thế là xong!”

Từ đây, bọn chúng có thể nghe tiếng bước chân thầy Filch đang chạy thật nhanh về hướng có tiếng la của Peeves.

“Tránh ra một bên coi!” Hermione gắt. Nó giật cây đũa phép trên tay Harry, gõ vào ổ khóa, thì thầm: ‘Alohomora’.”

Tức thì ổ khóa bung ra, cánh cửa mở toang. Cả bọn nhào vô, đóng sập lại, rồi áp tai vào nghe ngóng.

Bên kia cánh cửa, chúng nghe thầy Filch hỏi Peeves:

“Chúng đi đường nào hả Peeves? Nói cho ta biết mau lên.”

“Ông phải nói *‘Làm ơn, Peeves!’*.”

“Đừng lôi thôi nữa, Peeves! Nói ngay, chúng ở đâu?”

Giọng Peeves ngân nga nghe thật nóng máu:

“Không nói ‘Làm ơn’ thì khỏi trả lời!”

“Thôi được… *Làm ơn*.”

“Ha ha ha!!! Không thèm nói. Đã bảo là không trả lời nếu không nói ‘làm ơn’ mà. Ha ha haaaa!!!”

Cả bọn nghe tiếng Peeves bay vù qua, kế đó là tiếng thầy Filch điên tiết xỉ vả.

Bên này cánh cửa, Harry thì thầm:

“Ổng nghĩ là cánh cửa này khóa. Chắc tụi mình thoát rồi… Buông ra nào, Neville!”

Cho đến lúc ấy, Neville vẫn túm chặt tay áo của Harry. Nó lắp bắp:

“Cái gì kìa?”

Harry xoay người lại và thấy rõ ràng ‘cái gì’ lá cái gì. Trong tích tắc ấy, nó tin chắc là mình đang trong cơn ác mộng. So với tất cả những gì đã xảy ra, đây mới là điều kinh khủng nhất: Cả bọn hiện đang ở trong hành lang, chứ không phải một căn phòng như chúng tưởng. Và đây chính là cái hành lang cấm ở tầng thứ ba. Chính lúc này chúng biết được tại sao hành lang ấy lại cấm.

Trước mặt bốn đứa là một con chó quái vật, tấm thân lấp hết khoảng không từ sàn tới trần. Nó có ba đầu, ba cặp mắt điên dại long sòng sọc, ba cái mũi nhăm nhúm chun về ba hướng, ba cái mõm đầy răng nhọn hoắt, nước dãi nhễu lòng thòng từ những chiếc răng nanh vàng khè.

Nó đứng yên, sáu con mắt trừng trừng nhìn bọn trẻ, và Harry đoán ra lý do duy nhất mà chúng vẫn còn chưa chết, ấy là vì chính con quái vật cũng hoàn toàn bất ngờ trước sự xuất

hiện của bọn trẻ. Nhưng phút bất ngờ ấy qua nhanh, con quái vậy gầm gừ một tràng dài như sấm dậy, và ai cũng hiểu được những tiếng gầm gừ đó có ý nghĩa gì.

Harry vặn ngay nắm đấm cửa. Giữa ông Filch và cái chết, thì thà chọn ông Filch vậy.

Cả bọn nhào ra cửa và Harry đóng sập cửa lại sau lưng. Bốn đứa lại chạy tóe khói ngược lên hành lang. Thầy Filch hẳn là đang bận lùng kiếm chúng ở chỗ nào khác, bởi vì chẳng thấy bóng dáng thầy đâu nữa. Nhưng mà cũng chẳng đứa nào còn hồn vía để xem ông ở đâu. Lúc này, chúng chỉ muốn chạy thật xa, càng xa con quái vật càng tốt. Và chúng cứ chạy miết cho đến khi đối diện với chân dung Bà Béo trên tầng bảy. Bà Béo sửng sốt nhìn chúng: áo ngủ vắt vai, mồ hôi đầm đìa, mặt mày thất thần thất sắc, hơi thở hổn hà hổn hển.

"Các trò ở đâu ra thế này?"

"Bà đừng quan tâm. Mõm heo. Mõm heo." Harry hổn hển đọc mật khẩu.

Bức tranh Bà Béo xịch ra và bọn trẻ chen nhau chui vào, run rẩy, lăn kềnh ra mấy cái ghế bành.

Phải mất một lúc sau chúng mới mở miệng ra được. Riêng Neville thì quả thật, trông nó như á khẩu mất rồi.

Ron mở lời trước tiên:

"Không biết họ nghĩ sao mà để một con quái vật trong trường học. Con chó đó phì nộn quá, chắc phải cho đi tập thể dục."

Hermione đã lấy lại được hơi thở lẫn tánh khí khó chịu. Nó

gắt:

“Mấy bồ không có mắt hả? Có thấy con chó đứng trên cái gì không?”

“Thì nó đứng trên sàn!” Harry nói.“Lúc đó ai mà ngó chân nó làm gì, tôi còn mải lo cái đầu nó.”

“Không! Nó không đứng trên sàn. Nó đứng trên một cái miệng bẫy. Rõ ràng là nó đang canh giữ cái gì đó.”

Cô bé đứng lên, nguýt cả ba đứa con trai.

“Mấy bạn thỏa mãn rồi chưa? Suýt nữa thì chết toi cả lũ. May mà chưa bị đuổi học, chừng đó mới tệ! Giờ, xin phép mấy ngài, tôi đi ngủ đây.”

Ron trợn mắt nhìn theo cô bé, miệng nó há ra:

“Không dám!”

Rồi Ron quay lại nói với Harry:

“Nó làm như lúc nãy mình kéo nó theo không bằng!”

Tuy vậy, những lời của Hermione đã làm Harry trằn trọc không ngủ. Nó suy nghĩ mãi, con chó đang canh giữ cái gì đó… Bác Hagrid đã nói gì nhỉ: Gringotts là nơi an toàn nhất thế giới - ngoài Hogwarts - để cất những thứ mà mình muốn.

Và dường như Harry đã tìm ra nơi đang cất giấu cái gói giấy nhỏ bụi bặm lấy ra từ hầm bảy trăm mười ba.

10

LỄ HỘI MA HALOWEEN

Malfoy không thể nào tin được vào mắt mình khi sáng hôm sau vẫn thấy Harry và Ron nhởn nhơ trong sân trường Hogwarts, trông có vẻ bơ phờ một tí nhưng hoàn toàn phấn khởi. Thật lòng, buổi sáng, khi thức giấc, cả Harry và Ron đều cho là cuộc chạm trán với con quái vật ba đầu đêm qua là một cuộc phiêu lưu cực kỳ lý thú, đến nỗi hai đứa thiết tha lao ngay vào một cuộc phiêu lưu khác.

Harry cũng đã kể cho Ron nghe về cái gói hình như được mang từ Gringotts về Hogwarts. Cả hai đứa tốn bao nhiêu thì giờ chỉ để thắc mắc là tại sao cái gói ấy lại cần được bảo vệ cẩn mật đến thế.

Ron nghĩ:

"Hoặc là nó rất quí hoặc là nó rất nguy hiểm."

Harry suy luận:

"Có thể nó vừa quí vừa nguy hiểm."

Chúng chỉ biết mỗi một điều là cái gói bí mật ấy dài vỏn vẹn chỉ có nửa tấc, ngoài ra chịu, không có bằng chứng gì

thêm để mà phỏng đoán này kia.

Cả Neville lẫn Hermione đều không quan tâm lắm tới chuyện cái gì nằm trong bẫy, dưới chân con quái vật. Điều mà Neville quan tâm nhất bây giờ là tránh thật xa con quái vật đó, càng xa càng tốt. Hermione thì sau vụ đó không thèm nói chuyện với Ron và Harry nữa. Nhưng vì Hermione ưa làm ra vẻ hiểu biết nhiều, nên với Ron và Harry, không nói chuyện như thế lại càng hay. Bây giờ hai đứa chỉ mong có cách nào để trả đũa Malfoy. Và chúng hân hoan xiết bao khi cơ hội đó đến trong đợt phát thư khoảng một tuần sau.

Như mọi khi, đàn cú túa vào Đại Sảnh. Lần này, ai cũng đặc biệt chú ý tới một bưu kiện dài ngoẵng, phải cần tới sáu con cú to mới khiêng nổi. Cũng như mọi người, Harry rất háo hức muốn biết có gì bên trong cái gói đó, và nó vô cùng kinh ngạc khi những con cú thả cái bưu kiện ấy xuống ngay trước mặt nó. Bầy cú kia chưa kịp bay đi thì một con cú khác đã bay đến, thả xuống một phong thư, ngay trên bưu kiện.

Harry vội mở lá thư ra trước. Rất may là nó đã làm như vậy, bởi vì thư viết:

ĐỪNG MỞ BƯU KIỆN Ở BÀN ĂN

Trong đó có cây Nimbus 2000 mới toanh của con, nhưng cô không muốn mọi người biết là con có một cây chổi thần, kẻo tất cả đều vòi cho được một cây. Oliver Wood sẽ gặp con ở sân bóng Quidditch vào 7 giờ tối nay để bắt đầu đợt huấn luyện thứ nhất.

Giáo sư McGonagall.

Harry khó mà kiềm chế được niềm vui khi đưa lá thư cho Ron xem.

Ron rên nhẹ lên ghen tỵ:

“Cán Nimbus 2000! Mình còn chưa từng được sờ vô nữa là…”

Quá háo hức muốn được mở gói nhìn cây chổi thần trước khi vào lớp, hai đứa vội vã rời khỏi Sảnh Đường. Nhưng vừa đi được nửa hành lang chính, chúng đụng phải Crabbe và Goyle đứng chặn ngay lối lên cầu thang. Malfoy giựt cái gói trong tay Harry mà sờ nắn. Nó nói:

“Một cây chổi!”

Rồi quăng trả lại cho Harry, trên mặt không giấu nổi sự ghen tức lẫn khó chịu:

“Lần này thì mày tiêu rồi Potter ơi, học sinh năm thứ nhất không được phép có chổi riêng.”

Ron không nhịn được. Nó nói:

“Đây không phải là cây chổi cùn vớ vẩn nào nha, đây là cây Nimbus 2000! Ở nhà mày có cây gì nào Malfoy? Cùng lắm một cây Comet 260 chứ gì?”

Ron nhe răng cười với Harry:

“Comet trông cũng bóng bẩy đó, nhưng sao đọ được với Nimbus 2000 phải không?”

Malfoy quát tháo vào mặt Ron:

“Mày biết gì mà nói? Mặt mày không mua nổi nửa cái cán chổi quèn, chứ đừng có mà nói hiệu này hiệu kia. Mày với mấy thằng anh mày tao chắc là phải chắt bóp từng xu, từng xu một ấy!”

Ron chưa kịp đáp lại thì giáo sư Flitwick đã xuất hiện ngay

bên cạnh Malfoy. Ông nói rin rít qua kẽ răng:

"Cãi vã nhau chuyện gì đó?"

Malfoy nhanh nhẩu:

"Thưa giáo sư, có người gởi cho Harry cây chổi ạ!"

"À, à, phải rồi." Giáo sư Flitwick tươi cười với Harry. "Giáo sư McGonagall có nói với tôi về trường hợp đặc biệt này, Potter à. Thế chổi hiệu gì đấy?"

"Thưa thầy, Nimbus 2000."

Harry thực tình phải cố nín cười khi thấy Malfoy thộn mặt ra. Nó nói thêm:

"Và thực ra là nhờ Malfoy đây mà con có được cây chổi mới này."

Ron và Harry đi tiếp lên cầu thang, tha hồ cười ngã nghiêng ngã ngửa vì biết Malfoy đang điên lên vì đố kỵ. Lên hết các bậc thang cẩm thạch, Harry tươi cười:

"Đúng vậy. Nếu mà nó không cướp trái cầu Gợi Nhớ của Neville thì mình đâu có cơ hội được tuyển vào đội bóng?"

Bỗng một giọng nói mỉa mai phát ra từ phía sau:

"Vậy hóa ra đó là phần thưởng cho việc vi phạm nội qui sao?"

Thì ra là cô nàng Hermione đang bước đùng đùng lên cầu thang. Harry trêu:

"Tôi tưởng bạn không thèm nói chuyện với tụi tôi nữa mà?"

Ron bồi thêm:

“Cứ đừng nói nữa đi. Như vậy tốt cho cả hai bên nhiều lắm đó.”

Hermione bỏ đi với cái mũi hỉnh lên trời.

Ngày hôm đó Harry khó mà tập trung đầu óc vô bài học được. Lúc thì trí óc nó lảng vảng trong phòng ngủ, nơi cây chổi mới nằm dưới gầm giường; khi thì tâm hồn nó lang thang ngoài sân bóng, nơi nó sẽ học cách chơi Quidditch tối nay. Nó ăn thật nhanh bữa ăn tối mà không để ý mình ăn những gì. Rồi ba chân bốn cẳng cùng Ron chạy về phòng ngủ để ngắm nghía cây Nimbus 2000.

“Chà.” Ron suýt xoa khi cây chổi được mở ra, nằm sáng choang trên giường Harry. Ngay cả Harry, đứa chẳng hề phân biệt được các loại chổi, vẫn thấy cây Nimbus 2000 thật là tuyệt vời. Cán chổi bóng loáng, tay cầm bằng gỗ nâu đỏ, đuôi chổi gọn gàng, hàng chữ Nimbus 2000 bằng vàng nằm gần chót đuôi.

Gần bảy giờ, Harry rời tòa lâu đài đi ra sân bóng Quidditch.

Trước đây, nó chưa bao giờ đặt chân vô sân bóng. Các khán đài vây quanh nhô lên cho hàng trăm chỗ ngồi đủ cao để khán giả có thể theo dõi trận đấu diễn ra trên không. Ở hai đầu sân có ba cây cột vàng, đầu cột có những vòng tròn. Những cây cột đó khiến Harry nhớ đến những cái que thổi bong bóng keo mà trẻ con Muggle thường chơi. Chỉ có điều những cây cột này cao những mười sáu thước.

Trong khi chờ đợi Wood, Harry nôn nóng muốn bay quá

nên nó trèo lên cây chổi và đạp mạnh một cái xuống đất. Véo một cái, nó bay tuốt lên không. Thật là một cảm giác tuyệt vời. Nó lượn vòng quanh mấy cây cột gôn, tăng tốc, rồi bay sà xuống sân. Chỉ cần đụng nhẹ một cái là cây chổi có thể quẹo bất cứ hướng nào mà Harry muốn.

"Ê, Potter. Xuống đây!"

Oliver Wood đã đến. Anh mang theo một cái thùng gỗ khá lớn. Harry đáp xuống bên cạnh Wood. Mắt Wood hấp háy:

"Giỏi lắm. Giáo sư McGonagall nói quả không sai. Em đúng là cầu thủ Quidditch bẩm sinh. Tối nay anh chỉ cần hướng dẫn em luật chơi, rồi em bắt đầu luyện tập với cả đội luôn, mỗi tuần ba buổi."

Wood mở cái hộp ra, bên trong là bốn trái banh khác cỡ nhau. Anh giải thích:

"Thế này nhé, luật chơi Quidditch rất dễ hiểu mặc dù chơi thì không dễ. Mỗi bên có bảy cầu thủ, trong số đó có ba người được gọi là *Truy thủ*."

"Truy thủ."

Harry lặp lại trong lúc Wood lấy ra một trái banh đỏ to bằng trái banh da của môn bóng đá. Anh nói:

"Trái banh này gọi là Quaffle. Các truy thủ sẽ ném banh này cho nhau, làm sao cho nó chui qua những cái vòng để lấy điểm. Mỗi lần banh Quaffle lọt qua vòng là được mười điểm. Hiểu kịp không?"

Harry lặp lại:

“Truy thủ ném Quaffle cho nhau và đưa nó vô vòng để lấy điểm. Vậy thì cũng đại khái như chơi bóng rổ trên cán chổi nhưng có tới sáu cái lưới, đúng không?”

Wood tò mò hỏi lại:

“Bóng rổ là cái gì?”

Harry nói ngay:

“Ồ, quên nó đi!”

“Bây giờ, mỗi bên có một cầu thủ gọi là *Thủ quân*. Anh là Thủ quân của đội Gryffindor. Anh phải bay vòng vòng quanh những cái vòng của đội mình để ngăn không cho đối phương ghi điểm.”

Harry quyết tâm ghi nhớ tất cả:

“Ba Truy thủ, một Thủ quân. Chơi với Quaffle. Hiểu rồi. Còn mấy cái này để làm gì?”

Harry chỉ mấy trái banh còn lại. Wood nói:

“Anh sẽ hướng dẫn cho em. Cầm cái này.”

Wood đưa cho Harry một cái dùi cui, hơi giống cây gậy đánh bóng chày.

“Giờ anh chỉ cho em cách chơi Buldger. Hai trái banh này là Bludger.”

Đó là hai trái banh đặc biệt màu đen và hơi nhỏ hơn Quaffle một chút. Harry để ý thấy chúng cứ nhấp nha nhấp nhổm muốn thoát ra khỏi hộp. Wood bảo Harry:

“Đứng lùi lại!”

Anh cúi xuống và thả một trái Bludger ra. Lập tức trái banh đen bay lên cao và nhắm thẳng vào mặt Harry mà lao tới. Harry phải dùng dùi cui gạt nó ra để khỏi bị bể mũi, và vừa chạy zigzac vừa né banh. Trái banh cứ xoay trên đầu họ rồi lao thẳng vào mặt Wood. Anh hụp xuống né banh rồi tìm cách chụp nó lại. Vừa vất cả vật lộn với trái banh để nhét nó trở vô hộp, anh vừa nói:

"Nhìn vậy hiểu chưa? Mấy trái Bludger sẽ phóng chung quanh các cầu thủ, tìm cách hất văng họ ra khỏi cán chổi. Vì vậy mỗi đội cần có hai *Tấn thủ*. Anh em sinh đôi nhà Weasley là tấn thủ của đội Gryffindor nhà mình. Công việc của họ là bảo vệ cầu thủ đội nhà khỏi bị Bludger tấn công, rồi làm sao cho chúng quay sang tấn công các cầu thủ đội đối phương. Em hiểu kịp không?"

"Ba Truy thủ tìm cách ghi điểm bằng banh Quaffle, Thủ quân bảo vệ gôn, Tấn thủ đuổi theo bọn banh Bludger ra khỏi đội mình."

"Giỏi lắm."

Harry ra vẻ am tường, hỏi:

"Ừm… Hồi nào giờ, có ai bị chết vì banh Bludger chưa?"

"Ở Hogwarts thì chưa. Cũng có vài người bể hàm trật tay, nhưng chưa có ca nào nặng hơn. Rồi! Bây giờ tới cầu thủ cuối cùng trong một đội Quidditch. *Tầm thủ*. Đó chính là em. Em sẽ không cần phải để ý đến Quaffle hay Buldger."

"… trừ khi chúng tông bể đầu em hả?"

"Đừng lo. Anh em nhà Weasley dư sức bảo vệ cả đội. Anh

muốn nói là hai người đó là một cặp Bludger bằng xương bằng thịt.”

Wood lấy trong hộp ra trái banh thứ tư, cũng là trái banh cuối cùng. So với Quaffle và Bludger thì nó bé tí, bé bằng cái hạt dẻ lớn thôi. Nó màu vàng chóe và có những cái cánh bạc nhỏ xíu. Wood nói:

“Đây là banh Snitch vàng, và nó là trái banh quan trọng nhất. Nó rất khó bắt vì bay quá nhanh lại khó nhìn thấy. Nhiệm vụ của Tầm thủ là bắt trái banh này. Em phải len lỏi giữa các Truy thủ, Tấn thủ, Thủ quân, giữa những trái Quaffle, Buldger… để bắt nó trước khi Tầm thủ của đối phương giành lấy, bởi vì bất cứ Tầm thủ nào bắt được nó là đội mình được hưởng thêm một trăm năm mươi điểm. Và như thế là gần thắng. Cũng chính vì thế mà bọn Tầm thủ hung hăng vô cùng. Một trận đấu Quidditch chỉ kết thúc khi có một đội tóm được trái banh Snitch. Vì vậy trận đấu có thể kéo dài vô tận. Hình như trận kỷ lục là ba tháng ròng rã. Người ta phải có người thay thế để cầu thủ chợp mắt một chút… Rồi! Em có thắc mắc gì không?”

Harry lắc đầu. Nó hiểu nó phải chơi cho ra trò, chơi sao cho ra chơi mới là vấn đề. Wood lại nói, trong khi cất cẩn thận Snitch vào hộp.

“Mình không nên tập bằng banh Snitch vào lúc này. Trời tối quá, mất banh như chơi. Mình tập với mấy cái này đỡ vậy.”

Anh lấy trong túi ra mấy trái banh thường vẫn để chơi gôn, và chỉ vài phút sau, hai anh em đã bay lơ lửng trên không, Wood cố gắng quăng banh đi khắp mọi hướng thật mạnh, thật

xa cho Harry chụp.

Harry không để hụt trái nào. Wood rất hài lòng. Nửa giờ sau, sương đêm xuống lạnh, cả hai không thể tập thêm được nữa. Trên đường về lâu đài, Wood hớn hở nói:

“Cúp Quidditch năm nay nhất định sẽ về tay nhà Gryffindor tụi mình. Em mà có giỏi hơn Charlie thì anh cũng không ngạc nhiên. Anh ấy mà không theo đuổi mấy con rồng thì đã vào đội tuyển Anh quốc rồi.”

Có thể vì bây giờ bận quá, ba buổi tập Quidditch mỗi tuần, rồi hàng đống bài tập, khiến cho Harry lu bu đến nỗi không ngờ mình đã theo học ở Hogwarts được hai tháng rồi. Lâu đài giờ đây đã trở nên thân quen như nhà nó, quen hơn cả ngôi nhà ở đường Privet Drive. Những bài học cũng ngày càng thú vị hơn, sau khi nó đã nắm vững phần cơ bản.

Vào buổi sáng ngày lễ Hội Ma, mọi người thức dậy trong mùi bánh bí nướng thơm ngào ngạt khắp Sảnh Đường. Đời càng đẹp hơn khi giáo sư Flitwick thông báo trong lớp học Bùa mê là thầy sắp dạy đến mục điều khiển đồ vật bay, điều mà lũ học trò ao ước bấy lâu nay. Chẳng là có lần chúng đã trông thấy thầy Flitwick làm cho con cóc của Neville bay vòng vòng khắp căn phòng.

Giáo sư Flitwick chia lớp thành từng đôi để thực tập. Harry bắt cặp với Seamus (cũng may, bởi vì Neville nãy giờ cứ tha thiết nhìn nó). Ron, xui xẻo sao, bị chia cặp với Hermione. Cũng khó mà nói được là trong sự hợp tác bất đắc dĩ này thì giữa Ron và Hermione ai là người tức giận hơn. Cô bé đã không thèm nói chuyện với cả Ron và Harry kể từ ngày Harry

có cây chổi.

Giọng giáo sư Flitwick rin rít, và ông vẫn phải kiễng chân trên đống sách, như mọi khi:

"Đừng quên rằng các trò đang thực tập cử động cổ tay cho nhẹ nhàng. Điệu và nhẹ. Nhớ, điệu và nhẹ. Nhớ rằng đọc đúng lời từng câu thần chú là cực kỳ quan trọng. Các trò đừng quên cái gương lão phù thủy Baruffio, chỉ vì phát âm nhầm "f" thành "s" mà rốt cuộc bị cả một con trâu đè lên ngực, ngã lăn đùng ra sàn."

Quả là khó. Harry và Seamus đã lắc mãi cổ tay, thật điệu và thật nhẹ, nhưng mấy cái lông chim chúng muốn làm cho bay lên cứ nằm ỳ trên sàn. Seamus mất hết cả kiên nhẫn, rút cây đũa phép ra, chọc vào làm nhúm lông chim cháy đùng đùng; đến nỗi Harry phải vội lấy nón mà dập lửa.

Ở bàn bên cạnh, Ron cũng không may mắn gì hơn. Nó vung vẩy cánh tay như cánh quạt gió, đọc to '*Wingardium Leviosa*'. Harry nghe Hermione càu nhàu:

"Bạn đọc sai rồi. Phải đọc là Wing-gar-dium Levi-o-sa, kéo dài chữ 'gar' một cách duyên dáng."

Ron quạu:

"Bạn giỏi thì sao không làm đi?"

Hermione nổi nóng, xắn tay áo lên, phẩy nhẹ cây đũa phép của mình, đọc:

"*Win… gar… dium… Levi… o… sa…*"

Mấy cái lông chim trên bàn bỗng bay lên, chập chờn lơ

lửng trên đầu chúng cả thước.

Giáo sư Flitwick vỗ tay:

"Giỏi lắm. Làm đạt lắm! Mọi người xem này, trò Hermione đã thành công!"

Cuối buổi học đó Ron mang tâm trạng ủ ê chưa từng có.

Khi hai đứa đi ra khỏi lớp học, Ron nói với Harry:

"Thiệt tình không ai chịu đựng con nhỏ đó. Nó đúng là một cơn ác mộng."

Bỗng một người nào đó vội vã vượt qua mặt hai đứa, xô mạnh vào cả Harry. Thì ra là Hermione. Harry liếc nhanh, nó ngạc nhiên thấy Hermione ràn rụa nước mắt.

"Chắc tại Hermione nghe bạn nói xấu nó."

"Rồi sao?"

Ron hơi áy náy một chút, nhưng vẫn nói:

"Lẽ ra nó phải nhận thấy vì sao nó không có bạn bè chứ!"

Tiết học sau đó không thấy Hermione trở vô lớp. Buổi trưa nó cũng không thấy bóng dáng cô bé đâu. Trên đường đi xuống Đại Sảnh Đường để dự buổi tiệc lễ Hội Ma, Ron và Harry nghe lóm Parvati nói với cô bạn Lavender rằng Hermione đang khóc trong phòng vệ sinh nữ, và muốn mọi người hãy để mình yên.

Ron càng cảm thấy khổ tâm về vụ này, nhưng chỉ được một chút; khi cả bọn bước vào Đại Sảnh Đường trang hoàng rực rỡ, thì hình ảnh Hermione tự động mờ nhạt đi trong đầu hai thằng con trai.

Hàng ngàn con dơi đeo lủng lẳng trên trần và tường, trong khi hàng ngàn con khác sà xuống các dãy bàn như những đám mây đen nghịt, làm cho những ngọn nến thắp trong ruột những trái bí ngô chập chờn và tắt ngấm. Đồ ăn đột ngột hiện ra trên những chiếc dĩa vàng, y như trong bữa tiệc khai giảng hồi đầu năm học vậy.

Harry vừa mới ăn tới món khoai tây nướng thì giáo sư Quirrell chạy hớt hải vào Sảnh Đường, chiếc khăn vành đội đầu xổ bung ra và nét hãi hùng hiện rõ trên mặt.

Mọi người tròn mắt nhìn theo ông chạy đến bên ghế của cụ Dumbledore, tựa bệt vào đó mà nói lắp bắp:

"Quỷ… Quỷ khổng lồ… sổ hầm ngục… thiết tưởng ngài nên biết…"

Nói chưa dứt câu, ông đã ngã xuống sàn chết giấc.

Tiếng ồn ào xôn xao dậy lên. Cụ Dumbledore phải dùng cây đũa thần của mình vẩy ra một tràng pháo bông đỏ tía mới giữ được trật tự. Cụ ra lệnh:

"Các Huynh trưởng, dẫn học sinh của nhà mình về phòng ngủ ngay lập tức."

Percy thi hành lệnh ngay:

"Học sinh năm thứ nhất, nắm tay nhau, đi theo anh. Các em cứ theo đúng hướng dẫn của anh thì không sợ gì con quỷ khổng lồ. Đứng sát sau lưng anh nhé… Xin tránh đường cho học sinh năm thứ nhất… Xin lỗi, tôi là Huynh trưởng đây."

"Làm sai con quỷ khổng lồ lại sổ hầm ngục được?" Harry thắc mắc khi cả bọn leo lên cầu thang.

Ron đáp:

“Đừng có hỏi mình. Đúng ra mấy con quỷ đó ngu ngốc lắm. Có lẽ yêu tinh Peeves thả nó ra để nhát người ta trong đêm Hội Ma.”

Bọn trẻ đi qua những đám người đang vội vã ngược xuôi đủ mọi hướng. Khi đang chen qua một đám toàn học sinh bấn loạn nhà Hufflepuff, Harry chợt níu tay Ron:

“Mình sực nhớ ra… Còn Hermione.”

“Con bé ấy làm sao?”

“Nó không biết con quỷ khổng lồ đã sổ hầm ngục.”

Ron cắn môi suy tính.

“Phải đi kiếm nó thôi. Nhưng tốt nhất là đừng để cho anh Percy biết.”

Hai đứa bèn tuột lại cuối hàng, lẩn vào đám nhà Hufflepuff, chạy ra một hành lang vắng, hấp tấp lao xuống nhà vệ sinh nữ. Vừa kịp vòng qua một góc tường thì chúng nghe tiếng bước chân vội vã đằng sau lưng. Ron kéo Harry vào chỗ nấp sau mấy cột đá lớn, nói nhỏ:

“Anh Percy.”

Nhưng ngoái đầu nhìn lại, chúng không thấy Percy, mà thay vào đó là ông thầy Snape. Ông băng ngang qua hành lang rồi biến mất. Harry thì thầm:

“Ổng đang làm gì vậy? Tại sao ổng không xuống hầm với những giáo sư khác?”

“Chắc là ổng đi tìm tụi mình.”

Cả hai đứa chờ tiếng bước chân giáo sư Snape xa rồi mới len lén bò dọc theo hành lang. Harry nói:

"Ổng đi lên tầng lầu ba."

Nhưng Ron đã giơ tay ra dấu:

"Bồ ngửi thấy mùi gì không?"

Harry hít hơi và một mùi hôi thối xộc thẳng vô mũi. Một cái mùi hỗn hợp của vớ cũ và nhà vệ sinh công cộng lâu ngày không chùi rửa.

Và rồi chúng nghe - chậm rãi nhưng nặng nề - tiếng dẫm thình thịch của những bước chân khổng lồ. Ron chỉ về phía cuối hành lang bên trái. Một cái gì to lớn khủng khiếp đang di chuyển về phía chúng. Hai đứa nép vào bóng tối theo dõi cái vật đó hiện dần ra dưới ánh trăng.

Thật là một cảnh tượng hãi hùng: cao gần bốn thước, da xám ngoét và dầy cui, thân hình thô kệch xù xì như một tảng đá nhám với cái đầu hói nhỏ xíu nhô lên như trái dừa khô. Chân con quỷ khổng lồ này ngắn ngủn và mập ù như những gốc cây với bàn chân dẹt ra lởm chởm gai. Cái mùi phát ra từ con quỷ tởm lợm không tả được. Cánh tay dài quá cỡ của nó cầm một khúc cây, kéo lê trên sàn.

Con quỷ khổng lồ dừng chân bên ngưỡng cửa và nhòm vào. Nó nhúc nhích vành tai, bắt cái đầu nhỏ xíu suy nghĩ một lát, rồi quyết định chậm rãi bước vô.

Harry thì thầm với Ron:

"Chìa khóa còn gắn trong cửa. Mình khóa cửa nhốt nó lại?"

“Phải đó.”

Hai đứa đi lần về phía cửa, miệng khô đắng, cầu khấn sao cho con quỷ đừng quay ra. Bằng một bước nhảy phóng tới cửa, Harry đóng sầm cánh cửa lại, khóa đánh cạch, rút chìa ra.

“Xong.”

Mừng rỡ với chiến thắng này, hai đứa nhảy cẫng lên và toan chạy ra hành lang. Nhưng vừa đến khúc quanh, bỗng một tiếng kêu thét làm trái tim chúng rụng rời. Tiếng kêu đó phát ra từ căn phòng mà chúng vừa khóa lại.

“Chết rồi!”

Mặt Ron tái mét như mặt Nam tước Đẫm Máu. Harry há hốc miệng:

“Đó là phòng vệ sinh nữ!”

Cả hai đứa cùng thốt lên: *“Hermione!*”

Chẳng đứa nào muốn cả, nhưng không còn lựa chọn nào khác. Chúng phải quay trở lại ngay cánh cửa, cuống cuồng mở khóa, run rẩy trong cơn hoảng sợ dựng tóc gáy. Harry giật tung cửa và cả hai chạy vào.

Hermione đang co rúm ở một góc tường, vẻ mặt như sắp chết giấc tới nơi. Con quỷ khổng lồ đang bước tới trước mặt cô bé, tay chân nó đập đổ những bồn cầu chung quanh. Harry tuyệt vọng nói với Ron.

“Làm cho nó rối lên đi!”

Rồi nó vớ lấy những ống nước vụn, lấy hết sức bình sinh chọi mạnh vô tường. Con quỷ dừng lại, cách Hermione một

thước. Nó ngúc ngoắc đầu nhìn quanh, chớp mắt một cách ngu ngốc, tìm hiểu xem tiếng động đó từ đâu phát ra. Đôi mắt ti hí của nó nhìn thấy Harry. Nó ngập ngừng, rồi đổi hướng, đi về phía Harry, tay vung cây gậy khổng lồ.

"Ê, óc bã đậu!"

Ron gào lên từ bên kia góc phòng, vung mạnh tay liệng một ống sắng vào con quỷ. Ống sắt trúng vai con quỷ, nhưng nó có vẻ không thèm để ý. Tuy nhiên, nghe tiếng gào, nó dừng bước, xoay cái đầu cực kỳ xấu xì về phía Ron. Thế là Harry có đủ thì giờ chạy vòng qua con quỷ.

"Chạy đi! Chạy mau lên!"

Harry hét gọi Hermione, cố gắng kéo con bé ra phía cửa.

Nhưng cô bé không nhúc nhích được nữa. Nó dán sát người vô tường, miệng há hốc kinh hoàng.

Tiếng hét của Harry dường như làm con quỷ kích động. Nó rống lên đáp lời Harry và hướng về Ron, đứa đứng gần nó nhất, và không có lối thoát.

Lúc ấy, Harry làm một điều vừa dũng cảm vừa ngu ngốc: nó phóng lên lưng con quỷ, dùng cánh tay nhỏ xíu mà xiết cổ con quỷ khổng lồ. Con quỷ có thể không cảm thấy có Harry bé tí đang đeo trên cổ, nhưng dù có là một con quỷ khổng lồ thì cũng phải biết đau nếu bị ai đó chọc một cây gậy vô mũi. Mà tay Harry lúc đó lại đang lăm lăm cây đũa phép. Nó bèn thọc luôn cây đũa vô mũi con quỷ.

Rú lên đau đớn, con quỷ quằn quại và vung khúc cây trong tay lên. Harry bám chặt cổ con quỷ, liều cái mạng con để níu

lấy sự sống: bất cứ giây nào, con quỷ cũng có thể túm được nó và đập nó chết tươi bằng khúc gỗ chày kia.

Hermione đã sụm xuống sàn vì kinh hãi. Ron rút cây đũa phép của nó ra - đang cũng không biết để làm gì thì nó nghe chính nó đang đọc câu thần chú chợt nảy ra trong đầu: *"Wingardium Leviosa.*"

Khúc gỗ chày bỗng nhiên vụt khỏi tay con quỷ, bay lên cao, tuốt trên không trung, rồi quay lại, nện cật lực xuống đầu chủ nhân của chính nó. Nện mạnh đến nỗi cả căn phòng rúng động. Con quỷ xây xẩm mặt mày, từ từ đổ xuống sàn một cái rầm, nằm úp xuống, im re.

Harry lồm cồm đứng dậy. Nó run lẩy bẩy và gần như đứt hơi. Ron còn đứng chết lặng với cây đũa phép trên tay, tròn mắt nhìn kết quả cái việc nó vừa làm.

Cuối cùng, chính Hermione là người lên tiếng trước.

"Nó… chết chưa?"

Harry đáp:

"Chắc là chưa. Nó mới bị đánh xỉu thôi."

Harry cúi xuống, rút cây đũa phép ra khỏi mũi con quỷ. Cây đũa dính chất gì lầy nhầy như keo.

"Ghê…, nước mũi của quỷ."

Nó chùi chiếc đũa phép vô ống quần con quỷ.

Bỗng có tiếng cửa đóng mở rầm rầm và tiếng chân người dồn dập. Ba đứa trẻ nhìn ra. Trong lúc đánh nhau, chúng đã không để ý đến tiếng ồn do chúng gây ra, nhưng hẳn nhiên

người trên lầu đã nghe thấy tiếng con quỷ rống và tiếng va đổ. Chỉ trong tích tắc, giáo sư McGonagall chạy ào vô phòng, theo sát bà là giáo sư Snape và giáo sư Quirrell. Vừa nhìn thấy con quỷ là ông Quirrell phát ra một tiếng kêu yếu ớt và ngồi gục xuống cạnh một cái bồn cầu, ôm lấy ngực.

Thầy Snape cúi xuống xem xét con quỷ. Giáo sư McGonagall nhìn Ron và Harry. Chưa bao giờ Harry nhìn thấy một cơn giận dữ như vậy trong mắt bà. Môi bà trắng bệch. Niềm hy vọng kiếm năm mươi điểm cho nhà Gryffindor của Harry tiêu tan trong nháy mắt.

"Các con nghĩ ra cái trò gì vậy hả?"

Giọng bà lạnh băng. Harry nhìn Ron, nó vẫn đứng như trời trồng với cây đũa phép trong tay.

"May mà các con chưa bị nó giết chết. Tại sao không chịu ở trong phòng ngủ?"

Thầy Snape nhìn Harry bằng ánh mắt dữ tợn, Harry nhìn xuống sàn nhà. Nó chỉ mong cho Ron hạ cây đũa phép xuống.

Lúc đó, một giọng nói nhỏ nhẹ thốt ra từ trong bóng tối.

"Thưa cô McGonagall, làm ơn đừng phạt họ. Họ chỉ đi tìm con mà thôi."

"Phải Hermione không?"

Hermione đã đứng dậy được.

"Dạ, con đi tìm con quỷ khổng lồ… bởi vì… con tưởng mình con có thể đương đầu được với nó… con… cô cũng biết mà… con đã đọc hết các sách về quỷ…"

Ron làm rơi cả cây đũa phép. Hermione mà dám nói dối trắng trợn với chính giáo viên chủ nhiệm sao?

"Nếu mấy bạn ấy không tìm thấy con thì con đã chết rồi. Harry thọc cây đũa phép vô mũi con quỷ, còn Ron thì nện con quỷ bằng chính khúc cây của quỷ. Mấy bạn ấy không kịp chạy đi kêu cứu ai cả. Lúc mấy bạn ấy chạy tới là lúc con quỷ sắp giết con."

Harry và Ron cố làm ra vẻ đã biết chuyện này rồi, chẳng có gì mới cả.

"Thôi được, trong trường hợp này…," Giáo sư McGonagall chăm chú nhìn ba đứa trẻ, "Hermione, con bé ngu ngốc, sao con có thể nghĩ là một mình con đối đầu nổi với một con quỷ to như trái núi, hả?"

Hermione cúi gằm. Harry không thốt được lời nào cả. Hermione là học sinh ngoan nhất trường, vậy mà bây giờ cô bé cố tình làm như đã vi phạm nội quy để cứu bồ cho hai đứa con trai. Chuyện này cũng quái dị ngang ngửa với chuyện giáo sư Snape vô lớp mà phát kẹo cho học trò vậy.

Giáo sư McGonagall quyết định:

"Hermione, vì con mà nhà Gryffindor mất năm điểm. Ta rất thất vọng về con. Nếu con không bị thương tích gì thì hãy nhanh chóng trở về tháp Gryffindor. Học trò đang tiếp tục ăn tiệc trong từng ký túc xá."

Hermione bước ra. Giáo sư McGonagall quay lại Harry và Ron:

"Thôi được, cũng còn may cho hai con đó, ít có học sinh

năm thứ nhất nào có thể đọ sức với một con quỷ khổng lồ như vầy. Mỗi đứa được năm điểm cho nhà Gryffindor. Ta sẽ báo chuyện này cho giáo sư Dumbledore. Các con đi về được rồi đó."

Hai đứa vội vã ra khỏi phòng, không nói tiếng nào cho đến khi trèo lên hết hai tầng lầu. Thật là nhẹ cả người khi xa được cái mùi của con quỷ, cái mùi mới kỳ dị làm sao!

Ron làu bàu:

"Đáng ra tụi mình phải được những hơn mười điểm!…"

"Có năm điểm thôi. Hermione làm mất năm điểm rồi còn gì?", Harry chỉnh lại.

"Cũng phải thừa nhận là trong vụ giúp mình thoát ra khỏi rắc rối thì nó cũng tốt thiệt. Nhưng mà, chính tụi mình đã cứu nó đấy thôi!"

"Nếu mình đừng nhốt con quỷ chung với nó trong phòng vệ sinh thì nó đâu cần tới mình cứu mạng." Harry nhắc Ron.

Hai đứa đã đến trước bức chân dung Bà Béo. Chúng đồng thanh nói:

"Mõm heo", rồi bước vào phòng sinh hoạt chung.

Căn phòng đông đúc và ồn ào. Mọi người đang ăn uống những thứ được đưa lên từ Đại Sảnh Đường. Chỉ có Hermione vẫn đứng một mình cạnh cửa, đợi Ron và Harry về. Một chút bối rối. Rồi, tất cả cùng nói mà không ai nhìn mặt ai:

"Cám ơn!"

Sau đó cả ba vội vã bưng dĩa đi lấy đồ ăn.

Kể từ đó, Hermione trở thành bạn của Ron và Harry. Có những chuyện mà một khi đã cùng trải qua rồi, người ta không thể không mến nhau. Và đánh gục một con quỷ khổng lồ cao bốn thước là một trong những chuyện loại đó.

11

QUIDDITCH

Tháng mười một đã tới. Trời trở nên lạnh căm. Những ngọn núi quanh trường đổi màu xám xịt và mặt hồ se lại như tấm gương thép lạnh băng. Sáng sáng, sương giá phủ khắp sân trường. Từ cửa sổ trên lầu có thể nhìn thấy lão Hagrid quấn mình trong chiếc áo da lông chuột chũi, đeo bao tay da thỏ và mang đôi giày khổng lồ bằng da hải ly. Lão đi rũ băng bám trên mấy cây chổi thần ngoài sân bóng Quidditch, xong việc, lão bó chúng lại.

Mùa bóng Quidditch đã bắt đầu. Thứ bảy này Harry sẽ đấu trận đầu tiên, trận Gryffindor gặp Slytherin. Nếu nhà Gryffindor mà thắng trận này thì sẽ được đôn lên hạng hai trong vòng tranh cúp vô địch.

Không một ai được coi Harry luyện tập, bởi vì anh Wood đã quyết định rằng phải giữ bí mật về Harry, như một vũ khí tuyệt mật của đội nhà Gryffindor. Thế nhưng chẳng biết bằng cách nào mà tin tức cũng xì ra được, rằng thì là Tầm thủ của đội Gryffindor chính là… Harry! Dư luận chia làm hai phe, (mà Harry thì không biết nghe theo phe nào sẽ bi đát hơn): phe thì tin chắc Harry sẽ chơi sáng chói, phe thì bảo là họ sẽ phải

xách chiếu chạy vòng vòng dưới sân để… hứng Harry.

Cũng may là bây giờ Hermione đã trở thành bạn của Harry và Ron. Nếu không có cô bé thì Harry không biết xoay sở ra sao với cả đống bài tập, vì hở ra phút nào là anh Wood lại réo nó đi tập luyện. Hermione còn cho Harry mượn cuốn *Quidditch qua các thời đại*, một cuốn sách hóa ra đọc cũng rất hấp dẫn.

Nhờ sách mà Harry biết rằng có bảy trăm cách ăn gian trong Quidditch và cả bảy trăm cách đó đều đã từng xảy ra trong kỳ tranh Cúp Thế giới năm 1473; rằng trong Quidditch Tầm thủ thường là cầu thủ nhỏ con nhất và lanh lợi nhất, cũng như thường gặp những tai nạn hiểm nghèo nhất; rằng tuy không ai bị chết khi chơi Quidditch nhưng từng có vài trọng tài biến mất tăm sau trận đấu để rồi vài tháng sau mới thấy tái xuất hiện ở sa mạc Sahara.

Hermione đã phần nào bớt căng thẳng về chuyện vi phạm nội quy kể từ khi được Harry và Ron cứu mạng khỏi tay con quỷ khổng lồ. Cô bé nay dễ thương hơn nhiều. Hôm trước ngày Harry đấu trận Quidditch đầu tiên, cả ba đứa chạy ra ngoài sân trường vào giờ ra chơi. Trời lạnh nên Hermione phù phép ra một ngọn lửa xanh sáng rực có thể để trong hũ đựng mứt mà mang theo người. Ba đứa đang túm tụm đứng đấu lưng vào ngọn lửa để sưởi thì thầy Snape đi ngang qua sân. Harry để ý thấy chân thầy đi cà nhắc. Cả ba vội vàng đứng sát vào nhau hơn để che bít ngọn lửa, bởi vì vụ này hiển nhiên là vi phạm nội qui. Xui xẻo là những bộ mặt… tội lỗi của chúng làm thầy Snape để ý. Thầy cà nhắc lê chân tới. Thầy không nhìn thấy ngọn lửa, nhưng có vẻ như thầy đang cố tìm ra một

chuyện gì đó để mà la rầy bọn nhỏ.

"Trò cầm cái gì đó, Potter?"

Đó là quyển *Quidditch qua các thời đại*. Harry đưa cuốn sách ra. Thầy Snape bảo:

"Ai cho trò mang sách ra khỏi thư viện! Đưa đây cho ta. Trừ Gryffindor năm điểm về chuyện này."

Khi thầy Snape khập khiễng đi khỏi, Harry tức tối làu bàu:

"Ổng mới chế ra cái quy định này đây! Không biết cái chân ổng bị sao vậy?"

Ron cay độc:

"Hổng biết. Nhưng mà mình cầu cho ổng đau thiệt đau!"

Đêm đó, căn phòng chung của nhà Gryffindor vô cùng náo nhiệt. Harry, Ron và Hermione ngồi cạnh nhau bên cửa sổ. Hermione đang dò lại bài tập cho Ron và Harry. Cô bé không đời nào cho hai đứa nó quay bài. (Mỗi lần xin quay bài, Hermione lại hất mặt lên hỏi: "Làm vậy sao mấy bạn hiểu bài?"). Nhưng từ khi nghĩ ra cách nhờ cô bé dò bài tập giùm, hai đứa yên chí thể nào cũng có được đáp số đúng.

Harry cảm thấy bồn chồn quá. Để quên đi nỗi lo về trận đấu ngày mai, Harry nghĩ đến chuyện đòi lại cuốn *Quidditch qua các thời đại*. Tại sao nó phải sợ thầy Snape chứ? Ừ, có gì mà sợ? Nó đứng dậy, nói với Ron và Hermione là nó sẽ đi gặp thầy Snape, hỏi xin thầy xem lấy lại cuốn sách có được không. Cả hai nói:

"Bồ đi thì đi, tụi này thì không dám đâu."

Harry nghĩ, phải như có một giáo viên khác chứng kiến màn đòi sách này thì chắc thầy Snape sẽ khó mà từ chối. Thế là, nó bèn chạy thẳng xuống phòng giáo viên và gõ cửa. Không ai trả lời. Harry gõ lần nữa. Cũng không nghe gì hết.

Hay là thầy Snape bỏ quyển sách trong phòng và chạy đi đâu đó? Vậy sao lại không thử xem sao… Harry đẩy cửa phòng và rón rén bước vào trong. Một cảnh dễ sợ đập ngay vào mắt nó.

Thầy Snape đang ở trong phòng, chỉ một mình với ông giám thị Filch. Tay thầy Snape nắm vạt áo chùng kéo lên quá gối, để lộ một cái đầu gối be bét máu, sưng vù; còn ông Filch đang băng bó cho thầy Snape.

"Đồ trời đánh quỷ vật!" Thầy Snape gầm gừ. "Sao ông nói là ông canh được ba cái đầu một lúc?"

Harry nhẹ nhàng khép cánh cửa lại, nhưng:

"POTTER!"

Mặt thầy Snape nhăn nhúm lại vì giận dữ. Thầy buông tay cho vạt áo chùng rơi xuống che phủ vết thương trên đầu gối. Harry ú ớ:

"Con… con chỉ… muốn xin lại quyển sách."

"CÚT RA! CÚT!"

Harry cút ngay, trước khi thầy Snape kịp trừ của nhà Gryffindor thêm mấy điểm nữa. Nó vọt lên lầu. Ron hỏi:

"Có lấy được không?… Chuyện gì vậy?"

Harry hạ giọng, thì thào kể cho Ron và Hermione nghe

những gì nó thấy. Nó nói không ra hơi khi kết thúc câu chuyện:

"Các bạn biết vậy nghĩa là sao không? Ổng tìm cách vượt qua con chó ba đầu vào đêm lễ Hội Ma! Lúc tụi mình thấy ổng là ổng đi lên đó, nhớ không? Vậy là ổng muốn đánh cắp cái gói mà con chó đang canh giữ. Tôi dám lấy cây chổi của tôi ra cá với mấy bồ là, chính thầy Snape đã thả con quỷ khổng lồ ra để đánh lạc hướng."

Hermione trợn tròn mắt. Cô bé nói:

"Không. Thầy Snape… không lẽ nào… Mình biết tánh thầy khó chịu, nhưng không lý gì thầy lại tìm cách đánh cắp cái vật mà cụ Dumbledore đang cất giữ."

Ron cự nự:

"Hermione à, thiệt tình mà nói, bạn tưởng các thầy cô giáo đều là thánh hết sao? Mình tin Harry. Mình không bỏ qua nhất cử nhất động nào của lão Snape đâu. Nhưng mà ông ấy định ăn cắp cái gì vậy ta? Còn con chó canh giữ cái gì mới được chứ?"

Câu hỏi đó cứ lởn vởn trong đầu Harry ngay cả khi nó đã lên giường. Neville đã ngáy như sấm trong khi Harry thì mắt cứ mở thao láo. Nó cố xua hết mọi thứ ra khỏi đầu. Nó cần ngủ. Nó phải ngủ. Chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa là Harry bước vào trận Quidditch đầu tiên trong đời. Vậy mà vẻ mặt thầy Snape lúc bị nó bắt gặp vết thương trên đầu gối - cái vẻ mặt giận dữ lạ lùng ấy - làm Harry không dễ gì quên.

Sớm ra, bình minh rạng rỡ mà lạnh lẽo. Đại Sảnh Đường ngào ngạt mùi xúc xích chiên và um sùm tiếng đấu láo của bọn trẻ con đang háo hức chờ coi một trận Quidditch hay ra trò.

"Bồ phải ăn một chút gì đi chứ!"

"Tôi không muốn ăn gì hết."

"Một miếng bánh mì nướng vậy?"

Mặc cho Hermione nài nỉ, Harry vẫn lắc đầu:

"Tôi không đói mà."

Nó cảm thấy hãi hùng quá. Chỉ một tiếng đồng hồ nữa thôi là nó phải ra sân bóng.

"Harry, bồ cần phải ăn cho có sức!", Seamus nói, "Tầm thủ lúc nào cũng là đứa bị đối phương dập cho te tua nhất."

Harry nhìn Seamus quệt nước chấm lên xúc xích mà nói:

"Cám ơn cậu, Seamus!"

Đúng mười một giờ, dường như cả trường đều đổ ra đứng quanh sân bóng Quidditch. Nhiều học sinh còn mang theo ống dòm. Mặc dù ghế ngồi đều đã được nâng cao lên trời, nhưng thỉnh thoảng cũng khó theo dõi một vài diễn biến của trận đấu. Ron và Hermione, cùng nhập bọn với Seamus, Neville và Dean, ngồi cổ động ngay hàng ghế đầu. Và Harry vừa ngạc nhiên vừa cảm động hết sức khi thấy cả đám giương lên một tấm biểu ngữ cổ động thiệt lớn, làm từ tấm khăn trải giường đã bị con chuột Scabbers cắn nát. Trên tấm biểu ngữ, Harry Potter được gọi là *Thống soái,* và cậu Dean khéo tay đã vẽ hẳn một con sư tử to, biểu tượng của nhà Gryffindor, ngay dưới tên

Harry. Đã vậy, Hermione còn ra tay làm một phép thuật nho nhỏ, khiến cho nước sơn cứ chốc chốc lại đổi màu.

Trong khi đó, ở phòng thay đồ, Harry và cả đội đang mặc vào những chiếc áo chùng Quidditch màu đỏ thẫm. (Đội Slytherin mặc áo xanh lá cây).

Wood tằng hắng để mọi người yên lặng:

“Nào, nghe đây anh em!”

“Và chị em nữa chứ!” Truy thủ Angelina bổ sung.

Wood đồng ý:

“Vâng. Nào, các anh chị em! Đây là trận đấu của chúng ta.”

“Một trận đánh lớn.” Fred nói leo.

“Một trận mà tất cả chúng ta hằng mong đợi.” George thêm vào.”

Fred nói nhỏ với Harry:

“Tụi anh thuộc lòng bài diễn văn của Wood rồi. Năm ngoái cũng ở trong cùng một đội mà!”

Wood bảo:

“Hai đứa bây có im đi không?… Thưa các anh chị em, đây là đội hình tuyệt vời nhất của nhà Gryffindor từ nhiều năm trở lại đây. Lần này chúng ta sẽ chiến thắng. Tôi biết chắc như vậy.”

Rồi anh nhìn trừng trừng cả đám như muốn nói: “Mà tụi bây phải thắng, nếu không thì…”

“Thôi. Tới giờ rồi. Chúc tất cả may mắn.”

Harry theo gót Fred và George ra khỏi phòng thay đồ, mong sao cho đầu gối mình đừng sụm xuống khi bước ra sân trong tiếng hò reo cổ vũ.

Bà Hooch cầm còi trọng tài. Bà đứng giữa sân chờ hai đội tiến ra, một tay bà đã cầm sẵn cây chổi.

Khi tất cả các cầu thủ đã đứng chung quanh, bà Hooch nói:

"Tất cả các trò nghe đây, ta muốn tất cả phải chơi một trận thật hay, thật đẹp."

Harry nhận thấy dường như bà Hooch đặc biệt gửi những lời ấy đến cho đội trưởng của đội Slytherin - Marcus Flint, một học sinh năm thứ sáu. Nhìn Flint, Harry cảm giác như trong người anh chàng ấy có lẫn máu của con quỷ khổng lồ. Nhưng khi ngước lên thấy tấm biểu ngữ phất phơ trên bể người, với dòng chữ *Harry Thống soái*, trái tim Harry như muốn nhảy nhót trong lồng ngực. Nó cảm thấy có thêm can đảm.

"Lên chổi!"

Harry trèo lên cây cùng Nimbus 2000. Bà Hooch thổi một hồi còi chói tai bằng cái còi bạc. Mười lăm cây chổi vọt lên không trung, càng lúc càng cao. Trận đấu bắt đầu.

"Và ngay lập tức, Angelina của đội Gryffindor giành được banh Quaffle. Chà, cô gái này quả là một Truy thủ xuất sắc, mà lại hấp dẫn nữa chứ..."

"Jordan!"

"Dạ, em xin lỗi!"

Bị giáo sư McGonagall nhắc nhở, anh chàng Lee Jordan

cụp tai lại. Anh là bạn của hai anh em sinh đôi nhà Weasley, và được làm bình luận viên trận bóng ngày hôm nay, dưới sự giám sát chặt chẽ của giáo sư McGonagall.

"*Còn bây giờ, thưa quý vị, cô ấy đang vượt lên cao, một đường chuyền chính xác cho Alicia Spinnet, một phát hiện mới của Oliver Wood, mà năm ngoái còn ngồi ghế dự bị… Bóng được chuyền về cho Angelina… Ồ, không, đội Slytherin đã giành được Quaffle. Vâng, đội trưởng Slytherin là Marcus Flint đã giành được Quaffle và bay vọt đi… Flint đang bay như một con ó… Anh sắp s… s… Không, thủ quân của Gryffindor là Wood đã xuất sắc chặn đường bóng của Flint và giành lại được banh Quaffle… Đằng kia, Truy thủ Katie Bell của đội Gryffindor có mặt kịp thời, lặn tuyệt khéo quanh Flint, rồi vút lên trở lại… Ối… Có lẽ chấn thương rồi, một trái Bludger đâm vô ót… Banh lại về tay Slytherin… Adrian Pucey đang tăng tốc bay đến cột gôn, nhưng một trái Bludger thứ hai đã cản đường anh… Trái Bludger này do Fred hay là George phát ra đây? Thiệt khó mà nói chính xác được… Dù sao các Tấn thủ nhà Gryffindor đã chơi rất ngoạn mục, và Angelina một lần nữa chiếm được Quaffle, trước mặt cô hoàn toàn trống trải và… vút… Phải nói đúng là cô đang bay… Tránh được một trái Bludger đang lao tới… Cột gôn trước mặt rồi… Cố lên nào, Angelina… Thủ quân Bletchley lao xuống… Hụt rồi… GRYFFINDOR GHI BÀN!*"

Học trò nhà Gryffindor bùng lên hoan hô làm sôi cả bầu khí lạnh, trong khi phe Slytherin la ó, rên rỉ.

"Cho qua nào, cho lên kia với!"

“Ồ! Bác Hagrid!”

Ron và Hermione ngồi xích lại, lấy chỗ cho lão Hagrid ngồi nhập bọn. Lão vừa vỗ cái ống dòm to đùng, đeo lủng lẳng quanh cổ, vừa nói:

“Nãy giờ ngồi coi ngoài chòi. Không thể nào vui bằng ngồi giữa đám đông như vầy. Tới giờ vẫn chưa thấy tăm hơi của banh Snitch hả?”

Ron đáp:

“Chưa ạ! Nãy giờ Harry chưa có việc gì làm cả!”

“Cứ tránh va chạm đã… Ê, có chuyện rồi kìa.”

Lão Hagrid giương ống dòm, hướng lên bầu trời cao nơi Harry đang lơ lửng, trông chỉ như một cái chấm con.

Tuốt trên đó Harry đang lượn quanh, theo dõi sít sao trận đấu và nheo mắt tìm kiếm tung tích trái banh Snitch.

Đây là chiến lược của Wood. Anh đã dặn dò Harry:

“Em cứ việc né cho tới khi nào phát hiện ra banh Snitch. Tụi này không muốn em tấn công khi chưa cần phải ra tay.”

Lúc Angelina ghi bàn, Harry đã lượn vài vòng từ cột gôn này sang cột gôn khác để xả ga vui sướng. Giờ đây nó đã tỉnh táo lại, tập trung tìm kiếm banh Snitch. Có lúc nó thoáng nhìn thấy một ánh vàng xẹt qua, nhưng đó chỉ là ánh phản chiếu của chiếc đồng hồ đeo tay của hai anh em sinh đôi nhà Weasley. Rồi có lần một trái Bludger lăn xả vô Harry, chọi nó lia lịa, hung hãn như đại bác thần công, và Fred đã kịp thời đến đuổi trái banh đi. Vừa giận dữ đấm cho trái banh Bludger

một phát văng về hướng Marcus, Fred vẫn còn kịp hỏi:

"Em không sao chứ, Harry?"

Trên khán đài, Lee Jordan vẫn hăng hái bình luận:

"*Đội Slytherin đang có banh, Truy thủ Pucey đã lặn xuống, né được hai trái Buldger, qua được hai anh em Weasley, vượt nốt Truy thủ Bell, anh đang tăng tốc về hướng… Khoan đã… để coi có phải banh Snitch không…*"

Tiếng rì rầm nổi lên rồi lan khắp đám đông, khi Adrian Pucey buông rơi trái Quaffle vì mãi ngoái nhìn theo một ánh vàng, thoáng nhá lên, vút ngang qua tay trái nó.

Harry đã nhìn thấy banh Snitch. Nó phóng người xuống hướng có ánh vàng lóe sáng ấy trong một cơn kích động dữ dội. Tầm thủ của Slytherin là Terence Higgs cũng đã nhìn thấy banh. Cả hai kè cổ nhau lao vào tranh trái Snitch. Tất cả Truy thủ hai đội dường như quên béng nhiệm vụ của mình, cứ ngẩn ra, lửng lơ bất động giữa không trung.

Harry đã nhanh hơn Higgs. Nó nhìn thấy trái banh nhỏ xíu với đôi cánh chấp chới, đang bay chếch lên cao, ở phía trước. Harry dồn sức làm một cuộc đột phá tốc độ để vọt lên …

ẦM!

Rồi một tiếng gầm căm phẫn nổi lên từ phía cổ động viên nhà Gryffindor: Marcus Flint đã cố ý ngáng chổi của Harry, khiến cây chổi bật khỏi đường bay, hất văng Harry, và nếu Harry không cố lỳ bám được cán chổi thì có thể đã toi mạng như chơi.

Cổ động viên Gryffindor gào vang:

“Phạt.”

Bà Hooch tức giận phê bình Flint và cho Gryffindor được hưởng một trái phạt đền. Nhưng sau phút giây rối loạn ấy, trái Snitch đã lại biến đâu mất tăm.

Trên khán đài, Dean tức tối gào lên:

“Đuổi ra sân! Trọng tài, xài thẻ đỏ đi chứ!”

Ron lấy làm lạ hỏi:

“Mày nói cái gì vậy Dean?”

Dean vẫn bừng bừng phẫn nộ:

“Thẻ đỏ! Trong bóng đá thì lỗi đó phải lãnh thẻ đỏ mà ra khỏi sân rồi.”

“Nhưng đây đâu phải bóng đá? Quidditch không có luật đuổi cầu thủ khỏi sân.”

Tuy nhiên bác Hagrid về phe với Dean:

“Đúng ra người ta phải đổi luật. Chứ thằng Flint suýt nữa là hất Harry văng ra giữa trời rồi còn gì!”

Lee Jordan thấy về phe nào cũng khó. Nó đành bình luận kiểu nước đôi:

“*Thế là… sau vụ gian lận rõ ràng và tệ hại…*”

Giáo sư McGonagall hầm hè:

“Jordan!”

“*À, ý tôi nói là… sau vụ phạm lỗi công khai và tệ hại…*”

“Jordan, ta cảnh cáo em đấy!” Giáo sư McGonagall gằn giọng.”

"*Dạ, dạ… Flint suýt giết chết Tầm thủ của đội Gryffindor, nếu là ai khác thì chắc chết rồi, tôi bảo đảm, và thế là… phạt đền cho đội Gryffindor… Spinnet thực hiện… Anh làm một cách gọn gàng. Trận đấu tiếp tục, Gryffindor vẫn đang giữ bóng…*"

Đúng vào lúc Harry né một trái Bludger khác đang lao xoáy qua đầu nó cực kì nguy hiểm thì sự cố xảy ra. Cây chổi của nó bỗng như bị chấn động, chao đảo dễ sợ. Trong nháy mắt, Harry tưởng mình sắp té nhào xuống. Nó nắm chặt cán chổi bằng cả hai tay và kẹp chặt hai đầu gối lại. Trong đời, nó chưa bao giờ cảm thấy khủng khiếp như vậy.

Cây chổi lại chấn động lần nữa, dường như nó muốn hất Harry ra. Nhưng xưa nay, có bao giờ cây Nimbus 2000 lại quyết định hất người cưỡi một cách thình lình như vậy? Harry cố gắng quay về phía những cột gôn của đội nhà. Nó lưỡng lự, nửa muốn kêu Wood xin tạm dừng trận đấu, nửa không. Và đúng lúc đó, Harry nhận ra cây chổi của mình đã trở nên bất trị: nó không quay trở nổi cán chổi. Cũng không lái được. Cây chổi cứ ngúc ngoắc chĩa thẳng lên trời, thỉnh thoảng lại quất mạnh một cái, khiến Harry sắp té nhào.

Lee vẫn đang bình luận trận đấu:

"Đội Slytherin đang giữ banh… Flint đang có banh Quaffle… anh vượt qua Spinnet… qua cả Bell… Một trái Bludger tống mạnh vào anh, chắc là bể mũi quá… Dạ, em giỡn chút mà cô… Đội Slytherin GHI BÀN… Ồ, không…"

Phe Slytherin bùng lên hoan hô. Dường như không ai để ý thấy cây chổi của Harry đang cư xử hết sức kỳ lạ. Nó đang đưa

Harry lên cao dần. Cao dần, tách ra khỏi trận đấu, vừa bay vừa vùng vằng, giật ngược.

Lão Hagrid lẩm bẩm:

"Không biết thằng Harry đang làm cái trò gì kia?"

Lão chăm chú nhìn qua ống dòm.

"Phải như ta không biết rõ về thằng nhỏ, thì ta sẽ cho rằng nó đã không điều khiển được cây chổi… Nhưng vô lý…"

Thình lình, mọi người trên khán đài đều chỉ về phía Harry, tít mít trên cao. Cây chổi của nó đang bắt đầu xoay tròn, xoay tròn, còn nó thì chỉ cố bám cho được cán chổi. Thế rồi cả đám đông há hốc mồm ra: Cây chổi của Harry vừa giật ngược một cách man dại, hất văng Harry ra ngoài. Giờ đây, Harry chỉ còn bám được có một tay vào cán chổi, đeo toòng teng trên không.

Seamus thì thào:

"Hay lúc thằng Flint cản phá, nó đã làm gì cây chổi?"

Lão Hagrid run run giọng, nói:

"Không thể được… Chỉ có một phù thủy mạnh phe Hắc ám mới phù phép nổi cây chổi… Chứ đứa con nít… con nít làm sao ám được một cây Nimbus 2000?"

Nghe tới đó, Hermione vội giật lấy cái ống dòm của lão Hagrid, nhưng thay vì hướng lên Harry, cô bé lại chĩa ống dòm vào đám đông tìm kiếm.

Ron, mặt mày xám ngoét, rên rỉ:

"Bạn đang làm gì vậy?"

Hermione thở hổn hển:

“Biết ngay mà… Thầy Snape… Coi kìa!”

Ron chụp ống dòm. Thầy Snape ở giữa đám đông, trên khán đài đối diện. Mắt ông đăm đăm nhìn Harry và môi thì lẩm nhẩm liên tục không kịp thở. Hermione nói:

“Ổng chắc chắn đang làm cái gì đó… đang phù phép cây chổi!”

“Mình phải làm sao bây giờ?”

“Để tôi giải quyết!”

Ron chưa kịp nói thêm tiếng nào thì Hermione đã biến mất. Ron bèn chĩa ống dòm về phía Harry. Cây chổi của Harry vẫn đang run bần bật. Harry gần như không bám nổi vào cán chổi nữa. Cả đám đông đều đã đứng dậy, chăm chú nhìn theo, hoảng sợ, trong khi anh em Weasley bay lên, cố gắng kéo Harry qua tỵ nạn trên cây chổi của họ, nhưng chẳng được tích sự gì: cứ mỗi lần họ xáp lại gần Harry thì cây chổi điên lại nhảy dựng lên cao hơn nữa. Họ đành tuột xuống thấp, bay vòng vòng bên dưới Harry, hy vọng là nếu thằng bé có té xuống thì họ cũng hứng được nó.

Marcus Flint thừa lúc đó tóm được quả Quaffle, ghi liên tiếp năm bàn mà chẳng ai thèm chú ý.

Ron lẩm bẩm một cách tuyệt vọng:

“Hermione, mau lên chứ!…”

Hermione lúc đó đương xông pha trong đám đông, bươn bả lao về chỗ thầy Snape. Cô chạy băng qua hàng ghế sau lưng ông; hối hả đến nỗi không dừng lại xin lỗi khi đâm sầm vào thầy Quirrell khiến thầy ngã lăn quay xuống hàng ghế trước

mặt. Đến được chỗ thầy Snape đứng, Hermione thụp người xuống, rút cây đũa phép của mình ra, lẩm nhẩm mấy lời đã được *chọn lọc*. Một tia sáng xanh phóng ra từ đầu đũa xẹt tới vạt áo chùng của thầy Snape và bắt cháy.

Có lẽ thầy Snape mất chừng ba mươi giây mới nhận ra mình đang bị… hỏa hoạn. Nghe thầy la "oái" lên một tiếng, Hermione biết là mình đã làm được việc. Thu ngọn lửa vào cái lọ nhỏ xíu mà cô bé giấu trong túi áo, Hermione bò trở về hàng ghế sau, đinh ninh là thầy Snape không bao giờ biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng nhiêu đó cũng đủ. Tuốt trên cao kia, Harry bỗng nhiên gượng lại được, trèo lên cây chổi vững vàng như trước.

Ron bèn lay gọi Neville:

"Neville, bây giờ coi được rồi đó."

Chẳng là nãy giờ, cậu bé hiền lành này đã úp mặt vô áo khoác của lão Hagrid mà khóc thút thít gần năm phút.

Ngay lúc đó, đám đông thấy Harry lao nhanh xuống đất, bụm tay vỗ vào miệng như thể sắp sửa nôn thốc nôn tháo. Nó đáp xuống đất bằng cả tứ chi, ho khạc ra, và một cái gì màu vàng chóe rơi tõm trong lòng bàn tay.

Nó giơ cái vật ấy lên cao khỏi đầu, hét to:

"Tôi bắt được banh Snitch rồi!"

Trận đấu kết thúc trong tình cảnh cực kỳ bối rối.

Hai mươi phút sau, Flint vẫn còn la ó là: "Nó đâu có *bắt được*, nó *nuốt phải* trái banh mà."

Đằng nào thì kết quả vẫn vậy thôi. Harry không hề vi phạm luật lệ, và Lee Jordan vẫn còn hồ hởi gào kết quả trận đấu khản cả cổ: Gryffindor đã thắng với tỷ số 170 - 60. Tuy nhiên, Harry không nghe được những tiếng la này: nó đang làm một tách trà nóng trong căn chòi của lão Hagrid, cùng với Ron và Hermione.

Ron giải thích:

"Chính lão Snape. Hermione và mình nhìn thấy lão đang ếm cây chổi của bồ, miệng lão lẩm nhẩm liên tục, mắt thì không rời khỏi bồ một giây nào hết."

Nhưng lão Hagrid gạt đi:

"Nhảm nhí! Việc gì mà thầy Snape phải làm như vậy?"

Harry, Ron và Hermione nhìn nhau, xem nói sao với lão Hagrid đây. Cuối cùng Harry quyết định nói sự thật:

"Tụi con đã khám phá ra bí mật của ổng. Ổng tìm cách vượt qua con chó ba đầu trong đêm lễ Hội Ma. Ổng bị chó cắn. Tụi con nghĩ là ổng muốn đánh cắp cái mà con chó ba đầu đang canh giữ."

Lão Hagrid làm rớt tách trà:

"Làm sao các trò lại biết về con Fluffy?"

"*Fluffy* hả?"

"Ờ… nó là con chó của ta… Mua của một thằng cha người Hy Lạp mà ta gặp ở quán rượu hồi năm ngoái… Ta cho cụ Dumbledore mượn để nó canh giữ cái…"

Harry nôn nóng:

“Cái gì ạ?”

Lão Hagrid bỗng đổi giọng cáu kỉnh:

“Thôi, đừng hỏi ta nữa. Đó là chuyện tối mật, ừ, tối mật.”

“Nhưng mà lão Snape đang định *đánh cắp* nó mà?”

Lão Hagrid lại gạt đi:

“Nhảm nhí! Thầy Snape là giáo sư trường Hogwarts, đời nào ổng lại đi làm mấy chuyện đó!”

“Vậy thì tại sao ổng cứ tìm cách giết Harry?”

Hermione kêu lên. Những biến cố hồi trưa dường như đã làm thay đổi nhận định của cô bé về thầy Snape.

“Bác Hagrid, con nhìn là biết cây chổi bị ếm mà, con đã đọc hết sách vở về đề tài đó rồi. Khi muốn ếm ai thì phải chăm chú nhìn không rời mắt khỏi người đó, mà con thấy ông Snape không chớp mắt!”

Lão Hagrid nóng nảy bảo:

“Ta nói với tụi bây là tụi bây nhầm rồi! Ta không biết tại sao cây chổi của Harry đâm giở chứng như vậy, nhưng thầy Snape không đời nào tìm cách giết học trò! Này, nghe đây, cả ba đứa tụi bây… Tụi bây đang xía vô chuyện không dính dáng gì tới mình cả. Nguy hiểm lắm. Tụi bây quên con chó đi, quên luôn chuyện nó đang canh giữ cái gì đi. Đó là việc của cụ Dumbledore và cụ Nicolas Flamel mà thôi.”

Harry reo lên:

“A! Vậy là có ai đó tên là Nicolas Flamel liên quan đến vụ này, phải không bác?”

Nghe tới đó. Lão Hagrid liền trông như nổi điên lên với chính mình.

12

TẤM GƯƠNG ẢO ẢNH

Sắp đến lễ Giáng sinh. Vào một buổi sáng giữa tháng mười hai, cả trường Hogwarts choàng tỉnh giấc, thấy khắp nơi đã bị tuyết trắng phau phủ dày cả thước. Mặt hồ đông cứng, và hai em sinh đôi nhà Weasley vừa bị phạt vì đã phù phép cho mấy trái cầu tuyết cứ lăn tròn theo giáo sư Quirrell, rồi cho nẩy lên đằng sau tấm khăn vành của ông. Bọn cú xông pha trong bão tuyết để đưa thư đã được lão Hagrid điều dưỡng cho lại sức trước khi có thể bay đi tiếp.

Ai ai cũng nôn nóng trông mong cho sớm đến kỳ nghỉ lễ. Những ngày này, căn phòng sinh hoạt nhà Gryffindor và Đại Sảnh Đường vang lép bép tiếng than củi cháy trong lò sưởi, nhưng các hành lang lại lạnh cóng, Những cơn gió cắt da cứ rung lắc cửa kiếng các phòng học. Thê thảm nhất là chuyện lớp của thầy Snape lại nằm ở dưới tầng hầm. Ở đó bọn trẻ thở ra khói mịt mờ, và cố đứng càng sát cái vạc nóng của mình càng tốt.

Một hôm, trong lớp học Độc Dược, Draco Malfoy lên tiếng:

“Tao thấy thiệt là tội nghiệp cho mấy đứa phải ở lại trường, gia đình không thèm đón tụi nó về ăn Giáng sinh.”

Khi nói cái câu đó, nó hướng về Harry Potter. Crabbe và Goyle cười khúc khích. Harry lúc ấy đang cân bột xương sống của cá sư tử nên chẳng bận tâm đến bọn chúng. Kể từ trận Quidditch mà Gryffindor chiến thắng Slytherin, Malfoy càng ngày càng khó chịu hơn. Cay cú về chuyện Slytherin thua trận, Malfoy đã tìm cách chọc cười thiên hạ bằng cách kể chuyện bịa là một con ếch mồm to sẽ thay thế Harry ở vị trí Tầm thủ trong trận đấu kế tiếp như thế nào. Rồi khi thấy chẳng ai thèm cười, bởi vì ai cũng phục lăn vụ Harry trị được cây chổi giở chứng, thì nó càng tức giận và đố kỵ, quay ra châm chọc Harry về việc cậu bé không có một gia đình riêng.

Đúng là Harry sẽ không quay về nhà số 4 đường Privet Drive để ăn lễ Giáng sinh. Tuần trước, giáo sư McGonagall đã thăm dò, rồi lập một danh sách những học sinh sẽ ở lại trường trong kỳ nghỉ. Harry đăng ký ngay lập tức. Nó chẳng thấy có gì để gọi là tội nghiệp cả. Biết đâu đây sẽ là mùa Giáng sinh đẹp nhất mà nó từng có trong đời. Ron và mấy ông anh cũng ở lại trường, bởi vì năm nay ông bà Weasley đi thăm anh Charlie ở tận Rumani.

Sau buổi học Độc Dược, lúc rời căn hầm, bọn trẻ phát hiện có một cây thông to đứng ở cuối hành lang. Nhưng nhờ hai cái chân khổng lồ thò ra dưới gốc cây và giọng nói ồm ồm mà tụi nhỏ biết ngay là lão Hagrid đang đứng đằng sau.

Ron nhanh nhảu thò đầu vào đám cành lá, hỏi:

“Chào bác Hagrid. Bác có cần tụi con giúp một tay không?”

“Khỏi, ta xoay sở được mà, cám ơn trò, Ron.”

Chợt có tiếng Malfoy lạnh lùng cất lên phía sau lưng:

“Có tránh đường ra không thì bảo? Tính đứng đó kiếm mấy đồng tiền lẻ, hở Ron? Tao thấy mày coi bộ có triển vọng trở thành tay gác cổng sau khi học xong Hogwarts lắm đó. Mà thật ra, đem so cái chòi của lão Hagrid với cái ổ của nhà mày chui rúc, thì cũng như cung điện rồi hén?”

Ron vừa nhào vô Malfoy thì thầy Snape xuất hiện ở cầu thang:

“WEASLEY!”

Ron đành buông cổ áo Malfoy ra.

Lão Hagrid thò đầu ra khỏi đám cành lá rậm rạp như râu tóc lão, nói:

“Thưa giáo sư Snape, chính Malfoy gây sự trước. Malfoy xúc phạm gia đình trò Ron Weasley.”

Thầy Snape nói ngọt ngào:

“Cho dù vậy, bác Hagrid à, đánh nhau vẫn là vi phạm nội quy trường Hogwarts… Nhà Gryffindor bị trừ năm điểm. Còn trò Ron Weasley, may phước cho mi là ta chỉ trừ nhiêu đó. Thôi, giải tán, cả lũ chúng bây!”

Malfoy, Crabbe và Goyle bèn xông ào qua cây thông làm rơi rụng vô số lá kim khắp nơi, và chúng lấy làm khoái trá lắm.

Ron nhìn theo bọn Malfoy, nghiến răng trèo trẹo:

“Tao sẽ đập nó. Có ngày tao sẽ đập nó!”

Harry nói:

“Tôi ghét cả hai: cả thằng Malfoy lẫn lão Snape.”

Lão Hagrid bảo:

“Thôi, vui lên đi, sắp đến lễ Giáng sinh rồi. Ta định nói với các trò cái gì nhỉ… À, đi theo ta vô Đại Sảnh Đường ngó một cái đi!”

Cả ba đứa bèn theo lão Hagrid cùng cây thông của lão vô Đại Sảnh Đường. Giáo sư McGonagall và giáo sư Flitwick đang bận bịu trang hoàng trong đó.

“À, bác Hagrid! Bác đặt cái cây cuối cùng ấy vô góc kia được không?”

Sảnh Đường trông thật lộng lẫy. Những tràng hoa và dây tầm gởi giăng mắc khắp tường và có không dưới một tá cây thông chóp nhọn đứng khắp phòng, một số cây lấp lánh như trái cầu nhỏ, một số khác lung linh hàng trăm ngọn nến đã được thắp lên. Lão Hagrid hỏi Hermione:

“Còn mấy ngày nữa thì trò về nhà nghỉ lễ?”

Hermione đáp:

“Ngày mốt con đi rồi… À, bác hỏi con mới nhớ ra … Harry! Ron! Còn nửa giờ nữa mới ăn trưa, vậy tụi mình vô thư viện đi!”

“Ờ, đúng rồi đó.”

Ron cố lắm mới dứt được mắt khỏi giáo sư Flitwick: Ông đang dùng một cây đũa phép, làm tuôn ra một đống quả cầu bằng vàng, rồi treo chúng lủng lẳng lên cành cây thông mới

đem đến.

Lão Hagrid theo bọn trẻ ra khỏi Sảnh Đường.

"Vô thư viện hả? Nghỉ lễ tới nơi mà còn vô thư viện. Tụi bây chăm dữ à nghen."

Harry tươi cười giải thích:

"Đâu phải tụi con vô đọc sách học bài. Tại vì từ khi bác nói đến cái tên Nicolas Flamel, tụi con đâm tò mò muốn biết ông ấy là ai."

Lão Hagrid có vẻ sửng sốt.

"Tụi bây… cái gì?… Nghe đây nè…Ta dặn tụi bây rồi… dẹp cái vụ đó đi. Con chó có canh giữ cái gì thì cũng không dính dáng tới tụi bây hết!"

Hermione nói:

"Tụi con chỉ muốn biết Nicolas Flamel là ai thôi mà!"

Harry đế thêm:

"Nếu mà bác nói cho tụi con biết thì có phải đỡ mất công rắc rối không? Tụi con đã tra cứu hàng trăm quyển sách rồi mà vẫn không tìm thấy ông ấy ở đâu cả… Bác chỉ cần gợi ý một tí xíu thôi… Con nhớ là con có đọc thấy tên ông ấy ở đâu rồi thì phải."

Nhưng lão Hagrid vẫn lạnh nhạt:

"Ta sẽ không nói gì cả."

"Vậy thì tụi con đành phải tự lần mò thôi!"

Ron nói rồi kéo các bạn vội vàng đến thư viện, bỏ lại lão

Hagrid trông đang hết sức cáu kỉnh.

Kể từ lúc lão Hagrid lỡ lời thốt ra cái tên Flamel đến giờ, bọn trẻ quả thật đã miệt mài tra cứu sách vở, bởi, không lần từ manh mối này, thì còn biết hy vọng vào đâu để tìm ra tông tích cái vật mà ông thầy Snape định đánh cắp? Rắc rối nằm ở chỗ không biết phải bắt đầu tra cứu từ đâu, rồi liệu ông Flamel đã từng có thành tích gì để ghi vào sách vở chưa mà còn tra cứu. Không có tên ông ấy trong *Những phù thủy vĩ đại của thế kỷ hai mươi*, cũng không có trong *Những tên tuổi huyền bí đáng chú ý của thời đại chúng ta*. Trong cuốn *Những khám phá pháp thuật hiện đại quan trọng* không có tên Flamel, và *Một nghiên cứu về những phát triển gần đây trong pháp thuật* cũng vậy.

Dĩ nhiên là còn hàng đống sách khác để tham khảo trong thư viện: hàng vạn quyển sách, hàng ngàn giá sách, hàng trăm dãy kệ sách cao ngất tạo thành những lối đi hẹp.

Hermione lấy danh mục sách phân chia theo chủ đề và tựa sách để tra cứu, trong khi Ron chui vào những dãy kệ, vớ cuốn nào lôi cuốn ấy ra, hàng đống sách. Harry thì lang thang vô khu vực Hạn chế. Nó đã ngờ ngợ rằng có thể cái tên Flamel nằm đâu đó trong khu vực này. Không may là cuốn *Danh mục Sách Giới hạn* cần phải có giấy giới thiệu đặc biệt của một trong các giáo viên mới được dùng, mà Harry biết thừa là mình không thể nào xin được tờ giấy ấy. Những sách trong khu vực Hạn chế bao gồm những quyển viết về ma thuật Hắc ám cao cường mà trường Hogwarts không bao giờ dạy trẻ con. Chỉ những học sinh lớp lớn mới được phép tham khảo khi làm nghiên cứu chuyên sâu về Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.

“Đang tìm kiếm cái gì đấy, trò kia?”

“Dạ, không có gì ạ.”

Bà Pince, quản thủ thư viện, vung cây chổi lông gà phủi bụi về phía Harry.

“Trò liệu hồn ra khỏi chỗ này, mau! Ra!!!”

Harry đau khổ rời khỏi khu vực Hạn chế, vừa nghĩ bụng phải chi mình đủ nhanh trí bịa ra một cái cớ gì đó. Hermione, Ron và nó đã thống nhất với nhau là tốt hơn hết sẽ không hỏi bà Pince về Flamel. Bà Pince thì chắc là phải biết về ông Flamel rồi, nhưng nếu chuyện này mà đến tai thầy Snape, rồi thầy đoán ra việc tụi nó đang làm thì thật là nguy.

Harry đành đứng ngoài hành lang chờ xem Ron và Hermione có tìm ra được manh mối gì không, mặc dù nó không hy vọng lắm. Nói cho cùng, tuy đã tìm tòi suốt hai tuần lễ nay, nhưng chỉ là vào những khoảng thời gian ngắn ngủi, giữa các buổi học hay giờ ra chơi, nên nếu tụi nó có không tìm ra điều gì thì cũng chẳng đáng lấy đó làm lạ. Tụi nó cần có một cuộc tra cứu dài hơn và không bị bà Pince dòm chừng sau gáy.

Năm phút sau, Ron và Hermione bước ra, lắc đầu. Cả bọn kéo nhau đi ăn trưa. Hermione nói:

“Trong thời gian mình về nhà nghỉ lễ, hai bạn cứ tiếp tục tìm đi. Nếu tìm ra cái gì thì nhớ gởi cú báo tin cho mình biết với nha!”

Ron đề nghị:

“Bạn cũng thử hỏi ba má bạn xem họ có biết Flamel là ai

không. Hỏi họ thì chắc là an toàn hơn.”

“Dĩ nhiên rồi, vì ba má mình đều là nha sĩ.”

Kỳ nghỉ lễ bắt đầu, Harry và Ron có ngay những ngày tuyệt vời, đến nỗi tụi nó gần như quên béng mất cái tên Flamel. Cả ký túc xá giờ chỉ còn hai đứa. Phòng sinh hoạt trở nên rộng rãi, trống trải hơn ngày thường, nên chúng có thể kéo hai cái ghế chúng khoái nhất tới cạnh lò sưởi. Hai đứa ngồi hàng giờ, ăn bất cứ cái gì mà đầu nĩa của chúng xỉa tới: bánh mì, bánh nướng xốp Ăng-lê, hạt quỳ… vừa ăn vừa vạch kế hoạch làm sao cho Malfoy bị đuổi học. Đó là chuyện chúng khoái bàn nhất cho dù không thể thực hiện được.

Ron cũng bắt đầu dạy Harry chơi môn cờ phù thủy. Môn này giống y như môn cờ vua của dân Muggle, chỉ khác là các quân cờ… sống, khiến cho chơi một ván cờ phù thủy cũng tựa như đang chỉ huy hai đội quân ngoài trận chiến.

Bộ cờ của Ron đã cũ lắm và mòn vẹt cả. Thì cái gì của Ron mà chẳng vậy, chẳng từng thuộc về một người nào đó trong gia đình! Còn bộ cờ này vốn là của ông nội Ron. Các quân cờ tuy có lụ khụ, nhưng điều đó không hề gây bất lợi: Ron hiểu rõ chúng đến nỗi không hề gặp chút xíu khó khăn nào trong việc điều binh khiển tướng.

Harry thì dùng những quân cờ của Seamus cho mượn, mà mấy quân cờ này lại có vẻ không tin tưởng nó chút nào. Nói nào ngay, Harry cũng chưa phải là một tay chơi cờ giỏi, nên các quân cờ của nó cứ thi nhau hò hét, biểu nó đi quân này, ăn quân kia, loạn xị cả lên:

“Đừng có bắt tôi đi nước đó, bộ anh không thấy có tướng

nó chặn bên đó sao? Đi thằng kia ấy, mình có mất thằng ấy cũng không sao!"

Vào đêm Giáng sinh, Harry lên giường ngủ với nỗi háo hức trông cho đến sáng mai, để lại được ăn ngon và chơi vui, nhưng thực tình nó không hy vọng có quà cáp gì cả. Vậy mà, khi thức giấc vào tờ mờ sáng hôm sau, thứ đầu tiên nó nhìn thấy là một đống nho nhỏ, đủ các gói quà đặt ngay dưới chân giường.

Harry vừa phóng ra khỏi giường, tròng áo vô, thì Ron cất lời chúc mừng bằng giọng ngái ngủ:

"Chúc Giáng sinh vui vẻ."

"Chúc Giáng sinh vui vẻ."

Harry đáp lại và xúc động nói thêm:

"Dậy mà xem nè. Tôi cũng có quà!"

"Bồ nghĩ đó là quà gì? Củ cải hả?" Ron vừa nói vừa quay lại nhìn đống quà của nó, to hơn đống của Harry nhiều.

Harry cầm cái gói trên cùng lên. Cái gói được bọc bằng một lớp giấy nâu dày, trên đó ghi ngoằn ngoèo mấy chữ: *Của Hagrid, tặng Harry*. Bên trong là một ống sáo bằng gỗ, được đẽo khắc thô thiển. Rõ ràng là lão Hagrid đã tự chế ra món quà này cho Harry. Nó đưa lên miệng thổi - tiếng sáo vang lên nghe như tiếng cú kêu đêm.

Món quà thứ hai rất nhỏ, có kèm theo một bức thư:

Chúng tôi đã nhận được lời chúc của cháu.

Gởi kèm theo đây món quà Giáng sinh cho cháu.

Đính kèm theo lá thư là một đồng tiền cắc năm mươi xu.

Harry ghi nhận:

"Vậy là thân tình lắm rồi."

Ron khoái đồng năm mươi xu này lắm. Nó nói:

"*Kỳ quái thiệt*! Hình dạng gì mà lạ lùng! Đây mà là tiền hả?"

Thấy Ron khoái đồng bạc cắc ấy, Harry cười vui nói:

"Bạn giữ nó mà chơi. Vậy là bác Hagrid và dì dượng tôi tặng quà rồi, còn ai tặng cho tôi nữa đây?"

Ron chỉ một cái gói to lùm lùm, mặt hơi ửng hồng:

"Mình biết món quà đó của ai tặng rồi. Má mình đó. Mình nói với má mình là bồ không mong có được quà Giáng sinh, thế là… Ối, quỷ thần ơi… Má đan cho bồ một cái áo ấm Weasley!"

Harry đã xé cái gói, lôi ra một chiếc áo ấm đan tay rất dày, màu xanh ngọc bích, cùng một hộp kẹo bơ to cũng do một tay bà Weasley chế biến.

Ron cũng đang mở cái gói áo ấm của mình, nó nói:

"Năm nào má cũng đan áo ấm cho tụi này. Mà năm này áo của mình cũng màu rượu chát!"

"Má bồ thật là tốt bụng."

Harry vừa nói vừa ăn kẹo, mấy cái kẹo thật là ngon.

Gói quà kế tiếp của Harry cũng là kẹo: một hộp sôcôla Ếch Nhái thật to, của Hermione gởi tặng.

Chỉ còn lại một gói quà. Harry cầm lên tay sờ nắn. Nó rất nhẹ. Harry mở gói quà cuối cùng này ra.

Một cái gì đó màu xám bạc và mềm mại như nước, tuột xuống sàn, nằm yên đó với những nếp gấp óng ả. Ron há hốc mồm:

"Mình từng nghe nói về cái này!"

Nó đánh rơi hộp kẹo dẻo đủ mùi vị mà Hermione gởi tặng, nó lắp bắp vì xúc động:

"Nếu… nếu đây đúng là cái mình nghĩ… thì… nó hiếm lắm… và *thật sự* có giá trị."

"Cái gì vậy?"

Harry nhặt tấm vải óng ánh như bạc từ sàn nhà lên. Cảm giác thật là lạ, tựa như nó được dệt bằng những sợi nước vậy.

Vẻ mặt của Ron đầy kinh ngạc. Nó nói:

"*Cái áo tàng hình*! Mình chắc chắn là cái áo đó… Mặc thử vô đi!"

Harry choàng cái áo qua vai và Ron hét lên:

"Đúng là *nó* rồi! Ngó xuống chân bồ coi!"

Harry nhìn xuống chân, nhưng chẳng thấy chân mình đâu nữa. Nó chạy lại tấm gương soi. Giờ thì không nghi ngờ gì nữa: trong gương là hình ảnh của nó, nhưng chỉ có một cái đầu lơ lửng trong không trung, còn toàn thân thì hoàn toàn vô hình. Nó kéo áo khoác trùm lên đầu, và thế là nó biến mất hẳn.

Bỗng Ron kêu lên:

“Có một cái thư! Có một cái thư rớt ra khỏi áo!”

Harry cởi áo ra, chụp ngay lá thư đọc. Nét chữ viết tay nghiêng nghiêng, mảnh dẻ mà trước đây nó từng nhìn thấy. Thư viết:

Cha của con để lại cái này cho ta giữ trước khi qua đời.
Đã đến lúc nó được trả về cho con. Hãy biết cách tận dụng nó.
Chúc con một Giáng sinh vui vẻ.

Chẳng có chữ ký nào cả. Harry đăm đăm nhìn bức thư. Còn Ron thì ngưỡng mộ tấm áo khoác tàng hình. Nó nói:

“Mình sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì để có được cái áo khoác này. Bất cứ thứ gì. Ủa? Bồ có sao không vậy?”

“Không sao!”

Harry đáp, giọng nó nghe rất lạ. Ai là người gởi cho nó tấm áo khoác này? Tấm áo này đã từng là áo của ba nó ư?

Nhưng nó chưa kịp nói gì thì cánh cửa phòng ngủ đã bị mở tung, rồi hai anh Fred và George ào vô. Harry vội giấu cái áo đi. Nó cảm thấy không muốn chia sẻ kỷ vật của cha mình với bất kỳ ai khác nữa.

“Chúc Giáng sinh vui vẻ!”

“Ê, coi kìa! Harry cũng có một cái áo ấm Weasley!”

Fred và George đều đang mặc áo ấm xanh lơ, nhưng một cái có thêu chữ F vàng, còn cái kia thì thêu một chữ G.

Fred cầm cái áo ấm của Harry lên săm soi:

“Cái áo của Harry đẹp hơn áo của tụi mình. Đan cho người

khác coi bộ má tốn nhiều công sức hơn là đan cho lũ con à!”

George hỏi:

“Sao em không mặc áo vào, Ron? Mặc vô đi, áo đẹp và ấm lắm đó.”

Ron vừa tròng áo qua đầu vừa than vãn, vẻ bất đắc dĩ:

“Em ghét màu rượu chát lắm!”

George quan sát cái áo của em rồi nói:

“Má không thêu tên em lên áo. Chắc là má không sợ em quên béng tên mình như tụi anh. Nhưng mà tụi anh đâu đến nỗi đần vậy chớ: Tụi anh cũng biết mình tên là Fred và George mà!”

“Chuyện gì ồn ào vậy?”

Huynh trưởng Percy thò đầu qua cửa, nhìn anh có vẻ không vui lắm. Hẳn là anh cũng mới khui gói quà của mình ra, bởi vì trên tay anh cũng đang có một cái ấm to sụ. Fred chộp lấy ngay cái áo ấy:

“Đấy! Có chữ P, chắc là tượng trưng cho chữ huynh trưởng Percy. Mặc vô đi anh Percy! Tất cả chúng ta mặc áo của mình vô đi! Cả Harry cũng có một cái đấy.”

Hai anh em sinh đôi lập tức tròng cái áo qua đầu Percy, làm sút cặp kính, vì anh cứ vùng vằng:

“Anh… không… muốn…”

George nói:

“Bữa nay anh đừng có ở lỳ bên phòng huynh trưởng nữa nha. Lễ Giáng sinh là dịp để gia đình sum họp mà!”

Đoạn hai anh em sinh đôi xốc ngay nách ông anh huynh trưởng nhảy cóc ra khỏi phòng.

Trong đời Harry chưa từng được ăn một bữa tiệc đêm Giáng sinh nào như vậy: hàng trăm con gà tây quay béo ngậy; hàng núi thịt nướng và khoai tây nướng; hàng đĩa xúc xích mỡ màng; rồi những mâm đậu bơ tú hụ; lại có những chiếc thuyền chở khẩm nước sốt thịt béo ngậy, nước sốt dâu thơm bùi. Dọc theo bàn ăn, cứ cách chừng một thước lại có cả một đụn pháo phù thủy. Những cây pháo tuyệt vời này hoàn toàn khác với những thứ pháo loàng xoàng của dân Muggle mà gia đình Dursley vẫn mua, với mấy món đồ chơi vặt vãnh bằng nhựa và vài cái mũ bằng giấy ọp ẹp bên trong. Harry cùng với Ron kéo một cây pháo phù thủy. Nó nổ, nhưng không phải chỉ *bùm* một cái, mà thành một tiếng to như tiếng đại bác và bao phủ cả hai đứa trong làn khói xanh dầy đặc như mây; rồi từ trong ruột pháo lộ ra một cái nón hải quân với nhiều thật nhiều những chú chuột bạch - □ chuột sống hẳn hoi nhé!

Phía trên dãy bàn cao dành cho các giáo viên, cụ Dumbledore đang gạ đổi cái nón phù thủy chóp nhọn để lấy một cái nơ hoa, và cụ vui vẻ cười hinh hích khi nghe câu chuyện tiếu lâm mà giáo sư Flitwick vừa *đọc* cho cụ.

Bánh kem Giáng sinh được dọn ra ngay sau món gà tây. Percy suýt gãy răng vì một đồng sickle bạc giấu trong miếng bánh của anh. Harry ngó gương mặt lão Hagrid, càng lúc càng đỏ nhừ, vậy mà lão vẫn gọi thêm rượu. Rồi lão hôn lên má giáo sư McGonagall, hai má giáo sư liền ửng hồng e thẹn và - Harry ngạc nhiên xiết bao - giáo sư cười khúc khích, chiếc nón chóp nhọn lệch hẳn qua một bên.

Cuối cùng, khi Harry đứng lên rời bàn ăn, nó loạng choạng vì những món đã thu nhặt được chất đầy mình: mấy thứ văng ra từ ruột pháo, vài trái bong bóng lấp lánh, một bộ *Tự Cấy Mụt Cóc*, một bộ cờ phù thủy mới toanh cho chính nó, và cả một băng pháo lép. Mấy con chuột bạch đã chạy mất ngay sau khi pháo nổ, và Harry có cảm giác rờn rợn, dám bây giờ tụi nó đã biến thành bữa tiệc Giáng sinh cho Bà Norris - con mèo của thầy giám thị Filch.

Harry cùng mấy anh em nhà Weasley đã cùng trải qua một buổi trưa vui vầy: đánh nhau một trận chí tử trong sân trường bằng những trái cầu tuyết. Sau đó, vừa lạnh, vừa ướt, và mệt đứt hơi, cả bọn kéo về căn phòng sinh hoạt chung ấm áp trong nhà Gryffindor. Ở đó, Harry mở bộ cờ mới của mình ra và thua Ron một ván xiểng liểng. Nó cứ nghĩ, biết đâu nó chẳng đến nỗi thua đau như vậy, nếu anh Percy đừng ra sức giúp nó tận tình đến thế.

Sau bữa ăn xế gồm bánh mì, gà tây, bánh xốp, bánh kem, bánh bông lan. Ai cũng cảm thấy quá no nê và buồn ngủ, đến nỗi không thể làm gì khác hơn là ngồi đó mà nhìn Percy rượt đuổi Fred và George chạy vòng vòng khắp tháp Gryffindor, vì hai đứa đã chôm cái phù hiệu huynh trưởng của anh.

Đó là ngày Giáng sinh đẹp nhất mà Harry từng được hưởng từ xưa đến giờ. Nhưng vẫn có một điều vương vấn mãi trong đầu nó suốt cả ngày. Cho tận đến khi nó lên giường, nó vẫn không thôi suy nghĩ về chuyện đó: chiếc áo tàng hình, ai đã gởi cái áo cho nó.

Ron, sau khi nhét đầy bao tử gà tây và bánh ngọt, lại không

có bí mật nào chi phối tâm trí, thì lăn ra ngủ khò, chỉ kịp kéo tấm màn quây quanh giường. Harry nhoài mình qua một bên thành giường kéo tấm áo tàng hình từ dưới gầm giường ra.

Kỷ vật của ba nó… Cái áo này từng là của ba nó. Nó để làn vải mượt như nước chảy qua tay mình, mượt mà hơn cả lụa, nhẹ tênh như không khí. *"Hãy tận dụng chiếc áo"*. Bức thư nhắn nhủ như vậy.

Giờ đây nó thử mặc áo vào người. Nó tuột xuống giường, quấn áo quanh mình, nhìn xuống dưới chân chỉ thấy ánh trăng vằng vặc và mấy cái bóng. Thiệt là tức cười hết sức!

"Hãy tận dụng chiếc áo".

Bỗng nhiên Harry tỉnh cả người. Với chiếc áo khoác tàng hình này thì toàn bộ ngôi trường Hogwarts sẽ không còn gì là bí mật hay *hạn chế* đối với nó. Harry đứng đó, im lặng trong bóng tối, nhưng cảm xúc dâng trào khắp châu thân. Trong chiếc áo khoác tàng hình này, nó có thể đi bất cứ nơi đâu. Mà thầy Filch vẫn không thể nào biết được.

Ron ọ ẹ mơ ngủ. Có nên đánh thức nó không nhỉ? Bỗng có điều gì đó ngăn Harry lại. Chiếc áo tàng hình của ba nó. Nó cảm thấy rằng lần này - lần đầu tiên - nó muốn chỉ một mình sử dụng chiếc áo mà thôi.

Harry lẳng lặng ra khỏi phòng ngủ, xuống cầu thang, băng qua căn phòng sinh hoạt chung, chui qua cái lỗ chân dung Bà Béo.

"Ai đó?"

Bà Béo quát. Harry không nói gì. Nó chỉ lo đi thật nhanh

xuống hành lang.

Nên đi đâu bây giờ? Harry dừng chân, tim đánh bình bịch, suy nghĩ. Và ý tưởng nảy ra. Phải rồi, Khu vực Hạn chế của thư viện. Trong chiếc áo tàng hình này nó có thể đọc bao nhiêu tùy ý. Đọc cho tới chừng nào tìm ra được Flamel là ai thì thôi. Harry bèn nhắm hướng thư viện mà bước tới, tay túm chặt lấy vạt chiếc áo khoác tàng hình.

Thư viện tối như hũ nút và đầy vẻ kỳ bí. Harry thắp một ngọn đèn dầu để thấy lối đi dọc theo những giá sách. Ngọn đèn trông như trôi bồng bềnh trong không trung, và mặc dù chính tay Harry cầm ngọn đèn, thế mà nhìn cái đốm sáng chờn vờn giữa khoảng không tối đen, chính nó cũng ớn xương sống.

Khu vực Hạn chế nằm ở cuối thư viện. Vừa cẩn thận bước qua sợi dây thừng ngăn khu vực này với phần còn lại của thư viện, Harry vừa giơ cao ngọn đèn để đọc các tựa sách.

Những cái tựa ấy chẳng cho Harry được gì thêm. Những mẫu tự mạ vàng đã phai tróc, lại bằng những thứ ngôn ngữ mà Harry chẳng hiểu gì cả. Có những quyển sách thậm chí chẳng còn tựa nữa. Một quyển lại vấy một vết ố trông giống vết máu thật kinh khủng. Tóc gáy Harry dựng đứng cả lên. Nó nghe như có tiếng thì thầm yếu ớt phát ra từ những quyển sách. Cũng có thể đó chỉ là tưởng tượng, mà cũng có thể là nó nghe thấy thật: dường như những cuốn sách biết là có người đang ở đây, mà người đó lẽ ra không được bén mảng tới chỗ này.

Phải bắt đầu tra cứu từ đâu chứ! Cẩn thận đặt cây đèn xuống sàn, Harry nhìn dọc theo hàng sách chót trên kệ, kiếm thử một cuốn nào trông có vẻ thú vị. Một bộ sách to màu đen

và ánh bạc hút lấy ánh mắt Harry. Nó kéo cuốn sách ra một cách vất vả, bởi vì cuốn sách rất dày. Đặt được cuốn sách thăng bằng trên đầu gối rồi, Harry bắt đầu mở sách ra.

Một tiếng rít đau đớn dữ tợn xé tan sự im lặng - cuốn sách đang gào thét! Harry gấp mạnh quyển sách lại, nhưng tiếng gào rít vẫn vang vang, ngày càng lớn, thành một giọng eo éo, chói tay, không dứt. Harry sợ hãi nhảy lui, đụng phải cây đèn khiến nó tắt ngấm. Có tiếng chân đi tới ở hành lang bên ngoài. Harry kinh hoảng quá, nhét vội cuốn sách đang rú rít lên kệ, rồi cắm cổ chạy. Nó chạy băng ngang thầy giám thị Filch ở lối ra vào. Đôi mắt nhạt màu dài dại của thầy Filch nhìn xuyên qua Harry. Harry luồn dưới cách tay thầy Filch đang giơ ngang mà thoát ra hành lang, trong tai vẫn còn vọng tiếng rên la gào khóc của quyển sách mít ướt.

Bỗng dưng Harry đứng khựng lại trước một bộ áo giáp cao lêu đêu. Mải miết lo tránh xa cái thư viện, Harry đã không để ý xem mình đang chạy về hướng nào. Mà cũng có thể vì trời tối quá, nên nó hoàn toàn không xác định được mình đang ở đâu. Nó vẫn biết có một bộ áo giáp ở gần khu nhà bếp. Nhưng mà nhà bếp thì phải ở phía dưới ít nhất là năm tầng lầu ấy chứ.

“Thưa thầy, thầy dặn tôi hễ có ai đi lêu bêu trong đêm thì phải đến báo trực tiếp ngay cho thầy. Nay tôi xin báo cho thầy hay là có kẻ vừa ở trong Khu vực Hạn chế của thư viện.”

Harry mặt cắt không còn hột máu. Nó thấy dù có trốn ở đâu chăng nữa, thầy giám thị Filch thể nào cũng tìm ra đường tắt để đến thộp cổ nó ngay, bởi vì cái giọng eo éo, rin rít của thầy đang càng lúc càng gần hơn. Nhưng đáng hãi hùng hơn cả là

giọng thầy Snape đáp lại:

"Khu vực Hạn chế à? Hừm, nó chưa chạy xa đâu, chúng ta sẽ bắt được nó."

Harry đứng như trời trồng tại chỗ khi thầy Filch và thầy Snape xuất hiện ở góc tường phía trước. Dĩ nhiên là họ không nhìn thấy Harry, nhưng hành lang ấy rất hẹp, họ mà bước tới gần hơn nữa thì thế nào cũng đụng phải nó. Áo tàng hình chỉ làm cho Harry không bị nhìn thấy chứ thân mình nó vẫn chắc nguyên. Harry lập tức phải trở lui, càng nhanh cành tốt. Đó là hy vọng duy nhất. Nó lẻn qua cửa, nín thở, thóp người lại để khỏi phải đẩy rộng cửa ra, kẻo cánh cửa mà kêu lên thì tai họa giáng xuống ngay. May sao Harry lọt được vô phòng một cách bình an. Nó thở phào nhẹ nhõm. Hai người kia đi ngang qua mà chẳng phát hiện được điều gì. Harry đứng dán sát lưng vào tường, hít thở sâu, lắng nghe tiếng chân của họ xa dần. Trời, hồi nãy tiếng chân sao mà gần quá!

Chỉ vài giây sau là Harry đã bắt đầu chú ý đến căn phòng mà nó đang trốn bên trong.

Căn phòng giống như một lớp học bỏ hoang. Lờ mờ bóng bàn ghế dồn đống để sát tường, và có cả một cái thùng rác úp ngược xuống. Nhưng dựa vào bức tường đối diện Harry là một vật trông không có vẻ gì là đồ đạc của căn phòng này. Trông nó như một đồ vật được người ta đẩy vô chỉ để trống đường đi.

Đó là một tấm gương khổng lồ, cao đụng trần nhà, khung bằng vàng chạm khắc, đặt trên hai cái chân có vuốt. Một dòng chữ khắc phía trên gương: ERISED STRA EHRU OYT UBE CAFRU OYT ON WOHSI*.

Nỗi kinh hoàng đã nguôi đi khi không còn nghe tiếng động tĩnh gì của thầy Filch hay thầy Snape nữa, Harry bạo gan đi tới gần tấm gương, định ngó mình một cái, tuy chẳng thấy gì cả, dĩ nhiên. Harry bước tới gần hơn, ngay trước tấm gương, và lập tức giơ tay bụm miệng để không vụt ra tiếng kêu hoảng hốt. Nó xoay mình nhìn quanh. Tim đập loạn xạ hơn cả khi cuốn sách mít ướt khóc than. Bởi vì nó không chỉ nhìn thấy chính nó trong gương, mà còn thấy cả một đám người đứng ngay đằng sau nó.

Nhưng nhìn lại, căn phòng hoàn toàn trống vắng. Harry thở hổn hển, chầm chậm quay lại nhìn vào tấm gương.

Kìa, cái cảnh của nó trong gương, trắng bệch và trông khiếp đảm hết chỗ nói; bên cạnh đó là hình bóng của ít nhất một chục người khác.

Harry ngoái đầu ra sau: Sau lưng nó có ai đâu! Hay là họ cũng tàng hình nốt?

Chẳng lẽ nó đang ở trong một căn phòng đầy ắp những người tàng hình cả sao? Và tấm gương này chơi khăm họ bằng cách phản chiếu hết, dù tàng hình hay không tàng hình?

Harry lại nhìn vào gương lần nữa. Một người đàn bà đứng ngay sau lưng đang mỉm cười và vẫy tay với nó. Nó giơ tay ra sau, quơ vào không khí. Nếu bà ta ở đó thì ắt là nó phải chạm được bà, trong gương, bà đứng sát cạnh nó mà. Nhưng Harry chỉ quờ thấy không khí. Người đàn bà ấy và những người khác chỉ hiện hữu trong tấm gương mà thôi.

Bà là một phụ nữ đẹp. Mái tóc của bà màu hung sậm, và đôi mắt của bà, "*sao mà giống mắt mình quá"*! Harry thầm

nghĩ, vừa nhích tới gần tấm gương thêm chút nữa. Xanh biếc long lanh - khuôn mặt cũng y chang, nhưng Harry chợt nhận ra bà đang khóc. Môi bà đang mỉm cười, nhưng mắt bà lại khóc! Người đàn ông cao, gầy, tóc đen, đứng cạnh, quàng một cánh tay qua người bà. Ông đeo kiếng, tóc bù xù, dựng đứng lên phía sau, y hệt tóc Harry.

Giờ thì Harry đã đến rất sát tấm gương, đến nỗi mũi nó gần chạm cái mũi của thằng Harry trong gương. Nó thì thầm:

"Má?… Ba?"

Họ chỉ nhìn nó mỉm cười. Và Harry từ từ nhìn đến gương mặt của những người khác trong gương, bắt gặp những cặp mắt xanh biếc khác giống y như mắt nó. Có người lại có mũi giống y như mũi nó, thậm chí nó thấy hai đầu gối của một cụ già cũng lẻo khoẻo y như đầu gối nó. Nó - Harry - đang nhìn thấy gia đình mình, lần đầu tiên trong đời.

Đại gia đình Potter vẫy tay mỉm cười với Harry trong khi Harry nhìn lại họ một cách khát khao. Hai tay nó ép sát mặt kính như thể hy vọng nếu tấm kính rơi ra, nó sẽ lọt được vào bên trong, để ngã vào vòng tay của những người ruột thịt. Trong lòng nó, một cơn đau mãnh liệt quặn lên: nửa vui nửa buồn kinh khủng.

Nó đã đứng đó bao lâu, nó cũng không biết nữa. Những hình ảnh trong gương không mờ đi và nó cứ đứng nhìn mãi nhìn mãi, cho đến khi có tiếng động từ xa xa vọng lại, mang nó trở về với thực tế. Nó không thể đứng ở đây hoài. Phải kiếm đường quay trở về phòng ngủ thôi. Đành dứt mắt ra khỏi gương mặt của mẹ, Harry thì thầm:

“Con sẽ quay lại.”

Rồi vội vã rời khỏi căn phòng.

“Lẽ ra bồ phải đánh thức mình dậy.”

Ron hờn dỗi nói. Harry phân trần:

“Tối nay tôi còn quay lại đó mà. Bạn có thể đi với tôi đêm nay, tôi muốn chỉ cho bạn coi tấm gương.”

Ron háo hức lắm:

“Mình muốn nhìn thấy ba má của bồ.”

“Tôi cũng muốn nhìn thấy dòng họ nhà bạn - tất cả những người thuộc gia tộc Weasley. Tối nay bạn nhớ chỉ cho tôi xem hai người anh khác của bạn, với tất cả những người khác trong gia đình nữa nha!”

Ron bảo:

“Bồ muốn gặp họ thì có khó gì? Cứ đến nhà mình vào mùa hè là gặp đủ hết. À, mà không chừng tấm gương chỉ hiện ra những người đã chết… Nhưng mà chán quá, mãi vẫn không tìm ra tung tích của Flamel. Bồ ăn thịt ba rọi xông khói hay cái gì đi? Sao bồ không ăn gì hết vậy?”

Harry không thể nào ăn nổi. Nó đã gặp ba má nó và tối nay sẽ lại gặp được họ. Nó hầu như quên béng Flamel. Điều đó dường như chẳng còn quan trọng nữa. Nó cần biết cái mà con chó ba đầu canh giữ là gì để mà làm gì? Thầy Snape có chôm mất đi thì mắc mớ gì đến nó đâu? Nó chỉ cần gặp được ba má nó.

Ron lo lắng hỏi:

“Bồ có sao không, Harry? Ngó mặt bồ… kỳ quá.”

Điều mà Harry lo sợ nhất là nó có thể không tìm lại được căn phòng có tấm gương nữa. Đêm sau, nó và Ron cùng trùm kín trong chiếc áo khoác tàng hình, đi từng bước một. Hai đứa cố gắng dò đường từ thư viện, đi vòng vèo qua những hành lang tăm tối gần cả tiếng đồng hồ.

Ron nói:

“Mình lạnh cóng rồi. Thôi về đi, đừng tìm nữa.”

“Không!” Harry gắt. “Tôi biết nó ở đâu đây thôi.”

Hai đứa đi ngang qua bóng ma của một phù thủy lướt về hướng ngược lại, ngoài ra chẳng thấy ai. Vừa đúng lúc Ron sắp than vãn là chân cẳng nó chết tê chết cóng đến nơi rồi thì Harry nhìn thấy bộ áo giáp cao.

“Đây rồi. Chính chỗ này đây… Đúng rồi!”

Hai đứa đẩy cánh cửa ra. Harry cởi vội tấm áo tàng hình, chạy ngay lại tấm gương.

Họ còn đó. Má nó và ba nó đứng nhìn nó với ánh mắt mừng vui.

“Thấy gì không?”

Harry hỏi nhỏ Ron. Nhưng Ron đáp:

“Mình chẳng thấy gì cả.”

“Nhìn kỹ đi! Nhìn tất cả họ kìa… đông lắm…”

“Mình chỉ thấy có mỗi bồ mà thôi.”

“Nhìn thẳng vào gương ấy, lại đây, đứng ở chỗ tôi đứng

nè.”

Harry bước nhích qua một bên, nhưng khi Ron đứng trước tấm gương thì Harry không còn nhìn thấy gia đình mình nữa. Chỉ thấy mỗi thằng Ron trong bộ đồ ngủ nhăn nheo.

Nhưng Ron thì tròn mắt nhìn đăm đăm vào hình ảnh trong gương. Nó la lên:

“Nhìn mình kìa!”

“Bạn có thấy cả gia đình đứng chung quanh bạn không?” Harry hỏi.

“Không. Thấy mỗi mình mình… nhưng mà coi ngộ lắm… Ê, mình già hơn… Ôi! Mình đứng đầu tụi nam sinh!”

“Cái gì?”

“Mình ấy mà… Coi, mình đeo phù hiệu như anh Bill hồi đó… Ồ, mình đang cầm Cúp Nhà và Cúp Quidditch… Ối, coi kìa, mình còn là đội trưởng Quidditch nữa!”

Ron dứt mắt ra khỏi những hình ảnh tuyệt vời trong gương để quay lại nhìn Harry háo hức.

“Bồ có nghĩ đây là tấm gương báo tương lai không?”

“Làm sao thế được? Tất cả gia đình tôi đã chết rồi mà… Để tôi nhìn lại lần nữa xem.”

“Bồ đã xem suốt cả đêm qua rồi, bây giờ cho mình xem thêm chút nữa đi mà.”

“Nhưng ảnh của bạn thì có gì đâu mà hay, bạn chỉ cầm cái Cúp Quidditch. Còn tôi thì nhìn thấy ba má tôi.”

“Đừng đẩy mình mà…”

Một tiếng động thình lình vang lên bên ngoài hành lang. Hai đứa chấm dứt cãi cọ ngay. Chúng chợt nhận ra nãy giờ đã nói năng to tiếng om sòm biết chừng nào.

"Nhanh lên!"

Ron quăng tấm áo tàng hình trùm lên cả hai đứa, vừa đúng lúc Bà Norris với đôi mắt quắc như… mắt mèo, đi lởn vởn tới cửa. Ron và Harry đứng yên một lúc, cả hai cùng có chung một ý nghĩ: không biết mắt mèo có thấy được áo tàng hình không? Sau một hồi lâu như cả thế kỷ, con mèo bỏ đi.

"Không xong đâu. Biết đâu nó đi tìm thầy Filch? Mình cá là nó đã nghe tiếng tụi mình. Chạy thôi."

Ron kéo Harry chạy ra khỏi phòng.

Sáng hôm sau, tuyết vẫn chưa tan. Ron hỏi:

"Chơi cờ không, Harry?"

"Không."

"Hay là mình xuống sân thăm bác Hagrid?"

"Không… Bạn đi đi…"

"Harry, mình biết bồ đang nghĩ đến cái gì, tấm gương phải không? Tối nay đừng quay lại đó nữa."

"Tại sao đừng?"

"Mình không biết. Mình chỉ có một cảm giác không hay về nó. Với lại, bồ đã có quá nhiều hung tin chiếu cố rồi. Thầy Filch, thầy Snape, và cả Bà Norris nữa, lúc nào cũng lảng vảng chung quanh. Nếu mà họ bắt gặp bồ thì sao? Đành rằng họ không thấy bồ, nhưng nếu họ đụng vô bồ chẳng hạn? Hay nếu

bồ đụng vô cái gì đó?”

“Bạn nói y giọng của Hermione.”

“Mình nói nghiêm túc đó, Harry, đừng đi nữa.”

Nhưng trong đầu Harry lúc ấy chỉ có một ý nghĩ, đó là trở lại trước tấm gương. Và Ron không thể nào ngăn cản được.

Đêm thứ ba đó, Harry tìm được lối đến căn phòng có tấm gương nhanh hơn trước. Nó bước thật nhanh và cũng biết là mình đang dại dột gây ra quá nhiều tiếng ồn. Nhưng may là không gặp ai hết.

Và kia, ba má nó vẫn đứng đó nhìn nó mỉm cười, và một người trong đám đông, bà cố còn vui vẻ gật đầu với nó. Harry ngồi sà xuống đất trước tấm gương. Chắc là nó sẽ ngồi ở đó suốt đêm với gia đình, tưởng như không điều gì có thể dứt nó ra khỏi tấm gương. Không điều gì. Ngoại trừ…

“Thế… con trở lại đấy hả, Harry?”

Harry giật mình, nghe toàn thân đông cứng như băng. Nó nhìn ra sau lưng. Chẳng ai khác hơn cụ Albus Dumbledore đang ngồi ở một cái bàn kê sát tường. Hẳn là Harry đã đi ngang qua cụ mà không hay. Nó đã quá tha thiết chạy lại tấm gương đến nỗi không chú ý đến gì cả.

“Thưa… thưa thầy, con đã không nhìn thấy thầy.”

Cụ Dumbledore bảo:

“Thiệt lạ là khi tàng hình rồi người ta đâm ra cận thị nặng.”

Cụ Dumbledore mỉm cười và Harry thở phào ra.

Cụ rời chiếc bàn, ngồi bệt xuống sàn với Harry.

“Thế là con… Con - cũng như hàng trăm người khác trước con, đã khám phá ra niềm vui của Chiếc Gương Ảo Ảnh.”

“Thưa thầy, con không biết nó tên là vậy.”

“Nhưng giờ đây ta mong con đã nhận ra nó có công dụng gì.”

“Nó… Dạ, nó… Nó hiện ra gia đình của con…”

“Và nó hiện ra cho thằng Ron bạn con thấy chính mình đứng đầu nam sinh?”

“Làm sao mà thầy biết chuyện đó?”

Harry há hốc mồm kinh ngạc, nhưng cụ Dumbledore ôn tồn bảo:

“Ta không cần một tấm áo khoác để thành tàng hình. Nào, con đã hiểu được tấm gương ảo ảnh cho chúng ta nhìn thấy cái gì chưa?”

Harry lắc đầu.

“Để ta giải thích cho con. Người hạnh phúc nhất thế gian này là người có thể sử dụng Tấm gương Ảo ảnh như một tấm gương bình thường, nghĩa là anh ta có thể nhìn vào gương và thấy mình đúng y như mình vậy. Con hiểu chưa?”

Harry suy nghĩ. Rồi nó chậm rãi nói:

“Tấm gương cho ta thấy cái mà ta muốn… Bất cứ điều gì ta muốn…”

Cụ Dumbledore trầm giọng nói:

“Cũng đúng mà cũng sai. Nó cho ta nhìn thấy chính xác cái điều ước ao tha thiết nhất trong tim, không hơn không kém.

Như trường hợp của con chẳng hạn, con chưa từng biết gia đình mình, nên con nhìn thấy những người thân đứng quanh con trong gương. Còn Ron Weasley, đứa luôn bị những cái bóng cây đa cây đề của anh nó che khuất, thì thấy mình đứng một mình, giỏi hơn tất cả những người khác. Tấm gương này, dù vậy, không hề mang lại cho ta kiến thức hay một sự thật nào cả. Có người từng lãng phí cả cuộc đời ngồi trước nó, bị những gì họ thấy trong gương làm cho mê muội, hoặc phát điên lên, chỉ tại không hiểu rằng ảo ảnh có nghĩa là *không thực*. Không thể nào thành hiện thực.

Harry à, tấm gương này sẽ được dời qua phòng khác vào ngày mai. Và ta yêu cầu con đừng đi tìm lại nó. Nếu sau này con có ngẫu nhiên gặp lại nó, thì con đã được chuẩn bị từ hôm nay rồi. Tấm gương ảo ảnh không nhằm để cho người ta mê đắm trong những giấc mơ và quên sống đi. Hãy nhớ điều đó. Thôi, con hãy khoác chiếc áo tàng hình tuyệt vời mà về phòng ngủ nhanh lên."

Harry đứng dậy.

"Thưa thầy… Thưa giáo sư Dumbledore… Con có được phép hỏi thầy một điều không ạ?"

"Hiển nhiên là con đã hỏi ta mấy điều rồi. Tuy nhiên, con có thể hỏi ta thêm một điều nữa."

"Khi thầy nhìn vào gương thì thầy thấy cái gì ạ?"

"Ta ư? Ta thấy mình đang cầm một đôi vớ len dầy."

Harry tròn mắt nhìn thầy. Cụ Dumbledore nói tiếp:

"Ta là người không bao giờ có đủ vớ cả. Một mùa Giáng

sinh nữa đã đến và đi mà ta vẫn chẳng có lấy một đôi vớ. Người ta cứ tống mãi cho ta toàn sách là sách."

Chỉ khi đã về phòng và trèo lên giường rồi, Harry mới nghĩ ra là có thể câu trả lời của cụ Dumbledore không hoàn toàn… thật. Nhưng mà, nó suy luận khi đuổi con Scabbers ra khỏi cái gối của mình, tại câu hỏi mà nó đặt ra cho cụ Dumbledore kể cũng hơi… riêng tư.

13

NICOLAS FLAMEL

Cụ Dumbledore thuyết phục được Harry không đi tìm tấm gương ảo ảnh nữa, và suốt những ngày còn lại của kỳ nghỉ Giáng sinh, chiếc áo khoác tàng hình được xếp gọn dưới đáy rương. Harry mong cho mình quên đi những gì mình đã thấy trong gương, nhưng nó không thể quên được. Những cơn ác mộng bắt đầu hành hạ giấc ngủ của thằng bé. Nó cứ mơ đi mơ lại hình ảnh ba má nó tan biến trong một ánh chớp xanh chói lòa, cùng lúc một giọng cười hiểm độc trỗi lên the thé.

Khi Harry kể cho Ron nghe về giấc mơ của mình, Ron bảo:

"Bồ thấy chưa? Thầy Dumbledore nói đúng quá, tấm gương đó có thể làm cho bồ phát điên."

Trước ngày bắt đầu học kỳ hai, Hermione trở lại trường và nhìn mọi thứ bằng con mắt khác. Cô bé kinh hãi khi nghe chuyện Harry bỏ giường ngủ đi lang thang trong trường suốt ba đêm liền ("Nhỡ thầy Filch mà bắt được bạn!…"). Mặt khác Hermione cũng hết sức thất vọng là Harry đã chẳng tìm ra được ai là Nicolas Flamel.

Cả bọn hầu như toan bỏ cuộc tìm kiếm tông tích Flamel

trong sách vở thư viện, cho dù Harry vẫn đoan chắc là mình từng đọc thấy cái tên Flamel ở đâu rồi. Bước vào học kỳ mới, tụi nhỏ chỉ có thể sục đầu vô lục lọi đống sách chừng mười phút trong giờ giải lao. Harry còn có ít thời gian hơn hai bạn, bởi vì các buổi tập Quidditch cũng đã bắt đầu.

Wood bắt đội nhà luyện tập chuyên cần hơn bao giờ hết. Mặc dù hết tuyết thì trời lại mưa liên miên, nhưng anh chàng không hề nao núng. Anh em nhà Weasley than thở là Wood đang trở thành một thằng điên, nhưng Harry lại bênh Wood. Bởi vì nếu mà thắng được trận đấu với nhà Hufflepuff sắp tới thì, lần đầu tiên trong suốt bảy năm qua, họ sẽ giành lại được danh hiệu Vô địch Nhà từ nhà Slytherin. Ngoài ý chí muốn chiến thắng, Harry lao vào luyện tập còn vì phát hiện ra, rằng tập đến kiệt sức như thế thì đỡ bị ác mộng hơn bởi vì chỉ còn nước ngủ vùi.

Thế rồi, trong một buổi luyện tập mà ai cũng ướt lướt thướt và bê bết bùn sình, Wood thông báo cho cả đội biết một hung tin. Lúc ấy anh đang giận điên lên vì hai thằng sinh đôi nhà Weasley cứ lao vào dội bom nhau, rồi làm bộ bật té khỏi cây chổi của mình. Wood gào lên:

“Hai đứa bây có thôi cái trò quậy đó không? Đội này chắc đến nước thua vì cái trò đó thôi! Trận này thầy Snape làm trọng tài, ổng sẽ canh me kiếm cớ trừ điểm đội Gryffindor cho mà coi!”

Mấy lời đó làm George bật té thật khỏi cây chổi của nó. Nó phun phì phì bùn sình trong miệng ra:

“Thầy Snape làm trọng tài hả? Hồi nào tới giờ, có khi nào

ổng làm trọng tài một trận Quidditch nào đâu? Ổng thiên vị Slytherin như vậy thì làm sao ổng cầm còi vô tư công bằng được?"

Cả đội cùng đáp xuống đất cạnh George để hè nhau kêu ca. Wood nói:

"Đó không phải là lỗi của *anh*. Chúng ta chỉ còn nước cố gắng đấu một trận thật trong sáng, sạch sẽ, để thầy Snape không vịn được cớ nào mà 'bụp' chúng ta."

Cũng chẳng còn cách nào khác, đành vậy thôi, nhưng Harry còn có một lý do khác khiến nó không mong thầy Snape lại gần, khi nó đang chơi Quidditch …

Cả đội bây giờ xúm lại tán dóc với nhau như thường lệ sau cả buổi luyện tập, nhưng Harry thì đi thẳng về phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor để kiếm Ron và Hermione. Hai người đang chơi cờ. Môn cờ là môn duy nhất mà Hermione chịu thua, và cả Ron và Harry đều cho như vậy thì tốt cho cô bé hơn.

Harry vừa ngồi xuống bên cạnh, Ron nói ngay:

"Lúc này đừng có nói chuyện với mình nha, mình đang tập trung…"

Nhưng ngay lúc nhìn thấy nét mặt của Harry, Ron kêu lên:

"Có chuyện gì vậy? Trông bồ hãi hùng quá đi."

Bằng giọng thầm thì để cho những người khác khỏi nghe thấy, Harry kể cho hai bạn nghe chuyện thầy Snape bỗng dưng giở chứng nham hiểm muốn làm trọng tài Quidditch.

Hermione nghe xong nói ngay:

“Đừng đấu nữa!”

Ron tán thành:

“Nói là bồ bị bệnh đi!”

Hermione đề nghị:

“Hay là giả đò bị gãy chân?”

Ron xúi:

“Hoặc là làm cho gãy chân thiệt…”

Nhưng Harry nói:

“Tôi không thể làm vậy. Không có Tầm thủ dự bị trong đội. Nếu tôi rút lui thì cả đội không thể thi đấu được.”

Vừa lúc đó Neville bỗng đổ nhào vô phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor. Không hiểu làm cách nào mà nó chui qua được chân dung Bà Béo, vì hai chân của nó bị dính chập vào nhau, và mọi người nhận ra ngay là Neville đã bị trúng Lời nguyền trói giò. Chắc là nó đã chụm chân nhảy suốt quãng đường trở về tháp Gryffindor. Mọi người ồ ra cười, ngoại trừ Hermione. Cô bé nhổm ngay dậy, thực hành phép giải lời nguyền. Chân của Neville được tách ra và nó đứng lên, vẫn còn run rẩy.

Hermione dắt Neville đến ngồi bên cạnh Ron và Harry, hỏi:

“Chuyện xảy ra làm sao?”

Neville lắp bắp:

“Malfoy… mình gặp nó bên ngoài thư viện. Nó nói nó đang

kiếm người để thử thực hành lời nguyền.”

Hermione khuyên Neville:

“Đi thưa cô McGonagall đi!”

Nhưng Neville lắc đầu. Nó nói lí nhí:

“Mình không muốn có thêm rắc rối.”

Ron bảo:

“Bồ phải biết kháng cự lại nó chứ, Neville! Dù nó quen thói bắt nạt dẫm đạp người ta, nhưng mình không việc gì phải nằm ẹp trước mặt nó, để nó thêm dễ dàng dẫm đạp lên mình.”

Neville nghẹn ngào:

“Thôi, đừng có mắng nhiếc là mình không đủ dũng cảm để làm thành viên của nhà Gryffindor nữa mà, Malfoy nó cũng nói vậy rồi.”

Harry lục tìm trong túi áo của mình, lấy ra một thỏi sôcôla Ếch, thỏi cuối cùng trong cái hộp mà Hermione đã tặng cho nó vào dịp Giáng sinh. Nó đưa sôcôla cho Neville. Thằng bé trông như sắp òa khóc tới nơi. Harry nói:

“Bạn đáng giá gấp mười hai thằng Malfoy ấy chứ. Chẳng phải chiếc nón phân loại đã chọn bạn vào nhà Gryffindor sao? Nó bị cho vô cái nhà Slytherin dỏm.”

Môi Neville nhếch được một nụ cười yếu ớt khi nó mở giấy bao thỏi sôcôla:

“Cám ơn Harry… Chắc mình phải đi ngủ đây… Bạn muốn giữ cái thẻ không? Bạn đang sưu tầm thẻ mà!”

Khi Neville đi rồi, Harry nhìn tấm thẻ những Phù thuỷ nổi

tiếng. Nó nói:

"Lại là cụ Dumbledore! Thẻ đầu tiên mình có cũng là cụ…"

Bỗng nhiên Harry há hốc miệng ra. Nó nhìn trừng trừng mặt sau tấm thẻ. Rồi nó ngước lên nhìn Ron và Hermione, thì thầm:

"*Tôi tìm ra ổng rồi*. Tôi tìm ra Flamel rồi! Tôi đã *nói* với mấy bạn là cái tên này tôi đã từng đọc ở đâu mà. Hà… Tôi đã đọc thấy nó trên chuyến xe lửa đến Hogwarts. Nghe nè: cụ Dumbledore đặc biệt nổi tiếng nhờ đánh bại phù thủy Hắc ám Grindelwald vào năm 1945; khám phá ra mười hai cách sử dụng máu rồng, *và nhờ tác phẩm của cụ về thuật giả kim soạn chung với người cộng tác là Nicolas Flamel*!"

Hermione đứng phắt dậy. Kể từ lần cả đám lấy lại điểm cho nhà Gryffindor nhờ làm mấy bài tập về nhà xuất sắc, cô bé chưa bao giờ trông có vẻ kích động đến như thế này.

"Chờ ở đây!"

Hermione vừa nói xong là chạy biến lên cầu thang về phòng ngủ của nữ sinh. Harry và Ron còn chưa kịp trao đổi với nhau cái nhìn đầy ẩn ý, thì cô bé đã phóng như bay trở lại, trong tay cầm một cuốn sách vĩ đại.

Cô bé hồi hộp giải thích:

"Mình không hề nghĩ tới tra cứu cuốn này. Mình mượn của thư viện mấy tuần trước, định đọc giải trí nhẹ nhàng thôi."

"*Thế này mà nhẹ nhàng?*"

Ron thắc mắc, nhưng Hermione bảo nó im đi, cho đến khi cô bé dò tìm ra được cái gì đó, thoăn thoắt lật trang, lẩm bẩm một mình. Cuối cùng cô bé có vẻ đã tìm được cái cần tìm:

"Mình biết rồi! Mình *biết được* rồi!"

Ron hờn dỗi nói:

"Tụi này được phép nói chưa?"

Nhưng Hermione vẫn không chú ý đến Ron. Cô bé nói với giọng đầy kịch tính:

"Nicolas Flamel là *tác giả duy nhất của Hòn đá Phù thủy*!"

Cả Ron và Harry đều không lộ vẻ xúc động như Hermione mong đợi. Hai đứa hỏi lại:

"Hòn gì?"

"Ôi, *thiệt tình*, sao hai bạn không tự đọc dùm… Nè, đọc đi."

Cô bé đẩy quyển sách về phía hai bạn, Ron và Harry cùng đọc:

> Thuật nghiên cứu giả kim cổ điển chú trọng đến Hòn đá Phù thủy, một vật chất huyền thoại có những sức mạnh lạ kỳ. Hòn đá có thể đổi bất cứ thứ kim loại nào thành vàng ròng. Hòn đá cũng tạo ra thuốc Trường sinh làm cho người uống bất tử.
>
> Trong nhiều thế kỷ qua đã có nhiều báo cáo về Hòn đá Phù thủy, nhưng hòn đá đang tồn tại hiện nay thuộc về cụ Nicolas Flamel, một nhà giả kim xuất sắc và cũng là một người say mê ca kịch. Cụ Flamel vừa mừng sinh nhật thứ 665 của mình. Cụ đang hưởng một cuộc đời ẩn dật ở Devon cùng với vợ là Perenelle (cụ bà 658 tuổi.)

"Hiểu chưa?"

Hermione hỏi, khi Ron và Harry đọc xong.

"Nhất định là con chó ba đầu đang canh giữ *Hòn đá Phù*

thủy của cụ Flamel! Mình chắc là cụ đã nhờ cụ Dumbledore giữ dùm, bởi vì hai người là bạn bè, vả lại cụ biết có người muốn cướp nó. Chính vì vậy mà Hòn đá đã được đem ra khỏi ngân hàng Gringotts!"

Harry vỡ lẽ:

"Một hòn đá làm ra vàng và khiến người ta bất tử. Hèn gì thầy Snape muốn chiếm nó. Ai tất cũng muốn có nó."

Ron cũng nhận ra:

"Sở dĩ tụi mình không tìm thấy tên Flamel trong cuốn *Nghiên cứu về những phát triển gần đây trong pháp thuật*, là bởi vì cụ đã 665 tuổi rồi, chứ có phải gần đây đâu!"

Sáng hôm sau, trong lớp học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, Harry và Ron vừa chép lại những cách chữa trị khác nhau khi bị ma sói cắn, vừa tán hươu tán vượn về những chuyện chúng sẽ làm nếu chúng có Hòn đá Phù thủy trong tay. Khi Ron nói là nó sẽ sắm riêng một đội Quidditch, thì Harry sực nhớ ra trận bóng sắp tới và, dĩ nhiên, cả thầy Snape nữa.

Nó nói với Ron và Hermione:

"Tôi sẽ thi đấu. Nếu tôi không tham dự thì cả đám Slytherin sẽ cho là tôi chết nhát, không dám đương đầu với thầy Snape. Tôi sẽ chứng tỏ cho họ thấy… Tôi mà thắng thì họ hết cười nổi."

Hermione nói:

"Chỉ e là chính tụi này sẽ hết cười nổi khi phải hốt dọn bạn trên sân đấu."

Nhưng dù Harry nói cứng như thế nào với Ron và Hermione, nó vẫn cảm thấy càng lúc càng lo âu khi càng gần đến ngày thi đấu. Cả đội nhà Gryffindor cũng lo lắng không kém. Giành lại chức Vô địch Nhà mà Slytherin giữ rịt suốt bảy năm nay là một ý tưởng tuyệt vời, ai cũng háo hức và quyết tâm, nhưng mà giờ đây với một trọng tài thiên vị, liệu họ có làm được hay không?

Harry chẳng biết có phải do mình tưởng tượng nhiều quá hay không, chứ sao mà nó có cảm giác là nó cứ phải chạm trán thầy Snape hoài cho dù nó ở đâu, đi đâu. Thậm chí là nó còn nghi ngờ là thầy Snape đang theo dõi nó, đang cố tìm cách bắt lỗi nó tại trận. Những buổi học về Độc Dược trở thành những cuộc tra tấn hàng tuần đối với Harry. Thầy Snape đối xử với nó tàn tệ. Có khi nào thầy biết được là ba đứa tụi nó đã tìm ra bí mật về Hòn đá Phù thủy không? Chắc là thầy không thể biết được đâu, Harry nghĩ thầm - nhưng nghĩ thầm cũng không an tâm, đôi khi Harry có cảm giác là thầy Snape có thể đọc được ý nghĩ của người khác.

Chiều hôm sau, trước khi Harry bước vào phòng thay đồ dành cho các cầu thủ, Ron và Hermione chúc Harry may mắn. Harry nhận ra trong giọng nói và vẻ mặt của hai người bạn nỗi hoang mang là liệu nó có còn sống sót để gặp lại bạn bè hay không. Không thể coi đó là sự động viên hay an ủi. Nó hầu như không nghe lọt một tiếng nào trong bài diễn văn thường lệ của đội trưởng Wood, lúc nó tròng chiếc áo cầu thủ Quidditch vào và cầm lấy chiếc Nimbus 2000.

Khi ấy, Ron và Hermione đã tìm được một chỗ trên khán đài bên cạnh Neville. Cậu bé này không thể hiểu tại sao mà hai

đứa bạn mình lại tỏ ra ủ rũ và lo lắng như vậy. Cũng không thể hiểu nỗi tại sao đi xem Quidditch mà chúng lại mang theo cây đũa phép như lính mang theo vũ khí ra trận vậy. Cả Neville lẫn Harry đều không biết là Ron và Hermione đã bí mật luyện tập Lời nguyền Trói giò. Được gợi ý từ trò chơi ác của Malfoy đối với Neville, Hermione quyết định sẽ áp dụng chiêu này nếu có dấu hiệu nào chứng tỏ thầy Snape muốn hại Harry. Ron đút cây đũa phép vô ống tay áo, còn Hermione thì lẩm bẩm:

"*Locomotor Mortis*[*]. Đừng quên đấy."

Ron cằn nhằn:

"Mình biết mà. Đừng lèo nhèo nữa!"

Trong phòng thay đồ, Wood kéo Harry ra nói riêng:

"Anh không có ý tạo thêm áp lực cho em, nhưng chính lúc này, hơn bất cứ lúc nào khác, chúng ta cần bắt được trái Snitch càng nhanh càng tốt. Phải sớm bắt cho được nó để kết thúc trận đấu trước khi thầy Snape cho Hufflepuff quá nhiều điểm."

Fred Weasley thò đầu ra cửa quan sát và thông báo:

"Cả trường đều có mặt ngoài sân bóng… Chà! Cả thầy Dumbledore cũng đến xem nữa kìa."

Tim Harry đập rộn lên:

"Thầy Dumbledore?"

Nó chạy ào ra cửa để nhìn tận mắt. Fred nói đúng. Bộ râu tóc bạc phơ ấy thì không thể lầm lẫn với ai cả.

Harry giờ có thể cười to để thư giãn một tý. Vậy là nó an toàn. Đơn giản là thầy Snape không đời nào dám giở trò ám

hại Harry ngay trước mắt thầy Dumbledore cả.

Chắc tại vì vậy mà thầy Snape giận dữ ra mặt khi quan sát hai đội bóng bước vào sân. Ngay cả Ron cũng nhận thấy điều đó. Nó nói với Hermione:

"Mình chưa bao giờ thấy thầy Snape quạu như bữa nay. Coi kìa… Họ bắt đầu… Ối!"

Ai đó nện gậy vô sau đầu của Ron. Chính là Malfoy.

"À, xin lỗi Ron nhé. Không thấy mày ngồi đó."

Malfoy toét miệng cười với Crabbe và Goyle:

"Không biết lần này cái thằng Potter có thể bám được cán chổi trong bao lâu? Có ai dám cá không? Mày sao hả, Ron?"

Ron không thèm trả lời. Thầy Snape vừa thưởng cho đội Hufflepuff một quả phạt đền chỉ vì George Weasley đã đấm một trái Bludger trúng vô thầy. Hermione thì ngay phút đầu của trận đấu đã bắt tréo hai ngón tay cầu may trên đùi mình, mắt thì không rời Harry. Nó đang lượn vòng vòng như một con chim ưng bên trên trận đấu, ra sức tìm trái Snitch.

Vài phút sau, thầy Snape lại thưởng cho đội Hufflepuff một quả phạt đền mà không cần lý do gì hết. Malfoy nói to:

"Biết tao nghĩ gì về việc họ chọn cầu thủ cho đội Gryffindor không? Ấy là họ chọn những người đáng thương hại. Thử nghĩ coi, một thằng Potter không cha mẹ, rồi đến hai thằng Weasley không tiền bạc… Ê, Neville Mông Vểnh. Mày cũng xứng đáng vô đội bóng Gryffindor lắm: mày không có não!"

Neville đỏ mặt xoay người trên ghế ngồi để nhìn thẳng mặt Malfoy. Nó khẳng định:

“Tao đáng giá mười hai thằng như mày đó Malfoy.”

Cả Malfoy, Crabbe và Goyle cùng phá ra cười ầm ĩ. Nhưng Ron, vẫn không dám dứt mắt ra khỏi trận đấu, tán thưởng:

“Neville, bạn dám nói thẳng vô mặt nó, giỏi lắm!”

Malfoy lải nhải:

“Ê, Mông Vểnh. Nếu óc người ta là vàng thì mày cầm như nghèo hơn cả thằng khố rách áo ôm Weasley. Nội chuyện đó cũng đủ nói lên…”

Thần kinh Ron đang căng thẳng cực độ vì nỗi lo âu cho Harry. Nó quát:

“Malfoy, mày nói thêm một lời nào nữa thì hãy coi chừng…”

“Ron!”

Hermione bỗng thét lên:

“Xem Harry kìa!”

“Cái gì? Ở đâu?”

Harry bỗng nhiên lao xuống một cách ngoạn mục, đám đông nín thở theo dõi rồi hoan hô. Hermione đứng hẳn lên, hai ngón tay trỏ bắt tréo cầu may của cô bé đặt trên miệng. Harry đang lao thẳng xuống đất như một viên đạn.

Malfoy chế giễu:

“May cho mày đó Ron. Chắc là thằng Potter ngó thấy bạc

cắc rớt dưới đất nên mới lật đật lao xuống lượm.”

Ron bật dậy. Malfoy chưa kịp biết chuyện gì sắp xảy ra thì Ron đã nhảy lên mình nó, vật nó lăn xuống đất. Neville hơi ngần ngừ, nhưng rồi cũng trèo qua chỗ ngồi và tiếp sức với Ron. Hermione gào lên:

“Cố lên, Harry!”

Cô bé trèo lên đứng trên cả ghế ngồi để cổ vũ Harry lúc ấy đang vượt qua mặt thầy Snape. Hermione thậm chí không hay biết Malfoy và Ron đang ôm nhau lăn lộn dưới ghế, hay ở góc kia, một cuộc ẩu đả xà quần khác đang vang lên những tiếng hự, hực, bịch, bịch giữa Crabbe, Goyle và Neville.

Tuốt trên cao kia, thầy Snape chỉ kịp xoay cán chổi đúng lúc có một vật màu đỏ tươi xẹt ngang qua thầy, chỉ cách vài phân. Một giây sau, thầy mới nhận ra đó chính là Harry, vọt ngược lên sau cú lao xuống vừa rồi, tay giơ cao trong chiến thắng: trái Snitch nằm gọn trong bàn tay nó.

Khán đài tưởng như sập xuống vì sửng sốt: Chưa ai từng chứng kiến có trận Quidditch nào mà trái Snitch bị chụp nhanh đến như vậy.

Hermione nhảy xuống ghế, ôm chầm Parvati ngồi ở hàng ghế trước, múa may quay cuồng và hò hét inh ỏi:

“Ron! Ron ơi! Trận đấu kết thúc rồi! Harry đã chiến thắng! Chúng ta đã chiến thắng! Gryffindor đứng đầu bảng!”

Harry nhảy ra khỏi cán chổi của mình khi nó hạ xuống cách mặt đất ba tấc. Chính nó cũng không tin nổi. Nó đã hoàn thành nhiệm vụ. Trận đấu đã kết thúc. Chưa kéo dài quá năm phút đã

kết thúc! Trong khi các cổ động viên nhà Gryffindor đang đổ ra đầy sân bóng để chúc mừng, thì Harry nhận thấy thầy Snape cũng đáp xuống gần nó, mặt trắng bệch và môi mím chặt. Thế rồi bỗng nhiên Harry cảm thấy có một bàn tay đặt lên vai mình. Nó vội ngước đầu nhìn lên thì bắt gặp gương mặt tươi của cụ Dumbledore.

Cụ Dumbledore nói nhỏ, để chỉ mỗi mình Harry nghe thôi:

"Giỏi lắm. Ta mừng thấy con không còn ủ ê mê đắm với tấm gương… Cố gắng chăm chỉ nhé… Giỏi lắm!"

Thầy Snape cay đắng khạc một cái xuống đất.

Một lát sau, Harry rời khỏi phòng thay đồ một mình, đem chiếc Nimbus 2000 của mình cất vào nhà để chổi. Nó không thể nhớ nổi là trong đời nó có lần nào lại vui được như hôm nay. Nó thật sự đã làm được một việc đáng tự hào. Giờ đây không ai có thể nói là nó chỉ có hư danh. Làn gió chiều hôm chưa bao giờ ngọt ngào thơm mát như thế đối với Harry. Nó dẫm chân trên cỏ ướt, hồi tưởng lại những giây phút vừa qua mà nghe trong lòng rộn rã niềm hân hoan. Harry nhớ lại những cổ động viên Gryffindor ùa tới công kênh nó trên vai họ, Ron và Hermione đứng tít đằng xa, nhảy tưng tưng reo mừng; Ron hò reo với cái mũi chảy máu ròng ròng.

Harry đã đến nhà để chổi. Nó đứng tựa lưng vào cánh cửa gỗ và nhìn về phía trường Hogwarts. Những cánh cửa sổ bằng kính đang rực đỏ lên vì ánh phản chiếu của hoàng hôn. Gryffindor đã đứng đầu bảng. Harry đã hoàn thành nhiệm vụ. Nó đã chứng tỏ cho thầy Snape…

À, nói tới thầy Snape…

Một bóng người trùm kín đang bước nhanh xuống bậc thềm trước cửa tòa lâu đài. Cái bóng đó bước thật nhanh về phía khu rừng cấm, hiển nhiên là không muốn cho ai nhìn thấy. Vinh quang chiến thắng nhòa đi trong mắt Harry, khi nó quan sát cái bóng người đó. Nó nhận ra tướng đi khệnh khạng của cái bóng đó. Chính là thầy Snape. Thầy lẻn ra khu rừng cấm trong lúc mọi người đang tụ tập ăn bữa tối… Có chuyện gì thế này?

Harry lập tức nhảy lên chiếc Nimbus 2000 và bay vút lên. Lặng lẽ lướt vòng qua lâu đài, Harry nhận ra thầy Snape đang chạy nhanh vào rừng. Nó lập tức bay theo.

Cây cối mọc rậm đến nỗi Harry không thể nhìn ra thầy Snape đã đi đâu. Nó bay vòng vòng, hạ thấp dần, khẽ lướt chạm những ngọn cây, cho đến khi nó nghe ra giọng nói của thầy.

Nó lướt về hướng đó, nấp vào một cây sồi sừng sững không một tiếng động. Rồi cẩn thận bò dọc theo một cành cây, tay nắm chặt cán chổi, cố gắng nhìn xuyên qua tán lá.

Phía dưới, trong một khoảng trống râm bóng nhỏ xíu, thầy Snape đứng đó, nhưng không chỉ có một mình thầy. Giáo sư Quirrell cũng có mặt. Harry không nhìn rõ mặt thầy Quirrell lúc này, nhưng giọng thầy lắp ba lắp bắp hơn bao giờ hết.

"… Kh… kh… không… không biết… thầy… hết chỗ sao mà muốn… muốn gặp tôi… ở đây, thầy Snape…?"

Giọng thầy Snape đáp, lạnh băng:

"Ta muốn giữ cho chuyện này có tính riêng tư thôi. Với lại, không nên để cho học sinh biết về Hòn đá Phù thủy."

Harry chồm tới cố lắng nghe. Thầy Quirrell lắp bắp gì đó, nhưng thầy Snape cắt ngang:

"Ông đã tìm ra cách vượt qua con quái vật ba đầu của lão Hagrid chưa?"

"Nh… nhưng… nhưng mà, thầy Snape, tôi…"

Thầy Snape bước dấn tới một bước, nhìn sát vào mặt thầy Quirrell:

"Ông đâu muốn trở thành kẻ đối địch với ta hả, ông Quirrell?"

"T… tôi… tôi không biết… anh muốn cái… gì…?"

"Ông quá biết ý ta đấy chứ!"

Một con cú chợt rúc to, làm Harry suýt ngã khỏi cành cây. Nó giữ được thăng bằng thì vừa lúc thầy Snape bảo:

"… Câu thần chú bịp bợm của ông. Ta đang chờ đây."

"N… nh… nhưng… t… tôi không…"

"Thôi được rồi."

Thầy Snape cắt ngang.

"Chúng ta sẽ bàn lại chuyện này sau, khi ông đã đủ thì giờ và suy nghĩ lại và quyết định nên đặt lòng trung thành của ông ở đâu."

Thầy Snape tung áo khoác trùm qua đầu và bước nhanh ra khỏi khu rừng. Trời bây giờ gần tối hẳn, nhưng Harry vẫn còn có thể nhìn thấy thầy Quirrell đứng chết lặng hồi lâu tại chỗ, như thể đã hóa đá rồi vậy.

“Harry, bạn đi đâu nãy giờ?”

Hermione cự nự khi thấy Harry bước vào tháp Gryffindor. Ron thì nhào vô đấm thùm thụp lên lưng của Harry và gào to:

“Chiến thắng! Chúng ta chiến thắng rồi! Bồ đã chiến thắng! Và mình cũng đập cho thằng Malfoy một trận ra trò, sưng vù con mắt! Neville cũng một mình quần cho hai thằng Crabbe và Goyle một trận. Nó bây giờ có hơi rêm, nhưng bà Pomfrey bảo không sao hết… Cho tụi Slytherin biết tay! Mọi người đang chờ bồ trong sinh hoạt chung ấy. Tụi mình đang mở tiệc, anh Fred và George đã chôm được mấy cái bánh ngọt và đồ ăn khác trong nhà bếp.”

Harry cố lấy lại hơi thở, hổn hển nói:

“Dẹp chuyện đó qua một bên đi. Bây giờ không phải lúc. Tụi mình đi kiếm một phòng trống đi, tôi sẽ kể cho các bạn nghe…”

Nó đóng cánh cửa lại sau lưng, kiểm tra để chắc chắn là con yêu tinh Peeves không lén lút trốn đâu đó trong phòng.

“Tụi mình đã đoán đúng. Chính là Hòn đá Phù thủy. Thầy Snape đang o ép thầy Quirrell giúp ổng lấy Hòn đá. Ổng hỏi thầy Quirrell có biết cách vượt qua con chó ba đầu Fluffy không. Rồi ổng nói gì đó về trò câu thần chú bịp bợm của thầy Quirrell. Tôi đoán là ngoài con Fluffy ra, còn có những thứ khác canh giữ Hòn đá, nhiều thứ khác. Có thể, những câu bùa chú chẳng hạn. Và thầy Quirrell chắc biết một số lời nguyền chống Nghệ thuật Hắc ám mà thầy Snape cần có để qua truông…”

Hermione thầm nghĩ:

“Vậy là chừng nào thầy Quirrell còn cầm cự được với thầy Snape thì Hòn đá vẫn an toàn?”

Ron nói:

“Chắc thứ ba tới là Hòn đá tiêu thôi!”

14

TRỨNG RỒNG ĐEN

Giáo sư Quirrell hóa ra can đảm hơn bọn trẻ tưởng. Trong những tuần lễ sau, thầy có vẻ xanh hơn và gầy hơn, nhưng không có vẻ gì là đã bị đánh gục.

Mỗi lần đi ngang hành lang tầng ba, bọn Ron, Harry và Hermione đều ép tai mình sát cánh cửa để kiểm tra xem con Fluffy vẫn còn gầm gừ bên trong hay không. Thầy Snape vẫn nổi cơn tam bành thường xuyên, điều này chứng tỏ Hòn đá có thể vẫn còn nguyên vẹn. Những ngày này, mỗi lần Harry có dịp đi ngang thầy Quirrell, nó đều tìm cách nhìn thầy, nở một nụ cười có thể hiểu ngầm là nụ cười động viên khích lệ, còn Ron đã bắt đầu biết mắng bạn bè: "Im đi", mỗi khi có đứa nhái giọng cà lăm của thầy Quirrell.

Tuy nhiên, Hermione lại không dành hết tâm trí cho Hòn đá Phù thủy. Cô bé đang bận lập kế hoạch học tập với một thời khóa biểu được ghi trong sổ tay, chi chít dấu chì đỏ. Harry và Ron không hơi đâu làm trò đó, nhưng Hermione cứ lải nhải bên tai chúng suốt, đến phát ngấy lên.

"Hermione ơi, còn cả thế kỷ nữa mới tới kỳ thi mà!"

Hermione cự lại:

“Còn có đúng mười tuần lễ, chứ không phải là cả thế kỷ nha! Chưa kể đối với cụ Flamel thì đó chỉ là một giây thôi đó!”

“Nói làm gì cụ Flamel, cụ sống tới 665 tuổi lận. Với lại, bồ học làm gì khi mà bồ biết hết ráo rồi?”

“Tôi học làm gì hả? Bạn có điên không? Bạn có hiểu được là chúng mình phải qua được các kỳ kiểm tra mới được lên năm thứ hai không? Các kỳ thi là cực kỳ quan trọng, lẽ ra phải chuyên tâm vào ôn thi cả tháng nay rồi mới phải. Chẳng biết tôi mắc phải cái gì mà để tới bây giờ mới…”

Thiệt rủi ro là các giáo viên cũng có cùng suy nghĩ như Hermione. Họ ra hàng núi bài tập cho học sinh. Bài vở chất chồng đến nỗi những ngày nghỉ lễ Phục Sinh không có chút gì vui, nhất là so với kỳ Giáng sinh vừa rồi. Mà làm sao vui nổi cơ chứ, khi mà bên cạnh lúc nào cũng có con bé Hermione lải nhải liên tục mười hai cách sử dụng máu rồng hay thực hành những động tác với cây đũa phép. Harry và Ron phải dành hết thời gian rảnh để vô thư viện ôn bài với con bé đó, vừa than vãn vừa ngáp sái quai hàm, nhưng vẫn phải cố gắng làm cho xong cả núi bài tập *làm thêm*.

Cho đến một buổi trưa thì Ron hết chịu nổi, bùng nổ. Nó tức giận quẳng cây viết lông ngỗng xuống đất, ngó ra ngoài cửa sổ thư viện một cách khao khát:

“Không thể nào nhớ nổi ba cái mớ tùm lum này!”

Hôm đó là một ngày đẹp trời, một ngày thật sự đẹp trời sau

nhiều tháng âm u lạnh lẽo và mưa dầm. Bầu trời trong xanh, hoa *Đừng-quên-tôi* nở xanh ngát, và hương vị mùa hè dường như cũng đã thoảng đâu đó trong gió.

Harry mải tìm kiếm mục *Rau húng* trong cuốn *Một ngàn thảo dược và nấm mốc có phép thuật*, nên không ừ hử gì khi nghe Ron than. Nhưng nó lập tức ngẩng đầu lên khi nghe Ron hỏi:

"Bác Hagrid, bác làm gì trong thư viện vậy?"

Lão Hagrid lù lù hiện ra, giấu giấu giếm giếm cái gì đó sau lưng. Khoác cái áo da lông chuột chũi lù xù, trông lão thật là lạc lõng trong cái chốn *hàn lâm* gọi là thư viện này. Lão nói, với giọng ranh mãnh khiến bọn trẻ hứng thú ngay:

"Chỉ tạt qua ngó chút thôi! Ờ… mà cả lũ tụi bây làm gì ở đây? Tụi bây còn tra cứu tìm tòi về Nicolas Flamel nữa thôi, hả?"

Lão đổi giọng ngờ vực. Nhưng Ron nói với giọng hết sức *ấn tượng*:

"Ối, tụi con đã tìm ra cụ ấy là ai từ khuya rồi. Mà tụi con còn biết con chó ba đầu của bác đang canh giữ cái gì nữa kia. Đó là H…"

"Suỵt!"

Lão Hagrid dáo dác nhìn quanh coi có ai đang rình nghe không.

"Đừng có mà hét toáng lên về chuyện đó, tụi bây mắc chứng gì vậy?"

“Thật ra có vài chuyện tụi con muốn hỏi bác, về chuyện canh giữ Hòn đá ấy mà, ngoài con Fluffy ra…”

“SUỴT!” Lão Hagrid phải bảo bọn trẻ nói nhỏ thôi bằng một cái suỵt to hơn.

“Các trò nghe đây - Lát nữa mấy đứa hãy đến gặp ta, ta hứa là sẽ nói cho tụi bây nghe bất cứ điều gì. Nhưng phải tuyệt đối cẩn thận. Đừng có bép xép ở chốn này. Học sinh không được phép biết cái đó. Kẻo người ta lại tưởng ta tiết lộ cho các trò biết…”

Harry bèn nói:

“Vậy hẹn gặp bác sau vậy!”

Lão Hagrid lê chân ra khỏi phòng.

Hermione có vẻ đăm chiêu:

“Bác ấy giấu cái gì sau lưng vậy ta?”

“Bồ nghĩ cái đó có dính dáng gì đến Hòn đá không?”

“Để mình đi xem lại, coi bác ấy đã tìm sách ở những kệ nào là biết ngay.”

Ron vừa nói vừa đứng lên. Nó đã ê mông vì ngồi học rồi nên sẵn sàng kiếm cớ đi lại cho giãn gân cốt. Chỉ vài phút sau, nó trở lại với một đống sách trên tay. Thảy đống sách lên bàn, nó thì thầm:

“*Rồng*. Bác Hagrid tra cứu toàn sách nói về rồng! Coi nè: *‘Các giống rồng ở nước Anh và Ái Nhĩ Lan’*, *‘Từ trứng đến khạc lửa - hướng dẫn dành cho người nuôi rồng’*.”

Harry nói:

“Xưa nay bác Hagrid vẫn thích có một con rồng, bác có nói với tôi như vậy hồi tôi gặp bác ấy lần đầu tiên.”

“Nhưng chuyện đó là phạm pháp!” Ron kêu lên. “Ai cũng biết là Hội nghị Warlocks vào năm 1709 đã cấm nuôi rồng. Nếu mà chúng ta cứ nuôi rồng trong vườn nhà thì thể nào dân Muggle cũng để ý, rồi phát hiện ra chúng ta ngay. Với lại, mình cũng đâu thể thuần hóa rồng, nguy hiểm lắm. Mấy bồ mà nhìn thấy mấy vết phỏng của anh Charlie vì để sổng mấy con rồng hoang ở Rumani kia! Kinh lắm!”

Harry thắc mắc:

“Nhưng mà ở Anh có rồng hoang không?”

“Dĩ nhiên là có chứ. Lục long và Hắc long. Nhưng mà mình nói cho mấy bồ biết: Bộ trưởng Pháp thuật có nhiệm vụ bưng bít thông tin về mấy con rồng. Cho nên lính của ổng cứ phải canh chừng, hễ dân Muggle nào mà lỡ nhìn thấy rồng là họ phải nguyền ếm ngay, cho người ta lú đi mà quên mất là đã thấy rồng.”

Hermione nêu lại vấn đề:

“Thế thì bác Hagrid giấu giếm cái gì?”

Một giờ sau, bọn trẻ gõ lên cánh cửa của túp lều người giữ khóa. Chúng rất ngạc nhiên khi thấy tất cả cửa sổ, cửa cái đều kéo màn kín mít. Từ trong nhà, lão Hagrid hỏi vọng ra:

“Ai đó?”

Rồi lão mới mở hé cửa cho chúng vào, xong vội vàng đóng kín lại ngay.

Bên trong nóng bức vô cùng. Mặc dù hôm ấy ngoài trời khá ấm, nhưng trong nhà lão Hagrid vẫn đốt lò sưởi. Lão pha trà và mời bọn trẻ ăn bánh mì thịt chồn. Bọn trẻ bây giờ đã quá thân thiết với lão Hagrid nên lập tức từ chối ngay món bánh mì *chọi chó, chó lỗ đầu* hôm nọ.

"Sao, các trò muốn hỏi ta cái gì nào?"

Không việc gì phải vòng vo tam quốc nữa, Harry nói ngay:

"Dạ. Tụi con đang thắc mắc, không biết bác có thể nói cho tụi con biết ngoài con Fluffy ra, còn có cái gì khác đang canh giữ Hòn đá không?"

Lão Hagrid nhăn mặt nhìn Harry. Lão nói:

"Dĩ nhiên là ta không thể nói được. Thứ nhứt, bản thân ta cũng không biết. Thứ hai, con đã biết quá nhiều rồi, nên ta mà có biết thì cũng không thể nói gì thêm với con nữa. Người ta có cất giữ cẩn mật Hòn đá ở đây là cũng có lý do chính đáng. Suýt nữa là nó bị đánh cắp khỏi Gringotts. Ta đoán là con cũng đã tìm hiểu về chuyện đó rồi hén? Còn chuyện con Fluffy thì ta thua!"

"Bác Hagrid ơi, bác nói vậy thôi, vì bác không muốn nói cho tụi con biết. Chứ bác biết hết mọi chuyện xảy ra ở đây mà."

Giọng cô bé Hermione dịu dàng, ấm áp, và nịnh nọt nữa chứ, khiến chòm râu của lão Hagrid rung rinh nhè nhẹ, chứng tỏ là lão đang mỉm cười. Cô bé nói tiếp:

"Tụi con chỉ thắc mắc là, ngoài bác ra, cụ Dumbledore còn có thể tin cậy ai để nhờ canh giữa Hòn đá nữa chứ?"

Ngực của lão Hagrid dường như nở phồng lên khi nghe những lời nói phỉnh mũi này. Harry và Ron nháy mắt với Hermione.

"Ờ… ta thấy cũng không hại gì nếu ta nói cho mấy đứa biết rằng… để coi… à… Cụ mượn con Fluffy của ta… bùa chú của một số giáo sư khác… Giáo sư Sprout… giáo sư Flitwick… giáo sư McGonagall…"

Bác điểm tên các giáo sư trên đầu ngón tay.

"Giáo sư Quirrell… Và tất nhiên chính giáo sư Dumbledore cũng có bùa của cụ. Để coi, chờ ta một chút, ta quên mất một người. À, phải rồi, giáo sư Snape."

"Thầy *Snape*?"

"Ừ… Coi bộ các trò vẫn chưa hiểu hả? Thế này, thầy Snape góp sức *bảo vệ* Hòn đá, nên chắn chắn ông ấy sẽ không đánh cắp nó rồi!"

Harry biết chắc rằng Ron và Hermione đều đang cùng có một suy nghĩ như nó. Nếu thầy Snape ở trong nhóm bảo vệ Hòn đá, thì ông ấy lại càng dễ dàng khám phá ra những cách thức mà các giáo sư khác dùng để canh giữ Hòn đá. Có lẽ ông ấy đã biết mọi điều, ngoại trừ (có vẻ như vậy), lời nguyền của thầy Quirrell và cách vượt qua con chó ba đầu.

Harry nôn nóng nói với lão Hagrid:

"Bác là người duy nhất biết cách trấn áp con Fluffy, phải không bác Hagrid? Và bác hứa đừng bao giờ nói cho ai biết cả, nhé bác? Ngay cả các giáo sư, bác cũng đừng nói nha?"

Lão Hagrid tự hào đáp:

“Không một ai có thể biết được, ngoại trừ ta và cụ Dumbledore.”

Harry thì thầm với hai đứa bạn:

“Thôi, vậy cũng được.”

Rồi nó nói với lão Hagrid:

“Bác ơi, con mở cửa sổ ra một chút được không? Con đang nóng chảy cả mỡ ra nè!”

“Rất tiếc là không được, Harry à!”

Lão Hagrid vừa nói vừa liếc chừng ngọn lửa trong lò sưởi, khiến cho Harry tò mò ngó theo.

“Cái đó là cái gì vậy, bác Hagrid?”

Nhưng nó đã biết ngay cái đó là cái gì. Chính giữa ngọn lửa, phía dưới cái ấm đun nước, là một cái trứng to màu đen.

Lão Hagrid vò bộ râu với vẻ căng thẳng:

“À… đó là… ơ… là…”

Ron xê đến gần ngọn lửa để nhìn cái trứng cho rõ hơn.

“Bác kiếm nó ở đâu ra vậy, bác Hagrid? Chắc là bác phải tốn khối của mới mua được nó hả bác?”

Nhưng lão Hagrid bảo:

“Không phải là *mua* được, mà là ta *thắng* được. Tối hôm nọ, ta xuống làng để làm vài ba ly và chơi vài ván bài với người lạ. Hắn đem cái trứng ra đặt cược, thành thực mà nói, ta thấy hắn cũng có vẻ vui mừng khi tống được cái đó cho ta.”

Hermione hỏi:

“Nhưng mà bác sẽ làm gì một khi cái trứng nở ra?”

“Thì… bấy lâu nay ta đã phải đọc mấy cuốn sách…”

Lão lôi từ dưới gối ra một cuốn sách to.

“Ta mượn quyển này trong thư viện để tham khảo đây - *Nuôi rồng để giải trí và kinh doanh* - sách cũng có phần lạc hậu rồi, đành vậy thôi, nhưng trong này vẫn có đủ những chỉ dẫn căn bản. Coi, phải để trứng trên ngọn lửa, bởi vì rồng mẹ thường phà hơi vào trứng… Để coi nào, khi trứng nở, cứ nửa giờ lại cho nó uống một xô rượu mạnh trộn với tiết gà. Còn đây nữa này… *Làm thế nào phân biệt các loài trứng khác nhau*… À, cái trứng mà ta đang có đây là một hậu duệ của Hắc long Na Uy. Giống này hiếm lắm đó!”

Lão Hagrid có vẻ rất hài lòng với chính mình. Còn Hermione thì không. Nghe tới chuyện ấp trứng trên lửa, cô bé *khuyến cáo*:

“Bác Hagrid, bác đang sống trong một căn nhà gỗ!”

Nhưng lão Hagrid chẳng buồn nghe. Lão đang cời than lửa, khoái chí ngâm nga một mình.

Thế là từ đây ba người bạn có thêm một nỗi lo: nếu mà có ai đó biết được bác Hagrid đang giấu một con rồng bất hợp pháp trong căn chòi của bác thì chuyện gì sẽ xảy ra cho bác đây?

Đã thế, ngày nào cũng có bài tập thêm để làm. Vật lộn với hàng đống bài tập từ đêm này qua đêm khác, Ron phát ngán:

“Không biết một đời sống thanh bình thì như thế nào ta?”

Hermione đã bắt đầu soạn thời khóa biểu ôn tập cho cả Ron và Harry, khiến hai đứa phát điên lên được.

Một buổi sáng, vào giờ điểm tâm, cú Hedwig mang đến cho Harry một bức thư nữa của lão Hagrid. Thư viết chỉ vỏn vẹn hai chữ: "Đang nở".

Ron đòi trốn buổi học Thảo Dược để chạy ngay xuống căn chòi, nhưng Hermione khăng khăng không chịu.

"Hermione ơi, trong đời người có bao nhiêu lần mình được coi trứng rồng nở nào?"

"Tụi mình có giờ học. Và nếu có người biết chuyện bác Hagrid đang làm, tụi mình sẽ gặp rắc rối. Mà rắc rối của tụi mình sẽ chẳng thấm vào đâu so với tai họa mà bác Hagrid phải lãnh chịu…"

"Im đi, Hermione!"

Harry thì thào khi thấy Malfoy đi tới cách đó vài bước. Nó đã đứng lặng tại chỗ để nghe lóm; không biết nó đã lén nghe được bao nhiêu. Harry không thể nào ưa nổi cái vẻ mặt của Malfoy.

Trên đường đến lớp Thảo Dược, Ron và Hermione cãi nhau miết, cuối cùng Hermione cũng đã đồng ý sẽ cùng hai thằng bé chạy xuống căn chòi của lão Hagrid vào giờ ra chơi.

Khi tiếng chuông vừa vang lên cuối buổi học, ba đứa lập tức buông xẻng, vội vã chạy băng qua sân trường về phía bìa rừng.

Lão Hagrid đón chúng, trông hí hửng và hồi hộp lắm. Lão dẫn tụi nó vô bên trong:

“Nó gần chui ra rồi!”

Cái trứng đang nằm trên bàn. Trên vỏ trứng có vết nứt sâu. Có cái gì đó bên trong đang ngọ nguậy. Nó phát ra tiếng lách cách nghe hết sức buồn cười.

Mọi người kéo ghế ngồi quây quanh cái bàn, nín thở quan sát.

Thình lình có tiếng rào rạo nghe như tiếng cào bới bên trong vỏ trứng, và cái trứng vỡ banh ra. Chú rồng con bước lạch bạch trên bàn. Tuy nó còn bé con nhưng trông chẳng xinh tí nào. Harry nghĩ nó giống như một cái dù đen te tua. Những cái cánh lởm chởm gai của nó quá to so với thân hình thuôn đẹt giơ xương. Mõm nó lại quá dài với những cái lỗ mũi quá to, lại thêm đôi mắt lồi màu cam, và những sừng non nhu nhú khiến cái đầu nó lồi lõm mấp mô.

Nó khịt mũi. Vài ba tia lửa xẹt ra từ mõm nó.

Vậy mà lão Hagrid xuýt xoa:

“Thấy nó *đẹp* chưa?”

Lão giơ tay vỗ nhẹ vào đầu con rồng. Nó nhe mấy răng nanh nhọn hoắt, táp ngay ngón tay lão. Lão Hagrid nói:

“Coi kìa, nó nhận má nó đó!”

Hermione hỏi:

“Bác Hagrid ơi, chính xác thì con Hắc long sẽ *lớn nhanh tới cỡ nào*?”

Lão Hagrid vừa định trả lời thì bỗng nhiên mặt biến sắc. Lão đứng bật dậy và chạy tới cửa sổ.

“Có chuyện gì vậy, bác?”

“Có kẻ nào đó rình bên ngoài, nó lén nhìn qua khe hở của tấm màn… Một đứa con nít… Nó chạy về trường rồi.”

Harry phóng ra cửa nhìn quanh. Dù khoảng cách đã khá xa, nó vẫn không thể nào lầm được:

Vậy là Malfoy đã nhìn thấy con rồng.

Trong suốt tuần lễ sau đó, vẻ mặt Malfoy luôn mang một nụ cười vờ vĩnh, ẩn chứa điều gì đó làm cho Harry, Ron và Hermione lo lắng hết sức. Có bao nhiêu thì giờ rảnh, tụi nó dành hết để ở trong căn nhà tối tăm của lão Hagrid, cố gắng thuyết phục lão. Harry năn nỉ:

“Thả nó đi, bác Hagrid!”

Nhưng lão Hagrid không chịu:

“Bác không thể làm như vậy được. Nó còn nhỏ quá. Nó chết mất!”

Họ cùng ngắm con rồng. Chỉ trong một tuần mà nó đã lớn lên, dài hơn trước gấp ba lần. Lỗ mũi nó cứ phì phèo thở ra những cuộn khói. Lão Hagrid cũng đâm chễnh mảng nhiệm vụ canh giữ sân trường vì luôn bận bịu với con rồng ấy. Trên sàn nhà lão, vỏ chai rượu mạnh và máu gà vung vãi cùng khắp.

Lão Hagrid nhìn con rồng với đôi mắt mơ màng:

“Ta đã quyết định đặt tên nó là Norbert. Bây giờ nó đã biết nhận ra ta, thiệt mà, coi nè. Norbert! Norbert! Má đâu hả?”

Ron thì thầm vào tai Harry:

“Bác ấy u mê rồi.”

Harry nói to:

“Bác Hagrid. Hai tuần nữa thì Norbert sẽ dài bằng căn nhà của bác, không thể giấu nó vô đâu được nữa. Mà Malfoy thì có thể đi méc thầy Dumbledore bất cứ lúc nào.”

Lão Hagrid cắn môi suy nghĩ:

“Ta… ta biết ta không thể giữ nó mãi, nhưng ta không thể quẳng nó đi, thí mặc nó được. Làm sao ta có thể…”

Harry bỗng quay qua Ron, reo lên:

“Charlie!”

Ron nói:

“Bồ cũng lú lẫn rồi sao? Mình là Ron mà, không nhớ hả?”

“Không… tôi không nói bạn, mà là anh của bạn - anh Charlie ấy, ảnh ở Rumani, đang nghiên cứu về rồng. Tụi mình có thể gởi Norbert cho ảnh, nhờ ảnh chăm sóc nó cho đến khi đủ cứng cáp thì thả nó về với thiên nhiên.”

Ron reo lên:

“Sáng suốt thiệt! Bác thấy sao hả bác Hagrid?”

Lão Hagrid rốt cuộc cũng phải đồng ý cho bọn trẻ gởi cú tới Charlie để hỏi ý kiến của anh về con rồng.

Một tuần nữa dài lê thê, trôi qua trong phập phồng. Đêm thứ tư, trong phòng sinh hoạt chung chỉ còn lại Hermione và Harry ngồi bên cạnh nhau, lâu thật lâu sau khi mọi người đã đi ngủ. Chiếc đồng hồ trên tường vừa gõ mười tiếng thì cái lỗ trên bức chân dung treo tường đột nhiên mở ra. Ron xuất hiện đột ngột như vừa từ sàn nhà trồi lên, khi nó cởi tấm áo khoác

tàng hình của Harry ra. Nó vừa đi xuống căn chòi của lão Hagrid, giúp lão cho con Norbert ăn. Con rồng nhí này bây giờ đòi ăn tới món chuột chết và ăn cả thúng lận.

"Nó cắn cả mình nữa!"

Ron chìa cho các bạn xem bàn tay nó quấn trong cái khăn tay đẫm máu.

"Không biết làm sao mình cầm viết được trong tuần tới đây? Nói cho mấy bồ biết, con rồng nhí đó là con vật kinh khủng nhất mà mình từng gặp, vậy mà cái kiểu bác Hagrid đối xử với nó thì cứ như thể nó là thỏ ngọc bé bỏng tinh khiết dễ thương trên cung Hằng không bằng! Nó cắn mình mà bác Hagrid còn bảo mình đi ra đi, đừng làm nó sợ! Rồi khi mình đi xong thì bác ấy lại còn hát ru nó ngủ…"

Chợt có tiếng gõ lạch bạch trên cánh cửa sổ tối đen.

"Hedwig đó. Chắc là nó đem thư hồi âm của anh Charlie."

Harry vội vàng mở cửa sổ cho Hedwig bay vào. Ba đứa cùng chụm đầu lại đọc lá thư:

Ron yêu quí,

Em khỏe không? Cám ơn em đã viết thư cho anh. Anh rất vui lòng nhận con Hắc long Norbert, nhưng đem nó tới đây không phải là chuyện dễ đâu nhé! Anh nghĩ cách tốt nhất là nhờ mấy người bạn của anh mang nó theo, vì họ sẽ đến thăm anh trong tuần tới. Việc phức tạp nhất là làm sao cho không ai nhìn thấy họ "vận chuyển" một con rồng bất hợp pháp.

Em có thể đem con rồng lên tòa tháp cao nhất vào nửa đêm thứ Bảy không? Các bạn của anh sẽ gặp em ở đó và đem con rồng đi khi trời còn tối.

Trả lời cho anh biết càng sớm càng tốt.

Thương em,

Anh Charlie.

Ba đứa nhìn nhau. Harry nói:

“Có cái áo tàng hình rồi thì chuyện này cũng không đến nỗi khó đâu. Hy vọng tấm áo khoác đủ rộng để trùm hết hai đứa tụi mình và cả con Norbert nữa.”

Hermione và Ron đồng ý ngay với kế hoạch này, bởi vì mấy tuần qua cứ phập phồng về chuyện con rồng nhí khiến thần kinh cả bọn mệt quá rồi. Ai đưa ra bất cứ cách nào để thoát được con rồng - và thằng Malfoy nữa - tụi nó đều đồng ý một cái rụp.

Nhưng có một chuyện bất ngờ. Sáng hôm sau, bàn tay Ron bị rồng cắn bỗng sưng vù, to gấp đôi bàn tay bình thường. Nó không biết là nên đến gặp bà Pomfrey hay không? Liệu bà có nhận ra đó là vết rồng cắn hay không? Nhưng đến trưa thì nó hết chịu nổi, không còn cách nào khác ngoài ôm cái tay sưng tấy xuống bệnh xá. Vết cắn đã chuyển thành màu xanh lá cây. Rất có thể là răng nanh của rồng có nọc độc.

Cuối ngày hôm đó, khi Hermione và Harry chạy ù tới bệnh xá thăm Ron, hai đứa gặp Ron ở trong tình trạng thê thảm chưa từng thấy. Ron thì thào:

“Tay của mình đau như sắp rụng ra vậy, nhưng cái tay đau không tức bằng chuyện này: thằng Malfoy nói xạo với bà Pomfrey là nó muốn mượn một cuốn sách của mình. Thế là bà cho nó vô đây cười nhạo mình. Nó còn dọa sẽ khai ra là con gì đã cắn mình… Mình nói với bà Pomfrey là chó cắn mình, nhưng chắc bà không tin đâu… Lẽ ra mình không nên đập thằng đó trong trận Quidditch hôm trước mới phải, bây giờ nó làm vậy là để trả thù mình mà!”

Harry và Hermione ra sức vỗ về Ron. Hermione nói:

“Sau nửa đêm thứ bảy là mọi chuyện sẽ qua thôi.”

Nhưng điều đó không làm cho Ron thấy nhẹ nhàng, ngược lại, nó ngồi bật dậy và toát cả mồ hôi:

“Nửa đêm thứ bảy? Thôi rồi! Chết rồi! Mình nhớ ra rồi! Lá thư của anh Charlie kẹp trong cuốn sách mà thằng Malfoy mượn. Nó sẽ biết chuyện mình định tống tiễn con rồng nhí!”

Harry và Hermione chưa kịp phản ứng gì trước cái tin động trời ấy thì bà Pomfrey đã xuất hiện đúng lúc để đuổi cả hai đứa ra, nói là Ron cần phải nghỉ ngơi.

Harry nói với Hermione:

“Bây giờ đã quá trễ, không kịp đổi kế hoạch nữa đâu. Tụi mình không còn thì giờ để gởi cú cho anh Charlie nữa. Mà tôi cũng không còn cơ hội nào khác để tống khứ con rồng Norbert. Đành phải liều thôi. May mà còn có tấm áo tàng hình. Malfoy không biết gì về bí mật này.”

Hai đứa đi kiếm lão Hagrid để bàn bạc, gặp con Fang ngồi chong ngóc ngoài cửa chòi với cái đuôi quấn băng, còn lão Hagrid thì chỉ dám hé cửa sổ ra để nói chuyện với tụi nó. Lão thở phì phì:

“Bác không cho mấy đứa vào được. Bé Norbert đang quấy, bác chẳng làm sao dỗ được nó.”

Khi nghe nội dung lá thư của Charlie, mắt bác ứa lệ. Nhưng cũng có thể bác ứa nước mắt vì đau, tại *bé* Norbert vừa ngoạm *yêu* một cái vô ống quyển của bác.

“Ái…! Ờ… không sao! Bé chỉ cắn trúng ống giầy của bác thôi - bé nghịch ấy mà… Nói cho cùng, nó chỉ là một đứa bé sơ sinh, phải không mấy đứa?”

Cái *đứa bé sơ sinh* đó đập đuôi lên vách chòi ầm ầm, làm cửa sổ run lên bần bật. Harry và Hermione quay về tòa lâu đài, cầu mong cho đêm thứ bảy đến thật nhanh.

Phải như Harry và Hermione không nhìn thấy quá nhiều phiền toái do con rồng nhí này gây ra, thì tụi nó đã phải mủi lòng trước cảnh chia tay của lão Hagrid với *bé Norbert*. Đêm ấy trời đầy mây, tối đen như hũ nút, Harry và Hermione tới chỗ lão Hagrid hơi trễ một chút vì phải chờ cho con yêu tinh Peeves cút khỏi hành lang dẫn ra cửa chính. Con yêu tinh cứ đứng đó nhẩn nha chơi đánh quần vợt với bức tường. Lão Hagrid đã đặt *bé Norbert* trong một cái thúng to. Lão nghẹn ngào nói:

“Ta đã gói ghém cho bé đủ chuột chết và rượu mạnh để ăn vặt dọc đường. Ta cũng có để trong thúng một con gấu nhồi bông để bé đỡ thui thủi một mình.”

Từ trong thúng vọng ra tiếng gì đó rẹt rẹt, bựt bựt, mà Harry nghe như thể tiếng con gấu nhồi bông đang bị xé rách bụng hay bứt đứt đầu.

Lão Hagrid không ngăn được nỗi lòng thổn thức:

“Tạm biệt con yêu nhé, Norbert. Má sẽ không bao giờ quên con đâu.”

Harry và Hermione vội trùm tấm áo tàng hình lên cái thúng, rồi trùm lên cả tụi nó. Chính hai đứa đó cũng không hiểu làm

cách nào đã xoay sở, khiêng được cái thúng to ấy vô tòa lâu đài. Sắp nửa đêm rồi mà chúng vẫn còn ì ạch đẩy cái thúng lên những bậc thang đá hoa cương, rồi kéo lê nó trong hành lang, rồi lại lên cầu thang, rồi lại một cầu thang khác nữa. Đến như mấy lối đi tắt của Harry cũng không giúp được bao nhiêu.

Cuối cùng hai đứa cũng đến được hành lang phía dưới tòa tháp cao nhất. Harry thở hổn hển:

"Gần tới rồi!"

Bỗng một tiếng động phía trước làm chúng hết hồn, suýt làm rớt cái thúng. Quên mất là mình đang tàng hình, hai đứa nhỏ hốt hoảng nép vào bóng tối, trừng mắt nhìn một cái bóng mờ mờ nhỏ bé đang vùng vẫy vì một cái bóng khác lớn hơn túm lấy. Cả hai chỉ cách chúng có ba thước. Một ngọn đèn lóe sáng.

Đó là giáo sư McGonagall trong bộ váy ngủ và lưới bịt tóc đang véo tai Malfoy. Giáo sư quát:

"Phạt cấm túc! Trừ của Slytherin hai mươi điểm. Dám lang thang trong lâu đài lúc nửa đêm hả?"

"Thưa cô, cô không hiểu rồi! Harry Potter sắp đến đây, nó mang theo một con rồng!"

"Nói tầm xàm bá láp! Sao trò dám nói dối trắng trợn vậy hả? Trò Malfoy, ta sẽ đến gặp thầy Snape!"

Giáo sư McGonagall giải thằng Malfoy đi rồi, Harry và Hermione mới thấy cái cầu thang dốc đứng dẫn lên đỉnh tháp cao nhất tòa lâu đài cũng không còn cao lắm. Vừa ngóc đầu lên được tới nơi, chúng lập tức lột tấm áo tàng hình ra để được

hít thở thoải mái làn khí đêm mát lạnh. Hermione thậm chí còn dám nhảy tung tăng.

"Malfoy bị cấm túc rồi! Mình tha hồ hát nhé!"

Harry khuyên:

"Đừng…"

Con rồng đang cựa quậy trong cái thúng. Trong lúc chờ đợi, hai đứa nói cười khoái trá về chuyện Malfoy. Khoảng mười phút sau, từ trên trời cao, bốn cây chổi cùng hạ xuống trong bóng đêm. Bạn của anh Charlie là những người rất vui tính. Họ cho Harry và Hermione xem những dây cương và xích mõm dùng để chế ngự con rồng. Mọi người xúm lại trói gô con rồng một cách gọn ghẽ. Harry và Hermione bắt tay những người khách, cám ơn họ lia lịa rồi chia tay.

Sau rốt, *bé Norbert* khởi hành… Ra đi… đi mất.

Harry và Hermione trượt xuống cầu thang dốc, không còn cái thúng nặng trên tay, đầu óc cũng nhẹ tênh và cõi lòng thanh thản. Không còn lo âu về con rồng nữa. Malfoy thì đã bị cấm túc! Còn cái gì có thể làm hỏng được cuộc vui của bọn trẻ chứ?

Cái đó đang đợi sẵn ngay dưới chân cầu thang. Hai đứa vừa thò đầu xuống thì chạm ngay cái mặt sắt đen sì của thầy giám thị Filch.

"Thôi rồi." Harry thì thầm, "Tụi mình tiêu rồi."

Hai đứa đã bỏ quên chiếc áo tàng hình trên đỉnh tháp.

15

KHU RỪNG CẤM

Không còn gì tồi tệ hơn được nữa, thầy Filch giải hai đứa nhỏ xuống văn phòng của giáo sư McGonagall ở tầng một. Ở đó, chúng ngồi thu lu chờ đợi và không nói với nhau một lời nào. Hermione run rẩy, còn trong đầu Harry thì đang lộn xộn, cố sáng tác ra những lý do hết sức xạo, những câu chuyện bịa đặt hoang đường, những lời xin lỗi không tin được, và những chứng cớ ngoại phạm vô lý, càng nghĩ thì càng đuối lý hơn. Lần này thì quả là Harry không thấy chút ánh sáng nào le lói cuối con đường hầm tai vạ này. Hai đứa bị dồn vô chân tường rồi. Sao mà chúng có thể ngu ngốc đến mức bỏ quên tấm áo tàng hình kia chứ? Kiếm đâu ra trên cõi đời này một lý do để cho giáo sư McGonagall chấp nhận được việc chúng trốn ngủ, lẻn đi lung tung trong trường lúc nửa đêm khuya khoắt, lại còn leo tuốt lên đỉnh tháp thiên văn cao nhất, một nơi thuộc khu vực hạn chế đi lại, chỉ khi có lớp học mới được phép vào? Không khéo để lộ ra chuyện của Norbert và tấm áo tàng hình thì chúng chỉ còn nước sớm cuốn gói ra khỏi trường.

Harry tưởng đến nước này thì không còn gì bi đát hơn được. Nhưng mà nó đã lầm. Khi giáo sư McGonagall xuất

hiện, thì lẽo đẽo theo bà là… Neville. Vừa nhìn thấy Harry và Hermione là nó kêu lên:

“Harry! Mình đang đi kiếm bồ để báo cho bồ biết, mình có nghe Malfoy nói là nó sẽ đi bắt quả tang bồ. Nó nói bồ có một con r…”

Harry lắc đầu lia lịa ra hiệu cho Neville ngậm miệng lại, nhưng giáo sư McGonagall đã nhìn thấy. Bà quay lại nhìn bọn trẻ, bừng bừng như sắp thở ra lửa, trông còn khiếp hơn cả con rồng Norbert:

“Ta không thể tin được đứa nào trong bọn bây lại dám làm chuyện này. Thầy Filch nói hai đứa bây leo lên tháp thiên văn. Lúc một giờ khuya… Tự giải thích ta xem!”

Đó là lần đầu tiên Hermione không thể trả lời một câu hỏi mà giáo viên nêu ra. Cô bé nhìn đăm đăm xuống đôi dép xẹp của mình, đứng yên như bức tượng.

Giáo sư McGonagall nói tiếp:

“Ta đã nghĩ ra đầu đuôi câu chuyện rồi. Cũng không cần phải là thiên tài mới suy ra được: hai đứa bây vẽ vời ra câu chuyện nhảm nhí về một con rồng cho Draco Malfoy nghe, cốt dụ nó ra khỏi giường để gặp rắc rối. Và nó gặp rắc rối rồi! Ta đã tóm được nó. Ta chắc tụi bây cũng đã dàn cảnh cho Neville nghe lóm được câu chuyện nhảm nhí của tụi bây, cho nó tin sái cổ chuyện này để tụi bay cười chứ gì?”

Harry bắt gặp ánh mắt Neville đang nhìn sửng sốt và tổn thương. Nó cố gắng dùng mắt nói với Neville là không đúng như vậy đâu. Tội nghiệp cậu bé Neville thật thà. Harry biết là

Neville đã phải vất vả lắm để lần mò trong đêm tối, tìm cho được bọn chúng mà cấp báo.

Giáo sư McGonagall chì chiết:

"Kinh hoàng! Bốn học sinh trốn ngủ trong một đêm! Trước giờ ta chưa từng thấy! Hermione, ta cứ tưởng con là người có ý thức nhất chứ? Còn Harry, ta cũng tưởng con là đứa biết coi trọng danh dự nhà Gryffindor hơn những trò nhảm nhí này chứ! Cả ba đứa sẽ bị cấm túc… Đúng, cả Neville nữa. Không ai có thể viện bất cứ lý do gì để đi lang thang trong lâu đài vào ban đêm, đặc biệt là trong những ngày này, rất nguy hiểm… Gryffindor bị trừ năm mươi điểm."

Harry há hốc mồm:

"*Năm mươi điểm*?"

"Phải, *mỗi đứa* bị trừ năm mươi điểm."

Giáo sư McGonagall thở nặng nhọc qua cái mũi dài ngoằn và nhọn hoắc của bà.

Cầm như mất toi vị trí đầu bảng! Bao nhiêu điểm nhờ thắng Quidditch mới có được giờ mất sạch.

"Thưa cô… xin cô…"

"Thưa cô, cô không thể trừ…"

"Đừng có nói ta *có thể* hay *không thể* cái gì hết. Bây giờ, tất cả về giường ngủ. Chưa bao giờ ta xấu hổ về học sinh Gryffindor như lần này."

Một trăm năm chục điểm mất toi. Gryffindor vậy là tuột xuống hạng chót. Chỉ trong một đêm mà chúng làm tiêu tan

hết cái triển vọng Gryffindor đoạt được Cúp Nhà. Harry có cảm giác như gan ruột nó rớt hết ra khỏi bụng rồi. Làm sao mà tụi nó có thể vớt vát được điểm nào cho nhà Gryffindor nữa?

Suốt đêm đó Harry không tài nào ngủ được. Nó nằm nghe tiếng Neville thổn thức trên gối hồi lâu, có vẻ như cả giờ đồng hồ. Harry không thể nghĩ ra được điều gì để an ủi Neville. Nó biết Neville, giờ chắc cũng như nó, nghĩ đến bình minh mà hãi hùng. Sáng mai, tất cả các thành viên trong nhà Gryffindor sẽ phản ứng thế nào khi biết được những chuyện chúng đã làm?

Buổi sáng hôm sau, khi đi qua những đồng hồ cát khổng lồ dùng để ghi điểm của các nhà, thoạt tiên dân Gryffindor cứ tưởng là có sự nhầm lẫn chi đó. Làm thế nào mà mình bỗng dưng mất hết một trăm năm mươi điểm nội trong một đêm? Nhưng rồi câu chuyện bắt đầu lan truyền: Harry Potter; thằng Harry Potter nổi tiếng ấy, vị anh hùng của mọi người trong hai trận đấu Quidditch ấy, đã làm mất hết điểm của nhà Gryffindor. Chính hắn, cùng hai đứa ngốc khác của năm thứ nhất.

Từ chỗ là một trong những học sinh được ngưỡng mộ nhất trường, Harry thoắt cái trở thành đứa bị ghét nhất. Đến bọn học sinh nhà Ravenclaw và Hufflepuff cũng ngoảnh mặt không thèm nhìn nó. Chẳng là ai cũng đang mong cho nhà Slytherin mất Cúp Nhà. Chỗ nào Harry đi qua, người ta cũng chỉ trỏ, thậm chí không cần hạ thấp giọng chê bai chỉ trích nó. Ngược lại, khi nó đi ngang bọn Slytherin thì lại được chúng vỗ tay, huýt gió, và hoan hô:

"Cám ơn Harry nha! Tụi tao nhờ mày phen này đó!"

Chỉ có Ron vẫn luôn ở cạnh Harry:

"Vài tuần nữa họ sẽ quên hết chuyện này ấy mà! Anh Fred với anh George từng làm cho nhà Gryffindor mất cả đống điểm, nhưng mà rồi hai anh ấy vẫn được mọi người yêu mến đó thôi!"

"Nhưng mà hai anh ấy chưa bao giờ làm mất một trăm năm mươi điểm ngay một lúc, đúng không?"

Harry khổ sở hỏi lại, và Ron thừa nhận:

"Ờ… chưa…"

Có muốn sửa chữa lỗi lầm thì cũng muộn rồi. Nhưng Harry thề với chính mình là từ giờ trở đi không đời nào dính mũi vô những chuyện không phải của nó nữa. Từ nay xin đủ với những trò lẩn lút quanh quẩn và rình rập do thám. Nó cảm thấy xấu hổ về mình, đến nỗi quyết định gặp Wood để xin rút lui khỏi đội Quidditch. Wood nổi trận lôi đình:

"*Rút lui* hả? Thì được tích sự gì cơ chứ? Thử nghĩ coi, nếu không thắng trận Quidditch nào nữa thì liệu chúng ta có lấy lại được những điểm đã mất không?"

Nhưng ngay đến Quidditch, Harry cũng hết vui nổi. Cả đội chẳng thèm nói năng gì với Harry suốt buổi luyện tập, mà mỗi khi có chuyện gì phải nhắc đến Harry, họ cũng không gọi nó bằng *Harry* như mọi khi nữa; họ chỉ gọi nó là *Tầm thủ*.

Hermione và Neville đương nhiên cũng rất đau khổ. Hai đứa không đến nỗi điêu đứng như Harry, bởi vì tụi nó không nổi tiếng lắm. Nhưng cũng chẳng có ai thèm nói chuyện với chúng. Hermione đã thôi trò chơi nổi trong lớp, giờ chỉ dám

cúi đầu lặng lẽ học hành.

Kỳ thi chẳng còn bao xa nữa, và Harry lấy đó làm vui. Nhờ cặm cụi học hành mà nó quên được phần nào tấn bi kịch. Ba đứa - Harry, Ron và Hermione - vẫn gắn bó với nhau, cùng thức khuya ôn bài, cố gắng nhớ những công thức pha chế các chất độc phức tạp, học thuộc lòng bùa chú và các lời nguyền, nhớ kỹ ngày tháng xảy ra những khám phá pháp thuật và những cuộc nổi dậy của bọn yêu tinh…

Thế rồi, còn chừng một tuần lễ nữa là đến kỳ thi. Lòng quyết tâm của Harry không dính mũi vô những chuyện không liên quan đến mình bỗng nhiên bị thử thách gay go: lúc ấy nó đang một mình đi từ thư viện về phòng. Chợt nghe có tiếng khóc nghẹn ngào vọng ra từ một phòng học phía trước. Harry bước đến gần hơn và nhận ra đó là giọng của thầy Quirrell:

"Không… không… làm ơn đừng… đừng làm lần nữa…"

Nghe như thể có ai đó đang dọa nạt thầy Quirrell. Harry bước tới gần hơn. Nó nghe thầy Quirrell thổn thức:

"Thôi được… Thôi được…"

Một giây sau, thầy Quirrell lật đật đi ra khỏi phòng học, tay sửa sang tấm khăn vành trên đầu. Trông thầy xanh xao và có vẻ như sắp òa khóc đến nơi. Thầy vội vã đi khuất tầm mắt Harry. Có lẽ thầy đã không để ý thấy nó. Đợi tiếng chân thầy Quirrell xa hẳn, Harry thò đầu vào phòng học. Phòng trống vắng, nhưng cánh cửa cuối phòng hé mở. Harry bước tới, được nửa chừng đường, sắp tới gần cánh cửa thì sực nhớ ra cái quyết tâm không dí mũi vô chuyện của người khác nữa.

Dù vậy, Harry vẫn dám cá mười hai Hòn đá Phù thủy là thầy Snape vừa mới rời khỏi phòng qua ngả đó. Và căn cứ vào những gì nó vừa nghe thì hẳn là thầy Snape vừa đi vừa nhảy múa, bởi vì thầy Quirrell cuối cùng hình như đã chịu khuất phục.

Harry trở lại thư viện, nơi Hermione còn đang khảo bài Ron môn Thiên văn học. Harry kể cho hai bạn nghe chuyện mới xảy ra. Ron nói:

"Vậy là thầy Snape sắp đạt được mục tiêu rồi. Nếu thầy Quirrell tiết lộ cho ổng cách giải những lời nguyền *Chống thế lực Hắc ám.*"

Hermione nói:

"Nhưng vẫn còn con Fluffy canh giữ mà!"

Ron ngước nhìn hàng ngàn quyển sách vây quanh mình:

"Biết đâu thầy Snape đã tìm ra cách vượt qua con quái vật ba đầu mà không cần phải hỏi lão Hagrid? Thể nào trong đây cũng có một cuốn nào đó chỉ cách chế ngự một con chó ba đầu. Vậy bây giờ mình phải làm gì đây, Harry?"

Máu phiêu lưu lại trào dâng làm ánh mắt Ron lóe sáng. Nhưng Hermione đã nhanh nhẩu trả lời:

"Đi thưa với thầy Dumbledore. Đúng ra tụi mình phải làm chuyện này lâu rồi. Bây giờ mà mấy đứa tụi mình còn tự tiện làm chuyện gì nữa thì sẽ bị đuổi ra khỏi trường ngay."

Harry nói:

"Nhưng mà tụi mình không có bằng chứng gì hết. Thầy

Quirrell thì khiếp đảm quá rồi, không thể làm chứng cho tụi mình được. Thầy Snape chỉ cần nói là ổng không biết gì hết về chuyện con quỷ khổng lồ sổng khỏi hầm ngục vào đêm Lễ Hội Ma, rồi ổng nói là không hề lảng vảng ở tầng ba; thì lúc đó, các bạn thử nghĩ xem người ta tin thầy hay tin tụi mình? Chuyện tụi mình ghét thầy Snape, ai cũng biết. Thầy Dumbledore sẽ nghĩ là tụi mình chỉ bịa ra những chuyện đó để thầy Snape bị cho thôi việc. Thầy giám thị Filch cũng không đời nào giúp tụi mình đâu, vì chuyện đó đâu ích lợi gì cho thầy? Ổng quá thân với thầy Snape, với lại, càng có nhiều học trò bị đuổi thì thầy Filch càng khoái. Và đừng quên điều này nữa nhe: tụi mình đâu có được phép biết về Hòn đá Phù thủy hay về con Fluffy. Lại phải giải thích dài dòng lôi thôi thêm."

Sự phân tích của Harry có vẻ thuyết phục được Hermione, nhưng Ron thì không.

"Nếu mình chỉ để ý thăm dò chung quanh đây thôi …."

"Không." Harry dứt khoát: "Chúng ta xen vô chuyện này quá nhiều rồi."

Nó kéo tấm bản đồ sao Mộc về phía mình và bắt đầu học tên các mặt trăng của sao này.

Ở bàn ăn điểm tâm vào sáng hôm sau, Harry, Hermione và Neville cùng nhận được thông báo giống nhau như sau:

> Trò sẽ thi hành hình phạt của mình vào lúc 11 giờ đêm nay.
>
> Hãy gặp thầy Filch ở Tiền sảnh.
>
> **Giáo sư McGonagall.**

Harry quên béng là ngoài chuyện làm mất điểm của nhà Gryffindor, tụi nó còn bị phạt cấm túc. Nó cứ đoán là

Hermione sẽ phàn nàn thế là mất toi một buổi tối ôn bài, nhưng Hermione không nói một lời nào cả. Cũng giống như Harry, cô bé cảm thấy mình đáng bị phạt lắm.

Đêm đó, lúc 11 giờ khuya, Harry và Hermione tạm biệt Ron trong phòng sinh hoạt chung rồi đi xuống Sảnh Đường với Neville. Thầy Filch đã đợi sẵn ở đó. Có cả Malfoy nữa. Harry quên mất là Malfoy cũng bị phạt như tụi nó.

Thầy Filch thắp một ngọn đèn lên rồi dẫn bọn trẻ ra ngoài. Thầy nói:

"Đi theo ta. Ta cam đoan là từ đây về sau các trò sẽ biết cân nhắc hơn khi định vi phạm nội quy nhà trường. Mà phải, theo ý ta, đau đớn, nhọc nhằn mới chính là những người thầy giỏi nhất… Thật đáng tiếc là ngày nay người ta không còn dùng những hình phạt như xưa nữa… như trói tay các trò rồi treo lên trần nhà vài ngày chẳng hạn. Trong văn phòng ta vẫn còn dây xích và lòi tói ấy… ta vẫn thoa dầu mỡ để phòng khi cần có sẵn… Thôi, chúng ta đi. Này, đừng có hòng mà chạy trốn, làm vậy chỉ tổ khốn khổ thêm mà thôi!"

Thầy dẫn bọn trẻ băng qua sân trường tối đen, Neville bị sổ mũi, cứ khụt khịt miết. Harry thắc mắc không biết hình phạt mình sắp lãnh chịu là gì. Chắc là khủng khiếp lắm. Nghe giọng hoan hỉ của thầy Filch là đủ biết.

Trăng sáng, nhưng mấy cụm mây lang thang thỉnh thoảng bay qua che mất mặt trăng, khiến mọi người đi lọ mọ trong bóng đêm. Harry nhìn tới trước thấy ánh đèn ấm áp phát ra từ cửa sổ căn chòi của lão Hagrid. Rồi mọi người nghe một giọng nói to ở xa xa:

“Thầy đó hả, thầy Filch? Mau lên. Tôi muốn bắt đầu cho rồi.”

Tim Harry như muốn nhảy múa trong lồng ngực. Nếu tụi nó phải làm việc với lão Hagrid thì sẽ không đến nỗi tệ lắm. Vẻ mừng rỡ của nó chắc là lộ ra cả trên nét mặt, nên thầy Filch nói:

“Trò tưởng trò sắp được vui chơi với lão già hậu đậu ấy hử? Này, nghe cho kỹ nhóc à: các trò sẽ phải vô rừng làm việc, rồi sau đó có về được toàn thây thì lúc đó hẵng mừng vui! Ta đố đấy!”

Nghe vậy, Neville rên lên một tiếng khe khẽ còn Malfoy thì đứng chết lặng giữa đường.

“Vô rừng hả?”

Malfoy lặp lại, giọng nghe không còn chút hách dịch nào như thường khi.

“Không thể vô rừng vào ban đêm được… Có đủ thứ ở trong đó… tôi nghe nói, có người sói ….”

Neville níu cánh tay áo của Harry, nấc cục một cái.

Thầy Filch nói, giọng đắc thắng rõ ràng:

“Đó là lỗi của các trò, đúng không? Sao cái hồi quậy phá các trò không nghĩ đến đám người sói?”

Lão Hagrid từ trong bóng tối tiến ra, bước lại gần, theo chân là Fang, con chó săn to đùng. Lão mang theo một cây cung lớn và đeo một giỏ tên vắt vẻo trên vai. Lão nói:

“Trễ rồi. Ta đã đợi ở đây gần nửa giờ rồi. Khỏe không,

Harry, Hermione?”

Thầy Filch lạnh lùng nhắc nhở:

“Ta không nên quá thân mật với chúng, anh Hagrid à! Dù sao tụi nó cũng đang bị phạt.”

Lão Hagrid nhăn mặt với thầy giám thị Filch:

“Có phải tại vậy mà thầy tới trễ không thầy Filch? Giảng đạo đức với tụi nó xong rồi chưa? Đó đâu phải là nhiệm vụ của thầy. Tới đây xong phần của thầy rồi, chỗ này trở đi là phần của tôi.”

Thầy Filch nói, giọng độc địa:

“Sáng sớm tôi sẽ quay lại, lãnh *di thể* của chúng.”

Rồi thầy quay mình đi trở về phía tòa lâu đài, ngọn đèn trên tay đung đưa trong bóng đen.

Malfoy quay sang lão Hagrid:

“Tôi không đi vào khu rừng đó đâu!”

Harry rất khoái trá khi nghe giọng nói của nó có nỗi sợ hãi kinh hoàng. Lão Hagrid nói:

“Nếu trò còn muốn tiếp tục học ở trường Hogwarts thì trò phải đi. Trò đã làm quấy thì trò phải trả giá cho việc làm đó.”

“Nhưng mà đây là công việc của đầy tớ chứ không phải của học sinh. Tôi tưởng chúng tôi chỉ phải chép phạt hay những chuyện tương tự như vậy. Nếu ba tôi mà biết tôi bị bắt làm cái vệc này, ông ấy sẽ…”

“… cho trò biết, Hogwarts là như vậy đó! Lão Hagrid lạnh lùng đáp. Chép phạt! Chép phạt thì ích lợi gì cho ai chớ? Trò

phải chuộc tội bằng một việc gì hữu ích kìa, nếu không trò sẽ bị đuổi. Nếu trò nghĩ là cha trò không muốn vậy, mà muốn thà trò bị đuổi còn hơn phải theo ta đi làm, thì cứ việc quay trở lại lâu đài và cuốn gói cho lẹ. Đi Đi!…”

Malfoy không nhúc nhích. Nó nhìn lão Hagrid một cách cực kỳ tức tối, nhưng rồi vội cụp mặt xuống.

Lão Hagrid nói:

“Vậy thì, được rồi, nghe cho kỹ đây: bởi vì công việc chúng ta sắp làm đêm nay rất ư là nguy hiểm, mà ta thì không muốn cho ai liều lĩnh hết, cho nên tụi bây đi theo ta lại đây một lát.”

Lão dẫn bọn trẻ đến bìa rừng. Giơ cao ngọn đèn trong tay, lão Hagrid chỉ cho bọn trẻ thấy một con đường mòn, hẹp và quanh co, khuất sau một lùm cây rậm đen hù. Bọn trẻ con căng mắt nhìn vào rừng sâu. Một làn gió nhẹ thoảng qua làm tóc cả đám dựng đứng trên đầu.

Lão Hagrid bảo:

“Nhìn kìa! Thấy cái gì lấp loáng trên mặt đất không? Cái loang loáng như bạc ấy. Đó là máu bạch kỳ mã. Trong rừng có một con bạch kỳ mã bị thương nặng. Đây là lần thứ hai trong vòng có một tuần. Hôm thứ tư vừa rồi ta đã phát hiện ra một con bị chết. Chúng ta sẽ phải tìm cho ra con vật tội nghiệp ấy. May ra giúp được nó thoát khỏi số phận thê thảm như con kia.”

Malfoy hỏi lại, không giấu được nỗi sợ hãi trong giọng nói:

“Nhưng lỡ như cái đã làm con bạch kỳ mã đó bị thương quay lại tấn công chúng ta trước thì sao?”

Lão Hagrid đáp:

“Nếu trò đi theo ta, hay có con Fang bên cạnh, thì không có con vật nào trong rừng hại được trò. Và đừng đi ra khỏi lối mòn. Được rồi. Bây giờ chúng ta chia thành hai nhóm và đi theo hai hướng ngược nhau. Chỗ nào cũng có vết máu, chắc là con vật lê lết quanh đây, ít nhất là từ đêm qua đến giờ.”

Malfoy nhìn hàm răng trắng nhởn nhọn hoắt của Fang, nói nhanh:

“Tôi đi với Fang.”

“Được thôi. Nhưng ta báo trước, nó là đồ chết nhát. Vậy thì ta, Harry, Hermione sẽ đi theo một hướng; còn Malfoy, Neville và Fang sẽ đi theo hướng khác. Nếu như ai tìm ra được con kỳ mã trước thì sẽ phát ra tia sáng xanh để báo tin, được không? Rút đũa phép ra mà thực tập đi… Ừ, như vậy đó… Còn nếu như ai bị tai nạn hay rắc rối gì đó thì phóng ra tia sáng đỏ, tất cả chúng ta sẽ chạy đến giúp… Cẩn thận đó… Đi thôi!”

Khu rừng đen thui và im vắng. Họ đi theo lối mòn một lát thì đến ngã ba, nhóm lão Hagrid, Harry và Hermione quẹo trái; còn Malfoy, Neville và Fang thì đi theo con đường bên phải.

Mắt nhìn lom lom xuống mặt đất, họ bước đi trong im lặng. Thỉnh thoảng ánh trăng xuyên qua cành lá bên trên rọi sáng một vũng máu màu xanh bạc trên đám lá mục.

Harry nhận thấy lão Hagrid có vẻ lo lắng. Nó hỏi:

“Có khi nào là người sói giết mấy con bạch kỳ mã không?”

Lão Hagrid đáp:

“Người sói không lẹ được như vậy. Đâu có dễ gì bắt được một con bạch kỳ mã! Chúng là những sinh vật đầy mãnh lực và rất huyền bí. Trước đây ta chưa từng nghe đến vụ bạch kỳ mã bị sát hại như vầy bao giờ.”

Họ đi vòng qua một gốc cây phủ rêu. Harry nghe có tiếng nước chảy, chắc là có một dòng suối gần đây. Dọc theo con đường quanh co thỉnh thoảng lại thấy những dấu máu bạch kỳ mã. Lão Hagrid hỏi nhỏ:

“Hermione, trò có sao không? Đừng lo, nó bị thương nặng như vầy thì không đi xa đâu, chúng ta tìm ra nó ngay thôi mà, rồi có thể… Ê! TRÁNH RA SAU GỐC CÂY!”

Lão Hagrid vội túm lấy Harry và Hermione, lôi chúng nấp sau một cây sồi cao ngất. Lão rút ra một mũi tên, đặt vào cây cung, giương cung lên, sẵn sàng buông tên. Cả ba lắng nghe động tĩnh. Có cái gì đó đang trườn lết trên lá khô gần đó: nghe như tấm áo choàng dài quết trên mặt đất. Lão Hagrid dáo dác ngó suốt con đường mòn tối đen, nhưng chỉ vài giây sau, tiếng động lịm dần, xa dần. Lão Hagrid thì thầm:

“Ta biết… Có con gì đó ở đây… nhưng nó không được có mặt ở đây mới phải.”

Harry đoán:

“Người sói hả bác?”

Lão Hagrid bỗng nhiên đổ quạu:

“Không có người sói mà cũng chẳng có kỳ mã kỳ lân gì ráo. Thôi, đi theo ta, bây giờ phải cẩn thận đó!”

Họ đi chậm lại, tai dỏng lên, cố lắng nghe, không bỏ sót bất

kỳ tiếng động yếu ớt nào. Đột nhiên cả đám nghe thấy ở đằng trước, rõ ràng có tiếng con gì đang cử động.

Lão Hagrid hô to:

"Ai đó? Ra đi… Ta có vũ khí đấy!"

Và thế là trước mặt họ xuất hiện ngay một sinh vật, không biết phải gọi là người hay là ngựa: Từ eo trở lên thì đó là một con người với râu tóc đỏ au; nhưng từ eo trở xuống thì lại là một con ngựa với thân hình thon thả màu hạt dẻ và chòm lông đuôi dài màu đỏ thắm. Harry và Hermione cứ há hốc miệng mà ngó trân trân.

Lão Hagrid thở phào:

"Thì ra là chú mày, Ronan! Khỏe không?"

Lão bước tới để bắt tay con Nhân Mã ấy. Ronan nói:

"Chào bác Hagrid. Bác tính bắn tôi sao?"

Giọng con Nhân Mã này nghe buồn sâu sắc.

Lão Hagrid vỗ vỗ vào cây cung, nói:

"Dù sao cũng phải cẩn thận chứ Ronan. Đang có chuyện không ổn trong rừng mà. Nhân tiện giới thiệu: đây là Harry Potter và Hermione Granger. Học sinh của trường. Và đây là Ronan. Anh ấy là một Nhân Mã."

Hermione nói yếu ớt:

"Con thấy rồi…"

Ronan nói:

"Chào. Các em là học sinh à? Chắc học được nhiều thứ ở

trường lắm hả?”

“Ừm…”, Harry ậm ừ.

Hermione thì bẽn lẽn đáp:

“Một chút xíu thôi ạ.”

Ronan thở dài, ngả đầu ra sau, ngước nhìn lên bầu trời:

“Một chút xíu. Ừ, thế cũng được rồi. Đêm nay sao Hỏa sáng quá.”

Lão Hagrid liếc mắt nhìn lên trời, đáp:

“Ừ. Nghe đây, Ronan, ta mừng là gặp chú mày ở đây, bởi vì hình như trong rừng đang có một con bạch kỳ mã bị thương… Chú mày có thấy gì lạ không?”

Ronan không trả lời ngay. Nó cứ ngước nhìn trời không chớp mắt, rồi lại thở dài. Sau cùng nó mới nói:

“Những kẻ ngây thơ luôn luôn là những nạn nhân đầu tiên. Đời vẫn thế, trải qua bao nhiêu thời đại rồi, và bây giờ vẫn thế.”

Lão Hagrid nói:

“Ừ. Nhưng mà chú mày có thấy gì khả nghi không? Có gì bất thường không?”

Ronan vẫn lặp lại:

“Đêm nay sao Hỏa sáng quá. Sáng một cách bất thường.”

Lão Hagrid sốt ruột nhìn con Nhân Mã:

“Ừ. Nhưng mà ta muốn nói những cái bất thường trên mặt đất kìa. Chú mày không nhận thấy chuyện gì lạ hết hả?”

Một lần nữa, Ronan không vội trả lời ngay. Cuối cùng nó nói:

“Khu rừng ẩn dấu nhiều bí mật.”

Có cái gì đó lục đục trong bụi cây đằng sau Ronan khiến bác Hagrid lại giơ cung lên, nhưng đó chỉ là một con Nhân Mã nữa. Con thứ hai này tóc đen, thân hình đen, và trông hoang dại hơn Ronan. Lão Hagrid lên tiếng:

“Chào Bane. Khỏe không?”

“Chào bác Hagrid. Tôi hy vọng bác cũng khỏe chứ?”

“Tàn tàn. Này, ta cũng vừa mới hỏi Ronan, chú mày có thấy điều gì bất thường trong rừng dạo gần đây không? Có một con bạch kỳ mã bị thương… Chú mày có biết gì về chuyện đó không?”

Bane bước tới đứng cạnh Ronan. Nó ngóc đầu nhìn trời. Rồi chỉ nói:

“Đêm nay sao Hỏa sáng quá.”

Lão Hagrid đổ quạu:

“Ta nghe rồi. À, nếu ai trong các chú mày có thấy cái gì lạ thì báo cho ta biết nghen. Chúng ta phải đi đây.”

Harry và Hermione theo lão Hagrid đi khỏi bãi đất trống. Tụi nó vừa đi vừa ngoảnh lại nhìn Bane và Ronan cho đến khi cây cối che khuất tầm nhìn.

Lão Hagrid cáu kỉnh:

“Chẳng bao giờ moi được một câu trả lời thẳng thắn của bọn Nhân Mã. Cái bọn ngắm sao mắc dịch! Chẳng quan tâm

đến cái gì gần hơn mặt trăng hết!”

Hermione hỏi:

“Ở đây có nhiều Nhân Mã không bác?”

“Ờ, vài con… nhưng hầu như chúng chỉ giao du trong giới của chúng mà thôi. Nếu ta muốn nói chuyện thì chúng cũng tử tế đối đáp. Thật ra chúng là những con Nhân Mã sâu sắc… có đầu óc… biết nhiều lắm đó… nhưng mà chẳng chịu tiết lộ mấy.”

Harry hỏi:

“Bác có nghĩ là cái tiếng động mà mình nghe lúc đầu đó, cũng là của một con Nhân Mã không?”

“Tiếng đó con nghe có giống tiếng vó ngựa không? Không. Con hỏi thì ta nói cho mà nghe. Ta nghĩ đó là kẻ đã giết mấy con bạch kỳ mã… Trước đây ta chưa từng nghe thấy âm thanh nào giống như vậy.”

Họ tiếp tục đi xuyên qua những lùm cây rậm rạp, tối đen.

Harry cứ lo lắng ngoái nhìn lại sau lưng. Nó có một cảm giác rờn rợn là đang bị theo dõi. Nó cũng mừng là còn có lão Hagrid và cây cung của lão bên cạnh. Nhưng cả bọn vừa đi qua một khúc quanh của con đường mòn thì Hermione níu cánh tay lão Hagrid kêu lên:

“Bác Hagrid! Nhìn kìa! Tia sáng đỏ, mấy đứa kia bị nạn rồi!”

Lão Hagrid la lên:

“Các trò đợi ở đây nha! Đứng nguyên trên lối đi. Ta sẽ quay

lại ngay.”

Harry và Hermione nghe tiếng lão Hagrid vẹt những lùm cây bươn bả đi cứu những đứa kia. Chúng đứng nhìn nhau quá sợ hãi đến nỗi chẳng nghe thấy gì khác hơn tiếng lá xào xạc chung quanh.

Hermione thì thào:

“Bạn có nghĩ là tụi nó bị sao rồi không?”

“Hơi đâu mà lo cho thằng Malfoy. Nhưng… nhưng nếu mà Neville bị chuyện gì thì… Trời ơi, nói nào ngay, chỉ tại chúng ta mà nó bị phạt.”

Từng phút một chậm chạp trôi qua. Tai hai đứa dỏng lên, thính hơn thường ngày. Harry dường như nghe rõ âm thanh của từng làn gió thở, từng làn cây nhỏ rung. Cái gì đang xảy ra? Những người kia đang ở đâu?

Cuối cùng, tiếng chân bước xàn xạc ầm ĩ cho hay lão Hagrid đã trở về. Đi cùng với bác là Malfoy, Neville và Fang. Lão Hagrid đang nổi khùng. Hình như lúc nãy Malfoy đã núp sau lưng Neville, rồi vồ lấy thằng bé giỡn chơi, làm Neville hoảng kinh hồn vía, phát ngay tín hiệu kêu cứu.

Lão Hagrid la lối:

“Tụi bây làm nhặng xị lên hết như thế này thì còn mong bắt được cái khỉ gì nữa? Neville, trò ở lại với nhóm Hermione và bác. Còn Harry thì đi với Fang và thằng đần kia.”

Lão nói nhỏ vô tai Harry:

“Bác không muốn, nhưng với con thì thằng Malfoy khó mà

hù dọa được, mà đêm nay chúng ta phải làm xong việc cho rồi.”

Thế là Harry đi sâu vào rừng với Malfoy và Fang. Cả bọn đi suốt nửa giờ, càng lúc càng vào sâu tít, cho đến khi lối mòn bị cây rậm che bít, hầu như không thể đi tiếp được nữa. Harry có cảm giác như máu trong người quánh lại: trên rễ của một gốc cây, có những vệt loang loáng, như thể gần đâu đây sinh vật khốn khổ ấy đang oằn oại trong đau đớn. Qua chạc ba của một cây sồi già, Harry có thể nhìn thấy một khoảng trống phía trước. Nó nắm tay Malfoy để ra hiệu dừng lại và thì thầm:

“Nhìn kìa!”

Có cái gì trắng sáng óng ả trên mặt đất. Chúng nhích lại gần hơn để nhìn cho rõ.

Đó chính là một con bạch kỳ mã, và đã chết. Harry chưa bao giờ nhìn thấy một cái gì đẹp như vậy mà buồn như vậy. Chân nó dài, thon thả, gập lại thành cong queo khi té ngã, bờm màu trắng ngọc trai xõa trên lớp lá khô đen.

Harry vừa nhích chân tới trước một bước thì có cái gì đó trườn tới làm cho thằng bé đông cứng tại chỗ. Một bụi cây bên rìa khoảng trống rung động… Rồi, từ trong bóng tối, một bóng người trùm kín mít bò lê trên mặt đất như một con thú đang rón rén rình mồi.

Harry, Malfoy và Fang đứng ngây ra như trời trồng. Cái bóng khoác áo trùm ấy đã bò tới xác bên con bạch kỳ mã, nó cúi thấp đầu xuống vết thương trên mình con thú, và bắt đầu hút máu.

“AAAAAAAÁÁÁ!”

Malfoy thét lên một tiếng kinh hoàng rồi phóng chạy thật nhanh như một mũi tên. Con Fang cũng chạy nốt. Cái bóng trùm kín ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào Harry - máu kỳ mã nhỏ giọt trên mặt hắn. Hắn đứng dậy và bước thật nhanh về phía Harry. Cậu bé sợ đến nỗi không nhúc nhích nổi.

Thế rồi một cơn đau buốt mà Harry chưa từng trải qua bao giờ thọc sâu vào đầu nó. Đau như thể cái thẹo trên trán đang phát cháy. Hai mắt gần như bị mù, Harry giật lùi ra sau. Bỗng nghe như có tiếng vó ngựa dồn dập đằng sau, phi nước đại, và có cái gì đó phóng qua người Harry, lao thẳng vào cái bóng trùm kín.

Cơn đau trong đầu Harry kinh khủng đến nỗi nó không đứng được nữa. Harry đổ gục xuống. Một hay hai phút trôi qua. Khi nó ngước nhìn lên thì cái bóng trùm kín đã biến mất. Thay vào đó là một con Nhân Mã đứng kề bên, nhưng không phải Ronan hay Bane. Con Nhân Mã này trông trẻ hơn, bộ tóc bạch kim và thân hình vàng óng.

“Em có sao không?”

Con Nhân Mã đỡ Harry đứng lên, ân cần hỏi. Harry chưa hoàn hồn hẳn:

“Dạ… Cám ơn… Chuyện đó là sao hả anh?”

Con Nhân Mã không trả lời. Nó có đôi mắt xanh một cách kỳ lạ, xanh như ngọc *saphire*. Nó ngắm Harry thật kỹ, ánh mắt như dán vào vết thẹo hằn rất rõ trên trán Harry. Con Nhân Mã nói:

“Em là đứa con nhà Potter? Em mau trở lại với bác Hagrid ngay. Lúc này rừng không phải là nơi an toàn - đặc biệt đối với em. Em có biết cưỡi ngựa không? Để anh cõng em đi thì nhanh hơn.”

Con Nhân Mã khuỵu hai chân trước cho thân mình thấp xuống để Harry có thể trèo lên lưng. Rồi nó nói thêm:

“Anh tên là Firenze.”

Thình lình có nhiều tiếng ngựa phi dồn dập từ một phía khác của khoảng rừng thưa. Đó là Ronan và Bane lướt qua những tàn cây bụi cỏ, hông lườn của họ phập phồng và nhễ nhại mồ hôi.

Bane hét như sấm nổ:

“Firenze! Em đang làm gì đó? Em cõng một con người trên lưng! Em không biết xấu hổ hả? Em biến thành một con la thồ tầm thường rồi sao?”

Firenze đáp:

“Các anh không nhận ra ai đây sao? Đây là đứa con nhà Potter. Nó phải rời khu rừng này càng nhanh càng tốt.”

Bane càu nhàu:

“Em đã nói gì với nó? Firenze, hãy nhớ: Chúng ta đã thề là chúng ta không chống lại Trời. Chẳng phải chúng ta đã đọc thấy trước cái gì sẽ xảy đến qua sự di chuyển của các hành tinh sao?”

Ronan gõ móng chân xuống mặt đất một cách sốt ruột, nói bằng một giọng u ám:

“Anh chắc là Firenze tin mình đang hành động vì điều gì tốt đẹp nhất.”

Bane bực dọc co chân sau đá hậu:

“Vì điều tốt đẹp nhất! Cái điều đó thì mắc mớ gì đến chúng ta? Nhân Mã chỉ nên quan tâm đến những điều tiên tri! Việc của chúng ta không phải là chạy loăng quăng như những con lừa theo đuôi những con người đi lạc vào rừng!”

Frienze bỗng giận dữ, chồm cao hai vó trước lên, khiến Harry phải bám chặt vào vai nó mới không rơi xuống.

Firenze hét vào mặt Bane:

“Anh có nhìn thấy con bạch kỳ mã đó không? Anh có hiểu tại sao nó bị giết không? Hay là các hành tinh không cho phép anh dính vô cái bí mật đó? Anh Bane, em tự cho phép mình được chống lại cái đang ẩn náu trong khu rừng này. Vâng, nếu em phải làm điều đó, em sẽ cùng làm với con người.”

Và Firenze quay ngoắt mình lại mang theo Harry đang cố hết sức bám chặt trên lưng. Anh phóng ra khỏi rừng cây, bỏ mặc Ronan và Bane ở đằng sau.

Harry không hiểu chút xíu gì về chuyện đang diễn ra. Nó hỏi:

“Tại sao anh Bane giận quá vậy? Và… anh cứu em thoát khỏi cái gì vậy?”

Firenze giảm tốc độ, chỉ còn đi thong thả thôi. Anh bảo Harry hãy cúi đầu xuống để tránh những cành cây sà thấp. Nhưng anh không trả lời câu hỏi nào của Harry. Cả hai đi xuyên qua rừng cây trong im lặng, lâu đến nỗi Harry nghĩ chắc

là Firenze không chịu nói chuyện với nó nữa.

Tuy nhiên, lúc cả hai đi xuyên qua một khoảng rừng đặc biệt um tùm cành lá, thì Firenze đột ngột dừng lại.

“Harry Potter, em có biết máu bạch kỳ mã dùng để làm gì không?”

Harry quá ngạc nhiên trước câu hỏi đó, ngơ ngác nói:

“Không. Chúng em chỉ dùng sừng và lông đuôi bạch kỳ mã trong môn Độc Dược.”

Firenze nói:

“Bởi vì giết một con bạch kỳ mã là một việc cực kỳ dã man. Chỉ kẻ nào không còn gì để mất, và muốn dành tất cả, mới phạm một tội ác như vậy. Máu của kỳ mã sẽ giúp kẻ đó giữ được mạng sống, dù cái chết đã cận kề trong gan tấc. Nhưng mà kẻ đó sẽ sống bằng một cái giá khủng khiếp. Hắn giết một sinh vật tinh khiết không có khả năng tự vệ, chỉ để giữ lấy mạng sống của mình, nhưng hắn cũng chỉ có thể sống dở - một kiếp sống bị nguyền rủa, kể từ lúc môi hắn chạm vào dòng máu bạch kỳ mã.”

Harry nhìn sững vào gáy của Firenze, cái gáy óng ánh sắc bạc dưới ánh trăng. Nó nói to lên điều thắc mắc trong lòng:

“Nhưng ai lại tuyệt vọng dữ vậy? Nếu bị nguyền rủa suốt đời thì thà chết phứt còn hơn.”

Firenze đồng ý:

“Đúng vậy. Trừ trường hợp hắn phải sống gượng cho đến ngày hắn uống được một thứ khác - một thứ có thể đem lại cho

hắn đầy đủ sức mạnh và quyền lực - một thứ làm cho hắn không bao giờ chết. Harry Potter, em có biết lúc này cái gì đang được cất giữ ở trường em không?"

"Dĩ nhiên em biết: Hòn đá Phù thủy - Thuốc trường sinh! Nhưng em không hiểu ai mà…."

"Em không nghĩ ra cái kẻ đã chờ đợi bao nhiêu năm nay để giành lại quyền lực, kẻ bám lấy sự sống để chờ đợi cơ hội của hắn à?"

Như thể có một bàn tay sắt bỗng nhiên bóp nghẹt trái tim Harry. Nó bỗng nghe như vang lên đâu đó trên tán cây xào xạc kia những lời mà lão Hagrid đã nói với nó vào đêm đầu tiên hai người gặp gỡ:

"Có người nói hắn đã chết. Theo ý ta thì hắn chỉ bị tẩu hỏa nhập ma thôi. Ai biết hắn có đủ chất người để chết hay không?"

Harry mở miệng, nhưng lời nói cứ nghẹn lại trong cổ họng:

"Có phải anh muốn ám chỉ Vol…"

"Harry! Harry! Bạn có sao không?"

Hermione đang chạy về phía họ trên con đường mòn. Lão Hagrid hổn hển chạy đằng sau cô bé.

Harry la lên, gần như không nhận ra mình đang nói gì nữa:

"Tôi không sao. Không sao. Con bạch kỳ mã chết rồi. Bác Hagrid ơi, nó nằm ở khoảng rừng thưa trong kia."

Lão Hagrid vội lật đật đi kiểm tra con kỳ mã, Firenze nói nhỏ với Harry:

“Anh em mình chia tay ở đây, bây giờ em an toàn rồi.”

Harry tuột khỏi lưng Firenze. Anh nói:

“Chúc em may mắn, Harry Potter. Trước đây cũng có chuyện các hành tinh bị giải đoán sai, cho dù là chính các Nhân Mã giải. Anh hy vọng lần này cũng sai như vậy.”

Firenze quay mình và phi nước kiệu vào chốn sâu thẳm của rừng, để lại Harry đứng đó run rẩy.

Ron ngồi chờ những người bạn trở về, chờ mãi đến ngủ gục trong căn phòng sinh hoạt chung. Nó ngủ mớ, đang la hét chuyện phạm lỗi Quidditch gì đó thì Harry lay nó dậy. Dù vậy, chỉ vài giây sau là Ron tỉnh táo hẳn, tròn mắt lắng tai nghe Harry và Hermione kể lại những chuyện đã xảy ra trong rừng.

Harry không thể nào ngồi yên được. Nó đi qua đi lại trước lò sưởi, vẫn còn run rẩy:

“Lão Snape muốn lấy Hòn đá Phù thủy cho Voldemort… Voldemort đang chờ đợi trong khu rừng… vậy mà mình cứ tưởng lão chỉ muốn làm giàu…”

Ron thì thào với giọng kinh hoàng, như thể sợ Voldemort có thể nghe được tụi nó vậy:

“Đừng nói cái tên đó ra!”

Nhưng Harry không nghe:

“Anh Firenze cứu tôi, lẽ ra ảnh không được làm như vậy… Anh Bane giận lắm… Ảnh nói như vậy là xen ngang vào những điều mà các hành tinh đã tiên tri… Mấy hành tinh ấy chắc đã cho thấy trước ắt là có ngày Voldemort sẽ trở lại…

Anh Bane thì nghĩ rằng, đáng ra anh Firenze cứ nên để cho Voldemort giết tôi… Chắc là điều đó cũng được ghi trên các hành tinh!”

Ron lại suỵt:

“Bồ làm ơn đừng nói cái tên đó ra nữa.”

Harry tiếp tục, mặt mày ửng đỏ lên:

“Bây giờ tôi chỉ còn chờ đến lúc lão Snape đánh cắp được Hòn đá, và Voldemort đến lấy mạng tôi… Chà, chắc là anh Bane khoái lắm.”

Hermione trông hoảng sợ vô cùng, nhưng cô bé cũng cố nói vài lời an ủi:

“Harry, mọi người nói cụ Dumbledore là người duy nhất mà *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* kiêng dè e sợ. Ở bên cạnh cụ Dumbledore, thì bạn không lo bị *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* hãm hại. Dù sao đi nữa, ai dám chắc tiên đoán của mấy con Nhân Mã là đúng? Tôi nghĩ *bói ra ma, quét nhà ra rác* ấy mà; với lại giáo sư McGonagall cũng vẫn hay nói rằng bói toán là chi ngành thiếu chính xác nhất trong các bộ môn pháp thuật.”

Mãi đến khi trời sắp rạng sáng, ba đứa trẻ mới ngưng câu chuyện. Chúng lên giường trong tình trạng kiệt sức hoàn toàn, cổ họng sưng vù đau đớn. Nhưng một đêm đầy những điều kỳ lạ vẫn chưa kết thúc.

Khi Harry kéo khăn trải giường ra, nó nhìn thấy tấm áo tàng hình của mình được ai đó xếp ngay ngắn gọn gàng trên nệm giường. Có một mẩu giấy cài trên áo, ghi:

“Phòng khi cần.”

16

BẪY SẬP

Có lẽ mãi đến sau này, Harry vẫn không thể nào nhớ lại được nó đã làm sao mà thi cử và rốt cuộc vẫn thi đậu nổi, khi cứ phập phồng lo là Voldemort sẽ xông vô phòng nó bất cứ lúc nào. Nhưng ngày nối ngày trôi qua, con Fluffy chắc chắn vẫn còn sống, vẫn còn canh giữ sau cánh cửa khóa chặt trên tầng ba.

Dạo bọn trẻ làm bài thi viết, trời nóng nực oi bức vô cùng, đặc biệt là trong phòng học lớn, nơi chúng đang ngồi làm bài. Để làm bài, học sinh được phát những cây bút lông ngỗng mới, đặc biệt, đã được ếm bùa *Chống-gian-lận-thi-cử*.

Học sinh cũng phải thi thực hành. Giáo sư Flitwick gọi từng đứa một vào lớp để xem chúng có thể làm cho một trái thơm nhảy múa lạch bạch qua hết một bàn giấy không. Giáo sư McGonagall thì quan sát bọn trẻ biến những con chuột thành hộp đựng thuốc lá. Điểm được cho tùy theo hộp đẹp xấu, hộp nào có râu thì bị loại. Còn giáo sư Snape thì đứng canh sau lưng chúng khiến chúng hết sức căng thẳng khi cố gắng nhớ lại cách pha chế thuốc lú.

Harry đã cố gắng hết sức mình, bất chấp những cơn nhói đau như bị đâm vào trán vẫn thường hành hạ nó từ sau chuyến đi rừng về. Neville tưởng Harry quá lo lắng chuyện thi cử mà không ngủ được. Nhưng sự thực là Harry cứ bị những cơn ác mộng đánh thức, trước đây vẫn vậy, nhưng bây giờ càng tệ thêm vì cái bóng trùm kín, nhễu máu cứ luẩn quẩn khắp giấc mơ của nó.

Có lẽ vì chưa từng thấy những gì mà Harry đã thấy trong rừng, cũng có thể vì không bị vết thẹo trên trán hành hạ, nên Ron và Hermione không có vẻ lo lắng như Harry về Hòn đá Phù thủy. Chắc chắn chỉ nghĩ đến Voldemort không thôi cũng đủ làm cho chúng kinh sợ rồi, nhưng Voldemort lại không bao giờ thèm xâm nhập vào những giấc chiêm bao của chúng. Vả lại, chúng bận bịu chuyện học hành thi cử đến nỗi chẳng còn mấy lúc rảnh để bận bịu về chuyện thầy Snape hay bất cứ ai khác đang mưu toan hay đeo đuổi cái gì.

Bài thi cuối cùng của bọn trẻ là *Lịch sử Pháp thuật*. Chỉ còn phải mất thêm một giờ nữa để trả lời những câu hỏi về những lão phù thủy gàn dở, những kẻ đã phát minh ra cái vạc tự khuấy, là bọn trẻ sẽ được thảnh thơi, tha hồ tự do tự tại suốt một tuần lễ tuyệt vời, cho đến khi có kết quả cuộc thi. Chính vì thế, khi con ma của giáo sư Binns ra lệnh cho bọn trẻ buông viết lông ngỗng xuống và cuộn tờ giấy da đem nộp, thì Harry cũng như tất cả những đứa khác, không thể nhịn được hò reo mừng rỡ.

Nhập vào đám đông túa ra khoảng sân trường đầy nắng, Hermione nói với các bạn của mình:

“Bài dễ hơn mình tưởng rất nhiều. Lẽ ra mình cũng chẳng cần học cho cố về *Bảng Nội quy Hạnh kiểm của Người Sói vào năm 1637* hay *Cuộc nổi dậy của Elfric háo hức*.”

Hermione luôn luôn thích ôn lại bài thi vừa làm xong, nhưng Ron nói làm như vậy chỉ khiến nó phát bệnh. Thành ra tụi nó đi dung dăng tới bên bờ hồ và nằm duỗi mình dưới bóng cây. Hai anh em sinh đôi nhà Weasley và Lee Jordan đang cù mấy cái xúc tu của một con mực khổng lồ ẩn mình trong một vũng nước ấm.

Ron nằm dài trên cỏ, sung sướng thở phào.

“Không còn bài vở nữa, bồ phải vui mừng mới phải chứ Harry. Một tuần sau mình mới biết bài thi của mình tệ như thế nào, lúc đó rầu rĩ cũng chưa muộn; còn bây giờ hơi đâu mà lo!”

Harry đang ngồi bóp trán. Nó chợt nổ bùng đầy tức tối:

“Cái này có *ý nghĩa gì*, sao tôi lại không được biết chứ? Cái thẹo của tôi cứ đau hoài… Hồi đó cũng có khi đau, nhưng có bao giờ đau hoài như vầy đâu!”

Hermione đề nghị:

“Bạn đến gặp bà Pomfrey đi!”

“Tôi đâu có bệnh! Tôi tin đây chắn chắn là một sự cảnh báo… nghĩa là tai họa đang đến gần…”

Trời nóng quá nên Ron không suy nghĩ sâu xa thêm:

“Thư giãn đi Harry. Hermione nói đúng đó, chừng nào cụ Dumbledore còn ở quanh đây thì Hòn đá vẫn còn nguyên vẹn,

đừng lo. Với lại, nhìn có vẻ gì lão Snape đã tìm ra cách vượt qua được con Fluffy đâu. Lão từng bị nó cắn suýt đứt giò, chắc lão không vội thử lần nữa đâu. Mà bác Hagrid thì cũng không đời nào làm cụ Dumbledore thất vọng, chuyện đó coi bộ còn khó hơn chuyện Neville trở thành tuyển thủ quốc gia môn Quidditch à!"

Harry đồng ý, nhưng nó không thể gạt bỏ được cái cảm giác mơ hồ là hình như nó đang quên làm một điều gì đó, một điều gì đó quan trọng. Khi nó cố tự giải thích việc này, Hermione nói:

"Tại kỳ thi đó mà. Mình cũng vậy đó. Hồi khuya mình thức dậy, ôn được một nửa môn Biến rồi mới nhớ ra là đã thi xong môn đó rồi."

Dù vậy Harry vẫn tin chắc cái cảm giác bất ổn trong lòng nó không liên quan gì đến việc thi cử. Nó nhìn thấy một con cú bay ngang qua bầu trời xanh sáng phía trên ngôi trường - con cú ngậm một bức thư. Người duy nhứt từng gởi thư cho Harry là bác Hagrid. Bác ấy không đời nào phản bội cụ Dumbledore. Bác ấy không đời nào nói cho ai biết cách qua được con Fluffy… Không đời nào… Nhưng…

Harry bỗng đứng phắt dậy.

Ron ngái nhủ hỏi:

"Bồ đi đâu vậy?"

Mặt Harry trở nên trắng bệch:

"Mình vừa nghĩ ra một điều. Phải đi gặp bác Hagrid ngay!"

Hermione vội vã đứng lên theo, hồi hộp:

“Để chi?”

Harry bò lên bãi cỏ thoai thoải:

“Mấy bồ không thấy lạ sao? Bác Hagrid ước ao có một con rồng hơn bất cứ thứ gì khác, và cái người xa lạ bác gặp ở quán rượu ấy lại ngẫu nhiên có một cái trứng rồng trong túi áo. Rồng là đồ bất hợp pháp thì ai lại đi lang thang đó đây với một cái trứng rồng trong túi chứ? Mấy bồ nghĩ xem có phải hắn tình cờ gặp bác Hagrid không, hay là…? Tại sao mình không nghĩ ra điều này sớm nhỉ?”

“Bồ đang nói về cái gì vậy?”

Ron hỏi, nhưng Harry không trả lời, cắm cổ chạy băng qua sân trường hướng về phía bìa rừng.

Lão Hagrid đang ngồi trong một cái ghế bành đặt bên ngoài căn chòi, ống tay áo và ống quần đều xắn lên. Lão đang lặt đậu cho vào một cái tô to, mỉm cười khi thấy bọn trẻ chạy tới.

“Chào mấy đứa! Thi xong rồi hả? Rảnh uống trà không?”

Ron đáp:

“Dạ, xin bác.”

Nhưng Harry ngắt lời Ron:

“Không, tụi con đang gấp lắm. Bác Hagrid ơi, bác trả lời cho con điều này. Bác nhớ cái hôm mà bác đánh bài thắng được cái trứng rồng đen không? Bác có nhớ người khách lạ ấy trông như thế nào không?”

Lão Hagrid thản nhiên:

“Không. Tại hắn có rời cái áo trùm ra đâu!”

Ba đứa trẻ đứng sững với vẻ mặt thảng thốt khiến lão Hagrid phải nhướn mắt nhìn lên:

"Có gì đâu mà bất thường? Ở quán rượu Đầu Heo - cái quán rượu trong làng ấy - có cả đống bọn quái… Có thể hắn là một gã buôn lậu rồng. Bác cũng chẳng nhìn được mặt mũi hắn, lúc nào hắn cũng kéo mũ trùm đầu tùm hụp."

Harry ngồi thụp xuống bên cạnh tô đậu:

"Bác nói gì với hắn hở bác Hagrid? Bác có nhắc gì tới Hogwarts không?"

Bác Hagrid cau mày cố nhớ lại:

"Để ta nhớ coi… Ờ… hắn có hỏi ta làm gì, ta nói ta là người giữ khóa ở đây… Hắn hỏi ta về những thứ mà ta khoái… nên ta có nói với hắn… ờ, ta nói cái mà ta luôn ao ước là một con rồng… và rồi… ta không nhớ rõ lắm, bởi vì hắn cứ mua thêm rượu mời ta uống… Để coi… Ờ, rồi hắn nói hắn có một cái trứng rồng, nếu ta muốn ta có thể chơi bài với hắn… nhưng mà hắn muốn biết chắc là ta có giữ nổi một con rồng hay không. Hắn không muốn nó rơi vào tay hạng tầm thường… Ta bèn nói cho hắn biết là một khi ta đã thuần hóa được con Fluffy, thì dạy dỗ một con rồng là chuyện dễ thôi…"

Harry cố giữ cho giọng nói của mình đừng xúc động quá, hỏi dồn dập:

"Rồi… rồi hắn có… có tỏ ra chú ý đến con Fluffy không?"

"Ủa, có chứ! Trên đời này có được mấy con chó ba đầu? Ngay cả ở Hogwarts đây cũng không dễ gặp nữa à. Vậy là ta nói với hắn, con Fluffy thật ra rất dễ thương nếu mình biết

cách dỗ nó, chỉ cần cho nó nghe một khúc nhạc du dương là nó lăn ra ngủ ngay ấy mà…”

Bỗng nhiên lão Hagrid giật mình hốt hoảng:

“Chết mồ! Lẽ ra ta không nên nói với mấy đứa!… Thôi, quên hết đi nha!… Ê! Tụi bây chạy đi đâu đó?”

Harry, Ron và Hermione cùng ùa chạy về phía tòa lâu đài, không ai nói với ai lời nào cho đến khi cả ba tới được Tiền sảnh. Trong lâu đài mát lạnh hơn ngoài sân rất nhiều. Harry nói:

“Chúng ta phải đi báo cho thầy Dumbledore biết ngay. Bác Hagrid đã nói cho gã lạ mặt đó biết cách chế ngự Fluffy mất rồi, mà cái kẻ mặc áo trùm đó nếu không phải là lão Snape thì cũng là Voldemort. Một khi hắn làm cho bác Hagrid say mèm rồi thì khai thác bác thiệt là dễ… Trời ơi, chỉ mong sao thầy Dumbledore tin tụi mình. Anh Firenze có thể đứng ra bảo chứng cho mình nếu không bị anh Bane cấm cản. Mà văn phòng thầy Dumbledore ở đâu nhỉ?”

Cả ba nhìn quanh, như thể hy vọng tìm thấy một dấu hiệu nào đó hướng dẫn cho chúng đi đúng hướng. Chúng chưa từng được nghe ai nói rằng cụ Dumbledore sống ở đâu, mà cụ cũng chưa hề gọi chúng lên văn phòng bao giờ.

“Tụi mình phải…”

Harry chưa kịp nói hết câu thì một giọng nói đột ngột vang lên từ bên kia Sảnh Đường:

“Các con đang làm gì ở đây vậy?”

Đó là giáo sư McGonagall, bà đang ôm một chồng sách.

Hermione lúc đó tỏ ra khá can đảm (theo nhận định của Harry và Ron), cô bé nói thẳng:

“Chúng con muốn gặp thầy Dumbledore.”

Giáo sư McGonagall lặp lại:

“Gặp thầy Dumbledore? Để làm gì?”

Giọng giáo sư như thể bà ngờ bọn trẻ đang định làm một chuyện gì đó vô cùng ám muội.

Harry nuốt nước miếng. Nên nói sao bây giờ?

“Dạ, đây là chuyện bí mật…”

Vừa mở lời là Harry hối hận ngay, bởi vì giáo sư McGonagall hỉnh mũi lên, bà lạnh lùng nói:

“Giáo sư Dumbledore vừa đi vắng cách đây mười phút. Cụ nhận được một con cú khẩn của Bộ trưởng Pháp thuật và đã lập tức bay đến Luân Đôn rồi.”

Harry rụng rời:

“Cụ đã *đi rồi*? Đúng *lúc này*?”

“Giáo sư Dumbledore là một pháp sư rất vĩ đại, Harry à, thời giờ của cụ quý hiếm lắm.”

“Nhưng chuyện này rất quan trọng…”

“Con nói coi, chuyện gì mà quan trọng hơn được cả Bộ trưởng Pháp thuật hả, Harry?”

Harry quẳng luôn sự dè dặt của mình đi.

“Thưa cô… chuyện về Hòn đá Phù thủy…”

Điều đó quá bất ngờ đối với giáo sư McGonagall đến nỗi bà

buông sõng tay, để đống sách rơi xuống sàn mà không buồn nhặt chúng lên. Bà lắp bắp:

"Làm… làm sao con biết …"

"Thưa cô, con nghĩ… con biết chính thầy Sn… Có người đang tìm cách đánh cắp Hòn đá. Con phải nói cho thầy Dumbledore biết."

Giáo sư nhìn Harry với ánh mắt vừa hoảng hốt vừa ngờ vực. Cuối cùng bà nói:

"Ngày mai giáo sư Dumbledore mới trở về. Cô không biết bằng cách nào con khám phá ra Hòn đá, nhưng con hãy yên tâm, không ai có thể đánh cắp nó đâu, nó được giữ kỹ lắm."

"Nhưng, thưa cô…"

"Harry, cô biết cô đang nói về điều gì mà!"

Cúi xuống nhặt lại những quyển sách, giáo sư McGonagall kết thúc ngắn gọn:

"Các con ra ngoài sân mà phơi nắng cho ấm."

Nhưng bọn trẻ chẳng hứng thú gì với nắng hay ấm. Khi giáo sư McGonagall đã đi xa rồi, Harry nói:

"Tối nay… Lão Snape sẽ vô được cửa sập tối nay. Lão đã có mọi thứ lão cần, và bây giờ thì lão đã lừa được thầy Dumbledore đi khỏi. Chính lão đã gởi cú. Tôi dám chắc Bộ trưởng Pháp Thuật sẽ rất ngạc nhiên khi thấy cụ Dumbledore đến."

"Nhưng bây giờ chúng ta có thể làm gì được nào?"

Hermione thở phập phồng, còn Harry và Ron thì cứ đi vòng

vòng như cái bánh xe quay. Bỗng chúng nhận ra thầy Snape đứng sừng sững ở đó. Thầy nói êm ái:

"Chào các trò!"

Ba đứa tròn mắt ngó thầy như bị thôi miên.

Thầy mỉm nụ cười méo mó quái dị:

"Một ngày đẹp trời như hôm nay thì tụi bây không nên co ro trong nhà."

"Chúng con…"

Harry há miệng nói mà không biết nói cái gì. Thầy Snape bèn nói tiếp:

"Tụi bây phải cẩn thận hơn. Túm tụm như thế này thì người ta ắt nghĩ là tụi bây đang mưu tính gì đó. Mà nhà Gryffindor thì chẳng còn bao nhiêu điểm để mất nữa đâu!"

Harry nổi sung. Nó quay ngoắt, bỏ đi ra ngoài. Nhưng thầy Snape gọi lại:

"Harry, ta cảnh cáo… Nếu còn bất kỳ vụ trốn ngủ đi rong nào vào ban đêm nữa thì ta cam đoan trò sẽ bị đuổi là cái chắc. Chúc trò một ngày tốt lành."

Thầy bỏ đi về hướng phòng giáo viên.

Bước xuống khỏi những bậc thềm đá. Harry quay lại thì thào khẩn cấp với hai đứa bạn:

"Phải rồi, đây là điều mà chúng ta phải làm: một trong mấy đứa mình phải theo dõi lão Snape. Đợi bên ngoài phòng giáo viên, canh lão đi ra thì đi theo. Hermione, bạn làm chuyện này là thích hợp nhất."

“Tại sao lại là tôi?”

Ron nói:

“Thì dễ hiểu quá mà: Bồ cứ giả đò đợi thầy Flitwick, bồ biết cách mà: ‘Ôi, thưa thầy Flitwick, con lo quá. Con sợ con làm sai câu 14 rồi…’.”

Cái giọng nhái eo éo của Ron làm Hermione quát lên:

“Im đi!”

Dù vậy Hermione cũng đồng ý theo dõi thầy Snape. Harry bảo Ron:

“Còn hai đứa mình thì canh hành lang tầng ba. Đi mau!”

Nhưng hai đứa đã không thể hoàn thành nhiệm vụ. Tụi nó vừa đến được cánh cửa ngăn con chó Fluffy với phần còn lại của ngôi trường thì giáo sư McGonagall đã quay trở lại, và lần này bà mất hết bình tĩnh khi thấy hai đứa nhỏ. Bà nổi trận lôi đình:

“Ta thấy tụi bây còn khó trị hơn cả một bao bùa mê ngải dại. Ngu vừa phải thôi chứ! Ta mà còn nghe thấy tụi bây lảng vảng gần đây, ta sẽ trừ nhà Gryffindor năm chục điểm. Ừ, trừ chính cái nhà mà ta làm chủ nhiệm!”

Harry và Ron lủi thủi quay trở về phòng sinh hoạt chung. Nó vừa nói:

“May ra Hermione nắm được đuôi lão Snape…” thì bức chân dung Bà Béo liền xịch qua một bên cho Hermione bước vào. Cô bé tiu nghỉu:

“Xin lỗi nghe, Harry! Thầy Snape đi ra khỏi phòng giáo

viên, thấy tôi, hỏi tôi đang làm gì, tôi nói tôi đang đợi thầy Flitwick, thế là thầy Snape vào gọi thầy Flitwick. Tôi đành phải bỏ đi, không biết thầy Snape đi đâu mất rồi."

Harry nói:

"Vậy là tới lúc rồi, đúng không?"

Hai đứa kia đứng nhìn nó trân trân. Mặt Harry tái mét nhưng mắt nó sáng long lanh:

"Tối nay tôi sẽ ra khỏi nơi đây, tôi sẽ đi lấy Hòn đá trước."

Ron kêu lên:

"Bồ điên hả?"

Hermione can:

"Bồ đừng có dại dột! Thầy Snape và giáo sư McGonagall chẳng đã nói rồi sao? Bạn sẽ bị đuổi cho coi!"

Harry hét lên:

"THÌ SAO? Các bạn có hiểu không? Nếu lão Snape có được Hòn đá, Voldemort sẽ hồi sinh! Các bạn chưa từng nghe kể lại thời Voldemort thống trị thì như thế nào hả? E là không còn cả trường Hogwarts để mà học đó chớ! Lão phù thủy ác độc đó sẽ san bằng tất cả, hoặc biến nó thành trường dạy Nghệ thuật Hắc ám! Bây giờ chúng ta có mất thêm điểm thi đua thì cũng vậy thôi. Bộ bạn tưởng Gryffindor dành được Cúp Nhà thì bạn và gia đình bạn được Voldemort để yên hả? Nếu tôi bị bắt trước khi lấy được Hòn đá, thì… Chà, bắt quá tôi quay trở về nhà Dursley rồi ngồi đó mà chờ Voldemort mò đến chứ gì! Tôi cũng chỉ chết chậm hơn một tý, chứ không đời nào chịu

hùa theo phe Hắc ám. Tôi sẽ đi qua cái cửa sập đó tối nay, hai bạn có nói gì cũng không ngăn cản được tôi đâu. Voldemort đã giết ba má tôi, các bạn không nhớ sao?"

Mắt Harry nhìn các bạn sáng rực. Hermione nói lí nhí:

"Bạn nói đúng."

Harry bảo:

"Tôi sẽ mặc tấm áo tàng hình. Cũng may là tôi đã lấy lại được tấm áo."

Ron hỏi:

"Nhưng cái áo có che kín hết cả ba đứa không?"

"Cả… ba đứa chúng ta?"

"Chứ sao? Bồ tưởng tụi này để cho bồ đi một mình sao?"

Hermione có vẻ hào hứng lên:

"Dĩ nhiên là bồ không thể nào lấy được Hòn đá nếu không có sự giúp sức của tụi này. Để tôi coi lại mấy cuốn sách của tôi, có khi kiếm ra cái gì xài được không chừng."

"Nhưng nếu các bạn bị bắt, các bạn sẽ bị đuổi."

Hermione nhe răng cười:

"Mình ráng đừng để bị bắt thì đâu có bị đuổi. Thầy Flitwick đã bật mí riêng với tôi là tôi đã đạt được một trăm hai mươi điểm trên một trăm trong kỳ thi. Với điểm số đó, người ta không nỡ đuổi tôi đâu."

Sau bữa ăn tối, Harry, Ron và Hermione ngồi đứng không yên trong căn phòng chung. Chẳng ai quấy rầy tụi nó cả, đám

học sinh nhà Gryffindor chẳng có gì để nói với Harry nữa. Đây là đêm đầu tiên mà chuyện đó không làm nó đau buồn. Hermione đang vùi đầu vô mấy cuốn sách của cô bé, hy vọng tìm ra cách giải những bùa ếm mà tụi nó có thể sắp gặp phải. Harry và Ron cũng không nói gì nhiều. Cả hai đang suy nghĩ về chuyện tụi nó sắp làm.

Những học sinh khác lần lượt đi ngủ, căn phòng trống vắng dần.

Cuối cùng khi đến lượt Lee Jordan cũng vươn vai ngáp dài và đi ngủ nốt, thì Ron nói nhỏ với Harry:

"Đi lấy tấm áo tàng hình đi!"

Harry chạy lên căn phòng ngủ tối thui, rút tấm áo tàng hình ra, và lúc ấy nó chợt nhìn thấy cây sáo mà bác Hagrid tặng vào dịp lễ Noel. Harry liền bỏ ống sáo vào túi để tí nữa thổi ru ngủ con Fluffy: nó không biết giọng mình có đủ hay để hát cho con chó ba đầu lăn ra ngủ không. Rồi nó chạy xuống căn phòng sinh hoạt chung.

"Tụi mình trùm áo tàng hình ở đây đi, trùm sao cho kín hết cả ba đứa nha! Nếu thầy giám thị Filch tự nhiên thấy mấy cái chân của tụi mình đi lang thang thì…"

"Các bạn đang làm gì đó?"

Một giọng nói vang ra từ góc phòng, và Neville xuất hiện từ đằng sau một cái ghế bành, tay giữ chặt con cóc Trevor. Con vật khốn khổ trông có vẻ như vừa đánh liều đi tìm tự do một lần nữa.

Harry vội vàng giấu chiếc áo khoác ra sau lưng:

“Đâu có làm gì đâu, Neville!”

Nhưng Neville nhìn chăm chăm vào mấy gương mặt tội lỗi đầy ngờ vực.

“Các bạn lại trốn ngủ nữa hả?”

Hermione vội xua tay lắc đầu:

“Đâu có! Đâu có! Tụi này hổng dám vậy đâu. Sao bạn không đi ngủ đi Neville?”

Harry nhìn cái đồng hồ gỗ cổ lỗ sĩ vĩ đại dựng ở gần cửa. Có lẽ giờ này thầy Snape đang ru con Fluffy ngủ, ba đứa nó chẳng có thì giờ để lãng phí nữa đâu. Vậy mà Neville cứ ở đó cù nhây:

“Các bạn không được đi ra ngoài. Các bạn sẽ lại bị bắt cho mà coi. Nhà Gryffindor lại càng thêm khốn đốn.”

Harry cố giải thích:

“Bạn không hiểu đâu Neville, chuyện này quan trọng lắm.”

Neville rõ ràng là đang gồng mình làm một điều vô vọng. Nó hấp tấp đứng chắn trước cái lỗ chân dung Bà Béo:

“Tui sẽ không cho các bạn làm vậy đâu. Tui sẽ… tui sẽ oánh lại các bạn.”

Ron nổi sùng lên:

“Neville, tránh ra khỏi cái lỗ đó, đừng có xử sự như một thằng ngốc vậy chớ!”

“Bạn dám kêu tôi là thằng ngốc hả? Tui thấy các bạn không nên vi phạm nội quy nữa. Và chính bạn là người bảo tôi phải đấu tranh mà!”

Ron càng điên thêm:

"Đúng vậy, nhưng mà không phải đấu tranh với *tụi mình* với nhau, Neville, bồ không hiểu bồ đang làm gì đâu!"

Ron bước tới trước một bước, Neville buông con Trevor ra và phóc một cái, con cóc nhảy đâu mất. Neville giơ nắm đắm lên nói:

"Vậy thì tới đi, cứ thử oánh tui đi! Tui sẵn sàng rồi đây!"

Harry quay qua Hermione, tuyệt vọng nói:

"*Làm cái gì đi*!"

Hermione bước tới, nói:

"Neville, mình thật sự, thật sự không muốn làm chuyện này…"

Cô bé giơ cây đũa thần lên, chỉ vào Neville, đọc thần chú:

"*Petrificus Totalus*."

Hai cánh tay của Neville lập tức dính chặt vô hông, hai chân thì xoắn vào nhau, toàn thân cứng đờ. Nó đứng đong đưa tại chỗ, rồi ngã lăn quay, mặt úp xuống sàn, ngay đơ như tấm ván.

Hermione vội chạy đến lật ngửa nó ra, nhưng hai hàm của Neville cũng bị trẹo rồi nên nó chẳng thể nói được gì cả. Chỉ có đôi mắt nó còn trợn đảo được để diễn tả nỗi kinh hoàng.

Harry thì thầm:

"Bạn đã làm gì Neville vậy?"

Hermione khổ tâm đáp:

“Đó là phép *Trói-thân-tuyệt-đối*. Xin lỗi bạn nha, Neville.”

Harry an ủi:

“Tụi này đành phải làm vậy, chứ không có thì giờ giải thích đâu, Neville à.”

Ron nói thêm:

“Sau này bồ sẽ hiểu.”

Ba đứa bước qua Neville, kéo tấm áo tàng hình trùm lên cả đám.

Nhưng bỏ Neville nằm bất động trên sàn như vậy không phải là một việc hay chút nào. Vì ở trong trạng thái căng thẳng, ba đứa nhỏ cảm thấy bóng của mọi bức tượng đều có vẻ giống như thầy Filch, mọi làn gió thoảng từ xa đều khiến chúng tưởng như con yêu tinh Peeves đang sà xuống trên đầu.

Đi tới chân cầu thang thứ nhất, chúng bắt gặp bà Norris đang lẩn lút gần đầu cầu thang. Ron nói nhỏ vào tai Harry:

“Ôi, cho mình đá nó một cái, chỉ lần này thôi.”

Nhưng Harry lắc đầu. Chúng lên cầu thang, cẩn thận đi vòng qua con mèo. Bà Norris đảo đôi mắt sáng quắc hướng theo chúng, nhưng chỉ thế thôi, không làm gì thêm.

Chúng không gặp phải ai khác nữa cho đến khi tới được cầu thang dẫn lên lầu ba. Ở đó, con yêu Peeves đang nhảy nhót giữa chừng cầu thang, làm sút sổ tấm thảm để cho người khác bị trượt té chơi. Khi chúng bắt đầu leo lên thì Peeves thình lình hỏi:

“Ai đó?”

Rồi con yêu nheo đôi mắt đen tinh quái lại:

“Cho dù ta không thấy mi, ta cũng biết là có mi ở đó nha! Mi là ma, là quỷ, hay là quái học trò?”

Con yêu bay lên và lơ lửng ở trên không, nheo mắt liếc chừng dáo dác:

“Méc thầy Filch, ta méc thầy Filch cho coi, có cái gì đó đang bò loanh quanh mà không có bóng dáng gì hết vậy nè?”

Harry chợt bật ra một ý, nó lấy giọng ồm ồm, nói:

“Peeves, Nam tước Đẫm Máu nếu có tàng hình thì cũng là có lý do riêng…”

Peeves suýt nữa rụng từ trên không xuống đất vì hoảng hồn. Nó tự vớt mình lên kịp thời và bốc lên lơ lửng phía trên cầu thang chừng ba tấc. Giọng con yêu bây giờ nghe ngọt xớt:

“Dạ xin lỗi ngài Nam tước, dạ bẩm ngài Nam tước, ấy là lỗi của con, dạ con nhầm… con không thấy ngài ạ… Dĩ nhiên là con đâu có thấy được, ngài tàng hình mà… xin ngài tha thứ cho thằng Peeves già đầu mà giỡn ngu này, xin ngài ạ.”

Harry giả giọng khàn:

“Peeves, ta có công chuyện ở đây, mi hãy tránh xa chỗ này trong đêm nay.”

“Dạ vâng, bẩm ngài, con chắc chắn sẽ tránh xa ạ!”

Con yêu lại bay lên cao lần nữa, và trước khi cút xéo, nó nói:

“Dạ, bẩm ngài Nam tước, con hy vọng công việc của ngài suôn sẻ tốt đẹp ạ. Dạ thưa ngài Nam tước, con xin không dám

quấy rầy ngài nữa ạ.”

Ron thì thầm:

“Harry, cừ lắm!”

Vài giây sau, bọn trẻ tới nơi - bên ngoài hành lang tầng ba. Cánh cửa đã hé mở sẵn.

Harry thì thầm nói:

“Đó, thấy chưa? Lão Snape đã vượt qua con được con Fluffy rồi!”

Về mặt nào đó, việc nhìn thấy cánh cửa mở sẵn cũng có tác dụng tốt: nó đánh động cho ba đứa trẻ về mối nguy hiểm mà chúng sắp phải đương đầu. Dưới tấm áo tàng hình, Harry quay lại nói với hai người bạn:

“Nếu các bạn muốn quay về thì cứ về, tôi cũng không trách đâu. Các bạn cứ giữ lấy tấm áo tàng hình, bây giờ tôi không cần nó nữa.”

Ron nói:

“Đừng có ngu!”

Hermione cũng cãi:

“Tụi này đi với bồ!”

Harry đẩy cho cánh cửa mở ra.

Khi cánh cửa rít lên, chúng nghe thấy tiếng gầm gừ của con chó. Cả ba cặp mũi của con Fluffy hít hửi như điên khắp mọi hướng, mặc dù nó không hề nhìn thấy ba đứa trẻ. Hermione hỏi nhỏ:

“Cái gì ở dưới chân nó vậy?”

Ron đáp:

“Trông giống cây đàn hạc. Chắc là của thầy Snape bỏ lại đó.”

“Chắc khi tiếng nhạc ngừng là con chó tỉnh giấc rồi. Được, để thử coi…”

Harry nói xong, đưa cây sáo của lão Hagrid lên môi và thổi. Khó có thể nói đó là một điệu nhạc được, nhưng ngay từ khi âm thanh đầu tiên phát ra, mắt con chó đã bắt đầu cụp xuống. Harry hầu như nín thở mà thổi sáo. Tiếng gầm gừ của con chó nguôi đi rồi im hẳn, nó lảo đảo trên bốn chân rồi khuỵu đầu gối, nằm lăn ra trên sàn, ngủ say.

“Cứ thổi tiếp nhé!”

Ron nhắc Harry khi cả bọn chui ra khỏi tấm áo khoác tàng hình, bò về phía miệng bẫy sập. Khi đến gần ba cái đầu của con quái vật khổng lồ, tụi nó có thể cảm thấy hơi thở nóng hổi và hôi hám của con vật.

Ngó qua lưng con quái vật, Ron nói:

“Mình nghĩ cả ba đứa hùn lại có thể kéo được cái cửa bẫy sập này ra. Bồ muốn đi trước không Hermione?”

“Mình không dám đâu!”

“Được thôi!”

Ron nghiến răng bước cẩn thận qua mấy cái chân của con chó. Nó cuối xuống kéo cái vòng của bẫy sập, khiến miệng bẫy bật mở ra.

Hermione hồi hộp hỏi:

“Bồ có thấy gì không?”

“Không… đen thui… Không có lối leo xuống, tụi mình chỉ còn nước nhảy xuống thôi.”

Harry vẫn đang thổi sáo, vẫy tay để Ron quay lại rồi nó chỉ vào chính mình. Ron hỏi:

“Bồ muốn xuống trước hả? Chắc không? Mình không biết cái bẫy này sâu cỡ nào đâu nha! Bồ cứ đưa ống sáo cho Hermione để bạn ấy tiếp tục ru con chó ngủ đi!”

Harry đưa sáo cho Hermione. Tiếng sáo vừa im được một giây là con chó lại gầm gừ trở mình.

Nhưng Hermione vừa bắt đầu thổi là nó lại ngủ say như trước.

Harry trèo qua con chó, ngó xuống miệng bẫy. Chẳng thấy đáy gì cả. Nó thả mình xuống cái miệng bẫy thăm dò, đến khi chỉ còn đeo toòng teng bằng mấy ngón tay bám vào miệng bẫy, lúc ấy nó mới ngước lên nhìn Ron và nói:

“Nếu có chuyện gì xảy ra cho tôi thì các bạn đừng theo xuống nhé! Cứ đi thẳng tới chuồng cú và gởi Hedwig cho thầy Dumbledore, nhớ chưa?”

Ron nói:

“Được.”

“Hy vọng lát nữa gặp lại các bạn…”

Harry buông tay. Không khí ẩm lạnh lùa qua người khi nó rơi xuống, rơi xuống, xuống, xuống nữa và…

PHỤP!

Nó rớt xuống một cái gì mềm mềm, gây nên một tiếng phụp nghe hết sức buồn cười. Harry ngồi dậy sờ soạng chung quanh, mắt nó quen dần với bóng tối. Nó có cảm giác như đang ngồi trên một loại cỏ cây gì đó.

"Không sao hết!"

Harry gọi vọng lên cái khoảnh sáng nhỏ như con tem phía trên đầu, tức là cái miệng bẫy.

"Mấy bồ cứ nhảy xuống đi, rớt cũng êm ái thôi."

Ron nhảy ngay. Nó rớt xuống, bò tới cạnh Harry, hỏi:

"Cái giống gì vậy?"

"Không biết. Một thứ cây cỏ gì đó. Chắc là nó mọc ở đây để hứng mấy người rớt xuống. Hermione, xuống đi!"

Tiếng nhạc xa xa tắt ngấm. Tiếng chó sủa vang lên. Nhưng Hermione đã kịp nhảy xuống rồi. Cô bé rớt xuống bên cạnh Harry, nói:

"Chắc là mình ở sâu dưới trường mình hàng dặm ấy."

Ron bảo:

"Thiệt may là có đám cây cỏ này ở đây."

"May hả?", Hermione thét lên:

"Ngó lại hai bạn kìa!"

Rồi nó nhảy lên bám vào bức tường ẩm ướt. Hermione phải cố gắng chống chọi vì ngay từ lúc vừa chạm chân xuống cỏ thì lũ dây leo bắt đầu uốn éo như con rắn, quấn quanh cổ chân con

bé. Còn Harry và Ron thì đã bị quấn lên tới bắp chân và bị trói chặt vô lớp cây cỏ ấy mà không hề hay biết.

Hermione cố tìm cách thoát khỏi những ngọn dây leo đang bám chặt lấy mình. Rồi nó hãi hùng nhìn hai thằng bé vật lộn với đám cây cỏ quấn quanh thân, nhưng càng vùng vẫy càng bị dây leo quấn quanh nhanh hơn và trói chặt hơn. Hermione ra lệnh:

"Đừng cử động nữa! Mình biết cái trò này là gì rồi - đó là *Tấm-lưới-Sa-tăng*!"

Ron nhăn nhó:

"Cha mẹ ôi, biết được tên gọi thì được cái tích sự gì?"

Thằng bé đang ngả người ra sau, cố gắng né ngọn dây leo lăm le siết cổ nó. Hermione bảo:

"Im đi! Mình đang cố nhớ ra cách tiêu diệt nó."

"Thì nhanh lên, tôi chẳng thở được nữa rồi."

Đám dây leo đang quấn quanh ngực Harry siết chặt, khiến nó phải vật lộn vất vả và thở hổn hển. Hermione lẩm nhẩm:

"Tấm lưới Sa tăng! Tấm lưới Sa tăng… Giáo sư Sprout nói gì nhỉ… Nó thích tăm tối và ẩm ướt…"

Harry tức khí:

"Thì đốt lửa lên!"

"Ừ… Dĩ nhiên rồi… Nhưng mà kiếm đâu ra củi?"

Hermione vặn vẹo hai bàn tay khổ sở.

Ron gào to:

“BỒ PHÁT ĐIÊN RỒI HẢ? BỒ CÓ PHẢI PHÙ THỦY HAY KHÔNG?”

“Ờ, phải rồi!”

Hermione giơ cây đũa thần lên, vừa vẩy đũa vừa lẩm nhẩm điều gì đó. Từ đầu đũa phát ra một loạt đốm lửa xanh hình chuông giống như ngọn lửa mà cô bé đã dùng để đốt áo thầy Snape. Chỉ trong vài giây, Harry và Ron cảm thấy được nới lỏng khi lũ dây leo co rúm lại trong ánh sáng ấm áp.

Những sợi dây tự động luồn lách và bung ra để tháo khỏi thân thể mấy đứa trẻ. Thế là cả ba đứa thoát!

Harry nhảy bám lên tường bên cạnh Hermione, quẹt mồ hôi trên trán, nói:

“May là bạn còn để tâm đến môn Thảo Dược đó, Hermione.”

Ron châm chọc:

“Phải đó. Và cũng may là Harry không đến nỗi mất trí trong cơn khủng hoảng… ‘*Kiếm đâu ra củi*!’… Thiệt tình…!”

Harry chỉ xuống một lối đi bằng đá, lối duy nhất dẫn ra khỏi chỗ đó. Nó nói:

“Lối này đây!”

Cả bọn có thể nghe thấy tiếng từng giọt nước nhỉ ra từ vách đá, ngoài ra chỉ có tiếng bước chân của chúng. Lối đi đổ dốc khiến Harry nhớ đến ngân hàng Gringotts. Tim nó thót lại khi nghĩ tới những con rồng canh giữ các hầm bạc của ngân hàng phù thủy. Rủi mà ba đứa gặp phải một con rồng bây giờ, một

con rồng bự tổ chảng… Ôi, cái con rồng nhí Norbert cũng đủ ngán rồi, huống gì…

Ron thì thầm:

“Mấy bồ nghe thấy gì không?”

Harry lắng nghe. Có tiếng gì xào xạc leng keng dường như đang đến gần phía trên đầu chúng.

“Có phải ma không?”

“Không biết… mình nghe như tiếng vỗ cánh.”

“Phía trước có ánh sáng, mình thấy cái gì đó đang di chuyển.”

Bọn trẻ đi đến cuối con đường và thấy trước mắt hiện ra một căn phòng được thắp sáng, cao trên đầu chúng là cái trần hình vòm đầy những con chim nhỏ, sáng như ngọc. Lũ chim đang chấp chới bay lượn khắp phòng. Đầu kia căn phòng là một cánh cửa gỗ đồ sộ. Ron thắc mắc:

“Hổng biết lũ chim có tấn công khi mình băng qua căn phòng này không há?”

Harry nói:

“Dám lắm. Ngó tụi nó không đến nỗi hung hăng, nhưng mà nếu chúng hè nhau sà xuống mổ cùng một lúc… Chà, không còn cách nào khác… Tôi sẽ chạy băng qua vậy.”

Nó hít sâu, giơ hai tay che mặt, và phóng xẹt qua căn phòng. Nó tưởng đống mỏ nhọn và móng vuốt của lũ chim sẽ xé xác nó trong nháy mắt, nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Harry tới được cánh cửa một cách an toàn. Nó vặn nắm

đấm, nhưng cửa khóa.

Hermione và Ron đã tới bên cạnh nó. Chúng hè nhau kéo và đẩy cánh cửa, nhưng cánh cửa chẳng thèm nhúc nhích, kể cả khi Hermione xài tới bùa chú *Alohomora*.

Ron hỏi:

"Bây giờ làm sao đây?"

Hermione nói:

"Mấy con chim này… chắc không ở đây làm kiểng rồi!"

Cả bọn ngóc đầu quan sát mấy con chim lấp lánh - À, *lấp lánh*?

Harry chợt hiểu ra:

"Lũ đó đâu phải là chim! Mà là *chìa khóa*! Chìa khóa có cánh… Nhìn kỹ đi. Vậy là…"

Harry nhìn quanh căn phòng trong khi hai đứa kia còn nheo mắt ngó đàn chìa khóa bay.

"… Phải rồi… Nhìn kìa! Chổi thần! Mình phải bắt cho được chiếc chìa khóa cửa!"

"Nhưng mà có hàng *trăm* cái lận!"

Ron xem xét ổ khóa của cánh cửa:

"Mình phải kiếm một cái chìa khóa to, kiểu xưa… có lẽ bằng bạc, giống như nắm đấm cửa."

Mỗi đứa bèn tóm lấy một cây chổi, nhảy phóc lên và phóng lên không trung, bay vút vào giữa đám mây chìa khóa. Chúng chụp, bắt, nhưng lũ chìa khóa đã được phù phép cứ xẹt qua,

lao xuống, vụt mất nhanh đến nỗi không có triển vọng gì sẽ tóm được một em nào.

Nhưng chuyện Harry trở thành Tầm thủ trẻ xuất sắc nhất thế kỷ không đến nỗi vô tích sự. Nó có khiếu chộp được cái mà không ai chạm tới được. Chỉ sau một phút bay tới xẹt lui như con thoi giữa đám lông cánh ngũ sắc của đám chìa khóa, nó nhận ra một cái chìa to bằng bạc lấp lánh có đôi cánh cong, như thể đã có lần bị bắt và nhét vô lỗ khóa một cách thô bạo.

Nó kêu hai đứa kia:

"Cái đó! Cái bự đó… Đó! Không, đằng kia… Có hai cánh xanh sáng đó… một bên lông cánh bị te tua đó!"

Ron phóng thật nhanh về hướng Harry chỉ, đâm sầm vô trần nhà, suýt nữa bật té khỏi cán chổi.

"Chúng ta phải bao vây nó lại."

Harry gọi các bạn, mắt vẫn không rời chiếc chìa khóa có cánh te tua.

"Ron, bạn vây nó ở phía trên… Hermione, bạn chặn nó ở phía dưới, đừng cho nó bay xuống… Tôi sẽ tìm cách bắt nó. Được rồi, BẮT ĐẦU!"

Ron lao xuống, Hermione phóng vọt lên, chiếc chìa khóa chuồi khỏi tay cả hai đứa, và Harry rượt sát theo sau. Nó bay nhanh hơn về phía bức tường, Harry cũng nhào tới, và bằng một tay dồn chiếc chìa khóa kẹt vô đá lát tường, gây một tiếng động khó chịu như đá nghiến. Tiếng hoan hô của Ron và Hermione vang dội khắp căn phòng cao rộng.

Cả bọn nhanh chóng đáp xuống đất, Harry chạy tới cánh

cửa với chiếc chìa khóa đang vùng vẫy trong tay nó. Harry đút chìa vào ổ khóa, nó khớp vào ngay. Ngay lúc ổ khóa bật ra, chiếc chìa lại thoát bay đi liền. Giờ đây, sau hai lần bị bắt, cái chìa khóa trông đã hết sức thảm hại.

Harry đặt tay trên nắm đấm cửa, hỏi hai người bạn:

"Sẵn sàng chưa?"

Cả hai gật đầu. Harry mở cánh cửa.

Căn phòng tiếp theo tối đến nỗi chúng không nhìn thấy gì hết. Nhưng khi chúng bước vào, ánh sáng đột nhiên tràn ngập, phơi bày một quang cảnh lạ lùng:

Chúng đang đứng bên lề của một bàn cờ vĩ đại, đằng sau những quân cờ đen, mà quân nào quân nấy đều cao hơn chúng và được đẽo khắc từ cái gì đó giống đá đen. Đứng phía bên kia căn phòng, đối diện với những quân cờ đen là quân cờ trắng. Harry, Ron và Hermione đều khẽ rùng mình: những quân cờ trắng cao ngòng ấy đều không có mặt.

Harry hỏi nhỏ:

"Bây giờ chúng ta làm gì đây?"

Ron nói:

"Quá rõ rồi còn gì? Tụi mình phải chơi ván cờ để đi qua được căn phòng này."

Đằng sau những quân cờ trắng là một cánh cửa khác. Hermione lo lắng:

"Làm sao đây?"

Ron nói:

“Mình nghĩ có lẽ mình phải đóng vai những quân cờ.”

Nó đi tới gần một quân cờ hiệp sĩ đen, đưa tay chạm vào con chiến mã của hiệp sĩ. Lập tức, đá hóa thành người sống. Ngựa gõ móng xuống sàn và vị hiệp sĩ cúi cái đầu và mũ sắt xuống nhìn Ron.

“Chúng tôi… có… có cần chơi cờ để đi ngang qua phòng không?”, Ron lắp bắp.

Hiệp sĩ đen gật đầu. Ron quay sang hai người bạn, nói:

“Cái này cần suy tính đây… Mình cho là tụi mình cần thế chỗ ba quân cờ đen…”

Harry và Hermione làm thinh nhìn Ron suy nghĩ. Cuối cùng Ron nói:

“Như vầy, đừng có tự ái hay gì hết, chỉ vì không ai trong hai bạn giỏi môn cờ cho lắm…”

Harry nói nhanh:

“Tụi này không tự ái gì cả, cứ bảo tụi này phải làm gì là tụi này sẽ làm.”

“Được, Harry, bồ thế chỗ của quân cờ giám mục, còn Hermione, bồ đi đến cạnh Harry, thế chỗ quân cờ tháp.”

“Còn bạn?”

“Mình sẽ là quân cờ hiệp sĩ.”

Những quân cờ hình như lắng nghe từ nãy giờ, bởi vì Ron vừa dứt lời thì các quân cờ tháp, giám mục và hiệp sĩ bèn quay lưng lại các quân cờ trắng và bước ra khỏi bàn cờ, nhường ba ô trống cho Hermione, Harry và Ron bước vào thay thế.

Ron ngóng cổ nhìn qua bàn cờ nói:

“Thường thì quân trắng đi trước. Đúng rồi… coi kìa…”

Một con tốt trắng đi tới hai ô.

Ron bắt đầu điều khiển những quân cờ đen. Chúng lặng lẽ di chuyển tới vị trí mà Ron phái chúng tới. Đầu gối của Harry run lập cập. Nếu phe của tụi nó thua thì sao?

“Harry! Đi chéo bốn ô về bên phải.”

Nỗi kinh hoàng thật sự làm chúng rúng động khi một quân cờ hiệp sĩ khác của phe nó bị ăn. Bà Hoàng hậu của phe trắng quật ngã quân hiệp sĩ đen xuống sàn và lôi hắn ra khỏi ván cờ, thảy hắn nằm sấp ở đó, im lìm, mặt úp xuống sàn.

Ron cũng có vẻ run, nhưng vẫn bảo:

“Đành chấp nhận vậy thôi. Để tránh đường cho bồ ăn quân giám mục đó, Hermione, đi tới đi.”

Mỗi lần phe đen mất một quân cờ nào, phe trắng chẳng bày tỏ một chút xíu thương hại. Chẳng mấy chốc đã có một đống ngổn ngang những quân cờ đen tàn phế nằm lăn lóc dọc theo bức tường. Hai lần, Ron suýt đẩy Hermione và Harry vào tình thế nguy hiểm, may mà nó kịp nhận ra. Bản thân nó cứ phóng khắp bàn cờ, ăn gần hết các quân cờ trắng, gần bằng số quân cờ đen bị thua. Bỗng nhiên nó lẩm nhẩm:

“Tụi mình gần chiếu tướng rồi. Để mình nghĩ xem… để mình nghĩ…”

Con Hoàng hậu của phe trắng quay cái đầu không có mặt về phía nó. Ron nói khẽ:

“Đành vậy… chỉ còn cách duy nhứt đó… phải thí tôi thôi.”

Harry và Hermione cùng hét:

“KHÔNG!”

Ron ngắt lời chúng:

“Chơi cờ phải vậy. Phải chấp nhận vài sự hy sinh. Tôi sẽ đi một bước tới và bị Hoàng hậu ăn - như vậy sẽ trống chỗ cho bồ chiếu tướng quân cờ vua bên đó, Harry.”

“Nhưng…”

“Bồ có muốn chặn bàn tay lão Snape không?”

“Ron…”

“Nếu bồ không nhanh chân thì lão ấy sẽ lấy mất Hòn đá.”

Không còn cách nào khác nữa.

Mặt Ron hơi tái đi nhưng đầy vẻ kiên quyết. Nó hỏi:

“Sẵn sàng chưa? Tôi đi đây… Ờ, một khi thắng rồi thì đừng lẩn quẩn ở đây.”

Nó bước tới trước, và bà Hoàng hậu vồ ngay nó. Bà đập lên đầu Ron một cú nháng lửa bằng cánh tay đá, và Ron lăn đùng xuống sàn. Hermione òa khóc nhưng vẫn đứng vững ở vị trí. Bà Hoàng phe trắng lôi Ron qua một bên. Trông Ron như thể đã bị đo ván rồi.

Harry run rẩy đi ba ô về bên trái.

Ông vua phe trắng giở vương miện khỏi đầu và quăng xuống dưới chân Harry. Bọn trẻ đã thắng. Những quân cờ dạt ra và cúi chào, mở lối đi trống đến cánh cửa trước mặt chúng.

Tuyệt vọng ngoảnh nhìn Ron lần cuối, Harry và Hermione xông qua cánh cửa và lên tới hành lang kế tiếp.

"Biết làm sao nếu bạn ấy…"

"Bạn ấy không sao đâu." Harry nói, cố gắng tự trấn an mình.

"Bồ nghĩ xem, sắp tới là cái gì nữa đây?"

"Tụi mình đã vượt qua được chặng thử thách của thầy Sprout rồi, đó là *Tấm lưới quỷ Sa tăng*; cái chìa khóa bay chắc là bị thầy Flitwick phù phép; cô McGonagall hẳn đã biến những quân cờ thành người sống; vậy chỉ còn lại bùa chú của thầy Quirrell, và thầy Snape…."

Hai đứa đã đến một cánh cửa khác.

Harry thì thầm hỏi Hermione:

"Sao?"

"Tới luôn!"

Harry đẩy cánh cửa ra.

Một mùi thúi hoắc xộc vào mũi chúng, khiến cả hai đứa cùng kéo áo lên bịt mũi. Qua làn nước mắt, chúng nhìn thấy một con quỷ còn to hơn con quỷ khổng lồ hôm trước đụng độ, đang nằm thẳng cẳng trên sàn trước mặt chúng, đầu u một cục to rướm máu. Hai đứa cẩn thận bước qua một trong những cái chân ú na ú nần. Harry thì thầm:

"Thiệt mừng là chúng ta khỏi phải đánh nhau với con quỷ này. Đi lẹ lên. Tôi không thể hít thở được nữa rồi."

Nó mở cánh cửa kế tiếp nữa, và cả hai hầu như không dám

nhìn xem có cái gì đang chờ đợi chúng. Nhưng hóa ra không có gì ghê rợn ở trong căn phòng này. Chỉ có một cái bàn với bảy cái chai hình dạng khác nhau đứng thành một hàng.

Harry kêu lên:

"Trò của lão Snape đây. Chúng ta phải làm gì đây?"

Hai đứa vừa bước qua ngưỡng cửa, một ngọn lửa lập tức bùng lên ngay sau lưng chúng, bít lối ra vào. Không phải là lửa bình thường đâu nhé; nó màu tím. Cùng lúc đó, trên lối đi đến cánh cửa đối diện lại bùng lên ngọn lửa đen. Hai cánh cửa đều bị lửa chặn, chúng mắc kẹt rồi.

"Coi kìa!"

Hermione chụp cuộn giấy da nằm cạnh mấy cái chai. Harry đọc ké qua vai của Hermione.

Trước mặt nguy hiểm, sau lưng an toàn,
Mi sẽ tìm được, hai chai hữu ích
Một chai uống vào, giúp mi tiến tới
Một chai uống vào, mi sẽ quay lui
Hai trong số bảy, là rượu tầm ma
Trà trộn trong đó, ba chai độc dược.
Hãy chọn một chai, uống vào giải nguy,
Trừ khi mi muốn kẹt hoài ở đây.
Để giúp mi chọn, có bốn gợi ý:
Một là độc dược, dù giấu kỹ càng
dễ dàng tìm được, bên trái rượu tầm ma;
Hai là hai chai đứng ở hai đầu

Khác nhau và không giúp mi tiến tới;
Ba, như mi thấy, kích thước khác nhau
tí hon, khổng lồ, không chứa cái chết
Bốn là hai chai thứ hai mỗi đầu
Nếm thì giống nhau, nhìn thì thấy khác.

Hermione thở phào một cái và Harry ngạc nhiên thấy cô bé mỉm cười, trong tình thế này mà có cho vàng Harry cũng không cười được. Hermione nói:

"*Thông minh lắm*! Cái này không phải pháp thuật - đây chỉ là thử tài suy luận thôi: một câu đố! Nhiều phù thủy vĩ đại không có một tí đầu óc lý luận nào, vì vậy họ có thể bị kẹt ở đây mãi mãi."

"Chúng ta cũng sẽ vậy thôi!"

"Không đâu. Mọi thứ chúng ta cần đều có trong tờ giấy này rồi. Bảy chai nhé: Ba chai độc dược, hai chai rượu, một chai giúp mình an toàn vượt qua lửa đen, một chai để vượt qua lửa tím."

"Nhưng mà mình biết uống chai nào?"

"Cho mình một phút."

Hermione đọc đi đọc lại tờ giấy nhiều lần. Rồi cô bé đi lên đi xuống dọc mấy cái chai, chỉ vào chúng lẩm nhẩm một mình. Cuối cùng cô bé vỗ tay:

"Biết rồi. Chai nhỏ nhất giúp chúng mình băng qua lửa đen, đi tới Hòn đá."

Harry nhìn vào bên trong cái chai tý hon. Nó nói:

“Chỉ còn một ngụm nhỏ mà thôi, không đủ cho cả hai đứa mình đâu.”

Cả hai nhìn nhau, Harry hỏi:

“Chai nào giúp chúng ta vượt qua lửa tím để quay lại?”

Hermione chỉ vào cái chai tròn đứng ở cuối hàng. Harry bảo:

“Bạn uống chai đó. Đừng cãi, nghe đây: bạn hãy trở lại cứu Ron. Lấy chổi thần trong phòng chìa khóa bay để bay nhanh ra khỏi miệng bẫy, qua mặt con Fluffy - đi thẳng đến chuồng cú và phái con Hedwig đến kêu cứu thầy Dumbledore. Tụi mình cần thầy giúp. Tôi có thể cầm cự chân lão Snape một lát, nhưng quả thực tôi không phải là đối thủ của lão.”

“Nhưng Harry… nếu *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* ở bên cạnh ổng thì làm sao?”

“Thì… Đành trông vào hên xui thôi! Tôi đã may mắn một lần rồi, thấy không?”

Harry chỉ vào cái thẹo trên trán nó, nói tiếp:

“Biết đâu lần này tôi lại may mắn nữa thì sao!”

Môi Hermione run run, bất thình lình cô bé nhào tới ôm chầm lấy Harry.

“*Hermione*!”

“Harry… bạn biết không, bạn là một phù thủy vĩ đại.”

Harry hết sức bối rối khi cô bé buông nó ra.

“Tôi đâu có giỏi bằng bạn!”

“Tôi hả?”, Hermione nói: “Tôi thì chỉ được cái đọc sách và thông minh thôi! Trong khi có những điều còn quan trọng hơn nhiều… như tình bạn và lòng dũng cảm… Ôi, Harry… Nhớ *cẩn thận* nha!”

Harry bảo:

“Bạn uống trước đi. Bạn chắc chắn biết chai nào, phải không?”

“Chắc chắn.”

Hermione cầm cái chai tròn ở cuối cùng, uống một hơi dài, rùng mình. Harry hồi hộp:

“Có phải độc dược không?”

“Không - Nhưng nó lạnh như nước đá ấy.”

“Mau đi đi, kẻo thuốc hết tác dụng.”

“Chúc may mắn. Cẩn thận nha Harry!”

“ĐI ĐI!”

Hermione quay gót, đi xuyên thẳng qua ngọn lửa màu tím.

Harry hít sâu, cầm chai nhỏ nhứt lên. Nó quay mặt về phía ngọn lửa đen:

“Tôi đến đây!”

Chỉ bằng một hớp gọn, nó uống cạn cái chai.

Quả thật, dường như nước đá đang chảy trong châu thân nó. Harry đặt cái chai xuống và bước tới trước. Nó tự động viên mình, cảm thấy ngọn lửa đen đang liếm thân thể, nhưng không cảm thấy nóng hay bỏng gì cả. Trong một khoảnh khắc, nó

không thấy gì cả ngoài ngọn lửa đen thui. Và rồi, 'Húp!', nó đã qua được phía bên kia - căn phòng cuối cùng.

Trong phòng đã có sẵn người - nhưng người đó không phải thầy Snape. Cũng không phải Voldemort.

17

NGƯỜI HAI MẶT

Đó là thầy Quirrell.

Harry há hốc mồm:

"*Thầy*!"

Thầy Quirrell mỉm cười. Mặt ông lúc này lại không hề co giật một chút nào hết. Ông bình tĩnh nói:

"Chính ta. Ta đã tự hỏi liệu có phải gặp mi ở đây không, Potter."

"Nhưng con tưởng… thầy Snape…"

"Snape hả?"

Thầy Quirrell bật cười to, không phải tiếng cười yếu ớt run rẩy như mọi khi, mà là một giọng cười sắc lạnh.

"Ừ, lão Snape có vẻ là hạng người hiểm ác, đúng không? Thành ra dùng lão để "giương Đông kích Tây" cũng được việc đó chớ. Giương lão ra thì ai nỡ nghi ngờ giáo sư Quirrell cà-cà-cà lăm khốn-khốn-khốn khổ chứ?"

Harry không thể nào tin được. Điều đó không thể là sự thật, không thể nào!

“Nhưng mà thầy Snape đã từng tính giết con mà!”

“Không, không, không… Chính ta mới là người toan giết mi đấy! Ở trận đấu Quidditch ấy, cô bạn Hermione của mi trong lúc hấp tấp chạy đi đốt lão Snape đã xô ngã ta, khiến ta bị đứt giao nhãn với mi, chứ không thì chỉ vài giây sau mi đã rớt khỏi cán chổi rồi. Lẽ ra ta còn có thể làm xong chuyện sớm hơn nếu lão Snape không liên tục đọc thần chú giải lời nguyền của ta, để tìm cách cứu mi.”

“Thầy Snape đã tìm cách *cứu* con?”

Thầy Quirrell nói tỉnh queo:

“Đúng vậy. Mi thử nghĩ xem tại sao lão đòi làm trọng tài trận đấu sau nào? Lão muốn bảo đảm là ta không thể tái diễn chuyện đó. Buồn cười. Thật ra thì… lão đâu cần mất công. Ta đâu có thể làm được gì khi có lão Dumbledore ngồi đó xem. Tất cả các giáo viên khác đều tưởng là lão Snape tìm cách trù dập nhà Gryffindor, mà lão quả là đã làm cho mình thêm nổi tiếng xấu… và chỉ tổ mất thì giờ vô ích, bởi vì rốt cuộc ta vẫn giết được mi, đêm nay.”

Thầy Quirrell búng ngón tay. Từ không trung xổ ra những sợi dây thừng tự động trói chặt Harry.

“Mi quá tò mò nên không thể để cho mi sống, Harry à. Sục sạo khắp trường như trong đêm Hội Ma như thế, mi khiến cho ta biết mi đã nhìn thấy ta đi đến chỗ con quái vật canh giữ Hòn đá.”

“*Thầy* đã thả con quỷ khổng lồ ra hả?”

“Chứ ai? Ta có biệt tài xử lý quỷ. Chắc là mi có nhìn thấy

con quỷ trong căn phòng đằng kia đã bị ta làm gì. Xui xẻo là hôm ấy trong khi những người khác chạy khắp nơi kiếm con quỷ, thì lão Snape, lão đã ngờ vực ta từ trước, lại đi thẳng lên tầng lầu ba trước ta. Và, không những con quỷ của ta không giết được mi, mà con chó ba đầu cũng không cắn đứt được giò lão Snape. Thôi, bây giờ thì làm thinh chờ một lát nhé, Harry. Ta cần kiểm tra cái gương thú vị này."

Chỉ đến lúc đó Harry mới nhận thấy cái gì ở sau lưng thầy Quirrell. Đó là Tấm gương Ảo ảnh.

Thầy Quirrell vừa gõ gõ ngón tay quanh cái khung gương vừa làu bàu:

"Cái gương này là chìa khoá để tìm ra Hòn đá. Chắc là lão Dumbledore bày ra cái trò này… nhưng lão đang ở Luân Đôn… Lão về tới nơi thì ta đã cao chạy xa bay…"

Harry không thể nghĩ ra mưu chước gì khác hơn là câu giờ, sao cho Quirrell cứ nói hoài, khiến lão không thể tập trung vào tấm gương. Nó vọt miệng:

"Con thấy thầy và thầy Snape ở trong rừng…"

Quirrell hờ hững đáp:

"Đúng."

Lão đi vòng ra sau tấm gương để xem xét.

"Lão đi gặp ta lần đó, thử tìm hiểu xem âm mưu của ta tiến triển tới đâu. Lão nghi ngờ ta suốt. Lão toan dọa ta - lão tưởng lão làm được sao, khi mà bên cạnh ta còn có chủ của ta, ngài Voldemort…"

Quirrell lại đi vòng từ đằng sau tấm gương ra đằng trước, chăm chú nhìn vào gương với vẻ hau háu.

"Ta nhìn thấy Hòn đá… Ta đang trao nó cho chủ của ta… nhưng mà nó ở đâu?"

Harry cố gắng cựa quậy trong vòng dây đang trói chặt nó. Nhưng không cách nào làm cho vòng dây nới ra. Nó phải làm sao cho Quirrell không thể đặt hết tâm trí vô tấm gương.

"Nhưng thầy Snape luôn luôn tỏ ra ghét con lắm mà?"

Quirrell thản nhiên đáp:

"Ờ, ổng ghét chứ. Quỷ thần chứng giám, mi không biết sao, cha mi và lão Snape cùng học chung ở trường Hogwarts, cả hai ganh ghét nhau. Nhưng thật lòng lão không hề muốn mi *chết*."

"Nhưng mà cách đây vài ngày, con nghe tiếng thầy khóc… Con tưởng thầy Snape đe dọa thầy…"

Lần đầu tiên, một thoáng sợ hãi hiện trên gương mặt Quirrell, lão nói:

"Đôi khi ta thấy khó thực hiện chỉ thị của chủ ta. Ngài là một phù thuỷ quá vĩ đại, trong khi ta quá yếu ớt…"

Harry há hốc miệng:

"Thầy nói vậy là *hắn* đã ở trong phòng học với thầy lúc đó?"

Quirrell lặng lẽ đáp:

"Ngài ở bên ta cho dù ta đi bất cứ đâu. Ta gặp ngài khi ta đang đi vòng quanh thế giới. Hồi đó ta còn là một thanh niên

ngốc nghếch, đầy ắp những ý tưởng về cái tốt, cái xấu. Ngài Voldemort đã chỉ cho ta thấy rằng ta đã sai lầm biết bao. Ở đời này, không có tốt mà cũng không có xấu, chỉ có quyền lực, và những kẻ quá yếu sẽ không nắm được quyền lực… Từ đó, ta đã trung thành phục vụ ngài, mặc dù nhiều phen ta làm cho ngài thất vọng. Ngài đã phải rất nghiêm khắc với ta."

Bỗng nhiên Quirrell rùng mình.

"Ngài không dễ dàng bỏ qua lỗi lầm. Khi ta không đánh cắp được Hòn đá ở Gringotts, ngài đã hết sức khó chịu. Ngài đã trừng phạt ta… ngài quyết định giám sát ta chặt chẽ hơn…"

Giọng Quirrell lạc đi. Harry đang nhớ lại chuyến đi mua sắm của nó ở Hẻm Xéo. Sao mà nó có thể ngu dữ vậy? Nó đã nhìn thấy giáo sư Quirrell vào đúng cái ngày đó, bắt tay với nó trong quán rượu *Cái Vạc Lủng*.

Quirrell vẫn đang bực tức nguyền rủa:

"Ta không hiểu được… chẳng lẽ Hòn đá *ở bên trong* tấm gương? Ta có nên đập vỡ nó ra không?"

Đầu óc Harry đang chạy đua. Nó nghĩ:

"Lúc này, điều mà mình ao ước hơn mọi thứ trên đời này là tìm được Hòn đá trước Quirrell. Cho nên nếu mình nhìn vô tấm gương thì mình sẽ thấy mình tìm được nó - nghĩa là mình sẽ thấy nó được giấu ở đâu. Nhưng mà mình làm sao nhìn thấy mà không để Quirrell nhận ra là mình thấy?"

Nó cố gắng nhích qua bên trái, để đứng trước tấm gương mà không bị Quirrell phát hiện. Nhưng dây thừng trói chân nó chặt quá: nó vấp và ngã lăn quay. Quirrell mặc xác Harry. Lão

còn đang lẩm bẩm một mình:

"Cái gương này dùng để làm quỷ gì đây? Xài nó như thế nào? Xin ông chủ giúp tôi với!"

Một giọng trả lời làm Harry sợ rụng rời cả tay chân. Giọng nói đó dường như phát ra từ chính… Quirrell.

"Dùng thằng bé… dùng thằng bé…"

Quirrell bèn hướng về Harry.

"Vâng! Harry… Lại đây!"

Lão vỗ tay một cái, sợi dây đang trói Harry bung ra rơi xuống. Harry chậm rãi đứng lên.

Quirrell lặp lại:

"Lại đây! Nhìn vô gương và nói cho ta biết mi thấy cái gì."

Harry đi về phía lão. Nó tuyệt vọng suy tính:

"Mình phải nói dối. Mình phải nhìn và nói dối về cái mình thấy, vậy thôi."

Quirrell đứng sát sau lưng nó. Harry ngửi thấy mùi gì rất buồn cười, hình như tỏa ra từ tấm khăn quấn đầu của lão. Nó nhắm mắt lại, bước đến trước tấm gương và mở mắt ra.

Nó nhìn thấy hình ảnh của nó trong tấm gương, lúc đầu trông nhợt nhạt, hoảng sợ đến không còn thần sắc. Nhưng chỉ một lát sau, cái ảnh của nó mỉm cười với nó. Cái ảnh đút tay vào túi và lấy ra một hòn đá đỏ như máu. Cái ảnh nháy mắt với nó rồi cất Hòn đá trở vô túi. Và khi cái ảnh làm vậy, Harry cảm thấy có cái gì đó rơi vào cái túi thật của nó. Vậy là bằng cách nào đó - không tin nổi - *Harry đã lấy được Hòn đá.*

Quirrell sốt ruột hỏi:

“Sao? Mi thấy cái gì?”

Harry gom hết can đảm lại. Nó bịa:

“Con thấy con bắt tay với thầy Dumbledore. Con… con giành được Cúp Nhà cho Gryffindor.”

Quirrell lại lầu bầu nguyền rủa.

“Tránh ra chỗ khác!”

Khi Harry bước qua một bên, nó cảm thấy Hòn đá Phù thủy chạm vào bắp đùi mình. Nó sợ mình làm vỡ Hòn đá mất.

Nhưng nó đi chưa được năm bước thì một giọng nói the thé lại vang lên từ Quirrell, mặc dù môi lão không hề động đậy.

“Nó nói láo… nó nói láo…”

Quirrell quát:

“Harry, quay lại đây. Nói thật cho ta biết, mi thấy cái gì?”

Giọng the thé lại vang lên:

“Để ta nói chuyện với nó… mặt giáp mặt…”

“Thưa ông chủ, ông chưa đủ khỏe mà.”

“Ta đủ khỏe… để làm chuyện này…”

Harry có cảm giác như Tấm lưới của quỷ sa tăng đang ghì chặt nó tại chỗ. Nó không thể nhúc nhích tới một cơ bắp. Nó đứng như phỗng đá mà nhìn Quirrell giơ tay lên tấm khăn quấn đầu, bắt đầu tháo khăn ra. Cái gì đang diễn ra vậy? Tấm khăn quấn đầu rớt xuống. Không còn tấm khăn, cái đầu Quirrell ngó nhỏ xíu. Lúc ấy lão mới từ từ quay lưng lại.

Lẽ ra Harry phải gào lên khiếp đảm, nhưng nó không thốt được một lời nào. Phía sau sọ của Quirrell, lại là một gương mặt nữa - gương mặt khủng khiếp nhất mà Harry từng nhìn thấy. Nó trắng như bột, với đôi mắt đỏ rực và một cái mũi tét ra, trông như một con rắn. Cái mặt đó thì thào:

"Harry Potter…"

Harry cố gắng bước lùi lại nhưng chân cẳng nó không thể nào cục cựa nổi.

Gương mặt nói:

"Thấy ta ra nông nỗi này không? Chỉ là bóng là hơi… Ta chỉ có hình dạng khi ta nhập vào xác của người nào đó… nhưng luôn luôn có người sẵn lòng để ta nhập vào tim vào óc họ… Máu bạch kỳ mã đã làm cho ta khỏe lên trong mấy tuần qua… Mày đã nhìn thấy Quirrell trung thành uống máu dùm ta trong rừng… Và một khi ta có được thuốc Trường sinh, ta sẽ đủ sức sáng tạo cho ta một thân thể… bây giờ… Đưa ngay cho ta Hòn đá trong túi mày."

Vậy là hắn biết. Cảm giác bỗng nhiên hồi sinh trong chân Harry, nó nhảy lùi lại.

Gương mặt gầm gừ:

"Đừng ngu nữa. Mày tốt nhứt là nên giữ cái mạng mày và đi theo phe ta… Nếu không, mày sẽ phải kết thúc cuộc đời như cha mẹ mày… họ chết trong khi van xin lòng thương hại của ta…"

"DỐI TRÁ!"

Harry bỗng hét to.

Quirrell bước thụt lùi về phía Harry, để Voldemort vẫn có thể nhìn thấy Harry. Gương mặt ác quỷ bây giờ lại mỉm cười, nhưng giọng hắn thì rít lên:

"Nhạy cảm lắm… Ta luôn luôn đánh giá cao lòng dũng cảm… Phải đấy, nhóc con ạ, cha mẹ mày rất dũng cảm… Ta giết cha mày trước, và y đã dũng cảm kháng cự… nhưng mẹ mày thì thật ra không cần phải chết… mụ đã chết vì muốn bảo vệ mày… nếu mày không muốn cho cái chết của mẹ mày trở nên vô ích thì hãy đưa ngay cho ta Hòn đá."

"KHÔNG BAO GIỜ!"

Harry phóng về phía cánh cửa đang bừng cháy ngọn lửa đen, nhưng Voldemort gào lên:

"BẮT LẤY NÓ!"

Và chỉ trong tích tắc, Harry cảm thấy bàn tay của Quirrell nắm chặt cổ tay nó. Lập tức một cơn đau như kim đâm thấu vào vết thẹo trên trán Harry; đầu nó đau như sắp bể làm đôi; nó gào thét vùng vẫy hết sức lực của mình, và lạ lùng thay, Quirrell bỗng buông tay nó ra. Cơn đau trên đầu Harry nguôi đi phần nào. Nó ngơ ngác nhìn quanh, thấy Quirrell bị hất văng ra, đang quằn mình vì đau, mắt nhìn mấy ngón tay mình: chúng đang phồng rộp lên.

Voldemort lại rít lên:

"Bắt nó! BẮT LẤY NÓ!"

Quirrell lao tới, quật ngã Harry xuống, ngồi đè lên mình nó, cả hai tay siết quanh cổ Harry. Vết thẹo của Harry làm nó đau đến nỗi hoa cả mắt, nhưng nó có thể thấy Quirrell rú lên trong

đau đớn:

“Ông chủ ơi, tôi không thể giữ được nó… Tay tôi… Ối, tay của tôi…”

Và Quirrell, mặc dù kềm chặt Harry xuống sàn bằng hai đầu gối, vẫn phải buông tay khỏi cổ nó. Lão kinh hoàng nhìn hai bàn tay - Harry có thể thấy hai bàn tay của lão như bị đốt cháy, đỏ lên, bóng lưỡng.

Voldemort thét:

“Thì giết nó đi, đồ ngu, giết nó cho xong!”

Quirrell giơ tay lên để thực hiện một lời nguyền chết người; nhưng Harry, do bản năng sinh tồn, đã chồm lên chụp vào mặt Quirrell …

“AAAAÁÁÁ.”

Quirrell lăn ra khỏi mình Harry, mặt lão cũng phồng rộp lên; và lúc ấy Harry chợt hiểu là Quirrell không thể nào đụng vào da trần của nó mà không bị đau đớn khủng khiếp. Vậy cách duy nhất của nó là cố bám lấy Quirrell, làm cho lão đau đớn đến nỗi không thể nào thực hiện được ma phép giết người.

Harry đứng bật dậy, chụp cánh tay Quirrell và hết sức mình đeo cứng lấy. Quirrell kêu la thảm thiết, cố gắng hẩy Harry ra. Cơn đau trên đầu Harry lại nổi lên dữ dội - nó đau đến nỗi không còn nhìn thấy gì được nữa, chỉ còn nghe tiếng Quirrell rên la khủng khiếp và tiếng Voldemort thét: “GIẾT NÓ! GIẾT NÓ!”. Cùng lúc, nó cũng nghe nhiều giọng khác, có lẽ ở trong chính đầu nó, đang kêu: “Harry! Harry!”

Nó cảm thấy cánh tay Quirrell vặn thoát ra khỏi bàn tay nó

đang níu giữ. Nó biết tất cả vậy là đã hết, và nó rơi vào cõi tối đen thăm thẳm, rơi xuống… xuống… xuống ….

Hình như có cái gì vàng chóe và lấp lánh đang vờn trước mặt Harry. Trái banh Snitch! Nó cố gắng chụp bắt, nhưng hai cánh tay nó quá nặng nề không giơ lên được.

Nó chớp mắt. Hóa ra không phải trái banh Snitch. Mà là một cặp mắt kính. Lạ lùng làm sao!

Nó chớp mắt lần nữa. Phía trên, trước mặt nó, là gương mặt tươi cười của cụ Albus Dumbledore. Cụ nói:

"Chào con, Harry!"

Harry nhìn thầy đăm đăm. Rồi nó sực nhớ ra:

"Thưa thầy! Hòn đá! Chính thầy Quirrell! Thầy ấy đã đánh cắp Hòn đá! Thưa thầy, mau lên …"

Cụ Dumbledore nói:

"Bình tĩnh nào, con trai ta, con hơi lạc hậu tình hình rồi. Quirrell không hề lấy được Hòn đá."

"Vậy thì ai? Thưa thầy, con …"

"Harry, con hãy thư giãn một chút, nếu không bà Pomfrey sẽ quẳng thầy ra khỏi đây."

Harry nuốt nước miếng và ngó quanh mình. Nó nhận ra mình đang nằm trong bệnh thất. Nó được nằm trên giường bệnh trải trắng tinh, và kế bên là một cái bàn đầy ắp những thứ trông như cả một nửa tiệm bánh kẹo.

Cụ Dumbledore rạng rỡ:

"Quà của những người ngưỡng mộ và bạn bè con ấy mà.

Những chuyện xảy ra giữa con và giáo sư Quirrell dưới hầm là chuyện hoàn toàn bí mật, *cho nên đương nhiên là cả trường đều biết hết*! Thầy tin cái bồn cầu tiêu chính là của hai người bạn Fred và George Weasley của con ưu ái gởi tặng. Nhứt định chúng nghĩ là con khoái lắm. Tuy nhiên, bà Pomfrey cảm thấy nó không được hợp vệ sinh cho lắm, nên bà tịch thu mất rồi."

"Con đã nằm đây bao lâu rồi thầy?"

"Ba ngày. Ron và Hermione chắc là sẽ nhẹ người nếu biết rằng con đã tỉnh, hai đứa nó vô cùng lo lắng."

"Nhưng thưa thầy, Hòn đá…"

"Thầy xem ra cũng khó làm cho con quên được… Tốt thôi, chuyện Hòn đá. Giáo sư Quirrell đã không thể lấy được Hòn đá của con. Thầy đã đến đúng lúc để ngăn chặn điều đó, mặc dù thầy phải nói là tự con đã làm điều đó rất giỏi rồi."

"Thầy đã đến? Thầy nhận được cú của Hermione?"

"Chính xác thì thầy gặp con cú giữa trời. Ngay khi đến Luân Đôn, thầy biết ngay là cái nơi mà thầy nên có mặt chính là nơi thầy vừa rời khỏi. Thầy đến vừa kịp lúc để kéo Quirrell ra khỏi con."

"Chính là *thầy*?"

"Lúc đó thầy tưởng mình đã về quá trễ …"

"Thầy trễ thật đó chớ, lúc đó con đã không thể giữ Hòn đá lâu hơn nữa…"

"Không phải Hòn đá, con trai ạ, thầy đang nói về con - sức lực mà con dốc ra suýt nữa đã giết chết con. Cái khoảnh khắc

khủng khiếp đấy, thầy e điều đó có thể xảy ra. Còn Hòn đá, nó đã bị tiêu hủy rồi."

"Tiêu hủy?"

Harry thảng thốt hỏi:

"Nhưng còn bạn của thầy - cụ Nicolas Flamel…"

"A, con cũng biết về Nicolas?"

Giọng cụ Dumbledore nghe vui mừng lắm.

"Con *đã* tìm hiểu ra trò ra trống đấy chứ? Nicolas và thầy đã có trao đổi tí chút rồi, và đã đồng ý là tiêu hủy nó đi thì tốt nhứt."

"Nhưng như vậy nghĩa là cụ Flamel và vợ cụ sẽ chết phải không ạ?"

"Họ có đủ thuốc Trường sinh dự trữ để sắp đặt đâu đó việc của họ, rồi thì, ừ, họ sẽ chết."

Nhìn vẻ mặt hoang mang của Harry, cụ Dumbledore mỉm cười:

"Đối với một người trẻ tuổi như con, thầy chắc nghe điều đó thật khó tin được, nhưng đối với Nicolas và Perenelle, nó thực ra cũng giống như đi ngủ sau một ngày dài, rất, rất dài. Nói cho cùng thì đối với một đầu óc tổ chức tốt, cái chết cũng giống như một cuộc phiêu lưu vĩ đại khác. Con biết không, Hòn đá thực ra không hẳn là một báu vật tuyệt vời. Có nhiều tiền và sống lâu như mình muốn! Hai điều mà hầu hết người đời ưu tiên chọn lựa - rắc rối ở chỗ là con người lại cứ hay chọn đúng những thứ tồi tệ nhứt cho họ."

Harry nằm đó, nín khe. Cụ Dumbledore ngâm nga một chút và mỉm cười với cái trần nhà. Lát sau Harry nói:

“Thưa thầy! Con đang nghĩ … Thưa thầy, ngay cả nếu như Hòn đá đã bị tiêu hủy rồi, thì Vol…, ý quên, Kẻ-mà-ai-cũng…”

“Cứ gọi hắn là Voldemort, Harry à. Luôn luôn dùng đúng tên để gọi đúng sự vật. Sợ một cái tên có thể làm tăng thêm nỗi sợ chính vật đó.”

“Dạ, thưa thầy. Vậy thì Voldemort sẽ tìm những cách khác để trở lại, phải không thầy? Ý con muốn nói là ổng vẫn chưa chết, hở thầy?”

“Không, hắn chưa chết, Harry à. Hắn vẫn còn lởn vởn đâu đó, có lẽ đang tìm một thân xác khác để nhập vào… Hắn không sống đúng nghĩa, thì hắn cũng không thể bị chết thật sự. Hắn thoát ra xác chết của Quirrell, chẳng thương xót gì gã đồ đệ đó hơn một kẻ thù. Tuy nhiên, Harry à, trong lúc con cản trở việc hắn nắm lại quyền lực, thì người khác chuẩn bị chiến đấu cho trận kế tiếp, một trận sống mái - và nếu hắn bị cản trở lần nữa, và lần nữa, thì ừ, hắn có thể không bao giờ lấy lại sức mạnh được nữa.”

Harry gật đầu, nhưng dừng lại ngay, vì cử động làm đầu nó đau lắm. Rồi nó nói:

“Thưa thầy, có vài điều con muốn… Thầy có thể nói với con sự thật… về những điều con muốn biết?…”

Cụ Dumbledore thở dài:

“Sự thật. Đó là một điều đẹp đẽ và khủng khiếp, vì vậy phải

cân nhắc sự thật hết sức thận trọng. Tuy nhiên, thầy sẽ trả lời các câu hỏi của con trừ khi thầy có lý do chính đáng không thể trả lời. Trong trường hợp đó, thầy xin lỗi con, vì thầy không muốn nói dối, tất nhiên."

"Dạ… Voldemort nói là hắn giết má con chỉ vì má con đã cố ngăn, không cho hắn giết con. Nhưng tại sao hắn lại muốn giết con cho bằng được?"

Lần này thì cụ Dumbledore thở một hơi còn dài hơn trước:

"Trời đất ơi, thầy không thể trả lời con cái câu hỏi đầu tiên mà con nêu ra. Thầy không thể cho con biết hôm nay, không thể nói ra bây giờ. Một ngày kia con sẽ biết… Còn bây giờ, hãy quên nó đi Harry. Khi nào con lớn lên… thầy biết con ghét nghe điều này… nhưng con sẽ biết, khi nào con đã sẵn sàng."

Bây giờ thì Harry biết có tranh cãi cũng chẳng lợi ích gì.

"Nhưng tại sao Quirrell lại không thể chạm vào mình con?"

"Má con đã chết để cứu con. Nếu có một điều mà Voldemort không thể nào hiểu được, ấy là tình thương. Hắn đã không biết được, rằng sức mạnh của tình thương như tình thương của má con đã để lại một vết tích. Không phải là vết thẹo, không phải dấu hiệu thấy được nào cả… Được yêu thương sâu sắc, cho dù người yêu thương mình đã qua đời, mình cũng sẽ được che chở mãi mãi. Vì vậy Quirrell, kẻ đầy hận thù, tham lam, và tham vọng, kẻ chung đụng linh hồn với Voldemort, không thể nào chạm tới con được. Đụng đến một người được một điều cao cả như tình thương của má con phù hộ, thì hắn sẽ đau đớn cực kỳ."

Tới đây cụ Dumbledore bỗng chú ý con chim nào đó đậu trên khung cửa sổ, để Harry thừa lúc đó kéo tấm khăn trải giường chùi nước mắt. Khi nguôi cơn xúc động, Harry hỏi:

"Còn tấm áo khoác tàng hình - thầy có biết ai đã gởi cho con không?"

"À… Tình cờ ba con đã gởi tấm áo ấy cho thầy giữ, và thầy nghĩ có lẽ con thích nó."

Mắt của cụ Dumbledore lung linh:

"Nó hữu dụng lắm đó… Hồi ba con học ở đây, ba con vẫn dùng tấm áo tàng hình đó để lẻn xuống nhà bếp ăn vụng."

"Còn một điều nữa…"

"Cứ nói."

"Quirrell và Snape…"

"Con nên gọi là *Giáo sư* Snape, Harry à!"

"Dạ, giáo sư Snape. Quirrell nói thầy ghét con vì ghét ba con, có đúng không?"

"Ờ, hai người đó ghét nhau cay đắng. Không khác gì con và Malfoy vậy. Thế rồi ba con làm một điều mà thầy Snape không thể nào tha thứ được."

"Thưa, điều gì ạ?"

"Cứu mạng thầy Snape."

"*Cái gì ạ*?"

Cụ Dumbledore mơ màng nói:

"Ừ… Cái đầu người ta suy nghĩ tức cười lắm. Giáo sư

Snape không thể chịu nổi ý nghĩ là ông ấy mắc nợ ba con… Thầy tin là thầy Snape vất vả bảo vệ con như thế là để san bằng tỷ số với ba con. Để sau đó thầy Snape có thể tiếp tục căm ghét ba con trong thanh thản …”

Harry cố gắng hiểu điều này nhưng chỉ tổ khiến cho cái đầu nó thêm nhức bưng bưng, nên nó đành thôi.

“Thưa thầy, vẫn còn một điều nữa…”

“Một thôi ư?”

“Làm thế nào mà Hòn đá từ trong gương rơi được vào túi con?”

“A, đây rồi, thầy vui lòng nghe con hỏi câu này. Đó là một trong những ý tưởng sáng suốt của thầy, và giữa thầy trò mình mà nói, kể ra cũng hay. Con coi, chỉ người nào muốn tìm Hòn đá - tìm nó chứ không phải xài nó - thì mới có thể lấy được nó. Ngược lại, người ta chỉ thấy mình đang chế ra vàng hay đang uống thuốc Trường sinh. Đôi khi bộ óc của thầy làm cho ngay cả thầy cũng phải ngạc nhiên… Thôi, hỏi nhiêu đó là đủ rồi. Thầy đề nghị con bắt đầu ăn kẹo đi. Chà, kẹo dẻo đủ vị hiệu Bertie Bott. Hồi nhỏ thầy thiệt là xui, ăn nhằm một viên có vị buồn ói, rồi từ đó thầy e là thầy mất hết hứng với chúng rồi… Nhưng mà thầy cho rằng một viên kẹo caramen ngon chắc không sao, phải không con?”

Cụ mỉm cười và thảy viên kẹo nâu vàng vô miệng. Nhưng cụ mắc nghẹn và nói:

“Mèn ơi, nó là vị thối tai!”

Bà Pomfrey, bà y tá ấy, là một người tử tế nhưng nghiêm khắc.

Harry năn nỉ bà:

"Chỉ năm phút thôi mà!"

"Nhất định không."

"Nhưng cô cho thầy Dumbledore vào…"

"Ừ, dĩ nhiên, chuyện đó thì khác, cụ là hiệu trưởng mà. Con cần *nghỉ ngơi*."

"Thì con đang nghỉ ngơi nè, cô thấy không, con nằm dài ra và không làm gì hết. Cô ơi, cho đi cô…"

"Thôi được, nhưng mà chỉ năm phút thôi nha."

Vậy là bà cho Hermione và Ron vào.

"*Harry*!"

Hermione có vẻ sắp ôm chầm lấy Harry lần nữa, nhưng cô bé tự kềm chế được và Harry thấy mừng vì đầu nó hãy còn đau lắm.

"Ôi, Harry! Tụi này tưởng bồ sắp tiêu rồi… Thầy Dumbledore lo lắng dễ sợ."

Ron nói:

"Cả trường đang bàn tán về chuyện đó. Kể tụi này nghe coi, đúng ra mọi chuyện là như thế nào?"

Hiếm có trường hợp nào mà câu chuyện thật còn lạ lùng và ly kỳ hơn cả chuyện đồn đại hoang đường như trường hợp này. Harry kể cho hai bạn nghe mọi thứ: Quirrell, tấm gương, Hòn

đá, và Voldemort. Ron và Hermione là những thính giả lý tưởng; chúng há hốc miệng ra nghe, nín thở đúng lúc, và khi Harry kể tới lúc Quirrell giở tấm khăn quấn đầu ra để lộ gương mặt của ai, thì Hermione rú lên.

Cuối cùng Ron nói:

"Vậy là Hòn đá bị tiêu hủy rồi? Cụ Flamel chỉ còn nước chết?"

"Tôi cũng nói điều đó, nhưng thầy Dumbledore nghĩ là… cái gì nè?… *'Đối với một đầu óc có tổ chức tốt, cái chết cũng giống như một cuộc phiêu lưu vĩ đại khác.'*"

Trông Ron bị xúc động mạnh về sự điên rồ của thần tượng. Nó nói:

"Mình luôn luôn nói là cụ hơi điên mà."

Harry hỏi lại:

"Thế còn hai bạn, chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Hermione nói:

"À, mình quay trở lại an toàn. Mình lay tỉnh Ron - cũng mất một thời gian. Rồi tụi này chạy ù tới chuồng cú để liên lạc với thầy Dumbledore thì gặp ngay thầy ở lối vào Sảnh Đường. Thầy biết cả rồi… Thầy chỉ nói: 'Harry đuổi theo hắn hả?' Xong thầy vội vã đi lên lầu ba."

Ron chợt hỏi:

"Bồ có nghĩ là thầy Dumbledore cố ý để bồ làm chuyện đó không? Thử nghĩ coi: gởi cho bồ cái áo khoác tàng hình của ba bồ và những chuyện khác nữa."

Hermione tức tối:

"*Đời nào*! Nếu thầy làm vậy - mình nói thật - kinh khủng quá… bồ có thể… chết là cái chắc!"

Harry đăm chiêu:

"Không đâu. Thầy Dumbledore là người vui tính. Tôi nghĩ đại khái thầy muốn tạo cho tôi một cơ hội. Tôi chắc thầy cũng biết ít nhiều mọi chuyện xảy ra trong lâu đài Hogwarts. Tôi suy luận là thầy có biết chuyện tụi mình định làm, nhưng thay vì cấm cản chúng ta, thầy chỉ dạy chúng ta vừa đủ để xoay sở. Chắc không phải tình cờ mà thầy để cho tôi khám phá ra tấm gương. Rất có thể thầy nghĩ tôi có quyền đương đầu với Voldemort nếu tôi đủ sức…"

Ron nói với vẻ tự hào:

"Đúng, thầy Dumbledore hơi điên, không sao. Bây giờ nghe đây: ngày mai bồ phải lên dự bữa tiệc cuối năm học. Dĩ nhiên là nhà Slytherin giành được điểm cao nhứt rồi - bồ đã bỏ lỡ trận Quidditch cuối cùng, không có bồ, đội nhà mình bị đội Ravenclaw nghiền nát. Nhưng dù sao thì đồ ăn vẫn ngon lành."

Vừa lúc đó bà Pomfrey xông vô:

"Các con đã cà kê mất hết mười lăm phút rồi. RA NGAY!"

Sau một đêm ngủ say, Harry hầu như đã bình phục. Nó nói với bà Pomfrey khi bà sắp xếp dùm nó mấy hộp kẹo.

"Con muốn đi dự tiệc, con được phép đi không cô?"

"Giáo sư Dumbledore nói con được phép dự."

Bà Pomfrey đáp với giọng bất đắc dĩ, như thể theo ý bà thì giáo sư Dumbledore đã không ý thức hết những bữa tiệc nguy hiểm như thế nào.

“Con lại có thêm một người khách nữa.”

“Ôi, hay quá. Thưa cô, ai vậy?”

Harry vừa nói thì lão Hagrid rụt rè bước qua cánh cửa. Như thường lệ, hễ lão vô căn phòng nào thì phòng ấy đâm ra chật chội. Lão ngồi xuống cạnh Harry, nhìn nó rồi òa ra khóc. Lão úp mặt vào hai bàn tay,thổn thức:

“Chỉ tại… sai lầm… ngu ngốc… của bác! Bác đã nói cho con quỷ đó biết cách qua được Fluffy! Bác đã nói cho hắn biết! Đó là điều duy nhứt hắn không biết, mà bác lại nói cho hắn biết! Suýt nữa bác đã giết con. Chỉ vì một cái trứng rồng! Bác sẽ không bao giờ uống rượu nữa! Đáng lẽ bác phải bị đuổi ra để sống như dân Muggle mới đáng!”

“Bác Hagrid!”

Harry hơi hoảng khi thấy lão Hagrid quá xúc động vì đau buồn và hối hận. Những giọt nước mắt khổng lồ rơi lộp độp xuống chòm râu vĩ đại của lão.

“Bác Hagrid ơi, đằng nào thì ông ấy cũng tìm ra cách thôi. Voldemort mà. Cho dù bác không nói cho Quirrell biết thì Voldemort cũng biết cách thôi.”

Lão Hagrid vẫn sụt sịt khóc:

“Suýt nữa con chết mất. Và đừng nhắc đến cái tên đó.”

Harry gào lên:

“VOLDEMORT!”

Lão Hagrid sợ hết hồn, nín cả khóc. Harry nói:

“Con đã giáp mặt hắn và đã gọi hắn đúng tên hắn. Bác Hagrid, vui lên đi bác. Chúng ta đã ngăn chặn được hắn, đã tiêu hủy Hòn đá. Hắn không thể xài nó để nắm quyền lực. Bác xơi sôcôla Ếch Nhái nha, con có cả đống…”

Lão Hagrid dùng mu bàn tay quẹt mũi, nói:

“Chút nữa là quên. Bác cũng có quà cho con đây.”

Harry hồi hộp hỏi:

“Bánh mì thịt chồn hả bác?”

Lão Hagrid cười khẽ:

“Không. Cụ Dumbledore cho ta nghỉ ngày hôm qua để sửa soạn nó. Lẽ ra cụ chỉ cần đuổi phứt bác là xong, dĩ nhiên… nhưng mà, đây, có cái này cho con…”

Trông món quà của lão Hagrid giống một cuốn sáng bọc da xinh xắn. Harry tò mò mở ra. Quyển sáng đầy những tấm hình phù thủy. Ở mỗi trang đều có hình của ba nó và má nó mỉm cười vẫy tay với nó.

“Bác gởi cú tới tất cả bạn học cũ của ba má con để xin hình… Bác biết con không có tấm hình nào hết… Con có thích không?”

Harry không thể nói nên lời, nhưng lão Hagrid hiểu.

Tối hôm đó, Harry một mình đi xuống dự bữa tiệc bế giảng cuối năm học. Bà Pomfrey đã giữ nó lại để làm cái việc mà bà gọi là “kiểm tra sức khỏe lần cuối”, thành ra khi nó tới nơi thì

Đại Sảnh Đường đã đầy nhóc người. Phòng tiệc tràn ngập màu sắc của nhà Slytherin - màu xanh lá và màu bạc - để biểu dương nhà Slytherin đã thắng giải Cúp Nhà bảy năm liên tục. Một biểu ngữ to vẽ hình con rắn Slytherin được treo trên bức tường đằng sau dãy bàn cao dành cho giáo viên.

Bỗng có tiếng "suỵt" khi Harry bước vào, và rồi cùng một lúc, tất cả cùng ùa ra nói râm ran, hết sức ồn ào. Harry chuồn đến một chỗ ngồi giữa Hermione và Ron ở dãy bàn nhà Gryffindor, cố gắng không chú ý đến chuyện mọi người đều đang đứng dậy để nhìn nó.

May thay, chỉ một lát sau là cụ Dumbledore đến. Tiếng rì rầm lắng xuống.

Cụ Dumbledore phấn khởi nói:

"Lại một năm học nữa đã qua! Và tôi lại quấy rầy quý vị bằng những lời lảm nhảm rè rè của một ông già trước khi chúng ta cùng vục mỏ vô bữa tiệc ngon lành này. Một năm học qua tuyệt biết nhường nào. Giờ đây, hy vọng ban đầu của các con đã đầy hơn năm ngoái một tý… Các con có cả một mùa hè chờ phía trước để đổ rác trong đầu ra và làm cho cái đầu mình nó tử tế lại trước khi năm học tới bắt đầu…"

"Bây giờ, theo tôi như biết, thì đã tới giờ trao Cúp Nhà và điểm số là như thế này: hạng tư là Gryffindor, 312 điểm; Hạng ba là Hufflepuff, 352 điểm; Ravenclaw được 426 điểm; và Slytherin được 472 điểm."

Một cơn bão reo hò và dậm chân bùng lên từ phía bàn của nhà Slytherin. Harry có thể nhìn thấy Malfoy đang gõ cái cốc của nó xuống mặt bàn đắc thắng. Thiệt nhìn cảnh đó mà ứa

gan.

Cụ Dumbledore nói tiếp:

“Được rồi, được rồi, Slytherin, thành tích tốt lắm. Nhưng mà những chuyện xảy ra gần đây cũng cần phải được tính điểm đấy.”

Nghe tới đó, cả Đại Sảnh Đường bỗng nhiên im phăng phắc. Nụ cười của học sinh nhà Slytherin héo đi một chút.

“E hèm! Có mấy *điểm-giờ-chót* tôi xin được công bố. Để coi. Đây rồi… Trước tiên là điểm cho Ron Weasley…”

Mặt Ron đỏ bừng; trông nó giống y như một củ cải bị phơi nắng.

“… vì đã chơi ván cờ hay nhứt trường Hogwarts từ nhiều năm nay trở lại đây. Tôi thưởng cho nhà Gryffindor 50 điểm.”

Học sinh nhà Gryffindor hò reo muốn long cái trần nhà đã được phù phép; những ngôi sao trên cao dường như phát rùng mình. Đâu đó vọng tiếng huynh trưởng Percy nói với những huynh trưởng khác:

“Mấy bồ biết không, em tôi đó! Thằng em út của tôi đó! Nó thắng được ván cờ khổng lồ của giáo sư McGonagall.”

Sau cùng trật tự được lập lại, Sảnh Đường lại lặn như tờ.

“Thứ hai - điểm cho Hermione Granger… vì đã dùng đầu óc suy luận khi đương đầu với lửa. Tôi thưởng cho nhà Gryffindor 50 điểm.”

Hermione dụi đầu vào hai cánh tay; Harry tin là cô bé đang òa khóc. Bên cạnh tụi nó học sinh nhà Gryffindor nhảy cả lên

bàn reo hò - chúng ta đã tăng được một trăm điểm rồi.

“Thứ ba - điểm cho Harry Potter…”, giáo sư Dumbledore nói tiếp.

Đại Sảnh Đường im đến nỗi không ai dám thở.

“… vì khí phách trong sáng và lòng dũng cảm xuất chúng. Tôi thưởng cho nhà Gryffindor 60 điểm.”

Tiếng ầm ĩ trong Sảnh Đường làm điếc cả tai. Những người đóng góp tiếng hò reo và tiếng thét biết rằng Gryffindor giờ đây đã có 472 điểm - bằng đúng số điểm của nhà Slytherin. Hai nhà đang đồng hạng trong cuộc tranh giành Cúp. Trời, giá mà cụ Dumbledore cho Harry thêm một điểm nữa thì có phải hay không!

Cụ Dumbledore giơ tay lên. Sảnh Đường dần dần im lặng. Cụ Dumbledore mỉm cười nói tiếp:

“Có đủ loại dũng cảm. Đứng lên chống lại kẻ thù đương nhiên cần rất nhiều lòng dũng cảm, nhưng đấu tranh với bạn bè cũng cần lòng dũng cảm không kém. Vì vậy tôi thưởng cho Neville Longbottom 10 điểm.”

Nếu lúc ấy có ai đứng bên ngoài Đại Sảnh Đường, người đó thể nào cũng tưởng là bên trong có một vụ nổ khủng khiếp, vì tiếng hò reo bùng lên từ dãy bàn của nhà Gryffindor. Harry, Ron và Hermione cùng đứng lên hò hét hoan hô Neville. Còn mặt Neville thì trắng bệch vì xúc động, và biến mất trong vòng tay thân tình của bạn bè ôm lấy nó. Hồi nào giờ Neville chưa từng kiếm được cho nhà Gryffindor nhiều điểm như vậy. Harry, đang hết sức hào hứng, thụi vào sườn Ron một cái để

chỉ cho bạn nó thấy Malfoy. Nếu Malfoy có bị trúng Lời nguyền Trói thân bây giờ cũng không thể nào ngây ra như phỗng và trông hãi hùng như vậy.

Cụ Dumbledore phải cao giọng trấn áp cơn bão hoan hô, bởi vì ngay cả nhà Hufflepuff và Ravenclaw đều đang mừng sự mất chức vô địch của nhà Slytherin. Cụ Dumbledore nói:

"Như vậy, chúng ta cần thay đổi cách trang trí một chút."

Cụ vỗ tay. Trong nháy mắt, những giải trang trí màu xanh lá cây biến thành màu tím, bạc hóa ra vàng; con rắn khổng lồ - biểu tượng của nhà Slytherin - biến mất, và thế vào đó là con sư tử của tháp Gryffindor. Thầy Snape đang bắt tay giáo sư McGonagall với một nụ cười khủng khiếp mà thầy cố vặn ra. Thầy bắt gặp ánh mắt của Harry và Harry biết ngay tình cảm của thầy đối với nó không hề thay đổi một xíu xiu nào hết. Nhưng chuyện đó không làm cho Harry lo lắng. Có vẻ như cuộc sống ở Hogwarts sẽ trở lại như bình thường vào niên học tới, như hồi nào tới giờ.

Buổi tối ấy là buổi tối đẹp nhứt trong đời Harry, đẹp hơn cả ngày nó thắng trận Quidditch, hay đêm Giáng sinh, hay lúc đánh bại con quỷ khổng lồ… Nó sẽ không bao giờ, không bao giờ quên được đêm nay.

Lúc ấy Harry gần như quên béng là nó chưa biết kết quả kỳ thi lên lớp. Nhưng mà kết quả có ngay: cả bọn ngạc nhiên xiết bao - cả Harry và Ron đều đậu điểm cao; Hermione thì dĩ nhiên hạng nhứt. Ngay cả Neville cũng qua truông, nhờ đạt điểm cao trong môn Thảo Dược mà đã bù được cho điểm môn Độc Dược dở tệ. Tụi nó từng hy vọng rằng Goyle, thằng bé

vừa ngu vừa nham hiểm không kém ấy, sẽ bị đuổi ra khỏi trường. Dè đâu thằng ấy cũng đậu tuốt! Thật là nhục. Nhưng mà, như Ron nói, mình đâu có thể có được mọi thứ trong đời!

Rồi bỗng dưng tủ quần áo của tụi nó trống rỗng, còn mấy cái rương thì tự đầy ắp, con cóc của Neville tự nhiên được tìm thấy đang núp giữa mấy cái bồn cầu; mỗi học trò đều nhận được thông báo, cảnh cáo chúng chớ có dùng phép thuật vào những ngày hè (Fred Weasley rầu rĩ nói: "Mình cứ luôn hy vọng là họ quên béng vụ này cho mình nhờ."). Lão Hagrid đã sẵn sàng đưa chúng xuống đoàn thuyền để lướt qua mặt hồ. Chúng sẽ lại lên chuyến tàu tốc hành Hogwarts, tha hồ nói cười trong khi cảnh trí thôn quê bên ngoài càng lúc càng xanh tươi và ngăn nắp hơn; lại ăn kẹo dẻo đủ vị hiệu Bertie Bott khi xe chạy qua những khu thành thị của dân Muggle; rồi cởi đồng phục phù thủy của Hogwarts ra để mặc vào những cái áo gió và áo khoác; cuối cùng đến ga số Chín-ba-phần-tư ở nhà ga Ngã Tư Vua.

Bọn trẻ cũng mất nhiều thì giờ mới ra được khỏi sân ga: một lão gác ga phù thủy đứng bên cạnh thanh chắn soát vé, cho mỗi lần chỉ hai ba đứa đi ra, để chúng đừng gây chú ý. Dân Muggle có thể hoảng vía khi thấy cả bầy trẻ con cùng lúc túa ra từ bức tường bê tông.

Ron nói:

"Hè này bồ phải đến nhà mình chơi nha. Cả hai bồ. Mình sẽ gởi cú cho hai bồ."

Harry nói:

"Cám ơn bạn. Vậy là có chuyện để tôi mong ngóng rồi!"

Những học sinh khác chen lấn tụi nó khi đổ xô về phía cánh cổng để trở về thế giới Muggle. Vài đứa gọi:

“Tạm biệt, Harry!”

“Hẹn gặp lại, Potter!”

Ron nhe răng cười với Harry:

“Bồ vẫn nổi tiếng nha!”

Harry nói:

“Ở đây chứ không phải ở chỗ mà tôi sắp về, tôi cam đoan với bồ đấy.”

Nó, Ron và Hermione cùng bước qua cổng một lúc.

“Kìa, ảnh kìa, má ơi, ảnh kìa, má nhìn kìa!”

Ấy là tiếng reo rối rít của Ginny, cô em gái út của Ron, nhưng cô bé không chỉ vào anh mình. Cô bé ré lên:

“Harry Potter! Nhìn kìa, má! Con thấy…”

“Yên coi, Ginny, chỉ chỏ người ta như thế là bất lịch sự!”

Bà Weasley mỉm cười nhìn bọn trẻ. Bà ân cần hỏi:

“Một niên học vất vả quá hở các con?”

Harry đáp:

“Dạ, vất vả lắm. Con cám ơn bác đã tặng con cái áo ấm và hũ kẹo.”

“Ôi, có đáng gì đâu, cháu!”

“Mày xong chưa?”

Chính là giọng của dượng Vernon, vẫn gương mặt tim tím,

vẫn hàng ria mép, vẫn giận dữ nhìn Harry xách cái lồng cú giữa một sân ga đầy nhóc người bình thường. Đứng đằng sau ông là dì Petunia và Dudley, thằng anh họ này vừa thấy mặt Harry là chết khiếp đi được.

Bà Weasley nói:

"Ông bà đây chắc là gia đình của Harry?"

Dượng Vernon đáp:

"Nói một cách nào đó thì đúng vậy. Mau lên, nhóc con, chúng ta không có cả ngày dài lần khân ở đây đâu!"

Ông bỏ đi. Harry ngoái lại để nói lời chia tay với Hermione và Ron:

"Hẹn gặp lại các bạn khi hết hè nha!"

Hermione nhìn theo dượng Vernon ngờ vực, kinh ngạc vì có người lại khó chịu đến thế. Cô bé nói với Harry:

"Chúc bạn… ơ… mùa hè vui vẻ."

Harry nhe răng cười khiến cho các bạn nó ngạc nhiên hết sức.

"Ừ, tôi sẽ nghỉ hè vui vẻ. Họ không biết là tôi không được phép làm phép thuật ở nhà. Mùa hè này tôi sẽ tha hồ vui vẻ với Dudley…"

HẾT TẬP 1

* P: chữ đầu của Prefect, trong tiếng Anh nghĩa là huynh trưởng)

* Caput Draconis: Mõm rồng.

* Đây chỉ là câu viết ngược lộn xộn của: “I show not your face but your heart’s desire.” Câu này có thể dịch rồi đảo ngược, sẽ thành ra như sau: “Tim trong muốn ước điều soi mà mặt gương soi không Tôi”.

* Locomotor Mortis: Bất ly cục kịch.

Harry Potter

và **Hòn Đá Phù Thủy**

và Phòng Chứa Bí Mật

và Tên Tù Nhân Ngục Azkaban

và Chiếc Cốc Lửa

và Hội Phượng Hoàng

và Hoàng Tử Lai

và Bảo Bối Tử Thần

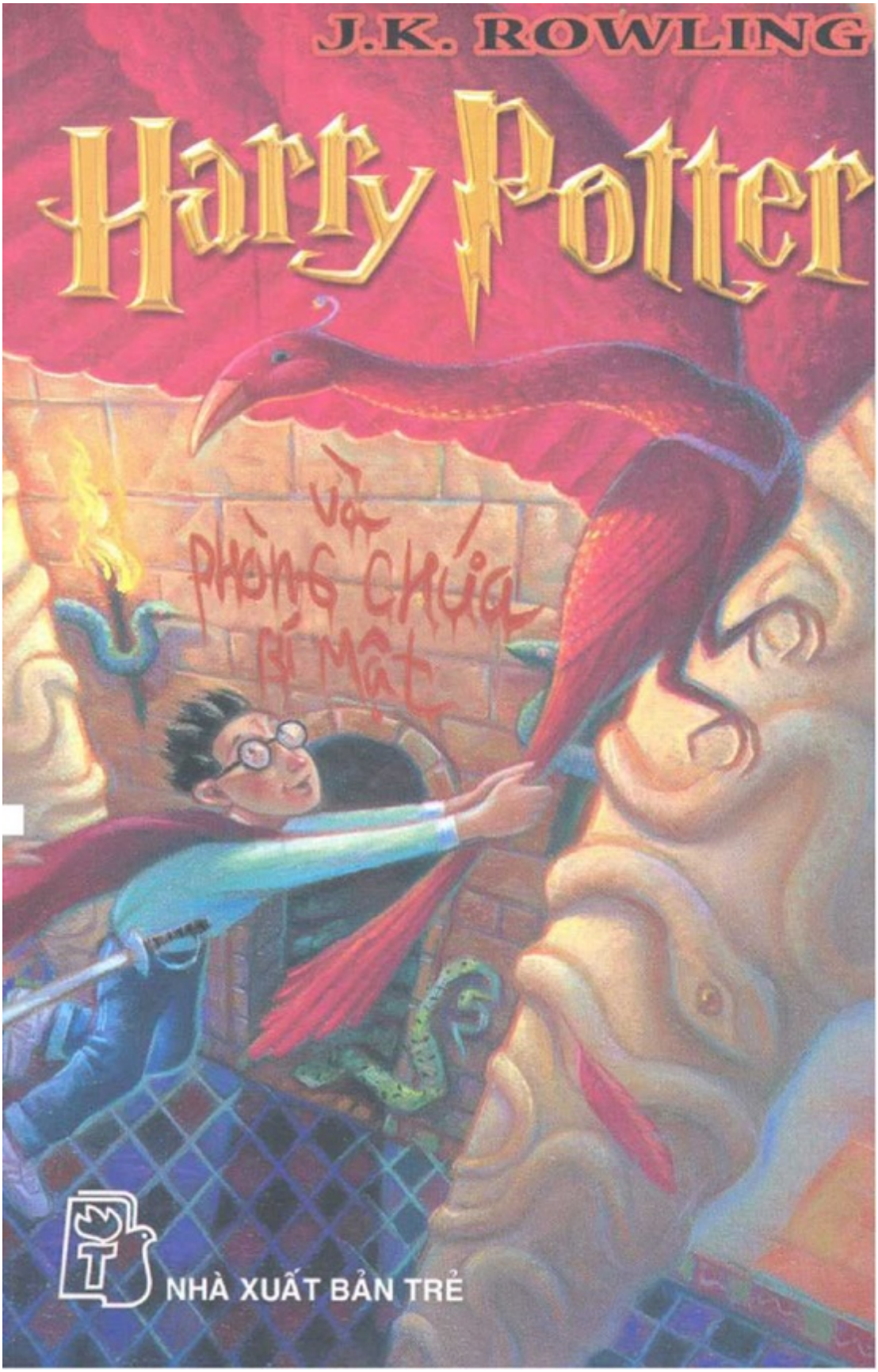
J.K. ROWLING
Harry Potter
và
PHÒNG CHỨA
BÍ MẬT
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

J.K. ROWLING

LÝ LAN ***dịch***

Harry Potter

và

Phòng Chứa Bí Mật

Tái bản lần thứ 11
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ 2004

1

SINH NHẬT BUỒN NHỨT

Đây không phải là vụ cãi vã đầu tiên nổ ra trong buổi điểm tâm ở nhà số 4 đường Privet Drive. Hồi sáng sớm tinh sương này, ông Vernon Dursley đã bị đánh thức vì một tiếng cú rúc inh tai phát ra từ căn phòng thằng cháu Harry của ông.

Ông gầm lên từ phía đầu bàn ăn:

"Lần thứ ba trong tuần này rồi đó nghen! Mày mà không kềm được con cú đó thì phải tống nó đi ngay cho tao!"

Một lần nữa, Harry lại phải cố gắng giải thích:

"Tại nó chán quá đó, dượng. Nó quen bay nhảy bên ngoài. Nếu dượng cho phép cháu thả nó ra đêm nay…"

Dượng Vernon nạt một tiếng, trứng chiên văng ra dính cả vào bộ ria mép rậm rạp của dượng:

"Bộ tao ngu lắm hả? Tao thừa biết chuyện gì xảy ra nếu thả con cú đó chớ…"

Ông ném cho vợ, dì Petunia, một cái nhìn tăm tối.

Harry toan cãi lại, nhưng tiếng nói của nó bị một tiếng ợ to và dài của Dudley nhấn chìm:

“Con muốn ăn thêm thịt muối chiên.”

Dì Petunia hướng đôi mắt mơ màng về phía cậu con đồ sộ:

“Còn nhiều trong chảo đó cưng! Hễ có dịp là má phải bồi dưỡng cho con… chớ má không ưa được đồ ăn ở trường…”

“Nhảm nhí, anh chưa bao giờ bị đói khi anh còn theo học trường Smeltings.”

Dượng Vernon hăng hái ngắt lời vợ, rồi ông quay sang con trai:

“Còn đủ cho con ăn no mà, phải không con trai của ba?”

Dudley vốn đã to đến nỗi mông của nó bè ra cả hai bên chiếc ghế nhà bếp. Nó nhe răng cười với ba nó rồi quay sang Harry bảo:

“Đưa cái chảo!”

Harry bực mình:

“Anh quên nói hai chữ *nhiệm mầu* rồi!”

Hiệu quả của câu nói đơn giản này đối với tất cả những người còn lại trong gia đình thật không tin được: Dudley há hốc miệng và té từ trên ghế xuống đánh rầm một cái làm rung rinh cả nhà bếp; bà Dursley hét lên một tiếng nhỏ và đưa hai tay bụm miệng mình; còn ông Dursley thì đứng phắt dậy, mạch máu nổi cộm phập phồng hai bên thái dương.

Harry vội giải thích:

“Ý con muốn nói hai tiếng *‘làm ơn’,* chứ con không có ý…”

Nhưng dượng đã nổi cơn thịnh nộ, gầm lên, nước miếng

phun khắp bàn:

“TAO ĐÃ DẠY MÀY CÁI GÌ VỀ VIỆC NÓI HAI TIẾNG ‘NM’ ẤY TRONG NHÀ TAO HẢ?”

“Nhưng con…”

Dượng đấm xuống bàn một cái, rống lên:

“SAO MÀY DÁM LÀM CHO DUDLEY SỢ HẢ?”

“Con chỉ…”

“TAO CẢNH CÁO MÀY! TAO KHÔNG CHỊU ĐƯỢC BẤT CỨ BIỂU HIỆN BẤT BÌNH THƯỜNG NÀO CỦA MÀY DƯỚI MÁI NHÀ NÀY.”

Harry nhìn sững hết gương mặt tím rịm của dượng Vernon đến gương mặt tái mét của dì Petunia. Dì đang cố gắng đỡ Dudley đứng lên.

“Dạ… dạ,” Harry nói, “thôi được…”

Dượng Vernon ngồi xuống, thở phì phì như con tê giác lên giây thiều, và ngó Harry qua khóe mắt nhỏ sắc lẻm của ông.

Kể từ hồi Harry về nhà nghỉ hè, dượng Vernon đã đối xử với nó như một trái bom có thể nổ bất cứ lúc nào, bởi vì Harry *không phải là* một đứa trẻ bình thường. Nói nào ngay, Harry không thể bình thường như dượng mong muốn được.

Harry Potter là một phù thủy - một phù thủy mới toanh vừa học xong năm thứ nhứt ở Hogwarts - học viện Pháp thuật và Ma thuật. Và nếu gia đình Dursley không vui vẻ gì khi phải đón tiếp nó về nghỉ hè ở nhà họ, thì điều đó cũng chẳng thấm gì với nỗi buồn đang gặm nhấm Harry.

Nó nhớ trường Hogwarts tha thiết như bị đau bao tử kinh niên. Nó nhớ tòa lâu đài với những hành lang bí mật và những con ma, nhớ những lớp học (mặc dù có lẽ không nhớ lắm bậc thầy Độc Dược Snape.) Nó nhớ bầy cú đưa thư mỗi sáng, nhớ bàn ăn dài trong Đại Sảnh Đường, cái giường ngủ có bốn cọc giăng mùng trong tháp ký túc xá. Nhớ những buổi đến thăm bác Hagrid - người giữ khóa - trong căn chòi của bác cạnh khu Rừng cấm. Và nó đặc biệt nhớ Quidditch, môn thể thao phổ biến nhất trong thế giới phù thủy (có sáu cột gôn cao, bốn trái banh bay, và mười bốn cầu thủ cỡi chổi thần.)

Tất cả sách thần chú của Harry, cả cây đũa phép, áo chùng phù thủy, cái vạc, và cây chổi thần thượng hạng Nimbus 2000, đều bị dượng Vernon khóa kỹ trong tủ xép dưới gầm cầu thang ngay cái lúc mà Harry vừa đặt chân trở về. Gia đình Dursley thì bận tâm gì chuyện Harry có thể mất chỗ trong đội Quidditch nhà Gryffindor vì nó không luyện tập gì hết suốt mùa hè? Và nếu Harry trở về trường Hogwarts nhập học mà không làm xong bài tập nào hết thì có ăn nhằm gì đến nhà Dursley?

Gia đình Dursley là những người mà giới phù thủy gọi là Muggle (những người không có tới một giọt máu phù thủy trong huyết quản), và theo quan điểm của ông bà Dursley thì có một phù thủy trong nhà là cả một mối nhục sâu sắc nhất. Dượng Vernon còn nhốt cả con cú của Harry, con Hedwig, trong lồng và khóa lại, không cho nó đưa thư cho bất cứ ai trong thế giới phù thủy.

Harry không giống ai trong cái gia đình này. Dượng Vernon thì to bè và không có cổ, chỉ có một bộ ria mép đen vĩ

đại; dì Petunia thì mặt dài như mặt ngựa, người xương xẩu; Dudley thì tóc vàng, da hồng, và phục phịch. Trong khi Harry thì nhỏ và gầy, đôi mắt xanh lá cây rất sáng và mái tóc đen tuyền luôn luôn rối bù. Nó đeo kính tròn, và trên trán nó có một vết thẹo mỏng hình tia chớp.

Chính vết thẹo này đã làm cho Harry trở thành đặc biệt, ngay cả đối với một phù thủy thì đó cũng là một điều rất đặc biệt: vết thẹo đó là dấu chỉ duy nhứt về quá khứ bí ẩn của Harry, về lý do mà Harry được đem bỏ ở thềm nhà Dursley hơn mười một năm trước.

Năm vừa lên một, không hiểu bằng cách nào đó, Harry đã sống sót được dưới phù phép của tên phù thủy Hắc ám vĩ đại nhứt của mọi thời đại - *Ngài* Voldemort - một cái tên mà hầu hết phù thủy vẫn còn sợ hãi khi nhắc đến. Cha mẹ của Harry đã bị Voldemort giết chết, nhưng Harry sống sót với vết thẹo hình tia chớp, và - không ai hiểu tại sao - quyền lực của Voldemort bị tiêu tan ngay khoảnh khắc mà hắn không giết được Harry.

Từ đó Harry được dì dượng nuôi lớn. Nó sống với gia đình Dursley trong suốt mười năm, không hề hiểu tại sao cứ gây ra bao nhiêu điều kỳ lạ, mặc dù nó không cố ý; và nó cũng tin vào câu chuyện mà gia đình Dursley đã nói với mình, rằng cái thẹo nó có là trong một tai nạn xe hơi đã làm cho ba má nó chết.

Thế rồi, cách đây đúng một năm, trường Hogwarts gởi thư cho Harry, khiến cho toàn bộ câu chuyện này được phơi bày. Rồi Harry theo học ở trường Hogwarts, tại đây, Harry và cái

thẹo của mình đã trở thành rất nổi tiếng… Nhưng bây giờ năm học đã qua, nó phải trở về với gia đình Dursley để nghỉ hè, lại bị đối xử như một con chó ghẻ.

Gia đình Dursley thậm chí không thèm nhớ hôm nay là sinh nhật thứ mười hai của Harry. Dĩ nhiên Harry cũng chẳng trông mong gì nhiều; họ cũng chưa từng cho nó một món quà thực sự nào, đừng nói chi tới bánh sinh nhật. Nhưng mà hoàn toàn không đếm xỉa gì hết trơn thì…

Lúc đó, dượng Vernon tằng hắng lấy giọng một cách long trọng và nói:

"Nghe đây, như mọi người đều biết, hôm nay là một ngày rất quan trọng."

Harry ngẩng đầu lên, không dám tin nổi.

Dượng Vernon nói:

"Đây có lẽ là ngày mà ta đạt được sự thăng tiến lớn nhứt trong nghề nghiệp của ta từ trước tới nay."

Harry ngó trở xuống miếng bánh mì nướng của nó. *Thì ra,* nó nghĩ một cách cay đắng, *dượng Vernon đang nói về cái bữa dạ tiệc ngu xuẩn ấy.* Suốt hai tuần nay ông ấy không hề nói đến cái gì khác hơn. Một nhà xây dựng giàu có nào đó cùng bà vợ của ông ta sẽ đến ăn tối, và dượng Vernon - nhà sản xuất máy khoan - hy vọng kiếm được món đơn đặt hàng lớn của ông này.

Dượng Vernon nói:

"Anh nghĩ chúng ta nên coi lại hết chương trình một lần nữa. Đúng tám giờ tất cả chúng ta nên ở đúng vị trí của mình.

Petunia, em sẽ đứng ở…”

“… trong phòng khách, chờ đón những vị khách quí đến nhà chúng ta.” Dì Petunia tiếp lời ngay.

Dượng Vernon hài lòng:

“Tốt, tốt, còn Dudley?”

“Con sẽ chờ để mở cửa.”

Dudley đáp và nở một nụ cười điệu đàng giả tạo:

“Thưa ông bà Mason, cho phép con cất áo khoác của ông bà ạ.”

Dì Petunia kêu lên sung sướng:

“Họ sẽ mê thằng bé cho coi!”

“Xuất sắc, Dudley!”

Dượng Vernon khen con trai xong quay qua Harry:

“Còn mày?”

Harry đáp bằng giọng nhạt phèo:

“Con sẽ ở trong phòng ngủ, không được làm ồn và giả đò như không có mặt vậy.”

“Đúng vậy!” Giọng dượng Vernon thật ác.

“Anh sẽ dắt họ đi vào phòng khách, giới thiệu với em, Petunia, và em sẽ rót rượu mời họ. Lúc tám giờ mười lăm…”

Dì Petunia tiếp lời chồng:

“Em sẽ mời khách dùng cơm tối.”

“Và Dudley, con sẽ nói…”

"Thưa bà Mason, cho phép cháu đưa bà vào phòng ăn?"

Dudley vừa nói vừa đưa cánh tay ú núc ra cho người đàn bà vô hình.

Dì Petunia hít hà:

"Ôi, trang quân tử hoàn hảo bé bỏng của má!"

"Còn *mày*?"

Dượng Vernon nạt Harry. Nó nhai lại một cách chán ngán:

"Con sẽ ở trong phòng ngủ, không được làm ồn và giả đò như không có mặt vậy."

"Đúng. Bây giờ chúng ta dượt trước vài lời khen ngợi trong bữa tiệc. Petunia, em có ý kiến gì?"

"Thưa ông Mason, anh Vernon nói với tôi ông là một người chơi gôn tuyệt vời… Bà Mason, xin bà chỉ dùm tôi nơi bà mua cái áo đầm này."

"Tuyệt. Còn Dudley?"

"Con nói như vầy nhá: *Ở trường chúng cháu phải viết một bài luận văn về người anh hùng của mình, và thưa ông Mason, cháu viết về ông ạ!*"

Thế này quả là quá sức chịu đựng của dì Petunia lẫn Harry. Dì Petunia thì òa khóc và ôm nựng cậu con trai vĩ đại của mình, còn Harry thì chuồi xuống gầm bàn để người ta không thấy nó hả họng cười.

"Còn *mày,* thằng kia?"

Harry trồi lên, giữ nét mặt nghiêm túc trả bài:

“Con sẽ ở trong phòng ngủ, không được làm ồn và giả dò như không có mặt vậy.”

“Đúng, cứ làm vậy cho tao.”

Giọng dượng Vernon đầy dọa nạt.

“Ông bà Mason không biết chút gì về mày và sẽ không bao giờ biết gì về mày cả. Khi bữa tiệc kết thúc, anh sẽ đưa bà Mason trở lại phòng khách uống cà phê, Petunia à, và anh sẽ dẫn dắt đề tài câu chuyện đến những cái máy khoan. Nếu may mắn, anh sẽ ký tên đóng dấu vụ làm ăn này trước bản tin mười giờ tối. Và ngày mai vào giờ này, chúng ta sẽ đi mua sắm cho căn nhà nghỉ mát của mình ở Majorca.”

Harry không cảm thấy hào hứng lắm về chuyện này, bởi vì ở Majorca thì gia đình Dursley cũng đâu có ưa nó hơn là khi họ ở số 4 đường Privet Drive.

“Được rồi… Để anh xuống phố lấy áo khoác dạ tiệc của anh và Dudley.”

Quay qua Harry, dượng Vernon quát:

“Còn *mày,* liệu hồn mà tránh chỗ cho dì mày quét dọn!”

Harry lỉnh ra ngoài bằng cửa sau. Hôm ấy là một ngày nắng ấm rạng rỡ. Nó băng qua bãi cỏ, ngồi phịch xuống cái ghế dài kê trong vườn, và hát thầm cho mình nghe:

“Chúc tôi một sinh nhật hạnh phúc! Một sinh nhật hạnh phúc cho tôi!”

Chẳng có thiệp, chẳng có quà, và tối nay nó sẽ làm như nó không hề có mặt trên đời. Nó buồn bã nhìn đăm đăm vào bờ

giậu. Nó chưa bao giờ cảm thấy cô đơn như vậy. Nó nhớ bạn nó, nhớ hơn bất cứ thứ gì khác ở Hogwarts, hơn cả những trận Quidditch. Nó nhớ những đứa bạn thân nhất của nó, Hermione và Ron. Nhưng có lẽ, tụi nó không nhớ nó chút nào. Suốt mùa hè, chẳng đứa nào trong hai đứa đó viết thư cho Harry. Ngay cả Ron, đứa từng hứa sẽ mời Harry đến nhà chơi, cũng bặt vô âm tín.

Đã biết bao nhiêu lần, Harry toan dùng phép thuật tháo cũi sổ lồng cho con Hedwig để nó đem thư đến cho Hermione và Ron. Nhưng nó hiểu là không nên liều chỉ vì một chuyện như vậy. Phù thủy vị thành niên không được phép dùng phép thuật ở ngoài trường học. Harry chưa hề nói cho gia đình Dursley biết điều này; bởi nó biết, chính vì họ sợ nó biến họ thành mấy con bọ hung mà họ không dám nhốt nó vô phòng xép dưới gầm cầu thang chung với những đũa phép và chổi thần của nó.

Trong mấy tuần lễ đầu khi Harry mới về nhà, nó khoái giả bộ lẩm nhẩm những câu nhảm nhí vô nghĩa để thấy thằng Dudley, với thân hình phì nhiêu, phóng ra khỏi phòng với tốc độ tối đa. Nhưng sự im lặng kéo dài của Ron và Hermione làm cho Harry cảm thấy nó bị tách biệt ra khỏi thế giới phù thủy đến nỗi mất luôn cả hứng chọc ghẹo Dudley. Và đến hôm nay thì rõ ràng cả Ron và Hermione đều đã quên béng sinh nhật của nó.

Bây giờ nó sẽ đánh đổi cái gì để có được một bức thư gởi từ Hogwarts? Từ bất cứ một phù thủy nào? Thậm chí bây giờ thấy được hình ảnh của kẻ thù không đội trời chung, Draco Malfoy, nó cũng thấy vui mừng, miễn sao có thể tin chắc rằng tất cả những gì thuộc về Hogwarts không phải chỉ là một giấc

mơ…

Cả niên học qua của nó ở Hogwarts không hẳn toàn chuyện vui. Vào những ngày cuối cùng của niên học, Harry đã phải trực diện chiến đấu với chính *Ngài* Voldemort chứ không ai khác. Tuy Voldemort chỉ còn là tàn tích của bản thân hắn trước đây, nhưng hắn vẫn còn đáng sợ, vẫn xảo quyệt, vẫn quyết tâm giành lại quyền lực. Harry đã thoát khỏi bàn tay độc địa của Voldemort lần thứ hai, nhưng là thoát chết trong đường tơ kẽ tóc; thậm chí đến bây giờ, nó vẫn choàng thức giấc giữa đêm khuya, vã mồ hôi lạnh, tự hỏi bây giờ Voldemort đang ở đâu. Nó vẫn nhớ gương mặt xám xịt to tướng của hắn, đôi mắt điên rồ trợn trừng của hắn…

Bỗng nhiên Harry ngồi dựng đứng trên băng ghế. Nó đang lơ đãng trừng mắt nhìn bờ giậu trước mặt - và nhận ra *cái giậu ngó lại nó chăm chăm.* Hai con mắt màu xanh lá to tổ tướng hiện ra giữa đám lá cây.

Harry vừa bật đứng dậy thì một giọng nói giễu cợt vang lên từ bên kia bãi cỏ:

“Tao biết hôm nay là ngày gì nè!”

Dudley vừa hát vừa đi ục ịch về phía Harry.

Hai con mắt to nháy một cái rồi biến mất.

Harry vẫn không dứt mắt khỏi chỗ lúc nãy là hai con mắt của cái giậu cây:

“Mày nói cái gì?”

Dudley tới sát bên Harry, lặp lại:

“Tao biết hôm nay là ngày gì nè!”

“Giỏi à. Vậy là cuối cùng mày cũng biết được các ngày trong tuần rồi hả?”

Dudley cười nhạo:

“Hôm nay là *sinh nhật* của mày. Mà sao mày chẳng nhận được một tấm thiệp chúc mừng nào vậy? Mày không có đứa bạn nào ở cái trường quỷ ấy hả?”

Harry nói tỉnh bơ:

“Tốt hơn là đừng có để cho má mày nghe mày nói về trường tao.”

Dudley kéo quần lên, cái đũng quần cứ xệ xuống dưới cái mông phệ của nó. Nó nghi ngờ hỏi:

“Sao mày cứ ngó chăm chăm cái bờ giậu vậy?”

Harry nói:

“Tao đang tính xem dùng câu thần chú nào để đốt cái giậu này thì tốt nhứt.”

Tức thì Dudley nhảy bật ra sau, vẻ hoảng sợ hiện trên gương mặt phúng phính của nó.

“Mày kh… không… Ba nói mày không được làm làm ph… phép thuật.. Ba nói ba sẽ quăng mày ra khỏi nhà… Mà mày thì không có chỗ nào khác để tá túc… mày đâu có *bạn bè* nào đón về nhà đâu…”

Harry tức giận đọc:

“Úm… ba… la ba xạo ba xự! Tầm bậy tầm bạ! Xí xa xí xô! Láo ta láo toét!”

Dudley hú lên:

“MAAAAAAÁÁÁ!”

Nó ba chân bốn cẳng chạy lạch bạch vô nhà.

“MAAAÁÁÁ! Coi nó làm gì kìa!”

Harry trả giá đắt cho một chút đùa vui của nó. Bởi vì cả Dudley lẫn cái hàng giậu không bị thương tổn gì hết, dì Petunia biết là Harry thực ra không có làm phép thuật gì ráo. Nhưng Harry cũng phải thụp đầu tránh cái chảo đầy xà bông mà dì phang vô đầu nó. Rồi dì phạt, bắt nó làm việc, đe rằng nếu nó mà làm không hết việc thì đừng có hòng mà ăn tối.

Trong khi Dudley lượn qua lượn lại, vừa ăn kem vừa ngó chừng, thì Harry lau cửa sổ, rửa xe hơi, cắt cỏ, tỉa bồn hoa, tưới tỉa bụi hồng, và sơn lại cái băng ghế trong vườn. Mặt trời chói lòa trên đầu, thiêu đốt gáy nó. Harry biết lẽ ra nó không nên đớp cái mồi nhử của Dudley, nhưng Dudley đã đâm trúng nỗi đau trong tim nó, nói ra cái điều đang dày vò nó: có lẽ nó *không có* người bạn nào ở Hogwarts thật…

“Ước gì họ có thể nhìn thấy Harry Potter nổi tiếng vào lúc này”. Harry cay đắng nghĩ, khi nó rải phân trên bồn hoa, lưng nó đau ê ẩm và mồ hôi chảy ròng ròng xuống mặt.

Cuối cùng, lúc bảy giờ ba mươi, khi nó đã kiệt sức thì nghe có tiếng dì Petunia kêu:

“Vô đây! Bước trên giấy báo lót sàn nghe không!”

Harry mừng rỡ đi vô dưới mái che của căn bếp sáng choang. Trên đầu tủ lạnh là cái bánh nướng dành cho tối nay: trét đầy kem bơ và một bông hoa tím làm bằng đường. Một

tảng thịt heo quay to đang xì xèo trong lò nướng.

Dì Petunia chỉ vô hai lát bánh mì và một nhúm phô mai trên cái bàn nhà bếp, nạt Harry:

"Ăn lẹ lên! Ông bà Mason sắp đến rồi đó."

Dì Petunia đã thay sẵn một cái áo đầm dạ tiệc màu hồng.

Harry rửa tay rồi ngốn ngấu bữa ăn tối thảm hại của nó. Canh lúc Harry vừa ăn xong, dì Petunia dọn ngay chiếc dĩa của nó.

"Lên lầu! Mau lên!"

Khi đi ngang qua phòng khách, Harry kịp thoáng thấy dượng Vernon và Dudley trong bộ áo khoác dạ tiệc, cổ đeo nơ. Nó chỉ vừa mới leo lên hết mấy bậc cầu thang thì chuông cửa reo và gương mặt giận dữ của dượng Vernon xuất hiện ở chân cầu thang.

"Nhớ nghe chưa oắt con - chỉ một tiếng động thôi là…"

Harry nhón gót đi về phòng ngủ, mở cửa lách vào, đóng cửa rồi quăng mình trên cái giường của nó.

Chẳng may, trên giường đã có ai đó ngồi sẵn rồi.

2

LỜI CẢNH CÁO CỦA DOBBY

Harry hú hồn, nó xém la to. Cái sinh vật bé nhỏ trên giường có hai tai to như cánh dơi và hai mắt xanh lồ lộ to như trái banh quần vợt. Harry biết ngay tức thì đây là hai con mắt đã quan sát mình ở bờ giậu hồi sáng này.

Trong lúc hai bên trừng trừng nhìn nhau thì Harry nghe tiếng Dudley vang lên trong hành lang:

"Thưa ông bà Mason, cho phép cháu cất áo khoác của ông bà ạ."

Cái sinh vật tuột xuống giường và cúi chào thật thấp, đến nỗi cái chóp mũi mỏng và dài của nó chạm luôn vào tấm thảm. Harry để ý thấy cái nó mặc giống như một cái áo gối cũ có chừa rãnh để thò ra hai cánh tay và hai cẳng chân.

Harry nói một cách nóng nảy:

"Ơ… chào!"

"Harry Potter!"

Sinh vật đó cất tiếng nói bằng một giọng vút cao đến nỗi Harry e là nó vọng cả xuống cầu thang.

“Dobby từ lâu lắm rồi đã mong gặp được ngài…, thật là một vinh hạnh…”

“C… cám ơn.”

Harry nói và men theo tường đến ngồi sụp xuống cái ghế ở bàn học, cạnh con Hedwig đang say sưa ngủ trong cái lồng to của nó. Harry rất muốn hỏi *“Bạn là cái giống gì vậy*?” nhưng nghe vậy hơi thô lỗ, nên nó đổi lại, hỏi:

“Bạn là ai?”

Sinh vật ấy đáp:

“Thưa ngài, tôi là Dobby. Chỉ Dobby mà thôi. Dobby *gia tinh.”*

“Ủa, thực hả? Ơ… Tôi không có ý xấc xược hay gì hết, nhưng… đây không phải là lúc thích hợp nhứt để tôi có một gia tinh trên giường mình.”

Từ dưới phòng khách vọng lên tiếng cười khanh khách giả tạo của dì Petunia. Con gia tinh gục đầu. Harry vội nói:

“Cũng không có nghĩa là tôi không vui mừng gặp bạn, nhưng mà… ờ, chắc bạn đến đây là có lý do gì đặc biệt?”

Dobby nói một cách nghiêm chỉnh:

“Dạ, vâng, thưa ngài. Dobby đến để báo cho ngài biết, thưa ngài… thật là khó… Dobby không biết phải bắt đầu từ đâu…”

Harry lịch sự chỉ lên giường:

“Mời ngồi.”

Con gia tinh bỗng òa khóc, khóc nức nở, khiến Harry kinh

ngạc hết sức.

Con gia tinh thổn thức:

"*M… mời ngồi! Chưa… chưa từng bao giờ*".

Harry tưởng mình nghe được tiếng ngập ngừng dưới cầu thang. Nó thì thầm:

"Xin lỗi nha, tôi không có ý xúc phạm bạn hay gì cả…"

Con gia tinh nấc lên:

"Xúc phạm Dobby! Dobby chưa từng bao giờ được một phù thủy mời ngồi… như một kẻ *ngang hàng…*"

Harry vừa cố gắng đe: "suỵt", vừa tỏ ra dỗ dành, dẫn Dobby trở lại giường, để cho nó ngồi lên đó mà thổn thức, trông y như một con búp bê to kềnh và vô cùng xấu xí. Cuối cùng con gia tinh cũng tự kiềm chế được, và nó ngồi đó mà giương đôi mắt to lồ lộ ngó Harry với biểu hiện của sự kính mến đẫm nước mắt.

Harry nói, cố làm cho con gia tinh vui lên:

"Cũng không có nhiều phù thủy lịch sự lắm đâu!"

Dobby lắc đầu. Bỗng nhiên, không báo trước gì hết, nó nhảy lên, giận dữ giộng đầu mình vô cửa sổ, gào lên:

"Dobby *tồi!* Dobby *tồi!*"

"Đừng… Bạn làm gì vậy?"

Harry suỵt con gia tinh, chồm lên kéo nó xuống giường. Hedwig đã thức giấc, phát ra một tiếng rúc đặc biệt to và điên cuồng đập cánh vô những chấn song của cái chuồng.

Con gia tinh, đã hơi bị lác mắt, nói:

“Thưa ngài, Dobby phải tự trừng phạt mình. Dobby suýt nói xấu gia đình mình, thưa ngài…”

“Gia đình bạn?”

“Tức là gia đình phù thủy mà Dobby phục vụ, thưa ngài… Dobby là một yêu tinh đầy tớ trong nhà phù thủy… bị buộc phục vụ trong một ngôi nhà và một gia đình mãi mãi…”

Harry tò mò hỏi:

“Họ có biết bạn ở đây không?”

Dobby rùng mình:

“Ồ, không, thưa ngài, không đâu… Dobby sẽ bị trừng phạt một cách thảm thiết vì đã đến gặp ngài. Dobby sẽ phải cụp tai trong cửa lò vì chuyện này. Nếu mà họ biết, thưa ngài…”

“Nhưng liệu họ có thèm để ý chuyện bạn cụp tai hay không cụp tai trong cửa lò không?”

“Thưa ngài, Dobby không chắc. Dobby luôn luôn phải tự trừng phạt mình vì chuyện gì đó, thưa ngài. Họ để mặc cho Dobby làm chuyện đó. Đôi khi họ còn nhắc Dobby tự trừng phạt mình thêm nữa…”

“Tại sao bạn không bỏ đi? Tẩu thoát chẳng hạn?”

“Thưa ngài, một con gia tinh chỉ đi khi được chủ giải phóng. Mà cái gia đình đó không đời nào giải phóng Dobby… Dobby sẽ phải hầu hạ gia đình đó cho đến chết, thưa ngài…”

Harry tròn mắt nhìn. Nó nói:

“Vậy mà tôi tưởng tôi phải ở đây thêm bốn tuần nữa là khổ

lắm rồi. Vậy so với chuyện của bạn, gia đình Dursley coi bộ còn nhân đạo hả? Có ai giúp được bạn không? Tôi có thể giúp bạn không?"

Hầu như ngay sau đó, Harry ước gì mình đừng nói ra câu đó. Bởi vì Dobby lại òa ra kể lể bày tỏ lòng tri ơn.

Harry thì thầm một cách tức tối:

"Làm ơn! Làm ơn im đi. Nếu gia đình Dursley nghe được điều gì, nếu họ biết bạn ở đây…"

"Harry Potter, ngài hỏi là ngài có thể giúp gì cho Dobby không à?… Thưa ngài, Dobby từng nghe nói về sự vĩ đại của ngài, nhưng về lòng tốt của ngài, Dobby chưa từng biết…"

Harry cảm thấy mặt mình nóng bừng lên:

"Những gì bạn nghe nói về sự vĩ đại của tôi chỉ là một mớ tầm xàm bá láp. Tôi còn không được đứng đầu lớp ở Hogwarts nữa là. Người giỏi nhứt lớp là Hermione, bạn ấy…"

Nhưng Harry ngừng lại, bởi vì vừa nghĩ đến Hermione là nó thấy đau lòng.

Dobby lại cung kính nói, hai mắt tựa trái banh của nó sáng rực:

"Harry Potter thật khiêm tốn nhún nhường. Harry không hề nói về việc chiến thắng *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*…"

"Voldemort hả?"

Dobby giơ tay bụm hai tai dơi lại và rên rỉ:

"Thưa ngài, xin đừng nói ra tên đó, xin đừng nói tên!"

Harry vội nói:

“Xin lỗi nha. Tôi biết nhiều người không thích. Bạn Ron của tôi…”

Nó lại ngừng nói. Nghĩ đến Ron nó cũng thấy đau lòng lắm.

Dobby chồm tới Harry, hai mắt nó trông như hai cái đèn pha xe hơi.

“Dobby nghe nói là Harry Potter đã gặp Chúa tể Hắc ám lần thứ hai, chỉ cách nay vài tuần… và Harry lại thoát chết *lần nữa?”*

Harry gật đầu và mắt Dobby thình lình lại tràn đầy nước mắt.

“A, thưa ngài!”

Nó há hốc miệng, chậm những giọt nước mắt trên mặt mình bằng cái góc dơ hầy của cái áo gối mà nó đang mặc.

“Harry Potter thật can đảm gan góc cùng mình! Ngài đã thách thức bao nhiêu hiểm nguy rồi! Nhưng Dobby đến để bảo vệ Harry Potter đây, để báo trước với ngài, cho dù sau này nó có bị cụp tai trong cửa lò… *Harry Potter đừng trở về Hogwarts nữa!”*

Căn phòng bỗng lặng trang, chỉ có tiếng dao nĩa từ dưới lầu vang lên, và giọng nói rổn rảng xa xa của dượng Vernon.

Harry lắp bắp:

“C… cái gì? Tôi phải trở lại trường chứ! Niên học sẽ bắt đầu vào ngày một tháng chín. Chỉ vì điều đó mà tôi đã cố chịu đựng. Bạn không biết ở đây như thế nào đâu. Tôi không *thuộc*

về chốn này. Tôi thuộc về thế giới của bạn - Hogwarts."

"Không, không, không bao giờ!"

Dobby lắc đầu quầy quậy đến nỗi hai tai nó đập vào nhau. Nó ré lên:

"Harry Potter phải ở lại đây nếu muốn an toàn. Ngài quá vĩ đại, quá cao thượng, không thể để mất đi. Nếu Harry Potter trở lại Hogwarts, ngài sẽ gặp nguy hiểm chết người."

Harry ngạc nhiên:

"Tại sao?"

Dobby bỗng nhiên run rẩy, thì thào:

"Harry Potter à, có một âm mưu. Một âm mưu khiến cho bao nhiêu chuyện kinh khủng nhất sẽ xảy ra tại Hogwarts - học viện Pháp thuật và Ma thuật - trong năm nay. Thưa ngài, Dobby được biết âm mưu đó từ hàng tháng nay rồi. Harry Potter không được tự đút đầu vào chốn nguy hiểm. Thưa ngài, Harry Potter quá quan trọng."

Harry hỏi ngay:

"Những chuyện khủng khiếp đó là gì? Ai âm mưu?"

Dobby nuốt nghẹn thành một tiếng nghe tức cười rồi lại điên khùng giộng đầu mình vô tường.

Harry túm cánh tay con gia tinh để ngăn nó lại, khuyên can:

"Thôi, được rồi. Bạn không thể nói với tôi. Tôi hiểu. Nhưng tại sao bạn lại báo trước cho *tôi?"*

Bỗng nhiên một ý nghĩ không thú vị chút nào bật lên trong

đầu Harry.

"Khoan đã!… Chuyện này có dính dáng gì đến Vol… xin lỗi… đến *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*?… Có không hả?"

Harry vội vã nói thêm khi thấy đầu Dobby lại nghiêng một cách lo âu về phía bức tường.

"Bạn chỉ cần lắc đầu hay gật đầu thôi là được rồi."

Dobby từ từ lắc đầu.

"Không… không phải *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đâu, thưa ngài…"

Nhưng đôi mắt Dobby mở to và nó dường như muốn gởi cho Harry một ám hiệu. Tuy nhiên Harry hoàn toàn không hiểu gì cả.

"Kẻ đó có một người anh, phải không?"

Dobby lắc đầu, mắt nó mở to thêm nữa. Harry nói:

"Vậy thì tôi chịu đó, không nghĩ ra nổi kẻ nào còn có cơ gây ra chuyện khủng khiếp ở Hogwarts nữa. Tôi muốn nói, thứ nhứt là còn có thầy Dumbledore… Bạn biết thầy Dumbledore mà, phải không?"

Dobby cúi đầu xuống:

"Cụ Albus Dumbledore là hiệu trưởng vĩ đại nhứt mà Hogwarts từng có. Thưa ngài, Dobby biết điều đó. Dobby từng nghe rằng quyền lực của cụ Dumbledore ngang ngửa với quyền lực của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* vào thời kẻ ấy mạnh nhứt. Nhưng thưa ngài, có những quyền lực mà cụ Dumbledore không… quyền lực mà không một phù thủy tử tế

nào…”

Harry không kịp ngăn cản thì Dobby đã nhảy ra khỏi giường, chụp cái đèn để bàn của Harry, rồi tự đập vô đầu mình với những tiếng kêu xé tai.

Ở lầu dưới bỗng nhiên im bặt. Hai giây sau, Harry nghe tim mình đánh lô tô và nghe tiếng bước chân của dượng Vernon đi tới hành lang:

“Chắc là Dudley lại quên tắt truyền hình, thằng oắt con ấy!”

“Mau lên! Trốn vô tủ!”

Harry quýnh quáng nhét Dobby vô tủ quần áo, đóng cửa lại, và quăng mình lên giường, vừa lúc nắm cửa ra vào phòng nó bị vặn mở.

Gương mặt dượng Vernon kề sát mặt Harry, từng tiếng nói của dượng phát ra qua kẽ răng nghiến chặt:

“Mày-đang-làm-cái-*quỷ*-gì-vậy? Mày vừa làm hỏng cái kết hay ho của câu chuyện tiếu lâm về tay chơi gôn Nhật Bản của tao… Còn gây thêm một tiếng ồn nào nữa thì mày sẽ hối tiếc là đã được sinh ra đời, nghe không oắt con!”

Dượng dậm bước ra khỏi phòng. Harry vừa run vừa thả Dobby ra khỏi tủ. Nó nói:

“Thấy ở đây là như thế nào chưa? Thấy tại sao tôi phải trở về Hogwarts không? Đó là nơi duy nhứt mà tôi có… Ừ, tôi *nghĩ* tôi có bạn.”

Dobby châm chọc:

“Những người bạn thậm chí không thèm viết thư cho Harry Potter ư?”

“Tôi mong là họ chỉ… À mà này…”

Harry chợt ngây người ra:

“Làm sao *bạn* biết các bạn tôi không hề viết thư cho tôi?”

Dobby lúng túng:

“Harry Potter đừng có giận dữ với Dobby. Dobby làm điều đó vì …”

“*Mi đã ngăn chặn thư từ của ta hả?*”

Con gia tinh nhanh nhẹn lùi ra khỏi tầm tay của Harry, nói:

“Thưa ngài, Dobby giữ chúng ở đây nè.”

Nó rút ra một bó phong bì dày từ trong cái áo gối nó đang mặc. Harry có thể nhận ra nét chữ ngay ngắn của Hermione, nét chữ ngoằn ngoèo lộn xộn của Ron, và có cả một tờ giấy ghi nguệch ngoạc trông như là tác phẩm của người giữ khóa ở Hogwarts: bác Hagrid.

Dobby lo lắng chớp mắt nhìn lên Harry:

“Harry Potter không nên tức giận… Dobby hy vọng… nếu Harry Potter tưởng bạn bè đã quên mình… Harry Potter có thể sẽ không muốn trở về trường nữa…”

Harry không thèm nghe thêm, nó nhào tới chụp những lá thư, nhưng Dobby nhảy ra khỏi tầm tay nó.

“Thưa ngài, Harry Potter sẽ nhận được những bức thư này, nếu hứa với Dobby là Harry Potter sẽ không trở về Hogwarts nữa. Ôi, đó là một hiểm họa mà ngài không nên đối đầu! Xin

ngài hãy hứa không trở lại đó nữa!”

Harry tức giận nói:

“Không. Đưa tôi mấy bức thư của bạn tôi đã!”

Con gia tinh buồn bã nói:

“Vậy là Harry Potter không cho Dobby một sự lựa chọn nào khác.”

Trước khi Harry kịp phản ứng, Dobby vọt tới cửa, mở ra, và phóng xuống cầu thang. Harry phóng theo sau con gia tinh, cố gắng không gây ra tiếng ồn, miệng khô đắng, bao tử lộn tùng phèo. Nó nhảy qua sáu bậc cuối cùng của cầu thang, đáp xuống tấm thảm nhẹ nhàng như một con mèo, nhìn quanh tìm Dobby. Tiếng của dượng Vernon vang ra từ phòng ăn:

“… ông Mason, xin ông kể cho Petunia câu chuyện buồn cười về mấy gã thợ cầu cống Mỹ. Bả tha thiết muốn nghe…”

Harry chạy qua hành lang vô nhà bếp, cảm thấy ruột gan mình tiêu hết rồi.

Cái bánh tráng miệng vĩ đại của dì Petunia với cả núi kem và bông đường đang bay lơ lửng gần trần nhà. Dobby thì núp trong một góc trên đầu tủ chén. Harry nghẹn ngào:

“Đừng! Xin… đừng giết tôi…”

“Harry Potter phải nói là ngài sẽ không trở lại trường nữa…”

“Dobby, làm ơn…”

“Ngài nói đi…”

“Tôi không thể…”

Dobby ném cho Harry một cái nhìn bi thảm.

"Vậy thì Dobby phải làm, vì chính lợi ích của Harry Potter, thưa ngài."

Cái bánh rớt xuống sàn gây một tiếng vang đứng tim. Kem bắn tung tóe lên tường và cửa sổ khi dĩa bánh vỡ tan. Và vút một cái như roi quất, Dobby tan biến.

Có tiếng kêu la vang lên từ phòng ăn, và dượng Vernon xông vô nhà bếp bắt gặp Harry đứng như trời trồng vì kinh hãi, từ đầu đến chân dính đầy bánh của dì Petunia.

Thoạt đầu, dượng Vernon có vẻ tìm cách khỏa lấp mọi chuyện cho qua. *("Chỉ là đứa cháu này nghịch lắm. Gặp người lạ là nó sợ, thành ra chúng tôi giữ nó trên lầu.")* Ông xua vợ chồng Mason đang hoảng hồn trở lại phòng ăn, cam đoan với Harry là khi ông bà Mason về rồi, dượng sẽ lột da nó, lột không chừa một phân nào để sống, rồi đưa nó một cái giẻ lau. Dì Petunia phải đẽo một tảng kem từ tủ đông lạnh ra, và Harry, vẫn còn run rẩy, bắt đầu kỳ cọ cái sàn nhà bếp.

Dượng Vernon lẽ ra cũng còn cơ may tiến hành vụ làm ăn với ông Mason, nếu không xuất hiện con cú phá bĩnh.

Dì Petunia vừa mới đưa hộp kẹo the ra mời khách sau khi ăn xong bữa tối, thì một con cú xấu xí to cộ đột nhập qua cửa sổ phòng ăn, thả một lá thư xuống đầu bà Mason, rồi lại bay vút qua cửa sổ mà biến mất. Bà Mason thét lên một tiếng điếng hồn như tiếng hét của nữ thần báo tử và vừa bỏ chạy ra khỏi nhà vừa la hét về cái lũ điên. Ông Mason chỉ nán lại đủ thời gian để hỏi đây có phải là một trò đùa thú vị chăng và bảo cho gia đình Dursley biết là bà vợ ông sợ chết khiếp những

con chim, bất kể hình dạng và kích thước.

Khi dượng Vernon tiến về phía Harry, đôi mắt nhỏ của dượng lấp lánh tia nhìn hiểm ác. Harry đứng trong nhà bếp, nắm chặt cái giẻ lau để đứng cho vững. Dượng chìa ra bức thư mà con cú đã đem tới, giọng rít lên ác độc:

"Đọc đi! Đấy… đọc đi!"

Harry cầm lấy bức thư. Đó không phải là thiệp chúc mừng sinh nhật.

Cậu Potter thân mến,

Chúng tôi vừa nhận được tin tình báo là Bùa Bay vừa mới được sử dụng tại nơi cậu đang cư ngụ lúc chín giờ mười hai phút tối hôm nay.

Như cậu biết, phù thủy vị thành niên không được phép làm phép thuật ở ngoài nhà trường, nếu cậu còn thực hiện phép thuật nào nữa thì sẽ bị đuổi khỏi trường (Đạo luật Giới hạn Hợp lý Phù thủy Thiếu niên, 1875, đoạn C).

Chúng tôi cũng yêu cầu cậu nhớ kỹ là bất cứ hoạt động pháp thuật nào có nguy cơ khiến cho thành viên cộng đồng phi-phù thủy (Muggle) chú ý đều là vi phạm nghiêm trọng theo điều 13, khoản Bảo Mật của Hội nghị Quốc tế Ngăn chiến (Warlock).

Chúc cậu nghỉ hè vui!

Kính thư,

Mafalda Hopkirk

Văn phòng dùng sai pháp thuật

Bộ Pháp thuật.

Harry ngước mắt khỏi bức thư, uất nghẹn.

Một tia điên cuồng nhảy múa trong mắt dượng Vernon khi dượng nói:

"Mày đã không nói cho tao biết mày không được phép xài ma thuật ở ngoài trường. Mày quên nói hả… mày lú lẫn chắc…"

Dượng chồm lên Harry như một con chó săn khổng lồ, nhe hết cả răng ra.

"Được, tao báo cho mày biết, oắt con, tao sẽ nhốt mày lại… mày sẽ không bao giờ trở về cái trường đó nữa… không bao giờ… và nếu mày tìm cách xài ma thuật để tự thoát ra… thì họ sẽ đuổi mày!"

Và cười như một gã điên, dượng lôi Harry lên lầu.

Lời của dượng Vernon tệ không kém hành động của dượng. Sáng hôm sau, dượng mướn người đóng các chấn song lên cửa sổ phòng của Harry. Đích thân dượng đục một cái lỗ mèo chui trên cửa ra vào phòng ngủ Harry, để đưa một ít đồ ăn vô phòng cho nó, mỗi ngày ba lần. Họ chỉ cho Harry ra khỏi phòng để làm vệ sinh vào buổi sáng và buổi tối. Còn ngoài ra, nó bị khóa nhốt trong phòng suốt ngày đêm.

Ba ngày sau, gia đình Dursley chẳng tỏ dấu hiệu gì sẽ giảm án, và Harry không nhìn thấy được có cách nào thoát ra khỏi

tình trạng bi đát ấy. Nó nằm dài trên giường nhìn mặt trời lặn sau chấn song cửa sổ và xót xa tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra cho mình đây.

Nếu nó dùng pháp thuật để thoát ra thì ích lợi gì chứ, vì làm như vậy nó sẽ bị đuổi khỏi Hogwarts. Đã vậy cuộc sống ở nhà số 4 đường Privet Driver đã xuống tới mức tệ hơn bao giờ hết. Bây giờ, khi gia đình Dursley biết chắc là họ sẽ không còn bị đánh thức nửa đêm như những con dơi nữa, thì Harry cũng mất luôn vũ khí duy nhứt của nó. Có thể Dobby cứu được Harry khỏi những chuyện khủng khiếp xảy ra ở Hogwarts, nhưng với những gì diễn ra nơi đây, thì Harry có lẽ đằng nào rồi cũng chết đói.

Cái nắp đậy lỗ mèo chui kêu leng keng và bàn tay dì Petunia hiện ra, đẩy một chén canh đóng hộp vô phòng. Bụng Harry đang trống rỗng nên nó nhảy ngay ra khỏi giường và chụp lấy chén canh. Canh lạnh như đá, nhưng nó húp một hơi hết nửa chén. Rồi nó đi ngang căn phòng đến bên cái chuồng con Hedwig, nhón mấy miếng rau cải nhũn nước dưới đáy chén canh, bỏ vào cái máng ăn trống trơn của Hedwig. Con cú xù lông, ném cho Harry một cái nhìn chán ghét cực kỳ.

Harry cay đắng bảo:

"Mi chê không ăn thì cũng chẳng ích gì. Hai đứa mình chỉ có nhiêu đó thôi."

Nó đặt lại cái chén cạnh cái lỗ mèo chui rồi lên giường nằm, cảm thấy còn đói hơn cả lúc chưa ăn canh.

Giả sử nó vẫn còn sống thêm được bốn tuần lễ nữa… Nhưng lại không thể đến Hogwarts tựu trường thì sao? Không

biết liệu trường có phái ai đi tìm hiểu xem vì sao nó không quay về trường nhập học không? Liệu người đó có đủ sức khiến ông bà Dursley cho nó đi học không?

Căn phòng tối dần. Mệt mỏi, bao tử cồn cào, đầu óc cứ lởn vởn những câu hỏi không trả lời được, Harry thiếp vào một giấc ngủ không yên.

Nó mơ thấy mình bị đem đi triển lãm tại một sở thú, trong một cái chuồng có treo một tấm bảng, ghi: PHÙ THỦY VỊ THÀNH NIÊN. Người ta trơ mắt ếch ngó nó nằm đằng sau những chấn song, nó nằm đó, trên cái giường rơm, đói rũ liệt. Nó nhìn thấy gương mặt của Dobby trong đám đông, nó gào lên kêu cứu, nhưng Dobby bảo: "Thưa ngài, Harry Potter có ở trong đó thì mới an toàn.", xong biến mất. Rồi gia đình Dursley xuất hiện và Dudley nắm chấn song chuồng mà rung lắc, cười nhạo nó.

"Thôi đi!"

Harry lẩm bẩm khi tiếng kêu lách cách dội vô cái đầu đau nhức của nó.

"Để tôi yên… Im hết đi… tôi đang cố ngủ…"

Nó mở mắt ra. Ánh trăng đang rọi qua những chấn song. Và một người nào đó đang trợn mắt ngó nó qua những song cửa sổ: một người mũi dài, mặt đầy tàn nhang, có mái tóc đỏ rực.

Bên ngoài cửa sổ chính là Ron Weasley.

3

TRANG TRẠI HANG SÓC

Harry gọi khẽ:

"Ron!"

Nó bò tới cửa sổ, đẩy cửa kính lên để có thể nói chuyện qua mấy chấn song.

"Ron, làm sao bạn… Cái gì kia?"

Cái đó tạo một hiệu quả phi thường: Harry há hốc mồm mà nhìn. Ron đang chồm qua cửa sổ của một chiếc xe hơi màu lam đậu sừng sững *giữa trời.* Ngồi ở băng ghế trước của chiếc xe là Fred và George, hai anh sinh đôi của Ron, họ nhe răng cười với Harry. George hỏi:

"Khỏe không, Harry?"

Ron cũng hỏi:

"Có chuyện gì vậy? Tại sao bồ không trả lời thư của mình? Mình đã mời bồ đến nhà mình chơi cả chục lần, rồi tới hôm nay thì ba mình đi làm về nói bồ bị tống thư cảnh cáo vì đã dùng pháp thuật trước mắt dân Muggle."

"Không phải tôi làm… Nhưng mà làm sao ba bạn biết?"

“Ông làm việc ở bộ Pháp thuật mà. Bồ cũng biết tụi mình không được làm phép ở ngoài trường học…”

Harry ngó chằm chằm cái xe hơi, nói:

“Mấy bạn coi sang trọng vậy?”

“À, cái này không tính. Tụi này chỉ mượn thôi mà. Nó là xe của ba mình, *tụi này* đâu có phù phép gì nó. Nhưng mà Harry này, làm phép trước mặt những người Muggle mà mình sống chung…”

“Tôi đã nói với bạn là tôi không có làm… Nhưng mà bây giờ phải mất công giải thích lâu lắm… Hay là vầy, bạn có thể báo cho trường Hogwarts biết là ông bà Dursley đã nhốt tôi lại và không cho tôi trở về trường không? Rõ ràng là tôi không thể làm phép tự giải thoát mình, vì bộ Pháp thuật sẽ tưởng đó là vụ phù phép thứ hai mà tôi làm trong vòng ba ngày, thành ra…”

Ron bảo:

“Đừng nói lảm nhảm nữa Harry. Tụi này đến để đưa bồ về nhà tụi này đây.”

“Nhưng mà bạn cũng không thể niệm thần chú đưa tôi ra khỏi đây được mà!”

“Cần gì phải làm chuyện đó.”

Ron nói, hất đầu về phía hàng ghế trước, nhe răng cười:

“Bồ quên là mình đi cùng với ai hả?”

Fred quăng một đầu dây thừng cho Harry, bảo nó:

“Cột chặt vô chấn song đi!”

Harry vừa cột dây thừng thật chặt vào một thanh gỗ vừa nói:

"Nếu ông bà Dursley mà thức giấc, chắc tôi chết quá."

Fred rồ máy xe và bảo:

"Đừng sợ. Lùi lại nào."

Harry lùi vào khoảng tối cạnh chuồng cú. Con Hedwig có vẻ như ý thức tầm quan trọng của sự việc này nên nằm im nín khe. Chiếc xe hụ lên mỗi lúc một to. Rồi thình lình, Fred lái xe phóng thẳng vào không trung, và với một tiếng rắc mạnh, những thanh chấn bị giựt bung ra khỏi khung cửa sổ. Harry chạy lại cửa sổ ngó theo mấy thanh gỗ đang đung đưa cách mặt đất cả thước. Ron vừa vội vã kéo chúng lên xe, vừa thở hổn hển. Harry hồi hộp lắng nghe, nhưng không có tiếng động nào trong phòng ngủ của ông bà Dursley cả.

Khi Ron đã chất xong mấy thanh gỗ lên sau xe, Fred lui xe lại sát bên cửa sổ phòng ngủ Harry. Ron nói:

"Nhảy vô xe!"

"Nhưng còn đồ Hogwarts của tôi - cây đũa phép, cây chổi thần…"

"Chúng ở đâu?"

"Bị khóa trong phòng xép dưới gầm cầu thang, mà tôi thì không thể ra khỏi phòng này."

Từ ghế ngồi ở băng trước bên cạnh Fred, George nói:

"Chuyện nhỏ. Harry, tránh ra!"

George và Fred nhẹ nhàng lanh lẹn như mèo, trèo qua cửa

sổ vô phòng Harry. Harry nghĩ, mình phải chào thua thôi, khi nhìn George lấy trong túi ra một cái kẹp tóc thông thường và bắt đầu xỉa cái lỗ khóa.

Fred nói:

"Nhiều phù thủy vẫn nói là mấy cái mánh vặt của dân Muggle chỉ tổ mất thì giờ, nhưng tụi này cho là mấy kỹ năng đó cũng đáng học lắm chớ, cho dù nó có chậm một tý."

Một tiếng tách nhỏ vang lên và cánh cửa bật mở. George nói khẽ:

"Đó… tụi anh đi lấy rương hòm cho em, còn em thì gom góp những thứ em cần trong phòng đưa ra cho Ron đi! "

Harry cũng thì thầm nói với theo hai anh em Weasley khi họ biến xuống cầu thang tối thui:

"Coi chừng bậc thang cuối, nó kêu cọt kẹt đó."

Harry xẹt ngang xẹt dọc căn phòng, gói ghém đồ đạc của nó và chuyển qua cửa sổ cho Ron. Rồi nó chạy lại phụ Fred và George khiêng cái rương lên cầu thang. Bỗng Harry nghe tiếng dượng Vernon ho.

Nhưng cuối cùng, chúng cũng khiêng được cái rương lên hết cầu thang, đứa nào cũng thở hổn hển. Rồi chúng hè nhau khiêng cái rương qua cửa sổ phòng ngủ của Harry. Fred trèo trở vô chiếc xe để phụ Ron kéo cái rương vô xe, còn George và Harry thì ra sức đẩy nó từ bên trong phòng ngủ. Từng phân từng phân một, cái rương nhích qua cửa sổ. Dượng Vernon lại ho.

Fred thở gấp bảo:

“Ráng thêm chút nữa. Đẩy mạnh một cái nữa…”

Harry và George cùng kê vai đẩy chiếc rương, làm cho nó trượt qua cửa sổ vào trong xe. George nói nhỏ:

“Xong rồi! Đi thôi!”

Nhưng Harry vừa trèo lên ngưỡng cửa sổ thì đột ngột vang lên một tiếng rúc to đằng sau lưng nó. Và liền theo đó là giọng như sấm rền của dượng Vernon:

“LẠI CON CÚ CHẾT TIỆT!”

“Chết! Tôi quên béng mất con Hedwig!”

Harry vừa nhảy trở vô phòng thì đèn hành lang bật sáng. Nó chụp cái lồng nhốt Hedwig, vọt ra cửa sổ, chuyền ra ngoài cho Ron. Vừa đúng lúc nó đang trèo lên nóc của cái tủ để leo qua cửa sổ, thì dượng Vernon giộng ầm ầm trên cánh cửa cái không khóa khiến cánh cửa bật tung ra.

Trong nửa giây, dượng Vernon đứng như trời trồng ở ngưỡng cửa; rồi dượng thốt lên một tiếng rống, nghe như tiếng trâu điên, và nhào vô Harry, túm lấy cổ chân nó.

Ron, Fred và George vội nắm chặt tay Harry và gồng hết sức mình mà kéo.

Dượng Vernon rống:

“Petunia! Nó đang chạy trốn! NÓ ĐANG CHẠY TRỐN!”

Nhưng mấy anh em nhà Weasley hè nhau kéo một cái mạnh đến nỗi chân Harry trật ra khỏi bàn tay nắm của dượng Vernon - Harry đã vào được trong xe. Nó đóng mạnh cửa xe…

Ron kêu:

“Anh Fred, bỏ chân xuống!”

Thế là chiếc xe phóng vút về phía mặt trăng.

Harry không thể nào tin được - nó đã tự do. Nó kéo kính cửa sổ xe xuống, làn gió đêm lùa qua mái tóc, và nó ngoái nhìn những mái nhà trên đường Privet Drive đang nhỏ lại. Dượng Vernon, dì Petunia và Dudley xúm xít đứng bên cửa sổ phòng ngủ của nó, sửng sốt đến lặng câm.

Harry hét to:

“Hẹn gặp lại vào mùa hè tới!”

Anh em nhà Weasley phá lên cười ngất và Harry ngồi ngay ngắn lại trên ghế, cười toét miệng đến mang tai.

Nó nói với Ron:

“Thả Hedwig ra đi, nó có thể bay theo chúng ta mà. Lâu lắm rồi nó chẳng có dịp nào để vỗ cánh.”

George đưa cái kẹp tóc cho Ron mở cửa chuồng, và chỉ một lát sau, Hedwig hớn hở bay vèo ra cửa sổ xe để lướt theo bọn trẻ như một bóng ma.

Ron sốt ruột hỏi:

“Sao? Đầu đuôi câu chuyện ra sao hả, Harry?”

Harry kể cho anh em nhà Weasley nghe chuyện Dobby, lời cảnh cáo mà con gia tinh ấy đưa ra cho Harry và vụ um sùm về cái bánh kem. Khi nó kể xong, mọi người im lặng một hồi lâu trong nỗi kinh hoàng.

Cuối cùng Fred nói:

“Đáng ngờ lắm.”

George đồng ý:

“Nhứt định là trò láu cá đây! Vậy là rút cuộc đến tên của kẻ âm mưu làm những chuyện đó nó cũng không nói được à?”

Harry nói:

“Em nghĩ nó không thể nói được. Em kể với anh rồi, cứ mỗi lần nó sắp sửa tiết lộ điều gì đó là nó lại giộng đầu vô tường.”

Harry thấy Fred và George nhìn nhau. Nó hỏi:

“Bộ anh cho là nó lừa dối em hả?”

Fred nói:

“Được rồi, tóm lại như vầy - những con gia tinh tự chúng nó cũng có phép thuật, nhưng chúng không thể xài yêu thuật mà không được chủ cho phép. Anh đoán là có ai đó đã phái lão Dobby tới để cản trở việc em trở về trường Hogwarts. Chắc là trò đùa của ai đó. Em thử nghĩ xem ở trường có kẻ nào không ưa em không?”

“Có.”

Lập tức cả Harry và Ron cùng thốt lên. Harry giải thích:

“Draco Malfoy. Nó ghét em lắm.”

George quay đầu lại:

“Draco Malfoy? Con của Lucius Malfoy à?”

Harry đáp:

“Chắc vậy, cái họ đó không phổ biến lắm thì phải? Mà sao?”

George nói:

“Anh có nghe ba nói về ông ta. Ổng là người ủng hộ có thớ của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.”*

Fred ngoảnh lại nhìn Harry và nói thêm:

“Và khi *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* biến đi, Lucius Malfoy bèn hồi chánh, nói là mình không chủ tâm theo kẻ ấy. Thúi hoắc… Ba cho là ổng nằm trong vòng thân cận của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.”*

Trước đây Harry đã từng nghe đồn về gia đình Malfoy, nên những điều ấy không làm nó ngạc nhiên lắm. So với Malfoy thì Dudley đâm ra còn là một đứa trẻ tử tế, nhạy cảm, biết suy nghĩ. Harry nói:

“Không biết Malfoy có nuôi con gia tinh nào không?”

Fred nói:

“Bất cứ ai sở hữu gia tinh cũng thuộc gia đình phù thủy danh giá lâu đời, giàu có.”

George bổ sung:

“Ừ, má luôn ước ao có một gia tinh để nó ủi quần áo cho chúng ta. Nhưng tất cả những gì nhà mình có chỉ là một con ma xó già lụ khụ đầy chí trên gác xép và cả đống ma lùm ma bụi trốn khắp khu vườn. Những con gia tinh chỉ có trong những thái ấp cổ, lâu đài, hay những nơi đại loại như thế; em không mong tìm được một gia tinh nào ở nhà anh đâu…”

Harry im lặng. Căn cứ vào sự kiện là Malfoy luôn luôn có cái thượng hạng của mọi thứ, thì gia đình nó hẳn là giàu nứt đố

đổ vách; Harry có thể hình dung cảnh Malfoy khệnh khạng đi quanh một dinh thự trong thái ấp rộng lớn, sai một tên đầy tớ trong nhà đi ngăn cản Harry trở lại học ở trường Hogwarts. Điều đó nghe hết sức phù hợp với những thứ mà Malfoy khoái làm. Chẳng lẽ Harry đã ngu ngốc đến mức thật thà tin gã Dobby?

Ron nói:

"Dù sao tụi này cũng rất hài lòng là đã đi đón bồ kịp. Mình thiệt tình hết sức lo lắng khi không nhận được hồi âm nào của bồ. Ban đầu mình tưởng đó là lỗi của Errol…"

"Errol là ai?"

"Con cú của tụi này. Nó cổ lỗ sĩ rồi. Đây không phải là lần đầu tiên nó đưa thư không tới nơi. Thành ra mình thử mượn Hermes…"

"Ai?"

Fred đáp từ trên băng ghế trước:

"Con cú mà ba má mua cho anh Percy khi ảnh được làm huynh trưởng đó!"

Ron than:

"Nhưng anh Percy chẳng chịu cho mượn. Ảnh nói ảnh đang cần nó."

George trầm ngâm:

"Anh Percy cư xử rất quái dị suốt cả mùa hè này. Ảnh gởi đi rất nhiều thư rồi ảnh đóng cửa ở miết trong phòng… Nghĩa là, ảnh dành hơi nhiều thì giờ để đánh bóng cái huy hiệu

huynh trưởng…. Fred, anh lái hơi xa về phía tây rồi đó!”

George chỉ cái la bàn trên bảng đồng hồ. Fred xoay bánh lái. Harry hỏi:

“Vậy ba anh có biết anh lấy chiếc xe đi không?”

“Ơ… không.”

Ron nói:

“Tối nay ba bận làm việc. Hy vọng tụi mình có thể trở về nhà để xe an toàn mà không bị má phát hiện là tụi mình đã cỡi nó bay.”

“Nhân tiện cho mình hỏi, ba của bạn làm gì ở bộ Pháp thuật vậy?”

“Ba làm việc trong cái sở chán nhứt là SỞ DÙNG SAI CHẾ TÁC CỦA MUGGLE.”

“Sở *gì*?”

“Là cái sở chuyên lo về các thứ của dân Muggle chế tạo mà bị đem phù phép, phòng khi những thứ đó lọt vô nhà hay chợ của một Muggle nào đó. Thí dụ như năm ngoái, có một phù thủy già chết, bộ đồ trà của bà đem bán cho một tiệm đồ cổ. Thế rồi có một bà Muggle mua về nhà và pha trà mời bè bạn. Thiệt là một cơn ác mộng… Kỳ đó ba phải ở lại làm thêm giờ hết mấy tuần.”

“Bộ xảy ra chuyện gì à?”

“Cái bình trà dở hơi xịt nước trà nóng khắp nơi, làm cho một ông phải vô bệnh viện với cái đồ gắp đường kẹp dính vô mũi. Ba phát điên lên được - lúc đó trong sở chỉ có ba với một

bác phù thủy già tên là Perkins - thế là hai người phải ếm bùa *Nhớ* với làm mấy việc đại loại như vậy để giải quyết công việc…"

"Nhưng mà ba của bồ… Chiếc xe này…"

Fred cười:

"Ừ, ba mê mọi thứ liên quan đến dân Muggle. Cái nhà kho của tụi này chứa đầy nhóc đồ Muggle. Ông tháo chúng ra, phù phép chúng, rồi ráp chúng lại. Nếu mà sở của ổng khám xét nhà *tụi này* thì chắc ổng phải bắt giam chính ổng. Chuyện này làm má giận điên lên."

George dòm xuống qua tấm kính chắn gió, nói:

"Con đường chính kìa. Mười phút nữa tụi mình tới nơi… Vừa hay, trời bắt đầu sáng…"

Một luồng sáng hồng nhạt rựng lên ở chân trời phía đông.

Fred hạ chiếc xe thấp xuống, Harry đã có thể nhìn thấy những thửa ruộng và những chòm cây. George nói:

"Mình còn cách làng không bao xa nữa. Đường Ottery ở Catchpole."

Chiếc xe bay thấp xuống hơn và thấp xuống nữa. Cái rìa của mặt trời đỏ rực bây giờ đã tỏa chiếu rạng rỡ qua hàng cây.

Fred nói:

"Chạm đất!"

Với một cái nẩy nhẹ, họ chạm mặt đất an toàn. Họ phải đáp xuống cạnh một nhà để xe xập xệ trong một cái sân nhỏ. Và lần đầu tiên, Harry nhìn thấy ngôi nhà của Ron.

Trông có vẻ như ngày xưa nó từng là một cái chuồng heo bằng đá rất lớn, nhưng sau được thêm vô chỗ này một phòng, chỗ kia một gian, cho đến khi thành nhiều tầng và xiêu xẹo như thể phải được chống đỡ bằng phép thuật (mà, Harry tự nhủ, "dám thế lắm!"). Trên mái ngói đỏ nhô lên bốn hay năm cái ống khói. Một cái bảng cắm lệch trên mặt đất gần cổng ghi chữ: HANG SÓC. Ngổn ngang trước cửa cái là những chiếc giày ống cao su và một cái vạc rất ư cũ kỹ. Trong sân có nhiều con gà nâu mập mạp đang bươi mổ.

Ron nói:

"Vậy đó! Không có chi nhiều."

Harry nghĩ đến ngôi nhà ở Privet Drive, vui vẻ nói:

"Tuyệt lắm!"

Cả bọn ra khỏi xe. Fred nói:

"Bây giờ tụi mình lên lầu, hết sức êm nhé, và chờ cho tới khi má gọi xuống ăn sáng. Lúc đó, Ron, em mới phóng xuống cầu thang, *'Má, coi ai đã tới đêm qua nè?'* Má sẽ hết sức vui mừng gặp lại Harry và không ai hơi đâu bận tâm chuyện chúng mình lái chiếc xe bay."

Ron nói:

"Đúng. Đi theo mình, Harry. Mình ngủ ở… ở gác thượng…"

Nhưng mặt Ron chợt đổi màu xanh tái lét, mắt nó trợn trừng ngó căn nhà. Ba đứa kia xúm lại quanh nó.

Bà Weasley đang băng ngang qua sân, bước chân của bà

làm gà qué chạy tứ tán, và đối với một phụ nữ thấp người, tròn trĩnh, có gương mặt hiền hậu, thì việc bà trông hết sức giống một con cọp nhe răng nhọn lúc này thật đáng đặc biệt chú ý.

Fred kêu:

"*Á!*"

George nói:

"Thôi rồi."

Bà Weasley dừng lại trước mặt bọn trẻ, hai tay bà chống lên hông, ngó chằm chằm vào hết gương mặt tội lỗi này đến gương mặt tội lỗi khác. Bà đeo một cái tạp dề hoa và một cây đũa phép thò ra ở miệng túi tạp dề.

Bà nói:

"Thì ra!.."

"Chào má!"

George đáp bằng cái giọng mà rõ ràng nó tin là giọng của vui mừng thắng lợi.

Bà Weasley nói bằng giọng thì thầm chết người:

"Các con có biết là má lo lắng như thế nào không?"

"Tụi con xin lỗi má, nhưng mà má thấy đó, tụi con phải…"

Cả ba đứa con trai nhà Weasley đều cao hơn mẹ, nhưng chúng đều rụt đầu rụt cổ lại khi cơn giận của bà Weasley bùng nổ:

"Giường trống trơn! Chẳng có lấy một lời nhắn! Dám lấy xe hơi đi… Nhỡ đâu xảy ra tai nạn… Má lo phát điên lên…

Các con có biết nghĩ tới má không?... Không, chưa bao giờ trong đời má... Cứ chờ ba chúng bây về... Mấy anh tụi bây, cả Bill, cả Charlie, cả Percy, không bao giờ làm khổ má như vầy."

Fred lầm bầm:

"Lại huynh trưởng Percy!"

Bà Weasley hét lên, chọc một ngón tay vào ngực Fred:

"CON MÀ HỌC ĐƯỢC MỘT GÓC CỦA PERCY LÀ PHƯỚC ĐỨC RỒI BIẾT CHƯA! Con có biết là có thể đã bị tai nạn rồi không? Có thể đã bị *nhìn thấy* rồi không? Có thể làm cho ba con *mất việc* không?"

Thời gian trôi qua nặng nề. Bà Weasley rầy la lũ con khản giọng rồi mới quay qua Harry, lúc này nó đã đứng lùi lại phía sau. Bà nói:

"Bác rất vui mừng được gặp con, Harry yêu dấu, con vô nhà và ăn sáng nhé!"

Bà quay lưng bước vô nhà và Harry, lo lắng liếc nhìn Ron, thấy nó gật đầu, mới dám đi theo bà Weasley.

Nhà bếp nhỏ và hơi chật chội. Ở giữa phòng có một cái bàn bằng gỗ đã nhẵn bóng với mấy cái ghế chung quanh. Harry ngồi xuống mép một cái ghế và nhìn chung quanh. Hồi nào giờ nó chưa từng ở trong một ngôi nhà phù thủy.

Cái đồng hồ trên tường đối diện chỉ có một kim và không có số gì cả. Viền quanh mặt đồng hồ là những dòng chữ: *Giờ pha trà*, *giờ cho gà ăn,* và *Trễ giờ rồi!* Sách vở chồng chất ba lớp trên mặt lò sưởi, những cuốn sách có tựa như: "*Ếm Bùa*

Phô Mai của Chính Mình", "Sự Quyến Rũ của Nghệ Thuật Nướng Bánh", và "*Những Bữa Tiệc Sẵn Sàng Trong Một Phút - Đó Là Phép Mầu"!* Và nếu lỗ tai Harry không lừa nó thì cái máy phát thanh gần chậu rửa chén vừa thông báo chương trình tiếp theo là: "*Giờ Mê Hồn, với nữ ca sĩ phù thủy nổi tiếng: Celestina Warbeck.*"

Bà Weasley đang tất bật, nấu bữa ăn sáng mà không được chuyên chú lắm, vừa ném những cái nhìn giận dữ vô mấy đứa con trai, vừa ném những khúc xúc xích vô chảo, thỉnh thoảng bà lại lầm bầm những câu như: "Không biết tụi mày nghĩ *cái gì?"* và *"Không bao giờ* tin nổi…"

Trút vô đĩa của Harry tám hay chín khúc xúc xích, bà trấn an Harry:

"Bác không rầy *con* đâu, cưng. Bác trai và bác cũng luôn lo lắng cho con. Mới tối hôm qua hai bác vừa nói chuyện, hai bác tính đích thân đi đón con nếu đến thứ sáu mà con không viết thư trả lời Ron. Nhưng quả thực, (lúc này bà bỏ thêm vô dĩa nó ba cái trứng chiên) bay trên một cái xe bất hợp pháp ngang qua một nửa đất nước - thì bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy các con…"

Bà phẩy cây đũa phép một cách lơ là vào đống đĩa trong chậu, đám dĩa này bèn tự rửa lấy chúng, va nhẹ vào nhau kêu lách cách.

Fred nói:

"Trời *có mây,* má à."

Bà Weasley nạt:

“Đang ăn thì ngậm miệng lại.”

George bảo:

“Má biết không, họ bỏ đói Harry…”

“Cả mày nữa!”

Bà Weasley lại nạt, nhưng giọng có dịu đi ít nhiều và bà bắt đầu cắt bánh mì rồi quết bơ cho Harry.

Vào lúc đó trung tâm chú ý chuyển sang một nhân vật tóc đỏ bé bỏng trong chiếc áo ngủ dài; cô bé xuất hiện ở cửa nhà bếp, kêu lên một tiếng nho nhỏ rồi lại chạy trở ra.

Ron nói nhỏ với Harry:

“Ginny đó, em gái mình. Suốt mùa hè nó chỉ nhắc đến bồ.”

“Ừ, con nhỏ đang muốn xin chữ ký của em đó, Harry.”

Fred vừa nói vừa nhe răng cười, nhưng bắt gặp ánh mắt của mẹ, nó bèn cụp mắt cúi mặt xuống cái dĩa của mình, không nói thêm lời nào nữa. Và cũng không có lời nào nữa được nói thêm cho đến khi bốn cái dĩa sạch bách, trong một thời gian ngắn đáng ngạc nhiên.

Cuối cùng Fred đặt dao nĩa xuống và ngáp:

“Chèn ơi! Mệt quá mạng. Con đi ngủ đây và…”

Bà Weasley nói ngay:

“Con không được đi ngủ! Chuyện con thức suốt đêm là lỗi của con. Con phải ra vườn dọn dẹp ma lùm ma bụi cho má; chúng đầy nhóc lên ngoài đấy.”

“Ôi, má…”

Bà quay sang Ron và George:

“Hai đứa con cũng vậy.”

Nhưng với Harry, bà nói:

“Con có thể đi ngủ, Harry, đâu phải con biểu tụi nó chở con bay trên chiếc xe thổ tả đó đâu!”

Nhưng Harry cảm thấy hết sức tỉnh táo nên nói ngay:

“Thưa bác, cho con giúp Ron. Con chưa từng thấy dọn dẹp ma lùm ma bụi ra sao…”

Bà Weasley nói:

“Con ngoan lắm, cưng à, nhưng mà đó là một công việc tẻ ngắt. Để coi, Lockhart nói gì về đề tài này…”

Và từ trong cái đống trên mặt lò sưởi, bà kéo ra một cuốn sách dày. George rên rỉ:

“Má ơi, con biết cách dọn dẹp ma lùm trong vườn mà…”

Harry ngó cái bìa quyển sách trong tay bà Weasley. Hàng chữ vàng được viết bay bướm trên bìa sách là: *“Hướng Dẫn Xử Lý Bọn Phá Hại Vườn của Gilderoy Lockhart”*. Bìa trước có một tấm hình to tướng của một phù thủy rất đẹp trai với mái tóc vàng dợn sóng và đôi mắt sáng xanh lơ. Như thông thường trong thế giới phù thủy, người trong những tấm hình cử động được; ông phù thủy, mà Harry đoán là tác giả Gilderoy Lockhart, cứ nháy mắt một cách trơ trẽn với mọi người. Bà Weasley tươi cười với ông ta. Bà nói:

“Ôi, ông ấy thật tuyệt vời. Ông biết xử lý bọn phá hại vườn của ổng, đây là một cuốn sách tuyệt vời…”

Fred thì thầm nhưng nghe rất rõ:

“Má *mê* ổng!”

Hai má bà Weasley ửng hồng, bà nói:

“Fred, con đừng có khôi hài tầm bậy. Thôi được, nếu con tưởng mình biết rành hơn Lockhart, thì cứ đi mà tự làm lấy; và nếu má đi kiểm tra mà còn thấy một con ma lùm nào trong vườn thì liệu hồn đó.”

Anh em nhà Weasley lê bước ra ngoài, vừa ngáp vừa càu nhàu, Harry lẽo đẽo theo sau. Vườn rộng, và trong mắt Harry, đây mới đúng là một khu vườn. Gia đình Dursley chắc chắn là không thích kiểu này: đầy cỏ dại, cỏ dầy không cắt xén, đầy những cây uốn éo dọc các bức tường - những cây mà Harry chưa từng thấy ai trồng trong vườn hoa bao giờ, và có cả một cái ao xanh rì đầy nhái.

Khi băng qua bãi cỏ, Harry nói với Ron:

“Bạn biết không, dân Muggle cũng có ma lùm trong vườn.”

Ron cúi gập người xuống, đút đầu vào một bụi hoa mẫu đơn, nói:

“Ừ, mình cũng có thấy mấy thứ mà họ gọi là ma lùm rồi, trông giống ông già Noel mập lùn nho nhỏ vác cái cần câu…”

Có tiếng giẫy giụa dữ dội, bụi hoa mẫu đơn rùng mình, và Ron đứng thẳng lên. Nó cười khì:

“Đây là một con ma lùm.”

Con ma lùm kêu la:

“Thả ta ra! Thả ta ra!”

Chắc chắn con ma này không giống ông già Noel chút nào hết. Nó nhỏ nhưng trông dẻo dai, có một cái đầu hói lắc lư y hệt một củ khoai tây. Ron nắm nó trong bàn tay và giang thẳng cánh tay ra vì nó cứ ra sức vùng vẫy, mấy cái chân đầy gai đá lung tung. Ron túm mắt cá chân của nó, chúc ngược nó xuống, rồi nói:

“Bồ phải làm như vầy.”

Ron giơ con ma lùm lên cao quá đầu (con ma vẫn la hét: *“Thả ta ra!”)* và bắt đầu quay nó như cao bồi quay thòng lọng để quăng bắt bò rừng. Nhận thấy vẻ mặt sửng sốt của Harry, Ron nói thêm:

“Mình không làm nó bị thương đâu. Chỉ cần làm cho nó thật chóng mặt để không kiếm ra đường về lại động ma lùm thôi.”

Ron buông chân con ma lùm ra, con ma ngay lập tức bay vút lên không trung khoảng sáu bảy thước, rồi rớt một cái bịch xuống cánh đồng bên kia hàng giậu.

Fred nói:

“Tội không! Anh cá là con ma lùm của anh văng xa hơn gốc cây đó.”

Harry nhanh chóng hiểu là không nên quá thương xót những con ma lùm. Khi nó quyết định thả con ma lùm đầu tiên nó bắt được sang bên kia hàng giậu, thì con ma lùm, cảm nhận được sự mềm lòng của nó, đã cắm phập những cái răng sắc như dao lam của nó vào ngón tay Harry. Vất vả lắm nó mới

hảy được con ma lùm ra, và khi đó thì..

“Chà, Harry… con đó văng xa phải đến mười mấy thước…”

Chẳng mấy chốc, bầu trời dày nghịt những con ma lùm bị quăng vun vút.

George nắm một lúc năm sáu con ma bụi, nói:

“Coi, tụi nó cũng không thông minh cho lắm. Vừa nghe có cuộc dọn dẹp ma lùm ma bụi trong vườn là chúng hè nhau thò đầu lên coi. Còn mình thì lại cứ đinh ninh chúng đã học khôn ra được mà trốn cho kỹ.”

Chỉ một lát sau, bầy ma lùm ma bụi ở ngoài đồng bắt đầu bỏ đi thành hàng dài rời rạc, đôi vai nhỏ của chúng gù lên.

Khi nhìn theo chúng biến mất sau hàng giậu bên kia cánh đồng, Ron nói:

“Tụi nó sẽ trở lại. Tụi nó khoái ở đây lắm… Ba quá nương tay với chúng; ba nói tụi nó tức cười…”

Đúng lúc đó, cửa cái đóng sầm. George kêu lên:

“Ba về! Ba đã về!”

Chúng vội vã chạy qua sân trở vô nhà.

Ông Weasley đang ngồi thụp trong cái ghế ở nhà bếp, cặp kính đã gỡ ra và hai mắt ông nhắm nghiền. Ông là một người đàn ông gầy, sắp hói đầu, nhưng mớ tóc còn lại ít ỏi cũng đỏ hoe như tóc bất cứ đứa con nào của ông. Ông mặc áo chùng phù thủy màu xanh lá, tấm áo đầy bụi đường.

Ông lẩm bẩm:

“Thiệt là một đêm khủng khiếp!”

Ông cầm ấm trà lên khi mọi người bắt đầu ngồi xuống quây quần chung quanh.

“Chín cuộc khám xét. Chín cuộc! Lão Mundungus Fletcher lại còn thử ếm bùa cho ba khi ba vừa quay lưng đi…”

Ông Weasley hớp một ngụm trà lớn và thở dài.

Fred hớn hở hỏi:

“Tìm được gì không ba?”

“Ba chỉ tịch thu được có vài cái chìa khóa co rút và một cái ấm ưa cắn.”

Ông ngáp:

“Có vài vụ khá bê bối, nhưng không ở trong sở của ba. Có mấy vụ truy tầm quá quắt, Mortlake phải đi điều tra. May phước chuyện đó là của bên *Ủy ban Bùa chú Thử nghiệm*…”

George hỏi:

“Ai mất công làm mấy cái chìa khóa co rút để làm gì vậy ba?”

Ông Weasley thở dài:

“Chẳng qua hám lừa dân Muggle. Bán cho họ một cái chìa khóa mà nó cứ co rút lại cho đến khi không còn gì nữa, để tới khi họ cần đến thì tìm không ra… Dĩ nhiên, khó mà buộc tội được ai, vì không có dân Muggle nào lại nghĩ rằng chìa khóa của họ co rút lại được - họ cứ khẳng định là họ đánh mất khóa thôi. Quỷ ma độ họ, họ cứ nhất quyết không chịu tin vào ma thuật đi, trong khi ma thuật cứ xảy ra nhan nhản trước mắt…

Nhưng có mấy thứ mà nhiều người trong chúng ta đem đi ếm bùa, các con không tin nổi đâu…"

"NHƯ XE HƠI CHẲNG HẠN?"

Bà Weasley xuất hiện, tay cầm một cây gậy dài như một thanh kiếm. Mắt ông Weasley mở bừng ra. Ông trợn mắt nhìn vợ với vẻ tội lỗi:

"X… xe hả, em yêu?"

"Ừ, xe, anh Arthur."

Bà Weasley đáp, mắt bà sáng quắc:

"Thử tưởng tượng một phù thủy mua một chiếc xe hơi cũ kỹ rỉ sét, xong nói với vợ là ông chỉ muốn tháo nó ra xem nó hoạt động như thế nào, trong khi thực ra ông ấy ếm bùa cho nó *bay."*

Ông Weasley chớp chớp mắt.

"Chà, em yêu, anh nghĩ em sẽ nhận thấy rằng ông ta làm chuyện đó hoàn toàn hợp pháp. Ngay cả nếu như… ơ… nếu ông ta được nói thật với vợ thì ổng có thể đã làm tốt hơn… Em sẽ thấy trong luật có chỗ sơ hở… Nếu ông ta không có *ý định* lái chiếc xe bay, thì việc trong nhà có một chiếc xe *biết bay* cũng không…"

Bà Weasley la lên:

"Anh Arthur, khi anh viết cái luật đó, chắc anh đã chủ tâm chừa ra kẽ hở phải không? Có vậy anh mới có thể thực hiện được chuyện chắp vá ba mớ rác rưởi Muggle trong nhà kho của anh. Và xin thông báo cho anh hay, Harry đã đến đây, hồi

sáng này, trên chính chiếc xe mà anh không có ý định bay ấy!”

Ông Weasley ngơ ngác:

“Harry? Harry nào?”

Ông nhìn quanh, thấy Harry, và nhảy dựng lên.

“Quỷ thần ơi! Là Harry Potter hả? Rất mừng được gặp con. Ron đã kể cho gia đình bác nghe rất nhiều về…”

Bà Weasley vẫn tiếp tục hét:

“Mấy đứa con trai anh lái chiếc xe bay ấy đến nhà Harry rồi trở về tối hôm qua đó! Anh nói sao về chuyện đó chứ hả?”

Ông Weasley háo hức:

“Thực hả? Nó bay tốt không? Ba… ba muốn nói…”

Ông lắp bắp khi mắt bà Weasley phát ra những tia sáng giận dữ.

“Rằng… rằng làm vậy là rất bậy, các con à… đúng là bậy quá…”

Trong khi bà Weasley giận cành hông, Ron thì thầm với Harry:

“Cứ để hai ông bà giải quyết chuyện đó. Đi, mình chỉ cho bồ coi phòng ngủ của mình.”

Hai đứa chuồn ra khỏi nhà bếp, đi xuống một hành lang hẹp, tới một cái cầu thang chông chênh. Cái cầu thang ngoằn ngoèo chạy khắp căn nhà. Trên tầng thứ ba, một cánh cửa hé mở. Harry bắt gặp một đôi mắt nâu sáng đang chăm chú nhìn nó, lập tức cánh cửa đóng sập lại.

Ron nói:

"Ginny đó. Bồ không biết thôi, con nhỏ mà mắc cỡ như vậy thì kỳ lạ hết sức. Thông thường có khi nào nó chịu im miệng đâu."

Hai đứa trèo lên thêm hai tầng nữa, rồi đến một cánh cửa tróc sơn có đính một tấm bảng nhỏ ghi *PHÒNG CỦA RON*.

Harry bước vào, đầu nó gần đụng cái trần nhà nghiêng nghiêng. Nó chớp mắt. Giống như đi vô một lò luyện kim: hầu như mọi thứ trong phòng Ron đều bị màu cam lấn át dữ dội: khăn trải giường màu cam, tường màu cam, ngay cả cái trần nhà cũng màu cam. Rồi Harry nhận thấy Ron đã phủ kín gần hết từng phân giấy dán tường te tua bằng toàn những tấm áp phích của một nhóm bảy phù thủy nam và nữ, tất cả đều mặc áo chùng màu cam, cầm cán chổi, hăng hái vẫy tay.

Harry hỏi:

"Đội Quidditch yêu thích của bạn hả?"

Ron đáp, tay chỉ tấm khăn trải giường màu cam có trang trí hai chữ C vĩ đại màu đen và một trái đạn đại bác đang phóng nhanh:

"Đội Chudley Cannons. Đứng hàng thứ chín trong liên đoàn."

Những quyển sách thần chú của Ron bị thảy bừa bãi vô góc phòng, kế bên đống truyện tranh có vẻ đều có chung một tựa là *Những Cuộc Phiêu Lưu của Martin Miggs, Gã Muggle Điên*. Cây đũa phép của Ron gác trên miệng một cái bồn cá đầy nòng nọc đặt trên bệ cửa sổ, kế bên con chuột xám mập ú

của nó, con Scabbers, con này đang ngủ thiếp đi trong một mảng nắng ấm.

Harry bước qua cái túi đựng bộ bài Tự Xáo ở trên sàn nhà và nhìn ra cái cửa sổ tí hon.

Nó có thể thấy ở cánh đồng xa xa phía dưới kia, một băng ma lùm đang lén lút chui qua hàng giậu nhà Weasley, từng con một. Rồi nó quay lại nhìn Ron, thằng bạn đang nhìn nó hơi căng thẳng, như đang chờ nghe ý kiến.

Ron nói nhanh:

"Nó hơi nhỏ. Không bằng căn phòng của bồ ở gia đình Muggle. Đã vậy mình lại ở ngay dưới chỗ của con ma xó trên rầm thượng; nó cứ nện mấy ống nước và rên rỉ hoài…"

Nhưng Harry toét miệng cười nói:

"Đây là ngôi nhà đẹp nhất mà mình từng ở đấy!"

Hai tai của Ron ửng hồng.

4

PHÚ QUÝ VÀ CƠ HÀN

Cuộc sống ở trang trại Hang Sóc khác xa một trời một vực cuộc sống ở Privet Drive. Gia đình Dursley thích mọi thứ ngăn nắp và trật tự; còn cái nhà của gia đình Weasley thì nổ tung với đủ thứ chuyện lạ và chuyện bất ngờ.

Harry đã giật thót mình khi lần đầu tiên nhìn vào tấm gương đặt trên mặt lò sưởi trong nhà bếp. Cái gương quát nó:

"Bỏ áo vô thùng, đồ bê bối!"

Con ma xó trên rầm thượng thì tru lên hoặc quẳng ống nước xuống bất cứ khi nào nó cảm thấy đời tĩnh lặng quá. Còn những vụ nổ nho nhỏ trong phòng ngủ của George và Fred thì được coi là hoàn toàn bình thường. Tuy vậy, điều mà Harry nhận thấy bất thường nhứt trong cuộc sống ở nhà Ron không phải là cái gương biết nói hay con ma xó kêu loảng xoảng. Điều Harry thấy lạ nhứt là mọi người trong nhà Ron đều có vẻ thích nó.

Bà Weasley cứ làm ầm ĩ lên về tình trạng mấy cái vớ của nó và bữa ăn nào cũng bắt nó ăn tới dĩa thứ tư. Ông Weasley thì luôn nằng nặc muốn Harry ngồi cạnh ông trong bữa ăn tối,

để ông có thể dội xuống đầu nó hàng đống câu hỏi về cuộc sống với dân Muggle, biểu nó giải thích những thứ như cái cắm điện và dịch vụ bưu điện hoạt động như thế nào.

Khi Harry giải thích cho ông về cách dùng điện thoại thì ông nói:

"Hấp dẫn thật! Tài tình thật! Quả thực dân Muggle đã tìm ra bao nhiêu cách để sống mà không cần tới pháp thuật."

Một tuần lễ sau khi đến trang trại Hang Sóc, Harry nhận được thư từ Hogwarts. Hôm ấy là một buổi sáng nắng đẹp. Nó và Ron xuống nhà bếp ăn điểm tâm thì thấy ông bà Weasley và Ginny đã ngồi ở bàn ăn rồi. Vừa thấy Harry là Ginny làm đổ ngay chén cháo xuống sàn kêu xảng một cái. Ginny có huông đánh đổ đồ vật mỗi khi Harry bước vô phòng. Cô bé chui xuống dưới gầm bàn để lượm lại cái chén và trồi trở lên với gương mặt đỏ bừng như mặt trời lặn. Giả đò như không để ý chuyện đó, Harry ngồi xuống và nhận miếng bánh mì nướng từ tay bà Weasley.

"Có thư của trường."

Ông Weasley vừa nói vừa đưa Harry và Ron hai phong bì giống hệt nhau, bằng giấy da màu vàng, địa chỉ ghi bằng mực xanh lá cây.

"Cụ Dumbledore đã biết con ở đây, Harry à. Cụ già ấy không bỏ sót việc gì cả."

Khi Fred và George thong thả bước vào, vẫn còn mặc bộ đồ ngủ, ông Weasley nói thêm:

"Hai đứa con cũng có thư."

Trong mấy phút căn phòng yên ắng vì bọn trẻ bận đọc thư. Thư của Harry bảo nó phải đón tàu tốc hành Hogwarts như thông lệ, ở nhà ga Ngã Tư Vua vào ngày một tháng chín. Có cả một danh mục sách mới mà nó cần cho niên học sắp tới.

Học sinh năm thứ hai cần có:

Sách Thần Chú Căn Bản, lớp 2, của Miranda Goshawk

Giải Lao Với Nữ Thần Báo Tử của Gilderoy Lockhart

Lang Thang Với Ma Xó của Gilderoy Lockhart

Nghỉ Lễ Với Phù Thủy của Gilderoy Lockhart

Ngao Du Với Quỷ Khổng Lồ của Gilderoy Lockhart

Hành Trình Với Ma Cà Rồng của Gilderoy Lockhart

Lang Thang Với Người Sói của Gilderoy Lockhart

Một Năm Với Người Tuyết Quạu Quọ của Gilderoy Lockhart

Fred đọc xong danh mục của nó rồi, bèn dòm vô danh mục sách của Harry.

"Em cũng bị biểu mua tất cả sách của Lockhart! Giáo sư mới của môn *Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám* ắt là người mê Lockhart… Dám cá đó là một mụ phù thủy."

Nói tới đó, Fred bắt gặp ánh mắt má nó, nó lập tức cúi xuống cái dĩa của mình và cặm cụi ăn món mứt.

George nhìn thoáng cha mẹ rồi nói:

"Mua nhiều sách như vầy thì tốn bộn tiền. Sách của Lockhart mắc lắm…"

“Được, chúng ta sẽ liệu!”

Bà Weasley nói vậy, nhưng trông bà có vẻ lo lắng.

“Em nghĩ có lẽ mình nên mua đồ xài rồi cho Ginny.”

Harry hỏi Ginny:

“Ủa, em bắt đầu vô Hogwarts năm nay hả?”

Cô bé gật đầu, mặt ửng đỏ cho tới chân tóc của mái tóc đỏ rực rỡ, và đặt hai cùi chỏ lên dĩa bơ. May là không ai nhìn thấy điều đó ngoại trừ Harry, bởi vì vừa lúc đó ông anh huynh trưởng Percy bước vào. Anh đã ăn mặc chỉnh tề, huy hiệu huynh trưởng cài trên áo khoác len.

Percy tươi tắn nói:

“Chào cả nhà. Hôm nay trời đẹp nhỉ?”

Anh ngồi xuống chiếc ghế duy nhứt còn trống trong nhà bếp, nhưng lập tức nhảy phắt dậy, lượm từ mặt ghế lên một vật mà Harry tưởng là cái chổi phủi bụi màu xám lông lá xơ xác - ít nhứt là cho đến khi Harry nhìn thấy vật đó thở, bấy giờ nó mới biết đó là một con cú.

Ron kêu lên:

“Errol!”

Nó đón con cú què từ tay Percy và rút dưới cánh cú ra một lá thư.

“Rốt cuộc… nó cũng đem được hồi âm của Hermione về. Mình đã viết cho bạn ấy là tụi mình sẽ tìm cách cứu bạn ra khỏi nhà Dursley.”

Ron đem Errol đến một cây sào đặt ngay bên trong cửa sau

nhà bếp và cố đặt con cú đứng trên đó, nhưng Errol lại trượt ngã khỏi sào, nên Ron đặt nó nằm trên một tấm ván khô ráo, thì thầm:

"Thảm thiết quá!"

Rồi nó mở lá thư của Hermione, đọc to:

"Ron thân mến, và Harry thân mến! (nếu bạn có mặt ở đó)

Tôi hy vọng mọi việc đều ổn và Harry vẫn mạnh giỏi, và các bạn đã không làm điều gì phi pháp để giải cứu bạn ấy. Bởi vì, Ron à, điều đó chỉ làm cho Harry gặp thêm rắc rối mà thôi. Tôi thực tình lo lắng không biết Harry có sao không, bạn làm ơn cho tôi biết ngay nhé, nhưng có lẽ bạn nên dùng một con cú khác thì tốt hơn, bởi vì chỉ đưa thêm một chuyến thư nữa thì con cú này của bạn tiêu đời luôn.

Tôi thì dĩ nhiên vẫn bận làm bài tập ở nhà."

"Làm sao mà vẫn bận làm bài được cơ chứ?" Ron kinh hãi la lên. "Tụi mình đang nghỉ hè mà!"

Rồi nó đọc tiếp:

"... và ba má sẽ đưa tôi đi Luân Đôn vào thứ tư tuần tới để mua sách mới cho tôi. Hay là tụi mình hẹn gặp nhau ở Hẻm Xéo nhé?

Viết cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra, càng sớm càng tốt nha. Thương mến, Hermione."

Bà Weasley bắt đầu lau dọn bàn ăn. Bà nói:

"Ừ, vậy cũng tiện, ba má cũng cần đưa tất cả các con đến đó mua sắm đồ cho các con chuẩn bị nhập học. Hôm nay các con định làm gì?"

Harry, Ron, Fred, và George định đi lên đồi, trên đó có một bãi cỏ nhỏ của gia đình Weasley. Chung quanh bãi cỏ, cây cối mọc dầy kín, che khuất tầm nhìn từ phía ngôi làng ở dưới thung lũng, như vậy bọn trẻ có thể tập dợt môn Quidditch, miễn là đừng bay cao quá mà thôi.

Tụi nó không thể dùng banh Quidditch thiệt, vì rủi mà lũ banh chạy trốn và bay qua làng thì tụi nó khó mà giải thích cho êm xuôi. Thay vào mấy trái banh, tụi nó liệng cho nhau mấy trái táo để chụp bắt. Chiếc Nimbus 2000 của Harry được chúng thay phiên nhau cỡi, vì hiển nhiên đó là chiếc xịn nhứt. Chiếc Sao Xẹt cũ xì của Ron thường bay lạc hướng mỗi khi nó bay ngang qua những con bướm.

Năm phút sau bữa điểm tâm, cả bọn vác chổi trên vai leo lên đồi. Tụi nó có hỏi Percy có muốn đi với tụi nó không, nhưng anh bảo anh đang bận. Tính từ hôm đến nhà Ron tới bây giờ thì Harry chỉ gặp anh Percy ở bữa ăn mà thôi; những lúc khác anh cứ đóng cửa ở miết trong phòng.

Fred nhăn nhó:

"Ước gì mình biết được ảnh bận cái gì? Ảnh không còn là ảnh nữa. Trước bữa Harry đến, thì ảnh nhận được kết quả bài thi của ảnh, mười hai P.T.T.Đ, mà ảnh cũng chẳng hả hê gì cả."

Thấy mặt Harry ngáo ra, George giải thích:

"Là *'Phù Thủy Thường Đẳng'*. Anh Bill hồi đó cũng được mười hai P.T.T.Đ. Không khéo nhà mình lại có thêm một Thủ lĩnh Nam sinh nữa đây. Mình thiệt tình không thể chịu nổi cái nhục thua kém mấy ảnh."

Bill là anh cả trong đám anh em nhà Weasley. Anh ấy cùng với anh thứ hai, anh Charlie, đã tốt nghiệp ra trường Hogwarts. Harry chưa bao giờ gặp hai anh, nhưng biết là anh Charlie đang nghiên cứu rồng ở Rumani và anh Bill thì làm việc cho Gringotts, ngân hàng phù thủy, chi nhánh ở Ai Cập.

Lát sau George nói:

"Không biết ba má làm sao mà kham nổi chi phí mua sắm cho tụi mình nhập học năm nay. Những năm bộ sách Lockhart! Mà Ginny lại cần đồng phục mới và đũa phép và tùm lum thứ khác…"

Harry không nói gì. Nó cảm thấy hơi khổ tâm. Ba má nó có để lại cho nó một tài sản kha khá được cất dưới hầm bạc của ngân hàng Gringotts ở Luân Đôn. Dĩ nhiên nó chỉ xài được tiền đó trong thế giới phù thủy; đâu có ai xài những đồng vàng Galleon, đồng bạc Sickle và đồng xu Knut trong tiệm của dân Muggle. Nó chưa từng nói với gia đình Dursley về tài khoản của nó ở ngân hàng Gringotts; vì nó không chắc những người vốn vẫn khiếp sợ bất cứ gì liên quan đến phù thủy ấy bây giờ lại đi sợ cả một đống vàng.

Vào sáng ngày thứ tư đó, bà Weasley đánh thức bọn trẻ dậy sớm. Sau khi mỗi đứa ngốn nhanh sáu lát bánh mì thịt nguội, tất cả khoác áo vào, và bà Weasley lấy một cái chậu hoa từ trên mặt lò sưởi trong nhà bếp xuống, bà dòm vô chậu, thở

dài:

"Chúng ta còn ít lắm, anh Arthur à. Bữa nay mình phải mua thêm… À này, ưu tiên cho khách! Mời con đi trước, Harry cưng."

Bà đưa chậu hoa cho Harry. Nó trợn mắt ngó mọi người, và mọi người cũng đang ngó nó. Nó cà lăm:

"Con… con… phải làm sao?"

Ron chợt nói:

"Xin lỗi nha, Harry, mình quên mất. Bạn ấy chưa từng du hành bằng bột Floo."

Ông Weasley ngạc nhiên:

"Chưa từng? Vậy làm sao năm ngoái con đến được Hẻm Xéo để mua sắm học cụ cho con?"

"Dạ, con đi bằng xe điện ngầm…"

"Thiệt hả?" Ông Weasley tỏ ra háo hức. "Cái đó có *cầu thang vọt tự động* không? Cụ thể là như thế nào…"

Bà Weasley nói:

"Anh Arthur, *lúc này* không phải là lúc để hỏi… Xài bột Floo thì nhanh hơn nhiều cưng à, nhưng mà quỷ thần ơi, nếu trước đây con chưa từng xài nó…"

Fred nói:

"Nó sẽ làm được thôi, má à. Harry, nhìn tụi này làm trước nghe."

Fred lấy một nhúm bột lấp lánh ra khỏi chậu hoa, bước tới

đứng cạnh lò sưởi, quăng nhúm bột vô lửa.

Tiếng ầm ầm vang lên, ngọn lửa chuyển màu xanh ngọc bích, bốc cao qua khỏi đầu Fred. Bấy giờ Fred bước thẳng vào cụm lửa, hô lên: "Hẻm Xéo!" và lập tức biến mất.

Kế đến George cũng thò tay bốc một nhúm bột Floo. Bà Weasley dặn dò Harry:

"Con nói thật rõ nghe cưng, để chắc chắn là con ra đúng vỉ lò…"

Harry nhìn ngọn lửa gầm lên và cuốn George đi mất, lo lắng hỏi:

"Đúng cái gì ạ?"

"À, có nhiều vô số kể các lò lửa phù thủy để lựa chọn, con biết đó, nhưng mà nếu con nói rõ ràng…"

Ông Weasley vừa tự mình bốc một nhúm bột vừa bảo vợ:

"Harry xoay sở được mà, đừng làm nó rối lên, Molly."

"Nhưng mà anh yêu, nếu nó mà lạc thì mình biết nói sao với dì dượng nó?"

Harry trấn an bà Weasley:

"Họ không bận tâm đâu, bác. Dudley sẽ tưởng chuyện con lạc trong cái ống khói nào đó là một trò quậy quái quỷ mà thôi, bác đừng lo chuyện đó…"

Bà Weasley nói:

"Ừ… vậy cũng được… con đi sau bác trai nhé. Như vầy, khi con bước vào khối lửa, con nói nơi con muốn đến…"

Ron tiếp:

“Giữ hai cùi chỏ sát mình.”

Bà Weasley nói thêm:

“Và nhắm mắt lại. Để tránh bồ hóng…”

Ron lại nói:

“Đừng sốt ruột. Nếu không bồ có thể bị té nhầm lò…”

“Nhưng đừng có hoảng hốt và đừng bước ra quá sớm; cứ chờ đến khi nào con thấy Fred và George thì hẵng bước ra.”

Cố hết sức ghi nhớ những lời dặn dò này, Harry bốc một dúm bột Floo và bước đến cạnh lò sưởi. Nó hít sâu một cái, rải bột lên lửa, bước tới; ngọn lửa gây cảm giác như một làn gió ấm áp; nó mở miệng ra và lập tức nuốt phải một bụm tro. Nó ho:

“H… hem… hẻm… X… xeo… xéo.”

Có cảm giác như thể nó bị hút xuống một cái cống khổng lồ. Nó thấy hình như mình bị quay tít - tiếng ầm ầm làm điếc cả tai. Nó cố gắng mở mắt ra nhưng cơn lốc lửa xanh làm nó chóng mặt quá. Cùi chỏ nó đụng phải cái gì đó đau quá, nó vội khép chặt hai cùi chỏ lại, vẫn cảm thấy mình bị xoay tít và cuốn đi. Bây giờ nó lại có cảm giác bàn tay lạnh ngắt của ai đó vả vào mặt. Nhíu mắt nhìn qua cặp kính, Harry thấy hàng dãy lò sưởi nhòe nhoẹt và loáng thoáng từng khoảnh phòng ốc bên kia các lò sưởi - cái món bánh mì thịt muối đang quậy trong bao tử nó - nó nhắm mắt lại cầu mong được dừng lại cho xong, và rồi…

Nó té sấp mặt xuống, đập vào một tảng đá lạnh và cảm thấy mắt kính của nó gãy rắc một cái gọn.

Chóng mặt và trầy trụa, nó loạng choạng đứng lên, cầm cái kính bể đưa lên mắt. Nó chỉ có một mình, nhưng không biết mình đang *ở đâu.* Nó chỉ có thể nói chắc là nó đang đứng trong một cái lò sưởi bằng đá trong một gian nhà có vẻ là một cửa hàng phù thủy được thắp sáng mờ mờ - nhưng không có cái gì ở đây có vẻ là thứ nằm trong danh mục học cụ Hogwarts.

Một cái kệ thủy tinh gần đó dựng một bàn tay héo quắt đặt trên một cái gối, một bộ bài hoen vết máu, và một con mắt thủy tinh trợn trừng. Những cái mặt nạ trông như mặt quỷ treo trên tường cũng trừng mắt ngó xuống nó, một bộ xương người nằm trên quầy, và những dụng cụ nhọn hoắt rỉ sét treo lòng thòng dưới trần nhà. Tệ hơn nữa, là qua khung cửa sổ cổ lỗ sĩ của cái tiệm, Harry có thể nhìn thấy một con đường hẹp tré, tối tăm, nhưng đó không phải là Hẻm Xéo.

Harry nghĩ mình phải ra khỏi nơi đây càng sớm càng tốt. Tuy chót mũi nó trót hun cái nền lò sưởi bằng đá vẫn còn đau buốt, Harry vẫn cố kiếm đường đi ra cửa sao cho thật nhanh và thật êm. Nhưng đi chưa được nửa đoạn đường, thì bên kia tấm kính đã xuất hiện hai người - mà một trong hai người đó chính là cái người Harry không muốn gặp chút nào trong tình cảnh bị lạc, mũi giập, kính bể và người dính đầy bồ hóng. Người đó chính là Draco Malfoy.

Harry nhìn thật nhanh chung quanh và thấy ngay cái tủ lớn màu đen ở bên trái. Nó lập tức lách mình vô tủ và đóng cánh

cửa tủ lại, nhưng vẫn chừa một kẽ hở nhỏ xíu để dòm ra. Vài giây sau, chuông cửa kêu leng keng và Malfoy bước vô tiệm.

Người đi theo sau Malfoy chắc là cha nó chứ không ai khác hơn được. Ông ta trông cũng nhợt nhạt, cũng có gương mặt nhọn và đôi mắt xám đặc biệt lạnh lùng, như Malfoy. Ông Malfoy băng qua gian phòng, thờ ơ với những thứ hàng trưng bày. Ông rung một cái chuông trên quầy, rồi quay lại nói với con trai:

"Đừng sờ mó gì cả, Draco à."

Malfoy đã tới bên con mắt thủy tinh. Nó nói:

"Con tưởng ba sắp mua cho con một món quà chứ…"

Ba nó gõ gõ ngón tay lên trên mặt quầy:

"Ba nói là ba sẽ mua cho con một cây chổi đua."

Malfoy chằm vằm, giận dỗi:

"Mua làm gì nếu con không được tuyển vô đội Nhà? Năm ngoái Harry Potter có một chiếc Nimbus 2000. Tại cụ Dumbledore ban phép đặc biệt nên nó mới được chơi cho đội Gryffindor. Nó đâu có giỏi dữ vậy, chẳng qua nó *nổi tiếng* nhờ có một cái thẹo ngu ngốc trên trán…"

Malfoy cúi xuống một cái kệ xem xét mấy cái đầu lâu, nói tiếp:

"… ai cũng tưởng nó *thông minh* lắm, nào là Potter tuyệt vời với cái *thẹo* và *cây chổi* của nó…"

Ông Malfoy ném cho con một cái nhìn trấn áp:

"Con đã nói với ba chuyện đó ít nhứt một tá lần rồi. Và ba

muốn nhắc nhở con là tỏ ra không ưa Harry Potter thì không khôn ngoan chút nào cả, nhứt là khi mọi người thuộc giới chúng ta đều coi nó như trang anh hùng đã dẹp được Chúa tể Hắc ám… À, chào ông Borgin."

Một ông già có cái lưng tôm lom khom xuất hiện đằng sau quầy, tay vuốt ngược mái tóc trơn bóng trên đầu. Giọng ông Borgin này cũng trơn bóng như tóc của ổng:

"Xin chào ông Malfoy, thật sung sướng được gặp lại ông… và cả cậu Malfoy nữa… thật quyến rũ. Tôi xin được phục vụ ông và cậu ạ. Tôi xin giới thiệu với ông mặt hàng vừa về đúng hôm nay với giá cả phải chăng…"

Ông Malfoy nói:

"Ông Borgin à, hôm nay tôi không mua, mà tôi bán."

Nụ cười hơi héo đi trên gương mặt ông Borgin:

"Bán à?"

Ông Malfoy rút một cuộn giấy da từ túi áo phía trong, mở ra cho ông Borgin đọc.

"Chắc hẳn ông đã nghe chuyện Bộ hiện đang cho tiến hành nhiều cuộc khám xét hơn. Tôi có vài… ơ… vài món ở nhà có thể gây phiền toái cho mình, nếu Bộ có lệnh…"

Ông Borgin gắn cặp kính lên sống mũi và đọc cái danh sách:

"Thưa ông, chắc chắn Bộ không dám làm phiền đến ông đâu."

Môi của ông Malfoy cong lên:

‘Tôi chưa bị khám xét. Cái tên Malfoy vẫn còn được tôn trọng, tuy nhiên Bộ ngày càng ưa chõ mũi vào công việc của người khác. Có tin đồn là sắp ra một Đạo luật bảo vệ Muggle mới - chắc chắn là có lão Arthur Weasley xuẩn ngốc, bẩn thỉu và khoái dân Muggle đứng đằng sau vụ này…”

Harry cảm thấy tức cành hông. Ông Malfoy vẫn tiếp tục nói:

“… và như ông thấy đó, vài thứ trong mớ độc dược này có thể khiến cho *chuyện này có vẻ…”*

Ông Borgin nói:

“Thưa ông, dĩ nhiên là tôi hiểu. Để tôi xem…”

Lúc đó Draco chỉ vào bàn tay khô quắt trên cái gối, chen ngang:

“Con muốn mua *cái đó!”*

Ông Borgin bỏ ngay cái danh sách của ông Malfoy cha, hối hả chạy lại chỗ cậu Malfoy con:

“A! Bàn tay của Vinh quang! Chỉ cần đặt một ngọn nến vô bàn tay thì nó sẽ soi sáng cho người cầm nó, và chỉ có người đó thấy ánh sáng mà thôi! Đây đúng là bạn hẩu của bọn trộm cắp và quân cướp bóc! Thưa ngài, con trai của ngài đúng là sành điệu.”

Ông Malfoy lạnh lùng nói:

“Tôi hy vọng con trai tôi sẽ khá hơn một tên trộm hay một thằng kẻ cắp, ông Borgin à.”

Ông Borgin vội nói:

“Thưa ngài, tôi không có ý xúc phạm, không hề…”

Ông Malfoy càng lạnh lùng hơn nữa:

“Tuy nhiên nếu thứ hạng của nó ở trường mà không nhích lên, thì nó quả thực chỉ xứng đáng làm quân trộm cắp mà thôi.”

Draco cãi lại:

“Đâu phải lỗi tại con. Các thầy cô đều thiên vị, đều có đệ tử ruột, con nhỏ Hermione Granger đó…”

Nhưng ông Malfoy nạt to:

“Ta tưởng lẽ ra con phải biết nhục vì bị con nhỏ thuộc gia đình tầm thường không biết pháp thuật đó đánh bại trong các kỳ thi chớ!”

Trốn trong tủ, dòm ra thấy thằng Malfoy con vừa lúng túng quê độ vừa giận dỗi, Harry khoái chí reo thầm:

“Đáng đời!”

Ông Borgin vẫn nói bằng cái giọng bóng nhờn:

“Bây giờ đâu cùng vậy đó, dòng dõi phù thủy ngày càng hiếm…”

Cái mũi dài của ông Malfoy cha hỉnh lên bóng lưỡng:

“Với ta thì không!”

Ông Borgin vội cúi thấp người:

“Ồ, không, thưa ngài, với tôi cũng không, thưa ngài.”

Ông Malfoy nói gọn:

“Thế thì, có lẽ chúng ta nên quay lại với cái danh sách của

tôi. Tôi đang bận, ông Borgin à. Hôm nay tôi có vài việc quan trọng phải làm ở chỗ khác…"

Hai người bắt đầu cò kè bớt một thêm hai. Harry căng thẳng nhìn Draco đi lần về phía cái tủ, càng lúc càng gần chỗ Harry đang trốn. Draco dừng lại để xem xét một cuộn dây thừng treo cổ rất dài, và đọc tấm thẻ đính trên một cái chuỗi đeo cổ lộng lẫy bằng đá ngọc mắt mèo rồi cười đắc ý. Tấm thẻ ghi: *Lưu ý: Đừng sờ. Đã bị ếm bùa - Từng lấy mạng của mười tám tên sở hữu chủ là Muggle, tính đến nay.*

Draco quay lưng lại và đứng ngay trước cái tủ. Nó bước tới, vừa giơ tay toan nắm cái đấm cửa tủ, thì giọng ông Malfoy cha vang lên ở đằng quầy:

"Xong… Lại đây, Draco."

Khi Draco bỏ đi, Harry lau mồ hôi trán bằng tay áo.

"Chúc ông một ngày làm ăn phát đạt nhé, ông Borgin. Tôi sẽ đợi ông đến thái ấp của tôi để lấy hàng."

Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại sau lưng cha con Malfoy, ông Borgin mất ngay cái giọng bóng bẩy:

"Một ngày phát đạt cho chính ông đấy, ông Malfoy ơi, nếu mà cứ đúng như người ta đồn đại, thì quả là ông đã bán lại cho ta chưa đến một nửa những thứ ổng giấu trong thái ấp của mình đâu…"

Ông Borgin lẩm bẩm thêm điều gì đó nghe không rõ, rồi biến mất vô căn phòng phía trong. Harry chờ thêm vài phút để phòng khi ông trở ra, rồi, hết sức nhẹ nhàng, nó lặng lẽ chui ra khỏi tủ, đi lướt qua cái kệ thủy tinh, và phóng ra khỏi cửa

tiệm.

Ịn cái kiếng bể trên mũi, Harry tròn mắt nhìn quanh.

Nó đã lọt vào một cái hẻm tăm tối, có vẻ như gồm toàn những cửa hàng chuyên phục vụ Nghệ thuật Hắc ám. Cái tiệm mà nó vừa ra khỏi, tiệm *Borgin & Burkes,* trông ra dáng cái tiệm lớn nhứt ở khu này, đối diện nó là một cái cửa sổ kinh tởm trưng bày mấy cái đầu khô rúm khô ró, và cách hai cánh cửa về phía dưới là một cái chuồng lớn chứa đầy bọn nhền nhện cực lớn còn sống nhăn. Hai mụ phù thủy vẻ ngoài nhếch nhách đang đứng khuất trong bóng tối của một khung cửa, dòm ngó nó và rù rì trò chuyện với nhau.

Hoảng hốt, Harry vội vã bỏ đi, cố gắng giữ cho cặp kiếng nằm ngay ngắn trên mũi, và hy vọng một cách vô vọng rằng nó có thể kiếm được lối thoát ra khỏi chốn này.

Một tấm bảng tên đường bằng gỗ treo phía trên một cửa tiệm bán đèn cầy tẩm độc cho nó biết đây là hẻm Knockturn. Biết vậy cũng chẳng ích gì, vì nó chưa bao giờ nghe nói tới một nơi chốn như vậy. Nó đoán chừng vì lúc còn ở trong lò sưởi nhà Weasley, với một miệng đầy tro, nó đã phát âm Hẻm Xéo không rõ ràng, mới ra cớ sự như vầy. Cố gắng giữ bình tĩnh, nó tự hỏi mình phải làm gì đây?

"Đi lạc hả cưng?"

Một giọng nói vang bên tai làm Harry nhảy bắn lên.

Một mụ phù thủy già khú đế đứng ngay trước mặt nó, tay bưng một cái khay đựng đầy những thứ ghê rợn giống như móng tay người ta. Mụ liếc Harry, nhe ra những cái răng bám

đầy rêu. Harry bước lùi lại. Nó ấp úng:

"Cám ơn, cháu không sao. Cháu chỉ…"

"HARRY! Con đang làm cái trò gì ở đây?"

Tim Harry nhảy thót lên. Mụ phù thủy cũng giật mình, làm đổ luôn đống móng tay xuống chân. Lão Hagrid, người giữ khóa trường Hogwarts, đang sải chân bước về phía họ. Mụ phù thủy nguyền rủa không ngớt lời khi cái khối đồ sộ của thân hình lão Hagrid lù lù xuất hiện; qua bộ râu rễ tre của lão, lấp lánh những con mắt bọ đen nhánh nhìn ra.

Harry cảm thấy nhẹ nhõm, nghẹn ngào nói:

"Bác Hagrid!… Con bị lạc…. Bột Floo…"

Lão Hagrid tóm chặt gáy Harry lôi nó ra xa mụ phù thủy, hất văng cả cái khay khỏi tay mụ. Khi hai bác cháu đi đến hết con hẻm vẫn còn nghe tiếng mụ ta rít lên the thé ở đằng sau.

Ra khỏi con hẻm là mặt trời rạng rỡ chiếu trên đầu Harry, và nó nhìn thấy ở xa xa kia tòa nhà đá quen thuộc trắng như tuyết - ngân hàng Gringotts: lão Hagrid đã dẫn Harry về đúng ngay Hẻm Xéo.

"Người ngợm thật không ra gì!"

Lão Hagrid cằn nhằn thô lỗ. Lão phủi bồ hóng trên mình Harry mạnh đến nỗi suýt xô nó ngã chổng kềnh vô cái thùng đựng phân rồng đặt bên ngoài một tiệm bào chế thuốc.

"Bác thiệt không biết… con thậm thụt quanh Hẻm Knockturn làm gì kia chứ Harry, cái chốn giang hồ nguy hiểm ấy! Bác không muốn có người nào nhìn thấy con léng phéng ở

đó…”

“Con biết rồi, bác.”

Harry đáp, thụp đầu rụt cổ để né bàn tay to tướng của lão Hagrid lại phủi bồ hóng trên người nó.

“Con nói với bác rồi, con bị lạc… Nhưng mà, bác cũng tới đó làm gì vậy?”

Lão Hagrid làu bàu:

“Bác đang kiếm mua *Chất chống Ốc sên ăn Thịt sống*. Chúng phá hại vườn bắp cải của trường dữ quá. Con đi một mình hả?”

Harry giải thích:

“Con đang nghỉ hè với gia đình Weasley, nhưng mà con bị lạc mất họ rồi. Con phải đi tìm họ…”

Hai người cùng đi xuống phố.

“Sao con không thèm viết cho bác cái thư nào hết vậy?”

Lão Hagrid hỏi khi Harry lóc cóc chạy theo (nó phải nhảy ba bước mới kịp một bước sải khổng lồ của lão.)

Harry kể hết mọi chuyện về con gia tinh Dobby và gia đình Dursley. Lão Hagrid gầm gừ:

“Đồ Muggle tồi bại! Ta mà biết vậy…”

Chợt có tiếng gọi:

“Harry! Harry! Lại đây!”

Harry ngước nhìn lên và thấy Hermione đang đứng ngất ngưởng trên bậc thang trắng muốt dẫn lên ngân hàng

Gringotts. Cô bé chạy xuống để gặp hai bác cháu Harry, mái tóc nâu dày của cô bé bay xõa sau lưng.

"Mắt kiếng của bạn bị sao vậy? Chào bác Hagrid! Ôi, gặp lại hai người thật là tuyệt vời… Harry, bạn có định vô ngân hàng Gringotts không?"

Harry nói:

"Vô chứ, nhưng phải tìm gia đình Weasley trước đã."

Lão Hagrid nhe răng cười:

"Con khỏi phải tìm kiếm mất công."

Harry và Hermione nhìn quanh: bươn bả giữa đường phố đông đúc như chạy đua nước rút là ông Weasley và mấy anh em nhà này: Ron, George, Fred và Percy.

Ông Weasley vừa vuốt cái đầu hói bóng lưỡng vừa thở hổn hển:

"Harry! Bác cứ cầu mong sao cho con không đi lạc xa quá một vỉ lò… Bác gái đang lo điên lên… Bả sắp tới bây giờ."

Ron hỏi:

"Bồ chui ra ở khúc nào vậy?"

Lão Hagrid nghiến răng:

"Hẻm Knockturn."

Fred và George cùng kêu lên:

"Hết sẩy!"

Ron thì không giấu được sự ghen tỵ:

"Tụi này chưa bao giờ được phép vô tới đó."

Lão Hagrid gầm ghè:

"Ta thấy khôn hồn thì chớ có mà bén mảng tới đó."

Lúc này bà Weasley đang chạy hớt hơ hớt hải về phía họ, một tay bà vung vẩy loạn xạ cái giỏ xách, còn cô bé Ginny thì bám chặt tay kia của bà.

"Ôi, Harry…. Ôi, cưng ơi… Chắc nãy giờ con lạc ở đâu hả?"

Bà vừa thở hổn hển vừa rút trong giỏ xách ra một cái bàn chải quần áo lớn và bắt đầu lau sạch đám bồ hóng trên quần áo Harry mà lão Hagrid đã không cách nào khử được. Ông Weasley cầm cái kiếng bể của Harry lên coi, khỏ cho nó một đầu đùa phép, rồi đưa lại cho Harry: cái kiếng đã lành lặn như đồ mới toanh.

Bà Weasley cứ nắm tay lão Hagrid mà siết: "Hẻm Knockturn. Ôi, bác Hagrid, nếu mà bác không tìm ra nó thì…"

Lão Hagrid nói:

"Thôi, chúng ta đi thôi."

Rồi lão sải bước đi, sau khi chào:

"Hẹn gặp lại ở Hogwarts nhé!"

Tướng lão cao to lừng lững nổi lên trên con đường đông ken người mua sắm.

Harry nói với Ron và Hermione khi cả ba cùng bước lên những bậc thềm của ngân hàng Gringotts:

"Hai bồ có thể đoán nổi là tôi đã thấy ai ở tiệm *Borgin & Burkes* không?… Chính là Malfoy và ba nó."

Giọng ông Weasley vang lên đột ngột sau lưng chúng:

“Ông Lucius Malfoy mua cái gì vậy?”

“Dạ không, ông ấy bán ạ.”

“Vậy là ông ấy lo rồi!” Ông Weasley nở nụ cười hài lòng, nói tiếp. “Chà, mình khoái coi Lucius Malfoy gặp lôi thôi…”

“Anh hãy cẩn thận đấy, anh Arthur. Cái gia đình đó ưa sinh sự lắm. Anh đừng có mà làm chuyện vung tay quá trán…”

Bà Weasley đột ngột ngắt lời chồng. Lúc đó họ đang bước vô ngân hàng, một con yêu tinh cung kính cúi mình mở cửa.

Ông Weasley nổi tự ái lên đùng đùng:

“Bộ em tưởng anh không phải là đối thủ ngang cơ với Lucius Malfoy hả?”

Chợt lúc đó, đề tài này bị sao nhãng ngay khi ông Weasley ngó thấy ba má của Hermione. Hai người ấy đang bồn chồn đứng bên cái quầy dài chạy suốt sảnh đường mênh mông bằng cẩm thạch, chờ Hermione giới thiệu họ với gia đình bạn bè nó.

Ông Weasley hớn hở nói:

“Ông bà là dân Muggle?! Chúng ta phải uống mừng cuộc hạnh ngộ này mới được! Ông bà đến chỗ này có chuyện gì? A, ông bà đổi tiền Muggle… Molly, coi nè!”

Ông thích thú chỉ cho vợ coi tờ giấy bạc mười bảng Anh trong tay mẹ của Hermione, bà Granger.

Gia đình Weasley và Harry được một yêu tinh khác hướng dẫn xuống hầm bạc. Harry nói với Hermione:

“Lát nữa gặp lại bạn ở đây nha.”

Muốn xuống hầm bạc phải đi trên những toa xe cút kít do yêu tinh lái chạy trên những đường ray xuyên qua những địa đạo bên dưới ngân hàng Gringotts. Harry rất khoái cuộc hành trình chóng mặt để đến hầm bạc của gia đình Weasley; nhưng khi hầm bạc được mở ra, nó có cảm giác còn kinh khủng hơn khi nó bị lạc ở Hẻm Knockturn. Bên trong hầm bạc, chỉ có một dúm nhỏ mấy đồng bạc Sickle và duy nhất một đồng vàng Galleon. Bà Weasley mò tìm hết các góc trước khi vét tất cả vào giỏ xách. Khi tới hầm bạc của mình, Harry cảm thấy còn khổ tâm hơn nữa. Nó phải cố tình đứng áng cửa hầm, để vừa che giấu cái đống của bên trong hầm, vừa vội vã hốt một nắm bạc cắc cho vô một cái túi da.

Lúc trở ra bậc thềm cẩm thạch của ngân hàng, mọi người phân tán mỗi người mỗi ngả. Percy thì lẩm bẩm nghe không rõ về chuyện cần một cây viết lông ngỗng mới. Fred và George thì túm được đứa bạn học chung trường là Lee Jordan. Bà Weasley thì đưa Ginny vô tiệm quần áo cũ, còn ông Weasley thì cứ khăng khăng mời cho được ông bà Granger đi vô quán *Cái Vạc Lủng* làm một ly.

Trước khi dắt Ginny đi, bà Weasley dặn dò:

“Một tiếng đồng hồ nữa tất cả chúng ta sẽ gặp lại ở tiệm *Phú quý và Cơ hàn* để mua sách học cho các con. Và chớ có mà đặt chân tới Hẻm Knockturn đó!”

Bà gọi với theo sau lưng hai đứa sinh đôi Fred và George.

Harry, Ron và Hermione đi dạo dọc theo con đường rải sỏi quanh co. Nắm tiền vàng, tiền bạc, tiền đồng hỉ hả kêu loảng xoảng trong túi quần Harry đòi phải được tiêu đi. Vì vậy,

Harry mua ba cây kem dâu có bơ đậu phộng bự chảng. Tụi nó vừa đi lang thang trên phố vừa vui vẻ mút cây kem, vừa ngắm nghía những cửa tiệm đầy hấp dẫn.

Ron thèm thuồng ngó chằm chằm bộ áo chùng Chudley Cannon trưng bày trong cửa tiệm chuyên cung cấp đồ thể thao Quidditch chất lượng, cho đến khi Hermione đến kéo nó đi mới thôi. Cả bọn đi mua mực và giấy da ở tiệm kế bên. Khi đến tiệm *Đồ chơi Phù thủy Gambol & Japes,* tụi nó gặp đám Fred, George, và Lee Jordan đang nhét đầy túi những cái pháo bông *Không Phỏng tay - Chỉ nổ khi Ngòi ướt*. Và trong một tiệm bán đồ đồng nát đầy nhóc những cây đũa phép gẫy, những cái cân đồng lệch cán, và những cái áo trùm cũ dính đầy vết độc dược, tụi nó gặp Percy đang vùi đầu vào một quyển sách nhỏ cực kỳ chán ngắt là cuốn *Những Huynh Trưởng Đạt Tới Quyền Lực.*

Ron ngó vô bìa sau cuốn sách, đọc to:

"Một nghiên cứu về các Huynh trưởng Hogwarts và nghề nghiệp sau này của họ. Nghe cũng hấp dẫn đó chứ…"

Percy nạt

"Cút ngay!"

Ba đứa bỏ đi, Ron nói nhỏ với Harry và Hermione:

"Phải rồi, ảnh đầy tham vọng mà, anh Percy ấy! Ảnh lên kế hoạch hết rồi… Ảnh muốn làm tới Bộ trưởng Pháp thuật…"

Một giờ sau, chúng đi tới tiệm *Phú quý và Cơ hàn.* Hóa ra không phải chỉ có đám anh em nhà Weasley, Harry và

Hermione là đám duy nhứt kéo tới đây. Tới gần cửa tiệm, họ kinh ngạc thấy một đám đông bu đen bu đỏ bên ngoài, tìm cách chen lấn vô trong. Nguyên nhân của sự kiện này được một tấm biểu ngữ tổ chảng giăng ngang phía trên cửa sổ thông báo:

GILDEROY LOCKHART

Sẽ ký tên vào quyển tự truyện của ông

CÁI TÔI MÀU NHIỆM

Hôm nay, lúc 12:30 trưa đến 4:30 chiều

Hermione ré lên mừng rỡ:

"Ô, vậy là mình có thể gặp chính ông ấy hả? Hầu hết các sách trong danh mục của tụi mình là ông ấy viết đấy!"

Đám đông có vẻ như gồm toàn các bà phù thủy sồn sồn cỡ tuổi bà Weasley. Một ông phù thủy bối rối ra mặt, đứng ngay cửa ra vào, nói:

"Xin quý bà bình tĩnh… Đừng đẩy, coi kìa… để ý dùm những quyển sách, này…"

Ron, Harry và Hermione chen lọt được vô trong. Người ta xếp hàng rồng rắn đến tận cuối tiệm sách, nơi ông Lockhart đang ký tên vào sách của ông.

Mỗi đứa nhanh chóng vớ lấy một cuốn *Nghỉ Lễ với Phù Thủy* rồi lẻn lên phía đầu hàng, chỗ anh em nhà Weasley đã đứng xí chỗ cùng với ông bà Granger.

Bà Weasley nói:

"A, các con đến rồi đây, hay lắm. Đợi chút xíu nữa thôi là

chúng ta được gặp ông ấy.”

Trông bà rất hồi hộp, cứ đưa tay vuốt tóc mãi.

Gilderoy Lockhart từ từ hiện ra trong tầm mắt khi họ nhích dần tới. Ông ngồi ở một cái bàn, vây quanh là những tấm chân dung lớn của chính ông, cái nào cùng nháy mắt và cười phô hàm răng trắng bóng với đám đông. Lockhart bằng xương bằng thịt thì mặc bộ áo chùng xanh lơ y chang màu mắt của ông, cái nón phù thủy chóp nhọn ung dung chiếm một góc trên mái tóc dợn sóng của ông.

Một lão lùn xủn có vẻ quạu quọ đang nhảy nhót loanh quanh để chụp hình ông bằng một cái máy chụp hình đen phụt ra từng cuộn khói tím mỗi khi đèn nhá sáng. Khi lão lùi ra sau để chọn vị trí chụp ảnh tốt, lão quát Ron:

“Tránh ra coi! Đây là ảnh để đăng trên *Nhật báo Tiên Tri.*”

Ron xoa cái chân đau bị lão dẫm lên, nói:

“Mánh lớn dữ à!”

Câu đó lọt tới tai Lockhart. Ông ngước đầu lên. Ông nhìn thấy Ron - rồi ông nhìn thấy Harry. Ông tròn mắt ngó. Rồi ông đứng phắt dậy, và ông nói to, dõng dạc:

“ĐÂY CHÍNH LÀ HARRY POTTER!”

Đám đông tách ra, xì xào kích động. Lockhart nhoài tới, nắm cánh tay Harry, kéo nó lên phía trước đám đông. Họ hè nhau vỗ tay lốp bốp. Khi Lockhart bắt tay nó để chụp hình, mặt Harry nóng bừng lên. Lão chụp hình thì bấm máy như điên, xịt khói mù mịt vào mặt những người trong gia đình Weasley.

Qua kẽ răng sáng bóng của mình, Lockhart bảo:

"Cười tươi lên Harry! Hai chúng ta gộp lại thì dư sức lên trang nhứt."

Cuối cùng, khi ông buông bàn tay Harry ra, nó cảm thấy mấy ngón tay mình tê rần. Nó đang tìm cách lỉnh về đứng chung với đám gia đình Weasley, thì Lockhart lại quàng cánh tay qua vai nó và kẹp chặt nó vào hông ông.

Ông giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng và nói to:

"Thưa quý bà và quý ông, khoảnh khắc này thật phi thường biết bao! Đây là khoảnh khắc tuyệt hảo để tôi gởi đến quý vị một thông báo nhỏ mà tôi đã hằng chờ đợi. Hôm nay, khi cậu Harry trẻ tuổi này bước vào tiệm sách *Phú quý và Cơ hàn,* cậu ấy chỉ muốn mua quyển tự truyện của tôi - quyển sách mà tôi sẽ sung sướng ký tặng cậu ngay bây giờ, miễn phí…"

Đám đông lại vỗ tay rào rào. Lockhart lắc vai Harry mạnh đến nỗi cặp kiếng của nó tuột xuống tới chót mũi. Ông nói tiếp:

"Cậu ấy *không hề biết* rằng, chẳng bao lâu nữa, cậu sẽ nhận được nhiều, rất nhiều hơn quyển sách của tôi, quyển *Cái Tôi Mầu Nhiệm.* Thực vậy, cậu ấy và bạn bè cùng trường sẽ tiếp xúc được cái tôi mầu nhiệm bằng xương bằng thịt. Vâng, thưa quý bà và quý ông, tôi xin hân hạnh vui mừng thông báo rằng tháng chín này, tôi sẽ nhậm chức giáo sư môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám ở Hogwarts - trường đào tạo phù thủy và pháp sư!"

Đám đông vỗ tay và hò reo chúc mừng, và Harry thấy mình được tặng toàn bộ tác phẩm của Gilderoy Lockhart. Vác cái đống sách đó, nó hơi vẹo người, lê bước tìm đường tới một góc phòng ở ngoài vùng chiếu sáng của ánh đèn sân khấu. Nó đến bên Ginny, cô bé đang đứng cạnh một cái vạc mới mua.

Harry bỏ sách vô vạc của Ginny, lầm bầm với cô bé:

"Cho em mấy thứ này nè. Anh sẽ mua sách của anh sau…"

"Chắc mày khoái cái trò đó lắm hả Potter?"

Harry không khó khăn gì nhận ra cái giọng nói vừa vang lên. Nó đứng thẳng để mình mặt-đối-mặt với Draco Malfoy. Cái mặt thằng này đang nở nụ cười khinh khỉnh như thường lệ. Malfoy nói:

"Harry Potter *lừng lẫy* đến nỗi có vô *tiệm sách* không thôi mà cũng không thể không lên trang nhứt nhật báo hả!"

Ginny nói:

"Để anh ấy yên. Ảnh không hề muốn tất cả những cái trò đó."

Đây là lần đầu tiên Ginny mở miệng nói trước mặt Harry. Cô bé đang quắc mắt nhìn Malfoy. Thằng này dài giọng lè nhè:

"Mày kiếm được cả một *con bồ nhí* cho mày nữa hả, Potter?"

Ginny ngượng chín cả người. Vừa lúc đó Ron và Hermione đã chen được lối đến bên bọn chúng, cả hai đứa đều khệ nệ với cái bị đầy sách của Lockhart.

Ron nhìn Malfoy như thể nhìn một cái gì gớm lắm dính ở đế giày nó:

“Thì ra mày! Chắc mày ngạc nhiên lắm khi thấy Harry ở đây hả?”

Malfoy cãi lại:

“Cũng không ngạc nhiên bằng chuyện thấy mày trong tiệm sách đâu Weasley. Tao đoán chừng ba má mày phải nhịn đói cả tháng mới dành dụm đủ tiền trả cho mớ sách đó!”

Ron cũng đỏ mặt lên không kém gì Ginny. Nó cũng quẳng mớ sách vô cái vạc của Ginny, rồi xấn vô Malfoy, nhưng Harry và Hermione túm lưng áo khoác của nó lại.

“Ron!” Ông Weasley gọi, ông vất vả bươn tới cùng với Fred và George. “Các con làm gì ở đây? Trong này đông quá, chúng ta đi ra ngoài thôi !”

“Á à… Arthur Weasley.”

Ông Malfoy cha xuất hiện, đứng bên cạnh Malfoy con, quàng một cánh tay qua vai nó, nụ cười khinh khỉnh trên mặt, y như ông con.

Ông Weasley lạnh lùng gật đầu chào:

“Chào ông Lucius.”

Ông Malfoy nói:

“Tôi nghe dạo này ở Bộ bận lắm hả? Tất cả những trò khám xét đó… Tôi hy vọng họ trả tiền làm thêm giờ chứ hả?”

Ông thò tay vô cái vạc của Ginny, lượm từ trong đống sách lòe loẹt của Lockhart ra một quyển rất cũ, hầu như long bìa

sờn gáy rồi, đó là quyển *Hướng Dẫn Nhập Môn Thuật Biến,* rồi ông Malfoy nói tiếp.

"Rõ ràng là họ không trả rồi. Cha chả, sỉ nhục thanh danh phù thủy bằng cách trả lương lậu không ra sao thì ích lợi gì kia chứ?"

Mặt ông Weasley còn đỏ hơn cả Ron và Ginny. Ông nói:

"Chúng tôi nghĩ hoàn toàn khác ông về cái gọi là đánh mất danh dự phù thủy, ông Malfoy à."

"Hiển nhiên rồi."

Ông Malfoy nói, đảo đôi mắt nhợt nhạt về phía cha mẹ Hermione đang đứng theo dõi câu chuyện một cách lo lắng:

"Với những hạng người ông giao du như thế kia, ông Weasley, tôi thấy gia đình ông không còn chỗ nào thấp hơn để lún xuống nữa rồi…"

"Choang" một tiếng, cái vạc của Ginny bay về phía ông Malfoy; bản thân ông Weasley cũng lao vào ông Malfoy, đấm ông này ngã ngửa vô một kệ sách. Hàng tá cuốn sách bùa chú đổ ầm ầm xuống đầu họ; Fred và George gào lên:

"Nện hắn đi ba!"

Bà Weasley thì thét:

"Đừng! Anh Arthur, đừng!"

Đám đông dồn cục lại phía sau, xô đẩy làm ngã đổ thêm nhiều kệ sách nữa. Thế là, người bán sách bèn la to:

"Quý ông làm ơn… làm ơn…"

Nhưng át tiếng tất cả là tiếng quát như sấm:

“Giải tán! Quý ngài, dừng tay lại…”

Lão Hagrid đang bươn bả len qua một biển sách. Trong nháy mắt, lão lôi cả ông Malfoy lẫn ông Weasley tách ra. Ông Weasley thì bị tét môi, còn ông Malfoy thì giập một mắt vì bị một cuốn *Bách Khoa Toàn Thư về Các Loại Nấm Độc* nện trúng. Ông vẫn còn nắm chặt trong tay cuốn sách te tua về thuật *Biến* của Ginny. Ông ấn cuốn sách vào người cô bé, đôi mắt ông long lên sòng sọc hết sức quỷ quyệt:

“Đây, con bé, cầm lại sách của mày này! Đó là thứ tốt nhứt mà cha mày có thể mua được cho mày đó!”

Vùng ra khỏi tay lão Hagrid, ông vẫy tay gọi Draco rồi hai cha con chuồn thẳng khỏi tiệm sách. Lão Hagrid gần như nhấc bổng ông Weasley đứng lên trong lúc ông này chỉnh trang lại áo xống. Lão nói:

“Anh Arthur, lẽ ra anh nên mặc xác hắn. Cả cái gia đình đó đã thối rữa tận lõi rồi, ai cũng biết chuyện đó hết mà. Xấu máu là bản chất của họ. Chẳng có ai trong gia đình đó đáng để ta bận tâm hết. Thôi, đi nào… Ra khỏi đây thôi!”

Người bán hàng có vẻ muốn níu áo ông Weasley bắt bồi thường, nhưng kịp nhận thấy mình chỉ đứng tới eo lão Hagrid, nên dường như đã khôn ngoan suy nghĩ lại, để mặc cả bọn đi ra ngoài.

Họ vội vã đi ra phố, ông bà Granger run rẩy vì sợ, còn bà Weasley thì giận đến không tự chủ được:

“Một tấm gương *hay ho* cho con cái anh… Đánh lộn công khai… không biết Gilderoy Lockhart nghĩ thế nào…”

Fred nói:

“Ổng khoái lắm. Má không nghe ổng nói gì khi mình đi ra hả? Ông hỏi cái ông lùn xủn của tờ *Nhật báo Tiên Tri* là liệu cả trận đánh nhau có được tường thuật lại trong bài báo không - tại ổng nói đó cũng là quảng cáo.”

Tuy nhiên mọi người có phần lặng lẽ khi đi về tới lò sưởi quán rượu Cái Vạc Lủng, nơi Harry và gia đình Weasley cùng tất cả những thứ đã mua sắm, sẽ quay về trang trại Hang Sóc bằng bột Floo. Họ chào tạm biệt gia đình Granger, những người này sẽ rời quán rượu để ra đường phố của dân Muggle, đón xe buýt ở trạm bên kia đường. Ông Weasley dợm hỏi họ trạm xe buýt hoạt động như thế nào, nhưng lại thôi ngay khi bắt gặp tia nhìn của bà Weasley.

Trước khi hốt một nhúm bột Floo, Harry cẩn thận tháo cặp kính ra cất vô túi áo. Nhứt định du hành theo kiểu này không phải là món nó khoái lắm.

5

CÂY LIỄU ROI

Tuy Harry cũng mong cho chóng đến ngày tựu trường, nhưng sao mà mùa hè qua nhanh quá, Harry không thích chút nào. Những ngày sống với gia đình Weasley là những ngày hạnh phúc nhứt đời nó. Khi nghĩ đến gia đình Dursley và cung cách họ sẽ đón tiếp nó lần tới khi nó trở về ngôi nhà trên đường Privet Drive, lòng nó không khỏi ghen tỵ với Ron.

Đêm cuối cùng Harry còn lưu lại nhà Ron, bà Weasley đã dọn lên một bữa tiệc thịnh soạn gồm tất cả những món mà Harry khoái nhứt, xong rồi là tới tráng miệng bằng món bánh mật ngon ứa nước miếng. Fred và George kết thúc buổi tối đó bằng cuộc trình diễn pháo hoa bung xòe; làm cho nhà bếp tràn ngập những ngôi sao xanh đỏ, bắn lên trần nhà rồi dội vô tường, trong ít nhứt là nửa giờ đồng hồ. Thế rồi mọi người làm một tách sữa sôcôla nóng cuối cùng trước khi bọn trẻ đi ngủ.

Sáng hôm sau, phải mất một hồi lâu mới khởi hành được. Họ thức dậy từ lúc gà gáy, nhưng chẳng biết làm sao mà cứ chuyện này chuyện kia chưa xong. Bà Weasley thì xẹt ngang xẹt dọc trong trạng thái bấn loạn đi tìm vớ và viết lông ngỗng xơ-cua; mọi người cứ đụng nhau trên cầu thang, tay vẫn còn

cầm nửa miếng bánh mì nướng, áo thì mới tròng vô được một nửa; còn ông Weasley thì suýt té gãy cổ vì vấp phải một con gà mái lang thang trong lúc ông băng qua sân để khuân cái rương của Ginny lên xe.

Harry không thể biết làm sao mà tám con người, sáu cái rương, hai con cú và một con chuột có thể chất hết vô trong một cái xe hơi nhỏ xíu hiệu Ford Anglia. Nó đoán, hẳn là ông Weasley đã bổ sung cho cái xe một vài tính năng đặc biệt nào đó.

"Đừng nói gì với bác gái nhé."

Ông Weasley vừa thì thầm với nó, vừa mở cái thùng xe và chỉ cho Harry coi ông đã phù phép mở rộng cái khoang này như thế nào để chất tất cả hành lý vô hết được một cách dễ dàng.

Cuối cùng, khi tất cả mọi người đã ngồi vào xe, bà Weasley liếc ra băng ghế sau, nơi Harry, Ron, Fred, George và Percy ngồi thoải mái bên nhau, bà nói:

"Dân Muggle hóa ra *biết* làm nhiều thứ hơn là chúng ta tưởng, đúng không?"

Bà và Ginny ngồi ở băng ghế trước, cái băng ghế đã được phù phép thành cho rộng rãi như băng ghế trong công viên. Bà nói với Ginny:

"Má thấy, đứng bên ngoài mình đâu có ngờ bên trong lại rộng rãi như vầy há?"

Ông Weasley mở máy xe và chiếc xe lăn bánh ra khỏi sân. Harry quay đầu lại để nhìn ngôi nhà lần cuối. Nó chưa kịp

nghĩ là bao giờ mới được nhìn thấy ngôi nhà lần nữa, thì chiếc xe đã quay đầu lại, bởi vì George bỏ quên hộp pháo hoa bung xòe ở nhà. Rồi năm phút sau nữa, xe lại đỗ xịch thêm một lần trong sân để Fred chạy vô lấy cây đũa phép. Và khi họ sắp ra tới xa lộ thì Ginny kêu ré lên là nó bỏ quên cuốn nhật ký. Đến khi cô bé leo trở lại lên xe, thì chiếc xe phóng đi trong trễ tràng còn mọi người thì sốt ruột phát điên lên được.

Ông Weasley liếc nhìn đồng hồ rồi liếc sang vợ.

"Molly, em yêu… hay là anh…"

"Không, anh Arthur."

"Không ai thấy đâu mà. Cái nút nhỏ chỗ này là cái máy khởi động Tàng hình mà anh đã lắp đặt. Nó sẽ đưa mình vút lên không… Rồi mình sẽ bay phía trên mây. Chúng ta sẽ đến nhà ga trong vòng mười phút và không ai có thể sáng suốt hơn thế được…"

"Em đã nói là *không* mà, anh Arthur, không thể giở phép thuật giữa ban ngày ban mặt được."

Thành ra họ đến được nhà ga Ngã Tư Vua thì đã mười một giờ kém mười lăm. Ông Weasley phóng qua đường kiếm mấy cái xe đẩy tay để chất hành lý lên rồi hối hả chạy vô nhà ga.

Năm ngoái Harry đã từng đi tàu *Tốc hành Hogwarts*. Có một việc hơi rắc rối một tí là phải làm sao vô được sân ga số Chín-ba-phần-tư - cái sân ga hoàn toàn vô hình trước con mắt của dân Muggle. Đối với dân phù thủy thì chỉ cần đi xuyên qua cái hàng rào chắc chắn, đứng phân chia giữa sân ga số 9 với sân ga số 10. Cũng chẳng có gì đau đớn nhưng phải làm

một cách cẩn thận để không một Muggle nào nhận thấy mình bỗng nhiên biến mất.

Bà Weasley lo lắng ngó cái đồng hồ phía trên đầu, nó cho thấy cả đám chỉ còn có năm phút để biến mất *một cách ngẫu nhiên* xuyên qua hàng rào chắn. Bà bảo:

"Con đi trước đi Percy!"

Percy lanh lẹ sải chân tới trước và biến mất. Ông Weasley tiếp theo liền; kế đến là Fred và George.

Bà Weasley bảo Harry và Ron:

"Má dắt Ginny vô trước, sau đó hai đứa con vô theo liền nhe!"

Bà nắm chặt tay Ginny dắt đi. Trong nháy mắt mọi người đã đi hết. Ron nói với Harry:

"Tụi mình chỉ còn một phút nữa thôi, hai đứa mình cùng vô một lượt đi."

Harry kiểm tra lại để đảm bảo là cái lồng của con Hedwig đã cột chắc chắn trên nắp cái rương, rồi nó đẩy xe chạy thẳng tới cái hàng rào. Nó cảm thấy hoàn toàn tự tin; đi cách này không đến nỗi khó chịu như xài bột Floo. Cả hai đều cong lưng trên cái cần tay của chiếc xe đẩy và nhắm vào giữa cái hàng rào, chuẩn bị tăng tốc độ. Cách cái hàng rào chừng một thước, hai đứa ùa chạy và…

RẦM!!!!

Cả hai chiếc xe đẩy tay của tụi nó tông vào hàng rào một cái rầm và dội ngược lại; cái rương của Ron lăn đùng xuống

đất, còn Harry thì té lăn quay. Cái lồng con Hedwig nảy tưng tưng trên sàn nhà ga sạch bóng, con Hedwig vừa quay tròn trong lồng vừa kêu la thảm thiết. Mọi người chung quanh đều đứng lại dòm, một ông bảo vệ đứng gần đó quát:

"Mắt mũi tụi bây để đâu hả?"

Harry ôm bộ xương sườn của mình đứng lên, hổn hển đáp:

"Tụi cháu lạc tay… đẩy xe ạ."

Ron chạy đi lượm lại cái lồng con Hedwig, con cú gây ấn tượng đặc biệt đến nỗi những người đứng chung quanh bắt đầu xầm xì về việc ngược đãi thú vật.

Harry rít lên tức tối:

"Tại sao tụi mình không chui qua được?"

"Mình đâu biết…"

Ron tức giận nhìn quanh. Hàng chục người tò mò vẫn còn đứng ngó tụi nó. Ron nói nhỏ:

"Tụi mình trễ chuyến tàu mất. Mình không biết tại sao cánh cổng lại tự nhiên đóng kín như vậy."

Harry ngước nhìn cái đồng hồ to tướng với cảm giác quặn thắt trong bao tử. Còn mười giây… chín giây…

Nó đẩy cẩn thận cái xe tới trước cho đến khi cái xe tới sát cái hàng rào, rồi dùng hết sức mà đẩy vô. Cái hàng rào sắt vẫn trơ trơ.

Chỉ còn ba giây… hai giây… một giây….

Ron bàng hoàng nói:

“Nó chạy rồi. Chuyến tàu chạy mất rồi. Biết làm sao đây nếu ba má không kịp quay ra với tụi mình? Bồ có đồng xu Muggle nào không?”

Harry cười khan:

“Gia đình Dursley đã không cho tôi tới một xu tiền túi suốt sáu năm nay rồi.”

Ron ép tai mình sát cái hàng rào lạnh. Nó lo lắng nói:

“Hổng nghe thấy gì hết. Tụi mình sẽ làm gì đây? Mình không biết chừng nào ba má mới quay lại đón tụi mình.”

Hai đứa nhìn quanh. Thiên hạ vẫn còn ngó tụi nó, chủ yếu là tại vì con Hedwig cứ ca cẩm mãi.

Harry nói:

“Tôi thấy tốt nhứt là mình ra đợi ngoài xe hơi. Đứng đây chỉ tổ gây thêm sự chú ý tò…”

Bỗng một tia sáng lên trong mắt Ron:

“Harry! Chiếc xe hơi!”

“Thì sao?”

“Tụi mình có thể lái xe hơi bay tới Hogwarts!”

“Nhưng tôi tưởng…”

“Tụi mình kẹt quá, đúng không? Và tụi mình phải đến trường, đúng không? Và ngay cả phù thủy vị thành niên cũng được phép xài phép thuật trong trường hợp *thật sự khẩn cấp*, như ghi trong điều thứ mười chín hay thứ mấy đó của bộ luật Giới hạn cái khỉ gì đó…”

Cảm giác lo sợ của Harry bèn chuyển thành nỗi hồi hộp:

"Nhưng bồ biết *lái nó bay* không?"

"Chuyện nhỏ." Ron vừa nói vừa xoay cái xe đẩy về phía cửa ra. "Thôi, tụi mình đi nào. Nếu đi gấp thì có thể đuổi kịp chuyến tàu Tốc hành Hogwarts."

Thế là chúng diễu hành qua mặt đám đông những Muggle tò mò, ra khỏi nhà ga và trở lại bên lề đường nơi chiếc xe Ford Anglia cũ kỹ đang đậu.

Ron mở khóa cái thùng xe sâu hoắm bằng cách gõ đầu đũa phép lên đó liên tiếp mấy cái. Hai đứa hì hục chất rương hòm trở vào xe, đặt Hedwig ngồi ở băng ghế sau, còn tụi nó thì lên ghế trước.

Ron bảo:

"Ngó coi có ai đang nhìn mình không?"

Nó nổ máy xe bằng cách gõ cây đũa phép một cái nữa.

Harry thò đầu qua cửa sổ: xe cộ chạy rần rần trên con đường chính phía trước, nhưng con đường chiếc xe đậu thì vắng hoe. Nó nói:

"Ổn rồi."

Ron nhấn cái nút bạc nhỏ xíu trên bảng đồng hồ. Chiếc xe hai đứa ngồi bỗng biến mất và tụi nó cũng biến theo luôn. Harry vẫn có thể cảm thấy cái ghế đang rung lên bên dưới, nghe tiếng động cơ xe nổ, vẫn còn cảm nhận được hai tay mình đang để trên đầu gối, và cặp mắt kiếng còn cỡi trên mũi, nhưng dường như toàn thân nó thu lại còn có hai nhãn cầu, trôi

lêu bêu cách mặt đất chừng một hai thước, phía trên con đường xấu xí đậu đầy xe hơi.

Bên phải của Harry vang lên tiếng của Ron:

"Lên đường!"

Thế là mặt đất và những tòa nhà bụi bặm ở cả hai bên Harry đều tuột xuống, mất hút trong tầm nhìn khi chiếc xe vọt lên cao; chỉ trong vài giây, cả cái thành phố Luân Đôn lộng lẫy và mù mịt đã nằm lại phía dưới hai đứa.

Rồi có một tiếng nổ bụp, và chiếc xe cùng với Harry và Ron lại hiện nguyên hình.

"Ủa, nó bị hư sao vầy nè…"

Ron thọc mạnh vô cái Máy khởi động Tàng hình, kêu lên.

Cả hai đấm thùm thụp lên cái máy. Chiếc xe bèn biến mất. Rồi sau đó lại hiện ra.

Ron gào lên:

"Nắm cho chặt!"

Nó đạp mạnh chân lên máy gia tốc; chiếc xe phóng thẳng vô một đám mây xốp và thấp, mọi thứ lập tức trở nên mờ mịt đầy sương khói.

Harry chớp mắt nhìn khối mây dầy đặc đang vây chặt tụi nó ở mọi phía. Nó hỏi:

"Rồi sao nữa đây?"

Ron đáp:

"Tụi mình cần phải tìm cho ra chuyến tàu Tốc hành

Hogwarts để biết hướng nào mà bay.”

“Hạ xuống đi… Mau lên…”

Chiếc xe lại rớt xuống khỏi những đám mây, hai đứa xoay qua xoay lại trên ghế ngồi, đảo mắt về hướng mặt đất mà tìm kiếm.

Harry reo:

“Tôi thấy nó rồi! Ở ngay đằng trước… Đó!”

Bên dưới, chuyến tàu Tốc hành Hogwarts tạo thành một sọc dài, trông như một con rắn màu tía.

Kiểm tra la bàn trên bảng đồng hồ, Ron nói:

“Đúng hướng bắc. Được rồi, chúng ta chỉ cần kiểm tra mỗi nửa giờ một lần, hay cỡ đó. Nắm chặt nha…”

Và chúng lại phóng vọt lên mấy từng mây. Một phút sau, chúng nhô ra vùng ánh sáng chói chang.

Một thế giới khác hẳn. Bánh xe bay là đà trên biển mây bồng bềnh, bầu trời tươi sáng, xanh thăm thẳm bất tận dưới một mặt trời chói lòa.

Ron nói:

“Bây giờ tụi mình chỉ còn lo gặp mấy chiếc máy bay thôi.”

Hai đứa nhìn nhau và phá ra cười; cười mất một hồi lâu, không thể ngừng được.

Có vẻ như hai đứa nó đã lao vào một giấc mơ thần thoại. Harry nghĩ, đây mới đúng là cách du hành duy nhứt bay qua những cuộn mây xoáy, những ụ mây tuyết, trong một chiếc xe hơi đầy ắp ánh mặt trời rực rỡ ấm áp, lại có một bịch kẹo ngon

để sẵn trong cái hộc đựng bao tay. Đã nhứt là cái viễn cảnh được thấy bộ mặt đầy ganh tỵ của Fred và George khi tụi nó đáp xuống nhẹ nhàng và ngoạn mục trên bãi cỏ mượt mà trước lâu đài Hogwarts.

Hai đứa thường xuyên kiểm tra đường bay theo hướng tàu Tốc hành Hogwarts chạy càng lúc càng xa lên hướng bắc. Mỗi lần lặn xuống dưới những đám mây, chúng lại thấy một quang cảnh khác hiện ra bên dưới. Thành phố Luân Đôn đã bị bỏ lại đằng sau chúng xa lắm rồi. Thay vào phố xá là những thửa ruộng xanh ngăn nắp, rồi đến những cánh đồng hoang bao la màu tía nhạt, rồi lại xuất hiện một thành phố lớn sống động với những chiếc xe chạy nối nhau như những con kiến đủ màu, rồi đến làng mạc với những nóc nhà thờ nhỏ xíu.

Tuy nhiên, sau mấy giờ đồng hồ liền tiếp theo không có biến cố gì xảy ra thêm, Harry phải nhìn nhận là niềm vui của tụi nó có hơi bị mòn đi. Kẹo chỉ làm chúng khát nước khủng khiếp, mà chúng thì chẳng có gì để uống cả. Harry và Ron đã bắt đầu cởi áo ấm ra, nhưng cái áo thun của Harry cứ dính vô lưng ghế, còn cặp kiếng của nó cứ tuột miết xuống cái sống mũi bóng nhẫy mồ hôi.

Bây giờ nó đã thôi để ý hình dạng kỳ thú của những đám mây, và bắt đầu nghĩ đến chuyến tàu tốc hành đang chạy bên dưới với một nỗi ước ao. Ở dưới đó người ta có thể mua nước ép trái bí có đá lạnh của một mụ phù thủy đẩy xe bán dạo qua các toa tàu. *Tại sao* lúc nãy chúng lại không thể nào vô được sân ga số Chín-ba-phần-tư nhỉ?

Lại nhiều giờ nữa trôi qua, rồi giọng Ron cất lên ồ ồ:

“Đâu có xa dữ vậy ta?”

Mặt trời bắt đầu lặn xuống tấm thảm mây, loang trên đó cái màu hồng thẫm. Ron hỏi Harry:

“Chuẩn bị xuống để ngó chuyến tàu một cái nữa hén?”

Tàu vẫn còn ngay bên dưới chúng, đang chạy ngoằn ngoèo qua một vùng núi đầy tuyết phủ. Dưới vòm mây, bầu trời coi bộ tối hơn phía trên cao.

Ron đạp chân ga, cho xe vọt trở lên, nhưng vừa mới nhấn ga thì chiếc xe bắt đầu rên rỉ.

Harry và Ron cùng đưa mắt nhìn nhau lo lắng.

Ron nói:

“Có lẽ nó mệt rồi. Từ trước tới giờ nó đâu có bay xa như vầy…”

Và cả hai làm bộ như không nghe thấy tiếng rên rỉ của chiếc xe ngày một lớn, trong khi bầu trời mỗi lúc một tối thêm. Các vì sao bắt đầu nhấp nháy trên nền trời đen thẫm. Harry lại mặc áo ấm vào, cố làm như không để ý tới cái thanh gạt trên tấm kính chắn gió đang phe phẩy một cách yếu ớt như muốn phản đối.

Ron nói, có vẻ với chiếc xe hơn là với Harry:

“Còn không xa đâu. Sắp tới rồi mà.”

Rồi nó bồn chồn vỗ vỗ lên tấm bảng đồng hồ.

Một lát sau, khi lặn xuống qua những đám mây một lần nữa, chúng đã phải đảo mắt cố nhìn xuyên bóng tối và xoay ngang xoay ngửa để tìm cho ra một cảnh trí quen thuộc dưới

mặt đất. Harry hét lên làm Ron và con Hedwig giật cả mình:

"Kìa! Ngay đằng trước đó!"

In bóng trên đường chân trời tối đen, và nhô cao trên những mỏm đá ven hồ, là những tháp canh và tháp ký túc xá của lâu đài Hogwarts đang đứng sừng sững. Nhưng chiếc xe tới lúc này lại giở chứng, nó vùng vằng giảm tốc độ.

Ron vỗ về cái bánh lái, nói bằng giọng tán tỉnh phỉnh phờ:

"Cố lên nào. Gần tới rồi, cố lên…"

Cỗ máy xe rên rỉ. Những tia hơi nước đang phụt ra từ bên dưới mui xe. Harry phải cố bíu chặt hai cạnh ghế khi tụi nó bay về phía hồ.

Chiếc xe bây giờ chao đảo một cách khó chịu. Liếc ra ngoài cửa sổ, Harry thấy mặt nước hồ phẳng lặng như gương và đen thui, có lẽ cách chừng một dặm bên dưới. Mấy khớp ngón tay của Ron đã trắng bệch trên tay lái của cái xe hơi. Chiếc xe lại chao đảo nữa.

Ron lầm bầm:

"Cố lên nào!"

Tụi nó đang bay trên mặt hồ. Tòa lâu đài ở ngay trước mặt. Ron rút chân lại.

Có tiếng lạch cạch, rồi tiếng xèo xèo, cuối cùng cỗ máy hoàn toàn chết lặng. Ron thốt lên trong cõi lặng thinh:

"Thôi rồi."

Mui xe chúc xuống, tụi nó rơi, càng lúc càng nhanh, cắm đầu thẳng vào những bức tường đá vững chắc của lâu đài

Hogwarts.

"ĐĐĐƯỪNG!!!!!!"

Ron gào to, vặn mình xoay hết cỡ cái bánh lái; chiếc xe né được bức tường trong gang tấc, hướng vào cái vòm cổng lớn, bay vút bên trên căn nhà kính dành để trồng cây tối thui, rồi đến vườn rau cải, và rồi những bãi cỏ đen như mun, nhưng không làm sao bay cao lên được nữa.

Ron bèn buông lỏng hoàn toàn tay lái, rút cây đũa phép ra khỏi túi:

"NGỪNG LẠI! ĐỨNG LẠI!"

Nó hét toáng lên, đập mạnh cây đũa thần xuống bảng đồng hồ và tấm kính chắn gió, nhưng chiếc xe cứ cắm đầu rớt thẳng xuống như hòn chì. Mặt đất như bay ngược lại, đâm về phía chúng…

"COI CHỪNG CÁI CÂY ĐÓ!"

Harry chồm qua ghị cái tay lái và hét vang. Nhưng đã quá muộn…

RRRẦM ! ! ! !

Chiếc xe đâm sầm vào một thân cây cổ thụ, gây một tiếng động khủng khiếp của kim loại và gỗ mộc va chạm nhau dữ dội, rồi đổ nhào xuống đất như bị một cú đấm đo ván. Hơi nước bốc lên cuồn cuộn từ cái mui xe dẹp dúm bẹp dó; con Hedwig rít lên trong kinh hoàng; đầu Harry dụng vào tấm kính chắn gió, u lên một cục bự bằng trái banh chơi gôn; và bên phải nó, Ron thốt lên một tiếng rên nhỏ chán chường.

Harry tức tốc hỏi Ron:

“Bồ có sao không?”

Ron đáp bằng giọng run run:

“Cây đũa phép của mình… Ngó coi cây đũa phép của mình nè…”

Cây đũa đã gãy lặt lìa, gần như thành hai khúc; đầu đũa đung đưa yếu ớt, chỉ còn dính với thân đũa một tẹo mà thôi.

Harry há miệng định nói rằng nó bảo đảm là ở trường người ta sẽ sửa được cây đũa phép của Ron, nhưng nó không còn có cơ hội để mà nói nữa: đúng lúc ấy, có cái gì đó tông vào hông chiếc xe với sức mạnh của một con bò đực đang tấn công, hất nó ngã chúi vô Ron, rồi một cú quật khác lên mui xe, với sức mạnh tương tự.

“Chuyện gì vậy?”

Ron há hốc mồm ngó trừng trừng qua tấm kính chắn gió, Harry thì nhìn quanh, vừa kịp nhìn thấy một cành cây mập như một con trăn đang quật xuống tụi nó. Cái cây bị chiếc xe tông nhầm đang trả đũa: thân nó cong xuống gần như gập đôi và những cành nhánh gầm ghè của nó đang đập túi bụi lên cùng khắp chiếc xe, bất kỳ chỗ nào mà chúng có thể với tới.

“Á!”

Ron kêu lên khi một cành cây to uốn éo có mấu thụi một đấm làm lõm một mảng lớn trên cửa xe; tấm kính chắn gió bây giờ đang run lên dưới những cú đấm dồn dập của mấy cành cây khúc khuỷu, và một nhánh cây to đáng mặt dùng để công phá pháo đài giộng ình ình một cách giận dữ lên cái mui xe

đang co rúm lại.

Ron hét to:

“Chạy thôi!”

Nó đem hết sức mình tông vào cánh cửa, nhưng lập tức bị một cành khác hằn học hất văng ngược lại, ngã lên đùi Harry. Ron rên rỉ khi cái mui xe lún xuống:

“Thế là toi!”

Thình lình sàn xe rung lên, động cơ xe bỗng dưng tự khởi động lại. Harry hét:

“De lại!”

Chiếc xe vọt ngược ra sau; cái cây quỷ vẫn còn cố tìm cách đánh với theo tụi nó; có thể nghe tiếng rễ cây kêu cọt kẹt như thể sắp tự nhổ bật mình lên, rượt đuổi theo khi chiếc xe vọt gấp khỏi tầm với của cái cây.

Ron hổn hển:

“Thôi xong rồi. Giỏi lắm, xe.”

Tuy nhiên cái xe đã chịu hết xiết rồi. Hai tiếng canh cách chát chúa vang lên, cánh cửa bung ra và Harry cảm thấy cái ghế của nó lật nghiêng ra ngoài: chuyện tiếp theo là nó thấy mình nằm sóng xoài trên nền đất ẩm ướt. Những tiếng uỵch uỵch mách cho nó biết là chiếc xe cũng đang tống cả hành lý của chúng ra khỏi thùng xe. Chiếc lồng Hedwig bay vèo trong không trung rồi bật mở; con Hedwig tung bay ra khỏi lồng, kêu ré lên giận dữ và bay gấp về phía lâu đài mà không thèm ném lại phía sau tới một cái nhìn. Còn chiếc xe, sứt mẻ, trầy

trụa, và giận bốc hơi, chạy đùng đùng vào bóng đêm, đèn chiếu hậu lóe lên một cách căm phẫn.

Ron gào theo sau xe, tay vung vẩy cây đũa phép gãy lặt lìa:

"Quay lại! Không ba sẽ cạo đầu tôi!"

Nhưng chiếc xe đã biến mất tăm với một cái khịt mũi phát ra từ ống xả khói.

Ron cúi xuống lượm con Scabbers lên, rầu rĩ nói:

"Mày có *tin* nổi vào vận may của tụi mình không? Trong tất cả lũ cây cối mà tụi mình có thể tông nhầm, mình lại tông đúng ngay cái cây quỷ biết trả đũa."

Ron liếc qua vai ngó lại cái cây cổ thụ quỷ yêu ấy, nó vẫn còn đang quật đập những cành nhánh đầy dọa dẫm.

Harry mệt mỏi nói:

"Thôi, đi! Tụi mình về trường thôi…"

Đó hoàn toàn không phải là một cuộc đến trường vinh quang mà chúng đã hình dung. Tê cứng, lạnh cóng, và trầy trụa, hai đứa nắm quai mấy cái rương mà kéo lê trên mặt cỏ dốc về phía cánh cổng vĩ đại bằng gỗ sồi.

"Mình chắc là bữa tiệc đã bắt đầu rồi."

Ron thả cái rương của nó xuống chân bậc thềm của tiền sảnh, lặng lẽ băng qua hành lang để nhìn vào khung cửa sổ sáng đèn.

"Ê, Harry! Lại đây coi nè, đang buổi lễ phân loại!"

Harry vội chạy tới, cùng với Ron thò đầu vào Đại Sảnh

Đường.

Vô số nến đang bay lơ lửng giữa không trung phía trên bốn dãy bàn dài khiến cho những cái dĩa và cốc bằng vàng lóng la lóng lánh. Trên cao, cái trần nhà đã được phù phép nên luôn phản chiếu bầu trời bên ngoài lấp lánh muôn ngàn vì sao.

Giữa rừng nón Hogwarts chóp nhọn màu đen, Harry nhìn thấy mấy cô cậu học sinh mới toanh của năm thứ nhứt. Chúng đang đứng thành hàng dài trong Sảnh Đường với vẻ khiếp sợ. Ginny cũng có trong đám đó, rất dễ nhận ra nhờ mái tóc đỏ hoe của nhà Weasley. Vừa lúc đó, giáo sư McGonagall, bà phù thủy đeo kính với búi tóc cao, đặt cái nón phân loại Hogwarts lừng danh trên cái ghế đặt trước mặt lũ lính mới tò te.

Hàng năm, chiếc nón cũ kỹ, sần sùi, vá chằng vá đụp và dơ hầy ấy làm công việc phân loại học sinh mới vào bốn ký túc xá của Hogwarts (nhà Gryffindor, nhà Hufflepuff, nhà Ravenclaw, và Slytherin). Harry còn nhớ lúc nó đặt chiếc nón ấy lên đầu, cách đây đúng một năm, nó đã điếng người chờ đợi cái quyết định được chiếc nón càu nhàu rõ to bên tai nó. Trong vài giây rùng rợn ấy, Harry đã sợ rằng chiếc nón sẽ xếp nó vô nhà Slytherin - nhà đào tạo nhiều phù thủy Hắc ám hơn tất cả các nhà khác, nhưng rốt cuộc nó được vào nhà Gryffindor, cùng với Ron, Hermione, và tất cả các anh em khác trong gia đình Weasley. Niên học rồi, chính Harry và Ron đã giúp Gryffindor giành được chức Vô địch Nhà, đánh bại Slytherin lần đầu tiên trong vòng bảy năm nay.

Một thằng bé nhỏ xíu có mái tóc xám xịt như lông chuột được gọi tên, bước tới trước để đội cái nón lên đầu. Harry rảo

mắt từ thằng bé sang chỗ thầy hiệu trưởng, giáo sư Dumbledore, đang ngồi ở bàn giáo viên dự xem cuộc phân loại học sinh. Bộ râu dài bạc phơ và cặp kính nửa vành trăng của cụ Dumbledore sáng ngời dưới ánh nến. Harry cũng thấy Gilderoy Lockhart mặc tấm áo chùng màu xanh nước biển ngồi cách cụ Dumbledore mấy cái ghế. Và ở cuối bàn là lão Hagrid, tướng tá to đùng và mặt mũi rậm rì râu tóc, đang nốc cạn ly rượu của mình.

Harry thì thầm với Ron:

"Để coi… Bàn giáo viên trống một chỗ… thầy Snape đâu?"

Giáo sư Snape là ông thầy mà Harry ít yêu mến nhứt. Mà ngẫu nhiên sao, Harry cũng là đứa mà thầy Snape không ưa nhất so với tất cả lũ học trò. Thầy Snape vừa hung dữ tàn nhẫn, vừa ngạo mạn cay độc, nên ngoài đám học trò nhà Slytherin do thầy chủ nhiệm, cũng chẳng học sinh nào ưa thầy. Thầy dạy môn Độc Dược.

Không thấy mặt thầy Snape ở bàn giáo viên, Ron tràn trề hy vọng, nói:

"Hổng chừng ổng bệnh!"

Harry nói:

"Hổng chừng ổng bỏ đi rồi. Bởi vì ổng lại để vuột chức giáo viên môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám *một lần nữa.*"

Ron phấn khởi nói:

"Hay là ổng *bị đuổi* rồi! Mình thấy, đâu có ai ưa ổng…"

Một giọng nói lạnh lùng thốt lên ngay sau lưng chúng:

"Hay là có lẽ ổng đang chờ nghe coi tại sao hai đứa bây không đến trường bằng xe lửa."

Harry xoay phắt người lại. Kìa, thầy Snape đang đứng đó, tấm áo chùng đen khẽ lay động trong làn gió lạnh lẽo. Thầy là một người đàn ông gầy gò, da tái xám, mũi khoằm, và mái tóc rít rịt dài tới vai. Lúc này, thầy đang mỉm cười, một nụ cười báo hiệu cho Ron và Harry biết là tai họa sắp giáng xuống đầu tụi nó.

Thầy Snape bảo:

"Đi theo ta!"

Harry và Ron thậm chí không dám đưa mắt nhìn nhau, chỉ riu ríu đi theo thầy Snape bước vào hành lang Sảnh Đường rộng lớn, vang vang, và được thắp sáng bằng những ngọn đuốc bập bùng. Mùi đồ ăn ngào ngạt thơm tho bay ra từ Đại Sảnh Đường. Nhưng thầy Snape không đưa chúng vào nơi ấm áp sáng sủa ấy, mà dắt chúng đi xuống một cầu thang đá hẹp tré dẫn xuống những căn hầm.

Thầy mở một cánh cửa ở lưng chừng hành lang lạnh lẽo và chỉ vào:

"Vô đó!"

Hai đứa bước vào văn phòng của thầy Snape, rùng mình ớn lạnh. Những bức tường âm u trong phòng kê đầy những cái kệ đựng mấy hũ thủy tinh bự, đựng tất cả những thứ gì có thể làm ớn da gà, mà lúc này Harry không còn hứng thú nào để muốn biết tên chúng. Lò sưởi trống rỗng và lạnh ngắt. Thầy

Snape đóng cửa phòng rồi quay lại nhìn hai đứa trẻ. Thầy nói nhẹ nhàng:

"Vậy ra tàu lửa không xứng đáng cho Harry Potter lừng lẫy và thằng bạn nối khố trung thành Weasley dùng để đi đến trường à? Muốn tới trường một cách rình rang chấn động hả, mấy thằng nhóc?"

"Thưa thầy, chỉ tại cái hàng rào ở nhà ga Ngã Tư Vua, nó…"

Thầy Snape lạnh lùng:

"Im! Tụi bây đã làm gì với chiếc xe?"

Ron nuốt nghẹn. Đây không phải là lần đầu tiên thầy Snape tạo cho Harry cái ấn tượng là thầy có thể đọc được ý nghĩ trong đầu người ta. Nhưng chỉ một chút xíu, khi thầy mở tờ *Tiên tri buổi chiều,* số ra ngày hôm nay, là Harry lập tức vỡ lẽ.

Đưa chúng đọc cái tít tổ chảng ngay trang nhứt *XE FORD ANGLIA BAY LÀM HOẢNG VÍA DÂN MUGGLE,* thầy nói rít qua kẽ răng:

"Tụi bây đã bị người ta nhìn thấy."

Thầy đọc to:

"Hai Muggle ở Luân Đôn khẳng định là họ đã nhìn thấy một chiếc xe hơi cũ bay qua tháp Bưu điện. Vào buổi trưa ở Norfolk, bà Hetty Bayliss, trong khi phơi quần áo… Ông Angus Fleet, ở Peebles, đã báo cảnh sát… Tổng cộng tất cả khoảng sáu hay bảy Muggle… Ta tưởng cha *của trò* làm việc ở SỞ DÙNG SAI CHẾ PHẨM MUGGLE chứ?"

Thầy đưa mắt nhìn Ron và mỉm một nụ cười còn kinh khủng hơn nụ cười lúc nãy.

“Ái chà chà… chính con trai của ông ấy đấy…”

Harry có cảm giác như thể mấy cành cây khổng lồ của cái cây điên lại vừa quật vô bụng nó. Nếu mà ai đó phát hiện rằng chính ông Weasley đã phù phép chiếc xe thì… Sao mà nó lại không biết nghĩ tới chuyện đó chớ…

Thầy Snape tiếp tục:

“Khi xem xét khuôn viên, ta nhận thấy cây Liễu Roi rất quý giá đã bị gây thương tổn đáng kể.”

Ron buột miệng nói:

“Cái cây đó làm tụi con bị thương nhiều hơn là tụi con…”

“Im!” Thầy Snape lại nạt. “Thật không may là các trò không phải là học sinh mà ta chủ nhiệm, nên quyết định đuổi các trò không nằm trong tay ta. Ta sẽ đi tìm người có thẩm quyền thực thi cái quyền lực thú vị đó. Các trò cứ chờ ở đây.”

Harry và Ron trợn mắt nhìn nhau, mặt mày trắng bệch. Bây giờ Harry hết cảm thấy đói rồi. Lúc này nó cảm thấy cực kỳ khổ sở, cố không nhìn vào một vật gì đó, to và dẹt, đang lơ lửng trong cái chất lỏng màu xanh lá cây, đặt trên cái kệ đằng sau bàn làm việc của thầy Snape.

Nếu mà thầy Snape đi tìm giáo sư McGonagall, chủ nhiệm nhà Gryffindor, thì số phận của chúng có lẽ cũng chẳng khá hơn chút nào. Cô McGonagall có lẽ công bằng hơn thầy Snape, nhưng cô cũng cực kỳ nghiêm khắc.

Mười phút sau, thầy Snape trở lại, và dĩ nhiên là có giáo sư McGonagall đi cùng. Harry từng thấy giáo sư McGonagall tức giận nhiều lần, nhưng hoặc là nó không nhớ nổi đã có lần nào bà mím môi chặt như thế, hoặc là nó chưa từng bao giờ thấy bà tức giận đến thế. Vừa bước vào phòng là bà giơ cây đũa phép lên; cả Harry và Ron đều co rúm người, nhưng bà chỉ chĩa đầu đũa vào lò sưởi trống lạnh và lập tức ngọn lửa bùng lên. Bà bảo:

"Ngồi xuống."

Hai đứa nhỏ bèn ngồi xuống ghế cạnh lò sưởi.

Cặp kiếng của giáo sư McGonagall lóe lên một cách đáng ngại. Bà nói:

"Giải thích coi."

Ron kể ngay câu chuyện, bắt đầu từ cái hàng rào ở nhà ga Ngã Tư Vua không chịu cho chúng vô sân ga số Chín-ba-phần tư.

"… thành ra, thưa giáo sư, tụi con không có lựa chọn nào khác, tụi con không thể lên tàu được."

Giáo sư McGonagall lạnh lùng nhìn Harry:

"Tại sao con không gởi cú báo cho ta hay? Cô biết là *con* có một con cú mà?

Harry há hốc miệng nhìn giáo sư McGonagall. Bây giờ bà nói ra điều đó, thì nó mới thấy chuyện đó hiển nhiên là phải làm ngay từ đầu.

"Con… con không nghĩ đến…"

Giáo sư McGonagall nói:

“Vậy là rõ rồi.”

Có tiếng gõ cửa văn phòng thầy Snape. Bây giờ trông thầy có vẻ vui lên rồi, thầy ra mở cửa. Đứng ngay khung cửa chính là vị hiệu trưởng, giáo sư Dumbledore.

Toàn thân Harry tê cứng. Nét mặt cụ Dumbledore trông nghiêm trọng một cách bất thường. Cụ cúi cái mũi khoằm xuống nhìn chăm chăm bọn trẻ, và Harry bỗng dưng cảm thấy như nó và Ron vẫn còn đang bị cây Liễu Roi quất tới tấp.

Im lặng một lúc lâu. Rồi cụ Dumbledore nói:

“Hãy giải thích tại sao con làm như vậy?”

Giá mà cụ quát lên thì có lẽ Harry còn thấy dễ chịu hơn. Nó không chịu đựng nổi sự thất vọng trong giọng nói của cụ. Không biết vì sao, nó không thể nhìn vào mắt cụ Dumbledore, mà lại cúi gằm, như nói với cái đầu gối của mình. Nó kể cho cụ Dumbledore mọi thứ, ngoại trừ chuyện ông Weasley phù phép chiếc xe hơi, khiến cho người nghe tưởng như chính nó và thằng Ron đã ngẫu nhiên kiếm ra chiếc xe bay đậu ở bên ngoài nhà ga vậy. Nó biết cụ Dumbledore sẽ thấy ngay sự lắt léo này, nhưng cụ không hỏi thêm câu nào về chiếc xe hơi cả. Khi Harry kể xong, cụ chỉ tiếp tục chăm chú nhìn hai đứa trẻ qua cặp kính nửa vành trăng của cụ.

Ron nói với một giọng nghe không có chút hy vọng nào hết:

“Chúng con xin phép đi thu dọn đồ đạc.”

Giáo sư McGonagall quát:

“Con nói gì hả Weasley?”

“Dạ, chứ không phải các thầy cô đuổi chúng con à?”

Harry đưa mắt nhìn cụ Dumbledore. Cụ nói:

“Chưa phải vào ngày hôm nay, cậu Weasley ạ. Nhưng ta phải nhấn mạnh với cả hai trò về tầm nghiêm trọng của việc hai trò đã làm. Tối nay ta sẽ viết thư báo cho gia đình cả hai trò biết. Ta cũng phải cảnh cáo các trò rằng nếu các trò làm chuyện này lần nữa, ta sẽ không có cách nào khác hơn đuổi học các trò.”

Vẻ mặt thầy Snape ỉu xìu như thể sắp đi ăn tiệc Giáng sinh thì buổi tiệc bị hủy. Thầy tằng hắng lấy giọng:

“Giáo sư Dumbledore, những đứa trẻ này đã coi thường *Đạo luật Giới hạn Pháp thuật Vị thành niên,* gây tổn hại nghiêm trọng cho một cây cổ thụ quý. Chắc chắn hành động thuộc loại này…”

Cụ Dumbledore điềm tĩnh nói:

“Chính giáo sư McGonagall là người ra quyết định xử phạt hai đứa trẻ này, thầy Snape ạ. Chúng là học sinh do cô ấy chủ nhiệm và do đó trách nhiệm đó thuộc về cô ấy,

Cụ quay về phía giáo sư.

“Tôi phải quay lại bữa tiệc, cô McGonagall, tôi phải thông báo vài điều cần lưu ý. Đi nào, thầy Snape, có một cái bánh nướng coi bộ ngon lành lắm, tôi muốn nếm thử…”

Thầy Snape quẳng cho Harry và Ron một cái nhìn thâm độc hết sức rồi mới chịu bước theo cụ Dumbledore ra khỏi văn

phòng, để lại ba cô trò giáo sư McGonagall với nhau. Giáo sư McGonagall vẫn còn nhìn chằm chằm hai đứa học trò như một con ó đang trong cơn thịnh nộ.

"Tốt nhứt là tới bệnh thất đi, Weasley, trò bị chảy máu rồi."

Ron vội đưa ống tay áo lên quẹt vết máu trên cái môi tét của nó, nói vội vã:

"Không sao đâu. Thưa cô, con muốn đi coi em con được phân loại…"

Giáo sư nói:

"Lễ phân loại xong rồi. Em của con cũng vô nhà Gryffindor."

Ron reo mừng:

"Ôi, hay quá!"

Giáo sư McGonagall đanh giọng lại:

"Còn về phần nhà Gryffindor…"

Nhưng Harry hớt lời:

"Thưa cô, khi chúng con lái chiếc xe bay thì niên học chưa bắt đầu, cho nên… cho nên đâu thể nào trừ điểm nhà Gryffindor về chuyện đó, phải không cô?"

Nói xong, nó lo lắng nhìn giáo sư McGonagall chờ đợi.

Giáo sư trừng mắt ngó Harry có vẻ dữ tợn, nhưng nó tin là môi bà mím lại để kềm giữ một nụ cười. Dù sao thì môi bà khi mím như vậy cũng không còn chặt lắm. Bà nói:

“Cô sẽ không trừ điểm nhà Gryffindor.”

Cõi lòng Harry nhẹ hẳn.

“Nhưng cả hai đứa bây sẽ bị phạt cấm túc.”

Như vậy vẫn còn tốt hơn nhiều so với điều chúng lo sợ. Về chuyện cụ Dumbledore viết thư méc ông bà Dursley thì Harry thấy không xơ múi gì cả. Nó tin chắc là dì dượng nó sẽ chỉ tiếc là cây Liễu Roi không nghiền nó bẹp dí luôn cho rồi.

Giáo sư lại giơ cây đũa phép lên chĩa vào bàn giấy của thầy Snape. Lập tức hiện ra một dĩa tổ nái những bánh mì kẹp thịt, hai cái cốc bạc, một vại nước trái bí ướp lạnh. Bà nói:

“Các con ăn ở đây rồi đi ngay về phòng ngủ.”

Cánh cửa phòng vừa đóng lại sau lưng giáo sư McGonagall là Ron huýt sáo một cái thiệt sướng. Nó chộp cái bánh mì kẹp thịt:

“Mình tin chắc mình đã qua truông rồi.”

Harry cũng cầm một miếng mà ngoạm.

“Mình cũng nghĩ vậy.”

Đầy một miệng nào thịt băm với thịt gà, Ron lúng búng hỏi:

“Bồ có thể tin nổi cái số con rệp của tụi mình không? Anh Fred với anh George đã lái cái xe bay ít nhứt năm hay sáu lần, mà có Muggle nào nhìn thấy đâu?”

Nó tạm ngừng nói để nuốt và cắn thêm một miếng bự.

“Mà *tại sao* tụi mình không qua được cái hàng rào đó hén?”

Harry nhún vai:

"Dù sao thì từ bây giờ trở đi tụi mình cũng nên cẩn thận."

Nó tợp một hớp lớn nước trái bí, vẻ còn thèm thuồng:

"Ước gì tụi mình được dự tiệc…."

Ron ra vẻ hiểu biết:

"Cô không muốn tụi mình chườn mặt ra. Để khỏi làm cho người ta tưởng là chuyện đến trường bằng xe hơi bay là hay ho lắm."

Khi đã nốc no nê bánh mì kẹp thịt (cái dĩa cứ tự đầy lên khi tụi nó lấy vơi bánh đi), tụi nó đứng dậy, lần theo lối đi quen thuộc mà trở về tháp Gryffindor. Tòa lâu đài yên tĩnh; dường như bữa tiệc đã xong rồi. Hai đứa đi ngang qua những bức chân dung rì rầm trò chuyện và những bộ áo giáp sắt kêu cót két, rồi trèo lên mấy cầu thang đá chênh vênh, cuối cùng thì đến hành lang nơi có cánh cửa bí mật để vào ký túc xá Gryffindor. Cánh cửa ấy ẩn phía sau bức chân dung một bà rất béo mặc áo đầm lụa màu hồng. Khi chúng đến gần, Bà Béo hỏi:

"Mật khẩu?"

Harry ú ớ.

Tụi nó chưa được biết mật khẩu của niên học mới, vì chưa gặp huynh trưởng của nhà Gryffindor. Nhưng ngay lúc đó vị cứu tinh xuất hiện. Hai đứa nghe tiếng bước chân vội vã đằng sau, bèn quay lại và thấy Hermione đang lao về phía chúng.

"Các bạn *đây rồi!* Nãy giờ hai bạn *ở đâu* vậy? Chuyện đồn

đại *khôi hài* hết sức, có người nói hai bạn đã bị đuổi vì đã tông *xe hơi bay* vô…"

Harry trấn an cô bé:

"Không sao, tụi này chưa bị đuổi."

Giọng Hermione thốt lên, nghe trang trọng không thua giọng giáo sư McGonagall:

"Hai bạn dám nói với tôi là hai bạn *bay* tới đây đó hả?"

Ron sốt ruột:

"Cho qua bài giảng đạo đi, nói cho tụi này biết mật khẩu mới nào."

Hermione nóng nảy:

"Là 'gà tây', nhưng đó không phải là…"

Nhưng cô bé chưa kịp nói hết câu thì bức chân dung Bà Béo đã xịch qua một bên để lộ lối vào phòng sinh hoạt chung. Một tràng pháo tay đột ngột vang lên. Có vẻ như toàn thể cư dân nhà Gryffindor đều còn thức và cùng đứng ngồi đầy trong phòng sinh hoạt, trên những cái ghế bành êm ái và những cái bàn bị mòn vẹt, để chờ đón hai thằng. Những cánh tay thò qua lỗ chân dung Bà Béo nhấc bổng Harry và Ron vào bên trong, để mặc Hermione tự bò qua lỗ mà vào theo bọn chúng.

Lee Jordan gào lên:

"Xuất sắc! Đầy ấn tượng! Một nhập đề tuyệt vời! Lái xe hơi bay đâm thẳng vô cây cổ thụ Liễu Roi, rồi đây người ta sẽ còn bàn tán chuyện này trong nhiều năm nữa…"

Một học sinh năm thứ năm mà Harry chưa có dịp trò

chuyện đến vỗ lên lưng Harry nói:

“Cừ lắm!”

Nghe như thể nó vừa mới về tới đích trước tiên trong cuộc chạy đua đường trường. Fred và George đẩy hai đứa nó ra đứng trước đám đông và cùng nói:

“Này, tại sao hai em không gọi để tụi anh cùng quay lại?”

Ron đỏ mặt tía tai, nhe răng cười lỏn lẻn, nhưng Harry nhận thấy một người trông không có vẻ vui gì hết, đó là huynh trưởng Percy nhô cái đầu cao qua đám học sinh năm thứ nhứt đang háo hức, dường như anh đang cố gắng đến gần để bảo chúng giải tán ngay. Harry húc vô be sườn Ron và hất đầu về phía Percy. Ron hiểu ý liền.

Percy nói:

“Đi lên phòng ngủ đi các em - các em chắc cũng khá mệt rồi.”

Harry và Ron lập tức chen lối đi về phía đầu kia căn phòng, nơi có cánh cửa mở ra những cầu thang xoắn lên các phòng ngủ. Trước khi đi, Harry còn gọi với lại Hermione, cô bé đang đeo cái mặt cau có y như Percy.

“Chúc ngủ ngon!”

Tụi nó loay hoay mãi mới len lỏi tới được đầu kia căn phòng sinh hoạt chung, vẫn còn bị bạn bè vỗ vai vỗ lưng tán thưởng. Cuối cùng, leo lên cầu thang rồi tụi nó mới được yên thân.

Hai đứa hấp tấp trèo lên, và bắt gặp ngay trên cao, sát cánh

cửa dẫn vào phòng ngủ cũ của tụi nó, một tấm bảng ghi "NĂM THỨ HAI".

Hai đứa bước vào căn phòng tròn thân quen, có năm cái cửa sổ hẹp và cao treo màn nhung đỏ. Hành lý của tụi nó đã được đưa lên phòng và đặt cạnh chân giường.

Ron cười với Harry một cách đầy tội lỗi:

"Mình biết mình không nên khoái chuyện đó hay nói chung mấy chuyện đại loại như vậy, nhưng…"

Cánh cửa phòng ngủ chợt mở toang, và đám con trai nhà Gryffindor năm thứ hai ùa vào: Seamus Finnigan, Dean Thomas, và Neville Longbottom.

Seamus tươi cười:

"Không tin được dù đó là sự thật!"

"Hay!"

Dean chỉ nói đơn giản. Còn Neville thì có vẻ kinh hoàng: "Khủng khiếp!"

Harry không thể nào đừng được, đành nhe răng ra cười.

6

GILDEROY LOCKHART

Nhưng ngày hôm sau, Harry không thể nào cười nổi tới một lần. Từ bữa điểm tâm trong Đại Sảnh Đường trở đi, mọi việc cứ tuột dốc không phanh. Những liễn cháo, những dĩa cá hồi, cả núi bánh mì nướng, những dĩa trứng và thịt muối được bày đầy trên bốn dãy bàn ăn dài của bốn ký túc xá đặt dưới cái trần nhà được ếm bùa (hôm nay nó mang một màu mây xám mờ mịt). Harry và Ron ngồi xuống dãy bàn của nhà Gryffindor, bên cạnh Hermione. Cô bé để mở quyển *Lang Thang Với Ma Cà Rồng*, tựa gáy sách vào vại sữa. Trong giọng chào buổi sáng của Hermione có một chút gì cứng cỏi khiến Harry hiểu rằng cô nàng vẫn không tán thành cái cách mà nó với Ron đã đến trường ngày hôm trước. *("Dám lái một chiếc xe hơi bay tông vào một cây cổ thụ!")*. Ngược lại, Neville Longbottom lại hớn hở chào tụi nó. Neville là thằng bé có một gương mặt tròn trịa, hay bị té sấp và đãng trí hơn bất cứ ai mà Harry từng gặp. Neville nói:

"Thư sắp tới rồi. Mình đang trông bà mình gởi tới cho mình những thứ mình đã bỏ quên."

Trông là có ngay: Harry vừa mới bắt đầu ăn món cháo thì

hàng trăm con cú ùa bay vô rần rần trên đầu bọn trẻ. Lũ cú lượn vòng vòng khắp Sảnh Đường, thả thư từ và bưu kiện xuống đám trẻ đang huyên thuyên đấu láo. Một gói to lùm lùm rớt xuống đầu Neville, bật lên, và một giây sau, một vật to màu xám rớt tõm xuống vại sữa của Hermione, làm văng tung tóe vào bọn trẻ cả sữa lẫn lông.

"Errol!"

Ron kêu lên. Nó nắm chân con cú rách mướp kéo lên. Errol lăn đùng ra mặt bàn bất tỉnh, chỏng cẳng lên trời, mỏ ngậm một phong bì đỏ. Ron há hốc miệng:

"Ôi, không lẽ nào…"

Hermione đưa đầu ngón tay khều nhẹ con Errol, bảo:

"Nó không sao, nó vẫn còn sống."

"Không phải chuyện đó - mà là *cái đó!"*

Ron đang chỉ vào cái phong bì đỏ. Harry trông thì cũng thấy bình thường, nhưng cả Ron và Neville đều ngó cái phong bì với cái vẻ như nó sắp sửa nổ tới nơi. Harry hỏi:

"Có chuyện gì vậy?"

Ron thì thào yếu ớt:

"Má… má gởi cho mình một cái Thư Sấm."

Neville cũng thì thầm sợ hãi:

"Thôi, mở nó ra vậy, Ron à. Nếu không mở thì còn tệ hơn nữa. Có lần bà mình gởi cho mình một cái, mình kệ xác nó và… thật là khủng khiếp!"

Harry hết nhìn vẻ mặt sững sờ của Ron và Neville rồi nhìn

đến cái phong bì đỏ. Nó hỏi:

"Thư Sấm là cái gì?"

Nhưng tâm trí của Ron đã đặt hết vô lá thư, và ở một góc cái phong bì ấy đã bắt đầu xì khói.

Neville khẩn khoản:

"Mở ra đi. Vài phút thôi… rồi sẽ qua thôi…"

Ron thò bàn tay run rẩy, gỡ lá thư trong mỏ của Errol, mở thư ra.

Neville liền đút ngón tay vô lỗ tai mình. Một tích tắc sau là Harry biết ngay lý do. Thoạt đầu Harry nghĩ là cái thư *nổ* một chuỗi âm thanh ầm ầm vang khắp Sảnh Đường, làm rúng động cái trần nhà, bụi bay lả tả:

"… LẤY CẮP XE, NẾU CON CÓ BỊ ĐUỔI CỔ KHỎI TRƯỜNG THÌ MÁ CŨNG KHÔNG NGẠC NHIÊN, CON CỨ CHỜ ĐẾN KHI VỀ ĐÂY… CHẮC LÚC ĐÓ CON ĐÂU CÓ THÈM CHẦN CHỪ MỘT CHÚT NÀO ĐỂ NGHĨ XEM BA MÁ TRẢI QUA NÔNG NỖI THẾ NÀO KHI THẤY CÁI XE BIẾN MẤT HẢ?…"

Giọng gào của bà Weasley, lớn hơn bình thường hàng trăm lần, khiến cho dĩa muỗng trên bàn khua rổn rảng theo, và được những bức tường đá dội âm lại nghe điếc cả tai. Mọi người trong phòng đều xoay quanh để tìm xem ai là kẻ nhận được Thư Sấm. Ron thun người lún thật thấp trong cái ghế đến nỗi chỉ còn thấy mỗi cái trán đỏ như mồng gà của nó nhô lên.

"… LÁ THƯ CỦA CỤ DUMBLEDORE TỐI HÔM QUA, MÁ THẤY BA CON CHẾT ĐI ĐƯỢC VÌ XẤU HỔ, BA MÁ

ĐÂU CÓ DẠY CON CƯ XỬ NHƯ VẬY CHỚ, CẢ CON VÀ HARRY CÓ THỂ BỊ TAI NẠN CHẾT RỒI…”

Harry đang hoang mang thì nghe cái tên của mình vang lên. Nó cố gắng một cách hết sức vất vả để làm ra vẻ như không nghe thấy cái âm thanh đang làm lỗ tai nó lùng bùng.

“… GIẬN HẾT SỨC NÓI… BA CỦA CON ĐANG BỊ CHẤT VẤN Ở SỞ LÀM, ĐÓ HOÀN TOÀN LÀ LỖI CỦA CON VÀ NẾU CON MÀ CÒN THÒ MỘT NGÓN CHÂN QUA KHỎI GIỚI HẠN THÌ MÁ SẼ LẬP TỨC NẮM ĐẦU CON LÔI VỀ NHÀ.”

Một sự yên lặng tuyệt đối. Cái phong bì đỏ đã rơi khỏi tay Ron, tự bùng cháy lên rồi cong quéo lại thành một mẩu tro tàn. Harry và Ron ngồi đực mặt ra, như thể vừa bị một cuộn sóng trào quét qua tụi nó. Vài người phá ra cười, rồi từ từ, mấy chuyện bép xép tào lao lại rộ lên như thường lệ trong Sảnh Đường.

Hermione xếp cuốn *Lang Thang Với Ma Cà Rồng* lại, ngó xuống đỉnh đầu của Ron.

“Thiệt tình, tôi không biết bạn muốn cái gì, nhưng mà bạn…”

“Đáng đời chứ gì? Khỏi cần nói.”

Ron quạu. Harry đẩy dĩa cháo của nó ra. Bụng dạ nó đang cồn cào đầy mặc cảm tội lỗi. Ông Weasley đang bị chất vấn ở Sở làm. Đó là cách nó đền đáp ông bà Weasley về tất cả những gì họ đã làm cho nó trong mùa hè vừa qua ư?

Nhưng nó cũng chẳng có thì giờ để dằn vặt lâu; giáo sư

McGonagall đang đi dọc dãy bàn nhà Gryffindor để phát thời khóa biểu niên học mới. Harry nhận thời khóa biểu của nó và nhận thấy hai tiết đầu tiên tụi nó học với học sinh nhà Hufflepuff là môn Thảo Dược.

Harry, Ron và Hermione cùng đi với nhau ra khỏi tòa lâu đài, băng qua vườn rau cải, để tới nhà lồng kính, nơi trồng các loài cây huyền bí. Cái Thư Sấm coi vậy cũng làm được một điều hay: Hermione có vẻ cho rằng hai đứa nó bị trừng phạt như vậy là đủ rồi, nên lại tỏ ra thân mật như xưa.

Khi tụi nó đến gần nhà lồng kính thì thấy cả lớp đang đứng cả bên ngoài đợi giáo sư Sprout. Harry, Ron và Hermione vừa nhập vô đám đó thì bên kia bãi cỏ xuất hiện cô Sprout đang sải bước, với thầy Lockhart tháp tùng. Cánh tay của giáo sư Sprout đầy vết băng bó, và Harry thấy cây Liễu Roi đứng xa xa đằng kia bây giờ cũng băng bó khắp cành, mặc cảm tội lỗi lại làm Harry nhói đau.

Giáo sư Sprout là một nữ phù thủy nhỏ tí và lùn bè bè, đội một cái nón vá víu trên mớ tóc bay phất phơ; áo quần và móng tay của bà lúc nào cũng dính đầy đất, dì Petunia mà có nhìn thấy chắc phải té xỉu. Tuy nhiên, thầy Lockhart thì hết sức bảnh bao chải chuốt trong bộ áo chùng láng o màu ngọc lam. Dưới cái nón, cùng màu ngọc lam viền vàng, được đội ngay ngắn một cách hoàn hảo, mái tóc vàng của thầy cũng sáng bóng lên.

Tươi cười với đám đông học sinh đang tụ tập, Gilderoy Lockhart nói to:

“Chào các em! Thầy vừa mới hướng dẫn giáo sư cách

chăm sóc cây cổ thụ Liễu Roi cho đúng mực! Nhưng mà thầy chẳng muốn các con nghĩ là thầy giỏi môn Thảo Dược hơn cô ấy đâu nhé! Chẳng qua thầy tình cờ được gặp gỡ nhiều chủng loại thực vật độc đáo trong những chuyến đi của thầy…"

Giáo sư Sprout trông bực bội thấy rõ, chẳng giống chút nào bản tánh vui tươi của cô thường ngày. Cô bảo:

"Các trò, hôm nay, nhà kính số ba."

Có tiếng rì rầm hứng thú. Từ trước giờ bọn trẻ chỉ mới được học trong nhà kính số một, nhà kính số ba có những cây cỏ nguy hiểm và thú vị hơn rất nhiều. Giáo sư Sprout lấy một chiếc chìa khóa to tướng vẫn đeo ở thắt lưng để mở cửa. Harry hít phải một luồng hơi có mùi đất ẩm, phân bón trộn lẫn với mùi thơm nồng nặc của mấy đóa hoa khổng lồ, đóa nào đóa nấy bằng cái tán dù, thòng lủng lẳng dưới trần nhà. Nó sắp bước theo Ron và Hermione vào trong thì bị bàn tay thầy Lockhart túm lại.

"Harry! Thầy có đôi lời muốn nói với em… Giáo sư Sprout, trò Harry trễ vài phút chắc giáo sư không phiền lòng chứ?"

Trông vẻ mặt cau có của giáo sư Sprout thì đủ biết cô rất phiền lòng, nhưng thầy Lockhart vẫn đóng sập cánh cửa nhà kính ngay mặt cô mà nói:

"Được phép rồi nhé!"

Thầy Lockhart quay lại Harry, mấy cái răng to trắng bóng của thầy lấp lánh ánh mặt trời khi thầy lắc đầu:

"Harry! Ôi, Harry! Harry! Harry!"

Harry hoàn toàn không biết nên ứng xử ra sao, nên không nói gì cả.

"Khi tôi nghe… Ôi, dĩ nhiên, đó là lỗi của tôi. Gậy ông đập lưng ông thôi."

Harry chẳng hiểu chút xíu gì về điều thầy Lockhart đang nói. Nó định bảo với thầy như vậy thì thầy Lockhart đã nói tiếp:

"Không biết còn chuyện nào đáng kinh ngạc với tôi hơn nữa: lái xe hơi bay đến Hogwarts! Chà, dĩ nhiên tôi biết ngay tại sao trò lại làm như vậy. Chơi nổi mà. Harry, Harry, Harry!"

Cái cách thầy nhe ra được mọi cái răng trắng bóng, ngay cả khi không nói chuyện, thật là đáng chú ý. Thầy tiếp:

"Tôi đã tập cho trò nếm mùi tiếng tăm rồi há? Đã gieo trong đầu trò cái *ý ngông nghênh* đó. Trò đã được lên ảnh trang nhứt báo chí với tôi, và trò không đợi nổi tới lần sau hả?"

"Dạ, không, thưa thầy…"

"Harry, Harry, Harry! Tôi *hiểu* hết."

Thầy Lockhart chộp vai Harry:

"Tự nhiên thôi, một khi đã bén mùi thì tự nhiên thèm đớp thêm một miếng nữa. Tôi chỉ trách tôi đã tập cho trò biết mùi, bởi vì nó lậm vô đầu trò rồi… Nhưng mà này, anh bạn trẻ ạ, trò đừng có tưởng *lái xe bay* mà có thể làm cho trò nổi tiếng được đâu. Cứ bình tĩnh đã! Còn chán khối thì giờ cho những chuyện ấy khi trò lớn lên. Chà, chà, tôi biết trò đang nghĩ gì! *'Với thầy thì không sao, thầy đã là một phù thủy nổi tiếng thế*

giới mà!' Nhưng mà khi tôi mười hai tuổi, tôi cũng chỉ là một thằng vô danh tiểu tốt như trò bây giờ thôi. Thật ra, tôi có thể nói tôi không hẳn là vô danh tiểu tốt! Ý tôi nói là trò cũng có chút tiếng tăm đấy, phải không nào? Mấy cái vụ giữa trò với *Kẻ-mà-chớ-gọi-tên- ra* ấy!"

Thầy liếc cái thẹo trên trán Harry.

"Tôi biết, tôi biết… Chuyện đó thì chẳng thể hay ho bằng như tôi được giải thưởng Nụ cười Quyến rũ Nhứt của *Tuần báo Phù Thủy* suốt năm kỳ liền… Nhưng mà đúng là trò bắt đầu *trổ mòi* đấy, Harry, đúng là *trổ mòi* rồi đó."

Thầy ném cho Harry một cái nháy mắt thân mật rồi sải bước chân bỏ đi.

Harry đứng trân như phỗng một lát, rồi sực nhớ lẽ ra mình phải ở trong lớp học Thảo Dược, nó đẩy cửa nhà kính lách vào trong.

Giáo sư Sprout đang đứng đằng sau một cái băng dài kê trên giá đỡ đặt ở giữa nhà kính. Trên băng bày khoảng hai chục cặp mũ bịt tai đủ màu. Khi Harry đứng vào chỗ của nó giữa Ron và Hermione thì giáo sư Sprout nói:

"Hôm nay chúng ta sẽ thay chậu cho cây Nhân sâm. Ai có thể nói cho cô biết những thuộc tính của Nhân sâm?"

Không ai tỏ ra ngạc nhiên khi thấy bàn tay của Hermione giơ cao nhanh hơn hết thẩy.

"Nhân sâm hay còn gọi là Mandragora, là một dược thảo có tác dụng hồi sinh, hiệu lực mạnh."

Hermione đọc làu làu như thể nó đã nuốt cả cuốn sách giáo

khoa vào bụng.

“Thuốc này dùng để hồi phục những người bị biến hình hay bị mắc lời nguyền, giúp họ trở lại tình trạng nguyên thủy.”

Giáo sư Sprout nói:

“Xuất sắc. Mười điểm cho nhà Gryffindor. Các loại Nhân sâm là một phần thiết yếu của hầu hết các thuốc giải độc. Tuy nhiên nó cũng nguy hiểm. Ai có thể giải thích được tại sao?”

Tay của Hermione lại giơ cao trước mắt Harry, sém hất rơi cặp kính của nó. Cô bé trả lời ngay:

“Vì tiếng kêu của Nhân sâm có thể làm chết những ai nghe phải.”

“Rất đúng. Cho thêm mười điểm nữa. Bây giờ xem đây, những Nhân sâm mà chúng ta có ở đây hãy còn nhỏ.”

Giáo sư chỉ vào một hàng chậu sâu và mọi người dồn tới để nhìn cho rõ. Hàng trăm, hay cỡ đó, chùm cây con mọc trong dãy chậu, lá màu xanh hơi đỏ. Harry thấy chúng chẳng có gì đáng chú ý lắm, và nó cũng không có chút khái niệm gì về cái mà Hermione gọi là “tiếng kêu của Nhân sâm”.

Giáo sư Sprout bảo:

“Mỗi người nhận một cặp mũ bịt tai.”

Bọn trẻ nhào vô tranh giành để khỏi bị lãnh một cặp mũ hồng hay mũ xù lông.

“Khi nào cô bảo các con mang vào thì các con phải nút chặt tai mình lại. Khi nào cởi ra được thì cô sẽ giơ ngón tay cái ra hiệu. Chuẩn bị… Mang mũ bịt tai!”

Harry chụp cái mũ bịt tai lên tai nó, lập tức mọi âm thanh biến mất. Giáo sư Sprout đeo một cái mũ bịt tai màu hồng xù lông, cô xắn tay áo lên, bàn tay nắm chặt lấy một bụi cây mà nhổ mạnh.

Harry thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc, nhưng có vẻ như không ai nghe thấy cả.

Thay vì rễ cây bị nhổ bật khỏi mặt đất, lại là một em bé sơ sinh nhỏ xíu, xấu xí cực kỳ, mình mẩy bám đầy đất. Lá cây mọc ngay trên đầu nó thay cho tóc. Nó có nước da xanh nhợt, lốm đốm, và rõ ràng cái buồng phổi căng phập phồng kia chứng tỏ nó đang ra sức khóc rống lên.

Giáo sư Sprout lấy từ dưới bàn ra một cái chậu to để nhét cây Nhân sâm vào, vùi cây trong lớp phân bón ẩm ướt tối om, cho đến khi chỉ còn thấy mấy cái lá của nó. Giáo sư Sprout phủi đất bụi bám trên tay, giơ ngón tay cái ra hiệu, rồi cởi bỏ mũ bịt tai của cô.

“Bởi vì mấy cây Nhân sâm này chỉ là cây con, nên tiếng khóc của tụi nó chưa làm chết người.”

Giáo sư nói một cách bình thản như thể cô chỉ vừa làm cái việc tưới cây hoa hải đường.

“Nhưng chúng cũng dư sức làm cho các con bất tỉnh nhiều tiếng đồng hồ. Và bởi vì cô biết chắc là các con đều muốn còn sống sót trở về sau buổi học đầu tiên này, cho nên cô khuyên các con hãy mang mũ bịt tai cho kỹ khi thực tập ở đây. Khi nào hết giờ học cô sẽ lưu ý các con. Bây giờ mỗi nhóm bốn trò thực tập với một khay. Ở đây có hàng đống chậu… Còn phân bón thì trong mấy cái bao ở đằng kia nha… Nhớ coi chừng

mấy cái xúc tu có nọc độc, chúng đang mọc răng đấy!”

Vừa nói, giáo sư vừa đột ngột tát một cái cây màu đỏ sậm, khiến nó co lại mấy cái xúc tu dài đã dám lén lút trườn lên vai cô.

Harry, Ron và Hermione cùng một cậu bé tóc quăn bên nhà Hufflepuff lập thành một nhóm. Harry thường thấy cậu bé này nhưng chưa có dịp chuyện trò. Khi bắt tay Harry, cậu bé hớn hở nói:

“Mình là Justin Finch-Fletchley. Mình biết bồ là ai, dĩ nhiên, bồ là Harry Potter lừng danh…. Và bồ là Hermione Granger người luôn đứng đầu mọi môn học.”

Hermione đang bắt tay với Justin, nghe tới đó cũng rạng rỡ.

“… Còn bồ nữa, Ron Weasley. Cái xe hơi bay đó của bồ phải không?”

Ron không cười nổi. Cái Thư Sấm rõ ràng vẫn còn ám ảnh nó.

“Thầy Lockhart siêu quá hén?”

Justin vui vẻ trò chuyện khi cả bọn bón phân rồng vô chậu cây.

“Ổng gan dễ sợ. Mấy bồ đọc sách của ổng chưa? Nếu mình mà bị một người sói dồn vô một cái quầy điện thoại công cộng, chắc mình chết vì sợ rồi, vậy mà thầy vẫn bình tĩnh và… Bứt!!!… Thật là phi thường. Mấy bồ biết không, tên mình có trong danh sách tuyển vô trường Eton ấy chứ, nhưng mà mình vui hết biết luôn khi được đi học ở đây. Dĩ nhiên là má mình

hơi thất vọng, nhưng từ khi mình đưa sách của thầy Lockhart cho má đọc, mình thấy má bắt đầu hiểu là trong nhà có một phù thủy được huấn luyện chu đáo thì cũng có ích về sau…”

Sau mấy lời huyên thuyên này, bốn đứa không có mấy cơ hội để nói năng gì nữa. Tất cả tụi nó đều phải mang mũ bịt tai và cần phải tập trung chú ý vào mấy cây Nhân sâm. Giáo sư Sprout đã làm cho công việc có vẻ hết sức dễ dàng, nhưng mà thực ra chẳng dễ dàng chút nào. Mấy củ Nhân Sâm không chịu chui ra khỏi mặt đất đã đành, mà khi ra rồi lại không chịu trở vô. Chúng giẫy giụa, vặn vẹo, chân đá, tay đấm, lại còn nghiến răng trèo trẹo. Harry mất tới mười phút cố gắng lắm mới dồn được một em Nhân sâm đặc biệt mũm mĩm vô một cái chậu.

Cuối buổi học, Harry cũng giống như những đứa khác: mồ hôi đầm đìa, mình mẩy ê ẩm, và khắp người dính bết sình đất. Mọi người đi thất thểu về lâu đài để tắm vội vàng một cái trước khi hộc tốc chạy trở vô lớp học môn Biến.

Giờ học với giáo sư McGonagall bao giờ cũng căng thẳng, nhưng hôm nay lại đặc biệt khó. Mọi thứ năm ngoái Harry học được dường như đã rò rỉ ra ngoài bộ óc nó hết trơn trong suốt mùa hè rồi. Đáng lẽ biến một con bọ hung thành cái nút áo thì nó chỉ làm được có mỗi một việc là làm cho con bọ mệt bở hơi tai vì cứ phải lon ton chạy khắp mặt bàn để tránh cái đầu đũa phép của nó.

Ron còn bị rắc rối to hơn nữa. Nó đã hàn cây đũa phép của nó bằng một thứ băng keo ếm bùa mượn của ai đó. Nhưng cây đũa trông có vẻ đã bị hư hại quá sức sửa chữa. Nó cứ kêu răng rắc rồi xẹt lửa vào những lúc lảng nhách, và cứ mỗi lần Ron cố

gắng biến con bọ hung thành cái nút áo, thì cây đũa lại xịt khói mù mịt, dìm Ron trong cái biển khói xám dày kịt và nồng nặc mùi trứng thối. Ron không nhìn thấy gì nữa, nên nó vô tình đè bẹp dí con bọ hung của mình dưới cái cùi chỏ. Nó đành đi xin một con bọ hung mới và giáo sư McGonagall không hài lòng chút nào về việc này.

Khi chuông tan học reo, Harry thở phào nhẹ nhõm. Đầu nó bây giờ như một miếng mốt bị vắt ráo rồi. Ai cũng lo sắp xếp học cụ để ra khỏi lớp, ngoại trừ Harry và Ron, hai đứa vẫn còn đang tức giận xỉa xói cây đũa phép vô mấy con bọ hung trên mặt bàn.

"Đồ ngu ngốc… vô tích sự…"

Cây đũa phép xì ra một chuỗi tiếng tiếng nổ lụp bụp như pháo chuột. Harry đề nghị:

"Hay là bồ viết thư về nhà xin một cái khác?"

"Ừ, phải, đặng nhận thêm một cái Thư Sấm nữa hả? *'Cây đũa của con gãy là do lỗi của chính con.'* Hừm!"

Ron nhét cây đũa còn đang kêu xì xì vô túi xách của nó.

Cả bọn kéo đi ăn trưa. Ở phòng ăn, Hermione khoe với tụi nó bộ nút áo khoác tuyệt hảo mà cô nàng vừa sản xuất bằng phép biến. Nhưng chuyện đó cũng không làm cho ai vui lên được chút nào.

Harry bèn lập tức đổi đề tài:

"Trưa nay tụi mình có môn gì?"

Hermione trả lời ngay:

“Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.”

Ron chụp tờ thời khóa biểu của Hermione:

“Sao bồ lại khoanh hình trái tim tất cả những tiết học của thầy Lockhart như vầy?”

Hermione nổi khùng lên, giật lại tờ thời khóa biểu.

Ăn xong bữa trưa, tụi nó đi ra chơi ngoài khoảnh sân đầy bóng râm. Hermione ngồi xuống một bậc thềm đá và lại chúi mũi vô quyển *Lang Thang Với Ma Cà Rồng*. Harry và Ron đứng nói chuyện về Quidditch một hồi thì Harry nhận thấy hình như mình đang bị theo dõi nãy giờ. Nó ngước nhìn lên, bắt gặp một thằng nhóc nhỏ xíu, tóc xám như lông chuột mà nó đã thấy trong buổi lễ Phân loại vào tối hôm qua. Thằng nhóc đang tròn mắt nhìn Harry như thể bị thôi miên. Nó đang nắm chặt một vật trông như cái máy chụp hình thông thường của dân Muggle. Ngay khi Harry bắt gặp ánh mắt của thằng nhóc, thằng nhóc liền đỏ mặt ấp úng:

“Anh Harry khỏe hông? Em là… em là Colin Creevey.”

Thằng nhóc nói như đứt hơi, dè dặt bước tới một bước.

“Em cũng ở trong nhà Gryffindor. Anh thấy… thấy có phiền gì không nếu… nếu em chụp hình anh?”

Thằng nhóc giơ cái máy chụp ảnh lên hỏi, mặt đầy hy vọng.

Harry hờ hững lặp lại:

“Chụp hình à?”

Colin nhích tới một chút nữa, hăng hái nói tiếp:

“Để chứng tỏ là em có gặp anh. Em biết hết mọi chuyện về anh nhé. Ai cũng kể cho em nghe hết. Về chuyện anh đã sống sót như thế nào khi *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* tìm cách giết anh và rồi hắn biến mất như thế nào và đủ thứ chuyện về làm sao mà anh có vết thẹo hình tia chớp trên trán. (Mắt thằng nhóc soi mói mớ tóc rủ xuống trán Harry). Và một đứa cùng phòng em nói là nếu em dùng đúng thuốc rửa hình thì cái hình sẽ *nhúc nhích* nữa đấy.”

Colin hít một hơi thật sâu, rồi run run vì hồi hộp, nói tiếp:

“Ở đây lạ lùng ghê hén? Hồi trước em đâu có biết tất cả những chuyện kỳ cục em làm là phép lạ đâu, mãi tới khi em nhận được thư gọi nhập học trường Hogwarts. Ba em là người bán sữa, ổng cũng không thể tin được là có một cái trường pháp thuật. Thành ra em chụp cả đống hình gởi về nhà cho ba xem. Nếu mà em có một tấm hình của anh thì thiệt là hay…”

Thằng nhóc nhìn Harry với vẻ van nài khẩn khoản:

“… Hay là nhờ bạn anh cầm máy chụp dùm, còn em thì đứng cạnh bên anh nha? Rồi sau đó anh ký vào tấm hình nha?”

“Ký ảnh tặng hả? Mày đang phân phát *ảnh có chữ ký* hả, Potter?”

Giọng Malfoy thô lỗ vang vọng qua sân trường. Nó dừng chân ngay sau lưng Colin, cặp kè với hai thằng bạn du côn nối khố là Crabbe và Goyle. Đó cũng là một bộ ba ở trường Hogwarts. Malfoy rống lên với đám đông:

“Mọi người sắp hàng mau lên! Harry Potter đang phát ảnh có chữ ký đấy!”

Harry tức giận nắm chặt nắm tay, quát:

“Tao không làm chuyện đó. Mày im đi, Malfoy!”

Colin, thằng nhóc có thân hình chỉ to bằng cái cần cổ bò mộng của Crabbe, cố la to:

“Chỉ tại anh ganh tức thôi!”

“Ganh tức?”

Malfoy không cần cao giọng lắm vì một nửa sân trường giờ đây đang chú ý nghe nó.

“Ganh tức cái gì? Tao đâu cần có cái thẹo giữa trán? Xin cám ơn à. Tao không nghĩ là phải chẻ đầu mình ra để tự làm cho mình đặc biệt.”

Crabbe và Goyle cười lên hinh hích một cách ngu đần.

Ron giận dữ nói:

“Mày ăn ốc sên đi, Malfoy!”

Crabbe ngừng cười, bắt đầu xoa nắm đấm của nó với vẻ đe dọa.

Malfoy khinh khỉnh nhạo báng:

“Coi chừng đó, Weasley! Mày đâu muốn quậy hả, kẻo má mày đích thân đến trường lôi cổ mày về.”

Nó nhại bằng một cái giọng the thé chói tai nhức óc:

“Nếu con mà còn thò một ngón chân qua khỏi giới hạn.”

Một đám học sinh năm thứ năm nhà Slytherin ồ lên cười to.

Malfoy lại cười ngạo nghễ:

“Thằng Weasley cũng muốn một tấm hình có chữ ký của mày nữa đó, Potter. Tấm hình đó đáng giá hơn cả khối nhà nó gom lại…”

Ron rút mạnh cây đũa phép dán băng keo của nó ra, nhưng Hermione đã đóng quyển *Lang Thang Với Ma Cà Rồng* lại và nói nhỏ:

“Coi chừng!”

Thầy Lockhart đang sải bước về phía bọn chúng, tấm áo chùng màu ngọc lam của thầy bay phất phơ phía sau:

“Chuyện gì thế? Có chuyện gì thế? Ai đang phân phát ảnh có chữ ký hả?”

Harry há miệng toan nói thì đã bị chặn họng bởi cánh tay thầy Lockhart quàng qua vai nó và giọng vui vẻ nghe như sấm rền của thầy vang lên:

“Lẽ ra tôi chẳng cần hỏi làm gì! Harry, chúng ta lại gặp nhau!”

Bị kẹp bên hông của thầy Lockhart và nóng bừng lên vì ngượng, Harry nhìn thấy Malfoy lỉnh vào đám đông với nụ cười tự mãn.

Thầy Lockhart tươi cười với Colin:

“Chụp đi, cậu Creevey. Hình có cả hai người thì không gì đẹp bằng, và *cả hai* chúng tôi sẽ ký tên vào ảnh cho em.”

Colin lóng ngóng với cái máy chụp ảnh, cậu vừa chụp xong thì chuông reo báo hiệu buổi học chiều bắt đầu.

“Các trò đi thôi, tới lớp đi!”

Thầy Lockhart bảo đám học trò trong sân, rồi thầy quay trở vô lâu đài với Harry vẫn bị kẹp một bên nách. Harry chỉ ước sao biết được câu thần chú có thể làm cho mình tan biến mất cho rồi.

Sau khi đã chui vô trong lâu đài bằng cửa hông, thầy Lockhart nói bằng giọng cha chú với Harry:

"Tôi có đôi lời khuyên khôn ngoan cho trò đây, Harry. Tôi đã che chắn cho trò trước ống kính của cậu bé Creevey. Nếu mà trong hình cậu ấy chụp có cả tôi đứng cùng thì bạn bè của trò sẽ không nghĩ là trò huênh hoang khoác lác…"

Harry lắp bắp chưa thành câu thì thầy Lockhart đã lôi nó đi xuống hành lang rồi lên cầu thang. Học trò đứng dài dài dọc lối đi trố mắt ngó theo hai người.

"Để tôi nói cho trò biết, mới tập tễnh như trò mà bày đặt phát ảnh có chữ ký thì chưa khôn lắm đâu - trông trò còn như một con lòng tong đầu bự, nói thật đó, Harry. Rồi sẽ đến cái lúc mà trò sẽ, như tôi đây, đi tới đâu cũng phải thủ sẵn cả xấp ảnh, nhưng…"

Thầy cười giòn:

"Tôi nghĩ trò chưa tới ngày đó đâu."

Cả hai đã đến lớp học của thầy Lockhart, và cuối cùng thầy cũng thả Harry ra. Nó kéo áo chùng của mình cho ngay ngắn lại rồi đi kiếm một chỗ ngồi ở tuốt dưới cuối lớp, giả bộ bận rộn xếp đống tất cả bảy tác phẩm của thầy Lockhart trước mặt mình, để mà tránh khỏi phải nhìn vào mặt tác giả.

Những học sinh khác đang lục tục kéo vào lớp, Ron và

Hermione ngồi xuống hai bên Harry. Ron nói:

"Mặt bồ nóng đến độ có thể chiên trứng chín được. Mà bồ nên cầu cho thằng nhóc Creevey đó đừng có gặp Ginny, nếu không hai đứa nó sẽ xúm nhau lập ra câu lạc bộ những người ái mộ Harry Potter."

Harry đổ quạu:

"Im đi." Nó chỉ lo mấy tiếng 'câu lạc bộ những người ái mộ Harry Potter' lọt tai thầy Lockhart.

Khi cả lớp đã ngồi xuống, thầy Lockhart tằng hắng rất to, tất cả im lặng ngay. Thầy bước tới, cầm cuốn *Du Ngoạn Với Những Con Quỷ Khổng Lồ,* bản của Neville, giơ lên cao để phô ra bức chân dung của chính ông đang nháy mắt trên bìa cuốn sách.

Ông chỉ vào bức chân dung và tự mình cũng nháy mắt:

"Tôi, Gilderoy Lockhart, Huy chương Merlin, đệ tam đẳng, hội viên danh dự của Liên đoàn Chống thế lực Hắc ám, năm lần liên tiếp được giải thưởng *Nụ cười quyến rũ nhứt* của *Tuần báo Phù thủy.* Nhưng mà tôi không nói về chuyện đó đâu. Tôi không đuổi Nữ thần báo tử đi bằng cách mỉm cười với ả đâu!"

Thầy ngừng lại để chờ học trò cười, vài đứa bèn mỉm cười gượng gạo.

"Tôi thấy tất cả các con đều đã mua trọn bộ sách của tôi. Giỏi lắm… Tôi thấy hôm nay chúng ta có thể bắt đầu bằng một bài kiểm tra nho nhỏ. Chẳng có gì phải lo cả, chỉ để kiểm tra xem các con đã đọc bộ sách như thế nào, tiếp thu được bao

nhiêu.”

Khi thầy phát giấy kiểm tra xong và quay trở lại bục giảng, thầy nói:

“Các con có ba mươi phút để làm bài… Bắt đầu! Làm đi!”

Harry ngó xuống tờ giấy kiểm tra và đọc:

1. Màu thầy Gilderoy Lockhart thích nhứt là màu gì?

2. Tham vọng bí ẩn của thầy Gilderoy Lockhart là gì?

3. Cho đến nay, theo ý trò, thành tựu vĩ đại nhứt của thầy Gilderoy Lockhart là gì?

…

Cứ thế, những câu hỏi đại loại như vậy tiếp tục hết ba trang giấy, đến câu cuối cùng là:

54. *Sinh nhật của thầy Gilderoy Lockhart vào ngày nào? Và món quà lý tưởng tặng thầy là món gì?*

Nửa giờ sau, thầy Lockhart đi thu bài làm của học trò và đọc lên ngay trước lớp:

“Chà! Chà! Coi bộ hiếm có trò nào nhớ được rằng màu tôi yêu thích nhứt là màu tím hoa tử đinh hương hả! Tôi đã viết điều đó trong cuốn *Một Năm Sống Với Người Tuyết Quạu Quọ.* Một số trò cần phải đọc kỹ cuốn *Lang Thang Với Ma Cà Rồng,* hơn nữa… Tôi đã nói rõ trong chương 12 là món quà sinh nhật lý tưởng cho tôi phải là một món dung hòa giữa dân biết pháp thuật và dân không có pháp thuật. Đương nhiên với một món quà như chai rượu mạnh lâu năm Ogden cỡ lớn thì tôi cũng chẳng từ chối.”

Thầy lại ném cho lũ học trò một cái nhìn tinh quái. Ron bây giờ đã bắt đầu ngó thầy Lockhart với vẻ bất tín nhiệm lộ rõ trên mặt; Seamus Finnigan và Dean Thomas ngồi trước mặt nó thì đang rung cả người vì cố nhịn cười. Ngược lại, cô bé Hermione thì đang chăm chú say sưa lắng nghe, đến nỗi phát giật mình khi nghe thầy nhắc đến tên mình:

"… nhưng mà trò Hermione lại biết tham vọng bí mật của tôi là loại bỏ thế giới xấu xa ác độc và tiếp thị một loại thuốc dưỡng tóc do chính tôi bào chế. Quả thực là một cô bé ngoan!… Điểm tối đa! Cô Hermione đâu nhỉ?"

Thầy búng ngón tay lên tờ giấy, và Hermione run rẩy giơ tay lên. Thầy Lockhart cười rạng rỡ:

"Xuất sắc! Quả là xuất sắc! Mười điểm cho nhà Gryffindor! Và bây giờ… Vào công việc thôi!"

Thầy cúi xuống phía sau cái bàn giáo viên, nhấc một cái lồng đậy điệm kín mít đặt lên bàn.

"Giờ thì ta lưu ý các trò! Công việc của tôi là trang bị cho các trò vũ khí để chống lại những sinh vật xấu xa nhứt mà thế giới phù thủy biết đến! Các trò sẽ nhận thấy mình sắp trải qua nỗi sợ hãi khủng khiếp nhứt đời trong căn phòng này. Hãy yên tâm là khi tôi có mặt ở đây thì không thể xảy ra nguy hiểm gì cả. Tôi chỉ yêu cầu các trò giữ bình tĩnh mà thôi."

Đã cố kềm nén hết sức rồi cuối cùng vẫn không nhịn được, Harry chồm qua đống sách để nhìn cái lồng cho rõ hơn. Thầy Lockhart đặt một bàn tay lên nắp đậy lồng. Dean và Seamus đã thôi cười. Neville thì ngồi co rúm lại ở dãy bàn đầu.

Thầy Lockhart hạ thấp giọng:

"Tôi yêu cầu các con không được hét lên. Tiếng hét to có thể kích động bọn chúng."

Khi cả lớp đã nín thở vì hồi hộp, thầy Lockhart giơ tấm vải che ra. Ông nói bằng giọng như thể trên sân khấu:

"Vâng! *Những con yêu Cornish vừa bị bắt."*

Seamus không thể nín được nữa. Nó bật ra một tràng cười hô hố mà ngay cả thầy Lockhart cũng không thể nào nhầm với tiếng kêu hoảng sợ. Ông mỉm cười với Seamus:

"Sao?"

Seamus suýt tắt thở vì nín cười:

"Dạ, chúng cũng không… chúng không đến nỗi… rất *nguy hiểm* phải không ạ?"

"Đừng tưởng bở!"

Thầy Lockhart ngúc ngắc chỉ một ngón tay về phía Seamus một cách khó chịu.

"Chúng có thể trở thành đồ quỷ sứ dịch vật khó trị lắm đấy."

Những con yêu nhí màu xanh lè và cao chừng hai tấc. Chúng có những bộ mặt nhọn quắt và giọng nói the thé nghe như một lũ quỷ con đang cãi nhau chí chóe.

Ngay khi cái nắp lồng mới được hé ra, chúng đã hè nhau kêu la í ới, chạy lung tung trong lồng, rung lắc mấy chấn song ầm ĩ, làm mặt bà chằn dọa mấy đứa ngồi gần đấy.

Thầy Lockhart nói to:

“Được đó, để coi các trò nghĩ sao về chúng!”

Thầy mở cửa lồng ra.

Lớp học lập tức trở thành loạn xà ngầu. Mấy con yêu nhí phóng vọt ra khắp mọi hướng như hỏa tiễn. Hai con túm lấy tai Neville nhấc bổng nó lên không trung. Nhiều con phóng thẳng ra cửa sổ, làm văng tung tóe miếng kính vỡ vào bọn yêu nhí bay đến phía sau. Đám yêu còn lại bắt đầu phá phách lớp học kinh hoàng hơn cả một con tê giác khùng. Chúng chụp mấy bình mực xịt tung tóe khắp lớp, xé tanh banh sách vở của bọn trẻ, lột những tấm tranh khỏi tường, lật ngược thùng rác, giựt cặp táp, sách vở rồi quẳng hết ra ngoài qua khung cửa sổ vỡ.

Chỉ trong nháy mắt, một nửa lớp học đã phải chui xuống dưới gầm bàn mà tỵ nạn. Còn Neville thì đung đưa trên trần nhà, bám vào chùm đèn treo. Thầy Lockhart quát:

“Các trò lùa chúng vô chuồng! Gom chúng lại! Chúng chỉ là mấy con yêu nhí thôi mà!”

Thầy xắn tay áo, vung cây đũa phép của thầy lên và rống to:

“*Peskipiksi Pesternomi!*[*]”

Câu thần chú chẳng có chút xíu tác dụng nào hết. Một con yêu nhí giật được cây đũa phép, bèn quẳng luôn ra ngoài cửa sổ. Thầy Lockhart nghẹn cổ, lặn ngay xuống dưới gầm bàn, chỉ thiếu chút xíu là bị Neville đè bẹp khi nó buông chùm đèn treo rớt xuống.

Chuông reo hết tiết, mọi người chạy ào ra cửa lớp như

điên. Tương đối bình tĩnh lại sau đó, thầy Lockhart đứng thẳng lên, nhìn thấy Harry, Ron, và Hermione đang đi gần tới cửa, thầy bèn nói:

"À, thầy định giao cho các trò nhiệm vụ lượm đám yêu nhí còn lại bỏ vô lồng cho thầy."

Vừa nói xong, thầy đã bước nhanh qua mặt tụi nó ra ngoài và vội vàng đóng lại cánh cửa sau lưng.

Bỗng một con yêu nhí lao đến, đớp vô vành tai Ron, Ron rống lên đau đớn:

"Mấy bồ có *tin* nổi ổng không hả?"

Hermione điểm huyệt một lúc hai con yêu nhí nhờ bùa chú *Đông lạnh,* vừa bỏ chúng vô lồng, cô bé vừa nói:

"Chẳng qua thầy muốn chúng mình có kinh nghiệm thực tập."

"Thực tập?"

Harry kêu lên, trong lúc cố gắng chụp một con yêu nhí cứ nhảy múa ngoài tầm tay nó, lại còn thè lưỡi ra ghẹo nó nữa chứ.

"Hermione ơi, thầy làm mà chẳng hiểu mình đang làm gì đâu!"

"Tầm bậy. Bạn đọc sách của thầy rồi đó, thầy đã làm được bao nhiêu chuyện đáng kinh ngạc."

Ron lẩm bẩm:

"Đó là tự ổng *nói*!…"

7

MÁU BÙN VÀ NHỮNG TIẾNG THÌ THẦM

Mấy ngày sau đó Harry đã phải tốn phần lớn thì giờ để lẩn tránh thầy Lockhart mỗi khi bắt gặp thầy xuất hiện ở hành lang. Nhưng tránh được Colin Creevey còn khó hơn nữa. Thằng nhóc đó hình như thuộc lòng cả thời khóa biểu của Harry. Có vẻ như không có gì làm cho thằng nhóc đó khoái hơn chuyện hỏi sáu bảy lần một ngày cái câu: "Anh Harry, khỏe không?" để được nghe lại câu Harry nói: "Chào Colin", bất kể giọng của Harry đau khổ như thế nào.

Con cú Hedwig vẫn còn giận Harry về cuộc du hành bằng xe hơi đầy tai họa. Cây đũa phép của Ron thì vẫn lên cơn bất tử, sáng hôm thứ sáu đã tự động bắn vọt ra khỏi tay Ron trong giờ học Bùa chú và ghim đúng giữa hai đầu chân mày của giáo sư Flitwick, gây ra một nhọt ung mủ phập phồng ngay tại chỗ. Bị hết chuyện này tới chuyện kia, cho nên Harry mừng hết sức khi tới ngày nghỉ cuối tuần.

Nó, Ron và Hermione dự định đến thăm lão Hagrid vào sáng thứ bảy. Nhưng mà buổi sáng đó, trong lúc còn có thể ngủ ngon lành thêm nhiều tiếng đồng hồ nữa, thì nó bị Oliver

Wood đánh thức dậy. Wood là đội trưởng đội Quidditch của nhà Gryffindor.

Harry vẫn còn ngái ngủ:

“Chuyện… gì… vậy?”

Wood giục:

“Đi tập Quidditch! Mau lên!”

Harry liếc ra cửa sổ. Một làn sương mỏng còn giăng ngang bầu trời đang ửng ánh vàng. Bây giờ thức giấc rồi, Harry không hiểu làm sao lúc nãy mình có thể ngủ được trong sự huyên náo chí choa chí choét của lũ chim chóc ngoài kia.

Harry rên rỉ:

“Anh Oliver! Mới rạng sáng mà!”

“Đúng vậy!”

Wood nói. Anh chàng này là một học sinh năm thứ sáu to cao, lúc này đang bừng bừng nhiệt huyết đến nỗi mắt lóe hào quang. Wood hớn hở nói:

“Đây là một phần trong chương trình luyện tập mới của tụi mình. Dậy đi! Lấy chổi đi với anh! Vẫn chưa có đội nào bắt đầu luyện tập; chúng ta sẽ khai trương mùa luyện tập năm nay…”

Harry ngáp dài và khẽ rùng mình. Nó lồm cồm bò ra khỏi giường, mò mẫm tìm bộ quần áo chơi Quidditch. Wood nói:

“Cừ lắm! Hẹn gặp em ở sân bóng trong mười lăm phút nữa nhé.”

Khi đã tìm ra bộ đồ mặc chơi Quidditch màu tía và trùm

thêm tấm áo choàng cho ấm, Harry viết nguệch ngoạc một bức thư ngắn, giải thích cho Ron biết nó đi đâu. Rồi nó đi xuống cái cầu thang xoắn ốc, vào phòng sinh hoạt chung, với cây chổi Nimbus 2000 vác trên vai. Nó vừa mới đi tới cái lỗ chân dung Bà Béo thì nghe có tiếng lách cách phía sau và nhìn thấy Colin đang lao nhanh xuống cầu thang xoắn, cái máy chụp hình đung đưa như điên dưới cổ, còn tay thì đang nắm chặt cái gì đó.

"Anh Harry! Em nghe có ai đó kêu tên anh trên cầu thang. Anh coi em có cái gì nè! Em đã rửa ảnh xong, em muốn cho anh coi…"

Harry điếng người nhìn sững tấm hình mà Colin chìa ra ngay dưới mũi nó:

Một ông Lockhart đen trắng di động được đang kéo một cánh tay mà Harry nhận ra là tay nó. Nó hài lòng thấy là hình ảnh của nó đang ra sức kháng cự, không chịu bị lôi kéo vô khung hình. Như nó nhìn thấy trong tấm ảnh thì thầy Lockhart chịu thua, mất cả hứng, và thở phì phò vào cái biên trắng bóc của tấm ảnh.

Colin sốt sắng hỏi:

"Anh ký tên vô nha?"

"Không."

Harry nói dứt khoát, mắt đảo quanh phòng để yên chí là trong phòng không có ai.

"Anh rất tiếc, Colin à, nhưng mà anh đang vội… luyện tập Quidditch."

Harry trèo qua cái lỗ chân dung Bà Béo. Colin trườn luồn qua cái lỗ theo Harry.

“Ôi, hay quá! Chờ em với! Từ trước giờ em chưa từng xem qua trận Quidditch nào.”

“Chán phèo à!”

Harry nói nhanh, nhưng Colin chẳng thèm nghe nó, mặt thằng nhóc bừng lên vẻ phấn khích.

“Anh là Tầm thủ đội tuyển Nhà trẻ nhứt trong vòng một trăm năm nay, phải không anh Harry? Phải không anh?”

Thằng nhóc Colin lẽo đẽo theo Harry và lải nhải nói:

“Chắc là anh xuất sắc lắm. Em chưa bao giờ bay. Có dễ không anh? Có phải cây chổi đó của anh không? Có phải nó là cây chổi xịn nhứt không?”

Harry không biết làm sao thoát được thằng nhóc con ấy. Nó thấy đau khổ như người phải mang một cái bóng lắm mồm. Colin cứ nói không ngừng để thở:

“Em chẳng hiểu gì về môn Quidditch hết. Có đúng là có bốn trái banh không? Có đúng là có hai trái banh chuyên đấm ngã cầu thủ ra khỏi chổi không?”

Harry đành phải giải thích luật lệ phức tạp của môn Quidditch, nói một cách nặng nhọc:

“Phải. Hai trái banh đó kêu là Bludger. Có hai Tấn thủ trong mỗi đội cầm gậy đánh đuổi mấy trái Bludger ra khỏi sân của đội mình. Hai anh Fred và George là Tấn thủ của đội nhà Gryffindor.”

“Còn mấy trái banh khác dùng để làm gì?”

Colin vừa hỏi vừa đi gấp lên mấy bước vì lúc nãy cứ há hốc mồm mà ngó Harry trân trân.

“À, trái Quaffle, trái banh đỏ lớn nhứt ấy, là trái banh dùng để ghi bàn thắng. Ba Truy thủ của mỗi đội chuyền Quaffle cho nhau và tìm cách thảy nó vào những cột gôn vào cuối mỗi đợt chuyền banh. Mỗi đầu sân có ba cột gôn mang ba cái vòng.”

“Còn trái banh thứ tư…”

“Là trái Snitch vàng. Nó rất nhỏ, rất nhanh, và rất khó bắt. Nhưng đó là công việc mà Tầm thủ phải làm. Bởi vì một trận Quidditch không thể nào kết thúc nếu không ai bắt được trái banh Snitch. Bất cứ Tầm thủ của đội nào mà bắt được trái Snitch thì giành được một trăm năm chục điểm cho đội của mình.”

Colin hỏi với vẻ kính trọng:

“Và *anh là* Tầm thủ của đội Gryffindor, phải không?”

Hai người đã ra khỏi lâu đài và bắt đầu băng qua bãi cỏ đẫm sương đêm. Harry nói:

“Phải. Và có một Thủ quân nữa. Anh ấy bảo vệ các cột gôn. Ừ…, vậy đó.”

Nhưng Colin vẫn không chịu ngừng hỏi Harry suốt con đường đổ dốc qua những bãi cỏ đến sân Quidditch. Harry chỉ rảy được thằng nhóc ra khi nó vào phòng thay đồ. Colin gọi với theo sau Harry bằng một giọng véo von như sáo thổi:

“Em đi kiếm một chỗ ngồi tốt nha anh Harry!”

Thế là thằng nhóc nhanh nhẩu trèo lên khán đài.

Những người khác trong đội Gryffindor đã có mặt trong phòng thay đồ. Wood là người duy nhứt trông có vẻ hoàn toàn tỉnh táo. Fred và George, mắt còn híp, tóc rối bù, đang ngồi lừ thừ bên cạnh Alicia Spinnet. Cô học sinh năm thứ tư này dường như đang gật gù với bức tường sau lưng. Hai Truy thủ khác là Katie Bell và Angelina Johnson đang ngồi đối diện họ, ngáp dài ngáp vắn.

Wood liếng thoắng nói:

"Kìa Harry, sao em tới trễ vậy? Nào, anh có vài lời vắn tắt với tất cả các em trước khi chúng ta ra sân luyện tập, bởi vì anh đã dành cả mùa hè để lập ra cả một chương trình luyện tập mới. Cái chương trình này, anh thực sự tin là sẽ làm thay đổi tất cả…"

Wood đang cầm một họa đồ sân bóng Quidditch, trong đó anh vẽ vô số đường ngang đường dọc và những mũi tên bằng đủ màu mực khác nhau. Wood rút cây đũa phép của mình ra, gõ vào tấm họa đồ, những mũi tên bắt đầu bò ngoằn ngoèo khắp họa đồ như những con sâu. Khi Wood bắt đầu bài thuyết trình về chiến thuật mới của mình thì cái đầu của Fred gục sang phải, tựa lên vai của Alicia, và bắt đầu ngáy.

Wood mất gần hai mươi phút để giải thích tấm họa đồ thứ nhứt, vừa xong tấm đó lại xuất hiện tấm thứ hai, và dưới tấm thứ hai đó còn tấm thứ ba nữa.

Harry đắm mình trong trạng thái vật vờ trong khi Wood cứ đều đều nói miết.

Cuối… cuối… cuối cùng, Wood kết thúc bằng hai tiếng: "Vậy đó…"

Harry bị lôi ra khỏi cơn mơ đầy luyến tiếc, với bao nhiêu là món ăn nó sắp được thưởng thức tới nơi ở bàn điểm tâm trong lâu đài.

"Rõ cả chứ? Có thắc mắc gì không?"

George giật mình thức giấc hỏi:

"Em có một câu hỏi, anh Oliver à. Tại sao anh không nói với tụi em tất cả những chuyện này vào ngày hôm qua, lúc tụi em còn tỉnh táo?"

Wood không hài lòng chút nào. Anh quắc mắt nhìn cả đám, nói:

"Nè, cả đám nghe đây. Lẽ ra chúng ta đã giành được cúp Quidditch năm ngoái. Chúng ta dễ dàng trở thành đội chơi hay nhứt. Nhưng không may, do những tình huống vượt ngoài tầm tay của chúng ta…"

Harry loay hoay trên ghế khổ sở vì mặc cảm tội lỗi. Nó đã nằm bất tỉnh trong bệnh thất trong lúc diễn ra trận chung kết Quidditch của niên học trước; nghĩa là vắng Harry, đội Gryffindor thiếu mất một cầu thủ và đã chơi một trận thua xiểng liểng, tệ nhất trong ba trăm năm nay.

Wood ngừng mấy giây để lấy lại bình tĩnh. Trận thua cuối cùng đó rõ ràng là vẫn còn dằn vặt anh.

"Thành ra năm nay chúng ta phải luyện tập chuyên cần hơn bao giờ hết… Được rồi, chúng ta hãy ra sân và thực hành các lý thuyết mới!"

Wood la to, nắm lấy cán chổi của mình, mở đường ra khỏi phòng thay đồ. Theo sau là các cầu thủ trong đội, người nào người nấy chân cẳng còn cứng đơ, miệng ngáp đến sái quai hàm.

Nãy giờ cả đội đã ở trong phòng lâu đến nỗi mặt trời bây giờ đã lên cao, mặc dù vẫn còn chút sương giá loáng thoáng trên mặt cỏ trong sân vận động. Khi Harry bước vào sân, nó nhìn thấy Ron và Hermione ngồi bên cạnh nhau trên khán đài.

Ron ngờ vực hỏi:

"Các bạn tập xong rồi hả?"

"Còn chưa bắt đầu nữa là!"

Harry đáp, nhìn một cách đầy ganh tỵ mấy miếng bánh mì nướng trét mứt mà Ron và Hermione đã mang ra từ Đại Sảnh Đường. Nó nói:

"Nãy giờ anh Wood chỉ mới dạy xong chiến thuật mới của ảnh."

Nó trèo lên cán chổi, đạp mạnh xuống đất một cái, phóng vút lên không trung. Không khí ban mai mát mẻ vuốt qua mặt nó làm nó tỉnh nhanh hơn bài diễn văn dài thượt của Wood. Được trở lại sân Quidditch thật là tuyệt vời. Nó xả hết tốc lực bay vòng quanh sân vận động, đua với Fred và George.

Khi chúng vòng qua một góc sân vận động, Fred kêu lên:

"Tiếng gì tách tách nghe mắc cười quá vậy?"

Harry ngó xuống khán đài. Thằng nhóc Colin đang ngồi trên một trong những băng ghế cao nhứt, máy chụp hình giơ

cao, chụp hết tấm hình này đến tấm hình khác, cái tiếng bấm máy tách tách được khuếch đại một cách lạ lùng trong sân vận động vắng vẻ mênh mông.

Thằng nhóc kêu the thé:

"Nhìn đây nè, anh Harry! Nhìn đây!"

Fred hỏi:

"Ai đó?"

Harry nói dối:

"Chẳng biết."

Nó tăng tốc độ để vọt càng xa Colin càng tốt.

Wood, mặt mày nghiêm nghị, lướt trong không trung hướng về phía bọn chúng. Anh hỏi:

"Có chuyện gì đó? Tại sao thằng nhóc năm thứ nhứt đó chụp hình? Anh không ưa chút nào hết. Nó có thể là một tên gián điệp nhà Slytherin, mưu toan khám phá chương trình huấn luyện mới của chúng ta."

Harry vội nói:

"Nó là học sinh nhà Gryffindor."

George nói thêm:

"Và tụi Slytherin không cần gài gián điệp ở đây, anh Oliver à."

Wood bực bội hỏi lại:

"Dựa vào đâu mà em nói chắc vậy?"

"Bởi vì đích thân chúng đã đến đây rồi."

George nói và chỉ cho Wood thấy.

Nhiều người mặc áo chùng xanh lá cây đang đi vào sân vận động, chổi cầm tay.

Wood tức giận rít lên:

"Không thể nào tin được! Mình đã đăng ký sân vận động vào ngày hôm nay rồi mà! Chúng ta phải làm cho ra lẽ chuyện này mới được."

Wood lao xuống mặt đất, trong cơn tức giận nên đáp xuống có hơi mạnh hơn dự định, khiến cho anh lảo đảo một tý khi trèo xuống khỏi cây chổi. Harry, Fred và George theo sau.

Wood hét vào mặt đội trưởng đội Slytherin:

"Flint! Đây là giờ tụi này luyện tập. Tụi này đã chuẩn bị đặc biệt! Tụi bây đi ra khỏi đây ngay!"

Marcus Flint to xác còn hơn cả Wood. Với một cái nhìn xảo quyệt của quỷ dữ trên gương mặt, hắn đáp:

"Thiếu gì chỗ cho tất cả chúng ta, hả Wood?"

Angelina, Alicia, và Katie cũng đã kéo đến. Bên đội Slytherin không có đứa con gái nào cả, bọn chúng đứng kề vai nhau, mặt đối mặt với đội Gryffindor, thách thức.

Wood khạc ra sự tức giận một cách quyết liệt:

"Nhưng tao đã đăng ký sân tập! Tao đã đăng ký trước!"

Flint nói:

"A! Nhưng tao cũng có một giấy phép đặc biệt do giáo sư Snape ký đây. '*Tôi, giáo sư Snape, cho phép đội Slytherin luyện tập ở sân Quidditch hôm nay vì cần huấn luyện Tầm thủ*

mới của đội.”’

Wood bị phân tán, hỏi ngay:

“Tụi bây có Tầm thủ mới hả? Đâu?”

Từ đằng sau sáu cầu thủ vạm vỡ đang đứng trước mặt Wood xuất hiện một cầu thủ thứ bảy, nhỏ con hơn, nụ cười khinh khỉnh trên gương mặt nhợt nhạt nhọn hoắt. Đó chính là Draco Malfoy.

Fred ngó Malfoy không ưa chút nào:

“Mày là con trai của Lucius Malfoy hả?”

“Mày dám nhắc đến ông Lucius Malfoy thì hay thật.”

Flint nói trong khi cả đội của hắn nhe răng cười toét.

“Để tao cho tụi bây coi món quà hào phóng mà ông đã tặng cho đội Slytherin.”

Tất cả bảy cầu thủ của đội Slytherin đồng loạt giơ cao cây chổi của chúng. Bảy cán chổi hàng hiệu mới toanh cực kỳ bóng loáng và bảy bộ chữ bằng vàng xịn ráp thành nhãn hiệu *Nimbus 2001* sáng lấp lánh dưới ánh nắng ban mai trước mũi bọn Gryffindor.

“Mô-đen tối tân nhứt. Chỉ mới ra lò tháng trước.”

Flint nói với vẻ hờ hững, tay phủi một hạt bụi ở đuôi cán chổi của hắn.

“Tao tin là nó bỏ xa lắc loại 2000 cũ, hơn đủ điều… Còn như mấy cây Cleansweep cũ mèm, thì chỉ đáng đem quét ván.”

Nó nhe răng cười độc địa với Fred và George, cả hai đứa đều đang nắm chặt cán chổi Cleansweep 5.

Trong một lúc không ai trong đội Gryffindor nói được lời nào. Nụ cười tự mãn trên mặt Malfoy toét rộng tới mang tai khiến cho đôi mắt lạnh lùng của nó chỉ còn là hai cái khe ti hí.

Flint lại nói.

"Chà. Coi kìa! Một cuộc lấn sân."

Ron và Hermione đang băng qua bãi cỏ để coi chuyện gì đang xảy ra. Ron hỏi Harry:

"Chuyện gì vậy? Sao bồ không tập nữa? Mà *nó* làm gì ở đây vậy?"

Ron đang ngó Malfoy trong bộ áo chùng của đội Slytherin. Malfoy nói với giọng bảnh chọe:

"Tao là Tầm thủ mới của đội Slytherin, Weasley à. Mọi người đang ngưỡng mộ mấy cây chổi mới mà ba tao vừa tặng cho đội."

Ron trợn mắt há to mồm mà ngó trân trân bảy cây chổi siêu mới trước mặt nó.

Malfoy nói êm ái:

"Đẹp quá hén? Nhưng có lẽ đội Gryffindor cũng có thể quyên một ít vàng để đổi chổi luôn. Tụi bây nên bán tống bán tháo đám chổi Cleansweep 5 đó cho rồi; tao cá viện bảo tàng sẽ mua chúng!"

Đám cầu thủ Slytherin phá ra cười hô hố. Hermione nói giọng sắc sảo:

"Ít nhứt thì không ai trong đội Gryffindor phải *mua* cái vị trí của mình. Họ được tuyển vào đội chỉ bằng tài năng thuần

túy.”

Cái vẻ bảnh chọe trên mặt Malfoy chập chờn như ngọn nến trước gió. Nó khạc ra:

“Ai hỏi tới mày, con nhãi ranh Mudblood bẩn thỉu.”

Harry biết ngay lập tức là Malfoy vừa nói một điều hết sức tồi tệ, bởi vì lời nó vừa dứt là dậy lên tức thì tiếng gầm phẫn nộ. Flint phải xông ra chắn trước mặt Malfoy để ngăn Fred và George nhảy xổ vào nó. Alicia thét lên:

“Sao mày dám hả?”

Còn Ron thì thò tay vô áo chùng của nó rút ra cây đũa phép, nó gào lên:

“Mày phải trả giá cho điều đó, Malfoy!”

Nó tức giận chĩa đầu đũa vào mặt Malfoy đang nấp dưới cánh tay Flint.

Một tiếng nổ vang dội khắp sân vận động và một tia sáng xanh xẹt ra từ chuôi đũa của Ron vọt lên, trúng ngay bụng nó, làm nó bật ngã ra sau, lăn cù trên cỏ.

Hermione thét lên:

“Ron! Ron! Bạn có sao không?”

Ron há miệng ra định nói, nhưng không thốt được thành lời. Thay vì lời nói thì nó ợ một cái dễ sợ và một con ốc sên văng ra khỏi miệng, rơi luôn xuống đùi.

Bọn Slytherin phá lên cười đến đờ cả người. Flint cười đến gập đôi người lại, phải bám vào cây chổi mới toanh của nó mới đứng nổi. Malfoy thì cười đến bò lăn bò càng, nắm tay

đấm xuống đất lia lịa.

Cả đội Gryffindor vây quanh Ron. Nó vẫn cứ tiếp tục phun ra mấy con ốc sên bự. Không ai có vẻ muốn đụng vào nó. Harry nói với Hermione:

"Tụi mình đem bạn ấy đến nhà bác Hagrid đi, nhà bác ấy gần đây nhứt."

Hermione dũng cảm gật đầu, rồi hai đứa đỡ hai cánh tay Ron kéo lên.

Thằng nhóc Colin đã từ trên khán đài chạy xuống, bây giờ chạy loăng quăng bên cạnh Harry và Hermione khi hai đứa dìu Ron ra khỏi sân banh.

"Có chuyện gì vậy anh Harry? Chuyện gì vậy? Anh Ron bị bịnh hả? Anh chữa trị cho ảnh được không?

Ron lại bụm miệng, và một con ốc sên nữa lại nhảy ra.

"Ối, anh Harry, anh giữ cho anh ấy yên được không?"

Thằng nhóc bị mê hoặc bởi cảnh tượng đó, giơ máy chụp hình lên bấm.

Harry nổi giận quát:

"Đi chỗ khác chơi, Colin!"

Nó và Hermione đỡ Ron ra khỏi sân vận động, băng qua sân chơi, tiến về phía bìa rừng. Khi căn chòi của lão Hagrid hiện ra trong tầm mắt, Hermione bảo:

"Gần tới rồi, Ron. Chút xíu nữa là bồ khỏe thôi… gần tới rồi…"

Chúng chỉ còn sáu bảy thước nữa là tới được nhà lão

Hagrid thì cánh cửa căn chòi mở ra. Nhưng không phải lão Hagrid bước ra. Chính là Gilderoy Lockhart mặc tấm áo chùng màu hoa cà nhạt nhứt hôm nay đang sải những bước dài, đi ra.

Harry vội suỵt mấy bạn:

"Lẹ lên, trốn vô đây."

Nó kéo Ron ra sau một bụi cây gần đó, Hermione đành phải trốn theo, vẻ bất đắc dĩ.

Thầy Lockhart đang nói to với lão Hagrid:

"Chỉ là vấn đề đơn giản thôi nếu bác biết bác đang làm gì. Khi nào bác cần tôi giúp, bác biết tìm tôi ở đâu mà! Tôi sẽ cho bác mượn cuốn sách của tôi. Tôi thật là ngạc nhiên thấy bác không có một cuốn nào. Tôi sẽ ký tặng một cuốn vào tối nay và gởi cho bác. Thôi, chào nhé!"

Nói rồi thầy Lockhart sải bước về phía lâu đài.

Harry đợi đến khi thầy Lockhart đi khuất mắt mới kéo Ron ra khỏi bụi cây và đi tới cửa nhà lão Hagrid. Chúng khẩn cấp đập cửa.

Lão Hagrid xuất hiện tức thì, vẻ mặt cáu kỉnh hết sức. Nhưng khi nhận ra khách là ai, mặt lão liền sáng rỡ lên ngay:

"Đang thắc mắc không biết chừng nào tụi bây mới đến chơi… Vô đi, vô đi! Cứ tưởng là giáo sư Lockhart quay trở lại."

Harry và Hermione đỡ Ron qua ngưỡng cửa vào căn chòi một gian của lão Hagrid. Bên trong có một cái giường khổng lồ chiếm một góc, còn góc kia là bếp lửa ấm áp đang cháy bập

bùng, củi nổ reo lép bép. Vừa đỡ Ron ngồi xuống một cái ghế, Harry vừa giải thích sự cố bọn chúng gặp phải, nhưng trông lão Hagrid không có vẻ gì lo lắng về cái tai họa ói ra sên của Ron. Lão đặt một cái chậu đồng to trước mặt Ron để hứng ốc sên, vui vẻ nói:

"Ói ra thì tốt hơn nuốt vô. Cho chúng ra hết đi Ron."

Hermione nhìn Ron cong người ói vô cái chậu, lo lắng nói:

"Mình thấy không thể làm gì khác hơn là chờ cho tới lúc ói hết ra. Lời nguyền độc đó đã linh nghiệm đúng lúc nhứt, nhưng nhè đâu cây đũa phép gãy…"

Lão Hagrid lăng xăng trong chòi pha trà đãi khách. Con chó săn to đùng của lão là con Fang lại nhỏ dãi cùng người Harry. Vừa gãi tai Fang, Harry vừa hỏi:

"Thầy Lockhart muốn gì ở bác vậy?"

Lão Hagrid lầu bầu:

"Khuyên bảo bác về chuyện trục xuất hà bá ra khỏi giếng."

Lão dọn con gà trống bị vặt lông một nửa ra khỏi cái bàn mòn vẹt, để đặt lên đó một ấm trà, rồi nói tiếp:

"Làm như bác không biết! Lại còn nổ về một mụ thần báo tử nào đó mà ổng đã trục xuất. Nếu ba mớ chuyện đó mà đúng tới một chữ thì bác nuốt trọn cái ấm này."

Harry nhìn lão Hagrid ngạc nhiên vì trước đây lão chưa bao giờ chỉ trích một giáo sư nào của trường Hogwarts. Tuy nhiên, Hermione nói, hơi cao giọng hơn thường ngày:

"Con thấy bác hơi thiếu công bằng. Chắc chắn giáo sư

Dumbledore chọn thầy Lockhart vì nghĩ thầy là người phù hợp nhứt với chức vụ…”

“Chứ không phải ổng là *người duy nhứt* nhận công việc đó hả?”

Lão Hagrid bày ra một dĩa kẹo mật trong khi Ron vẫn đang khạc nhổ ầm ĩ vô trong cái chậu.

“Và bác nói là người *duy nhứt.* Rất khó mà tìm được người nào chịu lãnh môn Nghệ thuật Hắc ám. Người ta không thích dây dưa với cái thứ đó, mấy đứa hiểu không? Người ta bắt đầu tin là cái môn đó hãm tài xúi quẩy lắm. Cho đến nay chưa có ai làm được công việc đó lâu cả. Bây giờ kể cho bác nghe coi.”

Lão hất đầu về phía Ron, hỏi:

“Mà lúc nãy nó định nguyền rủa ai vậy?”

“Malfoy chửi Hermione bằng một tiếng gì đó, chắc là tồi tệ lắm, vì ai nghe cũng phát điên lên.”

Ron ngóc đầu lên khỏi mặt bàn, mặt mày xanh xao yếu ớt, giọng khàn khàn:

“Quá *tồi* chứ gì nữa. Malfoy gọi Hermione là *‘Mudblood’* đó bác Hagrid!”

Chưa dứt câu, Ron lại thụp xuống khỏi mặt bàn vì một con ốc sên khác muốn nhảy ra. Lão Hagrid hết sức phẫn nộ. Lão gầm gừ với Hermione:

“Ai cho thằng Malfoy nói vậy chớ!”

Hermione đáp:

“Nó nói vậy mà. Nhưng con không hiểu ý nghĩa tiếng đó. Dĩ nhiên là con có thể đoán là nó thô tục lắm…”

Ron lại ngóc đầu lên vừa thở vừa nói:

“Đó là điều xúc phạm nhứt mà thằng ấy có thể nghĩ ra. ‘Mudblood’ là *‘Máu bùn’,* tiếng miệt thị để gọi một người do Muggle sinh ra, tức là người có cha mẹ không phải là phù thủy. Có những phù thủy - như gia đình Malfoy chẳng hạn - cứ cho là mình cao quý hơn thiên hạ bởi vì cái mà họ gọi là huyết thống thuần chủng.”

Ron ợ một cái nhỏ, phun ra một con ốc sên con vô lòng bàn tay đang xòe ra. Nó quăng con sên vô chậu rồi nói tiếp:

“Tôi muốn nói, tất cả chúng ta đều biết huyết thống không cứ phải đặc quyền cho ai hết. Coi bạn Neville kìa, bạn ấy mang dòng máu phù thủy thuần túy đó, vậy mà dựng một cái vạc cũng dựng không xong nữa là.”

Lão Hagrid bổ sung với vẻ tự hào:

“Và những kẻ thuần chủng đó cũng đâu có chế được lời nguyền nào mà Hermione của chúng ta không làm được đâu?”

Câu nói của lão làm cho mặt Hermione ửng đỏ như gấc chín.

Ron vừa đưa bàn tay run run lau mồ hôi trán, vừa nói:

“Miệt thị người ta như vậy thực là xấu xa. *Máu bùn,* tức là máu thường, không phải máu quý tộc phù thủy. Thiệt là khôi hài. Vả lại, phần lớn phù thủy ngày nay đều lai. Nếu chúng ta không kết hôn với Muggle thì chúng ta đã tuyệt chủng rồi.”

Ron lại thụp đầu xuống khỏi mặt bàn. Lão Hagrid bèn nói to:

"Được, bác không rầy con về chuyện con muốn nguyền rủa thằng đó đâu, Ron. Nhưng cũng may là cây đũa phép của con lại chĩa ngược vô con đấy. Chứ nếu con mà rủa trúng thằng Malfoy thì thế nào Lucius Malfoy cũng hầm hè vô trường kiếm chuyện. Ít ra như thế này thì con còn đỡ phải gặp rắc rối với lão ta."

Harry muốn nói là rắc rối gì cũng không thể tệ hơn chuyện ốc sên cứ từ miệng mình nhảy ra miết. Nhưng nó không thể nào há miệng nói được. Viên kẹo mật của lão Hagrid đã làm hai hàm răng của nó dính chặt nhau.

"Ờ, Harry!"

Lão Hagrid đột ngột kêu lên như thể vừa chợt nhớ ra điều gì:

"À, có chuyện cần phải làm minh bạch với con đây. Nghe nói con đang phân phát ảnh có chữ ký hả? Vậy sao bác không được phát tấm nào hết vậy?"

Harry tức giận vặn muốn trẹo quai hàm, cho hai hàm răng tách ra. Nó nóng nảy nói:

"Con *không hề* tặng ảnh ký tên gì cả. Nếu mà thầy Lockhart cứ loan truyền…"

Nhưng lão Hagrid đã phá ra cười:

"Bác chỉ đùa thôi mà."

Lão vỗ lưng Harry một cách thân tình nhưng làm cho nó

suýt dập mặt xuống bàn.

“Bác biết con không hề làm chuyện đó. Bác nói với thầy Lockhart là con không cần làm vậy. Con không cần cố gắng cũng đã nổi tiếng hơn ông ta nhiều rồi.”

Harry đã ngồi thẳng lên, xoa xoa cái cằm:

“Dám chắc thầy không thích nghe vậy đâu.”

Lão Hagrid nháy mắt:

“Bác biết chắc ổng cũng không thích. Và rồi bác nói với ổng là bác chưa hề đọc cuốn sách nào của ổng, thế là ổng quyết định đi về. Ăn kẹo mật không, Ron?”

Lão hỏi Ron khi thấy đầu nó nhô lên trên mặt bàn. Ron nói:

“Dạ, không. Cám ơn bác. Con không dám liều mạng.”

Khi Hermione và Harry uống xong tách trà, lão Hagrid nói:

“Tụi bây tới coi bác trồng được cái gì nè.”

Trong mảnh vườn rau nhỏ sau căn chòi của lão Hagrid có chừng một tá bí rợ bự chảng mà Harry chưa từng thấy bao giờ. Trái nào trái nấy đều có kích thước của một tảng đá lớn.

Lão Hagrid phấn khởi nói:

“Đám bí khá quá hén? Để dành cho bữa tiệc đêm Hội Ma đó… Tới lúc ấy chắc chúng vừa kịp lớn.”

Harry hỏi:

“Bác bón phân gì mà chúng lớn dữ vậy?”

Lão Hagrid ngoảnh nhìn qua vai để coi có ai khác không?

"À, bác cho chúng một tý… Mấy đứa biết mà… một tý gọi là trợ giúp thôi…"

Harry để ý thấy cây dù hồng có bông của lão Hagrid dựng ở vách chòi. Từ trước Harry vốn đã có lý do để tin là cây dù ấy không phải là cây dù tầm thường như cái vẻ ngoài của nó. Thật tình thì Harry đã có một ấn tượng mạnh mẽ là cây đũa phép thời lão Hagrid còn đi học nay được giấu trong cây dù đó. Lão Hagrid không được phép xài pháp thuật. Lão đã bị đuổi khỏi trường Hogwarts hồi mới học tới năm thứ ba, nhưng Harry không bao giờ biết được tại sao, cứ hễ nhắc tới chuyện đó là lão Hagrid đằng hắng ầm ĩ và tai lão bỗng nhiên điếc một cách bí ẩn, cho đến khi đổi đề tài trò chuyện.

Hermione nửa không tán thành nửa lại thích thú nhận xét:

"Con đoán là bác dùng bùa Bón Thúc, phải không bác? Bác làm cừ lắm."

Lão Hagrid gật đầu với Ron:

"Em gái con cũng nói với bác như vậy. Mới gặp cô bé hôm qua."

Lão liếc Harry một cái, bộ râu vĩ đại khẽ giật giật:

"Cô bé nói chỉ đi vơ vẩn quanh sân chơi thôi, nhưng mà bác đoán là cô bé hy vọng sẽ tình cờ gặp ai đó ở nhà bác."

Lão lại nháy mắt với Harry:

"Nếu con hỏi ý kiến bác, thì bác nói chắc là cô bé không từ chối một tấm ảnh có chữ ký…"

“Ôi, bác đừng nói nữa mà!”

Ron không kềm được một tràng cười ha hả bật ra, khiến cho mấy con ốc sên văng xuống đất. Lão Hagrid vội gầm lên:

“Coi chừng!”

Rồi lão vội túm lấy Ron lôi ra khỏi đám bí rợ quí báu của mình.

Lúc ấy đã gần đến giờ ăn trưa, mà Harry thì từ sáng đến giờ chỉ mới có mấy viên kẹo mật cho vô bụng. Cho nên nó rất hăm hở trở vô trường để chén cho đã.

Chúng bèn chào bác Hagrid rồi đi về lâu đài. Ron vẫn thỉnh thoảng ho khạc, nhưng chỉ còn văng ra hai con ốc sên nhỏ xíu nữa mà thôi.

Khi chúng vừa đặt chân lên Tiền sảnh mát lạnh thì một giọng nói vang lên:

“Các trò đây rồi, Potter và Weasley. Các trò sẽ thi hành lệnh phạt cấm túc vào tối nay.”

Đó là giáo sư McGonagall. Cô đang đi về phía chúng nó, nét mặt nghiêm trang. Ron cố nén một tiếng ợ, hỏi:

“Thưa cô, tụi con sẽ phải làm gì ạ?”

Giáo sư McGonagall nói:

“Trò sẽ đánh bóng đồ bằng bạc trong phòng truyền thống với thầy Filch. Và chớ có dùng pháp thuật đấy, Weasley. Chỉ dùng tay thôi.”

Ron cố nén nỗi đau khổ. Thầy giám thị Argus Filch là người bị mọi đứa học trò ghét nhứt trường.

Giáo sư McGonagall nói tiếp với Harry:

“Còn trò, Potter, trò sẽ giúp giáo sư Lockhart trả lời thư của người ái mộ.”

Harry tha thiết khẩn nài:

“Ôi, thưa cô, xin cô cho con vô làm trong phòng truyền thống đi cô.”

Giáo sư McGonagall nhướn cao cặp chân mày:

“Nhứt định không được. Giáo sư Lockhart đặc biệt yêu cầu trò đến làm với ông ấy. Cả hai trò nhớ đó, đúng tám giờ tối bắt đầu.”

Harry và Ron ủ rũ đi lững thững vào Đại Sảnh Đường trong trạng thái rầu rĩ chưa từng thấy. Đi đằng sau chúng là Hermione, cô bé mang một vẻ mặt *“cho-đáng-đời-trò dám-vi-phạm-nội-quy”*. Harry ăn món bánh nướng nhồi thịt không được ngon như nó tưởng. Cả nó lẫn Ron đều cảm thấy tụi nó sẽ gặp chuyện gì đó còn tồi tệ hơn nữa.

Ron ủ ê than vãn:

“Chắc là thầy Filch sẽ bắt mình làm việc suốt đêm. Mà lại không được dùng pháp thuật! Trong phòng truyền thống có đến hằng trăm cái cúp chứ ít ỏi gì? Mình đâu có rành chuyện lau chùi theo cách thức của dân Muggle.”

Harry thẫn thờ nói:

“Tôi sẵn sàng đánh đổi để làm chuyện đó bất cứ lúc nào. Hồi ở nhà dì dượng Dursley, tôi đã từng làm cả đống công việc như vậy. Chứ còn chuyện trả lời thư những người ái mộ thầy

Lockhart… Quỷ thần ơi, ông ấy sẽ là cả một cơn ác mộng…”

Buổi chiều thứ bảy thế là đi tong! Và lúc tám giờ kém năm, thời gian lúc ấy dường như đứng lại, Harry lê bước dọc theo hành lang lầu hai đến văn phòng thầy Lockhart. Nó cắn răng gõ cửa.

Cánh cửa mở ra ngay tức thì. Thầy Lockhart tươi cười cúi nhìn nó:

“A! Đây rồi, thằng láu cá! Vào đi, Harry. Vào đi.”

Trong phòng thắp rất nhiều nến, chiếu sáng choang vô số ảnh đóng khung của thầy Lockhart treo kín những bức tường. Một số ảnh thậm chí đã được thầy ký tên vào. Một đống lớn những tấm ảnh khác đang nằm trên bàn.

Thầy Lockhart bảo Harry:

“Trò ghi địa chỉ lên phong bì cho ta!”

Thầy nói với giọng như thể cho Harry làm chuyện đó là ban cả một ân huệ cho nó.

“Thư đầu tiên gởi cho Gladys Gudgeon, phước lành cho bà ấy - một người hết sức ngưỡng mộ ta.”

Thời gian chầm chậm bò qua. Harry để mặc cho lời thầy Lockhart trôi tuột từ tai này qua tai kia của nó, chỉ thỉnh thoảng đáp cầm chừng “Dạ”, và “Vâng” và “Được.” Đôi khi nó cũng để lọt lỗ tai vài câu như: “*Tiếng tăm là một người bạn phù phiếm thay đổi xoèn xoẹt*, Harry à.” Hay: *“Người nổi tiếng thì cũng phù phiếm như tiếng tăm thôi, hãy nhớ điều đó.”*

Mấy cây đèn cầy càng lúc càng lụn dần, làm cho ánh nến nhảy múa lung linh trên những bức chân dung cử động của thầy Lockhart đang nhìn Harry. Nó vẫn phải di chuyển bàn tay nhức buốt của mình trên cái phong bì, có lẽ thứ một ngàn, để ghi địa chỉ của một cô Veronica Smethley nào đấy. Nó khốn khổ nghĩ thầm:

"Chắc là gần tới giờ về nghỉ rồi chứ. Ôi, lẹ lên, tới giờ nghỉ mau lên…"

Bỗng nhiên nó nghe một cái gì đó. Một cái gì đó khác biệt hẳn tiếng xì xèo của những cây đèn cầy cháy lụi và tiếng bô lô ba la của thầy Lockhart về những người ái mộ ông ta.

Đó là một giọng nói, một giọng nói lạnh thấu đến xương tủy, một giọng nham hiểm lạnh băng hớp hồn người:

"Lại đây... lại gần tao... cho tao xé xác mày... cho tao băm vằm mày... cho tao giết mày..."

Harry nhảy lùi lại khiến cho một giọt mực tím xuất hiện trên tên con đường trong địa chỉ của Veronica Smethley. Nó nói to:

"Cái gì vậy?"

Thầy Lockhart nói:

"Ta biết! Sáu tháng liền đứng đầu danh mục sách bán chạy nhứt! Đúng là phá vỡ mọi kỷ lục!"

Harry hoảng hốt nói:

"Không phải! Cái giọng nói kia!"

Thầy Lockhart nhìn nó ngờ ngợ:

“Sao? Cái giọng nói nào?”

“Cái giọng… cái giọng đã nói là… thầy không nghe sao?”

Thầy Lockhart nhìn Harry với vẻ kinh ngạc hết sức:

“Harry, trò đang nói về cái gì vậy? Có lẽ trò bị chóng mặt một chút chăng? Ái chà, ngó đồng hồ coi! Chúng ta làm việc ở đây gần bốn giờ rồi! Ta không thể nào tin được. Thời gian thật như ngựa phi, đúng không?”

Harry không trả lời. Nó đang dỏng tai để nghe lại cái giọng nói đó. Nhưng không còn âm thanh nào khác hơn tiếng thầy Lockhart bảo cho nó biết là không phải lần nào bị cấm túc cũng được sướng như lần này đâu. Harry chào thầy ra về, cảm thấy đầu óc của mình đã mụ mẫm hết.

Lúc ấy đã khuya đến nỗi phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor hầu như trống vắng. Harry đi thẳng lên phòng ngủ. Ron vẫn chưa về. Harry mặc đồ ngủ, leo lên giường, nằm đợi bạn. Nửa giờ sau, Ron xuất hiện, vừa bước vô căn phòng tối om vừa xoa bóp bàn tay mình, mang theo mùi xi đánh bóng ngột ngạt. Nó lăn ra giường rên rỉ:

“Bắp tay của mình bị vọp bẻ hết rồi. Lão Filch ấy bắt mình đánh bóng một cái cúp Quidditch đến những mười bốn lần lão mới tạm hài lòng. Rồi một trận ói ra sên văng trúng tùm lum cái mề đay *Giải thưởng đặc biệt vì công ích nhà trường.* Lại mất hàng giờ đồng hồ để mà chùi sạch vết nhờn của con sên quỷ ấy…. Còn bồ, làm ăn ra sao với thầy Lockhart?”

Harry hạ thấp giọng để khỏi đánh thức Neville, Dean và Seamus. Nó kể cho Ron nghe chính xác cái giọng nói mà nó

đã nghe thấy. Ron hỏi:

"Vậy mà thầy Lockhart nói ổng không nghe gì hết?"

Nhờ ánh trăng, Harry có thể nhìn thấy vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ của Ron.

"Bồ có nghĩ là ổng nói dối không? Nhưng mà mình không hiểu… Ngay cả trường hợp kẻ đó tàng hình thì cũng phải mở cửa mới vào phòng được chứ."

Harry nằm ngửa trên giường, ngó đăm đăm cái nóc mùng:

"Mình biết. Mình cũng không hiểu được."

8

TIỆC TỬ NHẬT

Tháng Mười đã đến, lan tỏa cái lạnh lẽo ẩm ướt khắp sân trường và trong cả tòa lâu đài. Bà y tá Pomfrey bận túi bụi vì một trận dịch cúm lây truyền khắp trong học sinh lẫn giáo viên. Món thuốc nước sirô ớt của bà cực kỳ hiệu nghiệm, nhưng người nào uống vô rồi thì thế nào hai lỗ tai cũng bốc khói suốt nhiều giờ đồng hồ sau đó.

Cô bé Ginny, trông xanh xao hốc hác, bị huynh trưởng Percy ép uống một liều. Khói lập tức bốc lên từ dưới lớp tóc đỏ hoe, tạo ấn tượng là cả cái đầu cô bé đang bốc cháy.

Những giọt mưa có kích thước bằng những viên đạn vỗ lộp độp vào kính cửa sổ lâu đài suốt mấy ngày cuối tháng. Nước trong hồ dâng cao. Những luống hoa trong vườn biến thành những bãi bùn sình be bét. Và mấy trái bí rợ của lão Hagrid đã phình to bằng cái nhà kho.

Tuy nhiên, nhiệt tình của Oliver Wood đối với những buổi luyện tập Quidditch thường xuyên của đội Gryffindor vẫn không hề bị suy suyển. Vì vậy mới có cảnh chiều thứ bảy mưa bão dầm dề, trước lễ Hội Ma có vài ngày mà Harry còn phải đi

tập Quidditch; về trễ, tới được tháp Gryffindor trong tình trạng ướt như chuột lột, lại còn bê bết bùn sình.

Buổi tập hôm đó, cho dù không bị mưa gió đi nữa, cũng không ra một buổi tập vui vẻ cho lắm. Fred và George đã thám thính tình hình bên đội Slytherin và đã tận mắt chứng kiến tốc độ của những chiếc Nimbus 2001 mới toanh của họ. Hai anh em nhà Weasley tường thuật là các cầu thủ đội Slytherin không khác gì bảy cái bóng xanh lá cây phóng vun vút trong không trung như tên lửa.

Khi Harry dò dẫm đi dọc hành lang vắng vẻ, nó bất ngờ gặp một kẻ cũng đang nặng trĩu ưu tư như nó. Đó là Nick Suýt Mất Đầu, con ma của tháp Gryffindor. Con ma đang đăm đắm nhìn qua cửa sổ, vẻ mặt buồn so, lẩm bẩm một mình:

"… không đáp ứng yêu cầu… chỉ nửa phân, nếu mà…"

Harry nói:

"Chào bác Nick!"

Nick Suýt Mất Đầu giật mình nhìn quanh:

"Ờ, chào, chào."

Con ma này đội một cái nón lông chim trên mái tóc xoăn tít thành từng lọn dài, và mặc một cái áo dài có thắt lưng to bản, cổ xếp nếp. Cái cổ áo ấy che chắn vết cắt đã khiến cho cái cổ của Nick gần như đứt lìa. Con ma nhợt nhạt như làn khói, và Harry có thể nhìn xuyên qua thân nó thấy bầu trời tối đen và cơn mưa như thác đổ bên ngoài.

Nick Suýt Mất Đầu xếp lại một lá thơ trong suốt, rồi nhét vào trong túi áo cũng trong suốt.

“Sao cậu có vẻ rầu rĩ vậy, cậu Potter?”

Harry nói:

“Trông bác cũng vậy.”

Nick Suýt Mất Đầu xua tay một cách rất điệu nghệ:

“À, một vấn đề không quan trọng… Không quan trọng lắm mặc dù ta thực sự muốn gia nhập… Mặc dù ta đã nộp đơn, nhưng rõ ràng là ta *‘không đáp ứng đủ yêu cầu’*…”

Tuy giọng nói ung dung, nhưng gương mặt con ma đầy vẻ cay đắng.

Bỗng nhiên nó lại rút bức thư trong túi ra, bùng nổ:

“Nhưng mà cậu nghĩ coi có đáng không? Bị chặt bốn mươi lăm lưỡi búa cùn vô cổ thì cũng xứng đáng gia nhập Đoàn Kỵ sĩ Không đầu rồi chứ?”

Harry thấy rõ là mình nên đồng ý:

“Dạ, đáng chứ!”

“Nói thật, không ai mong muốn hơn tôi là cái đầu tôi bị chặt nhanh và gọn, để rớt phứt ra cho rồi, tôi muốn nói là như vậy thì đỡ đau đớn và cũng đỡ kỳ cục hơn. Nhưng mà…”

Nick Suýt Mất Đầu rũ lá thư để mở ra và đọc:

“Chúng tôi chỉ có thể chấp nhận những kỵ sĩ mà đầu đã hoàn toàn lìa khỏi thân thể. Ngài sẽ phải thừa nhận rằng nếu không như thế thì không thể nào tham dự được các hoạt động của kỵ sĩ đoàn như Cỡi ngựa tung húng đầu và Cỡi ngựa dùng chày đánh đầu vô lưới. Vì vậy,

với vô vàn tiếc nuối, tôi xin báo cho ngài biết là ngài không đáp ứng đủ các yêu cầu của chúng tôi. Xin gởi đến ngài những lời chúc tốt đẹp nhứt.

Ngài Patrick Delaney-Podmore."

Nick Suýt Mất Đầu tức tối nhét lá thư vô túi:

"Chỉ có nửa phân da và gân nối liền đầu tôi với cổ thôi Harry à! Hầu hết mọi người đều nghĩ vậy là tốt và coi như tôi đã bị mất đầu, nhưng mà, mèn ơi, đối với ngài *Patrick Không-đầu-đúng-nghĩa-Delaney-Podmore* thì như vậy vẫn chưa đủ."

Nick Suýt Mất Đầu thở mấy hơi dài thườn thượt, rồi nói bằng giọng đã khá bình tĩnh:

"Ờ mà chuyện gì làm cho cậu rầu rĩ vậy? Tôi có giúp được gì không?"

Harry nói:

"Dạ không. Trừ khi bác biết tụi cháu có thể kiếm ở đâu ra bảy chiếc Nimbus 2001 miễn phí để dùng cho trận đấu sắp tới với nhà Sly…"

Phần câu nói còn lại bị át đi bởi một tiếng mèo ngao đâu đó sát bên mắt cá chân Harry. Nó nhìn xuống và bắt gặp một đôi mắt vàng khè sáng như ngọn đèn. Chính là Bà Norris, con mèo xám ốm trơ xương của thầy giám thị Filch. Con mèo ấy có thể coi như phó giám thị, trợ thủ đắc lực trong cuộc chiến không bao giờ kết thúc của thầy Filch chống lại bọn học trò.

Nick Suýt Mất Đầu vội nói:

“Cậu rời khỏi nơi đây thì tốt hơn, Harry à. Thầy Filch bữa nay không được vui lắm. Ổng bị cảm, đã vậy, mấy đứa năm thứ ba lại vô ý để vung vãi óc nhái dính khắp trần hầm số năm. Ổng phải lau chùi suốt cả buổi sáng nay. Bây giờ mà ổng lại thấy cậu trây trét bùn sình khắp nơi như vầy…”

“Dạ, phải.”

Harry vội vàng chuồn khỏi cái nhìn chòng chọc của Bà Norris, nhưng không kịp rồi. Dường như có một sự thần giao cách cảm giữa Bà Norris và thầy Filch, nên thầy bị sức mạnh giao cảm bí mật ấy hút tới đúng nơi con mèo của thầy phát hiện ra Harry. Từ một tấm thảm treo tường ngay bên phải của Harry, thầy Filch đột ngột xông ra, thở khò khè, điên cuồng lùng kiếm những kẻ vi phạm nội quy. Đầu thầy quấn một cái khăn quàng bằng len kẻ ô vuông, còn mũi thầy thì đỏ tím một cách bất thường.

Thầy quát to:

“Đồ rác rưởi!”

Quai hàm của thầy run lập cập, mắt thầy quắc nhìn đầy cảnh cáo khi thầy chỉ những vết sình bê bết nhễu xuống từ cái áo chùng của Harry.

“Chỗ nào cũng bẩn thỉu nhếch nhác! Ta nói cho trò biết, ta chán ngấy rồi! Đi theo ta, Potter!”

Thế là Harry đành đau khổ chia tay con ma Nick Suýt Mất Đầu, đi theo thầy Filch trở xuống cầu thang, để làm tăng lên gấp đôi những dấu chân đầy bùn sình trên sàn.

Trước đây Harry chưa từng được nhìn thấy bên trong văn

phòng thầy Filch. Chỗ đó thì đứa học trò nào cũng muốn tránh xa. Căn phòng dơ bẩn tối tăm không cửa sổ, chỉ được soi sáng bằng một ngọn đèn dầu độc nhứt thòng xuống từ tấm trần thấp lè tè. Mùi cá chiên thoang thoảng vương vất đâu đó trong phòng. Những tủ hồ sơ bằng gỗ đứng dựa khắp bốn bức tường. Dựa vào nhãn dán trên từng tủ, Harry có thể biết những tủ ấy đựng hồ sơ chi tiết về mọi học sinh mà thầy Filch từng trừng phạt. Riêng hai anh em Fred và George có cả một ngăn tủ. Một bộ sưu tập dây xích và cùm tay được đánh bóng kỹ lưỡng treo lủng lẳng trên tường sau bàn giấy của thầy Filch. Ai cũng biết là thầy luôn luôn nài nỉ cụ Dumbledore cho phép thầy trói cổ chân học trò mà treo ngược chúng lên trần nhà.

Thầy Filch rút một cây viết lông ngỗng ra khỏi cái bình mực trên bàn giấy và bắt đầu loay hoay xốc xổ các thứ để kiếm giấy da.

Thầy lầm bầm giận dữ:

"Nào phân, nào nước mũi rồng,… nào óc nhái…, nào lông chuột… Quá đủ cho ta rồi… Phải nêu một *tấm gương* … Mẫu đơn đâu rồi… À đây…"

Thầy rút từ ngăn kéo bàn giấy ra một cuộn giấy da to tướng, trải nó ra trước mặt mình, nhúng cây viết lông ngỗng dài và đen vào bình mực.

"*Tên*.... Harry Potter. *Tội:…"*

Harry nói:

"Chỉ là một tí xíu bùn thôi mà thầy!"

"Chỉ là một tí xíu bùn đối với mày thôi, oắt con ạ, nhưng

với ta là cả giờ đồng hồ cọ rửa!”

Thầy Filch quát to, một giọt nước mũi đọng ở chóp mũi tròn vo của thầy đung đưa một cách khó chịu.

“Tội:… Bôi bẩn lâu đài… *Hình phạt đề nghị:…*”

Quẹt cái mũi đang chảy nước của mình, thầy Filch bực bội liếc nhìn Harry. Nó đang hồi hộp nín thở đợi bản án rớt xuống đầu.

Nhưng khi thầy Filch vừa hạ bút lông ngỗng xuống, thì bỗng vang lên một tiếng NỔ ĐÙNG ngay phía trên trần căn phòng, làm cho ngọn đèn dầu chao đảo đu đưa.

Thầy Filch gầm lên:

“Peeves! Phen này tao phải tóm được mày! Tao phải tóm được mày!”

Không thèm ngó lại Harry một cái, thầy Filch chạy lạch bạch ra khỏi văn phòng, Bà Norris nhanh nhẩu bám sát theo chân chủ.

Peeves là một con yêu tinh trong trường, một con yêu siêu quậy lúc nào cũng toe toét cười, sống để mà gây đổ nát và khốn khổ cho kẻ khác. Harry không khoái Peeves lắm, nhưng lúc này nó không thể không cảm thấy biết ơn con yêu đó đã câu cho nó chút thì giờ. Nó hy vọng thầy Filch bị phân tán tâm trí khỏi chuyện trừng phạt nó vì cái trò mà Peeves bày ra (lần này nghe có vẻ như con yêu ấy đã đập bể cái gì lớn lắm.)

Nhắm chừng mình có lẽ còn phải đợi thầy Filch lâu lắm, Harry ngồi xuống cái ghế bị mối gặm bên cạnh bàn giấy. Trên bàn, ngoài cái mẩu giấy phạt mới điền một nửa, còn có một

thứ khác nữa: cái đó là một phong bì lớn, bằng giấy bóng láng màu tím, với những chữ mạ bạc trên mặt phong bì. Liếc nhanh về phía cửa để chắc là thầy Filch chưa trở về, Harry cầm phong bì lên đọc:

KWIKSPELL

Khóa học hàm thụ về Pháp thuật nhập môn

Lấy làm lạ, Harry mở hé phong bì kéo ra một xấp giấy da. Nhiều chữ mạ bạc nữa trên mặt giấy ghi:

Bạn cảm thấy chệch bước khỏi thế giới của pháp thuật hiện đại? Bạn tự thấy tiếc là không thực hiện được những lời nguyền đơn giản? Bạn đã từng bị chế nhạo vì phù phép quá tệ?

Đã có câu trả lời!

Kwikspell là một khóa đào tạo dễ học, kết quả nhanh chóng, hoàn toàn mới, bảo đảm không thất bại.

Hàng trăm phù thủy và pháp sư đã thành đạt nhờ phương pháp Kwikspell!

Phu nhân Z. Nettfes ở Topsham viết:

Trước đây tôi không nhớ nổi lấy một câu thần chú, và bùa ngải của tôi chỉ là trò cười trong gia đình! Nhưng giờ đây, sau một khóa học Kwikspell, tôi đã trở thành nhân vật trung tâm của các dạ tiệc, và bạn bè nài nỉ xin tôi công thức Thuốc nước Xẹt sáng!

Ngài Warlock D. J. Prod ở Didsbury nói:

'Vợ tôi trước đây ưa châm chọc những bùa ngải cà tàng của tôi, nhưng chỉ sau một tháng theo học khóa Kwikspell màu nhiệm, tôi đã hóa phép thành công, biến bà vợ tôi thành một con trâu!

Cám ơn Kwikspell!'

Bị những lời lẽ ấy mê hoặc, Harry lật giở xem tiếp nội dung những thứ còn lại trong phong bì. Mắc cái gì mà thầy Filch lại muốn theo học hàm thụ một khóa Kwikspell? Phải chăng điều này có nghĩa là thầy Filch không phải là một phù thủy đúng nghĩa?

Harry vừa mới đọc: *"Bài một: Cầm cây đũa phép (Vài mánh hữu ích)",* thì tiếng chân lê bước ngoài hành lang báo cho nó biết thầy Filch đang trở lại. Nhét vội xấp giấy da trở vô phong bì, Harry thảy đại nó lên bàn, vừa đúng lúc cánh cửa phòng mở ra.

Trông thầy Filch có vẻ như vừa chiến thắng vẻ vang.

Thầy hân hoan nói với Bà Norris:

"Cái tủ hồ sơ đã tiêu tùng đó cực kỳ quý giá! Phen này chúng ta sẽ tống cổ được thằng Peeves thôi, cưng ạ…"

Mắt thầy bắt gặp Harry rồi trượt nhanh qua cái phong bì Kwikspell. Lúc ấy Harry đã nhận ra một cách muộn màng là cái phong bì đang nằm cách vị trí ban đầu đến hơn nửa thước.

Gương mặt chảy nhão ra của thầy Filch bỗng đỏ lên như gạch nung. Harry gồng mình để hứng chịu một cơn cuồng

phong thịnh nộ. Thầy Filch chụp lấy cái phong bì, quẳng nó vô ngăn kéo, giận đến líu cả lưỡi:

"Mày… mày đã đọc… rồi hả?"

Harry nói dối ngay:

"Chưa ạ."

Hai bàn tay lẻo khoẻo của thầy Filch xoắn nhau vặn vẹo.

"Nếu ta mà biết ra trò đã đọc thư riêng của ta… à, cái đó không phải của ta… của một người bạn. Cứ coi như vậy đi… nhưng cho dù vậy…"

Harry trợn mắt ngó thầy, cảnh giác; trông thầy hình như phát điên hơn bao giờ hết. Mắt thầy ngầu đỏ, một bên má xề xệ của thầy co giựt liên tục, cái khăn quàng sọc ca rô cũng không che giấu được.

"Được rồi… Cút đi! Và chớ có hé ra một lời… Liệu hồn… Tuy nhiên, nếu trò không hề đọc… Thôi, cút ngay đi… Ta phải viết tờ trình về Peeves… Cút!"

Quá ngạc nhiên về sự may mắn này, Harry vội vàng lỉnh ra khỏi văn phòng thầy Filch, đi ngược hành lang để lên cầu thang. Ra khỏi văn phòng thầy Filch mà không bị phạt thì có thể coi như một loại thành tích kỷ lục ở trường Hogwarts.

"Harry! Harry! Có hiệu quả không?"

Nick Suýt Mất Đầu từ trong một phòng học lướt ra. Harry có thể nhìn thấy đằng sau con ma này là cả một đống tan hoang của cái tủ hồ sơ khổng lồ màu đen và vàng, có lẽ đã đổ ập từ trên cao xuống.

Nick Suýt Mất Đầu háo hức nói:

"Ta xúi Peeves xô ngã nó đó, ngay phía trên văn phòng thầy Filch. Ta nghĩ việc đó sẽ làm thầy Filch buông cậu ra…"

Harry tỏ ra biết ơn:

"Hóa ra là bác? Dạ, có hiệu quả lắm, cháu không bị cấm túc cũng không bị phạt gì hết. Cám ơn bác nhiều lắm, bác Nick."

Con ma cùng sóng bước với Harry dọc theo hành lang. Harry nhận thấy Nick Suýt Mất Đầu vẫn còn cầm lá thư từ chối của ngài Patrick. Harry nói:

"Cháu ước mong sao cháu có thể làm được điều gì đó giúp cho bác về chuyện Kỵ sĩ Không đầu."

Nick Suýt Mất Đầu đột ngột dừng lại trên lối đi của Harry khiến nó không kịp dừng bước, đành đi xuyên qua con ma luôn. Nó thực tình hối tiếc, bởi vì đi xuyên qua mình một con ma không khác gì bước xuyên qua dưới một cái vòi gương sen phun nước đá.

Nick Suýt Mất Đầu hồi hộp nói:

"Nhưng mà có một chuyện khác cậu có thể làm cho ta. Harry này, không biết ta có đòi hỏi quá đáng không… Nhưng mà, thôi, chắc cậu không muốn đâu…"

Harry sốt sắng hỏi:

"Chuyện gì vậy bác?"

"Ờ, ngày lễ Hội Ma sắp tới này là Tử nhật thứ năm trăm của ta."

Nick Suýt Mất Đầu nói xong ưỡn ngực thẳng lưng lên, trông ra dáng tôn nghiêm lắm.

Còn Harry thì không biết nên bày tỏ thái độ thế nào, chia vui hay chia buồn nhân kỷ niệm ngày chết của một con ma? Nó ấp úng:

"A…Vậy hả bác?"

"Ta sẽ tổ chức một tiệc Tử nhật ở một trong những căn hầm ngục lớn. Ta mời bạn bè ta trên khắp cả nước đến đây. Nếu cậu đến dự tiệc thì thật là một vinh hạnh lớn cho ta. Dĩ nhiên, cậu Ron Weasley và cô Hermione Granger cũng được đón tiếp nồng hậu. Ta chỉ e là cậu muốn dự bữa tiệc của trường hơn?"

Nick Suýt Mất Đầu nhìn Harry chờ đợi căng thẳng. Harry nói ngay:

"Được rồi. Cháu sẽ đến dự…"

"Ôi, cậu bé quý hóa! Harry Potter đến dự Tử nhật của ta! Vậy thì…"

Nick Suýt Mất Đầu ngập ngừng, rồi phập phồng nói với Harry:

"Cậu nghĩ xem cậu *có thể* bày tỏ trước mặt ngài Patrick là cậu nhận thấy tôi kinh khiếp ghê sợ và ấn tượng như thế nào không?"

"Dĩ nhiên rồi, cháu sẽ nói!"

Nick Suýt Mất Đầu tươi cười rạng rỡ với Harry.

"Một bữa tiệc Tử nhật?"

Hermione hăng hái kêu lên. Lúc đó Harry đã thay đồ và nhập bọn với Ron cùng Hermione trong phòng sinh hoạt chung. Nó chuyển lại lời mời của Nick Suýt Mất Đầu đến hai đứa bạn. Hermione rất nhiệt tình:

"Mình dám cá là chẳng có mấy người sống có thể nói là họ từng đi dự một bữa tiệc Tử nhật của ma. Chắc là kỳ bí kinh dị lắm!"

Ron thì đang làm dở dang bài tập Độc Dược của nó, nên hơi quạu. Nó gắt:

"Ngày chết thì mắc gì mà mở tiệc ăn mừng chớ? Mình nghe mà chán muốn chết…"

Bên ngoài mưa vẫn quất ràn rạt vào kính cửa sổ, trời đã tối đen như mực. Nhưng bên trong phòng sinh hoạt chung, mọi thứ đều sáng sủa ấm áp vui tươi. Ánh lửa lò sưởi tỏa chiếu lên những chiếc ghế bành êm ái. Bọn học sinh ngồi thoải mái trên ghế đọc sách, trò chuyện, làm bài tập, hay như trường hợp Fred và George thì đang cố tìm hiểu xem chuyện gì sẽ xảy ra nếu đem pháo bung xòe mớm cho con kỳ nhông lửa ăn? Fred đã "cứu" được một con kỳ nhông sống trong lửa có màu cam rực rỡ khỏi một lớp học về *Chăm sóc Sinh vật Huyền bí.* Bây giờ cái sinh vật đó đang nhẹ nhàng âm ỉ cháy như hòn than trên chiếc bàn, với một đám trẻ tò mò bu quanh.

Harry sắp kể cho Ron và Hermione nghe về thầy Filch và khóa học Kwikspell, thì con kỳ nhông lửa bỗng phóng vọt lên không trung, phát ra những tiếng nổ đùng đùng và những tia lửa xẹt ra sáng lóe, vừa điên cuồng bay vòng vòng khắp căn phòng.

Huynh trưởng Percy cũng điên cuồng gào thét với Fred và George. Từ miệng con kỳ nhông lửa phun ra những ngôi sao to bằng trái quít hết sức ngoạn mục, rồi nó bay xẹt vô lò lửa trốn mất, để lại mấy tiếng nổ ầm ầm. Cảnh tượng náo nhiệt ấy làm Harry quên béng thầy Filch và cái phong bì đựng nội dung khóa học Kwikspell.

Khi lễ Hội Ma đến, Harry đâm hối tiếc là mình đã lỡ hứa đi dự tiệc Tử nhật của con ma Nick Suýt Mất Đầu. Cả trường đang hớn hở tham dự dạ tiệc Hội Ma; Đại Sảnh Đường đã được trang hoàng bằng những con dơi sống như mọi khi, những trái bí rợ khổng lồ của lão Hagrid đã được cắt đẽo thành mấy cái lồng đèn lớn đến nỗi ba người chui vô đó mà ngồi cũng vẫn còn chỗ. Và khắp nơi đều đồn đại là cụ Dumbledore đã mời một đoàn vũ công *Bộ xương khô* đến giúp vui trong bữa tiệc Hội Ma.

Hermione nhắc nhở Harry bằng giọng kẻ cả:

"Lời đã hứa như đinh đóng cột. Bạn đã nói là bạn sẽ đi dự tiệc Tử nhật mà."

Thành ra, lúc mười một giờ đêm, cả bọn Harry, Ron, và Hermione đành phớt lờ đi ngang qua lối dẫn vào Đại Sảnh Đường đông ken người. Bên trong Sảnh Đường, dĩa vàng, cốc vàng, nến bạc, đèn chùm sáng lóng lánh ra sức mời gọi. Nhưng chúng đành ngoảnh mặt, ép chân mình đi thẳng xuống hầm ngục.

Lối đi đến bữa tiệc của Nick Suýt Mất Đầu cũng được thắp nến dài dài, nhưng mà hiệu quả không đáng phấn khởi chút nào hết. Những dây nến ấy màu đen tuyền, cháy chờn vờn như

ma trơi, phát ra một thứ ánh sáng ma quái xanh lơ, tạo một không khí mờ ảo, rờn rợn, ngay cả khi rọi lên gương mặt của những người còn sống.

Cứ mỗi bước đưa bọn trẻ đi tới thì chúng lại cảm thấy lạnh thêm. Harry rùng mình và xiết cái áo chùng đang mặc quanh người cho chặt hơn. Nó chợt nghe có tiếng gì như hàng ngàn cái móng tay cùng cào lên một tấm bảng đen khổng lồ.

Ron thì thầm:

"Có lẽ cái đó được gọi là *âm nhạc* chăng?"

Ba đứa quẹo qua một khúc quanh và thấy ngay Nick Suýt Mất Đầu đang đứng ngay ngưỡng cửa căn hầm ngục treo lòng thòng rèm nhung đen xì. Ông ta đứng đón khách với vẻ ảm đạm tang thương:

"Bạn quý của ta, hân hoan chào mừng, xin đón mừng… Rất hân hạnh được đón tiếp… rất mừng bạn đã đến đây…"

Ông giở cái nón lông chim ra, quơ nó theo một đường cong khi cúi mình chào khách.

Thật là một cảnh phi thường! Trong hầm ngục có hàng trăm con ma trong suốt hay trắng nhờ nhờ, phần lớn đang lướt bềnh bồng trên sàn khiêu vũ đông đúc, cùng nhảy theo điệu van-xơ, với nhạc đệm hãi hùng rền rỉ của một ban nhạc gồm ba mươi cái cưa, mà các nhạc công thì ngồi trên một sân khấu buông màn đen.

Phía trên đầu những con ma là một chùm đèn thắp bằng hàng ngàn ngọn nến đen, tỏa ra một ánh sáng xanh thẫm của nửa đêm. Ba đứa nhỏ có cảm giác như vừa bước vô một cái tủ

đông lạnh, hơi thở của chúng hóa thành sương mờ ngay trước mũi chúng.

Harry muốn vận động cho ấm lên, đề nghị:

"Tụi mình đi một vòng coi cho biết."

Ron lo lắng:

"Cẩn thận, đừng có đi xuyên qua con ma nào hết."

Chúng cẩn thận đi vòng bên ngoài mép sàn nhảy. Chúng đi ngang qua một nhóm ma nữ ủ dột, một con ma rách rưới mang xiềng xích, một thầy tu mập mạp - con ma vui tính của nhà Hufflepuff. Con ma Thầy Tu Béo đang nói chuyện với một con ma hiệp sĩ bị cắm một mũi tên giữa trán. Harry không ngạc nhiên lắm khi gặp Nam tước Đẫm máu - con ma nhà Slytherin - một con ma gầy gò, mắt mở trừng trừng, mình đầy vết máu bạc, đứng ở một chỗ trống trải, bị những con ma khác né xa.

Hermione chợt dừng bước kêu lên:

"Ôi, không. Mình quay về đi, quay về thôi, mình chẳng muốn nói chuyện với Myrtle Khóc nhè đâu…"

Cả bọn vội vã thối lui, Harry hỏi:

"Là ai vậy?"

"Là con ma ám một cái bồn cầu tiêu trong nhà vệ sinh nữ."

"Nó ám một cái bồn cầu?"

"Ừ, cái bồn cầu đó hư quanh năm, bởi vì nó cứ nổi khùng lên làm sàn cầu luôn ngập nước. Mình chẳng bao giờ xài tới cái bồn cầu đó nếu tránh được. Cứ nghe nó khóc lóc tỉ tê thì

không làm sao mà đi tiểu được.”

Ron chợt nói:

“Coi đồ ăn kìa!”

Phía bên kia căn hầm là một cái bàn dài, cũng được phủ bằng khăn nhung đen. Chúng háo hức tiến đến gần, nhưng chỉ được mấy bước là chúng dừng lại, kinh hoàng. Mùi thức ăn ngửi thấy là muốn lộn mửa. Có một con cá ươn to tổ chảng nằm trên một cái liễn bạc rất đẹp; bánh ngọt nướng đến cháy khét như than chất đầy vun trên mấy cái mâm; một cái bao tử cừu nhồi tim gan phổi trộn bột yến đã bị thiu; một tảng phô-mai mọc mốc xanh rì; và ở vị trí trang trọng nhứt, một cái bánh vĩ đại màu xám có hình dạng như một nấm mồ, trên đó có mấy chữ vẽ bằng kem đen như hắc ín:

NGÀI NICHOLAS DE MIMSY-PORPINGTON
CHẾT NGÀY 31 THÁNG 10, 1492

Harry chăm chú nhìn, hết sức kinh ngạc khi thấy một con ma đẫy đà bước xuyên qua cái bàn, miệng há rộng, để ngoạm một con cá hồi hôi thúi kinh khủng.

Harry hỏi con ma đó:

“Đi xuyên qua đồ ăn như vậy, bác nếm thấy ngon không?”

“Cũng khá ngon.”

Con ma buồn bã đáp, rồi trôi lều bều ra nơi khác.

Hermione tỏ ra hiểu biết:

“Chắc là họ để đồ ăn thiu thối ra cho có hương vị đậm đà hơn.”

Cô bé bóp mũi mình khi cúi thấp hơn để quan sát gần hơn một cái bao tử cừu đã nhũn rữa ra.

Ron nói:

"Mình đi ra thôi, tôi buồn ói rồi."

Nhưng tụi nó chưa kịp quay lại thì một con ma thình lình nhô lên từ dưới gầm bàn rồi tự treo lơ lửng trên không trước mặt bọn trẻ.

Harry tỏ ra dè dặt:

"Chào Peeves!"

Peeves yêu tinh siêu quậy rất trái ngược với sự trong suốt nhợt nhạt, không giống chút nào với những con ma khác đang ở chung quanh. Nó đang đội một cái nón dạ tiệc màu cam tươi, cổ thắt một cái nơ xoay tròn được, và gương mặt to láu lỉnh của nó toe toét nụ cười rộng tới mang tai. Nó chìa một chén đậu phộng đã mọc mốc ra, ngọt ngào mời ba đứa nhỏ:

"Rỉa không?"

Hermione đáp:

"Không. Cám ơn."

Mắt của Peeves láo liên:

"Nghe mi nói xấu Myrtle khốn khổ rồi nhé! Mi thiệt là tệ với Myrtle khốn khổ."

Con yêu siêu quậy hít một hơi rồi rống lên:

"BỚ MYRTLE!"

Hermione quýnh quáng thì thào:

“Ôi, đừng, Peeves, đừng kể lại với chị ấy những gì tôi nói. Tôi không có ý nói như vậy, tôi không phiền gì chuyện chị ấy… Ơ, chào Myrtle.”

Một con ma lùn bè bè lướt tới, đó là hồn ma của một cô gái. Harry chưa bao giờ nhìn thấy một gương mặt nào sầu thảm đến như vậy. Gương mặt ấy khuất sau mái tóc suôn và dày, rũ trên đôi mắt kính đính ngọc trai.

Con ma nữ sinh hờn dỗi hỏi:

“Gì thế?”

Hermione nói bằng giọng vui vẻ giả tạo:

“Chị khỏe không, chị Myrtle? Thật là hay được gặp chị ở ngoài cầu tiêu.”

Myrtle khụt khịt mũi. Peeves ranh mãnh thì thọt bên tai Myrtle:

“Cô nàng Hermione vừa mới nói lén chị đó.”

Hermione trừng mắt nhìn Peeves, nói hớt:

“Chỉ nói là… nói là… tối nay trông chị xinh lắm.”

Myrtle ngó Hermione ngờ vực:

“Cô đem ta ra làm trò cười hả?”

Nước mắt con ma khóc nhè này trào lên hốc mắt nhỏ và trong suốt, lã chã rơi xuống.

Hermione cố gắng phân bua:

“Không… Thực mà… chẳng phải tôi vừa mới nói chị Myrtle xinh biết bao đó sao?”

Cô bé thúc cùi chỏ vô be sườn Ron và Harry khiến chúng nhăn mặt đau đớn, nhưng cũng vội phụ họa:

"Ừ, đúng vậy…"

"Có, Hermione có nói…"

"Tụi bây đừng nói láo."

Myrtle thổn thức, bây giờ nước mắt đã đầm đìa trên mặt con ma Myrtle, trong khi con yêu siêu quậy Peeves khoái trá cười hí hửng bên vai nó.

"Tụi bây tưởng ta không biết sau lưng ta thiên hạ gọi ta là gì hả? Myrtle mập ù! Myrtle ma lem! Myrtle khóc nhè, rên rỉ, sầu thảm, đáng thương hại!"

Peeves kề tai Myrtle rít lên:

"Chị còn quên mặt mụn nữa."

Con ma Myrtle ủ dột bèn òa ra khóc tức tưởi và bỏ chạy khỏi căn hầm ngục. Peeves bám sát theo Myrtle, quăng đậu phộng mọc mốc vào người cô ta, miệng gào to:

"Mặt mụn! Mặt mụn!"

Hermione buồn rầu than thở:

"Ôi, trời ơi!"

Nick Suýt Mất Đầu bây giờ đang lướt xuyên qua đám đông đến gặp bọn trẻ:

"Vui không cô cậu?"

Tụi nó nói dối:

"Dạ, vui ạ,"

Nick Suýt Mất Đầu tự hào:

“Chung cục không đến nỗi tệ. Cây Liễu Khóc ở tuốt xứ Kent cũng đến… Gần tới giờ ta nói đôi lời rồi, ta phải đi bảo cho dàn nhạc chuẩn bị…”

Tuy nhiên, dàn nhạc ngừng chơi ngay lúc đó. Các nhạc công, và tất cả những người khác đang ở trong căn hầm đều im lặng, nhìn quanh một cách hồi hộp, khi nghe tiếng tù và săn bắn rúc lên từ xa.

Nick Suýt Mất Đầu thốt lên đầy cay đắng:

“Ôi, tới rồi đây!”

Xuyên qua bức tường của hầm ngục, một tá ngựa ma phi ra, trên lưng mỗi con là một kỵ sĩ không đầu. Đám đông xúm lại vỗ tay như điên; Harry cũng vỗ tay theo, nhưng khi liếc thấy vẻ mặt của Nick Suýt Mất Đầu, nó liền ngừng vỗ.

Ngựa phi vào giữa sàn nhảy, đứng lại, lùi ra sau, phóng tới trước. Dẫn đầu đoàn kỵ sĩ là một con ma cầm cái đầu viền râu quai nón của mình dưới nách; nó thổi cái tù và từ vị trí đó - Con ma nhảy xuống ngựa, nâng cái đầu của mình lên cao để dòm qua đám đông (mọi người cười to), rồi sải bước tới bên Nick Suýt Mất Đầu, nhét Cái đầu trở vô cổ. Nó rống lên:

“Nick! Khỏe không? Đầu vẫn còn treo toòng teng đó hả?”

Con ma cười ha hả hết sức nhiệt tình và vỗ đồm độp lên vai Nick Suýt Mất Đầu.

Nick Suýt Mất Đầu đáp khô khan:

“Chào mừng anh đến dự. Anh Patrick.”

“Có người sống nữa hả?”

Patrick nhận ra sự có mặt của Harry, Ron, và Hermione, giả bộ giật mình nhảy lùi lại một cái, khiến cho cái đầu của ông lại rớt xuống đất (đám đông rú lên cười). Nick Suýt Mất Đầu nói giọng ảm đạm:

“Thú vị lắm.”

Cái đầu của Patrick nói vọng lên từ dưới đất:

“Đừng bận tâm đến Nick! Hắn còn buồn bực về cái vụ bọn này không cho hắn vô hội săn bắn! Nhưng mà tôi định nói… Ngó thằng cha kia kìa!”

Harry vội nói, khi bắt gặp cái nhìn đầy ý nghĩa của Nick Suýt Mất Đầu:

“Cháu thấy… bác Nick rất ơ… rất dễ sợ… ơ…”

Cái đầu Patrick thét:

“Hả? Hắn biểu mi nói vậy phải không?”

Nick Suýt Mất Đầu bèn lấy giọng nói to:

“Xin lưu ý quý vị, xin chú ý cho, tôi sắp đọc một bài diễn văn…”

Ông đi nhanh về phía cái bục diễn giả, trèo lên đứng trong một vùng ánh sáng xanh lơ lạnh lẽo.

“Thưa quý tướng công, quý bà, quý ông quá cố vô cùng thương tiếc, đây thật là một nỗi đau buồn lớn lao…”

Nhưng chẳng ai thèm nghe nữa. Ngài Patrick và những kỵ sĩ không đầu khác đã bắt đầu trò chơi *hốc-ki đầu* (dùng gậy đánh cái đầu, như trái banh, văng xa rồi chụp cái đầu lại),

khiến mọi người đều quay qua xem. Nick Suýt Mất Đầu cố gắng thu hút lại sự chú ý của khán giả một cách vô vọng. Cuối cùng ông bỏ cuộc khi cái đầu của Patrick bay xẹt qua mặt ông và đám đông rộ lên hoan hô rần rần.

Lúc này Harry cảm thấy lạnh quá rồi, không kể tới chuyện đói meo đói mốc.

Ron thì thào:

"Mình chịu hết nổi trò này rồi"

Răng nó đang đánh bò cạp, trong khi nhạc công đã trở lại vị trí của họ và tiếp tục hòa tấu cho đám đông tiếp tục kéo ra sàn nhảy.

Harry đồng ý:

"Mình về thôi."

Chúng đi về phía cửa, gật đầu và tươi cười với bất cứ ai ngó chúng, rồi nhanh chóng chuồn ra, chạy ngược lên cái hành lang thắp toàn đèn cầy đen.

Ron dẫn đầu cả bọn hướng về cầu thang dẫn lên Sảnh Đường với niềm hy vọng tràn trề:

"Chắc chưa ăn hết món tráng miệng đâu."

Chính lúc đó Harry nghe:

"*… xé xác… băm vằm… giết…*"

Đúng là cái giọng y như giọng nói lạnh lùng, khát máu, mà hôm trước nó từng nghe trong văn phòng thầy Lockhart.

Nó đứng chựng lại, áp tai vô tường đá, hết sức lắng nghe, rồi nhìn quanh, liếc lên ngó xuống hành lang lờ mờ ánh nến.

“Harry, bồ đang…”

“Nín dùm một chút… lại chính là cái giọng nói đó…”

“*… đóóii quá rồi… lâu lắm rồi…*”

“Nghe này!”

Harry khẩn khoản, nhưng Ron và Hermione cứ ngẩn người ra mà nhìn nó.

“*… giiếết… đã đến lúc phải giết…*”

Giọng nói nhỏ dần. Harry chắc là kẻ đó đã bỏ đi lên. Một cảm xúc lẫn lộn giữa kinh sợ và hồi hộp bám chặt lấy nó khi nó ngước mắt nhìn lên cái trần tối đen: làm sao kẻ đó di chuyển lên trên được? Phải chăng hắn là ma nên trần nhà bằng đá cũng không thành vấn đề?

Nó chợt hét:

“Đi lối này!”

Rồi nó bắt đầu chạy, chạy lên cầu thang, chạy vào Sảnh Đường. Ở đó thì đừng hòng nghe ngóng được cái gì nữa, bởi vì tiếng đấu láo ồn ào vọng ra từ bữa tiệc đêm Hội Ma trong đại Sảnh Đường át hết mọi thứ tiếng khác. Harry chạy một mạch lên cầu thang cẩm thạch đến tầng lầu một. Ron và Hermione bám theo nó sát gót.

“Harry! Tụi mình…”

“Suỵt…”

Harry dỏng tai nghe ngóng. Xa xa, vọng từ tầng lầu phía trên nữa, tiếng nói nhỏ dần, nhưng Harry vẫn còn nghe được:

“*… ta ngửi được mùi máu… ta NGỬI THẤY MÁU!*”

Bao tử Harry quặn lại. Nó hét:

“Hắn sắp giết ai đó!”

Không đếm xỉa gì đến vẻ mặt ngơ ngác của Ron và Hermione, Harry chạy như bay lên ba bậc cầu thang một, cố gắng lắng nghe tiếng gì đó ngoài tiếng bước chân của mình vang lên huỳnh huỵch.

Harry sầm sầm chạy đi lùng sục khắp tầng lầu hai, Ron và Hermione chạy đằng sau nó, thở hồng hộc. Cho đến khi chúng chạy tới khúc quanh dẫn đến hành lang cuối cùng, vắng vẻ.

Ron quẹt mồ hôi trên mặt, hỏi:

“Harry, tất cả những chuyện này là sao? Mình không hề nghe thấy cái gì cả…”

Nhưng Hermione bỗng há hốc miệng, chỉ tay xuống hành lang:

“Nhìn kìa!”

Trên bức tường trước mặt chúng có cái gì đó sáng ngời lên. Ba đứa từ từ tiến đến gần, mắt cố nhìn xuyên qua bóng tối. Giữa hai khung cửa sổ, hàng chữ cao cỡ ba tấc được vẽ lem nhem trên tường, nét chữ lung linh trong ánh sáng chập chờn của những ngọn đuốc:

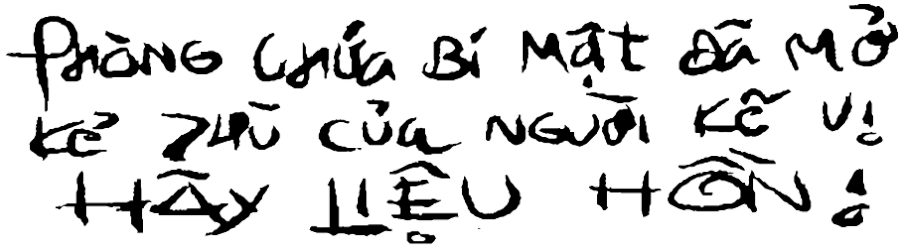

“Còn cái gì kia - cái treo lủng lẳng bên dưới?”

Ron hỏi bằng giọng run run.

Khi chúng nhích từng bước tới gần, Harry suýt trượt ngã - trên sàn có một vũng nước lớn. Ron và Hermione chụp lấy Harry giữ nó đứng vững, rồi cả ba đứa nhích dần đến gần cái thông điệp trên tường, mắt dán chặt vào cái hình thù tối thui bên dưới dòng chữ đó. Cả ba lập tức nhận ra vật đó là gì, và nhảy bật ra sau, dẫm vô vũng nước bắn tung tóe.

Bà Norris, con mèo của thầy giám thị Filch, bị treo đuôi trên cán đuốc. Mình mẩy nó đã cứng đơ, mắt mở to, ngó trừng trừng. Ba đứa trẻ bất động trong giây lát. Lát sau Ron nói:

"Tụi mình ra khỏi chỗ này ngay thôi!"

Harry lúng túng:

"Sao chúng ta không thử xem có giúp được gì cho nó chăng?"

Ron ngao ngán:

"Tin mình đi. Mình không muốn bị bắt gặp tại trận đâu."

Nhưng quá muộn rồi. Có tiếng ầm ầm nổi lên phía đại Sảnh Đường, nghe như tiếng sấm vọng từ xa xa. Ấy là bữa tiệc vừa kết thúc, và từ cả hai đầu của cái hành lang mà chúng đang đứng vang lên rầm rập tiếng hàng trăm bước chân đang lên cầu thang, cùng tiếng nói cười ồn ào hào hứng của bọn trẻ đã no nê. Chỉ một lát sau, từ cả hai đầu hành lang ùa tới vô số học sinh. Tiếng nói cười rộn ràng chợt lắng xuống khi những người đi đầu nhìn thấy hình ảnh con mèo bị treo ngược. Đám đông học trò dồn tới nhóng lên trước để nhìn kỹ cảnh tượng ghê rợn ấy, trong khi Harry, Ron và Hermione đứng tách biệt

giữa hành lang.

Sự im lặng chợt bị một giọng nói vang lên phá vỡ:

“Kẻ thù của Người kế vị, hãy liệu hồn! Kẻ tiếp theo sẽ là mi đấy, quân Máu Bùn!”

Chính là giọng của Draco Malfoy. Nó đã chen lên phía trước đám đông, đôi mắt vốn lạnh lùng bây giờ láo liên, gương mặt mọi khi tái nhợt nay đỏ hồng lên. Nó nhe răng cười trước cảnh tượng con mèo cứng đơ bị treo ngược.

9

THÔNG ĐIỆP TRÊN TƯỜNG

"Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy? Chuyện gì vậy?"

Chắc chắn là tiếng la to của Malfoy đã khiến cho thầy giám thị Filch phải chú ý. Thầy vẹt đám đông chen tới trước. Vừa nhìn thấy tình cảnh Bà Norris là thầy ngã ngửa ra, lảo đảo, ôm mặt vì kinh hoàng:

"Con mèo của ta! Ôi, con mèo của ta! Chuyện gì đã xảy ra cho Bà Norris thế này?"

Thầy rít lên the thé. Đôi mắt nẩy lửa của thầy bám ngay vào Harry. Thầy hét:

"Mày! Chính mày! Mày đã ám sát con mèo của tao! Mày giết nó! Tao sẽ giết mày! Tao sẽ…"

"Thầy Filch!"

Cụ Dumbledore xuất hiện, ngắt lời thầy Filch một cách nghiêm khắc. Nhiều giáo sư khác cũng đã đến hiện trường. Chỉ trong tích tắc, cụ Dumbledore đã lướt ngang qua mặt Harry, Ron và Hermione, đến bên bức tường, gỡ Bà Norris ra khỏi cán đuốc. Cụ nói với thầy Filch:

“Anh đi theo tôi, anh Filch. Và các con nữa, Harry, Ron với Hermione.”

Thầy Lockhart sốt sắng bước tới, nói:

“Thưa ông hiệu trưởng, văn phòng của tôi cũng gần đây, ngay trên lầu thôi, xin ông hiệu trưởng cứ tự nhiên…”

Cụ Dumbledore nói:

“Cám ơn anh, Gilderoy.”

Đám đông im lặng tách ra nhường lối cho cụ Dumbledore và những người có liên can đi qua. Thầy Lockhart, trông ra vẻ hăng hái và quan trọng, vội vã bước theo sau cụ Dumbledore; theo sau nữa là giáo sư McGonagall và giáo sư Snape.

Mọi người vừa bước vào phòng thầy Lockhart thì lập tức một loạt chuyển động lao xao lan qua các bức tường. Harry thấy nhiều bức chân dung thầy Lockhart hấp tấp lỉnh ra khỏi vùng ánh sáng với cái đầu đầy ống cuộn tóc. Thầy Lockhart thiệt thì thắp đèn đặt lên bàn giấy rồi lùi lại đứng phía sau. Cụ Dumbledore đặt Bà Norris lên mặt bàn bóng láng, bắt đầu xem xét con vật. Harry, Ron và Hermione nhìn nhau đầy lo âu rồi đến ngồi thu lu trong mấy cái ghế đặt ở ngoài vùng ánh sáng đèn cầy; ngồi đó mà nhìn chứ không biết làm gì hơn.

Cái chóp mũi khoằm và dài của cụ Dumbledore chỉ còn một phân nữa là đụng vào lông Bà Norris. Cụ chăm chú nhìn thật kỹ con mèo qua đôi kính nửa vầng trăng. Mấy ngón tay dài của cụ nhẹ nhàng xoi xoi chọc chọc con mèo. Giáo sư McGonagall cũng cúi gần sát Bà Norris, hai mắt giáo sư nheo lại. Thầy Snape đứng lù lù đằng sau họ, nửa người khuất trong

bóng tối, vẻ mặt rất ư kỳ cục: trông như thể thầy đang cố gắng hết sức để nín cười. Còn thầy Lockhart thì lăng xăng lượn quanh mọi người, đề xuất hết ý kiến này đến ý kiến nọ:

"Nhứt định là có một lời nguyền đã giết chết nó… Có lẽ là câu thần chú *Khổ hình Biến thể Kỳ ảo*... Tôi đã từng chứng kiến biết bao nhiêu lần, thật không may là lần này tôi lại không có mặt kịp thời. Tôi biết hết mọi câu thần chú hóa giải lời nguyền có thể cứu được nó…"

Những lời lải nhải của thầy Lockhart bị những tiếng nấc thổn thức đau khổ cụt ngủn của thầy Filch cắt ngang. Thầy ngồi thụp xuống chiếc ghế cạnh bàn giấy, gục mặt vào hai bàn tay, không thể nào có đủ can đảm nhìn Bà Norris. Mặc dù Harry ghét cay ghét đắng thầy giám thị Filch, lúc này nó cũng phải thấy tội nghiệp cho thầy. Nhưng tội nghiệp thầy cách mấy cũng không thể bằng tội nghiệp chính nó. Nếu cụ Dumbledore mà tin lời thầy Filch thì nó bị đuổi là cái chắc.

Cụ Dumbledore lúc này đang rì rầm những lời lạ lùng trong khi tay cầm đũa phép gõ gõ vào Bà Norris, nhưng mãi vẫn chẳng có phép mầu nào xảy ra hết. Con mèo cứ ngay đơ bất động như một con thú vừa mới bị nhồi bông xong.

Thầy Lockhart lại lách chách:

"Tôi nhớ ở Ouagadogou từng xảy ra chuyện y chang như vầy. Một loạt trận như vầy chứ chẳng phải một. Tôi có kể đầy đủ chi tiết trong cuốn tự truyện của tôi ấy. Hồi đó tôi đã cấp cho dân chúng trong thị trấn ấy các thứ bùa hộ mạng đủ loại, giải quyết vấn đề đó ngay lập tức…"

Mấy bức chân dung của thầy Lockhart trên tường đồng

loạt gật gù tán đồng khi thầy nói. Một trong những chân dung ấy quên béng mất việc phải lột tấm lưới bao tóc trên đầu mình xuống.

Cuối cùng cụ Dumbledore đứng thẳng lên. Cụ nói nhỏ nhẹ:

"Nó chưa chết đâu, thầy Filch à."

Thầy Lockhart khựng lại giữa chừng cuộc tổng kết những vụ ám sát mà mình đã ngăn chặn được.

Thầy Filch nuốt nước mắt, hé nhìn Bà Norris qua kẽ ngón tay:

"Chưa chết? Nhưng tại sao nó… nó cứng đơ lạnh ngắt như vầy?"

Cụ Dumbledore nói:

"Nó bị hóa đá…"

Thầy Lockhart la lên:

"Đó! Tôi đã nghĩ thế mà!

Cụ Dumbledore tiếp:

"… nhưng tại sao lại hóa đá thì ta không thể nói được…"

Thầy Filch quay bộ mặt tèm lem nước mắt về phía Harry mà gào:

"Hỏi *thằng ấy* ấy!"

Cụ Dumbledore bèn nói, như đinh đóng cột:

"Không một học sinh năm thứ hai nào có thể làm nổi điều đó. Phải cần đến Ma thuật Hắc ám cao cấp nhứt…"

Thầy Filch vẫn mặt sưng mày sỉa:

“Chính nó làm! Chính thằng đó gây ra mọi chuyện. Mọi người đã thấy nó viết gì trên tường mà! Chính nó đã phát hiện trong văn phòng tôi… Nó biết tôi là… Tôi là…”

Mặt thầy Filch trông thật là khủng khiếp khi ông cố nói ra câu cuối cùng:

“… Nó biết tôi là một Squib!”.

Harry khổ sở nhận thấy mọi người, kể cả những chân dung của thầy Lockhart, đều đang nhìn mình. Nó nói to:

“Con không hề đụng tới Bà Norris! Và con cũng chẳng hề biết Squib là cái gì?”

Thầy Filch gầm gừ:

“Láo! Mày đã nhìn thấy thư Kwikspell của tao!”

Từ trong bóng tối, thầy Snape lên tiếng:

“Thưa ông hiệu trưởng, nếu ông cho phép, tôi xin nói…”

Mối linh cảm điềm gở của Harry gia tăng; nó chắc chắn là không có điều gì thầy Snape nói ra mà đem lại điều lành cho nó cả.

Thầy Snape nhếch mép cười làm cong cái miệng, như thể ông rất nghi ngờ chuyện này:

“Trò Potter và các bạn của trò chẳng qua là có mặt không đúng lúc không đúng nơi mà thôi. Nhưng chúng ta có những yếu tố đáng ngờ ở đây. Tại sao các trò lại có mặt đúng ở hành lang trên lầu? Tại sao các trò không dự tiệc Halloween?”

Harry, Ron và Hermione đồng loạt hè nhau giải thích về bữa tiệc Tử nhật.

"… Có hàng trăm con ma ở đó. Họ sẽ làm chứng cho tụi con là tụi con đã ở đó."

"Nhưng mà tại sao sau đó các trò không về Sảnh Đường dự tiệc? Đi lên hành lang trên lầu để làm gì?"

Thầy Snape vặn lại bọn trẻ, đôi mắt đen của thầy long lanh ánh nến.

Ron và Hermione đưa mắt nhìn Harry.

"Bởi vì… Bởi vì…"

Harry ấp ứng. Tim nó đập dồn dập, có điều gì đó mách bảo nó rằng sẽ không ai thèm tin là nó đuổi theo tiếng nói của một kẻ vô hình nào đó, tiếng nói mà chỉ có nó nghe được thôi. Nó bèn nói:

"Bởi vì tụi con mệt quá nên muốn đi ngủ."

"Mà không cần ăn uống gì sao?"

Giọng thầy Snape nghe đầy mỉa mai, một nụ cười đắc thắng lập lòe trên gương mặt hom hem của thầy.

"Ta không tin là tiệc tùng của mấy con ma có những món hợp khẩu vị người sống đâu."

Bao tử Ron kêu ọt ọt vì cồn cào, nhưng nó vẫn nói to:

"Chúng con đâu có đói."

Nụ cười châm biếm của thầy Snape càng toét ra thêm. Thầy nói:

"Thưa ông hiệu trưởng, tôi cho rằng Harry đã không hoàn toàn thành thật. Có lẽ phải cúp bớt những đặc ân dành cho trò ấy cho đến khi trò chịu nói cho chúng ta biết toàn bộ câu

chuyện. Theo ý tôi thì nên đuổi trò ấy ra khỏi đội Quidditch của nhà Gryffindor cho đến khi trò ấy tỏ ra trung thực hơn."

Giáo sư McGonagall đanh giọng:

"Anh Severus à, thực tình tôi thấy chẳng có lý do gì để cấm Harry chơi Quidditch cả. Con mèo này có phải bị cán chổi thần của thằng bé nện vô đầu mà ra nông nỗi này đâu. Chẳng có chút chứng cớ nào cho thấy là Harry đã làm điều gì sai trái."

Cụ Dumbledore nhìn Harry thăm dò. Cái nhìn chăm chú của đôi mắt xanh sáng lấp lánh làm cho Harry có cảm giác như mình đang bị chiếu X quang. Xong, cụ Dumbledore nói một cách kiên quyết:

"Một người vẫn được coi là vô tội cho đến khi nào người ta chứng minh được người ấy là có tội, anh Severus à."

Thầy Snape trông tức giận hết sức. Thầy Filch cũng vậy. Thầy rít lên, đôi mắt nẩy lửa:

"Con mèo của tôi đã bị hóa đá! Tôi muốn thấy sự *trừng phạt!"*

Cụ Dumbledore kiên nhẫn nói:

"Chúng ta có thể cứu chữa được con mèo, Argus à. Giáo sư Sprout dạo gần đây có xoay sở kiếm ra được mấy cây nhân sâm. Khi nào bọn nhân sâm ấy đủ lớn, tôi sẽ cho bào chế một loại thuốc có thể làm cho Bà Norris hồi phục lại."

Thầy Lockhart nhảy vô:

"Để tôi bào chế cho! Tôi đã làm chuyện đó cả trăm lần rồi

ấy chứ. Ngay cả trong giấc ngủ tôi cũng có thể luyện được Thần dược Đại bổ Nhân sâm mà…”

“Xin lỗi.”

Giọng thầy Snape lạnh lùng:

“Tôi tưởng tôi mới là bậc thầy độc dược ở cái trường này chớ!”

Căn phòng chợt rơi vào một sự im lặng khó xử.

Cụ Dumbledore bèn bảo Harry, Ron và Hermione:

“Các con về được rồi đó.”

Bọn trẻ lập tức rút lui, cố gắng không ù chạy, nhưng bước càng nhanh càng tốt. Khi tới được tầng lầu phía trên văn phòng thầy Lockhart, chúng kéo vô một phòng học trống và nhẹ nhàng đóng kín tất cả các cửa. Harry ngó thăm dò gương mặt hai bạn trong bóng tối:

“Mấy bồ nghĩ xem tôi có nên nói hết với các thầy cô về giọng nói mà tôi đã nghe được không?”

Ron nói ngay không chút ngập ngừng:

“Đừng! Nghe được tiếng nói mà không ai nghe được hết chẳng phải là điềm hay ho gì, cho dù ngay cả trong thế giới phù thủy đi nữa.”

Có cái gì đó trong giọng nói của Ron khiến Harry phải hỏi lại:

“Bạn cũng không tin mình chứ gì?”

Ron đáp nhanh:

“Dĩ nhiên là mình tin. Nhưng bồ phải nhìn nhận là chuyện đó cũng quái dị…”

Harry đồng ý:

“Tôi biết là quái dị. Toàn bộ câu chuyện đều quái dị. Hàng chữ ghi trên tường nhằm nói lên cái gì? *Phòng chứa Bí mật đã được mở ra* là có ý nghĩa gì?”

Ron chậm rãi nói:

“Bồ biết không, nó gợi cho mình nhớ tới một điều gì đó. Mình nghĩ là có một lần, ai đó từng kể cho mình nghe một câu chuyện về một căn phòng bí mật ở trường Hogwarts… dám anh Bill lắm…”

Harry sự nhớ ra:

“Còn Squib là cái quỷ gì vậy?”

Ron phì cười khoái chí làm Harry ngạc nhiên hết sức:

“Ờ, cũng chẳng có gì khôi hài lắm đâu, nhưng tại vì đó lại là thầy Filch thì mới tức cười. Squib là một người sanh ra trong một gia đình phù thủy nhưng lại không có một tý năng lực pháp thuật nào cả. Đại khái ngược lại với những phù thủy xuất thân từ những gia đình Muggle hoàn toàn ấy. Nhưng Squib thì hiếm thấy hơn. Nếu thầy Filch thử học ma thuật qua khóa Kwikspell, thì mình đoán chắc thầy là một Squib. Điều này giải thích được nhiều chuyện. Như tại sao thầy ghét bọn học sinh tụi mình dữ vậy. Thầy cay cú ấy mà.”

Nói xong, Ron lại cười khoái trá.

Đâu đó vang lên tiếng chuông đồng hồ gõ. Harry nói:

“Nửa đêm rồi. Tụi mình nên về phòng ngủ kẻo lại bị thầy Snape bắt gặp rồi gán thêm cho cái tội gì nữa bây giờ.”

Suốt mấy ngày sau, cả trường không bàn tán cái gì khác hơn ngoài vụ Bà Norris bị ếm bùa. Thầy Filch cứ liên tục hâm nóng câu chuyện trong đầu người ta bằng cách rình rập ở chỗ mà Bà Norris bị tấn công, như thể thầy nghĩ rằng kẻ đã làm chuyện đó thể nào cũng quay trở lại. Harry đã nhìn thấy thầy ra sức cạo bỏ cái thông điệp trên tường bằng cái *Nùi giẻ Pháp thuật Chùi mọi thứ của bà Skower,* nhưng vẫn không đạt chút xíu hiệu quả nào. Những hàng chữ cứ nhá sáng rực rỡ trên bức tường đá. Khi nào không bận canh gác hiện trường vụ án Bà Norris, thầy Filch lại đi rảo khắp các hành lang, láo liên đôi mắt đỏ ngầu, chộp bất cứ đứa học trò đáng ngờ nào để phạt cấm túc, có khi chỉ vì những lý do như “thở to” và “hí hửng ra mặt.”

Ginny Weasley dường như xúc động mạnh và rất lo âu về số phận Bà Norris. Theo lời Ron thì cô bé rất yêu mèo.

Ron cố làm cho cô bé đỡ âu sầu:

“Tại vì em chưa từng nếm mùi Bà Norris đó thôi. Chứ thiệt tình mà nói, không có Bà Norris thì đỡ cho tụi mình lắm đó.”

Đôi môi Ginny run run, Ron lại trấn an:

“Nhưng mà ở Hogwarts, mấy chuyện như vầy không xảy ra thường xuyên lắm đâu. Thể nào người ta cũng bắt được cái đồ điên nào đó đã gây ra cớ sự rồi tống cổ hắn ra khỏi trường cho mà coi. Anh chỉ cầu cho kẻ đó có đủ thì giờ ếm bùa hóa đá cho cả ông Filch trước khi bị đuổi.”

Gương mặt Ginny chợt trắng bệch tái mét. Ron vội nói:

"Anh chỉ nói đùa thôi mà…"

Vụ tấn công Bà Norris cũng có ảnh hưởng đối với Hermione. Từ trước cô bé vẫn dành nhiều thì giờ để đọc sách, nhưng bây giờ thì cô bé lại càng không làm gì khác hơn là cặm cụi đọc. Cả khi Ron và Harry hỏi xem Hermione đang nghiên cứu cái gì, cô bé cũng chẳng buồn trả lời. Cho mãi đến thứ tư tuần sau, chúng mới biết được.

Hôm đó, Harry bị giữ lại sau lớp học về Độc Dược. Thầy Snape bắt nó ở lại đặng cạo sạch mấy con giun ống cố lỳ bám trên mấy cái mặt bàn. Thành ra nó ăn trưa trễ. Vội vã ăn xong, nó chạy lên lầu kiếm Ron trong thư viện. Nó thấy Justin Finch-Fletchley, thằng bé của nhà Hufflepuff mà Harry quen trong lớp Thảo Dược, đang đi đến gần. Harry mới mở miệng chào thì Justin, vừa nhìn thấy Harry, lập tức quay mặt đi, và lật đật bước như chạy về hướng ngược lại.

Harry tìm ra Ron ngồi cuối thư viện, đang đọ sức với bài làm môn Lịch sử Pháp thuật. Giáo sư Binns đã yêu cầu mỗi đứa phải viết một bài luận dài chín tấc về đề tài *"Hội nghị Trung cổ các Phù thủy châu Âu."*

Ron tức giận nói:

"Mình không thể tin được, viết bở hơi tai mà còn thiếu tám phân…"

Nó buông tấm giấy da ra, thế là tấm giấy cuộn tròn lại ngay.

"Vậy mà bài luận Hermione viết dài những một thước hai,

ý là chữ nó nhỏ *li ti* rồi đó.”

Harry mở cuộn giấy da của mình, vớ lấy cái thước để đo bài văn nó viết. Nó hỏi:

“Hermione đâu?”

Ron chỉ về phía các kệ sách:

“Ở đâu đằng đó ấy. Đang lục tìm một cuốn sách khác. Mình chắc bạn ấy tính đọc hết cả cái thư viện trước lễ Giáng sinh.”

Harry kể cho Ron nghe chuyện Justin tránh mặt mình. Ron vừa viết nguệch ngoạc, chữ nào chữ nấy bự như con gà tồ, để cho bài luận của nó có vẻ đầy chữ, vừa nói:

“Hổng biết hơi đâu mà bồ lại đi bận tâm chuyện nhảm ấy. Mình đã bảo thằng đó hơi đần mà. Toàn nói mấy chuyện xà bần, nào là thầy Lockhart vĩ đại ra làm sao…”

Vừa lúc đó Hermione hiện ra giữa hai kệ sách. Trông cô bé quạu hết sức, nhưng được cái là có vẻ sẵn lòng trò chuyện với tụi Harry và Ron. Cô bé ngồi xuống bên cạnh Ron và Harry:

“Có bao nhiêu cuốn *“Hogwarts Một Lịch Sử”* đều bị mượn hết trơn. Còn danh sách chờ mượn quyển đó thì dài tới hai tuần lễ. Phải chi hồi đó mình không bỏ lại cuốn của mình ở nhà. Nhưng thiệt tình lúc đó không cách nào nhét được nó vô cái rương đã đầy ắp sách của thầy Lockhart.”

Harry hỏi:

“Bạn cần cuốn đó để làm gì?”

Hermione đáp:

“Thì cũng cùng lý do với mấy người khác muốn mượn cuốn đó: đọc mấy huyền thoại về Phòng chứa Bí mật.”

Harry nói nhanh:

“Trong đó nói cái gì?”

Hermione cắn môi:

“Khổ vậy! Mình không tài nào nhớ được. Mà kiếm mấy sách khác thì không cuốn nào có chuyện đó.”

Ron vừa xem đồng hồ, vừa tha thiết khẩn nài Hermione:

“Cho mình ngó qua bài luận của bồ một cái đi.”

Hermione bỗng nhiên trở mặt nghiêm nghị:

“Không đời nào. Bạn đã có tới mười ngày để chuẩn bị bài luận kia mà.”

“Mình chỉ cần thêm hai phân nữa là kết thúc được rồi, cho ngó một chút đi mà…”

Chuông reo. Cả bọn kéo vô lớp Lịch sử Pháp thuật, Ron và Hermione vừa đi vừa cự cãi với nhau.

Lịch sử Pháp thuật là môn chán nhứt trong thời khóa biểu của bọn trẻ. Người dạy môn này là giáo sư Binns, là vị giáo sư ma duy nhứt của bọn chúng. Và điều duy nhứt thú vị trong tất cả các buổi học với giáo sư này là giáo sư vào lớp học bằng cách đi xuyên qua tấm bảng đen. Giáo sư Binns đã khô quắt lại và cổ xưa cực kỳ, nhưng nhiều người nói giáo sư vẫn không hề nhận ra là mình đã chết. Có hôm giáo sư thức dậy rồi cứ vậy mà lên lớp, bỏ lại cái xác của mình ngồi nguyên trên chiếc ghế bành trong phòng giáo viên. Từ đó tới nay, lề thói và

phong cách của giáo sư không hề thay đổi một chút xíu nào.

Ngày hôm nay cũng chán ngắt như mọi ngày. Giáo sư Binns mở giáo án ra và bắt đầu đọc bằng một giọng đều đều tẻ nhạt nghe như tiếng rè rè của một cái máy hút bụi cũ kỹ cho đến khi mọi người trong lớp chìm đắm trong cơn mê ngủ, thỉnh thoảng choàng dậy để ghi chép một cái tên hay một mốc thời gian, rồi lại gục xuống ngủ tiếp. Giáo sư đọc được chừng nửa giờ đồng hồ thì xảy ra một chuyện mà trước đây chưa bao giờ xảy ra: Hermione giơ tay xin phát biểu.

Đang giữa chừng bài diễn giảng chán chết người về Hội nghị Ngăn chiến Quốc tế năm 1289, giáo sư liếc mắt, nhận thấy cánh tay giơ cao của Hermione, bèn tỏ ra kinh ngạc hết sức:

"Trò… ơ… trò…"

"Thưa giáo sư, con tên Hermione ạ. Con thắc mắc không biết giáo sư có thể kể cho chúng con nghe điều gì đó về Phòng chứa Bí mật không ạ?"

Giọng Hermione rất rõ ràng. Dean Thomas đang ngồi há hốc mồm ngó trừng trừng qua cửa sổ, chợt bừng tỉnh cơn mơ. Lavender Brown thì ngóc đầu khỏi hai cánh tay khoanh tròn trên bàn, còn Neville thì trượt cùi chỏ khỏi mặt bàn.

Giáo sư Binns chớp chớp mắt. Ông nói bằng giọng khô khan khò khè:

"Môn ta dạy là Lịch sử Pháp thuật, trò Hermione à. Cái mà ta dạy là các *sự kiện,* chứ ta không dạy truyền thuyết hay huyền thoại."

Giáo sư tằng hắng một cái nghe như tiếng viên phấn bị bẻ gãy rồi lại tiếp tục:

"Vào tháng chín năm đó, một tiểu ban các phù thủy Sardinian…"

Nhưng giáo sư chỉ mới lắp bắp được mấy câu thì lại phải dừng lại: bàn tay của Hermione lại vẫy vẫy trên không.

"Gì đó trò Hermione?"

"Thưa giáo sư, chẳng phải truyền thuyết cũng dựa phần nào vào một sự kiện nào đó sao?"

Giáo sư Binns nhìn Hermione với vẻ ngạc nhiên đến nỗi Harry tin rằng xưa nay chắc chưa từng có một học sinh nào dám làm ngưng bài giảng của giáo sư Binns, dù là khi ông còn sống hay đã chết.

Giọng giáo sư chậm rãi:

"À, phải. Ta nghĩ cũng có người cho là như vậy,…"

Rồi ông ngó chăm chăm Hermione như thể đây là lần đầu tiên ông mới nhìn thấy một đứa học trò thật sự:

"… tuy nhiên, cái huyền thoại mà trò nói tới chỉ là một câu chuyện giật gân, thậm chí *quái dị lố bịch…"*

Cả lớp bây giờ đang dỏng tai nghe từng lời giáo sư Binns. Giáo sư lờ mờ ngó cả đám, thấy mọi gương mặt đều ngước lên nhìn mình. Harry dám cá là giáo sư hoàn toàn bất ngờ trước một cảnh tượng thú vị bất thường như vậy. Ông từ tốn nói:

"Thôi được, thôi được. Để ta nhớ xem… Phòng chứa Bí mật… Các trò ắt hẳn đều biết, học viện Hogwarts là do bốn

phù thủy vĩ đại nhất của thời xưa thành lập cách đây một ngàn năm… Chính xác ngày nào thì không rõ… Bốn ký túc xá trong trường ngày nay được đặt theo tên của bốn vị đó: Godric Gryffindor, Helga Hufflepuff, Rowena Ravenclaw, và Salazar Slytherin. Họ cùng nhau xây tòa lâu đài này, khuất xa tầm mắt tọc mạch của dân Muggle, bởi vì thời đó người thường còn rất sợ pháp thuật huyền bí, và phù thủy thời đó thường phải chịu đựng nhiều sự khủng bố, hành hạ."

Giáo sư ngừng lại, đảo cặp mắt lờ đờ quanh phòng, rồi tiếp tục:

"Trong vài năm đầu, các nhà sáng lập cùng làm việc với nhau rất hòa thuận, cùng tìm kiếm những người trẻ tuổi có năng lực pháp thuật để đưa về lâu đài đào tạo. Nhưng rồi giữa họ dần dần nảy sinh mâu thuẫn. Giữa Slytherin và những người khác có một sự rạn nứt ngày càng sâu rộng khó hàn gắn. Slytherin thì muốn việc tuyển chọn phù thủy trẻ vào Hogwarts phải chặt chẽ hơn. Ông ta cho rằng pháp thuật chỉ nên được truyền dạy cho con cái những gia đình phù thủy thuần chủng mà thôi. Ông không thích thu nhận những đứa trẻ con nhà Muggle, vì cho là chúng không đáng tin cậy. Một thời gian sau, lại xảy ra một cuộc tranh luận gay gắt về đề tài đó giữa Slytherin và Gryffindor, cuối cùng Slytherin bỏ trường ra đi."

Giáo sư Bums lại ngừng nói, dẩu môi ra, trông như một con rùa già nhăn nheo:

"Những nguồn sử liệu đáng tin cậy cho chúng ta biết khá nhiều chứng cứ xác thực. Nhưng các sự kiện chân thực này đã bị một huyền thoại kỳ cục về Phòng chứa Bí mật làm cho mờ

mịt đi. Người ta đồn đại là Slytherin đã cho xây dựng một căn phòng bí mật trong lâu đài, mà những người đồng sáng lập khác không hề hay biết gì hết."

"Theo như huyền thoại thì Slytherin đã phong ấm căn phòng bí mật đó, để không một người nào có thể mở nó ra, cho đến khi người kế vị thực thụ của Slytherin đến trường. Chỉ riêng một mình Người kế vị mới có thể mở bùa ếm Phòng chứa Bí mật, thả ra nỗi kinh hoàng cất giấu bên trong, để thanh trừng hết những kẻ không xứng đáng theo học Pháp thuật."

Khi câu chuyện chấm dứt, lớp học im lặng như tờ; nhưng không phải sự im lặng ngái ngủ như ngày thường trong các buổi học của giáo sư Binns. Có cái gì đó rất khó chịu vẫn lơ lửng trong không trung khi bọn trẻ cứ ngước mắt nhìn giáo sư Binns, chờ đợi giáo sư nói thêm điều gì nữa. Trông giáo sư Binns đã hơi bực mình:

"Dĩ nhiên toàn bộ câu chuyện này là hết sức nhảm nhí. Thực tế là nhà trường đã nhiều lần cử những phù thủy thông thái nhứt tiến hành tìm kiếm chứng cứ về một căn phòng bí mật như thế. Nhưng căn phòng đó không hề có. Chẳng qua đó chỉ là một câu chuyện để hù dọa những kẻ khờ dại cả tin mà thôi."

Bàn tay của Hermione lại vọt lên không:

"Thưa thầy, chính xác thì cái gọi là nỗi kinh hoàng cất giấu bên trong phòng bí mật ấy, là cái gì ạ?"

Vẫn bằng giọng nói khô khan lạo xạo, giáo sư Binns nói:

"Người ta tin là bên trong phòng bí mật có giấu một thứ

quái vật gì đó mà chỉ có một mình Người kế vị Slytherin mới điều khiển nổi.”

Cả lớp đưa mắt nhìn nhau lo lắng.

Giáo sư Binns thu xếp các tờ giáo trình của ông lại, nói thêm:

“Ta đã nói rồi, cái đó không hề có. Chẳng có một Phòng chứa Bí mật nào cả và cũng chẳng có con quái vật nào cả.”

Seamus chợt nói:

“Nhưng mà, thưa thầy, nếu Phòng chứa Bí mật chỉ có thể được mở ra bởi chính Người kế vị Slytherin, thì đâu có ai khác có thể mở được nó, phải không thầy?”

Giáo sư tỏ ra bị quấy rầy quá sức:

“Nhảm nhí. Nếu bao nhiêu hiệu trưởng kế tục của Hogwarts mà còn không tìm ra cái gì thì…”

Parvati vọt miệng:

“Nhưng, thưa thầy, có khi phải dùng đến Tà thuật Hắc ám mới mở được…”

Giáo sư Binns cự lại:

“Tại người ta *không muốn dùng* Tà thuật Hắc ám, chứ không phải là người ta *không biết dùng* đâu, trò Xu Rỗng ạ. Ta nhắc lại, nếu một người như cụ Dumbledore…”

Dean Thomas vẫn chưa chịu thôi:

“Nhưng có thể người mở phải có liên hệ gì đó với Slytherin, mà cụ Dumbledore thì lại không, nên…”

Giáo sư có vẻ thấy quá đủ rồi, bèn lạnh lùng đáp:

"Thôi đủ rồi! Đó chỉ là một huyền thoại! Không hề tồn tại. Không có một tý xíu bằng chứng nào là Slytherin từng xây dựng một cái gì như cái hốc xép bí mật để chổi, chứ đừng nói chi tới cả một căn phòng bí mật! Ta hối tiếc là đã kể cho các trò nghe một câu chuyện ngu ngốc! Chúng ta sẽ quay lại, nếu các trò vui lòng, với bài học *lịch sử, với những sự kiện* hiển nhiên chắc chắn, xác minh được, và đáng tin được!"

Thế là trong vòng năm phút sau, cả lớp lại chìm đắm vào trạng thái mê ngủ lờ đờ y như từ xưa tới nay.

Khi buổi học tan, Ron, Harry và Hermione cùng nhau chen qua hành lang đông đúc học sinh để chạy về phòng ngủ, quẳng cho được cái cặp xuống giường trước khi chạy xuống Sảnh Đường ăn cơm chiều. Ron nói với hai bạn:

"Hồi nào giờ mình vẫn biết Salazar Slytherin là một lão điên quái dị, nhưng mình không hề biết là chính lão khởi xướng cái vụ phù thủy thuần chủng. Mấy bồ có cho tiền mình cũng không thèm vô nhà của lão. Nói thiệt với mấy bồ, nếu mà cái nón phân loại xếp mình vô nhà Slytherin thì mình thà cuốn gói lên xe lửa về nhà còn hơn."

Hermione sốt sắng gật đầu tán thành, nhưng Harry không nói gì cả. Bao tử nó vừa quặn một cái hết sức khó chịu. Nó chưa từng nói với Ron và Hermione chuyện cái nón phân loại đã từng cân nhắc một cách nghiêm túc là có nên xếp nó vào nhà Slytherin không. Nó vẫn còn nhớ, y như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua, cái giọng nói nhỏ nhẹ thì thầm bên tai nó khi nó đặt cái nón lên đầu, cách đây hơn một năm: *"Vô đó mi có*

thể trở thành vĩ đại, mi biết đấy, trong đầu mi đã có tất cả rồi, và Slytherin sẽ giúp mi trở thành vĩ đại, chắc chắn như vậy."

Nhưng Harry, lúc đó đã từng nghe nói đến tiếng tăm của nhà Slytherin là nơi đào tạo ra nhiều phù thủy Hắc ám nhứt, nên nó đã suy nghĩ tha thiết: *"Đừng vô Slytherin!"*. Và cái nón đã nói: *"Không hả? Được thôi, nếu mi đã dứt khoát thì tốt hơn là về... Gryffindor."*

Ba đứa đang bị cuốn đi trong đám đông, thì gặp Colin Creevy.

"Chào anh, Harry!"

Harry đáp lại một cách máy móc:

"Chào em, Colin!"

Thằng nhóc cố bám theo Harry lải nhải:

"Anh Harry biết không, có một đứa trong lớp em nói là anh…"

Nhưng thằng nhóc nhỏ con quá nên không thể nào kháng cự lại được cả đám đông đang ùn ùn kéo về Đại Sảnh Đường; Harry chỉ còn nghe tiếng thằng nhóc thét lên:

"Hẹn gặp lại, anh Harry!"

Rồi thằng nhóc chìm biến đi đâu mất.

Hermione thắc mắc:

"Không biết đứa nào đó trong lớp nó nói cái gì?"

Bao tử Harry lại quặn thêm một cái nữa khi nó chợt nhớ lại chuyện Justin hoảng hốt trốn chạy nó hồi trưa. Nó nói:

“Chắc tụi nó đồn tôi là Người kế vị Slytherin!”

Ron tỏ ra phẫn nộ:

“Cái bọn ở đây bạ cái gì cũng tin được!”

Đám đông giãn ra, và ba đứa cùng trèo lên được cầu thang kế tiếp không mấy khó khăn lắm.

Ron lại hỏi Hermione:

“Theo bồ thì Phòng chứa Bí mật có thật không?”

Hermione rùng mình:

“Mình không biết. Cụ Dumbledore vẫn chưa cứu được Bà Norris, điều đó khiến mình nghĩ là… kẻ đã tấn công Bà Norris, cho dù là ai, thì cũng không phải… ờ… không phải là người.”

Nói tới đây, cô bé quay đầu lại nhìn và nhận ra cả ba đứa đang ở đằng cuối của chính dãy hành lang nơi mà tai họa đã xảy ra. Tụi nó đứng lại ngó trân trân. Cảnh vật vẫn y như cái đêm Hội Ma, chỉ có điều là không có một con mèo cứng đơ bị treo ngược đuôi vô cán đuốc, và một cái ghế trống đã được đặt dựa vào bức tường đá mang cái thông điệp *“Phòng chứa Bí mật đã được mở ra”*.

Ron thì thầm:

“Cái ghế là để cho thầy Filch ngồi rình đó.”

Tụi nó nhìn nhau. Hành lang trống vắng.

Harry nói:

“Thử dò xét chung quanh đây chắc cũng không hại gì.”

Nó buông cái cặp xuống, bò lồm cồm dọc theo hành lang để tìm dấu tích manh mối. Nó nói:

"Có dấu cháy xém… Đây nè… và kia nữa…"

Hermione cũng reo lên:

"Lại đây coi cái này nè! Cái này buồn cười lắm…"

Harry đứng dậy chạy tới gần cánh cửa sổ cạnh bên cái thông điệp viết trên tường. Hermione đang chỉ vào một khung kính cao nhứt, chỗ đó có chừng hai chục con nhện đang lăng xăng hối hả, rõ ràng là đang chen nhau giành chui qua một kẽ hở nhỏ. Một sợi chỉ bạc và dài thòng xuống như một sợi dây thừng, có vẻ như cả lũ nhện đều đã phải trèo lên bằng sợi dây đó trong cơn đổ xô ra ngoài.

Hermione thắc mắc:

"Mấy bồ có thấy nhền nhện hành động như vậy bao giờ chưa?"

Harry nói:

"Chưa. Ron có thấy không? Ron? Ron à?"

Harry ngoái nhìn qua vai. Ron đang đứng lùi tuốt đằng xa, có vẻ như đang cố gắng kìm mình lại để khỏi co giò chạy.

Harry ngạc nhiên:

"Cái gì vậy?"

Ron nói một cách căng thẳng:

"Mình… không… ưa… nhền nhện."

Hermione quay nhìn Ron hết sức kinh ngạc:

“Mình không ngờ đó! Bạn vẫn thường phải dùng nhền nhện trong môn học Độc Dược bao nhiêu lần rồi mà…”

Ron vẫn cẩn thận canh chừng cánh cửa sổ, chứ không dám nhìn đi đâu khác. Nó nói:

“Mình không ngán gì mấy con chết rồi. Mình chỉ không ưa cái kiểu chúng bò lung tung thôi…”

Hermione cười khúc khích. Ron nổi quạu:

“Thế thì có gì tức cười đâu? Mấy bồ phải biết là hồi mình mới ba tuổi, anh Fred… ảnh biến con gấu nhồi bông của mình thành một con nhện khổng lồ gớm ghiếc, chỉ tại vì mình lỡ làm gãy cây chổi đồ chơi của ảnh… Mấy bồ thử coi có thích không, khi mấy bồ đang ôm một con gấu nhồi bông, bỗng nhiên nó mọc ra cả đống chân ngọ nguậy…”

Nó bỏ ngang câu nói, rùng mình. Hermione rõ ràng là vẫn đang cố gắng nín cười. Harry cảm thấy không cần xoáy vô đề tài đó nữa, bèn nói:

“Các bạn còn nhớ vũng nước trên sàn không? Không biết vũng nước đó từ đâu ra. Chắc ai đó đã lau nó rồi.”

Ron đã cố tự chủ được, bước tới vài bước ngang qua cái ghế của thầy Filch, chỉ xuống sàn:

“Nó ở khoảng này nè. Ngang cánh cửa đó.”

Nó đến bên cánh cửa, vặn nắm đấm bằng đồng, nhưng đột ngột nhảy dựng lên, như thể bàn tay nó bị phỏng vậy.

Harry hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Ron nhăn nhó nói gọn:

“Không vô được. Nhà vệ sinh nữ.”

Hermione đứng dậy đi đến gần:

“Ôi, không sao đâu Ron. Đâu có ai ở trong đó. Cái buồng vệ sinh đó là chỗ của con ma khóc nhè Myrtle. Tụi mình cứ vô thử coi sao.”

Thế là bất chấp cái bảng ghi mấy chữ to CẦU TIÊU HƯ, Hermione đẩy cửa bước vào. Đó là cái nhà vệ sinh ảm đạm tăm tối nhứt mà Harry từng đặt chân vào. Bên dưới một tấm kính to, rạn nứt, loang lổ, là mấy cái bồn rửa tay sứt mẻ. Sàn nhà ẩm ướt và hắt lên ánh sáng lung linh của mấy mẩu nến cụt đang cháy gần tới đế đèn. Những cánh cửa gỗ của các buồng cầu tiêu thì trầy sướt, long đinh, có một cái trật bản lề chỉ còn lắt lẻo. Hermione đặt ngón tay lên môi ra dấu, rồi đi về phía buồng cầu tiêu cuối cùng. Khi đến nơi, cô bé nói:

“Chào chị Myrtle, chị khỏe không?”

Harry và Ron cũng đi đến gần để xem. Con ma khóc nhè Myrtle đang bồng bềnh lơ lửng phía trên cái bồn xả nước của cái cầu tiêu, cố nặn một cái mụn dưới cằm.

Nó nhìn Harry và Ron với đôi mắt đầy ngờ vực:

“Đây là nhà vệ sinh *nữ.* Mà tụi bây đâu phải *nữ?”*

Hermione đồng ý:

“Đúng vậy. Các bạn ấy không phải nữ. Tôi chỉ muốn giới thiệu với các bạn ấy chỗ này… xinh đẹp như thế nào ấy mà.”

Con ma xua tay một cách mơ hồ về phía tấm gương cũ kỹ

bẩn thỉu và cái sàn ẩm ướt.

Harry kề tai Hermione nói:

“Hỏi xem chị ấy có thấy cái gì không?”

Myrtle trừng mắt nhìn Harry:

“Mày nhỏ to cái gì vậy hả?”

“Có gì đâu?” Harry chối biến. “Tụi này chỉ muốn hỏi…”

Myrtle mếu máo như thể sắp òa ra khóc.

“Tao mong sao người ta đừng nói lén tao nữa. Tụi bây biết mà, tao cũng có cảm xúc chứ bộ, cho dù tao đã chết rồi.”

Hermione phân trần:

“Chị Myrtle à, không ai muốn chọc giận chị đâu. Harry chỉ…”

Myrtle rống lên:

“Không ai muốn chọc giận tao hả? Nghe hay à! Đời sống của tao có gì khác hơn chuỗi ngày sầu thảm ru rú ở trong xó cầu tiêu này. Bây giờ tụi bây lại kéo đến hòng hủy hoại nốt cái cuộc đời chết của tao nữa.”

Hermione nói nhanh:

“Tụi này chỉ muốn hỏi chị có thấy cái gì ngộ nghĩnh dạo gần đây không? Bởi vì có một con mèo bị ếm bùa ngay ở bên ngoài cánh cửa nhà vệ sinh trong đêm Hội Ma.”

Harry hỏi thêm:

“Đêm đó, chị có thấy cái gì ở gần dây không?”

Myrtle đột ngột ngắt lời:

“Tao không bận tâm! Thằng Peeves chọc ghẹo tao đến nỗi tao bỏ về đây để *tự tìm cái chết.* Nhưng mà rồi… tao nhớ ra… tao đã… tao đã…”

Ron bổ sung:

“Đã chết rồi.”

Myrtle bật khóc nức nở, bốc lên trên cao, xoay mình, rồi lao xuống, giộng đầu vô cái bồn cầu tiêu, làm cho nước văng tung tóe ra khắp chung quanh, rồi biến mất. Tuy nhiên căn cứ vào tiếng thổn thức của con ma khóc nhè này, có thể xác định là nó đã yên nghỉ ở đâu đó trên cái ống nước hình chữ U.

Harry và Ron đứng ngó theo mà xúc động đến há hốc miệng ra. Nhưng Hermione chỉ khẽ nhún vai nói:

“Nói đúng ra, cách đó cũng làm cho chị Myrtle vui lên được một chút… Thôi, tụi mình đi ra đi.”

Harry chưa kịp khép cánh cửa nhà vệ sinh nữ lại thì tiếng thổn thức tỉ tê của con ma khóc nhè bị át đi ngay bởi một tiếng quát vang như sấm rền:

“RON!”

Huynh trưởng Percy đang đứng ngay đầu cầu thang, huy hiệu huynh trưởng lóe sáng, gương mặt anh còn nguyên vẻ kinh dị:

“Đó là nhà vệ sinh *nữ!* Sao em…”

Ron nhún vai:

“Em chỉ ngó qua thôi, anh biết mà, tụi em đang tìm kiếm manh mối…”

Percy phùng mang trợn mắt lên khiến Harry nhớ ngay đến bà Weasley.

"Đi - ra - khỏi - chỗ - này - ngay!"

Percy sải bước về phía mấy đứa nhỏ, cánh tay vung vẩy, lùa chúng đi dọc hành lang.

"Bộ tụi bây không thèm để ý chuyện này "có vẻ" gì sao? Trong khi mọi người ăn tối thì tụi bây trở lại đây…"

Ron nóng nảy cãi lại, ngắt giọng Percy và quắc mắt nhìn anh:

"Tại sao tụi em lại không nên ở đây? Anh nghe cho rõ nè: tụi này không hề giơ tới một ngón tay đụng vô con mèo đó!"

Percy sôi gan:

"Anh đã nói với Ginny đúng như vậy, nhưng nó cứ lo là em sắp bị đuổi tới nơi rồi. Anh chưa bao giờ thấy Ginny lo buồn đến như vậy. Khóc tới sưng bụp cả mắt. Em phải nghĩ đến nó một chút chứ. Tất cả học sinh năm thứ nhứt đều đang rất bức xúc về cái vụ này."

Ron đốp lại, mặt nó lúc này đã đỏ đến mang tai.

"Chính *anh* mới không nghĩ gì đến Ginny. Anh chỉ lo là em quậy quá thì làm hỏng cơ hội đạt danh hiệu Thủ lãnh khối nam sinh của anh mà thôi…"

Percy búng ngón tay vào cái huy hiệu Huynh trưởng, nói cụt ngủn:

"Trừ nhà Gryffindor năm điểm. Và anh hy vọng điều đó dạy cho em một bài học! Liệu hồn, *đừng có bày trò trinh thám*

nữa, nếu không anh sẽ viết thư méc má!"

Nói xong, Percy bỏ đi, gáy cổ của anh cũng đỏ ửng lên như vành tai của Ron.

Tối hôm đó, trong phòng sinh hoạt chung, Harry, Ron và Hermione cố gắng ngồi né Percy càng xa càng tốt. Ron vẫn còn ấm ức nên cứ làm giây mực be bét trên bài tập Bùa chú của nó. Khi Ron lơ đãng với tay lấy cây đũa phép để xóa những vết ố đi, nó làm lửa xẹt béng vào cuộn giấy da. "Bốc khói" không kém gì cuốn bài tập của nó, Ron đóng ập lại ngay cuốn *"Sách Lời Nguyền Cơ Bản, lớp 2"*. Harry ngạc nhiên thấy Hermione cũng bắt chước làm theo.

Cô bé nói với giọng nhẹ nhàng, như thể đang tiếp tục một câu chuyện mà bọn chúng đang nói từ nãy đến giờ.

"Nhưng mà ai mới được chứ? Ai lại muốn đe dọa đuổi tất cả những người là Squib hay xuất thân từ Muggle ra khỏi trường Hogwarts chứ?"

Ron làm ra vẻ hóc búa:

"Thử nghĩ đi nào! Tụi mình có quen đứa nào hay nghĩ người xuất thân Muggle là đồ cặn bã không?"

Nó nhìn Hermione, Hermione ngó lại nó, không tin chắc lắm:

"Nếu bồ ám chỉ Malfoy thì…"

"Mình nói đúng là hắn, chứ ám chỉ gì nữa. Mấy bồ không nghe nó nói gì sao? - *"Kế tiếp theo sẽ là mày, đồ Máu bùn!"* - Nghĩ coi, mấy bồ chỉ cần nhìn vào cái mặt chuột gian xảo của nó là dư biết kẻ đó chính là nó!"

Hermione vẫn ngờ vực:

“Malfoy, chẳng lẽ chính nó là Người kế vị Slytherin?”

Đến nước này, Harry cũng xếp sách của nó lại, bàn góp:

“Cứ nhìn thử gia đình nó coi. Tất cả đều xuất thân từ Slytherin, nó luôn khoe khoang chuyện đó mà. Nhà nó rất có thể là hậu duệ của Slytherin. Ba nó thôi cũng đủ độc địa rồi!”

Ron nói:

“Không chừng họ đã có chìa khóa mở cánh cửa Phòng chứa Bí mật cả trăm năm nay rồi, và cứ truyền giao qua các thế hệ, từ cha truyền cho con, cho cháu…”

Hermione vẫn dè dặt nói:

“Ừ, mình nghĩ cũng dám lắm…”

Harry bi quan:

“Nhưng làm sao mình chứng minh được kẻ đó là nó?”

Hermione hạ thấp giọng, liếc chừng về phía phòng Percy, nói chậm rãi:

“Mình nghĩ có một cách, nhưng dĩ nhiên sẽ rất khó khăn. Và nguy hiểm, rất nguy hiểm. Mình e là tụi mình sẽ phải vi phạm tới năm chục điều trong nội quy…”

Ron cáu kỉnh:

“Vậy chừng một tháng nữa, hay cỡ đó, đợi cho bồ cảm thấy muốn giải thích thì chắc lúc đó bồ mới vui lòng nói cho tụi này biết, há?”

Hermione vẫn tỉnh bơ:

“Thôi được. Điều mà tụi mình cần làm là xâm nhập vô phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin và hỏi Malfoy vài câu, nhưng không để cho nó nhận ra tụi mình.”

Cả Ron và Harry đều bật cười:

“Nhưng đó là chuyện không thể nào làm được.”

“Được chứ!” Hermione khẳng định. “Cái mà tụi mình cần chỉ là món thuốc Đa Dịch”

Ron và Harry cùng hỏi:

“Là cái gì?”

“Cách đây vài tuần thầy Snape có nói đến nó trong lớp học…”

Ron làu bàu:

“Bồ tưởng trong giờ học Độc Dược, tụi này không có chuyện gì hay ho để làm khác hơn là ngồi nghe thầy Snape nói gì sao?”

“Đó là thứ thuốc làm cho mình uống vô thì biến dạng thành một người khác. Mấy bồ thử nghĩ coi! Tụi mình có thể biến thành ba đứa nào đó của nhà Slytherin. Sẽ không ai biết đó là tụi mình. Malfoy có thể sẽ nói cho tụi mình biết hết mọi thứ. Có thể hiện giờ nó đang khoác lác trong phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin, giá mà tụi mình có thể nghe nó nói gì.”

Ron có vẻ đắn đo:

“Cái món thuốc Đa Dịch này mình thấy hơi ớn. Rủi mà tụi mình biến thành ba đứa nhà Slytherin vĩnh viễn thì sao?”

Hermione xua tay một cách sốt ruột:

“Thuốc sẽ hết hiệu nghiệm trong một thời gian ngắn mà. Vấn đề là kiếm được công thức chế biến món thuốc ấy mới là khó. Thầy Snape nói là công thức ấy ở trong một quyển sách tựa là *“Độc Dược Tối Hiệu Nghiệm”,* mà quyển sách ấy lại nằm trong khu vực Hạn chế của thư viện.”

Chỉ có một cách để mượn một cuốn sách trong khu vực Hạn chế: đó là phải có tờ giấy của một giáo viên ký tên cho phép đọc.

Ron nói:

“Khó mà giải thích cho xuôi tai là tụi mình cần đọc cuốn sách đó để làm gì, nếu không phải để thử chế ra một trong những độc được kê trong sách đó.”

Hermione nói:

“Mình nghĩ nếu mình làm ra vẻ như chỉ thích thú về mặt lý thuyết thôi, biết đâu lại chẳng lọt…?”

Ron nói:

“Thôi, thôi đi, không có thầy cô nào mắc vô cái bẫy đó đâu. Họ đâu có ngốc dữ vậy…”

10

TRÁI BLUDGER TAI QUÁI

Từ sau vụ xảy ra tai họa với mấy con yêu nhí, giáo sư Lockhart thôi không đem các con vật sống vào lớp nữa. Thay vào đó, thầy giảng chay bằng cách đọc những đoạn văn trong sách của thầy cho lũ học trò nghe, thỉnh thoảng diễn xuất minh họa một tý cho thêm ấn tượng. Thầy thường bắt Harry hỗ trợ thầy trong vụ tái hiện câu chuyện trong sách. Tính cho đến nay thì Harry đã bị bắt đóng vai một dân làng Transylvanian được thầy Lockhart cứu khỏi lời nguyền Bép xép, một người tuyết bị bệnh lạnh đầu, và một con ma cà rồng không thể ăn được cái gì khác ngoài củ hành sau khi bị thầy Lockhart xử lý.

Trong buổi học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám hôm đó, Harry đã bị lôi ra trước lớp diễn kịch, lần này nó bị đóng vai người sói. Nếu hôm ấy Harry không chủ tâm làm vui lòng thầy Lockhart, thì nó đã từ chối cái trò này.

"Tru lớn lên cho thiệt to thiệt hay, Harry!… Đúng rồi! Thế là, các trò tin không, tôi nhảy đè lên… Như vầy nè… quăng nó xuống sàn một cái bịch!… Vậy đó… chỉ bằng một tay thôi, tôi đã giữ chặt nó dưới sàn. Còn tay kia, tôi đút cây đũa phép vào

cổ họng nó… Rồi tôi thu hết sức mình mà thực hiện vụ ếm bùa cực kỳ phức tạp và khó khăn là ếm bùa Homorphus*… Nó thốt lên một tiếng rên thảm thương… Rên đi, Harry… cao giọng hơn nữa… tốt!… Lớp lông biến mất… răng nanh của nó rút nhỏ lại, và nó trở lại thành người. Đơn giản, nhưng cực kỳ hiệu nghiệm… Và thêm một ngôi làng nữa sẽ mãi mãi nhớ đến tôi như một đấng anh hùng, người đã giúp họ thoát khỏi nỗi kinh hoàng hàng tháng bị người sói tấn công."

Chuông reo và thầy Lockhart đứng dậy:

"Bài tập về nhà làm: sáng tác một bài thơ về chiến công của tôi đánh bại người sói Wagga Wagga! Bài hay nhứt sẽ được thưởng một cuốn tự truyện *"Cái Tôi Mầu Nhiệm"* có chữ ký của tôi."

Cả lớp bắt đầu túa ra cửa. Harry quay về cuối phòng nơi Ron và Hermione đang ngồi đợi.

Harry thì thầm:

"Sẵn sàng chưa?"

Hermione lo lắng:

"Chờ mọi người ra hết đã. Được rồi…"

Cô bé đến gần bàn thầy Lockhart, tay nắm chặt một tờ giấy, Harry và Ron đứng sát sau lưng Hermione.

"Ơ… Thưa giáo sư Lockhart! Con muốn… muốn mượn quyển sách này ở thư viện, chỉ để đọc thêm thôi ạ. Nhưng mà bởi vì cuốn sách nằm trong Khu vực Hạn chế, nên con cần có chữ ký của một giáo viên vào tờ giấy cho phép đọc này ạ."

Cô bé giơ tờ giấy ra, hai bàn tay run nhẹ:

"Con chắc là quyển sách này sẽ giúp con hiểu rõ thêm những điều thầy viết về nọc rắn tác-dụng-chậm trong cuốn *"Lang Thang Với Ma Cà Rồng"*...

"A! *Lang Thang Với Ma Cà Rồng*!"

Thầy Lockhart cười rạng rỡ với Hermione, cầm lấy tờ giấy cô bé đưa.

"Có thể nói đó là cuốn sách thầy thích nhứt. Trò đọc thấy hay không?"

Hermione sốt sắng:

"Dạ, đọc rồi ạ. Cái cách thầy đánh bẫy con cuối cùng bằng túi lọc trà thiệt là khôn ngoan khéo léo…"

"Tốt. Thầy chắc chắn là sẽ không ai phiền chuyện thầy thưởng cho học sinh giỏi nhất trong niên học một chút hỗ trợ ngoại lệ."

Thầy nhiệt tình rút ra một cây viết lông công vĩ đại, hơi hiểu lầm cái nhìn ngao ngán trên gương mặt Ron:

"Ừ, cây viết đẹp chứ hén? Thầy chỉ để dành ký tên vào sách mà thôi."

Nói rồi, thầy ngoáy một chữ ký khoanh tròn vòng vo to tổ nái lên tờ giấy cho phép rồi đưa trả cho Hermione.

Trong khi Hermione xếp lại tờ giấy bằng mấy ngón tay run run rồi nhét ngay vào cặp, thầy Lockhart quay qua Harry:

"Sao, Harry? Ngày mai là trận Quidditch đầu tiên của mùa bóng này, đúng không? Đội Gryffindor chơi với đội Slytherin,

phải không? Thầy nghe nói trò là một cầu thủ lợi hại lắm hả? Hồi xưa thầy cũng là Tầm thủ. Thầy từng được tuyển vào đội Thể thao Quốc gia đó chứ, nhưng mà thầy muốn cống hiến đời mình cho chính nghĩa tiêu diệt Thế lực Hắc ám. Dù vậy, bất cứ lúc nào trò cảm thấy cần thầy huấn luyện riêng, cứ nói với thầy, đừng có ngại ngùng nhé. Thầy luôn luôn sẵn lòng chia sẻ sự tinh thông của mình cho những người kém khả năng hơn…"

Harry ậm ừ gì đó trong cổ họng rồi vội vã nối bước Ron và Hermione.

Khi cả ba đứa chụm đầu xem xét tờ giấy phép, Harry nói:

"Thật không tin nổi! Thầy thậm chí không thèm ngó cái tựa của cuốn sách mà tụi mình muốn mượn."

Ron nói:

"Bởi vì ổng là đồ phù phiếm sọ rỗng. Nhưng mà ai hơi đâu lo chuyện đó, miễn sao mình có được cái mình cần…"

Rồi tụi nó chạy về phía thư viện, Hermione vừa chạy vừa phản đối the thé:

"Thầy không phải là đồ sọ rỗng."

"Ôi, chẳng qua tại thầy nói bồ là học trò giỏi nhứt trong năm…" Lúc đó tụi nó đã tới thư viện, nên chúng phải hạ giọng xuống trong cái yên lặng tịch mịch của chốn này.

Bà Pince, quản thủ thư viện, là một người đàn bà gầy gò cáu kỉnh, trông giống một con kền kền suy dinh dưỡng. Bà đọc đi đọc lại cái tựa với đầy vẻ nghi ngờ:

"Độc Dược Tối Hiệu Nghiệm?"

Bà định tịch thu tờ giấy phép trong tay Hermione, nhưng cô bé nhứt định không chịu buông ra, hồi hộp nói:

"Không biết… con có thể giữ lại tờ giấy không?"

Ron moi tờ giấy ra khỏi tay Hermione, đưa nó cho bà Pince:

"Thôi, đưa cô đi mà… Tụi mình sẽ kiếm được chữ ký khác mấy hồi. Thầy Lockhart sẵn lòng ký lên bất cứ thứ gì miễn là nó không nhúc nhích để ổng ký."

Bà Pince cầm tờ giấy đưa ra chỗ có ánh sáng, như thể quyết tâm dò tìm cho ra sự giả mạo. Tuy nhiên cuối cùng tờ giấy phép cũng qua được cuộc kiểm tra. Bà hiên ngang đi giữa những hàng kệ sách cao ngất và lát sau trở lại với một quyển sách mốc meo to tướng. Hermione nhét cẩn thận quyển sách vào cặp, rồi cả bọn đi ra, cố gắng không bước nhanh quá hay lộ ra vẻ… có tội.

Năm phút sau, chúng đã cố thủ trong cái phòng vệ sinh hư của con ma khóc nhè Myrtle. Hermione đã gạt phăng sự phản đối của Ron, lý luận rằng đó chính là nơi không ai thèm nghĩ tới chuyện viếng thăm, và như thế tụi nó sẽ yên tâm là không bị ai quấy rầy. Con ma khóc nhè Myrtle cứ khóc sướt mướt trong buồng cầu tiêu của nó, nhưng bọn trẻ mặc xác con ma, và con ma cũng mặc xác bọn trẻ.

Hermione cẩn thận mở quyển *"Độc Dược Tối Hiệu Nghiệm"* ra, và cả ba chụm đầu đọc những trang sách ẩm ướt lỗ chỗ. Nhìn sơ qua cũng đủ hiểu tại sao cuốn sách này bị cho

vào Khu vực Hạn chế: một số độc dược có tác dụng khủng khiếp đến nỗi không thể nào tưởng tượng nổi, chỉ nghĩ tới đã ghê người, lại có những hình minh họa rất gớm guốc, thí dụ hình một người đàn ông có vẻ như bị lộn trái từ trong ra ngoài và một bà phù thủy mọc dư ra mấy đôi tay lỉa chỉa trên đầu.

Khi chúng giở đến trang có tựa đề *Thuốc Đa Dịch,* Hermione reo lên:

"Nó đây rồi!"

Trang sách được minh họa bằng tranh vẽ mấy người đang biến hình nửa chừng. Harry thành thực mong rằng nỗi đau đớn diễn tả trên nét mặt của những người đang biến hình đó chỉ là do họa sĩ tưởng tượng ra. Cả bọn dò cái công thức phân lượng, nguyên liệu, cùng cách chế biến. Hermione lẩm nhẩm, rà ngón tay dọc cái danh sách nguyên liệu:

"Đây là thứ thuốc phức tạp nhứt mà mình từng thấy. Nào là ruồi cánh mỏng, đỉa, rong nước xiết, cỏ chút chít. Dù sao thì mấy món này cũng còn dễ kiếm, chúng có sẵn trong kho đồ dùng học tập của học sinh, mình tự lấy được… Ui, coi nè, sừng tán thành bột của song kỳ mã - không biết kiếm đâu ra mấy thứ này… lại còn da vụn của một con rắn ráo… Sẽ rắc rối lắm đây… phải rồi, dĩ nhiên phải có một tý xíu gì đó của cái người mà mình muốn biến thành."

Ron hỏi giật:

"Cái gì? Xin lỗi, bồ nói *một tý xíu gì đó của cái người mà mình muốn biến thành* là nghĩa làm sao? Mình sẽ không uống bất cứ thứ gì có cái móng chân của thằng Crabbe trong đó đâu nha!"

Hermione vẫn tiếp tục như thể không hề nghe Ron nói gì:

“Hiện giờ thì mình chưa cần lo đến chuyện đó, bởi vì nó chỉ được thêm vào ở giai đoạn cuối cùng…”

Ron không thể nói nên lời nào, quay nhìn Harry. Harry cũng đang canh cánh một nỗi lo khác:

“Hermione, bồ có thấy là tụi mình sẽ phải ăn cắp quá nhiều thứ không? Da vụn của một con rắn ráo, thứ này đâu có trong kho vật liệu dành cho học sinh? Tụi mình sẽ phải làm gì? Chẳng lẽ đột nhập vô kho riêng của thầy Snape? Tôi không chắc sáng kiến này hay đâu, Hermione.”

Hermione đóng mạnh quyển sách lại.

“Thôi được, nếu các bạn đâm ra chết nhát thì thôi.”

Hai má cô bé ửng hồng và đôi mắt vốn long lanh sáng nay càng sáng hơn bình thường.

“Các bạn biết là mình đâu có muốn vi phạm nội quy. Nhưng mình nghĩ đe dọa những người xuất thân Muggle còn tệ hơn nhiều so với việc đi bào chế một thứ độc dược khó chế. Nhưng nếu các bạn không muốn tìm cho ra xem đó có phải là Malfoy không, thì mình sẽ đi thẳng đến gặp bà Pince ngay bây giờ để trả lại quyển sách…”

Ron nói:

“Mình chẳng bao giờ tưởng tượng nổi có một ngày chính bồ xúi tụi này vi phạm nội quy. Thôi được, tụi mình sẽ cùng làm. Nhưng mà đừng chơi món móng chân nha!”

Hermione lại mở quyển sách ra, sắc mặt vui hơn. Harry

hỏi:

“Nhân tiện tính luôn coi bao lâu thì mới chế xong món thuốc đó?”

“Để tính coi, bởi vì rong nước xiết phải được hái vào đêm trăng tròn, và ruồi cánh mỏng phải được hầm trong hai mươi mốt ngày… Mình có thể nói trong vòng một tháng là chế xong thuốc, nếu mình có đủ các nguyên vật liệu.”

Ron hỏi lại:

“Một tháng lận hả? Tới lúc đó thì Malfoy có lẽ đã ếm xì bùa hết một nửa học sinh xuất thân từ dân Muggle của Hogwarts rồi.”

Đôi mắt của Hermione nheo lại một cách đáng sợ, làm Ron phải nói liền:

“Nhưng dù sao đây cũng là kế hoạch tốt nhứt mà tụi mình nghĩ ra. Cho nên, tôi nói, cả đội sẽ làm việc hết ga!”

Tuy nhiên, khi Hermione thò đầu ra khỏi nhà vệ sinh trước để thám thính tình hình cho cả bọn ra theo, thì Ron thì thầm với riêng Harry:

“Mình thấy việc đời sẽ đỡ rắc rối rất nhiều nếu ngày mai bồ hất thằng Malfoy rớt khỏi cán chổi của nó cho rồi.”

Sáng thứ bảy, Harry thức dậy sớm nhưng nằm nướng một lát để suy nghĩ về trận Quidditch sắp tới. Nó lo nghĩ, phần vì không biết anh Wood sẽ ăn nói ra sao nếu đội Gryffindor thua, phần vì viễn cảnh phải đương đầu với một đội gồm những cầu thủ cỡi những cây chổi bay nhanh nhứt mà phải có vàng mới mua được. Chưa bao giờ nó tha thiết muốn đánh bại đội

Slytherin như lúc này.

Sau nửa giờ nằm đó nghe bên trong ruột gan cồn cào, Harry ngồi dậy, thay quần áo, đi xuống ăn điểm tâm sớm. Ở Đại Sảnh Đường, nó gặp toàn đội Gryffindor đang túm tụm ngồi bên cái bàn dài trống trải, người nào trông cũng căng thẳng và không ai nói năng nhiều.

Gần mười một giờ, cả trường bắt đầu kéo ra sân Quidditch. Hôm đó là một ngày oi bức và có vài dấu hiệu của một cơn giông. Ron và Hermione vội vã chạy đến cầu chúc Harry may mắn trước khi nó bước vào phòng thay đồ. Cả đội đã mặc xong đồng phục Quidditch màu đỏ tía của nhà Gryffindor, cùng ngồi xuống nghe bài huấn thị trước trận đấu của Wood. Anh bắt đầu:

"Đội Slytherin có chổi tốt hơn chúng ta. Không thể nào chối bỏ điều đó. Nhưng mà trên cán chổi của chúng ta là những con người giỏi hơn chúng nó. Chúng ta đã tập luyện chuyên cần hơn chúng nó, chúng ta đã từng bay trong đủ mọi loại thời tiết…"

George Weasley lẩm bẩm:

"Quá đúng. Mình chưa từng được hong khô cho đúng nghĩa từ hồi tháng tám tới giờ!"

"Và chúng ta sẽ làm cho chúng nó hối tiếc cái ngày mà chúng đã để cho thằng công tử bột lỏi tỳ ấy, thằng Malfoy, mua được vị trí của nó trong đội Slytherin."

Ngực phập phồng cảm xúc, Wood quay qua Harry:

"Harry, kết cuộc sẽ tùy thuộc vào em, em sẽ phải chứng tỏ

cho chúng nó thấy là một Tầm thủ cần có những tài năng khác, chứ không phải chỉ có một ông ba giàu sụ là đủ. Hãy bắt cho được trái Snitch trước khi Malfoy làm được điều đó, có chết cũng phải cố gắng, Harry à, bởi vì hôm nay chúng ta phải chiến thắng, chúng ta *phải* thắng."

Fred nháy mắt với Harry:

"Vậy thì đừng lo quá, Harry à!"

Khi cả đội bước ra sân, âm thanh nổi lên ầm ầm để chào chúng: chủ yếu là tiếng hoan hô, bởi vì cả hai nhà Ravenclaw lẫn Hufflepuff đều háo hức mong cho đội Slytherin thua. Nhưng đám Slytherin trên khán đài cũng la trộ, huýt sáo để dập tinh thần đội Gryffindor. Bà Hooch, giáo viên dạy môn Quidditch, yêu cầu hai đội trưởng bắt tay nhau. Cả hai làm đúng như lời bà bảo, nhưng khi bắt tay nhau, người này ném cho người kia cái lườm lườm đe dọa, và họ bóp tay nhau có hơi chặt quá mức cần thiết.

Bà Hooch nói:

"Nghe tiếng còi của tôi, ba… hai… một…"

Cùng với tiếng gầm từ đám đông, mười bốn cầu thủ phóng vọt lên bầu trời xám xịt. Harry bay cao hơn tất cả, đảo nhìn khắp nơi để tìm trái banh Snitch.

Phía dưới Harry là Malfoy, cũng phóng vọt lên như để khoe khoang tốc độ cây chổi mới của nó. Malfoy gào:

"Khỏe không, Đầu thẹo?"

Harry không có thì giờ trả lời. Đúng lúc đó, một trái Bludger đen nặng nề lao về phía Harry; nó tránh được trong

đường tơ kẽ tóc, trái banh bay sát đến nỗi nó cảm thấy tóc tai dựng đứng lên khi trái banh bay sợt qua.

George gọi:

"Harry, sát sườn!"

Anh phóng nhanh như chớp ngang qua Harry, cây gậy trong tay sẵn sàng giáng trả trái Bludger về phía Slytherin. Harry thấy George nện cho trái Bludger một cú trời giáng về phía Adrian Pucey, nhưng trái Bludger đột ngột đổi hướng giữa chừng trên không trung, rồi lại quay về phía Harry mà lao tới tấn công.

Harry thả mình rớt xuống thật nhanh để tránh banh, còn George thì cố tìm cách đánh thật mạnh nó về phía Malfoy. Một lần nữa, trái Bludger lại chuyển đường bay y như cây boomerang của thổ dân Úc, cứ quay lại nhè đầu Harry mà lao tới.

Harry tăng tốc độ tối đa, phóng tới đầu kia của sân vận động. Nó vẫn nghe thấy tiếng trái Bludger xé gió bay theo phía sau. Có chuyện gì vậy? Bludger không bao giờ cứ chăm chăm nhắm vô một cầu thủ như vầy cả. Nhiệm vụ của Bludger là cố quật ngã càng nhiều cầu thủ càng tốt cơ mà…

Fred Weasley đang đợi trái Bludger ở đầu kia sân vận động. Khi Fred tống hết sức mình vào trái Bludger thì Harry thụp xuống né. Trái Bludger bị đấm văng tuốt ra khỏi sân bóng. Fred vui vẻ gọi Harry:

"Xong rồi!"

Nhưng anh đã nhầm. Làm như thể bị nam châm hút, trái

Bludger lại dội về giáng thẳng vào Harry, và một lần nữa, Harry chỉ còn nước tháo chạy có cờ.

Trời đã bắt đầu mưa. Harry cảm thấy những giọt mưa to rớt lộp độp xuống mặt, vỡ tung toé trên tròng mắt kính của nó. Nó chịu, không căn cứ vào đâu được để mà biết trận đấu đang ra sao, cho tới khi nghe tiếng Lee Jordan, người bình luận Quidditch, xướng to:

"Đội Slytherin đang dẫn trước, 60-0."

Những cây chổi ưu việt của đội Slytherin quả là đang phát huy tầm lợi hại của chúng. Đồng thời trái Bludger điên cứ tìm mọi cách để quật ngã Harry ở trên không. Fred và George bây giờ bay sát hai bên Harry, sát đến nỗi Harry không thể nhìn thấy gì cả ngoại trừ mấy cánh tay vung ngang vẩy dọc của hai người. Nó không có cơ hội nào để tìm kiếm trái Snitch, chứ đừng nói tới chuyện bắt được.

Fred gầm gừ:

"Có ai đó… quấy rối… trái… Bludger… này."

Anh quất cật lực cây gậy của mình vào trái Bludger khi nó lao đến trong một cuộc tấn công mới vào Harry.

George nói:

"Chúng ta cần tạm dừng trận đấu một lát."

Anh cố gắng ra hiệu cho Wood, cùng lúc kịp chặn trái Bludger tông bể mũi Harry.

Wood hiển nhiên là nhận được thông điệp của George. Bà Hooch thổi còi, và Harry, Fred, George cùng đáp xuống mặt

đất, trong khi trái Bludger điên vẫn chưa chịu buông tha.

Cả đội Gryffindor tụ tập lại, trong khi bọn Slytherin trên khán đài hè nhau la trộ. Wood hỏi:

"Có chuyện gì vậy? Chúng ta đang bị đè bẹp. Fred, George, hai đứa bây ở đâu khi trái Bludger cản phá Angelina làm bàn hả?

George tức giận đáp:

"Tụi này lúc ấy đang ở trên cao cách bạn ấy gần bảy thước, và đang bận đánh trả trái Bludger kia để ngăn nó ám sát Harry. Có người đã ếm nó - Nó không chịu buông tha Harry. Suốt từ đầu trận đấu, nó không thèm rượt đuổi theo ai khác hết. Bọn Slytherin ắt là đã làm gì nó."

Wood nói một cách lo lắng:

"Nhưng hai trái Bludger đã được khóa kỹ trong phòng cô Hooch từ cuộc tập luyện cuối cùng tới nay mà. Lúc đó, mấy trái banh đâu có bị gì đâu."

Bà Hooch đang đi về phía chúng. Qua vai bà, Harry có thể nhìn thấy bọn Slytherin đang la ó và chỉ trỏ về phía nó.

Trong khi bà Hooch chưa đi tới, Harry kịp nói nhanh:

"Xin nghe em. Hai anh mà cứ bay xung quanh em hoài như vậy thì chỉ còn cơ hội duy nhứt để em có thể bắt được trái Snitch là nó tự bay vô ống tay áo của em thôi. Hai anh cứ quay về với đội, để mặc em xoay sở với trái Bludger quỷ quái."

Fred nói:

"Đừng có ngu. Nó tông bể đầu em như chơi."

Wood hết nhìn Harry đến nhìn anh em nhà Weasley.

Alicia giận dữ nói:

"Anh Wood, chuyện này hết sức điên khùng. Anh không thể để cho một mình Harry xoay sở với trái Bludger điên đó. Anh phải yêu cầu điều tra…"

Harry nói:

"Nếu chúng ta dừng trận đấu lúc này thì chúng ta bị thua thiệt! Mà chúng ta không thể để thua đội Slytherin chỉ vì một trái Bludger phát khùng! Anh Wood, anh hãy bảo các anh ấy cứ để một mình em xoay sở."

George tức tối bảo Wood:

"Đây là lỗi của anh, anh Wood. *"Có chết cũng phải cố gắng*", anh đã nói với thằng bé một điều hết sức ngu ngốc!"

Bà Hooch đã đến bên bọn chúng. Bà hỏi Wood:

"Sẵn sàng tiếp tục trận đấu chưa?"

Wood nhìn vào đôi mắt cương quyết của Harry, nói:

"Được. Fred, George, hai em đã nghe Harry nói rồi đó - Cứ để nó một mình chọi tay đôi với trái Bludger đó."

Mưa vẫn rơi, bây giờ lại còn nặng hạt hơn nữa.

Tiếng còi của bà Hooch vang lên, Harry phóng vọt lên không trung, nghe tiếng hú vun vút của trái Bludger điên đuổi sát theo phía sau. Harry bay lên càng lúc càng cao. Nó lộn mèo, đột ngột sà xuống rồi bất thình lình vọt lên, lượn theo hình xoắn ốc, bay ngoằn ngoèo theo đường zigzag, có lúc lại lăn tròn như bánh xe. Dù bị chóng mặt, nó vẫn cố mở to mắt.

Nước mưa làm nhòe cả mắt kính, chảy cả vô mũi nó khi nó ở tư thế đầu chúc xuống đất, chân chổng lên trời, để cố tránh một cú tấn công dữ dội của trái Bludger. Nó nghe tiếng cười rộ vọng lên từ phía khán đài; nó biết trông nó không khác gì một thằng khùng, nhưng nó biết trái Bludger quái quỷ kia vì nặng nề nên không thể xoay chiều đổi hướng nhanh như nó được. Nó bắt đầu một trò chơi vòng quanh sân vận động với trái Bludger, không khác gì trò chơi đi tàu lượn trên không, với những khúc quanh đột ngột, những cú lao xuống không phanh. Đồng thời, nó vẫn liếc qua màn mưa bạc, về phía cột gôn của đội Gryffindor, nơi Adrian Pucey đang tìm cách vượt qua Wood. Trái Bludger lại lao vào Harry, tiếng gió vút bên tai cho nó biết nó lại vừa thoát hiểm trong gang tấc. Nó bèn quay ngoắt lại, trở đầu và phóng đi tiếp.

"Ê, Harry! Mày tập múa ba-lê hả?"

Malfoy gào lên châm chọc, trong khi Harry cố làm một cú lộn mèo nguy hiểm nữa ở giữa chừng không trung để tránh một đòn hiểm khác của trái Bludger, rồi cắm đầu tháo chạy với trái Bludger vẫn bám sát, cách chưa đầy một thước sau lưng. Nhưng mà chính lúc ấy, lúc ném cho Malfoy một cái nhìn căm ghét, Harry nhìn thấy nó - *trái Snitch vàng*. Nó bay lơ lửng phía trên tai trái của Malfoy chỉ cách vài phân, nhưng Malfoy còn mải bận cười cợt Harry nên không nhìn thấy!

Trong một khoảnh khắc sững sờ, Harry đứng khựng giữa trời, không dám lao về phía Malfoy, chỉ sợ thằng ấy mà ngẩng đầu lên là nhìn thấy trái Snitch vàng.

ẦM!!!

Một giây bất động của nó cũng là thời gian sơ suất quá dài. Trái Bludger cuối cùng đã đạt được mục tiêu: nện một cú trời giáng vào Harry, đập vào cùi chỏ, và Harry nhận thấy xương cánh tay mình đã gãy. Choáng váng và đau thấu óc, Harry rơi tuột trên thân chổi đẫm nước mưa, chỉ còn một đầu gối cố quặp lấy cán chổi, cánh tay gãy đung đưa một cách vô dụng bên hông nó.

Trái Bludger vẫn không buông tha, đang lao trở lại đánh bồi thêm một cú nữa, lần này nhắm ngay vào mặt Harry. Thằng bé chuồi ra khỏi đường bay của trái banh, trong cái đầu tê điếng của nó chỉ còn một ý nghĩ, rõ ràng, chắc chắn: *bám lấy Malfoy*.

Bất chấp cơn mưa xối xả và cơn đau thấu xương, Harry nhào tới cái gương mặt lờ mờ nụ cười khinh khỉnh phía dưới và nhận ra đôi mắt trợn trừng vì khiếp sợ trên gương mặt ấy: Malfoy tưởng Harry nổi điên lên quay ra tấn công nó.

"Cái trò gì…"

Malfoy hốt hoảng lách ra khỏi đường bay của Harry, trong khi đó Harry vội buông bàn tay còn lành lặn của mình khỏi cán chổi, chụp mạnh. Nó cảm thấy mấy ngón tay của mình đã chạm được vào trái Snitch vàng lạnh ngắt, trong khi hai chân chênh vênh cố kẹp lấy cán chổi. Đám đông rú lên bên dưới, và Harry đâm sầm xuống đất, cố hết sức để không bị ngất xỉu.

Một tiếng uỵch vang lên cùng bùn nước bắn tung tóe, cán chổi cắm xuống sình, còn Harry thì lộn mèo mấy vòng trên mặt đất sau khi văng khỏi cán chổi. Cánh tay gãy của nó lòng thòng lỏi chỏi trông rất quái dị. Tuy điếng người vì đau đớn,

Harry vẫn nghe, như vọng lại từ cõi nào xa xăm lắm, rất nhiều tiếng huýt sáo và la hét. Nhưng nó chỉ chú tâm vào trái Snitch vàng nắm chặt trong bàn tay chưa gãy.

Nó nói thều thào:

"A ha! Chúng ta đã thắng."

Rồi ngất xỉu.

Khi Harry tỉnh lại, mưa vẫn còn rơi xối xả trên mặt, và nó vẫn còn nằm dài trên sân bóng. Có người nào đó đang cúi xuống, và Harry nhìn thấy hàm răng trắng bóng lấp lánh. Nó rên:

"Ôi, lại là thầy…"

Thầy Lockhart nói to với đám đông chộn rộn chung quanh:

"Trò ấy không biết mình đang nói gì đâu. Đừng lo, Harry. Thầy sẽ chữa cánh tay cho con."

"Đừng!"

Harry kinh hãi hét lên:

"Cám ơn thầy, con muốn để nó như vầy thôi…"

Nó cố gắng ngồi dậy, nhưng cơn đau quả là thấu trời xanh. Chợt nghe có tiếng tách tách quen thuộc ở đâu đó rất gần, Harry bèn hét to:

"Colin, anh không muốn chụp hình cảnh này đâu."

Thầy Lockhart nói hết sức êm ái:

"Nằm xuống đi con. Phép ếm bùa này đơn giản thôi, thầy đã làm không biết bao nhiêu lần rồi…"

Harry nghiến răng:

“Tại sao không đưa con đi bệnh thất?”

Wood tán thành ngay:

“Thưa giáo sư, đúng là nên đưa Harry đi bệnh thất.”

Mình mẩy Wood đang lấm lem bùn sình, và mặc dù Tầm thủ của đội nhà đang bị thương, Wood cũng không thể đừng nhe răng cười:

“Harry, em bắt banh giỏi lắm. Một cú bắt banh tuyệt vời, hết sức ngoạn mục, cú hay nhứt của em, anh dám nói như vậy…”

Qua đám chân cẳng dày đặc đứng vây quanh, Harry vẫn nhìn thấy được Fred và George đang vật lộn để nhét trái Bludger vô một cái hộp. Chừng đó thôi cũng đã là một cuộc chiến đấu ác liệt.

Thầy Lockhart xắn tay áo của chiếc áo chùng xanh ngọc bích, dõng dạc bảo đám đông:

“Lùi lại!”

“Ôi, đừng. Xin thầy đừng…”

Harry cố phản đối yếu ớt; nhưng thầy Lockhart đang múa cây đũa phép, và ngay sau đó, thầy chĩa thẳng cây đũa vào cánh tay Harry.

Một cảm giác lạ lùng và rất khó chịu lan tỏa từ vai Harry xuống tới đầu những ngón tay của nó. Có cảm giác như cánh tay bị xì hơi. Harry không còn đủ can đảm để ngó xuống tay mình coi chuyện gì đã xảy ra. Nó vẫn nhắm nghiền đôi mắt,

mặt ngoảnh đi hướng khác. Nhưng nhìn đám đông đang đứng há hốc mồm và thằng Colin tự nhiên bấm máy như điên, Harry nhận ra chuyện đáng sợ tồi tệ nhất đã tới: cánh tay của Harry không còn đau đớn nữa, nhưng đồng thời nó cũng không còn có vẻ gì là một cánh tay.

Thầy Lockhart kêu lên:

"Ủa? Ờ, không sao. Thỉnh thoảng xảy ra sự cố là chuyện thường. Nhưng điểm mấu chốt là xương không còn gãy nữa. Đó là điều cần ghi nhớ. Thế nhé, Harry, cứ từ từ mà đi tới bệnh thất. À, Ron và Hermione, hai trò dìu trò ấy đi nhé. Bà Pomfrey có thể sẽ… ờ… tỉa tót trò lại một tý thôi."

Khi Harry đứng dậy, nó có cảm giác thõng một bên hông rất lạ lùng. Nó bèn hít một hơi thở sâu để có đủ can đảm ngó xuống bên hông phải của nó. Và cái mà nó nhìn thấy suýt làm nó ngã lăn ra xỉu thêm lần nữa:

Thò ra dưới ống tay áo của nó là một cái gì trông giống một cái găng tay cao su dày, màu da người. Nó thử nhúc nhích ngón tay. Nhưng chẳng có ngón nào thèm nhúc nhích.

Thầy Lockhart hóa ra không hề hàn gắn gì xương xẩu của nó hết, mà chỉ đơn giản… rút xương cánh tay nó đi mà thôi.

Bà Pomfrey đương nhiên là không hài lòng chút nào.

Bà giận dữ cầm cái tàn tích bất động buồn hiu của cái mà nửa giờ trước còn là cánh tay đắc lực của Harry, la lối:

"Lẽ ra trò phải đến gặp tôi ngay tức thì chớ! Tôi có thể nối xương trong một giây, nhưng làm cho xương mọc lại thì…"

Harry tuyệt vọng:

“Cô sẽ làm được mà, phải không cô?”

Bà Pomfrey quẳng cho Harry bộ đồ bệnh nhân, nói dứt khoát:

“Tất nhiên là tôi sẽ làm được. Nhưng mà rất đau. Trò phải ở lại bệnh thất đêm nay…”

Hermione đứng đợi bên ngoài tấm màn quây quanh giường của Harry, trong khi Ron giúp Harry thay quần áo. Cũng mất nhiều thì giờ mới nhét được cái gọi là cánh tay không xương mềm như cao su vô ống tay áo.

Từ bên trong tấm màn, Ron vừa kéo mấy ngón tay xuôi xị của Harry qua cổ tay áo, vừa nói vọng ra:

“Sao, Hermione? Tới bây giờ bồ còn bênh thầy Lockhart nữa thôi? Harry mà cần rút xương thì đã nhờ ổng rồi.”

Hermione nói:

“Ai cũng có thể có lúc sai sót. Mà nói cho cùng thì cánh tay cũng hết đau rồi, đúng không, Harry?”

Harry lên giường nằm:

“Ừ. Hết đau. Nhưng cũng hết xài luôn.”

Khi nó ngã người xuống giường, cánh tay thõng xuống vung vẩy ngoài ý muốn.

Hermione và bà Pomfrey đi vòng qua tấm màn. Bà Pomfrey cầm một chai lớn đựng một thứ thuốc gì đó dán nhãn Mo-xu*.

Bà rót thứ thuốc bốc khói ấy vô một cái cốc, đưa cho Harry và nói:

“Tối nay trò sẽ bị hành đấy. Mọc lại xương cốt không phải là chuyện thú vị lắm đâu.”

Harry nhắm mắt uống ực cái món Mo-xu. Nó làm phỏng cả môi miệng lẫn cổ họng Harry trên đường trôi xuống bụng dạ, khiến Harry ho sù sụ và phun phì phì.

Bà Pomfrey không ngớt tặc lưỡi lắc đầu để bày tỏ ý kiến về những môn thể thao nguy hiểm và những thầy bà bất tài. Cuối cùng, bà cũng rút lui, để cho Ron và Hermione ở lại giúp Harry nuốt thêm mấy ngụm nước cho thông cổ họng.

Ron nói, miệng cười toét đến mang tai:

“Dù sao, chúng ta cũng đã thắng. Bồ bắt trái banh thật hết sẩy. Phải nhìn thấy cái mặt của Malfoy… Trông nó như muốn ăn sống bồ.”

Hermione có vẻ lo rầu:

“Mình muốn biết nó làm sao mà ếm được trái Bludger ấy.”

Harry dụi đầu xuống gối, nói:

“Chúng mình bổ sung câu đó vô cái danh sách những câu mình sẽ hỏi nó khi tụi mình uống thuốc Đa Dịch để biến hình đi. Mình cầu mong sao cho thuốc đó… ngon hơn cái món Mo-xu này.”

Ron nói:

“Bồ nói giỡn chơi, cái món Đa Dịch đó có pha một tý của bọn Slytherin mà ngon hả?”

Lúc đó cánh cửa bệnh thất mở tung. Tất cả những cầu thủ khác trong đội Gryffindor ùa vô thăm Harry, người nào cũng

ướt nhẹp và bẩn thỉu.

George nói:

"Harry, một cú bay không tin được! Anh vừa mới nghe Marcus Flint quát thét Malfoy. Chuyện gì đó về trái banh Snitch lớn vởn ngay trên đầu mà nó không biết. Trông Malfoy vui hết nổi rồi."

Chúng bày ra nào bánh, kẹo, và cả những chai nước bí. Chúng quây quần bên giường Harry và vừa mới chuẩn bị nhập một bữa tiệc xôm tụ, thì bà Pomfrey xuất hiện như cơn bão, quát tháo:

"ĐI RA! Thằng bé cần nghỉ ngơi, nó cần mọc lại ba mươi ba cái xương, nghe chưa? RA! ĐI RA NGAY!"

Thế là Harry bị bỏ lại một mình trong bệnh thất, không có ai "quấy rầy" để nó quên đi cơn đau như dao chặt ở mấy ngón tay tê liệt.

Nhiều tiếng đồng hồ sau, Harry thình lình thức giấc giữa màn đêm đen kịt. Nó thốt lên một tiếng rên đau đớn: cánh tay nó bây giờ đau nhức như đầy những mẩu xương vụn rời rạc. Mấy giây đầu, nó tưởng chính cơn đau này đã đánh thức nó. Nhưng rồi, một nỗi kinh hoàng ập xuống, khi nó nhận ra có ai đó trong bóng tối đang chườm trán cho mình. Nó hét: "Tránh ra!" rồi nhận ra ngay: *"Dobby!*"

Con gia tinh có hai con mắt lồi to như hai trái banh quần vợt màu xanh lá cây đang đăm đăm nhìn Harry trong bóng tối. Một giọt nước mắt duy nhứt chảy dọc theo cái mũi dài và nhọn. Con gia tinh thì thầm một cách bi thương:

“Harry Potter đã trở về trường học. Dobby đã cảnh cáo đi cảnh cáo lại nhiều lần. Mà thưa cậu, tại sao cậu không chịu nghe lời khuyên của Dobby? Tại sao Harry cứ một mực đến trường, không chịu quay về nhà khi đã lỡ chuyện tàu?”

Harry nhổm người dậy trên cái gối, đẩy miếng bông chườm trán của Dobby ra. Nó hỏi:

“Bạn làm cái gì ở đây hả Dobby? Và làm sao bạn biết tôi lỡ chuyến tàu?”

Môi của Dobby run run, Harry bỗng vỡ ra một mối nghi ngờ. Nó chậm rãi nói:

“Vậy là mi! Chính mi đã khiến cái hàng rào không cho tụi này đi qua!”

Dobby gật đầu lia lịa, đôi tai ve vẩy:

“Thưa cậu, đúng vậy. Dobby lén rình Harry Potter, rồi ếm bùa cánh cổng, rồi sau đó Dobby phải ủi lên bàn tay của mình.”

Con gia tinh xòe mười ngón tay bị quấn băng cho Harry xem.

“Nhưng Dobby không hối tiếc đâu, thưa cậu. Vì Dobby chỉ nghĩ đến sự an toàn của Harry Potter, mà không thể ngờ được rằng Harry Potter vẫn đến trường bằng một cách khác!”

Con gia tinh lắc lư từ đằng trước ra đằng sau và ngược lại. Cái đầu xấu xí của nó cũng lắc qua lắc lại.

“Dobby sửng sốt hết sức khi nghe nói Harry Potter vẫn trở về nhập học Hogwarts. Sửng sốt đến nỗi làm khét cả bữa cơm

chiều của chủ nó. Dobby bị một trận đòn chưa từng thấy trong đời, thưa cậu…"

Harry lại dụi đầu xuống gối. Nó tức giận càu nhàu:

"Bạn suýt làm cho Ron với tôi bị đuổi học. Dobby, bạn khôn hồn thì biến mất trước khi xương cốt tôi lành lặn lại, nếu không tôi sẽ vặn trẹo bạn cho coi."

Dobby mỉm cười yếu ớt:

"Thưa cậu, Dobby quen bị dọa giết chết rồi. Ở nhà Dobby bị dọa giết chết đến năm lần một ngày kia."

Con gia tinh hỉ mũi vô góc cái áo gối dơ hết chỗ nói mà nó đang mặc, trông thảm thiết đến nỗi cơn giận của Harry xìu xuống, dù nó vẫn còn muốn giận. Nó tò mò hỏi:

"Sao bạn lại mặc cái đồ đó, hả Dobby?"

Dobby kéo cái áo gối, nói:

"Cái đồ này hả cậu? Đây là dấu hiệu nô lệ của một con gia tinh đó, thưa cậu. Dobby chỉ được tự do khi nào chủ của nó cho nó mặc quần áo. Bởi vậy người trong gia đình chủ rất cẩn thận, không bao giờ đưa cho Dobby dù là một chiếc vớ, thưa cậu, bởi vì chỉ cần nhiêu đó là đủ để giải phóng Dobby và Dobby sẽ ra đi không bao giờ trở lại."

Con gia tinh dụi hai con mắt lồi của nó và đột ngột nói:

"Harry Potter phải về nhà! Dobby nghĩ trái Bludger của nó đã đủ để khiến…"

"Trái Bludger *của bạn?"*

Giận dữ lại trỗi lên trong giọng nói của Harry:

“Trái Bludger *của bạn,* là ý làm sao? Chẳng lẽ *bạn* đã ếm bùa trái Bludger để giết tôi?”

Dobby rùng mình chối đây đẩy:

“Không phải để giết cậu đâu, thưa cậu, không đời nào giết cậu đâu. Dobby chỉ muốn cứu mạng của cậu mà. Thà cậu về nhà, dù có bị thương tích, còn hơn là ở lại đây. Dobby chỉ muốn Harry Potter bị thương vừa đủ để được đưa về nhà.”

Harry càng thêm giận:

“Chỉ vậy thôi sao? Thế bạn có định nói cho tôi biết *tại sao* bạn muốn cho người ta gởi những mảnh xương thịt vụn của tôi về nhà không?”

Dobby than khóc, nước mắt ràn rụa chảy xuống ướt đẫm cái áo gối te tua.

“Ôi, giá mà Harry Potter biết! Giá mà cậu biết cậu có ý nghĩa như thế nào đối với chúng tôi, những con gia tinh hèn mọn bị nô lệ, bị khinh miệt trong thế giới phù thủy. Thưa cậu, Dobby vẫn còn nhớ cái thời *Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra* còn tác oai tác quái. Bọn gia tinh chúng tôi bị đối xử như đồ sâu bọ. Thưa cậu, đành rằng bây giờ Dobby vẫn bị đối xử như vậy.”

Dobby nhìn nhận, chùi mặt vô áo gối, nói tiếp:

“Nhưng thưa cậu, hầu như cuộc sống đã được cải thiện đối với bọn gia tinh chúng tôi kể từ khi cậu chiến thắng quyền lực của *Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra.* Harry Potter vẫn sống, và quyền lực của trùm phe Hắc ám tiêu tan. Thưa cậu, một bình minh mới mở ra, và Harry Potter chiếu sáng như một ngôi sao hy vọng cho những người như chúng tôi, những người cứ ngỡ

những ngày Hắc ám không bao giờ tàn. Thưa cậu… bây giờ, ở Hogwarts, chuyện khủng khiếp sắp xảy ra, mà có lẽ xảy ra rồi. Và Dobby không thể để cho Harry Potter ở lại chốn này, khi mà lịch sử dường như đang lặp lại, khi mà Phòng chứa Bí mật lại bị mở ra một lần nữa."

Dobby bỗng khựng lại kinh hoảng, chụp lấy cái bình nước uống của Harry trên cái bàn con cạnh giường ngủ mà tự nện lên đầu mình mạnh đến nỗi ngã lăn kềnh ra sàn, lăn đi mất tiêu.

Lát sau, nó lồm cồm bò trở lại bên giường, mắt lấm lét, miệng lầm bầm:

"Dobby tồi, Dobby tồi lắm…"

Harry thì thào:

"Như vậy là có Phòng chứa Bí mật? Và bạn vừa mới nói là *trước đây* nó đã từng được mở ra? Dobby, nói cho tôi biết đi!"

Harry nắm chặt khuỷu tay gầy gò của con gia tinh khi nó với tay toan chụp cái bình nước để tự trừng phạt mình một lần nữa.

"Mà làm sao tôi lại bị nguy hiểm được khi căn phòng đó mở ra? Tôi đâu phải xuất thân trong gia đình Muggle?"

Đôi mắt của con gia tinh, vốn rất to, lại trợn trừng trong bóng tối, nó lắp bắp:

"Ôi, xin cậu, đừng hỏi nữa. Xin cậu đừng vặn hỏi Dobby khốn khổ nữa. Những âm mưu Hắc ám sắp diễn ra ở đây, nhưng Harry Potter không nên ở đây khi điều đó xảy ra… Về nhà đi, Harry Potter. Xin cậu hãy về nhà đi. Harry Potter

không nên dính vô mấy vụ tranh đoạt này, nguy hiểm lắm…”

Harry càng nắm chặt cổ tay Dobby hơn để không cho nó đập cái bình nước vô đầu nó lần nữa. Harry hỏi:

“Dobby, ai vậy? Ai đã mở cửa Phòng chứa Bí mật? Ai đã mở nó ra lần trước?”

Con gia tinh khóc rống lên:

“Thưa cậu, Dobby không thể nói, không thể, không được nói! Về nhà đi, Harry Potter, về nhà đi mà!”

Harry nổi giận:

“Tôi sẽ không đi đâu hết! Một trong những người bạn thân nhứt của tôi xuất thân từ gia đình Muggle, nếu Phòng chứa Bí mật thật sự đã mở ra thì cô ấy sẽ là người đầu tiên bị hại…”

Dobby lại rên rỉ trong một trạng thái thương đau cực kỳ:

“Harry Potter liều mạng mình vì bạn bè! Cao thượng biết bao! Anh dũng biết bao! Nhưng mà cậu ấy cũng phải tự cứu lấy mình chứ! Harry Potter không được.”

Đột nhiên Dobby nín lặng, đôi tai như cánh dơi rung động nhẹ. Harry cũng nghe thấy. Có tiếng bước chân đang đến gần bên ngoài hành lang.

“Dobby phải đi thôi!”

Con gia tinh khiếp đảm, thở hổn hển. Một tiếc “rắc” vang lên và nắm tay của Harry chỉ còn nắm chặt không khí mà thôi. Nó chuồi mình xuống dưới lớp chăn trên giường, mắt vẫn mở trong bóng đêm, hướng về phía cửa khi tiếng bước chân đến gần hơn.

Chỉ lát sau là cụ Dumbledore xuất hiện bằng cách đi giật lùi vào phòng. Cụ mặc áo ngủ dài bằng len và đội một cái nón ngủ. Cụ đang khiêng một đầu của cái gì đó giống như một pho tượng. Giáo sư McGonagall xuất hiện liền sau đó, khiêng chân của bức tượng. Hai người đặt cái tượng đó lên một cái giường.

Cụ Dumbledore nói khẽ:

"Đi gọi bà Pomfrey."

Giáo sư McGonagall lập tức đi ngang qua giường Harry ra ngoài. Harry nằm im, giả đò như say ngủ. Nó nghe những tiếng nói khẩn cấp, và rồi giáo sư McGonagall hối hả trở lại, có bà Pomfrey theo sát bước chân. Bà Pomfrey vừa đi vô vừa tròng cái áo len không tay qua đầu, mặc ngoài tấm áo ngủ. Harry nghe như bà hít hơi thật nhanh.

Tiếng bà Pomfrey thì thầm với cụ Dumbledore khi bà cúi xuống xem xét bức tượng:

"Chuyện gì xảy ra thế?"

Cụ Dumbledore nói:

"Một cuộc tấn công nữa. Giáo sư McGonagall phát hiện ra cậu bé trên cầu thang."

Giáo sư bổ sung:

"Với một chùm nho bên cạnh. Tôi nghĩ là thằng nhóc này định lẻn đến đây thăm Harry."

Bụng Harry quặn lên một cái đau đớn. Nó nhích đầu lên một cách từ từ thận trọng để có thể nhìn thấy mặt bức tượng trên giường. Một vạt trăng rọi chiếu khuôn mặt trợn trừng của

pho tượng.

Đó là Colin Creevey, mắt nó mở to, hai tay vẫn giơ cứng đơ trước mặt, cầm cái máy chụp hình của nó. Bà Pomfrey hỏi:

"Bị hóa đá hả?"

Giáo sư McGonagall đáp:

"Phải. Nhưng mà tôi rùng mình khi nghĩ đến… Nếu lúc đó cụ Dumbledore không đang xuống cầu thang để lấy sôcôla nóng uống, thì… Ai biết chuyện gì có thể xảy ra…"

Cả ba người chăm chú nhìn Colin. Rồi cụ Dumbledore chồm tới, tháo cái máy chụp hình trong tay Colin ra.

Giáo sư McGonagall hăm hở hỏi:

"Ông có nghĩ là thằng nhóc lúc đó đang tìm cách chụp hình kẻ tấn công nó không?"

Cụ Dumbledore không trả lời. Cụ mở hộp đựng phim của cái máy chụp hình. Bà Pomfrey thốt kêu lên:

"Quỷ thần ơi!"

Một tia khói xịt ra khỏi cái máy. Harry nằm cách đó ba giường cũng hửi thấy mùi phim nhựa khét lẹt.

Bà Pomfrey hoang mang:

"Tiêu hết. Tất cả tiêu hết…"

Giáo sư McGonagall khẩn thiết hỏi:

"Như vầy *nghĩa là sao,* ông Dumbledore?"

Cụ Dumbledore nói:

"Nghĩa là Phòng chứa Bí mật lại bị mở ra lần nữa."

Bà Pomfrey giơ tay bụm miệng mình lại. Giáo sư McGonagall trợn mắt nhìn đăm đăm cụ Dumbledore:

"Nhưng… ông Dumbledore… chắc vậy… nhưng… *ai?"*

Cụ Dumbledore vẫn nhìn Colin.

"Vấn đề không phải là *ai,* vấn đề là *như thế nào…"*

Từ chỗ nằm của Harry, nó có thể nhìn thấy gương mặt lờ mờ của giáo sư McGonagall. Nó thấy rằng giáo sư cũng không có vẻ gì hiểu hơn nó về chuyện này.

11

CÂU LẠC BỘ ĐẤU TAY ĐÔI

Sáng chủ nhật, Harry thức dậy, nhận thấy ký túc xá tràn ngập tia nắng rạng rỡ của một ngày chớm đông, và tay nó thì đã mọc đủ xương nhưng vẫn cứng đờ. Nó vội ngồi nhổm dậy để nhìn qua giường của Colin, nhưng chẳng thể thấy gì vì đã có một tấm màn ngăn ở giữa. Thấy Harry đã tỉnh dậy, bà Pomfrey xông vào với cái khay điểm tâm. Kế tới, bà bắt đầu bẻ gập mấy ngón tay rồi đến cánh tay của Harry, xong kéo chúng duỗi ra. Bà nói:

"Đâu vô đó rồi đấy."

Harry lóng ngóng tự múc cháo ăn bằng bàn tay trái. Bà Pomfrey nói:

"Khi nào ăn xong, con có thể ra về."

Harry mặc ngay quần áo vào thật nhanh rồi vội vàng chạy về tháp Gryffindor, háo hức muốn kể cho Hermione và Ron nghe chuyện về Colin và Dobby. Nhưng cả hai đứa kia đều không ở trong ký túc xá. Harry đi loanh quanh tìm kiếm bạn, tự hỏi không biết chúng có thể biến đi đâu, trong lòng có hơi bị tự ái một chút khi thấy hai đứa tụi nó không có vẻ quan tâm

gì đến chuyện xương cốt của nó có mọc lại hay không?

Khi Harry đi ngang qua thư viện thì gặp Percy đang từ trong đó đi ra, trông vẻ mặt hớn hở hơn lần gặp nhau trước rất nhiều. Percy nói:

"A, chào Harry! Cú bay hôm qua thiệt là xuất sắc. Đúng là xuất sắc. Nhà Gryffindor nhờ vậy mà dẫn đầu trong cuộc thi đua Cúp Nhà, em kiếm được năm mươi điểm đấy!"

Harry hỏi:

"Anh có thấy Ron và Hermione ở đâu không?"

Nụ cười của Percy có hơi héo đi, anh nói:

"Anh không thấy. Nhưng anh hy vọng là thằng Ron không chui vô một cái *buồng vệ sinh nữ* nào khác nữa…"

Harry cố cười phụ họa câu nói đùa của Percy. Nó nhìn theo anh cho tới khi khuất tầm mắt, rồi nhắm hướng buồng tắm nữ - lãnh địa của con ma khóc nhè Myrtle - mà bước tới. Harry chịu không đoán ra được tại sao Ron và Hermione lại chui vào chỗ ấy lần nữa, nhưng nó vẫn cứ lẻn vào đó để tìm tụi kia, sau khi ngó trước dòm sau để yên chí là chung quanh không có bóng dáng thầy Filch hay một huynh trưởng nào nữa. Vừa mở cánh cửa buồng vệ sinh nữ là Harry nghe thấy tiếng của hai đứa bạn, vọng ra từ một buồng cầu tiêu khóa kỹ.

Harry lập tức chui vào, khép cửa lại ngay, lên tiếng:

"Tôi đây."

Có tiếng loảng xoảng, lèo xèo lẫn với tiếng thở phì phò vang lên từ bên trong buồng cầu tiêu đóng kín. Ở lỗ khóa hiện

ra con mắt Hermione trợn tròn nhìn ra ngoài. Cô bé kêu lên.

“Harry! Bạn làm tụi này hết hồn. Vô đây. Tay của bạn sao rồi?”

“Khỏe.”

Harry ép mình lách qua cánh cửa hé mở. Nó thấy trên cái bồn cầu là một cái vạc cũ kỹ, phía dưới đáy vạc vang lên tiếng tanh tách, chứng tỏ hai đứa kia đã nhóm một ngọn lửa nhỏ. Ấy là một trong những ngón nghề đặc biệt của Hermione: hóa phép ra được những ngọn lửa xách tay, không thấm nước.

Ron vừa khóa cánh cửa lại vừa cố gắng giải thích cho Harry hiểu một cách khó khăn:

“Tụi này tính đi thăm bồ, nhưng rồi quyết định để thì giờ bắt tay vào bào chế thuốc Đa Dịch. Tụi này nghĩ giấu thuốc chỗ này là thích hợp nhứt.”

Harry vừa bắt đầu kể chuyện Colin thì Hermione cắt ngang:

“Tụi này biết hết - rồi tụi này nghe giáo sư McGonagall nói với giáo sư Flitwick hồi sáng này. Chính vì vậy mà tụi này quyết định là tụi mình nên…”

Ron hầm hè tiếp lời:

“… làm cho thằng Malfoy thú tội càng sớm càng tốt. Mấy bồ biết mình nghĩ gì không? Chính nó, vì tức điên lên sau khi thua trận Quidditch, nó giận cá chém thớt, trúng nhằm thằng nhóc Colin.”

Harry vừa nhìn Hermione bứt mớ cỏ chút chít bỏ vô vạc

nấu thuốc vừa nói:

"Còn một chuyện nữa. Dobby lại tìm đến tôi vào nửa đêm hôm qua."

Ron và Hermione cùng ngẩng lên nhìn, sửng sốt. Harry kể cho hai đứa nghe tất cả những gì mà Dobby đã nói - hoặc không dám nói với nó. Hermione và Ron há hốc miệng ra mà nghe. Hermione lẩm bẩm:

"Phòng chứa Bí mật đã từng được mở ra *trước đây à*?"

Ron nói với giọng đắc thắng:

"Vậy là rõ rồi: chắc là chính ba thằng Malfoy, ông Lucius Malfoy, đã mở cửa Phòng chứa Bí mật hồi ổng còn đi học ở trường Hogwarts. Còn bây giờ ổng biểu thằng quý tử Draco Malfoy của ổng làm lại chuyện đó. Quá rõ ràng. Phải chi Dobby nói cho bồ biết quái vật bên trong Phòng chứa Bí mật là con quái gì há? Mình thiệt tình thắc mắc ghê, làm sao lại không ai nhận ra khi nó đang lẩn lút ở quanh trường chớ?"

Hermione vừa khều mấy con đỉa dưới đáy vạc vừa nói:

"Không chừng nó biết tàng hình. Hay không chừng nó cải trang - giả làm một bộ giáp sắt chẳng hạn. Hồi đó mình có đọc qua về bọn Ma cà rồng Cắc kè bông…"

"Bồ đọc nhiều quá rồi đó, Hermione!"

Ron nói, trong lúc tay vẫn trút mấy con ruồi cánh mỏng chết lên trên đám đỉa. Nó vò cái bao rỗng, ngó Harry:

"Vậy là chính Dobby đã ngăn trở, không cho tụi mình lên xe lửa tốc hành Hogwarts vào hôm khai trường hả? Rồi cũng

chính nó làm gãy tay bồ?”

Nó lắc đầu nói tiếp:

“Bồ biết không, Harry, nếu nó không chịu bỏ cái kiểu cứu bồ đó đi thì thể nào cũng có ngày nó làm cho bồ chết ngắc.”

Tin Colin bị hóa đá và đang nằm như chết rồi trong bệnh thất đã nhanh chóng lan ra khắp trường vào sáng thứ hai. Không khí bỗng nhiên bị những nỗi ngờ vực và những chuyện đồn đại làm cho ngột ngạt. Bọn học sinh năm thứ nhứt bây giờ chỉ dám đi quanh lâu đài thành từng đám và bíu chặt lấy nhau, như thể chúng sợ nếu đi lêu bêu một mình thì thể nào cũng bị tấn công.

Ginny, bạn ngồi cùng bàn với Colin trong lớp học Bùa chú, thì sợ đến gần như quẫn trí. Nhưng Harry thấy cái trò mà Fred và George bày ra để chọc cho cô bé vui lên không phải là một trò hay lắm: họ thay phiên nhau núp sau mấy bức tượng, trùm kín đầu bằng áo lông hay áo sơ mi, rồi thình lình nhảy bổ ra hù cô bé. Hai đứa nó chỉ chịu thôi cái trò đó khi huynh trưởng Percy nổi khùng lên vì tức giận, dọa sẽ viết thư méc má là Ginny đang bị ác mộng.

Trong lúc đó, một phong trào bí mật tràn lan khắp trường: bọn học trò lén lút đổi chác, mua bán những lá bùa hộ mạng, những bửu bối, và các loại bùa phép phòng thân, mà không để cho thầy cô hay biết. Neville mua một củ hành to tướng, màu xanh lá cây, có mùi quỷ sứ, một mẩu thủy tinh nhọn sắc màu tím, và một cái đuôi con sa giông đã thối rữa. Mấy đứa khác trong nhà Gryffindor bèn bảo cho Neville biết là nó không việc gì phải lo: nó thuộc dòng dõi phù thủy thuần chủng,

không có nguy cơ nằm trong "sổ bìa đen" của Người kế vị Slytherin. Nhưng gương mặt tròn mũm mĩm của Neville vẫn tái mét vì sợ hãi:

"Thì thầy Filch cũng bị tấn công đó thôi! Tại thầy là một Squib, mà ai cũng biết tui thì cũng gần như là Squib vậy."

Vào tuần lễ thứ hai của tháng 12, giáo sư McGonagall lại đi một vòng các ký túc xá để ghi danh những học sinh sẽ ở lại trường trong dịp lễ Giáng sinh. Harry, Ron, và Hermione đều ghi tên. Tụi nó nghe nói Malfoy cũng sẽ nghỉ lễ Giáng sinh ở trường. Điều này khiến chúng càng thêm nghi ngờ và đưa đến quyết định lấy kỳ nghỉ làm thời gian thích hợp nhứt để đem món thuốc Đa Dịch ra moi một lời thú tội của Malfoy.

Không may là món thuốc ấy chỉ mới đang ở giai đoạn bào chế lưng chừng. Bây giờ tụi nó đang cần sừng của song kỳ mã và da vụn của một con rắn ráo, mà nơi duy nhứt để lấy được hai món đó là trong cái kho riêng của thầy Snape. Riêng Harry thì nghĩ là nó thà đương đầu với con quái vật huyền thoại của Slytherin còn hơn là để cho thầy Snape bắt tại trận nó đang ăn trộm trong văn phòng của thầy.

Vào trưa thứ năm có hai tiết Độc Dược liền nhau của thầy Snape. Hermione nói dứt khoát:

"Tụi mình phải bày ra một trận nghi binh, đánh lạc hướng chú ý của thầy, để cho một đứa trong đám thừa cơ lẻn vào văn phòng của thầy, chôm mấy thứ tụi mình cần."

Harry và Ron cùng nhìn cô bé một cách lo âu. Hermione tiếp tục bằng giọng nói-huỵch-toẹt-ra-cho-rồi:

“Mình tính mình sẽ là người đi chôm đồ. Hai bạn mà bị bắt quả tang vi phạm nội quy gì nữa thì bị đuổi là cái chắc, còn mình thì hồ sơ hình sự còn sạch bong. Vậy tất cả những gì hai bạn phải làm là gây ra một vụ bùm xum gì đó để giữ chân thầy Snape trong lớp chừng năm phút là được.”

Harry gượng cười yếu ớt. Cố tình gây ra một vụ bùm xum trong lớp Độc Dược của thầy Snape thì có khác gì cầm gậy chọc vô mắt một con rồng đang ngủ.

Lớp học Độc Dược ở trong một gian hầm rộng. Bài học hôm thứ năm đó diễn ra bình thường. Giữa những dãy bàn là hai chục cái vạc đang bốc khói nghi ngút; trên bàn bày nào cân đồng, nào các hũ đựng dược liệu. Trong làn khói tỏa mờ mờ, thầy Snape lảng vảng đó đây, phê bình châm chọc những thứ học sinh nhà Gryffindor làm, trong khi bọn Slytherin rúc rích cười khoái chí. Draco Malfoy, học trò cưng của thầy Snape, cứ lập lòe mấy con mắt của cá bong bóng ngay mặt Ron và Harry. Hai đứa ráng nhịn, biết là mình mà trả đũa thì thế nào cũng bị cấm túc trước khi kịp phản đối “vậy là bất công!”

Cái dung dịch Sưng tấy của Harry vẫn còn lỏng lét, nhưng nó chẳng bận tâm mấy. Đầu óc nó còn bận bịu những chuyện quan trọng hơn nhiều. Harry đang chờ Hermione ra hiệu hành động, nên chẳng còn tai đâu mà nghe thầy Snape chế nhạo cái món thuốc còn lõng bõng nước của nó lúc thầy dừng chân bên cái vạc. Ngay khi thầy vừa bỏ đi sang bắt nạt Neville, thì Hermione đưa mắt cho Harry, khẽ gật đầu.

Harry nhanh chóng thụp xuống đằng sau cái vạc của mình, rút từ trong túi ra một cái pháo bông bung xòe của anh Fred,

dùng cây đũa phép mồi cho nó một cái. Viên pháo bắt đầu xẹt lửa kêu xèo xèo. Biết là cơ hội dành cho mình chỉ có vài giây thôi, Harry đứng thẳng người, nhắm hướng, quăng mạnh viên pháo. Viên pháo bay vút một đường cầu vồng, rồi đáp xuống đúng chóc mục tiêu là cái vạc của Goyle.

Thuốc trong vạc của Goyle phát nổ và bắn tung tóe khắp lớp. Bọn học trò rú lên khi những tia dung dịch Sưng tấy bắn trúng vào người. Nguyên cái mặt Malfoy lãnh đủ và mũi nó bắt đầu sưng lên như cái bong bóng; còn Goyle thì đưa hai bàn tay bè ra to bằng cái dĩa, bưng lấy hai con mắt, dò dẫm loanh quanh. Thầy Snape cố gắng trấn an và lập tức tìm hiểu xem điều gì đã xảy ra. Trong cảnh lộn xộn đó, Harry thấy Hermione lặng lẽ lỉnh vào văn phòng của thầy.

Tiếng thầy Snape gào:

"IM LẶNG! IM LẶNG!… Trò nào bị văng trúng thuốc Sưng tấy thì lại đây mà lấy thuốc Xì độc. Ta mà tìm ra tên đầu têu vụ này thì…"

Harry cố gắng nhịn cười khi nhìn thấy Malfoy hấp tấp chạy tới trước, cái đầu gục xuống vì sức nặng của cái mũi phồng to bằng một trái dưa hấu nho nhỏ. Cả đến nửa lớp xúm xít quanh bàn thầy Snape, đứa thì vẹo qua một bên vì sức nặng của cánh tay sưng bự như cái chày, đứa thì không thể nói nên lời vì đôi môi vều lên choán gần hết cái mặt… Và một lát sau, Harry đã thấy Hermione nhẹ nhàng trở vô lớp, váy trước phồng lên.

Khi mỗi học sinh bị sưng tấy đã làm xong một ngụm thuốc giải độc và những nốt phồng to nhỏ các cỡ đã xẹp xuống, thầy

Snape vét cái vạc của Goyle, hớt ra một chút tàn dư đen sì của cái pháo bông. Cả lớp bỗng nhiên lặng như tờ.

Thầy Snape nói rít qua kẽ răng:

"Ta mà tìm ra được trò nào đã ném viên pháo này, ta *cam đoan* rằng trò đó sẽ bị đuổi."

Thầy Snape nhìn thẳng vào mặt Harry và nó cố gắng giữ một vẻ mặt mà nó hy vọng là có vẻ bí ẩn. Mười phút sau, nghe tiếng chuông reo, nó mừng húm. Chưa bao giờ nó nghe tiếng chuông kêu hân hoan như vậy.

Khi ba đứa hối hả chạy đến buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle, Harry nói:

"Tôi dám cá thầy biết thủ phạm chính là tôi."

Hermione thảy mớ nguyên liệu mới lấy được vô cái vạc và khuấy lên một cách nôn nóng. Cô bé hào hứng nói:

"Hai tuần nữa là xong."

Ron trấn an Harry:

"Thầy Snape lấy gì chứng minh bồ là thủ phạm được? Vậy ổng đâu có làm được gì bồ đâu nè!"

Harry nhìn món thuốc tụi nó bào chế đang sủi bọt, nổi bong bóng:

"Đụng thầy Snape là xui tận mạng."

Một tuần sau, khi Harry, Ron và Hermione đang băng qua Tiền sảnh thì thấy một đám đông bu quanh một thông báo, đọc một mẩu giấy da đính trên bảng. Dean và Seamus ra hiệu kêu tụi nó lại, tỏ vẻ hào hứng lắm. Seamus nói:

“Người ta đang thành lập Câu lạc bộ Đấu tay đôi! Tối nay có buổi họp mặt đầu tiên! Mình không ngại mấy bài học đấu tay đôi đâu; nhất là vào những ngày này, biết đâu mình sẽ phải cần đến…”

Ron nói:

“Cái gì? Bộ mấy bồ tưởng con quái vật của Slytherin biết thách đấu tay đôi à?”

Dù vậy Ron cũng chăm chú đọc thông báo, rồi nói với Harry và Hermione:

“Coi bộ cũng hữu ích lắm. Tụi mình tham gia không?”

Harry và Hermione đều ủng hộ, thế là lúc 8 giờ tối hôm đó, tụi nó vội vã trở lại Đại Sảnh Đường. Mấy dãy bàn dài đã được dọn đi chỗ khác, nhường chỗ cho một cái võ đài vàng đặt dọc một bức tường. Hàng ngàn ngọn nến được thắp sáng lơ lửng bên trên. Trần nhà lại một lần nữa đen như nhung, và gần như toàn bộ học sinh trong trường đều có mặt, người nào cũng cầm theo cây đũa phép của mình và lộ vẻ hồi hộp.

Hermione nói khi cùng hai người bạn chen lấn trong đám đông:

“Không biết ai sẽ dạy tụi mình đây? Có người nói với mình thầy Flitwick từng là vô địch môn đấu tay đôi hồi thầy còn trẻ - không chừng thầy Flitwick sẽ dạy tụi mình cũng nên.”

Harry nói:

“Miễn sao đừng là…”

Nhưng câu nói của nó kết thúc ngay bằng một tiếng não nề: thầy Lockhart đang bước lên võ đài, chói lọi trong chiếc áo chùng màu đỏ mận chín, bên cạnh thầy không ai khác hơn là thầy Snape mặc chiếc áo chùng đen thường ngày.

Thầy Lockhart giơ tay vẫy mọi người im lặng và kêu gọi:

"Dồn lại đây nào! Tập họp lại nào! Mọi người có thấy rõ tôi không? Có nghe tôi rõ không? Hay lắm!"

Thầy tằng hắng để bắt đầu:

"Thế này, giáo sư Dumbledore đã cho phép tôi thành lập Câu lạc bộ Đấu tay đôi này, để huấn luyện tất cả các trò phòng khi các trò cần tự vệ, như chính tôi đây đã phải chiến đấu tự vệ trong vô số trường hợp - Cứ đọc các sách đã xuất bản của tôi là biết đầy đủ chi tiết về chuyện này."

Nở một nụ cười sáng chói gương mặt, thầy Lockhart nói tiếp:

"Tôi xin giới thiệu người phụ tá cho tôi, giáo sư Snape. Thầy nói với tôi là bản thân thầy có biết một tý chút về môn đấu tay đôi và đã đồng ý trên tinh thần thể thao là giúp tôi làm vài động tác biểu diễn trước khi chúng ta bắt đầu. Thế này, tôi không muốn để các trò trẻ tuổi hăng say nào phải lo lắng - Hãy yên tâm là sau khi tôi đấu tay đôi với ông ấy xong, các trò vẫn còn bậc thầy Độc Dược của mình, đừng sợ nhé!"

Ron thì thầm vào tai Harry:

"Nếu hai người đó tiêu diệt lẫn nhau thì có phải hay hơn không?"

Môi trên của thầy Snape cong lên. Harry không hiểu tại

sao thầy Lockhart vẫn còn mỉm cười được. Gặp nó, nếu thầy Snape mà cứ nhìn nó kiểu ấy thì chắc nó đã lo liệu hồn mà chạy trốn.

Thầy Lockhart và thầy Snape bước đến đứng đối diện nhau và cúi mình chào. Ít nhứt thì thầy Lockhart cũng chào một cách điệu nghệ, hai cánh tay đánh một vòng thuần thục. Còn thầy Snape thì chỉ gục gặc đầu một cách cáu kỉnh. Rồi cả hai giơ cây đũa phép lên như thể giơ kiếm ra trước mặt.

Thầy Lockhart nói với đám học trò đang im re:

"Như các trò nhìn thấy đấy, chúng tôi đang giơ cây đũa phép của mình lên ở một tư thế chiến đấu được chấp nhận. Sau khi đếm ba tiếng, chúng tôi sẽ tung ra lời nguyền thứ nhứt. Dĩ nhiên là không ai cố ý giết ai cả."

Harry ngó hàm răng nghiến chặt của thầy Snape:

"Mình không dám đánh cược đâu."

"Một… Hai … Ba…"

Cả hai thầy đều vung đũa phép qua đầu và chĩa vào mặt đối thủ. Thầy Snape hô:

"*Expelliarmus*."*

Một tia sáng chói lòa màu đỏ thắm lóe lên, một tiếng nổ vang lên ngay dưới chân thầy Lockhart khiến thầy văng bật ra sau, rớt khỏi võ đài, đụng vào bức tường, té ạch xuống và nằm lăn quay trên sàn.

Malfoy và mấy đứa nhà Slytherin vỗ tay hoan hô. Hermione bồn chồn nhấp nhổm trên mấy đầu ngón chân, còn

mấy ngón tay thì đè trên môi cố ngăn tiếng thét đau đớn:

"Mấy bồ nghĩ thầy có bị gì không?"

Harry và Ron cùng nói:

"Kệ ổng chứ!"

Thầy Lockhart đã gượng đứng trên đôi chân không được vững vàng lắm. Nón của thầy đã văng mất, và mái tóc dợn sóng thì dựng đứng trên đỉnh đầu thầy. Bước cà nhắc trở lên võ đài, thầy nói:

"Thế đấy, các trò thấy đấy. Đó là Phép Giải Giới - các trò xem, tôi đã mất cây đũa phép của mình… À, đây rồi, cám ơn trò Brown… Vâng, thưa giáo sư Snape, biểu diễn phép thuật đó quả là một ý kiến xuất sắc, nhưng mà tôi nói anh đừng phiền, chứ phép thuật của anh lộ liễu quá, tôi mà muốn vô hiệu nó thì dễ ợt. Tuy nhiên, tôi cảm thấy sẽ có tác dụng giáo dục tốt nếu cứ để cho bọn trẻ con…"

Vẻ mặt thầy Snape đằng đằng sát khí. Có lẽ thầy Lockhart cũng nhận thấy điều ấy, nên thầy vội nói:

"Biểu diễn nhiêu đây là đủ rồi! Tôi sẽ xuống với các trò, chia các trò thành từng đôi mà luyện tập. Giáo sư Snape, anh có vui lòng giúp tôi…?"

Cả hai thầy cùng bước xuống võ đài, đi vào đám đông, chia chúng thành từng đôi. Thầy Lockhart ráp Neville với Justin, còn thầy Snape thì đi thẳng đến chỗ Harry và Ron.

Thầy cười nhếch mép:

"Ta nghĩ đã đến lúc tách nhóm thôi. Ron, trò bắt cặp với

Finnigan. Còn Harry…”

Harry tự động quay sang Hermione. Nhưng thầy Snape vẫn mỉm cười lạnh lùng:

“Ta e không được đâu. Malfoy, lại đây. Để thử xem trò làm được gì với Harry lừng danh. Còn trò, Hermione, trò đấu tay đôi với Bulstrode.”

Malfoy khệnh khạng bước tới, miệng cười khinh khỉnh. Bước đằng sau nó là một cô bé bên nhà Slytherin. Cô bé này khiến Harry nhớ đến một bức tranh nó đã xem trong cuốn *“Kỳ nghỉ với Phù thủy”,* bởi vì “cô bé” bự chàm vàm, cằm bạnh ra vuông vức nặng nề đầy vẻ khiêu khích hung hăng. Hermione nở một nụ cười yếu ớt để chào, nhưng cô bé kia không đáp lại. Thầy Lockhart đã lại bước lên võ đài kêu gọi:

“Hãy đối diện với đấu thủ của mình! Và cúi chào!”

Harry và Malfoy hầu như không nghiêng đầu đi một tý nào, mắt không hề rời khỏi đối thủ.

Thầy Lockhart lại hô:

“Đũa phép sẵn sàng! Khi tôi đếm đến ba, các trò hãy tung bùa phép của mình ra mà giải giới đối thủ. *Chỉ* tước vũ khí của đối thủ mà thôi - Chúng ta không muốn có bất kỳ tai nạn nào hết - Một… Hai… Ba…”

Harry quơ cây đũa của nó lên, nhưng Malfoy đã ra tay trước, ngay từ tiếng đếm thứ hai: đòn phép của Malfoy quật Harry mạnh đến nỗi nó có cảm giác bị cả một cái chảo nện mạnh trên đầu. Harry loạng choạng suýt ngã, nhưng gượng được và không để mất thêm một giây nào, nó chĩa thẳng cây

đũa phép vào mặt Malfoy mà hét:

"*Rictusempra*."*

Một tia sáng bạc phóng ra trúng ngay bụng Malfoy khiến nó gập đôi người lại, thở khò khè.

Giọng thầy Lockhart la to, cảnh cáo, trên đám đầu đen đang đánh nhau xà quần:

"Tôi đã bảo chỉ giải giới thôi mà!"

Malfoy khuỵu xuống ôm bụng cười ngặt nghẽo. Harry đã đánh Malfoy bằng bùa Cù lét, khiến cho Malfoy không cách nào ngừng cười được. Harry hơi lưỡng lự, cảm thấy lờ mờ là đánh tiếp Malfoy đang bò lăn trên sàn thì không có tinh thần thể thao lắm, nhưng đó là cả một sai lầm. Vừa há miệng hớp hơi để thở, Malfoy vừa chĩa cây đũa phép vào đầu gối Harry và đọc:

"*Tarantallegra*!"*

Ngay lập tức, hai chân của Harry bắt đầu nhảy cà giựt cà tưng như điên, không cách nào điều khiển được.

Thầy Lockhart quát inh ỏi:

"Dừng lại! Thôi!"

Chẳng xơ múi gì. Thầy Snape đành can thiệp:

"*Finite Incantatem*!"*

Sau tiếng hô của thầy Snape, chân Harry thôi nhảy nhót, Malfoy thôi cười, và cả hai đều có thể ngẩng nhìn lên.

Một làn khói xanh mờ đang bao phủ toàn cảnh. Cả Neville và Justin đều nằm lăn quay trên sàn thở hổn hển. Ron thì đang

đỡ dậy một thằng Seamus mặt mày xám ngoét như tro, xin lỗi rối rít về cái tai họa mà cây đũa phép te tua của nó gây ra. Nhưng Hermione và Bulstrode vẫn còn múa may. Hermione thì bị cô "Bé Bự" dùng miếng đòn hiểm khóa đầu, đang thút thít khóc vì đau đớn; cả hai cây đũa phép của hai cô bé đều bị bỏ mặc nằm lăn lóc trên sàn. Harry nhảy tới lôi Bé Bự ra khỏi Hermione. Kể cũng khó: Bé Bự to cồ hơn cả Harry.

Thầy Lockhart nhìn hậu quả của trận đấu tay đôi, nhấp nha ướm lời:

"Nào. Nào… Macmillan, buông ra đi… Coi chừng, trò Fawcett… trò Boot kẹp chặt lại, chút xíu nữa là nó ngừng chảy máu thôi…"

Đứng trong đám khói mờ mịt giữa hội trường, thầy Lockhart cố át sự náo động:

"Chắc là tôi phải dạy cho các trò cách thức *khóa* những lời nguyền không thân thiện thôi!"

Thầy Lockhart liếc một cái sang chỗ thầy Snape. Đôi mắt đen của ông này phát ra một tia sáng long lanh, nhưng ông nhanh chóng nhìn đi chỗ khác. Thầy Lockhart đành nói tiếp:

"Chúng ta cần một đôi tình nguyện làm thử - Neville và Finch lại đây - Anh thấy sao, anh…"

Thầy Snape gạt đi ngay:

"Không ổn chút nào, giáo sư Lockhart à. Neville thì chỉ với một câu thần chú đơn giản thôi cũng sẽ gây ra một cảnh tan hoang tàn khốc. Còn Finch thì có thể sẽ chỉ còn di thể đủ đựng trong mấy cái hộp quẹt để đưa đến bệnh thất."

Gương mặt tròn trịa hồng hào của Neville ửng đỏ lên. Thầy Snape nói tiếp với một nụ cười nhăn nhó:

"Hay là cặp Harry và Malfoy, anh thấy sao?"

Thầy Lockhart tán thành:

"Ý kiến xuất sắc!"

Thầy ra hiệu gọi Harry và Malfoy đi tới giữa hội trường, đám đông lùi lại để chừa chỗ trống cho chúng thi thố tài năng. Thầy Lockhart bảo:

"Nghe đây, Harry, khi Malfoy chĩa cây đũa phép vào trò, thì trò làm *như vầy."*

Thầy giơ cây đũa phép của mình lên, cố gắng làm một động tác phức tạp xong làm rớt luôn cây đũa. Thầy Snape cười ngạo nghễ nhìn thầy Lockhart vừa vội vàng lượm cây đũa lên vừa nói:

"Ấy! Tại cây đũa phép của tôi hăng hái quá mà!"

Thầy Snape đến gần Malfoy, cúi xuống, thì thầm điều gì đó với nó. Malfoy cũng nở nụ cười ngạo nghễ. Harry lo lắng nhìn thầy Lockhart, nói:

"Thưa thầy, làm ơn chỉ lại con một lần nữa cách khóa lời nguyền đó."

Malfoy quay sang thì thầm cho thầy Lockhart khỏi nghe thấy:

"Sợ rồi hả?"

Harry đáp qua khóe miệng:

"Còn lâu!"

Thầy Lockhart vui vẻ vỗ vai Harry:

"Cứ làm y như tôi dặn nhé, Harry!"

"Dạ, sao hả thầy? Làm rớt cây đũa phép như thầy hả?"

Nhưng thầy Lockhart chẳng thèm nghe nữa. Ông hô to:

"Ba… hai… một… Bắt đầu!"

Malfoy giơ đũa lên thật nhanh và đọc thần chú:

"*Serpemsprtia*!"*

Đầu đũa của Malfoy bùng nổ. Một con rắn đen dài vọt ra, rớt phịch xuống khoảng sàn trống giữa hai đứa, rồi ngóc đầu lên, sẵn sàng tấn công. Harry đứng nhìn kinh hãi. Đám đông nhảy thối lui ra sau ngay, nhiều tiếng rú kinh khiếp vang lên.

Thầy Snape rõ ràng là rất khoái cái bộ điệu đứng chết trân của Harry, như bị con rắn thôi miên, mắt cứ nhìn trừng trừng vào mắt rắn. Thầy Snape nói lừ đừ:

"Đừng nhúc nhích, Harry. Để ta đuổi nó đi…"

"Để tôi làm cho!"

Thầy Lockhart la lên. Ông lại vung cây đũa phép lên phía trên đầu rắn, và một tiếng nổ đùng vang lên: con rắn không biến mất mà phóng vọt lên không trung chừng ba thước rồi rớt xuống sàn kêu một cái oạch thiệt lớn. Nổi điên lên, con rắn rít lên giận dữ và trườn về phía Justin Finch-Fletchley. Nó ngóc đầu lên, nhe răng nanh nhọn hoắt, tư thế sẵn sàng mổ một cái đích đáng cho đã nư.

Lúc đó, Harry không biết cái gì khiến mình đã hành động như vậy. Nó làm mà hoàn toàn không cân nhắc gì cả. Nó chỉ

nhận thấy chân cẳng mình tự lao tới như thể bên dưới chân có những bánh xe con vậy. Và khi lao tới trước mặt con rắn, nó quát lớn:

"Buông bạn ấy ra!"

Và thật kỳ diệu - không sao giải thích nổi - con rắn thụp đầu nằm im dưới sàn, cuộn mình lại như một cuộn ống nước bằng nhựa đen trong vườn, con mắt nhìn Harry đầy vẻ tuân phục. Harry cảm thấy rất rõ là mình đã hết trơn sợ hãi. Nó biết chắc con rắn sẽ chẳng tấn công ai nữa cả. Nhưng nếu hỏi nó vì sao nó dám chắc thế thì nó chịu, không giải thích được.

Harry ngước nhìn Justin Finch, nhe răng cười, tưởng đâu Justin sẽ nhẹ cả người, hay không thì cũng nhìn lại một cách biết ơn. Ngờ đâu Justin càng sợ điếng người và giận khôn tả. Thằng bé hét:

"Mày đang chơi cái trò gì vậy hả?"

Harry chưa kịp nói gì thì Justin đã quay phắt người và phóng chạy ra khỏi Sảnh Đường.

Thầy Snape bước tới, vẫy cây đũa phép một cái, và con rắn biến mất trong một làn khói đen nhạt. Thầy cũng nhìn Harry một cách lạ lùng: một cái nhìn tính toán sắc sảo mà Harry không thích chút nào. Nó cũng cảm thấy mơ hồ những tiếng bàn tán rì rầm chung quanh không hay ho gì hết. Rồi nó cảm thấy áo chùng của nó bị ai kéo sau lưng. Giọng của Ron kề bên tai nó:

"Đi thôi. Đi, ra ngoài thôi."

Ron kéo nó chen qua đám đông ra khỏi Sảnh Đường.

Hermione vội vã bám theo sau sát gót. Khi ba đứa đi qua cửa, mọi người dạt ra hai bên như thể hoảng sợ trước một cảnh tượng gì ghê gớm lắm.

Harry hoàn toàn không hiểu chút xíu gì về những chuyện đang xảy ra đó. Mà Ron và Hermione thì không giải thích gì cho đến khi họ kéo nó lên tới phòng sinh hoạt chung trong tháp Gryffindor. Bấy giờ Ron mới đẩy Harry ngồi xuống chiếc ghế bành và nói:

"Tại sao bồ không nói cho tụi này biết bồ là một Xà Khẩu?"

Harry ngơ ngác:

"Một cái gì?"

"Một *Xà Khẩu!* Bồ có thể nói chuyện với rắn!"

Harry vẫn bình thản:

"Tôi biết, tôi muốn nói đây mới là lần thứ hai tôi làm chuyện đó. Lần trước là lúc tôi ngẫu nhiên thả một con trăn ra hù thằng anh họ Dudley ở sở thú - lâu rồi, chuyện dài lắm - con trăn nói với tôi là nó chưa từng nhìn thấy Brazil và tôi thả nó ra mà thực tình không có chủ tâm - hồi đó tôi chưa biết mình là phù thủy…"

Ron bần thần lặp lại:

"Con trăn nói với bồ là nó chưa từng nhìn thấy Brazil?"

"Thì có sao đâu?"

Harry chẳng hiểu sao Ron lại xúc động đến nhợt nhạt như vậy. Nó nói:

“Tôi chắc là có cả đống người ở đây có thể làm như vậy.”

Nhưng Ron bảo:

“Không, không ai làm được cả. Đó là một năng khiếu hiếm hoi. Harry, chuyện này tệ lắm đó.”

“Cái gì tệ?”

Harry bắt đầu cảm thấy tức giận:

“Thiên hạ mắc cái chứng gì vậy? Mấy bồ nghe nè: nếu mà mình không bảo con rắn đó đừng tấn công Justin thì…”

“Ủa, bồ nói với con rắn như vậy hả?”

“Nghĩa là sao? Lúc đó mấy bồ đều ở đó - mấy bồ có nghe tôi nói mà…”

Ron nói:

“Tụi này chỉ nghe bồ nói Xà ngữ, tiếng của rắn. Đâu ai hiểu lúc đó bồ nói cái gì đâu. Bởi vậy Justin mới hoảng sợ, lúc đó nghe như bồ đang sai biểu con rắn làm gì đó - bồ biết không, cảnh tượng đó làm ai cũng sởn gai ốc.”

Harry há hốc miệng ngó Ron:

“Tôi nói một thứ tiếng khác hả? Nhưng… tôi không biết… Làm sao tôi có thể nói một thứ tiếng mà lại không biết là mình đang nói tiếng đó chứ?”

Ron lắc đầu. Vẻ mặt Ron và Hermione như đưa đám. Nhưng Harry vẫn chưa hiểu ra có gì mà nghiêm trọng đến như vậy? Nó nói:

“Các bạn làm ơn nói cho tôi biết có gì sai trái trong chuyện ngăn trở một con rắn khổng lồ đớp mất đầu Justin chứ? Cho

dù tôi đã làm bằng *cách gì* đi nữa thì có sao đâu, miễn sao Justin khỏi phải xung vào đội săn của bọn kỵ sỹ không đầu?"

Hermione lên tiếng bằng một giọng lặng lẽ khác thường:

"Có sao chứ. Bởi vì nói chuyện với rắn là khả năng đã làm cho Salazar Slytherin nổi tiếng. Chính vì vậy mà biểu tượng của nhà Slytherin là một con trăn."

Harry há hốc miệng ra không khép lại được. Ron nói thêm:

"Đúng vậy. Và bây giờ cả trường đang suy ra rằng bồ chính là cháu chắt chút chít gì đó của…"

"*Nhưng tôi đâu phải*…"

Harry hét lên với nỗi kinh hoàng mà nó không tự giải thích được.

Hermione nói:

"Bạn sẽ khó mà chứng minh là phải hay không. Salazar Slytherin sống cách đây cả ngàn năm. Với tất cả những gì tụi này biết, thì rất có thể bạn chính là hậu duệ của ổng."

Suốt đêm đó Harry nằm thao thức. Qua kẽ hở của mấy tấm màn quanh giường, nó nhìn tuyết bắt đầu rơi bên ngoài cửa sổ lâu đài và tự hỏi…

Có thể nào nó là hậu duệ của Salazar Slytherin? Nó không biết gì về gia đình bên nội hết. Dì dượng Dursley luôn cấm nó tuyệt không được hỏi gì tới những họ hàng phù thủy của nó.

Harry lặng lẽ thử nói mấy tiếng Xà ngữ. Nhưng chẳng có tiếng nào được thốt ra. Có vẻ như chỉ khi nào đối diện với một con rắn, nó mới bộc lộ được khả năng đó.

"Nhưng mà mình là thành viên nhà Gryffindor!" Harry nghĩ. *"Cái nón phân loại ắt hẳn đã không xếp mình vô nhà Gryffindor nếu mình mang dòng máu của Slytherin."*

Dường như có một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên trong đầu Harry:

"À, mi không nhớ sao, lúc đầu cái nón phân loại đã muốn xếp mi vô nhà Slytherin mà."

Harry trăn trở suốt đêm. Nó mong gặp Justin vào sáng hôm sau trong lớp Thảo Dược, nó sẽ giải thích cho Justin hiểu là nó chỉ kêu con rắn đừng cắn Justin, chứ không xúi con rắn làm gì hại ai hết. Điều này lẽ ra đến thằng nào ngu nhất cũng phải nhận ra chứ! (Nó nghĩ mà tức, đấm thùm thụp vào cái gối nhưng chẳng ăn thua gì.)

Tuy nhiên sáng hôm sau, cơn mưa tuyết hồi hôm đã chuyển thành cơn bão tuyết. Tuyết rơi dày nghịt đến nỗi buổi học Thảo Dược cuối cùng của học kỳ bị hoãn lại: giáo sư Sprout cần phải mang vớ và choàng khăn quàng cho lũ nhân sâm, một công việc đòi hỏi sự khéo léo cực kỳ mà bà thì lại không tin cậy ai đủ để mà giao phó; nhứt là khi lũ ấy cần phải lớn gấp lên để còn kịp hồi sinh cho Bà Norris và Colin. Việc chăm sóc lũ nhân sâm do đó càng trở nên quan trọng bội phần.

Trong phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, Harry ngồi bên lò sưởi gặm nhấm nỗi buồn phiền của mình, trong khi Hermione và Ron thừa lúc được nghỉ này cùng chơi một ván cờ phù thủy.

Trong khi quân cờ hiệp sĩ của Hermione bị quân cờ giám mục của Ron quật ngã và lôi ra khỏi bàn cờ, Hermione gắt

Harry:

“Harry ơi, nếu bạn thấy chuyện Justin làm bạn khổ sở như vậy, thì chi bằng bạn đi tìm nó mà nói quách cho rồi.”

Thế là Harry đứng dậy và chui qua cái lỗ chân dung ra ngoài, lòng thắc mắc không biết Justin đang ở đâu.

Tòa lâu đài âm u hơn ngày thường vì màn tuyết xám mù mịt dày nghịt bên ngoài các cửa sổ. Rùng mình vì ớn lạnh, Harry lang thang ngang qua các lớp đang học, loáng thoáng thấy các cảnh đang diễn ra bên trong các phòng học. Giáo sư McGonagall đang la rầy một đứa học trò nào đó, mà căn cứ vào lời rầy la ấy thì đứa nghịch ngợm ấy đã biến bạn mình thành một con lửng. Cố sức cưỡng lại ý muốn ngó coi chuyện xảy ra thế nào, Harry đành bỏ đi. Nghĩ là có thể Justin nhân lúc rảnh rỗi này đang làm gì đó, có thể tra cứu bài vở chẳng hạn, Harry bèn đi lên thư viện trước nhứt.

Một nhóm học sinh nhà Hufflepuff được nghỉ giờ học Thảo Dược đang ngồi túm tụm ở cuối thư viện, nhưng không có vẻ gì đang làm bài. Giữa hai hàng kệ sách cao, Harry có thể ngó thấy đầu đám này chụm vào nhau, trông như thể tụi nó đang say sưa trong một cuộc chuyện trò hấp dẫn lắm. Harry không nhìn ra được là có Justin trong đám đó không. Đang đi về phía đó thì ngẫu nhiên câu chuyện rì rầm lọt vô tai Harry, nó bèn đứng lại, nấp sau dãy kệ sách Vô hình, lắng tai nghe. Một đứa to béo nói:

“Thành ra, tao bảo Justin cứ trốn trong ký túc xá đi. Ý của tao là, nếu Harry có chấm nó làm nạn nhân kế tiếp, thì tốt nhứt là nó cứ tránh mặt một thời gian. Dĩ nhiên Justin cũng đã đoán

là chuyện đó thể nào cũng xảy ra, kể từ khi nó lỡ hé môi cho Harry biết nó là con nhà Muggle. Justin đã trót kể cho hắn nghe là nó được ghi danh vào trường Eton. Chuyện như vậy ai lại đem nói tào lao thoải mái với kẻ kế vị Slytherin, đúng không?"

Một con bé có bím tóc vàng lo lắng hỏi:

"Vậy bạn tin chắc kẻ kế vị đó chính là Harry hả Ernie?"

Thằng bé to con làm vẻ mặt nghiêm trọng:

"Hannah, hắn là một Xà Khẩu. Ai cũng biết đó là dấu hiệu của một phù thủy Hắc ám. Bạn có bao giờ nghe nói một người đàng hoàng tử tế mà đi nói chuyện với rắn không? Chính Slytherin còn có tên là Xà khẩu mà."

Tiếng xì xầm nổi lên khi nghe đến chi tiết này, nhưng Ernie vẫn nói tiếp:

"Có nhớ cái thông điệp viết trên tường không? *'Kẻ thù của Người kế vị, hãy liệu hồn.'* Harry có chuyện đụng độ với thầy Filch, vậy là sau đó, như tụi mình đều biết, con mèo của thầy Filch bị tấn công. Còn cái thằng nhóc năm thứ nhứt, thằng Colin ấy, chỉ vì dám quấy rầy Harry trong trận đấu Quidditch vừa rồi, dám chụp hình Harry đang be bét trong vũng sình, nên bị lãnh đủ sau đó, thấy không?"

Hannah hoang mang:

"Nhưng mà mình thấy nó lúc nào cũng dễ thương lắm mà. Với lại nó là đứa đã làm cho *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* biến mất. Vậy thì nó đâu có thể tồi như vậy được?"

Ernie bèn hạ thấp giọng một cách bí mật, cả đám

Hufflepuff cùng chồm tới chụm đầu sát vào nhau. Harry cũng nhích tới trước để cố lắng nghe coi Ernie nói gì.

"Đâu có ai biết nó sống sót như thế nào sau vụ sát hại của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*. Ý tôi nói là hồi chuyện đó xảy ra, nó chỉ là đứa bé sơ sinh mà. Lẽ ra nó đã phải bị nát như tương vì những lời nguyền rồi. Chỉ có phù thủy Hắc ám thực sự mạnh mới sống sót được những lời nguyền khủng khiếp đó."

Nó lại hạ thấp giọng đến nỗi hầu như không thể nghe được, nói tiếp:

"Có thể đó chính là lý do *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* muốn giết nó ngay từ đầu. Kẻ đó không muốn có một Chúa tể Hắc ám khác cạnh tranh quyền lực với mình. Không biết Harry còn giấu giếm bao nhiêu quyền năng chưa xài tới nữa đây."

Harry không thể nào chịu đựng thêm được nữa. Nó đằng hắng rõ to, rồi bước ra khỏi chỗ núp sau kệ sách. Nếu mà nó không đang trong cơn tức giận cực kỳ thì chắc là nó phải phì cười trước cảnh tượng lúc ấy: mấy đứa nhà Hufflepuff dường như hóa đá khi nhìn thấy Harry xuất hiện, và cái mặt Ernie thì cắt không còn hột máu.

Harry nói:

"Chào các bạn. Tôi đang tìm Justin Finch-Fletchley."

Nỗi sợ hãi tệ nhứt của đám Hufflepuff hiển nhiên như vậy càng được khẳng định. Tất cả đều sợ sệt nhìn Ernie.

"Mày kiếm nó làm gì?" Ernie hỏi lại bằng giọng run run.

Harry đáp:

"Tôi muốn giải thích cho bạn ấy hiểu chuyện đã thực sự xảy ra với con rắn ở Câu lạc bộ Đấu tay đôi."

Ernie cắn đôi môi trắng bệch của mình, rồi hít sâu một cái, nói:

"Tất cả tụi này đều ở đó. Tụi này cũng thấy hết chuyện gì đã xảy ra rồi."

"Vậy bạn có nhận thấy sau khi tôi nói với con rắn, nó đã rút lui không?"

Giọng Ernie vẫn còn run vì sợ, nhưng nó vẫn bướng bỉnh:

"Tất cả những gì mà tụi này thấy là mày nói Xà ngữ và xua con rắn về phía Justin."

Giọng Harry cũng run lên, vì giận:

"Tao không hề xua con rắn cắn Justin. Con rắn còn chưa *đụng* tới Justin mà!"

"Nó chỉ hụt trong đường tơ kẽ tóc." Rồi Ernie nói thêm. "Và trong trường hợp mày có ý đồ nhắm tới tao, thì tao nói cho mày biết mày có thể truy tới chín đời dòng họ nhà tao đều là phù thủy và dòng máu của tao cũng thuần chủng như máu bất cứ phù thủy chân chánh nào…."

Harry giận dữ ngắt lời Ernie:

"Tao không cần biết tới dòng máu mày thuộc giống gì! Tại sao tao lại muốn hại những người mang dòng máu Muggle chứ?"

Ernie đáp ngay lập tức:

“Tao nghe nói mày căm ghét những người Muggle sống chung nhà với mày.”

Harry kêu lên:

“Không thể nào sống chung với gia đình Dursley mà không thấy ghét họ! Mày cứ thử sống với họ đi rồi biết!”

Harry quay gót, lao ra khỏi thư viện, bị bà Pince quắc mắt quở trách; lúc ấy bà đang đánh bóng cái gáy mạ vàng của một cuốn sách thần chú khổng lồ.

Harry lầm lũi đi ngược lên hành lang, hầu như không để ý mình đang đi đâu trong cơn điên tiết ấy. Hậu quả là nó đâm sầm vô một cái gì đó to lớn chắc chắn và bị dội ngược lại, té lăn cù xuống sàn. Nó ngó lên, thốt kêu:

“Ôi, chào bác Hagrid.”

Khuôn mặt lão Hagrid hoàn toàn được bít kín mít trong chiếc nón trùm băng len bám đầy tuyết. Nhưng cái thân hình đồ sộ trong tấm áo khoác bằng da chuột chũi gần lấp hết hành lang thì không thể nào nhầm lẫn với ai khác được. Trong bàn tay đeo găng to bè của lão là xác một con gà trống chết.

Lão kéo cái nón len trùm đầu xuống để có thể mở miệng nói chuyện:

“Có sao không, Harry? Sao con không ở trong lớp học?”

Harry đứng dậy:

“Lớp con được nghỉ tiết Thảo Dược. Còn bác, bác làm gì ở đây ạ?”

Lão Hagrid giơ xác con gà trống xụi lơ lên:

“Đây là con thứ hai bị giết hại trong học kỳ này. Có thể thủ phạm là cáo mà cũng có thể là con Ngáo ộp Hút máu, bác phải lên xin cụ Dumbledore cho phép bác xài một chút pháp thuật để ếm bùa mấy cái chuồng gà.”

Rồi lão trố đôi mắt dưới hàng lông mày rậm bám đầy tuyết để nhìn Harry thật kỹ:

“Con có sao không đó? Trông mặt mày con sao mà quạu đeo vậy?”

Harry không thể nhịn được, xì ra hết cho lão Hagrid nghe câu chuyện mà Ernie và mấy đứa khác của nhà Hufflepuff nói về nó. Nó nói:

“Nhảm nhí hết sức. Nhưng mà con phải đi đây, bác Hagrid à, sắp tới giờ học môn Biến rồi, con phải về lấy sách.”

Nó bước đi mà trong đầu vẫn ong ong những lời Ernie đã nói về nó. *“Justin cũng đã đoán là chuyện đó thể nào cũng xảy ra, kể từ khi nó lỡ hé môi cho Harry biết nó là con nhà Muggle.”*

Nó giậm chân bước lên cầu thang, quẹo vô một hành lang dài khác. Hành lang này đặc biệt tăm tối vì những ngọn đuốc đã bị tắt ngấm trước những cơn gió mạnh lạnh buốt thổi qua những cánh cửa sổ đóng không kín.

Nó đi được nửa hành lang thì vấp phải cái gì đó nằm trên sàn.

Nó quay lại liếc coi cái gì đã làm nó vấp té và chợt thấy ruột gan mình lộn tùng phèo:

Justin đang nằm dài trên sàn, cứng đơ và lạnh ngắt, đôi

mắt vô hồn trợn trừng ngó lên trần, nét kinh hoàng sửng sốt còn nguyên trên gương mặt. Và không chỉ một mình Justin. Cạnh bên nó là một hình thù khác, một hình thù quái lạ nhứt mà Harry từng thấy.

Đó là Nick Suýt Mất Đầu, nhưng con ma này không còn trong suốt với chút màu trắng mờ mờ nữa, mà đen thui và ám khói, cũng ngay đơ cán cuốc, nhưng lơ lửng trên không trong tư thế nằm ngang, cách mặt sàn chừng hai tấc. Đầu của con ma Nick Suýt Mất Đầu đã rớt ra một nửa, và vẻ mặt của nó cũng mang một vẻ kinh hoàng không khác gì mặt Justin.

Harry cố đứng lên, hơi thở của nó gấp gáp dồn dập, tim nó đánh bưng bưng trong lồng ngực. Nó hoang mang ngó lên ngó xuống dãy hành lang trống vắng, chỉ thấy một lũ nhền nhện nối nhau mà chạy xa hai cái thi thể càng nhanh càng tốt. Âm thanh duy nhứt có thể nghe thấy lúc đó là tiếng giảng bài của các thầy cô văng vẳng vọng lại từ những lớp học dọc hai bên hành lang.

Harry nghĩ mình cần phải chạy thật nhanh ra xa khỏi chỗ này, sẽ không ai biết nó từng có mặt tại đây. Nhưng nó không thể bỏ mặc hai kẻ bị nạn nằm trơ ra đó… Nó thấy mình cần phải làm gì đó để giúp đỡ… Liệu có ai tin là nó không dính dáng gì tới vụ này không?

Trong khi Harry còn đứng đó trong nỗi kinh hoàng, thì cánh cửa ngay bên phải nó chợt mở banh ra. Con yêu tinh Peeves phóng vọt ra kêu ré lên:

"Ủa? Thì ra là thằng nhãi ranh Potter!"

Con yêu tinh nhào vô Harry để đi băng ngang qua, quơ

trúng cặp kiếng của Harry làm cặp kiếng lệch đi.

"Ê, Harry, làm gì vậy? Sao lại giấu giấu giếm giếm như vậy hả?"

Ở lưng chừng không trung, con yêu tinh Peeves chợt dừng lại. Nó lộn đầu xuống, quan sát Justin và Nick Suýt Mất Đầu. Rồi nó bật trở lại, vọt lên cao hớp hơi đầy buồng phổi mà hô hoán ầm ĩ:

"TẤN CÔNG! LẠI TẤN CÔNG! MỘT CUỘC TẤN CÔNG KHÁC! KHÔNG CÒN NGƯỜI TA HAY MA CỎ GÌ YÊN THÂN ĐƯỢC NỮA! LIỆU MÀ CHẠY THOÁT THÂN! TẤẤẤẤN CÔÔNG!"

Két - Két - Két - những cánh cửa dọc hai bên hành lang thi nhau mở ra và người ta đổ xô ra ngoài. Trong mấy phút dài dằng dặc sau đó, tình huống thật là rối rắm, đến nỗi Justin có nguy cơ bị đè bẹp, còn Nick Suýt Mất Đầu thì bị dẫm đạp lên mình liên tục. Harry thì đứng tựa sát tường như bị ghim vô đó, trong khi các thầy cô giáo ra sức quát học trò để giữ trật tự.

Giáo sư McGonagall chạy tới, đằng sau cô là cả một lớp chạy theo, có người còn mang nguyên bộ tóc vằn vện sọc đen sọc trắng. Giáo sư dùng cây đũa phép gõ nên một tiếng nổ lớn khiến mọi người nín khe. Bấy giờ giáo sư ra lệnh cho mọi người trở về lớp học. Chẳng mấy chốc mọi người giãn ra, vừa lúc Ernie của nhà Hufflepuff chạy đến hiện trường, thở hổn hà hổn hển. Gương mặt nó trắng bệch, ngón tay nó chỉ thẳng vào Harry, và nó gào lên đầy kịch tính:

"Bắt quả tang tại trận!"

Giáo sư McGonagall đanh giọng:

"Được rồi, Ernie."

Peeves vẫn còn đung đưa phía trên đầu mọi người. Nó thăm dò tình huống, nhe răng cười một cách xảo trá. Peeves luôn luôn khoái những cảnh náo động hỗn loạn. Khi các giáo viên cúi xuống xem xét Justin và Nick Suýt Mất Đầu, Peeves hát rống lên:

"Ôi, Potter, đồ thối tha, mày đã làm gì hả?

Giết lần học trò đi, chắc là mày khoái tỷ tỳ ty…"

Giáo sư McGonagall quát:

"Đủ rồi, Peeves!"

Con yêu tinh bèn co mình lùi ra sau, nhưng vẫn cố thè lưỡi chế nhạo Harry.

Giáo sư Flitwick và giáo sư Sinistra của khoa Thiên văn học khiêng Justin đến bệnh xá, nhưng không ai biết phải làm sao với Nick Suýt Mất Đầu. Cuối cùng, giáo sư McGonagall búng ngón tay một cái, lấy ra từ không trung một cái quạt bự chảng. Giáo sư đưa quạt cho Ernie, hướng dẫn nó cách quạt nhè nhẹ để đưa Nick Suýt Mất Đầu lên cầu thang. Ernie làm theo lời hướng dẫn, quạt Nick Suýt Mất Đầu bay từ từ về phía trước như một làn khói tàu ma, đen đủi và thầm lặng.

Như thế, chỉ còn lại Harry với giáo sư McGonagall với nhau. Giáo sư bảo:

"Đi theo ta, Harry."

Harry nói ngay:

“Thưa cô, con thề là con không hề…”

Giáo sư McGonagall sẵng giọng:

“Chuyện này vượt ra ngoài phạm vi xử lý của ta, Harry à!”

Cả hai lặng lẽ bước vòng qua một góc hành lang, đến trước một miệng máng xối khổng lồ bằng đá khắc hình một con thú cực kỳ xấu xí.

Giáo sư McGonagall nói:

“Kẹo chanh!”

Hiển nhiên đây là một mật khẩu, bởi vì con thú bằng đá bỗng nhiên sống động, nhảy phóc một cái, tránh qua một bên, và bức tường đằng sau nó tách ra làm đôi. Mặc dù đang hoảng sợ lo lắng về những gì vừa xảy ra, Harry vẫn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Đằng sau bức tường là những bậc cầu thang xoắn ốc êm ái chuyển động lên cao, giống như cầu thang cuốn tự động vậy. Khi bước theo giáo sư McGonagall vào bên trong, Harry nghe tiếng bức tường đóng ập lại đằng sau lưng. Hai người được nâng lên theo hình xoắn ốc, càng lúc càng cao, cho đến khi Harry cảm thấy hơi chóng mặt thì nó nhìn thấy trước mặt là một cánh cửa bằng gỗ sồi bóng láng có nắm đấm cửa bằng đồng đúc theo hình dạng một con sư tử đầu chim. Đó là con Mãnh sư đại bàng, biểu tượng của nhà Gryffindor.

Bây giờ Harry đã biết mình bị đưa đi đâu. Nhứt định đây chính là nơi cụ Dumbledore sống.

12

MÓN THUỐC ĐA DỊCH

Harry và giáo sư McGonagall bước ra khỏi bậc thang đá trên cùng, rồi giáo sư McGonagall gõ nhẹ lên cánh cửa. Cánh cửa lặng lẽ mở ra, cả hai bước vào. Giáo sư bảo Harry đứng chờ, rồi bỏ nó lại đó, một mình.

Harry ngó chung quanh. Chắc chắn một điều: trong số tất cả các văn phòng thầy cô mà Harry từng bước vào, thì văn phòng cụ Dumbledore là nơi thú vị nhứt. Nếu mà nó không ở trong tình trạng lo sốt vó lên về chuyện có thể bị tống cổ ra khỏi trường, thể nào nó cũng khoái chí nhân dịp này mà… tham quan chốn riêng tư của cụ Dumbledore.

Đó là một căn phòng tròn rộng rãi, đầy những âm thanh buồn cười. Một mớ dụng cụ bằng bạc lạ lùng xếp trên mấy cái bàn chân cẳng khẳng khiu, cứ kêu vo vo và xịt ra những cụm khói nho nhỏ. Mấy bức tường treo đầy chân dung các thầy hiệu trưởng và cô hiệu trưởng cũ của trường Hogwarts. Tất cả đều đang ngủ gà ngủ gật trong khung tranh.

Lại có một cái bàn giấy khổng lồ, chân có vuốt. Đằng sau cái bàn giấy ấy là một cái kệ, và trên cái kệ ấy là một cái nón

phù thủy te tua sờn nát: *cái nón phân loại.*

Harry ngần ngừ. Nó liếc mắt một vòng quanh các bức chân dung phù thủy đang ngủ gật trên tường. Nếu mà nó thử đội cái nón phân loại lên đầu một lần nữa chắc cũng không hại gì đâu nhỉ? Chỉ để thử coi… để biết chắc là cái nón ấy đã xếp nó vô đúng ký túc xá, chứ không phải vì nhầm lẫn gì hết.

Harry lặng lẽ đi vòng qua cái bàn giấy, nhấc cái nón ra khỏi kệ, rồi từ từ đặt nón lên đầu mình. Cái nón quá to so với cái đầu nên sụp xuống che khuất cả mắt nó, y như lần trước, khi nó lần đầu tiên đội cái nón ấy lên đầu. Nó nhìn đăm đăm vào cái khoảng tối thui bên trong nón và chờ đợi. Một giọng nói nhỏ vang lên bên tai nó:

"Đang rầu rĩ chuyện gì hở Potter?"

Harry thì thầm:

"Dạ. Ơ…, xin lỗi đã làm phiền… ông, cháu chỉ muốn hỏi…"

Cái nón lém lỉnh nói ngay:

"Cháu đang băn khoăn không biết ta có đặt cháu vô đúng ký túc xá không chứ gì? Chà… cháu quả là đặc biệt, rất khó phân loại. Nhưng mà ta vẫn giữ nguyên ý kiến ban đầu của ta."

Trái tim Harry nhảy thót lên. Cái nón nói tiếp:

"Nếu cháu mà vô nhà Slytherin thì cháu sẽ tha hồ phát huy tài năng…"

Harry có cảm giác bao tử của nó tuột ra khỏi bụng rồi. Nó

nắm cái chóp nhọn của cái nón kéo ra. Cái nón xộc xệch, cũ kỹ, tàn phai, rũ xuống trong tay nó. Harry đặt trả cái nón lên kệ, cảm thấy muốn bệnh.

Nó nói to với cái nón im lìm lặng thinh:

"Ông nhầm rồi!"

Cái nón chẳng ư hử cũng chẳng buồn nhúc nhích.

Harry bước lùi lại, vẫn ngó chằm chằm cái nón. Bỗng nhiên từ đằng sau nó vang lên một âm thanh lúc túc rất lạ, khiến nó lập tức phải xoay người lại.

Hóa ra chẳng phải chỉ có một mình nó ở trong phòng. Đằng sau cánh cửa có một nhành cây vàng, và đậu trên nhành cây đó là một con chim già lụ khụ trông như một con gà tây hom hem bị vặt lông hết một nửa. Harry trợn mắt ngó con chim và con chim cũng đáp lễ bằng một cái nhìn thâm hiểm, tiếp tục phát ra thứ âm thanh lúc túc kia. Harry thấy con chim này có vẻ bệnh hoạn quá. Hai mắt nó lờ đờ và lông lá nó cứ rụng tơi tả, ngay cả khi Harry nhìn nó.

Harry vừa thoáng nghĩ là chỉ còn thiếu điều con chim kiểng của cụ Dumbledore lăn ra chết trong khi đang ở trong phòng, một mình với nó, thì vừa lúc đó, con chim bỗng bùng cháy.

Harry hét lên kinh hoàng và nhảy lùi ra sau cái bàn giấy. Nó dáo dác nhìn quanh coi có ly nước nào không, nhưng chẳng thấy gì cả. Trong lúc đó, con chim đã trở thành một trái cầu lửa. Trái cầu rít lên một tiếng to rồi biến mất trong một giây sau đó, chỉ để lại trên sàn một đống tro tàn.

Cửa văn phòng mở ra. Cụ Dumbledore bước vào, dáng điệu buồn rười rượi.

Harry vừa thở hổn hển vừa nói:

"Thưa thầy, con chim trong phòng thầy… con không làm gì hết… tự nhiên nó cháy lên…"

Cụ Dumbledore bỗng mỉm cười, làm Harry ngạc nhiên hết sức. Cụ nói:

"Cũng đã đến lúc rồi. Mấy ngày nay trông nó hãi hùng quá sức. Thầy đã bảo nó cứ cháy phứt cho xong."

Bộ mặt thộn ra của Harry làm cho cụ Dumbledore khoái trá. Cụ giải thích:

"Fawkes là một con phượng hoàng, Harry à. Khi nào tới số chết thì phượng hoàng bừng cháy lên để rồi lại được tái sinh từ đống tro tàn của chính mình. Coi kìa…"

Harry nhìn xuống, vừa đúng lúc một con chim con mới nở, nhăn nheo và bé tí xíu, đang thò đầu ra khỏi đống tro. Con chim mới này trông cũng xấu xí y chang như con chim cũ.

Cụ Dumbledore ngồi xuống sau cái bàn giấy:

"Thiệt xui là con đã nhìn thấy nó vào đúng ngày Hỏa thiêu. Thực ra ngày thường nó đẹp lắm, với bộ lông vũ vàng và đỏ hết sức tuyệt vời. Phượng hoàng là những sinh vật kỳ diệu lắm. Chúng có thể mang rất nặng, mà nước mắt chúng lại có sức mạnh hồi sinh. Phượng hoàng mới thiệt là đồ đệ trung thành tuyệt đối."

Trong lúc hoảng hốt về chuyện con Fawkes bốc cháy,

Harry quên béng chuyện của mình. Nhưng khi cụ Dumbledore ngồi xuống cái ghế cao sau bàn làm việc và nhìn chằm chằm Harry bằng đôi mắt xanh, sáng quắc và soi mói, thì nó sực nhớ ra ngay vì sao nó bị đưa tới đây.

Tuy nhiên, trước khi cụ Dumbledore thốt ra một lời nào thì cánh cửa văn phòng lại bị mở bung ra bằng một sức đẩy rất mạnh, và lão Hagrid xông vô phòng, mắt nhìn hơ hải, cái nón trùm đầu chệch khỏi mái tóc đen bù xù, và xác con gà trống vẫn còn lủng lẳng trong bàn tay to tướng của lão.

Lão khẩn thiết nói với cụ Dumbledore:

"Thủ phạm không phải là Harry đâu, thưa giáo sư Dumbledore. Chính tôi vẫn còn trò chuyện với nó chỉ mấy giây trước khi thằng nhỏ kia bị tấn công; nó đâu có đủ thì giờ làm gì đâu, thưa ngài…"

Cụ Dumbledore định nói điều gì đó, nhưng lão Hagrid vẫn luôn mồm nói không nghỉ, tay vung vẩy xác con gà trống trong cơn xúc động, làm cho lông gà bay tơi tả khắp nơi.

"Không thể nào là Harry được, thưa ngài, tôi sẵn sàng tuyên thệ bảo lãnh trước Bộ trưởng Pháp thuật nếu như tôi phải…"

"Bác Hagrid, tôi…"

"Ngài bắt nhầm thủ phạm rồi, thưa ngài, tôi *biết* Harry không bao giờ…"

"Bác Hagrid!"

Cụ Dumbledore buộc phải to tiếng:

“Tôi *không hề* nói rằng Harry tấn công hai người đó.”

“Ủa?”

Lão Hagrid khựng lại, cánh tay nắm xác con gà trống cứng đơ buông xuôi xị. Lão xìu xuống:

“Thôi được, thưa ông hiệu trưởng, tôi sẽ chờ ở bên ngoài.”

Lão thẹn thùng bước cồm cộp ra ngoài.

Cụ Dumbledore phủi mấy cái lông gà trên mặt bàn giấy, Harry lặp lại câu nói của cụ một cách tràn đầy hy vọng:

“Thưa thầy, thầy đâu có nghĩ thủ phạm là con, phải không thầy?”

“Không. Thầy không nghĩ vậy.”

Cụ Dumbledore nói, vẻ mặt lại trở nên buồn rười rượi.

“Dù vậy, thầy vẫn muốn nói chuyện với con.”

Harry đợi chờ căng thẳng trong khi cụ Dumbledore dò xét cân nhắc, đầu những ngón tay rất dài của cụ chụm vào nhau.

Cuối cùng cụ nói nhẹ nhàng:

“Harry à, thầy phải hỏi con, rằng con có điều gì muốn nói với thầy không? Bất cứ điều gì.”

Harry không biết nói gì. Nó nghĩ đến cái câu mà Malfoy thét: “Mày sẽ là đứa tiếp theo, đồ Máu bùn!” và món thuốc Đa Dịch đang sôi ùng ục trong buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle. Rồi nó nghĩ đến giọng nói của kẻ vô hình mà nó đã nghe hai lần và nhớ cả những lời Ron nói: “*Nghe được tiếng nói mà không ai khác nghe được thì không phải là điều hay ho gì, cho dù trong thế giới phù thủy đi nữa.*” Nó cũng nghĩ về

điều mọi người đang nói về nó, và nỗi lo sợ ngày một lớn trong nó là nó có thể có họ hàng gì đó với Slytherin…

Nhưng sau một hồi cân nhắc, nó nói:

“Thưa thầy, không có gì ạ.”

Cuộc tấn công một lúc hai nạn nhân Justin và con ma Nick Suýt Mất Đầu đã biến sự căng thẳng có sẵn từ trước thành nỗi kinh hoàng thực sự. Lạ một cái là, người ta lo lắng về số phận của con ma Nick Suýt Mất Đầu nhiều hơn tình trạng của Justin. Người ta hỏi lẫn nhau cái gì có thể gây ra một chuyện như vậy đối một con ma, quyền lực khủng khiếp nào lại có thể ám hại cả một kẻ đã chết từ đời tám hoánh nào rồi.

May mà kỳ nghỉ Giáng sinh đã cận kề, học sinh nháo nhào lo đi đặt chỗ trên tàu tốc hành Hogwarts để về nghỉ lễ với gia đình.

Ron nói với Harry và Hermione:

“Tới nước này thì chỉ còn lại tụi mình ở lại trường thôi. Tụi mình với tụi Malfoy, Crabbe và Goyle. Kỳ nghỉ này rồi đây vui phải biết!”

Crabbe và Goyle cũng đã ghi tên ở lại trường trong kỳ lễ Giáng sinh, bởi vì hai đứa này luôn làm theo những gì Malfoy làm. Nhưng Harry cũng mừng là hầu hết các học sinh khác đều đã về nhà. Nó đã ngán tới tận cổ cái cảnh người ta cứ né né giạt giạt ra xa khỏi nó trong hành lang, như thể nó sắp sửa nhe răng nanh hay xì nọc độc ra. Và cũng đã chán ngấy những trò chỉ trỏ xì xầm lẫn huýt háy mỗi khi nó đi ngang qua.

Tuy nhiên, Fred và George lại thấy tất cả những trò ấy rất

vui. Hai đứa lanh chanh bước dõng dạc phía trước Harry để mở đường và hô to:

"Hãy tránh đường cho Người kế vị Slytherin, phù thủy ác độc chân chánh đang du hành đây!"

Percy cực lực phản đối hành động đó. Anh lạnh lùng mắng hai em:

"Đây không phải là chuyện đáng cười đùa."

Fred xua tay:

"Ôi, tránh đường giùm coi, anh Percy. Harry đang gấp lắm mà."

George hùa thêm:

"Đúng vậy, nó phải đi gấp tới Phòng chứa Bí mật để uống trà với đám tay chân đầy nanh nọc đấy!"

Ginny cũng không thú vị chút nào với trò đùa của hai anh. Mỗi lần Fred hỏi to Harry là nó dự định tấn công ai tiếp theo, hay khi George giả đò trừ tà Harry bằng một củ tỏi, thì Ginny kêu lên đầy khổ sở:

"Ôi, đừng mà!"

Harry chẳng thèm bận tâm. Ít nhứt thì nó cảm thấy dễ chịu hơn khi thấy Fred và George coi cái chuyện người ta đồn đại nó là Người kế vị Slytherin là tào lao nhảm nhí. Nhưng mà trò cười của anh em Fred và George lại có vẻ như đã chọc tức Draco Malfoy, mỗi lần thấy anh em Fred diễn trò cười đó, trông Malfoy càng thêm chua chát.

Ron suy diễn:

“Là bởi vì nó chỉ muốn *nổ* ra rằng chính nó mới là Người kế vị. Mấy bồ cũng biết mà, cái mà thằng đó ghét nhứt là bị đánh bại trong bất cứ chuyện gì. Vậy mà bây giờ tiếng tăm của mấy chuyện bẩn thỉu nó làm thì Harry lại *lãnh* hết, vậy sao không tức?”

Hermione nói bằng giọng đắc ý:

“Không lâu nữa đâu! Thuốc Đa Dịch gần xong. Cũng sắp tới ngày tụi mình moi được sự thật từ thằng đó ra rồi.”

Cuối cùng học kỳ một chấm dứt, và lâu đài chìm trong một sự yên ắng sâu lắng như lớp tuyết dày phủ bên trên. Harry nhận thấy tòa lâu đài trở nên yên tĩnh đi chứ không phải âm u đi, và điều nó thích nhứt là nó, Hermione cùng anh em nhà Weasley được làm “bá chủ” toàn tháp Gryffindor, nghĩa là chúng tha hồ chơi pháo bung xòe tưng bừng mà không ngại làm phiền ai hết, lại mặc sức thực tập đấu tay đôi riêng với nhau. Fred, George và Ginny đã chọn ở lại trường thay vì đi theo ông bà Weasley thăm anh Bill ở Ai Cập. Percy không tán thành những hành vi của tụi nó - những hành vi mà anh cho là trẻ con - nên ít khi anh có mặt trong phòng sinh hoạt chung Gryffindor. Anh đã nói với bọn trẻ một cách hơi vênh vang rằng anh ở lại trường trong kỳ lễ Giáng sinh này chỉ vì nhiệm vụ huynh trưởng của anh phải hỗ trợ các thầy cô giáo trong thời gian khó khăn này mà thôi.

Bình minh ngày Giáng sinh trắng toát và lạnh buốt. Harry và Ron là hai đứa duy nhứt còn lại trong phòng ngủ. Cả hai bị đánh thức dậy khi Hermione chạy vô phòng. Cô bé đã ăn mặc chỉnh tề, tay cầm quà cho cả hai người bạn. Hermione vừa kéo

màn cửa sổ vừa kêu to:

“Dậy thôi!”

Ron giơ tay che ánh sáng chói mắt, càu nhàu:

“Hermione, bồ đâu có được phép vô đây…”

Nhưng Hermione quẳng cho Ron một món quà, vui vẻ nói:

“Chúc mừng Giáng sinh hạnh phúc! Mình đã thức dậy cả nửa giờ đồng hồ rồi, cho thêm vô thuốc một mớ ruồi cánh mỏng. Bây giờ thuốc đã bào chế xong!”

Harry ngồi bật dậy, đột nhiên tỉnh táo hẳn:

“Chắc không?”

“Chắc!”

Hermione khẳng định, vừa đẩy con chuột Scabbers xê ra để cô bé có thể ngồi xuống phía cuối giường của Ron.

“Nếu tụi mình muốn thử, thì mình có thể nói là ngay tối nay cũng được.”

Lúc đó, Hedwig lao vào phòng, mỏ ngậm một cái gói nhỏ. Khi Hedwig đáp xuống giường Harry, Harry vui vẻ chào:

“Mạnh giỏi hả? Mày chịu nói chuyện lại với tao chưa?”

Con cú rỉa vành tai Harry một cách thân ái, coi như một món quà xịn hơn cái mà nó mang về cho Harry rất nhiều. Cái đó hóa ra là quà của dì dượng Dursley. Họ gởi cho Harry một cái tăm xỉa răng kèm theo một bức thư bảo nó nhắm coi có thể ở luôn lại Hogwarts vào cả mùa hè không?

Những món quà Giáng sinh khác của Harry làm nó vui

sướng hơn nhiều. Lão Hagrid tặng Harry một hộp kẹo mật, tiếng là kẹo mềm, nhưng Harry quyết định là nên hơ lửa cho nó hơi nhão ra rồi mới có thể ăn được. Ron thì tặng Harry một cuốn sách về những sự kiện thú vị liên quan đến đội Quidditch mà nó hâm mộ nhứt, sách có tựa là *"Bay Với Súng Thần Công"*. Hermione thì tặng Harry một cây viết lông đại bàng hết sức sang trọng. Khi Harry mở món quà cuối cùng ra thì nó thấy một chiếc áo len đan tay của bà Weasley và một cái bánh mận to tướng. Nó đọc tấm thiệp mừng Giáng sinh của bà Weasley với một niềm hối hận tái trào dâng khi nhớ đến chiếc xe hơi của ông Weasley. (Chiếc xe đó từ sau trận đụng độ với cây Liễu Roi đến nay vẫn mịt mờ tông tích). Nó cũng áy náy nghĩ tới vụ vi phạm nội quy mà nó và Ron sắp sửa tham gia.

Không ai lại không khoái bữa tiệc Giáng sinh ở trường Hogwarts, kể cả những đứa đang âm mưu thử nghiệm món thuốc rùng rợn Đa Dịch.

Đại Sảnh Đường được trang hoàng cực kỳ lộng lẫy. Không kể một tá cây thông Giáng sinh phủ tuyết trắng và hàng chùm hàng chuỗi hoa ô rô và hoa tầm giăng mắc khắp trần; Sảnh Đường còn được phù phép cho tuyết rơi êm đềm, tuyết phù thủy nhé, ấm và khô, rơi từ trên trần xuống. Cụ Dumbledore lĩnh xướng mấy ca khúc Giáng sinh mà cụ yêu thích nhứt. Lão Hagrid thì nói cười oang oang, càng lúc nói càng to sau mỗi ly rượu tròng trắng trứng lão nốc vào. Fred đã làm phép biến phù hiệu Huynh trưởng của Percy thành *Đinh trưởng*, mà Percy thì không để ý, nên cứ lấy làm lạ và hỏi tại sao bọn nhỏ cứ rúc rích cười miết. Harry chẳng bận tâm chuyện Malfoy ngồi bên kia dãy bàn của nhà Slytherin đang to tiếng bình luận về cái áo

len mới của nó. Lát nữa, nếu bọn Harry may mắn, thì bọn Malfoy sẽ lãnh đủ một đòn đau đích đáng.

Harry và Ron chưa ăn xong dĩa bánh Giáng sinh thứ ba thì Hermione đã lùa cả hai đứa ra khỏi Sảnh Đường để đi thực hiện âm mưu của chúng vào tối hôm đó.

Hermione nói một cách rất lạnh lùng, thực tế, như thể cô nàng sắp gửi hai đứa đi chợ mua bột giặt:

"Tụi mình vẫn còn cần một *chút gì đó* của cái kẻ mà mình muốn biến thành. Cho nên hai bạn phải kiếm cho được một *cái gì đó* của Crabbe và Goyle; hai thằng này là bạn thân nhứt của Malfoy, có thế mới hòng Malfoy kể hết mọi chuyện bí mật của nó ra. Và mình cũng phải tính toán sao cho hai đứa Crabbe và Goyle thiệt không thể xuất hiện đúng lúc tụi mình đang khai thác Malfoy."

Mặt của Harry và Ron hơi thộn ra, nhưng Hermione chẳng đếm xỉa gì, vẫn tiếp tục trình bày kế hoạch của mình một cách tỉ mỉ, chu đáo:

"Mình đã sắp đặt hết trơn rồi."

Cô bé giơ ra hai cái bánh sôcôla, nói tiếp:

"Mình đã rưới đầy bùa mê ngủ đơn giản vô hai cái bánh này. Hai bạn chỉ cần làm sao cho Crabbe và Goyle 'phát hiện' ra hai cái bánh. Hai đứa đó tham ăn lắm, thể nào tụi nó cũng đớp bánh ngay. Đợi cho tụi nó ngủ rồi, hai bạn nhổ mấy sợi tóc của tụi nó, rồi kéo tụi nó vô phòng cất chổi cho tụi nó tạm trú ở trỏng."

Ron và Harry nhìn nhau một cách đầy nghi hoặc.

“Hermione à, mình không tin lắm…”

“Rủi mà có trục trặc gì đó…”

Nhưng ánh mắt của Hermione lóe lên một tia sáng cương quyết không khác mấy với ánh mắt mà giáo sư McGonagall thỉnh thoảng để lộ ra. Cô bé cứng cỏi nói:

“Không có tóc của Crabbe và Goyle thì món thuốc tụi mình bào chế trở nên vô dụng. Các bạn có muốn điều tra Malfoy không hả?”

Harry vội nói:

“Được rồi, được rồi. Nhưng còn phần bạn thì sao? Bạn tính nhổ tóc ai đây?”

Hermione bèn tươi rói lại, móc trong túi áo ra một cái chai nhỏ xíu, giơ cho hai bạn xem một sợi tóc duy nhứt bên trong.

“Mình đã có rồi nè! Các bạn còn nhớ con Bé Bự Millicent Bulstrode đánh vật với mình ở Câu lạc bộ Đấu tay đôi không? Lúc nó vặn cổ mình, nó làm vương mấy sợi tóc của nó trên áo mình. Bữa nay nó về nhà ăn lễ Giáng sinh rồi - Mình biến thành nó xong rồi là chỉ việc nói với tụi nhà Slytherin là mình đã đổi ý, quay lại đây chơi lễ với tụi nó.”

Nói xong, Hermione chạy đi kiểm tra lại món thuốc Đa Dịch đã bào chế xong. Còn Ron thì quay lại nhìn Harry với vẻ mặt cực kỳ u ám:

“Bồ có bao giờ nghe nói tới một kế hoạch sơ hở tùm lum chỗ như vầy chưa?”

Nhưng hóa ra, giai đoạn thứ nhất của công tác diễn ra suôn sẻ y như dự kiến của Hermione, đến nỗi Harry và Ron phải kêu lên ngạc nhiên. Hai đứa lén ra hành lang Tiền sảnh trống vắng sau bữa tiệc trà Giáng sinh để chờ Crabbe và Goyle. Chỉ còn hai đứa nhà Slytherin này nấn ná để ngốn cho hết món bánh xốp kem thứ tư. Harry đã để bánh sôcôla ngay trên thành lan can cầu thang. Khi thấy Crabbe và Goyle bắt đầu ra khỏi Đại Sảnh Đường, Harry và Ron vội chạy trốn ra sau bộ áo giáp đứng gần cửa trước.

Nhìn Crabbe vui mừng chỉ cho Goyle thấy mấy cái bánh và hớn hở chạy tới chụp lấy, Ron thì thầm:

"Tụi bây ngu ơi là ngu!"

Hai đứa nhà Slytherin nhe răng cười một cách ngốc nghếch và thồn nguyên cả cái bánh vô hai cái miệng há rộng như miệng cá sấu. Rồi hai đứa nhai nhồm nhoàm, vẻ đắc thắng lộ trên nét mặt. Nhưng chỉ lát sau, cả hai đứa, vẫn không có chút xíu thay đổi gì trên vẻ mặt, cứ lăn đùng ra nằm ngủ thẳng cẳng trên sàn nhà.

Phần khó khăn nhứt của công việc là kéo Crabbe và Goyle vào cái tủ bên kia Sảnh Đường. Sau khi nhấn hai đứa nằm yên ấm trong mớ xô chậu và giẻ lau sàn, Harry nhổ hai sợi tóc cứng như lông heo phía trên trán của Goyle, còn Ron thì nhổ cả nắm tóc của Crabbe. Tụi nó chôm luôn cả giầy của hai đứa kia, bởi vì giày tụi nó quá nhỏ so với chân cẳng của Crabbe và Goyle. Xong, tụi nó rút quân về buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle, lòng vẫn còn chưa hết bàng hoàng về những chuyện mình mới làm.

Cả hai không thấy trời đất gì vì trong buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle dầy nghịt khói đen bốc ra từ cái vạc mà Hermione đang quậy thuốc. Kéo áo chùng trùm lên mặt, Harry và Ron gõ nhẹ lên cửa:

"Hermione?"

Có tiếng lách cách mở khóa và Hermione thò đầu ra, mặt mày sáng rỡ, trông có vẻ hồi hộp lắm. Tụi nó có thể nghe được tiếng lục bục của chất thuốc sền sệt đang sủi bong bóng lên trong cái vạc sau lưng Hermione. Ba cái cốc thủy tinh to đã để sẵn trên nắp bồn vệ sinh.

Hermione nín thở hỏi:

"Mấy bồ có lấy được gì không?"

Harry chìa cho Hermione coi mấy sợi tóc của Goyle. Hermione nói:

"Hết sảy!"

Cô bé đưa ra một gói nhỏ:

"Mình đã chôm được mấy thứ này ở phòng giặt ủi. Các bạn cần áo quần rộng hơn một khi các bạn biến thành Crabbe và Goyle."

Cả ba đứa cùng nhìn vào cái vạc thuốc. Nhìn kỹ, món thuốc Đa Dịch trông như bùn đen đặc sệt đang uể oải sủi bọt.

Hermione tới thời điểm này cũng có vẻ căng thẳng. Cô bé lo lắng đọc lại trang sách nhàu nát của cuốn *"Độc Dược Tối Hiệu Nghiệm*":

"Chắc chắn là mình đã làm đúng y mọi chỉ dẫn. Sách viết

hình như là… khi mình uống thuốc vô rồi thì đúng một tiếng đồng hồ sau là mình trở lại nguyên hình dạng cũ.”

Ron thì thào:

“Bây giờ làm sao nữa?”

“Tụi mình chia thuốc ra ba ly, rồi bỏ tóc vô mỗi ly.”

Hermione múc từng muôi lớn chất thuốc đen sệt như sình ấy vô mấy cái ly. Xong, tay cô bé run rẩy trút vào ly đầu tiên sợi tóc của Bé Bự Bulstrode đựng trong cái chai nhỏ xíu.

Ly thuốc rít lên như cái ấm sôi reo và sủi bọt như điên. Một giây sau, thuốc biến thành một thứ màu vàng ghê ghê.

Ron nhìn cái chất vàng vàng ấy:

“Ý ẹ, tinh chất của Bé Bự Bulstrode đó. Dám cá là nếm lợm giọng cho coi.”

Hermione nói:

“Cho tóc vô ly của bạn đi.”

Harry thả sợi tóc của Goyle vô cái ly chính giữa, còn Ron thì bỏ tóc của Crabbe vào ly cuối cùng. Cả hai cái ly đều rít lên và sủi bọt. Thuốc có tóc của Goyle thì đổi màu vàng lờn lợt của nước mũi, còn thuốc có tóc Crabbe thì có màu nâu xỉn.

Khi mỗi đứa bưng một ly lên, Harry nói:

“Khoan đã. Tụi mình không nên uống ở đây… khi tụi mình biến thành Crabbe và Goyle thì đứng ở đây sẽ không đủ chỗ nữa. Mà Bé bự Bulstrode thì cũng chẳng bé bỏng gì.”

Ron tán thành:

“Phải đó. Mỗi đứa chui vô một buồng cầu tiêu.”

Nó mở khóa. Harry cẩn thận bưng cái ly của mình sao cho không làm đổ giọt thuốc Đa Dịch nào hết, bước nhẹ vô căn buồng ở giữa. Nó gọi vọng ra:

“Sẵn sàng chưa?”

Giọng Hermione và Ron đáp lại:

“Sẵn sàng!”

“Một - Hai - Ba…”

Bịt chặt mũi, Harry nuốt ực hai cái cho hết ly thuốc của mình. Mùi vị không tệ lắm, đại khái như bắp cải hầm nhừ thôi.

Nhưng ngay tức thì, cơ thể nó bắt đầu quằn quại, như thể nó vừa nuốt trộng một bầy rắn sống nhăn vậy. Nó gập đôi người lại, không biết mình có sắp ói ra không? Thế rồi một cảm giác bỏng cháy lan tỏa nhanh chóng trong bao tử của nó, lan đến từng đầu ngón tay ngón chân. Kế đến, nó thở hổn hển, bò lăn lộn trên sàn, có cảm giác dễ sợ là cơ thể mình đang tan chảy, khi lớp da trên toàn thân nó phồng rộp lên, căng bóng như sáp nóng. Và nó nhìn thấy hai tay của mình to bè ra, ngón tay ú nần lên, móng tay bành bạnh, khớp ngón tay lồi lên thành mấu. Vai nó cũng rộng ra một cách đau đớn, và cảm giác nhột nhạt ngứa ngáy trên trán khiến nó hiểu là tóc đang mọc lan xuống chân mày của nó. Áo chùng của nó chật căng, bó bộ ngực đang phình ra, như cái thùng tô nô phình đứt đai ràng. Chân nó cũng đau nhức trong đôi giày nhỏ quá cỡ.

Nhưng đột ngột, y như lúc bắt đầu, mọi đau đớn kết thúc. Harry nằm úp mặt trên sàn nhà bằng đá lạnh lẽo, lắng nghe

tiếng con ma khóc nhè Myrtle đang than thở sầu đời ở cuối phòng. Nó hất đôi giày ra khỏi chân một cách khó khăn, rồi đứng lên. Hóa ra, làm thằng Goyle là như vầy đây. Bàn tay to bè của nó run lẩy bẩy khi nó cởi cái áo chùng ngắn cũn cỡn tới nửa bắp chân của nó ra để mặc vào cái áo khác, rồi đi đôi giầy to như chiếc xuồng của Goyle. Nó toan vén mái tóc rủ trước trán, nhưng chỉ bắt gặp những túm tóc ngắn thô cứng mọc gần kín trán. Rồi nó nhận thấy cặp kiếng cận của nó làm cho mắt nó mờ đi, bởi vì rõ ràng là mắt Goyle đâu cần đến kiếng. Nó bèn gỡ kiếng ra, gọi to:

"Hai bạn sao rồi?"

Giọng Goyle khàn khàn thoát ra từ cổ họng Harry. Ở buồng bên phải nó, giọng Crabbe ồ ồ vang lên:

"Xong."

Harry mở cửa buồng, bước tới trước tấm gương rạn nứt nhìn vào. Thằng Goyle trong gương chăm chú nhìn lại nó bằng đôi mắt sâu hoắm lờ đờ. Harry gãi tai, thằng Goyle trong gương cũng làm y như vậy.

Cửa buồng Ron cũng mở ra. Cả hai đứa trợn mắt nhìn nhau. Ron trông giống Crabbe y như đúc, từ cái đầu tóc gáo dừa cho đến hai cánh tay khỉ đột dài lòng thòng, ngoại trừ chuyện nó hơi nhợt nhạt vì sửng sốt.

Ron bước đến gần tấm gương, quẹt chóp mũi lân, thốt lên:

"Không tin được! Chuyện này thật không tin nổi!"

Harry nới dây đeo của cái đồng hồ đang cứa da cổ tay to tướng của Goyle:

“Tụi mình phải đi ngay thôi. Tụi mình còn chưa biết phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin ở đâu. Mình cầu mong có ai đó cho mình đi theo…”

Ron vẫn chăm chăm nhìn Harry, nói:

“Thiệt tình, ngó Goyle *suy nghĩ* trông nó kỳ quái gì đâu ấy.”

Nó đập vô cửa buồng tắm của Hermione gọi:

“Lẹ lên! Tụi mình phải đi ngay thôi.”

Một giọng eo éo đáp lại:

“Mình… mình nghĩ chắc là mình không thể đi đâu. Hai bạn đành phải đi mà không có mình đi cùng vậy.”

“Hermione ơi, tụi này dư biết Bé Bự Bulstrode xấu xí mà, bồ khỏi lo có người biết là bồ…”

“Không… thực ra thì… chắc là mình không đi đâu. Hai bạn đi mau lên, kẻo mất thì giờ.”

Harry nhìn Ron, ngơ ngác. Ron kêu lên:

“Đúng là kiểu mặt Goyle. Cái mặt của bồ bây giờ giống y như mặt Goyle mỗi khi thầy cô giáo kêu nó lên hỏi bài.”

Harry hỏi vọng qua cánh cửa:

“Bạn có sao không, Hermione?”

“Không sao… Ơ… mình không sao, cứ đi đi.”

Harry nhìn đồng hồ đeo tay. Chúng đã cù nhây hết năm phút trong 60 phút quý báu mà chúng có được khi thuốc còn hiệu nghiệm. Nó đành nói:

“Vậy tụi này sẽ quay lại gặp bạn ở tại đây nha.”

Harry và Ron dè chừng hé cánh cửa nhà vệ sinh nữ, dòm trước ngó sau mở rồi mới lẻn ra.

Harry thì thào vô tai Ron:

“Đừng đánh đùng đưa hai cánh tay như vậy.”

“Hả?”

“Crabbe ưa khuỳnh khuỳnh hai tay của nó kìa…”

“Như vầy được không?”

“Ừ, như vậy coi bộ khá hơn.”

Hai đứa đi xuống những bậc thang cẩm thạch. Bây giờ tụi nó không trông mong gì hơn là gặp một đứa nào đó của nhà Slytherin để đi theo tới phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin, nhưng nhìn quanh quất mà chẳng thấy ma nào hết.

Harry lại thì thầm vô tai Ron:

“Tính sao?”

Ron hất đầu về phía lối xuống tầng hầm:

“Tụi Slytherin thường đổ ra ăn điểm tâm từ phía đó.”

Nó vừa há miệng nói thì thấy một con bé tóc dài xoăn tít xuất hiện ngay lối đi dẫn xuống tầng hầm. Ron vội chạy theo con bé:

“Xin lỗi, cho hỏi thăm một chút. Mình quên mất lối về phòng sinh hoạt chung của tụi mình.”

Con bé đanh đá:

“Phòng sinh hoạt chung của *tụi mình* hả? Xin lỗi à! *Tôi* ở

nhà Ravenclaw!”

Con bé bỏ đi, vẫn còn ném lại phía sau cái nhìn ngờ vực.

Harry và Ron vội đi xuống những bậc thang đá lạnh lẽo dẫn vào hành lang tối om, bước chân của tụi nó nghe rõ to khi chân cẳng kếch xù của Crabbe và Goyle dẫm thình thịch xuống sàn. Tụi nó bắt đầu cảm thấy mạo danh giả dạng là chuyện không dễ dàng như tụi nó tưởng.

Hành lang của mê lộ tối om và vắng ngắt. Tụi nó cứ đi xuống, đi xuống miết, xuống sâu phía dưới lâu đài Hogwarts, vừa đi vừa ngó đồng hồ canh chừng xem tụi nó còn được bao nhiêu thời gian nữa. Đã tiêu hết mười lăm phút rồi, hai đứa bắt đầu thất vọng. Bỗng nhiên, một tiếng động vang lên đột ngột phía trước tụi nó.

Ron hồi hộp:

“Đó, rốt cuộc cũng kiếm ra được một đứa!”

Cái đứa đó từ trong một căn phòng lù lù đi ra. Tuy nhiên khi tụi nó đi vội tới gần đứa đó, thì tim tụi nó chùng xuống: Không phải một đứa Slytherin như tụi nó đang mong đợi, mà đó là là Huynh trưởng Percy.

Ron ngạc nhiên hỏi:

“Anh làm gì tuốt dưới này vậy?”

Percy có vẻ như bị xúc phạm:

“Không mắc gì tới trò hết. Trò là Crabbe phải không?”

Ron khựng một cái nhưng kịp đáp:

“Cái… Ơ… phải.”

Percy nghiêm nghị nói:

“Vậy thì về phòng ngủ của trò ngay. Những ngày này mà đi lang thang trong những hành lang tối thì không an toàn chút nào đâu.”

“Chứ còn anh…”

Ron cự lại, nhưng Percy đứng ưỡn ngực ra mà nói:

“Tôi là Huynh trưởng. Không có cái gì dám tấn công tôi hết.”

Một giọng nói chợt vang lên đằng sau Ron và Harry. Tụi nó quay lại và thấy Malfoy đang đi tới. Đây là lần đầu tiên trong đời mà Harry cảm thấy mừng khi gặp Malfoy.

Malfoy ngó hai đứa nó, lè nhè:

“Tụi bây đây rồi. Suốt từ nãy giờ hai đứa bây ở lỳ trong Đại Sảnh Đường mà ngốn hả? Tao đang đi kiếm tụi bây đây, có cái này hay lắm tao muốn cho tụi bây coi.”

Malfoy liếc Percy một cách khinh miệt:

“Anh làm gì ở đây hả, Weasley?”

Percy nổi khùng:

“Trò phải biết tỏ ra tôn trọng một Huynh trưởng chứ! Tôi không thích thái độ của trò chút nào hết!”

Malfoy cười khinh khỉnh và ra dấu cho Harry cùng Ron đi theo nó.

Harry suýt mở miệng xin lỗi Percy, may mà kịp tự kiềm chế mình. Nó và Ron vội vã đi theo Malfoy. Khi quẹo qua một hành lang khác, Malfoy nói:

“Thằng Peter Weasley đó…”

Ron tự động sửa ngay:

“Percy.”

Malfoy nạt:

“Tên gì cũng kệ xác! Tao nhận thấy dạo này thằng đó cứ rình rập quanh đây. Mà tao cá với tụi bây là tao biết nó muốn gì. Nó tưởng nó tài lanh chỉ một tay mà bắt được Người kế vị Slytherin à?”

Malfoy cười nhạo báng. Harry và Ron liếc nhìn nhau hồi hộp.

Malfoy chợt dừng lại trước một bức tường đá trơ trụi ẩm ướt. Nó hỏi Harry:

“Mật khẩu mới là gì ta?”

Harry á khẩu:

“Ơ…”

Malfoy không thèm bận tâm đến tiếng ú ớ của Harry (lúc này đã biến hình thành Goyle). Nó đã nhớ ra được mật khẩu:

“À, nhớ rồi… *Máu trong!”*

Cánh cửa đá ẩn trong bức tường mở ra. Malfoy bước thẳng vào trong, Harry và Ron bước theo nó.

Phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin là một căn phòng dài, thấp, nằm ngầm dưới đất, tường đá thô, trần cũng lát đá, treo từng chuỗi đèn tròn tỏa ánh sáng xanh lợt lạt. Một ngọn lửa đang reo tí tách trong một cái lò sưởi được chạm trổ công phu, hắt bóng vài đứa nhà Slytherin ngồi trên ghế tựa lưng cao

quây quanh đó.

Malfoy dẫn Harry và Ron đến một cặp ghế trống cách xa lò sưởi, bảo với hai đứa:

"Tụi bây chờ ở đây. Tao sẽ đi lấy cho tụi bây coi - Ba tao vừa mới gởi tới…"

Harry và Ron ngồi xuống ghế, hoang mang không biết Malfoy sẽ cho mình coi cái gì, trong khi cố gắng hết sức ra bộ thoải mái như đang ở nhà mình.

Chỉ một lát sau, Malfoy trở lại, tay nó cầm một cái gì giống như một mẩu báo cắt rời. Nó chìa mẩu báo đó ra ngay trước mũi Ron, và bảo:

"Cho tụi bây tha hồ cười."

Harry thấy mắt Ron trợn lên sửng sốt, ráng đọc mẩu báo thật nhanh, cố cười khì một cái, rồi đưa bài báo cho Harry. Bài báo ấy được cắt ra từ tờ *Nhật báo Tiên Tri*, có nội dung sau:

CUỘC THẨM TRA Ở BỘ PHÁP THUẬT

Hôm nay ông Arthur Weasley, trưởng phòng Dùng sai Chế tác của Muggle, bị phạt 50 Galleons vì đã phù phép một chiếc xe hơi Muggle.

Ông Lucius Malfoy, ủy viên Hội đồng Quản trị trường Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts, nơi chiếc xe bị phù phép đã gây ra tai nạn hồi đầu niên học này, kêu gọi ông Weasley từ chức.

Ông Lucius Malfoy nói với phóng viên Bổn

Báo: "Weasley đã gây tai tiếng cho Bộ Pháp Thuật. Ông ấy rõ ràng là không thích hợp để thực thi luật lệ của chúng ta, và do đó đạo luật Bảo vệ Muggle khôi hài của ông ta nên cho loại bỏ ngay tức thì."

Chúng tôi không tiếp xúc được với ông Weasley để nghe ý kiến của ông, nhưng bà vợ ông thì nói phái viên bổn báo rằng hãy cút xéo ngay kẻo bà thả ma xó trong nhà ra!"

Khi Harry đưa trả lại mẩu báo, Malfoy sốt ruột hỏi:

"Sao? Tụi bây thấy vui không?"

Harry thẫn thờ nhe răng:

"Hì hì."

Malfoy giở giọng đầy miệt thị:

"Lão Arthur Weasley ấy khoái bọn Muggle tới nỗi thiếu điều bẻ gãy cả đũa phép của lão mà chạy theo bọn nó. Cứ nhìn cung cách nhà Weasley thì thiệt cũng khó mà nói được là bọn nhà ấy có phải là phù thủy thuần chủng không."

Gương mặt Ron - hay nói cho đúng thực tế lúc ấy là gương mặt Crabbe - méo mó đi vì phải kềm chế cơn giận đang sôi trào.

Malfoy cáu kỉnh hỏi:

"Mày mắc chứng gì vậy Crabbe?"

Ron làu bàu:

"Đau bao tử."

Malfoy phát cười hí hí:

“Vậy thì mày đi xuống bệnh thất mà đá cho tụi Muggle mỗi đứa một cái cho tao. Mày biết không, tao lấy làm lạ là tại sao *Nhật báo Tiên Tri* chưa có bài tường thuật nào về mấy vụ tấn công hôm nay.”

Nó tiếp tục nói với vẻ suy tư:

“Tao đoán là lão Dumbledore đang tìm cách bưng bít mấy vụ đó đi. Nếu mấy vụ kiểu đó mà còn tiếp diễn thì lão sẽ mất chức và bị tống cổ đi ngay. Ba tao vẫn nói chính lão già Dumbledore mới là điều tệ hại nhứt từ xưa tới nay ở cái trường này. Lão cũng khoái tụi con nhà Muggle nữa. Mà đúng ra, một hiệu trưởng đứng đắn thì đời nào lại để cho cái đồ nhão nhớt như thằng Creevey đó được nhập học cơ chứ!”

Malfoy bắt đầu giả bộ động tác chụp hình với một cái máy chụp hình tưởng tượng và nhái theo một cách ác độc nhưng hoàn toàn chính xác hình ảnh đầy ấn tượng của thằng nhóc Colin:

“Anh Potter, em chụp hình anh nha, anh Potter? Cho em xin chữ ký của anh nha? Cho em liếm gót giầy anh nha, anh Potter?”

Nhưng nó buông thõng tay xuống, ngó Harry và Ron:

“Hai đứa tụi bây mắc chứng gì vậy?”

Harry và Ron đành tự ép mình cười hì hì, có phần hơi trễ, để hưởng ứng trò hề của Malfoy. Dù vậy, Malfoy cũng có vẻ hài lòng. Có lẽ ngày thường Crabbe và Goyle vẫn chậm tiêu những chuyện tiếu lâm của nó kiểu như vậy.

Malfoy vẫn tiếp tục ung dung nhạo báng:

"Thánh sống Potter, bạn của lũ Máu bùn! Chẳng qua là một thằng thiếu ý thức phù thủy đúng đắn, chứ mà có ý thức thì nó đã chẳng đánh bạn với cái thứ xuất thân Máu bùn như con nhỏ Hermione. Vậy mà thiên hạ cứ tưởng *nó* là người kế vị Slytherin chứ!"

Harry và Ron hồi hộp chờ đợi nó nói tiếp: chắc chắn chỉ chút xíu nữa thôi là Malfoy tiết lộ với chúng chính nó là Người kế vị. Nhưng lúc đó Malfoy lại nói:

"Phải chi tao biết *người đó* là ai để tao giúp cho một tay."

Quai hàm của Ron xệ xuống khiến cho Crabbe trông còn ngố hơn cả lúc bình thường. May mà Malfoy chẳng để ý gì cả. Harry nhanh trí hỏi ngay:

"Nhưng chắc đại ca cũng đoán biết được ai đứng sau hậu trường vụ này…"

Malfoy nạt ngang:

"Mày biết là tao không biết mà Goyle! Tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi? Ba tao cũng không nói cho tao biết chút gì hết về cái vụ Phòng chứa Bí mật được mở ra lần trước. Dĩ nhiên, chuyện xảy ra cách đây năm chục năm thì còn trước cả thời của ổng. Ổng thì chắc chắn là biết hết rồi, nhưng ổng nói chuyện này phải giữ kín như bưng; tao mà tỏ ra biết nhiều quá thì có khi người ta lại ngờ tao. Nhưng mà ít ra tao cũng biết được một chuyện: lần trước, khi Phòng chứa Bí mật được mở ra thì có một tên Máu bùn bị *chết.* Cho nên tao cá là chẳng chóng thì chầy, thể nào phen này cũng có một đứa trong bọn

chúng bị giết… Tao mong đó sẽ là con nhỏ Hermione đáng ghét.”

Cái giọng khoái trá của Malfoy làm cho Ron siết chặt bàn tay to bè của Crabbe thành một nắm đấm. Harry cảm thấy mọi chuyện có thể hỏng mất nếu Ron không kềm chế nổi rồi tống một nắm đấm vô mặt Malfoy, nó bèn trừng mắt cảnh cáo Ron và nói:

“Theo đại ca thì liệu người ta đã bắt được kẻ mở Phòng chứa Bí mật lần trước chưa?”

Malfoy nói:

“Ờ, có chứ… dù là ai đi nữa thì cũng bị đuổi học. Có thể bây giờ tụi nó vẫn còn ở Azkaban.”

Harry hỏi lại:

“Azkaban nào?”

Malfoy nhìn nó, vẻ không sao tin nổi:

“Azkaban - *nhà tù phù thủy* chứ Azkaban nào nữa hả Goyle? Thành thực mà nói, mày chỉ chậm hiểu thêm chút nữa thì cầm như bộ óc mày đang teo đi.”

Nhấp nhổm không yên trên cái ghế của mình, Malfoy nói tiếp:

“Ba biểu tao nên nhẫn nhịn một chút và cứ để mặc cho Người kế vị Slytherin làm tới. Ba nói trường Hogwarts cần quét sạch bọn rác rưởi Máu bùn, nhưng biểu tao đừng có dính vô chuyện đó. Dĩ nhiên, lúc này ổng đã có đủ chuyện tào lao rồi. Tụi bây có biết Bộ Pháp thuật vừa mới khám xét thái ấp

của tao hồi tuần rồi không?"

Harry cố tạo cho nét mặt chán phèo của Goyle một cái vẻ quan tâm.

Malfoy vẫn huyên thuyên nói tiếp:

"Đúng vậy. Nhưng may mắn là họ không tìm ra cái gì đáng kể cả. Ba có một số đồ Mỹ nghệ Hắc ám *rất* có giá trị. Nhưng cũng may, nhà tao cũng có một căn phòng bí mật, ngay phía dưới sàn phòng khách…"

Ron thốt lên:

"Hèn gì!"

Malfoy nhìn Ron. Harry cũng nhìn Ron. Ron đang "chín đỏ". Ngay cả tóc nó cũng đang đổi sang màu đỏ. Mũi nó cũng đang thun ngắn lại. Một giờ thuốc có hiệu lực trong tụi nó sắp hết rồi, Ron đang biến hình trở lại thành chính Ron. Và khi thấy Ron bỗng nhiên nhìn mình với ánh mắt kinh hoàng thì Harry hiểu là nó cũng đang rã thuốc.

Cả hai bèn đứng bật dậy. Ron làu bàu:

"Kiếm viên thuốc đau bao tử coi!"

Không để tốn thêm giây nào nữa, hai đứa phóng ngang gian phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin, nhào qua bức tường đá, lao lên hành lang, hy vọng Malfoy không kịp để ý sự thay đổi của bọn chúng. Harry có thể cảm nhận được đôi chân của nó đang tuột khỏi đôi giầy khổng lồ của Goyle và nó phải túm vạt áo chùng kéo lên cho khỏi vấp khi thân hình của nó co ngắn lại. Hai đứa té nhào ở bậc thềm dẫn đến lối vào Sảnh Đường tối thui, ở đó vang tiếng lục đục từ góc xép mà tụi nó

đã nhốt hai thằng Goyle và Crabbe thật. Bỏ lại mấy chiếc giầy to tướng bên ngoài của góc xép, chỉ còn mang vớ, hai đứa cắm đầu cắm cổ chạy lên cầu thang cẩm thạch, hướng về phía nhà vệ sinh nữ của con ma khóc nhè Myrtle.

Ron vừa đóng cửa nhà vệ sinh vừa thở hổn hển:

"Ôi, cũng không đến nỗi uổng thì giờ. Tuy tụi mình vẫn chưa tìm ra được ai là kẻ đã thực hiện mấy vụ tấn công, nhưng ngày mai mình sẽ viết thư xúi ba khám xét phòng bí mật dưới sàn phòng khách nhà Malfoy."

Harry kiểm tra lại mặt mũi mình trước tấm gương rạn nứt. Nó đã trở lại bình thường. Vừa mới đeo mắt kiếng lên thì nó nghe Ron đấm rầm rầm vô cánh cửa buồng vệ sinh mà Hermione đang ở trong đó :

"Hermione, ra đi, tụi này có cả đống chuyện kể cho bồ nghe nè…"

Hermione rên rỉ:

"Tránh ra chỗ khác đi!"

Harry và Ron nhìn nhau:

"Có chuyện gì vậy? Bây giờ thì chắc bồ đã trở lại nguyên hình như xưa rồi chứ? Hai đứa tụi này…"

Thình lình con ma khóc nhè Myrtle lướt xuyên qua một cánh cửa, hiện ra trước mặt chúng. Harry chưa từng bao giờ thấy con ma khóc nhè lại vui vẻ như lúc này. Con ma nói:

"Úiiiiii daaaaaa, tụi bây chờ đó mà coi, *khủng khiếp* lắm…"

Ron và Harry nghe tiếng mở chốt cửa, rồi Hermione xuất hiện, thút thít khóc, cái áo chùng của cô bé được kéo lên trùm kín đầu.

Harry ngờ ngợ hỏi:

"Sao vậy? Chẳng lẽ bồ vẫn còn đeo cái mũi của Bé Bự hay sao?"

Hermione buông cái áo chùng cho nó tuột xuống khỏi đầu, để lộ một gương mặt khiến cả Ron cũng phải kinh hoảng đến nỗi bị giật bắn ra sau, té vô cái chậu rửa mặt:

Gương mặt của Hermione phủ đầy lông đen thui. Mắt của cô bé cũng đã đổi thành màu vàng trong veo, lại thêm đôi tai dài và nhọn chĩa ra ngoài mái tóc.

Hermione hú lên khóc một cách đau đớn:

"Cái sợi đó là lông con mèo! Chắc là Bé Bự có nuôi một con mèo! Món thuốc Đa Dịch để xài cho người chứ đâu có được dùng để biến ra thú vật!"

Ron há hốc:

"Chết mồ không!"

Con ma khóc nhè khoái chí:

"Tụi nó sẽ chọc ghẹo mày *khiếp đảm* cho coi!"

Harry nói mau:

"Không sao đâu Hermione. Tụi này sẽ đưa bồ đến bệnh thất. Bà Pomfrey không bao giờ thắc mắc tọc mạch gì đâu…"

Cũng phải mất một lúc lâu mới thuyết phục được Hermione chịu rời nhà vệ sinh nữ. Tiếng cười hô hố của con

ma khóc nhè rượt theo chúng trên đường đi:

“Cứ chờ tới lúc ai cũng thấy mày có một *cái đuôi* đi nha!

13

CUỐN NHẬT KÝ CỰC KỲ BÍ MẬT

Hermione phải ở lại bệnh thất trong nhiều tuần lễ sau. Khi những học sinh khác kéo trở về trường sau kỳ nghỉ lễ Giáng sinh, sự vắng mặt của cô bé đã làm dậy lên vô số chuyện đồn đãi rùm beng. Dĩ nhiên ai cũng tưởng là Hermione đã bị tấn công. Nhiều học sinh kéo đi thành hàng dài ngang qua bệnh thất tìm cách dòm Hermione một cái, đến nỗi bà Pomfrey phải đem mấy tấm màn của bà ra để quây quanh giường của Hermione, cho cô bé đỡ ngượng trước những cặp mắt tò mò về bộ mặt đầy lông của mình.

Chiều nào Harry và Ron cũng đến thăm Hermione. Khi học kỳ mới bắt đầu, tụi nó đem bài vở trong lớp đến cho Hermione ôn trong bệnh thất. Có buổi chiều, Ron vừa đặt chồng sách vở lên chiếc bàn cạnh giường cho Hermione, vừa nói:

"Gặp mình, nếu mình mà mọc râu chuột chẳng hạn, thì mình cũng nghỉ ôn bài luôn cho khỏe."

Nhưng Hermione cương quyết nói:

"Đừng có nói ngu vậy, Ron. Mình phải theo kịp bài vở

trong lớp chứ!”

Tinh thần cô bé đã phấn chấn lên khá nhiều, bởi vì gương mặt giờ đã nhẵn lông và đôi mắt đang trở lại màu nâu. Hermione nói nhỏ để bà Pomfrey khỏi nghe thấy:

“Mấy bồ có thêm được manh mối gì mới không?”

Harry rầu rĩ:

“Không.”

Ron khẳng định, có đến lần thứ một trăm chứ không thể ít hơn:

“Mình chắc chắn là *Malfoy* chứ không ai khác hết!”

Harry chợt chỉ vào một mẩu giấy vàng thò ra dưới gối của Hermione, hỏi:

“Cái gì vậy?”

“Ơ… chỉ là một tấm thiệp Chúc bình phục thôi mà…”

Hermione vội vàng giấu nó đi, nhưng Ron đã lanh tay hơn cô bé. Nó rút tờ giấy, mở ra và đọc to:

“Gởi Hermione lời chúc mau chóng bình phục của người thầy luôn quan tâm đến em, giáo sư Gilderoy Lockhart, Huân chương Merlin, đệ tam đẳng, thành viên danh dự của Liên đoàn phòng chống Lực lượng Hắc ám, năm lần đoạt giải thưởng Nụ cười quyến rũ nhứt của tuần báo Mụ Phù thủy.”

Ron ngẩng lên nhìn Hermione, ghê tởm:

“Bồ gối đầu bằng cái thứ này à?”

Nhưng Hermione thoát được, khỏi trả lời, vì lúc ấy bà

Pomfrey đi vào, mang theo liều thuốc buổi tối cho cô bé.

Khi rời bệnh thất để trở về tháp Gryffindor, Ron nói với Harry:

"Bồ đã bao giờ gặp ai nịnh đầm hơn thầy Lockhart chưa?"

Thầy Snape ra cho chúng một núi bài tập đồ sộ đến nỗi khi Harry còn chưa làm xong, thì nó đã có cảm giác như mình đã học tới năm thứ sáu rồi. Ron đang lải nhải là phải chi lúc nãy nó nhớ hỏi Hermione xem cần cho thêm bao nhiêu cái đuôi chuột vô Thuốc Mọc Lông, thì hai đứa bỗng nghe một tiếng thét giận dữ vọng xuống từ tầng lầu phía trên.

Harry thì thầm:

"Tiếng thầy Filch."

Hai đứa vội vàng leo lên cầu thang rồi dừng lại nghe ngóng.

Ron lo lắng:

"Bồ có nghĩ là lại có thêm ai đó bị tấn công không?"

Tụi nó đứng yên, dỏng tai về phía phát ra tiếng thét của thầy Filch, nghe càng lúc như càng điên tiết thêm:

"… càng thêm việc trút xuống đầu ta! Kỳ cọ suốt cả đêm, làm như ta không đủ việc để làm hay sao chứ? Không, quá sức chịu đựng rồi. Chuyện này là giọt nước làm tràn ly mà, ta phải đi gặp cụ Dumbledore!"

Tiếng bước chân của thầy Filch dẫm thình thịch nhỏ dần, rồi hai đứa nhỏ nghe tiếng cánh cửa đóng sầm.

Góc cua hành lang, hai đứa thập thò, ló đầu ngó theo. Rõ

ràng thầy Filch vẫn không rời vị trí canh gác của mình: chỗ vừa xảy ra chuyện chính là chỗ mà con mèo Bà Norris đã bị ếm bùa cứng đơ. Hai đứa liếc coi cái gì đã khiến cho thầy Filch hét toáng lên. Thì ra một vũng nước lai láng tràn ngập hết một nửa hành lang, có vẻ như đã chảy ra từ kẽ hở dưới cánh cửa nhà vệ sinh nữ của con ma khóc nhè Myrtle. Lúc này, khi không còn oang oang tiếng hát của thầy Filch nữa, thì tiếng tỉ tê nức nở của con ma Myrtle vọng ra lại càng rõ.

Ron thắc mắc:

"Giờ này chị ấy mắc chứng gì vậy?"

Harry bảo:

"Tụi mình vô coi sao."

Rồi túm vạt áo chùng kéo lên cao quá mắt cá chân để bước qua vũng nước, tới trước cánh cửa đeo tấm bảng nhỏ ghi chữ thật to: CẦU TIÊU HƯ. Và cũng như mọi khi, hai đứa bất chấp lời ghi trên tấm bảng, cứ bước vào.

Lúc này con ma khóc nhè Myrtle đang khóc lóc, có lẽ thảm thiết và ai oán hơn bao giờ hết. Hình như con ma đang ẩn mình dưới cái bồn nước thường ngày của nó. Đèn cầy thắp trong nhà vệ sinh đã tắt lụi hết vì bị nước tạt, cả phòng tối đen, tường và sàn thì ướt đẫm.

Harry đánh tiếng hỏi:

"Chị Myrtle, có chuyện gì vậy?"

Tiếng Myrtle rên lên thống thiết:

"Ai đó? Lại đến quẳng vô đầu tôi cái gì nữa hả?"

Harry đến gần cái buồng cầu tiêu của Myrtle mà nói:

“Mắc gì mà tôi lại quẳng cái gì đó vô chị chứ?”

Myrtle rống lên:

“Đừng có hỏi tôi nữa!”

Myrtle xuất hiện, kéo theo làn nước cứ trào ra làm cho sàn nhà càng thêm ngập lụt.

“Tôi chỉ ở trong này, chỉ lo đau nỗi đau của mình, vậy mà người ta cũng cứ tới quăng sách vô đầu tôi để bày trò vui…”

Harry nói, nghe rất có lý:

“Nhưng mà dù có ai liệng cái gì vô chị thì chị cũng đâu có bị làm sao. Tức là cái đó chỉ bay xuyên qua chị mà thôi, đúng không?”

Nhưng hóa ra điều nó vừa nói ra thiệt là ngu ngốc. Con ma Myrtle như được thể càng rống lên dữ tợn hơn:

“Phải rồi! Cứ liệng sách vô đầu Myrtle nữa đi, vì *nó* đâu có còn cảm giác gì đâu! Liệng mà trúng bao tử nó thì được mười điểm đấy! Còn như trúng đầu thì được năm mươi điểm cho tha hồ sướng! Chà, vui dữ a! Làm sao tôi *có thể* nghĩ ra được trò chơi hay như vậy chớ!”

Harry hỏi:

“Nhưng mà ai liệng cái gì vô chị mới được chớ?”

Myrtle trừng mắt nhìn nó:

“Tôi không biết… Tôi đang ngồi trên cái ống nước chữ U, đang suy tư về cái chết, thì nó rớt ngay trên đỉnh đầu tôi. Nó đằng kia kìa, chắc bị nước tẩy sạch rồi…”

Harry và Ron cùng nhìn vô cái chậu mà Myrtle chỉ. Bên trong có một quyển sách nhỏ và mỏng. Bìa quyển sách đã te tua và ướt nhẹp như mọi thứ trong nhà vệ sinh này. Harry bước tới để lượm cuốn sách lên, nhưng Ron bỗng nhiên vung tay cản nó lại.

Harry hỏi:

"Sao vậy?"

Ron đáp:

"Bồ có điên không? Cuốn sách có thể rất nguy hiểm."

Harry cười:

"Nguy hiểm? Thôi đi, làm sao một cuốn sách mà nguy hiểm được?"

Ron vẫn ngó cuốn sổ một cách lo lắng:

"Bồ không biết được đâu. Ba có kể cho tụi này nghe, hồi đó, trong số sách bị bộ Pháp thuật tịch thu, có một cuốn đốt cháy đui luôn mắt người đọc. Có cuốn *Thơ Phù Thủy,* ai đọc qua rồi thì mãn đời hễ mở miệng ra là nói vè. Lại có một mụ phù thủy già nào đó ở xứ Bath làm ra cuốn sách mà *ai cầm lên rồi thì không thể nào ngừng đọc!* Bồ sẽ cứ phải dí mũi vô cuốn sách mọi lúc mọi nơi, làm cái gì cũng chỉ dùng một tay để làm mà thôi. Lại có cuốn…"

Harry nói:

"Thôi được, mình hiểu rồi."

Cuốn sách nhỏ vẫn nằm trong chậu, bí ẩn và ướt nhẹp, Harry lưỡng lự:

“Nếu mình không thử thì làm sao biết được…”

Nó lách qua khỏi Ron để cúi xuống lượm cuốn sách lên.

Ngay lập tức Harry nhận ra đây là một quyển nhật ký, và những dòng ngày tháng ghi mờ nhạt trên bìa cho nó biết ngay rằng cuốn nhật ký đó đã có từ năm mươi năm trước. Harry háo hức mở ra. Trên trang đầu tiên, chỉ có một cái tên viết bằng mực đã phai “T. M. Riddle”.

Ron bước đến gần một cách dè dặt và ngó quyển nhật ký qua vai của Harry. Nó kêu lên:

“Khoan đã, mình biết cái tên này… T. M. Riddle được tặng giải thưởng *Công lao đặc biệt* cách đây năm mươi năm.”

Harry ngạc nhiên hết sức:

“Sao bồ biết được chuyện đó?”

Ron nhắc lại mà còn thấy quạu:

“Tại thầy Filch bắt mình đánh bóng cái huy chương của anh ta tới năm chục lần hồi mình bị phạt cấm túc đó, nhớ không? Mình đã lỡ ói sên vô tấm mề đay đó, rồi mất cả tiếng đồng hồ chùi nhớt dính trên một cái tên, thì mình phải nhớ cái tên đó chứ.”

Harry gỡ từng tờ giấy ướt ra. Trang nào cũng trắng bóc. Không có một chút dấu vết mờ nhạt nào chứng tỏ là đã từng có chữ nghĩa được viết lên những trang giấy đó, dù là một ghi chú thông thường như *“sinh nhật dì Mabel”* hay *“hẹn nha sĩ lúc ba giờ rưỡi.”*

Harry không giấu được thất vọng:

“Anh ấy không viết gì trong này hết.”

Ron tò mò:

“Mình không hiểu tại sao người nào đó lại muốn quăng nó vô cầu tiêu?”

Harry lật ra bìa sau cuốn nhật ký và thấy in tên của một tiệm bách hóa ở đường Vauxhall, thành phố Luân Đôn. Harry đăm chiêu ngẫm nghĩ:

“Anh ta mua một cuốn nhật ký ở một cửa tiệm trên đường Vauxhall. Chắc anh ta xuất thân trong một gia đình Muggle.”

Ron nói:

“Ừ, nhưng chẳng để làm gì đâu.”

Kề tai Harry, Ron thì thầm nói thêm:

“Thử liệng trúng mũi con ma khóc nhè Myrtle coi, được năm chục điểm đó.”

Tuy nhiên, chẳng hiểu sao Harry lại bỏ cuốn nhật ký vô túi.

Đầu tháng hai Hermione rời khỏi bệnh thất, đuôi đã đứt, râu đã rụng, mặt đã nhẵn lông. Đêm đầu tiên cô bé trở lại tháp Gryffindor, Harry đưa ngay cho cô bé coi quyển nhật ký của T. M. Riddle và kể cho cô bé nghe câu chuyện mình đã tìm được quyển nhật ký như thế nào.

Hermione hăng hái cầm quyển nhật ký lên xem xét tỷ mỉ:

“Ôi, chắc thế nào nó cũng phải ẩn chứa một quyền lực nào đó.”

Ron giễu:

“Nếu mà có, thì điều đó phải được giấu kỹ lắm. Hổng chừng nó mắc cỡ đó. Harry, mình không hiểu tại sao bồ không quẳng nó đi cho rồi.”

Harry nói:

“Ước gì mình biết được tại sao lại có người cố quẳng nó đi. Mình cũng muốn biết Riddle đã được thưởng nhờ “Công lao đặc biệt” gì đối với trường Hogwarts.”

Ron tỏ ra không hứng thú lắm:

“Công gì mà chẳng được? Có thể anh ta được ba chục cái O.W.L hoặc đã cứu được một thầy giáo thoát khỏi vòi một con mực khổng lồ. Hay không chừng anh ta đã ám sát Myrtle; làm chuyện đó cũng kể như công lao đặc biệt…”

Nhưng căn cứ vào nét mặt tư lự của Hermione thì Harry dám chắc là cô bé đang nghĩ đến cái điều mà nó cũng đang suy nghĩ.

Ron hết ngó mặt Hermione đến mặt Harry, hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

Harry nói:

“À, Malfoy nói là Phòng chứa Bí mật từng được mở ra cách đây năm mươi năm, đúng không?”

“Ừ…”

Ron chậm rãi gật đầu. Hermione gõ gõ ngón tay lên quyển nhật ký một cách hồi hộp:

“Và cuốn *nhật ký này* được viết cách đây đúng năm mươi năm.”

“Thì sao?”

“Ôi, Ron ơi, đầu óc bồ để đâu vậy?”

Hermione chắt lưỡi càu nhàu.

“Tụi mình biết cái người mở ra Phòng chứa Bí mật lần trước đã bị đuổi *cách đây năm mươi năm.* Tụi mình biết T. M. Riddle được thưởng vì có công lao đặc biệt với trường Hogwarts *năm mươi năm về trước.* Vậy thì biết đâu Riddle được thưởng chính nhờ công đã *bắt được Người Kế Vị Slytherin*? Biết đâu nhật ký của anh ấy có thể cho mình biết mọi thứ - Phòng chứa Bí mật ở đâu chẳng hạn, và làm thế nào để mở nó ra? Có quái vật gì sống ở trong đó? Chính cái kẻ nào đã chủ mưu những vụ tấn công gần đây nhứt định là kẻ không muốn thấy cuốn nhật ký này nằm vất vưởng quanh đây, đúng không nào?”

Ron gật gù:

“Đó là một giả thuyết *xuất sắc* đó Hermione à. Chỉ có điều bồ bỏ sót một chi tiết: *trong nhật ký không có viết chữ nào cả.”*

Hermione bèn rút cây đũa phép ra khỏi cặp của mình. Cô bé nói nhỏ:

“Có thể nó được viết bằng mực vô hình.”

Hermione gõ đầu đũa lên quyển nhật ký ba lần, đọc thần chú:

“Aparecium!”(*)

Chẳng có gì hiện ra cả. Không một chút nao núng,

Hermione nhét cây đũa phép trở vô cặp, rồi lấy ra một cái giống như cục gôm màu đỏ chói. Cô bé nói:

"Đây là cục Gôm Tiết Lộ, mình mua ở Hẻm Xéo."

Cô bé hí húi chà cục gôm hiện lên chỗ có chữ *1 tháng Giêng*. Cũng không hiện ra cái gì. Ron ngao ngán nói:

"Mình đã bảo rồi, chẳng có gì để phát hiện trong cuốn nhật ký đó cả. Chắc là Riddle đã nhận được cuốn nhật ký này như một món quà Giáng sinh, nhưng rồi chẳng hơi đâu mà viết gì vô trong đó."

Harry vẫn không thể nào giải thích, cho dù ngay cả với chính mình, là tại sao nó không chịu liệng cuốn nhật ký của Riddle đi cho rồi. Có một điều là cho dù Harry *biết* quyển nhật ký không có chữ, nó vẫn cứ hay lơ đãng cầm quyển sổ lên và lần giở từng trang, như thể trong đó có một câu chuyện mà nó muốn đọc hết. Và mặc dù Harry chắc chắn là nó chưa từng nghe qua cái tên T. M. Riddle trước đây, nhưng cái tên ấy dường như vẫn mang một ý nghĩa gì đó đối với nó, gần như thể Riddle là một người bạn thời thơ ấu của nó, mà nó còn nhớ mang máng. Nhưng mà chuyện đó nghe nhảm nhí quá. Trước khi nhập học trường Hogwarts, Harry không hề có một đứa bạn nào hết, vì thằng anh họ Dudley đâu có muốn cho ai chơi với Harry.

Dù vậy, Harry vẫn quyết tâm tìm hiểu thêm về Riddle. Hôm sau vào giờ chơi, nó đi tới phòng Truyền thống để xem lại cái mề đay *Công lao đặc biệt* mà Riddle đã được thưởng. Cùng đi với nó là Hermione đang hào hứng khám phá và Ron hoàn toàn bất đắc dĩ. Ron ngao ngán nói với hai đứa bạn là nó

đã xem cái phòng Truyền thống quá đủ rồi, đủ để cho cả đời nó không cần xem lại nữa.

Tấm mề đay vàng sáng bóng của Riddle được cất trong một cái tủ ở góc phòng. Không có chi tiết nào trên đó nói rõ nhờ đâu mà Riddle được tặng thưởng. (Ron nói: "*Cũng may. Chứ nếu có liệt kê thành tích thì e là cái mề đay sẽ bự hơn và chắc lần đó mình phải đánh bóng đến sút móng luôn*.") Nhưng tụi nó lại tìm được tên của Riddle được ghi trên một cái huy chương *Hạnh kiểm Pháp thuật* đã cũ, và trong danh sách các Thủ lĩnh Nam sinh cũng có tên Riddle.

Ron nhăn mũi một cách khó chịu:

"Tay này có vẻ giống anh Percy: cũng Huynh trưởng, Thủ lĩnh nam sinh… và có lẽ cũng đứng nhứt ở mọi môn."

Hermione nói bằng một giọng hơi bị tổn thương:

"Sao bồ nói như thể điều đó là tệ hại lắm vậy!"

Mặt trời dạo này đã bắt đầu chịu chiếu sáng phía trên ngôi trường Hogwarts. Tình hình bên trong cũng sáng sủa hơn, ngày càng có nhiều hy vọng hơn. Không còn vụ tấn công nào khác nữa, kể từ sau vụ Justin và Nick Suýt Mất Đầu bị hóa đá. Bà Pomfrey rất hài lòng báo cáo là tính khí của lũ nhân sâm đang trở nên thất thường và giữ kẽ hơn, nghĩa là chúng đang lớn lên, không còn là trẻ con nữa.

Một buổi trưa, Harry nghe bà Pomfrey ân cần nói với thầy Filch:

"Khi nào chúng hết mụn trứng cá thì kể như có thể cho thay chậu lần nữa. Sau đó, thu hái xong thì đem hầm nhừ.

Chẳng mấy chốc nữa là Bà Norris của thầy sẽ bình phục thôi.”

Harry nghĩ chắc là Người kế vị Slytherin đã biết sợ. Giờ đây, khi cả trường đã bắt đầu nghi ngờ và cảnh giác thì hẳn việc mở cửa Phòng chứa Bí mật cũng trở thành một hành động hết sức liều lĩnh. Có thể con quái vật, hay con gì đi nữa, giờ đây đã nằm xuống chuẩn bị ngủ một giấc dài năm mươi năm nữa…

Nhưng Ernie, học sinh nhà Hufflepuff, vẫn không lấy thế làm lạc quan lắm. Nó vẫn tin chắc rằng Harry là kẻ có tội, rằng Harry đã để *lộ chân tướng* ở Câu lạc bộ Đấu tay đôi. Con yêu tinh Peeves cũng chẳng làm cho vấn đề khá hơn. Nó cứ nhảy bổ vô đám đông tụ tập trong hành lang mà hát rống lên: *“Ôi Potter, đồ thối tha,”*... về sau này bài hát của nó còn được minh họa bằng điệu múa diễu hành nữa chứ.

Thầy Gilderoy Lockhart có vẻ cho là chính một mình ông đã chấm dứt được những vụ tấn công. Có lần, khi bọn học sinh nhà Gryffindor đang sắp hàng chờ vô lớp học môn Biến, Harry nghe lỏm được cuộc trò chuyện giữa thầy Lockhart và giáo sư McGonagall. Thầy Lockhart nói:

“Tôi chắc không còn chuyện lôi thôi nào nữa đâu.”

Thầy gõ gõ lên mũi mình và nháy mắt ra vẻ hiểu biết:

“Tôi cho là phen này cửa Phòng chứa Bí mật đã được khóa lại vĩnh viễn. Thủ phạm ắt phải biết là sớm muộn gì cũng sẽ bị tôi tóm cổ. Thành ra nó khôn hồn thì dừng tay lại ngay bây giờ, kẻo tôi sẽ phải nặng tay với nó. Cái mà bây giờ trường ta cần là một cuộc kích hoạt tinh thần. Để xả xui thôi. Xóa hết những ấn tượng xấu của học kỳ vừa rồi đi! Bây giờ tôi chưa

thể tiết lộ gì được, nhưng tôi đã có kế hoạch rồi…”

Thầy Lockhart lại gõ ngón tay lên mũi mình rồi sải bước chân đi.

Vào bữa điểm tâm ngày 14 tháng hai thì ý tưởng về một cuộc “kích hoạt tinh thần” của thầy Lockhart đã trở nên rõ ràng. Đêm hôm trước, Harry không ngủ được nhiều vì phải luyện tập Quidditch hơi khuya. Nó dậy trễ, lật đật xuống Đại Sảnh Đường sau mọi người. Khi bước vào Sảnh Đường, nó thoáng có ý nghĩ mình đã đi vô nhầm chỗ.

Các bức tường đều treo đầy những bông hoa to tướng màu hồng phơn phớt. Ghê hơn nữa là hoa giấy hình trái tim cứ rơi như mưa từ trần nhà màu xanh lơ xuống. Harry đi tới cái bàn của nhà Gryffindor. Ở đó, Ron đã ngồi sẵn với vẻ mặt như muốn bịnh, còn Hermione thì dường như không thể nào mà nín cười được.

Harry ngồi xuống, phủi hoa giấy bám đầy trên miếng thịt muối của nó, hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

Ron giơ ngón tay chỉ lên bàn giáo viên, rõ ràng là nó ngán đến hết muốn nói. Thầy Lockhart đang vẫy tay bảo mọi người im lặng. Ông mặc một cái áo chùng màu hồng cho phù hợp với màu sắc trang trí. Các giáo viên khác ngồi ở hai bên ông đều đeo một bộ mặt như đá. Từ chỗ nó ngồi, Harry có thể nhìn thấy gò má giáo sư McGonagall gồ lên do cơ bắp dưới da mặt gồng quá sức. Còn thầy Snape thì mang một bộ mặt của người vừa bị tọng vô họng một vại thuốc Mọc Xương.

Thầy Lockhart hô to:

“Chúc mừng ngày lễ Tình yêu! Và cho phép tôi cám ơn bốn mươi sáu người, tính đến nay, đã gởi cho tôi thiệp chúc mừng. Vâng, tôi đã tự ý bày ra cuộc vui này để cống hiến cho quý vị một sự ngạc nhiên thú vị - và chưa hết đâu nhé!”

Thầy Lockhart vỗ tay, và một tá chú lùn mặt mũi cáu kỉnh từ hành lang Tiền sảnh đều bước diễu hành qua cánh cửa vào Đại Sảnh Đường. Không phải những chú lùn tầm thường đâu! Thầy Lockhart đã cho tất cả các chú lùn đeo cánh và ôm đàn hạc.

Thầy Lockhart rạng rỡ nói tiếp:

“Đây là những vị thần ái tình dễ thương đi trao thiệp! Ngày hôm nay các vị thần ái tình này sẽ đi khắp trường để trao cho quý vị lời cầu chúc tình yêu! Và cũng vẫn chưa hết! Tôi chắc chắn các vị đồng nghiệp của tôi sẽ nhân cơ hội này mà trổ chút tài ba. Sao các trò không thử yêu cầu thầy Snape phết cho một món Tình Dược? Trong khi thầy Snape chuẩn bị món thuốc tuyệt vời ấy thì giáo sư Flitwick sẽ chứng tỏ ông biết nhiều về Bùa Mê hơn bất cứ một pháp sư nào mà tôi từng gặp, chánh hiệu con chó già láu cá đấy nhé!”

Giáo sư Flitwick vùi đầu giấu mặt vô hai bàn tay. Còn thầy Snape thì ngó như thể ông sẽ nhồi thuốc độc cho bất cứ đứa nào dám mở miệng xin món Tình Dược.

Khi bọn trẻ rời Đại Sảnh Đường để đến lớp học tiết đầu của ngày hôm đó, Ron nói:

“Ê, Hermione, bồ làm ơn nói là bồ không có trong đám

bốn mươi sáu người ái mộ đó đi.”

Hermione tự nhiên ra vẻ bận bịu lục tìm cái thời khóa biểu trong cặp, không thèm nói gì.

Suốt cả ngày hôm đó, mấy chú lùn cứ xông vô các lớp để trao thiệp mừng Tình nhân, khiến các giáo sư phát bực mình. Xế trưa, khi cả đám nhà Gryffindor đang đi lên lầu để học môn Bùa ngải, thì một chú lùn bắt kịp Harry. Vừa dùng cùi chỏ huých người ta để vẹt đường, chú lùn có vẻ mặt đặc biệt nham hiểm ấy vừa la to:

“Ôi, anh đây rồi, anh *Arry Potter.”*

Kinh hoàng với ý tưởng mình sẽ bị tặng cho một tấm thiệp tình nhân trước mặt những cô bé học sinh năm thứ nhứt đang đứng sắp hàng, trong đó có cả Ginny, Harry vội lẩn trốn. Tuy nhiên, chú lùn vẫn len lỏi qua chân cẳng của đám đông mà chặn đường Harry trước khi nó vọt chạy được hai bước. Chú lùn búng dây đàn hạc nghe như đe dọa: “Có một nhạc-thư gửi đến ‘tận mặt Arry Potter’ đây.”

Harry lăm le trốn chạy, miệng rên rỉ:

“Đừng làm ở đây mà!”

Chú lùn càu nhàu:

“Đứng yên!”

Chú túm chặt cái cặp của Harry để kéo nó lại.

Harry giật mạnh cái cặp ra, cằn nhằn:

“Buông tôi ra.”

Một tiếng rẹt vang lên và cái cặp của nó tét làm hai. Sách

vở, đũa phép, giấy da, và viết lông ngỗng của Harry rớt hết xuống sàn và bình mực của nó đổ ra văng tung tóe lên mọi thứ.

Harry bò khắp nơi để lượm lại đồ đạc của mình trước khi chú lùn bắt đầu cất tiếng hát, gây ra tình trạng tắc nghẽn giao thông trong hành lang.

"Chuyện gì đó?"

Giọng nói kéo dài lạnh lùng của Malfoy chợt vang lên. Harry càng thêm hấp tấp thu dọn đồ đạc của nó vô cái cặp rách, chỉ mong chuồn sớm trước khi Malfoy nghe lọt tai bản nhạc Tình yêu dành tặng cho mình.

Chợt lúc đó vang lên một giọng nói quen thuộc:

"Túm tụm ở đây làm gì hở?"

Huynh trưởng Percy xuất hiện. Harry gần phát điên lên, tìm cách chạy trốn cho lẹ, nhưng chú lùn đã kịp ôm chặt đầu gối nó, vật nó ngã xuống sàn. Ngồi đè lên mắt cá chân Harry, chú lùn nói:

"Được rồi đấy. Bây giờ hãy lắng nghe bài Tình ca dành cho cậu đây:

Mắt chàng xanh như cóc ngâm tươi rói

Tóc chàng đen như tấm bảng đen

Em ước sao chàng là của em

Chàng quả thực siêu phàm

Vị anh hùng đã chiến thắng trùm Hắc ám."

Harry sẵn sàng đổi hết số vàng mình có trong ngân hàng

Gringotts để được bốc hơi ngay khỏi chỗ này. Thu hết can đảm để cười theo tất cả những người đang đứng vây đầy chung quanh, Harry gắng gượng đứng trên đôi cẳng tê rần vì bị đè dưới sức nặng của chú lùn. Huynh trưởng Percy thì cố hết sức giải tán đám đông đang cười ngặt nghẽo, có người cười đến chảy nước mắt.

"Thôi đi đi, các em giải tán đi, chuông vào học đã reo năm phút rồi. Đi vào lớp ngay!"

Harry nhìn quanh, thấy Malfoy cúi xuống lượm lên cái gì đó. Liếc xem qua một cách đểu cáng, Malfoy đưa cho Crabbe và Goyle cùng xem, và Harry nhận ra ngay là Malfoy đã lấy được cuốn nhật ký của Riddle.

"Trả nó đây!"

Harry lạnh lùng bảo. Malfoy nói:

"Để coi Harry viết cái gì trong này."

Rõ ràng là Malfoy đã không để ý đến cái năm ghi trên bìa và tưởng là nó đang cầm quyển nhật ký của Harry. Những người chung quanh chợt im lặng. Ginny nhìn trừng trừng hết quyển nhật ký rồi đến Harry, sợ điếng cả người.

Nhưng Percy nghiêm nghị bảo:

"Malfoy, đưa trả nó cho Harry!"

Malfoy vẫn vung vẩy quyển nhật ký trong tay khiêu khích Harry:

"Chừng nào tôi đọc xong đã."

Percy nói:

“Với tư cách huynh trưởng…”

Nhưng Harry không còn đủ bình tĩnh nữa. Nó rút cây đũa phép và hét lên:

“Expelliarmus!”

Thật không khác chi cảnh thầy Snape tước vũ khí thầy Lockhart. Malfoy bỗng thấy cuốn nhật ký phóng vọt khỏi tay mình, bay vào không trung. Ron toét miệng cười đưa tay đón lấy.

Percy hét:

“Harry, không được xài pháp thuật trong hành lang! Anh sẽ phải báo cáo chuyện này, em có biết không?”

Nhưng Harry bất chấp. Nó đã thắng Malfoy 1-0, và điều này có làm mất đi năm điểm của nhà Gryffindor thì cũng xứng đáng. Trông Malfoy giận dữ điên cuồng, nên khi Ginny đi ngang qua nó để vào lớp học, nó cay đắng quát vào mặt cô bé:

“Tao thấy thằng Harry không khoái bài tình ca của mày lắm đâu.”

Ginny đưa hai tay lên bưng mặt chạy thật nhanh vô lớp. Ron nổi sùng, rút luôn cây đũa phép của mình ra, nhưng Harry đã kịp thời kéo nó đi. Nhờ vậy Ron không đến nỗi ói ra ốc sên thêm một lần nữa.

Chỉ mãi cho đến khi tụi nó đến được lớp của giáo sư Flitwick, Harry mới để ý nhận thấy quyển nhật ký có cái gì đó bất thường: trong khi tất cả những sách vở khác của nó đều ít nhiều bị giây mực tím lem nhem, thì quyển nhật ký vẫn trắng bong trắng bóc như chưa hề bị bình mực của nó đổ vấy lên.

Nó định chỉ cho Ron coi, nhưng lúc ấy Ron lại đang gặp rắc rối với cây đũa phép: những cái bong bóng màu tím cứ thi nhau phình ra ở đầu đũa như hoa nở, khiến cho Ron chẳng còn hứng thú chú ý đến cái gì khác nữa.

Đêm đó Harry lên giường sớm hơn mọi người trong ký túc xá. Một phần vì nó nhắm nó không thể nào chịu nổi giọng ca của Fred và George thêm chút nào nữa. Hai người đó cứ hát ông ổng:

"Mắt chàng xanh như cóc ngâm tươi rói…"

nhưng một phần là do nó muốn xem xét lại quyển nhật ký của Riddle, một chuyện mà nó biết là Ron coi như chuyện mất thì giờ.

Harry ngồi trên giường, săm soi từng trang giấy trống trơn, không một trang nào có dính một chút vết mực tím. Harry lôi ra một bình mực mới từ ngăn tủ cạnh giường nó, chấm cây viết lông ngỗng vô bình mực, và nhễu một giọt vô trang đầu tiên của quyển nhật ký.

Giọt mực long lanh trên trang giấy chừng một giây rồi biến mất như thể nó bị trang giấy nuốt gọn. Harry hồi hộp chấm cây viết lông ngỗng vô bình mực lần nữa và viết:

"Tên tôi là Harry Potter."

Dòng chữ long lanh trên trang giấy trong chốc lát rồi cũng lặn mất, không để lại một dấu vết gì. Nhưng, chuyện lạ cuối cùng cũng xảy ra:

Trên trang giấy, dòng chữ lại hiện ra từ từ, bằng chính màu mực tím của Harry, nhưng không phải những chữ mà Harry đã

viết:

"Chào Harry Potter. Tên tôi là Tom Riddle. Làm sao mà bạn có được cuốn nhật ký của tôi?"

Những chữ này cũng biến mất đi khi Harry bắt đầu viết tiếp:

"Có ai đó đã liệng nó trong bồn cầu tiêu và tôi lượm được."

Rồi nó nôn nóng chờ dòng chữ của Riddle hiện ra:

"Cũng may là tôi lưu giữ ký ức của mình bằng một cách khó phai hơn bằng mực. Nhưng tôi biết là có những người không bao giờ muốn cho ai đọc cuốn nhật ký này."

Harry ngoáy ngay hàng chữ mới:

"Nghĩa là sao?"

"Ý tôi muốn nói là cuốn nhật ký này chứa những ký ức kinh khủng. Những điều người ta đã vùi lấp. Những điều đã xảy ra ở trường Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts."

Harry viết thật nhanh:

"Đó chính là nơi tôi đang sống. Tôi đang học ở trường Hogwarts và có nhiều chuyện khủng khiếp đang xảy ra. Anh có biết gì về Phòng chứa Bí mật không?"

Trái tim Harry đập dồn dập. Câu trả lời của Riddle cũng nhanh chóng hiện ra, chữ viết xiên xẹo, như thể anh ta cũng sốt ruột muốn trút nỗi lòng ra với Harry:

"Dĩ nhiên tôi có biết về Phòng chứa Bí mật. Thời tôi còn đi học, người ta chỉ nói về nó như về một huyền thoại, chứ

không hề tin là nó có thật. Nhưng đó là sự dối trá. Khi tôi đang học năm thứ năm, Phòng chứa Bí mật đã được mở ra và con quái vật đã tấn công nhiều học sinh, cuối cùng giết chết một trò. Tôi đã bắt được kẻ đã mở cửa Phòng chứa bí mật và kẻ đó đã bị đuổi. Nhưng ông hiệu trưởng, giáo sư Dippet, xấu hổ về những chuyện đã xảy ra ở trường Hogwarts, nên đã cấm tôi nói ra sự thật. Người ta bịa ra một câu chuyện để giải thích là nữ sinh bị sát hại đó chết vì một tai nạn quái gở. Họ đã tặng thưởng cho tôi một huy chương xinh xắn, chạm trổ, mạ kim sáng chói, cho công lao đặc biệt của tôi và để tôi ngậm miệng làm thinh. Nhưng tôi biết chuyện đó có thể lại xảy ra. Con quái vật vẫn sống, và cái kẻ có quyền năng thả con quái vật ấy vẫn chưa bị bỏ tù."

Harry chấm mực lia lịa để viết trả lời gấp gáp đến nỗi cái bình mực bực mình hết sức.

"Chuyện đó hiện đang xảy ra lần nữa. Đã có ba cuộc tấn công và không ai biết kẻ chủ mưu trong những vụ này là ai. Lần tấn công trước đây xảy ra lúc nào?"

Câu trả lời của Riddle có ngay:

"Tôi có thể chỉ cho bạn coi nếu bạn thích. Bạn không tin tôi cũng không hề gì. Tôi có thể dẫn bạn vào ký ức của tôi về cái đêm mà tôi bắt được kẻ đó."

Harry ngập ngừng, cây viết lông ngỗng của nó ngừng giữa chừng trang nhật ký. Riddle viết như vậy là ngụ ý gì? Làm sao mà nó có thể được đưa vào ký ức của người khác? Nó lo lắng liếc về phía cửa phòng ngủ, trời bên ngoài đã tối đen. Khi nhìn lại trang nhật ký, nó thấy mấy dòng chữ mới toanh hiện ra:

“Để tôi cho bạn xem.”

Harry ngập ngừng trong tích tắc rồi viết hai chữ:

“Đồng ý.”

Những trang sách bắt đầu bị thổi lật thật nhanh như thể đang bị cuốn trong một cơn gió lớn, rồi dừng ở giữa chừng của những trang tháng sáu. Miệng há hốc, Harry sửng sốt nhìn cái khung vuông của ngày 13 tháng 6 dường như đang biến thành cái màn ảnh truyền hình tí hon. Hai tay Harry run rẩy cầm quyển nhật ký lên và dán mắt vào màn ảnh nhỏ. Và trước khi nó kịp ý thức chuyện gì đang xảy ra thì màn ảnh dường như lớn rộng lên rồi như thể nó bị hút vào trong đó. Harry có cảm giác thân thể mình rời khỏi giường và đang lao đầu xuyên qua trang nhật ký mở rộng, bước vào một cõi mịt mù của màu sắc và bóng tối.

Rồi Harry thấy chân mình chạm đất. Nó đứng đó, rùng mình, trong khi những hình ảnh nhập nhoạng xung quanh rõ lên dần và khiến nó phải tập trung chú ý.

Harry biết ngay mình đang ở đâu. Căn phòng hình tròn này cùng với những bức chân dung ngái ngủ rõ ràng là văn phòng của cụ Dumbledore. Nhưng sau cái bàn giấy lớn lại không phải là chính cụ Dumbledore mà là một lão phù thủy trông ốm yếu hom hem và héo quắt, đầu sói sọi, nếu không kể mấy sợi tóc bạc lưa thưa. Ông đang ngồi đọc một lá thư bên cạnh một ngọn nến. Trước đây Harry chưa từng nhìn thấy lão phù thủy này.

Harry lắp bắp chào:

“Con xin lỗi, con không cố ý xông vào đây, chẳng qua…”

Nhưng lão phù thủy không hề ngẩng đầu lên. Ông cứ tiếp tục đọc, mặt hơi cau lại, vẻ nghiêm nghị. Harry bước lại gần bàn giấy hơn, tằng hắng:

“Dạ… Ơ…. Con có nên đi ra không, thưa thầy?”

Lão phù thủy vẫn không hề chú ý đến Harry. Ông ta thậm chí không hề tỏ ra có nghe Harry nói gì không. Harry nghĩ có thể lão phù thủy già lãng tai nên nó lấy hơi nói lớn tiếng, gần như hét:

“Con xin lỗi đã làm phiền thầy. Con xin phép đi ra ngay.”

Lão phù thủy xếp lá thư lại và thở dài một cái, rồi đứng lên, đi ngang qua mặt Harry mà có vẻ như không hề nhìn thấy nó. Ông đi lại cửa sổ kéo màn lên.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ văn phòng Hiệu trưởng đang ửng đỏ lên màu hồng ngọc. Có vẻ như đang buổi hoàng hôn. Lão phù thủy lại đi trở về bàn làm việc, ngồi xuống, đan những ngón tay vào nhau, vặn vẹo chúng nhè nhẹ, mắt nhìn chăm chú cánh cửa.

Harry nhìn quanh văn phòng. Không có con phượng hoàng Fawkes, cũng không có những thứ đồ bằng bạc phát ra đủ thứ âm thanh ngộ nghĩnh, đây chính là Hogwarts của thời Riddle, và lão phù thủy ấy chính là ông Hiệu trưởng thời bấy giờ, chứ không phải cụ Dumbledore. Còn Harry thì chẳng qua chỉ là một cái bóng ma tương lai, hoàn toàn vô hình đối với những người đã sống cách đây năm mươi năm.

Có tiếng gõ trên cánh cửa.

Lão phù thủy nói bằng một giọng mong manh:

“Mời vào.”

Cửa mở ra, một nam sinh độ mười sáu tuổi bước vào, giở chiếc nón phù thủy chóp nhọn ra, trên ngực áo cậu là phù hiệu Huynh trưởng lấp lánh. Cậu thiếu niên này cao hơn Harry, nhưng giống Harry ở mái tóc đen tuyền.

Ông Hiệu trưởng nói:

“À, Riddle.”

Trông Riddle có vẻ căng thẳng:

“Thưa giáo sư Dippet, thầy cho gọi con ạ?”

Thầy Dippet bảo:

“Con ngồi xuống đi. Thầy vừa mới đọc xong bức thư con gởi cho thầy.”

Riddle thốt lên:

“A!”

Thầy Dippet ân cần:

“Con trai của ta à, có lẽ ta không thể để cho con ở trường trong suốt mùa hè này được. Chắc là con muốn về nhà để nghỉ lễ chứ?”

Riddle đáp ngay:

“Thưa thầy không ạ. Con rất muốn ở lại trường Hogwarts hơn là trở về chỗ… chỗ… đó.”

Thầy Dippet có vẻ tò mò:

“Con về trại mồ côi của dân Muggle vào những ngày nghỉ

phải không?”

Riddle hơi đỏ mặt:

“Thưa thầy vâng ạ.”

“Cha mẹ con là dân Muggle à?”

“Thưa, cha con là Muggle. Mẹ con là phù thủy.”

“Thế… cha mẹ của con…”

“Thưa thầy, mẹ con mất sau khi sinh con, chỉ kịp đặt tên con là Tom, theo tên của ba con, và Marvolo, theo tên ông nội con. Những người ở Cô nhi viện kể cho con nghe như vậy.”

Thầy Dippet chắt lưỡi tỏ ra thông cảm. Ông thở dài:

“Tom à, có thể có sự sắp xếp đặt biệt cho con, nhưng vấn đề là trong hoàn cảnh hiện nay…”

“Thưa thầy, có phải thầy muốn nói đến những vụ tấn công?”

Nghe Riddle nói, tim Harry thót một cái. Nó nhích tới gần hơn, như sợ mình bỏ sót điều gì.

Thầy hiệu trưởng nói:

“Đúng vậy. Con trai của ta à, con phải thấy rằng ta mà cho phép con ở lại lâu đài sau khi niên học kết thúc thì quả là dại. Đặc biệt là với những bi kịch vừa xảy ra gần đây… Cái chết của cô gái đó… Con cứ về Trại mồ côi thì an toàn hơn. Thực ra, Bộ pháp thuật còn đang tính đến chuyện đóng cửa trường Hogwarts nữa kia. Chúng ta cũng gần xác định được… ờ… nguyên nhân của mấy chuyện không hay đó…”

Đôi mắt Riddle mở to.

“Thưa thầy, nếu bắt được người nào đó… thì chắc mọi chuyện sẽ chấm dứt…”

Thầy Dippet thốt lên một tiếng kêu hơi chói tai:

“Con nói gì?”

Thầy ngồi thẳng lưng trên chiếc ghế cao hỏi tới:

“Riddle, có phải con có biết điều gì đó về những vụ tấn công?”

Riddle nhanh nhẩu đáp ngay:

“Thưa thầy, không ạ.”

Harry tin là cái tiếng “không” đó cũng giống như tiếng “không” mà nó đã trả lời cụ Dumbledore.

Thầy Dippet lại ngả lưng ra ghế, hơi thất vọng:

“Con đi về được rồi đó, Tom.”

Riddle đứng dậy, đi ra khỏi phòng. Harry đi theo nó.

Cả hai đi xuống bằng chiếc cầu thang cuốn xoắn trôn ốc, chui ra khỏi bức tượng đầu thú, đi vào một hành lang tối om. Riddle dừng bước. Harry cũng đứng lại, quan sát Riddle. Nó có thể đoán chắc là Riddle đang suy nghĩ dữ dội. Nó cắn chặt môi, trán nhăn lại vô số nếp.

Thế rồi, như thể đã quyết định xong, Riddle vội vã phóng đi. Harry cũng lặng lẽ bám gót. Cả hai không gặp ai hết cho tới khi đến lối vào Đại Sảnh Đường. Ở đó, phía cầu thang cẩm thạch, có một phù thủy cao lớn, tóc râu xum xuê màu nâu vàng, đang cất tiếng gọi Riddle:

“Tom, khuya khoắt như vầy mà trò còn đi lang thang hả,

làm gì ở đây vậy?”

Harry tròn mắt nhìn vị phù thủy này. Không thể là ai khác hơn cụ Dumbledore hồi năm mươi năm về trước.

Riddle đáp:

“Thưa thầy, con có chút việc cần gặp thầy Hiệu trưởng ạ.”

“Thôi, đi ngủ đi.”

Thầy Dumbledore nói, ánh mắt thầy nhìn Riddle đúng y như cái nhìn soi mói mà Harry biết quá rõ. Thầy bảo:

“Tốt nhứt là đừng có đi lung tung trong hành lang vào những ngày này. Không nên, từ khi…”

Thầy thở dài nặng nề, chúc Riddle ngủ ngon, rồi sải bước chân bỏ đi. Riddle nhìn theo thầy đi khuất và rồi, quay mình thật nhanh, cắm đầu đi thẳng xuống những bậc thang bằng đá dẫn tới tầng hầm. Harry vẫn bám sát sau lưng.

Nhưng Harry hơi thất vọng, vì Riddle không dẫn nó vô một hành lang bí mật hay một địa đạo ẩn tích nào cả, mà lại vô chính cái tầng hầm nó vẫn thường học môn Độc Dược với giáo sư Snape. Những ngọn đuốc không được thắp, tối om om, và khi Riddle khép cánh cửa lại, chỉ chừa một khe hở nhỏ, thì Harry chỉ còn có thể nhìn thấy Riddle đứng yên lặng cạnh bên cánh cửa, đăm đăm nhìn qua khe hở ra lối đi bên ngoài.

Harry có cảm tưởng như Riddle đứng đó ít nhứt cũng cả tiếng đồng hồ. Tất cả những gì nó quan sát được chỉ là hình bóng của Riddle bên cánh cửa, đăm đăm nhìn qua kẽ hở, chờ đợi như một bức tượng đá. Vừa đúng lúc Harry hết mong chờ điều gì nữa và bắt đầu muốn trở về với thời hiện tại, thì nó

nghe có tiếng cái gì đó di chuyển bên kia cánh cửa.

Có ai đó đang bò dọc hành lang. Harry nghe rõ người nào đó đang bò ngang qua căn phòng dưới hầm mà Riddle và nó đang núp. Như một cái bóng tặng lẽ, Riddle lách mình qua cánh cửa, và Harry làm theo y như vậy. Quên mất là tiếng nói hay âm thanh nó gây ra không hề bị người trong quá khứ nghe, Harry cũng rón rén đi sau lưng Riddle.

Cả hai lần theo tiếng bước chân trong khoảng năm phút, rồi Riddle thình lình đứng lại, đầu nghiêng về hướng vừa phát ra tiếng động mới. Harry nghe tiếng cánh cửa kẹt mở. Rồi tiếng của một người nào đó nói bằng giọng thì thầm khàn khàn:

"Đi thôi… tao đem mày ra khỏi chỗ này nha… Đi đi… Vô hộp đi…"

Harry nghe giọng nói sao mà quen thuộc quá…

Riddle bỗng nhiên nhảy lùi vô góc quanh. Harry cũng lùi lại đằng sau nó. Một thằng bé tướng tá khổng lồ đang cúi lom khom trước một cánh cửa, bên cạnh là một cái hộp cũng thuộc loại khổng lồ.

Riddle lên tiếng, giọng sắc lạnh:

"Chào Rubeus Hagrid."

Thằng bé khổng lồ đóng sập cánh cửa, đứng thẳng lên:

"Anh làm gì ở đây hả anh Tom?"

Riddle bước đến gần hơn, nghiêm giọng nói:

"Đành kết thúc thôi. Tôi phải đem nộp trò cho thầy hiệu

trưởng thôi, Rubeus à. Người ta sẽ đóng cửa trường Hogwarts mất, nếu các cuộc tấn công tiếp tục diễn ra."

"Anh nói gì…"

"Tôi nghĩ trò không có ý định giết ai hết. Nhưng mấy con quái vật không phải là những con thú ngoan lắm. Chắc là trò chỉ thả nó ra để chúng vận động chút đỉnh, và chúng…"

Thằng bé khổng lồ lùi lại, dựa lưng sát tường la lên:

"Nó không hề giết ai hết!"

Harry có thể nghe thấy những tiếng lào xào, lách cách vang lên phía sau thằng bé khổng lồ ấy.

Riddle càng tiến đến gần hơn:

"Thôi đi, Rubeus. Ba má của cô gái bị giết ấy sẽ đến đây ngày mai. Ít nhất trường Hogwarts cũng phải đảm bảo với họ là kẻ giết con gái họ phải bị trừng trị…"

Thằng bé khổng lồ rống lên:

"Không phải nó!"

Tiếng của Rubeus vang vọng trong dãy hành lang tối om.

"Nó không giết! Nó có giết ai đâu!"

Riddle rút cây đũa phép ra, bảo:

"Tránh qua một bên!"

Câu thần chú của Riddle khiến một tia lửa lóe sáng lên, chiếu rọi cả hành lang. Cánh cửa sau lưng thằng bé khổng lồ mở tung ra với một sức mạnh khiến nó bắn văng vô bức tường đối diện. Từ trong phòng bò ra một quái vật khiến Harry phải

thét lên một tiếng rú dài khủng khiếp, nhưng không ai nghe được.

Một con quái vật to dềnh dàng, mình đầy lông lá lừng lững trên một mớ chân cẳng đen thui, một đám mắt lấp lánh, và một cặp càng bén như lưỡi lam.

Riddle lại giơ cây đũa phép lên lần nữa, nhưng quá trễ rồi. Con quái vật trên đường bỏ trốn đã xô ngã cả Riddle, xông lên hành lang và biến mất. Riddle gượng đứng lên, ngó theo con quái vật, nó giơ đũa phép lên, nhưng thằng bé khổng lồ nhảy lên mình Riddle, giật phắt cây đũa phép, rồi nhảy xuống, gào lên:

"KHÔÔÔNG!"

Cảnh mờ đi, bóng tối lan kín. Harry có cảm giác như mình đang rơi xuống, và rồi rớt phịch xuống chiếc giường của mình trong phòng ngủ tháp Gryffindor, với tư thế tay chân giang ra như đại bàng sải cánh, quyển nhật ký của Riddle đặt trên bụng nó, vẫn mở.

Harry chưa kịp hoàn hồn thì cánh cửa phòng ngủ mở ra, Ron bước vào và nói:

"Thì ra bồ ở đây."

Harry ngồi dậy. Nó đang toát mồ hôi và vẫn còn run rẩy.

Ron nhìn Harry lo ngại:

"Sao vậy?"

Harry thở hổn hển:

"Ron ơi, chính là bác Hagrid. Người đã mở Phòng chứa Bí

mật cách đây năm mươi năm chính là bác Hagrid.”

14

CORNELIUS FUDGE

Từ hồi nào giờ bọn Harry, Ron và Hermione đều biết lão Hagrid thuộc một loại người không may là đi khoái những con vật to lớn hung dữ. Suốt năm thứ nhứt của tụi nó ở trường Hogwarts, tụi nó đã chứng kiến lão thử nuôi một con rồng trong căn chòi gỗ bé tí của mình. Lại còn con chó khổng lồ ba đầu dễ sợ mà lão đặt tên là "Fluffy" nữa chứ, còn lâu tụi nó mới có thể quên được. Vậy thì nếu Hagrid, hồi còn là học sinh ở Hogwarts, có nghe nói đến một con quái vật đang trốn đâu đó trong lâu đài, thì thế nào lão cũng tìm mọi cách để được ngó con quái vật đó một cái, Harry tin chắc như vậy. Có thể lúc đó lão nghĩ rằng nhốt con quái vật quá lâu thì tội cho nó, và có thể lão chỉ nghĩ là nó đáng được thả ra một lát để vận động chân cẳng. Harry có thể hình dung "thằng bé" Hagrid mười ba tuổi loay hoay khớp mõm tra vàm vô mũi con quái vật để dẫn nó đi chơi. Nhưng Harry hoàn toàn tin rằng lão Hagrid không đời nào có ý hại ai.

Harry hơi hối tiếc là mình đã tìm ra được cách "viết" nhật ký Riddle. Hermione và Ron cứ bắt nó kể đi kể lại những gì nó đã thấy, cho đến khi nó phát ngán nhắc lại câu chuyện và phát

ngán luôn mấy chuyện bình luận của tụi kia sau khi nghe chuyện xong.

Hermione nói:

"Có thể Riddle đã bắt nhầm người. Có thể một con quái vật khác đã tấn công người ta chứ không phải con quái vật của bác Hagrid."

Ron chán ngán hỏi lại:

"Bồ tính thử coi cái lâu đài này có thể chứa tới mấy con quái vật?"

Harry rầu rĩ:

"Tụi mình đều biết từ lâu rồi là bác Hagrid từng bị đuổi học. Sau khi bác bị đuổi, chắc là mấy vụ tấn công cũng chấm dứt; chứ nếu không thì Riddle đâu có được thưởng huy chương."

Ron thử đưa ra một manh mối khác.

"Riddle *nghe ra* cũng giống anh Percy lắm - Dù sao thì ai biểu anh ta chỉ điểm bác Hagrid chứ?"

Hermione nói:

"Con quái vật *đã* giết người mà Ron?"

Harry nói thêm:

"Và nếu trường Hogwarts bị đóng cửa thì Riddle sẽ phải về sống ở trại mồ côi của dân Muggle, về điểm này thì tôi thông cảm, tôi không thể trách anh ta vì muốn ở lại trường mà…"

"Ờ, Harry, bồ đã có lần bắt gặp bác Hagrid ở hẻm

Knockturn, phải không?”

Harry đáp ngay:

“Bác ấy đi mua Thuốc trừ bọn sên ăn thịt sống.”

Cả ba đột ngột yên lặng. Một lát lâu sau, Hermione thốt lên câu hỏi mấu chốt nhứt bằng một giọng ngập ngừng:

“Mấy bồ thấy tụi mình có nên đi *hỏi thẳng* bác Hagrid về chuyện đó không?”

Ron mỉa mai:

“Chắc là cuộc viếng thăm sẽ vui lắm đó: *‘chào bác Hagrid. Nói cho tụi con biết đi, có phải dạo gần đây bác đã thả ra một cái gì đó lông lá và điên khùng trong lâu đài không?’*”

Cuối cùng, tụi nó quyết định không nói gì với lão Hagrid trừ khi có một cuộc tấn công khác nữa xảy ra. Nhưng ngày tháng trôi qua mà Harry không nghe thêm lời thì thầm nào của tiếng nói kẻ vô hình, tụi nhỏ bắt đầu hy vọng là chúng khỏi cần phải hỏi lão Hagrid về chuyện lão bị đuổi học.

Từ khi Justin và Nick Suýt Mất Đầu bị hóa đá đến nay đã bốn tháng, hầu như mọi người đều tin là thủ phạm, cho dù là ai đi nữa, chắc đã rửa tay gác kiếm rồi. Đến con yêu tinh Peeves cũng đã phát chán cái điệp khúc chính nó sáng tác *“Ôi, Harry Potter, đồ thối tha*”. Một hôm trong lớp Thảo Dược, Ernie của nhà Hufflepuff đã lịch sự nhờ Harry đưa giùm cái xô đựng mấy cái nấm độc nhảy loi choi. Và vào tháng ba, lũ nhân sâm đã mở một bữa tiệc vỡ tiếng hết sức ồn ào trong nhà kính số ba. Chuyện này làm cho giáo sư Sprout vui lắm. Giáo sư nói

với Harry:

"Đến cái lúc mà tụi nó bắt đầu dọn vô chậu của nhau ở chung là coi như chúng đã trưởng thành. Lúc đó chúng ta sẽ có thể hồi sinh mấy người bệnh tội nghiệp đang nằm trong bệnh thất.

Vào những ngày lễ Phục Sinh, học sinh năm thứ hai bận một chuyện đau đầu. Ấy là lúc phải chọn môn học cho niên khóa sau. Đây là một vấn đề mà, ít ra cũng được cô bé Hermione coi là hết sức quan trọng. Hermione nói với Ron:

"Nó có thể ảnh hưởng đến tương lai của chúng ta."

Hai đứa đang dò bảng liệt kê những môn học mới, đánh dấu môn được chọn.

Harry nói:

"Tôi chỉ mong bỏ phứt môn Độc Dược."

Ron rầu rĩ:

"Tụi mình đâu có bỏ được. Tụi mình phải giữ lại tất cả các môn học cũ, chứ nếu không thì mình đã bỏ quách cái môn Phòng chống nghệ thuật Hắc ám."

Hermione có vẻ bị sốc vì ý kiến của Ron:

"Nhưng mà môn đó rất quan trọng!"

Ron dè bỉu:

"Nhưng cái cách mà thầy Lockhart dạy môn đó thì quan trọng cái nỗi gì. Tôi chưa học được nơi ổng chút kiến thức gì ngoài chuyện không nên thả lỏng mấy con yêu nhí."

Neville nhận được vô số thư từ của tất cả những phù thủy

bà con xa gần của nó, nhiệt tình và đầy trách nhiệm gởi đến những lời khuyên bảo khác nhau về việc chọn môn nào. Neville hết sức bối rối và lo âu, ngồi thè lưỡi đọc bảng liệt kê các môn học, băn khoăn hỏi mọi người vậy chứ môn Toán phù thủy có khó hơn môn Ký hiệu ma thuật không. Dean Thomas thì cũng giống như Harry, từng lớn lên trong gia đình Muggle, cuối cùng đã quyết định bằng cách nhắm mắt lại, giơ cây đũa phép lên trên bảng liệt kê, úm ba la một cái, đầu đũa chỉ vô môn nào thì học môn đó cho xong. Hermione không cần hỏi ý kiến ai hết, ghi danh học tất cả các môn.

Harry chỉ biết một mình mỉm cười đau khổ khi nghĩ xem dượng Vernon và dì Petunia nói gì nếu nó thử thảo luận với họ về tương lai phù thủy của nó. Nhưng nó không hẳn là không có được sự hướng dẫn nào. Huynh trưởng Percy rất nhiệt tình chia sẻ kinh nghiệm với nó. Anh nói:

"Tùy theo nơi mà em muốn tới, Harry à. Người ta bất cứ lúc nào cũng nên nghĩ về tương lai của mình; vì vậy anh giới thiệu với em môn Bói toán. Người ta hay nói môn *Muggle-học* là một bộ môn tầm xàm, nhưng cá nhân anh thì nghĩ phù thủy nên có sự hiểu biết thấu đáo về cộng đồng phi-pháp-thuật, đặc biệt khi mình hướng đến một nghề nghiệp sẽ phải thường xuyên tiếp cận với họ - Thí dụ như ba của anh, lúc nào ba cũng giải quyết những việc liên quan đến dân Muggle. Anh Charlie thì là loại người khoái chạy rông, bởi vậy ảnh theo đuổi môn Chăm sóc các Sinh vật Huyền bí. Chơi theo sức mình thôi, Harry à."

Nhưng môn duy nhứt mà Harry cảm thấy nó thực sự giỏi là môn Quidditch. Cuối cùng, Harry chọn mấy môn mới giống

y như Ron, vì cảm thấy nếu mà nó dở môn đó quá thì ít ra cũng có ai đó thân thiện sẵn lòng giúp đỡ.

Trận Quidditch tiếp theo của nhà Gryffindor là trận đấu với đội nhà Hufflepuff. Wood cứ bắt cả đội luyện tập mỗi đêm sau bữa ăn tối thành ra Harry cũng không còn thì giờ để làm gì khác hơn là luyện tập Quidditch và làm bài tập. Tuy nhiên, những đợt luyện tập đang khá dần lên, ít nhứt thì trời cũng đang khô ráo dần. Vào buổi tối trước trận đấu ngày thứ bảy, Harry bước về phòng ngủ trong tháp Gryffindor, buông cây chổi thần ra với niềm tin chắc chắn là đội nhà Gryffindor đang có cơ hội chiến thắng ngon lành hơn bao giờ hết.

Nhưng tâm trạng phấn khởi của nó không kéo dài được bao lâu. Khi lên hết bậc cầu thang của tháp Gryffindor, Harry gặp Neville đang ở trong trạng thái kinh hoảng.

“Harry ơi, mình không biết ai đã làm vậy - mình chỉ phát hiện ra…”

Nó vừa sợ hãi nhìn Harry, vừa đẩy cánh cửa buồng ngủ ra.

Những thứ trong rương của Harry bị quăng tùm lum khắp phòng. Tấm áo trùm của nó nằm trên sàn rách teng beng. Khăn trải bị lôi ra khỏi giường và ngăn kéo bị rút ra khỏi kệ tủ, và các thứ bên trong bị đổ ụp hết xuống nệm.

Harry bước lại gần giường, miệng há hốc, giẫm lên mấy trang rời của quyển *Du Hành Cùng Quỷ Khổng Lồ.* Khi nó và Neville cùng kéo chăn lên giường thì Ron, Dean và Seamus bước vào. Dean nguyền rủa ỏm tỏi:

“Chuyện gì vậy, Harry?”

Harry nói:

“Chẳng biết nữa.”

Ron kiểm tra các áo chùng của Harry, nhận thấy tất cả các túi đều bị lộn trái. Ron nói:

“Có ai đó đang tìm kiếm cái gì đó. Bồ coi có mất cái gì không?”

Harry bắt đầu thu lượm lại các thứ đồ đạc của nó, quăng trở vô rương. Khi nó quăng tới cuốn sách cuối cùng của thầy Lockhart vô rương thì nó chợt nhận ra hình như còn thiếu cái gì đó. Harry nói chỉ vừa đủ cho Ron nghe:

“Cuốn nhật ký của Riddle mất rồi!”

“Cái gì?”

Harry hất đầu về phía cửa phòng ngủ, Ron đi theo nó ra ngoài. Cả hai đứa vội vàng xuống phòng sinh hoạt chung lúc đó đã khá vắng, chỉ còn một nửa số học sinh còn ngồi làm bài hay trò chuyện. Tụi nó đến ngồi bên cạnh Hermione. Cô bé đang ngồi một mình đọc cuốn *“Ký Hiệu Ma Thuật”*.

Nghe tin cuốn nhật ký bị đánh cắp, Hermione hết sức kinh hãi:

“Nhưng… chỉ có dân Gryffindor mới có thể làm chuyện chôm chỉa đó… đâu có ai biết mật khẩu của chúng ta…”

Harry nói:

“Đúng như vậy.”

Hôm sau mọi người thức dậy thấy trời trong, nắng ấm, gió mát.

“Điều kiện tuyệt hảo cho một trận đấu Quidditch đây!”

Wood hăng hái nói ở bàn ăn nhà Gryffindor, chất vô dĩa của các cầu thủ trong đội cả đống trứng chiên. Anh gọi Harry:

“Ăn nhiều vào, Harry. Em cần một bữa điểm tâm ra trò đấy!”

Harry mải nhìn suốt dãy bàn dài của nhà Gryffindor, thắc mắc không biết chủ nhân mới của cuốn nhật ký Riddle có đang ở ngay trước mặt mình không? Hermione đã xúi Harry đi báo mất đồ, nhưng Harry không thích ý kiến đó. Nếu đi báo mất thì Harry sẽ phải thuật lại cho thầy cô tất cả những chuyện liên quan đến cuốn nhật ký. Mà trong số đó không biết có được mấy người biết chuyện lão Hagrid đã bị đuổi cách đây năm mươi năm? Harry không muốn mình là người khơi lại tất cả những chuyện đó.

Khi Harry, Ron và Hermione cùng rời khỏi Đại Sảnh Đường để đi lấy trang thiết bị cho trận đấu Quidditch, thì một nỗi lo trầm trọng nữa lại được thêm vô cái danh sách ngày càng nhiều điều lo nghĩ của Harry: vừa mới đặt chân lên những bậc cầu thang cẩm thạch thì bỗng nhiên nó lại nghe thấy tiếng nói ấy một lần nữa:

“Phen này thì ta giết… ta băm ra… xé nát…”

Harry hét lớn, cả Ron và Hermione đều giật nẩy mình nhảy bắn ra sau.

Harry ngoảnh nhìn lại phía sau:

“Giọng nói! Tôi vừa mới nghe lại giọng nói - Các bạn có nghe thấy không?”

Ron lắc đầu, hai mắt mở to. Nhưng Hermione thì vỗ vỗ bàn tay lên trán như sực nghĩ ra điều gì:

"Harry, mình nghĩ là mình hiểu ra rồi! Mình phải đi tới thư viện đây!"

Cô bé nói xong là chạy bắn lên cầu thang.

"Hermione nói 'hiểu' là hiểu cái gì vậy?" Harry hoang mang tự hỏi trong lúc vẫn còn nhìn quanh, cố gắng tìm xem tiếng nói kia xuất phát từ đâu.

Ron lắc đầu:

"Hermione 'hiểu' nhiều hơn tụi mình lắm lắm."

Harry thắc mắc:

"Nhưng tại sao Hermione lại chạy lên thư viện?"

Ron nhún vai:

"Thì đó là kiểu cách của Hermione mà. Khi nào có điều gì không chắc chắn thì cứ đi vô thư viện!"

Harry vẫn đứng đó, phân vân, những mong nghe lại giọng nói một lần nữa, nhưng lúc đó mọi người đang túa ra khỏi Sảnh Đường, nhộn nhịp đi tới sau lưng nó. Ai cũng chuyện trò ồn ào, náo nức đi qua cánh cửa trước để kéo ra sân Quidditch.

Ron nói:

"Bồ nên đi đi thì tốt hơn. Gần 11 giờ rồi, trận đấu…"

Harry chạy gấp lên tháp Gryffindor, vớ chiếc Nimbus 2000 của mình, rồi hòa vô đám đông băng qua sân trường. Nhưng đầu óc nó vẫn lẩn quẩn trong lâu đài, lướng vướng giọng nói của kẻ vô hình. Và khi mặc vào tấm áo chùng màu tía trong

phòng thay đồ, nó nghĩ rằng giờ đây chỉ có một điều duy nhứt làm nó yên tâm phần nào, ấy là mọi người đều đang có mặt trong sân Quidditch.

Hai đội tiến ra sân giữa những tiếng hoan hô vang rân trời đất. Wood nhảy lên chổi thần bay tới cột gôn để khởi động. Bà Hooch thả mấy trái banh ra. Đội Hufflepuff mặc áo chùng màu vàng két còn đang túm tụm bàn bạc chiến thuật tới phút cuối cùng.

Harry vừa mới trèo lên cán chổi thì giáo sư McGonagall đi như chạy băng qua sân, mang theo một cái loa vĩ đại màu tím.

Trái tim của Harry rớt xuống như một hòn đá rơi.

Giáo sư McGonagall thông báo qua loa phóng thanh với đám đông ngồi chật nứt khán đài:

"Bãi bỏ trận Quidditch này!"

Từ phía khán đài vang lên tiếng la ó phản đối. Trông mặt Wood như thể vừa bị ai thọc gậy bánh xe. Anh đáp xuống mặt đất và hướng ngay về phía giáo sư McGonagall mà không cần trèo ra khỏi cán chổi. Anh hét to:

"Nhưng thưa giáo sư - Tụi con sắp thi đấu… cúp giành cho nhà Gryffindor…"

Giáo sư McGonagall chẳng đếm xỉa gì đến anh, vẫn tiếp tục phát loa:

"Tất cả học sinh phải trở về ngay phòng sinh hoạt chung của nhà mình. Ở đó các giáo viên chủ nhiệm sẽ cho các trò biết thêm tin tức. Hãy cố hết sức đi nhanh lên."

Sau khi thông báo, giáo sư hạ loa xuống, ra dấu gọi Harry đến gần:

"Harry, cô nghĩ là con nên đi với cô."

Harry hoang mang không biết hay là lần này giáo sư lại nghi ngờ nó. Nó thấy Ron đang cố tách ra khỏi đám đông phàn nàn kêu ca để chạy đến với nó, rủ cùng nhau trở về tòa lâu đài. Harry ngạc nhiên hết sức, thấy giáo sư McGonagall chẳng những không phản đối mà còn bảo:

"Ừ, có lẽ con cũng nên đi cùng với cô, Ron à."

Chung quanh đó, một số học sinh vẫn còn nấn ná, tỏ ra tiếc rẻ về trận Quidditch bị bãi bỏ, một số tỏ ra lo âu. Harry và Ron theo giáo sư McGonagall trở vô trường, cùng leo lên những bậc cầu thang cẩm thạch. Nhưng lần này tụi nó không bị đưa đến văn phòng của ai hết.

Giáo sư McGonagall dẫn chúng đi về phía bệnh thất. Bà nói với chúng bằng một giọng dịu dàng đến ngạc nhiên:

"Chuyện này hơi kinh động một chút. Có thêm một cuộc tấn công nữa… một cuộc tấn công *đôi."*

Ruột gan bên trong người của Harry lộn tùng phèo. Giáo sư McGonagall đẩy cánh cửa bệnh thất ra và Ron cùng Harry bước vào.

Bà Pomfrey đang cúi xuống giường bệnh chăm sóc một nữ sinh năm thứ năm có mái tóc dài xoăn tít. Harry nhận ra đây chính là cô gái bên nhà Ravenclaw mà hai đứa nó đã tình cờ gặp và nhờ chỉ đường đến phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin.

Và, trên cái giường bên cạnh cô gái này là…

"*Hermione*!"

Ron gào lên. Hermione vẫn nằm bất động hoàn toàn, đôi mắt mở to và trong suốt.

Giáo sư McGonagall nói:

"Người ta phát hiện ra hai trò này ở gần thư viện. Cô không biết là có đứa nào trong hai con có thể giải thích được điều này không? Vật này nằm trên sàn, cạnh bên các trò này…"

Cô giơ lên một cái gương nho nhỏ hình tròn. Cả Ron và Harry đều lắc đầu, cả hai đều đăm đăm ngó Hermione.

Giáo sư McGonagall lại nói tiếp bằng một giọng nặng nề:

"Cô sẽ đưa hai con về tháp Gryffindor. Đằng nào thì cô cũng phải nói chuyện với các học sinh."

Học sinh nội trú nhà Gryffindor tụ tập chật kín phòng sinh hoạt chung, lặng lẽ lắng nghe giáo sư McGonagall thông báo:

"Tất cả học sinh phải trở về phòng sinh hoạt chung vào lúc 6 giờ tối. Sau giờ giới nghiêm đó không một học sinh nào được rời phòng ngủ. Mỗi buổi học sẽ có giáo viên đi kèm các con đến lớp. Không học sinh nào được vào nhà vệ sinh mà không có giáo viên cùng đi. Tất cả những cuộc luyện tập và thi đấu Quidditch đều phải hoãn bỏ. Các sinh hoạt học tập giải trí buổi tối cũng tạm ngưng."

Giáo sư McGonagall cuộn tờ giấy da ghi bản thông báo mà bà vừa đọc xong. Bà nói thêm với giọng nghẹn ngào:

“Cô không cần phải nói thêm rằng cô chưa bao giờ lại đau buồn như lần này. Rất có thể trường sẽ phải đóng cửa nếu kẻ chủ mưu đằng sau những cuộc tấn công vẫn chưa bị bắt. Cô tha thiết khuyên các con, bất cứ ai, nếu nghĩ mình có biết được điều gì về những chuyện này thì hãy mạnh dạn nói ra.”

Ngay sau khi giáo sư McGonagall vất vả chui qua cái lỗ chân dung Bà Béo và đi khuất, thì cả nhà Gryffindor rộ lên nói râm ran.

Bạn thân của anh em sinh đôi nhà Weasley là Lee Jordan đang xòe tay ra đếm:

“Vậy là đã có hai đứa nhà Gryffindor bị hại, chưa kể một con ma nhà Gryffindor, một đứa nhà Ravenclaw và một đứa nhà Hufflepuff. Không biết có thầy cô nào lưu ý rằng nhà Slytherin vẫn bình an vô sự không? Chẳng lẽ không thấy rõ ràng là tất cả những vụ này xuất phát từ nhà Slytherin sao? Nào là *Kẻ kế vị Slytherin, Quái vật của Slytherin.* Tại sao không kiểm tra thanh lọc từng đứa một bên nhà Slytherin?”

Đó đây trong phòng rộ lên sự tán thành ý kiến của Lee. Sau lưng Lee là Percy ngồi lặng yên trong một chiếc ghế, lần đầu tiên không tỏ ra hứng thú ra mặt hay phát biểu ý kiến. Trông anh nhợt nhạt và bị choáng váng nặng.

George nói thầm với Harry:

“Anh Percy bị xúc động ghê lắm. Nữ sinh bên nhà Ravenclaw bị tấn công ấy, chị Penelop ấy, chỉ cũng là một huynh trưởng. Chắc Percy đang bị sốc vì con quái vật đã tấn công mọi người, không tha cả *huynh trưởng.”*

Harry chỉ nghe George nói có một tai. Đầu óc nó vẫn chưa thể nào dứt ra khỏi được hình ảnh Hermione nằm dài trên giường trong bệnh thất như thể một bức tượng được tạc ra từ đá tảng. Và nếu mà kẻ chủ mưu mà không sớm bị bắt thì tương lai của nó cũng sẽ thê thảm không kém. Nó hãi hùng ôn lại cuộc sống với gia đình Dursley. Riddle đã phải giao nộp lão Hagrid chính vì Riddle phải đương đầu với viễn cảnh trở lại cuộc sống trong một trại mồ côi dân Muggle nếu trường Hogwarts đóng cửa. Giờ phút này Harry cảm thông sâu sắc tâm trạng Riddle năm mươi năm trước.

Bên tai Harry, giọng của Ron vang lên khe khẽ:

"Tụi mình phải làm gì đây? Bồ nghĩ coi người ta có nghi ngờ bác Hagrid không?"

Harry quyết định:

"Tụi mình phải đi gặp bác nói chuyện. Mình không thể tin lần này lại cũng chính là bác gây ra. Nhưng nếu lần trước bác đã thả con quái vật ra thì bác ắt biết cách để vào Phòng chứa Bí mật. Đó có thể là manh mối để bắt đầu mọi chuyện."

"Nhưng giáo sư McGonagall đã bảo tụi mình phải ở lại trong ký túc xá nếu không có giờ học, làm sao…"

Harry nói, giọng hết sức trầm lắng:

"Mình nghĩ đã đến lúc lại xài tới cái Áo khoác Tàng hình của ba mình."

Cái Áo khoác Tàng hình dài và mượt mà như lụa là vật duy nhứt mà Harry thừa kế được từ cha mình. Khoác áo đó là cơ hội duy nhứt để nó có thể lẻn ra khỏi trường đến thăm lão

Hagrid mà không bị ai phát giác.

Buổi tối, hai đứa lên giường như thường lệ, chờ cho Neville, Dean và Seamus thôi bàn bạc về Phòng chứa Bí mật và cuối cùng lăn ra ngủ say. Bấy giờ, hai đứa mới dậy, mặc quần áo, trùm Áo khoác Tàng hình lên mình.

Đi qua các hành lang tối thui trong tòa lâu đài lúc này không thú vị chút nào hết. Trước đây, Harry đã từng đi lang thang trong tòa lâu đài vào ban đêm nhiều lần, nhưng chưa bao giờ nó thấy ban đêm mà lâu đài lại đông người như bây giờ: các giáo viên, các huynh trưởng, và cả những con ma đi rảo từng đôi một qua các hành lang, chăm chú quan sát chung quanh, canh phòng từng hoạt động bất thường.

Trong tấm Áo Tàng hình, hai đứa nó không bị nhìn thấy, nhưng tiếng động tụi nó gây ra thì không thể vô thanh được. Tụi nó căng thẳng hết sức khi đi ngang chỗ thầy Snape đang đứng canh gác, Ron vấp ngón chân vô cái gì đó, chỉ cách thầy vài thước. May phước cho tụi nó là vừa khi Ron thốt lên một tiếng xuýt xoa thì lại đúng lúc thầy Snape nhảy mũi một cái. Chỉ khi đi qua được cánh cửa đồ sộ bằng gỗ sồi và lách được ra ngoài rồi, Harry và Ron mới cảm thấy nhẹ nhõm một chút.

Bầu trời đêm ấy rất trong và đầy sao. Hai đứa vội vã dựa theo ánh đèn phát ra từ cửa sổ nhà lão Hagrid mà đi tới, và chỉ cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra khi đã đến trước cửa nhà lão.

Cửa bật mở ngay sau khi hai đứa vừa gõ mấy tiếng. Lão Hagrid đứng ngay trước mặt chúng, cây cung trong tay lão giương thẳng, mũi tên lắp sẵn trên dây cung kéo căng và chỉ vào đúng hai đứa nhỏ. Đằng sau lão là con Fang hỗ trợ bằng

tiếng sủa inh ỏi.

Nhưng lão hạ ngay cây cung xuống sau tiếng thốt kêu kinh ngạc:

"Ủa? Mấy đứa làm gì ở đây?"

Lão trợn mắt ngó chúng. Hai đứa nhỏ bước vào nhà. Harry chỉ cây cung hỏi:

"Để làm gì vậy bác Hagrid?"

Lão Hagrid lầm bầm:

"Không có gì… không… chẳng là bác tưởng… mà không sao đâu… Ngồi xuống đi mấy đứa… bác sẽ pha trà…"

Nhưng trông lão Hagrid lúng túng như thể lão không biết mình đang làm gì. Lão suýt làm tắt ngấm ngọn lửa khi đặt cái siêu nước chông chênh lên lò, làm nước sóng sánh đổ cả ra. Rồi lão làm bể cái ấm trà khi quơ bàn tay to bè của lão trong một trạng thái căng thẳng. Harry hỏi:

"Bác có sao không bác Hagrid? Bác có nghe chuyện về Hermione chưa?"

Lão Hagrid đáp, giọng nói không được tự nhiên:

"Ờ, có nghe rồi."

Lão vẫn lo lắng ngó chừng ra ngoài cửa sổ. Nước sôi, lão rót nước vào hai cái tách bự (lão quên cả chuyện bỏ trà vào ấm). Rồi lão lấy ra một miếng bánh trái cây, vừa đặt nó lên dĩa thì lại nghe có tiếng gõ cửa.

Lão Hagrid giật mình làm rớt cả miếng bánh trái cây. Harry và Ron nhìn nhau kinh hoảng. Chúng lập tức tung cái

Áo khoác Tàng hình ra trùm lên mình kín mít, và lui vô một góc căn chòi.

Sau khi chắc chắn là tụi nhỏ đã trốn kỹ, lão Hagrid nắm lấy cây cung và mở tung cánh cửa một lần nữa.

"Chào bác Hagrid."

Thì ra là cụ Dumbledore. Cụ bước vào căn chòi, trông vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng. Bước ngay theo sau cụ là một người dị hợm.

Người khách lạ có mái tóc muối tiêu rối bù và vẻ mặt căng thẳng, ăn mặc quần áo kỳ cục: một bộ com-lê sọc nhỏ, một cái cà vạt đỏ thắm, một áo khoác đen, và đôi giầy ông mũi nhọn màu tím. Dưới nách ông ta còn kẹp cả một cái nón nỉ màu vàng chanh nữa chứ.

Ron cố thì thào thật nhỏ:

"Đó là sếp của ba mình, ông Cornelius Fudge, Bộ trưởng Pháp thuật!"

Harry thúc mạnh cùi chỏ vô Ron để bắt nó im đi.

Lão Hagrid đã toát mồ hôi đầm đìa và mặt mày trông tái lét. Lão ngồi phịch xuống một trong những cái ghế trong căn chòi, hết nhìn cụ Dumbledore đến ông Bộ trưởng Pháp thuật.

Ông Fudge có giọng nói rin rít như không thể hở môi được.

"Bậy quá, Hagrid à. Ông làm ăn bậy quá. Tôi phải ra tay thôi. Bốn cuộc tấn công học sinh xuất thân con nhà Muggle rồi… Chuyện đi quá xa rồi đó. Bộ Pháp thuật phải hành động

thôi.”

Lão Hagrid ngước mắt nhìn cụ Dumbledore khẩn khoản van nài:

“Tôi không hề làm. Giáo sư biết rõ tôi không hề làm mà, thưa giáo sư!”

Cụ Dumbledore nói với ông Fudge một cách nghiêm trang:

“Ông Fudge, tôi muốn nói rõ để ông biết là tôi hoàn toàn tin tưởng ông Hagrid.”

Nhưng ông Fudge không thoải mái lắm:

“Ông Dumbledore à, ông nghĩ coi, hồ sơ của Hagrid không có lợi cho ông ta chút nào. Bộ Pháp thuật phải làm gì đó - Ban quản trị trường học đã tiếp xúc…”

Cụ Dumbledore nói:

“Dù vậy, ông Fudge à, tôi vẫn nói với ông là bắt Hagrid đi cũng chẳng giải quyết được chút xíu gì cả.”

Đôi mắt xanh thẳm của cụ Dumbledore bừng cháy ngọn lửa mà Harry chưa từng bao giờ nhìn thấy trước đây.

Ông Fudge ngọ nguậy với cái nón nỉ trong tay:

“Hãy nhìn vấn đề này từ quan điểm của tôi: tôi đang bị nhiều áp lực. Tôi phải cho người ta thấy tôi có làm cái gì đó. Nếu rốt cục thủ phạm không phải là Hagrid thì ông ấy sẽ được thả về và không ai nói đến chuyện này nữa. Nhưng bây giờ thì tôi phải bắt ông ấy. Đành phải vậy thôi. Không thể không thi hành bổn phận của mình.”

Lão Hagrid run lẩy bẩy:

“Bắt tôi hả? Bắt tôi đi đâu?”

Ông Fudge cố tránh nhìn vào mắt lão Hagrid:

“Chỉ tạm giam để điều tra thôi. Không có trừng phạt đâu, ông Hagrid. Chỉ là sự phòng xa. Nếu có kẻ khác bị bắt, ông sẽ được thả ra với lời xin lỗi chính thức.”

Láo Hagrid rên rỉ:

“Đừng nhốt tôi vô ngục Azkaban!”

Ông Fudge chưa kịp đáp thì lại vang lên tiếng gõ khác trên cánh cửa. Cụ Dumbledore bước ra mở cửa. Ngay lúc ấy Harry bị Ron thúc một cú mạnh vô hông đau điếng, đến nỗi nó suýt bật ra tiếng rên.

Người bước vào căn chòi của lão Hagrid lúc này không ai khác hơn là ông Lucius Malfoy, trong tấm áo khoác đi đường màu đen và dài, và trên mặt vẫn luôn khinh khỉnh một nụ cười lạnh nhạt. Con Fang bắt đầu gầm gừ.

Ông Lucius gật gù:

“Ông đã có mặt rồi hả, ông Fudge? Tốt, tốt đấy…”

Lão Hagrid nổi giận:

“Ông tới đây làm gì hả? Cút ra khỏi nhà tôi!”

Lucius Malfoy cười nhếch mép khi nhìn quanh căn chòi:

“Ông bạn thân mến, xin hãy tin lời tôi, tôi không hề có hứng thú chút nào để viếng thăm cái… ờ… cái mà ông gọi là nhà đây hả? Chẳng qua tôi ghé qua trường và được biết là ông Hiệu trưởng đang ở đây.”

Cụ Dumbledore hỏi:

“Chính xác là ông cần gì nơi tôi, ông Malfoy?”

Tuy giọng nói của cụ Dumbledore nghe lịch sự, nhưng ngọn lửa trong mắt cụ vẫn bừng bừng.

Ông Malfoy làm ra vẻ uể oải rút ra một cuộn giấy da khá dài:

“Chuyện tệ lắm, ông Dumbledore à. Nhưng Ban quản trị nhà trường cảm thấy đã đến lúc ông nên tránh qua một bên. Đây là Lệnh Đình chỉ Công tác. Ông có thể tìm thấy có đủ 12 chữ ký trong này. Tôi e rằng ông đang mất đi sự sáng suốt. Cho đến giờ đã có bao nhiêu cuộc tấn công ở trường rồi? Nội trưa nay đã có thêm hai cuộc tấn công nữa, đúng không? Cứ như vầy thì chẳng mấy chốc sẽ chẳng còn học sinh con nhà Muggle nào trong trường Hogwarts nữa, và ông ắt biết đó là một *mất mát* lớn lao như thế nào đối với nhà trường chúng ta chứ?”

Ông Fudge có vẻ hoảng sợ:

“Ôi, ông Malfoy, coi đây, thế này… cụ Dumbledore bị đình chỉ công tác thì… không, không… Lúc này tôi thực tình không muốn điều đó…”

Ông Malfoy nói một cách êm ái:

“Sự chỉ định hay đình chỉ chức vụ Hiệu trưởng là chuyện của Ban quản trị nhà trường, ông Fudge à. Và Ông Dumbledore đây đã không thể làm được gì để ngăn chặn những cuộc tấn công học sinh trong trường…”

Ông Fudge, mồ hôi đã rịn lấm tấm quanh miệng, vẫn cố gắng trình bày:

“Thưa ông Malfoy, như thế này, nếu cụ *Dumbledore* mà không thể ngăn chặn được những cuộc tấn công, thì *ai* có thể làm bây giờ?”

“Chuyện đó còn coi lại.”

Ông Malfoy mỉm một nụ cười khó ưa, kết thúc:

“Cả mười hai người chúng tôi đã biểu quyết rồi.”

Lão Hagrid đứng phắt dậy, cái đầu to lớn bù xù tóc đen của lão gần đụng trần nhà :

“Vậy chứ trước khi họ đồng ý, ông đã tống cho họ bao nhiêu lời dọa dẫm mua chuộc hả, ông Malfoy?”

Ông Malfoy vẫn ngạo nghễ:

“Chà, chà, ông coi chừng đó, cơn giận của ông chỉ tổ đem lại cho ông thêm nhiều rắc rối trong thời buổi này mà thôi. Tôi khuyên ông không nên quát thét vào mặt những viên cai ngục Azkaban cái kiểu đó. Họ không thích như vậy tí nào đâu.”

Lão Hagrid gào lên, làm con Fang rúm người run rẩy:

“Ông không thể đuổi cụ Dumbledore! Cụ mà ra khỏi trường thì những người xuất thân con nhà Muggle sẽ không còn cơ hội sống sót. Họ sẽ bị giết liền cho coi!”

Cụ Dumbledore nói gọn:

“Bình tĩnh, bác Hagrid.”

Cụ nhìn ông Malfoy:

“Nếu Ban quản trị muốn gạt tôi ra, thì đương nhiên tôi sẽ bước qua một bên…”

Ông Fudge lắp bắp:

"Nh… nhưng…"

Lão Hagrid thét:

"KHÔNG!"

Cụ Dumbledore dứt đôi mắt xanh thẳm sáng quắc của cụ khỏi đôi mắt xám lạnh lùng của ông Malfoy:

"Tuy nhiên,"

Cụ Dumbledore nói tiếp, từng tiếng rõ ràng để cho không ai có thể bỏ sót một từ nào:

"… các người sẽ thấy là ta chỉ *thực sự rời* khỏi trường khi không còn ai ở đây trung thành với ta. Các người cũng sẽ nhận thấy kẻ nào cần tìm kiếm sự giúp đỡ thì luôn luôn tìm được sự giúp đỡ đó ở ngay tại trường Hogwarts này."

Đúng lúc đó Harry hầu như tin chắc là ánh mắt sáng quắc của cụ Dumbledore quét qua góc phòng nơi nó và Ron đang trốn.

Ông Malfoy nghiêng mình nói:

"Thật đáng khâm phục. Tất cả chúng tôi sẽ… ờ… nhớ tiếc… cách điều hành rất… ơ… cá biệt của ông, ông Dumbledore à, và chỉ mong người kế nhiệm ông sẽ nỗ lực ngăn chặn… các vụ… *giết chóc."*

Ông Malfoy bước tới cửa, mở cửa và nghiêng mình tiễn cụ Dumbledore ra ngoài.

Ông Fudge, loay hoay với cái nón của ông, đợi lão Hagrid đi trước. Nhưng lão Hagrid vẫn đứng lỳ, hít một hơi thở sâu,

và nói hết sức thận trọng:

“Nếu có ai muốn tìm ra điều gì liên quan đến những vụ này, người đó chỉ cần đi theo những con nhền nhện. Chúng sẽ dẫn đi đúng đường! Đó là tất cả những gì ta cần nói.”

Ông Fudge trợn mắt nhìn lão Hagrid, hết sức ngạc nhiên. Lão Hagrid nói:

“Xong rồi, tôi đi đây.”

Lão cầm lên cái áo khoác bằng lông chuột chũi của ông. Nhưng khi sắp bước theo ông Fudge ra khỏi cửa thì lão lại đứng khựng lại lần nữa và nói to:

“Trong lúc tôi không có ở nhà thì cần có ai đó cho con Fang ăn uống.”

Cánh cửa mở ra rồi đóng mạnh lại. Ron và Harry kéo tấm Áo khoác Tàng hình ra. Ron nói bằng giọng khàn khàn:

“Bây giờ tụi mình khốn đốn tới nơi rồi. Chẳng còn thầy Dumbledore để bảo vệ dạy dỗ mình nữa. Chắc là họ sẽ đóng cửa trường ngay tối nay thôi. Không có thầy Dumbledore thì dám mỗi ngày có một cuộc tấn công lắm.”

Con Fang bắt đầu tru lên thảm thiết và cào cào vào cánh cửa đóng kín.

15

ARAGOG

Mùa hè đang len lén trườn qua những khoảnh sân quanh tòa lâu đài; nền trời và mặt hồ đều đã đổi sang màu xanh lơ của hoa nhạn lai hồng. Trong các nhà lồng kính, hoa bắt đầu nở rộ, cái nào cái nấy to bằng cái bắp cải. Nhưng cảnh trí bên ngoài cửa sổ lâu đài ấy, một khi đã vắng hình bóng lão Hagrid sải bước đi trong sân trường, với con chó Fang bám theo sát gót, thì vẫn chẳng làm cho Harry vui được như trước nữa. Thực ra, tình cảnh bên trong lâu đài cũng không khá gì hơn, mọi thứ giờ đây bỗng trở nên rối rắm trầm trọng.

Harry và Ron cố tìm cách đi thăm Hermione nhiều lần, nhưng bây giờ khách khứa đã bị cấm lai vãng đến gần bệnh thất. Qua khe hở của phòng cách ly bệnh nhân, bà Pomfrey nghiêm nghị bảo chúng:

"Phải tránh tạo cơ hội để mấy chuyện nguy hiểm lại diễn ra. Ta rất tiếc, nhưng mà không thể được. Bất cứ lúc nào kẻ tấn công cũng có thể quay trở lại để kết thúc mạng sống của những người nằm đây…"

Chưa bao giờ mà nỗi khiếp sợ lan tràn ghê gớm như những

ngày này, khi cụ Dumbledore không còn ở trường nữa. Mặt trời dường như chỉ sưởi ấm được phía ngoài những bức tường tòa lâu đài, rồi dừng lại ở bên ngoài những khung cửa sổ có chấn song. Bên trong trường, gương mặt người nào cũng lộ nét căng thẳng và sự lo âu. Trong hành lang mà có vang lên tiếng cười thì tiếng cười ấy nghe sao bất thường, gây nhức óc, và thường nhanh chóng nín bặt.

Harry luôn nhớ lại những lời nói cuối cùng của cụ Dumbledore:

"Các người sẽ thấy là ta chỉ thực sự rời khỏi trường khi không còn ai ở đây trung thành với ta. Các người cũng sẽ nhận thấy kẻ nào cần tìm kiếm sự giúp đỡ thì luôn luôn tìm được sự giúp đỡ đó ở ngay tại trường Hogwarts này."

Nhưng mà những lời nói ấy liệu có ích gì trong hoàn cảnh hiện nay? Tụi nhỏ biết trông mong vào sự giúp đỡ của ai bây giờ khi mà mọi người đều rối rắm và hoảng sợ y như tụi nó?

Tuy nhiên, những lời nói bóng gió ám chỉ đến những con nhện của lão Hagrid thì dễ hiểu hơn nhiều - Nhưng khổ một nỗi là dường như không có một con nhện nào còn lại trong lâu đài để mà tụi nhỏ lần theo. Harry cứ phải ngó dáo dác chung quanh, ở bất cứ chỗ nào mà nó đi qua, với sự giúp sức (hơi có vẻ bất đắc dĩ) của Ron.

Dĩ nhiên là lực bất tòng tâm, bởi vì tụi nó đâu có được phép đi lang thang một mình, mà phải luôn luôn đi chung cả đám với những đứa học sinh khác trong nhà Gryffindor mỗi khi có việc phải di chuyển trong tòa lâu đài. Hầu hết mấy đứa khác đều có vẻ vui mừng khi được thầy cô lùa đi từ phòng học

này sang phòng học khác, nhưng đối với Harry thì chuyện đó thiệt là khó chịu.

Tuy nhiên, vẫn có một người dường như khoái hết sức cái không khí sặc mùi khủng bố và đầy nghi ngờ trong trường lúc này. Đó là Draco Malfoy. Nó khệnh khạng đi lại khắp trường với cái vẻ hách xì xằng như thể nó vừa được giao chức Thủ lĩnh Nam sinh vậy.

Hai tuần sau khi cụ Dumbledore và lão Hagrid bị đưa đi khỏi trường, Harry mới nhận ra cái điều làm Malfoy khoái trá. Hôm đó đang trong lớp học Độc Dược, Harry ngồi ngay đằng sau Malfoy, nghe nó huênh hoang nói với Crabbe và Goyle:

"Tao cho rằng phải chính ba tao mới khử được lão Dumbledore." Malfoy thậm chí không cần hạ thấp giọng, cứ bô lô ba la: "Tao đã nói với tụi bây rồi, ba tao coi lão Dumbledore là hiệu trưởng tồi nhứt từ xưa tới nay ở cái Hogwarts này. Bây giờ có lẽ tụi mình sắp có một hiệu trưởng đàng hoàng đứng đắn rồi. Một người sẽ không có ý định đóng lại cánh cửa Phòng chứa Bí mật. Cô McGonagall chẳng qua là tạm trám chiếc ghế hiệu trưởng thôi, chứ cũng không thể ngồi lâu được…"

Lúc đó thầy Snape đi ngang qua chỗ Harry, không bình luận gì về chỗ ngồi bỏ trống và cái vạc rỗng không của Hermione. Malfoy la lớn:

"Thầy ơi thầy, sao thầy hổng xin lãnh chức hiệu trưởng đi thầy?"

"Thôi, thôi, Malfoy à."

Thầy Snape quở nhẹ Malfoy, mặc dù thầy cũng không giấu nổi nụ cười trên đôi môi mỏng dính:

“Giáo sư Dumbledore chỉ bị hội đồng quản trị tạm ngưng công tác thôi. Ta dám cam đoan là chỉ nay mai thôi là giáo sư sẽ trở về với chúng ta.”

Malfoy cười ngạo nghễ:

“Hổng có đâu! Con bảo đảm ba sẽ bỏ phiếu cho thầy nếu thầy nộp đơn xin việc. Con sẽ nói với ba rằng thầy là giáo sư lý tưởng nhất ở đây.”

Thầy Snape mỉm cười tự đắc khi đi rảo quanh căn hầm phòng học, và cũng may là thầy không nhìn thấy Seamus làm động tác giả nôn ói vô cái vạc của nó.

Malfoy vẫn tiếp tục ba hoa:

“Tao thiệt lấy làm lạ là sao tụi Máu bùn còn chưa chịu cuốn gói xéo khỏi trường cho mau. Tao đánh cá năm đồng vàng Galleon rằng đứa chết ngáp sắp tới là ai. Nếu mà không phải con nhỏ Hermione thì thiệt đáng tiếc…”

Lúc đó chuông reo, kể cũng là may, vì Malfoy vừa thốt mấy tiếng cuối cùng là Ron nhảy phắt ra khỏi chỗ ngồi của mình. Trong lúc mọi người chộn rộn thu dọn sách vở cặp táp, không mấy người nhận thấy Ron chực nhảy xổ vô Malfoy. Harry và Dean túm chặt lấy hai cánh tay Ron giữ nó lại, nhưng Ron gầm gừ:

“Buông ra, để mình đánh cho thằng đó một trận. Mình cóc sợ, mình cũng không cần cây đũa phép cùi của mình, mình sẽ nện thằng mất dạy đó bằng nắm tay không…”

Phía trên đầu tụi nhỏ, thầy Snape đang quát:

"Mau lên! Tôi còn phải đưa tất cả các trò qua lớp Thảo Dược nữa chớ!"

Cả lớp sắp hàng đôi kéo nhau đi theo thầy, bọn Harry, Ron và Dean lẽo đẽo đằng sau chót, Ron vẫn ra sức vùng vằng trong sự kềm kẹp của hai đứa bạn. Tụi nó chỉ yên tâm chịu thả Ron ra sau khi thầy Snape đã đưa chúng ra khỏi lâu đài, và để chúng đi băng qua mấy thửa vườn trồng rau đến khu nhà lồng kính.

Không khí lớp Thảo Dược bây giờ có hơi buồn; lớp đã vắng mất hai học viên là Hermione và Justin.

Giáo sư Sprout giao cho bọn học sinh thực hành cắt tỉa những cây Sung quắn Vực thẳm. Harry đi tới chỗ đống phân bón để bỏ một nắm cuống hoa héo quắt. Nó chợt nhận thấy Ernie của nhà Hufflepuff đứng trước mặt, mặt đối mặt với nó. Ernie hít một hơi thật sâu và nói, rất trang trọng:

"Harry à, tôi muốn gặp bạn chỉ để nói xin lỗi là tôi đã nghi ngờ bạn. Tôi biết chắc bạn không đời nào tấn công Hermione. Tôi xin lỗi về tất cả những điều không đúng mà tôi đã nói về bạn. Giờ đây tất cả chúng ta đều đồng hội đồng thuyền. Vậy thì…"

Ernie thẳng thắn đưa bàn tay múp míp của nó ra, và Harry cũng giơ tay mình ra bắt chặt.

Ernie và bạn nó, Hannah, sau đó đến tỉa cây Sung quắn chung với Ron và Harry. Ernie vừa tỉa một cành khô vừa nói:

"Tánh thằng Malfoy vậy đó, nó có vẻ khoái chí lắm về

những chuyện không may của người khác, hén? Mấy bạn biết không, mình nghi nó chính là Người kế vị Slytherin."

"Vậy là bồ cũng còn sáng suốt đấy chớ!"

Ron nói, còn có vẻ hậm hực, chưa sẵn lòng tha thứ Ernie như Harry.

Ernie hỏi:

"Bạn có nghĩ đó là Malfoy không, Harry?"

"Không."

Giọng Harry nói chắc chắn đến nỗi cả Ernie lẫn Hannah đều trố mắt nhìn nó.

Ngay lúc đó, Harry chợt nhận thấy có chuyện lạ.

Trên nền đất, vô số nhện khổng lồ đang hấp tấp chạy băng băng. Harry lấy cây kéo xén cây đập lên cánh tay Ron, khiến Ron kêu lên đau đớn:

"Úi da! Bồ mắc chứng gì vậy?"

Harry chỉ mấy con nhện.

Ron cũng nhìn theo, cố tỏ ra vẻ vui mừng theo, tuy không đạt lắm, và nói:

"Ờ, thấy rồi. Nhưng mà giờ này làm sao tụi mình đi theo chúng được?"

Ernie và Hannah lắng nghe một cách hết sức tò mò.

Harry nhìn đàn nhện bỏ chạy, nó nói:

"Có vẻ như chúng đang đi về phía khu Rừng Cấm…"

Ron càng không hào hứng chút nào khi nghe tới điều đó.

Cuối buổi học Thảo Dược, giáo sư Sprout hộ tống cả đám trò nhỏ sang lớp học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Ron và Harry đi lẹt đẹt tuốt đằng sau chót để có thể nói chuyện với nhau mà không bị người khác nghe.

Harry nói với Ron:

"Tụi mình sẽ phải dùng đến tấm Áo khoác Tàng hình lần nữa. Cũng có thể dắt con Fang cùng đi. Nó đã quen việc đi vô rừng với bác Hagrid, có nó biết đâu lại được việc."

"Đúng!"

Ron xoay xoay cây đũa phép trong tay một cách bồn chồn. Nó nói:

"Mà… Ừ… không biết trong Rừng Cấm có người sói không ta?"

Hai đứa vô lớp thầy Lockhart, vừa chui tọt xuống bàn cuối cùng trong phòng học để ngồi như mọi khi, Harry vừa né để khỏi phải trả lời thắc mắc của Ron bằng cách nói lảng:

"Trong Rừng Cấm cũng có nhiều cái hay lắm. Mấy con nhân mã chẳng hại ai, còn mấy con bạch kỳ mã…"

Rừng cấm thì Ron chưa từng vô tới bao giờ, còn Harry thì đã vô một lần và không bao giờ muốn trở vô lần nữa.

Vừa lúc đó thầy Lockhart nhảy vô phòng khiến cả lớp tròn xoe mắt ngó. Thời gian này, trong khi tất cả những giáo sư khác còn lại trong trường đều có vẻ u trầm đi ít nhiều, thì thầy Lockhart trông vẫn hí hửng như thường.

Thầy đứng trước lớp cười tươi rạng rỡ với mọi người, kêu

lên:

“Vui lên nào! Sao mà ai cũng thuỗn mặt ra như vầy?”

Bọn học trò trao nhau những cái nhìn dễ nổi sùng, nhưng không ai trả lời thầy Lockhart.

“Không lẽ mọi người không nhận thấy gì sao?”

Thầy Lockhart nói thong thả như thể đám học trò đều là một lũ ngốc.

“Tai họa đã qua rồi! Thủ phạm đã bị bắt…”

Dean vọt miệng hỏi lớn:

“Ai nói vậy thầy?”

Bằng giọng của một người đang giảng giải “một cộng một là hai”, thầy Lockhart nói:

“Chàng trai trẻ thân mến ạ, Bộ trưởng Pháp Thuật không đời nào bắt lão Hagrid nếu như không chắc chắn trăm phần trăm là lão ấy có tội.”

Ron lên tiếng, còn lớn tiếng hơn cả Dean:

“Ờ phải, đời nào!”

Thầy Lockhart vẫn nói tiếp, giọng hết sức tự mãn:

“Này trò Ron, ta dám nói là ta biết rõ chi tiết về việc bắt lão Hagrid nhiều hơn trò biết đấy, Ron ạ”.

Ron há miệng định cãi lại, nhưng nó đành phải ngậm miệng lại giữa chừng câu vì bị Harry đá cho một cái đích đáng dưới gầm bàn. Harry nhắc:

“Lúc đó tụi mình đang tàng hình, coi như mình đâu có mặt

ở đó. Không nhớ sao?"

Cơn hồ hởi phấn khởi đáng ghét của thầy Lockhart, như muốn nói rằng thầy đã dư biết từ lâu là lão Hagrid không xài được, cùng với sự tin tưởng ngây thơ của thầy rằng toàn bộ chuyện rắc rối lâu nay đã tới hồi chấm dứt, làm cho Harry ghét giận đến nỗi nó chỉ muốn vứt phăng cuốn *"Lang Thang Với Ma Cà Rồng"* đi cho rồi. Nhưng nó tự dằn lòng lại, viết cho Ron mấy chữ:

"Tối nay hành động."

Ron đọc mẩu giấy, nuốt nước miếng một cách khó nhọc, và nhìn qua chiếc ghế trống bên cạnh, nơi Hermione vẫn thường ngồi. Chỗ trống đó dường như giúp củng cố quyết định của nó, Ron gật đầu.

Phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor vào những ngày này lúc nào cũng chật cứng, bởi vì từ sáu giờ chiều trở đi bọn trẻ đâu còn chỗ nào khác để mà la cà. Với lại, chúng cũng có rất nhiều điều để bàn tán với nhau. Kết quả là phòng sinh hoạt chung không bao giờ yên vắng trước nửa đêm cả.

Ngay sau bữa ăn chiều, Harry đã lôi tấm Áo khoác Tàng hình ra khỏi rương, ngồi đè lên tấm áo suốt từ tối cho đến nửa đêm, chờ cho phòng sinh hoạt chung vắng người.

Fred và George rủ Ron và Harry chơi bài Xì-náp nổ. Ginny lặng ngồi, đúng ngay cái ghế Hermione thường ngồi, quan sát mấy ông anh đang chơi. Ron và Harry cố ý chơi thua để kết thúc ván bài sớm cho rồi. Nhưng dù vậy, đến tận sau nửa đêm, Fred, George và Ginny mới chịu rời phòng sinh hoạt chung để đi ngủ.

Harry và Ron cẩn thận đợi cho tất cả những âm thanh vọng lại từ phòng ngủ nam và phòng ngủ nữ đều tắt ngấm rồi mới lấy tấm áo khoác, tung ra, trùm lên mình cả hai đứa, rồi trèo qua lỗ thủng trên chân dung Bà Béo mà ra ngoài.

Đi xuyên qua lâu đài, vừa đi vừa tránh đụng đầu các thầy cô canh gác tuần tra vào lúc này còn hãi hùng hơn những lần trốn ngủ trước. Cuối cùng hai đứa cũng lần ra được tới Tiền sảnh, đẩy cái chốt của cánh cửa khổng lồ bằng gỗ sồi, nhẹ nhàng lách mình qua, cố gắng không gây một tiếng kèn kẹt nào, rồi thoát ra ngoài khoảnh sân đầy ánh trăng.

Hai đứa sải chân dẫm trên lớp cỏ đen thui, băng ngang mảnh vườn rộng. Ron đột ngột nói:

"Biết đâu mình đi vô tới khu rừng rồi mới thấy là chẳng có gì để theo dõi. Nói cho cùng, mấy con nhện đó chắc gì đã kéo nhau đi vô rừng. Mình biết đúng là tụi nhện đó trông có vẻ chạy về hướng khu rừng thiệt, nhưng…"

Ron kéo dài giọng nhẩn nha, với niềm hy vọng là cuối cùng tụi nó khỏi phải đi vô khu Rừng Cấm.

Hai đứa tới trước cửa nhà lão Hagrid, cánh cửa sổ nhà lão tối thui làm tăng thêm vẻ buồn thảm. Harry đẩy cánh cửa ra, con Fang nhảy chồm lên, mừng như điên khi được thấy lại bạn bè. Hai đứa sợ tiếng sủa reo mừng như pháo nổ của con chó có thể đánh thức cả lâu đài dậy. Tụi nó vội lấy cho Fang mấy viên kẹo mật trong cái hộp thiếc để trên nóc lò sưởi. Nhờ mấy viên kẹo này, hai hàm răng của con Fang dính chặt nhau và nó thôi sủa.

Harry để lại tấm Áo Tàng hình trên bàn của lão Hagrid.

Khu Rừng Cấm tối đen như hũ nút nên cũng không cần tấm Áo Tàng hình lắm.

Harry vỗ về bắp đùi con chó, bảo:

"Đi thôi, Fang, tụi mình đi dạo một lát coi."

Fang mừng quýnh phóng theo hai đứa nhỏ ra khỏi nhà và chạy bắn tới bìa rừng. Ngang qua một cây phong, Fang sung sướng giơ một cẳng sau lên tưới cây.

Harry rút cây đũa phép của nó ra lẩm bẩm:

"Lumos!"

Lập tức một ngọn đèn nhỏ xíu xuất hiện ở đầu đũa, vừa đủ sáng để hai đứa dò tìm được dấu vết của những con nhện trên lối đi.

Ron nói:

"Sáng kiến hay đó. Mình cũng có thể thắp cây đũa phép của mình lên, nhưng mà, bồ cũng biết rồi, hổng chừng nó lại nổ tung hay giở thêm trò gì nữa…"

Harry vỗ lên vai Ron, chỉ xuống mặt cỏ: có hai con nhện lẻ đang vội vã chạy trốn ánh sáng của ngọn đèn cây đũa phép, chúng lẩn vào sau một gốc cây.

Ron thở dài, như thể đành chịu thua điều tồi tệ nhứt:

"Thôi được. Mình sẵn sàng rồi. Tụi mình đi thôi!"

Vậy là cả bọn tiến vào rừng, Fang chạy loanh quanh, hít hửi đánh hơi những gốc cây và đám lá. Nhờ ánh sáng của ngọn đèn cây đũa phép, tụi nó lần theo được dấu của bầy nhện di chuyển dọc theo lối đi. Hai đứa đi theo lũ nhện có đến hai

mươi phút, không nói năng gì, chỉ chăm chú lắng nghe động tĩnh, nhưng chúng cũng chẳng nghe thấy gì khác hơn tiếng cành khô gãy và tiếng lá xào xạc.

Càng đi sâu vô trong rừng, cây cối càng trở nên rậm rạp hơn, đến nỗi không còn thấy được cả những ngôi sao chi chít trên bầu trời phía trên cao. Chỉ còn lại ánh sáng duy nhứt giữa biển đêm đen mênh mông là ngọn đèn ở đầu cây đũa phép của Harry. Qua ánh sáng đó, chúng thấy mấy con nhện dẫn đường đã bắt đầu rẽ khỏi lối mòn.

Harry dừng bước, cố gắng tìm hiểu xem chỗ mà lũ nhện đang tới là đâu, nhưng xung quanh, ngoài vùng ánh sáng nhỏ nhoi của ngọn đèn đầu cây đũa phép, là một vùng hoàn toàn đen đặc. Lần trước Harry cũng không đi vô rừng sâu dữ như lần này. Nó còn nhớ rất rõ lần đó, cũng ở trong chính khu rừng này, lão Hagrid đã khuyên nó đừng bao giờ rời bỏ lối đi. Nhưng giờ đây lão Hagrid đang ở cách xa nó hàng dặm, có lẽ đang bị nhốt trong nhà tù phù thủy Azkaban. Và những lời cuối của lão dặn dò Harry chỉ vỏn vẹn là hãy theo dấu những con nhện.

Có cái gì đó ẩm ướt chạm vào tay Harry khiến nó giật mình nhảy lùi ra sau, dẫm phải chân Ron. Nhưng hóa ra đó chỉ là mõm của con Fang.

Harry nói với Ron:

“Bồ thấy sao?”

Nó chỉ có thể nhận ra ánh mắt của Ron phản chiếu ánh sáng leo lét của ngọn đèn cây đũa phép, chứ cũng khó mà nhìn thấy cả gương mặt bạn. Ron nói chán ngán:

“Thì đằng nào tụi mình cũng đã tới tận đây rồi. Thì tới luôn.”

Cả bọn lại tiếp tục đi theo những cái bóng chập chờn của lũ nhện, tiến vào sâu hơn nữa trong khu rừng. Lúc này không thể đi nhanh được, vì trong bóng đêm, những gốc cây và rễ cây lồi lên trên mặt đất làm con đường chúng đi trở nên hết sức gồ ghề trắc trở. Harry cảm nhận được hơi thở nóng hổi của con Fang phà vào bàn tay. Và cứ đi được một chút cả đám lại phải dừng lại để quơ đèn nhìn xem lũ nhện đã đi tới đâu.

Có vẻ như tụi nhỏ đã đi như vậy ít nhứt là nửa tiếng đồng hồ. Áo chùng móc vô bụi gai và những cành cây thấp là xà. Một lát sau chúng nhận thấy mặt đất hình như đổ dốc, mặc dù cây cối vẫn mọc khít rịt không thay đổi.

Bỗng nhiên con Fang phát ra một tiếng sủa lớn, âm vang, làm cho cả Ron và Harry hết hồn, thiếu điều vuột hết da.

Ron la to:

“Cái gì vậy?”

Nó cố nhìn thủng màn đêm đen đặc chung quanh, tay túm chặt cùi chỏ Harry.

Harry thở mạnh:

“Có cái gì đó di chuyển chung quanh đây… Lắng nghe đi… Hình như có cái gì đó lớn lắm…”

Cả hai đứa lắng nghe. Đâu đó bên cánh phải, có một vật gì to lớn lắm đang bẻ gãy cành lá để mở đường qua khu rừng.

Ron lảm nhảm không thôi:

“Ôi, thôi, thôi rồi, thôi rồi…”

Harry nổi điên lên gắt:

“Im đi! Nó nghe thấy bồ bây giờ.”

“Nghe tiếng mình hả?” giọng Ron the thé một cách bất thường. “Nó nghe tiếng con Fang trước rồi còn đâu!”

Bóng tối dường như đè lên cả tròng mắt của hai đứa nhỏ khi cả hai cứ đứng trân ra, mắt mở thao láo, chờ đợi, hoảng sợ. Có một tiếng gầm gừ rất lạ nổi lên, rồi lại lặng trang.

Harry hỏi:

“Bồ nghĩ coi nó sắp làm gì?”

Ron nói:

“Chắc nó sắp sửa nhảy chồm lên mình.”

Hai đứa sợ quá, run lập cập, chỉ biết chờ đợi chứ không dám nhúc nhích nữa.

Rồi Harry lại thì thầm hỏi:

“Bồ nghĩ coi nó bỏ đi chưa?”

“Ai mà biết!”

Lúc đó, bỗng dưng bên phải của tụi nó sáng lòa ánh đèn pha, đặc biệt trong bóng đêm đen thui ánh sáng càng lóa mắt, đến nỗi cả Harry và Ron đều bất giác giơ tay lên ngang trán để che mắt. Con Fang tru lên và lo co giờ chạy trốn, nhưng bị mắc kẹt vô mấy bụi gai nên càng tru lên thảm thiết hơn.

“Harry!”

Tiếng Ron hét lên, giọng nó vỡ ra trong tiếng thở phào:

“Harry ơi, chiếc xe của mình đây mà!”

“Cái gì?”

“Tới coi nè!”

Harry lao theo Ron về phía phát ra luồng sáng, trượt chân, vấp váp, suýt ngã lăn, nhưng ngay sau đó hai đứa thấy hiện ra trước mắt một trảng rừng trống.

Chiếc xe của ông Weasley đang nằm chơ vơ ở đó, giữa một vòng vây của lũ cây cối, dưới một vòm cành lá rậm rạp, đèn pha ở đầu xe đang chiếu sáng. Ron há hốc miệng đi về phía chiếc xe, chiếc xe cũng nhích từ từ về phía Ron, y chang một con chó khổng lồ đang mừng chủ.

Ron mừng lắm, sung sướng đi quanh chiếc xe, xuýt xoa:

“Nó vẫn nằm đây từ hồi đó cho tới giờ! Coi kìa! Rừng rú đã biến nó thành xe hoang rồi…”

Hai bên hông xe bị trầy trụa và bê bết bùn sình. Rõ ràng là nó cũng đã tự một mình bươn chải loanh quanh khu rừng. Fang không có vẻ gì khoái chiếc xe lắm. Nó cố gắng bám sát chân Harry, và Harry cảm thấy được con chó đang run như cầy sấy. Từ từ thở chậm lại, Harry cất cây đũa phép của nó vô túi áo.

Ron dựa vào chiếc xe, bàn tay đập nhẹ lên thùng xe như vỗ về:

“Vậy mà tụi mình cứ tưởng nó sắp tấn công tụi mình chớ! Lâu nay mình cứ thắc mắc không biết chiếc xe biến đi đâu!”

Harry nheo mắt tìm kiếm trong vùng ánh sáng mà đèn pha

chiếc xe hơi soi rọi, xem có dấu vết gì của mấy con nhện nữa không? Nhưng lũ nhện đã cuống cuồng chạy biến ra khỏi vùng ánh sáng của đèn pha.

Harry nói:

"Tụi mình lạc mất dấu vết rồi. Thôi, đi tìm lũ nhện đi."

Nhưng Ron không đáp. Nó thậm chí không nhúc nhích, mắt cứ trừng trừng ngó một điểm nào đó ngay đằng sau Harry, hơi lơ lửng một chút phía trên cao. Bộ mặt nó xạm đi vì nỗi kinh hoàng.

Harry thậm chí không đủ thời gian để quay lại để coi đó là cái gì. Một tiếng 'cách' thiệt to vang lên và nó bỗng cảm thấy có cái gì đó vừa dài vừa lông lá quắp ngang thân, nhấc nó lên khỏi mặt đất, khiến nó bị treo lơ lửng trên không, mặt ngó xuống đất. Harry hoảng sợ, ra sức vùng vẫy, nhưng nó lại nghe thêm một tiếng 'cách' nữa, và thấy hai chân của Ron cũng bị giở hỏng khỏi mặt đất luôn. Con Fang rên rỉ và tru lên thống thiết. Trong nháy mắt, Harry bị cuốn đi vào tuốt trong rừng sâu.

Với cái đầu thòng xuống, Harry nhận thấy mình bị một con quái vật có sáu cái chân dài cực kỳ và đầy lông tha đi. Hai chân trước của quái vật quặp chặt Harry trong đôi càng đen bóng. Đằng sau nó, Harry có thể nghe tiếng chân của một quái vật khác, hẳn là đang quắp Ron. Lũ quái vật đang tiến vào sâu giữa rừng, Harry nghe được cả tiếng con Fang đang cố vùng thoát khỏi càng của con quái vật thứ ba. Con Fang còn sức rống lên rền rĩ, chứ Harry thì dù rất muốn gào thét vẫn không thể thốt được lời nào. Có vẻ như tiếng nói của nó đã bị bỏ lại

với chiếc xe ở trảng trống trong rừng.

Harry không thể nào biết được nó bị quái vật quắp đi như vậy trong bao lâu. Nó chỉ biết thình lình bóng tối nhạt đi một chút để nó có thể nhìn thấy mặt đất đầy lá rơi giờ đây đã lúc nhúc lũ nhện. Vươn dài cổ ra ngó nghiêng ngó ngửa, Harry nhận thấy mình đã đến bên mép một cái hố rộng. Cái hố này quang đãng không bị cây cối che khuất, nên nhờ ánh sao trên trời soi mờ mờ xuống đáy hố, mà Harry thấy bày ra một khung cảnh tồi tệ nhứt nó từng nhìn thấy trong đời.

Những con yêu nhền nhện. Không phải những con nhện bé tí bò lê ngổn ngang giữa đám lá khô trên mặt đất, mà là những con nhện kếch xù như những cỗ xe ngựa, có đến tám mắt, tám chân, đầy lông lá, và đen ngòm. Tên khổng lồ nhền nhện đang quắp Harry mở đường xuống hố qua một cái bờ cực kỳ dốc, đến một cái mạng nhện khum khum mờ mờ giăng ngay ở trung tâm cái hố. Những con nhền nhện khổng lồ khác xúm xít chung quanh mạng nhện, giơ càng lên nhắp lách cách một cách hào hứng trước cảnh đồng bọn đem về những con mồi có vẻ ngon lành.

Khi con nhền nhện khổng lồ nhả mồi ra, Harry té chổng kềnh xuống đất rồi lồm cồm bò dậy. Ron và Fang cũng bị té uỵch xuống bên cạnh. Fang không còn tru sủa gì nữa, chỉ nằm co rúm một chỗ, im thin thít. Ron thì trông hãi hùng y chang như Harry. Miệng nó ngoác rộng như đang gào, một tiếng gào không thành lời, còn hai con mắt thì trố ra đến suýt lòi tròng.

Harry bỗng nhận ra con nhền nhện kếch xù đã quắp nó tha về đây đang nói gì đó. Cũng khó nghe ra nó nói gì, vì cứ mỗi

tiếng thốt ra đều được đệm bằng tiếng càng nhắp lách cách.

Con nhền nhện ấy kêu:

“Aragog! Aragog!”

Từ chính giữa cái vòm mạng nhện mờ mờ thong thả hiện ra một con nhền nhện có kích thước một con voi nhỏ. Thân mình và chân cẳng con nhền nhện này có màu xám, còn những con mắt trên cái đầu có càng thì màu trắng đục. Con nhền nhện này mù.

Vừa nhắp càng một cách sốt ruột, con nhền nhện mù được gọi là Aragog lên tiếng hỏi:

“Cái gì đó?”

Con nhền nhện đã bắt được Harry trả lời:

“Người.”

Aragog nhích tới gần hơn, tám con mắt trắng đục của nó đảo quanh mơ hồ.

“Có phải bác Hagrid không?”

Con nhền nhện bắt được Ron đáp:

“Người lạ.”

Aragog quạu quọ nhắp càng ra lệnh:

“Giết chúng đi. Ta đang ngủ…”

Harry la to:

“Chúng tôi là bạn của bác Hagrid.”

Trái tim nó dường như đã nhảy khỏi lồng ngực mà vọt lên tới cổ họng.

Lách cách lách cách, tiếng nhắp càng của những con nhền nhện khổng lồ vang lên khắp chung quanh. Aragog dừng lại. Rồi nó chậm rãi nói:

“Bác Hagrid chưa bao giờ phái người nào đến gặp ta.”

Harry thở gấp gáp, giải thích:

“Bác Hagrid đang bị rắc rối. Bởi vậy mà chúng tôi phải đến đây.”

Con nhền nhện già lặp lại:

“Bị rắc rối à?”

Harry cảm nhận được sự quan tâm lẫn trong những tiếng nhắp càng lách cách.

“Nhưng tại sao bác ấy phái tụi bây đến đây?”

Harry nghĩ đến chuyện cố đứng lên, nhưng rồi nó quyết định bỏ ý nghĩ đó đi, vì nó không tin rằng chân cẳng nó còn đỡ nổi thân hình mình. Vì thế, Harry cứ nằm bệt dưới đất mà nói, ráng hết sức mà bình tĩnh:

“Ở trường, người ta cho là bác Hagrid đã thả… thả gì đó ra giết hại học trò. Họ đã bắt bác nhốt vô nhà ngục Azkaban rồi.”

Aragog tức giận nhắp càng như điên, và đám đông nhền nhện hiện diện khắp hố cũng đồng loạt nhắp càng hưởng ứng. Tiếng nhắp càng lách cách nghe có vẻ như một tràng vỗ tay, nhưng là một tràng vỗ tay làm Harry teo hết gan ruột vì kinh hoàng.

Aragog lại cáu kỉnh lên tiếng.

“Nhưng chuyện đó đã xưa rồi mà. Xưa lơ xưa lắc. Ta còn

nhớ rõ. Chính vì chuyện đó mà họ đuổi học bác ấy. Họ *tưởng* ta chính là con quái vật trú ẩn trong Phòng chứa Bí mật. Họ tưởng bác Hagrid đã mở cửa Phòng chứa Bí mật và thả ta ra."

Mồ hôi lạnh rịn ra trên trán Harry, nó hồi hộp lắp bắp hỏi lại:

"Vậy… vậy ra… ông không… không phải là con quái vật đã thoát ra từ Phòng chứa Bí mật?"

"Ta hả?"

Aragog quát lên, càng nhắp lách cách tức giận.

"Ta không hề sinh ra trong cái lâu đài đó, quê ta ở một nơi xa lắm. Một kẻ lữ hành đã đem ta cho bác Hagrid từ khi ta hãy còn là một cái trứng. Bác Hagrid lúc đó cũng hãy còn là một cậu học trò. Nhưng bác ấy đã chăm sóc ta, giấu ta trong hộc tủ trong lâu đài, nuôi ta bằng thức ăn thừa mà bác cóp nhặt ở bàn ăn. Bác Hagrid là một người tốt, một người bạn vĩ đại của ta. Khi họ phát hiện ra ta, đổ thừa ta gây ra cái chết của cô nữ sinh đó, thì bác Hagrid bảo vệ ta. Từ đó tới giờ ta vẫn sống trong khu rừng này, bác Hagrid vẫn thường lui tới đây thăm viếng ta. Bác ấy thậm chí còn lo cả chuyện dựng vợ gả chồng cho ta nữa, bác ấy đem Mosag về đây làm vợ ta, và tụi bây thấy đó, gia đình ta nay đã con đàn cháu đống đầy ra đó. Tất cả đều nhờ tấm lòng bác ái của bác Hagrid…"

Harry thu gom tất cả lòng can đảm còn sót lại trong người nó, hỏi:

"Vậy… ông không hề… tấn công ai hết?"

Con nhền nhện già ồm ồm quát:

“Không đời nào. Bản năng ta cũng không hiền lành gì, nhưng vì kính trọng bác Hagrid, không đời nào ta làm hại một con người. Xác của cô bé bị giết nằm trong buồng tắm nữ. Mà ta thì không hề biết đến chỗ nào khác trong lâu đài, ngoài cái hốc tủ nơi mà bác Hagrid đã nuôi lớn ta. Nòi giống ta vốn chuộng sự yên tĩnh trong bóng tối…”

“Vậy thì… ông có biết *cái gì* đã giết chết cô gái đó không?”

Harry liều mạng hỏi tiếp, và nói luôn:

“Tại vì, cho dù là cái gì đi nữa, thì bây giờ nó lại đang tấn công học trò trong trường…”

Lời nói của Harry chìm trong hàng loạt tiếng lách cách của những cái càng khắp nơi thi nhau nhắp một cách giận dữ. Bóng những con nhền nhện kếch xù bồn chồn chuyển động chung quanh Harry.

Aragog nói:

“Kẻ đó sống trong lâu đài. Là một sinh vật cổ xưa mà nòi giống nhền nhện của ta sợ hơn hết thảy mọi thứ trên đời. Khi ta cảm nhận được sự tồn tại của con ác thú đang quanh quẩn trong lâu đài, ta đã van nài bác Hagrid thả ta ra. Ta vẫn còn nhớ rõ mà.”

Harry khẩn thiết nài nỉ:

“Là con gì vậy?”

Chung quanh dậy lên tiếng nhắp càng lách cách to hơn, những bóng đen của những con nhền nhện khổng lồ dường như đã tiến đến sát Harry rồi.

Aragog giận dữ nói:

“Ta không muốn nói đến nó! Ta không bao giờ gọi tên nó! Ngay như với bác Hagrid, ta cũng không bao giờ nói tới tên của con ác thú ghê rợn đó, cho dù bác đã gặng hỏi ta nhiều lần.”

Harry không muốn thúc ép một con nhền nhện già. Nhứt là trong lúc bầy nhền nhện chung quanh cứ dồn sát tới nó từ mọi phía. Aragog có vẻ như đã chán chuyện trò. Nó chậm rãi lùi về chỗ ngồi của mình ở giữa cái mạng nhện hình vòm. Nhưng lũ nhền nhện con cháu nó thì vẫn tiếp tục từ từ dồn sát tới Harry và Ron. Harry nghe tiếng lá bị nghiến rào rạo quanh mình. Nó tha thiết khẩn khoản gọi Aragog:

“Vậy thôi chúng tôi đành đi về vậy.”

Giọng Aragog rề rề:

“Đi về? Ta không nghĩ vậy đâu…”

“Nhưng… nhưng…”

“Lũ con trai con gái của ta, theo lệnh ta, không hại bác Hagrid. Nhưng ta không thể nào cản được lũ chúng nó những món thịt tươi sống tự dẫn xác tới lãnh địa của ta nộp mạng. Thôi, vĩnh biệt, hỡi những người bạn của bác Hagrid.”

Harry xoay mình nhìn quanh. Cách chỉ chừng non thước, ngất nghểu phía trên đầu nó là một đoàn quân nhền nhện hình thành một bức tường vững chắc bao vây tụi nó. Lũ nhền nhện háu đói nhắp càng lách cách và trố ra những con mắt lấp lánh trên những cái đầu đen xấu xí không chịu nổi.

Cho dù đã rút cây đũa phép ra, Harry cũng hiểu là chẳng

ích gì, vì lũ nhện đông quá. Nhưng nó vẫn quyết chiến đấu để sống còn. Vừa mới cố sức đứng dậy, thì bỗng nó nghe vang lên một tiếng nổ to, rền dài, đồng thời, một luồng ánh sáng rọi soi thấu đáy hố.

Chiếc xe hơi bị phù phép của ông Weasley đang rầm rầm chạy xuống dốc, đèn pha sáng trưng, còi hú inh ỏi, chạy tới đâu hất văng lũ nhện ra khỏi chỗ đó. Nhiều con nhền nhện té chổng càng, mấy cái cẳng dài cứ chới với ngo ngoe trong không trung, chẳng thể nào ngừng được. Chiếc xe thắng một cái 'két' trước Harry và Ron, cánh cửa tự động bung ra mời gọi.

Harry hét:

"Cứu con Fang!"

Rồi ngay sau đó, nó chui tọt vô xe, ngồi ở ghế trước; Ron ôm ngang con Fang đã đờ đẫn như con chó trôi sông chỉ còn kêu ăng ẳng, đẩy nó lên băng ghế sau của chiếc xe hơi, rồi đóng mạnh cửa lại. Ron còn chưa kịp đạp tới chân ga, máy xe đã tự động rồ lên, và 'véo!' - cả bọn vọt đi, tông thêm mấy con nhền nhện nữa làm chúng té lăn kềnh sắp lớp.

Xe tăng tốc vọt lên dốc, ra khỏi cái hố, và chẳng mấy chốc đã băng băng vượt qua khu rừng, bị cành lá cây cối quật đập ràn rạt vô cửa xe. Nhưng chiếc xe cũng khéo léo, biết lách lượn tìm từng khoảnh trống mà chạy, theo một con đường mà xem ra nó đã tự biết lối một cách rõ ràng.

Harry nhìn sang Ron. Miệng Ron vẫn còn há hốc trong động tác gào không thành lời, nhưng mắt thì không còn trợn lòi ra nữa.

“Bồ có sao không?”

Ron nhìn thẳng tới trước, chưa thốt nổi lời nào.

Chiếc xe băng càn qua những bụi cây thấp, con Fang bắt đầu tìm lại được tiếng sủa và tru lên om sòm từ băng ghế sau. Harry thấy cái kiếng chiếu hậu bị bay tưng khi chiếc xe lách mình né một cây sồi vĩ đại. Sau khoảng chừng mười phút ầm ĩ nhọc nhằn, cả đám cây bị tỉa xơ xác, và bọn Harry được thấy lại mảnh trời trống trên cao.

Bỗng nhiên chiếc xe đứng khựng lại, khiến cho tụi nó suýt đập đầu vô tấm kính chắn gió. Thì ra đã đến được bìa rừng. Con Fang tự nhoài mình ra cửa sổ, sốt ruột muốn thoát ra khỏi chiếc xe càng nhanh càng tốt. Khi Harry vừa mở cánh cửa xe ra, con chó phóng ra như mũi tên, chạy cụp đuôi xuyên qua hàng cây, về thẳng phía căn chòi của lão Hagrid.

Harry cũng xuống xe, và một hay hai phút sau, Ron mới có vẻ hoàn hồn, tay chân bắt đầu có cảm giác, và nó bắt chước Harry leo xuống xe, mắt vẫn còn đờ dại và cổ còn cứng đơ.

Harry vỗ vỗ vào chiếc xe bày tỏ lòng biết ơn. Chiếc xe bèn de vô rừng và trong chốc lát là biến mất.

Hai đứa quay trở lại căn chòi của lão Hagrid để lấy lại tấm Áo Tàng hình. Con Fang vẫn còn run rẩy dưới tấm chăn đắp trong cái ổ của nó. Khi Harry trở ra ngoài, nó thấy Ron đang nôn thốc nôn tháo trong thửa vườn bí rợ của lão Hagrid.

Ron vừa chùi miệng vô ống tay áo vừa thều thào nói:

“Mình sẽ không đời nào tha thứ cho bác Hagrid. Nghe lời ổng: theo chân những con nhện! Thiệt là nhờ phước đức ông

bà mình mới còn sống sót trở về đây.”

Harry nói:

“Mình dám cá bác Hagrid không thể ngờ là Aragog lại nỡ làm hại đến bạn bè của bác Hagrid như vậy đâu.”

Ron vẫn còn tấm tức, thụi một nắm đấm vô tấm vách căn chòi:

“Thì chính đó là tai họa của bác ấy! Bác ấy cứ cho là những con quái vật không đến nỗi khủng khiếp như người ta đồn đại đâu. Thử coi, chuyện đó đưa bác ấy tới đâu? Nhà ngục Azkaban!”

Bây giờ giọng Ron run run không kiềm chế được nữa:

“Mà bác ấy biểu mình đi theo mấy con nhện đến đó để làm gì chứ? Bây giờ mình muốn biết là chuyến mạo hiểm này thì giúp tụi mình tìm ra được cái gì nào?”

Harry tung tấm Áo khoác Tàng hình lên trùm kín cả hai đứa rồi xốc nách Ron, đỡ bạn đi về tòa lâu đài.

“Bác Hagrid muốn cho chúng ta biết là bác vô tội, bác không hề mở cánh cửa Phòng chứa Bí mật.”

Ron khịt mũi tỏ vẻ bất đồng ý kiến. Hiển nhiên, theo ý Ron thì ấp trứng nhền nhện trong hốc tủ không thể nào được coi là vô tội.

Khi bóng tòa lâu đài hiện ra lù lù trước mặt, Harry sửa sang tấm áo để yên chí là chân cẳng tụi nó cùng được phủ kín, rồi mới đẩy cánh cửa khổng lồ bằng gỗ sồi ra. Hai đứa cẩn thận đi ngược lên Tiền sảnh rồi trèo lên cầu thang cẩm thạch,

nín thở khi đi ngang qua những hành lang, nơi những người trong phiên trực đang đi lại canh phòng hết sức cảnh giác.

Cuối cùng hai đứa cũng an toàn về được tới phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor. Ở đó, củi lửa đã cháy rụi thành tro tàn. Hai đứa cởi áo khoác ra, trèo lên cầu thang xoắn mà lên phòng ngủ của mình.

Ron lăn ra giường, không màng đến cả chuyện cởi giầy hay thay quần áo. Tuy nhiên Harry lại chẳng cảm thấy buồn ngủ lắm. Nó ngồi ở mép giường, nghĩ ngợi hoài về những điều mà Aragog đã nói.

Nó nghĩ, con quái vật đang lởn vởn đâu đó trong lâu đài nghe hao hao giống như một thứ *quái vật Voldemort* - một thứ quái vật mà ngay đến những con quái vật khủng khiếp khác cũng không muốn nhắc đến tên. Nhưng cái bí mật về con quái vật đó thì vẫn còn nguyên, nó là cái gì, làm sao nó hóa đá được các nạn nhân? Cả Ron lẫn Harry đều chịu, chưa tìm được. Và có lẽ ngay cả lão Hagrid cũng không hề biết trong Phòng chứa Bí mật có chứa cái bí mật gì.

Harry rút chân lên giường, ngồi dựa lưng vào gối, ngắm ánh trăng suông tràn qua cửa sổ tháp Gryffindor.

Nó nghĩ chán chê vẫn không vỡ ra được là tụi nó có thể làm gì. Lần theo đầu mối nào thì tụi nó cũng đi tới ngõ cụt hết rồi.

Riddle đã bắt nhầm người, Người kế vị Slytherin đã bị sổng, và không ai dám chắc kỳ này cũng chính là kẻ đó đã mở cánh cửa Phòng chứa Bí mật ra, hay lại mới nảy ra Kẻ kế vị khác nữa.

Chẳng có ai trong tòa lâu đài này có thể có câu trả lời cho Harry cả. Chẳng có ai để Harry hỏi hết. Nó nằm xuống, vẫn suy nghĩ lung tung về những điều Aragog đã nói.

Khi mơ mơ màng màng sắp ngủ, thì đột nhiên một ý tưởng nảy ra như thể đó là niềm hy vọng cuối cùng. Lập tức Harry ngồi bật dậy:

"Ron… Ron…" Harry khẽ gọi trong bóng tối.

Ron thức giấc, cằn nhằn y như con chó Fang, trợn mắt nhìn quanh, và thấy Harry.

Harry lay Ron dậy, thì thào trong tiếng ngáy như sấm của Neville nằm ở góc phòng:

"Ron… cô gái đã chết ấy. Aragog nói xác cô ấy được tìm thấy trong buồng tắm. Không chừng cô ấy vẫn chưa ra khỏi buồng tắm, không chừng cô ta vẫn ở đó thì sao?"

Ron dụi mắt, mặt mày cau có trong ánh trăng. Nhưng rồi nó cũng chợt hiểu ra.

"Hổng lẽ bồ *cho là*… hổng lẽ đó là *con ma khóc nhè Myrtle*?"

16

PHÒNG CHỨA BÍ MẬT

Vào bữa điểm tâm sáng hôm sau, Ron cay đắng nói:

"Hồi tụi mình luyện thuốc Đa Dịch, tụi mình lê la hết ngày giờ trong nhà vệ sinh nữ, mà con ma khóc nhè thì chỉ cách tụi mình ba buồng tắm chứ mấy, lẽ ra lúc đó tụi mình đã có thể hỏi chị ấy… chứ bây giờ…"

Bây giờ muốn gặp con ma khóc nhè Myrtle cũng gian nan hiểm nghèo không thua chuyện đi tìm những con quái nhền nhện. Làm sao trốn được các giáo sư một lúc đủ lâu để lẻn vô nhà vệ sinh nữ, (nhà vệ sinh nữ nhé), đã vậy cái nhà vệ sinh nữ ấy lại nằm kế bên cái hiện trường đã xảy ra cuộc tấn công đầu tiên. Nghe ra không có kế nào có vẻ khả thi cả.

Nhưng trong tiết học đầu tiên của buổi học hôm ấy, vào giờ Biến, một vấn đề nảy sinh đã đánh văng khỏi đầu óc bọn trẻ mọi ám ảnh của Phòng chứa Bí mật. Lần đầu tiên trong vòng nhiều tuần lễ nay, bọn trẻ có một mối lo lớn hơn mối lo về quái vật trong Phòng chứa Bí mật. Ấy là lúc giáo sư McGonagall, sau khi vào học được mười phút, thông báo cho bọn trẻ biết về lịch thi. Kỳ thi sẽ bắt đầu vào đầu tháng sáu,

nếu tính từ lúc ra thông báo thì chỉ còn dùng một tuần lễ nữa.

Vừa nghe xong, Seamus rú lên:

"Thi hả? Tụi mình vẫn còn phải *thi* nữa hả?"

Có một tiếng nổ lớn đằng sau Harry, vì cây đũa phép của Neville tuột rớt xuống, làm tiêu một cái chân bàn. Giáo sư McGonagall lập tức dùng cây đũa phép của mình hô biến cho cái chân bàn tái hiện ra. Xong giáo sư quay lại phía Seamus, nghiêm nghị, lạnh lùng bảo:

"Toàn bộ lý do khiến nhà trường vẫn phải hoạt động trong những ngày này, chính là để cho các trò được học hành chu đáo. Vì vậy những kỳ thi vẫn diễn ra như bình thường, và cô tin rằng tất cả các trò đều sẽ cố gắng học hành chăm chỉ."

Học hành chăm chỉ! Harry không thể nào nghĩ ra là vẫn phải thi cử khi mà lâu đài đang ở trong tình cảnh như vầy.

Khắp phòng dậy lên tiếng rì rầm phản đối khiến giáo sư McGonagall càng thêm cáu kỉnh một cách rầu rĩ:

"Chỉ thị của giáo sư Dumbledore là cố hết sức giữ cho trường chúng ta vẫn hoạt động bình thường. Và, có lẽ cô cũng không cần phải nói ra, điều đó có nghĩa là phải bảo đảm được chất lượng học tập trong niên học này của các trò, xem các trò tiếp thu được bao nhiêu."

Harry ngó xuống hai con thỏ trắng mà nó có nhiệm vụ biến thành hai chiếc dép. Nó đã học hành được bao nhiêu trong niên học này, tính đến nay? Kiến thức của nó thật không đủ để xài được cho một kỳ thi.

Vẻ mặt của Ron còn thê thảm hơn cả Harry. Trông mặt

Ron thì cứ như thể nó vừa nhận được lệnh đi vô khu Rừng Cấm mà sống vậy.

Ron giơ cây đũa phép te tua của mình lên mà hỏi Harry:

"Bồ có thể nào tưởng tượng ra được là mình sẽ thi bài phép thuật với cây đũa này không?"

Cây đũa bắt đầu huýt sáo véo von.

Ba ngày trước kỳ thi thứ nhất, giáo sư McGonagall lại đưa ra một thông báo khác ở bữa điểm tâm. Giáo sư vừa nói:

"Cô có một tin tốt lành…"

… thì cả Đại Sảnh Đường, thay vì im lặng, đã vội nhao nhao lên:

"Thầy Dumbledore trở về!"

Một cô bé bên nhà Ravenclaw thét lên:

"Đã bắt được Người kế vị Slytherin!"

Còn Wood thì gầm như sấm nổ:

"Tiếp tục các trận thi đấu Quidditch!"

Khi sự huyên náo lắng xuống, giáo sư McGonagall nói:

"Giáo sư Sprout đã báo cho cô biết là nhân sâm nay đã đủ trưởng thành để thu hoạch và chế biến. Đêm nay, chúng ta có thể hồi sinh những người đã bị hóa đá. Cô khỏi cần nói chắc các con cũng hiểu, là một trong những người bị hóa đá ấy có thể sẽ nói cho chúng ta biết ai, hay cái gì, đã tấn công họ. Cô hy vọng khi niên học kinh khủng này kết thúc thì thủ phạm đã bị bắt rồi."

Tức thì nổ ra một trận hoan hô ầm ĩ. Harry ngó qua bên bàn ăn nhà Slytherin thấy Draco Malfoy chẳng thèm hưởng ứng cuộc reo mừng này, và Harry không hề lấy đó làm lạ. Tuy nhiên Ron tỏ ra vui hơn mấy ngày qua. Nó nói nhỏ với Harry:

"Vậy là tụi mình cũng khỏi cần hỏi thăm con ma khóc nhè Myrtle làm gì há? Có lẽ Hermione sẽ có đủ mọi câu trả lời khi bạn ấy tỉnh lại. Chà, để rồi bồ coi, cô nàng sẽ điên tiết sốt vó lên khi biết chỉ còn ba ngày nữa là bắt đầu thi. Suốt thời gian qua Hermione có được học hành gì đâu. Thà để cho Hermione cứ hóa đá còn hơn hồi sinh cô nàng trong lúc này. Cứ đợi thi xong rồi hẵng hồi sinh Hermione có phải là hay hơn không?"

Vừa lúc đó, cô bé Ginny đến ngồi bên cạnh Ron. Trông cô bé hết sức căng thẳng, lo âu. Harry để ý thấy hai bàn tay cô bé đặt trên đùi cứ vặn vẹo nhau một cách khổ sở.

Ron vừa múc thêm cháo vô dĩa của mình vừa hỏi em gái:

"Có chuyện gì vậy?"

Ginny không nói gì, nhưng liếc lên ngó xuống dãy bàn ăn của nhà Gryffindor với nét mặt sợ sệt gợi Harry nhớ đến một người, nhưng nó không thể nghĩ ra là người nào. Ron vẫn ngó em gái, bảo:

"Cứ nói ra đi."

Bỗng nhiên Harry sực nghĩ ra Ginny giống ai. Cô bé lắc lư trên chiếc ghế của mình, trông y chang Dobby khi con gia tinh này sắp sửa tiết lộ điều bí mật bị cấm đoán.

Ginny cẩn thận tránh không ngước nhìn Harry, lầm bầm nói:

“Em phải nói với anh một điều.”

Harry hỏi:

“Điều gì vậy?”

Ginny có vẻ như đang đắn đo lựa chọn từ ngữ. Ron sốt ruột hỏi dồn:

“Chuyện gì?”

Ginny há miệng nói, nhưng chẳng thốt ra được tiếng nào. Harry chồm tới trước, nói nhỏ để cho chỉ có Ron và Ginny là nghe được:

“Có phải chuyện liên quan đến Phòng chứa Bí mật không? Em thấy cái gì đó phải không? Có ai đó có hành động quái gở hả?”

Ginny hít sâu một hơi và đúng lúc cô bé sắp bắt đầu nói thì huynh trưởng Percy xuất hiện, trông mệt mỏi xanh xao hết sức:

“Nếu em đã ăn xong thì nhường chỗ cho anh, Ginny à. Anh đang đói chết được đây. Anh vừa mới xong ca trực tuần tra canh phòng ban đêm.”

Ginny nhảy bắn ra khỏi ghế như thể bị điện giựt. Cô bé nhìn trộm Percy với ánh mắt hoảng sợ, né tránh, và lỉnh nhanh đi chỗ khác. Percy ngồi xuống, thò tay với lấy cái bình trà đặt giữa bàn.

Ron tức tối nói:

“Anh Percy! Ginny sắp sửa nói cho tụi em biết một chuyện quan trọng.”

Percy vừa hớp nửa ngụm trà thì ngừng lại như bị mắc nghẹn. Anh húng hắng ho:

“Chuyện bá láp gì hả?”

“Em vừa mới hỏi nó là nó có thấy cái gì bất thường không, và nó sắp sửa nói thì…”

“Ôi, cái chuyện đó hả, chẳng có dính dáng gì tới Phòng chứa Bí mật hết.”

Percy gạt phắt đi. Ron nhướn lông mày hỏi:

“Làm sao anh biết?”

“À, ờ… em phải biết là hôm nọ Ginny… ờ… tình cờ bắt gặp anh đang… đang… mà thôi, đừng bận tâm chuyện đó nữa, vấn đề là nó bắt gặp anh đang làm một chuyện mà anh, ờ…, anh nhờ nó giữ kín giùm, đừng có nói lung tung cho mọi người biết. Anh phải công nhận là Ginny rất kín miệng, biết giữ lời. Mà thực ra thì cũng không có gì, thực ra thì anh nên…”

Percy có vẻ khổ sở hết sức, Harry chưa bao giờ thấy anh tỏ ra như vậy.

Ron toét miệng cười, gạn hỏi:

“Lúc đó anh bị bắt gặp đang làm gì hả anh Percy? Nói đi mà, tụi em không cười anh đâu.”

Percy cũng không thèm cười:

“Harry, đưa dùm anh mấy ổ bánh mì. Anh sắp chết vì đói rồi.”

Harry vẫn biết là không cần tới sự tham gia của tụi nó thì toàn bộ bí mật về những chuyện xảy ra trong lâu đài cũng vẫn có thể được phanh phui. Tuy nhiên, nếu có cơ hội để trò chuyện với con ma khóc nhè Myrtle thì nó quyết sẽ không bỏ qua. Và nó khoái biết chừng nào khi cơ hội đó bỗng nảy ra, vào giữa buổi sáng, khi tụi nó đang được thầy Lockhart lùa sang phòng học môn Lịch sử Pháp thuật.

Thầy Lockhart lâu nay cứ mỗi lần bảo đảm với tụi nhỏ là mọi nguy hiểm đã qua, thì y như ngay sau đó một tai họa khác xảy ra ngay, như là để phủ nhận lời thầy. Lần này thầy cũng hết sức hăng hái cam đoan là không còn gì đáng lo sợ nữa, chuyện hộ tống bọn học trò đi trong hành lang đến các lớp học là chuyện không cần thiết chút nào, chỉ thêm phiền toái. Mái tóc thầy nay không còn láng lẩy như mọi khi, có lẽ tại thầy đã phải thức nhiều đêm để tuần tra canh gác trên tầng lầu thứ tư.

Khi lùa bọn học trò quẹo qua một khúc quanh, thầy Lockhart nói:

"Hãy ghi nhớ lời của ta để nghiệm xem có đúng hay không nhé. Những lời đầu tiên mà những kẻ đã bị hóa đá sẽ nói ra khi tỉnh lại là: *"Chính lão Hagrid là thủ phạm"*. Thành thực mà nói, ta không tán thành giáo sư McGonagall lắm về những biện pháp an ninh không cần thiết này."

Harry vọt miệng nói:

"Con đồng ý với thầy."

Ron kinh ngạc đến nỗi làm rớt luôn cuốn sách đang cầm trên tay.

Thầy Lockhart hòa nhã nói:

“Cám ơn, Harry.”

Lúc đó họ phải đứng lại chờ cho một hàng dài học sinh bên nhà Hufflepuff đi ngang qua. Thầy Lockhart nói với vẻ độ lượng:

“Ta chỉ muốn nói là các thầy cô giáo thực ra thì cũng đủ chuyện để làm rồi, không cần thêm chuyện đi lùa học sinh vô lớp và đứng canh gác suốt đêm nữa…”

Ron đã hiểu ý của Harry nên đón bắt câu nói của thầy Lockhart ngay:

“Đúng vậy, thưa thầy. Hay là thầy cứ để tụi con lại đây. Chỉ còn có một hành lang nữa là tới rồi…”

Thầy Lockhart nói:

“Ron à, trò biết đấy, ta nghĩ ta nên làm như vậy. Thực tình ta cũng phải đi chuẩn bị cho buổi dạy kế tiếp của ta.”

Thế là thầy vội vã đi mất.

Ron khịt mũi, nói nhỏ:

“Chuẩn bị cho buổi dạy kế tiếp! Thầy đi cuộn tóc thì có!”

Dù sao thì Ron và Harry cũng có được cơ hội tách ra khỏi đám học sinh nhà Gryffindor đang đi phía trước, lỉnh ra sau và vọt qua một lối nhỏ, vội vàng hướng về buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle.

Hai đứa đang hí hửng tán tụng nhau về sự thành công của âm mưu xuất sắc này, thì:

“Harry! Ron! Các con làm gì ở đây?”

Chính là giáo sư McGonagall. Hai làn môi của cô mím lại mỏng dính chưa từng thấy.

Ron lúng ba lúng búng:

"Tụi con… ư… a… tụi con… Tụi con định đi… ư… a… đi gặp a… ơ…"

Harry nhanh trí bổ sung ngay:

"Hermione."

Cả Ron và giáo sư McGonagall đều nhìn Harry. Nó khoèo chân Ron một cái, rồi vội nói tiếp:

"Thưa cô, lâu lắm rồi tụi con không được gặp Hermione. Tụi con tính đi… ơ… lẻn vô bệnh thất, để nói cho Hermione biết là nhân sâm đã gần dùng được rồi và bảo Hermione ơ… cứ yên tâm, đừng lo sợ nữa…"

Giáo sư McGonagall vẫn nhìn Harry chăm chăm, khiến nó tin là chỉ một tích tắc nữa là bà sẽ bùng nổ. Nhưng khi bà cất tiếng nói, thì giọng bà khàn khàn một cách lạ lùng:

"Dĩ nhiên…"

Harry và Ron kinh ngạc nhìn giọt nước mắt lấp lánh ở khóe mắt của giáo sư McGonagall. Bà nói tiếp:

"Dĩ nhiên là cô hiểu điều này, bạn bè bị nạn như vậy thì thật là một thử thách lớn… Cô hiểu chứ. Ừ, Harry à, dĩ nhiên con được phép đến thăm Hermione. Cô sẽ báo lại cho giáo sư Binns biết là con đi đâu. Nhớ nói với bà Pomfrey là cô đã cho phép."

Khi Harry và Ron bước đi, hai đứa vẫn còn chưa tin được

là tụi nó lại thoát được một phen cấm túc nữa. Quẹo qua góc tường, tụi nó còn nghe rõ tiếng sụt sịt mũi của giáo sư McGonagall.

Ron nhiệt thành nói:

"Quả là câu chuyện hay nhứt mà bồ bịa ra được đấy."

Nhưng tụi nó cũng không thể nào không ghé bệnh thất nói với bà Pomfrey là giáo sư McGonagall đã đặc ân cho phép tụi nó đến thăm Hermione.

Bà Pomfrey cho tụi nó vô một cách bất đắc dĩ. Bà nói:

"Nói chuyện với người bị hóa đá thì có ý nghĩa quái gì kia chứ?"

Phải đến khi ngồi xuống bên cạnh Hermione, hai đứa mới phải công nhận là nhận xét của bà Pomfrey quả là chí lý. Rõ ràng là chẳng có chút xíu dấu hiệu gì cho thấy Hermione biết rằng mình đang có bạn đến thăm, hoặc hiểu được tí nào những lời động viên an ủi ân cần tụi nó lải nhải bên cạnh giường.

Nhìn vẻ mặt bất động vô hồn của Hermione, Ron buồn sâu sắc:

"Mình tự hỏi liệu Hermione có nhìn thấy ai đã tấn công mình không? Bởi vì nếu kẻ đó len lén đột nhập chẳng hạn, thì ai mà biết được đó là ai chứ?"

Nhưng lúc đó Harry không nhìn gương mặt Hermione. Nó lại chú ý đến bàn tay phải của cô bé. Bàn tay nắm chặt đặt trên tấm chăn đắp ngang mình. Khi Harry cúi xuống gần hơn, nó nhìn thấy một miếng giấy bị vò trong bàn tay nắm chặt của Hermione.

Nhìn quanh để biết chắc bà Pomfrey không có mặt lúc đó, Harry chỉ cho Ron xem.

Ron thì thầm:

"Tìm cách lấy nó ra coi."

Nó kéo cái ghế để che chắn cho Harry khuất tầm nhìn của bà Pomfrey.

Công việc cũng không phải dễ. Bàn tay của Hermione nắm chặt tờ giấy đến nỗi Harry e là mình đến phải xé tờ giấy mất. Trong khi Ron bận canh gác, Harry loay hoay cạy cục suốt mấy phút căng thẳng mới gỡ được mẩu giấy ra.

Đó là một trang sách xé ra từ một cuốn sách rất cũ trong thư viện. Harry hăm hở vuốt cho tờ giấy thẳng ra và cùng Ron cúi sát xuống đọc:

Trong số những ác thú và quái vật đáng sợ đi lang thang trên mảnh đất của chúng ta, không có con nào lạ lùng hơn và nguy hiểm hơn con Basilisk, còn được gọi là Tử Xà. Con rắn này có thể sống đến nhiều trăm năm, và đạt tới kích thước lớn kinh hồn. Nó được phôi thai trong một cái trứng gà, nhưng được một con cóc ấp nở ra. Phương cách giết người của nó thật kỳ lạ: ngoài những chiếc răng nanh có nọc độc chết người, Tử Xà còn có một cái nhìn giết người, tất cả những ai bắt gặp ánh mắt của Tử Xà, thì chỉ một cái nhìn cũng đủ chết ngay lập tức. Nhền nhện thường trốn chạy trước khi Tử Xà xuất hiện, bởi vì đó

là kẻ tử thù của chúng. Và Tử Xà thì chỉ bỏ chạy khi nghe tiếng gáy của gà trống, tiếng gà trống gáy là tai họa chí tử đối với Tử Xà.

Phía dưới những dòng chữ in này chỉ có vỏn vẹn hai chữ viết tay mà Harry nhận ra ngay là chữ viết của Hermione. *"Ống nước."*

Như thể có ai đó vừa bật một ngọn đèn trong đầu Harry. Nó thở hổn hển:

"Ron, đúng là đây rồi. Đây đúng là câu trả lời. Con quái vật trong Phòng chứa Bí mật chính là con Tử Xà. Một con trăn khổng lồ! Chính vì vậy mà mình nghe được tiếng nói bí mật khắp lâu đài, trong khi không ai khác có thể nghe thấy. Đó là do mình có khả năng nghe hiểu được Xà ngữ."

Harry ngước nhìn những cái giường chung quanh, vỡ lẽ dần:

"Tử Xà giết người bằng cách nhìn vào mắt họ. Nhưng mấy người ở đây không ai chết bởi vì không ai nhìn thẳng vào mắt nó. Colin nhìn nó qua ống kính máy chụp hình. Cái nhìn của Tử Xà đã đốt cháy tất cả phim trong máy chụp hình, còn Colin thì bị hóa đá. Còn Justin… Justin hẳn là nhìn thấy Tử Xà xuyên qua thân hình trong suốt của con ma Nick Suýt Mất Đầu. Chính Nick Suýt Mất Đầu là kẻ lãnh đủ hiệu lực cái nhìn của Tử Xà, nhưng con ma thì đâu có thể chết thêm lần nữa… Còn Hermione và chị huynh trưởng bên nhà Ravenclaw thì được phát hiện với một cái gương bên cạnh. Hẳn là Hermione đã nhận ra con quái vật chính là Tử Xà. Mình dám cá là Hermione ngay lập tức đã khuyên bảo người đầu tiên mà cô bé

gặp là hãy dùng một cái gương soi để ngó chừng các góc tường trước khi đi qua. Và chị bên nhà Ravenclaw đã rút ra một cái gương soi… và…"

Miệng Ron lại há hốc ra. Nó nôn nóng hỏi nhỏ:

"Còn Bà Norris?"

Harry suy nghĩ một hồi, hình dung lại cảnh trí đêm Hội Ma. Nó nói chậm rãi:

"Nước… Sàn buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle lúc đó ngập nước. Mình đoán là Bà Norris chỉ nhìn thấy bóng phản chiếu…"

Harry hăm hở dò theo tờ giấy trong tay. Càng đọc kỹ càng thấy rõ dần. Nó đọc to:

"*… tiếng gáy của gà trống là tai họa chí tử đối với Tử Xà.* Hèn gì mấy con gà trống của bác Hagrid bị giết. Người kế vị Slytherin không muốn có con gà trống nào quanh quẩn gần lâu đài một khi Phòng chứa Bí Mật được mở ra. *Nhền nhện thường trốn chạy trước khi Tử Xà xuất hiện!* Hoàn toàn phù hợp!"

Ron vẫn thắc mắc:

"Nhưng làm cách nào mà Tử Xà di chuyển quanh lâu đài được? Một con rắn khổng lồ… thì phải có ai đó thấy nó chứ?"

Nhưng Harry đã chỉ vào hai chữ viết tay của Hermione ở cuối trang sách bị xé rời. Nó nói:

"Ống nước. Ống nước… Đúng rồi, Ron! Nó dùng hệ thống ống nước để di chuyển. Mình nghe tiếng nói bí ẩn vang lên từ

bên trong những bức tường…”

Ron thình lình chụp cánh tay Harry. Giọng nó khàn hẳn:

“Lối vào Phòng chứa Bí Mật! Hổng chừng là một cái buồng tắm! Hổng chừng nó ở ngay trong…”

Harry tiếp lời:

“Buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle!”

Hai đứa ngồi trân ra đó, khó tin nổi chuyện đó, toàn thân trong tình trạng bị kích động mạnh. Harry nói:

“Điều này có nghĩa là mình không phải là Xà Khẩu duy nhứt trong trường Hogwarts. Người kế vị Slytherin cũng là một Xà Khẩu. Nhờ đó mà hắn điều khiển được Tử Xà.”

Ron chớp mắt lia lịa:

“Bây giờ tụi mình làm sao đây? Tụi mình có nên đi gặp trực tiếp giáo sư McGonagall không?”

Harry đứng phắt dậy:

“Đi! Tụi mình đi đến phòng giáo sư đi. Chắc mười phút nữa là cô có mặt ở đó. Gần tới giờ ra chơi rồi.”

Cả hai đứa chạy băng băng xuống cầu thang. Để khỏi bị bắt gặp đang đi lêu bêu ngoài hành lang, Harry và Ron đi thẳng vô phòng giáo sư lúc đó chẳng có ai. Căn phòng này rộng lớn, tường đóng ván gỗ, đầy những bàn ghế gỗ sậm màu. Harry và Ron hồi hộp quá, không thể ngồi yên được, đành đi qua đi lại loanh quanh căn phòng.

Nhưng tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi không bao giờ vang lên.

Thay cho tiếng chuông là tiếng của giáo sư McGonagall, đã được pháp thuật hóa để tăng âm lên nhiều lần, đang vang dội trong khắp các hành lang:

"Tất cả học sinh trở về phòng ngủ của Nhà mình ngay. Tất cả các giáo sư, xin mời các vị trở về phòng giáo sư ngay lập tức."

Harry xoay mình để nhìn Ron trân trân:

"Chẳng lẽ lại là một cuộc tấn công nữa? Không lẽ đúng lúc này?"

Ron kinh hãi hỏi:

"Tụi mình làm gì đây? Trở về phòng ngủ hả?"

"Không."

Harry nhìn quanh. Bên trái có một cái tủ, thuộc loại tủ quần áo xấu xí, mắc đầy những tấm áo choàng của các giáo sư. Nó bảo Ron:

"Vô đây. Để nghe coi có chuyện gì. Rồi mình sẽ thưa lại những gì tụi mình vừa biết được."

Hai đứa trốn vào tủ áo khoác, lắng nghe tiếng chân dồn dập của hàng trăm người đang bước phía trên đầu tụi nó. Và rồi cánh cửa phòng giáo sư mở ra. Giữa đám áo choàng bốc mùi mốc, hai đứa trố mắt nhìn các thầy cô đang lần lượt kéo vô phòng. Một số trông rất hoang mang, một số thì nét sợ hãi không giấu được trên gương mặt. Rồi giáo sư McGonagall bước vào. Giáo sư lên tiếng trong căn phòng hết sức yên lặng:

"Lại mới có một cuộc tấn công nữa xảy ra. Một học sinh

đã bị quái vật bắt đem đi. Đem vô chính Phòng chứa Bí mật.”

Giáo sư Flitwick kêu ré lên một tiếng hoảng sợ. Giáo sư Sprout thì giơ hai tay lên bụm miệng. Thầy Snape nắm chặt lưng ghế hỏi lại:

“Làm sao bà biết chắc như thế?”

Giáo sư McGonagall đáp:

“Người kế vị Slytherin để lại một thông điệp nữa. Ngay phía dưới thông điệp thứ nhứt. *‘Bộ xương của con bé sẽ vĩnh viễn nằm trong Phòng chứa Bí mật.’*”

Giáo sư McGonagall đã trắng bệch như tờ giấy trắng.

Giáo sư Flitwick òa khóc. Bà Hooch khuỵu chân ngã ngồi xuống một chiếc ghế. Bà hỏi:

“Trò nào vậy?”

Giáo sư McGonagall đáp:

“Ginny Weasley.”

Harry cảm nhận được Ron lặng lẽ ngã xuống đống áo choàng, bên cạnh nó.

Giáo sư McGonagall nói:

“Chúng ta sẽ phải gởi trả tất cả học sinh về nhà vào ngày mai. Vậy là coi như trường Hogwarts chấm hết. Cụ Dumbledore luôn luôn nói…”

Cánh cửa phòng giáo sư đột ngột mở ra. Trong một khoảnh khắc hy vọng hoang đường, Harry đã cầu cho người bước vào là cụ Dumbledore. Nhưng hóa ra là thầy Lockhart. Ông tươi cười:

“Ô, xin lỗi quí vị… Tôi chỉ chợp mắt một tý… Không biết tôi đã bỏ lỡ tiết mục gì rồi?”

Ông thậm chí không để ý là những giáo sư khác đang nhìn ông với ánh mắt có thể nói là căm ghét. Thầy Snape bước tới trước:

“Thật đúng người đúng việc. Chính đây là cứu tinh! Ông Lockhart à, một nữ sinh đã bị quái vật bắt cóc rồi. Bắt đem về chính Phòng chứa Bí mật. Cuối cùng cơ hội trổ tài của ông cũng đã đến rồi đó.”

Thầy Lockhart thất thần sắc, người ngợm đều tái nhợt. Giáo sư Sprout bồi nhẹ thêm một câu nữa:

“Đúng đó, ông Lockhart. Chẳng phải tối hôm qua ông vừa mới nói là ông biết tỏng tòng tong lối vào Phòng chứa Bí mật là gì?”

Thầy Lockhart lắp bắp:

“Tôi… ờ, tôi…”

Giáo sư Flitwick nói to một cách cố ý:

“Phải rồi, chính ông đã nói với tôi là ông thừa biết rõ cái bí mật gì nằm bên trong Phòng chứa Bí mật, đúng không?”

“T… t… ôi… có nói hả? T… t… ôi… hổng nhớ.”

Thầy Snape khẳng định:

“Tôi còn nhớ chắc chắn là ông nói ông rất tiếc đã không có dịp trừng trị con quái vật trước khi lão Hagrid bị bắt. Chẳng phải chính ông đã nói là toàn bộ chuyện này thiệt là lộn xộn, lẽ ra ngay từ đầu nếu người ta để cho ông được tự do hành động

thì tình hình đâu đến nỗi nào, phải không?”

Thầy Lockhart mở to mắt nhìn những gương mặt nặng nề như đeo đá của đồng nghiệp ngồi chung quanh. Ông cố gắng phân bua:

“T… t… ôi… tôi thực sự thì… Quý vị hiểu lầm tôi rồi…”

Giáo sư McGonagall nói:

“Thôi thì chúng tôi giao phó hết cho ông vậy, ông Lockhart à. Tối nay là thời điểm tốt nhứt để làm chuyện đó. Chúng tôi sẽ bảo đảm là không ai cản trở hay dây dưa gì đến công việc mà ông sẽ làm đâu. Ông cứ tha hồ mà một mình tự quần với con quái vật. Rốt cuộc, ông được toàn quyền tự do hành động rồi đấy nhé.”

Thầy Lockhart khẩn khoản nhìn quanh một cách tuyệt vọng, nhưng không ai có vẻ muốn cứu ông cả. Trông thầy Lockhart bây giờ không còn cái vẻ đẹp trai cao sang nữa. Môi thầy run lập bập, và vì thiếu vắng nụ cười đầy răng thường ngày, trông thầy rõ ra là một kẻ yếu ớt, trệu trạo.

Thầy gượng nói:

“Th… thôi… được…. T… tôi sẽ… tôi sẽ về văn phòng của tôi để… chuẩn bị…”

Nói rồi ông bỏ đi ngay.

Giáo sư McGonagall đã bắt đầu nóng mũi lên, bảo:

“Tốt rồi, có như vậy thì ông ta mới bớt làm vướng chân chúng ta. Bây giờ giáo viên chủ nhiệm các nhà phải đi giải thích cho học sinh của mình biết chuyện gì đã xảy ra. Bảo cho

các trò ấy biết việc đầu tiên phải làm vào sáng hôm sau là lên tàu Tốc hành Hogwarts về nhà. Xin tất cả các giáo viên còn lại lưu ý: phải đảm bảo là không có học sinh nào trốn khỏi phòng ngủ vào lúc này."

Các giáo sư đồng loạt đứng dậy, và từng người một lặng lẽ bước đi.

Ngày hôm đó có lẽ là ngày tồi tệ nhứt trong cả cuộc đời của Harry. Nó ngồi bên cạnh Ron, Fred, và George trong một góc phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor mà không thể nói được một lời nào với nhau. Percy không có mặt trong phòng. Anh đã đi gởi cú cho ông bà Weasley rồi tự giam mình trong phòng ngủ.

Buổi trưa hôm ấy trôi đi một cách chậm chạp chưa từng thấy. Và phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor chưa bao giờ trông đông đúc như thế mà lại im lìm thế. Khi mặt trời sắp lặn, Fred và George không thể nào chịu đựng cảnh ngồi như thế lâu hơn được nữa, đã bỏ về phòng ngủ.

Bấy giờ Ron mới mở miệng, lần đầu tiên kể từ lúc hai đứa trốn trong tủ áo khoác của các giáo sư:

"Ginny có biết điều gì đó, Harry à. Chính vì vậy mà nó bị bắt đi. Điều nó biết không phải là một chuyện vớ vẩn nào đó của anh Percy đâu. Chắc chắn là nó đã phát hiện ra điều gì đó về Phòng chứa Bí mật. Đó mới là lý do tại sao nó bị…"

Ron dụi mắt mình lia lịa, nói thêm:

"Nghĩ coi, chỉ còn lý do đó thôi, tại nó mang dòng máu phù thủy thuần chủng cơ mà…"

Harry nhìn thấy mặt trời đang lặn, đỏ au như máu, từ từ lún xuống đường chân trời. Thiệt tình nó chưa bao giờ cảm thấy khổ sở như bây giờ. Giá mà tụi nó có thể làm được điều gì đó. Bất cứ điều gì.

Ron chợt nói:

"Harry, bồ nghĩ coi có chút hy vọng nào là Ginny còn sống sót không?… Bồ thấy…"

Harry không biết nên nói gì. Thật lòng nó không nghĩ rằng Ginny vẫn còn sống, trong bất cứ tình huống nào.

Ron lại hỏi:

"Bồ biết gì không? Mình nghĩ là mình phải đi đến gặp thầy Lockhart, kể cho ổng nghe những gì mà tụi mình biết, biết đâu ổng sẽ thử tìm cách vô được Phòng chứa Bí mật? Mình có thể nói cho ổng biết tụi mình nghĩ lối vào Phòng chứa Bí mật ở đâu, và nói cho ổng biết quái vật bên trong chính là Tử Xà."

Bởi vì Harry cũng chẳng thể tự nghĩ ra điều gì khác hơn để làm, mà nó thì đang khao khát làm điều gì đó, nên nó đồng ý ngay với Ron.

Tất cả học sinh nhà Gryffindor đang ngồi chung quanh tụi nó đều hết sức buồn rầu đau đớn cho sự mất mát của nhà Weasley, cho nên không ai muốn ngăn cản Ron và Harry khi hai đứa đứng dậy, đi ngang qua căn phòng, chui qua lỗ chân dung Bà Béo để ra ngoài.

Trời đã sụp tối khi hai đứa đi xuống tới văn phòng thầy Lockhart. Nghe như bên trong đang bận rộn túi bụi chuyện gì. Tụi nó có thể nghe tiếng lục đục, tiếng đồ đạc va chạm nhau,

tiếng chân người vội vàng.

Harry gõ cửa, bên trong đột ngột im lặng. Rồi cánh cửa mở he hé và lộ qua khe cửa hẹp tré ấy là đôi mắt của thầy Lockhart.

"A… cậu Potter và cậu Weasley…"

Thầy mở cánh cửa rộng thêm một chút:

"Lúc này ta đang bận rộn lắm. Các trò có chuyện gì thì trình bày nhanh lên một chút."

Harry hỏi:

"Thưa thầy, chúng con đến thưa với thầy một số thông tin. Tụi con nghĩ chắc là những thông tin này có thể giúp thầy."

"Ờ… thôi, cũng được…. Không đến nỗi kinh khủng lắm…"

Tuy chỉ nhìn thấy có một nửa mặt của thầy Lockhart, nhưng tụi nhỏ cũng nhận ra là thầy có vẻ không thoải mái lắm. Dù vậy thầy cũng mở cửa ra cho Harry và Ron bước vào:

"Ta định… Ờ thôi… cũng được…"

Văn phòng của thầy Lockhart hầu như đã bị lột trần trụi. Hai cái rương to tổ chảng để mở banh nắp trên sàn. Những tấm áo chùng đủ màu: xanh ngọc bích, màu hoa tử đinh hương, màu bán dạ lam… được xếp vội vàng và chất đống vào trong một cái rương. Trong cái rương kia là sách vở chen chúc nằm ngổn ngang. Những tấm hình từng dùng để treo kín các bức tường, bây giờ đã được tháo xuống, xếp vào những cái hộp để trên bàn làm việc.

Harry hỏi:

“Thưa thầy, thầy định đi đâu sao?”

Thầy Lockhart đưa tay gỡ nốt tấm bích chương có chân dung bằng khổ người thật của ông ra khỏi cánh cửa, vừa cuộn tấm bích chương lại vừa nói:

“Ờ, thì… ờ, phải. Hiệu triệu khẩn cấp… không thể tránh được… Đành phải đi thôi…”

Ron hỏi, giọng nhát gừng:

“Còn số phận em gái em thì sao, thưa thầy?”

“À, về chuyện đó,… thật là không may…”

Tránh né ánh mắt của hai đứa nhỏ, thầy Lockhart vừa nói vừa kéo ngăn tủ ra và bắt đầu vét hết đồ bên trong cho vô một cái bao:

“… xui xẻo hết sức… không ai có thể đau lòng thương tiếc hơn ta…”

Harry kêu lên:

“Thầy là giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám mà! Thầy không thể bỏ đi lúc này! Không thể bỏ đi khi chung quanh đầy thế lực Hắc ám đang làm đen tối mọi thứ như vầy.”

Vẫn tiếp tục thu dọn đồ đạc, vừa xếp những cái vớ lên đống áo choàng, thầy Lockhart vừa lẩm bẩm:

“Chà… ta phải nói rằng… hồi ta nhận lấy công việc này… đâu có thấy trong hợp đồng ghi là phải công tác mấy chuyện như vầy… ta đâu có ngờ…”

“Vậy là thầy tính *chạy trốn?”*

Harry hỏi lại, vẫn không thể tin được:

“Thầy đã làm được bao nhiêu kỳ tích ghi trong sách vở mà rồi thầy lại…”

Thầy Lockhart nói nhẹ nhàng:

“Sách nhiều khi gây ngộ nhận…”

Harry hét lớn:

“Nhưng chính thầy viết ra chúng mà!”

Đứng thẳng lên và nhìn Harry một cách nghiêm trang, thầy Lockhart nói:

“Con trai của ta ơi, hãy lý luận một cách tỉnh táo bình thường đi. Nếu người ta không tưởng là *chính ta đã làm* tất cả những gì ta ghi trong sách, thì sách của ta làm sao mà bán chạy được bằng một nửa như hiện nay. Ai mà thèm đọc chuyện về một lão phù thủy người xứ Armenie xấu xí, cho dù thực sự chính lão đã cứu được cả một làng thoát khỏi họa người sói. In hình lão trên bìa sách chỉ tổ làm cho người đọc chạy xa khỏi kệ sách mà thôi. Lão này thiếu khái niệm về y phục. Còn mụ phù thủy đã trục xuất được Nữ thần báo tử Bandon lại sứt môi. Ý ta định nói, mà thôi…”

“Vậy là thầy đã cướp công của nhiều người làm thành tích của riêng mình?”

Harry vẫn còn rất sửng sốt.

Thầy Lockhart bèn lắc đầu sốt ruột:

“Harry ơi là Harry! Đâu có đơn giản như vậy được! Cũng phải tốn nhiều công sức lắm chứ. Ta phải tìm ra tông tích

những người đó, rồi hỏi họ đã làm như thế nào những chuyện mà họ đã làm. Rồi ta phải cho họ thưởng thức món Bùa Mê Ngải Lú của ta để họ quên hết những chuyện họ đã làm đi. Nếu ta chỉ còn có một điều đáng để tự hào thì đó chính là món Bùa Mê Ngải Lú của ta. Thành ra, Harry à, cũng phải làm cả khối việc ấy chứ. Đâu phải chỉ ký tên trên sách và đăng hình quảng cáo là xong, trò cũng biết đấy. Muốn có tên tuổi thì phải xả thân vô công việc chứ, phải cố đấm ăn xôi, trò ạ."

Thầy Lockhart đóng sập nắp rương và khóa lại. Ông lẩm bẩm:

"Để coi. Ta thấy cũng đâu vô đó cả rồi, mọi thứ đã thu dọn xong. À, còn quên một thứ!"

Thầy rút cây đũa phép ra và quay về phía hai đứa nhỏ:

"Ta lấy làm tiếc ghê gớm, các cậu nhóc ạ, nhưng ta vẫn phải ếm Bùa Mê Ngải Lú lên tụi bây. Kẻo tụi bây bô lô ba la um sùm lên khắp nơi, làm lộ hết bí mật của ta, rồi ta lại chẳng bán được cuốn sách nào nữa."

Nhưng Harry cũng rút cây đũa phép của nó ra kịp thời. Thầy Lockhart chưa kịp giơ cây đũa phép của ông lên thì Harry đã rống lên câu thần chú:

"*Expelliarmus!*"

Thầy Lockhart bị bắn văng ra sau, té ngã chổng kềnh lên cái rương. Cây đũa phép của thầy bay vèo lên không trung. Ron bèn chụp lấy và quẳng luôn ra ngoài cửa sổ.

"Lẽ ra không nên để cho thầy Snape dạy tụi tôi cái trò đó."

Harry vừa tức giận nói vừa đá vô cái rương nằm trên sàn.

Thầy Lockhart ngước nhìn lên thấy Harry đang chĩa đầu cây đũa phép của nó ngay vô mình thì cụp mặt, tái mét, nói yếu ớt:

"Các trò muốn… tôi làm gì? Tôi thực tình không biết Phòng chứa Bí mật ở đâu. Tôi quả thực không thể làm được gì cả."

Giận dữ chĩa cây đũa phép vào thầy Lockhart, Harry thúc thầy đứng lên, nó nói:

"May cho thầy là tụi con biết nó ở đâu. Và biết cả cái gì ở bên trong đó nữa kìa. Chúng ta cùng đi thôi."

Harry và Ron áp tải thầy Lockhart ra khỏi văn phòng, xuống cầu thang gần nhứt, đi dọc hành lang tối om, về phía bức tường có vẽ cái thông điệp ma quái đang chiếu sáng, và đến buồng vệ sinh của con ma khóc nhè Myrtle.

Hai đứa nhỏ đẩy thầy Lockhart vô trước. Thấy thầy run rẩy mà Harry cũng khoái thầm.

Con ma khóc nhè Myrtle đang ngồi trên cái bồn nước ở cuối buồng. Ngó thấy Harry, con ma nói:

"Ôi, lại là tụi bây nữa. Lần này tụi bây muốn gì nữa đây?"

Harry nói:

"Chỉ muốn hỏi chị đã chết như thế nào?"

Diện mạo của con ma khóc nhè Myrtle lập tức thay đổi. Trông nó phấn khởi như thể từ trước tới giờ chưa từng có người nào hỏi nó một câu tâng bốc đến như vậy. Myrtle bèn nói với niềm hứng thú đặc biệt:

"Ôôôiii! Thật là kinh hồn bạt vía. Chuyện xảy ra ngay tại

đây nè. Ta đã chết ngay trên cái bồn cầu tiêu này nè. Ta còn nhớ rõ lắm nhé. Ta đã trốn vô đây vì bị Olive Hornby đem cặp mắt kiếng của ta ra mà chọc ghẹo miết. Ta khóa cửa buồng tắm lại, rồi ta ngồi đây mà khóc. Rồi ta nghe có tiếng ai đó đi vào nhà vệ sinh. Ai đó nói chuyện nghe tức cười lắm. Ta nghĩ chắc là họ nói bằng một thứ tiếng khác. Nhưng mà lúc đó thiệt sự ta cũng hoảng hồn, vì đó là tiếng nói của *con trai.* Vì vậy ta mở chốt cửa buồng tắm, tính bảo thằng nhãi ranh nào đó đi chỗ khác, hay qua bên nhà vệ sinh nam ấy. Thế rồi…"

Myrtle vươn người lên, lên mặt ra vẻ cực kỳ quan trọng, gương mặt con ma sáng rỡ:

"Thế rồi… ta *chết."*

Harry hỏi lại:

"Chết như thế nào?"

"Ai biết được!"

Myrtle nói bằng giọng kín bưng:

"Ta chỉ nhớ là mình nhìn thấy một đôi mắt màu vàng, bự, to. Toàn thân ta như bị túm chặt, và rồi ta trôi đi lơ lửng…"

Con ma mơ màng nhìn Harry nói tiếp:

"Và rồi ta trở lại đây. Biết để chi không? Ta quyết định ám Olive Hornby cho bõ ghét. Ôi, con nhỏ đó đã phải ăn năn hối hận xiết bao vì trót cười nhạo cặp kiếng của ta."

Harry vẫn thắc mắc:

"Chị nhìn thấy cặp mắt đó chính xác là ở chỗ nào?"

Myrtle chỉ vu vơ về phía cái bồn rửa mặt đằng trước.

“Ở đâu đằng đó ấy.”

Harry và Ron vội đi về phía đó xem xét. Thầy Lockhart vẫn cẩn thận đứng cách xa một khoảng có vẻ đủ an toàn, vẻ kinh hoàng lồ lộ trên nét mặt.

Cái bồn trông giống như bất cứ một bồn rửa mặt bình thường nào. Hai đứa nhỏ xem xét kỹ lưỡng từng ly từng tý, cả phía trong lẫn bên ngoài, cả những ống nước phía dưới cái chậu. Và rồi Harry nhìn thấy: một con rắn nhỏ xíu được khắc nguệch ngoạc ở một bên cái vòi mở nước bằng đồng.

Thấy Harry loay hoay vặn cái vòi nước, con ma khóc nhè Myrtle hớn hở nói:

“Vòi nước đó hư từ hồi nào tới giờ rồi!”

Ron bỗng nhắc:

“Harry, nói cái gì đi, cái gì bằng Xà ngữ ấy.”

Harry suy nghĩ lung lắm:

“Nhưng…”

Những lần Harry vuột miệng nói ra được Xà Ngữ là những lần nó đối mặt với những con rắn thực sự. Bây giờ nhìn hình vẽ một con rắn nhỏ xíu, nó phải cố sức tưởng tượng cho con rắn ấy thực lên một chút. Cuối cùng, Harry nói:

“Mở ra!”

Nó nhìn Ron. Ron chỉ lắc đầu :

“Bồ vẫn nói tiếng Anh.”

Harry ngó lại con rắn, thực lòng mong sao cho mình mờ mắt tin được đó là một con rắn thực, một con rắn sống. Harry

thử lắc lư cái đầu, ánh nến lung linh liền tạo ảo giác như thể con rắn cũng nhúc nhích.

Harry nói lại:

"Mở ra!"

Bỗng từ miệng nó thoát ra một tiếng rít lạ lùng, và lập tức từ cái vòi nước tuôn ra một luồng ánh sáng trắng lóa rực rỡ và bắt đầu xoay tít. Một giây sau, cái chậu bắt đầu di chuyển. Thực ra, cái chậu hạ xuống, để lộ ra ngay trước mắt mọi người một ống nước rất lớn, một ống nước đủ lớn để cho cả một người lớn chui vào được.

Harry nghe tiếng Ron thở phập phồng, nó ngước nhìn lên và quyết định điều phải làm. Nó nói:

"Mình sẽ đi xuống đó."

Không thể nào không đi, một khi đã tìm ra được lối vào Phòng chứa Bí mật, dù cho chỉ có một tý xíu hy vọng hết sức mong manh, hết sức mơ hồ và hết sức hoang đường, là Ginny có thể vẫn còn sống và chỉ đang bị giam cầm trong đó.

Ron nói:

"Mình cũng đi nữa."

Một thoáng ngập ngừng. Rồi thầy Lockhart cũng lên tiếng với nụ cười gượng mơ hồ:

"Ờ, có lẽ các trò cũng không cần đến tôi đâu nhỉ? Tôi sẽ chỉ…"

Thầy đặt tay lên nắm đấm cửa toan chuồn ra ngoài, nhưng cả Harry và Ron đều chĩa cây đũa phép về phía ông. Ron nói:

“Thầy xuống trước đi.”

Mặt mày trắng bệch, lại bị tước mất đũa phép rồi, thầy Lockhart đành phải riu ríu đi về phía cửa Phòng chứa Bí mật. Giọng thầy run rẩy:

“Các trò ơi, làm như vầy để mà được cái gì chứ?”

Harry chọc đầu đũa phép vô lưng thầy Lockhart. Ông trượt chân ngay xuống ống nước, còn cố gắng nói thêm:

“Ta thực sự không tin…”

Nhưng Ron đã đẩy nhẹ vào vai ông một cái, và ông tuột xuống ống nước mất tiêu. Harry lập tức làm theo. Nó tự thả mình xuống miệng ống nước, rồi buông tay.

Y như là nó bị hút xuống và cứ trôi tuột đi, tuột mãi xuống trong bóng tối vô tận. Nó nhận thấy ống nước rẽ thành nhiều nhánh chạy về mọi hướng, nhưng không có nhánh nào to như cái ống đang hút nó xuống. Ống này cũng quanh cua, ngoằn ngoèo, đổ dốc đứng. Harry biết là mình đang lao xuống rất sâu phía dưới trường Hogwarts, sâu hơn cả những tầng hầm ngục. Phía sau nó là Ron cũng đang lao xuống, va đụng nhẹ mỗi khi qua những khúc quanh.

Tụi nó cứ tuột xuống trong ống nước hoài, đến nỗi Harry bắt đầu lo lắng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây. Cho đến khi chân nó chạm đất thì cái ống mới bớt nghiêng. Đầu ống hơi ngóc lên và Harry bị hất văng ra từ đó, té một cái uỵch xuống một cái sàn ẩm ướt trong một địa đạo bằng đá tối om và đủ cao, rộng để đứng thẳng người.

Thầy Lockhart đã lồm cồm đứng dậy cách chỗ nó không

xa, mình mẩy dính bết lem nhem, mặt mày trắng xác.

Harry đứng lên thì Ron cũng vừa được tống văng ra từ cái ống.

"Chắc là tụi mình ở sâu phía dưới trường hàng dặm ấy."

Tiếng nói của Harry vang vọng trong địa đạo.

Ron liếc nhìn những bức tường nhớp nháp u ám chung quanh, nhận xét:

"Không chừng ở bên dưới đáy hồ ấy."

Cả ba người bây giờ cùng hướng nhìn về bóng tối dày đặc phía trước.

Harry thì thầm ra lệnh cho cây đũa phép của nó:

"*Lumos!*"

Đầu đũa lại hóa thành ngọn đèn, Harry bảo:

"Đi thôi!"

Cả ba người cùng bước tới, tiếng chân họ dẫm trên nền ướt nghe bèm bẹp.

Địa đạo tối đến nỗi ba người chỉ có thể nhìn thấy được một khoảng ngắn phía trước mà thôi. Đã vậy ánh sáng đầu cây đũa phép của Harry lại soi cái bóng họ lên vách tường ẩm ướt, bóng nào bóng nấy chờn vờn theo sau họ hết sức kỳ quái.

Cả ba vẫn cẩn thận bước tới trước. Harry nói nhỏ:

"Nhớ nghe, hễ nghe động tĩnh gì thì phải nhắm ngay mắt lại."

Nhưng địa đạo yên lặng như ở dưới đáy mồ. Cái "động

tĩnh" bất ngờ duy nhứt mà họ nghe thấy là tiếng "rốp" vang to khi Ron ngẫu nhiên dẫm chân lên một cái gì đó, hóa ra là cái sọ khô của một con chuột.

Harry hạ thấp cây đũa phép xuống để quan sát nền địa đạo, nhận thấy có nhiều mẩu xương xẩu của các động vật nhỏ. Cố gắng không để nghĩ tới số phận Ginny trong tay con quái vật, Harry mở đường đi nhanh tới trước, quẹo qua một khúc quanh của địa đạo.

Chợt Ron níu vai Harry, giọng khàn khàn:

"Harry, có cái gì ở đằng kia kìa."

Họ đứng sững lại nhìn. Harry chỉ có thể thấy đại khái một cái gì to lớn kinh khủng và ngoằn ngoèo, đang nằm vắt ngang qua địa đạo. Vật đó không hề nhúc nhích.

Harry thở hổn hển, liếc nhìn lại hai người cùng đi:

"Có lẽ nó ngủ rồi."

Bàn tay run lẩy bẩy của thầy Lockhart đè chặt lên hai mắt.

Harry quay lại nhìn con quái vật, tim nó đập mạnh đến phát đau.

Mắt nó nhíu lại đến mức gần nhắm khít nhưng vẫn còn hi hí để vẫn còn có thể nhìn được. Harry giơ cao cây đũa phép, từ từ, rất thận trọng, sẽ sàng nhích từng bước tới trước.

Ánh sáng ở đầu đũa phép rọi lên lớp da con rắn khổng lồ, một con rắn màu xanh lục sặc sỡ và có vẻ cực độc, đang nằm cuộn trên nền địa đạo. Một lớp da rỗng không. Con rắn đã lột da thoát xác từ bộ da rắn này ắt là phải dài ít nhứt bảy thước.

"Ôi!"

Ron xuýt xoa yếu ớt.

Bỗng nhiên sau lưng hai đứa vang lên âm thanh của một chuyển động lạ lùng. Đầu gối của thầy Lockhart khuỵu xuống.

Ron chĩa cây đũa phép vô ông, lạnh lùng bảo:

"Đứng dậy!"

Thầy Lockhart gượng đứng lên. Rồi bất ngờ, ông nhào vô Ron, đấm ngã nó xuống đất. Harry phóng ngay tới, nhưng đã trễ mất rồi, thầy Lockhart đã đứng thẳng lên, hổn hển thở, tay nắm lấy cây đũa phép của Ron, và nụ cười "quyến rũ năm năm liền" lại nở trên gương mặt của ông.

Ông nói:

"Cuộc phiêu lưu chấm dứt ở đây thôi, lũ nhóc à. Ta sẽ lấy một tý da rắn này về trường, nói với mọi người là ta không thể cứu cô bé học trò kịp thời, và hai đứa bây đã *mất trí* một cách kỳ bí khi nhìn thấy thi thể tả tơi của con bé. Thôi nhé, hãy nói lời tạm biệt với trí nhớ của tụi bây đi."

Thầy Lockhart giơ cây đũa phép được hàn gắn bằng keo của Ron lên và đọc thần chú:

"*Obliviate!*"*

Cây đũa phép nổ đùng bằng sức mạnh của một trái bom nhỏ. Harry giơ tay bưng đầu chạy ra xa, trượt té vô đống da rắn rồi lại văng ra khỏi đó, nhào ra né những mảnh tường vỡ đổ ụp xuống người. Sức nổ làm trần địa đạo rung chuyển mạnh, làm cho vụn vữa rơi xuống lả tả thành đống to. Khi mặt

đất yên, Harry đứng lên, chăm chú nhìn qua đống tường vỡ. Nó hét:

"Ron! Bồ có sao không hả Ron?"

"Mình ở đây!"

Giọng Ron vang lên sau đống gạch đá như bị nghẹn lại:

"Mình không sao cả, nhưng… ông thầy của tụi mình… ổng bị tẩu hỏa nhập ma rồi, cây đũa phép của mình đã chơi ổng một vố!"

Harry nghe có tiếng ạch đụi và tiếng kêu lớn "ôi". Nghe như thể Ron đá nhằm ống quyển của thầy Lockhart.

Giọng Ron lại vang lên, nghe tuyệt vọng:

"Bây giờ làm sao đây? Mình không thể đi qua đống gạch đá này, mất cả đống thời gian mới hòng dọn dẹp xong. "

Harry ngước nhìn trần địa đạo. Trên đó đã xuất hiện những vết nứt khổng lồ. Nó chưa bao giờ thử dùng pháp thuật để tách ra những tảng đá to đùng như vầy, mà bây giờ cũng không phải lúc để thử làm một việc như vậy. Biết đâu địa đạo là hang động nằm sâu trong lòng đất?

Có một tiếng uỵch nữa và một tiếng kêu "ôi" nữa vang lên sau đống đá.

Harry nghĩ là mình đang lãng phí thì giờ. Có thể Ginny đang thoi thóp trong Phòng chứa Bí mật nhiều tiếng đồng hồ rồi và đang chờ nó đến cứu. Nó biết rất rõ việc quan trọng nhứt mà nó phải làm bây giờ là gì.

Nó gọi Ron:

“Bồ chờ ở đó nha. Chờ ở đó với thầy Lockhart. Mình sẽ đi tiếp. Nếu một giờ nữa mình không quay trở lại…”

Một khoảng lặng yên ngột ngạt. Rồi tiếng Ron vang lên, nghe như thể nó cố giữ cho giọng nói đừng run:

“Mình sẽ cố gắng dời đống đá này… để… để khi quay về bồ có chỗ chui qua… Và… Harry này…”

Harry cố gắng tiêm vào giọng nói của mình được chút tự tin nào hay chút nấy:

“Lát nữa gặp lại bồ nha!”

Rồi nó một mình đi tiếp, băng qua đống da rắn vĩ đại.

Chẳng mấy chốc nó không còn nghe vọng lại tiếng Ron hì hụi dọn đá nữa. Địa đạo cứ quanh co khúc khuỷu, hết quẹo rồi đến quanh. Mọi dây thần kinh trên toàn thân Harry đều căng lên một cách khốn khổ. Harry chỉ cầu mong cho địa đạo kết thúc cho rồi, nhưng khi đi đến khúc cuối của địa đạo, bò qua khúc quanh cuối cùng, thì cái nó nhìn thấy còn hãi hùng gấp bội: trước mặt nó là một bức tường đá vững chắc có khắc hai con rắn khổng lồ xoắn vào nhau. Mắt của hai con rắn làm bằng những viên ngọc bích to cồ sáng lấp lánh.

Harry tiến đến gần, cổ họng khô đắng. Chẳng cần phải ép mình nghĩ mấy con rắn bằng đá này là rắn thực, vì nội những con mắt rắn nhìn cũng hết sức sống động rồi.

Harry hiểu là mình phải làm gì. Nó tằng hắng, và mấy con mắt ngọc bích dường như nhấp nháy.

Bằng một giọng trầm trầm, run run, Harry rít:

“Mở ra!”

Hai con rắn tức thì tách ra, bức tường nứt đôi, mở rộng. Hai nửa mảnh tường đá trượt nhẹ nhàng ra khỏi tầm mắt, và Harry, run rẩy hai chân, hít hơi, bước vào.

17

NGƯỜI KẾ VỊ SLYTHERIN

Giờ đây Harry đang đứng ở cuối một căn phòng rất dài, mờ mờ sáng. Trần nhà âm u và cao hun hút được chống đỡ bằng những cột đá cao ngất nghểu, trên có khắc hình những con rắn vươn mình quấn quanh, tạo thành những bóng đen dài vắt qua không gian mờ ảo xanh xao rờn rợn.

Tim Harry đập dồn dập. Nó đứng yên lặng, lắng nghe sự yên tĩnh đến ớn xương sống. Liệu con Tử Xà có đang ẩn núp trong góc tối, đằng sau một cây cột nào đó không? Còn Ginny nữa, Ginny đang ở đâu?

Harry rút cây đũa phép của mình ra cầm sẵn trong tay rồi tiến tới giữa những hàng cột rắn. Mỗi một bước chân dò dẫm của nó đều dội vang vang vào những bức tường tăm tối. Nó nhíu mí mắt lại thật khít, chỉ hi hí đủ nhìn, và sẵn sàng nhắm tịt lại nếu có bất cứ động tĩnh nào. Những hốc mắt sâu hoắm của mấy con rắn đá dường như dõi theo từng bước của Harry. Và rất nhiều lần, bao tử của Harry đã phải thót lại vì tưởng là có cái gì đó đang chuyển động.

Tới ngang đôi cột đá cuối cùng, thì một pho tượng cao tới

trần căn phòng chợt hiện ra lù lù trước mắt Harry. Pho tượng đó đứng tựa vào bức tường ở cuối phòng. Harry phải vươn cổ cò ra để ngó nhóng lên gương mặt khổng lồ tuốt trên cao: một gương mặt già nua nhăn nheo như mặt khỉ, với chòm râu thưa và dài tới lai cái áo chùng phù thủy bằng đá dài lượt thượt. Dưới vạt áo chùng là đôi chân xám to tướng đứng vững vàng trên sàn phòng bằng phẳng. Và giữa đôi chân là một hình thù nhỏ bé với mái tóc đỏ hoe đang nằm sấp trên sàn trong tấm áo chùng đen.

"Ginny!"

Harry kêu lên nho nhỏ, phóng ngay đến bên Ginny, quỳ xuống cạnh cô bé. Harry khẩn khoản lay Ginny:

"Ginny ơi, đừng chết mà… Đừng chết, em ơi!"

Harry quẳng cây đũa phép qua một bên, ôm lấy đôi vai Ginny, xoay cô bé lại. Gương mặt Ginny trắng bệch như vôi, và đôi mắt nhắm nghiền lạnh ngắt, vậy có nghĩa là cô bé không bị hóa đá. Nhưng như vậy là cô bé đã bị…

Harry tha thiết lay gọi:

"Ginny ơi, hãy tỉnh dậy đi."

Nhưng cái đầu của Ginny chỉ ngả bên này rồi ngoẻo sang bên kia dưới sức lay của Harry.

"Con bé sẽ không tỉnh lại đâu."

Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

Harry giật bắn người, xoay phắt lại.

Một thiếu niên cao nhòng, tóc đen, đứng tựa lưng vào cây

cột gần nhứt, đang nhìn nó. Những đường nét của thiếu niên này nhòa nhạt một cách lạ lùng, khiến Harry cảm tưởng mình đang nhìn cậu ta qua một cửa sổ mù sương. Nhưng chắc chắn là có một thiếu niên đang đứng đó, không thể nhầm lẫn được.

"Anh Tom - *Tom Riddle* phải không?"

Riddle gật đầu, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mặt Harry.

Harry khẩn thiết hỏi:

"Em Ginny sẽ không tỉnh lại hả? Anh nói vậy nghĩa là sao? Ginny chưa… Ginny chưa…?"

Riddle nói:

"Đúng, con bé vẫn còn sống. Nhưng chỉ lúc này thôi."

Harry nhìn Riddle chòng chọc. Tom Riddle đã từng là học sinh trường Hogwarts cách đây năm mươi năm, nhưng bây giờ nó đứng đây, trong làn sương khói bảng lảng mơ hồ, vẫn trẻ như một cậu thiếu niên mười sáu tuổi.

Harry ngờ ngợ hỏi:

"Anh là ma hả?"

Riddle lặng lẽ đáp:

"Tôi là một ký ức. Một ký ức được giữ gìn trong một quyển nhật ký suốt năm mươi năm."

Riddle chỉ xuống sàn, phía gần những ngón chân khổng lồ của bức tượng, quyển nhật ký nhỏ màu đen mà Harry từng lượm được trong buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle đang nằm đó, mở toang. Thoáng trong một giây, Harry thắc mắc không biết làm sao mà quyển nhật ký lại nằm ở đây. Nhưng

ngay lúc này nó có nhiều điều phải bận tâm cấp bách hơn điều đó. Nó lại hì hục nâng đầu Ginny lên:

"Anh Tom, anh phải giúp em mới được. Chúng ta phải ra khỏi chỗ này ngay. Có một con Tử Xà… Em không biết nó ở đâu, nhưng nó có thể xuất hiện bất cứ lúc nào… Anh làm ơn giúp em…"

Riddle không động đậy. Harry vẫn toát mồ hôi xoay sở để nâng được nửa thân Ginny lên khỏi sàn. Nó cúi xuống để lượm lại cây đũa phép, nhưng cây đũa phép đã biến đâu mất. Harry ngước nhìn lên hỏi Riddle:

"Anh có thấy…?"

Riddle vẫn đứng yên nhìn Harry, mấy ngón tay dài đang xoay xoay cây đũa phép của Harry. Tưởng Riddle đã nhặt giùm mình cây đũa, Harry vừa đưa tay ra vừa nói:

"Cám ơn anh."

Nhưng Riddle vẫn đứng yên nhìn Harry đăm đăm, mấy ngón tay dài vẫn thờ ơ xoay xoay cây đũa. Một nụ cười bí hiểm thoáng làm cong khóe miệng của Riddle.

Tấm thân bất động của Ginny nặng trĩu làm cho đầu gối của Harry như muốn sụm xuống. Harry khẩn khoản:

"Anh nghe em đi. *Tụi mình phải ra khỏi chỗ này!* Nếu con Tử Xà mà xuất hiện…"

Nhưng Riddle bình thản nói:

"Nó chỉ xuất hiện khi nào được gọi mà thôi."

Harry hạ lưng của Ginny xuống sàn vì không thể đỡ lâu

hơn nữa. Nó hỏi Riddle:

“Anh nói vậy nghĩa là sao? Anh làm ơn đưa trả em cây đũa phép, em có thể sẽ cần đến nó…”

Nụ cười của Riddle nở rộng hơn. Nó nói:

“Mày sẽ không cần đến nó nữa đâu.”

Harry trân trối nhìn Riddle:

“Ý anh muốn nói gì? Em sẽ không cần dùng đến…?

Riddle nói:

“Harry Potter à, tao đã chờ đợi cơ hội này lâu lắm rồi. Cơ hội gặp gỡ mày. Để trò chuyện với mày.”

Harry không còn kiên nhẫn nữa:

“Anh Riddle à, em thấy anh không hiểu gì cả. Tụi mình đang ở trong *Phòng chứa Bí mật*. Chuyện trò thì để sau này hẵng…”

Nhưng Riddle bỏ cây đũa phép của Harry vô túi áo, miệng vẫn cười:

“Chúng ta sẽ nói chuyện ngay bây giờ.”

Harry nhìn Riddle trừng trừng. Có chuyện gì đó rất quái đản đang diễn ra ở đây…

Chậm rãi từng tiếng, Harry hỏi:

“Làm sao mà Ginny ra nông nỗi này?”

Riddle có vẻ rất thoải mái, đáp:

“À, đó là một câu hỏi thú vị. Và câu trả lời lại là một câu chuyện dài. Tao nghĩ nguyên nhân chính khiến Ginny ra nông

nỗi này là do con bé đã để mở trái tim mình và đem hết bí mật của mình tâm sự với một kẻ xa lạ vô hình.”

Harry không hiểu:

“Anh đang nói về cái gì vậy?”

“Về quyển nhật ký. Quyển nhật ký của tao ấy mà. Con bé Ginny đã viết vô nhật ký của tao trong suốt mấy tháng trời, kể lể với tao những nỗi sầu muộn và băn khoăn đáng thương của nó - nào là mấy thằng anh trêu chọc nó như thế nào, nào là đi học năm thứ nhứt mà phải xài toàn là đồ cũ, áo cũ, sách cũ, nào là…”

Riddle hơi ngừng lại, mắt lấp láy, rồi nói tiếp:

“Nào là anh chàng Harry Potter vĩ đại tốt bụng nổi tiếng, chắc là, theo con bé nghĩ nhé, chẳng hề thích nó chút nào.”

Suốt trong lúc nói nhưng điều này, mắt Riddle không hề rời khỏi gương mặt Harry. Một cái nhìn hau háu. Riddle vẫn tiếp tục:

“Kể ra thì cũng *chán ngấy* khi phải nghe tất cả những nỗi phiền muộn băn khoăn be bé ấy của một con bé mười một tuổi. Nhưng mà tao kiên nhẫn lắm. Tao viết lại cho con bé. Tao rất cảm thông. Tao rất ân cần. Ginny đơn giản là khoái tao: *“Chưa từng có người nào hiểu em như anh cả, anh Tom à… Em sung sướng biết bao được có quyển nhật ký này để giãi bày tâm sự… Nó như một người bạn mà em có thể mang theo bên mình trong túi áo.”*

Riddle bật cười, giọng cười cao ngạo lạnh lùng, có vẻ không phù hợp chút nào với nó. Tiếng cười ấy làm cho tóc gáy

Harry dựng đứng hết cả lên.

"Nếu phải tự công nhận, thì Harry à, tao cho rằng mình luôn luôn có đủ khả năng mê hoặc những người tao cần mê hoặc. Cho nên con bé Ginny trút hết tâm tình của nó với tao, và ngẫu nhiên mà tâm tình của con bé đúng y như điều tao muốn… Tao đã ngày càng mạnh lên, nhờ nhấm nháp những nỗi sợ hãi sâu sắc nhứt của con bé, những bí mật tăm tối nhứt của con bé. Tao trở nên mạnh mẽ, và mạnh hơn con bé Ginny rất nhiều; đủ mạnh để bắt đầu nhen nhúm trong con bé ấy vài ba *bí mật của tao,* để bắt đầu trút một chút tâm tình *của tao* vào *con bé…"*

Cổ họng Harry đã trở nên khô đắng. Nó hỏi:

"Ý anh muốn nói gì?"

Riddle vẫn nhẹ nhàng:

"Chưa hiểu ra hả, Harry Potter? Ginny là người đã mở cửa Phòng chứa Bí mật. Chính con bé ấy đã vặn cổ mấy con gà trống quanh trường và vẽ lem nhem lên tường những thông điệp dọa nạt. Chính con bé đã thả Tử Xà Slytherin ra hại bốn tên Máu Bùn và con mèo của lão giám thị."

Harry thì thào:

"Không đời nào có chuyện đó!"

Riddle vẫn bình thản nói:

"Đó là sự thật. Dĩ nhiên là ban đầu con bé không *ý thức* được mình đang làm gì. Kể ra cũng thú vị. Phải chi mày được đọc những trang nhật ký mới viết của con bé… Những điều con bé ấy viết hay lắm…"

Riddle lấy giọng đọc ê a, vừa ngâm nga vừa quan sát gương mặt kinh hãi của Harry:

"Tom mến, em nghĩ em đang mất trí nhớ. Khắp áo chùng của em dính đầy lông gà trống mà em không biết làm sao lại như vậy… Anh Tom ơi, em không thể nào nhớ được là em đã làm gì vào cái đêm lễ Hội Ma, nhưng đêm ấy đã có một con mèo bị hóa đá, còn vạt áo trước của em thì không biết tại sao lại dính sơn bê bết… Anh Tom ơi, anh Percy cứ nói em xanh xao hốc hác và trông có vẻ khác thường. Em nghĩ ảnh nghi ngờ em… Bữa nay lại có một cuộc tấn công nữa anh Tom ơi, mà em lại không thể nhớ mình đã ở đâu trong lúc đó… Anh Tom ơi, bây giờ em phải làm gì? Chắc em sắp điên mất, em có ý nghĩ là chính em là kẻ đã tấn công mọi người, anh Tom à!"

Bàn tay Harry nắm chặt lại thành nắm đấm, móng tay nó bấm sâu vào da thịt.

Riddle cứ nói liên tu bất tận:

"Con bé Ginny ngu ngốc ấy phải mất một thời gian khá lâu mới thôi tin cậy vào quyển nhật ký. Cuối cùng con bé cũng đâm nghi ngờ quyển nhật ký và tìm cách quăng bỏ nó đi. Lúc đó, chính *mày,* Harry, chính mày đã lượm được cuốn nhật ký và vào cuộc. Không có gì làm tao vui sướng hơn khi mày lượm được cuốn nhật ký của tao. Trong số bao nhiêu người có thể lượm được nó, cuốn nhật ký lại ngẫu nhiên rơi vào tay mày, chính *mày,* con người mà tao đã háo hức muốn gặp gỡ…"

Cơn tức giận đã trào dâng khắp người Harry, nó phải cố gắng tự kiềm chế lắm mới nói thành lời:

“Tại sao mày lại muốn gặp tao?”

Riddle đáp:

“À, mày biết không, Harry, con bé Ginny kể cho tao nghe đủ thứ về mày, cả tiểu sử hấp dẫn của mày nữa.”

Cái nhìn của Riddle tập trung vào vết thẹo hình tia chớp trên trán Harry, càng lúc càng trở nên khao khát hơn:

“Tao biết tao phải tìm hiểu thêm về mày, nói chuyện với mày, và nếu được thì gặp gỡ mày. Vì vậy tao quyết định chỉ cho mày xem vụ bắt giữ thằng ngốc Hagrid nổi tiếng, để lấy lòng tin của mày…”

Harry ngắt lời Riddle, giọng run lên:

“Bác Hagrid là bạn của tao. Có phải mày đã vu oan giá họa cho bác ấy không? Tao những tưởng mày bắt lầm, nhưng hóa ra mày…”

Riddle lại bật cười khanh khách:

“Harry ơi, chẳng qua là những gì tao nói ngược với những gì Hagrid nói. Mày thử tưởng tượng coi lão hiệu trưởng già Dippet phân xử thế nào? Một bên là Tom Riddle, nghèo nhưng xuất chúng, mồ côi mà rất dũng cảm, một học sinh gương mẫu của trường, một huynh trưởng… Còn một đằng là thằng Hagrid bự xác mà ngớ ngẩn, cứ cách tuần lại dính vô một chuyện rắc rối nào đó, khi thì tìm cách nuôi người sói con dưới gầm giường, khi thì lẻn vô Khu rừng Cấm để đánh vật với mấy con quỷ khổng lồ… Nhưng tao nhìn nhận là tao cũng có hơi ngạc nhiên khi âm mưu của mình diễn ra tốt đẹp còn hơn cả dự kiến. Tao đã lo là ắt có người nào đó nhận ra rằng Hagrid

không thể nào là Người kế vị Slytherin được. Tao đã mất suốt năm năm trời để tìm hiểu mọi điều về Phòng chứa Bí mật rồi mới khám phá ra lối vào bí mật… Hagrid làm gì có đủ đầu óc hay tài năng mà làm được những chuyện đó cơ chứ!"

Riddle lại nở nụ cười lạnh lùng, nói tiếp:

"Chỉ có thầy dạy môn Biến, lão Dumbledore, dường như tin là Hagrid vô tội. Lão ra sức thuyết phục lão Dippet giữ lại Hagrid và huấn luyện thành người giữ khóa cho trường Hogwarts. Ờ, tao nghĩ có thể lão Dumbledore đã đoán biết được sự thật… Lão Dumbledore không bao giờ tỏ ra ưa tao như những giáo sư khác…"

Harry nghiến răng:

"Thầy Dumbledore nhìn thấu suốt tim gan mày, tao dám chắc như vậy."

"Ờ, sau khi Hagrid bị đuổi, lão Dumbledore chắc chắn đã để mắt theo dõi tao sát sườn đến bực cả mình. Tao biết là khi tao còn ở trường thì mở Phòng chứa Bí mật ra một lần nữa là không an toàn, không khôn ngoan. Nhưng mà tao tốn bao nhiêu năm dài tìm tòi ra nó không lẽ lại để nó chìm trở vào bí mật một cách lãng phí. Nên tao quyết định để lại một quyển nhật ký, lưu giữ tuổi mười sáu của tao trong đó, để một ngày nào đó, nếu may mắn, tao sẽ có thể dẫn dắt một kẻ khác bước theo dấu chân tao và hoàn tất công việc cao cả của Salazar Slytherin."

Harry nói bằng giọng của người chiến thắng:

"Mày không thể nào hoàn tất công việc đó đâu. Lần này

không có ai chết cả, kể cả con mèo cũng không chết. Trong vài tiếng đồng hồ nữa thuốc nhân sâm sẽ được luyện xong và tất cả những người bị hóa đá sẽ được hồi sinh…"

Riddle lạnh lùng nói:

"Tao chẳng nói với mày rồi ư? Rằng chuyện giết lũ Máu Bùn bây giờ không còn nghĩa lý gì với tao nữa. Trong nhiều tháng trời nay, tao đã nhắm vào mục tiêu mới, là *mày."*

Harry nhìn sững Riddle.

"Mày tưởng tượng coi tao đã tức giận như thế nào, khi người mở quyển nhật ký của tao ra lần vừa rồi không phải là mày, mà là Ginny. Con bé đã nhìn thấy mày có quyển nhật ký, thế là, con bé hoảng loạn. Nó sợ nếu mày biết xài quyển nhật ký này, biết cách "viết nhật ký", và tao đem hết bí mật của con bé ra kể cho mày biết thì chuyện sẽ ra sao? Hoặc tệ hơn, nếu tao kể cho mày biết ai đã vặn cổ mấy con gà trống, thì sẽ ra sao? Cho nên con ngốc bé bỏng đó đã thừa lúc phòng ngủ của mày vắng vẻ, lẻn vào lấy trộm lại cuốn nhật ký. Nhưng tao biết tao phải làm gì chớ. Tao thấy rõ là mày đang lần ra dấu vết của Người kế vị Slytherin. Những gì mà Ginny kể cho tao nghe về mày giúp cho tao biết là mày sẽ đi tới cùng bằng bất cứ giá nào để làm sáng tỏ bí mật, nhất là khi một trong những người bạn thân thiết nhứt của mày bị tấn công. Và Ginny cũng đã nói cho tao biết cả trường đang đồn đại nhốn nháo bởi vì mày có thể nói được Xà ngữ…"

Harry vẫn nhìn Riddle trân trân.

"Vì vậy tao bắt con bé Ginny phải viết lời vĩnh biệt lên tường rồi xuống đây mà chờ. Con bé đã vùng vẫy, khóc lóc,

đến phát ngán luôn. Nhưng cũng chẳng còn mấy sự sống trong con bé đó… Nó đã dốc quá nhiều tâm huyết vào quyển nhật ký, vào tao. Nhiều đến nỗi rốt cuộc tao đã thu đủ thần lực để tự mình rời khỏi trang giấy… Tao đã chờ đợi mày xuất hiện từ lúc tao và con bé đó xuống đây. Tao biết mày sẽ đến. Tao có nhiều điều muốn hỏi mày, Harry Potter à."

Hai bàn tay của Harry vẫn nắm chặt:

"Hỏi gì?"

Riddle mỉm cười thích thú:

"À, làm thế nào mà *mày,* một đứa trẻ sơ sinh không có tài năng pháp thuật gì phi thường, lại có thể đánh bại được vị phù thủy vĩ đại nhứt của mọi thời đại? Làm thế nào mà *mày có* thể sống sót không hề hấn gì, ngoại trừ một vết thẹo nhỏ, trong khi mọi quyền lực của Chúa tể Voldemort lại bị tiêu hủy?"

Nói tới đó, mắt Riddle hau háu, ánh lên những tia đỏ kỳ lạ.

Harry đáp chậm rãi:

"Tại sao mày lại quan tâm đến chuyện tao thoát chết? Voldemort thuộc đám hậu sinh của mày mà…"

Nhưng Riddle đáp, giọng nhẹ nhàng:

"Voldemort là quá khứ, hiện tại, và tương lai của tao, Harry Potter à."

Riddle rút cây đũa phép của Harry ra khỏi túi và bắt đầu quơ trong không trung, viết ba từ lung linh:

TOM MARVOLO RIDDLE

Rồi nó vẫy cây đũa phép lần nữa, ba từ đó tự sắp xếp lại

thành:

I AM LORD VOLDEMORT.*

Riddle thì thầm:

“Mày hiểu chưa? Đó là một bí danh mà ta đã dùng ở trường Hogwarts, nhưng dĩ nhiên chỉ giữa bạn bè thân thiết với nhau thôi. Mày tưởng là tao khoái xài tên họ của người cha Muggle thô tục của tao mãi mãi sao? Tao, kẻ mang trong mình dòng máu của chính Salazar Slytherin, thừa hưởng từ dòng dõi bên mẹ tao. Tao, tao mà lại chịu mang tên họ của một tên Muggle tầm thường ngu độn, kẻ đã bỏ rơi tao trước cả khi tao chào đời, chỉ vì phát hiện ra vợ mình là một phù thủy sao? Không đời nào đâu, Harry. Tao tự tìm cho mình một cái tên, một cái tên mà tao biết một ngày nào đó, khi tao trở thành vị phù thủy vĩ đại nhứt thế giới, thì tất cả phù thủy pháp sư khác nghe đến đều run sợ, không dám nhắc tới.”

Bộ não của Harry dường như bị tắc nghẽn. Nó trơ mắt ngây nhìn Riddle: đây là đứa trẻ mồ côi đã lớn lên, rồi trở thành kẻ giết hại chính cha mẹ của Harry và rất nhiều người khác sao?…

Mãi thì Harry cũng phải thốt nên lời:

“Mày không…”

Riddle chặn họng:

“Không cái gì?”

Harry thở nhanh:

“Không phải là phù thủy vĩ đại nhứt thế giới. Rất tiếc phải

làm mày thất vọng, nhưng vị phù thủy vĩ đại nhứt trên thế giới là thầy Albus Dumbledore. Mọi người đều nói vậy. Ngay cả khi mày còn hùng mạnh, mày cũng không dám thử tranh giành chiếm đoạt Hogwarts với thầy Dumbledore, thầy đã nhìn thấu suốt tim gan của mày khi mày còn là đứa trẻ học ở trường, và cho đến giờ mày vẫn còn sợ thầy, cho dù mày có ẩn náu nơi chốn nào đi nữa…"

Nụ cười biến mất trên gương mặt của Riddle. Thay vào đó là một cái nhìn hằn học xấu xa. Nó rít lên:

"Nên nhớ, chỉ cần dùng ký ức của ta thôi mà ta đã tống cổ được lão Dumbledore ra khỏi cái trường này nhé!"

Harry phản đối:

"Thầy không đi luôn như mày tưởng đâu!"

Harry chỉ nói đại như vậy, mong dọa Riddle, chứ trong thâm tâm, dù rất mơ ước, nó cũng không dám tin chuyện đó là thật. Nhưng Harry vừa dứt lời thì văng vẳng đâu đó, một tiếng nhạc thanh tao trỗi lên, khiến cho Riddle vừa há miệng toan nói đã phải sững sờ ngậm lại. Nó xoay mình nhìn suốt chiều dài Phòng chứa Bí mật trống vắng. Tiếng nhã nhạc mỗi lúc một vang rõ hơn, lớn hơn, kỳ lạ, siêu nhiên, bí hiểm đến rợn xương sống, làm dựng hết tóc trên đầu Harry và khiến trái tim nó như đang nở lớn gấp đôi kích thước bình thường. Thế rồi, khi tiếng nhạc đạt tới mức khiến Harry cảm thấy như từng âm thanh đang rung lên trong cả khung sườn, thì ánh sáng chợt bừng lên trên đỉnh những cây cột gần nhứt chung quanh.

Thì ra, xuất hiện một con chim to bằng con thiên nga màu đỏ thắm, đang rót khúc nhạc du dương khắp vòm trần của căn

phòng. Con chim ấy có đuôi dài tha thướt như đuôi công bằng vàng lộng lẫy, những móng vuốt cũng bằng vàng lấp láy, quắp trong móng vuốt bằng vàng ấy là một cái nùi giẻ tả tơi.

Chỉ trong tích tắc, con chim bay thẳng đến cạnh Harry. Nó buông cái vật te tua đang quắp dưới chân ra, rồi nặng nề đáp xuống vai Harry. Khi con chim xếp cánh lại, Harry ngước nhìn lên, thấy một cái mỏ bằng vàng dài và sắc lẻm, cùng một đôi mắt đen tròn sáng quắc.

Con chim ngừng hót. Nó đậu yên trên vai Harry, tỏa làn hơi ấm áp vào bên má, còn đôi mắt sáng của nó nhìn Riddle chòng chọc.

Riddle cũng ném đôi mắt sắc lẻm của mình về phía con chim, lẩm bẩm:

"Một con phượng hoàng…"

Harry thở ra:

"Phải *Fawkes* không?"

Nó cảm thấy móng vuốt bằng vàng của con phượng hoàng khẽ bấu nhẹ vào vai. Riddle lúc này đã để mắt tới cái vật tả tơi như cái nùi giẻ rách mà Fawkes thả rơi trên sàn:

"Cái đó… A, cái nón Phân loại của trường Hogwarts đây…"

Đúng là nó. Cái nón dơ hầy, xơ xác, vá chằng vá đụp, nằm im lìm ngay dưới chân Harry.

Riddle bắt đầu cười trở lại. Nó cười to đến nỗi căn phòng tối om rung lên vì tiếng cười, như thể có đến mười thằng

Riddle đang hè nhau cười một lúc.

"Đây là cái mà lão Dumbledore gởi đến cho người bảo vệ lão ư? Một con chim hót với một cái nón cũ mèm. Mày có cảm thấy can đảm thêm lên không, Harry Potter? Bây giờ mày chắc mày cảm thấy an toàn lắm rồi phải không?"

Harry không trả lời. Tuy nó cũng không biết con phượng hoàng Fawkes hay cái nón Phân loại sẽ dùng được vô chuyện gì, nhưng ít ra nó cũng không còn cô độc nữa, và nó chờ Riddle ngừng cười với một lòng can đảm càng lúc càng tăng lên.

Riddle vẫn còn cười toét miệng:

"Đi vào công việc thôi, Harry Potter. Chúng ta đã gặp nhau hai lần - một lần trong quá khứ *của mày* và một lần trong tương lai *của tao.* Và đã hai lần tao giết hụt mày. *Làm thế nào mà mày sống sót được hả?* Hãy nói cho tao nghe hết. Mày càng nói dài thì mày càng kéo thêm được thời gian sống sót của mày thôi."

Harry suy nghĩ thật nhanh, ước lượng tình thế. Riddle đã cướp được cây đũa phép của nó. Còn nó, Harry, nó có con phượng hoàng Fawkes và chiếc nón Phân loại, mà hai món này thì chẳng có cái nào xài được cho một trận đấu tay đôi. Thế của nó rõ là bất lợi. Thôi được… Nhưng mà Riddle còn đứng đó lâu bao nhiêu thì càng bất lợi cho mạng sống của Ginny bấy nhiêu… Cô bé chỉ còn thoi thóp, trong khi đó, Harry chợt nhận thấy, đường nét hình thù của Riddle đang dần dần trở nên rõ nét hơn, rắn chắc hơn… Nếu cần phải đánh nhau với Riddle, Harry thấy thà đánh sớm còn hơn là để dây

dưa lâu lắc về sau.

Harry bèn nói gọn:

"Không ai biết tại sao mày lại tiêu hết quyền lực khi mày tấn công tao. Chính tao cũng không biết. Nhưng tao biết tại sao mày không thể giết được tao. Bởi vì mẹ tao đã hy sinh để cứu tao."

Harry nói thêm, giọng run lên đầy căm giận:

"Người mẹ mang dòng máu Muggle tầm thường. Mẹ đã chặn bàn tay mày giết tao. Và tao đã nhìn thấy mày thực sự, tao đã thấy mày năm ngoái. Mày chỉ là một đống đổ nát. Mày sống ngắc ngoải. Đó là hậu quả mà tất cả quyền lực của mày đem tới cho mày. Mày phải lẩn trốn. Mày xấu xa, mày ác độc…"

Gương mặt Riddle nhăn nhúm lại. Rồi nó gượng nặn ra một nụ cười xấu xí:

"Thì ra vậy. Mẹ mày đã chết để cứu mày. Ừ, đó cũng là một cách giải bùa đầy hiệu lực. Bây giờ tao hiểu rồi… Nói cho cùng, mày cũng chẳng có gì đặc biệt. Vậy mà tao cứ thắc mắc mãi. Mày coi, rốt cuộc giữa hai đứa mình có những điểm giống nhau lạ lùng. Ngay cả mày chắc cũng nhận thấy. Cả hai đứa mình cùng mang dòng máu pha trộn giữa phù thủy và Muggle, cùng mồ côi, cùng được dân Muggle nuôi lớn lên. Có lẽ từ thời Slytherin vĩ đại đến giờ, chỉ mới có hai Xà khẩu xuất hiện ở trường Hogwarts, là tao với mày. Hai đứa mình thậm chí trông cũng giống nhau… Nhưng mà rốt cuộc, chẳng qua là vận may đã cứu mày thoát khỏi tay tao. Đó là tất cả những gì tao muốn biết."

Harry vẫn đứng, căng thẳng, chờ đợi Riddle giơ cây đũa phép lên. Nhưng nụ cười méo mó vặn vẹo của Riddle lại nở rộng:

"Bây giờ, Harry à, tao sắp dạy mày một bài học nho nhỏ. Đây sẽ là cuộc đọ sức giữa Chúa tể Voldemort - Người kế vị Slytherin, và Harry Potter nổi tiếng, cùng với những thứ vũ khí xịn nhứt mà lão Dumbledore có thể cung cấp cho mày…"

Riddle ném một cái nhìn cười cợt vào Fawkes và cái nón Phân loại, rồi bước tới. Nỗi sợ hãi lan trong đôi chân tê cứng của Harry. Nó nhìn Riddle đi tới giữa hai hàng cột đá cao, dừng lại, ngước nhìn lên chân dung bằng đá của Slytherin phía trên cao, khuất trong bóng tối nhờ nhờ. Riddle mở rộng miệng và rít lên như tiếng rắn huýt gió, nhưng Harry hiểu hết những gì Riddle đang nói:

"Xin hãy nói với tôi, hỡi Slytherin, người vĩ đại nhứt trong bốn vị sáng lập Hogwarts."

Harry xoay mình để nhìn lên bức chân dung bằng đá, con Fawkes trên vai nó cũng xoay theo.

Gương mặt đá vĩ đại của Slytherin đang chuyển động. Harry hoảng kinh khi nhìn thấy cái miệng của gương mặt đá há ra, mỗi lúc một rộng hơn, đến khi tạo thành một cái hốc đen ngòm vĩ đại.

Và từ trong cái miệng của tượng đá, có cái gì đó đang chuyển động, đang từ dưới đáy sâu trồi lên.

Harry lùi lại cho đến khi chạm vào bức tường tăm tối của căn phòng, và trong lúc nhắm tịt mắt lại như vậy, Harry cảm

thấy cánh của Fawkes xòe ra quẹt vào bên má, cất cánh bay khỏi vai. Harry muốn la lên: "Đừng bỏ tôi!", nhưng trong lòng cũng nghĩ, làm sao mà một con phượng hoàng lại địch nổi một con Tử Xà kia chứ?

Sàn đá của Phòng chứa Bí mật rung chuyển như có cái gì nặng nề lắm vừa rơi xuống. Harry biết rằng đã có chuyện gì đó đang diễn ra. Dù nhắm tịt mắt, nó vẫn có thể cảm thấy, hay lờ mờ thấy một con rắn khổng lồ đang duỗi mình trườn ra khỏi miệng của Slytherin.

Harry nghe tiếng Riddle rít lên:

"Giết nó!"

Tử Xà tiến về phía Harry. Harry nghe tiếng thân thể nặng nề của con rắn trườn qua mặt sàn bụi bặm. Mắt vẫn nhắm nghiền, Harry cuống cuồng tháo chạy dọc căn phòng, hai tay đưa ra sờ soạng tìm đường - trong tiếng cười ngạo nghễ giễu cợt của Voldemort.

Chợt Harry sẩy chân. Nó ngã mạnh xuống sàn đá, thấy lưỡi mằn mặn máu. Con rắn chỉ còn cách Harry trong gang tấc, Harry nghe thấy tiếng nó đang trườn đến rất gần.

Rồi một tiếng nổ lớn, dữ dội, xé toang ra trên đầu Harry, tiếp theo là một cái gì đó đập mạnh vào nó, làm nó văng ép vô tường. Harry chờ đợi những chiếc răng nanh cắm phập vào thân thể mình. Nhưng thay vào đó, nó chỉ nghe thêm nhiều tiếng rít điên cuồng hơn và có cái gì đó đang quật đập dữ dội giữa những cây cột đá.

Không đừng được, Harry đành hé mắt, vừa đủ để liếc nhìn

coi chuyện gì đang xảy ra.

Con Tử Xà khổng lồ màu xanh lá cây sáng rực, hiểm độc, mập ú như thân cây sồi, đang vươn mình lên cao trong không trung, và cái đầu lỗ mãng bự chảng của nó đang đung đưa như say xỉn giữa những cây cột đá. Trong khi Harry run rẩy, sẵn sàng nhắm tịt mắt đi nếu con rắn quay đầu lại, nó chợt nhận ra có một thứ đã đánh lạc hướng Tử Xà.

Đó là Fawkes, đang bay lượn phía trên cao, trên đầu con rắn khổng lồ. Con Tử Xà giận dữ đớp như điên, miệng há rộng giơ ra những chiếc răng nanh dài và bén như nhưng thanh kiếm sắc.

Fawkes lao xuống. Chiếc mỏ dài bằng vàng của con chim phượng hoàng cắm phập xuống, và thình lình máu đen từ đâu phọt ra, văng tung tóe trên sàn.

Cái đuôi rắn quật mạnh, sém một tí xíu là trúng Harry. Và trước khi Harry kịp nhắm tịt mắt, con Tử Xà chợt quay đầu lại. Harry nhìn thẳng vào mặt nó, nhận thấy hai con mắt của con rắn, cả hai con mắt to tướng, lồ lộ, màu vàng khé, đều đã bị chim phượng hoàng mổ lọt tròng ra ngoài. Máu con rắn từ hốc mắt chảy ròng ròng xuống sàn. Con Tử Xà gào rít trong sự đau đớn cùng cực.

Harry nghe Riddle thét lên:

“KHÔNG! BỎ MẶC CON CHIM ĐÓ CHO TA! KỆ XÁC CON CHIM! THẰNG NHỎ Ở ĐẰNG SAU MI KÌA! MI ĐÁNH HƠI ĐƯỢC NÓ MÀ! GIẾT NÓ ĐI!”

Con rắn mù quay lại, bối rối, nhưng vẫn còn vẻ nguy hiểm

chết người. Fawkes bay lượn vòng vòng trên đầu con rắn, hót khúc nhạc du dương, thỉnh thoảng mổ xuống cái mũi bọc vảy của con rắn, trong khi máu vẫn trào ra từ hai hốc mắt của Tử Xà.

Harry kinh hoảng thì thào:

"Cứu tôi, làm ơn cứu tôi… Có ai cứu tôi với!"

Đuôi con rắn lại quất mạnh ngang qua sàn căn phòng. Harry thụp nhanh xuống né. Một cái gì đó mềm mềm chạm vô má Harry.

Thì ra cái đuôi rắn quất trúng cái nón Phân loại trên sàn, hất nó văng vô mặt Harry. Harry chụp ngay chiếc nón. Trong tay nó giờ đây chẳng có cái gì khác, ngoài cái nón này, và đây là cơ hội duy nhất của nó.

Harry trùm ngay cái nón lên đầu, nhoài xuống sàn để né cái đuôi rắn lại sắp tiếp tục quật ngang.

"Giúp tôi với - Cứu tôi với!…"

Tiếng kêu thốt ra trong đầu Harry khi con mắt nó đã bị bít chặt dưới cái nón Phân loại sùm sụp, che xuống đến hết nửa mặt.

"Làm ơn giúp tôi với…"

Không có tiếng trả lời. Nhưng cái nón chợt teo lại, như thể có một bàn tay vô hình đang vắt nó rất chặt.

Một cái gì đó rơi thịch xuống đỉnh đầu Harry, vừa cứng vừa nặng, suýt làm nó té lăn quay. Mắt nó nảy đom đóm và đầu nó lóe ra vô vàn ông sao. Nó bèn túm chặt chóp cái nón,

kéo mạnh ra, cảm thấy như đang kéo ra một vật gì vừa dài vừa cứng nằm bên dưới.

Đó là một thanh gươm bằng bạc trắng bóng, chuôi gươm cẩn hồng ngọc lấp lánh, viên nào viên nấy bằng quả trứng.

Tiếng thét của Riddle vẫn vang lanh lảnh:

"GIẾT THẰNG NHỎ! MẶC XÁC CON CHIM! THẰNG NHỎ Ở ĐẰNG SAU MI KÌA! ĐÁNH HƠI ĐI - ĐÁNH HƠI THẰNG NHỎ ẤY!"

Harry đá đứng dậy được, trong tư thế sẵn sàng. Tấm thân khổng lồ của con rắn cuộn thành khoanh và nửa khúc thân trên vươn cao, đầu lắc lư thòng xuống, đụng ầm phải cột đá khi xoay qua đối diện với Harry. Harry có thể nhìn thấy hai hố mắt rộng đầy máu, một cái miệng cũng há rộng, đủ rộng để nuốt chửng cả người Harry. Cái miệng đó lại lởm chởm răng nanh dài không thua gì thanh kiếm của Harry, mà lại còn sắc lẻm, lấp loáng, và chứa đầy nọc độc.

Tử Xà mò mẫm nhào tới. Harry né qua một bên và thế là con rắn đụng vào bức tường của Phòng chứa Bí mật. Con Tử Xà lại phóng tới một lần nữa, cái lưỡi chẻ đôi của nó thè ra liếm sát bên sườn Harry.

Bằng cả hai tay, Harry giơ thanh kiếm lên.

Tử Xà lại lao tới, và lần này nó đã nhắm được chính xác. Dồn hết sức mình vào đôi tay nắm chặt cán kiếm, Harry đâm một nhát chí mạng vào vòm họng của con rắn.

Nhưng ngay khi dòng máu nóng bỏng rỏ xuống cánh tay Harry, nó cảm nhận một cơn đau buốt thấu đến cùi chỏ. Một

chiếc răng nanh dài chứa đầy nọc độc đã cắm phập vô da thịt Harry, càng lúc càng lún sâu vào cánh tay nó rồi gãy rời ra khi con Tử Xà ngoẻo sang một bên và đổ gục xuống sàn, quằn quại.

Harry tựa vào tường, từ từ khuỵu xuống. Nó nắm chiếc răng nanh rắn đang truyền chất độc vào thân thể mình, rút mạnh ra khỏi cánh tay. Nhưng nó biết rằng mọi việc đã quá muộn. Cơn đau cháy bỏng đang chầm chậm lan ra từ vết thương. Ngay khi buông chiếc răng nanh ra và nhìn thấy dòng máu thấm loang vào tấm áo chùng của mình, mắt Harry đã mờ đi. Phòng chứa Bí mật quay cuồng nhòe nhoẹt thành một mớ hỗn độn sắc màu mờ mịt.

Bỗng một vật gì đỏ thắm lướt qua, và Harry nghe bên cạnh mình tiếng lóc cóc nhẹ nhàng của những móng vuốt gõ trên sàn đá.

Harry cố gắng nói một cách khó nhọc:

"Fawkes ơi, mày đã chiến đấu tuyệt vời lắm, Fawkes…"

Harry có cảm giác như con chim đang đặt cái đầu lên cánh tay mình, chỗ vết thương mà cái răng nanh rắn đã để lại.

Rồi nó nghe có tiếng bước chân vang vọng lại và một cái bóng đen lù lù hiện ra trước mặt.

Giọng của Riddle vang lên phía trên đầu:

"Mày đã chết rồi, Harry Potter! Chết. Ngay cả con chim của lão Dumbledore cũng biết điều đó. Mày có thấy nó làm gì không, Harry? Nó đang khóc đó."

Harry chớp mắt. Nó thấy loáng thoáng cái đầu của Fawkes

khi ẩn khi hiện trước mặt. Những giọt nước mắt phượng hoàng đẹp như những viên ngọc trai lăn tròn xuống lớp lông vũ lộng lẫy.

"Tao sẽ ngồi đây nhìn mày chết, Harry Potter à. Cứ từ từ mà chết nhé, tao không vội vàng gì đâu."

Harry vẫn ở trong trạng thái mơ mơ màng màng. Mọi thứ quanh nó dường như quay mòng mòng.

Giọng nói của Riddle nghe văng vẳng xa xôi:

"Đoạn kết cuộc đời của Harry Potter nổi tiếng là như vậy đó! Cô độc trong Phòng chứa Bí mật, bị bạn bè bỏ rơi, bị vị Chúa tể Hắc ám đánh bại - vị Chúa tể mà nó đã ngu ngốc thách thức, đương đầu. Harry ơi, chẳng mấy chốc nữa mày sẽ gặp lại bà má Muggle của mày. Bả đã thí mạng mình để mua cho mày mười hai năm sống tạm… Nhưng Chúa tể Voldemort đã kết thúc cuộc đời mày, như mày đã biết là phải vậy thôi…"

Nếu chết là như vầy, Harry mơ màng nghĩ, thì thật ra cũng không đến nỗi tệ lắm.

Ngay cả cơn đau trên cánh tay bị rắn cắn cũng không còn đau nữa…

Nhưng mà có thực mình đang chết không chứ? Bởi vì sao Phòng chứa Bí mật không tối sầm lại như hũ nút, như địa ngục, mà lại như đang hiện rõ ra dần dần thế kia? Harry thử lắc đầu, rồi nó nhìn thấy con phượng hoàng Fawkes vẫn còn tựa đầu trên cánh tay của mình. Một chuỗi những giọt nước mắt như những viên ngọc trai kết nhau đang sáng lóng lánh quanh vết thương - nhưng mà cũng chẳng còn vết thương đâu

nữa. Thốt nhiên Riddle thét lên:

"Tránh ra, con chim kia! Bỏ nó ra - Tao bảo, *tránh ra* mà…"

Harry ngóc đầu lên nhìn. Riddle đang chĩa cây đũa thần của Harry vào Fawkes; một tiếng nổ vang rền như tiếng súng, và Fawkes cất cánh bay lên giữa một cơn lốc lả tả màu vàng, màu tía.

Riddle ngó chằm chằm vào vết thương của Harry, lặng lẽ nói:

"Tao quên béng đi… Nước mắt của phượng hoàng… Phải rồi… có sức mạnh chữa lành vết thương, có sức mạnh hồi sinh."

Riddle nhìn vào mặt Harry:

"Nhưng cũng chẳng thay đổi được gì đâu. Thực ra, tao lại thích như vầy hơn. Chỉ mày với tao, Harry Potter… mày với tao mà thôi…"

Nó giơ cây đũa phép lên…

Nhưng lúc đó, Fawkes đã bay trở lại, cánh vỗ phần phật, lượn trên đầu Harry và thả xuống đùi Harry một vật - *quyển nhật ký.*

Chỉ trong nửa giây, cả Harry và Riddle, vẫn giơ cao cây đũa phép, cùng chăm chú nhìn vào quyển nhật ký. Rồi, không hề nghĩ ngợi, không hề cân nhắc, như thể đã định làm vậy từ lâu, Harry chụp lấy chiếc răng nanh của con Tử Xà nằm rơi trên sàn, dùng hết sức lao tới, cắm phập cái nanh vào chính giữa quyển nhật ký.

Một tiếng rú chói tai rùng rợn, thảm thiết, vang lên, kéo dài. Mực phun ra khỏi quyển sách thành dòng, chảy như suối trào trên cánh tay Harry, làm sũng ướt cả sàn phòng. Riddle gập mình quằn quại, vặn vẹo, gào rú, vật vã, và rồi…

Riddle biến mất. Cây đũa phép của Harry rớt xuống sàn, vang lên một tiếng "keng", rồi sau đó chỉ còn sự im lặng.

Hoàn toàn im lặng, ngoại trừ tiếng long tong của những giọt mực tiếp tục ứa ra từ quyển nhật ký và rơi xuống sàn đá. Nọc độc của Tử Xà đã đốt thủng một lỗ nham nhở xuyên qua giữa quyển nhật ký.

Toàn thân run rẩy, Harry gượng đứng lên. Đầu óc nó vẫn còn quay mòng mòng, y như thể vừa qua một chuyến ngao du đường trường bằng bột Floo. Chậm rãi, Harry thu gom lại cây đũa phép của mình, cái nón Phân loại, và thanh kiếm mà nó đã ra sức kéo bật khỏi hàm trên của con Tử Xà.

Lúc ấy từ cuối Phòng chứa Bí mật chợt vang lên một tiếng rên khẽ. Ginny đã tỉnh. Harry vội vàng chạy đến bên Ginny, đỡ cô bé dậy. Đôi mắt ngơ ngác của Ginny đảo quanh căn phòng rộng mênh mông, từ hình thù đồ sộ của con Tử Xà đã chết, đến Harry trong bộ áo chùng đẫm máu, rồi đến quyển nhật ký trên tay Harry. Cô bé há miệng hớp hơi, run bắn người lên, nước mắt bắt đầu tuôn chảy ràn rụa trên gương mặt.

"Anh Harry… Ôi, anh Harry ơi, em đã cố gắng khai với anh trong bữa điểm tâm, nhưng mà em không thể nói trước mặt anh Percy. Anh Harry ơi, chính là em… nhưng thật tình em… em… em thề là em không chủ ý làm những việc đó… Anh Riddle xui khiến em làm, ảnh ép buộc em… mà… *Làm*

sao anh giết được cái… con đó? Anh Riddle đâu rồi? Em nhớ là lần cuối cùng em viết nhật ký, ảnh đã tự đi ra khỏi quyển nhật ký…"

Harry giơ quyển sách ra, chỉ cho Ginny coi cái lỗ to tướng bị răng nanh Tử Xà đâm thủng:

"Ổn hết rồi, Ginny à. Riddle đã tiêu đời. Coi kìa, Riddle và Tử Xà đó. Thôi, Ginny, tụi mình ra khỏi chỗ này thôi."

Harry lóng cóng đỡ Ginny đứng dậy. Ginny lại òa khóc:

"Em sẽ bị đuổi mất, anh Harry ơi. Em đã trông mong mãi, từ hồi anh Bill nhập học lận, để được vào học ở trường Hogwarts. Vậy mà bây giờ em phải ra khỏi trường… *Ba với má em* sẽ nói sao đây?"

Chim phượng hoàng Fawkes đang bay lượn ở lối vào Phòng chứa Bí mật như chờ hai đứa nhỏ. Harry dìu Ginny bước tới trước. Hai đứa bước qua cái cuộn xác bất động của con Tử Xà đã chết, băng qua căn phòng tối om chỉ còn vang vọng tiếng bước chân của tụi nó, rồi trở lại địa đạo. Harry nghe tiếng cánh cửa đá khép lại sau lưng mình với một tiếng rít nho nhỏ.

Sau vài phút đi ngược lên địa đạo tối om, tai Harry bắt đầu nghe tiếng dọn đá ì ạch vọng lại từ xa xa.

"Ron!"

Harry mừng rỡ reo lên. Vừa hối Ginny đi gấp, Harry vừa la lớn:

"Ginny không sao hết! Mình tìm được Ginny rồi!"

Harry nghe Ron ở đâu đó thốt ra một tiếng mừng vui nghẹn ngào. Hai đứa vừa quanh qua khúc cua cuối cùng thì cũng thấy được ngay gương mặt nôn nóng của Ron, bên kia cái lỗ cũng khá lớn mà Ron đã ra sức moi xuyên qua đống đá đổ.

"Ginny!"

Ron thò một cánh tay qua cái lỗ hổng giữa đống đá để kéo Ginny ra trước. Nó mừng ríu rít:

"Em còn sống! Anh thật không tin nổi. Em vẫn còn sống!"

Nó định ôm Ginny nhưng tiếng thút thít của cô bé làm nó khựng lại:

"Nhưng ổn rồi mà Ginny? Mọi việc qua rồi… Ơ… Ở đâu ra con chim đó vậy?"

Con Fawkes đã theo sau Ginny chui qua cái lỗ. Harry cuối cùng cũng thót được người lại, chui qua nốt. Harry nói:

"Đó là con phượng hoàng của thầy Dumbledore."

Ron vẫn chưa hết ngạc nhiên. Nó nhìn chòng chọc vũ khí sáng lấp lánh trong tay Harry mà hỏi:

"Làm sao bồ có được *thanh kiếm* đó vậy?"

Harry vừa liếc nhìn Ginny đang khóc sụt sịt, vừa nói:

"Sẽ giải thích cho bồ nghe sau, ra khỏi chỗ này đã."

"Nhưng…"

Harry ngắt lời Ron:

"Để sau đã."

Harry thấy chẳng hay ho gì đem nói trước mặt Ginny chuyện cô bé chính là người đã mở cánh cửa Phòng chứa Bí mật. Nó quay qua hỏi:

"Thầy Lockhart đâu rồi?"

Ron nhe răng cười. Nó hất đầu về phía ống nước bên trên địa đạo:

"Ở trên kia. Ổng bị tẩu hỏa nhập ma rồi. Đến mà coi."

Fawkes dẫn đường, nhờ bộ lông tía và móng vuốt vàng của nó tỏa ánh sáng át đi phần nào bóng đêm nên địa đạo cũng bớt tăm tối đi. Thầy Lockhart vẫn còn ngồi ở đó, bình thản ngâm nga một mình.

Ron nói:

"Thầy mất hết trí nhớ rồi. Tại cú Phản đòn Bùa Lú ấy mà. Ổng tính ếm mình, hóa ra lại gậy ông đập lưng ông. Bây giờ ổng còn không nhớ được ổng là ai, hay tụi mình là ai, hay ổng đang ở đâu nữa. Mình đành phải bảo ổng lên đây mà ngồi đợi. Bây giờ cái nguy hiểm nhất cho thầy chính là… thầy."

Thầy Lockhart chăm chú nhìn bọn trẻ một cách ngây ngốc. Ông nói:

"Chào quý vị. Chỗ này tệ quá hả? Quý vị sống ở đây sao?"

"Không ạ!" Ron vừa đáp vừa nhướn mắt ra hiệu với Harry.

Harry cúi mình ngó vô cái ống nước dài thăm thẳm và đen ngòm. Nó hỏi Ron:

"Bồ có nghĩ tới chuyện tụi mình trở ngược lên cái ống này bằng cách nào chưa?"

Ron lắc đầu, nhưng con phượng hoàng Fawkes đã sà xuống trước mặt Harry và vẫy vẫy cánh, đôi mắt như ngọc trai của Fawkes sáng ngời trong bóng tối. Nó ve vẩy cái đuôi dài thướt tha bằng vàng. Harry nhìn con phượng hoàng ngờ ngợ, chưa rõ ý nó ra sao.

Ron có vẻ bối rối:

"Hình như nó muốn bồ bám lấy nó… nhưng con chim bây lớn mà bồ thì quá nặng, chắc gì nó mang nổi bồ lên trên đó?"

Harry sực nhớ ra lời cụ Dumbledore.

"Fawkes không phải là một con chim tầm thường."

Nó vội bảo những người kia:

"Tụi mình phải nắm chặt lấy nhau. Ginny, nắm chặt lấy Ron, thầy Lockhart…"

Ron nhắc thầy Lockhart:

"Nó nói thầy đó."

"Thầy nắm chặt lấy tay kia của Ginny…"

Harry nhét thanh gươm và chiếc nón Phân loại vô thắt lưng, rồi nó giơ tay ra nắm chặt lấy những chiếc lông đuôi nóng hổi một cách lạ lùng của con phượng hoàng Fawkes.

Toàn thân chúng bỗng nhiên nhẹ hẫng một cách phi thường, và chỉ trong tích tắc, bằng một cái vỗ cánh nhẹ nhàng, tất cả bay lên, lượn trong ống nước. Harry có thể nghe tiếng thầy Lockhart đeo toòng teng phía dưới, thốt lên đầy thán phục:

"Thật kỳ lạ! Kỳ lạ quá! Cứ như là pháp thuật vậy!"

Luồng gió lạnh thổi luồn qua tóc Harry, nó chưa kịp thưởng thức cái sảng khoái được bay với chim phượng hoàng, thì chuyến bay đã kết thúc. Cả bốn người đã chạm chân xuống sàn phòng vệ sinh ẩm ướt - lãnh địa của con ma khóc nhè Myrtle. Và trong lúc thầy Lockhart sửa sang cái nón đội đầu của mình thì cái bồn rửa mặt trượt nhẹ nhàng về chỗ cũ, che khuất đường ống nước bí mật.

Myrtle trợn tròn mắt ngó bọn trẻ.

Con ma khóc nhè nói với Harry một cách tỉnh queo:

"À, tụi bây vẫn còn sống!"

Harry nhe răng cười, vừa chùi vết máu trên áo và vết mờ trên cặp kiếng của mình, vừa an ủi Myrtle:

"Không cần phải lộ vẻ thất vọng dữ vậy đâu, chị Myrtle."

Myrtle bèn nói với giọng thẹn thùng:

"Ôi, có gì đâu… Tao chỉ nghĩ là… nếu tụi bây chết rồi, thì tụi bây cứ việc thoải mái xài chung phòng vệ sinh với tao."

"Ý ẹ!" Ron lè lưỡi rồi chuồn khỏi phòng vệ sinh để bước ra cái hành lang tối om vắng vẻ. Nó ghẹo Harry:

"Ê, Harry, mình thấy Myrtle càng lúc càng tỏ ra *khoái* bồ đó. Ginny ơi, em có đối thủ rồi đó nhe!"

Nhưng nước mắt cứ như mưa tuôn trên gương mặt Ginny.

Ron nhìn Ginny lo lắng, nó hỏi Harry:

"Bây giờ mình đi đâu đây?"

Harry chỉ: Fawkes đang dẫn đường, ánh vàng lấp lánh dọc hành lang. Tụi nhỏ sải bước theo con phượng hoàng, và chỉ

một lát sau là tụi nó đến được văn phòng của giáo sư McGonagall.

Harry gõ cửa, rồi đẩy cho cánh cửa mở ra.

18

PHẦN THƯỞNG CHO DOBBY

Phải mất một lúc, cả căn phòng im phăng phắc, khi Ron, Harry, Ginny, và cả thầy Lockhart xuất hiện ở ngưỡng cửa, đầy mình dính rác rưởi nhớp nháp, và cả máu nữa (trong trường hợp của Harry!). Rồi có tiếng gào lên:

"Ginny!"

Đó là tiếng bà Weasley, nãy giờ vẫn ngồi khóc nức nở trước lò sưởi. Bà đứng bật dậy, ông Weasley cũng bật dậy theo vợ, cả hai lao vào ôm chầm lấy đứa con gái nhỏ Ginny.

Tuy nhiên, Harry lại không chú ý đến nỗi vui mừng của ông bà Weasley lắm. Nó nhìn thấy phía sau lưng họ, giáo sư Dumbledore đang đứng cạnh bệ lò sưởi, tươi cười, trong khi giáo sư McGonagall đứng kế bên cụ thì vừa chắp tay lên ngực vừa thở hổn hển.

Con phượng hoàng Fawkes bay lướt qua tai Harry và đậu lên vai cụ Dumbledore. Rồi ngay lúc đó, Harry nhận ra, cả nó và Ron, đều bị ôm cứng trong những cánh tay của ông bà Weasley.

"Con đã cứu em nó! Chính con đã cứu Ginny! *Làm sao* mà

con làm được hả?”

Giáo sư McGonagall cũng nói, không ra hơi:

“Tôi nghĩ tất cả chúng ta đây đều muốn biết điều đó.”

Bà Weasley buông Harry ra. Nó ngập ngừng trong chốc lát, rồi đi tới cái bàn làm việc của giáo sư McGonagall, đặt lên đó cái nón Phân loại, thanh kiếm cẩn hồng ngọc, và phần còn lại của quyển nhật ký bị đốt cháy.

Xong xuôi, Harry bắt đầu kể cho mọi người nghe mọi chuyện. Suốt gần mười lăm phút đồng hồ, Harry nói trong sự im lặng chăm chú tuyệt đối của mọi người: nó kể lại giọng nói vô hình bí hiểm mà nó nghe được trong lâu đài, mà cuối cùng lại chính Hermione phát hiện đó là tiếng nói của con Tử Xà đi luồn trong ống nước. Nó kể nó và Ron đã theo dõi lũ nhện vô tuốt trong khu rừng cấm như thế nào, và con Aragog đã bảo cho chúng biết nơi mà nạn nhân cuối cùng của Tử Xà đã bị giết chết. Rồi nó kể làm thế nào mà nó đoán ra con ma khóc nhè chính là nạn nhân đó, và làm sao suy ra được lối vào Phòng chứa Bí mật lại có thể ở trong buồng tắm…

Khi Harry tạm dừng để thở thì giáo sư McGonagall hỏi ngay:

“Giỏi lắm! Vậy là các trò đã tìm ra cửa vào Phòng chứa Bí mật, ta phải nhắc thêm là các trò tìm ra được sau khi đã phá vỡ hàng trăm nội quy của trường thành rác vụn. Nhưng mà bằng cái cách gì trên *thế gian* này mà các trò còn sống sót ra khỏi đó được hả, Potter?”

Thế là Harry, bằng giọng đã bắt đầu khào khào vì nói hơi

nhiều, lại kể tiếp về sự xuất hiện đúng lúc của Fawkes và về cái nón Phân loại đã tặng cho nó thanh kiếm. Nhưng rồi nó bắt đầu ấp úng. Cho tới lúc đó nó vẫn cẩn thận tránh nói đến quyển nhật ký của Riddle, và tránh nói đến Ginny. Cô bé đang đứng dựa đầu vào vai bà mẹ, nước mắt vẫn còn tuôn thành dòng lặng lẽ trên đôi má. *Nếu người ta đuổi Ginny thì sao?* Harry nghĩ tới mà kinh hoảng. Nhật ký của Riddle bây giờ không còn tác quái nữa… Làm sao chứng minh được chính Riddle là kẻ đã sai khiến Ginny làm tất cả mọi chuyện đã qua đây?

Theo bản năng, Harry ngước nhìn cụ Dumbledore. Cụ thoáng mỉm cười, ánh lửa nhảy múa trên đôi mắt kiếng hình nửa vành trăng. Cụ Dumbledore lên tiếng, nhẹ nhàng:

"Điều làm ta thú vị nhứt là làm thế nào mà Chúa tể Hắc ám Voldemort có thể mê hoặc được Ginny, khi mà theo nguồn tin của ta thì hiện giờ hắn đang trốn trong rừng sâu, ở tận Albania."

Harry cảm thấy nhẹ nhõm và ấm áp - một sự nhẹ nhõm trong vinh quang lâng lâng lan tỏa khắp người.

Ông Weasley thốt lên bằng giọng sửng sốt:

"C… cái… cái… gì? *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* hả? Mê… mê hoặc Ginny hả? Nhưng mà Ginny… Ginny đâu có…, phải không Ginny?"

Harry lượm cuốn nhật ký lên đưa cho cụ Dumbledore, nói nhanh:

"Chính là quyển nhật ký này. Riddle viết khi còn là một

học sinh mười sáu tuổi…”

Cụ Dumbledore cầm quyển nhật ký Harry đưa, chĩa cái mũi khoằm dài thòng của cụ vào những trang giấy đã bị cháy xém và ướt sũng. Cụ nói nhẹ nhàng:

“Xuất chúng! Hiển nhiên rồi, y có lẽ là học sinh xuất sắc nhứt từ xưa tới nay của trường Hogwarts.”

Cụ quay qua nói với gia đình Weasley đang trông ra dáng ngạc nhiên chưng hửng hết sức.

“Rất ít người biết rằng Chúa tể Hắc ám Voldemort thời niên thiếu còn có tên là Tom Riddle. Chính ta đã dạy y, cách đây năm mươi năm, tại trường Hogwarts. Sau khi ra trường y biến mất… đi xa và đi nhiều… lún sâu vào Nghệ thuật Hắc ám, giao du với những phù thủy xấu xa nhứt trong giới chúng ta, trải qua rất nhiều phen biến đổi pháp thuật hiểm nghèo, rồi y lại nổi lên thành Chúa tể Hắc ám Voldemort, khó mà nhận ra được y nữa. Hầu như không ai thấy có gì liên hệ giữa Chúa tể Hắc ám Voldemort và cậu học sinh thông minh đẹp trai từng là Thủ lĩnh Nam sinh của trường.”

Bà Weasley hỏi:

“Nhưng mà, còn Ginny? Ginny của chúng tôi thì có liên quan gì… đến… *kẻ đó?”*

Ginny thổn thức:

“Quyển… nhật… nhật ký! Con đã viết vô quyển nhật ký của anh Riddle, rồi ảnh… viết… viết lại cho con suốt cả năm học…”

Ông Weasley cực kỳ kinh ngạc:

"Ginny! Chẳng lẽ ba chưa hề dạy con *điều gì* hết sao? Ba đã chẳng thường nói với con cái điều gì nào? Rằng đừng bao giờ tin bất cứ vật gì tự suy nghĩ được *một khi mình chưa nhìn thấy được não nó nằm đâu.* Tại sao con không đưa cho ba, hay má con, coi cuốn nhật ký đó? Một thứ đồ vật đáng nghi ngờ như vậy thì *rõ ràng* là đầy Pháp thuật Hắc ám rồi…"

Ginny vẫn thổn thức:

"Con không… không biết. Con thấy nó nằm trong đống sách mà má mua cho con. Con tưởng… tưởng ai đó bỏ quên…"

Giọng nói mạnh mẽ của cụ Dumbledore cắt ngang câu chuyện giữa cha con nhà Weasley:

"Trò Ginny cần phải đến bệnh thất nghỉ ngơi ngay bây giờ. Con đã trải qua một chặng đường khổ ải quá sức. Sẽ không bị kỷ luật gì đâu. Những phù thủy già đầu hơn, khôn ngoan hơn con rất nhiều mà còn bị Chúa tể Hắc ám Voldemort lừa bịp nữa là."

Cụ Dumbledore sải bước tới bên cánh cửa, mở ra, và thầy cúi xuống ân cần nháy mắt với Ginny, nói tiếp:

"Con hãy lên giường mà nằm nghỉ, và có lẽ cũng nên uống một ly cối sôcôla nóng nữa. Thầy nghiệm ra hai món đó luôn làm cho thầy phấn chấn lên. Bà Pomfrey vẫn còn thức đấy. Bà vừa mới đi phát món sinh tố nhân sâm… Thầy dám nói là mấy nạn nhân của Tử Xà sẽ tỉnh lại trong chốc lát mà thôi."

Ron mừng rỡ reo:

"Vậy là Hermione khỏe rồi!"

Cụ Dumbledore còn trấn an Ginny lần nữa:

“Hiện không còn hậu quả tai hại nào để lại nữa đâu, Ginny à.”

Bà Weasley dẫn Ginny đi ra, ông Weasley cũng đi theo. Trông ông Weasley có vẻ vẫn chưa hết sốc.

Cụ Dumbledore nói với giáo sư McGonagall với một vẻ đầy ưu tư:

“Bà biết không, bà Minerva, tất cả những việc này xứng đáng để mở một *bữa tiệc* ăn mừng. Tôi xin nhờ bà đi xuống nhà bếp đánh thức họ dậy giùm tôi, được không?”

“Được chứ!”

Giáo sư McGonagall trả lời một cách phấn khởi, đi ra phía cửa và nói:

“Tôi để cho ông *“xử”* Harry và Ron nhé?”

Cụ Dumbledore bảo:

“Đương nhiên rồi.”

Giáo sư McGonagall đi rồi, Harry và Ron chăm chú nhìn cụ Dumbledore, không dám chắc điều gì sắp xảy tới cho tụi nó. Giáo sư McGonagall nói cụ Dumbledore “xử” tụi nó, chính xác là ngụ ý gì? Chắc chắn - *chắc chắn* - là tụi nó không bị trừng phạt chứ?

Cụ Dumbledore lên tiếng:

“Thầy nhớ dường như thầy có nói với các con rồi, rằng nếu mà các con vi phạm nội quy của trường một lần nữa, thì thầy sẽ phải đuổi các con.”

Ron há hốc miệng kinh hoàng.

“Điều đó chứng tỏ rằng những người nghiêm túc nhứt trong chúng ta cũng đôi khi phải nuốt lời mình.”

Cụ Dumbledore mỉm cười nói tiếp:

“Cả hai con sẽ được thưởng huy chương Công lao Đặc biệt đối với Trường và - để thầy coi - Ờ, mỗi đứa được hai trăm điểm cho nhà Gryffindor.”

Ron khép miệng lại và bắt đầu hồng lên rạng rỡ như những bông hồng của thầy Lockhart vào ngày lễ Tình yêu.

“Nhưng có một người trong chúng ta sao cứ giữ im lặng tuyệt đối về vai trò của mình trong cuộc phiêu lưu mạo hiểm này thế nhỉ?”, cụ Dumbledore nói.

“Sao mà khiêm tốn quá vậy, ông Gilderoy?”

Harry giật mình. Nó đã hoàn toàn quên béng thầy Lockhart. Quay đầu lại tìm, Harry thấy thầy Lockhart đang đứng ở góc phòng, vẫn mỉm một nụ cười vu vơ trên gương mặt ngơ ngơ.

Khi cụ Dumbledore hướng về thầy Lockhart mà nói, thì thầy Lockhart lại ngoái đầu ra sau coi cụ Dumbledore đang nói chuyện với ai.

Ron nói mau:

“Thưa thầy Dumbledore, lúc ở dưới Phòng chứa Bí mật có xảy ra một tai nạn. Giáo sư Lockhart…”

“Tôi mà là giáo sư hả?”

Thầy Lockhart mỉm cười, hơi ngạc nhiên. Ông kêu lên:

“Ôi, trời ơi, vậy mà tôi cứ tưởng tôi chẳng còn trông mong được gì nữa.”

Ron giải thích nho nhỏ với cụ Dumbledore:

“Thầy định giở Bùa Lú ra để ếm tụi con, không dè bị phản đòn, tẩu hỏa nhập ma luôn.”

“Khốn khổ!”

Cụ Dumbledore lắc đầu, chòm râu bạc và dài của cụ rung nhè nhẹ:

“Kiếm mình đâm lưng mình rồi, anh Gilderoy ơi.”

“Kiếm hả?”

Thầy Lockhart hỏi lại lờ mờ: “Tui đâu có cây kiếm nào đâu? Thằng nhỏ kia có kìa.”

Thầy Lockhart chỉ vào Harry, nói thêm:

“Nói nó, nó sẽ cho ngài mượn kiếm.”

Cụ Dumbledore bèn quay qua Ron, bảo:

“Thầy phiền con dắt giùm giáo sư Lockhart qua bệnh thất luôn. Thầy còn có đôi lời muốn nói với Harry…”

Thầy Lockhart đủng đỉnh đi ra. Ron cũng đi ra, nhưng lén nhìn một cái nhìn đầy tò mò về phía Harry và cụ Dumbledore khi nó khép cánh cửa lại.

Cụ Dumbledore bước ngang phòng, đến bên mấy cái ghế cạnh lò sưởi.

Cụ bảo:

“Ngồi xuống đi Harry.”

Harry ngồi xuống, cảm thấy căng thẳng một cách kỳ lạ.

Đôi mắt cụ Dumbledore lại lấp láy khi cụ nói:

"Trước tiên, thầy muốn cám ơn con, Harry à. Hẳn là con đã chứng tỏ cho ta thấy một tấm lòng trung thành thực sự lúc ở dưới Phòng chứa Bí mật đó. Chứ nếu không thì không có cách nào để gọi Fawkes đến cứu con được."

Cụ Dumbledore vuốt ve con phượng hoàng, và con chim vỗ cánh nhè nhẹ trên đầu gối cụ.

Harry nhe răng cười ngượng nghịu trong khi cụ Dumbledore vẫn chăm chú nhìn nó. Cụ nói một cách ưu tư:

"Vậy là con đã gặp Tom Riddle. Thầy đoán con là người nó để ý đến nhiều nhất…"

Bỗng nhiên, cái điều đang dày vò Harry chợt nhảy xổ ra khỏi miệng:

"Thưa thầy Dumbledore…, Riddle nói là con giống nó lắm. Nó nói… giống một cách kỳ lạ."

"Ủa, nó nói vậy hả?"

Cụ Dumbledore vẫn trầm ngâm nhìn Harry bằng đôi mắt xanh sáng dưới đôi chân mày rậm bạc phơ.

"Vậy con nghĩ sao hở Harry?"

Harry nói, không có ý nói lớn như vậy, nhưng đúng là giọng nó có hơi to:

"Con không tin là con giống nó! Ý con nói là… Con… Con là học sinh nhà Gryffindor, con là…"

Nhưng Harry lại đột ngột im lặng. Một nỗi nghi hoặc vẫn

ẩn giấu chợt trỗi lên trong đầu nó.

Một lát sau, nó bắt đầu lại:

“Thưa thầy, cái nón Phân loại nói với con là… con sẽ phát huy tài năng nếu chịu vô nhà Slytherin. Có một thời gian mọi người đều nghĩ con là Người kế vị Slytherin… Bởi vì con nói được Xà ngữ…”

Cụ Dumbledore bình thản nói:

“Harry à, con có thể nói được Xà ngữ, bởi vì Chúa tể Hắc ám Voldemort có thể nói Xà ngữ. Y là hậu duệ cuối cùng của Salazar Slytherin. Nếu mà thầy không nhầm lẫn quá đáng, thì chính y đã truyền một ít năng lực của y cho con vào cái đêm mà y để thẹo cho con. Chẳng phải y cố ý làm vậy đâu. Thầy chắc là…”

Harry nghe như sét đánh ngang đầu. Nó hãi hùng kêu lên:

“Voldemort truyền một ít năng lực của y cho con hả?”

“Có vẻ như vậy lắm.”

“Cho nên lẽ ra con phải vô nhà Slytherin hả?”

Harry tha thiết nhìn vào mặt cụ Dumbledore.

“Cái nón Phân loại đã nhìn ra năng lực Slytherin ở trong con, phải không ạ? Và cái nón đã…”

“Xếp con vô nhà Gryffindor.” Cụ Dumbledore điềm tĩnh nói. “Harry, con nghe thầy nói đây. Con ngẫu nhiên có được nhiều phẩm chất mà Salazar Slytherin đã hãnh diện về những học sinh do ông ta đích thân chọn lựa. Con vừa có năng lực hiếm hoi của ông ta là Xà khẩu, lại vừa tài xoay sở tháo vát, ý

chí quả quyết, và cả sự bất chấp luật lệ.”

Chòm râu của cụ Dumbledore lại rung nhè nhẹ:

“Tuy nhiên cái nón Phân loại vẫn đặt con vào nhà Gryffindor. Con biết tại sao như vậy mà. Thử suy nghĩ coi.”

Harry nói bằng giọng xuôi xị:

“Nó cho con vô nhà Gryffindor chẳng qua vì con xin nó đừng cho con vô nhà Slytherin…”

“Đúng như vậy!”

Cụ Dumbledore nói ngay, mặt rạng rỡ tươi cười.

“Điều đó làm cho con khác với Tom Riddle một trời một vực. Harry à, đâu phải chỉ nhờ vào năng lực của chúng ta không thôi, mà chính sự chọn lựa của chúng ta mới chứng tỏ chúng ta thực sự là ai.”

Harry ngồi bất động trên chiếc ghế, choáng váng.

Cụ Dumbledore nói tiếp:

“Nếu con vẫn còn muốn có bằng chứng rằng con thuộc về nhà Gryffindor, thì Harry à, thầy cho là con nên nhìn kỹ *cái này* hơn.”

Cụ Dumbledore chồm qua bàn làm việc của giáo sư McGonagall, với lấy thanh kiếm bạc còn vấy máu, đưa cho Harry.

Với vẻ ngờ nghệch, Harry cầm lấy thanh kiếm, lật qua lật lại, hồng ngọc cẩn ở chuôi gươm phản chiếu ánh lửa lóng lánh. Và rồi nó nhìn thấy ngay phía dưới cán gươm có chạm khắc một cái tên:

Godric Gryffindor

Cụ Dumbledore nói một cách đơn giản:

"Chỉ có một Gryffindor chân chính mới có thể rút được thanh gươm đó ra khỏi chiếc nón Phân loại, Harry à."

Trong một phút, cả hai thầy trò không nói thêm gì với nhau. Rồi cụ Dumbledore mở một ngăn tủ của cái bàn làm việc của giáo sư McGonagall và lấy ra một cây viết lông ngỗng cùng một bình mực.

"Bây giờ, Harry à, cái con cần là ăn và ngủ. Thầy cho là con nên đi xuống nhà bếp để thưởng thức một bữa tiệc ra trò, trong khi thầy viết một bức thư gởi đến nhà ngục Azkaban - Chúng ta cần phải đưa người giữ khóa của chúng ta về trường. Và thầy cũng phải soạn một cái rao vặt cho tờ Nhật báo Tiên tri nữa."

Cụ Dumbledore nói thêm, vẻ nghĩ ngợi lung lắm.

"Chúng ta cũng sẽ phải cần một giáo sư mới để dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Khốn khổ thân ta, dường như chúng ta cạn người làm chuyện này rồi thì phải."

Harry đứng dậy và đi tới cửa. Nhưng nó vừa mới chạm tay vào nắm đấm cửa, thì cánh cửa bật mở ra, mạnh đến nỗi bung cả vào tường.

Ông Lucius Malfoy đứng án ngay cửa, vẻ mặt giận dữ hết sức. Và lóm thóm đằng sau chân ông ta, chính là *Dobby,* đầy mình thương tích, quấn băng tùm lum.

Cụ Dumbledore nói với vẻ thú vị:

“Chào ông Lucius Malfoy.”

Ông Malfoy suýt xô ngã Harry khi ông băng ngang qua căn phòng. Dobby lóp ngóp chạy theo chân ông ta, lúm khúm dưới vạt áo khoác của ông, cái mặt nó trông thiệt là khốn khổ khốn sở.

Đôi mắt lạnh lùng của ông Malfoy nhìn chòng chọc vào cụ Dumbledore. Ông Malfoy nói:

“Thì ra ông đã trở về. Ban Quản trị trường đã đình chỉ chức vụ của ông, nhưng ông vẫn cứ trơ lì mà trở về Hogwarts à?”

Cụ Dumbledore nở nụ cười thanh thản:

“À, ông thấy đó, ông Malfoy, hôm nay mười một thành viên khác trong Ban quản trị đã liên lạc với tôi. Thiệt tình mà nói, không khác gì bị kẹt trong một trận giông cú vậy. Họ nghe tin về vụ con gái ông Weasley bị giết nên họ muốn tôi trở lại đây ngay lập tức. Dường như họ nghĩ rằng, xét cho cùng tôi vẫn là người có năng lực nhứt để làm cái công việc này. Họ cũng kể cho tôi nghe những câu chuyện thật lạ… Nhiều người còn cho rằng chính ông đã đe dọa sẽ trù ếm gia đình họ nếu họ không đồng ý đình chỉ công tác của tôi ngay lập tức.”

Ông Malfoy vốn đã tái mét, giờ lại càng tái hơn, nhưng đôi mắt nheo ti hí của ông ta vẫn bừng bừng toát ra cơn giận dữ. Ông ta nhếch mép cười nhạo báng:

“Vậy hả? Thế ông đã ngăn chặn được cuộc tấn công chưa? Đã bắt được thủ phạm chưa?”

Cụ Dumbledore đáp với một nụ cười:

“Chúng tôi đã làm xong.”

Giọng ông Malfoy đanh lại:

“Sao? Là ai vậy?”

Cụ Dumbledore bình thản nói:

“Cũng vẫn người đó, như lần trước, ông Malfoy à. Chỉ có điều lần này, Chúa tể Hắc ám Voldemort đã mượn tay người khác hành động thôi. Bằng cuốn nhật ký này.”

Cụ Dumbledore giơ lên cuốn sổ nhỏ bị lủng một lỗ to ở chính giữa. Cụ chăm chú quan sát phản ứng của ông Malfoy. Nhưng Harry thì lại chú ý Dobby.

Con gia tinh đang làm một cử chỉ rất ư quái dị. Đôi mắt to lồ lộ của nó nhìn chằm chằm Harry đầy ngụ ý, tay nó cứ chỉ hết quyển nhật ký rồi đến ông Malfoy, rồi tự đấm mạnh vào đầu bằng nắm tay của mình.

Ông Malfoy chậm rãi nói từng tiếng với cụ Dumbledore:

“Ta hiểu rồi…”

Cụ Dumbledore vẫn nhìn thẳng vào mắt ông Malfoy, giọng đều đều:

“Một kế hoạch khôn khéo lắm. Bởi vì nếu Harry đây, và Ron bạn nó, không phát hiện ra quyển nhật ký, thì có lẽ Ginny sẽ phải lãnh chịu tất cả mọi tội lỗi. Sẽ không ai có thể chứng minh nổi là cô bé đã hành động một cách vô ý thức, mà chẳng qua chỉ là do kẻ khác mê hoặc sai khiến…”

Ông Malfoy không nói gì. Bộ mặt ông bỗng dưng trơ ra như đeo mặt nạ.

Cụ Dumbledore tiếp tục:

"Và thử tưởng tượng coi, khi ấy thì điều gì có thể xảy ra nào?… Gia đình Weasley là một trong những gia đình thuần chủng xuất sắc nhứt trong thế giới phù thủy chúng ta. Thử tưởng tượng đến tác hại và hậu quả sẽ ra sao đối với Arthur Weasley và Đạo luật Bảo vệ dân Muggle của ông, một khi chính con gái của ông bị phát giác là kẻ đã tấn công và giết những học sinh xuất thân trong gia đình Muggle… Rất may là quyển nhật ký đã được phát hiện, và ký ức của Tom Riddle đã bị xóa sạch. Nếu không thì ai mà biết được hậu quả sẽ tai hại đến nhường nào…"

Ông Malfoy buộc phải lên tiếng với cái giọng cứng ngắc:

"Quả là rất may!"

Giọng ông ta rít qua kẽ răng nghiến chặt.

Đằng sau ông ta, Dobby vẫn cứ tiếp tục chỉ trỏ vào quyển nhật ký, rồi chỉ vào ông Malfoy, rồi tự đấm vào đầu mình…

Và Harry chợt hiểu ra. Nó gật đầu ra hiệu cho Dobby. Con gia tinh bèn lùi vào góc phòng, tự véo tai mình để tự trừng phạt.

Harry lên tiếng hỏi:

"Thưa ông Malfoy, ông có muốn biết làm sao mà Ginny có được quyển nhật ký đó không?"

Ông Malfoy ngoảnh đầu nhìn Harry. Ông đáp lạnh lùng:

"Làm sao ta có thể biết được bằng cách nào mà con nhỏ ngu ngốc đó có được cuốn nhật ký ấy chớ?"

Harry nói:

"Ông biết chứ, bởi vì chính ông đưa cho Ginny mà. Trong tiệm sách Phú Quý và Cơ Hàn ấy. Ông đã giả dò cầm cuốn sách giáo khoa môn Biến của Ginny lên chê bai này nọ, rồi thừa lúc đó nhét cuốn nhật ký vô, đúng không?"

Bàn tay trắng nhách của ông Malfoy nắm chặt rồi mở ra. Ông rít lên:

"Bằng chứng đâu?"

Cụ Dumbledore quay sang mỉm cười với Harry:

"Chà, không ai có thể chứng minh được chuyện như vậy đâu. Nhứt là bây giờ Tom Riddle đã bị xóa khỏi quyển sách rồi. Tuy nhiên, tôi có lời khuyên ông, ông Malfoy à: không nên đưa ra thêm những món đồ khác của Chúa tể Hắc ám Voldemort nữa. Nếu có thêm bất cứ món gì của hắn mà rơi vào tay những học sinh ngây thơ vô tội, thì tôi nghĩ ông Arthur Weasley chắc chắn sẽ truy tìm ra được nguồn gốc mấy món đó là xuất phát từ ông…"

Ông Malfoy đứng lặng mất một lúc. Harry nhìn thấy rõ ràng bàn tay phải của ông ta vặn vẹo như thể ông ta rất, rất, rất muốn rút cây đũa phép của mình ra. Nhưng thay vì làm vậy, ông quay sang quát nạt con gia tinh của mình:

"Đi thôi, Dobby!"

Ông Malfoy vặn nắm đấm cửa, mở ra, và con gia tinh líu ríu chạy theo chân, bị ông tống cho một đá văng qua khung cửa. Cụ Dumbledore và Harry đều nghe thấy tiếng con gia tinh rên la đau đớn khi lết dọc suốt hành lang.

Harry đứng trân ra suy nghĩ một lúc. Rồi một ý tưởng "vĩ đại" đột nhiên hiện ra trong óc nó.

Nó hối hả nói với cụ Dumbledore:

"Thưa thầy, xin thầy cho phép con đem trả cuốn nhật ký đó cho ông Malfoy."

Cụ Dumbledore điềm nhiên đáp:

"Đương nhiên là được chứ, Harry. Nhưng mà mau chân lẹ tay lên. Con không nhớ bữa tiệc đang đợi con sao?"

Harry chụp ngay cuốn nhật ký trên bàn và phóng như mũi tên ra khỏi văn phòng. Nó vẫn còn nghe văng vẳng tiếng rên la vì đau đớn của Dobby, lúc này đang vòng qua một góc cuối hành lang. Harry vội vàng cởi một chiếc giầy của mình ra, lật đật tháo chiếc vớ dơ hầy khỏi chân, và nhét cuốn nhật ký vô trong chiếc vớ. Vừa làm Harry vừa tự hỏi không biết âm mưu của nó liệu có thành công không? Nó cắm đầu cắm cổ chạy xuống hành lang tối thui.

May sao Harry bắt kịp ông Malfoy và Dobby ở đầu cầu thang. Nó vừa ghìm chân đứng lại, vừa thở hổn hển, nói:

"Ông Malfoy, cháu có cái này gởi trả ông…"

Vừa nói, Harry vừa giúi cuốn nhật ký vô tay ông Malfoy.

"Cái gì?"

Ông Malfoy kéo tuột chiếc vớ ra, quăng qua một bên, rồi giận dữ nhìn hết cuốn nhật ký đến Harry. Ông nói ngọt ngào:

"Mày rồi đây cũng sẽ đi tới một kết cục đau đớn như cha mẹ mày thôi, Harry Potter à. Cha mẹ mày cũng là những đứa

ngu ngốc ưa xen vô chuyện của người khác y như mày vậy.”

Ông quay lưng bỏ đi.

“Đi thôi, Dobby. Tao biểu *đi,* nghe không?”

Nhưng Dobby không thèm nhúc nhích. Con quỷ lùn này đang mân mê chiếc vớ cũ dơ hết chỗ nói của Harry trong tay, ngắm nghía chiếc vớ như thể đó là một báu vật vô giá trên đời.

“Ông chủ tặng cho Dobby một chiếc vớ!” Con quỷ lùn Dobby thốt lên trong sự kinh ngạc. “Ông chủ đã ban cho Dobby.”

Ông Malfoy nạt:

“Cái gì? Mày vừa nói cái gì?”

Dobby nói bằng một cái giọng ‘không tin được dù đó là sự thật’:

“Dobby được cho một chiếc vớ! Ông chủ đã liệng nó, và Dobby đã bắt được. Như vậy là Dobby… Dobby được *tự do!”*

Ông Malfoy đứng chết trân, ngó trừng trừng con gia tinh giờ đã là cựu gia tinh của ông. Rồi ông quay lại, xông tới Harry:

“Mày làm cho tao mất đi một đầy tớ rồi, thằng oắt con!”

Nhưng Dobby hét lên:

“Ông không được đụng tới Harry Potter!”

Một tiếng nổ to vang lên, ông Malfoy bị văng ngược ra sau, té lăn xuống các bậc thang, lộn ba vòng, cuối cùng nằm thành một đống xộc xệch dưới chân cầu thang. Ông đứng dậy, mặt mày bầm tím. Ông rút cây đũa phép ra. Nhưng Dobby đã

giơ lên một ngón tay dài, đe dọa.

Ngón tay dài đó chỉ xuống ông Malfoy, và giọng con quỷ lùn nghe dữ tợn:

"Ông liệu hồn cút ngay cho! Ông chớ có hòng đụng tới Harry Potter! Cút ngay bây giờ đi!"

Ông Malfoy thiệt tình không còn lựa chọn nào khác nữa. Quăng cho Harry và Dobby một cái nhìn hằn học cuối cùng, ông Malfoy phất tấm áo choàng quanh mình và vội vã đi khuất mắt.

Con quỷ lùn ngước nhìn Harry đăm đăm, kêu lên bằng cái giọng the thé chói tai của giống quỷ:

"Harry Potter đã giải phóng cho Dobby!"

Anh trăng rọi qua khung cửa sổ gần đó nhứt phản chiếu long lanh trong hai con mắt tròn vo lồ lộ của con quỷ lùn. Nó lại kêu lên the thé:

"Harry Potter đã giải phóng cho Dobby!"

Harry nhe răng toét miệng cười:

"Ít ra thì tôi cũng phải làm được điều đó cho bạn chớ! Nhưng Dobby à, hãy hứa là từ nay đừng bao giờ tìm cách cứu mạng tôi nữa nha!"

Bộ mặt nâu xấu xí cực kỳ của con quỷ lùn bỗng nhiên giãn ra thành cả một nụ cười vĩ đại đầy răng.

Khi Dobby giúp mang lại chiếc vớ vô chân Harry, Harry nói:

"Tôi chỉ muốn hỏi một câu thôi, Dobby à. Bạn nói với tôi

là tất cả những âm mưu này không liên quan gì đến *Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra,* bạn còn nhớ không? Vậy thì…"

Dobby trợn to đôi mắt, như thể điều đó hiển nhiên quá mà.

"Thưa cậu, đó là một manh mối mà. Tôi đã chỉ cho cậu một manh mối. Cậu không hiểu sao, vị Chúa tể Hắc ám trước khi thay tên đổi họ thì có thể mang tên gì chả được, phải không?"

Harry đành ậm ừ:

"Ờ phải. Thôi, bây giờ chúng ta đi thôi. Có một bữa tiệc dọn sẵn rồi, và bạn tôi, Hermione, chắc bây giờ đã tỉnh lại…"

Dobby vung hai cánh tay ôm chầm nửa người dưới của Harry, siết mạnh một cách hết sức thân thiết. Dobby nghẹn ngào:

"Tạm biệt Harry Potter! Harry Potter vĩ đại hơn Dobby tưởng rất nhiều!"

Và rồi, búng tay một cái "tách" thật to, Dobby biến mất.

Ở trường Hogwarts, Harry đã từng được thưởng thức nhiều bữa tiệc linh đình. Nhưng không có bữa tiệc nào giống như bữa tiệc này. Mọi người dự tiệc đều mặc đồ ngủ và bữa tiệc kéo dài từ nửa đêm đến sáng bét. Harry không thể nói được đỉnh cao của bữa tiệc là lúc nào: lúc Hermione chạy ào về phía nó kêu la thất thanh:

"Bạn đã phá án rồi! Bạn đã phá án rồi!"

hay lúc Justin hấp tấp chạy từ bên dãy bàn nhà Hufflepuff qua, siết chặt tay Harry và xin lỗi mãi về cái vụ đã nghi ngờ

nó; hoặc khi lão Hagrid đột ngột xuất hiện lúc ba giờ rưỡi sáng, thân ái vỗ lên vai Ron và Hermione một cái, làm hai đứa dập cả mặt xuống dĩa bánh ngọt; rồi khi có người đứng lên công bố rằng nó và Ron đã đem về cho nhà Gryffindor bốn trăm điểm, bảo đảm trong niên học này Cúp Nhà sẽ thuộc về nhà Gryffindor. Cũng có thể, đỉnh cao của bữa tiệc là khi giáo sư McGonagall đứng dậy thông báo rằng các kỳ thi được nhà trường châm chế miễn hết (Hermione kêu "Ôi, đừng miễn!"); hay là khi cụ Dumbledore tuyên bố rằng, thật không may, giáo sư Lockhart sẽ không thể nào tiếp tục đứng lớp phụ trách môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám nữa, do "bởi vì rằng thì là" giáo sư cần phải đi đâu đó để tìm lại trí nhớ của mình.

Không ít giáo sư phụ họa đám học trò hò reo khi nghe tin này.

Ron vừa lấy thêm cho mình một miếng bánh cam trét mứt, vừa lầm bầm:

"Thiệt là nhục! Mình vừa mới bắt đầu khoái ổng…"

Phần còn lại của học kỳ qua đi trong sự áp đảo của những tia nắng cuối xuân rực rỡ. Trường Hogwarts lại trở về nhịp sinh hoạt bình thường với vài sự đổi thay nho nhỏ. Thay đổi thứ nhứt là lớp học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám đã phải bãi bỏ (Ron an ủi cô bé Hermione bất bình vì mất học: "Nhưng mà tụi mình cũng đã được thực tập môn này khá nhiều đó chứ!"). Thay đổi nho nhỏ thứ hai là ông Malfoy đã bị loại ra khỏi chức ủy viên Hội đồng Quản trị trường Hogwarts. Draco Malfoy không còn đi lại khệnh khạng khắp trường như thể cái trường này là thái ấp riêng của nó nữa. Ngược lại, trông

nó bực bội quạu quọ cau có rầu rĩ đến phát thương. Trong khi đó, cô bé Ginny bây giờ đã lại hoàn toàn vui tươi hớn hở.

Chẳng mấy chốc lại đến ngày lên tàu Tốc hành Hogwarts để về nhà nghỉ hè. Harry, Ron, Hermione, Fred, George, và Ginny xí nguyên một toa cho cả đám. Tụi nó tận dụng những giờ cuối cùng còn được trổ tài pháp thuật để chơi cho đã. Cả bọn chơi đánh bài Xì-náp nổ, đốt tới viên pháo bung xòe cuối cùng của Fred và George. Rồi tụi nó thực tập trò giải giới đối thủ bằng phép thuật. Trò này thì Harry chơi giỏi, hơn hẳn mấy đứa kia.

Sắp tới ga Ngã Tư Vua thì Harry sực nhớ ra một chuyện:

"Ginny ơi, em đã thấy anh Percy làm chuyện bí mật gì mà ảnh không cho em kể lại với tụi anh vậy?"

"A, chuyện đó hả?"

Ginny cười khúc khích mãi.

"Ôi, chuyện đó… Anh Percy *có bồ.*"

Fred sửng sốt buông cái túi đựng sách, rớt cả xuống đầu George:

"Cái gì?"

Ginny nói:

"Bồ của ảnh là chị Huynh trưởng bên nhà Ravenclaw, chị Penelope ấy! Suốt mùa hè năm ngoái anh Percy chỉ toàn lo viết thư cho chị ấy, mấy anh nhớ không? Tới chừng vô trường học, hai anh chị vẫn thường bí mật gặp nhau. Có một lần em đang đi tới thì bắt gặp hai anh chị đang *hôn nhau* trong một

phòng học trống. Mấy anh không thấy sao, anh Percy buồn khổ biết chừng nào khi chị ấy bị hóa đá."

Ginny kể xong lại lo lắng nói thêm:

"Mấy anh đừng có chọc ghẹo anh Percy nha!"

Fred rạng rỡ như thể sinh nhật của nó được tổ chức sớm:

"Dạ, tôi không dám mơ tưởng tới chuyện đó đâu cô!"

George phụ họa với niềm vui ngầm kềm nén:

"Dĩ nhiên là không chọc rồi!"

Tàu tốc hành Hogwarts từ từ chậm lại, và cuối cùng dừng hẳn.

Harry rút ra cây viết lông ngỗng và một mẩu giấy da, quay lại phía Hermione và Ron. Nó nói với Ron:

"Cái này gọi là số điện thoại."

Nó hí hoáy viết hai lần, rồi xé tờ giấy da làm hai, đưa cho Hermione và Ron, mỗi đứa một miếng.

"Hồi mùa hè năm ngoái, mình có nói với ba của bạn về cách sử dụng điện thoại của dân Muggle. Bác sẽ biết xài thôi. Nhớ gọi cho mình ở nhà dì dượng Dursley nha. Mình chắc không chịu nổi hai tháng hè chỉ có mỗi thằng Dudley để mà trò chuyện đâu…"

Hermione xuống tàu, nhập vào đám đông đang xúm xít tụ về cái hàng rào bị bùa phép hóa thành cánh cổng vào sân ga số Chín-ba-phần-tư. Hermione nói:

"Dù thế nào thì dì dượng bạn cũng sẽ tự hào về bạn lắm, một khi họ biết được bạn đã lập được thành tích gì trong niên

học vừa qua.”

“Tự hào hả?”

Harry trố mắt hỏi lại.

“Bạn có điên không? Bao nhiêu phen mình suýt chết, mà mình có chết được đâu? Dì dượng dám nổi điên lên thì có…”

Cánh cửa vào thế giới Muggle mở ra, và cả bọn cùng nhau bước qua…

HẾT TẬP 2

Harry Potter

và Hòn Đá Phù Thủy

và **Phòng Chứa Bí Mật**

và Tên Tù Nhân Ngục Azkaban

và Chiếc Cốc Lửa

và Hội Phượng Hoàng

và Hoàng Tử Lai

và Bảo Bối Tử Thần

* “Yêu cờ tinh, yêu cờ ranh, khôn cờ hồn thì cút xì xéo cho nhanh!”

* Bùa hóa người.

* Nguyên bản là: “Skele-Gro”, tức viết không đủ của “Skeleton-Growth”: Mọc-xương.

* “Úm ba la, úm ba li, tống đi con chuột xạo.”

* “Hô biến, hô hố, hô hố cười!”

* “Lóc cóc mòng mòng, lóc cóc quay vòng vòng!”

* “Thâu hồi pháp thuật!”

* “Mãng xà tấn công!”

* “Úm ba la, Úm ba la, hiện ra!”

* “Mê muội.”

* “Ta là Chúa tể Voldemort.”

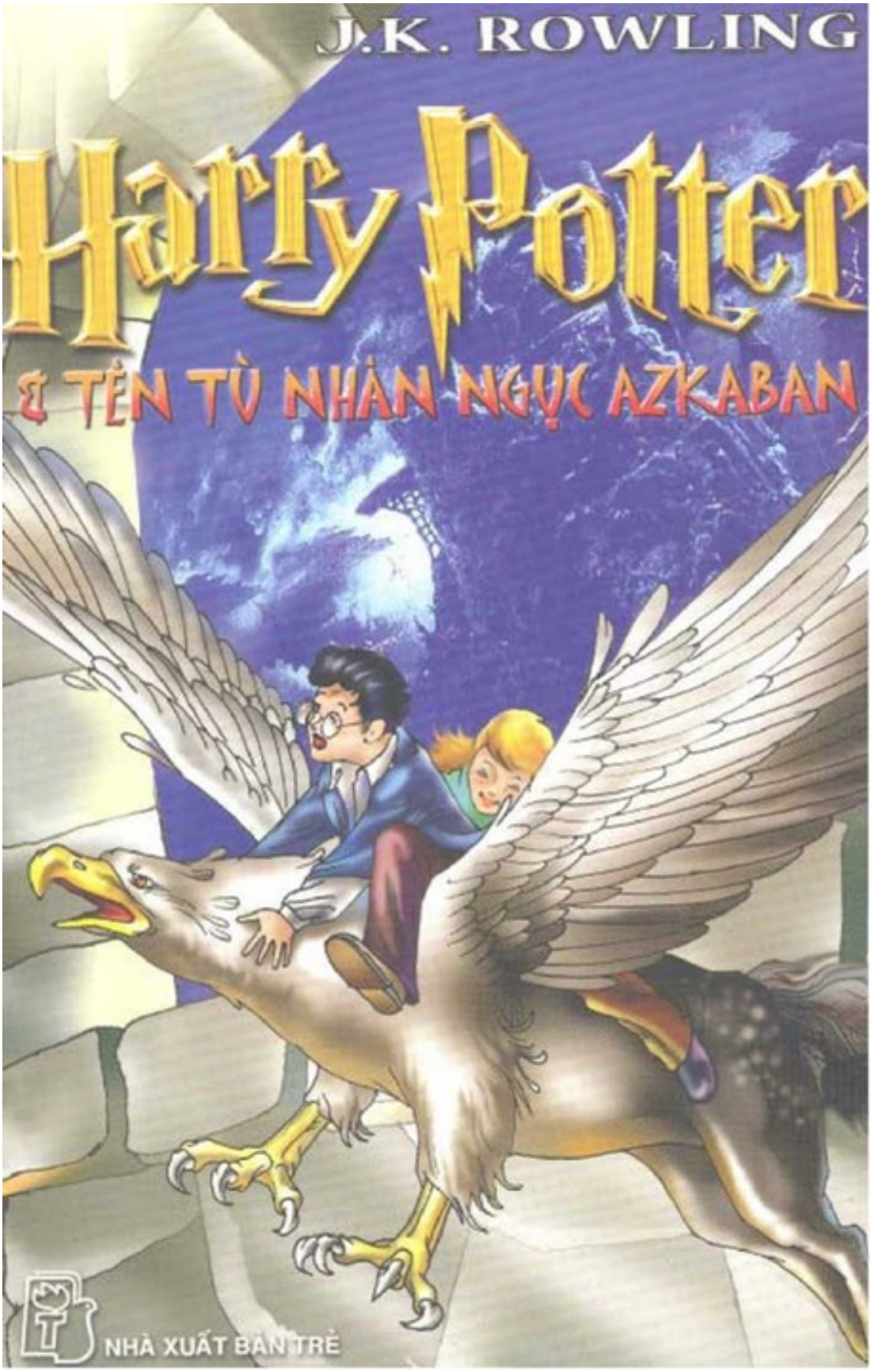
J.K. ROWLING
Harry Potter
& TÊN TÙ NHÂN NGỤC AZKABAN
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

J.K. ROWLING

LÝ LAN ***dịch***

Harry Potter

và

Tên Tù Nhân Ngục Azkaban

Tái bản lần thứ 11
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ 2004

1

HỘP THƯ CÚ

Harry Potter là một thằng bé không bình thường về nhiều phương diện. Một trong những điểm không bình thường đó là nó rất ghét mùa hè, ghét hơn bất cứ quãng thời gian nào khác trong năm. Một điều bất thường khác nữa là nó rất muốn làm bài tập, nhưng lại phải làm bài trong bí mật, vào giữa đêm hôm khuya khoắt. Và cuối cùng, chỉ vì ngẫu nhiên mà nó trở thành phù thủy.

Lúc này đã gần nửa đêm. Harry đang nằm sấp trên giường, tấm chăn trùm phía trên đầu như một cái lều con, tay cầm đèn pin, một quyển sách bìa da bự (*Một Trang sử Pháp thuật*, của Adabert Waffling) để mở, tựa trên cái gối. Harry dùng đầu nhọn của cây viết lông đại bàng dò lần đến cuối trang sách, cau mày tìm kiếm cái gì đó khả dĩ giúp nó viết được bài luận được ra đề là *"Hãy bình luận ý kiến sau: Thiêu sống phù thủy ở thế kỷ mười bốn là chuyện hoàn toàn vô nghĩa."*

Đầu bút của Harry Potter dừng ở dòng đầu của một đoạn văn. Nó đẩy nhẹ cặp mắt kiếng tròn trên sống mũi, rọi cây đèn pin sát vô quyển sách và đọc:

Vào thời Trung cổ, những người không có phép thuật (thường được gọi là Muggle) rất sợ những gì huyền bí, nhưng thực ra họ không biết phân biệt đâu là phù thủy thật, đâu là giả. Trong vài trường hợp hiếm hoi mà họ bắt được một phù thủy thật hay pháp sư thật, thì việc thiêu sống những phù thủy hay pháp sư này cũng chẳng đem lại hiệu quả gì đáng kể. Các phù thủy hay pháp sư chỉ cần trấn một lá bùa sơ đẳng Lạnh-Hóa-Lửa, rồi giả đò quằn quại đau đớn, trong khi cảm giác thực của họ là nhồn nhột và rất đã ngứa. Trong thực tế, mụ phù thủy Wendelin khoái bị thiêu sống đến nỗi mụ đã tự để cho mình bị bắt không dưới bốn mươi bảy lần dưới những hình thức cải trang khác nhau.

Harry cắn cây viết lông đại bàng giữa hai hàm răng, luồn tay xuống dưới cái gối lấy ra bình mực và cuộn giấy da. Nó mở nắp bình mực một cách từ tốn, hết sức cẩn thận, nhúng đầu viết lông đại bàng vô bình mực và bắt đầu viết. Thỉnh thoảng nó ngừng viết, dỏng tai lắng nghe. Bởi vì nếu bất cứ ai trong gia đình Dursley mà nghe được tiếng viết lông ngỗng sột soạt trên giấy da (nhân lúc đi ngang phòng ngủ của Harry để vào nhà vệ sinh), thì Harry dám có thể lại bị nhốt vô phòng xép dưới gầm cầu thang cho đến hết mùa hè lắm.

Gia đình Dursley sống trong ngôi nhà số 4 đường Privet Drive. Những người này là nguyên nhân khiến cho Harry không bao giờ được hưởng những ngày hè thú vị. Dượng Vernon, dì Petunia, và thằng con trai của họ, Dudley, là những người bà con duy nhứt của Harry hiện còn sống. Họ là dân Muggle. Và họ có thái độ của người thời Trung cổ đối với

những điều huyền bí. Dưới mái nhà của gia đình Dursley, cấm không bao giờ được nói tới ba má đã qua đời của Harry, bởi vì hai người đó là phù thủy và pháp sư. Trong nhiều năm trời, dì Petunia và dượng Vernon đã hy vọng rằng, nếu họ ra sức trấn áp kềm chế Harry, thì họ có thể trục xuất năng lực huyền bí ra khỏi thằng nhỏ. Nhưng rốt cuộc họ chỉ tổ phát điên thêm vì bao giờ họ cũng thất bại, và bây giờ họ sống trong nỗi kinh hoàng là rủi mà có ai đó biết được chuyện Harry đã theo học được hai năm rồi tại học viện Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts thì… Điều hay ho nhứt mà gia đình Dursley có thể làm vào những ngày này là khóa kỹ những sách bùa chú, đũa phép, vạc và chổi thần của Harry ngay từ đầu mùa hè, và cấm tiệt Harry trò chuyện với hàng xóm láng giềng.

Đối với Harry, việc bị tước mất những quyển sách bùa chú quả là một nỗi khổ tâm thật sự, bởi vì thầy cô giáo ở trường Hogwarts đã giao cho nó cả đống bài làm trong kỳ nghỉ. Một trong những bài luận mà Harry phải viết là một bài cực kỳ khó về những Độc dược Co rút, do ông thầy khó ưa nhứt ở trường Hogwarts - thầy Snape - ra đề. Ông này mà kiếm được một cái cớ để phạt cấm túc Harry chừng một tháng là ổng rất ư khoái tỷ.

Vì vậy, ngay trong tuần lễ đầu tiên của kỳ nghỉ hè, Harry đã tranh thủ được một cơ hội. Lúc ấy, dượng Vernon, dì Petunia, và Dudley đều còn đang mải quanh quẩn trong sân trước để trầm trồ chiếc xe hơi mới toanh của dượng Vernon. (Tiếng xe nổ to phải biết, có thế suốt cả dãy phố mới chú ý). Harry thừa cơ hội ấy len lén bò xuống nhà, nạy ổ khóa của gian phòng xép dưới gầm cầu thang, chụp vội mấy quyển sách giáo khoa

của nó, đem về giấu trong phòng ngủ. Chừng nào mà nó còn giữ được khăn trải giường sạch bong, không một dấu giây mực, thì gia đình Dursley còn lâu mới biết được là nó vẫn ôn bài pháp thuật vào ban đêm.

Harry cũng khôn hồn tránh gây thêm rắc rối với dì dượng nó vào lúc này, bởi vì họ đã sẵn bực mình với nó lắm rồi, chỉ vì cú điện thoại của một thằng bạn phù thủy của nó ở trường Hogwarts - thằng Ron - hồi đầu hè.

Ron Weasley là con nhà nòi thuộc một gia đình toàn phù thủy. Điều đó có nghĩa là Ron biết cả đống chuyện mà Harry không biết, nhưng cũng có nghĩa là Ron chưa bao giờ xài tới điện thoại. Thiệt xui xẻo là lần đầu tiên Ron gọi điện thoại thì người nhấc máy lên trả lời nó lại là dượng Vernon.

"Ông Vernon Dursley đang nói đây."

Lúc đó, Harry đang ở trong phòng, nghe tiếng Ron vang oang oang ra từ ống nghe mà hoảng kinh hồn vía.

"A LÔ! A LÔ! ÔNG CÓ NGHE TÔI NÓI RÕ KHÔNG? TÔI - MUỐN - NÓI - CHUYỆN - VỚI - HARRY - POTTER!"

Ron gào to đến nỗi dượng Vernon nhảy lùi ra xa cái điện thoại, tay cầm cái ống nghe cách lỗ tai đến ba tấc, trừng mắt nhìn cái ống nghe với vẻ cảnh giác trên gương mặt đầy nộ khí:

"AI ĐÓ?"

Dượng Vernon hướng về phía cái điện thoại mà gào tướng lên:

"MÀY LÀ AI?"

Ron cũng gào đáp lễ, như thể nó và dượng Vernon đang đứng ở hai đầu của sân vận động mà nói chuyện với nhau.

“RON WEASLEY! TÔI LÀ MỘT NGƯỜI BẠN CỦA HARRY Ở TRƯỜNG…”

Hai con mắt ti hí của dượng Vernon đảo một vòng về phía Harry:

“KHÔNG CÓ HARRY NÀO Ở ĐÂY HẾT!”

Harry đứng như trời trồng tại chỗ. Dượng Vernon vẫn gào về phía ống nghe điện thoại mà ông cầm trong bàn tay dang xa thẳng cánh, như thể sợ rằng nó có thể nổ bất cứ lúc nào:

“TAO KHÔNG BIẾT ĐẾN CÁI TRƯỜNG MÀ MÀY ĐANG NÓI TỚI! ĐỪNG BAO GIỜ LIÊN LẠC VỚI TAO! VÀ ĐỪNG BAO GIỜ ĐẾN GẦN GIA ĐÌNH TAO.”

Dượng quăng trả cái điện thoại xuống bàn như thể quăng đi một con nhền nhện độc chết người.

Trận giũa tiếp liền sau đó là một trận giũa te tua chưa từng thấy.

Dượng Vernon gầm lên với Harry, phun nước miếng văng tùm lum vào mặt Harry:

“SAO MÀY DÁM ĐƯA SỐ ĐIỆN THOẠI NHÀ TAO CHO HẠNG NGƯỜI… NGƯỜI NHƯ MÀY HẢ?”

Hiển nhiên là Ron hiểu nó đã gieo tai họa cho Harry, nên không thấy nó gọi tới nữa. Người bạn gái thân thiết nhứt của Harry ở trường Hogwarts là Hermione Granger cũng không nghe thấy tăm hơi gì hết. Harry ngờ là Ron đã cảnh báo

Harmione đừng có gọi. Nếu vậy thì thật đáng tiếc, bởi vì Hermione, học sinh phù thủy thông minh nhứt lớp Harry, là con gái của dân Muggle, cô bé quá rành việc sử dụng điện thoại, và cũng dư sức hiểu là khi gọi đến nhà Dursley thì chớ có hé lời nào về trường Hogwarts.

Vậy là Harry không nhận được tin tức gì từ đám bạn bè phù thủy của nó suốt năm tuần lễ đầu của kỳ nghỉ. Mùa hè này hóa ra cũng tệ hại y như mùa hè năm trước, Harry hoàn toàn bặt vô âm tín của bạn bè. Chỉ có khá hơn một điểm, một điểm nhỏ tí xíu mà thôi: sau khi long trọng thề là nó sẽ không dùng con cú Hedwig để gởi thư cho bất cứ bạn bè nào, Harry được cho phép thả con Hedwig ra vào ban đêm. Sở dĩ dượng Vernon chịu nhượng bộ điểm này là vì ông không thể tiếp tục chịu đựng những cơn huyên náo ầm ĩ mà Hedwig gây ra khi bị nhốt trong chuồng.

Harry đã viết xong đoạn văn về mụ phù thủy Wendelin Quái dị, nó ngừng tay, lắng nghe động tĩnh. Căn nhà tối thui chìm trong im lặng, chỉ rung lên nhè nhẹ mỗi lần thằng anh họ của Harry là Dudley ngáy rống lên. Chắc bây giờ đã khuya lắm rồi. Hai mắt của Harry phát ngứa vì mệt mỏi. Có lẽ nên để đến tối mai hãy viết nốt bài luận này thôi, nó nghĩ…

Harry đậy nắp bình mực lại, lôi một cái áo gối từ dưới giường ra, bỏ tất cả: cây đèn pin, cuốn "*Một Trang Sử Pháp Thuật*", bài luận của nó, cùng với cây viết và bình mực, vô trong cái áo gối. Nó leo xuống giường, giấu hết bao "đồ lề" đó dưới một tấm ván lót sàn bị sút ra, dưới gầm giường. Rồi nó đứng dậy vươn vai vận động cho giãn gân cốt một chút, coi giờ trên cái đồng hồ dạ quang đặt trên bàn cạnh giường ngủ.

Đã một giờ sáng. Bao tử Harry thót lên một cái thật tức cười. Vậy là nó đã bước sang tuổi mười ba được một tiếng đồng hồ rồi, mà nó không hay.

Đó cũng là một điều bất thường khác nữa về Harry: nó không háo hức trông mong đến sinh nhật của mình như bao đứa trẻ khác. Cả đời nó chưa từng nhận được một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật nào. Liên tiếp hai sinh nhật năm ngoái và năm kia của nó, dì dượng Dursley đã hoàn toàn không đếm xỉa gì tới, vậy thì Harry không có lý do gì để trông mong là họ sẽ nhớ ra sinh nhật nó hôm nay.

Harry bước ngang qua căn phòng tối om, qua cái lồng to trống không của con Hedwig, đến bên khung cửa sổ rộng mở. Nó tựa người vào bệ cửa sổ, để cho làn khí đêm mát mẻ mơn man da mặt, cảm giác sảng khoái sau cả một buổi tối dài phải chui rúc trong chăn lén làm bài. Con Hedwig đã biến đâu mất tăm hai đêm liền. Thường Harry cũng không hơi đâu mà lo cho con cú: trước đây nó cũng từng bỏ đi giang hồ mấy ngày liền như vậy. Nhưng bây giờ Harry rất trông mong con Hedwig quay về. Bởi vì đó là sinh vật duy nhứt trong căn nhà này không thấy quạu mỗi khi chạm trán Harry.

Mặc dù vẫn ốm cà tong cà teo và nhỏ con so với tuổi của mình, nhưng so với năm ngoái thì Harry có cao hơn được mấy phân. Mái tóc đen nhánh của nó thì vẫn cứ như muôn thuở: rối bù một cách ngang ngược, bất kể là đã mất công chải gỡ như thế nào đi chăng nữa. Sau cặp mắt kiếng là đôi mắt rất sáng, màu xanh biếc, và trên trán là một vết thẹo mỏng hình tia chớp, có thể nhìn thấy rõ ràng dưới mấy lọn tóc phủ lòa xòa.

Đó là cái bất thường nhất trên cả con người Harry. Đó không phải là "kỷ niệm" của một vụ đụng xe khiến ba má Harry chết, như dì dượng Dursley đã xạo ra trong suốt mười năm qua. Ba má Harry, ông James và bà Lily Potter, không hề chết vì tai nạn xe cộ, mà họ đã bị tên phù thủy đáng sợ nhứt của phe Hắc ám trong một trăm năm nay là Chúa tể Voldemort ám sát. Harry đã thoát chết, chỉ còn lại một vết thẹo nhỏ trên trán. Giờ này đứng tựa cửa sổ nhìn ra trời tối đen, Harry nhớ lại cuộc chạm trán mới nhứt giữa mình với Voldemort. Nó phải nhìn nhận là nó mà sống được tới sinh nhật thứ mười ba này thì là may phước lắm rồi.

Harry đăm đăm ngắm nhìn bầu trời đầy sao để tìm bóng dáng con Hedwig, biết đâu con cú ấy sắp lao trở về với chủ, cùng với một con chuột chết ngậm trong mỏ, gọi là tâng công chờ khen thưởng.

Trong lúc lơ đãng nhìn đâu đó xung quanh, thì phía trên những nóc nhà xuất hiện một cái gì đó - một cái gì đó mà phải mất mấy giây sau Harry mới nhận ra đó là cái gì.

In bóng trên nền của vầng trăng vàng chóe là một sinh vật vẹo vọ hết sức kỳ cục, và sinh vật đó đang vỗ cánh chấp chới về phía Harry, càng lúc hình ảnh nó càng nổi rõ và hiện to trên nền trời. Harry đứng lặng đi một lúc, nhìn con vật đó mỗi lúc một chúi xuống thấp. Nó ngần ngại trong nửa giây, tay đã đặt trên chốt cài cửa sổ, phân vân không biết có nên đóng sập cửa lại hay không. Nhưng vừa lúc đó, sinh vật kỳ quái ấy lao ngang qua quầng sáng của những ngọn đèn trên đường Privet Drive, và Harry lập tức nhận ra ngay đó là con gì. Nó nhảy phắt qua một bên.

Ba con cú lao xuyên qua cửa sổ, chính xác là hai con cú dìu một con thứ ba có vẻ như đã bất tỉnh. Cả đám đáp xuống giường Harry một cái uỵch, con cú được kèm ở giữa lăn kềnh ra và nằm ngay đơ thẳng cẳng. Đó là một con cú vĩ đại màu xám, dưới chân nó cột chặt một cái gói cũng vĩ đại không kém.

Harry nhận ra ngay con cú bất tỉnh đó. Tên nó là Errol - con cú của gia đình Weasley. Ngay tức thì, Harry nhào tới bên giường, tháo dây buộc quanh chân Errol, gỡ gói quà ra, rồi mang Errol đến chuồng của Hedwig. Errol he hé mở đôi mắt lờ đờ, thốt lên một tiếng cú rúc yếu ớt để bày tỏ lòng biết ơn, rồi hớp vài ngụm nước nhỏ.

Bấy giờ Harry mới quay lại với hai con cú kia. Một trong hai con đó - con bự chảng màu trắng như tuyết - đích thị là con Hedwig của Harry. Nó cũng mang một gói quà, vẻ khá dương dương tự đắc về thành tích của mình. Hedwig thân ái mổ Harry mấy cái nhè nhẹ khi Harry tháo dùm nó cái "thành tích" đó ra khỏi chân. Xong, nó bay vèo ngang qua căn phòng để đến vui vầy bên bạn Errol.

Harry không nhận ra được con thứ ba - một con cú màu nâu hung rất ư đẹp cú. Nhưng Harry biết ngay con cú này từ đâu đến, bởi vì ngoài gói quà thứ ba, nó còn mang theo một lá thư có huy hiệu của trường Hogwarts. Khi Harry tháo gỡ cho nó cái gánh nặng công văn đó, nó bèn long trọng xù lông, xoạc cánh, và vút một cái bay vèo qua cửa sổ, lao thẳng vào đêm đen.

Harry ngồi xuống giường, chụp lấy cái gói mà Errol đem

đến, lột ngay lớp giấy nâu gói bên ngoài. Bên trong, dưới một lớp giấy khác bằng vàng kim, nó khám phá ra một món quà gói cùng một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật - tấm thiệp mà lần đầu tiên Harry nhận được trong đời. Bằng mấy ngón tay run run, Harry mở phong bì. Hai mảnh giấy rơi ra, một lá thư và một mẩu giấy cắt từ báo.

Rõ ràng mẩu báo đó đã được cắt ra từ tờ báo phù thủy Nhật báo Tiên Tri, bởi vì những người trong tấm hình đen trắng đang nhúc nhích cục cựa. Harry cầm mẩu báo cắt rời ấy, vuốt cho phẳng phiu rồi đọc:

VIÊN CHỨC BỘ PHÁP THUẬT ẪM ĐƯỢC GIẢI THƯỞNG LỚN

Ông Arthur Weasley, Trưởng phòng Dùng sai Chế tác của Muggle thuộc bộ Pháp thuật, vừa trúng Giải Thưởng Lớn cuộc xổ số Galleon hàng năm của Nhật báo Tiên Tri.

Ông Weasley hớn hở nói với Nhật báo Tiên Tri: "Chúng tôi sẽ xài số vàng trúng trưởng vào kỳ nghỉ hè ở Ai Cập, nơi đứa con trai lớn của chúng tôi, Bill, đang làm chuyên viên giải nguyền trừ ếm cho ngân hàng phù thủy Gringotts."

Gia đình Weasley sẽ ngao du một tháng ở Ai Cập, và trở về vào đầu niên học mới của trường Hogwarts, nơi mà năm đứa con nhà Weasley hiện đang theo học.

Harry chăm chú ngó cái hình nhúc nhích, miệng nó toét ra cười đến tận mang tai khi thấy tất cả chín người của nhà Weasley đứng trước một cái kim tự tháp khổng lồ đang vẫy gọi nó một cách dữ dội. Nào là bà Weasley nhỏ con mà mập mạp một cách phúc hậu, rồi ông Weasley hói đầu, cao lêu

nghêu, cùng sáu cậu con trai và một cô con gái. Mặc dù tấm ảnh trên báo là đen trắng không cho phép thấy rõ, nhưng Harry vẫn hình dung được chín mái tóc của tất cả chín người trong gia đình này đều đỏ hoe.

Đứng ở chính giữa tấm hình là Ron, cao lêu nghêu, dáng điệu lóng ngóng, có con chuột Scabbers ngồi chồm hổm trên vai, một cánh tay Ron quàng qua vai cô em gái Ginny.

Gia đình Weasley hết sức tử tế nhưng cũng cực kỳ nghèo, nên Harry thấy không thể có ai xứng đáng hơn họ được thưởng cho một đống vàng như vậy. Nó cầm thư của Ron lên, mở ra:

"Harry thân mến,

Chúc mừng sinh nhật hạnh phúc!

Bồ biết không, mình thực tình hối tiếc về vụ gọi điện thoại. Mình hy vọng gia đình Muggle đó không làm cho bồ điêu đứng lắm. Mình đã hỏi ý ba, ba nói lẽ ra mình không nên hò hét inh ỏi trong điện thoại như vậy.

Ở Ai Cập này thiệt là đã hết chỗ nói. Anh Bill đã dẫn tụi này đi chơi vòng vòng quanh những ngôi mộ. Bồ không thể tưởng tượng ra nổi những lời nguyền mà các phù thủy Ai Cập đã ếm lên các nấm mộ này đâu. Đến nỗi má còn không dám cho Ginny vô trong nấm mộ cuối cùng để tham quan. Trong nấm mộ này có mấy bộ xương người biến dạng, nghe nói của dân Muggle đột nhập vô rồi bị mọc

thêm đầu hay đại loại như vậy.

Mình không thể nào tin được khi Ba trúng độc đắc cuộc xổ số của Nhật Báo Tiên Tri. Những Bảy trăm Galleon vàng! Phần lớn số vàng đã được đem ra xài hết trong chuyến du ngoạn này, nhưng Ba Má vẫn còn đủ để mua cho mình một cây đũa phép mới cho niên học tới."

Harry còn nhớ quá rõ về vụ tai nạn xe hơi bay tông vô cây Liễu roi đã khiến cho cây đũa phép cũ mèm của Ron bị tét te tua.

"Gia đình mình sẽ trở về trước khi khai giảng niên học mới khoảng một tuần lễ, và tụi này sẽ đi Luân Đôn để mua sắm sách mới và cây đũa phép cho mình. Có cơ hội nào gặp Bồ ở đó không?

Đừng để cho dân Muggle nản quá đấy!

Tìm cách đến Luân Đôn nha!

Ron

Tái Bút: Anh Percy được Bầu làm Thủ lĩnh Nam sinh. Ảnh mới nhận được thư Báo tin hồi tuần rồi."

Harry liếc nhìn tấm hình một lần nữa. Anh Percy vào niên học tới sẽ là học sinh năm thứ bảy, năm cuối cùng, ở trường Hogwarts. Trông anh cực kỳ bảnh chọe. Cái phù hiệu Thủ lĩnh Nam sinh đã được anh cài lên cái nón Thổ Nhĩ Kỳ đỏ hết sức

ngộ nghĩnh trên mái tóc chải mượt ngay ngắn. Đôi kiếng gọng sừng của anh lấp lánh phản chiếu ánh nắng Ai Cập.

Harry bây giờ mới quay ra những món quà khác, bắt đầu tháo giấy gói ra. Gói quà của Ron gởi là một đồ vật trông giống như một cái bông vụ thu nhỏ bằng thủy tinh. Kèm theo món quà này còn có một mẩu thư khác nữa cũng của Ron:

"Harry,

Đây là một cái ống kính Mách lẻo bỏ túi. Nếu chung quanh mình có ai đó không đáng tin cậy thì nó sẽ sáng lên và quay tít. Anh Bill nói nó là đồ nhảm nhí, để bán cho mấy du khách phù thủy và không đáng tin cậy chút nào, bởi vì khi cả nhà cùng ngồi ăn tối hôm qua, nó cứ liên tục nhá sáng miết. Ấy là vì ảnh không để ý anh George và Fred đã lén bỏ vô chén súp của ảnh mấy con bọ xít.

Tạm biệt nha.

Ron"

Harry đặt cái ống kính Mách lẻo bỏ túi lên cái bàn cạnh giường. Cái ống kính mách lẻo đứng im re trên cái để nhọn đầu một cách rất ư thăng bằng, phản chiếu mấy cây kim đồng hồ dạ quang. Harry nhìn ngắm món quà của Ron một cách sung sướng trong mấy giây, rồi cầm đến cái gói mà Hedwig đã đem về.

Bên trong gói này cũng là một món quà được gói ghém cẩn thận, một tấm thiệp và một lá thư. Tất cả đều do Hermione

gởi:

Harry thân mến,

Ron đã viết thư cho mình và kể cho mình nghe về vụ Bạn ấy gọi điện thoại trúng dượng Vernon. Mình hy vọng Bạn vẫn yên lành.

Hiện giờ mình đang đi nghỉ ở Pháp và mình không Biết làm thế nào mà gởi Bức thư này cho Bạn - Nếu họ mở thư ở Hải Quan thì mình Biết làm sao? - May Quá, con Hedwig xuất hiện vừa đúng lúc. Mình coi Bộ con Hedwig muốn Bảo đảm là phen này Bạn phải có một món Quà sinh nhật khác mọi năm một chút. Mình đã mua một món Quà Bằng cách đặt hàng Bằng cú. Có một cái Quảng cáo trên tờ Nhật Báo Tiên Tri (mình đã đặt mua dài hạn Báo giao tới tận nhà, nhờ vậy được cập nhật những gì đang xảy ra trong thế giới phù thủy, thiệt là thú vị.) Bạn có nhìn thấy cái hình của Ron và gia đình Bạn ấy trong số Báo ra cách đây một tuần không? Mình cá là Bạn ấy học được cả đống chuyện hay ho thú vị ấy, mình thiệt tình phát ganh tỵ. - phù thủy Ai Cập cổ xưa thì chắc chắn là hấp dẫn vô cùng.

Ở đây cũng có chút đỉnh lịch sử pháp thuật địa phương thú vị. Mình đã viết lại toàn Bộ những điều mình vừa khám phá ra để Bổ sung vào Bài luận Lịch sử Pháp thuật của mình. Mình

hy vọng Bài luận này không đến nỗi dài lắm, nó chỉ dài hơn yêu cầu của giáo sư Binns có hai cuộn giấy da mà thôi.

Ron nói Bạn ấy sẽ đi Luân Đôn vào tuần lễ cuối cùng của kỳ nghỉ hè. Liệu Bạn có đi được không? Dì dượng của Bạn có cho Bạn đi không? Mình thực sự mong Bạn có thể đi được. Nếu không thì tụi mình đành chờ đến lúc gặp nhau trên chuyến tàu tốc hành Hogwarts vào ngày một tháng chín vậy!

Thân ái,

Hermione.

Tái Bút: Ron nói anh Percy đã trở thành Thủ lĩnh Nam sinh. Mình cam đoan là anh Percy rất khoái. Nhưng Ron thì lại không có vẻ vui lắm về vụ này.

Harry lại cười toét miệng khi để lá thư của Hermione qua một bên để mở món quà của cô bé. Nó hơi nặng. Đã biết rõ Hermione quá rồi, Harry chắc chắn đây sẽ là một quyển sách to đầy những câu thần chú cực kỳ khó. Nhưng hóa ra không phải. Tim Harry đập rộn ràng khi nó xé toạc tờ giấy bao để lộ ra một cái hộp da đen mịn màng với hàng chữ bạc được in trên nắp: *"Bộ đồ lề bảo quản chổi thần"*.

Harry thì thầm:

"Ái chà, cô nàng Hermione này!"

Nó kéo dây kéo để mở hộp ra nhìn vào bên trong.

Có một hũ to xi đánh bóng cán chổi thượng hạng hiệu Fleetwood, một cặp *Kéo cắt Đuôi chổi* bằng bạc sáng choang, một cái la bàn nhỏ xíu bằng đồng để gắn vô cây chổi cho những chuyến du hành xa, và một cuốn *Cẩm Nang Tự-Bảo-Quản Chổi Thần*.

Ngoài bạn bè ra, cái khiến cho Harry nhớ Hogwarts nhứt chính là Quidditch, môn thể thao phổ biến nhứt trong thế giới phù thủy. Cái môn thể thao mà cầu thủ phải cỡi cán chổi thần, khá nguy hiểm, nhưng rất hồi hộp và Harry đã ngẫu nhiên mà trở thành tuyển thủ trẻ nhứt được tham gia thi đấu cho bất cứ Ký túc xá nào của Hogwarts trong vòng một thế kỷ qua. Một trong những phần thưởng mà nó nhận được nhờ tài năng chơi Quidditch là một cây chổi đua hiệu Nimbus 2000.

Harry đặt cái hộp bằng da ấy sang một bên và cầm lên món quà cuối cùng. Nó nhận ra ngay lập tức nét chữ ngoằn ngoèo xộc xệch trên lớp giấy màu nâu: còn của ai khác hơn là lão Hagrid, người giữ khóa trường Hogwarts. Nó vội xé lớp giấy trên cùng của gói quà để nhìn vào cái ở bên trong một cách háo hức. "Cái đó" bằng da và màu xanh lá cây. Nhưng Harry chưa kịp tháo hết lớp giấy gói bên ngoài ra, thì cái vật bên trong ấy đã hự lên một tiếng. Chưa biết đó là cái gì, chỉ biết nó đang táp chách chách, như thể có mồm mép hẳn hoi vậy.

Harry thấy ghê đến ớn lạnh. Nó biết lão Hagrid không bao giờ cố ý gởi cho nó bất cứ thứ gì nguy hiểm: nhưng khổ nỗi, lão Hagrid lại không có quan điểm và nhận thức của người bình thường về cái gì là nguy hiểm, cái gì là không. Mọi người đều biết lão Hagrid từng kết bạn với những con nhền nhện khổng lồ, mua một con chó ba đầu hung tợn của mấy tay bợm

nhậu ở quán rượu, và lén ấp trứng rồng bất hợp pháp trong căn chòi của lão.

Harry khều khều cái gói một cách căng thẳng. Cái gói lại táp nhặng xị lên. Harry bèn với tay cầm cây đèn trên bàn ngủ, nắm thật chắc trong một tay, giơ cao quá đầu, sẵn sàng phang cây đèn ấy vô con vật nguy hiểm trong cái bọc mà nó đang dùng tay kia xé nốt lớp giấy gói. Harry kéo cái vật đó, và từ trong bọc rớt bịch ra: một cuốn sách. Chỉ vừa mới kịp nhận ra cái bìa màu xanh xinh đẹp với hàng chữ chạm nổi của cái tựa sách bằng vàng: "*Quái Thư Về Quái Vật*", thì cuốn sách kỳ quái ấy đã nhảy dựng trên gáy sách rồi tất tả lạch bạch bò ngang qua cái giường của Harry, y như một con cua quái dị.

Harry thì thầm:

"Thôi rồi…"

Cuốn sách té nhào xuống khỏi cái giường, gây một tiếng vang to nghe loảng xoảng, rồi lật đật lê lết ngang qua căn phòng. Harry rón rén theo dõi nó. Cuốn sách chui vào dưới gầm bàn, trốn trong một vùng khuất tối om. Vừa cầu trời cho cả nhà Dursley say ngủ, không nghe được tiếng động vừa rồi, Harry vừa bò xuống sàn, tìm cách thò tay vô gầm bàn lôi cuốn sách ra.

"Ui da!"

Cuốn sách đớp tay nó một cái rồi chấp chới chạy qua khỏi Harry, vẫn bước lạch bạch bằng bìa và gáy sách. Harry loay hoay bò quanh, chồm tới, nhoài sang bên, ra sức đè cuốn sách xuống cho nó nằm yên. Ở phòng bên, dượng Vernon ngáy lên một tiếng vang như sấm.

Trong khi Harry vất vả giữ chặt cuốn sách đang ra sức vùng vẫy, thì Hedwig và Errol đứng coi một cách khoái trá. Một khi đã túm được cuốn sách trong tay, Harry vội vã bước tới cái tủ quần áo nhiều ngăn kéo, rút ra một sợi dây nịt, đem trói cuốn sách lại thật kỹ. Cuốn Quái Thư Về Quái Vật vùng vằng với vẻ giận dữ, nhưng không còn táp táp hay vỗ vỗ bìa sách nữa. Xong, Harry thảy cuốn sách kỳ quái lên giường, với tay cầm tấm thiệp của lão Hagrid lên:

Trò Harry thương nhớ,

Chúc mừng sinh nhật hạnh phúc!

Bác nghĩ cuốn sách này sẽ hữu ích cho con khi vào niên học tới. Bây giờ Bác không nói gì thêm nữa. Chừng nào gặp con, Bác sẽ nói.

Hy vọng đám Muggle đối xử tử tế với con.

Chúc con mọi điều tốt lành,

Bác Hagrid.

Harry hết hồn khi lão Hagrid cho rằng một cuốn sách ưa cắn nhặng xị sẽ trở nên hữu ích, nghe đúng là chuyện xúi quẩy. Nhưng nó cũng đặt tấm thiệp của lão Hagrid đứng cạnh thiệp chúc mừng của Ron và Hermione, miệng ngoác ra cười tươi hơn bao giờ hết. Bây giờ chỉ còn lại lá thư của trường Hogwarts.

Harry nhận thấy lá thư này hơi dày hơn bình thường. Nó xé phong bì, rút từ trong đó ra tờ giấy da đầu tiên và đọc:

Thân gởi cậu Potter,

Xin vui lòng lưu ý là niên học mới sẽ bắt đầu vào ngày 1 tháng 9. Tàu tốc hành Hogwarts sẽ khởi hành từ sân ga số Chín-Ba-phần-tư tại nhà ga Ngã Tư Vua, lúc mười một giờ.

Học sinh năm thứ Ba sẽ được phép viếng thăm làng Hogsmeade vào một vài ngày cuối tuần. Xin trình cho phụ huynh hoặc người bảo trợ ký vào tờ đơn cho phép kèm theo đây.

Danh mục sách giáo khoa dùng cho niên học mới cũng được đính kèm theo đây.

Thân ái,

Giáo sư McGonagall

Phó Hiệu Trưởng.

Harry rút ra tờ đơn cho phép đi thăm làng Hogsmeade, nhìn tờ giấy da một hồi, nụ cười trên mặt nó từ từ tắt lụi. Cuối tuần mà được đi thăm làng Hogsmeade thì khoái biết chừng nào. Harry biết đó là một ngôi làng phù thủy, cả làng đều là phù thủy, nhưng nó chưa bao giờ có dịp đặt chân tới. Vấn đề là phải làm cái cách gì đây để cho dì Petunia và dượng Vernon chịu ký vô tờ đơn cho phép này?

Harry ngó lên cái đồng hồ báo thức. Bây giờ đã hai giờ sáng. Nó quyết định là sáng mai thức dậy hãy lo nghĩ tiếp đến cái đơn cho phép đi thăm làng Hogsmeade. Còn bây giờ thì leo lên giường, chồm ngang qua giường để gạch bỏ bớt một ngày trên tấm lịch nó tự chế, để đếm ngược từng ngày còn lại của

một mùa hè quá dài, trông ngóng cho chóng đến ngày trở về trường Hogwarts. Rồi Harry gỡ cặp mắt kiếng ra, nằm dài xuống, mắt vẫn mở to, nhìn mãi ba tấm thiệp sinh nhật để trên bàn.

Mặc dù là đứa trẻ bất thường về đủ mọi mặt, nhưng giây phút này Harry Potter cũng có cảm giác như bất cứ một đứa trẻ bình thường nào khác: sung sướng vì hôm nay là sinh nhật của mình, tuy đây là lần đầu tiên trong đời Harry có được niềm sung sướng đó.

2

SAI LẦM LỚN CỦA CÔ MARGE

Sáng hôm sau, khi Harry đi xuống nhà để ăn điểm tâm, thì nó thấy cả ba người của nhà Dursley đã ngồi đâu vô đó quanh cái bàn ăn trong nhà bếp rồi. Mọi người đang xem truyền hình. Cái máy truyền hình mới toanh vừa bóc tem gỡ nhãn ấy là món quà *mừng-con-về-nhà-nghỉ-hè* dành cho Dudley. Thằng anh họ núc ních này của Harry đã không ngừng lải nhải than phiền về quãng đường dài mà nó phải ục ịch đi từ cái tủ lạnh trong nhà bếp đến cái máy truyền hình trong phòng khách. Nay thì Dudley hầu như ở lỳ luôn trong nhà bếp gần hết ngày hè. Cặp mắt heo ti hí của nó cứ dán dính lên màn ảnh nhỏ, và cái cằm năm lớp nọng của nó không ngừng đung đưa do động tác nhai nhồm nhoàm liên tục.

Harry ngồi xuống giữa Dudley và dượng Vernon, một người đàn ông cao to như một con bò với cái cổ nhỏ xíu và một bộ ria vĩ đại. Chẳng những không chúc mừng Harry một sinh nhật hạnh phúc, mấy người trong nhà Dursley thậm chí còn không tỏ một dấu hiệu gì chứng tỏ là họ có nhận thấy Harry bước vào phòng. Nhưng mà Harry cũng đã quá quen với

sự ghẻ lạnh này rồi, nên chẳng hơi đâu mà buồn. Nó tự lấy cho mình một miếng bánh mì nướng rồi ngước lên ngó người đọc tin trong truyền hình. Ông ta đang tường thuật nửa chừng câu chuyện một tên tù vượt ngục.

"Xin công chúng hãy cảnh giác là Black có vũ trang và cực kỳ nguy hiểm. Một đường dây nóng đặc biệt đã được thiết lập, bà con nên lập tức báo cáo cho chính quyền khi thấy bất cứ tông tích nào của Black."

Dượng Vernon ngước mắt khỏi tờ báo, ngó chằm chằm vô mặt tên tù trên màn ảnh, khịt khịt mũi:

"Cần quái gì phải báo cho người ta biết thằng tù đó lợi hại! Cứ trông cái bộ dạng của nó là biết, đồ lười biếng rác rưởi! Coi cái đầu tóc của nó kìa!"

Dượng ném một cái nhìn xéo vào Harry. Mái tóc rối bù của nó luôn luôn là nguồn cơn khó chịu của dượng Vernon. Tuy nhiên, Harry thấy nó còn chải chuốt tươm tất chán nếu đem so sánh với bộ dạng của người đàn ông trên màn ảnh truyền hình. Ông ta có một gương mặt hốc hác ẩn sau những nùi tóc rối, xỉn màu, dài tới cùi chỏ.

Gương mặt tên tù biến mất để lại hiện ra xướng ngôn viên của đài truyền hình:

"Bộ trưởng Nông nghiệp và Ngư nghiệp sẽ thông báo vào ngày hôm nay..."

Dượng Vernon quát tháo, trừng mắt giận dữ nhìn ông xướng ngôn viên của đài truyền hình:

"Ủa? Tiếp đi chứ! Sao chẳng thông báo gì cho người ta biết

thằng điên đó đã vượt từ cái ngục nào? Đưa tin khơi khơi mà làm gì! Dám thằng điên đó hiện giờ đang lảng vảng ngoài đường không chừng!"

Dì Petunia lăng xăng đi quanh phòng, chăm chú ngó chừng qua cửa sổ nhà bếp. Dì có một thân hình xương xẩu và một bộ mặt ngựa dài thoòng. Harry biết tỏng dì Petunia chỉ những mong sao được làm cái người quay số đường dây nóng để mật báo tin về tên tù vượt ngục. Dì là người đàn bà tọc mạch nhất thế giới và đã tiêu phần lớn thì giờ trong đời mình để rình ngó nghe ngóng những người hàng xóm chán phèo luôn nghiêm chỉnh tuân thủ luật pháp.

Dượng Vernon giộng nắm tay tím rịm tổ chảng của dượng xuống bàn một cái đùng, nói:

"Không biết tới bao giờ họ mới *hiểu ra* rằng đối với cái lũ người đó thì chỉ có một cách treo cổ chúng là xong!"

"Rất đúng!"

Dì Petunia hùa theo chồng ngay, mắt vẫn đảo qua giàn đậu tây của nhà hàng xóm.

Dượng Vernon hớp cạn tách trà, liếc nhìn đồng hồ, nói thêm:

"Anh phải đi ngay thôi, Petunia à, chuyến tàu của Marge sẽ đến lúc mười giờ."

Đang thả tâm trí bay bổng với bộ Bảo trì Chổi thần trên lầu, Harry đột ngột bị lôi tuột xuống mặt đất khi nghe câu nói đó của dượng Vernon. Nó vuột miệng nói:

"Cô Marge hả? Hổng… hổng lẽ… cổ tới đây?"

Cô Marge là em gái của dượng Vernon. Mặc dù cô ấy không có dây mơ rễ má huyết thống gì với Harry, nhưng Harry vẫn buộc phải gọi cô Marge là cô suốt đời.

Cô Marge sống ở nông thôn, trong một ngôi nhà nằm giữa khu vườn rộng. Trong khu vườn đó, cô nuôi một lũ chó Bun. Thường thì cô không hay ở lại nhà dượng Vernon cho lắm, bởi vì cô không thể nào chịu nổi cảnh xa cách lũ chó quý báu của cô. Nhưng những lần đến thăm thưa thớt của cô cũng đủ lưu lại trong tâm trí Harry những nỗi kinh hoàng sâu sắc.

Nhớ hồi sinh nhật thứ năm của Dudley, cô Marge đã quất bầm dập hai ống quyển của Harry để cấm không cho nó đụng tới cái tượng phát ra tiếng nhạc của Dudley. Vài năm sau, cô Marge lại xuất hiện vào dịp lễ Giáng sinh, tặng cho Dudley một người máy được vi tính hóa, còn Harry thì được cô tặng cho một hộp bánh quy dành cho chó. Trong chuyến viếng thăm gần đây nhất của cô Marge, khoảng một năm trước khi Harry nhập học trường Hogwarts, Harry xui xẻo vô tình dẫm phải chân của con chó mà cô Marge cưng nhất. Con chó Ripper đó bèn rượt Harry chạy giáp vòng khu vườn, và buộc Harry phải leo tọt lên cây. Cô Marge cũng chẳng thèm gọi con chó cưng lại để nó buông tha cho thằng bé. Harry đã phải ngồi run cầm cập trên cây cho đến quá nửa đêm. Những chuyện đó cho tới bây giờ vẫn còn là trò cười bể bụng cho Dudley.

Dượng Vernon gầm gừ:

“Cô Marge sẽ ở lại đây một tuần lễ.”

Dượng xỉa một ngón tay múp míp vào mặt Harry đe dọa:

“Và sẵn đây, tao cần phải dặn trước mày vài chuyện cho rõ

ràng, trước khi tao đi đón cô ấy.”

Dudley gỡ con mắt nó ra khỏi màn ảnh truyền hình, nở nụ cười tự mãn ngô ngố. Đối với Dudley, cách giải trí khoái nhất là xem cha nó, ông Dursley, hành hạ đứa em họ Harry.

Dượng Vernon lại gầm gừ:

“Thứ nhất, mày liệu hồn ăn nói cho tử tế khi nói chuyện với cô Marge, nghe chưa!”

Harry đáp một cách chua chát:

“Dạ được, nếu cô ấy cũng nói năng tử tế khi nói chuyện với cháu.”

Làm như không nghe thấy câu trả lời của Harry, dượng Vernon nói tiếp:

“Thứ hai, cô Marge không biết gì hết về sự *bất bình thường* của mày; cho nên tao không muốn có bất kỳ… bất kỳ trò *nhí nhố* nào xảy ra khi có cô ấy ở đây; mày liệu hồn mà cư xử, nghe không?”

Harry nghiến chặt răng đáp:

“Cháu sẽ cư xử đàng hoàng nếu cổ cũng vậy.”

Đôi mắt ti hí của dượng Vernon lúc này chỉ còn là hai đường kẻ nhỏ xíu trên gương mặt đỏ au của ông.

“Và thứ ba, chúng ta đã nói với cô Marge là mày học ở “Trung tâm Thánh Brutus chuyên Giam giữ Thiếu niên Phạm tội Không Cải hóa nổi.”

Harry hét lên:

“*Cái gì*?”

Dượng Vernon bụp ngang:

“Mày phải chấp nhận câu chuyện đó, nghe không thằng oắt con, nếu không mày sẽ gặp chuyện chẳng lành!”

Harry ngồi lặng, mặt trắng bệch, giận uất lên, trợn trừng mắt ngó dượng Vernon, không thể nào tin được điều tai nó vừa nghe. Cô Marge sẽ đến ở chơi tại nhà này một tuần lễ, đúng là không còn món quà sinh nhật nào tồi hơn mà gia đình Dursley có thể tặng cho đứa cháu mồ côi, kể cả so với đôi vớ cũ của dượng Vernon mà Harry nhận được vào kỳ sinh nhật năm kỉa năm kia của nó.

Dượng Vernon nặng nề đứng lên, nói với vợ con:

“Thôi, anh đi ra nhà ga đây, Petunia à. Con có muốn đi theo chơi không, Dudley-cục-cưng?”

“Hổng thèm.”

Dudley thấy màn cha nó răn đe Harry kết thúc mất rồi thì cũng hết cả hứng với những lời ổng nói, bèn quay lại dán mắt vô màn ảnh truyền hình.

Dì Petunia vuốt mái tóc vàng và rậm của cậu quý tử, âu yếm nói:

“Dudley còn phải chuẩn bị cho lịch sự để đón cô Marge mà. Má đã mua cho cục cưng một cái nơ mới dễ thương hết sức nói.”

Dượng Vernon thân ái vỗ lên bờ vai ú na ú nần của Dudley:

“Vậy lát nữa ba gặp lại con hén!”

Đang ngồi thừ ra trong trạng thái kinh hoàng ngây đờ,

Harry bỗng nảy ra một ý tưởng bất ngờ. Buông miếng bánh mì nướng của nó xuống, Harry vội vàng đứng lên đi theo dượng Vernon ra đến cửa chính.

Dượng Vernon mặc áo khoác lái xe vào, nhìn thấy Harry đang đứng ngó mình, dượng bèn nạt:

"Tao không có dắt mày đi theo đâu!"

Harry lạnh lùng đáp:

"Làm như cháu muốn đi theo ấy! Cháu chỉ muốn hỏi dượng một điều."

Dượng Vernon nhìn nó nghi hoặc. Harry lựa lời nói:

"Học sinh năm thứ ba ở trường Hog…, ở trường của cháu, được phép thỉnh thoảng đi thăm làng."

"Thì sao?", dượng Vernon gắt, tay dượng đã cầm cái chìa khóa xe máng trên cái móc gần cửa. Harry vội nói nhanh:

"Cháu cần có chữ ký của dượng trong đơn cho phép."

Dượng Vernon cười chế nhạo:

"Mà tại sao tao phải ký vô chứ?"

Harry cẩn thận lựa từng tiếng từng lời:

"Dạ, cháu thấy thiệt là khó mà giả vờ với cô Marge là cháu học ở cái trường… Thánh gì đó…"

Dượng Vernon gào to:

"Trung tâm Thánh Brutus Giam giữ Thiếu niên Phạm tội Không Cải hóa nổi."

Harry hài lòng khi nghe trong giọng nói của dượng Vernon

có một nỗi hoảng hốt nào đó. Nó bình tĩnh ngước nhìn gương mặt to bè và tím rịm của dượng Vernon, nói:

"Dạ, cái trường đó, cháu thấy mình sẽ phải ghi nhớ nhiều thứ, rồi phải làm cho câu chuyện có vẻ thuyết phục, phải không dượng? Nếu rủi mà cháu vô tình để lộ ra điều gì đó…"

Dượng Vernon rống lên:

"Thì tao sẽ giộng cho mày ói ra hết những thứ mày nuốt vô, biết không?"

Dượng Vernon nhào tới, dứ dứ nắm đấm vô mặt Harry, nhưng Harry vẫn kiên cường. Nó nói bằng giọng không gì lay chuyển được.

"Có giộng cho cháu ói mửa ra thì cũng không thể làm cho cô Marge quên được những gì cháu sẽ nói với cổ."

Dượng Vernon đứng khựng lại, nắm đấm vẫn còn giơ cao, gương mặt vốn đỏ au đã xạm xuống thành màu nâu cánh gián xấu xí.

Harry nói tiếp thật nhanh:

"Nhưng nếu dượng ký giùm cháu đơn cho phép, thì cháu thề là sẽ ráng nhớ tên cái trường mà dượng nói là cháu đang theo học. Và cháu sẽ hành động như một Mug…, một người bình thường, và mọi thứ."

Harry biết rằng dượng Vernon đang suy nghĩ lại đề nghị của nó, dù hàm răng ông đang nhe ra và mạch máu nổi cộm trên thái dương của ông nhịp phập phồng.

Cuối cùng ông gầm ghè:

“Được. Tao sẽ canh chừng cẩn thận hành vi thái độ của mày trong suốt thời gian cô Marge ở đây chơi. Nếu cuối cùng mày giữ được bí mật câu chuyện và chịu nằm trong giới hạn cho phép, thì tao sẽ ký tên vô tờ đơn chết tiệt của mày.”

Dượng Vernon xoay mình, kéo cánh cửa trước, bước ra, rồi đóng sầm cánh cửa lại, mạnh đến nỗi một trong mấy tấm kính cửa ở trên cao bị chấn động, rớt xuống.

Harry không quay trở lại nhà bếp. Nó đi thẳng lên lầu, trở vô phòng ngủ của mình. Nếu nó sẽ phải hành động như một Muggle, thì tốt nhất là nên bắt đầu ngay từ bây giờ. Harry chậm rãi và buồn bã thu dọn mấy món quà và thiệp chúc mừng sinh nhật lại, đem giấu hết dưới tấm ván lót sàn bị bung ra, chung một chỗ với mớ bài tập còn dở dang của nó.

Rồi Harry đi tới cái chuồng con Hedwig. Con cú nhà Weasley - Errol - dường như đã hồi phục ít nhiều, đang ngủ say li bì cạnh con Hedwig, đầu rúc dưới cánh. Harry thở dài, rồi đánh thức cả hai con cú dậy.

Harry rầu rĩ nói với con cú:

“Hedwig à, mày phải biến đi đâu đó một tuần lễ thôi. Chi bằng mày cứ đi theo con Errol, Ron sẽ chăm sóc mày giùm tao. Tao sẽ viết cho Ron một lá thư, giải thích chuyện này. Mày đừng có nhìn tao cái kiểu đó.”

Đôi mắt tròn to màu hổ phách của con Hedwig đầy trách móc. Nhưng Harry đành nói tiếp:

“Lỗi tại tao, tao biết. Nhưng đó là cách duy nhất để tao có được giấy phép đi thăm làng Hogsmeade với Ron và

Hermione.”

Mười phút sau, Errol và Hedwig (đeo bức thư của Harry dưới chân), cùng lao qua khung cửa sổ và biến mất tăm.

Bấy giờ Harry, với cõi lòng nặng trĩu khổ sở và cô đơn, mới đem cất cái lồng trống không vô trong tủ quần áo.

Nhưng mà Harry không có nhiều thì giờ để mà nghiền ngẫm ủ ê. Chưa kịp làm gì hết thì đã nghe tiếng ré the thé của dì Petunia đang gọi vọng lên cầu thang, kêu Harry trở xuống để chuẩn bị sẵn sàng đón tiếp vị khách sắp đến.

Khi Harry vừa thò đầu vô hành lang thì dì Petunia nạt ngay:

“Làm cái gì với cái đầu tóc của mày đi chớ!”

Harry chẳng thấy có lý do chính đáng nào để phải chải đầu cho mượt mà ngay ngắn cả. Cô Marge rất khoái chê bai nó, thành ra trông nó càng nhếch nhác thì càng làm cho cổ vui hơn chứ.

Vừa lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng lạo xạo của bánh xe nghiến trên sỏi khi dượng Vernon thắng xe trên lối đậu xe. Rồi tiếng mở tung cánh cửa xe ra, tiếp đến tiếng chân bước trên lối đi qua vườn.

Dì Petunia rít bảo Harry:

“Mở cửa ra!”

Harry kéo cánh cửa mở ra, cảm thấy bao tử mình đầy ứ một nỗi buồn không tiêu hóa nổi.

Cô Marge đứng ở ngưỡng cửa. Trông cô giống y chang dượng Vernon: cao to như bò nhộng, mặt tím ngắt, thậm chí cô

Marge cũng có ria mép, tuy không rậm bằng bộ ria của dượng Vernon. Một tay cô Marge xách một cái va li to đùng, còn tay kia thì dắt một con chó Bun già nóng nảy.

Cô Marge la oang oang:

"Dudley của cô đâu rồi? Thằng chó cưng yêu quý của cô đâu rồi?"

Dudley núng nính bước ra hành lang, mái tóc vàng được chải ép sát cái đầu đầy mỡ, và một cái nơ lấp ló dưới cái cằm mấy lớp nọng.

Cô Marge tống mạnh cái va li vô bụng Harry, hất nó văng qua một bên, tóm lấy Dudley trong một cái ôm siết thân ái chỉ bằng một cánh tay, và in lên má Dudley một cái hôn to tổ tướng.

Harry biết tỏng rằng Dudley chịu để cho cô Marge ôm nó là vì nó đã được trả tiền không ít để làm vụ này. Chắc chắn là khi cô Marge buông nó ra thì Dudley đã nắm chặt trong tay một tờ tiền giấy hai chục bảng Anh mới toanh.

Cô Marge sải bước ngang qua mặt Harry như thể nó chỉ là cái giá mắc nón.

"Chị Petunia!"

Cô Marge và dì Petunia hôn nhau, hay có lẽ đúng hơn, cái quai hàm bành bạnh của cô Marge và cái má nhọn xương xương của dì Petunia đụng nhau cái "kình".

Lúc này dượng Vernon đã bước vào, mỉm cười hớn hở khi đóng cánh cửa lại. Ông nói:

“Uống trà nhé, Marge? Còn Ripper uống gì nào?”

Cô Marge nói:

“Ripper có thể dùng một ít trà trong cái đĩa của em.”

Cả đám nhà Dursley kéo nhau vô nhà bếp, bỏ lại Harry một mình trong hành lang với cái va li. Nhưng mà Harry không phàn nàn gì hết, bất kỳ cái cớ nào khiến nó khỏi phải có mặt chung một chỗ với cô Marge đều tốt đẹp cho nó. Cho nên nó bắt đầu hì hục tha cái va li lên cầu thang, đem vô căn phòng ngủ dành cho khách, càng câu được nhiều giờ càng tốt.

Khi phải trở vô lại nhà bếp thì nó thấy cô Marge đã được dùng trà và bánh trái cây, còn con Ripper thì đã yên vị ở góc phòng, tợp lia tớp lịa khẩu phần của nó. Harry thấy dì Petunia nhăn nhó, hơi hơi thôi, khi nước trà và dãi nhớt của con chó văng bắn lỗ chỗ trên cái sàn bếp sạch bong của dì. Dì Petunia là chúa ghét thú vật.

Dượng Vernon hỏi:

“Mấy con chó ở nhà gởi ai trông coi hả Marge?”

Cô Marge nổ ngay bằng giọng oang oang:

“Ôi, em nhờ ngài Đại Tá Fubster quản lý chúng giùm em. Bây giờ ổng về hưu rồi, thành ra có công chuyện cho ổng làm thì tốt cho ổng thôi. Nhưng mà em không thể nào bỏ mặc con Ripper già này ở nhà được. Nó mà xa em thì nó tiều tụy héo hon đi mất.”

Ripper lại bắt đầu gầm gừ khi Harry ngồi xuống. Chính điều này hướng sự chú ý của cô Marge về phía Harry, lần đầu tiên kể từ khi cô đến. Cô nói to như sủa:

“Sao? Mày vẫn còn ở đây à?”

Harry đáp:

“Dạ.”

Cô Marge gầm lên:

“Đừng có nói tiếng “dạ” bằng cái giọng vô ơn đó! Anh Vernon và chị Petunia đã tử tế biết bao khi dung chứa mày. Tao thì không đời nào làm vậy. Nếu hồi đó mày mà bị bỏ ở ngưỡng cửa *nhà tao*, thì chắc chắn mày đã bị tống thẳng vô trại mồ côi rồi.”

Harry suýt nữa là bùng nổ lên rằng nó thà sống ở viện mồ côi còn hơn sống với gia đình Dursley. Nhưng nó kịp nghĩ đến cái đơn cho phép thăm làng Hogsmeade mà ráng dằn xuống. Nó ráng nặn ra một nụ cười đau đớn.

Cô Marge lại oang oang:

“Mày đừng có cười ngớ ngẩn với tao kiểu đó. Tao thấy là mày chẳng có khá hơn chút nào kể từ lần trước tao gặp mày. Cái trường đó chắc phải giộng thêm cho mày một bài về cách cư xử đàng hoàng!”

Cô Marge nốc một họng trà, chùi ria mép, và nói tiếp:

“Anh Vernon, anh nói lại em nghe coi, cái trường anh gởi nó đi học là trường gì?”

Dượng Vernon đáp ngay:

“Thánh Brutus. Viện cải huấn hạng nhất dành cho những trường hợp không còn hy vọng cải tạo gì nữa.”

Cô Marge gật gù:

“Thì ra vậy!”

Cô bỗng quát qua mặt bàn:

“Họ có xài gậy ở trường Thánh Brutus không hả thằng oắt con?”

“Ơ…”

Đằng sau lưng cô Marge, dượng Vernon gật đầu ra hiệu cho Harry một cách dọa nạt.

Harry nói:

“Dạ, có.”

Rồi Harry nghĩ là mình cũng nên diễn xuất tích cực hơn cho sự việc diễn ra đúng bài bản, nó nói thêm:

“Lúc nào cũng xài gậy ạ.”

Cô Marge thốt lên:

“Xuất sắc! Tao không bao giờ có cái thứ cảm xúc nhảm nhí uỷ mị yếu ớt ẻo lả rằng không nên dùng đòn roi với những đứa xứng đáng nện bằng roi. Một trận đòn ra trò là cần thiết trong chín mươi chín trường hợp trên một trăm. Vậy họ có đánh mày thường xuyên không?”

Harry đáp:

“Dạ, có. Đánh nhiều lần lắm ạ.”

Cô Marge nheo mắt lại. Cô nói:

“Tao vẫn không ưa được cái giọng của mày, thằng oắt con ạ. Nếu mày có thể nói đến chuyện ăn đòn bằng cái giọng tỉnh bơ đó, thì rõ ràng là họ chưa cho mày nếm đủ mùi đâu. Chị

Petunia à, nếu em là chị thì thế nào em cũng viết thư cho họ. Nên nói rõ là chị hoàn toàn chấp nhận dùng bạo lực tối đa trong trường hợp thằng oắt con này."

Có lẽ lúc đó dượng Vernon lo rằng Harry có thể quên mất cuộc thương lượng giữa dượng và Harry; thế là dượng đột ngột chuyển đổi đề tài:

"Marge nè, em có nghe tin tức hồi sáng này chưa? Cái tên tù vượt ngục đào tẩu đó ra sao rồi hả?"

Khi cô Marge cảm thấy ở nhà dượng Vernon thoải mái như ở nhà mình, thì Harry nhận thấy nó lại khao khát thèm thuồng cái cuộc sống ở nhà số 4 đường Privet Drive thuở chưa có cô Marge.

Dượng Vernon và dì Petunia thường khuyến khích Harry tránh sao cho khuất mắt họ thì thôi, mà Harry thì hết sức hoan hỉ thực hiện điều đó. Nhưng cô Marge thì ngược lại, muốn để mắt tới Harry mọi lúc mọi nơi, để mà cô có thể nổ ra những đề nghị cải tạo nó nhiều hơn nữa. Cô rất vui sướng khi so sánh Harry với Dudley, và tận hưởng niềm vui sướng vĩ đại khi mua cho Dudley những món quà đắt tiền, trong khi mắt cô nhìn trừng trừng Harry, như thể đố nó dám hỏi tại sao nó lại không được quà.

Đã vậy, cô không ngừng quăng ra những ám chỉ đen tối về cái điều đã khiến cho Harry trở thành một kẻ bất mãn đến như vậy.

Vào bữa ăn trưa của ngày thứ ba, cô Marge nói:

"Anh Vernon à, thằng bé trở nên bất trị như vầy thì anh

cũng không nên tự trách mình. Khi mà cái gì thối từ *trong ruột* thối ra, thì không ai có thể làm gì được cả.”

Harry cố gắng tập trung vô dĩa đồ ăn của mình, nhưng bàn tay của nó cứ run lên và mặt nó thì nóng bừng lên vì tức giận. Nó tự nhủ: “*Hãy nhớ cái đơn cho phép. Hãy nghĩ đến làng Hogsmeade. Đừng nói gì hết. Đừng phản kháng*.”

Cô Marge đưa tay cầm ly rượu. Cô nói:

“Đó là một trong những nguyên tắc gây giống căn bản. Người ta luôn nhận thấy điều đó ở giống chó. Hễ con chó cái hư hỏng thì thế nào lũ chó con cũng hỏng bét theo…”

Đúng lúc đó, ly rượu trong tay cô Marge bỗng nổ bùm, vỡ tan. Miếng ly bể bay văng đi mọi hướng và cô Marge vừa chớp mắt lia lịa, vừa lắp ba lắp bắp, bộ mặt hồng hào chành bạnh của cô nhễu rượu tùm lum.

Dì Petunia rú lên:

“Cô Marge! Cô Marge ơi, cô có sao không?”

Cô Marge vừa lau mặt bằng cái khăn ăn vừa làu bàu:

“Đừng lo! Chắc là tại tôi bóp mạnh tay quá. Hôm nọ ở nhà Đại Tá Fubster cũng xảy ra y như vậy. Không cần rối rít nhặng xị lên như vậy đâu chị Petunia. Tôi có cách cầm ly mạnh mẽ lắm…”

Nhưng cả dì Petunia và dượng Vernon đều nhìn Harry đầy ngờ vực. Vì vậy nó quyết định là đành bỏ món chè chưa ăn và chuồn khỏi bàn ăn càng sớm chừng nào càng tốt chừng nấy.

Ra tới hành lang, Harry đứng dựa vào tường hít thở sâu.

Tính ra cũng lâu lắm rồi mới có lại một lần như thế này, kể từ khi nó có thể làm nổ cách vô ý thức một vật gì đó mỗi khi bị mất tự chủ. Nhưng bây giờ thì không thể để điều đó xảy ra thêm một lần nào nữa. Tờ đơn cho phép đi thăm làng Hogsmeade vẫn chưa có chữ ký của dượng Vernon. Nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ - nếu nó cứ tiếp tục làm nổ lung tung như vậy thì nó sẽ bị rắc rối to với chính Bộ pháp thuật.

Harry hãy còn là một phù thuỷ vị thành niên, và theo luật phù thuỷ thì nó bị cấm làm phép thuật ở ngoài trường học. Mà nó thì đã từng vi phạm luật, hồ sơ hình sự không được trắng trẻo cho lắm. Mới hồi hè năm ngoái, Harry đã nhận được cảnh cáo nói rất rõ rằng nếu Bộ Pháp thuật mà nghe phong thanh có vụ xài phép thuật nào nữa ở đường Privet Drive, thì chắc chắn Harry sẽ bị đuổi khỏi trường Hogwarts.

Harry nghe tiếng những người trong nhà Dursley đang rời bàn ăn. Nó vội vã chạy lên lầu về phòng để tránh chạm trán họ.

Ba ngày tiếp theo sau, Harry sống qua trót lọt nhờ tự buộc mình chỉ suy nghĩ về cuốn *Cẩm Nang Tự-Bảo-Quản Chổi Thần* mỗi khi cô Marge bắt đầu tra tấn nó. Kế sách này khá hiệu nghiệm, mặc dù nó khiến cho Harry có vẻ đờ đẫn, vì thế cô Marge bắt đầu đổi giọng là theo ý kiến của cô thì Harry bị thiểu năng tâm thần.

Cuối cùng, mãi rồi cuối cùng cũng đến buổi tối kết thúc chuyến viếng thăm gia đình Dursley của cô Marge. Dì Petunia nấu một bữa ăn tối tuyệt vời và dượng Vernon khui tới mấy chai rượu. Mọi người thưởng thức trọn vẹn món súp và món

cá hồi mà không bận tâm gì đến các khuyết điểm của Harry. Lúc ăn tới món kem chanh, dượng Vernon bắt đầu nói về công ty sản xuất máy khoan Grunnings của ông, khiến mọi người phát ngấy lên. Rồi dì Petunia pha cà phê và dượng Vernon đem ra một chai rượu mạnh.

"Dụ em thêm một ly nữa được không, Marge?"

Cô Marge đã uống khá nhiều rượu rồi. Gương mặt to chành bạnh của cô đã đỏ nhừ.

Cô cười khoái trá:

"Một ly nhỏ nữa thôi nhé. Thêm chút nữa… thêm một chút xíu nữa… Được rồi đó."

Dudley đã ăn tới miếng bánh ngọt thứ tư. Dì Petunia thì nhấm nháp cà phê, ngón tay út của bàn tay cầm tách chĩa ra. Harry thật sự muốn biến về phòng mình, nhưng nó bắt gặp ánh mắt giận dữ của dượng Vernon và nó hiểu là khôn hồn thì nên ngồi nán lại.

"Ái chà!"

Cô Marge thốt lên, chép môi một cách sảng khoái và đặt cái ly rượu mạnh đã cạn queo xuống mặt bàn:

"Đồ ăn ngon tuyệt vời, chị Petunia à. Bình thường thì buổi tối tôi chỉ ăn có mỗi món đồ chiên, chị coi… tôi bận bịu túi bụi với mười hai con chó phải chăm sóc…"

Cô ợ một cái rõ to, tay xoa xoa cái bụng dưới lớp vải len sần sùi.

"Xin lỗi nha. Nhưng thực tình thì tôi thích nhìn một đứa bé

to lớn khỏe mạnh.”

Cô Marge nháy mắt với Dudley, tiếp tục nói:

“Cháu sẽ trở thành một người đàn ông có kích thước chuẩn, Dudley à, giống như ba cháu vậy. Ừ, anh Vernon, bụng em còn dư chỗ để chứa thêm rượu brandy đó…”

Cô Marge hất đầu về phía Harry, nói tiếp:

“Chứ còn cái thằng oắt con này…”

Bao tử Harry quặn lại. Nó vội nghĩ ngay đến *Cẩm Nang Tự-Bảo-Quản Chổi Thần*.

“Thằng oắt con này dáng dấp nhỏ thó, ác hiểm. Cũng tương tự như chó thôi. Năm ngoái tôi sai Đại tá Fubster trấn nước một con. Chẳng qua là cái đồ chuột nhắt. Yếu xìu. Dòng dõi thấp kém.”

Harry cố gắng nhớ lại trang mười hai của cuốn sách “*Một Lá Bùa Giải Trừ Được Kẻ Đối Nghịch Bất Đắc Dĩ*”.

“Nói cho cùng là do huyết thống, như hôm trước tôi đã có nói rồi đó. Máu xấu thì phải loại ra thôi. Này, tôi không nói bất cứ điều gì xúc phạm đến gia đình chị đâu, chị Petunia à.”

Cô Marge vỗ vỗ lên bàn tay xương xẩu của dì Petunia bằng bàn tay to chảng như cái xẻng.

“Nhưng em gái của chị là một cái trứng ung. Chúng lọt vô cả những gia đình danh giá nhất. Rồi cô ả cuốn gói theo trai, theo một gã lang thang vô tích sự, để lại cái hậu quả là cục nợ trước mắt chúng ta đây.”

Harry nhìn trừng trừng vào cái dĩa đồ ăn của nó. Lỗ tai nó

lùng bùng một cách kỳ lạ. Harry cố đánh lạc hướng bằng cách nghĩ: "*nắm chặt lấy đuôi cán chổi của bạn*". Nhưng nó không thể nhớ tiếp theo là câu gì nữa. Giọng của cô Marge xoáy vô tai y như cái máy khoan của dượng Vernon.

Cô Marge chụp lấy chai rượu mạnh, rót thêm vô cái ly của cô, bắn tứ tung lên trên khăn trải bàn, giọng cô oang oang:

"Thằng Potter này, nó làm cái trò trống gì hử, anh chưa từng nói cho em biết?"

Dượng Vernon và dì Petunia lộ vẻ căng thẳng, đến nỗi Dudley ngưng vục mặt vô miếng bánh và há hốc miệng mà ngó ông bà già nó.

Dượng Vernon liếc nửa con mắt về phía Harry, đáp:

"Nó… không làm việc. Thất nghiệp."

Cô Marge gật gù:

"Đúng như em nghĩ."

Cô uống ực cả ly rượu brandy, rồi chùi cằm vô ống tay áo:

"Một thằng ngây ngô vô tích sự, du thủ du thực, làm biếng nhớt thây, một thứ đồ…"

"Không đúng."

Harry đột ngột lên tiếng. Cả cái bàn ăn chợt lặng trang. Harry run rẩy toàn thân. Trong đời nó, nó chưa bao giờ giận dữ đến như vậy.

Dượng Vernon gào lên:

"THÊM RƯỢU!"

Mặt mày dượng Vernon lúc này đã trắng bệch. Ông dốc rỗng chai rượu vô ly của cô Marge, gầm ghè Harry:

"Mày, thằng oắt con, đi ngủ đi, đi đi…"

Nhưng cô Marge vừa nấc cục vừa giơ một bàn tay lên. Đôi mắt nhỏ ti hí đỏ kè của cô Marge bám chặt vào mắt Harry:

"Cứ nói đi thằng oắt con, nói nữa đi. Mày tự hào về cha mẹ của mày hả? Họ đã tự đi tìm cái chết cho chính họ trong một vụ đụng xe. Tao chắc là họ lái xe trong khi say xỉn bét nhè."

Harry chợt thấy mình đứng bật dậy:

"Ba má tôi không chết trong một tai nạn xe cộ."

Cô Marge thét lên:

"Thằng nhãi ranh láo toét! Họ đã chết trong một vụ đụng xe, và để lại mày như một gánh nặng cho những người bà con siêng năng, tử tế."

Cơn giận làm cho người cô Marge căng phồng lên.

"Mày là cái đồ oắt con vô ơn xấc xược…"

Bỗng nhiên cô ngừng nói. Trong chốc lát lời nói có vẻ như tàn lụi tiêu tan trong cô Marge. Dường như cô đang căng phồng lên với một cơn giận không thể giải thích được. Mà sự căng phồng đó không chịu dừng lại. Gương mặt chành bạnh đỏ chạch của cô bắt đầu trương phù lên, đôi mắt ti hí của cô phình lồi ra và miệng cô bị giãn nở đến nỗi không mở ra thốt thành lời được nữa. Chỉ trong giây lát, những cái nút áo của chiếc áo len cô đang mặc bị đứt bung và bắn vô tường. Cô Marge đã trương phình lên như một cái bong bóng quái dị,

bụng cô không bị cái áo len bó ở ngang eo nữa, phình ra chang bang, mỗi ngón tay của cô trông như một khúc xúc xích Ý…

Dượng Vernon và dì Petunia cùng gào thất thanh:

"MARGE!"

Toàn bộ thân hình của cô Marge bắt đầu bốc lên khỏi cái ghế, bay từ từ lên trần nhà. Lúc này, cô Marge đã tròn quay, giống y hệt cái phao cấp cứu khổng lồ có đôi mắt heo. Tay chân cô dang ra một cách quái dị trong lúc thân thể cô bốc lên lơ lửng trong không trung, tạo ra những âm thanh nổ lụp bụp hết sức hỗn loạn. Con Ripper chạy vô phòng sủa như điên.

Dượng Vernon chụp lấy một chân của cô Marge, cố hết sức kéo cô trở xuống. Ông gào:

"KHÔNG!"

Nhưng dượng Vernon gần như bị nhấc bổng lên khỏi sàn nhà. Con Ripper hiểu nhầm tình huống, nhảy chồm tới và cắm phập hàm răng nhọn của nó vô ống chân của dượng Vernon.

Harry vọt ra khỏi phòng ăn trước khi bị bất kỳ ai chặn lại. Nó đi thẳng tới cái phòng xép dưới chân cầu thang. Nó vừa tới nơi, cánh cửa căn phòng xép liền mở bung ra một cách huyền bí. Trong vài giây, nó đã kéo được cái rương của mình ra tới cửa trước. Rồi nó vọt lên lầu, chui tọt xuống dưới gầm giường, nạy tấm ván lót sàn lỏng lẻo ra, tóm cái áo gối đựng đầy sách vở và bài tập cùng đống quà sinh nhật. Xong nó quành trở ra, túm lấy cái lồng trống trơn của con Hedwig, phóng xuống cầu thang, tới bên cái rương, vừa lúc dượng Vernon lao ra khỏi phòng ăn với cái ống quần rách đầm đìa máu. Dượng gào:

“TRỞ LẠI ĐÂY! TRỞ LẠI LÀM CHO CÔ ẤY BÌNH THƯỜNG LẠI NGAY!”

Nhưng cơn thịnh nộ liều mạng đã làm cho Harry không còn biết gì nữa. Nó đá cái rương cho mở bật nắp ra, rút ra cây đũa phép và chĩa vào dượng Vernon:

“Cổ đáng bị như vậy!”

Harry nói, nhịp thở gấp gáp:

“Cho đáng đời cổ. Dượng tránh xa ra!”

Nó sờ soạng sau lưng để nắm lấy tay đấm của cánh cửa. Nó nói:

“Cháu đi đây. Cháu chịu hết nổi rồi.”

Trong chớp mắt sau đó, Harry đã ra tới ngoài đường vắng vẻ tối thui, hì hục kéo lên cái rương nặng nề đằng sau lưng, và cái lồng của con Hedwig thì cặp dưới nách.

3

CHUYẾN XE ĐÒ HIỆP SĨ

Harry đã lê bước qua nhiều con đường, cuối cùng gục xuống bên bức tường thấp ở đường Magnolia, thở hổn hển vì đã dốc sức kéo cái rương khổng lồ. Nó ngồi yên một lát, lắng nghe tiếng đập điên cuồng của trái tim mình, nỗi phẫn uất vẫn trào dâng trong cơ thể.

Nhưng sau 10 phút ngồi một mình trên đường khuya vắng lặng tối đen, một cảm xúc mới xâm chiếm Harry, đó là: hoảng loạn. Nó thấy mình chưa từng rơi vào một tình thế gay go tồi tệ hơn thế này bao giờ. Nó đã bị mắc kẹt rồi, một thân một mình mà thôi, trong cái thế giới Muggle tối tăm, tuyệt nhiên không có chỗ nào để mà đi tới. Nhưng bi đát nhứt trong tình huống của Harry hiện nay là nó đã làm một phép thuật nghiêm trọng, nghĩa là nó gần như chắc chắn sẽ bị đuổi khỏi trường Hogwarts. Nó đã vi phạm quá tệ Đạo luật Giới hạn Phù thủy Vị thành niên, và hiện giờ nó còn ngạc nhiên là vì sao đại diện Bộ Pháp thuật vẫn chưa nhào xuống bắt nó, ngay tại chỗ nó đang ngồi đây.

Harry rùng mình nhìn lên rồi ngó xuống con đường

Magnolia Crescent. Chuyện gì rồi sẽ xảy ra cho nó đây? Nó có bị bắt không? Hay là nó chỉ đơn giản bị đặt ra ngoài vòng pháp luật trong thế giới Phù Thủy? Nghĩ đến Ron và Hermione, trái tim nó càng lúc càng chùng xuống. Harry biết chắc rằng dù nó có là tội phạm hay không thì Ron và Hermione vẫn sẵn sàng giúp đỡ nó vào lúc này. Nhưng hiện giờ cả hai bạn ấy đều đang ở nước ngoài, mà con Hedwig thì cũng đã được gởi đi rồi, Harry không còn phương tiện nào khác để liên lạc với bạn bè nó nữa.

Harry cũng không có đồng xu tiền Muggle nào. Trong túi tiền của nó nằm dưới đáy rương bây giờ chỉ có một ít tiền phù thủy, nhưng toàn bộ tài sản mà ba má nó để lại cho nó đều được cất giữ ở kho bạc của ngân hàng phù thủy Gringott ở Luân Đôn. Nó làm sao có thể kéo lê cái rương nặng trịch này đi suốt quãng đường từ đây đến Luân Đôn? Trừ khi…

Harry nhìn xuống cây đũa phép mà nó vẫn còn nắm chặt trong tay. Nếu như nó bị đuổi học (trái tim nó lại đập dồn một cách nhức nhối), thì làm thêm một tý phép thuật nữa cũng không hại gì thêm. Nó lại có tấm Áo khoác Tàng hình được thừa hưởng từ ba nó. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó phù phép làm cho cái rương nhẹ tựa chiếc lông, để cài được vô cán chổi thần, trùm tấm Áo khoác Tàng hình lên mình, và bay tới Luân Đôn?

Lúc đó nó sẽ lấy ra hết tất cả số tiền vàng có được trong kho bạc của mình ở ngân hàng phù thủy Gringott và… bắt đầu sống một cuộc đời của một người bị xã hội ruồng bỏ. Đó là một viễn cảnh khủng khiếp, nhưng nó không thể cứ ngồi lỳ ở đây hoài. Thế nào rồi cũng sẽ có một ông cảnh sát Muggle đến

và nó sẽ phải giải thích tại sao mà giữa đêm hôm khuya khoắt nó lại ở ngoài đường với một cái rương đầy những sách bùa chú cùng với một cây chổi.

Harry mở cái rương ra, dồn các thứ bên trong sang một bên để lục lọi tìm tấm Áo khoác Tàng hình. Nhưng chưa kịp tìm thấy thì nó đã thình lình bật đứng dậy, nhìn quanh quất một lần nữa.

Có một cảm giác nhột nhạt tức cười ở sau gáy Harry, khiến nó có cảm tưởng như đang bị ai đó quan sát. Nhưng đường phố hoàn toàn vắng lặng, không một tia sáng phát ra từ bất kỳ ngôi nhà to lớn vuông vức nào ở chung quanh.

Harry tiếp tục cúi xuống cái rương, nhưng lại bật thẳng dậy ngay tức thì một lần nữa, tay nắm chặt cây đũa phép. Nó không nghe thấy nhưng nó cảm nhận được: có ai đó, hay cái gì đó, đang đứng đâu đó ở cái khoảng hẹp giữa nhà để xe và dãy hàng rào ngay đằng sau lưng Harry. Harry liếc mắt về phía con hẻm nhỏ tối đen. Giá mà cái đó nhúc nhích thì Harry mới có thể biết được rằng đó chỉ là một con mèo hoang hay lại chỉ là một cái gì khác.

Harry lẩm bẩm:

"*Lumos*[*]."

Một đốm sáng xuất hiện ở đầu cây đũa phép, làm cho Harry muốn lòa cả mắt. Nó giơ cây đũa phép lên cao quá đầu, và những bức tường tô đá rửa của ngôi nhà số Hai thình lình xẹt lửa. Cánh cửa nhà để xe ngời sáng và Harry nhìn thấy, rất rõ ràng, ngay giữa bức tường và nhà để xe là hình dáng lù lù của một cái gì đó vĩ đại, với những con mắt phát sáng chói lóa.

Harry lùi lại. Chân nó vấp phải cái rương và trượt té. Cây đũa phép văng ra khi nó xoạc cánh tay chống đỡ lúc té xuống. Nó té mạnh, trúng vô ống máng xối.

Một tiếng "ĐÙNG" điếc tai nổ ra và Harry phải đưa hai tay bịt chặt mắt mình lại để tránh một luồng ánh sáng chói lọi thình lình bật ra. Cùng lúc, Harry la lên một tiếng, lộn mèo trên mặt đường. Chỉ một giây sau đó, một luồng sáng đèn pha và một cặp bánh xe bành ki tô lăn sát tới và thắng rít lại, đúng ngay tại chỗ mà nó vừa nằm tức thì. Harry ngóc đầu lên nhìn và thấy cặp bánh xe đó là của một chiếc xe buýt ba tầng, màu tía chói lọi, có vẻ như vừa từ trong không khí hiện ra. Trên tấm kiếng chắn gió của cái xe có mấy chữ vàng: *Xe đò Hiệp sĩ*.

Trong tích tắc, Harry tự hỏi không lẽ mình bị mụ người đi vì té đau quá? Nhưng lúc đó một người lơ xe mặc đồng phục màu tía nhảy ra khỏi chiếc xe và bắt đầu rao to trong đêm:

"Chào mừng quý khách đi xe đò Hiệp sĩ, vận chuyển khẩn cấp dành cho những phù thủy và pháp sư bị lâm vào thế kẹt. Chỉ cần giơ tay cầm đũa phép lên là chúng tôi có thể đưa quý khách đến bất cứ nơi nào quý khách muốn. Tên của tôi là Stan Shumpike, và tôi sẽ là lơ xe của chuyến xe đêm nay…"

Anh lơ xe chợt ngừng nói ngang xương, vì anh vừa nhìn thấy Harry - nó vẫn còn ngồi bệt trên lề đường. Harry lượm lại cây đũa phép của mình, cố gắng gượng đứng lên. Nhìn gần hơn, Harry nhận thấy Stan Shumpike chỉ lớn hơn nó vài tuổi, mười tám hay mười chín là cùng, có hai cái tai to vểnh ra và một cái mặt lấm chấm mụn cám.

Stan bỏ thái độ lơ xe chuyên nghiệp, tò mò hỏi:

“Chú mày làm trò gì ở đây vậy?”

Harry đáp:

“Té.”

Stan cười khúc khích:

“Mày té làm chi vậy?”

Harry hơi khó chịu.

“Tôi đâu có cố ý té.”

Một trong hai cái ống quần bò của Harry bị rách ở đầu gối, và bàn tay mà nó xoạc ra để chống đỡ khi té bị chảy mái. Nó bỗng nhớ ra tại sao nó té. Nó lập tức quay lại nhìn cái hẻm nhỏ giữa nhà để xe và cái hàng rào. Đèn pha của chiếc xe đò Hiệp sĩ rọi sáng trưng vùng đó, nhưng chỗ đó hoàn toàn trống không.

Stan lại hỏi:

“Chú mày ngó cái gì vậy?”

Harry chỉ tay mơ hồ vô cái khoảng không đó:

“Hồi nãy có một cái gì đen thui bự lắm, giống như một con chó… nhưng mà bự khủng khiếp lắm…”

Harry quay lại nhìn Stan. Miệng Stan hơi hé ra. Mắt Stan dò lên vết thẹo trên trán Harry, làm cho nó cảm thấy khó chịu. Stan đột ngột hỏi:

“Trên trán chú mày có cái gì vậy?”

Harry vuốt tóc mình xuống che phủ vết thẹo, cố đáp tỉnh bơ:

“Có gì đâu.”

Nó nghĩ nếu đây quả thật là Bộ Pháp thuật đang lùng kiếm nó thì nó cũng không nên tạo cho họ điều kiện tìm bắt nó một cách quá dễ dàng.

Stan vẫn cứ nằng nặc hỏi:

“Chú mày tên gì?”

“Neville Longbottom.”

Harry buột miệng nói ngay cái tên đầu tiên hiện ra trong trí nó. Rồi nó nói tiếp thật nhanh, mong đánh trống lảng với Stan:

“Vậy ra chiếc xe này… Anh nói là nó có thể chạy đến *bất cứ nơi đâu* à?”

“Đúng vậy!”

Stan nói với vẻ tự hào:

“Đến bất cứ đâu mà chú mày muốn, miễn sao nơi đó còn trên mặt đất. Xe đò không thể lặn xuống nước được.”

Nhưng Stan lại tò mò nữa:

“Này, có phải chú mày đã ngoắc xe xuống, phải không? Chính chú mày đã giơ đũa phép lên ngoắc xe hả?”

Harry nói ngay:

“Phải. Anh cho hỏi, đi Luân Đôn tốn bao nhiêu tiền?”

Stan đáp:

“Mười một Sickles. Nhưng nếu trả mười ba thì được phục vụ sôcôla, và với mười lăm Sickles thì có thêm chai nước nóng và bàn chải đánh răng có màu tuỳ chọn.”

Harry lại cắm đầu vô cái rương của nó lúi húi lục lọi, moi ra cái túi đựng tiền, trút ra mấy đồng cắc bằng bạc đưa cho Stan. Sau đó Stan và Harry cùng khiêng cái rương to tổ nái của nó lên bậc tam cấp của xe. Cái chuồng của Hedwig cũng được yên vị ngay ngắn trên nắp rương.

Trên xe không có ghế ngồi. Nhưng thay vào đó, có nửa tá khung giường bằng đồng thau đặt sát những cửa sổ buông rèm. Trên cái kệ đặt bên mỗi chiếc giường đều có thắp đèn cầy lung linh chiếu sáng những tấm vách ốp gỗ. Một phù thủy nhỏ thó bận đồ ngủ, trùm nón ngủ, nằm ở cuối xe lầm bầm:

"Cám ơn, không phải lúc này. Tôi đang ngâm dấm bọn ốc sên."

Rồi lão cuộn tròn trong giấc ngủ say sưa.

Stan thì thầm:

"Cái giường này của chú mày."

Anh ta đẩy cái rương của Harry xuống dưới gầm chiếc giường ngay phía sau ghế tài xế. Người tài xế ngồi trên cái ghế ngay phía sau tay lái được Stan giới thiệu là:

"Anh Ernie Prang, người cầm lái của chúng ta. Anh Ernie, đây là Neville Longbottom."

Ernie Prang là một phù thủy lớn tuổi đeo mắt kiếng dày cui. Ông gật đầu chào Harry. Harry lo lắng vuốt mớ tóc đen phủ xuống trán rồi ngồi xuống chiếc giường.

Stan ngồi xuống chiếc ghế cạnh tài xế, bảo:

"Cho xe chạy đi, anh Ernie."

Một tiếng "ĐÙNG" khổng lồ lại nổ vang, Harry thấy mình bị đà lao tới quá nhanh quá mạnh của chiếc xe đò Hiệp sĩ làm cho té lăn ra giường nằm bẹp dí. Gượng ngồi dậy, Harry nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ tối đen và thấy chiếc xe đang chạy dọc một con đường hoàn toàn khác. Stan quan sát gương mặt thộn ra của Harry một cách vô cùng khoái chí. Anh ta nói:

"Đây là đường hồi nãy tụi này đang chạy thì bị chú mày ngoắc xuống. Anh Ernie, chúng ta đang ở chỗ nào rồi, đâu đó ở xứ Wales hả?"

Ernie nói:

"Ờ."

Harry thắc mắc:

"Làm sao mà dân Muggle không nghe không thấy gì hết chiếc xe đò này?"

Stan đáp với giọng khinh khỉnh:

"Bọn họ ư? Họ đâu có biết nghe một cách đúng đắn, phải không? Họ cũng không biết nhìn một cách đúng đắn. Họ chẳng để ý cái gì ra hồn cả."

Ernie nói:

"Stan à, tốt nhứt là nên đi đánh thức bà Marsh. Chừng một phút nữa là chúng ta đến Abergavenny rồi."

Stan đi ngang giường của Harry và leo biến lên một cầu thang gỗ hẹp tí. Harry vẫn nhìn qua cửa sổ, càng lúc càng cảm thấy lo âu hơn. Ernie không có vẻ gì là am hiểu thấu đáo cách điều hành một cái tay lái. Chiếc xe đò Hiệp sĩ cứ chạy lấn lên

lề đường hoài, nhưng may mà nó không đụng trúng cái gì hết. Những cột đèn đường, hộp thư, rào chắn, thùng rác… chỉ việc nhảy ra khỏi chỗ để tránh đường mỗi khi chiếc xe trờ tới. Rồi khi chiếc xe chạy qua, chúng lại nhảy trở về vị trí cũ.

Stan leo trở xuống cầu thang, đi theo anh là một bà phù thủy xanh lè, quấn mình trong tấm áo khoác lữ hành.

Khi Ernie đạp thắng và mấy cái giường chúi tới trước ba bốn tấc, thì Stan vui vẻ nói:

"Tới nơi rồi, bà Marsh."

Bà Marsh nhét cái khăn tay vô miệng, ngậm chặt nó, tay chân lập cập leo xuống xe đò. Stan thảy các túi xách của bà xuống theo, rồi đóng sập cửa lại. Và lại một tiếng "ĐÙNG" kinh thiên động địa khác nổ ra, rồi chiếc xe đò Hiệp sĩ lại phóng xuống con đường quê nhỏ hẹp, khiến cây cối hai bên lề phải liên tiếp nhảy bật ra mà tránh đường.

Harry không thể nào chợp mắt được. Không phải vì nó đang du hành trên một chiếc xe cứ nổ đùng đùng và mỗi lần phóng một cái là nhảy qua hàng trăm dặm dài. Mà ở đây, bao tử nó cứ quặn lên mỗi khi nghĩ không biết điều gì sắp sửa xảy ra, và liệu ở nhà Dursley, dì dượng nó có xoay sở được cách nào để đem cô Marge xuống đất hay chưa.

Stan đang mở tờ *Nhật báo Tiên Tri* ra và chăm chú đọc với cái lưỡi thè ra giữa hai hàm răng. Một tấm hình to tướng trên trang nhứt của một người đàn ông có gương mặt hốc hác với đầu tóc dài rối nùi khẽ chớp mắt với Harry. Người đàn ông này Harry ngó thấy hết sức quen.

Harry quên đi rắc rối đời nó trong chốc lát, thốt lên:

"Cái ông đó! Bản tin thời sự của dân Muggle cũng có nói về ổng."

Stan lật qua trang nhứt xem và lộ vẻ khoái trá:

"Đây là Sirius Black. Dĩ nhiên là hắn phải xuất hiện trong bản tin của dân Muggle rồi, Neville à. Chú mày mới ở cung trăng rớt xuống hả?"

Stan biểu lộ một vẻ khoái trá bề trên trước vẻ mặt ngơ ngáo của Harry. Anh rút trang bìa của tờ báo đưa cho Harry.

"Chú mày phải chịu khó đọc báo nhiều hơn nữa, Neville à."

Harry đưa tờ báo ra dưới ánh sáng đèn cầy mà đọc:

BLACK ĐANG BỊ TRUY LÙNG

Sirius Black, có lẽ là tù nhân khét tiếng nhứt xưa nay từng bị giam cầm trong nhà tù Azkaban, hiện vẫn còn đang lẩn tránh cuộc lùng bắt, Bộ Pháp thuật đã khẳng định như vậy vào ngày hôm nay.

"Chúng tôi đang làm tất cả những gì chúng tôi có thể làm để bắt lại Black." Ông Bộ trưởng Pháp thuật Cornelius Fudge nói vào sáng nay. "Và chúng tôi xin cộng đồng pháp thuật hãy giữ bình tĩnh."

Ông Fudge đã bị một số thành viên của Liên đoàn Ngăn chiến Quốc tế chỉ trích vì đã thông báo cho Thủ tướng dân Muggle biết về cơn khủng hoảng này. Ông Fudge bực bội nói:

"Vâng, quả thực là tôi phải làm như vậy, quý vị có hiểu không? Black là đồ điên. Hắn nguy hiểm cho bất cứ ai xui xẻo

gặp phải hắn, dù là dân phù thủy hay dân Muggle. Tôi đã được ông Thủ tướng Muggle cam đoan là ông sẽ không hé một lời nào với bất cứ ai về lý lịch thật của Black. Và bây giờ thì tất cả chúng ta hãy đối mặt với chuyện này - bởi nếu ông ta tiết lộ thì còn ai tin ông ta nữa chứ?"

Trong khi dân Muggle được cảnh báo rằng Black có mang một cây súng (một loại đũa phép bằng kim loại mà dân Muggle dùng để giết lẫn nhau), thì cộng đồng phù thủy sống trong nỗi phập phồng lo sợ một cuộc thảm sát như cuộc thảm sát từng xảy ra cách đây mười hai năm. Lúc ấy, Black đã giết một lúc mười ba người, chỉ bằng một lời nguyền."

Harry nhìn vào đôi mắt âm u của Sirius Black, đó là phần duy nhứt của gương mặt hốc hác có vẻ sống động. Harry chưa từng gặp một con ma cà rồng, nhưng nó từng nhìn thấy hình ảnh của chúng trong lớp học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Tên Black này, với làn da trắng bệch như sáp, trông giống y chang một con ma cà rồng.

Stan nãy giờ vẫn quan sát Harry đọc báo, bây giờ lên tiếng hỏi:

"Hắn ngó thấy ghê quá hả?"

Harry đưa trả tờ báo cho Stan.

"Ổng đã giết *mười ba người* chỉ bằng *một lời nguyền* hả?"

Stan nói:

"Ừ. Trước mắt các nhân chứng và trước mặt mọi người. Giữa ban ngày ban mặt. Một vụ chấn động, anh Ernie hén?"

"Ờ."

Ernie trả lời. Hai tay bắt chéo sau lưng, Stan xoay mình trên chiếc ghế để có tư thế nhìn Harry tốt hơn. Anh nói:

"Black vốn là tay chân thân cận của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*."

Harry thốt lên mà không kịp suy nghĩ gì cả:

"Cái gì? Voldemort hả?"

Mấy mụn trứng cá hồng hồng của Stan trắng bệch đi. Ernie thình lình giật mạnh tay lái đến nỗi cả một ngôi nhà trang trại phải nhảy qua một bên để né chiếc xe.

Stan kêu oai oái:

"Chú mày mất trí rồi sao? Kêu tên hắn làm gì vậy?"

Harry lúng túng:

"Tôi xin lỗi. Xin lỗi, tôi… tôi quên mất."

"Quên!"

Stan thốt lên yếu ớt:

"Chèn ơi, tim tôi muốn nhảy ra khỏi ngực…"

Harry nói tiếp với vẻ hối lỗi:

"Vậy ra… vậy ra… Black là tay chân của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* hả?"

Stan vừa xoa xoa ngực mình vừa nói:

"Đúng vậy. Ờ, đúng vậy. Tay chân rất thân cận của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*. Người ta nói… Nhưng dù sao thì khi anh nhỏ Harry Potter thanh toán ân oán với *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*…"

Harry lại bối rối vuốt mớ tóc đen che phủ vết thẹo trên trán.

"… thì tất cả đám tay chân của hắn đều bị truy ra, phải không anh Ernie? Đa số bọn họ biết vậy là xong rồi, *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* mà tiêu tùng rồi thì họ khôn hồn nên im hơi lặng tiếng. Nhưng tên Sirius Black này thì không. Tôi nghe nói hắn tưởng hắn sẽ là phó thủ lãnh một khi *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* nắm quyền bá chủ.

"Rồi, người ta dồn Black tới giữa đường đầy dân Muggle. Hắn đã rút ra cây đũa phép và làm nổ tung một nửa con đường, khiến cho một phù thủy bị toi mạng, và mười hai dân Muggle khác xui xẻo bị vạ lây. Dễ sợ há? Vậy mà chú mày có biết lúc đó Black làm gì không?"

Stan thì thào với Harry bằng giọng đầy kịch tính. Harry hỏi:

"Làm gì?"

"*Cười!*"

Stan đáp:

"Hắn chỉ đứng đó mà cười. Và khi nhân viên công lực của Bộ Pháp thuật đến hiện trường, hắn chỉ lặng lẽ đi theo họ như một thằng ngốc, vẫn cười như điên như khùng. Tại hắn điên mà, phải không anh Ernie? Hắn điên mà, phải không?"

Ernie thong thả nói:

"Nếu lúc hắn vô nhà ngục Azkaban mà hắn chưa điên, thì bây giờ hắn cũng phát điên được rồi. Tôi thà tự nổ tung mình còn hơn phải bước chân vô nhà ngục đó. Kể ra, hắn cũng đáng bị tống vô đó… vì những gì hắn đã làm…"

Stan nói tiếp:

“Người ta phải ra sức bưng bít vụ đó đi, anh Ernie há? Cả một con đường nổ tung với một đám Muggle chết. Sau đó họ nói chuyện gì đã xảy ra hả anh Ernie?”

Ernie làu bàu:

“Nói ống dẫn ga nổ.”

Stan lại săm soi bức chân dung hốc hác của Black đăng trên báo:

“Và bây giờ hắn lại đang tung hoành bên ngoài. Trước nay chưa bao giờ có một vụ phá ngục nào ở Azkaban, phải không Ernie? Chịu chết, không hiểu nổi sao hắn làm được điều đó. Dễ sợ thiệt há. Thiệt tình tôi không thể nào tưởng tượng nổi làm sao hắn lại có thể qua mặt được mấy tên cai ngục Azkaban!”

Ernie chợt rùng mình:

“Nói chuyện khác đi Stan, xe có một cậu bé ngoan đấy. Bọn cai ngục Azkaban làm cho tôi nổi gai ốc cùng mình đây nè.”

Stan bất đắc dĩ đặt tờ báo xuống và Harry tựa người vào cửa sổ của chuyến xe Hiệp sĩ, cảm thấy khốn khổ hơn bao giờ hết. Nó không thể nào không tưởng tượng đến điều mà sau này Stan sẽ kể cho những hành khách khác nghe:

“Có nghe nói về Harry Potter chưa? Nó làm nổ tung bà cô của nó! Chúng tôi chở nó trên chiếc xe đò Hiệp sĩ này, đúng hôn, anh Ernie? Lúc đó nó toan tìm đường đào tẩu…”

Nó, Harry, đã phạm luật phù thủy, có khác gì Sirius Black

đâu? Không biết làm nổ tung cô Marge có phải là trọng tội đủ để tống nó vô nhà ngục Azkaban không? Harry không biết gì hết về nhà tù phù thủy, mặc dù tất cả những người mà nó từng nghe đều nói đến nhà ngục đó với một giọng sợ sệt chết người. Lão Hagrid, người giữ khóa của trường Hogwarts, đã từng ở đó hai tháng, mới niên học trước thôi. Harry vẫn chưa thể nào quên được vẻ kinh hoàng trên gương mặt lão Hagrid khi người ta nói cho lão biết lão sẽ bị đem đi đâu. Ấy là lão Hagrid đã là một trong những người dũng cảm nhứt mà Harry từng biết đến đấy!

Chiếc xe đò Hiệp sĩ cứ xuyên suốt bóng đêm, làm dạt tán loạn ra khỏi lộ trình của nó những bụi cây, cột mốc, hộp thư, cây cối… Và Harry, với tâm trạng bồn chồn lo âu và khốn khổ, cứ nằm thao thức trên cái giường lót lông chim.

Một lát sau, Stan sực nhớ ra rằng Harry có trả tiền cho một ly sôcôla nóng. Nhưng khi anh ta rót sôcôla cho Harry thì sôcôla đổ hết vô gối của Harry, vì đúng lúc ấy, chiếc xe phóng một cái "rét" từ Angelsea đến Aberdeen. Từng người một. Quý hành khách phù thủy và pháp sư trong những bộ đồ ngủ và mang dép lê, trèo xuống tầng dưới của chiếc xe đò để xuống mặt đường. Trông họ đều hết sức hài lòng khi được ra khỏi chiếc xe.

Cuối cùng chỉ còn Harry là hành khách duy nhứt trên xe. Stan vỗ tay hỏi:

"Bây giờ đến chú mày, Neville, chú mày muốn tới chỗ nào ở Luân Đôn?"

Harry đáp ngay:

“Hẻm Xéo.”

Stan nói:

“Ngồi yên nha. Tới luôn bác tài!”

ĐÙNG!

Xe chạy đùng đùng dọc đường Charing Cross. Harry ngồi dậy, nhìn những tòa nhà và những băng ghế phải ẹo mình đi, thóp hình lại để né chiếc xe chạy bất kể trời bất kể đất này. Bầu trời lúc này đã rạng dần. Nó sẽ kiếm chỗ ẩn mình vài tiếng đồng hồ, rồi đi tới ngân hàng phù thủy Gringotts ngay khi ngân hàng vừa mở cửa, sau đó ra đi - đi đâu, nó cũng chưa biết.

Ernie đạp thắng và chiếc xe trượt bánh thẳng tới trước một cái quán rượu nhỏ bề ngoài vô cùng nhếch nhác - quán *Cái Vạc Lủng*. Phía sau quán này có một cánh cổng huyền bí để vào Hẻm Xéo. Harry nói với Ernie:

“Cám ơn anh.”

Harry nhảy xuống bậc tam cấp ở cửa xe, giúp Stan hạ cái rương của nó và cái chuồng của con Hedwig xuống lề đường.

Harry nói:

“Thôi, tạm biệt anh nhé.”

Nhưng Stan không chú ý đến lời từ biệt của Harry. Anh ta vẫn đứng trên bậc lên xuống của xe mà trợn tròn mắt nhìn cái cổng âm u của quán *Cái Vạc Lủng*.

Một giọng nói vang lên:

“Cháu đây rồi, Harry.”

Trước khi Harry quay đầu lại, nó đã cảm thấy một bàn tay đặt lên vai mình. Cùng lúc, Stan hét toáng lên:

"Chèn ơi! Anh Ernie lại đây mà coi! Lại đây coi nè, anh Ernie!"

Harry ngước nhìn lên chủ nhân của bàn tay đang đặt trên vai mình. Nó bỗng có cảm giác như vừa bị một xô nước đá xối xuống gan ruột: nó đụng đầu ngay chính ông Bộ trưởng Pháp thuật - ông Cornellius Fudge.

Stan đã nhảy xuống lề đường, đứng cạnh họ. Anh ta háo hức hỏi:

"Thưa ông Bộ trưởng, ông vừa gọi Neville là gì?"

Ông Cornelius Fudge là một người đàn ông nhỏ con nhưng béo tốt, mặc một cái áo khoác dài có sọc nhỏ. Trông ông ta có vẻ lạnh cóng và kiệt sức. Ông nói bằng giọng nghiêm trang:

"Neville nào? Đây là Harry Potter."

Stan hét lên vui sướng tột cùng:

"Ernie! Ernie! Anh đoán coi Neville là ai? Chính là Harry Potter đó! Tôi nhìn thấy cả vết thẹo mà!"

Ông Cornelius Fudge hơi bực mình:

"Hừm. Thôi thì tôi cũng mừng là Xe đò Hiệp sĩ đã đón Harry đến đây, nhưng bây giờ cậu ấy và tôi cần phải vào trong quán *Cái Vạc Lủng* này cái đã…"

Bàn tay của ông Cornelius Fudge càng nắm chặt vai Harry hơn, và Harry thấy mình bị đẩy vào quán Cái Quán Lủng.

Một bóng người khòm nhom cầm một cái đèn lồng đi qua

cánh cửa đằng sau quầy rượu. Đó là ông Tom, ông chủ khô quắt và sún răng của quán. Ông Tom nói:

"Thưa ông Bộ trưởng, ông đã tìm ra thằng bé! Ông có muốn dùng chi không? Rượu hay bia?"

Ông Cornelius Fudge nói:

"Có lẽ một ấm trà là đủ rồi."

Ông Bộ trưởng Pháp thuật ấy vẫn chưa buông bàn tay ra khỏi vai Harry.

Đằng sau họ vang lên tiếng lịch kịch và hơi thở phì phò. Stan và Ernie xuất hiện. Cả hai khiêng cái rương và cái chuồng của Hedwig vô trong quán, nhìn quanh với vẻ phấn khích:

"Sao mà chú mày không chịu nói cho tụi anh biết chú mày là ai hở Neville?"

Stan hỏi Harry, mặt mày rạng rỡ, trong khi gương mặt tinh ranh của Ernie cũng nhóng qua vai Stan mà ngó Harry một cách thích thú.

Ông Cornelius Fudge bèn nói thêm với ông chủ quán:

"Và làm ơn cho tôi một phòng riêng tư một chút để nói chuyện, Tom à."

Harry khổ sở nói với Stan và Ernie: "Tạm biệt hai anh", rồi theo ông Cornelius Fudge dưới sự chỉ đường của ông Tom đi qua lối đi từ quầy rượu.

Stan gọi với theo:

"Tạm biệt, Neville!"

Ông Cornelius Fudge kèm Harry đi theo ngọn đèn lồng trong tay ông Tom qua một hành lang hẹp đến một phòng ăn nhỏ. Ông Tom búng tay một cái, một ngọn lửa bùng lên trong lò sưởi. Ông lễ phép cúi chào rồi đi ra khỏi phòng.

Ông Cornelius Fudge chỉ một cái ghế cạnh lò sưởi, bảo Harry:

"Ngồi xuống đi, Harry."

Harry ngồi xuống, cảm thấy da gà da ngỗng nổi lên khắp cánh tay, bất chấp ngọn lửa vẫn đang sáng bập bùng. Ông Cornelius Fudge cởi tấm áo khoác sọc của ông ra rồi vắt nó qua một bên. Ông kéo cho thẳng hai ống quần của bộ đồ xanh ve chai mà ông đang mặc, và ngồi xuống đối diện Harry.

"Cậu Harry à, tôi là Cornelius Fudge, Bộ trưởng Pháp thuật."

Dĩ nhiên là Harry đã biết điều này rồi. Nó đã nhìn thấy ông Cornelius Fudge một lần, trước đây, nhưng lúc đó nó đang khoác tấm Áo khoác Tàng hình nên ông Cornelius Fudge không thể nhìn thấy nó, và do đó ông không biết là nó biết ông.

Ông Tom chủ quán lại tái xuất hiện, đeo một tấm tạp dề bên ngoài cái áo ngủ, tay bưng một khay trà và bánh xốp. Ông đặt cái khay trên bàn, giữa Harry và ông Cornelius Fudge, rồi ông đi ra khỏi phòng, khép cánh cửa lại.

Ông Cornelius Fudge rót trà vô tách và nói:

"Vậy đó, Harry. Cậu làm cho tất cả chúng tôi lo sốt vó lên; tôi không ngại gì mà nói với cậu điều này. Cậu chạy trốn khỏi

nhà dì dượng cậu như vậy đó! Tôi bắt đầu lo là… nhưng mà thôi, cậu đã an toàn, đó mới là điều quan trọng."

Ông Cornelius Fudge trét bơ lên một miếng bánh xốp cho mình, và đẩy cái dĩa về phía Harry:

"Ăn đi, Harry. Trông cậu đờ đẫn cả người rồi. Bây giờ thì thế này… Cậu sẽ vui mừng mà nghe tin này: chúng tôi đã giải quyết xong tai nạn không may đã làm trương phình cô Marge Dursley. Hai chuyên viên của bộ phận Vãn hồi Tai nạn Pháp thuật đã được đặc phái đến đường Privet Drive cách đây vài tiếng đồng hồ. Cô Marge đã được châm xì hơi và điều chỉnh lại trí nhớ. Cô sẽ không nhớ gì hết về tai nạn vừa xảy ra. Vậy đó, và không có di hại gì cả."

Ông Cornelius Fudge mỉm cười với Harry, miệng ông ghé sát miệng cái tách trà. Trông ông giống như một ông bác đang thăm dò thằng cháu trai mà ông yêu thích. Harry không thể nào tin được vào tai mình. Nó há miệng định nói, nhưng lại không nghĩ ra điều gì để nói, nên ngậm miệng lại.

Ông Cornelius Fudge bèn nói:

"À, chắc là cậu đang lo lắng về phản ứng của dì và dượng của cậu hả? Thế này, tôi không chối là họ cực kỳ tức giận, Harry à, nhưng họ đã được chuẩn bị để vẫn tiếp nhận cậu trở về vào mùa hè tới, miễn là cậu ở lại trường Hogwarts vào kỳ lễ Giáng sinh và lễ Phục sinh."

Harry đằng hắng lấy giọng:

"Cháu *luôn luôn* ở lại trường Hogwarts vào kỳ lễ Giáng sinh và lễ Phục sinh. Và cháu không bao giờ muốn trở lại

Privet Drive.”

Ông Cornelius Fudge vội nói với giọng lo lắng:

“Thôi, thôi, tôi bảo đảm là cậu sẽ có cảm giác khác, một khi cậu đã bình tĩnh lại. Nói cho cùng, đó là gia đình của cậu, và tôi chắc chắn là mọi người trong gia đình yêu mến lẫn nhau… ờ… từ tận đáy lòng.”

Harry không bận tâm lắm đến chuyện đính chánh suy nghĩ của ông Cornelius Fudge, nó đang lo lắng chờ đợi nghe cái điều sắp xảy ra cho nó đây.

Ông Cornelius Fudge lại trét bơ lên miếng bánh xốp thứ nhì:

“Thành ra tất cả vấn đề còn lại là quyết định xem cậu sẽ ở đâu trong hai tuần lễ còn lại của mùa hè này. Tôi đề nghị cậu hãy ở lại đây, thuê một phòng trọ trong quán *Cái Vạc Lủng* này, và…”

Harry buột miệng:

“Khoan đã, còn hình phạt của cháu thì sao?”

Ông Cornelius Fudge chớp mắt:

“Hình phạt gì?”

Harry đau khổ nói:

“Cháu đã vi phạm luật - *Đạo luật Giới hạn Phù thủy Vị thành niên*!”

“Ôi, con trai của ta ơi, chúng ta đâu nỡ trừng phạt con vì một chuyện cỏn con như thế.” Ông Cornelius Fudge kêu lên, tay vung vẩy miếng bánh xốp một cách nôn nóng. “Đó chỉ là

một tai nạn. Chúng tôi không tống giam người ta vô ngục Azkaban vì tội thổi phù to một bà cô bao giờ.”

Nhưng điều này không giải tỏa được nỗi ám ảnh của Harry về vụ lôi thôi trong quá khứ của nó với Bộ Pháp thuật. Nó cau mày, nói:

“Năm ngoái, cháu nhận được một lời cảnh cáo chính thức chỉ vì một con gia tinh làm bể cái bánh kem trong nhà của dì dượng cháu! Bộ Pháp thuật nói là cháu sẽ bị đuổi khỏi trường Hogwarts nếu còn để xảy ra phép thuật gì nữa trong ngôi nhà đó.”

Không lẽ đôi mắt của Harry đánh lừa nó, chứ rõ ràng nó thấy ông Bộ trưởng Pháp thuật bỗng nhiên đâm lúng túng hết sức:

“Tình thế đã thay đổi, Harry à… Chúng ta nên lưu tâm tới… trong không khí hiện nay… mà chắc chắn là cháu đâu có *muốn* bị đuổi hả?”

“Dĩ nhiên là không ạ.”

Harry nói ngay. Và ông Cornelius Fudge cười vui vẻ:

“Vậy thì, làm cho om sòm nhặng xị lên mà làm gì? Thôi, ăn một cái bánh xốp đi Harry, trong khi tôi đi dàn xếp với Tom một căn phòng trọ cho cậu.”

Ông Cornelius Fudge sải bước ra khỏi căn phòng khách nhỏ, Harry ngồi tại chỗ trố mắt nhìn theo. Có một chuyện gì đó cực kỳ kỳ cục đang diễn ra. Ông Cornelius Fudge đứng chờ nó ở trước cửa quán *Cái Vạc Lủng* để làm gì nếu không phải để trừng phạt nó vì những điều nó đã làm? Và bây giờ Harry

bắt đầu nghĩ là khi *đích thân* ông Bộ trưởng Pháp thuật phải xử lý những vấn đề pháp thuật vị thành niên thì nhứt định không phải là chuyện bình thường lắm.

Ông Cornelius Fudge trở lại cùng với ông Tom chủ quán.

Ông Fudge nói:

"Phòng mười một đang trống, Harry à. Tôi nghĩ cậu ở đây sẽ thoải mái thôi. Chỉ có một điều mà tôi chắc là cậu cũng hiểu: tôi không muốn cậu đi lang thang trong thành phố Luân Đôn của dân Muggle, được chứ? Đi lại trong phạm vi Hẻm Xéo mà thôi. Và cậu phải trở về đây trước khi đêm xuống vào mỗi tối. Chắc chắn là cậu hiểu mà, phải không? Ông Tom sẽ để mắt trông nom cậu dùm tôi."

Harry nói chầm chậm:

"Dạ được, nhưng mà tại sao…"

Ông Cornelius Fudge nói trong tiếng cười thân mật:

"Chúng tôi đâu có muốn lại thất lạc cậu một lần nữa. Không, không… Tốt nhứt là chúng tôi phải biết rõ cậu ở đâu… Nghĩa là…"

Ông Cornelius Fudge tằng hắng giọng một cách ồn ào, rồi cầm cái áo khoác sọc của ông lên:

"Thôi, tôi phải đi đây, cậu biết đấy, còn nhiều việc phải làm lắm."

Harry hỏi:

"Liệu vụ Black có tìm ra không bác?"

Ngón tay của ông Cornelius Fudge trượt khỏi cái nút bạc

trên chiếc áo khoác mà ông đang gài.

"Cái gì cơ? Thì ra, cậu đã biết tin. Chà, không, chưa, nhưng chỉ là vấn đề thời gian thôi. Những người gác ngục Azkaban chưa bao giờ thất bại trong việc truy lùng kẻ đào tẩu… Mà họ lúc này đang giận điên lên, tôi chưa từng thấy họ giận như thế bao giờ."

Ông khẽ nhún vai.

"Thôi, tạm biệt nhé."

Ông giơ tay ra, Harry bắt tay ông, và nó sực nảy ra một ý tưởng vĩ đại:

"Ơ… thưa ông Bộ trưởng, cháu hỏi ông một việc có được không ạ?"

Ông Cornelius Fudge mỉm cười:

"Được chứ."

"Thưa ông, học sinh năm thứ ba trường Hogwarts được phép đi thăm làng Hogsmeade, nhưng mà dì dượng của cháu không chịu ký tên vào tờ đơn cho phép. Ông ký vô dùm cháu được không ạ?"

Ông Cornelius Fudge không được thoải mái lắm:

"À, không. Không được đâu. Tôi rất tiếc, Harry à, nhưng tôi không phải là cha mẹ hay người bảo hộ của cậu."

Harry năn nỉ:

"Nhưng ông là Bộ trưởng Pháp thuật kia mà. Nếu ông cho phép…"

Ông Cornelius lạnh lùng cắt lời Harry:

“Không, tôi rất tiếc, Harry à, nhưng mà luật lệ là luật lệ. Cậu có thể đi thăm làng Hogsmeade vào niên học tới nữa cũng được. Thật ra, tôi nghĩ tốt nhứt là cậu đừng… Ừ, thôi, tôi phải đi đây. Ở lại đây vui vẻ nhé, Harry.”

Tặng cho Harry nụ cười cuối cùng và bắt tay nó lần chót, ông Cornelius Fudge ra khỏi căn phòng. Bây giờ ông chủ quán Tom mới tươi cười đi lại gần Harry:

“Mời cậu đi theo tôi, cậu Potter. Tôi đã đưa mọi thứ đồ đạc của cậu lên phòng rồi.”

Harry đi theo ông Tom lên một cái cầu thang xinh đẹp bằng gỗ đến căn phòng có số mười một bằng đồng trên cánh cửa. Ông Tom mở khóa và đẩy cửa ra cho Harry bước vào.

Bên trong phòng có một cái giường trông có vẻ êm ái, một số bàn ghế bằng gỗ sồi được đánh bóng láng o, và một ngọn lửa đang bí bép reo vui trong lò sưởi. Và trên đầu tủ quần áo là:

“Hedwig!”

Harry há hốc miệng.

Con cú lông trắng như tuyết chíp chíp mỏ và vỗ cánh bay sà vào cánh tay của Harry.

Ông Tom cười hì hì:

“Cậu có một con cú thiệt là thông minh. Cậu vừa đến được năm phút là nó cũng bay đến. Cậu đừng có ngại gọi tôi nhé, cậu Potter, nếu cậu thấy cần bất cứ điều gì.”

Ông cúi chào lần nữa rồi đi ra.

Harry ngồi yên trên giường một lúc lâu, vuốt ve con Hedwig một cách lơ đãng. Bầu trời bên ngoài cửa sổ đang nhanh chóng đổi từ màu xanh nhung thăm thẳm sang màu xám thép lạnh tanh, và rồi một cách ung dung từ tốn, những tia nắng hồng ửng chuyển thành màu vàng kim.

Harry thật khó mà tin được nó chỉ vừa mới rời ngôi nhà trên đường Privet Drive cách đây vài tiếng đồng hồ. Và nó không bị đuổi học. Và từ hôm nay nó sẽ hưởng trọn hai tuần lễ hoàn toàn *không bị gia đình Dursley hành hạ*.

Nó ngáp một cái, nói với Hedwig:

"Tao vừa qua một đêm quái đản chưa từng thấy, Hedwig à."

Nó nằm lăn xuống đống gối chăn, không buồn tháo cặp mắt kiếng ra, nhắm mắt ngủ luôn.

4

QUÁN CÁI VẠC LỦNG

Phải mất nhiều ngày Harry mới quen được với sự tự do mới mẻ lạ kỳ mà nó có được. Trước đây nó chưa bao giờ có thể thức dậy vào bất cứ lúc nào nó muốn, hay được ăn bất cứ thứ gì nó thích. Giờ đây, nó có thể đi bất cứ nơi đâu nó thích, miễn là chỗ đó ở trong phạm vi Hẻm Xéo. Và bởi vì con đường lát gạch dài ngoằn ngoèo này đầy ắp những cửa hàng tiệm quán phù thủy thú vị nhứt trên đời, nên Harry cũng không tha thiết gì chuyện cãi lời ông Cornelius Fudge mà đi lêu bêu vào thế giới của dân Muggle nữa.

Mỗi sáng, Harry ăn điểm tâm ở quán Cái Vạc Lủng. Ở đó nó khoái ngồi ngắm những thực khách khác: những mụ phù thủy nhỏ nhắn vui tính ở miền quê ra chợ mua sắm đồ dùng trong ngày, những lão pháp sư trông rất ư đáng tôn kính tranh cãi nhau ỏm tỏi về bài báo mới nhứt trên tạp chí *Biến Hóa Thời Nay*; những chuyên viên Ngăn-chiến ngông nghênh, những chú lùn nói chuyện khào khào, và có lần, một kẻ rất đáng ngờ trông giống như một mụ phù thủy cực kỳ xấu xí, trùm đầu kín mít bằng một cái khăn len, đã đến quán kêu một

dĩa gan tươi.

Cứ sau bữa điểm tâm là Harry lại đi ra sân sau của quán, rút cây đũa phép của mình ra, gõ lên viên gạch thứ ba tính từ bên trái phía trên thùng rác, rồi đứng lùi lại khi vòm cổng của Hẻm Xéo xịch mở ra từ trong bức tường.

Harry dành nhiều ngày nắng đẹp đi lang thang lùng sục các cửa hàng, rồi ăn tối ở những cái quán trên lề đường, dưới những tán dù đủ màu sắc rực rỡ. Ở đó nó vui lây cái vui của những thực khách khác đang khoe với nhau những thứ họ đã mua sắm được sau một ngày mua bán trả giá. ("Đây là *nguyệt kính* đấy, ông bạn già ơi, khỏi phải rớ tới cái biểu đồ mặt trăng nữa, biết không?") Hay là nghe lóm những cuộc bình luận về vụ án Sirius Black. ("Cá nhân tôi, tôi sẽ không cho trẻ nhỏ ra đường một mình nếu Sirius Black chưa bị đưa trở về ngục Azkaban!")

Bây giờ Harry không cần phải làm bài tập trong ánh đèn pin giấu dưới cái chăn trùm qua đầu nữa. Giờ thì nó có thể ngồi trong ánh nắng rạng rỡ ấm áp ngoài sân của tiệm kem Florean Fortescue mà làm hết các bài luận của nó, đôi khi còn được chính Florean Fortescue mách nước cho nữa chứ. Ngoài chuyện biết rất nhiều về việc hỏa thiêu các phù thủy thời trung cổ, Florean Fortescue còn hào hiệp, cứ nửa giờ lại tặng Harry một ly kem trái cây.

Một khi đã nhét đầy túi tiền của mình những đồng Galleon vàng, Sickle bạc, và Knut đồng lấy ra từ kho bạc của ba nó để lại cho nó trong ngân hàng Gringotts, Harry cần luyện tập rất nhiều đức tính tự chủ để không tiêu béng hết tất cả số tiền

trong một lúc.

Harry cứ phải tự nhắc mình hoài là nó còn năm năm học nữa ở trường Hogwarts, và nghĩ đến cảnh nếu mà nó phải xin tiền dì dượng Dursley để mua sách giáo khoa thì nó sẽ cảm thấy như thế nào. Nhờ vậy mà Harry tự ngăn được mình không mua bộ bi vàng xinh đẹp Gobstones (một trò chơi hơi hơi giống trò bắn bi, trong trò chơi này, những viên bi xì vô mặt người chơi nào thua điểm một chất lỏng có mùi thúi hoắc). Nó cũng bị nỗi ham muốn giằng xé khi đứng trước cái mô hình thiên hà chuyển động một cách hoàn hảo trong một trái cầu thủy tinh khổng lồ. Có trái cầu đó thì chắc là nó khỏi cần học thêm lớp thiên văn học nào nữa. Nhưng cái thử thách đức tính tự kiềm chế của nó nhiều nhứt là cái được trưng bày trong cửa hàng mà Harry thích nhứt: "*Trang thiết bị Quidditch Chất Lượng Cao*". Cái đó xuất hiện sau khi Harry đến ở trọ quán Cái Vạc Lủng được một tuần.

Lúc đó Harry tò mò chen vô một đám đông đang xúm quanh một cửa hàng để ngó coi thiên hạ đang xem cái gì. Nó chen lấn vô được vòng trong, nhong nhóng giữa đám phù thủy và pháp sư đang trầm trồ xuýt xoa, và rồi nhìn thấy một cái bục mới dựng lên giữa cửa hàng, trên đó trưng bày một cây chổi thần lộng lẫy nhứt mà nó từng thấy trong đời.

Một gã phù thủy hàm vuông nói với bạn đồng hành:

"Mới ra lò đấy… hàng mẫu…"

Một thằng nhóc nhỏ hơn Harry vặn vẹo cánh tay của cha nói giọng eo éo:

"Đây là cây chổi tối tân nhứt thế giới, phải không ba?"

Ông chủ cửa hàng thì rao với đám đông là:

"Đội tuyển Quốc tế Ái Nhĩ Lan vừa mới đặt hàng bảy cây chổi xinh đẹp này đấy! Và đó là đội được yêu thích nhứt của Cúp Thế Giới."

Bà phù thủy đồ sộ đứng trước mặt Harry bỏ đi, nhờ đó nó có thể nhích tới gần hơn để đọc tấm bảng treo cạnh cây chổi:

TIA CHỚP

Cây chổi đua đậm-đà-tính-nghệ-thuật này hãnh diện về cái cần thon thả siêu đẹp bằng gỗ tần bì, được đánh bóng bằng nước xi sáng như kim cương và được cẩn bằng tay số đăng ký của riêng từng cây chổi. Mỗi một cây chổi được chọn lựa riêng từ từng nhánh cây bạch dương để làm đuôi chổi và được chuốt giữa để đạt tới sự hoàn hảo khí động học, khiến cho Tia Chớp có được sự thăng bằng không gì qua mặt được, và sự định vị chính xác nhứt. Tia Chớp có thể tăng tốc từ 0 - 150 dặm một giờ trong mười giây và có cài đặt một lá bùa thắng không đứt. Giá cả thương lượng khi đặt mua.

Giá cả thương lượng khi đặt mua… Harry không muốn nghĩ xem cây chổi Tia Chớp đó trị giá bao nhiêu đồng vàng. Trong đời nó chưa từng ham muốn điều gì tha thiết đến như thế. Nhưng nó cũng nhớ là nó chưa từng thua trận Quidditch nào khi chơi trên cán chổi Nimbus 2000 của mình. Vậy thì mắc gì phải dốc hết vàng trong kho bạc của nó để mua cây Tia Chớp, trong khi nó đã có một cây Nimbus 2000 xịn vô cùng? Harry không hỏi giá, nhưng mà hầu như ngày nào nó cũng trở lại cửa hàng đó, chỉ để đứng ngó cây chổi thần Tia Chớp.

Tuy nhiên cũng có nhiều thứ mà Harry cần phải mua. Nó đi

tới tiệm dược liệu để bổ sung kho nguyên vật liệu cho môn học Độc Dược. Và bởi vì cái áo chùng đồng phục học sinh phù thủy của nó bây giờ đã giựt lên cả tấc trên mắt cá chân, nên nó phải đi đến tiệm *Trang phục cho Mọi dịp của Bà Malkin* để mua vài bộ mới. Quan trọng hơn cả là việc mua sách học, bao gồm cả sách giáo khoa của hai môn học mới của niên khóa tới là Chăm sóc Sinh vật Huyền bí và Tiên tri.

Khi nhìn vào cửa sổ trưng bày của tiệm sách, Harry rất ngạc nhiên. Thay vì trưng bày những cuốn sách bùa chú chạm vàng to bằng phiến gạch lát đường như thông thường, thì lại bày một cái lồng sắt lớn sau lớp cửa kính, bên trong lồng chứa hàng trăm cuốn *"Quái Thư Về Quái Vật"*. Bị khóa chặt trong lồng sắt, lũ sách kỳ quái ấy không ngừng hung hăng cắn xé táp ngoạm nhau trong những cuộc đấu vật triền miên bất phân thắng bại, làm cho những trang sách rách bay tơi tả khắp nơi.

Harry rút cái danh mục sách giáo khoa của mình ra xem. Cuốn *"Quái Thư Về Quái Vật"* được liệt kê là sách giáo khoa cho môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí. Hèn gì mà lão Hagrid bảo là quyển sách sẽ hữu ích cho nó sau này; bây giờ nó mới hiểu. Nó cảm thấy nhẹ nhõm cả cõi lòng: nó cứ tưởng lão Hagrid muốn nó giúp lão nuôi thêm vài con thú kinh khủng nữa.

Khi Harry bước vào tiệm sách *Phú Quý và Cơ Hàn*, ông quản lý tiệm sách bước về phía Harry. Ông ta hỏi ngay:

"Hogwarts hả? Đến mua sách mới hả?"

Harry đáp:

"Dạ, cháu cần…"

Nhưng ông quản lý nóng nảy bảo:

"Tránh ra."

Ông đẩy Harry qua một bên, rút ra một đôi găng tay dày cui đeo vào tay, rồi cầm một cây gậy tổ chảng có mấu sần sùi, đi tới cánh cửa của cái lồng sắt đựng bọn sách *"Quái Thư Về Quái Vật"*.

Harry vội vàng nói:

"Khoan đã, cháu đã có cuốn đó rồi."

Một vẻ nhẹ nhõm giãn ra trên gương mặt của ông quản lý.

"Vậy hả? Cám ơn trời đất! Nội trong buổi sáng nay tôi đã bị lũ quái thư ấy cắn đến năm lần rồi."

Một tiếng rách toạc vang lên trong không trung, hai cuốn *"Quái Thư Về Quái Vật"* vừa túm chặt lấy một cuốn thứ ba và ra sức xé đôi nó.

Ông quản lý tiệm sách gào lên:

"Dừng lại! Dừng lại!"

Ông thò cây gậy qua chấn song sắt mà đánh văng hai cuốn sách ra. Ông thề:

"Không bao giờ tôi trữ lũ sách này nữa! Chúng biến kho sách thành cái nhà thương điên! Tôi tưởng hồi tôi mua hai trăm quyển *"Ẩn Thư Về Tàng Hình"* đã là điều tồi tệ nhứt rồi chứ! Hai trăm quyển đó trị giá cả một gia tài chứ có ít đâu, vậy mà tụi nó tàng hình mất tiêu, kiếm có ra đâu!… À, cậu còn mua gì nữa?"

Harry nhìn xuống tờ danh mục sách của nó, nói:

“Dạ, cháu cần cuốn *“Soi Rọi Tương Lai”* của Cassandra Vablatsky.”

“À, ra cậu bắt đầu học môn Tiên tri hả?”

Ông quản lý tháo găng tay ra và dẫn Harry đến khu vực phía sau của tiệm sách, ở đó có nguyên một góc dành riêng cho thuật bói toán. Một cái bàn nhỏ chất đầy những cuốn sách như *“Tiên Đoán Điều Bất Khả Tiên Tri: Tự Phòng Chống Biến Cố Không Ngờ”* và cuốn *“Những Trái Cầu Bể: Khi Vận May Hóa Trò Xỏ Lá”*.

Ông quản lý nói:

“Đây, cuốn *‘Soi Rọi Tương Lai’*.”

Ông trèo lên mấy bậc gỗ để lấy xuống một cuốn sách dày, bìa đen.

“Cuốn sách này hướng dẫn rất hay cho tất cả những phương pháp bói toán căn bản - từ coi chỉ tay đến bói cầu thủy tinh, xem ruột chim…”

Nhưng Harry không còn lắng nghe ông quản lý nói nữa. Mắt nó vừa bắt gặp tựa một cuốn sách khác, được bày chung trong đống sách trên chiếc bàn nhỏ: *“Những Điềm Báo Chết: Làm Gì Khi Biết Điều Xấu Nhứt Sắp Xảy Ra”*.

Ông quản lý nhận ra cái mà Harry đang nhìn chăm chăm. Ông nói nhẹ nhàng:

“Nếu tôi là cậu thì tôi chẳng đời nào thèm đọc cuốn sách đó. Đọc nó, người ta đâm ra thấy điềm chết chóc ở khắp nơi, chỉ điều đó thôi cũng đủ làm cho người ta phát sợ mà chết luôn.”

Nhưng Harry vẫn tiếp tục nhìn vào bìa cuốn sách; trên bìa sách là hình một con chó đen to đùng như con gấu, có đôi mắt sáng quắc. Harry nhìn nó thấy cực kỳ quen…

Người bán hàng ấn cuốn *"Soi Rọi Tương Lai"* vào tay Harry, hỏi:

"Cậu cần gì nữa không?"

Harry dứt mắt khỏi đôi mắt sáng quắc của con chó và bối rối dò cái danh mục sách của mình.

"Dạ… cháu cần cuốn *"Biến Hình Lập Tức"* và cuốn *"Sách Bùa Chú Căn Bản, Lớp Ba*."

Mười phút sau, Harry ra khỏi tiệm sách với đống sách mới trong tay, tìm đường về quán Cái Vạc Lủng. Nó đi lơ ngơ, và đụng vô nhiều người mà không để ý.

Trèo lên cầu thang về phòng mình, Harry vô phòng, đặt đống sách lên giường. Cái giường đã được xếp dọn lại ngay ngắn, cửa sổ được mở ra và nắng tràn vào đầy phòng. Harry có thể nghe được tiếng xe buýt chạy trên đường phố Muggle đằng sau quán Cái Vạc Lủng, nhưng nó không thể nhìn thấy. Và nó cũng không thấy được cái đám đông ồn ào đang náo nhiệt trong Hẻm Xéo. Ngồi đây, nó chỉ nghe được âm thanh vọng đến mà thôi.

Vào đến buồng tắm, Harry nhìn thấy mình trong gương. Nó nghênh ngang nói với cái bóng phản chiếu của mình:

"Cái đó nhứt định không thể là điềm báo tử được. Khi mình nhìn thấy "cái đó" trên đường Magnolia Crescent thì mình đang ở trong trạng thái hoảng hốt. Có thể đó chỉ là một con

chó lang thang nào đó…”

Nó tự động giơ tay lên cố gắng vuốt cho những sợi tóc chịu nằm xuống ngay ngắn.

Bằng một giọng khò khè, cái gương lên tiếng:

“Mày đang lao vào một trận thua trông thấy…”

Những ngày cuối hè trôi nhanh, Harry bắt đầu tìm kiếm Ron và Hermione khắp nơi. Giờ thì đã có nhiều học trò trường Hogwarts kéo đến Hẻm Xéo để sắm sửa cho niên học mới chẳng bao lâu nữa sẽ bắt đầu. Harry cũng có gặp mấy đứa bạn cùng chung ký túc xá Gryffindor như Seamus Finnigan và Dean Thomas trong tiệm *Trang bị Quidditch Chất lượng cao*. Hai đứa nó cũng vô tiệm này để ngó hau háu cây chổi thần Tia Chớp. Harry cũng tình cờ đụng đầu Neville Longbottom “thứ thiệt” ở bên ngoài tiệm *Phú Quý và Cơ Hàn*; cậu bé có gương mặt tròn quay và chúa là hay quên này dường như bỏ quên đâu mất cái danh mục sách giáo khoa cần có cho năm học tới. Harry không dám dừng lại trò chuyện với Neville vì lúc ấy Neville đang bị bà của mình - một mụ phù thủy trông thật khiếp đảm - mắng té tát đến nỗi người đi ngang qua thôi cũng tối tăm cả mặt mũi. Harry thấy mà chỉ cầu mong sao cho bà cụ này không bao giờ biết gì đến chuyện nó từng giả danh Neville trên chuyến xe đò Hiệp Sĩ khi tìm cách chạy trốn Bộ Pháp thuật.

Vào ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, Harry thức dậy, nghĩ là nếu hôm nay mà nó không gặp được hai người bạn thân thiết Ron và Hermione trong Hẻm Xéo, thì thôi, nó cũng sẽ gặp lại hai đứa trên chuyến tàu Tốc Hành Hogwarts vào ngày mai.

Nghĩ vậy mà Harry yên tâm ngồi dậy, thay quần áo, đi vô Hẻm Xéo để ngắm nhìn lần cuối cây chổi thần Tia Chớp. Và trong lúc đang phân vân chưa biết nên ăn trưa ở đâu thì Harry nghe tên của nó bị ai đó gào tướng lên, vang khắp đường phố:

"HARRY! HARRY!"

Harry quay đầu lại và nhìn thấy cả hai đứa bạn đang ngồi bên ngoài hiên tiệm kem Fortescue. Ron thì mặt đầy tàn nhang đến mức không tin nổi, còn da Hermione thì rám nắng đến hóa nâu luôn. Cả hai đứa đang rối rít vẫy gọi Harry.

Harry ngồi xuống cạnh hai bạn, Ron nhe răng cười:

"Rốt cuộc cũng gặp được bồ! Tụi này vô quán Cái Vạc Lủng để kiếm bồ, nhưng họ nói bồ vừa mới đi khỏi. Vậy là tụi này tới tiệm sách Phú Quý và Cơ Hàn, rồi tiệm quần áo của Bà Malkin, rồi đến…"

Harry giải thích với hai bạn:

"Mình đã sắm sửa hết đồ dùng cho năm học mới từ tuần trước lận. Mà làm sao các bạn biết mình trọ ở quán Cái Vạc Lủng?"

"Ba nói!"

Ron đáp hết sức đơn giản. Ông Weasley là viên chức làm việc ở Bộ Pháp thuật, dĩ nhiên ông phải được nghe nói đến toàn bộ câu chuyện về những gì đã xảy ra cho cô Marge. Hermione hỏi lại Harry bằng một giọng hết sức nghiêm túc:

"Có thực bồ đã thổi phồng căng bà cô của bồ không, Harry?"

Harry cố gắng phân bua:

“Mình không cố ý làm vậy. Mình chỉ… mất tự chủ mà thôi.”

Ron phá ra cười, nhưng Hermione đanh giọng lại:

“Chẳng có gì đáng cười đâu, Ron à. Thiệt tình mà nói, mình ngạc nhiên là Harry đã không bị đuổi học.”

Harry nhìn nhận điều đó:

“Mình cũng thấy vậy. Đừng nói chuyện đuổi học, mình còn tưởng là mình sắp bị bắt nữa kia!”

Nhìn Ron thăm dò, Harry hỏi:

“Ba của bạn có biết tại sao ông Fudge vẫn để mình tự do không?”

Ron vẫn cười khúc khích, nhún vai đáp:

“Có thể là nhờ chính tên tuổi của bồ - Harry Potter lừng danh, đại khái vậy. Chứ mình mà thổi phồng căng bà cô của mình lên thì thật là không dám tưởng tượng coi Bộ Pháp thuật sẽ làm gì mình. Nhưng mà, nói cho mấy bồ biết, trước khi họ định làm gì thì họ phải đào mình lên cái đã, bởi vì chắc chắn là má đã bóp mũi mình chết trước rồi. Dù sao thì tối nay bồ cứ hỏi thử ba mình xem. Tối nay gia đình mình cũng trọ lại quán Cái Vạc Lủng, để sáng mai bồ có thể cùng đi với gia đình mình ra nhà ga Ngã Tư Vua, đặng còn đáp tàu Tốc Hành Hogwarts! Hermione cũng trọ ở đó nữa.”

Hermione gật đầu xác nhận, mặt mày tươi rói:

“Hồi sáng này ba má mình đã thả mình xuống đây, với tất

cả đồ đạc của mình.”

Harry vui mừng quá:

“Tuyệt cú mèo! Vậy là mấy bồ đã có đủ hết sách mới và những thứ khác?”

“Coi nè, Harry!”

Ron vừa nói vừa rút ra khỏi túi xách một hộp dài và mở ra:

“Đũa phép mới toanh, đồ gin nhé! Dài ba tấc mốt, làm bằng gỗ liễu có chứa một cái lông đuôi Bạch kỳ mã. Còn sách thì tụi này cũng sắm đủ rồi…”

Nó chỉ vô cái túi bự xự đầy nhóc để dưới chân, nói tiếp:

“Ờ, bồ có biết gì về cuốn sách *Quái Vật* gì đó không? Lúc nãy tụi này vừa nói tụi này cần mua hai cuốn đó, thì ông bán sách suýt khóc thét lên luôn.”

Trên cái ghế, đặt cạnh Hermione không chỉ là một cái túi bự xự như của Ron, mà là có đến ba cái túi to kềnh phồng căng. Harry chỉ tay, hỏi:

“Mấy đống đó là gì vậy Hermione?”

Cô bé đáp:

“À, mình ghi danh học nhiều môn học mới hơn mấy bồ, đúng không? Mấy bao này đựng sách về Số học, Chăm sóc các Sinh Vật Huyền Bí, sách Tiên tri, Nghiên Cứu về những Ký hiệu Thần bí, Muggle-học, …”

Ron vừa đảo mắt qua phía Harry, vừa hỏi Hermione:

“Bồ cần gì học môn Muggle-học chứ? Bồ dư sức biết mọi chuyện về dân Muggle ấy.”

Hermione đáp một cách hăng hái:

“Nhưng nghiên cứu họ từ quan điểm phù thủy thì hấp dẫn lắm chứ!”

Trong khi Ron cười khẩy, thì Harry hỏi:

“Chứ bộ bồ không định ăn hay ngủ gì hết suốt niên học này sao, Hermione?”

Hermione tỉnh bơ kiểm tra lại cái ví, không để ý đến sự châm chọc của hai người bạn. Cô bé nói:

“Mình vẫn còn 10 đồng Galleon. Đây là tiền ba má mừng sinh nhật mình vào tháng chín tới. Ba má nói đưa trước cho mình để mình tùy ý chọn món quà sinh nhật vừa ý.”

Ron nói, ra vẻ ngây thơ:

“Vậy đi mua một *cuốn sách* đẹp đi!”

Hermione vẫn giữ vẻ bình tĩnh:

“Không, mình thấy không nên. Mình thiệt tình muốn có một con cú. Ý mình nói là Harry thì có con Hedwig, còn Ron thì có con Errol…”

Ron cải chính:

“Nhưng mình đâu có con cú nào đâu, con Errol là cú của gia đình. Mình chỉ có mỗi con Scabbers thôi.”

Nó móc con chuột mập ra khỏi túi áo, đặt con Scabbers đó lên cái bàn trước mặt tụi nó, nói thêm:

“Mình phải kiểm tra nó lại mới được. Coi bộ khí hậu Ai Cập không phù hợp với nó lắm.”

Con Scabbers trông có vẻ ốm hơn bình thường một tý, và mấy sợi râu của nó bị quặp xuống thấy rõ.

Bây giờ thì Harry đã biết rất rõ mọi ngóc ngách của Hẻm Xéo như thể nó là một thổ công của xứ này. Nó nói:

"Ở đằng kia có một tiệm bán sinh vật huyền bí kìa. Tụi mình tới đó thử coi có thể tân trang con Scabbers lại không, và kiếm cho Hermione một con cú luôn."

Vậy là ba đứa trả tiền kem rồi băng qua đường đến tiệm *Cầm thú Huyền bí.*

Bên trong tiệm thiệt là chật chội. Mọi li mọi tấc của các bức tường đều bị chật kín những cái lồng. Mấy con vật trong lồng, mạnh con nào con nấy gào thét, rên rỉ, gầm gừ, rít sủa, hót hú… khiến cái tiệm ồn ào hết chỗ nói, lại còn bốc mùi nữa chứ! Mụ phù thủy chủ tiệm đứng sau cái quầy đang bận khuyên bảo một lão pháp sư cách thức chăm sóc những con sa giông hai đầu, cho nên Harry, Ron và Hermione tranh thủ lúc chờ đợi mà ngắm nghía mấy cái lồng nhốt đủ loại cầm thú.

Một cặp cóc tía khổng lồ đang ngồi nhấm nháp một cách nhễu nhão và ê hề những con ruồi xanh đã chết ngắc. Một con rùa tổ chảng có cái mai cẩn ngọc quý chiếu sáng lấp lánh bên cạnh cửa sổ. Mấy con ốc sên màu cam đầy nọc độc thì vừa chậm rãi bò vừa nhễu bọt lên tấm vách của cái chậu kiếng đựng chúng. Có một con thỏ trắng béo múp míp cứ tự biến mình thành một cái nón bằng lụa, rồi khi nổ một cái bốp thì nó lại hiện lại nguyên hình con thỏ. Mèo thì nhan nhản khắp nơi, đủ màu sắc. Quạ thì cả bầy bị nhốt trong lồng kêu la quàng quạc. Có cả một rổ những con banh lông màu trứng sữa đang

ngân nga ầm ĩ. Và ở quầy có hẳn một cái lồng rộng mênh mông chứa những con chuột đen lông láng mướt đang dùng mấy cái đuôi dài trụi lủi của mình để chơi trò nhảy dây.

Lão pháp sư sa-giông-hai-đầu đã rời khỏi tiệm, Ron bèn tiến lại gần quầy. Nó nói với mụ phù thủy:

"Con chuột này của cháu. Từ hồi cháu đem nó đi chơi Ai Cập về, lông nó hơi bị bay màu một chút."

Mụ phù thủy bảo:

"Liệng nó lên quầy coi!"

Mụ rút trong túi ra một cặp kiếng đen nặng trịch. Ron nâng con chuột của nó từ trong túi ra đặt cạnh bên cái lồng những con chuột, lũ chuột này bèn ngừng trò nhảy dây đuôi, ùa tới sát các thanh chắn của cái lồng, xô đẩy nhau giành chỗ nhìn cho rõ hơn.

Giống như mọi thứ sở hữu khác của Ron, con chuột Scabbers là đồ cũ được nhượng lại cho Ron, (nó vốn thuộc về ông anh Percy) nên trông nó có phần xác xơ. Đặt bên cạnh lũ chuột láng o còn trong lồng, trông con Scabbers thiệt là thảm hại.

Mụ phù thủy bốc con Scabbers lên xem:

"Hừm, con chuột này mấy tuổi rồi?"

Ron đáp:

"Ai mà biết được! Nhưng chắc hơi già, hồi xưa nó là của anh cháu mà."

Mụ phù thủy xem xét con Scabbers kỹ lưỡng hơn:

“Nó có tài năng gì?”

“Ơ…”

Ron ú ớ. Sự thật là con Scabbers chưa từng trổ ra một ngón nghề cỏn con nào để gọi là tài năng cho đáng. Đôi mắt của mụ phù thủy săm soi từ cái tai trái bị tét của con Scabbers đến cái chân trước bị cụt một ngón, rồi tặc lưỡi rõ to:

“Chà, con vật này đã từng kinh qua gian khổ và thử thách gay go đây!”

Ron chống chế:

“Hồi anh Percey cho cháu thì nó đã thân tàn ma dại như vậy rồi mà.”

Mụ phù thủy vẫn nói tiếp:

“Một con chuột tầm thường, thông thường, hay cỡ như con chuột vườn này thì không trông mong gì sống nổi quá ba năm, hoặc cỡ đó là cùng. Bây giờ nếu cháu muốn kiếm một con khác thọ hơn một chút, thì ắt là cháu sẽ phải khoái mấy con này…”

Mụ phù thủy chỉ mấy con chuột đen, lũ này lập tức tái lập trò chơi nhảy dây đuôi. Ron lầm bầm:

“Bọn khoe mẽ!”

Mụ phù thủy bèn thò tay xuống dưới quầy lấy ra một cái chai nhỏ màu đỏ, nói với Ron:

“Nếu cậu không muốn đổi chuột thì cậu có thể thử món thuốc Bổ Chuột này xem sao.”

Ron nói:

“Được. Bao nhiêu ạ? - UI DA!”

Ron thụp xuống khi có một cái gì đó to tướng màu hung phóng từ trên nóc cái chuồng cao nhứt, đáp xuống ngay đầu Ron, rồi chồm tới gầm gừ một cách điên cuồng, nhắm vào con Scabbers.

Mụ phù thủy quát lên the thé:

“ĐỪNG! CROOKSHANKS, ĐỪNG!”

Nhưng con Scabbers đã kịp thời bắn vọt đi, y như một cục xà bông vuột khỏi đôi tay của mụ phù thủy, rớt xuống đất trên bốn chân chè bè ra của nó, và nhanh nhẩu chạy thoát ra cửa.

Ron kêu:

“Scabbers!”

Nó chạy ra khỏi tiệm, rượt theo con chuột. Harry cũng chạy theo. Hai đứa mất mười phút mới tìm được con Scabbers, lúc ấy đang tỵ nạn dưới cái thùng rác bên ngoài tiệm *Trang bị Quidditch Chất lượng cao*. Ron bưng con vật còn đang run rẩy bỏ trở vô túi áo. Khi đứng thẳng lên, Ron xoa đầu mình hỏi Harry:

“Hồi nãy là con gì vậy?”

Harry nói:

“Một con mèo cực kỳ lớn, hoặc là một con cọp hơi hơi nhỏ.”

“Hermione đâu rồi?”

“Có lẽ còn đang mua cú.”

Hai đứa bèn đi ngược con đường đông đúc, trở lại tiệm

Cầm thú Huyền bí. Hai đứa tới nơi vừa đúng lúc Hermione bước ra. Nhưng cô bé không xách theo cái lồng cú như tụi Ron và Harry tưởng, mà ôm chặt trong tay một con mèo lông màu cam hung đang có vẻ rất phấn khích.

Ron há hốc miệng ra:

"Bồ *mua* con quái vật đó hả?"

Mặt mày Hermione rạng rỡ:

"Bồ không thấy nó đẹp lộng lẫy sao?"

Harry nghĩ âu đó cũng là một kiểu quan niệm. Bộ lông hung hung của con mèo quả thực vừa dày vừa xù, nhưng chân cẳng nó hơi bị vòng kiềng, và mặt nó hơi cục cằn, lại tẹt bẹt một cách kỳ cục, như thể con mèo này vừa mới đâm sầm mặt vô một bức tường gạch vậy. Tuy nhiên, không thấy mặt mũi con Scabbers, con mèo đang kêu rừ… rừ… một cách mãn nguyện trong vòng tay của Hermione.

Ron kêu:

"Hermione ơi, cái con vật đó suýt nữa làm tróc da đầu mình!"

Hermione bảo:

"Nó đâu có cố ý. Phải hông, hở Crookshanks?"

Chỉ tay vô cái cục cồm cộm trong túi áo mình, Ron hỏi:

"Rồi đây con Scabbers sẽ ra sao? Nó cần được nghỉ ngơi và thanh thản. Làm sao mà nó có thể yên thân được khi cái con quái đó vờn bên cạnh?"

"Ờ, chuyện đó làm mình sực nhớ ra. Hồi nãy bồ bỏ quên

chai thuốc Bổ Chuột này.”

Hermione dúi vô tay Ron một cái chai nhỏ màu đỏ. Cô bé nói thêm:

“Thôi đừng *lo lắng* nữa. Crookshanks sẽ ngủ trong phòng ngủ của mình, còn con Scabbers thì ở trong phòng ngủ của bồ, thì có chuyện gì đâu mà lo? Tội nghiệp con Crookshanks, bà chủ tiệm nói nó đã bị đày ở đó mấy đời rồi mà không ai chịu mua nó hết.”

Ron giễu cợt:

“Tại sao vậy kìa?”

Rồi cả ba đứa cùng đi về phía quán Cái Vạc Lủng.

Ở trong quán, tụi nó gặp ông Weasley đang ngồi đọc tờ *Nhật báo Tiên tri*. Ông ngước lên, nhìn Harry, mỉm cười:

“Chào Harry! Con khỏe không?”

“Dạ, con khỏe ạ, cám ơn bác.”

Cả ba đứa nhỏ cùng ngồi xuống bên cạnh ông Weasley, đặt những thứ chúng mua sắm xuống bên cạnh.

Ông Weasley đặt tờ báo xuống, và Harry nhìn thấy ngay một gương mặt bây giờ đã trở nên khá quen thuộc với nó: Sirius Black. Ảnh của Black đang trừng mắt nhìn Harry. Harry hỏi:

“Họ vẫn chưa bắt được hắn hở bác?”

Vẻ mặt ông Weasley trông cực kỳ nghiêm trọng:

“Chưa. Người ta lôi bọn bác ra khỏi mọi công việc hàng ngày ở Bộ Pháp thuật để tập trung tìm bắt hắn, mà cho đến giờ

vẫn chưa tới đâu.”

Ron hỏi:

“Nếu tụi con bắt được hắn, liệu tụi con có được thưởng không ba? Có thêm được chút tiền nữa thì tốt quá…”

Ông Weasley lắc đầu:

“Đừng có nói chuyện khôi hài, Ron.”

Nét mặt ông Weasley nhìn kỹ thấy rất căng thẳng. Ông nói:

“Sirius Black sẽ không bao giờ lại để cho một phù thủy mười ba tuổi tóm được. Con hãy nhớ lấy lời ba, chính những cai ngục Azkaban mới là những người đem nổi hắn trở về chỗ đó.”

Lúc đó bà Weasley bước vào quán, tay xách nách mang đủ thứ hàng vừa mua sắm. Theo sau bà là hai anh em sinh đôi Fred và George. Hai anh chàng này sắp vào học năm thứ năm ở trường Hogwarts. Tiếp đến là tân Thủ lĩnh Nam Sinh Percy và cô em út đồng thời là cô con gái duy nhứt trong gia đình Weasley, cô bé Ginny.

Cô bé này luôn luôn e lệ trước mặt Harry, nay lại càng tỏ ra vô cùng bối rối hơn bao giờ hết khi gặp lại Harry trong quán. Có lẽ vì cô bé cảm thấy nợ Harry ơn cứu mạng hồi cuối niên học vừa rồi ở trường Hogwarts. Cô bé đỏ bừng mặt mũi và lí nhí nói tiếng “Chào anh” mà không ngước nhìn Harry. Tuy nhiên Percy lại giơ tay ra bắt tay Harry một cách trang trọng như thể mới quen nó lần đầu. Anh nói:

“Chào Harry, rất mừng được gặp em.”

Harry cố nhịn cười:

“Chào anh Percy.”

Percy bắt tay Harry với vẻ vênh vang như thể bắt tay ông thị trưởng:

“Hy vọng là em vẫn khỏe chứ?”

“Rất khỏe, cám ơn anh.”

Fred thúc cùi chỏ vô Percy để gạt anh ta ra, rồi làm động tác cúi chào thật thấp:

“Thiệt là *tuyệt đỉnh* được gặp chú mày…”

Nó chưa dứt câu thì đã bị George đẩy qua một bên, George chụp tay Harry lắc lấy lắc để:

“Tuyệt diệu! Cừ khôi hết chỗ nói!”

Percy cau có quắc mắt nhìn hai em. Bà Weasley bèn bảo:

“Thôi, đủ rồi.”

Nhưng Fred kêu:

“Má!”

Như thể nó chỉ vừa mới phát hiện ra bà Weasley, và nó chụp luôn lấy tay bà mà lắc:

“Thiệt là kinh dị được gặp má…”

Bà Weasley nhắc lại bằng giọng cứng hơn:

“Má nói đủ rồi nghen!”

Bà đặt các thứ đồ bà mua sắm lên một cái ghế trống:

“Harry cưng, bác chắc là cháu biết tin tốt lành của gia đình

bác rồi hả?”

Bà chỉ vào cái huy hiệu bằng bạc mới toanh đang sáng lấp lánh trên ngực áo Percy:

“Thủ lĩnh Nam sinh thứ hai trong gia đình đó cháu!”

Bà cười rạng rỡ, nở cả mặt mũi vì niềm tự hào.

Fred làu bàu nho nhỏ:

“Và là người cuối cùng.”

Bà Weasley lập tức cau mày nghiêm nghị:

“Má không nghi ngờ gì về điều đó đâu. Má đã để ý thấy người ta không cho hai đứa bây làm Huynh trưởng nữa kìa, đừng nói gì tới…”

Nhưng George có vẻ muốn nổi loạn trước ý tưởng trở thành Huynh trưởng:

“Làm Huynh trưởng để mà làm gì? Chỉ tổ mất hết niềm vui thú trong cuộc sống.”

Ginny khúc khích cười. Bà Weasley bèn quát:

“Con muốn nêu tấm gương tốt cho em gái con đó hả?”

Percy nói với vẻ cao thượng:

“Ginny còn có những người anh khác để noi gương, má à. Con xin phép đi thay đồ để ăn tối…”

Percy vừa đi khỏi là George thở phào ra một cái. Nó nói riêng với Harry:

“Tụi này đã ráng nhốt ảnh vô một cái kim tự tháp. Nhưng xui xẻo là tụi này bị má bắt gặp.”

Bữa ăn tối hôm đó đúng là một dịp vui ra trò. Ông chủ quán Tom kê ba cái bàn sát với nhau trong phòng ăn để đủ chỗ cho bảy người trong gia đình Weasley, thêm Harry với Hermione cùng thưởng thức bữa tiệc năm món ê hề. Khi chén tới món bánh sôcôla xả xỉ, Fred hỏi:

"Ngày mai mình đi ra nhà ga Ngã Tư Vua bằng cách nào hở ba?"

Ông Weasley đáp:

"Bộ Pháp Thuật cấp cho chúng ta hai chiếc xe con."

Mọi người đều ngước nhìn ông. Percy tò mò hỏi:

"Sao mình được cấp vậy?"

George bèn biểu diễn một bộ mặt nghiêm trang:

"Đó là vì anh đấy, Percy. Và sẽ có cả những lá cờ nho nhỏ trên những cái nơ, kèm theo phù hiệu TLNS…"

Fred tiếp lời:

"… dành cho đức ngài Thủ Lĩnh Nằm Sình."

Mọi người, ngoại trừ Percy và bà Weasley, đều sặc ra món bánh sô cô la.

Percy vẫn hỏi lại, bằng giọng rất nghiêm trang:

"Thưa ba, tại sao Bộ Pháp Thuật lại cấp xe cho mình?"

Ông Weasley nói:

"À, bởi vì mình đâu có chiếc xe nào nữa để đi… và bởi vì ba làm việc ở đó, nên họ giúp đỡ…"

Giọng của ông Weasley vẫn tự nhiên, nhưng Harry không

thể đừng nhận thấy hai tai của ông đang ửng đỏ, y như tai của Ron mỗi khi Ron bị một áp lực nào đó.

Bà Weasley nhanh nhẩu nói:

"Cũng là việc tốt. Các con có biết chúng ta có bao nhiêu hành lý cả thảy không? Cứ tưởng tượng cảnh các con khệ nệ khiêng vác hành lý xuống ga xe điện ngầm của dân Muggle… mà ngán. Mà các con thu xếp đóng gói đồ đạc hết rồi chưa?"

Percy nói bằng giọng nín nhịn lâu rồi:

"Ron chưa chịu bỏ những thứ mới mua sắm vô rương của nó. Nó còn để đồ vung vãi đầy trên giường của con."

Bà Weasley lập tức nói vọng xuống cuối bàn:

"Ron, con nên mau đi sắp xếp gọn gàng hành lý ngay đi, bởi vì sáng ngày mai chúng ta sẽ chẳng có nhiều thì giờ đâu."

Ron quắc mắt nhìn Percy đang cau có.

Sau bữa ăn tối ai ai cũng cảm thấy no nê và buồn ngủ. Từng người một đi lên cầu thang về phòng mình để kiểm tra đồ đạc cho ngày hôm sau. Phòng Ron và Percy ở sát bên phòng Harry.

Harry vừa mới đóng cái nắp rương lại và bấm khóa xong thì chợt nghe có những giọng nói giận dữ vang qua bức vách ngăn hai phòng. Nó bèn chạy qua phòng kế bên để xem chuyện gì.

Cánh cửa phòng số 12 hé mở và tiếng Percy vọng ra:

"Lúc nãy nó ở đây, trên cái bàn cạnh giường ngủ. Anh đã tháo nó ra để đánh bóng…"

Giọng Ron gào trả:

“Em không hề đụng tới nó, anh nghe không?”

Harry hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Percy quay lại nói với Harry:

“Cái huy hiệu Thủ lĩnh Nam sinh của anh biến mất rồi.”

Ron quăng đồ đạc trong cái rương của nó ra tứ tung, phàn nàn:

“Chai thuốc Bổ Chuột cho con Scabbers cũng biến mất! Mình nghĩ chắc là mình bỏ quên dưới quán…”

Percy thét:

“Em phải tìm cho ra cái huy hiệu của anh đã rồi mới hòng đi đâu thì đi.”

Harry bèn nói với Ron:

“Mình thu xếp hành lý xong rồi, để mình đi kiếm chai thuốc Bổ Chuột cho.”

Harry đi xuống cầu thang. Lúc này rất tối, vừa mới đi được nửa hành lang dẫn đến quầy rượu thì nó lại nghe hai giọng nói đầy tức giận khác vang ra từ phòng ăn. Chỉ một hai giây sau là Harry nhận ra được ngay đó là giọng của ông bà Weasley. Nó ngập ngừng, không muốn họ biết là nó lỡ nghe thấy họ cãi vã nhau. Nhưng rồi cái tên của nó được hai người đó nói đến khiến cho nó phải đi tới gần cánh cửa phòng ăn hơn:

“… không nói cho nó biết thì thiệt chẳng khôn ngoan chút nào hết.” Giọng ông Weasley nghe rất nóng nảy. “Harry có

quyền được biết. Anh đã thử thuyết phục ông Fudge, nhưng ông ta cứ khăng khăng đối xử với Harry như một đứa trẻ con. Nó nay đã mười ba tuổi và…"

"Anh Arthur, sự thật sẽ làm cho thằng nhỏ sợ chết đi mất!" Giọng the thé của bà Weasley. "Bộ anh thiệt tình muốn Harry đến trường học với nỗi sợ hãi đe dọa lơ lửng trên đầu sao? Anh làm ơn làm phước, nó không biết gì chuyện đó thì nó mới được vui vẻ."

Ông Weasley cãi lại:

"Anh không muốn làm cho thằng nhỏ khốn khổ, anh chỉ muốn nó có được sự cảnh giác tốt! Em thừa biết Harry và Ron là loại trẻ gì: một mình đi lang thang trong đêm - Tụi nó đã vô khu Rừng Cấm đến hai lần rồi đó! Mà năm nay thì Harry tuyệt đối không được làm chuyện đó nữa! Anh cứ nghĩ lại chuyện gì có thể xảy ra cho nó vào cái đêm nó bỏ nhà trốn đi mà anh rùng mình! Nếu chuyến xe đò Hiệp Sĩ không đón được nó về đây, thì anh dám cá là nó đã chết ngoẻo trước khi ông Bộ trưởng Pháp thuật tìm được nó rồi."

"Nhưng mà nó đâu có chết! Nó vẫn khỏe re, vậy ý anh muốn nói gì?"

"Molly, anh đã nói với em rồi đó, Sirius Black là đồ điên. Và mặc dù hắn điên, hắn vẫn đủ khôn ngoan để trốn thoát khỏi nhà ngục Azkaban - một chuyện tưởng như không thể nào xảy ra được. Đã ba tuần lễ trôi qua rồi mà không ai thấy được một cọng tóc của hắn. Anh chẳng hơi đâu mà nghe những điều ông Fudge lải nhải với *Nhật báo Tiên tri*. Chuyện bắt được Sirius Black coi bộ còn xa vời hơn chuyện phát minh ra cây đũa phép

tự đọc thần chú. Điều duy nhứt mà bây giờ chúng ta biết chắc được là Sirius Black đang theo đuổi…"

"Nhưng Harry ở trường Hogwarts thì được an toàn tuyệt đối."

"Chúng ta đã tưởng ngục Azkaban là an toàn tuyệt đối. Nhưng nếu Sirius Black có thể phá được ngục Azkaban thì hắn cũng có thể đột nhập Hogwarts."

"Nhưng đâu có ai thực sự biết chắc là Sirius Black đang theo đuổi Harry…"

Lúc đó vang lên một tiếng "ình" của vật gì đó chạm mạnh vô gỗ, và Harry tin chắc là ông Weasley vừa nện nắm đấm của ông xuống mặt bàn:

"Molly, anh phải nói với em bao nhiêu lần em mới chịu hiểu hả? Người ta không tường thuật điều đó trên báo là vì ông Fudge muốn điều đó được giữ kín. Nhưng ngay cái đêm mà Black vượt ngục, ông Fudge đã đến ngay nhà tù Azkaban. Cai tù đã báo cáo với ông Fudge là vào những ngày trước đó Black thường nói lảm nhảm trong lúc mê ngủ. Luôn luôn là những lời mớ giống nhau: 'Nó ở trường Hogwarts… Nó ở trường Hogwarts!' Molly, em nhớ cho, thằng Black bị loạn trí mà, nó chỉ muốn cho Harry chết. Nếu em hỏi anh thì anh nói cho mà nghe, hắn tin rằng giết được Harry thì sẽ giúp cho *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* trở lại nắm quyền lực. Sirius Black đã bị mất tất cả vào cái đêm mà Harry làm tiêu tán sức mạnh của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*. Nó đã ngậm mối căm hờn ấy trong cũi sắt nhà ngục Azkaban suốt mười hai năm qua…"

Harry vẫn đứng dán sát tai vào cánh cửa, tha thiết được

nghe ngóng thêm điều gì nữa. Nhưng nó chỉ còn nghe được sự im lặng…

"Thôi, anh Arthur à, anh thấy cái gì đúng thì anh cứ làm. Nhưng anh quên mất giáo sư Dumbledore rồi sao? Em không tin là có cái gì có thể làm hại Harry ở Hogwarts một khi cụ Dumbledore còn là Hiệu trưởng của trường. Em chắc là cụ Dumbledore biết hết tất cả chuyện này."

"Dĩ nhiên là cụ biết. Bọn anh đã phải xin phép cụ để cho các cai ngục Azkaban đặt trạm thám sát xung quanh lối ra vào trường Hogwarts. Cụ chẳng vui lòng chút nào về chuyện đó, nhưng cũng phải đồng ý."

"Không vui à? Sao cụ lại không vui khi mà các cai ngục đến đó để bắt Black?"

Giọng ông Weasley nặng nề:

"Cụ Dumbledore không ưa mấy tay cai ngục Azkaban. Anh cũng không ưa, nếu phải dây dưa với bọn họ… nhưng khi phải đối phó với một phù thủy điên rồ nguy hiểm như Sirius Black thì mình cũng phải liên kết với những lực lượng mà bình thường nếu tránh được thì tốt."

"Nếu họ cứu được Harry…"

"… thì anh không bao giờ nói lời gì chống đối họ nữa."

Giọng ông Weasley nghe ra chiều mệt mỏi:

"Khuya rồi, Molly à, chúng ta lên phòng ngủ thôi…"

Harry nghe tiếng ghế bị đẩy ra. Nó lẹ làng và êm ru rời khỏi hành lang dẫn đến quầy rượu và trốn vào đó. Cửa phòng ăn

mở ra, và vài giây sau, tiếng bước chân cho nó biết ông bà Weasley đang bước lên cầu thang.

Chai thuốc Bổ Chuột nằm dưới cái bàn mà hồi tối bọn Harry đã ngồi. Harry chờ cho đến khi nghe tiếng cánh cửa phòng ngủ của ông bà Weasley đóng lại rồi mới cầm chai thuốc đi lên lầu.

Fred và George đang thập thò trong hành lang tối, ráng nín cười khi rình nghe Percy lục tung căn phòng của anh và Ron để kiếm cái huy hiệu Thủ lĩnh Nam sinh.

Fred thì thào với Harry:

"Tụi này đang giữ nó. Tụi này đang cải biên cái huy hiệu ấy."

Cái huy hiệu với hàng chữ Thủ Lĩnh Nam Sinh bây giờ đã thành ra *Thủ Lĩnh Nằm Sình*.

Harry ráng phì cười, rồi đem chai thuốc Bổ Chuột vô phòng cho Ron, sau đó tự giam mình trong phòng, nằm dài trên giường.

Vậy là Sirius Black đang săn đuổi nó. Vậy là Harry đã hiểu ra rồi: ông Fudge tỏ ra khoan dung với nó bởi vì ông ấy đã nhẹ nhõm biết bao khi tìm được nó vẫn còn sống. Ông đã buộc Harry hứa là chỉ chơi trong khu Hẻm Xéo mà thôi, vì ở đây có nhiều phù thủy và pháp sư để mắt trông nom nó. Và ông Fudge còn phái hai chiếc xe tới để chở cả đám nhà Weasley và Harry đến nhà ga Ngã Tư Vua vào ngày mai, để yên chí là gia đình nhà Weasley sẽ chăm sóc Harry cho đến khi nó được an toàn trên tàu Tốc hành Hogwarts.

Harry nằm yên nghe những tiếng cãi cọ bị hãm thanh ở phòng bên, tự hỏi tại sao nó vẫn không hề thấy sợ hãi hơn chút nào. Sirius Black đã giết chết 13 người chỉ bằng một lời nguyền. Ông bà Weasley hiển nhiên cho rằng Harry sẽ hoảng kinh hồn vía nếu nó biết sự thật. Nhưng Harry *ngẫu nhiên* hoàn toàn đồng ý với bà Weasley rằng nơi an toàn nhứt trên trái đất này chính là nơi nào có cụ Dumbledore. Chẳng phải lúc nào người ta cũng nói cụ Dumbledore là người duy nhứt mà Chúa tể Hắc Ám Voldemort biết sợ sao? Đương nhiên là hạng tay chân của Voldemort như Sirius Black thì cũng phải biết sợ theo chủ hắn chứ!

Lại còn những cai ngục Azkaban mà ai cũng nhắc tới nữa. Có vẻ như ai cũng bị họ làm cho sợ té khói. Nhưng nếu họ có bám trụ thám sát quanh trường thì Sirius Black còn khuya mới có được cơ hội lọt vô bên trong lâu đài.

Không, trong tất cả mọi chuyện, chuyện mà làm Harry khổ tâm nhứt là cơ hội đi thăm làng Hogsmeade của nó trong niên học tới cầm bằng như con số không tổ tướng. Chắc là sẽ không ai muốn cho nó ra khỏi tòa lâu đài an toàn để đi rong rẽu đâu đó khi Sirius Black còn chưa bị bắt. Không những thế, thật ra còn nghi ngờ là nhứt cử nhứt động của nó đều bị giám sát cho đến khi nào người ta tin là mối nguy hiểm không còn nữa.

Harry sụ mặt ngó cái trần phòng đen thui. Người ta không tin là Harry có thể tự lo lấy thân mình hay sao chứ? Nó đã từng ba phen thoát được bàn tay của Chúa tể Hắc Ám Voldemort, chứ nó đâu phải là đứa vô tích sự…

Bỗng nhiên, trong đầu Harry tự động hiện ra hình ảnh

những bóng đen quái vật mà nó đã gặp ở trên đường Magnolia Crescent. *"Bạn phải làm gì khi biết điều tồi tệ nhứt sắp xảy ra."*

Harry buột miệng nói to:

"Tôi sẽ không bị giết chết đâu."

Tấm gương trong phòng ngái ngủ đáp lại:

"Đó mới là ý chí thôi, chú em à."

5

GIÁM NGỤC AZKABAN

Ông chủ quán Tom đánh thức Harry dậy vào sáng hôm sau, đem cho nó một tách trà và chào nó bằng nụ cười sún răng thường lệ. Harry mặc quần áo xong, đang dụ dỗ con Hedwig còn vùng vằng hổng chịu chui vô lồng, thì Ron xông vào phòng nó, vừa đi vừa tròng áo len qua đầu, trông dáng vẻ cáu kỉnh hết sức.

Ron nói:

"Tụi mình càng lên tàu lửa sớm được chừng nào càng tốt chừng nấy. Ít nhứt là ở Hogwarts mình còn có thể né được anh Percy. Bồ có tưởng tượng nổi không, bây giờ ảnh đang kể tội mình tới mục làm nhễu nước trà lên tấm hình của chị Penelope, *bồ* của ảnh."

Ron nhăn mặt làm điệu bộ, nói tiếp:

"Chỉ giấu cái mặt ra khỏi khung hình rồi, vì cái mũi của chỉ đã bị ố vết trà."

"Mình có chuyện muốn nói với bồ."

Nhưng Harry vừa mới bắt đầu thì bị George và Fred ngắt

ngang: hai người này xông vô phòng để chúc mừng Ron vừa mới thêm một lần nữa chọc Percy giận điên lên.

Cả bọn kéo xuống phòng ăn dùng điểm tâm. Ở đó ông Weasley đã ngồi sẵn và đang đọc tờ *Nhật báo Tiên Tri*, hai chân mày châu đầu lại tạo thành một cái rãnh ở giữa. Bà Weasley thì đang kể cho Hermione và Ginny nghe về món Tình dược mà bà đã bào chế hồi còn là một cô gái trẻ. Cả ba cùng cười khúc khích với nhau.

Khi ngồi vào bàn rồi, Ron hỏi Harry:

"Hồi nãy bồ định nói gì?"

Lúc đó Percy cũng vừa xộc vào phòng ăn nên Harry nói nhỏ:

"Để lát nữa."

Trong cơn hỗn loạn lúc khởi hành, Harry cũng chẳng có cơ hội nào để nói với Hermione và Ron điều gì. Mọi người đều bận rộn khuân vác những cái rương khổng lồ của mình xuống cầu thang hẹp té của quán Cái Vạc Lủng, rồi chất đống chúng ở gần cửa. Trên đống hành lý đó là hai con cú, Hedwig và Hermes - con cú mèo của Percy - oai vệ đậu trên hai cái nóc lồng. Ngoài ra, cạnh đống rương còn có một cái rổ mây phun nước miếng om sòm.

Hermione rù rì với cái rổ:

"Chịu khó một chút nha, Crookshanks. Khi nào lên tàu rồi chị sẽ thả cưng ra."

Ron la lên:

“Đâu có được! Còn con Scrabbers của mình thì sao hả?”

Ron chỉ vô túi áo trên ngực mình, chỗ đó bị độn lên một cục, chứng tỏ có con Scrabbers đang cuộn tròn ngủ bên trong.

Ông Weasley đứng bên ngoài cửa quán đợi xe của Bộ Pháp Thuật. Ông thò đầu vào kêu:

“Xe tới rồi, đi thôi Harry ơi.”

Ông Weasley hộ tống Harry băng qua cái lề đường hẹp, tiến về phía hai chiếc xe hơi màu xanh lá cây thẫm, kiểu xưa rích xưa rơ, mỗi chiếc có một ông tài xế trông hết sức hình sự mặc áo nhung ngọc bích cầm lái.

Ông Weasley liếc mắt nhìn xuống rồi nhìn lên con đường đông đúc người qua lại, bảo:

“Con vô xe đi Harry.”

Harry chui vô băng ghế sau của một chiếc xe hơi, theo sau là Hermione, Ron, và một người mà Ron chán ghét hết chỗ nói là Percy.

Hành trình từ quán Cái Vạc Lủng đến nhà ga Ngã Tư Vua nếu so với hành trình trên chuyến xe đò Hiệp Sĩ thì quả là không có sự cố gì đáng nói. Xe hơi của Bộ Pháp Thuật trông có vẻ gần giống xe hơi thường, mặc dù Harry để ý thấy chiếc xe này có thể lướt qua những kẽ hở mà chiếc xe mới của công ty dượng Vernon không đời nào làm được.

Cả bọn đến nhà ga Ngã Tư Vua trước giờ tàu chạy hai mươi phút để kịp chuẩn bị. Hai ông phù thủy tài xế của Bộ Pháp Thuật đi kiếm cho bọn trẻ mấy cái xe đẩy tay, dỡ hành lý của tụi nó xuống, sau đó giơ tay chạm vành nón để chào ông

Weasley rồi lái xe đi; xong, chẳng biết bằng cách nào mà hai chiếc xe đã nhảy lên tuốt được lên đầu hàng của dòng xe đang nối đuôi nhau chờ đèn xanh đèn đỏ.

Ông Weasley vẫn kè sát Harry suốt đoạn đường vô trong nhà ga. Tới nơi, ông đảo mắt nhìn khắp chung quanh rồi nói:

"Được rồi. Bây giờ chúng ta vô sân ga từng cặp một, bởi vì chúng ta đông quá. Tôi với Harry sẽ vô trước."

Ông Weasley rảo bước về phía hàng rào chắn ở giữa sân ga số 9 và sân ga số 10, tay đẩy phụ chiếc xe hành lý của Harry. Ông khoái ra mặt khi thấy chuyến tàu Liên thành phố 125 lúc đó vừa tiến vào sân ga số 9. Trao đổi với Harry một cái nhìn đầy ý nghĩa, ông Weasley thản nhiên dựa vào cái hàng rào chắn. Harry cũng bắt chước ông.

Chỉ một tích tắc sau, cả hai xuyên qua tấm chắn kim loại ấy, ngã lăn quay xuống một bên lề đường của sân ga số Chín-ba-phần-tư. Cả hai ngước nhìn lên, thấy chiếc tàu Tốc hành Hogwarts, cái đầu máy màu đỏ tía của nó đang phì phò nhả khói trên một sân ga đông nghẹt các ông bà phù thủy đang tiễn đưa con mình đến trường.

Percy và Ginny thình lình xuất hiện đằng sau lưng Harry. Cả hai thở hổn hển, có lẽ vì đã chạy xuyên qua cái hàng rào chắn. Nhưng Percy vuốt tóc lấy lại phong độ ngon lành và mặt lại ửng hồng:

"A, Penelope kìa!"

Ginny bắt gặp ánh mắt của Harry và cả hai đều quay mặt đi để giấu tiếng cười khi thấy Percy lật đật sải bước tiến đến bên

cô gái có mái tóc xoăn dài. Cô ta chắc chắn không thể không nhìn thấy cái huy hiệu mới toanh sáng choang trên ngực áo Percy, vì anh bước đi với bộ ngực ưỡn ra trước một cách oai phong lẫm liệt.

Khi tất cả các thành viên còn lại trong gia đình Weasley cùng với Hermione đều đã tề tựu đông đủ, ông Weasley và Harry dẫn đầu phái đoàn này đi về phía cuối đoàn tàu, ngang qua những toa đã đông nghẹt, tìm một toa trông có vẻ còn trống. Mọi người bèn chuyển hành lý lên tàu, nhét cái lồng con Hedwig và cái rổ con Crookshanks vô ngăn đựng hành lý, rồi quay ra cửa tạm biệt ông bà Weasley.

Bà Weasley hôn tạm biệt các con, hôn cả Hermione, và cuối cùng là Harry. Bà ôm hôn Harry khiến nó bối rối, nhưng cảm thấy sung sướng vô cùng về phần "được thêm" một cái ôm.

Khi bà Weasley đứng thẳng lên, hai mắt bà sáng khác thường, bà nói:

"Con phải cẩn thận, nghe không Harry?"

Rồi bà mở cái túi xách tay khổng lồ của bà, vừa lấy ra cả một kho thực phẩm vừa nói:

"Má đã chuẩn bị bánh mì kẹp thịt cho tất cả các con nè; đây là phần của con, Ron… Không, đó không phải là thịt bò muối… Fred à, ủa, Fred đâu rồi? Phần của con đây, cưng…"

Ông Weasley nói nhỏ:

"Harry, con lại đây với bác một chút."

Ông hất đầu về phía một cây cột to, Harry đi theo ông, tách khỏi đám đông đang vây quanh bà Weasley.

Bằng một giọng căng thẳng, ông Weasley nói:

"Có một điều mà bác muốn nói với con trước khi con đi…"

Harry nói:

"Không sao đâu, bác cứ yên tâm, con biết rồi."

"Con biết rồi? Làm sao con biết hả?"

"Con… ơ… con nghe bác và bác gái nói chuyện hồi tối hôm qua. Con tình cờ nghe được thôi."

Nó vội nói thêm:

"Con xin lỗi."

Ông Weasley có vẻ lo lắng:

"Chà, bác không định để con tự khám phá ra bằng cách đó đâu."

"Dạ, không sao… thiệt mà, con thấy vậy thì tốt hơn. Như vậy thì bác không thất hứa với ông Fudge mà con vẫn biết được chuyện gì đang xảy ra."

"Harry, chắc là con đã hoảng sợ lắm phải không…"

"Dạ, không."

Giọng Harry rất thành thật. Nó nói thêm khi thấy ông Weasley tỏ vẻ không tin chút nào hết:

"*Quả thực*, con không có ý làm bộ anh hùng, nhưng con nói nghiêm túc, Sirius Black thì đâu có đáng sợ bằng Voldemort, phải không bác?"

Ông Weasley hơi quợn khi nghe đến cái tên *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*, nhưng cố lơ đi.

“Harry à, bác biết con… ờ, con bẩm sinh là kẻ mạnh mẽ hơn là ông Fudge tưởng rất nhiều, và hiển nhiên là bác rất hài lòng là con không hề sợ hãi, nhưng…”

Bà Weasley đang lùa hết đám con lên tàu, bà gọi:

“Anh Arthur! Anh đang làm gì đó, anh Arthur? Sắp tới giờ tàu chạy rồi!”

Ông Weasley đáp lời vợ:

“Harry đến ngay đây, Molly à.”

Bằng một giọng nhỏ hơn và gấp gáp hơn, ông Weasley tiếp tục nói với Harry:

“Con nghe lời bác nói đây, bác xin con hứa với bác một lời…”

Harry tiếp luôn với vẻ ảm đạm:

“… là con sẽ ngoan ngoãn ở trong tòa lâu đài, phải không bác?”

Gương mặt ông Weasley tỏ ra nghiêm trang theo cái cách mà Harry chưa từng thấy bao giờ:

“Không hẳn như vậy. Harry à, con hãy hứa với bác là con sẽ *không đi kiếm* Sirius Black nghe!”

Harry sửng sốt:

“Cái gì ạ?”

Một tiếng còi vang to. Những người gác sân ga đi dọc theo đoàn tàu, đóng tất cả các cửa toa lại.

Ông Weasley càng nói gấp hơn:

“Hứa với bác đi, Harry, cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa…”

Harry nói tỉnh queo:

“Tại sao con lại phải đi kiếm cái kẻ lăm le chực giết con kia chứ?”

“Con hãy thề với bác là bất kể con nghe được điều gì…”

Bà Weasley thét lên:

“Anh Arthur! Nhanh lên!”

Hơi nước đã cuộn lên sùng sục trong đầu máy. Đoàn tàu bắt đầu chuyển bánh. Harry hộc tốc chạy tới cửa toa, Ron bật mở cửa ra rồi lùi lại cho Harry leo vào. Bọn trẻ chồm qua cửa sổ vẫy tay chào ông bà Weasley vẫn còn đứng trong sân ga trông theo cho đến khi đoàn tàu mất hút ở khúc quanh.

Khi đoàn tàu tăng tốc, Harry thì thầm với Ron và Hermione:

“Mình cần nói chuyện riêng với hai bạn.”

Ron bèn bảo Ginny:

“Đi chỗ khác chơi đi, Ginny!”

Ginny hờn dỗi bỏ đi:

“Nói chuyện sao dễ thương vậy?”

Harry, Ron và Hermione khuân hành lý đi xuống dọc hành lang, tìm một toa trống, nhưng toa nào toa nấy đều đầy nhóc người, ngoại trừ toa tận cùng của đoàn tàu lửa. Toa này chỉ có một hành khách đang ngồi ngủ gật bên cửa sổ.

Harry, Ron và Hermione cùng xem xét cẩn thận cửa nẻo. Tàu Tốc hành Hogwarts thường thường chỉ dành riêng cho học sinh, tụi nó chưa từng gặp một người lớn nào trên tàu, ngoại trừ mụ phù thủy đẩy xe bán dạo thức ăn.

Vị hành khách xa lạ mặc một bộ đồ phù thủy cực kỳ thảm hại, te tua như xơ mướp, vá víu nhiều chỗ. Trông ông ta có vẻ bệnh hoạn và kiệt sức. Mặc dù ngó nét mặt hãy còn trẻ, nhưng mái tóc nâu nhạt của ông đã lốm đốm bạc.

Khi tụi nó đóng cửa lại, chọn băng ghế xa cửa sổ nhứt để ngồi xuống, Ron thì thào:

"Mấy bồ biết ổng là ai không?"

Hermione thì thầm đáp ngay:

"Giáo sư R. J. Lupin."

"Làm sao bồ biết?"

Hermione chỉ lên ngăn để hành lý phía trên đầu vị hành khách, đáp ngay:

"Có ghi trên vali của ông ấy kìa."

Harry và Ron ngước nhìn lên và thấy một cái vali bị ràng rịt bằng những sợi dây lòi tói đầu gút thắt. Cái nhãn bị tróc mang hàng chữ "Giáo sư R. J. Lupin" được dán ở một góc.

Ron nhìn gương mặt nghiêng nghiêng xanh xao của Giáo sư Lupin, hỏi một cách tiu nghỉu:

"Không biết ổng dạy cái gì?"

Hermione vẫn thì thầm:

"Chuyện đó rõ ràng quá rồi! Ở trường Hogwarts chỉ còn

mỗi một môn thiếu giáo viên thôi - môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám."

Harry, Ron và Hermione đã từng học với hai Giáo sư dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, cả hai ông đều không tồn tại quá một niên học. Thiên hạ đồn đại rằng môn học đó có huông xúi quẩy.

Ron tỏ ra nghi ngờ:

"Ờ, mình hy vọng ổng dạy nổi môn đó. Ngó bộ vó ổng thì chỉ cần một lá bùa mê là đủ tàn đời rồi, đúng không? Ờ mà…" Nó sực nhớ ra, quay lại hỏi Harry:

"Nãy bồ định nói gì với tụi này vậy?"

Harry thuật lại hết cuộc cãi vã giữa ông và bà Weasley cùng những lời mà ông Weasley vừa khuyên bảo nó. Khi Harry nói xong, Ron có vẻ như vừa bị sét đánh, còn Hermione thì chặn cả hai tay lên cái miệng há hốc của mình. Cuối cùng, cô bé cũng hạ được hai bàn tay xuống để nói:

"Sirius Black vượt ngục để tìm bồ thanh toán hả? Ôi, Harry ơi… bồ phải hết sức, hết sức, hết sức cẩn thận mới được. Đừng có đâm đầu vô rắc rối nghe Harry…"

Harry khẳng khái nói:

"Mình không hề đâm đầu vô rắc rối… Chính là rắc rối cứ nhè mình mà đâm vô."

Ron run run nói:

"Harry phải là đứa ngu cực kỳ mới đâm đầu đi kiếm cái thằng điên lăm le giết mình."

Xem ra Hermione và Ron tiếp nhận thông tin ấy bi quan hơn Harry tưởng. Cả Hermione và Ron đều có vẻ sợ Sirius Black hơn Harry rất nhiều. Ron nói một cách khổ sở:

"Không ai biết Black làm cách nào mà phá được ngục Azkaban để đào tẩu. Trước đây chưa từng có ai làm được chuyện đó. Mà hắn là một tên tù được canh phòng cực kỳ cẩn mật chứ có phải chơi đâu!"

Hermione sốt sắng nói:

"Nhưng mà người ta sẽ lại bắt được hắn, đúng không? Ý mình nói là người ta cũng đã cảnh báo cho tất cả dân Muggle coi chừng hắn…"

Bỗng Ron đột ngột hỏi:

"Tiếng gì vậy?"

Đâu đó vang lên một âm thanh nghe như tiếng huýt sáo khe khẽ. Ba đứa nhỏ cùng nhìn quanh toa tàu.

"Nó phát ra từ cái rương của bồ đó, Harry!"

Ron đứng dậy và với lên ngăn để hành lý. Một lát sau, nó lấy ra từ giữa hai lớp áo chùng của Harry một cái Ống kính Mách lẻo Bỏ túi. Cái kính hình bông vụ bằng thủy tinh ấy đang xoay tít mù trong lòng bàn tay Ron, phát sáng rực rỡ.

Hermione có vẻ thích thú lắm, cô bé đứng lên để nhìn cho rõ:

"Có phải là cái *Ống kính Mách lẻo Bỏ túi* đó không?"

Ron đáp:

"Ừ… bồ đừng để ý, chỉ là một món đồ rất rẻ tiền thôi mà.

Nó cũng quay tít thò lò như vầy khi mình buộc nó vô chân Errol để gởi cho Harry.”

Hermione hỏi với giọng ranh mãnh sắc sảo:

“Bộ lúc đó bồ đang làm chuyện gì bất chánh hả?”

“Đâu có! Ờ… chẳng qua là… mình thực ra không được phép dùng Errol. Mấy bồ biết đó, nó đâu có đủ sức để đưa thư đường dài… nhưng mình còn biết làm cách nào khác để gởi quà cho Harry?”

Cái Ống kính Mách lẻo Bỏ túi phát ra tiếng huýt gió dữ dội. Harry khuyên:

“Nhét nó vô rương đi, không thôi nó đánh thức ông ấy dậy.”

Harry hất đầu về phía Giáo sư Lupin. Ron nhét cái Ống kính Mách lẻo Bỏ túi vô giữa hai chiếc vớ cũ cực kỳ đáng kinh tởm của dượng Vernon, nhờ đó mà tiếng rít róng lịm đi. Ron đóng nắp rương lại, ngồi xuống băng ghế, nói:

“Tụi mình sẽ đem nó vô làng Hogsmeade để kiểm tra lại. Mấy thứ dụng cụ pháp thuật như cái đó người ta bán nhiều lắm ở Dervish với Banges, anh Fred và anh George nói với mình như vậy.”

Hermione hỏi tới một cách háo hức:

“Bồ có biết nhiều về Hogsmeade không? Mình có đọc, thấy nói đó là nơi duy nhứt ở nước Anh toàn-phù-thủy cư trú.”

Ron nói ngay, không giấu giếm:

“Đúng, mình cũng biết vậy. Nhưng đó không phải là lý do

làm mình muốn đi tới đó. Mình chỉ muốn đến đó để được vô *Công tước Mật*!"

"Là cái gì hả?"

Một vẻ mơ màng hiện ra trên mặt Ron. Nó nói:

"Là một tiệm kẹo. Ở đó họ có đủ *mọi thứ*… Nào là Tiểu yêu Ớt, nó làm cho bồ xịt khói miệng luôn. Rồi nào là bánh súc cù là béo đầy mứt dâu và kem đặc; những cây viết lông ngỗng bằng đường tuyệt ngon mà bồ có thể ngồi mút nó ở trong lớp mà vẫn có vẻ như đang cắn viết suy nghĩ về bài luận sắp viết ấy…"

Hermione cứ háo hức hỏi tới:

"Nhưng Hogsmeade là một nơi rất là thú vị, đúng không? Trong cuốn *Những Di Tích Lịch Sử Phù Thủy* có nói cái quán trọ là căn cứ địa của cuộc yêu tinh nổi dậy năm 1612, và Lều Hét được coi là tòa nhà bị ma ám nhiều nhứt nước Anh…"

"… và những trái banh kem đá bào khổng lồ mà bồ mút vô thì bồ sẽ lâng lâng bay lên khỏi mặt đất cả nửa tấc."

Rõ ràng là Ron vẫn mơ màng trong tiệm *Công tước Mật*, chứ không nghe Hermione nói gì cả.

Hermione bèn nhìn Harry:

"Được ra khỏi trường đi thám hiểm một tý trong làng Hogsmeade cũng thú vị hén?"

Harry nặng nề đáp:

"Mong là như vậy. Chừng nào các bạn đi về nhớ kể cho mình nghe các bạn phát hiện được gì nha."

Ron ngạc nhiên:

“Bồ nói vậy là nghĩa làm sao?”

“Mình không được phép đi. Dì và dượng Vernon không chịu ký giấy phép cho mình. Và ông Fudge cũng không chịu ký nốt.”

Ron có vẻ kinh hoàng về chuyện này:

“*Bồ không được phép đi vô làng Hogsmeade* hả? Nhưng… không lẽ nào… Giáo sư McGonagall hay ai đó sẽ cho phép bồ…”

Harry cười khan. Giáo sư McGonagall - giáo viên chủ nhiệm của nhà Gryffindor - ai cũng biết bà là người nổi tiếng vô cùng nghiêm khắc.

“… hay là tụi mình nhờ anh Fred và George, hai ảnh biết mọi đường ngang ngõ tắt ra vô lâu đài…”

Hermione nghiêm trang:

“Ron! Mình nghĩ là Harry không nên lén lút trốn khỏi lâu đài trong khi Sirius Black vẫn còn ngoài vòng pháp luật.”

Harry nói với vẻ đầy cay đắng:

“Ừ, mình biết thể nào Giáo sư McGonagall cũng sẽ nói y như vậy khi mình xin phép…”

Ron hăng hái nói với Hermione:

“Nhưng nếu tụi mình cùng đi với Harry, thì Black sẽ không dám…”

“Ôi, Ron ơi, đừng có nói chuyện ngu dữ vậy.”

Hermione ngắt ngang lời Ron.

“Black đã dám giết cả đống người giữa đường phố đông đúc giữa ban ngày ban mặt, chẳng lẽ bồ tưởng hắn sẽ không dám tấn công Harry chỉ vì có hai đứa mình ở bên cạnh sao?”

Cô bé vừa nói vừa táy máy mở cái nắp đậy cái rổ của con mèo Crookshanks. Ron la lên:

“Đừng thả cái con đó ra!”

Nhưng đã trễ quá rồi. Con mèo Crookshanks nhẹ nhàng nhảy phóc ra khỏi cái rổ, vươn vai, vặn vẹo thân hình, ngáp, rồi nhảy phóc lên đầu gối Ron. Cái cục cồm cộm trong túi áo Ron run lên như cầy sấy. Ron tống con mèo ra:

“Đi chỗ khác!”

Hermione giận dữ kêu:

“Ron, đừng mà!”

Ron toan cãi lại Hermione thì lúc đó Giáo sư Lupin trở mình. Ba đứa nhỏ chăm chú quan sát ông ta một cách cảnh giác, nhưng ông chỉ đơn giản trở đầu qua phía khác, miệng hơi hé ra, và ngủ tiếp.

Tàu Tốc hành Hogwarts vẫn trực chỉ hướng bắc mà chạy. Cảnh trí bên ngoài cửa sổ mỗi lúc một hoang dã thêm, và trở nên âm u hơn khi những đám mây trên cao mỗi lúc một dầy. Bọn trẻ đang rượt đuổi nhau, chạy tới chạy lui bên ngoài cửa toa của Harry, Ron và Hermione. Crookshanks bây giờ đã yên vị trên một băng ghế trống. Bộ mặt tẹt bẹt của nó hướng về Ron, đôi con mắt vàng khè của nó cứ lom lom dòm cái túi áo của Ron.

Vào khoảng một giờ thì một bà phù thủy bép múp míp đẩy chiếc xe đồ ăn đến cửa toa của ba đứa. Ron hất đầu về phía Giáo sư Lupin, lúng túng hỏi:

"Mấy bồ thấy có nên đánh thức ổng dậy không? Coi bộ ổng cũng cần ăn."

Hermione thận trọng bước lại gần Giáo sư Lupin. Cô bé tằng hắng:

"Ơ… Thưa Giáo sư ạ? Xin lỗi Giáo sư?"

Ông ta không thèm nhúc nhích. Bà phù thủy thấy vậy bèn nói:

"Đừng lo, cưng. Nếu thức dậy mà ông ấy thấy đói ổng có thể tìm được tôi ở toa đầu, chỗ người lái tàu."

Bà đưa cho Harry một đống bánh quai vạc. Khi bà bán đồ ăn đi ra và khép cửa lại, Ron nhìn chằm chằm ông Giáo sư Lupin, nói nhỏ:

"Mình chắc ổng chỉ ngủ thôi… tức là ổng chưa chết đâu há?"

Hermione cầm cái bánh Harry đưa, thì thào:

"Không, không đâu, ông ấy còn thở mà."

Kể ra Giáo sư Lupin không phải là người đồng hành thú vị cho lắm, nhưng sự có mặt của ông trong toa tàu này cũng có công dụng tốt. Vào xế chiều, trời bắt đầu mưa, làm mờ mịt hết những đồi núi chập chùng bên ngoài cửa sổ tàu lửa. Lúc đó bỗng nhiên ba đứa nhỏ nghe có tiếng bước chân đến bên ngoài cửa toa tàu của chúng. Và rồi xuất hiện những người mà chúng

ít mong gặp nhứt trong số tất cả học trò ở trường Hogwarts. Đó là Draco Malfoy, và sát hai bên sườn nó là hai thằng bạn nối khố: Crabbe và Goyle.

Ngay trong hành trình đầu tiên của tụi nhỏ trên tàu Tốc hành Hogwarts, Malfoy và Harry đã trở thành kẻ thù. Giờ đây, tên học trò mặt nhọn, tái nhợt, và khinh khỉnh này đã làm Tầm thủ của đội Quidditch nhà Slytherin, cũng giống như Harry là Tầm thủ của đội Quidditch nhà Gryffindor. Còn hai thằng Crabbe và Goyle hình như sinh ra đời chỉ để tuân lệnh Malfoy. Cả hai thằng đều to con lớn xác, tuy Crabbe có cao hơn một chút, cổ núng nính, tóc cắt bèn bẹt như úp quả dừa khô. Goyle thì tóc ngắn lởm chởm dựng đứng trên đầu, lại thêm đôi cánh tay dài thòng như tay đười ươi.

Kéo cánh cửa toa ra, Malfoy cất lên cái giọng lè nhè uể oải thường ngày của nó:

"Ủa, lại đây coi ai nè. Harry Cái Bô với lại Ron Mặt Chồn!"

Crabbe và Goyle hinh hích cười phụ họa Malfoy:

"Tao nghe nói rốt cuộc ba mày cũng vớ được tý vàng hồi mùa hè vừa rồi hả, Weasley? Má mày có mừng đứng tim mà chết giấc không?"

Ron đứng phắt dậy, nhanh đến nỗi nó hất văng cái rổ của con Crookshanks xuống sàn tàu. Ngay lúc đó Giáo sư Lupin ngáy một tiếng to. Malfoy tự động lùi một bước khi nhìn thấy Giáo sư Lupin.

"Ai vậy?"

Harry lúc đó cũng đã đứng thẳng lên để có gì thì giữ Ron lại. Nó nói:

"Thầy mới. Mày mới nói gì hả Malfoy?"

Đôi mắt xanh xám của Malfoy nheo lại; nó không ngu đến nỗi kiếm chuyện đánh nhau ngay trước mũi của thầy giáo. Nó bực bội làu bàu với hai thằng bạn:

"Đi thôi."

Và tụi nó biến mất.

Harry và Ron ngồi xuống. Ron xoa bóp mấy khớp ngón tay. Nó tức giận nói:

"Năm học này mình nhứt định sẽ không chịu đựng thằng Malfoy nữa. Mình làm cho mà coi. Nó mà còn xỉa xói gia đình mình một lần nữa, mình sẽ ghè đầu nó ra rồi…"

Ron giơ tay làm một động tác hung dữ trong không trung, Hermione chỉ vào Giáo sư Lupin, rít lên nho nhỏ:

"Ron, nói năng *cẩn thận*."

Nhưng Giáo sư Lupin vẫn ngủ say như chết.

Trời mưa càng lúc càng to, đoàn xe lao về phương bắc trong màn mưa mờ mịt. Những khung cửa sổ giờ đây chỉ còn là những cái khung trống trơn mà xám xịt lung linh làn nước mưa, rồi dần dần tối sẫm. Dọc khắp hành lang và trên những ngăn để hành lý, đâu đâu cũng thắp lồng đèn. Đoàn tàu lắc lư, mưa trút rào rào, gió gầm rú… mà Giáo sư Lupin vẫn ngủ tỉnh bơ.

Ron chồm tới trước để dòm qua cái cửa sổ bây giờ đã hoàn

toàn đen thui phía sau vai Giáo sư Lupin. Nó nói:

"Chắc là tụi mình gần tới nơi rồi."

Nó nói chưa dứt lời thì đoàn tàu bỗng dưng hãm tốc độ.

"Hay quá!"

Ron reo lên. Nó đứng dậy, cẩn thận đi ngang qua Giáo sư Lupin để tìm cách nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Mình đang đói chết đi được, chỉ muốn nhào vô ăn tiệc ngay thôi."

Hermione xem đồng hồ nói:

"Giờ này thì chưa thể tới nơi được…"

"Vậy tại sao đoàn tàu ngừng chạy?"

Đoàn tàu đang hãm dần tốc độ, càng lúc càng chậm hơn. Khi tiếng máy tàu xình xịch chìm đi thì tiếng mưa gào gió rú bên ngoài cửa sổ nghe càng rõ thêm.

Harry là đứa ngồi gần cửa nhứt, đứng dậy để nhìn ra hành lang. Dọc suốt các toa tàu, chỗ nào cũng thò ra những cái đầu ngơ ngác tò mò.

Đoàn tàu Tốc hành Hogwarts thình lình khựng lại, và khắp các toa vang lên tiếng ạch đụi của rương hòm rớt khỏi mấy ngăn để hành lý. Rồi, chẳng báo trước gì hết, tất cả đèn trên tàu bỗng tắt phụt, mọi người bị vùi trong bóng tối đen ngòm.

Giọng nói của Ron vang lên đằng sau Harry:

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Ui da!" Hermione kêu thất thanh, "Ron ơi, bồ dẫm lên

chân tôi rồi!”

Harry lần mò trở về chỗ ngồi. Ron hỏi:

“Bồ có nghĩ là tàu bị hư không?”

“Ai mà biết!”

Một tiếng ken két chói tai vang lên, Harry nhìn thấy lờ mờ hình thù của Ron đang cố chùi một mảng cửa kính cho trong để thử nhìn ra ngoài. Ron nói:

“Có cái gì đang di động bên ngoài. Mình nghĩ có lẽ người ta đang lên tàu.”

Cửa toa tàu của tụi nó bỗng xịch mở, và ai đó ngã dúi dụi lên chân Harry.

“Ối! Xin lỗi! Bạn có biết chuyện gì đang xảy ra không? Ui da, xin lỗi nha…”

“Neville hả?”

Harry sờ soạng trong bóng tối, nắm được tấm áo choàng của Neville, kéo nó dậy. Neville mừng rỡ:

“Harry đó hả? Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Mình chẳng biết gì cả. Ngồi xuống đi.”

Neville ngồi xuống, nhè ngay đầu con Crookshanks, con mèo ré lên đau đớn. Giọng của Hermione vang lên:

“Để mình đi hỏi bác lái tàu xem có chuyện gì.”

Harry chỉ cảm thấy Hermione đi ngang qua nó, cánh cửa toa tàu lại mở ra, rồi nó nghe ình một cái như hai vật chạm mạnh nhau, và hai tiếng kêu đau cùng thốt ra.

“Ai đó?”

“Ai đó?”

“Ginny hả?”

“Chị Hermione phải không?”

“Em đang làm gì vậy?”

“Em đi kiếm anh Ron…”

“Vô đây, ngồi xuống đi.”

Harry vội kêu lên:

“Ê, không phải chỗ này, tôi đang ngồi đây.”

Neville cũng la:

“Ui da!”

Bỗng một giọng khàn khàn vang lên:

“IM LẶNG!”

Cuối cùng thì Giáo sư Lupin cũng bị đánh thức. Harry nghe tiếng ông cử động trong một góc. Không đứa nhóc nào dám hó hé gì cả.

Bỗng vang lên một tiếng “tách” nhỏ, rồi ánh sáng lung linh chan hòa khắp toa. Giáo sư Lupin xuất hiện với một nắm lửa trong tay. Ngọn lửa chiếu sáng gương mặt xám ngoét mệt mỏi của ông, nhưng đôi mắt ông thì long lanh đầy cảnh giác và thận trọng. Cũng bằng cái giọng khàn khàn như lúc nãy, Giáo sư Lupin ra lệnh:

“Ai ở đâu thì ở yên đó.”

Ông chậm rãi đứng lên, cánh tay giơ ra trước, bàn tay cầm

lửa soi đường. Nhưng cửa toa lại mở ra trước khi Giáo sư Lupin đi tới cửa.

Ánh sáng lung linh từ ngọn lửa trong tay Giáo sư Lupin soi tỏ một hình thù trùm áo khoác cao lừng lững gần đụng nóc toa, đứng ngay trên lối ra vào. Gương mặt của kẻ đó hầu như khuất lấp dưới cái mũ trùm đầu.

Ánh mắt của Harry trượt xuống phía dưới, và cái nó nhìn thấy làm cho bao tử nó quặn lên. Ở chỗ tay áo của tấm áo khoác thò ra một bàn tay nhầy nhẫy, xám xịt, nhờn nhợt, ghẻ lở, và gớm ghiếc như một cái xác chết trôi đã trương sình.

Bàn tay chỉ lộ dạng trong tích tắc. Con vật nấp dưới tấm áo khoác dường như cảm nhận được cái nhìn trừng trừng của Harry, bàn tay chợt thụt vô trong nếp áo choàng màu đen.

Và cái khuất lấp dưới cái mũ trùm đầu, không rõ đó là cái gì, chỉ biết nó đang hít một hơi thở dài chậm rãi tạo thành những tiếng khò khè, như thể đang cố gắng hút cái gì đó từ trong không trung, chứ không chỉ hít không khí mà thôi.

Một luồng khí lạnh lẽo quét qua mặt tất cả mọi người đang có mặt trong toa tàu. Harry cảm thấy hơi thở nó không sao thoát ra được khỏi lồng ngực. Luồng khí lạnh thấm buốt da, luồn sâu vào buồng phổi của Harry, thấu tận tim…

Mắt Harry như lộn ngược vô trong đầu, không còn có thể nhìn thấy gì nữa. Nó đang chìm đắm trong cơn lạnh chết người, bên tai như có tiếng nước chảy xiết. Nó có cảm giác mình bị nhấn chìm xuống nước, càng lúc càng xuống sâu, tiếng gầm gào càng lúc càng lớn hơn…

Và rồi, nó nghe tiếng kêu gào vẳng lại từ xa xa, những tiếng kêu gào van xin cực kỳ thảm khốc kinh hoàng. Nó muốn ra tay giúp đỡ kẻ khốn cùng nào đó, cho dù kẻ đó là ai. Nó giơ tay ra, nhưng nó hoàn toàn bất lực… một màn sương khói trắng mịt đang xoáy chung quanh nó, ngay bên trong người nó…

"Harry! Harry ơi! Bồ có sao không?"

Ai đó vả vô mặt Harry.

"Cái… cái gì?"

Harry mở mắt ra. Đèn lồng đã sáng trở lại phía trên đầu, và sàn tàu đang rung chuyển. Tàu Tốc hành Hogwarts lại khởi hành và ánh sáng đã lại tràn ngập khắp các toa. Harry thấy hình như mình đã tuột từ trên ghế ngồi xuống sàn tàu, Ron và Hermione đang quỳ bên cạnh. Và phía trên đầu hai đứa bạn, Harry có thể nhận ra gương mặt của Neville và Giáo sư Lupin đang chăm chú nhìn nó. Harry cảm thấy yếu lắm. Khi đưa tay đẩy gọng kiếng cho ngay ngắn lại trên sống mũi, nó cảm thấy mồ hôi lạnh đã tuôn đầm đìa trên mặt. Ron và Hermione cùng đỡ Harry ngồi lên băng ghế. Ron lo lắng hỏi:

"Bồ có sao không?"

Harry nhìn thật nhanh ra cửa, nói:

"Không sao. Chuyện gì mới xảy ra vậy? Cái… cái đó đâu rồi? Ai mới gào thét thê thảm vậy?"

Ron tỏ ra lo lắng trầm trọng hơn nữa:

"Có ai gào thét gì đâu?"

Harry nhìn quanh toa tàu sáng choang. Ginny và Neville

cùng nhìn lại nó, cả hai đều tái mét.

"Nhưng mà tôi có nghe tiếng gào thét…"

Một tiếng "rắc" vang lên rõ to khiến cho mấy đứa nhỏ cùng nhảy dựng lên. Ấy là Giáo sư Lupin vừa bẻ một thanh sôcôla vĩ đại thành nhiều miếng nhỏ. Ông đưa cho Harry một miếng đặc biệt to.

"Đây, ăn đi. Ăn vô là thấy đỡ lắm đó."

Harry nhận miếng sôcôla nhưng không ăn. Nó hỏi Giáo sư Lupin:

"Cái đó là cái gì vậy thầy?"

Giáo sư Lupin phân phát tiếp sôcôla cho những người khác, thản nhiên trả lời:

"Một giám ngục. Một trong những giám ngục Azkaban."

Mọi người tròn mắt nhìn sững Giáo sư. Ông vò miếng giấy gói sôcôla lại rồi nhét nó vô túi áo. Ông nhắc lại:

"Ăn đi! Ăn vô là thấy đỡ lắm. Tôi phải đi gặp người lái tàu một lát. Xin lỗi nhé…"

Giáo sư sải bước ngang qua chỗ Harry, rồi biến mất trong hành lang.

Hermione nhìn Harry hết sức lo lắng. Cô bé ân cần hỏi:

"Bồ có chắc là bồ không sao chớ, Harry?"

Harry lau mồ hôi vẫn đổ hột trên trán, trên mặt:

"Mình không hiểu, chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Ờ… cái… viên giám ngục Azkaban đó… đứng đằng kia

nhìn quanh… tức là mình nghĩ hắn nhìn quanh, chứ mình cũng không nhìn thấy mặt hắn… còn bồ thì… bồ…”

Nét mặt Ron vẫn còn sợ sệt, nó tiếp lời Hermione:

“Mình nghĩ bồ bị xỉu hay bị làm sao ấy. Tự dưng bồ cứng đờ ra, ngã lăn quay khỏi chỗ ngồi, mặt mũi tay chân bắt đầu co giật…”

Hermione nói tiếp:

“Giáo sư Lupin bước qua mình bồ, đi tới trước mặt viên giám ngục Azkaban, rút cây đũa phép của thầy ra. Thầy nói: ‘Không ai trong số chúng tôi ở đây giấu Sirius Black dưới lớp áo khoác đâu. Đi đi!’ Nhưng viên giám ngục Azkaban vẫn không hề nhúc nhích. Vì vậy Giáo sư Lupin đọc rì rầm cái gì đó, một tia sáng bạc bắn ra từ đầu cây đũa phép của thầy nhắm vô viên giám ngục Azkaban, hắn mới chịu quay lui và biến đi cho…”

Neville nói, giọng eo éo hơn bình thường:

“Thiệt là kinh khủng khiếp. Mấy bồ có cảm thấy lạnh như thế nào không khi viên giám ngục Azkaban bước vô đây?”

Ron nhún vai một cách khó chịu:

“Mình cảm thấy hết sức quái đản, như thể mình sẽ không bao giờ vui lên được nữa…”

Ginny từ nãy giờ vẫn co rúm ở một góc, trông thê thảm không thua gì Harry, bây giờ mới để bật ra tiếng thổn thức. Hermione vội đi tới bên cạnh cô bé, vòng tay ôm lấy Ginny an ủi vỗ về. Harry vẫn thắc mắc, dáng điệu lúng túng hết sức:

“Nhưng… có ai trong số các bạn té ngã xuống sàn không?”

Ron lại nhìn Harry lo lắng:

“Không. Nhưng Ginny thì run như điên ấy.”

Harry không thể hiểu nổi. Nó cảm thấy nó cũng run rẩy, yếu ớt, như thể nó vừa qua một cơn sốt cúm tệ hại. Nó cũng bắt đầu cảm thấy ngượng. Không ai bị sao hết trong khi nó lại ra nông nỗi thảm hại như vậy!

Giáo sư Lupin trở lại. Ông dừng một chút khi bước vào trong toa tàu, nhìn quanh, rồi mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

“Các trò biết mà, tôi đâu có tẩm thuốc độc trong sôcôla.”

Harry bèn cắn một miếng sôcôla và nó kinh ngạc thấy cơ thể lập tức ấm lên, hơi ấm lan ra đến từng đầu ngón tay ngón chân.

Giáo sư Lupin nói:

“Chúng ta sẽ đến trường Hogwarts trong vòng mười phút nữa. Trò có sao không, Harry?”

Harry không hỏi làm sao mà giáo sư Lupin biết được tên nó. Nó ngượng ngùng đáp lí nhí:

“Dạ, con khỏe ạ.”

Trong suốt chặng đường ngắn còn lại, không ai nói chuyện gì nữa. Cuối cùng, khi đoàn tàu dừng lại ở ga Hogsmeade, một cảnh hỗn loạn táo tác diễn ra: cú rúc inh tai, mèo ngao nhức óc, và dưới cái nón của Neville là con cóc của nó cũng bắt đầu kêu ộp ộp. Trên sân ga nhỏ, trời lạnh buốt, mưa vẫn đang rủ xuống những tấm màn lạnh giá.

“Học sinh năm thứ nhứt đi theo lối này!”

Nghe giọng nói quen thuộc ấy, Harry, Ron và Hermione cùng quay đầu nhìn lại, và nhìn thấy hình dáng đồ sộ của lão Hagrid đứng ở tuốt đầu kia của sân ga. Lão đang ra hiệu và hướng dẫn mấy đứa lính mới tò te mặt mày hãi sợ của năm thứ nhứt đi tiếp hành trình “truyền thống” băng ngang mặt hồ. Lão gào qua đầu đám đông:

“Ba đứa bây khỏe hết hả?”

Cả ba đứa giơ tay vẫy chào lão Hagrid, nhưng chúng chẳng thể có cơ hội nào để nói chuyện gì với lão cả, vì đám đông chung quanh tụi nó cứ ép đẩy tụi nó tiến dọc theo sân ga. Cùng với tất cả học sinh còn lại của trường Hogwarts, Harry, Ron, và Hermione bước ra một con đường lầy lội, nơi có ít nhứt hàng trăm cỗ xe đang đậu sẵn, chờ đưa đám học sinh từ năm thứ hai trở lên về lâu đài. Harry đoán là mỗi cỗ xe được kéo bằng một con ngựa vô hình, bởi vì khi tụi nó đã trèo lên xe và an vị, thì cỗ xe tự chạy, lắc lư, dằn xóc suốt đoạn đường.

Cỗ xe thoang thoảng mùi mốc và rơm rạ. Từ khi ăn miếng sôcôla, Harry cảm thấy khá hơn nhưng vẫn còn bần thần yếu ớt. Ron và Hermione đi bên cạnh vẫn luôn để mắt canh chừng nó, như sợ nó lại lăn đùng ra một lần nữa.

Cỗ xe khập khểnh tiến về phía đôi cánh cổng sắt nguy nga được trang trí lộng lẫy, hai bên có hai cột đá mà trên cùng là tượng của đôi lợn lòi có cánh. Harry cũng nhìn thấy thêm hai viên giám ngục Azkaban cao lêu nghêu và trùm đầu kín mít đứng gác ở hai bên. Một cơn ớn lạnh hăm he nuốt chửng nó lần nữa. Nó dựa lưng vào cái lưng ghế gồ ghề và nhắm mắt lại

cho đến khi cỗ xe qua khỏi cánh cổng.

Giờ thì con đường đổ dốc dài về phía tòa lâu đài nên cỗ xe chạy cũng nhanh hơn. Hermione đang chồm qua cửa sổ nhỏ của cỗ xe để ngắm nhìn những tháp canh và tháp ký túc xá đang hiện ra lớn dần, rõ dần. Cuối cùng cỗ xe dừng lại, Ron và Hermione nhảy ra khỏi xe.

Khi Harry đặt chân xuống đất, nó nghe bên tai một giọng nói nhừa nhựa với âm sắc hí hửng:

"Mày *xỉu* hả Potter? Thằng Neville nói có đúng không? Mày thiệt tình *xỉu* sao?"

Malfoy thúc cùi chỏ chen qua mặt Hermione để chặn đường Harry trước khi nó bước lên được mấy bậc thềm đá của tòa lâu đài. Mặt Malfoy hí ha hí hửng và đôi mắt nó thì long lên sự gian xảo ác độc.

Hai hàm răng của Harry nghiến chặt:

"Tránh đường, Malfoy."

Malfoy nói lớn:

"Mày có xỉu theo nó không, Ron? Viên giám ngục Azkaban già khú ghê tởm ấy có làm cho mày té đái trong quần không hả Weasley?"

"Có chuyện rắc rối gì đó?"

Giọng nói nhẹ nhàng của Giáo sư Lupin vang lên khi ông bước xuống từ một cỗ xe vừa chạy đến.

Malfoy ném một cái nhìn xấc láo vào Giáo sư Lupin, cùng với bộ áo chùng vá víu như áo cái bang và cái vali cũ sờn te

tua của ông. Malfoy nói, giọng đượm một chút châm chọc:

"Ồ… *Thưa Giáo sư*, không có gì ạ…"

Rồi nó nháy mắt cười khinh khỉnh với Crabbe và Goyle, dẫn hai đứa nó lên bậc thang vô tòa lâu đài.

Hermione thúc vô lưng Ron để hối nó đi mau lên, cả ba đứa chẳng mấy chốc hòa vô trong đám học sinh đông đúc kéo đàn kéo lũ lên các bậc thềm, bước qua cánh cửa đồ sộ bằng gỗ sồi, đi vào Tiền sảnh có hình cái hang được những ngọn đuốc cháy bập bùng thắp sáng rực. Cuối hành lang này là những bậc thang cẩm thạch dẫn lên các tầng lầu.

Bên phải hành lang Tiền sảnh là cánh cửa vào Đại Sảnh Đường đang mở rộng. Harry bươn theo đám đông đi về phía đó. Nhưng nó chưa kịp ngắm nghía cái trần Đại Sảnh được phù phép thành bầu trời, một bầu trời đen thui đầy mây vào tối hôm đó, thì nó nghe tiếng gọi:

"Harry! Hermione! Cả hai trò lại đây, cô cần gặp."

Harry và Hermione quay đầu lại, hết sức ngạc nhiên. Giáo sư McGonagall, cô giáo dạy môn Biến và là chủ nhiệm của nhà Gryffindor, đang nhóng gọi hai đứa nó qua những cái đầu lúc nhúc trong đám đông. Giáo sư McGonagall là một bà giáo nghiêm trang đứng đắn, để tóc dài búi lại thành một búi to chặt chẽ, và đôi mắt sắc của bà đóng khuôn trong một cặp mắt kiếng hình vuông.

Harry chen lấn mở đường đi về phía cô giáo chủ nhiệm với linh tính về điềm chẳng lành. Giáo sư McGonagall luôn có cái cách khiến cho Harry cảm thấy ắt hẳn là nó đã làm điều gì sai

trái.

Nhưng giáo sư bảo:

“Các con không cần lo lắng quá như vậy. Cô chỉ có vài lời muốn nói với các con trong văn phòng của cô. Con cứ đi tới đi, Ron.”

Ron trợn mắt ngó theo Giáo sư McGonagall dẫn đường cho Harry và Hermione đi tách ra đám đông đang ríu rít trò chuyện om sòm. Cả hai đứa đi theo Giáo sư McGonagall băng ngang Tiền sảnh, lên cầu thang cẩm thạch và đi dọc theo một hành lang.

Khi tất cả đã vào trong văn phòng Giáo sư McGonagall, một căn phòng nhỏ nhưng có một lò sưởi to rất ấm áp chào đón, Giáo sư ra dấu cho Harry và Hermione ngồi xuống. Bà cũng ngồi xuống sau cái bàn giấy và bắt đầu nói ngay:

“Giáo sư Lupin đã gởi cú tới trước báo rằng con bị bệnh trên tàu lửa, phải không Harry?”

Nhưng Harry chưa kịp trả lời thì có tiếng gõ nhẹ lên cánh cửa, và bà Pomfrey, y sĩ của trường, đã hối hả lao vô phòng.

Harry cảm thấy ngượng đỏ mặt. Thiệt không còn gì tệ hơn được khi mà nhứt cử nhứt động của nó đều bị trông chừng, mới xỉu một cái mà đã phát sinh chuyện ồn ào như vầy. Nó nói:

“Con khỏe mà. Con không cần gì hết…”

Bà Pomfrey không đếm xỉa gì đến điều Harry nói. Vừa thấy Harry bà đã kêu lên:

“Ủa? Là trò đó hả?”

Rồi bà cúi xuống thật sát Harry, chăm chú nhìn nó. Bà nói:

“Tôi chắc là trò lại làm một chuyện nguy hiểm gì đó nữa phải không?”

Giáo sư McGonagall đỡ lời:

“Chỉ tại viên giám ngục Azkaban thôi, Poppy à!”

Cả hai người đàn bà trao đổi với nhau một cái nhìn bí ẩn, bà Pomfrey tặc lưỡi ra vẻ không hài lòng:

“Trường học gì mà đầy giám ngục Azkaban như thế chứ!”

Bà vạch tóc Harry lên và rờ trán nó:

“Trò này sẽ không phải là đứa đầu tiên ngất xỉu đâu. Ừ, nó đổ mồi hôi lạnh toàn thân rồi đây. Bọn giám ngục thật là dễ sợ. Và cái hậu quả mà họ gây ra cho những người vốn đã mỏng manh…”

Harry cãi ngang:

“Con đâu có mỏng manh.”

“Dĩ nhiên trò thì không rồi.”

Bà Pomfrey bắt mạch Harry, lơ đãng nói xuôi theo nó. Giáo sư McGonagall hỏi bằng giọng cả quyết:

“Tình trạng trò này ra sao? Có cần nghỉ ngơi trên giường không? Hay là có lẽ để trò ấy nằm lại trong bệnh thất đêm nay?”

Harry nhảy dựng lên:

“Con *khỏe* mà!”

Chỉ nghĩ đến những gì Malfoy sẽ rêu rao ầm lên về chuyện nó phải vô bệnh thất nằm cũng đủ khiến cho Harry điêu đứng.

Bà Pomfrey lúc này đang săm soi tới đôi mắt của Harry, bà nói:

"Chà, ít nhứt trò cũng cần tới vài miếng sôcôla."

Harry nói ngay:

"Con ăn rồi. Giáo sư Lupin đã cho con một miếng. Thầy phát cho tất cả tụi con mỗi đứa một miếng."

Bà Pomfrey tỏ vẻ tán thành:

"Ổng cho rồi hả? Vậy là rốt cuộc chúng ta cũng có được một ông thầy Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám biết sơ cứu trị liệu."

Giáo sư McGonagall vẫn sắc giọng hỏi lại:

"Con có chắc là con cảm thấy khỏe không, Harry?"

Harry đáp:

"Thưa cô, khỏe ạ."

"Vậy thì tốt. Con vui lòng đứng đợi bên ngoài một lát trong khi cô nói đôi lời với Hermione về thời khóa biểu học tập của trò ấy. Sau đó chúng ta sẽ cùng đi xuống lầu để ăn tiệc."

Harry bước ra hành lang với bà Pomfrey. Bà vừa lầm bầm làu bàu vừa đi về bệnh thất. Harry chỉ phải chờ đợi trong vài phút. Hermione thò đầu ra khỏi phòng, mặt mày coi bộ phấn khởi lắm về một điều gì đó. Bước ra sau Hermione là Giáo sư McGonagall. Cả ba người cùng đi xuống cầu thang cẩm thạch để vào Đại Sảnh Đường.

Trong Đại Sảnh Đường bây giờ là một biển những cái nón đen chóp nhọn của học sinh phù thủy. Bàn dài nhà nào ngồi chật học sinh nhà nấy, mặt mũi đứa nào cũng sáng rỡ trong ánh sáng của hàng ngàn ngọn nến lơ lửng lướt trên không trung. Giáo sư Flitwick - vị Giáo sư phù thủy nhỏ thó có mái tóc bạc rối nùi - đang cầm cái nón cổ lỗ sĩ và cái ghế ba chân bước ra khỏi Đại Sảnh Đường.

Hermione kêu lên nho nhỏ nhưng đầy nuối tiếc:

"Ôi, tụi mình bỏ lỡ mất buổi lễ Phân loại rồi!"

Đám học sinh mới vừa được phân về các ký túc xá sau nghi thức đội nón Phân loại đang hò hét tên nhà mới thích hợp với mình nhứt: Gryffindor, Ravenclaw, Hufflepuff, hoặc thậm chí là Slytherin. Giáo sư McGonagall sải bước đến cái ghế trống của bà ở bàn dành cho giáo viên. Harry và Hermione thì đi về hướng ngược lại, về phía bàn của nhà Gryffindor, cố gắng hết sức bước đi thật êm. Vậy mà thiên hạ cũng ngoái đầu lại nhìn hai đứa nó lẳng lặng đi vòng phía sau Sảnh Đường, có vài người lại còn chỉ trỏ Harry nữa chứ. Chẳng lẽ câu chuyện nó lăn đùng ra xỉu trước mặt viên giám ngục Azkaban đã lan truyền nhanh chóng dữ vậy?

Harry và Hermione ngồi xuống hai cái ghế mà Ron đã xí chỗ hai bên cạnh nó. Ron thì thào hỏi Harry:

"Vụ gì vậy?"

Harry bắt đầu giải thích bằng giọng thì thầm, nhưng đúng lúc đó thầy Hiệu trưởng đứng dậy đọc diễn văn khai trường, nên nó ngừng lại để nghe.

Giáo sư Dumbledore mặc dù đã rất cao tuổi, vẫn luôn luôn tạo được ấn tượng đặc biệt về năng lực vĩ đại của cụ. Mái tóc và bộ râu của cụ dài cả thước, đôi mắt xanh sáng của cụ luôn lấp lánh sau cặp kiếng hình nửa vành trăng cỡi trên một cái sống mũi khoằm hết chỗ nói. Cụ được coi như một vị phù thủy vĩ đại nhứt của thời đại, nhưng Harry kính trọng cụ Dumbledore không phải vì điều đó. Ai đã từng tiếp xúc với cụ Dumbledore đều không thể không đặt lòng tin cậy nơi cụ. Khi Harry nhìn cụ tươi cười rạng rỡ giữa đám học sinh Hogwarts, nó cảm thấy yên tâm lại, lần đầu tiên kể từ khi chạm trán viên giám ngục Azkaban trên đoàn tàu Tốc hành Hogwarts.

Cụ Dumbledore nói:

“Hoan nghênh tất cả các con đã tựu trường.”

Ánh nến lung linh trên chòm râu bạc của cụ:

“Chúc mừng các con vào một niên học mới nữa ở Hogwarts! Tôi có vài điều muốn nói với tất cả mọi người ở đây, và bởi vì một trong những điều đó rất nghiêm trọng, nên tôi nghĩ tốt nhứt là nên nói phứt ra ngay bây giờ, trước khi các con no nê mụ mẫm đi vì bữa tiệc linh đình tuyệt cú mèo của chúng ta…”

Cụ Dumbledore tằng hắng lấy giọng nói tiếp:

“Như tất cả các con đều biết qua vụ kiểm soát trên tàu Tốc hành Hogwarts, trường của chúng ta hiện nay đang có những vị khách là các viên giám ngục Azkaban, những người đến đây để làm nhiệm vụ do Bộ Pháp thuật giao phó.”

Cụ Dumbledore ngừng nói. Harry sực nhớ lại ông Weasley

từng nói cụ Dumbledore không hài lòng chút nào chuyện đón tiếp các viên giám ngục Azkaban đến trường Hogwarts. Cụ Dumbledore nói tiếp:

"Họ sẽ đặt trạm canh gác ở mỗi cổng ra của nhà trường. Trong thời gian các viên giám ngục Azkaban ấy lưu lại trường chúng ta, tôi muốn nói rõ rằng không ai được ra khỏi trường mà không có sự cho phép. Các con đừng hòng đánh lừa hay qua mặt các viên giám ngục Azkaban bằng quỷ kế hay cải trang, thậm chí khoác Áo Tàng hình đi nữa."

Harry và Ron đưa mắt nhìn nhau. Cụ Dumbledore ôn tồn nói tiếp:

"Các viên giám ngục Azkaban về bản chất không bao giờ thấu hiểu những lời xin xỏ hay viện cớ. Vì vậy tôi phải khuyên bảo từng người trong mọi người ngồi đây là đừng tạo ra cái cớ gì để bị họ làm hại. Tôi trông cậy vào các Huynh trưởng và các tân Thủ lĩnh Nam sinh và Thủ lĩnh Nữ sinh, hãy làm hết sức để bảo đảm rằng không một học sinh nào có chuyện va chạm với các viên giám ngục Azkaban."

Ngồi cách Harry vài ghế trên cùng chiếc bàn dài của nhà Gryffindor là anh chàng tân Thủ lĩnh Nam sinh Percy. Anh ưỡn ngực ra và đảo mắt nhìn quanh một cách thật là ngầu. Cụ Dumbledore lại ngừng nói, nhìn quanh Sảnh Đường một cách nghiêm nghị, đến nỗi không ai dám cục cựa hay gây ra tiếng động nhỏ nào. Cụ nói tiếp:

"Có một thông báo khác vui vẻ hơn. Tôi sung sướng chào mừng hai giáo viên mới gia nhập vào đội ngũ giảng dạy của trường chúng ta. Người thứ nhứt là Giáo sư Lupin, người đã

hào hiệp đồng ý lấp chỗ trống ở bộ môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám."

Tiếng vỗ tay vang lên lác đác, nghe không có vẻ nồng nhiệt lắm. Chỉ mấy đứa học trò đã được đi chung một toa xe lửa với Giáo sư Lupin mới hăng hái vỗ tay thật to, trong số đó có Harry. Ngồi bên cạnh các Giáo sư khác diện bộ áo chùng bảnh bao nhứt của họ, Giáo sư Lupin trông có vẻ cực kỳ nhếch nhác lôi thôi.

Ron nói nhỏ bên tai Harry:

"Ngó thầy Snape kìa!"

Thầy Snape, giáo viên của môn Độc Dược, đang ngồi ở bàn Giáo sư trừng mắt ngó Giáo sư Lupin. Ai cũng biết là thầy Snape chằm hăm chức vụ Giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Nhưng ngay cả đứa ghét thầy nhứt là Harry cũng phải ngạc nhiên trước bộ mặt gầy gầy, vàng bủng của thầy Snape đang rúm ró cả lại khi nhìn Giáo sư Lupin, đó không còn là sự tức giận nữa - đó là sự căm ghét. Harry biết quá rõ cái nét mặt đó; bởi vì, chính nó từng nhiều phen bị thầy Snape nhìn với cái vẻ mặt như vậy rồi.

Cụ Dumbledore nói tiếp sau khi tiếng vỗ tay rời rạc chào mừng Giáo sư Lupin chấm dứt.

"Việc chỉ định vào chức vụ giáo viên thứ hai trong niên học này là… Vâng, tôi rất tiếc thông báo cho các con biết là Giáo sư Kettleburn, Giáo sư môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, đã về hưu vào cuối niên học vừa rồi, để có nhiều thời gian chăm sóc các chi còn lại của ông. Tuy nhiên tôi vui mừng thông báo là vị trí của Giáo sư Kettleburn được thay thế bằng chính ông

Rubeus Hagrid, người đã đồng ý nhận thêm nhiệm vụ mới này bên cạnh nhiệm vụ giữ khóa trường Hogwarts của chúng ta.”

Cả ba đứa, Harry, Ron và Hermione, sửng sốt nhìn nhau. Lập tức sau đó, chúng vỗ tay như điên, phụ họa với tràng vỗ tay đặc biệt ầm ĩ trong đám nhà Gryffindor. Harry chồm tới trước nhìn lão Hagrid cho rõ. Lão đang đỏ bừng mặt như vừa uống hết một thùng tô nô rượu, hai mắt ngượng ngùng nhìn xuống hai bàn tay to bè của mình. Chắc chắn là lão khoái lắm, nhưng nụ cười toét miệng của lão đã ẩn khuất sau bộ râu đen xum xuê rậm rạp che gần hết gương mặt.

Ron vỗ lên mặt bàn gào:

“Lẽ ra tụi mình phải đoán ra trước chứ hả! Còn ai khác nữa trên đời này có thể bắt mình học với một cuốn sách cắn đớp lung tung kia chứ?”

Harry, Ron và Hermione là ba đứa ngừng vỗ tay sau cùng, khi Giáo sư Dumbledore lại tiếp tục nói. Tụi nó nhận thấy lão Hagrid chùi nước mắt bằng tấm khăn trải bàn.

“Xong, tôi cho rằng nhiêu đó là tất cả chuyện quan trọng cần phải nói. Bây giờ hãy để bữa tiệc bắt đầu!”

Những cái dĩa và ly bằng vàng bày trước mặt mọi người bỗng đầy ắp thức ăn thức uống. Harry bỗng nhiên thấy bụng đói cồn cào, tự lấy cho mình mọi thứ đồ ăn mà nó với tới gắp được, và ăn đến khi no cành hông mới thôi.

Bữa tiệc thiệt là ngon hết chỗ chê. Toàn thể Đại Sảnh Đường vang lên tiếng nói cười, tiếng nĩa muỗng chạm nhau canh cách. Tuy nhiên Harry, Ron và Hermione lại nôn nóng

mong cho bữa tiệc chóng tàn để tụi nó có cơ hội trò chuyện với lão Hagrid. Tụi nó biết, đối với lão Hagrid, việc được phong làm thầy giáo thì có ý nghĩa trọng đại biết chừng nào. Lão Hagrid đã từng bị coi là phù-thủy-thiếu-chất-lượng. Lão đã bị đuổi ra khỏi trường Hogwarts khi mới học năm thứ ba, cách đây năm mươi năm, vì bị vu cho một cái tội mà lão không hề làm. Chính ba đứa Harry, Ron và Hermione đã góp phần thanh minh và trả lại danh dự cho lão Hagrid vào cuối niên học trước.

Và mãi cũng đã đến lúc kết thúc khi miếng bánh bí cuối cùng biến khỏi những cái dĩa vàng. Cụ Dumbledore nói đôi lời rằng đã tới giờ bọn trẻ đi ngủ. Bọn Harry, Ron và Hermione bèn tranh thủ cơ hội ngay lập tức. Tụi nó chạy ùa tới bàn giáo viên, Hermione ré tướng lên:

"Chúc mừng, bác Hagrid!"

Lão Hagrid cầm cái khăn ăn của lão chùi gương mặt hồng hào sáng rỡ của mình, ngước nhìn ba đứa trẻ.

"Đó là nhờ ba đứa tụi bây. Bác không thể nào mơ tưởng nổi… cụ Dumbledore quả thật là một người vĩ đại… Ngay khi Giáo sư Kettleburn xin đủ với nghề gõ đầu trẻ rồi và xin về hưu, cụ Dumbledore lập tức đi thẳng tới cái chòi của bác… bác từng ao ước biết bao lâu công việc này…"

Cố gắng kềm chế tình cảm của mình, lão Hagrid vùi mặt vô tấm khăn ăn, Giáo sư McGonagall bèn suỵt tụi nó đi về phòng ngủ.

Harry, Ron và Hermione nhập vô đám học sinh nhà Gryffindor chạy lên chiếc cầu thang cẩm thạch. Và khi đi dọc

hành lang, chúng bắt đầu nhận ra cơn mệt mỏi và buồn ngủ. Vậy mà vẫn còn mấy cái cầu thang phải leo tiếp, rồi mới đến cánh cửa bí mật để vào tháp Gryffindor. Tấm chân dung khổng lồ của Bà Béo trong bộ áo đầm hồng hỏi chúng:

"Mật khẩu?"

Từ phía sau đám học sinh Gryffindor, Percy hô to:

"Cho vô, cho vô đi! Mật khẩu mới là Trúng Mánh Lớn!"

Neville trông thiểu não ra mặt:

"Ối cha mẹ ơi!"

Nhớ cho được một cái mật khẩu bao giờ cũng là việc vất vả đối với Neville.

Xuyên qua cái lỗ sau bức chân dung Bà Béo, cả bọn kéo vào phòng sinh hoạt chung. Nam nữ sinh chia nhau trèo lên những cái cầu thang riêng để về buồng ngủ. Harry leo lên cái cầu thang xoắn chông chênh, không nghĩ ngợi gì khác ngoài niềm vui tràn ngập tâm trí là nó lại được trở về ngôi trường thân yêu. Nó trở về với căn phòng ngủ hình tròn thân quen có năm cái giường giăng mùng. Nó nhìn quanh căn phòng đó mà sung sướng với cảm giác thoải mái như đây chính là nhà mình.

6

MÓNG VUỐT VÀ LÁ TRÀ

Khi Harry, Ron và Hermione bước vào Đại Sảnh Đường để ăn điểm tâm vào sáng hôm sau, thì người đầu tiên mà tụi nó thấy là Draco Malfoy. Có vẻ như Malfoy đang mua vui cho một nhóm học sinh nhà Slytherin bằng một câu chuyện chọc cười. Lúc Harry, Ron và Hermione đi ngang qua, Malfoy đang nhại một vẻ mặt đau đớn đến bất tỉnh khá khôi hài, thế là quanh nó nổ ra một tràng cười.

Hermione đi ngay sau lưng Harry, nói:

"Kệ xác nó. Cứ mặc kệ nó đi, nó chẳng đáng để mình bận tâm đâu…"

Nhưng Pancy Parkinson, một con bé nhà Slytherin, mặt tẹt da nhăn như mặt chó Pug chợt rít lên the thé:

"Ê, Potter! Potter ơi, viên giám ngục Azkaban đang tới kìa! Potter, *Hùuuuu!*"

Harry ngồi phịch xuống cái ghế bên cạnh George ở bàn ăn của nhà Gryffindor. George phát cho tụi nó mấy tờ giấy:

"Thời khóa biểu của học sinh năm thứ ba đây. Ủa, có

chuyện gì vậy Harry?”

Ron ngồi xuống ghế bên kia George, trừng mắt nhìn qua phía bàn ăn nhà Slytherin, nói:

“Thằng Malfoy.”

George ngước nhìn qua, vừa đúng lúc thấy Malfoy lại đang một lần nữa giả bộ xỉu một cách đầy sợ hãi. George bình thản nói:

“Thằng nhãi ranh. Nó cũng đâu có oai phong lẫm liệt gì cho lắm khi viên giám ngục Azkaban kiểm tra đoàn tàu tối hôm qua đâu. Nó cũng chạy tọt qua toa của tụi mình, phải không Fred?”

Fred khinh bỉ liếc mắt nhìn sang Malfoy:

“Đồ sém tè trong quần.”

George nói:

“Ngay như anh đây cũng không khoái cho lắm. Họ đúng là kinh tởm thiệt, mấy viên giám ngục Azkaban ấy…”

Fred nói:

“Họ làm ruột gan mình thiếu điều bị đông lạnh hết vậy há?”

Harry nói nhỏ:

“Nhưng mà các anh đâu có xỉu, phải không?”

George nói mạnh mẽ:

“Quên chuyện đó đi, Harry. Có một lần ba phải đi tới nhà ngục Azkaban, nhớ không Fred? Ba nói đó là nơi tồi tệ nhứt mà ông từng biết đến. Ba trở về nhà tay chân run rẩy rồi phát

bệnh luôn mà… Mấy viên giám ngục Azkaban hút hết niềm vui khỏi cái nhà ngục đó. Ở trong đó, hầu như tất cả các tù nhân ngục Azkaban đều phát điên lên hết.”

Fred đổi đề tài:

“Ừ, để coi thằng Malfoy sẽ vui như thế nào sau trận Quidditch đầu tiên. Nhớ không? Trận Quidditch đầu mùa là trận giữa đội nhà Gryffindor và nhà Slytherin.”

Lần duy nhứt mà Harry và Malfoy đối đầu nhau trong một trận Quidditch cũng là lần Malfoy đã bị thua te tua xiểng liểng. Nhớ lại trận đó, Harry thấy phấn khởi lên chút đỉnh, bèn tự lấy cho mình mấy khúc xúc xích và cà chua chiên.

Hermione còn mải nghiên cứu cái thời khóa biểu mới của mình. Cô bé mừng rỡ kêu lên:

“Ôi, hay quá! Tụi mình bắt đầu học mấy môn mới ngay hôm nay.”

Ron ngó qua vai Hermione đọc ké, mặt mày nghiêm trang hẳn ra. Nó nói:

“Hermione ơi, người ta làm rối beng cái thời khóa biểu của bồ rồi. Coi nè, họ xếp cho bồ tới mười môn học một ngày. Làm gì có đủ *thời giờ*.”

“Mình sẽ xoay sở. Mình đã dàn xếp xong với giáo sư McGonagall rồi.”

Ron vẫn cười, nói:

“Nhưng mà coi nè, bồ thấy thời khóa biểu sáng nay không? Chín giờ môn Tiên tri. Và ngay phía dưới, chín giờ, Muggle-

học. Và…”

Ron chồm tới, ghé sát cái thời khóa biểu hơn, vẻ như không thể nào tin được:

“Coi nè, ngay dưới dòng đó: môn Số học, cũng *chín giờ*. Ý mình nói là mình biết bồ giỏi, Hermione à, nhưng không ai có thể giỏi *đến như* vậy. Làm sao cùng một lúc mà bồ có thể học ở ba lớp chứ?”

Hermione nói cộc lốc:

“Đừng có ngu. Dĩ nhiên mình sẽ không ngồi học ở trong cả ba lớp cùng một lúc.”

“Vậy thì…”

Hermione ngắt lời:

“Làm ơn đưa giùm mình hũ mứt.”

“Nhưng…”

Hermione gắt lên:

“Ôi, Ron ơi, nếu thời khóa biểu của mình hơi đầy một chút thì mắc mớ gì tới bồ hả? Mình đã nói với bồ rồi, mình đã dàn xếp xong hết với giáo sư McGonagall rồi!”

Vừa lúc đó, lão Hagrid bước vào Đại Sảnh Đường. Lão mặc cái áo khoác dài bằng lông chuột chũi, và lão cứ lơ đễnh vung vẩy xác một con chồn hôi trong bàn tay to kếch xù của mình.

Trên đường đi tới bàn giáo viên, lão dừng bước nói với bọn trẻ:

“Ổn cả chứ hả? Mấy đứa là những học trò trong lớp học

đầu tiên mà bác được dạy đó nghe! Lớp bắt đầu ngay sau bữa ăn trưa! Bác phải thức dậy từ lúc năm giờ sáng để chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng… Hy vọng đâu đã vô đó rồi… bác đây, một thầy giáo… thiệt tình…"

Lão ngoác miệng cười toe toét với bọn trẻ và đi tiếp tới bàn ăn dành cho giáo viên, vẫn vung vẩy xác con chồn hôi.

Với một chút lo âu trong giọng nói, Ron thắc mắc:

"Không biết bác ấy chuẩn bị sẵn sàng cái gì là cái gì nhỉ?"

Sảnh Đường bắt đầu vắng bớt khi mọi người lục tục đến lớp học đầu tiên của mình. Ron xem thời khóa biểu của nó:

"Tụi mình phải đi thôi, để coi, lớp Tiên tri ở tầng trên cùng của Tháp Bắc. Tụi mình sẽ mất mười phút mới đến được nơi đó…"

Ba đứa vội vàng ăn cho xong bữa điểm tâm, chào tạm biệt Fred và George, rồi đi trở ra, băng qua Sảnh Đường. Khi tụi nó đi ngang bàn ăn của nhà Slytherin, Malfoy lại biểu diễn trò nhái một cơn xỉu nữa. Tiếng cười rú lên đuổi theo Harry vào tận Tiền sảnh.

Hành trình xuyên qua tòa lâu đài để đến Tháp Bắc là một hành trình dài. Hai năm ở Hogwarts chưa đủ để bọn trẻ biết hết mọi thứ về tòa lâu đài: trước đây tụi nó chưa từng được vào bên trong Tháp Bắc.

Tụi nhỏ trèo lên tới cầu thang thứ bảy, đến một đầu cầu thang không thấy quen chút nào, ở đó không có cái gì khác ngoài một bức tranh lớn vẽ một bãi cỏ trống trơ treo trên bức tường đá, Ron vừa thở hổn hển vừa nói:

“Phải… có… một… lối… đi… tắt… chứ!”

Hermione ngó xuống một hành lang vắng bên phải:

“Chắc là lối này.”

Nhưng Ron nói:

“Không phải đâu. Đó là hướng nam mà. Mấy bồ ngó coi, tụi mình có thể nhìn thấy một mảng hồ nước bên ngoài cửa sổ kìa…”

Harry ngắm bức tranh. Một chú ngựa lùn mũm mĩm, lông xám lốm đốm, vừa mới thong dong dẫm lên bãi cỏ và thơ thẩn nhấm nháp cỏ xanh. Tuy đã quen với việc các nhân vật trong những bức tranh ở trường Hogwarts cứ di chuyển lung tung và thỉnh thoảng bỏ khung tranh mà đi thăm viếng lẫn nhau, nhưng Harry vẫn cứ khoái nhìn chúng. Một lát sau, một hiệp sĩ lùn bè bè mặc bộ áo giáp cứ kêu xủng xoẻng khi ông bước vào bức tranh, theo sau là con ngựa lùn. Căn cứ vào dấu vết cỏ dập còn dính ở đầu gối của bộ đồ giáp kim loại ông đang mặc, thì có thể nói chắc là ông vừa té ngựa.

Nhìn thấy Harry, Ron và Hermione, ông hiệp sĩ gào lên:

“A! Quân bất lương nào dám xâm nhập lãnh địa riêng của ta hả? Phải chăng các ngươi đến cười nhạo ta ngã ngựa? Hãy rút gươm ra, đồ bất lương, đồ chó!”

Ba đứa nhỏ sửng sốt đứng ngớ ra nhìn ông hiệp sĩ lùn đang rút thanh gươm ra khỏi cái vỏ kiếm và bắt đầu vung gươm trong tay một cách hung hăng, còn chân cẳng thì nhảy loi choi trong cơn giận điên cuồng. Nhưng lưỡi gươm quá dài so với thân hình cụt ngủn của ông, thành ra khi ông chém một đường

gươm ác liệt thì đà gươm đi làm ông mất cả thăng bằng, té lăn đùng, sấp mặt xuống bãi cỏ.

Harry tiến tới gần bức tranh hơn, nó hỏi:

"Ông có sao không?"

"Lùi lại! Quân khoác lác đê tiện! Lùi! Đồ xỏ lá!"

Ông hiệp sĩ lại nắm chặt thanh gươm, chống gươm xuống để đứng lên, nhưng lưỡi gươm lún sâu thêm vào lớp cỏ, và khi ông đứng dậy được rồi thì cho dù đã cố gắng hết sức mình, ông không thể nào rút lưỡi gươm ra được nữa. Cuối cùng ông phải tự quăng mình xuống cỏ, đẩy cái mạng che mặt trên cái nón giáp sắt ra để lau mồ hôi đang rịn đầm đìa.

Thừa dịp ông hiệp sĩ nghỉ mệt, Harry phân trần:

"Như vầy nè, tụi tôi đang đi tìm Tháp Bắc. Chắc ông đâu biết chỗ đó ở đâu hả?"

Cơn giận của ông hiệp sĩ dường như tan biến đi tức thì. Ông lách cách đứng dậy và dõng dạc hô:

"Một cuộc truy tìm! Hãy theo ta, hỡi các bằng hữu thân thiết! Chúng ta sẽ tìm ra mục tiêu của các bạn, hoặc là chúng ta sẽ dũng cảm bỏ mạng vì nhiệm vụ!"

Ông hiệp sĩ lại một lần nữa cố gắng rút thanh gươm ra một cách không hiệu quả, rồi cố trèo lên con ngựa mập, nhưng lại ngã xuống. Ông bèn khí khái la to:

"Đành đi bộ vậy, thưa quý ngài và quý nương! Lên đường! Tiến lên!"

Và, trong bộ áo giáp sắt kêu xủng xoẻng ầm ĩ, ông ta chạy

vô cạnh trái của cái khung tranh và biến mất khỏi cảnh trí của bức tranh.

Ba đứa nhỏ vội vã chạy theo ông hiệp sĩ dọc hành lang, căn cứ theo âm thanh xủng xoẻng phát ra từ bộ áo giáp của ông. Thỉnh thoảng tụi nó nhìn thấy ông chạy ngang qua một bức tranh ở phía trước.

"Hãy cố mà can đảm lên nhé, điều tệ nhứt còn chưa xảy ra đâu!"

Ông hiệp sĩ gào to, và tụi nó thấy ông tái xuất hiện phía trước một nhóm các bà mặc váy phồng vẻ nhớn nhác. Tranh của các bà treo trên vách của một cầu thang xoắn chông chênh.

Harry, Ron và Hermione thở hổn hà hổn hển trèo lên những bậc thang xoắn sít sao, càng lúc càng thấy chóng mặt hơn, cho đến khi nghe được tiếng nói rì rầm phía trên đầu, thì tụi nó biết chắc mình đã tới được lớp học.

Ông hiệp sĩ bấy giờ mới thò đầu vô bức tranh của một ông thầy tu có vẻ mặt hết sức nham hiểm, la lớn:

"Tạm biệt! Tạm biệt nhé, các chiến hữu của ta! Bất cứ khi nào các bạn cần đến một trái tim cao thượng và những bắp thịt sắt thép, thì cứ tìm đến Ngài Cadogan!"

Khi ông hiệp sĩ biến đi rồi, Ron lầm bầm:

"Ừ, chừng nào tụi này cần đến một người gàn dở, thể nào tụi này cũng kêu tới ông."

Ba đứa trèo nốt mấy bậc thang cuối cùng, đặt chân lên một đầu cầu thang nhỏ xíu, ở đó hầu như cả lớp học Tiên tri đều đã tụ tập đông đủ. Không thấy cánh cửa nào mở ra từ đầu cầu

thang này. Ron huých cùi chỏ vô Harry, chỉ lên trần nhà, trên đó có một cái giống như cửa bẫy sập hình tròn, có đính một cái thẻ bài bằng đồng. Harry đọc:

"Sybill Trelawney, giáo viên bộ môn Tiên Tri… Làm sao tụi mình lên được trên đó bây giờ?"

Như thể để trả lời câu hỏi của Harry, cánh cửa bẫy sập bỗng nhiên mở ra, và một cái thang bằng bạc được thả xuống ngay bên chân Harry. Mọi người chợt im bặt.

Ron nhe răng cười:

"Nhường bồ lên trước đó."

Harry đành leo lên trước tiên, bước vào một phòng học trông lạ lùng nhất từ trước tới nay. Thật ra, nó chẳng giống phòng học chút xíu nào hết; mà lại đâu đó vừa giống một cái kho áp mái của một căn nhà, vừa giống một cái tiệm trà kiểu xưa. Trong phòng có ít nhứt hai chục cái bàn tròn nhỏ bày biện lộn xộn, chung quanh đặt mấy cái ghế bành bọc vải hoa sặc sỡ và mấy cái gối nệm nhỏ mà dày. Mọi thứ được soi sáng bằng ánh đèn đỏ thắm. Tất cả màn cửa sổ đều kéo kín lại và nhiều ngọn đèn được chụp kín bằng những cái khăn quàng đỏ sậm. Căn phòng ấm một cách ngột ngạt, và dưới bệ lò sưởi chất đầy nhóc các thứ, một ngọn lửa đang đun một cái ấm đồng to tướng, tỏa ra một thứ mùi hăng nồng đến phát bệnh. Mấy cái kệ đặt dọc bức tường tròn quây chất lộn xộn những lông chim đầy bụi bám, những mẩu nến cụt, nhiều xấp bài lá te tua, vô số những trái cầu thủy tinh óng ánh bạc, và cả một đoàn quân tách trà hùng hậu.

Cả lớp đang tập trung quanh trong phòng, mọi người nói

năng thì thào. Ron đến sát bên vai Harry, hỏi:

"Cô giáo đâu?"

Thình lình một giọng nói vọng ra từ bóng tối, một thứ giọng mơ hồ nhỏ nhẹ:

"Chào các trò. Thật hân hạnh được gặp các trò trong thế giới vật chất."

Ấn tượng của Harry ngay lúc đó là về một loài côn trùng to tướng rực rỡ. Giáo sư Trelawney di chuyển vào vùng có ánh lửa soi, và bọn trẻ nhận thấy bà giáo ốm cà tong cà teo, cặp mắt kiếng làm phóng đại đôi mắt của bà to hơn kích thước tự nhiên rất nhiều lần, và bà quấn một cái khăn choàng đầu mỏng có dát trang kim óng ánh. Quanh cái cổ mảnh khảnh của bà là vô số những dây chuyền và chuỗi hạt, còn cánh tay, bàn tay và ngón tay của bà thì đeo đầy những vòng với nhẫn. Bà nói:

"Ngồi xuống đi các trò, ngồi xuống nào."

Bọn trẻ vụng về trèo lên mấy chiếc ghế bành hoặc ngồi lọt thỏm trong mấy cái gối nệm. Harry, Ron và Hermione cùng ngồi quanh một cái bàn tròn.

Giáo sư Trelawney thì tự mình ngồi vào một cái ghế bành có cánh đặt trước lò sưởi. Bà nói:

"Chào mừng các trò đến với bộ môn Tiên tri. Tên của tôi là giáo sư Trelawney. Trước đây có lẽ các trò chưa từng gặp tôi. Vì tôi thấy nếu xuống dưới thường xuyên quá thì ba mớ bon chen chộn rộn của cái trường có thể làm mờ đi Nội Nhãn của tôi."

Không ai nói gì để đáp lại cái thông báo khác thường đó.

Giáo sư Trelawney khéo léo nhẹ nhàng sửa lại cái khăn choàng rồi nói tiếp:

"Vậy là các trò đã chọn học môn Tiên tri, bộ môn khó khăn nhứt trong các ngành nghệ thuật huyền bí. Tôi muốn lưu ý các trò ngay từ buổi ban sơ là nếu các trò không có cái Nhìn, thì tôi sẽ chẳng thể dạy dỗ các trò được nhiều nhỏi gì cho lắm. Sách vở cũng chẳng giúp đỡ các trò bao nhiêu trong lĩnh vực này đâu…"

Nghe mấy câu này, Harry và Ron cùng nhe răng cười và liếc mắt nhìn Hermione, cô bé tỏ ra sửng sốt về cái điều là sách thì cũng không giúp ích gì trong việc học bộ môn này.

"Nhiều phù thủy và pháp sư, mặc dù tài ba trong những lĩnh vực như nổ to, ước đoán giỏi và biến mất đột ngột, nhưng vẫn không thể nào nhìn xuyên qua được những bí mật bị che phủ của tương lai."

Đôi mắt to cộ mơ màng của giáo sư lướt từ gương mặt căng thẳng này đến gương mặt lo âu khác của lũ học trò, bà tiếp tục:

"Đó là thiên phú, chỉ dành riêng cho một ít người mà thôi."

Bỗng nhiên bà nói với Neville:

"Trò này, bà nội của trò có khỏe không?"

Neville suýt té lăn ra khỏi đống gối nệm mà nó đang ngồi. Nó run run vì hoảng hồn:

"Dạ, con nghĩ bà con khỏe ạ."

Giáo sư Trelawney lắc đầu, ánh lửa phản chiếu lấp lánh trên đôi hoa tai ngọc lục bảo bà đeo lủng lẳng:

“Nếu tôi là trò, thì tôi không dám chắc như vậy đâu.”

Neville nghẹn họng. Giáo sư Trelawney vẫn điềm nhiên tĩnh tại:

“Chúng ta sẽ nghiên cứu những phương pháp cơ bản của bộ môn Tiên Tri trong năm học này. Học kỳ một sẽ dành để học cách đọc các lá trà. Học kỳ sau chúng ta sẽ tiến tới môn Coi Chỉ tay. Nhân tiện ta bảo cho trò này…” Giáo sư thình lình hướng cái nhìn vào Parvati Patil. “… Hãy coi chừng một gã tóc đỏ.”

Parvati kinh ngạc quay qua nhìn Ron đang ngồi bên cạnh, rồi đẩy ghế của mình xa ra. Giáo sư Trelawney vẫn tiếp tục:

“Trong học kỳ mùa hè tới, chúng ta học lên tới bộ môn nghiên cứu trái cầu pha lê - ấy là sau khi chúng ta đã hoàn tất được môn đoán điềm-lửa. Thật không may là lớp học của chúng ta sẽ bị tạm ngưng vào tháng hai vì một trận cúm khó chịu. Bản thân ta sẽ bị mất giọng. Và vào khoảng gần lễ Phục Sinh, một người trong số chúng ta sẽ lìa xa chúng ta vĩnh viễn.”

Sau lời tiên tri này là một khoảng im lặng căng thẳng, nhưng giáo sư Trelawney không có vẻ gì nhận thấy điều đó. Bà nói với Lavender Brown, người ngồi gần bà nhứt và gần như đã co rúm lại trong cái ghế bành:

“Trò làm ơn đưa cho tôi cái bình trà bằng bạc lớn nhứt.”

Lavender có vẻ hú vía, bèn đứng dậy, lấy cái ấm trà tổ chảng trên kệ xuống và đặt nó lên cái bàn trước mặt giáo sư Trelawney.

“Cám ơn trò. Tình cờ thôi, cái điều mà trò đang khiếp sợ… cái điều đó sẽ xảy ra vào thứ sáu, ngày 16 tháng 10.”

Lavender run lẩy bẩy.

“Bây giờ, tôi muốn các trò chia ra thành từng cặp. Hãy lấy tách trà ở trên kệ xuống, rồi lại đây ta rót đầy trà cho. Xong các trò ngồi xuống mà uống; uống đến khi nào chỉ còn lại bã trà trong tách. Dùng tay trái súc bã trà trong tách ba lần, rồi úp tách xuống dĩa; đợi cho trà kiệt đến giọt nước cuối cùng thì đưa cái tách của mình cho bạn mình bói. Các trò sẽ theo trang 5 và 6 của quyển *Vén Màn Tương Lai* để diễn dịch ý nghĩa những dạng bã trà. Tôi sẽ đi quanh các trò để giúp đỡ, hướng dẫn. Ôi, con ơi…”

Giáo sư tóm lấy cánh tay Neville, kéo nó đứng lên.

“… sau khi con làm bể cái tách đầu tiên, con làm ơn chọn một cái tách có hoa văn màu xanh. Tôi thì hợp với màu hồng hơn.”

Liền sau đó, Neville vừa mới với lên kệ để lấy tách trà thì nghe một tiếng xoảng của đồ bể. Giáo sư Trelawney rảo bước đến bên Neville, cầm theo một cái đồ hốt rác và chổi, rồi nói:

“Một trong những cái màu xanh lam ấy, đúng rồi đó, con… nếu con không phiền… cám ơn con…”

Khi tách trà của Harry và Ron được rót đầy trà rồi, hai đứa quay trở lại bàn của mình, cố gắng uống thật nhanh món trà phỏng lưỡi ấy. Rồi tụi nó súc cặn trà trong tách đúng như lời chỉ dẫn của giáo sư Trelawney, rồi úp ngược tách trà xuống cho ráo nước xong đổi cho nhau để bói.

Cả hai đứa đều mở sách đến trang 5 và 6. Ron nói:

“Đây rồi. Bồ thấy cái gì ở trong tách trà của mình?”

Harry đáp:

“Một mớ chèm nhẹp màu nâu.”

Một làn khói tỏa mùi nồng nặc trong căn phòng chợt khiến cho Harry thấy buồn ngủ và đờ đẫn đi. Tiếng giáo sư Trelawney kêu gọi sau làn khói trà mờ mịt:

“Các trò hãy mở rộng đầu óc ra, hãy để cho mắt của mình nhìn xuyên qua cõi trần tục!”

Harry cố gắng tập trung. Sau khi tham khảo cuốn *Vén Màn Tương Lai*, nó nói:

“Đúng rồi, bồ có một dấu thập hơi lung lay… nghĩa là bồ sắp phải trải qua “thử thách và đau khổ” - xin lỗi nghe - nhưng có một dấu hiệu có thể là mặt trời. Để coi… nó có nghĩa là “hạnh phúc lớn”… vậy là bồ sắp phải chịu đau khổ nhưng mà sẽ rất vui…”

Ron nói:

“Theo ý mình thì bồ cần phải đi kiểm tra lại cái Nội Nhãn của bồ.”

Cả hai đứa phải nén tiếng cười của mình lại vì giáo sư Trelawney đang nhìn trừng trừng về phía tụi nó.

“Bây giờ đến phiên mình…”

Ron ngó vô cái tách của Harry, trán nó nhăn lại ra điều suy tư dữ lắm.

“Có một đốm tròn hơi giống một cái nón trái dưa. Không

chừng bồ sắp làm việc cho Bộ Pháp Thuật…”

Nó xoay tách trà để nhìn ngược lại.

“Nhưng mà nhìn như vầy thì nó giống một trái sồi hơn… cái gì vậy ta?”

Ron dò cuốn *Vén Màn Tương Lai*.

“Vàng trời cho bất ngờ.” Tuyệt cú mèo. Bồ có thể cho mình mượn một ít chứ? Ở đây còn có cái gì nữa nè.”

Ron lại xoay cái tách trà một lần nữa.

“Trông giống như một con thú. Ừ, đúng rồi, cái đầu thú đây… nó giống một con hà mã… không, một con cừu…”

Harry để bật ra một tiếng cười vào đúng lúc giáo sư Trelawney đang đảo quanh nó. Bà nói với vẻ quở mắng Ron:

“Đưa tôi xem nào, trò kia.”

Giáo sư rảo bước đến, xoắn cái tách của Harry khỏi tay Ron, mọi người trở nên im lặng, chờ xem.

Giáo sư chăm chú nhìn vào cái tách, xoay nó ngược chiều kim đồng hồ:

“Chim ưng… con yêu dấu ạ, con có một kẻ tử thù.”

Hermione thì thầm hơi to:

“Nhưng mà ai cũng biết *điều đó* mà.”

Giáo sư quay lại quắc mắt nhìn cô bé. Hermione vẫn nói tiếp:

“Dạ, ai cũng biết mà. Ai cũng biết chuyện Harry và *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*.”

Harry và Ron cùng trố mắt nhìn Hermione với sự ngạc nhiên trộn lẫn niềm thán phục. Tụi nó chưa bao giờ nghe Hermione nói chuyện với giáo viên bằng cái giọng như vậy. Giáo sư Trelawney chọn cách phớt lờ cô bé. Bà lại hạ đôi mắt to cộ của bà xuống cái tách của Harry, và tiếp tục xoay trở cái tách.

"Dùi cui… một cuộc tấn công. Con yêu dấu ơi, đây không phải là một tách trà vui vẻ lắm…"

Ron rụt rè thưa:

"Con nghĩ đó là cái nón trái dưa."

"Đầu lâu… hiểm họa trên đường con đi, con yêu ạ…"

Tất cả bọn trẻ trong lớp giương mắt ngó giáo sư Trelawney với vẻ kinh hãi chết khiếp đi được. Bà xoay cái tách lần cuối cùng, há hốc miệng, rồi thét lên.

Lại vang lên một tiếng xoảng của đồ sứ bể; Neville vừa làm tiêu cái tách thứ hai của nó. Giáo sư Trelawney ngồi thụp xuống một cái ghế bành trống, bàn tay lóng lánh của bà đè lên phía trái tim mình và mắt bà nhắm tịt lại.

"Ôi, con trai của tôi, con trai yêu dấu của tôi… không, không nói ra thì tốt hơn… không, đừng hỏi tôi thì hơn…"

Dean Thomas lập tức hỏi:

"Cái gì vậy, thưa giáo sư?"

Mọi người bây giờ đã đứng lên, từ từ xúm lại đông đúc quanh cái bàn của Harry và Ron, ép sát vô cái ghế bành mà giáo sư Trelawney đang ngồi, để ngó vô tách trà của Harry.

Đôi mắt to cộ của giáo sư Trelawney bỗng mở ra đầy kịch tính:

"Con yêu ơi, con có một Hung tinh."

Harry hỏi lại:

"Một cái gì ạ?"

Nó có thể nói chắc là không phải chỉ một mình nó không biết Hung tinh là gì. Dean Thomas nhún vai với nó, Lavender Brown thì lộ vẻ bối rối. Nhưng rất nhiều những đứa khác thì rõ ràng là có biết, chúng đều giơ tay lên bịt miệng với vẻ hoảng sợ vô cùng.

Giáo sư Trelawney kêu to:

"Hung tinh chiếu, con thân yêu ơi, con bị Hung tinh chiếu!"

Trông giáo sư Trelawney có vẻ bị kích động đến nỗi Harry không thể nào hiểu được. Bà nói:

"Con ma chó khổng lồ thường lảng vảng trong nghĩa địa! Con trai yêu ơi, đó là một điềm dữ - điềm dữ tệ hại nhứt - điềm *chết chóc!*"

Bao tử Harry quặn đau. Con chó ấy, trên cái bìa của cuốn *Điềm Báo Tử Thần* ở tiệm sách *Phú quý và Cơ hàn* - con chó ấy, ở trong bóng tối của đường Magnolia… Lavender Brown cũng đưa tay bụm miệng mình lại. Mọi người đều nhìn Harry. Mọi người, ngoại trừ Hermione. Cô bé đứng dậy, đi vòng ra sau cái ghế của giáo sư Trelawney, nói thẳng thừng:

"Con không thấy nó giống Hung tinh chút nào."

Giáp sư Trelawney dò xét Hermione với một vẻ càng lúc

càng khó ưa.

“Con thân yêu ạ, con tha lỗi cho ta khi ta nói ra điều này nhé, nhưng ta nhận thấy rất ít tinh hoa phát tiết quanh người của con. Rất ít khả năng lĩnh hội đối với sự cộng hưởng của tương tai.”

Seamus cứ hết ngoẹo đầu sang bên này lại ngoẹo đầu sang bên kia. Nó nói, một con mắt nheo khít lại:

“Nếu mình nhìn như vầy thì nó giống một Hung tinh…”

Nó nghiêng mình sang bên trái nói tiếp:

“Nhưng nếu nhìn từ chỗ này thì lại giống một con lừa hơn.”

Harry thấy chính mình cũng ngạc nhiên. Bây giờ không ai có vẻ muốn nhìn nó cả. Nó nói:

“Chừng nào cô và các bạn mới quyết định xong là tôi có sắp chết hay không?”

Giáo sư Trelawney lên tiếng, bằng giọng nói mơ hồ nhứt của bà:

“Tôi cho là chúng ta nên ngưng bài học ngày hôm nay ở đây. Vâng… Làm ơn trả lại đồ đạc về đúng chỗ…”

Cả lớp lặng lẽ mang mấy cái tách đem trả lại cho giáo sư Trelawney và thu dọn sách vở vô cặp. Ngay đến Ron cũng tránh ánh mắt của Harry.

Giáo sư Trelawney nói một cách yếu ớt:

“Hẹn đến khi chúng ta gặp lại, phúc lành cho các trò. Ôi, con yêu quý ơi…”

Giáo sư chỉ vào Neville:

“Lần sau con sẽ trễ, cho nên con hãy cố gắng chăm hơn để theo cho kịp.”

Harry, Ron và Hermione trèo xuống cái thang dây của giáo sư Trelawney rồi xuống cái cầu thang xoắn, trong im lặng, rồi cùng đi đến lớp Biến của giáo sư McGonagall. Tụi nó mất nhiều thì giờ tìm phòng học đến nỗi mặc dù đã rời lớp học Tiên tri khá sớm, mà khi bước vào phòng học môn Biến, thì cũng vừa lúc vào tiết học mới.

Harry chọn một cái ghế cuối phòng học, có cảm giác như thể nó đang ngồi ở một vị trí được chiếu sáng tập trung; cả lớp hình như cứ phóng những cái liếc trộm về phía nó, như thể nó sắp ngã lăn ra chết bất cứ lúc nào. Harry hầu như không nghe giáo sư McGonagall giảng được điều gì về Amimagi - những phù thủy có khả năng biến thành thú vật theo ý muốn. Nó thậm chí cũng không nhìn khi giáo sư McGonagall tự biến mình thành một con mèo mướp còn dấu mắt kiếng quanh đôi mắt ngay trước mặt bọn trẻ.

Khi bà trở lại nguyên hình sau một tiếng nổ ngắn gọn “bụp” nho nhỏ, bà lạ lùng nhìn quanh lũ học trò:

“Thực tình thì hôm nay tất cả các con bị làm sao vậy? Không hẳn có vấn đề, nhưng đây là lần đầu tiên mà lớp học không vỗ tay trước sự biến hình của cô.”

Đầu của mọi người lại hướng về Harry, nhưng không ai nói gì. Thế rồi, Hermione giơ tay:

“Thưa cô, tụi con vừa mới học lớp Tiên tri đầu tiên của tụi con, và tụi con đã học bài bói lá trà, và…”

Giáo sư McGonagall bỗng nghiêm trang lại:

“A, ra vậy. Không cần phải nói thêm nữa, Hermione à. Các trò nói cho tôi nghe xem, ai trong số các trò sẽ chết trong năm nay?”

Mọi người tròn mắt nhìn sững giáo sư McGonagall.

Cuối cùng Harry nói:

“Thưa cô, con ạ.”

Giáo sư McGonagall nhìn chằm chằm Harry bằng đôi mắt nhỏ sáng long lanh:

“Thì ra vậy. Vậy con cũng nên hiểu, Harry à, từ khi giáo sư Trelawney đến trường này, mỗi năm cô ấy đều tiên đoán cái chết của một học sinh. Mà chưa ai trong số đó chết cả. Nhìn thấy điềm báo tử thần là cái cách mà giáo sư Trelawney khoái dùng nhứt để chào mừng một lớp học sinh mới. Cô không bao giờ muốn nói xấu đồng nghiệp, nhưng…”

Giáo sư McGonagall chợt ngừng nói, mũi của cô trắng nhợt đi. Cô nói tiếp, bình tĩnh hơn:

“Tiên tri là một trong những ngành pháp thuật kém chính xác nhứt. Cô không giấu con rằng cô có rất ít kiên nhẫn với bộ môn đó. Những nhà tiên tri thực sự rất hiếm và giáo sư Trelawney…”

Giáo sư McGonagall ngừng một lần nữa, rồi lại nói tiếp với giọng hai năm rõ mười:

“Cô thấy sức khỏe của con rất tốt, Harry à, cho nên con sẽ bỏ quá cho cô nếu cô không tha cho con phần bài tập hôm nay.

Cô cam đoan là nếu con chết thì con mới không cần nộp bài cho cô.”

Hermione bật cười. Harry cảm thấy khá hơn. Cũng khó mà cảm thấy sợ hãi một dúm lá trà khi mà người ta không còn ở trong bối cảnh lớp học của giáo sư Trelawney: âm u ánh đèn đỏ sậm và tỏa ra một thứ mùi khiến người ta mụ mẫm đi.

Tuy nhiên không phải ai cũng tin theo giáo sư McGonagall. Trông Ron vẫn lo âu dữ lắm. Còn Lavender thì vẫn rù rì:

“Vậy chứ mấy cái tách của Neville thì sao?”

Khi hết giờ lớp học Biến, bọn trẻ nhập vào đám đông đang rần rần kéo tới Đại Sảnh Đường để ăn trưa. Hermione đẩy một cái dĩa thịt hầm về phía Ron:

“Vui lên đi chứ, Ron. Bồ đã nghe giáo sư McGonagall nói rồi đó.”

Ron múc mấy muỗng thịt hầm cho vô dĩa của nó, cầm nĩa lên, nhưng không ăn nổi. Nó nói bằng một giọng nhỏ và nghiêm túc:

“Harry, bồ chưa từng nhìn thấy một con chó đen to lớn ở bất cứ đâu, phải không?”

Harry nói:

“Có, mình thấy rồi. Cái đêm mà mình bỏ nhà dì dượng Dursley ra đi, mình đã nhìn thấy một con.”

Ron buông nĩa khiến chiếc nĩa rơi xuống, kêu leng keng.

Hermione vẫn bình tĩnh:

“Có lẽ là một con chó hoang.”

Ron nhìn Hermione như thể cô bé này đã mất trí rồi.

“Hermione, nếu Harry từng nhìn thấy Hung tinh, thì… thì xui lắm. Cậu… cậu Bilius của mình từng thấy một con và… cậu ấy chết trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ sau!”

Hermione vừa tự rót cho mình món nước ép bí rợ, vừa vui vẻ nói:

“Ngẫu nhiên trùng hợp ấy mà!”

Ron bắt đầu nổi nóng:

“Bồ không biết bồ đang nói về cái gì sao? Hung tinh khiến cho phù thủy nào cũng phải sợ té khói luôn ấy.”

Hermione lên giọng chị Hai:

“Vậy thì bồ nói đúng đó, họ nhìn thấy Hung tinh, và họ chết vì sợ. Hung tinh không phải là một điềm chết chóc mà là nguyên nhân chết chóc! Và Harry vẫn còn bên cạnh chúng ta là bởi vì bạn ấy không ngu đến mức nhìn thấy một Hung tinh là nghĩ: thôi rồi, mình chết phứt cho rồi.”

Ron há miệng về phía Hermione nhưng không thốt được lời nào. Còn Hermione thì mở túi xách của mình lấy ra một cuốn *Số Học* mới toanh, mở ra và tựa quyển sách vào bình đựng nước trái cây ép. Cô bé vừa dò tìm trang sách vừa nói:

“Mình thấy môn Tiên tri có vẻ mơ hồ quá. Theo ý mình thì nhiều ước đoán quá.”

Ron nóng nảy bảo:

“Không có gì là mơ hồ về Hung tinh trong cái tách đó hết á!”

Hermione điềm đạm:

“Bồ đâu có tự tin như vậy lúc bồ nói với Harry đó là một con cừu.”

“Giáo sư Trelawney nói bồ phát tiết rất ít tinh hoa! Chẳng qua bồ không thích bị dở một môn nào hết mà thôi.”

Ron đã chạm đúng nọc. Hermione quăng phịch cuốn sách *Số Học* xuống bàn ăn, mạnh đến nỗi mấy mẩu thịt hầm và cà rốt văng tứ tán.

“Nếu giỏi môn Tiên tri có nghĩa là tôi phải giả bộ nhìn thấy điềm báo cái chết trong một dúm lá trà sao? Nếu vậy thì tôi không chắc là tôi sẽ còn tiếp tục học môn đó nữa không! Bài học đó mà so với lớp Số Học của tôi thì chẳng khác gì đống rác!”

Cô bé vớ lấy cái túi xách của mình và bỏ đi.

Ron cau có nhìn theo cô bé, nó nói với Harry:

“Hermione nói cái gì vậy? Nó đã học qua lớp Số học nào đâu?”

Sau bữa ăn trưa, Harry mừng là được ra khỏi tòa lâu đài. Cơn mưa đêm qua đã tạnh; bầu trời quang đãng, và cỏ thì xanh mềm, ướt mượt dưới chân khi bọn trẻ băng qua sân để đến buổi học đầu tiên của lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí.

Ron và Hermione không thèm nói chuyện với nhau nữa. Harry im lặng đi bên cạnh hai bạn khi cả bọn cùng đi xuống dốc cỏ để đến căn chòi của lão Hagrid nằm bên bìa khu Rừng Cấm. Đến khi nhìn thấy ba cái lưng quá ư quen thuộc ở đằng trước tụi nó, Harry mới nhận ra rằng tụi nó sẽ phải học môn

này chung với bọn học sinh bên nhà Slytherin. Malfoy đang hào hứng nói chuyện với Crabbe và Goyle, làm cho hai đứa đó cười như nắc nẻ. Harry đoan chắc là mình biết tụi kia đang nói về chuyện gì.

Lão Hagrid đứng ngay trước căn chòi để chào đón học sinh đến lớp của mình, sừng sững trong tấm áo khoác bằng da chuột chũi, con chó săn Fang đứng sát gót chủ, có vẻ bồn chồn như thể không chờ được nữa phút bắt đầu.

Lão Hagrid gọi:

"Lại đây, nào, tiến lại gần đây!"

Học trò tiến đến gần bên lão.

"Bữa nay, tôi đãi các trò một bữa ra hồn! Các trò sắp học một bài học vĩ đại! Mọi người có mặt đông đủ chưa? Được rồi, đi theo tôi."

Trong một thoáng khó chịu, Harry nghĩ không chừng lão Hagrid đang dắt cả bọn vô rừng. Những kinh nghiệm khốn khổ mà Harry đã từng nếm trải ở trong khu rừng đó kể như đủ để nó nhớ suốt đời rồi. Tuy nhiên, lão Hagrid dẫn chúng đi vòng qua rặng cây, và năm phút sau thì mọi người nhận thấy mình đang đứng bên ngoài một nơi có vẻ như một bãi chăn ngựa nho nhỏ. Nhưng mà bên trong bãi chăn không thấy có con gì hết.

Lão Hagrid gọi:

"Mọi người hãy lại đây tập trung quanh hàng rào! Như vậy đó - Sao cho chắc chắn nhìn thấy rõ nha. Bây giờ, việc đầu tiên tất cả các trò cần làm là mở sách ra…"

“Bằng cách nào?”

Giọng Malfoy vang lên nhừa nhựa, lạnh lùng. Lão Hagrid hỏi lại:

“Hả?”

Malfoy lập lại:

“Làm sao mà mở sách ra được chứ?”

Malfoy rút cuốn *Quái Thư Về Quái Vật* của nó ra. Cuốn sách đã bị trói gô bằng một sợi dây thừng dài. Mấy đứa học trò khác cũng lôi sách của mình ra, vài đứa cũng giống như Harry đã dùng dây nịt mà khớp mõm cuốn sách lại. Mấy đứa khác tống cuốn sách vô trong những cái bao chật, hay kẹp chặt chúng lại bằng mấy cái kẹp giấy tổ chảng.

Lão Hagrid trông có vẻ tiu nghỉu:

“Không ai có thể mở được sách ra sao?”

Cả lớp lắc đầu. Lão Hagrid nói:

“Các trò phải vuốt ve chúng. Coi nè…”

Nghe giọng lão Hagrid thì đó là điều hiển nhiên nhứt thế giới. Lão cầm cuốn sách của Hermione lên, lột bỏ lớp băng keo bùa chú dán rịt bên ngoài. Cuốn sách tìm cách cắn, nhưng lão Hagrid đã vuốt ngón tay trỏ khổng lồ của lão dọc theo gáy sách, cuốn sách rùng mình, rồi mở ra và nằm yên lặng trong tay lão Hagrid.

Malfoy chế nhạo:

“Ôi, lũ chúng mình mới ngu ngốc làm sao! Lẽ ra chúng mình phải *vuốt ve* chúng! Sao mà chúng mình không đoán ra

được nhỉ?”

Lão Hagrid ngập ngừng nói với Hermione:

“Tôi… tôi nghĩ tụi nó cũng vui chứ?”

Malfoy nói hớt:

“Ôi, vui kinh khủng khiếp đi ấy chứ! Quả là khôn ngoan, tống cho tụi này những cuốn sách cứ lăm le cắn đứt tay tụi này ra.”

Harry nói nhỏ:

“Im đi, Malfoy!”

Lão Hagrid tỏ ra chán nản, mà Harry thì muốn cho buổi dạy đầu tiên của lão được thành công tốt đẹp. Lão Hagrid dường như đã mất hứng.

“Vậy thôi… vậy là các trò đã có sách và… và bây giờ thì các trò cần Sinh vật Huyền bí. Phải. Vậy để tôi đi dắt chúng lại. Chờ một chút…”

Lão sải bước xa khỏi bọn trẻ, đi về phía khu rừng và biến mất.

Malfoy nói to:

“Chúa ơi, nơi này điêu tàn hết chỗ nói. Lão đần đó bày đặt dạy học, tao mà nói cho ba tao biết, ổng thế nào cũng điên tiết lên…”

Harry lập lại:

“Im đi, Malfoy.”

“Cẩn thận đó, Harry, đằng sau mày có một viên giám ngục

Azkaban kìa…”

“Ối…”

Levender rú lên, chỉ về phía bên kia của bãi chăn thả.

Một tá sinh vật quái dị nhứt mà Harry từng nhìn thấy đang chạy lon ton về phía bọn học trò. Những sinh vật này có thân, đuôi và chân của ngựa, nhưng chân trước, cánh và đầu là của một con gì giống như con đại bàng khổng lồ, với cái mỏ to màu thép, hết sức hung tợn, và đôi mắt màu cam rực. Móng vuốt của chân trước dài cả một tấc rưỡi, có vẻ như bấu chết người như chơi. Mỗi con quái thú ấy đều đeo vòng cổ bằng da dày, nối với một sợi xích dài, và đầu tất cả những sợi xích đó đều nằm trong bàn tay to tướng của lão Hagrid. Lão đang lơn tơn chạy theo sau đám quái thú vào bãi chăn thả.

Lão Hagrid giật những sợi dây xích, thúc lũ quái thú hướng về phía hàng rào mà lũ học trò đang đứng, lão gầm lên:

“Đi nào, tiến tới!”

Bọn trẻ hơi lùi lại khi lão Hagrid tiến đến gần chúng để buộc mớ dây xích vào hàng rào. Lão vẫy tụi học trò, vui vẻ gào to:

“Đây là những con Bằng-Mã! Thấy chúng đẹp không?”

Harry đại khái hiểu lão Hagrid muốn nói gì. Sau khi qua khỏi cơn kinh hoàng đối diện với một thứ nửa ngựa nửa chim, người ta bắt đầu ngưỡng mộ lớp áo khoác óng ả của những con Bằng-Mã, chuyển tiếp hết sức mượt mà từ lông vũ sang lông thú, mỗi con một màu khác nhau: màu xám bão tố, màu đồng, màu lang ửng hồng, màu hột dẻ bóng lưỡng và màu đen

mun như mực.

Lão Hagrid xoa hai bàn tay vào nhau, tươi cười với bọn trẻ chung quanh:

"Vậy đó, các trò làm ơn xích tới gần thêm một chút…"

Không ai có vẻ muốn làm theo lão Hagrid. Tuy nhiên, Harry, Ron và Hermione cũng cẩn thận bước đến gần cái hàng rào. Lão Hagrid nói:

"Bây giờ, điều trước tiên các trò phải biết về Bằng-Mã là chúng rất kiêu hãnh, rất dễ bị tổn thương. Đừng bao giờ xúc phạm chúng, kẻo toi mạng như chơi."

Malfoy, Crabbe và Goyle chẳng buồn lắng tai nghe, chỉ mải rì rầm trò chuyện, và Harry có cái cảm giác khó chịu là chúng đang âm mưu phá hỏng buổi học này. Lão Hagrid vẫn tiếp tục giảng:

"Các trò phải đợi đến khi những con Bằng-Mã tỏ dấu hiệu trước tiên. Phép lịch sự, hiểu không? Các trò bước về phía một con Bằng-Mã, nghiêng mình chào và chờ đợi. Nếu như con Bằng-Mã cúi chào lại thì các trò được phép chạm vào nó. Nếu nó không cúi chào thì liệu hồn mà tránh xa móng vuốt sắc của nó, bởi vì mấy cái móng vuốt đó gây thương tích đau đớn lắm đó. Rồi, bây giờ ai muốn xung phong nào?"

Nghe đến câu hỏi này, gần như cả lớp lùi ra xa hơn. Ngay đến Harry, Ron và Hermione cũng nghi ngại. Mấy con Bằng-Mã đang hung hăng hất hất mấy cái đầu dữ tợn, những đôi cánh mạnh mẽ gồng lên, xem ra chúng không thích thú bị xiềng buộc như vầy cho lắm.

Lão Hagrid nói với cái nhìn nài nỉ:

“Không ai làm thử sao?”

Harry nói:

“Con sẽ làm.”

Đằng sau lưng Harry có tiếng hít hơi sâu và cả Lavender lẫn Parvati đều thì thầm:

“Ôi, đừng, Harry. Bạn không nhớ lời bói trà của bạn sao?”

Harry bỏ ngoài tai, cứ trèo qua cái hàng rào vào bãi chăn thả.

Lão Hagrid vui mừng la lớn:

“Giỏi lắm, Harry! Được rồi… để coi trò làm ăn ra sao với con Buckbeak.”

Lão tháo một trong những sợi dây xích, kéo một con Bằng-Mã màu xám ra khỏi bầy, rồi tháo vòng cổ cho nó. Cả đám học trò đứng bên kia hàng rào dường như cùng nín thở. Mắt Malfoy nheo lại một cách nham hiểm.

Lão Hagrid nói nhỏ với Harry:

“Bây giờ cứ thoải mái tự nhiên. Trò nhìn vào mắt con Bằng-Mã, cố gắng đừng có chớp mắt - Bằng-Mã không tin tưởng trò đâu nếu trò cứ chớp mắt lia lịa…”

Mắt Harry lập tức ứa nước cay xè, nhưng nó giữ cho mắt đừng nhắm lại. Con Buckbeak đã xoay cái đầu bự và nhọn về phía Harry, và đăm đăm nhìn nó bằng một con mắt màu cam dữ tợn.

Lão Hagrid nói:

“Như vậy đó. Đúng đó, Harry… bây giờ, cúi chào…”

Harry cảm thấy không khoái lắm chuyện đưa cổ hay giơ lưng ra ngay tầm mổ của cái mỏ con Buckbeak, nhưng nó cũng cố làm theo lời lão Hagrid dạy bảo. Nó cúi chào thật nhanh rồi ngước đầu nhìn lên. Con Bằng-Mã vẫn cao ngạo nhìn nó đăm đăm, không buồn nhúc nhích.

Lão Hagrid kêu lên, có vẻ lo lắng:

“À, thôi được. Lùi lại ngay, Harry, cứ thoải mái thôi…”

Nhưng vừa lúc đó, Harry ngạc nhiên vô cùng khi thấy con Bằng-Mã bỗng nhiên khuỵu hai chân trước có vảy và nhún mình xuống để thể hiện một cái cúi chào không thể nào nhầm lẫn được. Lão Hagrid mê mẩn tâm thần:

“Hay lắm, Harry! Được rồi đó… Ừ, trò có thể chạm vào nó! Vỗ về cái mỏ nó đi, làm đi!”

Harry cảm thấy lùi xa con quái thú mới là phần thưởng mà nó khoái hơn, nhưng nó vẫn đành phải từ từ tiến lại gần con Bằng-Mã và đưa tay sờ vào con vật. Harry vỗ nhẹ lên mỏ con Bằng-Mã nhiều lần và con vật nhắm mắt lại một cách lười biếng, như thể khoái lắm.

Tất cả bọn học sinh bỗng ồ lên hoan hô, ngoại trừ Malfoy, Crabbe và Goyle. Ba đứa nó thất vọng ra mặt.

Lão Hagrid nói:

“Được đó, Harry. Bác cho là có lẽ nó chịu cho con cỡi một vòng đó!”

Điều này thì vượt quá dự tính của Harry. Nó vốn quen việc

cỡi chổi thần mà thôi, nhưng nó không chắc cỡi một con Bằng-Mã thì có giống cỡi chổi thần hay không.

Lão Hagrid giục:

"Con trèo lên đi, ngay phía sau chỗ nối với cánh, và lưu ý là con chớ có nhổ một cái lông vũ nào nha, Bằng-Mã không khoái vụ đó đâu…"

Harry đặt chân lên chót cánh của con Buckbeak và tự mình đu lên lưng con vật. Con Buckbeak đứng dậy. Harry không biết nên bấu víu vô đâu, trước mặt nó chỉ toàn là lông vũ mà thôi. Lão Hagrid phát mông con quái thú, hô to:

"Tiến lên, nào!"

Không báo trước gì hết, đôi cánh dài một thước rưỡi của con Bằng-Mã dang ra hai bên; Harry chỉ kịp ôm choàng lấy cổ của con Buckbeak trước khi con vật phóng bay vút lên cao. Chẳng giống cỡi chổi thần chút xíu nào, và Harry biết rõ mình thích cỡi cái nào hơn; đôi cánh của con Bằng-Mã vỗ đập hai bên hông nó một cánh khó chịu, vướng vào phía dưới chân nó, làm cho nó cảm thấy như sắp sửa bị quẳng xuống. Lớp lông vũ bóng bẩy hào nhoáng cứ tuột khỏi những ngón tay của Harry, mà nó thì không dám túm quá chặt. Thay vì những động tác êm ái của chiếc Nimbus 2000 quen thuộc với Harry, bây giờ nó chỉ cảm thấy như mình đang lắc lư, chồm tới chồm lui trên thân sau của con Bằng-Mã, và nhấp nhô lên xuống theo nhịp đập cánh của con quái thú.

Buckbeak chở nó bay thêm một vòng nữa quanh bãi chăn thả rồi đáp trở xuống mặt đất. Đây chính là cái mà Harry đã lo sợ. Nó chúi tới khi cái cổ mượt mà của Buckbeak chúc xuống

thấp, có cảm giác như sắp tuột ra khỏi con vật, vuột qua cái cổ mượt và cái mỏ của Buckbeak. Kế đến Harry cảm thấy rơi bịch xuống lúc bốn chân không cân đối của con Bằng-Mã chạm mặt đất. Harry cố gắng sửa tư thế đàng hoàng và ngồi thẳng lưng lên.

Lão Hagrid gào to:

"Giỏi lắm, Harry!"

Mọi người hè nhau hoan hô, ngoại trừ Malfoy, Crabbe và Goyle. Lão Hagrid lại hỏi:

"Sao? Có ai khác muốn ngao du không?"

Thành công của Harry đã khiến cho đám học sinh còn lại thêm bạo gan, chúng hè nhau trèo qua hàng rào vào bãi chăn thả. Lão Hagrid tháo dây cho từng con Bằng-Mã một, và khắp bãi chăn thả chỗ nào cũng có những đứa học trò cúi mình chào một cách đầy căng thẳng. Neville cứ chạy tới chạy lui quanh con quái thú của nó, nhưng con đó không có vẻ gì muốn khuỵu chân xuống. Ron và Hermione thì thực tập với con Bằng-Mã màu hột dẻ. Harry bây giờ chỉ đứng quan sát thôi.

Malfoy, Crabbe và Goyle đã giành được con Buckbeak. Con quái thú đã chịu cúi chào Malfoy. Thằng này đang vỗ vỗ cái mỏ con vật, tỏ thái độ khinh thị. Nó kéo dài giọng, đủ to để Harry có thể nghe lọt tai:

"Mánh này dễ ợt. Tao đã biết ngay là vậy, đến thằng Harry còn làm được… Tao cá là mày đâu có gì nguy hiểm, phải không mậy?" Ấy là Malfoy nói với con Buckbeak. "Phải không mậy, con cục súc bự tổ xấu xí?"

Chuyện xảy ra lúc đó nhanh như ánh chớp của những cái móng vuốt thép. Liền ngay đó, Malfoy thốt lên một tiếng rú đau đớn chói lói, lão Hagrid thì vật lộn với con Buckbeak để tròng cái vòng cổ vô nó trong khi nó hầm hè xông tới Malfoy. Thằng đó đang nằm quằn quại trên bãi cỏ, máu me chảy ướt cả tấm áo chùng.

Malfoy gào thét trong khi cả lớp kinh hoàng đứng trông:

"Tôi chết mất! Nhìn tôi đây nè, tôi đang hấp hối. Con quái vật ấy giết tôi."

Lão Hagrid đã trắng bệch đi. Lão nói:

"Trò không chết đâu! Có ai giúp tôi một tay… phải đem nó ra khỏi chỗ này…"

Hermione chạy đi mở cánh cổng trong khi lão Hagrid nhấc bổng Malfoy lên một cách dễ dàng. Khi lão Hagrid bồng Malfoy đi ngang, Harry nhìn thấy một vết thương dài và sâu trên cánh tay Malfoy; máu nhễu giọt trên cỏ khi lão Hagrid bồng Malfoy chạy lên dốc về phía tòa lâu đài.

Lớp học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí run rẩy bước theo sau. Bọn học sinh nhà Slytherin đều hè nhau la ó lão Hagrid. Pansy Parkinson ràn rụa nước mắt nói:

"Phải đuổi ông ấy ngay!"

Dean Thomas chặn lời con bé:

"Đó là lỗi của Malfoy."

Crabbe và Goyle gồng bắp thịt của tụi nó lên đầy vẻ đe dọa.

Cả bọn đã trèo lên hết những bậc thềm đá để bước vào Tiền

sảnh. Pansy nói:

"Tôi phải đi xem coi bạn ấy có sao không?"

Cả bọn cùng nhìn theo Pansy chạy nhanh lên cầu thang cẩm thạch. Bọn học sinh nhà Slytherin vẫn còn ca cẩm lão Hagrid khi kéo nhau đi về hướng phòng sinh hoạt chung của tụi nó dưới tầng hầm. Harry, Ron và Hermione lên cầu thang về tháp Gryffindor.

Hermione lo lắng hỏi:

"Các bạn nghĩ nó có sao không?"

Harry nói:

"Dĩ nhiên là không sao rồi, bà Pomfrey có thể vá mấy vết thương chỉ trong vòng một hai giây."

Harry từng được bà y tá trưởng đó chữa lành một cách kỳ diệu những thương tích còn trầm trọng hơn nhiều.

Ron cũng tỏ ra lo lắng:

"Dù sao thì chuyện đó mà xảy ra trong buổi dạy đầu tiên của bác Hagrid thì quả là tệ hại hết chỗ nói. Thể nào thằng Malfoy cũng quậy bác ấy cho mà coi…"

Ba đứa tụi nó là những đứa đầu tiên đi xuống Đại Sảnh Đường để ăn bữa tối, hy vọng gặp lão Hagrid, nhưng chẳng thấy lão đâu cả. Hermione không buồn đụng nĩa vô muốn bánh bíp tết và thận. Cô bé lo lắng nói:

"Người ta đâu có đuổi bác ấy, đúng không?"

Ron cũng chẳng màng gì ăn uống:

"Họ không nên đuổi bác ấy…"

Harry quan sát bàn ăn của nhà Slytherin. Một nhóm đông, gồm cả Crabbe và Goyle, đang túm tụm với nhau, say sưa bàn bạc. Harry chắc chắn là mấy đứa đó đang thêm mắm thêm muối cho câu chuyện Malfoy bị thương thành trầm trọng.

Ron rầu rĩ nói:

"Thôi thì, cũng không thể nói hôm nay không phải là ngày đầu tiên học thú vị."

Sau bữa ăn tối, ba đứa quay trở về phòng sinh hoạt chung và cố tập trung làm bài tập mà giáo sư McGonagall đã ra cho tụi nó. Nhưng cả ba đứa cứ chốc chốc lại ngừng học, liếc nhìn ra ngoài cửa sổ của toà tháp. Harry đột nhiên nói:

"Có ánh đèn ở cửa sổ nhà bác Hagrid."

Ron nhìn đồng hồ đeo tay của nó:

"Nếu tụi mình gấp gáp lên thì tụi mình vẫn còn kịp để chạy xuống dưới thăm bác ấy, vẫn còn sớm mà…"

Hermione nói chậm rãi:

"Mình không biết…"

Harry thấy cô bé liếc nhìn mình. Nó nói ngay:

"Mình được phép đi ngang qua *sân trường* mà. Sirius Black chưa vượt qua được mấy viên giám ngục Azkaban canh gác ở đây, đúng không?"

Vậy là ba đứa dọn dẹp đồ đạc, kéo nhau chui qua cái lỗ Bà Béo, vui mừng vì không gặp ai hết trên đường đi tới cửa chính, bởi vì tụi nó cũng không thực sự tin chắc là tụi nó được phép đi ra ngoài hay không.

Cỏ trên sân vẫn còn ướt và ngả màu đen thui trong ánh hoàng hôn. Khi tới được căn chòi của lão Hagrid, ba đứa nhỏ gõ cửa và nghe tiếng gầm gừ bên trong vọng ra:

"Vô đi!"

Lão Hagrid đang ngồi thừ người bên bàn gỗ đã mòn sờn của lão, con chó săn Fang thì gác cái đầu nó trên đùi chủ. Chỉ nhìn một cái cũng đủ biết lão Hagrid đã uống khá nhiều rượu. Trước mặt lão là một cái vại thiếc to gần bằng cái xô, và lão dường như khó khăn lắm mới tập trung được tinh thần để nhận ra ba đứa nhỏ.

Khi đã nhận ra chúng, lão lè nhè:

"Kỷ lục chứ chẳng chơi. Đố mà kiếm ra được trước đây từng có một thầy giáo nào chỉ làm thầy giáo đúng có một ngày."

Hermione thở mạnh:

"Bác chưa bị đuổi mà, bác Hagrid!"

Lão Hagrid hớp thêm một ngụm to nữa của cái thứ gì đó trong cái vại, giọng của lão nghe thê thảm hết sức:

"Chưa! Nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian, đúng không, sau khi thằng Malfoy méc ba nó…"

"Nó ra sao rồi hở bác? Thương tích của nó đâu có trầm trọng lắm hả bác?"

Ron hỏi, sau khi ba đứa cùng ngồi xuống quây quần bên lão Hagrid. Lão nói giọng chán ngắt:

"Bà Pomfrey đã làm hết sức để chữa cho nó, nhưng nó cứ

kêu là nó vẫn còn đau lắm… cứ băng bó… và rên rỉ…”

Harry nói ngay:

“Nó giả bộ đau đó. Bà Pomfrey có thể chữa lành mọi vết thương mà. Năm ngoái bà đã làm mọc lại gần một nửa số xương cho con. Thằng Malfoy chỉ cố tình ăn vạ mà thôi.”

Giọng lão Hagrid nghe càng thê thảm hơn:

“Ban quản trị nhà trường dĩ nhiên là đã nghe báo cáo sự việc rồi. Họ cho là bác bắt đầu bằng con vật quá to. Lẽ ra nên để con Bằng-Mã ở bài sau… lúc đầu nên cho học mấy thứ như Nhuyễn Trùng và đại loại như vậy… chẳng qua là lỗi của bác…”

Hermione hăng hái cãi:

“Lỗi của Malfoy chứ, bác Hagrid!”

Harry nói:

“Tụi con làm nhân chứng cho bác. Bác đã nói Bằng-Mã sẽ tấn công nếu bị xúc phạm. Tại thằng Malfoy không chịu nghe lời mới gặp tai họa. Tụi con sẽ thưa với cụ Dumbledore đúng như chuyện đã xảy ra.”

Ron củng cố thêm:

“Đúng đó, đừng lo lắng, bác Hagrid. Tụi con sẽ làm chứng cho bác, sẽ ủng hộ bác.”

Nước mắt ứa ra từ đuôi mắt đầy nếp nhăn của đôi mắt đen và ti hí như con bọ cánh cứng của lão Hagrid. Lão nắm lấy cả Harry và Ron, kéo chúng vào lòng và ôm siết chúng thắm thiết đến nỗi suýt làm gãy xương chúng.

Hermione nói bằng giọng cương quyết:

“Con thấy bác uống như vậy là đủ rồi.”

Cô bé cầm cái vại để trên bàn, đi ra cửa để đổ đi.

“Ờ, có lẽ con bé nói đúng.”

Lão Hagrid buông Harry và Ron ra, hai đứa lảo đảo lùi lại, xoa nắn xương sườn của mình. Lão Hagrid tự nhấc mình ra khỏi cái ghế, loạng choạng bước theo Hermione ra ngoài. Harry và Ron nghe tiếng nước đổ ào xuống đất bắn tung tóe.

Khi Hermione trở vô với cái vại rỗng không, Harry lo lắng hỏi:

“Bác ấy làm gì vậy?”

Hermione đặt cái vại lên bàn, đáp:

“Bác ấy nhúng đầu vô bồn nước.”

Khi lão Hagrid bước vào, tóc râu của lão ướt nhẹp, tay lão vuốt nước trên mặt. Lão lúc lắc đầu để rũ nước, y như một con chó, làm văng nước ướt cả bọn trẻ. Lão nói:

“Khá hơn rồi. Nghe đây, tụi bây đến thăm bác như vầy thì thiệt là tử tế, bác thiệt tình…”

Bỗng nhiên lão Hagrid nín ngang xương, trừng mắt nhìn Harry như thể lão vừa mới phát hiện ra sự có mặt của nó. Lão gầm lên to đến nỗi bọn trẻ nhảy dựng lên cả ba tấc:

“CÁC TRÒ CÓ BIẾT CÁC TRÒ ĐANG LÀM GÌ KHÔNG? HARRY, TRÒ KHÔNG ĐƯỢC PHÉP ĐI LUNG TUNG KHI TRỜI TỐI! HAI ĐỨA BÂY NỮA, SAO LẠI ĐỂ NÓ ĐI HẢ?”

Lão Hagrid sải bước tới bên Harry, túm lấy cánh tay nó kéo ra cửa. Lão giận dữ nói:

“Đi mau lên! Ta phải đem hết tụi bây trở vô tòa lâu đài mới được. Và đừng có để cho ta bắt gặp tụi bây lẻn xuống thăm ta lần nữa khi trời đã tối, ta đâu có đáng cho tụi bây liều mạng như vậy.”

7

ÔNG KẸ TRONG TỦ ÁO

Malfoy không thèm đến lớp mấy ngày; mãi đến xế ngày thứ năm, khi học sinh nhà Slytherin và Gryffindor đang học chung hai tiết môn Độc Dược, nó mới xuất hiện. Nó khệnh khạng bước vào căn hầm dùng làm lớp học Độc Dược, tay phải quấn băng, treo trước ngực như thể (theo nhận xét của Harry) nó là một kẻ sống sót đầy hào hùng sau một trận chiến kinh hoàng nào đó.

Pansy Parkinson nở nụ cười hết sức điệu, hỏi:

"Đỡ chưa, anh Draco? Chắc là đau lắm hả?"

Malfoy mỉm một nụ cười ra vẻ can đảm:

"Ừ, đau lắm."

Nhưng Harry nhận thấy khi Pansy nhìn qua hướng khác, Malfoy nháy mắt với Crabbe và Goyle.

Giáo sư Snape lơ đễnh bảo:

"Ngồi xuống, ngồi xuống!"

Harry và Ron đưa mắt nhìn nhau tức tối. Nếu mà *tụi nó*

bước vào lớp trễ thì đừng có mà hòng nghe thầy Snape bảo "Ngồi xuống." Ông cho tụi nó cấm túc ngay ấy chứ. Nhưng Malfoy thì luôn luôn thoát được bất cứ lỗi gì nó phạm trong lớp học của thầy Snape. Giáo sư Snape, chủ nhiệm nhà Slytherin, luôn luôn thiên vị rõ rệt và rất hào phóng đối với học sinh ông chủ nhiệm trước mọi học sinh nhà khác.

Hôm nay, bọn trẻ bào chế một món thuốc mới: Dung dịch Co rút.

Malfoy đặt cái vạc của nó cạnh bên vạc của Ron và Harry, để cả ba cùng chuẩn bị nguyên liệu trên một cái bàn. Malfoy kêu:

"Thưa thầy, con cần một người giúp con cắt mấy rễ cúc này, bởi vì tay của con…"

Thầy Snape không cần nhìn lên, nói ngay:

"Ron, trò cắt rễ cúc giúp Malfoy."

Mặt Ron đỏ nhừ. Nó rít vào mặt Malfoy:

"Tay mày có què cụt gì đâu!"

Malfoy ngồi bên kia bàn cười ngạo ngược:

"Ê, Ron, mày nghe giáo sư Snape bảo mà, cắt ba mớ rễ đó đi."

Ron chụp con dao, kéo mớ rễ cúc của Malfoy lại gần, bắt đầu băm vằm chúng thành những mẩu nham nhở đủ kích cỡ. Malfoy lại kêu lên bằng giọng nhừa nhựa:

"Thưa thầy, Ron nó băm vằm rễ cúc của con, thầy ơi."

Thầy Snape đến gần bàn của tụi nó, chĩa cái mũi khoằm của

ông xuống mớ củ rễ, mỉm một nụ cười khó chịu với Ron qua mái tóc đen dài và bóng nhờn của ông:

"Ron, đổi rễ cho Malfoy."

"Nhưng, thưa thầy…!"

Ron đã tiêu hết mười lăm phút để mà tỉ mỉ tỉ mẩn gọt đẽo mớ rễ của nó cho có hình thù kích thước giống hệt nhau. Nhưng bằng giọng nói đầy nguy hiểm nhứt, thầy Snape bảo:

"Nào, đổi ngay."

Ron hất mớ rễ được cắt tỉa xinh xắn của nó qua mặt bàn về phía Malfoy. Nó lại chụp lấy con dao tiếp tục gọt tỉa nữa.

Malfoy lại nói, giọng chứa đầy tiếng cười độc địa:

"Và thưa thầy, con cần người lột vỏ trái Sung-quéo cho con ạ."

Thầy Snape ném cho Harry một cái nhìn căm ghét mà ông luôn luôn chỉ dành riêng cho nó.

"Harry, trò lột vỏ Sung-quéo cho Malfoy đi."

Harry cầm trái Sung-quéo của Malfoy trong khi Ron chuẩn bị thử trau chuốt lại mớ rễ cúc mà nó đã băm vằm nham nhở. Harry lột vỏ trái Sung-quéo thiệt nhanh rồi quăng trả qua bên kia bàn cho Malfoy mà không nói lời nào. Malfoy toét miệng cười đắc ý hơn bao giờ hết. Rồi nó thản nhiên hỏi:

"Dạo này có gặp lão bạn Hagrid của mày không?"

"Không mắc mớ gì tới mày."

Ron đáp nhát gừng, không thèm nhìn lên. Malfoy giở giọng buồn rầu mỉa mai:

“Tao e là ổng sẽ không bao giờ làm thầy giáo nữa. Ba tao không được hài lòng lắm về những thương tích của tao…”

Ron gầm gừ:

“Mày cứ nói nữa đi Malfoy, tao sẽ cho mày bị thương thiệt, khỏi cần giả đò.”

“Ba tao đã phàn nàn với Hội đồng quản trị nhà trường và với Bộ Pháp Thuật. Mày biết mà, ba tao có nhiều thế lực lắm. Và một vết thương lâu lành như vầy…”

Nó thở dài một cái thiệt to đầy giả tạo:

“… ai biết được là rồi đây tay của tao có lành lặn lại như xưa không?”

Harry giận đến nỗi tay nó run lên, ngẫu nhiên mà cắt đứt đầu của một cái xác sâu bướm. Harry nói:

“Vậy ra đó là cái cớ mày bày đặt ra để làm cho bác Hagrid bị đuổi?”

Malfoy hạ giọng xuống thành những lời thì thào:

“Ừ, một phần thôi, Harry à. Nhưng mà cũng có những lợi ích khác nữa. Ê, Ron, cắt lát con sâu bướm dùm tao coi.”

Cách đó vài cái vạc, Neville cũng đang gặp rắc rối. Hễ tới giờ học môn Độc Dược là Neville thường xuyên khốn đốn đến te tua. Đó là môn nó học dở nhứt, và nỗi sợ hãi khủng khiếp đối với thầy Snape làm cho tình thế của nó thêm mười lần khốn đốn hơn. Món thuốc của nó, lẽ ra phải màu xanh tươi, đã ngả màu…

“Cam! Có thấy không, Longbottom?”

Thầy Snape quát. Ông cầm cái muôi múc thuốc lên rồi rót nó trở xuống cái vạc, để cho mọi người có thể nhìn thấy.

"Màu cam. Thử nói cho tôi nghe coi, ông tướng, cái sọ dầy mo của ông có hấp thụ được cái thứ gì không? Ông không nghe tôi nói sao, rất rõ ràng rằng, chỉ cần một cái lá lách của con chuột nhắt là đủ? Tôi đã chẳng trình bày hết sức hiển nhiên sao, rằng một chút xíu nhớt của con đỉa là đủ rồi? Tôi còn phải làm gì nữa để cho ông hiểu hả ông Longbottom?"

Neville run như cầy sấy và thẹn hồng cả mặt mũi. Trông nó như sắp òa khóc. Hermione nói:

"Thưa thầy, xin thầy vui lòng… vui lòng cho con giúp Neville sửa chữa lại ạ…"

Thầy Snape lạnh lùng nạt:

"Tôi nhớ tôi đâu có bảo cô khoe mẽ đâu, cô Granger."

Hermione cũng ngượng đỏ y như Neville. Thầy Snape nói tiếp:

"Longbottom, cuối buổi học này, chúng ta sẽ cho con cóc của trò nếm vài giọt thuốc này để xem chuyện gì xảy ra. Có thể điều đó sẽ cổ vũ trò làm ăn đúng đắn hơn."

Thầy Snape bỏ đi, để mặc Neville nín thở vì khiếp đảm. Nó rên rỉ với Hermione:

"Giúp mình với!"

"Ê, Harry!"

Seamus chồm tới để mượn cái cân đồng của Harry, hỏi:

"Bồ có nghe chưa? Tờ *Nhật báo Tiên Tri* sáng nay đăng

tin… họ cho là đã tìm ra dấu vết của Sirius Black.”

Harry và Ron cùng nhanh nhẩu hỏi lại:

“Ở đâu?”

Bên kia bàn, Malfoy cũng dỏng tai lên nghe lóm. Seamus nói, có vẻ hồi hộp lắm:

“Cách đây không xa… Chính một Muggle đã nhìn thấy hắn. Dĩ nhiên tại bả không hiểu rõ vấn đề. Dân Muggle chỉ nghĩ hắn là một tội phạm thông thường, phải không? Cho nên bả gọi điện thoại cho đường dây nóng. Khi Bộ Pháp thuật đến nơi thì hắn đã chuồn mất rồi.”

Ron nhìn Harry một cách đầy ngụ ý, lặp lại:

“Cách đây không xa…”

Ron quay đầu lại, bắt gặp Malfoy đang nhìn Harry rất sát. Ron hỏi:

“Gì vậy, Malfoy? Cần lột vỏ cái gì nữa hả?”

Nhưng đôi mắt Malfoy đang sáng lên một cách nham hiểm và cứ nhìn chằm chằm vào Harry. Nó chồm qua bàn:

“Harry, mày tính một tay bắt gọn Sirius Black hả?”

Harry đáp lời không cần khách sáo:

“Ừ, đúng vậy.”

Miệng Malfoy cong lên thành một nụ cười hiểm độc. Nó nói thản nhiên:

“Dĩ nhiên nếu là tao thì tao đã làm được điều gì đó, tao sẽ chẳng ở lại trường như một cậu bé ngoan hiền, mà tao sẽ xông

ra ngoài tìm kiếm hắn.”

Ron hỏi một cách thô lỗ:

“Mày đang nói về cái gì vậy Malfoy?”

Đôi mắt nhợt nhạt của Malfoy nheo lại:

“Mày không biết gì sao, Harry?”

“Biết gì?”

Malfoy phì ra một tiếng cười nhỏ, khinh khỉnh:

“Có lẽ mày không nên liều mạng làm gì. Cứ giao việc đó cho các viên giám ngục Azkaban, đúng không? Nhưng nếu là tao, tao sẽ trả thù. Tao sẽ tự mình tìm hắn mà thanh toán.”

Harry tức giận hỏi:

“Mày đang nói về cái gì hả?”

Nhưng lúc đó thầy Snape lên tiếng:

“Tới giờ thì các trò đã tính toán thêm vô đủ các nguyên vật liệu rồi. Món thuốc này cần được sắc kỹ trước khi uống. Khi nào nó sủi tăm sắp sôi thì nhấc ra, lúc đó chúng ta sẽ thử nghiệm với con cóc của Longbottom…”

Crabbe và Goyle phá ra cười công khai. Hai đứa nó nhìn Neville toát mồ hôi trong lúc cố khuấy cái vạc thuốc như điên. Hermione đang lầm rầm đọc lời chỉ dẫn cho Neville, môi mép cô bé chỉ nhếch khẽ, đủ để cho thầy Snape không nhìn thấy. Harry và Ron dọn dẹp những nguyên vật liệu mà tụi nó không dùng nữa, rồi đi rửa tay và rửa mấy cái muôi ở chậu đá trong góc phòng.

Harry thì thầm với Ron khi nó chìa bàn tay ra dưới dòng

nước lạnh như nước đá chảy ra từ một cái miệng máng xối:

“Malfoy muốn nói gì vậy? Tại sao mình lại muốn trả thù Black? Hắn đâu có làm gì mình đâu, ít ra là chưa…”

Ron đáp, vẻ hung dữ:

“Nó bịa ra chuyện đó. Nó đang tìm cách xúi bồ làm một chuyện ngu ngốc gì đó đấy mà…”

Gần cuối buổi học, thầy Snape bước dài về phía Neville. Thằng bé co rúm lại bên cái vạc của mình. Đôi mắt đen của thầy Snape sáng lấp lánh. Thầy gọi:

“Mọi người hãy tụ tập lại đây và xem coi điều gì xảy ra cho con cóc của Longbottom. Nếu mà Longbottom đã xoay sở bào chế ra đúng Dung dịch Co rút thì con cóc sẽ co lại thành con nòng nọc. Nếu trò ấy làm sai, tôi không nghi ngờ khả năng này, thì con cóc sẽ trông như thể bị đầu độc.”

Đám học sinh nhà Gryffindor nhìn mà chết khiếp. Còn đám học sinh nhà Slytherin thì khoái chí ra mặt. Thầy Snape bốc con cóc Trevor lên bằng tay trái, và nhúng một cái muỗng nhỏ vô vạc thuốc của Neville. Bây giờ món thuốc Neville bào chế đã có màu xanh. Thầy nhễu vài giọt xuống cổ họng con Trevor.

Trong tích tắc mà con Trevor nuốt mấy giọt thuốc, cả phòng học im phăng phắc. Rồi một tiếng nổ bụp vang lên, và con nòng nọc Trevor ngoe nguẩy bơi trong lòng bàn tay của thầy Snape.

Bọn nhà Gryffindor hè nhau vỗ tay hoan hô. Thầy Snape, vẻ cáu kỉnh hết chỗ nói, rút trong túi áo chùng của thầy ra một

cái chai nhỏ, rót vài giọt lên con Trevor và con cóc thình lình tái xuất hiện, đã trưởng thành hoàn toàn.

"Trừ nhà Gryffindor năm điểm."

Tiếng thầy Snape vang lên làm tắt ngấm mọi nụ cười trên gương mặt học sinh nhà Gryffindor. Lý do trừ điểm là:

"Hermione, tôi đã bảo trò không được giúp Longbottom mà trò không chịu nghe. Lớp học giải tán."

Harry, Ron và Hermione trèo lên bậc thềm đến Tiền sảnh. Harry vẫn còn nghĩ lẩn quẩn về những điều Malfoy nói. Ron thì nổi cáu về vụ thầy Snape. Nó chì chiết Hermione:

"Trừ nhà Gryffindor năm điểm chỉ vì món thuốc được bào chế đúng! Tại sao bồ không nói dối, Hermione? Lẽ ra bồ phải nói là tự một mình Neville bào chế ra món thuốc đó chứ!"

Nhưng không nghe Hermione trả lời. Ron nhìn quanh quất:

"Ủa, bạn ấy đâu rồi?"

Harry cũng quay lại nhìn quanh. Bây giờ tụi nó đang đứng ở đầu bậc thềm, quan sát những học sinh khác đi ngang qua tụi nó đến Đại Sảnh Đường để ăn trưa. Ron nói, giọng nghiêm trọng:

"Bạn ấy đi ngay đằng sau mình mà."

Malfoy đi ngang qua, hai bên là Crabbe và Goyle. Nó nở nụ cười tự mãn với Harry rồi biến mất. Harry kêu:

"Kìa, bạn ấy kìa."

Hermione đang vội vã leo lên bậc thềm, thở hơi gấp một tý, một bàn tay cô bé túm chặt cái túi xách của mình, tay kia

dường như giấu cái gì dưới vạt trước của cái áo chùng. Ron nói:

"Làm sao bồ làm được chuyện đó?"

Hermione nhập bọn với hai bạn, hỏi lại:

"Chuyện gì?"

"Mới phút trước bồ còn ở ngay phía sau lưng tụi này, mà chỉ một phút sau bồ đã lại ở tuốt dưới bậc thềm cuối của cầu thang rồi."

Hermione có vẻ hơi bối rối:

"Cái gì? À… mình phải trở lại lấy một thứ. Ối, không…"

Một đường rách làm tét cái túi xách của Hermione. Harry không lấy làm lạ chút nào. Nó có thể thấy cái túi bị quá tải, với ít nhứt một tá sách dầy cui nặng ịch nhét trong đó. Ron hỏi:

"Việc gì bồ phải vác hết những thứ này đi theo?"

Hermione nói hụt hơi:

"Bồ biết mình theo học bao nhiêu môn không? Bồ không thể cầm nổi mấy cuốn này giùm mình hay sao?"

Ron lật mấy cuốn sách Hermione đưa nó, thốt kêu:

"Nhưng… bồ đâu có học mấy môn này bữa nay. Môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám có lớp vào chiều nay mà!"

Hermione đáp mập mờ:

"Ờ…"

Cô bé lại nhét hết sách vở vô túi xách như cũ. Rồi cô bé bỏ đi, hướng về phía Đại Sảnh Đường, nói thêm:

“Mình hy vọng bữa trưa nay có món gì ngon ngon. Mình đang đói muốn chết luôn.”

Ron hỏi Harry:

“Bộ bồ không cảm thấy là Hermione đang có điều gì đó không chịu nói cho tụi mình biết sao?”

Khi bọn trẻ đến lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám để học bài đầu tiên thì giáo sư Lupin vẫn chưa có mặt ở đó. Bọn chúng bèn ngồi xuống, lấy sách, giấy da, và viết lông ngỗng ra, rồi tán dóc cho đến khi thầy Lupin bước vào lớp. Thầy mỉm cười mơ hồ và đặt cái cặp cũ kỹ tồi tàn của thầy lên bàn giáo viên. Trông thầy vẫn xoàng xĩnh như từ trước tới giờ, nhưng có vẻ khỏe mạnh hơn hồi ở trên xe lửa, như thể đã được ăn vài bữa no nê. Thầy nói:

“Chào các trò. Các trò hãy vui lòng cất hết sách vào cặp. Hôm nay là bài học thực hành, các trò chỉ cần đến cây đũa phép mà thôi.”

Cả lớp cất sách đi, vài người trao đổi nhau cái nhìn tò mò. Trước đây, tụi nó chưa từng thực hành Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám bao giờ. Ấy là không kể buổi học đáng nhớ năm ngoái, khi thầy giáo cũ dạy môn này mang vào lớp cả một cái chuồng chứa đầy bọn yêu nhí rồi thả chúng ra.

Giáo sư Lupin nói khi mọi người đã sẵn sàng:

“Tốt lắm. Mời các trò làm theo tôi.”

Bọn học trò hơi bối rối nhưng mà thích thú đứng dậy đi theo giáo sư Lupin ra khỏi phòng học. Ông dắt bọn trẻ đi dọc một hành lang vắng vẻ rồi quẹo qua một góc, ở đó cái mà bọn

trẻ nhìn thấy trước tiên là con yêu tinh Peeves. Nó đang lộn đầu xuống đất, cất cẳng lên trời, lơ lửng giữa không trung, và đang nhét kẹo cao su vô cái lỗ khóa gần nhứt.

Khi giáo sư Lupin đến cách Peeves chừng hai thước, con yêu tinh mới ngẩng đầu lên. Nó ngọ nguậy hai bàn chân có những ngón chân cong quèo và hát toáng lên:

"Lupin khùng, Lupin điên

Lupin khùng, Lupin điên"

Xưa nay Peeves hầu như luôn luôn hỗn hào bất trị như vậy, tuy cũng biết bày tỏ ít nhiều kính trọng kiểu gì đó đối với các giáo sư. Mọi người đều nhìn giáo sư Lupin để xem ông phản ứng ra sao về chuyện này. Bọn trẻ ngạc nhiên thấy giáo sư Lupin vẫn mỉm cười. Ông nói một cách dễ thương:

"Nếu tôi là chú em, thì tôi sẽ gỡ bỏ hết cao su dính trong mấy lỗ khóa đó. Để vậy, coi chừng thầy Filch sẽ khó có thể vô trong đó lấy chổi."

Thầy Filch giám thị trường Hogwarts, một phù thủy bất bài, tính tình nóng nảy, người tiến hành cuộc chiến thường xuyên chống bọn học trò và, đúng vậy, chống cả Peeves nữa. Nhưng Peeves chẳng mảy may bận tâm đến những lời giáo sư Lupin nói, ngoài chuyện bỏ hai ngón tay vào miệng huýt sáo thật to.

Giáo sư nhẹ thở dài và rút cây đũa phép ra. Thầy ngoảnh đầu lại nói qua vai mình với đám học trò:

"Đây là một lời nguyền nho nhỏ rất hữu ích, các trò hãy quan sát cho kỹ."

Ông giơ cây đũa phép lên tầm cao ngang vai, đọc:

"*waddiwasi!*[*]", rồi chĩa đầu đũa vào Peeves. Bằng sức mạnh của một đầu đạn, miếng kẹo cao su văng ra khỏi lỗ khóa và phóng thẳng vô lỗ mũi bên trái của Peeves. Con yêu tinh lộn mèo như cơn lốc, bốc lên, chửi rủa và biến đi.

Dean Thomas hết sức kinh ngạc:

"Hết sẩy, thưa thầy!"

Giáo sư Lupin cất cây đũa phép đi và nói:

"Cám ơn, Dean. Chúng ta tiếp tục được chứ?"

Thầy trò lại tiếp tục đi tới, cả lớp bây giờ nhìn thầy Lupin xoàng xĩnh với một niềm kính trọng được tăng lên đáng kể. Thầy dẫn đám học trò đi xuống hành lang thứ hai và dừng lại, ngay bên ngoài cửa phòng hội đồng giáo viên. Thầy Lupin mở cửa rồi đứng qua một bên nói:

"Mời vào bên trong."

Phòng hội đồng giáo viên là một phòng ốp gỗ đầy những cái ghế để lộn xộn không ai ngồi, trừ một cái. Giáo sư Snape đang ngồi trên một cái ghế bành thấp. Đôi mắt thầy Snape sáng long lanh và môi thầy thấp thoáng nụ cười nhạo báng độc địa. Giáo sư Lupin bước vào, khép lại cánh cửa phía sau lưng. Giáo sư Snape bèn nói:

"Cứ để cửa mở, Lupin. Tôi chẳng hứng thú chứng kiến trò này lắm đâu."

Rồi thầy Snape đứng dậy, sải bước đi ngang qua bọn học trò, tấm áo chùng đen của ông phồng lên phơ phất sau bước chân. Đến cửa, giáo sư Snape quay ngoắt một vòng trên gót, và nói:

“Có lẽ chưa ai khuyến cáo ông, ông Lupin à, nhưng lớp này có một trò tên là Neville Longbottom. Tôi muốn khuyên ông đừng có giao cho trò đó bất cứ việc khó khăn nào, trừ khi có trò Hermione nhắc tuồng bên tai nó.”

Neville đỏ mặt. Harry nhìn thầy Snape trừng trừng; hành hạ Neville ở ngay trong lớp thầy đã đủ tệ rồi, giờ lại còn làm cái chuyện đó ngay trước mặt các giáo viên khác.

Giáo sư Lupin nhướn chân mày lên:

“Tôi đang trông mong Neville sẽ giúp tôi trong giai đoạn điều hành thứ nhứt, và tôi chắc chắn là trò ấy sẽ thực hiện điều đó một cách đáng nể.”

Mặt Neville càng đỏ thêm, như không thể đỏ thêm được nữa. Môi thầy Snape cong lên, nhưng ông bỏ đi, đóng cánh cửa kêu một cái rầm.

Giáo sư vẫy tay ra hiệu cho cả lớp đi về phía cuối phòng:

“Thôi, bắt đầu.”

Cuối phòng không có gì cả ngoại trừ một cái tủ áo cũ mà các giáo sư thường cất những tấm áo chùng dự trữ. Khi giáo sư Lupin bước đến đứng cạnh bên cái tủ áo thì cái tủ bỗng nhiên lảo đảo lắc lư, giộng bức tường ầm ầm.

Vài đứa học trò nhảy lùi lại cảnh giác. Giáo sư Lupin bèn bình thản nói:

“Chẳng có gì đáng sợ cả. Trong đó có một Ông Kẹ.”

Hầu hết lũ học trò đều cảm thấy đó *chính là* cái đáng sợ. Neville nhìn thầy Lupin với ánh mắt chỉ còn có hãi hùng, và

Seamus thì nhìn cái nắm đấm cửa tủ đang kêu lách cách với vẻ lo lắng bồn chồn.

Giáo sư Lupin giảng giải:

"Mấy Ông Kẹ khoái những nơi đóng kín tối tăm, như tủ quần áo, gầm giường, chạn tủ dưới gầm chậu rửa bát… Có một lần tôi bắt gặp một Ông Kẹ trú ngụ ngay trong một cái đồng hồ đứng cổ lỗ sĩ. *Ông Kẹ này* mới dọn vô đây vào trưa ngày hôm qua, và tôi đã xin phép ông Hiệu trưởng yêu cầu các giáo viên cứ để mặc nó ở đó để cho học sinh năm thứ ba có dịp thực tập. Vậy câu hỏi đầu tiên mà các trò phải tự hỏi là: Ông Kẹ là gì?"

Hermione giơ tay lên ngay:

"Đó là một con ma thay hình đổi dạng. Nó có thể đội lốt bất cứ cái gì mà nó tưởng làm cho chúng ta sợ nhứt."

Giáo sư Lupin nói:

"Đúng lắm. Tôi cũng không thể nào giải thích rõ ràng hơn Hermione được."

Mặt Hermione sáng rực lên. Giáo sư Lupin nói tiếp:

"Như thế khi Ông Kẹ còn ngồi trong bóng tối, nó chưa mang một hình dạng nào hết. Nó chưa biết cái nào sẽ hù dọa được người ở bên ngoài cánh cửa. Chưa có ai từng được biết một Ông Kẹ thì trông như thế nào khi nó ở một mình. Nhưng khi tôi thả nó ra khỏi tủ thì nó lập tức trở thành bất cứ cái gì mà mỗi chúng ta sợ nhứt."

Neville thốt lên mấy tiếng ú ớ khiếp đảm, nhưng giáo sư Lupin phớt lờ đi, nói tiếp:

“Điều này có nghĩa là chúng ta có một thuận lợi lớn lao so với Ông Kẹ trước khi chúng ta bắt đầu. Trò có biết là gì không, Harry?”

Suy nghĩ câu trả lời khi bên cạnh là một Hermione cứ nhấp nha nhấp nhổm trên gót giày với cánh tay giơ tuốt trên cao quả là rất ư khó khăn, nhưng Harry cũng tìm được câu trả lời:

“Ơ… bởi vì chúng ta có nhiều người, Ông Kẹ không biết nên đội lốt nào.”

“Chính xác!”

Cánh tay của Hermione đành hạ xuống thất vọng. Giáo sư Lupin nói tiếp:

“Luôn luôn nên có nhiều người khi xử lý Ông Kẹ. Con ma đội lốt sẽ bối rối. Nó nên đội lốt gì, một cái xác không đầu hay một con sên ăn thịt sống? Có một lần tôi thấy một Ông Kẹ phạm chính cái sai lầm đó: toan hù dọa hai người cùng một lúc và tự biến mình thành một nửa con sên. Không đến nỗi ghê lắm.

“Bùa chú để giải tà Ông Kẹ đơn giản thôi. Tuy nhiên cũng cần đến sức mạnh của ý chí. Các trò biết không, cái thực sự chấm dứt một Ông Kẹ là một *trận cười*. Điều các trò cần làm là buộc nó mang một hình dạng mà các trò thấy tức cười.

“Chúng ta sẽ thực tập câu thần chú trước, không cần dùng đến cây đũa phép. Các trò hãy nói theo tôi… *riddikulus*![*]”

Cả lớp đồng thanh lặp lại:

“*Riddikulus*!”

Giáo sư Lupin nói:

“Tốt lắm! Rất tốt. Nhưng tôi e là mình chỉ vừa thực tập xong phần dễ làm. Các trò nên biết là chỉ mỗi cái từ đó thôi thì chưa đủ hiệu nghiệm. Và đây là lúc cần đến trò, Neville à.”

Cái tủ áo lại rung lắc bần bật, nhưng cũng không đến nỗi thảm như Neville: nó bước tới trước như thể nó đang đi tới cái giá treo cổ. Giáo sư Lupin nói:

“Được rồi, Neville. Hãy làm cái trước tiên trước: trò hãy nói xem cái gì làm cho trò sợ nhứt trên cõi đời này?”

Môi của Neville mấp máy, nhưng không ai nghe được tiếng nào. Giáo sư Lupin vui vẻ nói:

“Xin lỗi trò, tôi chưa nghe ra.”

Neville nhìn quanh với vẻ hoang mang, như thể cầu xin ai đó cứu giúp nó với, rồi nó nói, nghe như một tiếng thì thào:

“Giáo sư Snape.”

Hầu như ai cũng cười. Ngay cả Neville cũng mỉm cười với vẻ hối lỗi. Tuy nhiên giáo sư Lupin lại có vẻ suy tư.

“Giáo sư Snape… hừm… Neville, thầy nghĩ con sống với bà nội con, phải không?”

Neville lo lắng:

“Ơ… phải, nhưng mà con không muốn Ông Kẹ biến thành bà nội con đâu.”

“Không, không, con hiểu lầm thầy rồi.”

Giáo sư Lupin bây giờ lại mỉm cười, nói tiếp:

“Thầy không biết con có thể nói cho mọi người biết loại áo quần gì mà bà của con thường mặc không?”

Neville có vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng đáp:

“Dạ… Bà luôn luôn đội cái nón ấy, một cái nón cao trên đỉnh có gắn một con kền kền nhồi bông. Và một cái áo đầm dài màu xanh lá cây, thông thường… và đôi khi quàng khăn quàng cổ bằng lông cáo.”

Giáo sư Lupin gợi ý:

“Và một cái ví xách tay?”

Neville nói:

“Một cái màu đỏ bự lắm.”

Giáo sư Lupin nói:

“Được rồi. Con có thể hình dung những thứ y phục này rõ ràng không, Neville? Con có thể nhìn thấy chúng ở trong đầu con không?”

“Dạ.”

Neville đáp không chắc chắn chút nào, hiển nhiên là nó đang thắc mắc chuyện gì tiếp theo đây. Giáo sư Lupin tiếp tục giảng giải:

“Neville à, khi Ông Kẹ nhào ra khỏi cái tủ áo và trông thấy con, nó sẽ đội ngay lốt giáo sư Snape. Và con sẽ giơ cây đũa phép lên, như vầy, và la lên “Riddikulus”, và hết sức tập trung nghĩ đến áo nón của bà con. Nếu con làm tốt thì “giáo sư Snape” sẽ bị đội cái nón có con kền kền nhồi bông trên chóp, mặc cái áo đầm xanh, đeo cái ví bự màu đỏ.”

Mọi người phá ra cười to. Cái tủ áo cũng lắc lư dữ dội. Giáo sư Lupin nói tiếp:

"Nếu Neville thành công, thì Ông Kẹ có thể hướng sự chú ý lần lượt vào từng người trong chúng ta. Tôi muốn tất cả các trò hãy dành ra ít phút bây giờ để nghĩ xem mình sợ cái gì nhứt, và nghĩ xem mình có thể ép nó làm gì cho thiệt khôi hài…"

Căn phòng trở nên im lặng. Harry nghĩ… Cái gì khiến nó sợ nhứt trên đời này?

Ý nghĩ đầu tiên là Chúa tể Hắc ám Voldemort - một Voldemort lấy lại đầy đủ sức mạnh. Nhưng trước khi nó nghĩ ra một kế hoạch có thể phản công lại *Ông Kẹ - Voldemort*, thì một hình ảnh khủng khiếp lướt thoáng qua đầu nó…

Một bàn tay nát rữa, nhầy nhụa, loang thoáng, thụt vào bên trong lớp áo trùm đen… một hơi thở dài rung leng keng từ một cái miệng không nhìn thấy được… rồi một cơn lạnh buốt thấu xương như bị chết đuối…

Harry rùng mình, rồi nhìn quanh, hy vọng không ai để ý. Nhiều người nhắm tịt mắt lại. Ron đang thì thầm với chính mình: "Gỡ chân nó ra!" Harry đoan chắc là nó hiểu ý nghĩa câu đó: nỗi sợ hãi lớn nhứt của Ron là nhền nhện.

Giáo sư Lupin hỏi:

"Mọi người sẵn sàng chưa?"

Harry cảm thấy một nỗi kinh hoàng quặn trào lên trong người nó. Làm sao để khiến cho một viên giám ngục Azkaban trông bớt ghê sợ đi? Nhưng nó không muốn xin thêm thời gian nữa; mọi người khác đều đã gật đầu và xắn tay áo lên. Giáo sư

Lupin nói:

"Neville, chúng ta sẽ lùi lại một chút, để cho con có một bãi đấu thoáng rõ, được chứ? Các trò cũng lùi lại hết, tôi sẽ gọi người tiếp theo tới trước… Bây giờ, Neville có thể nhìn thấy rõ hơn…"

Tất cả đều thối lui, đứng dựa sát tường để lại một mình Neville bên cái tủ áo. Trông nó xanh xao không còn hồn vía, nhưng nó đã xắn tay áo lên và nắm chặt cây đũa phép trong tay, sẵn sàng.

Giáo sư Lupin giơ cây đũa phép của ông về phía nắm đấm của cánh cửa tủ:

"Thầy đếm đến ba, Neville nhé. Một - hai - ba! *Bắt đầu!*"

Một chùm lửa sáng xẹt ra từ đầu đũa phép của giáo sư Lupin, trúng ngay cái nắm đấm. Cái tủ áo mở bung ra. Giáo sư Snape bước ra, mũi khoằm, vẻ dọa nạt, quắc mắt nhìn Neville.

Neville lùi lại, đũa phép giơ lên, miệng há hốc không thốt ra lời. Thầy Snape tiến về phía nó, đè trùm lên nó, cho tay vào bên trong lớp áo chùng. Neville chợt thét lên:

"R-r-riddikulus!"

Có một tiếng gì vang lên như tiếng roi quất. Thầy Snape loạng choạng. Rồi thầy mặc một cái áo đầm dài viền ren, đội một cái nón cao trên chóp có một con kền kền bị mối gặm, và tay đung đưa một cái ví bự chảng màu đỏ thắm.

Một tràng cười bùng vỡ; còn Ông Kẹ khựng lại, bối rối, và giáo sư Lupin hét:

“Parvati! Tiến lên!”

Parvati bước tới trước, vẻ mặt đã chuẩn bị. Thầy Snape quay lại cô bé. Một tiếng rắc nữa vang lên, chỗ thầy Snape vừa đứng hiện ra một xác ướp quấn khăn liệm chằng chịt đầy vết máu hoen. Gương mặt quấn kín của cái xác ướp quay về phía Parvati và bắt đầu đi về phía cô bé, một cách chậm chạp, lê lết trên đôi chân cứng ngắc, và đôi tay cứng đơ giơ lên… Parvati hét:

“Riddikulus!”

Một miếng băng ở chân xác ướp bị xổ ra, vướng vô chân xác ướp, khiến nó té nhào tới trước, cái đầu lăn đi lông lốc. Giáo sư Lupin hô to:

“Seamus!”

Seamus phóng qua mặt Parvati.

Rắc! Chỗ vừa rồi là cái xác ướp bây giờ hiện ra một người đàn bà tóc đen dài chấm đất, gương mặt xanh lét trơ xương - chính là Nữ thần báo tử. Bà ta há miệng rộng hoác, một tiếng gì vô cùng bí hiểm tràn ngập căn phòng, một tiếng rít than vãn rợn óc làm dựng cả tóc gáy Harry. Seamus gào:

“Riddikulus!”

Nữ thần báo tử kêu lên mấy tiếng cọt kẹt và chẹn lấy cổ họng mình, tiếng của bà ta tắt lịm.

Rắc! Nữ thần báo tử biến thành một con chuột nhắt, một con chuột cứ xoay vòng vòng cắn cái đuôi của mình, và rồi - Rắc! - biến thành một con rắn rung chuông, quằn quại trườn đi trước khi - Rắc! - biến thành một tròng mắt đẫm máu.

Thầy Lupin la lên:

"Nó lúng túng rồi! Chúng ta sắp thành công! Dean!"

Dean vội vã chạy tới trước.

Rắc! Tròng mắt biến thành một bàn tay mộc mạc, nó búng một cái rồi bắt đầu bò trên sàn như một con cua. Dean gào lên:

"Riddikulus!"

Nghe tách một cái, thế là bàn tay bị mắc vô cái bẫy chuột.

"Xuất sắc! Ron, tiếp theo!"

Ron nhảy vọt tới trước.

Rắc!

Cả đống người rú lên. Một con nhền nhện khổng lồ phủ đầy lông lá, cao chừng hai thước đang tiến về phía Ron, nhắp nhắp đôi càng đầy đe dọa. Trong khoảnh khắc, Harry nghĩ là Ron đã bị đông cứng lại. Thế rồi…

"Riddikulus!"

Ron rống lên, sáu cái chân nhền nhện biến mất. Con nhền nhện không chân cứ lăn tròn lăn tròn. Lavender hét toáng lên, chạy tránh ra khỏi đường lăn của con nhền nhện. Nó lăn tới chân của Harry thì ngừng lại. Harry giơ cây đũa lên sẵn sàng, nhưng… Giáo sư Lupin thình lình la lên:

"Đây rồi!"

Ông hối hả chạy tới. *Rắc!* Con nhền nhện không chân biến mất. Trong một giây mọi người ngơ ngác nhìn quanh coi nó ở đâu. Chúng thấy một trái cầu pha lê trắng óng ánh bạc lơ lửng trên không phía trước giáo sư Lupin. Ông uể oải nói:

“Riddikulus!”

Rắc!

Con Ông Kẹ đáp xuống sàn thành một con gián quèn. Thầy Lupin lại gọi:

“Neville, tiến lên, và kết thúc nó luôn!”

Rắc!

Giáo sư Lupin lùi lại. Lần này Neville lao tới trước với vẻ quả quyết ra mặt.

“Riddikulus!”

Neville hét to, và trong nửa giây, mọi người nhìn thấy hình ảnh thầy Snape trong trang phục đàn bà đầu rua ren, rồi Neville bật ra một tràng cười “Ha ha ha…”, và con Ông Kẹ nổ tung thành cả ngàn bụm khói nho nhỏ, xong biến mất.

Giáo sư Lupin thốt lên:

“Xuất sắc!”

Lớp học lại ào lên vỗ tay hoan hô. Giáo sư Lupin nói:

“Xuất sắc! Neville. Mọi người đều làm giỏi lắm. Để tôi xem, năm điểm cho nhà Gryffindor cho mỗi học sinh đã tham gia khắc phục con Ông Kẹ, riêng Neville thì được mười điểm vì làm đến hai lần… Harry và Hermione cũng được mỗi người năm điểm.”

Harry nói:

“Nhưng thưa thầy, con có làm gì đâu?”

Thầy Lupin nhẹ nhàng nói:

“Trò và Hermione đã trả lời đúng câu hỏi của ta vào đầu buổi học, Harry à. Mọi người đều rất giỏi, bài học hôm nay thật xuất sắc. Bài tập về nhà, hãy vui lòng đọc chương về Ông Kẹ, và tóm tắt lại cho tôi… và nộp bài vào thứ hai. Bấy nhiêu đó thôi.”

Bọn trẻ rời căn phòng, nói chuyện hào hứng. Tuy nhiên Harry không cảm thấy phấn khởi lắm. Giáo sư Lupin đã cố tình không cho nó đối phó với Ông Kẹ. Tại sao? Có phải vì ông đã nhìn thấy Harry đổ gục trên xe lửa, và nghĩ là nó không làm nổi chuyện đó chăng? Chẳng lẽ ông nghĩ Harry có thể xỉu một lần nữa?

Nhưng không ai có vẻ để ý điều gì cả. Seamus la lớn:

“Mấy bồ có thấy tôi trị Nữ thần báo tử không?”

Dean vẫy bàn tay của chính nó khắp xung quanh:

“Và bàn tay ma nữa!”

“Và thầy Snape đội cái nón ấy!”

“Và cái xác ướp của tôi nữa!”

Chỉ có Lavender nói một cách ưu tư:

“Mình thắc mắc tại sao giáo sư Lupin lại sợ trái cầu pha lê nhỉ?”

Khi tụi nó quay trở về phòng học để lấy lại cặp sách, Ron thích thú nói:

“Đây là bài học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám hay nhứt từ trước tới nay, đúng không?”

Hermione công nhận:

“Thầy có vẻ là một giáo viên giỏi. Nhưng mình ước gì mình cũng có một cơ hội trị con Ông Kẹ…”

Ron cười khẩy:

“Bồ thì sợ cái gì nhứt chứ? Chắc là một bài tập chỉ được chín trên mười điểm chứ gì!”

8

CHUYẾN BAY CỦA BÀ BÉO

Chẳng mấy chốc, lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám đã trở thành lớp học mà bọn trẻ khoái nhứt. Chỉ có Draco Malfoy và đám nhà Slytherin là vẫn kiếm ra chuyện để nói xấu Giáo sư Lupin.

Mỗi khi Giáo sư Lupin đi ngang, Malfoy lại cất giọng thì thào rõ to:

"Ngó bộ dạng cái áo chùng của lão kìa! Lão ăn mặc chẳng khác gì con gia tinh lụ khụ ở nhà tao."

Nhưng chẳng còn ai hơi đâu bận tâm cái áo của Giáo sư sờn rách hay vá víu nữa. Bài học kế đến của thầy cũng thú vị như bài học đầu tiên. Sau Ông Kẹ là bọn trẻ học tới Chỏm Đỏ - một thứ sinh vật giống như quỷ lùn rất ư kinh hãi, chuyên rình rập ở những nơi có đổ máu, trong những hầm ngục của các lâu đài và những hố hốc trên các bãi chiến trường hoang phế, chờ có ai đi lạc vô thì nện cho một dùi cui. Từ Chỏm Đỏ bọn trẻ chuyển tiếp sang Kappa - một loài bò sát sống dưới nước trông giống mấy con khỉ có vảy, bàn tay có màng như chân vịt luôn táy máy chực chờ bóp cổ những kẻ vô tình lội ngang qua cái

ao nhà chúng sống.

Harry chỉ ước ao sao cho các lớp học khác của nó cũng được vui như ở lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Nhưng lớp học Độc Dược quả thực là cơn ác mộng tồi tệ nhứt của Harry. Dạo này thầy Snape ở trong tâm trạng căm hận cực kỳ, và không cần thắc mắc thì ai cũng biết tại sao lại ra nông nỗi đó. Câu chuyện về con Ông Kẹ đội lốt thầy Snape và cái kiểu ăn mặc mà Neville đã khoác cho thầy - trong bộ áo xống và nón ví của bà nội, đã lan truyền khắp trường nhanh chóng như lửa cháy lan trên trảng cỏ. Thầy Snape dường như không nhận thấy câu chuyện đó có gì là vui nhộn cả. Mắt thầy quắc lên đầy đe dọa mỗi khi có bất kỳ ai nhắc tới tên Giáo sư Lupin. Và thầy Snape bây giờ càng bắt nạt Neville khốc liệt, còn hơn cả trước đây nữa.

Harry cũng càng lúc càng sợ hãi những giờ học trong căn phòng ngột ngạt tuốt trên đỉnh tháp của Giáo sư Trelawney. Trong lớp học đó, nó phải giải mã những hình thù và biểu tượng méo mó, cố gắng lờ đi cái cách mà Giáo sư Trelawney nhìn nó: hễ thấy nó là đôi mắt to thô lố của Giáo sư Trelawney lại trào nước mắt. Harry không thể nào ưa được Giáo sư Trelawney, cho dù bà được nhiều người trong lớp kính trọng đến mức gần như sùng bái. Parvati và Lavender đã mắc chứng lui tới thường xuyên căn phòng trên tháp của Giáo sư Trelawney vào giờ nghỉ trưa, và luôn luôn trở về với bộ mặt cao siêu khó ưa như thể chúng vừa biết những điều mà không ai biết cả. Chúng cũng bắt đầu xài đến cái giọng thì thầm mỗi khi nói chuyện với Harry như thể Harry đang nằm chờ chết vậy.

Lớp học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí thì quả thực không còn ai thích nổi nữa. Những bữa học tiếp theo sau bữa học đầu tiên đầy biến cố đã trở nên chán không để đâu cho hết. Lão Hagrid dường như đã mất hết lòng tự tin. Giờ đây lão dành hết buổi học này đến buổi học khác để dạy bọn trẻ cách chăm sóc những con Nhuyễn trùng, mà những con này là loài sinh vật chán phèo nhứt trên cõi thế gian.

Sau một tiếng đồng hồ dài lê thê phải ngồi đút rau sà lách xắt vụn vô mấy cái cổ họng nhơn nhớt của lũ Nhuyễn trùng, Ron cảm thán:

"Mắc mớ gì mà người ta phải *mất công* chăm sóc lũ trùng này chứ?"

Tuy nhiên vào đầu tháng mười, có một chuyện khác khiến Harry quan tâm hơn, một chuyện thú vị đến nỗi Harry cảm thấy được đền bù phần nào cho những lớp học chẳng mấy vui vẻ gì ấy. Mùa thi đấu Quidditch sắp đến rồi, và Oliver Wood - đội trưởng đội tuyển Quidditch của nhà Gryffindor - triệu tập một cuộc họp vào một buổi tối thứ năm để thảo luận chiến thuật cho mùa thi đấu mới.

Đội hình Quidditch thì vẫn vậy, với bảy cầu thủ: ba Truy thủy ghi điểm bằng cách thảy trái Quaffle màu đỏ to bằng trái banh da vô mấy cái vòng cao mười sáu thước đứng ở hai đầu của đấu trường; hai Tấn thủ dùng hai cây dùi cui đánh đuổi hai trái Bludger đen xì bay vọt lung tung tìm cách tấn công các cầu thủ; một Thủ quân bảo vệ các cột gôn, và một Tầm thủ lãnh nhiệm vụ khó khăn hơn cả, là tìm bắt cho được trái Snitch vàng có cánh nhỏ xíu, chỉ bằng một nửa quả hồ đào. Trái

Snitch một khi bị bắt thì trận Quidditch mới được chấm dứt, và đội nào bắt được sẽ được thưởng thêm một trăm năm mươi điểm.

Oliver Wood là một học sinh mười bảy tuổi tướng tá lực lưỡng, hiện đang học năm thứ bảy, tức là năm cuối cùng ở trường Hogwarts. Khi anh chàng nói chuyện với sáu cầu thủ khác của đội tuyển trong phòng thay đồ lạnh cóng bên rìa của sân đấu Quidditch đang tối dần, trong giọng nói anh có một nỗi thiết tha lặng lẽ:

"Đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta - cơ hội cuối cùng *của tôi* - để giành cúp Quidditch."

Vừa sải bước chân đi qua đi lại trước mặt đồng đội, anh vừa nhấn mạnh:

"Tôi sẽ ra trường vào cuối niên học này. Tôi sẽ không còn cơ hội nào khác để đoạt cúp nữa. Nhà Gryffindor đã không đoạt được cúp suốt bảy năm liền rồi. Đành rằng chúng ta gặp toàn những chuyện xui xẻo nhứt thế giới - nào là bị thương, rồi cuộc thi đấu bị hủy bỏ hồi năm ngoái…"

Wood nuốt nước miếng, như thể nhớ lại chuyện đó vẫn còn làm anh tức nghẹn họng.

"Nhưng chúng ta cũng phải biết rằng: *chúng-ta-là-một-đội-xịn-nhứt-trường!*"

Anh nắm bàn tay này giộng nắm đấm vô bàn tay kia, cơn hăng tiết cũ lại lóe sáng trong mắt anh:

"Chúng ta có ba *siêu* Truy thủ."

Wood chỉ vào Alicia Spinnet, Angelina Johnson và Katie

Bell.

“Chúng ta cũng có hai *bất khả bại* Tấn thủ.”

Fred và George giả bộ đỏ mặt, cùng thốt lên:

“Thôi đi, anh Wood, anh làm tụi em mắc cỡ quá nè.”

Wood vẫn nổ văng miểng, trừng mắt nhìn Harry với một niềm tự hào điên tiết:

“Chúng ta cũng có một Tầm thủ *chưa bao giờ không chiến thắng*!”

Sau khi cân nhắc một chút, anh nói thêm:

“Và tôi nữa.”

George nói:

“Tụi em thấy anh cũng rất giỏi, anh Oliver à.”

Fred nói:

“Thủ quân xuất sắc!”

Wood tiếp tục vừa nói vừa sải bước:

“Điểm mấu chốt là cúp Quidditch lẽ ra đã phải có tên của chúng ta trong hai năm vừa qua. Từ khi Harry tham gia vào đội, tôi đã đinh ninh cái cúp ở trong tay mình rồi. Vậy mà chúng ta không có được nó. Và năm nay là cơ hội cuối cùng để chúng ta ghi tên của mình lên cái cúp…”

Wood nói với giọng tuyệt vọng một cách tha thiết đến nỗi Fred và George cũng có vẻ thông cảm. Fred nói:

“Cúp năm nay là của tụi mình, anh yên chí đi, anh Oliver.”

Angelia phụ họa:

“Tụi em sẽ làm được mà, anh Oliver!”

Harry khẳng định:

“Chắc chắn!”

Thế là cả đội bắt đầu luyện tập với lòng tràn đầy quyết tâm, vào ba buổi tối mỗi tuần. Thời tiết ngày càng lạnh và ẩm ướt hơn, đêm tối hơn, nhưng bất kể bùn lầy, gió mưa, đều không thể làm mờ mịt đi hình ảnh tuyệt vời của chiến thắng cuối cùng giành được chiếc cúp Quidditch bằng bạc khổng lồ trong lòng Harry.

Một buổi tối sau khi luyện tập Quidditch xong, Harry trở về phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, vừa lạnh cóng vừa tê cứng, nhưng rất hài lòng với diễn biến buổi tập, nó bỗng nhận thấy không khí trong phòng sinh hoạt chung chộn rộn háo hức khác thường.

“Có chuyện gì vậy?”

Harry hỏi Ron và Hermione, hai đứa này đang ngồi trong hai cái ghế bành êm ái nhứt bên lò sưởi và đang hoàn tất nốt bản đồ các vì sao cho môn Thiên văn học. Ron chỉ lên thông báo mới xuất hiện trên tấm bảng thông báo cũ kỹ mòn vẹt.

“Cuối tuần này sẽ có cuộc đi chơi làng Hogsmeade đầu tiên. Cuối tháng mười. Đúng dịp lễ Hội Ma.”

Fred vừa theo gót Harry chui qua cái lỗ chân dung Bà Béo, vừa reo lên:

“Quá đã! Mình đang cần đi thăm *tiệm giỡn của Zonko* đây, mình gần hết sạch mấy viên Đạn Thúi rồi.”

Harry quăng mình xuống cái ghế cạnh Ron, tinh thần đang phấn chấn của nó bị xìu xuống mất tiêu. Hermione dường như đọc thấu được ý nghĩ trong đầu Harry. Cô bé nói:

"Harry à, mình chắc là lần sau bồ có thể đi được mà. Họ thể nào rồi cũng sớm bắt được Black thôi mà, người ta đã bắt gặp hắn một lần rồi."

Ron nói:

"Black đâu có ngu đến mức gây sự ở làng Hogsmeade. Harry, bồ cứ đi xin Giáo sư McGonagall xem bồ có thể được đi lần này không, chứ đợi lần sau thì có mà dài cổ ra…"

Hermione nghiêm giọng:

"*Ron*! Harry phải ở lại trong *trường*."

Ron vẫn xúi Harry:

"Harry không thể nào là học sinh năm thứ ba duy nhứt bị bỏ lại được. Đi đi, Harry. Cứ đi xin cô McGonagall đi, thử coi…"

Harry quyết định:

"Ừ, mình thấy mình nên thử coi sao."

Hermione há miệng, toan tranh cãi, nhưng ngay lúc đó con mèo Crookshanks đã phóng nhẹ nhàng lên đùi cô bé. Trong miệng con mèo là một con nhền nhện to kềnh đã chết queo đang đung đưa.

Ron nhăn nhó:

"Chẳng lẽ nó phải biểu diễn ăn con vật đó trước mặt tụi mình sao?"

Hermione nói:

“Crookshanks giỏi quá, tự một mình em bắt được con đó hả?”

Crookshanks chậm rãi nhai con nhền nhện, đôi mắt to vàng khè của con mèo nhìn trừng trừng Ron một cách xấc láo.

Ron quay lại với bản đồ các vì sao của nó, tức tối bảo:

“Cứ để nó ở đó đi, hết chuyện nói rồi. Tôi đã cho con Scrabbers ngủ trong cặp rồi.”

Harry ngáp. Nó thực sự chỉ muốn đi ngủ, nhưng nó còn phải làm cho xong bài tập bản đồ các vì sao. Harry kéo cái cặp về phía mình, lấy ra một cuộn giấy da, mực và viết lông ngỗng, bắt đầu làm bài.

Ron tô điểm ngôi sao cuối cùng bằng những nét trang trí hoa mỹ rồi đẩy cái bản đồ của nó về phía Harry:

“Nếu thích thì cứ cọp pi bài mình.”

Hermione là người không bao giờ chấp nhận việc cọp pi, nên cô bé mím môi, tuy không nói gì. Crookshanks vẫn chăm chú nhìn Ron không chớp mắt, chỉ hơi ve vẩy cái chóp đuôi xù của nó. Rồi, đột ngột vọt lên.

“Ối!”

Ron gầm lên, túm chặt cái cặp của nó, trong khi Crookshanks thọc hết bốn bộ vuốt của nó sâu vô trong cặp và bắt đầu giằng xé cái cặp với vẻ hung hăng dễ sợ.

“XÊ RA, ĐỒ SÚC VẬT ĐẦN ĐỘN!”

Ron cố giằng cái cặp ra khỏi Crookshanks, nhưng

Crookshanks cứ bám chặt lấy, cào cấu kịch liệt.

Hermione hét toáng lên:

“Ron, đừng làm đau nó!”

Cả phòng sinh hoạt chung đều quay lại nhìn; Ron thì vung cái cặp quay vòng vòng, Crookshanks vẫn cứ bám chặt lấy, con chuột già Scrabbers bay vèo ra khỏi miệng cặp…

Crookshanks bèn buông cái cặp, phóng vọt qua cái bàn, đuổi theo con Scrabbers đang chết khiếp. Ron gào:

“BẮT CON MÈO ĐÓ!”

George nhào tới chụp Crookshanks nhưng hụt; Scrabbers len lỏi qua hai chục cặp giò rồi chui tọt vô gầm một cái tủ ngăn kéo cũ xưa. Crookshanks khựng lại, cúi thật thấp trên bốn chân vòng kiềng và bắt đầu giận dữ quơ chân dưới gầm tủ.

Ron và Hermione cùng chạy ào đến; Hermione ôm ngang hông con Crookshanks mà nhấc bổng nó lên đem ra xa. Ron thì dán bụng xuống sàn nhà và hết sức khó khăn mới nắm được đuôi con Scrabbers mà kéo ra. Nó đung đưa con chuột khốn khổ trước mặt Hermione, nói bằng giọng tức cành hông:

“Nhìn nó nè! Nó chỉ còn da với xương! Bồ liệu mà giữ con mèo đó tránh xa nó.”

Giọng Hermione cũng run lên:

“Crookshanks đâu có hiểu nó làm vậy là không đúng! Mèo nào cũng bắt chuột mà, Ron!”

Ron cố hết sức dỗ dành con chuột Scrabbers đang vùng vằng hoảng loạn, dụ nó vô nằm trong túi áo mình.

“Cái con mèo đó cũng ngộ à. Nó nghe mà hiểu mình nói Scrabbers đang ngủ trong cặp!”

Hermione không nhịn được:

“Ôi, chuyện nhảm nhí. Crookshanks có thể *hửi* được mùi chuột mà Ron, làm sao mà bạn lại nghĩ…”

Ron gào lên, bất kể những người chung quanh đang bắt đầu cười khúc khích:

“Con mèo đó xông vô đây là để bắt Scrabbers! Mà Scrabbers ở đây trước nha, nó lại đang *bệnh* nữa!”

Ron hầm hầm bước ngang qua phòng sinh hoạt chung, trèo lên cầu thang dẫn về phòng ngủ nam sinh.

Hôm sau Ron vẫn còn giận Hermione. Nó hầu như không thèm nói chuyện với Hermione trong suốt buổi học Dược Thảo, mặc dù nó, Harry và Hermione cùng làm chung bài làm về Đậu Phình. Khi tụi nó lặt những trái đậu mập mạp hồng hồng trên cây xuống, tách vỏ và bỏ những hột đậu bóng lưỡng vô một cái xô gỗ, Hermione rụt rè hỏi:

“Scrabbers ra sao rồi?”

Ron bùng ra tức tối, đến nỗi quăng đậu hụt vô cái thùng khiến hột đậu văng tung tóe khắp sàn nhà kính trồng cây.

“Nó trốn biệt dưới gầm giường của tôi, run như cầy sấy.”

Lúc đó đám bông đậu bắt đầu nở tóe ra trước mắt bọn trẻ, Giáo sư Sprout kêu to:

“Cẩn thận, Ron, cẩn thận chứ!”

Tiếp sau đó, tụi nó học môn Biến. Harry dự định sau buổi

học này sẽ xin phép Giáo sư McGonagall cho nó được đi thăm làng Hogsmeade với những đứa khác. Khi nối đuôi các bạn đứng bên ngoài phòng học, Harry cố gắng quyết định xem nó sẽ giải trình với Giáo sư McGonagall chuyện này như thế nào. Tuy nhiên một vụ náo động ở phía đầu hàng đã chi phối hết tâm trí của Harry:

Dường như Lavender Brown đang khóc. Parvati vòng cánh tay ôm qua vai Lavender, đang giải thích gì đó với Seamus Finnigan và Dean Thomas. Trông mặt Seamus và Dean có vẻ nghiêm trọng lắm.

Khi Harry, Ron và Hermione nhập vô nhóm, Hermione lo lắng hỏi:

"Có chuyện gì vậy Lavender?"

Parvati nói nhỏ:

"Bạn ấy vừa nhận được thư nhà hồi sáng này. Con thỏ của bạn ấy, con Binky, đã bị một con cáo giết mất rồi."

Hermione kêu:

"Ôi, Lavender ơi, mình chia buồn với bạn lắm lắm."

Lavender nói giọng bi thương:

"Lẽ ra mình biết trước rồi. Mấy bồ biết hôm nay là ngày gì không?"

"Ơ…"

"Ngày mười sáu tháng mười! Nhớ không? Giáo sư Trelawney đã nói: *cái điều trò đang sợ hãi sẽ xảy ra vào ngày mười sáu tháng mười* Cổ nói đúng! Cổ nói đúng quá!"

Bây giờ cả lớp đã tụ tập quanh Lavender. Seamus lắc đầu một cách nghiêm trọng hết sức. Hermione ngập ngừng, rồi cô bé nói:

"Bồ… bồ đã lo sợ con Binky bị cáo giết à?"

Lavender ngước nhìn Hermione với đôi mắt ràn rụa nước mắt:

"Ơ… không nhứt thiết là bị *cáo* giết. Nhưng *hiển nhiên* là mình rất sợ nếu nó bị chết, đúng không?"

"À!"

Hermione thốt lên một tiếng rồi ngừng lại. Sau đó cô bé hỏi tiếp:

"Binky có phải là một con thỏ già không?"

Lavender thổn thức:

"Không! Nó… nó chỉ là một con thỏ con!"

Parvati bấu chặt tay quanh vai Lavender. Hermione vẫn nói tiếp:

"Nhưng mà vậy thì tại sao bồ lại sợ nó chết?"

Parvati quắc mắt nhìn Hermione. Nhưng Hermione vẫn thản nhiên. Cô bé quay qua nói với cả nhóm:

"Như vầy nhé, mình phải xem xét sự việc một cách hợp lý, ý mình nói là Binky đâu có chết đúng ngày hôm nay, phải không? Hôm nay chỉ là ngày mà Lavender nhận được tin."

Lavender khóc rống lên. Hermione vẫn tiếp tục:

"Và rõ ràng là bạn ấy đã không lường trước được cái tin

này, nếu không nó đã không gây sốc như vầy!”

Ron nói lớn:

“Lavender à, đừng để ý đến Hermione làm gì. Đối với trò ấy thì con vật cưng của người khác có nghĩa lý quái gì đâu?”

Đúng lúc đó, Giáo sư McGonagall mở cửa phòng học. Cũng may, bởi vì Hermione và Ron đang quắc mắt nhìn nhau hầm hầm. Khi vào lớp, hai đứa nó tự tách ra ngồi hai bên Harry và không thèm nói chuyện với nhau suốt buổi học.

Harry vẫn chưa quyết định được nên nói năng thế nào với Giáo sư McGonagall khi chuông reo hết giờ học, thì chính bà lại đưa ra đề tài đi thăm làng Hogsmeade trước. Khi bọn học trò sắp rời khỏi lớp học thì Giáo sư McGonagall gọi chúng lại:

“Các trò nán lại một chút! Bởi vì các trò là học sinh của tôi chủ nhiệm, nên các trò phải nộp đơn cho phép thăm làng Hogsmeade cho tôi trước ngày lễ Hội Ma. Không có đơn thì không được đi thăm làng, đừng quên đó!”

Neville giơ tay lên:

“Thưa cô, cô làm ơn… con… con nghĩ con đã làm mất…”

Giáo sư McGonagall nói:

“À, Neville, bà của trò đã gởi trực tiếp tờ đơn đó cho tôi rồi. Hình như bà cho là như vậy thì an toàn hơn. Thôi, chỉ có bấy nhiêu đó, các trò ra khỏi lớp học được rồi.”

Ron huých Harry:

“Xin cổ ngay đi!”

Hermione mở miệng:

“Ôi, nhưng mà…”

Ron bướng bỉnh:

“Xin đi, Harry!”

Harry chờ cho những học sinh khác ra khỏi lớp hết, rồi nó mới hồi hộp tiến tới bàn của Giáo sư McGonagall.

“Gì đó, Harry?”

Harry hít một hơi thật sâu:

“Thưa cô, dì và dượng con… ơ… quên ký vô đơn cho phép của con…”

Giáo sư nhướn mắt nhìn Harry qua gọng kính vuông, nhưng không nói gì.

“Thành ra… ơ… thưa cô… cô cho phép con đi thăm làng Hogsmeade, có được không cô?”

Giáo sư McGonagall nhìn xuống mặt bàn và xốc lại mớ giấy tờ trên bàn. Bà nói:

“Tôi e là không được đâu, Potter à. Trò đã nghe tôi nói rồi đó. Không có đơn thì không được đi thăm làng. Đó là luật.”

“Nhưng mà thưa cô, dì dượng của con… cô cũng biết, họ là dân Muggle, họ không thật sự hiểu biết về… về đơn từ Hogwarts và các thứ khác…”

Bằng những cái gật đầu mạnh mẽ, Ron xúi giục Harry nói tiếp:

“Nếu cô nói con được phép đi thì…”

“Nhưng mà tôi đâu có nói vậy.”

Giáo sư McGonagall đứng dậy, sắp xếp ngăn nắp mớ giấy tờ của bà vô một ngăn kéo.

"Tờ đơn có nêu rõ ràng rằng phải được phép của cha mẹ hay người giám hộ."

Giáo sư quay lại nhìn Harry với một vẻ mặt kỳ lạ. Phải chăng đó là lòng thương hại?

"Tôi rất tiếc, Potter à, nhưng đó là lời cuối cùng của tôi về chuyện này. Trò nên nhanh chân lên, kẻo trễ giờ học lớp kế tiếp."

Chẳng thể làm gì được nữa. Ron đặt cho Giáo sư McGonagall cả đống biệt danh khiến cho Hermione khó chịu hết sức. Cô bé tạo ra một vẻ mặt thôi thì một điều nhịn chín điều lành, càng khiến cho Ron nổi cơn điên thêm. Còn Harry thì phải chịu đựng cảnh mọi người trong lớp hồ hởi phấn khởi bàn tính om sòm về những chuyện mà tụi nó sẽ làm trước nhứt, một khi tụi nó đến làng Hogsmeade.

Ron cũng nói, với nỗ lực nhằm làm cho Harry vui lên:

"Bồ biết không, luôn luôn có dạ tiệc, một dạ tiệc vào đêm lễ Hội Ma."

Harry rầu rĩ nói:

"Ừ… tuyệt thật."

Dạ tiệc đêm Hội Ma đúng là luôn luôn tuyệt rồi, nhưng mà Harry dự tiệc sau khi cùng với tất cả bạn bè đi chơi cả ngày ở làng Hogsmeade trở về thì còn tuyệt vời hơn nhiều. Chẳng ai có thể nói điều gì làm cho Harry cảm thấy vui lên nổi với viễn cảnh bị bỏ lại một mình. Dean Thomas là đứa rất giỏi nhái chữ

viết tay, đã đề nghị giả chữ ký của dượng Dursley để ký đại vô lá đơn, nhưng bởi vì Harry đã trót nói với Giáo sư McGonagall là dì dượng nó không chịu ký tên rồi, nên bây giờ có giả mạo chữ ký cũng vô ích. Ron dè dặt đề nghị xài đến Tấm áo Tàng hình, nhưng Hermione dập tắt ngay ý tưởng đó, lại còn nhắc nhở những điều Giáo sư Dumbledore đã răn đe về việc những viên giám ngục Azkaban có khả năng nhìn xuyên qua Áo Tàng hình. Có lẽ những lời an ủi vô tích sự nhứt là của Percy. Anh nói một cách trịnh trọng:

"Tụi bây cứ rối rít lên về chuyện đi thăm làng Hogsmeade, nhưng mà anh cam đoan với em, Harry à, nó chẳng được như lời tụi nó nổ đâu. Cũng đúng là tiệm kẹo khá ngon đấy, nhưng *Tiệm Giỡn của Zonko* thì thiệt là nguy hiểm, và ừ, *Lều Hét* thì lúc nào cũng đáng ghé vô, nhưng quả thực Harry à, ngoài mấy thứ đó ra, chẳng có gì đến nỗi phải tiếc là không được xem cả."

Vào buổi sáng ngày Hội Ma, Harry cùng thức dậy và cùng xuống lầu với tất cả những học sinh khác để ăn điểm tâm. Lòng nó buồn rười rượi mặc dù nó đã ráng hết sức tỏ ra bình thường.

Hermione nhìn Harry với vẻ vô cùng áy náy và nói:

"Tụi này sẽ đem thiệt nhiều kẹo của tiệm *Công tước Mật* về cho bồ."

Ron nói:

"Ừ, cả đống luôn."

Trước nỗi thất vọng lớn lao của Harry, cuối cùng Ron và

Hermione cũng đã quên béng cái vụ cãi vã ầm ĩ về Crookshanks.

Harry nói với giọng mà nó hy vọng là nghe sẽ tự nhiên như thể vuột miệng mà nói ra:

"Khỏi lo cho mình đi! Cứ đi chơi cho vui nha. Hẹn gặp lại mấy bồ trong bữa dạ tiệc."

Harry đi cùng hai bạn đến Tiền sảnh. Ở đó, thầy Filch đứng phía trong cánh cửa chính, kiểm mặt từng trò dựa theo một danh sách dài thòng. Thầy Filch soi mói từng gương mặt một cách ngờ vực, để bảo đảm chắc chắn là không để lọt ra ngoài một trò nào không được phép đi ra ngoài.

Malfoy đang đứng cùng hàng với Crabbe và Goyle, lớn tiếng châm chọc:

"Ở lại hả Potter? Sợ quá hổng dám đi ngang những viên giám ngục Azkaban hả?"

Harry mặc kệ Malfoy, một mình quay lại, đi lên cầu thang cẩm thạch, qua những hành lang vắng hoe, trở lại tháp Gryffindor.

Bà Béo hỏi với giọng ngái ngủ:

"Mật khẩu?"

Harry đáp bằng giọng bơ phờ:

"*Fortuna Major*"*.

Bức chân dung lệch qua một bên và Harry chui qua cái lỗ để vào phòng sinh hoạt chung. Trong phòng đầy nhóc bọn học sinh năm thứ nhứt và thứ hai đang tán gẫu ồn ào. Có vài học

sinh lớp trên, những người này hiển nhiên là đã lui tới làng Hogsmeade thường xuyên đến nỗi bây giờ hết cả hứng phiêu lưu rồi.

"Anh Harry! Anh Harry! Chào anh Harry!"

Đó là Colin Creevy, một học sinh năm thứ hai, một kẻ cực kỳ ngưỡng mộ Harry và không đời nào chịu bỏ lỡ một cơ hội để được trò chuyện với Harry.

"Anh không đi chơi làng Hogsmeade hả anh Harry? Sao không đi? Nè…"

Colin háo hức nhìn quanh đám bạn nó:

"Nếu anh thích thì anh cứ lại đây ngồi chơi với tụi em, anh Harry!"

Harry không có hứng lắm cái chuyện ngồi cho một đống người ngó chằm chằm vào vết thẹo trên trán mình. Nó nói:

"Ơ… không, cám ơn em, Colin à. Anh… a… anh phải lên thư viện, anh có vài việc phải làm."

Thành ra sau đó, Harry không có lựa chọn nào khác hơn là quay lại cái lỗ chân dung Bà Béo để chui trở ra ngoài. Khi nó bước đi xa rồi Bà Béo vẫn còn gắt gỏng gọi theo:

"Mắc gì mà cứ đánh thức ta hoài vậy?"

Harry đi lang thang thẫn thờ về phía thư viện, nhưng đi được nửa đường thì nó bỗng đổi ý; nó không cảm thấy hứng thú làm việc lắm vào lúc này. Nó quay lại và đụng đầu ngay thầy Filch, hiển nhiên là thầy vừa tiễn xong đứa học trò Hogwarts cuối cùng đi thăm làng Hogsmeade.

Thầy hằm hè hỏi bằng giọng đầy ngờ vực:

“Trò đang làm gì đó?”

Harry thật thà đáp:

“Không có gì ạ.”

Thầy Filch nói văng nước bọt, quai hàm của thầy run run khó chịu:

“Không có gì hả? Nghe cứ như chuyện thật ấy! Một mình lẩn quẩn loanh quanh, tại sao trò không đi Hogsmeade để mua mấy viên Đạn Thúi hay Bột Ợ chua và mấy con Trùn Phóng như cả đám bạn quỷ sứ con của trò hả?”

Harry nhún vai. Thầy Filch quát:

“Đi! Mau trở về phòng sinh hoạt chung, nơi chốn của trò.”

Thầy Filch đứng trừng mắt nhìn theo Harry cho đến khi nó đi khuất mắt ông.

Nhưng Harry không trở về phòng sinh hoạt chung mà nó lại trèo lên một cầu thang, suy nghĩ vẩn vơ đến chuyện đi tới Nhà Cú để thăm con Hedwig. Nó đang đi dọc một hành lang khác thì chợt nghe một giọng nói phát ra từ bên trong một căn phòng:

“Harry?”

Harry trở lui để xem ai vừa gọi. Nó gặp Giáo sư Lupin đang nhìn quanh quất cánh cửa văn phòng của thầy. Bằng một giọng khác giọng thầy Filch, Giáo sư Lupin hỏi:

“Con đang làm gì đó? Ron và Hermione đâu?”

Harry trả lời với giọng thờ ơ:

“Dạ, ở Hogsmeade.”

Giáo sư Lupin nói:

“À.”

Tư lự nhìn Harry một chặp, Giáo sư Lupin bảo:

“Sao con không vào đây? Thầy vừa nhận một con Grindylow mới được giao đến cho buổi học tới của chúng ta.”

Harry hỏi lại ngay:

“Một con gì ạ?”

Nó đi theo thầy Lupin vào văn phòng của thầy. Đứng sừng sững ở một góc phòng là một cái bồn nước lớn. Một sinh vật màu xanh bệnh hoạn có sừng nhỏ và nhọn đang ịn mặt vào vách bồn nước bằng kiếng, méo mó mặt mày, co co mấy ngón tay dài mảnh khảnh.

Thầy Lupin nghiên cứu con Grindylow một cách đăm chiêu. Thầy nói:

“Thủy quái. Chúng ta sẽ không vất vả với chúng lắm đâu, chúng không đến nỗi nào so với mấy con Kappas. Mẹo để thắng chúng là nếu chúng túm lấy thì ta vặn chúng ra. Con có chú ý mấy ngón tay mảnh khảnh dài một cách bất thường không? Mạnh lắm đó, nhưng cũng rất dễ bể vụn.”

Con Grindylow nhe mấy cái răng xanh lè ra, rồi tự vùi mình vô một đám cỏ rong ở góc bồn nước. Giáo sư Lupin nhìn quanh tìm cái ấm, hỏi Harry:

“Uống một tách trà nhé? Thầy đang định pha một ấm trà.”

Harry vụng về đáp:

“Dạ.”

Thầy Lupin gõ cây đũa phép vào cái ấm, và một làn hơi nước bắt đầu tỏa ra từ vòi ấm. Thầy bảo:

“Ngồi xuống đi con.”

Thầy giở nắp một cái hộp thiếc đầy bụi:

“Thầy e là thầy chỉ có trà túi lọc mà thôi - nhưng mà thầy dám nói là con đã có quá đủ trà lá rồi phải không?”

Harry nhìn thầy, mắt thầy lấp láy sáng. Harry hỏi:

“Làm sao thầy biết được chuyện đó?”

Thầy Lupin đưa Harry một cái tách trà sứt mẻ.

“Giáo sư McGonagall kể cho thầy nghe. Con lo lắng lắm hả?”

“Dạ, không.”

Harry đáp. Nó suy nghĩ một lát xem có nên nói cho thầy Lupin biết về con chó đen mà nó gặp ở đường Magnolia không, nhưng rồi nó quyết định là không nên. Nó không muốn thầy Lupin nghĩ nó là một thằng chết nhát, đặc biệt là sau khi thầy có vẻ đã nghĩ là nó không thể nào trị nổi một Ông Kẹ.

Nhưng mà có điều gì đó trong suy nghĩ của nó dường như biểu hiện ra ngoài mặt, bởi vì thầy Lupin hỏi:

“Có gì không ổn vậy Harry?”

Harry nói dối:

“Dạ, không có gì đâu.”

Nó uống một miếng trà và ngó con Grindylow đang vung

một nắm đấm về phía nó. Bỗng nhiên Harry đặt tách trà xuống bàn thầy Lupin, đột ngột nói:

"À, thầy còn nhớ không, cái bữa mà tụi con đánh nhau với con Ông Kẹ ấy?"

Thầy Lupin chậm rãi đáp:

"Nhớ."

Harry bất ngờ hỏi:

"Tại sao thầy không để cho con đánh với nó?"

Thầy Lupin nhướn chân mày lên, giọng thầy có vẻ ngạc nhiên:

"Thầy tưởng điều đó quá rõ ràng mà, Harry?"

Cứ tưởng thầy Lupin sẽ chối là đã làm điều đó, Harry hơi khựng lại trước câu trả lời của thầy. Nó hỏi lại:

"Thưa thầy, tại sao ạ?"

Thầy Lupin tỏ ra hơi nghiêm trang một tý:

"À, thầy cho là nếu con ma đội lốt mà đối diện con thì nó sẽ thể hiện ra dưới hình dạng Trùm Hắc ám Voldemort."

Harry trợn tròn mắt. Không chỉ vì nó không ngờ tới câu trả lời, mà còn vì thầy Lupin đã nói ra cái tên Voldemort. Người duy nhứt mà Harry từng nghe nói ra cái tên đó (không kể nó) là Giáo sư Dumbledore. Thầy Lupin vẫn giữ vẻ nghiêm nghị với Harry, nói tiếp:

"Rõ ràng là thầy nhầm. Nhưng thầy e rằng Trùm Hắc ám Voldemort mà hiện hình trong phòng họp giáo viên thì cũng chẳng hay ho gì cho lắm, học sinh lúc đó có thể hoảng loạn."

Harry thành thật nói:

“Thoạt đầu con có nghĩ đến Voldemort. Nhưng rồi… con nhớ tới những viên giám ngục Azkaban.”

Thầy Lupin ưu tư:

“Thầy hiểu. Ừ, à… Thầy thật sự xúc động…”

Thầy nhẹ mỉm cười trước vẻ ngạc nhiên lộ ra trên nét mặt Harry.

“Điều đó cho thấy cái mà con sợ hơn hết thảy chính là: nỗi sợ hãi. Khôn ngoan đó, Harry.”

Harry không biết nói gì về điều đó, nó đành uống hết tách trà.

Thầy Lupin lại nói, giọng sắc sảo:

“Vậy ra con tưởng là thầy không tin con có khả năng trị được một con Ông Kẹ à?”

“Ơ… dạ.”

Harry bỗng cảm thấy vui lên nhiều.

“Thưa thầy, thầy biết những viên giám ngục Azkaban…”

Tiếng gõ cửa vang lên ngắt lời Harry. Thầy Lupin bảo:

“Mời vào.”

Cánh cửa mở ra và thầy Snape bước vào. Thầy cầm một cái cốc đang tỏa một làn khói mỏng. Nhìn thấy Harry, thầy Snape đứng khựng lại, đôi mắt đen của thầy nheo lại. Thầy Lupin mỉm cười:

“À, thầy Snape. Cám ơn thầy nhiều lắm. Thầy làm ơn để nó

trên bàn giùm tôi.”

Thầy Snape đặt cái cốc bốc khói xuống, mắt thầy nhìn Harry rồi nhìn sang thầy Lupin. Thầy Lupin chỉ cái bồn Thủy quái, thoải mái nói:

“Tôi vừa mới cho Harry xem con Grindylow của tôi.”

Thầy Snape nói mà không buồn nhìn con thủy quái một cái.

“Thú vị thật. Anh nên uống thẳng cái đó, anh Lupin à.”

Thầy Lupin nói:

“Được. Được, tôi sẽ uống ngay.”

Thầy Snape nói tiếp:

“Tôi bào chế cả một vạc đầy ấy. Nếu anh cần thêm thì cứ lấy.”

“Có lẽ ngày mai tôi lại uống thêm một chút nữa. Cám ơn anh nhiều lắm, anh Snape.”

“Không có chi.”

Thầy Snape nói rồi bước ra khỏi phòng, không hề mỉm cười, đầy vẻ cảnh giác. Có cái gì đó trong mắt thầy mà Harry không thể ưa được.

Thấy Harry tò mò ngó cái cốc, thầy Lupin mỉm cười:

“Giáo sư Snape đã rất tử tế pha cho thầy một món thuốc. Thầy không phải là người giỏi về bào chế thuốc men lắm mà món thuốc này lại đặc biệt phức tạp.”

Thầy cầm cái cốc lên ngửi, hớp một ngụm, rùng mình, nói thêm:

“Chất ngọt ngào phỉnh nịnh chỉ làm cho nó vô dụng.”

Harry bắt đầu:

“Tại sao…?”

Thầy Lupin nhìn Harry và trả lời cái câu hỏi chưa thốt ra trọn vẹn:

“Dạo này thầy cảm thấy hơi xuống sắc một tý. Thuốc này là thứ duy nhứt chữa được chứng đó. Thầy thực là may mắn được làm việc chung với Giáo sư Snape. Chẳng có mấy phù thủy bào chế được món thuốc này đâu.”

Giáo sư Lupin hớp thêm một ngụm nữa. Harry khẩn thiết muốn hất cái cốc ra khỏi tay thầy Lupin. Nó buột miệng nói:

“Giáo sư Snape rất thèm muốn môn Nghệ thuật Hắc ám.”

“Vậy hả?”

Thầy Lupin chỉ tỏ ra hơi quan tâm đến điều đó khi thầy hớp thêm một ngụm thuốc khác nữa. Harry ngập ngừng, rồi bồn chồn nói huỵch tẹt ra:

“Có một số người cho rằng… một số người cho rằng ổng dám làm bất cứ điều gì để giành lấy chỗ dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.”

Thầy Lupin uống cạn cốc thuốc và nhăn mặt một cái. Thầy nói:

“Ghê quá. À, này Harry, thầy phải trở lại làm tiếp công việc thôi. Lát nữa thầy sẽ gặp lại con trong bữa dạ tiệc.”

“Dạ.”

Harry đặt cái tách trà rỗng của nó xuống bàn. Cái cốc thuốc

rỗng vẫn còn bốc khói.

"Đây nè, sức tụi này khuân được bao nhiêu thì khuân về bấy nhiêu cho bồ nè."

Ron nói và trút một trận mưa kẹo đủ màu rực rỡ xuống đùi Harry. Lúc ấy đã hoàng hôn rồi, Ron và Hermione trở về phòng sinh hoạt chung với gương mặt hồng thắm nhờ gió lạnh và vẻ hào hứng như thể chúng vừa sống những giờ phút tuyệt nhứt đời.

"Cám ơn."

Harry nói, cầm lên một gói nhỏ xíu những Quỷ Hột Tiêu. Nó hỏi:

"Hogsmeade ra sao? Mấy bồ đã đi được những chỗ nào?"

Khắp các nơi, nghe sơ qua là biết liền - *Dervish & Banges*, tiệm bán trang thiết bị phù thủy, tiệm *Giỡn của Zonko*, tiệm *Ba Cây Chổi Thần* để mua mấy ly sủi bọt đựng Bia bơ và nhiều nơi khác nữa. Ron và Hermione tranh nhau kể:

"Bưu điện nữa, Harry! Có chừng hai trăm con cú, con nào cũng đậu trên kệ, mỗi con có mã lông tùy theo bồ muốn thư được phát chuyển nhanh đến mức nào."

"Tiệm kẹo *Công tước Mật* có thêm một loại kẹo mới, nên họ phát miễn phí hàng mẫu để tiếp thị, tụi mình đem về cả đống, coi nè…"

"Thành thực mà nói, tụi này *nghĩ* là tụi này đã gặp một con quỷ ăn thịt người, ở tiệm *Ba Cây Chổi Thần* có bán đủ thứ."

"Ước gì tụi này đem về được cho bồ một chút Bia bơ, thế

nào nó cũng làm bồ ấm lên…”

Hermione bỗng nhìn Harry lo ngại:

“Bồ đã làm gì hôm nay? Bồ có làm xong bài tập nào không?”

“Không.” Harry nói. “Thầy Lupin pha cho mình một tách trà trong văn phòng của thầy. Rồi thầy Snape bước vô…”

Harry kể hết cho hai bạn nghe chuyện về cái cốc thuốc. Miệng Ron há hốc ra, nó thở phập phồng:

“*Thầy Lupin uống thuốc đó hả?* Thầy có điên không?”

Hermione coi giờ:

“Tụi mình nên xuống Đại Sảnh Đường thôi, mấy bồ biết đó, dạ tiệc sẽ bắt đầu trong năm phút nữa…”

Ba đứa vội vã chui qua cái lỗ chân dung để nhập vào đám đông. Tụi nó vẫn không ngừng bàn bạc về thầy Snape. Hermione hạ thấp giọng, liếc nhìn chung quanh với vẻ căng thẳng:

“Nhưng nếu mà ổng… mấy bồ cũng biết mà, nếu mà ổng tìm cách… cách đầu độc thầy Lupin… thì ổng đâu có dại gì mà làm trước mặt Harry.”

Harry nói:

“Ừ, có thể.”

Tụi nó đến Tiền sảnh và băng ngang Đại Sảnh Đường. Nơi đây đã được trang trí bằng hàng trăm và hàng trăm trái bí rợ thắp đầy nến, một đám mây dơi sống vỗ cánh chấp chới, và rất nhiều cờ đuôi nheo màu cam rực rỡ cứ lờ lững bơi ngang qua

vòm trần Sảnh Đường đầy bão tố y hệt những con rắn nước chói lòa.

Đồ ăn ngon tuyệt; đến như Ron và Hermione đã no ứ đến suýt nổ bung ra vì kẹo Công tước Mật, cũng ráng ăn mỗi món đến hai hiệp. Harry cứ liếc chừng lên bàn giáo viên. Giáo sư Lupin trông vẫn mạnh khỏe và vui tươi như thường; thầy đang hăng hái nói chuyện có minh họa bằng điệu bộ cho Giáo sư tí hon Flitwick, người dạy bộ môn Bùa chú. Harry đưa mắt dọc theo bàn, tới chỗ thầy Snape ngồi. Không biết là do Harry tưởng tượng ra, hay quả thực là đôi mắt của thầy Snape đang nhìn thầy Lupin nhấp nháy liên hồi một cách phi tự nhiên?

Bữa tiệc kết thúc với một cuộc vui do những con ma trường Hogwarts phục vụ. Mấy con ma này đột ngột hiện ra từ những bức tường hoặc trồi lên từ những cái bàn để biểu diễn một màn bay lượn ngoạn mục. Nick Suýt Mất Đầu, con ma nhà Gryffindor, thành công vang dội với tiết mục phục hiện vụ chặt đầu ông mà chưa đứt hẳn.

Buổi tối thú vị đến nỗi tâm trạng vui vẻ của Harry không bị suy xuyển chút nào khi Malfoy hét qua đám đông lúc tụi nó rời Sảnh Đường:

“Mấy viên giám ngục Azkaban gởi cái hôn cho mày đó, Potter!”

Harry, Ron và Hermione tuôn theo những học sinh khác của nhà Gryffindor dọc theo hành lang quen thuộc trở về tháp Gryffindor, nhưng khi đi đến được bức chân dung Bà Béo ở cuối hành lang, tụi nó thấy học sinh đang túm tụm chật cứng nơi đó.

Ron tò mò:

“Sao không ai vô trong hết vậy?”

Harry nhóng đầu dòm qua những cái đầu phía trước nó. Bức chân dung dường như đóng chặt. Bỗng vang lên giọng nói của Percy, anh đang chen qua đám đông với vẻ quan trọng:

“Làm ơn cho tôi qua. Việc gì mà dồn đống lại đây như vầy? Chẳng lẽ tất cả đều cùng nhau quên mật khẩu rồi sao? Xin lỗi, cho tôi đi qua, tôi là Thủ lĩnh Nam sinh…”

Và rồi sự im lặng lan qua đám đông, bắt đầu từ hàng đầu, và một cơn ớn lạnh tỏa xuống hành lang. Bọn học sinh nghe giọng Percy đột ngột đanh lại:

“Ai đó đi mời thầy Dumbledore, mau lên!”

Mọi người quay đầu lại. Những người ở hàng sau cố đứng nhón trên những đầu ngón chân. Ginny vừa mới đến, thì thào:

“Chuyện gì vậy?”

Chỉ lát sau là Giáo sư Dumbledore đến, đi nhanh về phía bức chân dung. Học sinh nhà Gryffindor đứng ép vào nhau để cụ Dumbledore đi qua; Harry, Ron và Hermione cũng thừa cơ tiến sát tới để coi có chuyện rắc rối gì.

Hermione nắm chặt cánh tay Harry kêu lên:

“Trời ơi…”

Bà Béo đã biến mất khỏi bức chân dung, và bức tranh thì bị rạch chém tàn bạo đến nỗi vụn vãi rơi đầy sàn, nhiều mảng lớn của bức tranh đã bị xé tả tơi hoàn toàn.

Cụ Dumbledore nhìn quanh bức tranh đã bị tàn phá rồi

quay lại, với đôi mắt ảm đạm, và thấy Giáo sư McGonagall, Giáo sư Lupin và Giáo sư Snape cũng vừa vội vã đi tới.

Cụ Dumbledore nói:

"Chúng ta cần phải tìm ra bà ấy. Giáo sư McGonagall, cô làm ơn đi tìm ngay thầy Filch và bảo ông ấy đi tìm Bà Béo ở mọi bức tranh trong lâu đài."

Một giọng cười khúc khích vang lên:

"Mấy người sẽ gặp may đấy!"

Chính là con yêu tinh siêu quậy Peeves, đang nhởn nhơ bên trên đầu đám đông, hí hửng như từ trước giờ nó vẫn luôn hí hửng trước cảnh tan hoang hay lo lắng.

Cụ Dumbledore bình tĩnh hỏi:

"Ngươi ngụ ý gì hả, Peeves?"

Cái cười của Peeves hơi héo đi một tý. Nó không dám xấc láo với cụ Dumbledore. Thay vì giọng cười cợt, nó đổi giọng nịnh hót nghe còn chướng hơn cả giọng cười khúc khích:

"Thưa ngài Hiệu trưởng tôn kính, thiệt là nhục: Bà Béo không có muốn bị ai ngó thấy đâu. Bả bây giờ te tua xơ mướp rồi. Tôi thấy bả chạy băng qua mấy bức tranh phong cảnh ở trên lầu bốn, trốn trong những rừng cây ấy, thưa ngài. Bả khóc chuyện gì đó, khủng khiếp lắm."

Peeves vui vẻ nói thêm, giọng không được thuyết phục lắm:

"Tội nghiệp!"

Cụ Dumbledore bình thản hỏi:

"Bà ấy có nói là ai đã gây nên chuyện này không?"

“Ô, có chứ, thưa ngài Giáo sư Hiệu trưởng.”

Peeves nói với vẻ mặt của một người đang ôm một trái bom tổ chảng trong hai tay.

“Ngài hiểu cho, hắn nổi điên lên khi Bà Béo không chịu cho hắn qua cửa.”

Peeves lộn mèo lại, ngó Giáo sư Dumbledore qua hai cẳng chân của nó:

“Cái thằng Sirius Black đó thiệt là nóng tánh!”

9

CHIẾN BẠI ÁC LIỆT

Giáo sư Dumbledore cho đưa tất cả học sinh nhà Gryffindor trở lại Đại Sảnh Đường. Tụi nó ở đó được mười phút thì học sinh các nhà Hufflepuff, Ravenclaw và Slytherin cũng được đưa tới nhập bọn, đứa nào đứa nấy đều có vẻ cực kỳ bối rối.

Khi giáo sư McGonagall và thầy Flitwick đóng tất cả cửa vào Sảnh Đường, giáo sư Dumbledore nói với học sinh:

"Các thầy cô và tôi cần hướng dẫn một cuộc kiểm tra khắp lâu đài. Tôi e rằng các con phải ngủ lại đây đêm nay vì sự an toàn của chính các con. Tôi yêu cầu các huynh trưởng canh gác ở các lối vào Sảnh Đường và tôi giao trách nhiệm cho các Thủ lĩnh Nam sinh và Thủ lĩnh Nữ sinh, bất cứ động tĩnh nào cũng phải được báo cáo cho tôi ngay tức thì."

Cụ quay qua nói với anh chàng Percy đang ưỡn ngực một cách tự hào và long trọng:

"Phái một trong những con ma đi báo cáo cho tôi."

Giáo sư Dumbledore ngừng nói, chuẩn bị ra khỏi Sảnh

Đường thì sực nhớ ra:

"À, phải, các con cần…"

Cụ Dumbledore chỉ cần vẫy nhẹ một cái cây đũa phép trong tay, mấy cái bàn dài liền bay véo vô sát tường và tự dựng mình lên đó; một cái vẫy khác, sàn Sảnh Đường lập tức xuất hiện hàng trăm cái túi ngủ êm ái màu tía.

"Ngủ ngon đi các con."

Giáo sư Dumbledore đi ra và đóng cánh cửa lại.

Đại Sảnh Đường lập tức vang lên tiếng rì rầm xao xác; những học sinh nhà Gryffindor đang kể lại cho cả trường biết chuyện gì vừa xảy ra. Percy rao lên:

"Tất cả hãy nằm vào túi ngủ. Mau lên đi, không nói chuyện nữa! Mười phút nữa sẽ tắt đèn!"

Ron nói với Harry và Hermione:

"Mau lên!"

Tụi nó xí ba cái túi ngủ, kéo chúng vô sát góc phòng. Hermione thì thầm một cách hồi hộp:

"Mấy bồ có nghĩ là Black vẫn còn ở trong lâu đài không?"

Ron nói:

"Thầy Dumbledore hiển nhiên cho rằng Black có lẽ còn ở trong lâu đài."

Vẫn mặc nguyên một bộ đồ, tụi nó chui vào trong túi ngủ, chống mình trên cùi chỏ mà tiếp tục chuyện trò. Hermione nói:

"Cũng may là hắn chọn đêm nay để đột nhập, mấy bồ thấy

không, nhè cái đêm tụi mình không có mặt trong tháp…”

Ron nói:

“Mình đoán là hắn không còn biết ngày tháng nữa, bị vì đang đào tẩu mà. Hắn không nhớ ra đêm nay là lễ Hội Ma. Chứ không thì hắn đã nhào vô ngay chỗ này rồi.”

Hermione rùng mình. Chung quanh tụi nó, mọi người đều hỏi lẫn nhau cùng hệt một câu hỏi:

“Làm sao hắn vào được tòa lâu đài?”

Một học sinh nhà Ravenclaw nằm cách tụi nó một thước, nói:

“Có thể hắn biết cách độn thổ. Mấy bồ biết không, độn thổ rồi bỗng nhiên hiện ra ở đâu đó.”

Một học sinh năm thứ năm nhà Hufflepuff nói:

“Có thế hắn cải trang.”

Dean Thomas thì cho rằng:

“Hắn có thể bay vô đây chứ.”

Hermione nói với Ron và Harry:

“Thiệt tình, hổng lẽ mình là người *duy nhứt* đã chịu khó đọc cuốn *Hogwarts, Một Lịch Sử?*”

Ron nói:

“Có thể lắm. Mà sao vậy?”

Hermione giải thích:

“Bởi vì, mấy bồ biết không, lâu đài không phải chỉ được bảo vệ bằng *những bức tường*, mà còn có đủ loại bùa phép ếm

trên đó để ngăn chặn kẻ gian đột nhập. Người ta không thể độn thổ vô đây. Và mình muốn thử coi giả trang cách nào mà lừa được những viên giám ngục Azkaban. Họ canh gác kỹ lưỡng mọi ngóc ngách dẫn vào sân trường. Nếu hắn mà bay vô trường thì thể nào họ cũng phải thấy chớ. Còn thầy Filch thì biết tất cả mọi hành lang bí mật. Họ sẽ cho phong tỏa hết…"

Percy hô lớn:

"Đèn sắp tắt ngay bây giờ. Tôi yêu cầu mọi người chui vào túi ngủ và không nói chuyện nữa."

Tất cả nến tắt phụt cùng một lúc. Ánh sáng duy nhứt còn lại là ánh sáng nhợt nhạt phát ra từ mấy con ma màu bạc đang trôi lãng đãng chung quanh trò chuyện với mấy huynh trưởng. Cái trần đã được ếm bùa phép để trông giống như bầu trời thực bên ngoài, giờ đây lấm tấm những ngôi sao. Với hình ảnh đó và tiếng thì thào vẫn còn rì rầm trong Sảnh Đường, Harry có cảm giác như thể nó đang ngủ ở ngoài trời trong làn gió nhẹ thoảng qua.

Cứ mỗi một giờ lại có một giáo viên trở vào Sảnh Đường để xem xét coi mọi thứ có được yên tĩnh không. Vào khoảng ba giờ sáng, khi nhiều học sinh đã ngủ say, giáo sư Dumbledore bước vào. Harry thấy cụ nhìn quanh để tìm Percy. Anh đang len lỏi giữa những túi ngủ, biểu mấy đứa nhiều chuyện đừng nói nữa. Lúc đó Percy chỉ cách Harry, Ron và Hermione mấy bước chân. Nghe tiếng bước chân cụ Dumbledore đến gần, cả ba đứa tụi nó bèn giả bộ ngủ say.

Percy thì thào hỏi:

"Thưa thầy, có thấy dấu vết gì của hắn không ạ?"

“Không. Mọi chuyện ở đây ổn hết chứ?”

“Thưa thầy, mọi chuyện đều ổn cả.”

“Tốt. Bây giờ thì không cần dời tất cả mọi người đi. Thầy đã tìm một gác-dan tạm thời để canh cái lỗ chân dung nhà Gryffindor. Ngày mai thì con có thể đưa tất cả trở về tháp.”

“Còn Bà Béo thì sao, thưa thầy?”

“Bà ấy trốn biệt trong bản đồ vùng Argyllshire ở tầng lầu hai. Rõ ràng là bà ấy đã không chịu cho Sirius Black vô vì hắn không có mật khẩu, cho nên hắn mới tấn công. Bà ấy vẫn còn buồn bực lắm, nhưng khi bà bình tĩnh lại thì chúng ta sẽ nhờ thầy Filch phục hồi bức chân dung.”

Harry nghe tiếng cánh cửa vào Đại Sảnh Đường mở ra và có thêm nhiều tiếng bước chân khác.

“Thưa thầy hiệu trưởng?”

Đó chính là giọng thầy Snape. Harry càng nín lặng và dỏng tai nghe thật kỹ:

“Cả tầng lầu ba đã được lục soát kỹ càng rồi. Hắn không có ở đó. Thầy Filch thì đã lục soát tầng hầm; cũng không có gì ở đó cả.”

“Còn Tháp Thiên văn thì sao? Phòng của giáo sư Trelawney? Chuồng cú nữa?”

“Tất cả đều đã được lục soát…”

“Tốt lắm, thầy Snape. Tôi thực sự không nghĩ hắn còn nấn ná trong lâu đài.”

Thầy Snape hỏi:

“Giáo sư có giả thuyết nào về cách thức hắn đột nhập tòa lâu đài không ạ?”

Harry hơi ngóc đầu lên khỏi cánh tay một chút để có thể nghe bằng cả hai tai:

“Nhiều giả thuyết lắm, thầy Snape à. Mà không cái nào giống cái nào.”

Harry hi hí mắt liếc về phía các thầy đứng trò chuyện. Cụ Dumbledore quay lưng về phía nó, nhưng nó có thể nhìn thấy mặt anh Percy đang mải mê chăm chú lắng nghe, còn thầy Snape thì trông ra điệu giận dữ lắm. Thầy Snape nói, miệng hầu như không mở ra, như thể không muốn cho Percy nghe được câu chuyện:

“Giáo sư có nhớ cuộc trò chuyện của chúng ta lần trước không, lúc… lúc trước khi học kỳ bắt đầu ấy?”

Cụ Dumbledore đáp, nghe trong giọng nói của cụ dường như có vẻ muốn cảnh cáo:

“Tôi nhớ, anh Snape à.”

“Có vẻ… hầu như không thể nào… mà Black tự một mình đột nhập tòa lâu đài nếu không có sự giúp đỡ từ bên trong. Tôi đã bày tỏ mối quan ngại của mình khi giáo sư chỉ định…”

“Tôi không tin có một người nào ở trong lâu đài này có thể trợ giúp Black đột nhập vào đây được.”

Giọng cụ Dumbledore có một âm điệu mang ý nghĩa rõ ràng là đề tài đó coi như đã được chấm dứt, thầy Snape bèn không nói nữa. Cụ Dumbledore nói tiếp:

“Tôi phải đi gặp những viên giám ngục Azkaban. Tôi đã nói là sẽ thông báo với họ sau khi chúng ta làm xong việc kiểm tra lâu đài.”

Percy hỏi:

“Thưa thầy, họ có muốn giúp đỡ chúng ta không ạ?”

Cụ Dumbledore lạnh lùng:

“À, có chứ. Nhưng tôi e là sẽ không có một viên giám ngục Azkaban nào được bước chân qua ngưỡng cửa tòa lâu đài một khi tôi còn là hiệu trưởng ở đây.”

Percy có vẻ hơi bối rối. Cụ Dumbledore rời khỏi Đại Sảnh Đường, bước chân nhanh và lặng lẽ. Thầy Snape đứng lại một lúc nhìn theo ông hiệu trưởng với một vẻ oán trách sâu xa hiện rõ trên gương mặt, rồi thầy cũng bỏ đi ra nốt.

Harry liếc qua bên Ron và Hermione. Cả hai đứa nó cũng đã mở mắt tháo láo, trong mắt đầy ánh sao phản chiếu từ trần nhà. Ron há miệng thắc mắc:

“Tất cả những chuyện này là cái gì vậy?”

Trong vài ngày tiếp theo sau đó, toàn trường không nói gì khác ngoài chuyện Sirius Black. Những giả thuyết về cách thức hắn đã đột nhập được vào trong tòa lâu đài càng lúc càng trở nên hoang đường. Một con bé bên nhà Hufflepuff, Hannah Abbott, đã tiêu gần hết thì giờ trong buổi học Dược Thảo để kể cho bất cứ ai chịu nghe rằng Black có thể hóa thành một bụi hoa.

Tấm tranh rách nát của Bà Béo đã được gỡ khỏi tường và thay thế bằng chân dung Ngài Cadogan và con ngựa con xám

múp míp của ông. Không ai vui mừng lắm về chuyện này. Ngài Cadogan dành một nửa thì giờ của ông thách thiên hạ đấu tay đôi, và một nửa thì giờ còn lại thì ông dành để nghĩ ra những mật khẩu phức tạp hết sức kỳ cục mà ông thay đổi ít nhất hai lần mỗi ngày.

Seamus Finnigan tức giận nói với Percy:

"Ổng phát khùng rồi. Chúng ta không thể kiếm người nào khác sao?"

Percy nói:

"Không một bức tranh nào khác chịu nhận công việc này. Ai cũng hoảng vía vì những gì đã xảy ra cho Bà Béo. Chỉ có Ngài Cadogan là người duy nhứt đủ dũng cảm để tình nguyện nhận việc."

Tuy nhiên Ngài Cadogan là mối lo nghĩ nhỏ nhứt của Harry. Bây giờ nó luôn bị giám sát chặt chẽ. Các giáo viên luôn kiếm được cớ để đi kèm nó dọc hành lang và Percy (Harry nghi ngờ anh làm theo lời má anh) thì cứ lẽo đẽo theo đuôi nó ở khắp mọi nơi như một chú chó vệ sĩ cực kỳ vênh váo. Đã vậy, giáo sư McGonagall còn kêu Harry vô văn phòng của bà với vẻ mặt u ám đến nỗi Harry nghĩ là có người vừa mới chết.

Bà nói với một giọng cực kỳ nghiêm trọng:

"Bây giờ cũng không cần giấu diếm con nữa, Potter à. Cô biết tin này sẽ làm cho con hoảng hốt, nhưng mà Sirius Black…"

Harry mệt mỏi ngao ngán nói:

“Con biết hắn đang săn đuổi con. Con đã nghe ba của Ron nói chuyện với má của trò ấy. Ông Weasley làm việc cho Bộ Pháp thuật mà.”

Giáo sư McGonagall dường như bị dội ngược. Bà đăm đăm nhìn Harry một lát rồi nói:

“Cô hiểu rồi! Thôi được, trong trường hợp đó, Potter à, con sẽ hiểu được tại sao cô thấy là không nên để cho con luyện tập Quidditch vào các buổi tối. Ở ngoài sân đấu một mình với mấy thành viên trong đội bóng mà thôi thì rất là sơ hở, thiếu cảnh giác, Potter à.”

Harry không kềm được cơn giận:

“Chúng ta sẽ đấu trận đầu tiên vào thứ bảy mà! Thưa cô, con cần phải luyện tập!”

Giáo sư McGonagall chăm chú quan sát Harry. Nó biết bà quan tâm ghê lắm đến triển vọng của đội tuyển Gryffindor; nói cho cùng, chính bà là người đã tiến cử nó làm Tầm thủ ngay từ đầu. Nó đứng chờ quyết định của bà, nín cả thở.

“Hừm…”

Giáo sư McGonagall đứng dậy, nhìn đăm đắm ra sân đấu Quidditch mờ mịt trong màn mưa bên ngoài cửa sổ:

“Thôi thì… có trời đất biết cho, cô cũng muốn cuối cùng đội tuyển nhà mình giành được cúp… nhưng cũng vậy thôi, Potter à… Nếu có một giáo viên có mặt trong lúc tập thì cô sẽ yên tâm hơn. Để cô nhờ bà Hooch trông coi dùm những buổi tập luyện của con.”

Thời tiết cứ càng lúc càng tệ hại hơn khi gần đến ngày diễn ra trận đấu Quidditch đầu tiên. Không chút sờn lòng, đội tuyển Gryffindor vẫn luyện tập chuyên cần hơn bao giờ hết dưới con mắt giám sát của bà Hooch. Thế rồi, vào buổi tập cuối cùng trước trận đấu ngày thứ bảy, Oliver Wood thông báo cho cả đội biết một tin chẳng lành chút nào. Wood nói, có vẻ giận lắm:

"Chúng ta sẽ không đấu với đội Slytherin! Flint vừa mới gặp tôi. Thay vào đó, chúng ta sẽ đấu với đội Hufflepuff."

Tất cả thành viên còn lại trong đội tuyển đều đồng thanh hỏi:

"Tại sao?"

Wood nói, răng nghiến trèo trẹo:

"Flint cáo lỗi rằng cánh tay của Tầm thủ đội họ vẫn chưa lành. Nhưng lý do thực sự khiến họ làm như vậy thì quá rõ ràng: không muốn thi đấu trong điều kiện thời tiết này! Họ cho rằng thời tiết xấu sẽ làm hỏng cơ may của họ…"

Suốt ngày nay luôn có gió lớn và mưa to, và trong khi Wood nói, cả đội nghe tiếng sấm rền vọng lại từ xa xa.

Harry tức tối nói:

"Tay của Malfoy chẳng bị làm sao hết! Nó chỉ giả vờ mà thôi!"

Wood nói một cách cay đắng:

"Anh biết chuyện đó, nhưng chúng ta không thể chứng minh được. Bấy lâu nay chúng ta đã luyện tập trong tinh thần

và chiến thuật đấu với Slytherin, chứ không phải với Hufflpuff, phong cách của hai đội này hoàn toàn khác nhau. Đội Hufflepuff lại có một đội trưởng kiêm Tầm thủ mới: Cedric Diggory…"

Angelina, Alicia và Katie bỗng nhiên khúc khích cười.

Trước sự vô tư này, Wood cau mày hỏi:

"Chuyện gì vậy?"

Angelina nói:

"Có phải anh ta là một anh chàng cao lớn đẹp trai không?"

Katie nói thêm:

"Mạnh mẽ và lặng lẽ nữa."

Cả ba cô gái lại khúc khích cười tiếp. Fred sốt ruột:

"Anh ta cứ lặng lẽ là vì anh ta đần đến mức không thể xâu hai từ lại với nhau để nói thành câu. Anh Wood, em không biết tại sao anh lại lo lắng như vậy, Hufflepuff là đội dễ xơi nhứt. Năm ngoái, trong trận tụi mình đấu với họ, Harry đã bắt được trái banh Snitch trong vòng có năm phút! Anh nhớ không?"

Wood quát ông ổng, hai mắt anh lồi ra sáng quắc:

"Chúng ta đã chơi trong những điều kiện hoàn toàn khác bây giờ! Diggory đã tổ chức được một đội rất mạnh! Nó là một Tầm thủ xuất sắc! Anh lo là các em sẽ phải chịu như vầy: chúng ta không được xả hơi! Chúng ta vẫn phải giữ mục tiêu của chúng ta! Tụi Slytherin đang tìm cách chơi xỏ mình! Chúng ta *phải* thắng!"

Fred tỏ ra có phần sợ hãi:

“Bình tĩnh đi anh Oliver! Chúng ta sẽ thi đấu với đội Hufflepuff một cách nghiêm túc. Hết sức *nghiêm túc*.”

Vào hôm trước ngày thi đấu, gió thổi tới mức hú cả lên và mưa to chưa từng thấy. Bên trong những hành lang và các phòng học tối đến nỗi phải thắp thêm đuốc và đèn lồng. Bọn nhà Slytherin trông chảnh hết biết, mà chảnh nhứt là Malfoy.

Nó thở dài khi một cơn cuồng phong giộng ầm ầm bên ngoài cửa sổ:

“Ôi, giá mà tay của tôi khá hơn một chút!”

Harry chẳng còn đầu óc đâu mà lo nghĩ chuyện gì khác hơn trận đấu sắp tới. Oliver Wood cứ hấp tấp chạy tới gặp Harry giữa hai buổi học để dặn dò nó điều này điều nọ. Lần thứ ba diễn ra cảnh này thì Wood nói lâu đến nỗi Harry bỗng nhận ra mình đã trễ buổi học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám mười phút rồi. Nó lật đật chạy đi trong khi Wood vẫn còn gào vọng theo phía sau:

“Diggory có kiểu đổi hướng thình lình ngặt nghèo lắm, thành ra em có thể phải cố gài móc nó…”

Harry thắng chúi lại trước cửa phòng học môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, mở cửa ra lỉnh vào bên trong.

“Con xin lỗi thầy Lupin, con trễ…”

Nhưng người ngồi ở bàn giáo viên ngước mặt lên nhìn nó không phải là giáo sư Lupin; mà chính là thầy Snape.

“Bài học đã bắt đầu mười phút rồi Potter, thành ra tôi thấy phải trừ nhà Gryffindor mười điểm. Ngồi xuống.”

Nhưng Harry không nhúc nhích. Nó ngơ ngác hỏi:

“Giáo sư Lupin đâu rồi?”

Thầy Snape trả lời với một cái cười nham hiểm:

“Ông ấy bảo là ông bệnh quá không dạy được hôm nay. Tôi tưởng tôi bảo trò ngồi xuống rồi mà?”

Nhưng Harry vẫn cứ đứng như trời trồng:

“Thầy bị bệnh làm sao ạ?”

Đôi mắt đen của thầy Snape lóe sáng:

“Không đến nỗi nguy cấp tánh mạng.”

Giọng thầy Snape nghe như thể ông chỉ mong điều đó thôi.

“Trừ thêm năm điểm của nhà Gryffindor, và nếu tôi còn phải bảo trò ngồi xuống một lần nữa thì tôi sẽ trừ thêm năm chục điểm.”

Harry bước chầm chậm về chỗ và ngồi xuống. Thầy Snape nhìn quanh lớp học:

“Như tôi đã nói trước khi Harry xen vào, giáo sư Lupin đã không để lại sổ theo dõi đầu bài mà các trò đã học cho đến nay…”

Hermione nhanh nhẩu nói:

“Thưa thầy, chúng con đã học đối phó với Ông Kẹ, Ngù Đỏ, ma da và thủy quái, và chúng con chỉ mới bắt đầu…”

Thầy Snape lạnh lùng bảo:

“Im lặng. Ta không hỏi thông tin. Ta chỉ nhận xét về sự thiếu tính tổ chức của giáo sư Lupin mà thôi.”

Dean Thomas bậm gan nói to:

“Thầy Lupin là thầy giáo Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám giỏi nhứt mà tụi con từng được học.”

Khắp phòng học nổi lên tiếng tán thành rào rào của những học sinh khác. Cái nhìn của thầy Snape càng đe dọa hơn bao giờ hết.

“Các trò quá dễ dàng tự mãn. Thầy Lupin khó mà bắt các trò dốc hết sức. Ngù Đỏ với lại Grindylow thì ta tưởng học sinh năm thứ nhứt đã phải học rồi chứ. Hôm nay chúng ta sẽ thảo luận…”

Harry nhìn thầy Snape lật sách ra, đến chương cuối cùng mà ông biết chắc là bọn học trò chưa thể học tới. Ông nói tiếp:

“Về người sói.”

Hermione dường như không thể tự kiềm chế mình nữa, lên tiếng:

“Nhưng thưa thầy, theo chương trình thì chúng con chưa học tới người sói đâu ạ, chúng con chỉ mới bắt đầu về Hinkypunk.”

Bằng một giọng trầm chết người, thầy Snape bảo:

“Trò Granger, tôi có cảm giác là tôi đang dạy lớp học này chứ không phải trò. Và tôi đang bảo tất cả các trò mở sách ra trang ba trăm chín mươi bốn.”

Thầy đưa mắt nhìn quanh lớp, lặp lại:

“*Tất cả* các trò! Mở sách ra *ngay bây giờ*!”

Cả lớp bắt đầu mở sách ra trong tiếng càu nhàu rầu rĩ và

những cái liếc ngang cay đắng. Thầy Snape hỏi:

"Ai trong các trò có thể nói cho tôi biết làm thế nào để phân biệt người sói với chó sói thật?"

Mọi người ngồi im bất động; mọi người, ngoại trừ Hermione. Như mọi khi, tay cô bé giơ thẳng lên không trung.

Nhưng thầy Snape không đếm xỉa gì tới Hermione. Nụ cười nham hiểm lại hiện ra trên gương mặt thầy:

"Có ai nói được không? Chẳng lẽ các trò sẽ nói với tôi là giáo sư Lupin chưa từng dạy các trò sự khác biệt căn bản giữa…"

Parvati đột ngột nói:

"Tụi con đã nói với thầy rồi, là tụi con chưa học tới chương người sói, tụi con mới học tới…"

Thầy Snape gầm lên:

"*Im lặng*! Được, được, được thôi. Ta chưa bao giờ nghĩ là lại có chuyện một học sinh năm thứ ba mà lại không thể nhận ra người sói nếu vô tình gặp một con. Ta sẽ ghi nhận điều này để báo cáo với giáo sư Dumbledore biết tất cả các trò tụt hậu như thế nào…"

Hermione nói, cánh tay vẫn còn giơ cao trên không trung:

"Thưa thầy, người sói khác với chó sói thật ở nhiều điểm nhỏ. Cái mõm của người sói…"

Thầy Snape nói giọng lạnh nhạt:

"Đây là lần thứ hai trò phát biểu khi chưa được hỏi tới, trò Granger à. Trừ năm điểm nhà Gryffindor về cái vẻ ta-đây-biết-

hết không thể chịu đựng được đó.”

Hermione đỏ bừng mặt, hạ tay xuống, đôi mắt ứa đầy lệ ngó đăm đăm xuống sàn nhà. Cả lớp nhìn thầy Snape trừng trừng: một dấu hiệu bọn học trò ghét thầy Snape đến hết cỡ, bởi vì ai trong lớp học này cũng từng ít nhứt một lần gọi Hermione là kẻ ta-đây-biết-hết, và Ron là đứa gọi Hermione là kẻ ta-đây-biết-hết ít nhứt hai lần một tuần. Ron nói lớn:

“Thầy nêu ra một câu hỏi và bạn ấy biết câu trả lời! Thầy hỏi để làm gì nếu thầy không muốn được trả lời?”

Cả lớp biết ngay là Ron đã đi quá đà. Thầy Snape từ từ tiến tới trước mặt Ron, mọi người trong phòng đều nín thở. Thầy Snape đưa mặt thầy sát mặt Ron, tuyên án êm ái một cách đe dọa:

“Cấm túc, trò Weasley! Và nếu ta mà còn nghe trò phê bình cách dạy của ta nữa, thì trò sẽ phải thực sự hối hận đó.”

Suốt buổi học còn lại, không ai dám gây ra một âm thanh gì khác nữa. Cả lũ ngồi im re ghi chép về người sói từ sách giáo khoa, trong khi thầy Snape lảng vảng đi lên đi xuống giữa các dãy bàn, kiểm tra bài tập bọn học trò đã làm với thầy Lupin.

“Giải thích hết sức kém cỏi… cái này sai rồi, ma da Kappa thông thường được tìm thấy nhiều hơn ở Mông Cổ… Giáo sư cho bài này tám trên mười điểm à? Ta thì chỉ cho đến ba điểm là cùng…”

Cuối cùng khi chuông reo, thầy Snape vẫn còn giữ chúng lại:

“Các trò mỗi người viết một bài văn, nộp cho tôi, về những

cách thức mà trò nhận ra và tiêu diệt được người sói. Tôi yêu cầu bài văn đề tài này dài hai cuộn giấy da, và nộp cho tôi vào sáng thứ hai. Đã đến lúc phải có người chấn chỉnh lại lớp này. Trò Weasley ở lại, chúng ta cần sắp xếp hình phạt cấm túc cho trò."

Harry và Hermione cùng những học sinh khác ra khỏi phòng học. Tụi nó chờ đến khi đi đủ xa để khỏi bị thầy nghe mới bùng lên một trận đả kích thầy Snape kịch liệt.

Harry nói với Hermione:

"Thầy Snape chưa bao giờ xử sự như vầy đối với bất kỳ một giáo viên Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám nào khác, cho dù ổng có muốn giành công việc này đi nữa. Tại sao ổng cứ chĩa mũi dùi vô thầy Lupin chứ? Bồ có cho là tất cả những chuyện này là chỉ tại cái vụ Ông Kẹ mà ra không?"

Hermione trầm ngâm nghĩ ngợi:

"Mình không biết. Nhưng mình thực tình mong cho giáo sư Lupin sớm bình phục…"

Năm phút sau Ron chạy theo kịp hai bạn trong trạng thái tức giận tột cùng:

"Mấy bồ có biết cái lão… (Nó gọi thầy Snape bằng một tiếng gì đó mà Hermione phải quát lên: *Ron!*) bắt mình làm không? Mình phải cọ rửa mấy cái bô tiêu tiểu trong bệnh thất. Mà *không được dùng pháp thuật*!"

Ron hít sâu một hơi dài, hai bàn tay nắm chặt lại.

"Ê, tại sao Sirius Black lại không thể trốn trong văn phòng lão Snape hả? Hắn có thể giúp tụi mình thanh toán lão cho

rồi!”

Sáng hôm sau, Harry thức dậy rất sớm, sớm đến nỗi trời vẫn còn tối. Trong một thoáng nó nghĩ là tiếng gió hú đã đánh thức nó dậy, nhưng rồi nó cảm thấy một luồng gió lạnh ở sau gáy, nó ngồi bật dậy ngay. Con yêu Peeves đang lơ lửng cạnh Harry, thổi mạnh vô lỗ tai nó. Harry tức giận hỏi:

“Làm thế để làm chi vậy?”

Peeves phồng má, rồi thổi thiệt mạnh và vừa phóng lùi lại để ra khỏi phòng, vừa cười khúc khích.

Harry sờ soạng cầm lấy cái đồng hồ báo thức và coi giờ. Chỉ mới bốn giờ rưỡi sáng. Vừa rủa xả Peeves, Harry vừa cuộn mình lại trong chăn cố gắng tìm lại giấc ngủ. Nhưng bây giờ nó thức rồi thì thật là khó mà không nghe tiếng sấm rền ầm ầm ngay trên đầu, tiếng gió giộng ình ình vào cửa sổ và vách tường của tòa lâu đài, và tiếng cây gãy ngã xa xa trong khu Rừng Cấm. Vài giờ nữa nó sẽ ra sân đấu Quidditch, vật lộn với cơn cuồng phong đó. Cuối cùng nó đành từ bỏ cái nỗ lực ngủ thêm một chút mà thức dậy, mặc quần áo, cầm cây chổi thần Nimbus 2000 và bước êm ru ra khỏi phòng ngủ.

Khi Harry vừa mở cửa ra thì có vật gì đó cào vô chân nó. Harry cúi xuống vừa kịp lúc chụp được cái đuôi xù của con Crookshanks, kéo con mèo ra ngoài.

Harry nói với con Crookshanks một cách ngờ vực:

“Mày liệu hồn, tao cho là Ron nói đúng về mày đấy. Chung quanh đây thiếu gì chuột, đi mà bắt chúng đi. Đi đi.”

Harry lấy chân đẩy nhẹ con Crookshanks xuống cầu thang

xoắn, nói thêm:

"Hãy để cho con Scrabbers yên!"

Trong phòng sinh hoạt chung, âm thanh cơn bão dội vào nghe càng to rõ hơn. Harry biết là đừng hòng trông mong gì cuộc đấu bị hủy bỏ. Những trận đấu Quidditch không đời nào bị hủy vì những lý do vớ vẩn như bão bùng sấm sét. Tuy vậy, Harry bắt đầu thấy sợ. Wood đã chỉ cho Harry thấy Cedric Diggory trong hành lang. Diggory là một học sinh năm thứ năm, to con hơn Harry rất nhiều. Thường thường Tầm thủ phải nhẹ nhàng nhanh nhẹn. Nhưng trong thời tiết như vầy thì trọng lượng của Diggory là một ưu thế, bởi vì nó sẽ ít có triển vọng bị cuồng phong thổi giạt ra khỏi trường đấu.

Harry ngồi trước lò sưởi giết thì giờ chờ bình minh lên, thỉnh thoảng nó đứng dậy để ngăn con mèo Crookshanks lẻn lên cầu thang dẫn lên phòng ngủ của nam sinh. Cuối cùng, sau khi ngồi chờ dài cả người ra, Harry cho là có lẽ đã tới giờ ăn điểm tâm. Nó bèn một mình chui đầu qua cái lỗ chân dung để ra ngoài. Ngài Cadogan quát:

"Hãy đứng lại và chiến đấu, hỡi con chó ghẻ kia!"

Harry ngáp:

"Thôi, dẹp đi."

Sau khi ăn xong một tô cháo, Harry sảng khoái tỉnh táo ra; và khi nó bắt đầu ăn tới món bánh mì nướng thì những người còn lại trong đội cũng xuất hiện.

Wood không ăn uống gì cả, nói:

"Trận đấu này sẽ vất vả đây."

Alicia dịu dàng bảo:

“Đừng lo lắng nữa, anh Oliver. Tụi em đâu có ngán một chút gió mưa.”

Nhưng thời tiết hôm nay đáng bận tâm hơn một chút gió mưa. Quidditch được yêu thích đến nỗi cả trường vẫn kéo đi xem trận đấu như thường, cả bọn chạy xuống bãi cỏ về phía sân đấu Quidditch, đầu cúi xuống tránh ngọn gió cuồng nộ hung bạo, mấy cây dù bị gió quật vuột khỏi tay trên đường đến đấu trường. Ngay trước khi Harry bước vào phòng thay đồ, nó nhìn thấy Malfoy, Crabbe và Goyle đang cười cợt chỉ trỏ nó. Ba đứa đó che chung một cây dù khổng lồ trên đường đi ra sân đấu.

Các cầu thủ của đội tuyển đã thay áo chùng tía và chờ đợi bài diễn văn thường lệ trước trận đấu của Wood, nhưng bài đít-cua đó không hề được thốt ra. Wood cố gắng mở miệng nhiều lần, phát ra những tiếng nuốt nước miếng ực ực khó nghe, rồi lắc đầu một cách vô vọng, và rồi bảo các cầu thủ đi theo anh.

Gió vẫn còn mạnh đến nỗi tụi nó bị thổi giạt vô lề, đi lảo đảo vô sân đấu. Nếu đám đông có hoan hô thì tụi nó cũng không nghe được gì ngoài tiếng một tràng sấm mới rền vang. Mưa làm nhòe cả tròng mắt kiếng của Harry. Làm cách nào mà nó có thể nhìn thấy trái banh Snitch trong mưa gió như vầy chứ?

Đội tuyển của nhà Hufflepuff đang tiến ra từ phía đối diện của sân đấu, mặc áo chùng màu vàng hoàng yến. Hai đội trưởng tiến về phía nhau để bắt tay; Diggory mỉm cười với Wood, nhưng Wood bây giờ trông như thể đã bị khóa hàm

cứng họng rồi, chỉ gật đầu đáp lễ mà thôi. Harry nhìn thấy miệng bà Hooch ra dấu mấy tiếng này:

"Trèo lên chổi!"

Harry nhấc chân phải của nó ra khỏi lớp sình kêu một cái ọp rồi thót lên cán chổi thần Nimbus 2000. Bà Hooch đưa còi lên miệng và thổi mạnh một hơi, còi ré lên chói lói và vang xa…, các cầu thủ phóng vút lên không trung.

Harry lên cao rất nhanh, nhưng chiếc Nimbus của nó hơi bị chao đảo vì gió. Nó cố hết sức nắm cán chổi thật chặt, xoay trở, nhìn xuyên thấu màn mưa.

Trong vòng năm phút, Harry ướt như chuột lột và lạnh cóng, đến nhìn đồng đội còn không thấy nữa là, nói chi đến trái banh Snitch bé tí. Harry bay dọc bang ngang, bay lui bay tới trong không gian sân đấu, ngang qua những hình dạng màu vàng màu đỏ lờ mờ, mà không có được chút xíu ý niệm về những gì đang xảy ra trong trận đấu này. Nó không thể nghe được lời bình luận gió thổi bạt đi. Đám đông khán giả thì núp dưới một biển áo trùm và những tán dù tả tơi. Hai lần Harry suýt bị trái banh Bludger tống văng khỏi cán chổi, tầm nhìn của Harry bị mưa làm cho mờ mịt đến nỗi nó không thấy mấy trái Bludger bay đến gần.

Nó cũng không còn ý niệm về thời gian nữa. Càng lúc càng khó nắm vững cán chổi thần của nó. Bầu trời trở nên u tối hơn, như thể bóng đêm quyết định phủ xuống thật sớm. Hai lần Harry suýt tông phải cầu thủ khác mà không biết đó là đồng đội hay đối thủ. Người nào bây giờ cũng ướt sũng, và mưa to đến nỗi Harry không thể nào phân biệt được ai với ai…

Cùng với một tia chớp nhá lên là tiếng còi bà Hooch ré lên. Harry chỉ có thể nhìn thấy bóng Wood trong màn mưa dày, đang ra dấu gọi nó xuống mặt đất. Cả đội đáp xuống làm văng tóe lên bùn sình.

Wood rống lên cho cả đội nghe:

"Anh xin tạm nghỉ hội ý. Tất cả lại đây, dưới này…"

Cả đội chúm chụm lại bên rìa sân đấu, dưới một tán dù rộng, Harry gỡ kiếng ra chùi vội chùi vàng vào tấm áo chùng của nó.

"Điểm số ra sao rồi?"

Wood nói:

"Chúng ta trên được năm chục điểm. Nhưng mà nếu chúng ta không sớm bắt được trái banh Snitch, thì chúng ta sẽ phải chơi tới khuya luôn."

Harry bực tức vẫy cặp kiếng của nó:

"Với cặp kiếng này em không thể có một cơ hội nào hết."

Đúng ngay lúc đó, Hermione xuất hiện kề bên vai của Harry. Cô bé che tấm áo khoác bên trên đầu và mặt rạng rỡ một cách không thể hiểu được.

"Harry, mình có một ý kiến! Đưa cặp kiếng của bồ đây, mau lên!"

Harry đưa kiếng cho Hermione và, trước những đôi mắt ngạc nhiên của cả đội, Hermione gõ cây đũa phép lên cặp kiếng và hô:

"*Impervius!*"*

Cô bé đưa trả kiếng cho Harry, nói:

“Đây! Chúng sẽ gạt nước ra cho mà xem!”

Trông Wood có vẻ như muốn hun chụt cô bé. Anh ta khàn khàn gọi với theo Hermione khi cô bé mất hút vào đám đông:

“Xuất chúng! Được rồi, toàn đội, tiếp tục chiến đấu!”

Bùa chú của Hermione quả là linh nghiệm. Harry vẫn còn tê cóng vì lạnh, vẫn ướt nhèm nhẹp hơn bao giờ hết, nhưng nó đã có thể nhìn thấy. Đầy tràn lòng quyết tâm mới, Harry thúc cây chổi thần của nó phóng xuyên qua không gian hỗn loạn bão tố, trợn mắt nhìn ngó mọi hướng để tìm trái banh Snitch, né tránh trái Bludger, chuồi xuống phía dưới Diggory khi anh chàng này lao về hướng ngược lại…

Lại vang lên một chuỗi sấm rền nữa, theo sau đó là tia chớp hình chĩa ba. Trận đấu này càng lúc càng trở nên nguy hiểm. Harry phải mau chóng bắt cho được trái banh Snitch…

Harry xoay cán chổi, định quay đầu lại hướng về phía trung tâm sân đấu, nhưng ngay lúc đó, một tia chớp nhá lên rọi sáng khán đài, và Harry nhìn thấy một cái gì đó làm cho nó hoàn toàn tản thần bạt hồn vía: bóng của một con chó đen lông xù bự chảng in rõ trên nền trời, bất động ở tuốt trên hàng ghế trống trên cao nhứt.

Bàn tay tê cóng của Harry vuột khỏi cán chổi và chiếc Nimbus chúc xuống cả thước. Lắc đầu gạt đi mớ tóc trán ướt đẫm, Harry liếc nhìn lại khán đài. Con chó đã biến mất.

Tiếng gào giận dữ của Wood vang lên từ cột gôn của đội Gryffindor:

“Harry! Harry! Ở đằng sau em đó!”

Harry ngơ ngác nhìn quanh. Cedric Diggory đang phóng vọt lên sân đấu, một trái banh vàng nhỏ xíu đang sáng lấp lánh trong khoảng không đầy mưa gió giữa anh ta và Harry…

Với một cái thót tim hoảng loạn, Harry ép sát mình vô cán chổi và lao về phía trái banh Snitch. Mưa quất vào mặt Harry khi nó gầm gừ với chiếc Nimbus 2000:

“Cố lên! *Nhanh hơn!*”

Nhưng có một cái gì đó bất thường xảy ra. Một sự im lặng kỳ quái vừa phủ chụp xuống vận động trường. Gió, dường như mạnh hơn bao giờ hết, cũng thôi gào thét. Làm như thể ai đó vừa vặn tắt âm thanh, như thể Harry bỗng nhiên điếc đặc… Cái gì đang xảy ra vậy?

Và rồi một đợt sóng lạnh quen thuộc khủng khiếp tràn qua nó, thấu vào bên trong nó, ngay khi nó nhận ra cái gì đang chuyển động trên sân đấu bên dưới.

Trước khi nó có thì giờ để suy nghĩ, Harry đã rời mắt khỏi trái banh Snitch để nhìn xuống.

Ít nhứt một trăm viên giám ngục Azkaban đang đứng phía dưới, bộ mặt dấu kín của họ đều hướng lên nhắm vào Harry. Như thể nước băng đang dâng ngập trong lồng ngực Harry, cắt nội tạng nó thành từng lát. Và rồi nó lại nghe thấy lần nữa điều đó… tiếng ai đó đang gào thét, gào thét bên trong đầu Harry… tiếng một người đàn bà…

“Đừng giết Harry! Đừng giết Harry! Xin đừng giết Harry!”

“Tránh ra, con ả ngốc tránh ra ngay.”

“Đừng giết Harry! Xin làm ơn giết tôi đi, tôi xin thế mạng.”

Sương mù trắng xóa, xoáy tít và lạnh cóng đang tràn ngập đầu Harry. Nó đang làm gì đây? Tại sao nó bay? Nó cần giúp đỡ người đàn bà đó… bà sắp chết… bà sắp bị giết…

Harry té nhào xuống, nhào xuống xuyên qua màn sương mù băng giá.

“Đừng giết Harry! Làm ơn rủ lòng từ bi, xin mở lòng từ bi.”

Một giọng cười vang lên chói lói, tiếng người đàn bà gào thét, và Harry không còn biết gì nữa.

“May mà mặt đất rất êm.”

“Tôi tưởng nó chết là cái chắc.”

“Vậy mà đến mắt kiếng của nó cũng không bị gãy.”

Harry có thể nghe được những giọng nói thì thầm, nhưng chẳng thể hiểu được gì cả. Nó không có một chút manh mối gì về việc nó đang ở đâu, hay làm cách nào mà nó đến được nơi đó, hay nó đã làm gì trước khi nó đến đó. Tất cả những gì nó biết được là mỗi chút mỗi phân của cơ thể nó đều đang đau đớn như thể bị dần nhừ.

“Đó là cảnh tượng dễ sợ nhứt mà tôi từng nhìn thấy trong đời.”

Dễ sợ nhứt… Cảnh tượng dễ sợ nhứt… những hình bóng đen hù trùm nón… lạnh buốt… tiếng gào thét…

Mắt Harry chợt mở ra. Nó đang nằm trong bệnh thất. Các

cầu thủ đội Quidditch của nhà Gryffindor lấm lem bùn sình từ đầu đến chân đang xúm xít quanh giường của Harry. Ron và Hermione cũng có mặt ở đó, trông ướt lướt thướt như vừa mới ra khỏi hồ bơi.

"Harry! Em thấy sao rồi?"

Đó là tiếng reo của Fred, anh chàng có vẻ cực kỳ trắng xác dưới lớp sình đen.

Trí nhớ của Harry dường như được phục hồi nhanh chóng. Tia chớp… Hung tinh… trái banh Snitch… và những viên giám ngục Azkaban…

Harry hỏi:

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Nó bật ngồi dậy đột ngột đến nỗi mọi người há hốc mồm ra. Fred nói:

"Em té xuống từ… để coi… ắt phải từ độ cao mười sáu thước."

Alicia vẫn còn run:

"Tụi này tưởng bạn chết rồi."

Hermione thốt ra một tiếng thút thít nho nhỏ, hai mắt cô bé đỏ ngầu.

Harry hỏi:

"Nhưng còn trận đấu. Chuyện gì đã xảy ra? Chúng ta có đấu lại không?"

Không ai nói gì cả. Sự thật khủng khiếp chìm sâu trong Harry như một hòn đá chìm xuống đáy ao.

“Chúng ta đâu có… *thua* hả?”

George nói:

“Diggory bắt được trái banh Snitch. Ngay sau khi em té xuống. Lúc đó anh ta không nhận thấy điều gì đang xảy ra. Khi anh ta nhìn lại và thấy em nằm trên mặt đất, ảnh tìm cách hủy bỏ kết quả. Ảnh muốn thi đấu lại. Nhưng họ đã chiến thắng một cách sòng phẳng trung thực… Ngay cả anh Wood cũng phải công nhận.”

Harry bỗng nhận ra Wood không có mặt ở trong đám người đứng chung.

“Anh Wood đâu rồi?”

Fred đáp:

“Ảnh còn ở trong buồng tắm. Coi bộ ảnh muốn tự dìm mình cho chết đuối luôn.”

Harry gục mặt vào đầu gối của nó, hai bàn tay nó ghị chặt mớ tóc rối. Fred ôm vai nó lay một cách thô bạo:

“Không sao đâu, Harry, trước đây em chưa bao giờ bỏ lỡ một trái banh Snitch nào mà.”

Geroge nói:

“Phải có một lần em bắt hụt nó chứ!”

Fred lại nói:

“Cũng chưa kết thúc hẳn. Chúng ta chỉ thua một trăm điểm, đúng không? Cho nên nếu Hufflepuff thua Ravenclaw, và chúng ta thắng Ravenclaw và Slytherin…”

George nói:

“Hufflepuff sẽ phải thua ít nhứt hai trăm điểm.”

“Nhưng nếu họ đánh bại Ravenclaw…”

“Không đời nào. Ravenclaw giỏi lắm. Nhưng nếu Slytherin thua Hufflepuff…”

“Tất cả tùy thuộc vào điểm số mà thôi… đằng nào cũng cách biệt nhau một trăm điểm…”

Harry nằm đó, không nói một lời. Tụi nó đã thua… lần đầu tiên, kể từ khi Harry tham gia đội bóng, nó đã thua một trận đấu Quidditch.

Mười phút sau hay khoảng đó, bà Pomfrey đến bảo đội banh ra ngoài để cho Harry được yên tịnh. Fred nói:

“Lát nữa tụi này sẽ lại thăm em. Đừng tự dằn vặt mình, Harry à. Em vẫn là Tầm thủ giỏi nhứt mà đội mình từng có từ trước tới nay.”

Đội bóng kéo nhau đi ra ngoài, để lại dấu sình đằng sau. Bà Pomfrey đóng cánh cửa sau lưng chúng, vẻ mặt không hài lòng chút nào. Ron và Hermione đi tới gần giường Harry. Hermione nói giọng run rẩy:

“Thầy Dumbledore giận hết sức. Mình chưa từng thấy thầy giận như thế bao giờ. Thầy chạy vô sân đấu khi bồ té ngã, thầy giơ đũa phép lên nên bồ chỉ đáp là đà xuống khi chạm mặt đất. Sau đó thầy quay đầu đũa phép chĩa vào những viên giám ngục Azkaban, bắn vô họ cái gì đó trắng lóa như bạc. Họ rời khỏi sân vận động ngay… Thầy rất giận chuyện họ vượt vô sân trường, tụi mình từng nghe thầy nói…”

Ron tiếp lời:

“Thầy Dumbledore làm bùa phép đặt bồ lên một cái băng ca rồi đi về trường với cái băng ca đó lơ lửng bay theo thầy. Ai cũng tưởng bồ đã…”

Giọng Ron nhỏ đi, bỏ lửng câu nói, nhưng Harry không để ý. Nó đang mải suy nghĩ về điều mà những viên giám ngục Azkaban đã làm đối với nó… về tiếng gào thét. Nó ngước lên thấy Ron và Hermione nhìn nó lo lắng đến nỗi nó phải nhìn quanh tìm một đề tài cụ thể nào đó để nói:

“Có ai lượm lại chiếc Nimbus của mình không?”

Ron và Hermione liếc nhau một cái thật nhanh.

“Ơ…”

Harry hết nhìn đứa này tới đứa khác:

“Chuyện gì?”

Hermione ngập ngừng nói:

“Ờ… khi bồ té xuống, chiếc Nimbus bay đi.”

“Rồi sao?”

“Và nó đụng… nó tông vô… Ôi, Harry ơi… nó tông vô cây Liễu Roi.”

Ruột gan Harry cồn cào. Cây Liễu Roi là một cổ thụ hung bạo vô cùng, đứng chơ vơ một mình giữa sân trường.

“Rồi sao?”

Nó hỏi mà sợ điếng người cái câu trả lời. Ron nói:

“Ờ, bồ biết cây Liễu Roi mà… Nó… Nó đâu có ưa bị tông!”

Hermione nói giọng lí nhí:

“Giáo sư Flitwick vừa thu gom cây chổi về trước khi bồ tỉnh dậy.”

Một cách chậm rãi, cô bé cầm lấy một cái túi xách đặt cạnh chân, trút hết bên trong ra hàng tá que gỗ vụn với những cành nhánh con con trên giường. Đó là những gì còn lại của cây chổi thần trung thành của Harry giờ rốt cuộc đã bị hạ gục.

10

BẢN ĐỒ CỦA ĐẠO TẶC

Bà Pomfrey khăng khăng bảo là Harry phải nghỉ ngơi trong bệnh thất cho đến hết cuối tuần. Harry không phàn nàn hay tranh cãi gì, nhưng nó nhứt định không chịu để cho bà Pomfrey quẳng đi mớ tàn tích của chiếc Nimbus 2000. Nó biết nó làm vậy là ngu ngốc, biết là không trông mong gì sửa chữa vá víu gì được chiếc Nimbus 2000 nữa, nhưng nó vẫn không thể không giữ những tàn tích đó lại; nó có cảm giác như nó vừa mất người bạn thân thiết nhứt.

Khách khứa đến thăm Harry nườm nượp, ai cũng cố làm cho nó phấn khởi lên. Lão Hagrid gởi tặng nó một bó bông sâu tai giống như những cái bắp cải vàng khè. Và Ginny, đỏ mặt thẹn thùng, đến thăm với một tấm thiệp chúc "mau bình phục" mà cô bé tự làm lấy. Tấm thiệp ấy cứ hát lên eo éo trừ khi Harry nhét dưới tô trái cây. Đội Gryffindor trở lại thăm Harry vào sáng chủ nhật, lần này có Wood đi cùng. Wood nói với Harry bằng một giọng trống rỗng ơ hờ rằng anh không hề chê trách Harry một mảy may nào hết. Ron và Hermione chỉ rời khỏi giường của Harry vào ban đêm. Nhưng không có bất cứ

ai nói hay làm điều gì có thể khiến cho Harry cảm thấy khá lên được, bởi vì họ chỉ biết một nửa cái điều đã làm nó điêu đứng.

Nó không nói cho ai nghe về Hung tinh, ngay cả Ron và Hermione, bởi vì nếu biết thì Ron sẽ sợ phát điên lên, còn Hermione thì sẽ chế giễu. Tuy nhiên, thực tế tồn tại là Hung tinh xuất hiện hai lần, và cả hai lần xuất hiện đó đều kèm theo những tai nạn suýt chết; lần đầu, Harry suýt bị chiếc xe đò Hiệp sĩ cán ngang; lần thứ hai, nó té từ trên cây chổi xuống từ độ cao mười sáu thước. Liệu Hung tinh có theo ám nó cho đến khi nó thực sự chết mới thôi? Chẳng lẽ nó cứ sống cho đến hết đời trong nỗi lo ngay ngáy về con ác thú đó?

Và còn những viên giám ngục Azkaban nữa. Cứ mỗi lần nghĩ đến họ là Harry thấy xấu hổ và muốn bệnh. Mọi người đều nói những viên giám ngục Azkaban thật kinh dị, nhưng đâu có ai té nhào mỗi khi đến gần một viên giám ngục… cũng đâu có ai nghe vọng âm trong đầu mình tiếng cha mẹ mình đang hấp hối.

Bởi vì giờ đây Harry đã biết tiếng gào thét mà nó nghe trong đầu là tiếng của ai. Nó đã nghe đi nghe lại những lời ấy, những lời của người đàn bà ấy, trong suốt những đêm nó nằm trong bệnh thất, thao thức nhìn những vệt trăng hắt bóng lên trần nhà. Khi những viên giám ngục Azkaban đến gần Harry, nó đã nghe những giây phút cuối cùng của má nó, sự cố gắng của bà để bảo vệ nó, Harry, khỏi bàn tay của Trùm Hắc ám Voldemort, và tiếng cười của Trùm Hắc ám Voldemort trước khi hạ sát bà… Harry ngủ lơ mơ chập chờn, chìm vào những giấc mơ đầy những bàn tay thối rữa nhớp nháp và sự van lạy như tế sao, để rồi vùng thức dậy và lại quay quắt với tiếng gào

thét van xin của người mẹ.

Đến ngày thứ hai, Harry đã nguôi ngoai nỗi buồn trong tim khi trở về với sự ồn ào và rộn ràng của ngôi trường, nơi mà khiến cái đầu nó phải nghĩ đến những thứ khác, cho dù có phải chịu đựng sự châm chọc của Malfoy. Chiến bại của Gryffindor làm cho Malfoy vui mừng hí hửng ra mặt. Nó cởi bỏ băng quấn tay, ăn mừng việc được sử dụng cả hai tay bằng cách nhái một cách sinh động cuộc ngã chổi của Harry. Malfoy dành hầu hết thì giờ của buổi học Độc Dược tiếp theo bắt chước những viên giám ngục Azkaban đi ngang đi dọc khắp căn hầm; cuối cùng, quá sức chịu đựng, Ron liệng một trái tim cá sấu nhớt nhợt to tướng vào Malfoy, trúng ngay giữa mặt nó, khiến cho giáo sư Snape trừ mất năm chục điểm của nhà Gryffindor.

Khi đi đến lớp học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám sau bữa ăn trưa, Ron nói:

"Nếu thầy Snape lại dạy lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám nữa thì mình sẽ nghỉ bệnh cho coi. Hermione, bồ ngó thử xem ai ở trỏng?"

Hermione đi tới cửa lớp, nhìn vào:

"Tốt rồi!"

Giáo sư Lupin đã trở lại bục giảng. Nhìn cũng thấy rõ thầy Lupin đã bị bệnh nặng. Tấm áo chùng cũ kỹ của thầy rõ ràng trở nên rộng hơn, khoác lỏng khỏng trên thân hình thầy, và dưới mắt thầy là những quầng thâm đậm. Tuy vậy, thầy vẫn mỉm cười với cả lớp khi bọn học trò vô lớp ngồi xuống. Bọn chúng lập tức bùng ra một trận tố khổ về cách đối xử của thầy

Snape khi dạy thế thầy Lupin bị bệnh.

"Không công bằng gì hết, chỉ dạy thế tạm thôi mà sao thầy Snape lại bắt tụi con làm bài tập nộp cho thầy ấy?"

"Tụi con đâu có biết gì về người sói đâu?"

"Dài tới hai cuộn giấy da lận!"

Thầy Lupin hơi nghiêm lại, hỏi:

"Các con có nói với thầy Snape là các con chưa học tới chương đó không?"

Trận bép xép lại rộ lên nhặng xị:

"Có chứ, nhưng mà thầy Snape nói tụi con tụt hậu…"

"… thầy ấy chẳng thèm nghe…"

"… *những hai cuộn giấy da!*"

Giáo sư Lupin mỉm cười trước vẻ phẫn nộ trên gương mặt của lũ học trò.

"Các con đừng lo lắng quá. Thầy sẽ nói chuyện với giáo sư Snape. Các con khỏi phải viết bài luận."

"Ôi! Khỏi ư?"

Tiếng kêu đầy thất vọng đó là của Hermione. Cô bé nói:

"Nhưng con đã làm xong hết rồi!"

Hôm đó tụi nó lại được một buổi học thú vị. Giáo sư Lupin mang theo một cái bồn kiếng đựng con Hinkypunk, một sinh vật nhỏ xíu có một chân luôn làm ra vẻ như mình được chế tạo bằng những lọn khói, chứ không chỉ mong manh và vô hại.

Giáo sư Lupin giảng giải trong khi lũ học trò hí hoáy ghi

chép:

“Nọ dụ dỗ lữ khách vô đầm lầy. Các con có để ý cái lồng đèn đung đưa trong tay nó không? Nó nhảy tới - người ta đi theo ánh đèn - và rồi…”

Con Hinkypunk ré lên một tiếng kinh dị dội vào lớp kiếng chắn bồn để đáp lời thầy Lupin.

Khi chuông reo hết tiết, mọi người lo thu dọn đồ đạc của mình rồi kéo nhau ra cửa, Harry cũng vậy, chen lẫn trong đám bạn, nhưng giáo sư Lupin gọi:

“Chờ thầy một chút Harry, thầy có điều muốn nói với con.”

Harry quay trở lui, nhìn giáo sư đang dùng một tấm vải trùm cái bồn kiếng đựng con Hinkypunk lại. Xong, thầy trở lại bàn giấy, bắt đầu chất cuốn sách vô cái cặp của mình:

“Thầy có nghe nói về trận đấu và rất tiếc cây chổi thần của con. Có thể còn sửa chữa nó lại được không?”

Harry đáp:

“Dạ, không ạ. Cây Liễu Roi đã đánh nó tan thành trăm mảnh vụn rồi.”

Thầy Lupin thở dài:

“Người ta trồng cây Liễu Roi đó vào đúng cái năm mà thầy đến học ở trường Hogwarts này. Hồi đó học trò thường chơi đùa dưới tán cây, thậm chí còn thử đến gần chạm vào thân nó nữa. Nhưng mà rốt cuộc khi có một thằng nhóc tên là Davey Gudgeon, suýt chột mắt vì giỡn mặt với cây, thì bọn thầy bị cấm đến gần cây đó. Chổi thần cũng không được nương nhẹ

hơn là bao.”

Harry khó khăn lắm mới mở được lời:

“Thưa thầy, thầy có nghe nói về những viên giám ngục Azkaban không ạ?”

Thầy Lupin ngó nhanh Harry một cái.

“Có, thầy có nghe nói. Thầy tin là chưa hề có ai trong chúng ta từng thấy cụ Dumbledore nổi giận đến như vậy. Đôi khi những viên giám ngục Azkaban đó phát sốt ruột… chúng nổi giận vì bị từ chối cho vô sân trường… Thầy đoán rằng họ là nguyên nhân khiến con té ngã?”

“Dạ.”

Harry đáp. Nó ngập ngừng, rồi cái câu hỏi mà nó phải hỏi tự nhiên vuột ra khỏi miệng trước khi nó có thể tự mình kềm chế được.

“Thưa thầy tại sao như vậy? Tại sao họ có thể ảnh hưởng đến con như vậy? Chẳng lẽ con…”

Thầy Lupin nói ngay, như thể thầy đọc được ý nghĩ trong đầu Harry:

“Chuyện đó không liên quan gì tới sự yếu đuối cả. Những viên giám ngục Azkaban ảnh hưởng đến con tồi tệ hơn đối với những người khác là vì con có những nỗi kinh hoàng trong quá khứ mà những người khác không có.”

Một tia nắng mùa đông xuyên qua phòng học, rọi sáng mái tóc muối tiêu trên đầu thầy Lupin và những đường nét vẫn còn trẻ trên gương mặt thầy.

“Giám ngục Azkaban thuộc về những sinh vật ghê tởm nhứt có mặt trên thế gian này. Chúng tràn vào những nơi bẩn thỉu nhứt, tăm tối nhứt, chúng vinh danh sự thối rữa và nỗi tuyệt vọng, chúng rút cạn sự yên lành, niềm hy vọng và hạnh phúc trong không khí chung quanh. Ngay cả dân Muggle cũng cảm thấy sự hiện hữu của chúng, mặc dù họ không thể nhìn thấy chúng. Người nào quá gần gũi với những viên giám ngục Azkaban thì mọi cảm xúc tốt đẹp, mọi ký ức vui vẻ đều sẽ bị chúng hút kiệt khỏi con người đó. Nếu có thể, những viên giám ngục Azkaban sẽ gặm nhấm kẻ đó cho đến khi chúng thu tóm kẻ đó và biến kẻ đó thành một thứ tương tự như chúng - vô hồn và ác độc. Trong lòng kẻ đó sẽ không còn gì khác hơn là những gì trải qua tồi tệ nhứt trong đời. Và Harry à, điều tồi tệ nhứt đã từng xảy ra cho con đã ám ảnh con khiến con té khỏi cây chổi thần. Con không việc gì phải xấu hổ về chuyện đó…”

Harry nhìn đăm đăm cái bàn giấy của giáo sư Lupin, cổ họng nó khô ran cứng đờ:

“Khi chúng đến gần con… con nghe Voldemort giết mẹ con.”

Thầy Lupin làm một động tác bất chợt như thể ông muốn đưa tay ôm lấy Harry, nắm chặt vai nó vỗ về, nhưng nghĩ lại không nên. Hai thầy trò yên lặng một lát, rồi Harry cay đắng nói:

“Tại sao chúng lại kéo đến sân thi đấu chứ?”

Thầy Lupin đóng cặp lại, bình thản nói:

“Chúng đang trở nên háu đói. Cụ Dumbledore không cho

chúng vô trường nên nguồn cung cấp nạn nhân người của chúng đang trở nên cạn dần… Thầy cho là chúng không thể kháng cự được sức hút của đám đông lớn tụ tập ở sân đấu Quidditch. Tất cả sự khích động đó… những cảm xúc dâng cao ngất đó… chính là ý tưởng một bữa tiệc dành cho chúng."

Harry lẩm bẩm:

"Ngục Azkaban ắt là kinh khủng lắm."

Thầy Lupin gật đầu ngay.

"Pháo đài đó được xây trên một hòn đảo nhỏ ở ngoài khơi giữa biển cả, nhưng thực ra họ cũng không cần đến tường cao hay nước sâu để giam giữ tù nhân. Không cần, một khi những tù nhân đều đã bị mắc bẫy ở ngay trong chính đầu óc của họ, không còn khả năng nghĩ đến một ý tưởng vui tươi phấn khởi nào hết. Chỉ trong vòng vài tuần, hầu hết những tù nhân này đều hóa điên."

Harry chậm rãi nói từng tiếng:

"Nhưng Sirius Black thoát được chúng. Hắn đã đào thoát…"

Cái cặp của thầy Lupin trượt khỏi bàn giấy, thầy phải vội vàng cúi người xuống để chụp lại nó. Thầy nói khi đã đứng thẳng lại:

"Ừ, chắc là Black đã tìm được cách nào đó chống đỡ bọn giám ngục Azkaban. Thầy không thể tin là điều đó lại có thể… Những viên giám ngục Azkaban thế nào cũng rút cạn sức mạnh của một phù thủy một khi đã bị chúng cận kề kềm cặp quá lâu…"

Bỗng nhiên Harry hỏi:

“Chính *thầy* đã buộc viên giám ngục Azkaban trên xe lửa phải thối lui, phải không thầy?”

Giáo sư Lupin nói:

“Có những… cách tự vệ nhứt định mà người ta có thể dùng. Nhưng mà lúc đó chỉ có một viên giám ngục trên xe lửa. Chúng càng đông thì càng khó khăn hơn trong việc xua đuổi chúng.”

Harry hỏi ngay:

“Cách tự vệ như thế nào, thầy dạy con được không ạ?”

“Thầy không muốn làm ra vẻ là chuyên gia chống viên giám ngục, Harry à… ngược lại…”

“Nhưng nếu mấy viên giám ngục lại kéo tới một trận đấu Quidditch khác nữa thì con cần có khả năng chống đỡ bọn chúng…”

Thầy Lupin nhìn vào gương mặt lộ rõ quyết tâm của Harry, thầy ngập ngừng một thoáng rồi nói:

“Thôi… được. Thầy sẽ cố gắng giúp con. Nhưng mà thầy e là phải đợi qua học kỳ tới. Thầy có nhiều chuyện phải làm trước kỳ lễ. Nhè đúng lúc bất tiện nhứt mà thầy lại ngã bệnh.”

Tinh thần Harry phấn chấn lên thấy rõ nhờ lời hứa hẹn của thầy Lupin sẽ dạy nó cách chống đỡ bọn giám ngục Azkaban, việc này khiến nó tin là nó sẽ không còn phải nghe lại cái chết của má nó nữa; mặt khác, tinh thần nó còn phấn chấn nhờ vào kết quả trận đấu Quidditch vào cuối tháng mười một: đội

Ravenclaw đã đè bẹp đội Hufflepuff. Vậy là nhà Gryffindor không đến nỗi mất hết hy vọng, mặc dù tình thế của họ hiện nay là không thể để thua thêm một trận nào nữa. Wood đã lấy lại được sinh lực điên cuồng của anh và bắt đội nhà Gryffindor luyện tập đến khốn đốn như xưa nay ngay cả trong những cơn mưa mù mịt lạnh cóng lì lợm kéo dài đến tận tháng mười hai. Harry cũng nhận thấy không còn dấu hiệu gì của bọn giám ngục Azkaban trong sân trường nữa. Cơn giận của thầy Dumbledore dường như đã tống chúng trở lại trạm gác của chúng ở lối ra vào trường.

Hai tuần lễ trước khi học kỳ kết thúc, bầu trời bỗng nhiên sáng lên một màu trắng sữa lóa cả mắt, và khoảng sân lầy lội một buổi sáng nọ hiện ra với lớp sương giá lóng lánh phủ kín. Bên trong tòa lâu đài không khí mừng đón Giáng sinh đã khá chộn rộn. Giáo sư Flitwick, thầy giáo dạy môn Bùa chú, đã trang trí xong lớp học của ông với những bóng đèn lung linh nhấp nháy có thể hóa ra những nàng tiên thật sự bay chấp chới. Tất cả lũ học trò đều hớn hở bàn tính kế hoạch nghỉ lễ của chúng. Cả Ron và Hermione đều quyết định ở lại trường Hogwarts, và mặc dù Ron nói là quyết định ở lại trường của nó là do nó không thể nào chịu nổi Percy đến hai tuần lễ, và Hermione thì nhấn mạnh là cô bé ở lại trường vì cần phải vào thư viện trường nghiên cứu; nhưng những điều đó khó mà lừa được Harry, nó biết tỏng là hai người đó ở lại trường là để cho mình có bạn, cho nên Harry cảm động và biết ơn lắm.

Vào cuối tuần của tuần lễ cuối học kỳ, mọi người lại được dịp vui sướng, ngoại trừ Harry, vì có một chuyến đi chơi ở làng Hogsmeade nữa. Hermione reo:

“Tụi mình có thể mua sắm tất cả quà Giáng sinh ở đó! Ba má mình sẽ rất thích mấy món kẹo Dây-xỉa-răng-vị-bạc-hà của tiệm *Công tước Mật*!”

Cam chịu cái thực tế nó lại là đứa học sinh duy nhứt của năm thứ ba bị ở lại trường một lần nữa khi mọi người đều được đi Hogsmeade chơi, Harry mượn của Wood một cuốn sách tựa là *Chọn Chổi Thần*, quyết định dành trọn ngày để đọc cho hết về sự khác nhau giữa các nhãn hiệu chổi thần. Trong những buổi luyện tập với đồng đội hôm nay, Harry xài đỡ cây chổi thần của trường, một cây Sao Xẹt cổ lỗ sĩ, vừa chậm rề rề vừa ưa cà giựt. Harry đương nhiên là đang rất cần có một cây chổi thần mới cho riêng mình.

Vào buổi sáng thứ bảy đi thăm làng Hogsmeade, Ron và Hermione tạm biệt Harry xong, quấn mình trong lớp áo trùm kín người và quàng khăn quanh cổ mà ra đi. Harry quay trở lại một mình trèo lên cầu thang cẩm thạch, hướng trở về tháp Gryffindor. Tuyết đã bắt đầu rơi bên ngoài cửa sổ, và lâu đài hết sức yên tĩnh vắng lặng.

“Harry! Suỵt!”

Đang đi qua được nửa hành lang ở tầng lầu ba, Harry nghe tiếng kêu, quay đầu lại, thấy Fred và George đang thò đầu ra gọi nó từ sau bức tượng của mụ phù thủy một mắt gù lưng. Harry tò mò:

“Mấy anh làm gì ở đây? Bộ mấy anh không đi thăm làng Hogsmeade sao?”

Fred nói với một cái nháy mắt bí hiểm:

“Tụi anh tới đây để lên dây cót tinh thần cho em một tý trước khi tụi anh đi. Vô đây…”

Fred gật đầu ra dấu bảo Harry đi về phía một phòng học trống ở bên trái của bức tượng gù một mắt. Harry đi theo Fred và George vào bên trong. George nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi quay ra nhìn Harry tươi cười rạng rỡ. Nó nói:

“Một món quà Giáng sinh sớm dành cho em đây nè Harry!”

Fred rút cái gì đó ra từ dưới tấm áo trùm của nó với điệu bộ rất ư màu mè. Nó đặt cái đó lên bàn. Đó chỉ là một miếng giấy da lớn, vuông vức và nhàu nát, và tuyệt không có chữ nào trong đó cả. Harry ngờ vực ngó tấm giấy da, cảnh giác là Fred và George đang chơi mình một vố gì đây.

“Cái đó là cái gì vậy?”

George vỗ nhè nhẹ lên tấm giấy da một cách trìu mến:

“Harry à, cái này là bí quyết thành công của tụi anh đây.”

Fred nói:

“Đem cho em thì tụi anh cũng xót ruột lắm. Nhưng mà tụi anh đã quyết định vào tối hôm qua là em cần nó hơn tụi anh.”

George nói thêm:

“Với lại, tụi anh đã thuộc nó nằm lòng rồi. Nay tụi anh truyền nó lại cho em. Tụi anh không còn cần đến nó nữa.”

Harry thắc mắc:

“Nhưng mà em cần một miếng giấy da cũ xì để làm gì cơ chứ?”

“Một miếng giấy da cũ xì!”

Fred thốt kêu, nhắm mắt lại với một vẻ mặt đau đớn như thể Harry vừa xúc phạm nó một cách ghê gớm cực kỳ. Nó bảo:

"George, giải thích đi!"

"Ờ… Hồi tụi anh mới vô năm thứ nhứt đó, Harry - cũng trẻ dại, vô tư lự, ngây thơ…"

Harry cười khịch khịch. Nó nghi Fred và George chưa từng ngây thơ ngày nào trong đời.

"Ý là ngây thơ hơn bây giờ - Tụi anh bị rắc rối với thầy Filch."

"… Tụi anh cho nổ một trái Bom-phân trong hành lang và vì một lý lẽ gì đó mà chuyện này khiến ổng vô cùng tức giận…"

"Thành ra ổng tóm cả hai anh lên văn phòng của ổng và hù dọa tụi anh bằng mấy ngón nghề thông thường của ổng như…"

"… cấm túc…"

"… mổ bụng…"

"… và tụi anh không thể nào không nhận thấy có một cái ngăn kéo của một trong mấy cái tủ đựng hồ sơ của ổng được đánh dấu *Bị tịch thu và Rất nguy hiểm.*"

Harry bắt đầu nhe răng cười:

"Mấy anh đừng nói với em là…"

Fred nói:

"Ừ, nếu là em thì em làm gì? George đánh lạc hướng thầy Filch bằng cách làm rớt một trái Bom-phân khác, còn anh thì

hé cái ngăn kéo ra và tóm được *cái này*."

George nói:

"Em biết đó, cũng đâu đến nỗi tệ tới vậy. Tụi anh đoán thầy Filch không đời nào khám phá được cách xài cái này. Tuy nhiên, có lẽ ổng cũng nghi ngờ nó là cái gì đó hữu ích, chứ nếu không thì đời nào ổng lại tịch thu."

"Và mấy anh biết cách xài nó à?"

Fred cười hinh hích:

"Ôi, biết chứ. Cái vật xinh xinh nho nhỏ này đã dạy cho tụi anh nhiều hơn tất cả những ông thầy bà cô ở trường này đó."

Harry ngó cái miếng giấy da cũ xì nhàu nát, nói:

"Mấy anh làm em hồi hộp quá."

George kêu:

"Ủa, vậy sao?"

Nó rút cây đũa phép ra, chạm nhẹ miếng giấy da và đọc thần chú:

"*Tôi trang trọng thề rằng tôi là đồ vô tích sự.*"

Lập tức những đường kẻ bằng mực bắt đầu hiện rõ và lan ra dần dần như một mạng nhện từ cái điểm mà George chạm đầu đũa phép vào. Những đường kẻ này nối kết với nhau, cắt lẫn nhau, và xòe ra như nan quạt ở mỗi góc của tấm giấy da; và rồi chữ bắt đầu nở ra như hoa vắt ngang phía trên tấm giấy da; mấy chữ màu xanh lá cây to tướng cong quèo tuyên bố rằng:

Quý ông Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn,
Chân Nhồi Bông và Gạc Nai

Công ty cung cấp trợ thiết bị cho
những kẻ phá phách pháp thuật

Hân hạnh trình bày

BẢN ĐỒ CỦA ĐẠO TẶC

Đó là một tấm bản đồ chỉ ra mọi ngóc ngách của lâu đài Hogwarts và sân bãi quanh trường. Nhưng điều thực sự đáng chú ý là những chấm mực nhỏ xíu di chuyển loanh quanh trong bản đồ, mỗi chấm đều mang một cái nhãn tên viết bằng nét chữ li ti. Kinh ngạc quá, Harry cúi xuống nhìn mấy cái chấm đó. Một cái chấm đeo nhãn tên ở góc trái trên cùng cho thấy cụ Dumbledore đang đi qua đi lại trong phòng Hiệu trưởng; một chấm khác cho thấy Bà Norris - con mèo của thầy giám thị Filch - đang rình mò ở tầng lầu hai, và ở trong phòng truyền thống, con yêu siêu quậy Peeves đang vút qua vút lại. Và khi Harry đưa mắt dò lên rà xuống những hành lang quen thuộc thì nó nhận ra một điều:

Cái bản đồ này phơi bày ra một hệ thống lối đi mà nó chưa bao giờ đặt chân tới. Mà nhiều hành lang đó dường như dẫn…

"Thẳng tới làng Hogsmeade."

Fred dùng một ngón tay dò theo một trong những lối đi đó, nói:

"Có tất cả bảy lối đi, hiện giờ thì thầy Filch biết được bốn lối."

Nó chỉ ra những lối đi bí mật đã bị thầy Filch phát hiện, nói tiếp:

"Nhưng còn *những lối đi này* thì chắc chắn là chỉ có chúng

ta biết mà thôi. Đừng mất thì giờ mò vô lối đi đằng sau tấm gương trên tầng lầu bốn. Tụi anh xài lối đó cho đến mùa đông năm ngoái thì thôi luôn, thành hang cụt rồi, hoàn toàn bị bít lối. Còn lối đi này thì tụi anh chắc là chưa ai từng xài tới, bởi vì cây Liễu Roi đứng áng ngay cửa ra vào. Nhưng còn lối đi này đây, lối này dẫn thẳng tới hầm chứa đồ của tiệm *Công tước Mật*. Tụi anh dùng lối đi này cả tỷ lần rồi. Và có lẽ em cũng nên để ý, cửa vào lối đi này ở ngay bên phải căn phòng này, thông qua bức tượng mụ phù thủy gù một mắt."

George vuốt ve hàng chữ ở đầu bản đồ, thở dài:

"Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn, Chân Nhồi Bông và Gạc Nai. Tụi mình nợ nần họ nhiều lắm."

Fred trang trọng nói:

"Những con người cao quý, làm việc không mệt mỏi để giúp đỡ một tân thế hệ những kẻ phá luật."

George nhanh nhẩu tiếp lời:

"Đúng. Khi nào xài xong thì nhớ lau sạch sẽ đi nhé."

"Nếu không thì bất kỳ ai cũng có thể coi được đó!"

Fred nói giọng cảnh cáo.

"Chỉ cần khỏ nó một cái nữa và đọc thần chú *"Phá luật xong!*", thì tấm bản đồ lại trống trơn như ban đầu."

Fred nhái điệu bộ trịnh trọng của Percy, nói:

"Cho nên, chú em Harry này, hãy liệu mà xử sự đấy nhé!"

George nháy mắt:

"Hẹn gặp lại em ở tiệm *Công tước Mật!*"

Cả Fred và George cùng bước ra khỏi phòng học, cười điệu đàng với một vẻ vô cùng mãn nguyện.

Harry vẫn còn đứng đó, nhìn chằm chằm tấm bản đồ mầu nhiệm. Nó ngó cái chấm mực tí hon Bà Norris quẹo trái rồi dừng lại hửi hửi cái gì đó trên sàn. Nếu thầy Filch thực sự không biết…, nó sẽ chẳng phải đi ngang qua những viên giám ngục Azkaban nữa…

Nhưng ngay cả khi còn đứng đó, máu chảy rạo rực niềm phấn khích trong người, Harry vẫn nghe văng vẳng từ trong đầu những lời ông Weasley đã có lần nói:

"Đừng bao giờ tin bất cứ thứ gì có thể tự suy nghĩ nếu mà mình không thể thấy bộ óc nó nằm ở đâu."

Tấm bản đồ này là một trong những đồ vật pháp thuật nguy hiểm mà ông Weasley cảnh cáo là phải coi chừng… *Trợ thiết bị cho những kẻ phá phách pháp thuật*… Nhưng rồi Harry biện lý rằng nó chỉ muốn xài tấm bản đồ để đi tới làng Hogsmeade mà thôi, chứ nó có ăn cắp cái gì hay tấn công ai đâu… với lại anh Fred và anh George cũng từng xài nó bao nhiêu năm rồi mà có chuyện khủng khiếp gì xảy ra đâu…

Harry dùng ngón tay dò theo lối đi dẫn đến hầm chứa đồ của tiệm *Công tước Mật*.

Thế rồi, đột nhiên như thể tuân theo một mệnh lệnh nào đó, Harry cuộn tấm bản đồ lại, nhét nó vô trong áo chùng đang mặc, vội vã đi ra cửa phòng học. Nó hé mở cánh cửa vài phân. Không có ai ở bên ngoài hết. Nó lẻn ra khỏi phòng một cách hết sức cẩn thận, rồi lách ra sau bức tượng mụ phù thủy một mắt.

Phải làm gì nữa đây? Harry lại rút tấm bản đồ ra và kinh ngạc nhận thấy trên bản đồ xuất hiện một chấm mực mới có nhãn tên là "Harry Potter". Cái chấm này ở vị trí ngay bóc cái chỗ mà Harry đang đứng, khoảng giữa hành lang trên tầng lầu ba. Harry cẩn thận quan sát. Chấm mực tí xíu của nó dường như gõ nhẹ lên mụ phù thủy bằng cây đũa phép tí hon. Harry nhanh chóng rút cây đũa phép của mình ra và gõ lên bức tượng. Không có gì xảy ra cả. Nó lại nhìn vào bản đồ. Trong đó hiện ra câu thần chú:

"Dissendium![*]*"*

Harry bèn gõ lên tượng đá một lần nữa và thì thầm:

"Dissendium!"

Ngay tức thì cái bướu trên lưng bức tượng mở ra, đủ rộng cho một người đủ ốm để chui vào. Harry liếc nhanh đầu trên đầu dưới của hành lang, rồi nhét lại bản đồ vô áo, đu mình lên bức tượng, đút đầu vô cái lỗ trên cái lưng gù trước, rồi sau đó thót mình trườn vô bên trong.

Nó trượt xuống một khoảng khá dài, có vẻ như trên một cầu tuột bằng đá, đáp xuống một nền đất ẩm, lạnh. Harry đứng dậy, nhìn quanh. Tối như hũ nút. Nó bèn giơ cây đũa phép lên, thì thầm:

"Lumos!"

Nó nhận thấy mình đang ở trong một lối đi bằng đất rất hẹp và thấp. Nó lại rút bản đồ ra giơ lên, gõ đầu cây đũa phép lên tấm bản đồ, lầm rầm đọc tiếp:

"*Phá luật xong!*"

Tấm bản đồ tức thì lại trống trơn. Harry xếp tấm bản đồ lại cẩn thận, giấu kỹ vô trong áo chùng, rồi với trái tim đập bừng bừng trong ngực, vừa hồi hộp vừa lo sợ, nó bắt đầu đi.

Lối đi quanh co khúc khuỷu, giống hang của một con thỏ bự, bự Nhất. Harry hấp tấp đi, thỉnh thoảng vấp té xuống nền đất lồi lõm, tay vẫn nắm chặt cây đũa phép giơ ra phía trước. Đường đi lâu ơi là lâu, nhưng nghĩ tới tiệm *Công tước Mật* là Harry lại hăng hái cắm cúi bước. Sau một hồi tưởng như đã đi cả giờ đồng hồ rồi, lối đi bắt đầu chếch dần lên cao. Tim đập thình thình, Harry bước nhanh lên, mặt thì nóng bừng còn chân cẳng lại lạnh ngắt.

Mười phút sau, Harry đi tới chân của mấy bậc thềm bằng đá đã mòn, dựng lên cao ngất, mất hút phía trên đầu nó. Cẩn thận không gây ra một tiếng động nào, Harry bắt đầu trèo lên. Một trăm bậc, hai trăm bậc, nó hết đếm nổi luôn khi vừa leo vừa ngó chừng dưới chân… Rồi bỗng dưng đầu nó đụng vô cái gì đó cứng lắm.

Có vẻ như đó là một cái cửa sập. Harry đứng lại, tay xoa đỉnh đầu, lắng tai nghe. Nhưng nó không thể nghe được một âm thanh nào phía bên trên hết. Nó bèn hé cửa sập, từ từ, rất chậm rãi, rồi dòm qua kẽ hở.

Nó đang ở trong một cái hầm chứa đồ chất đầy những thùng và sọt gỗ thưa. Harry trèo qua khỏi cái cửa sập, rồi đậy sập lại - cái cửa lập tức nhòa vào với lớp bụi sàn một cách hoàn hảo đến nỗi không thể nào mà nói được ở chỗ đó vừa có một cánh cửa. Harry bò chầm chậm về phía cái cầu thang gỗ dẫn lên tầng trên. Bây giờ thì nó chắc chắn là nghe rõ các âm

thanh, kể cả tiếng chuông leng keng và tiếng cánh cửa đóng lại.

Đang tự hỏi xem nó nên làm gì nữa, Harry bỗng giật mình nghe tiếng một cánh cửa mở ra, gần như sát bên mình. Có ai đó sắp sửa đi xuống cầu thang. Và giọng một người đàn bà vang lên:

"Lấy thêm một thùng Sên Mứt khác nữa, anh ơi, tụi nhỏ làm gần sạch hết món này rồi."

Một đôi chân bước xuống cầu thang. Harry nhảy ra sau một cái sọt gỗ thưa bự tổ chảng, núp ở đó chờ cho tiếng bước chân đi qua. Nó nghe tiếng người đàn ông xê dịch mấy cái thùng vô sát bức tường đối diện. Không thể để lỡ cơ hội này…

Nhanh nhẹn và lặng lẽ, Harry lách mình ra khỏi chỗ đang ẩn náu, trèo ngay lên cầu thang. Ngoái đầu nhìn lại, nó còn nhìn thấy tấm lưng to bè và một cái đầu hói bóng lưỡng đang vùi vô một cái hộp. Harry lên được tới cánh cửa ở đầu cầu thang, lách qua, và thấy mình đứng ngay sau quầy của cửa tiệm *Công tước Mật*. Nó hụp đầu xuống, bò vòng ra ngoài, rồi đứng thẳng lên.

Tiệm *Công tước Mật* đông đúc học sinh trường Hogwarts đến nỗi không ai buồn để mắt tới Harry đến hai lần. Nó chen lách giữa đám trẻ, nhìn quanh, cố nhịn cười khi tưởng tượng ra cái vẻ trên gương mặt phì nộn như heo của Dudley, phải chi thằng ấy được thấy Harry đang ở đây, vào lúc này, giữa hàng hàng dãy dãy kệ chất đầy các thứ kẹo trông ngon bổ bắt thèm. Những khúc kẹo nu-ga đầy kem, những tấm bánh đúc vừa vuông vức màu hồng lung linh, những viên kẹo cứng màu mật

mập ú, rồi hàng trăm loại sôcôla khác nhau sắp thành hàng ngay ngắn, lại có cả một thùng tô nô đựng đầy các viên kẹo dẻo Đủ vị, và một thùng to tướng khác đựng Ong Xì Xèo, một loại banh bơm hơi bay lên được mà Ron đã từng nhắc đến. Bày dọc một bức tường khác là kẹo "Hiệu Quả Đặc Biệt" như: Kẹo cao su Thổi Tuyệt Nhứt (những cái kẹo này làm cho căn phòng đầy ắp những cái bong bóng màu xanh hoa chuông không chịu nổ nhiều ngày rồi); Kẹo Dây-xỉa-răng-vị-bạc-hà, Bé Hạt Tiêu tí nị (thở ra lửa dùm bạn!), Chuột Băng (nghe tiếng răng của mình đánh bọ cạp và rít lên!), kem bạc hà có hình dạng như những con cóc (thực sự nhảy lóc chóc trong bao tử!), những cây viết lông ngỗng làm bằng đường xay và những viên kẹo nổ bụp bụp.

Harry chen lấn qua một đám đông những học sinh năm thứ sáu và nhìn thấy ở một góc xa nhứt trong tiệm có treo một cái bảng: "Khẩu vị Khác thường". Ron và Hermione đứng dưới cái bảng hiệu đó, đang săm soi một cái khay đầy những que kẹo có hương vị máu. Harry lẻn đến sau lưng hai đứa bạn.

Hermione nói:

"Ghê quá, đừng mua, Harry không thèm thứ nào trong mớ này đâu, mình đồ chừng mấy thứ đó dành cho ma cà rồng."

Ron xốc xốc một hũ Chùm Gián dưới mũi Hermione:

"Còn thứ này thì sao?"

"Dứt khoát là không thèm!"

Nghe tiếng Harry, Ron suýt làm rớt hũ kẹo. Hermione ré lên:

“Harry! Bồ làm gì ở đây? Làm sao… Làm sao mà bồ…?”

Ron tỏ ra xúc động mạnh:

“Ái chà! Bồ học được cách độn thổ rồi hả?”

Harry nói:

“Dĩ nhiên là không rồi.”

Nó hạ giọng xuống để không ai trong đám học sinh năm thứ sáu túm tụm đằng kia nghe lọt tai câu chuyện. Harry kể cho hai đứa bạn nghe về tấm Bản đồ của Đạo tặc. Ron giận điên lên:

“Làm sao mà anh Fred và anh George lại chưa bao giờ đưa cho mình tấm bản đồ đó chớ? Mình là em trai của hai ảnh mà!”

Hermione nói như thể ý tưởng đó hết sức lố bịch:

“Nhưng Harry cũng sẽ không giữ tấm bản đồ đó, mà sẽ đem nó nộp lại cho giáo sư McGonagall, đúng không Harry?”

Harry nói:

“Không, mình không nộp đâu!”

Ron trợn tròn mắt ngó Hermione:

“Bồ có điên không? Một thứ hay như vậy mà đem nộp?”

“Nếu mình đem nộp nó, mình sẽ phải giải thích là mình lấy nó ở đâu ra! Và thầy Filch sẽ biết là Fred và George đã chôm nó!”

Hermione rít lên:

“Nhưng còn Sirius Black thì sao? Hắn có thể lần theo một

trong những lối đi bí mật để vào trong lâu đài! Các thầy cô của mình phải được biết chuyện này chớ!”

Harry nói nhanh:

“Hắn không thể nào đột nhập lâu đài bằng một lối đi bí mật được! Trên bản đồ có bảy lối đi bí mật, đúng không? Anh Fred và anh George cho là thầy Filch đã biết được bốn lối rồi, và ba cái còn lại thì một cái đã bị bít lối, nên không ai có thể đi xuyên qua được, một cái lại bị cây Liễu Roi móc ngay lối ra vào, cho nên cũng không ai có thể thoát được, và lối đi mà mình vừa đi qua… thì… rất khó mà phát hiện được lối ra vào ở tuốt dưới đáy hầm chứa đồ… thành ra, trừ khi hắn biết đích xác cửa ra vào ở tại đây…”

Harry ngập ngừng. Ừ, nếu Sirius Black biết có lối đi bí mật để đột nhập vào lâu đài thì sao? Tuy nhiên Ron tằng hắng thật to và chỉ cái thông báo dán bên trong cánh cửa của tiệm kẹo:

THEO LỆNH CỦA BỘ PHÁP THUẬT

Khách hàng được nhắc nhở rằng, cho đến khi có thông báo mới, thì các viên giám ngục Azkaban sẽ tuần hành trên đường phố làng Hogsmeade mỗi tối sau khi mặt trời lặn. Biện pháp này được đặt ra vì sự an toàn của cư dân Hogsmeade và sẽ được bãi bỏ khi bắt được Sirius Black. Vì vậy xin khuyến cáo quý khách nên hoàn tất chuyện mua sắm trước khi trời sụp tối.

Chúc quý khách Giáng sinh hạnh phúc.

Ron nói nhỏ:

“Thấy không? Mình muốn xem coi Sirius Black gan cỡ nào mà dám xông vô tiệm *Công tước Mật* trong khi bọn giám ngục

Azkaban đang đi lềnh khềnh khắp làng. Với lại, Hermione à, chủ tiệm *Công tước Mật* thể nào cũng phải biết nếu có vụ đột nhập chứ? Họ sống ngay ở trong tiệm mà!"

Hermione dường như đang cố gắng tìm ra một vấn đề khác:

"Ừ, nhưng mà… nhưng mà… bồ nghĩ xem, Harry không nên đi thăm làng Hogsmeade, bạn ấy đâu có giấy cho phép! Nếu có người nào phát hiện ra, bạn ấy chỉ tổ rước thêm rắc rối mà thôi. Mà bây giờ trời cũng chưa tối, nếu Sirius Black bỗng xuất hiện vào hôm nay thì sao? Hay ngay lúc này thì sao?"

"Hắn sẽ phải vất vả lần theo dấu vết của Harry trong thời tiết này!"

Ron nói, hất đầu về phía những khung cửa sổ có chấn song: bên ngoài tuyết đang rơi dày nghịt và xoáy mạnh trong gió.

"Thôi đi, Hermione, sắp lễ Giáng sinh rồi, Harry đáng được xả hơi lắm chứ!"

Hermione cắn môi, dáng vẻ cực kỳ lo âu.

Harry nhe răng cười, nói với cô bé:

"Bồ có đi méc chuyện mình không đó?"

"Ôi… dĩ nhiên là không rồi… Nhưng mà Harry nè…"

Ron túm lấy Harry lôi nó đi về phía mấy thùng kẹo bành ki nái:

"Thấy Ong Xì Xèo chưa, Harry? Với lại mấy con Sên Mứt nữa? Còn món Giải khát A-xit? Hồi mình lên bảy tuổi, anh Fred cho mình một trong mấy món này - nó làm lưỡi mình cháy mất một lỗ. Lúc đó má đét ảnh bằng cây chổi thần của

má, mình còn nhớ mà.”

Ron nhìn cái hộp Giải khát A-xit với một vẻ oán hận.

“Bồ nghĩ anh Fred có nhấm một chút Chùm Gián nếu mình xí gạt ảnh đó là đậu phộng không?”

Khi Ron và Hermione đã trả tiền xong cho mớ kẹo tụi nó mua, ba đứa ra khỏi tiệm *Công tước Mật* để chạy chơi ngoài bão tuyết.

Cảnh Hogsmeade trông giống hệt như cảnh trong thiệp Giáng sinh: những mái nhà và tiệm quán đều phủ kín dưới một lớp tuyết dày xốp; trên các cánh cửa treo những vòng hoa thánh và giăng mắc khắp các vòm cây là những cây nến đã được làm phép.

Harry rùng mình, nó không có áo trùm như hai đứa bạn. Tụi nó đi ra đường, đầu cúi xuống để tránh gió, Ron và Hermione hét qua vành khăn quàng cổ:

“Kia là bưu điện…”

“*Tiệm Giỡn của Zonko* ở đằng kia.”

“Tụi mình có thể đi tới Lều Hét…”

Hai hàm răng của Ron đánh bò cạp:

“Hay là vầy, tụi mình đi uống Bia bơ ở tiệm *Ba Cây Chổi Thần* không?”

Harry không mong gì hơn. Gió đã trở nên dữ dội và hai bàn tay nó đang tê cóng lại. Vì vậy ba đứa băng qua đường và chỉ vài phút sau là cùng bước vào một cái quán nhỏ xíu.

Cái quán này cực kỳ đông đúc, ấm áp, ồn ào, và đầy khói.

Bà chủ quán có thân hình eo iếc và một gương mặt xinh đẹp đang phục vụ bữa ăn xế cho một đám thầy pháp ồn ào ở quầy rượu. Ron nói: "Đó là bà Rosmerta. Mình đi mua thức uống nha?"

Khi nói câu sau, mặt Ron hơi ửng đỏ một tý. Harry và Hermione len lỏi đi tới cuối quán, ở đó có một cái bàn nhỏ còn trống, đặt bên cửa sổ, cạnh một cây thông Giáng sinh xinh đẹp đứng cạnh lò sưởi. Năm phút sau Ron trở lại, cầm theo ba ly cối Bia bơ nóng hổi còn đang sủi bọt. Ron giơ ly cối của nó lên, vui vẻ nói:

"Mừng Giáng sinh hạnh phúc!"

Harry uống ực một hơi. Đó là món ngon nhứt mà nó từng được nếm qua, và chất Bia bơ ấy dường như hâm nóng từng lóng xương thớ thịt trong người nó lên.

Một luồng gió thoảng lùa qua mớ tóc của Harry. Cánh cửa của tiệm *Ba Cây Chổi Thần* lại mở ra, Harry nhìn qua mép của cái ly cối nó cầm trên tay và nghẹn cả họng.

Giáo sư McGonangall và giáo sư Flitwick vừa bước vô quán cùng với một cơn gió lốc đầy bông tuyết. Theo sau hai người đó là lão Hagrid đang mải mê trò chuyện với một người béo tốt đẫy đà đội nón trái dưa màu xanh vỏ chanh và khoác áo trùm sọc: chính là Bộ trưởng Pháp Thuật Cornelius Fudge!

Ngay lập tức, cả Ron và Hermione đều đưa tay lên đầu Harry và ấn nó thụp xuống sau quầy, núp dưới gầm bàn. Chưa kịp chùi bọt Bia bơ dính mép, lại chui rúc khuất tầm nhìn, Harry nắm chặt cái ly cối rỗng không trong tay, ngó mấy cặp giò của các thầy cô và ông Fudge đi về phía quầy rượu, dừng

lại, rồi quay ra, tiến thẳng về phía nó.

Đâu đó phía trên, Hermione thì thầm:

*"Mobiliarbus!"**

Cây thông Giáng sinh bên cạnh liền nhấc bổng chân khỏi mặt đất vài phân, xề qua một bên và đáp trở xuống đất một cái ạch ngay trước bàn của tụi nó, che khuất cả ba đứa. Trợn mắt nhìn xuyên qua những cành thông thấp, Harry thấy bốn đôi giò đi tới cái bàn ngay kế bên, rồi có tiếng cằn nhằn và tiếng thở dài của các thầy cô và ông Bộ trưởng Pháp thuật khi họ ngồi xuống.

Kế đến Harry nhìn thấy một cặp giò khác mang giầy cao gót màu ngọc lam lóng lánh và nó nghe tiếng một người đàn bà:

"Một ly nước suối Gilly nhỏ đây…"

"Của tôi." Tiếng giáo sư McGonagall.

"Bốn xị rượu mật ong hâm nóng đây ạ…"

Lão Hagrid nói:

"Cám ơn, Rosmerta à."

"Một ly si rô anh đào với sô đa có đá và dù đây…"

Giáo sư Flitwick liếm mép:

"Ừm!"

"Và thưa ông Bộ trưởng, một ly rum pha nước lý, phải không ạ?"

Giọng của ông Fudge:

“Cám ơn em Rosmerta quý mến. Anh phải nói là gặp lại em dễ thương quá. Em cũng làm một ly nhé? Đến đây nhập bọn với tụi anh đi…”

“Dạ, cám ơn ông lắm, thưa ông Bộ trưởng.”

Harry ngó dõi theo đôi giày cao gót quay đi rồi trở lại. Trái tim nó cứ nẩy lên cổ họng một cách khó chịu. Tại sao nó đã không nghĩ ra hôm nay cũng là kỳ nghỉ cuối tuần lần cuối trong cả học kỳ của các thầy cô kia chứ? Không biết họ còn ngồi đó trong bao lâu nữa? Nó cần có thời gian để lẻn trở vào tiệm *Công tước Mật*, nếu nó còn muốn trở về trường Hogwarts tối nay. Chân của Hermione vừa khều chân nó một cách lo lắng.

Giọng của bà Rosmerta lại vang lên:

“Thế, xin hỏi ông Bộ trưởng, vậy chứ ngọn gió nào đưa ông đến chốn khỉ ho cò gáy này ạ?”

Harry nhìn thấy tấm thân đẫy đà của ông Fudge xoay chuyển như thể ông đang kiểm tra xem có ai nghe trộm không? Rồi ông nói bằng giọng trầm nhỏ:

“Còn chuyện gì khác nữa ngoài chuyện Sirius Black, hả em quý mến. Anh dám cá là em đã nghe biết chuyện xảy ra ở trường Hogwarts vào đêm Hội Ma rồi?”

Bà Rosmerta công nhận:

“Em có nghe chuyện đồn đại.”

Giáo sư McGonagall cáu tiết bảo:

“Ông đem câu chuyện rêu rao khắp quán nhậu rồi hả ông

Hagrid?”

Bà Rosmerta thì thào:

“Ông Bộ trưởng ơi, ông có cho là Black vẫn còn lởn vởn trong vùng này không?”

Ông Fudge khẳng định ngắn gọn:

“Tôi chắc chắn điều đó.”

Bà Rosmerta nói, nghe giọng bà đanh lại một chút:

“Ông có biết mấy viên giám ngục Azkaban đã lùng soát quán của em hai lần rồi không? Hù khách hàng của em bỏ đi hết… Thiệt là tệ cho chuyện làm ăn, ông Bộ trưởng à.”

Ông Fudge nói một cách khổ sở:

“Em Rosmerta quý mến, anh cũng chẳng thích họ gì hơn em đâu. Nhưng đó là sự phòng xa cần thiết ấy mà… Xui xẻo thiệt, nhưng mà rồi em cũng đâu có bị sao phải không?… Anh vừa mới gặp vài kẻ trong bọn họ. Họ rất tức tối cụ Dumbledore - Cụ nhứt định không cho họ vô bên trong sân trường.”

Giáo sư McGonagall lạnh lùng nói:

“Tôi cũng cho là không nên. Làm sao chúng tôi có thể giảng bài trong khi những nỗi đe dọa hãi hùng cứ lượn lờ chung quanh?”

Giáo sư Flitwick bé xíu ngồi vắt vẻo trên ghế, chân đung đưa hổng khỏi mặt đất. Giáo sư rít lên:

“Đồng ý! Đồng ý!”

Ông Fudge phản đối:

“Cũng đành vậy thôi. Họ có mặt là để bảo vệ tất cả các quý vị khỏi những điều còn tệ hơn nữa… Tất cả chúng ta đều biết Black có thể làm điều gì mà…”

Bà Rosmerta nói với vẻ hết sức ưu tư:

“Ông biết không, em vẫn còn khó mà tin được điều đó. Trong số tất cả những kẻ đã ngả về phe Hắc ám thì Sirius Black là người mà em không ngờ tới nhất… Ý em nói là em vẫn còn nhớ hắn khi còn là một cậu học trò ở trường Hogwarts. Nếu lúc đó mà ông nói với em rằng cậu học trò đó rồi sẽ thành kẻ sát nhân thì em sẽ cho là ông đã uống quá nhiều rượu mật…”

Ông Fudge nói cộc cằn:

“Em mới chỉ biết có một nửa câu chuyện. Điều tồi tệ nhứt hắn đã làm thì ít ai biết.”

Giọng bà Rosmerta thốt cao đầy tò mò:

“Chuyện tồi tệ nhứt à? Ý ông nói còn có chuyện khác tồi tệ hơn cả việc ám sát những kẻ tội nghiệp ấy ư?”

Ông Fudge nói:

“Đúng vậy.”

“Em không thể nào tin nổi điều đó. Còn có chuyện gì có thể tồi tệ hơn được chứ?”

Giáo sư McGonagall hỏi nhỏ:

“Chị nói chị còn nhớ hắn hồi còn học ở trường Hogwarts à? Vậy chị có nhớ ai là người bạn thân nhứt của hắn không?”

Bà Rosmerta mỉm cười nụ, nho nhỏ đáp:

“Dĩ nhiên là nhớ rồi. Còn ai mà không thấy họ luôn luôn ở bên nhau, phải không? Vô số lần họ đã vô quán tôi, và ôi, họ thường làm tôi cười đến chết được. Đúng là một cặp bài trùng: Sirius Black và James Potter.”

Harry làm rớt cái ly cối rỗng trong tay, gây nên một tiếng kêu loảng xoảng. Ron đá nó một cái. Giáo sư McGonagall nói:

“Đúng vậy. Black và Potter. Hai tên cầm đầu cái băng đảng nho nhỏ của chúng. Dĩ nhiên là cả hai đều rất thông minh, thông minh xuất chúng nữa là đằng khác. Tôi nghĩ trường ta chưa từng có một cặp quậy nào ngang cơ được với tụi nó.”

Lão Hagrid khoái trá ra mặt:

“Tôi hổng chắc. Fred với George thì cũng dám được gọi là đáng mặt tổ quậy với những trò chúng bày ra.”

Giáo sư Flitwick phụ họa:

“Người ta có thể lầm Black và Potter là hai anh em! Không thể nào chia lìa được!”

Ông Fudge nói:

“Dĩ nhiên là tụi nó thân nhau lắm. Potter tin cậy Black hơn bất cứ người bạn nào khác. Không có gì thay đổi kể cả sau khi hai người đó tốt nghiệp ra trường. Black là phù rể khi James kết hôn với Lily. Rồi họ nhờ Black làm cha đỡ đầu cho Harry Potter. Dĩ nhiên là Harry không hề biết chuyện này. Quý vị có thể hình dung được điều đó sẽ dày vò thằng nhỏ khốn khổ đến dường nào.”

Bà Rosmerta thì thầm:

“Có phải bởi vì Black hóa ra là kẻ đồng hội đồng thuyền với *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* không?”

“Còn tệ hơn thế nữa, em yêu ạ.”

Ông Fudge hạ giọng lần nữa và nói tiếp bằng những tiếng rù rì:

“Không mấy người biết rằng vợ chồng Potter biết là *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đang truy lùng họ. Cụ Dumbledore, đương nhiên là người chiến đấu không mệt mỏi chống lại *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*, cụ có một số gián điệp lợi hại. Một trong những gián điệp đó mách cho cụ biết và cụ lập tức báo động cho James và Lily cảnh giác. Cụ đã khuyên họ đi trốn. Chà, dĩ nhiên là đâu có dễ gì mà trốn được *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*. Cụ Dumbledore bèn chỉ ra cách tốt nhứt cho họ là dùng Bùa Trung Tín.”

Bà Rosmerta chăm chú nghe đến nín cả thở:

“Bùa đó ra làm sao?”

Giáo sư Flitwick tằng hắng rồi nói bằng giọng chít chít như chuột kêu:

“Đó là một thứ bùa phức tạp cực kỳ gồm có chỗ ẩn giấu đầy ma thuật của một điều bí mật bên trong một tâm hồn sinh linh đơn độc. Thông tin được cất giấu bên trong một người được chọn nào đó, gọi là Người giữ Bí mật, và do vậy mà không thể nào bị lộ ra - dĩ nhiên, trừ khi Người giữ Bí mật định tiết lộ ra. Cho đến khi nào Người giữ Bí mật còn giữ kín bí mật, thì cho dẫu *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* có lục tìm khắp ngôi làng mà James và Lily sống trong nhiều năm cũng

không thể nào tìm được họ, thậm chí hắn có in mũi lên cửa sổ phòng khách nhà Potter cũng không thể nào tìm thấy họ."

Bà Rosmerta thì thào:

"Vậy Black là Người giữ Bí mật của gia đình Potter?"

Giáo sư McGonagall nói:

"Đương nhiên. James Potter đã nói với cụ Dumbledore rằng Sirius Black thà chết chứ không đời nào tiết lộ chỗ họ ở đâu, rằng chính Sirius Black cũng đang dự định ẩn thân… vậy mà cụ Dumbledore vẫn không yên tâm. Tôi còn nhớ cụ đã đề nghị chính cụ làm Người giữ Bí mật cho gia đình Potter."

Bà Rosmerta há hốc miệng ra:

"Cụ nghi ngờ Sirius Black à?"

Giáo sư McGonagall nói với vẻ u ám:

"Cụ biết chắc là có ai đó rất thân cận với gia đình Potter vẫn thường báo cáo cho *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* nhất cử nhất động của họ. Thực ra cụ đã có lúc nghi ngờ rằng ai đó ở bên phe ta đã phản bội và chuyển lén thông tin của phe ta cho *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*."

"Nhưng mà James Potter cứ khăng khăng tin cậy Sirius Black à?"

Ông Fudge nói một cách nặng nề:

"Đúng vậy. Và rồi, chỉ non một tuần lễ sau khi dùng Bùa Trung Tín…"

Bà Rosmerta thở phập phồng:

"Black phản bội họ?"

“Đúng vậy. Black đã chán vai trò điệp viên nhị trùng rồi, hắn sẵn sàng tuyên bố sự ủng hộ công khai của hắn đối với *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*, và hắn dường như định làm điều này nhân cái chết của gia đình Potter. Nhưng, như tất cả chúng ta đều biết, *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đã sa cơ trước đứa bé sơ sinh Harry Potter. Mất quyền lực, bị suy yếu khủng khiếp, *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đã phải chạy trốn biệt tăm. Và điều này quả thực đã khiến cho Sirius Black rơi vào một tình thế rất khó khăn. Ông chủ của hắn đã tiêu tùng đúng vào thời điểm mà hắn, Sirius Black, để lộ bộ mặt kẻ phản bội. Hắn không thể làm gì khác hơn là chạy trốn…”

Lão Hagrid nói lớn đến nỗi một nửa quán bỗng dưng trở nên im bặt:

“Một thằng trở mặt bẩn thỉu tồi tệ!”

Giáo sư McGonagall nhắc:

“Suỵt!”

Lão Hagrid gầm gừ:

“Tôi đã gặp hắn! Hổng chừng tôi là người cuối cùng nhìn thấy hắn trước khi hắn ra tay hạ sát bấy nhiêu người! Chính tôi là người đã cứu thoát Harry Potter ra khỏi căn nhà đổ nát của ba má nó sau khi họ bị giết! Tôi vừa mới đem nó ra khỏi đống tiêu tàn, thiệt… đứa bé đáng thương hết sức, trên trán hằn một vết sẹo, ba má thì đã chết… Lúc đó Sirius Black xuất hiện, trên chiếc xe mô-tô bay mà hắn thường cỡi. Tôi không bao giờ nghĩ ra được hắn làm gì ở đó. Tôi đâu biết hắn là Người giữ Bí mật của gia đình Potter! Tôi cứ tưởng hắn vừa mới nghe tin *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* tấn công gia đình Potter nên

chạy đến để xem hắn có thể làm được gì giúp họ. Thiệt tình lúc đó toàn thân hắn run rẩy, mặt mày thì trắng bệch ra. Và rồi, mấy vị có biết tôi đã làm gì không? TÔI ĐÃ AN ỦI TÊN PHẢN BỘI GIẾT NGƯỜI!"

Lão Hagrid rống lên. Giáo sư McGonagall lại nhắc:

"Anh Hagrid ơi, làm ơn nói nhỏ nhỏ thôi!"

"Làm sao mà tôi biết được hắn chẳng mảy may đau buồn về cái chết của vợ chồng Potter chứ? Hắn chỉ bận tâm đến mỗi *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*. Và hắn bảo tôi: 'Đưa Harry cho tôi, Hagrid, tôi là cha đỡ đầu của nó, tôi sẽ nuôi nấng chăm sóc nó.' Cha chả! Nhưng tôi đã nhận được lệnh của cụ Dumbledore, nên tôi bảo Black: 'Không, cụ Dumbledore nói là nó sẽ đến ở với gia đình dì dượng của nó.' Black quyết liệt phản đối, nhưng cuối cùng hắn đành chịu thôi. Hắn bảo tôi cứ lấy chiếc xe mô-tô bay của hắn mà đem Harry tới chỗ dì dượng nó. Hắn nói: 'Tôi chẳng cần xài đến nó nữa.'

"Lẽ ra tôi phải biết có chuyện gì đó ám muội đang diễn ra lúc đó chớ… Hắn vốn khoái cái xe bay của hắn lắm mà, vậy sao hắn đem giao cho tôi? Tại sao hắn không cần xài tới nó nữa? Thiệt tình là cũng dễ lật mặt nạ hắn thôi. Cụ Dumbledore biết hắn là Người giữ Bí mật của gia đình Potter. Hắn phải cao bay xa chạy ngay đêm đó, hắn biết chỉ vài giờ nữa là Bộ Pháp thuật sẽ truy lùng.

"Này, lúc đó tôi mà giao Harry cho hắn thì sẽ ra sao hả? Tôi cá là hắn sẽ quăng thằng nhỏ ra tuốt giữa biển cho coi! Đó là con trai của người bạn thân nhứt của hắn! Nhưng khi một phù thủy mà ngả về phe Hắc ám rồi thì không còn gì và không có

ai có nghĩa lý gì đối với hắn nữa…”

Sau câu chuyện của lão Hagrid là cả một sự im lặng kéo dài. Rồi bà Rosmerta nói với giọng thỏa mãn:

“Nhưng mà rốt cuộc hắn đâu có chuồn mất tiêu hả? Bộ Pháp thuật đã tóm được hắn ngay vào hôm sau mà!”

Ông Fudge kêu lên cay đắng:

“Chu choa! Giá mà chúng tôi làm được điều đó! Không phải chúng tôi là những người đã tìm ra Sirius Black. Mà chính là Peter Pettigrew nhỏ thó, một người bạn khác của gia đình Potter. Hắn nhiên là đau buồn đến phát điên và khi biết được Sirius Black là Người giữ Bí mật của gia đình Potter, Peter Pettigrew đã tự mình đi tìm Black.”

Bà Rosmerta hỏi lại:

“Pettigrew à… Có phải là thằng nhóc mập ù luôn luôn theo đuổi cặp bài trùng Black - Potter khắp nơi ở trường Hogwarts không?”

Giáo sư McGonagall nói:

“Nó là kẻ tôn thờ Black và Potter như bậc anh hùng. Nó chưa hẳn là chung nhóm với Black và Potter về mặt thông minh. Tôi thường hơi khe khắt với nó. Các anh chị có thể hiểu là bây giờ tôi… tôi thấy hối hận như thế nào…”

Nghe giọng giáo sư McGonagall có cảm tưởng như bà vừa bị một chứng nhức đầu khủng khiếp.

Ông Fudge ân cần nói:

“Kìa, Minerva. Pettigrew đã chết một cái chết anh hùng.

Những nhân chứng Muggle - dĩ nhiên là sau đó chúng tôi phải xóa ký ức họ đi ngay - họ kể với chúng tôi về Pettigrew đã dồn Black vô thế cùng đường như thế nào. Họ nhìn thấy Pettigrew thổn thức: 'Lily và James; Sirius! Sao mày có thể…?' Và rồi Pettigrew rút cây đũa phép ra. Nhưng mà, dĩ nhiên, Black nhanh tay hơn. Pettigrew bị nổ tung, nát vụn như cám…"

Giáo sư McGonagall hỉ mũi và nghẹn ngào nói:

"Thằng nhỏ ngốc nghếch… Thằng nhỏ khờ dại… Nó chưa bao giờ có chút xíu hy vọng nào trong môn đấu tay đôi… lẽ ra nó nên để cho Bộ Pháp thuật xử lý…"

Lão Hagrid lầm bầm giận dữ:

"Tôi nói cho mà biết, tôi mà tóm được Sirius Black trước thằng nhóc Pettigrew thì tôi chẳng hơi đâu mà rút đũa phép với đũa thần - tôi sẽ bẻ từng cẳng chân, từng cánh tay của hắn."

Ông Fudge ngắt lời:

"Anh không ý thức được anh đang nói gì đâu, anh Hagrid! Một khi Sirius Black bị dồn tới góc đường rồi, thì không ai mong gì đương đầu nổi với hắn, ngoại trừ những Pháp sư Thủ tiêu được huấn luyện cẩn thận của đội đặc nhiệm Thi hành Luật pháp Pháp thuật. Tôi lúc đó là Thứ trưởng Bộ Tai ương Pháp thuật, và tôi là một trong những người đầu tiên có mặt tại hiện trường sau khi Black đã giết chết mười mấy người ấy. Tôi… tôi không bao giờ quên được. Thỉnh thoảng tôi vẫn còn chiêm bao thấy lại cảnh tượng đó. Giữa đường là một cái hố khổng lồ, sâu đến nỗi làm bể cả ống cống bên dưới. Xác người vung vãi khắp mọi nơi. Dân Muggle thì gào khóc thảm thiết.

Còn Black thì đứng đó mà cười, với cái có thể coi là di thể của Pettigrew trước mắt hắn… một mớ áo chùng đẫm máu và… và vài… mẩu vụn…”

Giọng ông Fudge ngừng ngang đột ngột. Có tiếng năm cái mũi được hỉ sồn sột. Rồi ông nói tiếp nghẹn ngào:

“Đấy, em đã nghe câu chuyện rồi đó, Rosmerta. Hai mươi nhân viên của đội Tuần tra Thi hành Luật pháp Pháp thuật đã giải Black đi. Còn Pettigrew thì được truy tặng Huy chương Merlin Đệ nhứt đẳng, điều này tôi nghĩ cũng là một niềm an ủi lớn cho bà mẹ của Pettigrew. Từ đó Black bị giam trong nhà ngục Azkaban cho tới…”

Bà Rosmerta thở ra một hơi dài.

“Thưa ông Bộ trưởng, có đúng là hắn điên không?”

Ông Fudge nói chậm rãi:

“Tôi ước gì tôi có thể nói là hắn điên. Tôi chắc chắn là thất bại của ông chủ của hắn đã làm cho hắn mất phương hướng một thời gian. Hành động giết Pettigrew và mười mấy thường dân Muggle là hành động của kẻ cùng đường tuyệt vọng - tàn bạo… vô nghĩa… Nhưng mà tôi có gặp hắn ở nhà ngục Azkaban trong lần mới đây nhứt khi tôi đi thanh tra nơi đó. Quý vị biết đấy, hầu hết tù nhân ở đó chỉ ngồi trong bóng tối mà rì rầm tự trò chuyện với mình, lũ chúng chẳng còn ý thức gì cả. Nhưng mà tôi kinh ngạc thấy Black vẫn tỏ ra bình thường biết bao. Hắn nói chuyện với tôi nghe ra sáng suốt tỉnh táo lắm. Thiệt là nản. Người ta cứ tưởng hắn chỉ buồn chán mà thôi. Hắn hỏi tôi đọc tờ báo xong chưa, rất là bình tĩnh và lịch sự, nói là hắn sót trò chơi ô chữ. Ừ, tôi rất kinh ngạc thấy rằng

những viên giám ngục Azkaban dường như không có ảnh hưởng gì nhiều đối với hắn - và hắn bị giam ở một trong những nơi được canh giữ kỹ càng nhứt, như quý vị biết đấy. Bên ngoài cửa xà lim của hắn luôn có giám ngục, bất kể ngày hay đêm."

Bà Rosmerta lại hỏi:

"Nhưng mà ông Bộ trưởng à, hắn vượt ngục ra ngoài là để làm gì chứ?… Ôi, ghê quá, ông Bộ trưởng ơi, hắn có vượt ngục ra để hiệp lực với *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* không?"

Ông Fudge lảng tránh câu trả lời trực tiếp:

"Tôi dám nói đó là.. ờ… kế hoạch sắp tới của hắn. Nhưng chúng tôi hy vọng sớm bắt được Sirius Black trước khi hắn thực hiện được mưu đồ. Tôi phải nói rằng khi *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đơn độc không bạn bè là một chuyện… nhưng khi hắn tụ tập lại đám tay chân thân tín thì… tôi phát rùng mình khi nghĩ đến việc kẻ đó sẽ nhanh chóng nổi lên hùng mạnh như thế nào."

Có tiếng loảng xoảng trên sàn gỗ, ai đó đã làm rớt cái ly của mình. Giáo sư McGonagall nói:

"Ông biết đó, ông Fudge, nếu ông sắp dùng bữa ăn tối với ngài Hiệu trưởng thì chúng ta nên sớm quay trở về tòa lâu đài thôi."

Từng cặp giò một trước mắt Harry đứng lên để một lần nữa chống đỡ sức nặng cơ thể của chủ nhân chúng; những tà áo trùm phất qua mắt bọn trẻ, và đôi gót giày cao lóng lánh của bà Rosmerta khuất sau quầy bia. Cánh cửa của quán *Ba Cây*

Chổi Thần lại mở ra, một luồng gió tuyết lại ùa vào phòng, rồi các thầy cô đi khuất.

"Harry ơi?"

Ron và Hermione thò đầu xuống dưới gầm bàn. Cả hai đứa tụi nó cùng chăm chú nhìn Harry, không thốt được một lời nào.

11

TIA CHỚP

Harry không có ý niệm rõ ràng về việc nó làm sao mà trở lại được hầm chứa đồ của tiệm *Công tước Mật*, rồi đi xuyên địa đạo một lần nữa để trở về lâu đài. Nó chỉ biết là chuyến trở về hầu như không mất bao nhiêu thời gian, và nó khó mà nhận thức được những gì nó làm, bởi vì đầu óc vẫn còn vang lùng bùng câu chuyện mà nó đã nghe được.

Tại sao chưa từng một người nào nói với nó câu chuyện đó nhỉ? Cụ Dumbledore, lão Hagrid, ông Weasley, ông Fudge… Tại sao trước đây không một người nào nói đến sự kiện ba má Harry chết vì bị một người bạn thân nhứt của mình phản bội?

Ron và Hermione lo lắng quan sát Harry suốt bữa ăn tối, không dám bàn tán gì về những điều chúng nghe lóm được, bởi vì Percy đang ngồi ngay bên cạnh tụi nó. Khi tụi nó đi lên lầu, chui vào phòng sinh hoạt chung đông đúc, thì thấy Fred và George đã cho nổ một nửa tá Bom-phân trong cơn hứng của không khí phấn khởi cuối niên học. Không muốn bị Fred và George hỏi xem nó có đi chơi Hogsmeade không, Harry lặng lẽ lẻn lên phòng ngủ trống vắng và lầm lũi đi thẳng về giường

ngủ của mình. Nó đẩy mớ sách vở qua một bên và nhanh chóng tìm được cái mà nó muốn tìm - cuốn album hình ảnh lưu niệm bọc da mà lão Hagrid đã tặng nó cách đây hai năm, trong đó có đầy hình phù thủy của ba má nó. Harry ngồi trên giường, kéo màn che chung quanh, rồi bắt đầu lật từng trang tìm kiếm, cho đến khi…

Harry dừng lại ở tấm hình ngày cưới của ba má nó. Đây là ba nó đang vẫy tay chào nó, tươi cười rạng rỡ, mái tóc đen rối bù mà Harry được thừa hưởng đang xù ra khắp các hướng. Đây là má nó, rạng rỡ với niềm hạnh phúc, tay trong tay với ba nó. Và đây… ắt hẳn là hắn. Phù rể trong đám cưới… Trước đây Harry chưa hề nghĩ tới hắn.

Nếu như không được biết trước rằng đây cũng chính là con người đó thì Harry sẽ không đời nào đoán ra được Black trong tấm hình cũ này. Gương mặt hắn không hóp sâu và trắng bệch như sáp, mà tươi tỉnh đẹp trai. Không biết khi chụp tấm hình này hắn đã trở thành tay sai của Voldemort chưa? Hắn đã lên kế hoạch giết chết những người đang đứng bên cạnh hắn chưa? Hắn có ý thức chăng rằng hắn sẽ ở tù mười hai năm trong nhà ngục Azkaban, và mười hai năm ấy sẽ khiến cho không ai có thể nhận ra hắn nữa?

"*Nhưng mà những viên giám ngục Azkaban dường như không có ảnh hưởng gì nhiều đối với hắn*", Harry suy nghĩ, mắt nhìn đăm đăm vào gương mặt đẹp trai tươi cười. "*Hắn không bị nghe tiếng gào khóc của mẹ ta mỗi khi bọn giám ngục đến quá gần*".

Harry đóng ập quyển album lại, nhổm người lên, nhét nó

trở vô ngăn tủ, cởi áo chùng và tháo mắt kiếng ra, rồi lên giường ngủ, yên chí là mấy tấm màn treo che khuất thế giới riêng của nó.

Cửa phòng ngủ mở ra. Giọng của Ron vang lên vẻ ngập ngừng:

"Harry ơi?"

Harry vẫn nằm im, giả đò như ngủ say rồi. Nó nghe tiếng Ron rời khỏi phòng. Nó lăn mình nằm ngửa, mở hai con mắt thao láo.

Một mối căm ghét đến như vậy, nó chưa từng bao giờ biết đến trước đây, bây giờ lại đang ngấm vào người nó như thuốc độc. Nó có thể nhìn thấy Black đang cười nhạo nó xuyên qua bóng tối, như thể ai đó vừa dán tấm hình trong cuốn album vô ngay tròng mắt nó. Nó nhìn, như thể ai đó vừa cho chiếu trước mắt nó một đoạn phim: Sirius Black làm nổ tung Pettigrew (người đó sao mà giống Neville Longbottom) thành ra cả ngàn mảnh vụn. Harry có thể nghe được giọng thì thầm trầm trầm đầy kích động (dù nó không biết giọng nói của Black như thế nào): *'Chuyện xảy ra rồi đó, thưa ông chủ... Potter đã chọn tôi làm Người giữ Bí mật…'* Và rồi một giọng khác cất tiếng cười ghê rợn, tiếng cười mà Harry đã nghe từ sâu thẳm trong tâm trí nó mỗi khi bọn giám ngục Azkaban đến gần…

"Harry ơi, ngó bồ đi… bồ thấy ghê quá."

Harry đã thao thức đến gần sáng. Khi nó thức dậy thì thấy phòng ngủ đã trống trơn. Nó mặc quần áo rồi đi xuống cái cầu thang xoắn để vào phòng sinh hoạt chung. Ở đó cũng gần như trống vắng hoàn toàn, ngoại trừ Ron đang ngồi ăn kẹo *Cóc*

Bạc hà vừa xoa xoa cái bụng; và Hermione vừa mới bày vở bài tập của cô bé lên đầy ba cái bàn. Harry hỏi:

"Mọi người đâu cả rồi?"

"Đi hết rồi! Không nhớ hôm nay là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ lễ hả?"

Ron đáp, vừa chăm chú quan sát kỹ nét mặt của Harry:

"Gần tới giờ ăn trưa rồi, mình định lên đánh thức bồ dậy đó chứ."

Harry ngồi thụp xuống một cái ghế bành đặt cạnh lò sưởi. Tuyết vẫn còn rơi bên ngoài cửa sổ. Con Crookshanks ườn mình nằm dài trước lò sưởi trông như một tấm thảm to màu hoe hoe.

Hermione săm soi gương mặt Harry một cách lo lắng:

"Bồ trông không được khỏe lắm, bồ biết không?"

Harry đáp:

"Mình khỏe mà!"

Hermione trao đổi ánh mắt với Ron, rồi nói với Harry:

"Harry, bồ nghe tụi mình nói nè, đành rằng bồ quả thực đã buồn khổ vô cùng về câu chuyện tụi mình nghe được hôm qua. Nhưng vấn đề là, bồ không được làm bất cứ điều gì ngu ngốc đấy nhé."

Harry hỏi:

"Như làm gì?"

Ron nói ngay:

“Như là đi tìm Black.”

Harry có thể nói chắc là hai đứa bạn mình đã tổng dợt cuộc chuyện trò này trong khi nó hãy còn ngủ say. Nó không ừ hử gì hết. Hermione khẩn khoản:

“Bồ sẽ không làm vậy phải không Harry?”

Ron tấn thêm:

“Bởi vì Black đâu đáng cho mình liều mạng.”

Harry nhìn hai đứa bạn. Tụi nó dường như không hiểu gì cả.

“Các bạn có biết mình nghe thấy điều gì mỗi khi có một viên giám ngục Azkaban đến quá gần mình không?”

Cả Ron và Hermione đều lắc đầu, vẻ mặt kinh sợ. Harry nói tiếp:

“Mình nghe tiếng má mình gào khóc và van xin Voldemort. Và nếu mà các bạn nghe tiếng má các bạn gào khóc như vậy, trước lúc bị giết, thì các bạn không thể nào mau chóng quên đi được. Và nếu mà các bạn biết được cái kẻ tưởng đâu là người bạn thân của má đã phản bội và chỉ điểm cho Voldermort tìm giết má…”

Hermione bị kích động mạnh:

“Bồ không làm được gì đâu Harry! Những viên giám ngục Azkaban sẽ bắt được Black và tống hắn trở vô nhà tù Azkaban và hắn sẽ đền tội tại nơi đó!”

“Bồ cũng nghe ông Fudge nói mà. Black không bị những viên giám ngục Azkaban ảnh hưởng như những người bình

thường khác. Nhà ngục Azkaban không phải là một nơi để trừng phạt hắn như đối với những người khác."

Ron tỏ ra căng thẳng hết sức:

"Vậy ý của bồ là sao? Bồ muốn… muốn giết Black hay làm gì?"

Hermione nạt Ron với giọng hoảng hốt:

"Đừng có ngớ ngẩn! Harry đâu có định giết ai, phải không Harry?"

Một lần nữa, Harry không trả lời. Nó không biết là nó muốn làm gì. Nó chỉ biết là trong khi Black còn tung hoành ngoài vòng pháp luật mà nó không làm gì hết thì nó không thể chịu đựng được. Nó đột ngột nói:

"Malfoy chắc biết hết chuyện này. Mấy bồ có nhớ nó nói gì với mình trong lớp Độc Dược không? *'Nếu là tao thì tao sẽ đích thân truy lùng hắn… Tao muốn tự tay trả thù…'*"

Ron tức điên lên, nói:

"Bây giờ bồ nghe lời xúi bậy của Malfoy chứ không thèm nghe lời khuyên của tụi này hả? Bồ nghe đây… Bồ có biết là má của Pettigrew nhận được gì sau khi Black thủ tiêu ổng không? Ba mình nói… Một tấm Huy chương Merlin Đệ nhứt đẳng, và một cái hộp đựng một ngón tay của Pettigrew. Đó là phần di thể bự nhứt của ổng mà người ta có thể góp nhặt lại được. Black là một gã điên, Harry ơi, hắn nguy hiểm lắm…"

Không đếm xỉa gì tới lời của Ron, Harry nói tiếp:

"Ba của Malfoy ắt hẳn là đã nói cho nó biết. Ổng nằm ngay

trong vòng thân cận của Voldemort mà…”

Ron giận dữ ngắt lời:

“Bồ làm ơn nói *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* được không?”

“… cho nên hiển nhiên là Malfoy biết Black làm tay sai cho Voldemort…”

“… và Malfoy khoái lắm lắm được nhìn thấy bồ nổ tung thành một triệu mảnh vụn, như Pettigrew ấy. Thử nghĩ coi, Malfoy chỉ mong sao cho bồ tự lao vô chỗ chết trước khi nó phải đương đầu với bồ trong trận đấu Quidditch!”

Mắt Hermione giờ đã long lanh nước, cô bé nói:

“Harry ơi, *làm ơn, làm ơn* biết suy nghĩ một chút. Black đã làm một điều khủng khiếp, vô cùng khủng khiếp, nhưng bồ đừng lao mình vào nguy hiểm, chỉ vì đó là điều Black muốn… Ôi, Harry ơi, bồ sẽ lọt ngay vô tay Black nếu bồ đi tìm hắn. Ba má bồ đâu có muốn cho bồ bị hắn hại, đúng không? Ba má bồ không đời nào muốn cho bồ đi tìm Black đâu!”

Harry nói vắn tắt:

“Mình sẽ không bao giờ biết được ba má mình muốn gì, bởi vì, ‘nhờ’ Black, mình đã không bao giờ còn được nói chuyện với ba má mình nữa.”

Tất cả đều im lặng, thừa lúc này con Crookshanks duỗi mình một cách đài các, uốn éo mấy cái chân đầy vuốt. Cái túi áo của Ron run lên bần bật.

Ron nhìn quanh, rõ ràng là để kiếm một đề tài khác nhằm

thay đổi không khí:

"Coi nè, bây giờ đang kỳ nghỉ lễ, gần tới ngày Giáng sinh rồi. Hay là tụi mình… tụi mình đi xuống thăm bác Hagrid đi. Lâu quá rồi tụi mình không đi thăm bác ấy."

Hermione nói ngay:

"Không được! Harry không được phép ra khỏi tòa lâu đài mà Ron!"

Harry ngồi thẳng dậy nói:

"Ừ, tụi mình đi đi! Mình có thể hỏi bác ấy tại sao bác không nhắc gì đến Black khi kể mình nghe toàn bộ câu chuyện về ba má mình?"

Rõ ràng kéo dài cuộc bàn luận về Sirius Black không phải là ý định của Ron. Nó vội vàng nói:

"Hay là tụi mình chơi đánh cờ đi. Hay chơi bi Xì Bùm nha? Anh Percy để lại cho mình một bộ…"

Harry cương quyết:

"Không. Tụi mình đi thăm bác Hagrid đi!"

Vậy là cả ba đứa tụi nó về buồng ngủ lấy áo trùm rồi chui qua cái lỗ chân dung ("*Hãy đứng lại và chiến đấu, hỡi những con chó lai căng bụng vàng ệch!*"), rồi đi xuống, xuyên qua tòa lâu đài trống vắng, đi qua cánh cửa chính khổng lồ bằng gỗ sồi.

Tụi nó đi từ từ qua bãi cỏ, dấu chân tạo thành một rãnh sâu băng qua lớp tuyết xốp xộp lóng lánh, vớ và vạt áo trùm của tụi nó đều bị ngấm ướt và đông lạnh. Khu Rừng Cấm trông

như thể đã bị ếm bùa, mỗi cái cây bị đắp lên từng mảng tuyết bạc, và căn chòi của lão Hagrid thì giống y như một cái bánh trét kem trắng.

Ron gõ cửa, nhưng không có tiếng trả lời.

Hermione run bần bật dưới tấm áo trùm, cô bé nói:

"Không lẽ bác ấy đi vắng?"

Ron áp tai vào cửa nghe ngóng. Nó nói:

"Có tiếng gì kỳ lạ lắm. Nghe thử coi…, có phải tiếng con Fang không?"

Harry và Hermione cũng áp tai lên cánh cửa. Từ bên trong căn chòi vọng ra tiếng rên rỉ thổn thức nho nhỏ.

Ron lo lắng nói:

"Tụi mình nên đi kêu người khác lại giúp mau!"

Harry đấm ình ình vào cánh cửa, gọi to:

"Bác Hagrid ơi, bác Hagrid! Bác có ở trong nhà không?"

Có tiếng chân bước nặng nề, rồi cánh cửa mở ra kêu một cái két. Lão Hagrid đứng sừng sững với đôi mắt đỏ ké và sưng múp lên. Nước mắt rơi tung tóe xuống cái áo khoác bằng da. Thấy bọn trẻ, lão rống lên khóc và nhào tới ôm chầm lấy Harry:

"Con đã nghe hết rồi!"

Lão Hagrid to lớn ít nhất bằng hai người bình thường, cho nên cảnh tượng này không phải là chuyện đáng cười. Harry suýt sụm bà chè dưới sức nặng của lão Hagrid, may mà được Ron và Hermione cứu bằng cách mỗi đứa níu một cánh tay lão

Hagrid và ra sức đỡ lão đứng lên, rồi cùng Harry giúp lão trở vô bên trong căn chòi.

Lão Hagrid cứ để yên cho bọn trẻ dẫn lão tới một cái ghế, ngồi thụp xuống và gục lên bàn, thổn thức nức nở không thể nào ngăn được. Mặt lão ướt đẫm, nước mắt rơi lã chã xuống chòm râu rối bời. Hermione hoảng hồn hỏi:

"Bác Hagrid ơi, có chuyện gì vậy?"

Harry để ý thấy một bức thư có vẻ như bức công văn đang nằm mở trên bàn.

"Cái gì đây, bác Hagrid?"

Lão Hagrid càng khóc dữ hơn, nhưng lão cũng đẩy bức thư về phía Harry. Nó cầm lên đọc to:

Thưa ông Hagrid,

Bổ túc cuộc điều tra của chúng tôi về cuộc tấn công của một con Bằng-Mã vào một học sinh trong lớp của ông, chúng tôi đã nhận được sự bảo đảm của giáo sư Dumbledore là ông không phải chịu trách nhiệm gì về sự cố đáng tiếc đó.

Ron vỗ lên vai Harry nói:

"Chà, vậy là ổn rồi, bác Hagrid!"

Nhưng lão Hagrid vẫn tiếp tục thổn thức, và phẩy một trong hai bàn tay kếch xù của lão ra hiệu cho Harry đọc tiếp:

Tuy nhiên, chúng tôi phải ghi nhận mối quan tâm của chúng tôi về vấn đề Bằng-Mã.

Chúng tôi đã quyết định xem xét đến thư khiếu nại của ông Lucius Malfoy, và vì vậy vấn đề này sẽ được đưa ra Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy Hiểm. Phiên tòa sẽ diễn ra vào ngày 20 tháng tư và chúng tôi yêu cầu ông đích thân hiện diện cùng với con Bằng-Mã ở văn phòng của Ủy ban tại Luân Đôn vào ngày hẹn trên. Trong khi chờ tòa xử, con Bằng-Mã phải bị xích lại và cách ly.

Kính thư...

Cuối thư là một danh sách các Ủy viên Hội đồng Quản trị Nhà trường.

Ron nói:

"Ái chà! Nhưng mà bác nói con Buckbeak đâu phải là một con Bằng-Mã tồi tệ đâu, con cá là nó sẽ qua khỏi thôi…"

Lão Hagrid lắc đầu nuốt giận, quẹt nước mắt vô ống tay áo:

"Tại các con chưa biết bọn mặt thú ở cái Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm đó! Họ toàn săn bắt vô đó những sinh vật thú vị!"

Một âm thanh đột ngột vang lên từ một góc căn chòi của lão Hagrid khiến Ron, Hermione và Harry cùng quay phắt lại. Con Bằng-Mã Buckbeak đang nằm ở một góc, miệng nhai rào rạo cái gì đó ứa máu ra khắp sàn nhà.

Lão Hagrid nấc nghẹn:

"Bác không thể nào để mặc nó bị trói ở ngoài kia trong băng tuyết. Một thân một mình! Mà lại đang mùa Giáng sinh!"

Harry, Ron và Hermione đưa mắt nhìn lẫn nhau. Tụi nó chưa bao giờ đồng ý với lão Hagrid về cái mà lão gọi là "những sinh vật thú vị" và người khác thì gọi là "những quái vật kinh hoàng". Mặt khác, chẳng có vẻ gì có mối nguy hiểm đặc biệt đối với con Buckbeak. Thực ra, theo tiêu chuẩn của lão Hagrid thì con Buckbeak tuyệt đối xinh xắn dễ thương.

Hermione ngồi xuống và đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình lên cánh tay khổng lồ của lão Hagrid:

"Bác Hagrid, bác sẽ phải đưa ra chứng cứ để có được sự bào chữa hùng hồn. Con chắc là bác có thể chứng minh Buckbeak là vô hại."

Lão Hagrid vẫn thổn thức:

"Chẳng thay đổi được gì đâu! Lũ quỷ ở ban Bài trừ đó, lũ chúng đều đã ngậm miệng ăn tiền tên Lucius Malfoy rồi! Sợ hắn quá mà! Mà nếu bác thua kiện, thì con Buckbeak…"

Lão Hagrid đưa một ngón tay cứa ngang cần cổ lão, rồi khóc thét lên và lắc lư cái đầu gục tới trước, vùi mặt vào hai cánh tay.

Harry hỏi:

"Thầy Dumbledore nói sao về vụ này hở bác Hagrid?"

Lão Hagrid than thở:

"Cụ ấy đã làm quá đủ cho bác rồi. Cụ cũng đã có quá đủ chuyện phiền toái với bọn giám ngục Azkaban chung quanh lâu đài rồi, và Sirius Black thì lại đang luẩn quẩn đâu đây…"

Ron và Hermione liếc nhanh sang Harry, như thể trông đợi

nó mở miệng nhiếc móc lão Hagrid đã không nói cho nó biết sự thật về Sirius Black. Nhưng Harry không thể nào tự khơi mào chuyện đó, nhứt là khi nó đang chứng kiến nỗi sợ hãi và thảm sầu của lão Hagrid. Nó nói:

"Bác Hagrid à, bác đừng chịu thua. Hermione nói đúng đó, bác cần có một bản biện hộ thiệt hay. Bác có thể gọi tụi con ra làm nhân chứng…"

Hermione nói một cách chín chắn:

"Con nhớ chắc là con đã đọc về một vụ án trêu chọc Bằng-Mã mà con Bằng-Mã được trắng án. Con sẽ tra cứu vụ đó cho bác, bác Hagrid à, để coi chính xác chuyện gì đã xảy ra."

Lão Hagrid khóc rống lên còn to hơn trước. Harry và Hermione cùng nhìn Ron cầu cứu. Ron nói:

"Ơ… Con đi pha trà nha bác Hagrid?"

Harry trợn mắt nhìn Ron. Ron nhún vai, nói nhỏ:

"Đó là điều mà má mình làm mỗi khi có ai đó buồn khổ."

Cuối cùng, sau nhiều lời cam đoan giúp đỡ nhiều hơn nữa từ bọn trẻ, cùng với một tách trà bốc khói đặt trước mặt, lão Hagrid bắt đầu hỉ mũi vô một cái khăn tay có kích thước của một cái khăn trải bàn, rồi nói:

"Các cháu nói đúng. Bác không thể kham nổi sự bi lụy. Phải tự vực mình lên thôi…"

Con chó săn Fang rụt rè chui ra khỏi gầm bàn, đến đặt đầu nó lên đầu gối của lão Hagrid. Lão vỗ về con Fang bằng một bàn tay, còn tay kia thì quẹt nước mắt tèm lem trên mặt. Lão

nói:

“Dạo gần đây bác không còn là chính mình nữa. Cứ lo lắng cho con Buckbeak. Và cái lớp học của bác, chẳng còn ai thích nữa…”

Hermione nói dối trắng trợn:

“Tụi con thích lắm chứ!”

Ron bắt tréo ngón tay làm dấu hiệu cầu may dưới gầm bàn, nói hùa theo:

“Đúng vậy, những bài học của bác dạy hết sức hay! Ơ… Mấy con Nhu trùng ra sao rồi hở bác?”

Lão Hagrid rầu rĩ nói:

“Chết rồi. Tại ăn nhiều rau xà lách quá.”

Môi của Ron méo xẹo:

“Ôi, lẽ nào!”

Lão Hagrid nói tiếp:

“Và lũ giám ngục Azkaban làm cho bác thấy gớm ghiếc không chịu nổi, với đủ thứ chuyện khác. Mỗi lần bác muốn uống một ly bia ở quán *Ba Cây Chổi Thần* là lại phải đi ngang qua chúng… cứ như là bác bị tống trở vô ngục Azkaban một lần nữa…”

Lão chợt im lặng, hớp một ngụm trà. Harry, Ron và Hermione ngước nhìn lão nín thở. Tụi nó chưa từng nghe lão Hagrid kể về cái bận lão bị ở trong nhà tù Azkaban một thời gian ngắn trước đây. Sau một khoảnh khắc im lặng, Hermione rụt rè nói:

“Chắc là ở đó kinh khủng lắm hở bác Hagrid?”

Lão Hagrid lặng lẽ nói:

“Các con không hình dung nổi đâu. Chưa bao giờ đến bất cứ nơi nào giống như chỗ đó. Cứ tưởng bác phát điên lên rồi chứ! Những điều khủng khiếp cứ lởn vởn trong đầu bác riết… cái ngày mà bác bị đuổi khỏi trường Hogwarts… ngày mà ba của bác qua đời… cái ngày mà bác phải để con Norbert ra đi…”

Đôi mắt lão Hagrid lại ứa đầy lệ. Norbert là một con rồng nhi đồng mà lão Hagrid từng có được nhờ thắng một ván bài.

“Chỉ vô nhà ngục Azkaban một thời gian là người ta không còn thực sự nhớ ra được mình là ai nữa. Và người ta không còn thấy ý nghĩa của cuộc sống nữa. Hồi bác ở đó bác thường chỉ hy vọng mình chết luôn trong lúc ngủ cho rồi… Khi họ thả bác ra, bác thấy như mình được tái sinh vậy, mọi thứ trào dâng trở lại trong người mình, thật là cảm xúc đẹp nhứt thế gian. Các con lưu ý, bọn giám ngục Azkaban không khoái thả bác ra đâu…”

Hermione nói:

“Nhưng bác vô tội mà!”

Lão Hagrid khịt mũi:

“Nghĩ coi điều đó thì nghĩa lý gì đối với chúng? Chúng cóc cần. Miễn sao là có vài trăm con người bị giam cầm với chúng trong đó để chúng cứ việc hút hết niềm vui của họ ra, chứ chúng thì bận tâm quái gì đến chuyện ai có tội hay ai vô tội.”

Lão Hagrid lặng im một lát, đăm đăm nhìn tách trà của

mình. Rồi lão nói nhỏ:

"Nghĩ tới chuyện phải để con Buckbeak ra đi… Thử làm cho nó bay trốn đi… nhưng làm sao mà giải thích cho một con Bằng-Mã là nó phải liệu hồn kiếm chỗ trốn đi? Mà… mà bác cũng sợ phạm luật…"

Lão ngước nhìn ba đứa nhỏ, nước mắt lại ràn rụa lăn trên má:

"Bác không bao giờ muốn trở lại nhà ngục Azkaban."

Mặc dù chẳng vui vẻ gì, nhưng chuyến viếng thăm lão Hagrid hóa ra lại có cái hiệu quả mà cả Ron và Hermione đều không ngờ. Mặc dù Harry không cách gì quên được Sirius Black, nhưng nó cũng không thể cứ nghiền ngẫm ý tưởng trả thù hoài nếu nó muốn giúp lão Hagrid thắng vụ kiện chống lại Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm. Hôm sau, Harry, Ron và Hermione cùng vô thư viện và trở về căn phòng sinh hoạt chung trống vắng với cả đống sách nặng ịch mà tụi nó hy vọng có thể giúp ích trong việc soạn một bản bào chữa cho con Buckbeak. Ba đứa nó ngồi trước lò sưởi cháy bập bùng, từ tốn giở từng trang của những bộ sách phủ dày bụi bặm viết lại những vụ kiện nổi tiếng về những con ác thú cướp bóc; thỉnh thoảng trao đổi vài câu khi tụi nó gặp được điều gì có vẻ có liên quan.

"Ở đây có cái này nè… Một vụ án vào năm 1772… nhưng mà con Bằng-Mã bị kết tội… Í ẹ, coi họ đã làm gì nó… thật là ghê tởm…"

"Cái này hổng chừng có ích đây, coi nè… Một con Manticore đã tấn công dã man một kẻ nào đó vào năm 1296,

người ta đã để mặc con Manticore đó ra đi… Ồ không, chẳng qua là vì người ta quá khiếp sợ, không ai dám tới gần bắt nó hết…”

Cùng lúc đó, ở những chỗ khác trong lâu đài, những món đồ trang hoàng Giáng sinh diễm lệ hằng năm đã được giăng lên, bất chấp thực tế là cũng chẳng còn mấy đứa học trò ở lại lâu đài để mà thưởng thức chúng. Những chuỗi giấy kim tuyến và nhánh cây tầm gửi treo dọc theo hành lang, ánh sáng huyền bí chiếu rọi ra từ bên trong mỗi bộ áo giáp và Đại Sảnh Đường thì được trang hoàng như thông lệ bằng mười hai cây thông Noel lấp lánh những ngôi sao vàng. Mùi thức ăn ngon lành hấp dẫn tỏa khắp hành lang, và vào đúng đêm Giáng sinh, mùi thơm ngon đó bốc lên càng dữ tợn, đến nỗi con Scrabbers phải thò mõm ra khỏi nơi trú ẩn trong cái túi áo của Ron để hít hửi làn không khí thơm ngon một cách tràn trề hy vọng.

Vào buổi sáng ngày Giáng sinh, Ron đánh thức Harry bằng cách quăng vô đầu nó một cái gối:

“Ê! Quà nè!”

Harry vớ ngay cặp mắt kiếng đeo lên sống mũi, nhíu mắt nhìn xuyên qua khoảng không gian tranh tối tranh sáng để ngó thấy một đống nho nhỏ những gói quà đặt dưới chân giường mình. Còn Ron đã xé toạc lớp giấy gói những món quà phần của nó:

“Một cái áo len chui đầu nữa của má tặng… lại màu rượu chát nữa… bồ coi bồ có bị tặng một cái không?”

Harry cũng có một cái. Bà Weasley tặng cho nó một cái áo len chui đầu màu tía có đan hình một con sư tử Gryffindor

trước ngực áo; một tá bánh nhưn thịt băm cây nhà lá vườn, vài cái bánh Giáng sinh và một hộp kẹo đậu phộng. Khi Harry đặt những món quà này qua một bên, nó ngó thấy một gói dài, ốm, nằm ở dưới cùng.

Ron chồm qua nhìn, tay vừa mới mở một gói quà có một đôi vớ cũng màu rượu chát. Nó hỏi:

"Cái gì vậy?"

"Hổng biết."

Harry xé bao bì cái gói của mình ra và há hốc miệng nín thở trước một cây chổi thần sáng loáng lộng lẫy vừa lăn xuống giường. Ron buông rơi đôi vớ và nhảy phóc ra khỏi giường nó để ngó cho gần hơn. Nó nói giọng khàn khàn:

"Mình không thể tin được!"

Đó chính là cây chổi thần hiệu Tia Chớp, y chang cây chổi thần trong mơ mà Harry đã từng ngày ngày ra đứng ngắm ở Hẻm Xéo. Cán chổi sáng lấp lánh khi Harry cầm lên. Cảm giác cán chổi đang rung lên, Harry bèn buông tay ra. Cán chổi cứ dựng đứng trong không trung không cần ai giữ, ở một độ cao vừa phải chính xác cho Harry trèo lên cỡi. Mắt nó lướt từ số đăng ký bằng vàng ở đầu cán chổi xuống tới những nhánh cây dương trơn láng, thẳng tưng một cách hoàn hảo kết thành cái đuôi chổi.

Ron hỏi bằng một giọng chết lặng:

"Ai tặng bồ món quà này vậy?"

Harry nói:

“Để coi có gửi kèm theo một tấm thiệp không?”

Ron xé mớ bao bì của cây chổi thần Tia Chớp ra.

“Không có gì hết! Mèn ơi, ai mà tiêu cả đống vàng cho bồ như vậy chứ?”

Harry cảm thấy choáng váng:

“Ơ… mình cá là không phải của dì dượng Dursley đâu.”

Ron bây giờ đi vòng quanh cây chổi thần Tia Chớp, ngắm nghía từng phân sáng chói của nó:

“Mình cá là quà của thầy Dumbledore đây. Có lần thầy đã gởi nặc danh cho bồ tấm Áo Tàng hình…”

Harry nói:

“Nhưng mà tấm Áo Tàng hình là đồ để lại của ba mình đó chứ. Thầy Dumbledore chỉ chuyển giao lại cho mình thôi. Thầy Dumbledore không thể tiêu hàng trăm đồng Galleon cho mình được. Thầy cũng không thể cho học trò một thứ như vầy…”

Ron nói:

“Thì chính vì vậy mà thầy không nói ra là của thầy tặng cho bồ! Để phòng trường hợp có những thằng như Malfoy phân bì bồ là học trò cưng của thầy. Ê, Harry…”

Ron bật ra một tràng cười giòn tan:

“Thằng Malfoy! Chờ đó cho đến khi nó nhìn thấy bồ cỡi cây chổi thần này! Nó sẽ phát bệnh như một con heo. Đây là một cây chổi thần tiêu chuẩn quốc tế, đúng vậy!”

Harry mơn trớn bàn tay dọc theo cán cây chổi thần, lẩm

bẩm:

“Mình không thể nào tin được! Ai nhỉ?”

Trong khi đó Ron đã lăn ra giường của Harry mà cười lộn ruột với ý nghĩ về Malfoy. Cố gắng tự kềm chế, Ron nói:

“Mình biết rồi! Mình biết có thể là ai rồi - thầy Lupin.”

“Cái gì?”

Harry kêu lên và bắt đầu cười đến tức bụng:

“Thầy Lupin hả? Nghe nè, nếu mà thầy có nhiều vàng đến như vậy thì thầy đã có thể tự sắm cho thầy vài bộ áo chùng mới rồi.”

Ron nói:

“Đúng vậy. Nhưng mà thầy thích bồ lắm. Lúc cây chổi thần Nimbus của bồ bị tiêu tùng thì thầy lại đi vắng; có lẽ thầy nghe nói lại và thầy quyết định đi tới Hẻm Xéo mua cho bồ cây Tia Chớp này.”

Harry ngạc nhiên:

“Bồ nói thầy đi vắng là ý làm sao? Thầy bị bệnh khi mình đang thi đấu trong trận đó mà.”

Ron nói:

“Ờ, thầy Lupin không có trong bệnh thất. Mình đã ở đó, cọ rửa mấy cái bô tiêu tiểu vì bị thầy Filch phạt cấm túc, bồ còn nhớ không?”

Harry chau mày nhìn Ron tư lự.

“Mình không nghĩ thầy Lupin lại đủ tiền mà sắm nổi một

món đồ như vầy.”

Hermione bước vào phòng, mặc đồ ngủ, hai tay bồng con Crookshanks, con mèo này tỏ ra cáu kỉnh hết sức với sợi dây kim tuyến cột vòng quanh cổ nó.

“Mấy bồ cười cái gì vậy?”

Ron vội vã chụp con Scrabbers tuốt dưới đáy giường và nhét con chuột già khụ ấy vô túi áo ngủ nó đang mặc. Ron la lên:

“Đừng đem cái con đó lại đây!”

Nhưng Hermione chẳng thèm nghe. Cô bé thả con Crookshanks xuống cái giường trống của Seamus và há hốc miệng trố mắt ngó cây chổi Tia Chớp.

“Ôi, Harry! Ai tặng cho bồ cái đó vậy?”

Harry nói:

“Ai mà biết! Chẳng có cái thiệp nào kèm theo hết.”

Harry ngạc nhiên hết sức khi thấy Hermione không tỏ ra chút hồi hộp hay tò mò nào trước cái tin này. Ngược lại, mặt Hermione xịu xuống, và cô bé cắn môi. Ron hỏi:

“Bồ bị làm sao vậy?”

Hermione chậm rãi đáp:

“Mình không biết, nhưng có cái gì đó không ổn, đúng không? Ý mình là cái này chắc được coi là một cây chổi xịn, phải không?”

Ron thở ra một hơi dài, bực bội. Nó nói:

“Đây là cây chổi thần tốt nhứt trên đời, Hermione ơi!”

“Vậy thì nó phải mắc ghê lắm…”

Ron vui vẻ nói:

“Có thể mắc hơn tất cả những cây chổi của cả đội Slytherin gom lại.”

Hermione nói:

“Vậy thì… ai đã gởi cho Harry một món đồ mắc tiền như vậy, mà thậm chí không cần cho Harry biết là ai gởi?”

Ron sốt ruột:

“Cóc cần biết. Ê, Harry, cho mình cỡi thử nó được không? Mình cỡi nha?”

Hermione hét lên the thé:

“Mình nghĩ tốt nhứt là không ai được cỡi lên cây chổi đó hết!”

Harry và Ron cùng nhìn Hermione. Ron nói:

“Vậy chứ bồ tính Harry làm gì với cây chổi đó? Đem quét sàn hả?”

Nhưng trước khi Hermione kịp mở miệng ra trả lời, thì con Crookshanks đã phóng từ trên giường của Seamus lên, nhắm ngay vô ngực áo của Ron.

Ron gào lên:

“ĐEM - NÓ - RA - KHỎI - ĐÂY!”

Móng vuốt của con Crookshanks đã cào rách túi áo ngủ của Ron và con Scrabbers cuống cuồng phóng vọt qua vai Ron để

mà chạy trốn. Ron tóm được đuôi con Scrabbers và đá một cái vô con Crookshanks, không nhắm trước, nên con mèo bay một cái vèo đụng vô cái rương đặt ở chân giường Harry, khiến bản thân nó thì ngã vật xuống còn Ron thì nhảy loi choi tại chỗ, hú lên vì đau do sái khớp chân.

Chùm đuôi của con Crookshanks bỗng dựng đứng lên. Một tiếng huýt sáo nhỏ xoáy óc vang lên khắp phòng. Đó là cái ống kính Mách lẻo Bỏ túi tự bật ra khỏi chiếc vớ của dượng Dursley và đang xoay tít, tỏa sáng trên sàn phòng.

Harry cúi xuống lượm cái ống kính Mách lẻo lên.

"Mình quên béng nó đi! Mình không đời nào mang đôi vớ đó trừ khi cùng bất đắc dĩ…"

Cái Ống kính Mách lẻo vẫn cứ xoay tít và rít lên trong lòng bàn tay của Harry. Crookshanks thì gừ gừ đe nẹt cái ống kính.

Ron giận sôi gan, ngồi trên giường Harry xoa bóp mấy ngón chân mình:

"Tốt nhứt là bồ đem con mèo đó ra khỏi đây đi, Hermione!"

Hermione ngoe nguẩy bỏ đi ra khỏi phòng, đôi mắt vàng khè của con Crookshanks vẫn nhìn Ron trừng trừng. Ron quay lại cự nự Harry:

"Bồ không thể nào làm cho cái đồ đó im được đi hay sao?"

Harry nhét cái Ống kính Mách lẻo trở vô chiếc vớ và quăng nó trở vô cái rương. Bây giờ tất cả âm thanh mà Harry còn có thể nghe thấy được chỉ là tiếng rên rỉ khó nhọc của Ron vì đau đớn và tức giận. Con chuột Scrabbers thì co rúm lại trong hai

tay Ron. Cũng lâu rồi Harry mới thấy con chuột già ấy chịu ló ra khỏi túi áo của Ron. Harry ngạc nhiên một cách khó chịu khi thấy con Scrabbers một thời ú na ú núc mà bây giờ chỉ còn da bọc xương, đến lông cũng đã rụng đi từng đốm lớn. Harry nói:

"Coi nó không được khỏe há?"

Ron nói:

"Nó bị căng thẳng quá! Nếu trái banh lông bự chảng ngu ngốc đó chịu để cho nó yên thì nó khỏe lại thôi!"

Nhưng Harry nhớ lại lời người bán hàng ở tiệm Động vật Huyền bí nói về chuột, rằng chúng chỉ sống lâu lắm là ba năm. Harry nghĩ, ắt là con Scrabbers này phải có những quyền năng mà nó chưa chịu bộc lộ ra, bằng không thì nó đang sống những tháng ngày cuối cùng của đời nó. Và mặc dù Ron luôn miệng phàn nàn là con Scrabbers hoàn toàn vô dụng và chán phèo, Harry chắc chắn là Ron sẽ buồn khổ ghê lắm nếu mà con Scrabbers chết đi!

Tinh thần lễ Giáng sinh rõ ràng là yếu ớt trong phòng sinh hoạt chung Gryffindor vào buổi sáng ấy. Hermione đã nhốt con Crookshanks trong phòng ngủ nữ, nhưng cô bé vẫn còn giận Ron lắm về chuyện Ron đá Crookshanks một cái chí mạng; trong khi Ron thì vẫn tức điên lên về vụ tấn công mới nhứt của con mèo Crookshanks nhắm vô con chuột Scrabbers. Harry chịu thua, không làm sao cho hai người đó nói chuyện lại với nhau được. Nó đành dồn tâm trí vô chuyện nghiên cứu cây chổi thần Tia Chớp mà nó xách theo xuống phòng sinh hoạt chung. Không hiểu vì lý do gì mà chuyện đó có vẻ làm

cho Hermione càng thêm điên tiết. Cô bé chẳng thèm nói gì, nhưng cứ uất ức ngó chừng cây chổi, như thể cây chổi ấy cũng chê bai con mèo của cô bé.

Đến giờ ăn, cả ba đứa xuống đến Đại Sảnh đường thì thấy những bàn ăn của bốn nhà đã lại được treo hết lên tường, và ở giữa phòng chỉ có mỗi một bàn ăn duy nhứt, được sắp xếp chỗ ngồi cho mười hai người. Các giáo sư Dumbledore, McGonagall, Snape, Sprout, và Flitwick đã ngồi sẵn ở bàn, cùng với thầy giám thị Filch. Thầy Filch đã thay chiếc áo khoác màu nâu thường mặc hàng ngày bằng một cái áo khoác đuôi tôm trông còn mốc meo cũ kỹ hơn cả cái áo cũ. Ngoài nhóm Harry, Ron và Hermione ra, chỉ có ba học sinh khác: hai đứa năm thứ nhứt trông ra vẻ căng thẳng cực kỳ và một đứa năm thứ năm của nhà Slytherin có bộ mặt rầu rĩ vô cùng.

Thấy Harry, Ron và Hermione đi đến gần bàn, cụ Dumbledore nói:

"Chúc mừng Giáng sinh vui vẻ! Ngồi xuống, ngồi xuống đi các con! Chúng ta chỉ có ít người thôi nên bày biện hết bàn ăn của các nhà thì có vẻ hơi ngu…"

Harry, Ron và Hermione ngồi xuống bên cạnh nhau ở phía cuối bàn.

"Nổ pháo lên!"

Cụ Dumbledore phấn khởi hăng hái nói, rồi đưa thầy Snape cái ngòi của một viên pháo bạc to đùng. Thầy Snape cầm lấy với vẻ bất đắc dĩ rồi giật mạnh cái ngòi. Một tiếng nổ ĐÙNG vang lên như tiếng súng, viên pháo bay lên, tách ra, để lộ một cái nón phù thủy chóp nhọn to tướng, trên đỉnh lại có một con

kền kền nhồi bông.

Harry nhớ ngay đến con Ông Kẹ, liếc sang bắt gặp ánh mắt Ron, cả hai đứa nhe răng cười. Thầy Snape thì mím chặt đôi môi mỏng và đẩy cái nón về phía cụ Dumbledore, cụ bèn đổi ngay cái nón pháp sư cụ đang đội trên đầu. Cụ rạng rỡ nhìn quanh bàn và khuyên mọi người:

"Chén thôi!"

Khi Harry đang lấy món khoai tây nướng cho mình thì cửa vào Đại Sảnh Đường lại mở ra. Giáo sư Trelawney xuất hiện, lướt về phía mọi người như thể đang trượt trên những bánh xe. Bà đã khoác lên người một tấm áo màu xanh lá cây được trang trí bằng hột cườm nhân dịp lễ trọng đại này, khiến cho bà càng trông giống một con ruồi xanh bóng láng bự quá khổ hơn bao giờ hết.

Cụ Dumbledore đứng dậy:

"Đây đúng là một ngạc nhiên thú vị, cô Sybill à!"

Giáo sư Trelawney đáp bằng giọng xa xôi huyền bí nhứt của bà:

"Thưa ông Hiệu trưởng, tôi đã chiêm nghiệm quả cầu tiên tri và tôi ngạc nhiên nhận thấy mình từ bỏ bữa ăn trưa nhẹ của mình để đến gia nhập với quý vị. Tôi là ai mà dám cãi lại sự định đoạt của số phận nào? Vì vậy tôi lập tức vội vàng rời khỏi Tháp Ngà của tôi, và tôi xin quý vị hãy tha thứ cho tôi sự trễ nải này…"

Đôi mắt cụ Dumbledore nhấp nháy lấp láy:

"Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi! Để tôi kéo cho cô một

cái ghế…”

Và cụ quả thực đã kéo một cái ghế từ không trung xuống bằng cây đũa phép của cụ. Cái ghế này vùng vằng vài giây trước khi rớt cái ạch xuống giữa giáo sư Snape và giáo sư McGonagall. Tuy nhiên, giáo sư Trelawney vẫn chưa chịu ngồi xuống; đôi mắt bự thô lố của bà đảo quanh bàn, và rồi bà đột ngột thốt lên một tiếng kêu nghe như tiếng thét nho nhỏ:

“Thưa ông Hiệu trưởng, tôi không dám đâu! Nếu tôi tham gia bữa tiệc này thì tôi sẽ là người thứ mười ba! Không còn gì xui xẻo hơn được nữa! Đừng bao giờ quên rằng khi có mười ba người cùng ăn với nhau thì người đầu tiên đứng dậy sẽ là người đầu tiên qua đời!”

Giáo sư McGonagall sốt ruột:

“Chúng ta thử liều xem sao, cô Sybill! Cô làm ơn ngồi xuống cho, món gà tây sắp nguội như đá rồi.”

Giáo sư Trelawney ngập ngừng, rồi an tọa trên cái ghế trống, mắt nhắm lại, miệng mím chặt, như thể cầu mong cho sấm sét đánh ngay vô cái bàn ăn. Giáo sư McGonagall thọc một cái muỗng bự chảng vô liễn đồ ăn gần nhứt, hỏi:

“Dùng món lòng bò không, cô Sybill?”

Giáo sư Trelawney phớt lờ giáo sư McGonagall. Bà lại mở mắt ra, nhìn quanh một lần nữa và nói:

“Nhưng còn giáo sư Lupin thân mến đâu rồi?”

Cụ Dumbledore vừa ra dấu cho mọi người cứ thoải mái ăn uống, vừa nói:

“Tôi e là ông giáo khốn khổ ấy lại phát bệnh mất rồi. Thiệt là không gì xui xẻo bằng khi bệnh ấy lại phát ra đúng vào ngày Giáng sinh.”

Giáo sư McGonagall nhướn mày lên hỏi:

“Nhưng mà chắc cô đã tiên tri được việc đó trước rồi chứ hả, cô Sybill?”

Giáo sư Trelawney ném cho giáo sư McGonagall một cái nhìn lạnh lùng. Giọng bà đanh lại:

“Đương nhiên là tôi biết trước chứ, chị Minerva. Nhưng người ta đâu có rêu rao cái thực tế là mình là Người-biết-tất-cả. Tôi thường cư xử như thể tôi không hề bị ám ảnh bởi Nội Nhãn, để khỏi khiến người khác phải hoảng hồn.”

Giáo sư McGonagall đáp một cách chua chát:

“Ra vậy. Cái đó giải thích được nhiều điều đấy.”

Giọng của giáo sư Trelawney đột ngột trở nên bớt đi rất nhiều sự mập mờ huyền bí:

“Chị Minerva, chị phải biết là tôi đã tiên đoán rằng giáo sư Lupin sẽ không ở lại với chúng ta lâu đâu. Chính bản thân ông ấy cũng ý thức rằng thời gian của ổng ngắn lắm. Khi tôi đưa cho ổng quả cầu pha lê, ổng đã tránh né một cách cực kỳ bối rối…”

Giáo sư McGonagall nói cộc lốc:

“Chỉ tưởng tượng!”

Cụ Dumbledore lên tiếng, nghe hồ hởi phấn khởi tuy cũng có hơi cao giọng một tý để chấm dứt câu chuyện giữa giáo sư

McGonagall và giáo sư Trelawney.

“Tôi chắc chắn là giáo sư Lupin không bị một mối nguy hiểm cấp thời nào đâu. Thầy Snape, thầy đã bào chế thêm thuốc đặc trị cho thầy Lupin rồi chứ?”

Thầy chủ nhiệm nhà Slytherin nói:

“Rồi, thưa ông Hiệu trưởng:”

Cụ Dumbledore nói:

“Vậy là tốt! Rồi thầy ấy sẽ sớm bình phục thôi… Kìa Derek, con đã thử qua món xúc xích Ăng-lê này chưa? Món này ngon hết xẩy!”

Được thầy Hiệu trưởng nói chuyện trực tiếp, thằng nhóc năm thứ nhứt đỏ bừng mặt như gấc chín. Nó đưa hai tay run lẩy bẩy nhận cái dĩa xúc xích cụ Dumbledore đưa.

Giáo sư Trelawney cư xử gần như bình thường cho đến cuối bữa tiệc kéo dài suốt hai tiếng đồng hồ. No nê đến bể bụng được sau bữa tiệc Giáng sinh, Harry và Ron cùng đứng dậy trước tiên và giáo sư Trelawney ré lên:

“Quỷ thần ơi! Đứa nào trong hai trò đứng dậy trước tiên hả? Đứa nào?”

Ron đáp, đưa mắt nhìn Harry vẻ khó chịu:

“Con không biết.”

Giáo sư McGonagall lạnh lùng bảo:

“Tôi chắc chắn là ai đứng dậy trước cũng không có gì khác nhau. Trừ khi có một thằng điên vác búa đang đứng đợi ngoài cửa để làm thịt kẻ đầu tiên đi ra Tiền sảnh.”

Đến Ron cũng bật cười. Giáo sư Trelawney tỏ ra bị xúc phạm ghê gớm.

Harry nói với Hermione:

"Đi chưa?"

Harmione làu bàu:

"Chưa. Mình có mấy lời cần thưa với giáo sư McGonagall."

Ron ngập ngừng khi cùng đi với Harry ra Tiền sảnh, nơi tuyệt đối không có một thằng điên vác búa nào đứng chực sẵn. Ron nói:

"Chắc là con nhỏ đó tìm cách học thêm vài môn nữa."

Khi hai đứa đi tới cái lỗ chân dung thì thấy Ngài Cadogan vẫn còn đang vui vầy yến tiệc Giáng sinh với hai thầy tu và nhiều vị Hiệu trưởng tiền nhiệm của trường Hogwarts cùng cả con lừa béo bệu của ngài nữa. Ngài đội mũ giáp, kéo tấm che mặt lại và bưng cả hũ rượu mật ong lên chúc mừng:

"Giáng sinh… híc… vui vẻ! Mật khẩu!"

Ron đáp:

"Chó điên!"

Ngài Cadogan rống lên:

"Và xin chúc ngài điều tương tự!"

Tấm tranh lẳng qua một bên để cho Ron và Harry chui vô.

Harry đi thẳng lên phòng ngủ để lấy cây chổi thần Tia Chớp và bộ dụng cụ Bảo quản Chổi thần mà Hermione đã tặng nhân

ngày sinh nhật của Harry, đem tất cả xuống lầu và thử kiếm chuyện gì đó để chăm chút cây chổi Tia Chớp. Tuy nhiên, chẳng có tới một cọng chổi rối để mà chải gỡ, và cán chổi thì đã sáng choang và bóng lộn đến nỗi không thể nào đánh bóng thêm được nữa. Harry và Ron chỉ còn cách ngồi mà ngắm nghía ngưỡng mộ từng góc của cây chổi, cho đến khi cái lỗ chân dung lại được mở ra và Hermione chui vào, theo sau là giáo sư McGonagall.

Mặc dù giáo sư McGonagall là giáo sư chủ nhiệm nhà Gryffindor, nhưng từ trước tới nay Harry chỉ thấy bà vô phòng sinh hoạt chung một lần mà thôi, và lần đó bà vô để thông báo một điều kinh khủng. Harry và Ron đều tròn mắt nhìn giáo sư McGonagall, tay Harry nắm chặt cán chổi Tia Chớp. Hermione đi vòng qua tụi nó, ngồi xuống, cầm cuốn sách gần nhứt lên và vùi đầu vô sách mà đọc.

Giáo sư McGonagall nói nhỏ nhẹ nhưng rõ từng tiếng một:

"Ra là nó đó?"

Giáo sư đi qua phía trước lò sưởi để đến gần ngắm cây chổi thần chăm chú:

"Hermione vừa mới báo cho cô biết là trò được gởi tặng một cây chổi thần, phải không Harry?"

Harry và Ron cùng ngoái đầu lại nhìn Hermione. Tụi nó có thể thấy bên trên cuốn sách bị cầm ngược, phần trán nhô lên của cô bé đang ửng đỏ.

Giáo sư McGonagall nói:

"Cô có thể xem được không?"

Nhưng bà không cần đợi câu trả lời đã kéo cây chổi ra khỏi tay hai đứa nhỏ. Bà cẩn thận kiểm tra từ đầu cán chổi đến tận mút đuôi chổi.

“Hừm! Không có thư hay thiệp gì kèm theo hết sao, Harry?”

Harry ngây ra đáp:

“Thưa cô, không ạ.”

Giáo sư McGonagall nói:

“Cô hiểu… Thôi thì Harry à, cô e là cô phải tịch thu cây chổi này.”

“Cái… cái… gì? Tại sao ạ?”

Harry suýt khuỵu chân té. Giáo sư McGonagall nói:

“Nó cần phải được kiểm tra bùa ếm ngải thư. Dĩ nhiên là cô không phải chuyên viên, nhưng cô dám nói là bà Hooch và giáo sư Flitwick sẽ trừ giải được nó.”

“Trừ giải nó?”

Ron lặp lại, như thể nó nghĩ giáo sư McGonagall điên rồi.

Giáo sư McGonagall nói tiếp:

“Chỉ trong vài tuần lễ là xong. Lúc đó trò có thể nhận lại cây chổi nếu kết quả kiểm tra chắc chắn là nó không bị ếm bùa hay thư ngải gì hết.”

Harry nói, giọng hơi run:

“Thưa cô, thiệt tình… nó không bị trù ếm gì đâu ạ.”

Giáo sư McGonagall ân cần bảo:

“Con không thể biết chắc chắn điều đó đâu Harry! Chỉ tới khi nào con bị nổ tung ra, một cách dễ dàng. Cho nên cô e là cho đến khi chúng ta chưa biết chắc là nó có bị trù ếm hay không thì chúng ta vẫn không thể coi thường việc này được. Cô sẽ báo tin cho con biết tình hình cây chổi sau.”

Giáo sư McGonagall xoay gót và đem cây chổi thần Tia Chớp theo, chui qua cái lỗ chân dung. Harry đứng sững nhìn theo bà, cái hộp xi đánh bóng Hoàn Tất Chất Lượng Cao vẫn còn nắm chặt trong tay. Nhưng Ron thì quay lại vặc Hermione:

“Trò méc cô McGonagall để làm gì hả?”

Hermione quẳng cuốn sách qua một bên. Mặt cô bé vẫn còn đỏ hồng, nhưng cô bé đứng thẳng, mặt đối mặt với Ron một cách thách thức:

“Bởi vì tôi nghĩ và giáo sư McGonagall đồng ý với tôi rằng cây chổi đó có thể do chính Sirius Black gởi cho Harry!”

12

THẦN HỘ MỆNH

Harry biết Hermione méc cô McGonagall về chuyện cây chổi thần Tia Chớp là có ý tốt cho nó, nhưng nó vẫn không thể không nổi sùng với cô bé. Nó chỉ mới làm chủ được cây chổi thần xịn nhứt thế giới trong vòng có mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, thế mà giờ đây, chỉ tại vì Hermione xía vô, nó đã không thể biết là liệu nó có còn được nhìn thấy cây chổi đó một lần nữa hay không? Nó đoan chắc là cây chổi của nó chẳng hề bị trù ếm gì hết, nhưng một khi mà cây chổi bị đem đi giải trừ bằng đủ các loại kiểm tra chống bùa ếm ngải thư thì liệu nó có còn ra hồn cây chổi thần nữa chăng?

Ron cũng giận điên lên với Hermione. Theo nó thì giải trừ một cây chổi hàng hiệu Tia Chớp còn "gin" thì không khác gì phạm một tội ác hình sự. Hermione thì vẫn đinh ninh là mình đã làm điều tốt nhứt phải làm, nhưng cô bé tránh ngồi trong phòng sinh hoạt chung với Harry và Ron. Hai đứa này cho là cô bé đã tìm nơi ẩn náu trong thư viện, và tụi nó cũng không thèm thử dỗ cô bé quay trở lại phòng sinh hoạt chung làm gì. Thành ra cả ba đứa tụi nó đều vui mừng khi thấy tất cả học

sinh khác cùng quay trở về trường sau ngày lễ Năm Mới, và tháp Gryffindor lại trở nên đông đúc, ồn ào.

Vào cái đêm trước khi học kỳ mới bắt đầu, Wood tìm Harry để nói chuyện:

"Giáng sinh vui không?"

Chẳng cần đợi Harry trả lời, Wood ngồi xuống, hạ thấp giọng:

"Anh đã suy nghĩ kỹ suốt lễ Giáng sinh, Harry à. Sau trận đấu lần trước, em biết đó… Nếu bọn giám ngục Azkaban lại kéo tới trận đấu kế… ý anh là… chúng ta không thể để cho em… Ờ…"

Wood đột nhiên ngừng lại, trông lúng ta lúng túng. Harry bèn nói nhanh:

"Em đang khắc phục chuyện đó. Giáo sư Lupin nói là thầy có thể dạy em cách xua đuổi bọn giám ngục Azkaban. Thầy sẽ bắt đầu dạy em từ tuần này; thầy nói thầy sẽ có thì giờ rảnh sau lễ Giáng sinh."

Wood kêu lên một tiếng: "A!", vẻ mặt anh bớt căng thẳng thấy rõ.

"Vậy hả, nếu như vậy thì… Anh thực sự đâu có muốn mất một Tầm thủ như em đâu, Harry. Mà em đã đặt mua một cây chổi mới chưa?"

Harry nói:

"Chưa."

"Cái gì? Em phải làm gấp lên đi chứ, em biết mà… em đâu

có thể cỡi cây Sao xẹt mà đấu lại tụi nhà Ravenclaw!”

Ron chen vô:

“Nó mới được tặng một cây Tia Chớp hồi lễ Giáng sinh.”

“Một cây Tia Chớp! Nói thiệt không đó? Một… một cây Tia Chớp thiệt hả?”

Harry rầu rĩ nói:

“Anh Oliver đừng háo hức quá. Em không còn được giữ nó nữa rồi. Nó đã bị tịch thu.”

Rồi Harry giải thích toàn bộ câu chuyện tại sao và làm thế nào mà cây chổi thần Tia Chớp của nó đang bị giải trừ bùa ếm ngải thư.

“Bùa ếm ngải thư hả? Làm sao cây chổi có thể bị thư ếm chứ?”

Harry đáp bằng một giọng yếu ớt:

“Sirius Black. Người ta cho là hắn đang săn đuổi em. Vì vậy cô McGonagall cho là rất có thể hắn gởi cái đó cho em.”

Gạt qua một bên cái thông tin rằng có một tên sát nhân nổi tiếng đang săn đuổi Tầm thủ của mình, Wood nói:

“Nhưng Black không thể nào mua nổi một cây chổi thần Tia Chớp! Hắn đang bị truy nã mà! Cả nước này đang theo dõi rình bắt hắn! Làm sao hắn có thể bước vô một tiệm bán *Thiết bị Quidditch Chất lượng cao* mà mua một cây chổi thần?”

Harry nói:

“Em biết, nhưng cô McGonagall vẫn muốn giải trừ cho cây chổi…”

Wood tái nhợt đi. Anh hứa:

"Anh sẽ đi thưa chuyện với cô. Anh sẽ làm cho cô hiểu ra lẽ… một cây Tia Chớp… một cây Tia Chớp thực sự… trong đội của chúng ta… Cô cũng muốn cho đội Gryffindor thắng y như chúng ta muốn vậy… anh sẽ làm cho cô hiểu ra lẽ… một cây *Tia Chớp*."

Hôm sau, những buổi học của học kỳ hai bắt đầu. Sáng tháng Giêng lạnh căm căm thì chỉ người nào không còn chuyện gì khác để làm mới cảm thấy thích ra sân trường để học môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, nhưng lão Hagrid đã bày ra một đống lửa đầy những con kỳ nhông để mua vui cho bọn trẻ, nên tụi nhỏ được trải qua một buổi học vui vẻ khác thường: đi mót củi khô và lá khô để bỏ vô đống lửa cho cháy sáng thêm, trong khi mấy con vật mê lửa thuộc nòi giống thằn lằn ấy cứ khoái trá bò lên bò xuống mấy khúc củi vụn đến nóng phỏng da người.

Bài học Tiên tri của học kỳ mới thì lại không được vui bằng; giáo sư Trelawney bây giờ dạy qua tới môn Bói chỉ tay, và bà không phải mất thì giờ lâu lắc mới chỉ ra được cho Harry thấy là nó có đường Sinh đạo ngắn nhứt mà bà từng nhìn thấy lần đầu tiên trong đời.

Chỉ có lớp học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám là nơi mà Harry hăng hái đi học nhứt. Sau buổi nói chuyện với Wood, Harry muốn bắt đầu học ngay cách phòng chống giám ngục Azkaban càng sớm càng tốt. Cuối buổi học, Harry nhắc giáo sư Lupin về lời hứa của thầy, thầy nói:

"Ờ phải, để thầy xem… Tám giờ tối thứ năm được không?

Phòng học môn Lịch sử Pháp thuật chắc đủ rộng… Thầy sẽ suy nghĩ cẩn thận xem chúng ta sẽ dạy và học môn này như thế nào… Chúng ta không thể đem một viên giám ngục Azkaban vô trong tòa lâu đài để thực tập…"

Khi đi xuống hành lang để đến phòng ăn tối, Ron nói:

"Thầy có vẻ vẫn còn bệnh, phải không? Bồ nghĩ thầy bị gì vậy?"

Đằng sau hai đứa bỗng vang lên một tiếng chắt lưỡi sốt ruột nghe rõ to. Đó chính là Hermione, cô bé đang ngồi dưới chân của một bộ áo giáp, sắp xếp lại cái cặp táp sút xổ của mình; cái cặp đầy nhóc sách đến nỗi không thể nào đóng lại được.

Ron nói với giọng cáu kỉnh:

"Trò chắt lưỡi với tụi này để làm gì vậy?"

"Chẳng để làm gì hết!"

Hermione đáp bằng giọng kiêu kỳ, lại quẳng cái cặp nặng ịch của cô bé lên vai.

Ron nói:

"Có đó chứ! Khi tụi này đang thắc mắc về bệnh của thầy Lupin thì trò chắt lưỡi…"

Với vẻ trịch thượng chọc người ta điên lên được, Hermione nói:

"Chà, chuyện đó chẳng quá rõ ràng sao?"

Ron đổ quạu:

"Nếu trò không muốn nói cho tụi này biết, thì khỏi nói."

“Tốt!”

Hermione kênh kiệu ngẩng cao đầu, bước đi một nước.

Ron tức tối ngó theo Hermione:

“Nó cũng chẳng biết gì hơn đâu. Nó chỉ giả bộ để bắt chuyện lại với tụi mình thôi.”

Vào lúc tám giờ tối thứ năm, Harry rời phòng sinh hoạt chung Gryffindor để đến phòng học môn Lịch sử Pháp thuật. Tới nơi, phòng học trống vắng và tối thui, Harry bèn dùng đũa phép thắp đèn sáng lên. Nó chỉ phải chờ chừng năm phút là thầy Lupin đến, xách theo một cái lồng thật to được bao bọc cẩn thận. Thầy nhấc cái lồng đặt lên trên bàn giáo sư Binn. Harry hỏi:

“Thưa thầy, cái gì vậy ạ?”

Thầy Lupin cởi áo khoác ra, đáp:

“Một Ông Kẹ khác. Thầy đã lùng sục khắp lâu đài từ hôm thứ ba, cũng may là thầy tóm được con này trốn trong một ngăn tủ hồ sơ của thầy Filch. Đây là thứ nhái theo giám ngục Azkaban gần giống nhứt rồi đó. Ông Kẹ sẽ biến thành một viên giám ngục Azkaban khi nó nhìn thấy con, thế nên con có thể thực hành chống cự lại nó. Khi nào không xài đến nó thì thầy nhốt nó trong phòng của thầy. Có một cái hộc tủ dưới gầm bàn làm việc của thầy mà chắc Ông Kẹ sẽ khoái lắm.”

“Dạ, được.”

Harry nói, cố gắng làm ra vẻ nó không hề sợ hãi chút xíu nào hết mà chỉ vui mừng là thầy Lupin đã tìm ra được một kẻ thế vai giám ngục Azkaban hay như vậy. Giáo sư Lupin rút ra

cây đũa phép của thầy, ra dấu cho Harry làm theo, thầy nói:

"Vậy thì… Câu thần chú mà thầy sẽ thử đọc và dạy cho con là một pháp thuật cao cấp, Harry à…, cao cấp hơn hẳn Trình độ Phù thủy Thường đẳng. Nó được gọi là Bùa Hộ mệnh."

Harry lo lắng hỏi:

"Bùa linh nghiệm như thế nào hở thầy?"

Thầy Lupin nói:

"À, nếu bùa được xài đúng thì nó sẽ làm hiện ra một vị thần Hộ mệnh. Vị thần này là một loại thần bảo vệ - chống lại giám ngục Azkaban, thần sẽ che chắn giữa con và những giám ngục Azkaban."

Harry bỗng mường tượng hình ảnh mình khép nép phía sau một hình thù to kềnh càng như lão Hagrid tay cầm một cây gậy bự chảng. Giáo sư Lupin tiếp tục giảng giải:

"Thần Hộ mệnh là một loại sức mạnh tích cực, là hiện hình của chính những thứ mà giám ngục Azkaban đã ăn tươi nuốt sống: hy vọng, hạnh phúc, khát vọng sống còn - nhưng vì thần Hộ mệnh không bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như con người thực, nên giám ngục Azkaban không bao giờ có thể làm hại được. Nhưng mà thầy phải lưu ý con, Harry à, rằng bùa Hộ mệnh là quá cao so với trình độ của con. Nhiều người đạt trình độ pháp sư mà còn thấy khó khăn khi xài tới bùa Hộ mệnh.

Harry tò mò:

"Thần Hộ mệnh trông ra làm sao hở thầy?"

"Tùy theo cách mỗi phù thủy làm hiện hình sức mạnh này

mà thần Hộ mệnh của phù thủy ấy có hình dạng độc đáo riêng.”

“Và làm sao thầy làm cho thần Hộ mệnh hiện hình được?”

“Bằng cách niệm một câu thần chú, mà câu thần chú này chỉ linh nghiệm khi nào con hết sức tập trung tâm trí vào chỉ một kỷ niệm vô cùng hạnh phúc mà thôi.”

Harry cố nhớ lại một kỷ niệm hạnh phúc. Chắc chắn là không có gì xảy đến với nó suốt thời gian ở nhà dì dượng Dursley có thể coi là kỷ niệm hạnh phúc rồi. Cuối cùng nó quyết định chọn lúc hạnh phúc nhứt đời nó là lần đầu nó được cỡi lên cán một cây chổi thần. Nó cố gắng hết mình để nhớ chính xác cái cảm giác sung sướng trào dâng kỳ diệu trong lòng nó lúc đó. Nó nói:

“Thưa thầy, con chuẩn bị rồi ạ.”

Thầy Lupin tằng hắng cổ họng:

“Câu thần chú như vầy… *Expecto patronum*!*”

Harry nín thở lặp lại:

“*Expecto patronum! Expecto patronum*!”

“Con đã ra sức tập trung vô ký ức hạnh phúc của con chưa?”

“Ơ… dạ rồi ạ…”

Harry nhanh chóng buộc tất cả suy nghĩ của mình hướng về chuyến bay lượn đầu tiên trên cây chổi thần. Nó lẩm nhẩm:

“*Expecto patrono*… xí lộn *patronum*. Quên, làm lại, *expecto patronum! Expecto patronum*!”

Có cái gì đó thình lình xịt ra từ đầu cây đũa phép, trông giống như làn khí óng ánh bạc. Harry hồi hộp hỏi:

"Thầy có thấy cái đó không? Có cái gì đó mới xảy ra!"

Thầy Lupin mỉm cười:

"Giỏi lắm. Vậy thì ngay bây giờ… con chuẩn bị sẵn sàng để thử chống lại một giám ngục Azkaban chưa?"

Harry nắm chặt cây đũa phép, đáp:

"Thưa thầy, sẵn sàng rồi ạ."

Harry bước ra đứng giữa phòng học trống trải. Nó cố gắng giữ cho đầu óc mình luôn nghĩ đến chuyện bay lượn, nhưng có một cái gì đó không hề được mời mọc, chờ đợi mà cứ xộc vô đầu nó… bây giờ cứ mỗi ngày nó lại nghe thấy tiếng má nó gào khóc… nhưng nó đâu có nên nghĩ tới má nó lúc này? Hay nó cứ nghe lại tiếng khóc của má, dù nó không muốn… hay là sâu trong lòng nó vẫn muốn…?

Thầy Lupin nắm cái nắp của cái lồng và giở ra.

Một giám ngục Azkaban từ từ trồi lên từ cái lồng, hướng bộ mặt bịt kín của hắn về phía Harry, một bàn tay sứt sẹo đóng vẩy lấp lánh của hắn nắm chặt vạt áo trùm. Đèn đóm trong phòng học cháy bập bùng rồi tắt lịm. Tên giám ngục Azkaban bước ra khỏi cái lồng và bắt đầu lặng lẽ lướt về phía Harry, hít một hơi thở sâu phát ra âm thanh khò khè. Từ hắn toát ra một luồng khí lạnh ghê gớm phủ trùm Harry. Harry thét lên:

"Expecto patronum! Expecto patronum! Expecto…"

Nhưng cả lớp học lẫn tên giám ngục Azkaban đều nhòa đi,

tan ra… Harry lại một lần nữa ngã xuống vùng sương trắng dày mịt, và giọng gào khóc của má nó lại vang lên, rõ rệt hơn bao giờ hết, vang vang ngay bên trong đầu nó:

"Đừng giết Harry! Đừng giết Harry! Làm ơn… Tôi sẽ làm bất cứ điều gì."

"Tránh ra… Tránh ra, con mụ kia"

"Harry!"

Harry tỉnh lại. Nó đang nằm ngửa trên sàn phòng học. Đèn trong phòng đã được thắp sáng trở lại. Harry thấy không cần phải hỏi chuyện gì đã xảy ra. Nó ngồi dậy, cảm thấy mồ hôi lạnh rịn ra, lăn xuống sau cặp mắt kiếng. Nó nói nhỏ:

"Con xin lỗi thầy."

Thầy Lupin hỏi:

"Con có sao không?"

Harry vịn vô một cạnh bàn giấy gượng đứng lên rồi ngay lập tức lại dựa vào đó.

"Dạ…"

Thầy Lupin đưa cho nó một con nhái sôcôla:

"Đây… con ăn đi, rồi chúng ta thực tập lại lần nữa. Thầy không hề đòi hỏi con phải thành công ngay từ lần đầu. Thiệt tình thì thầy sẽ sửng sốt lắm đấy nếu như con chỉ làm một lần mà đạt kết quả ngay."

Harry cắn một miếng sôcôla, lẩm bẩm:

"Càng lúc càng tồi tệ hơn… Lần này con có thể nghe tiếng má con rõ hơn… và tiếng của hắn… Voldemort…"

Trông thầy Lupin còn xanh xao hơn cả mọi thường:

“Harry à, nếu con không muốn tiếp tục thì thầy không chỉ thông cảm mà còn…”

Harry nhét nốt phần còn lại của cục nhái sôcôla vô miệng, nói một cách quyết liệt:

“Con làm lại mà! Con phải làm cho được! Chứ nếu bọn giám ngục Azkaban lại xuất hiện ở trận đấu với đội Ravenclaw thì biết làm sao? Con không thể để cho mình té nhào lần nữa được. Nếu tụi con thua trận này thì tụi con mất luôn hy vọng giành cúp Quidditch!”

Thầy Lupin nói:

“Vậy thì được… Có lẽ con cần lựa lại một kỷ niệm hạnh phúc khác, ý thầy nói là con cần tập trung vào… Niềm hạnh phúc vừa rồi chưa đủ mạnh mẽ lớn lao để chống chọi…”

Harry suy nghĩ thật kỹ, và quyết định chọn lúc nhà Gryffindor giành được danh hiệu Vô địch Nhà vào năm ngoái là lúc mà nó vui sướng nhất. Lại nắm chặt cây đũa phép, Harry đứng vào vị trí của mình ở giữa phòng học. Thầy Lupin nắm lấy cái nắp lồng, hỏi:

“Sẵn sàng chưa?”

Harry đáp:

“Dạ, sẵn sàng rồi.”

Nó cố gắng nhét đầy đầu óc bằng những ý tưởng vui tươi về chiến thắng của nhà Gryffindor, chứ không phải bằng những suy nghĩ u ám về cái điều sắp sửa xảy ra một khi cái

nắp lồng được mở ra. Thầy Lupin giở nắp lồng, bảo:

"Bắt đầu!"

Căn phòng lại một lần nữa trở nên lạnh buốt và tối tăm. Tên giám ngục Azkaban lướt tới trước, rít lên hơi thở khò khè, một bàn tay lở lói vươn về phía Harry… Harry thét:

"Expecto patronum! Expecto patronum! Expecto pat…"

Sương trắng làm mờ mịt mọi giác quan của nó… Những hình thù to kềnh nhòa nhạt di chuyển chung quanh… rồi vang lên một giọng nói, giọng đàn ông, thét lên trong hoảng loạn…

"*Lily, bồng Harry chạy đi! Chính là hắn! Đi đi! Chạy đi! Anh sẽ cầm chân hắn.*"

Tiếng của ai đó trượt ngã đổ xuống phòng… một cánh cửa mở bung ra… tiếng cười với âm sắc cao vang lên khanh khách…

"Harry! Harry… Tỉnh dậy đi con…"

Thầy Lupin đang vỗ mạnh vào mặt Harry để lay tỉnh nó. Lần này, phải mất cả phút sau Harry mới hiểu được tại sao nó lại nằm sóng soài trên sàn lớp học bụi bặm. Nó lẩm bẩm:

"Con nghe tiếng của ba con! Lần đầu tiên con nghe được tiếng nói của ba con… Ba đã tự liều mình chiến đấu với Voldemort để cầm chân hắn cho má bồng con chạy trốn…"

Harry bỗng nhận ra trên gương mặt của mình có cả nước mắt hòa quyện với mồ hôi. Nó cúi mặt thiệt thấp để chùi mặt vô tấm áo chùng, giả đò như đang cúi xuống để cột lại dây giày, để cho thầy Lupin khỏi nhìn thấy. Thầy Lupin nói bằng

một giọng rất lạ:

"Con nghe tiếng anh James hả?"

Harry ngước mặt đã lau ráo lệ nhìn thầy Lupin ngạc nhiên:

"Dạ… Tại sao… Thầy đâu có quen biết với ba của con hở thầy?"

Thầy Lupin nói:

"Có… Có chứ. Thực ra, thầy với ba con là bạn học ở trường Hogwarts. Harry à, con nghe đây… Có lẽ chúng ta nên dừng bài học tối nay ở đây. Bùa Hộ mệnh đúng là đòi hỏi phải cao tay ấn… Lẽ ra thầy không nên đẩy con vô tình trạng như thế này…"

"Không!"

Harry la lên. Nó lại ngồi bật dậy ngay.

"Con sẽ thực tập thêm một lần nữa! Có lẽ những kỷ niệm con nghĩ đến không đủ vui để át đi nỗi sợ… vì vậy cho nên… thầy chờ con một chút…"

Nó lục lọi trí nhớ. Một ký ức thực sự hạnh phúc… một hạnh phúc mà nó có thể dùng để biến thành một Thần Hộ mệnh đủ mạnh…

Chính là cái khoảnh khắc mà nó lần đầu tiên khám phá ra nó là một phù thủy và sẽ được rời nhà dượng Dursley để đi học ở trường Hogwarts! Nếu đó không phải là một ký ức hạnh phúc thì thiệt tình nó cũng không biết còn điều gì có thể làm cho nó vui sướng hơn… Vận hết sức tập trung nghĩ đến tâm trạng của nó vào cái lúc mà nó hiểu ra mình sẽ được rời khỏi

ngôi nhà ở đường Privet Drive, Harry đứng lên và một lần nữa quay mặt về phía cái lồng.

Thầy Lupin hành động như thể ông đang làm một điều mà ông thấy là không nên làm chút nào:

"Sẵn sàng chưa? Tập trung hết sức chưa? Được, bắt đầu!"

Thầy giở nắp lồng ra lần thứ ba, và tên giám ngục Azkaban lại trồi ra khỏi lồng, căn phòng lại buốt giá và tối sầm…

Harry thét:

"EXPECTO PATRONUM! EXPECTO PATRONUM! EXPECTO PATRONUM!"

Tiếng gào thét bên trong đầu Harry cũng bắt đầu vang lên lần nữa… Nhưng lần này nó nghe như thể âm thanh ấy phát ra từ một cái máy phát thanh đã bị hư loa. Tiếng kêu nhỏ dần rồi lớn dần rồi lại nhỏ dần… Harry vẫn còn có thể nhìn thấy tên giám ngục Azkaban… hắn đã đứng lại… và một cái bóng màu trắng bạc khổng lồ chợt tỏa ra từ đầu đũa phép của Harry rồi lừng lững án giữa Harry và tên giám ngục, và mặc dù chân cẳng đã nhũn ra như nước, Harry vẫn còn đứng được…, tuy nó cũng không biết là sẽ cầm cự được bao lâu…

Giáo sư Lupin lao tới trước, gầm lên:

"Riddikulus!"

Một tiếng nổ lớn vang lên, vị thần Hộ mệnh bằng mây của Harry biến mất cùng với tên giám ngục Azkaban. Harry ngồi thụp xuống một cái ghế, cảm thấy kiệt sức như vừa chạy cả một dặm đường, chân cẳng run lẩy bẩy. Harry liếc thấy giáo sư Lupin đang dùng đũa phép để tống Ông Kẹ trở vô cái lồng

ràng rịt kín mít. Một lần nữa, Ông Kẹ đã lại biến thành một trái cầu bạc.

Thầy Lupin sải bước đến chỗ Harry đang ngồi, thầy nói:

"Xuất sắc! Giỏi lắm đó, Harry! Mới làm mà được như vậy là cừ lắm đó con!"

"Mình có thể thực hành một lần nữa không thầy? Một lần nữa mà thôi."

Thầy Lupin cương quyết:

"Bây giờ thì không được. Một buổi tối mà con học được nhiêu đó là đủ rồi. Đây…"

Thầy đưa cho Harry một phong sôcôla bự chảng loại ngon nhứt của tiệm *Công tước Mật*.

"Ăn hết đi con, chứ không thì bà Pomfrey lại nhằn thầy đến thấu xương luôn ấy. Tuần sau cũng giờ này nhé?"

Harry đáp:

"Dạ."

Nó cắn một miếng sôcôla thiệt bự rồi nhìn thầy Lupin tắt mấy ngọn đèn mà thầy đã thắp lại sau khi tên giám ngục Azkaban biến đi. Một ý tưởng chợt nảy ra trong trí Harry. Nó nói:

"Thưa thầy Lupin? Nếu như thầy biết ba con, thì ắt thầy cũng biết Sirius Black chứ?"

Thầy Lupin quay lại thật nhanh, giọng thầy nói sắc lẻm đến khó nghe:

"Sao con có ý nghĩ đó?"

“Chẳng có gì đâu ạ… Ý con nói, con chỉ biết rằng Sirius Black và ba con cùng là bạn ở trường Hogwarts…”

Gương mặt thầy Lupin dường như giãn ra. Thầy nói:

“Ừ, thầy có biết Black. Hoặc ít ra thầy nghĩ thầy có biết. Khuya rồi, con nên rời khỏi chỗ này thôi, Harry à.”

Harry rời khỏi phòng học, đi dọc hành lang và qua một góc tường, đoạn quay lại một khúc quanh sau một bộ giáp sắt rồi ngồi thụp xuống dưới chân bệ tượng mà nhai nốt cho hết thỏi sôcôla, thầm trách mình phải chi lúc nãy đã không lỡ dại nhắc đến tên Black, bởi vì rõ ràng là thầy Lupin tỏ ra không thích đề tài đó cho lắm. Sau đó Harry lại vơ vẩn nghĩ đến ba và má nó…

Nó cảm thấy như nó bị khô kiệt và trống rỗng lạ lùng, mặc dù mới ăn đầy một bụng sôcôla. Thiệt tình là khủng khiếp khi nghe thấy những giây phút cuối cùng của ba má được diễn lại trong đầu nó, nhưng đó là những lần duy nhứt mà Harry được nghe tiếng nói của họ, kể từ hồi nó còn nhỏ xíu. Nó vẫn nửa muốn nghe lại tiếng nói của ba má nó, nếu vậy nó sẽ không bao giờ có thể gọi lên được một vị thần Hộ mệnh thích hợp… Nó tự nghiêm khắc nói với mình:

“Ba má đã mất rồi. Ba má đã chết rồi thì dù mình có nghe lại vọng âm của ba má cũng không thể làm cho họ sống lại được. Mình phải biết tự kiềm chế nếu mình muốn giành được cúp Quidditch.”

Harry đứng dậy, nuốt luôn miếng sôcôla cuối cùng trong miệng rồi hướng về tháp Gryffindor.

Một tuần sau khi học kỳ hai bắt đầu thì đội Ravenclaw đấu với đội Slytherin. Đội Slytherin thắng, mặc dù rất sít sao. Theo Wood thì đây chính là tin lành đối với Gryffindor vì nếu Gryffindor mà thắng được Ravenclaw thì sẽ được đứng nhì bảng. Vì vậy Wood tăng số buổi tập của đội nhà lên năm buổi một tuần. Điều này có nghĩa là, tính luôn buổi học chống giám ngục Azkaban của giáo sư Lupin (mà buổi học này còn hao tốn sức lực hơn cả sáu buổi tập Quidditch), thì Harry chỉ còn đúng một buổi tối trong tuần để làm tất cả những bài tập của mình. Cho dù vậy, Harry cũng không đến nỗi tỏ ra căng thẳng như Hermione, khối bài tập khổng lồ của cô bé này dường như cuối cùng cũng làm oằn vai cô bé. Mỗi tối, không sai chạy đi đâu hết, Hermione luôn luôn ngồi ở một góc phòng sinh hoạt chung, kê nhiều cái bàn lại với nhau để bày kín lên các thứ sách vở bài tập, đồ thị số học, tự điển cổ ngữ Rune, họa đồ các vật thể nặng nhấc lên được của dân Muggle, và hàng đống tập vở ghi chép thêm. Cô bé hầu như không nói chuyện với ai, và ai mà quấy rầy việc học của cô bé là thế nào cũng bị càu nhàu.

Một buổi tối, khi Harry đang ngồi làm cho xong bài luận văn khó nuốt về món *Độc dược Không thể Phát hiện được* của giáo sư Snape, thì Ron rù rì nói với nó:

"Làm sao mà nó làm được vậy nhỉ?"

Harry ngẩng đầu lên. Hermione hầu như khuất sau một đống sách cao ngất nghểu chỉ chực đổ ập xuống. Harry hỏi:

"Làm cái gì?"

Ron nói:

"Dự được hết tất cả các lớp học của nó! Hồi sáng này mình

nghe nó nói chuyện với giáo sư Vector, bà phù thủy toán số. Hai người nói chuyện về bài học ngày hôm qua, nhưng mà Hermione không thể nào có mặt trong lớp toán đó được, bởi vì nó học chung lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí với tụi mình vào giờ đó mà! Lại còn Ernie McMillan nói với mình là Hermione không hề vắng mặt buổi học nào của môn Muggle học, nhưng mà một nửa số buổi học của môn đó trùng với giờ học môn Tiên tri, mà tụi mình có thấy nó vắng buổi học Tiên tri nào đâu!"

Lúc này Harry không có thì giờ đâu để mà đào sâu vào bí mật của cái thời khóa biểu bất khả thi của Hermione, nó thực sự cần phải tiếp tục làm cho xong bài luận do thầy Snape giao. Nhưng chỉ hai giây sau là công việc của nó lại bị gián đoạn, lần này là do Wood.

"Tin xấu rồi Harry ơi. Anh vừa đến gặp giáo sư McGonagall về vụ cây chổi thần Tia Chớp của em. Cổ… ơ… nổi trận lôi đình với anh. Cổ nói anh đã đặt sai các ưu tiên của anh rồi. Làm như anh coi trọng việc giành cúp Quidditch hơn là lo lắng đến chuyện em sống sót ấy. Cũng tại vì anh lỡ nói với cổ là nếu mà em bắt được trái banh Snitch trước thì anh cũng chẳng cần lo tới chuyện cây chổi có quẳng em xuống đất hay không."

Wood lắc đầu với vẻ không tin được:

"Thiệt tình mà nói, cái kiểu mà cổ quát vào mặt anh… khiến em mà nghe thì có thể tưởng là anh vừa nói điều gì tệ hại khủng khiếp lắm ấy. Rồi anh hỏi cổ vậy chứ cổ sẽ giữ cây chổi đó lại trong bao lâu nữa…"

Wood nhăn mặt lại và nhại giọng nói nghiêm trang của giáo sư McGonagall:

“Trong thời gian cần thiết, Wood à.”

Rồi anh đổi lại giọng, nói với Harry:

“Anh cho rằng đã đến lúc em nên đặt mua một cây chổi mới rồi đó Harry. Có một phiếu đặt hàng ở đằng sau cuốn Chổi Thần Nào, em có thể mua một cây chổi thần Nimbus 2001, giống như cây chổi của Malfoy ấy.”

Harry thẳng thừng gạt đi:

“Em không đời nào đi mua bất cứ thứ gì mà Malfoy cho là xịn.”

Tháng giêng chuyển sang tháng hai một cách mơ hồ khó mà nhận biết được, bởi vì chẳng có chút đổi thay gì trong thời tiết lạnh giá độc địa. Trận đấu của đội Gryffindor với đội Ravenclaw đang ngày một gần kề, nhưng Harry vẫn chưa chịu đặt mua một cây chổi thần mới. Cứ sau mỗi buổi học môn Biến là Harry lại đến hỏi thăm giáo sư McGonagall về tin tức của cây Tia Chớp. Ron luôn đứng sát vai Harry một cách chứa chan hy vọng, còn Hermione thì bước vội qua chúng với gương mặt ngoảnh đi chỗ khác.

Khi hoạt cảnh này diễn ra tới lần thứ mười hai thì giáo sư McGonagall nói, trước khi Harry kịp mở miệng:

“Chưa được, Harry à, con chưa thể nhận lại cây chổi đó đâu. Các thầy cô đã kiểm tra hầu như toàn bộ các bùa ếm ngải thư thông thường rồi, nhưng giáo sư Flitwick tin là cây chổi đó có thể giấu một Bùa Phóng. Cô sẽ báo cho con biết ngay khi

các thầy cô kiểm tra nó xong xuôi. Còn bây giờ thì làm ơn đừng có quấy rầy cô nữa."

Tình hình càng thêm tồi tệ hơn vì những buổi học chống giám ngục Azkaban của Harry không diễn ra suôn sẻ hoàn toàn như nó trông mong. Sau nhiều buổi học, Harry giờ đã có thể tạo ra một cái bóng trắng bạc lờ mờ mỗi khi Ông Kẹ - giám ngục Azkaban tiến đến gần nó, nhưng vị thần Hộ mệnh của nó còn quá mong manh không đủ sức xua đuổi tên giám ngục đi. Tất cả những gì mà vị thần Hộ mệnh này làm được là lờ lững như một đám mây bảng lảng, làm cạn kiệt năng lực của Harry khi nó cố chiến đấu để giữ cho vị thần Hộ mệnh ở lại đó. Harry cảm thấy giận dữ với chính mình, và cảm thấy có lỗi vì vẫn còn âm thầm khao khát được nghe lại tiếng nói của ba má nó.

Đến buổi tập tuần thứ tư, giáo sư Lupin nói một cách nghiêm khắc:

"Con tự đòi hỏi ở con nhiều quá đấy. Đối với một phù thủy mười ba tuổi thì gọi lên được, thậm chí chỉ lờ mờ, một vị thần Hộ mệnh cũng được kể là thành tích lớn rồi. Bây giờ con đâu còn ngất xỉu nữa, đúng không?"

Harry chán nản nói:

"Con tưởng một thần Hộ mệnh sẽ… đuổi bọn giám ngục Azkaban đi hay là làm gì đó… làm cho chúng biến mất…"

Giáo sư Lupin nói:

"Một thần Hộ mệnh chân chính mới làm được điều đó. Nhưng mà con cũng đã tiến bộ và đạt được rất nhiều chỉ trong

một thời gian ngắn rồi mà. Nếu lũ giám ngục Azkaban lại xuất hiện trong trận đấu Quidditch sắp tới của con thì chắc chắn con đã đủ sức để có thể khống chế không cho chúng lại gần, trong một thời gian khá lâu, đủ để con đáp xuống mặt đất an toàn."

Harry hỏi:

"Thầy nói nếu mà chúng kéo đến nhiều thì càng khó khăn hơn à?"

Thầy Lupin mỉm cười:

"Thầy hoàn toàn tin tưởng ở con. Đây, con đáng được uống một ly. Món này mua từ tiệm *Ba Cây Chổi Thần*, chắc trước giờ con chưa từng được nếm thử đâu…"

Thầy lấy từ cặp của thầy ra hai cái chai. Harry vuột miệng nói mà không kịp suy nghĩ:

"Bia bơ! Dạ, con khoái món đó lắm!"

Thầy Lupin nhướn một bên chân mày lên. Harry mau miệng nói dối:

"Ơ… Ron với Hermione từng đem từ Hogsmeade về cho con một chút cái đó."

Thầy Lupin nói "Thầy hiểu", mặc dù thầy vẫn nhìn Harry với một thoáng nghi ngờ.

"Nào, chúng ta hãy uống mừng Gryffindor chiến thắng Ravenclaw!"

Nhưng thầy vội nói thêm:

"Vậy không hẳn là thầy đứng về một phe nào đâu nhá, vì là

thầy giáo thì không được thiên vị…”

Hai người uống Bia bơ trong im lặng cho đến khi Harry chợt nói ra cái điều nó đã thắc mắc một thời gian khá lâu:

“Dưới cái nón trùm đầu bịt kín mít của giám ngục Azkaban có cái gì vậy thầy?”

Giáo sư Lupin hạ chai bia xuống với vẻ trầm ngâm:

“Hừm… Chà, những người duy nhứt thực sự biết được lại là những người không còn trong tình trạng có thể nói cho chúng ta biết được nữa. Con hiểu không, những giám ngục Azkaban chỉ hạ thấp cái nón trùm đầu bịt kín mặt xuống khi muốn sử dụng đến vũ khí cuối cùng của chúng và cũng là vũ khí tồi tệ nhứt.”

“Là cái gì hở thầy?”

Với một nụ cười méo xệch, thầy Lupin đáp:

“Người ta gọi đó là Cái Hôn của Giám Ngục Azkaban. Đó là điều mà bọn giám ngục Azkaban làm đối với những ai mà chúng muốn tiêu diệt đến tận cùng. Thầy cho là dưới lớp nón trùm đầu bịt kín mặt đó chắc là có một cái gì đó tương tự như miệng, bởi vì bọn giám ngục Azkaban gắn chặt mồm chúng vào miệng nạn nhân rồi hút cạn linh hồn của kẻ xấu số.”

Harry sặc ngay một ngụm Bia bơ.

“Cái gì…? Họ giết…?”

Thầy Lupin vội nói:

“À, không. Còn tệ hơn giết chết rất nhiều. Con biết đó, một khi mà não và tim người ta vẫn hoạt động thì người ta có thể

vẫn sống dù không có linh hồn. Nhưng người ta sẽ không còn có ý thức về chính mình nữa, không còn ký ức… không còn gì hết. Không có cơ may hồi phục nào hết. Người ta chỉ tồn tại vậy thôi. Như một cái vỏ ốc rỗng. Và linh hồn người ta vĩnh viễn thất lạc, vĩnh viễn mất đi."

Thầy Lupin uống thêm một ngụm Bia bơ nữa rồi nói tiếp:

"Đó là số phận đang chờ đợi Sirius Black. Tờ *Nhật báo Tiên tri* vừa đăng tin sáng nay. Bộ Pháp thuật đã cho phép giám ngục Azkaban thực hiện điều đó một khi tìm bắt được Sirius Black."

Ý tưởng về một người nào đó bị hút hết linh hồn qua cửa miệng khiến Harry ngồi sững sờ trong chốc lát. Nhưng rồi nó nghĩ đến Black. Nó đột ngột nói:

"Hắn xứng đáng bị như vậy."

Thầy Lupin nhẹ nhàng hỏi:

"Con nghĩ như vậy à? Con có thực sự nghĩ là có kẻ xứng đáng bị như vậy không?"

Harry bướng bỉnh nói:

"Dạ, bởi vì… bởi vì những điều…"

Harry muốn kể cho thầy Lupin nghe câu chuyện về Black mà nó nghe lóm được trong quán *Ba Cây Chổi Thần* - chuyện Black đã phản bội ba má nó. Nhưng mà làm vậy thì sẽ dẫn đến việc bại lộ chuyện nó trốn đi thăm làng Hogsmeade không có giấy phép, và Harry biết là thầy Lupin sẽ không có ấn tượng tốt lắm về chuyện đó. Cho nên nó uống cho xong chai Bia bơ của mình, cảm ơn thầy Lupin, rồi rời khỏi phòng học Lịch sử

Pháp thuật.

Harry hơi hối tiếc, nghĩ phải chi nó đừng hỏi xem dưới cái nón trùm đầu bịt kín mặt là cái gì. Câu trả lời thiệt là khủng khiếp, và nó bị hoang mang với những ý nghĩ khó chịu không biết người ta sẽ cảm thấy thế nào một khi đã bị hút hết linh hồn, đến nỗi nó đâm sầm cả vào giáo sư McGonagall ở giữa chừng cầu thang.

"Phải ngó chừng coi mình đang đi đâu chứ, Potter!"

"Dạ, con xin lỗi cô…"

"Cô vừa mới đi tìm con ở phòng sinh hoạt chung Gryffindor. À, nó đây… Các thầy cô đã kiểm tra mọi thứ mà thầy cô có thể nghĩ đến và thấy không có gì tỏ vẻ có vấn đề cả. Con có một người bạn rất tốt đó, Potter à."

Hàm dưới của Harry xệ xuống. Giáo sư McGonagall đang đưa nó cây Tia Chớp, và cây chổi thần trông vẫn đẹp lộng lẫy như trước giờ. Harry nói giọng yếu ớt:

"Con có thể nhận nó lại à? Thiệt hả cô?"

Giáo sư McGonagall nói, thậm chí cô còn mỉm cười nữa:

"Thiệt mà. Cô dám nói là con sẽ cần đến nó để làm quen với nó trước trận đấu vào hôm thứ bảy, đúng không? Và Potter nè, hãy cố gắng mà thắng, nghe con! Nếu không thì chúng ta sẽ bị loại khỏi cuộc đua vì suốt tám năm liền không giành được cúp nào hết, đúng như thầy Snape đã tử tế nhắc khéo cô mới hồi tối hôm qua…"

Không thốt nên lời, Harry xách cây chổi trở lên cầu thang đi về phía tháp Gryffindor. Lúc quẹo ở góc tường, Harry thấy

Ron đang lao về phía nó, miệng cười toét đến mang tai:

"Cổ đưa trả chổi cho bồ rồi phải không? Tuyệt cú mèo! Ê, nghe nè, mình còn được cỡi thử nó không? Ngày mai nha?"

Suốt cả tháng bây giờ lòng mới nghe nhẹ nhõm, Harry nói:

"Ừ… sao cũng được… Bồ biết gì không? Tụi mình nên làm hòa với Hermione đi… thiệt tình thì bạn ấy cũng chỉ muốn giúp…"

Ron nói:

"Ừ, cũng được thôi… bây giờ nó đang ở trong phòng sinh hoạt chung ấy… làm bài tập, để thay đổi không khí ấy mà."

Hai đứa quẹo vô hành lang dẫn vào Tháp Gryffindor thì thấy Neville Longbottom đang nài nỉ ngài Cadogan. Ông Hiệp sĩ hình như không chịu cho Neville vô cửa. Neville ràn rụa nước mắt, òn ỉ:

"Con đã ghi ra để nhớ mà. Nhưng chắc là con làm rớt đâu mất rồi."

Ngài Cadogan gầm lên:

"Chuyện nghe xạo quá sức!"

Vừa lúc ấy ngài Cadogan nhìn thấy Harry và Ron:

"Chào các kỵ binh nghĩa dũng hào hiệp của ta. Hãy mau lại đây tóm cổ thằng điên này nhốt vô cũi sắt, nó cứ nằng nặc đòi chui vô bên trong!"

"Thôi đi mà!"

Ron nói khi nó và Harry đi tới bên Neville để cùng đứng thành một phe. Neville rầu rĩ nói với hai đứa nó:

“Mình làm mất mật khẩu rồi! Mình đã bảo ông ấy nói cho mình biết mật khẩu mà ổng sẽ xài trong tuần này, bởi vì ổng cứ thay đổi mật khẩu xoành xoạch, bây giờ mình không nhớ mình đã làm gì với mớ mật khẩu đó nữa.”

Harry nói với ngài Cadogan:

“Oddsbodikins[*]*.”*

Ngài Cadogan tỏ ra cực kỳ thất vọng và bất đắc dĩ đu mình tới trước để cho tụi nó chui vào phòng sinh hoạt chung. Chỉ một chớp mắt sau là khắp phòng vang lên tiếng rì rầm xuýt xoa khi mọi cái đầu cùng quay lại nhìn cây chổi thần trên tay Harry. Người ta xúm quanh Harry bày tỏ sự ngưỡng mộ cây Tia Chớp:

“Bồ kiếm ở đâu ra vậy Harry?”

“Bồ cho mình mượn cỡi thử nha?”

“Bồ cỡi nó lần nào chưa Harry?”

“Phen này đội Ravenclaw đừng hòng có được cơ hội nào, tất cả tụi nó chỉ cỡi chổi Cleansweep 7 thôi mà.”

“Mình có thể cầm nó một chút không Harry?”

Trong khoảng mười phút hay cỡ đó, cây Tia Chớp được chuyền tay chung quanh và được trầm trồ thưởng ngoạn từ mọi góc độ. Sau đó đám đông giải tán và Ron cùng Harry có thể nhìn thấy rõ Hermione là người duy nhứt đã không lao về phía tụi nó mà cứ cặm cụi làm bài, cẩn thận tránh nhìn vào mắt tụi nó. Cuối cùng, khi Harry và Ron đến gần cái bàn Hermione đang ngồi, cô bé ngước nhìn lên.

Harry giơ cây chổi Tia Chớp lên nhe răng cười với Hermione:

“Mình nhận lại nó rồi nè!”

Ron nói thêm:

“Thấy hông, Hermione? Nó không bị bùa ếm ngải thư gì hết.”

Hermione nói:

“Ờ… Nhưng mà biết đâu nó có thể bị! Ý mình nói là, ít nhứt bây giờ bồ đã biết là nó an toàn.”

Harry nói:

“Ừ, đúng vậy. Thôi, có lẽ mình nên đem nó lên lầu cất đi…”

Ron hăng hái nói:

“Để mình đem cất cho. Đằng nào mình cũng đi cho con Scrabbers uống thuốc Bổ Chuột.”

Ron cầm lấy cây Tia Chớp và nâng nó lên như thể cây chổi làm bằng pha lê, rồi mang lên cầu thang dẫn về phòng ngủ của tụi con trai.

Harry hỏi Hermione:

“Mình ngồi xuống đây được không?”

Hermione bê một đống giấy da ra khỏi một cái ghế, nói:

“Cũng được.”

Harry nhìn quanh cái bàn đầy nhóc sách vở, ngó từ bài luận Toán số dài thòng còn chưa ráo mực, tới bài luận môn Muggle

học (đề: "*Hãy giải thích tại sao dân Muggle cần điện*") và rồi ngó tới bản dịch cổ ngữ Rune mà Hermione đang miệt mài làm. Harry hỏi Hermione:

"Làm sao mà bồ làm hết được ngần ấy thứ cơ chứ?"

Hermione nói:

"Ờ… Thì… bồ biết mà… siêng năng cần cù."

Nhìn gần, Harry nhận thấy Hermione lộ vẻ mệt mỏi gần giống như vẻ mệt mỏi của thầy Lupin. Harry nhìn Hermione giở các quyển sách lên để tìm kiếm cuốn tự điển cổ ngữ Rune. Nó hỏi:

"Tại sao bồ không bỏ bớt đi vài môn?"

Hermione nói, có vẻ như bị xúc phạm:

"Mình không thể làm như vậy!"

Harry cầm lên một biểu đồ các con số trông hết sức phức tạp:

"Số học ngó thấy ghê quá."

Hermione nhiệt thành nói:

"Không, không, nó tuyệt vời lắm chứ. Đó là môn học mình thích nhứt, nó là…"

Nhưng Harry không bao giờ phát hiện ra chính xác điều tuyệt vời về môn Số học, bởi vì đúng ngay lúc đó một tiếng thét nghẹn ngào vọng xuống từ phía trên cầu thang của tụi con trai. Cả phòng sinh hoạt chung đột ngột im lặng, như hóa đá, trừng trừng mắt nhìn ra cửa. Rồi có tiếng bước chân vội vã vang lên càng lúc càng lớn… và rồi Ron nhảy xổ ra trước mắt

mọi người, tay kéo theo tấm khăn trải giường. Nó sải bước đến bàn của Hermione, gào lên:

"COI NÈ!"

Ron hét tướng lên, tay phất phất tấm khăn trải giường trước mặt Hermione:

"COI NÈ!"

"Ron, chuyện gì vậy?"

"SCRABBERS! COI NÈ! SCRABBERS!"

Hermione ngã người ra né Ron, vẻ hoang mang bối rối cực kỳ. Harry ngó xuống tấm trải Ron đang cầm, trên tấm trải có cái gì đó đo đỏ. Cái gì đó trông ghê rợn như…

"MÁU!"

Ron hét tướng lên trong căn phòng yên lặng sững sờ:

"NÓ TIÊU RỒI! VÀ TRÒ CÓ BIẾT TRÊN SÀN PHÒNG CÓ CÁI GÌ KHÔNG?"

Hermione run giọng đáp:

"Kh… ông… không!"

Ron quăng cái gì đó xuống bài dịch cổ ngữ Rune của Hermione. Hermione và Harry cùng chồm tới trước để xem. Nằm ngay trên những hình dạng gai góc kỳ quái là một mớ lông mèo dài màu hung hung.

13

GRYFFINDOR ĐẤU VỚI RAVENCLAW

Có vẻ như đó là kết thúc của tình bạn giữa Hermione và Ron. Người này tức giận người kia đến nỗi Harry không thể biết làm sao mà họ có thể làm hòa với nhau được nữa.

Ron thì tức điên lên vì Hermione không hề chịu coi chuyện con mèo Crookshanks tìm cách ăn chuột Scrabbers là chuyện nghiêm trọng, không hề bận tâm gì đến chuyện để mắt ngó chừng con mèo, và cho tới bây giờ vẫn còn cố làm bộ như thể con mèo Crookshanks vô tội, bằng cách đề nghị Ron hãy đi tìm con Scrabbers dưới tất cả các gầm giường của tụi con trai. Trong khi đó, Hermione một mực cãi là Ron không có chứng cứ gì để buộc tội con mèo Crookshanks đã ăn con chuột Scrabbers, mấy cái lông hung hung đó có thể còn lưu lại từ hồi Giáng sinh tới giờ, và rằng thật ra Ron đã có thành kiến với con mèo của cô bé từ hồi Crookshanks nhảy xuống vồ trúng đầu Ron ở tiệm *Cầm Thú Huyền Bí*.

Riêng Harry, nó tin chắc là Crookshanks đã ăn mất con Scrabbers. Nhưng khi Harry cố chứng minh cho Hermione thấy là mọi bằng cớ đều dẫn tới kết luận đó, thì Hermione nổi

khùng với Harry luôn. Cô bé ré lên the thé:

"Được rồi, tôi biết là trò về phe với Ron mà. Lần trước là vụ cây chổi Tia Chớp, bây giờ là vụ Scrabbers, vụ nào cũng là lỗi của tôi hết chứ gì! Làm ơn để cho tôi yên, Harry à, tôi còn có nhiều bài tập phải làm lắm!"

Ron thiệt tình rất đau khổ về chuyện mất con chuột cưng của nó. Fred nói giọng an ủi:

"Thôi đi, Ron, chẳng phải em luôn miệng kêu ca là con Scrabbers chán phèo hay sao? Mà nó cũng đã xuống sắc lâu nay rồi, nó đang chết mòn đó thôi. Có lẽ để nó tới số mau chóng như vậy mà tốt hơn. Chỉ một cái nuốt ực… có lẽ nó cũng không cảm thấy gì đâu."

Ginny phẫn nộ thét:

"Anh Fred!"

George nói:

"Chính em đã nói mà Ron, là nó chẳng làm được tích sự gì cả ngoài chuyện ăn và ngủ."

Ron đau khổ nói:

"Nhưng có lần nó đã vì tụi mình mà cắn Goyle. Bồ nhớ không, Harry?"

Harry nói:

"Ừ, đúng vậy."

Fred không thể giữ nổi vẻ mặt nín cười:

"Đó là giờ phút bảnh nhứt của đời nó. Chúng ta hãy để cho vết thẹo trên ngón tay Goyle trở thành dấu tích tưởng niệm

trường cửu. Còn Ron, ối, Ron ơi, thôi mà, chỉ việc vác thân em xuống làng Hogsmeade mà mua một con chuột mới. Mắc gì mà rầu rĩ thê lương như vậy chứ?"

Trong nỗ lực cuối cùng làm cho Ron phấn khởi lên, Harry dỗ dành nó cùng đi đến buổi tập Quidditch cuối của đội nhà Gryffindor trước trận đấu với đội Ravenclaw, để sau buổi tập, Ron có thể cỡi cây chổi thần Tia Chớp ngao du chơi. Điều này có vẻ khiến cho Ron quên con Scrabbers trong chốc lát. ("*Tuyệt trần ai! Mình có thể sút thử vài cú gôn trên cây chổi đó*.") Vậy là hai đứa cùng đi ra sân đấu bóng với nhau.

Bà Hooch, người vẫn làm nhiệm vụ giám sát những buổi luyện tập của đội Gryffindor để trông chừng Harry, cũng có ấn tượng mạnh với cây chổi thần Tia Chớp giống như bất cứ người nào khác. Bà cầm cây chổi ngắm nghía và cho tụi nó những lời khuyên chuyên môn hữu ích trước khi tụi nó cỡi chổi bay lên luyện tập:

"Trò xem sự thăng bằng của nó nè! Nếu như loạt chổi Nimbus có một khuyết điểm, thì đó chính là chúng hơi bị nghiêng về phía cuối đuôi chổi; nên chỉ sau vài năm là trò sẽ nhận thấy chổi hơi bị kéo lê. Người ta cũng đã cặp nhật cái cán chổi rồi nè: nó hơi mảnh mai hơn kiểu chổi Cleansweep, khiến tôi nhớ lại cây chổi Mũi Tên Bạc cũ, thật tiếc là bây giờ người ta không sản xuất ra kiểu chổi đó nữa. Hồi xưa tôi học bay trên cây chổi Mũi Tên Bạc, nó cũng là một cây chổi xưa rất đẹp…"

Bà tiếp tục theo mạch hồi tưởng này một lát, cho đến khi Wood nói:

"Ơ… Thưa cô Hooch, Harry nhận lại cây Tia Chớp của nó

được chưa ạ? Chẳng là tụi con cần phải luyện tập…”

Bà Hooch vội nói:

“Ờ… được chứ… Đây nè, cầm lấy đi Harry. Cô sẽ ngồi đây với Ron…”

Bà Hooch và Ron rời khỏi sân đấu lên ngồi trên khán đài. Cả đội Gryffindor tập họp chung quanh Wood để nghe bài huấn thị cuối cùng của anh trước trận đấu ngày mai:

“Harry, anh đã tìm ra ai là Tầm thủ mới của đội Ravenclaw rồi. Đó là Cho Chang. Cô bé này đang học năm thứ tư, giỏi lắm… Thiệt tình thì anh chỉ mong cho cô bé đó không thi đấu được, cô ta bị vài trục trặc liên quan đến các vết thương…”

Wood tiếp tục càu nhàu về chuyện anh không vui vẻ lắm khi Cho Chang đã bình phục hoàn toàn, rồi anh nói:

“Mặt khác, cô bé đó cỡi một chiếc Sao Chổi 260, nếu so với chiếc Tia Chớp thì chẳng khác gì một trò đùa.”

Wood đưa mắt nhìn cây chổi thần mới toanh của Harry với sự ngưỡng mộ nhiệt thành. Rồi anh nói:

“Nào, tất cả chú ý: chúng ta bắt đầu…”

Và mãi cuối cùng, Harry mới được trèo lên cây Tia Chớp, đạp xuống đất một cái để khởi động. Cây chổi này còn tuyệt hơn cả giấc mơ của nó. Tia Chớp chỉ cần chạm nhẹ là có thể xoay chuyển; như thể nó biết tuân theo những ý nghĩ của Harry chứ không chỉ đợi bàn tay Harry điều khiển. Tia Chớp lướt ngang qua sân đấu với một tốc độ mà khán đài trở nên một cảnh vật lờ mờ xanh và xám. Harry xoay cây Tia Chớp ngặt đến nỗi Alicia phải thét lên, rồi Harry lao xuống với một

sự điều khiển hoàn hảo, ngón chân nó chạm nhẹ nhàng vô lớp cỏ của sân đấu trước khi nó lại vọt trở lên không trung, đạt tới độ cao mười thước, mười ba thước, rồi mười sáu thước…

Wood gọi:

"Harry, anh sắp thả trái banh Snitch ra đây!"

Harry quay ngoắt lại, phóng đua với một trái Bludger về phía mấy cây cột gôn; nó vượt qua trái banh dễ dàng, và nhận thấy trái Snitch đang vọt ra từ phía sau Wood. Chỉ trong vòng mười giây, Harry đã bắt gọn trái Snitch trong lòng bàn tay nắm chặt.

Cả đội hoan hô Harry như điên như cuồng. Harry lại thả trái Snitch ra, chấp nó bay trước một phút, rồi xé không khí lao theo, len lỏi giữa các cầu thủ khác trong đội. Nhận ra trái banh Snitch đang lẩn quẩn bên đầu gối của Katie, Harry bay vòng quanh cô bé và chụp lại trái banh một cách dễ dàng.

Đó là buổi luyện tập hay nhứt từ xưa đến nay. Cả đội banh Gryffindor được sự hiện diện đầy cổ vũ của Tia Chớp đã thực hiện những động tác gần như hoàn hảo, và khi cả đội đáp trở xuống mặt đất, Wood không có một lời phê bình cỏn con nào để thốt ra. Điều này, theo như George nhận xét, là lần đầu tiên mới thấy. Wood nói:

"Anh không thấy điều gì có thể cản trở chiến thắng của chúng ta vào ngày mai. Không thể có điều gì cả, ngoại trừ… Harry, em đã giải quyết xong nỗi ám ảnh giám ngục Azkaban của em rồi, phải không?"

"Dạ."

Harry nghĩ đến vị thần Hộ mệnh mong manh của mình, ước sao cho nó mạnh mẽ thêm chút nữa. Fred nói một cách tin tưởng:

“Lũ giám ngục Azkaban không thể nào tái xuất hiện đâu anh Oliver, thầy Dumbledore đã nổi cơn tam bành lên rồi còn gì.”

Wood nói:

“Vậy thì cứ hy vọng là chúng sẽ không đến. Dù sao đi nữa, mọi người đã luyện tập tốt. Chúng ta cùng trở về Tháp Gryffindor thôi… Sáng mai tập hợp sớm đấy…”

Harry nói với Wood:

“Em ở lại thêm một chút, Ron muốn cỡi thử cây Tia Chớp.”

Khi những thành viên khác trong đội đi về phía phòng thay đồ, Harry sải bước về phía Ron. Ron đã nhảy qua hàng rào ngăn khán đài với sân đấu để chạy đến gặp Harry. Bà Hooch thì đã ngồi ngủ gục tại chỗ. Harry đưa cây chổi Tia Chớp cho Ron:

“Đây, bồ cứ việc cỡi!”

Với vẻ mặt ngây ngất mê ly, Ron trèo lên cây chổi và phóng lên không trung, lượn vòng trong bóng tối càng lúc càng dày kịt trong khi Harry đi quanh viền sân đấu trông chừng nó. Khi bà Hooch giật mình chợt tỉnh giấc nồng thì đêm đã xuống. Bà rầy Harry và Ron đã không chịu đánh thức bà, khăng khăng bảo chúng phải trở về tòa lâu đài ngay.

Harry vác cây chổi Tia Chớp trên vai cùng với Ron bước ra khỏi sân vận động đã tối om om. Hai đứa nói chuyện sôi nổi

về chuyển động siêu êm của cây Tia Chớp, tính gia tốc phi thường và khả năng quẹo gấp của nó. Tụi nó đang đi được nửa đường về lâu đài thì Harry chợt liếc sang bên trái, nhìn thấy một thứ làm cho tim nó lộn ngược: một đôi mắt, long lanh nhìn nó từ trong bóng tối.

Harry đứng khựng lại, chết trân, tim nó đánh bình bình trong lồng ngực. Ron hỏi:

"Có chuyện gì vậy?"

Harry chỉ. Ron rút cây đũa phép ra, lẩm nhẩm:

"Lumos!"

Một tia sáng rọi xuyên qua bãi cỏ, soi vào một gốc cây, rồi chiếu sáng các cành nhánh; và kìa, thậm thụt ẩn núp trong đám lá non chính là con Crookshanks!

Ron gầm lên:

"Cút ngay!"

Ron cúi xuống lượm một hòn đá trên bãi cỏ, nhưng trước khi nó chọi hay làm được điều gì khác thì con mèo đã ngoe nguẩy cái đuôi dài màu hung hung mà biến mất.

Ron quăng hòn đá đi, giận dữ nói:

"Thấy hông? Cô ả cứ để cho nó đi lêu bêu bất cứ chỗ nào nó muốn… có lẽ nó đang tiêu hóa con Scrabbers và bây giờ thì tráng miệng bằng vài con chim nhỏ…"

Harry không nói gì. Nó hít sâu một hơi khi nỗi sợ hãi đã được giải tỏa và cảm giác yên tâm đang lan tràn khắp người. Hồi nãy Harry đã tin tưởng như đinh đóng cột rằng đó chính là

đôi mắt của Hung tinh nhìn nó. Hai đứa lại đi tiếp về tòa lâu đài. Harry hơi ngượng về cơn hốt hoảng của mình nên không nói gì với Ron hết. Nó cũng không nhìn sang trái hay nhìn sang phải nữa cho đến khi tới được Tiền sảnh sáng rực ánh đèn.

Sáng hôm sau Harry đi xuống ăn điểm tâm cùng với tất cả tụi con trai trong cùng ký túc xá. Tất cả tụi nó đều có vẻ như cho là cây chổi thần Tia Chớp xứng đáng với một sự dàn chào danh dự như vậy. Khi Harry bước chân vào Đại Sảnh Đường, bao nhiêu cái đầu cùng quay về phía cây chổi thần Tia Chớp, và tiếng xuýt xoa trỗi lên khắp nơi. Harry nhận thấy, với sự khoái trá khôn cùng, rằng cả đám nhà Slytherin sửng sốt như bị sét đánh. Ron hớn hở vừa ngoái nhìn Malfoy vừa hỏi Harry:

"Bồ có thấy cái bộ mặt của nó không? Nó không thể nào tin được! Thiệt là đã hết chỗ nói!"

Wood cũng rạng rỡ ké dưới vầng hào quang của cây Tia Chớp.

"Đặt nó ở đây nè Harry!"

Anh ta đặt cây chổi ở giữa bàn, cẩn thận xoay trở cho cái nhãn hiệu của cây chổi phơi bày ra lấp lánh. Chẳng mấy chốc mọi người từ các bàn ăn của nhà Ravenclaw và Hufflepuff cùng xúm xít lại ngắm nghía. Cedric Diggory cũng đến để chúc mừng Harry có được một cây siêu chổi tuyệt vời để thay thế cho cây Nimbus, và bồ của Percy là Penelope nhà Ravenclaw cũng đến để hỏi xem liệu chị có thể được tận tay cầm lấy cây chổi Tia Chớp một cái hay không?

Trong khi Penelope xem xét Tia Chớp một cách tỷ mỷ, thì

Percy hăng hái bảo:

"Thôi, thôi, Penny, đừng có ngầm phá hoại nó nha."

Percy giải thích với đội banh:

"Penelope và anh đánh cá với nhau. Mười Galleon cho kết quả trận đấu đấy!"

Penelope đặt cây chổi thần Tia Chớp xuống, cám ơn Harry và đi trở lại bàn ăn của nhà Ravenclaw. Percy khẩn thiết thì thầm với Harry:

"Harry, nhứt định là em phải thắng nha! *Anh không có mười Galleon để chung cá đâu*! Ơi, anh đến đây, Penny!"

Và anh ta lật đật vọt đi sang bên ấy để cùng ăn với Penelope một miếng bánh mì nướng.

Một giọng nhừa nhựa lạnh lùng vang lên:

"Mày có chắc là biết cỡi cây chổi đó không, Harry?"

Draco Malfoy cũng đến gần để ngắm cây chổi Tia Chớp, cùng với hai thằng bạn Crabbe và Goyle đi kè sau lưng. Harry đáp, giọng tỉnh queo:

"Ờ, nhắm được mà."

Ánh mắt của Malfoy ánh lên vẻ nham hiểm:

"Nó có nhiều đặc tính độc đáo hén? Đáng tiếc là nó không kèm theo dù… để phòng trường hợp mày đến gần một giám ngục Azkaban."

Crabbe và Goyle cười hinh hích. Harry nói:

"Còn mày, Malfoy, cũng đáng tiếc là không có gắn thêm

một cánh tay xơ cua để nó bắt trái banh Snitch dùm mày.”

Đám học sinh nhà Gryffindor phá ra cười lớn. Đôi mắt nhợt nhạt của Malfoy nheo lại, nó lỉnh đi chỗ khác ngay. Đám nhà Gryffindor nhìn theo Malfoy về nhập bọn với đám nhà Slytherin. Tụi nó chụm đầu với nhau, hẳn nhiên là để hỏi Malfoy xem cây chổi thần của Harry có đúng thực là một cây Tia Chớp không?

Lúc mười một giờ thiếu mười lăm, đội Gryffindor bắt đầu đi đến phòng thay đồ. Thời tiết so với lúc tụi nó đấu với đội Hufflepuff thì thiệt là khác biệt một trời một vực. Trời hôm nay mát mẻ, trong veo, thoảng chút gió nhẹ. Phen này không thể có chuyện tầm nhìn bị hạn chế nữa, và Harry mặc dầu căng thẳng, cũng bắt đầu cảm nhận nỗi hồi hộp phấn khích mà chỉ có một trận đấu Quidditch mới đem lại được cho người ta. Tụi nó có thể nghe thấy cả trường đang kéo nhau đến sân vận động. Harry cởi tấm áo chùng đen đồng phục của trường ra, rút cây đũa phép ra khỏi túi áo chùng và nhét vô bên trong chiếc áo thun mà nó mặc bên dưới tấm áo chùng đồng phục đội bóng Quidditch. Nó những mong sao cho nó khỏi phải xài đến cây đũa phép trong trận đấu này. Và nó bỗng nhiên thắc mắc không biết giáo sư Lupin có mặt trong đám đông để quan sát nó hay không.

Khi tụi nó chuẩn bị rời phòng thay đồ, Wood nói:

“Các em biết chúng ta phải làm gì rồi đó. Nếu chúng ta thua trận này, chúng ta sẽ bị loại khỏi cuộc đua. Chỉ cần… chỉ cần bay như chúng ta luyện tập hôm qua là chúng ta sẽ chiến thắng!”

Tụi nó đi vào sân đấu giữa tiếng vỗ tay vang rần. Đội Ravenclaw mặc đồng phục màu xanh lơ đã đứng sẵn giữa sân đấu rồi. Tầm thủ của họ là Cho Chang, nữ cầu thủ duy nhứt của đội Ravenclaw. Cô bé thấp hơn Harry gần một cái đầu, và mặc dù Harry hết sức căng thẳng, nó vẫn không thể không nhận thấy cô bé cực kỳ xinh đẹp. Khi hai đội đứng đối diện nhau đằng sau đội trưởng của họ, cô bé mỉm cười với Harry, và Harry cảm thấy một cái thót nhẹ đâu đó trong bụng mà nó thấy hoàn toàn không phải do lo lắng mà có.

Bà Hooch nói nhanh:

"Wood, Davies, hãy bắt tay nhau."

Wood bắt tay đội trưởng đội Ravenclaw.

"Trèo lên chổi… chờ tiếng còi của tôi… ba… hai… một…"

Harry phóng vọt lên không trung và cây chổi thần Tia Chớp lượn vòng càng lúc càng cao hơn nhanh hơn bất kỳ một cây chổi thần nào khác. Harry lao quanh sân vận động và nheo mắt tìm kiếm trái banh Snitch, lắng nghe tất cả những lời bình luận của Lee Jordan - bạn thân của hai anh em Fred và George.

"Các cầu thủ đã bay lên rồi, và niềm phấn khích lớn lao của trận đấu này chính là cây chổi thần Tia Chớp mà Harry Potter đang cỡi để thi đấu cho đội Gryffindor. Theo như sách hướng dẫn Chổi Thần Nào thì Tia Chớp sẽ là hiệu chổi thần được chọn cho đội tuyển quốc gia ở cuộc thi đấu Quidditch Vô địch thế giới năm nay…"

Giọng của giáo sư McGonagall cắt ngang:

"Jordan, em làm ơn thuật cho chúng tôi biết chuyện gì đang

xảy ra trong trận đấu đi chứ!”

“*Dạ, xin vâng lời giáo sư… chỉ là cung cấp một tý thông tin nền thôi mà. Nhân tiện nói luôn, chổi thần Tia Chớp có Thắng tự động thiết kế bên trong và…*”

“Jordan!”

“*Dạ, dạ, đội Gryffindor đang lấn sân, Katie Bell của đội Gryffindor đang nhắm tới khung thành…*”

Harry vượt qua mặt Katie theo hướng ngược lại, chăm chú nhìn quanh tìm kiếm một tia lấp lánh của trái banh vàng. Nó nhận thấy Cho Chang đang theo sát đuôi nó. Chắc chắn cô bé này bay rất giỏi, cứ cắt ngang đường bay của Harry, buộc Harry phải đổi hướng. Fred quát to khi lướt vụt qua Harry để truy đuổi trái banh Bluger đang nhắm tấn công Alicia:

“Cho cô ta thấy khả năng tăng tốc của Tia Chớp đi Harry!”

Harry thúc cây Tia Chớp tới trước khi nó bay vòng vòng phía trên mấy cột gôn của đội Ravenclaw khiến cho Cho Chang bị tụt lại phía sau. Vừa khi Katie ném thành công và ghi bàn đầu tiên của trận đấu rồi đám Gryffindor ở cuối sân đấu đang mừng vui như điên thì Harry nhìn thấy: trái banh Snitch là là gần sát mặt đất, nhẹ nhàng bay lượn bên một cái rào chắn.

Harry lao xuống. Cho Chang nhìn thấy Harry đang làm gì, lập tức bám sát theo. Harry tăng tốc độ tối đa, máu nó sôi lên hồi hộp, lao xuống kiểu này là ngón nghề đặc biệt của Harry. Nó chỉ còn cách mặt đất ba thước…

Bỗng nhiên một trái Bludger bị cầu thủ đội Ravenclaw tống

cho một đấm, bèn bay vụt loạn xạ, Harry phải xoay mình, lệch hướng bay để né trái Bludger tông vô nó trong đường tơ kẽ tóc; và chỉ trong mấy giây quan trọng đó, trái Snitch lại biến mất. Từ đám cổ động viên của đội Gryffindor vang lên tiếng rú "ÔÔÔÔÔiiiii!" đầy thất vọng, nhưng từ bên đám cổ động viên của đội Ravenclaw thì rộ tiếng vỗ tay rào rào hoan hô Tầm thủ của họ. George làm hả cơn giận của mình bằng cách đấm trái Bludger thứ hai thẳng vào Tầm thủ của đội đối phương, khiến anh chàng kia phải lộn mèo trên không trung để né.

"*Gryffindor đang dẫn trước 80-0, và hãy xem cây chổi thần Tia Chớp kìa! Bây giờ thì Harry đã thực sự khai thác triệt để tính năng của cây Tia Chớp. Hãy nhìn nó đổi hướng kìa… Cây Sao Chổi của Chang thiệt tình không thể coi là đối thủ của nó được. Sự thăng bằng chính xác của nó thiệt là đáng chú ý trong những cuộc…*"

"JORDAN! TRÒ ĐƯỢC MƯỚN ĐỂ QUẢNG CÁO CHO HÃNG CHỔI TIA CHỚP HẢ? CÓ TIẾP TỤC BÌNH LUẬN KHÔNG?"

Đội Ravenclaw đã lùi về phòng thủ, họ mới vừa ghi được thêm ba bàn, khiến cho đội Gryffindor chỉ còn dẫn trước năm mươi điểm. Nếu Cho bắt được trái Snitch trước Harry thì Ravenclaw sẽ thắng. Harry hạ xuống thấp hơn nữa, né được trong gang tấc Truy thủ của đội Ravenclaw, dáo dác nhìn khắp sân đấu để tìm kiếm như điên trái banh Snitch. Một ánh vàng lấp lánh lóe lên, một cái chấp chới của đôi cánh vàng… Trái banh Snitch đang lượn quanh phía trên cột gôn của đội Gryffindor…

Harry tăng tốc, đôi mắt dán chặt vô ánh vàng trước mặt… nhưng chỉ một giây sau, Cho xuất hiện, không biết từ xó xỉnh nào trong không trung, ngáng đường Harry. Wood gầm lên:

"HARRY! ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ LÚC LÀM NGƯỜI HÀO HOA PHONG NHÃ! CỨ HẤT NÓ RA KHỎI CHỔI NẾU CẦN PHẢI LÀM NHƯ VẬY!"

Harry bay lệch đi để tránh va chạm. Nó quay đầu lại nhìn và bắt gặp ánh mắt của Cho, cô bé đang nhoẻn miệng cười. Trái banh Snitch lại biến mất một lần nữa. Harry xoay cây Tia Chớp hướng lên và vọt lên cao hơn chỗ đang diễn ra trận đấu đến bảy thước. Nó liếc mắt ra sau thấy Cho vẫn bám sát theo… Cô bé này đã quyết định bám theo Harry thay vì truy tìm trái banh Snitch. Vậy thì… nếu cô bé muốn bám theo đuôi Harry thì cô ta phải lãnh lấy cái hậu quả vậy…

Harry lại lao xuống một lần nữa, và Cho, tưởng là Harry lại phát hiện ra trái banh Snitch, bèn phóng theo thật sát. Đang lao xuống, Harry đột ngột phóng vọt trở lên, còn cô bé cứ chới với theo đà lao xuống. Một lần nữa Harry lại phóng vọt lên nhanh như một viên đạn, và rồi Harry nhìn thấy nó lần thứ ba: trái banh Snitch đang chấp chới bay lóng lánh phía trên sân đấu phía sân của đội Ravenclaw.

Harry tăng tốc, và phía dưới nó mấy thước, Cho cũng tăng tốc. Harry sắp chiến thắng, sắp giành được trái banh Snitch trong tích tắc nữa mà thôi. Bỗng dưng…

"Ối!"

Cho kêu lên, chỉ tay xuống dưới sân cỏ. Harry bị Cho chi phối tâm trí, cũng nhìn xuống.

Ba giám ngục Azkaban, ba giám ngục Azkaban trùm áo đen, đội nón trùm đầu bịt mặt, đang ngước nhìn lên Harry.

Harry không ngừng lại để suy nghĩ. Thọc một bàn tay vô cổ áo của tấm áo chùng, nó rút ra cây đũa phép và gầm lên:

"*Expecto patronum*!"

Một cái gì đó màu trắng bạc, một cái gì đó khổng lồ, bùng ra từ đầu cây đũa phép. Harry biết thần Hộ mệnh của nó phóng thẳng vào lũ giám ngục Azkaban, nhưng nó không dừng lại giây nào để xem kết quả, đầu óc vẫn tỉnh táo một cách kỳ diệu, nó cứ nhìn thẳng tới trước… và nó sắp đạt tới rồi. Nó vươn ra bàn tay hãy còn nắm chặt cây đũa phép và chỉ cần khép mấy ngón tay quanh trái Snitch nhỏ xíu đang ra sức vùng vẫy.

Tiếng còi kết thúc trận đấu của bà Hooch vang lên. Harry quay lại giữa không trung và thấy sáu cái bóng màu tía lao tới nhào lên mình nó. Tích tắc ngay sau đó, Harry bị cả đội Gryffindor ôm chầm, siết mạnh, hôn hít nồng nhiệt đến nỗi nó suýt bị lôi ra khỏi cây chổi thần của mình. Phía dưới kia, nó nghe tiếng hoan hô dậy rân đất trời của đám Gryffindor trong đám đông. Wood vẫn còn hò hét:

"Đáng mặt nam nhi!"

Alicia, Angelina và Katie đều nhào vô hôn Harry, và Fred câu cổ Harry chặt đến nỗi nó có cảm tưởng như đầu nó sắp sút ra. Trong cơn hỗn loạn ấy, cả đội cũng tìm được cách đáp trở xuống mặt đất. Harry trèo xuống cây chổi thần và nhìn lên để thấy cả một rừng cổ động viên Gryffindor đang rần rần chạy qua sân đấu, dẫn đầu là Ron. Trước khi nó kịp phản ứng thì nó đã bị nhấn chìm dưới sự hồ hởi phấn khởi của đám đông. Ron

cứ kéo cánh tay của Harry đưa lên trời mà hét:

"Dô! Dô! Dô!"

Percy tỏ ra vui sướng lắm:

"Giỏi lắm, Harry! Mười Galleon đã thuộc về anh! Phải đi tìm Penelope mới được! Xin lỗi nha…"

Seamus Finnigan cũng rống lên:

"Xuất sắc lắm, Harry!"

Lão Hagrid xuất hiện, trùm bóng lên cả đám Gryffindor đang tươi cười:

"Xuất sắc hết chỗ nói!"

Chợt lọt vào tai Harry một giọng nói:

"Đó mới đúng là thần Hộ mệnh."

Harry quay lại và nhìn thấy giáo sư Lupin, trông thầy vừa run rẩy vừa hài lòng. Harry sôi nổi nói:

"Bọn giám ngục Azkaban không ảnh hưởng gì đến con cả! Con chẳng cảm thấy chút gì cả!"

Giáo sư nói:

"Là bởi vì chúng nó… ờ… tụi nó không phải là giám ngục Azkaban. Con tới mà coi…"

Thầy dẫn Harry đi ra khỏi đám đông cho tới khi hai người nhìn thấy rìa sân đấu. Thầy Lupin nói:

"Con làm cho Malfoy bị một phen sợ hú hồn!"

Harry tròn mắt ngó. Trên sân là một đống bèo nhèo nào là Malfoy, Crabbe, Goyle và Marcus Flints, đội trưởng đội banh

Quidditch nhà Slytherin, đang vất vả lột bỏ những tấm áo trùm dài màu đen và nón trùm đầu bịt mặt. Trông có vẻ như Goyle vừa công kênh Malfoy trên vai nó để đóng giả một tên giám ngục Azkaban cao lớn. Đứng trùm bên trên bọn Malfoy là giáo sư McGonagall với vẻ mặt biểu lộ một cơn giận cực kỳ khủng khiếp. Bà thét:

"Một trò đùa đáng khinh! Một cố gắng hèn nhát và đê tiện nhằm ám hại Tầm thủ của đội Gryffindor! Phạt cấm túc tất cả các trò, và trừ nhà Slytherin năm mươi điểm! Tôi sẽ trình việc này lên giáo sư Dumledore, không có nhầm lẫn gì hết! A, trò ấy đến kìa!"

Nếu có thể đóng một con dấu lên chiến thắng của đội Gryffindor, thì chính là lúc này đây. Ron chen lấn để mở đường đến sát bên cạnh Harry, nó cười lớn gấp đôi khi nhìn Malfoy đang vất vả thoát ra khỏi bộ áo ngụy trang, trong khi cái đầu của Goyle vẫn còn kẹt trong đám bùng nhùng đó.

George cũng chen lấn đám đông tới được bên Harry:

"Thôi đi, Harry! Mở yến tiệc! Trở về phòng sinh hoạt chung Gryffindor mau lên!"

Harry cảm thấy sung sướng hơn bao giờ hết:

"Đúng đó!"

Nó và những cầu thủ khác trong đội Gryffindor kéo nhau đi, vẫn còn mặc nguyên bộ áo chùng màu đỏ tía, ra khỏi sân vận động và trở về tòa lâu đài.

Làm như thể tụi nó đã giành được cúp Quidditch ấy, đám nhà Gryffindor kéo dài bữa tiệc mừng suốt từ sáng đến tận

khuya. Fred và George biến mất mấy tiếng đồng hồ rồi xuất hiện với cả két chai Bia bơ, nước giải khát bí rợ, và nhiều bao kẹo *Công tước Mật*. Khi George bắt đầu thảy kẹo cóc bạc hà cho đám đông thì Angelina Johnson ré lên:

"Bồ làm cách nào tài vậy?"

Fred thì thầm vào tai Harry:

"Đó là nhờ một chút giúp đỡ của Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn, Chân Nhồi Bông và Gạc Nai."

Chỉ có một người không tham gia vào cuộc vui nhộn nhạo này. Hermione thiệt là không thể tin nổi, vẫn ngồi lỳ ở một góc phòng, cố gắng đọc một cuốn sách vĩ đại có tựa là Đời Sống Của Gia Đình và Tập Quán Xã Hội Của Dân Muggle Ăng-Lê. Harry rời khỏi cái bàn nơi mà George và Fred đã bắt đầu tung hứng mấy chai Bia bơ, để đi tới bên Hermione. Nó hỏi cô bé:

"Bồ không thèm đi coi cả trận đấu à?"

Hermione không nhìn lên, đáp bằng một giọng với âm sắc cao nghe rất lạ tai:

"Đương nhiên là tôi có đi. Và tôi rất mừng là chúng ta đã thắng, và tôi nghĩ là bạn chơi hay lắm, nhưng tôi cần đọc xong cuốn sách này vào thứ hai."

Harry nhìn về phía Ron, tự hỏi liệu Ron có đang đủ cao hứng để dẹp bỏ đi mối hiềm khích hay không. Harry nói:

"Đi mà, Hermione, lại đây chơi và ăn một cái gì nha."

Hermione nói, nghe giọng đã hơi khích động:

"Tôi không thể, Harry à. Tôi còn tới bốn trăm hai mươi hai

trang phải đọc. Với lại…”

Hermione liếc mắt sang chỗ Ron.

“… *bạn ấy* đâu có muốn tôi tham gia.”

Điều này thì khỏi cần bàn cãi, vì Ron đã chọn đúng lúc này để nói oang oang:

“Nếu mà con Scrabbers không bị *đớp* mất, nó có thể thưởng thức món Ruồi Kẹo mật này; hồi trước nó khoái món này lắm…”

Hermione òa khóc. Không đợi Harry nói hay làm cái gì, cô bé gập cuốn sách vĩ đại lại, kẹp vô nách, và vừa thổn thức vừa chạy lên cầu thang để về phòng ngủ dành cho nữ sinh, rồi biến mất.

Harry hỏi nhỏ Ron: “Bồ không tha thứ cho Hermione được sao?”

Ron trả lời thẳng thừng: “Không. Thà bạn ấy tỏ ra hối lỗi. Nhưng đằng này bạn ấy vẫn không chịu nhận là mình sai. Hermione vẫn hành động như thể con Scrabbers đang đi nghỉ mát hay gì đó.”

Cuộc liên hoan của nhà Gryffindor chỉ chịu kết thúc khi giáo sư McGonagall xuất hiện trong bộ áo ngủ ca rô và tấm lưới trùm tóc vào lúc một giờ sáng, để nhấn mạnh là tất cả bọn trẻ phải đi ngủ. Harry và Ron trèo lên cầu thang về phòng ngủ của tụi nó, vẫn còn bình luận về trận đấu. Cuối cùng, quá sức mệt, Harry chui vô giường nó, kéo bốn tấm màn quây kín chỗ nằm để che chắn ánh trăng rọi vào. Nó nằm vật ngửa ra, và lập tức cảm thấy trôi lờ lững vào giấc ngủ…

Nó mơ thấy một giấc mơ lạ lùng. Nó đang đi xuyên qua một khu rừng, vác cây chổi thần Tia Chớp trên vai, theo sau một cái gì đó màu trắng bạc. Cái màu trắng bạc đó đi ngoằn ngoèo xuyên qua rừng cây trước mặt, và Harry chỉ có thể thấy nó thấp thoáng qua lá cây. Lo lắng đi cho kịp cái đó, Harry bước nhanh hơn, nhưng nó càng bước nhanh lên thì cái bóng phía trước nó càng tăng tốc độ. Harry bèn chạy về phía trước nó, có tiếng vó ngựa càng lúc càng nhanh hơn. Giờ đây nó chạy hết tốc lực và nó nghe phía trước nó tiếng vó phi nước đại. Rồi nó quẹo qua một góc rừng, nhìn thấy một trảng trống và…

"AAAAAAAAÁÁ! ĐĐĐĐĐĐỪỪỪỪỪNGG!"

Harry giật mình thức dậy như thể nó vừa bị đấm vô ngay giữa mặt. Hoang mang trong bóng tối hoàn toàn, nó lóng ngóng kéo mấy tấm màn quanh giường ra. Nó có thể nghe tiếng người chộn rộn chung quanh, và rồi giọng của Seamus vang lên từ đầu kia căn phòng ngủ:

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Harry nghĩ là hình như nó vừa nghe tiếng cánh cửa phòng ngủ sập mạnh. Cuối cùng, tìm được mép màn, Harry vạch ra và cùng lúc đó nó thấy Seamus thắp đèn lên.

Ron đang ngồi trên giường, một tấm màn bị xé toạc còn treo lủng lẳng một bên giường, trên gương mặt còn đọng nét kinh hoàng khiếp đảm.

"Black! Sirius Black! Hắn có con dao!"

"Cái gì?"

“Ở đây nè! Mới tức thì nè! Rạch nát tấm màn! Đánh thức mình dậy!”

“Bồ có chắc là bồ không nằm mơ đó chứ, Ron?”

“Nhìn tấm màn kìa! Mình nói với mấy bồ là hắn đã ở đây mà!”

Tất cả tụi nó hè nhau nhảy ra khỏi giường. Harry chạy tới cánh cửa phòng ngủ trước tiên, và tụi nó đua nhau phóng vọt xuống cầu thang. Cánh cửa những phòng ngủ khác mở ra sau lưng tụi nó và những giọng ngái ngủ hỏi với theo:

“Ai la hét đó?”

“Tụi bây đang làm cái trò gì vậy?”

Phòng sinh hoạt chung chỉ được chiếu sáng bằng những ngọn lửa đang tàn lụi trong lò sưởi, cho thấy cảnh ngổn ngang rác rưởi và tàn dư của bữa tiệc. Ngoài ra, căn phòng hoàn toàn trống vắng:

“Bồ chắc chắn là bồ không nằm mơ chứ hả, Ron?”

“Mình nói với mấy bồ là mình đã thấy hắn mà.”

“Chuyện gì mà ồn ào vậy?”

“Giáo sư McGonagall đã bảo chúng ta đi ngủ rồi mà!”

Vài nữ sinh đã đi xuống cầu thang, mặc áo ngủ và ngáp. Tụi con trai cũng lại xuất hiện. Fred hớn hở hỏi:

“Hay lắm! Tụi mình lại chơi tiếp nha!”

Nhưng Percy vội vã xông vào phòng sinh hoạt chung, vừa gài cái huy hiệu Thủ lĩnh Nam sinh lên áo ngủ, vừa nói:

“Mọi người lên lầu ngay!”

Ron nói giọng yếu ớt:

“Anh Percy… Sirius Black! Hắn ở trong phòng ngủ tụi em! Hắn có dao! Hắn đánh thức em dậy!”

Phòng sinh hoạt chung chợt im lặng rợn người. Percy trông có vẻ sửng sốt:

“Tầm bậy! Chắc là tại em ăn nhiều quá đó Ron… bị ác mộng…”

“Em nói với anh là…”

“Thôi, anh nói đủ rồi là đủ rồi!”

Giáo sư McGonagall đã trở lại. Bà đóng mạnh tấm chân dung đằng sau lưng khi bước vào phòng sinh hoạt chung và nhìn quanh giận dữ:

“Tôi rất vui mừng là Gryffindor đã thắng trận đấu, nhưng mà như vầy thì quá lố bịch! Percy, tôi đã trông mong nơi trò nhiều hơn kia!”

Percy đứng thẳng lên một cách phẫn nộ và nói:

“Thưa cô, con chắc chắn là không cho phép chuyện này rồi. Con vừa mới bảo các em về phòng ngủ! Em trai của con bị một cơn ác mộng…”

Nhưng Ron thét vang:

“KHÔNG PHẢI ÁC MỘNG! THƯA CÔ, CON THỨC DẬY VÀ SIRIUS BLACK ĐỨNG BÊN GIƯỜNG CON, CẦM MỘT CON DAO!”

Giáo sư chăm chú nhìn Ron:

“Đừng nói nhảm nhí, Ron. Làm sao mà hắn có thể qua được lỗ chân dung chứ?”

Ron giơ ngón tay run rẩy của nó về phía lưng của bức tranh Ngài Cadogan:

“Hỏi ổng! Hỏi coi ổng có thấy…”

Giáo sư McGonagall nhìn Ron đăm đăm bán tin bán nghi, rồi bà đẩy tấm chân dung mở ra và chui qua bên ngoài. Cả phòng sinh hoạt chung nín thở lắng nghe:

“Ngài Cadogan, có phải ngài vừa để cho một người đàn ông vào tháp Gryffindor không?”

Ngài Cadogan kêu lên:

“Đúng như vậy, thưa quý nương!”

Bên trong và bên ngoài phòng sinh hoạt chung cùng im lặng sững sờ. Tiếng của giáo sư McGonagall lại vang lên:

“Ngài… ngài đã cho vào à? Nhưng… nhưng còn mật khẩu?”

Ngài Cadogan đáp một cách tự hào:

“Hắn có mật khẩu mà. Hắn có mật khẩu của cả tuần luôn ấy, thưa quý nương. Hắn cứ đọc vanh vách từ một mẩu giấy nhỏ!”

Giáo sư McGongall lại chui qua lỗ chân dung để đứng đối diện với đám học trò còn đang choáng váng. Trông cô trắng bệch như vôi. Giọng cô run lên:

“Kẻ nào, kẻ cực kỳ ngu xuẩn nào đã viết ra giấy mật khẩu của tuần này rồi để tờ giấy bay lung tung hả?”

Sự im lặng nghẹt thở bị phá vỡ bởi một tiếng rít lí nhí hãi hùng. Và Neville Longbottom, run rẩy từ đầu cho tới mấy ngón chân mang dép bông, từ từ giơ tay lên.

14

MỐI ÁC CẢM CỦA THẦY SNAPE

Đêm đó không ai trong tháp Gryffindor ngủ được. Tụi nó biết là tòa lâu đài đang bị lục soát một lần nữa, và cả nhà Gryffindor đều thức trong phòng sinh hoạt chung, chờ nghe xem Black có bị bắt không? Rạng ngày, giáo sư McGonagall trở lại báo cho tụi nhỏ biết là Black lại trốn thoát một lần nữa.

Ngày hôm sau, tụi nó đi tới chỗ nào trong tòa lâu đài cũng thấy dấu hiệu kiểm soát an ninh chặt chẽ. Người ta thấy giáo sư Flitwick đang dạy cho những cánh cửa khổng lồ nhận diện một bức tranh to vẽ hình Sirius Black. Thầy giám thị Filch thì đột nhiên xông lên xông xuống các hành lang, bịt kín mọi thứ từ kẽ hở trên tường đến lỗ chuột chui. Ngài Cadogan thì bị đuổi việc. Bức tranh của ngài bị đem đi tuốt ở một xó xỉnh hẻo lánh trên tầng lầu bảy, và Bà Béo lại trở về vị trí cũ. Bức chân dung của bà đã được phục hồi một cách hết sức điêu luyện, nhưng bà cũng vẫn còn cực kỳ căng thẳng, và chỉ chấp nhận trở lại công việc với điều kiện là phải có thêm sự bảo vệ cho bà. Người ta đành phải mướn một bọn quỷ lùn cáu kỉnh làm bảo vệ. Lũ quỷ này đi rảo từng nhóm đầy vẻ dọa nạt, nói

chuyện với nhau bằng những tiếng cằn nhằn càu nhàu, và so đọ dùi cui với nhau coi của đứa nào lớn hơn.

Harry không thể nào không để ý thấy bức tường mụ phù thủy một mắt trên lầu ba vẫn không khóa và không được canh gác. Có vẻ như George và Fred nói đúng khi cho là chỉ có hai đứa nó, và bây giờ có thêm Harry, Ron và Hermione, là những người hiếm hoi biết về lối đi bí mật giấu bên trong bức tượng.

Harry hỏi Ron:

"Bồ thấy tụi mình có nên nói cho người nào biết không?"

Ron đáp cho qua:

"Tụi mình biết là hắn không thể nào đi qua tiệm *Công tước Mật* được mà. Tụi mình đâu có nghe nói về vụ đột nhập tiệm *Công tước Mật* nào đâu!"

Harry cũng mừng là Ron nhìn nhận sự việc theo quan điểm này. Nếu mà mụ phù thủy một mắt cũng bị bít kín thì nó sẽ chẳng còn dịp nào đi chơi Hogsmeade nữa.

Ron đã bỗng chốc trở thành người nổi tiếng. Lần đầu tiên trong đời nó, người ta chú ý đến nó hơn là chú ý đến Harry, và rõ ràng là Ron rất khoái trải qua cái kinh nghiệm này. Mặc dù vẫn còn bị xúc động mạnh về biến cố đêm đó, Ron vẫn vui vẻ kể lại cho bất cứ người nào hỏi thăm về chuyện gì đã xảy ra, kèm theo cả đống chi tiết:

"… tôi đang ngủ, và tôi nghe tiếng vật gì bị xé rách toạc, tôi cứ ngỡ mình đang chiêm bao, hiểu không? Nhưng rồi một cơn gió lùa qua… tôi thức dậy và thấy màn treo bên giường tôi đã bị giật xuống… tôi lăn qua… và tôi thấy hắn đứng bên giường

tôi… trông như một bộ xương cách trí, với tóc tai rối nùi… cầm một con dao dài, chắc là cỡ ba tấc… và hắn nhìn tôi, tôi nhìn hắn, và rồi tôi thét lên, thế là hắn chuồn thẳng.”

Khi đám nữ sinh năm thứ hai đã lắng nghe xong câu chuyện của Ron và kéo nhau đi, Ron quay sang nói với Harry:

“Mà tại sao? Tại sao hắn lại chuồn mất?”

Harry cũng đã thắc mắc điều đó. Tại sao Black, sau khi nhầm giường, đã không bịt miệng Ron rồi tiếp tục thanh toán Harry? Cách đây mười hai năm, Black đã từng chứng tỏ là hắn không ngại gì chuyện giết người vô tội, vậy mà lần này đối diện với năm đứa con trai không vũ khí, bốn đứa lại đang ngủ say, thì mắc gì hắn phải chuồn?

Harry suy diễn:

“Chắc là hắn biết hắn sẽ phải vất vả và khi quay trở ra khỏi tòa lâu đài một khi bồ hét lên và đánh thức mọi người dậy. Lúc đó hắn sẽ phải giết hết mọi người trong nhà này mới chui ra được cái lỗ chân dung… rồi lại phải đương đầu với các thầy cô…”

Neville sa vào tình cảnh nhục nhã vô cùng. Giáo sư McGonagall giận nó đến nỗi cấm nó từ nay trở đi không được đi thăm làng Hogsmeade nữa. Bà còn phạt cấm túc nó và cấm luôn bất kỳ ai nói cho nó biết mật khẩu vô tháp Gryffindor. Neville khốn khổ đành phải kẹt bên ngoài phòng sinh hoạt chung mỗi tối, để chờ ai đó cho nó vô ké, trong khi mấy con quỷ lùn bảo vệ cứ đi lên đi xuống liếc ngó nó hết sức khó chịu. Tuy nhiên không có hình phạt nào trong số đó có thể so sánh được với cái mà bà nó dành sẵn cho nó. Hai ngày sau vụ Black

đột nhập, bà của Neville gởi cho nó cái thư khủng khiếp nhứt mà học sinh Hogwarts có thể nhận được vào bữa điểm tâm - một bức Thư Sấm.

Những con cú của trường Hogwarts túa vào Đại Sảnh Đường, mang theo thư từ như thông thường, và Neville nín thở khi thấy một con cú vườn bự tổ chảng đáp xuống trước mặt nó với một phong bì đỏ tía ngậm trong mỏ. Harry và Ron đang ngồi đối diện với Neville nhận ra ngay tức thì lá thư đó là một lá Thư Sấm - Ron đã từng nhận được một lá thư như vậy do má nó gởi hồi năm ngoái. Ron khuyên Neville:

"Cầm nó chạy đi Neville."

Neville không đợi nhắc đến lần thứ hai. Nó cầm và giơ lá thư ra phía trước như đang cầm một trái bom, nó chạy thục mạng ra khỏi Đại Sảnh Đường, trong khi cả đám nhà Slytherin nổ ra một trận cười như sấm trước vẻ mặt của Neville. Mọi người nghe tiếng bức Thư Sấm vang lên trong Tiền Sảnh - giọng bà của Neville được tăng âm bằng phép thuật, vang lớn gấp trăm lần bình thường, đang rít lên the thé là làm sao mà Neville có thể đem lại cho cả gia đình một nỗi nhục nhã như thế!

Harry bận áy náy cho tình cảnh Neville quá đến nỗi không nhận thấy ngay là nó cũng có một lá thư. Hedwig bèn mổ một cái đau điếng lên cổ tay nó để lưu ý. Harry kêu lên:

"Ui da! Ủa… Cám ơn nha, Hedwig."

Harry xé lá thư ra xem trong khi con Hedwig tự phục vụ nó món bánh bắp của Neville bỏ lại. Bức thư gởi cho Harry viết:

Harry và Ron thân mến,

Hai trò có muốn dùng trà với Bác vào khoảng sáu giờ chiều nay không? Bác sẽ vô tòa lâu đài đón hai đứa. HÃY CHỜ BÁC Ở TRONG TIỀN SẢNH, CÁC TRÒ KHÔNG ĐƯỢC PHÉP RA NGOÀI MỘT MÌNH!

Vui lên nghe!

Bác Hagrid.

Ron nói:

"Có lẽ bác Hagrid muốn nghe hết mọi chuyện về Black!"

Vì vậy vào khoảng sáu giờ chiều, Harry và Ron rời phòng sinh hoạt chung ở tháp Gryffindor, chạy thiệt lẹ qua đám quỷ lùn bảo vệ, rồi đi xuống Tiền sảnh. Lão Hagrid đã đứng đợi sẵn ở đó. Ron nói:

"Bác Hagrid, khỏe rồi! Chắc là bác muốn nghe chuyện xảy ra hôm thứ bảy phải không?"

Lão Hagrid mở cánh cửa trước dẫn hai đứa nhỏ ra ngoài:

"Bác đã nghe hết ráo cái chuyện đó rồi."

"Vậy hả?"

Trông Ron có vẻ hơi cụt hứng.

Khi bước chân vào căn chòi của lão Hagrid, cái mà hai đứa nhỏ nhìn thấy trước tiên là con Bằng-Mã Buckbeak. Nó đang nằm dài trên tấm chăn bông chắp vá của lão Hagrid, đôi cánh bành ki tô của nó xếp lại bên mình, và nó đang thưởng thức một dĩa to tướng đựng món chồn sương ngoẻo. Ngoảnh nhìn

sang chỗ khác để khỏi phải thấy cảnh tượng chẳng mấy thú vị đó, Harry lại nhìn thấy bộ com-lê vĩ đại màu nâu đầy lông và cái cà vạt màu vàng và cam khủng khiếp được treo trên đầu cánh cửa tủ của lão Hagrid. Harry hỏi:

"Bộ đồ vía đó để làm gì vậy bác Hagrid?"

Lão Hagrid nói:

"Vụ án của Buckbeak kháng lại *Ủy ban Giải trừ Sinh vật Nguy hiểm* sẽ ra tòa vào thứ sáu này. Nó với bác phải cùng đi Luân Đôn với nhau. Bác đã đặt mua hai vé trên chuyến xe đò Hiệp sĩ…"

Harry cảm thấy thắt lòng một mặc cảm tội lỗi. Nó hầu như quên béng đi rằng vụ án Buckbeak đã cận kề, và căn cứ vào vẻ mặt khổ sở của Ron, nó biết chắc Ron cũng đang có cảm giác như nó. Hai đứa nó đã quên mất lời hứa giúp lão Hagrid chuẩn bị biện hộ cho Buckbeak; vụ cây chổi thần Tia Chớp đã xóa sạch vụ Buckbeak ra khỏi đầu tụi nó.

Lão Hagrid rót trà và đưa mời tụi nó một dĩa bánh, nhưng mà tụi nó biết rằng tốt nhứt là đừng có ăn; tụi nó đã có quá nhiều kinh nghiệm về tài nấu ăn của lão Hagrid.

Tự mình ngồi giữa hai đứa nhỏ. Lão Hagrid trông ra vẻ nghiêm túc một cách chẳng phù hợp chút nào với tính cách của lão.

"Bác có đôi điều muốn bàn bạc với hai đứa bây."

Harry hỏi:

"Điều gì vậy bác?"

Lão Hagrid nói:

“Hermione.”

Ron hỏi:

“Hermione thì mắc mớ gì tới tụi con chứ?”

“Cô bé ấy đúng mực đàng hoàng, đó là chuyện bác muốn nói. Từ hồi Giáng sinh tới giờ cô bé ấy thường xuống đây thăm bác lắm, nó rất cô đơn. Ban đầu thì vì cây chổi thần Tia Chớp mà hai đứa bây không nói chuyện với nó, sau đó cũng không nói chuyện với nó chỉ tại vì con mèo…”

Ron tức giận chen ngang:

“… ăn mất con Scrabbers!”

Lão Hagrid vẫn bướng bỉnh nói tiếp:

“Tại vì con mèo của Hermione hành động như mọi con mèo khác. Nó đã khóc nhiều lần, các trò biết không? Hiện giờ nó đang trải qua một giai đoạn rất khó khăn. Nếu mà các trò hỏi thì bác nói cho mà nghe, Hermione đã ôm đồm quá nhiều môn, với bao nhiêu bài tập mà nó cố gắng làm, nó vẫn kiếm ra thì giờ để giúp bác vụ con Buckbeak… Nó kiếm thiệt nhiều tài liệu bổ ích cho bác… nói là bây giờ bác sẽ có nhiều cơ may thắng kiện…”

Harry lúng túng mở miệng:

“Bác Hagrid à… Lẽ ra tụi cháu cũng phải giúp đỡ bác… tụi cháu xin lỗi bác…”

Lão Hagrid phẩy tay gạt lời xin lỗi của Harry qua một bên:

“Bác không trách con chuyện đó. Thượng đế biết con có đủ

chuyện phải giải quyết. Bác đã xem con luyện tập Quidditch từng giờ từng ngày từng đêm. Nhưng mà bác phải nói với con là bác nghĩ hai đứa bây nên coi trọng một người bạn hơn cây chổi và con chuột. Bác nói nhiêu đó thôi."

Harry và Ron khổ sở nhìn nhau. Lão Hagrid nói tiếp:

"Khi Black suýt nữa đâm con, Ron à, Hermione buồn khổ lo lắng lắm. Nó biết đặt trái tim nó đúng chỗ, mà hai đứa tụi bây thì không thèm nói chuyện với nó…"

Ron giận dữ nói:

"Nếu Hermione chịu bỏ con mèo đó đi thì con sẽ chịu nói chuyện lại với bạn ấy. Nhưng mà bạn ấy thì cứ khăng khăng bênh vực nó! Nó là một con mèo điên, mà bạn ấy thì không chịu nghe một lời nào đụng đến con mèo đó…"

"Ờ… thì… người ta có thể hơi ngu một chút về những con vật cưng của mình."

Lão Hagrid nói nghe thông thái lắm. Nhưng đằng sau, con Buckbeak đang nhè ra mấy miếng xương chồn lên cái gối của lão.

Ba bác cháu dành phần cuối của buổi viếng thăm để bình luận về cơ hội đã được tăng thêm của đội Gryffindor trong cuộc đua giành Cúp Quidditch. Lúc chín giờ tối, lão Hagrid đưa hai đứa nhỏ trở về tòa lâu đài.

Khi tụi nó về tới phòng sinh hoạt chung thì thấy đám đông đang xúm xít chen chúc nhau bu quanh cái bảng thông báo. Ron nhóng cổ qua đầu mấy đứa khác để đọc cái thông báo mới rồi la lên:

“Đi thăm làng Hogsmeade vào tuần tới!”

Lúc hai đứa ngồi xuống rồi, Ron hỏi nhỏ Harry:

“Bồ tính sao?”

Harry nói, giọng còn nhỏ hơn nữa:

“Ờ… thầy Filch chưa làm gì cái lối đi dẫn tới tiệm *Công tước Mật*… mà…”

“Harry!”

Một giọng nói vang ngay bên tai nó. Harry giật mình ngoái đầu nhìn Hermione. Cô bé đang ngồi ở cái bàn ngay sau lưng hai đứa nó và đang dọn bớt một đống sách mà rõ ràng là lúc nãy đã che khuất cô bé. Hermione nói:

“Harry, nếu mà bạn đi Hogsmeade một lần nữa… tôi sẽ thưa với cô McGonagall về tấm bản đồ đó!”

Ron không thèm nhìn Hermione, lầu bầu:

“Harry, bồ có nghe ai đang nói đó không?”

“Ron, sao trò có thể rủ Harry đi với trò được chứ? Sau những gì mà Sirius Black suýt làm đối với *trò*. Tôi nói thiệt đó, tôi sẽ thưa cô…”

Ron nổi khùng:

“Vậy là bây giờ trò đang tìm cách cho Harry bị đuổi học chứ gì! Niên học này trò chưa gây đủ tai họa cho người khác hay sao chứ?”

Hermione mở miệng ra toan trả lời, nhưng một tiếng rít nhỏ chợt vang lên và con Crookshanks phóng ngay lên đùi cô bé. Cô bé vội vàng bê con Crookshanks vội vã đi lên phòng ngủ

của nữ sinh.

Ron quay lại nói tiếp với Harry như thể câu chuyện không hề bị Hermione xía ngang:

"Vậy chuyện đó tính sao? Đi đi, lần trước bồ tới đó chưa kịp đi xem cái gì hết. Bồ còn chưa vô trong *Tiệm Giỡn của Zonko* nữa mà!"

Harry ngó quanh để yên chí là Hermione đã ở xa ngoài tầm nghe lén rồi. Nó nói:

"Đi. Nhưng lần này mình sẽ đem theo Tấm áo Tàng hình."

Vào sáng thứ bảy, Harry gói ghém Tấm áo Tàng hình bỏ vô cặp, nhét tấm Bản đồ của Đạo tặc vô túi áo rồi đi xuống ăn điểm tâm với mọi người. Hermione cứ hướng cái nhìn ngờ vực về phía Harry ở cuối bàn, nhưng Harry tránh ánh mắt cô bé và còn cẩn thận để cho cô bé nhìn thấy nó đi ngược trở lên cầu thang cẩm thạch để trở vào Tiền Sảnh khi những người khác đều tiến bước về phía cổng chính. Harry vẫy tay chào Ron:

"Tạm biệt! Hẹn gặp lại khi nào bồ trở về nha!"

Ron nhe răng cười và nháy mắt.

Harry vội vã đi lên tầng lầu thứ ba, vừa đi vừa móc tấm Bản đồ của Đạo tặc ra xem. Núp sau bức tượng của mụ phù thủy một mắt, Harry vuốt thẳng tấm bản đồ. Một cái chấm nhỏ xíu đang di chuyển về phía nó. Harry nheo mắt nhìn cái chấm đó. Hàng chữ nhỏ li ti bám theo cái chấm nhỏ đó ghi rõ "Neville Longbottom".

Harry vội vàng rút cây đũa phép ra, lẩm bẩm:

“Dissendium!”

… rồi quăng cái cặp của nó vô trong bức tượng, nhưng trước khi nó có thể leo vô theo thì Neville đã đi tới góc hành lang.

“Harry! Mình quên béng là bồ cũng không được đi chơi làng Hogsmeade!”

Harry nhanh nhẹn bước tránh xa bức tượng và nhét tấm bản đồ trở vô túi áo.

“Chào Neville! Bây giờ bồ định làm gì?”

Neville nhún vai:

“Chẳng làm gì cả! Bồ có muốn chơi Bài Nổ không?”

“Ơ… bây giờ thì không… mình đang đi đến thư viện và làm cái bài luận về ma cà rồng cho thầy Lupin.”

Mặt mày Neville rạng rỡ:

“Vậy mình sẽ cùng đi với bồ! Mình cũng chưa làm bài đó.”

“Ơ… khoan đã… Ừ phải rồi, mình quên mất tiêu, mình đã làm xong bài đó tối hôm qua.”

Gương mặt tròn vo của Neville có vẻ lo âu:

“Xuất sắc thiệt! Bồ giúp mình với nghe! Mình chẳng hiểu chút xíu gì về cái món tỏi đó… hổng biết họ phải ăn hay là…”

Neville bỏ giữa chừng câu nói, há hốc miệng ra nhìn qua vai của Harry. Nó thấy thầy Snape. Neville lật đật chạy ra núp sau lưng Harry. Thầy Snape đi tới gần rồi dừng lại, nhìn hết đứa này tới đứa khác.

“Hai trò làm gì ở chỗ này? Lựa chỗ kỳ cục mà hẹn hò…”

Trước vẻ lo lắng quá cỡ của Harry, thầy Snape đảo đôi mắt đen về phía những cánh cửa ở hai đầu hành lang, và rồi thầy ngó tới bức tượng mụ phù thủy chột mắt. Harry ấp úng:

“Chúng con… đâu có… hẹn hò ở đây. Chúng con… chỉ… gặp nhau ở đây.”

Thầy Snape nói:

“Vậy sao? Trò có thói quen lẩn quẩn ở những chỗ bất ngờ nhứt đó, Potter, mà trò hiếm khi nào xuất hiện ở những chỗ đó mà không có lý do… Ta cho là hai trò nên trở về tháp Gryffindor ngay, đó mới là chỗ của các trò.”

Harry và Neville vội lỉnh đi ngay không cần phân bua thêm một lời nào. Khi quẹo qua góc hành lang, Harry ngoái đầu nhìn lại. Nó thấy thầy Snape đang đưa một bàn tay lên đầu mụ phù thủy chột mắt để rà soát xem xét một cách kỹ lưỡng.

Harry tìm cách bứt khỏi Neville ở cái lỗ chân dung Bà Béo bằng cách tiết lộ cho nó mật khẩu, rồi giả bộ nói nó bỏ quên bài luận về ma cà rồng trong thư viện, phải quay trở lại lấy. Harry đi khuất mắt mấy con quỷ lùn bảo vệ an ninh, rút tấm bản đồ ra lần nữa, dí sát vô mũi mình.

Hành lang tầng lầu ba có vẻ vắng lặng. Harry cẩn thận rà cái bản đồ và thấy cái chấm tí ti đeo bảng tên “Severus Snape” bây giờ đã yên vị trong văn phòng của ông. Nó thở phào nhẹ nhõm.

Harry chạy như bay trở lại chỗ mụ phù thủy chột mắt, giở cái bướu trên lưng của mụ ra, đu người lên và chui tọt vào bên

trong, đụng phải cái cặp của nó ở cuối dốc trượt bằng đá bên trong bức tượng. Nó đọc thần chú cho tấm bản đồ trống trơn như trước rồi co giò chạy.

Hoàn toàn ẩn tích dưới Tấm áo Tàng hình, Harry bước ra trong ánh nắng bên ngoài tiệm *Công tước Mật* và chọc vô lưng Ron. Nó thì thầm:

"Mình đây!"

Ron huýt sáo:

"Sao lâu lắc vậy?"

"Thầy Snape cứ lởn vởn quanh…"

Hai đứa kéo nhau lên đường lớn. Ron vẫn tiếp tục nói rù rì qua khóe miệng:

"Bồ ở đâu? Bồ vẫn còn đó chứ? Cảm giác này kỳ thiệt…"

Hai đứa đi vô bưu điện; Ron giả đò nghiên cứu giá cả một cú gởi tới Ai Cập cho anh Bill, để Harry có thể nhân lúc đó mà ngắm nghía chung quanh. Mấy con cú cứ đậu trên cao mà rúc lên khe khẽ, ít nhứt có đến ba trăm con; từ những con Xám vĩ đại cho đến những con cú Nhí (chỉ phát chuyển địa phương mà thôi), những con nhí này nhỏ đến nỗi có thể ngồi gọn trong lòng bàn tay của Harry.

Sau đó hai đứa vô *Tiệm Giỡn Zonko*lúc đó đã đầy nhóc tụi học trò, Harry phải hết sức cẩn thận để khỏi dẫm phải chân đứa nào kẻo chúng bị hoảng loạn. Trong tiệm có đủ trò quậy và trò bịp dư sức làm mê mẩn cả những bậc siêu quậy như Fred và George. Harry thì thầm vô tai Ron biểu nó mua cái này hay cái kia và tuồn cho nó mấy đồng vàng dưới Tấm áo

Tàng hình. Khi tụi nó rời *Tiệm Giỡn Zonko* thì túi tiền của tụi nó đã nhẹ đi đáng kể so với lúc mới bước vào, nhưng túi áo thì căng phồng những Bom-phân, Kẹo nấc cục, Xà bông nòng nọc, và mỗi đứa một cái tách uống trà Cắn mũi.

Trời hôm ấy đẹp, gió hiu hiu, cả hai đứa đều không muốn chui rúc trong mấy cái tiệm, nên tụi nó đi qua quán *Ba Cây Chổi Thần*, trèo lên một cái dốc để tới thăm *Lều Hét*, nơi bị nhiều ma ám nhứt nước Anh. Nó nằm trên cao, hơi tách ra khỏi làng một đỗi đường, và mặc dù giữa ban ngày ban mặt, trông căn nhà cũng hơi âm u, với những cánh cửa sổ bằng gỗ đóng kín khuất trong khu vườn rậm rạp ẩm lạnh.

Khi hai đứa đứng dựa hàng rào nhìn lên, Harry nói:

"Ngay cả mấy con ma Hogwarts cũng tránh xa chỗ đó. Mình từng hỏi Nick Suýt Mất Đầu… ổng nói ổng có nghe đâu như có một đám đông hung hăng lắm trú trong đó. Chưa từng có người nào vô trỏng được. Anh George với anh Fred hiển nhiên là đã thử tìm cách đột nhập, nhưng mọi lối vào đều bị đóng kín, niêm phong…"

Harry cảm thấy nóng lên sau khi leo dốc, đang cân nhắc xem có nên cởi Tấm áo Tàng hình ra một lát hay không, thì nghe có tiếng người gần đó. Ai đó cũng đang trèo lên bên kia dốc đồi hướng về phía căn nhà. Một lát sau, Malfoy xuất hiện, theo sát bên hông nó là Crabbe và Goyle. Malfoy đang nói oang oang:

"… giờ này lẽ ra đã có cú của ba tao gởi tới. Ổng đã tới phiên tòa để trình tòa về vụ cánh tay của tao… rằng tao đã không thể xài cánh tay của tao suốt ba tháng…"

Crabbe và Goyle cười hinh hích.

“Tao thiệt tình ước chi tao có thể nghe lão khổng lồ đần độn và lông lá ấy tự bào chữa… ‘Nó đâu có… nguy hiểm, thiệt mà’, cái con Bằng-Mã đó giống như đồ chết rồi…”

Bỗng dưng Malfoy nhìn thấy Ron. Gương mặt nhợt nhạt của nó toét ra một nụ cười nham hiểm độc địa:

“Mày làm gì đó hả, Weasley?”

Malfoy nhìn ngôi nhà hoang tàn đằng sau Ron:

“Chắc là mày khoái sống ở đây lắm hả Weasley? Chắc là đang mơ màng có được một phòng ngủ riêng hả? Tao nghe nói cả nhà mày đều ngủ chung với nhau trong một phòng, đúng không mậy?”

Harry nắm lưng áo Ron để ngăn nó nhảy xổ vô Malfoy. Nó nói nhỏ bên tai Ron:

“Để thằng đó cho mình.”

Cơ hội ngàn vàng này đâu thể nào bỏ qua được. Harry lặng lẽ bò vòng ra sau Malfoy, Crabbe và Goyle, cúi xuống xúc một bụm bùn bên đường.

Malfoy vẫn cao giọng với Ron:

“Tụi tao vừa mới bàn luận về lão Hagrid bạn mày. Chỉ thử tưởng tượng xem lão nói gì với *Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm*. Mày nghĩ coi lão có khóc hu hu không, khi cái con Bằng-Mã đó bị cắt cổ…”

“BỊCH!”

Malfoy bị chúi tới trước khi cục sình bay trúng chóc vô đầu

nó, mái tóc vàng ánh của nó bỗng bê bết nhễu nhão bùn.

"Cái gì…?"

Ron phải níu chặt lấy hàng rào để cố đứng được, chứ không sẽ lăn quay ra vì cười quá xá đã. Malfoy, Crabbe và Goyle ngốc nghếch xoay quanh tại chỗ, hoảng hốt nhìn dáo dác xung quanh, Malfoy cố gắng vuốt bùn sình khỏi mái tóc.

"Cái gì vậy? Ai làm hả?"

Với cái vẻ bàng quan của một người bình luận thời tiết, Ron nói:

"Cái nhà đó có nhiều ma ám lắm mà, đúng không?"

Crabbe và Goyle có vẻ hoảng sợ, những cơ bắp nổi cuộn lên của tụi nó đâu có chơi nổi với ma. Malfoy thì điên tiết ngó trừng trừng cảnh vật vắng vẻ chung quanh. Harry rón rén đi dọc lối mòn, tới một vũng nước cống lầy nhầy màu xanh bốc mùi thúi hoắc.

BỘP! BỘP! BỘP!

Phen này thì cả Crabbe và Goyle cũng bị văng trúng. Goyle tức giận nhảy loi choi tại chỗ, cố quẹt nước cống khỏi đôi mắt ti hí lờ đờ. Malfoy thì vừa chùi mặt vừa ngó chằm chằm vào một chỗ cách Harry gần hai thước về bên trái. Nó nói:

"Nó xuất phát từ chỗ đó!"

Crabbe xông tới trước, hai cánh tay dài giơ ra, nó đi như một con quỷ nhập tràng. Harry né quanh Crabbe, lượm một cây gậy, quất vô lưng Crabbe một cái đích đáng. Harry gập đôi người lại để nén tiếng cười. Crabbe thì xoay vòng vòng để coi

ai là thủ phạm. Bởi vì chỉ thấy người duy nhứt là Ron nên Crabbe bèn nhắm vô Ron để trả đũa, nhưng Harry đã khoèo chân nó làm nó té chổng kềnh. Và khi Crabbe chổng cẳng lăn quay thì cái chân bè tổ bố của nó vướng vào vạt áo choàng của Harry. Tấm áo bị trì mạnh một cái và Harry cảm thấy nó tuột khỏi mặt mình. Trong một tích tắc, Malfoy trợn trừng mắt ngó Harry. Rồi nó chỉ vào cái đầu Harry, hét:

"AAAAÁÁÁ!"

Đoạn nó quay đít lại, vắt giò lên cổ, chạy như điên xuống dốc đồi; Crabbe và Goyle bám theo sau nó.

Harry che cái áo Tàng hình lại, nhưng mà thiệt hại đã xảy ra rồi.

Ron nhào tới, ngó chăm chăm một cách vô vọng vào chỗ mà Harry vừa biến mất:

"Harry! Bồ chỉ còn nước chạy lẹ lên thôi! Nếu Malfoy đem kể cho người nào khác biết… thì tốt nhứt là bồ nên chạy thiệt lẹ về lâu đài, mau lên…"

"Vậy gặp lại bồ sau."

Vừa nói dứt câu, không cần thêm một lời nào nữa, Harry phóng chạy ngược xuống con đường trở lại làng Hogsmeade.

Liệu Malfoy có tin vào cái mà nó thấy không? Liệu có ai tin Malfoy không? Không ai biết về Tấm áo Tàng hình cả - không ai, ngoại trừ cụ Dumbledore. Ruột gan Harry đảo lộn tùng phèo - Cụ Dumbledore nhất định sẽ biết ngay chuyện gì đã xảy ra, nếu mà Malfoy hé lộ bất cứ điều gì…

Chạy về tới tiệm *Công tước Mật*, chạy xuống cầu thang dẫn xuống hầm chứa đồ, băng qua sàn đá, chui qua cửa sập… Harry mới cởi Tấm áo Tàng hình ra, kẹp dưới nách, và cắm đầu chạy tiếp, chạy thục mạng suốt địa đạo… Malfoy sẽ về tới trường trước nó… Malfoy mất bao nhiêu thời gian để kiếm ra một giáo viên để méc? Thở hổn hà hổn hển, và đau nhói một bên sườn, Harry vẫn không giảm tốc độ, chạy một mạch đến tận chân dốc trượt bằng đá. Nó sẽ phải đem giấu Tấm áo Tàng hình ở đây, sợ rằng nếu Malfoy mà đi méc với một giáo viên nào đó, rồi tấm áo quý báu như vầy mà bị tịch thu thì thiệt là quá đáng. Harry giấu tấm áo sau một góc khuất, rồi bắt đầu trèo lên, cố nhanh hết sức mình, hai bàn tay ướt đẫm mồ hôi trượt trên thành cái cầu thang tuột. Khi Harry tới được bên trong cái lưng gù của mụ phù thủy, nó gõ cây đũa phép để mở cái bướu, thò đầu ra rồi đu người lên để chui ra. Cái bướu đóng ngay lại, và Harry vừa nhảy ra đằng sau bức tượng thì nghe có tiếng bước chân đang bước gấp đến gần.

Chính là thầy Snape. Ông đi thật nhanh đến bên Harry, vạt áo chùng đen vờn bay lất phất, rồi đứng lại trước mặt nó. Ông nói:

"Thì ra!…"

Trong mắt ông lộ ánh nhìn chiến thắng đang kìm nén, Harry cố gắng tỏ ra ngây thơ vô tội, dù dư biết cái bộ mặt đầm đìa mồ hôi và hai bàn tay dính đầy bùn sình đã tố cáo mình quá rõ; nó vội đút hai bàn tay vô túi áo chùng để giấu đi. Thầy Snape bảo:

"Potter, trò đi theo ta!"

Harry đi theo thầy xuống cầu thang, vừa đi vừa chùi tay bên trong cái túi áo chùng để thầy Snape không nhìn thấy. Hai người đi xuống hết bậc cầu thang, đến tầng hầm rồi vào văn phòng thầy Snape.

Trước đây Harry chỉ đến văn phòng thầy Snape có một lần, mà lần đó cũng ở trong tình trạng vô cùng khốn đốn. Kể từ lần đó đến nay, thầy Snape đã sưu tầm thêm được một mớ đồ bầy nhầy khủng khiếp đựng trong mấy cái hũ. Cả lũ hũ họ đứng dài dài trên cái kệ đằng sau bàn giấy, phản chiếu lấp lánh ánh lửa lò sưởi, tăng thêm vẻ ghê sợ trong bầu không khí đầy đe dọa. Thầy Snape bảo:

"Ngồi xuống!"

Harry ngồi xuống. Tuy nhiên, thầy Snape vẫn đứng. Thầy nói:

"Cậu Malfoy vừa mới gặp ta để trình một câu chuyện rất lạ, Potter à."

Harry không nói lời nào.

"Cậu ấy thưa với ta là cậu ấy đang đi lên gần đến căn Lều Hét thì cậu ấy tình cờ gặp Wealsey," rõ ràng là chỉ có một mình.

Harry vẫn không mở miệng nói lời nào.

"Cậu Malfoy trình bày rằng cậu ấy đang đứng nói chuyện với Weasley thì một khối sình to quăng trúng ngay sau ót của cậu ấy. Trò nghĩ coi chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra?"

Harry cố gắng tạo ra vẻ mặt hơi ngạc nhiên:

“Thưa thầy, con không biết.”

Đôi mắt của thầy Snape nhìn soi mói vào mắt Harry. Tình cảnh y hệt như ông ta đang trừng đuổi một con Bằng-Mã. Harry cố gắng không chớp mắt.

“Lúc đó cậu Malfoy nhìn thấy một sự xuất hiện lạ thường. Trò có thể tưởng tượng ra đó là cái gì không, Potter?”

Harry đáp với giọng cố làm ra vẻ tò mò một cách ngây thơ.

“Thưa thầy, không ạ.”

“Đó chính là cái đầu của trò đó, Potter! Một cái đầu lơ lửng giữa không trung.”

Harry im lặng một lúc lâu rồi nói:

“Có lẽ bạn ấy nên đến gặp bà Pomfrey để khám bệnh. Nếu mà bạn ấy nhìn thấy hình ảnh hoang đường như vậy…”

Thầy Snape nhẹ nhàng hỏi:

“Cái đầu của trò làm gì ở Hogsmeade hả Potter? Cái đầu của trò đâu có được phép lang thang ở Hogsmeade. Và không có một bộ phận nào của thân thể trò được phép xuất hiện ở Hogsmeade hết!”

Harry cố gắng giữ cho bộ mặt của mình không lộ vẻ tội lỗi hay sợ hãi:

“Thưa thầy, con biết điều đó. Nhưng mà nghe có vẻ như Malfoy bị ảo…”

“Malfoy không hề bị ảo giác.”

Thầy Snape nhe răng gầm gừ. Ông cúi mình xuống, hai tay ông chống trên hai tay vịn của cái ghế Harry đang ngồi, để cho

gương mặt của ông chỉ còn cách mặt Harry chừng ba tấc:

"Nếu cái đầu của trò ở Hogsmeade thì toàn bộ phần còn lại của thân thể trò cũng ở Hogsmeade."

Harry chống chế:

"Con ở trong tháp Gryffindor từ hồi sáng đến giờ, như lời thầy biểu…"

"Có ai chắc được điều đó không?"

Harry không thể nói gì được. Cái miệng mỏng dính của thầy Snape cong lên thành một nụ cười kinh khủng. Ông đứng thẳng trở lại và nói:

"Vậy đó. Mọi người, từ Bộ trưởng Bộ Pháp thuật trở xuống, đều ra sức gìn giữ cho Harry Potter lừng danh khỏi hiểm họa Sirius Black. Nhưng Harry Potter nổi tiếng chơi luật riêng của mình. Cứ mặc xác cho những con người tầm thường lo lắng về sự an toàn của mình! Harry Potter lừng lẫy cứ đi bất cứ đâu mình muốn, không cần nghĩ ngợi gì tới hậu quả hết!"

Harry vẫn lặng im. Thầy Snape đang cố tìm cách khiêu khích cho nó phải xì ra sự thật. Nó sẽ không đời nào mắc bẫy. Thầy Snape đâu có bằng chứng gì… Chưa có bằng chứng gì cả.

Bỗng nhiên thầy Snape nói:

"Trò cực kỳ giống cha của trò, Potter à."

Hai mắt của thầy Snape long lanh:

"Cha của trò cũng vậy, cực kỳ ngạo mạn. Một tí tài năng trên sân Quidditch đã làm cho y chảnh, tưởng y siêu hơn hết

thảy tụi này, đi vênh váo khắp trường cùng lũ bạn và đám thần phục… Hai cha con trò không khác nhau một chút nào hết.”

Harry la lên, không kịp kiềm chế mình:

“Ba của con không đi vênh váo. Mà con cũng không hề…”

Thầy Snape cứ nói tiếp, tận dụng lợi thế của ông, gương mặt thỏn mỏn đầy nham hiểm:

“Cha của trò cũng chẳng thèm tuân thủ luật lệ gì hết. Luật là để ràng buộc bọn phàm nhân kém cỏi, chứ đâu phải dành cho những kẻ giành được cúp Quidditch hả? Cái đầu của trò cứ phình bốc lên…”

“THÔI ĐI!”

Harry đột ngột đứng dậy. Một cơn giận khủng khiếp bốc lên, một cơn giận mà từ khi rời ngôi nhà ở đường Privet Drive đến nay Harry mới cảm thấy lại sôi trào ùng ục. Nó không thèm bận tâm đến gương mặt đang đanh lại của thầy Snape, hay đôi mắt đen của thầy đang lóe sáng một cách giận dữ:

“Trò vừa nói với ta cái gì, Potter?”

Harry la lên:

“Con nói thầy đừng bôi bác ba của con nữa. Con biết sự thật mà. Ba con đã từng cứu mạng thầy! Thầy Dumbledore đã nói cho con biết! Nếu mà không nhờ ba của con thì thầy đừng có hòng mà còn đứng ở đây.”

Làn da vàng ủng của thầy Snape gần như đổi thành màu sữa chua. Ông thì thào:

“Vậy chứ ông Hiệu trưởng có nói cho trò biết cái tình

huống mà cha của trò cứu được tính mạng của ta không? Hay là ông ấy cho là những chi tiết đó quá chướng đối cái lỗ tai tinh tế của cậu Potter quý báu?"

Harry cắn môi. Nó không biết điều gì đã xảy ra và nó cũng không muốn nhìn nhận việc gì đã xảy ra - nhưng xem ra thầy Snape biết rõ sự thật. Ông nói với một cái cười gằn làm méo mó cả gương mặt:

"Ta ghét cái điệu trò hí hửng đinh ninh với những ý tưởng sai lầm về cha trò. Chắc là lâu nay trò tưởng tượng đó là một hành động anh hùng vẻ vang gì đó hả? Để ta chỉnh lại suy nghĩ của trò đã: người cha thánh thiện của trò cùng lũ bạn đã bày một trò đùa cực kỳ vui để chơi ta và khiến ta có thể chết như chơi nếu vào phút chót cha của trò không bị sợ đến lạnh cẳng. Chẳng có gì là anh hùng mã thượng trong hành động của y hết. Y cứu mạng ta chỉ là để cứu lấy chính cái mạng của y. Nếu mà trò đùa của y thành công thì y chắc chắn bị đuổi khỏi trường Hogwarts."

Hàm răng vàng khè và lởm chởm của thầy Snape nhe ra. Thầy thình lình quát:

"Lộn trái túi áo ra, Potter!"

Harry không nhúc nhích. Nó nghe tiếng lùng bùng trong lỗ tai.

"Lộn trái hết các túi của trò ra, nếu không chúng ta sẽ phải đi thẳng đến phòng thầy Hiệu trưởng. Potter! Móc hết túi ra!"

Lạnh tê vì sợ, Harry từ từ móc trong túi ra một gói *mẹo lừa* của *Tiệm Giỡn Zonko* và tấm Bản đồ của Đạo tặc.

Thầy Snape chụp ngay cái túi *mẹo lừa Zonko*. Harry vội nói, vừa cầu nguyện sao cho nó có thể mượn Ron để đánh lạc hướng:

"Cái đó của Ron cho con… Nó… mua về từ chuyến đi Hogsmeade lần trước…"

"Thật sao? Và trò đã bỏ trong túi mang theo mình từ đó cho tới giờ? Cảm động biết chừng nào… và cái gì đây?"

Thầy Snape cầm tới tấm bản đồ. Harry cố gắng hết sức giữ cho nét mặt của mình được bình thản. Nó nhún vai:

"Thưa thầy, chỉ là một miếng giấy da thừa mà thôi."

Thầy Snape lật qua lật lại tấm bản đồ, mắt dò xét Harry:

"Chắc chắn là trò không cần xài tới một miếng giấy da cũ rích này, đúng không? Sao trò không… quẳng nó đi cho rồi?"

Thầy Snape đưa tay lại gần lò sưởi. Harry hấp tấp nói:

"Đừng!"

Cái mũi dài ngoằng của thầy Snape giựt giựt:

"Thì ra! Chắc đây cũng lại là một món quà quý báu của cậu Weasley hả? Hay nó là… cái gì khác nữa? Không chừng là một lá thư viết bằng mực vô hình? Hay… hướng dẫn cách đi tới Hogsmeade mà không cần phải ngang qua các giám ngục Azkaban?"

Harry chớp mắt, và mắt thầy Snape lóe sáng lên. Ông rút cây đũa phép ra, vuốt thẳng tấm giấy trên bàn làm việc của mình, lẩm bẩm:

"Để ta xem… để ta xem… Hãy tiết lộ bí mật của mi!"

Thầy Snape gõ đũa phép lên tấm giấy da. Chẳng có chuyện gì xảy ra. Harry nắm chặt hai bàn tay lại để cho bớt run.

Thầy Snape lại gõ đũa phép lên tấm giấy da, nói:

"Hãy tự lộ ra!"

Tấm giấy da vẫn trống trơn. Harry hít những hơi thở sâu, bình thản.

Thầy Snape lại gõ mạnh lên tấm giấy da, cất cao giọng:

"Giáo sư Severus Snape, bậc thầy ở trường Hogwarts, ra lệnh cho mi tiết lộ những thông tin mà mi đang giữ!"

Như thể có một bàn tay vô hình viết trên trang giấy da, những dòng chữ lần lượt hiện ra trên bề mặt phẳng phiu của tấm Bản đồ Đạo tặc.

"*Ông Mơ Mộng Ngớ Ngẩn có lời khen giáo sư Snape, và xin ông ta hãy thôi chõ cái mũi to đùng quái dị của ông vô công chuyện của người khác.*"

Thầy Snape đứng chết trân. Harry trợn trừng mắt ngó, cũng ngạc nhiên đến chết trân trước những lời lẽ đó. Nhưng tấm bản đồ không chịu ngừng bức thư ở đó. Dưới dòng thứ nhứt tiếp tục xuất hiện những dòng chữ khác:

"*Ông Gạc Nai đồng ý với ông Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, và muốn nói thêm rằng giáo sư Snape là một lão già xấu xí khó ưa.*"

Nếu mà tình huống của Harry lúc đó không cực kỳ căng thẳng thì chuyện đang diễn ra quả là tức cười. Lại thêm những dòng chữ mới xuất hiện:

"*Ông Chân Nhồi Bông muốn được bày tỏ nỗi ngạc nhiên rằng một đồ ngốc như vậy mà cũng trở thành giáo sư được.*"

Harry nhắm mắt lại trong nỗi kinh sợ điếng hồn. Khi nó mở mắt ra thì thấy tấm Bản đồ của Đạo tặc đã dứt lời cuối cùng:

"*Ông Đuôi Trùn chúc giáo sư Snape một ngày tốt lành, và khuyên ông đi gội đầu đi, đồ ở dơ rít rịt!*"

Harry chờ đợi tai họa giáng xuống đầu. Nhưng thầy Snape nói một cách êm ái:

"Thì ra… Chúng ta sẽ giải quyết cái trò này…"

Thầy sải bước đến bên lò sưởi, hốt một nắm bột óng ánh trong cái hũ đặt trên bệ lò sưởi, quăng chúng vào ngọn lửa bùng cháy. Thầy Snape gọi qua ngọn lửa:

"Lupin! Tôi muốn nói chuyện."

Harry ngó đăm đăm vào ngọn lửa, cực kỳ ngơ ngác. Từ trong lò sưởi hiện ra một hình thù to tướng đang xoay tít cực nhanh. Vài giây sau, giáo sư Lupin trèo ra khỏi lò sưởi, tay phủi phủi bụi tro bám trên bộ áo chùng nhếch nhác của mình. Thầy ôn tồn nói:

"Anh gọi tôi à, anh Severus?"

Thầy Snape bước dài trở lại bàn giấy, gương mặt cau có méo mó đi vì quá giận dữ.

"Đúng, tôi mới gọi. Tôi vừa bảo Potter lộn trái túi áo của nó. Đây là cái nó giấu trong túi."

Thầy Snape chỉ vào tấm giấy da vẫn còn rành rành hiện rõ mấy dòng chữ của các quí ông Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, Đuôi

Trùn, Chân Nhồi Bông, và Gạc Nai. Một cảm xúc kỳ lạ bị giấu nhẹm hiện ra trên gương mặt thầy Lupin. Thầy Snape hỏi:

"Sao?"

Thầy Lupin vẫn nhìn đăm đăm tấm bản đồ. Harry có cảm tưởng là thầy Lupin đang suy tính rất nhanh. Thầy Snape lại hỏi lần nữa:

"Sao? Tấm giấy da này rõ ràng là chứa đầy ma thuật Hắc ám. Kể như thuộc lãnh vực chuyên môn của thầy đó, Lupin. Anh thử tưởng tượng coi Potter kiếm đâu ra một thứ như vầy?"

Thầy Lupin ngước nhìn lên, với nửa cái liếc mắt sang hướng Harry cảnh cáo nó đừng xía vô câu chuyện. Thầy Lupin ôn tồn lặp lại mấy lời của thầy Snape:

"Đầy ma thuật Hắc ám à? Thực lòng anh tin như vậy sao, anh Severus? Theo tôi thấy thì đó chỉ là một tấm giấy da biết sỉ nhục bất cứ ai tìm cách đọc nó. Một trò trẻ con, nhưng chắc chắn là không nguy hiểm. Tôi đoán là Harry vớ được cái này ở một tiệm giỡn…"

"Thật à?"

Thầy Snape hỏi lại. Hàm của ông cứng đơ ra vì tức giận.

"Anh cho là một cái tiệm giỡn có thể bán cho trò ấy một thứ như vậy sao? Anh không nghĩ là trò ấy nhận trực tiếp từ những người chế tạo thì nghe có lý hơn sao?"

Harry không hiểu thầy Snape đang nói về điều gì. Mà có vẻ như thầy Lupin cũng không hiểu. Thầy nói:

“Anh muốn nói là từ ông Đuôi Trùn hay một người nào đó trong số những người này à? Harry, trò có biết ai trong số các ông này không?”

Harry nhanh nhẩu đáp:

“Thưa thầy, không ạ.”

Thầy Lupin quay lại nói với thầy Snape:

“Thấy không, anh Severus? Theo tôi thì chỉ là một món đồ chơi của *Tiệm giỡn Zonko*…”

Đúng lúc đó, Ron chạy ào vô văn phòng thầy Snape. Nó gần như đứt hơi, dừng lại sát bàn giấy của thầy Snape, xoa cơn đau nhói trên ngực và cố gắng nói:

“Con… đã đưa… cái đó… cho… Harry. Con… mua… nó… ở tiệm… Zonko… từ… lâu… rồi…”

“Vậy đó!”

Thầy Lupin vỗ hai tay vào nhau và nhìn quanh phấn khởi:

“Vậy là coi như rõ ràng rồi! Anh Severus à, tôi lấy lại tấm giấy da này được không?”

Thầy xếp tấm bản đồ lại, nhét nó vô túi trong của tấm áo chùng:

“Harry, Ron, hai trò đi theo tôi, tôi cần nói đôi lời với hai trò về bài luận ma cà rồng. Xin thầy tha lỗi cho chúng tôi nhé, thầy Snape?”

Harry không dám nhìn thầy Snape khi nó rời văn phòng của thầy. Nó cùng Ron im lặng bước theo thầy Lupin suốt quãng đường trở lại Tiền Sảnh. Tới đó Harry mới quay qua nói với

thầy Lupin:

“Thưa thầy, con…”

Thầy Lupin nói ngắn gọn:

“Thầy không muốn nghe một lời giải thích nào cả.”

Thầy liếc nhìn quanh Tiền Sảnh trống vắng và hạ thấp giọng, nói:

“Thầy tình cờ biết là tấm bản đồ này đã bị thầy Filch tịch thu từ nhiều năm nay rồi. Ừ, thầy biết nó là một tấm bản đồ.”

Harry và Ron tỏ ra hết sức kinh ngạc. Thầy Lupin vẫn nói tiếp:

“Thầy không muốn biết làm cách nào mà nó lại lọt vô tay con. Tuy nhiên, thầy sửng sốt vì các con đã không đem nộp lại nó. Đặc biệt là sau chuyện xảy ra vừa rồi khi một học sinh để rơi rớt đâu đó thông tin về tòa lâu đài. Thầy không thể trả lại con tấm bản đồ này đâu, Harry à.”

Harry không bất ngờ về quyết định đó, và nó quá tha thiết muốn được giải đáp những điều đang thắc mắc đến nỗi nó không buồn kháng cự lại quyết định tịch thu tấm bản đồ của thầy Lupin.

“Thưa thầy, tại sao thầy Snape nghĩ là con lấy tấm bản đồ từ những người chế tạo?”

Thầy Lupin ngập ngừng:

“Bởi vì… bởi vì những người người chế tạo tấm bản đồ này muốn dụ dỗ con ra khỏi trường. Họ cho là như vậy mới cực kỳ thú vị.”

Harry hỏi, giọng kích động:

“Thầy có biết những người đó không?”

“Thầy có gặp họ rồi.”

Thầy Lupin đáp gọn và nhìn Harry một cách nghiêm nghị hơn bao giờ hết:

“Harry à, con đừng trông mong lần sau thầy lại bao che cho con nữa đấy. Thầy không thể làm cho con quan trọng hóa chuyện Sirius Black. Nhưng thầy cứ tưởng rằng những gì mà con nghe được mỗi khi các giám ngục Azkaban đến gần con đã có tác động đến con nhiều hơn chứ. Ba má của con đã liều mạng mình để cho con được sống sót, Harry à. Con đền đáp họ như vậy thì tệ bạc quá… đem đánh đổi sự hy sinh của họ để lấy một bịch mẹo đùa!”

Thầy bước đi, để lại Harry trong tâm trạng còn tệ hơn là khi nó bị thầy Snape kêu vô văn phòng ổng. Nó và Ron chậm rãi leo lên cầu thang cẩm thạch. Khi Harry đi ngang qua bức tượng mụ phù thủy chột mắt, nó sực nhớ ra Tấm áo Tàng hình: tấm áo vẫn còn ở dưới đó, nhưng bây giờ nó không dám xuống đó lấy lại.

Ron đột ngột mở lời:

“Đó là lỗi của mình. Mình đã xúi bồ đi. Thầy Lupin nói đúng. Làm vậy thì thiệt là ngu. Lẽ ra tụi mình không nên làm vậy…”

Nó ngừng ngang; tụi nó đã đi tới hành lang nơi đám quỷ lùn an ninh đang tuần tra canh gác, và Hermione đang đi về phía tụi nó. Chỉ ngó mặt cô bé một cái cũng đủ cho Harry biết

chắc là Hermione đã nghe được chuyện gì xảy ra rồi. Trái tim nó nặng trịch như hóa thành chì. Không biết cô nàng đã đi méc với giáo sư McGonagall chưa?

Khi Hermione dừng bước trước mặt hai đứa nó, Ron nói một cách tàn nhẫn:

"Tới coi cho đã mắt hả? Hay là trò vừa mới đi méc tụi này xong?"

"Không!"

Hermione đang siết chặt một lá thư trong tay và môi cô bé run run:

"Tôi chỉ nghĩ là các bạn cũng nên biết… Bác Hagrid thua kiện rồi. Con Bằng-Mã Buckbeak sắp bị xử tử!"

15

CHUNG KẾT QUIDDITCH

Hermione giơ lá thư ra, nói:

"Bác ấy gởi cho tôi cái này."

Harry cầm lấy lá thư. Tấm giấy da ẩm ướt và những giọt nước mắt tổ chảng làm lem dấu mực nhòe nhoẹt ở nhiều chỗ đến nỗi thiệt là khó mà đọc được lá thư.

Trò Herminome yêu quí,

Chúng ta thua kiện rồi. Bác được phép đem nó về Hogwarts. Ngày xử tử đã được ấn định.

Beaky khoái Luân Đôn lắm.

Bác sẽ không bao giờ quên sự giúp đỡ mà con đã dành cho Bác.

Hagrid.

Harry kêu lên:

"Họ không thể làm điều đó. Không thể nào! Buckbeak đâu có nguy hiểm chút nào đâu?"

Hermione quẹt nước mắt, nói:

“Ba của Malfoy đã dọa ép Ủy ban trong chuyện này. Các bạn biết ổng là người như thế nào mà. Cái Ủy ban đó gồm toàn một đám ngốc già nhát cáy, và họ sợ ba Malfoy chết khiếp. Nhưng dù sao thì vẫn còn có thể xin kháng án, tòa luôn luôn có vụ đó mà. Chỉ có điều là mình chẳng thấy có chút hy vọng gì hết… sẽ chẳng có gì thay đổi đâu.”

Ron hùng hổ nói:

“Có chứ, sẽ thay đổi chứ. Bồ sẽ không còn phải đơn độc đấu tranh nữa, Hermione à. Mình sẽ giúp bồ.”

“Ôi, Ron!”

Hermione vòng hai tay ôm chầm cổ Ron và òa khóc nức nở. Ron, với vẻ kinh hoàng, vỗ nhè nhẹ lên đầu Hermione để an ủi cô bé một cách hết sức vụng về. Cuối cùng Hermione buông Ron ra. Cô bé thổn thức:

“Ron ơi, mình thiệt tình, thiệt tình xin lỗi về vụ con Scrabbers…”

“Ôi… thì… nó cũng già rồi.”

Ron có vẻ mừng rỡ là được Hermione buông ra. Nó nói:

“Với lại nó cũng hơi vô tích sự. Mà biết chừng đâu ba má mình sẽ mua cho mình một con cú!”

Những biện pháp an ninh áp đặt cho tất cả học sinh từ lần đột nhập thứ hai của Black khiến cho Harry, Ron và Hermione không thể nào đi thăm lão Hagrid vào buổi tối nữa. Cơ hội duy nhứt để tụi nó có thể nói chuyện với lão là trong giờ học môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí.

Phán quyết của Ủy ban làm cho lão bị sốc đến nỗi chết điếng luôn.

“Lỗi tại bác hết. Miệng lưỡi cứ líu lại. Tất cả họ đều ngồi đầy ra đấy, trong những bộ áo chùng đen, mà bác thì cứ làm rớt tờ giấy rồi lại quên béng hết những ngày tháng mà con đã tra cứu cho bác, Hermione à. Và rồi ông Lucius Malfoy đứng dậy nói lời buộc tội của ổng, rồi cái Ủy ban làm đúng y chang những gì ổng biểu họ làm…”

Ron hung hăng nói:

“Còn xin kháng án được mà! Bác đừng vội bỏ cuộc, tụi con cũng đang tìm cách đây!”

Ba đứa cùng trở về tòa lâu đài với những đứa học trò khác. Tụi nó có thể nhìn thấy Malfoy đi đằng trước, vừa nói chuyện với Crabbe và Goyle, vừa ngoái đầu nhìn ba đứa tụi nó đi đằng sau mà cười nhạo báng.

Khi đến tòa lâu đài, lão Hagrid buồn bã nói:

“Chẳng được tích sự gì đâu, Ron à. Cái Ủy ban đó có khác gì món đồ trong túi của Lucius Malfoy đâu. Bác chỉ còn nước cố gắng làm cho những ngày cuối cùng của Buckbeak trở thành những ngày hạnh phúc nhứt trong đời nó. Bác nợ nó điều đó…”

Lão Hagrid quay đi, vội vã bước trở lại căn chòi của lão, giấu mặt trong chiếc khăn tay.

Malfoy, Crabbe và Goyle đã đứng rình bên trong cánh cửa tòa lâu đài lắng nghe:

“Ngó lão già bù lu bù loa kìa!”

Malfoy nói:

“Tụi bây có bao giờ trông thấy cái giống gì thảm thương cỡ này chưa? Vậy mà cái đồ tèm lem đó lại được coi như thầy của tụi mình!”

Harry và Ron đều tức giận sấn tới trước mặt Malfoy, nhưng Hermione đã ra tay trước hơn hết thảy - CHÁT!

Cô bé thẳng cánh tay dồn hết sức tát thiệt mạnh vô mặt Malfoy. Malfoy lảo đảo. Cả Harry, Ron, Crabbe lẫn Goyle đều đứng chết trân vì sửng sốt khi Hermione lại giơ cánh tay lên một lần nữa.

“Mi dám gọi bác Hagrid là đồ thảm thương, còn mi là đồ thối tha, đồ ác độc…”

Ron chụp cánh tay của Hermione, can ngăn một cách yếu ớt:

“Hermione!”

Hermione vùng mạnh để thoát ra:

“Tránh ra, Ron!”

Hermione rút cây đũa phép của cô bé ra. Malfoy bước thụt lùi lại. Crabbe và Goyle lộ vẻ hoang mang hết sức, ngó Malfoy chờ đợi chỉ thị. Malfoy lầm bầm:

“Đi!”

Trong nháy mắt, cả ba đứa biến mất trong hành lang dẫn xuống tầng hầm.

Ron lặp lại “*Hermione*!” với giọng vừa kinh ngạc vừa cảm kích. Hermione rít lên:

“Harry, bồ phải đánh bại nó trong trận chung kết Quidditch mới được! Bồ phải thắng, bởi vì mình sẽ không thể nào chịu đựng nổi nếu Slytherin thắng.”

Ron vẫn lồi mắt ra mà nhìn Hermione, nhưng nó bảo:

“Tụi mình tới giờ học Bùa chú rồi.”

Bọn trẻ vội vã đi lên cầu thang cẩm thạch hướng về phòng học của giáo sư Flitwick.

Khi Harry mở cửa phòng học thì thầy Flitwick khiển trách:

“Các trò trễ rồi đó! Mau về chỗ ngồi, lấy đũa phép ra. Vào buổi học hôm nay chúng ta sẽ thí nghiệm Bùa Hưng phấn. Các trò khác đã chia thành từng đôi…”

Harry và Ron vội vàng về chỗ ngồi ở cuối lớp và mở cặp ra. Ron ngoảnh nhìn ra sau lưng:

“Hermione đâu rồi?”

Harry cũng nhìn quanh. Hermione không hề bước vô lớp học, mặc dù Harry đoan chắc là cô bé còn ở ngay bên cạnh nó khi nó mở cánh cửa phòng học ra. Harry trợn mắt ngó Ron:

“Sao kỳ lạ vậy? Có lẽ… có lẽ bạn ấy ghé vô nhà vệ sinh hay đâu đó?”

Nhưng suốt buổi học hôm đó vẫn không thấy Hermione trở vào lớp. Khi cả lớp tan học để đi ăn trưa, ai cũng cười toe toét. Ron nói:

“Lẽ ra Hermione cũng có thể làm một bùa Hưng phấn cho chính mình.”

Bùa Hưng phấn đã khiến cho tụi nó có cảm giác rất ư cao

hứng phấn khởi.

Nhưng mà Hermione cũng không có mặt ở trong phòng ăn trưa. Khi tụi nó ăn tới món bánh táo tráng miệng, cái "hậu vị" của Bùa Hưng phấn rã dần, Harry và Ron mới bắt đầu hơi hơi lo lắng.

Lúc hai đứa vội vàng trèo lên cầu thang xoắn về tháp Gryffindor, Ron lo âu nói:

"Bồ nghĩ coi, hay là Malfoy đã làm gì Hermione?"

Hai đứa đi ngang qua đám quỷ lùn an ninh, đọc mật khẩu cho Bà Béo ('*Flibbertigibbet*'*) - rồi chen nhau chui qua cái lỗ chân dung vô trong phòng sinh hoạt chung.

Hermione đang ngồi ngủ say sưa cạnh một cái bàn, đầu đặt trên cuốn sách Số học để mở. Harry và Ron ngồi xuống hai bên Hermione, chọc cho cô bé thức dậy.

Hermione giật mình, bừng thức giấc, ngơ ngác nhìn đăm đăm chung quanh:

"Ca… cái… cái… gì? Tới giờ học rồi hả? Bây giờ tụi mình học tới môn gì rồi?"

Harry nói:

"Môn Tiên tri, nhưng còn hai mươi phút nữa mới lên lớp. Hermione à, sao bồ không vô lớp học Bùa chú?"

Hermione ré lên:

"Cái… gì? Ôi, thôi rồi! Mình quên béng đi lớp Bùa chú!"

Harry lấy làm lạ:

"Làm sao bồ có thể quên béng đi được? Bồ đi cùng với tụi

này tới tận cửa phòng học mà!”

Hermione rên rỉ:

“Mình không thể nào tin được! Giáo sư Flitwick có giận lắm không? Ôi, chính là tại Malfoy, mình cứ nghĩ tới nó mà quên hết mọi thứ!”

Ron ngó xuống cuốn sách Số học to đùng mà Hermione đã dùng để kê đầu như một cái gối:

“Bồ biết không, Hermione? Mình thấy bồ kiệt sức tới nơi rồi. Bồ cố gắng làm nhiều quá sức mình đó!”

“Đâu có! Mình hổng kiệt sức đâu!”

Hermione kêu lên, vừa vuốt mớ tóc khỏi xòa xuống mắt, vừa nhìn quanh một cách vô vọng để kiếm cái cặp của mình:

“Chẳng qua là mình chỉ nhầm lẫn chút xíu, vậy thôi. Mình nên đi gặp giáo sư Flitwick để xin lỗi thì tốt hơn. Hẹn gặp lại mấy bồ trong lớp Tiên tri nha!”

Hai mươi phút sau Hermione nhập bọn với Harry và Ron ở chân cầu thang dẫn lên lớp học của giáo sư Trelawney, trông vẻ mặt cực kỳ rầu rĩ:

“Mình không thể nào tin được là mình lại bỏ lỡ mất bài Bùa Hưng phấn! Mình dám cá là khi thi thế nào cũng ra bài đó. Giáo sư Flitwick đã nói xa nói gần là sẽ có thể thi bài đó!”

Ba đứa cùng nhau leo lên cầu thang dẫn tới căn phòng âm u cheo leo tuốt trên đỉnh tháp. Trên mỗi cái bàn nhỏ là một trái cầu pha lê lóng lánh đầy sương trắng màu ngọc trai. Harry, Ron và Hermione cùng ngồi chung với nhau quanh một cái

bàn con ọp ẹp. Ron đảo một con mắt cảnh giác nhìn chung quanh để canh giáo sư Trelawney, đề phòng trường hợp bà lảng vảng gần đó. Nó làu bàu:

"Mình tưởng tới học kỳ sau tụi mình mới phải học môn bói cầu pha lê chứ!"

Harry cũng thì thầm đáp lại:

"Đừng có phàn nàn nữa, như vầy có nghĩa là tụi mình đã xong môn bói chỉ tay rồi. Mình đã phát chán cái kiểu co rúm người hãi sợ của cổ mỗi lần cổ ngó vô bàn tay của mình rồi."

"Chúc các trò một ngày tốt lành!"

Giọng nói huyền bí quen thuộc vang lên, và giáo sư Trelawney từ trong bóng tối hiện ra một cách bất ngờ đầy kịch tính như thường lệ. Parvati và Lavender run lên vì hồi hộp, gương mặt hai đứa này được rọi sáng bằng ánh phản chiếu đùng đục của trái cầu pha lê.

Giáo sư Trelawney tự mình ngồi xuống một cái ghế quay lưng lại lò sưởi, đưa mắt nhìn chung quanh:

"Tôi đã quyết định giới thiệu môn bói cầu pha lê hơi sớm hơn dự định một tý. Định mệnh đã chỉ dẫn cho tôi biết rằng kỳ thi vào tháng sáu của các trò sẽ có môn bói cầu, và tôi phải lo cho các trò được thực hành đầy đủ."

Hermione khụt khịt mũi. Cô bé nói mà không cần bận tâm hạ thấp giọng xuống:

"Chà, thiệt tình mà nói… cái gọi là 'định mệnh đã chỉ dẫn'… Ai ra đề thi? Cô giáo chứ ai! Sự tiên đoán của cổ sao mà hay thiệt!"

Khó mà nói được là giáo sư Trelawney có nghe lọt tai lời của Hermione không, bởi vì gương mặt của bà ẩn khuất trong bóng tối. Tuy nhiên bà vẫn tiếp tục như thể bà không hề nghe thấy gì hết. Bà nói giọng mơ màng:

"Bói cầu pha lê là một nghệ thuật đặc biệt tinh túy. Tôi không trông mong bất cứ ai trong số các trò *Thấy* khi mới lần đầu soi nhìn vào chiều sâu vô tận của trái cầu pha lê. Chúng ta sẽ bắt đầu bằng cách thực hành thư giãn ý thức và ngoại nhãn…"

Ron bắt đầu cười khúc khích không cách nào nhịn được, và nó phải nhét cả nắm tay vô họng để bịt tiếng cười lại.

"… để làm trong sáng Nội Nhãn và siêu thức. Có thể, nếu chúng ta may mắn, một số các trò sẽ được *Thấy* trước khi kết thúc buổi học."

Và thế là mọi người bắt đầu. Ít nhứt thì Harry cũng thấy cực kỳ ngu ngốc khi trơ mắt nhìn chăm chăm một trái cầu pha lê, nó cố gắng giữ cho đầu óc mình trống rỗng khi những ý nghĩ như "trò này ngu thiệt…" lướt qua đầu óc. Cũng chẳng được tích sự gì khi Ron cứ xì ra những tiếng khúc khích nín không được, còn Hermione thì cứ tắc lưỡi không ngừng.

Sau chừng mười lăm phút ráng yên lặng ngó chằm chằm trái cầu pha lê, Harry hỏi hai bạn:

"Thấy cái gì chưa?"

Ron chỉ tay, nói:

"Thấy, có một vết cháy xém trên cái bàn tay này, chắc là ai đó đã làm ngã cây đèn cầy."

Hermione rít giọng:

“Cái trò này thiệt là mất thì giờ. Lẽ ra mình có thể thực hành cái khác hữu ích hơn. Đáng ra mình đã có thể bắt kịp bài Bùa Hưng phấn…”

Giáo sư Trelawney sột soạt đi ngang qua chỗ ba đứa. Bà nói rì rầm trong tiếng va chạm leng keng của mấy cái vòng đeo tay:

“Có ai muốn tôi giải thích giúp những điềm báo lờ mờ trong trái cầu pha lê của mình không?”

Ron lẩm bẩm:

“Mình khỏi cần giúp. Cái điềm này nghĩa là gì thì quá rõ ấy chứ: tối nay trời sẽ đầy sương mù.”

Cả Harry và Hermione đều bật cười to.

Mọi cái đầu đều quay về hướng tụi nó. Parvati và Lavender tỏ ra bị xúc phạm ghê gớm. Giáo sư Trelawney thì nói:

“Đó, thiệt tình! Các trò đang phạm đến làn sóng tiên tri!”

Bà đến gần cái bàn của tụi nó và săm soi nhìn vào trái cầu pha lê. Harry cảm thấy trái tim mình chùng xuống. Nó đoan chắc là nó biết tỏng điều gì sắp sửa xảy ra…

Giáo sư Trelawney kề cái mặt sát trái cầu, để cho trái cầu phản chiếu thành hai trong đôi tròng kiếng khổng lồ của bà và thì thầm:

“Có cái gì đó ở đây! Cái gì đó đang di chuyển… nhưng mà cái gì thế nhỉ?”

Harry chuẩn bị sẵn sàng đem đánh cược bất cứ thứ gì nó

đang có, kể cả cây chổi thần Tia Chớp, rằng "cái gì đó" chắc chắn không phải là một tin lành, cho dù là tin gì đi nữa. Mà đúng như vậy…

Giáo sư Trelawney thở ra, ngước lên chăm chú nhìn Harry:

"Trò ơi… nó hiện ra đây nè, rõ ràng hơn bao giờ hết… Ôi, nó đang lén lút săn đuổi trò, đang đến gần trò hơn bao giờ hết… cái Hung…"

Hermione vuột miệng nói to:

"Ôi, trời đất quỷ thần ơi, xin đừng lặp lại cái Hung tinh nhảm nhí đó nữa!"

Giáo sư Trelawney nhướn đôi mắt to lồ lộ của bà nhìn vào mặt Hermione. Parvati thì thào điều gì đó với Lavender, rồi cả hai đứa cùng trừng mắt ngó Hermione. Giáo sư Trelawney đứng thẳng lên, dò xét Hermione với một cơn giận không thể nhầm lẫn vô đâu được.

"Ta rất tiếc phải nói rằng từ giờ phút trò bước vào lớp học này, *trò yêu dấu* ạ, ta đã thấy rõ là trò không hề có những phẩm chất quy định mà bộ môn nghệ thuật tiên tri cao quý đòi hỏi. Thực vậy, ta không thể nhớ được là ta có từng gặp một học sinh nào mà đầu óc trần tục một cách vô vọng như thế này chưa."

Một khoảnh khắc yên lặng nặng nề. Bỗng nhiên…

"Tốt!"

Hermione đột ngột nói, đứng dậy và nhét cuốn sách *Vén Màn Tương Lai* vô trong cặp của mình. Cô bé lặp lại:

“Tốt thôi!”

Quẳng cái cặp qua vai và đụng Ron suýt té bật ngửa ra khỏi ghế, Hermione nói:

“Mình bỏ cuộc thôi! Mình đi đây!”

Và trước sự kinh ngạc của cả lớp, Hermione bước dài ngang qua lớp học tới cánh cửa như cái bẫy sập, đá nó bật mở ra, trèo xuống cầu thang, và đi khuất mắt.

Đến mấy phút sau lớp học mới ổn định. Giáo sư Trelawney có vẻ quên mất tiêu cái Hung tinh. Bà thình lình xoay về hướng bàn của Harry và Ron, vừa thở hổn hển vừa kéo mạnh cái khăn choàng thật sát vô người.

Lavender thình lình thét lên khiến ai nấy đều giật mình:

“ÔÔÔÔÔI! Ôi thưa giáo sư Trelawney, con vừa mới nhớ ra! Cô thấy bạn ấy đã rời bỏ lớp học, đúng không? Đúng không thưa giáo sư? *Vào khoảng lễ Phục sinh, một trong số chúng ta sẽ rời bỏ chúng ta vĩnh viễn*! Giáo sư đã nói điều đó *từ lâu rồi*, phải không giáo sư?”

Giáo sư Trelawney nở một nụ cười với Lavender, một nụ cười mát như đẫm sương.

“Đúng vậy, trò thân yêu ạ, tôi quả thực biết trước rằng trò Granger sẽ rời bỏ chúng ta. Tuy nhiên người ta vẫn hy vọng là người ta có thể nhầm lẫn về các dấu hiệu… Các trò biết đấy, Nội Nhãn có thể là một gánh nặng…”

Lavender và Parvati tỏ ra xúc động sâu sắc và ngồi nhích qua một bên để giáo sư Trelawney có thể nhập vô bàn của hai đứa.

Ron có vẻ kinh hoảng, rù rì với Harry:

“Ê, một ngày thiệt tệ hại cho Hermione há!”

“Ừ.”

Harry liếc nhìn vô trái cầu pha lê, nhưng không thấy gì hết ngoài một làn sương mù trắng đục xoáy tít. Không biết có đúng thật là giáo sư Trelawney đã nhìn thấy Hung tinh lần nữa hay không? Còn nó, nó có nhìn thấy không? Nếu vậy, nó chỉ còn có thiếu một tai nạn “sém chết” nữa là đủ, mà trận chung kết Quidditch thì ngày một gần kề.

Những ngày lễ Phục sinh mà bọn trẻ cũng không được xả hơi hoàn toàn. Mấy đứa học năm thứ ba chưa bao giờ bị tống cho nhiều bài tập đến như vậy. Neville Longbottom chỉ còn chút xíu nữa là suy sụp thần kinh, mà nó không phải là đứa duy nhứt.

Một buổi trưa, Seamus Finnigan gầm lên trong phòng sinh hoạt chung:

“Như vầy mà gọi là nghỉ lễ hả? Còn cả tỉ năm mới tới kỳ thi, họ chơi trò gì vậy?”

Nhưng mà chẳng có ai phải làm nhiều bài tập như Hermione cả. Thậm chí bỏ đi môn Tiên tri, cô bé vẫn còn học nhiều môn hơn hết thẩy những đứa khác. Hermione thường thường là người cuối cùng rời phòng sinh hoạt chung vào buổi tối, và là người đầu tiên vào thư viện của trường vào buổi sáng hôm sau. Hai mắt cô bé có quầng thâm viền bên dưới, y như mắt thầy Lupin vậy, và có vẻ như sắp trào nước mắt đến nơi.

Ron đã lãnh lấy trách nhiệm về vụ xin kháng cáo cho con

Buckbeak. Những khi không phải làm bài tập của mình, Ron chúi mũi vô những pho sách đồ sộ có tựa đại khái như *Sổ Tay Về Tâm Lý Bằng-Mã* và *Chim Hay Quỷ*? *Một Nghiên Cứu Về Tính Hung Ác Của Bằng-Mã*. Nó bị cuốn hút vô đề tài đó đến nỗi quên cả đối xử tệ bạc với con Crookshanks.

Trong lúc đó, Harry phải thu xếp làm bài tập sao cho có thì giờ để luyện tập Quidditch mỗi ngày, chưa kể đến những buổi thảo luận chiến thuật dài vô tận với Wood. Trận đấu giữa đội Slytherin và Gryffindor sẽ diễn ra vào ngày thứ bảy đầu tiên sau lễ Phục sinh. Đội Slytherin hiện đang đứng đầu bảng với đúng hai trăm điểm trội hơn. Điều này có nghĩa là (như Wood thường xuyên nhắc nhở đội nhà) đội Gryffindor cần phải thắng trận này với số điểm cao hơn hai trăm điểm mới giành được cúp Quidditch. Cũng có nghĩa là Harry phải gánh trên vai cái trách nhiệm chiến thắng, bởi vì bắt được trái banh Snitch thì được thưởng một trăm năm chục điểm. Wood cứ đều đều bảo Harry:

"Thành ra em *chỉ* bắt trái banh Snitch khi nào đội mình đã thắng ít nhất năm chục điểm. Chỉ với điều kiện là chúng ta dẫn trước hơn năm mươi điểm, nhớ nghe Harry, chứ nếu không thì dù chúng ta có thắng trận đấu thì cũng không thể giành được cúp Quidditch. Em biết điều đó chứ, Harry? Em chỉ được bắt trái banh Snitch nếu chúng ta dẫn trước…"

Harry hét:

"EM BIẾT MÀ ANH OLIVER!"

Cả nhà Gryffindor đều bị trận đấu sắp tới ám ảnh. Từ sau thời Tầm thủ huyền thoại Charlie Weasley (anh thứ hai của

Ron) đến tận bây giờ, nhà Gryffindor chưa hề giành được cúp Quidditch lần nào nữa. Nhưng Harry tin chắc là không ai trong nhà Gryffindor, kể cả Wood, lại tha thiết muốn tranh cúp Quidditch như chính nó, Harry. Mối cừu thù giữa Harry và Malfoy đã lên tới đỉnh điểm rồi. Malfoy vẫn ghim trong lòng vụ Harry quăng sình vô nó ở làng Hogsmeade, và nó còn điên tiết hơn nữa khi thấy Harry cũng luồn lách sao đó mà thoát khỏi bị trừng phạt. Harry cũng chưa quên vụ Malfoy tìm cách ngầm hại nó trong trận đấu với đội Ravenclaw, nhưng chính vụ Buckbeak mới khiến cho Harry thêm quyết tâm đánh bại Malfoy trước cả trường.

Theo như mọi người nhớ thì chưa bao giờ có một trận đấu nào mà gần đến ngày thi không khí lại căng thẳng như vậy. Khi mà những ngày lễ đã trôi qua, sự căng thẳng giữa hai đội và hai nhà đã tới mức bùng nổ. Vài cuộc hỗn chiến nho nhỏ đã xảy ra trong hành lang, mà trận gay cấn nhứt đã đưa tới hậu quả là một đứa năm thứ tư của nhà Gryffindor và một đứa năm thứ sáu bên nhà Slytherin bị đưa vô bệnh thất với những lỗ tai cứ mọc lỉa chỉa ra những cây tỏi tây.

Đây là thời gian đặc biệt tồi tệ đối với Harry. Nó không thể nào đi tới lớp học mà không bị bọn Slytherin khoèo chân ngáng cẳng hay tìm cách làm cho sẩy chân té ngã. Nó đi tới chỗ nào cũng bị Crabbe và Goyle rình rập nhảy xổ ra rồi xụ xuống bỏ đi trong thất vọng khi thấy chung quanh Harry luôn có một đám đông vây kín. Wood đã chỉ thị rằng Harry phải luôn luôn có người đi kèm theo ở mọi nơi, để phòng trường hợp bọn Slytherin âm mưu loại Harry ra khỏi cuộc đấu. Cả nhà Gryffindor hè nhau thực hiện nhiệm vụ đó một cách quá ư

sốt sắng, đến nỗi Harry không thể nào đến lớp đúng giờ được nữa, bởi vì nó cứ bị kẹt giữa một đám đông lúc nhúc chí chóe không ngừng. Bản thân Harry thì lo lắng nhiều về cây chổi thần Tia Chớp của nó hơn là lo cho bản thân mình. Khi nào không cỡi cây chổi thần, nó khóa kỹ cây chổi trong rương, rồi thường xuyên phóng về tháp Gryffindor vào những giờ ra chơi để kiểm tra cho chắc là cây chổi thần Tia Chớp vẫn còn đó.

Vào buổi tối trước trận đấu, trong phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor không ai chuyên chú vào việc riêng như thường ngày được. Ngay cả Hermione cũng phải bỏ sách xuống. Cô bé nói một cách lo âu:

"Mình không thể nào học bài được. Mình không thể nào tập trung được."

Trong phòng rất ồn ào. Fred và George bị căng thẳng quá nên quậy ầm ĩ và tưng bừng hơn bao giờ hết. Wood thì cứ lom khom trên cái mô hình sân bóng Quidditch ở một góc phòng, dùng cây đũa phép của mình mà chọc mấy hình nộm be bé trên sân đấu, rồi lẩm bẩm với chính mình. Angelina, Alicia và Katie thì cười ngặt nghẽo vì những trò đùa của Fred và George. Harry thì ngồi với Ron và Hermione, tách ra khỏi cái trung tâm náo nhiệt đó, cố gắng không nghĩ ngợi gì đến ngày hôm sau, bởi vì cứ mỗi lần nghĩ đến là nó có cảm giác khủng khiếp là có cái món gì đó bự chảng đang cồn cào trong bao tử đòi ọc ra.

Trông Hermione cũng hãi hùng lắm, nhưng cô bé cố nói:

"Bồ sẽ không sao đâu."

Ron nhấn mạnh:

“Bồ có cây chổi thần *Tia Chớp* mà!”

Bao tử Harry quặn lại, nó nói:

“Ừ…”

Thiệt là nhẹ nhõm khi Wood bỗng nhiên đứng dậy và gào to:

“Toàn đội chú ý! Đi ngủ!”

Harry ngủ chập chờn đầy mộng mị. Ban đầu nó chiêm bao thấy nó ngủ quên, bị Wood hét gọi:

“Mày đâu rồi? Tụi tao phải dùng thằng Neville thế chỗ mày thôi!”

Rồi nó mơ thấy Malfoy và những người khác trong đội Slytherin cỡi rồng bay đến sân đấu. Nó đang bay thiệt nhanh bằng một tốc độ có thể làm gãy cổ như chơi, cố gắng né tránh những ngọn lửa phun ra từ miệng của con rồng chiến mà Malfoy đang cỡi. Bỗng nhiên nó nhận ra rằng nó bị quên mất cây chổi thần Tia Chớp, thế là nó bèn té thẳng từ trên không trung xuống và giật mình thức giấc.

Mất mấy giây định thần Harry mới nhớ ra rằng trận đấu vẫn chưa diễn ra, rằng nó vẫn nằm an toàn trên giường, và rằng đội Slytherin chắc chắn là không được phép cỡi rồng thi đấu Quidditch. Nó cảm thấy khát khô cổ họng. Hết sức lặng lẽ, Harry ra khỏi giường và đi rót cho mình một ly nước từ cái bình bằng bạc đặt dưới cửa sổ.

Sân trường vẫn yên tĩnh và vắng ngắt. Không một làn gió thoảng hay hơi thở nào làm lay động những tán cây trong khu Rừng Cấm. Cây Liễu Roi cũng bất động và trông có vẻ ngây

thơ ra phết. Mọi việc đều có vẻ như thể những điều kiện để trận đấu diễn ra rất ư hoàn hảo.

Harry đặt cái ly của nó xuống và sắp quay trở lại giường thì mắt nó bỗng bắt gặp một cái gì, một con gì đó đang bò ngang qua bãi cỏ ánh bạc trong đêm. Harry phóng ngay lại chiếc bàn nhỏ bên cạnh giường ngủ của nó, chụp vội cặp mắt kiếng đeo vào mắt, rồi hối hả quay trở lại bên cửa sổ. Không lẽ nào là Hung tinh - Không, không phải lúc này - không thể ngay trước trận đấu như vầy!

Harry lại chăm chú soi mói ngó xuống sân trường, và sau một phút căng mắt tìm kiếm, nó tìm thấy cái đó. Hiện giờ cái đó đang đi men theo bìa rừng… nó không phải là Hung tinh… nó là một con mèo… Harry níu tay vào gờ cửa sổ thở phào khi nó nhận ra cái đuôi xù như cây chổi súc chai. Cái con đó chỉ có thể là con Crookshanks mà thôi…

Mà có phải chỉ có một mình con Crookshanks không? Harry nheo mắt chăm chú nhìn, mũi ịn dẹp lép vô lớp cửa kính. Crookshanks dường như đang đứng lại. Harry tin chắc là con mèo cũng đang nhìn thấy vật gì đó di chuyển trong bóng cây.

Chỉ lát sau, vật đó hiện ra một con chó đen vĩ đại lông lá bờm xờm đang len lén đi ngang qua bãi cỏ, Crookshanks lon ton chạy theo bên cạnh. Harry trừng mắt ngó trân trân. Như vậy nghĩa là sao? Nếu Crookshanks cũng nhìn thấy con chó thì làm sao mà con chó đó có thể là điềm báo trước cái chết của Harry? Nó rít lên khe khẽ:

“Ron! Dậy đi, Ron!”

“Hả?”

“Mình cần bồ nói cho mình biết xem bồ có thấy cái này không?”

Giọng Ron lè nhè ngái ngủ:

“Trời còn tối thui mà Harry. Bồ thức dậy làm gì…?”

“Tới đây đi…”

Harry quay lại nhìn thật nhanh về phía cửa sổ. Crookshanks và con chó đã biến mất. Harry trèo cả lên bệ cửa sổ để cố nhìn vào vùng bóng râm của tòa lâu đài, nhưng cả hai con vật đều không có ở đó. Hai con vật đó đã đi đâu rồi?

Một tiếng ngáy to vang lên báo cho Harry biết là Ron đã chìm sâu vào giấc ngủ say sưa.

Harry và những người khác trong đội Gryffindor bước vào Đại Sảnh Đường vào sáng ngày hôm sau trong tiếng vỗ tay hoan hô vang rền. Harry không thể nào đừng cười toe toét khi nhìn thấy cả những học sinh của hai bàn Ravenclaw và Hufflepuff cũng hè nhau vỗ tay cổ vũ tụi nó. Đám học sinh bên nhà Slytherin thì rít lên the thé khi tụi nó đi ngang qua bàn chúng. Harry để ý thấy Malfoy có vẻ tái mét hơn cả ngày thường.

Wood bỏ cả buổi điểm tâm để khuyên bảo mọi người hãy cố ăn, trong khi bản thân anh thì không đụng tới một món ăn nào. Để rồi khi mà chưa ai ăn xong, anh đã lật đật lùa mọi người ra sân đấu, để cho cả đội có thể có một ý niệm về các điều kiện thi đấu. Khi cả đội rời Đại Sảnh Đường, mọi người lại vỗ tay hoan hô lần nữa. Cho Chang hét:

“Chúc may mắn nha Harry!”

Harry cảm thấy mình mắc cỡ đỏ mặt. Wood vừa bước nhanh trên sân đấu, với đội Gryffindor bước theo sau lưng, vừa nhìn quanh, vừa nói:

“Ô-kê… gió không đáng kể… mặt trời hơi chói, điều này có thể hạn chế tầm nhìn của tụi em, hãy chú ý cẩn thận… mặt đất hơi cứng, tốt, nó giúp chúng ta bật lên được nhanh…”

Cuối cùng Wood nhìn thấy cánh cửa tòa lâu đài mở ra ở phía xa xa, và toàn thể trường Hogwarts túa ra hướng về sân vận động. Wood bèn ra lệnh cụt ngủn:

“Phòng thay đồ!”

Chẳng ai nói năng gì khi cả đội mặc vào những tấm áo chùng màu tía. Harry không biết những người kia có cảm thấy như nó đang cảm thấy không: như thể nó vừa điểm tâm xong một mớ con gì bò quằn quại. Và hầu như chưa kịp gì hết thì đã nghe tiếng Wood giục:

“Được rồi, đã tới giờ, chúng ta đi thôi…”

Đội Gryffindor bước vào sân đấu trong tiếng hò reo rộ lên như sóng trào. Ba phần tư đám đông đeo phù hiệu hoa hồng tía, vẫy những lá cờ tía có huy hiệu sư tử Gryffindor hay phất những biểu ngữ ghi những khẩu hiệu như: “ỦNG HỘ ĐỘI GRYFFINDOR!” và “SƯ TỬ GIÀNH CÚP!”

Tuy nhiên đằng sau các cột gôn của đội Slytherin là hai trăm người mặc áo xanh lá cây, biểu tượng con rắn Slytherin lóng lánh trên những lá cờ của nhà này, và giáo sư Snape ngồi ngay hàng ghế đầu, mặc áo màu xanh như những người khác,

trên môi thầy nở một nụ cười nham hiểm.

Như thường lệ, Lee Jordan đóng vai bình luận viên trận đấu. Nó đang rao lên:

"Và đây đội Gryffindors! Potter, Bell, Johnson, Spinnet, Weasley, Weasley và Wood. Họ được dư luận công nhận là đội hay nhứt Hogwarts mà người ta được xem trong vài năm gần đây..."

Lời bình của Lee Jordan bị chìm lỉm trong tiếng la ó phản đối vang lên từ đám đông bên phía nhà Slytherin.

"Và bây giờ là đội Slytherin, do đội trưởng Flint dẫn đầu. Flint đã tạo ra một số thay đổi trong đội hình và có vẻ chuộng kích thước hơn là kỹ xảo..."

Đám đông nhà Slytherin lại rộ lên la ó. Tuy nhiên, Harry thấy Jordan cũng có lý. Malfoy có lẽ là đứa gọn ghẽ nhứt trong đội Slytherin, chứ còn những đứa khác, đứa nào đứa nấy như ông khổng lồ.

Bà Hooch hô:

"Hai đội trưởng hãy bắt tay nhau!"

Flint và Wood cùng tiến lại gần nhau và người này chụp tay người kia bóp thật chặt; trông như thể người này đang cố bẻ gãy mấy ngón tay người kia cho rồi.

Bà Hooch lại ra lệnh:

"Trèo lên chổi! Ba… Hai… Một…"

Tiếng còi của bà vừa hoét lên đã lạc mất trong tiếng gầm của đám đông khi mười bốn cây chổi thần cùng vọt lên không

trung. Harry cảm thấy tóc tai mình bay ngược hết ra sau, sự lo âu đã nhường chỗ cho sự hào hứng được bay trên cây Tia Chớp; liếc nhìn chung quanh, thấy Malfoy đang bám sau đuôi, nó bèn tăng tốc độ vọt tới để tìm trái banh Snitch.

"Và bây giờ đội Gryffindor đang giữ banh, Alicia của nhà Gryffindor cùng với trái Quaffle đang nhắm thẳng đến cột gôn của đội Slytherin. Được đó, Alicia! Ôi… không được rồi… trái Quaffle đã bị Warrington chặn lại, Warrington của nhà Slytherin đang bứt lên cao trên sân đấu… ÂM! Chà, George chơi một trái Bludger ngoạn mục, Warrington làm rớt trái Quaffle rồi, nó lập tức bị Johnson bắt lại, Johnson nhà Gryffindor đã lại có banh, cố lên, Angelina… một cú xoay mình né Montague hết xẩy… Ê, thụp xuống, Angelina, có một trái Bludger đang bay tới… ANGELINA ĐÃ LÀM BÀN! 10-0, ĐIỂM CHO ĐỘI GRYFFINDOR!"

Angelina thụi vào không khí khi cô bé bay vút đến cuối sân đấu vòng lại, biển người màu tía đỏ gào lên đầy vui sướng…

"Ối!"

Angelina suýt nữa bị bật ra khỏi cây chổi mình đang cỡi vì bị Marcus Flint đâm sầm vào. Đám đông bên dưới rống lên la ó, Flint nói:

"Xin lỗi! Xin lỗi, tôi không trông thấy cô ta…"

Ngay sau đó, Fred Weasley phang nguyên cây gậy của Tấn thủ vô sau đầu Flint. Mũi của Flint đập dập vô cán chổi của nó, chảy máu đầm đìa.

Bà Hooch bay phóng tới giữa hai đứa, rít lên:

“Phạm lỗi! Một cú phạt đền cho nhà Gryffindor vì một cú tấn công không có khiêu khích vào Truy thủ của họ! Một cú phạt đền cho Slytherin vì gây thiệt hại có tính toán cho Truy thủ *của họ*!”

Fred hét lên:

“Thôi mà cô!”

Nhưng bà Hooch đã thổi còi cái hoét và Alicia lao thẳng tới trước để thực hiện cú phạt đền.

“*Cố lên, Alicia!*”

Lee gào trong sự im lặng lắng xuống giữa đám đông ở cầu trường.

“*VÔ! ALICIA ĐÃ ĐÁNH BẠI THỦ QUÂN! 20-0, ĐIỂM CHO ĐỘI GRYFFINDOR!*”

Harry quay ngoắt cây chổi thần Tia Chớp lại, quan sát Flint đang bay tới để thực hiện cú phạt đền cho đội Slytherin, lúc đó mũi anh ta vẫn còn chảy máu ròng ròng. Wood đang bay lượn phía trước cột gôn của đội Gryffindor, quai hàm anh nghiến trẹo lại.

Lee Jordan thuyết minh với đám đông:

“*Dĩ nhiên Wood là một siêu thủ quân! Xuất sắc! Rất khó vượt qua… thiệt là khó… RA! TÔI KHÔNG THỂ NÀO TIN ĐƯỢC! WOOD ĐÃ BẮT ĐƯỢC BANH!*”

Harry nhẹ nhõm quay ra, lại chăm chú nhìn chung quanh để tìm kiếm trái banh Snitch, nhưng vẫn để lọt vào tai tất cả những lời bình luận của Lee Jordan. Điều quan trọng đối với

Harry lúc này là làm sao kèm Malfoy cho nó không bắt được trái banh Snitch cho đến khi đội Gryffindor có được số điểm trên năm mươi.

"*Gryffindor lại được banh… Ồ, không, đội Slytherin lấy được banh rồi… không!… Gryffindor vừa giành lại banh và chính Katie Bell, Katie Bell của nhà Gryffindor đang giữ trái Quaffle, cô đang xẹt qua đấu trường… HÀNH ĐỘNG QUẢ LÀ CÓ CÂN NHẮC!*"

Truy thủ của đội Slytherin là Montague cắt đường bay ngay phía trước Katie, và thay vì giựt trái Quaffle, nó lại chụp ngay đầu cô bé. Katie nhào lộn trong không trung, cố gắng giữ thăng bằng trên cây chổi của mình, nhưng làm rớt mất trái Quaffle.

Tiếng còi của bà Hooch lại vang lên lần nữa khi bà phóng vọt lên phía trên Montague và lên tiếng quát thét nó. Một phút sau, Katie đã đẩy được thêm một trái phạt đền nữa qua khỏi Thủ quân của đội Slytherin.

"*BA MƯƠI - KHÔNG! ĐÁNG ĐỜI ĐỒ CHƠI BẨN, CHƠI MÁNH…*"

"Jordan, nếu trò không thể ngưng bình luận một cách thiên vị như vậy thì…"

"*Thưa giáo sư, con tường thuật đúng y như trận đấu đang diễn ra mà!*"

Harry cảm thấy một cơn phấn khích dâng trào. Nó vừa nhác thấy trái banh Snitch - trái banh đang xoay tít dưới chân một trong những cây cột gôn của đội Gryffindor. Nhưng mà nó

chưa thể bắt trái banh Snitch lúc này. Và nếu mà Malfoy nhìn thấy trái banh…

Ngụy tạo một vẻ mặt đột nhiên chăm chú tập trung, Harry kéo cán chổi thần Tia Chớp của nó quay vòng lại, tăng tốc độ hướng về phía các cột gôn nhà Slytherin. Trò này tỏ ra rất hiệu nghiệm. Malfoy lập tức bám sát theo sau lưng Harry, hiển nhiên là nó tưởng Harry đã nhìn thấy trái banh Snitch ở phía đó…

VUUÚÚÚT!

Một trong hai trái Bludger xẹt ngang mang tai của Harry, tống thẳng vô Derrick, tay Tấn thủ bành ki tô của đội Slytherin. Liền sau đó…

VUUUÚÚÚT!

Trái Bludger thứ hai bay xướt qua cùi chỏ Harry. Một Tấn thủ khác - Bole của nhà Slytherin - đang kè sát bên hông nó.

Harry liếc nhanh, thấy Bole và Derrick đang lao về phía nó, gậy giơ cao lăm lăm. Harry canh đúng vào giây phút chót mới phóng vọt lên cao, khiến Bole và Derrick đâm sầm vào nhau một cú kêu cái rốp dễ sợ.

Lee Jordan cười ha hả khi hai Tấn thủ của đội Slytherin lảo đảo tách ra khỏi nhau, tay ôm đầu choáng váng.

"*Tệ quá, các con ơi! Muốn đánh bại một cây chổi thần Tia Chớp thì các con phải ráng dậy sớm hơn tý nữa! Và bây giờ đội Gryffindor lại có được banh, Johnson đang giữ trái Quaffle… Flint đang bám sát cô bé… chọc vô mắt hắn đi, Angelina! Con giỡn một chút mà, thưa giáo sư! Chỉ là đùa*

thôi mà! Ối, không! Flint giành được trái Quaffle rồi, Flint đang bay thẳng về phía cột gôn của nhà Gryffindor, cố lên Wood, hãy bảo vệ…"

Nhưng Flint đã làm bàn! Từ phía đám đông cổ động viên nhà Slytherin bùng nổ một trận hò reo inh ỏi và Lee chửi thề bậy bạ đến nỗi giáo sư McGonagall tìm cách đẩy chệch cái loa phù thủy xa ra khỏi nó.

"*Dạ thưa giáo sư, con xin lỗi! Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu! Thế là đội Gryffindor đang dẫn đầu 30-10, và đội Gryffindor lại đang giữ banh…*"

Trận đấu này hóa ra là trận đấu có nhiều pha chơi xấu nhứt mà Harry từng tham dự. Giận điên lên vì bị Gryffindor dẫn điểm trước, các cầu thủ đội Slytherin nhanh chóng sử dụng bất cứ phương tiện nào để giành cho được trái Quaffle. Bole nện Alicia bằng cây gậy của nó rồi làm bộ biện bạch là nó tưởng cô bé là trái Bludger. George Weasley bèn trả đũa bằng cách thúc cùi chỏ cho vô ngay giữa mặt Bole. Bà Hooch bèn thưởng cho mỗi đội một trái phạt đền, và Wood lặp lại một cú chụp banh ngoạn mục khác, nâng tỷ số điểm nghiêng về phía Gryffindor là 40-10.

Trái banh Snitch lại biến đi đâu mất tăm. Malfoy vẫn cứ bám sát Harry mỗi khi nó bay vút lên cao phía trên trận đấu, nhìn quanh quẩn tìm kiếm trái banh - Một khi mà đội Gryffindor dẫn trước được năm mươi điểm…

Katie ghi thêm một bàn thắng: 50-10 rồi. Fred và George đang lượn quanh cô bé, gậy giơ cao sẵn sàng, đề phòng bất cứ tên Slytherin nào có ý đồ rửa hận. Nhưng lợi dụng lúc Fred và

George bận bịu bảo vệ Katie, Bole và Derrick nhắm cả hai trái Bludger vô Wood. Lần lượt trái trước trái sau, cả hai tống thẳng vô bụng Wood, và anh chàng phải lộn mèo trong không trung, bám chặy lấy cán chổi, đau đớn đứt hơi luôn.

Bà Hooch giận điên lên. Giọng bà quát Bole và Derrick nghe the thé:

"Các trò không được tấn công Thủ quân trừ trường hợp trái Quaffle đang ở trong vùng cấm địa! Phạt đền cho đội Gryffindor."

Và Angelina làm bàn gọn đẹp. 60-10! Một lát sau, Fred Weasley đánh loạn xạ một trái Bludger vào Warrington, làm trật trái Quaffle khỏi tay nó; Alicia lập tức chụp lấy và thẩy vô gôn đội Slytherin: 70-10!

Đám đông cổ động viên của đội Gryffindor hò reo đến khản cả tiếng. Đội Gryffindor đã dẫn trước sáu mươi điểm, và nếu bây giờ Harry bắt được trái banh vàng Snitch, thì cúp Quidditch sẽ thuộc về Gryffindor. Harry hầu như có thể cảm nhận được hàng trăm con mắt theo dõi nó khi nó bay vút lên vòng quanh sân đấu, cao bên trên tất cả những cầu thủ khác, với Malfoy tăng tốc độ bám sát sau đuôi.

Và rồi Harry nhìn thấy trái banh Snitch. Nó đang lấp lánh phía trên Harry cách chừng bảy thước.

Harry bèn tăng vọt tốc lực, gió rít ù ù bên tai; nó duỗi dài tay ra, nhưng đột nhiên, cây chổi thần Tia Chớp bị hãm lại…

Kinh hoàng, Harry nhìn quanh. Malfoy đã tự lao mình tới trước, nắm chặt đuôi cây chổi thần Tia Chớp và ra sức kéo nó

lại.

"Trò…"

Harry giận đến nỗi sẵn sàng đấm vào mặt Malfoy, nhưng nó không thể đấm tới. Malfoy thở hổn hển vì ra sức giữ chặt đuôi chổi thần Tia Chớp, nhưng mắt nó lóe sáng một cách nham hiểm. Nó đã đạt được cái mà nó muốn: trái banh Snitch đã lại biến mất tăm.

Bà Hooch lao tới nơi thì Malfoy đã chuồi trở lại trên chổi thần Nimbus 2001 của nó. Bà Hooch kêu thất thanh:

"Phạt đền! Phạt đền cho đội Gryffindor! Ta chưa bao giờ thấy một chiến thuật nào như vậy!"

Nhảy xổng khỏi tầm tay của giáo sư McGonagall, Lee Jordan hú vang qua cái loa phóng thanh phù thủy:

"*ĐỒ CẶN BÃ BỊP BỢM! ĐỒ THỐI THA LỪA ĐẢO…*"

Ngay cả giáo sư McGonagall bây giờ cũng không thèm chỉnh lời Lee Jordan nữa. Bà dứ dứ nắm đấm về phía Malfoy; cái nón của bà rơi xuống, và bà nữa, cũng la hét giận dữ.

Alicia thực hiện cú phạt đền cho đội Gryffindor, nhưng cô bé đang cơn tức giận nên trật mục tiêu cả thước. Đội Gryffindor bị mất tập trung còn đội Slytherin - vui mừng với hành động chơi xấu kinh tởm của Malfoy - lại phấn chấn lên tinh thần.

Lee Jordan rên rỉ:

"*Đội Slytherin đang giữ banh, Slytherin đang nhắm vô gôn… Montague làm bàn! 70-20!*"

Bây giờ thì Harry lại bám thật sát Malfoy, đến nỗi đầu gối của tụi nó cứ đụng nhau hoài. Harry sẽ không đời nào để cho Malfoy tiếp cận với trái banh Snitch ở bất cứ đâu…

Khi Malfoy xoay mình lại và thấy Harry chặn đường mình, nó nổi điên lên quát:

"Tránh ra, Potter!"

"*Angelina đang giữ được trái banh Quaffle cho đội Gryffindor, cố lên, Angelina, CỐ LÊN!*"

Harry nhìn quanh. Ngoại trừ Malfoy, tất cả cầu thủ Slytherin, kể cả Thủ quân, đang lao vút qua sân đấu, hướng về phía Angelina - tất cả bọn chúng đều lao vô chặn đường Angelina.

Harry kéo mạnh cây chổi thần Tia Chớp, cúi người thật thấp đến nỗi thân nó gần nằm sát dọc theo cán chổi, và nó đá mạnh để lao vọt tới trước. Nó bắn mình vô đám Slytherin y như một viên đạn.

"AAAÁÁÁ!"

Cả đám nhà Slytherin dạt ra tứ tán khi cây chổi thần Tia Chớp lao vào chúng. Đường tiến công của Alicia đã được mở ra quang đãng.

"ALICIA GHI ĐIỂM! ALICIA ĐÃ LÀM BÀN! Đội Gryffindor đã dẫn trước 80-20!"

Harry xém một tí là lao đầu thẳng vô khán đài, cố thắng mình lại giữa lưng chừng trời, quay lại và lượn vòng ở khoảng giữa sân đấu.

Và bỗng nhiên nó nhìn thấy một điều làm tim nó ngừng đập. Malfoy đang lao xuống với vẻ hớn hở chiến thắng lồ lộ trên nét mặt - Kia kìa, bên dưới cách mặt cỏ chừng một thước, là trái banh bé tí tẹo bằng vàng lóng la lóng lánh. Harry thúc cây chổi thần Tia Chớp lao xuống, nhưng Malfoy đã lao trước nó rất xa.

"Mau lên! Mau lên! Mau lên!"

Harry khẩn thiết giục cây chổi của nó. Khoảng cách giữa nó và Malfoy đang ngắn lại… Harry cúi mọp sát cán chổi để né tránh khi Bole tống vô nó một trái Bludger… Nó đã theo kịp tới mắt cá của Malfoy… nó đã bay ngang với Malfoy…

Nhoài người tới trước, Harry buông cả hai tay khỏi cán chổi. Harry gạt phắt cánh tay Malfoy ra và…

"THẮNG RỒI!"

Harry ngóc lên với hai cánh tay giơ cao trong không trung, và cả sân vận động bùng nổ. Harry phóng vọt lên bên trên đám đông, trong tai nó lùng bùng những tiếng reo kỳ cục. Trái banh vàng tí tẹo được nắm chặt trong bàn tay nó, đang đập cánh chống chọi mấy ngón tay của Harry một cách vô vọng.

Thế rồi Wood phóng như điên về phía Harry, nước mắy ràn rụa đến nỗi không nhìn thấy rõ nữa. Anh ta cặp cổ Harry thổn thức trên vai nó, không cách gì ngăn nổi niềm xúc cảm dâng trào. Harry cảm nhận được hai quả thụi đích đáng của Fred và George; rồi đến giọng nói của Angelina, Alicia, và Katie:

"Chúng ta đã đoạt cúp! Chúng ta đã đoạt cúp!"

Rối beng trong những vòng tay ôm chầm và siết chặt, và la

hét đến khản giọng, cả đội Gryffindor cùng đáp xuống mặt đất.

Hết đợt này đến đợt cổ động viên khác trong màu đỏ tía tuôn qua hàng rào chắn đổ vào sân đấu. Những bàn tay cứ như mưa vỗ trên lưng tụi nó liên tục. Harry có một cảm giác rất hoang mang với những thân thể ép sát vào nó. Sau đó, Harry và cả đội nhà Gryffindor được công kênh trên vai đám đông. Xô đẩy một lát ra tới vùng sáng, Harry nhìn thấy lão Hagrid, mình mẩy dính đầy những nơ hoa hồng đỏ tía.

"Con đã đánh gục chúng, Harry, con đã hạ gục chúng! Bác sẽ kể cho Buckbeak nghe, chờ đó!"

Còn kia là huynh trưởng Percy, nhảy loi choi như một thằng điên, quên tuốt mọi vẻ chững chạc tôn nghiêm. Giáo sư McGonagall thì khóc nức nở còn hơn cả Wood, bà phải dùng tới lá cờ vĩ đại của đội Gryffindor để mà lau nước mắt. Và kìa, Ron và Hermione đang chen lấn len lỏi để tìm cách đến gần Harry. Tụi nó chẳng thể nói nên lời. Tụi nó chỉ đơn giản nhìn nhau tươi cười rạng rỡ, khi Harry được công kênh về phía khán đài, nơi cụ Dumbledore đang đứng đợi với một cái cúp Quidditch vĩ đại.

Giá mà lúc này có bọn giám ngục Azkaban quanh đây… Khi anh chàng Wood đang thổn thức chuyền tay cho Harry cái cúp, khi nó nâng cái cúp đưa lên cao, Harry cảm thấy nó có thể tạo ra được vị thần Hộ mệnh ngon lành nhất thế giới.

16

TIÊN ĐOÁN CỦA GIÁO SƯ TRELAWNEY

Tâm trạng ngất ngây say men chiến thắng cúp Quidditch của Harry kéo dài ít nhứt cả một tuần lễ. Ngay cả thời tiết cũng có vẻ ăn mừng; tháng sáu đến gần, trời trở nên trong hơn và oi bức hơn; và điều mà bất cứ ai cũng cảm thấy muốn làm là tản bộ dạo chơi trong sân trường rồi nằm la liệt trên bãi cỏ với thiệt nhiều chai nước bí rợ ướp đá, xong có thể chơi trò đánh Bi Xì Bùm ngẫu hứng hay ngó mấy con mực ống mơ màng bơi thụt lùi ngang qua mặt hồ.

Nhưng bọn trẻ không thể nhàn hạ như vậy. Kỳ thi hầu như đổ ập xuống tụi nó, và thay vì nhong nhong chơi ở ngoài, tụi nó phải ở lỳ trong tòa lâu đài, tìm cách o ép bộ não tập trung, trong khi hương sắc hấp dẫn của mùa hè cứ tràn qua cửa sổ khêu gợi tụi nó. Người ta nhìn thấy ngay cả Fred và George cũng cắm đầu học bài; hai đứa tụi nó sắp phải thi lấy bằng B.P.T.T.Đ. (Bằng Phù thủy Thường đẳng). Percy thì chuẩn bị sẵn sàng cho kỳ sát hạch K.T.P.T.T.S. (Kiểm tra Pháp thuật Tận Sức), trình độ cao nhứt ở trường Hogwarts. Bởi vì Percy

hy vọng được tuyển vào Bộ Pháp thuật, anh ta phải cố sức đứng hạng đầu. Càng ngày anh ta càng tỏ ra cáu kỉnh, phạt thẳng tay bất cứ ai gây ra ồn ào trong phòng sinh hoạt chung vào những buổi tối. Thật ra chỉ có một người có vẻ lo lắng về chuyện học hành thi cử hơn Percy, đó là Hermione.

Harry và Ron đã thôi hạch hỏi Hermione làm thế nào mà cô bé xoay sở để cùng một lúc lại theo học được nhiều môn như vậy? Nhưng khi nhìn lịch thi mà cô bé tự vạch ra cho mình, thì Ron và Harry không thể nào tự kiềm chế được. Cột thứ nhứt của lịch thi này ghi:

THỨ HAI

9 giờ, môn Số học

9 giờ, thuật Biến

Ăn trưa

1 giờ, Bùa chú

1 giờ, Cổ ngữ Rune

Mấy ngày nay cô bé căng thẳng đến mức có thể nổ đùng bất cứ lúc nào bị quấy rầy. Ron dè dặt hỏi:

“Hermione? Bồ có chắc là bồ ghi đúng lịch thi của bồ không?”

Hermione cầm lịch thi lên xem xét và cự ngay:

“Cái gì? Ừ, dĩ nhiên là mình chép đúng.”

Harry nói:

“Không biết có nên hỏi bồ không, là làm sao bồ có thể cùng một lúc ngồi ở hai phòng thi khác nhau?”

Hermione đáp gọn:

"Không nên hỏi. Trong hai bồ, có người nào nhìn thấy cuốn *Thuật Số và Ngữ Pháp* của mình không?"

Ron đáp, giọng nhỏ nhẹ:

"Ờ, có. Mình mượn nó đọc để ru ngủ khi lên giường."

Hermione bắt đầu xốc cái đống sách vở giấy da chung quanh trên bàn của cô bé, tìm kiếm cuốn sách. Đúng lúc đó thì có tiếng xào xạc bên cửa sổ và Hedwig vỗ cánh bay vào, mỏ ngậm một bức thư.

Harry mở lá thư ra nói:

"Thư của bác Hagrid. Vụ xử án Buckbeak - ngày được ấn định là ngày 6."

Hermione vẫn nhìn quanh tìm kiếm cuốn sách Số học, nhận xét:

"Ngày hôm đó là ngày tụi mình thi cử xong hết."

Harry vẫn đọc lá thư:

"Và người ta sẽ đến đây để thi hành án. Một cán bộ của Bộ Pháp thuật và… và một tay đao phủ."

Hermione ngước nhìn lên, kinh ngạc:

"Cử một đao phủ đến một cuộc xét ân xá hả? Như vậy thì cầm như họ đã có phán quyết rồi còn gì?"

Harry chậm rãi nói:

"Ừ, đúng như vậy."

Ron rống lên:

“Không thể nào như vậy được! Mình đã bỏ ra hàng đống thì giờ để đọc cả đống tài liệu về vụ này, họ không thể nào không đếm xỉa gì tới nó hết!”

Nhưng Harry có một cảm giác khủng khiếp là cái Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm đã bị ông Malfoy thao túng và buộc phải ra quyết định rồi. Draco Malfoy, kẻ bị thua cuộc sau khi Gryffindor giành được cúp Quidditch, đã lấy lại vẻ khệnh khạng vênh váo trong mấy ngày gần đây. Qua những lời bình phẩm nhạo báng Harry nghe được, Malfoy chắc chắn Buckbeak sắp bị giết, và dường như nó hoàn toàn hài lòng với chính mình vì đã gây ra cớ sự đó. Những lúc như vậy, Harry chỉ muốn bắt chước Hermione đấm vô giữa mặt Malfoy, nhưng mà nó phải ráng hết sức tự kiềm chế. Điều khổ tâm nhứt bây giờ đối với Harry, Ron và Hermione là tụi nó không có chút thời gian hay cơ hội nào để đi thăm lão Hagrid. Biện pháp an ninh mới rất nghiêm ngặt vẫn chưa được bãi bỏ, và Harry thì không dám liều đi lấy lại tấm Áo Tàng hình của nó nằm bên dưới mụ phù thủy chột mắt.

Tuần lễ thi cử bắt đầu và cả tòa lâu đài bỗng nhiên chìm trong im lặng một cách khác thường. Bọn học sinh năm thứ ba túa ra từ phòng thi môn Biến vào giờ ăn trưa hôm thứ hai, tay chân xụi lơ, mặt mày trắng xác như tro, vừa so sánh đáp số của nhau, vừa kêu ca than vãn bài thi khó, rằng tụi nó chưa từng bị làm bài nào khó như vậy, cái bài thi đó bao gồm cả phần biến một cái ấm trà thành một con ba ba. Hermione làm cho những thí sinh khác đổ quạu vì sự bắng nhắng nhặng xị của cô bé về chuyện con ba ba của cô nàng trông giống con rùa hơn, mà điều đó thì ai hơi đâu mà bận tâm.

“Con ba ba của mình vẫn còn cái đuôi là cái vòi ấm, thiệt là ác mộng…”

“Không biết mấy con ba ba có phải thở ra hơi nước như cái ấm không?”

“Con ba ba của mình có cái mai vẫn còn màu men xanh của cái ấm sứ, không biết vậy mình có bị mất điểm không?”

Rồi sau đó, sau một bữa ăn trưa vội vã, bọn trẻ đi trở ngay lên cầu thang đến phòng thi môn Bùa chú. Hermione hóa ra dự đoán đúng: giáo sư Flitwick quả thực cho tụi nó thi đúng bài Bùa Hưng phấn. Harry do quá căng thẳng nên làm bài hơi quá liều, khiến Ron, đứa thi cặp với Harry, lãnh đủ một tràng cười nắc nẻ như phát điên, đến nỗi nó phải được đưa qua một phòng yên tĩnh khác định thần lại cả giờ, rồi mới có thể sẵn sàng làm bài của chính nó.

Sau bữa ăn tối, học sinh lại vội vã trở về phòng sinh hoạt chung, không phải để xả hơi, mà để bắt đầu ôn các môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, Độc Dược, và Thiên văn học.

Lão Hagrid chủ trì kỳ thi Chăm sóc Sinh vật Huyền bí vào buổi sáng hôm sau với một tâm trạng lo âu không khác gì thí sinh, thật vậy. Thần hồn thần trí của lão không có vẻ gì đang ở trong thân xác lão. Lão đưa ra một ống Nhu trùng tươi rói cho cả lớp và bảo với các thí sinh rằng tụi nó sẽ thi đậu nếu chăm sóc sao cho lũ Nhu trùng ấy vẫn còn sống nhăn sau một giờ thi. Bởi vì Nhu trùng sống khỏe mạnh tốt tươi nhứt khi chúng được để mặc ý xoay sở theo cách của chúng, nên đây là bài thi dễ nhứt mà lũ học trò từng thi; và cũng nhờ đó mà Harry, Ron và Hermione có được nhiều dịp mà nói chuyện với lão Hagrid.

Lão cúi xuống sát Harry, giả vờ như kiểm tra mấy con Nhu trùng vẫn còn sống nhăn của Harry, nói với nó:

"Beaky đang hơi bị buồn rầu… bị nhốt lâu quá mà. Nhưng dù vậy… chúng ta đã biết là ngày mốt… cách này hoặc cách khác."

Trưa hôm đó tụi nó thi môn Độc Dược, thiệt là một tai họa hoàn toàn. Dù Harry cố gắng cách mấy nó vẫn không thể làm cho món Thuốc Rối đặc lại, và thầy Snape cứ đứng đó mà nhìn với vẻ khoái trá đầy thù hận, rồi vẽ nguệch ngoạc cái gì đó trông rất đáng ngờ là một cái trứng ngỗng vô trong sổ tay của ổng, trước khi bước đi qua chỗ học sinh khác.

Vào lúc nửa đêm thì tụi nó thi tới môn Thiên văn học, tuốt trên tháp cao nhứt của tòa lâu đài. Môn *Lịch sử Pháp thuật* thi vào sáng hôm thứ tư, trong bữa thi này Harry cố gắng nguệch ngoạc viết ra hết tất cả những gì mà Florean Fortescue từng nói với nó về những cuộc săn lùng phù thủy ở thời Trung cổ, trong khi nó ao ước giá mà có được bên cạnh một ly kem súc cù là rắc đậu phộng rang trong căn phòng thi ngột ngạt căng thẳng này.

Trưa thứ tư là buổi thi môn Dược Thảo, trong căn nhà kiếng dưới sức nóng như nung của mặt trời. Rồi trở về phòng sinh hoạt chung một lần nữa, với cổ và lưng bị rám nắng phồng rộp, cầu mong cho đến ngày mai lè lẹ, để thi nốt những môn cuối cùng cho xong, cho qua chặng đường khổ ải này.

Bài thi áp cuối của tụi nó vào sáng thứ năm là môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Giáo sư Lupin đã ra một cái đề thi khác thường nhứt mà bọn học trò từng làm: một dạng chạy

đua vượt chướng ngại vật ở ngoài trời, ở đó tụi nó phải lội qua những ao sâu nước tù đọng chứa đầy những con thủy quái Grindylow, rồi băng qua một loạt những hố sâu đầy Chóp Đỏ, rồi bì bõm tự bươn qua một bãi lầy, bất kể sự chỉ vẽ phương hướng trật lất của những con ma đầm lầy Hinkypunk, rồi trèo vô một cái rương cũ và đánh nhau với một Ông Kẹ mới.

Khi Harry trèo ra khỏi cái rương nhe răng cười, thầy Lupin nói khẽ:

"Xuất sắc, Harry ạ. Điểm tối đa."

Hí hửng với thành công này, Harry đứng quẩn quanh đó để xem Hermione và Ron thi: Ron vượt qua được các chặng một cách tốt đẹp cho đến khi tới chỗ con Hinkypunk. Con này đã thành công trong việc tung hỏa mù làm lạc hướng Ron, khiến nó bị lún sâu tới eo trong bãi lầy. Hermione thì thực hiện mọi thứ đều cực kỳ hoàn hảo, cho tới khi cô bé tới cái rương cũ có Ông Kẹ trong đó. Sau một phút chui vào trong rương, Hermione vọt trở ra, gào khóc.

Thầy Lupin ngạc nhiên quá:

"Hermione! Có chuyện gì vậy?"

Hermione há hốc miệng, tay chỉ vào cái rương:

"GiGiGi… giáo… sư McGonagall! Cô nói môn nào con cũng thi rớt hết!"

Phải mất một lúc mới dỗ cho Hermione yên tâm lại được. Cuối cùng, khi cô bé lấy lại được sự tự chủ thì cả ba, Harry, Ron và Hermione, cùng bước trở lại tòa lâu đài. Ron vẫn còn cố gắng lắm mới nhịn được cười về vụ Ông Kẹ của Hermione,

nhưng cái cảnh tượng mà tụi nó nhìn thấy trên bậc thềm của tòa lâu đài làm đảo lộn mọi tranh cãi của tụi nó.

Trên đó, ông Cornelius Fudge, hơi toát mồ hôi trong bộ áo trùm sọc, đang đứng nhìn đăm đăm ra sân. Ông nhìn thấy Harry và nói:

"Chào cháu, Harry! Ta đoán cháu vừa thi xong hả? Sắp xong hết chưa?"

Harry đáp:

"Dạ, sắp."

Hermione và Ron không được hân hạnh trò chuyện với ngài Bộ trưởng Bộ Pháp thuật, nên lúng túng chàng ràng ở phía sau. Ông Fudge đưa mắt nhìn qua mặt hồ, nói:

"Một ngày đẹp trời… Thật là đáng tiếc… đáng tiếc…"

Ông thở một hơi thiệt dài rồi nhìn xuống Harry:

"Harry à, ta đến đây vì một nhiệm vụ chẳng thú vị chút nào. Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm đòi hỏi phải có người chứng kiến cuộc hành hình một con Bằng-Mã điên. Và bởi vì ta cũng cần phải đến Hogwarts kiểm tra tình trạng Sirius Black, nên ta bị yêu cầu tham dự vụ này."

Ron bước tới trước, nói chen vô:

"Vậy có nghĩa là việc xét ân xá đã làm rồi?"

Ông Fudge nhìn Ron với vẻ tò mò, đáp:

"Không, không, việc đó trưa nay mới tiến hành."

Ron bèn quả quyết nói:

“Vậy thì ông có lẽ không cần phải chứng kiến vụ hành hình nào cả! Con Bằng-Mã có thể sẽ được ân xá!”

Ông Fudge chưa kịp trả lời Ron thì từ cánh cửa tòa lâu đài phía sau ông xuất hiện hai pháp sư. Một vị trông cổ xưa đến nỗi ông ta có vẻ không đáng kể trong mắt của bọn trẻ; còn người kia thì cao to lực lưỡng, có bộ ria mép mỏng màu đen. Harry đoán họ là đại diện của Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm, bởi vì lão pháp sư cổ quái liếc về phía căn chòi của lão Hagrid và nói với giọng yếu ớt:

“Ôi… hỡi ôi… tôi đã già như vậy mà còn phải làm cái việc này… Lúc hai giờ hả, ông Fudge?”

Người đàn ông có ria mép đen dùng ngón tay lần tìm cái gì đó trong thắt lưng của y. Harry nhìn và thấy ngón tay cái to bè của y miết dọc lưỡi búa bén sáng loáng. Ron mở miệng định nói điều gì đó, nhưng Hermione đã véo mạnh vô hông nó và hất đầu ra hiệu đi về phía Tiền sảnh.

Khi tụi nó đi vào Đại Sảnh Đường để ăn trưa, Ron tức giận cự nự:

“Tại sao bồ cản tôi? Bồ không thấy họ như thế nào à? Họ thậm chí đã mài lưỡi búa sẵn sàng rồi! Chuyện này thiệt là bất công!”

Hermione cũng tỏ ra bực tức buồn rầu hết sức, nhưng cô bé nói:

“Ron à, ba của bồ làm việc ở Bộ Pháp thuật. Bồ không thể nói chuyện đó bằng cái giọng như vậy với ông sếp của ba bồ. Lần xét xử này, cho đến khi nào mà bác Hagrid còn ngẩng cao

đầu đấu tranh và biện luận đúng đắn, thì họ không thể nào hành hình Buckbeak được…”

Nhưng Harry có thể thấy là Hermione cũng không thực sự tin tưởng vào điều cô bé nói. Chung quanh tụi nó, mọi người đang hào hứng vừa ăn vừa trò chuyện, sung sướng thấy trước kỳ thi sẽ kết thúc vào trưa nay, nhưng Harry, Ron và Hermione thì chìm đắm trong nỗi lo buồn về lão Hagrid và con Buckbeak, nên cũng chẳng buồn dự phần.

Bài thi cuối của Ron và Harry là môn Tiên tri, còn Hermione thì thi môn Muggle học. Cả ba đứa cùng đi lên cầu thang cẩm thạch với nhau. Đến lầu một thì Hermione tách ra, chỉ còn Ron và Harry đi tiếp lên lầu bảy, ở đó rất nhiều đứa trong lớp đang ngồi sẵn trên các bậc cầu thang cheo leo dẫn lên phòng học của giáo sư Trelawney, cố gắng gạo bài đến giây phút chót.

Khi Harry và Ron ngồi xuống bên cạnh Neville, nó thông báo:

“Cô sẽ gặp riêng từng đứa.”

Neville đang để mở cuốn sách *Vén Màn Tương Lai* trên đùi ở trang nói về chiêm nghiệm trái cầu pha lê. Nó hỏi hai bạn với vẻ rầu rĩ:

“Mấy bồ có bao giờ nhìn thấy *bất cứ cái gì* trong trái cầu pha lê chưa?”

“Không hề!”

Ron đáp với một cái giọng lơ đễnh. Nó cứ ngó chừng cái đồng hồ đeo tay. Harry biết Ron đang đếm từng phút tới giờ

xét phúc thẩm con Buckbeak.

Dòng người sắp hàng bên ngoài lớp học ngắn dần một cách chậm chạp. Mỗi khi có đứa nào trèo xuống cái cầu thang bạc, là cả đám còn lại léo nhéo hỏi:

"Cô hỏi cái gì? Trả lời được không?"

Nhưng tất cả đều không chịu tiết lộ điều gì hết.

Khi Neville trèo xuống thang đi tới chỗ Harry và Ron đang ngồi, nó rít lên the thé:

"Cổ nói với mình là trái cầu pha lê nói cho cổ biết, nếu mình kể cho bồ nghe, mình sẽ bị một tai nạn khủng khiếp!"

Ron và Harry lúc này đã nhích tới trên đầu cầu thang rồi. Ron khịt mũi:

"Tiện quá há! Bồ biết không, mình bắt đầu nghĩ là Hermione nói đúng về bà ấy (nó chỉ ngón tay cái về phía cái cửa bẫy sập phía trên đầu). Bả đúng là một mụ già bịp bợm."

Harry nhìn đồng hồ của nó, bây giờ đã hai giờ, nó tán đồng:

"Ừ. Cầu cho bả lẹ lẹ lên giùm…"

Parvati trèo xuống cầu thang với vẻ mặt kiêu hãnh. Cô bé nói với Harry và Ron:

"Cô nói tôi có tất cả những dấu hiệu của một Chân Kiến. Tôi nhìn thấy rất nhiều thứ… Ờ thôi, chúc may mắn nghe!"

Cô bé vội vàng trèo xuống cầu thang đi tới chỗ Lavender.

Từ trên đầu tụi nó vọng xuống giọng nói huyền bí quen thuộc:

“Ronald Weasley!”

Ron nhăn mặt với Harry rồi trèo lên cầu thang bạc và khuất mắt. Bây giờ chỉ còn Harry là người cuối cùng chờ để vào thi. Nó ngồi xuống sàn, tựa lưng vào tường, lắng nghe tiếng một con ruồi vo ve bên cửa sổ đầy nắng, tâm trí nó băng qua sân trường chạy đến với lão Hagrid.

Cuối cùng, sau hai mươi phút, bàn chân to tướng của Ron lại xuất hiện trên bậc cầu thang. Harry đứng dậy hỏi bạn:

“Sao?”

Ron đáp:

“Rác rưởi! Mình chẳng thấy cái khỉ khô gì hết, cho nên mình bịa ra. Nhưng mà không biết bả có tin không…”

Giáo sư Trelawney gọi:

“Harry Potter!”

Harry thì thầm với Ron:

“Hẹn gặp lại bồ trong phòng sinh hoạt chung.”

Căn phòng trên đỉnh tháp nóng bức hơn bao giờ hết, những tấm màn cửa đều được kéo khép lại, lửa trong lò cháy bừng bừng, và cái mùi khó chịu mọi khi khiến cho Harry phát ho khi nó vấp phải mấy cái ghế bành để tùm lum trên lối đi dẫn đến chỗ giáo sư Trelawney - bà đang ngồi đợi nó trước một trái cầu pha lê bự chảng. Bà nói êm ái:

“Chào trò! Trò hãy vui lòng nhìn vào trái cầu pha lê này… Bây giờ cứ thong thả… rồi nói cho tôi biết trò thấy gì trong đó…”

Harry cúi xuống gần trái cầu và chăm chú nhìn, nhìn đăm đăm bằng tất cả sự tập trung mà nó có thể có được, cầu cho trái cầu chỉ cho nó thấy cái gì khác hơn là những vẩn sương mù đùng đục, nhưng mà chẳng có gì xảy ra hết.

Giáo sư Trelawney hối thúc một cách nhẹ nhàng tế nhị:

"Sao? Trò thấy cái gì?"

Sức nóng áp đảo Harry và cái mũi nó cứ nhồn nhột vì làn khói đẫm mùi nước hoa tỏa ra từ lò sưởi bên cạnh hai cô trò. Harry nghĩ đến những gì Ron vừa nói, và quyết định xạo. Nó nói:

"Ơ… một hình dạng u tối… âm…"

Giáo sư Trelawney thì thào:

"Nó giống cái gì? Bây giờ thử nghĩ xem…"

Harry lục lọi đầu óc mình và bắt gặp con Buckbeak. Nó nói giọng chắc chắn:

"Một con Bằng-Mã."

Giáo sư hăng hái viết nguệch ngoạc lên tờ giấy da để mở trên đầu gối, bà thì thầm:

"Đúng vậy! Con trai ta ạ, có lẽ con sẽ sớm thấy chung cuộc chuyện rắc rối của lão Hagrid với Bộ Pháp thuật! Hãy nhìn gần hơn… con Bằng-Mã có hiện ra nữa không?… Đầu nó còn không?…"

Harry khẳng định:

"Dạ, còn!"

Giáo sư Trelawney thuyết phục:

“Trò có chắc không? Có chắc không đó, cưng? Con không thấy nó quằn quại trên mặt đất, có thể, và một cái bóng giơ cao lưỡi búa đằng sau nó sao?”

“Dạ, không!”

Harry bắt đầu cảm thấy muốn bệnh rồi. Giáo sư Trelawney vẫn tiếp tục:

“Không có máu à? Không thấy lão Hagrid khóc lóc à?”

“Không!”

Harry lại khăng khăng nói không, trong lòng mong muốn hơn bao giờ hết là được ra khỏi căn phòng này và thoát được sức nóng này.

“Con Bằng-Mã không sao cả… nó… bay đi…”

Giáo sư Trelawney thở dài:

“Thôi được, cưng à, cô nghĩ chúng ta tạm ngừng ở đó… hơi thất vọng một tý… nhưng ta cho là con đã cố gắng hết sức.”

Harry thở phào nhẹ nhõm và đứng dậy, xách cặp lên và quay lưng định đi, nhưng bỗng nhiên một giọng nói lớn chói tai vang lên đằng sau nó:

“Chuyện đó sẽ xảy ra đêm nay.”

Harry quay ngoắt người lại. Giáo sư Trelawney đã trở nên cứng đờ trong chiếc ghế bành của bà; hai mắt bà láo liên và miệng bà xệ xuống. Harry nói:

“Thưa cô?”

Nhưng giáo sư Trelawney không có vẻ gì là có nghe Harry nói cả. Hai mắt của bà bắt đầu đảo vòng tròn. Harry đứng sững

đó trong kinh hoảng. Trông bà khủng khiếp như thể bà đang trong cơn động kinh. Harry bối rối quá, nghĩ ngay đến việc chạy xuống bệnh thất để cầu cứu… nhưng giáo sư Trelawney lúc ấy lại nói, cũng bằng cái giọng chói lói lỗ tai, không giống giọng nói bình thường của bà chút nào:

"Chúa tể Hắc ám đang nằm một mình cô độc không bạn bè, bị đệ tử của mình bỏ rơi. Kẻ thuộc hạ của ngài đã bị xiềng xích mười hai năm nay. Đêm nay, trước lúc nửa đêm, kẻ thuộc hạ của ngài sẽ được tự do và sẽ tìm đến ngài xin thần phục lại. Chúa tể Hắc ám sẽ lại trỗi dậy cùng với sự hỗ trợ của thuộc hạ, sẽ vĩ đại hơn và khủng khiếp hơn bao giờ hết. Đêm nay… Trước nửa đêm… kẻ thuộc hạ… sẽ thoát ra… xin thần phục lại Ông Chủ."

Đầu của giáo sư Trelawney gục xuống trước ngực. Bà phát ra âm thanh lạ nghe như tiếng ủn ỉn. Rồi, bất thình lình, đầu bà lại ngẩng phắt lên.

Giáo sư Trelawney nói mơ màng:

"Xin lỗi nghe cưng. Sức nóng ban ngày, trò biết đó… ta chợp mắt đi một lát…"

Harry đứng đó, vẫn trợn mắt ngó.

"Có chuyện gì không ổn sao, cưng?"

"Cô… cô vừa mới nói với con là… Chúa tể Hắc ám sắp sửa trỗi dậy lần nữa… thuộc hạ của hắn sẽ trở lại phò tá hắn…"

Giáo sư Trelawney tỏ ra hoàn toàn kinh ngạc:

"Chúa tể Hắc ám à? *Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra* ấy à? Cưng ơi, chuyện đó không thuộc loại chuyện đùa được đâu… trỗi dậy

thực ư?…”

“Nhưng mà cô vừa nói như vậy! Cô nói là Chúa tể Hắc ám…”

“Ta nghĩ có lẽ trò cũng đã chợp mắt một chút rồi đó, cưng à. Ta chắc chắn không dám mạo muội tiên đoán một điều quá sức tưởng tượng như *điều đó đâu!*”

Harry trèo xuống cái thang dây và cầu thang xoắn, hoang mang tự hỏi… Có phải nó vừa nghe giáo sư Trelawney thốt ra một điều tiên tri thực sự? Hay đó là sáng kiến của bà về một cách kết thúc bài thi đầy ấn tượng?

Năm phút sau, Harry đi nhanh qua đám quỷ lùn an ninh canh gác bên ngoài lối vào tháp Gryffindor, những lời nói của giáo sư Trelawney vẫn còn ong ong trong đầu nó. Những học sinh khác đang lướt nhanh qua nó về hướng ngược lại, nói cười, đùa giỡn, túa ra sân, háo hức với cái tự do mà tụi nó trông mong lâu nay. Khi Harry tới trước bức chân dung Bà Béo và chui vào phòng sinh hoạt chung, thì căn phòng hầu như trống vắng. Ở một góc phòng, chỉ có Ron và Hermione ngồi đó. Harry thở hổn hển nói với hai bạn:

“Giáo sư Trelawney vừa mới nói với mình…”

Nhưng nó ngừng tức thì khi thấy vẻ mặt của Ron và Hermione. Ron nói yếu ớt:

“Buckbeak thua rồi. Bác Hagrid vừa gởi đến cái này.”

Lá thư lần này của lão Hagrid khô queo, không tèm lem nước mắt như thư trước, nhưng có lẽ tay lão run ghê lắm khi viết, đến nỗi chữ viết của lão thật khó mà đọc được:

Không được ân xá. Họ sẽ hành hình vào lúc hoàng hôn. Mấy đứa không thể làm gì cả. Đừng xuống đây. Bác không muốn nhìn thấy cảnh đó.

Bác Hagrid.

Harry nói ngay:

"Chúng ta phải hành động. Bác ấy không thể nào ngồi đó một mình mà chờ đao phủ đến!"

Ron nhìn đăm đăm qua cửa sổ với vẻ thẫn thờ.

"Dù sao thì… hoàng hôn… Tụi mình không đời nào được phép… đặc biệt là bồ, Harry à…"

Harry gục đầu vào hai tay, suy nghĩ:

"Giá mà chúng ta có tấm Áo khoác Tàng hình…"

Hermione hỏi:

"Nó ở đâu?"

Harry thuật cho cô bé biết chuyện nó đã giấu tấm Áo Tàng hình ở hành lang bên dưới mụ phù thủy chột mắt. Nó nói nốt:

"… nếu thầy Snape thấy mình lảng vảng gần đó một lần nữa, thể nào mình cũng bị rắc rối to."

Hermione đứng lên, nói:

"Đúng vậy. Nếu thầy Snape thấy bồ… Làm sao bồ mở được cái bướu trên lưng mụ phù thủy?"

Harry nói:

"Bồ… chỉ cần gõ lên nó và nói: *Dissendium*. Nhưng…"

Hermione không cần đợi Harry nói dứt câu; cô bé đã quày quả băng ngang qua căn phòng, đẩy bức chân dung Bà Béo ra, rồi biến mất.

Ron ngó theo Hermione, nói:

"Chẳng lẽ Hermione đi lấy tấm Áo Tàng hình à?"

Đúng vậy. Mười lăm phút sau Hermione trở về với tấm áo khoác óng ánh bạc được xếp cẩn thận giấu bên trong áo chùng của cô bé.

Ron sững sờ nói:

"Hermione, mình không biết dạo này chuyện gì đã xảy ra cho bồ! Ban đầu bồ tát Malfoy, rồi sau đó bồ bỏ ra khỏi lớp học của giáo sư Trelawney…"

Hermione có vẻ như được tâng bốc lên mây.

Ba đứa nhỏ đi xuống Đại Sảnh Đường ăn tối như mọi người khác, nhưng sau đó tụi nó không trở về tháp Gryffindor. Harry giấu tấm Áo Tàng hình ngay bên dưới vạt trước của tấm áo chùng nó đang mặc, rồi cứ khoanh tay lại để che chỗ áo độn nổi cộm lên. Tụi nó lẻn vô một gian phòng trống phía ngoài Tiền sảnh, lắng nghe động tĩnh, cho đến khi chắc chắn là Tiền sảnh vắng vẻ. Tụi nó nghe tiếng vài người cuối cùng vội vã đi ngang qua, rồi có tiếng cánh cửa đóng mạnh. Hermione thò đầu ra cửa nhìn quanh. Cô bé thì thầm:

"Được rồi. Không có ai ngoài này… Khoác áo vô…"

Bước sát bên nhau để cho không ai có thể nhìn thấy, ba đứa nhón gót dưới tấm áo choàng đi qua Tiền sảnh, rồi bước xuống những bậc thềm đá, đi qua sân. Mặt trời đã lặn sau khu Rừng

Cấm, những chóp cành tán cây cao còn vương chút nắng vàng.

Ba đứa tới trước cửa căn chòi của lão Hagrid và gõ. Một phút sau lão Hagrid mới mở cửa, và khi mở cửa ra, lão nhìn quanh tìm người khách đã gõ cửa với vẻ mặt tái ngắt và toàn thân run rẩy.

Harry nói nhỏ:

"Tụi con đây mà. Tụi con đang mặc Áo Tàng hình. Bác cho tụi con vô nhà để tụi con cởi áo khoác ra."

Lão Hagrid làu bàu:

"Lẽ ra mấy đứa không nên đến đây!"

Nói vậy nhưng lão cũng lùi lại tránh lối, và tụi nó bước vào trong nhà. Lão Hagrid đóng vội cánh cửa lại và Harry cởi Áo khoác Tàng hình ra.

Lão Hagrid không khóc lóc, cũng không nhào vô ôm chầm lấy tụi nó. Trông lão giống như một người đàn ông không biết mình đang ở đâu, không biết phải làm gì. Sự bơ vơ bất lực này còn bi thảm hơn cả nước mắt nữa.

Lão hỏi:

"Uống chút trà nha?"

Hai bàn tay khổng lồ của lão run bần bật khi đưa ra cầm lấy cái ấm trà.

Hermione ngập ngừng hỏi:

"Buckbeak đâu rồi bác?"

Lão Hagrid làm đổ cả sữa ra mặt bàn khi rót đầy cái bình. Lão nói:

“Bác… bác đưa nó ra ngoài chơi. Nó được cột trong vườn bí rợ của bác. Bác nghĩ nó nên nhìn thấy cây rừng và… hít thở không khí trong lành… trước khi…”

Bàn tay của lão Hagrid run dữ dội đến nỗi cái bình sữa tuột ra khỏi tay lão mà vỡ tứ tung trên sàn nhà. Lão ngồi xuống, đưa tay áo lên chùi trán.

“Còn bình sữa khác trong tủ ấy.”

Hermione vội nói:

“Để con làm cho, bác Hagrid.”

Cô bé nhanh nhẩu cúi xuống dọn mớ miểng chai.

Harry liếc nhìn Ron, Ron đưa mắt nhìn lại một cách vô vọng. Harry ngồi xuống bên cạnh lão, tha thiết hỏi:

“Chẳng lẽ không còn cách nào khác nữa sao, bác Hagrid? Cụ Dumbledore…”

Lão Hagrid nói:

“Cụ đã cố gắng rồi. Cụ không có quyền hành chi phối được cái Ủy ban đó. Cụ đã bảo với họ là con Buckbeak không sao hết, nhưng họ sợ… các cháu biết Lucius Malfoy là hạng người như thế nào mà… hắn hù dọa họ, bác chắc vậy… tay đao phủ, thằng Macnair, là một thằng bạn cũ của Malfoy… nhưng thằng đó làm cũng nhanh và gọn… và bác sẽ ở bên cạnh nó…”

Lão Hagrid nuốt ực một cái. Mắt lão đảo láo liên khắp căn chòi, như thể tìm kiếm một tý ti hy vọng hay niềm an ủi nào đó.

“Cụ Dumbledore sẽ xuống đây khi chuyện đó… chuyện đó

xảy ra. Cụ viết thư cho bác hồi sáng này, nói là cụ muốn… muốn ở bên cạnh bác. Cụ Dumbledore thiệt là một con người vĩ đại."

Hermione nãy giờ lục lọi tủ chén của lão Hagrid để tìm một bình sữa khác, để vuột ra một tiếng nấc nghẹn ngào ngắn và nhỏ. Cô bé tìm thấy cái bình sữa mới, đứng thẳng lưng lên, gắng gượng nén dòng nước mắt. Cô bé nói:

"Tụi con cũng sẽ ở bên cạnh bác, bác Hagrid à."

Nhưng lão Hagrid lúc lắc cái đầu bờm xờm của lão:

"Tụi bây phải trở về tòa lâu đài. Bác đã nói với tụi bây rồi, bác không muốn mấy đứa nhìn thấy. Mà đằng nào thì tụi bây cũng đâu có được phép xuống đây… Nếu ông Fudge và cụ Dumbledore bắt gặp mấy đứa ra khỏi tòa lâu đài mà không xin phép, thì Harry à, con sẽ bị rắc rối to."

Nước mắt bây giờ cứ lặng lẽ tuôn trào trên gương mặt Hermione, nhưng cô bé cố giấu lão Hagrid bằng cách lăng xăng pha trà. Bỗng nhiên, khi đang lấy một chai sữa để rót vô bình, cô bé hét toáng lên:

"Ron! Mình… mình… không thể nào tin được… con *Scrabbers* đây nè!"

Ron há hốc miệng ra nhìn Hermione:

"Bồ đang nói cái gì vậy?"

Hermione đem cái bình sữa mới đến bàn và úp ngược nó xuống. Với tiếng kêu chít chít hoảng loạn và nỗ lực cuống cuồng trèo trở vô trong, con chuột Scrabbers vẫn bị trượt rớt ra khỏi mặt bàn. Ron ngây ra kêu lên:

“Scarbbers! Scrabbers! Mày làm gì ở đây?”

Ron chụp bắt con chuột đang ra sức vùng vẫy rồi đưa nó ra vùng ánh sáng để ngó cho kỹ. Con Scrabbers trông thiệt là kinh khiếp. Nó ốm nhom hơn bao giờ hết, từng túm lông lớn đã rụng để lộ ra những mảng hói, và nó vùng vẫy trong tay Ron như đang cố gắng tuyệt vọng tự giải thoát mình.

Ron vỗ về:

“Không sao đầu, Scrabbers! Không có mèo đâu! Ở đây không có cái gì hại mày hết!”

Lão Hagrid đột ngột đứng bật dậy, dồn hai con mắt nhìn qua cửa sổ. Gương mặt vốn hồng hào bình thường của lão bỗng trở nên xám ngoét như một tấm giấy da cũ.

“Họ đang đến…”

Harry, Ron và Hermione chạy vụt tới đứng quanh lão Hagrid. Một nhóm đàn ông đang bước xuống những bậc thềm đá của tòa lâu đài ở đằng xa. Đi đầu là cụ Dumbledore, bộ râu bạc của cụ phản chiếu ánh sáng yếu ớt của mặt trời đang lặn. Lon ton bên cạnh cụ là ông Cornelius Fudge. Đằng sau họ là ông Ủy viên nhu nhược và tay đao phủ Macnair.

Mỗi ly mỗi phân trên toàn thân lão Hagrid đều run lên, lão nói với ba đứa nhỏ:

“Mấy đứa phải đi ngay. Không nên để họ gặp mấy đứa ở đây… Đi ngay bây giờ đi…”

Ron nhét con chuột Scrabbers vô túi áo nó và Hermione thì cầm tấm Áo khoác Tàng hình lên. Lão Hagrid nói:

“Để bác dẫn mấy đứa đi ra lối sau.”

Tụi nó đi theo lão đi qua cánh cửa mở ra khu vườn. Harry có một cảm giác không thực rất lạ lùng, và nó càng cảm thấy hư ảo hơn nữa khi nhìn thấy con Buckbeak cách đó vài thước, bị cột vô một cái cây đằng sau vườn bí rợ của lão Hagrid. Buckbeak dường như cũng biết chuyện gì đó đang xảy ra. Nó cứ xoay cái đầu nhọn của nó hết sang bên này đến bên kia, và dẫm chân xuống đất một cách lo lắng. Hagrid nói dịu dàng:

“Không sao đâu, Buckbeak. Không sao đâu…”

Lão quay sang Harry, Ron và Hermione bảo:

“Đi đi. Đi mau đi.”

Nhưng cả ba đứa đều không nhúc nhích.

“Bác Hagrid, tụi con không thể…”

“Tụi con sẽ nói với họ điều gì đã thực sự xảy ra…”

“Họ không thể nào giết nó…”

Lão Hagrid trở nên dữ dội:

“Đi! Không có tụi bây và các thứ rắc rối thì sự việc cũng đã đủ tồi tệ lắm rồi!”

Ba đứa nhỏ không còn lựa chọn nào khác. Khi Hermione tung chiếc Áo khoác Tàng hình lên phủ trùm qua Ron và Harry, tụi nó nghe thấy tiếng người vang lên ở cửa trước của căn chòi. Lão Hagrid ngó vô chỗ mà tụi nó vừa mới tàng hình biến mất. Lão nói khàn khàn:

“Đi mau đi. Đừng có mà nghe lén…”

Và lão sải bước chân trở vào căn chòi khi có tiếng ai đó gõ

vào cánh cửa trước.

Chậm rãi, như trong trạng thái thôi miên, cả Harry, Ron và Hermione lặng lẽ đi quanh căn chòi của lão Hagrid. Khi tụi nó đi vòng tới phía trước của căn chòi thì cánh cửa trước đã đóng ập lại.

Hermione thì thầm:

"Làm ơn đi mau lên, mình không thể chịu nổi nữa, không thể nào chịu đựng…"

Tụi nó bắt đầu đi lên dốc của bãi cỏ, hướng về phía tòa lâu đài. Lúc này mặt trời đang lặn xuống rất nhanh, bầu trời đã chuyển thành một màu xám nhẹ phơn phớt tím, nhưng phía tây đã dậy ráng chiều đỏ au.

Ron chợt đứng chết trân, Hermione năn nỉ:

"Ôi, Ron ơi, làm ơn…"

"Con Scrabbers ấy mà! Nó không chịu… nằm yên nào…"

Ron cúi xuống, cố gắng giữ Scrabbers trong túi áo, nhưng con chuột đang trở nên cáu tiết, kêu chít chít như điên, quằn mình, bật ra, tìm cách ngoạm sâu hàm răng vô tay Ron. Ron ré lên:

"Scrabbers! Tao đây mà! Đồ ngu, tao là Ron đây!"

Cánh cửa sau lưng tụi nó mở ra, và tiếng người cũng vọng ra. Hermione thổn thức:

"Ôi Ron ơi, làm ơn đi đi mà. Họ sắp hành hình rồi, mình không thể nào chịu đựng nổi đâu!"

"Ừ thì đi! Scrabbers, nằm yên coi…"

Tụi nó đi tới trước; Harry, cũng như Hermione, cố gắng không nghe những tiếng om sòm vọng ra đằng sau chúng. Nhưng Ron lại đứng lần nữa.

"Mình không thể nào giữ được nó… Scrabbers, im đi, mọi người sẽ nghe thấy chúng ta đó!"

Con chuột vẫn kêu chít chít như điên, nhưng cũng không đủ to để át tiếng người xao xác vọng từ khu vườn của lão Hagrid. Từ đó trỗi lên một mớ bòng bong những giọng nói đàn ông mơ hồ, rồi sự yên lặng và rồi, không báo trước gì hết, vang lên một tiếng vút rồi một tiếng uỵch của cây búa.

Hermione lảo đảo ngã tại chỗ. Cô bé thì thầm với Harry:

"Họ đã làm điều đó! Mình… mình không thể nào tin được… họ lại làm điều đó."

17

MÈO, CHUỘT VÀ CHÓ

Đầu óc Harry ngây dại đi vì cơn xúc động quá mạnh. Cả ba đứa nhỏ đứng chết lặng vì kinh hoàng dưới tấm Áo khoác Tàng hình. Những tia nắng cuối cùng của vầng thái dương đang lặn loang trên mặt đất râm những vệt sáng sẫm màu như máu. Và rồi, bọn trẻ nghe vọng từ đằng sau chúng một tiếng hú hoang dại.

"Bác Hagrid!"

Harry lẩm bẩm. Và không một giây cân nhắc xem mình đang làm gì, Harry quay phắt lại, nhưng cả Ron và Hermione đều đã giữ chặt cánh tay nó.

Mặt Ron đã trắng bệch như tờ giấy, bảo:

"Chúng ta không thể làm gì được đâu. Nếu họ biết là tụi mình đi gặp bác ấy thì bác ấy chỉ gặp thêm rắc rối mà thôi…"

Hơi thở của Hermione vừa ngắn vừa đứt đoạn. Cô bé nghẹn ngào:

"Làm… sao… mà… họ… có thể…? Làm sao họ lại *có thể* làm điều đó chứ?"

Ron vỗ về, răng đánh lập cập:

“Thôi, nguôi đi mà Hermione.”

Tụi nó quay trở về tòa lâu đài, bước chầm chậm bên nhau để được che kín dưới tấm Áo Tàng hình. Ánh hoàng hôn bây giờ tắt rất nhanh. Khi tụi nó ra tới khoảng sân trống thì bóng tối đã phủ xuống khắp chung quanh.

Ron bụm một tay trước ngực áo, rít lên:

“Scrabbers! Nằm yên coi!”

Con chuột vẫn vùng vẫy điên cuồng. Ron đột ngột dừng bước, cố hết sức nhét con chuột vô sâu trong túi áo:

“Mày mắc chứng gì vậy hả, con chuột ngu ngốc? Mày có nằm yên không? UI DA! Nó cắn tui!”

Hermione khẩn khoản bảo:

“Ron ơi, khe khẽ giùm với! Ông Fudge sẽ tới ngay bây giờ đây nè…”

“Nó không chịu… nằm yên…”

Rõ ràng là con Scrabbers hoảng sợ. Nó đang vùng vẫy bằng tất cả sức lực để thoát ra khỏi bàn tay túm chặt của Ron.

“Nó *mắc chứng* gì vậy?”

Nhưng vừa lúc đó Harry nhìn thấy Crookshanks - thân mình ép sát mặt đất, hai mắt vàng khè to cộ lóng lánh một cách kỳ lạ trong bóng tối, con vật đang lẩn lút tiến về phía tụi nó. Harry không thể biết được là con mèo đó có thể nhìn thấy tụi nó không, hay chỉ lần theo tiếng chút chít của con Scrabbers.

Hermione rên rỉ:

"Crookshanks ơi! Không được đâu, đi chỗ khác đi, Crookshanks! Đi đi!"

Nhưng con mèo đang tiến tới gần…

"Scrabbers! ĐỪNG!"

Quá trễ. Con chuột đã vuột ra khỏi những ngón tay nắm chặt của Ron, rớt xuống đất rồi cuống cuồng chạy trốn. Chỉ với một cú nhảy vọt, Crookshanks phóng sát theo sau con chuột, và trước khi Hermione hay Harry có thể ngăn chặn kịp, thì Ron đã quẳng tấm Áo Tàng hình ra khỏi mình để chạy thục mạng vào trong bóng đêm.

Hermione rên rỉ:

"*Ron* ơi là Ron!"

Cô bé và Harry nhìn nhau, rồi chạy nước rút theo Ron. Trùm tấm Áo Tàng hình thì không thể nào chạy nhanh được; hai đứa đành cởi phăng ra, và tấm áo cứ bay phất phơ phía sau tụi nó như một lá cờ. Tụi nó có thể nghe tiếng chân huỳnh huỵch chạy đằng trước và tiếng Ron quát thét con Crookshanks:

"Tránh xa nó ra… đi chỗ khác… Scrabbers, quay lại đây."

Một tiếng uỵch vang lên rõ to.

"*Bắt được mày rồi nè!* Tránh ra, con mèo mắc dịch…"

Harry và Hermione suýt ngã nhào lên người Ron. Tụi nó kịp thắng lại ngay trước mặt Ron. Ron đang bò lồm cồm trên mặt đất, nhưng cũng đã bắt được con Scrabbers cho vô túi. Hai

tay nó giữ rịt lấy cái cục run lẩy bẩy trong túi áo.

Hermione thở hổn hển:

“Ron, thôi đi… mau chui trở vô tấm Áo Tàng hình. Thầy Dumbledore… ông bộ trưởng… họ sắp trở ra trong chốc lát nữa thôi…”

Nhưng trước khi tụi nó kịp trùm kín lại, chưa kịp thở lấy hơi, thì cả đám đã nghe tiếng dậm bước rầm rập của những cái chân có vuốt khổng lồ. Có cái gì đó đang hướng về tụi nó trong bóng đêm: một con chó khổng lồ đen nhánh, với đôi mắt xanh xám.

Harry rút cây đũa phép của nó ra, nhưng quá trễ rồi. Con chó đã phóng một cú nhảy vĩ đại và vuốt trước của nó đã chụp trúng ngực Harry. Harry ngã ngửa ra sau dưới một đám lông quăn tít, cảm thấy được hơi thở nóng hổi của con chó và những cái răng dài tới hai phân…

Nhưng sức mạnh của cú nhảy đã khiến con chó bị quá đà, nó xô Harry té lăn quay. Sửng sốt và cảm thấy như thể đã bị gãy hết mấy cái be sườn, Harry cố gắng đứng dậy; nghe tiếng con chó gầm gừ như thể nó đang vờn quanh chuẩn bị một cú tấn công khác.

Ron đã đứng dậy. Khi con chó phóng trở lại về phía chúng, Ron đẩy Harry qua một bên; do vậy con chó tạp lấy cánh tay Ron đang duỗi ra. Harry nhào tới, nắm được một túm lông của con thú, nhưng con thú vẫn lôi Ron đi dễ dàng như thể lôi một con búp bê bằng giẻ rách.

Thế rồi, chẳng biết từ đâu ra, một cái gì đó quật ngang mặt

Harry mạnh đến nỗi nó lại bị vật ngã chổng kềnh xuống đất. Nó nghe tiếng Hermione rít lên đau đớn và cũng bị té ngã như nó. Harry mò mẫm tìm cây đũa phép, vừa chớp mắt cho máu chảy ra khỏi mi, nó vừa thì thào:

"Lumos!"

Ánh sáng của đầu đũa phép giúp Harry nhìn thấy cái thân tổ chảng của một cây cổ thụ. Thì ra tụi nó đã rượt con Scrabbers chạy tuốt vô tán cây Liễu Roi và cành nhánh của cây này đang kêu kọt kẹt như trong cơn giông bão; quất tới, quật ngược để không cho tụi nó tới gần hơn.

Và kìa, ở ngay dưới gốc cây là con chó, nó đang kéo lê Ron giật lùi vô một lỗ hổng to trong đám rễ cây - Ron kháng cự dữ dội, nhưng đầu và thân nó vẫn lần lần trượt khuất khỏi tầm mắt Harry.

"Ron!"

Harry hét gọi, tìm cách bươn theo, nhưng mấy cành cây to nặng ịch cứ quất chí mạng trong không trung buộc Harry phải lùi lại.

Bây giờ Harry và Hermione chỉ còn thấy một chân của Ron còn thò ra. Ron đã móc cái chân đó vô một cái rễ cây trong nỗ lực chống chọi lại con chó để không bị nó lôi tuột xuống lòng đất. Chợt một tiếng rắc vang lên nghe như tiếng súng nổ; chân của Ron bị gãy, và chỉ một nháy mắt sau đó, bàn chân của Ron cũng biến mất luôn.

Hermione gào khóc:

"Harry! Tụi mình phải đi kêu cứu!"

Cô bé cũng đã bị chảy máu, cây Liễu Roi đã quất tét vai cô bé. Harry nói:

"Không kịp! Không còn đủ thì giờ đâu, Ron sẽ bị nuốt chửng ngay bây giờ…"

"Nhưng nếu không có người giúp thì tụi mình cũng không làm gì được…"

Một cành cây khác lại quật xuống hai đứa nhỏ, những cành cây nhỏ của nó ghì chặt như những khớp nắm tay. Harry né bên này tránh bên kia, thở hổn hển và nói:

"Nếu con chó đó vô lọt thì tụi mình cũng có thể vô lọt."

Nó cố tìm cách len lách qua những cành cây hung tợn cứ quật đập túi bụi, nhưng nó không thể tiến được tới gần rễ cây thêm một tý nào mà lại không bị những đòn chí mạng của những cành cây đánh văng ra.

Hermione bấn loạn nhảy loi choi tại chỗ, thì thào như điên:

"Ôi… cứu… cứu… Làm ơn… cứu…"

Con mèo Crookshanks phóng tới trước. Nó uốn éo như một con rắn, lách mình qua những cành cây đang quật đập liên hồi, rồi đặt chân trước lên một cái mấu của thân cây.

Ngay lập tức, toàn thể cái cây như bị hóa thành cẩm thạch, ngừng cử động ngay. Ngay cả một cái lá cũng không thèm nhúc nhích.

Hermione ngờ ngợ thì thào:

"Crookshanks!"

Giờ thì cô bé níu lấy cánh tay Harry, níu chặt đến phát đau:

“Làm sao mà nó biết…?”

Harry khẳng định:

“Nó là bạn của con chó đó. Mình đã nhìn thấy tụi nó đi với nhau. Đi thôi, bồ cầm sẵn đũa phép trong tay nha…”

Tụi nó chỉ mất vài giây để chạy tới đám rễ cây, nhưng trước khi tụi nó tới được miệng cái lỗ, thì con Crookshanks đã ngoắt chùm đuôi xù như cái chổi cọ rửa chai của nó một cái, và chui tọt vô trong. Harry chui theo ngay. Nó bò tới trước, đầu thò vô trước, tuột xuống một cái dốc bằng đất đến tận đáy của một đường hầm rất thấp. Crookshanks ở cách nó một chút, hai mắt lóe lên ánh sáng của ngọn lửa phát từ đầu cây đũa phép của Harry. Vài giây sau, Hermione cũng tuột xuống bên cạnh Harry. Cô bé thì thầm với giọng hoảng sợ:

“Ron ở đâu?”

Harry cúi lom khom đi theo con Crookshanks, trả lời Hermione:

“Đi theo lối này.”

Hermione theo đằng sau Harry, vẫn hụt hơi hỏi tiếp:

“Đường hầm này dẫn tới đâu?”

“Mình không biết… Nó được đánh dấu trong tấm Bản đồ của Đạo tặc, nhưng anh Fred và anh George nói chưa từng có ai vô được. Nó mất hút ở mép tấm bản đồ, nhưng có vẻ như nó dẫn tới làng Hogsmeade…”

Tụi nó cố đi nhanh hết sức, gần như gập đôi thân mình lại, đằng trước tụi nó là cái đuôi của con Crookshanks khi ẩn khi

hiện. Con đường hầm cứ dài ra dài ra mãi, Harry cảm thấy ít nhứt nó cũng dài bằng con đường hầm dẫn tới tiệm *Công tước Mật*. Giờ đây, trong đầu Harry chỉ có Ron, rằng con chó kia có thể làm gì Ron… Harry co giò chạy nước rút, hớp từng hơi thở ngắn trong từng cơn hụt hơi đau đến thấu ngực…

Và rồi con đường hầm bắt đầu dốc cao lên, một lát sau con đường ngoằn ngoèo uốn khúc, và Crookshanks biến đâu mất. Thay vì con mèo phía trước, Harry nhìn thấy một vạt sáng mờ mờ xuyên qua một khe hở nhỏ.

Nó và Hermione dừng lại, há họng mà thở, rồi mon men đi tới trước. Cả hai đều giơ cao cây đũa phép để coi cái gì nằm ở đằng kia.

Đó là một căn phòng, một căn phòng bừa bộn và bụi bặm hết biết. Giấy dán tường bị tróc hết ra, khắp trên sàn vương vãi cáu bẩn rác rến, mọi thứ bàn ghế và đồ nội thất đều bị bể gãy, như thể đã bị kẻ nào đập phá. Còn tất cả cửa sổ thì đều bị đóng ván bịt kín.

Harry liếc nhìn Hermione, cô bé trông có vẻ đã sợ đến chết khiếp, nhưng cũng gật đầu.

Harry bèn chun qua cái lỗ, mở to mắt nhìn quanh. Căn phòng trống vắng, nhưng cánh cửa bên phải tụi nó để mở, dẫn đến một hành lang âm u. Một lần nữa, Hermione đột ngột chụp lấy cánh tay Harry. Đôi mắt mở to của cô bé đang đảo quanh khung cửa sổ bị bít kín bằng ván. Cô bé thì thầm:

"Harry, mình nghĩ là tụi mình đang ở trong căn Lều Hét."

Harry nhìn quanh. Mắt nó gặp phải cái ghế gỗ nằm gần đó.

Nhiều thanh gỗ đã bị bẻ gãy và một cái chân ghế bị sút ra hoàn toàn. Harry chậm rãi nói:

"Ma không thể nào làm điều đó được!"

Ngay lúc đó, phía trên đầu tụi nó vang lên một tiếng rắc. Có cái gì đó di chuyển lên lầu. Cả hai đứa cùng ngước nhìn lên trần. Bàn tay Hermione bấu cánh tay Harry chặt đến nỗi Harry không còn nghe cảm giác gì nữa ở mấy ngón tay. Nó nhướn chân mày nhìn Hermione, cô bé lại gật đầu và buông tay ra.

Hết sức lặng lẽ, tụi nó bò vào hành lang, rồi trèo lên một cái cầu thang gần như đổ nát. Mọi thứ đều bị phủ một lớp bụi dày, ngoại trừ sàn nhà. Trên sàn có một vệt khá rộng sạch bụi vừa được tạo ra bằng một cái gì đó bị kéo lên cầu thang.

Hai đứa lần tới đầu cầu thang tôi tối.

*"Nox."**

Hai đứa cùng thì thầm với nhau, và ánh sáng ở đầu cây đũa phép của tụi nó tắt đi. Chỉ có một cánh cửa mở ra. Khi bò tới cánh cửa mở đó, tụi nhỏ nghe thấy có cái gì đó đang chuyển động ở đằng sau cánh cửa. Một tiếng rên trầm trầm, rồi một tiếng gừ gừ to và sâu. Hai đứa trao đổi với nhau cái nhìn dọ ý cuối cùng và cái gật đầu nhất trí sau chót.

Cầm chắc cây đũa phép trong tay, Harry đá mạnh cho cánh cửa bật mở ra.

Trên một cái giường tráng lệ có bốn cọc mùng với những rèm treo đầy bụi bặm, Crookshanks nằm dài, ngó thấy tụi nó thì gừ gừ to tiếng. Bên cạnh đó, nằm trên sàn, ôm chặt cái chân đã bị gãy lọi tạo thành một góc kỳ dị, chính là Ron.

Harry và Hermione lao ngang phòng, đến bên Ron:

“Ron… Bồ có sao không?”

“Con chó đâu rồi?”

Ron nghiến chặt răng lại vì đau đớn, nó rên rỉ:

“Không phải chó. Harry ơi, đó là một cái mẹo lừa…”

“Cái gì?”

“Con chó là hắn, hắn chính là một Phù thủy Hóa Thú.”

Mắt Ron ngó trừng trừng qua vai của Harry. Harry xoay phắt người lại. Bằng một tiếng cạch, người đàn ông trong bóng tối đóng lại cánh cửa đằng sau lưng tụi nó.

Chùm lông rối nùi, bẩn thỉu, toòng teng trên hai cùi chỏ của y. Nếu đôi mắt y không lóe sáng trong hai hốc mắt sâu u tối, thì có thể tưởng y chỉ là một cái xác không hồn. Làn da y trông như sáp, căng trên bộ xương mặt, giống hệt một cái đầu lâu. Và mấy cái răng vàng của y đang nhe ra thành một nụ cười. Y chính là Sirius Black.

Black chĩa cây đũa phép của Ron về phía bọn trẻ, giọng ồm ồm:

“Expelliarmus!”

Đũa phép của Harry và Hermione đều văng ra khỏi tay tụi nó, bay vèo lên không trung, và bị Black bắt gọn. Bấy giờ Black bước tới một bước gần hơn. Mắt y đăm đăm nhìn Harry. Y nói khào khào:

“Tôi đã nghĩ là con thể nào cũng phải đến đây để giúp bạn mình.”

Giọng của hắn nghe như từ lâu rồi hắn không có thói quen xài tiếng nói nữa.

"Ba của con cũng từng làm như vậy vì tôi. Con thuộc nòi dũng cảm, không chạy đi méc thầy cô giáo. Tôi rất biết ơn… Điều này sẽ làm cho mọi việc dễ hơn nhiều…"

Những lời bình phẩm về cha nó vang ong ong trong tai của Harry, như thể Black gầm thét bên tai. Lòng căm ghét sôi sục nổ trào trong lồng ngực nó, khiến bên trong nó không còn chỗ nào cho sự sợ hãi ẩn núp nữa. Lần đầu tiên trong đời, Harry muốn nắm lại cây đũa phép trong tay, không phải để tự vệ, mà để tấn công…, để giết.

Không ý thức mình đang làm gì, Harry nhào tới trước, nhưng bất thình lình bên cạnh nó một người vùng lên, và hai cánh tay túm chặt lấy nó, lôi kéo nó lại.

"Đừng, Harry!"

Hermione hoảng hốt thì thầm. Tuy nhiên, Ron nói với Black:

"Nếu ông muốn giết Harry, thì ông cũng nên giết luôn cả hai đứa tôi!"

Giọng nói của Ron rất mạnh mẽ, mặc dù việc cố gắng đứng lên càng khiến nó thêm nhợt nhạt, và đầu óc nó quay mòng mòng trong khi mở miệng nói.

Có cái gì đó bùng cháy trong đôi mắt u uẩn của Black. Y dịu dàng nói với Ron:

"Nằm xuống đi. Cậu sẽ làm cho vết thương ở chân tệ thêm đó."

Ron vẫn bám vào vai Harry một cách đau đớn để cố ngồi thẳng lên, nó nói bằng giọng yếu ớt:

"Ông có nghe không? Ông sẽ phải giết cả ba đứa tụi tôi."

Nhưng Black toét miệng cười, nói:

"Đêm nay ở đây sẽ chỉ có một người bị giết thôi."

"Tại sao vậy?"

Harry khạc ra mấy lời khinh miệt, nó vẫn cố sức vùng vẫy để thoát khỏi sự kềm giữ của Ron và Hermione:

"Lần trước ông đâu có bận tâm về số người bị giết, hả? Ông đâu có chùn tay sát tất cả những người Muggle đó để giết cho được Pettigrew… Ông mắc chứng gì rồi sao, ngục Azkaban làm ông dễ mủi lòng rồi hả?"

Hermione nói một cách run rẩy:

"Harry, im đi."

Harry rống lên:

"HẮN ĐÃ GIẾT BA MÁ TÔI!"

Với một sự cố gắng phi thường, Harry vùng thoát được sự kềm cặp của Ron và Hermione, lao thẳng tới trước…

Nó quên mất tiêu khả năng pháp thuật của nó chỉ có bao nhiêu… nó quên béng là nó ốm nhom, nhỏ con, và mới mười ba tuổi, trong khi Black là một người đàn ông cao lớn. Nó chỉ cần biết là nó muốn làm cho Black bị tổn thương thiệt nặng nề mà nó bất kể là về phần nó, nó có thể bị y hại như thế nào…

Có lẽ vì xúc động trước việc Harry toan hành động quá ngu ngốc, hoặc vì lẽ gì đó không biết, mà Black không giơ cây đũa

phép lên ngay lúc đó. Một bàn tay của Harry chụp được cổ tay vô dụng của Black, buộc đầu đũa phép chĩa chệch đi, bàn tay nắm chặt còn lại của Harry đấm vô màng tang của Black và cả hai ngã nhào ra sau, đụng vào bức tường…

Hermione gào lên, Ron thét lớn; một ánh sáng chói lòa nháng lên khi mấy cây đũa phép trong tay Black bắn vào không trung một chùm tia lửa, xước qua mặt Harry trong đường tơ kẽ tóc. Harry cảm thấy cánh tay quắt queo giữa những ngón tay của nó đang vùng vẫy như điên, nhưng nó cố níu lấy, còn tay kia thì nó thụi nó đấm bất cứ chỗ nào trên thân thể Black mà nó đấm được.

Chợt bàn tay kia của Black đã túm được cổ họng của Harry. Y rít lên:

"Không. Ta đã chờ đợi quá lâu…"

Những ngón tay siết chặt lại, Harry nghẹt thở, cặp kiếng của nó lệch qua một bên.

Thế rồi nó nhìn thấy một bàn chân của Hermione không biết từ đâu phóng tới. Black hự lên một tiếng đau đớn, buông Harry ra. Ron cũng nhào vô bàn tay cầm đũa phép của Black và Harry nghe một tiếng lách cách nho nhỏ…

Nó cố trồi lên khỏi đống thân người hỗn độn và nhìn thấy cây đũa phép của mình đang lăn lông lốc trên sàn. Nó phóng mình về phía cây đũa phép, nhưng…

"AAAÁÁÁ!"

Crookshanks cũng xía vô cuộc ẩu đả, hai chân trước đầy móng vuốt của con mèo bự chảng này bấu sâu vào cánh tay

Harry. Harry lẳng nó ra, nhưng con Crookshanks bây giờ lại phóng tới chỗ cây đũa phép của Harry.

Harry rống lên:

"MÀY KHÔNG ĐƯỢC LẤY!"

Nó nhắm một cú đá vô con Crookshanks làm con mèo này văng qua một bên, gừ lên thảm thiết. Harry chụp ngay lấy cây đũa phép, quay lại. Nó hét bảo Ron và Hermione:

"Tránh ra xa!"

Hai đứa kia không đợi bảo lần thứ hai. Hermione, miệng há hốc ra để thở, môi dập chảy máu, lồm cồm bò qua một bên, chụp lại cây đũa phép của mình và Ron. Ron thì bò tới cái giường và đổ nhào lên đó, thở hổn hển, gương mặt trắng bệch của nó bây giờ nhuốm màu xanh tái, cả hai tay ôm ghì lấy cái chân gãy.

Black thì nằm sóng xoài dưới chân tường. Bộ ngực lép xẹp của y phập phồng gấp gáp khi nhìn Harry từ từ bước tới gần, cây đũa phép của Harry chĩa ngay vào trái tim của Black. Black thì thào:

"Con sắp giết tôi ư, Harry?"

Harry đứng lại ngay phía trên người Black. Cây đũa phép của nó vẫn chĩa vào ngực Black, và nó nhìn xuống Black. Một vết thương thâm tím đang hiện ra quanh hốc mắt trái của y và mũi y thì đang chảy máu.

Harry nói bằng giọng hơi run, nhưng vẫn nắm chắc cây đũa phép trong tay:

“Ông đã giết ba má tôi.”

Black đăm đăm nhìn Harry bằng đôi mắt hũng sâu. Y nói, rất lặng lẽ:

“Tôi không chối điều đó. Nhưng nếu con biết toàn bộ câu chuyện…”

Lỗ tai Harry lại ầm ầm tiếng phẫn nộ, nó lặp lại:

“Toàn bộ câu chuyện à? Tôi chỉ cần biết ông là người đã bán đứng ba má tôi cho Voldemort!”

Black nói, trong giọng y lúc này có sự khẩn khoản:

“Con hãy nghe tôi nói. Con sẽ hối hận nếu con không nghe… con không hiểu…”

“Tôi hiểu nhiều hơn là ông tưởng.”

Harry nói, giọng nó bây giờ run hơn bao giờ hết:

“Ông chưa bao giờ nghe má tôi van xin hả? Má tôi… cố sức ngăn Voldermort giết tôi… mà ông đâu biết cho… ông đã bán đứng ba má tôi…”

Cả hai chưa kịp nói thêm lời nào thì có cái gì đó màu cam phóng ngang qua Harry. Đó là con mèo Crookshanks đã nhảy lên ngực Black và cứ ngồi lỳ ở đó, ngay chỗ vị trí trái tim của Black. Y chớp mắt cúi xuống nhìn con mèo. Y cố đẩy Crookshanks ra, rù rì với nó:

“Tránh ra đi!”

Nhưng Crookshanks vẫn bấu chặt vuốt vô tấm áo chùng của Black, không chịu nhúc nhích. Con mèo đưa bộ mặt xấu xí bèn bẹt về phía Harry, ngước đôi mắt to cộ vàng khè nhìn nó.

Đứng bên cạnh Harry, Hermione bật lên tiếng nức nở.

Harry cúi xuống nhìn chằm chằm Black và con Crookshanks, tay nó xiết chặt cây đũa phép. Nếu nó giết luôn cả con mèo thì sao? Con mèo cùng phe với Black mà… Nếu Crookshanks vì tìm cách bảo vệ Black mà bị chết lây thì đó không phải là việc của Harry… Nếu Black muốn cứu lấy con mèo, thì chỉ có nghĩa là hắn lo cho mạng sống con mèo hơn cả mạng sống của ba má Harry…

Harry giơ cây đũa phép lên. Bây giờ đây là lúc lấy lại lẽ công bằng. Bây giờ đây là lúc trả thù cho ba má. Nó sắp sửa giết Black. Nó phải giết Black. Đây là cơ hội cho nó trả thù…

Những giây đó sao mà dài đằng đẵng, và Harry vẫn cứ đứng trân ra đó như đóng băng, cây đũa phép giơ ra sẵn sàng, và Black đăm đăm nhìn nó, còn Crookshanks thì chễm chệ trên ngực Black. Từ phía chiếc giường, Ron thở ra những hơi thở rời rạc. Hermione hoàn toàn nín lặng.

Bỗng nhiên nổi lên một tiếng động mới…

Những bước chân gấp gáp đang vang vọng xuyên qua sàn nhà - có ai đó đang bước ở dưới nhà.

Hermione thình lình gào thét:

“CHÚNG TÔI Ở ĐÂY! CHÚNG TÔI Ở ĐÂY NÈ - CÓ SIRIUS BLACK - MAU LÊN!”

Black làm một động tác giật mình suýt hất con mèo Crookshanks văng xuống đất. Harry nắm chặt cây đũa phép, tay run bần bật. Một giọng nói trong đầu nó vang lên:

— Phải hành động ngay bây giờ!

Nhưng những bước chân đã vang lên rầm rập trên cầu thang, mà Harry vẫn chưa hành động.

Cánh cửa phòng mở tung ra trong một trận mưa tia lửa đỏ. Harry quay ngoắt người lại khi giáo sư Lupin xông vào phòng, gương mặt cắt không còn một giọt máu, cây đũa phép giơ ra sẵn sàng. Ông đưa mắt nhìn, từ Ron đang nằm trên sàn, đến Hermione đang nép mình bên cánh cửa, rồi đến Harry đứng đó với cây đũa phép chĩa vào Black, và rồi đến chính Black đang ngã gục và đổ máu dưới chân Harry. Giáo sư Lupin la to:

"Expelliarmus!"

Cây đũa phép của Harry một lần nữa lại bay vụt khỏi tay nó; hai cây đũa phép trong tay Hermione cũng vậy. Thầy Lupin khéo léo bắt gọn tất, rồi bước hẳn vào phòng, nhìn chằm chằm Black, kẻ vẫn đang được con mèo Crookshanks bám ngang ngực để bảo vệ.

Harry đứng đó, bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng. Nó đã không làm được điều đó. Nó không có đủ khí phách. Black vậy là sẽ bị giao nộp cho các viên giám ngục Azkaban.

Rồi thầy Lupin lên tiếng, bằng một giọng kỳ lạ, một giọng run run những cảm xúc bị đè nén:

"Hắn đâu, Sirius?"

Harry lập tức đưa mắt nhìn thầy. Nó không hiểu thầy Lupin định nói gì? Thầy Lupin đang nói về ai? Nó lại quay qua nhìn Black.

Gương mặt Black hầu như không còn cảm xúc. Y cũng không cục cựa trong mấy giây. Rồi, rất chậm rãi, Black giơ

một bàn tay không lên, và chỉ thẳng vào Ron. Hết sức hoang mang, Harry liếc nhìn Ron, Ron cũng ngơ ngác chẳng hiểu mô tê gì.

Thầy Lupin vẫn nhìn Black chằm chằm với sự chăm chú lạ lùng như thể muốn đọc thấu ý nghĩ của y:

"Nhưng mà vậy thì… tại sao từ trước tới giờ hắn không lộ ra? Trừ khi…"

Đôi mắt của thầy Lupin chợt nở lớn, như thể thầy vừa nhìn thấy điều gì đó ở đằng sau Black, điều gì đó mà những người khác trong phòng không thể nhìn thấy:

"… trừ khi *hắn* chính là kẻ… trừ khi tụi bây đổi vai… mà không nói cho tao biết?"

Đôi mắt hũng sâu của Black vẫn không rời khỏi gương mặt thầy Lupin, rất chậm rãi, y gật đầu.

Harry chen vô nói to:

"Thưa giáo sư Lupin, cái gì đang…?"

Nhưng nó không bao giờ nói nốt ra câu hỏi, bởi vì cái điều nó nhìn thấy làm cho giọng nói của nó tắc nghẹn trong cổ họng. Thầy Lupin hạ cây đũa phép xuống. Sau đó, đi đến bên cạnh Black, thầy nắm chặt tay y, kéo y đứng lên, khiến cho con Crookshanks rớt bịch xuống sàn, rồi thầy ôm chầm lấy Black như ôm người anh em của mình.

Harry có cảm giác như thể ruột gan lộn tùng phèo.

Hermione la lớn:

"TÔI KHÔNG TIN NỔI!"

Thầy Lupin buông Black ra và quay lại phía cô bé. Hermione cũng đã tự đứng lên và chỉ thẳng tay vào thầy Lupin, hai mắt man dại, cô bé lắp bắp:

"Thầy… thầy…"

"Hermione…"

"Thầy… và hắn…"

"Hermione, bình tĩnh lại nào…"

Hermione rên lên:

"Vậy mà tôi đã không nói cho ai biết… vậy mà tôi đã giữ kín cho thầy bấy lâu nay…"

Thầy Lupin kêu to:

"Hermione, làm ơn nghe thầy nói đã! Thầy có thể giải thích…"

Harry cảm thấy toàn thân nó run lên, không phải vì sợ hãi, mà vì một đợt sóng phẫn nộ mới vừa trào dâng. Nó hét vào mặt thầy Lupin, giọng nó run lên không kềm chế được:

"Tôi đã tin cậy thầy! Vậy mà bấy lâu nay thầy đánh bạn với hắn!"

Thầy Lupin nói:

"Con hiểu lầm rồi. Thầy không đánh bạn với Sirius suốt mười hai năm nay, nhưng bây giờ thầy… hãy để cho thầy giải thích…"

"ĐỪNG!"

Hermione gào lên:

“Harry, đừng tin ổng, lâu nay ổng đã giúp cho Black đột nhập lâu đài, ổng cũng muốn cho bồ chết luôn… *Ổng là một người sói!*”

Một sự im lặng kéo dài. Ánh mắt mọi người giờ đây hướng cả vào thầy Lupin, thầy vẫn vô cùng bình thản, tuy có nhợt nhạt đi đôi chút. Thầy nói:

“Hermione à, không phải mọi thứ đều đâu ra đó như tiêu chuẩn thông thường của con đâu. Thầy e là chỉ chừng một phần ba điều con nói là đúng thôi. Thầy không hề giúp Sirius đột nhập tòa lâu đài, và thầy chắc chắn không hề muốn cho Harry chết…”

Một cơn rùng mình kỳ lạ lướt qua mặt thầy:

“Nhưng thầy không chối rằng thầy là một người sói.”

Ron một lần nữa cố gắng một cách can đảm để ngồi dậy, nhưng lại ngã vật xuống với một tiếng rên đau đớn. Thầy Lupin tiến gần đến bên nó, tỏ ra lo lắng, nhưng Ron hổn hển bảo:

“Tránh xa tôi ra, đồ người sói!”

Thầy Lupin đứng chết lặng. Rồi, với một sự cố gắng rõ rệt, thầy quay lại Hermione và nói:

“Con biết điều đó bao lâu rồi?”

Hermione thì thào:

“Lâu rồi. Từ lúc mà tôi viết bài luận mà giáo sư Snape yêu cầu…”

Thầy Lupin nói bình thản:

“Thầy Snape sẽ hài lòng lắm. Thầy ấy ra cái đề luận đó với hy vọng sẽ có người nhận ra các triệu chứng bệnh của tôi. Vậy con có kiểm tra chu kỳ mặt trăng để nhận thấy là tôi luôn luôn bệnh vào những lúc trăng tròn không? Hay là con đã nhận thấy Ông Kẹ biến thành vầng trăng mỗi khi nó thấy tôi?”

Hermione lặng lẽ đáp:

“Cả hai.”

Thầy Lupin bật cười:

“Con là phù thủy thông minh nhứt ở lứa tuổi của con mà thầy từng gặp, Hermione à.”

Hermione thì thầm:

“Tôi không xứng đáng với lời khen đó. Nếu tôi mà thông minh hơn một tý xíu thôi, thì tôi đã nói cho mọi người biết thầy là ai rồi.”

Thầy Lupin nói:

“Nhưng mà mọi người biết cả rồi. Ít nhứt thì hội đồng giáo viên đều biết.”

Ron thở hổn hển:

“Cụ Dumbledore biết ông là người sói mà cũng nhận ông về trường à? Cụ ấy điên sao chứ?”

Thầy Lupin nói:

“Một số giáo viên cũng nghĩ vậy. Cụ ấy cũng khó khăn lắm mới thuyết phục được một số giáo viên là tôi đáng tin cậy…”

Harry gào lên:

“VÀ CỤ ẤY ĐÃ LÀM! ÔNG ĐÃ LUÔN LUÔN TRỢ GIÚP HẮN!”

Nó chỉ tay vào Black. Y đã lết tới cái giường và nằm lên đó, úp mặt vào hai bàn tay run lẩy bẩy. Crookshanks nhảy lên theo và nằm bên cạnh Black, gác chân lên đùi y, gừ gừ. Ron lê cái chân gãy của nó nhích ra xa khỏi Black và con mèo.

Thầy Lupin nói:

“Thầy không hề trợ giúp Sirius lâu nay. Nếu con cho thầy một cơ hội, thầy sẽ giải thích. Coi đây này…”

Thầy tách những cây đũa phép của ba đứa nhỏ ra và quăng trả từng cây về cho chủ nhân. Harry chụp lại cây đũa phép của nó, sững sờ.

Thầy Lupin nhét cây đũa phép của thầy vô thắt lưng.

“Đó! Bây giờ các con có vũ trang, còn bọn tôi thì không. Vậy các con chịu nghe chưa?”

Harry không biết nên nghĩ gì nữa. Có phải là một trò bịp không đây? Nó liếc một cái nhìn giận dữ về phía Black và nói:

“Nếu như thầy không hề trợ giúp gì hắn, thì làm sao thầy biết được hắn ở đây?”

Thầy Lupin đáp:

“Nhờ tấm bản đồ! Tấm Bản đồ của Đạo tặc ấy. Thầy đang ngồi trong văn phòng của thầy xem tấm bản đồ…”

Harry ngờ vực hỏi:

“Thầy biết cách sử dụng nó à?”

Thầy Lupin phất tay một cách nóng nảy:

“Dĩ nhiên là thầy biết sử dụng rồi. Thầy đã góp phần viết ra nó mà. Thầy là Mơ Mộng Ngớ Ngẩn - đó là biệt danh bạn bè đặt cho thầy hồi còn đi học.”

“Thầy *đã viết?*”

“Chuyện quan trọng là, hồi chiều thầy đang xem xét tỉ mỉ tấm bản đồ, bởi vì thầy có ý nghĩ là con, Ron và Hermione có thể tìm cách lẻn ra khỏi tòa lâu đài để đến thăm lão Hagrid trước khi con Bằng-Mã bị hành hình. Và thầy đã đoán đúng, phải không nào?”

Thầy Lupin đã bắt đầu đi qua đi lại, mắt nhìn bọn trẻ, từng mảng bụi bốc lên theo bước chân thầy.

“Harry à, có thể con đã khoác tấm áo khoác cũ của ba con…”

“Làm sao thầy biết về tấm áo khoác của ba con?”

Thầy Lupin lại sốt ruột phất tay một lần nữa:

“Vô số lần thầy đã nhìn thấy James biến mất dưới tấm áo đó… Vấn đề là cho dù con có mặc Áo khoác Tàng hình thì con vẫn hiện ra trên tấm Bản đồ của Đạo tặc! Thầy đã quan sát các con đi băng qua sân trường và đi vào căn chòi của bác Hagrid. Hai mươi phút sau, các con rời khỏi nhà bác Hagrid, đi trở về tòa lâu đài. Nhưng mà các con có thêm một kẻ tháp tùng.”

Harry kêu lên:

“Cái gì? Không, đâu có thêm ai tháp tùng đâu!”

Thầy Lupin vẫn đi qua đi lại, không lý tới lời nói chen

ngang của Harry, thầy nói tiếp:

"Thầy không thể nào tin vào mắt thầy được. Thầy tưởng tấm bản đồ bị trục trặc kỹ thuật. Làm sao mà hắn có thể đi cùng với các con chứ?"

Harry nói:

"Không có ai đi cùng với chúng con cả!"

"Và rồi thầy nhìn thấy một chấm khác, di chuyển rất nhanh về phía các con, mang tên Sirius Black… Thầy thấy y đụng độ với các con, rồi y lôi hai người trong số các con vô trong hang dưới cây Liễu Roi…"

Ron tức giận cãi chính:

"Một người mà thôi!"

Thầy Lupin nói:

"Không. Ron à, hai người."

Thầy đã ngừng bước, đưa mắt nhìn Ron. Thầy điềm đạm nói:

"Con có đồng ý cho thầy xem con chuột một chút không?"

Ron kêu lên:

"Cái gì? Con chuột Scrabbers thì mắc mớ gì tới chuyện này?"

Thầy Lupin nói:

"Mắc mớ tới mọi thứ! Con vui lòng cho thầy xem nó một chút."

Ron ngập ngừng, rồi thò tay vô trong áo chùng. Con

Scrabbers hiện ra, vùng vẫy một cách tuyệt vọng. Ron phải nắm chặt cái đuôi trụi lủi của con chuột để không cho nó chạy trốn. Crookshanks đứng dựng lên trên đùi của Black, phát ra một tiếng rít nho nhỏ.

Thầy Lupin bước đến gần Ron hơn. Dường như thầy nín cả thở khi chăm chú nhìn đăm đăm vào con Scrabbers. Ron nắm chặt con Scrabbers và thu nó về gần mình hơn, có vẻ sợ hãi. Ron lại hỏi:

"Sao? Con chuột của tôi thì mắc mớ gì trong chuyện này chứ?"

Sirius Black thình lình lên tiếng, giọng ồm ồm:

"Nó không phải là một con chuột."

"Ông muốn nói gì? Dĩ nhiên nó là một con chuột…"

Thầy Lupin bình thản nói:

"Không, nó không phải là chuột. Nó là một phù thủy."

Black nói thêm:

"Một Hóa Thú Sư, một phù thủy trá hình thú vật, có tên là Peter Pettigrew."

18

MƠ MỘNG NGỚ NGẨN, ĐUÔI TRÙN, CHÂN NHỒI BÔNG, VÀ GẠC NAI

Phải mất mấy giây sau, sự vô lý của lời nói ấy mới ngấm được vào tai của bọn trẻ. Rồi Ron thốt lên điều mà Harry đang nghĩ:

"Cả hai ông đều tâm thần rồi!"

Hermione nói yếu ớt:

"Khôi hài!"

Harry nói:

"Peter Pettigrew đã chết rồi! Mười hai năm trước hắn đã giết ông ta."

Harry chỉ vào Black, mặt y co giật dữ dội. Y gầm gừ với hàm răng vàng nhe ra:

"Ta đã định làm vậy. Nhưng Pettigrew đã cao tay hơn ta một chút… Dù vậy, lần này thì khác!"

Và Crookshanks bị Black quẳng xuống sàn khi y nhào vô con Scrabbers, Ron hét lên đau điếng khi sức nặng của Black đè lên cái chân gãy của nó.

Thầy Lupin hét:

“Sirius, ĐỪNG!”

Thầy lao mình tới trước và một lần nữa kéo Black ra khỏi Ron.

“HÃY CHỜ! Anh không thể hành động như vậy. Bọn trẻ cần phải hiểu… Chúng ta phải giải thích…”

Black tìm cách vùng thoát ra khỏi tay thầy Lupin, càu nhàu:

“Chúng ta có thể giải thích sau!”

Một tay của Black vẫn còn quơ quào trong không khí như cố tìm cách chụp con Scrabbers. Con chuột này kêu ré lên vì sợ hãi, nghe eng éc như tiếng heo con, và quào mặt quào cổ Ron để tìm cách thoát thân.

Thầy Lupin vẫn cố kềm giữ Black, và nói trong hơi thở gấp:

“Bọn - trẻ - có - quyền - được - biết - mọi - thứ! Ron đã nuôi nó như một con vật cưng bấy lâu nay! Và có những phần của câu chuyện mà chính tôi đây cũng chưa hiểu! Còn Harry nữa - anh nợ Harry một sự thật, Sirius à.”

Black ngừng vùng vẫy, mặc dù đôi mắt sâu hoắm của y vẫn ngó chằm chằm con Scrabbers, con vật khốn khổ ấy bị bàn tay bị cắn trầy trụa và chảy máu của Ron kẹp chặt. Black nói, mắt hắn vẫn không rời khỏi Scrabbers:

“Thôi được. Cứ nói cho chúng biết bất cứ điều gì anh thích nói. Nhưng mà làm lẹ lên đi, anh Remus. Tôi muốn thực hiện vụ giết người đã khiến tôi bị cầm tù suốt…”

Ron đưa mắt nhìn quanh tìm sự ủng hộ của Harry và Hermione, run giọng nói:

“Các ông đều là đồ điên. Tôi thấy cái trò này vậy là đủ rồi. Tôi đi đây.”

Nó cố gắng nhấc mình lên cái chân không bị gãy, nhưng thầy Lupin đã lại giơ cây đũa phép lên và chĩa đầu đũa vào con Scrabbers. Thầy thản nhiên bảo:

“Trò sẽ phải nghe cho rõ câu chuyện, Ron à. Chỉ cần nắm chặt Peter khi con lắng nghe.”

Ron gào lên:

“NÓ KHÔNG PHẢI LÀ PETER, NÓ LÀ SCRABBERS!”

Ron cố gắng nhét con chuột trở vô trong túi áo trước ngực nó, nhưng con Scrabbers vẫn cố kháng cự dữ dội. Ron lảo đảo và mất thăng bằng, Harry phải chụp đỡ nó và ấn nó ngồi trở xuống giường. Rồi, Harry quay về phía thầy Lupin, không thèm ngó tới Black.

“Có nhiều nhân chứng đã nhìn thấy Pettigrew chết. Cả một con đường đầy người…”

Black hung hăng cắt lời, mắt vẫn canh chừng con Scrabbers chòi đạp trong tay Ron:

“Người ta không hề thấy cái điều mà họ tưởng là họ thấy.”

Thầy Lupin gật đầu:

“Mọi người đều tưởng Sirius giết Pettigrew. Chính tôi cũng tin như vậy… cho đến khi tôi nhìn tấm bản đồ hồi chiều tối này. Bởi vì tấm Bản đồ của Đạo tặc không lừa dối bao giờ… Peter vẫn còn sống. Và Ron đang giữ nó, Harry à.”

Harry nhìn Ron, mắt tụi nó gặp nhau và tụi nó đồng ý với nhau, một cách âm thầm: cả thầy Lupin và Black đều phát điên hết rồi. Câu chuyện của họ thiệt là vô lý hết chỗ nói. Làm sao mà Scrabbers có thể là Pettigrew được chứ? Nhà tù Azkaban có lẽ cuối cùng đã làm cho Black khùng rồi, nhưng mà tại sao thầy Lupin lại hùa theo hắn?

Bỗng nhiên Hermione nói, bằng một giọng run run và cố gắng giữ bình tĩnh, như thể cô nàng đang cố làm cho thầy Lupin nói năng cho ra đầu ra đũa:

“Nhưng mà thưa giáo sư Lupin… Scrabbers không thể nào là Petttigrew được… Điều đó không đúng, thầy biết là điều đó không thể nào đúng được…”

“Tại sao không thể nào đúng được?”

Thầy Lupin hỏi lại bằng giọng điềm đạm, nghe như thể hai thầy trò này đang thảo luận bài giảng trong lớp học, và Hermione vừa mới nêu ra một vấn đề trong cuộc thí nghiệm với con Grindylows.

“Bởi vì… bởi vì người ta phải biết chứ, nếu như Pettigrew là một Phù thủy Hóa thú. Tụi con đã thực hành môn Biến hình thành thú vật ở trong lớp với giáo sư McGonagall. Và con đã tra cứu khi con làm bài tập… Bộ Pháp thuật lập hồ sơ theo dõi những phù thủy và pháp sư nào có thể biến hình thành thú vật. Có một hồ sơ ghi rõ họ biến thành con thú gì và dấu vết riêng

và những đặc điểm… Con bèn tra cứu tiếp để xem hồ sơ giáo sư McGonagall ở phần đăng ký hộ tịch, thì con thấy trong cả thế kỷ này chỉ có bảy phù thủy biến hình thành thú, và trong danh sách đó không hề có tên Pettigrew.”

Harry thiệt tình không còn thì giờ để mà ngạc nhiên một cách thầm kín về nỗ lực của Hermione đã đổ vào bài làm của cô bé. Nhưng thầy Lupin bắt đầu cười to:

“Hermione! Trò lại đúng nữa đó! Nhưng Bộ Pháp thuật không bao giờ biết là đã từng có ba Phù thủy Hóa thú không hề đăng ký căn cước vẫn thường chạy loanh quanh khắp trường Hogwarts.”

Black vẫn theo dõi từng cử động tuyệt vọng của con Scrabbers, cằn nhằn:

“Remus à, nếu anh định kể cho tụi nó nghe cả câu chuyện thì kể lẹ lên đi. Tôi đã chờ đợi mười hai năm rồi, tôi sẽ không thể chờ đợi lâu hơn được nữa đâu.”

Thầy Lupin nói:

“Được rồi, Sirius… Nhưng anh cũng cần phải giúp tôi. Tôi chỉ biết chuyện bắt đầu như thế nào mà thôi…”

Thầy Lupin đột ngột dừng lại. Có một tiếng rắc to vang lên sau lưng ông. Cánh cửa phòng ngủ đã tự mở ra. Cả năm người trong phòng đều ngó trừng trừng ra cửa. Rồi thầy Lupin sải bước dài về phía cửa và ngó xuống đầu cầu thang.

“Không có ai cả…”

Ron nói:

“Chỗ này bị ma ám mà.”

Thầy Lupin vẫn nhìn cánh cửa một cách hoang mang. Thầy nói:

“Không có ma nào ám cả. Cái Lều Hét này không hề bị ma ám… Tiếng kêu gào và tiếng hú mà trước đây dân làng thường nghe thấy là từ tôi mà ra.”

Thầy Lupin hất mấy lọn tóc xám để chúng khỏi che khuất đôi mắt ông, suy nghĩ một lát rồi nói:

“Đó là chỗ bắt đầu của toàn bộ câu chuyện này… bắt đầu từ chỗ tôi trở thành một người sói. Nếu mà tôi không bị người sói cắn thì câu chuyện này sẽ không xảy ra… và nếu mà tôi không liều mạng đến như thế…”

Trông thầy có vẻ điềm tĩnh lại và hơi mệt nhọc. Ron định chen vô nói gì đó, nhưng Hermione đã kịp “suỵt” nó im đi. Cô bé đang quan sát thầy Lupin hết sức chăm chú.

“Lúc tôi bị người sói cắn, tôi hãy còn là một đứa bé. Ba má tôi đã tìm mọi cách cứu chữa, nhưng vào thời đó không có cách điều trị nào cả. Món thuốc mà thầy Snape bào chế cho tôi là một phát minh gần đây thôi. Các con cũng nên hiểu rằng thuốc đó giúp cho tôi không thành nguy hiểm. Miễn là tôi uống thuốc khoảng một tuần trước khi trăng tròn thì tôi có thể giữ được sáng suốt và bình tĩnh khi biến hình… Tôi có thể chỉ cần cuộn mình lại trong văn phòng của mình, trong hình hài một con sói vô hại, chờ cho đến khi trăng khuyết lại. Tuy nhiên, trước thời món thuốc Kháng sói được sáng chế, mỗi tháng một lần tôi lại hóa thành một con quái vật đầy đủ thú tính. Hồi đó gần như chắc chắn tôi không thể nào được nhận

vào trường Hogwarts. Cha mẹ những đứa trẻ khác có vẻ không muốn cho con cái của họ tiếp xúc với tôi. Nhưng rồi cụ Dumbledore trở thành Hiệu trưởng, và cụ rất thông cảm. Cụ nói rằng, nếu chúng ta có một số biện pháp phòng ngừa thì chẳng có lý do gì mà tôi lại không được đi đến trường…"

Thầy Lupin thở dài. Rồi thầy nhìn thẳng vào Harry:

"Cách đây nhiều tháng, thầy đã nói với con rằng cây Liễu Roi được trồng vào đúng cái năm mà thầy đến trường Hogwarts. Sự thật là cây đó được trồng *bởi vì* thầy đến trường Hogwarts. Căn nhà này…"

Thầy Lupin nhìn quanh căn phòng một cách sầu thảm.

"… con đường hầm dẫn đến đây… người ta xây dựng là để cho tôi sử dụng. Mỗi tháng một lần, tôi phải lẻn ra khỏi tòa lâu đài, đến chỗ này, để biến hình thành sói. Cây được trồng ngay ở cửa vào đường hầm để ngăn chặn bất cứ ai gặp phải tôi nhằm lúc tôi đang trở nên nguy hiểm."

Harry không thể hiểu câu chuyện này sẽ dẫn tới đâu, nhưng nó vẫn luôn chăm chú lắng nghe. Ngoài giọng kể chuyện của thầy Lupin lúc này trong phòng chỉ có tiếng chuột rúc chít chít đầy kinh hoảng.

"Việc biến hình của tôi vào thời đó thiệt là… thiệt là khủng khiếp. Biến hình thành một người sói rất là đau đớn. Tôi bị cách ly khỏi con người để không cắn họ, thay vì vậy, tôi đành phải tự cào cấu và cắn chính mình. Dân làng Hogsmeade nghe được sự ồn ào và tiếng gào thét, tưởng là họ nghe tiếng những hồn ma cực kỳ quậy. Cụ Dumbledore còn khuyến khích cho câu chuyện đồn đại đó lan tràn… Ngay đến bây giờ, khi ngôi

nhà đã trở nên yên tĩnh hàng nhiều năm, dân làng vẫn không dám đến gần nó…

Nhưng mà ngoại trừ chuyện bị biến hình thành người sói, thì những ngày ấy là thời tôi sung sướng hạnh phúc hơn bất cứ giai đoạn nào khác trong đời. Bởi vì lần đầu tiên trong đời tôi có bạn bè, ba người bạn vĩ đại. Sirius Black… Peter Pettigrew… và dĩ nhiên người thứ ba là James Potter, ba của con đó, Harry à.

Thế rồi ba người bạn của tôi không thể nào không nhận thấy rằng mỗi tháng tôi lại biến mất một lần. Tôi bịa ra đủ thứ chuyện. Tôi nói với họ là má tôi bệnh, rằng tôi phải về nhà thăm má… Tôi hãi hùng với ý nghĩ là bạn bè sẽ xa lánh tôi ngay khi biết được tôi là ai. Nhưng mà, dĩ nhiên, họ cũng giống như con vậy, Hermione, họ cũng phát giác ra sự thật…

Và họ không hề xa lánh tôi chút nào. Ngược lại, họ còn làm một điều giúp tôi, khiến cho sự biến hình của tôi không chỉ dễ chịu đựng hơn mà còn là lúc sung sướng nhứt đời tôi: họ cũng biến hình thành thú vật luôn.”

Harry sửng sốt:

“Kể cả ba con?”

Thầy Lupin nói:

“Ừ, đúng vậy. Họ dành phần lớn thời gian tuyệt nhứt trong ba năm để tìm hiểu xem làm cách nào để biến hình được. Ba của con và chú Sirius đây là những học sinh thông minh nhứt trường. Và họ cũng may mắn nữa. Bởi vì biến hình thành thú vật có thể hóa ra tệ hại khủng khiếp - đó cũng là một trong

những lý do mà Bộ Pháp thuật phải kiểm soát chặt chẽ các âm mưu thử nghiệm biến hình. Peter thì cần phải có trợ giúp từ Sirius và James. Cuối cùng, vào năm học thứ năm, các bạn của tôi đã thành công. Mỗi người trong đám có thể biến thành một con thú tùy theo ý thích."

Hermione hỏi, giọng ngờ vực:

"Nhưng mà chuyện đó giúp thầy như thế nào?"

Thầy Lupin nói:

"Các bạn tôi không thể ở bên cạnh tôi dưới lốt con người, thì họ bầu bạn với tôi dưới lốt con thú. Một người sói thì chỉ nguy hiểm đối với con người. Các bạn của tôi lẻn ra khỏi tòa lâu đài mỗi tháng một lần, núp dưới tấm Áo Tàng hình của James. Họ biến hình… Peter là người nhỏ con nhứt, có thể luồn lách qua những cành cây Liễu Roi hung hăng ưa đánh đập để tới được thân cây mà vặn cái mấu "điểm huyệt" cái cây. Rồi họ trườn xuống đường hầm và đến đây sum vầy với tôi. Nhờ ảnh hưởng của họ, tôi trở nên bớt nguy hiểm. Thân thể của tôi vẫn lang sói, nhưng có bạn bè bên cạnh nên đầu óc tôi bớt dã man."

Black vẫn chằm chằm ngó con Scrabbers với một vẻ hau háu dễ sợ trên gương mặt. Hắn càu nhàu:

"Lẹ lên đi Remus."

"Tôi sắp nói tới đó rồi, Sirius à, tới rồi. Ờ… thế là những khả năng cực kỳ lý thú mở ra khi tất cả chúng tôi đều có thể biến hình. Chẳng bao lâu sau, chúng tôi không chỉ trốn trong căn Lều Hét nữa, mà đi lang thang khắp sân trường và trong

làng vào ban đêm. Sirius và James biến hình thành những con thú bự chảng để họ có thể kiểm soát, kiềm chế con người sói của tôi. Tôi dám nói là chưa có học sinh Hogwarts nào từng khám phá được nhiều điều về phạm vi trường học và làng Hogsmeade hơn là bọn chúng tôi đã từng làm… Và từ đó mà chúng tôi có thể bắt tay vào làm tấm Bản đồ của Đạo tặc, rồi ký vào đó bằng biệt danh của mình. Sirius là Chân Nhồi Bông. Peter là Đuôi Trùn. James là Gạc Nai."

"Loại thú gì mà…"

Harry vừa bắt đầu hỏi đã bị Hermione ngắt lời.

"Như vậy cũng vẫn còn rất nguy hiểm! Đi lung tung trong đêm với một người sói! Chuyện gì sẽ xảy ra nếu thầy thoát khỏi vòng kiểm soát và lỡ cắn nhầm ai đó?"

Thầy Lupin nặng nề đáp:

"Một ý nghĩ cứ ám ảnh tôi mãi. Nhiều người suýt bị cắn, mà sau đó chúng tôi lại chỉ lấy đó làm chuyện cười đùa. Chúng tôi còn trẻ dại, vô tâm cạn nghĩ… bị mê mải với sự tinh khôn của mình."

"Dĩ nhiên, đôi khi tôi cảm thấy có lỗi là đã phụ bạc lòng tin của cụ Dumbledore… Cụ đã nhận tôi vào trường Hogwarts khi mà không một ông hiệu trưởng nào khác chịu làm như vậy. Và cụ không hay biết gì chuyện tôi đã vi phạm những luật lệ mà cụ đã đặt ra vì chính sự an toàn của tôi và của những người khác. Cụ không hề biết là tôi đã mở đường cho ba người bạn biến hình thành thú một cách bất hợp pháp. Nhưng cứ mỗi lần chúng tôi xúm lại bàn kế hoạch cho cuộc phiêu lưu vào tháng tới thì tôi lại tìm cách quên đi cảm giác tội lỗi của mình. Và tôi

vẫn không thay đổi…”

Gương mặt của thầy Lupin rắn đanh lại, và trong giọng nói của thầy như có sự ghét bỏ chính mình:

“Cả năm nay, tôi đã luôn đấu tranh với chính mình, tự hỏi không biết tôi có nên nói cho cụ Dumbledore biết rằng Sirius là một Phù thủy Hóa Thú không. Nhưng mà tôi đã chẳng làm được điều đó. Tại sao? Bởi vì tôi quá hèn nhát. Làm như vậy thì có nghĩa là thú nhận tôi đã phụ lòng tin của cụ hồi còn đi học, thú nhận tôi đã rủ rê những người khác theo tôi. Mà lòng tin của cụ Dumbledore có nghĩa là tất cả đối với tôi. Cụ đã để cho tôi vô trường Hogwarts học khi tôi còn nhỏ, rồi cụ cho tôi việc làm, khi mà tôi đã bị xa lánh suốt cuộc đời trưởng thành, không kiếm nổi một việc làm ăn lương chỉ vì chứng bệnh mà mình mắc phải. Và vì vậy tôi tự thuyết phục mình là Sirius Black đột nhập vào trường học là nhờ sử dụng Nghệ thuật Hắc ám mà hắn học được ở Voldemort, chứ còn việc là một Phù thủy Hóa thú thì chẳng dính líu gì tới việc này… Thành ra, nói một cách nào đó, thầy Snape nói gì về tôi thì cũng phải lắm.”

Black đưa mắt khỏi con Scrabbers lần đầu tiên sau mấy phút liền ngó chằm chằm nó, để ngước nhìn lên thầy Lupin, hỏi giọng cay nghiệt:

“Thầy Snape hả? Thầy Snape thì mắc mớ gì tới chuyện này?”

Thầy Lupin nặng nề đáp lại:

“Thầy Snape ở đây, Sirius à. Ông ấy cũng dạy ở trường này.”

Thầy Lupin nhìn Harry, Ron và Hermione rồi nói tiếp:

"Giáo sư Snape đã ở trường này cùng thời với chúng tôi. Ảnh đã chống đối dữ dội chuyện bổ nhiệm tôi làm giáo viên môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Ảnh đã nói với cụ Dumbledore suốt cả năm là tôi không đáng tin tưởng. Ảnh có lý do của ảnh… Các con biết không, Sirius từng chơi khăm thầy Snape một phen khiến thầy suýt chết, mà trò bịp đó cũng có tôi góp vô một tay…"

Black khì ra một giọng nhạo báng. Y châm chọc:

"Cho đáng đời y. Ai biểu y cứ rình rập, tìm cách phát hiện coi tụi mình âm mưu cái gì… những mong cho tụi mình bị đuổi học…"

Thầy Lupin lại tiếp tục nói với Harry, Ron và Hermione:

"Anh Severus rất chú ý tới chuyện tôi đi đâu mỗi tháng. Bọn tôi học cùng một năm, các con cũng biết đó, và bọn tôi… ờ… không ưa nhau cho lắm. Ảnh đặc biệt không ưa James. Tôi nghĩ chỉ vì tài năng của James trên sân đấu Quidditch… Dù sao đi nữa, có một buổi chiều Snape nhìn thấy bà Pomfrey dẫn tôi băng ngang qua sân trường về hướng cây Liễu Roi để tôi hóa dạng. Sirius nghĩ sẽ thú vị biết mấy nếu ảnh nói với Snape là ảnh chỉ cần dùng một cây gậy dài nhấn lên cái mấu trên thân cây là ảnh có thể đi theo tôi. Thế thôi, dĩ nhiên là Snape thử… Nếu mà lúc đó ảnh đi quá xa ngôi nhà này thì ảnh sẽ gặp một người sói hiện hình toàn vẹn… nhưng mà ba của con, khi nghe biết chuyện Sirius đã làm, liền vội vàng chạy theo Snape, kéo ảnh trở lại, mặc dù làm như vậy thì đúng là liều mạng… Dù sao thì Snape cũng đã nhìn thấy tôi ở cuối

đường hầm. Cụ Dumbledore cấm ảnh tiết lộ điều đó cho bất cứ ai, nhưng từ lúc đó trở đi thì ảnh cũng đã biết tôi là…"

Harry chậm rãi lên tiếng:

"Vậy ra đó là lý do thầy Snape không ưa thầy? Thầy Snape tưởng thầy tham gia trò chơi khăm đó?"

"Đúng vậy!"

Một giọng nói lạnh lùng khinh bỉ vang lên từ bức tường đằng sau thầy Lupin.

Giáo sư Snape cởi tấm Áo Tàng hình ra, cây đũa phép của ông chĩa thẳng vào thầy Lupin.

19

ĐẦY TỚ CỦA CHÚA TỂ VOLDEMORT

Hermione hét toáng lên. Black đứng phắt dậy. Harry cũng nhảy dựng lên như thể bị điện giật.

Thầy Snape hất tấm Áo khoác Tàng hình qua một bên, cẩn thận giữ cho đầu cây đũa phép vẫn chĩa thẳng vô ngực thầy Lupin:

"Tôi tìm thấy cái vật này dưới gốc cây Liễu Roi. Vật hữu ích đó, Potter. Ta cám ơn trò nha…"

Giọng thầy Snape cũng hơi hổn hển, nhưng vẻ mặt thầy tràn trề niềm vui chiến thắng bị đè nén. Thầy nói, ánh mắt lấp lánh:

"Có lẽ các người đang thắc mắc làm sao mà tôi biết các người ở đây? Tôi vừa mới đến văn phòng anh, anh Lupin à. Anh chưa uống cử thuốc tối nay, vì vậy tôi đem một ly đầy cho anh. Và thật may là tôi đã làm vậy… ý tôi nói là thật may cho tôi. Nằm trên bàn giấy của anh là một tấm Bản đồ gì đó. Chỉ cần liếc qua là tôi biết hết những điều tôi cần biết. Tôi

thấy anh chạy dọc hành lang này rồi biến mất.”

“Anh Severus à…”

Thầy Lupin mới mở miệng, thầy Snape đã chặn họng:

“Tôi đã nói đi nói lại với ông Hiệu trưởng là anh vẫn tiếp tục giúp đỡ thằng Black bạn cũ của anh đột nhập vào tòa lâu đài, và đây chính là bằng chứng, anh Lupin à. Chính tôi cũng không tưởng tượng được ra cái chuyện anh dùng cái chỗ tồi tàn này làm nơi ẩn náu…”

Thầy Lupin khẩn khoản:

“Severus, anh nhầm rồi. Anh chưa nghe hết mọi thứ… tôi có thể giải thích… Sirius không đến đây để giết Harry…”

Đôi mắt thầy Snape giờ đây lóe sáng một cách cuồng loạn:

“Thêm hai người vô ngục Azkaban tối nay. Tôi sẽ khoái chí xem cụ Dumbledore xử lý vụ này như thế nào… Cụ cứ đinh ninh là anh vô hại kia chứ, anh biết anh mà Lupin… một người sói được *thuần hóa*.”

Thầy Lupin nói nhỏ:

“Anh ngốc quá. Chẳng lẽ chút ác cảm thời đi học đáng để anh tống một người vô tội vô ngục Azkaban sao?”

ẦM!

Những sợi dây thừng giống như những con rắn ốm bỗng túa ra từ đầu đũa phép của giáo sư Snape rồi tự uốn éo cột quanh miệng thầy Lupin, khuỷu tay và mắt cá chân thầy, khiến thầy mất thăng bằng, ngã lăn xuống sàn, không thể nhúc nhích cục cựa gì được nữa.

Cùng với một tiếng gầm tức tối, Black lao về phía thầy Snape, nhưng thầy Snape chĩa thẳng đầu đũa phép vào giữa hai con mắt Black. Thầy thì thào:

"Cứ tạo cho ta một cái cớ đi. Chỉ cần mi động đậy là ta có cớ, và ta thề là ta sẽ ra tay."

Black đứng chết trân. Hai gương mặt đang gườm nhau đó, thật khó mà nói gương mặt nào bày tỏ nhiều căm ghét hơn gương mặt nào.

Harry đứng đó, tê liệt, không biết nên làm gì hay nên tin ai. Nó liếc qua Hermione và Ron. Trông Ron cũng bối rối như nó, và vẫn còn vất vả giữ rịt con Scrabbers đang liều sống liều chết tìm cách chạy trốn. Tuy nhiên Hermione thì đã dè dặt bước một bước về phía thầy Snape và nói bằng một giọng hết hơi:

"Thưa giáo sư Snape, nghe… nghe… những điều họ sắp nói ra thì đâu có hại gì, phải… phải không ạ?"

Giáo sư Snape nạt:

"Cô Granger à, cô đang đối diện với nguy cơ bị đuổi khỏi trường này đó. Cô cùng Potter và Weasley đã vượt quá giới hạn, để bè đảng với một tên phạm tội sát nhân và một tên người sói. Cô hãy thử một lần trong đời câm miệng lại được không?"

"Nhưng nếu… nếu có sự nhầm lẫn thì sao?"

"IM ĐI, CON NHỎ NGU NGỐC!" Thầy Snape quát to, trông vẻ mặt bỗng nhiên hết sức điên loạn. "ĐỪNG CÓ NÓI VỀ ĐIỀU MÀ MÌNH KHÔNG HIỂU RÕ!"

Vài tia lửa xẹt ra từ đầu đũa vẫn còn chĩa về phía Black. Hermione nín khe.

Thầy Snape thở phì phì vào mặt Black:

"Sự trả thù rất ngọt ngào. Ta đã ao ước biết bao rằng chính ta sẽ là người sẽ bắt được mi…"

Black làu bàu:

"Ông lại đang bị chơi khăm lần nữa đó, Severus."

Black hất đầu về phía Ron:

"Khi nào thằng nhóc đó còn đem con chuột về đến tòa lâu đài… tôi sẽ còn lẳng lặng mò tới…"

"Đến tòa lâu đài à?"

Thầy Snape nói giọng mềm mại:

"Ta thấy không cần phải đi xa như vậy đâu. Ngay khi ra khỏi cây Liễu Roi là ta gọi bọn giám ngục Azkaban liền. Họ sẽ rất sung sướng được gặp lại mi, Sirius Black à… sung sướng đến độ sẽ hôn mi một cái, ta dám nói như vậy…"

Mặt Black cắt không còn chút máu. Y nói ồm ồm:

"Ông… ông phải nghe tôi nói đã. Con chuột… Hãy nhìn con chuột kìa…"

Nhưng trong mắt thầy Snape lóe lên một tia sáng điên tiết mà Harry chưa từng nhìn thấy trước đây. Thầy Snape có vẻ như không còn lý trí nữa. Ông búng ngón tay, đầu mấy sợi dây thừng đang trói thầy Lupin bay ngay vào tay ông. Ông bảo:

"Đi thôi, tất cả lũ bây! Ta sẽ lôi cổ cả người sói. Có lẽ bọn giám ngục Azkaban cũng sẽ hôn hắn luôn."

Không kịp ý thức hành động mình đang làm, Harry băng ngang căn phòng bằng ba bước dài, đứng chặn ngay trước cánh cửa.

Thầy Snape quát:

"Tránh lối ra, Potter, trò đã có đủ rắc rối rồi! Nếu ta mà không có mặt ở đây để cứu lấy mạng trò…"

Harry nói:

"Giáo sư Lupin có cơ hội để giết con hàng trăm lần trong suốt niên học này. Con đã ở một mình với thầy rất nhiều lần khi được thầy dạy cho môn tự phòng vệ chống lại bọn giám ngục Azkaban. Nếu thầy Lupin cùng phe với Black thì tại sao thầy ấy không giết con cho rồi vào những lúc đó?"

Thầy Snape rít lên:

"Đừng có bảo ta phải tìm hiểu kiểu cách suy nghĩ của một người sói! Tránh ra chỗ khác, Potter!"

Harry hét to:

"THẦY QUÁ ĐÁNG! CHỈ VÌ HỌ ĐÃ CHƠI KHĂM THẦY MỘT LẦN THỜI ĐI HỌC, MÀ THẦY KHÔNG THÈM NGHE…"

Trông thầy Snape điên hơn bao giờ hết, thầy rít lên:

"CÂM MỒM! KHÔNG ĐƯỢC NÓI VỚI TA BẰNG CÁI GIỌNG ĐÓ! Đúng là cha nào con nấy, Potter. Ta vừa mới cứu mạng trò, lẽ ra trò phải quỳ gối mà tạ ơn ta mới phải. Nếu hắn mà giết trò rồi thì cũng đáng đời trò lắm! Trò rồi sẽ chết giống như cha của trò thôi, quá kiêu hãnh đến nỗi không tin là mình

có thể nhầm Black… Bây giờ hãy tránh lối cho ta, hoặc là ta sẽ khiến cho trò tránh ra. TRÁNH ĐƯỜNG RA, POTTER!”

Harry quyết định trong nửa giây. Trước khi thầy Snape kịp bước thêm một bước về phía nó, Harry đã giơ đũa phép của nó lên:

“Expelliarmus!”

Harry gào lên… nhưng đó không phải là tiếng hô của một mình nó. Một tiếng nổ to làm rung cả cánh cửa trên bản lề, thầy Snape bị nhấc bổng lên khỏi sàn, văng vô bức tường, rồi tuột xuống đụng sàn, một dòng máu tươi ứa ra dưới mái tóc của thầy. Thầy Snape đã ngã gục bất tỉnh.

Harry nhìn quanh. Cả Ron và Hermione đều đã cố gắng giải trừ vũ khí của thầy Snape vào đúng ngay lúc Harry cũng cố làm điều đó. Cây đũa phép của thầy Snape vọt bay lên cao theo một đường vòng cung rồi đáp xuống trên giường cạnh bên Crookshanks.

Black nhìn Harry, bảo:

“Lẽ ra con không nên làm điều đó. Lẽ ra con hãy để gã đó cho chú…”

Harry tránh nhìn vào mắt của Black. Ngay cả bây giờ, nó cũng không chắc là nó đã hành động đúng hay không.

Hermione thì nhìn trân trối thân hình bất động của thầy Snape với đôi mắt kinh hoàng, bật khóc thút thít:

“Tụi mình tấn công một thầy giáo… mình tấn công một thầy giáo… Ôi, tụi mình sắp bị rắc rối to rồi…”

Thầy Lupin đang cố gắng thoát ra khỏi sợi dây đang trói buộc quanh thầy. Black vội vàng cúi xuống cởi trói cho thầy. Thầy Lupin đứng thẳng lên, xoa cổ tay chỗ bị dây trói cứa sâu. Thầy nói:

"Cám ơn con, Harry."

Harry bẻ lại:

"Con không có nói là con tin hẳn thầy đâu đấy!"

Black nói:

"Vậy thì đã tới lúc chúng tôi đưa ra cho cháu xem vài bằng chứng. Cháu bé, đưa Peter đây. Đưa ngay nào."

Ron túm chặt con Scrabbers sát vào ngực. Nó nói yếu ớt:

"Thôi đi! Chẳng lẽ ông nói là ông phá ngục Azkaban đào thoát ra chỉ là để thò tay tóm lấy con Scrabbers sao? Ý tôi nói là…"

Ron đưa mắt nhìn Harry và Hermione để tìm sự ủng hộ:

"Ừ, thì cứ cho là Pettigrew có thể biến thành một con chuột… nhưng có hàng triệu con chuột… Làm sao ổng cho là ổng biết phải lùng kiếm con chuột nào, nếu ông ta bị nhốt kín trong nhà ngục Azkaban?"

Thầy Lupin quay về phía Black, nghiêm mặt lại một chút, nói:

"Sirius, anh hiểu cho, đó là một câu hỏi hợp lý. Làm sao anh biết được hắn ở chỗ nào?"

Black thò một bàn tay giống như vuốt chó vô trong áo chùng của mình và móc ra một miếng giấy báo nhàu nát. Y

vuốt thẳng ra rồi đưa cho mọi người xem:

"Đó là tấm hình chụp Ron và cả gia đình được đăng trên tờ *Nhật báo Tiên Tri* vào mùa hè trước, còn kia, trên vai Ron ngồi chễm chệ con chuột Scrabbers."

Thầy Lupin bàng hoàng hỏi:

"Làm sao anh có được cái này?"

Black nói:

"Nhờ Fudge. Khi ông ta đến kiểm tra nhà ngục Azkaban hồi năm ngoái, ổng đưa cho tôi tờ báo. Và tôi nhìn thấy Peter, ngay trên trang đầu… trên vai thằng nhỏ này… tôi nhận ra hắn ngay tức thì… Tôi đã chứng kiến hắn biến hình thành con chuột đó biết bao nhiêu lần rồi? Và lời chú thích ảnh ghi là thằng nhỏ sẽ trở về trường Hogwarts… về nơi Harry đang theo học…"

Thầy Lupin đăm đăm nhìn hết Scrabbers rồi đến tấm hình trên báo rồi lại nhìn Scrabbers. Thầy kêu khẽ:

"Trời ơi! Vuốt trước của nó…"

Ron bướng bỉnh hỏi lại:

"Vuốt nó thì sao?"

Black nói:

"Hắn bị mất hết một ngón."

Thầy Lupin thở ra:

"Quả nhiên, quá đơn giản… *quá thông minh*… Hắn tự chặt bỏ một ngón tay ư?"

Black nói:

“Chỉ ngay trước khi hắn biến hình. Khi tôi dồn hắn vô góc đường, hắn gào thét cho cả con đường nghe thấy là tôi đã phản bội Lily và James. Sau đó, trước khi tôi kịp nguyền hắn, hắn đã cho nổ tung con đường bằng cây đũa phép giấu sau lưng, giết chết mọi người trong vòng bảy thước chung quanh hắn… rồi chun xuống cống với mấy con chuột khác…”

Thầy Lupin nói:

“Con có bao giờ nghe chưa, Ron? Phần thân thể còn nguyên to nhứt của Pettigrew mà người ta tìm được chỉ là một ngón tay của hắn.”

“Nhưng mà, Scrabbers có lẽ bị mất hết một cái vuốt chân là do nó đánh nhau với những con chuột khác hay đại khái vậy. Nó đã ở trong gia đình con từ lâu lắm rồi, thiệt mà…”

Thầy Lupin nói:

“Đúng vậy, những mười hai năm. Có bao giờ con tự hỏi tại sao mà nó sống dai đến như vậy chưa?”

Ron nói:

“Tụi con… tụi con chăm sóc nó chu đáo lắm!”

Thầy nói:

“Nhưng lúc này thì trông nó không được tốt tướng lắm hén? Thầy đoán là nó bắt đầu sụt cân từ khi nó nghe tin Sirius Black lại đang ở ngoài vòng pháp luật…”

Ron hất đầu về phía Crookshanks vẫn đang nằm gừ gừ trên giường:

“Chỉ tại con mèo điên đó làm cho nó sợ quá!”

Nhưng điều đó không đúng, Harry chợt nghĩ… Scrabbers tỏ ra bệnh hoạn ngay trước cả khi gặp con Crookshanks… Nó bắt đầu tiều tụy từ hồi Ron ở Ai Cập trở về…, từ hồi Black vượt ngục…

Black vươn bàn tay xương xẩu của y vỗ nhè nhẹ lên cái đầu như một nùi lông của con Crookshanks, khàn khàn nói:

“Con mèo này không điên. Nó là con mèo thông minh nhứt chủng loại mèo mà tôi từng gặp. Nó nhận ra Peter là loại giả danh ngay tức thì. Và khi nó gặp tôi, nó biết ngay tôi không phải là chó. Cũng mất một thời gian nó mới tin cậy tôi. Cuối cùng tôi tìm được cách thông tin cho nó biết là tôi đang lùng kiếm cái gì, và từ đó nó tiếp sức tôi…”

Hermione nói nhỏ:

“Ông nói vậy nghĩa là sao?”

“Nó tìm cách bắt Peter giao cho tôi, nhưng tiếc là không làm được… vì vậy nó ăn cắp mật khẩu vào tháp Gryffindor cho tôi… theo như tôi hiểu thì nó đã ăn cắp tờ giấy ghi mật khẩu để trên bàn cạnh giường ngủ của một đứa nhỏ…”

Bộ não của Harry dường như lún xuống dưới sức nặng của những điều mà nó vừa nghe. Thiệt là vô lý… nhưng mà…

“Nhưng Peter phong thanh đoán được chuyện gì đang xảy ra nên liều chạy trốn… con mèo này, cháu gọi nó là Crookshanks phải không? Nó nói là Peter đã để lại vết máu trên tấm vải trải giường… Tôi đoán là Peter đã tự cắn mình… Chà, một lần nữa lại bịa ra cái chết giả cho mình…”

Những lời này làm bật ra vài suy nghĩ trong đầu Harry. Nó tức giận hỏi:

"Nhưng tại sao nó phải giả đò chết kia chứ? Vì nó biết ông sắp giết nó như ông đã giết ba má tôi chứ sao?"

Thầy Lupin nói:

"Đừng, Harry…"

"Và bây giờ thì ông đến để kết thúc đời nó!"

Black ném cho Scrabbers một cái nhìn căm ghét, nói:

"Phải, tôi phải giết nó."

Harry la lên:

"Vậy thì có lẽ tôi phải để cho thầy Snape bắt ông đi mới phải!"

Thầy Lupin hấp tấp nói:

"Harry, con không hiểu sao? Suốt bao lâu nay chúng ta đã tưởng Sirius phản bội cha mẹ của con, và Peter đã vạch mặt anh ấy… nhưng câu chuyện hóa ra ngược lại, con có hiểu không? Chính Peter là kẻ đã phản bội cha mẹ của con… còn Sirius đã truy lùng Peter…"

Harry gào:

"KHÔNG ĐÚNG! ỔNG LÀ NGƯỜI GIỮ BÍ MẬT CỦA BA MÁ TÔI! ỔNG ĐÃ NÓI TRƯỚC KHI THẦY ĐẾN ĐÂY, ỔNG ĐÃ NÓI ỔNG GIẾT BA MÁ CON!"

Harry đang chỉ vào Black, y chỉ từ tốn lắc đầu; rồi đôi mắt trũng sâu của y chợt sáng rực. Y nói ồm ồm:

“Harry… tôi cũng có thể coi như đã giết họ. Vì tôi đã khuyên Lily và James nên dùng Peter làm người giữ bí mật thay vì dùng tôi… Tôi biết tôi thật đáng trách… Vào cái đêm mà họ bị giết, tôi đã chuẩn bị đi kiểm tra Peter để biết chắc hắn vẫn an toàn, nhưng khi tôi đến nơi ẩn náu của hắn thì hắn đã đi rồi. Vậy mà ở đó không có dấu vết gì của một cuộc chiến đấu. Tôi cảm thấy không ổn. Tôi sợ quá. Tôi lập tức đi thẳng đến nhà của ba má con. Và khi tôi thấy cái nhà đã bị phá tan hoang, thi thể của ba má con… Tôi hiểu ra là Peter hắn đã làm việc đó. Và hiểu ra tôi phải làm gì…”

Giọng của Black đứt đoạn, y quay mặt đi. Thầy Lupin nói:

“Như vậy là đủ rồi.”

Trong giọng nói của thầy Lupin có một vẻ sắc lạnh mà trước đây Harry chưa từng nghe thấy bao giờ:

“Chỉ có một cách chắc chắn để chứng minh điều gì đã thực sự xảy ra. Ron, *đưa cho thầy con chuột đó*.”

Ron lo lắng hỏi:

“Nếu con đưa nó cho thầy thì thầy sẽ làm gì nó?”

Thầy Lupin nói:

“Buộc nó phải tự lộ chân tướng. Nếu nó thực sự là một con chuột, thì nó sẽ không sao cả.”

Ron ngập ngừng, mãi một lát sau mới đưa con Scrabbers ra, thầy Lupin bắt lấy con chuột. Nó bắt đầu rít lên chít chít liên tục, vặn vẹo mình mẩy, xoay trở tới lui, con mắt đen nhỏ xíu của nó lồi ra trên đầu.

Thầy Lupin hỏi:

“Sẵn sàng chưa, Sirius?”

Black đã lượm lại cây đũa phép của thầy Snape văng trên cái giường. Y đi đến gần thầy Lupin, lại gần con chuột đang vùng vẫy, và đôi mắt ướt của y bỗng nhiên dường như bừng cháy. Black lặng lẽ nói:

“Cùng nhau làm chứ hả?”

Thầy Lupin nói:

“Tôi cho là nên như vậy.”

Thầy Lupin nắm chặt con Scrabbers trong một bàn tay, còn tay kia thì cầm cây đũa phép.

“Tôi đếm đến ba thì cùng ra tay nhé. Một… hai… BA!”

Một ánh chớp sáng xanh trắng nháng lên từ cả hai đầu đũa phép; trong khoảnh khắc đó, con Scrabbers bị đông cứng giữa không trung, rồi thân hình đen đủi của nó quằn quại một cách điên cuồng… Ron gào thét… rồi con chuột rớt xuống sàn. Một ánh chớp lòa khác lại lóe lên và rồi…

Giống như xem một bộ phim phát nhanh hình ảnh một cái cây đang lớn vậy: trước tiên, một cái đầu nhô lên từ nền sàn, rồi tay chân mọc ra, sau đó là một người đàn ông đứng lên tại nơi mà Scrabbers vừa rớt xuống, hắn khúm núm vặn vẹo hai tay. Con Crookshanks thì gầm gừ và khụt khịt lỗ mũi trên giường, lông trên lưng nó dựng đứng cả lên.

Người đàn ông đó nhỏ thó, chỉ cao hơn Harry và Hermione một chút xíu, mớ tóc phai màu thưa rỉn của hắn rối bù, có một

mảng hói to ngay trên đỉnh sọ. Hắn có bộ dạng dúm dó của một người từng mập ù bỗng đột ngột sụt nhiều cân trong một thời gian ngắn. Da của hắn trông bẩn thỉu, gần giống như bộ da của con Scrabbers, và vài vết tích của con chuột đó vẫn còn rơi rớt quanh cái mũi nhọn và đôi mắt nhỏ mọng nước của hắn. Hắn nhìn quanh tất cả mọi người, hơi thở gấp và cạn. Harry thấy ánh mắt hắn cứ lấm lét nhìn về phía cửa.

Thầy Lupin vui vẻ nói, như thể chuyện chuột nổ đùng ra bạn cố tri là chuyện thường ngày xảy ra quanh ông:

"A, chào Peter. Lâu nay không gặp anh."

Mắt vẫn lấm lét nhìn ra cửa, Pettigrew nói, ngay cả cái giọng nói cũng nghe chít chít như chuột kêu:

"Anh… S… Sirius… Anh R… Remus… Bạn cũ… Bạn cũ… của tôi…"

Cánh tay cầm đũa phép của Black giơ lên, nhưng thầy Lupin nắm cổ tay Black giữ lại, ánh mắt thầy nhìn Black cảnh cáo, rồi hướng về phía Pettigrew, giọng thầy Lupin lại nhẹ nhàng bình thản:

"Peter à, từ nãy giờ tụi này có một cuộc trò chuyện nho nhỏ, về những gì đã xảy ra vào cái ngày Lily và James bị giết. Có thể anh bị sót mất vài điểm hay ho khi anh còn bận kêu chít chít loanh quanh trên cái giường…"

Harry có thể nhìn thấy mồ hôi rịn thành chuỗi hột trên khắp gương mặt xanh xao của Pettigrew. Hắn nói hổn hển:

"Anh Remus, anh đâu có tin hắn, phải không… Hắn tìm cách giết tôi đó, anh Remus ơi…"

Thầy Lupin nói, giọng lạnh lùng hơn:

“Chúng tôi cũng nghe nói như vậy. Anh Pettigrew à, tôi muốn làm rõ một vài vấn đề nho nhỏ với anh, nếu mà anh quá…”

Pettigrew đột ngột ré lên, chỉ vào Black, và Harry nhận thấy hắn dùng ngón tay giữa, vì ngón trỏ đã cụt.

“Hắn lại đến đây tìm cách giết tôi một lần nữa! Hắn đã giết Lily và James và giờ đây hắn muốn giết nốt tôi… anh Remus, anh hãy cứu giúp tôi…”

Gương mặt Black trông giống cái đầu lâu hơn bao giờ hết khi y trừng trừng nhìn Pettigrew từ đôi mắt sâu hoắm như không đáy. Thầy Lupin nói:

“Không ai tìm cách giết anh đâu, cho đến khi sự việc ngã ngũ đâu ra đấy.”

Pettigrew kêu ré lên:

“Ngã ngũ đâu ra đấy?”

Một lần nữa trông Pettigrew có vẻ điên dại, mắt lại lấm la lấm lét ngó những cánh cửa sổ đã bị đóng nẹp ván, rồi lại ngó ra cửa cái:

“Tôi biết hắn sẽ lùng kiếm tôi mà! Tôi biết hắn trở lại vì tôi. Tôi đã chờ đợi điều này suốt mười hai năm.”

Đôi mày thầy Lupin cau lại, thầy hỏi:

“Anh biết trước là Sirius sẽ phá ngục Azkaban à? Khi mà trước đây chưa từng có ai làm được điều đó?”

Pettigrew thét lên, giọng the thé:

“Hắn có năng lực Hắc ám mà những người như chúng ta chỉ có thể mơ tới mà thôi. Làm sao mà hắn vượt ra khỏi ngục Azkaban? Tôi chắc là *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đã dạy cho hắn một số mánh lới!”

Black bắt đầu cười, tiếng cười thê lương khủng khiếp vang đầy cả phòng. Y nói:

“Voldemort dạy ta mánh lới à?”

Pettigrew co rúm như thể Black vừa quất một roi trúng vào hắn. Black lại nói:

“Sao? Sợ hãi khi nghe cái tên ông chủ cũ của mày à? Tao không trách mày, Peter à. Lũ tay chân vô lại của hắn chẳng vui vẻ gì với mày lắm, đúng không?”

Pettigrew càng thở gấp hơn bao giờ hết. Toàn bộ gương mặt hắn bây giờ bóng loáng mồ hôi. Hắn lẩm bẩm:

“Không hiểu… anh muốn nói gì, anh Sirius…”

Black nói:

“Mười hai năm nay mày không hề trốn tránh *tao*, mà mày trốn tránh bè lũ của Voldemort. Ở trong ngục Azkaban, tao đã nghe hết, Peter à… Lũ chúng nó những tưởng mày đã chết, chứ không thì mày đã phải trả lời chúng nó… Tao đã nghe chúng nó gào thét đủ thứ chuyện trong giấc ngủ. Nghe như thể chúng cho rằng chúng đã bị một tên lừa thầy phản bạn lừa gạt chúng. Voldemort tìm đến được nhà Potter là nhờ thông tin mày cung cấp… và Voldemort thân bại danh liệt tại đó. Mà đâu phải tất cả bè lũ Voldemort đều bị tống hết vô ngục Azkaban hết đâu, đúng không? Vẫn còn cả đống nhởn nhơ

quanh đây, giả vờ như chúng đã giác ngộ, cải tà qui chánh… Nhưng nếu chúng mà nghe ngóng được tin mày còn sống thì Peter à…”

Pettigrew lại nói, giọng the thé chưa từng thấy:

“Không biết… anh đang nói về cái gì…”

Hắn đưa tay áo lau mặt rồi lại ngước nhìn thầy Lupin:

“Anh đâu có tin chuyện này, cái đồ điên khùng này, phải không anh Remus…”

Thầy Lupin nói một cách công bằng:

“Tôi phải thú nhận, Peter à, rằng tôi thiệt tình thấy không hiểu nổi lý do vì sao một người vô tội lại muốn sống đời một con chuột suốt mười hai năm.”

Pettigrew ré lên:

“Vô tội, nhưng bị hoảng sợ! Nếu bè lũ của Voldemort săn đuổi tôi, đó là bởi vì tôi đã tống vô ngục Azkaban một trong những tên đắc lực nhứt trong bọn chúng - tên gián điệp Sirius Black!”

Gương mặt Black méo mó. Y tru lên, nghe đột ngột như tiếng tru của một con chó có tầm vóc của một con gấu:

“Sao mày dám vu khống? Tao, tao mà là gián điệp cho Voldemort hả? Tao có bao giờ đi ton hót với bất cứ kẻ nào mạnh hơn hay có quyền lực hơn tao chưa? Nhưng mày, Peter… tao sẽ không bao giờ hiểu được tại sao ngay từ đầu tao đã không nhận ra mày là một tên gián điệp. Mày luôn luôn khoái đánh bạn với những người bạn lớn có thể che chở mày,

đúng không? Hồi đó những người này là bọn tao… tao, Remus… và James…”

Pettigrew lại chùi bộ mặt ướt đẫm mồ hôi, hắn gần như phải há hốc miệng mà thở hổn hển:

“Tôi… một gián điệp… chắc là anh mất trí rồi… không đời nào… không biết sao mà anh có thể nói một điều như vậy…”

Black rít lên độc địa đến nỗi Pettigrew lùi lại một bước:

“Lily và James đã chọn mày làm người giữ bí mật chỉ vì tao đề nghị như vậy. Tao tưởng đó là một kế hoạch hoàn hảo… dương đông kích tây… Voldemort chắc chắn sẽ săn đuổi tao… để hắn không ngờ Lily và James lại cất bí mật ở một kẻ bất tài nhu nhược như mày… Ắt hẳn trong cả cuộc đời khốn nạn của mày, giây phút tuyệt vời nhứt là lúc mày thỏ thẻ với Voldemort là mày có thể nộp mạng gia đình Potter cho hắn.”

Pettigrew lẩm bẩm điên loạn; Harry nghe loáng thoáng những tiếng như “cường điệu”, “điên rồ”, nhưng nó không thể nào không để ý đến gương mặt tái mét như tro của Pettigrew, và cái cách mà mắt hắn cứ tiếp tục lấm lét ngó về phía cửa sổ và cửa cái. Hermione rụt rè nói:

“Thưa giáo sư Lupin, con… con xin phép nói, được không ạ?”

Giáo sư Lupin nhã nhặn bảo:

“Đương nhiên được chứ, Hermione.”

“Dạ… Scrabbers… ý con nói là người… người đàn ông này… ổng đã từng ngủ chung trong một phòng ngủ với Harry trong suốt ba năm trời. Nếu ổng là thủ hạ của *Kẻ-mà-ai-cũng-*

biết-là-ai-đấy, thì tại sao từ trước tới giờ ổng không hề tìm cách ám hại Harry?"

Pettigrew ré lên the thé, giơ bàn tay cụt một ngón chỉ vào Hermione:

"Đó! Cám ơn cô! Anh thấy chưa, anh Remus? Tôi chưa từng hại đến một sợi tóc trên đầu của Harry! Tại sao tôi phải làm vậy chứ?"

Black nói:

"Tao sẽ nói cho mày biết tại sao. Tại vì mày không đời nào làm bất cứ điều gì cho bất cứ ai trừ khi mày có thể nhìn thấy điều đó có lợi cho mày. Voldemort đã phải tuyệt tích giang hồ mười hai năm, thiên hạ đồn rằng hắn dở sống dở chết. Mày đâu có dại gì mà dính líu vô một vụ sát nhân ngay trước mũi của cụ Dumbledore chỉ để phục vụ tàn tích của một phù thủy đã mất hết quyền lực, đúng không? Mày chỉ muốn trở về thần phục hắn khi mà mày biết chắc chắn hắn đã lại là đại ca trong chốn giang hồ, đúng không? Tại sao mày phải chui vào một gia đình phù thủy để ẩn thân? Để mà nghe ngóng tin tức, đúng không, Peter? Để trong trường hợp ông chủ cũ của mày thu phục lại đủ quyền lực, thì mày sẽ an toàn đầu phục…"

Pettigrew há miệng ra rồi ngậm miệng lại nhiều lần. Hình như hắn đã mất khả năng nói rồi.

Hermione lại rụt rè nói:

"Ơ… ông Black… chú Sirius…"

Black nhảy lên khi được xưng hô như vậy và cứ đứng nhìn Hermione chằm chằm như thể được xưng hô lịch sự là điều y

đã quên mất từ lâu lắm rồi.

"Nếu ông không phiền thì cháu xin hỏi, ông làm thế nào mà… mà vượt thoát được nhà tù Azkaban nếu ông không dùng đến Ma thuật Hắc ám?"

Pettigrew gật đầu lia lại về phía Hermione nói:

"Đúng đó! Cám ơn! Đó chính là điều tôi…"

Nhưng thầy Lupin làm cho hắn ngậm miệng lại bằng một cái nhìn. Black hướng về Hermione hơi cau mày một tý, nhưng không phải vì phiền lòng với câu hỏi, mà dường như đang cân nhắc câu trả lời. Rồi Black chậm rãi nói:

"Tôi cũng không rõ tôi đã làm cách nào. Tôi nghĩ lý do khiến tôi không mất trí là vì tôi biết mình vô tội. Đó không phải là một ý nghĩ vui vẻ, nên bọn giám ngục Azkaban không thể nào hút nó ra khỏi tôi… Ý nghĩ đó đã giúp tôi tỉnh táo và biết mình là ai… và giúp tôi duy trì được sức mạnh của mình. Vì vậy khi mà… quá sức chịu đựng… thì tôi tự biến mình thành một con chó… ở trong phòng giam. Bọn giám ngục Azkaban không thể nhìn thấy… cháu biết đấy…"

Black nuốt nước miếng, nói tiếp:

"Bọn giám ngục Azkaban chỉ lần dò theo hướng con người bằng khả năng phán đoán cảm xúc của con người. Khi tôi là một con chó thì chúng phán đoán cảm xúc của tôi rất kém… kém người hơn, kém phức tạp hơn… nhưng, dĩ nhiên, chúng lại tưởng là tôi đã mất trí như mọi người khác bị giam cầm trong đó, vì vậy chúng không bận tâm nữa. Nhưng tôi yếu lắm, rất yếu, và không có hy vọng gì xua đuổi chúng ra xa khỏi tôi

khi mà tôi không có tới một cây đũa phép… Thế rồi tôi nhìn thấy Pettigrew trong tấm hình đó… Tôi nhận ra rằng hắn đang ở trường Hogwarts với Harry… Nếu mà có tín hiệu gì lọt đến tai hắn rằng phe Hắc ám đang củng cố lực lượng… thì rõ ràng hắn đang ở vị trí cực kỳ thuận lợi để hành động."

Pettigrew đang lắc đầu lia lịa, miệng há hốc không thốt ra lời, chỉ trơ mắt nhìn Black đăm đăm suốt từ nãy đến giờ như thể bị thôi miên.

"… sẵn sàng tấn công vào đúng lúc mà hắn chắc chắn có đồng minh… để giao nộp người cuối cùng của nhà Potter cho chúng. Nếu hắn giao nộp Harry, thì còn ai dám nói hắn là kẻ phản bội Voldemort? Hắn sẽ được đón nhận về hàng ngũ trong danh dự… Vì vậy, tôi phải làm một điều gì đó. Tôi là người duy nhứt biết là Peter vẫn còn sống…"

Harry nhớ lại điều mà ông Weasley đã nói với bà Weasley:

"Những cai ngục nói là hắn cứ nói mớ trong giấc ngủ… luôn luôn là mấy lời giống nhau… 'Nó đang ở trường Hogwarts'."

"Như thể có một ai đó đã thắp lên một ngọn lửa trong đầu tôi mà bọn giám ngục Azkaban không thể nào dập tắt… đó không phải là cảm xúc vui sướng… đó là một ám ảnh… nhưng nó đem lại cho tôi sức mạnh, nó làm đầu óc tôi sáng suốt. Vì vậy, một đêm, khi họ mở cửa để đem thức ăn vào, tôi đã lẻn qua mặt họ như một con chó… Họ hết sức bối rối vì họ gặp khó khăn hơn rất nhiều khi phán đoán tình cảm loài vật… Dưới lốt chó tôi rất ốm, ốm lắm, ốm đến nỗi có thể lách mình qua chấn song nhà tù… Tôi bơi trở về đất liền như một con

chó… Tôi đi ngược lên phía bắc và lẻn vào sân trường Hogwarts như một con chó… Từ đó tới nay tôi vẫn sống trong khu rừng Cấm… ngoại trừ một lần tôi đi xem trận đấu Quidditch, dĩ nhiên… cháu bay giỏi như cha cháu ngày xưa vậy, Harry à…"

Black nhìn vào mắt Harry, nó không quay mặt đi. Black ồm ồm nói:

"Hãy tin tôi. Tin tôi đi. Tôi không bao giờ phản bội Lily và James. Tôi thà chết chứ không đời nào phản bội họ."

Và cuối cùng, Harry tin ông ta. Cổ họng nghẹn lại không nói được nên lời, Harry gật đầu.

"Đừng!"

Pettigrew đã ngã khuỵu xuống như thể cái gật đầu của Harry là sự tuyên án tử hình đối với hắn. Hắn lết tới trên hai đầu gối, phủ phục xuống đất, hai tay chắp lại trước mặt như nguyện cầu:

"Anh Sirius… em đây mà… em là thằng Peter… bạn của anh đây mà… anh không thể…"

Black đá một cái, Pettigrew hoảng sợ lùi lại:

"Mày chưa đụng vô áo tao thì cũng đủ vấy bẩn nó rồi."

Pettigrew đành quay lại thầy Lupin, quằn quại van xin trước mặt ông, giọng hắn chin chít the thé:

"Anh Remus! Anh đâu có tin chuyện này hả… Sirius đâu có bao giờ nói với anh về chuyện vợ chồng Potter đổi kế hoạch phải không?"

Thầy Lupin nói:

“Anh ấy đã nói nếu không nghĩ tôi là gián điệp.”

Thầy Lupin nói tiếp. Vọng qua trên đầu của Pettigrew bằng một giọng tỉnh khô:

“Tôi cho rằng đó là lý do anh đã không nói với tôi, phải không anh Sirius?”

Black nói:

“Tha lỗi cho tôi, anh Remus.”

Thầy Lupin xắn tay áo lên nói:

“Không có chi, bạn già Chân Nhồi Bông à. Và anh, anh cũng tha thứ cho tôi vì đã từng nghi ngờ *anh* là gián điệp chứ?”

Bóng ma của nụ cười thoáng qua gương mặt hốc hác của Black:

“Dĩ nhiên.”

Black cũng bắt đầu xắn tay áo lên.

“Chúng ta cùng giết hắn chứ?”

Thầy Lupin dứt khoát:

“Vâng, tôi nghĩ vậy.”

Pettigrew há hốc miệng chết trân. Rồi hắn cuống cuồng bò tới chỗ Ron:

“Ron ơi… chúng ta đã từng là bạn tốt của nhau… tôi là một con vật cưng hiền lành của cậu mà. Cậu đừng để cho họ giết tôi, Ron ơi, cậu… cậu bênh tôi đi cậu!”

Nhưng Ron trố mắt nhìn Pettigrew với nỗi khiếp sợ tận cùng. Nó nói:

"Vậy mà tôi từng để cho ông ngủ trên giường *của tôi!*"

Pettigrew bò về phía Ron:

"Cậu bé tử tế ơi… cậu chủ tử tế ơi… cậu đừng để cho họ giết tôi… tôi là con chuột của cậu… tôi là một con vật cưng hiền lành…"

Black nói bằng giọng mỉa mai:

"Nếu mày làm một con chuột tử tế hơn làm một con người thì cũng không có gì đáng để khoe khoang, Peter à."

Ron đang tái nhợt thêm vì đau đớn, cố lết cái chân gãy ra khỏi tầm tay của Pettigrew. Hắn bèn xoay mình trên đầu gối lê lết về phía Hermione và níu lấy váy cô bé:

"Cô gái nhân hậu ơi… cô gái thông minh ơi… cô… cô… đừng để họ… cô cứu tôi với…"

Hermione kéo vạt áo của mình ra khỏi bàn tay bíu chặt của Pettigrew, lùi lại đến sát tường, trông hoảng kinh cả hồn vía.

Pettigrew vẫn quỳ dưới đất, run rẩy một cách không thể ngăn được. Hắn từ từ quay đầu về phía Harry:

"Harry… Harry… cháu giống cha cháu lắm… cháu rất giống anh ấy…"

Black gầm lên:

"MÀY CÒN DÁM VAN XIN HARRY SAO? MÀY CÒN DÁM NHÌN MẶT CHÁU NÓ SAO? LÀM SAO MÀY DÁM NÓI VỀ JAMES TRƯỚC MẶT CHÁU NÓ HẢ?"

Pettigrew quỳ lết về phía Harry, hai tay hắn vươn ra, thì thào:

"Harry… Harry… anh James sẽ không đời nào muốn cho chú chết… anh James sẽ thông cảm, Harry… ảnh sẽ rủ lòng thương hại chú…"

Cả Black lẫn thầy Lupin đều sải bước chân tới trước, nắm lấy vai Pettigrew, quăng hắn trở ngược xuống sàn. Hắn ngồi đó, co giựt trong cơn kinh hoàng, trợn mắt ngó lên Black và thầy Lupin.

Black cũng rúng động cả người. Ông nói:

"Mày đã bán Lily và James cho Voldemort. Mày có chối điều đó không?"

Pettigrew òa khóc. Cảnh ấy trông thật khiếp đảm. Trông Pettigrew như một đứa trẻ con to xác hói đầu đang nằm co rúm khóc trên sàn nhà.

"Anh Sirius ơi anh Sirius… em làm sao có thể làm khác được? Chúa tể Hắc ám… anh không biết đâu… hắn có những vũ khí mà anh không tưởng tượng nổi đâu… em bị hắn hăm dọa… Anh Sirius ơi… em đâu có được dũng cảm như anh hay anh Remus hay anh James… Em đâu có muốn chuyện đó xảy ra… chính là *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đã bức hiếp em…"

Black gầm lên:

"NÓI LÁO! MÀY ĐÃ LUỒN THÔNG TIN CHO VOLDEMORT CẢ NĂM TRỜI TRƯỚC KHI LILY VÀ JAMES BỊ GIẾT! MÀY ĐÃ LÀM GIÁN ĐIỆP CHO HẮN TỪ LÂU!"

Pettigrew hổn hển nói:

“Hắn… hắn khống chế mọi nơi… Từ chối hắn thì đâu có được cái gì đâu?”

Với một sự giận dữ khủng khiếp trên gương mặt, Black nói:

“Chiến đấu với tên phù thủy ác độc nhứt thế gian thì được cái gì hả? Được những mạng người vô tội, Peter à!”

Pettigrew rên rỉ:

“Anh không hiểu đâu, anh Sirius! Hắn sẽ giết tôi chết mất!”

Black lại gầm lên:

“VẬY THÌ MÀY NÊN CHẾT ĐI! THÀ CHẾT CÒN HƠN PHẢN BỘI BẠN BÈ, NHƯ TỤI TAO SẴN SÀNG LÀM ĐỐI VỚI MÀY ĐÂY!”

Black và thầy Lupin đứng bên nhau, vai kề vai, giơ cao đũa phép. Thầy Lupin lặng lẽ nói:

“Lẽ ra mi phải hiểu là nếu Voldemort không giết mi thì chúng ta cũng sẽ làm điều đó. Vĩnh biệt Peter.”

Hermione giơ cả hai tay lên che mặt và quay vào tường. Harry thét:

“ĐỪNG!”

Harry chạy tới, tự mình đứng án trước mặt Pettigrew, đối diện với hai cây đũa phép. Nó nói hụt hơi:

“Chú đừng giết hắn! Chú đừng giết!”

Cả Black và thầy Lupin đều suýt loạng choạng. Black gầm gừ:

“Harry, tên vô lại này là nguyên nhân khiến cho con mồ côi. Cái đồ bẩn thỉu hèn mạt này cũng chỉ muốn cho con chết phứt, mà không một mảy may xúc động. Con đã nghe thấy đó. Cái ngứa trên da hắn đối với hắn còn quan trọng hơn mạng sống cả nhà con.”

Harry nói trong hơi thở dồn dập:

“Con biết. Chúng ta sẽ đưa hắn về tòa lâu đài. Chúng ta sẽ nộp hắn cho bọn giám ngục Azkaban… chỉ xin đừng giết hắn…”

Pettigrew há hốc miệng, quăng cả hai cánh tay ra ôm chầm lấy đầu gối Harry:

“Harry! Cháu… cám ơn cháu… chú quả là không đáng… cám ơn cháu…”

Harry gạt tay Pettigrew ra một cách ghê tởm:

“Xê ra. Tôi làm điều này không phải vì ông. Tôi làm điều này vì tôi nghĩ rằng ba sẽ không muốn những người bạn thân nhứt của người trở thành kẻ sát nhân… chỉ vì ông.”

Không ai nhúc nhích hay thốt ra lời nào ngoại trừ Pettigrew. Hơi thở của hắn chỉ còn phều phào khi hắn tự bấu lấy ngực. Black và thầy Lupin nhìn nhau. Rồi, cả hai cùng hạ đũa phép xuống. Black nói:

“Cháu là người duy nhứt có quyền quyết định, Harry à. Nhưng hãy nghĩ… nghĩ đến những gì hắn đã làm…”

Harry lặp lại:

“Hắn có thể bị nhốt vô nhà ngục Azkaban. Nếu có ai xứng

đáng ở chỗ đó thì kẻ đó chính là hắn…”

Pettigrew vẫn còn thở khò khè sau lưng Harry. Thầy Lupin nói:

“Thôi được, đứng qua một bên đi, Harry.”

Harry ngập ngừng. Thầy Lupin nói:

“Thầy sẽ trói hắn lại. Thầy thề là chỉ làm điều đó thôi.”

Harry bước tránh ra. Lần này những sợi dây thừng vọt ra từ đầu đũa của thầy Lupin, chỉ chớp mắt là Pettigrew bị trói gô cả tay chân và mồm miệng, nằm quằn quại trên sàn.

Cây đũa phép trong tay Black vẫn chĩa vào Pettigrew. Black gầm gừ:

“Nhưng nếu mày biến hình, Peter, chúng tao sẽ giết mày. Cháu đồng ý chứ, Harry?”

Harry ngó xuống cái hình thù đáng thương trên sàn và gật đầu, để cho Pettigrew có thể nhìn thấy.

Thầy Lupin nói, giọng bỗng trở nên thực tế:

“Được rồi. Ron, thầy không thể gắn lại xương gãy cho con giỏi như bà Pomfrey, cho nên thầy cho là tốt nhứt nên bó nẹp chân của con lại cho đến khi chúng ta có thể đưa con về tới bệnh thất.”

Thầy bước vội tới bên Ron, cúi xuống, gõ đũa phép lên chân nó và rì rầm:

*“Ferula!”**

Quanh chân Ron xuất hiện băng nẹp quấn chặt dọc theo xương ống chân. Thầy Lupin đỡ nó đứng lên. Ron dồn hết sức

nặng thân thể vô một chân còn khỏe mạnh, mặt mày không còn nhăn nhó nữa. Nó nói:

"Cám ơn thầy, con thấy khá hơn rồi."

Hermione nhìn thân hình sóng soài của thầy Snape trên sàn, hỏi nhỏ:

"Còn thầy Snape thì sao ạ?"

Thầy Lupin cúi xuống kiểm tra mạch của thầy Snape rồi nói:

"Chẳng có gì trầm trọng lắm đối với ổng. Các con chẳng qua hơi hăng hái quá liều một chút. Còn hơi lạnh. Ờ… có lẽ tốt nhứt là chúng ta khoan cứu tỉnh ổng trước khi trở về tòa lâu đài an toàn. Chúng ta cứ mang theo ổng trong tình trạng như vầy…"

Thầy lẩm bẩm:

"Mobilicorpus!"[*]

Như thể có một sợi dây vô hình cột cổ, cổ tay và đầu gối thầy Snape, dựng ông đứng lên, đầu vẫn còn gục gặc một cách không thoải mái lắm, như một con bù nhìn lố bịch. Ông đứng lơ lửng cách mặt đất vài tấc, chân cẳng cứng đơ lủng lẳng. Thầy Lupin nhặt lại tấm Áo Tàng hình và nhét nó an toàn vào trong túi áo của ông.

Black thúc ngón chân vào người Pettigrew nói:

"Và hai người trong chúng ta nên được cột chung với tên này, để cho chắc ăn."

Thầy Lupin nói:

“Tôi làm cho.”

“Cả con nữa.” Ron nhảy lò cò tới, nói với giọng giận dữ.

Black làm phép thuật lấy ra mấy cái còng số tám từ trong không khí. Chẳng mấy chốc, Pettigrew lại được dựng đứng lên, tay trái hắn bị khóa chặt với tay thầy Lupin, còn tay phải của hắn thì bị khóa chung với tay trái của Ron. Mặt của Ron rất ư hình sự. Có vẻ như nó coi chuyện Scrabbers giả mạo căn cước là một sự xúc phạm riêng tư. Crookshanks thì nhẹ nhàng nhảy khỏi giường và uyển chuyển dẫn đường ra khỏi phòng, cái đuôi xù như cây chổi rửa chai của nó nhỏng lên một cách nhí nhảnh.

20

CÁI HÔN CỦA GIÁM NGỤC

Harry chưa từng nhập bọn một đoàn người nào lạ lùng như vậy. Crookshanks dẫn đường xuống cầu thang, thầy Lupin, Pettigrew và Ron đi theo sau, trông như vận động viên đang thi đấu trong một cuộc đua sáu chân. Kế đến là Giáo sư Snape, trôi lờ lững trông kinh dị sởn tóc gáy, ngón chân chạm vào bậc thang khi đoàn người đi xuống. Ông được chính cây đũa phép của mình, bây giờ trong tay của Black, nâng đỡ. Harry và Hermione đi sau cùng.

Chui trở lại con đường hầm hơi khó đi, thầy Lupin, Pettigrew và Ron phải xoay ngang mới đi lọt. Thầy Lupin vẫn kiểm soát Pettigrew bằng cây đũa phép của thầy. Harry có thể nhìn thấy họ lách mình một cách chật vật dọc theo đường hầm theo hàng một. Crookshanks vẫn đi đầu dẫn đường, Harry bước ngay sau Sirius Black, chú ấy vẫn điều khiển thân thể thầy Snape trôi lềnh bềnh trong không khí, cái đầu gục gặc cứ liên tục cụng bức trần thấp. Harry có cảm tưởng là chú Sirius không hề thử làm điều gì đó để cho thầy Snape khỏi bị đụng đầu. Khi họ bắt đầu di chuyển chậm chạp dọc theo đường

hầm, chú Sirius đột ngột nói với Harry:

“Con có biết giao nộp Pettigrew có nghĩa là gì không?”

Harry đáp:

“Nghĩa là chú được tự do.”

“Phải… Nhưng chú cũng là… chú không biết có ai đã từng nói với con chưa… chú là cha đỡ đầu của con.”

Harry đáp:

“Dạ, con biết chuyện đó.”

Chú Sirius nói một cách khó khăn:

“Ờ… ba má của con ủy thác cho chú làm người giám hộ con, nếu chẳng may xảy ra điều gì đó cho họ…”

Harry chờ đợi. Không biết chú Sirius có định nói cái điều mà nó nghĩ là chú muốn nói không? Chú Sirius nói tiếp:

“Dĩ nhiên là chú sẽ thông cảm thôi nếu con muốn tiếp tục ở lại với dì dượng của con. Nhưng… ờ… thử nghĩ xem, một khi danh dự của chú được phục hồi… nếu con muốn… muốn có một gia đình khác…”

Một kiểu bùng nổ gì đó vừa xảy ra sâu tuốt trong lòng Harry. Nó thốt lên:

“Cái gì… Sống với chú hả? Ra khỏi gia đình Dursley à?”

Đầu nó ngẫu nhiên cụng cái cắc vào một cục đá nào đó lồi ra trên trần đường hầm.

Chú Sirius vội nói:

“Dĩ nhiên, chú nghĩ chắc là con không muốn đâu. Chú

thông cảm, chẳng qua là chú nghĩ là chú…”

“Chú không điên đó chứ…?” Giọng của Harry cũng gần giống giọng ồm ồm của chú Sirius. “Dĩ nhiên là con muốn ra khỏi nhà Dursley rồi. Chú có một cái nhà không? Chừng nào con được dọn về nhà chú?”

Chú Sirius lập tức quay hẳn lại để nhìn vào mắt Harry. Đầu thầy Snape cạ vào trần hầm, nhưng chú Sirius có vẻ không thèm bận tâm đến chuyện ấy. Chú nói:

“Con muốn hả? Con thiệt tình muốn chứ?”

Harry trả lời:

“Con muốn thiệt mà!”

Gương mặt hốc hác của chú Sirius nở bừng một nụ cười thật sự mà Harry nhìn thấy lần đầu tiên. Nụ cười đó làm cho gương mặt chú Sirius khác hẳn và sự khác nhau đó thật đáng ngạc nhiên, như thể một người trẻ hơn mười tuổi đang cười rạng rỡ dưới cái mặt nạ chết đói. Trong giây phút đó, Harry nhận ra chú đúng là người đàn ông phù rể đã tươi cười trong đám cưới của ba má nó.

Hai chú cháu không nói thêm điều gì nữa cho đến khi họ đến được cuối đường hầm. Crookshanks phóng lên khỏi miệng đường hầm trước; hẳn là nó đã ấn cái mấu trên thân cây Liễu Roi, bởi vì thầy Lupin, Pettigrew và Ron trèo lên mặt đất mà không nghe có tiếng cành cây nào quật đập túi bụi.

Chú Sirius đưa thầy Snape chui qua khỏi cái miệng hang, rồi đứng qua một bên để cho Harry và Hermione đi lên trước. Cuối cùng tất cả mọi người đều đã ra khỏi đường hầm.

Sân trường bây giờ rất tối, ánh sáng duy nhất là ánh sáng phát ra từ các cửa sổ của tòa lâu đài. Mọi người bước đi không nói một lời nào. Pettigrew vẫn còn thở khò khè và thỉnh thoảng khóc thút thít. Đầu óc Harry thì đang ong ong. Nó sắp được ra khỏi nhà Dursley… Nó sẽ được về sống với chú Sirius Black, bạn thân nhứt của ba nó… Nó cảm thấy đê mê ngây ngất… Chà, chuyện gì sẽ xảy ra khi nó nói với gia đình Dursley là nó sẽ về sống với tên tù đào tẩu mà họ đã nhìn thấy trên truyền hình.

Ở đằng trước, thầy Lupin đang cảnh cáo Pettigrew:

"Chỉ cần một cử động quấy thôi nhé, Peter!"

Cây đũa phép của thầy vẫn giơ ngang, chĩa thẳng vào ngực của Pettigrew. Họ lặng lẽ lê bước qua sân trường, ánh sáng từ tòa lâu đài dần dần sáng hơn, tỏa rộng hơn. Thầy Snape vẫn còn trôi lều bều một cách kỳ quái phía trước chú Sirius, cằm của thầy bây giờ cứ tưng tưng trên ngực thầy.

Nhưng bỗng nhiên…

Một áng mây bay đi, những cái bóng mờ mờ của mọi người chợt hiện ra trên mặt đất. Cả đoàn người tắm trong ánh trăng…

Thầy Snape đâm sầm vào thầy Lupin, Pettigrew và Ron. Ron đã dừng lại hết sức đột ngột, chú Sirius đứng chết trân. Chú vung ngang cánh tay để chặn Harry và Hermione lại.

Harry có thể nhìn thấy hình bóng của thầy Lupin. Thầy đã cứng đơ cả người ra. Rồi tay chân bắt đầy run lẩy bẩy. Hermione há hốc miệng kêu lớn:

“Ôi cha mẹ ơi… Thầy chưa uống thuốc tối nay! Thầy nguy hiểm lắm!”

Chú Sirius thì thầm:

“Chạy đi! Chạy mau đi! Chạy ngay!”

Nhưng Harry không thể nào chạy. Ron đã bị xích chung với Pettigrew và thầy Lupin. Nó vọt tới trước, nhưng chú Sirius đã chụp ngang ngực nó và quăng nó trở ra phía sau.

“Hãy để đó cho chú. CON CHẠY ĐI!”

Một tiếng gầm gừ dễ sợ nổi lên. Đầu của thầy Lupin dài ra. Thân hình của thầy cũng vậy. Vai thầy khom lại cong vòng. Lông mọc ra tua tủa trên khắp mặt mũi tay chân, và những ngón tay ngón chân thì cong lại thành những móng vuốt nhọn sắc. Lông của con Crookshanks lại dựng đứng lên, và nó lùi lại…

Lúc người sói quay đầu lại, há quai hàm táp táp, thì chú Sirius vừa đứng bên cạnh Harry bỗng biến mất. Chú đã biến hình thành một con chó khổng lồ tầm cỡ con gấu phóng vọt người tới trước. Khi người sói vặn mạnh cái chân để thoát khỏi cái còng trói buộc nó, con chó đã kịp kềm chặt lấy cổ nó và lôi nó lùi lại, tránh xa khỏi Ron và Pettigrew. Cả hai con vật ghì chặt nhau, hàm khóa hàm, vuốt cài vuốt…

Harry đứng chết trân trước cảnh tượng lạ lùng, quá chăm chú theo dõi trận đấu giữa con chó và người sói đến nỗi không còn để ý đến chuyện gì khác. Chính tiếng thét của Hermione đã báo động cho Harry…

Pettigrew chúi tới trước, chụp lấy cây đũa phép thầy Lupin

đánh rơi. Ron thì ngã uỵch xuống đất vì chới với trên cái chân bị băng bó. Một tiếng nổ ầm vang lên, một tia chớp sáng chói lòa… và Ron nằm bất động trên mặt đất. Một tiếng nổ khác… lần này thì con Crookshanks bay vèo lên không trung rồi rớt cái bịch xuống, nằm một đống…

Harry chĩa cây đũa phép của nó vào Pettigrew, thét lên:

"Expelliarmus!"

Cây đũa phép của thầy Lupin bay vọt lên trời, hút tầm mắt. Harry chạy tới la to:

"Đứng yên tại chỗ!"

Nhưng đã quá trễ rồi, Pettigrew đã biến hình, Harry chỉ kịp nhìn thấy cái đuôi trụi lủi của con chuột chạy vụt qua cái còng trên cánh tay Ron đang duỗi ra sóng xoài, và Harry nghe tiếng chuột chạy sột soạt trong bãi cỏ.

Một tiếng hú và một tiếng gừ bất bình bùng lên. Harry quay lại thấy người sói đã thoát được con chó, bắt đầu chạy thật nhanh vào khu rừng Cấm.

Harry thét:

"Chú Sirius ơi, hắn trốn rồi, Pettigrew đã biến hình trốn rồi!"

Chú Sirius đang bị chảy máu, mấy vết thương dài cào ngang mõm và lưng, nhưng nghe tiếng thét của Harry, chú lại lồm cồm bò dậy, và ngay tức thì, tiếng chân chú phóng chạy băng qua sân trường chìm dần vào yên lặng.

Harry và Hermione nhào tới bên Ron, Hermione thì thầm:

“Hắn đã làm gì Ron vậy?”

Mắt Ron chỉ còn nhắm hờ, miệng hé mở. Mọi người còn nghe được tiếng thở của Ron nên chắc chắn là nó còn sống, nhưng nó không có vẻ gì là nhận ra được hai người bạn.

Harry tuyệt vọng nhìn quanh:

“Mình cũng không biết nữa!”

Cả chú Sirius và thầy Lupin đều đã đi rồi… Tụi nó không còn ai đi cùng ngoại trừ thầy Snape vẫn còn bất tỉnh và đang lơ lửng giữa trời. Harry hất mớ tóc khỏi vầng trán, cố gắng suy nghĩ thẳng vào sự việc…

“Tụi mình nên đưa họ về tòa lâu đài và trình báo sự việc này cho người nào đó biết. Đi thôi…”

Nhưng đúng lúc đó, hai đứa nghe một tiếng kêu ăng ẳng, một tiếng rên đau đớn của một con chó, vọng lại từ trong đêm tối…

Harry trừng mắt ngó vào bóng đêm, lẩm bẩm:

“Chú Sirius…”

Nó lưỡng lự trong phút chốc. Lúc này nó không thể làm gì được cho Ron cả, trong khi chú Sirius thì đang gặp nạn…

Harry bắt đầu phóng chạy, Hermione chạy theo ngay sau lưng. Tiếng ăng ẳng dường như xuất phát từ phía bờ hồ. Hai đứa vắt chân lên cổ mà chạy về hướng đó. Và Harry, trong lúc cắm đầu chạy, cảm thấy lạnh buốt, mà không nhận ra cơn giá buốt đó có nghĩa là gì…

Tiếng kêu ăng ẳng đột ngột tắc nghẹn. Khi chạy tới bờ hồ

thì tụi nó hiểu ra tại sao: chú Sirius đã biến trở lại thành người. Chú đang thu mình lại để tránh đòn, hai tay giơ lên che trên đầu. Chú rên rỉ:

"Đừừừng, đừừừng… làm ơn…"

Và rồi, Harry nhìn thấy họ. Bọn giám ngục Azkaban, ít nhứt cũng có đến hàng trăm tên, tụ thành một đám đông đen nghịt bên bờ hồ và đang lướt về phía chúng nó. Harry xoay mòng mòng, một cơn buốt lạnh như băng giá thấm sâu vào nội tạng của nó, sương bắt đầu làm mờ mịt tầm nhìn của nó. Càng lúc càng có nhiều giám ngục Azkaban hiện ra từ trong bóng tối ở cả hai phía, bọn chúng đang xiết chặt vòng vây…

Harry giơ cây đũa phép lên, hét:

"Hermione ơi, nghĩ ra cái gì thiệt vui đi!"

Nó chớp mắt liên tục, cố để nhìn rõ hơn. Nó lúc lắc cái đầu để xua đi những tiếng kêu khóc yếu ớt đang bắt đầu trỗi lên trong đầu…

"Mình sắp được về sống với cha đỡ đầu của mình… Mình sẽ ra khỏi nhà Dursley…"

Harry buộc mình nghĩ đến chú Sirius, và chỉ nghĩ đến chú Sirius mà thôi, rồi bắt đầu hô:

"Expecto patronum! Expecto patronum!"

Chú Sirius rùng mình, lăn ngửa ra và nằm bất động trên mặt đất, xanh lè như đã chết rồi.

"Chú ấy không sao đâu! Mình sẽ về sống với chú ấy. Expecto patronum! Hermione ơi, giúp mình với! Expecto

patronum!”

Hermione thì thầm:

“Expecto… Expecto… Expecto…”

Nhưng cô bé không thể nào làm được phép trừ tà này. Bọn giám ngục Azkaban đang tiến sát tới rồi, chỉ còn cách tụi nó chừng ba thước nữa mà thôi. Bọn chúng hình thành cả một bức tường vững chắc quanh Harry và Hermione, mối lúc một đến sát hơn…

Harry thét lên, cố gắng át tiếng kêu khóc trong tai nó:

“EXPECTO PATRONUM! EXPECTO PATRONUM!”

Một cuộn khói mỏng màu bạc thoát ra từ đầu đũa phép của Harry và lơ lửng như sương mù trước mặt nó. Cùng lúc đó, Harry cảm thấy Hermione sụm xuống bên cạnh. Bây giờ nó chỉ còn có một mình… hoàn toàn cô độc…

“Expecto… Expecto patronum!”

Harry cảm thấy đến lượt đầu gối nó sụm xuống chạm vào cỏ lạnh. Sương mù như mây che phủ làm mờ cả mắt nó. Bằng một cố gắng khổng lồ, Harry vùng lên đấu tranh để nhớ rằng chú Sirius vô tội… vô tội… “Chú cháu mình sẽ ổn cả thôi… con sẽ về ở với chú…”

Harry hổn hển la lớn:

“Expecto patronum!”

Bằng ánh sáng mong manh của vị thần Hộ mệnh chưa đầy đủ hình vóc, Harry nhìn thấy một tên giám ngục Azkaban chựng bước, dừng lại sát ngay bên nó. Tên giám ngục đó

không thể nào bước qua lớp mây bạc bao bọc Harry mà nó vừa tạo ra. Một bàn tay chết chóc nhầy nhụa thò ra từ dưới lớp áo khoác. Bàn tay đó làm một động tác như gạt vị thần Hộ mệnh qua một bên.

Harry hổn hển kêu:

"Đừng! đừng… chú ấy vô tội… Expecto… Expecto patronum!"

Nó có thể thấy bọn giám ngục Azkaban trừng trừng ngó nó, nghe cả tiếng thở phì phò như làn gió đông thổi xung quanh. Tên giám ngục đứng gần Harry nhứt dường như đang đánh giá Harry. Rồi hắn giơ cả hai bàn tay thối rữa lên, kéo cái nón trùm đầu của hắn xuống…

Nơi đáng lẽ ra là đôi mắt thì chỉ có lớp da sứt sẹo màu xám mỏng dính bít kín hai hố mắt trống rỗng một cách vô hồn. Nhưng trên gương mặt đó có một cái miệng… một cái lỗ há hốc không ra hình dạng gì hết đang hút không khí gây ra âm thanh nghe như tiếng hớp hơi của kẻ đang hấp hối.

Một cơn kinh hoảng điếng người xâm chiếm toàn thân Harry đến nỗi nó không nói năng hay nhúc nhích gì được nữa. Vị thần Hộ mệnh của nó lung linh bập bùng rồi chết ngắt…

Màn sương trắng làm Harry mù mịt không thấy gì cả. Nó phải chiến đấu… Expecto patronum!… Nó không nhìn thấy gì nữa… và nó nghe tiếng gào khóc quen thuộc vẳng lại từ xa xăm… Expecto patronum!… Nó mò mẫm tìm chú Sirius trong màn sương mù, rồi tìm được cánh tay của chú… hình như họ không định bắt chú ấy…

Nhưng một đôi tay nhớp nháp cứng khoẻ đã xiết vòng quanh cổ Harry, buộc nó phải ngẩng đầu lên… Nó có thể cảm nhận được hơi thở của tên giám ngục. Hắn sắp thanh toán Harry trước tiên… Harry ngửi thấy hơi thở thối rữa của hắn… Tiếng gào khóc của má Harry vang vang trong đầu… Tiếng khóc của má sẽ là điều cuối cùng mà Harry còn nghe được…

Và rồi, xuyên qua màn sương mù đang nhấn chìm nó, Harry cảm giác như nhìn thấy một tia sáng màu bạc, càng lúc càng sáng hơn… Nó cảm thấy nó rơi tòm xuống cỏ…

Nằm sấp, mặt úp xuống đất, Harry yếu đến nỗi không nhúc nhích được, buồn nôn và run lập cập, nhưng nó cố mở mắt ra. Ánh sáng chói loà đang mờ dần trên lớp cỏ quanh nó… Tiếng kêu khóc của má nó đã ngừng bặt. Cái lạnh thấu xương cũng tan biến rồi…

Có cái gì đó đã xua đuổi bọn giám ngục Azkaban đi khỏi… cái đó vẫn còn đang lượn vòng quanh nó, Hermione và chú Sirius… Tiếng hút không khí và tiếng thở phì phì của bọn giám ngục Azkaban đang mờ đi… Bọn chúng đang phải bỏ đi… không khí đang ấm dần lại…

Thu hết tàn lực còn sót lại trong người, Harry ngóc đầu lên được vài phân và thấy một con vật ở giữa vầng sáng đang phi như bay qua mặt hồ. Mắt mờ đi vì mồ hôi, Harry cố gắng nhìn kỹ xem đó là con gì… Con vật đó rạng rỡ như một con bạch kỳ mã. Cố giữ cho mình đừng ngất đi, Harry dõi theo con vật phi nước kiệu rồi ngừng vó câu khi đến được bên kia hồ nước. Trong một thoáng, Harry nhìn thấy, trong ánh sáng rạng rỡ của con vật, có một người đang đón con vật quay về… người đó

giơ tay lên vỗ về con vật… người đó trông quen một cách lạ lùng… nhưng mà người đó đâu có thể là…

Harry không còn hiểu gì nữa. Nó cũng không thể suy nghĩ thêm được gì nữa. Nó cảm thấy hơi sức cuối cùng đã lìa bỏ nó, và đầu nó đập xuống nền đất, bất tỉnh.

21

BÍ MẬT CỦA HERMIONE

"Chuyện kinh hoàng… kinh hoàng… mầu nhiệm là không có ai chết… chưa từng nghe qua chuyện như vầy… may mà lúc đó có ông ở đó, ông Snape à…"

"Cảm ơn ông Bộ trưởng."

"Tôi dám nói là ông sẽ được Mề-đay Merlin, đệ nhị đẳng. Nếu mà tôi xoay sở được, thì đệ nhứt đẳng chứ chả chơi!"

"Thưa ông Bộ trưởng, quả thực là tôi cảm ơn ông nhiều lắm."

"Cái vết thương tệ hại mà ông bị đó… chắc là do Black gây ra hả?"

"Nói cho đúng ra thì đó là tác phẩm của các trò Potter, Weasley và Granger, thưa ông Bộ trưởng…"

"*Không lẽ nào!*"

"Black đã mê muội chúng nó, tôi thấy điều đó ngay tức thì mà. Chỉ phán đoán qua thái độ của bọn trẻ là tôi biết ngay đó là Bùa Quáng. Bọn trẻ dường như tin là hắn vô tội. Đây không

phải là lỗi của tụi nhỏ. Nhưng mặt khác, sự can thiệp của tụi nó có thể, suýt chút nữa thôi, khiến cho Black tẩu thoát được… Tụi nó hiển nhiên tưởng rằng tụi nó có thể một mình tóm được Black ấy mà. Trước đây tụi nó đã từng thoát được nhiều vụ… Tôi e là vì vậy chúng trở nên tự cao… và dĩ nhiên Potter thì luôn luôn được ông Hiệu trưởng cho phép ngoại lệ…"

"À, thế này nhé, thầy Snape… Harry Potter thì thầy biết đấy… tất cả chúng ta đều hơi thiên vị một chút mỗi khi có chuyện liên quan đến cậu ấy."

"Ừ, nhưng mà… dành cho nó nhiều đối xử đặc biệt như vậy liệu có tốt không? Cá nhân tôi thì tôi cố gắng đối xử với nó như với mọi người khác. Và bất cứ học sinh nào cũng phải bị đuổi học… hình phạt tối thiểu… nếu dẫn bạn bè dấn mình vào sự nguy hiểm như thế. Ông Bộ trưởng, xin hãy cân nhắc thử coi: chống lại tất cả nội quy của trường - sau tất cả những đề phòng được đặt ra vì sự an toàn của nó - bứt phá mọi giới hạn, vào ban đêm, đàn đúm với một người sói và một tên sát nhân… Và tôi có lý do để tin rằng nó cũng đã đi thăm làng Hogsmeade một cách bất hợp pháp."

"Ừ, ừ… để coi, thầy Snape à, để coi… Trẻ con thì chắc chắn là ngu ngốc rồi…"

Harry nằm yên lắng nghe với đôi mắt nhắm tịt. Nó cảm thấy choáng váng ghê lắm. Những lời nó đang nghe dường như trôi rất chậm chạp qua tai nó tới óc nó, cho nên rất khó hiểu. Tay chân nó thì có cảm giác nặng như chì. Mi mắt nó cũng quá nặng, không mở lên được… Nó chỉ muốn nằm ở đây,

trên cái giường êm ấm này, mãi mãi…

"Nhưng điều làm tôi kinh ngạc nhứt là hành động của những viên giám ngục Azkaban… Thầy quả thực đã không biết điều gì khiến cho chúng rút lui sao, thầy Snape?"

"Không, thưa ông Bộ trưởng. Vào cái lúc tôi đến thì bọn họ đang rút về vị trí của bọn họ ở các lối ra vào…"

"Hết sức kỳ lạ! Vậy mà Black, Harry và cô bé đó…"

"Tất cả đều bất tỉnh khi tôi đến nơi. Tất nhiên là tôi trói tay chân và khóa miệng Black lại, hóa phép ra một cái cáng, rồi đem tất cả bọn họ trở về ngay tòa lâu đài."

Một khoảng yên lặng. Đầu óc Harry dường như hoạt động lại nhanh hơn một chút, và khi hơi tỉnh ra thì một cảm giác dày vò dữ dội cồn lên trong bao tử nó…

Harry mở mắt ra.

Mọi thứ vẫn còn hơi mờ mờ. Người nào đó đã gỡ mất cặp mắt kiếng của nó. Nó đang nằm trong bệnh thất tối thui. Ở tuốt cuối phòng bệnh, Harry có thể nhận ra bà Pomfrey đang đứng quay lưng về phía nó, cúi mình xuống một cái giường. Harry cố liếc mắt nhìn. Dưới cánh tay hộ pháp của bà Pomfrey lộ ra mái tóc đỏ hoe của Ron.

Harry trở đầu trên gối. Trên cái giường bên phải nó là Hermione đang nằm dài. Ánh trăng đang chiếu rọi xuống giường cô bé. Đôi mắt Hermione cũng mở to. Trông cô bé như bị hóa đá. Và khi nhận thấy Harry đã tỉnh dậy, Hermione đặt một ngón tay lên môi mình rồi chỉ về phía cửa bệnh thất. Cánh cửa he hé mở, và qua kẽ hở đó, giọng nói của ông Fudge và

thầy Snape từ ngoài hành lang vọng vào.

Bà Pomfrey giờ đang nhanh nhẹn băng qua phòng bệnh trong bóng tối, đến bên giường của Harry. Nó xoay đầu nhìn bà. Tay bà cầm một phong sôcôla cực kỳ lớn, phong sôcôla lớn nhứt mà Harry từng nhìn thấy trong đời. Trông nó giống như một tảng đá nhỏ vậy.

Bà Pomfrey nhanh nhẩu nói:

"À, trò đã tỉnh rồi!"

Bà đặt tảng sôcôla trên cái bàn cạnh giường ngủ của Harry và bắt đầu bửa nó ra bằng một cái búa nhỏ.

Harry và Hermione đồng thanh hỏi:

"Thưa cô, Ron ra sao rồi ạ?"

Bà Pomfrey khẳng định một cách dứt khoát:

"Nó sẽ sống. Còn đối với hai trò… hai trò phải nằm lại đây cho đến khi nào tôi thực hài lòng là các trò… Potter, trò lại định làm gì nữa vậy?"

Harry đang ngồi dậy, đeo lại cặp mắt kiếng và cầm lấy cây đũa phép của mình. Nó nói:

"Con cần đến gặp thầy Hiệu trưởng."

Bà Pomfrey dịu dàng nói:

"Potter à, đâu vô đó cả rồi. Người ta đã bắt được Black. Hắn đang bị nhốt trên lầu. Bọn giám ngục Azkaban sắp thực hiện hình phạt hôn hắn trong giây lát nữa thôi…"

"CÁI GÌ?"

Harry nhảy phóc ra khỏi giường, Hermione cũng hành động tương tự. Nhưng tiếng hét của nó đã khiến cho những người đứng ngoài hành lang nghe thấy. Chỉ một giây sau là ông Fudge và thầy Snape cùng bước vào phòng bệnh.

Ông Fudge trông xúc động ra mặt.

"Harry, Harry, chuyện gì vậy? Cháu nên nằm nghỉ trên giường…"

Ông quay sang bà Pomfrey, lo lắng hỏi:

"Cậu ấy đã ăn chút sôcôla nào chưa?"

"Harry nói:"

"Thưa ông Bộ trưởng, xin ông nghe cháu, Chú Sirius vô tội! Pettigrew đã giả bộ tạo ra cái chết của chính hắn! Chúng cháu thấy hắn hồi tối! Ông không thể để cho bọn giám ngục Azkaban làm điều đó với chú Sirius đâu! Chú ấy là…"

Nhưng ông Fudge lắc đầu với một nụ cười nhẹ nở trên môi:

"Harry à, Harry ơi, cháu bị rối rắm hết rồi, cháu vừa trải qua một chuyện đáng sợ, thôi, bây giờ cháu nằm xuống nghỉ đi, chúng tôi đã kiểm soát được mọi việc rồi…"

Harry gào to:

"ÔNG KHÔNG KIỂM SOÁT ĐƯỢC GÌ HẾT! ÔNG BẮT NHẦM NGƯỜI RỒI!"

Hermione nói:

"Thưa ông Bộ trưởng, xin ông hãy nghe tụi cháu."

Cô bé đã chạy đến bên cạnh Harry và nhìn đăm đăm vào mặt ông Fudge, khẩn nài:

“Cháu cũng nhìn thấy Pettigrew nữa. Hắn chính là con chuột của Ron. Hắn là một Hoá Thú Sư. Cháu muốn nói là Pettigrew, và…”

Thầy Snape nói:

“Thưa ông Bộ trưởng, ông thấy chưa? Cà hai đứa đều bị bùa Quáng… Black đã cao tay ếm bùa tụi nó…”

Harry gào to:

“TỤI CON KHÔNG BỊ ẾM BÙA!”

Bà Pomfrey giận dữ bảo:

“Ông Bộ trưởng! Ông Giáo sư! Tôi yêu cầu hai ông đi ra cho! Potter là bệnh nhân của tôi, và không được làm cho nó lo buồn!”

Harry cũng giận dữ nói:

“Con không lo buồn! Con đang cố gắng giải thích cho họ biết chuyện gì đã xảy ra. Giá mà mọi người chịu nghe con nói…”

Nhưng bà Pomfrey bỗng bất thình lình nhét một cục sôcôla tổ bố vô miệng Harry. Nó mắc nghẹn, và bà Pomfrey bèn thừa cơ hội đó buộc nó nằm xuống giường. Xong, bà quay sang hai người đàn ông:

“Bây giờ, xin ông Bộ trưởng làm ơn, mấy đứa trẻ này cần được dưỡng bệnh. Các ông làm ơn đi ra cho…”

Cánh cửa lại mở ra. Chính là cụ Dumbledore. Harry vất vả nuốt cho trôi cục sôcôla đang đầy một miệng, rồi lại nhổm dậy:

“Thưa Giáo sư Dumbledore, chú Sirius Black…”

Bà Pomfrey nổi điên lên:

“Trời ơi là trời! Đây có phải là một bệnh thất hay không? Thưa ông Hiệu trưởng, tôi nhất định là phải…”

Cụ Dumbledore bình tĩnh nói:

“Tôi xin lỗi, bà Poppy à. Nhưng tôi cần nói vài lời với cậu Potter và cô Granger. Tôi vừa mới nói chuyện xong với Sirius Black…”

Thầy Snape xen ngang:

“Tôi cho rằng hắn cũng lại kể cho ông nghe câu chuyện hoang đường mà hắn đã bơm vào đầu óc bọn trẻ chứ gì? Cái câu chuyện gì đó về con chuột và Pettigrew hãy còn sống…”

Cụ Dumbledore dò xét thầy Snape cặn kẽ qua cặp mắt kiếng nửa vầng trăng của cụ và nói:

“Quả thực Black có kể câu chuyện đó.”

Thầy Snape gầm gừ:

“Vậy bằng chứng của tôi không đáng đếm xỉa đến hay sao? Pettigrew không hề có mặt trong Lều Hét, mà tôi cũng không thấy dấu vết gì của hắn trong sân trường.”

Hermione thành khẩn nói:

“Thưa thầy, đó là tại vì thầy bị ngất xỉu. Thầy đã không đến đúng lúc để nghe…”

“Cô Granger, CÂM MIỆNG LẠI!”

Ông Fudge ngạc nhiên nói:

“Kìa, thầy Snape, cô bé này đầu óc còn đang bối rối, chúng ta phải cho phép cô bé…”

Cụ Dumbledore nói ngắn gọn:

“Tôi muốn nói chuyện riêng với Harry và Hermion. Ông Fudge, thầy Snape, và bà Pomfrey… xin vui lòng để chúng tôi ở lại một mình…”

Bà Pomfrey lắp bắp:

“Ông Hiệu trưởng! Bọn trẻ cần được điều trị. Chúng cần nghỉ ngơi..”

Cụ Dumbledore nói:

“Chuyện này không đợi được, tôi phải nhắc lại như vậy.”

Bà Pomfrey đành thụt lưỡi lại và sải bước đi về phía văn phòng của bà ở đằng sau phòng bệnh, đóng sầm cửa lại ngay sau lưng. Ông Fudge tham khảo cái đồng hồ vàng bự chảng đeo lủng lẳng bên cái áo ghi-lê của ông và nói:

“Giờ này lẽ ra các giám ngục Azkaban phải đến rồi chứ. Tôi sẽ đi ra đón họ. Cụ Dumbledore. hẹn gặp lại cụ trên lầu nhé.”

Ông đi qua cánh cửa và còn giữ cánh cửa mở cho thầy Snape bước ra theo. Nhưng thầy Snape không thèm nhúc nhích. Mắt thầy nhìn chòng chọc vào mặt cụ Dumbledore, thầy thì thào:

“Ông chắc chắn cũng không tin được một lời nào trong câu chuyện của Black chứ?”

Cụ Dumbledore lặp lại:

“Tôi muốn nói chuyện với Harry và Hermione mà thôi!”

Thầy Snape bước một bước tới trước mặt cụ Dumbledore. Thầy nói gấp gáp:

“Sirius Black đã bộc lộ khả năng sát nhân từ hồi hắn mười sáu tuổi. Ông Hiệu trưởng, chắc ông chưa quên chuyện đó chứ? Ông chưa quên là có lần hắn đã toan giết tôi chứ?”

Cụ Dumbledore bình thản nói:

“Trí nhớ của tôi vẫn còn minh mẫn như thường, anh Severus ạ!”

Thầy Snape quay gót và đi thẳng ra cánh cửa mà ông Fudge vẫn còn giữ cho mở rộng. Khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ, cụ Dumbledore quay sang Harry và Hermione. Cả hai cùng oà ra nói cùng một lúc:

“Thưa Giáo sư, chú Black nói thật đó… Chúng con đã nhìn thấy Pettigrew…”

“… hắn đã trốn chạy khi Giáo sư Lupin biến thành người sói…”

“… hắn là một con chuột…”

“…móng vuốt chân trước của Pettigrew, ý con nói là ngón tay, đã bị hắn chặt đứt…”

“… Pettigrew tấn công Ron chứ không phải chú Sirius…”

Nhưng cụ Dumbledore giơ tay lên để ngăn cơn lũ giải thích lai láng. Thầy nói nhẹ nhàng:

“Bây giờ tới phiên các con nghe nha, và thầy xin các con đừng ngắt lời thầy, bởi vì không còn nhiều thời gian nữa.

Không có một tí bằng chứng nào xác nhận câu chuyện của Black, ngoài trừ lời nói của các con… và lời nói của hai đứa trẻ mười ba tuổi sẽ không thuyết phục được ai cả. Một con đường đầy những người làm chứng đã thề rằng họ nhìn thấy Sirius ám sát Pettigrew. Chính thầy cũng đã làm chứng trước Bộ Pháp thuật rằng Sirius từng là người giữ bí mật cho gia đình Potter."

Harry không kìm được mình:

"Giáo sư Lupin có thể nói cho thầy…"

"Giáo sư Lupin hiện giờ đang ở trong rừng sâu, không thể nói với ai điều gì cả. Đến lúc mà Giáo sư Lupin trở lại thành người thì quá trễ rồi, lúc đó, Sirius sẽ còn khốn khổ còn hơn là chết nữa. Có lẽ thầy nên nói thêm rằng hầu hết người trong giới chúng ta đều không tin tưởng người sói, nên lời chứng của thầy Lupin sẽ không đáng kể lắm… lại còn cái chi tiết thầy Lupin cùng với Sirius là bạn cũ…"

"Nhưng…"

"Hãy nghe lời thầy, Harry à! Bây giờ quá trễ rồi, con có hiểu thầy không? Con phải thấy bản tường thuật của Giáo sư Snape thuyết phục hơn câu chuyện của các con nhiều lắm."

Hermione thốt lên tuyệt vọng:

"Thầy Snape ghét chú Sirius! Chẳng qua vì những trò đùa ngốc nghếch mà chú Sirius đã chơi ổng hồi nhỏ…"

"Sirius đã không hành động quang minh chính đại như một người vô tội. Với cuộc tấn công Bà Béo để mang dao đột nhập tháp Gryffindor, mà không có Pettigrew, dù sống hay chết, quả

thật chúng ta không có cơ thay đổi được bản án của Sirius Black.”

“Nhưng thầy tin chúng con mà!”

“Phải, thầy tin. Nhưng thầy không có đủ quyền để buộc được người khác phải cùng nhìn thấy sự thật, hoặc lấn át ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật..”

Harry ngước nhìn chăm chú gương mặt nghiêm trang của cụ Dumbledore và thấy mặt đất dưới chân nó vỡ vụn tan nát. Nó đã quen nghĩ là cụ Dumbledore có thể giải quyết được mọi vấn đề. Nó trông chờ cụ Dumbledore tay không bột gột nên hồ, có được giải pháp bất ngờ nào đó. Nhưng không… hy vọng cuối cùng của bọn trẻ đã tiêu tan.

Đôi mắt xanh sáng của cụ Dumbledore nhìn Harry rồi đến Hermione. Cụ chậm rãi nói:

“Cái mà chúng ta cần là có thêm thời gian.”

“Nhưng…”

Hermione há miệng vừa nói thì đôi mắt cô bé chợt tròn xoe:

“A!”

Cụ Dumbledore nói rất chậm và rất rõ:

“Bây giờ, hãy chú ý. Sirius bị nhốt trong văn phòng Giáo sư Flitwick trên lầu bảy. Cửa sổ thứ mười ba tính từ bên phải của tháp Tây. Nếu mọi việc đều suôn sẻ thì vào tối nay, các con có thể cứu không chỉ một sinh mạng vô tội. Nhưng cả hai con phải nhớ điều này: Các con phải không bị nhìn thấy! Granger, con biết luật đấy… con biết có thể bị sao đấy…

Các,” con. “phải - không - bị - nhìn - thấy!”

Harry chẳng có chút ý niệm gì về điều đang xảy ra. Cụ Dumbledore đã xoay gót và khi đi tới cửa thì cụ ngoái nhìn lại.

“Thầy sắp sửa nhốt các con lại. Bây giờ là…”

Cụ Dumbledore xem đồng hồ.

“Năm phút nửa thì đến nửa đêm. Granger, chỉ trong ba vòng xoay là phải xong. Chúc các con may mắn.”

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng thầy Dumbledore, Harry lặp lại:

“May mắn? Ba vòng xoay? Thầy nói về cái gì vậy? Tụi mình phải làm gì đây?”

Nhưng Hermione đang lóng ngóng với cái cổ áo chùng của cô bé, cố lôi ra từ bên trong áo một sợi dây chuyền vàng dài, rất dài và rất đẹp. Cô bé khẩn trương nói:

“Harry, lại đây, mau lên!”

Harry đi về phía cô bé, hoàn toàn ngơ ngáo. Hermione giờ sợi dây chuyền vàng ra. Harry nhìn thấy sợi dây chuyền đeo một cái đồng hồ cát bé xíu lấp lánh.

“Đây…”

Hermione tròng sợi dây chuyền vàng vòng luôn qua cổ của Harry. Cô bé gần như nín thở:

“Sẵn sàng chưa?”

Harry hoàn toàn không hiểu gì hết:

“Tụi mình đang làm cái gì vậy?”

Hermione xoay cái đồng hồ cát đúng ba vòng. Căn phòng bệnh bỗng nhiên biến mất. Harry có cảm giác nó đang bay ngược lại, rất nhanh. Một mớ hổ lốn màu sắc và hình dạng quyện vào nhau và trượt qua mắt nó; tai nó ù ù. Nó cố gắng hét nhưng không thể nào nghe được giọng của mình.

Và rồi Harry cảm thấy chân nó chạm vào mặt đất cứng, mọi thứ lại hiện rõ dần…

Nó đang đứng kế bên Hermione trong Tiền sảnh vắng ngắt. Một luồng ánh hoàng hôn vàng rực đang chiếu qua sàn nhà lát đá dẫn ra cánh cửa chính đang mở ra. Sợi dây chuyền cứa vào cổ Harry, nó ngơ ngác nhìn quanh và hỏi:

"Hermione, cái gì…?"

Hermione kéo nó chạy ngang qua Tiền sảnh, đến cánh cửa của một căn phòng xép để chổi. Cô bé mở cửa ra, đẩy Harry vô bên trong, giữa những xô chậu và giẻ lau, rồi bước vào theo, sau đó đóng cánh cửa lại.

"Hermione, cái gì… làm sao… chuyện gì đây…?"

Hermione nhấc sợi dây chuyền vàng ra khỏi cổ Harry, thì thầm với nó trong bóng tối:

"Chúng ta đã đi ngược thời gian, lùi lại ba tiếng đồng hồ…"

Harry mò ra được cái chân mình, véo một cái thiệt mạnh. Đau quá, vậy là loại trừ khả năng nó đang chiêm bao một giấc mơ kỳ quái.

"Nhưng mà…"

“Suỵt! Nghe kìa! Có người đang đi tới! Mình nghĩ… mình nghĩ chắc là tụi mình đó.”

Hermione ép sát tai vào cánh cửa của căn phòng xép.

“Tiếng bước chân băng ngang qua Tiền sảnh… đúng rồi, mình nghĩ là tụi mình đang đi xuống nhà bác Hagrid…”

Harry thì thầm:

“Chẳng lẽ bồ nói với mình là chúng ta vừa đang ở trong căn phòng xép này, vừa đang ở ngoài kia?”

Hermione vẫn dán sát tai vào cánh cửa căn phòng xép.

“Ừ, mình chắc là tụi mình đó… nghe có vẻ như tiếng bước chân của ba người mà thôi… và tụi mình đang đi chầm chậm bởi vì tụi mình trùm Áo khoác Tàng hình…”

Cô bé ngừng nói đột ngột, vẫn lắng nghe một cách chăm chú.

“Tụi mình vừa bước xuống bậc thềm…”

Hermione ngồi xuống một cái xô lật úp, tỏ ra lo lắng một cách tuyệt vọng, Harry thì chỉ muốn được giải đáp mấy câu hỏi:

“Bồ kiếm cái đó ở đâu ra, cái đồng hồ cát đó?”

Hermione nói nhỏ:

“Cái đó kêu bằng cái Xoay Thời Gian, của Giáo sư Mc Gonagall đưa cho mình vào hôm đầu tiên mà tụi mình tựu trường đó. Mình đã dùng nó suốt một năm nay để theo học tất cả các buổi học. Giáo sư Mc Gonagall bắt mình thề là không được nói cho ai biết hết. Cô đã phải viết đủ thứ thư từ cho Bộ

Pháp thuật để họ chấp nhận cho mình giữ cái Xoay Thời Gian này. Cô đã phải nói với họ rằng mình là một học sinh gương mẫu, và mình không bao giờ dùng nó vào việc gì khác ngoài việc học… Mình đã xoay ngược thời gian để có thể trở lại quá khứ vài tiếng đồng hồ, đó là cách mình đã học nhiều buổi học cùng một lúc, bồ hiểu không? Nhưng… Harry à, mình không hiểu thầy Dumbledore muốn chúng ta phải làm gì. Tại sao thầy bảo chúng ta quay lại ba giờ? Điều này có thể giúp chú Sirius như thế nào?"

Harry nhìn đăm đăm vào gương mặt khuất trong bóng tối của Hermione. Nó nói thong thả:

"Ắt là có chuyện gì đó xảy ra vào khoảng thời gian này mà thầy muốn chúng ta thay đổi. Chuyện gì đã xảy ra? Cách đây ba giờ đồng hồ, tụi mình đã đi xuống nhà của bác Hagrid…"

Hermione nói:

"Bây giờ là ba tiếng đồng hồ trước, tụi mình đang đi xuống nhà bác Hagrid. Tụi mình vừa nghe tiếng chân tụi mình ra khỏi cửa…"

Harry cau mày, nó có cảm giác như nó đang vặn xoắn óc để tập trung suy nghĩ.

"Thầy Dumbledore vừa nói… vừa nói rằng chúng ta có thể cứu không chỉ một sinh mạng vô tội…"

Harry chợt ngộ ra:

"Hermione, chúng ta sẽ cứu Buckbeak!"

"Nhưng… như vậy thì làm sao cứu chú Sirius?"

“Thầy Dumbledore nói… thầy vừa nói cho tụi mình biết cửa sổ ở đâu… cái cửa sổ của văn phòng thầy Flitwick! Đó là chỗ họ nhốt chú Sirius! Tụi mình phải cưỡi con Bằng-Mã bay lên cửa sổ đó để cứu chú Sirius. Rồi chú Sirius có thể trốn đi với con Buckbeak… cả hai sẽ cùng trốn đi với nhau!”

Căn cứ vào cái mà Harry nhìn thấy trên mặt Hermione, thì cô bé đang sợ chết khiếp:

“Nếu tụi mình tìm cách làm được chuyện đó mà không bị nhìn thấy thì đó quả thật là phép lạ!”

“Ừ, tụi mình phải tìm cách mà làm cho được thôi!”

Harry nói xong, đứng dậy, ép dẹt tai nó vô cánh cửa.

“Không nghe thấy tiếng ai ở ngoài đó hết… Đi, tụi mình đi đi…”

Harry đẩy cho cánh cửa căn phòng xép mở ra. Tiền sảnh vắng ngắt. Hết sức êm và hết sức nhanh, hai đứa nhỏ lao ra khỏi gian phòng xép và chạy xuống bậc thềm đá. Bóng chiều đã xế, những ngọn cây trong khu rừng Cấm lại một lần nữa óng ánh nắng vàng.

Hermione ngoái nhìn lại lâu đài ở đàng sau, kêu the thé:

“Nếu mà có người nào nhìn qua cửa sổ…”

Harry nói quả quyết:

“Tụi mình chạy vậy. Chạy thẳng tới khu rừng Cấm, được không? Tụi mình sẽ trốn đằng sau một thân cây hay cái gì đó và canh chừng…”

Hermione nói yếu ớt:

“Được, nhưng mà tụi mình phải đi vòng qua khu nhà lồng kiếng! Tụi mình cần phải giữ kỹ, tránh đi qua cánh cửa trước của nhà bác Hagrid, nếu không họ sẽ nhìn thấy tụi mình. Chắc bây giờ tụi mình đi gần tới nhà bác Hagrid rồi.”

Vừa nát óc nghĩ xem Hermione nói thế nghĩa là gì, Harry vừa bắt đầu co giò chạy nước rút, Hermione chạy phía sau nó. Hai đứa băng qua mảnh vườn rau đến khu nhà lồng kiếng, dừng lại một chút đàng sau khu nhà rồi lại tiếp tục chạy thục mạng, nhanh hết sức mình, vòng qua cây Liễu Roi, lao về phía khu rừng tìm chỗ ẩn nấp.

Khi đã núp an toàn trong bóng râm cây cỏ, Harry quay nhìn lại; chỉ vài giây sau là Hermione đã theo kịp đến bên cạnh nó, thở hổn hển. Cô bé nói không ra hơi:

“Ổn rồi. Tụi mình cần phải lên tới chỗ bác Hagrid. Phải lẩn sao cho đừng để bị nhìn thấy nghe Harry…”

Hai đứa lại lặng lẽ đi xuyên qua rừng cây, luôn cặp sát bìa rừng. Rồi, khi vừa thoáng thấy cánh cửa trước của nhà lão Hagrid, tụi nó nghe có tiếng gõ cửa. Tụi nó chạy thiệt nhanh ra đàng sau thân một cây sồi bự, núp ở đó và mỗi đứa thò đầu ra một bên thân cây mà ngó. Lão Hagrid đã xuất hiện ở ngưỡng cửa nhà lão, run rẩy và trắng bệch, ngó quanh quất coi ai đã gõ cửa.

Và Harry nghe được chính giọng nói của mình:

“Tụi cháu đây mà. Tụi cháu đang mặc áo tàng hình. Bác cho tụi cháu vô nhà để cháu cởi áo khoác ra.”

Lão Hagrid làu bàu:

“Lẽ ra các cháu không nên đến đây!”

Lão đứng lùi lại rồi nhanh chóng đóng chặt cánh cửa.

Harry nhiệt thành nói:

“Đây là điều kỳ quái nhất mà tụi mình từng làm.”

Hermione thì thầm:

“Tụi mình đi tới một chút nữa đi. Tụi mình cần phải đến gần con Buckbeak.”

Tụi nó rón rén đi xuyên rừng cây cho đến khi nhìn thấy con Bằng-Mã bồn chồn đang bị cột ở hàng rào quanh vườn bí rợ của lão Hagrid. Harry nói nhỏ:

“Làm ngay bây giờ hả?”

Hermione nói:

“Không được! Nếu tụi mình đánh cắp con Buckbeak bây giờ thì mấy người trong Ủy ban sẽ nghĩ là bác Hagrid thả nó ra! Tụi mình phải chờ đến khi họ nhìn thấy rõ ràng nó được cột ở ngoài này…”

Harry nói:

“Như vậy tụi mình chỉ có chừng sáu mươi giây để hành động.”

Điều này bắt đầu có vẻ như không thể thực hiện được.

Đúng lúc đó, có tiếng một món đồ sứ bể bên trong căn chòi của lão Hagrid, Hermione thì thầm:

“Đó là tiếng bác Hagrid làm bể bình sữa. Chút xíu nữa là đến mình phát hiện ra con Scabbers…”

Đúng như lời Hermione, chỉ vài phút sau, tụi nó nghe tiếng ré kinh ngạc của cô bé, phía trong nhà. Harry đột ngột nói:

"Hermione, nếu tụi mình… tụi mình chạy vào đó và chụp lấy Pettigrew… thì bồ thấy sao?"

"Đâu được!"

Hermione kêu lên bằng giọng hoảng hốt:

"Bồ không hiểu sao? Tụi mình đang vi phạm một trong những luật phù thủy nghiêm trọng nhứt đó! Không ai được phép thay đổi thời gian, không ai hết! Bồ nghe thầy Dumbledore nói rồi đó… nếu mà tụi mình bị nhìn thấy…"

"Tụi mình chỉ bị bác Hagrid và chính tụi mình nhìn thấy thôi mà!"

Hermione nói:

"Harry, bồ thử nghĩ coi nếu bây giờ mà bồ nhìn thấy chính bồ xông vô nhà bác Hagrid thì bồ sẽ nghĩ gì?"

Harry ấp úng:

"Mình nghĩ… ờ… mình nghĩ chắc là mình điên rồi… hoặc là mình tưởng có một phép thuật Hắc ám nào đó đang xảy ra…"

"Chính xác! Bồ chưa biết đâu, rồi bồ có thể tấn công chính bồ! Bồ hiểu không? Giáo sư Mc Gonagall đã nói cho mình biết những chuyện khủng khiếp gì sẽ xảy ra khi các pháp sư phù thủy nhập nhằng về thời gian… Cả đống người đã đi tới chỗ giết chết cả quá khứ và tương lai của họ chỉ do nhầm lẫn."

Harry nói:

“Thôi được! Đó chỉ là một ý kiến vậy mà, mình chỉ nghĩ vậy thôi…”

Nhưng Hermione thúc cùi chỏ vô Harry, chỉ về phía toà lâu đài. Harry nhích đầu ra vài phân để nhìn cho rõ hơn cảnh tượng xa xa phía cửa chính của toà lâu đài. Cụ Dumbledore, ông Fudge, ông già thành viên Ủy ban, cùng tên đao phủ Macnair đang đi xuống bậc thềm.

Hermione nói nhẹ như hơi thở:

“Tụi mình sắp phải đi ra ngoài rồi!”

Và đúng như vậy, một chút xíu sau, cánh cửa sau nhà lão Hagrid mở ra, và Harry nhìn thấy chính nó, Ron và Hermione đi ra cùng lão Hagrid. Chắc chắn đây là cảm nhận lạ lùng nhất trong đời Harry: đứng sau một gốc cây và quan sát chính nó trong vườn bí rợ!

“Không sao đâu, Beaky. Không sao đâu…”

Lão Hagrid quay sang Harry, Ron và Hermione bảo:

“Đi đi, đi mau đi.”

Nhưng cả ba đứa đều không nhúc nhích.

“Bác Hagrid, tụi cháu không thể…”

“Tụi cháu sẽ nói với họ điều gì đã thực sự xảy ra…”

“Họ không thể nào giết nó được…”

“Đi! Không có tụi bây và các thứ rắc rối thì sự việc cũng đã đủ tồi tệ lắm rồi!”

Harry nhìn thấy Hermione trong vườn bí rợ quẳng tấm Áo khoác Tàng hình trùm qua nó và Ron.

“Đi mau đi, đừng có mà nghe lén…”

Có tiếng gõ trên cánh cửa trước của nhà lão Hagrid. Nhóm hành xử đã đến. Lão Hagrid quay đi và trở về căn chòi của lão, để cánh cửa sau hé mở. Harry nhìn cỏ chung quanh nhà lão Hagrid bị rạp xuống, và nghe tiếng ba cặp chân đi trở lui. Nó, Ron và Hermione đã đi rồi… nhưng hai đứa Harry và Hermione núp sau hàng cây giờ đây có thể nghe câu chuyện đang diễn ra bên trong căn chòi vẳng ra qua khe cửa hở.

Giọng lạnh lùng của tên đao phủ Macnair vang lên:

“Con ác thú ở đâu?”

Giọng lão Hagrid khào khào:

“Ở… ngoài vườn.”

Harry thụt đầu vô sau thân cây khi gương mặt Macnair hiện ra ở khung cửa sổ nhà lão Hagrid, trừng mắt ngó Buckbeak. Rồi tụi nó nghe tiếng ông Fudge:

“Chúng tôi… à… phải đọc cho ông nghe thông báo hành quyết chính thức, ông Hagrid à. Tôi sẽ đọc nhanh thôi. Và rồi cả ông cùng Macnair cần phải ký vào. Anh Macnair, anh cũng phải lắng nghe, đó là thủ tục…”

Gương mặt của Macnair biến khỏi khung cửa sổ. Chính lúc này là lúc hành động, hoặc sẽ lỡ mất cơ hội. Harry thì thầm với Hermione:

“Chờ ở đây nghe! Mình sẽ đi làm chuyện đó!”

Khi giọng nói của ông Fudge lại vang lên, thì Harry đã lao ra khỏi gốc cây, nhảy qua hàng rào vô vườn bí rợ của lão

Hagrid và đến gần con Buckbeak.

Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm quyết định rằng con Bằng-Mã Buckbeak, sau đây được gọi là kẻ bị kết án, sẽ bị hành hình vào ngày sáu tháng sáu vào lúc hoàng hôn.

Cố gắng không nháy mắt, Harry lại một phen nữa chăm chú nhìn vào con mắt màu cam dữ tợn của Buckbeak, và cúi chào. Buckbeak khuỵu hai đầu gối của đôi chân trước đầy vảy xuống rồi lại đứng thẳng lên. Harry bắt đầu tháo sợi dây thừng buộc Buckbeak với hàng rào ra.

… kết án tử hình bằng cách chặt đầu, được giao cho nhân viên thì hành án do Ủy ban chỉ định là Walden Macnair thực hiện…

Harry thì thầm:

"Đi thôi, Buckbeak. Đi lẹ lên, tụi này sẽ giúp bồ. Đi êm thôi… êm êm thôi…"

… dưới sự chứng kiến của những người ký tên dưới đây. Ông Hagrid, ông ký vào đây…

Harry ra hết sức kéo dây thừng, nhưng Buckbeak cũng dốc sức ghị hai chân trước của nó sâu xuống đất.

Giọng nói của lão thành viên Ủy ban lại vọng ra từ trong căn chòi của lão Hagrid:

"Thôi, chúng ta làm gọn vụ này cho rồi. Ông Hagrid, có lẽ ông ở lại trong nhà thì tốt hơn…"

"Không! Tôi… tôi muốn ở bên cạnh nó… tôi không muốn nó côi cút một mình…"

Tiếng chân bước vang ra từ căn chòi, Harry rít lên:

“Buckbeak, đi đi chứ!”

Harry giựt mạnh sợi dây thừng cột quanh cổ Buckbeak. Con Bằng-Mã bắt đầu bước đi, vỗ vỗ đôi cánh một cách khó chịu. Cả hai đứa: Harry và con Bằng-Mã, còn ở cách khu rừng Cấm khoảng ba thước, đang ở trong tầm nhìn rất rõ từ cửa sau của nhà lão Hagrid.

Giọng cụ Dumbledore vẳng lại:

“Hãy thong thả một tí, ông Macnair à. Ông cũng cần phải ký tên nữa chứ!”

Tiếng bước chân dừng lại. Harry ráng sức kéo sợi dây thừng, Buckbeak bập bập cái mỏ của nó rồi bước nhanh thêm một tí.

Gương mặt trắng bệch của Hermione thò ra đằng sau một thân cây. Cô bé kêu:

“Mau lên, Harry!”

Harry vẫn nghe tiếng cụ Dumbledore nói chuyện bên trong căn chòi. Nó lại giựt mạnh sợi dây thừng một cái nữa, Buckbeak đột nhiên phóng chạy. Cả người lẫn vật cuối cùng đã đến được rừng cây. Hermione phóng ra khỏi chỗ núp sau thân cây, kêu:

“Mau lên! Mau lên!”

Cô bé cũng nắm lấy sợi dây thừng, bổ sung thêm sức nặng của mình để khiến con Buckbeak đi nhanh hơn. Harry ngoái lại nhìn qua vai nó. Bây giờ tụi nó đã khuất tầm nhìn, không

còn thấy mảnh vườn của lão Hagrid nữa. Harry thì thầm với Hermione:

"Ngừng lại! Coi chừng họ nghe được tiếng chân của bọn mình…"

Cánh cửa sau nhà lão Hagrid mở ra kêu một cái kẹt. Harry, Hermione và Buckbeak đều đứng êm re, ngay đến con Bằng-Mã cũng dường như chăm chú lắng nghe.

Tất cả lặng trang… rồi… giọng lào khào của ông lão thành viên Ủy ban vang lên:

"Nó đâu rồi? Con thú đó đâu rồi?"

Giọng tên đao phủ hết sức tức giận:

"Nó bị cột tại chỗ này mà! Tôi vừa nhìn thấy nó! Mới tại đây nè!"

Giọng cụ Dumbledore nghe có vẻ khoái chí:

"Thiệt là kỳ lạ!"

Lão Hagrid khản tiếng kêu:

"Beaky!"

Có tiếng cái gì đó vút bay trong không khí, rồi tiếng lưỡi búa cắm phập xuống. Tên đao phủ dường như nổi khùng lên, quăng cây búa vô hàng rào. Sau đó một tiếng hú dài, và lần này tụi nó có thể nghe được tiếng lão Hagrid lẫn trong tiếng khóc nức nở:

"Đi rồi! Đi rồi! Cầu phước lành cho cái mỏ nhỏ của nó! Nó đã bỏ đi rồi! Chắc là phải tự bứt dây ra để tìm tự do! Ôi, Beaky, chú mày khôn lắm!"

Buckbeak bắt đầu trì kéo sợi dây thừng căng thẳng, tìm cách quay trở lại với lão Hagrid. Harry và Hermione phải ghị chặt sợi dây và bấm chân xuống đất để giữ con Bằng-Mã lại.

Tên đao phủ càu nhàu:

"Có người đã tháo dây cho nó! Chúng ta phải lùng kiếm trong sân trường, trong rừng…"

Cụ Dumbledore nói, giọng nghe có vẻ khoái lắm:

"Macnair à, nếu mà con Bằng-Mã bị đánh cắp, thì chẳng lẽ ông tưởng là tên trộm lại dẫn nó đi bộ à? Ông nên lục soát bầu trời, nếu ông làm nổi việc đó… Anh Hagrid à, tôi đang thèm uống một tách trà, hay một ly rượu vang càng tốt."

Lão Hagrid rối rít, giọng còn yếu ớt nhưng đầy hạnh phúc:

"D… dĩ nhiên, thưa Giáo sư! Xin mời vô nhà, mời vô…"

Harry và Hermione lắng nghe rất kỹ. Tụi nó nghe cả tiếng bước chân, giọng nguyền rủa làu bàu của tên đao phủ, tiếng cửa mở kêu kèn kẹt và rồi tất cả lại yên lặng.

Harry nhìn quanh, nói nhỏ:

"Bây giờ làm gì nữa đây?"

Hermione trông có vẻ run rẩy:

"Tụi mình sẽ phải trốn ở đây thôi. Tụi mình phải đợi cho đến khi họ trở vô toà lâu đài. Rồi tụi mình phải đợi đến khi có thể an toàn cưỡi con Buckbeak bay lên cửa sổ phòng giam chú Sirius. Hai tiếng nữa thì chú ấy không còn ở đó nữa đâu… Ôi, cái chuyện này rồi sẽ khó khăn lắm cho mà coi…"

Cô bé lo lắng ngoái đầu qua vai nhìn vào sâu trong rừng

thăm thẳm. Lúc này mặt trời đang lặn. Harry suy nghĩ kỹ:

"Tụi mình sắp phải đi đi thôi. Nhớ là không được rời mắt khỏi cây Liễu Roi, nếu không tụi mình sẽ không biết được mọi chuyện đã diễn biến tới đâu."

Hermione nắm chặt hơn sợi dây thừng buộc cổ con Buckbeak:

"Cũng được. Nhưng mà, Harry, nhớ nghe, tụi mình không được để cho ai nhìn thấy mình hết…"

Tụi nó đi vòng theo bìa rừng, trong bóng tối âm u đang phủ xuống chung quanh, cho đến khi tụi nó tìm được một lùm cây mà từ đó tụi nó có thể vừa núp vừa nhìn thấy cây Liễu Roi. Harry chợt kêu lên:

"Kìa, Ron kìa!"

Một cái bóng mờ mờ đang chạy như điên băng qua bãi cỏ và tiếng la hét của cái bóng đó vang vọng trong không gian tĩnh mịch:

"Tránh xa nó ra… đi chỗ khác… Scabbers, quay lại đây…"

Và rồi tụi nó nhìn thấy thêm hai cái bóng nữa đột ngột xuất hiện. Harry nhìn thấy chính nó và Hermione đang đuổi theo Ron. Và rồi Ron nhào xuống đất:

"Bắt được mày rồi! Tránh ra, con mèo mắc dịch…"

Harry kêu lên:

"Chú Sirius kìa!"

Từ đám rễ của cây Liễu Roi phóng ra một hình thù to lù lù của một con chó khổng lồ. Tụi nó thấy con chó xô té Harry rồi

bắt Ron…

Harry nhìn theo con chó đang cùng Ron chun vô đám rễ cây:

“Nhìn từ đây thấy còn ghê hơn, đúng không? Ối, coi kìa… mình vừa bị cây Liễu Roi quất cho mấy cái… bồ cũng vậy… chuyện này thiệt là quái dị…”

Cây Liễu Roi đang rít lên ken két và quật đập túi bụi mấy cành cây thấp. Tụi nó có thể thấy tụi nó lao qua bên này, xét qua bên kia để tránh đòn và tìm cách đến gần thân cây. Và rồi cây Liễu Roi bỗng đứng ngay đơ. Hermione nói:

“Con Crookshanks bấm cái nút điểm huyệt cái cây rồi.”

Harry thì thầm:

“Và thế là tụi mình chui vô… Tụi mình vô trỏng rồi.”

Ngay khi tụi nó vừa biến mất vào trong hốc dưới gốc cây, cây Liễu Roi lại bắt đầu quơ quào cành lá.

Vài giây sau, tụi nó nghe có tiếng bước chân đi tới rất gần. Cụ Dumbledore, ông Fudge và ông Ủy viên già đang đi về phía toà lâu đài. Hermione nói:

“Chỉ ngay sau khi tụi mình vừa chui xuống đường hầm! Giá mà cụ Dumbledore đi cùng với tụi mình…”

Harry nói, mỉa mai:

“Và ông Fudge cùng tên đao phủ Macnair cùng đi theo luôn thể! Mình dám đánh cuộc bất cứ món gì rằng ông Fudge sẽ ra lệnh cho ông Macnair giết phứt chú Sirius ngay tại chỗ cho mà coi…”

Tụi nó nhìn theo bốn người đàn ông trèo lên các bậc thềm để vào toà lâu đài rồi biến mất. Cảnh trước toà lâu đài vắng lặng trong vài phút. Kế đến…

"Thầy Lupin đến kìa!"

Harry nói, khi tụi nó nhìn thấy một cái bóng khác chạy như bay xuống mấy bậc thềm và phóng nhanh đến phía cây Liễu Roi. Harry ngước nhìn bầu trời. Mây lúc ấy hoàn toàn che kín mặt trăng.

Hai đứa nhỏ nhìn thấy thầy Lupin lượm một cành cây gãy trong sân để chọc cái mấu trên thân cây liễu. Cây ngừng quất ngay. Và thầy Lupin cũng chui vào cái hốc dưới gốc cây rồi biến mất.

Harry nói:

"Giá mà thầy lấy được tấm Áo khoác Tàng hình. Nó nằm ngay kia kìa!"

Rồi nó quay qua nói với Hermione:

"Nếu như bây giờ mình chạy ra quơ lấy tấm áo, thì thầy Snape sẽ không đời nào có được nó, và…"

"Harry, tụi mình không được để cho ai nhìn thấy!"

Harry hung hăng cự lại Hermione:

"Làm sao bồ có thể chịu đựng được chứ? Cứ đứng đây mà nhìn mọi chuyện diễn ra à?"

Rồi Harry ngập ngừng:

"Mình sẽ đi lấy lại tấm Áo khoác Tàng hình."

"Đừng, Harry!"

Hermione nắm chặt vạt sau tấm áo chùng Harry đang mặc, cũng thiệt là đúng lúc. Vừa lúc đó, tụi nó nghe một tiếng hát vang lên. Chính là lão Hagrid đang vừa đi đến toà lâu đài, vừa cất cao giọng hát, thân hình hơi lắc lư khi lão bước đi. Trong bàn tay đang vung vẫy của lão là một chai rượu.

Hermione nói:

"Thấy chưa? Thấy cái gì sẽ xảy ra không? Tụi mình phải không bị nhìn thấy! Đừng, Buckbeak!"

Con Bằng-Mã đang cố gắng vùng vẫy như điên tìm cách quay về với lão Hagrid. Harry nắm chặt dây thừng, cũng cố gắng ghì dây giữ con Buckbeak lại. Tụi nó nhìn thấy lão Hagrid chếnh choáng say, bước nghiêng ngả lên trên toà lâu đài. Lão đi khuất, Buckbeak thôi vùng vẫy đòi thoát ra. Nó gục cái đầu xuống buồn bã.

Chỉ hai phút sau, cánh cửa toà lâu đài lại mở tung ra một lần nữa, và thầy Snape lách mình ra, chạy về phía cây Liễu Roi.

Bàn tay của Harry nắm chặt lại khi hai đứa nó thấy thầy Snape đứng khựng lại bên cạnh cây liễu, nhìn quanh. Ông lượm tấm Áo khoác Tàng hình lên coi. Harry lầm bầm trong miệng:

"Buông bàn tay dơ dáy của ông ra!

"Suỵt!"

Thầy Snape dùng cành cây mà thầy Lupin vừa sử dụng để bấm cái nút điểm huyệt cây Liễu Roi, rồi biến mất khi trùm lên mình tấm Áo khoác Tàng hình.

Hermione lặng lẽ nói:

“Thì ra chuyện xảy ra như vậy! Tất cả tụi mình đã xuống tuốt dưới đó rồi… và bây giờ thì chúng ta chỉ còn nước ngồi chờ cho đến khi tụi mình lại chui trở lên…”

Cô bé nắm đầu sợi dây thừng buộc cổ Buckbeak đem cột an toàn quanh gốc cây gần đó nhứt, rồi ngồi xuống trên mặt đất khô, vòng hai tay ôm đầu gối.

“Harry nè, có vài điều mình không thể hiểu nổi… Tại sao bọn giám ngục Azkaban không bắt chú Sirius? Mình nhớ là bọn chúng kéo tới, rồi mình ngất đi… Bọn chúng đông lắm mà…”

Harry cũng ngồi xuống. Nó kể lại cho Hermione nghe những điều nó đã nhìn thấy khi tên giám ngục Azkaban gần nhứt đã đưa miệng hắn đến gần miệng Harry thì một cái gì đó màu bạc lớn lắm phi nước đại ngang qua mặt hồ và buộc bọn giám ngục Azkaban rút lui.

Miệng Hermione há hốc ra khi Harry kể xong câu chuyện:

“Nhưng mà đó là cái gì?”

Harry nói:

“Chỉ có duy nhứt một khả năng có thể xảy ra, để làm cho bọn giám ngục Azkaban phải bỏ đi, đó là một vị thần Hộ mệnh. Một vị thần Hộ mệnh thật mạnh.”

“Nhưng mà ai đã gọi được vị thần Hộ mệnh đó lên?”

Harry không nói gì. Nó đang nhớ lại con người mà nó nhìn thấy bên kia bờ hồ. Nó nghĩ nó biết người đó là ai… Nhưng

làm sao có thể như vậy được?

Hermione sốt ruột hỏi:

"Người ấy trông như thế nào? Có phải đó là một trong các Giáo sư của bọn mình không?"

Harry nói:

"Không, người ấy không phải một trong các ông thầy của tụi mình."

"Nhưng mà phải có một pháp thuật thực sự hùng mạnh mới đuổi hết được bọn giám ngục Azkaban ấy đi được… Nếu thần Hộ mệnh toả ánh sáng rực rỡ như vậy thì chẳng lẽ không soi cho ông ấy sáng lên luôn hay sao? Không lẽ bồ không thấy được?"

Harry chậm rãi nói:

"Có, mình có thấy ông ấy. Nhưng… có lẽ mình tưởng tượng ra… lúc đó đầu óc mình không minh mẫn lắm… mình ngất đi ngay sau đó…"

"Bồ nghĩ xem người đó có thể là ai?"

Harry nuốt nước miếng, biết là điều này mà nói ra thì nghe sẽ rất lạ lùng:

"Mình nghĩ… Mình nghĩ đó là ba của mình."

Harry liếc mắt nhìn lên Hermione và thấy miệng cô bé bây giờ há to hết cỡ. Cô bé đăm đăm nhìn Harry với một ánh mắt vừa trộn lòng thương hại lẫn nỗi lo lắng. Hermione dịu giọng nói với Harry:

"Harry à, ba của bồ… ơ… chết rồi mà!"

Harry nói ngay:

“Mình biết điều đó.”

“Bồ đoán là bồ đã nhìn thấy bóng ma của ba bồ hả?”

“Mình không biết… Không, ba mình trông sống động lắm mà…”

“Nhưng rồi…”

“Có lẽ mình đã nhìn thấy ảo ảnh mà thôi… Nhưng… bằng vào những gì mình đã nhìn thấy… thì có thể đó là ba của mình lắm… Mình có hình của ba mà…”

Hermione vẫn nhìn Harry như thể lo lắng Harry có thể mất trí. Harry nói thẳng thừng:

“Mình biết nói vậy nghe có vẻ điên.”

Nó quay qua nhìn con Buckbeak, con Bằng-Mã đang dùng mỏ bươi đất, rõ ràng là để kiếm trùn ăn lót dạ. Nhưng thực ra Harry không quan sát con Bằng-Mã.

Nó đang nghĩ về ba nó, và về ba người bạn thân nhứt của ông… Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn, Chân Nhồi Bông và Gạc Nai… Có phải cả bốn người đó đã cùng xuất hiện đêm nay? Đuôi Trùn đã tái xuất hiện khi tất cả mọi người đều tin rằng hắn đã chết. Không lẽ nào ba nó lại không thể làm được điều tương tự? Phải chăng ba nó đã đứng bên kia bờ hồ mà nhìn mọi chuyện xảy ra? Hình ảnh đó quá xa nên khó nhìn thấy rõ ràng… nhưng nó cảm thấy điều đó một cách rõ ràng trong khoảng khắc trước khi nó bất tỉnh…

Những chiếc lá trên đầu Harry và Hermione xào xạc trong

gió thoảng. Vầng trăng đã trôi vào những đám mây bồng bềnh và khuất bóng. Hermione ngồi hướng mặt về phía cây Liễu Roi, chờ đợi.

Và rồi, cuối cùng, sau cả giờ đồng hồ dài đăng đẳng…

Hermione thì thầm:

“Tụi mình chui ra kìa!”

Cô bé và Harry cùng đứng lên. Buckbeak cũng ngẫng đầu lên. Tụi nó thấy thầy Lupin, Ron và Pettigrew vụng về lóng ngóng chui lên khỏi cái hốc dưới gốc cây. Rồi đến Hermione… rồi đến cái thây bất tỉnh của thầy Snape trồi lên, lều bều một cách hết sức quái dị. Kế đến là Harry và chú Sirius. Giờ thì cả bọn đang tiến về phía toà lâu đài.

Trái tim Harry bắt đầu đập dồn dập. Nó liếc nhìn lên bầu trời. Mây có lẽ sắp bay đi để lộ ra vầng trăng…

Hermione rù rì với Harry, như thể cô bé biết tỏng tòng tong điều Harry đang suy nghĩ:

“Harry, bồ phải ở yên tại chỗ. Tụi mình không được để cho người khác nhìn thấy. Tụi mình chẳng làm gì được đâu…”

Harry lạnh lùng nói:

“Nghĩa là mình cứ để cho Pettigrew trốn thoát một lần nữa sao?”

Hermione cự lại:

“Làm sao mà bồ hòng tìm ra được một con chuột trong bóng đêm cơ chứ? Tụi mình chẳng thể nào làm được điều gì đâu. Tụi mình quay ngược thời gian lại là để cứu chú Sirius

chứ không được làm điều gì khác cả!”

“Được rồi!”

Vầng trăng lộ ra sau đám mây. Hai đứa nhỏ thấy những hình bóng mờ mờ nhỏ xíu trong sân trường chợt dừng lại. Rồi tụi nó nhìn thấy những chuyển động…

Hermione thì thầm:

“Thầy Lupin kìa, thầy đang biến hình…”

Harry đột ngột nói:

“Hermione, tụi mình phải dời đi chỗ khác ngay!”

“Không được, mình đã nói với bồ rồi…”

“Không phải để can thiệp! Nhưng thầy Lupin sắp chạy vô rừng, chạy thẳng vô tụi mình đó!”

Hermione há miệng thở hổn hển. Cô bé vội vàng tháo dây cột con Buckbeak, rên lên:

“Mau lên! Mau lên! Tụi mình đi đâu bây giờ? Tụi mình trốn ở đâu bây giờ? Bọn giám ngục Azkaban sắp tới trong chớp mắt thôi…”

Harry nói:

“Trở về nhà bác Hagrid đi! Bây giờ không có ai ở trong đó… Đi mau…”

Tụi nó cắm đầu chạy thục mạng, con Buckbeak thong dong sải nước kiệu theo sau tụi nó. Và tụi nó có thể nghe vọng đuổi theo từ phía đằng sau là tiếng hú của người sói…

Căn chòi của bác Hagrid đã hiện ra trước mặt. Harry chạy

tới cánh cửa, vặn mở ra, Hermione và Buckbeak lướt qua mặt nó, chui vô trong nhà. Harry lao mình vô theo sau ngay và đóng ập cánh cửa lại. Con chó săn Fang sủa váng lên ỏm tỏi.

"Suỵt, Fang… tụi này đây mà!"

Hermione vừa nói vừa vội vã đến gần con chó, gãi tai nó để dỗ nó im. Cô bé nói với Harry:

"Sém tí nữa là tiêu rồi!"

"Ừ…"

Harry đang nhìn qua cửa sổ. Nhìn từ đây thì rất khó thấy những gì đang xảy ra ngoài kia. Buckbeak dừng như rất sung sướng khi thấy mình lại được trở về căn chòi ấm áp của lão Hagrid. Nó nằm xuống trước lò sưởi, đôi cánh xếp lại một cách thoả thuê và dường như đang chuẩn bị đánh một giấc ngon lành.

Harry thong thả nói:

"Bồ biết không, mình nghĩ tụi mình nên trở ra ngoài lần nữa. Ở đây mình không thể thấy điều gì đang xảy ra… tụi mình không thể biết khi nào là lúc…"

Harry ngước nhìn lên. Vẻ mặt cô bé đầy ngờ vực. Harry vội nói ngay:

"Mình sẽ không tìm cách xía vô đâu. Nhưng nếu tụi mình không nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra, thì làm sao mình biết khi nào là đến lúc cứu chú Sirius?"

"Ờ… cũng phải, vậy thì… mình sẽ đợi ở đây với con Buckbeak… nhưng Harry nè, cẩn thận nha… ở ngoài đó có

một người sói đó… và còn bọn giám ngục Azkaban nữa…”

Harry lại bước ra ngoài và đi men theo căn chòi. Nó có thể nghe tiếng chó kêu ăng ẳng ở xa xa. Vậy có nghĩa là bọn giám ngục Azkaban đang siết vòng vây quanh chú Sirius… Nó và Hermione sẽ chạy đến bên chú trong chốc lát nữa thôi…

Harry đăm đăm nhìn về phía mặt hồ, trái tim nó làm như thể đang đánh trống thúc trong lồng ngực. Chắc chắn cái người nào đó đã gọi lên vị thần Hộ mệnh sắp hiện ra lúc này.

Trong một tích tắc Harry đứng phân vân trước cánh cửa nhà lão Hagrid. “Bồ không được để bị nhìn thấy”. Nhưng nó đâu có muốn cho nó bị nhìn thấy. Nó muốn là nó phải thấy… Nó phải biết…

Và bọn giám ngục Azkaban kìa. Chúng tràn ra từ bóng tối, từ mọi hướng, lướt quanh bờ hồ… Chúng đang di chuyển xa khỏi chỗ Harry đang đứng, về phía bên kia bờ hồ… Harry không còn phải ở gần bọn chúng nữa…

Harry bắt đầu chạy. Trong đầu Harry lúc đó không có một ý nghĩ gì khác, ngoại trừ hình ảnh ba nó… nếu đó chính là ba nó… nếu người đó thực sự là ba nó… Nó phải biết… nó phải tìm ra…

Mặt hồ càng lúc càng gần, nhưng chẳng có dấu hiệu nào của bất cứ người nào hết. Ở phía bờ bên kia, Harry chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng le lói của một vệt màu bạc, đó là vị thần Hộ mệnh yếu xìu mà chính nó đã gọi lên.

Sát bên mép nước có một bụi cây, Harry lao mình vô bụi cây núp trong đó, tha thiết nhìn qua kẽ lá. Ở phía bờ hồ đối

diện nó, vệt sáng bạc bỗng nhiên tàn lụi. Một nỗi hồi hộp khủng khiếp ập qua Harry… Nội trong khoảng khắc này thôi…

Nó đăm đăm nhìn quanh, lẩm nhẩm:

“Ba ơi, ba ở đâu? Ba hiện ra đi!”

Nhưng mà không có ai hiện ra cả. Harry ngẩng đầu lên nhìn cái vòng vây của bọn giám ngục Azkaban bên kia hồ. Một trong những tên giám ngục Azkaban đó kéo cái nón trùm mặt xuống. Đây chính là lúc mà người cứu mạng Harry đã xuất hiện… nhưng sao lần này chẳng thấy người ấy đến giúp…

Và đột nhiên, Harry bừng tỉnh… nó chợt hiểu. Nó thực ra đã không nhìn thấy ba nó, mà là đã nhìn thấy chính nó.

Harry lao mình ra khỏi bụi cây và rút cây đũa phép của mình ra. Nó gào to:

“EXPECTO PATRONUM!”

Và từ đầu cây đũa phép của nó bùng toả ra, không phải một đám mây mù không hình dạng, mà là một con vật lấp lánh bạc toả ánh sáng chói lọi loá mắt. Harry nheo mắt lại, cố gắng nhìn xem đó là cái gì. Trông nó giống như một con ngựa. Con vật lặng lẽ phi nước đại rời xa Harry, băng ngang qua mặt hồ tối đen. Harry thấy con vật cúi đầu xuống, tấn công bầy giám ngục Azkaban… rồi phi vòng vòng quanh những hình dạng đen thui đang nằm trên mặt đất, và bọn giám ngục Azkaban cứ ngã gục, tán loạn, rồi rút lui vào bóng tối… Cuối cùng bọn chúng biến mất.

Vị thần Hộ mệnh phi nước kiệu quay trở lại, ngang qua mặt

hồ, hướng về phía Harry. Đó không phải là một con ngựa. Đó cũng không phải là một con bạch kỳ mã. Đó là một con hươu, toả sáng rạng rỡ như vầng trăng trên bầu trời cao… và đang trở lại với Harry…

Con hươu dừng lại bên bờ hồ. Móng của nó không để lại dấu vết gì trên mặt đất mềm và nó đăm đăm nhìn Harry với đôi mắt to lấp lánh ánh bạc, ung dung cúi cái đầu đầy gạc sừng. Và Harry nhận ra…

"Gạc nai!"

Harry thì thầm. Nhưng khi mấy ngón tay run rẩy của nó giơ ra về phía con vật, con vật liền biến mất.

Harry vẫn đứng đó, tay vẫn còn vươn ra. Rồi Harry cảm thấy trái tim mình thót lại khi nó nghe thấy tiếng móng guốc vang lên đàng sau lưng. Harry quay phắt người lại và thấy Hermione đang lao về phía nó, kéo theo con Buckbeak đàng sau.

Hermione giận dữ nói:

"Bồ đã làm gì? Bồ nói là bồ chỉ đi ra để theo dõi thôi mà!"

Harry nói:

"Tôi chỉ làm chuyện cứu mạng sống của tất cả chúng ta… Núp vô sau lùm cây này cái đã… Mình sẽ giải thích…"

Hermione lắng nghe câu chuyện vừa xảy ra với cái miệng há hốc ra lần nữa.

"Có ai nhìn thấy bồ không?"

"Có, nãy giờ bồ không nghe sao? Tôi nhìn thấy tôi nhưng

tôi tưởng tôi là ba tôi! Không sao hết!”

“Harry, mình không thể tin được. Bồ gọi lên một vị thần Hộ mệnh đủ quyền lực đuổi hết cả bầy giám ngục Azkaban… đó là một pháp thuật rất, rất cao cường.”

Harry nói:

“Mình biết lần này mình có thể làm chuyện đó, bởi vì mình đã từng làm chuyện đó rồi… Bồ nghe vậy có lý không?”

“Mình không biết… Harry à, nhìn thầy Snape kìa!”

Cả hai đứa cùng săm soi ngó qua bụi cây nhìn về hướng bờ hồ. Thấy Snape đã tỉnh lại. Ông đang hoá phép ra mấy cái băng ca và đang nhấc những thân thể bất động của Harry, Hermione và chú Sirius đặt lên băng ca. Một cái băng ca thứ tư, chắc chắn là cái khiêng Ron, đang trôi lờ lững bên cạnh thầy. Thế rồi, giơ cây đũa phép ra trước mặt, thầy Snape điều khiển tất cả mấy cái băng ca di chuyển về phía toà lâu đài. Hermione nhìn đồng hồ đeo tay, nói một cách căng thẳng:

“Tốt, gần đúng giờ. Tụi mình còn bốn mươi lăm phút, tính đến lúc thầy Dumbledore khoá cửa phòng bệnh thất. Tụi mình phải cứu chú Sirius và trở về phòng bệnh trước khi có người nào đó nhận ra sự vắng mặt của tụi mình…”

Tụi nó đợi, vừa quan sát bóng những đám mây đang trôi phản chiếu dưới mặt hồ, trong khi bụi cây bên cạnh chúng xào xạc trong gió thoảng. Con Buckbeak đã phát chán lên rồi, lại bươi tìm trùn ăn cho đỡ buồn…

Harry ngó chừng đồng hồ. Nó ngước nhìn lên toà lâu đài, bắt đầu đếm các cửa sổ bên phải của tháp Tây:

“Bồ tính coi chú Sirius đã ở trên đó chưa?”

Hermione thì thầm:

“Coi kìa! Ai đó? Có ai đó đang trở ra khỏi toà lâu đài!”

Harry chăm chú nhìn xuyên qua bóng tối. Gã đàn ông đó vội vội vàng vàng băng ngang qua sân trường, đi về phía một trong những cái cổng ra vào. Đeo nơi thắt lưng hắn là một cái gì đó lấp lánh bóng loáng. Harry nói:

“Macnair! Tên đao phủ! Hắn đi kêu bọn giám ngục Azkaban! Tới lúc rồi đó, Hermione…”

Hermione đặt bàn tay mình lên lưng con Buckbeak và Harry giúp cô bé trèo lên. Rồi Harry đặt chân lên một trong mấy cái cành thấp của bụi cây để trèo lên lưng con Bằng-Mã và ngồi phía trước Hermione. Nó kéo đầu sợi dây thừng buộc cổ Buckbeak lên và buộc vòng qua phía bên kia của cái vòng đeo cổ con Buckbeak, làm thành một thứ như dây cương. Rồi nó thì thầm với Hermione:

“Sẵn sàng chưa? Bồ nên vịn vào mình thì tốt hơn…”

Harry thúc hai gót vào hông con Buckbeak. Con Bằng-Mã lao vút vào không gian tối đen. Harry kẹp chặt hai đầu gối của nó vào hai bên hông con Bằng-Mã, cảm thấy gió đang dậy lên bên dưới tụi nó. Hermione ôm chặt ngang hông Harry, và nó có thể nghe tiếng Hermione lẩm bẩm:

“Ôi… không… mình chẳng thích như vầy tí nào… Ôi, mình thiệt tình không thích vụ bay này chút xíu nào hết!”

Harry thúc con Buckbeak tiến tới. Tụi nó đang im lặng lướt lên những tầng cao của toà lâu đài. Harry kéo mạnh sợi dây

thừng bên trái, và con Buckbeak quẹo theo. Harry cố gắng đếm những khung cửa sổ lướt qua loáng thoáng.

"Ái chà!"

Harry dùng hết sức kéo "dây cương" ngược lại phía sau.

Buckbeak bay chậm dần và rồi tụi nó thấy tụi nó dừng lại, kể như dừng lại nếu không tính đến sự thể là tụi nó cứ phải trồi lên hụp xuống vài tấc khi con Bằng-Mã đập cánh để giữ thăng bằng trong không trung.

"Chú ấy đây rồi!"

Harry reo lên khi tụi nó trồi lên bên ngoài một khung cửa sổ và nhìn thấy chú Sirius. Harry chồm tới, đợi cho đôi cánh của con Buckbeak hạ xuống, nó liền vỗ mạnh lên cánh cửa sổ.

Chú Sirius ngước nhìn lên. Harry thấy miệng chú há hốc. Chú nhảy phắt ra khỏi chiếc ghế đang ngồi, chạy vội đến bên cửa sổ và tìm cách mở ra, nhưng cửa sổ đã bị khoá.

Hermione lớn tiếng gọi chú Sirius:

"Chú lùi lại đi!"

Cô bé rút cây đũa phép ra, tay trái vẫn níu chặt lưng áo của Harry, hô thần chú:

"Alohomora!"

Cánh cửa sổ mở bung ra. Chú Sirius chăm chú nhìn con Buckbeak, giọng nói yếu ớt:

"Làm… làm thế nào…?"

Harry bám chặt hai bên cái cổ bóng mượt của Buckbeak để giữ nó yên, và bảo:

“Chú leo lên mau đi… Chúng ta không có nhiều thì giờ… Chú phải ra khỏi đây ngay… Bọn giám ngục Azkaban sắp tới. Macnair đã đi kêu bọn chúng rồi.”

Chú Sirius đặt tay lên thành khung cửa sổ, nâng đầu và vai mình lên trườn ra ngoài. Cũng may là chú Sirius ốm nhách. Chỉ trong vài giây, chú đã xoay sở để đặt được một chân lên lưng con Buckbeak, kế là đặt được cả người lên lưng con Bằng-Mã, ngồi chắc sau lưng Hermione.

Harry giựt sợi dây thừng:

“Được rồi, bay lên đi, Buckbeak! Bay lên trên đỉnh tháp… Bay lên đi!”

Con Bằng-Mã vỗ mạnh đôi cánh hùng vĩ của nó đưa cả ba người bay vút lên, cao tít tận đỉnh tháp Tây. Buckbeak đáp xuống bờ tường có lỗ châu mai gây nên tiếng kêu lách cách. Harry và Hermione lập tức tuột khỏi lưng con Bằng-Mã.

Harry nói trong hơi thở hổn hển:

“Chú Sirius, chú nên đi ngay đi, mau lên! Chỉ chíu xíu nữa là họ sẽ tới văn phòng thầy Flitwick, và họ sẽ phát hiện ra là chú đã đi rồi!”

Con Buckbeak dậm dậm chân xuống sàn, hất hất cái đầu nhọn. Chú Sirius khẩn thiết hỏi:

“Còn thằng bé kia ra sao rồi? Ron ấy?”

“Nó sẽ mau chóng bình phục thôi… Nó vẫn còn chưa tỉnh, nhưng bà Pomfrey nói bà có thể làm cho nó khá hơn. Chú đi mau đi… Đi đi…”

Nhưng chú Sirius vẫn đăm đăm nhìn xuống mặt Harry:

“Làm sao chú đền đáp…”

Cả Harry và Hermione cùng la to:

“CHÚ ĐI ĐI!”

Chú Sirius xoay con Buckbeak lại, hướng lên bầu trời bao la. Chú nói câu cuối cùng:

“Chúng ta sẽ gặp lại nhau… Cháu đúng là… đúng là con trai của cha cháu, Harry à!”

Chú thúc gót chân vô hông con Buckbeak. Harry và Hermione nhảy lùi lại khi đôi cánh vĩ đại của con Bằng-Mã lại vỗ lên một lần nữa… rồi con Bằng-Mã bay vút vào không gian… Harry đăm đắm nhìn theo bóng con Bằng-Mã và người cưỡi nó nhỏ dần, nhỏ dần… Một đám mây trôi ngang che khuất mặt trăng… họ đã bay mất hút rồi.

22

LẠI HỘP THƯ CÚ

"Harry."

Hermione kéo tay áo của Harry, nhìn chăm chú vào đồng hồ đeo tay của cô bé:

"Tụi mình còn đúng mười phút để quay trở xuống bệnh thất mà không bị ai nhìn thấy hết… phải xuống trước khi thầy Dumbledore khóa cửa buồng bệnh…"

Harry đành thôi không nhìn đăm đăm lên bầu trời, thẫn thờ nói:

"Ừ… tụi mình đi thôi…"

Tụi nó lén qua hành lang phía sau và đi xuống một cầu thang xoắn bằng đá cực kỳ chật hẹp. Khi tới được chân cầu thang, chợt nghe có tiếng động, lập tức tụi nhỏ dán sát mình vô tường và dỏng tai lắng nghe. Có vẻ như thầy Snape và ông Fudge đang đi tới. Họ đang đi rất nhanh dọc hành lang dưới chân cầu thang. Tiếng thầy Snape:

"… chỉ mong sao cho cụ Dumbledore đừng gây thêm khó khăn. Cái hôn của giám ngục Azkaban sẽ được thực hiện ngay

lập tức chứ?”

“Ngay khi Macnair trở lại cùng bọn giám ngục Azkaban. Toàn bộ vụ tên tù vượt ngục Black thiệt là mất thể diện. Tôi không thể nói hết được với ông là tôi mong ngóng biết chừng nào được báo tin cho họ tờ *Nhật báo Tiên Tri* biết là cuối cùng chúng ta đã tóm được tên tù đó… Tôi dám nói là thể nào họ cũng sẽ đòi phỏng vấn ông đó, ông Snape à… và một khi cậu bé Harry tỉnh táo lại, tôi cũng mong cậu sẽ kể cho tờ *tiên Tri* nghe là ông đã cứu được cậu bé như thế nào…”

Harry nghiến răng. Nó bắt gặp nụ cười tự phụ của thầy Snape khi thầy và ông Fudge đi ngang qua chỗ hai đứa tụi nó đang ẩn núp. Tiếng chân của họ xa dần. Harry và Hermione chờ thêm một chút nữa để yên trí là họ đã đi thật rồi, rồi mới bắt đầu chạy về hướng ngược lại. Chạy xuống một cầu thang nữa, rồi một cầu thang khác nữa, chạy dọc theo hành lang… bỗng nhiên tụi nó nghe tiếng cười khúc khích phía trước.

Harry nắm chặt cổ tay Hermione, nói khẽ:

“Con quỷ Peeves, tránh vô đây!”

Hai đứa xẹt vô một phòng học trống ở bên trái, vừa kịp lúc. Có vẻ như Peeves đang tưng tưng dọc hành lang một cách hồ hởi phấn khởi, trong tinh thần sẵn sàng quậy và cười đến sút đầu ra.

Hermione ép tai vô cửa phòng lắng nghe. Cô bé thì thầm:

“Ôi… hắn tệ hại quá! Mình cá là hắn hí hửng khoái chí vì bọn giám ngục Azkaban sắp đến để hớp hồn chú Sirius…”

Cô bé kiểm tra giờ, kêu lên:

“Chỉ còn ba phút nữa thôi, Harry…”

Tụi nó phải đợi cho đến khi cái giọng hả hê của Peeves mất hút ở tuốt đàng xa, rồi mới lẻn ra khỏi phòng và lại ù chạy. Harry vừa thở hổn hển vừa nói:

“Hermione à… chuyện gì sẽ xảy ra… nếu tụi mình không thể trở vô phòng bệnh thất… trước khi thầy Dumbledore khóa cửa phòng?”

Hermione rên rỉ:

“Mình không muốn nghĩ đến điều đó!”

Cô bé lại nhìn đồng hồ:

“Còn một phút nữa thôi!”

Tụi nó chạy đến cuối hành lang có lối vào bệnh thất, Hermione chăm chú lắng nghe rồi nói:

“Được rồi… mình nghe tiếng thầy Dumbledore rồi. Đi mau, Harry!”

Hai đứa rón rén đi men theo hành lang. Cánh cửa phòng mở ra, tụi nó nhìn thấy lưng của thầy Dumbledore, và nghe tiếng thầy đang nói:

“Thầy sắp sửa khóa cửa nhốt các con trong này. Còn năm phút nữa thì đến nửa đêm, Granger, chỉ trong ba vòng quay là phải xong. Chúc các con may mắn.”

Thầy Dumbledore bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Hoảng kinh hồn vía, Harry và Hermione chạy ào tới trước. Cụ Dumbledore ngước nhìn lên và một nụ cười tươi nở rộng dưới bộ ria bạc dài thòng. Cụ hỏi nhỏ:

“Sao?”

Harry nói, hụt cả hơi:

“Tụi con làm xong rồi! Chú Sirius đã thoát, đã cỡi con Buckbeak bay đi!”

Cụ Dumbledore tươi cười với hai đứa nhỏ:

“Giỏi lắm. Thầy nghĩ là…”

Cụ Dumbledore dừng lại, chăm chú lắng nghe xem có tiếng động nào bên trong bệnh thất không:

“Xong, thầy nghĩ là hai đứa con cũng vừa đi xong. Các con vô được rồi… Vô đi… thầy sẽ khóa cửa nhốt các con lại…”

Harry và Hermione lướt vô trong phòng bệnh. Căn phòng trống vắng, ngoại trừ Ron vẫn còn nằm bất động trên cái giường ở cuối phòng.

Khi tiếng khóa cửa vang lên đằng sau Harry và Hermione, thì tụi nó đã bò lên giường rồi. Hermione cất cái Xoay Thời Gian vô trong áo. Chỉ lát sau, bà Pomfrey sải chân bước dài ra khỏi văn phòng của mình:

“Tôi nghe như ông Hiệu trưởng đi rồi thì phải? Bây giờ tôi được phép chăm sóc bệnh nhân của tôi chưa?”

Bà Pomfrey đang ở trong trạng thái không vui chút nào. Harry và Hermione nghĩ tốt nhứt là tụi nó nên ngoan ngoãn nhận mấy thỏi sôcôla mà ăn cho xong. Bà Pomfrey đứng cạnh tụi nó, để chắc chắn là tụi có có ăn hết mớ sôcôla ấy. Nhưng Harry không thể nào nuốt nổi. Nó và Hermione đang hồi hộp chờ đợi, nghe ngóng, thần kinh tụi nó căng như dây đàn…

Và rồi, khi bốc tới miếng sôcôla thứ tư của bà Pomfrey, thì tụi nó nghe có tiếng gầm giận dữ đang dội lại từ xa, đâu đó nghe như từ phía trên đầu…

Bà Pomfrey hoảng hốt nói:

"Cái gì nữa đó?"

Giờ đây tụi nó có thể nghe thấy giọng nói giận dữ đó càng lúc càng lớn hơn. Bà Pomfrey trừng mắt ngó ra cửa.

"Hết sức nói! Họ đánh thức tất cả mọi người dậy mất! Họ nghĩ họ đang làm gì kia chứ?"

Harry cố dỏng tai nghe tiếng người đang nói, càng lúc càng gần hơn…

"Chắc là hắn đã làm phép Độn thổ rồi, ông Snape à. Lẽ ra chúng ta nên để người lại canh hắn trong phòng. Nếu mà chuyện này lộ ra…"

Thầy Snape rống lên, bây giờ thì tiếng của thầy nghe sát ngoài cửa:

"HẮN KHÔNG ĐỘN THỔ! NGƯỜI TA KHÔNG THỂ ĐỘN THỔ HAY HIỆN HÌNH BÊN TRONG LÂU ĐÀI NÀY! CHUYỆN - NÀY- NHỨT - ĐỊNH - CÓ - DÍNH - DÁNG - TỚI - HARRY POTTER!"

"Ông Snape, nói năng có lý một chút coi… Harry đang bị khóa nhốt trong phòng mà…"

RẦM!

Cánh cửa phòng bệnh mở bung ra.

Cả thầy Snape, ông Fudge và cụ Dumbledore đều sải bước

chân đi vào phòng. Chỉ có một mình cụ Dumbledore là trông vẻ mặt tỉnh bơ. Đúng ra là trông cụ có vẻ như khoái chí thầm nữa là khác. Ông Fudge thì tỏ ra giận dữ. Nhưng thầy Snape thì không còn là thầy nữa. Ông thét:

"KHAI RA ĐI, POTTER! TRÒ ĐÃ LÀM GÌ?"

Bà Pomfrey rít lên the thé:

"Giáo sư Snape! Ông phải biết tự kiềm chế chớ!"

"Ông Snape, coi đây nè. Hãy lý luận cho hợp lý một chút: cửa thì bị khóa, chúng ta vừa thấy đó…"

"CHÚNG GIÚP HẮN ĐÀO TẨU, TÔI BIẾT MÀ!"

Thầy Snape rống lên, chỉ tay vào mặt Harry và Hermione. Gương mặt thầy vặn vẹo méo mó, nước miếng văng tùm lum.

Ông Fudge quát lên:

"Bình tĩnh nào! Ông đang nói năng loạn xạ vô nghĩa lý!"

Thầy Snape rít qua kẽ răng:

"ÔNG KHÔNG BIẾT POTTER ĐÂU! NÓ ĐÃ LÀM CHUYỆN ĐÓ, TÔI BIẾT LÀ NÓ ĐÃ LÀM CHUYỆN ĐÓ!"

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói:

"Thôi được rồi, thầy Snape à! Hãy suy nghĩ điều anh vừa nói. Cánh cửa này đã được khóa từ khi tôi rời khỏi phòng bệnh cách đây mười phút. Bà Pomfrey, bà có thấy mấy đứa trẻ này ra khỏi giường không?"

"Dĩ nhiên là không!" Bà Pomfrey sừng sộ. "Tôi đã ở bên cạnh chúng từ khi ông rời khỏi nơi này."

Cụ Dumbledore bình tĩnh nói:

“Đó, anh Snape, anh thấy đó. Trừ khi anh cho là Harry và Hermione có thể có mặt ở hai nơi cùng một lúc, còn thì tôi cho rằng chúng ta không có lý do gì để quấy rầy chúng thêm nữa.”

Thầy Snape đứng đó, giận sùi bọt mép, trợn mắt ngó hết ông Fudge đến cụ Dumbledore. Ông Fudge thì hoàn toàn sửng sốt trước thái độ của thầy Snape, còn cụ Dumbledore thì nhấp nháy cặp mắt long lanh sau cặp kiếng hình nửa vành trăng. Thầy Snape quay phắt người lại, vạt áo chùng phất một vòng, thầy hùng hùng hổ hổ bước ra phỏi phòng.

Ông Fudge ngó đau đáu theo thầy Snape, bảo:

“Ông ta có vẻ không được thăng bằng. Cụ Dumbledore à, nếu tôi là cụ thì tôi sẽ để mắt trông chừng ông ta.”

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng đáp:

“Ồ, không phải ông ta không được thăng bằng. Ông ta chỉ bị một nỗi thất vọng nghiêm trọng!”

Ông Fudge thở khì một cái:

“Ông ta đâu phải là người duy nhất thất vọng đâu! Nhật báo Tiên Tri sẽ tha hồ tán hươu tán vượn! Sirius đã sa lưới pháp luật, nhưng rồi lại trượt qua kẽ ngón tay chúng ta một lần nữa! Bây giờ họ chỉ cần thổi câu chuyện đào thoát của con Bằng-Mã lên là thiên hạ tha hồ xúm lại cười tôi! Thôi, tôi phải đi đây, để báo cáo cho Bộ Pháp thuật…”

Cụ Dumbledore hỏi:

“Còn bọn giám ngục Azkaban? Bây giờ cho bọn chúng rút

khỏi trường Hogwarts của tôi được rồi chứ?”

Ông Fudge lùa mấy ngón tay qua mớ tóc thưa trên đầu:

“Ờ… vâng, bọn chúng sẽ phải đi thôi. Thật không thể nào tưởng tượng nổi là bọn chúng lại toan đặt cái hôn lên một đứa trẻ vô tội… hoàn toàn vượt ra ngoài sự kiểm soát. Không. Tôi sẽ tống chúng trở lại canh ngục Azkaban ngay đêm nay! Có lẽ chúng ta phải tính đến chuyện phái những con rồng đến gác cổng trường Hogwarts…”

Cụ Dumbledore nói với một nụ cười chớp tắt ném cho Harry và Hermione:

“Lão Hagrid sẽ khoái lắm đó!”

Khi ông Fudge ra khỏi phòng bệnh, bà Pomfrey vội vã đi tới cánh cửa và khóa nó lại lần nữa. Rồi bà vừa giận dữ lầm bầm với chính mình, vừa đi vô văn phòng của mình.

Từ cuối phòng vang lên một tiếng rên khẽ. Ron đã tỉnh. Harry và Hermione có thể nhìn thấy Ron ngồi dậy, dụi mắt, nhìn quanh. Nó rên rỉ:

“Chuyện… chuyện gì đã xảy ra? Harry à? Tại sao tụi mình lại ở đây? Chú Sirius đâu? Thầy Lupin đâu? Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Harry và Hermione đưa mắt nhìn nhau. Rồi Harry vừa lấy cho mình mấy miếng sôcôla, vừa bảo Hermione:

“Bồ giải thích đi!”

Khi Harry, Ron và Hermione rời bệnh thất vào trưa hôm sau, tụi nó nhận thấy cả tòa lâu đài đã trống vắng. Cơn nóng

đến lột da và kỳ thi kết thúc có nghĩa là mọi người đã kéo nhau đi thăm làng Hogsmeade cả rồi. Tuy nhiên, cả Ron và Hermione đều không cảm thấy thích đi, cho nên hai đứa nó cùng Harry chơi lang thang trong sân trường, tiếp tục nói về những biến cố phi thường xảy ra vào đêm hôm trước, và thắc mắc không biết bây giờ chú Sirius và thầy Lupin đang ở đâu.

Harry ngồi bên bờ hồ, ngắm những con mực khổng lồ vung vẩy mấy cái xúc tu trong nước một cách lười nhác. Nó không để ý đến câu chuyện đang nói khi đưa mắt nhìn qua bên kia bờ hồ. Chỉ mới đêm hồi hôm qua thôi, từ bên đó, con nai đã phi nước đại về phía Harry….

Một cái bóng đổ xuống chỗ bọn trẻ ngồi. Tụi nó ngước nhìn lên và thấy ngay lão Hagrid mắt kèm nhèm đang chùi gương mặt mướt mồ hôi bằng một trong những cái khăn tay bự bằng tấm khăn trải bàn của lão. Lão toe toét cười với ba đứa nhỏ và ngồi xuống bên cạnh chúng:

“Bác biết lẽ ra bác không nên vui sau những chuyện đã xảy ra hồi tối hôm qua. Ý bác nói đến vụ Black lại trốn thoát, và những chuyện khác… nhưng mà mấy đứa đoán thử coi…”

Ba đứa nhỏ giả bộ tò mò hỏi:

“Chuyện gì vậy bác?”

“Beaky ấy mà! Nó trốn thoát rồi! Nó đã tự do! Bác đã ăn mừng suốt cả đêm!”

“Thiệt là tuyệt vời!”

Hermione nói, ánh mắt nhìn Ron quở trách khi thấy Ron có vẻ như sắp phá ra cười.

Lão Hagrid ngó mông lung ra sân trường, lẩm bẩm:

"Ừ… Chắc là bác đã cột nó không chặt… Hồi sáng này bác vẫn còn lo lắng… bác nghĩ nó có thể đụng đầu phải giáo sư Lupin trong sân, nhưng thầy Lupin nói hồi hôm qua ổng không hề ăn cái gì hết…"

Harry nhanh nhẩu hỏi:

"Bác nói cái gì?"

Nụ cười của lão Hagrid hơi héo đi một tý:

"Mèn ơi, tụi bây chưa nghe gì hả?"

Lão Hagrid hạ thấp giọng, mặc dù chung quanh chẳng có lấy một người nào khác:

"Ờ… hồi sáng này thầy Snape đã nói cho cả nhà Slytherin biết… bây giờ thì chắc là mọi người đều đã biết… Giáo sư Lupin chính là một người sói, hiểu không? Và hồi hôm, ổng bị sổng ra ngoài sân này. Dĩ nhiên bây giờ thì ổng đang thu xếp hành lý…"

Harry giật mình kêu lên:

"*Thầy đang thu xếp hành lý*? Tại sao vậy?"

Lão Hagrid tỏ ra ngạc nhiên vì chuyện vậy mà Harry cũng phải hỏi:

"Để ra đi chứ sao nữa? Việc đầu tiên ổng phải làm ngay buổi sáng nay là xin nghỉ dạy. Ổng nói ổng không thể liều lĩnh để cho chuyện đó xảy ra thêm một lần nữa…"

Harry lật đật đứng dậy. Nó nói với Ron và Hermione:

"Mình phải đến gặp thầy."

“Nhưng nếu thầy xin nghỉ…”

“… tụi mình đâu có thể làm gì được đâu…”

“Mình không cần biết. Mình vẫn muốn đến gặp thầy. Mình sẽ quay lại gặp hai bồ ở đây.”

Cửa văn phòng của thầy Lupin để mở. Thầy đã đóng gói gần hết đồ đạc của thầy lại. Cái bồn vốn chứa lũ Grindylow giờ trống rỗng đứng bên cạnh cái vali cũ kỹ mòn sơn đang mở nắp và chất gần đầy. Thầy Lupin đang cúi xuống cái gì đó trên bàn làm việc của thầy và chỉ ngẩng đầu lên khi Harry gõ cửa.

Thầy Lupin mỉm cười

“Thầy đã nhìn thấy con đến.”

Thầy chỉ vào tấm giấy da trải trên bàn mà lúc nãy thầy đang chăm chú xem xét. Đó là tấm Bản đồ của Đạo tặc.

Harry nói:

“Con vừa mới gặp bác Hagrid, bác ấy nói thầy đã xin nghỉ dạy. Có đúng thế không hở thầy?”

Thầy Lupin bắt đầu mở ngăn kéo bàn giấy và lấy các thứ ở bên trong ra.

“Thầy e là đúng như vậy!”

Harry nói:

“*Tại sao*? Bộ Pháp thuật có buộc tội thầy giúp đỡ chú Sirius đào tẩu đâu, đúng không thầy?”

Thầy Lupin bước tới cánh cửa, khép nó lại phía sau Harry:

“Không, giáo sư Dumbledore đã tìm cách thuyết phục ông

Fudge rằng thầy chỉ cố gắng cứu mạng các con. Và đó là giọt nước làm tràn ly đối với thầy Snape. Thầy nghĩ chắc vụ mất huy chương Merlin làm ổng tức lắm. Thành ra hồi sáng này lúc ăn điểm tâm, ổng… ờ… *tình cờ* để lộ ra chuyện thầy là người sói."

Harry nói:

"Thầy đừng bỏ đi chỉ vì chuyện đó!"

Thầy Lupin mỉm cười một cách khổ sở:

"Ngày mai vào giờ này thì lũ cú từ các phụ huynh học sinh sẽ bay đến… Người ta đâu có muốn cho một người sói dạy con cái của họ đâu, Harry. Và ngay sau cái đêm hôm qua, thầy cũng nhận ra họ có lý. Thầy rất có thể cắn nhầm các con… Không thể để cho điều đó xảy ra lần nữa."

Harry nói:

"Thầy là Giáo sư bộ môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám giỏi nhứt mà tụi con từng được học! Xin thầy đừng đi!"

Thầy Lupin lắc đầu, không nói gì cả. Thầy tiếp tục dọn trống các ngăn kéo. Bỗng nhiên, trong lúc Harry còn đang cố nghĩ ra một lý do nào đó để thuyết phục thầy Lupin ở lại, thì thầy nói:

"Dựa theo những gì mà ông Hiệu trưởng nói với thầy hồi sáng này, thì con đã cứu được nhiều sinh mạng trong đêm qua, Harry à. Nếu thầy có điều gì đáng tự hào, thì đó chính là niềm tự hào về những gì con đã học được. Con hãy kể cho thầy nghe về vị thần Hộ mệnh của con đi."

Harry thoáng ngơ ngác:

“Làm sao thầy biết chuyện đó?”

“Chứ còn có cái gì khác có thể đẩy lùi được bọn giám ngục Azkaban nào?”

Harry kể cho thầy Lupin nghe về những gì đã xảy ra. Khi nó kể xong, thầy Lupin lại mỉm cười. Thầy nói:

“Đúng rồi, khi biến hình thì ba của con luôn biến thành một con nai. Con đoán đúng đó… Chính vì vậy mà bạn bè gọi ông ấy là Gạc Nai.”

Thầy Lupin quăng mấy cuốn sách cuối cùng của thầy vô trong cái vali, đóng ngăn kéo và quay lại nhìn Harry. Thầy đưa Harry tấm Áo khoác Tàng hình và nói:

“Đây… thầy đã đem cái này về từ căn Lều Hét hồi đêm hôm qua. Và…”

Thầy ngập ngừng, nhưng rồi cũng đưa luôn cho Harry tấm Bản đồ của Đạo tặc.

“Thầy từ giờ không còn là thầy của con nữa, nên thầy không cảm thấy có lỗi về việc đưa trả con tấm bản đồ này. Nó chẳng có ích gì cho thầy hết. Mà thầy dám nói là con, cùng với Ron và Hermione sẽ có chỗ xài đến nó.”

Harry cầm tấm bản đồ, nhe răng cười;

“Thầy từng nói với con là Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn, Chân Nhồi Bông và Gạc Nai muốn dụ con ra khỏi trường… thầy nói là họ nghĩ như vậy thì vui lắm…”

Thầy Lupin cúi xuống đóng cái vali của thầy lại:

“Và bọn ta đã làm như vậy. Thầy không ngại ngùng gì mà

nói là James sẽ thất vọng biết bao nếu con trai của ảnh không bao giờ tìm ra những lối đi bí mật ra khỏi tòa lâu đài."

Có tiếng gõ cửa, Harry vội vàng nhét tấm Bản đồ của Đạo tặc và tấm Áo khoác Tàng hình vô trong túi áo của nó.

Người vừa đến chính là Giáo sư Dumbledore. Thầy không tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Harry ở đó. Thầy nói:

"Xe của anh đang đợi ở ngoài cổng, anh Remus à."

"Cảm ơn ông Hiệu trưởng."

Thầy Lupin xách cái vali cũ kỹ mòn sờn và cầm cái bồn Grindylow trống rỗng lên. Thầy mỉm cười:

"Thôi… Tạm biệt nghe, Harry! Được dạy dỗ con là một hạnh phúc lớn đối với thầy. Thầy chắc chắn là sẽ có lúc chúng ta lại gặp nhau. Thưa ông Hiệu trưởng, ông không cần phải đưa tôi ra tới cổng, tôi tự lo liệu được…"

Harry có cảm tưởng là thầy Lupin muốn ra đi ngay, càng sớm càng tốt.

Cụ Dumbledore điềm đạm nói:

"Vậy thì tạm biệt nhé, Remus!"

Thầy Lupin chuyển cái bồn Grindylow sang tay kia để thầy có thể bắt tay cụ Dumbledore. Rồi, gật cái gật đầu cuối cùng với Harry, với một nụ cười khổ sở, thầy Lupin rời văn phòng.

Harry ngồi phịch xuống cái ghế bỏ trống của thầy, ủ rũ ngó xuống sàn. Nó nghe tiếng cánh cửa đóng lại và ngẩng đầu lên. Cụ Dumbledore vẫn còn ở đó. Cụ khẽ nói:

"Sao buồn rầu vậy, Harry? Lẽ ra con phải tự hào về những

gì đã xảy ra đêm qua mới phải!”

“Có thay đổi được gì đâu, thầy? Pettigrew vẫn trốn thoát!”

Cụ Dumbledore lặng lẽ nói:

“Không thay đổi gì sao? Harry à, điều đó đã thay đổi tất cả trong thế giới này. Con đã giúp cho sự thật được phơi bày. Con đã cứu được một người vô tội khỏi một số phận khủng khiếp.”

Khủng khiếp. Có cái gì đó vừa dậy lên trong trí nhớ của Harry. *Vĩ đại hơn và khủng khiếp hơn bao giờ hết*... Lời tiên tri của Giáo sư Trelawney!

“Thưa thầy Dumbledore, ngày hôm qua, khi tụi con đang thi môn Tiên tri, Giáo sư Trelawney bỗng nhiên trở nên… lạ lắm.”

Cụ Dumbledore hỏi:

“Vậy hả? Ờ… ý con nói là lạ hơn bình thường phải không?”

“Dạ… Giọng của cô bỗng trở nên sâu trầm và mắt cô cứ trợn tròn rồi cô nói… cô nói thuộc hạ của Voldemort sắp thoát ra và trở lại thần phục hắn trước nửa đêm… Cô còn nói thuộc hạ sẽ giúp hắn phục hồi lại quyền lực.”

Harry ngước lên đăm đăm nhìn cụ Dumbledore.

“Và rồi bỗng nhiên cô trở lại bình thường, xong cô bảo cô không thể nhớ lại bất cứ điều gì cô đã nói. Có phải… có phải cô… đã tiên đoán đúng, phải không thầy?”

Cụ Dumbledore tỏ ra hơi hơi bị xúc động. Cụ nói với vẻ suy tư đăm chiêu:

“Con có biết không, Harry? Thầy cũng nghĩ chắc là như vậy. Chứ ai mà nghĩ ra được chuyện đó! Vụ này khiến cho tổng số lời tiên đoán chính xác của cô ấy lên được hai cái. Thầy phải tăng lương cho cô ấy mới được…”

Harry ngó cụ Dumbledore kinh ngạc. Làm sao mà cụ có thể coi chuyện đó thản nhiên như không vậy?

“Nhưng… nhưng con đã ngăn chú Sirius và Giáo sư Lupin giết Pettigrew! Như vậy nếu Voldemort phục hồi quyền lực thì đó chính là lỗi của con.”

Cụ Dumbledore bình thản nói:

“Không phải đâu. Chẳng lẽ việc con quay ngược lại thời gian không dạy cho con được điều gì sao, Harry? Hậu quả hành động của chúng ta luôn luôn rất phức tạp, rất đa dạng, đến nỗi tiên đoán tương lai thật ra là một công việc rất khó khăn… Giáo sư Trelawney - phước đức cho cô ấy - chính cô ấy là một bằng chứng sống còn sờ sờ ra đấy. Con đã làm một nghĩa cử cao thượng khi tha mạng cho Pettigrew.”

“Nhưng nếu ông ấy giúp Voldemort phục hồi quyền lực…”

“Pettigrew nợ con mạng sống của hắn. Con đã gởi cho Voldemort một phụ tá mang ơn cứu mạng với con. Khi một phù thủy cứu mạng một phù thủy khác, thì giữa họ sẽ thiết lập một mối ân nghĩa nào đó… Và thầy sẽ nhầm lẫn to nếu cho rằng Voldemort muốn thuộc hạ của hắn phải mắc nợ Harry Potter!”

Harry nói:

“Con không muốn có ơn nghĩa gì với Pettigrew hết! Hắn đã

phản bội ba má của con!”

“Điều này huyền bí đến tận cùng sâu thẳm, bất khả tri của pháp thuật, Harry à. Nhưng hãy tin thầy… Sẽ đến một lúc nào đó mà con sẽ rất sung sướng rằng con đã cứu mạng Pettigrew!”

Harry không thể tưởng tượng nổi khi nào sẽ đến cái lúc đó. Cụ Dumbledore có vẻ như biết tỏng Harry đang suy nghĩ điều gì. Thầy trìu mến nói:

“Thầy biết rất rõ về ba của con, cả khi ba của con còn học trường Hogwarts lẫn về sau này, Harry à. Thầy biết chắc là phải ba con thì ba con cũng sẽ cứu mạng Pettigrew.”

Harry ngước nhìn cụ Dumbledore. Chắc là cụ Dumbledore không cười đâu… nó có thể nói với cụ…

“Hồi đêm qua… con nghĩ là chính ba của con đã gọi lên vị thần Hộ Mệnh của con. Ý con muốn nói là khi con nhìn thấy chính con bên kia mặt hồ… con tưởng là con nhìn thấy ba…”

Cụ Dumbledore nói dịu dàng:

“Điều đó cũng dễ nhầm lẫn lắm. Thầy nghĩ chắc là con đã chán nghe điều này, nhưng quả thực là con giống James *một cách lạ lùng*. Ngoại trừ đôi mắt của con… con có đôi mắt của mẹ con.”

Harry lắc đầu. Nó lẩm bẩm:

“Con thiệt là ngu khi nghĩ đó là ba của con. Ý con nói là con biết ba của con đã chết rồi…”

“Con tưởng là những người chết mà chúng ta yêu thương

lại thực sự rời bỏ chúng ta sao? Con nghĩ là chúng ta không thể nào nhớ lại họ rõ ràng hơn bao giờ hết khi chúng ta bị khốn khó nhứt sao? Ba của con vẫn còn sống trong con, Harry à, và khi nào con cần đến ba của con thì người lại hiện ra rõ ràng trước mặt con. Chứ không thì làm sao con có thể gọi lên vị thần Hộ Mệnh *đặc biệt* đó? Đêm qua, Gạc Nai lại về."

Harry mất một lát mới hiểu ra điều cụ Dumbledore nói. Cụ mỉm cười nói tiếp:

"Đêm qua Sirius đã nói hết với thầy về chuyện họ đã biến hình giả thú như thế nào. Một kỳ công… ít nhứt cũng là kỳ công khi giấu nhẹm được thầy. Và rồi thầy nhớ lại cái hình dáng bất thường nhứt của vị thần Hộ Mệnh của con, khi vị thần ấy dẹp đuổi Malfoy ở trận Quidditch mà đội con đấu với đội Ravenclaw. Vậy là con đã nhìn thấy ba của con hồi đêm qua đó, Harry à… Con đã tìm thấy ba của con ở trong chính con."

Và cụ Dumbledore ra khỏi văn phòng, để lại cho Harry với những suy tư vô cùng rối rắm của nó.

Không ai ở trường Hogwarts biết sự thật về những gì đã xảy ra vào cái đêm hôm mà Sirius, Buckbeak và Pettigrew biến mất, ngoại trừ Harry, Ron, Hermione và Giáo sư Dumbledore. Khi học kỳ gần kết thúc, Harry đã nghe được rất nhiều giả thiết khác nhau về điều đã thực sự xảy ra, chỉ có điều không có giả thiết nào gần với sự thực cả.

Malfoy rất tức giận về vụ Buckbeak. Nó tin vô giả thiết là lão Hagrid đã chuyển lậu con Bằng-Mã đến một nơi an toàn, và nó còn điên hơn nữa vì ngon như nó và cả ba nó nữa mà lại

bị một lão giữ khóa qua mặt một cái vù. Trong lúc đó, Percy Weasley thì lại có rất nhiều điều để tranh luận về vụ đào thoát của chú Sirius. Anh nói với người duy nhất chịu nghe anh nói, đó là Penelope - cô bồ của anh:

"Nếu anh mà vô được Bộ Pháp thuật, anh sẽ có rất nhiều kiến nghị về Biện pháp Thi hành Luật Phù thủy."

Mặc dù thời tiết lúc này tuyệt hảo, mặc dù không khí rất phấn khởi vui tươi, mặc dù Harry biết là tụi nó đã lập được kỳ công trong việc giúp chú Sirius đào thoát tìm tự do, nhưng nó chưa bao giờ trải qua những ngày cuối niên học trong tâm trạng tồi tệ hơn thế này.

Chắc chắn Harry không phải là người duy nhất tiếc nuối khi thầy Lupin nghỉ dạy. Cả cái lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của Harry đều sầu thảm về việc từ nhiệm của thầy. Seamus Finnigan rầu rĩ:

"Không biết sang năm họ sẽ phái ai đến dạy tụi mình?"

Dean Thomas đề nghị một cách tràn trề hy vọng:

"Có thể là một con ma cà rồng."

Cũng không phải mỗi chuyện thầy Lupin ra đi khiến cho Harry nặng trĩu ưu tư như vậy. Nó không thể không suy nghĩ nhiều đến lời tiên tri của Giáo sư Trelawney. Nó cứ tự hỏi không biết bây giờ Pettigrew ở đâu, không biết hắn đã tìm về sào huyệt của Voldemort chưa? Nhưng cái điều làm cho tinh thần của Harry sa sút nhất là viễn cảnh trở về với gia đình Dursley. Đã có lúc trong khoảng chừng nửa giờ, hay hơn nửa giờ huy hoàng của đời nó, nó đã tưởng nó sẽ được trở về sống

với chú Sirius, cha đỡ đầu và là người bạn thân nhứt của ba nó… Đó là điều tốt đẹp nhứt trên đời, sau điều siêu tốt đẹp là ba má nó sống lại với nó. Và mặc dù không có tin tức về chú Sirius thì coi như là tin lành, bởi vì điều đó có nghĩa là chú đã đào thoát thành công, nhưng Harry vẫn không thể không cảm thấy khốn khổ khốn nạn khi nghĩ tới mái gia đình mà lẽ ra nó đã có được, nhưng giờ đây hóa ra là điều không tưởng.

Kết quả kỳ thi được công bố vào ngày cuối cùng của niên học. Harry, Ron và Hermione đều thi đậu tất cả các môn. Harry đã hết sức kinh ngạc khi thấy mình qua được môn Độc Dược. Nó ngờ rằng cụ Dumbledore đã can thiệp để thầy Snape không thể cố tình đánh rớt nó. Thái độ của thầy Snape đối với Harry trong tuần lễ cuối cùng thiệt là đáng sợ. Hồi nào giờ Harry tưởng thầy Snape đã ghét nó hết cỡ rồi, nó không thể nghĩ là lòng ghét bỏ nó của thầy Snape còn có thể gia tăng được nữa, nhưng quả thiệt là thầy Snape đã ghét nó thêm nhiều lắm. Mỗi lần thầy Snape ngó thấy mặt Harry là một cơ mặt gần khóe cái miệng mỏng của thầy lại vẹo đi một cách khó chịu. Rồi mấy ngón tay của thầy cứ ngọ nguậy như thể chúng ngứa ngáy đòi đặt lên cổ họng Harry mà siết lại.

Percy được danh hiệu Pháp Thuật Tận Sức hạng tối ưu, Fred và George thì mỗi đứa cũng vớt được một cái bằng Phù Thủy Thường Đẳng (O.W.L). Trong lúc đó, nhà Gryffindor giành được chức Vô Địch Nhà liên tiếp ba năm liền, nhờ đã chơi xuất sắc ngoạn mục trong giải cúp Quidditch. Và như vậy, khi buổi tiệc bế giảng niên học diễn ra tại Đại Sảnh Đường trang hoàng rực rỡ toàn màu tía và vàng, bàn ăn của nhà Gryffindor là ồn ào nhứt trong đám người cùng ăn mừng

kết thúc niên học chung. Ngay cả Harry cũng tìm được cách ăn uống nói cười với những người khác để quên phứt đi chuyến tàu trở về với gia đình Dursley vào ngày hôm sau.

Khi chuyến tàu tốc hành Hogwarts rời nhà ga vào sáng hôm sau thì Hermione báo cho Harry và Ron một tin đáng ngạc nhiên:

"Hồi sáng này mình đến gặp Giáo sư McGonagall, ngay trước bữa điểm tâm. Mình đã quyết định bỏ môn Muggle học."

Ron nói:

"Nhưng bồ đã thi đậu với kết quả ba trăm hai chục phần trăm mà!"

Hermione thở dài:

"Mình biết. Nhưng mình không thể chịu đựng nổi thêm một năm như năm nay nữa. Cái Xoay Thời Gian đó khiến mình phát điên lên được. Mình đã nộp nó lại cho Giáo sư McGonagall rồi. Không có môn Muggle học và môn Tiên Tri, thời khóa biểu của mình lại trở về bình thường."

Ron vẫn nói giọng quạu quọ:

"Mình vẫn không thể nào *tin* được là bồ đã giấu tụi này chuyện đó. Tụi này cứ tưởng tụi này là *bạn* của bồ!"

Hermione đanh giọng:

"Mình đã hứa là không nói với *bất cứ ai* hết!"

Cô bé nhìn quanh tìm Harry. Nó đang mải nhìn trường Hogwarts khuất bóng sau một trái núi. Phải đến những hai tháng nữa Harry mới lại được nhìn thấy ngôi trường thân

yêu…

Hermione buồn rầu nói:

“Ôi, vui lên đi, Harry.”

Harry nói nhanh:

“Mình không sao đâu. Chẳng qua là đang nghĩ đến những ngày nghỉ…”

Ron nói:

“Ừ, mình cũng đang nghĩ về những ngày hè. Harry, bồ phải đến và ở lại nhà mình chơi. Mình sẽ bàn với ba má, rồi mình sẽ gọi cho bồ. Bây giờ mình biết xài *tiện thoại* rồi…”

Hermione nói:

“Ron ơi, cái đó gọi là *điện thoại*. Thiệt tình mình thấy sang năm bồ nên học lớp Muggle học.”

Ron chẳng thèm lý đến cô bé:

“Mùa hè này là mùa cúp Quidditch Thế giới! Bồ thấy sao, Harry? Tới ở nhà mình đi, tụi mình sẽ cùng nhau đi xem. Ba mình vẫn hay được sở làm phát cho vé.”

Đề nghị này có tác dụng kích thích Harry hưng phấn lên rất nhiều:

“Ừ… mình dám cá là gia đình đó sẽ rất vui lòng để cho mình đi… đặc biệt là sau vụ cô Marge…”

Cảm thấy vui lên nhiều, Harry cùng chơi đánh bài nổ với Ron và Hermione, và khi bà phù thủy đẩy cái xe bán đồ ăn thức uống đi ngang, Harry mua cho cả đám một bữa ăn trưa vĩ đại, trừ những món có sôcôla.

Nhưng đến trưa thì cái điều làm cho Harry thực sự sung sướng mới xảy ra…

Hermione ngó qua vai Harry, bỗng nhiên nói:

“Harry à, có cái gì ở ngoài cửa sổ chỗ bồ ngồi vậy?”

Harry quay đầu nhìn ra ngoài. Một cái gì đó rất nhỏ, màu xám, đang chập chờn khi ẩn khi hiện bên ngoài khung của kiếng. Harry đứng dậy để nhìn kỹ hơn và nhận ra đó là một con cú nhỏ xíu đang mang một lá thư lớn quá cỡ so với nó. Đúng là một con cú quá nhỏ, đến nỗi nó cứ chực lộn mèo trong không trung, cố chống chọi vật lộn với luồng khí tạo ra từ chuyển động quá nhanh của chiếc xe lửa tốc hành Hogwarts. Harry vội vàng kéo kiếng cửa sổ xuống, thò tay ra bắt lấy con cú. Harry cầm con cú trong tay mà có cảm giác như đó là một trái banh Snitch xù lông. Nó cẩn thận đem con chim vào trong toa xe lửa. Con cú thả lá thư xuống chỗ ngồi của Harry và bắt đầu bay lượn vòng vòng quanh toa xe lửa của bọn trẻ, rõ ràng là rất ư khoái chí vì đã hoàn thành công tác một cách mỹ mãn. Con cú Hedwig chóp chép cái mỏ với cái kiểu chê bai hơi cao ngạo. Còn con Crookshanks thì ngồi thẳng lên, đưa cặp mắt vàng khè to cồ cộ dõi theo con cú. Ron nhận thấy điều này lập tức chộp con cú đem ra khỏi phạm vi nguy hiểm quanh con mèo.

Harry cầm lá thư lên. Thư đề gởi cho Harry. Nó xé phong bì, mở thư ra và hét lên:

“Thư của chú Sirius!”

Ron và Hermione hồi hộp reo lên:

“Cái gì, đọc lớn lên cho tụi này nghe với!”

Harry yêu dấu.

Chú hy vọng con nhận được thư này trước khi về đến nhà dì dượng của con. Chú không biết họ có quen xài hộp thư cú hay không.

Buckbeak và chú đang ở nơi ẩn náu. Chú sẽ không nói cho con biết nơi nào, để phòng trường hợp lá thư này rơi nhằm vào tay kẻ khác. Chú hơi nghi ngờ về mức độ đáng tin cậy của cú, nhưng con cú này là con giỏi nhứt mà chú có thể tìm được, và coi bộ nó cũng háo hức được giao công tác.

Chú tin là bọn giám ngục Azkaban vẫn còn đang lùng kiếm chú, nhưng bọn chúng sẽ chẳng có tý xíu hy vọng gì tìm ra chú ở đây đâu. Chú đang dự định để lộ dạng cho vài dân Muggle nhìn thấy chú, sớm thôi, ở một nơi xa trường Hogwarts, để cho vấn đề canh gác ở lâu đài được bãi bỏ.

Có một điều mà chú không kịp nói cho con biết trong buổi gặp gỡ ngắn ngủi giữa chú cháu mình. Chính chú là người đã gởi cho con cây chổi thần Tia Chớp.

Hermione reo lên một cách đắc thắng:

“Thấy chưa! Mình *đã bảo* là cây chổi của chú ấy mà!”

Ron nói:

“Đúng vậy, chỉ có điều chú ấy không ếm bùa cây chổi thần, đúng không?”

Con cú tí hon bây giờ đang rúc lên vui vẻ trong lòng bàn tay Ron. Nó gặm một ngón tay của Ron theo kiểu có thể cho là thân ái, làm Ron khẽ rên: “Úi da!”

Crookshanks đã đặt hàng qua bưu điện Cú dùm chú. Chú ghi tên người nhận là con, nhưng bảo họ thanh toán tiền bằng vàng lấy từ kho bạc Gringotts số bảy trăm mười một, trương mục của chú. Con hãy coi đó như món quà sinh nhật thứ mười ba của người cha đỡ đầu gởi cho con.

Chú cũng muốn xin lỗi về những nỗi kinh sợ mà chú nghĩ là chú đã gây ra cho con, vào cái đêm đó năm ngoái, khi con bỏ nhà dì dượng ra đi. Chú chỉ mong nhìn con một cái trước khi bắt đầu hành trình về phương Bắc, nhưng chú nghĩ có lẽ bề ngoài của chú đã làm con hoảng sợ.

Chú gửi kèm theo một cái này cho con, cái mà chú nghĩ là sẽ làm cho niên học mới của con ở trường Hogwarts sẽ thú vị hơn nhiều. Nếu có khi nào con cần đến chú, cứ viết thư, con cú của con sẽ tìm được chú.

Chú sẽ sớm viết thư cho con nữa.

Chú Sirius.

Harry háo hức nhìn vô bên trong phong bì: còn có một miếng giấy da khác bên trong đó. Nó đọc qua rất nhanh và đột nhiên cảm thấy ấm áp và thoả nguyện như thể nó vừa uống một hơi hết một chai bia bơ.

Tôi, Sirius, cha đỡ đầu của Harry Potter, ký tên dưới đây cho phép Harry được đến thăm làng Hogsmeade vào những ngày cuối tuần.

Harry mừng rỡ reo:

"Với cụ Dumbledore, vầy là quá được rồi!"

Nó nhìn đằng sau lá thư của chú Sirius:

"Khoan đã, còn có tái bút nữa nè…"

Chú nghĩ bạn của con, Ron, có thể thích giữ con cú này, bởi vì do lỗi của chú mà Ron không còn con chuột nữa.

Mắt Ron mở banh ra. Con cú tí tẹo vẫn cứ kêu rúc một cách kích động. Ron nói ngập ngừng:

"Giữ nó à?"

Nó nhìn kỹ con cú một lát, rồi, trước sự kinh ngạc của Harry và Hermione, Ron chìa con cú ra cho Crookshanks ngửi. Ron hỏi con mèo:

"Mầy thấy sao? Chắc chắn là cú thiệt chứ?"

Con mèo kêu grừ grừ…

Ron vui vẻ nói:

"Vậy là được rồi. Con cú này là của mình đấy nhá!"

Harry đọc đi đọc lại lá thư chú Sirius gửi cho nó trên suốt chặng đường về đến nhà ga Ngã Tư Vua. Lá thư vẫn còn được nắm chặt trong tay nó, và khi nó, Ron cùng Hermione bước qua hàng rào chắn của sân ga số Chín-ba-phần-tư, Harry nhìn thấy dượng Vernon ngay. Ông đứng cách khá xa ông bà Weasley, nhìn họ một cách đầy ngờ vực, và lúc bà Weasley ôm lấy Harry để đón mừng nó, thì sự nghi ngờ tệ nhất của dượng Vernon đã được khẳng định.

"Mình sẽ gọi cho bồ về vụ cúp Thế giới nha!"

Ron gọi theo Harry khi Harry chào tạm biệt nó và Hermione, rồi Harry đẩy cái xe chở chiếc rương cùng cái lồng con Hedwig về phía dượng Vernon. Dượng đón nó bằng phong cách thông thường của dượng:

"Cái gì đó?"

Dượng nạt, trừng mắt ngó lá thư nắm chặt trong tay Harry:

"Nếu mày lại đưa một lá đơn nữa cho tao ký, thì mày sẽ lãnh thêm một…"

Harry vui vẻ nói:

"Không phải đơn từ đâu, đây là thư của cha đỡ đầu của con."

Dượng Vernon lắp bắp:

"Cha… cha đỡ đầu? Mày làm gì có cha đỡ đầu?!"

Harry rạng rỡ nói:

"Dạ, có chứ! Chú ấy là bạn thân nhứt của ba và má con. Chú ấy bị buộc tội sát nhân, nhưng chú ấy đã vượt ngục phù

thủy và bây giờ đang đào tẩu. Dù vậy, chú ấy muốn giữ liên lạc với con… muốn biết tin tức của con… xem con có hạnh phúc không…”

Trước vẻ mặt kinh hoàng của dượng Vernon, Harry toét miệng cười và bắt đầu đi về phía lối ra nhà ga. Con Hedwig kêu lách chách phía trước Harry, vì triển vọng một mùa hè sáng sủa hơn hè năm ngoái rất nhiều.

HẾT TẬP 3

Harry Potter

và Hòn Đá Phù Thủy

và Phòng Chứa Bí Mật

và **Tên Tù Nhân Ngục Azkaban**

và Chiếc Cốc Lửa

và Hội Phượng Hoàng

và Hoàng Tử Lai

và Bảo Bối Tử Thần

* Lumos: có nghĩa là "*Tỏa sáng*."

* Có nghĩa là: *"Nhét nhồi! Nhồi nhét!"*

* Có nghĩa là: *"Kỳ cà kỳ cục.*"

* Có nghĩa là: "*Trúng mánh lớn*."

* Có nghĩa là: “*Không thấm nước*!”

* Dissendium: Có nghĩa là: "*Mở đường thoát lối*."

* Mobili = *di chuyển*; arbus = arbustich = *cây*. Mobiliarbus có nghĩa là: "*Nhúc nhích, cây xích qua đây*!"

* Có nghĩa là: "*Hú hồn Thần Hộ Mệnh*!"

* Có nghĩa là: "*Họ hàng thân thể chông chênh*."

* Có nghĩa là: "*Đồ ngồi lê đôi mách*."

* Có nghĩa là: “*Tối đen*.”

* Ferrule = Miếng băng để bó khớp. Ferula có nghĩa là: *"Nẹp chân khớp gối."*

* Có nghĩa là: *"Di thân chuyển thể."*

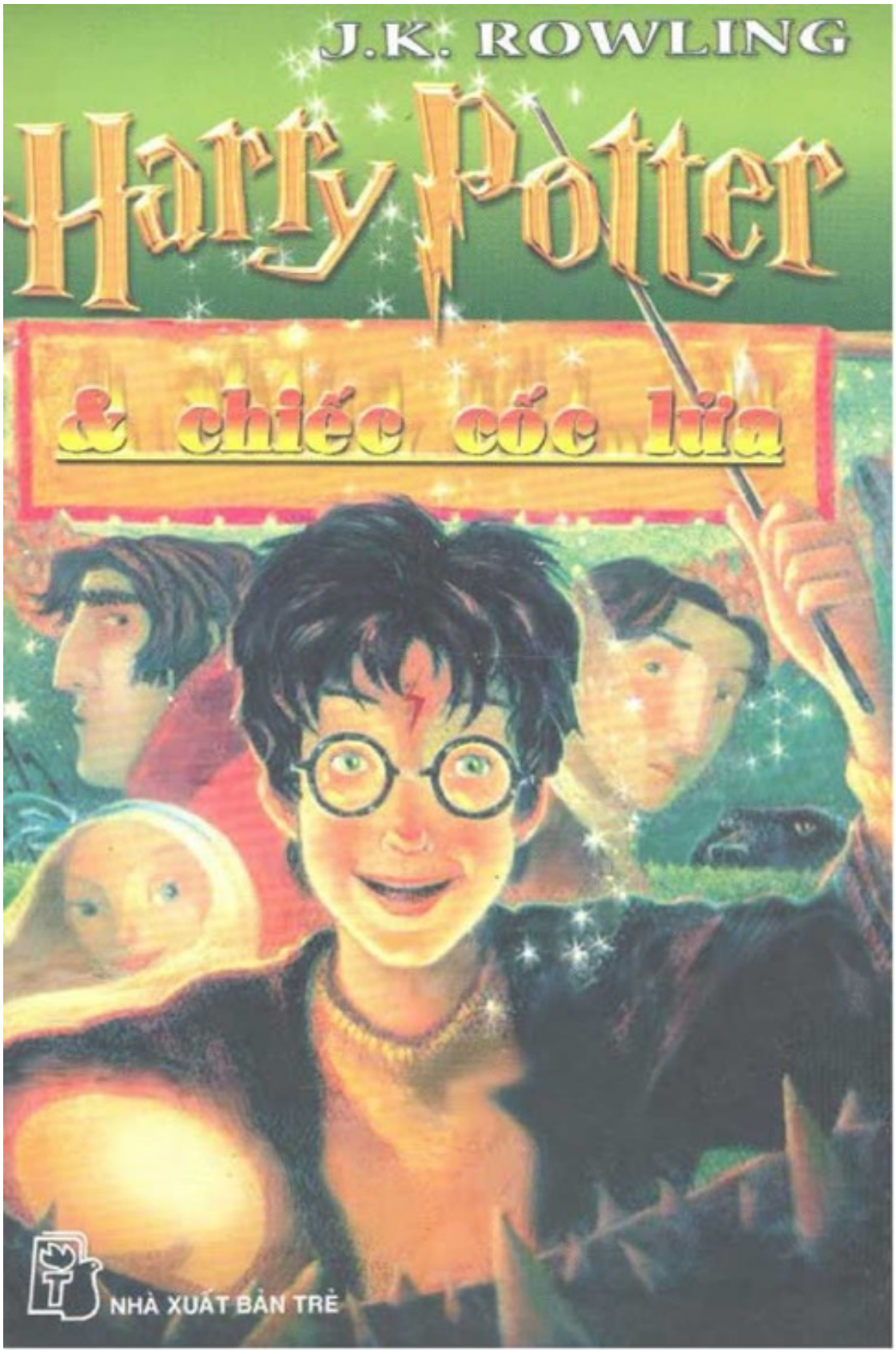
J.K. ROWLING
Harry Potter
& chiếc cốc lửa
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

1. 1 NGÔI NHÀ RIDDLE
2. 2 VẾT THẸO
3. 3 THIỆP MỜI
4. 4 TRỞ LẠI TRANG TRẠI HANG SÓC
5. 5 MÁNH PHÙ THỦY NHÀ WEASLEY
6. 6 KHÓA CẢNG
7. 7 BAGMAN VÀ CROUCH
8. 8 CÚP QUIDDITCH THẾ GIỚI
9. 9 DẤU HIỆU ĐEN
10. 10 HỖN LOẠN Ở BỘ PHÁP THUẬT
11. 11 TRÊN TÀU TỐC HÀNH HOGWARTS
12. 12 THI ĐẤU TAM PHÁP THUẬT
13. 13 MOONDY MẮT-ĐIÊN
14. 14 NHỮNG LỜI NGUYỀN KHÔNG THỂ THA THỨ
15. 15 TRƯỜNG BEAUXBATONS VÀ TRƯỜNG DUMSTRANG
16. 16 CHIẾC CỐC LỬA
17. 17 VỊ QUÁN QUÂN THỨ TƯ
18. 18 CÂN ĐŨA PHÉP
19. 19 RỒNG ĐUÔI-GAI HUNG-RA-RI
20. 20 BÀI THI ĐẦU TIÊN
21. 21 MẶT TRẬN GIẢI PHÓNG GIA TINH
22. 22 CÔNG TÁC BẤT NGỜ
23. 23 DẠ VŨ GIÁNG SINH
24. 24 TIN GIẬT GÂN CỦA RITA SKEETER
25. 25 CÁI TRỨNG VÀ CON MẮT
26. 26 BÀI THI THỨ HAI
27. 27 CHÂN NHỒI BÔNG TRỞ LẠI
28. 28 CƠN ĐIÊN CỦA ÔNG CROUCH
29. 29 GIẤC MƠ
30. 30 CÁI TƯỞNG KÝ
31. 31 BÀI THI THỨ BA
32. 32 MÁU, THỊT, VÀ XƯƠNG
33. 33 TỬ THẦN THỰC TỬ
34. 34 NHỮNG CÂU THẦN CHÚ TỪ TRƯỚC TỚI NAY
35. 35 CHÂN DƯỢC
36. 36 NGÃ BA ĐƯỜNG
37. 37 BẮT ĐẦU

J.K. ROWLING

LÝ LAN ***dịch***

Harry Potter

và

Chiếc Cốc Lửa

Tái bản lần thứ 09
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ 2005

1

NGÔI NHÀ RIDDLE

Dân làng Hangleton Nhỏ vẫn còn gọi đó là "Ngôi nhà Riddle", mặc dù đã bao năm tháng trôi qua rồi kể từ thời gia đình Riddle còn sống ở đó. Ngôi nhà nằm trên một đỉnh đồi ngó xuống làng, một số cửa sổ đã bị bít lại bằng ván, ngói lợp mái thủng lỗ chỗ, và dây trường xuân tự do mọc tràn lan khắp mặt tiền nhà. Có một thời ngôi nhà đó từng là một ngôi biệt thự xinh xắn, đứng cách đó cả dặm vẫn nhìn thấy rõ. Đó cũng từng là ngôi nhà rộng lớn nhứt, sang trọng nhứt; nhưng giờ đây *Ngôi nhà Riddle* chỉ còn là một nơi điêu tàn, ẩm mục, vô chủ, không người vãng lai.

Dân làng Hangleton Nhỏ đều nhất trí với nhau rằng ngôi nhà cũ xưa ấy rất "rùng rợn". Cách đây nửa thế kỷ, có một chuyện lạ lùng và khủng khiếp đã xảy ra ở đó, một chuyện mà các bậc tiền bối trong làng vẫn còn bàn tán mỗi khi cạn đề tài tán gẫu. Câu chuyện đã được kể đi kể lại nhiều lần, và đã được thêu dệt nhiều chỗ, đến nỗi không còn ai dám chắc đâu là sự thật nữa. Tuy nhiên, mọi phiên bản của câu chuyện đều cùng bắt đầu từ một chỗ: năm mươi năm về trước, thuở *Ngôi nhà Riddle* còn đang thời hưng thịnh, được chăm sóc kỹ lưỡng,

nguy nga lộng lẫy; vào buổi bình minh của một ngày hè đẹp trời, một cô hầu gái bước vào phòng khách, và phát hiện ra cả ba người nhà Riddle đều đã chết.

Cô hầu gái vừa la vừa chạy xuống đồi để vô làng, đánh thức tất cả những người mà cô ta có thể đánh thức được:

"Nằm đó mắt mở trừng trừng! Lạnh như băng! Vẫn còn ăn mặc trịnh trọng!"

Cảnh sát được gọi đến, và cả cái làng Hangleton Nhỏ sôi sục lên đầy tọc mạch khích động cùng vẻ hào hứng cố giấu mà không xong. Mà cũng không ai hơi đâu giả bộ đau buồn thương tiếc gia đình Riddle làm gì, bởi vì những người họ Riddle không được ai ưa hết. Ông bà Riddle vốn giàu có, hợm hĩnh, bất lịch sự; và người con trai đã lớn của họ - Tom - nếu có khác thì chỉ khác ở chỗ là xấu xa hơn thôi. Tất cả dân làng đều chỉ quan tâm đến lý lịch của kẻ sát nhân, vì rõ ràng là ba người lớn khỏe mạnh cùi cụi đó không thể bỗng cùng lăn đùng ra chết trong một đêm chỉ vì những nguyên nhân tự nhiên thông thường nào đó.

Quán rượu *Kẻ Chết Treo* đột nhiên buôn may bán đắt ngay đêm đó; gần như cả cái làng kéo ra đó hết để bàn tán về bọn sát nhân. Những kẻ chịu khó bỏ chỗ ngồi êm ấm bên lò sưởi nhà mình để ra đây cuối cùng cũng được tưởng thưởng khi bà bếp của nhà Riddle đột ngột đến nhập bọn và tuyên bố cho cả cái quán chợt lặng trang rằng một người đàn ông tên là Frank Bryce vừa mới bị bắt.

Nhiều người cùng thốt lên:

"Frank hả? Không đời nào!"

Frank Bryce là người làm vườn của nhà Riddle. Gã sống một mình ở căn chòi ọp ẹp trong sân vườn của *Ngôi nhà Riddle*. Frank đã từ chiến trường trở về với một cái chân què và sự chán ghét đám đông, ghét tiếng động ồn ào. Và gã đã làm việc cho gia đình Riddle từ ấy.

Mọi người bèn xúm lại mua mấy thứ giải khát lạnh cho bà bếp để nghe thêm chi tiết. Sau ly rượu ngọt thứ tư, bà bếp nói với những dân làng đang háo hức lắng nghe:

"Lúc nào tôi cũng thấy thằng cha đó quái dị. Thiệt là thiếu thân thiện. Tui biết chắc là nếu mà tui mời được thằng chả một lần thì tui đã mời thằng chả cả trăm lần rồi. Không đời nào chịu hòa nhập, thằng chả là vậy đó."

Một người đàn bà ở quầy rượu nói:

"À, do vầy nè, anh ta đã trải qua một cuộc chiến tranh tàn khốc, anh chàng Frank ấy. Anh ta ưa đời sống yên tịnh. Chẳng có lý do nào để…"

Bà bếp sừng cồ ngay:

"Vậy chứ còn ai khác có chìa khóa cửa sau hử? Theo như tui nhớ thì có một chiếc chìa khóa sơ cua treo trong căn chòi của người làm vườn! Tối hôm qua đâu có ai phá cửa vô nhà! Cũng không có cửa sổ nào bị đập bể hết! Thằng cha Frank chỉ làm có mỗi việc dễ ợt là rón rén đi lên *Ngôi nhà Riddle* khi mà tất cả chúng ta đang ngủ…"

Dân làng đưa mắt trao đổi với nhau những cái nhìn tăm tối.

Một ông ngồi ở quầy bia càu nhàu:

"Tôi luôn luôn nghĩ thằng cha đó có cái nhìn bẩn thỉu,

đúng như vậy.”

Ông chủ quán nói:

“Theo ý tôi thì chính chiến tranh đã biến đổi hắn thành kỳ cục.”

Một bà sôi nổi ngồi ở góc phòng lên tiếng:

“Đã bảo anh rồi, nhớ không anh Dot, em chẳng đời nào muốn sinh chuyện rắc rối với thằng Frank đó.”

Dot nhiệt liệt tán đồng:

“Nóng tánh dễ sợ. Tui nhớ hồi nó còn là một đứa con nít…”

Đến sáng hôm sau thì hầu như không còn ai trong làng Hangleton Nhỏ mà không tin rằng chính Frank Bryce đã giết cả nhà Riddle.

Nhưng mà ở thị trấn lân cận Hangleton Lớn, trong trạm cảnh sát tối tăm và bẩn thỉu, Frank cứ ngoan cố lặp đi lặp lại là gã vô tội, rằng kẻ duy nhứt mà gã đã nhìn thấy gần *Ngôi nhà Riddle* vào cái ngày cả nhà này bị giết là một cậu bé xa lạ mười mấy tuổi, tóc đen và màu da nhợt nhạt. Trong làng chưa ai từng nhìn thấy một cậu bé như vậy, và cảnh sát yên chí là gã chỉ bịa ra thằng nhóc ấy mà thôi.

Thế rồi, vừa đúng lúc mọi chuyện trở nên nghiêm trọng đối với Frank Bryce thì bản báo cáo khám nghiệm tử thi của ba người nhà Riddle đến và thay đổi mọi thứ. Cảnh sát chưa bao giờ đọc một báo cáo nào kỳ quặc hơn. Một đội bác sĩ đã khám nghiệm tử thi và đã kết luận rằng không một người nào trong ba người nhà Riddle chết vì ngộ độc. Cũng không chết

vì bị đâm chém, bắn, bóp cổ, ngạt hơi, hay (như người ta thấy được) bị đánh đập hay tổn thương gì sất. Thật ra, (bản báo cáo tiếp tục bằng giọng văn ngơ ngác không nhầm vào đâu được), rằng những người nhà Riddle đều tỏ ra hoàn toàn khỏe mạnh - nếu không tính đến sự kiện rằng họ đều đã chết queo. Các ông bác sĩ có ghi chú (như thể quyết tâm tìm xem có gì trục trặc trên toàn bộ các thi thể không) rằng trên gương mặt của mỗi người chết của nhà Riddle đều có một vẻ hãi hùng… Nhưng mấy ông cảnh sát nổi giận nói rằng hồi nào giờ có ai từng nghe nói có chuyện ba người vì *sợ mà phát chết* được không?

Bởi vì không có chứng cớ nào cho thấy ba người nhà Riddle bị ám sát, cảnh sát đành phải thả Frank ra. Ba người nhà Riddle được chôn cất trong nghĩa trang của làng Hangleton Nhỏ, và những ngôi mộ của họ trở thành đối tượng hiếu kỳ trong suốt một thời gian dài. Nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên hơn hết thảy là Frank, mặc dù bị bao phủ bởi đám mây mù ngờ vực, vẫn quay trở lại căn chòi của gã trong sân vườn của *Ngôi nhà Riddle*.

Trong quán *Kẻ Chết Treo*, Dot nói:

"Theo tui thấy thì chính thằng đó đã giết họ, và tui cóc cần biết cảnh sát nói gì. Và nếu mà thằng chả biết điều một chút xíu thì thằng chả nên bỏ đi biệt xứ cho rồi, bởi vì thằng chả cũng phải hiểu là chúng ta biết tỏng chuyện thằng chả làm chớ."

Nhưng Frank chẳng thèm bỏ đi đâu hết. Gã cứ ở lại giữ vườn cho một gia đình khác dọn đến *Ngôi nhà Riddle,* rồi cho gia đình khác nữa… bởi vì chẳng có gia đình nào sống ở trong

ngôi nhà đó được lâu. Có lẽ một phần tại Frank mà mấy chủ nhân mới đều nói là họ có một cảm giác khó chịu về ngôi nhà. Còn ngôi nhà đó, từ khi không có người ở thì bắt đầu suy tàn, không được sửa sang nữa.

Vào những ngày này, một người đàn ông giàu có đến mua ngôi nhà, không phải để ở mà cũng không dùng nó vào mục đích gì khác. Trong làng đồn đại là ông ta giữ ngôi nhà đó vì 'lý do thuế má', mặc dù cũng không ai giải thích được rõ ràng như vậy nghĩa là sao. Tuy nhiên, ông chủ giàu có tiếp tục mướn Frank làm vườn. Bây giờ Frank đã gần bảy mươi bảy tuổi, rất lãng tai, cái chân què càng xi cà que hơn bao giờ hết, nhưng lão vẫn đi rảo quanh vườn hoa mỗi khi thời tiết tốt, cho dù cỏ đã bắt đầu mọc lút đầu và lão thì cứ phải ráng hết sức để đạp chúng bẹp xuống.

Cỏ không phải là thứ duy nhứt mà lão Frank phải đấu tranh chống chọi. Mấy thằng nhóc trong làng vẫn có thói quen quăng đá vô cửa sổ *Ngôi nhà Riddle.* Tụi nó cỡi xe đạp chạy nhong nhong qua những bãi cỏ mà lão Frank đã vất vả chăm sóc cho được mượt mà. Đã một hay hai lần gì đó, tụi nó còn đột nhập vô trong nhà để mạo hiểm chơi. Biết lão Frank tận tụy với ngôi nhà và khu vườn đến nỗi việc chăm nom ngôi nhà gần như là một ám ảnh của lão, cho nên tụi nhỏ lấy làm khoái lắm khi nhìn thấy lão khập khiêng băng ngang khu vườn, quơ quơ cây gậy và khào khào quát thét bọn nhóc, về phần Frank, lão tin rằng mấy thằng nhóc hành hạ lão vì tụi nó, cũng giống như ba má và ông bà của tụi nó, tưởng rằng lão là kẻ sát nhân. Vì vậy vào một đêm tháng tám, lão Frank thức dậy và thấy cái gì đó rất bất thường phía trên ngôi nhà cũ xưa, thì lão cũng chỉ

cho là lũ nhóc đã bạo gan đi xa hơn một bước trong cái trò hành hạ lão.

Đúng ra là chính cái chân đau đã đánh thức lão Frank. Khi tuổi về già, cái chân làm lão đau đớn hơn bao giờ hết. Lão thức dậy và đi khập khiễng xuống cầu thang, vô nhà bếp, định đong đầy chai nước nóng để chườm lên những chỗ đau trên đầu gối của mình. Đứng bên bồn rửa chén, đổ đầy nước vô ấm, lão ngó lên *Ngôi nhà Riddle* và thấy ánh sáng lập lòe bên trong cửa sổ trên lầu. Lão Frank biết ngay chuyện gì đang xảy ra. Nhứt định là lũ nhóc đã lại đột nhập vô nhà một lần nữa, và căn cứ vào bóng chập chờn của ánh sáng, lão chắc là tụi nó đã thắp lên một ngọn lửa.

Lão Frank không có điện thoại, mà trong bất kể trường hợp nào thì lão cũng không thèm tin cậy cảnh sát kể từ khi lão bị bắt để thẩm vấn về cái chết của ba người nhà Riddle. Lão bèn đặt ngay ấm nước xuống, vội vã lê đôi chân xi cà que của lão lên cầu thang cho thiệt nhanh và ngay sau đó lại trở xuống nhà bếp, lúc này đã mặc thêm quần áo, lão lấy cái chìa khóa cũ kỹ rỉ sét treo trên cái móc gần cửa, cầm lấy cây gậy đang dựng đứng dựa tường, và bắt đầu bước đi trong đêm.

Cánh cửa trước của *Ngôi nhà Riddle* không có dấu hiệu gì chứng tỏ đã bị cạy, mấy cửa sổ cũng vậy. Lão Frank đi cà nhắc vòng ra phía sau của ngôi nhà, cho đến khi lão đến được một cánh cửa gần như bị dây trường xuân mọc lan bít gần kín. Lão rút cái chìa khóa ra, đút vô ổ khóa và mở cánh cửa êm ru.

Lão bước vô một cái nhà bếp giống như một cái hang. Nhiều năm rồi lão Frank không hề bước chân vào đây. Cho dù

vậy, và mặc dù trong bếp rất tối, lão vẫn nhớ cánh cửa mở ra hành lang nằm ở đâu, và lão dò dẫm đi về phía đó, mũi lão hít đầy mùi mốc meo, tai lão giỏng lên nghe ngóng bất cứ tiếng người và tiếng bước chân nào vang lên phía trên đầu lão. Khi ra được tới hành lang, chỗ đó hơi sáng nhờ ánh trăng sao rọi qua những khung cửa sổ lớn có chấn song nằm hai bên cửa chính, lão bắt đầu leo lên cầu thang, lòng cám ơn trời ban cho lớp bụi phủ dầy trên các bậc thang bằng đá, bởi vì nhờ nó mà tiếng bước chân và tiếng cây gậy của lão không đến nỗi vang lên cồm cộp.

Khi lên tới đầu cầu thang, lão Frank quẹo phải, và nhận ra ngay nơi mà bọn đột nhập gia cư đang tụ tập: ở cuối hành lang có một cánh cửa để hé mở, xuyên qua khe hở là ánh lửa chập chờn, trải một dải ánh sáng vàng trên sàn nhà đen thui. Lão Frank mon men nhích lại gần hơn, tay nắm chặt cây gậy. Còn cách lối vào nhiều bước, lão có thể ngó thấy một thẻo phòng bên trong cánh cửa.

Cái mà lão thấy lúc này là lò sưởi đã được nhóm lên trong vỉ lò. Lão ngạc nhiên quá. Lão bèn ngừng bước và chăm chú lắng nghe, bởi vì có tiếng đàn ông đang nói trong phòng; nghe giọng rụt rè sợ sệt:

“Thưa ngài, trong chai vẫn còn một chút, nếu ngài còn thấy đói.”

Giọng thứ hai nói:

“Để lát nữa.”

Giọng này cũng là giọng đàn ông, nhưng có âm sắc cao chói lói một cách lạnh lùng, và lạnh lùng như một luồng gió

băng giá thình lình thổi tạt qua. Có cái gì đó trong giọng nói đó làm cho mấy sợi tóc hiếm hoi còn sót lại trên ót lão Frank dựng đứng lên.

"Đuôi Trùn, chuyển ta đến gần lò sưởi hơn nữa."

Lão Frank dỏng tai phải về phía cửa, tai phải của lão còn nghe được tàm tạm. Có tiếng lanh canh của một cái chai được đặt xuống một bề mặt cứng, và rồi tiếng cọt kẹt ngắc ngứ của một chiếc ghế nặng nề được kéo lê trên sàn. Lão Frank thoáng thấy một người đàn ông nhỏ thó đưa lưng về phía cửa, đẩy cái ghế đến vị trí cạnh lò sưởi. Người đàn ông đó khoác áo trùm dài màu đen, trên đầu hắn có một mảng sói sọi. Rồi hắn lại đi ra khỏi tầm nhìn của lão Frank.

Giọng lạnh lùng vang lên:

"Nagini đâu?"

Giọng nói đầu tiên nghe lo âu căng thẳng:

"Thưa ngài, tôi… tôi không biết. Tôi nghĩ… chắc là nó đi thám thính căn nhà…"

Giọng thứ hai nói:

"Đuôi Trùn, mi phải vắt nọc nó trước khi chúng ta đi ngủ. Ta cần bồi dưỡng trong đêm. Cuộc hành trình làm cho ta mệt quá."

Lão Frank nhíu cả hai đầu chân mày khít lại, dỏng cái tai còn nghe khá tới gần cánh cửa hơn, hết sức chú ý lắng nghe. Yên lặng một lúc, rồi người đàn ông được gọi là Đuôi Trùn lại lên tiếng:

“Thưa ngài, cho phép tôi hỏi chúng ta sẽ lưu lại đây bao lâu ạ?”

Giọng lạnh lùng đáp:

“Một tuần. Có thể lâu hơn. Chỗ này cũng khá tiện nghi, và kế hoạch cũng chưa thể tiến hành được. Hành động trước khi mùa Cúp Quidditch Thế giới kết thúc thì đúng là ngu.”

Lão Frank thọc một ngón tay co quắp vô lỗ tai của lão để ngoáy. Chắc là tại vì có một cục ráy tai tổ bố nào đó đã bít đường nghe, cho nên lão nghe một từ gì lạ hoắc, chẳng có ý nghĩa gì cả: “Quidditch.”

Đuôi Trùn nói:

“Thưa Ngài, mùa… mùa Cúp Quidditch Thế giới ạ?”

(Lão Frank ngoáy ngón tay lão vô lỗ tai mạnh hơn.)

“Xin tha lỗi cho tôi, nhưng mà… tôi không hiểu… tại sao chúng ta phải chờ cho đến khi kết thúc mùa Cúp Quidditch Thế giới?”

“Bởi vì, đồ ngu à, vào lúc này phù thủy khắp thế giới đang đổ về nước này, và cả đám bằng nhằng ở Bộ Pháp thuật đều trực chiến, canh phòng mọi biểu hiện của bất cứ hoạt động bất thường nào, kiểm tra tới kiểm tra lui căn cước. Chúng sẽ bị vấn đề an ninh ám ảnh, phải làm sao cho dân Muggle không hay biết gì hết. Vì vậy chúng ta phải đợi thôi.”

Lão Frank thôi tìm cách ngoáy lỗ tai của lão. Lão đã nghe rõ ràng mấy tiếng “Bộ Pháp thuật”, “phù thủy”, và “Muggle”. Rõ ràng, mỗi câu chữ này đều có một ý nghĩa bí mật nào đó, và lão Frank chỉ có thể nghĩ ra hai hạng người xài “mật mã”

khi nói chuyện với nhau, đó là gián điệp và bọn tội phạm. Lão Frank lại một lần nữa nắm chặt cây gậy trong tay, lắng nghe kỹ càng hơn nữa.

Đuôi Trùn nói nhỏ:

"Đức ngài vẫn còn quyết tâm?"

Trong giọng nói lạnh lùng bây giờ có thêm sự đe dọa:

"Chắc chắn ta vẫn còn quyết tâm, Đuôi Trùn ạ!"

Sau câu nói này có một lúc yên lặng. Và rồi Đuôi Trùn nói, lời lẽ lộn xộn nháo nhào tuôn ra như thể hắn buộc mình phải nói ra điều đó trước khi mất hết can đảm:

"Có thể làm chuyện đó mà không dính tới Harry Potter có được không, thưa ngài?"

Lại một lúc yên lặng nữa, kéo dài hơn, rồi… giọng thứ hai vang lên thì thào trong hơi thở:

"Miễn cho Harry Potter hả…? Ta hiểu rồi…"

Giọng Đuôi Trùn cao lên nghe như tiếng chuột kêu chít chít:

"Thưa ngài, tôi nói vậy không phải là vì tôi lo nghĩ đến thằng nhỏ đâu! Thằng nhỏ đó chẳng là cái gì đối với tôi cả, chẳng là gì cả! Chẳng qua là nếu chúng ta dùng một phù thủy khác… bất cứ phù thủy nào khác… thì nó sẽ được thanh toán nhanh hơn nhiều! Nếu ngài cho phép tôi được rời xa ngài một thời gian… Ngài cũng biết là tôi có thể tự ngụy trang hiệu quả nhứt… Tôi có thể quay trở lại đây trong vòng hai ngày với một người phù hợp…"

Giọng lạnh lùng nói nhỏ nhẹ: “Ta có thể xài một tên phù thủy khác, điều đó đúng…”

Giọng của Đuôi Trùn bây giờ nghe như nhẹ nhõm đi:

“Thưa ngài, như vậy khôn ngoan hơn. Đụng vô Harry Potter sẽ khó khăn lắm, nó được bảo vệ kỹ lắm…”

“Và vì vậy nên mi xung phong đi tìm cho ta một kẻ thế mạng chứ gì? Ta tự hỏi… có lẽ công việc bồi dưỡng ta đã làm cho mi chán ngán rồi phải không, Đuôi Trùn? Cái đề nghị hủy bỏ kế hoạch của mi hóa ra chỉ là cố gắng của mi tìm cách bỏ rơi ta, phải không?”

“Thưa ngài, tôi… tôi không hề có ý muốn rời bỏ ngài đâu, không hề đâu ạ…”

“Đồ nói láo!”

Giọng thứ hai rít lên.

“Ta luôn luôn đi guốc trong bụng mi, Đuôi Trùn à! Mi đang hối tiếc là mi đã trở về với ta chứ gì! Ta khiến mi chán ghét hả? Ta thấy mi co rúm người khi mi nhìn ta, cảm thấy cái rùng mình của mi khi mi chạm vào ta…”

“Không! Sự tận tụy của tôi đối với Đức ngài…”

“Sự tận tụy của mi đối với ta chẳng qua là sự hèn nhát. Nếu mi còn có chỗ nào khác để dung thân thì mi đã chẳng tìm đến ta. Ta cần bồi dưỡng vài giờ một lần, không có mi thì làm sao ta tồn tại hả? Ai sẽ vắt nọc Nagini hả?”

“Nhưng thưa ngài… trông ngài khỏe mạnh hơn nhiều lắm rồi…”

“Nói láo!”

Giọng thứ hai thều thào:

“Ta chẳng khỏe mạnh chút nào, và mi mà bỏ mặc ta chỉ trong vài ngày là ta sẽ kiệt quệ hết chút sức lực mà ta đã gom lại được dưới sự chăm nom dở ẹt của mi hôm nay. *Im đi!”*

Đuôi Trùn vừa lắp bắp mấy tiếng rời rạc không nghĩa lý gì hết đã vội ngậm miệng lại ngay. Trong vài giây, lão Frank không thể nghe được tiếng gì nữa ngoại trừ tiếng củi lửa cháy bí bép trong lò sưởi. Rồi người đàn ông thứ hai lại nói, bằng giọng rít lên nghe gần như tiếng huýt gió:

“Ta có lý do để xài thằng nhỏ, như ta đã giải thích cho mi rồi, và ta sẽ không xài ai khác cả. Ta đã chờ đợi mười ba năm. Chờ thêm vài tháng nữa không sao hết. Riêng đối với hàng rào bảo vệ chung quanh thằng nhỏ, ta tin là kế hoạch của ta sẽ có hiệu quả. Tất cả điều ta cần bây giờ chỉ là một chút lòng can đảm của mi thôi, Đuôi Trùn à… Mi phải tìm ra lòng can đảm đó, trừ khi mi muốn lãnh đủ cơn thịnh nộ của Chúa tể Hắc ám Voldemort ở mức tuyệt chiêu…”

Giọng Đuôi Trùn bây giờ đã trở nên kinh hoảng:

“Thưa Đức ngài, xin cho tôi nói! Trong suốt cuộc hành trình của chúng ta, tôi đã rà lại kế hoạch trong đầu tôi… Thưa ngài, việc Bertha Jorkin biến mất chẳng mấy chốc sẽ bị phát hiện ra thôi, và nếu mà chúng ta tiếp tục, nếu tôi mà ám sát…”

Giọng thứ hai thì thầm:

“Nếu? *Nếu à?* Nếu mi theo đúng kế hoạch, thì Đuôi Trùn à, Bộ Pháp thuật sẽ không bao giờ cần biết là ai chết nữa. Mi

sẽ làm việc đó một cách êm ru, không chút ồn ào nhặng xị; ta chỉ ước ao là chính ta có thể làm việc đó, nhưng trong tình trạng ta hiện nay… Đuôi Trùn, lại đây, chỉ cần trừ khử thêm một chướng ngại vật nữa thôi là con đường chúng ta đi tới Harry Potter sẽ quang đãng. Ta không bắt mi phải hành động một mình. Đến thời điểm thích hợp đó, tên đầy tớ *trung thành* của ta sẽ trở về đầu phục ta…"

Đuôi Trùn nói, giọng rầu rĩ thảm hại:

"Tôi chính là tên đầy tớ trung thành của ngài đây."

"Đuôi Trùn à, ta cần một kẻ nào đó có đầu óc, một kẻ nào đó có lòng trung thành không bao giờ giao động, mà mi thì rủi thay, chẳng đáp ứng được cả hai yêu cầu đó."

Đuôi Trùn nói, bây giờ trong giọng của hắn lộ rõ vẻ chua chát hờn dỗi:

"Chính tôi đã tìm ra ngài. Tôi là người đã tìm lại ngài. Tôi đã mang Bertha Jorkin đến cho Ngài."

Giọng nói thứ hai nghe có vẻ khoái trá:

"Điều đó đúng. Một sự thông minh đột xuất mà ta không nghĩ ra là mi cũng có thể có… Tuy nhiên, nếu nói cho đúng sự thực, thì khi mi bắt cóc con mụ đó, mi đâu có biết mụ ta hữu ích như thế nào hả?"

"Tôi… tôi cũng có nghĩ mụ ta có thể có ích chứ… thưa Ngài…"

"Đồ nói láo!"

Giọng thứ hai lại thốt lên với sự thích thú ác độc lồ lộ hơn

bao giờ hết:

"Nhưng mà ta không chối rằng thông tin của mụ ta là có giá trị. Nếu không có nó, chúng ta đâu có vạch ra được kế hoạch này. Vì vậy mi sẽ được thưởng, Đuôi Trùn à. Ta sẽ cho phép mi thực hiện một công việc trọng yếu cho ta, một công việc mà nhiều đồ đệ của ta sẵn sàng xung phong nhận lãnh…"

"Th… thiệt… hả, thưa ngài? Công việc gì…?"

Giọng của Đuôi Trùn bây giờ lại đầy vẻ kinh sợ.

"À, Đuôi Trùn à, mi đâu có muốn ta làm hỏng sự ngạc nhiên thú vị của mi hả? Vai trò của mi nằm ở giai đoạn cuối… nhưng mà ta hứa với mi, mi sẽ được hưởng cái vinh dự là kẻ hữu ích, như Bertha Jorkins vậy."

Giọng Đuôi Trùn bỗng trở nên khào khào, như thể miệng hắn chợt khô đắng đi:

"Ngài… Ngài… Ngài … sẽ giết cả tôi nữa à?"

Cái giọng lạnh lùng lại trở nên mơn trớn:

"Đuôi Trùn ơi, Đuôi Trùn à, tại sao ta lại phải giết mi kia chứ? Ta giết Bertha là bởi vì ta cần phải làm như vậy. Sau khi ta tra hỏi mụ ta xong thì mụ trở nên vô dụng hoàn toàn. Vả lại, nếu mụ ta mà trở về lại Bộ Pháp thuật với cái tin là mụ đã gặp mi vào kỳ nghỉ hè, thì mụ lại bị họ vặn hỏi những câu ngốc nghếch nữa. Mấy phù thủy đã bị coi như chết rồi thì không nên đụng đầu với phù thủy của Bộ Pháp thuật ở mấy cái quán ven đường…, biết không?"

Đuôi Trùn lầm bầm cái gì đó nhỏ đến nỗi lão Frank không thể nghe lọt tai, nhưng mà cái điều đó khiến cho người đàn

ông thứ hai trong phòng phá lên cười - một tiếng cười hoàn toàn bi thảm, lạnh lẽo như giọng nói của y:

"Chúng ta có thể thay đổi ký ức của mụ ấy ư? Nhưng Bùa Mê Ngải Lú có thể bị một pháp sư cao tay ấn phá vỡ như chơi, như ta đã chứng minh khi tra vấn mụ ta. Đuôi Trùn à, nếu không xài những thông tin mà ta đã khai thác được ở mụ ấy thì quả thiệt là xúc phạm đến *ký ức* của mụ."

Ở ngoài hành lang, lão Frank chợt nhận thấy bàn tay nắm chặt cây gậy của lão đã ướt đẫm và trơn nhớt mồ hôi. Thì ra gã đàn ông có giọng nói lạnh lùng kia đã giết một người đàn bà. Hắn đang nói đến chuyện đó mà không có một chút ăn năn hối hận gì hết - mà còn có vẻ *khoái trá* nữa. Hắn thiệt là nguy hiểm - một thằng điên. Và hắn lại đang lên kế hoạch giết thêm nhiều người nữa. Cái thằng nhỏ Harry Potter nào đó, chẳng biết là thằng nhỏ nào nữa, đang bị nguy hiểm…

Lão Frank biết là lão phải làm gì. Bây giờ, chính là lúc - nếu có lúc nào đáng làm thì chính là lúc này - đi kêu cảnh sát. Lão tính sẽ lẻn ra khỏi *Ngôi nhà Riddle* và đi thẳng tới trạm điện thoại công cộng trong làng… nhưng cái giọng lạnh lùng lại vang lên, và lão Frank cứ đứng như phỗng tại chỗ, cố hết sức dỏng tai lên mà nghe.

"Thêm một tên nữa bị giết… tên đầy tớ trung thành của ta ở trường Hogwarts… Đuôi Trùn à, Harry Potter giỏi lắm thì cũng bằng ta là cùng thôi. Chuyện đó ta đã quyết rồi. Sẽ không còn tranh cãi gì nữa hết. Nhưng mà im coi… ta nghĩ ta nghe tiếng con Nagini…"

Và giọng của người đàn ông thứ hai thay đổi. Hắn bắt đầu

phát ra những âm thanh mà lão Frank cả đời chưa từng nghe thấy bao giờ. Hắn đang rít lên như huýt gió và phun phì phì mà không cần lấy hơi thở. Lão Frank nghĩ chắc là hắn đang lên cơn động kinh gì đó.

Và rồi lão Frank nghe đằng sau lão có cái gì đó đang chuyển động trong hành lang tối om. Lão quay đầu lại dòm và cảm thấy mình tê liệt đi vì kinh hãi.

Có cái gì đó đang trườn về phía lão trên sàn hành lang tăm tối, và khi nó trườn tới gần dải sáng của ánh lửa lò sưởi hắt ra, lão hoảng kinh hồn vía nhận ra đó là một con rắn khổng lồ, ít nhứt cũng dài tới ba thước sáu. Hãi hùng, chết điếng, lão Frank trừng mắt ngó thân hình dợn sóng của con rắn quét một vệt rộng ngoằn ngoèo xuyên qua lớp bụi dày trên sàn, đến càng lúc càng gần lão hơn… Lão phải làm gì đây? Lối chạy trốn duy nhứt là chạy tuốt vô căn phòng mà hai người đàn ông kia đang mưu tính chuyện sát nhân, nhưng nếu lão cứ đứng ỳ ra tại chỗ thì chắc chắn con rắn sẽ giết lão…

Nhưng trước khi lão quyết định được phải làm thế nào thì con rắn đã bò tới ngang chỗ của lão, và không thể nào tin được, con rắn bò qua, một cách huyền bí lạ lùng. Con rắn bò theo tiếng huýt gió và tiếng phun phì phì của người đàn ông có giọng nói lạnh lùng ở bên trong cánh cửa, và chỉ vài giây sau, cái đuôi đa giác hình viên kim cương của con rắn biến mất sau khe cửa để hở.

Bây giờ thì mồ hôi đầm đìa trên trán lão Frank, còn bàn tay cầm gậy của lão thì run bần bật. Bên trong căn phòng, cái giọng lạnh lùng vẫn tiếp tục rít lên và lão Frank chợt lóe lên

một ý tưởng lạ lùng, một ý nghĩ không thể nào có nổi… *Gã đàn ông đó có thể nói chuyện với rắn.*

Lão Frank không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Điều lão mong muốn hơn hết thảy mọi thứ lúc này là được trở về cái giường của mình với chai nước nóng để chườm cái chân đau. Vấn đề là cái chân lão dường như không thèm nhúc nhích nữa. Trong lúc lão đứng đó run rẩy, tìm cách làm chủ lấy bản thân mình, thì cái giọng lạnh lùng đang nói tiếng rắn ấy đột ngột chuyển sang tiếng Anh:

"Đuôi Trùn, Nagini có một tin thú vị đây."

Đuôi Trùn hỏi:

"Thực… sao, thưa ngài?"

Giọng lạnh lùng ấy trả lời:

"Ừ, thực vậy. Theo như Nagini thì có một lão Muggle đang đứng ngay ở ngoài cửa phòng này, rình nghe hết từng lời chúng ta nói."

Lão Frank chẳng còn cơ hội nào để núp vô đâu nữa. Tiếng bước chân vang lên, và rồi cánh cửa phòng bật mở rộng.

Một gã đàn ông nhỏ thó, hói đầu, tóc lưa thưa màu xám, mũi nhọn và nhỏ, mắt mọng nước, đứng ngay trước mặt lão Frank, trên mặt hắn lẫn lộn nỗi sợ hãi với vẻ cảnh giác.

"Mời hắn vô trong này coi, Đuôi Trùn. Phép lịch sự của mi để đâu hả?"

Giọng nói lạnh lùng vang lên từ chiếc ghế bành cổ xưa đặt trước lò sưởi, nhưng lão Frank không thể nhìn thấy người đang

nói. Con rắn, mặt khác, thì đã cuộn tròn trên tấm thảm rách mướp bẩn thỉu, trông như thể nhại theo phong cách một con chó cưng.

Đuôi Trùn vẫy tay ra hiệu cho lão Frank bước vào phòng. Mặc dù vẫn còn run lập cập, lão Frank nắm chặt lấy cây gậy, bước khập khiễng qua ngưỡng cửa.

Ngọn lửa lò sưởi là nguồn ánh sáng duy nhứt trong căn phòng - hắt những cái bóng dài lằng ngoằng lên tường. Lão Frank đăm đăm nhìn vào lưng cái ghế bành; gã đàn ông ngồi lọt thỏm trong cái ghế đó dường như còn nhỏ hơn cả tên đầy tớ Đuôi Trùn của hắn, bởi vì lão Frank chẳng nhìn thấy được cái đầu của hắn đâu, chỉ nghe giọng lạnh lùng vang lên:

"Mi nghe hết mọi chuyện rồi hả, tên Muggle kia?"

"Ông gọi tôi là gì hả?"

Lão Frank đáp, giọng thách thức, bởi vì đằng nào thì lão cũng đã vô tận trong phòng rồi, và bây giờ là lúc phải hành động, bất kể là hành động gì. Lão bỗng cảm thấy can đảm hơn; hồi trong chiến tranh lão luôn cảm thấy như vậy.

Cái giọng của gã đàn ông ngồi trong ghế bành trở nên mát mẻ:

"Ta gọi mi là một tên Muggle, có nghĩa mi không phải là một pháp sư."

Giọng lão Frank tăng thêm phần rắn rỏi:

"Tôi không biết ông nói pháp sư là ông định nói gì. Tôi chỉ hiểu là những gì tôi đã nghe đêm nay đủ để làm cho cảnh sát quan tâm. Ông đã giết người và ông đang mưu toan giết thêm

người nữa! Và tôi cũng phải nói cho ông biết điều này…”

Giọng lão đột ngột hăng lên khi lão nói thêm:

“Vợ tôi biết tôi đến đây, và nếu tôi không trở về…”

Cái giọng lạnh lùng thản nhiên ngắt ngang lời lão:

“Mi không có vợ. Không ai biết mi ở đây. Mi không nói cho ai biết mi đến đây. Tên Muggle kia, đừng có nói láo với Chúa tể Hắc ám Voldemort, bởi vì ngài biết… Ngài luôn luôn biết…”

Lão Frank thô lỗ:

“Có đúng không đó? Chúa tể cơ à? Chà, tôi thì không lấy phong thái lịch sự làm điều đâu, *thưa ngài.* Nhưng tại sao ông không quay mặt lại đối diện với tôi như một con người nhỉ?”

“Nhưng ta không phải là một con người, đồ Muggle ạ.”

Giọng lạnh lùng vang lên nhưng rất khó nghe trong tiếng củi lửa cháy lách tách:

“Ta hơn hẳn, hơn hẳn một con người. Tuy nhiên… sao lại không? Ta sẽ đối diện với mi… Đuôi Trùn, đến đây xoay ghế lại cho ta.”

Tên đầy tớ rên rỉ.

“Có nghe ta bảo không, Đuôi Trùn?”

Với gương mặt dúm đó, gã đầy tớ làm như thể hắn thà làm bất cứ thứ gì còn hơn là phải đến gần ông chủ của hắn và cái thảm lót nền lò sưởi chỗ con rắn đang nằm. Gã đàn ông nhỏ thó đó bước chậm chạp tới trước và xoay cái ghế lại. Con rắn ngóc cái đầu hình tam giác xấu xí và huýt gió khe khẽ khi mấy

cái chân ghế làm đùn tấm thảm của nó.

Và rồi cái ghế được xoay ra đối diện với lão Frank. Lão nhìn thấy cái đang ngồi trên ghế. Cây gậy rơi khỏi tay lão rớt xuống sàn kêu cành cạch. Lão há miệng ra, thốt lên một tiếng thét. Lão thét to đến nỗi lão không nghe được mấy lời thần chú mà cái vật ngồi trong ghế lẩm bẩm khi giơ cây đũa phép lên. Một làn ánh sáng xanh lè nhá lên, một tiếng đổ ụp xuống, và lão Frank ngã gục trên sàn. Lão chết trước cả khi thân thể lão chạm tới sàn nhà.

Cách đó hai trăm dặm, một thằng bé tên là Harry Potter giựt mình thức giấc.

2

VẾT THẸO

Harry đang nằm ngửa thẳng cẳng, thở khó nhọc như thể nó vừa mới chạy xong một cuộc hộc tốc. Nó đã bừng tỉnh từ một giấc chiêm bao sống động, với hai bàn tay bưng lấy mặt. Vết thẹo cũ trên trán Harry, cái vết thẹo có hình một tia chớp đó, đang phỏng rát dưới mấy ngón tay của nó, như thể có ai đó vừa ấn một cọng kẽm nung nóng vô da.

Nó ngồi dậy, một bàn tay vẫn còn đặt trên vết thẹo, tay kia thò ra với lấy cặp mắt kiếng để trên cái bàn nhỏ cạnh giường ngủ. Nó đeo kiếng vô và căn phòng ngủ hiện ra rõ ràng hơn, nhờ ánh sáng màu cam nhợt nhạt của ngọn đèn đường bên ngoài cửa sổ chiếu mờ mờ qua tấm màn.

Harry lại xoa xoa mấy ngón tay lên vết thẹo, vẫn còn đau lắm. Nó bật bóng đèn bên cạnh lên, lồm cồm ra khỏi giường, băng ngang qua căn phòng, mở tủ quần áo, và dòm vô tấm gương gắn bên trong cánh cửa tủ áo. Một thằng nhỏ mười bốn tuổi ốm o đang ngó lại nó, đôi mắt xanh biếc sáng rực để lộ cái nhìn hoang mang dưới mái tóc đen rối bù. Harry xem xét cái vết thẹo hình tia chớp của cái bóng nó trong gương một cách

kỹ lưỡng. Trông cái thẹo tuy vẫn bình thường, nhưng mà nhức nhối.

Harry thử nhớ lại những điều nó đã chiêm bao trước khi chợt tỉnh giấc. Giấc mơ có vẻ thật đến nỗi… Trong mơ có hai người mà nó biết và một người mà nó không biết… Nó hết sức tập trung, đầu mày châu lại, nó cố gắng nhớ…

Hình ảnh mờ mờ của căn phòng tối tăm hiện ra trong trí nó… Có một con rắn cuộn mình trên tấm thảm trải nền lò sưởi… một gã đàn ông nhỏ thó tên Peter, bí danh Đuôi Trùn… và một giọng nói the thé lạnh lùng… giọng nói của Voldemort. Harry có cảm giác như có một cục nước đá vừa chui tọt xuống bao tử của nó với cái ý nghĩ…

Nó nhắm tịt mắt lại và cố gắng nhớ xem mặt mũi Voldemort ra làm sao, nhưng mà nó không thể nhớ nổi… Nó chỉ biết là vào lúc cái ghế bành của Voldemort được xoay lại, thì nó, Harry, đã nhìn thấy cái gì đang ngồi trong cái ghế đó, nó đã cảm thấy một cơn khiếp hãi co giật khắp toàn thân, đánh thức nó dậy… Hay đó chính là cơn đau của vết thẹo trên trán nó?

Và ông cụ già đó là ai? Bởi vì nhứt định là đã có một cụ già; Harry đã nhìn thấy cụ ngã gục xuống sàn. Mọi thứ bắt đầu trở nên rối rắm. Harry úp mặt vô hai bàn tay, che cho mắt khỏi nhìn thấy căn phòng ngủ, cố gắng nhớ lại hình ảnh của căn phòng lập lòe ánh lửa lò sưởi kia, nhưng mà thiệt chẳng khác gì cố gắng bụm tay mà giữ nước; chi tiết cứ rò rỉ đi, mất nhanh đến nỗi không giữ kịp gì cả… Voldemort và Đuôi Trùn đang nói chuyện về người nào đó mà họ đã giết, nhưng Harry không

thể nhớ được cái tên người đó… và họ cũng đang trù tính giết một người khác nữa… giết *chính nó.*

Harry ngước mặt lên khỏi hai bàn tay, mở to mắt ra, trừng trừng ngó quanh căn phòng ngủ của nó như thể muốn tìm xem có gì bất thường không? Thì quả có thế thật, có cả đống thứ bất thường trong căn phòng này. Một cái rương gỗ to đùng nằm dưới chân giường của nó, nắp để mở, để lộ ra một cái vạc, một cây chổi, áo chùng đen, và những quyển sách thần chú đủ loại. Mấy cuộn giấy da nằm bừa bộn trên cái bàn giấy của nó, lấn hết những chỗ nào không bị cái lồng cú khổng lồ chiếm cứ. Cái lồng đang bỏ trống, đó là nơi con Hedwig thường đậu. Trên sàn phòng, bên cạnh chân giường của nó là một cuốn sách mở ra; Harry đang đọc cuốn sách đó vào đêm hôm qua thì ngủ thiếp đi. Hình ảnh trong cuốn sách đang cử động. Những người đàn ông mặc áo chùng cam đang bay vòng vòng khi ẩn khi hiện trên những cây chổi thần, quăng cho nhau một trái banh đỏ.

Harry bước tới gần cuốn sách, lượm nó lên, quan sát một trong những phù thủy đang làm bàn hết sức ngoạn mục bằng cách thảy trái banh qua một cái vòng trên cột cao mười sáu thước. Rồi nó đóng ập quyển sách lại. Ngay cả môn Quidditch - môn thể thao tuyệt vời nhứt thế giới, theo ý Harry - cũng không thể chi phối tâm trí nó vào lúc này. Nó đặt quyển *Bay Cùng Súng Thần Công* lên cái bàn bên cạnh giường ngủ, bước đến bên cửa sổ, kéo màn ra để nhìn bao quát con đường phía dưới.

Đường Privet Drive trông giống hệt như bất cứ con đường ngoại ô đáng kính nào mà người ta kỳ vọng trông thấy vào

buổi sớm tinh mơ của ngày thứ bảy. Tất cả màn cửa sổ đều đóng kín. Harry cố phóng tầm mắt vào bóng tối mờ mờ, nhưng chẳng thấy có một sinh vật nào cả, đến một con mèo cũng không.

Thế nhưng… thế nhưng… Harry nôn nóng quay trở lại giường và ngồi xuống, đưa một ngón tay lên vết thẹo trên trán xoa xoa một lần nữa. Không phải cơn đau làm nó bận lòng; Harry không xa lạ gì với những cơn đau và thương tích. Có lần nó đã mất hết xương của cánh tay phải và đã phải trải qua nỗi đau đớn, dưỡng cho mấy cái xương đó mọc lại nội trong một đêm. Cũng cánh tay ấy sau đó lại bị cắm phập bởi một cái răng nanh bự khủng khiếp, đầy nọc độc, dài đến ba tấc. Và mới năm ngoái đây, Harry đã té nhào khỏi một cây chổi thần từ trên độ cao mười sáu thước. Nó đã quen thuộc với các thứ tai nạn và thương tích kỳ quái. Mấy thứ đó không thể nào tránh được nếu người ta theo học ở Hogwarts - trường Pháp thuật và Ma thuật - và lại có chút khuynh hướng thu hút về mình cả đống rắc rối.

Không, cái đang làm cho Harry buồn phiền là cái lần mới đây nhứt mà cái thẹo làm cho nó đau đớn, và đó là lần mà Voldemort đến gần nó nhứt… Nhưng bây giờ thì Voldemort không thể nào ở gần đây được… Ý tưởng Voldemort đang ẩn náu đâu đây trên đường Privet Drive nghe thiệt là vô lý, không đời nào…

Harry lắng nghe rất kỹ sự yên vắng chung quanh. Hay là nó đang lơ mơ chờ đợi nghe thấy tiếng kọt kẹt trên cầu thang hay tiếng phất gió của tấm áo trùm? Và rồi nó hơi nhảy nhổm lên khi nghe tiếng thằng anh họ của nó ngáy lên một tiếng như

sấm rền ở căn phòng kế bên.

Harry giật mình, tự nhủ, mình ngu ngốc thiệt. Trong nhà này đâu có ai khác ngoại trừ dượng Vernon, dì Petunia và Dudley, và họ đều đang ngủ say sưa yên lành, những giấc mơ của họ không bị quấy phá, cũng không đau đớn.

Cái thói ngủ say là đức tính của gia đình Dursley mà Harry ưa nhứt, chẳng như lúc thức họ chẳng giúp ích được gì cho nó. Dượng Vernon, dì Petunia, và Dudley là những người bà con duy nhứt còn sống của Harry. Họ là dân Muggle, căm ghét và khinh bỉ pháp thuật dưới bất cứ hình thức nào. Điều này có nghĩa là Harry được đón nhận trong gia đình này như một cục nợ ghẻ. Họ đã giải thích cho lối xóm về sự vắng mặt lâu ngày của Harry trong lúc nó đi học nội trú ở trường Hogwarts trong ba năm qua là Harry bị đưa vô Trung tâm Thánh Brutus Giam giữ Tội phạm Trẻ em Không Cải huấn được. Họ hoàn toàn biết rõ là Harry, một phù thủy vị thành niên, không được phép xài pháp thuật ở ngoài trường Hogwarts, nhưng họ cứ chằm hăm đổ thừa cho Harry về bất cứ thứ trục trặc gì xảy ra trong ngôi nhà của họ. Harry không bao giờ có thể giãi bày hay nói với họ bất cứ điều gì về cuộc sống trong thế giới phù thủy. Cái ý tưởng đi đến gặp dì dượng Dursley khi họ thức dậy, để kể cho họ nghe chuyện cái thẹo làm cho nó đau đớn và chuyện nó lo lắng về Voldemort, cái ý tưởng đó làm cho Harry phì cười.

Vậy mà chính tại vì Voldemort mà Harry phải đến sống với gia đình Dursley ngay từ đầu. Nếu không phải tại Voldemort thì Harry đâu có bị mang cái vết thẹo hình tia chớp trên trán. Nếu không phải tại Voldemort thì Harry vẫn còn có cha mẹ…

Harry chỉ mới lên một tuổi vào cái đêm mà tên Voldemort ấy - tên phù thủy hắc ám hùng mạnh nhứt trong suốt một thế kỷ, tên phù thủy đã nắm trọn quyền lực vững bền trong suốt mười một năm - tên phù thủy ấy đã đến nhà Harry và giết cả ba lẫn má của Harry. Sau đó Voldemort đã chĩa đũa phép vào Harry, hắn đã thực hiện một lời nguyền từng tiêu diệt rất nhiều phù thủy già đời trên con đường giành lấy quyền lực của hắn… Và kỳ diệu đến mức không tin nổi là lời nguyền đó không linh nghiệm đối với Harry. Thay vì giết chết đứa bé, lời nguyền đã phản công lại chính Voldemort. Harry sống sót, không hề hấn gì hết, ngoại trừ một vết thương hình tia chớp để lại trên trán; còn Voldemort thì bị tàn rụi, chỉ còn là một đống ngắc ngoải. Quyền lực của hắn tiêu tan, sự sống của hắn hầu như tàn lụi, Voldemort đã chuồn mất. Nỗi kinh hoàng mà cộng đồng bí mật của các phù thủy từng chịu đựng bao lâu nay được giải tỏa, bọn thuộc hạ của Voldemort bị tứ tán, và Harry Potter trở nên nổi tiếng.

Vào sinh nhật thứ mười một của Harry, nó đã vô cùng kinh ngạc khi khám phá ra rằng mình là một phù thủy. Nó còn hoảng hồn hơn nữa khi phát hiện ra cái điều là mọi người trong thế giới bí mật của phù thủy đều biết đến tên nó. Harry đã đến trường Hogwarts và nhận thấy rằng mọi cái đầu đều phải quay lại nhìn nó và những lời xì xào đuổi theo sau nó bất kể nó đi tới đâu. Nhưng bây giờ thì Harry đã quen rồi. Cuối mùa hè này nó sẽ bắt đầu vào năm thứ tư ở trường Hogwarts, và nó đã bắt đầu đếm ngược thời gian để tính đến ngày nó được trở lại tòa lâu đài.

Nhưng vẫn còn gần nửa tháng nữa mới tới ngày tựu

trường. Harry lại nhìn quanh căn phòng của nó một cách vô vọng, và mắt nó chợt dừng lại trên mấy tấm thiệp mừng sinh nhựt của hai đứa bạn thân nhứt gởi cho nó vào cuối tháng bảy. Không biết tụi nó sẽ nghĩ sao nếu Harry viết thư kể cho tụi nó nghe về chuyện cái thẹo làm cho nó đau đớn?

Lập tức, Harry nhớ lại giọng nói vừa hoảng hốt vừa chói tai của cô nàng Hermione:

"Cái thẹo của bồ bị đau hả? Harry, cái đó nghiêm trọng lắm đó... Bồ viết thư cho cụ Dumbledore biết đi! Và mình sẽ đi tra cứu cuốn Những Đau Đớn Và Phiền Muộn Pháp Thuật Thông Thường… *Có thể trong đó có chỉ cách phải làm sao với những vết thẹo do bị nguyền gây ra..."*

Ừ, thể nào Hermione cũng sẽ khuyên bảo nó như vầy: đi thẳng đến gặp thầy hiệu trưởng trường Hogwarts, đồng thời tham khảo một cuốn sách. Harry nhìn đăm đắm qua cửa sổ lên bầu trời xanh đen màu mực. Nó không tin chút nào là một cuốn sách lại giúp được nó lúc này. Theo như nó biết, nó là sinh vật duy nhứt sống sót dưới một lời nguyền kinh khủng như lời nguyền của Voldemort; vì vậy, sẽ không có mấy khả năng là nó sẽ tìm được những triệu chứng tương tự được liệt kê trong cuốn *Những Đau Đớn Và Phiền Muộn Pháp Thuật Thông Thường*. Còn về chuyện trình việc này cho thầy hiệu trưởng, thì Harry thiệt tình không biết suốt kỳ nghỉ hè cụ Dumbledore biến đi đâu. Nó tự giải trí cho mình một lát bằng cách hình dung ra cụ Dumbledore với bộ râu bạc dài lượt thượt, trong bộ áo chùng phù thủy dài thòng, đội cái nón phù thủy chóp nhọn… đang nằm dài trên bãi biển nào đó, đang xoa kem chống nắng lên cái mũi khoằm dài ngoằng của cụ. Nhưng

cho dù cụ Dumbledore đang ở đâu, Harry biết chắc là Hedwig cũng sẽ có thể tìm được cụ; con cú của Harry chưa bao giờ thất bại trong công tác giao một lá thư cho bất kỳ ai, ngay cả khi thư không có địa chỉ. Nhưng mà Harry sẽ viết cái gì trong thư?

Kính thưa giáo sư Dumbledore,

Con xin lỗi đã quấy rầy thầy, nhưng mà cái thẹo của con làm con đau hồi sáng này.

Kính thư,

Harry Potter

Chẳng lẽ lại viết như vậy? Nhưng câu chữ đó thậm chí khi hãy còn nằm trong đầu Harry nghe cũng đã ngớ ngẩn hết chỗ nói rồi.

Thành ra Harry cố nghĩ tới phản ứng của một đứa bạn thân khác của nó, Ron Weasley. Thế là trong khoảnh khắc, cái đầu tóc đỏ, cái mũi dài và cái mặt đầy tàn nhang của Ron dường như bơi bơi trước mặt Harry, mang một vẻ khoái chí vô cùng.

"Cái thẹo của bồ đau hả? Nhưng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đâu có thể nào đang ở gần bồ lúc này, đúng không?... Ý mình nói là bồ sẽ biết nếu hắn đến gần bồ, đúng không? Hắn lại toan hại bồ một lần nữa, đúng không? Mình không biết Harry à, có thể mấy cái thẹo do lời nguyền gây ra luôn luôn nhức nhối một tý... mình sẽ hỏi ba mình coi sao."

Ông Weasley là một pháp sư có đầy đủ năng lực để làm việc cho văn phòng Dùng sai Chế tác của Muggle ở Bộ Pháp Thuật, nhưng, theo như Harry biết, ông lại chẳng có chuyên môn đặc biệt gì về những vấn đề đại loại như lời nguyền…. Dù sao đi nữa, Harry cũng không thích cái ý tưởng làm cho cả

nhà Weasley biết là nó, Harry Potter, mới bị đau một tý tẹo đã nhảy lên đong đỏng. Bà Weasley sẽ rối rít lên, hơn cả Hermione; và Fred và George, hai ông anh sinh đôi của Ron năm nay mười sáu tuổi, sẽ cho là Harry phát khùng. Gia đình Weasley là gia đình mà Harry yêu quí nhứt trên thế gian này. Nó đang hy vọng là trong nay mai thôi họ có thể mời nó đến nhà họ lưu lại chơi. (Ron đã nhắc đến cái gì đó về trận tranh Cúp Quidditch Thế giới), và nó dù sao cũng không muốn cuộc viếng thăm của nó bị ám bởi những thắc mắc lo âu về cái thẹo của nó.

Harry xoa nắn cái thẹo bằng mấy khớp ngón tay. Điều mà nó thực sự muốn (mà nó lại gần như xấu hổ khi tự thú nhận với mình điều này) là có một người giống như…, một người nào đó giống như *cha mẹ* vậy; một phù thủy người lớn có thể dạy dỗ khuyên bảo nó mà nó không cảm thấy mình ngu ngốc, một người quan tâm lo lắng cho nó, một người có kinh nghiệm về Ma thuật Hắc ám…

Bỗng nhiên nó nghĩ ra người đó. Thiệt là đơn giản, và thiệt là rõ ràng đến nỗi nó không thể tin được là nó phải mất nhiều thì giờ như vậy mới nghĩ ra. Người đó còn có thể là ai khác hơn chú *Sirius?*

Harry nhảy phóc ra khỏi giường, vội vã băng ngang căn phòng, ngồi vô bàn viết. Nó kéo một tấm giấy da về phía mình, chấm cây viết lông chim đại bàng của nó vô bình mực, viết *Chú Sirius kính mến,* rồi ngừng lại, tự hỏi làm thế nào để diễn tả cái vấn đề của nó một cách tốt nhứt, lòng vẫn còn lấy làm lạ về cái chuyện mà nó đã không nghĩ ra chú Sirius ngay từ đầu. Nhưng mà rồi, có lẽ… nói cho cùng thì cũng không

đến nỗi đáng ngạc nhiên lắm, vì nó cũng chỉ mới phát hiện ra chứ Sirius là cha đỡ đầu của nó cách đây hai tháng.

Ngay cả khi không thể cùng về sống chung với chú, thì chính nhờ chú Sirius mà bây giờ Harry có thể để tất cả những thứ đồ dùng học tập của nó ở trong phòng ngủ. Trước đây gia đình Dursley không đời nào cho phép làm như vậy. Ước nguyện chung của họ là làm sao cho Harry càng khốn đốn càng tốt, cộng thêm nỗi sợ hãi quyền lực pháp thuật của Harry đã khiến cho vào những mùa hè trước đây họ cứ nhét cái rương đựng đồ dùng học tập của nó vô căn phòng xép dưới gầm cầu thang . Nhưng thái độ của họ đã thay đổi kể từ khi họ biết Harry có một người cha đỡ đầu là một tên sát nhân nguy hiểm - Bởi vì Harry đã cố tình quên nói với gia đình Dursley rằng chú Sirius vô tội.

Từ khi trở về ngôi nhà trên đường Privet Drive, Harry đã nhận được hai lá thư của chú Sirius. Cả hai đều được đưa tới, không phải bằng cú như trong thế giới phù thủy thường dùng đâu nhá, mà bằng những con chim miền nhiệt đới bự chảng đầy màu sắc rực rỡ. Hedwig không chấp nhận những khách không mời hào nhoáng đó; nó hết sức bất đắc dĩ để cho mấy con chim nhiệt đới đó uống miếng nước trong cái khay của nó trước khi bay đi. Harry, ngược lại, rất khoái chúng. Bọn chim nhiệt đới đó đem đến cho trí tưởng tượng của Harry những rặng dừa và bãi cát trắng mà Harry hy vọng là nơi chú Sirius đang trú ngụ và đang tự do tự tại (chú Sirius không bao giờ nói chú đang ở đâu, đề phòng trường hợp những lá thư bị coi trộm). Không hiểu vì sao, Harry thấy khó mà tưởng tượng nổi là những tên giám ngục Azkaban có thể sống sót lâu dưới ánh

mặt trời rạng rỡ; có lẽ vì vậy mà chú Sirius đã đi về phương nam. Những lá thư của chú Sirius có vẻ vui tươi phấn khởi; chúng hiện giờ đang được giấu kỹ dưới một tấm ván lót sàn có thể tháo ra được ngay dưới gầm giường của Harry. Và trong cả hai lá thư đó, chú Sirius đều nhắc Harry cứ gọi đến chú bất cứ khi nào thấy cần. Ừ, thì bây giờ chính là lúc nó cần, được thôi…

Ngọn đèn của Harry dường như lu mờ đi khi ánh sáng xám bạc lạnh lẽo của buổi bình minh đang rạng dần từ từ lan tỏa vào phòng. Cuối cùng, khi mặt trời mọc, khi những bức tường trong phòng ngủ của nó nhuộm màu vàng rực, và tiếng đi lại lịch kịch vang lên từ phòng của dượng Vernon và dì Petunia, thì Harry dọn dẹp những mẩu giấy da vụn vương vãi trên bàn và đọc lại lá thư vừa viết xong:

Chú Sirius kính mến,

Cám ơn chú về lá thư mới nhứt của chú. Con chim đó bự dễ sợ; đến nỗi nó khó khăn lắm mới chui qua được cửa sổ vào phòng con.

Cuộc sống ở đây vẫn như bình thường. Vụ ăn kiêng của Dudley không khá chút nào. Dì của con phát hiện nó lén đem bánh rán vô phòng ngủ của nó ngày hôm qua. Dì dượng nói là họ sẽ phải cúp tiền túi của nó nếu nó cứ làm như vậy, cho nên nó tức giận hết sức và quăng cái Trạm-Chơi của nó qua cửa sổ. Đó là một loại đồ điện tử mà người ta có thể dùng để chơi trò chơi. Thực ra nó làm vậy là ngu, bây giờ nó không còn cả cái chương trình điện tử Siêu-Quậy Phần Ba để mà mê cho quên sầu.

Con thì yên ổn, ấy chủ yếu là nhờ gia đình Dursley quá sợ rằng chú có thể xuất hiện và biến họ thành dơi nếu con méc chú. Nhưng mà có một chuyện lạ xảy ra hồi sáng nay. Cái thẹo của con lại đau nữa. Lần mới nhứt mà cái thẹo đau là tại vì Voldemort vô trường Hogwarts. Nhưng mà con không nghĩ

là hắn đang ở gần con lúc này, chẳng lẽ nào? Theo chú thì liệu mấy cái thẹo do Bị nguyền có đau đớn trong nhiều năm về sau không?

Con sẽ nhờ Hedwig gởi thư này khi nó trở về; bây giờ nó đang đi săn. Chú cho con gửi lời chào Buckbeak nhé.

Harry

Harry nghĩ… Ừ, coi được rồi đây. Chẳng việc gì phải đề cập tới giấc mơ. Nó không muốn bức thư để lộ ra là nó quá lo lắng. Nó xếp miếng giấy da lại và đặt qua một bên trên bàn, chờ Hedwig trở về. Rồi nó đứng dậy, vươn vai, mở tủ quần áo ra một lần nữa. Không cần liếc bộ dạng mình trong gương, Harry bắt đầu mặc quần áo rồi đi xuống nhà bếp ăn điểm tâm.

3

THIỆP MỜI

Khi Harry xuống tới nhà bếp, ba người của nhà Dursley đã ngồi sẵn quanh cái bàn rồi. Không ai thèm ngẩng nhìn lên khi nó bước vô và ngồi xuống. Gương mặt to bè và đỏ au của dượng Vernon khuất đằng sau tờ báo buổi sáng *Tin thư Nhật báo*, còn dì Petunia thì đang cắt một trái bưởi làm tư, môi của dì mím lại trên những cái răng như răng ngựa.

Dudley có vẻ tức tối hờn dỗi, và không biết do đâu mà nó dường như chiếm nhiều chỗ hơn thường ngày. Điều này rất có ý nghĩa, bởi vì thường ngày nó cũng đã một mình chiếm hết cả một cạnh của cái bàn vuông. Mắt Dudley đỏ lên khi dì Petunia đặt một phần tư trái bưởi không ướp đường lên cái đĩa của nó với giọng nói run run:

"Phần của con đây, Diddy cục cưng của má!"

Cuộc đời của Dudley đã quẹo sang một khúc quanh không dễ chịu chút nào kể từ khi nó về nhà nghỉ hè với tờ trình kết quả học tập cuối năm.

Như thường lệ, dượng Vernon và dì Petunia đã loay hoay tìm cớ bào chữa cho những điểm xấu của nó: dì Petunia luôn

luôn khẳng định rằng Dudley là một đứa bé thiên tài, chỉ tại thầy cô của nó không hiểu ra. Còn dượng Vernon thì khăng khăng rằng dù gì thì gì ông cũng không có muốn con trai mình là một thằng học gạo ẽo ợt. Họ cũng lờ phứt vụ nhà trường khiển trách Dudley hiếp đáp bạn bè trong tờ trình. Dì Petunia ràn rụa nước mắt phân trần:

"Nó chỉ là một cậu bé thích bông phèng cho vui, chứ nó không hại tới một con ruồi nữa là!"

Tuy nhiên ở cuối tờ trình có vài nhận xét khá cân nhắc, cẩn thận của cô y tá trong trường mà cả dượng Vernon lẫn dì Petunia đều không thể nào giải thích được. Bất kể dì Petunia có rên rỉ bao nhiêu rằng Dudley là đứa to xương, rằng cái sự quá trọng lượng của nó thực ra chỉ là sự mũm mĩm chó con, và rằng nó là một đứa trẻ đang lớn cần ăn nhiều thực phẩm, thì cái sự thật vẫn cứ là như vầy: những người cung cấp quần áo cho học sinh của trường không thể nào tìm trong kho bộ đồ nào đủ lớn để vừa với khổ người béo ục của nó nữa. Cô y tá của trường đã nhìn thấy cái mà dì Petunia (mắt dì Petunia rất tinh trong những chuyện như tìm ra dấu tay trên những bức tường trắng bóc của dì, và trong chuyện rình ngó ai đến ai đi bên nhà hàng xóm) đơn giản không thèm thấy rằng Dudley chả cần thêm tí xíu bồi dưỡng nào thì nó cũng đã đạt tới xêm xêm kích thước và trọng lượng của một con cá voi.

Cho nên, sau nhiều trận giẫy nẩy và nhiều phen cãi vã làm rung cả sàn phòng ngủ của Harry, với rất nhiều nước mắt của dì Petunia tuôn ra, một chế độ ăn kiêng mới được bắt đầu. Tờ giấy ăn kiêng mà cô y tá của trường Smeltings gởi đến nhà được ịn lên cửa tủ lạnh. Cái tủ lạnh bây giờ đã được dọn trống

trơn những món khoái khẩu nhứt của Dudley như nước ngọt có ga và bánh ngọt, sôcôla và thịt băm; để chất thế vô đó đầy nhóc những trái cây và rau củ cùng các thứ mà dượng Vernon gọi là "đồ ăn cho thỏ".

Để động viên an ủi Dudley về cái vụ kiêng khem này, dì Petunia khẳng định là cả nhà cũng ăn kiêng tuốt. Bây giờ dì đang phát cho Harry một phần tư trái bưởi. Harry nhận thấy miếng bưởi của nó nhỏ hơn miếng của Dudley rất nhiều. Dì Petunia dường như cảm thấy cách tốt nhứt để giữ vững tinh thần cho Dudley là bảo đảm với nó rằng nó đã được chia phần ít ra thì cũng nhiều hơn của Harry.

Nhưng mà dì Petunia không biết gì hết về những thứ được giấu dưới tấm ván lót sàn tháo ra được dưới gầm giường của Harry. Dì không hề biết là Harry không hề ép mình theo thực đơn ăn kiêng chút nào. Lúc mới nghe phong thanh cái chuyện nó sẽ phải sống sót qua suốt mùa hè bằng cà rốt, Harry đã phái Hedwig đi cầu cứu đám bạn bè và người quen biết của nó, và họ đã hưởng ứng cơ hội này một cách kỳ diệu. Hedwig từ nhà Hermione trở về với một hộp bự đầy nhóc bánh phồng không đường. (Bởi vì ba má của Hermione là nha sĩ mà.) Lão Hagrid, người giữ khóa ở trường Hogwarts, đã bày tỏ lòng biết ơn Harry bằng cách gởi cho nó cả một bịch bánh đá do chính lão tự chế. (Harry không dám đụng tới mấy cái bánh này, vì nó đã có quá nhiều kinh nghiệm với tài nấu nướng của lão Hagrid.) Tuy nhiên bà Weasley đã phái con cú của gia đình, con Errol, đem cho Harry một cái bánh trái cây khổng lồ và những cái bánh nhưn thịt đủ loại. Tội nghiệp cho Errol, con cú già nua và yếu ớt, cần đến những năm ngày dưỡng sức mới phục hồi

được sức khỏe sau cuộc hành trình. Và rồi đến sinh nhật của Harry, (mà cả nhà Dursley hoàn toàn không đếm xỉa gì tới), Harry nhận được bốn cái bánh sinh nhật siêu bự, do Hermione, Ron, lão Hagrid và chú Sirius, gởi tới. Harry vẫn còn để dành hai cái, nên nó ngong ngóng bữa điểm tâm thực sự của nó khi trở về phòng ngủ, nhờ vậy nó ăn miếng bưởi mà không phàn nàn gì hết.

Dượng Vernon đặt tờ báo qua một bên rồi khịt mũi chê bai, xong ngó xuống cái miếng bưởi một góc phần tư của ông. Ông càu nhàu với dì Petunia:

"Có nhiêu đây thôi à?"

Dì Petunia nhìn ông một cách nghiêm nghị, rồi gật đầu hướng về phía Dudley. Nó đã ăn hết phần bưởi của nó rồi và đang thòm thèm nhìn sang phần của Harry với vẻ chua cay trong đôi mắt heo ti hí.

Dượng Vernon thở một cái rõ là dài, làm lao xao cả bộ ria vĩ đại rậm rạp của ông. Rồi ông cầm muỗng lên.

Chuông cửa reo. Dượng Vernon hì hụi nhấc mình ra khỏi cái ghế và đi ra hành lang, tới cửa chính. Trong lúc dì Petunia còn bận bịu với cái ấm trà, Dudley nhanh như chớp chôm luôn phần bưởi còn lại của dượng Vernon.

Harry nghe có tiếng trò chuyện ở cửa ra vào, rồi tiếng ai đó cười, và tiếng dượng Vernon trả lời cụt ngủn. Rồi cửa chính đóng lại, và có tiếng xé giấy trong hành lang.

Dì Petunia đặt ấm trà xuống bàn và tò mò nhìn quanh xem dượng Vernon đã phải đi đâu. Dì không cần phải chờ lâu mới

biết; chỉ chừng một phút sau, dượng Vernon đã quay lại. Trông dượng Vernon giận tím gan. Dượng quát Harry:

"Mày! Vô phòng khách! Ngay bây giờ!"

Hoang mang không biết nó bị coi là đã làm điều gì sai trái phen này, Harry đứng dậy đi theo dượng Vernon ra khỏi nhà bếp, qua phòng bên cạnh. Dượng Vernon đóng mạnh cánh cửa đằng sau lưng hai người. Ông bước đến lò sưởi rồi quay mặt về phía Harry, nói:

"Ra vậy!"

Nghe như thể ông sắp sửa tuyên bố nó bị bắt "Ra vậy."

Harry thực tình tha thiết muốn hỏi:

"Ra vậy cái gì ạ?"

Nhưng nó cảm thấy không nên thử nghiệm cơn giận của dượng Vernon vào buổi sáng hôm nay, đặc biệt là khi tình hình đã bị tình trạng thiếu thực phẩm làm cho căng thẳng rồi. Vì vậy nó bèn làm ra bộ ngơ ngác một cách lễ phép.

Dượng Vernon chìa một mẩu giấy viết tay màu tím vào mặt Harry:

"Cái này mới được gởi tới đây. Một lá thư. Về mày."

Harry càng thêm bối rối. Ai lại có thể đi viết thư cho dượng Vernon về nó kia chứ? Trong số những người nó biết, ai là người biết gởi thư bằng bưu điện?

Dượng Vernon trừng mắt ngó Harry, rồi lại ngó xuống lá thư, và đọc to:

Kính gửi ông bà Dursley.

Chúng ta chưa từng được giới thiệu với nhau, nhưng tôi chắc là ông bà có nghe Harry nói rất nhiều về thằng Ron, con trai của tôi.

Như Harry có lẽ đã nói cho ông bà biết, trận chung kết Cúp Quidditch Thế giới sẽ diễn ra vào tối thứ hai này, và ông nhà tôi, Arthur, vừa xoay được mấy tấm vé hàng đầu nhờ thông qua mối quan hệ với Bộ Thể dục Thể thao Phù thủy.

Tôi hy vọng ông bà sẽ cho phép chúng tôi đến đón Harry đi xem trận đấu, bởi vì đây đúng thực là cơ hội một-lần-trong-cả-đời-người; đã ba mươi năm nay nước Anh mới có dịp đăng cai Cúp Thế giới, và vé thì thiệt là khó mà kiếm được. Chúng tôi dĩ nhiên rất vui mừng được lưu Harry ở lại nhà chúng tôi chơi đến hết mùa hè, và sẽ đưa cháu ra tàu lửa trở về trường học an toàn.

Xin ông bà phúc đáp càng nhanh càng tốt và tốt nhứt là nhờ Harry gởi lời phúc đáp của ông bà cho chúng tôi theo cách thông thường, bởi vì người phát thư Muggle chưa bao giờ đưa thư tới nhà chúng tôi, và tôi không chắc là ông ta có biết nhà chúng tôi ở đâu không.

Hy vọng sớm được gặp cháu Harry.

Kính thư,

Molly Weasley

Tái bút: Tôi hy vọng đã dán đủ tem.

Dượng Vernon đọc xong, đút tay vô túi áo trước ngực và

móc ra một cái gì đó. Dượng gầm gừ:

"Coi cái này nè!"

Dượng chìa ra một cái phong bì đã chứa lá thư của bà Weasley, và Harry phải khó khăn lắm mới rún cười được. Cái phong bì đó dán tem kín mít, chỉ chừa một lõm tí tẹo ở bì trước để bà Weasley ghi nhín nhín cái địa chỉ nhà Dursley bằng nét chữ nhỏ tí ti.

Harry cố gắng nói như thể cái chuyện bà Weasley làm chẳng qua là lỗi thông thường ai cũng có thể mắc phải:

"Vậy là bà ấy dán đủ tem đó chứ!"

Mắt của dượng Vernon lóe lên. Ông nói qua hàm răng nghiến chặt:

"Tay phát thư đã để mắt tới rồi. Hắn chắc chắn rất muốn biết coi lá thư này từ đâu gởi tới. Vì vậy hắn mới rung chuông. Có vẻ hắn nghĩ chuyện này *tức cười* lắm."

Harry không nói gì. Người khác thì có thể không hiểu nổi tại sao dượng Vernon lại nổi cơn thịnh nộ chỉ vì một cái phong bì dán quá nhiều tem, nhưng Harry đã sống với gia đình Dursley quá lâu để dư biết họ nhạy cảm như thế nào về bất cứ điều gì khác thường, thậm chí chỉ hơi hơi khác bình thường một chút xíu.

Nỗi sợ hãi tồi tệ nhứt của họ là bị ai đó khám phá ra chuyện họ có dính dáng (cho dù rất xa xôi) với những người như bà Weasley.

Dượng Vernon vẫn còn trừng mắt ngó Harry, còn Harry thì cố giữ cho nét mặt của mình có được vẻ trung dung. Nếu nó

không làm hay lỡ nói ra bất cứ điều gì ngu ngốc, thì nó có thể được hưởng cái cơ hội cả đời người mới có một lần. Nó chờ cho dượng Vernon nói điều gì đó, nhưng dượng chỉ ngó nó trân trân hoài. Harry đành quyết định phá vỡ sự im lặng. Nó hỏi:

"Vậy… con có thể đi không ạ?"

Một cơn co thắt nhẹ lan qua gương mặt to bè tím lịm của dượng Vernon. Hàm ria vĩ đại rung khẽ. Harry nghĩ nó biết cái gì đang diễn ra sau lớp ria rậm ấy: một trận chiến dữ dội khi hai bản năng cơ bản nhứt của dượng Vernon xung đột nhau. Cho phép Harry đi thì sẽ làm cho Harry sung sướng, cái điều mà suốt mười ba năm qua dượng Vernon đã ra sức làm ngược lại. Nhưng mặt khác, cho phép Harry biến đi với gia đình Weasley cho đến hết mùa hè thì sẽ tống khứ được nó ra khỏi nhà sớm hơn hai tuần lễ so với hy vọng của mọi người, và dượng Vernon thì rất ghét cái sự phải chứa Harry trong nhà của dượng.

Dường như để có thêm thì giờ suy nghĩ, dượng Vernon cúi xuống nhìn lá thư của bà Weasley một lần nữa. Dượng ngó chằm chằm cái chữ ký với vẻ ghê tởm, rồi hỏi Harry:

"Mụ đàn bà này là ai?"

Harry nói:

"Dượng có gặp bác ấy rồi. Bà là má của đứa bạn thân nhứt của con, thằng Ron, bà đã gặp dượng ở chỗ tàu Hog… chỗ chuyến tàu đưa con từ trường về hồi cuối niên học vừa rồi."

Harry suýt nữa thì nói là "Tàu tốc hành Hogwarts" và chắc

chắn điều đó sẽ khiến cho dượng Vernon phát điên lên. Không ai được phép nói to cái tên trường mà Harry học ở trong căn nhà của gia đình Dursley.

Dượng Vernon nhăn cái mặt bự lại như thể đang cố nhớ một điều gì khó chịu lắm. Cuối cùng ông gầm gừ:

"Có phải một mụ lùn phục phịch cùng với cả một bầy con tóc đỏ không?"

Harry cau mày. Nó cho là dượng Vernon hơi quá lời khi dùng từ "phục phịch" để miêu tả người nào khác, trong khi thằng con trai của dượng, thằng Dudley, rốt cuộc đã đạt được cái mà nó lăm le đạt được từ hồi mới lên ba, và rồi từ đó cứ bề ngang ngày càng ăn đứt bề cao.

Dượng Vernon lại tiếp tục nghiên cứu lá thư. Ông nói nhẹ như hơi thở:

"Quidditch! *Quidditch* là cái đồ khỉ gió gì hả?"

Harry cảm thấy bị đâm một nhát khó chịu nữa. Nó đáp gọn lỏn:

"Đó là một môn thể thao. Khi chơi thì cỡi trên cây chổi thần…"

"Thôi được rồi! Được rồi!"

Dượng Vernon quát to. Harry nhận thấy, một cách mãn nguyện, là ông dượng nó trông có vẻ hoảng hốt hoang mang lắm. Rõ ràng là thần kinh của ông không chịu nổi âm thanh của những chữ như "chổi thần" vang lên trong phòng khách của mình. Ông né bằng cách vục đầu vào lá thư của bà Weasley, nghiên cứu một lần nữa. Harry thấy môi của dượng

cong lên mấy tiếng: *"gởi lời phúc đáp của ông bà cho chúng tôi theo cách thông thường"*. Ông vặc:

"Mụ muốn nói gì, 'cách thông thường' là sao?"

"Dạ, thông thường đối với chúng con."

Harry đáp và vội nói thêm trước khi bị dượng Vernon chặn họng:

"Dượng cũng biết mà, tức là bằng hộp thư cú. Đó là cách gởi thư thông thường của phù thủy."

Dượng Vernon giận phát khùng lên như thể Harry vừa thốt ra một tiếng chửi thề thô tục. Run lên vì giận, dượng bắn một cái nhìn căng thẳng qua cửa sổ, như thể dượng lo là có một gã hàng xóm nào đó đang ịn tai lên kiếng cửa sổ mà nghe lén vậy.

Gương mặt dượng Vernon bây giờ tím lịm như màu trái mận, dượng rít lên:

"Tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi là không được nói tới những thứ phi tự nhiên dưới mái nhà của tao hả? Coi mày đứng đó kìa, trong những áo quần mà Petunia đã mặc lên cái con người vô ơn của mày…"

"Sau khi Dudley không thèm mặc nữa."

Harry lạnh lùng tiếp lời. Và quả thực, nó đang mặc một cái áo cánh rộng đến nỗi nó phải xắn tay áo lên năm lần mới có thể sử dụng được bàn tay của nó. Còn vạt áo thì dài thòng tới đầu gối, phủ lượt thượt bên ngoài cái quần bò rộng lùng thùng như cái bao bố.

Dượng Vernon giận run lẩy bẩy:

“Mày không được nói với tao bằng cái giọng đó!”

Nhưng Harry không chịu đựng được trò này hơn nữa. Đã qua lâu rồi cái thời mà nó bị buộc phải nhứt nhứt cam chịu mọi luật lệ ngu ngốc trong ngôi nhà Dursley. Nó đã không thèm ăn kiêng theo Dudley, nó cũng sẽ không chịu để cho dượng Vernon cản trở nó đi coi trận đấu Cúp Quidditch Thế giới, nếu như nó có thể làm được. Harry hít một hơi thở sâu rồi nói:

“Thôi được, con sẽ không xem Cúp Thế giới. Bây giờ con đi được chưa? Chẳng là con còn một lá thư gởi chú Sirius mà chưa viết xong. Dượng cũng biết… đó là ba đỡ đầu của con.”

Nó đã làm tới. Nó đã nói những chữ kỳ diệu. Bây giờ thì cái màu tím lịm đã nhạt dần từng đốm trên gương mặt dượng Vernon, khiến cho cái mặt dượng trông giống như món kem trộn trái nho đen, mà lại trộn lộn xộn nữa chứ.

Dượng Vernon lắp bắp bằng cái giọng cố giữ bình tĩnh:

“Mày… mày… viết thư cho… hắn hả?”

Harry nhìn thấy trong con ngươi của cặp mắt ti hí của dượng Vernon một nỗi sợ hãi bất chợt hiện ra. Harry nói như thể là chuyện ngẫu nhiên mà thôi:

“Dạ… đúng vậy. Cũng lâu rồi chú ấy không biết con sống ra sao, dượng cũng biết mà, nếu chú ấy không có thư từ gì của con thì chú ấy có thể nghĩ này nọ không hay.”

Harry ngừng lại để thưởng thức hiệu quả những lời nói đó. Nó gần như có thể nhìn thấy bộ dây thiều trong não dượng Vernon đang hoạt động dưới mớ tóc đen dày rẽ ngôi của

dượng. Nếu mà dượng tìm cách ngăn Harry viết thư cho chú Sirius, thì chú Sirius sẽ nghĩ là Harry đang bị ngược đãi. Nếu mà dượng bảo Harry không được đi coi Cúp Quidditch Thế giới thì nó sẽ viết thư kể cho chú Sirius, và chú sẽ *biết* là Harry đang bị ngược đãi thật. Vậy là chỉ có một điều dượng Vernon có thể làm được mà thôi. Harry có thể nhìn thấy cái kết luận đang hình thành trong đầu của dượng Vernon như thể gương mặt có bộ ria vĩ đại ấy trong suốt, nhìn thấu được tới bên trong. Harry cố gắng mỉm cười, giữ cho gương mặt hết sức thản nhiên. Và rồi…

"Ờ… thôi thì cũng được. Mày có thể đi coi cái đồ… cái thứ Cúp Thế giới chết tiệt… ngu ngốc đó. Mày cứ viết thư báo cho cái… đám nhà Weasley tới đón mày, chứ tao không có thì giờ để đưa mày đi khắp làng khắp xóm được. Và mày cứ ở chơi với họ cho hết mùa hè. Mày cũng nhớ nói cho… ba đỡ đầu của mày… nói là… là mày đã đi khỏi đây rồi."

Harry rạng rỡ ra mặt:

"Dạ, được mà."

Nó quay lại, đi về phía cửa phòng khách, cố gắng tự trấn áp mình để khỏi phải nhảy cỡn lên và lộn mèo mấy vòng cho sướng chân. Nó sẽ được đi… nó sẽ được đi với anh em nhà Weasley, nó sẽ được đi coi trận chung kết Cúp Quidditch Thế giới!

Ra tới ngoài hành lang, nó suýt đâm sầm vô Dudley. Thằng đó đang thập thò rình mò sau cánh cửa, rõ ràng là hy vọng nghe lén ba nó quạt cho Harry một trận. Thấy bộ mặt hớn hở toe toét cười của Harry, Dudley gần như bị sốc.

Harry nói:

“Bữa ăn sáng nay thiệt là tuyệt cú mèo há mày? Tao thấy no nê quá, mày no không?”

Cười vô cái vẻ kinh ngạc trên gương mặt của Dudley, Harry nhảy phóc ba bậc một lên cầu thang, rồi phóng tuốt vô phòng ngủ của mình.

Điều đầu tiên mà nó nhận ra là Hedwig đã về. Con cú đó đang ngồi trong chuồng, chăm chú ngó Harry bằng đôi mắt màu hổ phách to cồ cộ, và chóp chép cái mỏ theo cái kiểu ngụ ý rằng nó đang bực mình chuyện gì đó. Chính xác cái đang làm nó bực mình lộ rõ ra ngay tức thì.

“Ui da!”

Harry thốt kêu khi một trái banh quần vợt nhỏ, bằng da, màu xám, bay đụng vô một bên đầu nó đau điếng. Harry vừa xoa xoa chỗ đau một cách tức tối vừa nhìn lên xem cái gì mới chọi vô đầu nó, thì vừa kịp nhìn thấy một con cú nhí, nhí đến nỗi có thể nắm gọn trong lòng bàn tay. Con cú nhí đang bay xà quần một cách phấn khích trong phòng như một cái pháo bông lạc điệu. Vừa lúc đó Harry cũng nhận ra con cú đã thả một lá thư xuống ngay dưới chân nó. Harry cúi xuống, nhận ra ngay nét chữ của Ron, nó vội xé phong bì mở thư ra. Trong thư là những dòng chữ nguệch ngoạc viết tháu:

Harry - BA CÓ VÉ RỒI - Ái Nhĩ Lan đấu với Bungari, tối thứ hai. Má đang viết thư cho mấy người Muggle để xin phép đón Bồ về nhà chơi. Có lẽ họ đã nhận được thư rồi, mình không biết bưu điện Muggle nhanh tới cỡ nào. Dù sao thì mình nghĩ mình sẽ gởi bức thư này bằng con Heo thì hơn.

Harry trợn mắt ngó chữ “Heo”, rồi ngước nhìn con cú nhí

bây giờ vẫn còn đang bay vòng vòng quanh bóng đèn gắn trên trần phòng. Nó chưa từng thấy một con gì ít giống con heo hơn cái con Heo ấy. Không chừng chữ Ron tháu quá Harry đọc không ra. Nó quay lại đọc tiếp lá thư:

Cho dù những người Muggle đó có thích hay không thì tụi này cũng tới đón Bồ đi, Bồ không thể nào bỏ lỡ một trận tranh Cúp Quidditch Thế giới được. Chỉ có Ba Má cho là cũng nên giả bộ xin phép họ trước thì tốt hơn. Nếu họ nói Ừ thì gởi ngay tức khắc câu trả lời của Bồ cho con Heo đem về, và tụi này sẽ đến đón Bồ lúc 5 giờ ngày chủ nhật. Nếu họ nói không, thì Bồ Biểu con Heo quay về ngay tức thì và tụi này đằng nào cũng sẽ đón Bồ lúc 5 giờ ngày chủ nhật.

Hermione sẽ đến đây vào trưa này. Anh Percy đã bắt đầu làm việc cho Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế. Nhớ đừng nói bất cứ điều gì đến ngoại quốc khi Bồ đến ở đây, trừ khi Bồ muốn nghe thuyết pháp chán chê đến rụng quần luôn.

Hẹn sớm gặp lại Bồ.

Ron.

Con cú nhí bay thấp xuống và quần quần trên đầu Harry, kêu líu ríu những tiếng mà Harry lờ mờ đoán đó là những lời tự hào rằng nó đã giao thư đúng người nhận. Harry nói:

"Yên nào! Lại đây, tao cần mày đem thư hồi âm về."

Con cú nhí bèn đậu trên nóc chuồng Hedwig, vỗ vỗ cánh. Hedwig ngước nhìn lên một cách lạnh lùng, như thể thách thức nó dám thử đến gần chút nữa không nào.

Harry một lần nữa lại chụp lấy cây viết lông đại bàng, vớ một tấm giấy da mới toanh, và viết:

Ron, diễn Biến tốt đẹp, những người Muggle cho phép mình đi. Hẹn gặp Bồ lúc 5 giờ chiều mai. Sốt ruột lắm, không thể đợi được nữa.

Harry.

Harry gấp bức thư này lại rất nhỏ, và hết sức khó khăn mới cột được bức thư vô chân con cú nhí, bởi vì con này cứ nhảy loi choi tại chỗ vì hồi hộp quá. Ngay khi bức thư được gài buộc an toàn rồi, con cú lại vút đi ngay. Nó lượn một vòng ra ngoài cửa sổ rồi phóng đi mất hút.

Harry quay lại con Hedwig. Nó hỏi con cú:

"Mày có muốn làm một cuộc hành trình dài không?"

Con Hedwig rúc lên một tiếng cú trang trọng hơi tự cao một tí.

Harry cầm lá thư trên bàn lên, nói:

"Mày có thể đem thư này đến cho chú Sirius không? À, khoan đã… để tao viết thêm mấy dòng."

Harry mở tấm giấy da ra và vội vàng thêm vô mấy dòng tái bút:

Nếu chú muốn liên lạc với con, thì có lẽ con sẽ ở nhà bạn con, Ron, cho đến hết mùa hè. Ba của Ron đã kiếm được vé cho tụi con đi coi Cúp Quidditch Thế giới!

Bức thư đã xong, Harry cột thư vô chân con Hedwig; con cú vẫn đứng yên một cách bất thường, như thể nó quyết tâm chứng tỏ cho Harry thấy một hộp thư cú đích thực thì phải cư xử như thế nào mới là đúng đắn.

Harry bảo Hedwig:

"Khi nào mày quay về thì tao sẽ đến ở nhà Ron, được chứ?"

Con cú mổ mổ ngón tay Harry một cách thân thiết, rồi, với

một tiếng vút nhẹ nhàng, nó xòe đôi cánh bự chảng và lao vút qua khung cửa sổ mở rộng.

Harry nhìn theo bóng con cú đến khi nó mất hút khỏi tầm mắt. Xong Harry bò xuống dưới gầm giường, tháo tấm ván lót sàn, kéo ra một cái bánh sinh nhật siêu bự. Nó ngồi trên sàn phòng ăn cái bánh, nhấm nháp niềm hạnh phúc đang trào dâng trong khắp châu thân. Nó đang được ăn bánh bông lan kem, trong khi Dudley thì chỉ được ăn bưởi. Hôm ấy là một ngày hè rực rỡ, và nó sẽ rời khỏi ngôi nhà trên đường Privet Drive vào ngày mai, cái thẹo trên trán nó bây giờ đã tuyệt đối bình thường, và nó sắp sửa được xem trận tranh Cúp Quidditch Thế giới. Ngay lúc này thực khó mà có thể lo lắng về bất cứ chuyện gì - ngay cả về Voldemort.

4

TRỞ LẠI TRANG TRẠI HANG SÓC

Ngày hôm sau, vào lúc mười hai giờ, cái rương đựng đồ đi học của Harry đã được chất đầy các thứ đồ dùng học tập và tất cả những vật sở hữu quý giá của nó, như tấm Áo khoác Tàng hình mà nó thừa kế của ba nó, cây chổi thần Tia Chớp mà nó nhận được từ chú Sirius, tấm bản đồ trường Hogwarts đã được phù phép mà Fred và George đã nhượng cho nó hồi niên học trước. Nó đã dọn trống cái kho tàng thực phẩm bí mật của nó dưới tấm ván lót sàn dưới gầm giường, kiểm tra kỹ lưỡng mọi xó xỉnh và khe kẽ trong căn phòng ngủ của nó để không bỏ sót lại một cuốn sách thần chú hay cây viết lông ngỗng nào, đồng thời gỡ xuống tấm bảng đếm ngược ngày đến mùng một tháng chín, mà nó dùng để gạch bỏ từng ngày còn lại, tính cho chóng đến ngày trở về trường Hogwarts.

Không khí bên trong căn nhà số 4 đường Privet Drive cực kỳ căng thẳng. Việc một đám phù thủy quái dị sắp sửa đến ngôi nhà của họ làm cho cả gia đình Dursley bồn chồn lo lắng và cáu kỉnh. Dượng Vernon tỏ ra cảnh giác cao độ ngay khi Harry báo cho ông biết gia đình Weasley sẽ đến đón nó vào lúc 5 giờ chiều chủ nhật.

Dượng càu nhàu ngay tức thì:

“Tao hy vọng mày nói trước với bọn người đó làm ơn ăn mặc cho đúng đắn. Tao đã từng thấy kiểu cách cả lũ tụi bây ăn mặc như thế nào rồi. Mấy người đó nên biết điều mà ăn mặc theo kiểu thông thường thì tốt hơn. Vậy thôi.”

Harry có một linh tính lờ mờ về một điềm chẳng lành. Nó hiếm khi nào nhìn thấy ông và bà Weasley mặc bất cứ thứ áo quần gì mà dượng Vernon gọi là “thông thường”. Con cái nhà Weasley có thể mặc đồ Muggle vào những ngày nghỉ lễ, nghỉ hè, nhưng ông bà Weasley thì thường mặc áo chùng dài với nhiều mức độ xộc xệch, cũ kỹ khác nhau. Harry không phiền hà gì chuyện hàng xóm của nhà Dursley sẽ nghĩ gì, nhưng nó rất lo lắng, không biết gia đình Dursley có thể đối xử thô lỗ với gia đình Weasley đến mức nào nếu như họ xuất hiện giống những hình ảnh tồi tệ nhứt mà dân Muggle nghĩ về phù thủy.

Dượng Vernon đã mặc vô bộ com-lê xịn nhứt của dượng. Đối với một số người, điều này mang ý nghĩa một sự nhiệt liệt chào mừng, nhưng Harry biết tỏng dượng Vernon làm vậy chỉ nhằm gây ấn tượng oai vệ và đáng nể. Ngược lại, Dudley trông có vẻ co ro lại phần nào. Ấy không phải vì vụ ăn kiêng rốt cuộc cũng có hiệu quả, mà vì nhờ Dudley khiếp hãi quá. Dudley đã biết sợ từ lần nó gặp một phù thủy người lớn hẳn hoi và bị làm cho mọc một cái đuôi heo quăn tít thò ra dưới đũng quần, rồi dượng Vernon cùng dì Petunia đã phải đem nó tới bệnh viện, tốn khối tiền để giải phẫu cắt bỏ cái đuôi đó đi. Vì vậy cũng không đáng ngạc nhiên lắm khi thấy Dudley cứ chốc chốc lại lo lắng đưa tay ra sau sờ mông, và len lén đi từ phòng này qua phòng khác, để mà khỏi phải luôn luôn trình ra

cái bia cũ cho kẻ thù ngắm vào.

Bữa ăn trưa gần như là một bữa ăn lặng lẽ. Dudley thậm chí cũng không phản đối mấy món ăn (phô mai không béo làm từ sữa đã gạn kem và cần tây xay nhuyễn). Dì Petunia hầu như không ăn uống gì cả. Hai tay của dì Petunia khoanh lại, môi thì mím chặt, và có vẻ như dì đang nhai chính cái lưỡi của dì, như thể nuốt ngược những lời chửi bới giận dữ mà dì chỉ muốn trút lên đầu Harry mà thôi.

Dượng Vernon quát qua bàn ăn:

"Chắc là họ lái xe hơi đến hả?"

Harry đáp:

"Ơ…"

Nó đã quên nghĩ tới chuyện đó. *Làm thế nào* mà gia đình Weasley đi đón nó đây? Họ đâu còn chiếc xe nào nữa; kể từ khi chiếc Ford Anglia cũ rích mà họ sở hữu bỏ đi hoang trong khu Rừng cấm ở Hogwarts. Nhưng mà năm ngoái ông Weasley đã mượn được xe của Bộ Pháp thuật; thì cũng có thể hôm nay ông cũng làm như vậy chăng?

Harry nói:

"Con nghĩ là bằng xe hơi ạ."

Dượng Vernon khọt khẹt sau hàm ria rậm rạp. Thông thường, dượng Vernon sẽ hỏi ông Weasley sẽ lái loại xe gì; dượng có khuynh hướng đánh giá con người dựa theo cái xe mà họ lái to cỡ nào và mắc bao nhiêu. Nhưng Harry ngờ rằng nếu mà ông Weasley có lái một chiếc xe hơi xịn hiệu Ferrari, thì cũng chưa chắc được dượng Vernon đánh giá cao mình. Nó

không thể nào chịu đựng được cảnh dì Petunia cứ chốc chốc lại dòm qua khe màn cửa nhìn ra đường, như thể mới được nghe thông báo rằng có một con tê giác đã sổng chuồng. Cuối cùng, lúc 5 giờ kém 15, Harry đi xuống cầu thang, vào phòng khách.

Dì Petunia đang dựng thẳng mấy cái gối dựa lên với một vẻ bất đắc dĩ. Dượng Vernon thì giả đò đọc báo, nhưng đôi mắt nhỏ ti hí của dượng không hề chuyển động, và Harry chắc mẻm là dượng đang thực sự cố hết sức để lắng nghe âm thanh của một chiếc xe hơi đang đến gần. Dudley thì cố nhét toàn thân nó cho lọt vô cái ghế bành, những ngón tay ú na ú nần của nó luồn xuống dưới, ôm chặt cái mông. Harry không thể chịu được sự căng thẳng: nó bỏ căn phòng đi ra và đến ngồi trên bậc thềm của hành lang dẫn đến cửa ra vào, mắt ngó chừng đồng hồ và tim đập dồn dập vì hồi hộp và lo lắng.

Nhưng năm giờ… rồi quá năm giờ… Dượng Vernon, toát mồ hôi trong bộ com-lê của dượng, phải mở cửa chính, thò đầu ra dáo dác dòm lên dòm xuống con đường, rồi nhanh chóng thụt đầu vô. Dượng sừng sộ với Harry:

“Họ tới trễ quá đó!”

Harry nói:

“Cháu không biết. Có thể… ơ… tại kẹt xe… hay có chuyện gì đó.”

Năm giờ mười… rồi năm giờ mười lăm… Harry bắt đầu cảm thấy bây giờ chính nó cũng bắt đầu lo lắng. Lúc năm giờ rưỡi, nó nghe dượng Vernon và dì Petunia nói chuyện rù rì một cách căng thẳng với nhau trong phòng khách:

“Thật không biết nể nang ai hết.”

“Lỡ như chúng ta có một cái hẹn với ai khác thì sao?”

“Có lẽ họ tưởng là họ đến trễ thì chúng ta sẽ mời họ ăn tối luôn chắc!”

“Hừm, đừng có mà hòng.”

Dượng Vernon nói, Harry nghe tiếng dượng đứng lên và bắt đầu đi qua đi lại trong phòng khách:

“Họ sẽ nhận thằng nhỏ và đem đi, sẽ không có chuyện cà kê dê ngỗng ở đây. Đó là nói chuyện họ có đến ấy. Không chừng họ nhầm ngày. Anh dám nói *loại người như họ* không biết đến cái sự đúng giờ. Cho dù là lý do đó hay vì họ lái một chiếc xe cà tàng đang bị hỏng… ÁÁÁAAAAAAAA!”

Harry nhảy dựng lên. Từ bên kia cánh cửa căn phòng khách vọng ra tiếng gào của cả ba người nhà Dursley đang cuống cuồng hoảng hốt bấn loạn ở một góc phòng. Chỉ trong tích tắc sau đó là Dursley phóng như bay ra hành lang với vẻ kinh hoảng lộ rõ trên nét mặt.

Harry hỏi:

“Cái gì vậy? Có chuyện gì vậy?”

Nhưng Dudley không có vẻ gì là còn có thể mở miệng ra nói được. Hai tay vẫn còn vòng ôm đít, nó lạch bạch đi thiệt nhanh vô trong nhà bếp. Harry vội vã đi vô phòng khách.

Ở đó, từ đằng sau cái lò sưởi đã bị bít kín lại bằng ván, vốn chỉ còn mấy cục than giả gắn điện ở phía trước, những tiếng giộng thình thịch và những tiếng cào sột soạt vang lên không

ngớt.

Dì Petunia đã lùi lại sát tường, hoảng sợ, ngó trừng trừng cái lò sưởi đã bị xây bít, thở hổn hển:

"Cái gì vậy? Cái gì vậy anh Vernon?"

Nhưng mà họ chỉ bị hoang mang trong vài giây mà thôi. Từ bên trong lò sưởi vang lên tiếng nói:

"Ui da! Fred! Đừng… trở lại, trở lại đi, có sự nhầm lẫn gì đây nè… biểu George đừng… Ôi! George, đừng, ở đó không có chỗ, trở lại ngay, và bảo Ron…"

"Ba ơi, không chừng Harry có thể nghe tiếng chúng ta… biết đâu nó có thể giúp chúng ta ra…"

Có tiếng một nắm đấm giộng mạnh vào tấm ván phía sau ngọn lửa điện.

"Harry! Harry, bồ có nghe tiếng của tụi này không?"

Hai vợ chồng nhà Dursley quay lại dồn Harry như hai con sói dồn con mồi chúng đang săn. Dượng Vernon gầm gừ:

"Cái gì vậy? Chuyện gì đang xảy ra hả?"

Harry cố gắng nén một trận cười như điên để giải thích:

"Họ… họ tìm cách đến đây bằng bột Floo. Họ đi bằng lửa… nhưng mà dượng đã xây bít lò sưởi lại… khoan đã…"

Harry đi đến gần lò sưởi và gọi xuyên qua mấy tấm ván bít:

"Bác Weasley ơi? Bác có nghe tiếng con không?"

Tiếng giộng ầm ầm ngừng lại. Ai đó bên trong ống khói lò

sưởi nói:

"Suỵt!"

"Bác Weasley ơi, con là Harry đây… lò sưởi đã bị bít kín rồi, bác không thể nào đi xuyên qua được đâu."

Tiếng ông Weasley vang lên:

"Khỉ gió! Mắc mớ cái giống gì mà họ lại đi bít kín cái lò sưởi kia chứ?"

Harry giải thích:

"Họ có lò sưởi điện."

Giọng ông Weasley trở nên thích thú:

"Vậy hả? Cháu nói điện hả? Có *đồ cắm* điện phải không? Hay lắm, bác phải xem cái đó mới được… để nghĩ coi… À, Ron!"

Bây giờ nghe được giọng Ron lẫn trong giọng những người khác:

"Chúng ta làm gì dồn cục ở đây vậy? Bộ có cái gì trục trặc sao?"

Kế đến là giọng Fred, đầy vẻ châm biếm:

"Ôi, đâu có gì đâu, Ron. Đây chính xác là nơi chúng ta muốn đến mà."

Giọng của George nghe hơi nghèn nghẹn như thể nó bị ép bẹp dí vô bức tường:

"Ừ, chúng ta đang bước vào đoạn đời khốn đốn đây."

Ông Weasley phân vân nói:

“Thôi các con… ba đang nghĩ xem có cách gì. Ừ, phải… chỉ còn một cách… Harry, con đứng lùi lại!”

Harry lùi ra sau cái ghế nệm dài. Nhưng dượng Vernon lại di chuyển về phía trước. Dượng hét vô cái lò sưởi:

“Chờ một chút! Chính xác là mấy người định làm cái gì…”

Cái lò sưởi bằng điện văng mạnh, bắn ngang qua căn phòng khi tấm ván đóng bít lò sưởi bung ra, tống ông Weasley, Fred, George, và Ron ra cùng với một đám mây gạch vụn xà bần mạt cưa. Dì Petunia thét lên và ngã bật ra té xuống cái bàn để uống cà phê. Dượng Vernon kịp đỡ dì Petunia trước khi dì lăn xuống sàn nhà, há hốc mồm, thở hổn hển, trừng mắt ngó và nói không nên lời với cha con nhà Weasley, người nào người nấy đầu tóc đều đỏ hoe, kể cả Fred và George, hai đứa giống hệt nhau đến cái tàn nhang chót.

Ông Weasley cũng thở hào hển, vừa phủi tro bụi bám trên cái áo chùng màu xanh lá cây của ông, vừa đeo cặp mắt kiếng ngay ngắn lại:

“Tốt hơn rồi! A, chắc hẳn ông anh bà chị đây là dì dượng của cháu Harry hả?”

Ông Weasley di chuyển cái thân hình gầy gò cao lêu nghêu và sói sọi về phía dượng Vernon, bàn tay ông giơ thẳng ra, nhưng dượng Vernon lùi lại nhiều bước, kéo theo dì Petunia. Dượng Vernon không thể thốt lên được lời nào. Bộ com-lê bảnh nhứt của dượng phủ đầy bụi vụn vôi vữa. Bụi bám cả trên mái tóc và râu ria khiến cho dượng trông có vẻ như vừa già thêm ba chục tuổi.

Ông Weasley hạ tay xuống, ngoảnh nhìn lại cái lò sưởi banh ta lông:

"Ơ… Thiệt tình… xin lỗi về cái vụ đó nha. Lỗi tại tôi hết. Hồi nào tới giờ tôi chưa từng gặp cái chuyện là mình vô đầu này mà không ra được đầu kia. Ông anh hiểu không, tôi đã nối lò sưởi của ông anh vô mạng Floo… chỉ một buổi trưa thôi, để tụi tôi có thể đi đón Harry. Lò sưởi của dân Muggle thì đúng ra không được phép nối mạng, nói nghiêm túc đấy. Nhưng mà tôi đã có một cuộc tiếp xúc khá được việc với ủy ban Điều phối Floo và họ đã nối mạng giùm tôi. Tuy nhiên đừng lo lắng quá, tôi sẽ dàn xếp lại đâu ra đó trong nháy mắt thôi mà. Tôi sẽ nhóm lại ngọn lửa để đưa mấy đứa nhỏ về, và rồi tôi sẽ sửa lại lò sưởi cho ông anh trước khi tôi độn thổ."

Harry sẵn sàng đánh cá là dì dượng Dursley chẳng hiểu một tý gì trong những điều ông Weasley vừa nói. Hai người ấy vẫn còn há hốc mồm nhìn ông Weasley, hoảng sợ chết đứng luôn.

Dì Petunia tuy đã gượng đứng lên được nhưng vẫn núp sau lưng chồng.

Ông Weasley vui vẻ nói:

"Harry! Chào con, con chuẩn bị rương hòm sẵn sàng chưa?"

Harry nhe răng cười, nói:

"Dạ, còn để ở trên lầu đó bác."

Fred nói ngay:

"Để tụi mình đi lấy cho."

Fred và George đi ra khỏi phòng sau khi nháy mắt với Harry. Tụi nó biết phòng của Harry ở đâu, bởi vì tụi nó đã từng giải thoát Harry một lần vào lúc đêm hôm khuya khoắt, Harry ngờ là Fred và George muốn kiếm cơ hội ngó qua cậu Dudley một cái. Tụi nó đã nghe Harry kể nhiều về cậu ấm này.

Ông Weasley nói, trong khi hai tay hơi vung vẩy, cố gắng tìm lời phá tan sự im lặng khó chịu trong căn phòng:

"Chà… chỗ của ông anh bà chị đây rất… ư… a… xinh đẹp."

Bởi vì căn phòng thường khi sạch bóng này bây giờ đã ngổn ngang bụi vụn vôi vữa, nên lời khen tặng này không được vợ chồng nhà Dursley hào hứng đón nhận lắm. Gương mặt dượng Vernon một lần nữa lại trở nên tím ngắt, và dì Petunia lại bắt đầu nhai nhai cái lưỡi của dì. Tuy nhiên cả hai dường như quá sợ hãi đến nỗi không nói được lời nào cho ra lời.

Ông Weasley nhìn ngắm xung quanh. Ông vốn khoái mọi thứ liên quan đến dân Muggle. Harry thấy ông háo hức muốn xem xét cái máy truyền hình và cái đầu máy video. Ông nói với vẻ hiểu biết:

"Mấy thứ này chạy bằng điện, phải không? Ờ, đúng rồi. Có mấy đồ cắm điện đây nè. Tôi sưu tầm ổ cắm điện, ông anh à…"

Ông Weasley nói thêm với dượng Vernon:

"Và pin nữa. Tôi có một bộ sưu tập pin lớn lắm. Bà vợ tôi tưởng tôi điên, nhưng mà kệ bả."

Dượng Vernon hiển nhiên cũng nghĩ là ông Weasley điên. Dượng nhích nhè nhẹ về bên phải, che khuất dì Petunia khỏi tầm nhìn của ông Weasley như thể dượng cho là ông Weasley có thể bất thình lình tấn công họ vậy.

Dudley bỗng nhiên chạy vô phòng khách. Harry nghe tiếng lục cục lạch cạch của cái rương của nó trên cầu thang, và chắc là tiếng động đó đã làm Dudley hoảng hồn chạy ra khỏi nhà bếp. Dudley nép sát tường, giương đôi mắt hãi hùng nhìn chòng chọc ông Weasley, cố gắng men tới bên cha mẹ nó để núp bóng. Không may là tấm thân bồ tượng của dượng Vernon tuy đủ để che dì Petunia còm nhom, nhưng không thể nào bao bọc cả Dudley.

Ông Weasley dũng cảm khơi mào một cuộc trò chuyện nữa:

"A, đây là người anh họ của con hả, Harry?"

Harry nói:

"Dạ, đó là Dudley."

Harry và Ron trao đổi nhau một cái nhìn thật nhanh rồi tránh không nhìn nhau mà nhìn đi chỗ khác ngay, cố gắng nín cười muốn chết luôn. Dudley vẫn còn dùng hai tay bịt chặt cái mông như thể sợ nó rớt mất. Tuy nhiên ông Weasley hình như quan tâm thực lòng đến hành vi đặc biệt của Dudley. Thật ra, căn cứ vào cái giọng mà ông Weasley nói với Dudley, Harry tin chắc là ông nghĩ Dudley là thằng điên, như kiểu gia đình Dursley nghĩ về ông Weasley vậy, có khác chăng là ông Weasley cảm thấy cảm thông thằng nhỏ chứ không sợ hãi. Ông ôn tồn hỏi:

“Nghỉ hè vui không, Dudley?”

Dudley bật khóc thút thít. Harry thấy hai tay của Dudley siết chặt hơn cái mông bè bè của nó.

Fred và George đã trở lại phòng khách, mang theo cái rương của Harry. Khi bước vào phòng, hai đứa đảo mắt nhìn quanh và thấy Dudley. Gương mặt tụi nó cùng phát tỏa một nụ cười quái quỷ y chang nhau.

Ông Weasley nói:

“Thôi xong rồi, bây giờ đi thôi.”

Ông xắn tay áo chùng lên và rút ra cây đũa phép. Harry thấy cả nhà lùi sát tường và dồn lại thành một cục.

Ông Weasley chĩa cây đũa phép vào cái lỗ trên bức tường phía sau ông.

Những ngọn lửa xanh lập tức bùng lên trong lò sưởi, reo vui lép bép như thể lửa vẫn cháy cả giờ đồng hồ từ nãy đến giờ. Ông Weasley lại móc từ trong túi áo chùng ra một cái bị rút dây, tháo dây ra, bốc một nhúm bột trong túi ra, thảy vào ngọn lửa, khiến lửa bùng sáng lên màu ngọc bích và ngọn lửa vươn lên cao hơn.

Ông Weasley nói:

“Fred, con đi trước đi.”

Fred nói:

“Đi ngay. Ý mà… xí quên…”

Một bịch kẹo rớt ra khỏi túi áo của Fred văng tung tóe xuống sàn, mấy viên kẹo tròn to ngon lành gói trong giấy màu

rực rỡ lăn đi bốn phương tám hướng.

Fred lồm cồm bò quanh sàn, hốt lại mớ kẹo cho vô túi áo, rồi vui vẻ vẫy tay chào gia đình Dursley, bước tới trước, đi thẳng vô ngọn lửa, hô to:

“Trang trại Hang Sóc.”

Dì Petunia há hốc miệng và khẽ giật bắn người lên. Chỉ nghe một tiếng vút là Fred biến mất.

Ông Weasley nói:

“Bây giờ đến George, con và cái rương.”

Harry giúp George khiêng cái rương đi vào ngọn lửa và dựng cái rương đứng lên để cho George tiện tay giữ nó chắc hơn. Thế rồi một tiếng vút thứ hai vang lên, George vừa nói “Trang trại Hang Sóc” là biến mất.

Ông Weasley nói:

“Tới con đó, Ron.”

Ron vui vẻ nói với gia đình Dursley:

“Hẹn gặp lại.”

Nó cười toét miệng với Harry và bước vào ngọn lửa, hét to: “Trang trại Hang Sóc” rồi biến luôn.

Bây giờ chỉ còn lại ông Weasley và Harry. Harry nói:

“Ơ… Tạm biệt…”

Gia đình Dursley không nói tiếng nào. Harry đi tới gần ngọn lửa, nhưng nó vừa mới tới mép lửa thì ông Weasley đưa một bàn tay hộ pháp ra nắm lưng áo nó kéo lại. Ông Weasley

nhìn gia đình Dursley với vẻ ngạc nhiên:

“Harry chào tạm biệt gia đình đấy, ông anh bà chị không nghe thấy sao?”

Harry nói nhỏ với ông Weasley:

“Không hề gì, thiệt tình con cũng chẳng bận tâm.”

Ông Weasley vẫn không buông bàn tay ra khỏi vai Harry. Ông nói với dượng Vernon một cách phẫn nộ:

“Mãi tới mùa hè năm sau ông anh mới gặp lại cháu trai của mình. Chắc chắn là ông muốn nói lời dặn dò tạm biệt nó chứ!”

Gương mặt dượng Vernon co thắt tức tối. Cứ nghĩ là dượng đang bị lên lớp bởi một thằng cha vừa làm nổ tung một nửa căn phòng khách của mình cũng đủ làm cho dượng tức trào máu. Nhưng cây đũa phép vẫn nằm trong bàn tay của ông Weasley, dượng Vernon đành nói, một cách hết sức bồn chồn sốt ruột, sau khi liếc nhanh đôi mắt ti hí qua cái đầu đũa phép:

“Ờ… tạm biệt.”

Harry đặt một bàn chân vô ngọn lửa xanh biếc, cảm thấy dễ chịu như hít một hơi thở ấm áp. Nó nói:

“Hẹn gặp lại.”

Nhưng, ngay lúc đó, một tiếng nôn ọe òng ọc chợt vang lên ngay sau lưng Harry, và dì Petunia phát gào thét hãi hùng.

Harry xoay người lại. Dudley không còn đứng đằng sau ba má nó nữa. Nó đang quỳ bên cạnh cái bàn cà phê, nôn ọe và khạc ra một vật nhầy nhụa màu tím dài chừng ba tấc đang thòi ra từ trong miệng nó. Sau một giây ngơ ngác, Harry nhận ra

cái vật dài ba tấc đó chính là cái lưỡi của Dudley. Và trên sàn nhà, trước mặt Dudley là một miếng giấy màu sắc rực rỡ dùng để gói viên kẹo bơ cứng.

Dì Petunia nhào ngay xuống cạnh Dudley, nắm cái chót lưỡi sưng vù của cậu quý tử, cố gắng kéo nó ra khỏi miệng; không có gì đáng ngạc nhiên là Dudley lại càng la làng và khạc nhổ, phun phì phì một cách thê thảm hơn bao giờ hết, rồi thằng nhỏ tìm cách vùng ra khỏi tay bà má. Dượng Vernon thì gào thét và vung vẩy tứ tung hai cánh tay, còn ông Weasley thì cũng ra sức hét thiệt là to cốt để cho mọi người đều nghe được:

"Đừng có lo! Để tôi giải quyết cho!"

Ông vừa hét vừa giơ cây đũa phép thẳng tới trước và đi về phía Dudley, nhưng dì Petunia càng gào thét khủng khiếp hơn rồi nhào lên trên mình Dudley để che chắn cho nó khỏi bùa phép của ông Weasley.

Ông Weasley nản chí, kêu lên:

"Không! Thiệt mà! Chỉ là một phương pháp đơn giản thôi… chỉ tại viên kẹo bơ cứng… Thằng Fred con trai tôi… một trò đùa quái ác thôi… chỉ là bùa Sưng Tù Vù ấy mà… ít nhứt, tôi nghĩ là nó… Xin làm ơn để cho tôi giải bùa…"

Nhưng chẳng những không được trấn an, cả gia đình Dursley càng thêm bấn loạn; dì Petunia khóc lóc như điên như khùng, kéo giựt cái lưỡi của Dudley như muốn giựt phứt nó ra cho rồi. Dudley có vẻ như chết ngạt tới nơi vì sức ép của cả má nó lẫn cái lưỡi. Dượng Vernon, hoàn toàn mất bình tĩnh, chụp một cái bình sứ đặt trên đầu tủ buýp-phê, chọi thiệt mạnh

vô ông Weasley. Ông Weasley thụp đầu tránh được, khiến cho món đồ trang trí xinh đẹp ấy bể tan tành trong đống gạch vụn của cái lò sưởi đã bị nổ trước đó.

Ông Weasley tức giận vung cây đũa phép loạn xạ:

"Nghe đây! Thiệt tình! Tôi đang cố gắng để *giúp đỡ* các người mà!"

Dượng Vernon gào thét như một con hà mã bị thương, tay dượng lại chụp một món đồ trang trí khác.

Ông Weasley bèn la to:

"Harry! Con đi đi! Con cứ đi trước đi!"

Cây đũa phép của ông chĩa vào dượng Vernon:

"Tôi sẽ giải quyết vấn đề này!"

Harry không muốn bỏ lỡ cuộc vui chút nào hết, nhưng món đồ sứ xinh đẹp thứ hai của dượng Vernon chỉ xém chút xíu là trúng vô đầu nó, bay vèo sướt qua tai trái của nó, và khi nó lấy lại được thăng bằng, nó nghĩ tốt nhứt là cứ để mặc tình hình này cho ông Weasley xoay sở. Harry bước vô ngọn lửa, ngoái đầu nhìn lại một cái rồi hô.

"Trang trại Hang Sóc!"

Cảnh cuối cùng của căn phòng khách trượt nhanh qua mắt mà Harry còn thấy được là ông Weasley dùng cây đũa phép làm nổ cái bình trang trí thứ ba của dượng Vernon ngay trong tay dượng. Dì Petunia rống lên và nằm đè lên Dudley để che chở cho nó, còn cái lưỡi của Dudley thì lè ra ngúc ngoắc quanh quẩn như một con trăn nhầy nhụa bự bành ki nái.

Nhưng ngay sau đó Harry bắt đầu xoay tít cực nhanh, phòng khách nhà Dursley vút qua khỏi mắt nó trong một đợt lửa xanh ngọc bích bừng mạnh lên.

5

MÁNH PHÙ THỦY NHÀ WEASLEY

Harry xoay càng lúc càng nhanh hơn, hai cùi chỏ của nó ép chặt vô hai bên sườn, những lò sưởi mờ mờ xẹt vút qua, cho đến khi nó bắt đầu cảm thấy muốn bệnh, phải nhắm mắt lại. Sau đó, khi nó rốt cuộc cảm thấy mình đang trôi chậm lại, nó giơ tay ra và dừng lại đúng lúc để khỏi bị té sấp vô cái lò sưởi trong nhà bếp của gia đình Weasley.

Fred đưa một tay ra kéo Harry đứng lên, hồi hộp hỏi:

"Nó có ăn không?"

Harry đứng thẳng lên:

"Có. Mà đó là cái gì vậy?"

Fred rạng rỡ đáp:

"Kẹo bơ Lưỡi-Phù đó mà. George với anh đã phát minh ra món đó, mà suốt mùa hè tụi anh kiếm hoài chưa ra được người để thử nghiệm…"

Một trận cười ngã nghiêng ngã ngửa bùng nổ trong căn nhà bếp nhỏ xíu. Harry ngó quanh và thấy Ron cùng George đang ngồi ở cạnh cái bàn gỗ mòn vẹt với hai người tóc đỏ mà

trước đây nó chưa từng gặp, mặc dù thoạt nhìn là nó biết ngay đó là ai: nhứt định đó là anh Bill và anh Charlie, hai người anh lớn nhứt trong gia đình Weasley.

Người gần nó hơn trong hai người đó lên tiếng hỏi:

"Em khỏe không, Harry?"

Anh ta tươi cười với Harry và chìa ra một bàn tay to bè. Harry bắt bàn tay đó, cảm nhận được những cục chai sần và những vết bồng rộp dưới những ngón tay của mình. Vậy đây chắc phải là anh Charlie, người chuyên làm việc với rồng ở Rumani. Vóc người anh Charlie cũng giống như hai đứa sanh đôi, thấp hơn và chắc nịch hơn so với Ron và anh Percy - những người dài đòn, ốm và cao lêu nghêu. Anh Charlie có một gương mặt rộng, đôn hậu, lại đầy nét phong trần, và nhiều đốm tàn nhang đến nỗi làn da nâu đi như bị rám nắng. Hai cánh tay anh Charlie cuộn đầy cơ bắp, và một trong hai cánh tay ấy bị một vết phỏng bóng láng.

Anh Bill đứng dậy mỉm cười và cũng bắt tay Harry. Có thể nói bề ngoài của anh Bill khiến cho Harry phải ngạc nhiên. Harry biết rằng anh Bill làm việc cho nhà băng Gringotts và anh từng là Thủ lĩnh Nam sinh ở trường Hogwarts; nên Harry luôn luôn tưởng tượng về anh Bill như một phiên bản già hơn của anh Percy: rối rít nhặng xị lên về chuyện vi phạm luật lệ và khoái làm ra vẻ ta đây đại ca với tất cả mọi người chung quanh. Thế nhưng, anh Bill lại rất ư...*chịu chơi* - thiệt tình là không còn chữ nào khác hơn để diễn tả cho chính xác. Anh cao nhé, tóc dài được anh cột lại thành một chùm như đuôi ngựa. Anh đeo một cái bông tai trông giống như một cái răng

nanh toòng teng dưới dái tai. Quần áo anh Bill đang mặc thì không thể nào lạc quẻ trong một đại nhạc hội Rock, trừ một chi tiết Harry chú ý là anh mang giầy da rồng sống chứ không phải da thuộc thông thường.

Mọi người chưa kịp nhìn thấy thêm gì nữa thì bỗng có tiếng nổ lụp bụp yếu ớt, và rồi ông Weasley đột nhiên hiện ra từ trong không khí, đứng sát vai George. Ông đang nổi một cơn tam bành thịnh nộ mà Harry chưa từng thấy bao giờ. Ông quát:

"Cái trò đó *vui quá* hén, Fred? Con cho cái thằng nhóc Muggle đó ăn cái thứ quỷ gì trên cõi đời này vậy hả?"

Fred đáp với một nụ cười quỷ quyệt:

"Con đâu có cho nó ăn cái gì đâu? Con chỉ… *làm rớt* bịch kẹo… nó ăn là lỗi của nó đó chứ, con có bao giờ biểu nó ăn đâu?"

Ông Weasley gầm lên:

"Con cố tình làm rớt! Con biết là thằng nhóc Muggle đó sẽ ăn, con biết là nó đang ăn kiêng…"

George háo hức hỏi:

"Mà cái lưỡi của nó phù lớn cỡ nào lận ba?"

"Đợi nó dài tới một thước hai rồi ba má thằng nhỏ mới chịu cho ba làm co ngắn lại."

Harry và anh em nhà Weasley lại phá ra cười rần. Ông Weasley hét:

"Đó *không phải là chuyện để tụi bây cười!* Chơi cái kiểu

đó chỉ tổ làm hỏng be bét các mối quan hệ giữa phù thủy và Muggle! Ba đã dành cả nửa đời mình để vận động chống lại sự ngược đãi dân Muggle, vậy mà chính con trai của ba…"

Fred phẫn nộ nói:

"Con làm vậy không phải vì nó là dân Muggle !"

George tiếp lời:

"Không hề. Tụi con làm vậy vì nó là một thằng trùm ưa hiếp đáp người khác. Đúng không, Harry?"

Harry nhiệt liệt tán thành:

"Đúng vậy đó thưa ông Weasley."

Ông Weasley vẫn còn giận:

"Đó không phải là một cái cớ! Tụi bây cứ chờ đó, tao sẽ nói cho má bây biết!"

"Nói cho má biết cái gì?"

Một giọng nói vang lên đằng sau lưng ông Weasley. Bà Weasley vừa mới đi vào nhà bếp. Bà là một phụ nữ thấp đậm, mũm mĩm, có nét mặt rất phúc hậu, mặc dù lúc này đôi mắt của bà nheo lại một cách đầy ngờ vực.

Nhìn thấy Harry, bà Weasley mỉm cười:

"A, Harry, chào cưng!"

Đôi mắt của bà ngay sau đó quắc sang phía ông chồng:

"Anh Arthur, nói cho em biết đi, *chuyện gì* vậy?"

Ông Weasley lúng túng. Harry có thể nói chắc là cho dù ông Weasley tức giận với Fred và George đến thế nào đi chăng

nữa, ông cũng không thực sự có ý định "méc" bà Weasley về chuyện gì đã xảy ra.

Trong khi ông Weasley đưa mắt nhìn vợ với vẻ lo lắng thì căn phòng im phăng phắc. Bỗng nhiên cửa nhà bếp sau lưng bà Weasley mở ra và hai cô bé xuất hiện. Một cô nàng có mái tóc nâu xù và mấy cái răng cửa hơi to là người bạn thân nhứt của Ron và Harry: cô nàng Hermione Granger. Cô bé kia tóc đỏ hoe, người nhỏ nhắn, là em gái của Ron, em Ginny. Cả hai cô bé mỉm cười với Harry. Harry mỉm cười lại với họ, khiến cho Ginny thẹn đỏ cả người. Cô bé này rất ngưỡng mộ và khăng khít với Harry kể từ dịp Harry đến thăm trang trại Hang Sóc lần trước.

Bà Weasley lặp lại, với một kiểu nói hơi đáng gờm:

"Anh Arthur, nói cho em biết đi, *chuyện gì* vậy?"

Ông Weasley làu bàu:

"Không có gì đâu, Molly à. Fred và George chỉ… mà anh cũng đã rầy tụi nó xong rồi…"

Bà Weasley hỏi:

"Lần này tụi nó lại làm trò gì nữa? Nếu lại xảy ra bất cứ trò gì dính dáng đến Mánh Phù thủy nhà Weasley…"

Hermione đứng ở ngạch cửa nhà bếp, lên tiếng:

"Sao bồ không chỉ cho Harry biết phòng ngủ của bạn ấy, Ron?"

Ron nói:

"Nó biết chỗ nó ngủ rồi. Trong phòng của mình ấy, năm

ngoái nó đã ngủ ở đó…”

Hermione nhấn mạnh:

“Vậy tất cả tụi mình đi đi.”

Ron hiểu ý:

“Ờ… Phải đó!”

George bèn nói:

“Cho tụi này đi cùng với.”

Bà Weasley nạt:

“Con ở yên đó.”

Harry và Ron rón rén đi ra khỏi nhà bếp, rồi tụi nó cùng Hermione và Ginny đi dọc hành lang hẹp tré xong đi lên những cái cầu thang ọp ẹp, ngoằn ngoèo, dựng lắt lẻo khắp nhà để lên tới những tầng lầu trên cùng.

Lúc tụi nó đang leo lên lầu, Harry hỏi:

“Mánh Phù thủy nhà Weasley là cái gì vậy?”

Cả Ron và Ginny cùng bật cười, mặc dù Hermione chẳng hề nhếch môi.

“Lúc má dọn dẹp phòng anh Fred và anh George, má lượm được cái mớ đơn đặt hàng đó. Mấy cái danh mục giá cả dài liệt kê những thứ mà hai ảnh đã phát minh ra. Bồ biết mà, toàn là đồ quậy. Đũa phép giả, kẹo bánh bịp, cả đống thứ. Kể ra xuất sắc thiệt, mình chưa bao giờ biết chuyện mấy ảnh phát minh này nọ…”

Ginny nói thêm:

“Cả nhà thường nghe tiếng nổ trong phòng của mấy ảnh, từ lâu rồi, nhưng đâu có ai dè mấy ảnh *phát minh* thiệt. Cả nhà cứ tưởng mấy ảnh khoái nổ đì đùng chơi thôi.”

Ron nói:

“Chỉ có điều, hầu hết… thiệt ra là tất cả… mấy thứ đồ đó đều hơi hơi nguy hiểm. Và bồ biết gì không? Hai ảnh đang dự tính bán mấy thứ đó ở trường Hogwarts để kiếm chút đỉnh tiền tiêu vặt, làm cho má nổi điên với mấy ảnh luôn. Má nói hai ảnh không được phép làm ra thêm bất cứ một món gì thuộc loại đó nữa, và má đốt hết ba mớ đơn đặt hàng của hai ảnh… Dù thế nào thì má cũng giận hai ảnh hết sức. Hai ảnh không có được nhiều Chứng chỉ Phù thủy Thường đẳng (O.W.L)* như là má đã trông mong.”

Ginny nói:

“Xong rồi lại xảy ra cãi vã om sòm: má thì muốn mấy ảnh nối nghiệp ba làm việc trong Bộ Pháp thuật, mà mấy ảnh thì nói với má là mấy ảnh chỉ muốn mở một tiệm quậy.”

Vừa lúc đó một cánh cửa ở đầu cầu thang lầu hai mở ra, và một cái mặt đeo kiếng gọng sừng thò ra với một vẻ bực mình. Harry nói:

“Chào anh Percy!”

Percy nói:

“À, chào Harry! Anh đang thắc mắc là ai mà làm ồn ào dữ vậy? Em biết không, anh đang làm việc - anh phải hoàn tất một bản báo cáo cho Sở - và thiệt tình không làm sao tập trung được khi mà người ta cứ rầm rầm chạy lên chạy xuống cầu

thang.”

Ron cáu kỉnh gắt:

“Tụi em không hề *chạy rầm rầm.* Tụi em đang đi đứng đàng hoàng. Xin lỗi nếu như tụi em làm phiền đến công tác tuyệt mật của Bộ Pháp thuật.”

Harry hỏi:

“Mà anh đang làm công tác gì vậy?”

Percy đáp với giọng tự mãn: “Một bản báo cáo cho Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế. Tụi này đang tiêu chuẩn hóa độ dày của những cái vạc. Một số vạc nhập cảng có chỗ hơi mỏng quá… độ rò rỉ đã gia tăng ở mức độ gần như ba phần trăm một năm…”

Ron nói:

“Chuyện đó sẽ làm thay đổi thế giới đó, ý mình nói cái bản báo cáo. Chờ coi trên trang nhứt *Nhật báo Tiên tri* thể nào cũng sẽ chạy hàng tít bự về vạc lủng.”

Percy hơi ửng đỏ mặt. Anh nóng nảy nói:

“Em cứ chế nhạo đi, Ron. Nhưng mà chúng ta sẽ thấy thị trường cứ tiếp tục tràn ngập những sản phẩm nông sợt mỏng mảnh nguy hiểm một cách nghiêm trọng, trừ khi có một thứ luật quốc tế được áp dụng…”

Ron bắt đầu leo tiếp lên cái cầu thang, miệng nói: “Thôi, thôi, được, được rồi.”

Percy đóng mạnh cánh cửa phòng ngủ của anh. Khi Harry, Hermione và Ginny theo Ron lên hết ba chặng cầu thang

chông chênh nữa, thì tiếng la lối từ nhà bếp vọng lên đến tận tai tụi nó. Ông Weasley đang báo cáo lại với bà Weasley về mấy viên kẹo bơ.

Căn phòng tuốt trên nóc ngôi nhà nơi mà Ron ngủ trông giống y như hồi năm ngoái khi Harry đến ở đây: vẫn mấy tấm bích chương của đội bóng Quidditch mà Ron yêu thích nhứt, đội Chudley Cannons, các cầu thủ đang quay cuồng và vung vẩy tay chào từ trên mấy bức tường và tấm trần thấp lài lài. Bên rèm cửa sổ vẫn là cái chậu cá, trước đây đựng nòng nọc, bây giờ thì chứa một con nhái cực kỳ bự. Con chuột cũ của Ron, con Scabbers, dĩ nhiên không còn ở đây nữa, nhưng thay cho vị trí của nó là một con cú, cái con cú đã từng đem thư của Ron đến cho Harry ở Privet Drive.

Nó đang nhảy nhót loi choi trong một cái lồng nhỏ và kêu líu ríu như điên.

Ron bảo:

"Im đi, Heo!"

Ron len lách qua bốn cái giường để vô trong phòng, nói tiếp với Harry:

"Anh Fred và anh George ở đây với tụi mình, bởi vì anh Bill và anh Charlie tạm chiếm phòng họ. Anh Percy thì giành riêng một căn phòng cho riêng ảnh bởi vì ảnh phải *làm việc.*"

Harry hỏi Ron:

"Ơ… tại sao bồ kêu con cú đó là Heo?"

Ginny nói leo:

“Tại vì nó ngu lắm. Tên thực sự chính xác của nó là Heo-Vịt-Trời. (Pigwidgeon).

Ron nói với giọng châm biếm:

“Ừ, cái tên chính xác đó không đến nỗi ngu lắm. Ginny đặt tên nó mà. Con nhỏ cho như vậy là dễ thương. Mình đã thử thay đổi, nhưng quá muộn rồi, cái con cú ngốc đó không thèm nghe gọi bằng một cái tên nào khác hết. Thành ra nó là Heo. Mình phải nhốt nó ở đây, bởi vì nó cứ quấy rầy Errol và Hermes. Mà ở đây thì nó quấy rầy mình!”

Con Heo-Vịt-Trời bay vòng vòng trong cái lồng của nó một cách hớn hở, rúc lên the thé. Harry quá biết Ron nên chẳng để ý điều Ron nói lắm. Ron từng rên rỉ than vãn liên tục về con chuột cũ của nó, con Scabbers, nhưng khi con mèo của Hermione xuất hiện và toan ăn con chuột thì Ron nổi khùng lên liền.

Harry bây giờ mới hỏi Hermione:

“Con Crookshanks đâu rồi?”

Hermione nói:

“Mình đoán nó đang chạy chơi trong vườn. Nó khoái rượt theo mấy con ma lùm ma bụi lắm. Hồi nào giờ nó chưa từng thấy mấy con đó.”

Harry ngồi xuống một trong mấy cái giường, ngắm những cầu thủ của đội Chudley Cannons khi to khi nhỏ trên mấy tấm bích chương cổ động trên trần nhà.

“Vậy anh Percy khoái công việc lắm hả?”

Ron rầu rĩ nói:

“Khoái hả? Còn phải nói! Mình không nghĩ là ảnh về nhà đâu, nếu ba mình không ép ảnh về. Ảnh bị hồn ám rồi. Chỉ cần đừng khơi mào cho ảnh nói tới ông sếp của ảnh. *Theo như ông Crouch… như tôi đã nói với ông Crouch… ông Crouch tán đồng ý kiến… ông Crouch đã nói với tôi là…* Họ sắp sửa công bố việc tuyển mộ ảnh nay mai thôi.”

Hermione hỏi:

“Harry, bồ nghỉ hè vui không? Có nhận được mấy gói đồ ăn và mọi thứ mà tụi này gởi không?”

Harry nói:

“Có, cám ơn mấy bồ nhiều lắm. Mấy cái bánh đó đã cứu mạng mình.”

“Và bồ có nghe tin gì về…”

Ron vừa bắt đầu hỏi thì lại nín khe khi bắt gặp ánh mắt của Hermione. Harry biết Ron định hỏi thăm về chú Sirius. Cả Ron và Hermione đều tham dự rất nhiều trong chuyện giúp chú Sirius trốn thoát Bộ Pháp thuật và tụi nó cũng quan tâm về người cha đỡ đầu của Harry cũng gần như chính Harry quan tâm vậy. Tuy nhiên, bàn bạc về chú Sirius trước mặt Ginny thì không nên. Không ai được biết chú Sirius đã trốn thoát bằng cách nào hoặc tin tưởng là chú Sirius vô tội, ngoại trừ Harry, Ron, Hermione, và cụ Dumbledore.

Thấy Ginny nghi hoặc nhìn hết Ron đến Harry, Hermione bèn lấp liếm cái khoảnh khắc lúng túng ấy:

“Mình thấy hình như ở dưới nhà hết cãi nhau rồi. Hay là

tụi mình đi xuống phụ má bồ nấu cơm chiều nha?”

Ron nói:

“Ờ, phải đó.”

Bốn đứa lại rời khỏi căn phòng của Ron và đi xuống cầu thang để thấy bà Weasley đang loay hoay một mình trong nhà bếp, có vẻ đang tức giận hết chỗ nói.

Khi thấy bọn trẻ đi vào, bà Weasley nói:

“Chúng ta sẽ ăn trong vườn, vì trong này không đủ chỗ cho hết cả mười một người. Mấy đứa con gái phụ má đem dĩa ra sân được không? Bill và Charlie đang ráp bàn ngoài đó.”

Bà nói với Harry và Ron:

“Còn hai đứa con thì làm ơn dọn phụ dao nĩa ra.”

Bà Weasley chĩa cây đũa phép vô một đống khoai tây trong chậu, hơi mạnh tay một tí so với ý đồ của bà, khiến cho lũ khoai tây bị bóc vỏ lẹ quá đến nỗi tụi nó cứ nẩy lên bật vô tường và trần nhà.

Bà Weasley quất vun vút cây đũa phép, bây giờ đang chĩa vô cái đồ hốt rác, khiến nó nhảy phóc khỏi cái tủ tường và bắt đầu trượt pa-te ngang qua căn phòng, lật đật hốt mấy củ khoai tây.

“Hai cái thằng đó!”

Bà Weasley bùng nổ một cách tức tối, lúc này bà đang lôi các thứ nồi chảo ra khỏi tủ, và Harry hiểu là bà đang nói tới Fred và George:

“Không biết là rồi tụi nó sẽ ra cái ôn gì, thiệt tình là không

thể biết được. Không tham vọng, không phấn đấu gì hết; trừ khi trổ hết tài quậy phá thiên hạ cũng được coi là tham vọng phấn đấu…"

Bà Weasley dằn mạnh một cái nồi nấu canh xuống mặt bàn nhà bếp và bắt đầu quơ cây đũa phép lòng vòng bên trong cái nồi. Bà vừa mới khuấy là một dòng sốt kem chảy ra từ đầu cây đũa phép.

Bà tiếp tục nói bằng giọng cáu gắt:

"Mà tụi nó đâu phải là ngu đần gì cho cam."

Bà bắc nồi đặt lên bếp lò và thắp lửa lò bằng một cái khỏ nhẹ cây đũa phép.

"Nhưng mà tụi nó cứ lông bông miết. Nếu mà tụi nó không sớm chấn chỉnh lại, thể nào tụi nó cũng gặp khốn đốn cho mà coi. Ta đã nhận được nhiều cú từ trường Hogwarts mắng vốn tụi nó, nhiều hơn thư tường trình của tất cả những đứa con khác gộp lại. Nếu mà tụi nó cứ cái mửng như vầy làm tới, thể nào rồi tụi nó cũng sẽ phải ra trước Sở Sử dụng Sai trái Pháp thuật cho mà coi."

Bà Weasley vung cây đũa phép về phía ngăn tủ đựng dao kéo, khiến nó bật tung ra. Cả Harry và Ron đều phải nhảy tránh qua một bên khi hàng đàn dao phóng ra khỏi ngăn tủ, bay ngang qua nhà bếp, và bắt đầu xắt mấy củ khoai tây. Mấy củ này đã bị cái đồ hốt rác xúc trở vô chậu.

Bà Weasley đặt cây đũa phép xuống và bắt đầu lôi ra thêm mấy cái nồi nữa. Bà vẫn nói tiếp:

"Không biết là mình đã dạy dỗ chúng không đúng chỗ nào.

Bao nhiêu năm rồi tụi nó cứ chứng nào tật nấy, hết quậy chuyện này tới gây chuyện kia, mà nói tụi nó có thèm nghe đâu… *ỐI LẠI NỮA*!"

Bà lại cầm cây đũa trên bàn lên và nó đã phát ra một tiếng chút chít to rồi biến thành một con chuột cao su vĩ đại. Bà Weasley gào lên:

"Lại là một trong những cây đũa phép giả của tụi nó nữa! Đã bao nhiêu lần rồi ta đã bảo tụi nó đừng có để mấy cái đồ giả đó khắp *nơi?"*

Bà chụp cây đũa thật của bà và xoay lại thì thấy cái nồi trên bếp lò đã bốc khói khét lẹt.

Ron quơ một nắm dao nĩa trong ngăn tủ để mở, nói vội với Harry:

"Thôi đi, tụi mình ra ngoài phụ anh Bill và anh Charlie đi."

Hai đứa để mặc bà Weasley trong bếp, theo lối cửa sau lỉnh ra vườn.

Tụi nó chỉ mới đi mấy bước thì con mèo lông hoe hoe chân vòng kiềng Crookshanks của Hermione lao như bão táp từ trong vườn ra, cái đuôi hình cây chổi súc chai nhổng lên trời. Con mèo đang đuổi bắt cái gì đó giống như một củ khoai tây dính sình có hai chân. Harry nhận ra ngay tức thì đó là một con ma lùm. Con ma lùm cao không tới hai tấc rưỡi, chân cẳng bé tí đầy gai, thế mà chúng chạy lạch bạch hết sức nhanh khi xẹt qua sân vườn và chuồi xuống một trong mấy chiếc giày bốt Wellington nằm lăn lóc quanh cửa ra vào. Harry có thể nghe thấy tiếng con ma lùm chí chóe như điên khi con mèo

Crookshanks thò một bàn chân đầy vuốt vô trong cổ giày, cố gắng tóm con ma lùm ra. Cùng lúc đó, một tiếng loảng xoảng rất to vang lên từ phía bên kia của căn nhà. Nguyên nhân sự rúng động đó là gì thì rõ ra ngay lúc Ron và Harry bước hẳn vô vườn. Tụi nó thấy cả anh Bill lẫn anh Charlie đều lăm lăm cây đũa phép trong tay và đang điều khiển hai cái bàn cũ kỹ mòn vẹt bay cao cao bên trên bãi cỏ, choảng nhau chí mạng, cái này cố tông cái kia văng lên không trung. Fred và George thì đang hò reo cổ vũ, Ginny cười ngặt nghẽo, còn Hermione thì đang xớ rớ gần hàng giậu, rõ ràng là bị giằng co giữa thích thú và lo lắng.

Cái bàn của anh Bill choảng một cái rầm vô cái bàn của anh Charlie và làm gãy lặt lìa một cái cẳng của nó. Có tiếng lách cách phía trên đầu mọi người, và tất cả cùng ngước đầu lên để nhìn thấy cái đầu của Percy thò ra ngoài một cửa sổ ở tầng lầu thứ hai. Percy gào:

"Mấy người im im một chút có được không?"

Anh Bill toe toét cười:

"Xin lỗi nghe Percy. Nhân tiện cho hỏi mấy cái đít vạc ra sao rồi?"

"Tồi lắm."

Percy dằn dỗi đáp, đóng sầm cánh cửa sổ lại. Anh Bill và anh Charlie khúc khích cười, khoái trá ra mặt, rồi điều khiển mấy cái bàn đáp xuống mặt cỏ an toàn, đầu cái này ráp đầu cái kia, và chỉ một cái vẫy nhẹ cây đũa phép, anh Bill gắn lại đâu vô đó cái cẳng bàn, và biến hóa từ thinh không ra một tấm khăn trải bàn để phủ lên trên.

Vào lúc bảy giờ, hai cái bàn rền rĩ bên dưới những cái dĩa, hết dĩa này đến dĩa khác - thành quả tài nấu ăn tuyệt vời của bà Weasley. Chín người của nhà Weasley, Harry và Hermione cùng ngồi xúm xít quanh bàn dưới một bầu trời bình yên trong xanh thăm thẳm. Đối với người nào đã bị thưởng thức những bữa ăn gồm những miếng bánh ngày càng cũ kỹ mốc meo suốt mùa hè, thì đây thiệt là một thiên đường, và vào đầu bữa ăn, Harry nghe nhiều hơn nói bởi vì nó mải mê với món bánh gà với giăm bông, khoai tây luộc và rau trộn. Ở tận cuối bàn, Percy đang kể cho ông Weasley nghe toàn bộ bản báo cáo về đáy những cái vạc. Percy nói đầy vẻ khoa trương:

"Con đã nói với ông Crouch rằng con sẽ làm xong bản báo cáo vào ngày thứ ba. Như vậy là sớm hơn một chút so với dự tính của ông ấy, nhưng con muốn chuyện gì con cũng phải xịn nhất. Con nghĩ là ông ấy sẽ ghi nhận là con đã làm việc nhanh lẹ, ý con nói là, hiện giờ Bộ của con cực kỳ bận rộn, với tất cả sự chuẩn bị cho Cúp Quidditch Thế giới. Chúng con chẳng có được sự hỗ trợ nào từ phía Bộ Thể dục Thể thao Phù thủy như chúng con cần cả. Lão Ludo Bagman…"

Ông Weasley ngắt ngang một cách ôn hòa:

"Ba khoái ông Ludo lắm. Chính ổng là người đã lấy cho mình những cái vé đi coi Cúp Quidditch Thế giới ngon như vậy. Ba cũng giúp ổng một số việc: người em trai của ổng, Otto, bị kẹt vô một vụ rắc rối - anh ta chạy một cái máy cắt cỏ có năng lực siêu nhiên - Ba đã vuốt cho mọi chuyện trơn láng hết."

Percy nói gạt đi:

“Ôi dĩ nhiên là ông Bagman cũng dễ ưa, nhưng cái cách ổng vô được chức thủ trưởng của Bộ… mỗi khi con so sánh ổng với ông Crouch! Con chưa từng thấy ông Crouch mất đi một nhân viên nào trong bộ mình mà không tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với người ấy. Ba có nhận thấy bà Bertha Jorkins đã mất tích cả tháng trời nay rồi không? Bả đi nghỉ hè ở Anbani rồi sao không thấy trở về nữa?”

Ông Weasley nghiêm nghị đáp:

“Ừ, ba đã hỏi ông Ludo về chuyện đó. Ông ấy nói là trước đây bà Bertha cũng đã mất tích rất nhiều lần rồi. Dù vậy ba cũng phải nói là nếu như ai đó trong Sở của ba mất tích, ba sẽ lo lắng…”

Percy nói:

“Ôi, Bertha *thì vô phương rồi,* biết vậy đi. Con đã nghe nói bả bị thuyên chuyển hết từ bộ này qua bộ khác hàng bao nhiêu năm nay rồi, bả bị hơi nhiều rắc rối mà bả không đáng bị… Nhưng mà dù sao thì ông Bagman cũng nên cố gắng tìm cho ra bả. Ông Crouch cũng có quan tâm hơi riêng tư, vì bà Bertha cũng từng làm việc ở bộ của con một thời gian, ba biết mà, với lại con nghĩ là ông Crouch cũng khoái bả… Nhưng hình như ông Crouch chỉ cười, nói là có thể bà Bertha coi nhầm bản đồ và thay vì đến Anbani thì bả lại bay tuốt qua bên Úc Đại Lợi không chừng. Tuy nhiên…”

Percy cất lên một tiếng thở dài đầy xúc động rồi hớp một tợp rượu hoa cơm cháy, nói tiếp:

“Tại không cần thêm việc đi tìm kiếm nhân viên của phòng ban khác thì tụi con cũng có đủ việc mà làm ở Bộ Hợp tác

Pháp thuật Quốc tế rồi. Như ba biết đấy, bộ của con có một sự kiện lớn khác phải tổ chức ngay liền sau Cúp Thế giới."

Percy tằng hắng cổ họng một cách đầy ý nghĩa và ngó về phía cuối bàn, nơi Harry, Ron và Hermione đang ngồi.

"Ba *biết* cái người mà con đang nói đến chứ, ba? Cái người tối-mật ấy."

Percy hơi cao giọng một tý. Ron đảo mắt vòng tròn và thì thầm với Harry và Hermione:

"Ảnh đang tìm cách khiêu khích tụi mình hỏi coi cái sự kiện lớn từ lúc ảnh đi làm tới giờ là sự kiện gì. Có thể là một cuộc triễn lãm vạc đít-dày lắm."

Ở khúc giữa của cái bàn ăn, bà Weasley đang cự nự Bill về cái khoen đeo tai của ảnh. Cái đó dường như là mốt ảnh mới theo gần đây.

"… với một cái răng nanh bự tổ khủng khiếp như vầy. Thiệt tình, Bill à, ở nhà băng người ta nói sao?"

Bill kiên nhẫn đáp:

"Má ơi, ở nhà băng không ai hơi đâu mà bận tâm chuyện con ăn diện như thế nào, miễn sao con đem về thiệt nhiều của cải."

Bà Weasley vẫn nói, tay mân mê cây đũa phép một cách trìu mến:

"Còn tóc của con nữa kìa, con yêu, trông nó kỳ cục hết sức. Má ước gì con để cho má tém nó lại cho gọn…"

Ginny đang ngồi bên cạnh Bill chợt vọt miệng:

“Con thích tóc anh Bill lắm. Má coi quê một cục rồi má ơi. Với lại dù sao thì nó cũng đâu có so sánh được với râu tóc của cụ Dumbledore…”

Kế bên bà Weasley, Fred, George, và anh Charlie trò chuyện rôm rả về Cúp Quidditch Thế giới. Anh Charlie miệng đầy khoai tây nhồm nhoàm, nói:

“Ắt là đội Ái Nhĩ Lan sẽ vô địch. Họ đã đè bẹp đội Pêru trong vòng bán kết.”

Fred nói:

“Nhưng mà đội Bungari có Viktor Krum.”

“Krum là một cầu thủ xịn, nhưng Ái Nhĩ Lan có tới bảy. Anh mong sao đội Ăng-lê qua được. Vụ đó đúng là ê mặt thiệt.”

Hơn bao giờ hết, Harry cảm thấy tiếc vì mình đã bị cô lập khỏi thế giới phù thủy trong suốt thời gian bị kẹt trong ngôi nhà ở đường Privet Drive, nó háo hức hỏi:

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Anh Charlie ủ dột nói:

“Xuống bằng đội Transylvania, ba trăm chín chục trên mười. Chơi kỳ hết chỗ nói. Và đội Wales thì thua Uganda, đội Scotland thì bị đội Luxembourg ăn tươi nuốt sống.”

Harry đã là cầu thủ của đội tuyển Quidditch nhà Gryffindor ngay từ năm thứ nhứt vô học trường Hogwarts và hiện nó đang có một cây chổi thần thuộc loại xịn nhứt thế giới, cây Tia Chớp. Trong thế giới phù thủy, bay là việc đến với

Harry một cách tự nhiên nhất, so với tất cả các thứ khác, và nó chơi ở vị trí Tầm thủ cho đội nhà Gryffindor.

Ông Weasley hóa phép ra mấy ngọn đèn cầy để thắp sáng khu vườn đang tối dần trước khi món kem dâu đặc chế tại nhà được dọn ra. Khi mọi người ăn xong thì mấy con bướm đêm đã vỗ cánh chấp chớp dưới gầm bàn, và làn khí đêm ấm áp tỏa mùi thơm của cỏ và bông dạ lý. Ngồi ngó mấy con ma lùm chạy xẹt qua bụi cây hoa hồng và cười như điên khi thấy chúng bị con Crookshanks đuổi theo sát gót, Harry cảm thấy no nê và an lành hết sức.

Ron cẩn thận ngó lên phía đầu bàn để chắc là cả nhà đang bận chuyện trò, rồi nó mới nói rất nhỏ với Harry:

"Vậy… gần đây bồ *có nghe* tin gì của chú Sirius không?"

Hermione nhìn quanh, chăm chú lắng nghe. Harry nói khẽ:

"Có, hai lần. Chú ấy có vẻ ổn. Mình mới viết thư cho chú ấy ngày hôm qua. Chắc là chú ấy sẽ hồi âm trong thời gian mình ở đây."

Harry sực nhớ ra lý do mà nó phải viết thư cho chú Sirius, và chỉ sém một tí nữa là nó kể cho Ron và Hermione nghe chuyện cái thẹo lại làm cho nó đau đớn, và về giấc mơ đã đánh thức nó dậy… nhưng mà nó thực sự không muốn làm cho hai người bạn của nó lo lắng vào lúc này, nhứt là khi chính bản thân nó đang cảm thấy sung sướng thanh bình như thế này.

Bà Weasley đột ngột nói khi xem đồng hồ đeo tay:

"Coi giờ nè. Tới giờ các con phải đi ngủ rồi, tất cả các con… Bình minh ngày mai là các con phải thức dậy để đi coi

Cúp. Harry à, nếu con ghi lại cái danh mục những thứ con cần cho niên học tới thì bác sẽ đi mua sắm cho con ở Hẻm Xéo vào ngày mai. Bác đã có danh mục của mấy đứa kia rồi. Sau Cúp Thế giới bác e là sẽ chẳng có nhiều thì giờ đâu. Trận Cúp Thế giới lần trước kéo dài đến năm ngày ấy!"

Harry sôi nổi:

"Chà… hy vọng lần này cũng vậy."

Anh Percy nói như phô trương đức tính cần mẫn của mình:

"Anh thì chẳng mong vậy. Nghĩ tới tình trạng cái hộp thư sau năm ngày anh vắng mặt mà phát rùng mình."

Fred nói:

"Ừ, dám lại có người nào đó lại liệng cứt rồng vô nữa hén, anh Percy?"

Percy đỏ bừng mặt, nói:

"Đó là một mẫu phân bón xuất xứ từ Na Uy! Chuyện đó chẳng có mục đích nhằm vào ai cả!"

Fred rù rì với Harry khi tụi nó đứng lên rời khỏi bàn ăn:

"Có chứ. Chính tụi này liệng cục đó vô mà!"

6

KHÓA CẢNG

Harry có cảm giác như thể nó còn chưa kịp ngả lưng xuống cái giường trong phòng của Ron và chưa kịp chợp mắt thì đã bị bà Weasley lay gọi dậy. Bà thì thầm gọi Harry rồi quay qua giường Ron:

"Harry, dậy đi cưng, tới giờ đi rồi."

Harry quơ tay chung quanh tìm cặp mắt kiếng của nó. Bên ngoài trời vẫn còn tối. Ron lầm bầm điều gì không rõ khi bị má nó dựng dậy.

Harry nhìn thấy phía cuối tấm nệm của nó hai hình thù to đùng đầu bù tóc rối chui ra khỏi đống chăn bèo nhèo. Fred còn ngái ngủ, hỏi:

"Tới giờ rồi hả?"

Mấy đứa con trai thay đồ trong im lặng vì tụi nó còn buồn ngủ đến nỗi không muốn nói năng gì hết. Rồi vừa ngáp dài vừa vươn vai, cả bốn đứa đi xuống cầu thang vô nhà bếp.

Bà Weasley đang khuấy món gì đó trong một cái nồi bự chảng trên bếp lò, trong khi ông Weasley ngồi bên cạnh bàn,

kiểm tra một thếp vé khổ lớn bằng giấy da. Ông ngước nhìn lên đám con trai vừa bước vô phòng và giang hai cánh tay ra để tụi nó có thể nhìn thấy kỹ hơn quần áo của ông. Bộ đồ ông đang mặc có vẻ như là một cái áo len chơi gôn và một cái quần bò rất cũ, hơi rộng quá khổ đối với ông, cái quần được túm lại bằng một sợi dây nịt da. Ông băn khoăn hỏi:

"Các con thấy sao? Chúng ta nên cải trang mà đi… Harry, con có thấy bác giống một Muggle chưa?"

Harry đáp, mỉm cười:

"Dạ, giống lắm."

George cố gắng mà không nén được một cái ngáp sái quai hàm:

"Mấy anh Bill, Charlie và P… P… Percy đâu?"

"Chà, tụi nó sẽ độn thổ tàng hình hả?"

Bà Weasley nhấc cái nồi bự chảng ra khỏi bếp lò, bưng đặt lên bàn và bắt đầu múc cháo vô mấy cái chén.

"Vậy là tụi nó có thể nằm nướng trên giường thêm một lát."

Harry biết độn thổ tàng hình có nghĩa là biến mất ở một chỗ này rồi xuất hiện tức thì ở một chỗ khác, nhưng nó chưa hề nghe một học sinh trường Hogwarts nào làm được điều đó, và nó hiểu rằng làm được chuyện đó là cực kỳ khó khăn.

Fred làu bàu khi kéo chén cháo về phía mình:

"Vậy là mấy ảnh vẫn còn ngủ? Tại sao tụi con không được độn thổ luôn?"

Bà Weasley nạt:

"Bởi vì các con chưa tới tuổi và chưa qua kỳ thi. Còn mấy đứa con gái đâu rồi?"

Bà đi te te ra khỏi nhà bếp và mọi người nghe tiếng chân bà hối hả bước lên cầu thang. Harry hỏi:

"Vậy ra mình phải thi đậu một kỳ kiểm tra mới được độn thổ à?"

Ông Weasley nhét cẩn thận thếp vé vô túi sau của cái quần bò, đáp:

"Ừ, đúng vậy. Mới hôm kia Bộ Giao thông Phù thủy đã phải phạt hai người về tội độn thổ mà không có giấy phép. Độn thổ coi vậy mà không phải dễ, và một khi làm mà không đúng phép thì sẽ có thể dẫn tới những rắc rối tệ hại. Hai người mà bác nói đó đã không làm đúng phép và đã bị bán thân bất hợp."

Ngoại trừ Harry, mọi người ngồi quanh bàn đều nhăn mặt rùng mình. Harry bèn hỏi:

"Ơ… *Bán thân bất hợp* là sao ạ?"

Ông Weasley múc một muỗng đầy mật đường cho vô chén cháo của ông:

"Họ để sót một nửa thân thể của họ lại phía sau, thành ra đương nhiên là họ cũng bị kẹt cứng. Không thể lùi mà cũng không thể tiến. Phải chờ cho tới khi Đội Giải trừ Tai nạn Pháp thuật đến giải cứu. Vậy là bị câu lưu và dính vô một mớ thủ tục bùng nhùng, bác có thể nói với con điều này, dân Muggle mà nhìn thấy một phần thân thể của người nào đó bị rớt lại ở

đâu đó thì sao…?”

Harry bỗng hình dung ra một đôi chân và một con mắt nằm lăn lóc vô chủ trên đường Privet Drive. Nó kinh ngạc hỏi:

“Mà mấy người đó có sao không ạ?”

Ông Weasley xác nhận như một sự thực hiển nhiên:

“À, không sao. Nhưng mà họ sẽ bị phạt nặng, và bác tin là họ sẽ không dại gì lại vội vã tái phạm ngay. Đừng có làm trò độn thổ một cách ẩu tả. Có nhiều phù thủy pháp sư đã trưởng thành mà còn chẳng thèm bận tâm xài tới nó. Họ thà đi bằng chổi… chậm hơn, nhưng mà an toàn hơn.”

“Nhưng mà các anh Bill, Charlie và Percy đều có thể làm được phép độn thổ à?”

Fred nhe răng cười:

“Anh Charlie phải thi đến hai lần. Lần đầu ảnh rớt, ảnh độn thổ trật hết năm dặm về phía nam so với chỗ mà ảnh tính đến, xuất hiện ngay trên đầu một cụ già đang mua sắm, còn nhớ không?”

Bà Weasley đang đi trở vô nhà bếp với nụ cười vui vẻ đắc ý:

“Đúng, nhưng mà lần thứ hai thì nó đậu.”

George nói:

“Anh Percy thì mới thi đậu cách đây hai tuần lễ. Từ bữa đó đến nay sáng nào ảnh cũng độn thổ xuống cầu thang, chỉ nhằm chứng tỏ là ảnh có khả năng độn thổ.”

Có tiếng chân bước trong hành lang và Hermione cùng

Ginny đi vào nhà bếp, cả hai trông xanh xao và đờ đẫn. Ginny dụi mắt ngồi xuống bên bàn ăn, hỏi:

"Tại sao mình phải dậy sớm như vầy chứ?"

Ông Weasley nói:

"Chúng ta phải đi bộ một chút."

Harry ngạc nhiên:

"Đi bộ hả? Chúng ta đi bộ tới chỗ thi đấu Cúp Thế giới à?"

Ông Weasley mỉm cười:

"Đâu có! Xa hàng bao nhiêu dặm chứ bộ gần sao? Chúng ta chỉ cần đi bộ một quãng ngắn mà thôi. Chẳng qua là một đám phù thủy túm tụm lại thì khó mà không gây sự chú ý của dân Muggle. Thành ra chúng ta phải hết sức cẩn thận về cách chúng ta đi lại và chọn thời điểm thích hợp nhứt, và nhứt là trong trường hợp có một sự kiện to tát như Cúp Quidditch Thế giới…"

"George!"

Bà Weasley quát một tiếng đanh sắc đến nỗi tất cả giật bắn người lên. George thì bằng cái giọng ngây thơ không lừa được ai, làm bộ hỏi:

"Cái gì cơ?"

"Cái gì ở trong túi con hả?"

"Đâu có gì đâu?"

"Đừng có nói dối má."

Bà Weasley chĩa cây đũa phép vô túi áo của George và hô:

“Accio!”[*]

Nhiều vật nho nhỏ màu sắc rực rỡ vọt ra khỏi túi áo George, nó đưa tay chụp lại, nhưng chụp hụt, và mấy thứ đồ nho nhỏ đó bay thẳng vô bàn tay xòe ra của bà Weasley.

Bà Weasley tức giận kinh khủng, nắm cái mớ đồ mà bà không thể nhầm được là kẹo bơ Phù-Lưỡi, quát lên:

“Má đã biểu con tiêu hủy hết cái đồ này rồi mà! Ba má đã biểu con quẳng hết chúng đi! Móc hết túi áo ra, mau lên, cả hai đứa bây!”

Thiệt là một cảnh không hay ho chút xíu nào. Hai anh em sinh đôi rõ ràng là đã thử lén đem ra khỏi nhà càng nhiều kẹo bơ Phù-Lưỡi càng tốt; và bà Weasley phải nhờ tới Bùa Triệu Tập mới xoay sở truy ra được tất cả. Bà hét om sòm:

“Accio! Accio! Accio!”

Lũ kẹo bơ hè nhau phóng ra từ mọi ngóc ngách bất ngờ nhứt, kể cả từ đường lai tấm áo khoác của George và gấu xăn lên của cái quần bò Fred đang mặc. Khi bà Weasley liệng đám kẹo đi, Fred gào lên với bà:

“Tụi con mất sáu tháng trời mới chế tạo được mấy thứ đó!”

Bà Weasley rít lên the thé:

“Sáu tháng trời làm cái trò này, hay quá hả? Hèn gì tụi bây không thể lấy thêm Chứng chỉ Phù thủy Thường đẳng nào nữa!”

Sau cùng, khi mọi người bắt đầu lên đường thì không khí

chẳng được thân mật cho lắm. Bà Weasley vẫn còn quắc mắt lên khi ông Weasley hôn từ biệt lên má bà, mặc dù cái quắc mắt đó không đến nỗi dữ dội như khi bà nhìn hai thằng con sinh đôi. Tụi nó lẳng cái ba lô lên lưng rồi bỏ đi không thèm nói với bà tới một lời.

Bà Weasley nói với theo mấy cái lưng đang khuất đi của hai thằng con sinh đôi:

"Thôi, đi chơi vui nha. Và *liệu mà cư xử cho đàng hoàng."*

Nhưng hai thằng con trai không thèm trả lời cũng chẳng *ngoảnh lại một cái*. Khi ông Weasley và Ginny, Harry, Ron và Hermione băng ngang qua khu vườn còn tối om theo sau bước Fred và George, bà Weasley nói với chồng:

"Em sẽ phái Bill, Charlie và Percy đi theo vào khoảng trưa."

Trời hơi lạnh và trăng vẫn còn treo trên trời. Chỉ có một dải màu xanh nhạt mờ mờ phía chân trời bên phải họ là báo hiệu bình minh đang tỏ rạng dần. Harry hình dung hàng ngàn phù thủy đang hối hả tiến về Cúp Quidditch Thế giới, nó cũng hối hả sóng bước với ông Weasley. Nó hỏi:

"Vậy thì làm sao mà mọi người đến được chỗ thi đấu mà không bị dân Muggle để ý hả bác?"

Ông Weasley thở dài:

"Đó là cả một vấn đề tổ chức vĩ đại. Cái rắc rối ở chỗ, hàng trăm ngàn phù thủy đều hướng tới Cúp Quidditch Thế giới, trong khi chúng ta dĩ nhiên là đâu có một chỗ có phép thuật đủ rộng để chứa hết mọi người. Có những nơi mà dân

Muggle không thể xâm nhập hay nhìn xuyên vào, nhưng hãy thử tưởng tượng cái cảnh nhét hàng trăm ngàn phù thủy vô Hẻm Xéo hay sân ga số Chín-ba-phần-tư chẳng hạn. Thành ra chúng ta phải tìm ra một cánh đồng hoang trống trải đàng hoàng, rồi ra sức ếm càng nhiều bùa để phòng chống Muggle càng tốt. Cả cái Bộ Pháp thuật đã phải làm việc cả mấy tháng trời nay. Dĩ nhiên, trước tiên là chúng ta phải bố trí xen kẽ việc đến sân vận động. Những người có vé rẻ tiền thì phải đến sớm hơn hai tuần lễ. Một số ít thôi thì đi bằng xe đò thường của dân Muggle, nhưng mà chúng ta cũng không thể nhét đầy xe buýt hay xe điện của họ được. Cháu nên nhớ là phù thủy từ trên khắp thế giới kéo đến đây đó nha! Dĩ nhiên một số thì độn thổ, nhưng mà chúng ta cũng phải lập ra những địa điểm an toàn cho họ hiện ra, cách xa hẳn dân Muggle. Bác tin là có một khu rừng thuận tiện gần đó được sử dụng là địa điểm độn thổ. Đối với những người không muốn độn thổ, hay không thể độn thổ, như chúng ta, thì chúng ta có thể dùng Khóa Cảng. Đó là những vật thể giúp chúng ta di chuyển từ một địa điểm này đến một địa điểm khác vào giờ ấn định trước. Nếu cần chúng ta có thể đi cả nhóm đông người một lúc cũng chẳng sao. Có tới hai trăm Khóa Cảng đặt ở những điểm chiến lược trên khắp nước Anh, và cái gần chúng ta nhứt thì ở ngay trên đỉnh đồi Stoatshead. Đó là nơi chúng ta đang đi tới đây."

Ông Weasley chỉ về phía trước, ở đó, bên kia làng Ottery St. Catchpole, đang dâng lên một khối đen khổng lồ. Harry tò mò hỏi:

"Khóa Cảng là thứ gì vậy bác?"

Ông Weasley nói:

“À, có thể là bất cứ vật gì. Dĩ nhiên phải là vật kín đáo, để cho dân Muggle không nhầm lẫn lượm được chúng mà vọc chơi… phải là mấy thứ đồ mà họ chỉ coi như đồ rác rưởi…”

Mọi người đi chậm chạp trên con đường quê ẩm ướt tối tăm hướng về phía làng, chỉ có tiếng bước chân của họ phá vỡ sự im lặng. Bầu trời từ từ tỏ rạng dần khi họ đi xuyên qua làng, cái màu đêm đen như mực đang loãng dần thành màu xanh thẫm. Tay chân của Harry đang cóng lạnh. Ông Weasley thì cứ xem chừng đồng hồ.

Họ không còn hơi sức đâu để mà trò chuyện nữa khi bắt đầu trèo lên đồi Stoatshead, thỉnh thoảng vấp té vô những lỗ hang thỏ khuất trong lùm cây bụi cỏ, hay trượt ngã trên những mô đất đen thui. Mỗi hơi thở Harry hít vào làm đau buốt lồng ngực của nó, và rốt cuộc, khi đặt được chân lên đất bằng thì chân nó cũng bắt đầu cứng khớp lại.

Ông Weasley gỡ cặp mắt kiếng ra lau mồ hôi, thở hổn hển:

“Chà! Chúng ta cuối cùng cũng kịp giờ… còn được mười phút…”

Hermione là người cuối cùng lên được tới đỉnh đồi, tay ôm chặt một bên hông bị xóc đau điếng. Ông Weasley đeo mắt kiếng lại, liếc mắt nhìn quanh mặt đất. Ông nói:

“Bây giờ thì chúng ta chỉ cần tìm ra Khóa Cảng. Nó không lớn lắm đâu… Kiếm đi nào…”

Họ tản ra, tìm kiếm. Tuy nhiên, họ chỉ mới lùng sục được hai phút mà thôi, thì một tiếng hô to vang lên trong không gian tĩnh mịch:

“Ở đây nè, Arthur! Lại đây các cháu, chúng ta kiếm được rồi.”

Hai hình thù cao lớn in bóng trên nền trời còn lấp lánh sao bên kia sườn đồi. Ông Weasley mỉm cười sải bước tới gần người đàn ông vừa la. Ông Weasley chào:

“Anh Amos!”

Bọn trẻ theo gót ông Weasley. Người đàn ông bắt tay với ông Weasley là một pháp sư có gương mặt hồng hào và một bộ ria rậm màu nâu. Ông ta đang cầm một chiếc giầy ống cũ kỹ trông đã mốc meo cả ra.

Ông Weasley giới thiệu:

“Các con, đây là bác Amos Diggory. Bác ấy làm việc ở Bộ Quy chế và Kiểm soát Sinh vật Huyền bí. Và ba nghĩ là các con biết cậu Cedric, con trai của bác ấy chứ hả?”

Cedric Diggory là một chàng trai mười bảy tuổi cực kỳ đẹp trai. Anh là đội trưởng và là Tầm thủ của đội Quidditch nhà Hufflepuff ở trường Hogwarts. Cedric Diggory nhìn khắp mọi người, nói:

“Xin chào!”

Mọi người chào lại, ngoại trừ Fred và George. Hai đứa này chỉ gật đầu thôi. Tụi nó không đời nào chịu tha thứ cho Cedric về cái tội đã đánh bại đội nhà của tụi nó, đội Gryffindor, trong trận đấu đầu tiên hồi năm ngoái.

Ông Diggory hỏi:

“Đi xa dữ hả, Arthur?”

Ông Weasley nói:

"Cũng không đến nỗi tệ lắm. Chúng tôi sống ở ngay bên kia làng. Còn anh?"

"Chúng tôi phải dậy từ lúc hai giờ, phải không, Cedric? Tôi nói thiệt với anh, bao giờ mà cháu nó thi được bằng Độn Thổ thì tôi sẽ mừng lắm. Còn bây giờ… cũng không nên than phiền… Cúp Quidditch Thế giới thì dẫu được một bao đầy đồng Galleon vàng cũng không thể bỏ lỡ được. Mà vé thì cũng mắc gần bằng thế. Xin lỗi anh, tôi hình như hơi lắm lời…"

Ông Diggory nhìn ba đứa nhà Weasley, Harry, Hermione và Ginny với ánh mắt hiền hậu:

"Tất cả là con của anh đó hả, anh Arthur?"

"À, không! Chỉ mấy đứa đầu đỏ thôi."

Ông Weasley chỉ vào bọn trẻ, giới thiệu:

"Đây là Hermione, bạn của Ron, và đây là Harry, một đứa bạn khác…"

Mắt ông Diggory mở lớn:

"Chu choa mẹt ơi! Harry hả? *Harry Potter* phải không?"

Harry đáp:

"Ơ… dạ phải."

Harry đã quen với chuyện bị người khác tò mò dòm ngó khi người ta gặp nó, đã quen với cách họ lập tức đưa mắt tìm cái thẹo hình tia chớp trên trán nó, nhưng dù vậy chuyện đó cũng làm cho nó cảm thấy không thoải mái.

Ông Diggory nói:

“Dĩ nhiên là Cedric có nói về cháu, kể cho tất cả chúng tôi nghe trận Quidditch mà nó đã đấu với cháu hồi năm ngoái… Tôi đã nói với nó, tôi nói… Cedric, đó là điều mà sau này con sẽ kể lại cho cháu nội cháu ngoại của con nghe, điều đó đáng được kể lại lắm… *Con đã đánh bại Harry Potter!”*

Harry không thể nghĩ ra được câu gì để đáp lại, cho nên nó đứng làm thinh. Fred và George lại nổi cơn quạu một lần nữa. Cedric có vẻ hơi bối rối. Nó nói nhỏ với ba nó:

“Harry té khỏi cây chổi thần của nó, ba à. Con đã nói với ba là… đó là một tai nạn…”

Ông Diggory vỗ lên lưng đứa con trai, gầm lên một cách thân ái:

“Đúng vậy. Nhưng mà *con* đâu có té khỏi cây chổi, đúng không? Thằng con của chúng tôi, thằng Cedric này, luôn luôn khiêm tốn, luôn luôn là người quân tử… nhưng mà người chiến thắng là người xuất sắc nhứt, tôi chắc chắn là Harry cũng sẽ nói như vậy, đúng không cháu? Một người té khỏi cây chổi thần, một người vẫn ngồi nguyên trên cây chổi thần, thì không cần là thiên tài mới có thể nói ai là người đẳng vân giỏi hơn!”

Ông Weasley lại giở đồng hồ ra xem và nói nhanh:

“Ắt là gần tới giờ rồi. Anh Amos, anh có biết liệu chúng ta có phải chờ thêm nữa không?”

Ông Diggory nói:

“Không, gia đình Lovegood thì đã đến đó một tuần trước rồi, còn gia đình Fawcett thì không kiếm được vé. Trong vùng

này đâu có nhiều người như chúng ta hả?”

Ông Weasley nói:

“Không có, theo như tôi biết. Vâng, chỉ còn một phút nữa thôi… Chúng ta nên chuẩn bị sẵn sàng…”

Ông đưa mắt nhìn Hermione và Harry:

“Hai con chỉ cần chạm vô Khóa Cảng, chỉ cần vậy thôi, chạm một ngón tay cũng được…”

Do đeo ba lô cồng kềnh trên lưng cho nên cũng khó cho cả chín người xúm quanh sờ vô một chiếc giầy ống cũ rích trên tay ông Diggory. Tất cả họ đứng đó, trong một vòng tròn chặt chẽ, một làn gió lạnh thổi lùa qua đỉnh đồi. Không ai nói gì cả. Harry đột nhiên nghĩ cái cảnh này trông quái dị biết chừng nào nếu có một Muggle nào đó tình cờ đi lên đỉnh đồi vào lúc này… Chín người, trong đó có hai người lớn, đều bám chặt chiếc giầy ống cũ rích này trong cảnh tranh tối tranh sáng, và chờ đợi…

Ông Weasley chăm chú ngó đồng hồ đeo tay, lẩm bẩm:

“Ba… hai… một…”

Và xảy ra ngay tức thì: Harry cảm thấy như thể có một cái móc câu móc ở rún nó bỗng nhiên được giựt tới trước không cách gì cưỡng lại được. Chân nó bổng khỏi mặt đất; nó cảm giác được Ron và Hermione đang ở hai bên hông nó, vai của tụi nó đụng vô vai nó; tất cả tụi nó đều vọt tới trước rất nhanh trong cơn gió hú và màu sắc quằn quện. Ngón tay trỏ của Harry kẹt trong chiếc giầy ống như thể chiếc giầy đang hút nó tới trước bằng ma lực nam châm, và rồi…

Chân Harry chạm vào mặt đất; Ron loạng choạng ngã vào nó khiến nó té lăn cù ra đất. Cái Khóa Cảng rớt xuống đất một cái ịch nặng nề kế bên đầu nó.

Harry ngước nhìn lên. Ông Weasley, ông Diggory và Cedric vẫn đứng vững vàng, mặc dù trông cũng có vẻ như bị gió quất. Mọi người khác cũng đều đáp xuống mặt đất cả.

Một giọng nói vang lên:

"Chuyến năm giờ bảy phút đến từ đồi Stoatshead."

7

BAGMAN VÀ CROUCH

Harry khẽ đẩy Ron ra và cố đứng lên. Họ đã đến một nơi có vẻ như một cánh đồng hoang mờ mịt trải dài và trống vắng. Trước mặt họ là hai lão phù thủy trông bộ dạng cáu kỉnh và mệt mỏi hết sức. Một trong hai lão cầm một cái đồng hồ vàng bự chảng, còn người kia thì cầm một cuộn giấy da dày cui và một cây viết lông ngỗng. Cả hai lão phù thủy ăn mặc như dân Muggle, tuy rằng họ mặc luộm thuộm hết chỗ nói: lão cầm đồng hồ mặc một bộ đồ nỉ, mang giày cao su cao tới bắp đùi; còn lão kia thì mặc váy ca rô của dân Tô Cách Lan và trùm một cái pông-xô.

Ông Weasley lượm chiếc giày ống lên, đưa cho lão phù thủy mặc váy, nói:

"Chào anh Basil."

Lão Basil quăng chiếc giày vô một cái hộp to kềnh đựng toàn là những Khóa Cảng đã xài rồi đặt bên cạnh lão. Harry có thể dòm thấy một tờ báo cũ, một vỏ lon nước ngọt rỗng, và một trái banh da lủng lỗ.

Lão Basil uể oải đáp lại lời chào của ông Weasley:

“Chào anh Arthur! Khỏi phải trực hả? Một số người sao mà sướng… tụi tôi phải ở đây suốt cả đêm… anh nên tránh lối ra thì hơn, tụi này sắp có một nhóm đông lắm đến từ Rừng Đen vào lúc năm giờ mười lăm. Khoan đã, tôi sẽ kiếm chỗ cắm trại cho anh… Weasley… Weasley…”

Lão tham khảo cái danh sách trong tấm giấy da:

“Đi bộ khoảng một phần tư dặm đến đằng kia, khoảng sân mà anh sẽ đến trước tiên ấy. Ông quản lý bãi cắm trại tên là Roberts. Còn ông Diggory… khoảng sân thứ hai… Hãy hỏi ông Payne.”

Ông Weasley nói:

“Cám ơn anh Basil.”

Rồi ông bảo bọn trẻ đi theo ông.

Họ đi ngang qua cánh đồng hoang trống trải, không thể phân biệt được cái gì ra cái gì trong lớp sương mù. Sau khoảng hai mươi phút, một cái chòi bằng đá nhỏ xíu kế bên một cánh cổng hiện ra. Đằng sau cánh cổng đó, Harry chỉ có thể đoán những hình thù ma quái mờ ảo của hàng trăm và hàng trăm chiếc lều mọc lên trên sườn dốc thoai thoải của một bãi đất rộng lài xuống một cánh rừng âm u phía đường chân trời. Cánh Weasley tạm biệt cha con Diggory và đến gần cái cửa chòi đá.

Một người đàn ông đứng trong ngạch cửa, nhìn ra phía những cái lều. Chỉ thoáng nhìn là Harry nhận ra ngay đây là một Muggle thứ thiệt duy nhứt ở trong vùng rộng nhiều mẫu quanh đây. Khi nghe tiếng bước chân, gã Muggle quay đầu lại

nhìn bầu đoàn Weasley. Ông Weasley hớn hở nói:

"Chào!"

Gã Muggle nói:

"Chào!"

"Ông có phải là ông Roberts không?"

"Ờ, phải. Còn ông là ai?"

"Weasley… Hai lều đăng ký trước cách đây hai ngày."

Ông Roberts dò cái danh sách dán trên cánh cửa:

"Có đây, chỗ của ông phía trên khu rừng đằng kia. Chỉ một đêm thôi hả?"

Ông Weasley nói:

"Đúng vậy."

Ông Roberts nói:

"Vậy ông có trả tiền ngay bây giờ không?"

Ông Weasley nói:

"Ờ… được… đương nhiên…"

Ông Weasley lùi ra khỏi cái chòi đá một khoảng cách ngắn và ngoắc Harry về phía ông.

"Giúp bác với, Harry."

Ông Weasley thì thầm và rút từ túi áo ra một cuộn tiền Muggle và bắt đầu gỡ từng tờ tiền giấy ra.

"Tờ này là… tờ… tờ… tờ mười đồng hả? Ừ đúng rồi, bây giờ bác đã thấy con số nhỏ xíu trên tờ giấy rồi… vậy cái này là

tờ năm đồng?”

“Tờ hai chục.”

Harry đính chánh lại bằng một cái giọng nhỏ rí, ý thức một cách khó chịu rằng cái ông Roberts kia đang cố gắng lắng nghe lóm từng lời.

“Ừ phải, vậy là tờ hai chục… Bác không biết, ba thứ đồ tiền giấy này…”

Khi ông Weasley trở lại với số tiền vừa đúng, ông Roberts hỏi:

“*Người nước ngoài hả?”*

Ông Weasley không hiểu, hỏi lại:

“Người nước ngoài?”

Ông Roberts chăm chú nghiên cứu ông Weasley một cách tỉ mỉ:

“Ông anh không phải là người đầu tiên không biết xài tiền. Cách đây mười phút tôi gặp hai người trả cho tôi mấy đồng tiền vàng bự bằng cái nắp đậy trục bánh xe.”

Ông Weasley lo lắng hỏi:

“Thiệt hả?”

Ông Roberts lục lọi trong một cái lon thiếc đựng bạc cắc để lấy tiền thối lại. Bỗng nhiên ông lại nhìn ra cánh đồng mờ sương, đột ngột nói:

“Chưa bao giờ thấy đông đúc như vầy. Hàng trăm người giữ chỗ trước. Thường thường người ta chỉ đến nơi rồi mới…”

“Vậy sao?”

Ông Weasley giơ tay ra nhận tiền thối lại, nhưng ông Roberts không chịu đưa. Ông vẫn nói với vẻ suy nghĩ đăm chiêu:

“Chà. Người ta từ khắp nơi tới. Hàng đống người nước ngoài. Và không chỉ có người nước ngoài. Ông biết không, cả bọn lập dị nữa. Có một thằng cha bận váy trùm pông-xô đi rễu rễu quanh đây nữa.”

Ông Weasley lo lắng hỏi:

“Đúng ra không nên mặc như vậy sao?”

Ông Roberts nói:

“Giống như đang có một thứ… Tôi không biết… giống như một kiểu tập hợp lực lượng vậy. Họ dường như quen biết lẫn nhau. Giống như một bữa tiệc lớn vậy.”

Vừa lúc đó, một pháp sư mặc quần chẽn từ khoảng không hiện ra bên cạnh cửa trước nhà ông Roberts. Ông ta chĩa cây đũa phép vào ông Roberts, nói ngắn gọn:

“*Obliviate!*”*

Ngay lập tức, mắt ông Roberts mất đi sự tập trung, chân mày của ông giãn ra chứ không nhíu lại nữa, một cái vẻ mơ màng lơ đãng bao phủ gương mặt ông. Harry nhận ra những triệu chứng của một người vừa bị thay đổi ký ức. Ông Robert điềm tĩnh nói với ông Weasley:

“Một bản đồ khu cắm trại dành cho ông đây. Và đây là tiền thối lại của ông.”

Ông Weasley nói:

“Cám ơn nhiều lắm.”

Vị pháp sư mặc quần chẽn đi cùng với đám Weasley đến cổng của khu cắm trại. Trông ông như đã kiệt sức: cằm ông xanh chàm vì chân râu mọc lún phún không kịp cạo, còn quầng mắt của ông thì sâu và thâm. Khi đã đi xa đủ để ông Roberts không thể nghe lọt tai, ông mặc quần chẽn rù rì với ông Weasley:

“Gặp vô số rắc rối với thằng cha đó. Mỗi ngày cần đến mười lần bỏ bùa mê ngải lú để làm cho thằng chả vui vẻ. Mà ông Ludo Bagman thì chẳng giúp được việc gì cả. Chỉ cưỡi ngựa xem hoa loanh quanh rồi cao giọng nói chuyện phiếm về mấy trái banh Bludger với Quaffle, chẳng một chút lo lắng gì về an ninh chống Muggle cả. Cha mẹ ôi, vụ này mà xong rồi thì tôi sẽ mừng biết chừng nào. Thôi, hẹn gặp lại anh sau nha anh Arthur.”

Rồi ông độn thổ tàng hình.

Ginny tỏ ra ngạc nhiên :

“Con cứ tưởng ông Bagman là thủ trưởng của Bộ Thể dục Thể thao Phù thủy chứ! Lẽ ra ổng phải có ý thức hơn về chuyện nói đến Bludger gần dân Muggle chứ, đúng không ba?”

Ông Weasley mỉm cười, nói:

“Đúng vậy.”

Ông dẫn cả bọn đi qua cánh cổng vào khu cắm trại.

“Ông Ludo thì luôn luôn hơi… ờ… hơi *lè phè* về vấn đề an ninh. Nhưng mà người ta cũng không mong gì có được một ông đầu ngành Thể dục Thể thao nhiệt tình hơn ông ta đâu. Các con biết không, hồi trẻ chính ổng chơi trong đội Quidditch Ăng-lê, và ổng là Tấn thủ giỏi nhứt từ trước tới nay mà đội *Ong Bắp cày Wimbourne* từng có được đó.”

Cả đám lần mò qua khu đồng trống mịt mờ sương khói giữa hai dãy lều. Hầu hết các lều trông rất bình thường, chủ nhân của các lều hiển nhiên là đã cố gắng hết sức để làm cho mình thật giống với dân Muggle, nhưng rồi lại tự thò đuôi phù thủy ra khi thêm thắt vô nào là ống khói, nào là chong chóng gió, nào là dây chuông. Đây đó lại xuất hiện một cái lều trông phù thủy rành rành đến nỗi Harry thấy có ngờ vực cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Lưng chừng trảng trống là một cái lều làm bằng những tấm lụa sọc mắc đầy những đồ trang trí hào nhoáng xa xỉ, trông như một tòa lâu đài tí hon, cắm đầy những cái lông công trên lối ra vào. Xa hơn một chút nữa, cả đám Weasley đi ngang một cái lều có ba tầng, với mấy cái tháp, kèm theo vườn bông trang trí nào đồng hồ mặt trời, bể nước cho chim tắm, và cả một cái hồ có vòi phun nước nữa.

Ông Weasley mỉm cười:

“Luôn luôn như vậy. Khi giới phù thủy chúng ta mà túm tụm lại thì thiệt là khó mà cưỡng lại được thói khoe khoang. À, đây rồi, nhìn coi, chỗ này là chỗ của chúng ta!”

Cả đám đã đến bên bìa rừng trên chỗ cao nhứt của khu đồng trống. Chỗ đó trống trải, có một cái biển nhỏ xíu đóng xuống mặt đất ghi là WEEZLY*. Ông Weasley vui mừng lắm.

“Không thể có chỗ nào tốt hơn được. Sân đấu ở ngay bên kia của cánh rừng đó, coi như mình ở sát cận nhứt rồi.”

Ông quăng cái ba lô trên lưng xuống, nói một cách hào hứng:

“Nghe đây, không được xài pháp thuật nhá, nói nghiêm túc đó, tuyệt nhiên không được xài phép thuật khi chúng ta tụ tập đông đúc như vầy trên đất của dân Muggle. Chúng ta sẽ dựng mấy cái lều này lên bằng tay! Cũng không có khó khăn gì cho lắm đâu… dân Muggle vẫn làm như vậy hoài… Đây, Harry, cháu thấy là chúng ta nên bắt đầu từ chỗ nào hử?”

Trong đời Harry chưa từng đi cắm trại bao giờ; gia đình Dursley chẳng bao giờ đem nó đi theo trong bất kỳ ngày nghỉ hay ngày lễ nào, chỉ gởi nó cho một bà hàng xóm già tên là Figg trông chừng khi họ đi vắng. Tuy nhiên nó và Hermione cũng lần ra được phần lớn những cái cọc và những cái móc nên cắm vô đâu thì khớp, và mặc đù ông Weasley chỉ tổ làm rách việc thêm chứ chẳng được tích sự gì, khi ông sử dụng cái vồ một cách hoàn toàn hào hứng quá cỡ, rốt cuộc cả đám cũng xoay sở dựng được hai cái lều đôi xộc xệch.

Tất cả bèn đứng lùi lại chiêm ngưỡng tác phẩm bằng tay của mình. Harry nghĩ, chắc không ai ngó thấy mấy cái lều này mà dám cho là tác phẩm của phù thủy, nhưng cái rắc rối là một khi Bill, Charlie và Percy đến thì nhóm của họ sẽ đông tới mười người. Có vẻ như Hermione cũng nhìn thấy vấn đề này. Cô bé ném cho Harry một cái nhìn đánh đố khi ông Weasley ngồi thụp xuống đất và dùng cả hai tay lẫn hai chân để bò vô trong cái lều đầu tiên.

Từ trong đó, ông gọi ra:

“Chúng ta sẽ hơi bị chật một chút, nhưng mà ba cho là chúng ta có thể khéo co thì ấm thôi. Vô đây coi nè các con.”

Harry khom mình xuống, chuồi qua cái tấm vải cửa lều để vô trong, và miệng nó há hốc ra ngay: nó vừa mới bước vào một chỗ trông giống như một căn hộ ba phòng kiểu xưa, có đầy đủ buồng tắm và nhà bếp. Và thiệt là lạ lùng, căn phòng được bày biện và trang trí nội thất giống hệt một kiểu với ngôi nhà của bà Figg: có những tấm khăn đan phủ trên những cái ghế chệch choạc không ăn rơ với nhau và một cái mùi mèo hết sức nồng.

Ông Weasley dùng một cái khăn tay để chùi cái đầu hói của mình, vừa thò đầu vô phòng ngủ ngó bốn cái giường hai tầng.

“Ba mượn mấy cái này của nhà Perkin làm chung ở Sở. Bây giờ không thèm đi cắm trại nữa, tội nghiệp, bị đau lưng.”

Ông lượm lên một cái ấm đun nước, dòm vô bên trong:

“Chà, chúng ta cần một ít nước…”

Ron đã theo Harry vô bên trong lều và dường như không có chút xíu ấn tượng gì hết về cái phần bên trong lều rất khác thường này. Nó nói:

“Có một cái vòi nước được đánh dấu trong tấm bản đồ mà ông Muggle đã đưa cho ba. Nó ở phía bên kia sân đấu.”

Ông Weasley đưa cái ấm và mấy cái nồi cho Ron:

“Vậy thì sao con, Harry và Hermione không đi lấy về cho

ba một ít nước với vài cái nồi? Ba với mấy đứa kia sẽ đi gom củi để nhóm bếp.”

Ron nói:

“Nhưng mà mình có một cái bếp lò, tại sao mình không…”

Gương mặt ông Weasley sáng lên với vẻ “biết trước mà!”:

“Ron ơi, điều đó vi phạm quy định an ninh chống Muggle! Khi dân Muggle đi cắm trại, họ đốt một đống lửa ngoài trời để nấu ăn. Ba đã thấy họ làm vậy mà.”

Sau khi ngó qua một cách mau mắn cái lều của con gái, hơi nhỏ hơn lều con trai một chút, và không có mùi mèo, Harry, Ron và Hermione cầm ấm nước và nồi xoong đi băng ngang qua sân đấu.

Bây giờ mặt trời vừa mới mọc lên, sương mù tan đi, tụi nó có thể nhìn thấy cả một thành phố lều nối tiếp nhau vươn ra mọi hướng. Tụi nó đi chậm chạp qua những dãy lều, háo hức ngó ngang ngó ngửa. Harry bây giờ mới thoáng có ý nghĩ là có bao nhiêu phù thủy và pháp sư trên thế giới này; quả thực nó chưa bao giờ bỏ tâm suy nghĩ nhiều đến các phù thủy và pháp sư ở các nước khác.

Những người cắm trại chung với tụi nó bắt đầu thức dậy. Chộn rộn trước tiên là những gia đình có con nhỏ; trước đây Harry chưa từng nhìn thấy những phù thủy con và pháp sư con ấy. Một chú nhóc chưa tới hai tuổi đang rình rập bên ngoài một cái lều rộng hình kim tự tháp, tay nắm chặt một cây đũa phép và hí hửng chọc chọc một con sên trong đám cỏ, con sên đó từ từ phình ra thành một cây xúc xích Ý. Khi tụi nó đi tới

chỗ của thằng nhóc con, má nó cũng vội vã chui ra khỏi lều:

"*Bao nhiêu* lần rồi hả, Kevin? Con - không - được - đụng - vô - cây - đũa - phép - của - ba. Nghe không?"

Bà đã dẫm chân lên con ốc sên khổng lồ và khiến nó banh ta lông. Tiếng mắng mỏ của bà vẫn còn văng vẳng đuổi theo tụi nó lẫn trong tiếng gào khóc của thằng nhóc phù thủy con:

"Má làm bể con sên! Má làm bể con sên!"

Cách đó một quãng ngắn, tụi nó thấy hai con bé phù thủy con khác, chỉ nhỉnh hơn nhóc Kevin một chút xíu, đang cỡi chổi thần đồ chơi, cây chổi đồ chơi này chỉ bay đủ cao để cho ngón chân của tụi con nít bay là đà trên mặt cỏ. Một phù thủy của Bộ Pháp thuật phát hiện ra mấy con nhóc ngay, ông ta hối hả vượt qua mặt Harry, Ron và Hermione, vừa lẩm bẩm như mất trí:

"Giữa ban ngày ban mặt! Bộ ba má tụi nó còn đang ngủ nướng sao chớ…"

Rải rác đó đây các phù thủy và pháp sư trưởng thành đang chui ra khỏi những cái lều và bắt đầu chuẩn bị bữa điểm tâm. Một số đưa mắt lén lút nhìn quanh, rồi dùng đũa phép hóa phép ra một ngọn lửa; mấy người khác thì đánh diêm với vẻ nghi ngờ, như thể biết thừa là mấy thứ đồ diêm quẹt này làm sao mà xẹt ra lửa! Ba phù thủy người Phi châu đang ngồi nói chuyện nghiêm túc, cả ba đều mặc áo chùng trắng và đang nướng một cái gì đó giống như một con thỏ trên một ngọn lửa màu tím, trong khi một nhóm phù thủy Mỹ trung niên thì ngồi tán gẫu vui vẻ dưới một biểu ngữ dát vàng căng giữa hai cái lều của họ: VIỆN PHÙ THỦY SALEM. Harry nghe loáng

thoáng những mẩu trò chuyện bằng những ngôn ngữ xa lạ vọng ra từ bên trong những cái lều mà tụi nó đi ngang qua, và mặc dù nó không hiểu một tiếng nào hết, nó vẫn cảm nhận được sự vô cùng hào hứng trong từng giọng nói.

Ron nói:

"Ơ…không biết tại mắt mình bị làm sao, hay là tại mọi thứ bỗng nhiên xanh biếc hết vậy ta?"

Chẳng phải tại mắt Ron bị làm sao cả. Tụi nó đang đi qua một đám lều được phủ kín bằng những đám lá chụm ba dày mo, đến nỗi trông như những trái đồi con con kỳ cục vừa mới nảy lên từ mặt đất. Dưới lớp cỏ xanh phủ dày ấy, có thể nhìn thấy những gương mặt nhăn nhở cười khi họ hé mở cửa lều ra. Rồi, bỗng nhiên có tiếng gọi tên tụi nó vang lên từ phía sau:

"Harry! Ron! Hermione!"

Đó là Seamus Finnigan, bạn học cùng lớp năm thứ tư với tụi nó ở nhà Gryffindor trường Hogwarts. Nó đang ngồi phía trước cái lều của chính nó, phủ đầy cỏ chụm ba, bên cạnh nó là một người đàn bà có mái tóc màu cát, chắc không ai khác hơn má nó. Và thằng bạn thân nhứt của nó ở Gryffindor cũng ngồi bên cạnh nó: Dean Thomas. Seamus toe toét cười:

"Khoái cách trang trí này không? Bộ Pháp thuật tỏ ra không được vui lắm đâu nhé!"

Bà Finnigan nói:

"Nhưng tại sao mình lại không được trưng ra màu sắc của mình chớ? Các cháu thử ngó coi mấy người Bungari treo cái gì khắp những căn lều *của họ*? Các cháu đương nhiên là ủng hộ

đội Ái Nhĩ Lan rồi, đúng không?"

Bà nhìn Harry, Ron và Hermione bằng đôi mắt nhỏ tròn và sáng lóng lánh. Sau khi đã bảo đảm với bà là tụi nó chắc chắn sẽ ủng hộ đội Ái Nhĩ Lan, mấy đứa lại đi tiếp, Ron nói:

"Làm như tụi mình khoái nói chuyện giữa cái đám xanh rì ấy lắm vậy."

Hermione nói:

"Mình thắc mắc là cổ động viên Bungari treo cái gì lên lều của họ?"

Harry nói, tay chỉ một đám lều lớn nằm phía trên sân đấu, ở đó cờ của Bungari màu trắng, xanh lá và đỏ đang bay phất phới.

"Tụi mình đi tới đó coi đi."

Lều của họ không trang hoàng bằng thực vật sống, nhưng trên mỗi cái lều đều dán một bích chương cổ động, những tấm bích chương ấy cổ động cho một gương mặt cáu kỉnh với đôi mày đen chì xuống nặng nề. Dĩ nhiên cái hình đó nhúc nhích, nhưng mà tất cả sự nhúc nhích chỉ là quắc mắt nhìn chúng và cau mày thôi.

Ron nói nhỏ:

"Krum."

Hermione hỏi lại:

"Cái gì?"

Ron nói:

"Krum! Viktor Krum, Tầm thủ của đội Bungari!"

Hermione nhìn quanh quất thấy vô số Krum đang cau mày hoặc quắc mắt nhìn nó, nhận xét:

"Ngó ảnh thấy quạu thiệt tình."

Ron nhướn mắt lên trời:

"Quạu thiệt tình hả? Ai mà bận tâm đến chuyện mặt mũi ảnh ra sao chứ? Ảnh giỏi không tin nổi. Mà ảnh cũng còn trẻ lắm. Chỉ chừng mười tám hay mười chín gì đó. Ảnh là một *thiên tài,* mấy bồ chờ tối nay coi rồi mấy bồ sẽ biết!"

Đã có một hàng người nối đuôi nhau để lấy nước ở một góc sân. Harry, Ron và Hermione đứng nối đuôi ngay sau hai người đàn ông đang hăng hái cãi nhau. Một trong hai người đó là một ông pháp sư rất già mặc một bộ đồ ngủ in bông dài thượt. Người kia rõ ràng là một pháp sư của Bộ Pháp thuật. Ông ta đang cầm một cái quần bằng vải sọc và gần như phát khóc lên được vì cáu tiết:

"Ông Archie ơi, làm ơn bận cái đồ này vô đi. Ông không thể nào đi lung tung trong bộ vó như vậy được, thằng cha Muggle ở ngoài cổng đã bắt đầu nghi ngờ rồi…"

Nhưng ông pháp sư già ương ngạnh nói:

"Tôi mua bộ đồ này ở một tiệm Muggle mà. Tụi Muggle vẫn mặc nó có sao đâu!"

"Ông Archie ơi, đàn bà Muggle mới mặc thứ đó, chứ đàn ông không có mặc, họ mặc *cái này* nè."

Ông pháp sư của Bộ Pháp thuật phe phẩy cái quần sọc. Nhưng ông già Archie nói trong sự công phẫn:

“Ta không thèm bận đồ đó. Ta thích có chút thoáng đãng quanh sự riêng tư của mình. Cám ơn.”

Tới đây, Hermione không thể nào nín cười được nữa, cô bé đành phải lỉnh ra khỏi hàng, và chỉ khi ông già Archie hứng xong nước và bỏ đi rồi cô bé mới quay trở lại. Bây giờ do sức nặng của thùng nước, tụi nó đi từ từ trở lại con đường băng qua những dãy lều để trở về chỗ cắm trại của mình. Tụi nó gặp những gương mặt quen thuộc ở chỗ này hoặc chỗ kia: đó là tụi học sinh trường Hogwarts đi xem thi đấu cùng với gia đình chúng: Oliver Wood, cựu đội trưởng đội Quidditch Gryffindor, vừa mới tốt nghiệp năm rồi. Gặp Harry, anh ta kéo cho bằng được Harry về lều mình để giới thiệu Harry với ba má của anh, và phấn khởi nói cho Harry biết là anh ta vừa mới ghi danh vào đội dự bị của Puddlemere United. Kế đến tụi nó được Ernie Macmillan đón chào. Đó là một học sinh năm thứ tư bên nhà Hufflepuff. Và đi xa thêm một chút nữa, tụi nó nhìn thấy Cho Chang, một cô bé rất xinh đẹp chơi trong đội tuyển nhà Ravenclaw với vai trò Tầm thủ. Cô bé vẫy tay và mỉm cười với Harry. Harry làm đổ ọc ra quá chừng nước khi nó vẫy tay lại với cô bé. Để chặn đứng sự châm chọc chế giễu của Ron, Harry vội vã chỉ một đám đông choai choai mà tụi nó chưa từng gặp bao giờ. Nó hỏi:

“Bồ có biết họ là ai không? Tụi nó đâu có đi học ở trường Hogwarts hả?”

Ron nói:

“Chắc là tụi nó đi học ở trường nước ngoài nào đó. Mình biết có những trường học khác. Nhưng chưa bao giờ được gặp

người nào học ở trường khác. Anh Bill có một người bạn tâm thư học ở một cái trường bên Brazil… Chuyện đó lâu lắm rồi… ảnh muốn đi du học trong một chương trình giao lưu, nhưng mà ba má không kham nổi phí tổn. Khi ảnh nói ảnh không thể đi du học được, người bạn tâm thư của ảnh bực mình và gởi cho ảnh một cái nón bị ếm bùa. Cái nón làm cho tai của ảnh bị quăn quéo lại."

Harry cười lớn để át đi sự ngạc nhiên của nó khi nghe nói đến những trường pháp thuật khác. Bây giờ nó đã nhìn thấy quá nhiều đại diện của các quốc tịch trong khu cắm trại, nó nghĩ nó thiệt là ngốc khi cứ tưởng trường Hogwarts là trường Pháp thuật duy nhứt. Nó liếc qua Hermione, cô bé chẳng hề bất ngờ trước cái thông tin đó. Chắc chắn là cô bé đã đọc thấy tin tức về những trường pháp thuật khác ở đâu đó trong cuốn sách nào đó.

Cuối cùng khi tụi nó về tới lều nhà Weasley thì George kêu lên:

"Tụi bây đi gì mà lâu dữ vậy?"

Ron đặt ấm nước xuống:

"Bị vì gặp mấy người quen. Anh cũng chưa nhóm lửa hả?"

Fred nói:

"Ba đang khoái giỡn với mấy que diêm."

Ông Weasley từ nãy đến giờ không có cách chi làm bật ra nổi một tia lửa từ đầu que diêm, mặc dù ông đã cố gắng hết sức. Que diêm quẹt hỏng vương vãi trên mặt đất khắp xung quanh ông. Trông ông như thể đang quyết tâm chơi cú quyết

định của đời người.

"Ối!"

Ông la lên khi tìm cách đánh mạnh một cái que diêm rồi lập tức buông tay cho nó rớt xuống trong sự ngạc nhiên. Hermione ân cần nói:

"Bác Weasley, xin bác lại đây."

Cô bé cầm cái hộp diêm trong tay ông, chỉ cho ông cách đánh diêm.

Cuối cùng họ cũng nhóm được lửa, và dù vậy họ cũng mất thêm ít nhứt một tiếng đồng hồ nữa ngọn lửa mới đủ nóng để nấu chín thức ăn. Tuy nhiên, trong khi chờ đợi thì có cả đống thứ để xem. Cái lều của họ gần như cắm ngay bên một cái có thể coi như đại lộ của khu đồng trống, và các nhân viên của Bộ Pháp thuật cứ hối hả đi lên đi xuống cái đại lộ đó, thân mật chào ông Weasley khi đi ngang qua. Ông Weasley cũng cứ liên tục bình phẩm, chủ yếu là để mở mang kiến thức cho Hermione và Harry, chứ đám con cái của chính ông thì biết quá nhiều về Bộ Pháp thuật đến nỗi chẳng còn mấy hứng thú nữa.

"Đó là ông Cuthbert Mockridge, trưởng Văn phòng Liên lạc với Yêu tinh… Đây là ông Gilbert Wimple, ổng làm việc với ủy ban Bùa Thí nghiệm; ổng bị mọc mấy cái sừng đó mới đây thôi… Chào Amie… Ông Arnold Peasegood, ổng là chuyên viên Lú - thành viên của Đội Giải trừ Tai nạn Pháp thuật, các con cũng biết đấy, và kia là ông Bode và Croaker… họ là chuyên viên Bất khả ngôn…"

“Dạ, họ là cái gì ạ?”

“Họ thuộc Bộ Bí mật, tối mật, cũng không biết họ làm cái gì nữa…”

Sau cùng, khi lửa đã đủ nóng để họ có thể bắt đầu luộc trứng và nướng xúc xích thì Bill, Charlie và Percy sải bước qua cánh rừng đi về phía họ. Percy nói to:

“Ba ơi, con vừa độn thổ đến. Chà, ngon quá, bữa ăn trưa đây hả?”

Mọi người mới ăn được nửa dĩa trứng và xúc xích thì ông Weasley đứng phắt dậy, vẫy tay chào và toe toét cười với một người đang đi nhanh về phía họ. Ông Weasley nói:

“Ái chà! Anh Ludo! Nhân vật thời sự!”

Ông Ludo Bagman đương nhiên là nhân vật đáng chú ý nhứt mà Harry được gặp tính cho đến lúc này, tính luôn cả ông già Archie bận bộ đồ ngủ in bông. Ông Bagman mặc bộ áo chùng cầu thủ Quidditch dài có đường sọc ngang màu vàng rực và màu đen. Trước ngực ông là một bức ảnh vĩ đại. Trông ông giống như một người vốn lực lưỡng nhưng bây giờ đã hơi xuống sắc rồi; áo chùng của ông hơi căng ở chỗ eo bụng, chắc hẳn là vào cái thời ông còn chơi cho đội tuyển Ăng-lê thì ông chưa có cái thùng nước lèo như hiện nay. Mũi của ông ta hơi vẹo (Harry nghĩ, có lẽ là bị trái Bludger bay lạc nào đó làm bể.) Nhưng đôi mắt xanh, mái tóc vàng cắt ngắn, và vẻ mặt hồng hào của ông lại khiến cho ông trông giống một cậu học sinh lớn xác.

Ông Bagman vui vẻ gọi:

“Chào!”

Ông đang đi như thể gót chân của ông có gắn lò xo và rõ ràng là ông đang cao hứng cực kỳ. Đi tới đống lửa trại của nhà Weasley, ông Bagman thở hổn hển:

“Chào ông bạn già Arthur! Ngon lành quá hả? Thiệt là một ngày đẹp hết ý! Chúng ta không thể đòi hỏi thời tiết hoàn hảo hơn thế này được nữa, đúng không? Tối nay sẽ là một đêm không mây… Và không có một chút xíu trục trặc nào trong tổ chức… chẳng có đủ chuyện để mà tôi phải ra tay!”

Đằng sau ông là một đám pháp sư trông phờ phạc bơ phờ đang hối hả đi qua, chỉ trỏ một chứng cứ ở đằng xa xa của một loại lửa pháp thuật đang xẹt lên không những tia lửa tím cao đến bảy thước.

Percy vội vã đi tới trước với hai cánh tay giang ra. Hiển nhiên là việc anh không chấp nhận cái cách mà ông Ludo Bagman điều hành cái bộ của ông vẫn không hề ngăn cản việc Percy muốn gây ấn tượng tốt trước ông. Ông Weasley nhe răng cười:

“À… phải, đây là con trai tôi, Percy. Cháu nó vừa mới bắt đầu vào làm việc trong bộ. Còn đây là Fred, à không phải, xin lỗi, nó là George, *kia* mới là Fred, và Bill, Charlie, Ron, con gái tôi, Ginny, và hai đứa bạn của Ron: Hermione Granger và Harry Potter.”

Ông Bagman không tỏ ra một chút xíu nghi ngờ gì khi nghe cái tên Harry, và mắt của ông thực hiện ngay cái liếc nhìn quen thuộc lên cái thẹo trên trán Harry.

Ông Weasley tiếp tục:

"Và xin giới thiệu với mọi người, đây là ông Ludo Bagman, các con đều đã biết ông là ai, chính nhờ ông mà chúng ta mới có được vé tốt như vầy."

Ông Bagman xua tay như thể chuyện đó có đáng gì mà nói. Ông khua cái gì đó trong túi áo đen sọc vàng của ông, nghe như một mớ tiền vàng, hăm hở nói:

"Anh Arthur, thử tưởng tượng những bất ngờ của trận đấu coi! Roddy Pontner đánh cá với tôi là Bungari sẽ ghi điểm trước… Tôi chấp ông ta, bởi vì ba cầu thủ tấn công của Ái Nhĩ Lan là những người mạnh nhứt mà tôi từng thấy trong nhiều năm nay… và nhóc Agatha Timms đã đặt cược một nửa phần hùn của mình ở trang trại nuôi lươn để cá là trận đấu sẽ kéo dài một tuần lễ."

Ông Weasley nói:

"Ôi vậy thì… để coi… đánh cá một đồng vàng Galleon là đội Ái Nhĩ Lan thắng nhé?"

Ông Ludo Bagman trông có vẻ hơi thất vọng, nhưng tự chủ lại ngay:

"Một đồng vàng Galleon hả? Được, được… còn ai muốn cá cược nữa không?"

Ông Weasley nói:

"Tụi nó còn quá nhỏ, không được cờ bạc. Molly thì không ưa…"

Bỗng nhiên Fred và George dốc hết tiền trong túi của tụi

nó ra, Fred nói:

“Tụi con đánh cá ba mươi bảy đồng Galleon vàng, mười lăm đồng Sickle bạc và ba Knut là đội Ái Nhĩ Lan thắng, nhưng Viktor Krum sẽ bắt được trái Snitch. À, và chúng con sẽ liệng ra một cây đũa phép giả.”

Percy rít lên:

“Tụi bây không được phô bày ra với ông Bagman những thứ rác rưởi nhảm nhí đó.”

Nhưng ông Bagman không có vẻ gì cho là một cây đũa phép là đồ nhảm nhí; ngược lại, vẻ mặt học trò của ông tỏ ra khoái chí hết sức. Ông giựt cây đũa phép trên tay Fred và vẫy lên một tiếng kêu quang quác. Cây đũa phép liền biến thành một con gà nhựa và ông phá ra cười:

“Xuất sắc! Lâu rồi tôi chưa từng thấy ai có sức thuyết phục hùng hồn như vầy. Tôi mua cái đó năm đồng Galleon vàng!”

Percy sượng cứng trong cái bộ tịch bất đồng sững sờ.

Ông Weasley thì nói nhỏ:

“Các con à, ba không muốn các con chơi cá cược… Đó là tất cả tiền dành dụm của các con… Má của con…”

Ông Ludo Bagman nói oang oang, tay rung cái túi của ông kêu xủng xoẻng:

“Đừng có phá bĩnh cuộc chơi chứ, anh Arthur! Tụi nó đủ lớn để biết tụi nó muốn cái gì mà! Cháu đánh cá là đội Ái Nhĩ Lan sẽ thắng và Krum sẽ bắt được trái banh Snitch phải không? Không có cơ hội nào đâu, các cậu ơi, chẳng có cơ hội

nào… Tôi sẽ cho con được bắt trên… Chúng ta cũng thêm vô năm đồng Galleon cho cây đũa phép tức cười đó, vậy thì chúng ta sẽ…”

Ông Weasley nhìn một cách bất lực khi ông Ludo Bagman lấy ra một cuốn sổ và một cây viết lông ngỗng, bắt đầu ghi tên của hai đứa sinh đôi chơi đánh cá. George nói:

“Chơi luôn!”

Nó cầm miếng giấy da mà ông Bagman đưa nó, nhét vô trong túi áo trước ngực áo chùng của mình. Ông Bagman quay lại với ông Weasley, hớn hở hơn bao giờ hết:

“Anh mời tôi một tách trà chứ? Tôi đang đi kiếm ông Barty Crouch đây. Đối tác Bungari của tôi đang gây ra nhiều khó khăn, mà tôi thì chẳng hiểu chút gì những điều ông ta nói. Barty chắc giải quyết được việc này. Ảnh nói được khoảng một trăm năm chục thứ tiếng thì phải.”

“Ông Crouch hả?”

Percy kêu lên, gỡ bỏ ngay cái vẻ bất đồng lạnh nhạt khỏi gương mặt và đeo vào ngay cái vẻ mặt nhăn nhăn tích cực vì hào hứng:

“Ông ấy nói được hơn hai trăm thứ tiếng lận! Nào là tiếng Ngư nhân ngữ, tiếng Lộp ộp ngữ và Quỷ ngữ…”

Fred tùy tiện chen vô:

“Ai mà chẳng nói được Quỷ ngữ. Chỉ cần chỉ trỏ và ủn ỉn.”

Percy quăng cho Fred một cái nhìn cực kỳ khó chịu và tọng thêm cả đống than củi vô đống lửa để cho nước sôi trở

lại.

Ông Weasley hỏi ông Bagman sau khi ông này đã ngồi xuống đám cỏ bên cạnh những người khác:

"Có tin gì về Bertha Jorkins không?"

Ông Bagman nói một cách thoải mái:

"Chẳng có chút tăm hơi gì hết. Nhưng mà rồi bả sẽ xuất hiện lại thôi… Cô nàng Bertha tội nghiệp… Ký ức như một cái vạc lủng mà lại không biết phương hướng gì hết. Anh cứ tin lời tôi, bả đi lạc rồi. Đâu chừng đến tháng mười thì bả sẽ đủng đỉnh đi vô Sở, và cứ tưởng mới tháng bảy mà thôi."

"Anh không nghĩ là đã đến lúc nên phái ai đó đi tìm cô ấy sao?"

Ông Weasley dè dặt đề nghị khi Percy đưa cho ông tách trà.

Ông Bagman mở to đôi mắt vô tư nói:

"Barty Crouch cứ nói vậy hoài, nhưng chúng tôi thực tình không còn ai rảnh trong lúc này. A, phải chi nhắc tiền nhắc bạc linh như nhắc tới ông! Barty!"

Một pháp sư vừa mới độn thổ hiện ra ngay bên đống lửa của họ. Trông ông hoàn toàn trái ngược với ông Bagman đang ngồi lê la trên cỏ trong bộ áo chùng cũ. Barty Crouch là một người đàn ông đứng tuổi, cao lớn, thẳng đơ, cứng cỏi, mặc một bộ com-lê bảnh bao không chê vào đâu được và thắt cà vạt đàng hoàng. Đường rẽ ngôi trên mái tóc của ông ngay đến mức phi tự nhiên, và bộ ria mỏng giống như bàn chải đánh răng của ông thì trông ngay ngắn như thể ông tỉa nó bằng cách

dùng thước lôga mà đo. Giầy của ông thì bóng láng sáng ngời. Harry có thể hiểu được ngay tại sao mà anh Percy thần tượng ông này. Percy là tín đồ của sự tuân thủ lễ luật một cách nghiêm ngặt, và ông Crouch đã tuân theo quy định về việc ăn mặc như Muggle một cách hoàn hảo đến độ hoàn toàn có thể nhầm ông với một ông giám đốc nhà băng. Harry còn ngờ là ngay đến dượng Vernon cũng có thể bé cái lầm về ông phù thủy thứ thiệt này.

Ông Ludo mặt mày rạng rỡ, vỗ vỗ xuống khoảnh đất bên cạnh, nói với ông Crouch:

"Kéo một hơi 'cỏ' đi anh Barty."

Ông Crouch nói:

"Thôi, cám ơn anh Ludo."

Trong giọng ông Crouch có chút sốt ruột:

"Tôi đã đi kiếm anh khắp nơi. Mấy người Bungari cứ khăng khăng đòi thêm cho họ mười hai chỗ ngồi ở khu thượng hạng."

Ông Bagman nói:

"Thì ra đó là cái mà họ cứ đòi nằng nặc. Tôi cứ tưởng thằng cha đó đòi mượn một cặp nhíp chớ. Tiếng thằng chả khó nghe thiệt!"

Percy gần như nín thở và khúm núm trong một cái cúi mình gần như gập đôi, khiến trông anh giống hệt một gã gù lưng.

"Thưa ông Crouch! Ông có muốn dùng một tách trà không

ạ?”

Ông Crouch ngước lên nhìn Percy với một vẻ hơi ngạc nhiên:

“À, vâng… Cảm ơn nhé, Weatherby.”

Fred và George ngậm cái tách của mình nín cười đến suýt chết ngạt. Percy ửng đỏ cả hai vành tai, nhưng vẫn lăng xăng rót nước pha trà.

Đôi mắt sắc của ông Crouch nhìn ông Weasley :

“À, tôi cũng có đôi lời muốn nói với anh nữa, anh Arthur à. Ông Ali Bashir đang gây hấn. Ông ta muốn thương lượng với anh về việc anh cấm vận thảm bay.”

Ông Weasley thốt ra một tiếng thở dài:

“Ổng có gởi cú cho tôi về chuyện đó hồi tuần trước. Tôi đã nói với ổng rồi và nói cả trăm lần rồi, rằng theo định nghĩa của Sở đăng ký Vật thể Bùa phép Bị cấm, thì thảm bay được coi là chế tác của dân Muggle. Nhưng mà ổng có thèm nghe tôi đâu?”

Ông Crouch nhận tách trà Percy trao, nói:

“Tôi cũng nghĩ vậy. Ổng rất muốn xuất khẩu thảm qua đây.”

Ông Bagman nói:

“Chà, mấy cái thảm đó chẳng đời nào thay thế được chổi thần ở nước Anh này, đúng không?”

Ông Crouch nói:

“Ông Ali cho là sẽ có chỗ đứng cho thảm bay trong thị

trường phương tiện vận chuyển gia đình. Tôi nhớ ông nội của tôi từng có một cái thảm hiệu Axminster đủ chỗ cho mười hai người - nhưng mà dĩ nhiên đó là thời trước khi thảm bay bị cấm."

Ông Crouch nói như thể ông không muốn cho ai hiểu lầm về những bậc ông cha tuân thủ luật pháp cực kỳ nghiêm túc của ông.

Ông Bagman vui vẻ:

"Coi bộ anh bận rộn dữ à, anh Barty?"

Ông Crouch đáp khô khan:

"Tương đối. Tổ chức Khóa Cảng trên khắp năm lục địa đâu phải là công việc gì đáng kể đâu, anh Ludo!"

Ông Weasley nói:

"Tôi chắc hai ông sẽ vui mừng lắm khi vụ này xong?"

Ông Ludo Bagman có vẻ kinh ngạc:

"Vui mừng hả? Không biết còn có lúc nào tôi thấy vui hơn lúc này không… Tuy vậy cũng không hẳn là mình chẳng trông mong cái gì khác nữa, phải không, anh Barty? Hả? Còn cả đống dịp để tổ chức, hén?"

Ông Crouch nhướn mày nhìn ông Bagman:

"Chúng ta đã thỏa thuận không thông báo gì hết cho đến khi tất cả các chi tiết…"

Ông Bagman gạt lời ông Crouch đi như gạt một đám ruồi vo ve:

"Ôi, chi tiết! Họ đã ký rồi, đúng không? Họ đã thỏa hiệp

rồi, chứ gì nữa? Tôi cá với anh là chẳng mấy chốc nữa lũ con nít này cũng biết hết; ý tôi nói là việc đó sẽ xảy ra ở trường Hogwarts kia mà…"

Ông Crouch đanh giọng, cắt ngang lời ông Bagman:

"Anh Ludo à, anh cũng biết đấy, chúng ta cần đến gặp những người Bungari. Cám ơn tách trà của cậu nhé, cậu Weatherby."

Ông đưa trả lại tách trà chưa hề uống cho Percy và chờ ông Bagman đứng dậy. Ông Bagman gượng đứng lên, uống nốt trà trong tách của mình, những đồng tiền vàng vui vẻ kêu leng keng trong túi áo của ông. Ông nói:

"Hẹn gặp lại tất cả quý vị. Quý vị ngồi khu thượng hạng chung với tôi… Tôi là người bình luận trận đấu đó nha!"

Ông Bagman vẫy tay chào, ông Crouch gật đầu cộc lốc, và cả hai độn thổ tàng hình.

Fred hỏi ngay lập tức:

"Ba ơi, sắp có chuyện gì xảy ra ở trường Hogwarts vậy ba? Họ nói về chuyện gì vậy?"

Ông Weasley mỉm cười:

"Các con sẽ sớm biết thôi."

Percy nói giọng nguyên tắc:

"Đó là thông tin được bảo mật, cho tới khi đúng thời điểm thích hợp thì Bộ Pháp thuật sẽ quyết định tiết lộ. Ông Crouch hoàn toàn đúng khi không cho tiết lộ tin tức đó."

Fred kêu:

“Ôi, nín giùm đi, Weatherby!”

Đến xế chiều thì một không khí náo nức dâng lên trong khắp khu vực cắm trại, như một đám mây sờ thấy được. Vào lúc hoàng hôn, không khí mùa hè tĩnh lặng dường như cũng run lên cùng mong ngóng, và khi bóng tối trải thành tấm màn, chụp lên hàng ngàn phù thủy pháp sư đang nôn nóng chờ đợi, thì chẳng còn một chút xíu dấu vết nào của sự ngụy trang giả dạng Muggle nữa: Bộ Pháp thuật dường như đã chịu thua cái điều không thể tránh được và thôi bắt dẹp những biểu hiện của pháp thuật rành rành ra ở khắp mọi nơi.

Mấy người bán hàng cứ độn thổ lên ở mỗi tấc đất, tay bưng những cái khay hay đẩy những cái xe đầy những món hàng vô cùng kỳ dị. Có những cái nơ hoa hồng tỏa sáng - màu đỏ cho cổ động viên Bungari, màu xanh lục cho cổ động viên đội Ái Nhĩ Lan - và biết gào lên tên của các cầu thủ. Có những cái nón chóp nhọn màu xanh lá trang trí bằng những nhánh cỏ ba lá; còn khăn quàng Bungari thì được trang hoàng bằng hình những con sư tử biết rống thiệt. Cờ của cả hai nước khi phất phơ là phát ra quốc thiều của nước mình. Có những mô hình chổi thần Tia Chớp nhỏ xíu nhưng mà cũng biết bay, và những bộ sưu tập chân dung các cầu thủ danh tiếng, những cầu thủ này đi tản bộ ra khỏi khung hình dạo chơi trên lòng bàn tay người ta và làm điệu làm bộ.

Khi cùng Harry và Hermione đi dạo qua những người bán hàng rong để mua quà kỷ niệm, Ron nói:

“Mình dành dụm tiền túi suốt mùa hè cho dịp này đây.”

Mặc dù Ron mua một cái nón cỏ ba lá biết khiêu vũ và một

cái nơ bông hồng xanh lục, nó cũng mua cả hình của Viktor Krum, Tầm thủ của đội Bungari. Hình anh chàng Krum tí hon cứ đi tới đi lui trên lòng bàn tay của Ron, cau có nhìn cái nơ hoa hồng màu xanh lục nằm phía trên anh ta.

"Chà. Coi mấy thứ kia kìa!"

Harry kêu lên, hấp tấp đi tới một cái xe đẩy tay chở đầy những cái giống như ống dòm bằng đồng, nhưng lại được bao phủ bằng đủ loại mấu và nút hết sức kỳ dị. Tay phù thủy bán hàng rong rao to:

"Ống dòm huyền bí đây! Có thể quay lại cảnh đã qua… có thể làm chậm lại diễn tiến… và có thể nhá lên từng cảnh một nếu cần. Mại dô… mười Galleon một cái."

Ron ngó cái ống dòm một cách thèm muốn, chỉ vô cái nón cỏ ba lá đang nhảy múa mà nói:

"Ước gì hồi nãy mình đừng có mua cái đồ quỷ này!"

Harry nói rành mạch với lão phù thủy bán hàng:

"Bán cho ba cặp ống dòm."

Ron đỏ mặt kên lên: "Đừng… đừng làm vậy."

Ron luôn luôn rất nhạy cảm về chuyện Harry - người được thừa kế của cha mẹ một gia tài nho nhỏ - luôn luôn có nhiều tiền hơn nó.

Harry dúi cái ống dòm vô tay Ron và Hermione, nói:

"Đừng ngại, mấy bồ sẽ không nhận được một món quà Giáng sinh nào của mình nữa đâu, trong chừng mười năm tới."

Ron nhe răng cười:

“Cũng được đi.”

Hermione nói:

“Ôi, cám ơn nhiều lắm nha. Để mình mua mấy tờ chương trình vậy, coi kìa…”

Túi tiền của tụi nó coi bộ nhẹ bẫng rồi, tụi nó đi trở lại chỗ dựng lều. Anh Bill, anh Charlie, và Ginny cũng đang chơi đùa với mấy cái nơ hoa hồng xanh lục, còn ông Weasley thì cầm một cây cờ Ái Nhĩ Lan. Fred và George thì chẳng có món đồ chơi nào cả, bởi vì họ đã đưa cho ông Bagman tất cả số vàng của họ để cá cược rồi.

Và rồi một tiếng cồng ngân nga, trầm sâu vang lên từ đâu đó bên kia cánh rừng. Lập tức lồng đèn xanh và lồng đèn đỏ bừng cháy sáng trên các ngọn cây, soi tỏ con đường dẫn đến sân đấu.

Ông Weasley trông hồi hộp háo hức như bất cứ đứa nào trong đám trẻ. Ông nói:

“Tới giờ rồi! Chúng ta đi thôi!”

8

CÚP QUIDDITCH THẾ GIỚI

Nắm chặt trong tay những thứ mình vừa mua được, ông Weasley dẫn đầu, cả đám trẻ theo sau, mọi người hối hả đi vô cánh rừng, trên con đường mòn được chiếu sáng bằng những ngọn đèn lồng. Họ có thể nghe âm thanh của hàng ngàn người đang di chuyển chung quanh, nào tiếng cười tiếng nói, tiếng vỗ vai, bắt tay, và cả tiếng hát. Không khí náo nức như điên truyền lan khắp nơi; và Harry thì không thể nào nhịn nổi toe toét cười. Họ đi xuyên qua cánh rừng khoảng hai mươi phút, lớn tiếng chuyện trò và đùa cợt nhau, cho đến khi đến được bên kia cánh rừng và nhận thấy mình đang đứng trong bóng phủ của một sân vận động siêu vĩ đại. Mặc dù Harry chỉ thấy được một phần của những bức tường vàng hùng vĩ vây quanh sân vận động, nó cũng dám chắc bên trong sân vận động đủ rộng để cất cỡ mười cái nhà thờ lớn.

Nhận thấy vẻ kinh ngạc trên gương mặt Harry, ông Weasley giải thích:

"Một trăm ngàn chỗ ngồi! Một lực lượng năm trăm phù thủy công tác ở Bộ Pháp thuật đã làm ròng rã cả năm trời để

xây dựng sân vận động này. Mỗi tấc mỗi phần ở dãy đều được ếm bùa Đuổi Muggle. Suốt cả năm, cứ mỗi khi có dân Muggle nào lảng vảng đâu đó gần đây, thì họ bỗng nhiên nhớ ra một cái hẹn khẩn cấp nào đó và phải lập tức quay về ngay… Phước cho họ."

Ba tiếng cuối, ông Weasley thêm vô một cách khoái trá. Ông dẫn đầu đám trẻ đi về phía cửa ra vào gần nhứt. Ở đó cũng đã chen chúc một đám phù thủy và pháp sư đang hò hét. Một phù thủy của Bộ Pháp thuật đứng ngay cổng kiểm soát vé và nói:

"Ghế đầu tiên! Khán đài Danh dự! Cứ đi thẳng lên cầu thang, anh Arthur, và cứ lên cao tới hết mức luôn."

Cầu thang đi vào sân vận động được trải thảm màu tím sẫm. Đám nhà Weasley hòa cùng đám đông trèo lên, qua khỏi cửa thì đám đông tản ra, đi về các khu khán đài ở bên trái hoặc bên phải. Đám Weasley cứ tiếp tục trèo lên cao, và cuối cùng họ lên tới đỉnh cầu thang để đến một khu vực dành riêng không lớn lắm, nằm biệt lập ở vị trí cao nhứt của sân vận động, ngay chóc chính giữa khoảng cách giữa các cột gôn bằng vàng của hai đội. Có khoảng hai chục cái ghế sơn son thếp vàng đặt thành hai hàng trong khu vực này, Harry cùng cả đám Weasley ngồi đầy hết hàng ghế đầu, nó cúi xuống nhìn cái cảnh trí mà nó thật không bao giờ có thể tưởng tượng ra có cái gì tương tự được như vậy hết.

Một trăm ngàn phù thủy và pháp sư đang đi tới chỗ ngồi của họ, những chỗ ngồi này nhô lên cao chung quanh một sân đấu hình bầu dục. Mọi thứ tràn ngập trong một loại ánh sáng

vàng óng huyền ảo, ánh sáng đó dường như tỏa ra từ chính cái sân vận động. Từ vị trí trên cao của Harry, nó thấy sân đấu thật phẳng phiu và mượt mà. Ở mỗi đầu sân đấu đều có ba cột gôn bằng vàng, cao mười sáu thước rưỡi. Ngay bên phải Harry, gần như ngang tầm mắt nó, là một tấm bảng cực kỳ lớn. Những dòng chữ vàng cứ chạy ngang qua tấm bảng như thể có bàn tay của một người khổng lồ vô hình đang viết vội trên tấm bảng để rồi lại bôi đi. Chăm chú ngó tấm bảng đó, Harry nhận thấy tấm bảng đang phát những dòng chữ quảng cáo ngang qua sân đấu.

Chai Xanh: Một Cây Chổi Thần Cho Tất Cả Mọi Gia Đình - an toàn, đáng tin, và có Còi Chống Trộm Thiết Kế Bên Trong… Thuốc Tẩy Vết Bẩn Nhiệm Mầu Đa Dụng Của Bà Skower: Không Đau, Không Tì Vết! Thời Trang Pháp Sư Ngày Hội = London, Paris, Hogsmeade…

Harry dứt mắt khỏi mấy bảng hiệu đó để ngoảnh lại nhìn ra đằng sau, xem coi những ai ngồi chung khán đài danh dự với tụi nó. Cho tới lúc này thì các ghế vẫn còn trống, ngoại trừ một sinh vật nhỏ xíu đang ngồi ở cái ghế thứ hai tính từ đầu kia của hàng ghế sau lưng Harry. Cái sinh vật đó, chân cẳng ngắn ngủn đến nỗi chúng chìa ra trước trên cái ghế cao, và y quấn quanh mình cái khăn trải bàn uống trà, trông lùng thùng như khăn choàng ngoài của những người La Mã cổ đại. Cái sinh vật đó giấu mặt vào hai bàn tay, nhưng hai cái tai dài và nhọn như tai dơi ấy trông sao mà cực kỳ quen… Harry ngờ ngợ, gọi:

"Dobby?"

Cái sinh vật nhỏ xíu đó ngẩng nhìn lên và duỗi những ngón tay ra, để lộ hai con mắt nâu to cồ cộ và cái mũi thì có hình dạng và kích thước chính xác của một trái cà chua bự. Đó không phải là Dobby, nhưng đó chắc chắn là một con gia tinh như Dobby, kẻ từng là bạn của Harry. Chính Harry đã giúp Dobby thoát khỏi chủ cũ của nó là gia đình Malfoy.

Qua kẽ hở giữa mấy ngón tay, con gia tinh kêu lên the thé với giọng tò mò:

"Có phải ngài vừa gọi tôi là Dobby?"

Giọng của con gia tinh này cao vút, cao hơn cả giọng trước đây của Dobby, vốn đã là một giọng rít lên eo éo, nghe nho nhỏ, run run. Harry ngờ rằng đó hẳn là một giọng nữ, mặc dù đối với gia tinh thì điều này thiệt là khó phân biệt. Ron và Hermione cũng đã xoay mình trên ghế ngồi quay lại nhìn. Mặc dù hai đứa đó nghe Harry nói rất nhiều về Dobby nhưng tụi nó chưa hề được gặp Dobby bao giờ. Ngay cả ông Weasley cũng ngoái nhìn một cách thích thú.

Harry nói với con gia tinh:

"Xin lỗi nha, tôi nhầm bạn với một người quen cũ."

Con gia tinh thốt lên những lời có âm vực cao nghe eo éo:

"Nhưng mà thưa ngài, tôi cũng có biết Dobby nữa mà."

Con gia tinh vẫn che mặt bằng bàn tay, như thể bị ánh sáng làm lóa mắt, mặc dù khán đài danh dự cũng không được chiếu đèn sáng cho lắm.

"Thưa ngài, tên tôi là Winky, và quý danh của ngài…"

Đôi mắt nâu đen của con gia tinh mở lớn bằng cỡ cái dĩa nhỏ khi nó nhìn thấy cái thẹo trên trán của Harry:

"Ngài chắc hẳn là Harry Potter!"

Harry nói:

"Phải, chính tôi đây."

Con gia tinh hơi hạ bàn tay xuống một tí, vẻ mặt nó hết sức kinh ngạc sửng sốt:

"Thưa ngài, Dobby luôn miệng nói về ngài!"

Harry nói:

"Vậy hả? Được tự do rồi bạn ấy sống ra sao?"

Winky lắc đầu:

"A, thưa ngài…, ôi, thưa ngài, tôi chẳng có ý gì bất kính đâu, thưa ngài, nhưng tôi hổng chắc là khi ngài giải phóng Dobby là ngài đã làm được một điều tốt lành cho Dobby đâu, thưa ngài."

Harry hơi bất ngờ:

"Sao vậy? Có gì không ổn với bạn ấy hả?"

Winky buồn bã nói:

"Thưa ngài, tự do tiêm nhiễm vô đầu của Dobby. Mà tư tưởng này nọ thì vượt quá thân phận của Dobby, thưa ngài. Đâu có thể kiếm được địa vị nào khác đâu, thưa ngài."

Harry hỏi:

"Sao lại không?"

Winky hạ thấp giọng tới một nửa quãng tám, khiến giọng

trở nên thì thào:

“Thưa ngài, Dobby đòi người ta phải trả lương cho công việc nó làm!”

Harry ngơ ngác:

“Trả lương hả? Ừ, phải trả lương cho bạn ấy chứ?”

Winky hoảng kinh hồn vía khi nghe tới ý tưởng đó, vội khép mấy ngón tay lại để che giấu đi gương mặt của mình. Con gia tinh ấy nói bằng giọng the thé bị nghẹn lại:

“Thưa ngài, gia tinh không có lương bổng gì hết! Không, không, không. Tôi đã nói với Dobby: ‘Dobby à, đi kiếm một gia đình tử tế nào đó mà ổn định lại đi.’ Nhưng thưa ngài, Dobby thì còn đang bày ra đủ loại trò tinh nghịch, thiệt là không ra tư cách một gia tinh chút nào. Tôi nói, Dobby, anh cứ nhong nhỏng đi quậy như vầy thì trước sau gì cũng sẽ bị ra trước bộ Chỉnh đốn và Kiểm soát Sinh vật Huyền bí, như bất kỳ một con yêu tinh tầm thường nào đó.”

Harry nói:

“Ờ, cũng đã đến lúc phải cho bạn ấy vui chơi thỏa thuê chớ?”

Winky nghiêm giọng nói với Harry, hai bàn tay vẫn bưng kín khuôn mặt:

“Gia tinh không được phép vui chơi, Harry Potter à. Gia tinh phải làm những gì mà chủ nhân sai bảo. Như tôi đây, tôi đâu có thích ngồi trên cao chút nào đâu, ngài Harry Potter…”

Winky liếc mắt về phía rìa khán đài và nén giọng xuống:

"… nhưng ông chủ phái tôi đến khán đài danh dự thì tôi phải đến thôi, thưa ngài."

Harry chau mày:

"Nhưng mà nếu bạn không thích ngồi trên cao thì tại sao ông ấy lại phái bạn đến đây?"

Winky ngoẹo đầu sang chỗ trống bên cạnh, nói:

"Ông chủ… ông chủ muốn tôi giữ cho ông ấy một chỗ ngồi, thưa ngài Harry Potter. Ông chủ bận lắm. Winky chỉ ước ao được trở về lều của ông chủ, Harry Potter à, nhưng chủ đã sai bảo điều gì thì Winky phải làm thôi. Winky là một gia tinh ngoan mà."

Con gia tinh lại lấm lét nhìn ra rìa khán đài với vẻ sợ hãi và lại giấu biệt đi cả đôi mắt. Harry quay lại với những người trong nhóm của nó. Ron rù rì hỏi:

"Vậy ra đó là một con gia tinh hả? Tụi nó kỳ cục quá hén?"

Harry nhiệt thành nói:

"Dobby còn kỳ cục hơn nữa kìa."

Ron lấy mấy cái ống dòm ra và bắt đầu kiểm tra. Nó dòm xuống đám đông phía dưới sân, ở cả hai phía của sân vận động.

"Dễ sợ!"

Nó vừa nói vừa vặn cái nút xem lại ở một bên cái ống dòm.

"Mình có thể làm cho cái thằng cha dưới kia ngoáy mũi đi

ngoáy mũi lại… rồi lại ngoáy mũi nữa…”

Lúc đó Hermione đang hăm hở đọc lướt qua tấm chương trình bọc nhung và viền tua rua. Cô bé đọc to:

“Trước trận đấu sẽ có cuộc trình diễn phước thần và linh vật của các đội.”

Ông Weasley nói:

“Chà, cái đó luôn luôn đáng xem à! Các con biết không, các đội quốc gia đem tới đây những linh vật ở xứ sở của họ để trình diễn phô trương.”

Lô khán đài thượng hạng dần dần có thêm bốn người vô ngồi. Ông Weasley cứ phải bắt tay với những người rõ ràng là những phù thủy rất ư quan trọng. Percy cứ đứng dựng lên hoài đến nỗi trông anh như thể đang ráng ngồi trên lưng một con nhím ấy. Khi đích thân ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật, ông Cornelius Fudge, đến, thì Percy cúi chào thấp đến nỗi cặp kiếng của anh rớt ra và bể tan tành. Percy bối rối quá, dùng cây đũa phép hàn cặp kiếng lại, rồi sau đó đành ngồi yên tại chỗ, quẳng cái nhìn đố kỵ ghen tức về phía Harry, vì nó được ông Fudge chào thân mật như chào bạn cố tri. Ông Fudge và Harry đã từng gặp nhau trước đây, và ông Fudge bắt tay Harry thân thiết như cách một người cha bắt tay con, hỏi nó khỏe không, và giới thiệu nó với những phù thủy và pháp sư ngồi ở hai bên.

Ông nói to với ông Bộ trưởng Bungari:

“Ông biết chứ, đây là Harry Potter.”

Ông Bộ trưởng Bungari mặc bộ áo chùng lộng lẫy bằng

nhung - đen viền vàng và không có vẻ gì hiểu được tới một chữ tiếng Anh. Ông Fudge ra sức minh họa:

"Harry Potter… Chèn ơi… ông biết chứ… ông biết đây là ai mà… thằng bé đã sống sót qua cuộc tấn công của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*… ông biết nó là ai mà…"

Vị pháp sư Bungari đột nhiên phát hiện ra cái thẹo trên trán Harry và bắt đầu chỉ chỏ vào đó mà nói lắp bắp một cách hào hứng và ồn ào. Ông Fudge chán ngán nói với Harry:

"Rốt cuộc ổng cũng hiểu ra. Bác không giỏi lắm cái vụ ngoại ngữ này; bác cần đến Barty Crouch trong những loại việc như vầy. À, bác thấy con gia tinh của ổng đang giữ chỗ cho ổng kìa… cũng tốt, mấy tay Bungari khó chịu này cứ khăng khăng nằn nì đòi những chỗ tốt nhứt… A, Lucius kìa!"

Harry, Ron và Hermione lập tức quay đầu lại. Mấy người len lách dọc theo hàng ghế thứ hai để đến ba ghế hãy còn trống ngay đằng sau lưng ông Weasley, chẳng ai khác hơn là ông chủ cũ của Dobby cựu gia tinh: Lucius Malfoy và cậu quý tử: Draco Malfoy; còn người đàn bà thì Harry đoán là bà má của Draco.

Harry và Draco Malfoy đã trở thành hai kẻ thù địch từ khi tụi nó gặp nhau trên chuyến xe lửa đầu tiên đến trường Hogwarts. Là một thằng bé xanh xao có bộ mặt nhọn hoắt và mái tóc vàng bạch kim, Draco giống y chang như cha nó. Má nó cũng tóc vàng, cao và mảnh khảnh, lẽ ra trông bà cũng đẹp lắm nếu như bà đừng có đeo cái bộ mặt khinh khỉnh như thể dưới mũi bà có mùi gì khó chịu lắm ấy.

Ông Malfoy giơ tay ra khi bước tới gần ông Bộ trưởng Bộ

Pháp thuật:

"A, chào ông Fudge. Ông khỏe chứ? Tôi chắc ông chưa gặp vợ tôi, đây là bà Narcissa. Và con trai tôi, Draco."

Ông Fudge mỉm cười và cúi chào bà Malfoy:

"Và xin phép cho tôi được giới thiệu quý vị với ông Oblansk… Obalonsk… ổng… ơ, ổng là Bộ trưởng Bộ Pháp thuật Bungari, và ổng không hiểu tới một từ mà tôi nói, nhưng đằng nào thì cũng không sao. Và để tôi xem còn ai nữa… tôi chắc ông biết gia đình Weasley chứ?"

Đó là một giây phút căng thẳng. Ông Weasley và ông Malfoy nhìn nhau khiến Harry nhớ lại rõ mồn một lần cuối cùng mà hai người đó đối diện nhau. Chuyện xảy ra trong tiệm sách *Phú quý và Cơ hàn,* hai người đã choảng nhau một trận ác liệt. Đôi mắt xám lạnh của ông Malfoy quét qua mặt ông Weasley, rồi lướt lên đảo xuống hàng ghế. Ông nói nhỏ:

"Chu choa, ông đã phải bán tống bán tháo cái gì để mua vé ngồi ở khán đài danh dự hả Arthur? Chứ nhà ông làm gì có đủ ngần ấy tiền hả?"

Không nghe rõ, ông Fudge nói:

"Anh Arthur à, ông Lucius vừa đóng góp rất hào phóng cho bệnh viện Thánh Mungo chuyên trị Thương tích và Bệnh tật Pháp thuật đó. Bữa nay ổng là khách mời của tôi."

Ông Weasley nói giọng không thoải mái lắm:

"Hay… hay lắm…"

Mắt ông Malfoy nhìn về phía Hermione. Mặt cô bé hơi

ửng đỏ một tý, nhưng quả quyết nhìn lại ông ta. Harry biết tỏng điều gì khiến cho môi của ông Malfoy cong cớn lên như vậy. Gia đình Malfoy luôn tự hào là phù thủy thuần chủng; nói cách khác thì họ coi bất cứ ai thuộc con cháu dân Muggle, như Hermione, đều là hàng thứ dân, là hạ cấp so với họ. Tuy nhiên, ngay dưới mũi của Bộ trưởng Bộ Pháp thuật thì ông Maltoy cũng không dám hé răng nói gì. Ông khinh khỉnh gật đầu với ông Weasley và tiếp tục đi tới chỗ ngồi của ông. Draco ném cho Harry, Ron và Hermione một ánh mắt khinh bỉ, rồi ngồi xuống, giữa ba và má nó. Ron, Harry cùng Hermione quay mặt lại nhìn xuống sân đấu. Ron nói:

"Đồ bỉ ổi!"

Ngay lúc đó ông Ludo Bagman xông vô khán đài danh dự. Ông nói:

"Mọi người đã sẵn sàng cả rồi chứ?"

Gương mặt tròn quay của ông rạng rỡ như một tảng phô-mai Edam.

"Thưa ông Bộ trưởng… bắt đầu được chưa ạ?"

Ông Fudge nói một cách thoải mái:

"Khi nào anh thấy bắt đầu được thì anh cứ bắt đầu, anh Ludo à."

Ông Bagman vung cây đũa phép của ông lên, chĩa ngay vô cổ họng của ông, và nói:

*"Sonorus!"**

Và rồi ông bắt đầu nói, át cả tiếng gầm vang rung trời

chuyển đất phát ra từ cái sân vận động chật kín phù thủy và pháp sư. Giọng của ông Bagman vang vọng bên trên tiếng hò reo của đám đông, dội lên từ mọi góc của các khán đài.

"Thưa quý bà và quý ông... Xin được chào mừng! Chào mừng trận chung kết Cúp Quidditch Thế Giới lần thứ bốn trăm hai mươi hai!"

Khán giả hò reo và vỗ tay. Hàng ngàn cây cờ vẫy phất. Sự huyên náo lại càng huyên náo hơn khi hàng loạt khúc quốc thiều cùng vang lên, âm thanh xuôi ngược chõi nhau. Cái bảng khổng lồ đối diện khán đài danh dự đã được lau sạch sẽ đến cái quảng cáo cuối cùng *(Đậu Các Vị hiệu Bertie Bott - Mỗi Một Miệng Đầy Kẹo Là Cả Một Cuộc Đánh Liều!)* Và lúc này hiện ra trên bảng:

BUNGARI: 0, ÁI NHĨ LAN: 0

"Và bây giờ, không cần vòng vo tam quốc nữa, cho phép tôi giới thiệu Các phước thần linh vật của đội tuyển quốc gia Bungari!"

Từ bên phải của khán đài, nơi ngồi khít rịt những cổ động viên khoác áo đỏ tươi, vang lên tiếng hò reo cổ vũ như sấm rền.

Ông Weasley chồm tới trước trên ghế ngồi:

"Ba thắc mắc không biết họ đem tới cái gì… Aaaa!"

Bỗng nhiên ông cởi phắt cặp kiếng ra và hấp tấp chùi nó vô tấm áo chùng của mình:

"Tiên nữ!"

“Tiên nữ là cái gì vậy bác?”

Nhưng câu hỏi của Harry được trả lời ngay khi hàng trăm tiên nữ lướt ra sân cỏ. Tiên nữ là… phụ nữ, những phụ nữ đẹp nhứt mà Harry chưa từng được thấy bao giờ… chỉ có điều họ không phải… không thể là… người. Điều này làm cho Harry thắc mắc một lát khi nó cố gắng suy đoán xem tiên nữ chính xác có thể là cái gì; cái gì làm thành làn da trông như ánh trăng chiếu sáng mượt mà, hay mái tóc bạch kim bay phất phơ đằng sau họ khi không có chút gió nào… Nhưng khi âm nhạc trỗi lên, Harry thôi ngay nỗi băn khoăn rằng đó không phải là người… Thực ra, nó thôi băn khoăn về hết thảy mọi thứ trên cõi đời.

Các tiên nữ đã bắt đầu khiêu vũ, và đầu óc Harry hoàn toàn ngây ra một cách đê mê hạnh phúc. Tất cả thế giới này giờ chỉ còn một điều đáng bận tâm là thưởng ngoạn vũ khúc của các tiên nữ, bởi vì nếu các tiên nữ mà ngừng nhảy múa, thì chắc là sẽ có những điều khủng khiếp xảy ra…

Và khi các tiên nữ múa càng lúc càng nhanh, những ý tưởng điên rồ hình thành mập mờ trong đầu Harry bắt đầu xúi giục nó. Harry muốn làm một cái gì đó, thật ấn tượng, ngay bây giờ. Có vẻ như ý tưởng nhảy từ khán đài xuống sân vận động là một sáng kiến hay ho… nhưng mà nhảy như vậy cũng chưa chắc thiệt hay.”

“Harry, bồ đang làm gì đó?”

Giọng của Hermione nghe như vọng lại từ nơi đâu xa lắm.

Âm nhạc ngừng. Harry chớp mắt. Nó đã đứng dậy, một chân đã đặt trên thành chắn của khán đài. Bên cạnh nó, Ron

đông cứng trong một tư thế trông như thể sắp sửa lao xuống từ trên một tấm ván nhún ở bể bơi.

Tiếng kêu la tức giận vang lên khắp sân vận động. Đám đông chẳng muốn các tiên nữ bỏ đi chút nào hết. Harry cũng hùa theo mọi người. Dĩ nhiên bây giờ nó cũng muốn ủng hộ đội Bungari, và nó ngờ ngợ tự hỏi tại sao mình lại đi cài cái huy hiệu cỏ ba lá màu xanh to tướng kia lên ngực áo. Cùng lúc đó, Ron cũng lơ đãng bứt bứt mấy cái cỏ ba lá trên cái nón của mình. Ông Weasley hơi mỉm cười chồm qua Ron và đoạt cái nón khỏi tay nó. Ông nói:

"Một lát nữa khi đội Ái Nhĩ Lan trình diễn thì con sẽ lại muốn có cái nón đó cho coi."

"Hả?"

Ron há hốc miệng ra, mắt vẫn đờ đẫn ngó các tiên nữ đang đứng xếp thành hàng dọc bên kia sân đấu.

Hermione chắt lưỡi om sòm. Cô bé nhổm dậy kéo Harry ngồi xuống ghế, nói:

"Thiệt tình!"

Tiếng của ông Bagman lại rống lên:

"Và bây giờ, xin quý vị vui lòng giơ đũa phép của quý vị lên không trung. Mời các linh vật của đội tuyển quốc gia Ái Nhĩ Lan trình diễn!"

Tiếp liền theo đó, dường như có một sao chổi vĩ đại màu vàng kim và xanh lá quét qua sân vận động. Nó bay một vòng quanh sân vận động rồi chẻ ra thành hai sao chổi nhỏ hơn, mỗi cái quét mạnh về phía các cột gôn ở hai đầu sân đấu. Một cầu

vồng thình lình bắc ngang qua sân vận động, nối hai quả cầu ánh sáng với nhau. Đám đông xuýt xoa hết ÔÔÔÔÔÔ đến AAAAAA như thể đang chiêm ngưỡng lễ đốt pháo bông vậy. Bây giờ cái cầu vồng đã mờ đi và hai trái cầu sáng của hai sao chổi lại hiệp thành một và lớn thêm lên; chúng hình thành một cái vòm ba lá lung linh, và cái vòm này dâng cao lên trên bầu trời xong bay vút qua các khán đài. Từ cái vòm xanh biếc ấy dường như đang rơi xuống một cái gì đó giống như một cơn mưa vàng óng ánh…

Khi cái vòm ba lá bay qua khán đài danh dự, những đồng vàng trút xuống như mưa rào, dội vào đầu khán giả và ghế ngồi của họ. Ron hét:

"Tuyệt vời!"

Liếc nhìn lên cái vòm ba lá, Harry nhận ra cái đó thực ra được hình thành bởi hàng ngàn con người râu rậm tí hon, mặc áo vét đỏ và mỗi người cầm một ngọn đèn cũng tí hon màu vàng kim hoặc màu xanh lá.

Ông Weasley nói lẫn trong tiếng vỗ tay dữ dội vang rần của đám đông:

"Quỷ râu rậm!"

Nhiều người trong đám đông vẫn còn đang giành nhau và lùng sục dưới ghế của họ để lượm những đồng tiền vàng. Ron lượm được một bụm vàng, bỏ vô tay Harry, nói:

"Đây nè! Trả lại bồ tiền mua cái ống dòm huyền bí nè! Vậy là Giáng sinh bồ phải mua quà cho mình đó nha. Ha ha!"

Cái vòm ba lá vĩ đại tản ra, những con quỷ râu rậm tí hon

đáp xuống sân cỏ, phía đối diện với những tiên nữ, rồi họ ngồi đó vắt chân chữ ngũ mà quan sát trận đấu.

"Và bây giờ, thưa quý bà và thưa quý ông, xin nồng nhiệt chào mừng đội tuyển Quidditch Quốc gia Bungari! Và đây! Dimitrov!"

Một người mặc áo đỏ tươi, cỡi chổi thần, di chuyển nhanh đến nỗi chỉ thấy xẹt một cái đã từ cổng ra vào xa tuốt bên dưới phóng vút vô tới sân đấu. Cổ động viên của đội Bungari bùng lên tràng vỗ tay như điên và gào:

"Ivanova!"

Một cầu thủ mặc áo đỏ thứ hai phóng vô sân đấu.

"Zograft! Levski! Vulchanov! Volkov! Vàààààaaaaa Krum!"

Ron gào lên:

"Anh ta đó! Anh ta kìa!"

Nó dùng ống dòm huyền bí theo dõi Krum, Harry cũng mau mắn chú mục vô cái ống dòm của nó.

Viktor Krum ốm nhách, đen thui, da bủng xì, lại có một cái mũi khoằm và cặp lông mày đen dày. Trông anh ta giống như một con chim săn mồi quá bự. Thiệt khó mà tin là anh ta chỉ mới có mười tám tuổi.

"Và bây giờ, xin chào mừng đội tuyển Quidditch Quốc gia Ái Nhĩ Lan!"

Ông Bagman tiếp tục gào:

"Xin giới thiệu: Connolly! Ryan! Troy! Muller! Moran!

Quigley! Vàààaaaa… Lynch!"

Bảy cái bóng mờ xanh lá xẹt vào sân vận động; Harry vặn một cái nút nhỏ bên hông cái ống dòm huyền bí của nó để nhìn chậm lại các cầu thủ. Nó thấy chữ "Tia Chớp" trên mỗi cây chổi thần mà các cầu thủ cỡi, và nhìn thấy tên của họ, thêu bằng chỉ bạc trên lưng áo.

"Và đây, trọng tài của chúng ta, người đã thực hiện hành trình xa xôi từ tận Ai Cập đến đây, xin giới thiệu: Pháp sư chủ tịch của hội Quidditch Quốc tế, ông Hassan Mostafa!"

Một pháp sư nhỏ thó, da bọc xương, đầu sói sọi nhưng lại có bộ ria đáng mặt đối thủ với bộ ria của dượng Vernon, và mặc áo chùng toàn màu vàng để hài hòa với toàn cảnh sân vận động. Ông ta sải bước đi ra sân đấu. Một cái còi bằng bạc thòi ra dưới bộ ria rậm rạp của ông, và một cái thùng gỗ to được ông kẹp dưới một nách, nách kia của ông thì kẹp một cây chổi thần. Harry vặn cái nút tốc độ bên hông cái ống dòm cho trở lại nhịp bình thường, quan sát cận cảnh ông Mostafa trèo lên cây chổi thần và đá cái thùng gỗ cho mở ra - Bốn trái banh bung ra phóng lên không trung: một trái Quaffle màu đỏ chói, hai trái Bludger đen, và trái banh tí hon Snitch bằng vàng, có cánh (Harry chỉ kịp thấy nó trong nháy mắt thì nó đã biến mất rồi). Với một tiếng còi sắc đanh, Mostafa vọt lên không trung theo sau mấy trái banh.

Ông Bagman gào lên:

"Họ đã VỌT lên rồồồồiiii. Và Muller đang có banh! Troy! Moran! Dimitrov! Banh trả về cho Muller! Troy! Levski! Moran!"

Đó là một trận Quidditch mà Harry chưa từng được xem từ xưa tới nay. Nó ấn chặt cái ống dòm vô cặp mắt kiếng, chặt đến nỗi cái gọng kiếng cắt vô sống mũi đau đớn. Tốc độ của các cầu thủ thiệt tình không thể tin nổi. Các Truy thủ quẳng trái Quaffle vào nhau nhanh đến nỗi ông Bagman chỉ có đủ thì giờ để hét lên tên của họ mà thôi. Harry lại phải một lần nữa xoay cái nút nhìn chậm bên phải cái ống dòm, ấn cả vào nút Nhìn-từng-cảnh ở phía trên ống dòm, và nó lập tức được xem những động tác chậm rãi, trong khi những nét chữ tía lung linh nhá ngang qua ống kính và âm thanh của đám đông dội inh inh vô màng nhĩ.

Harry vừa đọc hàng chữ CƠ CHẾ TẤN CÔNG ƯNG THỦ vừa theo dõi ba Truy thủ Ái Nhĩ Lan bay vù vù sát bên nhau, Troy ở chính giữa, hơi nhích tới trước hơn Mullet và Moran một tý, ở thế lấn sân đội Bungari. Kế đến là THỦ ĐOẠN KHIÊU KHÍCH nhá lên, sau đó là Troy vượt lên được với trái Quaffle, thoát khỏi Truy thủ Bungari là Ivanova và thảy trái Quaffle cho Moran. Một trong những Tấn thủ của Bungari là Volkov vất vả gạt mạnh một trái Bludger đang bay tới bằng cây gậy nhỏ của anh, tông nó sang cản lối Moran; Moran chuồi người né được trái Bludger và thả trái Quaffle ra; Levski lao ngay xuống dưới để chụp lấy nó…

Ông Bagman gào lên:

"TROY LÀM BÀN"

Toàn sân vận động rung chuyển khi tiếng vỗ tay và hò hét bùng nổ.

"10 - 0, điểm cho Ái Nhĩ Lan!"

Qua cái ống dòm huyền bí của mình, Harry ngơ ngác nhìn quanh, nó hét lên:

“Cái gì? Levski vừa mới bắt được trái Quaffle mà!”

Hermione đang nhảy múa mừng vui và vung vẩy hai tay trên không trung khi Troy bay một vòng vinh quang quanh sân vận động. Cô bé hét:

“Harry! Nếu bồ không chịu theo dõi trận đấu ở tốc độ bình thường thì bồ sẽ bỏ lỡ mất nhiều thứ cho coi!”

Harry ngước nhìn nhanh qua đỉnh ống dòm huyền bí và thấy mấy con quỷ râu rậm tí hon ngồi chầu rìa coi cọp bên lề sân đấu đã lại bay hết lên trời và kết thành một cái hình lá-chụm-ba lung linh vĩ đại. Bên kia sân đấu, các tiên nữ nhìn theo đám quỷ râu rậm một cách dỗi hờn.

Nổi quạu với chính mình, Harry vặn cái nút tốc độ trở lại mức bình thường khi trận đấu tiếp tục.

Trình độ Quidditch của Harry đủ để cho nó nhận thấy tài nghệ của các Truy thủ của đội tuyển Ái Nhĩ Lan là siêu quần. Họ chơi nhịp nhàng như một thể nhất quán, chuyển động của họ hết sức ăn rơ với nhau, đến nỗi Harry có cảm tưởng rằng họ có thể đọc được ý nghĩ của nhau khi phân chia vị trí giữa họ, và cái nơ hoa hồng trên ngực của Harry cứ không ngừng rít lên tên của các cầu thủ “Troy… Mullet… Moran!”

Và chỉ trong vòng mười phút, đội tuyển Ái Nhĩ Lan đã ghi thêm được hai bàn thắng nữa, nâng số điểm dẫn đầu của họ lên 30 - 0, gây ra một cơn sóng thần những tiếng hò reo, tiếng vỗ tay hoan hô từ đám cổ động viên mặc áo màu xanh lá cây.

Trận đấu diễn ra càng lúc càng nhanh hơn, nhưng cũng thô bạo hơn. Volkov và Vulchanov, hai Tấn thủ của đội tuyển Bungari, dùng hết sức quất thiệt mạnh hai trái Bludger vào các Truy thủ của đội tuyển Ái Nhĩ Lan, và bắt đầu truy cản họ chơi một số chiến thuật hay nhứt; hai lần các Truy thủ của đội tuyển Ái Nhĩ Lan bị buộc phải bay tán loạn, và rồi, cuối cùng, Ivanova tìm được cách phá vỡ hàng ngũ của đội tuyển Ái Nhĩ Lan; lừa được Thủ quân Ryan, và ghi bàn đầu tiên cho đội tuyển Bungari.

Ông Weasley hét to khi thấy các tiên nữ bắt đầu nhảy múa để mừng chiến thắng:

"Đút ngón tay vô lỗ tai ngay!"

Harry vừa bịt tai vừa híp cả mắt lại; vì nó muốn giữ cho đầu óc tỉnh táo để theo dõi trận đấu. Sau vài giây, nó hé mắt ra nhìn đấu trường. Các tiên nữ đã thôi nhảy múa, và đội tuyển Bungari lại đang khống chế trái Quaffle.

Ông Bagman gào:

"*Dimitrov! Levski! Dimitrov! Ivanova… Ôi, cha mẹ ôi!*"

Một trăm ngàn phù thủy và pháp sư há hốc miệng nín thở khi hai Tầm thủ Krum và Lynch cùng lao thẳng xuống, xuyên qua trung tâm hoạt động của các Truy thủ, nhanh đến nỗi trông như thể họ vừa nhảy ra khỏi máy bay mà không bung dù. Harry dõi theo cú lao xuống của họ qua ống dòm huyền bí, vừa đảo cái ống dòm để coi trái banh Snitch ở đâu. Hermione ngồi bên cạnh Harry, kêu thất thanh:

"Họ sắp bị tai nạn rồi!"

Cô bé đúng được một nửa - Vào cái giây cuối cùng, Viktor Krum ngóc lên và bay dần lên theo đường xoắn ốc.

Nhưng Lynch thì đụng mặt đất kêu một cái ạch, to đến nỗi toàn thể sân vận động đều nghe thấy. Từ chỗ ngồi của các cổ động viên Ái Nhĩ Lan vang lên một tiếng rên đồng loạt khổng lồ.

Ông Weasley rên rỉ:

"Đồ ngu! Bị Krum bịp rồi."

Giọng ông Bagman lại gào lên:

"Tạm dừng trận đấu! Các pháp sư y tế đang vội vã ra sân để kiểm tra Aidan Lynch!"

Anh Charlie vỗ về Ginny, cô bé chồm qua thành chắn của khán đài, vẻ mặt vô cùng hoảng hốt:

"Anh ấy không sao đâu, ảnh chỉ bị bầm mình thôi! Đó mới chính là mục tiêu Krum nhắm tới."

Harry hấp tấp bấm đi bấm lại nút Nhìn-từng-cảnh trên cái ống dòm Đa Năng của nó, xoay xoay cái nút chỉnh tốc độ, rồi đưa trở lên mắt mà xem.

Nó thấy lại cảnh Krum và Lynch đang lao xuống trong chuyển động chậm. Hàng chữ màu tím sáng ngời băng ngang qua mặt ống kính của nó: ĐÒN NHỬ TỰ VỆ WRONSKI - CHIẾN THUẬT NGHI BINH Tầm thủ NGUY HIỂM. Harry nhìn thấy gương mặt Krum cau lại vì tập trung chú ý khi anh ta kịp thời phóng ngược lên trời, trong lúc đó Lynch té bẹp dí. Và Harry hiểu - Krum chẳng hề nhìn thấy trái banh Snitch ở đâu cả, anh ta chỉ giả vờ để cho Lynch bắt chước làm theo.

Harry chưa từng bao giờ nhìn thấy ai bay kiểu đó. Trông Krum bay thì khó mà tin là anh ta đang cỡi chổi thần, anh di chuyển khắp không trung dễ dàng như thể anh không có trọng lượng và không cần có điểm tựa nào cả. Harry xoay cái ống dòm của nó trở lại tốc độ bình thường rồi lại tập trung vào Krum. Bây giờ anh ta bay vòng vòng phía trên Lynch, trong khi Lynch được các pháp sư y tế hồi sinh bằng mấy tách thuốc nước. Harry tập trung sát hơn vào gương mặt của Krum, thấy đôi mắt đen của anh láo liên đảo tìm khắp mặt đất phía dưới anh ba chục thước. Anh ta tranh thủ thời gian Lynch đang hồi phục sức khỏe để tìm kiếm trái banh Snitch mà không bị ai cản trở.

Cuối cùng Lynch đã đứng thẳng lên được, một tiếng cổ vũ rân trời vang lên từ đám cổ động viên của đội tuyển Ái Nhĩ Lan. Lynch trèo lên cây Tia Chớp của anh, đạp ngược một cái thật mạnh và lao vút vào không khí. Sự bình phục của Lynch làm cho đội tuyển Ái Nhĩ Lan có thêm nhiệt tình mới. Khi Mostafa thổi còi cho tiếp tục trận đấu, các Truy thủ di chuyển nhịp nhàng với một sự khéo léo vô địch mà cho tới bây giờ Harry mới được nhìn thấy lần đầu.

Sau khoảng mười lăm phút đấu càng lúc càng nhanh và dữ dội, đội tuyển Ái Nhĩ Lan đã bứt lên trước ghi thêm mười bàn thắng nữa. Bây giờ đội tuyển Ái Nhĩ Lan đang dẫn trước 130 - 10, và trận đấu càng lúc càng nhiều pha chơi xấu hơn.

Khi Mullet phóng về hướng các cột gôn một lần nữa, nắm chặt trái Quaffle trong tay của mình, thì Thủ quân của đội tuyển Bungari là Zograf bay ra đón đầu. Có cái gì đó xảy ra lúc ấy nhanh đến nỗi Harry không nhìn kịp, nhưng từ đám cổ động viên Bungari bùng lên một tiếng gào giận dữ, và tiếng

còi dài chói tai của Mostafa ré lên, báo cho nó biết là vừa có một màn chơi xấu.

"*Vậy là ông Mostafa phạt Thủ quân của đội tuyển Bungari vì đã sử dụng cùi chỏ quá đà*!"

Ông Bagman thông báo cho đám đông đang gào thét phẫn nộ:

"Và… vâng, phạt đền cho đội tuyển Ái Nhĩ Lan!"

Đám quỷ rậm râu tí hon, ngay khi Mullet bị chơi xấu, đã bay vút lên trời hình thành một bầy ong bắp cày vo ve đầy tức giận, bây giờ tản ra sắp xếp lại thành mấy chữ "HA! HA! HA!" Các tiên nữ bên kia sân cũng đứng phắt dậy, xổ tung mái tóc một cách tức tối, và bắt đầu nhảy múa.

Ngay lập tức, Harry và đám con trai nhà Weasley đút ngay ngón tay vô lỗ tai mình, trong khi Hermione tỉnh bơ coi như chẳng đáng bận tâm. Nhưng cô bé níu lấy cánh tay Harry. Harry quay lại nhìn cô bé, và Hermione sốt ruột kéo cả ngón tay Harry ra khỏi lỗ tai nó. Cô bé cười khúc khích, nói:

"Ngó ông trọng tài kìa!"

Harry ngó xuống sân đấu. Ông Hassan Mostafa đã đáp xuống ngay trước mặt các nàng tiên nữ và ông hành động một cách quả là rất kỳ dị. Ông uốn éo các cơ bắp và bồi hồi vuốt bộ ria mép một cách đầy xúc động.

Ông Ludo la to, mặc dù giọng nói của ông có vẻ khoái trá vô cùng:

"Ái chà, không thể để như vậy được! Cần có ai đó tát cho ông trọng tài một cái đi chứ!"

Một pháp sư y tế băng qua sân đấu thật nhanh, ngón tay nút chặt lỗ tai, đến đá vô ống quyển ông Mostafa một cái thiệt mạnh. Ông Mostafa như bừng tỉnh cơn mê; đưa ống dòm Đa Năng lên mắt lần nữa, Harry nhìn thấy ông trọng tài tỏ ra cực kỳ hổ thẹn và bắt đầu quát thét các nàng tiên nữ, khiến các nàng phải ngừng nhảy múa và tỏ ra bất bình hết chỗ nói.

Giọng ông Bagman lại vang lên:

"Và nếu tôi không nhầm lẫn quá đáng, thì ông Mostafa đang cố gắng đuổi đám phước thần của đội tuyển Bungari ra khỏi sân. A, bây giờ lại xảy ra một chuyện mà chúng ta chưa bao giờ được thấy trước đây… Chà, chuyện này có thể trở nên tồi tệ đây."

Đúng vậy: các Tấn thủ của đội tuyển Bungari, Volkov và Vulchanov, đáp xuống đất đứng hai bên ông trọng tài Mostafa và bắt đầu tranh cãi giận dữ với ông, quơ tay chỉ chỏ lên đám quỷ rậm râu tí hon đang hí hửng hình thành mấy chữ "HI! HI! HI! HI". Ông Mostafa tỏ ra không có chút ấn tượng nào hết về sự phản kháng của các cầu thủ Bungari. Tuy nhiên, ông vung ngón tay lên trời, rõ ràng là muốn bảo các cầu thủ Bungari bay trở lên kia tiếp tục trận đấu, và khi họ không chịu làm theo thì ông thổi hai hồi còi ngắn.

Ông Bagman la lên:

"*Hai cú phạt đền cho đội tuyển Ái Nhĩ Lan!*"

Đám đông ủng hộ đội tuyển Bungari hú lên tức giận. Ông Bagman tiếp tục tường thuật:

"Và Volkov, Bulchanov nên cỡi lên chổi thần mà bay lên

thì hơn… Vâng… họ đã quay lại trận đấu… và Troy đang lấy được trái Quaffle…”

Trận đấu bây giờ đã đạt tới mức độ khốc liệt hơn bất cứ trận đấu nào mà giới phù thủy từng được xem. Tấn thủ của cả hai đội hành động không chút nương tay, hết sức tàn nhẫn; Volkov và Bulchanov đặc biệt tỏ ra không quan tâm đến việc cây gậy của họ quất nện vô trái Bludger hay vô người ta khi chúng khua điên cuồng giữa trời. Dimitrov đâm thẳng vô Moran, người đang giữ trái Quaffle, suýt chút nữa quật cô văng ra khỏi cây chổi.

Đám cổ động viên Ái Nhĩ Lan cùng đứng lên trong một đợt sóng xanh lá cây cuồng nộ đang dâng lên, gào thét:

“Chơi tồi!”

Giọng ông Ludo Bagman được tăng âm bằng pháp thuật cũng vang lên rõ mồn một:

“Phạm lỗi rồi! Dimitrov quật bậy Moran - cố tình bay tới để đụng người ta - vậy là phải phạt đền nữa - vâng, tiếng còi đã vang lên.”

Đám quỷ rậm râu tí hon lại bốc lên không trung một lần nữa, và lần này, chúng hình thành một bàn tay khổng lồ. Bàn tay đó làm một dấu hiệu quả thực rất ư là thô tục đối với các tiên nữ bên kia sân đấu. Các nàng bèn nổi điên lên. Thay vì nhảy múa, các nàng tiên nữ tự lao mình băng qua sân đấu, quăng túi bụi vô đám quỷ râu rậm tí hon cái gì đó trông như những bụm lửa.

Quan sát các tiên nữ qua cái ống dòm huyền bí, Harry thấy

bây giờ họ không đến nỗi xinh đẹp lắm như khi nhìn xa xa. Ngược lại, mặt các nàng dài ngoẵng tạo thành hình cái đầu chim có mỏ khoằm khoặm, trên vai lại mọc ra những cái cánh có vảy…

Ông Weasley khản tiếng hét trên nền hỗn độn của đám đông bên dưới:

"Đó, các con hiểu chưa! Đó là lý do vì sao mà người ta không nên chỉ đánh giá qua cái đẹp bề ngoài!"

Các pháp sư Bộ Pháp thuật đã tràn ra sân để can và tách đám quỷ râu rậm tí hon cùng các nàng tiên nữ ra; nhưng mà họ cũng chẳng thành công lắm. Trong khi đó, trận đấu trên không cũng không kém phần ác liệt so với trận ẩu đả phía dưới đất. Harry cứ chĩa cái ống dòm huyền bí của nó hết lên cao lại xuống thấp, vừa chăm chú theo dõi trận đánh này vừa say mê quan sát trận đấu kia, trong khi trái Quaffle vẫn được liên tục chuyền tay với tốc độ của những viên đạn bay.

"Levski - Dimitrov - Moran - Troy - Mullet - Ivanova - Moran lại được banh - Moran - MORAN LÀM BÀN!"

Cổ động viên của đội tuyển Ái Nhĩ Lan hò reo, nhưng tiếng reo hò của họ bị tiếng rít the thé của các nàng tiên nữ, tiếng nổ phát ra từ đầu đũa phép của các pháp sư Bộ Pháp thuật, và tiếng gầm giận dữ của cổ động viên đội tuyển Bungari, át đi. Trận đấu được tiếp tục ngay tức thì; giờ đây Levski đang có banh, chuyền cho Dimitrov…

Tấn thủ của đội tuyển Ái Nhĩ Lan là Quigley giáng một cú đánh bạt cực mạnh vô trái Bludger đang bay ngang qua và nó văng với một sức mạnh khủng khiếp về phía Tầm thủ của đội

tuyển Bungari là Krum. Anh ta không kịp né, lãnh nguyên trái banh vô mặt.

Từ đám đông vang lên một tiếng rên to đến điếc cả tai. Cái mũi của Krum có vẻ như bể rồi, máu me tùm lum trên mặt anh, nhưng trọng tài Hassan Mostafa không hề thổi còi cho tạm dừng trận đấu. Ông đã bị rối trí quá rồi. Và Harry thấy không nỡ trách ổng, bởi vì một nàng tiên nữ đã quẳng một bụm lửa vô đuôi chổi thần của ổng khiến nó đang cháy ì xèo.

Harry chỉ muốn có người nhận thấy Krum đang bị thương; cho dù nó ủng hộ đội tuyển Ái Nhĩ Lan đi nữa, với nó, Krum vẫn là cầu thủ lý thú nhứt trong trận đấu; Ron hiển nhiên cũng cảm thấy như vậy.

"Tạm ngưng đấu! A, coi kìa, anh ta không thể nào chơi như vậy, nhìn anh ta kìa…"

Harry gào:

"Nhìn Lynch kìa!"

Tầm thủ của đội tuyển Ái Nhĩ Lan đột ngột lao xuống, và Harry biết chắc lần này không phải là chiến thuật nhử đòn Wronski nữa; đây là làm thiệt…

Harry hét:

"Ảnh nhìn thấy trái banh Snitch! Ảnh thấy nó rồi! Nhìn ảnh lao xuống kìa!"

Một nửa đám đông dường như cũng nhận thấy có điều gì đó đang xảy ra; các cổ động viên đội tuyển Ái Nhĩ Lan trồi lên thành những đợt sóng xanh lá, kêu gào tên Tầm thủ của họ… Nhưng Krum đang bám sát đuôi Lynch. Harry không hiểu làm

sao mà Krum có thể nhìn thấy là mình đang lao đi đâu. Cùng bay với Krum là những giọt máu văng ngược ra sau trong không khí, nhưng Krum vẫn theo kịp Lynch và vươn tới ngang tầm với Lynch; bây giờ cả hai đang kèn cựa nhau cùng lao xuống mặt đất một lần nữa…

Hermione kêu thất thanh:

"Họ lại sắp bị tai nạn!"

Ron gầm:

"Không bị đâu!"

Harry kêu:

"Lynch bị rồi!"

Harry nói đúng - Lần thứ hai Lynch giộng đầu xuống đất với một sức mạnh kinh khủng khiếp và lập tức bị bẹp dí dưới cơn phẫn nộ của bầy tiên nữ chung quanh ùa tới.

Charlie hét dọc xuống hàng ghế:

"Trái Snitch? Trái banh Snitch đâu rồi?"

Harry hét trả lời:

"Ảnh chụp được rồi! Krum bắt được rồi! Trận đấu kết thúc rồi!"

Krum trong tấm áo chùng đỏ tươi loang máu vọt từ mũi ra, đang nhẹ nhàng bay trở lên không trung, nắm tay giơ cao, ánh vàng chóe lóe phát ra từ bàn tay anh.

Trên biển người đông nghịt, tấm bảng ghi điểm đang nhấp nháy hàng chữ:

“BUNGARI: 160, ÁI NHĨ LAN: 170”

Đám đông dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra. Rồi, dần dần, như thể chiếc máy bay phản lực khổng lồ vừa mở máy, tiếng gào rú của các cổ động viên Ái Nhĩ Lan càng lúc càng lớn hơn và cuối cùng bùng nổ thành một cơn gầm rú vui mừng.

Ông Bagman hét:

“ÁI NHĨ LAN THẮNG RỒI!”

Ông Bagman vốn khoái đội tuyển Ái Nhĩ Lan, nhưng hơi bị dội ngược bởi cái kết thúc bất ngờ của trận đấu:

“KRUM BẮT ĐƯỢC TRÁI BANH SNITCH - NHƯNG ĐỘI TUYỂN ÁI NHĨ LAN THẮNG - Chèn đét ơi, tôi không tin là có ai trong chúng ta lại trông chờ một kết quả như vậy!”

Ron nhảy lưng tưng, hai bàn tay giơ cao trên đầu vỗ cuồng nhiệt, nhưng nó cũng gào lên:

“Ảnh bắt trái Snitch làm cái quỷ gì? Ảnh kết thúc trận đấu khi mà đội tuyển Ái Nhĩ Lan đang dẫn trước một trăm sáu chục điểm. Thiệt là ngu!”

Harry cũng vỗ tay như điên, vừa hét to đáp lại Ron:

“Ảnh biết đội của ảnh không bao giờ san bằng được tỷ số. Các Truy thủ của đội tuyển Ái Nhĩ Lan quá xuất sắc… Ảnh muốn kết thúc trận đấu có lợi cho ảnh, vậy đó…”

Hermione tiếp lời:

“Ảnh can đảm quá hả? Coi bộ ảnh bị thương thê thảm rồi.”

Hermione chồm tới trước để quan sát Krum đang đáp

xuống một nơi mà các phù thủy y tế đang cho nổ một con đường xuyên qua đám bát nháo các tiên nữ và quỷ râu rậm tí hon, để đến được bên anh ta mà chăm sóc vết thương. Harry đặt cái ống dòm Đa Năng lên mắt một lần nữa. Khó mà thấy được chuyện gì đang xảy ra dưới đó, mấy con quỷ râu rậm xẹt qua xẹt lại khắp sân vận động một cách sung sướng, nhưng rồi nó cũng nhìn ra được Krum giữa nhóm pháp sư y tế. Trông anh ta cáu kỉnh hơn bao giờ hết và không chịu để cho pháp sư y tế lau chùi vết thương. Các cầu thủ đồng đội vây quanh Krum, ai nấy đều lắc đầu buồn bã. Cách đó không xa, đám cầu thủ Ái Nhĩ Lan nhảy nhót tưng bừng trong cơn mưa vàng do mấy phước thần râu rậm rải xuống. Khắp sân vận động bay phấp phới cờ của Ái Nhĩ Lan và quốc thiều của nước này vang vang khắp nơi; các nàng tiên nữ bây giờ đã thu hình lại dưới vẻ xinh đẹp ngoan hiền bình thường, mặc dù trông thấy rõ vẻ thất vọng và xuống tinh thần.

Một giọng rầu rĩ vang lên sau lưng Harry:

"Phôi phì, họ tũng lã chiến lấu xũng cảm."

Harry ngoái đầu nhìn ra sau. Đó chính là ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật của Bungari.

Ông Fudge buột miệng nói, nghe tức giận hết sức:

"Vậy ra ông nói được tiếng Anh! Vậy mà ông cứ để cho tôi diễn kịch câm suốt cả ngày!"

Ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật Bungari nhún vai:

"Phôi phì, tũng dzui đắm chứ!"

Ông Bagman vẫn đang gào:

"Và trong khi đội tuyển Ái Nhĩ Lan cùng phước thần của họ đang bay vòng vòng quanh sân vận động để đáp lại thịnh tình của các cổ động viên, thì Cúp Quidditch Thế Giới đang được mang lên khán đài danh dự!"

Mắt Harry bỗng nhiên chợt lòa đi vì ánh sáng trắng chói lóa, khi khán đài danh dự đột ngột được chiếu sáng rực bằng ánh đèn huyền bí, để mọi người từ các khán đài khác có thể nhìn thấy diễn tiến ở đây. Nhíu mắt nhìn về phía cửa ra vào, Harry nhìn thấy hai pháp sư đang vừa thở hổn hển vừa khiêng một cái cúp vàng khổng lồ đi lên khán đài. Họ trao cái cúp cho ông Fudge, ông này có vẻ vẫn còn quạu quọ bực tức lắm vì đã phải dùng tay ra dấu suốt ngày vô ích.

Ông Bagman hét:

"*Chúng ta hãy dành một tràng pháo tay thực sự nồng nhiệt cho đội đã thua một cách oanh liệt - đội tuyển Bungari!*"

Và trên khán đài danh dự xuất hiện bảy cầu thủ thua trận của đội tuyển Bungari. Đám đông bên dưới vỗ tay tán thưởng; Harry có thể nhìn thấy hàng ngàn và hàng ngàn cái ống dòm Đa Năng giơ lên và chĩa về phía đó.

Từng người một, các cầu thủ Bungari đứng sắp hàng giữa hai hàng ghế trên khán đài danh dự, và ông Bagman gọi tên từng cầu thủ một để họ bắt tay với chính ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật của họ và ông Fudge. Người đứng cuối cùng trong hàng là Krum, trông thiệt là thê thảm. Hai con mắt đen của anh nở lớn một cách kỳ lạ trên gương mặt đẫm máu. Anh vẫn còn nắm chặt trái banh Snitch. Harry để ý là dường như ở dưới mặt đất trông anh hơi bị vụng về thì phải. Hai vai anh tròn u lên rõ

rệt, còn chân thì chè bè ngắn ngủn như chân vịt. Dù vậy, khi cái tên Krum được xướng lên, thì toàn thể sân vận động gầm lên vang rền điếc tét cả tai.

Và bây giờ đến đội tuyển Ái Nhĩ Lan. Aidan Lynch đang được Moran và Connolly công kênh đi lên; vụ hun đất thứ hai dường như làm anh choáng váng mê mụ luôn, và hai con mắt của anh lệch đi một cách kỳ quái. Nhưng anh vẫn toe toét cười khi Troy và Quigley giơ cao cái Cúp lên trời và đám đông bên dưới nổ ra những trận hoan hô như sấm rền. Bàn tay Harry vỗ nhiều quá đến nỗi tê luôn.

Cuối cùng, khi đội tuyển Ái Nhĩ Lan rời khỏi khán đài danh dự để thực hiện một chuyến bay vinh quang vòng quanh sân vận động trên những cây chổi thần của họ để đáp lại tấm thịnh tình cuồng nhiệt của khán giả, thì ông Bagman chĩa cây đũa phép vô cổ họng của ông mà hô.

*"Quietus!"**

(Aidan Lynch được cõi trên lưng Connolly, hai tay bám thiệt chắc eo ếch của đồng đội và vẫn toe toét cười với một vẻ hoang mang).

Ông Bagman khàn khàn nói:

"Họ sẽ bàn tán về trận đấu này trong suốt nhiều năm nữa… Thiệt là một cú đảo ngược không ngờ được… Thiệt đáng tiếc là trận đấu không kéo dài thêm chút nữa… Ờ phải… phải rồi… tôi còn nợ các cậu… bao nhiêu há?"

Ấy là bởi vì Fred và George vừa nhảy qua khỏi lưng ghế của tụi nó và đứng ngay trước mặt ông Ludo Bagman với bộ

mặt rạng rỡ, còn cái miệng thì toét đến mang tai và hai tay tụi nó chìa thẳng tới trước mặt ông.

9

DẤU HIỆU ĐEN

Khi đám Weasley cùng nhau chậm rãi đi xuống cầu thang trải thảm tím, ông Weasley nói với giọng năn nỉ Fred và George:

"Đừng có nói cho má các con biết chuyện các con cá độ nghe!"

Fred hân hoan đáp:

"Ba đừng lo. Tụi con có những kế hoạch vĩ đại cần xài món tiền này, tụi con đâu có muốn nó bị xung công."

Trong một tích tắc, ông Weasley có vẻ như muốn biết những kế hoạch vĩ đại đó là gì, nhưng rồi dường như ông quyết định, sau khi suy nghĩ, rằng ông chẳng nên biết làm gì.

Chẳng mấy chốc cả đám nhập vô đám đông đang tràn ngập sân vận động và trở về nơi cắm trại của họ. Những tiếng ca khàn khàn được làn khí đêm đưa vọng đến tai họ khi họ bước trở lại trên con đường mòn được thắp sáng bằng những cái lồng đèn treo trên ngọn cây, và đám quỷ râu rậm tí hon cứ chốc chốc lại hiện ra trên đầu họ, khúc khích cười và đung đưa

những cái lồng đèn của chúng. Sau cùng, khi họ về đến lều, không ai cảm thấy buồn ngủ cả, và với ngần ấy sự ồn ào ở chung quanh, ông Weasley đồng ý rằng mọi người có thể cùng nhau uống một tách sôcôla trước khi đi ngủ.

Chẳng mấy chốc mọi người lại bàn tán sôi nổi hào hứng về trận đấu; ông Weasley thì bị lôi kéo vô cuộc tranh luận với Charlie về những cú quật, và chỉ đến khi Ginny ngủ gục ngay trên cái bàn nhỏ khiến cho sôcôla đổ vấy ra sàn, ông Weasley mới yêu cầu tạm ngưng vụ diễn lại trận đấu bằng mồm, và nhấn mạnh là mọi người phải đi ngủ. Hermione và Ginny đi qua lều bên cạnh để ngủ, còn Harry và tất cả những người còn lại trong nhà Weasley thì thay đồ ngủ và trèo lên giường. Mọi người vẫn còn nghe tiếng đờn ca hát xướng cùng những tiếng nổ lớn vọng lại từ đầu bên kia của khu cắm trại.

Ông Weasley lẩm bẩm, giọng ngái ngủ:

"Ôi, ba sung sướng là ba không bị trực vào ngày hôm nay. Ba không thể nào tưởng tượng nổi cái chuyện phải đi mà biểu cái đám Ái Nhĩ Lan thôi cái chuyện ăn mừng của họ đi."

Harry nằm trên cái giường đầu tiên, phía trên giường Ron. Nó vẫn mở thao láo con mắt ngó cái trần bằng vải bố của căn lều, ngắm luồng sáng thỉnh thoảng xuyên qua kẽ lều khi đám quỷ râu rậm tí hon bay qua nóc lều với những ngọn đèn lồng của chúng. Nó hình dung lại một số đường di chuyển ngoạn mục của Krum. Nó háo hức làm sao cho mau chóng được cỡi lại trên cây chổi thần Tia Chớp của nó để thể nghiệm cái cú Nhử đòn Wronski… Có lẽ anh Oliver Wood cũng chưa bao giờ mô tả được cú nhử zigzac này trong các sơ đồ ngoằn

ngoèo của ảnh… Harry tưởng tượng thấy chính nó trong bộ áo chùng có tên mình trên lưng áo, và tưởng tượng ra cảm xúc khi nghe một đám đông hàng-trăm-ngàn-người cùng gầm lên, trong khi giọng của ông Ludo Bagman vang vang khắp sân vận động: *"Xin giới thiệu cùng quý khán giả, ông... Potter!"*

Harry cũng không biết được là liệu nó đã thực sự chìm vào giấc ngủ chưa - trí tưởng tượng của nó bay bổng và hình ảnh biến hóa huyền ảo của Krum rất có thể chuyển thành một giấc mơ thực sự lắm - Điều duy nhứt nó biết được là, ông Weasley bỗng hét lên hết sức đột ngột:

"Thức dậy! Ron!… Harry!… Dậy mau lên các con, chuyện này gấp lắm!"

Harry ngồi bật dậy ngay khiến đầu nó đụng vô cái trần lều bằng vải bố. Nó hỏi:

"Có chuyện gì vậy bác?"

Một cách mơ hồ, nó đoán ra là có chuyện gì đó không ổn. Tiếng ồn ào trong khu cắm trại đã thay đổi. Tiếng hát đã ngừng. Nó nghe thấy tiếng gào thét, và tiếng người chạy rần rần. Nó chuồi mình ra khỏi giường ngủ ngay và mặc quần áo vào. Nhưng ông Weasley, đang cố tròng cái quần jeans ra bên ngoài cái quần ngủ, bảo:

"Không còn thì giờ đâu Harry… chỉ cần khoác một cái áo khoác thôi, chạy ra ngoài đi… Mau lên!"

Harry làm theo lời ông Weasley bảo và vội vã chạy ra khỏi lều, Ron bám theo sát gót nó.

Trong ánh sáng của vài đống lửa còn đang cháy, Harry có

thể nhìn thấy người ta đang rùng rùng bươn chạy vô trong những cánh rừng, cố chạy thoát cái gì đó đang di chuyển qua khu đồng trống về phía họ, cái gì đó đang nhá lên những lằn sáng và những âm thanh nghe như súng nổ. Những lời nhạo báng to tiếng, những tràng cười như điên, và những tiếng rú say xỉn đang tuôn tràn về phía Harry; và rồi một luồng ánh sáng xanh lá cây rất mạnh chợt tỏa chiếu và soi sáng hiện trường.

Một đám đông pháp sư, chen vai thích cánh, cùng đi tới với những cây đũa phép chĩa thẳng ra phía trước. Họ đang ung dung đều bước băng qua cánh đồng. Harry liếc nhìn họ… Dường như họ không có mặt… Nhưng rồi nó nhận ra đầu của họ đều trùm mũ và đeo mặt nạ kín mít. Phía trên đầu họ, trôi lơ lửng giữa không trung là bốn hình thù đang vùng vẫy và bị vặn vẹo méo mó thành những hình dạng hết sức ghê rợn. Có vẻ như những phù thủy đeo mặt nạ đi trên mặt đất là những người trình diễn rối, còn những kẻ ở phía trên đầu họ là những con rối được điều khiển bằng những sợi dây vô hình nối với đầu những cây đũa phép của họ. Hai trong bốn hình thù đó nhỏ xíu.

Càng lúc càng có thêm nhiều pháp sư nhập vô đám diễu hành đó, cười nói và chỉ chỏ lên những hình hài lơ lửng. Đám diễu hành đó bành trướng tới đâu thì lều trại sụp đổ tan hoang tới đó. Một hai lần Harry nhìn thấy một người trong đám diễu hành đó xỉa đũa phép ra làm nổ tung một cái lều. Nhiều cái lều bị bốc cháy. Tiếng gào khóc nghe càng lúc càng lớn hơn.

Khi đám đó đi ngang một căn lều đang cháy, bốn người bị trôi lơ lửng trên cao thình lình được chiếu sáng, và Harry nhận

ra một người trong số đó: ông Roberts, người quản lý khu cắm trại. Ba người kia trông có vẻ như là vợ và con của ông ta.

Một trong những kẻ diễu hành dùng đũa phép quất nhẹ một cái khiến bà Roberts bị lật sấp lại; cái áo ngủ của bà rủ xuống để lộ cái quần lót lùng nhùng bên trong và bà cố gắng vùng vẫy để tự che đậy mình lại, trong khi lũ người bên dưới rít lên, hú hét một cách khoái trá.

Nhìn đứa bé Muggle nhỏ nhứt bắt đầu bị xoay tít trên không ở độ cao hai thước, đầu nó lặc lìa ẻo lả hết ngoẻo sang bên này rồi đến bên kia, Ron lẩm bẩm:

"Thiệt là bệnh. Bệnh hết chỗ nói.."

Lúc đó Hermione và Ginny cũng vừa hối hả đến bên tụi nó, vừa chạy vừa trùm áo khoác ra bên ngoài áo ngủ, theo sát đằng sau tụi nó là ông Weasley. Cùng lúc đó, anh Bill, anh Charlie và Percy cũng từ trong lều con trai chui ra, ăn mặc đầy đủ, tay áo xắn lên, và đũa phép cầm trong tay sẵn sàng.

Ông Weasley cũng xắn tay áo lên, hét to cho át những tiếng ồn ào:

"Chúng ta sẽ giúp Bộ Pháp thuật! Các con hãy chạy vô cánh rừng, và luôn ở sát bên nhau nhé! Chừng nào dẹp xong vụ này ba sẽ đến đón các con."

Các anh Bill, Charlie và Percy đã chạy nước rút về phía những kẻ diễu hành để chặn đầu họ. Ông Weasley cũng bươn chạy theo ba đứa con trai lớn. Các pháp sư của Bộ Pháp thuật đang từ mọi hướng lao tới cái nguồn phát sinh hỗn loạn ấy. Đám diễu hành phía dưới gia đình ông Roberts càng tiến đến

gần tụi nó hơn.

Fred nắm tay Ginny, bắt đầu kéo cô bé chạy về phía cánh rừng:

"Chạy mau!"

Harry, Ron, Hermione và George chạy theo sau. Khi đến được hàng cây, tất cả tụi nó đều ngoái đầu nhìn lại. Đám đông những kẻ diễu hành phía dưới gia đình ông Roberts bây giờ trở nên đông đúc hơn bao giờ hết. Tụi nhỏ có thể nhìn thấy các pháp sư của Bộ Pháp thuật đang tìm cách xông qua đám đông để tiếp cận những kẻ đeo mặt nạ ở chính giữa, nhưng họ hết sức vất vả. Có vẻ như họ ngại dùng đến bất cứ bùa chú pháp thuật nào vì có thể làm cho gia đình Roberts té xuống đất.

Những cái lồng đèn nhiều màu thắp sáng con đường mòn dẫn tới sân vận động đã bị tắt ngấm. Những bóng người đen thui mò mẫm xuyên quá rừng cây; trẻ con thì khóc lóc; những tiếng kêu la lo lắng và những giọng nói hốt hoảng vang dội trong bầu không khí đêm lạnh lẽo chung quanh. Harry cảm thấy chính nó khi thì bị người ta đẩy qua đây khi thì bị người ta xô qua kia, mà nó không thể thấy được mặt người nào hết. Chợt nó nghe Ron kêu lên đau đớn.

Hermione lo lắng hỏi:

"Chuyện gì vậy?"

Cô bé đứng khựng lại bất ngờ đến nỗi Harry đâm sầm vô cô bé.

"Ron, bồ ở đâu? Ôi, sao mà ngu ngốc như vầy… *Lumos!*"

Cô bé thắp đầu đũa phép của mình lên và chìa cái đốm lửa

nhỏ của cây đũa ra phía trước để soi tỏ con đường. Ron đang nằm sóng xoài trên mặt đất. Nó gượng đứng lên, tức giận nói:

"Vấp vô một cái rễ cây."

"Ái chà, chân cẳng to tè bè như vậy mà không vấp té cũng uổng."

Một giọng nói lè nhè vang lên đằng sau tụi nó. Harry, Ron và Hermione quay phắt lại. Draco Malfoy đang đứng một mình gần đó, dựa lưng vô một gốc cây, ra vẻ ung dung tự tại vô cùng. Hai tay khoanh trước ngực, Malfoy có vẻ như đang thưởng ngoạn cảnh diễn ra ở khu cắm trại qua khoảng trống giữa các thân cây.

Ron bảo Malfoy làm một chuyện mà Harry biết là Ron không đời nào dám nói trước mặt bà Weasley.

Đôi mắt nhợt nhạt của Malfoy long lên sòng sọc.

"Lựa lời mà nói nghe Weasley! Sao bây giờ tụi bây còn không lo cút cho lẹ lên? Bộ mày muốn ở vào địa vị của *mụ ta* lắm hả?"

Malfoy hất đầu về phía Hermione, đúng lúc đó một tiếng nổ to như bom nổ vang dội khắp khu cắm trại, và trong một khoảng khắc, một tia sáng xanh lè nhá sáng rừng cây chung quanh tụi nó.

Hermione nói, giọng đầy thách thức:

"Mày muốn nói gì hả?"

Malfoy nói:

"Granger ơi, họ đang săn lùng dân Muggle. Mày có muốn

phô đồ lót ra giữa trời không? Bởi vì nếu mày cứ quẩn quanh ở đây thì thế nào mày cũng được biểu diễn… họ đang đi về phía này, và tụi tao sẽ được dịp cười thả cửa."

Harry quát:

"Hermione là một phù thủy!"

Malfoy cười gằn một cách nham hiểm:

"Cứ làm theo kiểu của mày đi Potter, cứ đứng ở đó đi nếu mày cho là họ không phân biệt được một đứa *Máu bùn."*

Ron hét:

"Coi chừng cái miệng mày!"

Mọi người đang có mặt đều biết "Máu bùn" là một danh xưng miệt thị rất xúc phạm đối với một phù thủy hay pháp sư xuất thân từ gia đình Muggle.

Hermione níu cánh tay Ron giữ nó lại khi nó sấn bước về phía Malfoy. Hermione nói:

"Đừng để ý, Ron."

Lại thêm một tiếng nổ vọng lại từ phía bên kia hàng cây, vang lớn hơn bất cứ thứ âm thanh gì mà tụi nó từng nghe. Nhiều người gần đó gào thét. Malfoy tặc lưỡi khe khẽ. Nó nói với giọng nhừa nhựa:

"Nhát vậy? Tao chắc là ba mày biểu mày chạy trốn đi, chứ gì? Ổng đang làm cái trò gì vậy?… Tìm cách cứu tụi Muggle đó hả?"

Cơn giận của Harry trào dâng:

"Còn cha mẹ của *mày*? Lũ đeo mặt nạ ngoài đó chắc là cha

mẹ của mày, phải không?”

Malfoy quay mặt lại nhìn Harry, mỉm cười:

“Ái chà, … nếu đó mà là họ, tao lại đi nói cho mày biết sao, Harry?”

Hermione nhìn Malfoy đầy ghê tởm:

“Thôi, thôi đi. Tụi mình đi kiếm mấy người kia đi.”

Malfoy nói với theo chế nhạo:

“Thụt cái đầu xù của mày xuống đi, Granger!”

Hermione kéo Ron và Harry đi theo lối mòn, giục tụi nó lần nữa:

“Thôi đi!”

Ron nóng nảy nói:

“Mình dám cá bất cứ thứ gì rằng ba của nó chính là một trong những kẻ đeo mặt nạ đó.”

Hermione hăng hái nói:

“Ừ, may ra thì Bộ Pháp thuật sẽ bắt được ổng. Ôi, mình không thể nào tin được chuyện này. Không biết mấy người kia đi đâu rồi?”

Tụi nó không thấy Fred, George và Ginny ở đâu hết, mặc dù con đường mòn bây giờ đông chật những người là người, tất cả đều lo âu ngoái nhìn lại vụ hỗn loạn ở khu cắm trại. Một đám những đứa choai choai mặc đồ ngủ đang cãi nhau ỏm tỏi trên con đường mòn. Khi mấy đứa đó nhìn thấy Harry, Ron và Hermione, một cô bé tóc dài, dày và quăn tít, quay lại nói:

*“Où est Madame Maxime? Nous I’avons perdue?”**

Ron nói:

“Ơ… cái gì?”

“Ôi…”

Cô bé vừa nói tiếng Tây quay lưng lại Harry, và khi tụi nó bước đi tiếp, tụi nó nghe rõ cô bé nói:

“Ogwarts.”

Còn Hermione thì lầm bầm:

*“Beauxbatons.”**

Harry nói:

“Xin lỗi, bồ nói cái gì?”

Hermione giải thích:

“Mấy bạn đó chắc là học sinh trường Beauxbatons. Bồ biết… đó là Viện Pháp thuật Beauxbatons… mình đọc về cái trường đó trong cuốn *Đánh Giá Về Nền Giáo Dục Pháp Thuật Ở Âu Châu.”*

Harry ú ớ:

“Ờ… ở…phải.”

Ron rút cây đũa phép của nó ra, thắp sáng lên như đũa phép của Hermione, nheo mắt nhìn xuống con đường mòn. Nó nói:

“Anh Fred với anh George không thể nào đi xa đây lắm đâu.”

Harry thọc tay vô túi áo khoác của nó để kiếm cây đũa

phép, nhưng kiếm không ra. Cái duy nhứt mà nó lục tìm được là cái ống dòm Đa Năng.

"Ôi chết rồi, không thể nào tin được… mình mất cây đũa phép của mình rồi!"

"Bồ giỡn sao chứ?"

Ron và Hermione giơ cao cây đũa phép của hai đứa nó để ánh sáng nhỏ bé trên mấy đầu đũa chiếu rộng hơn trên mặt đất. Harry nhìn ngó khắp chung quanh, nhưng vẫn không thấy cây đũa phép của nó ở đâu hết. Ron nói:

"Có lẽ bồ để quên nó trong lều."

Hermione lo lắng giả định:

"Có thể nó rớt ra trên đường lúc tụi mình cắm đầu chạy."

Harry nói:

"Ừ… có thể…"

Thường thường thì khi sống trong thế giới phù thủy, Harry luôn luôn giữ cây đũa phép ở bên mình, cho nên việc phát hiện ra mình không có cây đũa phép trong tay giữa một khung cảnh náo loạn như vầy khiến cho nó cảm thấy rất dễ gặp nguy hiểm.

Bỗng có tiếng gì đó sột soạt khiến cả ba đứa nhảy dựng lên. Thì ra con gia tinh Winky đang ra sức vùng vẫy để thoát ra khỏi một lùm cây gần đó. Con gia tinh đang đi đứng theo một kiểu hết sức kỳ cục, rõ ràng là rất vất vả khó khăn. Như thể có một kẻ vô hình nào đó đang ra sức níu kéo nó lại.

Khi con gia tinh chồm tới trước và dốc sức chạy, nó thét lên the thé một cách hoang mang hoảng hốt:

“Bọn pháp sư xấu đang ở đâu đó! Người ta… người ta thì lơ lửng giữa trời! Winky phải chuồn khỏi chỗ này thôi.”

Và con gia tinh biến mất sau hàng cây bên kia con đường mòn, thở hổn hà hổn hển và rít lên the thé khi ra sức kháng cự lại cái sức mạnh trì níu nó.

Ron nhìn theo con gia tinh một cách tò mò:

“Con gia tinh đó bị làm sao vậy? Tại sao nó không thể chạy một cách bình thường?”

Harry nói:

“Mình cá là nó chưa xin được ông chủ cho phép nó đi lánh nạn.”

Harry nghĩ đến Dobby: cứ mỗi lần Dobby cố gắng làm một chuyện gì mà gia đình Malfoy, chủ cũ của nó, không thích thì con gia tinh đó đều bị buộc phải tự giộng đầu mình vô tường.

Hermione nói một cách phẫn nộ:

“Mấy bồ biết không, gia tinh bị đối xử rất bất công! Đó là chế độ nô lệ, đúng như vậy! Ông Crouch buộc Winky lên tuốt trên khán đài cao và làm cho nó sợ chết khiếp, rồi lại phù phép khiến cho nó thậm chí chạy thoát thân cũng không thể được, khi mà những cái lều bị dẫm đạp bẹp nát. Tại sao không ai làm một điều gì đó về chuyện này chứ?”

Ron nói:

“Để coi, tụi yêu tinh đang hạnh phúc, đúng không? Mấy bồ có nghe Winky nói hồi nãy trên khán đài trước trận đấu không… ‘gia tinh đâu có được phép vui chơi’… Winky coi bộ

thích như vậy… thích được sai bảo linh tinh…”

Hermione bắt đầu nổi nóng lên:

“Chính là do những hạng người như bạn đó, Ron, những người chống chế cho những hệ thống bất công và thối nát, chỉ vì quá lười biếng không…”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa nữa vọng lại từ bìa rừng.

Ron nói:

“Tụi mình tiếp tục đi chứ?”

Harry thấy Ron liếc Hermione một cái quạu đeo. Có lẽ mấy lời Malfoy nói là sự thật: có thể Hermione *ở trong tình thế* nguy hiểm hơn tụi nó. Cả ba đứa lại đi nhanh, Harry vẫn lục tìm cây đũa phép trong các túi áo, mặc dù nó đã biết là cây đũa phép của nó không có trong túi áo.

Tụi nó đi theo con đường mòn càng lúc càng vô sâu tuốt trong rừng, vừa để ý tìm kiếm Fred, George và Ginny. Tụi nó đi ngang qua một nhóm yêu tinh đang cười khúc khích với cái túi vàng mà chắc chắn là vừa thắng cược ở khu cắm trại, vẫn đi dọc theo con đường mòn, tụi nó đi xa hơn nữa, dưới một vệt sáng lấp lánh như bạc, và khi nhìn xuyên qua hàng cây, tụi nó thấy ba nàng tiên nữ cao ráo xinh đẹp đang đứng giữa một khoảng trống, vây quanh là một đám pháp sư trẻ măng, tất cả đều đang nói năng huyên thuyên chi địa.

Một trong mấy tay đó nói:

“Tôi phá tán khoảng một trăm bao tiền vàng Galleons mỗi năm ấy chứ! Tôi đây là kẻ giết rồng cho ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm đấy!”

Bạn của tay đó la lên:

“Dóc! Mày mà là kẻ giết rồng! Mày là thằng rửa chén ở tiệm *Cái Vạc Lủng,* tao đây mới là kẻ săn ma cà rồng, tính đến nay tao đã giết chín chục…”

Tay phù thủy trẻ thứ ba, mặt đầy mụn, cho dù nhìn trong ánh sáng bạc mờ mờ tỏa ra từ các tiên nữ cũng vẫn thấy rõ những nốt mụn, ngắt ngang lời bạn y mà nói:

“Tôi sắp sửa trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật trẻ tuổi nhất, tôi sắp làm đấy!”

Harry khụt khịt cười. Nó đã nhận ra anh chàng pháp sư trẻ tuổi thứ ba, đó là Stan Shunpike, và thực ra thì anh là lơ xe trên chuyến Xe đò Hiệp sĩ ba tầng mà Harry từng quá giang. Harry quay lại nói cho Ron biết điều này, nhưng gương mặt Ron tỏ ra chán chường một cách kỳ lạ, và ngay sau đó nó gào tướng lên:

“Chứ bộ tôi chưa nói cho quý vị biết là tôi đã phát minh ra cây chổi thần bay được tới sao Mộc sao?”

Hermione nói:

“Thiệt tình!”

Cô bé và Harry cùng túm chặt lấy cánh tay của Ron, xoay nó quay lại, rồi kèm nó đi khỏi chỗ đó. Đến khi mà tiếng nói của các tiên nữ và những lời khoác lác của đám ái mộ các nàng tắt hẳn, thì ba đứa tụi nó đã ở sâu tuốt trong ruột rừng rồi. Có vẻ như ở đây bây giờ chỉ còn lại có mỗi ba đứa tụi nó mà thôi. Mọi thứ chung quanh sao mà yên vắng quá. Harry nhìn quanh.

“Mấy bồ biết không, mình nghĩ là tụi mình cứ ở đây mà đợi. Bất cứ cái gì đến gần đây trong vòng một dặm là tụi mình có thể nghe tiếng ngay.”

Mấy lời đó còn chưa ra hết khỏi miệng của nó thì ông Ludo Bagman chợt xuất hiện đằng sau một cái cây ngay trước mặt tụi nó.

Cho dù bằng ánh sáng mong manh của hai cây đũa phép, Harry cũng có thể nhận thấy một sự thay đổi lớn lao nơi con người ông Ludo Bagman. Cái mặt của ông bây giờ không còn nét trai trẻ và hồng tươi nữa. Bước chân ông cũng chẳng còn nhún nhảy nữa. Trông ông trắng bệch và cực kỳ căng thẳng.

Ông chớp mắt ngó xuống ba đứa nhỏ, cố gắng nhìn gương mặt tụi nó và hỏi:

“Ai đó? Các cháu làm gì ở đây mà chỉ có một mình?”

Ba đứa nhỏ nhìn nhau hết sức ngạc nhiên:

Ron nói:

“Dạ… có một vụ bạo động đang xảy ra.”

Ông Bagman trừng mắt nhìn Ron:

“Cái gì?”

“Ở chỗ cắm trại ấy… một số người bắt được một gia đình Muggle …”

Ông Bagman chửi thề om sòm:

“Mồ tổ nó!”

Ông như phát điên lên và không thèm nói thêm một lời nào, ông độn thổ mất tăm sau một tiếng *bụp* nhỏ.

Hermione sững sờ:

"Ông Bagman đó không nắm được tình hình gì hết, đúng không?"

Ron đi đầu trên con đường mòn dẫn ra một khoảng trống nho nhỏ, ngồi xuống một đám cỏ dưới một gốc cây. Nó nói:

"Dù sao thì ổng cũng là một Tấn thủ vĩ đại. Hồi ổng còn thi đấu trong đội *Ong Bắp Cày Wimbourne*, đội đó đoạt cúp liên đoàn liên tục ba lần."

Nó móc cái tượng Krum nhỏ xíu trong túi áo ra, đặt xuống mặt đất, rồi ngắm cái tượng đi loanh quanh. Giống y hệt anh chàng Krum thiệt, cái tượng này cũng chè bè chân vịt và vai niểng tròn u, nhưng trông chẳng có tí ấn tượng gì trên đôi chân lạch bạch như khi Krum thiệt bay trên cây chổi thần.

Harry ngồi lắng nghe động tĩnh từ phía khu cắm trại. Mọi thứ dường như đã yên tĩnh đi rất nhiều; có thể vụ bạo động đã qua.

Một lát sau Hermione nói:

"Mình hy vọng là mấy người khác đều không sao hết."

Ron nói:

"Họ không sao đâu."

Harry ngồi bên cạnh Ron ngắm cái tượng Krum đi lừ đừ trên đám lá khô. Nó nói:

"Thử tưởng tượng ba của bồ mà bắt được ông Malfoy hén? Mình nghe bác nói hoài là muốn tẩn cho ổng một trận mà."

Ron nói:

“Chuyện đó thể nào cũng chùi khỏi mặt thằng Malfoy cái nụ cười tự mãn của nó hả?”

Hermione thì lo âu:

“Nhưng tội nghiệp cho những người Muggle quá. Nếu mà người ta không cứu họ xuống được thì sao?”

Ron nói cho Hermione yên tâm:

“Người ta sẽ cứu được mà. Người ta sẽ tìm được cách cứu mà.”

Hermione nói:

“Dù sao thì cũng thiệt là điên quá, làm một chuyện như vậy trong khi toàn bộ Bộ Pháp Thuật đều có mặt ở nơi đây vào đêm nay! Ý mình nói là những kẻ gây rối đó còn trông mong thoát ra bằng cách nào chứ? Bồ nghĩ thử xem, hay là họ chè chén say xỉn quá, hay là họ chỉ…”

Nhưng cô bé đột ngột ngưng nói và ngoái đầu nhìn ra sau lưng. Harry và Ron cũng nhanh nhảu đưa mắt nhìn quanh. Nghe như thể có ai đó đang lê lết về phía khoảnh đất trống mà tụi nó đang ngồi. Tụi nó chờ đợi, lắng nghe âm thanh của những bước chân khập khiễng vang từ đằng sau những bóng cây đen hù. Bỗng nhiên tiếng bước chân dừng lại.

Harry gọi:

“Xin chào?!”

Im lặng. Harry đứng lên và nhìn dáo dác quanh cái cây bên cạnh nó. Trời quá tối nên không thể nhìn xa hơn được, nhưng mà nó vẫn cảm nhận được là có ai đó đang đứng ngay bên kia

tầm nhìn của nó mà thôi. Nó hỏi:

"Ai đó?"

Và bỗng nhiên, không có dấu hiệu báo trước nào hết, sự im lặng bị phá vỡ bởi một giọng nói không giống với bất kỳ giọng nào mà tụi nó từng nghe trong khu rừng. Giọng đó thốt ra, không hẳn là tiếng hét kinh hoàng, nhưng có âm điệu của giọng đọc thần chú:

"*MORSMORDRE!*"*

Và từ trong khoảng tối thui mà Harry cố giương mắt nhìn, một cái gì đó cực kỳ lớn, xanh lá cây và lấp lánh rực rỡ, chợt bung ra. Nó bay lên ngọn cây rồi bay tuốt lên bầu trời.

Harry thở phập phồng, nó lại đứng phắt dậy trên đôi chân nhón lên để cố nhìn theo cái vật đã biết mất rồi:

"Cái gì vậy?"

Trong một tích tắc mà thôi, Harry nghĩ đó có thể là một tập hợp khác nhau của đám quỷ râu rậm tí hon. Nhưng rồi nó nhận ra cái vật đó là một cái sọ khổng lồ, làm bằng cái gì đó trông như những ngôi sao bằng ngọc bích, có một con trăn thò ra khỏi cái hốc miệng như thể là cái lưỡi. Khi tụi nó ngó theo, cái vật đó bay mỗi lúc một cao hơn, rồi nhòa đi trong làn khói lam mờ, in trên bầu trời đen như một giải thiên hà mới.

Bỗng nhiêu khu rừng chung quanh ba đứa nhỏ bùng lên tiếng kêu gào thảm thiết. Harry không hiểu tại sao, nhưng cái nguyên nhân duy nhất có thể nghe hợp lý chính là sự hiện diện của cái đầu lâu. Bây giờ cái đầu lâu đó đã bay lên đủ cao để soi chiếu cả khu rừng, giống như một bảng đèn nê-ông thiệt là

ghê rợn.

Harry căng mắt quét qua bóng đêm để tìm kiếm cái người đã hóa phép ra cái đầu lâu đó, nhưng nó không thể nhìn thấy ai hết. Nó gọi lần nữa:

"Ai đó?"

Hermione chợt túm lấy cổ áo khoác của Harry và đang cố lôi kéo nó lùi lại:

"*Harry, mau lên, chạy*!"

Harry ngạc nhiên thấy gương mặt của Hermione trắng bệch kinh hoàng:

"Chuyện gì vậy?"

Hermione dùng hết sức níu chặt lấy Harry, rên rỉ:

"Harry ơi, đó là *Dấu hiệu Đen!* Dấu hiệu của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy!"*

"Của Voldemort hả?"

"*Harry ơi, chạy đi thôi*!"

Harry quay lại - Ron vội chụp ngay cái tượng Krum nhỏ xíu lên - cả ba đứa bắt đầu băng ngang qua khoảng trống - nhưng trước khi tụi nó kịp đi được mấy bước vội vàng, thì một loạt tiếng nổ lốp bốp nổi lên, báo trước sự xuất hiện của hai chục pháp sư, từ trong không trung hiện ra chung quanh tụi nó.

Harry xoay người nhìn quanh, và ngay lập tức nó ghi nhận một sự kiện: mỗi một pháp sư này đều cầm đũa phép chĩa thẳng ra trước, và mọi cây đũa phép đó đều nhắm thẳng vào Harry, Ron và Hermione. Không kịp nghĩ ngợi tới một giây,

Harry gào:

"Hụp xuống!"

Nó nắm chặt hai đứa kia và kéo tụi nó nhào xuống đất.

Hai mươi giọng nói cùng gầm lên:

"*STUPEFY*!"*

Một loạt ánh chớp chói lòa nhá lên làm cho Harry cảm thấy tóc trên đầu nó gợn sóng như thể có một luồng gió rất mạnh vừa thổi lùa qua trảng trống. Ngóc đầu lên một chút xíu, nó hi hí nhìn thấy những tia sáng đỏ bay vèo vèo qua lại phía trên tụi nó từ những cây đũa phép, đan chéo nhau, dội vào các thân cây, rồi dội lại vào bóng đêm…

Rồi vang lên một tiếng thét mà nó nghe rất quen:

"*Dừng lại! DỪNG LẠI!* Đó là con trai tôi!"

Tóc Harry hết bị thổi bay. Nó ngóc đầu lên thêm một tí nữa. Vị pháp sư đứng ngay trước mặt nó đã hạ cây đũa phép xuống. Nó đảo con mắt nhìn quanh và thấy ông Weasley đang sải bước chân về phía tụi nó, trông vẻ mặt thiệt là khiếp đảm.

"Ron… Harry… Hermione… Các con không sao chứ?"

Giọng của ông nghe run run. Một giọng khác, lạnh lùng cộc lốc vang lên:

"Tránh đường ra, anh Arthur!"

Đó chính là ông Crouch. Ông ta và các pháp sư Bộ trưởng khác đang đến gần hiện trường. Harry đứng lên và đối diện với cái mặt căng đầy giận dữ. Đôi mắt sắc của ông quét qua mặt ba đứa nhỏ:

“Ai trong các cậu đã làm điều đó? Ai trong các cậu đã gọi lên Dấu hiệu Đen hả?”

Harry làm dấu chỉ lên cái đầu lâu, nói:

“Chúng cháu không làm ra cái đó.”

Ron vừa phủi hai cùi chỏ vừa nhìn ba nó một cách tức tối:

“Tụi con không hề làm gì cả! Mọi người định tấn công tụi con về cái gì?”

Ông Crouch quát:

“Đừng nói láo nữa, thưa cậu!”

Cây đũa phép của ông ta vẫn còn chĩa thẳng vào Ron, và mắt ông đang lồi hết ra, trông ông hơi bị điên rồi.

“Các cậu bị bắt quả tang tại hiện trường!”

Một bà phù thủy mặc một tấm áo khoác bằng len nói nhỏ:

“Anh Barty à, tụi nó là con nít, tụi nó đâu có đủ khả năng để làm chuyện đó… anh Barty?”

Ông Weasley hỏi ngay:

“Ba đứa con nói đi, cái Dấu hiệu Đen đó xuất phát từ đâu?”

Hermione run rẩy chỉ vào cái chỗ mà trước đó tụi nó đã nghe có giọng nói:

“Ở đằng kia kìa. Lúc đó có ai đó ở đằng sau hàng cây… họ hét ra một tiếng… một câu thần chú… thì phải.”

Ông Crouch bây giờ hướng đôi mắt lồi về phía Hermione, mặt hằn vẻ nghi ngờ:

“A, đứng ở đằng kia, phải không? Đọc một câu thần chú hả? Tiểu thư à, coi bộ cô biết khá đầy đủ về cách thức để gọi được một Dấu hiệu Đen lên đấy…”

Nhưng mà ngoại trừ ông Crouch cứ chăm bẵm buộc tội Harry, Ron và Hermione, còn thì không ai trong Bộ Pháp Thuật nghĩ rằng ba đứa nhỏ đó đã gọi lên Dấu hiệu Đen; ngược lại, sau khi Hermione nói, tất cả họ đều giơ cây đũa phép lên và chĩa vào hướng mà Hermione đã chỉ, mắt láo liên quan sát chung quanh.

Bà phù thủy mặc áo khoác lắc đầu:

“Chúng ta trễ quá rồi! Họ chắc độn thổ mất rồi.”

Một pháp sư có bộ râu còi cọc nói:

“Tôi không cho là như vậy.”

Đó là ông Amos Diggory, cha của Cedric. Ông nói tiếp:

“Các pháp sư cơ động của chúng tôi đã đi xuyên qua hàng cây đó… Rất có nhiều khả năng sẽ tóm cổ được tụi nó.”

Ông Amos Diggory xoay mình, so vai, gồng lên, giơ cây đũa phép lên cao, bước ngang qua trảng trống, vài pháp sư cảnh cáo ông:

“Amos, cẩn thận đó!”

Nhưng ông đi mất hút vào bóng đêm. Với hai bàn tay bụm cái miệng há hốc ra vì sợ hãi, Hermione ngó theo ông biến mất vào rừng.

Chỉ vài giây sau, mọi người nghe tiếng hét của ông Amos vang ra:

“Đây rồi! Tôi đã bắt được chúng! Ở đây có người nè! Bất tỉnh rồi! Đây là… nhưng mà ủa, mèn ơi…”

Ông Crouch hét lại bằng một cái giọng không chút tin tưởng gì hết:

“Ông bắt được người nào à? Ai? Ai thế?”

Mọi người nghe tiếng cành cây gãy lách cách, tiếng lá xào xạc, và rồi tiếng lạo xạo của bước chân ông Diggory tái xuất hiện từ đằng sau hàng cây, trong hai bàn tay ông bồng một hình thù nhỏ xíu, bất động. Harry nhận ra cái khăn trải bàn uống trà ngay tức thì. Đó chính là Winky.

Ông Crouch không nhúc nhích hay nói năng gì khi ông Diggory đặt con gia tinh xuống mặt đất cạnh chân ông ấy. Các pháp sư của Bộ Pháp Thuật đều trố mắt nhìn ông Crouch. Trong mấy giây, ông Crouch cứ đứng sững sờ, trừng trừng ngó xuống Winky. Rồi dường như ông tỉnh lại. Ông nói giọng nhát gừng:

“Chuyện này… không thể nào… có thể. Không!”

Ông đi nhanh, vòng qua ông Diggory rồi sải bước về hướng mà Winky đã bị phát hiện.

Ông Diggory gọi với theo:

“Vô ích, ông Crouch à, chẳng còn ai khác nữa ở đó đâu.”

Nhưng ông Crouch dường như không muốn nghe lời của ông Diggory. Mọi người có thể nghe tiếng chân ông đi quanh quẩn và tiếng lá xào xạc khi ông gạt những lùm cây bụi cỏ qua một bên để lùng kiếm.

Ông Diggory ngó xuống cái hình hài bất động của Winky, dứt khoát nói:

"Kể cũng rối thiệt. Con gia tinh của Barty Crouch… À, tôi định nói là…"

Ông Weasley lặng lẽ lên tiếng:

"Thôi đi ra khỏi chỗ đó đi ông Crouch à, ông đâu có tin một cách nghiêm túc là con gia tinh của ông là thủ phạm hả? Dấu hiệu Đen là một dấu hiệu của phù thủy, cần phải có một cây đũa phép mới làm ra được."

Ông Diggory nói:

"Đúng vậy. Và con gia tinh này có một cây đũa phép."

Ông Weasley nói:

"Cái gì?"

Ông Diggory giơ lên một cây đũa phép và đưa nó cho ông Weasley coi.

"Đây, anh thử nhìn coi. Tôi lấy từ trong tay con gia tinh. Như vậy là điều ba của bộ luật sử dụng đũa phép đã bị vi phạm. *Không sinh-vật-phi-nhân nào được phép mang hay dùng đũa phép.*"

Vừa lúc đó thì có một tiếng nổ *bốp*, và ông Ludo Bagman độn thổ hiện ra ngay bên cạnh ông Weasley. Trông ông ta hụt hơi và thảng thốt hết sức nói. Ông đi vòng vòng quanh hiện trường, rồi giương mắt nhìn lên cái đầu lâu xanh màu ngọc bích ở trên trời.

Ông thở hồng hộc, suýt nữa dẫm đạp lên Winky khi ông

xoay qua tra hỏi các đồng sự:

"Dấu hiệu Đen! Ai làm thế? Quý vị bắt được kẻ đó chưa! Barty, chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Ông Crouch đã quay trở lại với hai bàn tay không. Mặt ông ta vẫn còn trắng bệch như ma, và hai bàn tay của ông cùng bộ râu bàn chải đánh răng của ông, cả hai đều vặn vẹo. Ông Bagman hỏi:

"Anh đã đi đâu hả anh Barty? Sao anh không có mặt ở trận đấu? Con gia tinh của anh có xí một chỗ để dành cho anh mà… Ủa quỷ thần ơi!"

Ông Bagman vừa nhận thấy Winky đang nằm dài ngay cạnh chân ông:

"*Nó* bị làm sao vậy hả?"

Ông Crouch trả lời, vẫn bằng cái giọng rin rít nhát gừng, hầu như không thèm nhếch tới môi:

"Tôi bận, anh Ludo à. Và con gia tinh của tôi đã bất tỉnh."

"Bất tỉnh hả? Anh định nói là tại anh à? Nhưng mà tại sao…?"

Sự hiểu biết đột nhiên bừng sáng trên gương mặt tròn trịa bóng bẩy của ông Bagman. Ông ngước nhìn lên Dấu hiệu Đen trên trời, rồi nhìn ông Crouch. Ông nói:

"*Đâu có được*! Winky hả? Gọi lên được Dấu hiệu Đen à? Nó đâu có biết làm sao đâu mà làm. Ít nhất thì khởi đầu nó phải có cây đũa phép trước đã."

Ông Diggory nói:

“Và nó có một cây đây. Tôi đã tìm thấy nó đang nắm chặt cây đũa phép này, anh Ludo à. Thưa ông Crouch, nếu ông không phản đối thì tôi cho là ông nên nghe xem chính con gia tinh này tự biện hộ như thế nào.

Ông Crouch không tỏ một dấu hiệu nào chứng tỏ ông có nghe những gì ông Diggory nói. Nhưng ông Diggory dường như coi sự im lặng của ông Crouch có nghĩa là bằng lòng. Ông bèn giơ cây đũa phép lên, chĩa ngay vô Winky và hô:

“*Enervate*!”*

Winky yếu ớt ngọ nguậy. Đôi mắt nâu to cồ cộ của nó mở ra và nó chớp chớp nhiều lần với vẻ hết sức ngạc nhiên. Trước sự quan sát của các pháp sư đứng chung quanh, con gia tinh run rẩy lồm cồm ngồi dậy. Nó nhìn thấy cặp giò của ông Diggory trước tiên, và rồi từ từ, run run, nó giương mắt ngước lên nhìn chăm chăm vào mặt ông ta; rồi cũng rất từ tốn, nó ngước nhìn cao thêm chút nữa lên bầu trời. Harry có thể nhìn thấy cái đầu lâu lơ lửng trên kia được phản chiếu thành hai cái trong đôi mắt to trong veo mở thao láo. Winky há hốc miệng, hốt hoảng nhìn quanh cái đám đông vây quanh mình giữa khoảng trống, và nó sợ hãi đến òa ra khóc nức nở.

Ông Diggory nghiêm nghị nói:

“Yêu tinh! Mi có biết ta là ai không? Ta là viên chức của Bộ Quy chế và Kiểm tra Sinh vật Huyền bí!”

Winky bắt đầu ngã giật ngược ra sau rồi bổ nhào tới trước trên mặt đất, hơi thở nó bắt đầu ngắn và hổn hển. Harry nhớ lại hết sức sinh động hình ảnh của Dobby vào những lúc khủng khiếp của nó khi không ngoan ngoãn vâng lời.

Ông Diggory nói tiếp:

"Như mi thấy đó, yêu tinh, Dấu hiệu Đen đã được gọi lên tại chỗ này cách đây không lâu, và chỉ lát sau đó thì mi bị phát hiện ngay phía dưới dấu hiệu đó! Cho phép mi tự giải thích!"

Winky hổn hà hổn hển nói:

"Thưa… thưa… ngài… tôi… tôi… tôi… hổng có làm gì hết trơn á! Tôi hổng biết gì hết trơn, ngài ơi…"

Ông Diggory nạt:

"Mi bị phát hiện với một cây đũa phép trong tay!"

Ông Diggory vung cây đũa trước mặt con gia tinh. Và khi cây đũa hiện ra dưới ánh sáng xanh lè tỏa xuống khu đất trống từ cái đầu lâu trên cao, thì Harry nhận ra ngay. Nó nói:

"Xí… cây đũa phép đó của cháu!"

Mọi người đứng trong khu đất trống đó đều quay qua nhìn Harry. Ông Diggory ngờ vực hỏi:

"Cháu nói gì?"

Harry nói:

"Đó là cây đũa phép của cháu! Cháu đã làm rớt nó."

Ông Diggory lặp lại với vẻ không thể nào tin được:

"Cháu đã làm rớt nó? Có phải là lời thú tội đó không? Sau khi gọi lên Dấu hiệu, cháu đã quẳng nó qua một bên hả?"

Ông Weasley vô cùng tức giận:

"Anh Amos! Làm ơn cân nhắc xem anh đang nói về ai chứ! Chẳng lẽ chúng ta lại đi tình nghi Harry Potter là kẻ đã

gọi lên Dấu hiệu Đen sao?”

Ông Diggory cứng họng ngọng nghịu:

“Ơ… dĩ nhiên là không rồi… Xin lỗi… cho qua…”

Harry chỉ ngón tay về phía cái cây bên dưới cái đầu lâu nói:

“Tuy nhiên cháu không đánh rớt nó ở chỗ đó. Ngay khi mới tới bìa rừng cháu đã không còn cây đũa phép nữa rồi.”

Đôi mắt ông Diggory lại trở nên nhẫn tâm khi ông quay lại ngó chằm chằm Winky một lần nữa, con gia tinh đang co rúm dưới chân ông:

“Vậy ra mi đã tìm thấy cây đũa phép này, phải không hả, yêu tinh? Và mi đã lượm nó lên và nghĩ là mi sẽ bày trò vui với nó, phải không?”

Winky khóc ré lên, nước mắt tuôn ràn rụa chảy quanh cái mũi trái cà chua bẹp dí của nó:

“Thưa ngài… con hổng có làm phép thuật… con thì… con là… Con chỉ lượm nó lên thôi mà, ngài ơi… Con hổng có làm cái Dấu hiệu Đen, thưa ngài, con hổng có biết làm sao đâu mà!”

Hermione nói:

“Không phải chị ấy đâu!”

Trông Hermione có vẻ căng thẳng khi đứng nói trước nhiều người của Bộ Pháp Thuật như vầy, nhưng dù sao thì cô bé cũng vẫn kiên định:

“Winky có cái giọng the thé chói tai, còn cái giọng mà

chúng cháu nghe đọc câu thần chú thì trầm hơn!”

Cô bé nhìn Harry và Ron tìm sự ủng hộ:

“Cái giọng đó nghe không giống giọng của Winky chút nào hết, đúng không?”

Harry lắc đầu nói ngay:

“Không. Giọng nói đó nhất định không giống giọng của một gia tinh.”

Ron nói:

“Đúng vậy. Đó là giọng nói của một con người.”

Ông Diggory không tỏ vẻ có quan tâm gì đến chi tiết đó hết, nhưng ông gầm gừ:

“Được, chúng ta sẽ sớm biết thôi. Có một cách đơn giản để khám phá ra phép thần chú cuối cùng mà một cây đũa phép vừa thực hiện, mi có biết cách đó không hả, con yêu tinh kia?”

Winky run lập cập và lắc đầu như điên, hai tai của nó phe phẩy lia lịa khi ông Diggory giơ cao cây đũa phép của chính ông một lẫn nữa và chụm đầu đũa ấy vào đầu đũa của Harry. Ông rống lên:

“*Prior Incantato*!”*

Harry nghe tiếng Hermione thở hổn hển và hoảng kinh hồn vía khi thấy cái đầu lâu có cái lưỡi rắn khổng lồ xẹt ra từ điểm chạm nhau của hai cây đũa, nhưng đó chỉ là một cái bóng của cái đầu lâu xanh lè ở cao tuốt bên trên họ. Cái bóng đầu lâu mới hình thành dường như là một vệt khói xám dày tựu thành: đó là bóng ma của câu thần chú.

Ông Diggory quát:

"*Deletrius*!"*

Cái đầu lâu bằng khói liền biến thành một làn khói.

"Vậy đó!"

Ông Diggory thốt lên với một giọng chiến thắng dã man, ngó xuống Winky, con gia tinh đang run rẩy một cách thảm khốc. Winky gào khóc, hai con mắt to cồ cộ trợn tròn trong nỗi hãi hùng:

"Tôi hổng có làm cái đó! Tôi hổng có! Tôi hổng có làm mà! Tôi đâu có biết làm sao đâu? Tôi là một con gia tinh ngoan hiền mà, tôi hổng có xài đũa phép, tôi đâu có biết xài đâu…"

Ông Diggory gầm lên:

"Con yêu tinh kia! Mi đã bị bắt tại trận có chứng cứ hẳn hoi! Bị bắt với cây đũa phép còn nắm trong tay!"

Ông Weasley nói to:

"Anh Amos, hãy nghĩ lại điều đó… ngay cả pháp sư biết đọc thần chú làm phép đó cũng còn hiếm nữa là… Con gia tinh ấy học ở đâu ra cái tài đó chứ?"

Ông Crouch nói, cơn giận ghìm trong mỗi lời nói lạnh lùng:

"Có lẽ anh Amos cho là tôi thường xuyên dạy con gia tinh của tôi cách gọi hiện Dấu hiệu Đen chắc?"

Một sự im lặng khó chịu bao trùm. Ông Diggory có vẻ hoảng:

“Ông Crouch à… không … không hẳn…”

Ông Crouch quát lên:

“Anh đang tiến gần tới chỗ buộc tội cho hai người *ít có khả năng phạm tội nhất* đã gọi lên Dấu hiệu Đen trong khoảnh rừng thưa này. Đó chính là Harry Potter và tôi! Anh Amos, tôi chắc anh cũng đã quá thuộc câu chuyện về cậu bé này mà?”

Ông Diggory có vẻ rất không thoải mái, miệng lầm bầm:

“Dĩ nhiên… ai mà chẳng biết…”

“Và tôi cũng tin là anh còn nhớ rất nhiều bằng chứng mà tôi từng đưa ra, trong nghề nghiệp lâu dài, rằng tôi khinh miệt và ghê tởm Nghệ thuật Hắc ám và những kẻ thực hành cái nghệ thuật đó, anh nhớ chứ?”

Ông Crouch càng quát càng to tiếng, hai con mắt lại lồi ra suýt lọt tròng.

Ông Diggory lầm bầm, gương mặt bắt đầu đỏ lên sau chòm râu lởm chởm:

“Ông Crouch à, tôi… tôi không bao giờ cho là ông có dính dáng gì đến chuyện đó!”

Ông Crouch thét to hơn:

“Nếu ông buộc tội con gia tinh của tôi thì cũng như đang buộc tội tôi, ông Diggory à! Chứ nó còn có thể học ở đâu cách gọi hiện một Dấu hiệu Đen chứ?”

“Nó… nó có thể học mót ở đâu đó…”

Ông Weasley nói:

“Chính xác đó, anh Amos. *Nó có thể học mót ở đâu đó*…

phải không Winky? Chính xác là mi đã lượm được cây đũa phép của Harry ở đâu?"

Giọng ông Weasley nghe thật tử tế khi ông quay về phía con gia tinh, nhưng nó vẫn hoảng kinh co rúm người.

Winky vò xoắn cái vạt khăn trải bàn uống trà mà nó đang mặc một cách dữ dội đến nỗi miếng vải tưa xước ra hết dưới mấy ngón tay của nó.

"Tôi… tôi… tìm thấy nó… thấy nó… ở đằng kia kìa, thưa ngài… Đó… trong đám cây… đó…, thưa ngài."

Ông Weasley nói:

"Thấy chưa anh Amos? Bất kể là ai thì cái kẻ đã gọi lên Dấu hiệu Đen ấy đã độn thổ ngay sau khi thực hiện xong, quẳng lại cây đũa phép của Harry. Đúng là một mưu chước khôn ngoan khi không dùng chính cây đũa phép của mình, vì cây đũa phép có thể phản phé. Và Winky đây thực ra chỉ xui xẻo gặp phải cây đũa phép vào khoảnh khắc sau đó và lượm nó lên."

Ông Diggory mất kiên nhẫn:

"Nhưng mà như vậy chứng tỏ nó có thể ở một nơi mà chỉ cách hiện trường vụ án này vài bước chân mà thôi. Yêu tinh! Mi có nhìn thấy ai không?"

Winky lại run và còn run dữ dội hơn bao giờ hết. Đôi mắt to cồ cộ của nó đảo từ ông Diggory sang ông Ludo Bagman, đến ông Crouch. Rồi nó nuốt khan mà nói:

"Thưa ngài… tôi không thấy… ai hết… không thấy ai hết."

Ông Crouch sẵng giọng:

"Anh Amos, tôi hoàn toàn biết rằng, trong tiến trình bình thường của sự kiện, anh sẽ muốn câu lưu Winky về văn phòng bộ của anh để thẩm vấn. Tuy nhiên, tôi yêu cầu anh cho phép tôi giải quyết với nó."

Ông Diggory không tỏ vẻ là ông có cân nhắc nhiều đến đề nghị đó, nhưng rõ ràng Harry nhận thấy ông Crouch là một nhân vật của Bộ Pháp Thuật quan trọng đến nỗi ông Diggory không dám từ chối yêu cầu của ông.

Ông Crouch nói thêm bằng giọng lạnh băng:

"Ông có thể yên chí là nó sẽ bị trừng phạt đích đáng!"

Winky ngước lên nhìn ông Crouch, nước mắt ràn rụa. Nó lắp bắp van xin:

"Ông chủ ơi… ông chủ ơi… xin làm ơn…"

Ông Crouch trừng mắt ngó lại con gia tinh, mặt ông đanh lại như thế nào đó mà mỗi đường nét trên gương mặt đều hằn lên nét sắc cạnh. Trong cái nhìn của ông chẳng biểu lộ chút lòng thương hại nào hết. Ông chậm rãi nói:

"Tối nay Winky đã cư xử một cách mà ta không bao giờ có thể tin được. Ta bảo nó ở lại trong lều. Ta bảo nó ở lại trong đó trong thời gian ta đi ra ngoài giải quyết rắc rối. Và ta thấy là nó đã không nghe lời ta. *Như vậy có nghĩa là mặc quần áo*."

"Không phải đâu!"

Winky hét lên the thé, gieo mình phủ phục dưới chân ông Crouch:

“Ông chủ ơi, xin ông đừng! Đừng cho quần áo, xin đừng cho quần áo!”

Harry biết rằng cách duy nhất để trả tự do cho một gia tinh là cho nó một tấm áo quần hay y phục đúng nghĩa. Trông cái cảnh Winky bám giữ chặt tấm khăn trải bàn uống trà trong khi khóc lóc van xin dưới chân ông Crouch thật là thương tâm.

Hermione giận dữ quắc mắt nhìn ông Crouch:

“Nhưng tại chị ấy hoảng sợ quá! Chị ấy thì sợ độ cao mà mấy pháp sư đeo mặt nạ ấy cứ nhấc người ta tít lên trên không. Ông không thể trách phạt chị ấy chỉ vì đã né tránh tai họa!”

Ông Crouch lùi lại một bước, tránh đụng vào con gia tinh của mình. Cái kiểu ông nhìn Winky như thể nó là cái gì bẩn thỉu thối nát ghê lắm, có thể làm vấy bẩn đôi giày bóng láng của ông. Rồi ông ngước nhìn Hermione, lạnh lùng nói:

“Tôi không dùng một con gia tinh không vâng lời tôi. Tôi không dùng một kẻ tôi tớ quên mất bổn phận với ông chủ của mình, và không biết giữ gìn danh dự cho ông chủ mình.”

Winky khóc rống lên thảm thiết đến nỗi tiếng khóc của nó vang vọng khắp khu đất trống. Mọi người im lặng một cách ngột ngạt, cuối cùng ông Weasley chấm dứt sự im lặng đó bằng cách nói lặng lẽ:

“Thôi, tôi nghĩ tôi sẽ dẫn mấy đứa nhỏ của tôi về lều, nếu không ai phản đối. Anh Amos, cây đũa phép đó đã cung cấp cho chúng ta tất cả thông tin mà nó có thể cung cấp được rồi… Vậy xin trả nó lại cho Harry…”

Ông Diggory đưa trả cây đũa phép cho Harry, và Harry cất

nó vô túi áo.

Ông Weasley lại nói nhỏ nhẹ:

“Đi thôi, các con!”

Nhưng Hermione dường như không muốn nhúc nhích; hai mắt cô bé vẫn không rời được con gia tinh đang khóc nức nở. Ông Weasley thúc giục:

“Hermione!”

Cô bé quay đi rồi cùng với Harry và Ron ra khỏi khu đất trống, xuyên qua rừng cây. Nhưng ngay sau khi ra khỏi trảng trống, Hermione nói lên thắc mắc của mình:

“Chuyện gì sẽ xảy ra cho Winky?”

Ông Weasley nói:

“Bác không biết!”

Hermione tức giận:

“Cái cách mà người ta đối xử với Winky thật quá đáng! Ông Diggory cứ gọi chị ấy là ‘con gia tinh’ miết… và ông Crouch nữa chứ! Ổng biết chị ấy đâu có làm bậy, vậy mà ổng vẫn cứ đuổi chị ấy! Ổng chẳng thèm bận tâm đếm xỉa gì đến nỗi kinh hoàng hay đau đớn của chị ấy… như thể chị ấy không phải là người vậy!”

Ron nói:

“Thì Winky đâu phải là người!”

Hermione quay phắt lại Ron:

“Điều đó không có nghĩa là chị ấy không có cảm xúc đâu,

Ron? Thật ghê tởm khi đối xử như vậy…”

Ông Weasley nói nhanh, khuyên giải cô bé:

“Hermione, bác đồng ý với con. Nhưng bây giờ không phải là lúc tranh luận về quyền của yêu tinh. Bác muốn chúng ta quay trở về lều càng nhanh càng tốt. Chuyện gì đã xảy ra cho những người khác hả?”

Ron nói:

“Tụi con lạc họ trong bóng đêm. Ba à, tại sao mọi người ai cũng lo lắng đến như vậy về cái thứ đầu lâu ấy?”

Ông Weasley nói một cách căng thẳng:

“Khi trở về lều ba sẽ giải thích mọi chuyện.”

Nhưng khi họ ra đến bìa rừng thì đường đi bị nghẽn. Một đám đông khổng lồ những pháp sư và phù thủy trông hết sức hoảng hốt đang tụ tập ở đó, và khi họ thấy ông Weasley đi về phía họ, nhiều người ào tới trước:

“Chuyện gì xảy ra ở trỏng vậy?”

“Ai gọi nó hiện lên vậy?”

“Anh Arthur… chắc không phải… *hắn* chứ?”

Ông Weasley đáp với giọng không kiên nhẫn cho lắm:

“Dĩ nhiên là không phải hắn! Chúng tôi chưa biết thủ phạm là ai. Có vẻ như họ đã độn thổ. Bây giờ xin cho phép tôi đi, xin lỗi… tôi muốn đi ngủ.”

Ông Weasley dẫn Harry, Ron và Hermione đi xuyên qua đám đông và trở về chỗ cắm trại. Bây giờ tất cả đều đã yên tĩnh. Không còn bóng dáng pháp sư đeo mặt nạ nào, mặc dù

nhiều căn lều bị tàn phá vẫn còn đang bốc khói.

Từ cái lều dành cho con trai, anh Charlie thò đầu ra. Anh gọi vọng qua bóng tối:

"Chuyện gì xảy ra vậy ba? Fred, George và Ginny đã trở về, nhưng mấy đứa kia…"

Ông Weasley khom mình chui vào lều, nói:

"Ba đem được tụi nó về rồi đây."

Harry, Ron và Hermione cũng vừa chui vào lều theo sau ông.

Anh Bill đang ngồi bên cạnh cái bàn ăn nhỏ, giữ chặt một tấm khăn trải giường rịt lấy cánh tay đang chảy máu ròng ròng của anh. Anh Charlie bị một vết rách toạc trên áo, còn anh Percy thì bị chảy máu mũi. Fred, George và Ginny thì không bị thương tích gì, mặc dù rất hoảng sợ. Anh Bill hỏi nhanh:

"Có bắt được không ba? Cái kẻ gọi lên Dấu hiệu Đen ấy?"

Ông Weasley nói:

"Không. Người ta bắt được con gia tinh của ông Crouch đang cầm trên tay cây đũa phép của Harry, nhưng không ai biết gì hơn về kẻ đã thực sự gọi lên Dấu hiệu Đen."

Anh Bill, Charlie và Percy cùng kêu lên:

"Cái gì?"

Fred cũng kêu:

"Cây đũa phép của Harry à?"

Giọng Percy nghe như anh bị sét đánh:

“Con gia tinh của ông Crouch à?”

Nhờ Harry, Ron và Hermione bổ sung đôi chỗ, ông Weasley tường thuật lại được những gì đã xảy ra trong rừng. Khi câu chuyện kết thúc, Percy phồng mang lên một cách căm phẫn:

“Hừ, ông Crouch đuổi một con gia tinh như thế đi là hoàn toàn đúng! Bỏ chạy trong khi rõ ràng ông đã bảo nó là không được… làm cho ông ngượng ngùng trước toàn thể Bộ Pháp Thuật … Nếu mà nó bị đưa ra xử trước Bộ Quy chế và Kiểm tra Sinh vật Huyền bí thì còn ra thể thống gì nữa…”

Hermione cự lại Percy ngay:

“Chị ấy đâu có làm gì sai trái đâu? Chị ấy chỉ tình cờ có mặt ở hiện trường vào đúng lúc xảy ra điều quấy!”

Percy dường như bị sự phản đối của Hermione làm cho dội ngược. Từ trước đến giờ, Hermione vẫn hòa thuận với Percy… đúng ra là hòa thuận với Percy hơn so với tất cả những người khác trong gia đình Weasley.

Percy tự trấn tĩnh lại, nói với Hermione bằng giọng lên lớp:

“Hermione à, một pháp sư ở địa vị ông Crouch không thể nào dung túng một con gia tinh cầm một cây đũa phép chạy lăng quăng như đồ điên được!”

Hermione la lên:

“Chị ấy không chạy lăng quăng như đồ điên! Chị ấy chỉ lượm nó dưới đất lên!”

Ron sốt ruột bảo:

"Đến khổ! Có ai làm ơn giải thích dùm xem cái đầu lâu đó là cái thứ gì không? Thấy nó cũng chẳng làm tổn hại gì đến ai… tại sao mà mọi người lại cuống quít nhặng xị lên như vậy chứ?"

Trước khi ai đó có thể trả lời thì Hermione đã vọt miệng nói:

"Mình đã nói với bồ rồi mà Ron, đó là biểu tượng của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*. Mình đã đọc điều đó trong cuốn *Sự Thăng Trầm Của Nghệ Thuật Hắc ám.*"

Ông Weasley lặng lẽ nói thêm:

"Và suốt mười ba năm nay không có ai nhìn thấy biểu tượng đó nữa. Dĩ nhiên là người ta phải hoảng loạn… nhìn thấy biểu tượng đó thì cũng như nhìn thấy lại chính *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy."*

Ron ngớ người ra:

"Con vẫn chưa hiểu… ý con là… đó chẳng qua là một dấu hiệu, một hình dạng trên bầu trời mà thôi…"

Ông Weasley nói:

"Ron à, *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* và thuộc hạ của hắn phát ra Dấu hiệu Đen lên trời mỗi khi chúng giết người. Nỗi kinh hoàng đã được khơi dậy… Các con còn nhỏ quá, chưa hiểu được đâu. Thử hình dung khi trở về nhà, thấy cái Dấu hiệu Đen đó ám bên trên mái ấm gia đình mình, và biết là sẽ tìm thấy cái gì ở trong căn nhà mình…"

Ông Weasley chớp mắt:

"Đó là nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của mọi người… khủng khiếp nhất…"

Mọi người im lặng một lát. Sau đó anh Bill tháo cái khăn trải giường ra để kiểm tra vết thương trên cánh tay. Anh nói:

"Thôi, cho dù kẻ nào đã gọi lên Dấu hiệu Đen thì cũng chẳng giúp gì được cho chúng ta đêm nay. Ngay khi vừa thấy Dấu hiệu Đen thì lũ Tử Thần Thực Tử đã vội chuồn lẹ. Chúng ta chưa kịp đến gần để lột được mặt nạ của một kẻ nào trong bọn chúng thì chúng đã độn thổ mất tiêu. May mà chúng ta đón được gia đình Roberts trước khi họ rớt xuống đất. Hiện giờ họ đang được điều hòa trí nhớ lại."

Harry hỏi:

"Tử Thần Thực Tử? Tử Thần Thực Tử là cái gì?"

Anh Bill nói:

"Đó là danh xưng mà bọn theo phe *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* tự xưng. Anh nghĩ có lẽ chúng ta đã nhìn thấy bọn tay chân sót lại của chúng hồi tối nay… là bọn đã làm cách nào đó để không bị tống vô ngục Azkaban."

Ông Weasley nói:

"Chúng ta không thể chứng minh đó là bọn chúng, Bill à, mặc dù rất có thể là bọn chúng đấy."

Ron đột ngột nói:

"Đúng! Con dám cá là bọn chúng! Ba ơi, tụi con đã gặp Draco Malfoy ở trong rừng, và nó thì gần như thừa nhận với

tụi con rằng ba nó chính là một trong những kẻ đeo mặt nạ đó! Mà tất cả chúng ta thì biết quá rõ rằng gia đình Malfoy là cánh hẩu của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*."

Harry mở miệng:

"Nhưng mà những kẻ theo phe Voldemort…"

Những người chung quanh Harry đều rùng mình. Như hầu hết mọi người trong thế giới phù thủy, gia đình Weasley cũng luôn luôn tránh nói ra cái tên Voldemort. Harry nhanh miệng nói chữa lại:

"Xin lỗi, những kẻ theo phe *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* muốn cái gì khi treo lơ lửng những Muggle… Ý con muốn nói là ý nghĩa của hành động ấy."

Ông Weasley cười khan:

"Ý nghĩa ư? Harry à, đó là chuyện vui chơi giải trí của họ. Có đến một nửa số Muggle bị giết khi *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* còn hùng mạnh chỉ là do chúng muốn giết cho vui vậy thôi. Bác cho là hồi tối này họ đã nhậu nhẹt say xỉn và đã không kềm lại được ý muốn nhắc nhở cho chúng ta biết là bọn chúng còn đông lắm ở ngoài vòng pháp luật. Chúng tụ tập lại được cũng kha khá chứ không ít."

Ông Weasley dứt lời với vẻ chán ghét.

Ron hỏi:

"Nhưng nếu chúng là Tử Thần Thực Tử thì tại sao chúng lại phải độn thổ khi thấy Dấu hiệu Đen? Lẽ ra chúng phải hí hửng khi thấy dấu hiệu đó mới phải chứ?"

Anh Bill nói:

"Ron ơi, em động não một chút đi. Nếu chúng đúng là Tử Thần Thực Tử, thì khi *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* mất đi quyền lực, chúng hẳn đã phải xoay sở vất vả để chạy tội, đã đổ vấy hết mọi tội lỗi lên *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*, rằng chính hắn đã ép buộc chúng tàn sát và hành hạ dân Muggle. Anh cá là khi thấy hắn trở lại, chúng còn sợ hơn cả chúng ta sợ nữa kia. Khi hắn mất đi quyền lực thì chúng chối bỏ mọi thứ dây mơ rễ má với hắn, và trở lại sống đời thường của chúng… Anh thấy *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* hẳn là không lấy làm hài lòng lắm với chúng, đúng không?"

Hermione thong thả nói:

"Vậy thì… cứ cho là có kẻ nào đó đã gọi lên Dấu hiệu Đen… Liệu kẻ đó làm như vậy là nhằm bày tỏ sự ủng hộ bọn Tử Thần Thực Tử, hay là để dọa cho chúng chạy trốn?"

Ông Weasley nói:

"Sự ước đoán của con cũng giống như giả thuyết của các bác, Hermione à. Nhưng mà để bác nói cho con biết điều này… Chỉ có bọn Tử Thần Thực Tử mới biết làm thế nào gọi lên được dấu hiệu đó. Bác sẽ rất ngạc nhiên nếu như kẻ vừa gọi lên Dấu hiệu Đen không phải là kẻ từng là Tử Thần Thực Tử, cho dù có thể bây giờ y không còn… Mà nghe đây các con, bây giờ khuya quá rồi, và nếu mà má của các con nghe được chuyện gì đã xảy ra thì thế nào bà ấy cũng lo phát bệnh lên cho coi. Chúng ta còn vài tiếng đồng hồ nữa để ngủ và rồi cố gắng đón chuyến Khóa Cảng sớm để ra khỏi nơi này."

Harry chui trở lại giường ngủ của nó với một cái đầu ong

ong bao nhiêu ý nghĩ. Nó biết là lẽ ra nó phải mệt đừ ra: đã gần ba giờ sáng rồi, nhưng sao mắt nó vẫn mở thao láo hết sức tỉnh táo… Tỉnh táo và lo âu.

Cách đây ba ngày - nghe như thể đã lâu lắm rồi, nhưng thực ra chỉ mới ba ngày mà thôi - Harry đã thức giấc với cơn đau nhức ở vết thẹo trên trán. Và đêm nay, lần đầu tiên sau mười ba năm, biểu tượng của Chúa tể Hắc ám Voldemort lại xuất hiện trên bầu trời. Những điều này liệu có ý nghĩa gì không?

Harry nghĩ đến lá thư nó đã viết cho chú Sirius trước khi rời khỏi ngôi nhà trên đường Privet Drive. Không biết chú Sirius đã nhận được chưa? Chừng nào thì chú mới hồi âm? Harry nằm ngửa nhìn lên nóc lều bằng vải bố, nhưng bây giờ chẳng có hình ảnh hoang đường nào bay lượn vào đầu óc để làm dịu não nó lại, hòng đem tới một giấc ngủ yên. Lâu thiệt lâu sau khi tiếng ngáy của anh Charlie vang khắp cái lều, Harry cuối cùng mới chợp được mắt ngủ thiếp đi.

10

HỖN LOẠN Ở BỘ PHÁP THUẬT

Mới ngủ được vài tiếng đồng hồ thì mọi người đã bị ông Weasley đánh thức dậy. Ông dùng phép thuật để thu dọn gọn ghẽ lều lán, sau đó mọi người rời khỏi khu cắm trại thiệt nhanh, đi ngang qua ông Roberts ở trước cửa căn chòi của ông. Trên nét mặt ông Roberts có một vẻ mụ mẫm, xa lạ, và ông giơ tay vẫy chào đám Weasley với lời chúc mơ màng:

"Giáng sinh vui vẻ!"

Khi cả đám cùng đi qua cánh đồng hoang, ông Weasley nói nhỏ:

"Rồi ông ta sẽ ổn thôi. Thỉnh thoảng, khi trí nhớ của một người được điều chỉnh lại, người đó hơi bị ngớ ngẩn mất một thời gian… Kể ra, khiến ông ấy quên được là cả một công việc lớn lao chứ chẳng chơi."

Khi đến gần địa điểm đặt Khóa Cảng họ nghe nhiều giọng nói với vẻ khẩn cấp; tới nơi thì phát hiện ra nhiều pháp sư và phù thủy đang chen chúc vây quanh ông Basil, người điều hành Khóa Cảng; ai cũng la hét ầm ĩ, đòi rời khỏi khu cắm trại càng nhanh càng tốt. Ông Weasley có một cuộc thảo luận vội

vàng với ông Basil; rồi họ sắp hàng chờ, và cuối cùng cũng có thể cỡi một cái lốp xe cũ mà trở về đồi Stoatshead trước khi mặt trời kịp mọc lên. Họ đi bộ xuyên qua làng Ottery St. Catchpole rồi đi ngược lên con đường mòn ẩm thấp về trang trại Hang Sóc trong ánh bình minh rạng chiếu, chuyện trò chút đỉnh mà thôi vì ai cũng mệt đừ rồi, và chỉ còn tha thiết nghĩ đến bữa điểm tâm. Lúc quẹo ở góc đường và trang trại Hang Sóc đã hiện ra trong tầm mắt, họ nghe một tiếng kêu vang vọng suốt con đường dẫn đến ngõ:

"Ôi, tạ ơn trời đất quỷ thần!"

Bà Weasley, rõ ràng là đã đứng đợi từ lâu trong sân trước, bây giờ chạy ào ra về phía họ, chân vẫn còn đi đôi dép lê thường dùng trong nhà, mặt mày xanh xao căng thẳng, bàn tay bà nắm chặt một tờ *Nhật báo Tiên tri* cuộn tròn.

"Anh Arthur… Em lo lắng quá… *lo đến nỗi…"*

Bà quăng hai cánh tay vòng qua cổ ông Weasley, và tờ *Nhật báo Tiên tri* rơi khỏi mấy ngón tay tê cóng của bà rớt xuống đất. Harry ngó xuống và đọc thấy hàng tít lớn: QUANG CẢNH KINH HOÀNG Ở CÚP QUIDDITCH THẾ GIỚI, được minh họa bằng tấm hình đen trắng nhấp nháy Dấu hiệu Đen phía trên những ngọn cây.

Bà Weasley lẩm nhẩm như người điên:

"Anh bình an rồi."

Bà buông ông ra để nhìn quanh tất cả đám con cái với đôi mắt đỏ mọng:

"Ôi, các con đều còn sống…, *ôi những đứa con trai…"*

Và mọi người hết sức ngạc nhiên khi thấy bà ôm chầm lấy cả Fred và George trong vòng tay, siết chặt đến nỗi đầu hai đứa cụng vào nhau *"Ui da!* Má ơi… Má làm tụi con nghẹt thở quá…"

Bà Weasley bắt đầu thổn thức:

"Má đã la rầy các con trước khi các con đi! Má cứ nghĩ hoài tới chuyện đó! Nếu *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* làm gì các con thì sẽ ra sao? Chẳng lẽ lời cuối cùng má nói với các con là các con không có đủ chứng chỉ Phù thủy Thường đẳng hay sao? Ôi Fred… ôi George…"

Ông Weasley gỡ tay vợ ra khỏi hai đứa con sinh đôi, vừa dẫn mọi người vào nhà vừa dịu dàng bảo vợ:

"Thôi, vô nhà đi, tốt rồi, Molly à, bọn anh bình yên vô sự cả."

Ông nói thêm với Bill, giọng nhỏ hơn:

"Lượm lại tờ báo đó, ba muốn coi báo viết gì…"

Khi tất cả mọi người đã quây quần xúm quanh cái bàn ăn nhỏ tý trong căn phòng bếp, và Hermione đã pha một tách trà rất đậm cho bà Weasley, một tách trà mà ông Weasley nằng nặc đòi cho thêm một chút rượu Ogdens, thì anh Bill đưa cho ông Weasley tờ báo. Ông Weasley liếc qua trang nhứt trong khi Percy đọc ké qua vai ông. Ông Weasley nói giọng nặng nề:

"Ba biết mà, *Bộ quản lý lọng cọng... không tóm được thủ phạm, an ninh lỏng lẻo... không kiểm tra được phù thủy Hắc ám quấy rối... nhục quốc thể...* Ai viết bài này đây? A… Rita Skeeter… dĩ nhiên rồi!">

Percy giận dữ nói:

"Mụ này luôn kiếm chuyện với Bộ Pháp thuật! Tuần rồi mụ viết là chúng ta đang lãng phí thì giờ lý sự cùn vụ độ dày đít vạc, trong khi lẽ ra chúng ta nên dẹp yên đám ma cà rồng! Làm như thể người ta đã không đặc biệt nhấn mạnh điều đó trong đoạn mười hai của bản Hướng dẫn về Đối xử Phi-Phù thủy Nhân-phân…"

Anh Bill ngáp:

"Percy, hãy ban cho mọi người một ân huệ, im đi cho người ta nhờ!"

Đôi mắt ông Weasley mở to sau cặp kiếng khi ông đọc tới đoạn cuối cùng của bài báo trên tờ *Nhật báo Tiên tri:*

"Ba cũng bị nhắc tới."

"Đâu?"

Bà Weasley sặc cả món nước trà pha rượu ra, lập cập nói:

"Phải như có đọc qua thì em đã biết anh còn sống rồi!"

Ông Weasley nói:

"Không có nói tên. Nghe đây: *'Nếu những phù thủy và pháp sư đang khiếp vía nín thở chờ đợi tin tức ở bìa rừng trông chờ một sự trấn an của Bộ Pháp thuật, thì họ đã thất vọng một cách đau buồn. Một viên chức của Bộ Pháp thuật đi ra khỏi khu rừng sau khi Dấu hiệu Đen xuất hiện một lúc khẳng định là không ai bị thương tích, nhưng không chịu cung cấp thêm tin tức gì hết. Chưa biết là lời tuyên bố này có bác được hay không những lời đồn đại là nhiều thi hài đã được*

đem ra khỏi khu rừng khoảng một giờ sau đó'."

"Ôi, thiệt tình!"

Ông Weasley giận điên lên được, đưa tờ báo cho Percy:

"Không ai bị thương tích. Chứ tôi còn có thể nói gì khác? Những lời đồn đại là nhiều thi hài đã được đem ra khỏi khu rừng… Hừm, sau khi cho in bài báo này thì chắc chắn sẽ lại có những lời đồn đại lan đi!"

Ông Weasley cất lên một tiếng thở dài thườn thượt:

"Molly à, anh sẽ phải đi vô sở làm; chuyện này cần phải dàn xếp cho êm thấm lại."

Percy nói với vẻ quan trọng:

"Con sẽ đi với ba, ba à. Ông Crouch sẽ cần mọi người góp sức vào. Và con cũng cần giao nộp tận tay ông ấy bản báo cáo về vạc của con."

Anh ta phóng ra khỏi nhà bếp. Bà Weasley tỏ ra hết sức buồn bực:

"Anh Arthur, anh còn đang kỳ nghỉ phép mà. Chuyện này đâu có liên quan gì tới sở của anh đâu; chắc chắn là người ta sẽ giải quyết đâu ra đấy mà không cần đến anh đâu."

Ông Weasley nói:

"Anh phải đi, Molly à. Anh đã làm cho tình hình tệ hơn. Anh thay đồ rồi anh sẽ đi ngay…"

Harry đột ngột lên tiếng vì không thể giữ được trong lòng nữa:

"Thưa bác, Hedwig có đem về cho con bức thư nào không

ạ?”

Bà Weasley ngơ ngác:

“Hedwig hả con? Không… Không, chẳng thấy có thư từ gì ráo.”

Ron và Hermione nhìn Harry tò mò. Với một cái nhìn đầy ý nghĩa trao cho hai đứa bạn, Harry nói:

“Vậy mình đem ba mớ đồ đạc của mình về phòng được chứ hả, Ron?”

Ron nói ngay:

“Ừ, … mình cũng vậy. Hermione đi không?”

Hermione nói ngay:

“Đi chứ.”

Cả ba đứa cùng bước ra khỏi nhà bếp và đi lên lầu. Ngay khi tụi nó vừa đóng cánh cửa của căn phòng áp mái cheo leo, Ron nói ngay:

“Chuyện gì vậy, Harry?”

Harry nói:

“Có một chuyện mà mình chưa nói cho mấy bồ biết. Hôm sáng thứ bảy vừa rồi, mình thức dậy vì cái thẹo của mình lại đau nhức.”

Phản ứng của Ron và Hermione gần như đúng y chang với những gì mà Harry đã hình dung khi nó còn ở ngôi nhà trên đường Privet Drive. Hermione há hốc miệng ra và lập tức đưa ra mấy đề nghị, nhắc tới một số sách tham khảo, và đề nghị tham vấn mọi người từ bà Pomfrey - y tá trường Hogwarts,

cho đến cụ Dumbledore. Ron thì điếng người vì sợ hãi:

"Nhưng… hắn đâu có ở đó, phải không? *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* ấy? Ý mình nói là… Lần trước, bồ cứ bị đau nhức cái thẹo hoài là lần hắn lảng vảng trong trường Hogwarts, đúng không?"

Harry nói:

"Mình chắc là hắn không ở trong nhà dì dượng của mình. Nhưng mình có nằm mơ thấy hắn… Hắn và Peter… bồ biết, Đuôi Trùn ấy mà. Bây giờ mình không thể nhớ tất cả chi tiết của giấc mơ, nhưng lúc đó họ đang âm mưu giết… ai đó."

Harry chỉ xém chút xíu nữa là nói "giết mình", nhưng nó không nỡ làm cho Hermione thêm kinh hoảng khi mà cô bé đã quá hoảng sợ rồi.

Ron an ủi:

"Chỉ là chuyện chiêm bao mà thôi. Chỉ là cơn ác mộng."

Harry quay nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời trong sáng rạng rỡ.

"Ừ, nhưng mà có phải chỉ là một giấc mơ thôi không? Kỳ lạ hết sức, phải không?… Cái thẹo của mình đau, ba ngày sau thì bọn Tử Thần Thực Tử ra mặt quậy phá, và biểu tượng của Voldemort lại xuất hiện trên bầu trời."

Ron rít qua kẽ răng nghiến chặt:

"Đừng - nói - ra - tên - của - hắn!"

Harry không lý đến Ron, tiếp tục nói:

"Còn nhớ giáo sư Trelawney nói gì không? Hồi cuối niên

học trước ấy?”

Giáo sư Trelawney là cô giáo dạy tụi nó môn Tiên tri ở trường Hogwarts.

Vẻ mặt khiếp đảm của Hermione biến mất ngay khi cô bé để xì ra một cái khịt mũi chê bai:

“Ôi, Harry ơi, bồ mà lại để tâm đến những lời bà già bịp bợm ấy nói hay sao chứ?”

Harry nói:

“Lúc đó bồ không có ở đó. Bồ đâu có nghe cổ nói. Mình kể cho bồ nghe, lần đó cổ nói khác hẳn, cổ lên đồng - lên đồng thực sự. Và cổ nói là Chúa tể Hắc ám sẽ lại trỗi lên một lần nữa… *vĩ đại hơn và khủng khiếp hơn bao giờ hết*… Và hắn làm được điều đó là vì đám thuộc hạ quay trở về ủng hộ hắn… Đêm đó là đêm Đuôi Trùn trốn thoát.”

Một sự im lặng hoàn toàn bao trùm tụi nó trong khi Ron cứ bồn chồn ngoáy cái lỗ trên tấm khăn trải giường của nó một cách vô ý thức. Hermione hỏi:

“Mà tại sao bồ hỏi Hedwig về chưa vậy Harry? Bồ đang trông đợi một bức thư hả?”

Harry nhún vai:

“Mình kể với chú Sirius về cái thẹo bỗng nhiên đau nhức. Mình đang chờ hồi âm của chú ấy.”

Vẻ mặt của Ron sáng ra, nó nói:

“Suy nghĩ sáng suốt! Mình cá là chú Sirius ắt biết phải làm gì.”

Harry nói:

“Mình mong chú ấy sớm hồi âm cho mình.”

Hermione nói một cách cân nhắc:

“Nhưng mà tụi mình đâu có biết hiện giờ chú Sirius ở đâu?… Chú ấy có thể đang ở châu Phi hay ở đâu xa lắm, đúng không? Hedwig đâu có thể nào vượt qua chặng đường đó trong vài ngày được?”

Harry cảm thấy lòng nặng như chì khi nó nhìn qua cửa sổ tìm kiếm trên bầu trời bóng dáng biệt tăm của Hedwig. Nó nói:

“Ừ, mình biết.”

Ron nói:

“Harry à, tụi mình ra vườn chơi Quidditch đi. Đi đi mà. Ba chọi ba nghe: anh Bill, anh Charlie, anh George, và anh Fred sẽ cùng chơi… Bồ có thể thử chơi ngón Nhử Đòn Wronski…”

Hermione nói với một cái giọng tôi-không-dè-bạn-thiếu-tế-nhị:

“Ron! Lúc này Harry không muốn chơi Quidditch chút nào hết… Bạn ấy đang lo âu, đang mệt mỏi… Chúng ta cần phải đi nghỉ…”

Nhưng Harry thình lình nói:

“Ừ, mình muốn chơi Quidditch. Chờ một chút, mình đi lấy cây chổi thần Tia Chớp.”

Hermione bỏ đi ra khỏi phòng, lầm bầm cái gì đó nghe rất giống như *“Đồ con trai!”*

Trong suốt tuần lễ sau đó, cả ông Weasley lẫn Percy đều không mấy khi ở nhà. Cả hai đều rời khỏi nhà rất sớm, trước khi những người khác trong gia đình thức dậy, và chỉ trở về nhà sau bữa cơm tối rất lâu vào mỗi đêm.

Vào buổi tối thứ bảy trước khi bọn trẻ trở về trường Hogwarts, Percy nói với tụi nhỏ:

"Hỗn loạn tuyệt đối. Cả tuần nay anh cứ phải dập lửa miết. Người ta cứ gởi tới cơ man nào là Thư Sấm, và dĩ nhiên là thư sẽ nổ tanh banh nếu người ta không kịp mở Thư Sấm ra ngay tức thì. Khắp bàn giấy của anh đầy những dấu vết cháy xém, và cây viết lông ngỗng của anh thì đã biến thành một mẩu than cháy dở."

Ginny đang ngồi trên tấm thảm trải trước lò sưởi trong phòng khách, kết lại cuốn sách *Một Ngàn Thảo Dược Và Nấm Mốc Có Phép Thuật* bằng Bùa-Keo. Cô bé hỏi:

"Nhưng mà tại sao mấy người ấy lại gởi Thư Sấm?"

Percy nói:

"Họ phàn nàn về an ninh ở Cúp Thế Giới. Họ đòi bồi thường cho những tài sản của họ đã bị hư hại. Mundungus Fletcher vừa nộp đơn đòi bồi thường một căn lều mười hai phòng ngủ kèm bồn tắm có suối phun, nhưng mà anh biết mưu đồ của y. Anh biết tỏng là y ngủ dưới một cái áo khoác giăng trên mấy cái que."

Bà Weasley liếc nhìn cái đồng hồ chuông cổ lỗ sĩ đặt ở góc phòng. Harry khoái cái đồng hồ đó lắm. Nếu mà muốn coi giờ thì cái đồng hồ này hoàn toàn vô tích sự, nhưng ngược lại nó

cung cấp nhiều thông tin lắm. Nó có tất cả chín cây kim, và mỗi cây kim có khắc tên của một người trong gia đình Weasley. Trên mặt đồng hồ không có số, nhưng có ghi chú địa điểm mà mỗi thành viên trong gia đình đang có mặt. *"Nhà", "Trường",* hay *"Sở làm"* đều có ghi trên đó, và cũng có cả *"Đi lạc", "Nằm bệnh viện", "Ở tù",* và ở vị trí mà đồng hồ thông thường có số 12, thì cái đồng hồ này ghi *"Nguy cấp bỏ mạng"*.

Hiện giờ thì tám cây kim đang chỉ vào chữ *"Nhà",* nhưng cây kim của ông Weasley, cây dài nhứt, thì vẫn còn chỉ vào chữ *"Sở làm"*. Bà Weasley thở dài:

"Từ cái thời còn *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy,* ba của các con cũng không đến nỗi phải đi làm thêm vào ngày cuối tuần. Bây giờ họ hành hạ ba con làm việc quá đáng. Đồ ăn tối của ổng sắp thiu tới nơi rồi nếu ổng không sớm về nhà."

Percy nói:

"Chẳng là, ba cảm thấy ba phải sửa chữa sai lầm của ba ở trận Cúp Thế Giới. Nếu nói cho đúng sự thực thì ba hơi ngô nghê khi phát ngôn trước công chúng mà không tham vấn thủ trưởng của mình trước…"

Bà Weasley quắc mắt nói ngay:

"Đừng có trách ba con về cái mà mụ Skeeter độc ác ấy viết ra!"

Bill đang chơi cờ với Ron, nói:

"Nếu ba không nói gì hết, mụ Rita cũng sẽ viết là thật đáng hổ thẹn rằng không có người nào của Bộ Pháp thuật đưa ra lời

bình luận nào hết. Rita Steeker không bao giờ viết về ai cho có vẻ tử tế một chút. Má còn nhớ không, có lần mụ ta phỏng vấn tất cả chuyên viên Giải ếm trừ bùa của ngân hàng Gringotts, mụ kêu con là Tướng cướp tóc dài ấy?"

Bà Weasley nhẹ nhàng nói:

"Ừ, má cũng thấy nó hơi dài đó, cưng. Nếu mà con để cho má…"

"Đừng, má ơi!"

Mưa đang quật mạnh vào cửa sổ phòng khách. Hermione đang say sưa cắm cúi đọc cuốn *Sách Bùa Chú Căn Bản Lớp 4*. Bà Weasley đã mua cho Harry, Ron và Hermione những cuốn sách giáo khoa đó ở Hẻm Xéo. Anh Charlie thì vá một cái mũ trùm đầu bịt mặt chống lửa. Harry thì đánh bóng cây chổi thần Tia Chớp của nó, và dưới chân để mở bộ đồ nghề bảo trì chổi thần mà Hermione đã tặng vào sinh nhật thứ mười ba của nó. Fred và George thì ngồi tuốt ở một góc xa, viết lông ngỗng cầm tay, rù rì nói chuyện với nhau, đầu chụm nhau trên một tấm giấy da.

Bà Weasley đưa mắt nhìn hai đứa con trai sinh đôi, sắc giọng hỏi:

"Hai đứa con đang làm gì đó?"

Fred trả lời một cách lơ đãng:

"Bài tập."

Bà Weasley nói:

"Đừng có khôi hài. Các con vẫn còn đang nghỉ hè mà."

George nói:

“Dạ, bị vì tụi con làm trễ.”

Bà Weasley tinh ý: “Các con đừng hòng bày vẽ ra thêm một thứ *đơn đặt hàng* mới nữa, nghe không? Và các con mà nghĩ tới chuyện khơi lại mấy trò Tiếu lâm Phù thủy của nhà Weasley thì liệu hồn đó!”

Fred ngước nhìn mẹ, vẻ mặt lộ ra nét đau thương:

“Má à, nếu rủi mà chuyến tàu tốc hành Hogwarts ngày mai bị tai nạn, George và con chết đi, má sẽ cảm thấy thế nào khi biết rằng lời cuối cùng mà tụi con nghe má nói là lời buộc tội vô căn cứ?”

Mọi người bật cười, ngay cả bà Weasley cũng cười.

Bỗng nhiên bà kêu lên khi ngước nhìn cái đồng hồ một lần nữa:

“A, ba con đang về nhà!”

Cây kim đồng hồ mang tên ông Weasley đã đột ngột nhảy từ *“Sở làm”* sang *“Đang di chuyển”* và chỉ một giây sau nó rung lên một cái rồi ngừng ở chữ *“Nhà”* với những cây kim khác, và mọi người nghe tiếng ông gọi từ nhà bếp.

“Em tới ngay, anh Arthur à.”

Bà đáp lời chồng và lật đật đi ra khỏi phòng.

Chỉ một lát sau, ông Weasley bước vào căn phòng chính ấm cúng, tay cầm theo cái mâm đựng bữa ăn tối của ông. Trông ông hoàn toàn kiệt quệ.

Khi ngồi xuống chiếc ghế bành gần lò sưởi và xóc nĩa vô

cái món bông cải xào một cách chán chường, ông Weasley nói với bà Weasley:

"Thôi thì, bây giờ dầu đã thực sự đổ vô lửa rồi. Rita Skeeter cứ lùng sục đào bới tin tức ở Bộ Pháp thuật cả tuần nay, moi móc ra thêm đủ thứ chuyện bầy hầy để mà làm phóng sự. Và bây giờ thì cô ta đã phát hiện ra bà già Bertha đã mất tích, cho nên *Nhật báo Tiên tri* ngày mai thể nào cũng chạy hàng tít lớn về vụ mất tích này. Anh đã bảo ông Bagman từ lâu lắm rồi là lẽ ra ổng nên cho người đi tìm bà ta."

Percy nói nhanh:

"Ông Crouch đã nói điều đó hết tuần này đến tuần kia rồi."

Ông Weasley cáu kỉnh:

"Rất may cho ông Crouch là cô Rita chưa biết về vụ Winky. Cái chuyện con gia tinh nhà ổng bị bắt quả tang đang cầm chính cái cây đũa phép đã gọi lên Dấu hiệu Đen cũng đủ để tương lên trang nhứt cả tuần lễ liền chứ giỡn chơi à?"

Percy nóng nảy nói:

"Con tưởng tất cả chúng ta đã thống nhất ý kiến cho rằng con gia tinh đó đã không gọi lên dấu hiệu Đen chớ! Nó cũng hoàn toàn không phải chịu trách nhiệm gì cả!"

Hermione xen vô:

"Nếu cho phép con nói thì con xin nói rằng rất may mắn cho ông Crouch là đã không có ai ở *Nhật báo Tiên tri* biết ổng cay nghiệt như thế nào với những gia tinh của ổng."

Percy nói:

“Hermione, nghe đây này! Một viên chức cao cấp của Bộ Pháp thuật như ông Crouch xứng đáng được tôi tớ tuân phục trung thành…”

Giọng Hermione cao lên một cách mạnh mẽ:

“Anh phải nói là *nô lệ* của ổng chứ! Bởi vì ổng đâu có trả lương cho Winky đâu!”

Bà Weasley chấm dứt cuộc tranh cãi bằng cách nói:

“Tốt hơn hết là các con nên đi lên lầu xem lại coi đồ đạc của mình đã sắp xếp đâu ra đó xong xuôi hết chưa! Thôi đi đi, tất cả các con…”

Harry thu dọn bộ đồ nghề bảo trì chổi thần cho vô hộp, vác cây Tia Chớp lên vai, cùng Ron leo lên cầu thang. Tiếng mưa dội xuống mái nhà nghe còn lớn hơn nữa, được tiếng gào thét rền rĩ của những cơn gió phụ họa, ấy là chưa kể tiếng hú từng chặp để xướng họa với mưa gió của con ma xó sống trên gác xép áp mái nhà.

Khi Ron và Harry vô phòng, con Pigwidgeon bắt đầu bồn chồn bay quần quần bên trong chuồng. Cái cảnh rương hòm ngổn ngang và đồ đạc sắp xếp dang dở hẳn đã kích động con cú nhí ấy háo hức lên.

Ron quăng một cái kẹo qua cho Harry:

“Cho nó mấy viên Kẹo Cú đi. May ra làm cho nó im đi.”

Harry nhét mấy viên Kẹo Cú qua chấn song của cái chuồng con Pigwidgeon, rồi quay lại với cái rương của nó. Cái chuồng của con Hedwig đặt ngay bên cạnh cái rương vẫn trống trơn.

Harry nhìn cái cành cây cho chim đậu trong chuồng:

"Đã hơn một tuần rồi, Ron à, bồ có cho là chú Sirius có thể bị bắt lại rồi không?"

Ron nói:

"Không! Nếu có thì đã đăng đầy trên *Nhật báo Tiên tri* rồi. Bộ Pháp thuật chắc chắn rất muốn chứng tỏ là họ đã bắt được người nào đó, đúng không nào?"

"Ừ, có lẽ vậy…"

"Coi nè, đây là những thứ má mua cho bồ ở Hẻm Xéo. Và má cũng lãnh một số vàng từ kho bạc ra cho bồ… má cũng giặt hết vớ cho bồ nữa!"

Ron bưng một đống hộp để trên cái giường ngủ dã chiến của Harry, và thả một túi tiền cùng một đống vớ xuống bên cạnh. Harry bắt đầu mở gói các thứ đã được mua. Ngoài quyển *Sách Bùa Chú Căn Bản, Lớp 4,* tác giả Miranda Goshawk, Harry còn có một nắm các cây viết lông ngỗng mới toanh, một chục cuộn giấy da, và đồ bổ sung cho bộ nguyên liệu dùng chế tạo Độc dược - nó đã bị hao hụt đi món xương sống cá sư tử và tinh chất của cây cà độc dược. Harry đang chất đồ lót vô cái vạc thì Ron thốt lên một tiếng kêu ghê tởm ngay sau lưng:

"Cái thứ đồ quỷ này là cái gì đây?"

Ron đang cầm cái gì đó giơ lên và Harry thấy nó giống như một cái áo đầm dài bằng nhung màu hạt dẻ. Cổ áo được viền đăng ten tưa tưa đã ố xỉn, và cổ tay áo cũng viền đăng ten tiệp màu với cổ áo.

Có tiếng gõ cửa và bà Weasley bước vào, trên tay bà là

một ôm đồng phục Hogwarts vừa mới được giặt sạch. Bà vừa phân chia cái ôm quần áo đó thành hai đống vừa nói:

"Của các con đây. Bây giờ các con liệu mà sắp xếp cho tử tế để chúng đừng bị nhăn nheo nghe."

Ron giơ cái áo đầm viền ren cho bà Weasley coi và nói:

"Má ơi, má đưa nhầm cho con cái áo của Ginny nè."

Bà Weasley nói:

"Đương nhiên là má không lầm rồi. Lễ phục đó con."

Ron sửng sốt kêu lên:

"Cái gì?"

Bà Weasley lặp lại:

"Lễ phục! Trong danh sách đồ dùng cho niên học mới của con có ghi rằng niên học này các con sẽ phải dùng đến lễ phục… tức là Weasley phục mặc trong những dịp lễ trang trọng."

Ron tỏ vẻ không thể tin được:

"Chắc là má nói giỡn chơi! Con không thèm bận cái thứ đồ này đâu, không đời nào."

Bà Weasley gắt:

"Ai cũng mặc như vậy hết, Ron à! Lễ phục đều như vậy hết. Ba của con cũng có mấy bộ dành cho mấy cuộc tiệc tùng trọng thể."

Ron vẫn bướng bỉnh:

"Con thà ở trần như nhộng chứ không đời nào bận cái thứ

đó.”

Bà Weasley nói:

“Đừng có ngốc vậy. Con sẽ phải mặc lễ phục, trong danh sách có liệt kê lễ phục mà. Má có mua vài bộ cho Harry nữa. Harry, đưa cho nó coi đi…”

Harry mở cái gói đồ cuối cùng trên cái giường dã chiến của nó trong sự bối rối lo âu. Nhưng không đến nỗi tệ như nó tưởng; cái bộ lễ phục của nó không có viền ren rua gì hết - Đúng ra thì áo đại khái giống như những cái áo chùng nó vẫn mặc đi học, chỉ có điều màu xanh ve chai chứ không phải đen thui.

Bà Weasley hớn hở nói:

“Bác nghĩ cái màu này làm nổi bật màu mắt của cháu.”

Ron nhìn cái áo của Harry, tức giận nói:

“Hứ, bộ đó coi được chứ! Tại sao má không mua cho con một bộ tương tự như vậy?”

Bà Weasley đỏ mặt:

“Bởi vì… Chà… má phải lựa đồ đã xài rồi mua cho con, nên không thể lựa chọn như ý được!”

Harry ngoảnh mặt đi. Nó luôn luôn muốn chia sẻ số vàng nó có được trong kho bạc của nó ở ngân hàng Gringotts với gia đình Weasley, nhưng nó biết họ sẽ không bao giờ nhận.

Ron vẫn nói một cách ương ngạnh:

“Con không đời nào bận thứ đó. Không đời nào!”

Bà Weasley đổ quạu:

“Được thôi! Cứ đi mà ở truồng! Và, Harry nè, con nhớ chụp một tấm hình nó ở truồng nhé. Có trời biết, bác sẽ cười bể bụng luôn.”

Bà Weasley ra khỏi phòng, đóng mạnh cánh cửa lại sau lưng bà. Đằng sau lưng Ron và Harry vang lên tiếng lách chách tức cười. Ấy là con Pigwidgeon đang xơi phải một cái Kẹo Cú bự quá khổ. Ron bước dài qua căn phòng đến bên cái chuồng Pigwidgeon để gỡ mỏ nó ra, giận dữ kêu lên:

“Tại sao mà cái thứ gì tôi có được cũng toàn là thứ người ta vứt đi vậy?”

11

TRÊN TÀU TỐC HÀNH HOGWARTS

Khi Harry thức dậy vào sáng hôm sau thì không khí mang một cái vẻ âm u rõ rệt của ngày-nghỉ-cuối-cùng. Mưa vẫn còn nặng hạt, xối xả rơi bên ngoài cửa sổ, Harry mặc quần bò và tròng áo thun lót mình vào người. Khi nào lên tàu tốc hành Hogwarts rồi, tụi nó mới thay áo chùng đồng phục của nhà trường.

Harry, Ron, Fred và George cùng đi xuống nhà bếp ăn điểm tâm, nhưng vừa xuống tới đầu cầu thang lầu một thì đã thấy bà Weasley xuất hiện ngay dưới chân cầu thang, có vẻ bối rối hết sức. Bà gọi vọng lên lầu:

"Anh Arthur ơi! Anh Arthur à! Có điện khẩn của Bộ Pháp thuật!"

Harry ép sát người vô vách tường khi ông Weasley lật đật chạy ngang qua nó để xuống cầu thang, cái áo chùng mặc ngược phía trước ra phía sau, và ông xô cái này đụng cái kia trước khi chạy đi mất biến. Harry và những người khác vào đến nhà bếp, tụi nó thấy bà Weasley đang lục lọi các ngăn kéo:

"Em có mấy cây viết lông ngỗng để đâu đây mà."

Trong khi đó ông Weasley thì cúi khom người trên ngọn lửa, nói chuyện với…

Harry nhắm tịt mắt lại và rồi mở ra lần nữa để tin chắc là mắt mũi mình vẫn hoạt động tử tế bình thường.

Giữa những ngọn lửa cháy phừng phừng là cái đầu của ông Amos Diggory, trông như một cái trứng có râu bự tổ chảng. Cái đầu đó nói rất nhanh, nhưng hoàn toàn tỉnh bơ giữa những ngọn lửa táp chung quanh và liếm cả vào vành tai.

"… Dân Muggle sống trong xóm đã nghe những tiếng nổ lớn và những tiếng gào thét, thành ra họ chạy đi gọi những người mà anh gọi là *cảng-sát* đó. Anh Arthur à, anh phải tới đó ngay thôi…"

Bà Weasley gần như nín thở, nhét vô tay ông Weasley một cuộn giấy da, cây viết lông ngỗng cùn và một bình mực.

"Đây nè anh!"

Cái đầu ông Diggory vẫn tiếp tục nói:

"… tôi nghe được chuyện này cũng thiệt là một dịp may bất ngờ. Tôi phải vô sở sớm để gởi vài con cú, thế là tôi phát hiện ra cả đống thứ Dùng sai Pháp thuật… nếu mà mụ Rita vớ được tin này, thì anh Arthur à…"

Ông Weasley vặn nắp bình mực, chấm mực vô, vừa chuẩn bị ghi chú, vừa hỏi:

"Mắt-Điên nói đã xảy ra chuyện gì?"

Cái đầu ông Diggory trợn đảo hai tròng mắt:

"Nói là y nghe có một kẻ đột nhập gia cư ở trong sân nhà

y. Y nói kẻ đó bò về phía ngôi nhà, nhưng bị mấy cái thùng rác của y phục kích."

Ông Weasley vừa ngoáy cây viết lông ngỗng ghi chép như điên, vừa hỏi lại:

"Mấy cái thùng rác làm gì?"

Ông Diggory nói: "Gây ầm ĩ như địa ngục và rác bị cháy lên văng khắp nơi, theo như tôi biết là vậy. Khi mấy ông *cảng-sát* đến thì rõ ràng là một trong mấy cái thùng rác đó vẫn còn đang phát pháo lửa tứ tung."

Ông Weasley rên rỉ.

"Còn kẻ đột nhập thì sao?"

Cái đầu ông Diggory lại đảo tròng mắt một vòng nữa:

"Anh Arthur, anh biết Mắt-Điên mà. Ai mà dám bò vô nhà giữa đêm hôm khuya khoắt hả? Rất có vẻ như có một con mèo hoảng vía đang lang thang ở đâu đó, hay chui trốn trong đám vỏ khoai tây. Nhưng nếu mà Mắt-Điên rơi vô tay ban Dùng sai Pháp thuật thì sẽ khốn đốn - Tôi nghĩ tới hồ sơ của y - Chúng ta phải gỡ cho y, đẩy qua sở của anh, đưa xuống tòa tiểu hình… Thùng rác nổ tung thì đáng bị tội như thế nào?"

"Có thể bị cảnh cáo."

Ông Weasley vẫn viết rất nhanh, hai chân mày cau lại:

"Mắt-Điên không dùng đến đũa phép của y, đúng không? Y thực sự là không hề tấn công ai hết chứ?"

"Tôi dám cá là y nhảy ra khỏi giường và bắt đầu ếm bùa hết mọi thứ mà y với tới được bên ngoài cửa sổ. Nhưng mà họ

sẽ kiểm chứng lại điều đó, không có thương vong nào cả."

"Được rồi, tôi đi đây."

Ông Weasley nhét tấm giấy da ghi chép vô túi áo và lại lao xẹt ra khỏi nhà bếp.

Cái đầu ông Diggory nhìn quanh và thấy bà Weasley:

"Xin lỗi nhé, chị Molly. Làm phiền chị sớm như vầy và… xin lỗi chị về mọi chuyện nhé… Nhưng chỉ có mỗi một mình anh Arthur là có thể chạy gỡ cho Mắt-Điên ra, và hôm nay lại là ngày mà lẽ ra Mắt-Điên bắt đầu công việc mới của y. Tại sao y lại chọn đúng tối hôm qua…"

Bà Weasley nói:

"Đừng bận tâm anh Amos à. Thật tình anh không muốn ăn một miếng bánh mì nướng hay tí gì trước khi đi hả?"

Ông Diggory nói:

"Ờ, phải đó."

Bà Weasley lấy một miếng bánh mì nướng quết bơ từ trong cái rổ đựng bánh mì trên bàn nhà bếp, kẹp nó giữa cái cặp lửa và đút nó vô miệng ông Diggory.

Với một miệng đầy bánh mì, ông Diggory nhồm nhoàm nói:

"Cám ơn."

Và rồi chỉ nghe nổ bụp một cái là ông biến mất tiêu.

Harry có thể nghe tiếng ông Weasley vội vã chào từ biệt anh Bill, anh Charlie, Percy và hai cô gái nhỏ. Chỉ trong vòng năm phút sau, ông Weasley quay trở lại nhà bếp, áo chùng của

ông bây giờ đã được mặc ngay ngắn lại, nhưng cái đầu của ông vẫn còn dính cái lược trong mớ tóc. Ông Weasley nói với Harry, Ron và hai đứa con trai sinh đôi:

"Ba đang có công chuyện gấp… Chúc các con một học kỳ tốt lành nhé."

Buộc chặt cái áo khoác qua vai, ông Weasley chuẩn bị độn thổ.

"Molly, một mình em đưa bọn trẻ đến Ngã Tư Vua được chứ?"

Bà Weasley nói:

"Dĩ nhiên là em sẽ làm được mà. Anh chỉ cần lo vụ Mắt-Điên, bọn này rồi sẽ ổn cả."

Anh Bill và anh Charlie bước vào nhà bếp thì ông Weasley đã biến mất rồi. Anh Bill hỏi:

"Ai vừa mới nhắc tới Mắt-Điên thế? Ông ta gặp chuyện gì vậy?"

Bà Weasley nói:

"Ông ta nói có ai đó toan đột nhập nhà ông ta vào tối hôm qua."

George vừa trét mứt lên miếng bánh mì nướng của nó vừa nói với vẻ đăm chiêu:

"Có phải Moody Mắt-Điên không nhỉ? Có phải đó là cái lão khùng…"

Bà Weasley nghiêm giọng:

"Ba của con rất coi trọng ông Moody Mắt-Điên."

Khi bà Weasley rời khỏi nhà bếp, Fred nói nhỏ:

"Ừ, đúng rồi, ba sưu tầm mấy cái đồ cắm điện, đúng không? Vậy là đồng hội đồng thuyền…"

Anh Bill nói:

"Ông Moody là một pháp sư vĩ đại vào thời của ông ấy."

Anh Charlie tiếp lời:

"Ông ấy là một người bạn cũ của cụ Dumbledore, phải không?"

Fred bình luận:

"Bạn của cụ Dumbledore thì không thể là hạng người anh coi là *bình thường,* đúng không? Ý em nói là thiên tài và đủ mọi thứ…"

Harry hỏi:

"Mắt-Điên là ai vậy?"

Anh Charlie nói:

"Trước đây ông ấy làm việc ở Bộ Pháp thuật, nay về hưu rồi. Anh có gặp ông ấy một lần khi ba dắt anh vô sở làm với ba. Ông ấy là một vị Thần Sáng… một trong những người xuất sắc nhứt… một cao thủ diệt phù thủy Hắc ám!"

Trước vẻ mặt ngơ ngác của Harry, anh Charlie nói thêm:

"Một nửa nhà tù Azkaban đầy được là nhờ công của ông ấy. Tuy nhiên ông ấy cũng gây ra hàng đống kẻ thù… chủ yếu là gia đình của những kẻ bị ông ấy bắt… và anh có nghe nói khi về già ông ấy đâm ra mắc bệnh đa nghi. Ông ấy không còn tin vào ai nữa. Nhìn đâu cũng thấy toàn là phù thủy Hắc ám."

Anh Bill và anh Charlie quyết định đưa mọi người ra nhà ga Ngã Tư Vua, nhưng Percy thì cáo lỗi rối rít là anh thực sự cần phải làm việc. Anh nói:

"Lúc này tôi không thể nhín ra được chút thì giờ nào hết. Ông Crouch đang thực sự bắt đầu trông cậy vào tôi."

George nói một cách nghiêm trang:

"À, anh có biết gì không, anh Percy? Em cho là chẳng bao lâu nữa ổng sẽ thuộc được tên anh đó!"

Bà Weasley đã bất chấp sự rụt rè, đi ra điện thoại công cộng trong làng để gọi ba chiếc taxi thông thường của dân Muggle để đưa các con đi Luân Đôn.

Khi họ đứng trong cái sân bị mưa chà sạch láng, nhìn mấy ông tài xế taxi nhấc sáu cái rương Hogwarts nặng nề lên xe, bà Weasley nói với Harry:

"Bác Arthur đã thử hỏi mượn xe của Bộ Pháp thuật đưa chúng ta đi… nhưng chẳng còn chiếc xe nào rảnh cả… Chà, coi bộ họ không được vui lắm, phải không?"

Harry không thích nói với bà Weasley rằng tài xế taxi Muggle ít khi nào chở những con cú bị kích động quá, mà con Pigwidgeon thì lại đang rúc lên the thé điếc cả tai. Cũng không có cách gì làm cho mấy cái Pháo Nổ ướt, mấy cái Phi-nhiệt Lùm-xùm khỏi bất thình lình nổ bùng khi cái rương của Fred bị bung ra, khiến cho ông tài xế đang khiêng cái rương hét toáng lên kinh hoàng, và đau đớn vì móng vuốt của con Crookshanks bấu vô cẳng chân ông.

Cuộc hành trình không thoải mái chút nào hết, bởi vì họ

phải chen chúc chật ních ở băng sau với những rương hòm. Crookshanks phải mất một hồi mới bình tĩnh lại được sau vụ pháo nổ, và lúc mà họ đến được Luân Đôn, cả Harry, Ron và Hermione đều bị trầy xước thê thảm vì bị mèo quào. Mọi người thở phào ra nhẹ nhõm khi tới được nhà ga Ngã Tư Vua, mặc dù mưa vẫn rơi nặng hạt hơn bao giờ hết, và mọi người đều bị ướt như chuột lột khi hè hụi khiêng mấy cái rương băng qua con đường tấp nập xe cộ để vào nhà ga.

Bây giờ Harry đã quen thuộc với việc vào sân ga số Chín-ba-phần-tư. Chỉ là một vấn đề đơn giản bước thẳng qua một hàng rào chắn giữa sân ga số Chín và sân ga số Mười. Cái phần lắt léo nhứt trong chuyện này là phải làm sao đi vô sân ga một cách kín đáo để khỏi bị dân Muggle chú ý. Hôm nay, bọn trẻ đi vô sân ga từng nhóm; Harry, Ron và Hermione là nhóm dễ bị lộ tẩy nhứt vì có kèm theo nào cú Pigwidgeon nào mèo Crookshanks, nên đi vô trước nhứt. Tụi nó đứng dựa vào hàng rào chắn một cách như bình thường, nói dóc vô tư, rồi nhẹ nhàng trượt xuyên qua hàng rào chắn… Và khi tụi nó xuyên qua rồi thì sân ga số Chín-ba-phần-tư hiển hiện ra ngay trước mắt tụi nó.

Tàu Tốc hành Hogwarts, một đoàn tàu lửa màu đỏ tía bóng loáng, đang nằm sẵn trong sân ga, những cuộn hơi nước ngùn ngụt từ đầu máy bốc lên tỏa ra, và trong làn hơi nước đó, những học sinh và phụ huynh học sinh trường Hogwarts trông giống như những bóng ma đen hù. Con cú Pigwidgeon trở nên bắng nhắng hơn bao giờ hết khi nó đáp lại những tiếng rúc của vô số con cú trong làn sương khói mịt mờ. Harry, Ron và Hermione lên tàu tìm chỗ ngồi, và chẳng mấy chốc đã xếp gọn

đám hành lý cồng kềnh của tụi nó trong một toa ở khoảng giữa đoàn tàu. Xong xuôi, tụi nó nhảy xuống sân ga để chia tay với bà Weasley, anh Bill và anh Charlie.

Anh Charlie vừa ôm hôn tạm biệt cô em gái út Ginny vừa nhe răng cười, nói:

"Anh có thể sẽ gặp lại các em sớm hơn là các em tưởng."

Fred hăm hở hỏi:

"Sao vậy?"

Anh Charlie nói:

"Các em sẽ biết. Miễn là đừng có nói với Percy là anh nhắc tới chuyện này nha… Nói cho cùng thì đó là tin tức thuộc về loại 'tin mật', cho đến khi nào Bộ Pháp thuật thấy thời điểm thích hợp để 'tiết lộ' ấy mà."

Anh Bill bâng khuâng đứng nhìn đoàn tàu, hai tay đút túi quần, anh nói:

"Ừ, anh cũng ao ước được trở về trường Hogwarts trong năm nay."

George sốt ruột:

"Mà tại sao vậy?"

Mắt anh Bill nhấp nháy cười:

"Các em sẽ có một niên học rất thú vị. Có lẽ anh sẽ xin nghỉ phép một thời gian để đến xem một tí…"

Ron hỏi:

"Một tí cái gì?"

Nhưng đúng lúc đó, còi tàu hú vang, và bà Weasley thúc giục lũ trẻ đi về phía cửa để lên tàu. Khi cả bọn đã trèo lên toa tàu, đóng cửa lại, rồi chồm qua cửa sổ để trò chuyện với bà Weasley, Hermione nói:

"Bác Weasley ơi, chúng con cám ơn bác đã cho chúng con nghỉ hè vui chơi ở nhà bác."

Harry cũng nói:

"Dạ, chúng con cám ơn bác về mọi thứ, bác Weasley à."

Bà Weasley nói:

"Ôi, đó là hạnh phúc của bác mà, cưng. Bác cũng muốn *mời các con về chơi vào dịp lễ Giáng sinh, nhưng*... Ừ, bác đoán là tất cả các con đều sẽ muốn ở lại trường Hogwarts, với cái… lý do nọ hay lý do kia."

Ron giận dỗi:

"Má! Má với hai anh biết điều gì đó mà tụi con không được biết?"

Bà Weasley mỉm cười:

"Má hy vọng là tối nay các con sẽ được biết thôi. Chuyện này cũng khá thú vị… Nói cho các con biết, má rất vui mừng là họ đã thay đổi luật lệ…"

Harry, Ron, Fred, và George đều đồng loạt thốt ra:

"Luật lệ gì?"

"Má biết chắc là giáo sư Dumbledore sẽ thông báo cho các con biết… Thôi bây giờ thì cư xử cho đàng hoàng tử tế nghe? Nghe không, Fred? Và con nữa, George?"

Tiếng pít-tông rít lên ầm ầm và đoàn xe lửa bắt đầu xình xịch chạy. Và mặc dù bà Weasley, anh Bill, và anh Charlie đang bị đoàn tàu bỏ lại mỗi lúc một nhanh, Fred vẫn cố thò đầu ra cửa sổ gào lên:

"Nói cho tụi con biết đi, chuyện gì sắp xảy ra ở Hogwarts? Họ thay đổi luật lệ gì?"

Nhưng bà Weasley chỉ mỉm cười vẫy vẫy tay theo. Và trước khi đoàn tàu khuất bóng ở khúc quanh, thì bà Weasley, anh Bill và anh Charlie đã độn thổ tàng hình rồi.

Harry, Ron và Hermione đi về khoang tàu riêng của tụi nó. Màn mưa dày vỗ lộp độp vào cửa kính của toa tàu, khiến cho không thể nào nhìn thấy cái gì bên ngoài cửa sổ nữa cả.

Ron mở rương của nó, lấy ra bộ lễ phục màu hạt dẻ, quẳng lên cái chuồng của con Pigwidgeon để bưng bít tiếng rúc inh ỏi của nó.

Nó ngồi xuống bên cạnh Harry và làu bàu:

"Ông Bagman đã định nói cho tụi mình biết chuyện gì sắp xảy ra ở trường Hogwarts, lúc ở trận đấu tranh Cúp Quidditch Thế giới đó, nhớ không? Vậy mà má của mình lại không chịu nói. Không biết là cái gì…"

"Suỵt!"

Bỗng nhiên Hermione thì thào, ấn một ngón tay của cô bé lên môi và chỉ tay ra hiệu về phía buồng tàu kế cận buồng của tụi nó. Harry và Ron cùng lắng nghe, và tụi nó nghe thấy một giọng nhừa nhựa quen thuộc văng vẳng qua cửa để mở… "Ba tao thực ra đã định gởi tao đến học ở trường Durmstrang, chứ

không phải trường Hogwarts, tụi bây biết đó. Ba tao quen ông Hiệu trưởng, tụi bây thấy không? Đó, tụi bây biết ý kiến của ba tao về lão Dumbledore - lão này là một tay khoái-Máu-bùn - chứ còn Durmstrang thì không thâu nhận bọn bần dân hạ tiện. Nhưng mà má tao không thích cho tao đi học xa quá. Ba tao nói trường Durmstrang có phương châm hợp lý hơn trường Hogwarts về môn Nghệ thuật Hắc ám. Học sinh Durmstrang học môn đó thực sự chứ không chỉ ba mớ rác phòng chống như chúng ta học ở Hogwarts…"

Hermione đứng dậy, nhón gót đi tới cánh cửa buồng, nhẹ nhàng kéo sập cửa, chặn cái giọng của Malfoy lại.

Cô bé tức giận nói:

"Vậy là nó cho rằng trường Durmstrang thích hợp với nó hơn chứ gì? Mình còn cầu cho nó đi học ở trường đó phứt cho rồi, để cho tụi mình khỏi phải chịu đựng nó."

Harry hỏi: "Durmstrang là trường đào tạo phù thủy khác nữa hả?"

Hermione đáp, có vẻ hơi khinh khỉnh:

"Ừ. Cái trường đó bị tai tiếng ghê lắm. Theo cuốn *Một Cái Nhìn Về Nền Giáo Dục Pháp Thuật Ở Châu Âu,* thì trường đó chú trọng nhiều vào Nghệ thuật Hắc ám."

Ron ngờ ngợ hỏi:

"Mình nhớ là mình có nghe nói đến nó. Nó ở đâu há? Ở nước nào ta?"

Hermione nhướn chân mày lên mà đáp:

“Chà, đâu có ai biết được.”

Harry hỏi:

“Tại sao lại không biết?”

Hermione giải thích ra điều thực tế là vầy:

“Giữa tất cả các trường pháp thuật, có một sự kình chống nhau có tính truyền thống. Trường Durmstrang và trường Beauxbatons thích giấu diếm nơi trường tọa lạc để mà không ai có thể chôm chỉa bí mật của họ được.”

Ron bắt đầu phá ra cười.

“Thôi đi! Trường Durmstrang chắc cũng có kích thước tương đương với Hogwarts chứ chẳng nhỏ nhít gì… thì làm sao mà che giấu được cả một tòa lâu đài chứ?”

Hermione ngạc nhiên nói:

“Thì trường Hogwarts của mình cũng bị che giấu đó chứ? Mọi người đều biết điều đó mà… À, ai có đọc cuốn *Hogwarts, Một Lịch Sử* thì sẽ biết thôi.”

Ron nói:

“Vậy thì coi như chỉ có một mình bồ là biết… Nhưng mà cứ nói tiếp đi… Làm sao người ta giấu đi được một tòa lâu đài như trường Hogwarts hả?”

Hermione nói:

“Nó được phù phép. Để cho một Muggle nào đó nhìn vào thì chỉ thấy một tòa nhà đổ nát rêu phong với một tấm bằng treo trên cổng ra vào ghi là: “NGUY HIỂM! ĐỪNG VÀO! KHÔNG AN TOÀN!”

“Vậy thì đối với người ngoài thì trường Durmstrang trông cũng chẳng khác chi một tòa nhà đổ nát mà thôi sao?”

Hermione nhún vai:

“Có thể! Hoặc có thể nó được ếm bùa Đuổi Muggle như cái sân vận động Cúp Thế Giới vậy. Và để cho pháp sư và phù thủy ngoại quốc không tìm ra được nó, họ sẽ làm cho nó bất-khả-dựng-đồ-án…”

“Nói lại xem!”

“A, người ta có thể phù phép một tòa nhà khiến cho không thể vẽ được nó lên bản đồ, hiểu không?”

Harry nói:

“Ờ… hiểu… nếu bồ đã nói vậy.”

Hermione nói với vẻ suy tư:

“Nhưng mà mình nghĩ chắc là trường Durmstrang ở đâu đó xa tuốt tận phía bắc, một nơi nào đó rất ư lạnh lẽo, bởi vì một phần trong đồng phục của học sinh trường đó là nón lót lông thú.”

Ron nói với vẻ mơ màng:

“Chà, thử nghĩ ra những kế khả thi coi. Thiệt là dễ dàng đẩy thằng Malfoy ra khỏi một tảng băng và làm như thể đó chỉ là một tai nạn… Má nó khoái nó được thì thiệt là nhục…”

Mưa càng lúc càng nặng hạt hơn khi xe lửa lao nhanh về phía bắc. Bầu trời tối đen và cửa sổ mờ mịt đến nỗi phải thắp đèn lồng lên giữa ban ngày. Chiếc xe đẩy tay bán đồ ăn trưa bắt đầu kêu leng keng dọc hành lang, và Harry mua một bao

bự bánh vạc cho cả ba đứa cùng ăn.

Từ trưa đến xế chiều, có nhiều đứa bạn của tụi nó ghé vô chơi, như Seamus Finnigan, Dean Thomas và Neville Longbottom, một cậu bé cực kỳ đãng trí, có gương mặt tròn trịa, sống với một người bà là một mụ phù thủy khủng khiếp. Seamus vẫn còn đeo trên ve áo cái nơ hoa hồng của đội tuyển Ái Nhĩ Lan, nhưng bây giờ một số tác dụng pháp thuật của cái nơ không còn nữa. Tuy nó vẫn còn ré lên *"Troy! - Mullet! - Moran!"* nhưng bằng một cái giọng thoi thóp và với cái kiểu trút cạn tàn hơi. Sau chừng nửa giờ hay cỡ đó, Hermione đâm chán cuộc chuyện trò vô tận về Quidditch, bèn một lần nữa tự vùi mình vô cuốn *Sách Bùa Chú Căn Bản, Lớp 4,* và bắt đầu thử học một Bùa Triệu-Tập.

Neville lắng nghe câu chuyện của những người khác một cách ganh tỵ khi họ sống lại kỷ niệm Cúp Thế Giới. Nó nói một cách khổ sở:

"Bà không muốn đi. Không chịu mua vé. Mặc dù nghe hấp dẫn hết sức."

Ron nói:

"Hấp dẫn lắm… Neville à, ngó đây nè…"

Nó lục tung cái rương của nó lên trong ngăn đựng hành lý và lấy ra cái tượng tí hon của Viktor Krum. Khi Ron đặt cái hình đó lên bàn tay mũm mũn của Neville, nó kêu lên đầy ghen tỵ:

"Ôi, đã quá hén?"

Ron nói:

“Tụi này còn thấy trực tiếp ảnh bay ngay trước mắt kìa. Tụi này ngồi ở khán đài Danh dự mà…”

“Lần đầu tiên trong đời và cũng là lần cuối cùng trong đời mày đó, Weasley!”

Trên ngưỡng cửa xuất hiện Draco Malfoy. Đằng sau nó là Crabbe và Goyle, hai thằng bạn đô con cục súc của nó, qua một mùa hè có vẻ hai đứa đó cao lên thêm ít nhứt ba tấc. Rõ ràng là tụi nó đã nghe lỏm được cuộc chuyện trò qua cửa buồng để mở, khi Dean và Seamus đi vào. Harry lạnh nhạt nói:

“Tao nhớ là đâu có mời mày nhập cuộc với tụi này, Malfoy?”

Malfoy chỉ vô cái chuồng con Pigwidgeon hỏi:

“Weasley… Cái gì đó?”

Một cánh tay áo dạ phục của Ron đang thòng xuống đong đưa theo nhịp lắc lư của con tàu đi, cái cổ tay áo viền đăng ten ố xỉn thiệt là dễ nhìn thấy. Ron muốn dẹp cái bộ lễ phục đó đi cho khuất mắt, nhưng mà Malfoy lại quá nhanh nhẩu, chụp được cánh tay áo kéo lại. Nó giơ bộ lễ phục của Ron lên cho Crabbe và Goyle xem, nói bằng giọng sướng mê tơi:

“Coi đây nè! Weasley! Mày định diện vô cái thứ thổ tả này hả? Tao thấy… bộ này rất ư mô-đen thời thượng hồi năm 1890…”

Ron giựt phắt cái áo khỏi bàn tay của Malfoy, mặt nó đã trở nên cùng màu với bộ lễ phục.

“Mày ăn cứt đi Malfoy!”

Malfoy rú lên một tràng cười nhạo báng; hai thằng Crabbe và Goyle hồ hố cười theo một cách ngu độn.

"Vậy là… định vô hả, Weasley? Tính thử kiếm tí chút vinh quang cho gia tộc mày hả? Cũng có kiếm chác được chút đỉnh tiền nữa đó, mày biết mà… Biết đâu mày thắng thì sẽ sắm được vài cái áo chùng tử tế hơn…"

Ron nạt:

"Mày đang nói chuyện gì vậy?"

Malfoy lặp lại:

"Vậy là mày định vô hả? Tao cho là mày sẽ vô chứ, Potter? Mày có bao giờ bỏ lỡ cơ hội chơi nổi nào đâu hả?"

Hermione ngước mắt khỏi cuốn *Sách Bùa Chú Căn Bản, Lớp 4* để gắt lên với Malfoy:

"Giải thích cái điều mày muốn nói, hoặc không thì cút khỏi chỗ này đi, Malfoy!"

Một nụ cười hí hửng toét trên gương mặt nhợt nhạt của Malfoy. Nó nói một cách sung sướng:

"Đừng có giả bộ nói với tao là mày không biết. Mày có một người cha và một người anh làm việc ở Bộ Pháp thuật mà mày *không biết* sao? Chèn đét ơi, ba *của tao* đã nói cho tao biết từ hồi nảo hồi nào… nghe chính Cornelius Fudge nói đó nha. Nhưng mà ờ, ba tao luôn luôn là cánh hẩu với giới chức cao cấp ở Bộ Pháp thuật… Có thể ba mày chỉ là viên chức quèn hạng cắc ké nên không được biết đâu, Weasley à,… Ừ phải… có lẽ họ không nói đến những vấn đề quan trọng trước mặt ba mày…"

Phá ra cười thêm một chặp nữa, Malfoy ra hiệu cho Crabbe và Goyle, và cả ba đứa bỏ đi ra.

Ron đứng dậy đi tới đóng cánh cửa buồng tàu của nó mạnh đến nỗi cửa kính vỡ tan luôn. Hermione quở trách:

"Ron!"

Và cô bé rút cây đũa phép của mình ra, đọc lầm rầm:

"*Reparo!*"*

Vụn cửa kính bèn ráp lại thành một tấm và bay ngược trở lên gắn vô khung cửa. Ron càu nhàu:

"Được… cứ làm như là nó biết tất cả mọi thứ mà chúng ta thì không biết cóc khô gì hết… *Ba tao luôn luôn là cánh hẩu với giới chức cao cấp ở Bộ Pháp thuật*... Ba cũng có thể thăng quan tiến chức bất cứ lúc nào… chẳng qua là ông cứ thích làm cái công việc của ông mà thôi…"

Hermione lặng lẽ nói:

"Dĩ nhiên là bác thích vậy rồi. Bồ đừng để cho Malfoy xỏ mũi bồ, Ron à…"

"Nó hả? Xỏ mũi mình ấy hả? Tưởng dễ!"

Ron cầm một trong mấy cái bánh vạc còn lại, bóp nghiến thành một cục tròn vo.

Tâm trạng bực tức của Ron kéo dài đến hết cuộc hành trình. Nó không thèm nói nhiều nữa khi tụi nó thay đổi đồng phục của trường Hogwarts, và nó vẫn còn giận dữ khi mà rốt cuộc tàu Tốc hành Hogwarts cũng giảm dần tốc độ để dừng ở trạm cuối nhà ga Hogsmeade tối thui như hũ nút.

Khi cửa xe lửa mở ra, tiếng ầm ầm của sấm sét nổi lên vang dội phía trên đầu. Hermione bọc con Crookshanks trong cái áo trùm của cô bé, còn Ron thì để mặc bộ lễ phục của nó trên cái chuồng con Pigwidgeon. Ba đứa tụi nó ra khỏi tàu lửa, đầu cúi gục xuống, mắt nheo lại để tránh nước mưa tuôn xuống ào ào. Cơn mưa bây giờ vừa nặng hạt vừa dữ dội, như thể cầm chĩnh mà đổ, nước lạnh buốt như băng cứ đổ từng chặp liên tục xuống đầu tụi nó.

Vừa nhác thấy một hình thù khổng lồ nổi lên ở tuốt đầu kia sân ga, Harry gào lớn:

"Chào bác Hagrid!"

Lão Hagrid cũng giơ tay vẫy lại và gào:

"Khỏe hả, Harry? Ráng đừng chết đuối để còn gặp lại nhau trong bữa tiệc nha!"

Theo truyền thống thì học sinh năm thứ nhứt đến lâu đài Hogwarts bằng cách đi thuyền băng qua mặt hồ với lão Hagrid.

Hermione nhiệt thành nói:

"Ôi, mình không thể hình dung được cảnh đi thuyền băng ngang qua mặt hồ trong thời tiết này như thế nào."

Cô bé rùng mình ớn lạnh khi cùng các bạn và những người khác chậm chạp đi dọc theo sân ga tối om. Hàng trăm cỗ xe ngựa không có ngựa kéo đang đứng chờ bọn học trò ở ngoài sân ga. Harry, Ron và Hermione cùng Neville trèo lên một trong những cỗ xe đó với lòng biết ơn. Cánh cửa đóng gọn lại, và chỉ một lát sau, với bánh xe lăn đùng đùng, bùn nước bắn

tung tóe, cả đoàn xe ngựa tròng trành lắc lư lên đường hướng về lâu đài Hogwarts.

12

THI ĐẤU TAM PHÁP THUẬT

Đoàn xe lăn bánh qua cánh cổng, được dàn chào bởi hai hàng tượng lợn lòi có cánh đứng hai bên cổng, và chạy lên con đường rộng rãi láng o, lắc lư một cách hiểm nghèo trong một cơn gió mạnh đã nhanh chóng chuyển thành một trận cuồng phong. Tựa vào kính cửa sổ xe, Harry có thể nhìn thấy Hogwarts đang tiến đến mỗi lúc một gần. Những khung cửa sổ được thắp sáng của tòa lâu đài lung linh mờ ảo sau màn mưa dày kịt. Một ánh chớp nháng ngang qua bầu trời khi cỗ xe của tụi nó dừng lại trước cánh cửa chính khổng lồ bằng gỗ sồi đứng sừng sững phía trên những bậc thềm cao bằng đá. Mấy người trong đoàn xe phía trước đang hối hả leo lên những bậc thềm đá và vào trong tòa lâu đài. Harry, Ron và Hermione, cùng Neville, nhảy xuống khỏi cỗ xe của tụi nó, và cũng vội vã phóng vọt lên mấy bậc thềm đá, chỉ ngước nhìn lên khi tụi nó đã an toàn vô tới trong cái Tiền sảnh được thắp sáng bằng những ngọn đuốc, trông giống như một cái hang động rộng mênh mông, với những cầu thang bằng cẩm thạch vô cùng tráng lệ.

Vừa lúc lắc đầu làm nước mưa văng bắn tứ tung, Ron vừa

kêu:

"Mèn ơi, nếu mà cứ mưa kiểu này thì thể nào nước mưa cũng sẽ tràn hồ. Mình ướt sũng… ÁÁÁAAA!"

Một cái bong bóng to đùng chứa đầy nước và màu đỏ chót được thả từ trên trần nhà xuống ngay chóc đầu của Ron và nổ bùm! Bị ướt mem và lạnh run lập cập, Ron bước lảo đảo qua bên cạnh Harry, thì vừa lúc trái bom nước thứ hai dội xuống - nhắm hụt Hermione trong gang tấc, và nổ bụp ngay bên cạnh chân Harry, dội một làn nước lạnh cóng vô giầy và vớ của Harry. Mọi người chung quanh tụi nó thét lên ơi ới và bắt đầu xô đẩy nhau trong nỗ lực né tránh tai họa. Harry ngước nhìn lên và thấy trôi lơ lửng phía trên đầu mọi người ở độ cao khoảng sáu thước là con quỷ siêu quậy Peeves trong hình thù một con người nhỏ thó, đội cái nón viền hoa và đeo một cái nơ con bướm màu cam. Gương mặt bành bạnh và cực kỳ gian manh của con quỷ siêu quậy Peeves nhăn nhúm lại vì sự chăm chú tập trung khi nó cố nhắm mục tiêu một lần nữa.

Một giọng giận dữ quát lên:

"PEEVES! Xuống đây NGAY, Peeves!"

Giáo sư McGonagall, hiệu phó của trường Hogwarts và là Giáo sư Chủ nhiệm Nhà Gryffindor, vừa lao nhanh ra khỏi Đại Sảnh Đường; bà đứng khựng lại trên sàn nhà ướt nhẹp và choàng ôm cổ Hermione để giữ thăng bằng, giúp bà khỏi trượt té.

"Ôi… Xin lỗi trò Granger!"

Hermione há hốc miệng, xoa xoa cái cổ họng mình:

“Dạ thưa giáo sư, không sao ạ.”

Giáo sư McGonagall sửa cho cái nón chóp nhọn trên đầu bà được ngay ngắn chỉnh tề, rồi bà quắc mắt nhìn lên qua đôi mắt kiếng gọng vuông, và quát:

“Peeves! Xuống đây NGAY LẬP TỨC!”

Peeves cười khúc khích, câu một trái bom nước vô một đám đông nữ sinh năm thứ năm, khiến các cô bé này ré lên và chúi nhủi vô Đại Sảnh Đường.

“Đâu có làm gì đâu!” Con quỷ siêu quậy Peeves phân trần. “Tụi nó đã ướt sẵn rồi chớ bộ! Chỉ là những tia nước nhỏ xíu! Xìiiiiiiiiiii…!”

Xong nó lại nhắm một trái bom nước khác vô một nhóm học sinh năm thứ hai vừa mới đến.

Giáo sư quát tiếp:

“Ta cảnh cáo mi, Peeves!… Ta sẽ mời ông Hiệu trưởng đến đây!”

Peeves thè lưỡi ra, quăng nốt trái bom nước cuối cùng lên không trung, rồi quay ngoắt đi, bay vút lên cái cầu thang cẩm thạch, cười hinh hích như điên như khùng.

Giáo sư McGonagall bây giờ quay lại đám học trò ướt lem nhem nhớp nháp:

“Thôi, được rồi, các trò đi đi! Đi vào Đại Sảnh Đường, đi thôi!”

Harry, Ron và Hermione bước trơn bước trượt ngang qua Tiền sảnh và đi xuyên qua gian phòng đôi ở bên tay mặt. Ron

vừa vén mớ tóc ướt mem rủ xuống mặt, vừa làu bàu giận dữ rủa thầm.

Đại Sảnh Đường trông lộng lẫy như trước giờ vẫn vậy, được trang hoàng tráng lệ cho bữa tiệc khai giảng niên học. Dĩa vàng và cốc vàng óng ánh trong ánh sáng của hàng trăm và hàng trăm ngọn nến lơ lửng trong không trung phía trên các bàn tiệc. Học sinh đã ngồi đầy bốn dãy bàn dài của bốn Nhà, đang đấu láo tưng bừng. Phía đầu Đại Sảnh Đường là cái bàn dài thứ năm, dành cho các giáo sư, họ chỉ ngồi dọc một cạnh bàn, để tất cả đều đối diện với học sinh của mình. Trong Đại Sảnh Đường này ấm hơn ngoài Tiền sảnh rất nhiều. Harry, Ron và Hermione đi ngang qua những dãy bàn đầy học sinh của nhà Slytherin, nhà Ravenclaw, nhà Hufflepuff, và ngồi xuống chung với những học sinh khác của nhà Gryffindor ở tuốt đầu kia của Đại Sảnh Đường. Tụi nó ngồi kế bên con ma nhà Gryffindor là Nick Suýt Mất Đầu. Trắng nhờ nhờ màu ngọc trai và thân hình nửa trong suốt, Nick Suýt Mất Đầu đêm nay mặc bộ áo chẽn thường ngày của ông, nhưng lại đặc biệt đeo một chùm cổ áo xếp nếp thiệt là bự, nhằm một công hai việc, là vừa tạo vẻ long trọng đình đám, vừa bảo đảm là cái đầu của ông sẽ không bị lắc lư nhiều quá trên cái cổ đã bị chặt gần đứt.

Ông Nick Suýt Mất Đầu tươi cười với ba đứa Harry, Ron và Hermione:

“Chào các cháu.”

Harry cởi giầy, trút nước ra, nói:

“Tới ai nói vậy? Mong sao cho họ Phân loại lẹ lẹ lên. Mình

đói chết được rồi.”

Việc Phân loại để sắp xếp học sinh mới vào các Nhà diễn ra vào đầu mỗi niên học, nhưng do sự kết hợp xui xẻo của một số tình huống mà Harry không dự được buổi nào khác buổi phân loại của chính nó, kể từ khi nó vào học ở trường Hogwarts đến nay. Cho nên nó rất nôn nóng chờ xem buổi lễ đó. Vừa lúc ấy, một giọng nín hơi và cực kỳ phấn khích gọi vọng xuống từ đầu bàn:

“Chào anh Harry!”

Đó là Colin Creevey, một học sinh năm thứ ba tôn xưng Harry như một thứ thần tượng. Harry cảnh giác chào lại:

“Chào Colin!”

“Anh Harry, anh đoán thử coi? Anh đoán ra được không anh Harry? Em trai của em nhập học đó! Em Dennis của em!”

Harry nói:

“Ờ… tốt quá!”

Colin gần như nhấp nha nhấp nhổm trên ghế, nói tiếp:

“Nó hồi hộp lắm! Em chỉ mong sao cho nó vô được nhà Gryffindor! Làm dấu cầu nguyện cho nó nha anh Harry!”

“Ồ… được. Được mà.”

Harry nói xong quay lại Ron, Hermione và Nick Suýt Mất Đầu. Nó nói:

“Anh em, chị em thường được vô chung một nhà, phải không?”

Đó là nó căn cứ vào thực tế gia đình Weasley, tất cả bảy

anh em nhà này đều được phân vào nhà Gryffindor hết.

Hermione nói:

"Ờ, không nhứt thiết như vậy. Em song sinh với Parvati Patil ở bên nhà Ravenclaw, mặc dù hai người ấy giống hệt nhau. Mình cứ tưởng họ sẽ được ở chung nhà với nhau hén?"

Harry ngước nhìn lên bàn các giáo sư. Dường như có nhiều ghế trống hơn bình thường. Chỗ của lão Hagrid dĩ nhiên còn trống vì lão còn đang bận chèo thuyền đưa đám học sinh lính mới tò te băng qua mặt hồ. Giáo sư McGonagall thì có lẽ đang chỉ đạo việc lau dọn làm khô cái sàn Tiền sảnh. Nhưng vẫn còn một ghế trống nữa, Harry nghĩ mãi mà vẫn không ra người nào vắng mặt.

Hermione cũng nhìn lên bàn giáo sư và hỏi:

"Giáo sư dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám ngồi ở đâu?"

Tụi nó chưa bao giờ học với một giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám nào tới ba học kỳ. Tính cho đến nay thì người thầy dạy môn này mà Harry yêu quý nhứt là giáo sư Lupin, nhưng thầy đã từ nhiệm vào cuối năm học vừa rồi. Nó nhìn lên rồi nhìn xuống cái bàn của các giáo sư. Rõ ràng là không có gương mặt nào mới cả.

Hermione tỏ ra lo lắng:

"Chẳng lẽ không kiếm được người nào dạy chúng ta sao?"

Harry đưa mắt rà kỹ từng người ngồi trên bàn giáo sư. Này là giáo sư Flitwick nhỏ xíu lùn xủn, dạy môn Bùa chú, đang ngồi trên một đống nệm kê cao ngất, ngay bên cạnh giáo sư

Sprout, dạy môn Thảo Dược, đội một cái nón lệch trên mái tóc xám phất phơ. Giáo sư đang nói chuyện với giáo sư Sinistra của bộ môn Thiên văn học. Bên cạnh giáo sư Sinistra là gương mặt vàng bủng, mũi khoằm, tóc bóng nhẫy của bậc thầy Độc Dược là giáo sư Snape - ông thầy mà Harry thấy khó ưa nhứt ở trường Hogwarts này. Sự không ưa giáo sư Snape của Harry chỉ có thể bắc đồng cân với sự ghét bỏ của giáo sư Snape đối với nó. Sự ghét bỏ đó, nếu có thể, đã tăng lên bội phần vào cuối năm học trước, vào lúc Harry giúp đỡ chú Sirius trốn thoát ngay dưới cái mũi bự quá cỡ của thầy Snape. Thầy Snape và chú Sirius từng là kẻ thù của nhau từ hồi hai người còn là bạn học chung trường. Kế bên thầy Snape là một cái ghế trống mà Harry đoán chắc là ghế của giáo sư McGonagall. Ngồi trên cái ghế kế bên đó, ở vị trí ngay giữa bàn, là giáo sư Dumbledore, ngài Hiệu trưởng, cụ có mái tóc và bộ râu dài lượt thượt màu bạch kim óng ánh dưới ánh nến. Bộ áo chùng màu xanh lục thăm thẳm của cụ được thêu nhiều trăng sao. Những đầu ngón tay dài và gầy của cụ chụm vào nhau để đỡ cái cằm của cụ. Và cụ ngồi đó, đăm đắm nhìn lên trần nhà qua đôi mắt kiếng hình nửa vầng trăng, như thể cụ đang trầm tư mặc tưởng. Harry cũng liếc nhìn trần nhà như cụ. Cái trần đã được phù phép cho giống hệt bầu trời bên ngoài, và chưa bao giờ mà Harry nhìn thấy cái trần Đại Sảnh Đường lại lắm bão bùng đến như vậy. Những đám mây đen và tím bầm cứ xoáy cuồn cuộn ngang qua trần nhà, và cứ một chuỗi sấm vọng nổ ra bên ngoài trời thì lại một tia chớp ngoằn ngoèo nháng ngang qua cái trần Đại Sảnh Đường.

Ngồi bên cạnh Harry, Ron rên rỉ:

“Ôi nhanh lên giùm. Mình đói tới nỗi ăn một con Bằng-Mã cũng hết nữa.”

Nó vừa dứt lời thì cánh cửa Đại Sảnh Đường mở ra và tất cả chợt im lặng. Giáo sư McGonagall đang dẫn đầu một hàng dài các học sinh mới nhập trường đi tới phía đầu Đại Sảnh Đường. Tuy Harry, Ron và Hermione bị ướt lem nhem, nhưng so với mấy đứa nhỏ đi vô này thì chẳng bõ bèn gì. Trông bộ dạng tụi nó như thể tụi nó vừa bơi qua hồ chứ không phải đi thuyền qua mặt hồ. Cái lạnh và sự căng thẳng làm cho tất cả đám con nít ấy run lập cập khi tụi nó đứng sắp hàng đi tới trước bàn giáo sư và đứng lại thành hàng ngang quay xuống đối mặt với cả trường. Tất cả tụi nó đều run, ngoại trừ một đứa nhỏ nhứt trong đám, một thằng nhóc có mái tóc trông như lông chuột. Thằng bé ấy cuộn mình trong một cái mà Harry nhận ra ngay là cái áo khoác bằng da lông chuột chũi của lão Hagrid. Cái áo khoác ấy bự quá xá cỡ so với thân hình bé tí tẹo của nó khiến cho nó có vẻ như được quấn trong một tấm lều xiếc đen hù đầy lông lá. Gương mặt nhỏ xíu của thằng nhóc thò ra khỏi cái cổ áo khoác khổng lồ, có vẻ hồi hộp một cách gần như đau đớn. Khi nó đứng sắp hàng với mấy đứa bạn cùng lứa đang khiếp vía, bắt gặp cái nhìn của Colin Creevey, nó đưa ngón tay lên ra dấu và há miệng nói thầm, “Em *bị té xuống hồ!”* Nó có vẻ sung sướng hân hoan về chuyện đó lắm.

Bây giờ giáo sư McGonagall đã đặt một cái ghế ba chân trên sàn Đại Sảnh Đường, trước mặt đám học sinh năm thứ nhứt, và trên cái ghế đó là một cái nón phù thủy vá chằng vá đụp, cực kỳ cũ kỹ và bụi bặm. Đám học sinh năm thứ nhứt tròn mắt ngó cái nón chằm chằm. Ai cũng ngó chằm chằm như

vậy. Một lát sau, vẫn im lặng hoàn toàn, đột nhiên một vết rách gần vành nón mở ra như một cái miệng, và cái nón hát lên rằng:

Một ngàn năm trước hay xưa hơn nữa,
Khi tôi vừa mới được may nên
Có Bốn lão phù thủy lẫy lừng tên tuổi
Cho đến Bây giờ vẫn được Biết tên:
Gryffindor gan dạ xứ đồng hoang,
Ravenclaw sòng phẳng vùng thung lũng hẹp,
Hufflepuff ngọt ngào vùng thung lũng rộng,
Slytherin sắc sảo xứ đầm lầy
Họ có chung một hoài Bão, một hy vọng, một ước mơ
Họ ấp ủ một kế hoạch táo Bạo:
Đào tạo những phù thủy trẻ tuổi
Và trường Hogwarts ra đời
Mỗi một nhà sáng lập
Có một trường phái riêng
Mỗi trường phái coi trọng một đức tính khác nhau
Ở những đệ tử mà họ dạy dỗ
Đối với Gryffindor thì kẻ dũng cảm nhứt
Được đề cao hơn tất cả những kẻ khác
Đối với Ravenclaw thì kẻ khéo léo nhứt luôn luôn là kẻ giỏi nhứt
Đối với Hufflepuff thì có chuyên cần
Mới đủ tiêu chuẩn để vào nhập học
Và Slytherin khát khao quyền lực
Thì yêu tất cả những ai nhiều tham vọng
Khi còn sống họ đã chọn lọc
Những kẻ họ yêu thích nhứt từ trong đám đông

Nhưng cách chọn người xứng đáng nhứt

Khi họ đã chết rồi thì sao?

Chính Gryffindor đã tìm ra cách này

Ông lột tôi ra khỏi đầu ông

Mỗi nhà sáng lập nhét vào tôi một chút não của họ

Để mà tôi chọn lựa giùm

Bây giờ hãy đội tôi lên đầu Bạn

Tôi chưa Bao giờ chọn nhầm

Tôi sẽ nhìn vô trong óc Bạn

Và nói Bạn thuộc Nhà nào!

Đại Sảnh Đường rung lên vì tiếng vỗ tay hoan hô khi cái nón Phân loại hát xong. Harry cũng vỗ tay với mọi người, nhưng nó nói:

"Đó không phải là bài hát mà cái nón hát khi phân loại tụi mình."

Ron nói:

"Mỗi năm nó hát một bài khác mà. Chứ đời làm nón như nó thì chán biết chừng nào? Mình đoán chừng cái nón dành hết thời gian còn lại trong năm để chế ra bài hát mới cho năm sau."

Giáo sư McGonagall bây giờ đang mở ra một cuộn giấy da vĩ đại. Bà nói với đám học sinh năm thứ nhứt:

"Tôi gọi tên trò nào thì trò đó đội nón lên đầu và ngồi lên cái ghế. Khi nào cái nón thông báo Nhà của các trò thì trò sẽ đi về dãy bàn của nhà mình mà ngồi ở đó."

Bà bắt đầu gọi:

“Ackerley Stewart.”

Một thằng nhỏ bước tới trước, trông thấy rõ nó run từ đầu tới chân. Nó cầm cái nón Phân loại đội lên đầu và ngồi lên ghế.

Cái nón hô:

“Ravenclaw!”

Stewart Ackerley giở nón ra và vội vàng đi về phía chỗ ngồi của nó ở dãy bàn của nhà Ravenclaw giữa tiếng vỗ tay chào mừng nó của các thành viên nhà Ravenclaw.

Khi Stewart Ackerley ngồi xuống, Harry bắt gặp ánh mắt của Cho Chang, Tầm thủ của đội Quidditch nhà Ravenclaw, hân hoan chào đón Stewart. Trong một thoáng cực ngắn, Harry có một khao khát lạ lùng là cũng được vô ngồi chung bàn nhà Ravenclaw.

“Baddock Malcolm.”

“Slytherin!”

Cái bàn ở đầu bên kia Đại Sảnh Đường bùng nổ tiếng hoan hô. Harry có thể nhìn thấy Malfoy vỗ tay rất kêu khi Baddock gia nhập bàn Slytherin. Harry thắc mắc là liệu Baddock có biết rằng nhà Slytherin ngày càng tạo ra nhiều phù thủy Hắc ám hơn tất cả những nhà khác hay không? Fred và George huýt gió Baddock khi nó ngồi xuống bên bàn của Nhà Slytherin.

“Branstone Eleanor.”

“Hufflepuff!”

“Cauldwell Owen.”

“Hufflepuff!”

“Creevey Dennis!”

Thằng nhóc Dermis lảo đảo bước ra, vướng víu vạt áo khoác của lão Hagrid, vừa lúc chính lão Hagrid cũng mới bước vào Đại Sảnh Đường xuyên qua một cánh cửa đằng sau cái bàn dành cho các giáo sư. Lão cao gần gấp đôi người thường, và ít nhứt cũng to bề ngang gấp ba lần người ta. Lão Hagrid, với mái tóc đen dài hoang dại rối bù và bộ râu rậm vĩ đại, trông có vẻ hơi đáng sợ - nhưng đó là ấn tượng sai lầm, bởi vì đối với Harry, Ron và Hermione, tụi nó biết rõ là lão tốt bụng vô cùng. Khi lão ngồi vào cuối cái bàn dành cho các giáo sư, lão nháy mắt với tụi nó rồi đưa mắt quan sát Dennis Creevey đội cái nón lên đầu. Cái đường viền quanh vành nón mở rộng. Cái nón hô:

“Gryffindor!”

Lão Hagrid vỗ tay bôm bốp cùng với tất cả thành viên của nhà Gryffindor khi Dennis toe toét cười, giở cái nón ra, đặt trả lên ghế, và hối hả chạy về phía bàn Gryffindor để gặp anh nó. Nó quăng mình xuống một cái ghế trống, nói nheo nhéo:

“Anh Colin ơi, em bị té xuống hồ! Hay lắm! Có cái gì đó ở trong nước túm lấy em rồi đẩy em trở lên thuyền!”

Colin cũng hồi hộp không kém em nó:

“Tuyệt vời! Chắc là con mực khổng lồ đó Dennis!”

“Ái chà!”

Dennis kêu lên, như thể không ai, cho dù trong những giấc mơ điên khùng nhứt, có thể mơ được điều gì hay hơn là bị

quăng xuống một cái hồ sâu thăm thẳm trong cơn mưa bão mịt mùng, rồi lại được một quái vật biển khổng lồ đẩy ra khỏi mặt nước.

"Dennis! Dennis à! Có thấy anh ngồi đằng kia không? Anh tóc đen đeo mắt kiếng đó? Thấy ảnh không? Biết ảnh là ai không, Dennis?"

Harry quay mặt đi, bắt đầu chăm chú nhìn cái nón Phân loại đang phân loại đến Emma Dobbs.

Cuộc phân loại tiếp tục; các cô bé và cậu bé, từng đứa một, đeo theo nỗi sợ hãi nhiều ít khác nhau trên gương mặt, leo lên cái ghế ba cẳng ngồi. Khi giáo sư McGonagall qua vần L trong cái danh sách của bà, dòng lính mới tò te ấy ngắn đi một cách chậm đến sốt ruột.

Ron xoa cái bao tử của nó, rên:

"Ối, lẹ lên giùm đi mà!"

Nick Suýt Mất Đầu nói:

"Kìa, Ron, chuyện phân loại quan trọng hơn chuyện ăn uống chứ!"

Vừa lúc đó thì một con bé tên Laura Madley được phân vô nhà Hufflepuff.

Ron đốp chát ngay:

"Dĩ nhiên là quan trọng hơn một khi người ta đã chết rồi."

Nick Suýt Mất Đầu vỗ tay hoan hô khi Natalie McDonald gia nhập bàn Gryffindor:

"Ta hy vọng đám lính mới được tuyển cho nhà Gryffindor

năm nay sẽ không đến nỗi tạp nham. Chúng ta đâu có muốn làm tiêu tùng vận đỏ của mình, phải không nào?"

Gryffindor đã giành được chức Vô địch Liên - Nhà trong suốt ba năm liền vừa qua.

"Pritchard Graham!"

"Slytherin!"

"Quirke Orla!"

"Ravenclaw!"

Và cuối cùng:

"Whitby Kevin!"

"Hufflepuff!"

Cuộc phân loại chấm dứt. Giáo sư cầm lại cái nón và xách cái ghế ba cẳng đem đi.

Ron nắm lấy dao nĩa và hau háu ngó cái dĩa vàng của mình.

"Tới giờ rồi đây!"

Giáo sư Dumbledore đã đứng lên. Cụ mỉm cười với đám học trò, hai tay cụ giang rộng chào mừng chúng. Cụ nói, giọng trầm ấm vang khắp Đại Sảnh Đường:

"Thầy chỉ có hai tiếng để nói với các con thôi. *Tọng vô!"*

"Dạ, nghe rồi!"

Harry và Ron nói to khi mấy cái dĩa bỗng dưng đầy tú hụ thức ăn một cách hết sức huyền bí ngay trước mắt tụi nó.

Nick Suýt Mất Đầu nhìn tụi Harry với vẻ tang thương

thảm sầu. Harry, Ron và Hermione lấy đầy ắp thức ăn vô dĩa của tụi nó.

Một miệng đầy nhóc khoai tây nghiền khiến cho câu nói Ron thốt ra ngọng nghịu:

"Aaaa… 'ã… 'ời… 'úa…"

Nick Suýt Mất Đầu nói:

"Các cô các cậu có được bữa tiệc tối nay như vầy là may lắm đó, biết không? Trước đó đã xảy ra chuyện rắc rối trong nhà bếp."

Harry nói với miếng thịt bò tổ chảng trong miệng:

"Tại sao vậy? Chuyện gì đã xảy ra vậy bác?"

Nick Suýt Mất Đầu lắc cái đầu làm nó đung đưa một cách khá nguy hiểm:

"Dĩ nhiên cũng lại là thằng quỷ siêu quậy Peeves!"

Nick Suýt Mất Đầu kéo cái cổ áo xếp nếp của ông lên cao hơn một chút nữa.

"Chuyện cãi vã thông thường ấy mà, cậu cũng biết đấy. Thằng quỷ đó muốn dự tiệc… Chà, chuyện đó thì hầu như không thể được, cậu biết thằng quỷ đó như thế nào mà, mọi rợ hết chỗ can luôn, cứ thấy dĩa đồ ăn nào là nó chụp lấy quăng chơi. Chúng tôi mới họp Hội đồng Ma - Thầy Tu Mập những muốn tạo cho nó một cơ hội - nhưng mà theo ý tôi, khôn ngoan nhứt là để Nam tước Đẫm máu ra tay."

Nam tước Đẫm máu là con ma nhà Slytherin, một bóng ma tiều tụy hốc hác thê lương dật dờ trong tấm vải hoen ố vết máu

bạc. Nam tước Đẫm máu là kẻ duy nhứt ở Hogwarts có thể kiềm chế được Peeves.

Ron nói một giọng u ám:

"Ừ, tụi này cứ tưởng Peeves đang bị cáu chuyện gì đó. Vậy là nó đã làm gì trong nhà bếp?"

Nick Suýt Mất Đầu nhún vai:

"Ôi, chuyện bình thường ấy mà. Cướp phá và quậy cho bát nháo lên! Nồi niêu xoong chảo văng tứ tán. Bơi cả trong canh của người ta. Làm cho bọn gia tinh phát khùng lên…"

Xoảng!

Hermione làm rớt cái cốc bằng vàng của cô bé. Nước bí rợ văng bắn tung tóe trên tấm khăn trải bàn, làm hoen ố mấy khoảng vải màu cam, nhưng Hermione chẳng bận tâm đến. Cô bé có vẻ kinh ngạc sững sờ, đăm đăm ngó Nick Suýt Mất Đầu:

"Ở đây có gia tinh nữa sao? Ở trường *Hogwarts* này á?"

Nick Suýt Mất Đầu nhìn cô bé, rất ngạc nhiên với phản ứng của Hermione:

"Đương nhiên là có. Và tôi tin là tụi nó ở đây với số lượng đông nhứt nước Anh, có hơn cả trăm ấy."

Hermione nói:

"Tôi chưa bao giờ thấy một gia tinh nào ở đây cả."

Nick Suýt Mất Đầu nói:

"Ừ, tụi gia tinh ít khi nào rời khỏi nhà bếp lắm. Chỉ có ban đêm tụi nó mới lên đây làm mấy chuyện lặt vặt như lau dọn… nhóm lò… và vân vân. Ý tôi muốn nói là các cô các cậu đâu

cần phải nhìn thấy tụi nó hả? Đó là đặc điểm tốt của những con gia tinh, rằng các cô các cậu không nhận thấy sự tồn tại của chúng.”

Hermione đăm đăm ngó Nick Suýt Mất Đầu. Cô bé nói:

“Nhưng mà họ có được *trả lương* không? Họ có được nghỉ lễ không? Và… nghỉ bệnh, và hưu bổng, và các thứ khác.”

Nick Suýt Mất Đầu cười một hồi nghe dòn đến nổi cái cổ áo xếp nếp bị trật ra và cái đầu của ông bị rớt ra lặc lìa, chỉ còn một phân da thịt hay cỡ đó dính vô cái cần cổ. Ông nói:

“Nghỉ bệnh và hưu bổng hả?”

Nick Suýt Mất Đầu đẩy cái đầu đứng lại trên vai và lại gắn nó đâu vô đó bằng cái cổ áo xếp nếp.

“Gia tinh không hề muốn có nghỉ bệnh và hưu bổng!”

Hermione nhìn xuống cái dĩa đồ ăn ngồn ngộn mà cô bé thực ra cũng chưa đụng tới. Nhưng cô bé đặt dao, nĩa xuống và đẩy dĩa đồ ăn xê ra.

Ron nói chuyện, mấy mẩu bánh mì Yorkshire cứ vô ý phun vô mặt Harry.

“Ôi, thế là… ái-đầu-gối …ủa mình, úi da… xin lỗi nha, Harry…”

Nó nuốt ực đồ ăn trong miệng, nói với Hermione:

“Bồ có nhịn ăn chết đói thì tụi nó cũng đâu có được nghỉ bệnh đâu?”

Hermione thở một cách khó nhọc, hơi thở phì phì ra lỗ mũi. Cô bé nói:

“Lao động nô lệ. Chính cái đó làm ra bữa ăn này. *Lao động nô lệ!*”

Và cô bé nhứt định không thèm ăn một miếng nào hết.

Mưa vẫn trút nước ào ào bên ngoài, vỗ vào kính cửa sổ cao và tối đen nghe ầm ầm như vỗ trống. Một chuỗi sấm sét nữa lại nổ đùng đùng làm rung cả các cửa sổ, và cái trần Đại Sảnh Đường đầy mưa bão nháng lên những lằn chớp, làm lóe sáng những cái dĩa bằng vàng đã vơi đi các món dọn lượt đầu và được lập tức làm đầy lại bằng món ăn kế là món bánh tráng miệng.

Ron cố ý thổi làn hương thơm nứt mũi của món bánh về phía Hermione:

“Bánh nhân mứt tẩm mật đường đây, Hermione. Coi kìa, bánh lý chua, bánh bông lan sôcôla nữa chứ!”

Nhưng Hermione ném cho Ron một cái nhìn gợi nó nhớ ngay đến ánh mắt của giáo sư McGonagall, và nó bèn thôi màn khiêu khích cô bé.

Khi món bánh cũng đã vơi đi và những mẩu vụn cuối cùng biến mất trên những cái dĩa giờ đã trở nên sạch bóng, cụ Dumbledore lại đứng dậy. Tiếng đấu láo ồn ào đang vang đầy Đại Sảnh Đường bỗng đột ngột lặng đi hầu như ngay tức thì, và người ta chỉ còn có thể nghe tiếng gió hú và tiếng mưa gào mà thôi.

Cụ Dumbledore mỉm cười với mọi người, nói:

“Thế nhé! Bây giờ thì ai ai cũng đã ăn uống no nê (Hermione ‘Hừm’ một tiếng.) Tôi phải lập tức lưu ý các trò

tập trung chú ý để tôi thông báo vài điều. Ông Filch, thầy giám thị của trường, đã yêu cầu tôi báo cho các trò biết rằng danh sách các thứ cấm bên trong lâu đài trong niên học này đã được bổ sung, bao gồm thêm Yo-yo Kêu gào, Dĩa có Răng nanh, và Gậy Nện đau hoài. Danh sách đồ cấm đầy đủ có bốn trăm ba mươi bảy món, tôi nhớ vậy, và có thể tham khảo trong văn phòng thầy giám thị Filch, nếu như có trò nào muốn coi thử."

Góc miệng của cụ Dumbledore hơi nhếch lên. Cụ tiếp tục nói:

"Như từ trước tới giờ, tôi muốn nhắc nhở các trò là tất cả các khu rừng trong khu đất quanh trường đều cấm học sinh lai vãng, và tất cả học sinh dưới năm thứ ba cũng không được phép đi đến làng Hogsmeade. Tôi cũng lãnh cái nhiệm vụ đau đớn là thông báo cho các trò biết là năm nay không tổ chức cuộc thi đấu Cúp Quidditch Liên - Nhà."

"Cái gì?"

Harry há hốc miệng. Nó nhìn qua Fred và George cùng những thành viên khác trong đội Quidditch. Họ nhóp nhép miệng nói gì đó với cụ Dumbledore mà không thốt được lời nào, hiển nhiên là ai cũng sửng sốt đến nỗi không nói gì được. Cụ Dumbledore tiếp tục:

"Sở dĩ không tổ chức Cúp Quidditch Liên - Nhà là vì sẽ có một sự kiện bắt đầu diễn ra vào tháng mười và kéo dài cho đến hết niên học, sự kiện này sẽ chiếm mất nhiều thì giờ và sức lực của các giáo viên… Nhưng mà tôi chắc chắn là tất cả các trò sẽ vô cùng thích thú tham gia. Tôi rất vui mừng thông báo rằng năm nay tại trường Hogwarts…"

Nhưng vừa đúng lúc đó, một tràng sấm rền đinh tai nhức óc vang lên, và cánh cửa Đại Sảnh Đường mở bung ra.

Một người đàn ông đứng ở ngay ngưỡng cửa, tì người vào một cây gậy dài, toàn thân liệm kín trong tấm áo trùm lữ hành màu đen. Mọi cái đầu trong Đại Sảnh Đường đều quay về phía kẻ xa lạ đó. Thình lình ánh chớp ngoằn ngoèo nháng lên trên trần Đại Sảnh Đường soi rọi người khách lạ. Ông ta kéo nón trùm kín mặt xuống, rùng mình lắc đầu để rảy nước mưa bám trên bờm tóc xám, rồi bắt đầu bước tới bàn dành cho các giáo sư.

Mỗi bước đi của người lạ mặt dội một âm thanh đùng đục suốt dọc Sảnh Đường. Đến cuối dãy bàn dài, quẹo phải, rồi nặng nề lê bước về phía cụ Dumbledore. Một ánh chớp nữa nhá ngang trần, Hermione há hốc miệng kinh hãi.

Trong ánh chớp, gương mặt của người đàn ông nhìn như bức hình chạm nổi sắc cạnh, và đó là một gương mặt lạ lùng mà Harry chưa từng thấy bao giờ. Dường như thể nó được khắc trên một tảng gỗ đã dầm sương giãi nắng, dưới bàn tay của một gã nào đó biết rất lơ mơ cái gọi là "nhân diện", và tuyệt chẳng có tí tài đục đẽo nào. Mỗi phân da đều như ăn thẹo. Cái miệng trông giống hệt một vết cắt méo xệch, cùng cái mũi bị lẹm đi hẳn một mảnh to. Nhưng chính đôi mắt người mới khiến y trông đáng khiếp.

Một trong hai con mắt nhỏ xíu, u ám, và sáng quắc. Con mắt còn lại to, tròn như đồng xu, màu xanh nê-ông sáng choang. Con mắt xanh da trời chuyển động không ngừng. Không thèm chớp lấy một cái, nó cuốn lên, cuộn xuống, đánh

từ bên này sang bên kia, hoàn toàn độc lập với con mắt thường còn lại. Và khi nó đánh lên ngược hẳn về phía gáy của y, thì chỉ còn lại một màu trắng dã.

Người lạ mặt bước về phía cụ Dumbledore. Y giơ ra một bàn tay cũng nhằng nhịt thẹo hệt như cái mặt. Cụ Dumbledore bắt lấy bàn tay đó, miệng lẩm bẩm điều gì mà Harry nghe không ra. Cụ có vẻ đang dò hỏi cái nhân vật lạ lùng này, cái kẻ cứ gật gật đầu mà tịnh không mỉm cười, chỉ trả lời bằng giọng rất khẽ. Cụ Dumbledore gật đầu và ra dấu cho người đàn ông một chỗ trống bên phải cụ.

Người lạ mặt ngồi xuống, lắc cho cái bờm tóc xám xịt rũ khỏi mặt, kéo một cái dĩa xúc xích về phía mình, đưa nó lên cái phần còn lại của chiếc mũi, và hít hà. Đoạn y lấy con dao nhỏ từ trong túi ra, xiên vào đuôi mẩu xúc xích, và bắt đầu ăn. Con mắt bình thường của y dán chặt lên mấy mẩu xúc xích, nhưng con mắt xanh da trời vẫn không ngừng xẹt qua xẹt lại trong hốc mắt, quét qua hết Sảnh Đường lại tới lũ học trò.

“Cho phép tôi được giới thiệu, giáo viên của môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.”

Cụ Dumbledore nói sang sảng trong bầu không khí im phăng phắc.

“Giáo sư Moody.”

Thường thì giáo viên mới nào cũng phải được đón tiếp bằng những tràng pháo tay, nhưng lần này tuyệt không có một giáo viên nào, một đứa học trò nào, ngoại trừ cụ Dumbledore và lão Hagrid. Cả hai cùng vỗ tay, nhưng tiếng vỗ chỉ vang lên một cách rầu rĩ trong thinh lặng, và hai người dừng lại rất

nhanh. Ai nấy đều như quá sững sờ trước vẻ ngoài kỳ quái của Moody nên không biết làm gì hơn là chỉ nhìn chằm chằm vào ông.

Harry thì thào với Ron:

"Moody hả? Phải Moody Mắt-Điên không? Cái ông mà ba bồ tới giúp hồi sáng đó?"

Ron nói, thấp giọng đầy run sợ:

"Chắc vậy rồi."

"Có chuyện gì xảy ra với ổng vậy?" Hermione thì thào. "Mặt ổng bị sao vậy?"

"Hổng biết," Ron vừa thì thào đáp trả, mắt vừa dòm Moody như bị thôi miên.

Moody dường như hoàn toàn dửng dưng trước sự đón tiếp kém nồng nhiệt dành cho mình. Phớt lờ bình nước bí ngô trước mặt, ông lại lục trong cái áo chùng đi đường của mình, lôi ra một chai rượu loại bỏ túi, và tợp một ngụm dài. Khi nhấc cánh tay lên để uống, chiếc áo chùng của ông nhếch lên mất vài phân khỏi mặt đất, và Harry thấy, dưới gầm bàn, thòi ra mấy phân của một cẳng chân đẽo bằng gỗ, ở đầu là một bàn chân đầy móng vuốt.

Cụ Dumbledore tằng hắng. Cụ vừa nói vừa cười trước biển học trò ngồi trước mặt, tất cả đều đang nhìn Moody Mắt-Điên không chớp mắt:

"Như tôi mới nói… Chúng ta vinh dự được đón một sự kiện rất kỳ thú trong vài tháng tới đây, một sự kiện đã không diễn ra trong suốt cả thế kỷ qua. Tôi rất vui sướng được cho

các trò hay rằng lễ Thi đấu Tam Pháp Thuật sẽ được diễn ra tại Hogwarts trong năm nay.”

“Thầy GIỠN, thầy!”, Fred Weasley nói to.

Sự căng thẳng tràn ngập Sảnh Đường kể từ khi Moody tới thốt nhiên vỡ toang. Hầu như ai cũng phá lên cười, và cụ Dumbledore cũng khục khặc tán thưởng.

“Tôi không giỡn, thưa ông Weasley, tuy vậy, tại trò nhắc, tôi nhớ hồi hè có nghe một chuyện vui rất xuất sắc về một con quỷ, một mụ phù thủy, một con yêu tinh, cả ba đi vào quán rượu…”

Giáo sư McGonagall tằng hắng giọng rõ to.

Cụ Dumbledore liền nói:

“Ờ… có lẽ giờ không phải lúc… không… tôi đang nói tới đâu rồi kìa? À, tới Thi đấu Tam Pháp Thuật … vâng, một vài trò chưa biết cuộc đấu này có những gì, cho nên tôi hy vọng những trò nào đã biết thì cảm phiền cho tôi được giải thích chút xíu, và tôi cho phép sự chú ý của mấy trò đó tha hồ mà lang thang.

“Thi đấu Tam Pháp Thuật được lập ra từ khoảng bảy trăm năm trước như một cuộc so tài giao hữu giữa ba trường Pháp thuật ở châu Âu: Hogwarts, Beauxbatons, và Durmstrang. Mỗi trường chọn ra một nhà quán quân, và ba nhà quán quân sẽ so tài trong ba bài thi pháp thuật. Các trường thay phiên nhau đăng cai tổ chức mỗi năm năm, và khi đó, nói chung ai cũng nhất trí rằng đây là cách tuyệt nhất để thiết lập mối quan hệ giữa các nam nữ phù thủy của các quốc gia - cho đến khi, danh

sách người bị giết lên quá cao đến nỗi phải chấm dứt cuộc so tài.”

Hermione thì thào đầy sợ hãi:

“Danh sách người bị giết?”

Nhưng nỗi lo lắng của cô bé dường như không được phần lớn đám học trò trong Sảnh Đường chia sẻ; nhiều đứa đang xầm xì đầy kích động với nhau, và chính Harry cũng khoái chí khi nghe về cuộc đấu hơn là lo lắng về những kẻ đã bỏ mạng cách đây mấy trăm năm.

Giáo sư Dumbledore nói tiếp:

“Đã có nhiều nỗ lực trong suốt nhiều thế kỷ qua nhằm phục hồi cuộc thi đấu, nhưng cho tới nay không có nỗ lực nào thành công. Tuy nhiên, Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế cùng Bộ Điền kinh và Thể thao Pháp thuật đã quyết định rằng thời cơ đã chín muồi để thử một lần nữa. Chúng tôi đã làm việc cật lực suốt mùa hè để đảm bảo rằng lần này, không nữ hay nam quán quân nào bị rơi vào nguy hiểm chết người cả.”

“Hiệu trưởng trường Beauxbatons và trường Durmstrang sẽ đến đây vào tháng Mười, với những đấu thủ vào tới vòng chung kết, và cuộc chọn quán quân sẽ diễn ra vào lễ Hội Ma. Một trọng tài công minh sẽ chọn ra những học viên nào xứng đáng nhất để dự Tam đấu Phù thủy giành vinh quang cho trường, lại được bỏ túi một ngàn Galleons tiền thưởng.”

“Con đi cho!”

Fred rít lên khuất dưới bàn. Mặt nó rạng rỡ lên vì náo nức trước viễn cảnh vinh quang và phú quý đến nhường ấy. Nó

không phải là đứa duy nhất tự mường tượng mình là một nhà quán quân Hogwarts. Ở mỗi bàn các Nhà, Harry có thể thấy trò nào trò nấy, hoặc chăm chú nhìn cụ Dumbledore, hoặc không thì cũng hăng hái xì xào với mấy đứa bên cạnh. Nhưng khi cụ Dumbledore nói tiếp, cả Sảnh Đường một lần nữa lại im re:

"Mặc dù thầy rất biết các con đều có thể là người đem lại Cúp Tam đấu cho trường Hogwarts, nhưng Hiệu trưởng của các trường tham dự, cùng với Bộ Pháp thuật, năm nay đã nhất trí đặt ra hạn tuổi cho các đối thủ. Chỉ có những học sinh đúng tuổi - có nghĩa là, mười bảy tuổi hay lớn hơn - mới được phép đăng tên để xem xét. Đây…"

Cụ Dumbledore hơi cao giọng, bởi vì lúc đó có mấy đứa làm ồn lên giận dỗi khi nghe tới những lời này, và bọn anh em nhà Weasley bỗng nhiên trông hăng máu cả lên.

"… là một biện pháp mà chúng tôi thấy là cần thiết, căn cứ vào việc các bài thi của cuộc đấu vốn đã khó khăn và nguy hiểm, dù cho chúng tôi đã cẩn trọng đến mấy, và những học viên dưới năm thứ sáu hay thứ bảy là gần như hoàn toàn không thể đương đầu với mấy bài thi này. Cá nhân thầy sẽ đảm bảo không để một trò chưa đủ tuổi nào bịp được ban giám khảo công minh mà trở thành quán quân Hogwarts."

Cặp mắt xanh nhạt của thầy nhấp nháy khi liếc qua gương mặt muốn nổi loạn của hai thằng Fred và George.

"Do đó, tôi cầu xin các con đừng có uổng thời gian đăng ký nếu các con dưới mười bảy tuổi.

"Phái đoàn trường Beauxbatons và trường Durmstrang sẽ

đến vào tháng Mười và sẽ ở lại với chúng ta một phần lớn thời gian trong năm. Thầy biết các con sẽ dành sự ưu đãi cho các vị khách trong thời gian họ ở với chúng ta, và một khi đã chọn ra được nam hay nữ quán quân của trường Hogwarts, các con sẽ hỗ trợ hết mình cho vị quán quân ấy. Còn bây giờ, trễ rồi, thầy biết quan trọng nhất là ngày mai các con phải tỉnh táo và thanh thản khi bắt tay vào bài học sáng mai. Ngủ thôi! Lẹ lẹ!"

Giáo sư Dumbledore lại ngồi xuống và quay qua nói chuyện với Moody Mắt-Điên. Một tiếng kéo lê chân và sập mạnh khổng lồ khi toàn thể đám học trò lê bước thành bầy đi về những cánh cửa đôi mở vào Tiền sảnh.

"Họ không thể làm vậy được!"

George Weasley nói. Nó không nhập bọn với đám đông đi ra cửa, mà đứng lên và trừng trừng nhìn cụ Dumbledore.

"Tháng Tư này tụi mình mười bảy rồi, sao mình không được thử một cú?"

Fred nói cáu kỉnh, cũng đang giận dữ nhìn về hướng cái bàn dài:

"Họ sẽ không ngăn được mình ghi tên đâu. Nhà quán quân sẽ được làm đủ thứ quái mà bình thường không được phép làm. Lại còn một ngàn Galleons tiền thưởng nữa chớ!"

Ron nói với một cái nhìn xa xăm:

"Ờ… Ờ, tới một ngàn Galleons lận…"

Hermione gắt:

"Thôi đi, không đi là chỉ còn tụi mình ở đây thôi đó."

Harry, Ron, Hermione, Fred và George cất bước ra Tiền sảnh. Fred và George đang tranh cãi về những cách mà cụ Dumbledore có thể ngăn chặn mấy đứa dưới mười bảy đăng ký thi đấu.

Harry hỏi:

"Vị giám khảo công minh quyết định ai là quán quân là người nào vậy?"

Fred nói:

"Chịu. Nhưng phải lừa họ mới được. Chừng mấy giọt Độc dược Lão hóa là làm được rồi, há George…"

Ron nói:

"Thầy Dumbledore biết mấy anh chưa tới tuổi rồi!"

Fred lém lỉnh:

"Ờ, nhưng thầy đâu phải là người quyết định ai là quán quân đâu, phải không? Theo anh thì có vẻ như một khi ông giám khảo này biết ai muốn đăng ký rồi, ổng sẽ chọn ra đứa ngon nhất trong mỗi trường, bất kể nó mấy tuổi. Cụ Dumbledore đang cố ngăn tụi mình đưa tên mình ra."

Hermione nói, giọng lo lắng khi tụi nó đi ngang qua cánh cửa được giấu sau tấm thảm và thình lình mở ra một cầu thang khác, hẹp tré:

"Có người chết rồi đó!"

Fred hờ hững nói:

"Ờ, nhưng mà lâu rồi mà, phải không? Dù sao, không liều làm sao mà vui? Ê, Ron, nếu tụi anh tìm ra cách lừa được cụ

Dumbledore thì sao há? Em có gan đăng ký không?”

Ron hỏi Harry:

“Bồ nghĩ sao? Đăng ký được thì ngon lành quá hả? Nhưng mình nghĩ họ muốn có người lớn hơn… Hổng biết tụi mình đã học đủ chưa…”

“Chắc chắn mình thì chưa đủ rồi đó.”

Bỗng giọng nói u sầu của Neville cất lên đằng sau lưng Fred và George:

“Nhưng chắc bà cũng muốn mình thử. Bà lúc nào cũng nói mình phải bảo vệ danh dự gia đình. Mình phải làm vậy thôi… Ối…”

Một bàn chân của Neville lọt tõm xuống một bậc thang ở giữa cầu thang. Có nhiều cầu thang chơi khăm kiểu này trong trường Hogwarts, và đối với những học sinh lớn thì đã quá quen thuộc với việc bước lên cái bậc này, khổ nỗi trí nhớ của Neville lại khét tiếng tồi tàn. Harry và Ron dành phải xốc nách mà kéo nó ra, trong khi bộ áo giáp chiến binh đứng trên đầu cầu thang cứ cọt kẹt rồi loảng xoảng, cười khùng khục.

“Im đi!”

Ron vừa nói vừa sập cái tấm che mắt của cái bộ giáp sắt xuống khi tụi nó đi ngang.

Tụi nhỏ hướng về cửa ra vào tháp Gryffindor, được giấu đằng sau tấm chân dung Bà Béo mặc áo lụa hồng. Bà hỏi khi tụi nó tới gần:

“Mật khẩu?”

"Ba láp ba lếu," George nói, "huynh trưởng dưới Nhà mới nói tôi hay."

Bức chân dung lẳng mình tới trước, để lộ ra một cái lỗ trên tường cho bọn trẻ chui qua. Một ngọn lửa tanh tách sưởi ấm phòng sinh hoạt chung hình tròn, đầy những ghế mềm và bàn. Và trước khi chào cả bọn đi ngủ, còn mình biến mất sau cánh cửa dẫn về phòng ngủ bọn con gái, Hermione ném một cái nhìn tăm tối vào đám lửa đang nhảy múa reo vui, Harry nghe rõ ràng nó lẩm bẩm; *"Nô lệ lao động"*.

Harry, Ron, và Neville leo tới chiếc cầu thang xoắn ốc cuối cùng cho đến khi vào được phòng ngủ của tụi nó, nằm ở mút chót cái tháp. Năm chiếc giường có cọc giăng mùng với những tấm màn buông đỏ sẫm nằm sát tường, dưới chân mỗi chiếc giường là rương hòm của các cậu chủ. Dean và Seamus đã chun vô giường: Seamus đã kẹp cái nơ bông hồng Ái Nhĩ Lan vào tấm bảng đầu giường, còn Dean thì ghim tấm bích chương in hình Viktor Krum phía trên cái bàn ngủ. Tấm bích chương cũ của đội bóng đá West Ham của nó được ghim sát bên.

Ron thở dài, lắc đầu nhìn đám cầu thủ bóng đá hoàn toàn bất động đó.

"Tâm thần!"

Harry, Ron, và Neville tròng đồ ngủ vô rồi leo lên giường. Có ai đó - chắc lại một con gia tinh - đã đặt mấy cái chảo ấm giữa những tấm mền. Thật là dễ chịu, nằm trong giường mà lắng nghe cơn bão hoành hành ngoài kia.

Ron nói giọng ngái ngủ trong bóng tối:

“Có lẽ mình phải tham dự mới được, bồ biết đó. Nếu anh Fred và anh George tìm ra cách làm sao để… cuộc đấu… bồ không biết đâu, hả?”

“Chắc không rồi…”

Harry lăn vào trong giường. Một chuỗi những hình ảnh mới sáng lòa hiện ra trong trí nó… Nó đã bịp được ban giám khảo để người ta tin là nó mười bảy tuổi… nó trở thành quán quân Hogwarts… nó đứng trên mặt đất, tay giơ cao chiến thắng trước toàn thể trường, tất cả vỗ tay ầm ĩ và la vang… nó đoạt giải Thi đấu Tam Pháp Thuật. Cho nổi bật giữa đám đông nhòe nhoẹt, mặt cô bé ửng đỏ vì thán phục…

Harry nhe răng cười trong gối, lại càng khoái chí rằng Ron chẳng thấy được những gì nó thấy.

13

MOODY MẮT ĐIÊN

Sáng hôm sau, cơn bão đã tan, mặc dù cái vòm Đại Sảnh Đường vẫn còn u ám, những đám mây xám chì xoáy phía trên đầu khi tụi Harry, Ron, và Hermione xem xét thời khóa biểu vào bữa ăn sáng. Cách đó vài ghế, Fred, George, và Lee Jordan đang bàn tán về phương pháp ma thuật nào có thể làm tụi nó già đi để mà lừa vào được cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật.

Ron vừa nói vừa dò ngón tay mình trên cột thời khóa biểu thứ Hai:

"Bữa nay không tệ lắm… ở ngoài trời suốt buổi sáng. Môn Thảo Dược với nhà Hufflepuff. Chăm sóc Sinh vật Huyền bí… Khốn kiếp thật, tụi mình vẫn phải học cùng tụi Slytherin…"

Harry rên rỉ:

"Hai tiết Tiên tri chiều nay."

Nó cụp mắt xuống. Tiên tri là môn học nó thấy khó ưa nhất, bên cạnh môn Độc Dược. Giáo sư Trelawney cứ tiên

đoán miết về cái chết của Harry, cái trò này khiến nó cảm thấy khó chịu kinh khủng.

Hermione nói thật nhanh, tay trét thêm bơ vô miếng bánh mì nướng:

"Đáng ra bồ phải bỏ cái môn đó đi như mình ấy. Rồi kiếm mấy môn có lý như Số học mà học."

Ron nhìn Hermione vừa thêm vô một đống mứt, cũng vô miếng bánh mì nướng kia:

"Mình thấy bồ lại ăn nữa rồi!"

"Mình quyết định có những cách hay hơn để bênh vực cho bọn gia tinh."

Hermione đáp một cách kiêu ngạo.

Ron nhe răng cười:

"Phải… và thế là bồ đói."

Đột nhiên có một tiếng xào xạc phía bên trên đầu tụi nhỏ, và hàng trăm con cú bay vút qua những khung cửa sổ rộng mở, mang theo thư sáng. Theo bản năng, Harry ngước nhìn lên, nhưng chẳng có dấu hiệu gì của cái bóng trắng giữa một đám hung hung và xam xám. Bọn cú xà quần trên các bàn ăn, kiếm người có thư và bưu phẩm gửi tới. Một con cú bự màu hung sà xuống chỗ Neville Longbottom và thả vào lòng nó một cái gói - Neville hầu như lúc nào cũng quên gói ghém theo cái gì đó. Ở phía bên kia của Sảnh Đường, con cú diều hâu của Draco Malfoy đậu trên vai nó, mang theo cái gì đó trông giống như gói đồ tiếp tế kẹo bánh mọi khi của nhà gửi. Cố lơ đi cảm giác nôn nao vì thất vọng cồn lên trong bao tử,

Harry quay về với món cháo yến mạch của mình. Hay có chuyện gì đã xảy ra cho con Hedwig? Hay là chú Sirius đã không nhận được thư?

Nỗi lo âu của nó kéo dài suốt trên con đường băng qua vườn rau ẩm ướt, cho tới khi tụi nó đến được nhà kính số ba, ở đó, nó bị chia trí bởi giáo sư Sprout, bà đang chỉ cho cả lớp những cái cây xấu xí nhất mà Harry từng thấy. Thực vậy, lũ cây trông chẳng giống cây gì cả mà giống một bọn ốc sên khổng lồ, đen thui, dày cui, chui thẳng ra từ đất. Cây nào cây nấy cũng hơi quằn quại và mọc một đống u cục bự bóng lưỡng trên thân, như là bên trong chứa đầy chất lỏng.

Giáo sư Sprout nói hối hả:

"Củ u. Phải vắt tụi nó. Các trò sẽ thu hoạch mủ…"

"Cái gì?"

Seamus Finnigan kêu lên có vẻ phản kháng.

"*Mủ*, Finnigan, mủ." Giáo sư Sprout nói… "và chúng cực kỳ quý, do đó không được bỏ phí. Các trò sẽ thu hoạch mủ, để coi, bỏ vô mấy chai này. Mang găng tay da rồng vô, kẻo mủ u còn đặc sẽ gây ra mấy chuyện quái quỷ cho da đó."

Vắt mấy cây củ u quả thực là gớm guốc, nhưng mà cũng thấy "đã" một cách lạ lùng. Mỗi khi một cục u bị bóp vỡ, một đống dịch vàng xanh đặc sệt phọt ra, ngửi nồng nặc mùi xăng dầu. Tụi nhỏ cho mủ vào đống chai mà giáo sư Sprout đã chỉ, và cuối buổi học tụi nó đã thu hoạch được cả mấy lít.

Giáo sư Sprout vừa nói vừa đậy cái chai cuối cùng lại bằng một cái nút bần:

“Bà Pomfrey sẽ mừng lắm đây. Mủ củ u là một phương thuốc tuyệt vời để chữa các thể mụn trứng cá bất trị. Có thể ngăn bọn học viên khỏi phải xài tới mấy phương pháp liều mạng để tiêu mụn.”

Hannah Abbott - một học sinh nhà Hufflepuff, nói, giọng thầm thì:

“Giống như Eloise Midgen tội nghiệp đó. Nó đã thử nguyền mấy cái mụn của nó.”

Giáo sư Sprout lắc đầu:

“Con bé ngu ngốc. Hên là bà Pomfrey đã sửa mũi lại cho nó rồi.”

Một tiếng chuông vang vọng từ hướng lâu đài, vượt qua những trảng đất ẩm, báo hiệu đã hết giờ học, và lớp học tản ra: Tụi nhà Hufflepuff trèo lên những bậc thang bằng đá để đến lớp Biến; trong khi bọn nhà Gryffindor đâm đầu về hướng khác, xuôi con đường dốc, xuống cái chòi gỗ của lão Hagrid bên bìa khu Rừng Cấm.

Lão Hagrid đứng bên ngoài căn chòi, một tay nắm cái vòng đeo cổ của con chó săn đen khổng lồ - con Fang. Dưới chân lão, nằm trên đất, là nhiều cái thùng gỗ thưa, và con Fang cứ rên rỉ, vùng vẫy trong cái dây buộc cổ, có vẻ như chằm hăm muốn xem xét cho kỹ càng bên trong cái thùng. Khi tụi nó kéo lại gần, một tiếng ràn rạt kỳ quái đập vào tai, đệm bằng những âm thanh nghe như mấy tiếng nổ nho nhỏ.

Lão Hagrid toét miệng cười với Harry, Ron, và Hermione:

“Chào! Nãy giờ chờ tụi Slytherin ở đây, tụi nó không

muốn bỏ lỡ vụ này đâu - Quái Tôm Đuôi Nổ!”

Ron kêu lên:

“Bác nói gì?”

Harry trỏ mấy cái thùng gỗ thưa.

Lavender kêu ré lên, nhảy lùi ra sau :

“Í ẹ!”

“Í ẹ” đúng là tóm tắt được toàn bộ cảm tưởng của Harry về bọn Quái Tôm Đuôi Nổ. Chúng trông giống như những con tôm hùm không vỏ, biến dạng, nhợt nhạt khủng khiếp và nhầy nhụa, với những cái cẳng túa ra từ những chỗ kỳ quái và những cái đầu vô hình. Có khoảng một trăm con trong mỗi thùng, mỗi con dài khoảng mười lăm phân, bò chồng lên nhau, búng mình một cách mò mẫm vào các cạnh thùng. Chúng bốc mùi cá sình nồng nặc. Thỉnh thoảng, vài tia lửa tóe ra từ đuôi một con Quái Tôm, và với một tiếng ‘phụt’ nhỏ, con vật bắn mình tới trước được cả chục phân.

Lão Hagrid nói đầy tự hào:

“Mới nở đó. Mấy đứa có thể tự nuôi chúng. Tuy nhiên cũng phải chuẩn bị một chút.”

“Mắc gì tụi này lại *muốn* nuôi chúng chứ?”

Một giọng lạnh lùng cất lên.

Bọn nhà Slytherin đã tới, và người nói là Draco Malfoy. Crabbe và Goyle đang cười khúc khích tán thưởng từng lời của nó.

Lão Hagrid trông có vẻ như cứng người lại trước câu hỏi

đó.

Malfoy tiếp:

"Ý tôi là, tụi nó thì làm được gì? Ý nghĩa gì cái bọn ấy chứ?"

Lão Hagrid há miệng, vẻ suy nghĩ khó nhọc. Ngưng vài giây, rồi lão nói cọc cằn:

"Đó là cho bài sau, Malfoy. Bữa nay cho tụi nó ăn thôi. Bây giờ, các trò sẽ cho chúng thử mấy món khác nhau. Tôi chưa bao giờ nuôi, không chắc chúng thích cái gì… Có ít trứng, gan ếch, một chút rắn cỏ… cứ thử cho tụi nó mỗi thứ một chút."

"Đầu tiên là mủ, giờ là cái này." Seamus càu nhàu.

Chẳng có gì ngoài tình cảm sâu xa đối với lão Hagrid đã khiến Harry, Ron, và Hermione bốc lấy vài nắm gan ếch vụn, thảy vô trong thùng để nhử tụi Quái Tôm Đuôi Nổ. Harry không thể không nghi ngờ rằng tất cả những động tác này là vô nghĩa, bởi vì mấy con Quái Tôm này dường như không có mồm.

Sau khoảng mười phút, chợt Dean Thomas kêu lên:

"Úi da! Nó cắn tôi!"

Lão Hagrid vội vã chạy lại, nhìn lo lắng.

Dean vừa nói, giọng giận dữ, vừa chỉ cho lão Hagrid thấy vết phỏng trên bàn tay mình:

"Đuôi nó nổ!"

Lão Hagrid gật đầu:

“Ờ, phải, chuyện này vẫn xảy ra mỗi khi tụi nó nổ.”

Lavender lại kêu lên lần nữa:

“Ê! Bác Hagrid, cái gì nhọn nhọn trên người nó nè?”

Lão Hagrid nói, thật ấm áp:

“À, một số con có vòi nọc.”

(Lavender lập tức rụt ngay tay ra khỏi cái chuồng.)

“Bác nghĩ tụi nó là mấy con đực… Mấy con cái thì có giác hút trên bụng… Bác nghĩ tụi này hút máu.”

Malfoy nói mỉa mai:

“Rồi, tao biết chắc chắn vì sao mà người ta giữ chúng sống rồi. Ai mà chẳng thích nuôi mấy con vừa biết đốt, biết cắn, lại biết chích!”

Hermione tớp lại ngay:

“Không phải vì tụi nó không đẹp mà nói tụi nó vô dụng! Máu rồng đó, pháp thuật diệu kỳ đó, mà mày đâu có muốn nuôi con rồng nào chơi đâu, đúng không?”

Harry và Ron nhe răng cười với lão Hagrid, còn lão thì cười ngầm dưới hàm râu rậm. Cứ như tụi Harry, Ron, và Hermione đã quá rành thì lão Hagrid không khoái gì hơn là một con rồng nhí - lão đã từng sở hữu một con trong một khoảng thời gian ngắn ngủi vào năm thứ nhứt, một con rồng Na Uy loại Lưng nhô có tên là Norbert. Lão Hagrid đơn giản chỉ khoái mấy con quái vật, càng gây chết chóc càng tốt.

“Tốt, ít nhất mấy con Quái Tôm còn nhỏ.”

Ron nói khi tụi nó đi về lâu đài ăn trưa một tiếng đồng hồ sau đó.

Hermione cáu tiết:

"Bây giờ thì vậy, nhưng một khi bác Hagrid tìm ra được là tụi nó ăn cái gì, mình nghĩ tụi nó phải dài tới cả hai thước."

Ron cười láu lỉnh với Hermione, nói:

"Ờ, nhưng mà đâu có sao nếu tụi nó hóa ra lại chữa được bịnh say sóng hay cái gì đó, phải không?"

Hermione hơi bực:

"Bồ biết quá rõ là mình nói vậy chỉ để cho thằng Malfoy câm mồm thôi mà! Thật ra mình nghĩ thằng đó nói cũng đúng. Có lẽ việc nên làm nhất là khống chế cả đám mấy con ấy trước khi tụi nó tấn công tất cả chúng ta."

Tụi nó ngồi xuống dãy bàn nhà Gryffindor và chén sườn cừu với khoai tây. Hermione ăn lẹ tới nỗi Harry và Ron phải nhìn nó chằm chằm.

Ron kêu lên:

"Ê, cái này gọi là bênh vực quyền gia tinh đó hả? Thay vì vậy, coi chừng bồ ói ra bây giờ."

Hermione trả lời nghiêm trang, tọng đầy một miệng phồng căng toàn cọng giá.

"Không, mình chỉ muốn đến thư viện liền."

Ron kêu lên, vẻ không tin nổi:

"Cái gì? Hermione nè, hôm nay ngày đầu đi học lại. Tụi mình còn chưa có bài tập về nhà mà!"

Hermione nhún vai và tiếp tục ngốn ngấu đồ ăn, như thể cô bé đã không ăn hết mấy ngày. Đoạn đứng phắt dậy, nói: "Gặp lại ở bữa ăn tối!" và đi thật nhanh.

Khi chuông reng báo hiệu lớp học buổi chiều bắt đầu, Harry và Ron khởi hành đi tới Tháp Bắc, ở đó, tít cuối cái cầu thang xoắn chặt, một cái thang xếp bằng bạc dẫn tới cánh cửa sập hình vòng cung trên trần, và căn phòng mà giáo sư Trenawley cư ngụ.

Mùi nước hoa ngọt lịm quen thuộc tỏa ra từ cái lò sưởi xộc ngay vào mũi tụi nhỏ khi chúng trồi lên ở đầu cái thang xếp. Như mọi khi, màn cửa đều khép kín; căn phòng hình tròn tắm đẫm trong một thứ ánh sáng đỏ lờ mờ phát ra từ nhiều ngọn đèn, tất cả đều được che lại bằng khăn quấn với khăn choàng. Harry và Ron vượt qua một đống những ghế cao bọc vải hoa sặc sỡ và ghế nệm dài để chật cả căn phòng, cùng nhau ngồi xuống một cái bàn tròn nhỏ xíu.

"Chào các trò."

Giọng nói mơ hồ của giáo sư Trelawney cất lên ngay sau lưng Harry, làm nó giật nảy cả mình.

Gầy thật gầy với cặp mắt kiếng khổng lồ khiến cho cặp mắt trở nên quá to trên gương mặt, giáo sư Trelawney nhìn săm soi Harry với một vẻ mặt bi thảm mà cô luôn luôn đeo theo mỗi khi gặp Harry. Khối đồ sộ những vòng tay, chuỗi hạt, vòng đeo, như thường lệ sáng lấp lóa trên mình giáo sư trong ánh lửa lò sưởi.

Cô nói với Harry, giọng thê lương:

“Con đang lo lắng, cưng à. Nội nhãn của ta nhìn xuyên qua gương mặt can đảm của con, thấy tận bên trong nội tâm đang xáo trộn. Và ta rất đau buồn phải nói với con rằng, những điều khiến con lo lắng không phải là không có căn cứ. Ta thấy trước mặt con sẽ là một giai đoạn khó khăn, than ôi… khó khăn nhất… Ta e rằng điều con sợ sẽ xảy đến thật… và có thể đến sớm hơn là con nghĩ…”

Giọng cô hạ xuống gần như là thì thầm. Ron đảo mắt nhìn Harry. Harry nhìn lại nó lạnh lùng. Giáo sư Trelawney quét ngang hai đứa và đến ngồi trong một cái ghế bành có tay dựa đặt trước lò sưởi, đối diện với cả lớp. Lavender Brown và Parvati Patil, vốn rất ái mộ giáo sư Trelawney, ngồi trên mấy cái ghế nệm dài ngay sát bên cô.

Giáo sư Trelawney cất lời:

“Các con yêu quý, đã tới lúc chúng ta xem xét các vì sao. Chuyển động của các hành tinh cùng những điềm báo bí ẩn của chúng chỉ bộc lộ ra cho những ai hiểu được các bước đi của vũ điệu thiên hà. Định mệnh của con người có thể giải mã bằng những tia sáng của hành tinh, chúng trộn lẫn nhau…”

Nhưng ý nghĩ của Harry đã trôi dạt rồi. Ngọn lửa tẩm nước hoa luôn luôn làm nó thấy buồn ngủ và mụ mị, và những bài nói dông dài của giáo sư Trelawney về tiên tri chưa bao giờ thu hút được nó, mặc dù nó cũng không thể không nghĩ tới lời cô vừa nói với nó lúc nãy: *“Ta e rằng điều con sợ sắp xảy đến thật.”*

Nhưng Hermione nói đúng, Harry cáu kỉnh nghĩ thầm, giáo sư Trelawney đúng là một mụ già lừa bịp. Hiện thời nó

chẳng thấy lo sợ điều gì cả… đúng rồi, nếu không tính tới chuyện nó hơi sợ rằng có thể chú Sirius đã bị bắt… nhưng giáo sư Trelawney mà biết cái gì? Nó đã đưa ra một kết luận từ lâu rồi rằng cái trò tiên tri của cổ thật ra không hơn gì chuyện đoán mò gặp hên kết hợp với một phong cách ma quái.

Dĩ nhiên, ngoại trừ lần đó vào cuối niên học, khi cô tiên đoán về Voldemort sẽ lại trỗi dậy… và khi Harry kể lại cho cụ Dumbledore nghe, chính cụ đã nói là cụ nghĩ rằng vụ xuất hồn đó có thể là "xịn"…

"Harry!"

Ron thì thầm.

"Cái gì?"

Harry nhìn quanh; cả lớp đang chằm chằm nhìn nó. Nó ngồi thẳng dậy. Nó đã gần như ngủ gục, đi lạc trong trạng thái bừng bừng và những ý nghĩ của nó.

Giáo sư Trelawney hơi thoáng vẻ oán giận vì Harry rõ ràng đã không thèm để tâm đến lời cô:

"Ta đang nói, cưng à, rằng con rõ ràng đã sinh ra dưới tác động xấu của sao Thần Nông."

"Sinh ra dưới… dưới cái gì ạ? Con xin lỗi…"

"Thần Nông, cưng, Sao Thần Nông."

Giọng nói giáo sư Trelawney nghe đã rõ ràng là cáu tiết khi Harry có vẻ không tập trung trước cái tin này lắm:

"Ta đang nói rằng sao Thần Nông chắc chắn đã ở vào một vị trí đầy quyền lực trong thiên hà vào đúng lúc trò sinh ra…

Mái tóc đen của trò… vóc dáng nhỏ thó của trò… những mất mát bi thảm trong đời khi còn nhỏ… Ta nghĩ ta đúng khi nói rằng, con ạ, con đã sinh ra giữa mùa đông?"

Harry đáp:

"Không, con sinh tháng bảy."

Ron vội vàng chuyển tiếng cười to của mình thành một cái ho khan.

Nửa giờ sau, mỗi đứa trong lớp được phát một cái biểu đồ hình tròn phức tạp, và chúng phải cố mà điền đủ vị trí của các hành tinh vào thời điểm chúng sinh ra đời. Thật là một công việc buồn tẻ, đòi hỏi phải tra bảng niên biểu và tính các góc quá nhiều.

Sau một hồi, Harry nói, trán cau cau ngó xuống miếng giấy da của nó:

"Mình có tới hai cái sao Hải Vương ở đây, vậy là không đúng rồi, phải không?"

Ron bắt chước cách thì thào bí ẩn của giáo sư Trelawney:

"Àààà… Khi hai ngôi sao Hải Vương cùng xuất hiện trên bầu trời, thì Harry à, đó chắc chắn là dấu hiệu của một thằng nhỏ con đeo mắt kiếng sắp ra đời…"

Seamus và Dean đang làm bài gần đó, cười thật lớn, tuy không lớn đến mức át được tiếng kêu đầy phấn khích của Lavender Brown:

"Ôi, thưa giáo sư, hãy nhìn coi nè! Con nghĩ con có một ngôi sao không định hướng! Ôi đó là sao gì vậy, thưa giáo

sư?”

Giáo sư Trelawney vừa ngó xuống tấm biểu đồ vừa đáp:

“Đó là sao Uranus, cưng à.”

Ron hỏi:

“Cho dòm cái sao Uranus một cái có được không?”

Thật là xui xẻo, giáo sư Trelawney nghe thấy, và có lẽ vì vậy mà cuối buổi học, cô cho tụi nó một đống nhiều thật nhiều bài tập về nhà.

Cô nói cấm cảu, nghe lại giống giáo sư McGonagall nhiều hơn là giống cô hàng ngày vốn nhẹ nhàng, mơ màng:

“Một bản phân tích chi tiết về việc cách vận động của thiên hà sẽ ảnh hưởng tới các trò trong tháng tới ra sao, nhớ đối chiếu biểu đồ của chính các trò. Ta muốn thứ Hai tới là phải nộp bài rồi đó, đừng có viện cớ này nọ!”

“Bà già dở hơi tội nghiệp. Bài này phải mất hết hai ngày cuối tuần, sẽ…”

Ron nói cay đắng khi nhập vào đám đông đi xuống cầu thang, trở về Đại Sảnh và ăn tối.

Hermione đã bắt kịp tụi nó, vui vẻ nói:

“Nhiều bài tập quá hả? Giáo sư Vector không cho tụi này bài nào!”

Ron quạu quọ:

“Tốt, hoan hô giáo sư Vector.”

Tụi nó tới được Tiền sảnh, lúc đó đã đặc người đứng xếp

hàng chờ ăn tối. Tụi nhỏ vừa mới nhập vào cuối hàng thì một giọng nói oang oang vang lên phía sau:

"Weasley! Ê, Weasley!"

Harry, Ron, và Hermione quay lại. Malfoy, Crabbe, Goyle đang đứng đó, đứa nào đứa nấy trông đều có vẻ đang khoái chí chuyện gì đó.

Ron nói cộc lốc.

"Gì?"

"Ba mày trên báo nè, Weasley!"

Malfoy nói, tay khua một tờ *Nhật báo Tiên tri.* Nó nói rất to, sao cho tất cả cái Tiền sảnh đông nghịt này phải nghe thấy.

"Nghe đây!"

THÊM NHỮNG SAI LẦM Ở BỘ PHÁP THUẬT

Có vẻ như những rắc rối ở Bộ Pháp thuật vẫn chưa đến hồi kết thúc, Rita Skeeter - đặc phái viên của bổn báo, cho biết.

Vừa mới bị khiển trách vì việc kiểm soát đám đông quá kém trong Cúp Quidditch, và vẫn chưa thể giải thích được việc mất tích của một trong những phù thủy của mình, Bộ đã lại nhúng sâu hơn vào một vụ rắc rối mới toanh ngày hôm qua, gây ra bởi trò hề của Arnold Weasley, thuộc sở Dùng sai chế tác Muggle.

Malfoy ngẩng lên, reo to:

"Tưởng tượng nổi không, Weasley, đến tên ổng mà người

ta còn không viết đúng nổi. Vậy gần như ổng là người không có giá trị gì hết rồi, phải không mày?"

Ai nấy trong Tiền sảnh đều giương tai lắng nghe. Malfoy giương tờ báo lên với vẻ điệu đàng và đọc tiếp:

Arnold Weasley, người đã từng bị phạt vì đã sở hữu một chiếc xe bay cách đây hai năm, hôm qua lại vừa mới dính vào một cuộc ẩu đả với những người Muggle giữ gìn pháp luật ("Cảnh sát") vì chuyện mấy cái thùng rác cực kỳ hiếu chiến, ông Weasley trước đó hình như đã vội chạy đến hỗ trợ cho Moody Mắt-Điên, một cựu Thần Sáng lớn tuổi của Bộ, đã về hưu khi không còn phân biệt nổi giữa một cái bắt tay lương thiện với một vụ mưu sát. Ngay khi đến ngôi nhà được canh gác nặng nề của ông Moody, ông Weasley đã phát hiện ra, không có gì ngạc nhiên, rằng ông Moody một lần nữa đã dựng nên báo động giả. Ông Weasley buộc phải chỉnh lại vài ký ức trước khi thoát được khỏi đám cảnh sát, nhưng ông từ chối trả lời các câu hỏi của Nhật báo Tiên tri về việc vì sao ông lại lôi Bộ vào một màn thiếu phẩm cách và xấu hổ đến như vậy.

Malfoy nói, lật tờ báo và giơ lên:

"Có hình nữa nè, Weasley! Một tấm hình chụp ba má mày đứng bên ngoài căn nhà, nếu mà mày gọi đó là cái nhà! Má mày mà giảm được vài ký thì bả mừng lắm, phải không mày?"

Ron run bắn lên vì giận. Mọi người đều đang nhìn nó chằm chằm.

Harry nói:

"Đồ nhãi Malfoy! Đi thôi, Ron…"

Malfoy cười nhạo:

“Ồ, mày ở nhà nó hè vừa rồi phải không Potter? Kể tao nghe coi, phải má nó mập như heo không, hay chỉ tại cái hình thôi?

Cả Harry và Hermione cùng nắm lấy đuôi áo Ron để ngăn nó nhảy xổ vào Malfoy. Harry nói:

“Mày biết má mày làm sao không Malfoy? Cái vẻ mặt của bả như thể có nguyên một đống phân ngay dưới mũi bả vậy. Bộ lúc nào trông bả cũng vậy, hay chỉ vì lúc đó có mày bên cạnh?”

Bộ mặt nhợt nhạt của Malfoy hơi ửng đỏ:

“Đừng có liều mạng xúc phạm má tao, Potter.”

“Câm cái mõm heo của mày lại đi!”

Harry nói và quay đi.

BANG!

Nhiều người thét lên. Harry cảm thấy có vật gì trắng lóa, nóng bỏng lướt ngang mặt nó. Nó thò tay vào túi áo tìm cây đũa phép, nhưng trước khi sờ thấy cây đũa, nó nghe thèm một tiếng BANG thứ hai, và một tiếng gầm vang dội cả Tiền sảnh.

“Ồ KHÔNG, KHÔNG ĐÂU, CẬU NHỎ!”

Harry xoay ngang. Giáo sư Moody đang khập khiễng bước xuống trên cái cầu thang đá cẩm thạch. Cây đũa phép của ông chồm ra ngoài và đang chĩa thẳng vào một con chồn hương trắng toát, nó đứng run rẩy trên sàn lát đá, đúng ngay chỗ Malfoy vừa mới đứng.

Một sự im lặng kinh hoàng trong Tiền sảnh. Không ai, trừ Moody, dám nhúc nhích đến một bắp cơ. Moody quay qua nhìn Harry, hay ít nhất, con mắt bình thường của ông nhìn Harry, còn con mắt kia đang nhìn ra phía sau gáy ông.

"Nó đánh trò hả?"

Moody gầm gừ. Giọng nói ông trầm và nhỏ.

"Không, sém thôi ạ!"

Chợt Moody hét lên:

"ĐỂ YÊN ĐÓ!"

Harry ngơ ngác hỏi:

"Để… cái gì?"

"Không phải trò… thằng kia!"

Moody gầm lên, hất ngón tay cái qua vai, chỉ về hướng Crabbe, thằng này đã gần như hóa đá, tính nhặt con chồn hương lên. Có vẻ như con mắt đảo tròng của Moody có phép thuật và có thể nhìn ra phía sau lưng.

Moody bắt đầu bước khập khiễng về phía Crabbe, Goyle và con chồn hương, con này kêu lên the thé rồi bỏ chạy về hướng hầm ngục.

Moody gầm lên:

"Ta không nghĩ vậy đâu!" rồi chĩa cây đũa phép vào con chồn hương lần nữa. Con chồn bay lên trời chừng ba mét, rơi xuống sàn cái "bịch", rồi lại nảy lên một lần nữa.

"Ta không thích cái trò tấn công khi người ta quay lưng đi."

Moody gừ gào trong khi con chồn hương nảy lên càng lúc càng cao, kêu thét lên vì đau đớn:

“Làm toàn việc thối tha, hèn hạ, cặn bã…”

Con chồn hương bay vèo trong không trung, chân và đuôi quơ quào bất lực.

“Đừng - có - bao - giờ - làm - vậy - nữa - nghe - chưa!”

Moody nhấn từng chữ trong khi con chồn hương rớt ịch xuống sàn đá rồi lại nảy lên thêm.

Chợt một giọng nói sửng sốt vang lên:

“Giáo sư Moody!”

Giáo sư McGonagall đang bước xuống trên chiếc cầu thang đá, tay bà đầy những sách.

“Chào giáo sư McGonagall.”

Moody vừa nói, giọng bình tĩnh, vừa làm cho con chồn nảy lên cao hơn.

“Anh… anh làm gì đó?”

Giáo sư McGonagall hỏi, mắt bà dõi theo con chồn hương nảy lên nảy xuống trong không khí.

“Dạy.”

Moody đáp.

Giáo sư McGonagall thét lên, chồng sách rớt khỏi tay bà:

“Dạy… Anh Moody, bộ đó là học trò sao?”

“Đúng.”

“Không!”

Giáo sư McGonagall hét to, vừa chạy vội xuống thang, vừa rút ra cây đũa phép. Một lúc sau, kèm theo một tiếng nổ “bụp”, Malfoy hiện ra trở lại, nằm thành một đống trên sàn, mớ tóc vàng óng chẹp nhẹp phủ đầy gương mặt bây giờ đã đỏ ké. Nó gượng đứng lên, cau có.

Giáo sư McGonagall nói yếu ớt:

“Anh Moody, tụi tôi không bao giờ lấy phép Biến làm hình phạt cả! Chắc giáo sư Dumbledore có nói với anh điều đó chứ?”

Moody vừa đáp vừa gãi cằm ơ hờ:

“Hình như có nói… Ừ. Nhưng thiết nghĩ một cú sốc tốt đúng lúc…”

“Tụi tôi dùng phạt cấm túc, Moody! Hoặc nói với giáo viên chủ nhiệm Nhà của đứa học trò phạm lỗi.”

Moody nói, nhìn chằm chằm Malfoy đầy ghét bỏ:

“Kỳ sau tôi sẽ làm vậy.”

Malfoy, ngước đôi mắt xanh nhợt vẫn còn ngấn nước mắt vì đau và nhục lên nhìn Moody với vẻ hiểm ác, miệng lẩm bẩm điều gì đó mà nghe được chắc chắn nhất là từ “ba tao”.

“Ồ, vậy á?”

Moody nói lặng lẽ, khập khiễng đi tới vài bước, tiếng lạch cạch của cái chân gỗ vang lên trong Tiền sảnh:

“Ừ, nhóc, ta biết ba mi từ xưa… Chắc mi nói với ổng là Moody đang theo sát con trai ổng… mi cứ méc là ta nói vậy

đi… Còn bây giờ, giáo viên chủ nhiệm Nhà của mi là thầy Snape phải không hả?”

“Đúng!” Malfoy phẫn uất, đáp.

Moody gầm gừ:

“Lại thêm một bạn cũ… Ta đã đợi có ngày được tán dóc với ông bạn già Snape… Nào, nhóc…”

Và ông xốc nách Malfoy, đẩy nó đi về hướng hầm ngục.

Giáo sư McGonagall nhìn theo họ chăm chăm một cách lo âu mất một lúc, rồi bà vẫy cây đũa phép vào đống sách rơi, làm chúng bay vút lên trở lại vào cánh tay bà.

Vài phút sau đó, khi đã ngồi vào bàn nhà Gryffindor, vây quanh là tiếng bàn tán đầy hào hứng về chuyện vừa mới xảy ra. Ron lặng lẽ nói với Harry và Hermione:

“Đừng có nói chuyện với mình!”

Hermione ngạc nhiên, hỏi:

“Sao không?”

“Tại mình muốn gắn nó vào trong bộ nhớ của mình mãi mãi.”

Ron nói, mắt nhắm lại và một vẻ hưng phấn hiện lên trên mặt nó:

“Draco Malfoy, cái con chồn hương nảy tưng tưng kỳ lạ…”

Harry và Hermione cùng cười ha ha, và Hermione bắt đầu phân phối món thịt bò hầm vào dĩa từng đứa. Cô bé nói:

“Ổng dám làm thằng Malfoy bị thương thật chớ! Còn hên là có giáo sư McGonagall ngăn lại…”

Ron hét lên giận dữ, mắt trợn trừng, cáu kỉnh:

“Hermione! Bồ đang làm hỏng giây phút đẹp nhất của đời mình!”

Hermione gây ra một âm thanh nóng nảy và lại bắt đầu ăn hết ga.

Harry nhìn cô bé:

“Đừng có nói với mình là bồ sắp đi thư viện tối nay đó nhe!”

Hermione nói chắc nịch:

“Đi chớ! Cả đống việc phải làm.”

“Nhưng bồ nói giáo sư Vector…”

“Không phải bài tập.”

Hemione đáp. Chỉ trong vòng năm phút, cô bé đã vét sạch cái dĩa của mình và đi mất. Cô vừa mới đi là Fred Weasley vào thế chỗ ngay. Nó nói:

“Trời, Moody! Ổng ngầu cỡ nào?”

“Quá cỡ ngầu!” George nói, kéo ghế ngồi xuống đối diện Fred.

“Siêu ngầu!” Lee Jordan, bạn thân của hai đứa sinh đôi, vừa nói vừa trườn xuống ngồi kế bên George. Nó thông báo với Harry và Ron:

“Chiều nay tụi này có giờ của thầy.”

Harry háo hức:

“Buổi học ra sao?”

Fred, George, và Lee trao đổi với nhau những cái nhìn đầy ý nghĩa.

“Chưa từng học buổi nào giống vậy,” Fred nói.

“Thầy *rành* lắm, nhỏ ơi!” Lee nói.

“Rành cái gì?” Ron chồm người ra trước, hỏi.

“Rành làm *cái đó* thì phải làm ra sao”, George nói đầy ấn tượng.

“Làm cái gì?”

Harry nói.

“Chống lại Nghệ thuật Hắc ám,” Fred đáp.

“Cái gì ổng cũng nếm mùi hết rồi,” George thêm vào.

“Tuyệt cú!”, Lee nói.

Ron lục trong túi ra cái thời khóa biểu:

“Tới thứ năm tụi này mới có giờ thầy!” Nó thất vọng, nói.

14

NHỮNG LỜI NGUYỀN KHÔNG THỂ THA THỨ

Hai ngày sau đó trôi qua không có chuyện gì đáng kể, nếu không tính tới vụ Neville nung chảy mất cái vạc thứ sáu của nó trong giờ Độc Dược. Giáo sư Snape, dường như đã đạt tới một trình độ hận thù mới sau một mùa hè, bắt Neville phạt cấm túc, và Neville trở về từ buổi phạt trong một tình trạng suy sụp thần kinh, do bị bắt moi ruột cả một thùng tô nô đầy cóc có sừng.

Ron nói với Harry khi tụi nó đứng ngó Hermione đang chỉ cho Neville cách dùng bùa Cọ rửa để chùi sạch mớ ruột cóc bám trong móng tay:

"Bồ có biết tại sao thầy Snape lại điên cuồng vậy không?"

"Biết. Tại thầy Moody." Harry đáp.

Chuyện mà ai ai cũng biết là thầy Snape thật lòng muốn được dạy môn Nghệ thuật Hắc ám, và giờ thì thầy đã thất bại trong cuộc chạy đua cho năm thứ tư. Thầy Snape ghét tất cả các giáo viên dạy Nghệ thuật Hắc ám trước đó, và để lộ sự ghét bỏ đó ra cho mọi người biết. Nhưng thật đáng ngạc nhiên, thầy có vẻ thận trọng khi biểu lộ sự oán thù với Moody Mắt-

Điên. Quả thực, lần nào Harry thấy hai người đó ở cạnh nhau - trong giờ ăn, hay trong hành lang - nó đều có cảm tưởng rõ ràng là thầy Snape tránh nhìn vào mắt Moody, dù là con mắt thường hay là con mắt phép.

Harry trầm ngâm:

"Bồ biết không, mình nghĩ là thầy Snape hơi ớn thầy Moody."

Ron nói, mắt mơ màng:

"Thử tưởng tượng thầy Moody biến thầy Snape thành con cóc có sừng há, rồi tung ổng lên vòng vòng quanh cái hầm của ổng…"

Bọn học trò năm tư nhà Gryffindor quá trông chờ buổi học đầu tiên của thầy Moody, đến nỗi vào thứ Năm, tụi nó kéo tới lớp thật sớm từ giờ ăn trưa, xếp thành hàng trước phòng học trước khi chuông reng. Người duy nhất không có ở đó là Hermione, cô bé chỉ quay về vừa sít giờ vào học.

"Nãy giờ ở…"

"Thư viện." Harry kết thúc câu nói giùm Hermione. "Nào, lẹ lẹ giùm đi, không là không có chỗ ngon mà ngồi."

Ba đứa vội vã chiếm ba cái ghế ngay trước bàn giáo viên, lấy ra cuốn: *Thế Lực Hắc Ám - Hướng Dẫn Tự Vệ,* và chờ, yên lặng một cách bất thường. Chẳng bao lâu sau, tụi nó nghe tiếng bước chân lạch cạch không lẫn vào đâu được của thầy Moody dọc hành lang, rồi thầy bước vào lớp, nhìn vừa lạ lùng vừa đáng sợ hơn bao giờ hết. Và tụi nó vừa mới thấy một bàn chân gỗ đầy móng vuốt của thầy thò ra dưới vạt áo chùng.

Vừa đi lộp cộp về bàn và ngồi xuống, thầy vừa gầm gừ:

"Mấy trò dẹp cái đó qua một bên. Mấy cuốn sách đó… Không cần tới đâu."

Tụi nhỏ bỏ sách vô lại trong cặp. Ron trông phấn khích ra mặt.

Thầy Moody lấy ra một tờ danh sách, lắc cho cái bờm tóc muối tiêu rũ ra khỏi khuôn mặt méo mó và đầy thẹo, rồi bắt đầu điểm danh. Con mắt bình thường của thầy từ từ dò theo danh sách, trong khi con mắt phép cứ xoay mòng mòng, dán chặt vào từng đứa học trò mỗi khi nó trả lời.

"Rồi xong," thầy nói, khi đứa cuối cùng hô có mặt. "Tôi có nhận được thư của thầy Lupin về lớp này. Có vẻ như các trò đã có kiến thức khá hoàn thiện về cách xử lý mấy sinh vật Hắc ám… Các trò đã biết xử tụi Ông Kẹ, ma đầm lầy, thủy quái, ma da, và cả người sói, đúng không?"

Cả lớp rào rào đồng ý.

"Nhưng các trò còn kém - rất kém - trong việc xử lý mấy lời nguyền. Cho nên tôi tới đây là để nâng các trò lên trình độ tiêu chuẩn những gì mà các phù thủy có thể làm với nhau. Tôi có được một năm để dạy các trò cách đối phó với Hắc ám…"

Ron thốt kêu:

"Sao, thầy không ở lại à?"

Con mắt phép của thầy Moody đảo vòng, chăm chăm nhìn Ron. Ron trông đã cực kỳ khiếp vía. Nhưng một lát sau, thầy Moody mỉm cười - lần đầu tiên Harry thấy thầy làm như vậy. Hậu quả là gương mặt chằng chịt thẹo của thầy trông càng co

rúm và vặn vẹo chưa từng thấy, nhưng tuy vậy, nhìn thấy thầy làm một việc thân thiện như nụ cười vừa nãy cũng là hay lắm rồi. Ron thật là nhẹ cả người.

"Trò là con trai của Arthur Weasley, hả? Cha trò đã kéo tôi ra khỏi một vụ kẹt cách đây mấy hôm… Ừ, tôi chỉ ở lại đây một năm. Sự giúp đỡ đặc biệt dành cho cụ Dumbledore… Một năm, rồi trở lại đời sống hưu lặng lẽ của mình."

Thầy Moody cười khô khan, rồi vỗ hai bàn tay gân guốc vào nhau:

"Rồi… vào vấn đề. Những lời nguyền. Lời nguyền có nhiều dạng, nhiều mức độ mạnh yếu. Hiện nay, theo Bộ Pháp thuật, tôi chỉ nên dạy cho các trò cách phản nguyền và dừng ở đó thôi. Bộ cho là tôi không nên diễn cho các trò coi những lời nguyền Hắc ám bất hợp pháp, cho đến khi các trò lên năm thứ sáu. Bộ cho là tới chừng đó các trò mới đủ lớn để mà đối phó với chuyện đó. Nhưng giáo sư Dumbledore có một cái nhìn cao hơn về thần kinh các trò, cụ nghĩ rằng các trò có thể đối đầu được, và tôi cũng nói, các trò càng sớm biết được mình phải đương đầu với cái gì càng tốt chừng nấy. Nhưng làm sao có thể tự vệ, chống lại một cái gì đó trong khi các trò chưa thấy mặt mũi nó bao giờ? Một phù thủy sắp tung một lời nguyền bất hợp pháp vào trò sẽ không bao giờ nói cho trò biết người ấy sắp làm gì. Vị ấy sẽ không làm việc ấy một cách dễ thương, lịch lãm với cái mặt trò. Do đó, các trò cần được chuẩn bị. Các trò cần cảnh giác và thận trọng. Trò cần bỏ cái đó qua một bên, thưa cô Brown, trong lúc tôi đang nói."

Lavender giật bắn mình và đỏ bừng mặt. Nó đang cho

Parvati coi nguyên lá số tử vi của mình trong hộc bàn. Rõ ràng là con mắt thần của Moody có thể nhìn xuyên qua gỗ đặc, cũng như có thể nhìn thấu ra sau lưng.

"Vậy… có ai trong các trò biết những lời nguyền nào bị luật phù thủy phạt nặng nhất không?"

Mấy cánh tay ngập ngừng đưa lên, có cả tay Ron và Hermione. Moody chỉ vào Ron, mặc dù con mắt phép của thầy vẫn dán vào Lavender.

Ron ngập ngừng:

"Ơ… Ba có kể cho con nghe về một… Cái đó có phải kêu là lời nguyền *Độc tài* không, hay cái gì ạ?"

"À, phải," thầy Moody tán đồng. "Ba trò chắc là phải biết rõ lời nguyền đó rồi. Có lần đã gây cho Bộ cả đống rắc rối, cái lời nguyền Độc đoán đó."

Thầy Moody nặng nề bước đi khập khiễng, mở cái ngăn kéo bàn, lấy ra một cái hũ thủy tinh. Ba con nhện đen bự xự đang hấp tấp chạy vòng quanh bên trong. Harry cảm thấy Ron hơi thụt lại ngồi sát vào nó - Ron vốn ghét nhền nhện.

Thầy Moody thò tay vào trong hũ, bắt ra một con nhện, bỏ nó vô trong lòng bàn tay để cả lớp đều trông thấy. Rồi thầy chĩa cây đũa phép vào con nhện và lẩm nhẩm: "*Độc đoán!"*

Con nhện nhảy khỏi bàn tay thầy Moody trên một sợi tơ và bắt đầu đánh mình tới trước, ra sau, như thể đang ở trên một cái xà đu. Nó duỗi những cái chân ra một cách cứng nhắc, rồi quật ngược ra sau, làm đứt sợi tơ, và đáp xuống mặt bàn, ở đó nó bắt đầu nhào lộn trên mấy cẳng chân theo vòng tròn. Thầy

Moody vẩy mạnh cây đũa phép, và con nhện đứng lên trên hai chân sau, bắt đầu thực hiện cái mà không thể nhầm vào đâu được là một bài nhảy giậm chân.

Mọi người cười ha ha - tất cả mọi người, ngoại trừ Moody.

Thầy gầm lên:

"Bộ các trò thấy vui lắm hả? Các trò cũng thích, phải không, nếu tôi làm điều đó với chính các trò?"

Tiếng cười tắt lịm ngay lập tức.

Con nhện cuộn người tròn vo và bắt đầu lăn qua lăn lại. Thầy Moody lặng lẽ nói:

"Kiểm soát toàn bộ. Tôi có thể làm cho nó nhảy ra ngoài cửa sổ, tự nhấn chìm mình, tự ném mình xuống cổ họng của mấy trò…"

Ron bất giác rùng mình một cái.

"Nhiều năm về trước, đã có nhiều nam, nữ phù thủy bị điều khiển bằng lời nguyền Độc đoán."

Harry biết thầy Moody đang nói về những ngày mà Voldemort thâu tóm toàn bộ quyền lực.

"Có việc cho Bộ làm, họ phải cố lọc ra ai đã hành động là do bị ép buộc, và ai đã hành động tự do theo ý muốn của mình… Có thể chống lại lời nguyền Độc đoán, và tôi sẽ dạy các trò cách làm, nhưng nó đòi hỏi một cá tính mạnh thật sự, và điều đó không phải ai cũng có. Tốt nhất là hãy tránh đụng phải lời nguyền đó nếu có thể tránh được. PHẢI THƯỜNG XUYÊN CẢNH GIÁC!"

Thầy gầm lên, và cả lớp giật bắn mình.

Thầy Moody nhặt con nhện nhào lộn lên và ném nó trở vào trong cái hũ.

"Còn ai biết lời nguyền nào khác? Một lời nguyền bất hợp pháp khác?"

Bàn tay Hermione lại phóng vèo lên trên không, và Harry hơi ngạc nhiên thấy cánh tay Neville cũng vậy. Lớp học duy nhất mà Neville thường hay xung phong là lớp Thảo Dược, đó là môn học dễ dàng nhất đối với nó. Neville có vẻ cũng ngạc nhiên về sự táo gan của chính mình.

"Sao?" Thầy Moody nói, con mắt phép của thầy đảo về dán ngay lên Neville.

Neville nói nhỏ xíu nhưng rành mạch:

"Có một lời nguyền… lời nguyền Hành hạ."

Thầy Moody nhìn Neville chăm chú, lần này bằng cả hai con mắt: "Tên con là Longbottom?" rồi con mắt phép của thầy sà xuống dò cuốn sổ lại lần nữa.

Neville căng thẳng gật đầu, nhưng thầy Moody không hỏi gì thêm. Quay lưng lại trước cả lớp, thầy thò tay vào hũ lấy ra con nhện kế tiếp và đặt nó lên mặt bàn. Con nhện đứng đó bất động, rõ ràng quá sợ mà không dám cất bước.

"Lời nguyền Hành hạ. Phải làm bự ra một chút cho mấy trò nắm được khái niệm."

Thầy nói rồi chĩa cây đũa phép vào con nhện, hô:

"Engorgio!"*

Con nhện phồng lên. Giờ đã to hơn cả một con nhện lông. Không thèm che giấu nữa, Ron đẩy cái ghế mình lùi ra sau, càng xa cái bàn của thầy Moody càng tốt.

Thầy Moody giơ đũa lên lần nữa, chĩa vào con nhện, và thì thào:

*"Crucio!"**

Ngay lập tức, mấy cái cẳng con nhện quặp chặt vào thân, nó lăn lộn và bắt đầu co giật hãi hùng, đánh từ bên này sang bên kia. Không có âm thanh nào phát ra từ con nhện, nhưng Harry chắc rằng nếu con nhện có thể phát ra tiếng kêu, thì tiếng đó ắt phải là tiếng la hét. Thầy Moody không dời cây đũa phép đi, và con nhện bắt đầu run lắc, co giật càng lúc càng dữ dội.

Hermione kêu the thé:

"Ngừng lại!"

Harry quay sang nhìn Hermione. Cô bé đang nhìn, nhưng không phải nhìn con nhện, mà là Neville; và Harry, dõi theo mắt Hermione, thấy hai bàn tay Neville bấu chặt lên cái bàn đằng trước, những lóng tay trắng bệch, mắt nó mở trừng đầy kinh hoàng.

Thầy Moody giơ cây đũa phép lên. Mấy cái chân nhện duỗi ra, nhưng rồi nó lại tiếp tục co giật.

"*Reducio*!"*

Thầy Moody thì thào, và con nhện teo về đúng kích thước. Thầy thả nó vào lại trong hũ, nói êm ái:

“Đau đớn. Chẳng cần đồ kẹp móng hay dao, các trò cũng cũng có thể hành hạ ai đó được nếu thực hiện lời nguyền Hành hạ… Đây cũng là một lời nguyền khá phổ biến một thời.”

“Rồi… còn ai biết cái gì khác không?”

Harry nhìn quanh. Cứ nhìn mắt mọi người, nó cũng đoán ra tất cả đều đang đoán xem cái gì sẽ xảy ra cho con nhện cuối cùng. Cánh tay Hermione khẽ lắc, rồi, cô bé giơ lên trời, lần thứ ba.

“Sao?”

Thầy Moody nhìn cô bé.

Hermione thì thầm:

“Avada Kedavra.”

Vài đứa trong lớp khó chịu nhìn Hermione, trong đó có Ron.

Thầy Moody nói, một nụ cười nhẹ vặn cái miệng thầy méo xệch:

“A! Vâng, cái cuối cùng và là cái xấu nhất. *Avada Kedavra* - lời nguyền Giết chóc.”

Thầy thò cây đũa phép vào trong cái hũ thủy tinh, và dường như cũng biết là chuyện gì sắp xảy ra, con nhền nhện thứ ba cuống cuồng chạy như điên quanh đáy hũ, cố lẩn cho được mấy ngón tay của thầy Moody, nhưng thầy tóm nó lại, đặt nó lên trên bàn. Con nhện lại bắt đầu chạy như phát khùng trên mặt gỗ.

Thầy Moody giơ cây đũa phép, và Harry bỗng nhiên thấy

rùng mình như gặp điềm báo trước.

Thầy rống lên:

"Avada Kedavra!"

Một tia chớp xanh đến lóa mắt kèm theo một âm thanh rào rào, như thể có một cái gì đó bao la, vô hình đang bay vút trên không - con nhện ngay lập tức té ngửa ra, không vết tích, nhưng không thể nào nhầm được, đã chết. Nhiều đứa con gái khóc thút thít, Ron té ngửa ra sau và gần như rớt xuống khỏi ghế khi con nhện trượt về phía nó.

Thầy Moody gạt con nhện chết trên bàn rơi xuống sàn rồi trầm tĩnh nói:

"Không đẹp chút nào. Không dễ chịu chút nào. Không có cả tới phản nguyền. Không cách gì ngăn được. Từ xưa tới nay chỉ có một người sống sót được với nó, và người ấy đang ngồi ngay trước mặt tôi."

Harry cảm giác mặt nó đỏ bừng lên khi mắt thầy Moody (cả hai con) đều nhìn vào nó. Nó cảm giác mọi người chung quanh cũng nhìn nó. Harry nhìn chằm chằm vào tấm bảng trông như thể bị tấm bảng thôi miên, nhưng thực sự nó chẳng thấy gì cả…

Vậy ba mẹ nó đã chết như vậy sao… giống hệt con nhện đó? Họ cũng chết mà không một vết tích, chết một cách không rõ ràng như vậy sao? Họ cũng đơn giản chỉ nhìn thấy tia chớp xanh và nghe tiếng cái chết đang lao tới thật nhanh, trước khi sự sống bị quét ra khỏi thân thể họ sao?

Trong suốt ba năm qua, Harry đã dựng đi dựng lại cái chết

của ba má mình, kể từ khi nó phát hiện ra họ đã bị giết, kể từ khi nó phát hiện ra chuyện gì đã xảy ra đêm ấy: Đuôi Trùn phản bội chỉ chỗ ẩn náu của ba má Harry cho Voldemort, hắn đã đến tìm họ trong túp lều tranh. Harry đã tưởng tượng Voldemort đã giết ba mình trước ra sao, James Potter đã chống đỡ hắn như thế nào, trong khi ông kêu thét vợ ẵm Harry mà chạy đi… Voldemort hăm dọa Lily Potter, nói bà đứng qua một bên để hắn giết Harry…

Harry tưởng tượng ra bà đã van xin hắn giết mình thế mạng và quyết không chịu ngừng che thân cho thằng con bé bỏng… và Voldemort đã giết nốt bà, trước khi chĩa cây đũa phép vô Harry…

Harry biết rõ tất cả những chi tiết này vì nó đã nghe lại được những tiếng kêu của ba má nó, trong lúc nó chống đỡ với những tên giám ngục vào năm rồi. Đó chính là năng lực khủng khiếp của tụi giám ngục: ép nạn nhân của chúng phải sống lại những ký ức đen tối nhất trong đời, làm họ chết chìm, cạn lực, trong nỗi tuyệt vọng của chính họ…

Thầy Moody lại nói, nhưng với Harry nghe như từ nơi nào xa thăm thẳm. Bằng một nỗ lực khổng lồ, nó kéo mình quay trở lại với hiện tại và lắng nghe xem thầy đang nói gì.

"Avada Kedavra là một lời nguyền cần phải có đằng sau nó một pháp thuật cao cường - các trò bây giờ có rút hết đũa phép ra, cùng chĩa vào tôi mà đọc thần chú, thì tôi ngờ rằng cùng lắm chỉ làm tôi chảy được tí máu cam. Nhưng không sao. Tôi đến đây đâu phải để dạy các trò cách thực hiện lời nguyền đó.

“Nào, nếu không có phản nguyền, vậy tại sao tôi lại cho các trò coi nó? *Bởi vì các trò phải biết về nó.* Các trò phải biết cái tệ hại nhất là cái gì. Các trò không ai muốn thấy mình rơi vào hoàn cảnh phải đối mặt với nó. Vậy HÃY THƯỜNG XUYÊN CẢNH GIÁC.”

Thầy gầm lên, và cả lớp lại giật nảy mình.

“Bây giờ… ba lời nguyền kia - *Avada Kedavra,* Độc đoán, và Hành hạ - được gọi là Những Lời nguyền Không thể Tha thứ. Chỉ cần áp dụng một trong ba lời nguyền vào một con người là lãnh đủ mãn đời trong ngục Azkaban. Đó là cái mà các trò phải đương đầu. Đó là cái mà tôi phải dạy cho các trò chống chọi. Các trò cần được chuẩn bị. Các trò cần được trang bị. Nhưng hơn tất thảy, *các trò cần thực hành thường xuyên cảnh giác, không ngừng cảnh giác.* Lấy viết lông ngỗng ra nào… chép lại câu đó…”

Tụi nhỏ dành phần còn lại của tiết học để chép các ghi chú về Những Lời nguyền Không thể Tha thứ. Không ai nói gì cho tới lúc chuông reng, nhưng ngay khi thầy Moody cho lớp giải tán và rời phòng học, một dòng thác bàn tán liền bùng vỡ. Hầu hết bọn học trò đều bàn về những lời nguyền với vẻ sợ hãi - “Bồ thấy nó co giật không?”, “… khi thầy giết nó đó… chưa tới nửa tích tắc!”

Harry nghĩ bụng, tụi nó bàn về buổi học như là bàn về một buổi biểu diễn ngoạn mục nào đó không bằng. Nhưng nó thấy chẳng có gì là giải trí ở đây - và Hermione cũng vậy.

“Lẹ lên!” cô bé căng thẳng nói với Harry và Ron.

Ron hỏi:

“Không phải tới cái thư viện chết tiệt đó nữa chớ?”

Hermione trả lời cộc lốc, chỉ tay vào hành lang bên:

“Không. Coi kìa, Neville!”

Neville đang đứng một mình, ngay giữa lối đi, nhìn chằm chằm vào bức tường đá đối diện, đôi mắt mở to kinh hãi như khi nó nhìn thầy Moody trình diễn lời nguyền Hành hạ.

“Neville à!” Hermione dịu dàng gọi.

Neville nhìn quanh.

“Ồ, chào,” giọng cậu bé cao hơn ngày thường rất nhiều. “Bài học hay quá hả? Mình đang nghĩ tối nay sẽ được ăn gì nhỉ, mình… mình đói gần chết, mấy bồ đói bụng không?”

“Neville, bồ không sao chứ?” Hermione hỏi.

Neville lắp bắp, giọng vẫn cao vút bất thường:

“Ồ không, mình khỏe mà, bữa ăn tối thật thú vị… mình muốn nói bài học… tối nay ăn gì vậy?”

Ron nhìn Harry thảng thốt.

“Neville, có gì…?”

Nhưng đằng sau lưng chúng bỗng vang lên âm thanh lốc cốc kỳ dị, và tụi nhỏ thấy giáo sư Moody đang khập khễnh tiến về phía chúng. Cả bốn đứa lặng bặt, sợ hãi nhìn thầy, nhưng khi thầy cất tiếng, giọng gầm gừ của thầy nghe trầm hơn, nhẹ nhàng hơn là mọi khi chúng vẫn nghe.

Thầy nói với Neville:

“Ổn cả chứ, con trai? Sao con không lên văn phòng thầy?

Đi nào… thầy trò mình làm chén trà…”

Neville nhìn càng kinh hãi trước viễn cảnh nhấm nháp trà với thầy Moody. Nó không nói được, không đi được. Thầy Moody quay con mắt phép về phía Harry:

“Trò không sao chứ hả, Potter?”

“Dạ không,” Harry đáp, khá bướng bỉnh.

Con mắt xanh da trời của thầy Moody đảo nhè nhẹ trong hốc mắt khi quan sát Harry. Rồi thầy nói:

“Con cần phải biết. Có thể điều đó là tàn nhẫn, nhưng *con phải biết.* Không giả bộ được… thôi., đi nào, Longbottom, thầy có mấy cuốn sách mà có thể con sẽ thích.”

Neville van nài nhìn Harry, Ron, và Hermione, nhưng ba đứa không nói gì, cho nên Neville không còn lựa chọn nào khác là đành để cho thầy Moody giải đi, với một bàn tay gân guốc của thầy đặt trên vai nó.

“Thế này là sao đây?” Ron hỏi khi nhìn theo Neville cùng thầy Moody quẹo ở góc đường.

“Không biết.” Hermione trầm ngâm đáp.

“Học thế mới là học, hả?”

Ron nói với Harry khi hai đứa đi vào Đại Sảnh Đường.

“Anh Fred với anh George nói đúng, phải không? Thầy Moody đúng là rành công việc há? Lúc thầy làm *Avada Kedavra,* rồi cái cách con nhện lăn ra chết, làm cho nó nghẻo thiệt đúng điệu…”

Nhưng Ron thốt nhiên im bặt khi nhìn mặt Harry, và nó

không nói nữa cho tới khi tụi nó vào được Đại Sảnh, lúc đó nó bảo nó nghĩ hai thằng nên bắt tay vào làm bài tiên tri của giáo sư Trelawney tối nay đi là vừa, vì bài tập đó sẽ ngốn hàng giờ đồng hồ.

Hermione không tham gia cuộc đấu láo của Harry và Ron trong suốt bữa ăn tối. Cô bé chỉ cắm cúi ăn ngấu nghiến, rồi rời phòng ăn chạy ngay đến thư viện. Harry và Ron đi bộ về tháp Gryffindor; và Harry, suốt bữa ăn nãy giờ không nghĩ ngợi gì khác, giờ lại tự đưa đề tài Những Lời nguyền Không thể Tha thứ ra bàn.

"Liệu thầy Moody với cụ Dumbledore có bị rắc rối không nếu Bộ biết là tụi mình được coi mấy lời nguyền?" Harry hỏi khi tụi nó tới gần Bà Béo.

"Dám lắm chứ," Ron nói. "Nhưng cụ Dumbledore vẫn hay làm mọi việc theo cách của cụ, còn Moody thì đã gặp rắc rối từ nhiều năm nay rồi kìa, mình nghĩ vậy. Cứ làm trước rồi tính sau, coi đống thùng rác của thầy là biết. Ba láp ba lếu."

Bà Béo lẳng mình tới trước để lộ ra cái lỗ trên tấm chân dung, và tụi nói chui vào phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor, lúc này đang đông nghẹt và ầm ĩ.

Harry hỏi:

"Làm bài Tiên tri chứ hả?"

"Ừ, chắc vậy." Ron rên rỉ.

Tụi nó trèo lên phòng ngủ để kiếm sách và biểu đồ, thấy Neville trong đó có một mình, ngồi trên giường đọc sách. Trông nó đã bình an lại rất nhiều so với lúc tan lớp thầy

Moody, mặc dù vẫn chưa trở lại bình thường hoàn toàn. Mắt thằng bé vẫn còn hoe hoe đỏ.

"Ổn không, Neville?" Harry hỏi.

"Ồ, ổn lắm," Neville đáp. "Mình khỏe, cảm ơn bồ. Đang đọc sách giáo sư Moody cho mình mượn…"

Nó chìa ra cuốn sách: *Thực Vật Thủy Sinh Thần Bí Vùng Địa Trung Hải Và Đặc Tính của Chúng*:

"Rõ ràng là giáo sư Sprout nói cho giáo sư Moody biết là mình khá môn Thảo Dược."

Trong giọng nói của nó có mang chút tự hào mà trước đây Harry hiếm khi nào nghe ra.

"Thầy nghĩ mình thích cuốn này." Neville nói.

Harry nghĩ, kể cho Neville nghe những gì giáo sư Sprout đã nói là một cách tế nhị để làm cho Neville vui lên, bởi vì ít khi nào Neville được nghe ai khen là mình khá bất cứ cái gì. Hồi xưa giáo sư Lupin cũng hay làm như vậy.

Harry và Ron mang cuốn *Vén Màn Tương Lai* của mình xuống phòng sinh hoạt chung, kiếm một cái bàn, và bắt tay vào việc tiên đoán cho tháng tới. Đến một giờ sau, tụi nó cũng chỉ tiến được có chút xíu, mặc dù cái bàn đã bày bừa đầy những mẩu giấy da ghi chằng chịt các phép toán cùng các ký hiệu, còn óc của Harry thì mịt mù như thể bị cái lò sưởi của giáo sư Trelawney hun khói đầy.

Harry nhìn chằm chằm vào danh sách dài thoòng các phép toán:

“Mình chẳng dò ra manh mối ý nghĩa của mấy cái quỷ này.”

Ron nói, tóc đã dựng đứng vì mấy ngón tay không ngừng vò đầu trong tuyệt vọng:

“Bồ biết không, mình nghĩ cái trò này chỉ cần dựa vào món Đoán mò cổ lỗ sĩ là xong.”

“Cái gì?… Bịa ra ấy hả?”

“Chứ sao,” Ron vừa nói vừa phủi mớ giấy vụn lộn xộn xuống khỏi bàn, nhúng cây viết vô bình mực, và bắt đầu viết, vừa viết vừa đọc:

“Thứ Hai tới, có lẽ tôi sẽ bị ho, đó là do sự giao hội giữa sao Hỏa và sao Mộc.”

Nó ngước nhìn Harry:

“Bồ biết cổ mà… cứ nhồi cả đống đau thương vô là cổ khoái hết.”

“Rồi!” Harry đáp, vò nhàu bài làm lúc đầu và búng nó bay vòng qua đầu dám học trò năm thứ nhứt đang tán đóc, chui tọt vô lò sưởi:

“Rồi… thứ Hai, tôi sẽ gặp nguy hiểm… bị… ph… phỏng.”

“Đúng, bồ sẽ bị,” Ron nói u ám, “tụi mình sẽ gặp lại tụi Quái Tôm vào thứ Hai. Rồi, thứ Ba, tôi sẽ… ừm…”

“Mất một vật quý giá,” Harry tiếp lời, tay lật giở cuốn *Vén Màn Tương Lai* để tìm ý.

“Ý hay.” Ron nói, chép xuống ngay. “Bởi vì, ừm… sao Thủy. Sao bồ lại không bị một người mà bồ nghĩ là bạn đâm

sau lưng đi!”

“Phải đó… chơi liền…” Harry nói, ghi vội vàng. “… bởi vì sao Kim ở cung thứ mười hai.”

“Và tới thứ Tư, tôi nghĩ tôi sẽ gặp kết cục tệ hại nhất trong một trận đấu.”

“Áá, mình sắp thi đấu. Rồi, tôi sẽ thua cá độ.”

“Ừ, bồ sẽ cá là mình thắng cuộc há.”

Trong hàng giờ sau đó, chúng tiếp tục chế ra những lời tiên đoán (mà càng lúc càng bi thảm hơn), trong khi đó phòng sinh hoạt chung từ từ trống bớt, mọi người lục tục về phòng ngủ. Con Crookshanks lượn lờ quanh tụi nó, nhảy nhẹ nhàng lên một chiếc ghế trống, và nhìn Harry chằm chằm một cách bí hiểm, còn hơn cả Hermione nhìn lúc biết tụi nó không làm bài tập ở nhà cho tử tế.

Nhìn soi mói quanh phòng, cố mà nghĩ ra còn cái sự rủi ro nào chưa xài tới, Harry thấy Fred và George đang chụm đầu ngồi với nhau ở bức tường đối diện, bút lông ngỗng đua nhau miệt mài trên một tấm giấy da độc nhất. Đúng là bất thường nhất cái cảnh Fred và George ẩn vào một góc và yên lặng làm việc; chúng vẫn thích ở nơi bát nháo, trung tâm ồn ào dễ gây chú ý. Có vẻ gì đó giấu giấu diếm diếm trong cái cách chúng làm việc trên mảnh giấy da, khiến Harry nhớ lại cái cách chúng cùng ngồi thảo ra thư trả lời ở hang trại Hang Sóc; Harry tưởng đó là mẫu đơn đặt hàng Mánh Phù Thủy Nhà Weasley, nhưng lần này có vẻ không phải như vậy, nếu không, chắc chắn chúng đã cho Lee Jordan cùng tham dự trò đùa rồi. Harry thắc mắc không hiểu việc này có liên hệ gì đến Thi đấu

Tam Pháp Thuật không.

Trong lúc Harry đang ngó, George gật đầu với Fred, lấy viết lông ngỗng xóa đi cái gì đó, và nói, tuy bằng một giọng hết sức lặng lẽ nhưng vẫn bị truyền đi gần hết phòng:

"Không được… nghe giống như mình đang kết tội thằng đó quá… Phải cẩn thận…"

Rồi George nhìn quanh, thấy Harry đang ngó nó. Harry nhe răng cười và nhanh chóng quay lại với bài tập Tiên tri của mình - nó không muốn George nghĩ nó là đồ nghe lén. Một lát sau, hai đứa sinh đôi cuộn tấm giấy da lại, chúc ngủ ngon, rồi về phòng ngủ.

Fred và George đi được đâu khoảng mười phút thì cái lỗ chân dung mở ra và Hermione leo vào phòng sinh hoạt chung, một tay ôm một bó giấy da, một tay ôm một cái hộp có cái gì kêu rột rột theo mỗi bước đi của cô bé. Crookshanks vươn lưng cong vòng, kêu grừ… grừ..

"Chào, mới xong việc!" Hermione nói.

"Mình cũng mới xong!"

Ron nói đắc thắng, quăng cây viết lông ngỗng xuống.

Hermione ngồi xuống, đặt mấy thứ đồ đang ôm trong tay xuống một cái ghế trống, và kéo bài Tiên tri của Ron về phía mình:

"Tháng sắp tới coi bộ không tốt hả?"

Hermione nói, vẻ chế nhạo, trong khi con Crookshanks cuộn lại ngồi vào lòng cô bé.

Ron ngáp:

“Ừ, nhưng ít nhất mình cũng thấy trước.”

Hermione kêu lên:

“Ô, hình như bồ chết đuối tới hai lần nè!”

“Ô, vậy hả,” Ron săm soi bài Tiên tri của mình. “Để mình đổi thành là bị một con Bằng-Mã đang giận dữ đạp lên thì hay hơn.”

“Bồ không thấy rõ ràng là bồ chỉ bịa ra mấy cái quỷ này sao?”

“Sao bồ dám nói vậy?” Ron kêu lên, giả bộ như bị sỉ nhục ghê gớm lắm. “Tụi này đã phải quần quật như mấy con gia tinh suốt nãy giờ.”

Hermione cau mày.

Ron vội vàng chống chế:

“Chỉ là một cách nói thôi mà!”

Harry cũng đã đặt viết xuống, vừa mới hoàn tất việc tiên đoán rằng thể nào mình cũng bị chặt đầu. Nó chỉ vào cái hộp, hỏi:

“Cái gì trong đó vậy?”

“Bồ mà hỏi, kể cũng lạ!”

Hermione đáp, mắt nhìn Ron một cách khó chịu. Cô bé mở cái nắp hộp ra và cho tụi nó coi.

Bên trong là năm chục cái huy chương, đủ màu khác nhau, tất cả đều có chữ H.V.Đ.C.Q.L.G.T.

Harry hỏi, nhặt một cái huy chương lên xem:

"Hột Vịt Đẹt Cho Quyền Lợi Gia Tinh hả? Nghĩa là sao?"

Hermione mất hết kiên nhẫn:

"Không phải *'Hột Vịt Đẹt Cho Quyền Lợi Gia Tinh'* mà là H.V.Đ.C.Q.L.G.T… Viết tắt cho Hội Vận động cho Quyền lợi Gia tinh."

"Chưa bao giờ nghe tới," Ron nói.

Hermione đáp rắn rỏi:

"Dĩ nhiên, bồ chưa nghe là phải rồi, mình mới bắt đầu mà."

Ron kêu lên, hơi ngạc nhiên:

"Cái gì? Bồ có bao nhiêu hội viên rồi?"

"Ừm… nếu hai bồ vô luôn thì… ba."

Ron nói:

"Và bồ nghĩ là tụi mình sẽ đi lòng vòng, mang mấy cái huy hiệu ghi chữ 'Hột Vịt Đẹt' hả?"

Hermione hét lên dữ tợn.:

"H.V.Đ.C.Q.L.G.T! Mình sắp tiến hành Ngăn chặn Bạo hành Sinh vật Huyền bí, và Chiến dịch Thay đổi Địa Vị Hợp Pháp của Sinh vật Huyền bí, nhưng mà chưa được. Đó mới chỉ là đầu đề bản tuyên ngôn của tụi mình."

Nói xong cô bé thảy đống giấy da cho tụi nó:

"Mình đã nghiên cứu hết cả thư viện. Tình trạng nô lệ gia tinh đã có từ nhiều thế kỷ nay. Không thể tin nổi là từ đó tới

nay không ai làm gì cho cái chuyện đó cả.”

Ron kêu to:

“Hermione ơi - nghe cho kỹ nè! Tụi - nó - khoái - chuyện - đó. Tụi nó khoái làm nô lệ!”

Hermione vẫn nói, còn lớn giọng hơn cả Ron, như thể không hề nghe thấy mấy lời vừa rồi:

“Mục tiêu ngắn hạn của chúng ta là đảm bảo về lương bổng và điều kiện làm việc công bằng cho gia tinh. Mục tiêu dài hạn của chúng ta gồm có thay đổi đạo luật không sử dụng đũa, rồi cố gắng đưa một gia tinh vô ủy ban Điều phối và Kiểm soát Sinh vật Huyền bí, bởi vì con số đại diện của tụi nó thấp kinh hoàng.”

“Làm cách nào làm được hết mấy việc đó?” Harry hỏi.

Hermione sung sướng trả lời:

“Bắt đầu bằng việc chiêu mộ thành viên. Mình nghĩ cỡ hai Sickle là được gia nhập - đủ mua huy hiệu - và số tiền này có thể tài trợ cho chiến dịch tờ bướm của tụi mình. Ron, bồ là thủ quỹ. Mình giao bồ cái lon để quyên góp xu lẻ ở trên lầu. Còn Harry, bồ là thư ký, vậy làm ơn ghi lại giùm những gì mình đang nói đây, coi như biên bản cuộc họp đầu tiên của tụi mình.”

Im lặng một khoảng, và Hermione cười rạng rỡ với hai đứa. Harry ngồi phịch xuống, bị giằng xé giữa một bên là bực cả mình vì Hermione, một bên là thấy tức cười khi nhìn cái mặt Ron. Sự im lặng bị phá vỡ, nhưng không phải do Ron, người đang đớ mặt trong phút chốc, mà là do một tiếng gõ

tích, tích nhẹ nhàng vào cửa sổ. Harry nhìn phóng qua phòng sinh hoạt chung giờ đã vắng ngắt, và nó thấy, dưới ánh trăng rọi sáng, một con cú trắng như tuyết đậu trên bậu cửa sổ.

Nó hét lên: "Hedwig!" rồi phóng ra khỏi ghế, băng ngang căn phòng, tới mở toang cánh cửa.

Hedwig bay vào, lượn ngang phòng, rồi đậu trên bàn, ngay trên bài tập Tiên tri của Harry.

"Giờ mới về!" Harry vừa nói vừa vội vã chạy theo con cú.

Ron chỉ vào mẩu giấy da bẩn thỉu buộc ở chân con cú, kêu lên phấn khích:

"Nó có mang thư trả lời kìa!"

Harry vội vã cởi miếng giấy da ra, ngồi xuống đọc, trong khi đó con Hedwig vỗ vỗ cánh sà xuống đầu gối nó, rúc lên êm ái.

Hermione hỏi, gần như nín thở:

"Cái thư nói gì vậy?"

Thư rất ngắn, trông có vẻ như được viết vô cùng vội vã. Harry đọc to lên:

Harry,

Chú bay về miền Bắc ngay đây. Cái tin về cái thẹo của con là tin cuối cùng trong một loạt những tin đồn kỳ quái mà chú nhận được ở đây. Nếu cái thẹo lại đau lần nữa, con cứ tới thẳng cụ Dumbledore ~ người ta nói cụ đã lôi Mắt-Điên ra khỏi kỳ nghỉ hưu, có nghĩa là cụ đã đọc thấy các dấu hiệu, ngay cả khi chưa ai đọc thấy.

Sẽ sớm liên lạc lại với con. Gửi lời chào tới Ron và Hermione. Bảo trọng, Harry!

Sirius

Harry ngẩng lên nhìn Ron và Hermione, hai đứa ngó Harry chằm chằm.

Hermione thì thào:

"Chú ấy bay về phương Bắc hả? Chú ấy quay về?"

Trông Ron hết sức bối rối:

"Cụ Dumbledore đang đọc được dấu hiệu gì? Harry, câu đó nghĩa là sao?"

Harry giộng binh binh mấy nắm tay vào trán mình, hất con Hedwig văng ra khỏi lòng. Nó giận dữ:

"Đáng lẽ mình không được nói với chú ấy mới phải!"

Ron ngạc nhiên:

"Ý bồ là sao?"

Harry lại giộng nắm đấm lên mặt bàn, khiến con Hedwig rớt xuống trên lưng ghế của Ron, rúc lên căm phẫn.

"Chuyện này làm chú ấy phải quay về! Quay về, chỉ vì chú ấy nghĩ mình đang gặp rắc rối! Mà có rắc rối gì xảy ra cho mình đâu! Tao không có gì cho mày đâu…" nó quay sang nạt Hedwig, "… muốn ăn thì lên chuồng cú mà ăn!"

Hedwig ném cho Harry một cái nhìn cực kỳ chạm tự ái và bay ngay ra cửa sổ, khi đi còn sải rộng cánh bạt vô đầu Harry một cái.

Hermione mở lời, giọng làm ra yên ả:

“Harry nè!”

“Mình đi ngủ đây!” Harry nói cộc lốc. “Sáng mai gặp lại.”

Trong phòng ngủ trên lầu, nó mặc đồ ngủ vào và chun vô giường, nhưng chẳng thấy buồn ngủ tí ti.

Nếu chú Sirius quay trở về và bị bắt lại, thì đó là lỗi của nó, của thằng Harry này đây! Vì sao nó không im mồm đi cho rồi? Chỉ có vài giây đau đớn và thế là cũng phải khai ra… Phải như nó biết kềm mình lại…

Nó nghe Ron bước vào phòng ngủ một lúc sau đó, nhưng không nói với Ron tiếng nào. Một hồi lâu thật lâu, Harry nằm, ngó chằm chằm lên cái đỉnh mùng. Phòng ngủ hoàn toàn yên lặng, và nó cũng bớt lo lắng đi. Harry có thể nhận ra rằng việc vắng tiếng gáy ngày thường của Neville có nghĩa là nó không phải là đứa duy nhất đang nằm mà thức chong chong.

15

TRƯỜNG BEAUXBATONS VÀ TRƯỜNG DURMSTRANG

Sáng sớm hôm sau, Harry thức giấc với một kế hoạch chất đầy trong đầu, như thể bộ não ngái ngủ của nó đã làm việc về vụ này cả đêm. Nó ngồi dậy, mặc quần áo vào trong ánh sáng ban mai nhợt nhạt, rời khỏi phòng ngủ mà không đánh thức Ron, đi xuống phòng sinh hoạt chung vắng lặng. Tại đây, nó lấy một miếng giấy da từ trên cái bàn còn nằm nguyên bài tập Tiên tri, viết lá thư sau:

Chú Sirius thương yêu,

Con phát hiện ra chỉ tại con tưởng tượng ra cái thẹo đau thôi, lúc viết cho chú kỳ trước con ngủ gật. Không thấy có gì xảy ra nữa, ở đây mọi việc đều tốt. Chú đừng lo cho con, con thấy cái đầu con hoàn toàn bình thường.

Harry

Rồi nó trèo ra khỏi lỗ chân dung, đi lên tòa lâu đài tĩnh mịch (chỉ hơi bị tắc đường một tí, lúc con yêu Peeves cố lật một cái bình to vào người Harry ở giữa đường đi, dọc hành lang lầu bốn), cuối cùng tới chuồng cú, nằm ở chót cùng tháp Tây.

Chuồng cú là một căn phòng bằng đá hình tròn, khá lạnh

lẽo và thoáng gió, vì không cái cửa sổ nào ở đây có kiếng. Sàn nhà phủ đầy rơm và phân chim, cùng với mấy bộ xương chuột nhắt, chuột đồng ăn xong nhả ra. Hàng trăm, hàng trăm con cú, đủ mọi nòi giống có thể có trên đời, đứng rúc vào nhau trên cái sào đậu chọc thẳng lên đỉnh tháp. Hầu như cả bọn đều đang ngủ, mặc dù đâu đó có một con mắt tròn màu hổ phách đang liếc Harry. Nó nhận ra Hedwig đậu giữa một con chim lợn với một con cú hung hung, bèn vội vàng chạy lại phía con cú, hơi trượt chân trên sàn nhà đầy những phân chim.

Harry phải mất một lúc để thuyết phục con cú thức dậy và chịu nhìn nó lấy một cái, trong khi đó con cú cứ lê chân vòng vòng trên sào đậu, chĩa đuôi vào mặt Harry. Con cú rõ ràng vẫn còn giận vì thái độ vô ơn của Harry vào đêm hôm trước. Rốt cuộc, do Harry đề nghị với Hedwig là nếu quá mệt thì để Harry mượn Ron con Pigwidgeon vậy, mà Hedwig mới chịu thò chân ra và cho phép Harry cột lá thư vào.

"Phải tìm ra chú ấy nghen! Trước khi tụi giám ngục tìm thấy."

Harry vừa nói vừa vuốt ve cái lưng con cú, trong khi bồng nó trên tay đi về một cái lỗ trên tường.

Con cú gặm ngón tay Harry, có thể hơi mạnh hơn mọi ngày nó vẫn gặm, nhưng vẫn rúc lên theo cái cách làm người ta rất vững dạ. Rồi nó sải cánh bay đi trong ánh bình minh. Harry nhìn theo con cú cho tới khi khuất dạng với một cảm giác khó chịu quay trở lại trong bao tử. Nó những tưởng thư trả lời của chú Sirius phải làm nhẹ đi những nỗi lo của nó hơn là làm tăng thêm như thế này.

“Như vậy là nói dối, Harry.”

Hermione sắc giọng nói trong bữa ăn sáng, khi Harry kể cho Ron và Hermione nghe việc nó đã làm.

“Bồ không hề tưởng tượng chuyện cái vết thẹo đau, bồ biết mà.”

“Thì sao nào?” Harry nói, “Chú ấy không thể trở lại ngục Azkaban chỉ vì mình.”

“Thôi đi!”

Đến lượt Ron sắc giọng với Hermione khi cô bé mở miệng định cãi thêm mấy câu. Lại một lần nữa, Hermione lườm Ron và im lặng.

Suốt hai tuần qua, Harry đã cố gắng tối đa tránh không nghĩ về chú Sirius. Thực vậy, nó không thể ngăn mình cứ trông ngóng lo lắng vào mỗi buổi sáng, khi đám thư cú tới; cũng không thể nhịn được, cứ mỗi đêm trước khi đi ngủ, lại nhìn thấy viễn cảnh kinh hoàng xảy đến với chú Sirius, bị mấy tên giám ngục dồn vào một góc phố tối tăm nào đó ở Luân Đôn. Giữa hai khoảng thời gian đó, nó cố không nghĩ đến người cha đỡ đầu. Nó ước phải chi vẫn còn Quidditch để mà chia trí, không gì tốt hơn cho một đầu óc đang lộn xộn bằng một buổi luyện tập hay và cực nhọc. Mặt khác, các môn học trở nên ngày càng khó và đòi hỏi cao hơn trước, đặc biệt là môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của thầy Moody.

Trước sự ngạc nhiên của tụi nhỏ, giáo sư Moody tuyên bố rằng ông sẽ lần lượt thử lời nguyền Độc đoán trên từng đứa, để biểu diễn sức mạnh của lời nguyền cũng như để xem thử liệu

tụi nhỏ có thể chống chọi với tác động của nó hay không.

"Nhưng… nhưng thầy nói đó là bất hợp pháp mà thầy?"

Hermione ngập ngừng hỏi trong khi thầy Moody dẹp mấy cái bàn với một nhát quét bằng đũa phép, chừa ra một khoảng rộng trống trải ngay giữa phòng.

"Thầy nói… nói là áp dụng nó lên một người nào là…"

Con mắt thần của thầy Moody xoáy vào Hermione và nhìn chằm chằm cô bé bằng một cái nhìn kỳ quái, không chớp mắt:

"Thầy Dumbledore muốn các trò được truyền dạy cái cảm giác thật. Nếu trò muốn học theo cách khó - là khi có ai đó ném lời nguyền lên trò thì họ có thể kiểm soát được trò hoàn toàn - thì tốt thôi. Trò được miễn. Cứ việc đi ra ngoài."

Thầy chỉ một ngón tay xương xẩu ra phía cửa. Hermione đỏ bừng mặt và lẩm bẩm điều gì đó rằng nó đâu có ý định rời lớp đâu. Harry và Ron nhìn nhau nhe răng cười. Chúng biết Hermione thà phải nuốt mủ cây củ u còn hơn bỏ lỡ một bài học quan trọng như thế này.

Thầy Moody bắt đầu ra hiệu cho dám học trò lần lượt tiến tới và đọc lời nguyền Độc đoán lên từng đứa. Harry ngó, từng đứa, từng đứa bạn một, đang thực hiện mấy trò kỳ quái nhất dưới ảnh hưởng của lời nguyền. Dean Thomas nhảy lò cò ba vòng quanh phòng, miệng thì hát quốc ca. Lavender Brown thì bắt chước con sóc. Neville biểu diễn một loạt những bài thể dục thẩm mỹ khá lạ lùng mà chắc chắn lúc bình thường nó không tài nào làm nổi. Dường như không đứa nào trong chúng nó có khả năng kháng cự được lời nguyền, và mỗi đứa chỉ

phục hồi lại khi thầy Moody bỏ lời nguyền đi.

"Potter, kế tới là trò." Thầy Moody gầm gừ.

Harry bước tới trước, ra giữa lớp học, đứng vào khoảng trống mà thầy Moody đã dẹp sạch bàn ghế. Thầy giơ cây đũa phép, chỉ vào Harry, và hô: *"Imperio!"*

Đó là cảm giác tuyệt vời nhất. Harry cảm thấy như mình trôi bềnh bồng, mọi ý nghĩ, mọi lo âu trong đầu được quét sạch nhẹ nhàng, chẳng để lại cái gì ngoài một niềm hạnh phúc mơ hồ, khó mà tả lại được. Nó đứng đó, cảm thấy hoàn toàn thư giãn, chỉ mơ màng biết mọi người đều đang nhìn mình.

Và rồi nó nghe tiếng thầy Moody Mắt-Điên, vang trong ngách nào đó xa xăm của não nó: *"Nhảy lên bàn... nhảy lên bàn!"*

Harry vâng lời, nhún gối xuống, chuẩn bị nhảy.

"Nhảy lên bàn!…"

Ủa, mà tại sao chứ? Một giọng nói khác thức dậy phía sau bộ não.

Một việc làm ngu ngốc, thật đó, tiếng nói vọng lên.

"Nhảy lên bàn!…"

Không, tôi sẽ không nhảy đâu, cảm ơn. Giọng nói kia đáp, hơi cứng rắn hơn một chút… không, tôi thực lòng không muốn…

"Nhảy, NHẢY NGAY!"

Liền ngay đó, Harry cảm thấy một cơn đau khủng khiếp. Nó vừa muốn nhảy, vừa muốn cố ngăn mình không nhảy. Kết

quả là nó lảo đảo đâm đầu vào cái bàn, té vật xuống, và cảm thấy như đã vỡ cả hai cái xương đầu gối.

"Chà, khá quá!"

Thầy Moody gầm gừ, và bất thình lình Harry thấy cảm giác vang vang, trống rỗng trong đầu mình biến đâu mất. Nó nhớ chính xác điều gì đang xảy ra, và cơn đau trên đầu gối dường như cũng tăng lên gấp đôi.

"Nhìn kìa, cả đám… Potter đã kháng cự được! Trò ấy kháng lại được lời nguyền, tí nữa thì đập tan cả lời nguyền! Chúng ta sẽ thử lại lần nữa, Potter, và tất cả các trò còn lại, chú ý đây, nhìn vào mắt trò ấy, nhìn vào đó… rất tốt, Potter, rất, rất tốt! Chúng khó lòng mà điều khiển nổi *con!"*

"Cái cách thầy ấy nói làm mình nghĩ như thể cả đám có thể bị tấn công bất cứ giây phút nào không bằng."

Harry lầm bầm khi nó bước đi cà nhắc ra khỏi lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám một tiếng sau đó. (Thầy Moody cứ nằng nặc đòi Harry phải thử tài đến bốn lần một lúc, cho đến khi nó có thể xua tan hoàn toàn lời nguyền.)

"Ừ, mình biết," Ron nói, nhảy hai bậc cầu thang một. Nó gặp nhiều rắc rối với lời nguyền hơn là Harry, mặc dù thầy Moody đã trấn an nó rằng các tác dụng đến giờ ăn trưa là sẽ bay sạch.

"Đúng là đồ đa nghi…"

Ron căng thẳng ngoái lại liếc xem thầy Moody chắc chắn không nằm trong tầm nghe, rồi nói tiếp:

"Hèn chi người ta mừng hùm khi tống khứ được thầy ra

khỏi Bộ. Bồ có nghe thầy kể với Seamus thầy đã làm gì với tay phù thủy dám la ó phản đối sau lưng thầy vào ngày Cá tháng Tư chưa? Chừng nào tụi mình mới có thì giờ nghiên cứu cách kháng lại lời nguyền Độc đoán trong khi có quá trời mấy thứ khác phải làm đây?"

Tất cả bọn năm thứ tư đều nhận thấy có sự gia tăng rõ ràng khối lượng các công việc đòi hỏi chúng phải làm trong học kỳ này. Giáo sư McGonagall giải thích lý do, khi cả lớp rên lên một tiếng lớn trước đống bài tập Biến mà cô giao cho:

"Các trò hiện đang bước vào giai đoạn quan trọng nhất của đào tạo pháp thuật, kỳ thi Phù thủy Thường đẳng sắp tới nơi rồi…"

Đôi mắt cô lấp láy đầy nguy hiểm sau cặp mắt kiếng hình chữ nhật.

"Tới năm thứ năm tụi con mới lấy bằng Phù thủy Thường đẳng lận!" Dean Thomas kêu lên tức tối.

"Có thể không đâu, Thomas, nhưng tin tôi đi, các trò cần phải chuẩn bị mọi thứ cần thiết! Cho đến nay vẫn chỉ có trò Granger là người duy nhất trong lớp biến được con nhím thành cái gối cắm kim mà tôi vừa ý. Tôi phải nhắc trò, trò Thomas, là cái gối cắm kim của trò vẫn còn cuộn lại sợ hãi mỗi khi có người đâm một cây kim vào nó đó nhe!"

Hermione lại đỏ mặt thêm lần nữa, dường như đang cố tỏ ra không quá tự mãn.

Harry và Ron thì quá là vui khi trong buổi học Tiên tri kế tiếp, giáo sư Trelawney nói với tụi nó rằng tụi nó đã đạt điểm

tối đa cho bài tập về nhà. Cô đọc lớn một đoạn dài trong bài tiên tri của hai đứa, khen ngợi tụi nó về thái độ đón nhận tai ương sắp tới một cách thản nhiên. Nhưng tụi nó bớt vui hẳn khi cô đề nghị hai đứa làm thêm một bài như vậy cho tháng tới: cả hai đã xài hết những ý tưởng về tai họa mất rồi.

Trong khi đó giáo sư Binns, con ma dạy môn Lịch sử Pháp thuật, biểu tụi nó viết bài luận hàng tuần về các cuộc khởi nghĩa của yêu tinh vào thế kỷ thứ mười tám. Giáo sư Snape bắt tụi nó nghiên cứu về thuốc giải độc. Tụi nhỏ làm công việc này hết sức nghiêm túc, và ông đã nói bóng gió rằng trước Giáng sinh, có thể ông sẽ đầu độc một đứa trong bọn để coi thuốc giải độc của tụi nó chế có tác dụng không. Giáo sư Flitwick yêu cầu tụi nhỏ đọc thêm ba cuốn sách để chuẩn bị cho bài học về Bùa Triệu tập.

Ngay cả lão Hagrid cũng chất thêm cho bọn trẻ một đống công việc. Những con Quái Tôm Đuôi Nổ đang lớn với một tốc độ đáng nể mặc dù vẫn chưa ai phát hiện ra là chúng ăn cái gì. Lão Hagrid rất sung sướng, và như một phần của "dự án", lão đề nghị tụi nhỏ cứ cách ngày lại tới căn chòi của lão vào chiều tối để quan sát lũ Quái Tôm và ghi lại những hành vi lạ lùng của bọn này.

"Tôi sẽ không đến."

Malfoy nói thẳng thừng khi lão Hagrid đề nghị chuyện này với điệu bộ của một Ông già Noel đang rút một món quà cực lớn ra khỏi túi.

"Coi mấy thứ đồ điên đó trong giờ học cũng quá đủ rồi, cảm ơn."

Nụ cười tắt đi trên gương mặt lão Hagrid, lão cáu kỉnh:

"Biểu gì thì làm nấy, hoặc không để ta bắt chước thầy Moody… Nghe nói trò biến thành con chồn đẹp lắm, Malfoy."

Cả đám nhà Gryffindor cười rần. Malfoy tức uất nhưng rõ ràng ký ức về vụ trừng phạt của Moody vẫn còn đủ đau để nó không dám trả đũa lại. Harry, Ron, và Hermione quay lại lâu đài vào cuối buổi học mà lòng đầy phấn khởi, được thấy lão Hagrid hạ nhục Malfoy thật là khoái tỉ, nhất là bởi vì năm ngoái Malfoy đã tìm đủ mọi cách để lão Hagrid phải bị đuổi.

Khi tới được Tiền sảnh, chúng thấy không thể nào tiến thêm được nữa vì một đám đông nghẹt học trò tụ tập ở đó, quẩn quanh trước một cái bảng lớn dựng lên ở chân cầu thang đá hoa cương. Ron, đứa cao nhất trong ba đứa, đứng nhón chân nhìn qua đám đầu phía trước và đọc to lên cho hai đứa kia nghe:

THI ĐẤU TAM PHÁP THUẬT

PHÁI ĐOÀN TRƯỜNG BEAUXBATONS VÀ TRƯỜNG DURMSTRANG SẼ ĐẾN VÀO LÚC 6 GIỜ NGÀY THỨ SÁU, 30 THÁNG MƯỜI.
CÁC LỚP HỌC SẼ KẾT THÚC SỚM NỬA TIẾNG…

"Tuyệt!" Harry kêu to, "Lớp Độc Dược là lớp cuối ngày thứ Sáu! Thầy Snape không có giờ mà đầu độc tụi mình rồi!"

HỌC TRÒ SẼ VỀ CẤT TÚI VÀ SÁCH Ở KÝ TÚC XÁ MÌNH RỒI TẬP TRUNG TRƯỚC CỔNG LÂU ĐÀI ĐỂ ĐÓN KHÁCH TRƯỚC BUỔI TIỆC ĐÓN MỪNG.

Ernie Macmillan nhà Hufflepuff chui từ trong đám đông

ra, mắt lấp lánh:

“Còn có một tuần nữa thôi! Không biết Cedric đã biết chưa? Chắc để tôi đi nói nó hay…”

“Cedric nào?” Ron ngây ra khi Ernie đi khỏi.

“Diggory Cedric,” Harry nói. “Thể nào nó cũng đăng ký.”

“Đồ đần ấy mà là quán quân Hogwarts hả?” Ron nói khi mở đường qua đám đông đang bàn tán, tiến về phía cầu thang.

Hermione cãi ngay:

“Anh ấy không phải thằng đần. Bồ không thích anh ấy chỉ vì anh ấy thắng đội Gryffindor trong trận Quidditch. Mình nghe nói anh ấy thật sự là học trò giỏi - và là huynh trưởng nữa kìa.”

Cô bé nói theo cái cách thế-là-miễn-bàn nhe.

Ron chế giễu:

“Bồ thích anh ấy chỉ vì anh ấy đẹp trai!”

Hermione độp ngay, giọng tức tối.

“Xin lỗi, tôi chưa từng thích người nào chỉ vì người ấy đẹp trai nha!”

Ron giả bộ ho một cái, nghe giống như chữ *“Lockhart!”* một cách lạ lùng.

Việc xuất hiện của cái bảng trong Tiền sảnh đã gây nên một hiệu quả rõ rệt trên toàn bộ cư dân của lâu đài. Suốt một tuần sau đó, dù đến bất cứ nơi đâu, Harry thấy dường như chỉ có một đề tài duy nhất được đem ra bàn tán: Thi đấu Tam Pháp Thuật. Những lời đồn đại bay từ học trò này đến học trò kia

giống như mầm bệnh truyền nhiễm: ai sẽ là quán quân Hogwarts, thi đấu như thế nào, học trò trường Beauxbatons và trường Durmstrang khác tụi nó ra sao…

Harry cũng nhận thấy dường như lâu đài đang trải qua một cuộc tẩy rửa toàn diện. Vài bức chân dung bẩn thỉu được dỡ xuống lau chùi, gây bực mình rất nhiều cho mấy nhân vật trong tranh, chúng ngồi túm vào nhau trong khung, thì thà thì thào rầu rĩ và nhăn mặt khi rờ rẫm thấy cái mặt trần trụi, ửng hồng của mình. Hàng áo giáp đột nhiên bóng nhoáng, nhúc nhích không kèo kẹt tới một tiếng. Còn thầy giám thị Argus Filch thì cư xử quá hung tợn với bất cứ học sinh nào quên chùi gót giầy, đến nỗi ông ta làm hai nữ sinh năm thứ nhất khiếp đảm tới mức loạn thần kinh. Những thành viên của ban giáo sư cũng căng thẳng lạ lùng.

“Longbottom, làm ơn đừng để lộ ra là trò không thể biểu diễn một câu thần chú Tráo đổi đơn giản trước mặt bất kỳ ai trường ở Durmstrang nghe không!”

Giáo sư McGonagall hét lên vào cuối một buổi học đặc biệt khó khăn, bữa đó Neville vô tình cấy hai lỗ tai mình lên cây xương rồng.

Khi tụi nhỏ xuống nhà ăn điểm tâm vào buổi sáng ngày ba mươi tháng Mười, chúng nhận thấy Đại Sảnh đã được trang hoàng suốt đêm qua. Những biểu ngữ bằng lụa khổng lồ căng suốt các bức tường, mỗi cái tượng trưng cho một Nhà: màu đỏ với con sư tử là nhà Gryffindor, màu xanh với con chim ưng vàng đồng là nhà Ravenclaw, màu vàng với con lửng đen là nhà Hufflepuff, và màu xanh lá với con rắn bạc là nhà

Slytherin. Phía sau dãy bàn giáo viên, một tấm biểu ngữ lớn nhất mang toàn bộ các huy hiệu của Hogwarts: sư tử, chim ưng, con lửng, và con rắn, tất cả quây quần quanh một chữ H to đùng.

Harry, Ron, và Hermione ngồi xuống bên cạnh George và Fred ở bàn nhà Gryffindor. Một lần nữa, và bất bình thường nhứt, hai đứa đó tách ra ngồi riêng, cách xa mấy người khác và rù rì thấp giọng. Ron đi tới cạnh hai đứa.

"Đúng là vô công rồi nghề." George rầu rì nói với Fred. "Thôi được, nếu rút cuộc thằng chả vẫn không chịu nói chuyện riêng với tụi mình, tụi mình sẽ gửi cho thằng chả cái thư. Hoặc không thì nhét vào tận tay. Chả không thể tránh mặt mình mãi được."

Ron đến ngồi xuống cạnh hai ông anh:

"Ai tránh mặt mấy anh vậy?"

"Phải mày tránh thì đỡ không!" Fred nói, rất bực bội vì vụ xen vào này.

Ron hỏi George:

"Cái gì mà vô công rồi nghề?"

"Là có thằng em hay chõ mũi vào như mày!" George nói.

Harry hỏi:

"Các anh nghĩ ra ý gì cho Thi đấu Tam Pháp Thuật chưa? Đã kiếm ra cách để thử đăng ký chưa?"

George cay đắng nói:

"Anh có hỏi cô McGonagall chọn quán quân là chọn làm

sao, nhưng mà cổ không nói. Cổ chỉ biểu anh im mồm, đi lo mà biến hình con gấu trúc."

Ron trầm ngâm:

"Không biết mấy môn thi đó ra sao hả? Harry, bồ biết không, mình cá là tụi mình làm cũng được. Tụi mình từng làm bao nhiêu việc nguy hiểm rồi…"

Fred nói:

"Nhưng lúc đó tụi bây không làm trước mặt ban giám khảo. Cô McGonagall nói là quán quân sẽ được cộng thêm điểm cách trình diễn bài thi nữa đó."

Harry thắc mắc:

"Ai trong ban giám khảo vậy?"

"Hiệu trưởng của các trường tham gia luôn luôn có trong ban giám khảo."

Mọi người quay cả lại nhìn Hermione, khá là ngạc nhiên. Cô bé nói tiếp:

"Trong cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật năm 1792, cả ba vị giám khảo đều bị thương, khi một con vẹt có mào mà các vị quán quân phải chụp bắt nổi xung lên."

Hermione nhìn một vòng rồi nói, với vẻ nóng nảy cố hữu vì thấy không ai chịu đọc sách mình đọc hết:

"Chuyện này có trong *Hogwarts, Một Lịch sử.* Tuy nhiên, cuốn này không hoàn toàn đáng tin cậy. Cuốn *Lịch sử Hogwarts* bản đã sửa chữa có lẽ chính xác hơn. Hay cuốn *Một Lịch Sử Chắt Lọc và Đầy Thành Kiến về Hogwarts: Những*

Lời Phê Phán về Những Mặt Xấu Xa Nhất Của Trường".

"Gì nữa đây?" Ron hỏi, mặc dù Harry biết là Ron biết chuyện gì sắp xảy ra.

Hermione nói, mắt tóe lửa:

"Gia tinh! Trong cả hàng ngàn trang của *Hogwarts, Một Lịch sử,* đã không có tới một lần lưu ý rằng chính chúng ta đang hè nhau áp bức hàng trăm nô lệ!"

Harry lắc đầu ngao ngán và chăm chú ăn cho xong món trứng bác. Sự thiếu nhiệt thành của nó và Ron cũng chẳng ngăn nổi Hermione bớt cương quyết đeo đẳng công lý cho bọn gia tinh đi chút nào. Thực ra, cả hai đứa nó đã trả hai Sickles để mua huy hiệu H.V.Đ.C.Q.L.G.T, nhưng cốt chỉ để cho cô bé im lặng. Tuy nhiên, những đồng Sickles của tụi nó đã bị tiêu phí: dường như chúng chỉ làm cho Hermione om sòm hơn. Từ đó cô bé bắt đầu làm phiền tụi Harry và Ron, đầu tiên bắt hai đứa đeo huy hiệu, rồi sau đó thuyết phục những người khác làm như mình, và Hermione đã bắt đầu lê la trong phòng sinh hoạt chung mỗi buổi tối, dồn người ta vào góc rồi dí cái hộp quyên tiền đến sát mũi người ta.

Hermione vẫn nói gay gắt:

"Các bạn có nhận ra khăn trải giường của các bạn được thay, lò sưởi của các bạn được nhóm lửa, phòng học của các bạn được dọn sạch, đồ ăn của các bạn được nấu nướng, là nhờ một nhóm những sinh vật huyền bí không được trả lương và bị bắt làm nô lệ không?"

Vài người, như Neville chẳng hạn, đóng tiền ngay để

Hermione khỏi quắc mắt với mình. Một ít người cũng có vẻ hơi hơi quan tâm đến những gì cô bé nói, nhưng lưỡng lự không muốn nhận một vai trò tích cực hơn trong chiến dịch. Đa số còn lại coi toàn bộ việc này là một trò đùa.

Ron đảo mắt nhìn lên trần, giờ đã tràn ngập ánh nắng mùa thu, và Fred tự nhiên cực kỳ chú tâm vào món thịt xông khói (cả hai đứa sinh đôi đều từ chối mua huy hiệu H.V.Đ.C.Q.L.G.T). Tuy vậy, George chồm tới phía Hermione:

"Nghe này, em đã bao giờ xuống nhà bếp chưa, Hermione?"

Hermione sẵng giọng:

"Không, dĩ nhiên là không rồi. Em không nghĩ là học trò được phép…"

"Ừ, vậy mà tụi anh xuống đó rồi!"

George chỉ vào Fred:

"Xuống nhiều lần, để ăn vụng. Và khi tụi anh gặp chúng, chúng rất *hạnh phúc.* Chúng nghĩ chúng có được công việc tốt nhất trên đời…"

Hermione bắt đầu gay gắt:

"Đó là bởi vì chúng không được khai hóa và đã bị tẩy não!"

Nhưng những tiếng kế theo của cô bé bị chìm đâu mất vào trong một tiếng động ầm ầm phía trên đầu, báo hiệu thư cú đã tới. Harry ngước lên ngay lập tức, và thấy Hedwig đang lượn về phía nó. Hermione tức khắc ngưng nói, nó và Ron dõi theo

Hedwig một cách lo lắng khi con cú đậu lên vai Harry, thu cánh về, và giơ chân ra một cách mỏi mệt.

Harry kéo bức thư trả lời của chú Sirius ra và tặng cho Hedwig một miếng màng mỡ thịt xông khói; con cú liền ăn ngay với một vẻ biết ơn. Rồi, kiểm tra cho chắc là Fred và George đang chìm đắm trong cuộc bàn tán sâu hơn về Tam đấu Phù thủy, xong Harry mới thì thào đọc cái thư của chú Sirius lên cho Ron và Hermione nghe:

Khá đó, Harry

Chú đã về nước và núp kỹ. Chú muốn con gởi thư cho chú hay mọi việc đang xảy ra tại Hogwarts. Đừng dùng Hedwig nữa, nhớ thay cú luôn, và đừng lo cho chú, con cứ lo cho con đi. Đừng quên những gì chú đã nói với con về vết thẹo.

Sirius.

Ron hạ giọng, hỏi:

"Tại sao phải thay cú luôn?"

Hermione nói ngay:

"Hedwig gây chú ý quá. Nó nổi quá mà. Một con cú trắng như tuyết cứ quay về chỗ chú ấy đang núp hoài thì… Ý mình nói, tụi nó không phải chim trong vùng, đúng không?"

Harry cuộn lá thư lại và nhét vào trong áo choàng, lòng thắc mắc không biết giờ là mình bớt lo hơn hay là lại lo hơn trước. Nó nghĩ việc chú Sirius xoay sở để quay về được mà không để bị bắt là một việc rất tuyệt. Nó cũng không chối rằng cái ý nghĩ rằng chú Sirius đã đến ở gần hơn sẽ làm cho nó an

tâm hơn; ít nhất thì nó cũng không phải đợi quá lâu mỗi lần chú viết thư trả lời cho nó.

"Cám ơn, Hedwig," nó vừa nói vừa vuốt ve con cú. Con cú bèn rúc lên ngái ngủ, nhúng qua loa cái mỏ vô ly nước cam của Harry, rồi cất cánh bay tiếp, rõ ràng là nó không mong gì hơn là được đánh một giấc dài trong chuồng cú.

Ngày hôm đó, một không khí chộn rộn thật dễ chịu. Không ai tập trung vào bài vở được, chỉ quan tâm nhiều đến chuyện chiều nay mấy người từ trường Beauxbatons và trường Durmstrang sẽ tới nơi. Ngay cả giờ Độc Dược cũng dễ nuốt hơn mọi thường, cũng nhờ được ra sớm trước nửa tiếng. Khi chuông hết giờ reng sớm, Harry, Ron, và Hermione vội quay về tháp Gryffindor, cất cặp và sách như đã được chỉ thị, mặc áo chùng vô, rồi lại vội vã chạy xuống Tiền sảnh.

Giáo viên chủ nhiệm các Nhà ra lệnh cho học trò của mình đứng vô hàng.

Cô McGonagall nạt:

"Trò Weasley, đội nón ngay lại. Cô Patil, gỡ cái đồ kỳ cục đó ra khỏi tóc!"

Parvati cau có gỡ một con bướm trang trí ở đuôi bím tóc ra.

Rồi cô McGonagall ra lệnh:

"Nào, theo tôi. Năm thứ nhứt đi trước… không xô đẩy…"

Chúng nối đuôi nhau bước xuống cầu thang và đứng xếp hàng đằng trước lâu đài. Buổi chiều tối, trời trong mà lạnh, sương xuống và mặt trăng trong veo đã tỏa sáng khắp khu

Rừng Cấm. Harry đứng giữa Ron và Hermione ở hàng thứ tư, đằng trước, thấy lẫn trong đám năm thứ nhứt, Dennis Creevey run bắn lên vì hồi hộp.

Ron vừa dòm đồng hồ, vừa ngó ra con đường dẫn từ cổng vô:

"Gần sáu giờ. Mấy bồ nghĩ họ tới bằng gì? Tàu lửa chắc?"

"Chắc không phải quá." Hermione nói.

Harry ngước nhìn lên bầu trời đầy sao:

"Vậy bằng gì? Chổi chắc?"

"Mình không nghĩ vậy… xa quá mà…"

Ron nói:

"Hay là Khóa Cảng? Hay độn thổ? Biết đâu chỗ họ được phép độn thổ dưới mười bảy tuổi?"

Hermione nóng nảy:

"Không thể độn thổ trên đất Hogwarts, mình nói bồ bao nhiêu lần rồi?"

Chúng hào hứng dò trên nền đất đen thui, nhưng chẳng có cái gì nhúc nhích. Mọi vật yên tĩnh, lặng lẽ, và khá là bình thường. Harry bắt đầu thấy lạnh. Nó chỉ mong mấy người đó tới mau mau… Có thể mấy đứa học trò ngoại quốc phải chuẩn bị một cuộc đột nhập đầy kịch tính… Nó nhớ điều ông Weasley đã nói ở buổi cắm trại trước trận chung kết Cúp Quidditch Thế giới: "… luôn luôn là vậy - chúng ta không bao giờ ngăn được mình khoe mẽ mỗi khi tụ họp nhau lại…" Bỗng từ hàng sau, chỗ mấy giáo viên đứng, cụ Dumbledore kêu lên:

“A, đây rồi! Trừ khi tôi quá sức lầm, chứ phái đoàn trường Beauxbatons đang tới gần!”

“Đâu?” Đám học trò kêu to nôn nóng, mắt nhìn về đủ hướng.

Một học trò năm thứ sáu chỉ về khu rừng:

“Coi kìa!”

Một cái gì đó lớn hơn nhiều, rộng hơn nhiều một cây chổi - không, phải cỡ hàng trăm cây chổi - đang bay ầm ầm xuyên qua bầu trời xanh thẫm, hướng về phía lâu đài, mỗi lúc mỗi lớn dần lên.

Một đứa năm thứ nhất hét to, hoàn toàn mất bình tĩnh:

“Ối! Con rồng!”

Dennis Creevey mắng:

“Đừng có khùng… đó là nhà bay!”

Dennis đoán gần đúng… Khi cái khối khổng lồ đen thui bay là là trên những ngọn cây của khu Rừng Cấm và đụng phải luồng sáng hắt ra từ những cửa sổ của lâu đài, thì tụi nhỏ nhìn ra một cái xe ngựa kéo khổng lồ màu xanh lơ, có kích cỡ của một cái nhà lớn, lướt ngang đầu chúng, được khoảng chục con ngựa vàng kéo đi trong không trung, con nào cũng có cánh và to bằng con voi.

Ba hàng học trò đằng trước lùi lại khi chiếc xe kéo ầm ầm hạ cánh, đáp xuống mặt đất với một tốc độ kinh hoàng; rồi, với một tiếng ầm cực lớn khiến Neville hoảng hồn nhảy bắn ra sau, đạp cả lên chân một đứa năm thứ năm nhà Slytherin;

những cái vó ngựa, cái nào cái nấy bự hơn cái đĩa ăn, chạm mặt đất. Một giây sau đó, chiếc xe đáp xuống hẳn, nảy lên trên những bánh xe khổng lồ, trong khi mấy con ngựa bằng vàng lúc lắc những cái đầu to cồ và đảo những cặp mắt đỏ, to, dữ tợn.

Harry chỉ vừa kịp nhìn thấy cánh cửa của chiếc xe kéo có mang huy hiệu (hai cây đũa vàng gác chéo, mỗi cây phát ra ba ngôi sao), thì cửa đã mở ra.

Một thằng bé mặc áo khoác xanh da trời nhợt nhạt từ trên xe nhảy xuống, cúi mình tới trước, lần tìm cái gì đó dưới sàn xe, và mở ra một lốc bậc thang bằng vàng. Nó nhảy lùi ra sau một cách kính cẩn. Rồi Harry thấy một chiếc giày cao gót màu đen, sáng lấp lánh thò ra từ trong xe - chiếc giày to cỡ chiếc xe trượt tuyết của con nít. Theo ngay sau đó, gần như tức khắc, là một người đàn bà bự con nhất mà nó chưa từng thấy trong đời. Điều này giải thích được ngay lập tức kích cỡ của chiếc xe và của mấy con ngựa. Có vài đứa há hốc cả miệng ra.

Trước giờ trong đời Harry mới chỉ thấy có một người cũng bự con như bà này, đó là lão Hagrid; nó nghĩ hai người này chắc chỉ xê xích nhau vài phân. Tuy nhiên, cũng có thể vì đã quá quen với lão Hagrid - nó thấy người đàn bà này (giờ đã đứng ở chân bậc thang, nhìn quanh cái đám người đang tròn mắt chờ đợi) dường như to lớn hơn một cách bất thường. Khi bà bước vào vùng sáng trải loang từ Tiền sảnh ra, khuôn mặt bà lộ ra thật xinh đẹp, với làn da màu trái ôliu, đôi mắt đen, to, long lanh như có nước, và một cái mũi hơi khoằm. Tóc bà bới ra sau làm thành một búi sáng rực sau ót. Bà mặc từ đầu tới chân toàn bằng sa-tanh đen, và rất nhiều ngọc mắt mèo sáng

lấp lánh trên cổ và trên những ngón tay dầy mo của bà.

Cụ Dumbledore bắt đầu vỗ tay. Bọn học trò, theo đuôi, cũng bắt đầu vỗ, nhiều đứa đứng nhón chân lên để nhìn người đàn bà này cho rõ hơn.

Mặt bà giãn ra thành một nụ cười hòa nhã khi bước về phía cụ Dumbledore, và bà chìa một bàn tay sáng lấp lánh ra. Cụ Dumbledore, dù bản thân cũng đã rất cao, cũng chỉ hơi nghiêng mình là đã hôn được bàn tay đó.

Cụ nói:

"Bà Maxime thân mến, mừng bà tới Hogwarts."

Bà Maxime đáp lại, giọng trầm trầm:

"Ông *Dumbly-dorr,* ông *khõe* không?"

"Khỏe lắm, thưa bà," cụ Dumbledore nói.

Bà Maxime vẫy một bàn tay khổng lồ của mình một cách âu yếm ra sau lưng:

"Học trò tôi."

Harry, nãy giờ hoàn toàn tập trung chú ý vào bà Maxime, giờ để ý thấy có khoảng một tá con trai và con gái, cỡ chừng mười bảy mười tám, đã chui ra khỏi xe và đứng đằng sau lưng bà Maxime. Chúng run lập cập, điều này chẳng có gì ngạc nhiên, bởi vì áo chùng tụi nó dường như được may bằng tơ mỏng, và không thấy đứa nào mặc áo khoác. Một vài đứa quấn khăn quàng và khăn len quanh cổ. Từ chỗ đứng, Harry có thể nhìn thấy chúng (chúng đứng trong cái bóng khổng lồ của bà Maxime) đang chăm chú ngước lên nhìn lâu đài Hogwarts với

một cái nhìn e dè trên gương mặt.

Bà Maxime hỏi:

"*Ôn* Karkaroff đã tới chưa?"

Cụ Dumbledore nói:

"Ông ấy tới ngay bây giờ. Bà có muốn đợi ông ấy ở đây và đón mừng ông ấy, hay bà thích quá bộ vô trong cho ấm áp một tí?"

"Tôi nghĩ, vô cho ấm." Bà Maxime đáp. "Nhưng còn mấy con *ngựa*..."

Cụ Dumbledore nói:

"Giáo viên Chăm sóc Sinh vật Huyền bí của chúng tôi sẽ rất hân hạnh được chăm sóc chúng. Chút xíu nữa ông ấy sẽ quay lại đây, đang phải xử một tình huống nhỏ xảy ra với mấy… ừm… mấy chuyện khác."

Ron nhăn răng cười, thì thào với Harry:

"Mấy con Quái Tôm."

Bà Maxime có vẻ nghi ngờ không biết có ông thầy Chăm sóc Sinh vật Huyền bí nào có thể kham nổi công việc này không:

"Mấy con chiến mã của tôi cần *phãi*... ừm… được điều *khiễn* mạnh *tai.* Tụi nó *hung hãn* lắm đó…"

Cụ Dumbledore mỉm cười:

"Tôi đảm bảo Hagrid sẽ làm tốt mà."

Bà Maxime khẽ nhún xuống:

“Rất tốt. Ông làm ơn nói với ông Agrid *nài* rằng mấy con *ngự chĩ*... uống rượu wít-ki nguyên chất thôi.”

Cụ Dumbledore cũng cúi lại:

“Mọi việc sẽ được thu xếp.”

“Đi thôi!” Bà Maxime nói với đám học trò của mình bằng giọng uy quyền, và đám đông Hogwarts rẽ ra cho bà cùng đám học trò của bà bước lên bậc cấp đá.

Seamus Finnigan ngả người sang phía Lavender và Parvati để hỏi Harry và Ron:

“Mấy bồ nghĩ đám ngựa tụi Durmstrang sẽ lớn cỡ nào?”

Harry nói:

“Ôi, nếu tụi nó bự hơn đám này thì bác Hagrid khỏi chăm được luôn. Đó là cho rằng bác còn chưa bị tụi Quái Tôm tấn công đó. Không biết có chuyện gì với tụi nó hả?”

Ron nói đầy vẻ hy vọng:

“Chắc tụi nó sổng chuồng.”

Hermione rùng mình:

“Ôi, đừng nói vậy chớ. Thử tưởng tượng tụi Quái Tôm thoát ra lổm ngổm trên đất…”

Tụi nhỏ đứng đó, hơi run lập cập, chờ cho đám Durmstrang tới. Hầu hết đều ngước lên trời hy vọng. Phải mất vài phút, sự im lặng mới bị phá vỡ nhờ con ngựa khổng lồ của bà Maxime phì hơi và giậm cẳng. Nhưng rồi…

“Bồ nghe thấy gì không?”

Ron thình lình hỏi.

Harry lắng nghe. Một tiếng động lớn, lạ lùng, kỳ quái từ trong bóng đêm đang trôi dần về phía tụi nó. Tiếng ầm ầm ngột ngạt và tiếng gió hút, như thể một cái hút bụi cực lớn đang di chuyển trên lòng sông…

Lee Jordan chỉ tay xuống dưới, hét lên:

"Cái hồ! Nhìn cái hồ kìa!"

Đứng từ trảng cỏ nhìn qua khoảnh đất, tụi nó thấy rõ ràng trước mắt là mặt nước đen ngòm phẳng lặng, chỉ có điều bỗng nhiên mặt nước không còn phẳng lặng chút nào. Một sự khuấy động đang diễn ra ở sâu dưới đáy hồ: những bọt nước vĩ đại nở ra trên bề mặt, sóng bì bọp vỗ vào hai bờ đầy bùn. Và rồi, ngay chính giữa hồ, xuất hiện một xoáy nước, như thể có ai tháo một cái nút ở giữa đáy hồ ra…

Một vật giống như một cái sào đen và dài từ từ nhô lên ngay chính giữa xoáy nước đó… Và rồi Harry nhìn thấy cột buồm…

"Thuyền buồm!" Nó quay qua nói với Ron và Hermione.

Từ từ, tuyệt đẹp, chiếc tàu nhô lên khỏi mặt nước, sáng lấp lánh dưới ánh trăng. Nhìn nó giống một bộ xương kỳ quái, như một chiếc thuyền bị đắm được moi lên lại; Và ánh sáng lung linh mờ ảo, âm u phát ra từ những ô cửa sổ boong tàu trông như mắt mấy con ma. Cuối cùng, kèm theo một tiếng bì bõm lớn, toàn bộ con tàu trồi lên, nhấp nhô trên màn nước dập dềnh, và bắt đầu lướt vào bờ. Một chốc sau, tụi nhỏ nghe một tiếng "tõm", một cái mỏ neo được quăng xuống vũng nước

nông; và "uych" một tiếng, một tấm ván được bắc lên bờ.

Mọi người đổ bộ. Tụi nó nhìn thấy những cái bóng đi ngang vùng sáng từ ánh đèn chiếu ra từ cửa sổ boong tàu. Harry nhận thấy, tất cả những người này đều có vóc dáng của Crabbe và Goyle… Nhưng rồi, khi họ tới gần hơn, đi bộ lên trảng cỏ, bước vào dòng ánh sáng chảy từ Tiền sảnh ra, Harry thấy rằng vóc người đó thật ra là do họ mặc áo chùng kiểu gì đó như bằng thảm lông xù. Chỉ có người đàn ông dẫn đầu cả đám tiến về phía lâu đài là mặc áo lông khác loại: những sợi lông láng mượt và lấp lánh như bạc.

"Dumbledore!"

Ông ta bước lên dốc, gọi thân thiết. "Khỏe không ông bạn? Khỏe không hả?"

"Cám ơn, giáo sư Karkaroff, khỏe như vâm!" Cụ Dumbledore đáp.

Karkaroff có một giọng nói ngọt lịm, nhờn nhớt. Khi ông ta bước vào luồng sáng từ những cánh cửa trước của lâu đài tràn ra, tụi nhỏ thấy ông ta cũng gầy gầy cao cao như cụ Dumbledore, nhưng mái tóc bạc của ông ngắn ngủn, và chòm râu dê (cuộn lại thành từng cuộn nhỏ) không che được hết cái cằm cong veo. Bước tới trước cụ Dumbledore, ông bắt tay cụ bằng cả hai tay.

"Ôi trường cũ Hogwarts thân yêu!" Ông nói, mắt ngước nhìn lên tòa lâu đài và mỉm cười, hàm răng ố vàng, và Harry nhận thấy nụ cười của ông không lên được tới mắt, nó chỉ dừng lại ở mức lạnh lùng và ranh ma:

“Về lại đây cảm thấy sung sướng làm sao, sung sướng làm sao… Viktor, đi nào con, vào cho ấm… Có phiền gì không, anh Dumbledore? Viktor bị cảm hơi hơi…”

Karkaroff vẫy tay ra hiệu cho một trong những học trò của ông. Khi cậu học trò đi ngang, Harry thoáng liếc thấy cái mũi gồ và cặp chân mày rậm đen. Chẳng cần phải đợi Ron huých cùi chỏ hay rít lên vào lỗ tai, Harry cũng có thể nhận ra gương mặt nhìn nghiêng ấy:

“Harry - *Krum kìa*!”

18

CHIẾC CỐC LỬA

"Thiệt không tin nổi! Harry, Krum kìa! Viktor Krum!"

Ron sững sờ kêu lên khi đám học trò Hogwarts xếp hàng dài thẳng tới chân cầu thang, đằng sau bọn học trò Durmstrang.

Hermione gắt:

"Trời ơi, Ron, anh ấy chỉ là một cầu thủ Quidditch thôi mà!"

"*Chỉ là* một cầu thủ Quidditch!" Ron dài giọng, nhìn Hermione như thể không tin nổi cái tai mình. "Nè, Hermione, anh ấy là một trong những Tầm thủ xịn nhứt trên đời! Mình không ngờ anh ấy còn đi học!"

Khi tụi nó quay trở lại Tiền sảnh để cùng bọn học trò Hogwarts tiến vào Đại Sảnh, Harry thấy Lee Jordan nhảy lên nhảy xuống để nhìn cái gáy của Krum được rõ hơn. Nhiều đứa con gái mười sáu tuổi đang điên cuồng lục túi áo khi tụi nó đi ngang…

"Ôi, không tin được, mình chẳng có được một cây viết

lông nhím…”

“Bồ nghĩ ảnh có chịu ký lên cái nón của mình bằng thỏi son không?”

“Vậy nữa!” Hermione nói trịch thượng khi tụi nó đi ngang đám con gái, lúc này đang bàn cãi ầm ĩ về chuyện môi son.

Ron nói:

“Nếu được, mình sẽ xin anh ấy chữ ký. Bồ không có cây viết lông nào hả, Harry?”

“Không, để trong túi trên lầu rồi,” Harry đáp.

Tụi nó đi tới dãy bàn nhà Gryffindor và ngồi xuống. Ron cẩn thận ngồi quay mặt ra cửa, vì Krum và đám học trò Durmstrang còn tụ tập quanh đó, có vẻ như đang phân vân không biết phải ngồi đâu. Đám học trò Beauxbatons đã chọn ngồi ở bàn nhà Ravenclaw. Chúng nhìn Đại Sảnh mà mặt buồn ủ rũ. Có ba đứa trong đám cứ khư khư quấn cái khăn choàng quanh đầu.

Hermione nói, giọng khó chịu:

“Đâu có lạnh tới cỡ đó đâu! Sao tụi nó không mang áo khoác?”

Bỗng Ron rít lên:

“Đây nè! Tới ngồi đây nè! Đây nè! Hermione, nhích qua một bên chừa chỗ coi…”

“Cái gì?”

“Trễ mất rồi!” Ron cay đắng nói.

Viktor Krum và mấy đứa học trò Durmstrang đã đến ngồi

ở bàn nhà Slytherin. Harry có thể thấy Malfoy, Crabbe và Goyle trông rất tự mãn về việc này. Thấy Harry nhìn sang, Malfoy bèn chồm người tới trước nói chuyện với Krum.

Ron chế nhạo:

"Phải đó, Malfoy, cứ xun xoe đi. Mình cá anh Krum sẽ chán nó ngay… lúc nào mà chẳng có bao nhiêu người vo ve quanh ảnh… Bồ nghĩ họ sẽ ngủ ở đâu? Tụi mình có thể cho họ ngủ ở phòng mình mà Harry… Mình thì sẵn sàng cho anh ấy ngủ giường mình, mình ngủ trên ghế xếp cũng được."

Hermione khịt mũi.

Harry nhận xét:

"Họ coi bộ vui vẻ hơn tụi Beauxbatons."

Đám học trò Durmstrang đang cởi áo lông nặng nề ra và ngước nhìn lên trần nhà đen nghịt lấm tấm sao, mặt lộ vẻ thích thú. Có hai đứa cầm mấy cái đĩa vàng và cốc vàng lên xem xét, có vẻ khoái chí lắm.

Ở dãy bàn giáo viên, thầy giám thị Filch đang bưng thêm ghế. Thầy mặc một cái áo lễ phục đuôi tôm lỗi thời đã mốc xì. Harry ngạc nhiên thấy thầy Filch thêm vào tới bốn cái ghế, mỗi bên ghế thầy Dumbledore hai cái.

Nó thắc mắc:

"Chỉ có thêm hai khách thôi mà! Sao thầy Filch lại thêm tới bốn ghế, ai tới nữa vậy ta?"

"Hả?" Ron đáp mơ màng. Nó vẫn đang say sưa nhìn Krum.

Khi tất cả học trò đã vào Sảnh Đường và ổn định chỗ ngồi ở bàn các Nhà rồi, ban giám hiệu mới bước vào, đi thành hàng lên dãy bàn dài và ngồi xuống. Đi cuối hàng là giáo sư Dumbledore, giáo sư Karkaroff, và bà Maxime. Ngay khi cô Hiệu trưởng của chúng xuất hiện, đám học trò Beauxbatons đứng dựng lên. Một vài đứa Hogwarts phá ra cười. Tuy vậy, đám Beauxbatons có vẻ như không hề bối rối, và chỉ chịu ngồi xuống khi bà Maxime đã yên vị bên trái cụ Dumbledore. Cụ Dumbledore vẫn đứng, và một sự im lặng bao trùm Đại Sảnh. Cụ nhìn các học sinh ngoại quốc, cười tươi:

"Kính chào các quý ông, quý bà, các vị ma, và đặc biệt, các vị khách. Tôi rất vui mừng được đón tất cả các vị tại trường Hogwarts. Tôi hy vọng và tin rằng các bạn sẽ vừa được thoải mái, vừa được vui vẻ trong thời gian lưu lại đây."

Một đứa con gái Beauxbatons vẫn còn khư khư cái khăn choàng quanh đầu phát ra một tiếng cười nhạo báng không lầm vào đâu được.

Hermione nổi giận, thì thào:

"Không ai bắt mà phải ở lại đâu!"

Cụ Dumbledore nói tiếp:

"Cuộc thi đấu sẽ chính thức khai mạc vào cuối bữa tiệc. Giờ tôi xin mời các bạn ăn, uống, và cứ tự nhiên như ở nhà."

Cụ ngồi xuống, và Harry thấy Kakaroff ngay lập tức ngả sang phía cụ để nói chuyện.

Những chiếc đĩa trước mặt bọn trẻ như thường lệ bỗng đầy ắp đồ ăn. Đám gia tinh trong nhà bếp dường như đã trổ tài hết

ga: có thật nhiều món ăn khác nhau bày ra trước mặt mà Harry chưa bao giờ thấy, bao gồm cả vài món chắc chắn là của ngoại quốc.

Ron chỉ vào một cái dĩa lớn có mấy con sò hầm đứng bên cạnh một cái bánh pudding to đùng gồm thận và thịt bò:

"Cái đó là gì vậy?"

"Bouillbaisse," Hermione đáp.

"Chịu thua," Ron nói.

Hermione giảng giải:

"Đó là món Pháp. Hồi hè rồi mình có ăn trước ngày về. Rất là ngon."

Ron lấy cho mình miếng bánh pudding đen:

"Mình tin lời bồ vậy."

Đại Sảnh ít nhiều có vẻ tấp nập hơn ngày thường, mặc dù chỉ có thêm chừng hai mươi đứa học trò, tuy nhiên điều này có thể có được là do những bộ đồng phục màu sắc khác nhau nổi bật lên khi đứng bên cạnh khối áo choàng đen của Hogwarts. Khi đã cởi áo lông ra rồi, mấy đứa học trò Durmstrang mới để lộ ra là chúng mặc áo khoác màu huyết bầm.

Hai mươi phút sau khi bữa tiệc bắt đầu, lão Hagrid đi rón rén vào trong Sảnh Đường bằng cánh cửa phía sau bàn giáo viên. Lão chui vào chỗ của mình ở cuối dãy bàn dài và vẫy Harry, Ron, cùng Hermione bằng một bàn tay băng bó nặng nề.

Harry kêu lên:

“Tụi Quái Tôm không sao chứ, bác Hagrid?”

Lão Hagrid đáp trả vui vẻ:

“Mạnh!”

Ron lặng lẽ nói:

“Mình cũng nghĩ tụi nó mạnh. Có vẻ như cuối cùng tụi nó cũng kiếm ra được đồ ăn tụi nó khoái hả? Mấy ngón tay bác Hagrid đó!”

Lúc đó, một giọng cất lên:

“Xin lỗi, các anh chị còn *dùn* món bouillabaisse nữa không?”

Đó là đứa con gái của trường Beauxbatons đã cười to lúc cụ Dumbledore phát biểu. Cuối cùng nó cũng đã chịu bỏ cái khăn choàng cổ ra. Một mái tóc dài màu bạch kim xõa xuống tới gần thắt lưng. Con bé có đôi mắt to, xanh biếc và hàm răng đều, trắng bóng.

Mặt Ron đỏ tía. Nó nhìn chằm chằm con bé, há miệng tính trả lời, mà không thốt được lời nào ngoài mấy tiếng khùng khục yếu ớt.

“À, lấy đi,” Harry nói rồi đẩy cái dĩa về phía đứa con gái.

“Anh ăn xong rồi *hã?”*

Ron gần như nín thở:

“Ờ… Ờ, tuyệt lắm.”

Đứa con gái cầm cái dĩa và cẩn thận bưng về phía bàn nhà Ravenclaw. Ron vẫn còn ngồi trợn tròn mắt nhìn theo con bé như thể trước nay chưa từng thấy con gái bao giờ. Harry phát

tức cười. Tiếng cười dường như đã kéo Ron hoàn hồn trở lại. Nó nói với Harry, giọng khản đặc:

"Nhỏ đó là *Tiên nữ!*"

Hermione nói chua lè:

"Chắc chắn là không phải rồi. Mình chẳng thấy ai há hốc mồm nhìn theo nó như một thằng ngốc cả."

Nhưng Hermione không hoàn toàn đúng trong chuyện này. Khi đứa con gái đi ngang Sảnh Đường, nhiều cái đầu tụi con trai phải ngoái lại, có mấy thằng còn có vẻ cấm khẩu mất một lúc, giống như Ron vậy.

"Mình nói rồi mà, nó không phải con gái bình thường." Ron vừa nói vừa ngả người sang một bên để nhìn đứa con gái rõ hơn. "Ở Hogwarts người ta không sản xuất ra được đứa con gái nào như vậy!"

Harry nghĩ thầm:

"Ở Hogwarts người ta sản xuất ra được con gái cũng hay hay đó chớ!"

Cho Chang vô tình ngồi chỉ cách đứa con gái tóc ánh bạc kia có mấy ghế.

Hermione đanh giọng:

"Nếu cả hai bồ chịu cúp mắt về, hai bồ sẽ thấy ai mới tới."

Cô bé chỉ về phía bàn giáo viên. Hai cái ghế trống còn lại giờ đã có người ngồi. Ludo Bagman ngồi một bên giáo sư Kakaroff, trong khi ông Crouch - thủ trưởng của Percy - ngồi kế bà Maxime.

Harry ngạc nhiên:

“Họ làm gì ở đây?”

Hermione nói:

“Họ ở Ban tổ chức Thi đấu Tam Pháp Thuật, đúng không? Mình đoán họ muốn ngồi đây coi cuộc đấu bắt đầu ra sao.”

Khi đợt đồ ăn thứ hai vừa tới, tụi nó nhận ra có nhiều món tráng miệng lạ mắt. Ron xem xét kỹ càng một cái bánh flan nhợt nhạt kỳ quái, rồi cẩn thận đẩy nó qua bên phải chừng một tấc, để từ bàn Ravenclaw ngó qua có thể nhìn thấy rõ. Tuy nhiên, đứa con gái nhìn giống Tiên nữ hình như đã ăn no, nên không tới lấy bánh về.

Khi những cái dĩa bằng vàng đã được dẹp sạch sẽ, cụ Dumbledore lại đứng lên. Dường như đang có một sự căng thẳng dễ chịu tràn ngập Đại Sảnh. Harry thấy mình run lên vì phấn khích, tự hỏi cái gì đang xảy ra đây. Cách nó vài ghế, Fred và George chồm người tới trước, chăm chú ngó cụ Dumbledore với sự tập trung cao độ.

Cụ Dumbledore mỉm cười trước cái biển học trò đang ngước mặt lên:

“Đã tới lúc rồi. Thi đấu Tam Pháp Thuật sắp bắt đầu. Tôi muốn có vài lời giải thích trước khi chúng tôi mang cái rương nữ trang vô…”

“Mang cái gì?” Harry thì thào.

Ron rùng mình.

“… cốt để làm minh bạch quá trình chúng ta sẽ tiến hành

trong năm nay. Nhưng đầu tiên, cho phép tôi giới thiệu với những ai chưa biết, ông Bartemius Crouch, Trưởng Ban Hợp tác Quốc tế về Pháp thuật."

Có vài tiếng vỗ tay lộp độp lấy lệ.

"… và ông Ludo Bagman, Trưởng Ban Thể thao và Trò chơi Pháp thuật."

Một loạt tràng vỗ tay dành cho ông Bagman lớn hơn khi dành cho ông Crouch, có lẽ bởi danh tiếng Tấn thủ của ông, hay đơn giản chỉ vì ông dễ thương hơn. Ông đón nhận điều này với một cái vẫy tay vui vẻ. Ông Bartemius Crouch tịnh không vẫy tay hay mỉm cười khi người ta xướng tên ông lên. Nhớ lại ông trong bộ quần áo đứng đắn ở Cúp Quidditch Thế Giới, Harry thấy ông khá lạ lùng trong chiếc áo chùng phù thủy. Hàm ria bàn chải và đường ngôi thẳng tắp của ông trông hơi dị hợm bên cạnh bộ râu cùng mái tóc dài trắng muốt của cụ Dumbledore.

Cụ Dumbledore tiếp tục:

"Ông Bagman và ông Crouch đây đã làm việc không mệt mỏi suốt mấy tháng qua để chuẩn bị cho Thi đấu Tam Pháp Thuật. Và họ sẽ cùng giáo sư Karkaroff, bà Maxime, và tôi ở trong ban giám khảo để đánh giá nỗ lực của các quán quân."

Khi nói đến từ "quán quân", sự chăm chú của đám học trò đang dỏng tai nghe có vẻ như tăng lên thêm. Hình như cụ Dumbledore nhận ra sự tĩnh lặng đột ngột của tụi nhỏ, nên cụ mỉm cười và nói:

"Cái rương nữ trang đây rồi, mang vô đi, ông Filch!"

Thầy Filch, nãy giờ không ai để ý, vẫn đứng núp trong một góc xa của Sảnh Đường, tiến về phía cụ Dumbledore, mang theo một cái rương gỗ lớn khảm đầy đồ trang sức. Cái rương trông quá sức cũ kỹ. Một tiếng thì thào hồi hộp nổi lên từ đám học trò đang căng mắt ngó; Dennis Creevey đứng cả lên ghế để nhìn cho rõ, nhưng vì bé quá nên cái đầu nó chẳng vượt qua nổi cái đầu ai.

Cụ Dumbledore nói tiếp khi thầy Filch cẩn thận đặt cái rương lên bàn, trước mặt cụ:

"Các chỉ dẫn về những bài thi mà các nhà quán quân sẽ phải làm trong năm nay đã được ông Crouch và ông Bagman xem xét kỹ, và họ đã có những sắp xếp cần thiết cho từng thử thách. Sẽ có ba bài thi, trải dài suốt cả năm, và sẽ kiểm tra các vị quán quân theo nhiều cách khác nhau… về kỹ năng pháp thuật, lòng can đảm, khả năng suy luận, và dĩ nhiên, khả năng đối đầu cùng nguy hiểm."

Nghe đến lời cuối cùng, cả Sảnh Đường lặng ngắt, đến nỗi dường như không ai dám thở nữa.

Cụ Dumbledore tiếp tục, trầm tĩnh:

"Như các trò đã biết, sẽ có ba quán quân so tài trong cuộc thi đấu, mỗi người đến từ một trường tham dự. Họ sẽ được chấm điểm coi mỗi bài thi làm giỏi tới đâu, và vị quán quân nào có tổng số điểm cao nhất sau ba bài thi sẽ giành được Cúp Tam Pháp Thuật. Các vị quán quân sẽ được chọn ra bởi một vị giám khảo công minh: Chiếc Cốc Lửa."

Cụ Dumbledore rút cây đũa phép ra và gõ ba tiếng lên nắp cái rương. Cái nắp từ từ mở ra cót két. Cụ Dumbledore thò tay

vào trong, kéo ra một chiếc cốc bự thô kệch đẽo bằng gỗ. Sẽ chẳng ai thèm chú ý tới cái cốc nếu như không có một ngọn lửa màu xanh trắng phừng phừng tới tận miệng cốc.

Cụ Dumbledore khép cái rương lại và cẩn thận đặt cái cốc lên trên nắp, từ đó cả Sảnh Đường đều có thể nhìn thấy rõ. Cụ nói:

"Bất kỳ trò nào muốn đăng ký làm quán quân phải ghi tên mình và trường mình thật rõ ràng lên một mẩu giấy da rồi thả vô trong cốc. Những ai tha thiết muốn thành quán quân sẽ có hai mươi bốn tiếng để nộp tên mình. Đêm mai, vào lễ Hội Ma, chiếc cốc sẽ trả lại ba cái tên của ba người được chọn ra xứng đáng nhất để đại diện cho trường mình. Chiếc cốc sẽ được đặt ở Tiền sảnh suốt đêm nay, rất thuận tiện cho những trò nào muốn thử sức.

"Để đảm bảo rằng không có trò không đủ tuổi nào bị cám dỗ, một khi cái Cốc Lửa được đem vô Tiền sảnh rồi, tôi sẽ vẽ một Lằn Tuổi quanh cốc. Sẽ không trò nào dưới mười bảy tuổi bước qua nổi cái lằn này đâu.

"Cuối cùng, tôi muốn nhấn mạnh với bất cứ trò nào muốn đọ sức trong cuộc thi đấu này, là không có chuyện tham gia hời hợt cho vui. Một khi chiếc Cốc Lửa đã chọn ra vị quán quân nào, thì vị ấy bắt buộc phải theo tới cùng. Đặt tên mình vô chiếc cốc cũng có nghĩa là đã ký một bản hợp đồng ma thuật đầy trói buộc. Và khi đã được chọn làm quán quân rồi thì không được đổi ý nữa. Do đó, làm ơn đảm bảo rằng các trò thực lòng sẵn sàng chơi trò này trước khi thả tên mình vô chiếc cốc. Giờ, tôi nghĩ tới lúc đi ngủ rồi. Chúc tất cả một đêm

ngon giấc.”

Khi tụi học sinh kéo nhau ngang qua Đại Sảnh, bước qua cửa, tiến ra Tiền sảnh, Fred Weasley nói:

“Lằn Tuổi thì mình lấy Độc Dược Lão hóa lừa cũng được vậy, đúng không? Một khi thảy được tên mình vô cái cốc rồi thì tha hồ mà cười, làm sao nó biết được mình đủ mười bảy tuổi hay là không.”

Hermione bảo:

“Nhưng em không nghĩ mấy người dưới mười bảy có hy vọng gì đâu. Tụi mình học còn chưa đủ…”

George nói cộc lốc:

“Đó là nói về em! Ê Harry, thử không?”

Harry nghĩ nhanh tới lời thầy Dumbledore nhấn mạnh, rằng mấy đứa dưới mười bảy không nên đăng ký, nhưng rồi hình ảnh kỳ diệu về chính mình đoạt chiếc cúp Tam đấu lại tràn ngập trong óc nó… Nó tự hỏi không biết cụ Dumbledore sẽ bực mình tới cỡ nào nếu có một đứa chưa tới mười bảy dám vượt qua Lằn Tuổi…

“Anh ấy đâu rồi ta?” Ron ngơ ngác. Nó không thèm nghe lấy một tiếng của mẩu đối thoại trên, chỉ lo nhìn vô đám đông coi Krum đang ở đâu.

“Cụ Dumbledore không nói tụi Durmstrang ngủ ở đâu hết, phải không?”

Nhưng câu hỏi của nó đã được trả lời gần như ngay tức thời: tụi kia đang lẩn quẩn ở bàn nhà Slytherin, và ông

Karkaroff vừa mới hối hả giục đám học trò của mình:

"Nào, quay về tàu thôi. Viktor, con thấy sao rồi? Ăn no chưa? Có cần thầy nói nhà bếp mang cho con ít rượu vang hâm nóng không?"

Harry thấy Krum vừa lắc đầu vừa khoác áo lông vào.

"Thưa giáo sư, con *muống uốn rụ* vang," một thằng con trai trường Durmstrang nói, đầy hy vọng.

Ông Karkaroff quát, vẻ ấm áp như người cha của ông biến đi ngay tức thì:

"Tôi đâu mời trò, Poliakoff. Tôi để ý thấy trò lại để rớt đồ ăn xuống áo khoác rồi đó, đồ lem luốc…"

Ông Karkaroff quay đi và dẫn đám học trò đi về phía cửa, đụng ngay đám Harry, Ron, và Hermione đứng ngay tại đó. Harry dừng lại để ông qua trước.

"Cảm ơn," ông Karkaroff nói, giọng vô cảm, mất liếc nhìn Harry.

Chợt ông ta đứng chết trân. Ông quay đầu lại và nhìn chằm chằm Harry như thể không tin nổi vào mắt mình. Đám học trò Durmstrang dồn cục lại sau lưng thầy Hiệu trưởng của chúng. Đôi mắt ông Karkaroff chầm chậm di chuyển lên tới mặt Harry và dán vào vết thẹo. Tụi học trò Durmstrang cũng chăm chăm nhìn Harry một cách tò mò.

Chỉ liếc qua Harry cũng thấy sự vỡ lẽ hiện ra trên gương mặt tụi nó. Thằng con trai với đồ ăn dính bê bết trên áo huých đứa con gái đứng kế bên và trắng trợn trỏ vào vết thẹo trên trán Harry.

Một giọng nói cất lên đằng sau chúng:

"Vâng, đó chính là Harry Potter."

Giáo sư Karkaroff quay phắt lại. Moody Mắt-Điên đứng đó, nặng nề tựa vào cây gậy chống, con mắt phép lấp láy gườm gườm nhìn vị Hiệu trưởng trường Durmstrang.

Harry ngó sang, thấy mặt Karkaroff chợt tái nhợt. Một cái nhìn giận dữ trộn lẫn với kinh hoàng trùm lên ông ta.

"Ngươi!" Karkaroff nhìn chằm chằm Moody như thể không chắc là đang thực sự nhìn thấy ông.

"Ta đây!" Moody đáp cộc lốc. "Karkaroff, trừ khi ông có điều gì muốn nói với Potter, còn không thì làm ơn tránh ra. Ông đang làm nghẽn cửa."

Quả vậy, một nửa số học trò trong Sảnh Đường đang đứng đợi sau lưng họ, nhìn qua vai nhau xem chuyện gì mà gây tắc nghẽn vậy.

Không một lời, giáo sư Karkaroff kéo đám học trò của mình đi mất. Thầy Moody nhìn theo cho đến khi ông ta mất dạng, con mắt phép của thầy dán chặt lên lưng Karkaroff, một cái nhìn cực kỳ căm ghét nổi lên trên gương mặt đã thành tàn tật.

Ngày hôm sau là thứ Bảy, thường thì hầu hết học trò sẽ ăn điểm tâm trễ. Tuy nhiên Harry, Ron, và Hermione không phải là nhóm duy nhất dậy sớm hơn mọi cuối tuần. Lúc xuống tới Tiền sảnh, tụi nó thấy khoảng hai chục người đang lởn vởn quanh đó, vài đứa gặm bánh mì nướng, còn lại đang xem xét Chiếc Cốc Lửa. Chiếc cốc đặt ngay giữa sảnh, trên cái ghế đẩu

bình thường vẫn đặt cái nón Phân Loại. Một đường nhỏ bằng vàng được vạch ra trên sàn, làm thành cái vòng rộng cỡ ba mét.

Ron nôn nóng hỏi một đứa con gái năm thứ ba:

"Có ai bỏ tên vô chưa?"

Con bé đáp:

"Nguyên đám tụi Durmstrang. Nhưng tôi chưa thấy người nào bên Hogwarts hết."

Harry nói:

"Dám cá đêm qua lúc tụi mình đi ngủ hết, thể nào cũng có mấy người đến bỏ tên vô. Nếu mà mình, mình cũng làm vậy… chẳng muốn ai thấy. Nếu cái cốc phun ra lại thì sao hả?"

Có ai đó phá lên cười sau lưng Harry. Quay lại, nó thấy Fred, George và Lee Jordan đang vội vã xuống cầu thang, cả ba đứa trông đều cực kỳ phấn khích.

Fred thì thào một cách đắc thắng với Harry, Ron, và Hermione:

"Xong rồi! Mới uống xong!"

"Cái gì?" Ron hỏi.

"Độc Dược Lão hóa, thằng óc bã đậu ạ," Fred nói.

"Mỗi đứa một giọt," George bảo, hân hoan xoa hai tay vào nhau: "Tụi này chỉ cần già hơn mấy tháng thôi."

Lee toét miệng cười:

"Tụi này sẽ chia một ngàn Galleons ra làm ba phần, nếu

một đứa trong đám thắng.”

Hermione cảnh giác:

“Em không tin nó có tác dụng, mấy anh biết đó. Em chắc thầy Dumbledore có nghĩ tới trò này rồi.”

Fred, George và Lee không thèm để ý đến cô bé.

Fred nói với hai đứa kia, đang run lên vì kích động:

“Sẵn sàng chưa? Nào, xong… tao đi trước…”

Harry ngó say mê, thấy Fred lấy từ trong túi áo ra một mảnh giấy da có ghi dòng chữ *Fred Weasley - Hogwarts*. Fred đi thẳng tới mép lằn kẻ và đứng đó, nhón chân nhún nhún như vận động viên nhảy cầu chuẩn bị cho cú rơi từ một trăm năm mươi mét. Rồi, trước toàn thể mọi người có mặt trong Tiền sảnh đang tròn mắt, nó hít một hơi thật sâu và bước qua lằn vạch.

Trong nửa tích tắc, Harry đã nghĩ là thuốc có tác dụng. George chắc chắn cũng nghĩ vậy, bởi vì nó kêu lên một tiếng đắc thắng và nhảy vào theo Fred. Nhưng ngay sau đó, một âm thanh xèo xèo ầm ĩ, rồi hai thằng bị hất văng ra khỏi cái vòng bằng vàng, như thể bị một người ném tạ vô hình lẳng ra ngoài. Chúng rơi xuống đất, đau đớn, văng xa ba mét trên sàn đá lạnh băng; và để cho sự đau đớn thêm phần nhục nhã, một tiếng “bốp” thật to, rồi hai đứa thoắt mọc ra hai bộ râu dài trắng muốt giống hệt nhau.

Tiền sảnh rung lên vì cười. Cả Fred và George cũng cười theo, tụi nó đã đứng lên được và đứa này chăm chú ngó râu đứa kia.

“Thầy đã nói trước rồi mà…”

Một giọng trầm trầm, vui vẻ cất lên, và tất cả quay lại, thấy giáo sư Dumbledore bước ra từ Đại Sảnh. Cụ ngắm nghía Fred và George, mắt lấp láy:

“Thầy đề nghị hai đứa nên tới chỗ bà Pomfrey. Bà ấy cũng đang chăm sóc ‘cô’ Fawcett nhà Ravenclaw, và ‘ông’ Summers nhà Hufflepuff, cả hai cũng đều quyết định làm già mình đi một chút. Tuy nhiên, thầy phải nói, không có râu đứa nào đẹp bằng râu của hai đứa con đâu.”

Fred và George đi về bệnh xá, có Lee tháp tùng, cười như điên. Harry, Ron và Hermione cũng cười như nắc nẻ, cùng nhau đi ăn điểm tâm.

Sáng nay, trang trí trong Đại Sảnh đã thay đổi. Vì là ngày lễ Hội Ma, nên một đám mây toàn dơi sống đung đưa trên trần sảnh đã được ếm bùa, trong lúc đó hàng trăm trái bí ngô được khắc chạm đứng liếc mắt ra từ mọi góc. Harry đi ngang chỗ Dean và Seamus, tụi này đang bàn tán xem học trò nào trong Hogwarts đủ mười bảy tuổi (hay già hơn) có thể đăng ký được.

Dean nói với Harry:

“Có tin đồn là Warrington dậy sớm và bỏ tên mình vô rồi. Cái thằng ục ịch nhà Slytherin đó nhìn y chang con cù lần.”

Harry, đứa đã từng chơi Quidditch với Warrington, lắc đầu ngao ngán:

“Tụi mình không thể có một nhà quán quân Slytherin được.”

Seamus nói khinh khỉnh:

“Tất cả nhà Hufflepuff đều đang nói về Diggory. Nhưng mình không nghĩ cha đó muốn chơi liều cái nhan sắc của chả đâu.”

Chợt Hermione kêu lên:

“Nghe này!”

Mọi người đang cười nói vui vẻ ngoài Tiền sảnh. Tất cả xoay ghế lại và thấy Angelina Johnson đang bước vào Đại Sảnh, miệng cười tươi mà bối rối. Cô Truy thủ da đen dong dỏng chơi cho đội Quidditch nhà Gryffindor này đi tới chỗ tụi nó, ngồi xuống và nói:

“Này, tôi xong rồi! Mới bỏ tên vô.”

Ron có vẻ kinh ngạc lắm:

“Giỡn hoài!”

Harry hỏi:

“Chị mười bảy rồi?”

Ron nói:

“Dĩ nhiên, không thấy râu sao, hả?”

“Tôi mới ăn sinh nhật tuần rồi,” Angelina nói.

Hermione nói:

“Tốt, mừng là nhà Gryffindor có người đăng ký. Em thật lòng mong chị được chọn, chị Angelina!”

“Cám ơn, Hermione,” Angelina mỉm cười với cô bé.

“Thiệt, thà là chị, còn hơn Nhóc Xinh Diggory,” Seamus nói, làm mấy đứa nhà Hufflepuff đi ngang qua bàn quắc ngược

mắt lên với nó.

"Hôm nay tụi mình làm gì đây?"

Ron hỏi Harry và Hermione khi tụi nó kết thúc bữa ăn sáng và rời Đại Sảnh.

Harry nói:

"Lâu lắm rồi tụi mình chưa xuống thăm bác Hagrid."

"Được thôi, Ron đồng ý, "miễn là bác ấy đừng có biểu tụi mình hiến mấy ngón tay cho tụi Quái Tôm là được."

Một cái nhìn cực kỳ phấn khởi thốt nhiên hiện ra trên gương mặt Hermione, cô bé reo lên sung sướng:

"Mình mới nghĩ ra… Mình chưa đề nghị bác Hagrid gia nhập H.V.Đ.C.Q.L.G.T. Mấy bồ chờ mình được không? Mình chạy ù lên lầu lấy mấy cái huy hiệu."

"Nó bị sao vậy?" Ron cáu tiết hỏi khi Hermione chạy lên cầu thang đá cẩm thạch.

Thình lình Harry kêu:

"Ê, Ron, bạn bồ kìa…"

Đoàn học trò trường Beauxbatons từ bên ngoài đang đi ngang qua cửa trước, trong đám đó có cô nàng *tiên nữ*. Mấy đứa đang tụ tập quanh Chiếc Cốc Lửa đứng lùi lại cho tụi này đi qua, nhìn theo hăm hở. Bà Maxime bước vào trong sảnh, theo sau đám học trò của mình và xếp tụi nó thành hàng. Từng đứa, từng đứa một, đoàn học trò Beauxbatons bước qua Lằn Tuổi và thả mẩu giấy da vào trong ngọn lửa màu trắng xanh. Mỗi khi một cái tên rơi vào lửa, nó lập tức hóa ra màu đỏ và

bắn ra những tia lửa.

Ron thì thào với Harry khi cô *tiên nữ* thả mẩu giấy da của mình vào trong Chiếc Cốc Lửa:

"Bồ nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra với mấy người không được chọn? Bồ nghĩ tụi nó có trở về trường không, hay là ở lại coi thi đấu?"

Harry đáp:

"Hổng biết. Chắc ở lại… Bà Maxime ở lại làm giám khảo mà, đúng không?"

Khi cả đám học trò Beauxbatons đã ghi danh xong rồi, bà Maxime lại dẫn chúng ra khỏi sảnh, trở ra ngoài sân.

"Họ ngủ ở đâu hả?" Ron vừa nói vừa đi ra cửa trước, nhìn chằm chằm theo tụi kia.

Có tiếng rột rột ầm ĩ vang lên sau lưng tụi nó, báo hiệu Hermione đã tái xuất hiện với một cái hộp huy hiệu "Hột Vịt Đẹt".

Ron nhảy ngay xuống mấy bậc cầu thang, mắt không rời khỏi cái lưng *cô tiên,* lúc này đang cùng bà Maxime băng qua trảng cỏ:

"Ôi, lẹ lên đi!"

Khi tụi nó tới gần cái chòi của lão Hagrid bên bìa khu Rừng Cấm, bí ẩn về khu nghỉ đêm của đám Beauxbatons đã được giải đáp. Chiếc xe kéo khổng lồ màu xanh lơ hôm nọ chở đám người này tới đang đậu cách cửa trước nhà lão Hagrid cỡ hai trăm thước, và đám học trò đang leo lại vào trong xe.

Những con ngựa bay kéo xe to như voi hôm nọ giờ đang gặm cỏ trong cái máng dã chiến để sát bên.

Harry gõ cửa căn chòi lão Hagrid. Một tràng sủa ông ổng của con Fang đáp lại ngay tức thì.

"Giờ mới tới!" Lão Hagrid nói khi mở cửa ra. "Tưởng mấy đứa quên chỗ bác ở rồi!"

Hermione nói: "Tụi con bận thiệt tình, bác Hagr…" nhưng cô bé chết sững, ngước nhìn lão Hagrid, gần như cấm khẩu.

Lão Hagrid bận bộ đồ vét bằng lông màu nâu, đẹp nhất (mà cũng kinh hoàng nhất) của lão, thắt thêm một cái nơ kẻ ca-rô màu cam vàng chói. Thế nhưng vẫn còn chưa phải tệ nhất; rõ ràng lão đã cố gắng "thuần phục" đám tóc của mình, dùng đến một khối lượng lớn một thứ có vẻ là mỡ tra bánh xe. Tóc tai lão giờ ép mượt xuống thành hai bó, có lẽ lão đã thử cột đuôi ngựa giống như tóc của Bill, nhưng thấy rằng nhiều tóc quá, không xong. Bề ngoài trông không hợp với lão tí nào. Mất một lúc, Hermione trợn tròn mắt nhìn lão, rồi rõ ràng là quyết định thôi không bình luận gì hết, cô bé nói:

"Ưm… mấy con Quái Tôm đâu bác?"

Lão Hagrid sung sướng, nói;

"Ngoài vườn bí ngô. Tụi nó lớn cồ, dám dài cả thước rồi. Chỉ kẹt cái giờ lại bắt đầu thịt nhau."

"Vậy á?"

Hermione vừa kêu lên, vừa ném cho Ron một cái nhìn trấn áp khi thằng này cứ nhìn chằm chằm vào mái tóc kỳ quái của bác Hagrid, đang mở miệng tính nói điều gì đó về bộ tóc.

Lão Hagrid nói rầu rĩ:

"Vậy đó, tuy nhiên cũng ổn rồi. Bác cho tụi nó ở hộp riêng. Còn chừng hai chục."

Ron nói:

"Vậy là hên đó."

Lão Hagrid không nhận ra nó chế nhạo mình.

Căn chòi của lão Hagrid chỉ có một phòng duy nhất, trong góc là một cái giường khổng lỗ trải một tấm khăn đắp vá chằng vá đụp. Một cái bàn và mấy cái ghế cũng vĩ đại cỡ đó đứng trước lò sưởi, bên dưới một đống đùi heo muối xông khói và chim chết treo lủng lẳng trên trần. Tụi nhỏ ngồi vào bàn trong khi lão Hagrid bắt đầu pha trà, chẳng mấy chốc cả bọn đã lại chìm vào cuộc bàn tán về Thi đấu Tam Pháp Thuật. Lão Hagrid dường như cũng hào hứng như tụi nó.

Lão cười toe toét:

"Đợi đó, cứ đợi đó. Mấy đứa sẽ thấy khối thứ chưa thấy bao giờ. Bài thi đầu… A, nhưng bác không được nói."

"Nói đi mà, bác Hagrid!"

Harry, Ron, và Hermione thúc giục, nhưng lão cứ lắc đầu, cười toe:

"Bác không muốn làm mấy đứa mất thú. Nhưng bác nói cho biết, ngoạn mục lắm. Tụi quán quân hất cẳng nhau. Không bao giờ nghĩ là bác còn sống mà được coi Thi đấu Tam Pháp Thuật lần nữa."

Tụi nó rốt cuộc ở lại ăn trưa với bác Hagrid, dù chẳng ăn

được bao nhiêu. Lão Hagrid làm cái món mà lão kêu là bò hầm nồi đất, nhưng sau khi Hermione bới ra được một cái móng chim bự cồ trong dĩa của mình, thì cô bé, Harry, và Ron ăn cũng mất cả ngon. Tuy vậy, tụi nó khoái nhất là dụ lão Hagrid kể về mấy bài thi trong cuộc thi đấu sắp tới, suy xét xem ai trong mấy người đăng ký sẽ được chọn là quán quân, và hỏi nhau liệu Fred và George đã rụng râu chưa.

Khoảng chiều chiều thì một trận mưa nhỏ bắt đầu rơi. Thật là ấm cúng khi được ngồi bên lò sưởi, nghe những giọt mưa vỗ nhẹ nhàng trên cửa sổ, nhìn lão Hagrid mang vớ và tranh luận với Hermione về vụ gia tinh - bởi vì lão đã dứt khoát từ chối không gia nhập H.V.Đ.C.Q.L.G.T khi cô bé đưa ra cho lão xem mấy cái huy hiệu.

Lão vừa nói nghiêm túc vừa khâu bằng một cây kim sừng khổng lồ xỏ một sợi chỉ dài màu vàng:

"Làm vậy là tàn nhẫn với tụi nó đó, Hermione! Bản chất tụi nó là chăm sóc người, tụi nó khoái vậy, hiểu không? Cháu lấy mất việc của tụi nó, tụi nó buồn đó. Trả lương tụi nó là xúc phạm tụi nó."

Hermione nói:

"Nhưng Harry trả Dobby tự do đó, nó lên tiên luôn! Và tụi con nghe nói giờ nó còn đòi ăn lương!"

"Phải, phải, chuyện gì chẳng có ngoại lệ. Bác không nói là không có loại gia tinh lập dị muốn tự do, nhưng cháu không thuyết phục được phần đông tụi nó làm vậy đâu… Không, đừng làm gì hết, Hermione."

Thực tình, Hermione trông rất giận dữ, nó nhét cái hộp huy hiệu lại vào trong túi áo khoác.

Khoảng năm giờ rưỡi thì trời bắt đầu tối, Ron, Harry, Hermione quyết định tới giờ phải trở về lâu đài để dự tiệc lễ Hội Ma, và, quan trọng hơn, để nghe thông báo tên của vị quán quân mỗi trường.

Lão Hagrid vừa nói vừa vứt miếng mạng qua một bên:

"Bác đi chung với mấy đứa. Đợi một tý!"

Lão đứng dậy, tới ngăn kéo bàn kế bên giường, lục tìm cái gì trong đó. Tụi nhỏ không để ý lắm cho tới khi bị một mùi thực sự kinh khủng xộc thẳng vào mũi. Vừa ho sặc sụa, Ron vừa kêu:

"Bác Hagrid, cái gì vậy?"

"Hả? Không thích hả?" Lão Hagrid quay lại với một cái chai bự trong tay.

Hermione hỏi, giọng nghèn nghẹn:

"Phải nước cạo râu không bác?"

"Ừm… nước hoa." Lão Hagrid đỏ mặt, lẩm bẩm. Rồi lão nói cộc lốc:

"Chắc hơi nhiều. Để bác lau bớt đi, đợi đó…"

Lão bước nặng nề ra khỏi cái chòi, và tụi nó thấy lão sùng sục rửa ráy trong cái thùng nước bên ngoài cửa sổ.

Hermione nói, giọng kinh ngạc:

"Nước hoa? Bác Hagrid mà xài nước hoa?"

Harry thấp giọng:

“Còn cái mái tóc và bộ vét mắc chứng gì vậy?”

Bỗng nhiên Ron kêu lên, chỉ ra ngoài cửa sổ:

“Nhìn kìa!”

Lão Hagrid vừa mới đứng thẳng lên và quay lại. Nếu lúc trước lão có đỏ mặt, thì cũng không thấm tháp gì so với lúc này. Nhón chân đi thật thận trọng, sao cho lão Hagrid không trông thấy, Harry, Ron, và Hermione liếc qua cửa sổ và thấy bà Maxime cùng đám học trò Beauxbatons mới chui từ trong toa xe ra, rõ ràng là cũng sắp đi dự tiệc. Tụi nó không nghe rõ lão Hagrid nói gì, nhưng lão đang nói chuyện cùng bà Maxime với một vẻ mặt sung sướng và mơ màng mà Harry từ đó tới nay chỉ thấy lão có một lần duy nhất - đó là khi lão nhìn con rồng nhí Norbert.

Hermione căm tức, nói:

“Bác ấy tới lâu đài với bả? Vậy mà mình tưởng bác ấy đợi tụi mình!”

Không thèm liếc lại căn chòi của mình tới nửa cái, lão Hagrid chầm chậm sóng bước cùng bà Maxime ngang bãi đất. Đoàn học trò Beauxbatons theo sau, phải chạy bộ mới kịp những sải chân khổng lồ của hai người.

Ron ngờ ngợ:

“Bác ấy khoái bả! Rồi, nếu rốt cục họ có con, thể nào tụi nó cũng phá kỷ lục thế giới - dám cá đứa nào đứa nấy nặng cả tấn.”

Tụi nó chui ra khỏi chòi và đóng cửa lại. Bên ngoài tối đen đến mức đáng ngạc nhiên. Quấn áo chùng cho chặt hơn, tụi nó bắt đầu leo lên bãi cỏ dông dốc.

"Ồ, tụi nó kìa, coi kìa!"

Hermione thì thầm.

Từ phía hồ, đám Durmstrang đi bộ về phía lâu đài. Viktor Krum đi kế bên ông Karkaroff, mấy đứa Durmstrang còn lại đi đằng sau, rời rạc. Ron nhìn Krum đầy phấn khích, nhưng, khi tới cửa chính Krum không thèm ngó quanh, anh đi trước tụi Hermione, Ron, và Harry có một tí và len thẳng qua tụi nó. Khi cả đám bước vào thì Đại Sảnh rực ánh nến đã gần như đầy kín người. Chiếc Cốc Lửa lúc trước được dời đi, nay đứng đối diện với chiếc ghế trống của cụ Dumbledore và dãy bàn giáo viên. Fred và George - giờ đã mày râu nhẵn nhụi trở lại - đã chấp nhận sự thất vọng một cách khá đẹp.

Fred nói khi Hary, Ron, và Hermione ngồi xuống:

"Hy vọng đó là Angelina."

Hermione nói hổn hển:

"Em cũng vậy! Rồi, mình biết ngay thôi mà!"

Bữa tiệc Hội Ma dường như dài hơn rất nhiều so với mọi thường.

Có thể vì đó là bữa tiệc thứ hai trong vòng có hai ngày. Harry có vẻ không còn quá sức mê mệt mấy món ăn như mọi khi nữa. Giống như tất cả những người khác trong Sảnh Đường, cũng nhóng cổ cò liên tục, cũng vẻ mặt nôn nóng, bồn chồn đứng lên đứng xuống xem cụ Dumbledore đã ăn xong

chưa, Harry đơn giản chỉ muốn mấy cái dĩa được dẹp sạch đi cho rồi, và được nghe xem những ai được chọn làm quán quân.

Mãi cuối cùng rồi những cái dĩa vàng cũng quay trở lại với tình trạng tinh tươm nguyên thủy của mình, rồi mức độ ồn ào tăng lên rõ rệt khắp Sảnh Đường và xẹp xuống ngay khi cụ Dumbledore đứng dậy. Hai bên cụ, giáo sư Karkaroff và bà Maxime trông cũng căng thẳng và đầy ngóng đợi như bất cứ ai. Ông Ludo Bagman cười hớn hở và nháy mắt với nhiều đứa học trò. Tuy nhiên, ông Crouch trông lại khá thờ ơ, có phần chán chường.

Cụ Dumbledore nói:

"Xong, chiếc cốc hầu như đã sẵn sàng để phán quyết. Tôi đồ rằng sẽ mất hơn một phút. Bây giờ, khi tên của các vị quán quân đã được xướng lên rồi, tôi xin đề nghị các vị đó vui lòng đi thẳng lên phía đầu Sảnh Đường, đi dọc theo dãy bàn giáo viên, vô thẳng cái phòng kế tiếp…" rồi cụ chỉ cánh cửa đằng sau dãy bàn của các giáo sư:

"… đó là nơi họ sẽ nhận những chỉ thị đầu tiên."

Cụ rút cây đũa phép và vẩy một nhát lớn. Ngay lập tức, tất cả các ngọn nến, trừ những ngọn thắp trong mấy trái bí ngô chạm, đều tắt sạch, tất cả chìm trong bóng đêm lờ mờ. Giờ thì không có thứ gì trong Sảnh Đường rực sáng bằng Chiếc Cốc Lửa. Những tia lửa trắng xanh của nó sáng lóe, thiếu điều làm nhức cả mắt. Mọi người nhìn, chờ đợi… Vài người cứ chốc chốc lại coi đồng hồ…

Lee Jordan ngồi cách Harry hai ghế, thì thào:

“Sắp rồi đây!”

Đột nhiên, ngọn lửa bên trong chiếc cốc hóa thành màu đỏ trở lại. Những tia lửa tóe ra vung vãi. Một chốc sau, một lưỡi lửa búng ra một mẩu giấy da đã gần như hóa than. Cả căn phòng bật ra một tiếng kêu thảng thốt.

Cụ Dumbledore nhặt mẩu giấy da và cầm nó xa xa để có thể đọc nó nhờ ánh sáng từ ngọn lửa, lúc này đã trở lại trắng xanh.

Cụ đọc, giọng rõ ràng, khỏe khoắn:

“Vị quán quân của Durmstrang, Viktor Krum!”

“Không có gì ngạc nhiên hết!”

Ron hét lên khi một cơn bão tiếng vỗ tay và chúc mừng lan khắp Sảnh Đường. Harry thấy, từ dãy bàn nhà Slytherin, Viktor Krum đứng dậy và gù gù đi về phía cụ Dumbledore, quẹo phải, bước dọc theo dãy bàn giáo viên, rồi mất hút ở cánh cửa của căn phòng kế bên.

Ông Karkaroff nói oang oang thiệt là lớn, sao cho mọi người đều nghe thấy, thậm chí át cả tiếng vỗ tay:

“Hoan hô, Viktor, biết thể nào con cũng được chọn mà!”

Tiếng vỗ tay và tiếng bàn tán tắt dần. Giờ đây sự chú ý của mọi người lại tập trung vào chiếc cốc, khi, vài giây sau đó, lại chuyển thành màu đỏ một lần nữa. Một mẩu giấy da thứ hai lại được ngọn lửa phun ra.

Cụ Dumbledore hô:

“Vị quán quân của Beauxbatons, Fleur Delacour!”

“Nhỏ đó đó, Ron!”

Harry kêu lên khi đứa con gái giống tiên nữ đứng dậy một cách yêu kiều, hất mái tóc bạch kim ra sau, lướt ngang qua những dãy bàn nhà Ravenclaw và nhà Hufflepuff.

“Ôi, nhìn kìa, cả đám tụi nó thất vọng kìa!”

Hermione nói giữa đám ồn ã, hất đầu chỉ về đám Beauxbatons còn lại.

Harry nghĩ bụng, “thất vọng” là còn hơi nhẹ. Hai trong đám con gái không được chọn òa ra khóc nức nở, đầu gục vào cánh tay.

Khi Fleur Delacour cũng đã biến mất vào căn phòng bên hông Đại Sảnh, một lần nữa sự im lặng lại bao trùm, nhưng lần này là một sự im lặng cứng cả lại vì háo hức mà ai cũng có thể cảm được. Vị quán quân kế tiếp của Hogwarts là…

Chiếc Cốc Lửa lại chuyển thành màu đỏ thêm một lần nữa; những tia lửa bay ra rào rào, lưỡi lửa liếm cao lên không, và từ đầu của lưỡi lửa đó, cụ Dumbledore kéo ra mẩu giấy da thứ ba.

Cụ xướng lên:

“Vị quán quân của Hogwarts, Cedric Diggory!”

“Không!” Ron hét to, nhưng không ai nghe thấy nó, ngoài Harry. Tiếng gầm từ dãy bàn kế bên quá lớn. Tất cả đám nhà Hufflepuff nhảy cẫng lên, thét vang và giậm chân khi Cedric đi ngang chúng, cười tươi rạng rỡ, tiến thẳng về căn phòng sau lưng bàn giáo viên. Quả thực, những tràng vỗ tay dành cho Cedric kéo dài đến nỗi phải mất một lúc sau mọi người mới

nghe được lời cụ Dumbledore.

"Xuất sắc!" Cụ sung sướng nói khi cuối cùng sự lộn xộn đã xẹp xuống. "Xong, giờ đây chúng ta đã có ba vị quán quân. Tôi chắc tôi có thể xin tất cả các trò, kể cả các học sinh còn lại của trường Deauxbatons và trường Durmstrang, hãy vét tặng cho các vị quán quân của mình đến từng gam ủng hộ mà các trò dành dụm được. Bằng cách tiếp tục khích lệ vị quán quân của mình, các trò sẽ đóng góp vào một…"

Nhưng cụ Dumbledore thốt nhiên ngừng nói, và mọi người đều thấy rõ cái gì đã làm cụ lãng đi.

Ngọn lửa trong chiếc cốc lại đỏ lại lần nữa. Những tia lửa phóng ra. Một lưỡi lửa thình lình bắn vào không khí, mang trên mình một mẩu giấy da.

Dường như, hoàn toàn tự động, cụ Dumbledore vươn cánh tay dài ra và tóm lấy mẩu giấy. Cụ mở nó ra và nhìn chăm chăm vào cái tên được viết trên đó. Một khoảng lặng dài, trong khi cụ Dumbledore vẫn nhìn không chớp mắt vào mẩu giấy trên tay, còn mọi người trong căn phòng thì chằm chằm nhìn cụ. Cuối cùng, cụ Dumbledore hắng giọng, đọc lên:

"*Harry Potter.*"

17

VỊ QUÁN QUÂN THỨ TƯ

Harry ngồi đó, biết rằng mọi cái đầu trong Đại Sảnh đều đang quay lại nhìn mình. Nó choáng váng, sững sờ. Nó cảm thấy chết lặng. Nó chắc mình đang mơ. Chắc nó nghe lầm.

Không một tiếng vỗ tay. Một tiếng rù rù, như thể một đàn ong giận dữ, từ từ tràn đầy Đại Sảnh; vài đứa học trò đứng hẳn lên để nhìn Harry cho rõ hơn; nó ngồi đó, cứng cả người, trong chiếc ghế.

Tuốt trên dãy bàn cao, giáo sư McGonagall đứng lên, đi ngang ông Ludo Bagman và giáo sư Karkaroff, đến thì thào khẩn cấp với giáo sư Dumbledore, cụ nghiêng tai về phía bà, hơi cau mày.

Harry quay sang Ron và Hermione; qua vai hai đứa, nó thấy dãy bàn dài nhà Gryffindor đều đang ngó nó, miệng há hốc ra.

Harry nói rành mạch:

"Mình không bỏ tên vô. Mấy bồ biết mình không bỏ mà."

Cả hai đứa đều ngây ra nhìn Harry.

Ở đầu bàn, giáo sư Dumbledore đã đứng thẳng dậy, gật đầu một cái với giáo sư McGonagall.

Thầy gọi lần nữa:

"Harry Potter! Harry! Lên đây, lên nào!"

"Đi kìa," Hermione thì thào, khẽ đẩy nhẹ Harry một cái.

Harry đứng dậy, đạp phải gấu áo chùng, hơi chúi một cái. Nó bước đi dọc khoảng trống giữa hai dãy bàn nhà Gryffindor và Hufflepuff. Nó cảm tưởng như đây là một cuộc đi dài vô tận, mãi không đến gần được cái bàn trên kia thêm chút nào, và nó có thể cảm thấy hàng trăm, hàng trăm con mắt đang nhìn lên nó, mỗi con mắt như một cái đèn pha rọi sáng. Tiếng rù rì càng lúc càng lớn. Sau một lúc tưởng như cả tiếng đồng hồ, nó đã đứng ngay trước mặt cụ Dumbledore, cảm giác mọi cái nhìn chăm chú của toàn thể các giáo viên đều dán lên người nó.

"Rồi… ra cửa đi, Harry." Cụ Dumbledore nói. Cụ không hề cười.

Harry lê bước dọc theo cái bàn của các giáo viên. Lão Hagrid ngồi ngay chót cuối. Lão không nháy mắt với Harry, không vẫy tay, không làm bất cứ cử chỉ chào hỏi nào với nó như mọi thường. Lão Hagrid trông hoàn toàn sững sờ, chỉ nhìn chòng chọc vào Harry khi nó đi ngang giống như mọi người khác. Harry băng qua cửa, ra khỏi Đại Sảnh và nhận thấy mình đang đứng trong một căn phòng nhỏ hơn, treo hàng dãy tranh vẽ các ông, bà phù thủy. Trước mặt nó là một ngọn lửa lớn

đang phừng phừng trong lò sưởi.

Những khuôn mặt trong mấy bức chân dung quay lại nhìn nó khi nó bước hẳn vào. Nó thấy một mụ phù thủy khô quắt queo bay nhẹ nhàng ra khỏi cái khung tranh, chui tọt vào cái khung kế bên, trong đó có một lão phù thủy ria quặp. Mụ phù thủy quắt queo bắt đầu thì thào vào tai lão này.

Viktor Krum, Cedric Diggory, và Fleur Delacour đang tụ tập quanh lò sưởi. Trông chúng thật lạ lùng, rất ấn tượng, với những cái bóng hắt qua ngọn lửa. Krum, gù gập và ủ ê, nghiêng mình về phía lò sưởi, hơi ngồi tách ra khỏi hai đứa kia. Cedric đứng chắp tay sau lưng, nhìn chằm chằm vô lò sưởi. Fleur Delacour đang nhìn quanh quất đúng lúc Harry chui vô, nó hất mái tóc dài óng bạc ra sau:

"Gì vậy? Bộ người ta *kiêu* tụi này vô *Sãnh hã*?"

Nó nghĩ thằng bé này vô đưa tin. Harry không biết làm sao giải thích những gì mới xảy ra. Nó đứng đó, nhìn ba vị quán quân, thấy hơi ớn, sao mà cả đám tụi nó cao quá chừng.

Tiếng bước chân hối hả vang lên sau lưng Harry, và ông Ludo Bagman bước vào phòng. Ông nắm cánh tay Harry, kéo tới trước, rồi thì thào, bóp chặt bắp tay nó:

"Siêu phàm! Tuyệt chiêu! Thưa quý ông, quý bà…"

Ông vừa tiến đến bên cạnh lò sưởi, vừa nói với ba đứa kia:

"Cho phép tôi giới thiệu - có thể đây là một việc không tin nổi - vị quán quân thứ tư của Tam đấu."

Viktor Krum đứng thẳng dậy. Bộ mặt cáu kỉnh của nó tối sầm lại khi quan sát Harry. Cedric có vẻ bối rối. Anh hết nhìn

ông Bagman tới nhìn Harry xong lại nhìn ông Bagman, như thể tin chắc rằng anh đã nghe lộn những gì ông Bagman nói. Tuy nhiên, Fleur Delacour lại vừa hất mái tóc vừa cười mỉm chi, nói:

"Ô, *chiện* giỡn vui đó, *ôn* Bagman!"

Ông Bagman độp lại, hoang mang:

"Giỡn hả? Không, không, không hề. Tên của Harry bay ra từ Chiếc Cốc Lửa mà!"

Cặp chân mày rậm đen của Krum hơi cau lại. Cedric trông vẫn còn hoang mang một cách lịch sự. Fleur nhăn mặt, nó nói một cách nhỏ mọn với ông Bagman:

"Nhưng *dỏ dàn* là có lầm lẫn… Nó không thể thi đấu, còn *chẽ* quá!"

Ông Bagman đáp, vừa xoa cằm vừa cười với Harry:

"Vâng… thiệt là kinh ngạc… Nhưng, như cô biết đó, năm nay có đặt ra việc giới hạn tuổi cũng chỉ là một biện pháp phụ thêm cho an toàn thôi… Ý tôi nói, tôi không nghĩ đã đến nước này rồi mà lại còn đào ngũ… Cứ theo luật mà bắt buộc phải theo… Harry cứ phải ráng mà làm thôi…"

Cánh cửa phía sau lưng họ mở ra lần nữa, và một nhóm đông người bước vào: giáo sư Dumbledore, theo sát là ông Crouch, giáo sư Karkaroff, bà Maxime, giáo sư McGonagall, và giáo sư Snape. Trước khi giáo sư McGonagall khép cửa lại, Harry còn kịp nghe tiếng ong ong của hàng trăm học sinh phía bên kia bức tường.

Fleur chạy tới cô Hiệu trưởng của mình, nói ngay lập tức:

“Bà Maxime! Họ nói là thằng *nhõ* này cũng thi đấu!”

Đâu đó trong lòng Harry đang chết lặng gợn lên một nỗi giận: *Thằng nhỏ hả?*

Bà Maxime vươn người phùng ra, cao lên. Cái đỉnh đầu đẹp đẽ của bà quét cả vào cây đèn chùm châm đầy nến, và ngực áo sa-tanh đen vĩ đại của bà căng phồng. Bà hỏi, giọng hống hách:

“Ông *Dumbly-dorr,* vụ này là sao?”

“Chính tôi cũng muốn biết đó, ông Dumbledore.”

Ông Karkaroff xen vào. Ông ta nở một nụ cười lạnh như thép, hai con mắt xanh sẫm như hai thỏi nước đá:

“Hai quán quân Hogwarts cơ à? Tôi không nhớ xưa nay có ai nói với tôi là trường chủ nhà lại được cho phép có hai quán quân không, hay là tại tôi đọc nội quy không đủ cẩn thận?”

Rồi ông ta cười một tràng cười cụt ngủn, đáng ghét.

“C’est impossible, trường *Ogwarts* không *thể có* tới hai quán quân. *Chiện* này không công bằng.”

Bà Maxime nói, bàn tay khổng lồ của bà đeo đầy ngọc mắt mèo cực đẹp đặt trên vai Fleur.

Karkaroff vẫn mỉm cười lạnh lẽo, tuy nhiên đôi mắt lại lạnh lùng hơn bao giờ hết:

“Vậy mà chúng tôi cứ ngỡ là Lằn Tuổi của ông sẽ gạt được những đối thủ nhỏ tuổi ra ngoài chứ, ông Dumbledore? Dĩ nhiên, nếu không phải vậy thì tụi tôi đã mang theo nhiều đối thủ từ trường tới hơn rồi!”

“Ông Karkaroff, đó không phải là lỗi của ai cả, mà chỉ là lỗi của Potter,” thầy Snape nói dịu dàng. Cặp mắt ông sáng lên hiểm độc. “Đừng trách ông Dumbledore chỉ vì Potter đã quyết tâm phá luật. Ngay từ khi tới đây cậu ấy đã biết vượt qua các lằn ranh rồi…”

“Cảm ơn anh Severus.”

Cụ Dumbledore nói cộc lốc, và thầy Snape im bặt, mặc dù đôi mắt vẫn lóe lên hiểm ác sau màn tóc đen bóng nhờn.

Cụ Dumbledore bấy giờ mới cúi xuống nhìn Harry. Nó đang nhìn thẳng vào mắt cụ, cố tìm hiểu xem cái nhìn sau cặp kính nửa vầng trăng kia muốn diễn tả điều gì.

Cụ ôn tồn hỏi:

“Con có bỏ tên con vô Chiếc Cốc Lửa không, Harry?”

“Không.” Harry đáp. Nó biết rằng mọi người đang nhìn nó không rời mắt. Từ trong góc tối, thầy Snape thốt ra một âm thanh nho nhỏ chán chường, kiểu không tin nổi, hết kiên nhẫn rồi.

Giáo sư Dumbledore giả như không nghe thấy thầy Snape, cụ hỏi: “Con có nhờ trò nào lớn hơn bỏ tên con vô Chiếc Cốc Lửa không?”

“*Không!”* Harry cứng rắn đáp.

“Dĩ nhiên là nó *phãi* nói *dới* rồi,” bà Maxime thốt kêu.

Thầy Snape lắc đầu, môi cong lên.

Giáo sư McGonagall nói, giọng đanh thép:

“Trò ấy không thể vượt qua nổi Lằn Tuổi. Tôi chắc chúng

ta đều đồng ý như vậy…”

Bà Maxime nhún vai:

“Ôn Dumbly-dorr, chắc cái lằn ranh *đả* có gì sơ sót rồi.”

“Dĩ nhiên, rất có thể.” Cụ Dumbledore nói một cách lịch sự.

Giáo sư McGonagall giận dữ:

“Ông Dumbledore, ông thừa biết là ông không hề làm gì sai sót mà! Thực vậy, thật là vô lý hết sức! Bản thân Harry thì không thể vượt qua được Lằn Tuổi, còn giáo sư Dumbledore thì chắc chắn không hề thuyết phục một đứa học trò lớn nào làm thế việc ấy cho Harry. Tôi nghĩ, vậy mọi người còn muốn gì nữa nào!”

Rồi cô ném một cái nhìn căm tức về phía giáo sư Snape.

Ông Karkaroff, một lần nữa, cất cái giọng trơn nhớt:

“Thưa ông Crouch… Ông Bagman… các ông là những giám khảo khách quan. Chắc các ông cũng đồng ý đây là chuyện trái quy tắc nhất chứ ạ?”

Ông Bagman lau cái mặt tròn như mặt một cậu con trai của ông bằng cái khăn tay và đưa mắt nhìn ông Crouch. Ông này đứng ngoài vòng sáng, khuôn mặt khuất một nửa trong bóng tối. Trông ông hơi kỳ quái, ánh sáng âm u mờ tối khiến ông trông già hơn rất nhiều, nhìn gần y chang như một cái đầu lâu. Tuy nhiên, khi ông nói, đó vẫn là cái giọng cứng nhắc thường ngày:

“Chúng ta phải theo luật, và luật đã chỉ ra rõ, rằng những

ai có tên bắn ra từ Chiếc Cốc Lửa sẽ phải đọ tài trong cuộc đấu."

"Đúng, ông Barty đây là thuộc sách luật làu làu!" ông Bagman vừa nói vừa cười rạng rỡ, quay lại với ông Karkaroff và bà Maxime, như thể vấn đề thế là đã khép lại.

Nhưng ông Karkaroff nói:

"Tôi yêu cầu được đăng ký lại lần nữa đám học trò còn lại của tôi."

Giờ thì ông đã quăng bỏ giọng nói trơn nhờn cùng nụ cười mỉm của mình đi. Quả thực, gương mặt ông trở nên thậm xấu:

"Các vị phải dựng Chiếc Cốc Lửa lần nữa, và tụi tôi sẽ tiếp tục bỏ thêm tên vào, cho tới khi mỗi trường đều có hai quán quân. Như vậy mới công bằng, thưa ông Dumbledore!"

Ông Bagman gạt đi:

"Nhưng ông Kakaroff ơi, không làm vậy được đâu! Chiếc Cốc Lửa đã tắt ngúm rồi, và nó sẽ không cháy lại nữa từ đây cho tới khi bắt đầu cuộc Thi đấu kế…"

"… mà cuộc đó chắc chắn trường Durmstrang sẽ không tham đấu!" ông Karkaroff bùng nổ. "Sau tất cả những hội họp, những đàm phán rồi thỏa thuận, tôi đã hơi nghi ngờ rằng một chuyện kiểu này sẽ xảy ra! Giờ thì tôi muốn rời khỏi đây lắm rồi đây!"

"Đừng có hù, Karkaroff," một giọng gầm gừ vang lên gần cửa ra vào. "Ông không thể bỏ quán quân của mình lại. Anh ta phải thi đấu. Tất cả đều phải đấu. Như ông Dumbledore đã nói đó, một hợp đồng pháp thuật ràng buộc. Thuận lợi chứ hả?"

Moody vừa bước vào phòng. Thầy khập khễnh tiến về phía lò sưởi, và mỗi lần thầy cất bước bàn chân phải thì lại có một tiếng "cạch" kèm theo.

Karkaroff nói:

"Thuận lợi? Tôi e rằng tôi không hiểu ý ông, ông Moody."

Harry có thể nói rằng Karkaroff đang cố tỏ ra khinh khỉnh, như thể những gì thầy Moody nói chẳng có gì đáng nghe, nhưng hai bàn tay đã tố giác ông ta: chúng cuộn lại thành hai nắm đấm.

Moody nói lặng lẽ:

"Không hiểu à? Rất đơn giản mà Karkaroff. Có kẻ nào đó đã bỏ tên của Potter vào trong cái cốc, biết rằng nếu cái cốc nhả cái tên thằng bé ra thì nó sẽ phải thi đấu."

Bà Maxime kêu lên:

"Thế là *rõ* nhé, có kẻ đã muốn trường Ogwarts *phãi* được gấp đôi người ta."

Karkaroff gập mình trước bà ta:

"Tôi hoàn toàn đồng ý, thưa bà Maxime. Tôi sẽ gửi kiến nghị lên Bộ Pháp thuật và Hiệp hội Phù thủy Quốc tế…"

Moody gầm lên:

"Nếu có ai đó có lý do để mà kiến nghị, thì đó chính là Potter. Nhưng… thực tức cười… tôi không nghe trò ấy kêu ca tới một lời…"

Fleur Delacour giậm chân, bùng nổ:

"Tại sao nó *phãi* kiến nghị chớ? Nó có dịp *để* mà đua tài,

phãi không? Trong khi tụi tôi cứ phập phồng coi có được *choọng* không hết tuần này qua tuần khác! Danh dự cho trường, rồi một ngàn đồng Galleons tiền *thưởng* - đây là cái dịp bao nhiêu đứa *sẳn* lòng chịu chết để được mà!"

"Có thể có kẻ đã hy vọng Potter cũng sẵn lòng chịu chết." Moody rít qua kẽ răng.

Sau những lời đó, một sự im lặng dằng dặc và ngột ngạt bao trùm. Ông Ludo Bagman, giờ trông đã thật sự rất lo âu, nhấp nha nhấp nhổm, nói:

"Ôi anh già Moody ơi… nói vậy mà nói được!"

Karkaroff to miệng:

"Chúng ta vẫn biết giáo sư Moody là hạng người coi một buổi sáng là vứt đi nếu trước bữa trưa mà không phát hiện ra được sáu âm mưu giết mình mà. Rõ ràng ông ấy đang dạy học trò của mình sợ hãi cả các cuộc mưu sát. Giáo viên Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám mà phẩm tính kỳ vậy đó. Nhưng mà thôi, ông Dumbledore, tôi chắc ông cũng phải có lý do."

Moody gầm gừ:

"Tưởng tượng ra mọi chuyện? Ta mà vậy sao? Ta bị ảo giác? Chỉ có một lão phù thủy hoặc một mụ phù thủy cao cơ mới ném được tên thằng nhỏ vào chiếc cốc."

"Á à, bằng *chứn* đâu?" Bà Maxime giơ hai bàn tay khổng lồ lên.

Thầy Moody nói:

"Bởi vì chúng đã qua mặt được một đồ vật ma thuật rất

mạnh, cần phải có Bùa Lú cực mạnh mới lừa được cho cái cốc đó quên rằng chỉ có ba trường tham gia thi đấu… Tôi đoán chúng đã đăng ký cái tên Potter dưới một trường thứ tư, để đảm bảo rằng nó là đứa duy nhất trong lứa như nó…"

Karkaroff lạnh lùng:

"Ông suy diễn nhiều quá đấy, Moody. Và giả thuyết mới tài tình làm sao, mặc dù tôi nghe nói rằng mới rồi ông cứ đinh ninh là một trong những gói quà sinh nhật của ông có chứa một cái trứng tử xà được cải trang khéo léo, và ông đã nghiền cái gói quà ra từng mảnh, trước khi nhận ra đó là một cái đồng hồ bỏ túi. Cho nên cũng xin ông thông cảm nếu tụi tôi không hoàn toàn nghe ông một cách nghiêm túc…"

Moody đập lại bằng một giọng đe dọa:

"Có những kẻ biến những dịp vô hại này thành lợi thế cho mình. Ông Karkaroff, công việc của tôi là nghĩ ra cái cách mà các phù thủy Hắc ám vẫn hay làm, xin ông nhớ giùm cho."

"Alastor!" cụ Dumbledore thốt lên, giọng cảnh cáo.

Harry thắc mắc mất một lúc là thầy mới nói cái gì, nhưng nó chợt vỡ lẽ ra, đúng rồi, "Mắt-Điên" không thể là tên của thầy Moody được. Thầy Moody im lặng, mặc dù vẫn khoái trá nhìn Karkaroff, mặt Karkaroff đỏ bừng.

Cụ Dumbledore nói với tất cả mọi người có mặt trong phòng:

"Vì sao lại rơi vào tình huống này thì tụi tôi cũng không biết. Tuy nhiên, đối với tôi, chúng ta không có lựa chọn nào hơn là chấp nhận nó. Cả Cedric lẫn Harry đều được chọn để so

tài trong cuộc thi đấu. Vì thế cho nên, họ phải…"

"A, nhưng *ôn* Dumbly-dorr…"

"Bà Maxime thân mến của tôi, nếu bà có cách nào thay, tôi xin sẵn lòng nghe đây!"

Cụ Dumbledore chờ đợi, nhưng bà Maxime không nói gì cả, chỉ nhìn trừng trừng giận dữ. Không phải chỉ có bà như vậy. Thầy Snape trông điên tiết, Karkaroff giận sôi; tuy nhiên, ông Bagman lại trông khá là hào hứng. Ông xoa hai tay vào nhau và mỉm cười nhìn quanh phòng:

"Xong, chúng ta tiếp tục được chưa? Phải hướng dẫn cho các vị quán quân của chúng ta chứ hả? Anh Barty, muốn làm cái vinh dự này không?"

Ông Crouch dường như vừa ra khỏi giấc mơ màng:

"Vâng… chỉ dẫn… Vâng… bài thi đầu tiên…"

Ông bước tới trước, đứng trong vùng sáng của cái lò sưởi. Nhìn sát, Harry nghĩ ông có vẻ bịnh bịnh. Một quầng thâm dưới mắt và làn da nhăn nheo mà hồi Cúp Quidditch không hề có. Ông nói với Harry, Cedric, Fleur, và Viktor:

"Bài thi đầu tiên dành để thử sự can đảm của các trò, cho nên chúng tôi sẽ không nói cho các trò hay đó là cái gì. Can đảm trước điều mình không biết là một phẩm chất quan trọng của người phù thủy… rất quan trọng… Bài thi đầu tiên sẽ diễn ra vào ngày 24 tháng 11, trước toàn thể các học trò và ban giám khảo."

"Để hoàn tất các bài thi của cuộc đấu, các vị quán quân sẽ không được phép yêu cầu hay chấp thuận sự giúp đỡ dưới bất

kỳ hình thức nào từ phía các giáo viên. Để đương đầu cùng bài thi thứ nhất, các vị quán quân sẽ chỉ được trang bị đũa phép. Họ sẽ nhận tiếp thông tin về bài thi thứ hai khi bài thi thứ nhất kết thúc. Vì tính chất của cuộc đấu là đòi hỏi nhiều nỗ lực và tốn thời gian, các vị quán quân do đó sẽ được miễn các bài thi cuối năm."

Ông Crouch quay sang nhìn cụ Dumbledore:

"Tôi nghĩ vậy là được rồi, anh Albus."

"Tôi cũng nghĩ vậy," cụ Dumbledore đáp. Cụ hơi lo ngại nhìn ông Crouch:

"Anh không muốn ở lại Hogwarts đêm nay à, Barty?"

"Không, anh Dumbledore, tôi phải quay về Bộ. Lúc này rất bận, rất khó khăn… Tôi đã phải để anh bạn trẻ Weatherby ở lại lo công chuyện… rất nhiệt tình… hơi quá nhiệt tình, nếu phải nói thật…"

Cụ Dumbledore đề nghị:

"Hay ít nhất cũng làm một chén trước khi đi vậy?"

Ông Bagman vui vẻ nói:

"Thôi nào, Barty, tôi ở lại đây đấy! Tất cả những gì đang diễn ra ở Hogwarts lúc này thú hơn ở văn phòng gấp bội, anh biết mà!"

"Tôi không nghĩ vậy đâu anh Ludo," ông Crouch nói, thoáng chút vẻ nôn nóng cố hữu.

Cụ Dumbledore hỏi:

"Giáo sư Karkaroff… Bà Maxime… làm một chén trước

khi đi ngủ chớ?”

Nhưng bà Maxime đã choàng cánh tay quanh vai Fleur và dẫn con bé mau chóng đi ra khỏi phòng. Harry nghe thấy cả hai nói với nhau liến thoắng bằng tiếng Pháp khi họ đi vào Đại Sảnh. Ông Karkaroff ra hiệu cho Krum, và rồi đến lượt họ, cũng đi ra trong im lặng.

“Harry, Cedric, thầy đề nghị hai con đi ngủ đi.”

Cụ Dumbledore vừa nói vừa cười với cả hai đứa nó:

“Thầy chắc nhà Gryffindor và nhà Hufflepuff đang đợi để chúc mừng các con, và thật là xấu hổ nếu tước mất của họ cái lý do tuyệt vời này để mà được dịp quậy om sòm.”

Harry liếc Cedric, anh chàng này gật đầu, và tụi nó cùng đi ra.

Đại Sảnh giờ vắng lặng. Mấy cây nến cháy leo lét làm cho những nụ cười lởm chởm của đám bí ngô thành lập lòe, kỳ dị.

“Vậy là… Tụi mình phải chọi nhau lần nữa!”

Cedric nói với một nụ cười nhẹ.

“Chắc vậy rồi…”

Harry nói. Nó chẳng nghĩ ra được cái gì để nói. Bên trong cái đầu nó dường như đang rất lộn xộn, giống như bộ não của nó mới bị bươi nát.

Khi ra tới Tiền sảnh - chỉ còn thắp có những cây đuốc thay thế cho Chiếc Cốc Lửa, Cedric nói:

“Nào…, nói anh nghe nào… Em bỏ tên em vô *cách nào* vậy?”

“Em không bỏ,” Harry nói, nhìn Cedric trừng trừng. “Em không bỏ vô. Em nói thiệt.”

“À… vậy… Gặp lại sau, Harry.” Cedric nói.

Harry dám cá anh ấy đã không tin nó.

Thay vì đi lên cầu thang đá cẩm thạch, Cedric đi ra phía cửa lớn. Harry đứng đó, lắng nghe tiếng bước chân Cedric đi xuống bậc cấp, rồi chậm chạp, nó bắt đầu leo lên cầu thang đá.

Còn có ai ngoài Ron và Hermione tin nó không? Hay hai đứa kia cũng nghĩ là nó tự bỏ tên nó vô để thi đấu? Làm sao ai lại có thể nghĩ như vậy được chớ, khi mà nó đây phải đương đầu cùng những đối thủ hơn nó những ba năm học hành pháp thuật, khi mà nó phải đối mặt với những bài thi không những nghe đã nguy hiểm, mà còn phải trình diễn trước hàng trăm người. Đúng, nó đã từng nghĩ đến chuyện đó… Nó đã từng mơ tưởng chuyện đó… Nhưng quả thực, đó đúng là một giấc mơ nhảm nhí, giỡn cho vui… chứ nó chưa bao giờ nghĩ một cách nghiêm túc thực sự tới việc đăng ký…

Nhưng có ai đó đã nghĩ tới điều này… có ai đó muốn nó phải bước vô cuộc đấu, và làm cho nó vô bằng được. Vì sao? Để “chơi” nó à? Nó không nghĩ vậy, dù sao…

Hay là để coi nó làm trò như một thằng ngốc? Nếu vậy thì mấy người đó được thỏa chí rồi đó… Nhưng nếu để nó *bị giết?*

Liệu đó có phải là sự đa nghi vốn có của Moody không? Liệu có ai bỏ cái tên Harry vào trong chiếc cốc chỉ để chơi khăm nó không? Hay có ai đó thực sự muốn nó *chết?*

Harry có thể trả lời điều đó ngay lập tức. Vâng, có kẻ muốn nó chết, một kẻ muốn nó chết từ khi nó mới một tuổi… Chúa tể Voldemort. Nhưng làm sao Voldemort bảo đảm được là tên của Harry vô được Chiếc Cốc Lửa? Voldemort đúng ra đang phải ở xa lắm mà, trong một làng quê xa xôi, ẩn nấp có một mình… yếu ớt và không còn chút quyền lực… Nhưng trong giấc mơ mà nó mơ hôm trước, ngay trước khi nó thức giấc với vết thẹo bị đau đớn, thì Voldemort không hề một mình… hắn đang nói chuyện với Đuôi Trùn… bàn kế hoạch giết Harry…

Harry giật mình thấy nó đã đứng trước mặt Bà Béo hồi nào không hay. Nó không hề để ý nãy giờ đôi chân đưa mình đi đâu. Nó ngạc nhiên hết sức thấy bà không ở trong khung một mình. Mụ phù thủy quắt queo lúc nãy nhảy sang bức tranh hàng xóm của mụ, lúc Harry nhập bọn quán quân dưới nhà, giờ đã ngồi bảnh chọe kế bên Bà Béo. Hẳn là mụ đã chạy vội qua từng bức tranh viền suốt bảy cái cầu thang để tới đây trước nó. Cả mụ lẫn Bà Béo đều nhìn xuống nó với một vẻ thương cảm:

"Này, này, này! Violet mới kể tôi nghe mọi chuyện. Ai mới được chọn làm quán quân trường ta vậy?"

"Ba láp ba lếu," Harry ngu ngơ đáp.

Mụ phù thủy nhợt nhạt giận dữ xen vào:

"Chắc chắn không phải rồi!"

"Không, không, Vì, đấy là mật khẩu."

Bà Béo dịu dàng nói rồi lẳng mình sang một bên mép tranh

cho Harry chui vào phòng sinh hoạt chung.

Tiếng ồn đến vỡ tai khi bức chân dung mở ra sém nữa hất văng Harry trở lại. Kế theo là nó nhận thấy mình bị giật mạnh vào bên trong phòng sinh hoạt chung bởi khoảng hai tá bàn tay, tiếp đến là đứng trước mặt toàn thể bọn nhà Gryffindor, chúng đang la hét, vỗ tay, và huýt gió ầm ĩ.

"Đáng lẽ em phải cho tụi này hay là em đăng ký chớ!" Fred rống lên, trông nó nửa giận dỗi, nửa cảm phục.

George gầm lên:

"Làm sao em làm được mà không bị mọc râu hả? Cực kỳ thông minh!"

"Em không đăng ký," Harry nói. "Em không biết tại sao…"

Nhưng Angeline đã nhào tới:

"Ôi, nếu đó không là chị, thì ít nhất cũng là một đứa Gryffindor."

Katie Bell, một Truy thủ khác của nhà Gryffindor, hét lên:

"Em có dịp trả thù Diggory trận Quidditch kỳ trước rồi đó, Harry!"

"Có đồ ăn nè, Harry, tới đây ăn nè…"

"Tôi không đói, ăn tiệc nãy đủ rồi…"

Nhưng không ai muốn nghe là nó không đói hết, không ai muốn nghe là nó đã không bỏ tên mình vô chiếc cốc, không một ai có vẻ chú ý là nó hoàn toàn không vui để mà ăn mừng… Lee Jordan lôi ra ở xó xỉnh nào đó một cái biểu ngữ

nhà Gryffindor, và nó cứ khăng khăng quấn quanh người Harry như cái áo chùng. Harry không thoát đi được, cứ mỗi khi nó thử lách tới cái cầu thang dẫn lên phòng ngủ, đám đông xung quanh nó lại bu đặc lại, ép nó thêm một ly bia bơ, nhét thêm bánh khoai chiên hay đậu phộng vô tay nó… Mọi người đều muốn biết nó đã làm việc đó bằng cách nào, làm cách nào mà nó đánh lừa được cái Lằn Tuổi của cụ Dumbledore và xoay sở mà bỏ được tên mình vô chiếc cốc…

Nó cứ phải nói đi nói lại hoài:

"Tôi không làm mà. Tôi không biết chuyện đó xảy ra như thế nào mà."

Nhưng bởi vì chẳng ai để ý, nên coi như nó đã chẳng trả lời gì cả.

Cuối cùng, sau gần nửa giờ như vậy, nó hét lên:

"Tôi mệt rồi. Không, nghiêm túc mà, anh George… em đi ngủ đây…"

Nó không muốn gì hơn là kiếm ra Ron và Hermione, kiếm lại chút tỉnh táo, nhưng không thấy đứa nào trong phòng sinh hoạt chung cả. Cứ phải khăng khăng nói là mình cần phải đi ngủ, và gần như phải lẩn hai anh em nhóc Creevey khi tụi nó mai phục ở ngay chân cầu thang, Harry rũ đám người bu quanh và leo lên phòng ngủ thật nhanh.

Thiệt nhẹ cả người, nó thấy Ron đang nằm trên giường, trong phòng ngủ trống trơn, vẫn còn mặc đồ cẩn thận. Ron ngẩng lên nhìn Harry đang đóng sầm cánh cửa lại.

"Nãy giờ bồ đâu vậy?" Harry hỏi.

“Chào!” Ron đáp.

Ron cười, nhưng là một nụ cười gượng, lạ lùng. Harry thốt nhiên nhận ra là mình vẫn còn quấn cái biểu ngữ Gryffindor mà Lee lúc nãy đã quấn quanh thân nó. Nó vội vàng cởi ra, nhưng cái biểu ngữ bị thắt quá chặt. Trên giường, Ron nằm không nhúc nhích, nhìn Harry vật lộn với cái biểu ngữ.

Cuối cùng, khi Harry đã cởi được cái biểu ngữ ra và quăng vô góc nhà, Ron nói:

“Chà!… Chúc mừng.”

Harry nhìn Ron chằm chằm:

“Bồ nói cái gì? Chúc mừng hả?”

Rõ ràng có cái gì đó không ổn trong cách Ron mỉm cười. Cái đó giống nhăn mặt hơn là cười.

Ron nói:

“Ừ… không ai qua được Lằn Tuổi. Không ai, kể cả Fred và George. Bồ dùng cái gì vậy? Áo Tàng hình hả?”

Harry chậm rãi:

“Áo Tàng hình cũng không giúp vượt cái lằn được.”

Ron nói:

“Vậy đó, mình cứ nghĩ bồ sẽ nói mình nghe nếu bồ dùng áo Tàng hình chớ… vì nó có thể phủ cả hai đứa mình mà, đúng không? Nhưng cuối cùng, hóa ra bồ dùng cách khác, hả?”

“Nghe này, mình không bỏ tên mình vô cái cốc. Có kẻ nào đó đã làm việc này.”

Ron nhướn mày:

“Họ làm vậy làm chi?”

Harry nói:

“Mình không biết.”

Nó thấy nói: “Để giết mình!” thì có vẻ trầm trọng quá.

Ron nhướn mày cao tới nỗi cặp chân mày gần như biến mất trong đám tóc. Nó nói:

“Nè, bồ biết đó, bồ có thể nói thật cho mình nghe nếu bồ không muốn ai khác biết, để mà, nhưng mình không hiểu vì sao bồ cứ phải nói láo, bồ đâu có gặp rắc rối gì vì vụ này đâu, phải không? Bà bạn của Bà Béo, bà Violet đó, nói với tất cả tụi này là cụ Dumbledore đã cho bồ đăng ký. Một ngàn Galleons chớ bộ, phải hông? Và bồ lại khỏi phải thi cuối năm nữa chớ!…”

Harry bắt đầu thấy giận điên lên:

“Mình không bỏ tên mình vô cái cốc đó!”

“Thôi được,” Ron dùng đúng cái giọng hoài nghi của Cedric:

“Chỉ tại sáng nay bồ nói nếu là bồ thì bồ đã làm vào đêm qua để khỏi có ai thấy… Mình không có ngu, bồ biết đấy.”

Harry tớp lại:

“Bồ diễn lại đoạn đó khá lắm!”

“Cái gì?” Ron nói, trên mặt nó không còn một tí ti nào của nụ cười, dù là cười gượng. “Bồ muốn đi ngủ liền nhỉ, Harry. Mình đoán là bồ cần dậy sớm để sáng mai còn tặng hình hay

làm cái gì khác nữa chứ!”

Rồi nó giật cho cái mùng treo phủ xuống, để Harry đứng ngay cửa mùng, ngó trừng trừng vào tấm màn nhung đỏ bầm, giờ đang che một người trong số rất ít người mà nó đã từng nghĩ rằng sẽ luôn tin tưởng nó.

18

CÂN ĐỨA PHÉP

Khi Harry thức dậy vào sáng chủ nhật, nó mất một lát mới nhớ ra được tại sao nó lại cảm thấy khốn khổ và lo lắng như vậy. Thế rồi ký ức về đêm hôm trước diễn ra lại trong đầu Harry. Nó ngồi dậy, kéo tấm màn quanh cái giường bốn cọc của nó ra, định nói chuyện với Ron, để buộc Ron phải tin nó… Nhưng nó nhận thấy giường của Ron đã trống rồi; hẳn là Ron đã đi xuống lầu ăn điểm tâm.

Harry mặc quần áo rồi leo xuống cái cầu thang xoắn cheo leo để vào phòng sinh hoạt chung. Khi nó vừa xuất hiện thì những người đã ăn xong bữa điểm tâm ào ra vỗ tay hoan hô. Cái viễn cảnh đi xuống Đại Sảnh Đường để gặp mặt đám học sinh còn lại của nhà Gryffindor, để lại được cả đám đó đối xử như một bậc anh hùng gì đó, khiến Harry chùn bước. Tuy nhiên, hoặc là nó phải đương đầu với chuyện đó, hoặc là nó phải ở lại phòng sinh hoạt chung để bị anh em nhà Creevey bao vây, hai đứa này đang tha thiết khẩn khoản nài xin Harry nhập bọn cùng tụi nó. Harry bèn dứt khoát đi thẳng tới cái lỗ chân dung, đẩy nó mở ra, trèo ra ngoài, và thấy mình đối diện với Hermione.

Hermione đang cầm một cái khăn ăn gói một mớ bánh mì nướng. Cô bé giơ cái gói lên, nói:

"Chào! Mình đem cái này lên cho bồ nè… Muốn đi dạo không?"

Harry nói ngay với giọng biết ơn:

"Đúng là ý kiến hay!"

Hai đứa đi xuống cầu thang, nhanh chóng băng qua Tiền sảnh, không cần nhìn một cái vô Đại Sảnh Đường, rồi ngay sau đó sải bước băng qua bãi cỏ hướng về phía hồ, nơi chiếc tàu của trường Durmstrang đang bỏ neo, cái bóng của con tàu phản chiếu đen hù dưới mặt nước. Buổi sáng hôm đó trời lạnh, hai đứa vừa đi vừa nhai bánh mì nướng, Harry kể cho Hermione nghe chính xác điều gì đã xảy ra sau khi nó rời khỏi bàn ăn nhà Gryffindor vào đêm hôm trước. Nó hết sức nhẹ nhõm khi thấy Hermione chấp nhận câu chuyện nó kể mà không thắc mắc gì hết.

Khi nó kể xong cái cảnh đã diễn ra trong căn phòng ngoài Sảnh Đường, Hermione nói:

"Dĩ nhiên mình biết là bồ không tự đăng ký dự thi. Cứ nhìn vẻ mặt của bồ khi thầy Dumbledore xướng tên bồ lên là biết! Nhưng câu hỏi là, ai đã ghi danh giùm bồ? Bởi Harry à, thầy Moody nói đúng đó… Mình không nghĩ là một học sinh nào lại có khả năng làm được điều đó… Chúng không đời nào lừa nổi chiếc cốc hay qua mặt được cụ Dumbledore."

Harry chợt ngắt lời Hermione:

"Bồ có thấy Ron không?"

Hermione ngập ngừng:

“Ờ… có… nó ở trong phòng ăn điểm tâm.”

“Ron còn nghĩ là mình tự đăng ký thi đấu không?”

Hermione lúng túng:

“Ờ… không, mình không nghĩ vậy… không *hẳn*…”

“‘Không hẳn’ nghĩa là sao?”

Hermione nói một cách tuyệt vọng:

“Ôi, Harry ơi, chẳng lẽ bồ không hiểu sao? Ron ganh tỵ ấy mà.”

Harry ngờ vực hỏi lại:

“Ganh tỵ hả? Ganh tỵ cái gì? Chẳng lẽ nó cũng muốn làm một thằng ngu trước toàn trường sao chứ?”

Hermione kiên nhẫn giải thích:

“Như vầy, Harry à. Bồ là người luôn luôn thu hút mọi sự chú ý, bồ dư biết điều này mà.”

Harry há hốc miệng một cách tức tối, Hermione vội nói tiếp ngay:

“Mình biết đó không phải là lỗi của bồ. Mình biết bồ không đòi hỏi điều đó… nhưng mà… Ừ… Bồ biết đó, ở nhà Ron đã có cả một đống anh trai để ganh đua rồi, bồ là người bạn thân nhứt của nó, mà bồ thì lại quá ư nổi tiếng… Nó cứ bị ra rìa mỗi khi người ta ngó thấy bồ, và nó ráng chịu đựng, nó chẳng bao giờ nói ra, nhưng mà mình biết, thêm vụ này nữa thì đúng là thêm một giọt nước làm tràn ly…”

Harry cay đắng nói:

“Hay à! Thiệt là hay! Bồ nói với nó giùm mình là mình sẵn sàng đổi vai với nó bất cứ khi nào nó muốn. Nói với nó giùm mình là nó cứ là mình thử coi… Mình đi bất cứ nơi đâu là người ta cứ trố mắt trâng tráo nhìn cái trán của mình…”

Hermione nói dứt khoát:

“Mình không nói với Ron cái gì hết. Bồ tự mà đi nói với nó. Đó là cách duy nhứt để làm cho ra lẽ chuyện này.”

“Mình sẽ không thèm chạy lăng quăng theo nó để tìm cách làm cho nó đừng trẻ con nữa!”

Harry la to đến nỗi mấy con cú đang đậu trên một cái cây gần đó phát hoảng mà bay vù lên.

“Có lẽ để đến khi nào mình gãy cổ hay… thì nó mới tin là mình đâu có vui thú chút nào cái trò tranh dành đoạt vị ấy…”

Hermione lặng lẽ nói:

“Chuyện này không đùa được. Chẳng phải chuyện đùa chút nào đâu, Harry à.”

Trông cô bé cực kỳ lo lắng.

“Harry, mình đang nghĩ… Bồ có biết tụi mình sẽ phải làm gì không? Ngay bây giờ, ngay khi tụi mình trở lại tòa lâu đài nè?”

“Biết, cho Ron một trận ra trò…”

“Viết thư cho chú Sirius. Bồ phải kể cho chú ấy biết chuyện gì đã xảy ra. Chú ấy đã biểu bồ phải viết thư cho chú ấy biết mọi chuyện xảy ra ở trường Hogwarts… Có vẻ như là

chú ấy đã lường trước chuyện như vầy sẽ xảy ra. Mình có đem theo giấy da với viết lông ngỗng đây…"

Harry nhìn quanh quất xem có ai nghe lóm chuyện của tụi nó không, nhưng sân trường hoàn toàn vắng vẻ. Nó nói:

"Thôi dẹp đi. Chú ấy đã phải trở về nước chỉ vì vụ cái thẹo trên trán mình đau nhức rồi. Nếu mình kể cho chú ấy biết là có ai đó đã ghi danh cho mình tham dự cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật… dám chừng chú ấy sẽ xông thẳng vô tòa lâu đài…"

Hermione nghiêm nghị:

"Chú Sirius muốn bồ kể cho chú ấy hay. Đằng nào chú ấy cũng sẽ biết được…"

"Làm sao mà biết được?"

Hermione nói rất nghiêm:

"Harry à, chuyện này không thể giữ yên lặng được. Cuộc thi đấu này rất nổi tiếng, mà bồ cũng nổi tiếng. Tờ *Nhật báo Tiên tri* mà không đăng tin gì hết về cuộc tranh đua của bồ thì mới thiệt là chuyện khiến mình ngạc nhiên… Những cuốn sách viết về *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đều dành ra một nửa để nói về bồ, bồ biết mà… và chú Sirius muốn nghe mọi chuyện do chính bồ kể, mình biết chắc là chú ấy muốn như vậy."

Harry quăng miếng bánh mì nướng cuối cùng của nó xuống mặt hồ, nói:

"Thôi được, thôi được rồi. Mình sẽ viết thư cho chú Sirius."

Cả hai đứa đứng nhìn mẩu bánh mì nướng nổi lềnh bềnh trên mặt hồ một lát trước khi một cái xúc tu to kềnh nhô khỏi mặt nước, đớp lấy mẩu bánh và lôi nó xuống dưới mặt nước. Sau đó hai đứa quay trở lại tòa lâu đài.

Khi trèo lên bậc thềm, Harry hỏi:

"Mình sẽ dùng con cú của ai để gởi thư cho chú Sirius đây? Chú ấy bảo mình đừng dùng con Hedwig nữa."

"Hỏi Ron xem bồ có thể mượn…"

Harry nói thẳng thừng:

"Mình không thèm hỏi mượn Ron cái gì hết."

Hermione nói:

"Vậy thì mượn đỡ một con cú của trường vậy, ai cũng có thể xài cú trường mà."

Hai đứa đi lên Trại Cú. Hermione đưa cho Harry một miếng giấy da, một bình mực và một cây viết lông ngỗng, rồi đi rảo quanh những hàng dài toàn nhánh cây gác cho cú đậu, ngắm nghía tất cả những con cú khác nhau, trong khi Harry ngồi bệt xuống, dựa lưng vô tường mà viết thư.

Chú Sirius kính mến,

Chú bảo con viết thư cho chú về những chuyện đang xảy ra ở trường Hogwarts, nên con kể cho chú biết chuyện này. Con không biết chú có nghe nói không, nhưng mà cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật sẽ diễn ra ở trường con trong năm nay và tối hôm thứ bảy rồi con đã bị chọn làm Quán quân thứ tư. Con không biết ai đã bỏ tên con vô Chiếc Cốc Lửa, bởi vì con không có đăng ký dự thi. Một Quán quân khác nữa của trường Hogwarts là Cedric Diggory của nhà Hufflepuff…

Harry ngừng viết ở chỗ này, ngẫm nghĩ. Nó tha thiết muốn bộc bạch điều gì đó về sức nặng lớn lao của nỗi lo sợ đã đè nặng xuống ngực nó từ tối hôm qua, nhưng nó không nghĩ ra được cách nào để chuyển tải được điều đó thành lời lẽ, cho nên cuối cùng nó chỉ nhúng đầu viết vô bình mực và viết:

Hy vọng chú khỏe, và cả Buckbeak nữa.

HARRY

Nó đứng lên, phủi rơm bám trên áo nó, nói với Hermione:

"Xong rồi."

Lúc này con Hedwig vỗ cánh bay xuống đậu lên vai Harry và chìa một chân của nó ra. Harry ngó quanh để tìm con cú của trường, nói với Hedwig:

"Tao không thể nhờ mày đưa bức thư này. Tao phải xài cú trường…"

Hedwig rúc lên một tiếng chói lói và bay vù đi, đột ngột đến nỗi móng vuốt của nó bấu lủng vai Harry. Nó quay lưng lại Harry và không thèm ngoảnh lại lấy một lần trong suốt thời gian Harry buộc lá thư vào chân một con cú trường bự chảng. Khi con cú trường bay đi rồi, Harry đến gần để vỗ về con Hedwig, nhưng nó chiêm chiếp cái mỏ một cách giận dỗi rồi lao vút lên đậu trên một thanh xà ngang xa ngoài tầm tay của Harry.

Harry cũng tức giận:

"Hết Ron rồi đến mày! Mà đây có phải là lỗi của mình đâu!"

Nếu Harry tưởng những vấn đề đó sẽ khá hơn một khi người ta đã quen với ý nghĩ nó là một quán quân, thì chỉ hôm sau là nó thấy ngay nó đã lầm như thế nào. Một khi quay trở về với lớp học thì nó không thể nào cứ tránh gặp mặt những học sinh khác trong trường được nữa. Và rõ ràng là học sinh cả trường, cũng như học sinh của nhà Gryffindor, đều nghĩ là Harry đã tự mình ghi danh cho cuộc thi đấu. Tuy nhiên, không giống như học sinh nhà Gryffindor, học sinh các nhà khác không có vẻ khoái lắm.

Bọn Hufflepuff vốn xưa nay vẫn thường hòa thuận với nhà Gryffindor, bây giờ lại trở mặt lạnh lùng với cả đám. Chỉ cần một buổi học chung môn Thảo Dược là đủ để biểu lộ thái độ. Rõ ràng là đám nhà Hufflepuff cảm thấy Harry đã cướp đoạt vinh quang của quán quân của họ. Cái cảm giác đó càng thêm trầm trọng, có lẽ, do một thực tế là nhà Hufflepuff ít khi nào có được vinh quang gì, và Cedric là một trong rất ít học sinh có thể đem lại cho học sinh nhà Hufflepuff chút vinh quang gì đó - anh là người đã từng đánh bại nhà Gryffindor một lần trong một trận Quidditch. Ernie Macmillan và Justin Finch-Fletchley, hai đứa của nhà Hufflepuff, bình thường vẫn thân thiện với Harry, vậy mà trong suốt buổi học chung tụi nó không hề nói với Harry tới một lời, dù rằng tụi nó cùng làm chung báo cáo về củ Nảy Tưng trên cùng một cái mâm, và mặc dù tụi nó cùng bật cười, hơi kém thoải mái một tý, khi một củ Nảy Tưng vặn vẹo thế nào đó mà vuột khỏi tay Harry, văng bộp vô mặt nó.

Ron cũng chẳng thèm nói chuyện với Harry. Hermione ngồi giữa hai đứa nó, ra sức gợi chuyện, nhưng dù tụi nó đều

trả lời cô bé một cách bình thường, đứa nào cũng cố tránh nhìn vào mắt đứa kia. Harry nghĩ ngay cả giáo sư Sprout cũng dường như xa cách nó… nhưng mà thôi, bà là giáo sư chủ nhiệm nhà Hufflepuff mà.

Harry những mong được gặp lại lão Hagrid trong hoàn cảnh thông thường mọi khi, nhưng khốn nỗi, đến lớp học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí thì lại gặp đám Slytherin học chung. Coi như đây là lần đầu Harry giáp mặt với đám đó kể từ khi nó trở thành quán quân.

Y như rằng, Malfoy đến căn chòi của lão Hagrid với cái mặt kênh kiệu khinh khỉnh quen thuộc của nó. Ngay khi Malfoy đi tới vừa tầm để tiếng nói của nó vang được tới tai Harry, nó bảo Crabbe và Goyle:

"Ê, coi kìa, tụi bây! Thằng quán quân kìa! Tụi bây muốn sách có chữ ký không? Đi xin chữ ký ngay bây giờ đi, bởi vì tao e là nó sẽ không sống được bao lâu đâu à nghen… Một nửa tụi quán quân Tam Pháp Thuật từng chết ngoẻo… Ê, Potter, mày nhắm mày sẽ sống được bao lâu hả? Tao cá là chừng mười phút sau khi cuộc thi đấu bắt đầu…"

Crabbe và Goyle cười lên hô hố, giọng nịnh bợ, nhưng Malfoy phải tạm dừng ở đó, bởi vì lão Hagrid đã xuất hiện từ phía sau căn chòi của lão, đang cố giữ thăng bằng một đống thùng gỗ thưa cao như tháp lắc lư chệnh choạng, mỗi thùng chứa một con Quái Tôm Đuôi Nổ. Cả lớp học kinh hoàng nghe lão Hagrid giải thích rằng cái lý do khiến cho mấy con Quái Tôm giết lẫn nhau là sự thừa mứa năng lượng bị dồn nén, cho nên cách giải quyết vấn đề là mỗi một học sinh sẽ gắn một

cái dây xích cổ vào một con Quái Tôm và dắt nó đi dạo một lát. Toàn bộ cái chương trình này chỉ có một điểm hay duy nhứt là làm cho Malfoy hoàn toàn chết khiếp.

Malfoy trừng mắt ngó vô một trong mấy cái thùng gỗ thưa, lặp lại với sự kinh tởm:

"Dắt cái đồ này đi dạo hả? Mà chính xác là buộc dây vô chỗ nào chứ, cái nọc, cái đuôi tòe loe, hay cái vòi hút?"

Lão Hagrid giải thích:

"Buộc quanh khúc giữa. Ờ… các trò có lẽ cần đeo găng tay da rồng sống, chỉ để phòng xa thôi. Harry, con lại đây giúp ta trị cái con to xác này…"

Nhưng mà ý đồ thực sự của lão Hagrid là nói chuyện riêng với Harry, không cho cả lớp nghe. Đợi đến khi mọi người đã cột dây và dắt lũ Quái Tôm đi rồi, lão mới quay lại nói với Harry một cách rất ư nghiêm trọng:

"Vậy là con thi hả, Harry? Cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật. Quán quân của trường."

Harry chữa lại:

"Chỉ là một trong những quán quân của trường thôi."

Đôi mắt đen tuyền ti hí của lão Hagrid dưới cặp chân mày rậm rì tỏ ra lo lắng:

"Con không biết ai đã ghi danh cho con hả, Harry?"

Harry cố gắng che giấu một cách khó khăn lòng biết ơn trào dâng trong nó khi nghe mấy lời đó của lão Hagrid:

"Vậy là bác tin con không làm chuyện đó phải không

bác?”

Lão Hagrid càu nhàu:

“Đương nhiên là bác tin. Con nói con không làm thì bác tin con không làm. Và cụ Dumbledore tin con, thế là đủ.”

Harry cay đắng nói:

“Ước chi con biết ai *đã làm* chuyện đó?”

Cả hai bác cháu cùng nhìn ra ngoài sân cỏ; lớp học bây giờ tản mạn rải rác, và đứa học trò nào cũng đang khốn đốn vất vả với mấy con Quái Tôm. Lũ Quái Tôm bây giờ dài gần một thước và cực kỳ mạnh. Chúng không còn trạng thái không màu và không vỏ bọc nữa, mà đã khoác lên một loại áo giáp dày, sáng bóng, màu xám nhạt. Trông chúng giống như một loài tạp lai giữa bò cạp khổng lồ và cua dài ngoẵng, nhưng vẫn chưa thấy đầu và mắt chúng ở đâu cả. Lũ Quái Tôm đã trở nên khỏe mạnh vô cùng và chế ngự được chúng cũng vô cùng khó.

Lão Hagrid vui vẻ nói:

“Coi bộ chúng khoái chí dữ à.”

Harry độ chừng lão Hagrid đang nói về lũ Quái Tôm, bởi vì đám bạn cùng lớp của nó chắc chắn là chẳng có vẻ khoái tí nào. Thỉnh thoảng, một tiếng nổ *đùng* dễ sợ vang lên, ấy là một trong mấy cái đuôi của lũ Quái Tôm phát nổ, khiến nó phóng vọt tới trước mấy thước, kéo theo ít nhứt một người ngã sấp lê lết, vất vả gượng đứng lên.

Bỗng nhiên lão Hagrid thở dài, quay lại nhìn Harry với vẻ lo lắng lộ rõ trên nét mặt.

“À, bác không biết, Harry à, Quán quân trường… mọi chuyện xảy ra dường như đều nhắm vào con phải không Harry?”

Harry không đáp. Ừ, mọi chuyện dường như đều xảy ra là vì nó… Điều đó cũng gần giống như điều Hermione đã nói khi hai đứa đi dạo quanh hồ, và đó là lý do mà, theo Hermione, khiến Ron không thèm nói chuyện với nó nữa.

Những ngày tiếp theo là những ngày tồi tệ nhứt của Harry ở trường Hogwarts. Nó gần như gặp lại cảm giác tồi tệ nhứt mà nó đã trải qua hồi năm thứ hai khi phần lớn học sinh trong trường nghi ngờ nó là thủ phạm đã tấn công những học sinh khác. Nhưng hồi đó Ron còn ở bên phe nó. Nó nghĩ nếu mà nó có được Ron hậu thuẫn như một người bạn thì nó có thể đương đầu với thái độ thù nghịch của cả trường, nhưng nếu như Ron không thích thì nó chẳng thèm tìm cách thuyết phục Ron nói chuyện với nó. Đằng nào thì nó cũng cô độc, giữa toàn những ghét bỏ đổ xuống nó từ mọi phía.

Harry có thể hiểu được thái độ của nhà Hufflepuff, mặc dù nó chẳng thích chút nào, nhưng tụi nó có quán quân của tụi nó để ủng hộ. Nó cũng chẳng trông mong gì bọn Slytherin bớt xúc phạm nó một cách ít hằn học hơn. Đối với đám Slytherin thì từ hồi nào giờ Harry đã chẳng được ưa thích gì, bởi vì Harry luôn giúp nhà Gryffindor đánh bại nhà Slytherin, cả trong môn bóng Quidditch lẫn chức Vô địch liên nhà. Nhưng Harry hy vọng là đám học sinh nhà Ravenclaw có thể nhiệt tình ủng hộ nó như ủng hộ Cedric. Tuy nhiên, nó lầm. Hầu hết đám Ravenclaw dường như nghĩ rằng nó đã quá háo danh, đã mưu cầu cho mình thêm một chút tiếng tăm bằng cách bịp cái

cốc chấp nhận tên của nó.

Lại có một sự thật là Cedric trông giống một nhà quán quân hơn Harry rất nhiều. Với vẻ đẹp trai quá cỡ, mũi thẳng, tóc đen, mắt xám, thiệt là khó nói giữa Cedric và Viktor Krum ai là người được ngưỡng mộ hơn trong những ngày này. Thực sự là Harry đã nhìn thấy chính những cô nàng năm thứ sáu từng háo hức xin chữ ký của Viktor Krum giờ đây vây lấy Cedric vào một buổi ăn trưa để nài nỉ anh ký tên lên cái cặp đi học của họ.

Lại nhằm lúc không có âm hao gì của chú Sirius mà con Hedwig cứ lẩn tránh không chịu đến gần Harry, giáo sư Trelawney lại càng tiên đoán với sự chắc chắn hơn bình thường về cái chết của Harry, và trong lớp học của giáo sư Flitwick thì Harry thực hành bài Bùa Triệu Tập dở đến nỗi nó bị cho thêm bài tập về nhà làm - Nó là đứa duy nhứt bị lãnh bài làm thêm, không kể Neville.

Khi ra khỏi lớp học của giáo sư, Hermione cam đoan với Harry một lần nữa:

"Thực ra không đến nỗi khó như vậy đâu Harry."

Suốt buổi học, Hermione đã làm cho các vật thể khắp phòng bay vù vù đến bên cô bé, như thể cô nàng là một loại nam châm kỳ bí thu hút nào là đồ lau bảng, giỏ đựng rác, và ống kính mặt trăng.

"Chẳng qua bồ không tập trung đúng mức đó thôi…"

"Không biết tại sao lại như vậy…"

Harry nói bằng một giọng ủ ê khi Cedric Diggory đi ngang

qua nó, được một đám đông con gái cười đùa nhí nhảnh vây quanh, và cả đám đó ngó Harry như thể nó là một con Quái Tôm Đuôi Nổ bự tổ.

"Nhưng mà… đâu có sao, há? Trưa nay có hai tiết Độc Dược nữa…"

Hai tiết Độc Dược luôn luôn là việc hãi hùng đối với Harry, nhưng dạo này thì cái giờ học hãi hùng đó không khi nào thiếu trò tra tấn. Bị nhốt trong một căn hầm trong một tiếng rưỡi đồng hồ với thầy Snape và dám học sinh nhà Slytherin mới là nỗi khốn khổ lớn nhứt của Harry. Tất cả đám học sinh nhà Slytherin hình như đều nhất quyết chơi Harry sát ván luôn về cái tội dám trở thành quán quân của trường. Nó đã gồng mình qua được một ngày thứ sáu cũng đáng công, với Hermione ngồi bên cạnh thì thầm ngâm nga hoài cái điệp khúc: "*Kệ tụi nó, kệ tụi nó, kệ tụi nó, kệ tụi nó…*"

Hôm nay cũng không có triển vọng gì khá hơn. Khi Harry và Hermione đến lớp học của thầy Snape dưới tầng hầm sau bữa ăn trưa, tụi nó nhận thấy đám nhà Slytherin đang đứng đợi bên ngoài lớp học, đứa nào đứa nấy đeo một phù hiệu to tướng trước áo chùng của mình. Ban đầu Harry thoáng ngơ ngác, tưởng tụi nó đeo phù hiệu H.V.Đ.C.Q.L.G.T. - Nhưng rồi Harry nhận thấy tất cả những phù hiệu đó đều có nội dung giống nhau: những chữ đỏ phát sáng lên rực rỡ trong ánh sáng mờ mờ của hành lang dưới tầng hầm:

ỦNG HỘ CEDRIC DIGGORY
QUÁN QUÂN THỰC SỰ CỦA HOGWARTS

Malfoy nói to khi thấy Harry xuất hiện:

“Khoái mấy cái phù hiệu này không Potter? Mà không chỉ có vậy thôi đâu - Coi đây!”

Malfoy ấn cái phù hiệu vô ngực nó, dòng chữ trên phù hiệu liền biến mất, và một dòng chữ mới hiện lên thay thế, màu xanh lá cây:

POTTER THÚI HOẮC

Cả đám Slytherin rú lên cười. Mỗi đứa đều ấn vô phù hiệu của mình, chẳng mấy chốc những chữ POTTER THÚI HOẮC sáng lên rực rỡ chung quanh Harry. Nó cảm thấy cổ và mặt nóng bừng lên.

“Ôi, rất là khôi hài!”

Hermione mỉa mai nói với Pansy Parkinson và nguyên đám con gái nhà Slytherin đang cười to hơn hết thảy:

“Thiệt là *hóm hỉnh* à!”

Ron đang đứng dựa lưng vào tường cùng với Dean và Seamus. Nó chẳng cười được tí nào cả, nhưng nó cũng chẳng thèm bênh Harry.

Malfoy chìa cái phù hiệu ra cho Hermione:

“Muốn có một cái không Granger? Tao có cả mớ. Nhưng đừng đụng tay tao nha. Tao mới rửa tay xong nên không muốn một đứa Máu bùn làm nó nhơ nhớp, hiểu không?”

Một phần cơn giận âm ỉ suốt mấy ngày nay bây giờ phá tan cái đập chắn trong lồng ngực Harry, òa vỡ. Harry rút cây đũa phép của mình ra trước khi nó kịp suy nghĩ là nó đang làm gì. Mọi người chung quanh Harry và Malfoy vội nháo nhào chạy

tản ra, lùi xuống hành lang. Hermione kêu lên đầy cảnh cáo:

"Harry!"

Malfoy cũng rút đũa phép của nó ra, lạnh lùng nói:

"Vậy thì, chơi luôn đi, Potter. Bây giờ thì chẳng có thầy Moody ở đây để mà ngó chừng mày đâu… Cứ làm đi, nếu mày có gan…"

Trong tích tắc, hai đứa nhìn vào mắt nhau, và rồi cả hai hành động, chính xác cùng một lúc. Harry thét:

"*Furnunculus*!"*

Malfoy gào:

"*Densaugeo*!"*

Những tia sáng bắn vọt ra từ các đầu đũa phép, choảng nhau giữa thinh không và nẩy bật ra theo góc nhọn - Phép của Harry trúng vô mặt của Goyle, còn phép của Malfoy thì trúng ngay Hermione. Goyle rống lên thảm thiết, giơ tay bịt cái mũi đang mọc lên một cái nhọt xấu xí càng lúc càng phình lớn. Hermione thì bụm chặt cái miệng, vừa khóc thút thít vừa rên rỉ trong kinh hoảng.

Ron vội vã lao tới để xem cô bé bị làm sao:

"Hermione!"

Harry quay lại nhìn thấy Ron đang kéo tay Hermione ra khỏi mặt cô bé. Cảnh tượng thiệt là chẳng đẹp đẽ chút nào. Hai răng của của Hermione, vốn đã lớn hơn răng thường rồi, bây giờ lại lớn thêm ra với một tốc độ kinh dị; khiến cô bé càng lúc càng giống một con hải ly với răng cỏ dài quá môi

dưới, quặp xuống cằm. Cô bé nhận thức được điều đó, òa khóc trong nỗi hãi hùng.

"Chuyện gì mà ồn ào như vầy?"

Một giọng nói nhẹ nhàng một cách chết người vang lên. Thầy Snape đến. Cả đám Slytherin xúm lại giải thích phân trần với thầy của chúng. Thầy Snape điểm một ngón tay dài màu vàng ệch vào mặt Malfoy, bảo:

"Giải thích xem!"

"Thưa thầy, Potter tấn công con…"

Harry la lớn:

"Tụi con tấn công nhau cùng một lúc!"

"… và nó đánh phép trúng Goyle, thầy coi nè…"

Thầy Snape xem xét Goyle. Gương mặt nó bây giờ giống như hình minh họa cho một cuốn sách về nấm dộc. Thầy Snape bình tĩnh nói:

"Goyle, trò hãy đi tới bệnh thất."

Ron la lớn:

"Malfoy đánh phép trúng Hermione, *coi nè!"*

Nó đẩy Hermione tới trước mặt thầy Snape để ông thấy răng cỏ của cô bé. Hermione lại đang cố hết sức giấu mặt mình trong hai bàn tay, nhưng cũng khó mà giấu được hai cái răng cửa đã dài tới cổ áo cô bé rồi. Pansy Parkinson và mấy đứa con gái khác của nhà Slytherin cúi gập người vì nén tiếng cười khúc khích, chỉ chỏ Hermione từ đằng sau lưng thầy Snape. Thầy Snape lạnh lùng nhìn Hermione rồi nói:

“Ta không thấy có gì khác cả.”

Hermione thốt lên một tiếng rên đau khổ; nước mắt ràn rụa, cô bé quay gót bỏ chạy, chạy miết lên hành lang rồi mất dạng.

Cả Harry lẫn Ron cùng thét vào mặt thầy Snape, có lẽ cùng một lúc. May mà tiếng thét của hai đứa nó vang vọng lại quá to trong hành lang bằng đá, nghe đinh tai nhức óc, mà không rõ lời lẽ gì, trong cái âm thanh hỗn độn đó, thầy khó mà nghe rõ những biệt danh tụi nó gọi thầy. Tuy nhiên thầy Snape cũng hiểu được đại ý. Bằng giọng mềm mại như lụa, thầy Snape nói:

“Để xem. Trừ nhà Gryffindor năm mươi điểm. Cấm túc Harry và Ron. Bây giờ vô lớp đi, nếu không thì sẽ có thêm một tuần lễ cấm túc nữa.”

Hai tai của Harry lùng bùng. Sự bất công này làm cho nó những muốn nguyền thầy Snape tan xác thành ngàn mảnh vụn lầy nhầy. Nó đi ngang qua mặt thầy Snape, bước cùng với Ron trở vô căn hầm, quăng mạnh cặp táp của nó xuống mặt bàn. Ron cũng giận đến run cả người lên. Trong một lúc Harry tưởng như mọi chuyện giữa nó và Ron đã trở lại bình thường như trước, nhưng rồi Ron lại quay đi, ngồi xuống bên cạnh Dean và Seamus, bỏ mặc Harry ngồi một mình. Ở đầu căn hầm, Malfoy xoay lưng về phía thầy Snape, rồi ấn lên cái phù hiệu trên áo nó, cười ngạo mạn, mấy chữ POTTER THÚI HOẮC nhá lên một lần nữa trong khắp phòng.

Khi bài học bắt đầu, Harry ngồi nhìn thầy Snape trừng trừng, tưởng tượng ra những chuyện khủng khiếp sẽ xảy đến

cho ổng… giá như mà nó biết cách thực hiện lời Bùa Tra Tấn… nó sẽ làm cho thầy Snape dẹp lép như con nhền nhện kia, cà giựt và quằn quại…

Thầy Snape nhìn quanh lớp học, đôi mắt đen lạnh lùng của thầy nhấp nháy một cách khó ưa, thầy hô:

"Thuốc giải độc! Tất cả các trò phải chuẩn bị công thức ngay bây giờ. Tôi muốn các trò bào chế thuốc giải độc một cách cẩn thận, và rồi chúng ta sẽ chọn người nào đó để thực nghiệm…"

Ánh mắt thầy Snape gặp ánh mắt Harry, và Harry biết là điều gì sắp xảy ra, thầy Snape sẽ đầu độc nó cho mà coi. Harry tưởng tượng ra cảnh nó bưng cái vạc của nó chạy lên trước lớp, và đổ xuống cái đầu bóng nhẫy của thầy Snape…

Vừa lúc đó có tiếng gõ lên cánh cửa của căn hầm, và cánh cửa phòng học mở bung ra. Người mở cửa chính là Colin Creevey. Nó bước vô phòng, mặt mày rạng rỡ tươi cười với Harry, rồi đi tới bàn giáo viên ở trước lớp. Thầy Snape hỏi cộc lốc:

"Chuyện gì?"

"Thưa thầy, xin thầy vui lòng cho con đưa anh Harry đi lên lầu."

Thầy Snape trừng mắt nhìn qua cái mũi khoằm của thầy, ngó Colin chằm chằm, làm nụ cười của thằng nhỏ héo đi trên gương mặt háo hức của nó. Thầy Snape lạnh lùng nói:

"Trò Potter còn phải học một tiết Độc Dược nữa. Khi nào học xong thì trò đó mới có thể đi lên lầu."

Mặt Colin đỏ hồng lên:

“Thưa thầy… thưa thầy, ông Bagman muốn gặp anh ấy. Tất cả các quán quân đều phải đi, con thấy hình như họ muốn chụp hình…”

Harry sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì nó có để bụm kịp miệng Colin cho thằng nhỏ đừng nói ra mấy tiếng cuối cùng. Nó tình cờ liếc mắt nhìn Ron, nhưng Ron vẫn kiên quyết ngó lên cái trần nhà. Thầy Snape nói:

“Thôi được, thôi được, Potter, trò để đồ đạc tại chỗ, tôi muốn lát nữa trò trở lại đây để chúng ta thực nghiệm món thuốc giải độc.”

Colin lại kêu lên the thé:

“Thưa thầy… Anh ấy phải đem theo hết đồ đạc của ảnh, tất cả các quán quân…”

Thầy Snape nói:

“Được rồi! Potter, dọn dẹp đồ đạc của trò và đi cho khuất mắt tôi!”

Harry lẳng cái cặp của nó qua vai, đứng dậy, đi về phía cửa. Khi nó đi qua dãy bàn của bọn Slytherin, mấy chữ POTTER THÚI HOẮC lại nhá lên khắp mọi hướng chung quanh nó.

Ngay khi Harry vừa đóng cánh cửa căn hầm sau lưng, Colin bắt đầu nói:

“Thiệt là kỳ diệu, anh Harry há? Dù cho đương nhiên là vậy đi nữa, phải không anh? Chuyện anh là quán quân đó, anh

thấy ngạc nhiên không?"

Hai đứa cùng bước về phía cầu thang để lên Tiền sảnh, Harry nói:

"Ừ, ngạc nhiên thiệt. Họ muốn chụp hình để làm gì hả Colin?"

"Em đoán là để đăng lên *Nhật báo Tiên tri*."

Giọng Harry chán ngắt:

"Hay à. Đúng là cái mình cần. Làm cho thiên hạ biết đến mình nhiều hơn nữa."

Khi hai đứa đi tới đúng phòng, Colin nói:

"Chúc anh may mắn!"

Harry gõ cửa và đi vào phòng. Căn phòng ấy là một lớp học tương đối nhỏ, hầu hết các bàn ghế đều đã được dọn về cuối phòng, chừa một khoảng không gian khá rộng ở giữa, tuy nhiên trước tấm bảng có ba cái bàn xếp nối tiếp nhau và được phủ một tấm vải nhung dài. Đằng sau cái bàn dài phủ vải nhung đó có đặt sẵn năm cái ghế, và ông Ludo Bagman ngồi trên một trong năm cái ghế đó. Ông Bagman đang nói chuyện với một bà phù thủy mà Harry chưa từng gặp trước đây. Bà phù thủy này mặc một cái áo đầm đỏ tươi.

Ở góc phòng, Viktor Krum đang đứng, mặt mày chầu bầu như mọi khi và không nói chuyện với ai hết. Cedric và Fleur thì đang chuyện trò. Trông Fleur có vẻ vui tươi hơn rất nhiều so với lần trước Harry gặp. Cô nàng cứ hất mái đầu ra sau để cho mái tóc dài óng ánh bạc ngời lên trong ánh sáng. Một ông bụng phệ cầm một cái máy chụp hình bự chảng màu đen ngòm

đang liếc nhìn Fleur qua khóe mắt, cái máy chụp hình trong tay ông nhè nhẹ bốc khói.

Ông Bagman chợt nhìn thấy Harry. Ông vội vàng đứng dậy và đi nhanh tới trước.

"A, đây rồi, quán quân thứ tư! Vô đây, Harry, vô đây… chẳng có gì phải lo âu cả, chỉ là lễ Cân Đũa Phép mà thôi, các giám khảo khác cũng sẽ đến trong chốc lát nữa thôi…"

Harry lo lắng lặp lại:

"Cân Đũa Phép hả?"

Ông Bagman nói:

"Chúng ta phải kiểm tra đũa phép của các quán quân có đầy đủ chức năng không, chẳng có vấn đề gì ghê gớm hết, con biết đó, đũa phép là công cụ quan trọng nhứt để các con thực hiện những bài thi sắp tới. Hiện giờ các chuyên gia đang ở trên lầu với cụ Dumbledore. Và rồi sau đó sẽ chụp vài tấm hình."

Ông Bagman giơ tay về phía bà phù thủy mặc áo đỏ, nói thêm:

"Đây là cô Rita Skeeter. Cô ấy đang viết một cột báo nhỏ về cuộc thi đấu cho tờ *Nhật báo Tiên tri…"*

Cô Rita nhìn Harry, nói chữa lại:

"Không hẳn là *nhỏ* đâu, ông Ludo à."

Mái tóc cô Rita được uốn chải công phu và những lọn tóc quăn cứng đơ một cách lạ lùng, thiệt là tương phản kỳ cục với bộ mặt bành bạnh xương hàm của cô ta. Cô đeo mắt kiếng cẩn ngọc, những ngón tay múp míp của cô quắp chặt cái ví xách

tay bằng da cá sấu. Đầu những ngón tay đó là những cái móng dài ba phân, sơn đỏ chót.

Cô Rita vẫn nhìn Harry chằm chằm nhưng lại nói với ông Bagman:

"Tôi không biết tôi có được phép nói đôi lời với Harry Potter trước khi chúng ta bắt đầu không ạ? Ông biết đó, đây là quán quân nhỏ tuổi nhứt… Thêm một chút màu sắc cho bài báo ấy mà."

Ông Bagman kêu lên:

"Đương nhiên! Cứ làm… nếu Harry không phản đối."

Harry ấp úng:

"Ơ…"

Cô Rita Skeeter nói ngay:

"Dễ thương làm sao!"

Mấy ngón tay đầy móng nhọn đồ chót của cô túm ngay lấy cánh tay Harry bằng một cái nắm mạnh mẽ lạ lùng, và cô kéo nó ra khỏi phòng, mở một cánh cửa vào một căn phòng khác. Cô nói:

"Chúng ta đừng ở trong căn phòng ồn ào đó. Để coi… À, được, chỗ này coi bộ thân mật hay ho đây."

Đó là một căn phòng để chổi. Harry trố mắt ngó cô nhà báo. Cô ta lại nói:

"Vô đây, cưng… được lắm… thiệt là dễ thương!"

Cô ta tự an tọa một cách bấp bênh trên một cái xô úp ngược, và ấn Harry ngồi xuống một cái thùng giấy, rồi cô đóng

cửa phòng lại, khiến cho hai người chìm lỉm trong bóng tối hù hù.

"Bây giờ để xem…"

Cô mở cái ví xách tay bằng da cá sấu của cô, lấy ra một nắm đèn cầy. Cô dùng cây đũa phép vẫy một cái để thắp chúng lên rồi thả chúng lơ lửng trong không trung một cách huyền bí, để cô và Harry có thể nhìn thấy cái mà họ làm.

"Em không ngại chứ, Harry, nếu chị dùng một viết lông ngỗng tốc ký? Như vậy thì chị sẽ rảnh mà trò chuyện với em một cách bình thường…"

Harry hỏi lại:

"Một cái gì ạ?"

Nụ cười của cô Rita Skeeter nở rộng. Harry đếm được ba cái răng vàng trong miệng cô. Cô lại với tay lấy từ trong cái túi xách tay bằng da cá sấu ra một cây viết lông ngỗng màu xanh biếc và một cuộn giấy da. Cô trải cuộn giấy da trên cái *Dọn dẹp Tạp nham Nhiệm mầu Đa mục đích* của bà Skower đặt giữa Harry và cô. Cô ngậm đầu cây viết lông ngỗng và mút một lát với vẻ hứng thú rõ rệt, rồi đặt nó đứng thẳng trên tờ giấy da. Cây viết lông ngỗng giữ thăng bằng trên đầu ngòi viết, hơi run run.

"Thử… tên tôi là Rita Skeeter, phóng viên *Nhật báo Tiên tri.*"

Harry ngó ngay xuống cây viết lông ngỗng. Ngay đúng lúc cô Rita vừa nói, cây viết xanh lập tức bắt đầu ghi chép, ngòi viết chạy băng băng qua trang giấy:

Nàng Rita Skeeter tóc vàng óng ả hết sức quyến rũ, bốn mươi ba tuổi, ngòi viết nghiêm khắc của cô đã châm chích không thương tiếc những tên tuổi bố láo…

"Thiệt là dễ thương!"

Cô Rita nói một lần nữa, nhưng cô xé miếng giấy da ra, vo thành một cục, và quăng nó vô trong cái túi xách của cô. Bây giờ cô chồm tới trước nói với Harry:

"Thế này… điều gì khiến cho em quyết định tham gia cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật hả Harry?"

"Ơ…"

Harry lại ngập ngừng, nó bị cây viết lông ngỗng tốc ký làm xao lãng tâm trí rất nhiều. Mặc dù nó không nói gì, nhưng cây viết cứ chạy xoèn xoẹt trên tờ giấy da, và khi tỉnh táo lại, Harry có thể đọc thấy dòng chữ:

Một cái thẹo xấu xí, vết tích của tai nạn pháp thuật trong quá khứ, ngoài điều đó ra là gương mặt duyên dáng của Harry Potter với đôi mắt…

Cô Rita Skeeter dứt khoát bảo:

"Đừng để ý cây viết, Harry à."

Harry bất đắc dĩ ngước lên nhìn gương mặt cô Rita. Cô lặp lại câu hỏi:

"Bây giờ nói đi… Tại sao em quyết định tham gia cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật?"

Harry nói:

"Em không biết. Em không biết tại sao tên của em lại lọt

vô cái Cốc Lửa. Em không hề bỏ tên mình vô đó.”

Cô Rita Skeeter nhướn một chân mày kẻ chì lên:

“Thế này, Harry à, không cần phải sợ gặp rắc rối đâu. Chúng tôi đều biết đúng ra là em không nên tham gia thi đấu gì hết. Nhưng mà đừng lo lắng gì chuyện đó. Độc giả chúng ta sẽ thích một kẻ nổi loạn như em.”

Harry lặp lại:

“Nhưng mà em đâu có ghi danh tham dự. Em không biết ai là người…”

Cô Rita Skeeter hỏi tới:

“Em cảm thấy thế nào về nhiệm vụ sắp tới? Hồi hộp? Lo âu?”

Gan ruột Harry cồn lên một cách khó chịu khi nó đáp:

“Em thiệt tình chưa nghĩ tới… dạ… em chắc cũng có lo âu.”

Cô Rita nhanh nhẩu hỏi tới nữa:

“Trong quá khứ, các quán quân thường bị chết, đúng không? Vậy em có suy nghĩ về điều đó chưa?”

Harry nói:

“Dạ… người ta nói năm nay cuộc thi sẽ an toàn hơn nhiều…”

Cây viết lông ngỗng vẫn chạy một cách tài tình ngang qua cuộn giấy da nằm giữa hai người, cứ chạy tới rồi chạy lui, như trượt pa-te vậy.

Cô Rita nhìn tận mặt Harry, quan sát kỹ:

"Dĩ nhiên là trước đây em đã từng đối diện với cái chết rồi, phải không? Điều đó em cho là ảnh hưởng đến em như thế nào?"

Harry lại ấp úng:

"Ơ…"

"Em có nghĩ là chấn thương tâm lý trong quá khứ của em có thể giúp em tha thiết chứng minh bản thân mình không? Để xứng đáng với tên tuổi của em? Em có nghĩ là có thể em bị thôi thúc ghi danh vào cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật là bởi vì…"

Harry bắt đầu đổ quạu:

"Em *không hề ghi danh*."

Cô Rita vẫn nói, bỏ qua phản ứng của Harry:

"Em có thể nhớ chút gì về ba má của em không?"

Harry nói:

"Không."

"Em nghĩ xem ba má em sẽ nghĩ thế nào nếu họ biết là em tham gia cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật? Tự hào? Lo lắng? Tức giận?"

Bây giờ thì Harry thực sự cảm thấy khó chịu quá. Làm thế nào mà nó có thể biết được ba má nó cảm thấy thế nào nếu như họ còn sống? Nó có thể cảm thấy cô Rita Skeeter đang quan sát nó rất chăm chú. Nó cau mày, tránh cái nhìn của cô Rita, ngó xuống những dòng chữ mà cây viết lông ngỗng tự

động ghi trên tấm giấy da:

Nước mắt trào ra từ đôi mắt xanh thẳng thốt khi câu chuyện của chúng tôi đề cập đến cha mẹ của Harry Potter, những người mà cậu bé không nhớ gì cả…

Harry nói to:

"Em ĐÂU CÓ trào nước mắt!"

Nhưng trước khi cô Rita nói thêm điều gì thì cánh cửa của gian phòng xép để chổi được mở ra. Harry nhìn, mắt hấp háy làm quen với ánh sáng rạng rỡ. Cụ Dumbledore đang đứng ở cửa, cúi nhìn xuống cả hai người ngồi ép lép trong căn phòng xép.

Cô Rita kêu lên, niềm vui lộ rõ trên mặt:

"Cụ Dumbledore!"

Nhưng Harry nhận thấy cây viết tự động tốc ký của cô và cuộn giấy da bỗng nhiên biến mất trên cái hộp đồ *Dọn dẹp Tạp nham Mầu nhiệm*, và mấy ngón tay dầy móng vuốt của cô vội vã đóng ập cái miệng túi xách tay da cá sấu của cô lại. Cô đứng dậy, giơ ra một bàn tay to bè như tay đàn ông ra để bắt tay cụ Dumbledore.

"Cụ khỏe không? Tôi hy vọng cụ đã đọc được bài báo của tôi hồi mùa hè về Hội nghị Liên đoàn Phù thủy Quốc tế chứ?"

Đôi mắt cụ Dumbledore nhấp nháy:

"Độc địa một cách thú vị! Tôi đặc biệt thích phần miêu tả của cô về tôi như một lão khùng bị phế thải."

Cô Rita không tỏ vẻ bối rối chút xíu nào hết.

“Tôi chẳng qua muốn làm rõ cái ý là một số ý kiến của cụ đã hơi lỗi thời, cụ Dumbledore à, và rằng nhiều pháp sư ngoài đường…”

Cụ Dumbledore nghiêng mình chào kèm theo một nụ cười nhã nhặn và nói:

“Tôi rất sung sướng được nghe những lý giải phía sau sự thô lỗ đó, cô Rita à, nhưng tôi e là chúng ta sẽ phải để sau này hãy thảo luận vấn đề đó. Buổi lễ Cân Đũa Phép sắp bắt đầu, và nếu một trong bốn nhà quán quân bị giấu biệt trong phòng xép để chổi, thì buổi lễ sẽ không bắt đầu được.”

Harry hết sức vui mừng được thoát khỏi cô Rita Skeeter. Nó vội vã quay trở lại căn phòng làm lễ Cân Đũa Phép. Các quán quân khác lúc này đã ngồi trên ghế đặt gần cửa. Harry nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Cedric Diggory, ngước nhìn lên cái bàn dài phủ khăn nhung, nơi đó bốn trong số năm vị giám khảo đã ngồi sẵn rồi, đó là giáo sư Karkaroff, bà Maxime, ông Crouch và ông Ludo Bagman. Cô Rita tự kiếm chỗ ngồi ở một góc phòng. Harry nhận thấy cô lại lôi cuộn giấy da ở trong túi xách của cô ra và trải nó lên trên đùi, rồi cô mút đầu cây viết lông ngỗng tốc ký tự động, xong một lần nữa đặt nó đứng trên tấm giấy da.

Cụ Dumbledore đứng vào vị trí của cụ ở bàn giám khảo, và nói với các quán quân:

“Tôi xin giới thiệu ông Ollivander. Ông sẽ kiểm tra đũa của các thí sinh để bảo đảm rằng những cây đũa phép ấy ở trong tình trạng tốt đẹp trước khi cuộc thi bắt đầu.”

Harry nhìn quanh, và nó giật thót người vì kinh ngạc khi

thấy một pháp sư già có đôi mắt to màu xanh xám đang đứng lặng lẽ bên cửa sổ. Harry đã từng gặp ông Ollivander trước đây. Ông chính là người chế tạo đũa phép, và Harry đã mua cây đũa phép của nó tại tiệm của ông cách đây ba năm ở Hẻm Xéo.

Ông Ollivander bước ra khoảng trống ở giữa phòng, nói:

"Cô Delacour, xin cô vui lòng cho xem đũa của cô trước."

Fleur Delacour lướt đến gần ông Ollivander và đưa ông cây đũa phép. Ông nói:

"Hừm…"

Ông xoay cây đũa phép giữa những ngón tay như xoay một cây gậy và đầu đũa phát ra một số tia sáng màu hồng và màu vàng kim. Rồi ông đưa nó đến gần mắt ông hơn, kiểm tra nó rất ư cẩn thận. Ông nói nhỏ:

"Phải, chín phân rưỡi… không bẻ cong được… gỗ hồng… và chứa… ái chà…"

Fleur nói:

"Một *zợi* tóc của một nàng tiên nữ. Một trong những *zợi* tóc của bà nội cháu."

Vậy ra Fleur có máu tiên nữ trong huyết thống. Harry nghĩ thầm và ghi nhận thông tin này để về kể cho Ron nghe… nhưng rồi nó lại nhớ ra rằng Ron đã nghỉ chơi với nó.

Ông Ollivander nói:

"Đúng, đúng rồi, tôi chưa bao giờ dùng tóc Tiên nữ, dĩ nhiên. Tôi nhận thấy nó làm cho đũa phép có tính khí thất

thường hơn… tuy nhiên, tùy vào người sử dụng, nếu nó hợp với cô thì…”

Ông Ollivander vuốt ngón tay dọc theo cây đũa phép, hiển nhiên là để kiểm tia những vết trầy xước hay sần sùi. Rồi ông lẩm bẩm: *“Orchideous!”** và một chùm hoa nở ra ngay ở đầu đũa.

Ông Ollivander hái chùm hoa và đưa trả Fleur cây đũa phép cùng chùm hoa:

“Rất tuyệt, rất tuyệt, nó hoạt động hoàn hảo. Cậu Diggory, xin mời cậu tiếp theo.”

Fleur lướt trở về chỗ ngồi, mỉm cười với Cedric khi đi ngang qua anh chàng này.

Ông Ollivander cầm cây đũa phép Cedric đưa ông một cách nhiệt tình hơn:

“À, đây là cây đũa phép do chính tôi chế ra, đúng không? Đúng rồi, tôi nhớ nó rõ lắm. Chứa một sợi lông duy nhứt của một con bạch kỳ mã đực đặc biệt xinh dẹp… ắt phải có đến mười bảy tay; suýt nữa bị nó húc bằng sừng khi tôi tìm cách nhổ lông đuôi của nó. Mười hai phân một phần tư… tro… đàn hồi thoải mái. Nó ở trong tình trạng tốt đẹp… Cậu chăm sóc nó thường xuyên hả?”

Cedric nhoẻn miệng cười:

“Cháu mới đánh bóng nó tối hôm qua.”

Harry ngó xuống cây đũa phép của nó. Nó có thể thấy dấu tay tùm lum khắp cây đũa phép. Nó túm một vạt áo chùng ở đầu gối và bắt đầu lau chùi kỳ cọ đũa một cách lén lút. Đầu

đũa phép xì ra mấy tia sáng màu vàng kim. Fleur Delacour ném cho Harry một cái nhìn trịch thượng, nó bèn thôi, không thèm chùi nữa.

Từ đầu đũa phép của Cedric, ông Ollivander phóng ra một luồng khói bạc cuộn tròn ngang qua căn phòng, để tuyên bố là ông rất hài lòng. Xong, ông nói:

"Xin mời cậu Krum."

Viktor Krum đứng dậy, lừ đừ đi về phía ông Ollivander, vai u gồ lên, chân vịt bè bè, anh chìa mạnh cây đũa phép ra cho ông Ollivander rồi đứng yên cau có, hai tay thọc túi áo chùng.

Ông Ollivander nói:

"Hừm… Nếu tôi không lầm thì đây là tác phẩm của Gregorovitch. Ông ấy là một nhà chế tạo đũa phép tài hoa, mặc dù phong cách của ông ta không khi nào… Nhưng dù sao đi nữa…"

Ông giơ cây đũa phép lên xem xét nó trong một phút, trở tới lật lui cây đũa phép trước mắt. Ông nói với Krum:

"Chà… gỗ cây trăn và sớ tim rồng, đúng không?"

Krum gật đầu.

"Hơi dầy hơn so với những cây đũa người ta thường thấy… rất cứng cỏi… Mười phân một phần tư… *Avis*!*"

Cây đũa phép bằng gỗ trăn phát ra một tiếng nổ như súng nổ, một mớ chim nhí chấp chới cánh bay ra từ đầu đũa phép và bay xuyên qua cửa sổ vào luồng ánh nắng óng ả như nước

tuôn.

Ông Ollivander đưa trả lại Krum cây đũa phép, nói:

“Tốt. Xin mời người cuối cùng, cậu Potter.”

Harry đứng lên, đi ngang qua Krum để đến gần ông Ollivander. Nó đưa cây đũa phép cho ông. Đôi mắt xanh xám của ông Ollivander thình lình sáng rực. Ông kêu lên:

“Aaaa, đúng rồi. Đúng, đúng, đúng mà. Tôi nhớ rõ lắm mà.”

Harry cũng nhớ rất rõ. Nó có thể nhớ rõ như thể chuyện mới xảy ra ngày hôm qua…

Cách đây bốn mùa hè, vào sinh nhật thứ mười một của nó, lão Hagrid đã dẫn nó vô tiệm của ông Ollivander mua một cây đũa phép. Ông Ollivander đã đo lường giám định Harry xong rồi mới bắt đầu đưa cho nó cầm thử nhiều cây đũa phép. Harry đã cầm và thử vẫy hầu như mọi cây đũa phép trong tiệm của ông Ollivander, cho đến mãi cuối cùng nó mới thấy có mỗi cây đũa phép này là thích hợp với nó. Cây đũa phép này, được làm từ cây ô-rô, dài mười một phân, chứa một chiếc lông phượng hoàng duy nhứt. Ông Ollivander đã hết sức ngạc nhiên khi thấy Harry tỏ ra rất xứng hợp với cây đũa phép này. Ông cứ nói:

“Thật kỳ lạ, kỳ lạ hết sức.”

Mãi đến khi Harry hỏi cái gì kỳ lạ, ông mới giải thích rằng chiếc lông phượng hoàng trong cây đũa phép của Harry là nhổ từ một con chim đã cho chiếc lông làm nên cây đũa phép của Chúa tể Hắc ám Voldemort.

Harry chưa bao giờ chia sẻ với ai thông tin này về cây đũa phép của nó. Nó rất khoái cây đũa phép này, và theo như hiểu biết của nó thì chuyện "bà con" giữa cây đũa phép của nó với cây đũa phép của Voldemort chẳng qua là chuyện chẳng đặng đừng, đại loại như nó đâu có thể đừng là bà con với dì Petunia vậy. Tuy nhiên, nó thực tình hy vọng rằng ông Ollivander sẽ không tiết lộ cho mọi người trong căn phòng này biết điều đó. Nếu mà ông nói ra, Harry có một cảm giác buồn cười là cây viết lông ngỗng tốc ký tự động của cô Rita Skeeter sẽ làm nổ bùng cái tin giật gân đó.

Ông Ollivander mất nhiều thì giờ xem xét tỉ mỉ cây đũa phép của Harry hơn tất cả những cây trước đó. Tuy nhiên cuối cùng, ông cũng làm cho một vòi rượu phun ra từ đầu đũa phép của Harry, rồi đưa trả nó, tuyên bố là cây đũa phép ấy ở trong tình trạng hoàn hảo.

Cụ Dumbledore đứng ở bàn giám khảo, nói:

"Cám ơn tất cả quý vị. Bây giờ các trò có thể quay về lớp học - hay có lẽ sẽ nhanh hơn nếu đi thẳng xuống phòng ăn luôn, bởi vì các lớp học cũng gần kết thúc…"

Harry cảm thấy là cuối cùng ngày hôm nay cũng có cái gì đó kết thúc tốt đẹp, nó đứng dậy rời khỏi phòng, nhưng người đàn ông cầm cái máy chụp hình màu đen đã nhảy dựng lên tằng hắng. Ông Bagman bèn hào hứng kêu lên:

"Còn chụp hình, thưa cụ Dumbledore, còn chụp hình nữa! Chụp tất cả ban giám khảo và các quán quân nhé, cô Rita thấy sao?"

Đôi mắt cô Rita Skeeter vẫn bám vô Harry, cô nói:

“Ơ… phải, chúng ta hãy làm như vậy trước đi. Và sau đó có lẽ chụp vài ảnh cá nhân.”

Chuyện chụp hình mất nhiều thì giờ. Bà Maxime áng bóng mọi người khác bất kể bà đứng chỗ nào, và ông thợ chụp hình không thể đứng đủ xa để đưa cả thân hình của bà vô khung hình cho trọn vẹn. Cuối cùng bà Maxime phải ngồi - trong khi mọi người đứng xung quanh bà. Ông Karkaroff thì cứ xoắn chòm râu dê của ông quanh ngón tay để cho nó thêm xoăn tít. Còn Krum, người mà Harry nghĩ là ắt đã quen nhàm với loại công việc này, thì lại lẩn lút, nửa như trốn tránh, đứng tuốt đằng sau cả nhóm. Ông thợ chụp tỏ ra sốt sắng đưa Fleur lên hàng đầu, nhưng cô Rita thì cứ bộp chộp lôi kéo Harry tới trước, cố đẩy nó vô vị trí nổi bật. Sau đó cô khăng khăng chụp riêng ảnh của tất cả các quán quân. Cuối cùng mọi người đều được tha ra.

Harry đi xuống Đại Sảnh Đường ăn tối. Hermione không có mặt trong phòng ăn. Harry đoán là cô bé hãy còn nằm trong bệnh thất để chỉnh hàm răng lại. Nó ngồi ăn một mình ở cuối bàn, rồi quay về tháp Gryffindor, lo nghĩ đến những bài tập làm thêm về bài Bùa Triệu Tập mà nó phải làm. Khi lên phòng ngủ, nó gặp Ron. Lúc Harry bước vào phòng, Ron nói bằng một giọng sường sượng:

“Bồ có cú.”

Ron chỉ tay về phía cái gối của Harry. Con cú của trường đang đứng đợi nó. Harry mừng rỡ kêu:

“Ôi, hay quá.”

Ron nói thêm:

“Và tối mai chúng ta bị phạt cấm túc trong căn hầm của thầy Snape.”

Sau đó Ron đi thẳng ra khỏi phòng, không thèm nhìn Harry lấy một cái. Trong một thoáng Harry muốn chạy theo Ron, nó không chắc là nó muốn nói chuyện với Ron hay muốn đấm cho Ron một cái, cả hai điều đó đều thôi thúc nó như nhau. Nhưng bức thư hồi âm của chú Sirius có sức mê hoặc quá mạnh. Harry sải bước dài băng qua căn phòng, đến bên con cú của trường, lấy lá thư dưới chân nó, mở ra đọc:

Harry con,

Chú không thể nói hết mọi chuyện mà chú muốn nói với con trong một lá thư, vì rất nguy hiểm trong trường hợp con cú bị chặn đường. Chúng ta cần phải nói chuyện trực tiếp với nhau. Con có thể bảo đảm là con sẽ chỉ có một mình bên lò sưởi của tháp Gryffindor vào lúc một giờ sáng ngày 22 tháng Mười một không?

Chú biết rõ hơn ai hết là con có thể tự lo liệu lấy thân con, và một khi mà cụ Dumbledore và thầy Moody còn ở bên con thì chú tin là không ai có thể xâm hại con được. Tuy nhiên, có kẻ nào đó đang cố liều mạng thử một phen. Ghi danh con vào cuộc thi đấu là chuyện rất liều mạng, đặc biệt là làm chuyện đó ngay trước mũi của cụ Dumbledore.

Luôn cảnh giác nha, Harry. Chú vẫn còn muốn nghe về mọi chuyện bất thường. Hãy cho chú biết về vụ 22 tháng Mười một càng sớm càng tốt.

Chú Sirius.

19

RỒNG ĐUÔI-GAI HUNG-GA-RI

Phải thừa nhận là nó không hiểu chú Sirius sẽ làm cách nào để khiến nó có cảm giác khá hơn về chuyện phải thực hiện một phép thuật chưa từng biết, vừa nguy hiểm và khó khăn, trước hàng trăm người; nhưng với nó lúc này, chỉ cần nhìn thấy một gương mặt thân thiện cũng là điều quý giá. Harry đã hồi âm cho chú Sirius là nó sẽ ở bên cạnh lò sưởi phòng sinh hoạt chung vào giờ mà chú Sirius đề nghị, và nó cùng Hermione đã dành ra nhiều thì giờ để lập kế hoạch đuổi bất kỳ kẻ lai vãng nào ra khỏi phòng sinh hoạt chung vào cái đêm ước hẹn. Nếu như điều tệ hại nhứt xảy ra, thì tụi nó sẽ cho nổ một trái Bom Phân, nhưng mà tụi nó hy vọng sẽ không phải dùng đến phương án đó - thầy giám thị Filch sẽ lột da sống tụi nó chứ chẳng phải chơi.

Và từ nay đến đó, cuộc sống thậm chí còn trở nên tồi tệ hơn nữa đối với Harry trong khuôn viên lâu đài Hogwarts, bởi vì cô Rita đã cho đăng bài báo của cô về cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật, và bài báo đó hóa ra ít tính chất tường thuật cuộc thi đấu hơn là tính chất một câu chuyện đời đầy màu sắc của Harry. Gần hết trang đầu tờ báo bị tấm hình Harry choán hết;

còn bài báo (tiếp tục đăng ở trang hai, trang sáu, và trang bảy) thì chỉ toàn nói về Harry mà thôi. Tên của các quán quân các đội Beauxbatons và Durmstrang (in sai chính tả) thì bị nhét xuống dòng cuối cùng của bài báo, và Cedric thì chẳng hề được nhắc tới. Bài báo đó xuất hiện cách nay đã mười ngày, mà Harry vẫn còn ớn bệnh với cảm giác ngượng ngùng đến phát cháy trong ruột mỗi khi nghĩ đến bài báo đó. Cô Rita Skeeter đã gán cho nó nói ra cả đống điều khủng khiếp mà nó không thể nhớ là có khi nào từng nói ra trong đời không, chứ đừng nói chi trong căn phòng xép để chổi hôm ấy.

Em cho là em có được sức mạnh truyền từ cha mẹ em. Em biết cha mẹ sẽ rất tự hào nếu họ có thể nhìn thấy em lúc này… Vâng… đôi khi vào ban đêm em vẫn khóc vì nhớ họ. Em thật xấu hổ phải nhìn nhận điều đó… Em biết không có cái gì có thể làm hại em trong cuộc thi đấu, bởi vì cha mẹ sẽ phù hộ em…

Nhưng cô Rita còn đi xa hơn cả việc diễn dịch những tiếng ấp úng "Ơ… A…" của nó thành những câu nói nhảm nhí dài thòng; cô phỏng vấn cả những người chung quanh nó nữa:

Harry rốt cuộc cũng tìm được tình yêu ở trường Hogwarts. Bạn thân của Harry là Colin Creevey nói rằng hiếm khi nào thấy Harry không cặp kè với Hermione Granger, một cô bé xuất thân Muggle, xinh đẹp tuyệt vời và cũng như Harry, là một trong những học sinh giỏi nhứt trường.

Ngay từ cái lúc mà bài báo xuất hiện, Harry đã phải chịu đựng chuyện người ta - chủ yếu là đám Slytherin - trích dẫn bài báo và giễu cợt bình luận mỗi khi nó đi ngang qua.

"Cần một cái khăn mù xoa không Harry? Để phòng trường hợp khóc ré lên trong môn Biến hình."

"Mày là một trong những học sinh giỏi nhứt trường từ hồi nào vậy, Potter? Hay đây là cái trường do mày với thằng Longbottom cùng nhau dựng nên?"

"Ê… Harry!"

Harry thấy mình phát ngấy lên và khi quay mình bỏ đi vô hành lang, nó hét:

"Ừ, đúng đó! Tôi đã khóc mờ mắt vì nhớ thương người mẹ đã mất của mình, và bây giờ tôi đi khóc thêm một chút nữa đây…"

"Không đâu… đó chẳng qua… Bạn làm rớt cây viết lông ngỗng của bạn nè."

Đó là Cho vừa nói. Harry cảm thấy mặt đỏ lên. Nó nhận lại cây viết, lắp bắp:

"Ơ… phải… Xin lỗi."

Cô bé nói:

"Ơ… chúc một ngày thứ ba may mắn nha. Mình thực sự hy vọng bạn thi tốt."

Điều đó khiến cho Harry cảm thấy mình cực kỳ ngu ngốc.

Hermione cũng chịu trận không kém trong việc chia sẻ nỗi khốn khổ này. Nhưng cô bé chưa đến nỗi quát thét vô mặt những người vô tội tình cờ đi ngang qua; thực ra thì Harry hết sức thán phục cái cách mà Hermione ứng phó với tình huống.

Pansy Parkinson ré lên the thé khi chạm mặt Hermione lần

đầu sau khi bài báo của Rita xuất hiện:

"Xinh đẹp tuyệt vời? Con nhỏ đó hả? Dựa vô đâu mà so sánh chứ? So với sóc chuột thì có!"

"Kệ nó."

Hermione đường hoàng nói, đầu ngẩng cao khi bước hiên ngang qua đám con gái nhà Slytherin đang khúc khích cười cợt, như thể cô bé không hề nghe thấy lời tiếng gì của bọn chúng.

"Kệ nó, Harry."

Nhưng Harry không thể phớt lờ được. Ron đã không thèm nói thêm với nó một tiếng nào kể từ lần báo với nó về vụ cấm túc của thầy Snape. Harry đã hy vọng là tụi nó có thể làm lành với nhau trong hai giờ tụi nó bị bắt buộc cùng nhau ngâm óc chuột trong căn hầm của thầy Snape, nhưng hôm đó lại là cái ngày bài báo của cô Rita được tung ra. Cái bài báo đó càng khiến Ron thêm tin rằng Harry đúng là khoái chơi nổi.

Hermione phát điên với cả Ron lẫn Harry. Cô bé cứ nói chuyện với hết đứa này tới đứa kia, cố gắng xúi tụi nó nói chuyện lại với nhau. Nhưng Harry cũng lỳ lắm: nó sẽ chỉ chịu nói chuyện lại với Ron nếu Ron nhìn nhận là Harry không hề bỏ tên mình vô Cốc Lửa và xin lỗi đã gọi Harry là đồ nói láo. Harry nói một cách bướng bỉnh:

"Chuyện này đâu phải tại mình! Tại nó chứ!"

Hermione không kiên nhẫn nổi:

"Bồ cảm thấy thiếu nó! Mà mình biết nó cũng thấy thiếu bồ…"

“Thấy thiếu nó hả? Không, mình đời nào cần nó…”

Nhưng đó là một lời nói dối trắng trợn. Harry thích Hermione lắm nhưng cô bé ấy không thể nào thay thế được Ron. Làm bạn với Hermione thì chẳng còn mấy vụ cười bể bụng với nhau, mà chỉ tăng thêm nhiều buổi quẩn quanh trong thư viện. Harry vẫn chưa thông thạo lắm món Bùa Triệu Tập, dường như nó mắc mứu một thứ trở ngại gì đó về thứ bùa này, và Hermione thì cho rằng cứ học lý thuyết cho nhiều vào thì có thể khá lên được. Kết quả là tụi nó dành cả đống thì giờ chúi mũi vô sách trong những giờ ăn trưa.

Viktor Krum cũng bỏ rất nhiều thời gian ở trong thư viện, và Harry thắc mắc không biết anh ta đến đó làm gì. Không biết là anh ta học, hay anh ta tra cứu cái gì đó khả dĩ giúp được anh ta vượt qua thử thách của bài thi đầu tiên? Hermione thường phàn nàn về chuyện Krum ở trong thư viện - không phải chuyện anh ta quấy rầy họ - nhưng mà bởi vì mấy đám con gái thường xoay ra rình ngó anh đằng sau mấy kệ sách, và Hermione bị sự ồn ào làm phân tán tâm trí.

Cô bé quắc mắt nhìn gương mặt sắc cạnh của Krum mà tức giận lầm bầm:

“Anh ta có đẹp trai gì cho cam! Bọn chúng khoái anh ta chỉ vì anh ta nổi tiếng! Nếu mà anh ta không có ngón Xỉu Lừa đó thì chúng cũng chẳng thèm nhìn anh ta tới hai lần ấy.”

Harry rít qua kẽ răng, sửa lời giùm Hermione:

“Ngón Đòn Lừa.”

Ngoài chuyện muốn đính chánh một từ trong bộ môn

Quidditch cho đúng, Harry còn cảm thấy nhói đau khi tưởng tượng đến vẻ mặt của Ron nếu mà nó có thể nghe Hermione nói về ngón Xỉu-Lừa.

Kể cũng lạ, nhưng mà khi mình đang hoảng sợ một điều gì, và sẵn lòng đánh đổi bất cứ thứ gì để làm thời gian chậm lại, thì lại có một thói quen trái khoáy là gấp gáp lên. Những ngày trước khi bài thi đầu tiên bắt đầu cứ trôi tuồn tuột như thể có ai đó đã sửa cái đồng hồ lại, bắt nó chạy với tốc độ nhanh gấp đôi. Cảm xúc của Harry về cơn hoảng loạn không kiểm soát được cứ bám theo nó dù cho nó đi bất cứ chỗ nào, dai dẳng giống như những lời bình phẩm đầy ác ý về bài báo trên tờ *Nhật báo Tiên tri*.

Vào ngày thứ bảy trước đợt thi đầu tiên, tất cả học sinh từ năm thứ ba trở lên được phép đi thăm làng Hogsmeade. Hermione nói với Harry là có dịp ra khỏi tòa lâu đài một lúc thì sẽ tốt cho nó, và Harry không cần được khuyên nhủ chi nhiều. Nó nói:

"Nhưng mà còn Ron thì sao? Bồ không muốn đi chung với nó hả?"

Mặt Hermione hơi ửng hồng một tý:

"Ơ… Ừ… Mình nghĩ là tụi mình có thể gặp nó ở quán *Ba Cây Chổi Thần*…"

Harry dứt khoát:

"Không!"

"Harry ơi, chuyện này ngốc hết sức…"

"Mình sẽ đi, nhưng mình sẽ không thèm gặp Ron, và mình

sẽ mặc tấm Áo khoác Tàng hình của mình.”

Hermione ngắt lời:

“Vậy thì được… nhưng mà mình ghét nói chuyện với bồ trong tấm áo khoác đó. Mình đâu có biết là liệu mình có đang nhìn bồ hay không.”

Thế là Harry mặc tấm Áo khoác Tàng hình ở trong phòng ngủ, đi trở xuống cầu thang, và cùng với Hermione, hai đứa dắt nhau đi đến làng Hogsmeade.

Dưới tấm Áo khoác Tàng hình, Harry cảm thấy vô cùng tự do thoải mái. Nó nhìn những học sinh đi ngang qua khi tụi nó đi vào làng Hogsmeade, hầu hết đều đeo phù hiệu *Ủng hộ Cedric Diggory!* nhưng không có những lời bình phẩm độc địa nào tới tai nó hết, và cũng không ai trích dẫn bài báo ngu xuẩn kia nữa.

Lát sau, khi tụi nó đi ra khỏi tiệm kẹo *Công tước Mật*, Hermione vừa ăn một cây kem bự chảng đầy sôcôla, vừa nói:

“Người ta cứ nhìn *mình* riết. Họ tưởng mình nói chuyện một mình mình.”

“Vậy thì đừng cử động môi nhiều quá.”

“Thôi mà, Harry, làm ơn cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra một lát, không ai làm phiền tụi mình đâu.”

Harry nói:

“Không hả? Ngó lại đằng sau bồ coi.”

Cô Rita Skeeter và ông bạn thợ chụp hình của cô ta vừa đi ra khỏi quán rượu *Ba Cây Chổi Thần*. Hai người đi ngang sát

bên cạnh Hermione mà không nhìn tới cô bé, họ vừa đi vừa nói chuyện thì thầm. Harry phải nép sát vô tường của tiệm *Công tước Mật* để khỏi bị cô Rita quơ cái túi xách tay bằng da cá sấu trúng đầu. Khi hai người đó đi rồi, Harry nói:

"Cô ta đang tạm trú ở trong làng. Mình dám cá là cổ đến đây để chờ xem cuộc thi đấu đầu tiên."

Khi nói những điều này, bao tử Harry trào lên một đợt sóng của cơn hoảng loạn tan chảy. Nó không nói đến điều này; nó và Hermione chưa nói với nhau nhiều về bài thi đầu tiên; nó có cảm giác là Hermione không thích nghĩ đến chuyện đó.

Hermione nhìn xuyên qua Harry, ánh mắt phóng tới tuốt đầu đường bên kia:

"Cổ đi rồi. Tại sao tụi mình không vô quán *Ba Cây Chổi Thần* uống một ly bia bơ. Bồ có thấy trời hơi lạnh không?"

Hermione nói thêm một cách cáu kỉnh, để diễn dịch chính xác sự im lặng của Harry:

"Bồ không cần phải nói chuyện với Ron đâu."

Quán rượu *Ba Cây Chổi Thần* đông nghẹt, khách hàng chủ yếu là học sinh trường Hogwarts vô đó để hưởng một buổi trưa tự do thoải mái, nhưng ngoài ra cũng có rất nhiều người có pháp thuật mà Harry hiếm khi nào nhìn thấy ở nơi nào khác. Harry suy diễn Hogsmeade là làng toàn-phù-thủy duy nhứt ở nước Anh, nên đó có lẽ là một thứ thiên đường đối với những kẻ như các mụ phù thủy già xấu xí - mấy mụ ấy không giỏi tự ngụy trang bằng mấy pháp sư.

Rất khó đi chen qua đám đông trong lớp áo tàng hình;

trong trường hợp mình ngẫu nhiên đụng phải người nào đó, điều này có thể khiến cho những câu hỏi nguy hiểm dễ nảy sinh. Harry lách chậm chạp về phía một cái bàn trống ở góc phòng, trong khi Hermione đi mua thức uống. Khi đi băng qua quán rượu, Harry đã nhìn thấy Ron ngồi với hai anh Fred, George và Lee Jordan. Hết sức tự kiềm chế cái ham muốn khỏ đầu Ron một cái, Harry cuối cùng cũng yên lành đến được cái bàn trống và ngồi xuống. Một lát sau Hermione đến ngồi với Harry và luồn qua tấm Áo khoác Tàng hình cho nó một ly bia bơ.

Hermione rù rì nói:

"Trông mình giống như một con ngốc, ngồi đây một mình. Cũng may là mình có đem theo cái để làm."

Và cô bé rút ra một cuốn sổ tay, trong đó cô bé ghi chép hồ sơ của những thành viên H.V.Đ.C.Q.L.G.T. Harry nhìn thấy tên nó và tên Ron đứng đầu một danh sách rất ngắn. Có lẽ cũng đã lâu lắm rồi kể từ cái bữa mà tụi nó cùng ngồi lại với nhau, cùng làm bài tập Tiên tri, và Hermione đã hếch mũi lên chỉ định tụi nó làm thư ký và thủ quỹ.

Hermione nhìn quanh quán rượu, nói với vẻ suy tư:

"Bồ biết không, có lẽ mình sẽ thử rủ rê một số người ở làng Hogsmeade tham gia vô H.V.Đ.C.Q.L.G.T."

Harry hớp một ngụm bia bơ phía dưới tấm Áo khoác Tàng hình và nói:

"Ừ, phải đó. Hermione à, chừng nào bồ mới chịu từ bỏ cái vụ *Hột Vịt Đẹt* cho rồi?"

Hermione rít lên đáp lại:

“Chừng nào mà các gia tinh được hưởng thù lao và điều kiện làm việc chính đáng. Bồ biết đó, mình bắt đầu nghĩ là đã đến lúc phải bắt đầu định hướng hành động. Mình đang tự hỏi làm thế nào vô được nhà bếp của trường?”

Harry nói:

“Không biết. Hỏi anh Fred và anh George thử coi.”

Hermione chìm vào một sự im lặng đầy ưu tư, trong khi Harry uống phần bia của mình và tha hồ ngắm nghía người ta trong quán rượu…

Tất cả bọn họ đều có vẻ hớn hở và xả hơi. Ernie Macmillan và Hannah Abbot đang trao đổi những tấm thẻ Ếch Nhái sôcôla ở một cái bàn gần đó, cả hai đứa tụi nó đều đeo phù hiệu *Ủng hộ Cedric Diggory!* trên áo khoác. Ngay bên cạnh cửa, Harry nhìn thấy Cho và một nhóm đông bạn bè bên nhà Ravenclaw. Tuy nhiên, cô bé không đeo phù hiệu ủng hộ Cedric… điều này khiến cho Harry thấy phấn khởi lên được một chút.

Nó sẽ đánh đổi cái gì để được là một trong những người này, ngồi quanh đây, cười và nói, chẳng cần lo lắng gì khác hơn ngoài những bài tập. Harry tưởng tượng xem nó sẽ cảm thấy thế nào khi ngồi đó nếu như tên nó đã *không phun ra* từ trong cái Cốc Lửa. Điều chắc chắn nhứt là nó sẽ không cần mặc Áo khoác Tàng hình. Ron sẽ ngồi chung với nó. Ba đứa tụi nó chắc là sẽ rất vui vẻ tưởng tượng ra cái bài thi nguy hiểm chết người mà quán quân các trường phải đương đầu vào thứ ba tới là cái gì. Nó sẽ thực sự nôn nóng trông chờ ngày đó,

đón xem bất cứ điều gì mà các quán quân sẽ làm… sẽ cùng mọi người an toàn ngồi ở ghế trên khán đài mà hoan hô cổ vũ Cedric…

Harry tự hỏi không biết những quán quân khác hiện giờ đang cảm thấy thế nào. Mỗi lần Harry nhìn thấy Cedric là y như rằng anh đang bị một đám người ngưỡng mộ vây quanh, trông anh hơi căng thẳng nhưng mà phấn khởi lắm. Thỉnh thoảng Harry để mắt ngó Fleur Delacour trong hành lang. Trông cô nàng y chang như từ trước đến giờ, kiêu kỳ và bình thản. Còn Krum thì cứ ngồi lỳ trong thư viện chúi mũi vô sách.

Harry nghĩ đến chú Sirius, và cái gút căng thẳng thít chặt ở trong ngực nó dường như được tháo gỡ, trở nên nhẹ nhàng phần nào. Chừng mười hai tiếng đồng hồ nữa thôi là nó sẽ được nói chuyện với chú Sirius, bởi vì đêm nay chính là cái đêm mà chú Sirius đã ước hẹn gặp nó bên lò sưởi phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor - miễn là đừng có chuyện gì xảy ra trật chìa, như mọi chuyện khác đã xảy ra gần đây…

Harry chợt nói:

"Nhìn kìa! Bác Hagrid!"

Mái đầu bù xù của lão Hagrid nhô lên trên đám đông. (Lão đã bỏ đi một cách đầy thương tiếc mấy búi tóc). Harry ngạc nhiên không hiểu tại sao nó không nhìn thấy lão ngay tức thì, khi mà lão Hagrid tướng tá to đùng như vậy. Nhưng khi đứng nhóng lên một cách cẩn thận thì nó thấy lão Hagrid đang cúi xuống thấp, để chuyện trò với giáo sư Moody. Trước mặt lão Hagrid vẫn là một cái ly cối bự tổ chảng, còn giáo sư Moody

thì lôi cái chai rượu bỏ túi của ông ra uống. Bà chủ quán xinh đẹp, bà Rosemerta, có vẻ không khoái chuyện ấy lắm. Bà nhìn giáo sư với nửa con mắt ngờ vực khi dọn dẹp ly cốc chung quanh ông. Có lẽ bà nghĩ đó là một sự xúc phạm đến món rượu mật ong hâm nóng của bà. Nhưng Harry biết rõ hơn lý do vì sao giáo sư Moody làm như vậy. Giáo sư Moody đã nói với tụi nó trong suốt buổi học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám vừa rồi rằng ông luôn luôn thích tự tay nấu nướng lấy đồ ăn thức uống của ông, bởi vì nếu bọn phù thủy Hắc ám mà muốn đầu độc một cái tách mà ta không để ý thì đó là chuyện quá ư dễ dàng.

Khi Harry nhìn thấy họ thì cũng là lúc lão Hagrid và giáo sư Moody đứng dậy để đi ra. Harry vẫy tay chào, nhưng sực nhớ ra là lão Hagrid không thể nhìn thấy nó. Tuy nhiên, giáo sư Moody thì dừng bước, con mắt phép của ông nhìn thẳng về cái góc mà Harry đang đứng. Ông vỗ tay lên lưng lão Hagrid (ông không với tới vai của lão), thì thầm gì đó vô tai lão, và rồi cả hai người đi băng qua quán rượu, hướng tới bàn của Hermione và Harry. Lão Hagrid nói oang oang:

"Khỏe không, Hermione?"

Hermione mỉm cười đáp lại:

"Chào bác Hagrid, chào thầy ạ."

Giáo sư Moody đi cà nhắc quanh cái bàn rồi cúi xuống; Harry tưởng ông đọc quyển sổ tay về H.V.Đ.C.Q.L.G.T., cho đến khi ông thì thầm:

"Tấm áo khoác đẹp đó, Potter!"

Harry tròn mắt nhìn ông kinh ngạc. Cái phần to mất đi trên mũi của giáo sư Moody được thấy rõ một cách đặc biệt khi nhìn trong khoảng cách vài phân. Giáo sư Moody cười tươi.

"Con mắt thầy có thể… Ý con nói là, thầy có thể…"

Giáo sư Moody nói nhỏ:

"Ừ, nó có thể nhìn xuyên thấu Áo khoác Tàng hình. Và thầy có thể nói với con là có lúc nó cũng hữu dụng đấy."

Lão Hagrid cũng tươi cười với Harry. Nó biết lão Hagrid không thể nào nhìn thấy nó, nhưng hiển nhiên là giáo sư Moody đã nói cho lão Hagrid biết là Harry ngồi ở đó. Bây giờ lão Hagrid cũng cúi xuống giả đò đọc cuốn sổ tay H.V.Đ.C.Q.L.G.T. và nói bằng một giọng thì thào nhỏ rí đến nỗi chỉ có Harry là nghe được:

"Harry, đến gặp bác tối nay vào lúc nửa đêm ở căn chòi của bác, mặc cái Áo khoác Tàng hình ấy nha."

Rồi đứng thẳng lên, lão Hagrid nói to:

"Rất vui được gặp con, Hermione à."

Lão nháy mắt rồi đi ra. Giáo sư Moody bước theo lão.

Harry rất ngạc nhiên, nói:

"Tại sao bác Hagrid lại muốn gặp mình vào lúc nửa đêm?"

Hermione tỏ vẻ kinh ngạc:

"Thiệt hả? Mình thắc mắc không biết bác ấy muốn gì? Harry, mình không biết bồ có nên đi hay không?"

Cô bé nhìn quanh một cách lo lắng và rít lên nho nhỏ:

“Chuyện đó có thể làm cho bồ trễ hẹn với chú Sirius.”

Đúng là nếu đi xuống căn chòi của lão Hagrid vào lúc nửa đêm thì có nghĩa là sẽ ảnh hưởng đến cuộc gặp gỡ với chú Sirius, đúng là sát nút quá. Hermione đề nghị Harry gởi con Hedwig đến lão Hagrid, báo là nó không thể đi được - Hermione cứ luôn luôn cho rằng con cú sẽ phải tán thành chuyện chuyển thư, dĩ nhiên. Nhưng Harry lại nghĩ là lão Hagrid muốn nó làm gì thì nó nên làm theo một cách nhậm lẹ. Nó rất tò mò muốn biết là lão Hagrid muốn gặp nó vào nửa đêm để làm gì. Lão Hagrid chưa bao giờ kêu nó tới thăm lão vào lúc đêm hôm khuya khoắt như vậy.

Vào lúc mười một giờ rưỡi đêm đó, Harry giả đò đi ngủ sớm, rồi trùm Áo khoác Tàng hình lên mình, bò trở xuống cầu thang và đi qua phòng sinh hoạt chung. Trong phòng còn rất ít người. Chỉ có hai anh em nhà Creevey đang loay hoay tìm cách phù phép một đống phù hiệu *Ủng hộ Cedric Diggory!* mà tụi nó đã thu góp được, định biến chúng thành *Ủng hộ Harry Potter!* Nhưng cho tới lúc ấy thì nỗ lực loay hoay của hai đứa nó mới đạt tới chỗ những cái phù hiệu kẹt cứng ở mấy chữ POTTER THÚI HOẮC. Harry lẻn đi ngang qua tụi nó, đến bên cái lỗ chân dung và đứng đợi chừng một phút hay cỡ đó, mắt luôn canh đồng hồ. Sau đó, như đã ước hẹn từ trước, Hermione mở cái lỗ chân dung Bà Béo từ bên ngoài cho Harry chui ra. Nó lách mình đi ngang qua cô bé, thì thầm nói “cám ơn” rồi đi ra khỏi tòa lâu đài.

Sân trường rất tối. Harry đi lần xuống bãi cỏ về phía có ánh sáng rọi ra từ căn chòi của lão Hagrid. Bên trong chiếc xe ngựa khổng lồ Beauxbatons cũng được thắp sáng; Harry có thể

nghe tiếng bà Maxime đang nói chuyện bên trong xe ngựa khi nó gõ cửa căn chòi của lão Hagrid.

Lão Hagrid mở cửa nhìn quanh và thì thầm:

“Con đó hả, Harry?”

Harry lách vô trong căn chòi và kéo tấm Áo khoác Tàng hình ra.

“Dạ. Có chuyện gì vậy bác?”

Lão Hagrid nói:

“Có cái này cho con xem.”

Lão Hagrid đang có vẻ hồ hởi phấn khởi vô cùng. Lão cài trên lỗ khuy áo một cái bông giống như một cái bông actisô quá cỡ. Có vẻ như lão đã bỏ không dùng dầu bôi trục xe nữa, nhưng chắc chắn là lão đã cố gắng chải mái tóc bù xù - có thể tìm thấy răng lược gãy còn dính trên đầu tóc lão.

Harry cảnh giác hỏi:

“Bác định cho con xem cái gì?”

Nó thắc mắc không biết là mấy con Quái Tôm vừa đẻ trứng, hay lão Hagrid vừa mua được một con chó ba đầu khác của một kẻ xa lạ nào đó ở quán rượu.

Lão Hagrid nói:

“Đi với bác, giữ yên lặng nghe, và tàng hình trong tấm áo khoác. Chúng ta không cần đem theo con Fang, nó sẽ không thích thú đâu…”

“Bác Hagrid à, con không thể nào ở chơi lâu… con phải trở về tòa lâu đài lúc một giờ…”

Nhưng lão Hagrid chẳng thèm nghe; lão đã mở cửa căn chòi và sải bước đi nhanh vào bóng đêm. Harry lật đật chạy theo và hết sức ngạc nhiên nhận thấy lão Hagrid đang hướng về phía xe ngựa Beauxbatons.

"Bác Hagrid ơi, cái gì…"

"Suỵt!"

Lão Hagrid nói khẽ và gõ ba lần lên cánh cửa đeo huy hiệu hai cây đũa phép vàng bắt tréo nhau.

Bà Maxime mở cửa. Bà quàng một tấm khăn choàng lụa quanh đôi vai đồ sộ của bà. Nhìn thấy lão Hagrid, bà Maxime mỉm cười.

"A, anh Agrid… tới giờ rồi ư?"

Lão Hagrid tươi cười với bà Maxime:

"Bông-rua!"*

Lão đưa một cánh tay ra để giúp bà Maxime bước xuống mấy bậc thềm vàng. Sau khi bà Maxime đóng cánh cửa lại sau lưng, lão Hagrid đưa một cánh tay cho bà vịn, rồi cả hai cùng bước đi quanh rìa khu chăn thả những con ngựa có cánh khổng lồ của bà. Đằng sau họ, Harry lóc cóc đi theo, hoàn toàn ngơ ngác. Chẳng lẽ lão Hagrid muốn chỉ cho Harry thấy bà Maxime? Bất cứ lúc nào nó muốn mà nó chẳng thể nhìn thấy bà Maxime? To như bả làm sao mà khó thấy được kia chứ…!

Nhưng có vẻ như bà Maxime cũng ngơ ngác như Harry thôi, bởi vì sau khi đi loanh quanh vui chơi một lát, bà hỏi:

"Anh đang đưa tôi đi đâu *zậy,* anh Agrid?"

Lão Hagrid đáp, hơi thô lỗ:

"Bà sẽ khoái cái này. Đáng coi lắm, tin tôi đi. Chỉ có điều… đừng có nói với ai là tôi chỉ cho bà coi, nghen? Coi như bà không biết gì về chuyện này."

Bà Maxime chớp chớp hàng lông mi đen dài:

"Dĩ nhiên là không rồi."

Và họ lại tiếp tục đi dạo nữa. Harry càng lúc càng hoang mang khi nó lóc cóc chạy theo chân hai người khổng lồ đó, cứ chốc chốc nó lại coi đồng hồ. Lão Hagrid này dám có những kế hoạch cóc nhảy đột xuất, có thể làm nó lỡ hẹn với chú Sirius lắm. Nếu mà hai người lớn đó không sớm đi tới nơi, thì nó sẽ quay lại, đi thẳng về tòa lâu đài, để mặc lão Hagrid thưởng ngoạn cuộc đi dạo dưới ánh trăng cùng bà Maxime…

Nhưng rồi lúc đó… khi họ đang đi dạo mãi tận vành đai khu rừng, xa đến nỗi hồ nước và tòa lâu đài đều đã khuất tầm nhìn, thì Harry bỗng nghe có tiếng gì đó. Người ta đang hò hét ở đằng trước… kế đến một tiếng rống đinh tai nhức óc gầm lên…

Lão Hagrid dắt bà Maxime đi quanh một lùm cây và rồi đứng lại. Harry vội vã đi tới bên cạnh họ. Trong một tích tắc, Harry nghĩ là nó thấy lửa trại, và người ta lao ra chung quanh… và rồi miệng nó há hốc ra.

Rồng.

Bên trong một cái chuồng được rào kín bằng những tấm ván dày, bốn con rồng trưởng thành, to khủng khiếp và trông xấu xí dễ sợ, đang đứng trên chân sau chồm tới, vừa gầm thét

vừa phun lửa phì phì. Từ cái miệng đầy răng nanh đang há hoác ra ở trên cái cổ vươn lên cao cỡ mười bảy thước, những luồng lửa phóng vào bầu trời đêm tối thui. Có một con màu xanh bạc, sừng nhọn và dài, đang đớp táp và gầm gừ với những pháp sư trên mặt đất. Một con màu xanh lá cây, lớp vảy mượt mà, đang ra sức giậm chân và vùng vẫy; một con màu đỏ thì quanh mặt có viền lởm chởm những tua gai vàng, đang phóng vào không trung những đám mây lửa có hình dạng cây nấm; và con cuối cùng là một con màu đen vĩ đại, trông giống bò sát hơn hẳn mấy con kia, đứng gần đám Harry nhất.

Ít nhứt là có ba chục pháp sư phù thủy đang ra sức thuần phục lũ rồng, bảy tám người xúm quanh một con, ra sức kéo những sợi dây xích nối với những sợi đai bằng da tròng quanh cổ và quanh chân lũ rồng.

Như bị thôi miên, Harry ngước nhìn lên, ngay phía trên đầu, nó nhìn thấy đôi mắt của con rồng đen, với tròng mắt thẳng đứng như mắt mèo, lồi hẳn ra, vì sợ hay vì giận dữ, Harry không thể nói chắc được… Con rồng phát ra một âm thanh kinh dị, một tiếng tru thống thiết, một tiếng gào rít thất thanh…

Một pháp sư đứng gần hàng rào hét:

“Tránh khỏi chỗ đó, bác Hagrid!”

Vị pháp sư đang gồng mình giữ chặt sợi dây xích mà lão đang nắm giữ:

“Bác biết đấy, chúng có thể phun luồng lửa dài tới bảy thước, tôi chưa bao giờ thấy con Đuôi Gai này phun lửa dưới mười ba thước đâu.”

Lão Hagrid khẽ hỏi:

“Chẳng đẹp sao?”

Một pháp sư khác gào lên câu trả lời:

“Chẳng tốt lành gì hết! Bùa Choáng bắt đầu, đếm đến tiếng thứ ba nha!”

Harry thấy mỗi người giữ rồng rút ra một cây đũa phép. Họ đồng thanh hô:

“Stupefy!”

Bùa Choáng xẹt ra trong bóng đêm trông như tên lửa, nổ ra thành những trận mưa sao đổ xuống lớp da có vảy của lũ rồng…

Harry quan sát con rồng gần nhứt đang đứng chông chênh một cách nguy hiểm trên hai chân sau; hàm của nó há rộng trong khi tiếng tru đã bị làm cho im lặng, lỗ mũi nó đột ngột tắt lửa, chỉ còn bốc khói… Rồi, hết sức chậm rãi, con rồng té xuống. Con rồng vảy đen gân guốc nặng nhiều tấn ấy chạm vào mặt đất một cái uỵch nặng nề đến nỗi Harry có thể thề rằng cái uỵch ấy làm cho cây cối đằng sau nó rung rinh.

Những người giữ rồng hạ đũa phép xuống và đi về phía những con rồng đã nằm lăn quay ra đất, mỗi con bự bằng một trái đồi nhỏ. Họ vội vàng cột chặt dây xích và sau đó thắt chặt chúng an toàn vô những cái cọc sắt mà họ đã đóng sâu vào mặt đất bằng đũa phép.

Lão Hagrid phấn khích hỏi bà Maxime:

“Muốn xem gần hơn không?”

Hai người đi tới sát hàng rào, và Harry cũng đi theo. Vị pháp sư lúc nãy đã cảnh giác lão Hagrid đừng có lại gần bây giờ quay ra, và Harry nhận ra đó là ai: Charlie Weasley. Anh bước về phía lão Hagrid để trò chuyện, hơi thở còn hổn hển:

"Khỏe không bác Hagrid? Lũ rồng ấy sắp ổn rồi… Tụi cháu đã đưa chúng vào Trạng thái Ngủ suốt trên đường đến đây, tưởng là khi chúng thức giấc trong bóng đêm yên tĩnh thì chúng sẽ tử tế hơn, ai dè đâu, như bác thấy đó, chúng chẳng vui vẻ gì hết, chẳng biết điều vui vẻ tử tế gì hết…"

Lão Hagrid chăm chú quan sát kỹ một con rồng, con đen, với một vẻ gì đó gần như tôn sùng:

"Cháu kiếm đâu ra những giống rồng này vậy, Charlie?"

Con mắt của con rồng đen vẫn còn mở. Harry có thể nhìn thấy dưới mi mắt đen hấp háy của nó một màu vàng bóng láng.

Anh Charlie nói:

"Đây là con rồng Đuôi-Gai Hung-ga-ri. Đằng kia có một con Xanh lá xứ Wales, con nhỏ hơn là con Mũi cụt Thụy Điển - con màu xám xanh đó, và con Cầu Lửa Trung Hoa màu đỏ."

Anh Charlie nhìn quanh; bà Maxime đang đi dạo quanh hàng rào của chuồng rồng, chăm chú nhìn mấy con rồng đã choáng váng. Charlie nghiêm nghị nói:

"Cháu không dè là bác dẫn theo bà ấy, bác Hagrid à. Các quán quân đâu được cho phép biết trước điều gì sắp xảy ra. Bà ấy thể nào cũng nói cho đệ tử của bả biết!"

Lão Hagrid nhún vai, vẫn nhìn đăm đăm không chớp mắt

mấy con rồng:

“Bác chỉ nghĩ là bả khoái xem thôi.”

Anh Charlie lắc đầu:

“Một cuộc hẹn hò lãng mạn đó bác Hagrid.”

Lão Hagrid nói:

“Bốn… vậy là mỗi một quán quân một con rồng, phải không? Tụi nó sẽ phải làm gì với con rồng? Đánh nhau với rồng hả?”

Anh Charlie nói:

“Cháu nghĩ là chỉ cần qua được lũ rồng mà thôi. Tụi cháu sẽ can thiệp nếu lũ rồng trở nên quá quắt. Bùa Diệt Tuyệt luôn sẵn sàng. Lũ rồng khoái những bà mẹ ấp ủ chúng, cháu không biết tại sao… nhưng cháu cho bác biết điều này, cháu không dám tỵ với ai được con rồng Đuôi-Gai Hung-ga-ri đâu. Một con vật xấu xí dị hợm. Coi nè, lưng đuôi của nó cũng nguy hiểm như đằng trước của nó.”

Anh Charlie chỉ tay về phía đuôi con rồng Đuôi-Gai Hung-ga-ri, Harry nhìn thấy trên mỗi phân của cái đuôi đó đều nhú lên những cái gai nhọn dài màu đồng. Lúc này có tới năm đồng sự của anh Charlie xúm quanh con rồng Đuôi-Gai, họ vừa lảo đảo đứng lên, tay vừa giữ chặt tấm chắn dựng mấy cái trứng khổng lồ màu xám đá lát đường. Họ cẩn thận đặt mấy cái trứng xuống bên cạnh con rồng Đuôi-Gai Hung-ga-ri. Lão Hagrid thốt ra một tiếng rên đầy thèm muốn. Anh Charlie nói:

“Cháu đã cho đếm chúng rồi, bác Hagrid à.”

Bỗng anh Charlie hỏi:

“Harry ra sao hả bác?”

Lão Hagrid nói:

“Khỏe re.”

Lão vẫn thòm thèm ngó chăm chăm mấy cái trứng rồng.

“Chỉ mong sao cho nó vẫn khỏe re sau khi đương đầu với lũ rồng này.”

Giọng anh Charlie dứt khoát, mắt anh cũng nhìn vô chuồng rồng:

“Cháu không dám nói cho má hay là bài thi đầu tiên nó sẽ làm là bài thi gì, má chưa gì đã lo cho nó rồi…”

Anh Charlie nhái giọng lo âu của bà Weasley:

“Làm sao mà họ lại có thể để cho nó tham dự cuộc thi đấu chứ, nó còn nhỏ xíu như vậy. Má cứ tưởng ở trường là an toàn hết, má cứ tưởng phải có giới hạn tuổi tác chứ! Sau cái bữa mà tờ *Nhật báo Tiên tri* đăng bài báo về Harry đó, má cứ ca cẩm miết *“Nó vẫn còn thương khóc ba má nó! Ôi, tội nghiệp nó quá, má có hay biết gì đâu!”*

Harry cảm thấy đủ rồi. Tin vào cái thực tế là lão Hagrid sẽ chẳng nhớ tới nó lắm đâu, một khi có tới bốn con rồng và một bà Maxime để thu hút sự chú ý của lão, Harry lặng lẽ quay gót và bắt đầu đi ngược lại về phía tòa lâu đài.

Nó không biết là nó có vui mừng là mình đã nhìn thấy trước cái sẽ xảy ra vào bài thi đầu tiên hay không. Có thể như vầy thì tốt hơn. Cú sốc ban đầu vậy là đã qua. Biết đâu nếu

đến thứ ba nó mới nhìn thấy lũ rồng ấy lần đầu tiên, nó có thể té xỉu trước mặt cả trường chứ chẳng chơi… nhưng đằng nào thì nó cũng có thể té xỉu… Nó sẽ chỉ được vũ trang bằng cây đũa phép của nó mà thôi… cây đũa phép mà hiện giờ nó cảm thấy chẳng qua là một que gỗ. Với cây đũa phép đó nó phải chống lại một con rồng thở ra lửa, lưng đầy gai, da đầy vảy, cao mười bảy thước. Và nó phải qua mặt được con rồng đó. Trước con mắt quan sát của mọi người. *Làm cách nào* chứ?

Harry bước đi gấp lên, men theo bìa rừng; nó chỉ còn mười lăm phút để trở về bên lò sưởi trong phòng sinh hoạt chung để chuyện trò với chú Sirius, và nó nhớ là nó chưa từng khao khát trò chuyện với ai hơn với chú Sirius lúc này. Đang đi gấp, bỗng nhiên nó vấp phải một cái gì cứng lắm.

Harry ngã bật ra sau, cặp mắt kiếng của nó sút ra; túm chặt lấy tấm Áo khoác Tàng hình quanh mình, nó nghe tiếng ai thốt kêu ở bên cạnh:

"Ui da! Ai đó?"

Harry vội vàng kiểm tra xem tấm Áo khoác Tàng hình có bao phủ nó kín hết không, rồi nó nằm im re, trợn mắt ngó cái bóng mờ mờ của vị pháp sư vừa đụng phải nó. Harry nhận ra chòm râu dê… chính là ông Karkaroff.

Ông Karkaroff nhìn quanh quất, đầy vẻ nghi ngờ, hỏi lại một lần nữa:

"Ai đó?"

Harry vẫn nằm im và yên lặng. Sau một phút hay cỡ đó, ông Karkaroff dường như cho là ông đụng nhầm một con thú

gì đó. Ông nhìn quanh quất như thể hy vọng tìm thấy một con chó chẳng hạn. Rồi ông đi nhanh dưới tán cây rừng về phía có những con rồng.

Harry đứng dậy một cách rất chậm chạp và cẩn thận, sau đó đi tiếp thiệt là nhanh, sao cho đừng gây ra nhiều tiếng động, xuyên qua bóng đêm mà trở về tòa lâu đài Hogwarts.

Nó biết chắc cái mà ông Karkaroff đang đi tìm xem. Ông đã lẻn khỏi tàu của ông để tìm hiểu xem bài thi đầu tiên mà các quán quân sẽ phải làm là gì? Ông có lẽ đã nhìn thấy lão Hagrid và bà Maxime đang cùng nhau đi quanh trong khu rừng - hai người đó dẫu có nhìn từ xa xa cũng không khó khăn lắm mới thấy được. Và bây giờ thì ông Karkaroff chỉ còn một việc là lần theo tiếng ồn mà tới nơi, và ông, cũng như bà Maxime, sẽ biết cái gì đang dành sẵn cho các quán quân.

Như vậy, xét tình hình này thì quán quân duy nhứt không biết gì hết về cái đang chờ đợi mình vào ngày thứ ba chính là Cedric.

Harry về đến tòa lâu đài, lách mình qua cánh cửa trước, và bắt đầu trèo lên cầu thang cẩm thạch; nó gần như hết hơi để thở, nhưng nó chẳng dám bước chậm lại… nó chỉ còn không tới năm phút nữa là phải ở bên cạnh lò sưởi.

Nó thở hổn hển nói với Bà Béo đang ngáy trong cái khung tranh treo trước cái lỗ chân dung:

“Ba láp ba lếu!”

Bà lẩm bẩm bằng giọng ngái ngủ, mắt không hề hé mở ra:

“Nếu trò đã nói thế…”

Bức tranh quăng tới trước để cho Harry chui qua cái lỗ. Nó vào tới phòng sinh hoạt chung thì căn phòng hoàn toàn vắng vẻ, và dựa theo cái không khí bình thường không có mùi gì khác lạ, Harry đoán là Hermione đã không cần phải cho nổ Bom Phân để cho nó và chú Sirius được trò chuyện riêng tư.

Harry cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra và quăng mình ngồi xuống một cái ghế bành gần lò sưởi. Căn phòng vẫn tranh tối tranh sáng, ngọn lửa trong lò sưởi là nguồn ánh sáng duy nhứt. Gần chỗ nó ngồi, trên bàn, mấy cái phù hiệu *Ủng hộ Cedric Diggory!* mà anh em nhà Creevey đã cố gắng hoán đổi nội dung đang phản chiếu tia lửa chập chờn. Mấy chữ trên phù hiệu đó bây giờ đã hóa thành HARRY THIỆT LÀ THÚI HOẮC. Harry quay lại nhìn ngọn lửa và giật bắn người lên.

Cái đầu của chú Sirius đang ở trên ngọn lửa. Nếu Harry chưa từng nhìn thấy ông Diggory làm đúng y như vầy trong nhà bếp của gia đình Weasley, thì chắc là nó sẽ hoảng vía đến mụ cả người ra. May sao, nó không thấy sợ nữa, liền nở nụ cười tươi mà lâu lắm rồi mới thấy xuất hiện lại trên gương mặt của nó. Nó vội vàng nhảy ra khỏi ghế bành, đến ngồi thu mình bên lò sưởi và nói:

"Chú Sirius, chú có khỏe không?"

Trông chú Sirius bây giờ có khác với người trong trí nhớ của Harry. Khi hai người chia tay trước đây, gương mặt chú Sirius hốc hác nhăn nheo teo tóp, khắp mặt là râu tóc mọc dài tùm lum. Nhưng bây giờ râu tóc đã được cắt ngắn, cạo sạch, gương mặt chú Sirius trông đầy đặn hơn, và chú có vẻ trẻ hơn, giống người trong tấm hình chụp vào ngày cưới của ba má

Harry hơn.

Chú Sirius nghiêm nghị nói:

"Đừng bận tâm về chú. Con thế nào?"

Trong một thoáng ban đầu, Harry định nói:

"Con thì khỏe."

Nhưng nó không thể nào nói như vậy được. Nó tuôn ra hàng tràng, nói nhiều hơn tất cả những gì nó nói trong bao nhiêu ngày qua, mà không sao tự kiềm chế được. Nó kể cho chú Sirius nghe về chuyện không ai tin là không phải tự nó muốn ghi danh tham dự cuộc thi đấu, về chuyện cô Rita Skeeter đã bịa đặt về nó như thế nào trong bài báo đăng trên tờ *Nhật báo Tiên tri,* về việc nó bị nhạo báng mỗi khi nó bước xuống hành lang, và về Ron, Ron không thèm tin nó, Ron ganh tỵ với nó…

"… và vừa rồi bác Hagrid cho con xem cái sẽ xảy đến cho con vào kỳ thi đầu tiên, chú Sirius ơi, đó là một lũ rồng, mà con chỉ là đồ vô tích sự."

Harry ngừng nói trong tuyệt vọng.

Chú Sirius nhìn Harry, đôi mắt đầy sự quan tâm ân cần, đôi mắt ấy vẫn chưa mất hẳn nét hoang dại ám ảnh mà nhà ngục Azkaban đã tạo nên. Chú Sirius đã im lặng để cho Harry trút hết nỗi lòng, không một lần ngắt lời nó, bấy giờ chú mới nói:

"Rồng thì cũng có cách giải quyết, Harry à, nhưng mà chúng ta sẽ nói đến chuyện đó sau - Chú không thể ở đây lâu… Chú đã phải đột nhập vô một ngôi nhà phù thủy để xài tạm cái lò sưởi, nhưng họ có thể trở về bất cứ lúc nào. Có

những điều chú muốn cảnh giác con.”

“Điều gì hả chú?”

Harry cảm thấy tinh thần của nó trồi sụt theo hình chữ V… chắc chắn là điều đó không thể tệ hơn con rồng nó sắp phải đối đầu chứ?

Chú Sirius nói:

“Karkaroff. Harry à, hắn là một Tử Thần Thực Tử. Con có biết Tử Thần Thực Tử là gì không?”

“Dạ… ổng… là… cái gì?”

“Hắn đã bị bắt, bị giam trong nhà ngục Azkaban với chú, nhưng rồi hắn được thả ra. Chú dám cá mọi thứ rằng đó chính là lý do mà cụ Dumbledore đòi phải có một Thần Sáng ở trường Hogwarts trong niên học này - để giám sát Karkaroff. Anh Moody là người đã bắt giam Karkaroff, tống hắn vô ngục Azkaban trước tiên.”

Harry chậm rãi nói:

“Karkaroff được thả ra à?”

Bộ óc nó dường như đang vật lộn để tiếp thu một mẩu thông tin kinh hoàng nữa.

“Tại sao họ thả ông ta ra?”

Chú Sirius cay đắng nói:

“Hắn đã thỏa hiệp với Bộ Pháp thuật. Hắn nói hắn đã nhìn thấy sai lầm của hắn, và hắn khai ra những cái tên… hắn khiến cho hàng đống người bị tống vô ngục Azkaban thế chỗ của hắn… Chú có thể nói với con là ở trong ngục Azkaban hắn

không được ưa lắm đâu. Và từ khi hắn ra tù, theo như chú biết, hắn đã dạy Nghệ thuật Hắc ám cho mọi đứa học trò nào từng đi học ở trường của hắn. Thành ra con cũng phải cảnh giác đối với quán quân của trường Durmstrang."

Harry nói từng tiếng:

"Dạ, được. Nhưng… có phải chú muốn nói là ông Karkaroff đã bỏ tên con vô trong Cốc Lửa không? Bởi vì nếu ông đã làm điều đó thì ông đúng là một kẻ đóng kịch tài tình. Ổng có vẻ tức giận ghê lắm về chuyện đó. Ổng còn muốn không cho con thi đấu nữa mà."

Chú Sirius nói:

"Chúng ta đều biết hắn là một kẻ đóng kịch giỏi, bởi vì hắn đã thuyết phục được Bộ Pháp thuật thả hắn ra, đúng không? Bây giờ, chú đang để mắt đến tờ *Nhật báo Tiên tri,* Harry à…."

Harry cay đắng nói:

"… chú cũng như cả cái thế giới này."

"… và chú đã đọc giữa những dòng chữ của bài báo Rita viết hồi tháng trước, ông Moody đã bị tấn công vào đúng cái đêm trước ngày ông đến nhận nhiệm sở ở trường Hogwarts. Ừ, chú biết cô ta nói là có một báo động giả."

Harry há miệng toan nói, nhưng chú Sirius vội vã tiếp lời:

"Nhưng ở mức độ nào đó chú không nghĩ như vậy. Chú nghĩ là đã có ai đó tìm cách ngăn trở không cho ông đến trường Hogwarts. Chú nghĩ là có kẻ nào đó biết là công việc của hắn sẽ khó khăn hơn nhiều nếu có ông Moody ở quanh

đây. Và cũng không ai điều tra kỹ vụ đó, bởi vì chuyện Mắt-Điên bị đột nhập thì nghe quá thường rồi. Nhưng như vậy không có nghĩa là ông ấy không nhìn thấy một việc có thực. Ông Moody là vị Thần Sáng giỏi nhứt từ trước tới nay của Bộ Pháp Thuật mà."

"Vậy thì… ý chú đang nói gì? Karkaroff đang tìm cách giết con à? Nhưng… Tại sao?"

Chú Sirius ngập ngừng. Rồi chú chậm rãi nói:

"Gần đây chú có nghe một số chuyện rất lạ. Dạo này, bọn Tử Thần Thực Tử dường như hoạt động có mạnh lên. Chúng tự phô trương chúng ra trong trận Cúp Quidditch Thế Giới, đúng không? Lại có kẻ gọi lên Dấu hiệu Đen… và rồi… Con có nghe nói về một phù thủy của Bộ Pháp thuật đã mất tích không?"

Harry hỏi lại:

"Có phải bà Bertha Jorkins không?"

"Đúng đó. Bà ấy đã biến mất ở Anbani, và đó chính là nơi gần đây người ta đồn rằng Voldemort đang ẩn náu… Bà ấy chắc là có biết về cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật sắp diễn ra ở trường Hogwarts, đúng không?"

"Dạ… nhưng… không có vẻ gì là bà ấy đi thẳng tới gặp Voldemort cả?"

Chú Sirius nói dứt khoát:

"Con nghe đây, Harry, chú biết rõ bà Bertha Jorkins. Bà cũng học ở trường Hogwarts khi chú học ở đây, bà học trên chú với ba con vài lớp. Và bà ấy là một mụ ngốc. Rất tò mò

nhưng chẳng có đầu óc, chẳng có chút đầu óc gì cả. Đó không phải là một sự kết hợp tốt, Harry à. Chú dám nói là bà ta rất dễ bị dụ vào một cái bẫy."

Harry hỏi:

"Vậy là… Vậy là Voldemort có thể đã có được thông tin về cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật? Có phải chú muốn nói như vậy không? Chú nghĩ là Karkaroff có lẽ đang ở đây để thi hành lệnh của hắn?"

Chú Sirius nói chậm rãi:

"Chú không biết. Chú quả là không biết… chú không nghĩ Karkaroff là loại người quay trở lại với Voldemort trừ khi hắn biết Voldemort còn đủ quyền lực chở che cho hắn. Nhưng bất kể kẻ nào đó đã bỏ tên con vô Cốc Lửa, kẻ đó ắt là có dụng ý, và chú không thể không nghĩ rằng cuộc thi đấu sẽ là một cơ hội rất tốt để tấn công con mà vẫn làm như thể đó chỉ là một tai nạn."

Harry nhe răng cười ảm đạm:

"Xem ra âm mưu đó thiệt là hoàn hảo, xét theo vị thế của con hiện nay, họ sẽ chỉ cần đứng lùi lại và để mặc cho lũ rồng làm giùm điều họ muốn."

Bấy giờ chú Sirius nói rất nhanh:

"Phải, những con rồng. Có cách giải quyết Harry à. Đừng có cố gắng xài Bùa Choáng - Lũ rồng ấy có pháp thuật quá mạnh nên không một kẻ yểm bùa đơn độc nào có thể đánh gục chúng được, cần phải có cỡ nửa tá pháp sứ yểm bùa cùng một lúc mới hòng trị nổi một con rồng."

Harry nói:

“Dạ, con biết, con có thấy.”

Chú Sirius nói tiếp:

“Nhưng con có thể một mình trị được rồng. Có một cách, và con chỉ cần một câu thần chú đơn giản mà thôi. Chỉ cần…”

Nhưng Harry đã giơ một bàn tay lên ra hiệu cho chú Sirius đừng nói. Trái tim nó thình lình đập dữ dội như thể sắp nổ tung. Nó nghe có tiếng bước chân đi xuống cái cầu thang xoắn đằng sau lưng.

Nó thì thầm với chú Sirius:

“Chú đi đi! *Đi đi!* Có người đang đến!”

Harry lật đật đứng lên, che cái lò sưởi - Nếu có ai mà nhìn thấy mặt chú Sirius trong khuôn viên trường Hogwarts… Chắc chắn là sẽ dậy lên một trận náo loạn kinh thiên động địa - Bộ Pháp thuật sẽ được lôi vô - và nó, Harry, sẽ bị tra vấn xem chú Sirius ở đâu…

Harry nghe một tiếp *bụp* vang lên nho nhỏ trong lò sưởi đằng sau lưng và biết là chú Sirius đã đi rồi. Nó ngó chân cầu thang xoắn để xem coi ai là người nổi hứng muốn đi dạo vào lúc một giờ khuya, khiến cho chú Sirius không kịp nói cho nó biết cách vượt qua được một con rồng.

Chính là Ron. Mặc một bộ đồ ngủ có hoa văn trang trí màu nâu hột dẻ, Ron xuống cầu thang, đứng sững lại đối diện với Harry bên kia phòng, rồi nhìn quanh, hỏi:

“Trò đang nói chuyện với ai vậy?”

Harry đổ quạu:

“Thì mắc mớ gì tới trò chứ? Khuya khoắt giờ này trò còn xuống đây làm gì?”

Ron nhún vai:

“Tôi chỉ thắc mắc trò đang ở đâu…”

Nhưng Ron chợt nổi sung lên:

“Mà chẳng có gì cả. Tôi đi ngủ lại đây.”

“Cứ tưởng trò đến để nghe ngóng đấy chứ?”

Harry hét theo Ron. Harry biết là Ron chẳng biết gì hết về việc nó vô tình làm đứt ngang, biết là Ron không hề cố ý làm điều đó, nhưng Harry bất chấp… Vào thời điểm này Harry thấy ghét mọi thứ về Ron, ghét cả cái mắt cá chân lộ ra mấy phân bên dưới ống quần ngủ của nó.

Mặt Ron đỏ lên vì tức giận. Nó nói:

“Xin lỗi nghe. Lẽ ra tôi nên biết là trò không muốn bị quấy rầy. Tôi sẽ để trò tiếp tục dợt cuộc phỏng vấn sắp tới trong sự thái bình.”

Harry chụp lấy một cái trong mớ phù hiệu POTTER THIỆT LÀ THÚI HOẮC ở trên bàn, dùng hết sức quăng mạnh qua phòng. Cái phù hiệu trúng ngay chóc trán Ron và dội lại. Harry nói:

“Cho mày đó. Mày cứ đeo cái đó vào thứ ba tới. Nếu mày may mắn thì bây giờ mày cũng có thể có một cái thẹo ở trán rồi đó… Mày muốn cái đó lắm, phải không?”

Harry sải bước đi ngang qua căn phòng về phía cầu thang

xoắn; trong lòng nó nửa muốn Ron chặn nó lại. Nó những muốn Ron quăng trả vô mặt nó một nắm đấm, nhưng Ron chỉ đứng yên đó, trong bộ đồ ngủ quá nhỏ của nó, và Harry, sau khi đi rầm rầm lên cầu thang, nằm thao thức trên giường cho cơn giận sôi lên một lúc lâu sau đó, mà vẫn không nghe tiếng Ron trở về giường ngủ của mình.

20

BÀI THI ĐẦU TIÊN

Harry thức dậy vào sáng thứ bảy, mặc quần áo một cách lơ đãng đến nỗi nó cứ tròng cái nón vô chân một hồi rồi mới nhận ra cái đó không phải là cái vớ. Cuối cùng thì nó cũng mặc quần áo đâu ra đó, lúc đó mới vội vã đi kiếm Hermione, gặp cô bé ngồi ở cái bàn dài của nhà Gryffindor trong Đại Sảnh Đường, đang ăn điểm tâm với Ginny.

Lòng Harry bồn chồn nôn nao quá, nó ăn không vô, ngồi chờ Hermione nuốt nốt muỗng cháo cuối cùng của cô bé, rồi kéo Hermione ra sân trường. Ở đó, Harry kể hết cho Hermione nghe về mấy con rồng, về mọi chuyện mà chú Sirius đã nói với nó. Câu chuyện này khiến cho tụi nó phải đi dạo thêm một vòng nữa quanh bờ hồ.

Dù hoảng sợ lo lắng trước những lời cảnh giác của chú Sirius về ông Karkaroff, Hermione vẫn cho rằng mấy con rồng mới là vấn đề cấp bách hơn. Cô bé liều mạng nói:

"Tụi mình chỉ cần cố gắng giữ sao cho bồ sống đến tối thứ ba trước cái đã, tới đó rồi mới lo tiếp đến ông Karkaroff."

Hai đứa đi vòng vòng quanh bờ hồ đến ba lần, cố gắng

nghĩ ra một câu thần chú đơn giản nào đó có thể chinh phục một con rồng. Nhưng suốt cuộc đi dạo chẳng đem lại cho chúng một điều gì, thành ra tụi nó vô thư viện nghỉ mệt và nghiên cứu ở trong đó. Tụi nó lôi xuống mọi quyển sách mà tụi nó có thể tìm thấy về rồng và cả hai xắn tay áo lên bắt đầu tra cứu cả một đống sách to tổ chảng *Cắt tỉa móng vuốt bằng bùa điều trị bệnh sứt vảy*... "Cái này thiệt là vô tích sự, cái này dành cho mấy người cổ quái như bác Hagrid để chăm sóc chúng khỏe mạnh…"

Rồng cực kỳ khó trừ khử, ấy là do một phép thuật cổ xưa đã thấm vào lớp da dày của chúng, khiến cho không có bùa chú nào có thể xâm nhập ngoại trừ những bùa chú mạnh nhứt... "Nhưng mà chú Sirius nói là chỉ cần một câu thần chú đơn giản là được…"

Harry quăng cuốn *Những Người Khoái Rồng Quá Cỡ* qua một bên, nói:

"Vậy thì tụi mình thử tìm trong những cuốn sách thần chú đơn giản xem."

Nó quay trở lại bàn với một đống sách thần chú, đặt chúng xuống bàn, và hai đứa bắt đầu thay phiên nhau lật lướt từng cuốn. Hermione ngồi bên cạnh rì rầm không dứt:

"À, có Bùa Chuyển đổi… nhưng mà Chuyển đổi thì ăn nhằm gì chứ? Trừ khi bồ chuyển đổi răng nanh của nó thành ra keo rượu hay một thứ gì đó khiến cho nó bớt nguy hiểm đi… Cái rắc rối là, như sách nói, không có mấy thứ qua được lớp da rồng… Mình cho là nên biến hình nó đi, nhưng mà một thứ to như rồng thì thiệt tình khó có hy vọng, mình không chắc là

ngay cả giáo sư McGonagall cũng có làm được không… trừ khi bồ định yểm bùa lên *chính bồ?* Có lẽ sẽ tăng thêm cho bồ một chút sức mạnh há? Nhưng mà *chúng không phải* là bùa chú đơn giản, nghĩa là, chúng ta chưa từng làm những điều đó trong lớp học, mình chỉ biết về chúng nhờ mình làm bài thực hành Pháp thuật Thường đẳng…"

Harry nói rít qua kẽ răng:

"Hermione, bồ có làm ơn ngừng nói giùm một lát được không? Mình đang cố gắng tập trung."

Nhưng mà khi Hermione im lặng thì đầu óc Harry cũng chỉ đầy nhóc một thứ gì ong ong trống rỗng, không có chỗ nào dành cho sự tập trung được hết. Nó tuyệt vọng nhìn trừng trừng xuống mục lục của cuốn *Bùa Chú Căn Bản Cho Bận Rộn Và Sinh Sự. Cạo Đầu Tức Thì.* Nhưng mà rồng đâu có tóc… *thở ớt*... cái này chỉ tổ làm tăng sức mạnh lửa của rồng… *lưỡi gai*... chính là cái mà rồng cần, để có thêm vũ khí…"

"Ôi, không, anh ta *lại* trở lại, tại sao anh ta không đọc ngay trên cái tàu đần độn của anh ta kia chứ?"

Hermione tức tối kêu lên khi thấy Viktor Krum lững thững đi vào, lướt một cái nhìn không thân thiện chút nào qua hai đứa nó, rồi tự ngồi xuống ở một góc xa với một đống sách.

"Thôi đi, Harry ơi. Tụi mình trở về phòng sinh hoạt chung đi… chỉ lát nữa là cái câu lạc bộ những người ái mộ anh ta sẽ kéo tới đây, líu lo nhặng xị cả lên…"

Và không sai chút nào, khi hai đứa nó vừa rời khỏi thư

viện, thì một gánh con gái nhón gót đi ngang qua mặt tụi nó, có đứa còn đeo cả một cái khăn quàng Bungari, cột quanh eo.

Đêm đó Harry thiệt khó mà ngủ được. Khi nó thức dậy vào sáng thứ hai, nó cân nhắc một cách nghiêm túc, lần đầu tiên, khả năng chạy trốn khỏi trường Hogwarts. Nhưng khi nó nhìn quanh Đại Sảnh Đường vào giờ điểm tâm, và nghĩ đến việc rời bỏ lâu đài Hogwarts sẽ có nghĩa là gì thì nó biết là nó không thể làm được chuyện đó. Đây là nơi duy nhứt mà nó đã từng hạnh phúc… Ừ, nó cho là hồi nhỏ xíu nó cũng từng được sống hạnh phúc với ba má nó, nhưng mà kỷ niệm đó thì nó chẳng thể nhớ được gì cả.

Không hiểu sao, việc nhận ra được là nếu ở lại trường Hogwarts mà đương đầu với rồng thì sẽ tốt hơn là quay về ngôi nhà ở đường Privet Drive sống với Dudley đã có tác dụng tốt với Harry - điều này làm cho nó cảm thấy hơi bình tĩnh lại một chút. Nó ăn hết món thịt muối một cách khó khăn (cổ họng của nó bữa nay hoạt động không được tốt lắm.) Khi nó và Hermione đứng dậy, nó nhìn thấy Cedric Diggory cũng đang rời bàn ăn nhà Hufflepuff.

Cedric vẫn chưa biết gì về rồng… anh ta là quán quân duy nhứt không hay biết gì về chuyện này, nếu đúng như Harry suy đoán thì là bà Maxime và ông Karkaroff đều đã xì thông tin cho Fleur và Krum biết cả…

Harry nhìn theo Cedric rời Đại Sảnh Đường và quyết định. Nó nói với Hermione:

“Mình sẽ gặp lại bồ ở nhà lồng kiếng nghe Hermione. Đi trước đi, lát nữa mình sẽ theo kịp bồ.”

“Harry à, bồ sẽ bị trễ học cho coi, chuông sắp sửa reo rồi…”

“Mình sẽ theo kịp bồ mà, được chứ?”

Khi Harry chạy tới bậc cuối của cái cầu thang cẩm thạch thì Cedric đã lên tới bậc trên cùng. Anh bị một đám nữ sinh năm thứ sáu vây quanh. Harry chẳng muốn nói chuyện với Cedric trước mặt đám con gái đó; đám đó nằm trong số những người trích dẫn bài báo của Rita để nhạo báng nó mỗi khi nó đi láng cháng gần chúng. Harry đành đi theo Cedric ở một khoảng cách xa xa và thấy anh đi về phía hành lang lớp học Bùa Chú. Harry chợt nảy ra một sáng kiến. Đứng lại cách đám kia một khoảng khá xa, Harry rút cây đũa phép của nó ra, nhắm cẩn thận:

“*Diffindo*!”*

Cái cặp của Cedric tét bung ra. Giấy da, viết lông ngỗng, sách vở rớt ra văng tứ tung trên sàn, mấy bình mực bể nát.

Đám bạn Cedric cúi xuống toan giúp anh nhặt nhạnh lại, nhưng Cedric nói với một giọng điên tiết:

“Đừng bận tâm. Đi đi, nói với giáo sư Flitwick là tôi đến lớp ngay…”

Đây đúng là điều mà Harry hy vọng. Nó nhét cây đũa phép của nó vô trong áo chùng, đợi cho đến khi đám bạn của Cedric biến hết vô lớp học, nó mới vội vã chạy lên hành lang bây giờ hoàn toàn vắng vẻ, chỉ có mỗi mình nó và Cedric.

Cedric vừa lượm lên cuốn *Hướng Dẫn Biến Hình Cao Cấp* bị lấm mực nhòe nhoẹt, vừa nói với Harry :

“Chào! Cái cặp của tôi bị tét… cặp mới toanh và tất cả…”

Harry nói:

“Cedric, bài thi đầu tiên là rồng.”

Cedric ngước nhìn lên:

“Cái gì?”

Harry nói nhanh, để phòng trường hợp giáo sư Flitwick bước ra xem tình hình của Cedric.

“Rồng. Họ có bốn con rồng, một con cho mỗi quán quân, và chúng ta phải vượt qua chúng.”

Cedric trợn mắt ngó Harry. Harry nhìn thấy nỗi kinh hoảng mà nó đã cảm thấy vào tối hôm thứ bảy đang bùng lên trong đôi mắt xám của Cedric.

Cedric hỏi lại bằng một giọng chết lặng:

“Em có chắc không?”

Harry nói:

“Chắc như đinh đóng cột. Em thấy chúng rồi mà.”

“Nhưng làm sao em biết được? Chúng ta đâu có được phép biết…”

Harry biết là lão Hagrid sẽ gặp rắc rối to nếu nó nói sự thật, nên nó chỉ nói nhanh:

“Đừng bận tâm điều đó! Nhưng em không phải là người duy nhứt biết. Fleur và Krum bây giờ chắc cũng biết rồi - Cả bà Maxime và ông Karkaroff cũng đều nhìn thấy rồng rồi.”

Cedric đứng thẳng lên, hai tay anh cầm đầy những viết

lông ngỗng, giấy da, và sách, cái cặp bị tét của anh đeo toòng teng ở một bên vai. Anh tròn mắt nhìn Harry, và trong đôi mắt anh là một cái nhìn bối rối, gần như ngờ vực. Anh hỏi:

"Tại sao em lại nói cho anh biết?"

Harry nhìn Cedric mà không tin nổi. Nó chắc là Cedric sẽ không hỏi câu đó nếu chính mắt anh ta đã nhìn thấy mấy con rồng. Harry sẽ không để cho đối thủ, ngay cả kẻ thù tệ nhứt của mình, đương đầu với những quái vật đó mà không được chuẩn bị. Ừ, dù đó là Malfoy hay thầy Snape…

Nó nói với Cedric:

"Chỉ là… để cho công bằng. Bây giờ tất cả chúng ta đều biết… chúng ta đều có vị trí bằng nhau, đúng không?"

Cedric vẫn còn đang nhìn Harry với một chút nghi ngờ gì đó thì cũng là lúc Harry nghe một tiếng lộc cộc quen thuộc vang lên đằng sau lưng. Nó quay lại và thấy thầy Moddy Mắt-Điên từ trong một lớp học đi ra. Ông lầu bầu:

"Đi theo ta, Potter. Còn Diggory, về lớp đi!"

Harry lo lắng nhìn thầy Moody. Không biết thầy có nghe lỏm câu chuyện của nó không?

"Dạ… thưa giáo sư, đáng lẽ giờ này con phải ở trong lớp Thảo Dược…"

"Đừng lo chuyện đó, Potter. Hãy vô văn phòng của thầy, mời…"

Harry đi theo thầy, thắc mắc là bây giờ chuyện gì sắp xảy ra cho nó đây. Nếu mà thầy Moody muốn biết làm sao mà nó

biết được về mấy con rồng, thì nó biết làm sao? Liệu thầy Moody có đến gặp cụ Dumbledore mà méc lão Hagrid không? Hay chỉ biến Harry thành một con chồn hương? Ừ, Harry buồn rầu nghĩ, nếu mà nó là một con chồn hương thì có lẽ lại dễ qua mặt rồng hơn, nó sẽ nhỏ con hơn, và con mắt rồng ở tuốt trên độ cao mười bảy thước thì cũng khó nhìn thấy nó hơn…

Nó đi theo thầy Moody vô tới văn phòng của thầy. Thầy Moody đóng cửa phòng rồi quay lại nhìn Harry. Cả con mắt thường lẫn con mắt phép của thầy đều nhìn chằm chằm vào nó. Thầy Moody lặng lẽ nói:

"Con vừa làm một hành động rất đúng đắn, Potter à."

Harry không biết phải nói gì; đây không phải là phản ứng mà nó chờ đợi ở thầy. Thầy Moody bảo nó:

"Ngồi xuống."

Harry ngồi xuống, nhìn quanh.

Nó từng đến văn phòng này dưới hai trào giáo viên Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám trước đây. Vào thời của giáo sư Lockhart, mấy bức tường chung quanh dán đầy những tấm hình tươi cười nhấp nháy của chính thầy Lockhart. Khi thầy Lupin sống ở đây, học trò có nhiều triển vọng bắt gặp một mẩu sinh vật hắc ám mới lạ nào đó mà thầy thu thập được để cho bọn học trò học trong lớp coi. Nhưng giờ đây, văn phòng này đầy nhóc những vật thể cực kỳ quái dị mà Harry đoán là thầy Moody đã dùng đến khi thầy còn là một Thần Sáng.

Trên bàn của thầy có một cái gì đó giống như một cái bông vụ to bằng thủy tinh rạn nứt. Harry nhận ra ngay đó là một cái

Ống Kính Mách Lẻo, bởi vì nó cũng có một cái giống như vậy, mặc dù cái của nó nhỏ hơn nhiều so với cái của thầy Moody. Ở một góc phòng, trên một cái bàn nhỏ có một vật khác trông giống như một cái gì đó từa tựa một cái ăng-ten truyền hình bằng vàng xộc xệch. Cái đó đang ngâm nga khe khẽ. Còn trên bức tường đối diện Harry thì treo một cái mà bề ngoài thì trống như một tấm gương, nhưng lại không phản chiếu căn phòng. Trong gương lởn vởn những bóng mờ di chuyển quanh quẩn, không có hình bóng nào thật rõ ràng cả.

Thầy Moody nhìn sát mặt Harry. Thầy hỏi:

"Con có khoái cái máy Dò thám Hắc ám của thầy không?"

Harry chỉ vào cái ăng-ten vàng xộc xệch:

"Thưa thầy, còn cái kia là cái gì vậy?"

"Cái máy Rà Bí Mật. Nó rung động và ngân lên mỗi khi dò ra một điều bí mật hay dối trá… nhưng dĩ nhiên ở đây thì nó chẳng được tích sự gì, bởi vì có quá nhiều sự nhiễu dính vào: học trò ở khắp xung quanh đều nói dối về lý do chúng không làm bài tập. Từ hồi thầy vô trường đến giờ, nó cứ rung động ngân nga không ngơi nghỉ. Còn cái Ống kính Mách lẻo của thầy thì cứ liên tục rít lên lanh lảnh đến nỗi thầy phải vô hiệu hóa nó luôn. Nó quá ư nhạy cảm, mách lẻo cả những chuyện xảy ra chung quanh đây cả dặm."

Thầy Moody gầm gừ nói thêm:

"Dĩ nhiên, ngoài ba mớ chuyện trẻ con, nó mách lẻo cả những chuyện khác nữa."

"Còn cái mặt kiếng kia dùng để làm gì vậy thầy?"

“À, đó là cái Gương-Thù của thầy. Con có thấy chúng đang lẩn lút quanh đây không? Chừng nào mà thầy còn nhìn thấy tròng trắng của mắt chúng thì thầy còn chưa hoàn toàn không bị rắc rối. Còn nếu gặp rắc rối thực sự thì thầy mở cái rương của thầy ra.”

Thầy bật cười, một tiếng cười khan cụt ngủn, và chỉ xuống cái rương to kềnh đặt phía dưới cửa sổ. Cái rương ấy có tới bảy cái ổ khóa sắp thành hàng. Harry cứ thắc mắc cái gì ở trong đó cho đến khi câu hỏi của thầy Moody lôi nó về ngay thực tại:

“Vậy ra… con đã phát hiện ra lũ rồng ấy, phải không?”

Harry lúng túng. Nó đã sợ điều này từ nãy giờ - Nhưng nó đã không nói cho Cedric biết và nó chắc chắn cũng sẽ không kể cho thầy Moody biết là lão Hagrid đã vi phạm trường quy.

Thầy Moody ngồi xuống, duỗi dài cái chân gỗ ra với một tiếng rên khẽ.

“Không sao. Gian lận là một phần có tính truyền thống trong những cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật và từ hồi nào đến giờ vẫn vậy.”

Harry nói ngay:

“Con không gian lận. Chẳng qua là… là do ngẫu nhiên mà con biết được.”

Thầy Moody nhoẻn miệng cười.

“Thầy đâu có buộc tội con đâu mà, nhóc tì! Thầy đã nói hoài với cụ Dumbledore ngay từ lúc bắt đầu, là cụ ấy có thể cứ giữ tâm hồn cao thượng như ý thích của cụ ấy, nhưng thầy cá

là bà Maxime và ông Karkaroff thì không đâu. Họ sẽ truyền hết cho gà của họ những điều mà họ có thể truyền. Họ muốn chiến thắng mà. Họ muốn đánh bại cụ Dumbledore mà! Họ muốn chứng minh rằng cụ Dumbledore chẳng qua cũng là người bình thường thôi."

Thầy Moody lại cất tiếng cười khan nữa, và con mắt phép của thầy đảo quanh, nhanh đến nỗi Harry cảm thấy chóng mặt khi ngó theo nó.

Thầy Moody nói:

"Vậy… con có sáng kiến gì về chuyện con sắp phải vượt qua con rồng của con chưa?"

Harry nói:

"Dạ chưa ạ."

Thầy Moody thẳng thừng nói:

"Chà, thầy sẽ không nói cho con biết đâu. Thầy thì thầy không thiên vị đâu. Thầy sẽ chỉ cho con vài lời khuyên tốt chung chung thôi. Và lời khuyên đầu tiên là - *hãy chơi theo sức mình."*

Harry vọt miệng nói ra không kịp giữ ý:

"Con có sức gì đâu?"

Thầy Moody nổi quạu:

"Đừng ngắt lời. Nếu thầy nói con có sức mạnh thì tức là con có sức mạnh. Bây giờ suy nghĩ đi. Con giỏi nhứt cái gì?"

Harry cố gắng tập trung suy nghĩ. Nó giỏi nhứt về cái gì nhỉ? À, điều này dễ thôi, đúng vậy… Nó rầu rĩ nói:

“Quidditch, và được nhiều sự giúp đỡ…”

“Đúng đó!”

Thầy Moody chăm chú nhìn nó rất kỹ, con mắt phép của thầy hầu như không cử động. Thầy nói tiếp:

“Theo như thầy nghe nói thì con là một người bay giỏi ghê lắm mà.”

Harry tròn mắt ngó thầy:

“Dạ, nhưng mà… con đâu có được phép đem theo chổi, con chỉ có cây đũa phép mà thôi…”

Thầy ngắt lời nó, nói to:

“Lời khuyên chung chung thứ hai của thầy là dùng một câu thần chú đơn giản, tử tế thì con có thể *có được cái con cần*.”

Harry ngây ra nhìn thầy. Nó cần cái gì?

Thầy Moody thì thầm:

“Suy nghĩ đi con… tổng hợp chúng lại… không đến nỗi khó khăn dữ vậy đâu…”

Và Harry chợt hiểu. Nó là người bay giỏi nhứt. Nó cần phải vượt qua con rồng ở trong không trung. Để làm được điều đó, nó cần có cây chổi thần Tia Chớp của nó. Và để có được cây Tia Chớp, nó cần…

“Hermione ơi…”

Harry rù rì nói với Hermione khi nó chạy tới nhà lồng kiếng ba phút sau đó, thốt vội vã mấy lời xin lỗi giáo sư Sprout khi đi ngang qua bà.

“Hermione ơi… mình cần bồ giúp đỡ.”

Hermione ngước nhìn lên khỏi Bụi cây Chắp cánh đang run rẩy với đôi mắt mở tròn lo lắng:

“Bồ nghĩ là mình có thể làm gì cho bồ hở Harry?”

“Hermione, mình cần học cách hô Bùa Triệu Tập một cách hiệu quả vào trưa mai.”

Vậy là hai đứa thực tập ngay. Tụi nó không ăn trưa, mà đi thẳng tới một phòng học trống, ở đó Harry cố gắng hết sức mình để làm cho các vật thể khác nhau trong phòng bay về phía nó. Harry vẫn còn gặp vài trục trặc. Lũ sách và viết lông ngỗng cứ mất hứng nửa chừng và rớt lộp độp xuống sàn như mấy cục đá.

“Tập trung chú ý, Harry à, *hãy tập trung…”*

Harry nổi giận:

“Chứ bồ không thấy mình đang ra sức làm gì sao? Một con rồng khổng lồ không biết mắc cái gì mà cứ xuất hiện trong đầu mình hoài… Mà thôi, thử lại lần nữa coi…”

Harry muốn bỏ luôn buổi học Tiên tri để tiếp tục thực tập, nhưng Hermione thì thẳng thừng từ chối trốn buổi học Toán, và nếu không có Hermione thì cũng không thể tập tành gì được. Thành ra Harry phải chịu đựng cho hết một giờ học với giáo sư Trelawney. Bà giáo này dành ra nửa buổi học để nói cho mọi người biết là vị trí của Sao Hỏa tương quan với Sao Thổ vào lúc ấy có ý nghĩa là người nào sanh vào tháng bảy thì sẽ gặp phải một mối hiểm nguy đột ngột, chết thảm khốc.

Harry không kiềm chế được cơn nóng giận, nói to lên:

“Hay quá, vậy là tốt. Miễn là đừng có kéo dài. Tôi không muốn chịu đựng đau đớn lâu đâu.”

Trông Ron lúc ấy có vẻ như rất muốn cười; chắc chắn đây là lần đầu tiên trong suốt mấy ngày nay Ron bắt gặp ánh mắt Harry, nhưng Harry vẫn còn cảm thấy tức mình với Ron nên nó cũng phớt lờ. Phần còn lại của buổi học hôm đó, Harry thử thu hút mấy vật thể nho nhỏ về phía nó bằng cách điều khiển cây đũa phép dưới gầm bàn. Nó đã tìm cách làm cho một con ruồi lao thẳng vào tay nó, nhưng nó không hoàn toàn chắc chắn đó là nhờ quyền lực pháp thuật của nó, hay chẳng qua là tại con ruồi ngu quá mạng.

Sau buổi học Tiên tri, Harry nuốt vội vàng bữa ăn tối, rồi trở lại gian phòng học trống với Hermione, dùng tấm Áo khoác Tàng hình để tránh đụng đầu các giáo viên. Hai đứa thực tập miết đến nửa đêm. Tụi nó còn tính ở đó khuya hơn nữa, nhưng mà con quỷ Peeves siêu quậy xuất hiện. Nó giả bộ tưởng là Harry đang chọi nó, và nó bắt đầu liệng ghế bay ngang qua phòng. Harry và Hermione vội vã rời khỏi căn phòng trước khi tiếng động rầm rầm đó thu hút thầy giám thị Filch đến. Hai đứa đi trở lại phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, lúc ấy đã vắng vẻ một cách hiền lành.

Vào khoảng hai giờ sáng, Harry đứng gần lò sưởi giữa những mớ đồ vật, nào là sách vở, viết lông ngỗng, mấy cái ghế lật ngược, một bộ bài Xì Bùm, và con cóc của Neville, con Trevor. Chỉ đến giờ cuối cùng Harry mới thực sự nắm được Bùa Triệu Tập. Hermione có vẻ kiệt sức tới nơi nhưng rất hài lòng:

“Khá hơn rồi đó, Harry, khá hơn nhiều lắm rồi đó.”

Harry quăng trả một cuốn tự điển cổ ngữ Rune cho Hermione để thử lại một lần nữa. Nó nói:

“Ừ, bây giờ mình biết phải làm gì lần sau, nếu học không thông yểm bùa không được, cứ đem rồng ra dọa mình. Ừ, đúng vậy…”

Nó giơ đũa phép lên một lần nữa:

“Accio Dictionary !”[*]

Cuốn sách nặng nề bật ra khỏi tay Hermione, bay ngang qua căn phòng, và Harry chụp bắt lại. Hermione vui mừng nói:

“Harry ơi, mình thiệt tình tin là bồ làm được rồi đó.”

Harry nói:

“Chỉ mong sao bùa chú linh nghiệm vào ngày mai. Cây chổi thần Tia Chớp sẽ ở khoảng cách xa hơn nhiều so với mấy thứ đồ ở đây. Cây chổi sẽ ở trong tòa lâu đài, còn mình lúc đó lại ở ngoài sân…”

Hermione nói một cách chắc chắn:

“Không hề gì đâu. Miễn là bồ tập trung thực sự, hết sức tập trung vô nó là nó sẽ đến thôi. Bây giờ đi ngủ thôi Harry… Bồ cần ngủ lắm đó…”

Nhờ dốc hết tâm trí học hành Bùa Triệu Tập nên tối hôm đó Harry không bị hoảng loạn. Tuy nhiên vào sáng hôm sau thì nỗi kinh hoàng quay trở lại ám nó với đầy đủ tính chất đáng sợ. Không khí trong trường là một không khí vô cùng căng thẳng và hồi hộp. Giữa trưa thì các lớp học ngưng lại để cho

tất cả học sinh có thì giờ đi ra chuồng rồng - mặc dù dĩ nhiên là chúng chưa được biết chúng có thể tìm thấy cái gì ở đó.

Harry cảm thấy xa cách mọi người chung quanh một cách kỳ lạ, bất kể là khi nó đi ngang qua được họ cầu chúc điều lành hay độc địa huýt gió "*Tụi tao chuẩn bị sẵn cả hộp khăn giấy đây nè, Potter.*" Nó ở trong một trạng thái căng thẳng quá mức đến nỗi nó không biết liệu nó có phát điên lên không khi người ta dẫn nó ra gặp mấy con rồng, và biết đâu lại xoay ra nguyền tất cả những ai nằm trong tầm mắt. Thời gian trôi qua với một phong cách đỏng đảnh hơn bao giờ hết, khi thì ào ạt trôi đi cả khối, khiến cho nó cảm thấy như vừa ngồi xuống học tiết đầu tiên, môn Lịch sử Pháp thuật, thì đã tới giờ đi ăn trưa… và rồi (không biết buổi sáng biến đi đâu? Những giờ không có-rồng cuối cùng của nó mất đi đâu?), giáo sư McGonagall vội vã đến chỗ nó trong Đại Sảnh Đường. Cả đống người ngó theo cô trò nó.

"Harry, các quán quân phải ra sân ngay bây giờ… Con phải chuẩn bị sẵn sàng để thực hiện bài thi đầu tiên."

Harry đứng lên, cái nĩa của nó rớt xuống chạm cái dĩa kêu keng một tiếng. Hermione thì thầm:

"Chúc bồ may mắn, Harry. Bồ sẽ làm tốt mà!"

Harry đáp bằng một giọng không còn gì là giọng của nó nữa:

"Ừ."

Nó rời Đại Sảnh Đường với giáo sư McGonagall. Trông giáo sư cũng không có vẻ gì còn là chính giáo sư nữa; thực ra

trông bà lo lắng căng thẳng không khác gì Hermione. Khi bà cùng nó đi xuống mấy bậc thềm đá và ra khỏi tòa lâu đài trong buổi trưa tháng mười một lạnh lẽo đó, bà đặt bàn tay lên vai Harry và nói:

"Bây giờ, đừng hoảng loạn nghe con. Cứ giữ cái đầu tỉnh táo… Chúng ta có các pháp sư đứng chung quanh để chế ngự tình huống nếu nó trở nên quá đà… Vấn đề chính là con chỉ cần cố gắng hết sức mình, và không ai nghĩ sẽ có chuyện gì tệ hại xảy ra cho con đâu… Con có sao không?"

Harry nghe thấy mình nói:

"Dạ, dạ thưa, con khỏe."

Giáo sư McGonagall dắt Harry đi về phía có những con rồng nhốt ở ven rừng, nhưng khi hai người vừa đi đến gần một lùm cây, qua khỏi lùm cây ấy là có thể nhìn thấy rõ ràng chuồng rồng, thì Harry nhìn thấy một cái lều đã được dựng lên, cửa lều hướng về phía nó, che mất lũ rồng.

Giáo sư McGonagall nói với giọng hơi run run:

"Con sẽ vô đó với các quán quân khác và chờ đến phiên mình, Potter à. Ông Bagman đang ở trong đó… Ông sẽ nói cho con biết thủ tục… Chúc con may mắn …"

Harry đáp lại bằng giọng ỉu xìu, xa xăm:

"Cám ơn cô."

Giáo sư McGonagall quay đi, để Harry ở lại trước cửa lều, và nó bước vào.

Fleur Delacour đang ngồi trên một cái ghế gỗ ở một góc

lều. Trông cô ta không còn bình tĩnh như ngày thường, mà có hơi nhợt nhạt và lấm tấm mồ hôi. Viktor Krum thì tỏ ra cáu gắt hơn cả ngày thường, chắc đó là cách anh ta bày tỏ sự căng thẳng, Harry nghĩ vậy. Cedric thì đang đi qua đi lại. Khi Harry bước vào, Cedric nhẹ mỉm cười với nó. Harry cũng mỉm cười đáp lại, cảm thấy các cơ mặt của nó khó khăn lắm mới giãn ra được một chút, như thể chúng đã quên béng đi phải giãn ra như thế nào khi người ta cười.

Ông Bagman nhìn quanh thấy Harry, vui vẻ nói:

"À, Harry, tốt tốt. Vô đây, vô đây, cứ thoải mái như ở nhà nhé!"

Ông Bagman trông giống như một nhân vật hoạt hình bị thổi to phình giữa Đám quán quân mặt mày tái mét.

Ông lại mặc cái áo chùng cũ của đội Ong Bắp Cày. Ông hớn hở nói:

"Nào, bây giờ các thí sinh đều đã ở đây… đã tới lúc phổ biến thể lệ! Khi khán giả tụ tập đông đủ, tôi sẽ đưa cho mỗi trò cái túi này."

Ông giơ ra một cái túi nhỏ bằng lụa màu tím và lúc lắc cái đựng bên trong, nói tiếp:

"Mỗi trò sẽ lựa chọn từ trong túi này một mô hình nhỏ của cái mà mình sẽ phải đương đầu. Có nhiều loại… ờ, khác nhau, các trò hiểu chứ? Và tôi cũng phải nói với các trò một điều nữa … À, phải … bài thi của các trò là *đi lấy một cái trứng vàng."*

Harry liếc nhìn quanh. Cedric gật đầu một cái, để tỏ ra

rằng có hiểu những lời ông Bagman nói, và lại bắt đầu đi loanh quanh trong lều, trông anh ta xanh lét. Fleur và Krum không phản ứng gì hết. Có thể tụi nó sợ là tụi nó sẽ phát ọe nếu tụi nó mở miệng ra. Đó chính là cảm giác mà Harry đang có. Nhưng ít nhứt đối với Fleur và Krum thì đây là cái chuyện mà tụi nó xung phong làm cơ mà…

Chẳng mấy chốc, vang lên tiếng hàng trăm và hàng trăm cặp giò đi rần rần ngang qua căn lều, và chủ nhân những cặp giò đó nói cười phấn khởi, đùa cợt nhau… Harry cảm thấy mình xa cách đám đông như thể họ thuộc những chủng loại khác. Và rồi… Harry cảm thấy như thể chỉ một giây sau mà thôi, ông Bagman mở cái miệng của cái túi bằng lụa tím. Ông đưa cái túi cho Fleur, nói:

"Ưu tiên cho phụ nữ."

Fleur cho một bàn tay run rẩy vô trong túi và rút ra một mô hình con rồng nhỏ xíu hoàn hảo, con Xanh xứ Wales. Nó đeo con số 2 quanh cổ. Và căn cứ vào sự kiện là Fleur chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên gì hết, mà chỉ tỏ một vẻ hơi cam chịu đã được xác định, Harry biết là nó đã nghĩ đúng: bà Maxime đã tiết lộ đề thi cho gà nhà.

Đối với Krum cũng xảy ra tương tự. Anh rút thăm được một con Cầu lửa Trung hoa đỏ tía. Con này đeo số 3 quanh cổ. Krum thậm chí không chớp mắt, chỉ ngồi trở xuống và đăm đăm ngó xuống đất.

Cedric cho tay vô túi và rút ra mô hình con Mũi cụt Thụy Điển với số 1 cột quanh cổ. Biết là bên trong còn lại cái gì rồi, Harry thò tay vô cái túi lụa lấy ra con Đuôi-Gai Hung-ga-ri,

đeo số 4. Khi Harry nhìn cái mô hình con rồng, con rồng liền xòe cánh và nhe mấy cái răng tí hon của nó ra.

Ông Bagman nói:

"Vậy là các thí sinh đã nhận xong đề, mỗi người đã bốc thăm một con rồng mà mình phải giải quyết, và con số đó là số thứ tự mà các trò sẽ ra thi với con rồng, các trò rõ chưa? Bây giờ, tôi sắp phải để lại các trò một mình, vì tôi sẽ là bình luận viên của cuộc thi đấu. Nào, thí sinh Diggory, cậu là người thi đấu đầu tiên, chỉ việc đi thẳng vô chuồng rồng khi trò nghe một tiếng còi, được chứ? Bây giờ… Harry này… Tôi có thể nói nhanh đôi lời với cậu chứ? Ra ngoài nhé?"

"Dạ… ơ… được."

Harry thẫn thờ đáp, nó đứng dậy và đi ra khỏi lều với ông Bagman. Ông dắt nó đi một ra một khoảng cách khá xa, vô trong hàng cây, rồi quay lại nhìn nó với vẻ mặt cha chú:

"Con có thấy ổn không, Harry? Bác có giúp được gì cho con không?"

Harry nói:

"Cái gì? Dạ… Con… không, không có chi."

Ông Bagman hạ giọng xuống một cách bí ẩn:

"Con cần lên kế hoạch không? Bởi vì bác không ngại chia sẻ với con vài mánh đâu, ý bác nói là nếu như con muốn, con biết đấy."

Ông Bagman lại càng hạ thấp giọng hơn nữa, nói tiếp:

"Con là kẻ lép vế trong cuộc thi đấu này, Harry à… nếu có

bất cứ điều gì bác có thể làm để giúp con…”

“Không cần.”

Harry nói nhanh đến nỗi nó biết như vậy là hỗn hào.

“Không cần… Con… Con biết con sẽ làm gì, cám ơn bác.”

Ông Bagman nháy mắt:

“Không ai *biết* đâu, Harry à.”

Harry nói:

“Không cần mà, con không sao.”

Nó không biết tại sao nó cứ khăng khăng nói cái giọng “không sao” đó, không biết liệu nó có khi nào “có sao” hơn lúc này chăng. Nó khẳng định:

“Con có kế hoạch rồi, con…”

Một tiếng còi thổi vang lên đâu đó.

“Chèn ơi, bác phải chạy đi đây.”

Ông Bagman giật mình kêu lên và chạy đi.

Harry đi trở vô lều và thấy Cedric từ trong lều chui ra, xanh lè xanh lét hơn bao giờ hết. Harry cố gắng nói câu chúc lành khi anh đi ngang qua nó, nhưng cái tiếng thoát ra khỏi miệng nó chỉ là một tiếng ậm ừ khàn khàn.

Harry ngồi trong lều với Fleur và Krum. Vài giây sau, nghe tiếng hò reo vang trời của đám đông, tụi nó hiểu là Cedric đã bước vô chuồng rồng và bây giờ đang mặt đối mặt với cái bản sao sống của cái mô hình mà anh bốc thăm được…

Ngồi đó mà dỏng tai nghe ngóng thì thiệt là tê hại hơn cả

tưởng tượng của Harry. Đám đông gào thét… rú lên… hổn hển như một con người duy nhứt có nhiều đầu, khi Cedric làm cái gì đó để vượt qua được con Mũi cụt Thụy Điển. Krum vẫn cứ nhìn chòng chọc xuống mặt đất. Fleur bây giờ lại lặp lại những bước đi của Cedric, cứ đi lòng vòng quanh lều. Và những lời bình luận của ông Bagman làm cho mọi thứ càng tồi tệ thêm lên… Những hình ảnh khủng khiếp hiện ra trong đầu Harry khi nó nghe thấy:

"Ôi… thoát trong đường tơ kẽ tóc, chỉ trong đường tơ kẽ tóc mà thôi… Anh chàng này, liều mạng quá… Động tác khéo léo… tiếc là không hiệu quả!"

Và rồi, sau khoảng mười lăm phút, Harry nghe một tiếng gầm điếc tai và điều đó chỉ có thể có nghĩa là Cedric đã vượt qua được con rồng và đã lấy được quả trứng vàng.

Ông Bagman hét oang oang:

"Quả là xuất sắc! Và bây giờ là điểm của Ban giám khảo."

Nhưng ông Bagman không đọc lên những điểm số đó; Harry đồ chừng Ban giám khảo đang giơ bảng điểm lên cho đám đông xem.

Khi còi thổi lên lần nữa, ông Bagman hét tiếp:

"Một thí sinh đã xong, còn ba thí sinh nữa! Xin mời cô Delacour!"

Fleur run rẩy từ đầu đến chân. Mãi đến giờ, Harry mới thấy có cảm tình với Fleur hơn một chút khi cô gái rời khỏi căn lều với đầu ngẩng cao và cây đũa phép nắm chặt trong tay.

Chỉ còn lại Harry và Krum ở lại trong lều, ngồi đối diện với nhau, nhưng tránh nhìn vào mặt nhau.

Rồi diễn tiến tương tự lúc nãy lại bắt đầu…

"Ôi… tôi không chắc như vậy là khôn ngoan đâu!"

Harry có thể nghe tiếng ông Bagman thét lên đầy vui sướng.

"Ôi… suýt chút nữa! Bây giờ cẩn thận… Mèn đét ơi, tôi cứ tưởng là cô ta đã lấy được rồi chứ!"

Mười phút sau, Harry nghe đám đông bùng nổ một trận hò reo hoan hô một lần nữa… Ắt là Fleur cũng đã thành công. Một khoảnh khắc tạm lắng, khi điểm của Fleur được công bố… thêm nhiều tiếng vỗ tay… và rồi, lần thứ ba, tiếng còi thổi vang.

Ông Bagman gào lên khi Krum lù đù đi ra, bỏ lại Harry hoàn toàn cô độc trong căn lều.

"Và bây giờ là cậu Krum!"

Bây giờ Harry mới ý thức về thân thể nó hơn ngày thường, rất ý thức rằng trái tim nó đang đập rất nhanh, và những ngón tay của nó tê ran vì sợ… vậy mà đồng thời nó dường như thoát ra bên ngoài chính bản thân nó, ngắm nghía mấy tấm vách lều, nghe ngóng tiếng hò hét của đám đông, như thể vẳng lại từ đâu xa lắm…

"Rất táo bạo!"

Ông Bagman đang gào, và Harry nghe tiếng con cầu lửa Trung hoa phát ra một tiếng rống khủng khiếp vang rền, trong

khi đám đông cùng lúc nín thở.

"Đó chính là khí phách mà Krum đang bộc lộ... và... Vâng, anh đã lấy được cái trứng!"

Tiếng vỗ tay hoan hô làm nát vụn bầu không khí chớm đông như làm nát vụn một tấm kiếng. Krum đã hoàn tất bài thi. Chút xíu nữa là đến lượt Harry đây.

Nó đứng lên, mơ hồ nhận thấy chân nó hình như làm bằng kẹo dẻo. Nó chờ đợi. Và rồi nó nghe tiếng còi thổi lên. Nó đi ra, qua cửa lều, cơn hoảng loạn đang dâng tràn tới cực điểm bên trong con người nó. Và bây giờ nó đi qua hàng cây, chui qua một kẽ hở của cái hàng rào chuồng rồng. Nó nhìn mọi thứ trước mắt như thể đó là một giấc mơ đầy màu sắc chói lọi. Có hàng trăm và hàng trăm gương mặt đang chăm chú ngó xuống nó từ trên khán đài được phù phép dựng lên từ lúc mà nó đứng ở vị trí này lần cuối. Và kia là con Đuôi-Gai Hung-ga-ri, đứng ở cuối chuồng, cuộn mình phục thấp bên trong đám trứng của mình, cánh của nó cụp lại nửa vời, hai con mắt vàng độc ác ngó trừng trừng Harry. Là một con bò sát đen đầy vẩy, hung bạo, con Đuôi-Gai Hung-ga-ri quật đập cái đuôi của nó, để lại những vết hằn sâu xuống mặt đất cứng thành những cái rãnh. Đám đông đang hò la ồn ào, nhưng Harry không biết đó là tiếng cổ vũ hay phản đối. Harry không biết hay không bận tâm. Đây là lúc nó làm điều nó phải làm… tập trung tâm trí, hoàn toàn và tuyệt đối, vào cái gọi là cơ hội duy nhứt của nó…

Nó giơ cây đũa phép lên và hét:

"Accio Tia Chớp!"*

Harry chờ đợi, mọi thớ thịt trên người nó đều hy vọng, đều

cầu nguyện… nếu mà bùa chú không linh… Dường như nó đang nhìn mọi thứ chung quanh qua một loại bức tường trong suốt lung linh, như một màn sương mỏng, khiến cho cái chuồng rồng và hàng mấy trăm gương mặt chung quanh đều bơi bồng bềnh một cách kỳ quái…

Và rồi Harry nghe tiếng cây chổi thần, đang lao nhanh trong không trung về phía nó từ đằng sau lưng. Harry quay lại và thấy cây chổi thần Tia Chớp đang vụt mạnh về phía nó. Vòng quanh hàng cây, lao vút vô chuồng rồng, và đứng chựng lại giữa không trung bên cạnh nó, chờ nó trèo lên. Đám đông càng hò hét dữ tợn hơn… Ông Bagman cũng hét lên câu gì đó… nhưng tai của Harry không còn hoạt động bình thường nữa…. Nghe đối với nó không còn là chuyện quan trọng nữa…

Nó đu chân lên cây chổi và đạp mạnh xuống mặt đất. Và trong một giây sau, một điều mầu nhiệm đã xảy ra…

Khi Harry phóng vút lên không, khi gió thổi lùa qua tóc nó, và những gương mặt của đám đông trở thành những đốm màu da người bên dưới, còn con Đuôi-Gai Hung-ga-ri thu lại bằng kích thước một con chó, Harry nhận thấy nó không chỉ rời bỏ mặt đất mà còn thoát khỏi cả nỗi sợ hãi của mình… nó đang trở lại đấu trường quen thuộc của mình…

Đây chẳng qua là một trận Quidditch khác, không hơn không kém… chỉ là một trận Quidditch nữa mà thôi, và con Đuôi-Gai Hung-ga-ri kia chẳng qua chỉ là một đấu thủ xấu xí…

Nó ngó xuống đám trứng để thấy quả trứng vàng đang lấp

lánh tỏa chiếu giữa những cái trứng khác màu xi măng xám xịt, yên vị an toàn giữa hai chân trước của con rồng. Harry tự nhủ mình:

"Được thôi, chiến thuật Đánh lạc hướng… chơi thôi…"

Nó lao xuống. Đầu con Đuôi-Gai Hung-ga-ri dõi theo Harry. Harry biết sắp phải làm gì và nó ngừng cú lao xuống vừa đúng lúc: một luồng lửa xẹt ra phóng trúng ngay chỗ mà lẽ ra nó sẽ lao tới nếu như nó không đánh lạc đúng lúc… nhưng Harry chẳng bận tâm đến luồng lửa đó… tránh nó chẳng khó gì hơn tránh một trái Bludger…

Ông Bagman gào to khi đám đông hú hét lên và há hốc miệng nín thở.

"Ôn dịch ơi, thằng nhỏ bay! Này cậu Krum ơi, cậu có đang xem cảnh này không đó?"

Harry phóng vọt lên, bay thành một vòng tròn quành lại; con Đuôi-Gai Hung-ga-ri vẫn theo dõi bước tiến của Harry; đầu nó xoay tròn trên cái cổ dài… Nếu nó cứ làm vậy thì thể nào một hồi nữa cũng phát chóng mặt. Nhưng có lẽ không nên kéo dài chiêu này quá đáng, kẻo con rồng lại xịt ra một luồng lửa khác.

Vừa lúc con rồng há miệng ra, Harry lao thẳng xuống như thả một trái dọi, nhưng lần này nó kém may mắn hơn: nó cũng né được ngọn lửa, nhưng cái đuôi con rồng quật lên cao đánh trúng nó. Và khi Harry lách mình sang bên trái thì một trong những cái gai đuôi dài quẹt trúng vai nó, xé rách toạc áo…

Harry cảm thấy đau buốt, nó nghe tiếng gào rú của đám

đông, nhưng vết thương không có vẻ sâu lắm… Bây giờ Harry bay quành trở lại con Đuôi-Gai Hung-ga-ri, và nó nhận ra một cơ hội cho mình…

Con Đuôi-Gai Hung-ga-ri không có vẻ gì muốn bay lên, nó chỉ chăm chăm phòng thủ để bảo vệ đám trứng của mình. Mặc dù xoay mình, quằn quại, nhấp nhổm, cánh xòe ra rồi xếp lại, đôi mắt vàng khè dễ sợ vẫn chằm chằm theo dõi Harry và con rồng vẫn không dám lìa xa đám trứng của mình… Nhưng mà Harry phải làm sao cho nó buông đám trứng ra, chứ không thì không đời nào đến gần được quả trứng vàng… Mưu mẹo cần áp dụng là phải cẩn thận và từ từ…

Harry bắt đầu bay, trước tiên bay về hướng này, sau đó bay theo hướng khác, vừa đủ xa để cho con rồng đừng xịt lửa ra đuổi nó nữa, nhưng cũng đủ gần để tạo thành một mối đe dọa khiến cho con rồng phải để mắt canh chừng Harry. Đầu con rồng cứ xoay hết hướng này sang đến hướng khác, con mắt nó dõi theo Harry đến lác luôn, và răng nanh của nó nhe cả ra…

Harry bay cao hơn. Đầu của con Đuôi-Gai Hung-ga-ri vươn cao theo Harry, cổ nó bây giờ đã vươn dài hết cỡ, vẫn còn đung đưa xoay vòng như một con rắn bị bùa mê…

Harry bay cao thêm chừng một thước nữa, và con rồng rống lên một tiếng tức tối. Harry giống như một con ruồi vo ve trước mũi con rồng, một con ruồi nhí mà con rồng những muốn đập một phát; đuôi con rồng lại quật đập lần nữa, nhưng bây giờ Harry đã bay quá cao, cái đuôi rồng không đánh tới được…. Con rồng lại xịt lửa vào không trung, Harry lại bay lắt léo để tránh… Móng vuốt của con rồng xòe rộng..

“Ráng lên con.”

Harry suỵt gọi con rồng, và bay chệch choạc bên trên nó để nhử nhử:

“Ráng lên con, ráng mà bắt ông nè… lên đây đi…”

Và cuối cùng con rồng chồm lên, xòe ra đôi cánh lông vũ màu đen to kềnh rộng gần bằng cánh của một chiếc máy bay nhỏ - và Harry lập tức nhào xuống. Trước khi con rồng biết được Harry đã làm gì, hay nó chợt biến đi đâu mất, thì Harry đã kịp tăng tốc độ, đem hết sức lao nhanh xuống mặt đất, về phía đám trứng lúc này không còn được bảo vệ giữa đôi chân trước đầy vuốt của con rồng cái nữa - Hai tay của Harry cũng đã buông tay khỏi cán cây Tia Chớp - nó chụp được ngay quả trứng vàng…

Và Harry bật vọt trở lên bằng một tốc độ cực kỳ lớn, lao vút lên phía trên các khán đài, quả trứng vàng nặng ịch nằm an toàn dưới cánh tay không bị thương của nó. Và như thể ai đó vừa vặn trả lại nút âm thanh, lần đầu tiên kể từ lúc bắt đầu cuộc thi, Harry nghe ra đúng âm thanh của đám đông: tiếng vỗ tay và hò hét vang dội không kém gì tiếng hoan hô của cổ động viên đội Quidditch Ái Nhĩ Lan tại Cúp Thế Giới.

Ông Bagman đang thét:

“Nhìn kìa! Quý vị hãy nhìn kìa! Nhà quán quân trẻ tuổi nhứt của chúng ta đã lấy được quả trứng vàng nhanh nhứt! Điều này đảm bảo phần thắng cho cậu Potter!”

Harry nhìn thấy những người giữ rồng đang vội vã nhào ra để khuất phục con Đuôi-Gai Hung-ga-ri, và ở phía lối vào

chuồng rồng, giáo sư McGonagall, giáo sư Moody và lão Hagrid đang hấp tấp đi tới đón nó, tất cả đều vẫy tay về phía nó, và mặc dù từ một khoảng cách khá xa, nụ cười của họ vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Harry bay trở về khán đài, tiếng reo hò của đám đông dội đùng đùng trong màng nhĩ. Nó đáp xuống mặt đất một cách êm ái, trái tim nó nhẹ nhàng thơ thới hơn hẳn so với tâm trạng nó suốt mấy tuần nay… Nó đã vượt qua được bài thi đầu tiên rồi nhé, nó đã sống sót…

Khi Harry bước xuống khỏi cây chổi thần Tia Chớp, giáo sư McGonagall kêu lên:

"Xuất sắc lắm, Potter à!"

Đó là cả một lời khen ngợi xa xỉ của giáo sư. Harry nhận thấy tay cô McGonagall run run khi chỉ lên vai nó:

"Con cần phải đi gặp bà Pomfrey ngay, đừng đợi Ban giám khảo công bố điểm… Đằng kia kìa, bà ấy đã băng bó xong cho Diggory rồi…"

Lão Hagrid khàn khàn bảo:

"Harry, con đã thắng đẹp! Con thắng đẹp quá! Mà lại là con Đuôi-Gai Hung-ga-ri mới đã chứ, con biết đó, Charlie nói đó là con hung tợn nhứt…"

"Cám ơn bác Hagrid."

Harry nói to để lão Hagrid không quá cao hứng mà nói hớ, để lộ chuyện Harry đã biết trước đề thi.

Giáo sư Moody cũng tỏ ra hết sức hài lòng; con mắt phép của ông cứ nhảy múa trong hốc mắt. Ông nói như gầm:

“Con chơi cú lừa đó thật ngoạn mục, thật dễ dàng.”

Giáo sư McGonagall nói:

“Potter, con làm ơn đến lều cấp cứu ngay đi…”

Harry đi ra khỏi khu chuồng rồng, vẫn còn thở gấp, và gặp bà Pomfrey đứng ngay ở cửa lều thứ hai, trông ra vẻ vô cùng lo lắng. Khi kéo Harry vô lều, bà nói bằng một giọng kinh tởm:

“Rồng!”

Trong lều cấp cứu được chia làm hai gian, Harry có thể nhận ra bóng dáng Cedric bên kia tấm màn bằng vải bố, nhưng Cedric không có vẻ bị thương nặng lắm, ít nhứt thì anh vẫn còn ngồi được. Bà Pomfrey khám vết thương trên vai Harry, miệng không ngừng nói một cách giận dữ:

“Năm ngoái là bọn giám ngục Azkaban, năm nay thì là rồng, sang năm thì họ đem cái gì vô trường này nữa hả? Trò may mắn lắm đó… vết thương này không sâu… tuy nhiên cần phải rửa sạch trước khi chữa lành nó…”

Bà rửa vết thương bằng cách chấm nhẹ một chất lỏng màu tím làm vết thương bốc khói và nhức buốt. Sau đó bà dùng đũa phép chọc vô vai Harry và làm cho vết thương lành lặn lại ngay tức thì.

“Bây giờ chỉ cần ngồi yên trong một phút… *ngồi yên!* Và rồi trò có thể đi ra coi điểm của trò.”

Bà nói xong là hối hả đi ra khỏi lều, và Harry nghe tiếng bà đi qua căn buồng bên cạnh, hỏi:

“Bây giờ trò thấy sao hả Diggory?”

Harry không muốn ngồi yên: người nó bây giờ như đầy chất phấn khích. Nó đứng lên, háo hức muốn xem coi chuyện gì đang diễn ra bên ngoài, nhưng nó chưa kịp đi ra tới cửa lều, thì hai người đã phóng xẹt vô: Hermione và Ron theo phía sau. Hermione nói the thé:

“Harry, bồ thiệt là tài giỏi!”

Trên má của cô bé vẫn còn những dấu móng tay của chính cô bé vì quá sợ hãi mà bấu vào cả mặt mình.

“Bồ làm cho mọi người kinh ngạc. Thiệt tình mà!”

Nhưng Harry thì nhìn Ron, lúc này trông Ron trắng bệch và cứ trừng mắt ngó Harry như thể nó là một con ma. Ron nói, một cách nghiêm túc:

“Harry à, cho dù ai bỏ tên bồ vô Cốc Lửa đi nữa thì mình… mình … cũng cho là người đó muốn hại bồ!”

Nghe như thể mấy tuần lễ vừa qua không hề xảy ra chuyện gì vậy. Như thể Harry mới gặp Ron lần đầu tiên vậy, ngay sau khi nó được chọn làm quán quân. Harry nói lạnh lùng:

“Vậy ra bồ hiểu rồi hả? Kể ra cũng lâu đó.”

Hermione lo lắng đứng giữa hai thằng bạn, hết nhìn đứa này tới ngó đứa kia. Ron há miệng ra ngần ngừ, Harry biết là Ron sắp sửa xin lỗi nó, nhưng nó chợt cảm thấy là nó không cần lời xin lỗi đó nữa. Trước khi Ron thốt được ra lời thì Harry đã nói:

“Thôi được rồi. Quên đi.”

Ron nói:

“Không, lẽ ra mình phải…”

Harry bảo:

“Thôi, quên đi!”

Ron bồn chồn nhe răng cười với Harry. Harry cũng nhe răng cười với Ron. Hermione òa khóc.

Harry ngơ ngác bảo Hermione:

“Có gì đâu mà khóc?”

Hermione dậm chân xuống đất, nước mắt tuôn ròng ròng xuống ngực áo, cô bé la lên:

“Hai đứa bồ *ngu* lắm!”

Và khi hai đứa con trai còn chưa kịp phản ứng, thì cô bé đã ôm chầm lấy cả hai, rồi lao đi, và khóc òa lên một cách sung sướng.

Ron lắc đầu nói:

“Sủa bậy quá! Thôi đi, Harry, người ta sắp công bố diểm của bồ rồi…”

Harry lượm quả trứng vàng và cây chổi thần Tia Chớp của nó lên, cảm thấy phấn chấn còn hơn cả cảm giác mà nó có thể tưởng tượng cách đây một giờ đồng hồ. Nó chui ra khỏi lều, với Ron sát bên cạnh, miệng nói tía lia:

“Bồ biết không, bồ là người giỏi nhứt, khỏi cần thi. Cedric thì làm được chuyện ly kỳ này nhờ nó biến hình một cục đá trên mặt đất thành một con chó… nó cố ý làm cho con rồng đối phó với con chó thay vì đối phó với nó, và mưu mẹo đó

cũng hay, bởi vì nó cũng lấy được quả trứng, nhưng mà nó cũng bị phỏng nặng. Con rồng đổi ý nửa chừng, và quyết định quay lại, bỏ mục tiêu con chó và nhắm vô nó. Nó thoát được trong gang tấc mà thôi. Còn cô nàng Fleur đó thì thử cái thứ bùa này, mình nghĩ cô nàng định thôi miên con rồng… Ừ, cái thứ bùa đó cũng linh nghiệm, con rồng lăn ra ngủ, nhưng mà khi nó ngáy, nó thở khịt ra từng luồng lửa, da cô nàng bén lửa, và cô nàng vẫy cây đũa phép ra được một chút nước. Và Krum, bồ không tin nổi đâu, nhưng thậm chí anh ta cũng không nghĩ ra được cái kế bay! Nhưng có lẽ sau bồ thì ảnh là người giỏi nhứt. Ảnh tấn công ngay vô mắt con rồng bằng một thứ thần chú gì đó. Cái dở duy nhứt là con rồng quần đạp trong cơn đau đớn và làm bể nát gần một nửa số trứng thiệt. Ban giám khảo đã trừ điểm về chuyện đó, vì thí sinh không được làm tổn hại đến trứng thiệt của rồng."

Ron hớp hơi để thở khi nó và Harry ra tới ngoài bìa khu chuồng rồng. Bây giờ con Đuôi-Gai Hung-ga-ri đã được đem đi chỗ khác, Harry có thể nhìn thấy năm vị giám khảo đang ngồi ngay ở phía đầu kia đấu trường, trên những cái ghế cao được phủ rèm vàng.

Ron nói:

"Mỗi giám khảo cho điểm tối đa là mười."

Harry đảo mắt nhìn ra sân, thấy giám khảo đầu tiên, bà Maxime, đang giơ cây đũa phép của bà lên không trung. Từ cây đũa phép đó phóng ra một cái gì đó giống như một dải nơ bạc dài, tự nó uốn éo thành một con số tám khổng lồ. Đám đông hoan hô, Ron nói:

“Không tệ lắm. Mình đoán chừng bà ấy trừ điểm vô vết thương trên vai bồ.”

Kế đến là điểm của ông Crouch. Ông bắn một con số chín lên không trung. Ron đấm lưng Harry thùm thụp, reo to:

“Coi bộ hay à!”

Kế đến là cụ Dumbledore. Cụ cũng cho điểm chín. Đám đông hò reo dữ dội hơn bao giờ hết.

Ông Ludo Bagman - *mười.*

Harry không tin được:

“Mười hả? Nhưng… mình bị thương… ổng cho điểm kiểu gì vậy?”

Ron hồi hộp kêu:

“Harry, đừng có phàn nàn.”

Và bây giờ là ông Karkaroff giơ đũa phép lên. Ông chùng tay một chút, và rồi một con số cũng bắn ra từ đầu cây đũa phép: Bốn.

Ron gầm lên tức tối:

“*Cái gì? Bốn* hả? Đồ cà chớn cà chác đầy thiên vị, ông cho Krum tới mười điểm!”

Nhưng Harry không bận tâm, nếu ông Karkaroff cho nó một con zero thì nó cũng chẳng bận tâm. Việc Ron phẫn nộ giùm nó cũng đã đáng tới cả trăm điểm rồi. Dĩ nhiên Harry không nói với Ron điều này, nhưng trái tim Harry hân hoan thơ thới như bay trên không khí khi nó rời khu chuồng rồng. Mà đâu phải chỉ một mình Ron… mà cũng đâu phải chỉ có

đám nhà Gryffindor là hò hét cổ vũ trong đám đông. Khi thấy chuyện xảy ra, khi thấy Harry phải đương đầu với cái gì, thì hầu hết cả trường đã xoay ra ủng hộ nó cũng như đã ủng hộ Cedric… Nó không bận tâm về đám nhà Slytherin, dù tụi đó có quăng cái gì vô Harry lúc này thì Harry cũng vẫn tỉnh bơ.

Khi tụi nó quay trở về trường học thì anh Charlie hấp tấp đón gặp tụi nó. Ảnh nói:

"Em đứng đầu bảng đó, Harry! Em và Krum! Nghe đây nhé, anh phải chạy gấp đây, anh phải chạy đi gởi cú cho má biết chuyện gì đã xảy ra… nhưng mà chuyện xảy ra thiệt tình không tin được! Ờ phải, họ nhờ anh bảo em ở lại chờ vài phút nữa… Ông Bagman muốn có đôi lời với em, em trở vô lều quán quân đi."

Ron nói nó sẽ đợi, thế là Harry chui trở vô lều, cảnh bên trong lều bây giờ trông khác hẳn: hân hoan chào mừng đầy thân thiện. Harry nhớ lại nó đã cảm thấy thế nào khi lắt léo lừa con Đuôi-Gai Hung-ga-ri, và so sánh cảm giác đó với sự chờ đợi dài đằng đẵng trước khi nó bước ra đối mặt với con rồng… Chẳng thể nào so sánh được; sự chờ đợi đó tồi tệ hơn nhiều, đến mức không đo được.

Cả Fleur, Cedric và Krum cùng bước vào. Một bên mặt của Cedric được đắp bằng một thứ bột nhão dày màu cam chắc là dùng để chữa vết bỏng của nó. Cedric toét miệng cười với Harry khi nhìn thấy nó.

"Giỏi lắm, Harry!"

Harry cũng toét miệng cười đáp lại:

“Anh cũng vậy.”

Ông Ludo nói:

“Tất cả các cô cậu đều giỏi!”

Ông vừa vội trở lại lều quán quân và tỏ ra hài lòng hết sức như thể chính ông vừa vượt qua được một con rồng vậy.

“Bây giờ, chỉ vài lời ngắn gọn thôi. Các cô cậu được nghỉ ngơi một thời gian cũng khá dài trước khi thực hiện bài thi thứ hai. Kỳ thi thứ hai này sẽ diễn ra vào chín giờ rưỡi sáng ngày hai mươi bốn tháng hai. Từ đây đến đó, các cô cậu có vài điều nên suy ngẫm! Các cô cậu hãy nhìn xuống quả trứng vàng mà mình đang cầm, các cô cậu sẽ thấy nó đang nở ra, có thấy chốt cài không? Các cô cậu cần phải tìm lời giải đáp cho câu đố trong cái trứng… bởi vì chúng mách cho các cô cậu biết bài thi thứ hai là gì, và có thể giúp cho các cô cậu chuẩn bị! Mọi người hiểu rõ cả chứ? Chắc không? Vậy thì được rồi, các cô cậu về đi!”

Harry ra khỏi lều, gặp Ron, và cùng nhau đi bộ quanh bìa rừng, nói chuyện tưng bừng; Harry muốn nghe thêm nhiều chi tiết hơn về các quán quân khác. Sau đó, khi hai đứa đi vòng qua lùm cây rậm rạp nơi mà Harry đã nghe tiếng rồng gầm thét lần đầu tiên, thì một mụ phù thủy nhảy ra chặn đường tụi nó.

Đó chính là Rita Skeeter. Cô ta mặc bộ áo dài màu xanh axit; cây viết lông ngỗng Tốc ký lăm lăm trong tay của cô hoàn toàn tiệp màu với bộ áo.

Cô ta tươi cười với Harry và nói:

“Chúc mừng Harry! Không biết em có thể trả lời ngắn gọn vài lời không? Em cảm thấy như thế nào khi đối diện với con rồng? *Bây giờ* em cảm thấy thế nào về sự công bằng trong việc chấm điểm?”

Harry đáp bằng giọng đầy ác ý:

“Dạ, ngắn gọn vài lời là: *Vĩnh biệt.”*

Và nó cùng Ron bỏ đi về tòa lâu đài.

21

MẶT TRẬN GIẢI PHÓNG GIA TINH

Harry, Ron và Hermione đi lên chuồng cú vào tối hôm đó tìm con Pigwidgeon, để Harry có thể gởi cho chú Sirius một lá thư kể chuyện nó đã xoay sở vượt qua được con rồng như thế nào mà vẫn bình yên vô sự. Trên đường đi, Harry kể lại cho Ron nghe tất cả những gì mà chú Sirius đã nói với nó về ông Karkaroff. Mặc dù lúc đầu Ron sửng sốt, có vẻ không tin về cái tin ông Karkaroff đã từng là một Tử Thần Thực Tử, nhưng khi tụi nó đi tới chuồng cú thì Ron lại nói là đúng ra tụi nó đã phải suy ra điều đó.

Ron nói:

"Cũng khớp lắm chứ? Còn nhớ thằng Malfoy nói gì trên xe lửa không, về chuyện ba nó là bồ tèo với ông Karkaroff đó? Bây giờ tụi mình biết là họ đã quen biết nhau ở đâu rồi. Không chừng họ đã cùng đeo mặt nạ diễu hành với nhau ở Cúp Thế Giới… Nhưng mà, Harry à, mình nói với bồ điều này, nếu chính ông Karkaroff bỏ tên bồ vô Cốc Lửa, thì bây giờ hẳn là ổng cảm thấy ổng ngu ngốc biết chừng nào, đúng không? Kế của ổng không thành rồi! Bồ chỉ bị trầy trụa sơ sơ! Lại đây…

để mình trị nó cho…”

Con Pigwidgeon quá ư mẫn cảm với ý tưởng được đi giao thư đến nỗi nó cứ bay vòng vòng quanh đầu Harry, rúc lên liên miên không dứt. Ron chụp được Pigwidgeon trên không và túm chặt nó cho đến khi Harry gắn xong lá thư vào chân con cú. Nó đem con Pigwidgeon đến bên cửa sổ và nói tiếp:

“Những bài thi khác chắc chắn là sẽ không nguy hiểm lắm đâu, chứ làm sao mà có thể nguy hiểm hơn được nữa chứ? Bồ biết gì không? Mình nhắm là bồ sẽ thắng cuộc thi đấu này đó, Harry, mình nói thiệt mà.”

Harry biết là Ron chỉ nói như vậy để đền bù lại thái độ của mình trong mấy tuần lễ trước, nhưng dù vậy nó vẫn cảm kích vô cùng. Tuy nhiên Hermione lại dựa vào vách chuồng cú, hai tay khoanh trước ngực, cau mày nhìn Ron. Cô bé nghiêm nghị nói:

“Harry còn phải đi một chặng đường dài trước khi vụ thi đấu này kết thúc. Bài thi thứ nhứt mà đã hiểm nguy như vậy thì mình không muốn nghĩ tới những bài thi sắp tới chút nào.”

Ron nói:

“Bồ là tia nắng nhỏ tốt lành phải không? Bồ với giáo sư Trelawney cũng nên có lúc kết hợp với nhau.”

Ron quăng con Pigwidgeon vào không trung. Pigwidgeon văng đi một lèo gần bốn thước rồi mới gượng lại được và ngóc đầu bay lên; lá thư gắn vào chân của nó dài hơn và nặng hơn bình thường rất nhiều. Harry không thể nào nhịn không kể một cách chi li cho chú Sirius từng pha gay cấn cách thức nó đã

lạng lách, bay vòng quanh rồi bay lắt léo như con Đuôi-Gai Hung-ga-ri. Tụi nó đứng nhìn theo con Pigwidgeon bay đi mất hút trong bóng tối, rồi Ron nói:

"Thôi, bây giờ tụi mình nên đi xuống lầu để dự bữa tiệc bất ngờ của bồ đi Harry. Giờ này chắc là anh Fred với anh George đã chôm đủ đồ ăn của nhà bếp rồi."

Đúng vậy, khi tụi nó vô phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor, thì một trận hoan hô và hò reo lại bùng nổ ra một lần nữa. Trong phòng có cả núi bánh ngọt, còn nước bí rợ và bia bơ thì chỗ nào cũng có. Lee Jordan đã cho nổ nhiều chùm pháo bông Bung Xòe khiến cho không gian đầy những ngôi sao và những tia lấp lánh. Và Dean Thomas, đứa rất giỏi môn vẽ, đã dựng lên mấy tấm biểu ngữ mới đầy ấn tượng, hầu hết đều vẽ hình Harry cỡi chổi thần Tia Chớp bay quanh trên đầu con rồng Đuôi-Gai Hung-ga-ri, nhưng cũng có hai tấm minh họa Cedric với cái đầu bốc lửa.

Harry tự lấy thức ăn cho mình; nó hầu như quên béng cảm giác đói cực kỳ là như thế nào. Nó ngồi xuống bên cạnh Ron và Hermione. Nó không thể tin nổi là nó hạnh phúc như vầy; nó đã có Ron trở về bên cạnh, nó đã vượt qua được thử thách đầu tiên, và trong vòng ba tháng nữa nó sẽ không phải đối đầu với bài thi thứ hai.

Lee Jordan cầm cái trứng vàng mà Harry để trên bàn, đặt trong lòng bàn tay của nó để cân nhắc nặng nhẹ:

"Chu choa ơi, nặng ghê ta! Mở ra đi, Harry, mở ra nghen? Tụi mình chỉ coi có cái gì trong ấy thôi."

Hermione nói nhanh:

“Bạn ấy phải tự tìm hiểu manh mối bên trong quả trứng một mình thôi. Đó là trường quy mà.”

Harry nói nhỏ cho một mình Hermione nghe:

“Mình cũng đã từng được yêu cầu là phải tự tìm cách vượt qua con rồng một mình mà thôi.”

Hermione toét miệng cười áy náy.

Tiếng nhiều người ủng hộ ý kiến của Jordan:

“Ừ, mở ra đi, Harry, mở đi mà.”

Lee đưa cái trứng cho Harry, và Harry thọc móng tay của nó vô đường rãnh chạy vòng quanh cái trứng và nạy nó ra.

Quả trứng hõm sâu và hoàn toàn rỗng tuếch - Nhưng vào đúng lúc Harry mở ra, thì khắp phòng vang lên một tiếng động khủng khiếp chưa từng thấy, một tiếng khóc than thất thanh rất to. Âm thanh gần giống tiếng than khóc này nhứt mà Harry từng nghe qua là âm thanh của ban nhạc đại hòa tấu ma trong bữa tiệc tử nhật của con ma Nick Suýt Mất Đầu, toàn ban nhạc đã cùng nhau chơi đờn cưa.

Fred đưa hai tay bịt tai lại, thét :

“Đóng nó lại!”

Seamus Finnigan trợn mắt ngó cái trứng khi Harry đóng ập nó lại.

“Cái gì vậy? Nghe như là nữ thần báo tử ấy… Có lẽ bồ sẽ phải vượt qua một trong những nữ thần báo tử trong bài thi kế tiếp đó, Harry!”

Neville là đứa đã tái mét và làm đổ những khoanh xúc xích

xuống khắp sàn. Nó nói:

"Nghe như ai đó đang bị tra tấn. Bồ sắp phải chiến đấu với Lời nguyền Hành hạ đó!"

George nói:

"Đừng có ngu, Neville, điều đó bất hợp pháp mà. Người ta sẽ không được dùng Lời nguyền Hành hạ với các quán quân đâu. Anh nghĩ âm thanh đó giống như tiếng anh Percy hát… có lẽ em phải tấn công ảnh khi ảnh đang tắm, Harry à."

Fred hỏi:

"Ăn bánh nhân mứt không, Hermione?"

Hermione nghi ngờ nhìn cái dĩa mà Fred đưa ra mời nó. Fred nhe răng cười:

"Không sao đâu. Anh không có làm gì nó hết á. Em chỉ cần cẩn thận với món kem sữa trứng…"

Neville vừa mới cắn một miếng bánh kem sữa trứng bèn cảm thấy mắc nghẹn và phun nó ra ngay. Fred cười:

"Anh giỡn chút xíu mà, Neville…"

Hermione lấy một miếng bánh nhân mứt. Rồi cô bé nói:

"Anh lấy tất cả những thứ này từ nhà bếp hả anh Fred?"

Fred toét miệng cười với Hermione và nói:

"Ừ."

Nó nhái giọng the thé ở âm vực cực kỳ cao của các gia tinh:

"Cứ lấy bất kỳ cái gì cậu muốn lấy, thưa cậu, bất kỳ cái gì

ạ! Đám gia tinh thiệt là được việc… mình mà kêu đói bụng là họ đem cho mình cả một con bò nướng.”

Hermione làm như tình cờ hỏi một cách ngây thơ:

“Làm sao anh vô nhà bếp được?”

Fred nói:

“Dễ ợt! Cửa giấu sau một bức tranh vẽ một tộ trái cây. Chỉ cần khều khều trái lê làm cho nó cười khúc khích và…”

Đột nhiên Fred ngừng nói, ngờ vực nhìn Hermione, hỏi lại:

“Em hỏi chi vậy?”

Hermione nói ngay:

“Đâu có chi!”

George nói:

“Bộ em muốn thử dắt lũ gia tinh ra ngoài đình công bây giờ sao? Bộ em sắp tung truyền đơn xúi giục lũ chúng nổi loạn hả?”

Nhiều người phá ra cười giòn. Hermione chẳng thèm đáp lại.

Fred cảnh cáo:

“Em dừng có làm cho tụi nó rối tung lên và nói với tụi nó là tụi nó phải được mặc quần áo và được lãnh lương nghen! Em sẽ khiến tụi nó trễ nải chuyện nấu nướng cho coi!”

Vừa lúc đó Neville gây ra một sự thay đổi không khí cho vui bằng cách biến thành một con chim hoàng yến.

Fred nói to át những tiếng cười ha hả:

“Ôi, xin lỗi nghen, Neville! Tại món bánh kem trứng sữa mà tụi này đã yểm bùa đó mà.”

Tuy nhiên chỉ trong vòng một phút, con chim rụng hết lông, và ngay khi trơ trụi lông lá thì con chim lại biến thành Neville, trông hoàn toàn bình thường. Neville cùng cười xòa theo các bạn.

Fred bèn rao to với cái đám đống nho nhỏ dễ bị kích động này:

“Bánh Kem Hoàng yến đây! George và tôi đã phát minh ra - Bảy Sickle một bánh, mại dô!”

Cuối cùng khi Harry cùng với Ron, Neville, Seamus và Dean đi về phòng ngủ của tụi nó thì đã một giờ sáng. Trước khi kéo kín tấm màn quanh cái giường có bốn cọc, Harry để cái mô hình tí hon của con rồng Đuôi-Gai Hung-ga-ri lên cái bàn đặt cạnh giường, rồi nó ngáp, cuộn tròn người và nhắm mắt lại. Harry vừa kéo mùng, vừa nghĩ, *“Hóa ra bác Hagrid cũng có lý, lũ rồng ấy, thực ra, tụi nó cũng tạm được…”*

Tháng mười hai bắt đầu bằng những cơn gió và những trận mưa đá. Mặc dù đã được thiết kế như thể luôn luôn ở trong mùa đông, nhưng mỗi khi đi ngang thấy con tàu Durmstrang đậu ở ven hồ, nhấp nhô theo từng cơn gió mạnh, những cánh buồm đen căng phồng in ngược lên nền trời đen, Harry vẫn thấy hên là lâu đài Hogwarts còn có những lò sưởi to và những bức tường dày. Harry nghĩ mấy cái nhà lưu động Beauxbatons cũng có vẻ hơi lạnh lẽo. Nó nhận thấy lão Hagrid thường xuyên cho đàn ngựa của bà Maxime uống món rượu chế bằng mạch nha. Làn khói tỏa lên từ những cái máng ăn trong góc

khu chăn thả của chúng cũng đủ làm cho cả lớp học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí lâng lâng say. Điều này hơi bị rách việc, bởi vì tụi nó vẫn còn phải chăm sóc mấy con Quái Tôm và cần đến đầu óc sáng suốt khi quanh quẩn bên lũ Quái Tôm đó.

Lão Hagrid nói với đám học trò run lập cập trong giờ học kế tiếp giữa mảnh vườn bí rợ lộng gió:

"Tôi không biết chúng có ngủ đông hay không nữa. Tôi nghĩ là chúng ta cứ thử coi chúng có khoái một chỗ trú thân không… Chúng ta cho chúng tá túc trong mấy cái hộp này…"

Bây giờ thì chỉ còn lại chừng mười con Quái Tôm mà thôi. Hiển nhiên là cái khát vọng giết nhau của chúng không được chúng thực hành triệt để. Mỗi con Quái Tôm bây giờ dài tới hơn một thước tám. Bộ áo giáp dày mo của chúng, cặp giò lật đật mạnh mẽ của chúng, cái đuôi cứ nháng nổ ra lửa, vòi chích và vòi hút của chúng cùng kết hợp với nhau làm cho lũ Quái Tôm trở thành những thứ gớm ghiếc nhứt mà Harry từng nhìn thấy trên đời. Cả đám học trò chán nản nhìn những cái hộp bự chảng mà lão Hagrid bưng ra, cái nào cũng được lót gối nệm chăn bông!

Lão Hagrid nói:

"Chúng ta chỉ cần dắt chúng vô đây rồi đậy nắp lại, và chúng ta sẽ xem chuyện gì xảy ra."

Nhưng sau khi lũ học trò đã toát mồ hôi, thì nhận ra lũ Quái Tôm ấy chẳng thèm ngủ đông gì hết, và cũng không tỏ ra cảm kích chút nào với những gối bông chăn nệm nhét trong hộp và bị đóng đinh nhốt lại. Chẳng mấy chốc lão Hagrid phải quát thét lên:

“Đừng hoảng sợ, yên nào, đừng hoảng sợ chứ!”

Ấy là lúc lũ Quái Tôm nổi xung lên dẫm đạp loạn xị trong mảnh vườn bí rợ đang vương vãi những mảnh vụn nén đầy căm hờn của mấy cái hộp tan tác.

Hầu hết lũ học trò - mà cầm đầu là bọn Malfoy, Crabbe và Goyle - đã lỉnh vô trong căn chòi của lão Hagrid bằng cửa sau và tự giam mình luôn trong đó. Tuy nhiên Harry, Ron và Hermione vẫn ở trong số những học sinh còn ở lại ngoài sân để giúp lão Hagrid. Họ cùng nhau tìm cách kềm chế và trói lại được chín con Quái Tôm với cái giá là những vết trầy và phỏng, còn con thứ mười thì vẫn cố lỳ ở ngoài vòng cương tỏa.

Ron và Harry dùng đũa phép của tụi nó bắn những tia sáng nhá vào con Quái Tôm ngoan cố. Con Quái Tôm này đang tiến về phía tụi nó với vẻ dọa dẫm, vòi châm của nó cong vòng, rung lên trên lưng. Lão Hagrid thét:

“Đừng làm cho nó sợ! Chỉ cần tròng dây thừng lên vòi nó, như vậy nó sẽ không làm bị thương mấy đứa khác.”

Ron tức giận hét:

“Dạ, tụi con không muốn chuyện đó đâu!”

Nó và Harry đi lùi trở vô căn chòi của lão Hagrid, vẫn giữ con Quái Tôm cách một khoảng bằng mấy tia lửa nháng ra từ đầu đũa.

“Chà, chà, chà… cái trò này trông *quả là* vui.”

Cô Rita Skeeter đang dựa lưng vào hàng rào khu vườn của lão Hagrid, đứng xem cái vụ lộn xộn rối beng này. Hôm nay

cô ta mặc một cái áo trùm dày màu đỏ tươi viền lông tím quanh cổ, và cái túi xách tay bằng da cá sấu đeo trên cánh tay.

Lão Hagrid lao người tới trước chặn đầu con Quái Tôm đang dồn Ron và Harry vô góc và lão quật con Quái Tôm ngã ngay đơ; một tiếng nổ nháng lửa ra từ đuôi nó làm héo quắt mấy cây bí rợ gần đó. Lão Hagrid vừa tròng dây thừng qua vòi của con Quái Tôm và thít chặt lại, vừa hỏi cô Rita Skeeter:

"Cô là ai?"

Cô Rita tươi cười với lão Hagrid khiến mấy cái răng vàng sáng chói và trả lời:

"Rita Skeeter, ký giả *Nhật báo Tiên tri.*"

Lão Hagrid hơi cau mày trong lúc giải quyết dứt điểm con Quái Tôm đã phần nào nhũn nhặn biết điều, lão nhét nó vô chung với mấy con Quái Tôm khác và nói:

"Tôi tưởng cụ Dumbledore đã nói là không cho phép cô vào trong khuôn viên trường nữa mà."

Cô Rita làm như thể cô không hề nghe lão Hagrid nói gì cả. Cô ta cười toe còn rạng rỡ hơn nữa và hỏi:

"Mấy sinh vật kỳ lạ này kêu là gì vậy?"

Lão Hagrid lầu bầu:

"Quái Tôm Đuôi Nổ."

"Vậy hả?"

Cô Rita kêu lên, rõ ràng là hứng thú vui vẻ lắm.

"Tôi chưa bao giờ nghe nói tới chúng… Chúng ở đâu ra vậy?"

Harry nhận thấy một màu đỏ xuất hiện và dâng lên dưới đám râu rậm rì của lão Hagrid, trái tim Harry chùng xuống. Lão Hagrid đã kiếm ở đâu ra lũ Quái Tôm đó chứ? Hermione dường như cũng đang suy nghĩ theo chiều hướng này. Cô bé nói nhanh:

"Tụi nó thú vị quá hén? Phải không, Harry?"

Chân cô bé dẫm lên chân Harry, Harry kêu:

"Cái gì? Ờ phải… ờ… thú vị lắm."

"A, em ở đây hả, Harry?"

Cô Rita Skeeter nhìn quanh và thấy Harry.

"Vậy ra em rất thích môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, phải không? Đây là một trong những môn học em thích nhứt phải không?"

Harry khẳng định:

"Dạ."

Lão Hagrid tươi cười với nó.

Cô Rita nói:

"Thiệt là dễ thương. Thiệt là dễ thương."

Cô hỏi thêm lão Hagrid:

"Dạy học lâu chưa?"

Harry nhận thấy mắt của cô Rita đảo qua Dean (mặt nó bị một vết xước vắt ngang một bên má), đến Lavender (áo đầm của cô bé này bị cháy xém), rồi đến Seamus (nó đang săn sóc mấy ngón tay bị phỏng), và rồi ngó tới cửa sổ của căn chòi, ở

đó đang tụ tập đám học sinh còn lại của lớp học, tụi nó đang ịn mũi vào cửa kính xem tình hình có sáng sủa lên chưa. Lão Hagrid nói:

"Tôi dạy được hai năm rồi."

"Dễ thương quá… Tôi thấy ông không thích được phỏng vấn, đúng không? Có thể chia sẻ một ít kinh nghiệm của ông về những sinh vật huyền bí không? Tờ *Tiên tri* có một cột báo về động vật vào mỗi thứ tư, tôi chắc là ông có biết. Chúng tôi có thể đăng những bài đặc biệt nói về… ờ… mấy con *quới tum đuôi bùm* này."

Lão Hagrid hăng hái đính chính:

"Những con Quái Tôm Đuôi Nổ. Ờ… được… sao lại không?"

Harry cảm thấy chuyện này không lành rồi, nhưng cũng chẳng có cách gì thông tin với lão Hagrid mà không bị cô Rita nhìn thấy, thành ra nó đành đứng đó mà theo dõi trong yên lặng khi lão Hagrid và cô Rita sắp xếp một cuộc hẹn trong tuần ở quán rượu *Ba Cây Chổi Thần* để thực hiện một cuộc phỏng vấn dài khá hay ho. Lúc đó chuông reo trong lâu đài, báo hiệu hết giờ học. Khi Harry, Ron và Hermione đi về tòa lâu đài, Rita vui vẻ gọi với theo:

"Thôi, tạm biệt nha, Harry! Hẹn gặp lại vào đêm thứ sáu nhé, ông Hagrid!"

Harry nói thầm:

"Cô ta sẽ bóp méo mọi thứ về bác ấy cho coi!"

Hermione liều lĩnh nói:

“Chỉ mong sao bác ấy không nhập khẩu lậu mấy con Quái Tôm hay làm chuyện phi pháp nào đó.”

Tụi nó nhìn nhau - Đó chính là cái điều mà rất có thể lão Hagrid đã làm.

Ron an ủi:

“Bác Hagrid từng vướng vô cả đống chuyện rắc rối trước đây mà cụ Dumbledore vẫn không bao giờ đuổi bác ấy. Điều tệ nhứt có thể xảy ra là bác Hagrid sẽ phải dẹp đi lũ Quái Tôm. Ủa, xin lỗi… mình nói điều tệ nhứt hả? Ý mình nói là điều tốt nhứt chứ!”

Harry và Hermione cùng bật cười và cảm thấy phấn khởi lên được một chút, bèn rủ nhau đi ăn trưa.

Hai tiết học môn Tiên tri chiều hôm đó, Harry hoàn toàn thích thú; tụi nó vẫn còn học bản đồ các tinh tú và tiên đoán, nhưng giờ đây nó và Ron đã lại là bạn với nhau, mọi thứ lại trở nên mắc cười hết sức. Giáo sư Trelawney đã rất hài lòng với hai đứa nó từ khi tụi nó tự tiên đoán cái chết khủng khiếp của chính mình. Nhưng rồi cô nhanh chóng cáu tiết lên khi tụi nó cười khẩy đang lúc cô giải thích những cách thức khác nhau mà sao Diêm Vương có thể can thiệp vào cuộc sống hàng ngày. Cô nói với giọng thì thào huyền bí không giấu giếm được sự khó chịu quá rõ ràng:

“Tôi *nghĩ* là *một số* người trong chúng ta…”

Cô nhìn Harry trừng trừng đầy ngụ ý:

“… có thể sẽ bớt *lông bông* đi nếu họ thấy được cái mà tôi đã nhìn thấy trong suốt cuộc chiêm nghiệm quả cầu pha lê của

tôi vào tối hôm qua. Lúc đó tôi ngồi ở đây, miệt mài việc kim chỉ, bỗng nhiên có một sự thôi thúc mạnh mẽ khiến tôi phải thỉnh thị sáng ý của quả cầu. Tôi đã đứng dậy, đến ngồi trước quả cầu, tôi đã nhìn vào chiều sâu trong suốt pha lê… và các trò có biết tôi nhìn thấy cái gì đang chăm chú nhìn ngược lại tôi không?"

Ron thì thầm trong hơi thở:

"Chắc là một con dơi già xấu hoắc đeo kiếng bự quá cỡ chứ gì?"

Harry ráng nhịn cười để giữ nét mặt nghiêm trang. Giáo sư Trelawney nói tiếp:

"Tử thần, các trò ạ."

Cả Parvati và Lavender đều đưa tay lên bụm miệng, trông hãi hùng ra mặt. Giáo sư gật đầu với vẻ uy nghi đường bệ:

"Đúng vậy, Tử thần đến, đến gần hơn, bay quần quần trên cao như con kền kền, sà xuống thấp dần… thấp dần xuống tòa lâu đài…"

Giáo sư trừng trừng nhìn Harry một cách châm chọc trong khi Harry ngoác miệng ngáp một cái dài không thèm che đậy.

Cuối cùng, sau khi leo xuống cái cầu thang treo bên dưới phòng học của giáo sư Trelawney, hít thở lại không khí trong lành bên ngoài, Harry nói:

"Kể ra cũng có thể gây ấn tượng đậm hơn nếu như cổ đã không làm cái chuyện đó cỡ tám chục lần trước đây. Nhưng nếu cứ mỗi lần cổ nói mình sắp chết mà mình đều lăn đùng ra chết giấc được thì chắc mình đã thành một ca y khoa kỳ diệu

rồi.”

Ron cười giòn khi đi ngang con ma Nam tước Đẫm máu đang đi ngược chiều với tụi nó, đôi mắt to mở trừng trừng hết sức tang tóc.

“Lúc đó bồ sẽ thành một loại ma siêu hạng. Ít nhứt thì tụi mình cũng khỏi phải làm bài tập. Còn mình hy vọng lúc đó Hermione sẽ bị giáo sư Vector giao cho hàng đống bài tập về nhà. Khi nào Hermione phải làm bài mà mình khỏi phải làm thì mình khoái lắm…”

Sau đó tụi nó đi kiếm Hermione, nhưng cô bé không có mặt trong phòng ăn cũng không có mặt trong thư viện. Người duy nhứt ở trong thư viện lúc đó là Viktor Krum. Ron lảng vảng sau mấy kệ sách một hồi, theo dõi Krum, thì thầm tranh cãi với Harry xem tụi nó có nên đến gần Krum để xin một chữ ký không… Nhưng rồi nhận ra có sáu bảy nữ sinh lấp ló sau dãy kệ sách kế bên cũng đang thảo luận đề tài tương tự; Ron bèn mất hứng.

Khi nó và Harry quay trở lại phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, Ron vẫn còn thắc mắc:

“Không biết Hermione ở đâu nhỉ?”

“Không biết… Ba láp ba lếu.”

Bà Béo chưa kịp quăng tấm tranh chân dung của bà tới trước thì có tiếng chân rầm rập chạy tới sau lưng tụi nó, báo hiệu Hermione vừa đến. Cô bé thở hổn hển, ghìm chân dừng lại bên cạnh Ron và Harry (Bà Béo trợn mắt ngó xuống cô bé, chân mày bà nhướn lên cao).

“Harry ơi, Harry, bồ *phải* đến, bồ *phải* đến mà coi, chuyện kỳ lạ nhứt từ trước tới nay, mau lên…”

Cô bé túm lấy cánh tay Harry và bắt đầu lôi kéo nó đi ngược lại hành lang. Harry hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

“Mình sẽ chỉ cho bồ coi khi tụi mình tới đó… Ôi, đi lẹ lên…”

Harry nhìn quanh kiếm Ron, Ron cũng nhìn lại Harry, ngạc nhiên và tò mò hết sức.

Harry nói:

“Ừ thì đi.”

Và nó đi theo Hermione xuống hành lang, Ron cũng lật đật đi theo.

Bà Béo giận dữ gọi với theo tụi nói:

“Ôi, không đếm xỉa gì đến tui sao! Không thèm xin lỗi đã làm phiền tui nữa chứ! Chẳng lẽ tui cứ để hở hang như vầy mà đợi mấy người quay trở lại hay sao hả?”

Ron ngoái đầu lại la to:

“Ừ, cám ơn nha!”

Harry hỏi:

“Hermione, tụi mình đang đi đâu đây?”

Hermione đã dẫn tụi nó đi một mạch xuống sáu từng lầu và bắt đầu đi xuống cầu thang cẩm thạch để vào Tiền sảnh. Cô bé hồi hộp nói:

“Bồ sẽ thấy, chút xíu nữa là bồ sẽ thấy!”

Xuống hết cầu thang, cô bé quẹo trái và vội vã đi về phía cánh cửa mà Cedric Diggory đã đi qua vào cái đêm sau khi cái Cốc Lửa đổ ra tên của Harry và Cedric. Trước đây Harry chưa từng đi vào cánh cửa đó. Nó và Ron bèn theo Hermione đi xuống một tầng cầu thang đá, nhưng cái cầu thang đó thay vì dẫn tới một hành lang tối hù dưới mặt đất như cái cầu thang tụi nó vẫn dùng để đi đến phòng học Độc Dược của thầy Snape, thì cái cầu thang này lại đưa tụi nó tới một hành lang rộng bằng đá, được những ngọn đuốc thắp sáng rực, và còn được trang trí bằng những bức tranh vui tươi, chủ yếu là vẽ các món ăn.

Đi được nửa hành lang, Harry đi chậm lại:

“Ôi khoan đã, chờ một chút đi, Hermione…”

Cô bé quay lại nhìn Harry, trên khắp gương mặt cô bé là sự chờ đợi háo hức:

“Cái gì?”

Harry nói:

“Mình biết cái này dẫn tới đâu rồi.”

Harry thúc nhẹ khuỷu tay vô người Ron và chỉ cho nó thấy bức tranh ở ngay sau lưng Hermione. Bức tranh đó vẽ một tộ trái cây khổng lồ bằng bạc. Ron hiểu ra:

“Hermione ơi! Bồ lại tìm cách cột tụi này vô cái Hột Vịt Đẹt nữa sao?”

Hermione vội vã nói:

“Không, không, mình không có ý đó. Và đây không phải là chuyện *Hột Vịt Đẹt* đâu, Ron à.”

Ron cau mày nhìn Hermione:

“Bồ đã đổi tên nó rồi hả? Vậy thì bây giờ nó được kêu là cái gì? Mặt trận Giải Phóng Gia tinh hả? Mình không thèm đột nhập vô cái nhà bếp đó và kiếm chuyện ngăn lũ gia tinh làm việc đâu nha. Không, mình không đời nào làm chuyện đó…”

Hermione sốt ruột:

“Tôi có biểu bồ làm đâu! Bữa nay mình xuống đây chỉ để nói chuyện với họ mà thôi, và mình nhận thấy… Ôi, Harry, *đi đi,* mình muốn chỉ cho bồ xem mà.”

Cô bé lại nắm lấy cánh tay của Harry, kéo nó tới trước bức tranh cái tộ trái cây bạc, giơ ngón tay trỏ ra, khều khều trái lê. Trái lê bắt đầu nhột, cười khúc khích, và bỗng nhiên biến thành một cái nắm đấm cửa màu xanh lá cây bự chảng. Hermione cầm nắm đấm vặn mở cánh cửa ra, đẩy mạnh lưng Harry buộc nó phải bước vào bên trong.

Harry liếc nhìn bao quát căn phòng lớn mênh mông có trần cao và rộng như Đại Sảnh Đường. Chất đầy dọc những bức tường đá của căn phòng là những đống nồi chảo bằng đồng sáng lóng lánh, và ở cuối phòng có một cái lò sưởi khổng lồ. Lúc đó bỗng nhiên có cái gì đó nho nhỏ từ chính giữa phòng chạy rần rần về phía Harry, kêu eo éo:

“Harry Potter! Ôi, cậu Harry Potter!”

Trong nháy mắt sau đó, Harry suýt ná thở vì cùng với tiếng con gia tinh kêu eo éo là một cái thụi mạnh vô be sườn nó, rồi

ôm chầm nó chặt đến nỗi nó tưởng xương sườn nó gãy tới nơi rồi.

Harry há hốc miệng kêu:

"D… Dobby đó hả?"

"Đúng là Dobby, thưa cậu, Dobby đây nè."

Tiếng nói eo éo vang lên từ đâu đó gần rún nó.

"Thưa cậu, Dobby cứ mong mỏi và mong mỏi được gặp lại cậu Harry Potter, và thưa cậu, chính Harry Potter đã đến đây gặp Dobby."

Dobby buông Harry ra, lùi lại vài bước, ngước nhìn Harry tươi cười, hai con mắt to cồ như trái banh quần vợt màu xanh lá cây của Dobby đang ràn rụa nước mắt vì vui mừng. Trông Dobby giống y hệt như trong trí nhớ của Harry: cái mũi nhọn như cây viết chì, hai tai giống như tai dơi, ngón tay ngón chân dài ngoằng, tất cả vẫn y chang như hồi trước, ngoại trừ áo quần là khác thôi.

Hồi Dobby còn làm việc cho gia đình Malfoy, nó luôn luôn mặc một cái áo gối dơ hầy. Nhưng bây giờ nó mặc một thứ quần áo lạ lùng nhứt mà Harry từng thấy. Bây giờ nó tự ăn mặc cho nó theo một phong cách còn quái dị hơn cả những phù thủy giả dạng Muggle ở Cúp Quidditch Thế Giới. Dobby đội một cái ấm ủ nóng trà, coi như cái nón, và trên cái nón đó nó ịn vô một mớ phù hiệu rực rỡ. Một cái cà vạt in hình móng ngựa trên bộ ngực trần; Dobby mặc một cái gì đó giống như quần xà lỏn con nít mặc để đá banh, và chân thì mang vớ cũ. Harry thấy một trong hai chiếc vớ là chiếc màu đen mà Harry

đã lột khỏi chân của nó để lừa ông Malfoy ném cho Dobby, nhờ đó Dobby được giải phóng. Còn chiếc vớ kia thì có sọc cam và hồng.

Harry hết sức ngạc nhiên hỏi:

"Dobby, bạn làm gì ở đây?"

Dobby kêu lên eo éo một cách phấn khích vô cùng:

"Thưa cậu, Dobby đã đến Hogwarts để làm việc. Giáo sư Dumbledore đã cho Dobby và Winky công ăn việc làm đó, thưa cậu!"

Harry hỏi lại:

"Cả Winky nữa hả?"

"Dạ, thưa cậu, đúng vậy."

Dobby nắm cánh tay của Harry và kéo nó vô nhà bếp, đi qua giữa bốn dãy bàn gỗ dài. Khi đi ngang qua, Harry nhận thấy mỗi dãy bàn này được đặt đúng ngay bên dưới vị trí của bốn dãy bàn của các Nhà đặt trên Đại Sảnh Đường. Hiện giờ thì bàn nào cũng trống trơn, bữa ăn tối đã xong rồi, nhưng Harry đoán là trước đó một giờ chắc là những dĩa đồ ăn được bày trên mấy cái bàn này để rồi được đưa thẳng lên những dãy bàn trong Đại Sảnh Đường bên trên, xuyên qua trần nhà.

Có ít nhất hàng trăm con gia tinh đang đứng quanh trong nhà bếp, chúng tươi cười, cúi chào hay khẽ nhún đầu gối khi Dobby dắt Harry đi ngang qua chúng. Tất cả gia tinh ở đây đều mặc đồng phục giống nhau: một tấm khăn lau chén có đính huy hiệu trường Hogwarts, và có gắn cà vạt, trông như một cái áo choàng rộng mà những người đàn ông La Mã thời

xưa mặc; Winky cũng từng mặc như vậy trước đây.

Dobby dừng lại trước một cái lò sưởi bằng gạch và chỉ:

"Thưa cậu, Winky đây."

Winky đang ngồi trên một cái ghế đẩu bên cạnh lò sưởi. Không như Dobby, Winky hiển nhiên không có ý thể nghiệm mốt quần áo. Winky mặc một cái áo sơ mi nhỏ gọn gàng, một cái áo choàng rất hợp với cái nón màu xanh, cái nón này phải đục lỗ để cho hai cái chóp tai nhọn hoắt của con gia tinh nhú lên. Tuy nhiên, trong khi bộ sưu tập trang phục lạ lùng của Dobby rất ư sạch sẽ và được chăm chút tử tế đến nỗi trông như đồ hàng hiệu mới toanh, thì Winky đơn giản là chẳng để ý chút gì hết đến áo quần mà nó đang mặc. Trên khắp áo khoác của Winky đều có dính những vết súp và trên váy nó mặc có một vết cháy xém.

Harry nói:

"Chào Winky!"

Môi Winky run run. Rồi nó òa ra khóc, nước mắt tuôn trào ra từ đôi mắt nâu to cồ của nó, rơi lã chã xuống ngực áo, y như cảnh Winky khóc hồi cuối trận Cúp Quidditch Thế Giới.

Heimione nói:

"Ôi, Winky, đừng khóc nữa mà… thôi, nín đi…"

Nhưng Winky lại càng khóc rống lên to hơn nữa. Còn Dobby thì ngược lại, vẫn cứ rạng rỡ tươi cười với Harry. Nó nói to, giọng eo éo, át tiếng khóc của Winky:

"Cậu Harry có muốn uống một tách trà không?"

Harry nói:

“Ừ… được, cho xin một tách trà.”

Ngay lập tức, sáu gia tinh lướt tới ngay đằng sau Harry, bưng một cái khay bạc lớn, trên đó đặt nào là ấm trà, nào là những tách trà cho Harry, Ron và Hermione, lại có bình sữa, và một dĩa bánh quy bự. Ron nói bằng một giọng đầy ấn tượng:

“Phục vụ chu đáo thiệt!”

Hermione cau mày với Ron, nhưng những con gia tinh thì vui mừng hớn hở; chúng cúi mình thiệt thấp và lùi bước rút lui. Trong lúc Dobby mời trà, Harry hỏi:

“Bạn ở đây bao lâu rồi hả Dobby?”

Dobby vui vẻ nói:

“Thưa cậu Harry Potter, chỉ mới một tuần lễ mà thôi! Thưa cậu, Dobby đã đến gặp giáo sư Dumbledore. Cậu hiểu không, một gia tinh bị đuổi việc rồi thì rất khó mà kiếm được một chỗ làm mới, thiệt tình là khó lắm… thưa cậu!”

Lúc này Winky rống lên khóc to hơn, thảm thiết hơn, cái mũi cà chua chẹp bẹp của Winky chảy nước mũi lòng thòng xuống ngực nó, mà nó cũng chẳng thèm ngăn chi dòng nước mắt. Dobby tiếp tục nói eo éo:

“Dobby đã đi khắp nước trong suốt hai năm trời, thưa cậu, cố gắng tìm kiếm một công ăn việc làm. Nhưng Dobby chẳng kiếm được việc gì, bởi vì Dobby đòi hỏi được trả lương!”

Tất cả đám gia tinh đang đứng quanh nhà bếp đang chăm

chú lắng nghe và quan sát một cách thích thú, khi nghe Dobby nói tới mấy tiếng đòi trả lương thì đều quay mặt đi, như thể Dobby vừa nói điều gì thô tục lắm, khiến người ta ngượng ngùng lắm. Tuy nhiên Hermione thì nói:

"Bạn đúng đó, Dobby!"

Dobby giơ tất cả răng về phía Hermione để cười với cô bé:

"Cám ơn lắm, thưa cô! Nhưng thưa cô, hầu hết các pháp sư và phù thủy đều không muốn có một gia tinh đòi được trả lương. Họ nói: 'Đó không phải là vị trí của gia tinh', và họ đóng ập cánh cửa trước mặt Dobby! Thưa cậu, Dobby muốn làm việc, nhưng Dobby cũng muốn được mặc quần áo và muốn được trả lương! Cậu Harry Potter à… Dobby thích được tự do!"

Những con gia tinh đứng chung quanh bắt đầu lảng ra, tránh xa Dobby, như thể nó đang mắc chứng truyền nhiễm gì khủng khiếp lắm. Nhưng Winky thì vẫn ngồi lại tại chỗ, mặc dù tiếng khóc của nó đã tăng độ cao rất nhiều lần.

"Và rồi, thưa cậu Harry Potter, Dobby đến thăm Winky và thấy là Winky cũng đã được tự do, thưa cậu!"

Giọng của Dobby hân hoan vui sướng vô cùng.

Nhưng khi nói tới chuyện đó, Winky quăng mình tới trước, nằm úp mặt xuống sàn đá, nắm tay đấm thùm thụp xuống sàn và khóc rống lên cực kỳ thảm thiết. Hermione bối rối quỳ xuống bên cạnh Winky và cố gắng vỗ về nó, nhưng dù Hermione nói gì thì cũng không thay đổi được tình thế bao nhiêu. Dobby thì cứ tiếp tục câu chuyện của nó, cố cất giọng

cao hơn tiếng rền rĩ thất thanh của Winky.

"Và Dobby chợt nảy ra sáng kiến. Thưa cậu Harry Potter. Dobby bèn nói với Winky 'Ừ, tại sao Dobby và Winky lại không cùng nhau đi kiếm việc làm?' Winky nói 'Ở đâu mà có đủ chỗ cho hai gia tinh làm việc chứ?' Vậy là Dobby suy nghĩ, và rồi thưa cậu, Dobby nghĩ ra! *Hogwarts!* Vậy là Dobby và Winky đến gặp giáo sư Dumbledore, thưa cậu, và giáo sư Dumbledore đã nhận chúng tôi."

Dobby cười nói rạng rỡ, và nước mắt vui mừng lại tuôn trào ra hai con mắt to cộ thao láo.

"Thưa cậu, giáo sư Dumbledore nói giáo sư sẽ trả lương cho Dobby nếu Dobby muốn có lương! Vậy là Dobby bây giờ là một gia tinh tự do, thưa cậu, và Dobby kiếm được một galleon một tuần và mỗi tháng được một ngày nghỉ!"

Hermione đang quỳ trên sàn, bên cạnh Winky đang khóc lóc và đấm thùm thụp xuống đất. Cô bé kêu lên phẫn nộ:

"Nhiêu đó thì quá ít!"

"Giáo sư Dumbledore đề nghị trả công cho Dobby mười galleon vàng mỗi tuần, và cuối tuần thì được nghỉ."

Dobby bỗng nhiên khẽ rùng mình, như thể cái viễn cảnh phát tài làm cho nó hoảng lên:

"Nhưng thưa cô, Dobby trả giá với cụ… Dobby thích tự do, thưa cô, chứ Dobby không đòi hỏi nhiều quá, Dobby thích làm việc hơn…"

Hermione ân cần hỏi:

“Và giáo sư Dumbledore trả cho bạn bao nhiêu hở Winky?”

Nếu mà Hermione tưởng là những lời tử tế đó sẽ làm cho Winky vui lên thì cô bé đã nhầm to. Winky không ngừng khóc, nhưng nó ngồi phắt dậy, tròn hai con mắt bự thao láo màu nâu nhìn Hermione, toàn bộ gương mặt Winky đẫm nước mắt và nổi lên cơn giận bất ngờ:

“Winky dẫu là một gia tinh thất sủng, nhưng Winky không đời nào lãnh lương! Winky chưa xuống dốc đến mức đó! Winky xấu hổ hết sức vì bị tự do!”

Hermione sững sờ:

“Xấu hổ? Nhưng… Winky nè, đúng ra thì chính ông Crouch mới là kẻ xấu hổ, chứ đâu phải bạn? Bạn không hề làm điều gì sai trái cả, còn ông ta thì quá ư tàn bạo đối với bạn…”

Nhưng vừa nghe mấy lời này, Winky đã đưa hai tay lên hai cái lỗ trên chiếc nón, bịt chặt tai nó lại để nó khỏi phải nghe lọt một lời nào. Winky rít to lạc cả giọng:

“Cô đừng có xúc phạm chủ nhân tôi! Cô đừng có xúc phạm ông Crouch! Ông Crouch là một pháp sư tốt! Ông Crouch có quyền đuổi Winky hư hỏng!”

Dobby kêu ré lên:

“Cậu Harry Potter ơi, Winky còn gặp khó khăn trong việc thích nghi với tự do. Winky cứ quên là mình không còn ràng buộc gì với ông Crouch nữa; bây giờ Winky đã được quyền nói lên quan điểm của chính mình, nhưng lại không chịu nói.”

Harry hỏi:

“Vậy ra các gia tinh không được quyền nói lên suy nghĩ của mình về chủ nhân à?”

Dobby bỗng nhiên tỏ ra nghiêm trang:

“Ôi, thưa cậu, không được đâu. Đó là một phần của sự nô lệ gia tinh. Thưa cậu, chúng tôi phải giữ kín bí mật của chủ nhân và sự im lặng của mình. Chúng tôi phải giữ gìn danh dự gia đình chủ nhân, chúng tôi không bao giờ được phép nói xấu gia đình chủ nhân… Mặc dù giáo sư Dumbledore bảo Dobby là cụ chẳng quan tâm đến chuyện đó. Giáo sư Dumbledore nói chúng tôi cứ tự do thoải mái gọi…”

Dobby bỗng nhiên lo lắng nhìn quanh và ngoắc Harry cúi xuống cho gần nó hơn, để nó thì thầm:

“Cụ bảo cứ tự do thoải mái gọi cụ là một… một lão quái lẩm cẩm, nếu thích, vậy đó thưa cậu!”

Dobby cười khúc khích hơi sợ hãi. Rồi Dobby lấy lại giọng bình thường, vừa lúc lắc cái đầu khiến cho đôi tai nó vẫy vẫy:

“Nhưng mà Dobby đâu có muốn gọi vậy đâu, thưa cậu Harry Potter. Dobby khoái cụ Dumbledore lắm chứ, thưa cậu, và Dobby tự hào mà giữ gìn bí mật của cụ cùng sự im lặng của mình.”

Harry cười toe toét:

“Nhưng bây giờ thì bạn có thể nói bất cứ điều gì bạn thích nói về gia đình Malfoy chứ hả?”

Một vẻ sợ hãi thoáng qua đôi mắt to thao láo của Dobby.

“Dobby… Dobby có thể chứ.”

Giọng Dobby có phần không chắc chắn. Nó co đôi vai nhỏ xíu của nó lại.

“Dobby có thể nói với cậu Harry Potter là ông chủ cũ của Dobby là… là *Phù thủy Hắc ám xấu xa!”*

Nói xong Dobby đứng yên một lúc, toàn thân run rẩy, kinh hoàng với chính sự dại mồm liều lĩnh của mình… Rồi nó nhào tới cái bàn gần nhứt và vừa giộng đầu mình lên bàn thiệt mạnh, vừa ré lên eo éo:

“Dobby tồi! Dobby hư!”

Harry nắm cái cổ cà vạt của Dobby kéo nó xa khỏi cái bàn. Dobby vừa xoa đầu vừa hổn hển thở:

“Cám ơn cậu Harry Potter, cám ơn cậu.”

Harry nói:

“Bạn chỉ cần một chút luyện tập là quen thôi!”

“Luyện tập!”

Winky thét lên giận dữ.

“Anh phải biết tự xấu hổ chứ Dobby, anh nói về chủ nhân của anh như vậy hả?”

Dobby phản kháng:

“Họ đâu còn là chủ nhân của tôi nữa đâu, Winky! Dobby không cần bận tâm là họ nghĩ gì về Dobby nữa!”

Nước mắt lại ràn rụa tuôn trên má Winky, nó than thở:

“Ôi, anh là một yêu tinh xấu xa, Dobby à! Khốn khổ cho

ông Crouch của tôi, ông làm được gì khi không có Winky? Ông cần đến tôi, ông ấy cần tôi đỡ đần cho ông! Cả đời tôi đã hầu hạ gia đình Crouch, trước đó là má tôi và trước đó nữa là bà tôi… đều hầu hạ gia đình Crouch… Ôi, má và bà tôi sẽ nói gì khi biết tôi đã bị tự do? Thiệt là ô nhục! Nhục quá cỡ nhục!"

Winky lại vùi đầu vào váy mà khóc rống lên.

Hermione kiên quyết nói:

"Winky à, tôi chắc chắn là ông Crouch sống ngon lành tỉnh bơ dù không có bạn. Bạn biết không, tụi này vừa mới gặp ổng…"

"Cô có gặp ông chủ của tôi hả?"

Winky nói mà muốn đứt hơi, cái mặt đầm đìa nước mắt ngước lên khỏi tấm váy và đôi mắt to cộ suýt lồi ra để ngó Hermione:

"Cô gặp ông chủ của tôi ở trường Hogwarts hả?"

Hermione đáp:

"Đúng vậy, ông ấy và ông Bagman là giám khảo trong cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật mà."

"Có ông Bagman nữa hả?"

Winky kêu lên the thé. Harry ngạc nhiên hết sức (và qua nét mặt Hermione và Ron, nó thấy cả hai đứa này cũng ngạc nhiên không kém) nhận thấy Winky lại một lần nữa nổi cơn giận dữ:

"Ông Bagman là một pháp sư xấu xa! Một pháp sư rất tồi!

Chủ nhân của tôi không hề ưa ông ta, không ưa chút nào hết!”

Harry hỏi lại:

“Ông Bagman… xấu xa hả?”

Winky gật đầu một cách giận dữ, đáp:

“Ừ, đúng vậy. Chủ nhân có nói với Winky một số chuyện! Nhưng mà Winky không tiết lộ đâu… Winky… Winky… giữ bí mật của chủ nhân…”

Winky lại òa ra khóc nữa. Harry, Ron và Hermione nghe Winky thổn thức trong tấm váy:

“Tội nghiệp chủ nhân, ôi tội nghiệp chủ nhân quá, Winky chẳng còn được hầu hạ chủ nhân nữa rồi!”

Tụi nó chẳng thể nào khiến cho Winky nói thêm được lời nào có nghĩa lý nữa nên đành để mặc cho Winky khóc và tụi nó thì uống cho hết tách trà của mình, trong khi Dobby thì sung sướng bô lô ba la về cuộc đời của nó với tư cách một yêu tinh tự do cùng những dự định sử dụng tiền lương của mình ra sao.

Dobby chỉ vào bộ ngực trần của nó, vui vẻ nói:

“Dobby sắp mua một cái áo len, Harry Potter à.”

Ron có vẻ bắt đầu khoái con yêu lùn này, nó nói:

“Dobby à, tôi nói với bồ điều này nha, tôi sẽ cho bồ cái áo len mà má tôi đan cho tôi vào mùa Giáng sinh này, má luôn luôn đan cho tôi một cái làm quà Noel. Bồ có kỵ rơ màu rượu chát không?”

Dobby vui mừng lắm. Ron nói thêm:

“Có lẽ tụi này sẽ làm cho nó rút lại một chút để vừa với người bồ, nhưng mà nó sẽ rất đồng điệu với cái nón ấm ủ trà của bồ.”

Khi tụi nó chuẩn bị rời nhà bếp, nhiều gia tinh chung quanh xúm lại quanh chúng, biếu chúng vô số quà vặt để đem lên lầu ăn cho vui. Hermione từ chối, nhìn một cách bất nhẫn cái cách thức mà những con yêu lùn cứ cúi chào và khuỵu chân nhún mình trước tụi nó, nhưng Harry và Ron thì nhét đầy túi những bánh kem với bánh pa tê. Harry nói với những con gia tinh đang tụ tập quanh cửa để tạm biệt nó:

“Cám ơn nhiều lắm! Hẹn gặp lại nha, Dobby!”

Dobby ngập ngừng thăm dò:

“Harry Potter… thỉnh thoảng Dobby đến thăm cậu có được không?”

“Dĩ nhiên là được rồi.”

Harry đáp, và Dobby tươi cười rạng rỡ.

Khi Harry, Ron và Hermione đã rời nhà bếp và trèo lên những bậc cầu thang dẫn lên Tiền sảnh, Ron nói:

“Mấy bồ biết gì không? Bao nhiêu năm nay mình luôn luôn cảm phục anh Fred và anh George về chuyện hai ảnh chôm đồ ăn của nhà bếp… Chà, hóa ra cũng đâu đến nỗi khó khăn cho lắm hén? Bọn gia tinh sẵn sàng biếu xén mà!”

Hermione nói khi dẫn đầu nhóm đi lên cầu thang cẩm thạch:

“Biết sao không, mình nghĩ đây là điều tốt nhứt cho những

con gia tinh đó, mình định nói về chuyện Dobby đến làm việc ở đây đó mà. Những con gia tinh khác sẽ nhận thấy Dobby được tự do thì vui sướng như thế nào, và rồi từ từ cái ý muốn được tự do cũng sẽ lóe lên và rạng dần như bình minh trong đầu họ."

Harry nói:

"Tụi mình hãy hy vọng là họ sẽ không lấy Winky làm gương."

Hermione kêu lên:

"Ôi, chị ấy sẽ vui lên mà."

Tuy nhiên giọng nói của Hermione nghe không quả quyết lắm.

"Một khi cơn sốc qua rồi chị ấy sẽ quen với Hogwarts, chị ấy sẽ thấy không có ông Crouch đó thì cuộc đời của chị còn tốt đẹp hơn biết chừng nào."

Ron nói một cách khó khăn vì đã tọng một cái bánh kem vô miệng:

"Có vẻ như chị ấy thương ông Crouch thì phải."

Harry nói:

"Coi vậy mà chị ấy không coi trọng ông Bagman lắm há? Không biết khi ở nhà ông Crouch nói gì về ông Bagman?"

Hermione nói:

"Có lẽ nói là ông ta không phải là một bộ trưởng tốt. Tụi mình hãy nhìn đúng sự việc… ổng cũng có lý của ổng, đúng không?"

Ron nói:

“Mình thà làm việc cho ông Bagman hơn là dưới trướng ông Crouch. Ít ra thì ông Bagman còn có óc khôi hài.”

Hermione nhẹ mỉm cười, nói:

“Bồ đừng để những điều bồ nói lọt vô tai anh Percy đó nha.”

Ron bắt đầu ăn tới cái bánh kem dài:

“Ừ, được thôi, anh Percy đâu có muốn làm việc cho người nào có óc khôi hài, đúng không? Anh Percy sẽ không thể nào nhận ra một trò đùa cho dù nó có nhảy múa trần trụi trước mặt ảnh, đầu chỉ đội mỗi cái nắp ấm ủ trà của Dobby.”

22

CÔNG TÁC BẤT NGỜ

"Potter, Weasley, *các trò có chịu chú ý không đây?*"

Giọng nói tức giận của giáo sư McGonagall vút lên như một ngọn roi quất ngang qua lớp học môn Biến hình vào thứ năm, khiến cho cả Harry và Ron đều giật thót người và ngước nhìn lên.

Lúc đó đã gần hết giờ: tụi nó đã làm xong bài tập, những con gà Nhật lúc nãy bị tụi nó biến thành những con chuột lang đã được nhốt hết vô cái chuồng bự đặt trên bàn giáo sư McGonagall (con chuột của Neville vẫn còn lông vũ); tụi nó đã chép bài tập trên bảng về nhà làm *("Miêu tả, kèm thí dụ, những cách thức mà bùa chú biến hình phải được sửa chữa cho phù hợp khi thực hiện Phép Đổi Chủng.")*; chuông tan học sắp reo tới nơi, ở cuối lớp, Ron và Harry đã xoay ra đấu gươm bằng mấy cây đũa phép giả do Fred và George chế tạo; nghe kêu tên, hai đứa giật mình ngước nhìn lên, tay Ron vẫn còn cầm một con két đồ chơi bằng thiếc, và trong tay Harry là một con cá ê-fin bằng cao su.

Giáo sư McGonagall nói:

“Bây giờ thì cậu Potter và cậu Weasley làm ơn vui lòng cư xử cho ra người lớn giùm!”

Ánh mắt giáo sư giận dữ nhìn hai đứa nó đúng lúc cái đầu con cá ê-fin của Harry lặng lẽ rớt xuống đất… Còn cái mỏ két của Ron thì đã đứt lìa trước đó mấy giây.

“Tôi có đôi điều muốn nói với tất cả các trò. Dạ vũ Noel sắp tới rồi… Hoạt động truyền thống này là một phần của cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật và là một cơ hội cho chúng ta hòa nhập giao lưu với những vị khách nước ngoài của chúng ta. Dạ vũ này chỉ dành cho học sinh từ năm thứ tư trở lên… mặc dù các trò có thể mời một học sinh lớp nhỏ hơn nếu như các trò muốn…”

Lavender để bật ra tiếng cười khúc khích sôi nổi. Parvati bấm tay vô be sườn của mình, vẻ mặt cô nàng trông quạu quọ vì cố gắng nín cười. Cả hai đều ngoái nhìn Harry. Giáo sư McGonagall phớt lờ hai đứa này, khiến cho Harry cảm thấy bất công hết sức, mới hồi nãy bà vừa quở nó và Ron mà bây giờ lại chẳng rầy hai đứa con gái nhiều chuyện đó tới một tiếng.

Giáo sư McGonagall vẫn tiếp tục nói:

“Mọi người tham dự dạ vũ đều phải mặc lễ phục, và buổi dạ vũ sẽ bắt đầu vào đúng tám giờ đêm Giáng sinh và kết thúc vào lúc nửa đêm ở Đại Sảnh Đường. Bây giờ…”

Giáo sư McGonagall thong thả nhìn quanh lớp học một cách cân nhắc:

“Dạ vũ Noel dĩ nhiên là một cơ hội cho tất cả chúng ta…

ờ… xõa tóc ra.”

Giọng bà giáo nghe không có vẻ tán thành lắm.

Lavender lại rúc rích cười to hơn bao giờ hết, mặc dù đã bụm chặt hai tay trên miệng để ém không cho tiếng cười thoát ra. Lần này thì Harry có thể nhìn thấy cái gì mà hai đứa nhiều chuyện đó lại tức cười dữ vậy: với búi tóc bới chặt giáo sư McGonagall trông như thể bà không đời nào xõa tóc, bất kể hiểu theo nghĩa đen hay nghĩa bóng là xả giàn.

Giáo sư McGonagall vẫn tiếp tục:

“Nhưng điều đó KHÔNG có nghĩa là chúng ta sẽ phá bỏ mẫu mực cư xử của học sinh trường Hogwarts lâu nay. Nếu một học sinh nhà Gryffindor nào mà làm hổ danh trường, dù bằng cách nào đi chăng nữa, thì tôi cũng sẽ rất, rất không hài lòng.”

Chuông reo, và như mọi khi, lũ học trò lục đục thu dọn cặp vở rồi quẳng cặp lên lưng mà rời khỏi lớp học.

Giáo sư McGonagall cao giọng gọi, át tiếng ồn ào của lớp học đang tan:

“Potter… trò vui lòng lại đây… cô có điều muốn nói.”

Tưởng rằng cái điều bà muốn nói đó có liên quan tới con cá ê-fin cao su đứt đầu của nó, Harry rầu rĩ đi về phía bàn giáo sư. Giáo sư McGonagall chờ cho đến khi tất cả những học sinh khác đã ra khỏi phòng học rồi, bà mới nói:

“Potter à, các quán quân và bạn nhảy của họ…”

Harry hỏi lại:

“Bạn gì ạ?”

Giáo sư McGonagall ngờ ngợ nhìn Harry như thể bà tưởng Harry đang giỡn mặt bà.

Bà lạnh lùng nói:

“Bạn của trò trong buổi dạ vũ, Potter à. *Bạn nhảy* của trò ấy.”

Ruột gan Harry dường như cồn cào lên rồi quặn thắt lại. Nó cảm thấy mặt mày nó đỏ lự. Nó nói nhanh:

“Bạn nhảy hả? Con không nhảy đâu.”

Giáo sư nổi quạu, gắt lên:

“Ôi, nhảy chứ, trò sẽ nhảy. Đó là điều mà tôi đang nói với trò. Theo truyền thống thì các quán quân và bạn nhảy của họ sẽ mở đầu buổi Dạ vũ.”

Harry chợt nhìn thấy hình ảnh nó đội nón chóp cao, mặc áo đuôi tôm, cặp kè một đứa con gái trong một thứ áo dạ hội đầy đăng ten đại khái như dì Petunia luôn trịnh trọng diện vào mỗi khi đi dự tiệc ở sở làm của dượng Vernon. Nó khăng khăng:

“Con không nhảy mà.”

Giáo sư McGonagall kiên quyết:

“Đó là truyền thống. Trò là một quán quân Hogwarts, và trò sẽ phải làm điều mà mọi người trông mong một đại diện của trường phải làm. Thành ra trò phải tự tìm cho mình một bạn nhảy đi, Potter!”

“Nhưng… nhưng con không…”

Giáo sư McGonagall nói bằng một giọng rõ ràng là để kết thúc vấn đề:

“Trò nghe tôi nói rồi đó, Potter.”

Cách đây một tuần, chuyện kiếm một bạn nhảy đối với Harry kể như là chuyện nhỏ, so với chuyện đương đầu với con rồng Đuôi-Gai Hung-ga-ri. Nhưng bây giờ, khi chuyện con rồng đã xong rồi, thì chỉ mới nghĩ tới cái viễn cảnh mời một đứa con gái đi dự dạ vũ không thôi là nó đã cảm thấy rằng thà đi oánh nhau với con rồng còn dễ chịu hơn.

Harry chưa từng thấy nhiều người ghi danh ở lại trường trong kỳ lễ Giáng sinh đến như vậy; dĩ nhiên nó thì luôn luôn ở lại trường, bởi vì nếu không ở lại trường thì nó chỉ còn cách trở về ngôi nhà ở đường Privet. Nhưng mà nếu trước đây Harry luôn luôn thuộc số ít học sinh ở lại trường dịp lễ, thì năm nay dường như tất cả học sinh từ năm thứ tư trở lên đều sẽ ở lại, và theo như Harry nhận thấy, tất cả - hay ít nhứt là tất cả nữ sinh - đều bị cái Dạ vũ sắp tới ám ảnh, và thật đáng ngạc nhiên là bỗng dưng trường Hogwarts có nhiều học trò nữ đến như vậy. Vậy mà trước đây Harry không hề để ý đến điều này. Tụi con gái bây giờ đi lại trong hành lang cứ khúc khích cười và thì thầm với nhau, và khi bọn con trai đi ngang thì bọn con gái lại ré lên cười. Tụi nó háo hức so đo nhận xét về những thứ mà tụi nó sẽ mặc vào đêm Giáng sinh…

Khi một đám con gái đông khoảng một tá hay cỡ đó đi ngang qua Harry, nghiêng ngó Harry và rúc rích cười, Harry nói với Ron:

“Tại sao họ cứ phải túm tụm với nhau đi từng đám như

vậy? Làm sao mình có thể gặp riêng một người để mà mời chứ?"

Ron đề nghị:

"Quăng dây thòng lọng mà bắt. Nhưng mà bồ đã có ý định bắt ai chưa?"

Harry không trả lời. Nó biết rất rõ là nó *muốn mời* ai, nhưng mà có được can đảm để mời người ta lại là một chuyện hoàn toàn khác… Cho lớn hơn nó một tuổi, cô ấy lại rất xinh đẹp, cô ấy là một cầu thủ Quidditch rất giỏi, mà cô ấy cũng rất nổi tiếng…Dường như Ron đọc được những gì đang diễn ra trong đầu của Harry. Nó nói:

"Harry à, bồ nghe đây, bồ sẽ không gặp chút khó khăn nào hết. Bồ là một quán quân mà. Bồ vừa mới đánh bại con Đuôi-Gai Hung-ga-ri. Mình cá là tụi con gái sẽ sắp hàng dài dài để làm bạn nhảy với bồ."

Để tô bồi tình bạn mới được hàn gắn lại của tụi nó, Ron đã cố gắng giữ cho mùi vị cay đắng trong giọng nói của nó ở mức thấp nhứt. Chẳng những thế, Harry còn ngạc nhiên thấy là hóa ra Ron nói đúng.

Ngay ngày hôm sau, có một cô bé tóc quăn học năm thứ ba bên nhà Hufflepuff rủ Harry đi dự Dạ vũ với cô ta, mà cả đời Harry trước đó chưa hề nói chuyện với cô ta tới một lần! Harry bất ngờ đến nỗi nó từ chối ngay trước khi mà nó kịp dừng lại để nghiên cứu vấn đề. Cô bé bỏ đi, trông có vẻ hơi bị tổn thương, và sau đó, trong suốt giờ học Lịch sử Pháp thuật, Harry điêu đứng vì sự chọc ghẹo của Dean, Seamus và Ron về cô bé ấy. Ngày hôm sau, có thêm hai cô bé nữa rủ rê nó, một

cô bé năm thứ hai và một cô nàng (thiệt là khủng khiếp) học năm thứ năm, cô nàng này có vẻ như muốn nện cho Harry một trận nếu nó từ chối.

Ron được một trận cười đã đời rồi nói một cách công tâm:

"Cô ta cũng xinh đẹp đấy chứ!"

Harry vẫn còn bực mình:

"Chị ấy cao hơn mình đến ba tấc! Tưởng tượng coi mình mà nhảy với chị ấy thì ngó mình giống như cái gì?"

Những lời Hermione nói về Krum cứ trở đi trở lại hoài trong đầu Harry:

"Họ khoái anh ta chỉ vì anh ta nổi tiếng!"

Harry rất nghi ngờ, không hiểu là mấy cô nàng muốn làm bạn nhảy với nó có còn muốn đi dự Dạ vũ với nó không nếu như nó không phải là quán quân của trường. Rồi nó tự hỏi không biết nó có bực mình không nếu người rủ rê nó lại là Cho.

Nói chung, Harry phải thừa nhận là cuộc đời đã đẹp hơn lên nhiều sau khi nó vượt qua được bài thi đầu tiên, tuy rằng cái viễn cảnh về buổi Dạ vũ trước mắt khiến nó hết sức bối rối. Bây giờ nó không còn thu hút nhiều nỗi khó chịu trong hành lang như trước đây nữa, mà điều này nó ngờ là do Cedric giúp vào - nó nghĩ là có thể Cedric đã nói với học sinh bên nhà Hufflepuff hãy để Harry được yên, để cám ơn việc nó đã tiết lộ đề thi con rồng cho Cedric. Bây giờ chung quanh không còn mấy phù hiệu *Ủng hộ Cedric* nữa. Dĩ nhiên Draco Malfoy vẫn còn trích dẫn bài báo của cô Rita Skeeter về Harry, bất cứ lúc

nào nó có thể, nhưng việc đó càng lúc càng ít gây được tiếng cười hưởng ứng. Và thêm vào nỗi thơ thới hân hoan của Harry về tình cảnh tốt đẹp của nó hiện nay, là trên tờ *Nhật báo Tiên tri* không xuất hiện bài báo nào hết về lão Hagrid.

Vào cuối buổi học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí cuối học kỳ, Harry, Ron và Hermione hỏi lão Hagrid xem cuộc phỏng vấn giữa lão và cô Rita ra sao, thì lão Hagrid nói:

"Nói thiệt với mấy đứa, cô ta chẳng quan tâm gì tới những sinh vật huyền bí hết á!"

Tụi nó hết sức nhẹ nhõm khi thấy lão Hagrid giờ đây đã thôi chuyện tiếp xúc trực tiếp với mấy con Quái Tôm, và bọn trẻ dạo này chỉ cần túm tụm đằng sau căn chòi của lão Hagrid, ngồi bên cái bàn thô, sửa soạn một mớ đồ ăn chọn lọc cho mấy con Quái Tôm để dụ dỗ chúng.

Lão Hagrid tiếp tục câu chuyện với tụi nó với giọng trầm xuống:

"Cô ta chỉ muốn bác nói về con thôi, Harry à. Ờ… bác nói với cô ta là bác cháu mình đánh bạn với nhau từ hồi bác đi đón con ở nhà Dursley. Cô ta hỏi 'chưa từng rầy la nó trong suốt bốn năm qua à? Nó cũng chưa từng quậy ông trong lớp à?' Bác nói 'chưa bao giờ', và cô ta có vẻ không vui chút nào hết. Con cứ tin đi, cô ta rất muốn bác nói là con khủng khiếp lắm, Harry à."

Harry vừa quăng một nắm gan rồng vô trong một cái tộ to tướng bằng kim loại và cầm con dao của nó lên để xắt thêm một mớ nữa, vừa nói:

“Dĩ nhiên là cô ta muốn vậy mà. Cô ta không thể viết hoài về một anh hùng nhỏ đầy bi kịch như con, nếu cứ vậy mãi thì thiệt là chán.”

Ron vừa lột vỏ trứng con sa giông vừa nói một cách khôn ngoan:

“Cô ta muốn moi ra một khía cạnh mới ấy mà. Cô ta muốn mớm cho bác nói Harry là một thằng phạm tội điên khùng!”

Lão Hagrid có vẻ kinh hoảng thiệt tình:

“Nhưng mà nó đâu phải vậy!”

Harry nói dứt khoát:

“Lẽ ra cô ta nên phỏng vấn giáo sư Snape. Ổng sẵn lòng *cung cấp cho cô ta những thứ cổ cần về con bất cứ ngày nào. ‘Potter đã luôn luôn phá luật kể từ ngày đầu tiên nó đến trường này cho tới bây giờ.’*”

Lão Hagrid hỏi:

“Ông ấy nói vậy hả?”

Ron và Hermione cùng cười. Lão Hagrid thật thà nói tiếp:

“Chà, có lẽ con cũng đã phá một số quy định, Harry à, nhưng mà thực ra con đâu đến nỗi tệ, đúng không?”

Harry nhoẻn miệng cười:

“Vui lên đi, bác Hagrid!”

Ron hỏi:

“Bác có đi dự cái Dạ vũ đó vào đêm Giáng sinh không, bác Hagrid?”

Lão Hagrid nói hơi lỗ mãng:

"Ờ đi chứ, mặc dù có lẽ bác chỉ tạt qua một lát thôi. Bác đoán đây sẽ là một cuộc vui lớn, cháu sẽ khai mạc buổi khiêu vũ, đúng không, Harry? Cháu sẽ mời ai vậy?"

Harry lại cảm thấy mình đỏ mặt lên, nó nói:

"Chưa có ai hết ạ!"

Lão Hagrid không hạch hỏi gì thêm.

Mỗi ngày trôi qua của tuần cuối cùng học kỳ thứ nhứt trở nên càng lúc càng náo nhiệt. Chuyện đồn đại về buổi Dạ vũ rùm beng khắp nơi, mặc dù Harry không tin được tới một nửa những câu chuyện đó. Thí dụ như tin đồn là cụ Dumbledore đã mua tám trăm thùng rượu mật ong ủ nóng của bà Rosemerta. Tuy nhiên, cái chuyện cụ đã đặt cọc Quái Tỷ Muội thì có vẻ là đúng. Quái Tỷ Muội chính xác là ai hay là cái gì thì Harry không biết, nó chưa bao giờ tiếp cận với hệ thống vô tuyến phù thủy, nhưng nó suy ra từ sự náo nức của những người đã lớn lên nghe đài HTP (Hệ thống Truyền thông Phù thủy) rằng Quái Tỷ Muội có lẽ là một ban nhạc nổi tiếng.

Một số giáo sư, như giáo sư Flitwick chẳng hạn, đành phải đầu hàng khi thấy không thể nhồi nhét gì được vô đầu lũ học trò khi mà rõ ràng đầu óc chúng chẳng biết để ở đâu. Giáo sư đành cho phép tụi nó bày trò chơi trong buổi học của ông vào ngày thứ tư, và dành phần lớn thì giờ của ông trong buổi học đó để nói chuyện với Harry về cái Bùa Triệu Tập tuyệt hảo mà Harry đã ứng dụng khi thực hiện bài thi đầu tiên của cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật.

Một số giáo sư khác thì không được hào phóng như vậy. Thí dụ như giáo sư Binns thì không có gì có thể ảnh hưởng đến ông khiến ông ngừng cày xới các điểm ghi chú của mình về cuộc nổi loạn của Yêu tinh. Bởi vì giáo sư Binns chưa bao giờ chịu để cho cái chết của ông ngáng trở việc dạy học, nên bọn học trò cho là một sự kiện nhỏ như Dạ vũ đêm Giáng sinh chắc cũng không thể khiến ông ngừng dạy được. Và thật là đáng ngạc nhiên khi ông có thể làm cho những cuộc nổi loạn dữ dội và đẫm máu của lũ Yêu tinh nghe ra cũng chán phèo như câu chuyện đít vạc của Percy. Giáo sư McGonagall và giáo sư Moody cũng bắt tụi nó học cho đến giây cuối cùng của tiết học. Và dĩ nhiên trong giờ học của giáo sư Snape thì đừng hòng trông mong chơi bời gì hết. Giáo sư nhìn quanh đám học trò một cách khó chịu, thông báo cho tụi nó biết là ông sẽ kiểm tra tụi nó về thuốc giải độc trừ tà trong suốt buổi học cuối của học kỳ.

Đêm đó, trong phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, Ron nói một cách cay đắng:

"Lão ác dễ sợ. Đày ải tụi mình bằng bài kiểm tra vào cái ngày cuối cùng. Làm cho người ta học té khói đến tận cuối học kỳ, thiệt là ác!"

Hermione ngước nhìn Ron qua cuốn sổ ghi chép Độc Dược của cô bé:

"Ừm… Dù vậy bồ cũng đâu đến nỗi kiệt sức, đúng không?"

Ron đang bận dựng một tòa lâu đài bằng những quân bài trong cái túi đựng bài nổ của nó. Chơi bài nổ để tiêu thì giờ

thú vị nhiều hơn so với chơi bài kiểu dân Muggle, nhờ có cái cơ hội mà mọi thứ có thể nổ tung lên bất cứ lúc nào.

Harry uể oải nói:

"Lễ Giáng sinh mà Hermione!"

Nó đang ngồi trong một cái ghế bành đặt cạnh lò sưởi, đọc lại cuốn *"Bay Cùng Súng Thần Công"* lần thứ mười.

Hermione ngước nhìn nó, cũng trang nghiêm không kém khi rầy Ron:

"Mình tưởng bồ sẽ làm một cái gì đó có tính xây dựng hơn chứ, ngay cả khi bồ không muốn học phép giải độc trừ tà."

Harry ngắm Joey Jenkins của đội *Súng Thần Công* quất một trái Bludger về phía một Truy thủ của đội *Người Đuổi Dơi Lâu Đài Máu.* Nó nói:

"Thí dụ như làm gì?"

Hermione rít lên:

"Cái trứng đó!"

Harry nói:

"Thôi đi, Hermione. Tới ngày 24 tháng hai mình mới phải thực hiện bài thi thứ hai mà."

Nó đã cất cái trứng vàng vô trong cái rương của nó, để trong phòng ngủ trên lầu từ bữa tiệc mừng thành công của bài thi thứ nhứt đến tận bây giờ. Nói cho cùng, vẫn còn những hai tháng rưỡi nữa nó mới cần biết toàn bộ cái tiếng than khóc thất thanh đó có nghĩa là gì.

Hermione nói:

“Nhưng có thể phải mất nhiều tuần lễ mới giải đáp được. Nếu mọi người đều biết bài thi sắp tới là gì trong khi bồ lại không biết thì bồ sẽ thộn ra chẳng khác gì một thằng ngốc.”

Ron đặt hai lá bài cuối cùng của nó lên nóc tòa lâu đài, và cả khối nổ tung lên, cháy xém cả chân mày của nó. Ron nói:

“Tha nó đi mà, Hermione, Harry xứng đáng được xả hơi một tý chứ.”

Lúc đó Fred và George xuất hiện:

“Trông hay đó… Ron. Bộ chân mày cháy xém đó sẽ ăn rơ với bộ Lễ phục của em đó.”

Fred và George ngồi xuống chung bàn với Harry, Ron, Hermione ngay khi Ron nhận ra nó đã gây hư hại như thế nào. George hỏi:

“Ron ơi, anh mượn con Pigwidgeon được không?”

Ron nói:

“Không, nó đã đi giao thư rồi. Mà chi vậy?”

Fred chế nhạo:

“George muốn mời nó dự buổi dạ vũ ấy mà.”

George nói:

“Tụi này muốn gởi một bức thư chứ để làm gì hả cái đồ Đại đần?”

Ron hỏi:

“Ê, anh cứ viết thư cho ai hoài vậy?”

Fred phe phẩy cây đũa phép đầy dọa nạt:

“Đừng có chõ mũi vô nghe Ron, nếu không thì anh sẽ đốt cái mũi của em luôn thể. Vậy… em có nhiều bạn nhảy chưa?”

Ron nói:

“Chưa.”

Fred nói:

“Vậy thì nhanh chân lẹ tay lên đi tụi bây. Nếu không thì chẳng còn mấy đứa xịn đâu.”

Ron hỏi:

“Vậy anh định cặp bồ với ai?”

Fred đáp ngay, chẳng có chút xíu ngượng ngùng nào hết: “Angelina!”

Ron bị dội ngược:

“Cái gì? Anh đã mời chị ấy rồi hả?”

Fred nói:

“Ý hay đó!”

Fred quay lại, gọi vọng ngang qua phòng sinh hoạt chung:

“Angelina ơi!”

Angelina đang nói chuyện tầm phào với Alicia gần lò sưởi, cô nàng quay đầu lại hỏi:

“Cái gì vậy?”

“Muốn đi dự Dạ vũ với mình không ?”

Angelina nhìn Fred như định giá rồi nói:

“Ừ, cũng được!”

Rồi cô nàng quay lại với Alicia để tiếp tục tán dóc, một nụ cười nhoẻn trên môi. Fred nói với Harry và Ron:

"Thấy chưa. Dễ ợt."

Fred đứng lên, ngáp, và nói:

"Vậy là tụi mình đành phải xài tới cú trường, George à, đi thôi…"

Hai đứa bỏ đi. Ron thôi sờ cái chân mày cháy xém của nó và ngó Harry ngang qua cái tàn tích còn đang ngún khói và âm ỉ cháy của cái lâu đài bằng những lá bài nổ.

"Bồ *nên* hoạt động gấp lên đi, bồ hiểu không… Ảnh nói đúng đó, bồ mời đại ai đi… Mình không muốn rốt cuộc hai đứa mình cặp bồ với hai con quỷ kếch xù đâu."

Hermione vuột ra một câu lắp bắp đầy công phẫn:

"Xin lỗi, hai con… *gì* cơ?"

Ron nhún vai:

"Chà… bồ biết đó… thà là mình đi một mình còn hơn là đi với … với… Eloise Midgen chẳng hạn."

"Gần đây mụn của bạn ấy đã khá hơn rồi… và bạn ấy xinh thiệt chứ bộ!"

Ron nói:

"Cái mũi của cô ta lệch qua một bên!"

Hermione nổi giận, nói:

"À, tôi hiểu rồi. Vậy ra căn bản là các bạn sẽ chỉ chọn những cô xinh đẹp nhứt, cho dù cô ta hoàn toàn cà chớn?"

Ron nói:

"Ờ… phải, nghe cũng đúng."

Hermione quạu:

"Mình đi ngủ đây."

Và cô bé bỏ đi về phía cầu thang dẫn về phòng ngủ của con gái mà không thèm nói thêm một lời nào.

Các giáo sư ở trường Hogwarts không ngừng mong muốn gây ấn tượng cho các vị khách đến từ Beauxbatons và Durmstrang. Họ dường như quyết định trang trí tòa lâu đài một cách lộng lẫy nhứt vào dịp lễ Giáng sinh này. Khi cuộc trang trí bắt đầu, Harry nhận ra đây là lần đầu tiên nó thấy bên trong lâu đài được trang hoàng lộng lẫy tuyệt vời đến như vậy. Những cột băng vĩnh cửu đã được áp vào thành cầu thang cẩm thạch. Mười hai cây thông Giáng sinh hằng năm trong Đại Sảnh Đường được trang hoàng bằng mọi thứ, từ những trái cầu lóng lánh đến những con cú thực bằng vàng rúc lên trừng hồi; và những bộ áo giáp đã được phù phép để hát những khúc Thánh ca bất cứ khi nào có người đi ngang qua. Đại khái là có thể nghe một cái mũ sắt rỗng thuộc có phân nửa lời bài hát mà cứ hát nghêu ngao *"Ôi hãy đến, tất cả những kẻ trung thành…"*

Nhiều phen, thầy giám thị Filch đã phải trục xuất con yêu siêu quậy Peeves ra khỏi một bộ áo giáp mà nó đã chui vào trốn trong đó, rồi ngồi đó chế ra lời ca quậy, nghe hết sức bậy bạ, để thế vô lời các bài ca.

Và Harry vẫn chưa ngỏ được lời mời Cho đi dự Dạ vũ.

Bây giờ cả nó lẫn Ron đều rất căng thẳng, mặc dù Harry đã chỉ ra rằng có bạn nhảy vào trông Ron sẽ ngố hơn là không có bạn nhảy nào, còn Harry thì bị coi là người sẽ phải cùng các quán quân khác mở màn buổi dạ vũ.

Nó rầu rĩ nói:

"Mình nhắm là dù sao lúc nào cũng còn con ma khóc nhè Myrtle."

Ý nó muốn nói đến con ma ám nhà vệ sinh nữ ở tầng lầu hai.

Vào sáng thứ sáu, Ron nói:

"Harry à… chắc là tụi mình phải nghiến răng mà làm thôi…"

Nói nói bằng cái giọng nghe như thể tụi nó đang vạch kế hoạch tấn công bão táp một pháo đài không thể nào chiếm được.

"Tối nay, khi tụi mình trở về phòng sinh hoạt chung, tụi mình nhứt định phải có bạn nhảy… chịu không?"

Harry nói:

"Ờ… được."

Nhưng suốt ngày hôm đó, mỗi lần nó nhìn thấy Cho - lúc ra chơi, lúc ăn trưa, và một lần trên đường đến lớp Lịch sử Pháp thuật - thì y như rằng Cho đang bị một đám bạn bè vây quanh. Chẳng lẽ cô nàng *không bao giờ* đi đâu một mình sao? Chẳng lẽ nó phải phục kích cô nàng khi cô nàng đi vô nhà vệ sinh? Nhưng mà không, ngay cả đi vô đó, cô nàng cũng kè kè

ba bốn đứa con gái chung quanh. Nhưng nếu nó không làm lẹ lên thì biết đâu cô nàng sẽ bị người khác mời mất.

Nó thật không làm sao tập trung được vào bài kiểm tra môn Độc Dược của giáo sư Snape, và hậu quả việc đầu óc lơ mơ này là nó quên thêm vô một nguyên liệu chính - chất bezoar - và điều đó có nghĩa là nó sẽ bị điểm bét sổ. Nhưng nó cũng chẳng bận tâm; nó chỉ bận khơi dậy lòng can đảm để làm cái mà nó định làm. Khi chuông reo, Harry tóm lấy cặp, lật đật chạy tới cái cửa lớp học nằm ở tầng hầm. Trước khi vọt lên cầu thang, nó nói với Ron và Hermione:

"Hẹn gặp lại ở bữa ăn tối nha!"

Nó chỉ cần xin phép Cho cho được nói chuyện riêng một chút, chỉ vậy thôi… Nó hấp tấp băng qua hành lang đông ken học sinh để tìm kiếm Cho, và (sớm hơn là nó tưởng) nó gặp ngay cô nàng đang từ trong lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám đi ra.

"Ơ… Cho nè… tôi nói vài lời với bạn được không?"

Cho nói:

"Được chứ!"

Những cô gái chung quanh Cho bắt đầu cười khúc khích khiến Harry tức giận nghĩ là cần phải có luật cấm người ta cười khúc khích mới được. Cho thì chẳng cười.

Cho đi theo Harry ra một chỗ cách xa những cái tai thính của đám bạn cùng lớp. Harry quay lại nhìn Cho mà bao tử nó thót lên như thể nó bị hụt một bậc thang khi bước xuống cầu thang. Nó nói:

“Ơ…”

Nó không làm sao mở miệng mời được. Nó không thể. Nhưng mà nó phải làm thôi. Cho đứng đó, nhìn nó, bối rối khó hiểu.

Rồi chữ nghĩa chợt vọt ra dính chùm nhau vì cái lưỡi của nó líu cả lại:

“Đivũvớtôinha?”

Cho hỏi lại:

“Xin lỗi, bạn nói gì?”

“Mời… mời bạn… đi dự dạ vũ với tôi nha?”

Harry nói xong, tự hỏi mắc gì mà nó phải đỏ mặt chứ? Ừ, *mắc gì?*

“Ôi!”

Cho nói, và cô nàng cũng đỏ mặt:

“Ôi, Harry, mình thực tình xin lỗi nha.”

Và Cho thẳng thắng nói:

“Mình đã nhận lời đi với người khác rồi.”

Harry thốt lên:

“Ôi!”

Thiệt là kỳ cục; mới một phút trước đó nó cảm thấy trong bụng nó lúc nhúc một bầy rắn, mà sao bây giờ nghe như bụng nó trống trơn, bên trong người nó hình như không còn gì cả. Nó nói:

“Không sao, chẳng hề gì.”

Cho lại nói:

“Mình thực sự rất tiếc.”

Harry nói:

“Không sao.”

Hai đứa đứng đó nhìn nhau, và rồi Cho nói:

“Vậy thôi…”

Harry nói:

“Ừ…”

Cho nói:

“Thôi, tạm biệt.”

Gương mặt Cho vẫn còn ửng hồng, cô nàng bước đi.

Harry gọi theo trước khi kịp tự ngăn mình lại:

“Bạn sẽ đi với ai vậy?”

Cho nói:

“À… Cedric… Cedric Diggory.”

Harry nói:

“Vậy hả?”

Bên trong nó bắt đầu đầy ứ lên trở lại. Nó cảm thấy như thể ruột gan nó đã được đổ đầy chì.

Hoàn toàn quên mất bữa ăn tối, Harry chậm chạp đi trở về tháp Gryffindor, giọng nói của Cho cứ vang vọng mãi trong tai theo mỗi bước nó đi: *“Cedric - Cedric Diggory”*. Nó mới bắt đầu khoái Cedric, đã chuẩn bị bỏ qua cái thực tế là hắn đã từng

đánh bại nó ở trận Quidditch, và hắn đẹp trai, và nổi tiếng, và là quán quân được yêu thích nhứt của hầu như mọi người. Bây giờ nó bỗng nhiên nhận ra rằng Cedric thực ra là một thằng bảnh trai vô tích sự, đầu óc không đầy một cái chén đựng trứng.

Nó thẫn thờ nói với Bà Béo:

"Ánh sáng thần tiên."

Đó là mật khẩu vừa được đổi ngày hôm trước.

"Được, chờ nghe, cưng."

Bà Béo cất giọng ngân nga, vừa sửa lại mớ tóc bọc lưới kim tuyến, vừa lẳng mình tới trước để mở ra cái lỗ cho Harry chui vào.

Vô phòng sinh hoạt chung rồi, Harry đứng nhìn quanh và nó ngạc nhiên thấy Ron đang ngồi ở một góc xa, mặt mày xám ngoét như tro. Ginny đang đứng cạnh Ron, nói với nó bằng một giọng nhỏ nhẹ dịu dàng. Harry đến gần hai anh em Ron, hỏi:

"Có chuyện gì vậy Ron?"

Ron ngước nhìn Harry, một nỗi sợ hãi điếng người hiện trên nét mặt. Ron ngớ ngẩn nói:

"Tại sao mình lại làm vậy? Mình không biết cái gì đã khiến mình làm như vậy!"

Harry hỏi:

"Làm cái gì?"

Ginny nói:

“Ảnh… ơ… ảnh vừa mới ngỏ lời mời chị Fleur Delacour đi Dạ vũ với ảnh.”

Trông Ginny như thể cố nín cười mặc dù cô bé vẫn vỗ về Ron một cách đầy cảm thông.

Harry hỏi:

“Bồ làm *cái gì*?”

Ron lại hổn hển nói:

“Không biết cái gì đã khiến cho mình làm chuyện đó. Mình đã giở trò gì kia chứ? Chung quanh toàn là người ta - Mình phát điên rồi - ai cũng trố mắt nhìn! Mình chỉ vừa đi ngang qua cô ta trong Tiền sảnh - cô ta đang đứng đó nói chuyện với Diggory - và làm như có ma nhập mình hay sao ấy - *mình ngỏ lời với cô ta!*”

Ron vùi mặt vô hai lòng bàn tay rền rĩ. Nó cứ lảm nhảm nói một hồi, mặc dù lời lẽ càng lúc càng không thể phân biệt tiếng nào ra tiếng nào được nữa.

“Cô ta nhìn mình như thể mình là một con sên biển hay cái gì đó. Thậm chí không thèm trả lời. Và rồi - mình không biết - mình đại khái như chợt bừng tỉnh và cúp đuôi mà chạy.”

Harry nói:

“Cô ấy lai tiên nữ mà. Bồ nghĩ đúng đó. Bà nội của cổ là tiên nữ, thể nào cô ta cũng có bùa. Không phải lỗi của bồ đâu. Mình cá là khi bồ đi ngang qua chính là lúc cô ta đang bỏ bùa Diggory và bồ bị lạc đạn - Nhưng mà đằng nào đi nữa thì cô ta cũng uổng công thôi. Cedric sẽ nhảy với Cho Chang.”

Ron ngước nhìn lên. Harry nói bằng giọng lờ mờ:

"Mình vừa mới ngỏ lời mời cô ấy, và cô ta nói với mình như vậy."

Nụ cười trên môi Ginny bỗng nhiên tắt ngóm. Ron nói:

"Chuyện này điên thiệt. Tụi mình thành ra là những người cuối cùng không có ai làm bạn nhảy hết - Ờ, còn Neville nữa. Ê, đoán thử coi Neville ngỏ lời mời ai? *Hermione."*

"Cái gì?"

Harry hoàn toàn phát điên lên được với cái tin sốt dẻo chấn động này. Gương mặt Ron từ từ có thần sắc trở lại khi nó bắt đầu cười:

"Ừ, mình biết mà! Nó đã kể cho mình nghe sau buổi học Độc Dược! Nó nói Hermione hồi nào giờ luôn luôn là một cô gái tốt, đã giúp nó học hành và những chuyện khác… nhưng mà Hermione nói với nó là cô nàng đã định đi với người khác rồi. Hì hì! Giả bộ thôi! Cô nàng chẳng qua là không muốn đi cùng với Neville thôi… Ý mình là Hermione đi với ai chứ?"

Ginny nói, giọng khó chịu:

"Đừng mà! Đừng cười nhạo…"

Vừa lúc đó Hermione trèo qua cái lỗ chân dung mà vào phòng. Cô bé đi đến nhập bọn và hỏi:

"Sao hai bồ không xuống ăn tối?"

Ginny nói:

"Bởi vì - Ôi, hai anh đừng cười nữa - Bởi vì cả hai anh chàng này vừa bị các cô cho de ngay khi vừa mở miệng rủ

người ta đi dự Dạ vũ!”

Câu nói đó làm cho cả Ron và Harry nín cười ngay. Ron chua chát nói:

“Cám ơn cả đống nghe Ginny!”

Hermione nói với vẻ kiêu kỳ:

“Những cô nàng xinh đẹp đều được mời hết rồi hả Ron? Bây giờ thì Eloise Midgen bắt đầu có vẻ xinh đẹp ra rồi đó, đúng không? Chà, mình chắc là bồ sẽ tìm được ở *đâu đó* người nào đó nhận lời bồ.”

Nhưng Ron bắt đầu chăm chú nhìn Hermione như thể bỗng nhiên nhận ra cô bé trong một vầng ánh sáng mới mẻ.

“Hermione à… Neville nói đúng… bồ là một cô gái…”

Hermione chua chát đáp:

“Chà, phát hiện giỏi à!”

“Ừ - bồ có thể đi với một trong hai đứa tụi này!”

Hermione ngắt lời:

“Không, mình không thể.”

Ron sốt ruột:

“Ôi, thôi đi mà. Tụi này đang cần bạn nhảy, nếu mà tụi này không có bạn nhảy, nếu không ai nhận lời đi với tụi này hết, thì tụi này sẽ thộn mặt ra ngố hết chỗ nói.”

Bây giờ Hermione đã đỏ bừng mặt lên:

“Mình không thể đi với mấy bồ được bởi vì mình sẽ đi với người khác.”

Ron nói:

“Không, bồ không có đi với ai hết! Bồ nói vậy chỉ để đuổi khéo Neville mà thôi.”

“Ủa, vậy hả?”

Hermione kêu lên, ánh mắt cô bé long lên một cách nguy hiểm:

“Nếu *bồ* mất tới ba năm mới nhận ra, thì không có nghĩa là không có ai *khác* nhận ra mình là thiếu nữ!”

Ron trố mắt nhìn Hermione, rồi nó nhe răng cười:

“Thôi được, được rồi, tụi này biết bồ là một thiếu nữ rồi. Được chưa? Vậy bồ có đi với tụi này không?”

Hermione giận dữ nói:

“Tôi đã nói rồi mà! Tôi sẽ đi với một người khác.”

Và cô bé đùng đùng bỏ đi về phía phòng ngủ của nữ sinh.

Ron nhìn theo Hermione, nói thẳng thừng:

“Nó xạo đó!”

Ginny nhỏ nhẹ nói:

“Chị ấy không xạo đâu.”

Ron hỏi ngay:

“Vậy người đó là ai?”

Ginny nói:

“Em chẳng nói cho anh biết đâu, đó là chuyện riêng của chị ấy.”

Ron có vẻ bối rối cực kỳ:

"Được. Chuyện này càng lúc càng ngớ ngẩn. Ginny, em *có thể* đi với Harry, còn anh thì…"

Mặt Ginny đỏ ửng lên:

"Không, em không thể… em… em đi với anh Neville. Khi Hermione từ chối ảnh, ảnh mời em, và em nghĩ… Ừ… nếu không nhận lời ảnh thì em đâu có được đi. Em chưa lên tới năm thứ tư mà."

Trông Ginny thiệt là cực kỳ khổ sở. Cô bé đứng dậy, bỏ đi, đầu cúi xuống, chui qua cái lỗ chân dung:

"Em đi ăn tối đây."

Ron lồi mắt ra ngó Harry. Nó hỏi:

"Tụi nó mắc cái chứng gì vậy?"

Nhưng Harry vừa mới nhìn thấy Parvati và Lavender chui vào cái lỗ chân dung. Đã đến lúc phải hành động quyết liệt. Harry nói với Ron:

"Chờ ở đây."

Nó đứng dậy, đi thẳng tới Parvati và nói:

"Parvati? Bạn có đi dự Dạ vũ với tôi không?"

Parvati bật ra một tràng cười khúc khích. Harry chờ cho tiếng cười dịu xuống, hai ngón tay của nó bắt tréo trong túi áo để cầu nguyện.

Cuối cùng Parvati nói, vẻ thẹn thùng kinh khủng:

"Ừ, được thôi."

Harry thở phào ra.

“Cám ơn nha. Ờ… Lavender… bạn có muốn đi với Ron không?”

“Bạn ấy sẽ đi với Seamus.”

Parvati trả lời thay cho Lavender và cả hai cùng cười khúc khích dữ hơn bao giờ hết.

Harry thở dài. Nó nói, nhỏ giọng lại để cho Ron khỏi nghe thấy:

“Bạn có thể nghĩ ra bất cứ người nào đó chịu đi với Ron không?”

Parvati nói:

“Chứ Hermione đâu?”

“Bạn ấy đi với một người khác.”

Parvati tỏ ra sửng sốt. Cô nàng hăng hái hỏi:

“Ôôốôiii - *Ai* vậy?”

Harry nhún vai, nói:

“Chẳng biết. Vậy còn Ron thì tính sao?”

Parvati từ tốn nói:

“Chà… tôi nhắm chừng em gái tôi có thể… Bồ biết Padma… ở bên nhà Ravenclaw ấy. Mình sẽ hỏi ý nó nếu như bồ thích.”

Harry mừng rỡ:

“Ừ, được như vậy thì hay lắm. Nếu được thì cho mình biết nha?”

Sau đó Harry quay trở lại với Ron, cảm thấy cuộc dạ vũ này phiền phức quá đáng, và nó chỉ còn biết hy vọng thiệt nhiều là cái mũi của Padma Patil không đến nỗi bị vẹo quá.

23

Dạ vũ Giáng sinh

Bất chấp cả đống bài tập mà bọn học sinh năm thứ tư bị giao cho làm trong những ngày lễ, Harry không cảm thấy hứng thú làm bài chút nào khi học kỳ kết thúc. Nó dành cả tuần lễ trước ngày lễ Giáng sinh để mặc sức vui chơi thoải mái với những người khác. Tháp Gryffindor trong suốt học kỳ chưa bao giờ đông đúc như bây giờ; đã vậy còn có vẻ như hơi bị co lại, khi cư dân trong đó quá om sòm lộn xộn hơn mọi thường. Fred và George đã trúng mánh lớn với món Hoàng Yến của tụi nó, và trong vòng hai ngày đầu của kỳ nghỉ, chỗ nào trong lâu đài cũng thấy thiên hạ nổ ra thành chim. Tuy nhiên, chẳng mấy chốc tất cả dân Gryffindor đều đã học được cách nghiên cứu thức ăn do người khác mời một cách rất ư kỹ lưỡng, để coi có bánh kem Hoàng Yến giấu ở chính giữa bánh không. George giãi bày tâm sự riêng với Harry rằng nó và Fred đang thực hiện một việc nhằm phát triển cái gì đó. Harry ghi nhớ trong đầu là trong tương lai đừng bao giờ chấp nhận nhiều quá nhiều những trò giòn giã đó của Fred và George. Nó vẫn còn chưa quên vụ Dudley và kẹo Phù Lưỡi.

Giờ đây tuyết đã rơi dày trên mái tòa lâu đài và trên mặt

đất. Những toa nhà di động của đoàn Beauxbatons màu xanh lơ nhợt nhạt trông giống như một trái bí rợ khổng lồ lạnh giá và đóng băng, nằm kế bên một ngôi nhà giống như làm bằng bánh gừng có trét kem là căn chòi của lão Hagrid. Trong lúc đó thì những ô cửa sổ ở mạn tàu của con tàu Durmstrang cũng nhòe đi vì băng và cột buồm thì trắng xóa sương giá. Bọn gia tinh ở dưới nhà bếp cố hết sức làm giỏi hơn bao giờ hết với hàng loạt món thịt hầm nóng hổi béo bùi và những cái bánh có nhưn thơm ngon vô cùng. Và dường như chỉ có Fleur Delacour là có thể kiếm ra được điều gì đó để phàn nàn.

Một buổi tối, khi tụi Harry rời Đại Sảnh Đường, đi sau lưng Fleur, tụi nó nghe cô ta càu nhàu:

"'Béo quá, tất cả *dững shứ* đồ ăn *Ogwarts* này. Tôi sẽ *chẵng* còn *mặt* vừa áo dạ hội *cũa* tôi *nửa.*"

(Ron lẩn lẩn lút lút đằng sau Harry, hiển nhiên là để khỏi bị Fleur ngó thấy.)

Khi Fleur đi ra Tiền sảnh, Hermione sẵng giọng:

"Ối, một bi kịch. Chị ả nghĩ về bản thân nhiều quá, đúng không?"

Ron hỏi:

"Hermione à, bồ sẽ đi dự Dạ vũ với ai?"

Ron cứ lải nhải câu hỏi đó với Hermione, hy vọng là nhảy bổ vô câu hỏi đó vào lúc Hermione ít đề phòng nhứt thì có thể moi ra được câu trả lời. Nhưng mà Hermione chỉ cau mày, nói:

"Mình không nói cho bồ biết đâu. Bồ chỉ giỏi đem mình ra làm trò cười thôi."

Malfoy đi đằng sau lưng tụi nó, xía vô:

"Mày nói giỡn hả Weasley? Mày đừng có nói với tao là có kẻ nào đó lại đi mời *cái thứ đó* dự Dạ vũ chứ? Chắc không phải một tên Muggle hàm vẩu hả?"

Cả Harry và Ron cùng quay ngoắt lại, lao vào Malfoy, nhưng Hermione đã nói to, vẫy tay chào người nào đó đằng sau lưng Malfoy:

"Thưa giáo sư Moody ạ!"

Mặt mày Malfoy thất sắc và nó nhảy thối lui ngay, dáo dác nhìn quanh coi giáo sư Moody ở đâu. Ông vẫn còn ngồi tuốt ở bàn giáo sư, đang ăn món thịt hầm.

Hermione nói giọng gay gắt:

"Trò cũng quấn đít chồn hương lên sao, Malfoy?"

Cả ba đứa vừa tiếp tục đi lên cầu thang cẩm thạch vừa cười khoái trá.

Ron liếc qua Hermione đi bên cạnh, bỗng nhiên nghiêm trang:

"Hermione, răng của bồ…"

Hermione hỏi:

"Răng của mình thì sao?"

"Ờ… chúng hơi khác… Mình chỉ mới để ý…"

"Dĩ nhiên là răng mình khác đi… chẳng lẽ mấy bồ cho là mình nên giữ nguyên mấy cái răng nanh mà Malfoy đã ếm mình hả?"

“Không, ý mình nói là chúng khác so với trước cả khi thằng đó ếm bồ… Chúng… ngay ngắn… và… kích thước bình thường.”

Bỗng nhiên Hermione mỉm cười tinh nghịch và Harry cũng nhận ra: đó là một nụ cười khác với nụ cười mà nó nhớ trước đây. Hermione nói:

“À… Khi mình đến chỗ bà Pomfrey để bà thu cho mấy cái răng của mình nhỏ lại, bà giơ một cái kiếng trước mặt mình và bảo mình khi nào mấy cái răng trở lại hình dạng bình thường thì nói bà ngừng lại. Vậy là mình… chỉ cần để cho bà ấy làm hơi quá một chút.”

Hermione lại mỉm cười, một nụ cười rộng hơn, nói tiếp:

“Ba má mình sẽ không vui chút nào đâu. Bao lâu nay mình cứ năn nỉ ba má cho mình thu nhỏ lại mấy cái răng, nhưng mà ba má cứ muốn cho mình đeo mấy cái móc chỉnh răng. Mấy bồ biết đó, ba má mình là nha sĩ mà, họ nghĩ đơn giản là răng với pháp thuật thì… Ngó kìa! Pigwidgeon đã về!”

Con cú nhỏ xíu của Ron đang kêu ríu rít như điên trên lan can phủ đầy băng tuyết, chân nó buộc một cuộn giấy da. Những người đi ngang qua nó đều chỉ chỏ và cười nhạo, thậm chí có một nhóm nữ sinh năm thứ ba dừng lại và nói:

“Ôi, nhìn con cú tí hon kìa! Nó dễ thương ghê chưa?”

Ron vội vã trèo lên cầu thang để tóm lấy con cú, nó rít lên:

“Đồ ngốc ơi! Mày đem thư giao tận địa chỉ, chứ không được quẩn quanh đó đây để mà khoe mẽ!”

Con Pigwidgeon rúc lên một cách vui sướng, đầu nó thò ra

khỏi nắm tay của Ron. Bọn nữ sinh năm thứ ba thấy vậy có vẻ kinh hãi lắm. Ron vung vẩy nắm tay đang nắm con Pigwidgeon, và nạt tụi con gái tò mò:

"Đi chỗ khác chơi!"

Con cú tí hon lao vút vào không trung và rúc lên nghe còn vui mừng phấn khởi hơn trước. Khi bọn con gái đã kéo nhau đi với vẻ bị xúc phạm ghê gớm, Ron nói với giọng thật nhỏ:

"Đây, cầm lấy, Harry!"

Nó kéo cái lá thư hồi âm của chú Sirius cột bên chân con cú ra và Harry nhét vô túi áo, cả ba đứa vội vã quay trở về tháp Gryffindor để đọc.

Mọi người trong phòng sinh hoạt chung đều quá ư bận rộn với chuyện xả hơi ngày lễ nên chẳng hơi đâu mà để ý coi người khác làm gì. Harry, Ron và Hermione ngồi bên cạnh một cửa sổ tối đen đang dần dần ngập đầy tuyết, tách ra khỏi hẳn những người khác trong phòng, và Harry đọc lá thư:

Harry yêu quý,

Chúc mừng con đã vượt qua được con Đuôi Gai. Kẻ nào đó đã bỏ tên con vào Cốc Lửa chắc chắn là không thể nào hí hửng vào lúc này được. Chú đã định dạy con câu thần chú Nguyền Viêm Kết Mạc, bởi vì con mắt là điểm yếu nhứt của rồng,

(*Hermione thì thầm: "Đó là điều mà Krum đã làm*!")

nhưng cách mà con đã làm còn tốt hơn, rất là ấn tượng.

Dù vậy cũng đừng tự mãn tự phụ, Harry à. Con chỉ mới làm được có một bài thi; kẻ nào đã bỏ tên con vô Cốc Lửa còn rất

nhiều cơ hội nếu họ cố ý hại con. Hãy mở to đôi mắt cảnh giác ~ đặc biệt là khi kẻ mà chúng ta đã nói tới đó còn quẩn quanh gần con. Và con hãy tập trung vào việc giữ gìn sao cho con đừng dính vô vụ rắc rối nào hết.

Giữ liên lạc nghe con. Chú vẫn còn rất muốn được biết về những chuyện bất bình thường.

Chú Sirius.

Harry đút bức thư trở vô túi áo, lặng lẽ nói:

"Chú ấy sao mà giống hệt giáo sư Moody. Cứ đề cao cảnh giác thường xuyên. Như thể mình đi loanh quanh với mắt nhắm tít để rồi đâm đầu vô tường không bằng…"

Hermione nói:

"Nhưng mà chú Sirius đúng đó Harry! Bồ còn *phải* làm thêm hai bài thi nữa. Bồ thiệt tình là nên ngó vô cái trứng đó, bồ biết mà, và bồ nên bắt đầu tìm hiểu ý nghĩa của nó…"

Ron ngắt lời:

"Hermione ơi, Harry còn cả đống thì giờ mà. Ê, Harry, đi chơi đánh cờ không?"

Harry nói:

"Ừ, chơi!"

Nhận ra cái nhìn không tán thành trên gương mặt Hermione, Harry nói:

"Thôi mà Hermione, làm sao mình có thể tập trung trong khi chung quanh ồn ào như vầy? Mình sẽ không thể nào nghe

được cái trứng giữa đám náo nhiệt này.”

Hermione thở dài:

“Ừ, mình cũng nghĩ vậy.”

Cô bé ngồi xuống nhìn hai đứa bạn chơi cờ. Ván cờ lên tới cực điểm căng thẳng khi Ron chiếu tướng, làm liên lụy đến hai con tốt dũng cảm và một quân Giám mục hung hăng.

Vào ngày Giáng sinh, Harry thức giấc rất đột ngột. Nó mở mắt ra, thắc mắc cái gì đã khiến nó bỗng nhiên tỉnh giấc như vậy, thì thấy cái gì đó có đôi mắt to tròn lồ lộ màu xanh lá cây đang chăm chú nhìn nó đăm đăm trong bóng tối, nhìn sát đến nỗi mũi của hắn gần đụng mũi của Harry.

“Dobby!”

Harry thét lên, bò trườn ra khỏi con yêu lùn nhanh đến nỗi nó suýt rớt khỏi giường.

“Đừng *làm* vậy!”

Dobby kêu lên the thé đầy lo lắng:

“Thưa cậu, Dobby xin lỗi.”

Nó nhảy lui, mấy ngón tay dài sọc của nó bụm miệng:

“Thưa cậu, Dobby chỉ muốn cầu chúc Harry Potter một ‘Giáng sinh hạnh phúc’ và mang tặng cậu một món quà! Harry Potter đã nói là Dobby có thể thỉnh thoảng đến thăm cậu mà, thưa cậu.”

Harry vẫn còn thở gấp hơn bình thường, trong khi trái tim nó đang điều hòa lại nhịp đập.

“Được rồi, Dobby. Chỉ cần… sau này bạn đừng đâm chọc

tôi hay làm chuyện tương tự, thì không sao hết, đừng có chồm lên người tôi như vậy…"

Harry kéo tấm màn chung quanh giường của nó ra, lấy cặp mắt kiếng để trên bàn bên cạnh, đeo vào. Tiếng thét của Harry đã đánh thức cả đám Ron, Dean, Seamus và Neville. Tất cả đều thò đầu ra khỏi kẽ hở giữa những tấm màn treo quanh giường tụi nó, đứa nào cũng tóc tai bù xù, mắt nhắm mắt mở.

Seamus hỏi giọng ngái ngủ:

"Có kẻ tấn công bồ hả, Harry?"

Harry làu bàu:

"Không, chỉ là Dobby thôi. Ngủ lại đi."

Nhưng Seamus đã nhìn thấy đống quà nằm ngay dưới chân giường của nó, bèn la lớn:

"Không… Quà kìa!"

Ron, Dean và Neville cũng quyết định là bây giờ tụi nó tỉnh ngủ hẳn ra rồi, tụi nó bắt đầu mở quà ra thôi. Harry quay lại với Dobby, lúc này con yêu lùn đang phập phồng đứng bên cạnh giường Harry, tỏ ra lo lắng như thể nó vừa làm cho Harry nổi giận. Trên chóp của cái ấm ủ trà mà Dobby đội có cài một cái nơ lòe loẹt. Dobby nói với giọng eo éo nghe hết sức căng thẳng:

"Dobby có thể tặng quà cho Harry Potter không?"

Harry nói:

"Dĩ nhiên là có thể. Ờ… tôi cũng có cái này tặng bạn nè."

Nói vậy chỉ là nói dóc thôi; Harry chưa mua cái gì cho

Dobby hết, nhưng nó cũng nhanh nhẩu mở cái rương ra và kéo ra một nùi vớ cột gút nhau thành chùm. Đó là những cái vớ cũ nhứt của Harry, xấu nhứt, màu vàng mù tạt, và có thời đã thuộc về dượng Vernon. Lý do mà chúng bị cột gút thành chùm như vậy là vì Harry thường dùng chúng để làm giẻ bọc cái Ống kính Mách lẻo của nó gần cả năm nay. Harry lấy cái ống kính Mách lẻo ra và đưa đùm vớ cũ cho Dobby:

"Xin lỗi, tôi quên gói nó lại…"

Nhưng Dobby reo lên mừng rỡ:

"Vớ là thứ trang phục mà Dobby rất khoái, khoái nhứt đó, thưa cậu!"

Con yêu lùn lập tức lột ngay vớ của nó ra và tròng mấy cái vớ của dượng Vernon vào chân.

"Thưa cậu… bây giờ Dobby đã có bảy đôi… nhưng thưa cậu…"

Hai con mắt to cộ của Dobby mở ra thao láo, nó đã kéo lên hết chiều dài của cái vớ khiến mép vớ đã lên tới sát lai quần soọc của nó.

"Thưa cậu Harry Potter, họ bị nhầm lẫn ở tiệm rồi, thưa cậu, họ đưa cho cậu hai chiếc giống hệt nhau!"

Ron ngồi trên giường mình nhe răng cười với nó:

"Ôi, Harry, tại sao bồ lại không nhận ra chứ?"

Chung quanh Ron đầy những giấy gói quà vừa được tháo ra và bày bừa bộn.

"Dobby nè, nói cho bồ biết cái này… đây, phần của bồ…

bồ cứ lấy hai cái này, và bồ cứ trộn lẫn chúng với nhau cho hợp. Còn đây là cái áo len của bồ."

Ron thảy cho Dobby một đôi vớ màu tím mà nó vừa tháo ở giấy gói quà ra, và cả cái áo len do bà Weasley đan tay và gởi cho cậu con trai út. Dobby mừng quá sức tưởng tượng.

Nước mắt Dobby lại trào ra khóe mắt, nó cúi mình thật thấp để tạ ơn Ron và thét lên the thé:

"Thưa cậu, cậu tử tế quá! Dobby biết là cậu thế nào cũng trở thành một pháp sư vĩ đại, bởi vì cậu là người bạn vĩ đại nhứt của Harry Potter, nhưng Dobby đã không dè cậu còn có một tâm hồn vĩ đại, hào phóng, vị tha…"

Ron thấy hai tai nó hơi bị nóng đỏ lên, mặc dù nó cũng thấy sướng thiệt, nó nói:

"Chỉ là mấy chiếc vớ thôi mà, Dobby, có đáng gì! Ối… Harry!"

Ron vừa mở tới món quà của Harry tặng nó: một cái nón của cổ động viên đội Chudley Cannon. Ron đội ngay nón lên đầu, mớ tóc đỏ bù xù của nó có vẻ bất mãn với cái nón lắm. Ron thốt lên:

"Tuyệt!"

Bấy giờ Dobby mới đưa cho Harry một cái gói nhỏ, mở gói ra thì thấy… vớ.

Con yêu lùn sung sướng nói:

"Thưa cậu, Dobby tự làm ra để tặng cậu đó. Dobby đã tự mua len bằng đồng lương của mình đó, thưa cậu."

Chiếc vớ trái màu đỏ chót và có hình chổi thần trên vớ, còn chiếc vớ phải thì màu xanh lá cây và có mẫu hình trái banh vàng Snitch.

Harry nói:

"Chúng… chúng thiệt là… À, cám ơn Dobby nhiều lắm nha."

Harry mang hai chiếc vớ đó vô chân khiến cho mắt của con yêu lùn lại ràn rụa niềm hạnh phúc.

"Thưa cậu, Dobby phải đi ngay bây giờ đây, chúng tôi đang chuẩn bị bữa tiệc Giáng sinh trong nhà bếp!"

Dobby nói xong thì vội vã đi ra khỏi phòng ngủ của tụi con trai, tay vẫy chào Ron và những đứa con trai khác khi đi ngang tụi nó.

Những món quà khác khiến Harry hài lòng hơn hai chiếc vớ của Dobby - dĩ nhiên là loại trừ món quà của nhà Dursley vốn thường chỉ có một chiếc khăn giấy và luôn luôn là món quà tồi tệ nhất. Harry chắc là họ vẫn còn nhớ tới món kẹo Phù Lưỡi hồi mùa hè.

Hermione tặng cho Harry một cuốn sách có tựa là *Những Đội Quidditch của Anh và Ái Nhĩ Lan.* Ron thì tặng nó một bao đầy nhóc Bom Phân; chú Sirius thì tặng một con dao nhíp có kèm theo các thứ linh tinh có thể mở bất cứ khóa nào và tháo bất cứ nút thắt nào. Và lão Hagrid thì tặng Harry một hộp kẹo bự chảng trong đó có cả thứ kẹo mà Harry thích nhứt: kẹo đủ mùi vị của hiệu Bertie Bott, sôcôla ếch nhái, kẹo thổi xịn nhứt của hiệu Drooble, và kẹo Ong xì xèo. Và dĩ nhiên cũng

có một gói quà quen thuộc của bà Weasley trong đó có một cái áo len (màu xanh với hình con rồng thêu trên áo, Harry đoán là anh Charlie đã kể cho bà Weasley nghe tất cả mọi chuyện về con rồng Đuôi Gai), và một đống bánh nhưn thịt băm cây nhà lá vườn của bà Weasley.

Harry và Ron gặp Hermione ở trong phòng sinh hoạt chung và tụi nó cùng đi xuống Đại Sảnh Đường để ăn điểm tâm. Suốt buổi sáng đó tụi nó ở trong tháp Gryffindor, ở đó mọi người cùng thưởng thức những món quà Giáng sinh rồi lại quay trở xuống Đại Sảnh Đường để ăn một bữa trưa ê hề, gồm có ít nhứt một trăm con gà tây và bánh pudding Giáng sinh, cùng hàng đống kếch xù những dây pháo nổ phù thủy của hiệu Cribbage.

Sau bữa ăn trưa tụi nó đi ra sân chơi; tuyết vẫn còn nguyên xi ngoại trừ một cái rãnh sâu do các học sinh của trường Durmstrang và trường Beauxbatons dẫm đạp lên để đi tới tòa lâu đài. Hermione thích ngồi xem Harry và Ron chơi chọi cầu tuyết hơn là tham gia trò chơi đó, và đến năm giờ chiều thì Hermione nói cô bé phải về phòng ngủ để chuẩn bị cho buổi Dạ vũ.

Ron nhìn Hermione ngờ vực:

“Làm gì mà cần đến những ba tiếng đồng hồ chuẩn bị lận?”

Nó phải trả giá cho sự phân tán tâm trí vì sự tò mò đó bằng một trái cầu tuyết tổ chảng bay thẳng vô mặt, do George ném trúng vào đầu nó. Ron vẫn không chịu bỏ cuộc, gào với theo Hermione:

“Bồ đi với ai hả, Hermione?”

Nhưng Hermione chỉ vẫy tay đáp lại rồi biến mất trên mấy bậc thềm đá dẫn lên tòa lâu đài.

Hôm nay không có bữa tiệc trà Giáng sinh, bởi vì buổi dạ vũ sẽ gồm cả bữa tiệc đêm, cho nên vào khoảng bảy giờ, tụi nó đã thấy khó mà tập trung quăng trúng mục tiêu được nữa, những đứa khác cũng đã bỏ cuộc chơi ném cầu tuyết để kéo nhau trở vô trong tòa lâu đài. Bà Béo đang ngồi trong cái khung tranh với bà bạn Violet ở trong bức tranh dưới nhà lên thăm, cả hai đều đã ngà ngà say, vỏ lon rượu sôcôla lăn lóc ngổn ngang dưới đáy khung tranh.

Khi bọn học trò đọc mật khẩu, Bà Béo khúc khích cười và nhào mình tới trước để tụi nó chui qua lỗ.

“Ánh sáng thần tiên, đúng là mật khẩu đó!”

Harry, Ron, Seamus, Dean, và Neville thay lễ phục trong phòng ngủ nam sinh, tất cả tụi nó đều có vẻ rất ý thức về bản thân, tuy rằng Ron thì không hẳn là hài lòng lắm. Nó cứ đứng nghiên cứu nó trước tấm gương dài ở góc phòng với một vẻ mặt thất kinh hồn vía. Thiệt tình là cũng không có cách nào chối bỏ sự thật là cái bộ lễ phục của Ron giống một cái áo đầm hơn bất cứ cái gì khác. Trong cố gắng tuyệt vọng làm cho bộ lễ phục có thêm tính đàn ông, Ron đã ếm bùa Đứng đắn lên mấy nếp tua ren đăng ten viền quanh áo. Cũng không đến nỗi nào, ít nhứt thì bây giờ Ron cũng thoát được mấy giải đăng ten, mặc dù do Ron làm cái công việc sửa sang lễ phục không được khéo léo lắm, nên mấy đường lai vẫn còn có vẻ sờn rách. Khi tụi con trai kéo nhau xuống cầu thang, Dean làu bàu:

“Mình vẫn không thể nào hiểu được hai đứa bồ làm sao mà mời được hai cô nàng xinh nhứt trong năm.”

Ron kéo sợi chỉ còn vướng trên bộ lễ phục của nó, rầu rĩ nói:

“Bằng sự quyến rũ đầy thú tính.”

Phòng sinh hoạt chung trông rất lạ, đầy nhóc những người ăn mặc đủ màu sắc thay vì một đám học sinh mặc đồng phục đen thui như mọi khi. Parvati đang đợi Harry ở ngay chân cầu thang. Trông cô bé ấy quả thật là xinh đẹp trong bộ váy áo màu hồng chói lọi với đôi bím tóc đen dài thắt dây vàng, điểm trang những vòng vàng lắc bạc mà cô nàng đeo ở cổ tay. Harry thở phào nhẹ nhõm khi thấy Parvati không cười khúc khích như điên giống hôm nọ nữa. Nó lúng túng nói:

“Bạn… ơ… trông… xinh quá.”

Parvati nói:

“Cám ơn.”

Rồi cô bé nói với Ron:

“Padma sẽ gặp bạn ở Tiền sảnh.”

Ron nhìn quanh, nói:

“Được. Thấy Hermione đâu không?”

Parvati nhún vai:

“Chúng ta đi xuống được chưa, Harry?”

Harry ước sao nó có thể ở lại phòng sinh hoạt chung thêm một chút nữa, nhưng nó đành nói:

“Được.”

Fred nháy mắt với Harry khi nó đi ngang qua anh chàng này để đến cái lỗ chân dung.

Tiền sảnh cũng đầy nhóc học sinh, tất cả đều nhẩn nha quanh quẩn chờ đến lúc tám giờ, khi cánh cửa Đại Sảnh Đường được mở ra. Những người có bạn nhảy là người khác Nhà thì đang đi len lỏi qua đám đông để tìm gặp nhau. Parvati kiếm được cô em gái của nó, Padma, và dẫn cô em đến gặp Ron và Harry. Padma nói:

“Chào các anh.”

Trông Padma xinh đẹp không kém cô chị chút nào trong bộ áo váy màu ngọc lam tươi tắn. Tuy nhiên cô bé không có vẻ nhiệt tình lắm trong vai bạn nhảy của Ron; đôi mắt đen của cô bé cứ đảo xuống từ cái cổ áo lùi xùi đến cái tay áo lam nham của bộ lễ phục Ron đang mặc rồi lại ngước lên nhìn Ron từ đầu tới chân. Ron thì không dám nhìn cô bé tới một cái, chỉ ngó chăm chú đâu đó về phía đám đông, đáp lại:

“Chào em. Thôi rồi…”

Ron hơi khuỵu gối xuống để núp sau Harry, bởi vì Fleur Delacour đang đi ngang qua tụi nó, trông lộng lẫy tuyệt vời trong bộ váy áo sa-tanh màu xám bạc, tháp tùng bên cạnh là đội trưởng đội Quidditch của nhà Ravenclaw là Roger Davies. Khi hai người đó đi khuất rồi, Ron mới đứng thẳng lại và lại chăm chú nhìn qua đầu đám đông. Nó đặt ra câu hỏi một lần nữa:

“Có thấy Hermione ở đâu không?”

Một nhóm học sinh nhà Slytherin đang đi lên cầu thang từ phòng sinh hoạt chung của họ dưới tầng hầm. Malfoy dẫn đầu; nó mặc một bộ lễ phục bằng nhung đen với cổ cao, khiến cho Harry nhận thấy nó trông giống như một mục sư. Pansy Parkinson trong bộ áo váy xếp nếp màu hồng nhạt đang vịn cánh tay Malfoy. Cả Crabbe và Goyle đều mặc lễ phục màu xanh lá, trông cả hai đứa y chang hai cục đá tảng phủ rêu, và Harry vui mừng nhận thấy hai đứa nó chẳng kiếm được bạn nhảy nào hết.

Cánh cửa chính bằng gỗ sồi mở ra, và mọi người quay lại nhìn đoàn học sinh trường Durmstrang đi vào cùng giáo sư Karkaroff. Dẫn đầu đoàn khách này là Krum, cặp kè một cô gái xinh đẹp mặc áo váy xanh lơ mà Harry không quen biết. Nhìn qua phía trên đầu những học sinh Durmstrang đang tiến vào Tiền sảnh, Harry có thể thấy bãi cỏ phía trước, bên phải lâu đài đã được biến thành một kiểu hang đá tràn đầy ánh sáng thần tiên - nghĩa là hàng trăm nàng tiên thực sự đang ngồi trong những bụi hoa hồng vừa mới được hóa phép hiện ra ở đó. Các nàng tiên chấp chới vỗ cánh bay phía trên những bức tượng của cái gì đó giống như ông già Noel và cỗ xe tuần lộc của ông.

Và rồi giọng nói của giáo sư McGonagall vang lên:

“Xin mời các quán quân lên phía trên này.”

Parvati chỉnh lại chiếc vòng đeo tay của mình, nở nụ cười tươi tắn. Cô bé và Harry nói với Ron và Padma:

“Hẹn gặp lại sau nha.”

Đám đông đang rì rào tách ra để cho Harry và Parvati đi

qua. Giáo sư McGonagall mặc một bộ áo váy ca rô chéo màu đỏ và đã cài một vòng hoa dại khá xấu xí quanh vành nón của bà. Bà bảo các quán quân và bạn nhảy hãy chờ bên ngoài cửa khi những người khác kéo vào bên trong Đại Sảnh Đường. Khi tất cả học sinh đều đã ngồi đâu vô đấy, các quán quân và bạn nhảy sẽ diễu hành vào Đại Sảnh Đường theo nghi lễ. Fleur Delacour và Roger Davies đứng gần cửa ra vào nhứt. Davies có vẻ như quá choáng váng với vận may được làm bạn nhảy của Fleur, đến nỗi anh chàng không làm sao rời mắt khỏi cô nàng quán quân được. Cedric và Cho thì đứng rất gần Harry. Nó ngó tránh ra chỗ khác để khỏi phải bắt chuyện với họ. Vừa lúc đó mắt nó bắt gặp cô bé đứng bên cạnh Krum. Nó há hốc mồm ra. Cô bé đó chính là Hermione!

Nhưng mà cô bé trông chẳng giống Hermione chút nào hết. Cô bé đã làm gì đó với mái tóc của mình, khiến nó không còn xù ra mà trở nên mượt mà óng ả và dợn sóng thành những nơ vòng rủ trên trán. Cô đang mặc một bộ áo váy may bằng loại hàng gì đó có màu xanh lơ của hoa nhạn lai hồng và trông bồng bềnh như mây trời. Và chẳng hiểu sao cô nàng cũng tự làm cho mình có vẻ khác lạ đi. Hay có lẽ chẳng qua là nhờ thiếu đống sách trên dưới hai chục cuốn mà cô bé thường vác trên lưng. Hermione cũng đang mỉm cười - đúng là có hơi căng thẳng - nhưng hàm răng được thu nhỏ vừa phải của cô bé quả thật là vô cùng đáng chú ý. Harry không thể hiểu được là tại sao lâu nay nó lại không để ý thấy điều đó.

Hermione nói:

“Chào Harry, chào Parvati!”

Parvati tròn mắt nhìn Hermione với một vẻ không tin được rất thật thà. Mà Parvati không phải là người duy nhứt kinh ngạc đầy thán phục như thế. Khi cánh cửa vào Đại Sảnh Đường mở ra, câu lạc bộ người ái mộ Krum từ trong thư viện rần rần đi ngang qua đều ném cho Hermione một cái nhìn đố kỵ sâu sắc. Pansy Parkinson há hốc mồm nhìn Hermione khi cô nàng cùng Krum bước ngang qua, và ngay cả Malfoy cũng không thể kiếm ra được cớ gì để xúc phạm Hermione nữa. Tuy nhiên Ron đi thẳng qua mặt Hermione mà không thèm nhìn cô bé.

Khi mọi người đã yên vị trong Đại Sảnh Đường, giáo sư McGonagall bảo các quán quân và bạn nhảy của mình sắp thành hàng đôi và đi theo bà. Tất cả làm theo và đám đông trong Đại Sảnh Đường vỗ tay hoan nghênh nhiệt liệt khi họ bước vào và bắt đầu đi về phía cái bàn tròn to đặt ngay ở phía đầu của Đại Sảnh. Các vị giám khảo đang ngồi ở đó. Những bức tường của Đại Sảnh hầu như được bao phủ hết bằng lớp sương giá màu bạc lóng lánh, với hàng trăm vòng hoa và bóng tròn trang trí giăng ngang trần nhà đã được phù phép thành một bầu trời đầy sao. Những dãy bàn của các Nhà đã biến mất; thay vào đó là hàng trăm bàn nhỏ hơn, mỗi bàn có thể ngồi khoảng mười hai người, và bàn nào cũng được thắp lồng đèn.

Harry tập trung vô chân nó để khỏi bị đi nhanh quá trật nhịp. Parvati thì dường như rất mãn nguyện. Cô nàng tươi cười với mọi người chung quanh, lèo lái Harry một cách sinh động đến nỗi nó cảm thấy như thể nó là một con chó kiểng mà cô nàng đang đưa ra chỗ trưng bày. Nó bắt gặp ánh mắt của Ron và Padma khi nó đi gần tới cái bàn đầu tiên. Ron đang

nhìn Hermione bước đi ngang qua nó với đôi mắt nheo lại. Padma tỏ vẻ hờn dỗi thấy rõ.

Khi các quán quân đến gần cái bàn đầu tiên, cụ Dumbledore tươi cười hớn hở, nhưng ông Karkaroff thì đeo cái vẻ mặt đang chú ý y chang vẻ mặt của Ron khi ông nhìn theo cặp Krum và Hermione đi đến gần. Đêm nay ông Lodo Bagman mặc lễ phục màu tía rực rỡ có đính những ngôi sao vàng to tướng, và ông vỗ tay nhiệt liệt như bất cứ học sinh nào; và bà Maxime đã thay đổi bộ đồng phục thường ngày bằng sa-tanh đen thành một tấm áo dài thướt tha bằng lụa màu hoa oải hương. Bà cũng vỗ tay chào đón các quán quân một cách lịch sự. Nhưng Harry chợt nhận thấy ông Crouch không có mặt trong số các vị giám khảo. Ngồi ở cái ghế thứ năm bên bàn giám khảo giờ đây là Percy Weasley.

Khi các quán quân và bạn nhảy đi tới bàn, Percy kéo một cái ghế trống bên cạnh anh và nhìn Harry chằm chằm. Harry hiểu được ẩn ý của Percy và ngồi xuống bên cạnh anh. Hôm nay Percy mặc một bộ lễ phục mới toanh màu xanh nước biển và biểu lộ một vẻ tự mãn mà Harry nghĩ là cũng đáng thôi.

Trước khi Harry kịp hỏi thì Percy đã mở miệng nói:

"Anh vừa được thăng chức."

Căn cứ vào giọng của Percy thì rất có thể anh sắp tuyên bố trúng cử chức thống lĩnh tối cao của vũ trụ.

"Bây giờ anh là trợ lý riêng của ông Crouch, và anh đại diện cho ông ấy ở đây."

Harry không trông mong được thuyết giảng về đáy vạc

trong suốt buổi ăn tối.

Nó hỏi:

“Tại sao ông ấy không đến?”

“Anh rất áy náy phải nói rằng ông Crouch không được khỏe lắm, không được an khang. Từ trận Cúp Thế Giới đến nay ông không được khỏe. Cũng không đáng ngạc nhiên - ông làm việc quá sức mà. Bây giờ ông ấy chẳng còn trẻ như xưa nữa - mặc dù vẫn thông tuệ, dĩ nhiên, đầu óc của ông vẫn vĩ đại như xưa nay. Nhưng mà Cúp Thế Giới quả là một thất bại đối với toàn bộ Bộ Pháp thuật, và rồi ông Crouch lại chịu đựng thêm một cú sốc cá nhân với cách cư xử tệ hại của con gia tinh của ông ấy, tên Blinky hay kêu là gì đó. Đương nhiên là ông đã đuổi ngay con gia tinh đó, nhưng mà… Ừ, như anh nói ấy, ông phải sống và làm việc, ông cần được chăm sóc, và anh nghĩ là ông rơi vào một sự hụt hẫng nhất định trong cuộc sống ở tư gia, thiếu hẳn sự thoải mái và niềm an ủi từ khi con gia tinh ấy ra đi. Và rồi chúng ta lại phải tổ chức cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật, trong khi phải tiếp tục giải quyết những hệ lụy của trận Cúp Thế Giới - nó khơi lên vụ bà phù thủy Skeeter ì xèo khắp nơi - Thiệt là tội nghiệp ông ấy. Ông đáng được hưởng một Giáng sinh an lành! Anh rất mừng là ông ấy biết rằng có người có thể trông cậy để thay thế vị trí của ông ấy.”

Harry muốn hỏi ghê gớm là ông Crouch đã thôi gọi Percy là “Weatherby” chưa, nhưng nó ráng nhịn.

Trên mấy cái dĩa vàng lóng lánh vẫn chưa có đồ ăn, nhưng có một cái thực đơn nhỏ được đặt trước mặt mỗi người. Harry

ngập ngừng cầm cái thực đơn trước mặt nó lên và nhìn quanh - Chẳng có bồi bàn nào cả. Tuy nhiên cụ Dumbledore cẩn thận ngó xuống cái thực đơn của cụ, rồi nói rất rõ ràng với cái dĩa của cụ:

"Thịt cốt-lết!"

Thịt cốt-lết lập tức hiện ra. Hiểu cách thức rồi, những người khác ngồi bên bàn cũng kêu món ăn từ cái dĩa trước mặt họ. Harry liếc mắt nhìn lên Hermione để xem cô bé cảm thấy thế nào về nghi lễ ăn tối mới mẻ và phức tạp này. Dĩ nhiên cách này sẽ đẻ ra thêm lắm việc phụ cho bọn gia tinh làm. Nhưng một lần nữa, Hermione dường như chẳng nghĩ ngợi gì đến Mặt trận Giải phóng Gia tinh cả. Cô nàng đang say sưa trò chuyện với Viktor Krum và dường như không để ý là mình đang ăn món gì nữa là. Bỗng nhiên Harry chợt nhận ra là trước đây nó chưa từng thực sự nghe Krum nói năng gì, nhưng bây giờ thì chắc chắn là anh ta đang nói chuyện, và nói chuyện một cách hào hứng nữa là đằng khác.

"Vân, chún tôi cũng có một lâu đài, tôi nghĩ là không được to như thế này, cũng không được tiện nghi như thế này."

Anh ta đang nói với Hermione.

"Chún tôi chỉ có bốn tầng và lò sưởi chỉ được đốt lên vì mục đích pháp thuật mà thôi. Nhưng *chún* tôi có sân rộng hơn sân ở đây… Mặc dù vào mùa *đôn chún* tôi có ít ngày nắng lắm, nên *chún* tôi cũng không vui chơi nhiều trong sân. Nhưng vào mùa hè thì *chún* tôi bay mỗi ngày, bay qua hồ, bay qua núi…"

"Chà! Chà! Viktor!"

Ông Karkaroff lên tiếng cười mà đôi mắt vẫn lạnh lùng.

"Đừng có mà nói ra hết mọi thứ, kẻo mà cô bạn duyên dáng của cậu sẽ biết chính xác nơi để tìm chúng ta đấy!"

Cụ Dumbledore mỉm cười, ánh mắt lấp lánh:

"Ông Igor à, giữ rịt bí mật như thế sẽ khiến cho người ta tưởng rằng ông chẳng muốn có khách khứa đến thăm…"

Ông Karkaroff nhe hết cỡ mấy cái răng vàng khè, nói:

"Chà, cụ Dumbledore à, tất cả chúng ta đều cần bảo vệ lãnh thổ riêng tư của mình, đúng không nào? Chẳng phải chúng ta có bổn phận canh giữ một cách đố kỵ những lâu đài tri thức được giao phó cho chúng ta đó sao? Chẳng phải chúng ta có quyền tự hào là chỉ có chúng ta là biết được các bí mật của trường mình, và có quyền bảo vệ những bí mật đó sao?"

Cụ Dumbledore nói một cách thân thiện:

"Ôi, tôi chẳng bao giờ mơ đến việc biết hết những bí mật của Hogwarts, ông Igor à. Thí dụ như trong buổi sáng nay, tôi đi vô nhà tắm nhưng lại quẹo nhầm hướng, và nhận thấy mình lạc vô một căn phòng cân xứng một cách xinh xắn mà trước đây tôi chưa từng biết đến, căn phòng ấy chứa một bộ sưu tập những cái bô thiệt là vĩ đại. Khi tôi trở lại để xem xét kỹ hơn thì tôi phát hiện ra căn phòng đó đã biến mất rồi. Nhưng tôi vẫn để mắt tìm kiếm nó. Có lẽ cách duy nhứt đến được căn phòng đó là vào lúc năm giờ ba mươi sáng. Hoặc có thể chỉ đến được nơi đó khi trăng khuyết một phần tư… Hoặc khi người tìm kiếm đang cực kỳ mắc tiểu."

Harry sặc vô trong dĩa goulash của nó. Percy cau mày,

nhưng Harry có thể thề là cụ Dumbledore đã nháy mắt với nó một cái rất tinh vi.

Trong lúc đó Fleur Delacour bình phẩm cách trang trí Hogwarts với Roger Davies. Cô nàng nhìn quanh những bức tường nhấp nháy của Đại Sảnh Đường, nói một cách thô lỗ:

"Mấy *ghứ* này *chẵng* đáng *kể. Ở* lâu đài Beauxbatons, tụi này có *nhủn* khối tượng băng đặt khắp nơi trong phòng ăn tối vào đêm *Gián* sinh… Dĩ nhiên là chúng không bị tan ra… Trông chúng giống như *nhửn* pho tượng kim cương *khủng* lồ… lấp lánh chiếu sáng *xun* quanh. Còn đồ ăn thì toàn cao lương *mỉ* vị. Và chúng tôi *kó cả* một dàn đồng ca của các nữ thần *rừn đễ* đàn hát giúp vui khi chúng tôi ăn uống. Chúng tôi không đặt *dững* bộ giáp sắt xấu xí ấy khắp nơi như ở đây, và *niếu* có một con yêu tinh nào mà dám bén *mãng* đến lâu đài Beauxbatons thì lập tức *sẻ* bị *đuỗi* phứt ngay."

Roger Davies say sưa lắng nghe Fleur Delacour với nét mặt đờ đẫn, và nó cứ đưa nhầm nĩa lên miệng. Harry có cảm tưởng là Davies quá bận ngắm nghía Fleur đến nỗi xỉa lời của cô nàng vô miệng mà nuốt, chứ không phải xỉa đồ ăn cho vô miệng mà nhai.

Davies vỗ bàn tay xuống bàn với một điệu bộ nhái theo Fleur, anh ta nói nhanh:

"Hoàn toàn chính xác! Đuổi *phứt,* đúng!"

Harry nhìn quanh Đại Sảnh Đường. Lão Hagrid ngồi bên một trong những cái bàn dành cho các giáo viên; lão đã mặc lại bộ đồ nâu lông lá và đang ngóng nhìn lên phía cái bàn đầu. Harry thấy lão nhẹ vẫy tay ra hiệu, nó bèn nhìn quanh, và thấy

bà Maxime đáp lễ, những viên ngọc mắt mèo trên những ngón tay của bà lóng lánh trong ánh nến.

Hermione giờ đây đang dạy Krum đọc tên cô bé cho đúng, vì anh cứ gọi miết cô bé là "Hermyown."

Hermione nói từng chữ một:

"Her-my-oh-nee"

"Herm-own-ninny."

Hermione nói, chợt bắt gặp ánh mắt và nụ cười của Harry:

"Gần đúng rồi."

Sau khi đồ ăn thức uống đã được thưởng thức, cụ Dumbledore đứng dậy và yêu cầu học sinh làm theo cụ. Và rồi với một cái vẫy đũa phép, cụ khiến cho tất cả những cái bàn bay lui về dọc theo các bức tường, chừa lại sàn Đại Sảnh Đường trống trải, và rồi cụ phù phép cho hóa ra một cái sân khấu được nâng cao lên ở sát bức tường phía bên phải của Đại Sảnh. Trên sân khấu xuất hiện một bộ trống, nhiều cây đàn ghi-ta, một cây sáo, một cây đại hồ cầm, và một số kèn túi.

Ban nhạc Quái Tỷ Muội đang kéo cả đoàn đi lên sân khấu giữa tiếng vỗ tay chào đón nồng nhiệt vang dội; các Quái Tỷ Muội đều tóc tai bờm xờm và mặc toàn những tấm áo chùng đen được xé cho te tua một cách nghệ thuật. Họ cầm nhạc cụ lên, và Harry vì quá say mê ngắm các Quái Tỷ Muội nên suýt nữa quên mất tiết mục tiếp theo ngay khi đó. Nó bỗng nhận thấy các lồng đèn thắp trên các bàn từ đầu bữa tiệc đến giờ bỗng nhiên tắt ngóm, và các quán quân khác cùng bạn nhảy của họ đều đứng lên.

Parvati thì thào:

“Đi nào! Tụi mình phải mở đầu đêm dạ vũ.”

Harry dẫm cả lên lễ phục của nó khi đứng lên. Ban nhạc Quái Tỷ Muội bắt đầu chơi một giai điệu chậm rì rầu rĩ. Harry đi tới sàn nhảy được chiếu sáng, cẩn thận tránh nhìn vào ánh mắt bất cứ người nào (nhưng vẫn có thể thấy Seamus và Dean đang ngoắc ngoắc nó và cười hinh hích). Và chỉ trong tích tắc sau đó, Parvati tóm lấy hai tay của Harry, đặt một tay của nó lên eo của cô nàng, còn tay kia thì bị tay cô nàng nắm chặt.

Kể ra cũng không đến nỗi tồi tệ như tình huống tồi tệ nhứt mà nó có thể tưởng tượng ra. Chỉ cần chậm chạp xoay lòng vòng quanh một chỗ (theo điều khiển của Parvati). Nó cứ trợn mắt nhìn qua đầu những người đang đứng xem, và chẳng mấy chốc nhiều người trong đám đó cũng dắt nhau ra sàn nhảy, khiến cho các quán quân không còn là trung tâm của sự chú ý nữa. Neville và Ginny đang khiêu vũ gần Harry - nó có thể thấy Ginny thường xuyên nhăn mặt khi Neville đạp lên chân cô bé - Và cụ Dumbledore thì đang nhảy với bà Maxime. So với bà Maxime thì cụ trông như một chú lùn, cái chóp của chiếc nón đỉnh nhọn mà cụ đội cũng chỉ với tới cằm của bà Maxime mà thôi. Tuy nhiên, với thân hình đồ sộ như thế, bà Maxime vẫn đi những bước lả lướt hết sức duyên dáng. Thầy Moody Mắt-Điên thì cực kỳ lóng ngóng nhảy theo nhịp hai bốn với giáo sư Sinistra, bà giáo này lo lắng né tránh cái chân gỗ của ông giáo.

Khi di chuyển ngang qua chỗ Harry, thầy Moody chiếu con mắt phép của thầy vô bộ lễ phục mà Harry đang mặc, gầm gừ:

“Vớ đẹp quá hén, Potter?”

Harry nhe răng cười:

“Dạ, Dobby cựu gia tinh tự đan để làm quà Giáng sinh cho con đó.”

Khi ông Moody xoay bước nhảy ra chỗ khác, Parvati nói nhỏ:

“Ổng *gớm* quá! Mình không nghĩ là con mắt đó lại được phép nhìn!”

Harry nghe điệu nhạc láy cuối của những cây kèn túi vang lên mà thở phào nhẹ nhõm. Các Quái Tỷ Muội đã ngừng chơi, tiếng vỗ tay vang dội khắp Đại Sảnh Đường một lần nữa, và Harry buông Parvati ra ngay.

“Tụi mình ngồi xuống nha?”

“Ờ… nhưng… bản nhạc này hay lắm!”

Parvati nói khi ban Quái Tỷ Muội lại cầm nhạc cụ lên biểu diễn tiếp một bài hát mới, nhịp điệu nhanh hơn một tý.

“Không, tôi không thích bài này.”

Harry nói dối và dắt Parvati ra khỏi sàn nhảy, đi ngang qua Fred và Angelina, hai người ấy đang nhảy tưng bừng say sưa đến nỗi người chung quanh đều lùi lại vì sợ hai đứa nó quơ trúng mà bị thương. Harry dắt Parvati đi thẳng tới chỗ Ron và Padma ngồi.

Harry ngồi xuống, khui một chai bia bơ và hỏi Ron:

“Làm ăn ra sao?”

Ron không trả lời. Nó đang trừng trừng nhìn Hermione và

Krum đang khiêu vũ gần đó. Padma thì ngồi khoanh tay tréo chân lại, một bàn chân đánh nhịp theo điệu nhạc. Thỉnh thoảng cô bé quẳng một cái nhìn bực tức về phía Ron. Ron thì hoàn toàn chẳng để ý gì đến cô bé. Parvati ngồi xuống bên cạnh Harry, cũng khoanh tay tréo chân lại, nhưng chỉ trong vòng vài phút là cô nàng được một chàng trai trong đoàn trường Beauxbatons đến mời nhảy.

Parvati nói:

"Bạn không phiền lòng chứ, Harry?"

Harry lúc ấy đang theo dõi Cedric và Cho, ngơ ngác hỏi lại:

"Cái gì?"

Parvati ngắt lời:

"Ôi, không có chi!"

Và cô nàng ngoe nguẩy bỏ đi ra sàn nhảy với anh chàng Beauxbatons. Khi bản nhạc kết thúc, Parvati cũng không quay lại.

Hermione đến ngồi xuống cái ghế bỏ trống của Parvati bên cạnh Harry. Gương mặt cô bé hơi hồng lên do khiêu vũ. Harry nói:

"Chào."

Ron không nói gì hết. Hermione phe phẩy tay để tự quạt cho mình. Cô bé nói:

"Nóng quá há? Anh Viktor vừa đi lấy thức uống."

Ron liếc nhìn Hermione một cách khinh miệt. Nó nói:

"Anh Viktor? Ảnh chưa kêu bồ gọi là *cưng Vicky* sao?"

Hermione nhìn Ron ngạc nhiên. Cô bé hỏi:

"Có chuyện gì vậy Ron?"

Ron nói một cách gay gắt:

"Nếu bồ không biết thì để tôi nói cho mà biết."

Hermione trố mắt nhìn Ron rồi nhìn sang Harry, nhưng Harry nhún vai ra vẻ không hiểu gì cả.

"Ron, cái gì…?"

Ron phun ra:

"Hắn đến từ Durmstrang! Hắn đang đối chọi với Harry! Chống lại Hogwarts! Vậy mà bồ… bồ…"

Rõ ràng là Ron đang loay hoay tìm lời đủ mạnh để miêu tả tội lỗi của Hermione :

"… bồ… *bè đảng với kẻ thù.* Bồ đang làm vậy đó."

Miệng Hermione há hốc ra.

Một lát sau, Hermione nói:

"Đừng có ngu dữ vậy! *Kẻ thù!* Thiệt tình mà nói… ai là cái người háo hức phấn khởi khi anh ta mới đến đây? Ai là cái người muốn xin chữ ký của anh ta? Ai là cái người đã giữ khư khư một bức tượng con của anh ta trong phòng ngủ, hở?"

Ron quyết định lờ tịt mấy cái đó đi.

"Chắc là anh ta đã rủ bồ khi hai người cùng ở trong thư viện chứ gì?"

Vệt màu hồng trên đôi má của Hermione càng ửng hồng

hơn.

“Đúng vậy. Thì sao?”

“Chuyện gì đã xảy ra… bồ tính rủ anh ta gia nhập Mặt trận Giải phóng Gia tinh hả?”

“Không. Nếu bồ *thiệt tình* muốn biết, thì tôi nói cho mà nghe, anh ta… anh ta nói anh ta đến thư viện mỗi ngày là để tìm cách trò chuyện với tôi, nhưng anh ta không thể nào kiếm ra đủ can đảm!”

Hermione nói mấy lời đó rất nhanh, và mặt mày đỏ bừng lên đến nỗi gương mặt cô bé có màu y hệt màu áo váy của Parvati.

Ron khó chịu nói:

“Chà, vậy ra… đó là anh ta nói đó hả?”

“Và bồ cho điều đó có nghĩa là gì?”

“Quá rõ đi chứ lại ? Hắn là đệ tử của lão Karkaroff, đúng không? Hắn biết bồ đang bồ bịch với… hắn chỉ tìm cách tiếp cận Harry - tìm cách lấy thông tin của Harry, hay tìm cách đến đủ gần để trù ẻo bạn ấy…”

Hermione tỏ vẻ như thể Ron vừa mới tát cô bé một cái. Khi cô bé mở miệng ra nói thì giọng nói cô bé run run:

“Cho bồ biết, anh ấy chưa hề hỏi tôi *một điều* gì về Harry, không một điều gì cả…”

Ron thay đổi lý luận như chong chóng.

“Vậy thì anh ta đang hy vọng bồ sẽ giúp anh ta tìm ra ý nghĩa trong cái trứng của anh ta. Tôi chắc là bồ với anh ta đã

chụm đầu với nhau trong cái phòng thư viện bé nhỏ ấm cúng đó…"

Hermione tức giận không thể tả, nói to:

"Tôi *không hề* giúp anh ta về chuyện cái trứng! *Không bao giờ*. Làm sao mà bồ có thể nói những lời như vậy chứ… Tôi muốn Harry thắng cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật này. Harry biết rõ điều đó, có không Harry?"

Ron vẫn chế nhạo:

"Vậy thì cái cách bày tỏ ý muốn đó của bồ khôi hài quá đi!"

Giọng Hermione càng nóng nảy:

"Toàn bộ cuộc thi đấu này là nhằm tạo ra sự hiểu biết và tình hữu nghị với các phù thủy và pháp sư ngoại quốc!"

Ron hét:

"Không phải! Thi đấu là để chiến thắng!"

Người chung quanh quay lại ngó tụi nó chằm chằm. Harry nói nhỏ:

"Ron, mình chẳng thấy có vấn đề gì khi Hermione giao thiệp với Krum cả."

Nhưng lờ cả Harry, Ron nói:

"Tại sao bồ không đi tìm Vicky của bồ đi, chắc là anh ta đang thắc mắc bồ ở đâu ấy?"

"Đừng gọi anh ấy là Vicky!"

Hermione đứng bật dậy và đùng đùng đi băng qua sàn

nhảy, biến mất trong đám đông. Ron nhìn theo Hermione với một vẻ mặt vừa tức tối vừa hả hê.

Padma hỏi:

"Rốt cuộc anh có mời em nhảy hay không chứ?"

"Không."

Ron đáp cộc lốc, mắt vẫn nhìn theo sau Hermione.

Padma quạu:

"Tốt."

Cô bé đứng dậy và đi tới nhập bọn với Parvati cùng mấy anh chàng trường Beauxbatons. Đám đó kiếm ngay ra một anh chàng chưa có bạn nhảy để rủ nhập bọn, nhanh chóng đến nỗi Harry thề rằng chỉ có dùng Bùa Triệu Tập mới hút được anh chàng nào đó đến nhanh như vậy.

Một giọng nói chợt vang lên:

"Có thấy Herm-own-ninny ở đâu *khôn?"*

Krum vừa đi đến bàn của tụi nó, tay cầm hai chai bia bơ.

Ron ngước nhìn anh ta, ngang bướng nói:

"Không biết! Anh lạc mất cô ta rồi hả?"

Krum bèn lấy lại vẻ cáu kỉnh mọi khi.

"Vạy, nếu cậu thấy cô ấy, làm ơn nói với cô ấy là tôi đã *láy* được thức uống rồi."

Nói xong anh ta lừng lững bước đi.

Percy lăng xăng chạy tới, xoa hai tay vào nhau, cực kỳ vênh vang:

“Em kết bạn với Viktor Krum rồi hả Ron? Xuất sắc! Đó là toàn bộ điểm then chốt của sự, em biết đó… sự hợp tác pháp thuật quốc tế!”

Harry đau khổ thấy Percy ngồi vô chỗ bỏ trống của Padma. Bàn đầu bây giờ trống trơn. Giáo sư Dumbledore thì khiêu vũ với giáo sư Sprout, ông Ludo Bagman thì nhảy với giáo sư McGonagall, bà Maxime và lão Hagrid thì đang lả lướt một điệu vanxơ vòng quanh sàn nhảy, lướt qua đám học sinh, và ông Karkaroff thì không thấy mặt mũi đâu cả.

Khi bài hát tiếp theo chấm dứt, mọi người lại nồng nhiệt vỗ tay một lần nữa, Harry nhìn thấy ông Ludo Bagman hôn bàn tay giáo sư McGonagall và mở đường đi xuyên qua đám đông. Đúng lúc đó Fred và George xáp lại gần ông ta.

Percy nhìn Fred và George một cách nghi ngờ, anh nói rít lên:

“Bọn chúng tưởng chúng đang làm gì kia chứ, dám quấy rầy một viên chức cao cấp của Bộ Pháp thuật! *Không* tôn kính gì cả…”

Tuy nhiên ông Ludo bắt tay Fred và George khá nhanh; vừa nhìn thấy Harry, ông vẫy tay và đi tới bàn của tụi nó. Percy nói ngay:

“Thưa ông Bagman, tôi mong là hai đứa em tôi không làm phiền ông.”

Ông Bagman nói:

“Cái gì? À không không! Không có phiền hà gì hết! Không, hai đứa đó chỉ nói cho tôi biết thêm về những cây đũa

phép giả danh của chúng. Chúng thắc mắc không biết tôi có thể giúp chúng vài lời khuyên về việc tiếp thị không. Tôi đã hứa sẽ giúp chúng tiếp xúc với mấy tay đầu mối của tôi ở tiệm Giỡn Zonko…"

Percy không tỏ ra vui mừng gì ráo về chuyện này, và Harry sẵn sàng đánh cá là Percy sẽ lật đật kể ngay cho bà Weasley về chuyện này ngay khi anh ta vừa về đến nhà. Có thể thấy rõ là những kế hoạch của Fred và George về sau này đã có nhiều tham vọng hơn, khi tụi nó hy vọng bán phát minh của tụi nó cho công chúng.

Ông Bagman mở miệng hỏi Harry điều gì đó, nhưng Percy cố tranh sự chú ý của ông:

"Thưa ông Bagman, ông thấy cuộc thi đấu diễn ra như thế nào ạ? Bộ *của chúng tôi* rất hài lòng… Cú bất ngờ của Chiếc Cốc Lửa… (anh liếc qua Harry) dĩ nhiên là một rủi ro nho nhỏ, nhưng dường như từ đó mọi việc diễn ra suôn sẻ, ông có nghĩ vậy không?"

Ông Bagman nói một cách vui vẻ:

"À, có chứ. Thiệt là vui hết chỗ nói. Lão già Barty ra sao rồi hả? Lão không đến được thì thiệt là dở!"

Percy long trọng nói:

"Ô, tôi chắc chắn là không bao lâu nữa ông Crouch sẽ khỏe lên và đến thôi. Nhưng trong lúc này đây, tôi sẵn lòng gánh vác cho ông ấy. Dĩ nhiên không chỉ mỗi việc tham dự tiệc tùng."

Percy cười mơ hồ, nói tiếp:

"… vâng, không, tôi còn phải giải quyết đủ loại công việc phát sinh khi vắng mặt ông ấy - Ông có nghe chuyện Ali Bashir vừa bị bắt vì tội chuyển lậu hàng hóa là những tấm thảm bay từ ngoài vào trong nước không? Và rồi chúng tôi còn phải cố gắng thuyết phục những người Transylvania ký vào một bộ luật quốc tế Cấm Thách đấu Tay đôi. Tôi lại còn phải họp với lãnh đạo bộ Hợp tác Pháp thuật của họ trong một năm mới…"

Ron rù rì với Harry:

"Tụi mình đi chỗ khác chơi, tránh xa lão Percy hợm hĩnh này đi…"

Harry và Ron bèn giả vờ như đi kiếm thêm nước uống, tụi nó lỉnh khỏi bàn, đi vòng quanh sàn nhảy, và chuồn ra ngoài Tiền sảnh.

Cửa trước vẫn còn mở và ánh sáng thần tiên chấp chới trong khu vườn hồng vẫn nhấp nháy, lấp lánh. Ron và Harry đi xuống những bậc thềm của tòa lâu đài và nhận thấy tụi nó vừa lọt vào giữa những bụi cây, những lối đi quanh co được trang hoàng lộng lẫy, và những tượng đá to lớn uy nghi. Harry nghe tiếng nước phun, như thể có một hồ phun nước trong vườn. Rải rác đó đây, học trò ngồi trên những băng ghế chạm trổ. Harry và Ron bắt đầu đi dọc theo một trong những con đường nhỏ quanh co xuyên qua những bụi hoa hồng, nhưng tụi nó chỉ mới đi được một đoạn ngắn thì nghe một giọng nói quen thuộc khó ưa:

"… không thấy có gì đáng phải rối rít lên, ông Igor à."

Giọng của ông Karkaroff nghe có vẻ lo lắng và cố ghìm

nén, như thể cố tình không để cho ai nghe lọt tai:

“Anh Severus à, anh không thể giả vờ như chuyện này không hề xảy ra. Nó đã trở nên ngày càng rõ ràng hơn sau mấy tháng ròng. Tôi đang thực sự lo lắng, tôi không thể chối bỏ rằng…”

Giọng thầy Snape cộc lốc:

“Vậy thì bỏ chạy. Cứ bỏ chạy - Tôi sẽ kiếm cớ giùm cho ông. Nhưng còn tôi thì tôi vẫn ở lại Hogwarts.”

Thầy Snape và ông Karkaroff đi vòng qua một góc vườn. Thầy Snape đang cầm cây đũa phép giơ lên để vẹt những bụi hồng ra, vẻ mặt của ổng cáu kỉnh chưa từng thấy.

Một cô bé chạy ngang qua mặt thầy, thầy bèn quát:

“Trò Fawcett! Trừ nhà Ravenclaw mười điểm!”

Một thằng bé chạy đuổi theo sau cô bé vừa trờ tới, cũng lãnh đủ, thầy Snape quát luôn:

“Và trừ mười điểm nhà Hufflepuff cho Stebbins!”

Vừa lúc đó thầy nhác thấy Harry và Ron đang đi trên lối mòn trước mặt, thầy hỏi luôn:

“Còn hai trò đang làm gì đó?”

Harry thấy ông Karkaroff có vẻ hơi bối rối khi thấy hai đứa nó đứng đó. Ông đưa tay bồn chồn vuốt chòm râu dê, và ông bắt đầu xoắn râu quanh ngón tay của ông.

Ron đáp gọn:

“Chúng con đi dạo. Như vậy có phạm nội quy không ạ?”

Thầy Snape gầm gừ:

“Vậy thì cứ tiếp tục đi dạo!”

Thầy gạt tụi nó ra, bước qua mặt chúng, tấm áo trùm dài màu đen của thầy cuộn sóng phía sau lưng. Ông Karkaroff vội vã bước theo sau thầy Snape. Harry và Ron tiếp tục đi xuống con đường nhỏ.

Ron lẩm bẩm:

“Cái gì mà khiến cho lão Karkaroff lo lắng dữ vậy?”

Harry cũng thắc mắc:

“Và từ bao giờ mà hai người đó trở thành bạn bè mày tao chi tớ thế nhỉ?”

Bây giờ tụi nó đã đi tới một con tuần lộc đá bự chần vần, nước phun bắn lên tung tóe trên đầu tượng đá thành một vòi phun nước cao ngất. Tụi nó lại thấy có hai bóng người khổng lồ ngồi trên băng ghế đá ngắm nước phun dưới ánh trăng. Và rồi Harry nghe tiếng lão Hagrid nói, giọng của lão nghe ồ ồ khác thường:

“Giây phút mà anh nhìn thấy em, anh đã biết…”

Harry và Ron sượng trân. Không biết tại sao nhưng tụi nó cảm thấy đây không thuộc vào loại chuyện mà tụi nó nên xía vô… Harry nhìn quanh, lùi lại trên lối đi và nhìn thấy Fleur Delacour và Roger Davies đang đứng lấp ló gần bụi hoa hồng. Nó vỗ nhẹ lên vai Ron và hất đầu về phía hai người kia, ngụ ý là tụi nó có thể lẻn đi chỗ khác bằng con đường phía đó mà không lo bị để ý. (Harry cho là Fleur và Davies quá bận bịu với nhau đến nỗi không để ý đến tụi nó đâu.) Nhưng Ron, vừa

thấy Fleur là hai mắt nó mở to khiếp đảm, đầu lắc nguầy nguậy, và nó kéo Harry lùi sâu vào vùng bóng râm của con tuần lộc, trốn trong đó.

Bà Maxime nói, giọng hơi rè:

"Anh biết gì hả anh Hagrid?"

Harry dứt khoát là không muốn nghe cuộc chuyện trò này. Nó biết lão Hagrid sẽ rất ghét bị nghe lén trong tình huống như vầy, (chắc chắn nếu là nó thì nó cũng ghét luôn). Nếu có thể được thì nó sẽ nhét ngón tay vô lỗ tai và ngâm nga ầm ĩ, nhưng đó không phải là chuyện muốn làm là được.

Thay vì vậy, Harry cố gắng chú tâm vô một con bọ hung đang bò dọc theo lưng của con tuần lộc đá. Nhưng con bọ hung không đủ hấp dẫn để thu hút hết tâm trí của Harry để nó khỏi nghe lọt tai những lời nói tiếp theo của lão Hagrid:

"Anh biết… biết là em cũng giống anh… tại ba hay tại má em vậy?"

"Em… không hiểu anh nói gì, anh Hagrid à…"

Lão Hagrid lặng lẽ nói:

"Anh thì tại má anh. Bà là một trong những người cuối cùng thuộc chủng ấy ở nước Anh. Dĩ nhiên anh không nhớ rõ bà lắm… Em biết không, bà bỏ đi… khi anh mới lên ba. Bà không thuộc loại người thực sự giàu tình mẫu tử… Ờ… cái đó không có trong bản chất của họ, phải không? Không biết chuyện gì đã xảy ra cho bà ấy… anh chỉ biết là bà có thể đã chết…"

Bà Maxime không nói gì hết. Và Harry, bất chấp ý đồ tử tế

ban đầu, đã thôi ngó con bọ hung mà ngước mắt nhìn lên chóp sừng của con tuần lộc đá mà lắng nghe… Trước đây, Harry chưa từng nghe lão Hagrid tâm sự về thời niên thiếu của lão.

"Ba anh đã tan nát cõi lòng khi má anh bỏ đi. Ba anh thuộc loại người quê kệch nhỏ con. Hồi anh lên sáu, anh đã có thể nhấc bổng ba anh, đặt ông lên đầu tủ nếu ông làm anh giận. Anh hay làm ổng cười đã đời…"

Giọng trầm lắng của lão Hagrid chợt òa vỡ. Bà Maxime lắng nghe, bất động, mắt đăm đăm nhìn vòi phun nước óng ánh sắc bạc.

"Ba nuôi anh lớn… nhưng rồi ba chết, dĩ nhiên, chỉ sau khi anh bắt đầu đi học. Rồi từ đó anh lủi thủi một mình tự lo thân. Cụ Dumbledore giúp đỡ anh nhiều lắm. Rất tử tế với anh, cụ ấy…"

Lão Hagrid rút ra một cái khăn tay to bằng lụa lốm đốm và hỉ mũi rột rẹt.

"Vậy đó… dù sao… đủ về phần anh rồi đó. Còn em thì sao? Em giống bên ba hay bên má?"

Nhưng bà Maxime bỗng nhiên đứng dậy. Bà nói:

"Trời trở lạnh rồi."

Nhưng cho dù thời tiết có trở chứng thế nào thì cũng chẳng có đâu mà lạnh đột ngột như giọng nói của bà:

"Tôi nghĩ là tôi phải đi đây."

Lão Hagrid ngây ra:

"Hả? Đừng, đừng đi! Anh… chưa từng… chưa từng gặp

một người nào khác trước đây.”

Giọng của bà Maxime vẫn lạnh như băng:

“Cụ *thể* là *một người gì* khác?

Giá mà Harry có thể nói với lão Hagrid tốt nhứt là đừng trả lời; nhưng nó đứng đó, khuất trong bống tối, nghiến hai hàm răng lại, hy vọng một cách vô vọng là lão Hagrid đừng nói… nhưng chẳng được tích sự gì. Lão Hagrid nói:

“Dĩ nhiên là một người lai khổng lồ!”

Bà Maxime rít lên the thé:

“Sao anh dám nói thế hả!”

Giọng của bà Maxime bùng nổ trong làn khí đêm yên tĩnh nghe như tiếng còi báo động; Harry nghe đằng sau nó Fleur và Davies bật té khỏi bụi hoa hồng.

“Tôi chưa bao giờ bị xúc phạm đến thế trong đời tôi! Người lai *khổng* lồ hả? Tôi ấy *hã?* Tôi… chỉ có xương hơi to mà thôi!”

Bà đùng đùng bỏ đi, từng bầy tiên nữ đủ màu sắc bay lên không trung khi bà giận dữ vẹt những lùm cây đi ngang qua chúng. Lão Hagrid vẫn còn ngồi trơ trên băng ghế, đăm đăm ngó theo bà Maxime. Trời quá tối nên không thể thấy được vẻ mặt lão Hagrid ra sao. Rồi chừng một phút sau, lão đứng dậy và sải bước bỏ đi, không trở về tòa lâu đài, mà đi qua sân trường về phía căn chòi của mình.

Harry nói, rất lặng lẽ, với Ron:

“Thôi, tụi mình đi thôi…”

Nhưng Ron không nhúc nhích. Harry nhìn Ron ngạc nhiên:

“Có chuyện gì vậy?”

Ron ngoái nhìn lại Harry, vẻ mặt nó thiệt tình là nghiêm trọng:

“Bồ có biết không? Về chuyện bác Hagrid là người lai khổng lồ đó?”

Harry nhún vai:

“Không. Rồi sao chứ?”

Căn cứ vào cái nhìn mà Ron vừa ném cho nó, Harry biết ngay rằng nó một lần nữa lại để lộ ra cái sự dốt nát của nó về thế giới phù thủy. Harry được gia đình Dursley nuôi dưỡng, nên chẳng có mấy điều mà giới phù thủy coi trọng lại được Harry quan tâm một cách đúng mức. Nhưng trong những năm gần đây nó càng ngày càng bớt bỡ ngỡ hơn. Tuy nhiên lúc này nó có thể nói là hầu hết các phù thủy sẽ không ai đi hỏi ngớ ngẩn ‘Rồi sao chứ?’ khi phát hiện ra rằng một trong những người bạn của mình là con của một bà khổng lồ.

Ron nói nhỏ:

“Vô trong lâu đài mình sẽ giải thích. Đi!”

Fleur và Davies đã biến mất, có lẽ chui vào một lùm cây nào đó kín đáo hơn. Harry và Ron trở về Đại Sảnh Đường. Parvati và Padma giờ đây đang ngồi ở một cái bàn đằng xa với một đám nam sinh trường Beauxbatons, và Hermione thì lại nhảy với Krum.

Harry và Ron ngồi xuống bên một cái bàn đã được dọn xa khỏi sàn nhảy.

Harry hỏi Ron ngay:

"Sao? Người khổng lồ thì có làm sao?"

Ron vất vả lựa lời:

"À, họ… họ… không tốt lắm."

Ron dùng chữ hơi miễn cưỡng. Harry nói:

"Ai nói? Bác Hagrid đâu có gì là không tốt?"

Ron lắc đầu nói:

"Mình biết là không có gì, nhưng… Mèn ơi, hèn gì bác ấy giữ bí mật. Mình cứ tưởng bác ấy bị lậm phải bùa Phình to hồi còn nhỏ hay bị sao đó mà phát tướng quá cỡ, chứ đâu dè. Bác ấy đâu có thích nói tới chuyện đó…"

Harry nói:

"Nhưng mà nếu má của bác ấy là người khổng lồ thì có sao cơ chứ?"

Ron nói chậm rãi:

"Ờ… người nào biết bác ấy rồi thì chẳng bận tâm đâu, bởi vì họ đã biết bác ấy không nguy hiểm… Nhưng Harry à, những người khổng lồ ấy, họ ác độc lắm. Như bác Hagrid nói đó, cái đó thuộc về bản chất của họ, họ giống như những con quỷ khổng lồ vậy, thích giết chóc… Ai cũng biết chuyện đó. Nhưng dù sao thì bây giờ cũng không còn mấy người khổng lồ ở nước Anh nữa."

"Chuyện gì đã xảy ra cho họ vậy?"

“À, phần là do họ chết dần đi, phần thì bị các Thần Sáng giết ráo. Tuy nhiên cũng còn một số người khổng lồ ở nước ngoài… họ chủ yếu trốn trên núi…”

Harry nhìn bà Maxime ngồi một mình ở bàn giám khảo, trông rất ư sầu thảm. Nó nói:

“Mình không biết là bà Maxime nghĩ là bả đánh lừa được ai? Nếu như bác Hagrid là một người lai khổng lồ thì nhứt định bả cũng vậy. Chứ xương to… chỉ có con khủng long mới có xương to hơn bà ấy mà thôi.”

Suốt phần còn lại của đêm dạ vũ, Harry và Ron ngồi ở một góc Sảnh Đường mà nói chuyện về người khổng lồ, chẳng đứa nào màng đến chuyện nhảy nhót nữa. Harry cố gắng không nhìn Cho và Cedric nhiều quá, cứ nhìn thấy họ là nó lại nổi cơn muốn đá cái gì đó một cái.

Khi ban nhạc Quái Tỷ Muội ngừng chơi vào lúc nửa đêm, mọi người tặng họ một tràng vỗ tay vang dội cuối cùng rồi ùn ùn kéo ra Tiền sảnh. Nhiều người bày tỏ ước muốn là đêm dạ vũ có thể được kéo dài thêm nữa, nhưng Harry thì thấy hoàn toàn hạnh phúc khi được đi về phòng ngủ. Theo như cảm nghĩ của nó thì đêm dạ vũ cũng chẳng có gì là vui lắm.

Ở ngoài gian Tiền sảnh, Harry và Ron thấy Hermione đang tạm biệt Krum trước khi anh ta quay trở về tàu Durmstrang. Cô bé lạnh lùng nhìn Ron, và bước nhanh qua mặt Ron, không nói một lời, bỏ đi lên cầu thang cẩm thạch. Harry và Ron đi theo bước Hermione, nhưng lên được nửa chừng cầu thang thì Harry nghe tiếng gọi:

“Ê, Harry!”

Chính là Cedric Diggory. Harry có thể nhìn thấy Cho đang đứng đợi Cedric trong Tiền sảnh phía dưới thềm cầu thang. Cedric chạy lên cầu thang để gặp Harry, nhưng Harry lạnh lùng hỏi:

"Gì?"

Cedric có vẻ như không muốn nói khi có mặt Ron. Ron nhún vai, có vẻ đổ quạu, tiếp tục leo tiếp lên cầu thang. Khi Ron đi khuất rồi, Cedric hạ thấp giọng:

"Nghe đây… Anh đã nợ em một lần khi em nói cho anh biết về rồng. Em có biết gì về cái trứng vàng đó chưa? Nó có khóc la khi em mở nó ra không?"

Harry nói:

"Có."

"Ừ… tắm đi nha."

"Cái gì?"

"Đi tắm… và… ờ… đem theo cái trứng và… ờ… hâm nóng các thứ lên trong nước nóng. Nó sẽ giúp em suy nghĩ… Tin anh đi."

Harry trợn mắt nhìn Cedric. Cedric nói:

"Để anh nói cho em biết, dùng phòng tắm của các huynh trưởng ấy, cửa thứ tư tính từ bên trái bức tượng Boris Ngố ở trên tầng lầu năm. Mật khẩu là *'Tươi như cây thông'*. Anh phải đi đây… anh muốn chúc em ngủ ngon…"

Anh nhoẻn miệng cười với Harry rồi lại hối hả chạy trở xuống cầu thang để gặp Cho.

Harry trở về tháp Gryffindor một mình. Lời khuyên đó nghe thiệt là kỳ quái vô cùng. Tại sao đi tắm lại có thể giúp nó tìm ra được ý nghĩa của cái trứng vàng đụng tới là khóc la ấy? Cedric đã mở cái trứng của ảnh ra rồi ư?

Liệu Cedric có định chơi khăm Harry để làm cho nó giống một thằng ngu không? Để cho Cho so sánh mà thích anh ta nhiều hơn nữa?

Bà Béo và bà bạn Violet đang ngáy khò khò trong bức tranh che bít cái lỗ ra vào. Harry phải gào lên: *"Ánh sáng thần tiên!"* mới đánh thức được họ. Và khi bị đánh thức thì họ cực kỳ tức tối. Harry trèo qua lỗ chân dung, thấy Hermione và Ron đang cãi nhau chí chóe. Hai đứa đứng cách nhau ba thước, gào quát vào nhau, mặt đứa nào cũng tím lịm.

Hermione hét toáng:

"Ừ, nếu bạn không thích thì bạn phải biết giải pháp là gì chứ hả?"

Mái tóc của cô bé lúc này đã tuột xuống khỏi cái búi thanh lịch, và gương mặt cô bé nhăn nhúm lại vì tức giận.

Ron hét trả:

"Giải pháp gì hả?"

"Lần sau mà có vũ hội nữa thì hãy mời tôi trước khi có người khác làm chuyện đó, chứ đừng vét chợ không xong rồi vớt vát tôi!"

Hermione quay gót bước đùng đùng lên cầu thang dẫn về phòng ngủ của nữ sinh, còn Ron thì đứng há hốc miệng mà không thốt được một lời nào, y như con cá vàng bị văng ra

khỏi nước. Nó quay lại nhìn thấy Harry. Trông nó như thể bị sét đánh, lắp ba lắp bắp:

"Cái… cái… đó chứng tỏ… hoàn toàn trật chìa…"

Harry không nói gì. Nó vẫn thích về phe với Ron lắm nên ngay lúc này thì nó không muốn nói ra suy nghĩ của mình - Nhưng thật tình thì nó thấy Hermione có lý hơn Ron.

24

TIN GIẬT GÂN CỦA RITA SKEETER

Hôm sau đêm Dạ vũ Giáng sinh, ai cũng thức dậy trễ. Phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor yên tĩnh hơn nhiều so với mấy ngày trước đó. Những cuộc trò chuyện uể oải được ngắt câu bằng những cái ngáp sái quai hàm. Tóc của Hermione đã xù trở lại; cô bé đã thú nhận với Harry là cô bé đã bôi một số lượng thoải mái chất thuốc Tóc Bóng Mượt lên mái tóc của mình vào đêm dạ vũ.

"Nhưng mà cách đó thì quá phiền phức, không thể làm mỗi ngày được."

Hermione vừa nhìn nhận thực tế một cách đơn giản, vừa gãi tai con mèo Crookshanks đang gừ gừ.

Ron và Hermione dường như đã đạt được một thỏa thuận ngầm là không nói tới vụ cãi vã hôm trước nữa. Tụi nó đã cư xử thân thiện với nhau trở lại, mặc dù có phần hơi khách sáo một cách kỳ cục. Harry và Ron cũng không đợi lâu mới kể cho Hermione nghe chuyện tâm tình mà tụi nó đã nghe lóm được giữa lão Hagrid và bà Maxime. Nhưng Hermione không tỏ ra sửng sốt như Ron về cái tin lão Hagrid là một người lai khổng

lồ. Cô bé nhún vai:

"Ừ, mình đã nghĩ là bác ấy hẳn phải là người lai khổng lồ, mình biết bác ấy không thể là khổng lồ thuần chủng được, bởi vì khổng lồ thuần chủng thì cao tới sáu thước lận. Nhưng thành thật mà nói, đây chỉ toàn là những trò kích động về người khổng lồ. Đâu phải là người khổng lồ nào cũng khủng khiếp hết đâu… Chẳng qua là một loại thành kiến như cái thành kiến người ta đã có đối với người sói mà thôi… Chỉ là sự cố chấp mù quáng, đúng không?"

Trông điệu bộ Ron như thể nó chỉ muốn đốp chát lại, nhưng có lẽ nó không muốn làm dậy lên một trận cãi vã nữa. Thừa lúc Hermione không nhìn nó, nó bèn lén lắc đầu theo cái cách "không đời nào tin được".

Bây giờ đã tới lúc phải nghĩ đến đống bài tập mà tụi nó đã để mốc meo trong suốt tuần lễ đầu của kỳ nghỉ. Lúc này, khi lễ Giáng sinh đã qua rồi, mọi người đâm ra cảm thấy hơi uể oải chán chường - Ừ, mọi người, ngoại trừ Harry, nó đang bắt đầu cảm thấy hơi hơi căng thẳng (một lần nữa).

Nỗi đau khổ của nó là sau khi đã lật tờ lịch của lễ Giáng sinh rồi thì ngày hăm bốn tháng hai hóa ra cũng đã gần kề tới nơi, vậy mà nó vẫn chưa làm gì hết để giải đáp cái gợi ý ẩn bên trong cái trứng vàng. Vì vậy, nó bắt đầu lấy cái trứng ra khỏi rương mỗi khi nó đi về phòng ngủ, mở trứng ra và lắng nghe chăm chú, hy vọng lần này sẽ hiểu được điều gì đó. Nó lo lắng nghĩ xem cái âm thanh ghê rợn đó gợi nó nhớ đến cái gì, ngoài chuyện chỉ thấy giống tiếng nhạc ma của ba chục cái đờn cưa. Nhưng nó chưa từng nghe âm thanh nào quái dị như

vậy. Nó đóng cái trứng lại, lắc cái trứng một cách thô bạo, rồi lại mở ra lần nữa để coi âm thanh có thay đổi gì không, nhưng vẫn là âm thanh đó vang lên. Nó cũng đã thử đặt ra mấy câu hỏi với cái trứng, cố hét át tiếng rền rĩ khóc la, nhưng cũng chẳng có gì xảy ra. Nó cũng đã có lúc nổi sùng lên, quăng cái trứng ngang qua căn phòng - mặc dù nó cũng không thực sự mong hành động đó đem lại hiệu quả gì.

Harry không quên sự gợi ý mà Cedric đã chỉ dẫn nó, nhưng cái cảm giác không mấy thân thiện đối với Cedric đã khiến cho Harry không hứng thú nghe theo lời khuyên của anh ta chút nào, nếu như nó có thể tìm được phương kế khác. Nếu mà Harry cảm thấy Cedric có vẻ như thực sự muốn giúp nó một tay, thì nó sẽ dứt khoát hơn nhiều. Nó, Harry, là người đã nói với Cedric chính xác điều gì sắp xảy ra trong cuộc thi đấu thứ nhứt - còn Cedric thì coi chuyện gợi ý cho Harry đi tắm như một cuộc trao đổi sòng phẳng. Ừ, dù sao thì nó cũng đâu thèm cái thứ trợ giúp nhảm nhí đó - nhứt là của một người cứ nắm tay Cho mà đi lên đi xuống trong hành lang.

Thành ra khi ngày đầu tiên của học kỳ mới đến, Harry bắt đầu đi đến lớp học, chẳng những vác nặng sách vở, với giấy da, viết lông ngỗng như thường lệ, mà còn đeo nặng trịch trong lòng nỗi lo âu kín đáo về cái trứng vàng.

Tuyết vẫn còn dày trên sân trường, và cửa sổ nhà lồng kiếng thì bị hơi nước đọng lại phủ mờ, dày đến nỗi vào giờ học Thảo Dược, tụi nó có nhìn ra ngoài cửa sổ cũng không thấy gì. Thời tiết như vầy thì chẳng ai trông ngóng giờ Chăm sóc Sinh vật Huyền bí cho lắm, mặc dù, theo như Ron nói, thì lũ Quái Tôm có lẽ sẽ làm học sinh ấm lên một cách dễ chịu

bằng cách rượt đuổi chúng, hoặc bằng cách nổ đuôi mạnh đến nỗi căn chòi của lão Hagrid bén lửa cháy lên.

Nhưng khi tụi nhỏ đến căn chòi của lão Hagrid thì lại gặp trước cửa chòi một mụ phù thủy lớn tuổi, mái tóc xám cúp ngắn cũn ngắn cỡn, và cái cằm thì dẩu ra một cách quá ư lộ liễu. Bà quát bọn học trò đang ì ạch lội trong tuyết về phía bà.

"Mau lên, chuông đã reo năm phút rồi."

Ron trợn mắt ngó bà ta.

"Bà là ai? Bác Hagrid đâu?"

Bà ta nhanh nhẩu đáp:

"Tôi là giáo sư Grubbly-Plank. Tôi là giáo viên đương nhiệm của trò về môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí."

Harry lặp lại câu hỏi, giọng lớn hơn:

"Bác Hagrid đâu?"

Giáo sư Grubbly-Plank đáp ngay:

"Ổng bị bệnh."

Một tiếng cười nhỏ và khó chịu vang đến tai Harry. Nó quay lại: Draco Malfoy và mấy đứa khác của nhà Slytherin đang kéo đến lớp học. Tất cả bọn chúng đều có vẻ hân hoan vui sướng, và không đứa nào tỏ vẻ ngạc nhiên khi trông thấy giáo sư Grubbly-Plank. Giáo sư Grubbly-Plank nói:

"Mời đi lối này."

Bà sải bước đi băng qua khu chăn thả, nơi những con ngựa to tướng của trường Beauxbatons đang run lập cập. Harry, Ron và Hermione đi theo bà, đầu vẫn ngoảnh lại nhìn căn chòi của

lão Hagrid. Tất cả màn cửa sổ đều buông kín. Lão Hagrid có ở trong đó không, bệnh tật và thui thủi một mình ư?

Harry vội vã vượt lên để bắt kịp giáo sư Grubbly-Plank, nó hỏi:

"Bác Hagrid bị làm sao ạ?"

Giáo sư Grubbly-Plank đáp như thể bà nghĩ Harry là đứa tọc mạch:

"Đừng bận tâm nữa."

Harry nóng nảy nói:

"Con bận tâm lắm ạ. Có chuyện gì với bác ấy vậy?"

Giáo sư Grubbly-Plank hành động như thể bà không hề nghe Harry nói. Bà cứ dẫn lớp học đi ngang qua khu chăn thả. Bầy ngựa của trường Beauxbatons đang đứng đó, túm tụm vào nhau trong giá rét. Bà dẫn bọn học trò đi về phía bìa rừng, nơi có một con bạch kỳ mã bị cột cổ vô một gốc cây.

Nhiều đứa con gái thốt lên tiếng kêu "Ôôôôôôô!" khi nhìn thấy con bạch kỳ mã. Lavender Brown thì thào:

"Ôi, nó đẹp quá! Làm sao mà cô giáo có được một con há? Chắc là khó bắt được chúng lắm."

Con bạch kỳ mã trắng một cách rực rỡ, đến nỗi đám tuyết xung quanh nó hóa ra một màu xám xịt. Nó đang bồn chồn gõ những cái móng guốc vàng xuống đất và hất ngược cái sừng trên đỉnh đầu.

Giáo sư Grubbly-Plank vung cánh tay ra, túm mạnh ngực áo Harry và quát:

“Tránh ra, mấy thằng kia! Bạch kỳ mã chỉ chịu cho con gái sờ đến mà thôi. Mấy đứa con gái đâu, bước tới trước, đến gần nó một cách cẩn thận, làm đi, dễ ợt mà…”

Giáo sư Grubbly-Plank và các nữ sinh từ từ bước về phía con bạch kỳ mã, để bọn nam sinh đứng lại cạnh hàng rào khu chăn thả, ngó theo. Khi giáo sư Grubbly-Plank đi quá tầm nghe, Harry nói với Ron:

“Bồ nghĩ xem có chuyện gì không ổn với bác Hagrid? Bồ có nghĩ là một con Quái Tôm…”

Malfoy chen vô nói một cách êm ái:

“Ôi, lão ấy chẳng bị tấn công gì đâu, Potter à, nếu mày quá lo điều đó. Không, chẳng qua là lão nhục quá không dám chườn cái mặt bự xấu xí của lão ra thôi.”

Harry ngắt lời Malfoy:

“Mày nói gì?”

Malfoy đút một tay vô túi áo chùng của nó, rút ra một tờ giấy báo xếp tư. Nó nói:

“Đây, mày đọc đi. Tao không ưa báo tin dữ cho mày đâu, Potter…”

Malfoy cười khủng khỉnh khi Harry chụp tờ báo, mở ra và đọc, trong khi Ron, Dean, Seamus, và Neville cùng đọc ké qua vai nó. Bài báo có kèm theo một bức chân dung lão Hagrid trông cực kỳ gian giảo.

SAI LẦM KHỔNG LỒ CỦA DUMBLEDORE

Rita Skeeter, phóng viên đặc biệt của bổn báo, viết: Albus

Dumbledore, Hiệu trưởng lập dị của trường Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts, chưa bao giờ e ngại một sự bổ nhiệm giáo ban gây tranh cãi. Thế mà vào tháng chín năm nay, ông ta đã mướn ông Alastor Moody "Mắt-Điên", một cựu Thần Sáng nổi tiếng hãm tài, để dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám; một sự bổ nhiệm khiến cho nhiều người ở Bộ Pháp thuật phải nhướn mày lên, bởi vì thói quen xấu nổi tiếng của Moody là tấn công bất kỳ ai có cử động đột ngột khi có mặt ông ta. Tuy nhiên, Moody Mắt-Điên trông còn ra vẻ có trách nhiệm và tử tế khi so sánh với cái kẻ lai-người mà Dumbledore đã mướn để dạy môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí.

Rubeus Hagrid, kẻ đã thú nhận bị đuổi khỏi trường Hogwarts từ khi mới học năm thứ ba, đã được ân hưởng chức gác cổng ở trường từ dạo đó, một công việc mà Dumbledore đã bảo lãnh cho hắn. Tuy nhiên, vào năm ngoái, Hagrid đã dùng ảnh hưởng huyền bí đối với ông Hiệu trưởng để kiếm thêm một công việc nữa là chức giáo viên môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, qua mặt hết các ứng viên có phẩm chất xứng đáng hơn nhiều.

Hagrid là một kẻ trông dữ tợn và to lớn một cách đáng sợ, hắn đã dùng quyền lực mới có được để làm cho đám học sinh khiếp hãi với việc chăm sóc một loạt liên tiếp những sinh vật kinh hoàng. Được Dumbledore làm ngơ cho việc đó, Hagrid đã làm cho nhiều học sinh bị thương tích trong suốt một loạt bài học mà các học sinh nhìn nhận là "rất dễ sợ".

Một học sinh năm thứ tư, Draco Malfoy nói: "Tôi bị một con Bằng-Mã tấn công, và bạn tôi, Vincent Crabbe, bị một con Nhu-trùng cắn phải. Tất cả chúng tôi đều ghét lão Hagrid,

nhưng chúng tôi sợ quá, không dám nói gì cả."

Tuy nhiên, Hagrid không có ý định ngưng chiến dịch khủng bố của hắn. Trong cuộc trò chuyện với phóng viên Nhật báo Tiên tri hồi tháng trước, hắn nhìn nhận là đang gây giống những sinh vật mà hắn phong cho tước danh là "Quái Tôm Đuôi Nổ", một giống vật lai giữa bọ ngựa và cua lửa vô cùng nguy hiểm. Việc lai tạo ra giống sinh vật mới, dĩ nhiên, là một hoạt động thường được Bộ Quy định và Kiểm soát Sinh vật Huyền bí giám sát chặt chẽ. Tuy nhiên Hagrid tự cho mình vượt ra ngoài sự kiểm soát tầm thường đó. Trước khi hấp tấp đổi đề tài, hắn đã nói: "Tôi chỉ đùa vui một tí thôi."

Như thể nhiêu đó vẫn chưa đủ, Nhật báo Tiên tri nay mới đào ra thêm chứng cứ rành rành là Hagrid không phải là một phù thủy thuần chủng như lâu nay hắn vẫn giả vờ như vậy. Thực ra, hắn cũng không phải là người thuần chủng. Mẹ của hắn, chúng tôi có thể tiết lộ riêng, không ai khác hơn là mụ khổng lồ Fridwudfa, kẻ mà hành tung đến nay vẫn còn biệt tích.

Khát máu và tàn bạo, bọn khổng lồ đã tự đi đến chỗ tuyệt diệt bằng những cuộc chiến tranh giữa bọn chúng với nhau hồi thế kỷ trước. Một nhúm còn lại hiện nay vẫn còn trong đội ngũ của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, và chịu trách nhiệm về những vụ tàn sát tập thể dân Muggle dưới triều đại kinh hoàng của hắn.

Trong khi nhiều tên khổng lồ phục vụ dưới trướng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã bị các Thần Sáng chống phe Hắc ám tiêu diệt, thì mụ Fridwudfa lại không bị diệt. Có thể mụ đã

trốn thoát, đến tá túc ở một cộng đồng khổng lồ vẫn đang sinh sống trong một rặng núi ở nước ngoài. Tuy nhiên, nếu có rút ra được bài học nào từ những trò điên rồ của Hagrid trong các buổi học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, thì đó chính là: con trai của mụ Fridwudfa rõ ràng đã thừa kế bản chất hung tàn của mẹ.

Một trò lắt léo kỳ quái là Hagrid lại nổi tiếng là đã phát triển một tình bạn thân thiết với cậu bé đã khiến cho quyền lực của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy sụp đổ, và cũng do đó mà khiến cho mẹ ruột của Hagrid cùng những người ủng hộ khác của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy phải tìm nơi trốn tránh. Có lẽ Harry Potter không biết gì về sự thật không hay này về người bạn khổng lồ của cậu ta. Nhưng Albus Dumbledore thì chắc chắn có bổn phận bảo đảm rằng Harry Potter và các học sinh cũng trang lứa phải được biết về những mối nguy hiểm trong việc giao tiếp với một người lai khổng lồ.

Harry đọc xong bài báo, ngước nhìn Ron, thấy miệng mồm Ron há hốc ra. Nó thì thào:

"Làm sao mà bả biết được?"

Nhưng đó không phải là điều Harry bận tâm. Harry quay lại quát vào mặt Malfoy:

"Mày nói 'tất cả chúng tôi đều ghét lão Hagrid' là có ý gì? Cái trò *rác rưởi* nhắm vào bác ấy là trò gì hả?"

Harry chỉ vào Crabbe, nói tiếp:

"Bị Nhu-trùng cắn là sao hả, con Nhu-trùng còn không có răng nữa là!"

Crabbe cười hình hích, hiển nhiên là rất ư đắc ý tự mãn. Ánh mắt Malfoy lóe sáng:

"À, tao nghĩ là chuyện này sẽ kết thúc trò dạy dỗ của lão đần độn ấy. Người lai khổng lồ… vậy mà hồi đó tao cứ tưởng lão chỉ nuốt nhầm một chai rượu Mo-Xu hồi còn nhỏ… Chẳng có cha mẹ nào khoái chuyện này đâu… Họ sẽ lo sợ lão ăn sống mất con cái họ, ha ha ha…"

"Mày…"

"Mấy trò ở đằng kia có chú ý không đó?"

Giọng của giáo sư Grubbly-Plank vang vọng tới chỗ bọn nam sinh đang đứng. Đám nữ sinh lúc này đang xúm xít quanh con bạch kỳ mã, vuốt ve vỗ về nó. Harry tức giận vì bài báo đến nỗi tờ *Nhật báo Tiên tri* trên tay nó run lẩy bẩy khi nó trừng mắt nhìn về phía con bạch kỳ mã mà không thấy gì hết. Giáo sư Grubbly-Plank đang liệt kê những đặc tính pháp thuật của con bạch kỳ mã bằng một giọng sang sảng để cho cả đám nam sinh cũng có thể nghe rõ.

Khi bài học kết thúc, bọn học sinh đi về tòa lâu đài để ăn trưa, Parvati Patil nói:

"Mình hy vọng bà giáo đó sẽ còn tiếp tục dạy. Bả dạy nhiều cái hay hơn những gì mình tưởng tượng về môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí… có những sinh vật thực sự đàng hoàng như bạch kỳ mã, chứ không chỉ toàn lũ quái vật…"

Harry tức tối nói khi tụi nó bước lên bậc thềm đá:

"Còn bác Hagrid thì sao?"

Parvati lên giọng cứng cỏi:

“Ổng thì sao? Thì ổng cứ làm người giữ khóa chứ sao?”

Kể từ đêm dạ vũ, Parvati đã trở nên lạnh nhạt với Harry. Harry cho là có lẽ nó nên tỏ ra quan tâm đến cô nàng nhiều hơn một chút, nhưng mà lúc đó cô nàng cũng vui vẻ ra trò chứ bộ! Parvati hẳn là đã kể cho mọi người nào chịu nghe rằng cô nàng đã thu xếp để gặp anh chàng học sinh trường Beauxbatons ở Hogsmeade vào chuyến đi chơi cuối tuần tới.

Khi tụi nó đi vào Đại Sảnh Đường, Hermione nói:

“Bài học hôm nay hay thiệt. Mình thiệt tình không biết tới một nửa những điều mà giáo sư Grubbly-Plank giảng về bạch…”

Harry chìa tờ *Nhật báo Tiên tri* ra trước mũi Hermione, gắt:

“Đọc cái này đi!”

Miệng Hermione cũng há hốc ra khi cô bé đọc bài báo, phản ứng của Hermione giống y hệt phản ứng của Ron.

“Làm sao mà cái bà Skeeter khủng khiếp ấy biết được chứ? Lẽ nào bác Hagrid *kể cho* bả nghe sao?”

Harry dẫn đầu cả bọn đi về phía dãy bàn của nhà Gryffindor, quăng mình ngồi xuống một cái ghế, giận cành hông:

“Không đời nào. Bác ấy còn không hề kể cho tụi mình nghe nữa là! Mình đoán là mụ ấy nổi điên lên vì bác ấy không chịu nói với mụ những điều ghê gớm về mình, nên mụ đã rình rập do thám quanh đây để trả thù bác ấy.”

Hermione lặng lẽ nói:

"Có lẽ bả đã rình nghe bác Hagrid tâm tình với bà Maxime vào cái đêm dạ vũ."

Ron nói:

"Nếu thế thì tụi mình phải nhìn thấy bả trong vườn chứ! Đằng nào đi nữa thì bả cũng đâu được cho vô trường, bác Hagrid nói cụ Dumbledore đã cấm cửa bả cơ mà…"

Harry lấy món gà hầm vô dĩa của nó và làm món thịt văng tùm lum ra chung quanh vì cơn giận dữ:

"Có thể bả có tấm Áo khoác Tàng hình cũng nên. Núp trong mấy lùm cây rình rập nghe lén người ta là những thứ chuyện mà bả ưa làm, đúng không?"

Hermione nói:

"Ý bồ nói là giống như bồ và Ron làm đó hả?"

Ron hết sức phẫn nộ:

"Tụi này không hề cố ý nghe lén bác ấy! Lúc đó tụi này không có chọn lựa nào khác! Bác Hagrid ngốc nghếch ấy cứ nói oang oang về bà má khổng lồ của mình ở nơi mà ai cũng có thể nghe hết!"

Harry nói:

"Tụi mình phải đến thăm bác ấy mới được. Chiều nay, sau buổi học môn Tiên tri. Nói với bác ấy là tụi mình muốn bác ấy dạy lại… bồ cũng *muốn* bác ấy dạy lại, phải không?"

Harry hỏi thẳng Hermione. Trước cái nhìn giận dữ của Harry, Hermione bối rối nói:

“Mình… Ừ, mình không muốn giả bộ là việc đổi giáo viên dạy môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí là không có chỗ hay… nhưng mà dĩ nhiên mình có muốn bác Hagrid dạy lại, có chứ!”

Vậy là chiều hôm đó cả ba đứa cùng rời tòa lâu đài một lần nữa và đi qua sân trường đầy băng tuyết để đến căn chòi của lão Hagrid. Tụi nó gõ cửa, con Fang nhào ra sủa om lên. Harry giộng nắm tay vô cánh cửa, la lớn:

“Bác Hagrid ơi, tụi con đây mà! Mở cửa đi!”

Lão Hagrid không trả lời. Tụi nó nghe tiếng con Fang cào cào cánh cửa, rền rĩ, nhưng không mở ra được. Tụi nó giộng cánh cửa thêm chừng mười phút nữa, Ron thậm chí còn đi vòng tới đấm lên một trong những cánh cửa sổ, mà cũng không có tiếng trả lời.

Cuối cùng tụi nó đành bỏ cuộc và đi trở lại tòa lâu đài. Hermione nói:

“Bác ấy *tránh mặt* tụi mình để làm gì chứ? Chắc chắn là bác ấy biết rằng tụi mình không thèm bận tâm đến chuyện bác ấy là người lai khổng lồ kia mà.”

Nhưng có vẻ như lão Hagrid thì có bận tâm. Suốt cả tuần lễ tụi nó chẳng thấy tăm tích của lão ở đâu. Vào giờ ăn, lão không hề xuất hiện ở bàn ăn giáo viên trong Đại Sảnh Đường. Tụi nó cũng không thấy lão đi tuần trong sân trường, và giáo sư Grubbly-Plank tiếp tục dạy lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí. Malfoy đang hau háu thèm mọi cơ hội khả dĩ để chơi đau bọn Harry, Ron và Hermione. Hễ chỗ nào có mặt giáo viên, (để bảo đảm an toàn trước đòn trả đũa của Harry) là nó cứ lải nhải bên tai Harry:

“Nhớ thằng bạn lai khổng lồ của mày hả? Nhớ thằng người-voi lắm hả?”

Giữa tháng giêng có một chuyến đi chơi làng Hogsmeade. Hermione rất ngạc nhiên là Harry hăm hở chuẩn bị đi. Cô bé nói:

“Mình cứ tưởng bồ cần tranh thủ lúc phòng sinh hoạt chung yên tĩnh để bắt tay vào giải đáp câu đố trong cái trứng chứ?”

Harry nói dối:

“À, mình… mình cho là bây giờ mình đã có một khái niệm khá rõ ràng về cái trứng đó rồi.”

Câu đó gây ấn tượng mạnh đối với Hermione, cô bé nói:

“Thiệt hả? Bồ giỏi quá!”

Trong lòng Harry cồn lên một mặc cảm tội lỗi, nhưng nó lờ tịt đi. Nó vẫn còn năm tuần lễ để giải quyết cái trứng đầu mối đó, nói cho cùng thì cũng còn lâu… Trong khi đó, nếu đi vô làng Hogsmeade thì nó có thể gặp được lão Hagrid, biết đâu nó có thể thuyết phục lão trở lại.

Harry, Ron và Hermione bèn cùng nhau rời tòa lâu đài vào thứ bảy, băng qua sân trường ẩm lạnh, đi về phía cổng trường. Khi đi ngang qua tàu Durmstrang đậu ven hồ, tụi nó thấy Viktor Krum xuất hiện ở boong tàu, hầu như chẳng mặc cái gì hết ngoài đồ bơi. Thiệt tình thì trông anh ta hơi xương xẩu, nhưng rõ ràng là ngầu hơn, bởi vì anh ta trèo lên thành tàu, vươn cánh tay ra, rồi phóng thẳng xuống mặt hồ.

Harry trợn mắt nhìn theo cái đầu của Krum nhấp nhô ẩn

hiện tiến ra giữa mặt hồ. Nó nói:

“Anh ta điên hả? Lạnh cóng chứ chơi sao? Đang tháng giêng mà!”

Hermione nói:

“Ở quê anh ta trời lạnh hơn nhiều lắm. Chắc là ở đây anh ta thấy ấm áp hơn nhiều.”

Ron không có vẻ băn khoăn gì cả - có chăng là nó hy vọng:

“Ừ, dưới hồ có con mực khổng lồ nữa đó!”

Hermione nhận ra ngụ ý của Ron trong giọng nói của nó, cô bé cau mày lại. Hermione nói:

“Mấy bồ biết không, anh ấy thiệt là dễ mến. Ảnh không giống chút nào với những gì mấy bồ nghĩ về những người đến từ trường Durmstrang đâu. Ảnh nói với mình là ảnh đã thấy thích ở đây hơn lắm lắm.”

Ron không nói gì. Từ buổi dạ vũ đến nay nó chẳng thèm nhắc tới Viktor Krum một tiếng, nhưng Harry đã nhìn thấy dưới giường của nó vào sáng hôm sau đêm dạ vũ một cánh tay tí hon, trông có vẻ như thể đã bị vặt đứt lìa từ một bức tượng nhân vật mặc áo đội bóng Quidditch Bungari.

Trên suốt con đường đi xuống đường High lầy lội tuyết tan, Harry cẩn thận tìm kiếm một dấu hiệu của lão Hagrid. Nó đề nghị cả bọn đi đến quán rượu Ba Cây Chổi Thần một khi nó đã xác định là lão Hagrid không có trong bất cứ một cửa hàng nào hết.

Quán rượu đông đúc như mọi khi, nhưng chỉ cần một cái đảo mắt nhanh chung quanh, Harry thấy ngay là lão Hagrid không có ở đó. Lòng chùng xuống, nó đi cùng Ron và Hermione vào quán, mua ba chai bia bơ của bà Rosemera, và rầu rĩ nghĩ là đáng lẽ nó cứ ở lại lâu đài Hogwarts mà lắng nghe cái trứng khóc la cho rồi!

Thình lình Hermione thì thầm:

"Chẳng lẽ ổng không hề tới văn phòng sao? Nhìn kìa!"

Hermione chỉ vô tấm kính đằng sau quầy rượu, và Harry nhìn thấy hình phản chiếu của ông Ludo Bagman đang ngồi trong một góc tối với một đám yêu tinh. Ông Bagman đang nói chuyện với lũ yêu tinh bằng một giọng rất nhanh và nhỏ. Tất cả lũ yêu tinh đều ngồi khoanh tay, mặt mày có vẻ hơi hằm hè.

Harry nghĩ, kỳ thiệt, ông Bagman mà lại đang ở đây, trong quán rượu *Ba Cây Chổi Thần,* vào một ngày cuối tuần, khi mà không có sự kiện Tam Pháp Thuật nào diễn ra, và cũng không có chuyện gì cần đến giám khảo. Harry ngắm ông Bagman trong gương. Ông ta tỏ vẻ căng thẳng, rất căng thẳng y như cái đêm đó ở trong rừng trước khi Dấu hiệu Đen hiện ra. Nhưng mà vừa lúc đó ông Bagman quay đầu lại và nhìn thấy Harry, ông đứng dậy.

Harry nghe ông Bagman nói với lũ yêu tinh bằng giọng sỗ sàng:

"Chờ một lát! Chờ đây một lát!"

Ông Bagman vội vã đi xuyên qua quán rượu về phía Harry,

trên mặt ông lại nở nụ cười trẻ trung. Ông nói:

"Harry! Cậu khỏe không? Đang mong gặp lại cậu! Mọi việc tốt đẹp hả?"

Harry nói:

"Dạ, tốt, cám ơn ông."

Ông Bagman hăm hở nói:

"Không biết tôi có thể nói riêng vài lời với cậu không, cậu Harry? Hai cháu có thể nhường cho chúng tôi vài phút, được chứ?"

"Ơ… dạ, được."

Ron và Hermione dắt nhau đi kiếm bàn mà ngồi. Ông Bagman dắt Harry đi dọc theo quầy rượu đến góc xa bà Rosemera nhứt. Ông nói:

"Chà, tôi vừa mới nghĩ tôi phải chúc mừng cậu một lần nữa Harry à, về cuộc trình diễn ngoạn mục của cậu khi đấu với con Đuôi Gai. Thiệt là siêu giỏi!"

Harry nói:

"Cám ơn ông."

Nó biết đây không phải là những điều ông Bagman muốn nói với nó, bởi vì ông hoàn toàn có thể chúc mừng nó trước mặt Ron và Hermione kia mà. Tuy nhiên ông Bagman không vội vã để lộ mọi chuyện ngay. Harry nhận thấy ông liếc vô gương ở cái quầy, ngó chừng lũ yêu tinh, tất cả lũ đó đều đang quan sát ông Bagman và Harry trong im lặng qua đôi mắt xếch và đen tối của chúng.

Ông Bagman nhận thấy Harry cũng đang nhìn lũ yêu tinh, ông nhỏ giọng nói với Harry:

"Đúng là một cơn ác mộng! Tiếng Anh của chúng không khá lắm… cứ như là tái diễn câu chuyện với đám người Bungari ở trận Cúp Thế Giới vậy… nhưng dù sao thì ít nhứt *họ* còn biết dùng ngôn ngữ dấu hiệu mà một con người khác có thể nhận biết được. Còn lũ này thì cứ lảm nhảm Yêu ngữ cầu kỳ… mà tôi thì chỉ biết vỏn vẹn có một Yêu ngữ mà thôi. *Bladvak.* Nó có nghĩa là cái cuốc chim. Tôi không thích dùng nó trong trường hợp chúng nghĩ là tôi đang dọa dẫm chúng."

Ông chợt bật cười khan. Harry để ý thấy lũ yêu tinh vẫn theo dõi ông Bagman rất sát. Nó hỏi:

"Họ muốn gì vậy?"

Ông Bagman bỗng nhiên lo lắng:

"Ờ… Chà! Họ… ơ… đang tìm kiếm ông Barty Crouch."

Harry hỏi:

"Tại sao họ lại tìm kiếm ông Crouch ở đây? Ông ấy đang làm việc ở Bộ Pháp thuật ở Luân Đôn mà?"

Ông Bagman nói:

"Ờ… thiệt tình thì tôi cũng không biết ông ta đang ở đâu. Ông ta đại khái là… không đến sở làm nữa. Vắng mặt ở văn phòng khoảng hai tuần lễ nay rồi. Cậu Percy trẻ, trợ lý của ổng, nói là ổng bệnh. Rõ ràng là ổng chỉ gởi các mệnh lệnh đến văn phòng bằng cú. Nhưng mà cậu đừng tiết lộ cho ai biết chuyện này nhé, Harry. Bởi cái cô Rita Skeeter vẫn đang lùng sục bất cứ nơi nào mà cô ả chõ mũi vô được. Và tôi cá là cô ả

sẽ thêu dệt cơn bệnh của ông Crouch thành một thứ điềm gở gì đó. Không chừng lại nói ông ta cũng mất tích như mụ Bertha Jorkins."

Harry hỏi:

"Ông có tin tức gì về bà Bertha Jorkins không?"

Ông Bagman lại tỏ vẻ căng thẳng:

"Không. Dĩ nhiên là tôi đang cho người tìm kiếm… (Harry nghĩ *'Tới lúc rồi'),* và mọi chuyện thiệt lạ lùng. Mụ ấy chắc chắn là *đã đến* Anbani, bởi vì mụ có gặp người em bà con thứ hai của mụ ở đó. Và rồi mụ rời nhà của người bà con đó để đi về phương nam để thăm một người dì… và rồi dường như mụ biến mất không để lại một dấu vết gì trên đường đi. Cho tôi nổ bùm đi nếu tôi mà có thể biết mụ ta đi đâu… Mụ ấy đâu thuộc loại làm những chuyện… thí dụ như bí mật cuốn gói theo trai… nhưng mà…, chúng ta đang nói về lũ yêu tinh và mụ Bertha Jorkins để làm gì vậy cà? Tôi thiệt tình muốn hỏi cậu…"

Ông Bagman hạ thấp giọng:

"Cậu làm ăn ra sao với cái trứng rồng rồi?"

Harry nói không thành thực lắm:

"Ơ… không đến nỗi nào ạ."

Ông Bagman có vẻ biết Harry không nói thật. Ông nói (vẫn nhỏ giọng):

"Nghe đây, Harry, tôi cảm thấy chuyện này rất tệ… cậu bị quăng vô cuộc thi đấu này, chớ cậu đâu có xung phong… và

nếu… (giọng của ông bây giờ nhỏ đến không còn nghe được, Harry phải chồm tới trước để lắng nghe)… nếu tôi có thể giúp đỡ… một gợi ý theo hướng đúng… Tôi bắt đầu thích cậu… cái cách mà cậu đã vượt qua được con rồng ấy!… cậu chỉ cần nói một tiếng thôi nhé!"

Harry tròn mắt ngó gương mặt hồng hào tròn quay và đôi mắt to xanh biếc trẻ thơ của ông Bagman. Nó nói, cố gắng giữ cho giọng nói của nó bình thường để không có vẻ như đang cáo buộc ông Bộ trưởng bộ Thể thao và Giải trí Pháp thuật về tội vi phạm luật thi.

"Nhưng người ta bắt tụi cháu phải giải đáp manh mối một mình, đúng không ạ?"

"Ừ… phải, phải…"

Ông Bagman sốt ruột,

"Nhưng mà Harry à…, chúng ta đều muốn cho trường Hogwarts chiến thắng, phải không?"

Harry hỏi:

"Vậy ông đã đề nghị giúp Cedric chưa ạ?"

Một cái cau mày rất nhẹ khiến cho gương mặt phẳng lỳ của ông Bagman hơi nhăn. Ông nói:

"Không. Tôi… à, như tôi đã nói đó, tôi đâm ra khoái cậu. Chẳng qua là tôi muốn giúp…"

Harry nói:

"Dạ, cám ơn ông, nhưng cháu nghĩ là cháu cũng gần đạt được rồi… vài ngày nữa là giải quyết xong thôi."

Harry cũng không hiểu tại sao nó lại từ chối sự giúp đỡ của ông Bagman, ngoại trừ lý do là ông Bagman hầu như là một người xa lạ với nó, nhận sự giúp đỡ của ông thì bằng cách nào đó còn gian lận hơn là hỏi ý kiến của Ron, Hermione hay chú Sirius.

Ông Bagman tỏ vẻ gần như là bị sỉ nhục, nhưng ông không thể nói gì thêm nhiều bởi vì Fred và George xuất hiện đúng vào lúc đó. Fred rạng rỡ cười:

"Chào ông Bagman! Tụi cháu mời ông một ly rượu được không ạ?"

Ông Bagman liếc Harry một cái cuối cùng đầy thất vọng, nói:

"À, không… không… cám ơn các cậu nha!"

Fred và George cũng tỏ ra thất vọng không kém ông Bagman. Ông ta vẫn còn thăm dò Harry như thể nó đã làm cho ông thất vọng quá xá kể. Ông nói:

"Thôi, tôi phải chạy đi đây. Rất hay đã gặp được tất cả các cậu. Chúc may mắn nha, Harry!"

Ông Bagman vội vàng đi ra khỏi quán. Lũ yêu tinh hè nhau tuột khỏi ghế ngồi và cũng ra khỏi quán đi theo ông. Harry đến nhập bọn với Ron và Hermione. Ngay khi Harry vừa ngồi xuống, Ron hỏi ngay:

"Ổng muốn cái gì vậy?"

Harry nói:

"Ổng đề nghị giúp mình tìm manh mối trong cái trứng

vàng.”

Hermione hết sức sửng sốt:

“Ông ấy không thể nào làm như vậy! Ổng là thành viên ban giám khảo mà. Nhưng đằng nào thì bồ cũng đã tìm ra giải pháp rồi… phải không?”

Harry nói:

“Ờ… gần như vậy.”

Hermione vẫn còn có vẻ bất bình sâu sắc:

“Chà, mình nghĩ là cụ Dumbledore sẽ không thích chút nào đâu nếu như cụ biết ông Bagman tìm cách khuyến khích bồ gian lận! Mình hy vọng là ổng cũng đang tìm cách giúp đỡ Cedric như vậy.”

Harry nói:

“Không, ổng không giúp Cedric. Mình hỏi rồi.”

Ron nói:

“Ai hơi đâu lo chuyện Diggory có được giúp đỡ hay không?”

Harry ngầm tán thành. Hermione hớp một ngụm bia bơ, nói:

“Mấy con yêu tinh đó không có vẻ thân thiện lắm há? Tụi nó làm gì ở đây vậy?”

Harry nói:

“Họ đang đi tìm ông Crouch, ông Bagman nói vậy. Ông Crouch bị bệnh hổm rày, không đi làm.”

Ron nói:

“Không chừng anh Percy đã đầu độc ổng. Có thể ảnh tưởng là nếu ông Crouch chết ngoẻo thì ảnh sẽ được thăng chức sếp sòng Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế lắm.”

Hermione nhìn Ron bằng ánh mắt đừng-có-đùa-những-chuyện-như-thế. Cô bé nói:

“Mắc cười thiệt, yêu tinh mà đi tìm ông Crouch… Thông thường thì yêu tinh làm việc với Bộ Quy định và Kiểm soát Sinh vật Huyền bí mới phải.”

Harry nói:

“Ông Crouch nói được đủ thứ tiếng, không chừng người ta kiếm ổng làm thông dịch.”

Ron hỏi Hermione:

“Bây giờ bồ chuyển mối quan tâm đến lũ yêu tinh khốn khổ rồi hả? Bộ tính lập ra Mặt trận Giải phóng Yêu tinh hay cái gì đó nữa hả? Hội Bảo vệ Yêu tinh xấu xí hả?”

Hermione bật cười chế nhạo:

“Ha ha ha… Yêu tinh đâu có cần bảo vệ. Mấy bồ không nhớ giáo sư Binns từng giảng cho tụi mình nghe về những cuộc nổi loạn của yêu tinh sao?”

Ron và Harry cùng nói:

“Không.”

Hermione uống thêm một hớp bia bơ nữa:

“Thầy nói như vầy: lũ yêu tinh hoàn toàn có khả năng đối phó với các pháp sư, chứ không giống như bọn gia tinh. Bọn

yêu tinh thì rất tinh ranh khôn khéo, còn bọn gia tinh thì chưa bao giờ tự vùng lên được."

"Ái chà chà…"

Ron kêu lên, trợn mắt nhìn ra cửa.

Cô Rita Skeeter vừa bước vào quán rượu. Hôm nay cô ta mặc một bộ áo dài màu vàng vỏ chuối; móng tay dài sọc của cô ta sơn một màu hồng kinh dị. Và cô ta đi cùng một tay thợ chụp hình bụng phệ. Rita mua thức uống, rồi cùng tay thợ chụp hình đi băng qua đám đông trong quán rượu, đến bên một cái bàn gần chỗ tụi nó. Harry, Ron và Hermione quắc mắt nhìn cô ta khi cô đến gần. Cô ta đang nói tía lia, vẻ rất ư thỏa mãn về chuyện gì đó.

"… không có vẻ hứng thú thú tiếp chuyện với tụi mình lắm, Bozo há? Này, anh nghĩ coi tại sao như vậy? Mà ổng đang kéo theo một đống yêu tinh như vậy làm gì chứ? Cho chúng thấy những cảnh… vô lý hết sức… ổng luôn luôn là một kẻ dối trá không ra gì. Đoán thử coi chuyện gì sắp xảy ra? Nghĩ coi tụi mình có nên đào sâu vô thêm một chút không? Để coi…'Cựu Thủ trưởng bị thất sủng của bộ Thể Thao và Giải Trí Pháp thuật, ông Ludo Bagman…' nghe ra một tít giựt gân của một bài báo hấp dẫn à, Bozo… Chúng ta cần phải tìm ra một câu chuyện thích hợp với cái tít đó…"

Harry nói to:

"Để tìm cách phá hoại cuộc đời của một người khác nữa hả?"

Vài người nhìn quanh quất. Đôi mắt của Skeeter trợn lên

thao láo sau gọng kính cẩn nữ trang của cô ta khi cô nhận ra người vừa nói. Cô ta cười toe toét:

"Harry! Thiệt là dễ thương! Sao em không đến đây uống chung với chị…?"

Harry giận dữ nói:

"Tôi sẽ không đời nào đến gần bà nếu không mang theo cây chổi chà dài ba thước. Bà làm cái điều bỉ ổi đó đối với bác Hagrid để làm gì hả?"

Cô Rita nhướn đôi mày kẻ chì của cô ta lên:

"Độc giả của chúng tôi có quyền được biết sự thật, Harry à. Tôi chỉ đơn giản là làm công việc của tôi…"

Harry hét lớn:

"Ai quan tâm chuyện bác ấy là người lai khổng lồ? Bác ấy có gì không phải đâu?"

Cả quán rượu bỗng nhiên trở nên im phăng phắc. Bà Rosemera từ đằng sau quầy rượu chăm chú nhìn nhóng qua đầu các khách hàng, và quên béng đi cái thực tế lúc ấy là hũ rượu trong tay bà đã đầy tràn món rượu mật ong được hâm nóng.

Nụ cười của cô Rita hơi mờ đi một tý, nhưng rồi cô phục hồi lại nó lại trong chớp mắt. Cô mở bật cái túi xách da cá sấu, rút ra cây Viết lông ngỗng Tốc Ký và nói:

"Vậy em cho tôi thực hiện một cuộc phỏng vấn em về Hagrid mà em biết nhé, Harry? Con người đằng sau lão khổng lồ đó như thế nào? Và tình bạn phi thực của em cùng những

nguyên cớ sâu xa trong đó. Em có sẽ gọi lão là một người cha thay thế không?"

Hermione đột ngột đứng dậy, chai bia bơ nắm chặt trong tay của cô bé trông như thể một trái lựu đạn. Cô bé nói rít lên qua kẽ răng:

"Mụ đàn bà kinh khủng kia, mụ bịa chuyện bất chấp mọi thứ phải không, mụ bất kể người ta sẽ ra sao hả? Ngay đến ông Ludo Bagman…"

"Ngồi xuống đi, con bé ngốc nghếch, đừng có nói những chuyện mà mình không biết gì hết."

Giọng Rita lạnh lùng, ánh mắt cô ta đanh lại tàn nhẫn khi nhìn tới Hermione.

"Tôi biết những chuyện về lão Ludo Bagman dư sức làm quéo tóc của cô bé đấy…"

Rita nhìn mái tóc xù của Hermione, nói thêm:

"Dù nó cũng không cần phải quéo thêm nữa."

Harry nói:

"Đi, Hermione! Tụi mình đi đi…, Ron…!"

Tụi nó bỏ đi; nhiều người ngó sững theo khi tụi nó đi ngang qua. Khi tụi nó ra tới cửa, Harry liếc nhìn lại. Cây viết Tốc Ký của Rita đang bối rối, nó cứ chạy tới chạy lui trên một tờ giấy da trải trên mặt bàn. Tụi nó đi nhanh ra ngoài phố, Ron nói bằng một giọng thì thầm đầy lo lắng:

"Hermione ơi, lần sau mụ ta sẽ dí bồ sát nút cho mà coi."

Hermione ngang tàng nói:

“Mụ cứ thử coi!”

Cả thân hình cô bé đang run lên vì giận:

“Tôi sẽ cho mụ biết tay! Tôi mà là một con bé ngốc nghếch hả? Mụ sẽ phải trả giá cho câu nói đó. Ban đầu là Harry, rồi đến bác Hagrid…”

Ron lo lắng nói:

“Bồ đừng có chọc giận Rita Skeeter. Mình nói nghiêm túc đó, Hermione. Mụ ta sẽ bới móc bồ cho ra tai tiếng gì đó…”

“Ba má mình không đọc *Nhật báo Tiên tri.* Mụ ta đừng hòng làm cho mình sợ đến trốn biệt đi!”

Cô bé giờ đây đang sải những bước chân dài và nhanh đến nỗi Harry và Ron chẳng thể làm gì khác hơn là cắm cúi bước theo cho kịp cô bé. Lần cuối cùng mà Harry và Ron nhìn thấy Hermione trong trạng thái tức giận bừng bừng như vầy là lúc Hermione tát cho Malfoy một bạt tai. Cô bé tiếp tục vừa đi vừa nói:

“Mà bác Hagrid không việc gì phải tránh mặt nữa! Bác ấy không nên để cho bất cứ ai lợi dụng cái cớ đó mà làm khổ bác! *Tiến* lên!”

Cô bé bắt đầu chạy gấp, dẫn đầu cả bọn chạy ngược lên con đường về đến cánh cổng trường có tượng những con heo rừng có cánh đứng ở hai bên, rồi chạy băng qua sân trường tới căn chòi của lão Hagrid.

Màn cửa sổ vẫn buông kín mít, và khi tụi nó đến gần thì nghe tiếng con Fang sủa dữ dội.

Hermione giộng nắm đấm lên cánh cửa, la lớn:

“Bác Hagrid ơi! Đủ rồi bác Hagrid à! Tụi con biết bác ở trong đó mà! Chẳng ai bận tâm chuyện má của bác là khổng lồ đâu! Bác Hagrid ơi, bác đừng để cho mụ Skeeter ác độc đó hành bác đến như vậy! Bác Hagrid, bác ra khỏi đây đi, bác chỉ cần…”

Cánh cửa mở ra. Hermione đang nói:

“… Về chuyện…!”

Cô bé chợt ngậm miệng lại ngay lập tức, bởi cô bé nhận ra không phải mình đang đối diện với lão Hagrid, mà là với cụ Dumbledore.

Cụ đang cúi xuống mỉm cười với tụi nhỏ, dịu dàng nói:

“Chào các con!”

Hermione nói, giọng có hơi nhỏ bớt:

“Tụi con… ơ… tụi con muốn gặp bác Hagrid.”

Đôi mắt của cụ Dumbledore nhấp nháy như sao:

“Ừ, thầy cũng đoán là vậy. Sao các con không bước vô đi?”

Hermione nói:

“Ơ… a… dạ!”

Harry, Ron và Hermione cùng đi vào căn chòi. Con Fang lao mình vào Harry ngay cái phút nó vừa bước vào căn chòi. Con chó sủa như điên và tìm cách liếm vành tai của Harry. Harry xô con Fang ra và nhìn quanh.

Lão Hagrid đang ngồi bên cạnh bàn, trên bàn có hai tách trà bự. Ngó lão thiệt là bơ phờ nhếch nhác, mặt mũi thì lem nhem, hai mí mắt thì sưng phù, và lão đã tới chỗ hết nước nói rồi, khi mớ tóc của lão bị vò lại. Thay vì làm cho mớ tóc tử tế ra, bây giờ trông chúng lại không khác chi một bộ râu tóc giả bằng dây kẽm rối nùi.

Harry nói:

"Chào bác Hagrid!"

Lão Hagrid ngước nhìn lên. Lão nói giọng khàn khàn:

"Ờ…"

Cụ Dumbledore đã đóng xong cánh cửa đằng sau lưng Harry, Ron và Hermione. Cụ nói:

"Thêm trà nha?"

Cụ rút cây đũa phép của cụ ra, phẩy nhẹ một cái, một cái khay trà biết xoay hiện ra ở lưng chừng không trung cùng với một dĩa bánh ngọt. Cụ Dumbledore làm phép cho khay trà đáp xuống mặt bàn. Và mọi người cùng ngồi xuống.

Yên lặng một lát. Rồi cụ Dumbledore nói:

"Hồi nãy anh có nghe trò Granger la lối cái gì không, anh Hagrid?"

Hermione hơi ngượng, hai má ửng hồng. Nhưng cụ Dumbledore mỉm cười với cô bé và nói tiếp:

"Căn cứ theo cái cách mà Harry, Ron và Hermione ra sức phá cửa vô thì dường như chúng muốn biết tin về anh, Hagrid à."

Harry đăm đăm nhìn lão Hagrid, nói:

“Dĩ nhiên là tụi con vẫn muốn hiểu thêm về bác! Bác đừng nghĩ bất cứ điều gì mà mụ bò cái Skeeter… Dạ, xin lỗi thầy.”

Harry liếc nhìn cụ Dumbledore. Nhưng cụ Dumbledore quay quay hai ngón tay cái quanh nhau, mắt chăm chú ngó cái trần nhà. Cụ nói:

“Thầy tạm thời bị điếc và không có ý kiến gì về điều con đang nói, Harry à.”

Harry ngượng ngùng nói tiếp:

“Ơ… đúng vậy. Con vừa định nói là… bác Hagrid, làm sao mà bác lại có thể nghĩ là tụi con bận tâm đến cái điều mà… mụ… đàn bà đó viết về bác chứ?

Hai giọt nước mắt bự chảng trào ra đôi mắt đen ti hí của lão Hagrid rồi chậm chạp lăn xuống đám râu rối nùi quanh cằm lão.

Cụ Dumbledore vẫn cẩn thận ngước nhìn cái trần nhà. Cụ nói:

“Đây là bằng chứng sống về những gì tôi đã nói với anh, anh Hagrid à. Tôi đã đưa anh xem những lá thư của vô số phụ huynh, những người vẫn còn nhớ anh từ cái thời họ còn là học sinh ở trường này, họ nói một cách chắc chắn là nếu tôi mà đuổi anh thì nhứt định họ sẽ có phản ứng về chuyện đó…”

Lão Hagrid đáp bằng giọng khàn khàn:

“Đâu phải tất cả mọi người… Đâu phải tất cả mọi người đều muốn tôi ở lại đây…”

Cụ Dumbledore giờ đây nghiêm nghị nhìn qua cặp kính nửa vành trăng của cụ:

"Đúng vậy, Hagrid à, nếu mà anh bận tâm đến tiếng tăm vũ trụ, thì chắc là anh còn co rút trong cái hốc này lâu lắm đó. Từ ngày mà tôi bắt đầu làm Hiệu trưởng của cái trường này, không một tuần lễ nào mà tôi không nhận được một cú phàn nàn về cái cách mà tôi điều hành ngôi trường. Nhưng mà tôi phải làm sao đây? Chẳng lẽ tôi tự giam mình trong phòng giấy của tôi và không thèm nói chuyện với ai hết à?"

Lão Hagrid thốt lên ai oán:

"Nhưng…. nhưng cụ đâu có lai người khổng lồ."

Harry tức tối nói:

"Bác Hagrid, bác nghĩ coi họ hàng con là những ai? Bác nghĩ đến gia đình Dursley thử coi!"

Giáo sư Dumbledore nói:

"Một quan điểm xuất sắc! Ông anh của tôi, anh Aberforth, bị cáo buộc tội bỏ bùa bậy bạ cho một con dê. Chuyện đó bị đăng báo um sùm, nhưng mà ông anh tôi đâu có thèm trốn biệt? Còn lâu ảnh mới trốn. Ảnh cứ ngẩng cao đầu mà làm công việc của ảnh như thường. Dĩ nhiên, tôi không hoàn toàn chắc chắn là ảnh biết đọc đâu, thành ra có thể ảnh cũng chẳng phải gan lỳ gì lắm…"

Hermione lặng lẽ nói:

"Quay trở lại mà dạy tụi con đi bác Hagrid! Dạy lại nghe bác, tụi con nhớ bác lắm."

Lão Hagrid há hốc miệng thổn thức, nước mắt lại lăn tròn qua gò má lão mà thấm vào chòm râu của lão.

Cụ Dumbledore đứng dậy. Cụ nói:

"Tôi từ chối đơn từ nhiệm của anh, anh Hagrid à, và tôi mong anh làm việc trở lại vào thứ hai. Vào tám giờ rưỡi sáng thứ hai, anh hãy đến ăn sáng với tôi tại Đại Sảnh Đường. Không được viện bất cứ lý đo nào để từ chối. Thôi chào tất cả mọi người nhé."

Cụ Dumbledore rời khỏi căn chòi, chỉ tạm dừng bước một chút để gãi tai con Fang. Khi cụ đã đóng lại cánh cửa sau lưng, lão Hagrid bắt đầu úp mặt vào hai bàn tay bự chè bè như cái đồ hốt rác mà khóc nức nở. Hermione cứ vỗ nhè nhẹ trên cánh tay của lão, và cuối cùng, lão Hagrid ngẩng đầu nhìn lên, hai mắt thiệt tình là đỏ ngầu. Lão nói:

"Một con người vĩ đại… cụ Dumbledore… một con người vĩ đại…"

Ron nói:

"Dạ, đúng vậy. Con ăn thêm chút bánh nữa nghe bác Hagrid?"

Lão Hagrid quẹt nước mắt bằng mu bàn tay:

"Ừ, cứ ăn đi con, Ừ… cụ nói đúng… các con nói đúng… bác thiệt là ngu… người cha già hẳn là xấu hổ lắm về cái cách mà bác cư xử vừa rồi…"

Những giọt nước mắt to tướng lại ứa ra, nhưng lão mạnh mẽ dứt khoát chùi đi, và nói:

“Bác chưa từng cho các con xem hình của ba bác phải không? Đây nè…”

Lão Hagrid đứng dậy đi tới ngăn tủ kéo, mở ra một ngăn, và lấy ra một tấm hình của một pháp sư nhỏ thó có đôi mắt đen lóng lánh y như mắt của lão Hagrid. Vị pháp sư đó ngồi trên vai của lão Hagrid mà tươi cười. Căn cứ vào cây táo đằng sau họ thì lão Hagrid lúc đó phải cao hai thước mốt hay hai thước hai, cỡ đó, nhưng mặt và cằm thì chưa có râu, trông trẻ trung, mịn màng, tròn trịa. Với nét mặt đó Hagrid chắc chắn chưa tới mười một tuổi.

Lão Hagrid lại cất giọng ồm ồm:

“Hình này chụp trước khi bác nhập học trường Hogwarts. Ba của bác chết đi mà mãn nguyện… ông cứ lo là bác sẽ không được học thành pháp sư, bởi vì má của bác… Ừ, dù sao thì… Đành rằng bác không thiệt là giỏi lắm về pháp thuật, thiệt vậy… nhưng mà ít nhứt thì ba của bác cũng khỏi phải thấy cảnh bác bị đuổi học. Các con hiểu không, ổng chết khi bác mới học năm thứ hai…

“Cụ Dumbledore là người đã dựng bác dậy sau khi ba của bác ra đi. Rồi cho bác làm người giữ khóa… cụ ấy biết tin dùng người, luôn cho họ cơ hội làm lại cuộc đời… điều đó khiến cho cụ khác với những hiệu trưởng khác, các con hiểu không? Cụ nhận bất cứ ai vào trường Hogwarts, miễn sao người đó có tài. Cụ biết là người ta có thể tu thân thành người tốt cho dù lý lịch họ thế nào đi nữa… Điều đó đáng kính trọng biết chừng nào. Nhưng mà một số người không hiểu cho như vậy. Có một số người luôn luôn vin vào cái điều đó mà chống

lại cụ ấy… Có những người giả bộ là họ chỉ có xương to thôi chứ không dám đứng lên mà nói… 'tôi là chính tôi, và tôi không xấu hổ vì tôi là tôi.' Ba của bác từng dạy bác 'Đừng xấu hổ vì là chính mình. Sẽ có người vin vào lý lịch con để chống lại con, nhưng họ không đáng để cho con bận tâm tới.' Và ông ấy nói đúng. Bác thiệt là ngu. Nhưng bác không thèm bận tâm đến *mụ ấy* nữa, bác hứa với các con như vậy. Xương to… Bác sẽ cho mụ ấy xương to!"

Harry, Ron và Hermione nhìn nhau lo lắng. Harry thà là dắt năm chục con Quái Tôm Đuôi Nổ đi dạo còn hơn là thú nhận nó đã nghe lén chuyện tâm tình của lão Hagrid với bà Maxime; nhưng lão Hagrid cứ thao thao bất tuyệt, rõ ràng không ý thức là lão đang nói chuyện rất kỳ cục.

Lão ngước mắt khỏi tấm hình của ba lão, hai mắt sáng rạng rỡ:

"Con biết gì không, Harry? Khi mà bác gặp con lần đầu tiên, con đã khiến bác nhớ tới thân phận của bác một chút. Ba má mất cả, và con cảm thấy như thể mình không theo học nổi ở trường Hogwarts, nhớ không? Không dám tin chắc là mình sẽ vượt qua được… vậy mà bây giờ nhìn con xem… Harry, quán quân trường Hogwarts!"

Lão ngước nhìn Harry một lát rồi nói, rất trịnh trọng:

"Con có biết bác muốn gì không, Harry? Bác rất muốn con thắng cuộc thi đấu, bác thiệt tình mong muốn. Điều đó sẽ chứng tỏ cho bọn họ thấy… không cần phải thuần chủng mới thành đạt được. Con không cần phải xấu hổ về lý lịch của mình. Chiến thắng của con sẽ chứng tỏ cho mọi người thấy cụ

Dumbledore là người có quan điểm đúng đắn: ai có khả năng pháp thuật thì họ có thể làm pháp thuật. Con đã làm gì với cái trứng vàng đó rồi hả, Harry?"

Harry nói:

"Hay lắm! Thiệt tình là hay lắm."

Gương mặt sầu thảm của lão Hagrid bừng nở một nụ cười toe toét đầy nước mắt:

"Đáng mặt con trai ta!… Con hãy chứng tỏ cho họ thấy, Harry, con hãy mở mắt họ ra. Đánh bại tất cả chúng nó."

Nói dối với lão Hagrid thì không giống chút nào như nói dối với bất cứ người nào khác. Harry đi trở về tòa lâu đài với Ron và Hermione vào xế trưa hôm ấy, không thể nào xua đi được hình ảnh rạng rỡ hạnh phúc trên gương mặt của lão Hagrid khi lão tưởng tượng ra cảnh Harry chiến thắng cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật. Cái trứng vàng khó hiểu càng làm nặng trĩu lương tâm nó vào chiều hôm ấy. Và đến lúc phải đi ngủ thì nó quyết định: đã tới lúc phải dẹp bỏ tự ái đi mà thử xem gợi ý của Cedric có giá trị gì không?

25

CÁI TRỨNG VÀ CON MẮT

Bởi vì Harry không biết nó cần phải tắm bao lâu mới khám phá được bí mật trong cái trứng vàng, nên nó quyết định là đi tắm vào ban đêm, đó là lúc mà nó có thể có được nhiều thời gian cần thiết. Mặc dù bất đắc dĩ phải chịu ơn huệ của Cedric, nó vẫn quyết định dùng buồng tắm của các huynh trưởng, vì rất ít người được phép sử dụng buồng tắm đó, nên nó sẽ ít bị người ta quấy rầy hơn.

Harry lên kế hoạch cẩn thận, bởi vì trước đây nó đã từng bị thầy giám thị Filch bắt tại trận một lần khi đang trốn ngủ đi lang thang ngoài khu giới hạn vào lúc nửa đêm, và nó không hề muốn lặp lại cái kinh nghiệm đó. Dĩ nhiên tấm Áo khoác Tàng hình vô cùng cần thiết, và để thêm cẩn thận, Harry nghĩ là nó sẽ đem theo tấm Bản đồ của Đạo tặc - một món đồ giúp ích đắc lực nhứt cho việc vi phạm nội quy nhà trường, sau tấm Áo khoác Tàng hình, mà Harry có được. Tấm bản đồ vẽ ra toàn bộ ngóc ngách trường Hogwarts, kể cả những đường ngang ngõ tắt và những lối đi bí mật, và điều quan trọng hơn hết thảy là nó làm hiện ra những người ở trong tòa lâu đài dưới hình thức những chấm nhỏ có kèm tên khi họ di chuyển trong

các hành lang; như vậy Harry có thể được báo trước nếu có người nào đến gần buồng tắm.

Vào đêm thứ năm, Harry lặng lẽ lên giường giả đò ngủ, khoác tấm Áo khoác Tàng hình vào, men xuống cầu thang, (và làm như cách nó đã làm vào cái đêm mà lão Hagrid đã giúp nó khám phá ra những con rồng), đứng đợi cái lỗ chân dung mở ra. Lần này người đứng đợi bên ngoài để đọc mật khẩu *('chuối chiên')* cho Bà Béo chính là Ron. Khi Harry chui ra thì Ron trèo vào, nó nói nhỏ: "Chúc may mắn nha!"

Đêm nay, Harry vừa ôm cái trứng vàng trong một cánh tay, tay kia cầm tấm bản đồ giơ ra trước mũi, nên nó đi đứng hết sức lóng ngóng vụng về dưới tấm Áo khoác Tàng hình. Tuy nhiên, những hành lang được ánh trăng rọi sáng hoàn toàn trống vắng và yên tĩnh, và nhờ kiểm tra bản đồ ở mỗi khúc quanh chiến lược, Harry có thể yên chí là nó sẽ không bị đụng đầu với bất cứ người nào mà nó không muốn gặp. Khi đến được bức tượng Boris Ngố, một pháp sư trông có vẻ khật khùng đeo găng tay ngược, thì Harry tìm ra cánh cửa bên phải. Nó đứng dựa sát vào đó và thì thầm mật khẩu mà Cedric đã cho nó: *"Tươi như cây thông."*

Cánh cửa cọt kẹt mở ra. Harry lách vào trong, khóa cánh cửa lại sau lưng, cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra, nhìn quanh.

Cảm nghĩ tức thì của nó là kể cũng đáng phấn đấu làm huynh trưởng để được xài cái buồng tắm này. Trong buồng được thắp sáng bằng những chùm đèn lộng lẫy châm đầy nến, và mọi thứ đều làm bằng cẩm thạch trắng, kể cả một thứ trông giống như một cái hồ bơi hình chữ nhật trống trơn nằm lún sâu

dưới sàn ở giữa phòng. Có khoảng một trăm vòi nước bằng vàng được gắn quanh mép hồ, mỗi cái đều có một viên ngọc quý nhiều màu cẩn trong tay cầm để vặn vòi nước. Có cả một tấm ván để nhào lặn. Những tấm màn dài bằng vải lanh treo bên các cửa sổ; ở một góc buồng tắm là một đống kếch xù những tấm khăn tắm xốp mịn màu trắng, và có cả một bức tranh đóng khung vàng treo trên tường. Trong tranh vẽ một mỹ nhân ngư tóc vàng óng ả đang ngủ say trên một tảng đá, mái tóc vàng óng phủ che gương mặt nàng khẽ dợn sóng mỗi khi mỹ nhân ngư ngáy.

Harry bước tới, nhìn quanh quất, tiếng chân của nó vang dội lại từ những bức tường. Mặc dù buồng tắm cực kỳ tráng lệ - mặc dù nó rất háo hức muốn vặn thử mấy cái vòi nước bằng vàng - nhưng bây giờ ở đây nó vẫn không thể trấn áp hoàn toàn cái cảm giác là Cedric rất có thể đã chơi khăm nó. Làm sao mà cái chỗ như vầy lại được giả định là nơi giải đáp bí mật của cái trứng rồng chứ? Dù sao đi nữa thì nó cũng lấy một cái khăn lông, đặt chiếc Áo khoác Tàng hình, tấm bản đồ, và cái trứng bên cạnh cái bồn tắm có kích thước bằng cái hồ bơi ấy, rồi quỳ xuống và vặn mở vài vòi nước.

Harry có thể thấy ngay là từ những cái vòi ấy chảy ra các loại xà bông bọt khác nhau pha lẫn trong nước, mặc dù đó không phải là thứ xà bông tắm thường mà Harry từng xài. Một trong mấy cái vòi nước nhả ra những cái bong bóng hồng và xanh lơ bự bằng trái banh da. Một cái vòi nước khác lại tuôn ra bọt xốp trắng như băng dày đến nỗi Harry nghĩ là lớp bọt xốp ấy dư sức đỡ nổi thân hình nó bồng bềnh trên đám bọt, nếu như nó muốn thử. Một cái vòi thứ ba thì xịt ra những đám

mây màu tím thơm nồng nàn bay lượn lờ trên mặt nước. Harry giải trí một lát bằng cách hết vặn cái vòi này lên rồi tắt cài vòi kia đi, nó đặc biệt khoái hiệu quả của một cái vòi mà nước bắn ra dội lại trên mặt làm thành những vòng cung lớn.

Sau đó, khi cái hồ sâu đã đầy nước nóng, bọt xốp, bong bóng; cân nhắc kích cỡ cái hồ trong tích tắc rồi, Harry mới vặn tắt tất cả các vòi nước, cởi bộ đồ ngủ ra, bỏ dép, rồi trườn mình xuống nước.

Hồ sâu đến nỗi chân nó khó mà đặt tới đáy hồ, và nó bơi mấy lượt dọc chiều dài của hồ rồi trở lại đầu hồ, xong bơi đứng trong nước, để đăm đăm ngắm cái trứng. Mặc dù hết sức thú vị khi được bơi trong nước ấm đầy bọt xốp với mây đủ màu bồng bềnh chung quanh, Harry cũng chẳng thấy trí tuệ nó thăng hoa để nảy ra sáng kiến gì, cũng như chẳng thấy bừng tỉnh thêm chút nào cả.

Harry vươn dài cánh tay, nhấc cái trứng lên bằng đôi tay ướt đẫm, và mở nó ra. Tiếng khóc la, tiếng rên rỉ lập tức tràn ngập buồng tắm, vang ra dội lại giữa các bức tường cẩm thạch trắng, nhưng nghe cũng cứ khó hiểu như từ trước tới giờ, nếu không nói là khó hiểu hơn vì pha trộn thêm các vọng âm.

Harry vội đóng cái trứng lại ngay, vì sợ cái âm thanh rùng rợn đó sẽ mời gọi thầy giám thị Filch đến ngay, và tự hỏi không biết đây có phải là âm mưu của Cedric không. Và lúc ấy, có ai đó chợt nói, làm cho Harry nhảy dựng lên làm rớt cái trứng, khiến nó lăn lốc ngang qua sàn buồng tắm.

"Nếu tôi là trò thì tôi sẽ đặt cái trứng vô *trong* nước."

Harry đã nuốt phải mấy ngụm nước xà bông trong cơn

hoảng hốt. Nó đứng lên, phun nước ra, và thấy cái bóng ma của một cô gái trông bộ điệu sầu thảm hết sức đang ngồi vắt tréo chân trên một trong những cái vòi nước. Đó chính là con Ma khóc nhè Myrtle, vốn là con ma ưa ngồi khóc tỉ tê trên cái bồn cầu tiêu trong nhà vệ sinh nữ cách đó ba tầng lầu phía dưới.

Harry tức giận nói:

"Myrtle! Tôi… tôi đang… hổng có bận gì hết!"

Lớp bọt xốp dày đến nỗi chuyện đó thực ra cũng không thành vấn đề, nhưng Harry có một cảm giác khó chịu là Myrtle đã rình rập nó từ một trong những cái vòi nước đó từ khi nó bước vô buồng tắm cho đến giờ. Nhưng con ma nháy mắt sau cặp kiếng, nói:

"Khi cậu xuống hồ thì tôi nhắm mắt lại mà. Kể đã *lâu lắm* rồi cậu mới gặp lại tôi chứ bộ."

Harry hơi khuỵu chân xuống một chút, chỉ để hoàn toàn chắc chắn là Myrtle không thể nhìn thấy gì khác hơn cái đầu nó nổi trên mặt nước mà thôi. Nó nói:

"Ơ… a… tôi đâu có được phép vô buồng tắm của chị, đúng không? Buồng tắm con gái ấy."

Myrtle than vãn bi ai:

"Hồi đó cậu đâu có câu nệ như vầy… hồi đó cậu cứ lê la ở trong ấy suốt."

Điều đó là đúng, mặc dù chẳng qua là Harry, Ron và Hermione đã nhận thấy cái bồn cầu tiêu hư của Myrtle là nơi thuận tiện nhứt để bào chế trong bí mật món độc dược Đa

Dịch - một độc dược bị cấm mà tụi nó đã dùng để biến hình Harry và Ron thành hai bản sao sống của Crabbe và Goyle trong một giờ, để mà tụi nó có thể lẻn vào phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin.

Harry nói:

"Tôi bị cấm lai vãng tới chỗ đó. Tôi nghĩ tốt nhứt là mình đừng quay trở lại nữa."

Harry nói, cũng đúng sự thật một nửa, bởi vì Percy có lần đã bắt gặp nó thò đầu ra khỏi nhà vệ sinh nữ và quở cho một trận.

Myrtle rầu rĩ đưa tay nặn một cái mụn trên cằm của mình.

"Ờ… tôi hiểu… Thôi… dù sao đi nữa… tôi cũng sẽ thử cái trứng đó dưới nước. Cedric Diggory đã làm như vậy mà."

Harry phẫn nộ kêu lên:

"Chị cũng rình rập cả anh ta nữa à? Chị làm cái gì hả? Lẻn vô đây mỗi chiều tối để dòm lén các huynh trưởng tắm à?"

Myrtle hơi mắc cỡ:

"Đôi khi thôi, nhưng tôi chẳng bao giờ hiện ra trò chuyện với ai hết."

Harry cay độc:

"Thiệt là hân hạnh cho tôi! Chị làm ơn nhắm mắt lại giùm cho!"

Khi chắc chắn là Myrtle đã bịt kín mắt kiếng rồi, nó mới đu người lên khỏi hồ tắm, quấn chặt tấm khăn lông quanh eo, rồi chạy đi lượm lại cái trứng. Khi Harry đã nhảy trở xuống

nước rồi, Myrtle mới dòm qua kẽ ngón tay mà nói:

"Làm đi! Vậy đó… mở nó ra ở dưới nước ấy…"

Harry thả cái trứng xuống dưới lớp bọt xốp và mở ra… Lần này, cái trứng không kêu la than khóc nữa. Một giọng ca líu lo phát ra từ cái trứng, và khó mà phân biệt được từng lời của bài ca.

Myrtle có vẻ rất khoái được làm sếp để biểu Harry làm điều này, làm cái nọ:

"Cậu cần thụp cả đầu của cậu xuống nước luôn. Làm đi!"

Harry hít một hơi thật sâu rồi thụp xuống dưới mặt nước - và rồi, ngồi dưới đáy hồ bằng cẩm thạch của cái hồ nước đầy bong bóng, Harry nghe bài đồng ca của những giọng hát kỳ lạ, phát ra từ cái trứng để mở trong tay nó:

"Tìm chúng tôi ở nơi nghe được tiếng chúng tôi

Chúng tôi không thể hát lên trên mặt đất

Và khi tìm kiếm, các bạn hãy cân nhắc điều này:

Chúng tôi lấy đi cái mà bạn sẽ nhớ ghê lắm

Một tiếng đồng hồ dài bạn sẽ phải tìm

Và phục hồi cái mà chúng tôi đã lấy

Nhưng nếu quá một tiếng đồng hồ - viễn cảnh sẽ đen tối

Quá trễ, nó sẽ mất, nó sẽ không trở lại."

Harry trồi lên trên mặt nước đầy bong bóng và bọt xốp, lúc lắc đầu để gạt tóc rủ xuống mắt. Myrtle hỏi:

"Nghe không?"

“Có… Tìm chúng tôi ở nơi nghe được tiếng chúng tôi… và nếu cần khuyên bảo… khoan đã, tôi cần phải nghe lại…”

Harry lại lặn xuống dưới nước. Mất ba lần nghe đi nghe lại bài ca của cái trứng ở dưới nước, Harry mới nhẩm thuộc lòng được. Nó bơi đứng trong nước một hồi, suy nghĩ rất sâu, trong khi Myrtle vẫn ngồi đó nhìn nó. Nó chậm rãi nói:

“Tôi phải đi kiếm người không thể dùng tiếng nói của mình trên mặt đất… Ờ… có thể là người nào ta?”

“Sao cậu lù đù vậy?”

Trước đây Harry chưa từng thấy Myrtle hí hửng như vậy, không kể cái ngày mà Hermione uống một liều thuốc Đa Dịch rồi mặt mọc đầy lông lá, lại có thêm một cái đuôi mèo. Harry nhìn quanh phòng tắm suy nghĩ… nếu tiếng nói đó chỉ có thể nghe được dưới nước thì nó phải là của những sinh vật sống dưới nước. Nó nói suy nghĩ này với Myrtle, con ma Khóc nhè bèn cười điệu với nó:

“Ừ, Diggory cũng nghĩ như vậy. Anh ta đã nằm dưới nước mà tự nói chuyện với mình về chuyện đó cả buổi trời, hết giờ này tới giờ khác… lâu đến nỗi tất cả lũ bong bóng xẹp hết…”

Harry thong thả nói:

“Dưới nước… Myrtle à, cái gì sống dưới nước hồ, ngoài con mực Ống khổng lồ hả?”

Myrtle nói:

“Ôi, đủ thứ. Đôi khi tôi bị tống xuống đó… đôi khi không thể nào khác được, nếu có người nào đó xả cầu tiêu nhằm lúc tôi bất ngờ…”

Cố gắng không tưởng tượng tiếp cảnh con ma Khóc nhè Myrtle bị cuốn trôi tuột trong ống cống xuống hồ cùng với nội dung trong cái cầu tiêu, Harry nói:

"Ừ, có cái gì sống ở dưới hồ có giọng nói của con người không? À khoan…"

Mắt Harry chợt nhìn thấy bức tranh Mỹ nhân ngư trên tường.

"Myrtle, trong hồ có *người cá* không?"

"Ôôôôi… giỏi lắm."

Myrtle nói, đôi kính dày của nó nhấp nháy:

"Diggory tốn nhiều thời gian hơn để nghĩ ra điều đó! Mà là trong lúc *ả* còn thức kia."

Myrtle hất đầu về phía bức tranh người cá với một vẻ không ưa lộ rõ trên gương mặt rầu rĩ của nó:

"… cười cợt khoe khoang và cứ nhá mấy cái vảy cá lên…"

Harry hồi hộp hỏi:

"Là nó, đúng không? Bài thi thứ hai là đi tìm một người cá trong hồ và… và…"

Nhưng Harry đột nhiên hiểu ra cái điều nó đang nói, và nó cảm thấy nỗi hồi hộp chợt cạn ráo trong người nó, như thể có ai vừa vặn nút xả cái bao tử nó vậy: nó không phải là một tay bơi giỏi lắm.

Harry chẳng hề có dịp nào để thực hành bơi. Hồi nhỏ Dudley được học bơi, nhưng dì Petunia và dượng Vernon chắc là hy vọng có ngày Harry sẽ chết đuối nên đã chẳng hề bận

tâm đến chuyện cho nó học bơi. Cho nên lội vài vòng cái bồn tắm này thì nó làm không đến nỗi nào, nhưng cái hồ bên tòa lâu đài thì rộng và sâu hơn nhiều lắm… và người cá thì chắc chắn là sống ở đâu đó dưới đáy hồ lận…

Harry từ từ nói:

"Myrtle à, làm sao mà tôi có thể *thở* được?"

Vừa nghe câu hỏi này, đôi mắt của Myrtle bỗng nhiên lại ràn rụa nước mắt. Nó lục túi áo lấy ra một cái khăn tay lau nước mắt, thổn thức:

"Đồ sống sượng!"

Harry ngơ ngác:

"Cái gì sống sượng?"

Myrtle thét lên the thé, và tiếng của con ma khóc nhè này vang dội to dễ sợ trong buồng tắm:

"Nói tới chuyện thở trước mặt *tôi!* Khi mà tôi không thể… khi mà tôi không còn… lâu lắm rồi…"

Myrtle vùi mặt vào cái khăn tay và hỉ mũi rột rẹt. Harry nhớ ra con ma khóc nhè này rất dễ động lòng mỗi khi nói tới chuyện chết, nhưng không có con ma nào mà Harry từng gặp lại lấy sự đó làm ồn ào nhặng xị lên như vầy. Harry sốt ruột nói:

"Xin lỗi, tôi không cố ý… tôi chỉ quên là…"

Myrtle liếc nhìn nó bằng con mắt khóc sưng vù, thổn thức:

"Ừ phải mà, thiệt là dễ dàng quên đi cái chết của Myrtle. Hồi tôi còn sống cũng chẳng có ai nhớ tôi. Họ mất hàng bao

nhiêu giờ mới tìm thấy xác tôi… Tôi biết, tôi ngồi đó chờ đợi họ. Con nhỏ Olive Homby vô buồng tắm, nó hỏi: "Bồ lại ngồi đây hờn dỗi nữa hả, Myrtle? Giáo sư Dippet biểu tôi đi kiếm bồ… Và rồi nó ngó thấy xác tôi… Ôi, tới chết nó cũng không thể quên được, tôi cam đoan như vậy mà… tôi cứ theo ám nó suốt, khiến nó nhớ lại hoài. Tôi nhớ hồi đám cưới anh nó…"

Nhưng Harry không còn nghe con ma khóc nhè lải nhải nữa. Nó đang ngẫm nghĩ lại bài ca của người cá. *Chúng tôi lấy đi cái mà bạn sẽ nhớ ghê lắm.* Nghe như thể chúng sắp ăn cắp của nó cái gì đó, cái mà nó phải lấy lại. Họ sẽ lấy đi của nó cái gì?

"… và rồi dĩ nhiên là con nhỏ đó đi tới Bộ Pháp thuật để trục tôi, không cho tôi bám theo nhát nó nữa. Thành ra tôi phải trở về đây mà sống trong cái cầu tiêu của mình."

Harry hờ hững nói:

"Tốt. Ờ… tôi còn cả đống chuyện phải làm… Chị làm ơn nhắm mắt lại lần nữa được không? Tôi sắp ra khỏi bồn tắm."

Nó thu lại cái trứng chìm dưới đáy hồ tắm và trèo ra khỏi hồ, lau khô mình, mặc đồ lót và đồ ngủ vô. Khi thấy Harry vội vàng cầm lên tấm Áo khoác Tàng hình, con ma khóc nhè Myrtle rầu rĩ hỏi:

"Thỉnh thoảng bồ ghé qua thăm tôi trong cái cầu tiêu của tôi nha?"

"Ờ… rảnh thì tôi sẽ ghé…"

Harry đáp, trong lòng thầm nghĩ chừng nào mà tất cả cầu tiêu trong lâu đài này bị nghẹt thì nó mới phải đi thăm lại cái

cầu tiêu của Myrtle.

"Tạm biệt nghe chị Myrtle… Cám ơn chị đã giúp đỡ tôi…"

Myrtle ảm đạm nói:

"Tạm biệt!"

Khi Harry khoác tấm Áo khoác Tàng hình, nó còn thấy Myrtle vọt trở lại cái vòi nước.

Ra đến ngoài hành lang tối, Harry mở tấm Bản đồ của Đạo tặc ra để kiểm tra tình hình chung quanh có yên tĩnh không. Tốt, hai cái chấm mang tên thầy giám thị Filch và con mèo của thầy, Bà Norris, đang ở trong văn phòng giám thị… Chẳng có gì đang di chuyển ngoại trừ con ma siêu quậy Peeves, mặc dù nó cũng chỉ vọt qua vọt lại trong phòng truyền thống ở tầng lầu phía trên. Harry sắp đưa chân bước trở về tháp Gryffindor thì có cái gì đó trên tấm bản đồ chợt khiến mắt nó chú ý đến… cái gì đó cực kỳ quái dị.

Peeves không phải là chấm duy nhứt đang di chuyển. Một chấm đơn độc đang nhẹ nhàng bay vụt qua vụt lai quanh một căn phòng ở góc trái tầng hầm - văn phòng của giáo sư Snape. Nhưng cái chấm đó lại không mang tên "Severus Snape". Nó tên là "Bartemius Crouch."

Harry ngó chằm chằm vào cái chấm. Ông Crouch đáng lý ra đang bệnh nặng đến nỗi không đi làm được và không đến dự được buổi dạ vũ Giáng sinh kia mà. Vậy thì ông làm gì ở đây khi lẻn vào trường Hogwarts lúc một giờ sáng? Harry quan sát kỹ cái chấm di chuyển chung quanh căn phòng, dừng

lại ở chỗ này rồi dừng ở chỗ kia…

Harry ngập ngừng lúng túng, nó nghĩ… và rồi trí tò mò thắng thế trong con người nó. Quay lưng lại, không đi về tháp Gryffindor, mà theo hướng ngược lại, đi tới cầu thang gần nhứt, nó muốn xem ông Crouch làm cái gì.

Harry đi thiệt nhanh xuống cầu thang, mặc dù gương mặt trong các chân dung treo trên tường quay lại một cách tò mò khi nghe tiếng ván sàn kêu cót két và tiếng ống quần ngủ của nó kêu sột soạt. Nó men dọc hành lang bên dưới, gạt qua bên một tấm thảm thêu trang trí trên tường ở giữa lối đi, rồi đi thẳng xuống một cầu thang hẹp hơn, đó là lối tắt dẫn thẳng xuống hai tầng lầu. Nó vẫn liếc chừng tấm bản đồ, thắc mắc… không hiểu sao, cái ông Crouch mẫu mực, đứng đắn, tuân thủ luật pháp ấy lại lén lút quẩn quanh trong văn phòng của người khác trong đêm hôm khuya khoắt… chẳng hợp chút nào với tư cách của ông hết.

Và rồi bỗng nhiên, xuống được nửa cầu thang, đúng lúc nó không hề nghĩ đến điều nó đang làm, cũng không tập trung vào bất cứ điều gì ngoại trừ hành vi kỳ cục của ông Crouch, thì chân của nó vấp ngay đúng cái bậc thang bịp mà Neville luôn luôn quên nhảy tránh. Harry loạng choạng mất thăng bằng, và cái trứng vàng, vẫn còn trơn ướt sau khi tắm, đã tuột khỏi tay Harry. Nó nhoài tới để cố chụp bắt lại, nhưng đã quá muộn màng. Cái trứng rớt xuống cầu thang và lăn một quãng dài, gây ra tiếng bum bum mỗi khi tưng xuống một bậc thang, nghe như tiếng trống đánh trầm.

Tấm Áo khoác Tàng hình cũng tuột, Harry vội vàng níu

lại, tấm bản đồ bèn chấp chới bay khỏi bàn tay nó, rớt xuống sáu bậc cầu thang, và Harry, bị mắc vô bậc thang bịp tới tận đầu gối, không thể nào với tới để lượm lại tấm bản đồ được.

Cái trứng vàng lăn tới cuối tấm thảm thêu của cầu thang, tự bung ra, và bắt đầu than khóc kêu la om sòm trong hành lang bên dưới. Harry rút cây đũa phép của nó ra, cố gắng với tới tấm Bản đồ của Đạo tặc, để xóa trắng nó đi, nhưng tấm bản đồ nằm xa quá, nó không thể với tới được.

Trùm lại tấm Áo khoác Tàng hình, Harry đứng thẳng lên, chăm chú lắng nghe với đôi mắt tản thần vì sợ… Và, hầu như ngay lập tức…

"PEEVES!"

Không thể nhầm lẫn vào đâu được cái tiếng quát săn đuổi của thầy giám thị Filch. Harry có thể nghe tiếng chân lệt xệt vội vàng của thầy giám thị đang đến càng lúc càng gần hơn, và giọng khò khè của thầy cất cao lên giận dữ.

"Cái trò ầm ĩ gì đây? Muốn đánh thức cả tòa lâu đài dậy hả? Ta sẽ tóm mi, Peeves à, ta sẽ tóm mi, mi sẽ… cái gì nữa đây?"

Bước chân của thầy Filch dừng lại. Có một tiếng keng của kim loại chập vào kim loại, và tiếng khóc la nín bặt. Thầy Filch đã lượm được cái trứng và đóng nó lại. Harry đứng lặng lắng nghe, một chân nó vẫn còn bị kẹt chặt trong cái bậc thang pháp thuật.

Ngay bây giờ thôi, thầy Filch sẽ đi tới, vén tấm thảm thêu ra, tưởng là sẽ bắt được Peeves… dè đâu không có Peeves nào

hết… nhưng nếu đi lên cầu thang thì thầy sẽ ngó thấy tấm Bản đồ của Đạo tặc… và dù Harry Potter có mặc tấm Áo khoác Tàng hình hay không, thì trên tấm bản đồ cũng hiện ra rõ ràng cái tên 'Harry Potter' ở đúng chóc ngay chỗ nó đang đứng.

Phía dưới chân cầu thang, thầy Filch đang nói lặng lẽ:

"Trứng vàng? Chu mẹt ơi, đây là manh mối của cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật mà! Cái này là của một quán quân trường!"

Bà Norris hiển nhiên là theo sát chân thầy Filch.

Harry hoảng đến phát bệnh, tim nó đập nhanh muốn bể lồng ngực.

Thầy Filch gầm lên một cách hân hoan:

"PEEVES! Mày ăn cắp hả?"

Thầy vẹt tấm thảm thêu ra và Harry có thể nhìn thấy cái mặt phề phệ khủng khiếp của thầy Filch và đôi con mắt nhợt nhạt lồi cả ra của thầy đang trợn trừng nhìn lên cầu thang trống vắng (đối với thầy). Thầy Filch nói nhỏ:

"Mi trốn hả? Ta sẽ đến tóm mi đây, Peeves… Mi đã dám ăn cắp một manh mối cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật, Peeves à… Cụ Dumbledore sẽ tống cổ mi ra khỏi nơi đây, hỡi con yêu ăn cắp vặt dơ dáy kia…"

Thầy Filch bắt đầu trèo lên cầu thang, con mèo khẳng khiu có màu lông bụi bặm của thầy bám sát chân thầy. Con mắt vàng chạch như bóng đèn tròn của bà Norris, giống hệt như mắt chủ nhân của nó, nhìn trừng trừng về phía Harry. Trước đây Harry đã có dịp thắc mắc là mắt mèo có thể nhìn xuyên

qua Áo khoác Tàng hình không… Điếng người với nỗi sợ hãi này, Harry ngó thầy Filch trong bộ đồ ngủ cũ kỹ đang tiến tới càng lúc càng gần nó. Nó cố gắng một cách tuyệt vọng tìm cách rút chân ra khỏi cái bậc thang pháp thuật, nhưng chỉ tổ khiến nó lún thêm vài phân nữa. Chỉ còn tính từng giây thôi, thầy Filch sẽ nhìn thấy tấm bản đồ và sẽ đi thẳng tới nó…

"Thầy Filch hả? Chuyện gì xảy ra vậy?"

Thầy Filch dừng lại phía dưới Harry, cách vài ba bậc thang, và quay lại. Ở chân cầu thang xuất hiện một người chỉ có thể làm cho tình thế của Harry trở nên tồi tệ hơn mà thôi: thầy Snape. Thầy mặc một cái áo ngủ dài thòng và cáu bẳn hết chỗ nói.

Thầy Filch thì thầm đầy ác ý:

"Thưa giáo sư Snape, chính là con yêu siêu quậy Peeves. Nó liệng cái trứng này xuống cầu thang."

Thầy Snape nhanh chóng bước lên mấy bậc cầu thang và dừng lại đằng sau thầy Filch. Harry nghiến răng lại, tin rằng trái tim đang đập ình ình của nó thể nào cũng tố giác nó chỉ trong vài giây nữa thôi…

Thầy Snape chăm chú nhìn cái trứng trong tay thầy Filch, nói nhỏ:

"Peeves hả? Nhưng Peeves không thể nào vô được văn phòng của tôi."

"Cái trứng này ở trong văn phòng của giáo sư sao, thưa giáo sư?"

Thầy Snape nạt:

“Dĩ nhiên là không. Tôi nghe nó kêu và khóc la nên…”

“Dạ, thưa giáo sư, đó chính là cái trứng…”

“… tôi đi ra để điều tra…”

“Chính Peeves đã quăng nó đó, thưa giáo sư.”

“… và khi tôi đi ngang qua văn phòng của mình, tôi thấy đuốc được thắp sáng và cửa tủ hé mở! Có kẻ nào đó vừa lục soát căn phòng…”

“Nhưng Peeves không thể…”

Thầy Snape lại nạt một lần nữa.

“Tôi biết không thể là nó, thầy Filch à! Tôi đã yểm bùa văn phòng của tôi bằng một thứ bùa mà chỉ có pháp sư mới giải được!”

Thầy Snape ngước nhìn lên phía trên cầu thang, nhìn thẳng vào Harry, rồi nhìn xuống hành lang bên dưới cầu thang.

“Thầy Filch, tôi muốn thầy đi cùng tôi, giúp tôi lùng kiếm tên đột nhập.”

“Tôi…Vâng, thưa giáo sư, nhưng…”

Thầy Filch thèm thuồng ngó lên đầu cầu thang, đúng ngay chỗ Harry đang đứng. Harry có thể thấy là thầy rất ư miễn cưỡng từ bỏ một cơ hội bằng vàng tóm được Peeves.

Harry thầm nài nỉ:

“Đi đi, đi với thầy Snape đi mà!”

Bà Norris thì quẩn quanh bên chân thầy Filch, ngó nó lom lom… Harry có một cảm tưởng rất rõ là con mèo có thể đánh

hơi được nó… sao mà nó ngu quá, đổ đầy cái bồn tắm những thứ bọt xốp có mùi thơm chi cho thêm rắc rối như vầy.

Thầy Filch nói, giọng ai oán:

“Thưa giáo sư, chuyện là như vầy… phen này thầy Hiệu trưởng ắt sẽ nghe lời tôi. Peeves đã ăn cắp của một học sinh, đây chính là cơ hội để tôi tống cổ tên yêu siêu quậy ấy ra khỏi trường, một lần này và vĩnh viễn.”

“Thầy Filch à, tôi cóc quan tâm tới con yêu khốn khổ đó, ngay trong văn phòng tôi…”

Cộp… cộp… cộp…

Thầy Snape ngừng nói đột ngột. Cả thầy Snape lẫn thầy Filch đều nhìn xuống dưới chân cầu thang. Qua khe hở giữa đầu hai ông thầy này, Harry nhìn thấy giáo sư Moody Mắt-Điên đang khập khiễng đi tới. Thầy Moody đang khoác cái áo trùm lữ hành cũ kỹ bên ngoài chiếc áo ngủ và chống gậy như mọi khi.

Thầy vừa lên cầu thang vừa càu nhàu:

“Mở dạ tiệc đồ-ngủ hả?”

Thầy Filch nói ngay:

“Thưa giáo sư Moody, giáo sư Snape và tôi nghe có tiếng ồn, con yêu siêu quậy Peeves lại quậy phá lung tung như mọi khi, và rồi giáo sư Snape phát hiện có kẻ đột nhập văn phòng của giáo sư…”

Thầy Snape rít lên:

“Im đi!”

Thầy Moody bước tới gần chân cầu thang hơn nữa. Harry nhìn thấy con mắt phép của thầy hết lướt qua thầy Snape rồi tới chính nó, không thể nào nhầm được.

Trái tim Harry thót lại. *Thầy Moody có thể nhìn xuyên thấu Áo khoác Tàng hình…,* chỉ một mình thầy Moody là nhìn thấy cái cảnh tượng kỳ cục này: thầy Snape mặc áo ngủ, thầy Filch thì cầm cái trứng, và Harry bị mắc kẹt chân trong bậc thang ở đằng sau hai ông thầy. Cái vết thương chếch xuống bên mép thầy Moody há ra ngạc nhiên. Trong vài giây, Harry và thầy Moody đăm đăm nhìn vào mắt nhau. Rồi thầy Moody ngậm miệng lại và lại hướng con mắt xanh lơ của thầy về phía thầy Snape. Thầy Moody từ tốn nói:

"Tôi có nghe nhầm không, anh Snape? Có kẻ đột nhập vào văn phòng của anh à?"

Thầy Snape đáp lạnh lùng:

"Không có gì quan trọng."

Thầy Moody làu bàu:

"Ngược lại, điều đó rất quan trọng. Ai mà dám đột nhập vô văn phòng của anh chứ?"

Thầy Snape nói:

"Tôi dám nói là một đứa học trò nào đó."

Harry có thể nhìn thấy mạch máu đập nhanh dữ dội bên thái dương bóng mồ hôi của thầy Snape.

"Trước đây từng xảy ra rồi. Nguyên liệu độc dược trong kho riêng cất trong tủ của tôi thường bị chôm chỉa… chắc

chắn là tụi học trò tìm cách bào chế thuốc lậu…”

Thầy Moody nói:

“Anh cho là kẻ đột nhập chỉ nhằm lấy thuốc thôi ư? Chứ không có cái gì đang được giấu giếm trong văn phòng của anh hả?”

Harry nhận thấy gương mặt hốc hác của thầy Snape đổi thành màu gạch đỏ sậm một cách kỳ cục, mạch máu trên thái dương của thầy càng đập nhanh dễ sợ. Thầy Snape nói bằng một giọng nhỏ và nguy hiểm:

“Anh Moody, anh biết là tôi không giấu giếm cái gì hết, như chính anh đã lục soát văn phòng của tôi khá cẩn thận rồi đó.”

Gương mặt của ông Moody vặn vẹo thành một nụ cười:

“Thầy Snape à, đó là đặc quyền dành cho Thần Sáng. Cụ Dumbledore bảo tôi canh chừng…”

Thầy Snape nói qua hai hàm răng nghiến chặt:

“Cụ Dumbledore tin tưởng tôi. Tôi không tin là cụ ấy đã ra lệnh cho anh lục soát văn phòng của tôi!”

Thầy Moody gầm gừ:

“Dĩ nhiên là cụ Dumbledore tin tưởng anh. Cụ là một người cả tin mà, phải không? Tin tưởng vào sự hồi tâm. Nhưng mà tôi… tôi nói là có những kẻ gian chưa lộ diện… những tên giấu mặt không hề lộ ra bao giờ, anh có hiểu tôi muốn nói gì không?”

Thình lình thầy Snape làm một động tác rất lạ lùng. Bàn

tay phải của thầy nắm chặt cánh tay trái của mình rung động dữ dội, như thể có cái gì đó vừa làm tổn thương thầy. Thầy Moody cười:

"Thôi, đi ngủ đi, anh Snape!"

Thầy Snape buông tay ra như thể nổi giận với chính mình, thầy rít lên:

"Anh không có quyền sai phái tôi đi chỗ này hay làm chuyện kia. Tôi cũng có đầy đủ quyền hạn để lảng vảng rình mò trong đêm như anh trong cái lâu đài này!"

Thầy Moody nói ngắn gọn, nhưng giọng nói đầy đe dọa:

"Vậy thì cứ đi mà rình mò. Tôi mong có lúc gặp anh đang lảng vảng đâu đó trong hành lang tối… Nhân tiện, anh làm rớt cái gì kìa."

Nỗi kinh hoàng đâm trúng Harry một nhát chí mạng khi thầy Moody chỉ vào tấm Bản đồ của Đạo tặc lúc ấy vẫn còn nằm tênh hênh dưới chân Harry cách sáu bậc thang. Khi cả thầy Snape và thầy Filch cùng quay lại nhìn, Harry bất chấp sự cẩn trọng, giơ tay lên dưới tấm Áo khoác Tàng hình, tức tối quơ tay để gây sự chú ý của thầy Moody, miệng nó nói không thành lời:

"Của con! Cái đó là của *con*!"

Thầy Snape bước tới toan lượm tấm giấy da lên, vẻ khủng khiếp hiện ra trên nét mặt khi hiểu ra đó là cái gì:

"*Accio Parchment*!*"

Tấm bản đồ bay vút lên không trung, vượt qua tầm với của

mấy ngón tay duỗi dài của thầy Snape, rồi lao xuống cầu thang để rơi vào tay thầy Moody. Thầy Moody bình thản nói:

"Tôi nhầm. Cái này của tôi. Chắc là tôi đã đánh rơi nó trước đó."

Nhưng đôi mắt đen của thầy Snape đảo từ cái trứng trên tay thầy Filch đến tấm bản đồ trong tay thầy Moody, và Harry có thể nói là thầy Snape đang khớp hai cái đó lại, và cũng chỉ một mình thầy Snape là có thể…

"Potter."

Thầy Snape lặng lẽ nói.

Thầy Moody thản nhiên xếp tâm bản đồ lại nhét vô túi áo.

"Có chuyện gì?"

Thầy Snape gầm lên:

"Potter!"

Thầy đã quay hẳn đầu lại trừng mắt nhìn thẳng vào chỗ Harry đang đứng, như thể thầy vừa thình lình nhìn thấy Harry.

"Cái trứng đó là của Potter. Miếng giấy da đó cũng thuộc về Potter. Tôi đã từng nhìn thấy nó trước đây, tôi nhận ra nó! Potter đang có mặt ở đây! Potter, trong tấm Áo khoác Tàng hình của nó!"

Thầy Snape giơ hai tay ra phía trước quờ quạng như người mù và bắt đầu đi lên cầu thang; Harry dám thề rằng cái mũi bự thù lù của thầy đang nở lớn ra để cố đánh hơi Harry… Bị kẹt chân trong bậc thang phép, Harry đành bật ngửa ra sau để cố tránh mấy ngón tay của thầy Snape, nhưng mà chỉ chút xíu

nữa thôi…

Thầy Moody quát:

“Chẳng có gì ở đó đâu, anh Snape! Nhưng dù sao tôi cũng sẽ nói cho cụ Dumbledore biết là đầu óc anh nhạy như thế nào về Harry Potter.”

Cánh tay thầy Snape vẫn vươn ra, mấy ngón tay dài của thầy chỉ còn vài phân nữa là đụng vào ngực của Harry. Nhưng thầy khựng lại, quay nhìn thầy Moody:

“Anh nói vậy nghĩa là sao?”

“Nghĩa là cụ Dumbledore rất quan tâm muốn biết ai là kẻ cứ tìm cách ám hại thằng nhỏ đó!”

Thầy Moody khập khiễng đi đến gần chân cầu thang hơn nữa.

“Và tôi cũng vậy, anh Snape à… rất quan tâm…”

Ánh đuốc lập lòe chiếu rọi gương mặt nham nhở vết thương hóa thẹo của thầy Moody, khiến cho những vết thẹo, và cái mũi đã bị mất chóp của thầy trông tối tăm hơn và sâu hoắm thêm.

Thầy Snape nhìn xuống thầy Moody, và Harry không thể thấy vẻ mặt của thầy. Trong giây lát không một ai nhúc nhích hay thốt ra lời gì. Thầy Snape từ từ hạ tay xuống. Bằng giọng bị trấn xuống để có vẻ bình tĩnh, thầy Snape nói:

“Tôi chỉ nghĩ là… nếu Potter lại đi lang thang trong đêm… đó là một thói quen không hay của nó - nó không nên làm như vậy nữa. Vì… chính sự an toàn của bản thân nó.”

Thầy Moody nhẹ nhàng nói:

"À, tôi hiểu. Tận đáy lòng anh rất quan tâm đến Potter, phải không?"

Ngừng một lát. Thầy Snape và thầy Moody vẫn trừng mắt ngó nhau. Bà Norris vẫn quẩn bên chân thầy Filch mà ngó dáo dác, chợt kêu lên một tiếng *"Meo"* thiệt lớn, nó đang tìm nơi xuất phát cái mùi thơm xà bông tắm còn vương trên mình Harry.

Thầy Snape nói cộc lốc:

"Tôi đi ngủ đây."

Thầy Moody nói:

"Đó là ý nghĩ hay nhứt của anh trong cả đêm nay đó. Thôi, thầy Filch, nếu thầy đưa cho tôi cái trứng đó…"

Thầy Filch vội ôm chặt cái trứng như thể đó là đứa con trai mới sanh của thầy:

"Không! Thưa giáo sư Moody, đây là bằng chứng về hành động lừa lọc của Peeves…"

Thầy Moody nói:

"Cái đó là sở hữu của một quán quân mà nó đã ăn cắp. Đưa đây, ngay lập tức!"

Thầy Snape bước xuống cầu thang, đi ngang qua thầy Moody mà không nói thêm một tiếng nào. Thầy Filch lớn tiếng chắt lưỡi với Bà Norris rồi quay đi, con mèo vẫn đăm đăm nhìn Harry thêm vài giây trước khi bước đi theo chủ.

Harry nghe tiếng bước chân thầy Snape đi xa dần phía cuối

hành lang, hơi thở vẫn còn gấp. Sau khi đưa cái trứng cho thầy Moody, thầy Filch cũng đi khuất mắt, chỉ nghe loáng thoáng tiếng thầy lẩm bẩm với Bà Norris:

"Không sao đâu cưng… sẽ gặp cụ Dumbledore vào sáng mai… thưa với cụ chuyện Peeves đã làm…"

Một cánh cửa bị đóng mạnh lại. Harry còn đứng kẹt chân giữa chừng cầu thang, ngó xuống thầy Moody. Thầy đặt cây gậy của thầy xuống chân cầu thang và bắt đầu leo lên cầu thang đến gần Harry một cách cần cù nhẫn nại, mỗi bước chân của thầy đặt lên một bậc cầu thang đều vang lên một tiếng *cộp*. Thầy rù rì với Harry:

"Suýt nữa thì toi rồi, Harry à!"

Harry yếu ớt đáp:

"Dạ… Con… ơ… cám ơn thầy."

Thầy Moody rút cái bản đồ ra khỏi túi, mở nó ra hỏi:

"Cái này là cái gì?"

"Dạ, tấm bản đồ trường Hogwarts."

Harry nói, lòng những mong thầy Moody sớm giải thoát cho nó khỏi cái bậc thang tai quái; cái chân nó đã bắt đầu đau.

Nhưng thầy Moody thì mải nhìn cái bản đồ đăm đăm, con mắt phép của thầy bắt đầu bối rối. Thầy thì thầm:

"Quỷ thần ơi, đây… đây là bản đồ sao, Harry?"

"Dạ, phải… đắc dụng lắm đó thầy!"

Harry nói mà ứa nước mắt vì cái chân đau.

“Dạ… thưa thầy, thầy có thể… giúp con được không…?”

“Cái gì? À, được… dĩ nhiên là được chứ!”

Thầy Moody nắm cánh tay Harry và kéo nó đứng dậy. Chân của Harry thoát khỏi cái bậc thang bịp và nó bước lên bậc thang phía trên để đứng cho vững. Thầy Moody vẫn chăm chú nhìn tấm bản đồ. Thầy chậm rãi nói:

“Potter à… con có tình cờ mà nhìn thấy ai đã đột nhập vào văn phòng của thầy Snape không? Ý thầy nói là nhìn thấy trên tấm bản đồ này.”

Harry thú nhận:

“Dạ… có, con có thấy… Đó là ông Crouch ạ.”

Con mắt phép của thầy Moody đang rà khắp bề mặt tấm bản đồ. Thầy có vẻ đột ngột lo lắng:

“Ông Crouch hả? Con có… có chắc không, Harry?”

Harry nói:

“Chắc chắn ạ.”

Con mắt phép của thầy Moody vẫn tiếp tục rà khắp tấm bản đồ:

“Chà, bây giờ ông ta không còn ở đây nữa. Ông Crouch… thiệt là… thú vị lắm lắm…”

Thầy không nói gì thêm trong vòng một phút sau đó, vẫn chăm chú nhìn tấm bản đồ. Harry có thể nói chắc là cái chuyện ông Crouch đột nhập văn phòng thầy Snape là thông tin rất có ý nghĩa đối với thầy Moody, và nó rất muốn biết chuyện gì. Nó không biết là nó có nên hỏi hay không. Thầy Moody hơi

làm cho nó sợ… mặc dù thầy đã nhiều phen giúp nó tránh được vô số rắc rối…

"Dạ… thưa thầy Moody… thầy cho là tại sao mà ông Crouch muốn lục lọi văn phòng của thầy Snape ạ?"

Con mắt phép của thầy Moody dứt khỏi tấm bản đồ và gắn vào mặt Harry, hơi run run. Đó là một cái nhìn thấu suốt, và Harry có ấn tượng là thầy Moody đang ước lượng mức trưởng thành của Harry, để xem có nên trả lời nó hay không, và nói cho nó biết đến cỡ nào. Cuối cùng thầy Moody nói nhỏ:

"Cứ suy nghĩ thử xem, Potter, người ta nói lão Mắt-Điên bị ám ảnh bởi cái chuyện lùng bắt phù thủy Hắc ám… nhưng so với ông Crouch thì thầy chẳng là gì cả, *chẳng là gì cả*."

Thầy tiếp tục đăm đăm nhìn tấm bản đồ. Harry sốt ruột muốn biết thêm đến cháy cả người. Nó lại hỏi:

"Thưa thầy Moody… thầy có nghĩ là… cái chuyện này có liên quan đến… có thể ông Crouch nghĩ là có chuyện gì đó đang xảy ra…"

Thầy Moody ngắt lời:

"Như chuyện gì?"

Harry không biết mình nên nói tới mức nào. Nó không muốn thầy Moody đoán ra là nó có một nguồn thông tin bên ngoài trường Hogwarts; cái đó có thể dẫn tới những câu hỏi hóc hiểm về chú Sirius.

Harry nói khẽ:

"Con không biết. Gần đây có nhiều chuyện kỳ lạ xảy ra, có

đúng không thầy? Những chuyện đăng trên tờ *Nhật báo Tiên tri*... Rồi Dấu hiệu Hắc ám xuất hiện ở trận Cúp Thế Giới, và Tử Thần Thực Tử, với mọi thứ…"

Cả hai con mắt lệch ngoéo của thầy Moody đều mở lớn. Sau đó con mắt phép lại rảo quanh tấm bản đồ. Thầy chậm rãi nói:

"Con là một thiếu niên sắc sảo, Potter à. Ông Crouch có thể cũng đang suy nghĩ theo hướng đó. Rất có thể…, dạo gần đây có nhiều chuyện đồn đại khôi hài được tung ra… dĩ nhiên do mụ Rita Skeeter thổi phồng thêm. Thầy nghĩ chính điều đó đã khiến cho nhiều người lo lắng."

Một nụ cười u ám vặn vẹo cái miệng méo xẹo của thầy. Thầy lẩm bẩm nói tiếp, có vẻ tự nói với mình hơn là với Harry, trong khi con mắt phép của thầy ngó chăm chăm vào góc trái của tấm bản đồ:

"Ôi, nếu có một thứ mà thầy ghét, thì đó là bọn Tử Thần Thực Tử ở ngoài vòng pháp luật vẫn tự tung tự tác…"

Harry tròn mắt ngó thầy Moody. Hay là thầy Moody muốn ám chỉ đúng cái điều mà nó nghĩ?

Chợt thầy Moody chuyển sang giọng bàn thảo công việc:

"Bây giờ thầy muốn hỏi con một điều, Harry Potter à."

Trái tim Harry chùng xuống; nó đã nghĩ là chuyện này tất phải xảy ra. Hẳn là thầy Moody sắp hỏi nó vậy chứ nó kiếm ở đâu ra tấm bản đồ này, một đồ vật pháp thuật rất ư đáng ngờ - và cả câu chuyện làm thế nào mà tấm bản đồ lại rơi vào tay Harry; mà câu chuyện đó không những chỉ đổ vạ cho nó mà

còn liên can đến ba nó, Fred và George, cùng giáo sư Lupin - thầy dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám năm ngoái. Harry gồng mình chịu trận trong khi giáo sư Moody phe phẩy tấm bản đồ trước mặt nó:

"Thầy mượn cái này được không?"

"Ồ…"

Harry quý tấm bản đồ của nó lắm, nhưng mặt khác, nó cảm thấy cực kỳ nhẹ nhõm khi thầy Moody không hỏi gì về xuất xứ của tấm bản đồ đó. Và hiển nhiên là nó đã chịu ơn thầy Moody, nó nói:

"Dạ, được."

Thầy Moody làu bàu:

"Trò ngoan! Thầy có thể xài cái này vô được nhiều việc… cái này có lẽ *chính xác* là cái mà thầy đang tìm kiếm… Thôi, đi ngủ đi, Potter, đi!"

Hai thầy trò cùng nhau trèo lên cầu thang, giáo sư Moody vẫn tiếp tục săm soi tấm bản đồ như thể đó là một thứ báu vật mà thầy chưa bao giờ nhìn thấy trước đây. Hai người đi lặng lẽ bên nhau cho đến khi tới cửa văn phòng của thầy. Thầy dừng lại nhìn Harry:

"Có bao giờ con nghĩ đến nghề Thần Sáng không, Potter?"

Harry giật mình:

"Dạ không."

Thầy Moody gật đầu và nhìn Harry đăm chiêu suy nghĩ:

"Con cần suy nghĩ đến điều này. Ừ, đúng vậy… và nhân

tiện… thầy đoán là con đem theo cái trứng đó chắc là không phải để đi dạo chơi tối nay hả?”

Harry nhoẻn miệng cười:

“Dạ… không, con đã tìm ra manh mối rồi.”

Thầy Moody nháy mắt với Harry, con mắt phép của thầy lại quay lộn xộn:

“Không gì bằng rảo bộ trong đêm để tìm ra sáng kiến, Potter à… gặp lại con sáng mai nhé…”

Thầy Moody đi vào văn phòng, lại chăm chú nhìn tấm Bản đồ của Đạo tặc, rồi khép cánh cửa lại sau lưng.

Harry thong thả đi về tháp Gryffindor, chìm đắm trong suy nghĩ về thầy Snape, ông Crouch, và ý nghĩa của tất cả những chuyện đã xảy ra… Tại sao ông Crouch lại giả đò bệnh, một khi ông có thể xoay sở để vào trường Hogwarts bất cứ khi nào ông muốn? Ông cho là thầy Snape đang giấu giếm cái gì trong văn phòng của thầy ấy sao?

Và thầy Moody lại cho rằng nó, Harry, nên trở thành một Thần Sáng nữa chứ! Ý tưởng thú vị thiệt… Mười phút sau, lúc Harry lặng lẽ leo lên cái giường ngủ có bốn cọc giăng màn chung quanh, và cả cái trứng lẫn tấm Áo khoác Tàng hình đều đã an toàn nằm trong rương, không hiểu sao, Harry nghĩ là nó muốn kiểm tra lại xem những ông Thần Sáng khác mặt thẹo đến cỡ nào, trước khi nó quyết định chọn đó làm nghề nghiệp.

26

BÀI THI THỨ HAI

Hermione tức giận nói:

"Vậy mà bồ nói bồ đã tìm ra manh mối trong cái trứng đó."

Harry gắt:

"Làm ơn nói nhỏ nhỏ thôi! Mình chỉ cần… đại khái dò trúng đài là được rồi chứ gì!"

Harry, Ron và Hermione đang ngồi chung một cái bàn nằm riêng ở tận cuối cùng lớp học Bùa chú. Hôm nay tụi nó được giao bài tập thực hành bài phản Bùa Triệu tập - bài Bùa Tống xuất. Để tránh những tai nạn bậy bạ tiềm tàng trong những vật thể cứ bay ngang xẹt dọc khắp phòng học, giáo sư Flitwick đã phát cho mỗi học sinh một cái gối để thực tập, dựa trên lý thuyết là những cái gối đó sẽ không làm ai bị thương hết nếu rủi mà chúng bay trật mục tiêu. Đó là một lý thuyết tốt đẹp, nhưng thực tế ứng dụng thì không hoàn toàn hay ho lắm. Mục tiêu của Neville luôn trật vuột một cách thảm hại và nó cứ vô tình mà tống xuất những vật thể nặng ký hơn nhiều, thí dụ như giáo sư Flitwick chẳng hạn, bị nó tống bay véo véo ngang qua

phòng.

Lúc giáo sư Flitwick bay một cách cam chịu ngang qua chỗ Harry, Ron và Hermione, và đáp xuống một đầu tủ lớn, Harry rít bên tai Hermione:

“Làm ơn quên cái trứng đi chừng một phút được không? Mình sắp kể cho mấy bồ nghe về thầy Snape và thầy Moody đây…”

Cái lớp học này là nơi lý tưởng để bàn chuyện riêng tư, bởi vì ai cũng quá hào hứng tống xuất các vật bay lung tung nên chẳng bận tâm gì đến tụi Harry, Ron và Hermione hết. Harry bèn rù rà rù rì kể lại cuộc phiêu lưu của nó vào đêm hôm trước trong suốt nửa giờ sau cùng của buổi học.

Ron quơ cây đũa phép lên, tống bay một cái gối với sự khoái chí vô cùng khiến mắt nó sáng cả lên, (cái gối lao vút vào không trung và tống rớt cái nón của Parvati). Ron nói:

“Thầy Snape nói là thầy Moody cũng lục soát văn phòng của ổng nữa hả? Bồ nghĩ coi… có phải thầy Moody đến đây là để canh chừng thầy Snape và ông Karkaroff không?”

“Mình không biết đó có phải là công việc mà cụ Dumbledore giao cho thầy Moody làm hay không, nhưng chắc chắn là thầy hiện đang làm công việc đó.”

Chẳng chú tâm lắm đến việc thực tập bùa chú, Harry quơ đại cây đũa phép, khiến cái gối của nó chỉ biểu diễn được một màn đại khái là rớt bịch khỏi cái bàn. Harry nói tiếp:

“Thầy Moody nói là sở dĩ cụ Dumbledore còn để cho thầy Snape ở lại trường là bởi vì cụ đang cho thầy ấy một cơ hội

thứ hai hay đại khái như vậy.”

“Cái gì?”

Mắt Ron trợn mở lên khi cái gối kế tiếp của nó xoay tít trên không trung, chọi trúng chùm đèn treo, nẩy bật ra và nặng nề rớt xuống bàn của giáo sư Flitwick. Ron nói:

“Harry à… hổng chừng thầy Moody cho là thầy *Snape* bỏ tên bồ vô cái Cốc Lửa đó!”

Hermione lắc đầu một cách ngờ vực:

“Ôi, Ron ơi, trước đây có lần tụi mình cứ tưởng thầy Snape muốn giết Harry, nhưng mà hóa ra là thầy tìm cách cứu mạng Harry, bồ còn nhớ không?”

Cô bé tống xuất một cái gối khiến nó bay vèo ngang qua phòng và rớt xuống, đúng vô cái hộp được coi là bãi đáp của tất cả những cái gối. Harry nhìn Hermione, suy nghĩ… Đúng là thầy Snape đã từng cứu mạng nó một lần, nhưng chuyện kỳ quái ở chỗ thầy Snape thì dứt khoát là căm ghét nó, như thầy đã từng căm ghét ba của nó vào thời họ cùng là học sinh ở trường Hogwarts. Thầy Snape rất khoái trừ diểm của Harry, và chắc chắn là không bỏ lỡ cơ hội nào để trừng phạt nó, thậm chí còn đề nghị đuổi học Harry nữa.

Hermione tiếp tục nói:

“Mình không bận tâm điều thầy Moody nói, cụ Dumbledore đâu có ngu. Cụ rất sáng suốt mà tin cậy bác Hagrid và thầy Lupin, mặc dù cả đống người khác không đời nào giao công việc cho hai người đó. Vậy thì làm sao cụ Dumbledore lại sai lầm được trong việc tin dùng thầy Snape,

mặc dù thầy Snape có hơi…”

“… ác độc!” Ron tiếp ngay. “Thử nghĩ coi, Hermione. Vậy thì tại sao tất cả những người săn lùng phù thủy Hắc ám đó đều lục soát văn phòng thầy Snape chứ?”

Hermione không thèm lý tới Ron, vẫn tiếp tục suy luận:

“Tại sao ông Crouch lại giả đò bệnh? Chuyện này thiệt tình là khôi hài, đúng không? Ổng không thể sắp xếp để đến dự Dạ vũ mà khi ổng muốn thì ổng lại có thể đến đây vào lúc nửa đêm.”

Ron tống xuất một cái gối khác bay vèo tới cửa sổ, nói:

“Chẳng qua bồ không ưa ông Crouch vì chuyện con gia tinh Winky ấy thôi.”

Hermione tống xuất cái gối của cô bé bay hết sức gọn vô cái hộp.

“Còn *bồ* thì chỉ muốn nghĩ là thầy Snape nhứt định phải có mắc mứu gì đó.”

“Mình thì muốn biết thầy Snape đã làm gì với cơ hội đầu tiên, nếu nói là hiện nay thầy được cho cơ hội thứ hai?”

Harry rầu rĩ nói, và cái gối của nó bay bay thẳng một mạch ngang qua căn phòng và gọn gàng đáp xuống đúng chóc ngay bên trên cái gối của Hermione, khiến Harry cũng phải kinh ngạc.

Vâng lời chú Sirius dặn dò là kể cho chú biết mọi chuyện bất thường xảy ra ở trường Hogwarts, Harry đã gởi ngay đêm đó cho chú một lá thư bằng con cú nâu của trường, kể lại tất

cả, từ chuyện ông Crouch đột nhập văn phòng thầy Snape, đến cuộc cãi vã giữa thầy Snape và thầy Moody. Sau đó Harry chuyển hướng chú ý của nó vào vấn đề khẩn thiết nhứt mà nó đang phải đối phó: làm sao sống sót dưới nước sau một giờ vào ngày hăm bốn tháng hai sắp tới.

Ron rất khoái cái ý tưởng dùng lại Bùa Triệu Tập. Bởi vì Harry đã giải thích cho nó biết về bộ đồ lặn của dân Muggle, nên Ron không hiểu tại sao mà Harry lại không triệu tập phứt một bộ từ cửa hàng Muggle gần đây nhứt cho rồi. Hermione gạt bỏ ngay kế hoạch này khi chỉ rõ rằng, trong trường hợp Harry không thể xoay sở học được cách xài bộ đồ lặn trong thời hạn một giờ được quy định đó, thì chắc chắn nó sẽ bị loại khỏi cuộc thi vì vi phạm Qui ước Quốc tế về Bí mật Phù thủy - bởi vì rất ít hy vọng là không bị một Muggle nào nhìn thấy một bộ đồ bơi bay vèo vèo ngang qua đồng quê để đến trường Hogwarts. Cô bé nói:

"Dĩ nhiên giải pháp lý tưởng nhứt cho bồ là biến hình thành một chiếc tàu ngầm hay cái gì đó tương tự. Giá mà tụi mình đã học qua môn Biến hình người! Nhưng mà môn đó tới năm thứ sáu tụi mình mới được học, và nếu học không tới nơi tới chốn mà để lại bị tẩu hỏa nhập ma thì thiệt là khủng khiếp."

Harry nói:

"Ừ, mình cũng không khoái cái trò đi loanh quanh với cái ống kính tiềm vọng lòi ra trên đầu mình đâu. Nếu có thầy Moody ở trước mặt thì chắc là mình luôn luôn có thể tấn công ai đó; thầy có thể làm giúp mình…"

Hermione nghiêm trang nói:

“Nhưng mình không nghĩ là thầy sẽ để cho bồ được chọn muốn biến thành cái gì thì biến đâu. Không, mình thấy tốt nhứt cho bồ là xài một thứ bùa gì đó.”

Harry nghĩ vậy là lại sắp phải đọc sách ở thư viện đủ cho cả đời nó luôn, lại phải vùi đầu vô đống sách bụi bặm, tìm kiếm một câu thần chú nào đó khả dĩ làm cho một con người có thể sống dưới nước mà không cần ô-xy. Nhưng, mặc dù nó, Ron và Hermione đã sục sạo nghiên cứu suốt các giờ nghỉ ăn trưa, các buổi tối và các ngày cuối tuần; mặc dù Harry đã hỏi xin giáo sư McGonagall một giấy phép đặc biệt để tham khảo sách trong Khu vực Giới hạn, và thậm chí đã nhờ cả sự giúp đỡ của bà quản thủ thư viện cáu kỉnh trông như con kền kền là bà Pince, tụi nó vẫn không tìm ra cái gì có thể giúp cho Harry sau một tiếng đồng hồ ở dưới nước mà còn sống để ba hoa chích chòe.

Những cơn chấn động kinh hoảng giờ đây lại bắt đầu làm Harry khốn khổ và nó thấy hết sức khó tập trung vào những bài học. Cái hồ mà hồi nào giờ đối với Harry chẳng qua là một nét đặc sắc khác của sân trường, bây giờ lại cứ thu hút tầm mắt nó mỗi khi nó lại gần cửa sổ lớp học. Cái khối nước lạnh lẽo màu xám chì với đáy nước tối tăm lạnh giá ấy bắt đầu có vẻ xa vời vợi như là mặt trăng.

Cũng giống như trước đây, khi nó phải đương đầu với con rồng Đuôi Gai, thời gian bỗng nhiên trôi qua vùn vụt như thể có ai vặn kim đồng hồ cho nó chạy siêu-nhanh. Chỉ còn một tuần lễ nữa là đến ngày hăm bốn tháng hai (kể như cũng còn

thời gian)… Chỉ còn năm ngày nữa (nó phải tìm ra biện pháp gì đó ngay thôi)… Chỉ còn ba ngày nữa *(Làm ơn… hãy làm ơn cho tôi tìm ra cách gì đi mà…)*

Khi chỉ còn hai ngày nữa, Harry lại bắt đầu nuốt đồ ăn không trôi. Điều tốt lành duy nhứt trong bữa điểm tâm hôm thứ hai là con cú nâu mà Harry đã gởi đến chú Sirius vừa trở về. Harry rút miếng giấy da buộc ở chân con cú, mở ra, và đọc thấy lá thư ngắn nhứt mà chú Sirius từng viết cho nó:

Gởi lại cú cho biết ngày giờ của cuộc đi chơi cuối tuần lần tới ở làng Hogsmeade.

Harry lật lại tấm giấy da và nhìn vào mặt sau tờ giấy, hy vọng đọc thấy điều gì khác nữa, nhưng chẳng có gì cả.

Hermione đọc bức thư qua vai của Harry. Cô bé nói nhỏ:

"Cuối tuần tới nữa. Đây, lấy cây viết của mình mà viết, rồi gởi lại cú cho chú ấy ngay."

Harry ghi ngày vào mặt sau của tờ giấy da mà chú Sirius đã gởi, cột lá thư trở vô chân của con cú nâu, và nhìn theo nó cất cánh bay đi một lần nữa. Harry đã trông chờ điều gì từ lá thư? Lời khuyên về cách thức sống sót dưới nước ư? Nó đã quá hăm hở kể cho chú Sirius chuyện thầy Snape và thầy Moody đến nỗi nó hoàn toàn quên béng chuyện đầu mối trong cái trứng.

Ron hỏi:

"Chú Sirius muốn biết về ngày giờ cuối tuần đi Hogsmeade để làm gì?"

Harry lơ đãng đáp:

“Không biết.”

Niềm hạnh phúc chốc lát đã bừng lên trong lòng nó khi nhìn thấy bóng dáng con cú trở về giờ nay đã tắt lịm.

“Thôi đi, tới giờ học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí rồi.”

Harry không biết là do lão Hagrid muốn cho qua vụ mấy con Quái Tôm, hay bởi vì bây giờ chỉ còn lại có mỗi hai con mà thôi, hay cũng bởi vì lão muốn chứng tỏ lão cũng có thể làm bất cứ điều gì mà giáo sư Grubbly-Plank đã làm, mà từ khi trở lên lớp dạy lại, lão Hagrid đã chỉ tiếp tục bài giảng về bạch kỳ mã. Hóa ra lão Hagrid am hiểu về bạch kỳ mã không kém gì về lũ quái vật, mặc dù rõ ràng là lão vẫn cho rằng, việc bọn bạch kỳ mã không có răng nanh nọc độc là một điều đáng thất vọng hết sức.

Hôm nay lão xoay sở cách nào đó mà bắt được hai con bạch kỳ mã con về. Không giống như bạch kỳ mã đã trưởng thành, bạch kỳ mã con chỉ tuyền bằng vàng ròng. Parvati và Lavender vui thích vô cùng khi nhìn thấy chúng, và ngay cả Pansy Parkinson cũng phải khó khăn lắm mới giấu giếm nổi niềm ái mộ chúng.

Lão Hagrid nói với cả lớp:

“Dễ thấy hơn những con lớn. Chúng đổi thành màu bạc khi được khoảng hai năm tuổi, và khi lớn tới bốn tuổi thì mọc sừng. Khi nào hoàn toàn trưởng thành thì chúng mới có lớp lông trắng tuyền, lúc đó chúng khoảng bảy tuổi. Khi còn nhỏ thì chúng hơi cả tin, không ngại ngùng bọn con trai lắm… Thử

đi, các trò có thể đến gần một chút… có thể vỗ về chúng nếu các trò muốn… cho chúng mấy cục đường phèn này…”

Khi hầu hết những đứa học trò khác đã bu quanh hai con bạch kỳ mã con, lão Hagrid hơi tách ra một bên, hỏi nhỏ Harry:

“Con có khỏe không Harry?”

Harry đáp:

“Dạ, khỏe.”

Lão Hagrid hỏi tiếp:

“Hơi căng thẳng hén?”

Harry nói:

“Cũng hơi hơi ạ.”

Lão Hagrid vỗ bàn tay bự chảng của lão lên vai Harry, đầu gối của Harry suýt sụm xuống dưới sức nặng của bàn tay đó. Lão Hagrid nói:

“Harry à, bác cũng đã lo lắng hết sức trước khi xem con đấu với con Đuôi Gai, nhưng mà bác biết con có thể làm bất cứ điều gì một khi con đã đặt hết tâm trí vô đó. Bác không còn lo lắng gì nữa hết. Con sẽ làm tốt thôi. Con đã đoán ra manh mối trong cái trứng rồi chứ?”

Harry gật đầu, nhưng mặc dù làm vậy, trong lòng nó vẫn có một sự thôi thúc điên cuồng, nó chỉ muốn thú nhận rằng đầu óc nó vẫn chưa bật ra một sáng kiến nào khả dĩ giúp nó sống sót được dưới nước trong một tiếng đồng hồ. Nó ngước nhìn lão Hagrid - có thể lão Hagrid từng phải xuống hồ vài lần

để đối phó với mấy sinh vật dưới đó? Nói cho cùng thì chính lão Hagrid là người trông nom tất cả mọi thứ trong sân trường mà…

Lão Hagrid lại vỗ vai Harry khiến nó có cảm tưởng như nó đã lún xuống mặt đất mềm thêm vài phân. Lão làu bàu:

"Con sẽ thắng mà! Bác biết chắc. Bác có linh cảm thế mà. *Con sẽ chiến thắng, Harry à*!"

Harry không đủ can đảm xóa đi nụ cười tin cậy và hạnh phúc trên gương mặt của lão Hagrid. Nó cố nặn ra một nụ cười để đáp lại, rồi giả bộ như cũng khoái mấy con bạch kỳ mã con, nó chạy tới vuốt ve chúng như những đứa học trò khác.

Vào buổi tối trước khi thực hiện bài thi thứ hai, Harry cảm thấy như thể nó bị mắc kẹt trong một cơn ác mộng. Nó hoàn toàn hiểu rằng, dù bằng phép mầu nào đó mà nó xoay được một câu thần chú thích hợp, thì chuyện luyện bùa đắc đạo nội trong một đêm vẫn là chuyện khó trần ai. Làm sao mà nó lại để cho đến nông nỗi này chứ? Tại sao nó không chịu tìm cách giải quyết câu đố trong cái trứng sớm hơn chứ? Tại sao nó cứ để đầu óc lang thang trong giờ học - biết đâu có một giáo viên đã từng có lần nói đến cách thở dưới nước mà nó lại lơ đãng bỏ sót?

Lúc Harry còn ngồi với Ron và Hermione trong thư viện thì mặt trời đang lặn xuống bên ngoài. Tụi nó sốt ruột lật hết trang bùa chú này đến trang bùa chú khác, những đống sách khổng lồ chất trên bàn cao ngập đầu ngập cổ che đứa này, khuất đứa kia. Cứ mỗi lần thấy chữ "nước" trên trang nào đó là tim Harry lại nhảy thót lên, nhưng thường thì chẳng được

tích sự gì ngoài những thứ đại loại như: "lấy hai xị nước, nửa cân lá ngải độc xắt nhỏ, một con sa giông…"

Từ phía bên kia cái bàn, giọng Ron vang lên thẳng thừng:

"Mình thấy chẳng thể làm được gì đâu. Chẳng có gì cả. *Chẳng có gì hết.* Cái có triển vọng nhứt là bùa Khô, làm cạn được nước ao nước vũng, nhưng chẳng thể kiếm đâu cho đủ sức mạnh để làm cạn cả cái hồ đó."

Hermione vừa kéo một ngọn nến đến gần mình hơn, vừa lẩm bẩm:

"Phải có cách gì chứ. Người ta đâu có đưa ra một đề thi không có đáp án được."

Hai mắt của cô bé đã mệt mỏi tới mức cô bé dí mũi cách trang giấy chỉ vài phân, chăm chú đọc những chữ in li ti trong cuốn *Những Bùa Ngải Có Lẽ Đã Bị Lãng Quên.*

Ron nói:

"Có chứ. Harry à, ngày mai bồ chỉ cần đi xuống cái hồ đó, đúng vậy, thò đầu bồ xuống nước, gào lên với bọn người cá hãy trả lại cho bồ cái gì đó mà họ đã chôm của bồ, và chờ coi họ có tống nó ra trả lại bồ không. Đó là điều tốt nhứt mà bồ có thể làm đó, bồ tèo à."

Hermione đổ quạu:

"Thể nào cũng có một cách làm được mà! Phải có một cách chứ!"

Cô bé dường như coi việc thư viện thiếu thông tin hữu ích về đề tài tụi nó đang nghiên cứu là cả một sự sỉ nhục cá nhân.

Từ trước tới giờ có khi nào nó làm cô thất vọng như vầy đâu.

Harry hết hứng tranh cãi, cúi mặt xuống cuốn *Mánh Độc Để Chơi Khăm,* nói:

"Mình biết lẽ ra mình phải làm gì. Lẽ ra mình phải học cách Hóa Thú như chú Sirius."

Hóa Thú là môn biến hình mà một pháp sư có thể tự biến thành một con thú nào đó.

Ron tán thành:

"Ờ phải, lẽ ra bồ đã có thể biến thành một con cá vàng bất cứ lúc nào bồ muốn."

Harry ngáp, nó kiệt sức rồi:

"Hay một con nhái cũng được."

Hermione bàn ra:

"Phải mất cả năm trời mới học được thuật biến hình, và rồi bồ còn phải đăng ký căn cước và đủ thứ nữa."

Lúc này cô bé đang rà mục lục cuốn *Những Thể Bí Pháp Thuật Quái Đản Và Giải Pháp.*

"Nhớ không, giáo sư McGonagall từng nói với tụi mình là phải đăng ký với Văn phòng Dùng sai Pháp thuật: con thú mà mình biến thành, những đặc điểm cá nhân…, để mình không thể lạm dụng sự biến hình…"

Harry mệt mỏi nói:

"Hermione, mình chỉ đùa thôi. Mình biết là mình không tài nào biến hình thành một con nhái nổi vào sáng mai đâu…"

Hermione đóng cuốn *Những Thể Bí Pháp Thuật* lại, kêu lên:

"Ôi, đồ vô tích sự. Có ai trên đời này lại muốn cho lông mũi mọc thành lọn tóc quăn bao giờ chứ!"

Giọng Fred Weasley chợt vang lên:

"Anh thấy cũng không hề gì. Đề tài đang tranh cãi đó hả?"

Harry, Ron và Hermione cùng ngước nhìn lên. Fred và George vừa xuất hiện từ đằng sau mấy kệ sách. Ron hỏi:

"Mấy anh làm gì ở đây?"

George nói:

"Kiếm em chứ làm gì. Giáo sư McGonagall muốn gặp em, Ron, và em nữa, Hermione."

Hermione tỏ vẻ ngạc nhiên:

"Chuyện gì vậy?"

Fred nói:

"Ai mà biết… nhưng mà mặt cô có hơi đằng đằng sát khí."

George nói:

"Tụi anh có bổn phận hộ tống hai em xuống tới văn phòng của cô."

Ron và Hermione tròn mắt nhìn Harry, Harry có cảm giác bao tử nó tuột đâu mất.

Liệu giáo sư McGonagall có rầy Ron và Hermione không?

Có lẽ cô đã nhận thấy là hai đứa nó giúp đỡ Harry quá nhiều trong khi lẽ ra Harry phải tự một mình giải quyết lấy bài

thi được giao.

Hermione nói với Harry khi cô bé đứng dậy đi cùng Ron:

"Tụi này sẽ gặp lại bồ ở phòng sinh hoạt chung nha? Bồ đem về được bao nhiêu sách thì cứ đem về!"

Cả Ron và Hermione đều tỏ ra lo lắng lắm. Harry cũng không thoải mái gì. Nó nói:

"Được."

Vào khoảng tám giờ, bà Pince tắt tất cả đèn đóm và đến đuổi Harry ra khỏi thư viện. Dưới sức nặng của đống sách mà sức nó có thể vác nổi, Harry lê bước về phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor, kéo một cái bàn vô góc phòng, và lại tiếp tục nghiên cứu. Chẳng có gì trong cuốn *Pháp Thuật Tùy Hứng Dành Cho Pháp Sư Lập Dị,* hay trong cuốn *Hướng Dẫn về Ma Thuật Thời Trung cổ,* cũng chẳng thấy nói gì đến những kỳ tích dưới nước trong cuốn *Tuyển Tập Bùa Phép Thế Kỷ Mười Tám,* hay trong cuốn *Những Cư Dân Khủng Khiếp Dưới Đáy Sâu,* hoặc cuốn *Những Quyền Năng Mà Ta Không Bao Giờ Biết Là Ta Có Và Biết Làm Gì Với Chúng Khi Giờ Đây Ta Đã Khôn Ra.*

Crookshanks mon men trèo lên đùi của Harry và nằm cuộn tròn ở đó, say sưa kêu gừ gừ. Phòng sinh hoạt chung thưa vắng dần. Mọi người đều cầu chúc Harry may mắn trong buổi sáng hôm sau bằng một giọng tin tưởng phấn khởi y như giọng lão Hagrid. Rõ ràng tất cả họ đều yên tâm tin tưởng là Harry sắp sửa thắng đẹp trong một màn biểu diễn ngoạn mục kinh người nữa, như chiến thắng mà nó đã đạt được trong bài thi đầu tiên. Harry không thể đáp lại lời nào, chỉ gật đầu, cảm thấy như thể

có một trái banh gôn mắc kẹt trong cổ họng. Vào khoảng 10 giờ đêm thì chỉ còn một mình nó với con Crookshanks trong phòng sinh hoạt chung. Nó đã tra hết tất cả những quyển sách còn lại, mà Ron và Hermione vẫn chưa trở về.

Vậy là hết, nó tự nhủ. Mày không thể nào làm được. Mày chỉ còn nước đi xuống hồ vào sáng mai mà nói với ban Giám khảo…

Nó tưởng tượng ra cảnh nó giải thích là nó không thể nào làm được bài thi đó. Nó hình dung ra con mắt của ông Bagman trợn tròn kinh ngạc, và nụ cười mãn nguyện đầy răng vàng của ông Karkaroff. Nó hầu như có thể nghe Fleur Delacour nói: "*Tôi đã biết trước mà, hắn còn nhõ quá, hắn chĩ là một chú nhóc tì.*" Nó cũng nhìn thấy Malfoy nhá lên phù hiệu POTTER THÚI HOẮC trước đám đông; thấy gương mặt ỉu xìu không tin nổi của lão Hagrid…

Quên mất là Crookshanks đang nằm trên đùi nó, Harry thình lình đứng bật dậy. Crookshanks rít lên giận dữ khi té lăn cù xuống sàn, quăng cho Harry một cái nhìn ghét bỏ, rồi nghênh ngang bỏ đi với cái đuôi xù như cây cọ rửa chai nhỏng lên trời. Nhưng Harry đã hấp tấp chạy lên cầu thang xoắn để về phòng ngủ của nó… Nó muốn lấy ngay tấm Áo khoác Tàng hình và trở lại thư viện, và nó sẽ ở đó suốt đêm nếu cần…

Mười lăm phút sau, Harry mở cửa thư viện và thì thầm: *"Lumos!"*

Đầu đũa phép được thắp sáng, Harry men dọc theo những kệ sách, rút xuống thêm nhiều cuồn sách nữa - sách về bùa ngải và thần chú, về người cá và những quái vật dưới nước,

sách về những pháp sư và phù thủy nổi tiếng, về những phát minh pháp thuật, về bất cứ cái gì có thể chứa một chút xíu tham khảo gợi ý đến việc sống sót được dưới nước. Harry đem tất cả những sách đó đến một cái bàn và bắt đầu nghiên cứu chúng dưới ánh sáng hẹp le lói từ đầu cây đũa phép, thỉnh thoảng lại xem đồng hồ…

Một giờ sáng… hai giờ sáng… cách duy nhứt để mà nó có thể tiếp tục ngồi đó là tự nhủ đi nhủ lại, *cuốn sau… trong cuốn sau… cuốn sau…*

Mỹ nhân ngư trong bức tranh trên tường của buồng tắm các huynh trưởng đang cười cợt. Harry thì bập bềnh như cái nút chai trong làn nước đầy bong bóng cạnh tảng đá của mỹ nhân ngư, trong khi cô nàng quơ cây chổi thần Tia Chớp phía trên đầu nó. Cô nàng cười một cách hiểm độc:

"Tới đây lấy nè! Nào, nhảy lên đi!"

Harry thở hổn hển, với chụp lấy cây chổi thần Tia Chớp, cố gắng vùng vẫy để khỏi bị chìm.

"Tôi chịu thôi! Đưa nó cho tôi!"

Nhưng cô nàng chỉ dùng đầu cán chổi thọc vô hông Harry đau điếng, rồi phá ra cười nhạo nó.

"Ôi đau… tránh ra… Ui da!"

"Thưa cậu, Harry Potter phải đánh thức cậu dậy thôi!"

"Đừng có thọc tôi nữa…"

"Thưa cậu, Dobby phải chọc Harry Potter, cậu phải thức dậy thôi!"

Harry mở mắt ra. Nó vẫn còn ngồi trong thư viện; tấm Áo khoác Tàng hình đã tuột khỏi đầu nó khi nó ngủ quên đi, và một bên má nó áp trên trang sách cuốn *Có Đũa Phép Là Có Giải Pháp*. Nó ngồi thẳng dậy, sửa cặp kiếng ngay ngắn, chớp chớp mắt trước ánh sáng ban ngày.

Dobby kêu the thé:

"Harry Potter cần phải gấp rút lên! Bài thi thứ hai sẽ bắt đầu trong mười phút nữa thôi, mà Harry Potter…"

Harry khào khào rên rỉ:

"Mười phút nữa? Mười… *mười phút* hả?"

Harry ngó xuống đồng hồ. Dobby nói đúng. Bây giờ đã là chín giờ hai mươi phút. Một trái cân bự, nặng nề rớt xuyên qua ngực của Harry, rớt xuống bao tử nó. Dobby kéo tay áo của Harry, kêu the thé:

"Mau lên, Harry Potter! Cậu phải có mặt ở dưới hồ với những quán quân khác, thưa cậu."

Harry tuyệt vọng nói:

"Trễ quá rồi, Dobby. Tôi sẽ không làm bài thi thứ hai đâu. Tôi không biết làm sao…"

Con yêu lùn lại thét lên:

"Harry Potter *sẽ* làm được bài thi đó. Dobby biết Harry Potter chưa tìm ra đúng cuốn sách, cho nên Dobby đã tìm giùm rồi."

Harry nói:

"Cái gì? Nhưng mà bạn đâu có biết bài thi thứ hai là gì?"

“Thưa cậu, Dobby biết chứ! Harry Potter sẽ phải xuống hồ để tìm Bồ Tèo của cậu…”

“Tìm cái gì?”

“… và cứu Bồ Tèo ra khỏi người cá!”

“Bồ Tèo là cái gì?”

“Thưa cậu, Bồ Tèo của cậu đó mà, Bồ Tèo của cậu… Bồ Tèo đã cho Dobby áo len đó!”

Dobby giựt giựt cái áo len màu hột dẻ đã được rút nhỏ lại mà nó đang mặc trùm lên trên cái quần soọc.

Harry há hốc miệng hỏi:

“Cái gì? Chúng đã bắt… chúng đã bắt Ron hả?”

Dobby lại ré lên the thé:

“Cái mà Harry Potter sẽ nhớ nhứt đó thưa cậu! *Nhưng mà nếu quá một giờ!*”

Harry trừng mắt ngó con yêu lùn đầy kinh hãi, nó nhẩm lại mấy câu thơ:

“‘*… viễn cảnh sẽ đen tối*

Quá trễ, nó sẽ mất, nó sẽ không trở lại.’ Dobby! Tôi phải làm gì bây giờ?”>

Con yêu liền đút tay vô túi quần soọc của nó, lôi ra một cuộn tròn của một thứ trông rất giống mấy cái đuôi chuột nhớt nhợt màu xanh xám lợt. Nó nói eo éo:

“Thựa cậu, cậu phải ăn cái này. Ngay trước khi cậu xuống hồ đó thưa cậu… Cỏ mang cá!”

Harry trợn mắt ngó đám cỏ mang cá, hỏi lại:

“Nó để làm gì?”

“Thưa cậu, nó sẽ giúp cho Harry Potter thở dưới nước.”

Harry hoang mang hỏi:

“Dobby, nghe nè, bồ có chắc chắn vụ này không?”

Harry không thể quên được vụ Dobby muốn “giúp” nó lần trước, vụ đó rốt cuộc dẫn tới chỗ cánh tay phải của Harry không còn một miếng xương nào hết.

Nhưng con yêu lùn ấy tha thiết nói:

“Thưa cậu, Dobby chắc chắn mà! Dobby nghe hết mọi chuyện mà, Dobby là một gia tinh mà, thưa cậu, nó đi khắp tòa lâu đài để thắp đèn, để nhóm lửa lò sưởi, để cọ rửa sàn nhà. Dobby nghe giáo sư McGonagall và giáo sư Moody nói chuyện trong phòng giáo sư, nói về bài thi sắp tới… Dobby không thể để cho Harry mất đi Bồ Tèo của cậu!”

Mối nghi ngờ của Harry tan biến. Nó đứng phắt dậy, cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra, nhét vào cặp, chụp lấy nắm cỏ mang cá nhét vô túi, rồi hối hả chạy như bay khỏi thư viện, với Dobby bám theo sát gót.

Khi cả hai ra tới hành lang, Dobby lại thét lên the thé:

“Thưa cậu, Dobby phải ở trong nhà bếp… sẽ vắng Dobby mất… Thôi, Harry Potter, chúc cậu may mắn!”

“Gặp lại sau nghe Dobby!”

Harry vừa la lớn đáp lại Dobby, vừa phóng chạy dọc hành lang và lao xuống cầu thang ba bậc một.

Trong Tiền sảnh chỉ còn lại mấy người lề mề đến phút chót, tất cả những người khác đều đã rời Đại Sảnh Đường sau khi ăn điểm tâm để đi qua cánh cửa đôi bằng gỗ sồi, đến xem bài thi thứ hai. Khi Harry lật đật phóng ngang qua, họ đều trố mắt nhìn nó hất tung anh em Colin và Dennis Creevey và phóng xuống mấy bậc thềm đá để ra sân trường đầy nắng mà lạnh cóng.

Lúc chạy rầm rập qua bãi cỏ, Harry thấy khán đài dựng chung quanh khu vực chuồng rồng hồi tháng mười bây giờ đã được dựng dọc theo bờ hồ bên kia, những ghế ngồi nhô cao đều được sắp xếp hướng về một tâm điểm và hắt bóng xuống mặt hồ bên dưới. Tiếng rì rào hồi hộp của đám đông vang vọng một cách lạ lùng qua mặt nước khi Harry chạy thục mạng vòng qua bên kia bờ hồ về phía các giám khảo. Họ đã ngồi sẵn bên cái bàn phủ khăn bằng vàng đặt bên bờ hồ. Cedric, Fleur và Krum đều đã có mặt bên cạnh bàn giáo khảo, cùng nhìn Harry lật dật lao về phía chúng.

Harry thắng phanh lại trong một vũng bùn và vô tình làm văng bắn sình lên áo của Fleur.

"Tôi… có… mặt!"

Một giọng nói hách dịch chê bai vang lên:

"Nãy giờ em đã ở đâu hả? Bài thi sắp bắt đầu rồi!"

Harry nhìn quanh. Percy Weasley đang ngồi ở bàn ban giám khảo - ông Crouch lại không xuất đầu lộ diện phen này nữa.

Ông Bagman tỏ ra hết sức nhẹ nhõm khi thấy Harry xuất

hiện, ông nói:

"Thôi, thôi, Percy! Để Harry thở với!"

Cụ Dumbledore mỉm cười với Harry, nhưng ông Karkaroff và bà Maxime thì không tỏ ra vui mừng lắm khi nhìn thấy nó. Qua cái nhìn trên gương mặt họ, có thể thấy rõ ràng là họ những tưởng Harry sẽ không đến.

Harry cúi gập người xuống, tay chống đầu gối, thở hồng hộc, nó nghe đau buốt một bên hông và có cảm giác như thể có một con dao nằm giữa mấy kẽ xương sườn, mà nó thì không có thì giờ để rút bỏ con dao đó ra. Ông Bagman bây giờ đang đi với các quán quân, dẫn họ bước dọc theo bờ sông tới một chỗ trống cách đó chừng ba thước. Harry đứng ở vị trí cuối cùng, kế bên Krum. Anh này đã mặc quần tắm và cây đũa phép lăm le trong tay.

Khi dắt Harry ra chỗ cách xa các quán quân khác vài bước, ông Bagman hỏi Harry:

"Khỏe hả, Harry? Biết mình sắp phải làm gì chưa?"

Harry vừa xoa bóp xương sườn vừa hổn hển đáp:

"Dạ biết."

Ông Bagman bấu nhẹ vào vai Harry rồi trở lại bàn giám khảo. Ông chĩa cây đũa phép vô cổ họng ông như đã làm hồi ở trận Cúp Thế Giới, nói *"Sonorus"* và lập tức giọng nói của ông bùng nổ, vang qua mặt nước thăm thẳm, vọng về phía khán đài.

"Bây giờ, tất cả các quán quân của chúng ta đã sẵn sàng thực hiện bài thi thứ hai, và bài thi sẽ bắt đầu ngay sau tiếng

còi của tôi. Các quán quân sẽ có chính xác một giờ đồng hồ để giành lại cái mà họ đã bị lấy mất. Sau đây tôi đếm đến tiếng thứ ba. Một… Hai… *Ba!"*

Tiếng còi vang lên the thé trong không khí tĩnh lặng và lạnh lẽo. Từ khán đài bùng lên tiếng vỗ tay và hò reo hoan hô. Không nhìn xem các quán quân khác đang làm gì, Harry cởi giày và vớ ra, rút ra một nắm cỏ mang cá, nhét vô miệng, rồi lội xuống hồ.

Nước lạnh đến nỗi Harry cảm thấy da chân nó rộp lên như gặp lửa chứ không phải làn nước lạnh như băng nữa. Tấm áo chùng thấm nước làm cho người nó nặng nề và trì nó xuống khi nó bước xuống nước sâu hơn. Bây giờ nước đã tới đầu gối Harry, và hai chân tê cóng của nó đang trượt trên những phiến đá bằng phẳng, trơn trợt bùn. Nó đang cố gắng hết sức nhai thiệt lẹ nắm cỏ mang cá trong miệng. Món cỏ đó gây cảm giác khó chịu như thể đó là những xúc tu bạch tuộc, vừa dẻo vừa nhớt. Khi làn nước lạnh buốt ngập tới thắt lưng thì nó đứng lại, nuốt hết nắm cỏ, và chờ coi chuyện gì xảy ra.

Nó nghe thấy tiếng cười ồ vang ra từ đám đông và biết là trông điệu bộ nó ngu ngốc lắm: đi xuống hồ mà không biểu diễn một sức mạnh pháp thuật nào hết. Phần thân thể còn khô của nó phát nổi da gà, còn phần đã nhúng xuống nước thì tê đi, một cơn ớn lạnh khủng khiếp làm dựng đứng tóc tai nó lên. Harry bắt đầu run dữ dội. Nó tránh nhìn lên khán đài, từ phía đó vang lên tiếng cười mỗi lúc một to hơn, và lẫn trong đó là tiếng huýt sáo, la chộ của đám học sinh nhà Slytherin.

Rồi hết sức đột ngột, Harry có cảm giác như thể bị một cái

gối vô hình đè bít miệng mũi nó. Nó cố gắng hớp hơi để thở, nhưng chỉ thấy đầu quay mòng mòng; phổi của nó trống rỗng, và nó bỗng cảm thấy một cơn đau tàn bạo nhói lên ở hai bên cổ.

Harry đưa tay lên ôm lấy cổ họng và cảm thấy dưới tai nó đã xẻ ra hai cái mang lớn, đang phập phồng đập nhẹ nhàng trong làn khí lạnh buốt… Nó *mọc mang cá* rồi. Không cần ngừng lại để suy nghĩ, Harry làm ngay hành động có ý nghĩa nhứt: lao mình xuống nước.

Harry cảm thấy hớp nước hồ lạnh băng đầu tiên giống như hơi thở sự sống. Đầu nó bây giờ đã hết quay mòng mòng. Nó lại hớp thêm một ngụm lớn nước hồ nữa và cảm thấy làn nước trôi êm ái qua mang, đưa ô-xy trở lên não. Nó duỗi tay dài ra phía trước mặt và bắt đầu ngắm chúng. Ở trong nước, tay của nó có màu xanh mét và trông ma quái hết sức: chúng đã mọc thêm màng nối giữa các ngón tay với nhau. Nó cúi xuống nhìn chân cẳng mình, thấy chúng đã dài thoòng thêm và cũng có màng nối các ngón chân lại. Trông như thể nó vừa mới mọc thêm đôi bàn chân vịt vậy.

Nước cũng không còn lạnh cóng nữa… ngược lại, nó cảm thấy mát mẻ một cách dễ chịu và người thì nhẹ tênh… Harry thử đập nước một cái nữa, hết sức kinh ngạc thấy đôi chân vịt ấy có thể đẩy nó đi xuyên qua khối nước nhanh và xa như vậy. Nó cũng nhận thấy bây giờ nó có thể nhìn rất rõ ràng, và nó không còn cần phải nháy mắt nữa. Cho tới giờ nó đã bơi ra giữa hồ xa đến nỗi không còn nhìn thấy đáy nữa. Nó búng mình lặn xuống đáy sâu.

Khi lao xuống được một nơi có cảnh trí mù mờ, tăm tối, lạ lùng, thì sự yên lặng chợt ép mạnh lên tai Harry.

Nó chỉ có thể nhìn thấy khoảng ba thước chung quanh mà thôi, thành ra mỗi khi lướt tới xuyên qua khối nước, thì những cảnh quan mới dường như đột ngột hiện ra từ bóng tối trước mặt nó: những rừng cỏ rong lao xao lượn sóng, những đáy bùn với rải rác những hòn đá lung linh mờ ảo. Harry bơi mỗi lúc một sâu hơn, ra giữa hồ, mắt nó mở lớn, chăm chú nhìn xuyên qua khối nước sáng một màu xám quái dị chung quanh để cố nhìn thấu vào bóng tối xa hơn, nơi nước trở nên mờ đục.

Những con cá nhỏ bơi xẹt qua nó như những tia sáng bạc. Một đôi lần nó thấy cái gì đó bự hơn đang di chuyển phía trước, nhưng khi đến gần thì nó thấy đó chỉ là một khúc cây bự đen xì, hay một đám rong dầy khít. Chẳng thấy dấu hiệu nào của những quán quân khác, cũng không thấy người cá nào hết, cũng chưa gặp Ron, và - may phước - cũng không thấy con mực khổng lồ nào.

Đám rong xanh sáng trải dài trước mắt nó đến hút tầm nhìn, sâu cỡ sáu tấc, trông giống như một đồng cỏ mọc quá xum xuê. Harry nhìn tới trước không hề chớp mắt, cố gắng phân biệt các hình thù trong cõi mờ mịt ấy… và rồi, không hề được báo trước, mắt cá chân Harry bị cái gì đó túm chặt.

Harry xoay thân hình lại và ngó thấy một con thủy quái, một thứ yêu quái nhỏ có sừng sống dưới nước, đang nhô ra từ một đám cỏ rong, những ngón tay dài dọc của con quái túm thiệt chặt cổ chân Harry, và mấy cái răng nhọn hoắt của nó đang nhe ra…

Harry vội vã thọc bàn tay bị bít màng của nó vô trong túi áo chùng và lóng ngóng rút ra cây đũa phép. Rút ra được cây đũa phép rồi thì lại xuất hiện thêm hai con thủy quái nữa vừa nhô lên từ đám cỏ rong, hai con này túm chặt lấy tấm áo chùng của Harry và ra sức trì kéo nó xuống.

"*Relashio*!"*

Harry la lớn, không mong lắm là sẽ phát ra được âm thanh gì. Từ miệng nó xuất hiện một cái bong bóng bự, và cây đũa phép của nó, thay vì xẹt tia lửa vô lũ thủy quái, thì lại phun loạn xạ vô chúng một thứ có vẻ như là những tia nước sôi, bởi vì những tia nước đó trúng lũ quái chỗ nào thì từng bệt phỏng đỏ tươi xuất hiện ngay trên lớp da xanh lè của chúng chỗ đó. Harry rút được cổ chân ra khỏi bàn tay níu kéo của lũ thủy quái, cố hết sức bơi thoát thiệt nhanh, thỉnh thoảng quay lại bắn đại qua vai những tia nước nóng. Đôi khi nó cảm thấy một con thủy quái lại tóm được chân nó, nhưng nó đá mạnh, gạt ra. Cuối cùng, cảm thấy đôi chân mình kết với một cái đầu có sừng, nó ngoái nhìn lại, thấy một con thủy quái sửng sốt chuồn lẹ, mắt lé đi, trong khi lũ quái đồng bọn dứ dứ nắm đấm về phía Harry, rồi thụp xuống đám cỏ rong.

Harry bơi chậm lại một chút, nhét cây đũa phép trở vô túi áo, nhìn quanh, lắng nghe một lần nữa. Nó bơi một vòng tròn trong nước, sự im lặng ép vào lỗ tai nó mạnh hơn. Nó biết là bây giờ nó đã xuống tới vùng đáy sâu hơn của cái hồ, nhưng cũng chẳng thấy cái gì chuyển động, ngoại trừ đám cỏ rong lượn sóng.

"Cậu làm ăn ra sao hả?"

Harry tưởng đâu nó bị lên cơn đau tim. Nó quay phắt lại và nhìn thấy con ma khóc nhè Myrtle đang trôi lơ lửng lờ mờ trước mặt, chằm chằm nhìn nó qua cặp kiếng dày màu trắng ngọc trai. Harry cố gắng kêu lớn:

"Myrtle!"

Nhưng một lần nữa, không có âm thanh nào thoát ra khỏi miệng nó, ngoại trừ một cái bong bóng bự chảng. Con ma khóc nhè Myrtle thì cười khúc khích, thiệt vậy. Myrtle chỉ hướng, nói với Harry:

"Cậu cần thử phía đằng kia kìa! Tôi không đi với cậu đâu… tôi không ưa chúng lắm, chúng luôn luôn dí đuổi tôi mỗi khi tôi tới gần…"

Harry giơ ngón tay cái lên tỏ dấu hiệu cám ơn rồi lại lao đi, cẩn thận bơi cao bên trên đám cỏ rong một chút để tránh tái ngộ lũ thủy quái rình rập trong đó.

Nó bơi trong một khoảng thời gian cũng gần hai mươi phút. Bây giờ nó đang bơi ngang qua một bãi sình đen rộng mênh mông, mỗi khi khuấy nước là bùn lại vẩn lên đục ngầu. Mãi sau cùng, nó thoáng nghe một đoạn trong bài ca dưới nước văng vẳng:

"Một tiếng đồng hồ dài bạn sẽ phải tìm

Và phục hồi cái mà chúng tôi đã lấy…"

Harry bơi nhanh hơn và chẳng mấy chốc thấy ngay một tảng đá nhô ra từ vũng nước sình trước mặt. Trên tảng đá có hình vẽ của người cá, bọn họ đều đang cầm lao và rượt đuổi một con gì đó giống như con mực khổng lồ. Harry bơi ngang

qua tảng đá, đuổi theo tiếng hát văng vẳng:

"... đã hết một nửa thời gian của bạn rồi, cho nên đừng nấn ná

... kẻo cái mà bạn tìm kiếm sẽ mục rữa ở nơi đây."

Một cụm các hốc đá sần sùi bám đầy rong rêu bỗng nhiên hiện ra từ khắp mọi phía. Đó đây có những cửa sổ. Harry nhìn thấy những gương mặt… những gương mặt không giống chút nào với tất cả những tranh vẽ mỹ nhân ngư treo trong phòng tắm của các huynh trưởng…

Đám người cá này có làn da xám xịt và tóc xanh đen dài thượt. Mắt của chúng màu vàng, hàm răng sún của chúng cũng vàng khè và chúng đeo những chuỗi đá cuội dày cui quanh cổ. Chúng liếc nhìn Harry một cách gian xảo khi nó bơi ngang qua, một hay hai đứa còn chuồi ra khỏi hang động để ngắm nó kỹ hơn, cái đuôi cá bạc của chúng quẫy mạnh trong nước, tay chúng nắm chặt những cây lao.

Harry lướt nhanh tới, chăm chú nhìn quanh, chẳng mấy chốc nó thấy các khu nhà đá hiện ra nhiều vô số kể, một số nhà còn có vườn rong cỏ chung quanh. Harry thậm chí còn thấy cả một con thủy quái kiểng bị cột vô một cái cọc cắm bên ngoài một cánh cửa. Lúc này cư dân người cá thò ra từ mọi phía để quan sát Harry một cách háo hức, chỉ chỏ đám tay chân có màng và mang cá của nó, rồi che miệng nói chuyện với nhau. Harry bơi lướt nhanh qua một góc phố và cảnh tượng kỳ dị đập vào mắt nó.

Cả một đám đông người cá đang bồng bềnh trước những ngôi nhà xây ngăn nắp trông như bản sao dưới nước của một

khu chợ làng. Một dàn đồng ca người cá đang hát ở chính giữa, kêu gọi các quán quân tiến về phía họ, và đằng sau lưng họ có một bức tượng thô thiển của một người cá khổng lồ được đẽo ra từ một tảng đá cuội. Có bốn người bị trói chặt vào đuôi của bức tượng người cá khổng lồ đó.

Ron bị cột chặt giữa Hermione và Cho Chang. Còn có một cô gái khác nữa, trông chỉ chừng tám tuổi, có mái tóc mây óng ánh bạc khiến cho Harry tin chắc đó là cô em gái của Fleur Delacour. Tất cả bốn người này đều có vẻ đang ngủ rất say. Đầu của họ ngoẹo xuống vai, và từng chuỗi bong bóng cứ thoát ra từ miệng của họ.

Harry phóng thiệt nhanh đến bên các con tin, nửa lo là đám người cá sẽ hạ thấp mũi lao xuống để tấn công nó, nhưng họ lại không làm gì cả. Những sợi dây thừng bằng cỏ rong cột các con tin vô đuôi tượng người cá rất dày, trơn nhớt và rất chắc. Trong một thoáng phù du Harry nghĩ đến con dao mà chú Sirius đã tặng cho nó vào dịp Giáng sinh. Con dao đó được khóa trong cái rương để trong lâu đài cách đó một phần tư dặm, cho nên cũng chẳng giúp ích được gì cho nó.

Nó nhìn quanh. Nhiều người cá vây quanh nó đang cầm lao. Nó bơi thiệt nhanh về phía một người cá cao hai thước mốt có bộ râu dài màu xanh rêu và hàm răng cá mập lởm chởm. Nó cố gắng làm điệu bộ để tỏ ý muốn mượn cây lao. Người cá cười ngất lắc đầu. Hắn nói giọng ồm ồm khàn khàn:

“Tụi tao không giúp đâu.”

Harry tức giận nói:

“Giúp đi mà!”

Nhưng chỉ có mấy cái bong bóng thoát ra khỏi miệng Harry. Nó thử giựt một cây lao của một người cá, người cá này giật mạnh cây lao lại, vẫn lắc đầu mà cười ha hả.

Harry quay quanh nhìn chăm chú khắp nơi. Kiếm cái gì đó sắc bén… bất cứ cái gì cũng được…

Dưới đáy hồ chỉ có những hòn đá nằm rải rác mà thôi. Nó lặn xuống và cạy một cục đá đặc biệt nhọn rồi quay trở lại bức tượng. Nó bắt đầu chặt sợi dây thừng cột Ron bằng cục đá, sau nhiều phút vất vả, sợi dây đứt đôi. Ron lềnh bềnh trong nước, chỉ cách đáy hồ vài phân, hoàn toàn bất tỉnh và nổi lên một chút nhờ sức đẩy của dòng nước.

Harry nhìn quanh quất. Chẳng thấy bóng dáng của những quán quân khác ở đâu hết. Chẳng biết bọn họ đang làm gì? Tại sao không vội vã lên đi? Nó quay sang Hermione, giơ cục đá nhọn của nó lên và bắt đầu chặt xuống sợi dây thừng đang trói cô bé.

Ngay lập tức, nhiều bàn tay xám ngoét và mạnh mẽ giơ ra giữ chặt nó lại. Khoảng nửa tá người cá hè nhau kéo nó ra khỏi Hermione, lúc lắc cái đầu tóc xanh rì của họ mà cười vang. Một trong đám đó nói với Harry:

“Mày chỉ được cứu con tin của mày mà thôi. Chừa lại những đứa khác…”

Harry tức giận nói:

“Không đời nào!”

Nhưng từ miệng nó chỉ thoát ra hai cái bong bóng.

“Nhiệm vụ của mày là cứu bạn mày… còn những đứa

khác thì để đó…”

Harry gào lên, vung tay chỉ về phía Hermione:

“Cô ta cũng là bạn của tôi! Và tôi cũng không muốn mấy người kia chết!”

Một cái bong bóng khổng lồ màu trắng bạc không âm thanh thoát ra khỏi miệng nó.

Đầu của Cho tựa trên vai của Hermione; còn cô gái nhỏ có mái tóc bạch kim thì nhợt nhạt xanh xao một cách ma quái. Harry cố gắng kháng cự lại bọn người cá, nhưng bọn chúng càng cười lớn hơn nữa, và kéo nó lùi ra xa.

Harry tức giận hoảng hốt nhìn quanh. Những quán quân khác đâu hết rồi? Không biết nó có đủ thì giờ để đem Ron lên khỏi mặt nước rồi quay trở lại giải cứu mấy người kia không? Liệu nó còn có thể tìm gặp được họ một lần nữa không? Nó ngó xuống đồng hồ để coi còn bao nhiêu thời gian nữa - nhưng cái đồng hồ đã ngừng chạy. Ngay lúc đó, bọn người cá hồi hộp chỉ chỏ phía trên đầu Harry. Nó ngước nhìn lên và thấy Cedric đang bơi về phía nó. Quanh đầu Cedric có một cái bong bóng vĩ đại, khiến cho gương mặt nó có vẻ bự và dài ra một cách kỳ cục.

Cedric há miệng ra nói, có vẻ kinh hoảng vô cùng:

“Bị lạc! Fleur và Krum sắp tới nơi rồi.”

Harry nhẹ nhõm cả người, quan sát Cedric rút ra từ túi áo một con dao và cắt dây trói Cho. Anh ta nâng Cho trồi lên và bơi khuất tầm mắt Harry.

Harry nhìn quanh chờ đợi. Fleur và Krum đâu rồi? Thời

gian càng lúc càng ngắn lại, và căn cứ theo lời bài hát thì các con tin sẽ tiêu tùng sau một giờ…

Bọn người cá bắt đầu kêu la náo nhiệt. Mấy người cá đang giữ chặt Harry hơi nới lỏng tay một chút, trừng mắt nhìn cái gì đó đằng sau chúng. Harry quay lại và thấy một cái gì bự lắm đang cắt làn nước hướng về phía chúng: một thân hình người mặc đồ bơi nhưng có cái đầu cá mập… Đó chính là Krum. Có vẻ anh ta đã biến hình giả thú, nhưng làm hơi dở.

Anh chàng người - cá mập này bơi thẳng đến chỗ Hermione, bắt đầu táp và cắn sợi dây thừng trói cô bé. Rắc rối một nỗi là bộ răng mới của Krum được bố trí hết sức vụng về cho việc cắn một cái gì nhỏ hơn một con cá heo, và Harry tin chắc là Krum không đủ cẩn thận, dám chừng anh ta cắn đứt đôi Hermione cũng nên.

Nhào tới trước, Harry đấm mạnh vào vai Krum và giơ lên cục đá nhọn. Krum chụp lấy và bắt đầu chặt dây trói cho Hermione. Trong vòng vài giây, anh ta đã làm xong. Anh ôm ngang eo Hermione và không liếc mắt nhìn lại một lần, anh bắt đầu cùng Hermione trồi lên mặt nước thiệt là nhanh.

Bây giờ làm sao đây? Harry suy nghĩ trong tuyệt vọng. Nếu như nó có thể yên chí chắc chắn là Fleur đang đến giải cứu cô em gái… nhưng nó chẳng thấy có dấu hiệu nào hết. Chẳng thể làm gì khác hơn là…

Harry chụp lại hòn đá mà Krum đã quăng đi, nhưng bọn người cá bây giờ đã vây chặt quanh Ron và cô gái nhỏ, nhìn nó lắc đầu. Harry rút đũa phép của nó ra.

“Tránh ra giùm cho!”

Chỉ có bong bóng thoát ra khỏi miệng nó, nhưng nó có cảm tưởng rõ ràng rằng bọn người cá hiểu nó nói gì, bởi vì bọn chúng bỗng nhiên nín cười. Những con mắt vàng khè của chúng ngó trừng trừng vào cây đũa phép của Harry, và trông bọn họ có vẻ sợ hãi. Có thể bọn người cá đáng sợ hơn nó, nhưng Harry có thể căn cứ vào nét mặt chúng mà nói là bọn người cá chẳng biết gì về pháp thuật nhiều hơn con mực ống khổng lồ.

Harry bèn quát lớn:

"Ta đếm đến ba, tụi bây hãy tránh ra!"

Một cái bong bóng tổ chảng thoát ra khỏi miệng nó, nó còn giơ ba ngón tay lên để chắc chắn là bọn người cá hiểu được thông điệp cảnh cáo của nó:

"Một… (nó co bớt một ngón tay lại), hai… (nó co tiếp ngón tay thứ hai)…"

Bọn người cá tản ra. Harry lao tới trước và bắt đầu chặt sợi dây thừng đang trói chặt cô bé vào bức tượng người cá, và cuối cùng giải thoát được cô ta. Harry bèn ôm quanh eo cô gái nhỏ, rồi nó nắm chặt cổ áo chùng của Ron, bật khỏi đáy hồ trồi lên trên.

Công việc đó thiệt là chậm chạp, vì nó không còn có thể dùng bàn tay có màng để chèo bơi tới trước; nó chỉ còn có thể đạp đôi chân vịt một cách điên cuồng, nhưng Ron và cô em gái của Fleur chẳng khác nào hai bao tải khoai tây nặng ịch cứ trì kéo nó xuống… Nó cứ ngước đôi mắt chăm chú nhìn lên trên, mặc dù nó cũng biết là nó còn ở dưới sâu lắm, khối nước trước mặt nó vẫn tối thui…

Bọn người cá trồi lên theo nó. Nó có thể nhìn thấy bọn chúng lượn lờ quanh nó một cách thoải mái vô cùng, nhìn nó khốn khổ vất vả trồi lên từng chút một… Liệu bọn chúng có kéo tuột nó trở xuống đáy hồ một khi hết giờ không? Không biết bọn chúng có ăn thịt người không? Chân cẳng Harry tê cứng vì cố gắng bơi, vai nó nhức một cách khủng khiếp vì gắng sức đỡ cô bé và lôi kéo Ron…

Bây giờ Harry bắt đầu thở rất khó khăn. Nó lại cảm thấy đau đớn vô cùng ở hai bên cổ… nó cũng bắt đầu nhận thấy nước ẩm lạnh như thế nào trong miệng nó… nhưng bóng tối bây giờ đang mỏng dần một cách chắc chắn… Nó đã có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời phía trên đầu…

Harry quẫy mạnh đôi chân vịt, nhưng khám phá ra là chân nó đã trở lại bình thường… nước đang tràn qua miệng nó vào buồng phổi… nó bắt đầu thấy lạnh cóng, nhưng nó biết ánh sáng và không khí chỉ còn cách nó chừng ba thước ở bên trên… Nó phải đến được nơi đó… nó phải đến…

Harry đạp chân mạnh và nhanh đến nỗi nó cảm thấy như thể các cơ bắp của thân thể nó đang gào lên phản đối; đầu óc của nó làm như đầy ắp nước, nó không thể thở được nữa, nó cần ô-xy, nó cần phải tiếp tục, nó không thể nào dừng lại…

Và rồi nó cảm thấy đầu nó trồi lên mặt nước hồ; làn không khí lạnh, trong trẻo và tuyệt vời khiến cho cái mặt ướt đẫm của nó nhức buốt như kim chích. Nó hít sâu vào, có cảm tưởng như trước đây nó chưa từng biết thở cho đúng đắn, và vừa hổn hển thở, nó vừa kéo Ron và cô gái nhỏ lên với nó. Chung quanh nó, những cái đầu tóc xanh lè cũng nhô lên khỏi mặt

nước cùng lúc, nhưng bọn người cá đều mỉm cười với nó.

Đám đông trên khán đài đang hò hét inh ỏi, gây nên sự ồn ào huyên náo khủng khiếp. Người ta gào thét kêu la, người ta đứng cả dậy; Harry có cảm tưởng là người ta tưởng Ron và cô gái nhỏ chắc chết rồi, nhưng họ đã lầm… cả hai đứa đó vừa mở mắt ra. Cô bé tỏ ra hoảng sợ và bối rối, còn Ron thì chỉ nhổ ra một ngụm nước bự, nhấp nháy mắt vì ánh sáng chói mắt, quay lại phía Harry và nói:

"Ướt quá hén?"

Rồi Ron nhìn thấy cô em của Fleur.

"Bồ đem nó lên làm gì?"

Harry thở phì phì:

"Không thấy Fleur đến, mình không thể để cô bé ở lại dưới đó."

Ron nói:

"Bồ ngu quá Harry à. Sao bồ tin vô mấy câu hát đó dữ vậy? Chẳng lẽ cụ Dumbledore để cho bất kỳ đứa học trò nào chết ở dưới đó sao?"

"Bài hát nói là…"

"Chẳng qua để cho bồ cố gắng quay về trong thời gian quy định thôi! Mình hy vọng bồ đã không mất thì giờ ở dưới đó để đóng vai anh hùng."

Harry cảm thấy mình vừa ngu si vừa cáu tiết. Đối với Ron thì thiệt là tốt đẹp. Nó chỉ việc ngủ, nó đâu có cảm thấy hãi hùng như thế nào khi ở dưới đáy hồ, bị vây quanh bởi một

đám người cá cầm lao trông dữ tợn như một lũ sát nhân.

Harry nói cộc lốc:

"Thôi, đi! Giúp mình đỡ cô bé vô bờ, mình không chắc là cô bé biết bơi giỏi lắm đâu."

Hai đứa nó kéo cô em gái của Fleur rẽ nước bơi trở vô bờ, ở đó các vị giám khảo đang đứng quan sát. Hai chục người cá bơi kèm theo tụi nó như một đội quân hộ tống danh dự, hát vang khúc thủy hành ca rùng rợn của chúng.

Harry có thể nhìn thấy bà Pomfrey đang lăng xăng chăm sóc Hermione, Krum, Cedric, và Cho, tất cả đều được quấn kín trong chăn dày.

Cụ Dumbledore và ông Bagman đứng trên bờ hồ nhìn Harry và Ron với nụ cười rạng rỡ khi tụi nó bơi tới gần. Còn Percy thì nhào ra đón tụi nó, trông vẻ mặt trắng bệch và con nít hơn bình thường.

Trong khi đó bà Maxime đang cố gắng giữ Fleur Delacour, cô nàng đang trong cơn hoảng loạn, vùng vẫy như điên để được trở xuống đáy hồ.

"Gabrielle! Gabrielle! Nó còn sống không? Nó có bị thương không?"

Harry cố gắng la lớn với Fleur:

"Cô bé khỏe re!"

Nhưng nó đã kiệt sức đến nỗi không thể nào thốt thành tiếng nữa, đừng nói chi la lớn.

Percy túm lấy Ron, kéo nó vô bờ (Ron: "Tránh ra đi, anh

Percy, em chẳng sao hết!"); cụ Dumbledore và ông Bagman thì kéo Harry lên; Fleur vùng ra khỏi tay bà Maxime, chạy tới ôm chầm lấy em gái.

"Tại *dũ thũy* quái đó… *chún* tấn công chị… Ôi, Gabrielle! Chị cứ *tưởng*... cứ *tưởng*..."

Bà Pomfrey gọi:

"Các trò lại đây."

Bà túm Harry và kéo nó về phía Hermione cùng những người khác, quấn chặt nó trong tấm chăn dày khiến nó cảm thấy như bị mặc áo bó mà người ta hay dùng để trói người điên lại. Nó bị ép phải nuốt qua cổ họng một lượng thuốc nóng. Khói xì ra cả hai lỗ tai.

Hermione kêu:

"Harry, bồ làm giỏi lắm! Bồ đã làm được, tự một mình làm tất cả!"

Harry nói:

"Thật ra…"

Nó muốn kể cho Hermione nghe chuyện Dobby giúp đỡ, nhưng kịp nhận thấy ông Karkaroff đang quan sát nó. Ông ta là vị giám khảo duy nhứt vẫn ngồi tại chỗ bên bàn giám khảo, vị giám khảo duy nhứt không biểu lộ dấu hiệu vui mừng hay nhẹ nhõm gì khi thấy Harry, Ron và cô em gái của Fleur trồi lên an toàn. Harry bèn cao giọng đáp lại Hermione để cho ông Karkaroff cũng có thể nghe được:

"Ừ, đúng vậy!"

Krum nói:

“Em *kố* một con bọ nước trên *tót* em đó, Herm-own-ninny.”

Harry có cảm tưởng là Krum cố lôi kéo sự chú ý của Hermione về phía anh ta; có lẽ để nhắc nhở cô bé là anh vừa mới cứu được cô bé ra khỏi hồ nước. Nhưng Hermione phủi con bọ nước một cách nóng nảy, và nói:

“Nhưng mà bồ bị lố thời gian quá, Harry à… chẳng lẽ bồ mất nhiều thời giờ tìm kiếm tụi này dữ vậy?”

“Không… mình tìm được mấy bồ ngay mà…”

Cảm giác bị ngu của Harry ngày càng tăng. Bây giờ nó đã ra khỏi mặt nước, nó hiểu thấu đáo rõ ràng là với sự phòng bị an toàn của cụ Dumbledore thì không đời nào cụ để cho một con tin nào chết chỉ vì quán quân của con tin đó không đến kịp. Tại sao nó không làm mỗi việc là tóm lấy Ron mà trồi lên? Nó có thể là người đầu tiên trở về… Cedric và Krum đã không mất chút xíu thời gian nào để lo lắng vớ vẩn cho ai khác cả; họ chẳng coi trọng lời bài ca của lũ người cá cho lắm.

Cụ Dumbledore đang ngồi xổm bên mép nước, say sưa trò chuyện với một kẻ có vẻ như là sếp sòng của đám người cá - một mụ người cá trông dữ tợn và cực kỳ hoang dại. Cụ đang thốt ra cái thứ tiếng the thé mà bọn người cá phát ra khi chúng ở trên mặt nước; rõ ràng là cụ Dumbledore biết nói tiếng người cá. Cuối cùng cụ đứng thẳng lên, quay lại với các đồng giám khảo của cụ và nói:

“Tôi nghĩ là cần hội thảo một chút trước khi chúng ta cho

điểm.”

Các giám khảo chụm đầu lại. Bà Pomfrey đã đến gỡ Ron ra khỏi sự ôm ấp của Percy. Bà dẫn Ron đến chỗ của Harry và những người khác, quấn chăn cho nó, bắt nó uống thuốc Hạt Tiêu-tùng, rồi tiếp tục đi lãnh Fleur và cô em gái. Fleur bị mấy vết cắt trên mặt, tay và áo của cô nàng bị rách bươm, nhưng Fleur không có vẻ bận tâm gì đến chuyện đó, thậm chí cũng không cho bà Pomfrey lau sạch chúng. Fleur nói:

“Làm ơn chăm sóc giùm Gabrielle đi!”

Rồi Fleur quay lại nói với Harry, giọng nghẹn ngào:

“Cậu *đả* cứu em tôi, mặc dù nó không phải là con *tinh* của cậu.”

Harry nói:

“Ừ!”

Bây giờ nó thiệt tình nghĩ, phải chi cứ để mặc ba cô gái ở lại đáy hồ, bị cột vô đuôi bức tượng cho rồi.

Fleur cúi xuống, hôn lên má của Harry, mỗi bên hai cái. (Harry cảm thấy hai má mình nóng bừng lên và nếu mà khói xì ra lỗ tai nó thì nó cũng sẽ không lấy làm ngạc nhiên.) Sau đó, Fleur nói với Ron:

“Và cậu nữa, cậu cũng *rúp*…”

Ron có vẻ cực kỳ vọng được khen thưởng, gật gù:

“Ừ. Ừ… có giúp một chút…”

Fleur cũng cúi xuống và hôn nó. Hermione trông thấy đúng là quạu thiệt tình, nhưng mà vừa lúc đó, giọng tăng âm

pháp thuật của ông Ludo Bagman nổ bùng bên tai tụi nó, khiến ai nấy đều giựt mình nảy người lên. Đám đông đang chộn rộn trên khán đài chợt im phắc.

"Thưa quý bà và quý ông, chúng tôi đã đạt được quyết định chung. Nữ thủ lĩnh người cá Murcus đã kể cho chúng tôi nghe chính xác câu chuyện xảy ra dưới đáy hồ, và do đó chúng tôi quyết định cho điểm các quán quân như sau - điểm cho trên năm mươi. Trò Fleur Delacour, mặc dù sử dụng xuất sắc bùa Đầu-Bong-Bóng, nhưng đã bị thủy quái tấn công khi trò đang đến gần mục tiêu để giải cứu con tin. Chúng tôi cho trò Fleur Delacour hai mươi lăm điểm."

Tiếng vỗ tay vang trên khán đài.

Fleur lắc mái đầu lộng lẫy, nói một cách khó khăn:

"Tôi chỉ đáng bị zero điểm."

"Trò Cedric Diggory, cũng dùng bùa Đầu-Bong-Bóng, và là người đầu tiên quay trở lại cùng với con tin, mặc dù trò bị lố hết một phút so với thời gian ấn định là một giờ."

Tiếng hò reo vang dội từ bọn nhà Hufflepuff trong đám đông; Harry nhìn thấy Cho trao cho Cedric một cái nhìn rạng rỡ.

"Vì vậy chúng tôi thưởng cho trò Cedric Diggory bốn mươi bảy điểm."

Trái tim Harry chùng xuống. Nếu mà Cedric lố giờ thì nó chắc chắn còn lố giờ nhiều hơn nữa.

"Trò Viktor Krum dùng một hình thức biến hình không toàn vẹn, tuy nhiên vẫn có hiệu quả, và đã là người thứ hai trở

về cùng con tin. Trò Krum được thưởng bốn mươi điểm."

Ông Karkaroff vỗ tay đặc biệt nhiệt liệt nhứt, trông phách lối hết sức. Ông Bagman tiếp tục:

"Trò Harry Potter dùng cỏ mang cá đạt hiệu quả tốt nhứt. Trò Harry trở về sau cùng, và lố quá thời gian ấn định là một giờ. Tuy nhiên nữ Thủ lĩnh Người cá Murcus báo cáo cho chúng tôi biết là trò Potter là người đầu tiên đến được chỗ các con tin, và việc trò ấy trở về trễ là do trò ấy quyết định giải cứu tất cả các con tin chứ không chỉ riêng một mình con tin của trò ấy."

Cả Ron và Hermione đều quẳng cho Harry một cái nhìn nửa bực bội, nửa tội nghiệp.

Và đây, ông Bagman liếc ông Karkaroff một cách kinh tởm:

"Hầu hết ban giám khảo cảm thấy là điều này chứng tỏ được nhân cách cao đẹp và Harry xứng đáng được hưởng trọn số điểm. Tuy nhiên… điểm của trò Potter là bốn mươi lăm điểm."

Bao tử Harry nhảy thót lên một cái. Vậy là bây giờ nó đang dẫn đầu bảng điểm cùng với Cedric. Ron và Hermione bị quá bất ngờ chỉ còn biết trợn mắt ngó Harry, rồi phá ra cười lớn và bắt đầu hè theo đám đông mà hoan hô rân trời.

Ron thét át tiếng ồn của đám đông:

"Giỏi lắm, Harry! Rốt cuộc bồ chẳng phải khờ khạo! Bồ đã chứng tỏ được *nhân cách tốt đẹp* của bồ!"

Fleur cũng vỗ tay hết sức nồng nhiệt, nhưng Krum thì

không được vui cho lắm. Anh ta cố gắng gợi chuyện với Hermione một lần nữa, nhưng cô bé còn mải bận hoan hô Harry nên chẳng để ý nghe.

Ông Bagman tiếp tục thông báo:

"Bài thi thứ ba và là bài thi cuối cùng sẽ được thực hiện vào lúc hoàng hôn của ngày hai mươi bốn tháng sáu. Các quán quân sẽ được thông báo về đề thi đúng một tháng trước ngày thi. Cám ơn tất cả quý vị đã ủng hộ các quán quân!"

Vậy là xong!… Khi bà Pomfrey bắt đầu lùa các quán quân và con tin về lâu đài để hong khô quần áo, Harry ngạc nhiên nghĩ: vậy là xong, nó đã qua truông… nó sẽ không phải lo lắng về bất cứ điều gì nữa cho đến ngày hăm bốn tháng sáu.

Khi bước trở lên những bậc thềm đá để vào tòa lâu đài, Harry quyết định: lần sau mà mình đi chơi làng Hogsmeade, mình sẽ mua cho Dobby một đôi vớ cho mỗi ngày trong cả năm!

27

CHÂN NHỒI BÔNG TRỞ LẠI

Một trong những chuyện hay nhất xảy ra tiếp theo bài thi thứ hai là ai ai cũng hăng hái nghe ngóng những chi tiết về chuyện đã xảy ra dưới hồ, nhờ đó mà Ron được một phen chia sẻ sự nổi tiếng của Harry. Harry để ý thấy những phiên bản của câu chuyện hơi khác đi sau mỗi lần kể. Lúc đầu, Ron kể có vẻ đúng sự thực; ăn khớp với câu chuyện do Hermione kể, đó là thầy Dumbledore đã phù phép làm cho tất cả các con tin ngủ trong phòng của giáo sư McGonagall, và trước đó có trấn an cả bọn là chúng sẽ hoàn toàn an toàn, sẽ tỉnh dậy khi chúng lên khỏi mặt nước trở lại. Vậy mà, một tuần sau, Ron lại đi kể một câu chuyện bắt cóc rùng rợn, theo đó, một tay nó phải đấu lại năm chục người cá được trang bị vũ khí cùng mình. Bọn người cá này phải đánh gục được nó mới hòng trói nó lại được.

"Nhưng mà mình có cây đũa phép giấu trong ống tay áo," Ron quả quyết với Padma Patil, hình như là người rất khoái cái sự Ron bây giờ được nhiều người chú ý tới và luôn có đề tài để nói với nó mỗi khi hai đứa nó đi dọc các hành lang. "Mình có thể tóm được những thằng ngốc ở biển đó bất cứ lúc

nào mình muốn.”

Hermione gắt gỏng hỏi:

“Cái mà bồ tính làm lúc đó là ngáy vào bọn người cá hả?”

Tai của Ron đỏ bừng, và từ đó về sau, nó trả câu chuyện, về giấc ngủ phù phép trở lại đúng nguyên bản.

Dạo này mọi người hay chọc ghẹo Hermione quá xá rằng Viktor Krum sẽ nhớ nhất cái tính hay gắt gỏng của cô bé.

Sang đến tháng Ba, thời tiết trở nên khô ráo, nhưng mỗi khi tụi nó ra ngoài sân thì những cơn gió làm rát da tay và da mặt của chúng. Thư từ bị chậm trễ vì bọn cú phải tránh gió trên đường bay. Con cú nâu mà Harry gởi tới chú Sirius để báo ngày cuối tuần đi thăm làng Hogsmeade đã quay về vào bữa điểm tâm sáng thứ Sáu, một nửa lông lá trên mình nó xù đứng cả lên. Harry chưa kịp xé thư của chú Sirius ra xem thì con cú đã vù bay mất, rõ ràng là nó sợ phải đưa thư ra ngoài thêm một lần nữa.

Thư của chú Sirius cũng ngắn gọn như lá trước:

> Tới bậc cấp cuối con đường bên ngoài làng Hogsmeade (qua khỏi Dervish và Banges) lúc hai giờ chiều thứ Bảy. Đem được bao nhiêu thức ăn thì đem hết.

Ron nghi ngờ hỏi:

“Chú ấy trở lại làng Hogsmeade sao?”

Hermione nói:

“Có vẻ là như vậy, chứ còn gì nữa?”

Harry lo âu nói:

”Mình không hiểu nổi chú ấy, lỡ mà chú bị bắt…”

Ron nói:

”Nhưng mà tới giờ chú ấy vẫn an toàn, phải không? Ở đó chẳng còn lúc nhúc bọn giám ngục nữa đâu.”

Harry xếp lá thư lại, ưu tư. Thực lòng mà nói, nó rất muốn gặp lại chú Sirius. Cho nên tới bài học cuối cùng của buổi chiều hôm đó - hai tiết Độc Dược - lúc bước xuống những bậc thang dẫn đến căn hầm, nó cảm thấy phấn chấn hết sức, khác hẳn mọi lần.

Malfoy, Crable, và Goyle đang đứng lộn xộn bên ngoài cửa lớp với đám con gái nhà Slytherin, băng của Pansy Parkinson. Cả bọn đang xúm nhìn vô cái gì đó mà Harry không biết là cái gì, rồi cười cợt hô hố.

Cái gương mặt ngắn ngủn như mặt con chó ỉ của Pansy hăm hở nhìn quanh qua tấm lưng rộng của Goyle khi Harry, Ron và Hermione đi đến gần.

Cô nàng cười hinh hích:

“Tụi nó kìa! Tụi nó kìa!”

Và cả lũ Slytherin rã đám. Harry nhìn thấy Pansy cầm một tờ tạp chí trong tay - *Tuần san Nữ Phù thủy.* Tấm hình động ngay trang bìa tờ tạp chí cho thấy một nàng phù thủy tóc quăn đang mỉm một nụ cười đầy răng và đang cầm cây đũa phép chỉ vào một miếng bánh xốp bự.

Pansy nói lớn:

“Ê, Granger, mày có thể kiếm được vài chuyện thú vị trong này nè!”

Pansy quăng tờ tạp chí vào Hermione. Hermione đưa tay đón bắt và trông sửng sốt hết sức. Vừa lúc đó, cửa gian phòng tầng hầm mở ra, thầy Snape bảo tất cả học trò vào bên trong.

Harry, Ron và Hermione đi tới cái bàn cuối phòng như mọi khi. Khi thầy Snape quay lưng về phía tụi nó để viết lên bảng công thức nguyên liệu của món độc dược ngày hôm đó, Hermione hấp tấp lật tờ tạp chí dưới gầm bàn. Cuối cùng, ngay ở hai trang giữa của tờ tạp chí, Hermione tìm thấy cái mà tụi nó tìm kiếm. Harry và Ron chồm tới gần hơn để đọc. Một tấm hình màu của Harry đi kèm với một bài báo ngắn có tựa là:

Nỗi Khổ Tâm Thầm Kín Của Harry Potter

Một thiếu niên có lẽ không giống một thiếu niên nào khác - nhưng vẫn là một thiếu niên đang trải qua những nỗi dày vò thông thường của tuổi mới lớn. - Rita Skeeter viết. *Thiếu thốn tình yêu do cái chết đầy bi kịch của cha mẹ, cậu bé Harry Potter mười bốn tuổi tưởng mình đã tìm được niềm an ủi nơi một cô bạn gái chung tình ở trường Hogwarts, một cô gái xuất thân từ gia đình Muggle, tên Hermione Granger. Cậu bé không ngờ là chẳng mấy chốc nữa cậu sẽ chịu đựng một cú sốc tình cảm khác trong một cuộc đời đã nhiều đau khổ vì mất mát cá nhân.*

Cô nàng Granger, một cô gái tầm thường nhưng đầy tham vọng, dường như có gu khoái phù thủy nổi tiếng, mà một mình Harry Potter thì không thể đáp ứng nổi. Từ khi Viktor Krum,

Tầm thủ đội tuyển Bungari và là người anh hùng trong Cúp Quidditch Thế Giới, đến trường Hogwarts, cô nàng Granger cứ bỡn cợt với tình cảm của cả hai chàng trai. Krum thì say Mê lộ liễu cô nàng Granger xảo trá, đã mời cô nàng đến thăm anh chàng ở Bungari vào mùa hè tới, và khẳng định là anh chàng "chưa bao giờ cảm thấy như vầy đối với một cô gái nào khác."

Tuy nhiên, có lẽ không hẳn là sự quyến rũ tự nhiên đáng ngờ của cô nàng này đã chiếm đoạt được sự quan tâm của hai chàng trai trẻ bất hạnh ấy.

Pansy Parkinson, một học sinh năm thứ tư hoạt bát, xinh đẹp, nói: "Con nhỏ đó thực ra xấu òm, nhưng mà nó giỏi chế ra một Tình Dược, nó khôn ranh lắm. Theo tôi thì đó là cách nó đã quyến rũ con trai."

Dĩ nhiên Tình Dược bị cấm ở trường Hogwarts, và chắc chắn là cụ Dumbledore cần phải điều tra về điều này. Trong lúc này thì những người mong muốn điều lành cho Harry Potter hẳn hy vọng rằng, lần sau, cậu sẽ dâng tặng trái tim mình cho một ứng viên xứng đáng hơn.

Ron rít lên với Hermione trong khi cô bé đăm đăm nhìn xuống bài báo:

"Mình đã nói với bồ rồi mà! Mình đã nói với bồ là đừng có chọc giận mụ Rita Skeeter! Mụ sẽ tô vẽ bồ thành một thứ… một thứ con gái lẳng lơ!"

Hermione hết tỏ ra ngạc nhiên và bắt đầu sặc vì cười. Cô bé lặp lại:

“Con gái lẳng lơ hả?”

Cô bé liếc Ron, người run lên vì những tiếng cười khúc khích bị nén lại.

Hai tai của Ron đỏ lên, nó chống chế:

“Đó là má mình gọi họ như vậy.”

Hermione vẫn cười hì hì, quẳng tờ *Tuần san Nữ Phù Thủy* sang cái ghế trống bên cạnh.

“Nếu đó là cái hay nhứt mà mụ Rita có thể làm, thì quả thật dạo này mụ bất tài quá rồi. Thiệt là một đống rác cũ!”

Cô bé nhìn qua phía đám học sinh nhà Slytherin ngồi bên kia phòng học, cả lũ đang theo dõi Harry và Hermione tỉ mỉ xem hai đứa nó có buồn bực tức giận vì bài báo không. Hermione bèn tặng chúng một nụ cười chế nhạo và một cái vẫy tay, rồi cô bé cùng với Harry và Ron bắt đầu lôi ra các nguyên liệu mà tụi nó cần để bào chế món Thuốc Tăng Trí.

Mười phút sau, lúc đang cầm chày giã một chén bọ hung, Hermione nói:

“Coi vậy, cũng có chỗ mắc cười! Làm sao mà mụ Rita biết được ta?…”

Ron hỏi ngay:

“Biết cái gì? Bồ *chưa từng* pha chế ra cái món Tình Dược đó mà, hay là có thiệt?”

“Đừng có ngu!”

Hermione nạt Ron, rồi lại tiếp tục giã chén bọ hung:

“Không, chẳng qua là… làm sao mà mụ ấy biết Viktor mời

tôi đến thăm anh ấy vào mùa hè?”

Hermione đỏ bừng gương mặt khi nói ra điều này và cố ý tránh ánh mắt của Ron.

Ron làm rớt cái chày của nó, gây nên một tiếng coong thiệt lớn.

“Cái gì?”

Hermione nói lí nhí:

“Anh ấy đã đề nghị với mình sau khi kéo mình ra khỏi hồ. Ngay sau khi ảnh vứt được cái đầu cá mập đi. Bà Pomfrey đưa cho ảnh với mình mỗi người một tấm chăn và ảnh… đại khái là kéo mình ra một chỗ cách xa ban giám khảo để khỏi bị họ nghe thấy, và ảnh nói nếu mình không bận làm gì trong kỳ nghỉ hè, thì mình có muốn…”

“Và bồ nói sao?”

Ron đã lượm cái chày của nó lên, và nghiến nó trên mặt bàn, cách cái cối của nó một tấc rưỡi, bởi vì mắt nó đang nhìn Hermione chằm chằm.

Hermione vẫn nói tiếp:

“Và anh ấy *đúng là có* nói ảnh chưa bao giờ có cảm xúc giống như vậy với bất cứ người nào khác.”

Mặt Hermione bây giờ đỏ đến nỗi Harry cảm thấy được cả sức nóng từ gương mặt Hermione tỏa ra.

“Nhưng mà làm sao mụ Rita Skeeter lại có thể nghe anh ấy nói há? Mụ đâu có mặt ở đó… hay là có? Hổng lẽ mụ cũng có một tấm Áo khoác Tàng hình? Hay có lẽ mụ đã lẻn vào sân

trường để xem cuộc thi đấu…”

Ron vẫn giộng cái chày xuống mặt bàn mạnh đến nỗi cái bàn suýt mẻ, nó lặp lại:

“Vậy chứ bồ nói sao?”

“À, mình mải lo nhìn xem bồ với Harry có ổn không…?”

Một giọng nói lạnh như băng cất lên sau lưng ba đứa làm tụi nó giựt bắn người lên:

“Cô Granger à, dù cho đời sống xã hội của cô chắc chắn hấp dẫn đi nữa, thì tôi cũng phải yêu cầu cô đừng thảo luận đề tài đó trong lớp học của tôi. Trừ nhà Gryffindor mười điểm.”

Thầy Snape đã lướt nhẹ tới bàn của tụi nó trong khi tụi nó còn đang mải mê chuyện trò. Cả lớp bây giờ đều ngoái đầu lại nhìn tụi nó. Malfoy liền tranh thủ cơ hội này mà nhá lên cái phù hiệu POTTER THÚI HOẮC ngang qua căn phòng về phía Harry.

Vớ lấy tờ *Tuần san Nữ Phù thủy,* thầy Snape nói thêm:

“À… lại thêm chuyện đọc lén tạp chí dưới bàn học nữa à? Trừ thêm mười điểm nữa của nhà Gryffindor… Ôi nhưng mà dĩ nhiên…“

Đôi mắt đen của thầy Snape long lên khi ngó thấy bài báo của Rita Skeeter.

“… dĩ nhiên là Potter phải theo dõi sát những mẩu tin báo chí về nó chứ…”

Căn hầm rung lên vì tiếng cười của đám học sinh nhà Slytherin, và một nụ cười khó chịu làm cong làn môi mỏng

của thầy Snape. Để làm cho Harry điên tiết lên, thầy Snape bắt đầu đọc to bài báo.

"Nỗi Khổ Tâm Thầm Kín Của Harry Potter... Ái chà chà…, Potter à, trò đang bị khó ở ra sao đó… *Một thiếu niên có lẽ không giống một thiếu niên nào khác.*"

Harry có thể cảm thấy gương mặt nó nóng bỏng. Thầy Snape ngừng lại ở cuối mỗi dòng để cho bọn Slytherin đệm vô một tràng cười hô hố. Bài báo bị thầy Snape đọc lên nghe chướng tai hơn tới mười lần. Ngay cả Hermione bây giờ cũng đỏ lên như gấc chín.

"*… những người mong muốn điều lành cho Harry Potter hẳn hy vọng rằng, lần sau, cậu sẽ dâng tặng trái tim mình cho một ứng viên xứng đáng hơn.* Thiệt là cảm động."

Thầy Snape nhếch mép cười khinh bỉ, cuộn tờ tạp chí lại và những tràng cười phá lên tiếp tục vang ra từ đám Slytherin.

"Chà. Tôi cho rằng tốt nhứt là nên chia ba trò ra, để cho các trò chú tâm vô các món thuốc hơn cuộc đời tình ái lăng nhăng của các trò. Weasley, trò ngồi tại chỗ. Trò Granger, ra ngồi đằng kia, bên cạnh trò Parkinson. Còn trò, Potter… cái bàn đặt trước bàn của tôi, đi, ngay bây giờ."

Harry tức giận quẳng mớ nguyên liệu và cái cặp của nó vô cái vạc và kéo lê tới trước căn hầm, chỗ cái bàn trống. Thầy Snape đi theo nó, ngồi vô cái bàn giáo viên và ngắm Harry lấy các thứ trong cái vạc của nó ra. Nhứt quyết không nhìn thầy Snape, Harry lại cặm cụi giã tiếp cái chén bọ hung, tưởng tượng ra gương mặt thầy Snape dưới từng cú chày nện xuống.

Khi cả lớp đã ổn định lại, thầy Snape lặng lẽ nói:

"Tất cả những trò báo chí săm soi này dường như thổi phồng thêm cái đầu vốn đã bự của trò, Potter há?"

Harry không trả lời. Nó biết thầy Snape đang thử khiêu khích nó. Trước đây thầy đã làm như vậy. Chắc chắn là thầy đang hy vọng kiếm ra được một cái cớ để trừ của nhà Gryffindor thêm năm chục điểm nữa trước khi hết tiết học.

"Có lẽ trò đang nỗ lực dưới cái ảo tưởng là cả thế giới phù thủy đều mê trò."

Thầy Snape tiếp tục nói bằng giọng nhỏ rí để không ai khác có thể nghe thấy (Harry thì không ngừng giộng chày vô cối bọ hung của nó, mặc dù nó đã dần chúng thành một thứ bột rất mịn rồi).

"Nhưng mà tôi chấp hết những hình ảnh của trò xuất hiện bao nhiêu lần trên báo chí. Đối với tôi, Potter à, trò chẳng là cái gì khác hơn một thằng con nít kinh tởm coi mọi thứ luật lệ quy định đều dưới tầm của nó."

Harry xúc bột bọ hung vô trong cái vạc và bắt đầu cắt củ gừng. Tay nó hơi run nhẹ vì cơn phẫn nộ, nhưng nó vẫn giữ cho mắt nó nhìn xuống, như thể nó không hề nghe những gì thầy Snape đang nói với nó.

Thầy Snape tiếp tục nói với một giọng nhẹ nhàng hơn nhưng mà nguy hiểm hơn.

"Cho nên tôi có lời khuyên tử tế cho trò, Potter à. Cho dù có là một thứ tiếng tăm tầm cỡ đầu kim gút hay cỡ nào đi chăng nữa… nếu tôi mà bắt được trò đột nhập vào văn phòng

tôi một lần nữa…”

Quên béng đi trò giả câm giả điếc từ nãy giờ, Harry tức tối nói:

“Con chưa từng léo hánh tới gần văn phòng của thầy bao giờ.”

“Đừng hòng nói dối ta.”

Đôi mắt đen không lường được ý của thầy Snape dò xét gương mặt Harry:

“Da rắn ráo. Cỏ mang cá. Cả hai thứ đều lấy từ kho nguyên liệu riêng của ta, và ta biết là ai ăn cắp chúng.”

Harry trừng mắt nhìn lại thầy Snape, nhứt định không chớp mắt hay tỏ ra biết lỗi. Sự thật là Harry không hề ăn cắp thứ nào trong hai món đó của thầy Snape. Da rắn ráo là do Hermione chôm của thầy Snape hồi tụi nó học năm thứ hai - tụi nó cần món đó để bào chế món thuốc Đa Dịch - và hồi đó tuy thầy Snape luôn nghi ngờ Harry, nhưng thầy không bao giờ có thể chứng minh được. Còn cỏ mang cá thì, dĩ nhiên, do Dobby nhón một tí.

Harry trắng trợn nói dối:

“Con không hiểu thầy đang nói cái gì.”

Thầy Snape rít lên:

“Trò đã ra khỏi giường ngủ vào cái đêm mà văn phòng ta bị đột nhập. Ta biết điều đó, Potter à. Giờ đây, có thể Moody Mắt-Điên đã gia nhập vô câu lạc bộ những người ái mộ trò, nhưng ta cũng vẫn sẽ không bỏ qua hành vi của trò đâu! Đi lêu

bêu vô văn phòng ta một lần nữa vào ban đêm thì trò, Potter à, đừng có trách ta đó!"

Harry lạnh nhạt đáp:

"Dạ."

Nó quay lại công việc cắt củ gừng:

"Con sẽ giộng điều đó vô đầu nếu như con có bao giờ muốn đi tới đó."

Mắt thầy Snape lóe lên. Thầy thọc một bàn tay vô cái túi áo chùng đen của thầy. Trong một thoáng hoang mang, Harry nghĩ thầy Snape sắp rút ra cây đũa phép để nguyền rủa nó. Nhưng rồi Harry thấy thầy Snape rút ra một cái chai thủy tinh nhỏ đựng một thứ thuốc trong veo tuyệt đối. Harry trợn mắt nhìn cái đó.

Mắt thầy Snape lại long lên đầy nguy hiểm, thầy nói:

"Trò có biết cái này không, Potter?"

Harry đáp, lần này hoàn toàn thành thực:

"Không."

Giọng thầy Snape vang lên hết sức nham hiểm:

"Đây là Veritaserum - một thứ Chân Dược mạnh đến nỗi chỉ cần ba giọt là đủ làm cho trò trút ra những bí mật sâu kín nhứt cho cả lớp này cùng nghe. Hiện giờ việc sử dụng thuốc này được kiểm soát rất chặt chẽ bằng những hướng dẫn của Bộ Pháp thuật. Nhưng mà trừ khi trò liệu hồn trò, nếu không thì trò có thể thấy bàn tay ta nhẫu gọn món thuốc này - thầy nhè nhẹ lắc cái chai thủy tinh - vô món nước bí rợ trò uống mỗi

tối. Và rồi, Potter à… rồi ta sẽ tìm ra được sự thật là trò có từng léo hánh đến văn phòng ta lần nào chưa.”

Harry không nói gì. Nó lại quay về tỉ mẩn xắt củ gừng, cầm con dao lên, một lần nữa bắt đầu xắt gừng thành từng lát mỏng. Nó không thích tiếng Chân Dược đó chút nào, nó cũng không muốn tạo dịp cho thầy Snape cho nó nếm thử một chút. Nó kềm lại một cơn rùng mình khi nghĩ đến điều gì có thể bật ra khỏi miệng nó nếu như thầy Snape cho nó uống Chân Dược… Ngoài chuyện khiến cho cả đống người bị vạ lây - trước tiên là Hermione và Dobby - nó cũng còn có cả đống chuyện khác mà nó muốn giấu đi… như cái chuyện nó có liên lạc với chú Sirius… và - ruột gan nó quặn lên với ý nghĩ này - cảm xúc của nó về Cho… Nó cho mớ gừng xắt nhuyễn vô trong vạc, và tự hỏi nó có nên bắt chước thầy Moody và từ nay chỉ uống từ cái be sành riêng của mình mà thôi không.

Có một tiếng gõ cửa phòng học. Thầy Snape nói, giọng bình thường:

“Mời vào.”

Lớp học nhìn quanh khi thấy ông Karkaroff bước vào. Mọi người đều nhìn ông ta khi ông đi về phía bàn giấy của thầy Snape. Ông ta xoắn ngón tay quanh chòm râu dê của mình và tỏ ra nhấp nhổm lắm.

Khi đến gần bàn thầy Snape, ông Karkaroff đột ngột bảo:

“Chúng ta cần nói chuyện.”

Ông ta dường như quyết tâm không cho ai nghe điều mà ông ta nói, nên ông hầu như không hề hé môi; như thể ông ta

là một kẻ nói bằng bụng hạng xoàng. Harry tiếp tục để mắt vào món gừng xắt mỏng, nhưng tai dỏng lên chăm chú lắng nghe.

Thầy Snape nói rù rì:

"Sau giờ học tôi sẽ nói chuyện với anh, anh Karkaroff à."

Nhưng ông Karkaroff ngắt lời thầy:

"Tôi muốn nói ngay bây giờ, trong khi anh còn chưa thể vuột đi chỗ khác, anh Severus à. Hổm rày anh cứ tránh né tôi."

Thầy Snape ngắt lời:

"Chờ sau buổi học đã."

Giả bộ cầm một cái ly đo lường dung tích để xem coi nó đã rót đủ mật con tatu chưa, Harry lén liếc nhìn hai người lớn này một cái. Ông Karkaroff thì tỏ ra hết sức lo lắng, còn thầy Snape thì giận dữ hết biết.

Ông Karkaroff cứ lảng vảng bên bàn giấy của thầy Snape suốt thời gian còn lại của buổi học môn Độc Dược dài những hai tiết. Ông ta dường như có ý định ngăn cản thầy Snape khỏi chuồn mất khi kết thúc buổi học. Vì quá nôn nóng muốn nghe điều ông Karkaroff nói, Harry cố tình đánh đổ chai mật tatu khi chỉ còn hai phút nữa là chuông reo tan học, nhờ đó nó có cớ thụp xuống phía dưới cái vạc và lau chùi cái sàn trong khi những học sinh khác đi ra khỏi lớp.

Nó nghe thầy Snape cự nự ông Karkaroff:

"Chuyện gì mà khẩn cấp vậy?"

"Chuyện này."

Harry dòm từ sau mép cái vạc của nó, thấy ông Karkaroff vén tay áo trái của tấm áo chùng lên để chỉ cho thầy Snape cái gì đó trên cánh tay trước của ông. Ông Karkaroff nói, vẫn cố gắng hết sức để không cần cử động môi.

"Anh thấy không? Chưa bao giờ nó rõ như vầy, chưa bao giờ kể từ khi…"

Thầy Snape càu nhàu:

"Dẹp đi!"

Đôi mắt đen của thầy Snape quét qua khắp lớp học. Giọng ông Karkaroff bắt đầu bối rối:

"Nhưng anh ắt hẳn đã nhận thấy…"

Thầy Snape chặn họng ông Karkaroff:

"Chúng ta nói chuyện đó sau, anh Karkaroff! Potter, trò đang làm gì đó?"

Harry đứng thẳng lên và đưa cho thầy Snape coi tấm khăn lau ướt nhẹp mà nó đang cầm. Nó nói giọng vô tội:

"Thưa thầy, con lau chùi mật tatu mà con lỡ tay làm đổ."

Ông Karkaroff quay gót và sải bước dài đi ra khỏi căn phòng dưới tầng hầm. Trông ông vừa có vẻ lo lắng, vừa có vẻ tức giận. Không muốn ở lại một mình với thầy Snape đang cực kỳ tức giận, Harry quăng sách và nguyên vật liệu của nó vô cặp và ra khỏi phòng bằng tốc độ nhanh nhứt để kể cho Ron và Hermione nghe chuyện mà nó vừa chứng kiến.

Vào buổi trưa ngày hôm sau, Harry, Ron và Hermione rời khỏi tòa lâu đài chỉ để nhận thấy một mặt trời bạc yếu ớt chiếu

rọi xuống sân trường. Thời tiết đã ôn hòa nhất so với mọi lúc khác trong năm. Và vào lúc mà tụi nó đi tới làng Hogsmeade, cả ba đứa đã cởi áo khoác ra và vắt áo trên vai. Đồ ăn mà chú Sirius dặn, tụi nó mang theo trong cái túi của Harry; tụi nó đã chôm được một tá đùi gà, một ổ bánh mì, và một bình đựng nước bí rợ mà cả bọn đã thó trong bữa ăn trưa.

Mấy đứa đi vô tiệm áo quần phù thủy *Giẻ Vui* để mua một món quà cho Dobby. Ở đó tụi nó khoái chí chọn lựa những đôi vớ khủng khiếp nhứt mà tụi nó có thể tìm ra, gồm một đôi trang trí bằng những tia sọc vàng và ngôi sao bạc, và một đôi vớ khác kêu gào thảm thiết khi trở nên quá nặng mùi. Sau đó, lúc một giờ rưỡi, tụi nó đi ngược lên đường High, ngang qua đường Dervish và Banges, rồi đi miết ra ngoài rìa làng.

Trước đây Harry chưa bao giờ đi theo hướng này. Con đường mòn quanh co dẫn tụi nó đi ra tuốt ngoài vùng đồng quê hoang dã chung quanh làng Hogsmeade. Ở đây càng lúc càng thưa vắng lần những căn chòi, còn vườn tược thì rộng ra. Harry, Ron và Hermione đi bộ hướng về phía chân núi mà làng Hogsmeade nằm nép dưới bóng. Rồi tụi nó quẹo ở một góc đường và nhìn thấy cuối con đường mấy bậc thềm để trèo qua hàng rào. Ở đó, một con chó đen khổng lồ lông lá bù xù đang ngồi đợi tụi nó, hai chân trước của con chó đặt trên thanh chắn hàng rào cao nhứt, miệng nó thì ngậm mấy tờ báo. Con chó trông hết sức quen thuộc…

Khi tụi nó đến gần, Harry nói:

“Thưa chú Sirius!”

Con chó đen hít hít cái túi đồ ăn của Harry một cách háo

hức lắm, đuôi nó ngoe nguẩy rồi nó quay lại, bắt đầu chạy lon ton xa khỏi tụi nhỏ, băng qua một bãi đất có nhiều bụi cây lúp xúp chạy dài tới chân núi lởm chởm đá. Harry, Ron và Hermione cùng trèo lên bậc thang bắc qua tường để chạy theo con chó.

Chú Sirius dẫn tụi nó đến tận chân núi, nơi mặt đất phủ đầy đá cuội và đá tảng. Với bốn chân thì chú Sirius rất dễ dàng băng qua vùng đất đó, nhưng với Harry, Ron và Hermione thì tụi nó gần đứt hơi khi đi theo chú Sirius. Tụi nó đi theo chú Sirius lên càng lúc càng cao, leo hẳn lên lưng núi. Trong gần nửa tiếng đồng hồ tụi nó trèo lên một lối mòn dốc, ngoằn ngoèo và lởm chởm đá, bám theo cái đuôi ve vẩy của chú Sirius. Đứa nào cũng toát mồ hồi dưới ánh mặt trời, cái quai đeo của cái túi đồ ăn trì xuống, cắt vai Harry đau ê ẩm.

Và rồi, cuối cùng, chú Sirius lẩn đi đâu mất, và khi tới được cái nơi mà chú đã biến mất, tụi nó thấy một cái khe hẹp nẻ ra giữa vách đá. Tụi nó lách vô trong và thấy mình ở trong một cái hang mát lạnh được chiếu sáng mờ mờ. Ở cuối hang là con Bằng-Mã Buckbeak bị cột dây thừng, một đầu dây thừng cột vòng qua một tảng đá bự chần vần. Buckbeak là một con vật nửa mình sau là mình ngựa màu xám, còn nửa kia là chim đại bàng khổng lồ. Con mắt màu cam dữ tợn của con Buckbeak quắc lên khi nhìn thấy ba đứa Harry, Ron và Hermione. Cả ba đứa nó bèn cúi thật thấp để chào con Bằng-Mã, và sau khi xem xét chúng một cách độc đoán trong chốc lát, Buckbeak khuỵu hai đầu gối của đôi chân trước có vảy, và cho phép Hermione nhào tới trước vỗ về cái cổ lông vũ của Buckbeak. Riêng Harry thì mải nhìn con chó đen đang biến trở

lại thành người cha đỡ đầu của nó.

Chú Sirius mặc bộ áo chùng xám tơi tả; cái bộ mà chú đã mặc từ khi đào thoát khỏi nhà tù Azkaban. Mái tóc đen của chú đã dài hơn so với khi chú xuất hiện trong lò sưởi, và mái tóc lại rối xù và xỉn màu đi. Trông chú ốm nhom.

Sau khi nhả tờ *Nhật báo Tiên tri* ra và quăng nó xuống sàn cái hang, chú Sirius nói:

"Thịt gà!"

Harry mở cái túi xách của nó, lấy ra một mớ đùi gà và bánh mì.

Chú Sirius mở gói ra, cầm lấy một cái đùi bự, ngồi xuống sàn hang, dùng răng cắn xé một miếng lớn và nói:

"Cám ơn con. Lâu nay chú sống chủ yếu bằng thịt chuột. Không thể ăn trộm quá nhiều thực phẩm ở làng Hogsmeade; chú bắt đầu gây chú ý rồi."

Chú nhe răng cười với Harry, nhưng Harry cười đáp lại chú một cách bất đắc dĩ. Harry hỏi:

"Chú làm gì ở đây vậy chú Sirius?"

Chú Sirius gặm khúc xương gà y như kiểu một con chó gặm xương và nói:

"Làm bổn phận của một người cha đỡ đầu. Đừng lo lắng con à, chú giả dạng một con chó hoang rất dễ thương."

Chú vẫn còn cười, nhưng nhận thấy vẻ lo âu trên gương mặt Harry, chú nói một cách nghiêm trang hơn:

"Chú muốn có mặt tại chỗ. Bức thư cuối cùng của con…

Chà, chúng ta hãy chỉ nói là sự việc đang trở nên ám muội hơn. Sáng nào chú cũng đi chôm báo người ta liệng đi, và chỉ đọc sơ qua là chú thấy chú không phải là người duy nhứt thấy việc này đáng lo lắng."

Chú hất đầu về phía những tờ *Nhật báo Tiên tri* vàng khè nằm trên sàn hang, Ron lượm lên và mở ra đọc. Nhưng Harry vẫn đăm đăm nhìn chú Sirius lo lắng:

"Nếu họ bắt được chú thì sao? Nếu họ nhìn thấy chú thì sao?"

Chú Sirius nhún vai và tiếp tục thưởng thức đùi gà:

"Ba đứa con và cụ Dumbledore là những người duy nhứt biết là chú có thuật biến hình hóa thú."

Ron huých cùi chỏ vô Harry và đưa nó mấy tờ *Nhật báo Tiên tri*. Có hai tờ, một tờ mang cái tít lớn: *Bệnh bí mật của Bartemius Crouch.* Bài thứ hai: *Phù thủy của Bộ Pháp Thuật vẫn còn mất tích… Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật giờ đây đích thân can dự.*"

Harry đọc lướt qua câu chuyện về ông Crouch. Từng cụm từ đập vào mắt nó: *Chưa hề xuất hiện nơi công cộng từ tháng mười một… nhà cửa có vẻ hoang vắng… Bệnh viện Thánh Mungo chuyên trị Thương tích và Bệnh tật Pháp thuật từ chối bình luận… Bộ Pháp Thuật không xác nhận những tin đồn về bệnh tật trầm trọng…*

Harry nói chậm chạp:

"Họ làm cho câu chuyện nghe như thể ông ấy sắp chết vậy. Nhưng ông ấy không thể nào bệnh nặng đến nước đó nếu ông

ấy còn xoay sở đến đây được…”

Ron thông báo cho chú Sirius:

“Anh của cháu là trợ lý của ông Crouch. Ảnh nói ông Crouch bệnh vì công việc quá nhiều.”

Harry vẫn đọc bài báo, nói chậm rãi:

“Ổng *đúng là* trông có vẻ bệnh thiệt, vào cái lần gần nhất mà con nhìn thấy ổng nhứt, cái đêm mà tên con bị bỏ vô Cốc Lửa đó…”

“Cho đáng đời ổng về chuyện ổng đuổi Winky!”

Hermione nói, trong giọng cô bé có chút đanh đá. Cô bé đang vỗ về Buckbeak, con Bằng-Mã đang nhai rau ráu mấy khúc xương gà mà chú Sirius bàn giao cho nó. Cô bé nói tiếp:

“Con dám cá là bây giờ ổng hối tiếc là ổng đã làm như vậy… con dám cá là bây giờ ổng mới cảm thấy sự khác biệt khi không còn Winky ở bên cạnh chăm sóc ổng nữa.”

Ron quăng cho Hermione một cái nhìn u ám, nói nhỏ với chú Sirius:

“Hermione bị chuyện gia tinh ám ảnh.”

Nhưng chú Sirius tỏ ra rất quan tâm:

“Ông Crouch đuổi gia tinh của ổng à?”

“Dạ, ở trận Quidditch Cúp Thế Giới.”

Harry kể lại câu chuyện về sự xuất hiện của Dấu hiệu Hắc ám, và Winky bị phát hiện tại trận với cây đũa phép của Harry còn nắm chặt trong tay, rồi ông Crouch đã nổi giận hết sức như thế nào. Khi Harry kể xong, chú Sirius lại đứng lên và bắt đầu

đi qua đi lại trong cái hang.

Một lát sau chú nói, tay cầm một cái đùi gà mới vung vào không trung:

"Để chú sắp xếp câu chuyện này lại cho có lớp lang thứ tự. Các con nhìn thấy con gia tinh đầu tiên ở Khán đài Danh dự. Chị ta đang giữ chỗ cho ông Crouch, đúng không?"

Harry, Ron và Hermione cùng nói:

"Dạ, đúng."

"Nhưng ông Crouch lại không đến xem trận đấu?"

Harry nói:

"Dạ không. Con nghĩ là ông ấy bận quá."

Chú Sirius lại im lặng đi qua đi lại quanh cái hang. Rồi chú nói:

"Harry à, sau khi rời khán đài danh dự, con có kiểm tra coi cây đũa phép còn trong túi áo của con không?"

Harry suy nghĩ kỹ lắm:

"Ơ… không. Con không cần dùng đến nó cho mãi tới khi con đi vào rừng. Và khi con đặt tay vào túi áo tìm nó thì chỉ tìm thấy cái ống dòm pháp thuật mà thôi."

Harry chăm chú nhìn chú Sirius:

"Có phải ý chú nói là cái kẻ nào đó gọi hiện lên Dấu hiệu Hắc ám đã ăn cắp cây đũa phép của con từ Khán đài Danh dự?"

Chú Sirius nói:

“Điều đó có thể lắm.”

Hermione khẳng định:

“Winky không ăn cắp cây đũa phép đó!”

Đôi mày của chú Sirius cau lại khi chú tiếp tục đi qua đi lại, chú nói:

“Con gia tinh đó không phải là kẻ duy nhứt có mặt trên khán đài Danh dự. Còn những ai khác nữa ngồi sau lưng các con?”

Harry đáp:

“Cả đống người ấy. Một số bộ trưởng Bungari, ông Cornelius Fudge…, gia đình Malfoy…”

Ron đột ngột la lên:

“Gia đình Malfoy!”

Ron la lớn đến nỗi tiếng nói nó vang dội khắp hang khiến con Buckbeak phải hất hất cái đầu lên một cách bồn chồn. Nó cả quyết:

“Con dám cá kẻ cắp chính là Lucius Malfoy!”

Chú Sirius hỏi:

“Còn ai nữa không?”

Harry nói:

“Không còn ai hết.”

Hermione nhắc :

“Còn chứ. Còn có ông Ludo Bagman nữa.”

“Ừ, phải.”

Chú Sirius vẫn tiếp tục đi qua đi lại. Chú nói:

“Chú không biết nhiều về ông Bagman ngoại trừ chuyện trước đây ổng vốn là Tấn thủ của đội Ong Bắp cày Wimbourne. Ông ta trông như thế nào?”

Harry nói:

“Dạ, ổng tốt thôi, ổng cứ đề nghị giúp đỡ con hoài trong các cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật.”

Chú Sirius càng tư lự hơn nữa:

“Bây giờ ổng còn muốn giúp không? Chú cứ thắc mắc hoài tại sao ổng lại làm như vậy?”

Harry nói:

“Ổng nói là ổng thấy khoái con.”

“Hừm!”

Chú Sirius tỏ ra hết sức ưu tư.

Hermione nói với chú Sirius :

“Tụi con nhìn thấy ông trong rừng ngay trước khi Dấu hiệu Đen xuất hiện.”

Cô bé quay lại hỏi Ron và Harry:

“Còn nhớ không?”

Ron nói:

“Ừ, nhưng mà ổng không ở lại trong rừng, đúng không? Lúc mà tụi mình báo cho ổng về cái vụ bạo động xong là ổng đi ngay ra chỗ cắm trại mà.”

Hermione phản pháo:

“Làm sao bồ biết được? Làm sao bồ biết là ổng độn thổ tàng hình tới chỗ nào chứ?”

Ron ngờ vực hỏi:

“Thôi đi mà! Có phải bồ muốn nói là bồ nghi ông Ludo Bagman đã gọi hiện lên Dấu hiệu Đen không?”

Hermione bướng bỉnh nói:

“Ổng gọi lên thì có lý hơn là Winky.”

Ron nhìn chú Sirius đầy ngụ ý:

“Con đã nói với chú rồi, con đã nói với chú là Hermione bị vụ gia tinh ám ảnh mà…”

Nhưng chú Sirius giơ tay lên để bảo Ron im đi:

“Khi Dấu hiệu Hắc ám được gọi lên, và con gia tinh bị phát hiện là đang cầm cây đũa phép của Harry, thì ông Crouch làm gì?”

Harry nói:

“Ổng đi lùng soát các bụi rậm, nhưng không còn ai khác ở đó hết.”

Chú Sirius đi qua đi lại, lẩm bẩm:

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên là ổng muốn đổ chuyện đó cho bất cứ ai chứ không phải cho con gia tinh của chính ổng… và sau đó ổng đuổi con gia tinh đó à?”

Hermione nói bằng giọng đã hăng lên:

“Đúng vậy. Ổng đuổi chị ấy, chỉ vì chị ấy đã không ở lại

trong lều để cho đám đông hỗn loạn dẫm chị ấy bẹp dí đi…”

Ron nói:

“Hermione ơi, bồ có chịu tha cho cái vụ gia tinh được không?”

Chú Sirius lắc đầu nói:

“Hermione có cách đánh giá ông Crouch tốt hơn con, Ron à. Nếu con muốn biết một người đàn ông là người như thế nào, thì cứ xem cái cách ông ta đối xử với những người thấp kém hơn mình, chứ không phải với kẻ ngang hàng mình.”

Chú đưa một bàn tay lên vuốt gương mặt đầy râu ria chưa cạo, rõ ràng là chú đang suy nghĩ nát óc.

“Tất cả vụ vắng mặt này của ông Crouch… ổng đã mất công để bảo đảm là gia tinh của ổng xí được chỗ cho ổng ở trận Cúp Quidditch Thế Giới, thế mà rồi ổng lại chẳng thèm đến mà xem. Ổng đã tốn công sức vất vả để phục hồi lại cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật, và rồi cũng thôi, không thèm tới dự nữa… Chẳng giống chính ông Crouch chút nào. Nếu trước đây mà ổng chịu nghỉ làm vì bệnh, dẫu chỉ một ngày đi chăng nữa, thì chú dám nuốt trọng con Buckbeak cho mà coi.”

Harry nói:

“Vậy là chú có biết ông Crouch hả?”

Gương mặt chú Sirius tối sầm lại. Trông chú bỗng nhiên có vẻ hăm he đáng sợ như vào cái buổi tối đầu tiên Harry gặp mặt chú, cái buổi tối mà Harry vẫn còn tưởng chú Sirius là một kẻ sát nhân. Chú nói nhỏ:

“À, chú biết ông Crouch rõ chứ. Ông là người đã ra lệnh giam chú vào ngục Azkaban… mà không cần xét xử.”

Ron và Hermione cùng thốt lên:

“Cái gì?”

Harry nói:

“Chắc là chú nói chơi!”

Chú Sirius cắn một miếng đùi gà nữa, nói:

“Không, chú không nói đùa. Các con có biết là ông Crouch trước đây vốn là Bộ trưởng Bộ Thi hành Luật Pháp thuật không?”

Harry, Ron và Hermione cùng lắc đầu. Chú Sirius nói:

“Ông ấy được coi như ứng viên hàng đầu cho chức Bộ trưởng Bộ Pháp thuật kế tiếp. Barty Crouch là một pháp sư vĩ đại, có Pháp thuật hùng mạnh… và ham hố quyền lực.”

Đọc được nét mặt của Harry, chú Sirius nói:

“Nhưng ổng chẳng đời nào là một kẻ ủng hộ Voldemort. Không, ông Barty Crouch luôn luôn lớn tiếng chống lại phe Hắc ám. Nhưng mà rồi cũng có nhiều kẻ vốn chống lại phe Hắc ám mà… Chà, con không hiểu được đâu… các con còn nhỏ quá…”

Ron nói, giọng nó có vẻ tức tối:

“Ba của con cũng nói vậy hồi ở trận Cúp Thế Giới. Sao chú không thử nói coi tụi con có hiểu không?”

Một nụ cười thoáng qua gương mặt hốc hác của chú Sirius.

“Được rồi, chú sẽ cố gắng…”

Chú lại đi qua đi lại trong cái hang, rồi nói:

“Thử tưởng tượng là Voldemort đang cầm quyền lúc này mà xem. Các con không biết những kẻ ủng hộ hắn là ai, không biết ai đang làm việc cho hắn và ai thì không. Các con biết hắn có thể kiểm soát người ta đến mức có thể khiến họ làm những điều khủng khiếp mà họ không thể nào tự mình dừng tay lại được. Các con phát sợ chính mình, sợ cả gia đình mình, bạn bè mình. Mỗi tuần lại có thêm nhiều tin tức về nhiều cái chết hơn, nhiều vụ mất tích hơn, nhiều vụ tra tấn hơn… Bộ Pháp thuật thì rối tinh beng lên, họ không biết phải làm gì, họ cố gắng giấu dân Muggle mọi chuyện, nhưng đồng thời, dân Muggle cũng bị giết. Khủng bố khắp nơi… Hoảng loạn… rối rắm… Đó là tình trạng trước đây khi Voldemort còn hùng mạnh.

“Chà, thời thế như vậy làm lộ ra cái tốt nhứt trong một số người cũng như cái xấu nhứt trong một số người. Những nguyên tắc của ông Crouch có lẽ có hiệu quả tốt lúc ban đầu…, chú cũng không rõ nữa. Ông thăng quan tiến chức nhanh chóng trong Bộ Pháp thuật, và bắt đầu đưa ra những biện pháp rất khắc nghiệt chống lại những kẻ ủng hộ Voldemort. Các Thần Sáng được trao cho nhiều quyền hạn mới - chẳng hạn quyền được giết chứ không chỉ quyền bắt giữ. Và chú không phải là người duy nhứt bị tống thẳng vô tay bọn Giám ngục Azkaban mà không cần xét xử. Ông Crouch dùng bạo lực để trấn áp bạo lực và cho phép dùng Lời Nguyền Không Thể Tha Thứ chống lại cả những kẻ dù mới chỉ là đối tượng tình nghi. Chú có thể nói là ông ta trở nên tàn ác và hung tợn không kém gì nhiều kẻ bên phe Hắc ám. Nhưng các

con chú ý, ông Crouch cũng có những kẻ ủng hộ ông, nhiều người đã nghĩ rằng ông đang thi hành những biện pháp đúng đắn và nhiều phù thủy cùng pháp sư còn hô hào vận động cho ông nắm quyền hành ở Bộ Pháp thuật nữa kìa. Khi Voldemort biến mất, thì vấn đề ông Crouch nắm quyền hành tối cao chỉ còn là vấn đề thời gian. Nhưng rồi một chuyện không may lắm xảy ra…"

Chú Sirius mỉm cười u ám:

"Con trai của chính ông Crouch bị bắt cùng với một nhóm Tử Thần Thực Tử khi bọn đó tìm cách chạy chọt ra khỏi nhà ngục Azkaban. Rõ ràng là bọn đó đang tìm cách tìm kiếm Voldemort và đưa hắn trở lại nắm quyền lực."

Hermione há hốc miệng hỏi:

"Con trai của ông Crouch bị bắt?

Chú Sirius quăng khúc xương gà cho con Buckbeak, tự gieo mình xuống đất, ngồi phịch bên cạnh ổ bánh mì và bẻ ổ bánh làm hai. Chú nói:

"Phải. Chú nghĩ đó thiệt là một cú sốc tồi tệ cho ông già Barty Crouch. Lẽ ra ổng nên dành nhiều thì giờ hơn để chăm sóc gia đình, đúng không? Lẽ ra ổng nên thỉnh thoảng đi làm về sớm hơn… để tìm hiểu chính đứa con trai của mình."

Chú Sirius bắt đầu nhai ngấu nghiến những miếng bánh mì bự. Harry hỏi:

"Con trai ông Crouch *có phải là* Tử Thần Thực Tử không?"

Chú Sirius vẫn đang nuốt bánh mì:

“Không biết được. Khi con trai ông bị đưa vào ngục, bản thân chú đã nằm trong ngục Azkaban rồi. Những thông tin này toàn là những thứ chú biết được từ khi chú ra khỏi nhà ngục đó. Thằng con ổng chính xác là đã bị bắt chung với một nhóm người mà chú dám đem sinh mạng ra cá rằng bọn họ là Tử Thần Thực Tử. Nhưng cũng có thể thằng nhỏ ở thế tình ngay lý gian, như con gia tinh Winky chẳng hạn.”

Hermione thì thầm:

“Ông Crouch có tìm cách đem con trai ổng ra khỏi nhà tù không?”

Chú Sirius bật ra một tiếng cười nghe giống như tiếng chó sủa hơn:

“Ông Crouch đem con trai mình ra tù hả? Chú cứ tưởng con đánh giá đúng ông Crouch chứ, Hermione! Bất cứ điều gì đe dọa làm mờ đi thanh danh của ổng đều phải bị dẹp đi hết; ổng đã dành cả đời để phấn đấu trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp thuật. Các con đã thấy ổng đuổi cổ không thương tiếc một con gia tinh tận tụy chỉ vì nó khiến ổng lại một lần nữa dính dáng tới Dấu hiệu Hắc ám rồi đó. Chẳng lẽ điều đó không nói cho các con biết ông ta là người như thế nào sao? Tình phụ tử của ông Crouch chỉ đủ sâu nặng để ông đưa thằng con đến phiên xử, và theo đánh giá chung, thì điều đó cũng chẳng khác gì hơn một cái cớ để Crouch chứng tỏ là ông ghét thằng con ổng đến mức nào… khi ổng tống nó vô ngục Azkaban.”

Harry lặng lẽ nói:

“Ổng giao chính con ổng cho bọn Giám ngục Azkaban à?”

Chú Sirius lúc này trông không còn vui vẻ chút xíu nào:

"Đúng vậy. Chú đã nhìn thấy các Giám ngục Azkaban mang thằng nhỏ vô ngục, chú đứng sau chấn song phòng giam của chú mà nhìn họ. Thằng con ổng chỉ chừng mười chín tuổi. Họ đem thằng nhỏ giam trong một buồng gần buồng giam của chú. Khi trời sụp tối thì thằng nhỏ gào khóc đòi gặp má nó. Nhưng vài ngày sau nó trở nên lặng lẽ hơn… cuối cùng thì tất cả đều trở nên lặng lẽ… ngoại trừ khi đám tù nhân thét lên trong khi ngủ…"

Trong chốc lát, cái nhìn u uẩn trong đôi mắt của chú Sirius dịu đi và trở nên nhẹ nhàng hơn bao giờ hết, như thể những cánh cửa chớp đã được đóng lại đằng sau chúng. Harry hỏi:

"Vậy là anh ấy vẫn còn ở trong ngục Azkaban?"

Chú Sirius nói, giọng u ám:

"Không, không, thằng nhỏ không còn ở trong đó nữa. Một năm sau khi bị đưa vào đó thì nó chết."

"Ảnh *chết*?"

Chú Sirius cay đắng nói:

"Nó không phải là kẻ duy nhứt. Hầu hết người bị đưa vào đó đều phát điên, và nhiều người cuối cùng chẳng ăn uống gì cả. Họ mất đi lòng ham sống. Và vì bọn Giám ngục Azkaban đánh hơi được Thần Chết, cho nên chỉ cần thấy bọn chúng kích động lên là người ta biết ngay rằng Thần Chết đang đến. Khi mới vô tù thì thằng nhỏ đã có vẻ bệnh nặng rồi. Ông Crouch là một thành viên quan trọng của hội đồng bộ trưởng, ổng và vợ ổng được cho phép vào thăm con trên giường hấp

hối. Đó là lần cuối cùng chú nhìn thấy ông Barty Crouch, ổng dìu bà vợ đi không nổi ngang qua buồng giam của chú. Bà ấy cũng chết sau đó một thời gian ngắn, có vẻ như vậy. Đau khổ quá. Chết dần chết mòn như đứa con trai. Ông Crouch không bao giờ trở lại nhận xác con trai. Bọn Giám ngục Azkaban chôn thằng nhỏ bên ngoài pháo đài; chú đã nhìn thấy họ làm điều đó."

Chú Sirius quăng đi miếng bánh mì mà chú vừa đưa lên miệng, và thay vì ăn tiếp, chú cầm cái chai đựng nước bí rợ đưa lên miệng và uống cạn. Chú chùi miệng bằng mu bàn tay và tiếp tục nói:

"Vậy là ông Crouch mất tất cả ngay khi tưởng mình đã đạt được tất cả. Mới phút trước đó ông là một anh hùng, chuẩn bị trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp thuật… mà chỉ phút sau đó, con trai chết, vợ chết, thanh danh gia đình bị ô nhục, và thế là, từ khi ra tù chú nghe nói, tiếng tăm của ổng tiêu tan. Sau khi thằng nhỏ chết rồi, người ta bắt đầu cảm thấy cảm thông với thằng nhỏ một chút, bắt đầu thắc mắc vì đâu mà một thanh niên tử tế thuộc một gia đình danh giá như vậy lại ra nông nỗi ấy. Người ta kết luận là cha nó hẳn đã không hề quan tâm chăm sóc nó. Thành ra ông Cornelius Fudge mới giành được chức Bộ trưởng Bộ Pháp thuật, còn ông Crouch thì bị đẩy qua Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế."

Sự im lặng kéo dài sau khi chú Sirius kể xong câu chuyện. Harry đang nghĩ đến cái cách mà con mắt của ông Crouch suýt lồi ra khi ông nhìn xuống con gia tinh không biết vâng lời của ông hồi ở trong rừng, sau trận đấu Cúp Thế Giới. Thì ra, đây hẳn là lý do khiến ông Crouch phản ứng quá dữ dội với Winky

khi nó bị phát giác dưới Dấu hiệu Hắc ám. Hẳn là chuyện đó đã gợi lên những ký ức đau buồn về đứa con trai của ông, và vụ tai tiếng cũ, cùng với sự rớt đài nhục nhã của ông ở Bộ Pháp thuật.

Harry nói với chú Sirius:

"Thầy Moody nói ông Crouch bị chuyện lùng bắt phù thủy Hắc ám ám ảnh."

Chú Sirius gật đầu:

"Ừ, chú cũng nghe nói chuyện đó đã trở thành một thứ bệnh điên của ổng. Theo ý chú thì ông ta hẳn còn tin là ông có thể lấy lại được sự tin yêu của công chúng trước đây bằng cách bắt cho được một Tử Thần Thực Tử nữa."

Ron nhìn Hermione nói với vẻ chiến thắng:

"Và ông ta đã lẻn vào trường Hogwarts để lục lọi văn phòng thầy Snape!"

Chú Sirius nói:

"Ừ, và điều đó chẳng có nghĩa gì hết."

Ron kêu lên:

"Dạ, có chứ!"

Nhưng chú Sirius lắc đầu:

"Nghe đây, nếu ông Crouch muốn điều tra ông Snape, thì tại sao ông lại không đến làm giám khảo cuộc thi đấu? Đó là một cái cớ lý tưởng để ông thường xuyên thăm viếng trường Hogwarts và để mắt canh chừng ông Snape."

"Vậy thì theo chú, thầy Snape có âm mưu gì đó sao?"

Harry vừa nêu câu hỏi thì Hermione đã ngắt lời nó:

“Cho dù bồ nói gì đi nữa mình cũng chẳng nghe đâu. Cụ Dumbledore tin tưởng thầy Snape…”

Ron mất kiên nhẫn:

“Thôi mà, Hermione ơi. Mình biết là cụ Dumbledore rất sáng suốt và thế này thế nọ, nhưng điều đó không có nghĩa là một phù thủy Hắc ám thực sự tinh ranh không thể bịp được cụ…”

“Vậy thì tại sao thầy Snape lại cứu mạng Harry hồi năm thứ nhứt? Tại sao thầy không để mặc cho Harry chết?”

“Mình không biết - có lẽ ổng sợ cụ Dumbledore tống cổ ổng ra khỏi trường…”

Harry nói lớn lên, làm Ron và Hermione ngừng cãi nhau để lắng nghe.

“Chú nghĩ sao, chú Sirius?”

Chú Sirius nói, trầm ngâm nhìn Ron và Hermione.

“Chú nghĩ cả hai đứa con có đồng một quan điểm. Từ khi phát hiện ra Snape đang dạy ở trường Hogwarts, chú cứ tự hỏi tại sao cụ Dumbledore lại tuyển dụng ông ta. Ông Snape luôn mê Nghệ thuật Hắc ám, và cả trường đều biết chuyện đó. Hồi học chung với chú, ổng là một kẻ gian xảo, nịnh hót, tóc tai chẹp bẹp.”

Chú Sirius nói thêm, khiến cho Harry và Ron ngó nhau nhe răng cười.

“Khi mới vô trường, ông Snape biết nhiều lời nguyền hơn

cả nửa số học sinh năm thứ bảy, và ông là một đứa trong băng Slytherin mà gần hết bọn trong băng này sau đó đã trở thành Tử Thần Thực Tử."

Chú Sirius xòe mấy ngón tay ra và bắt đầu kể tên:

"Rosier và Wilkes - cả hai cùng bị các Thần Sáng giết chết một năm trước khi Voldemort sa cơ thất thế. Cặp vợ chồng Lestranges, đang ở trong ngục Azkaban. Avery - theo như chú nghe ngóng được, thì hắn đã luồn lách tai qua nạn khỏi nhờ nói rằng hắn đã bị ép phải hành động dưới lời nguyền Độc Đoán - hắn vẫn đang bị truy lùng. Nhưng theo như chú biết, ông Snape thậm chí lại không hề bị cáo buộc là một Tử Thần Thực Tử. Nhưng chuyện đó cũng không quan trọng mấy. Vẫn còn có cả lũ chưa bị bắt bao giờ. Và ông Snape chắc chắn đủ khôn khéo để giữ cho mình không bị dây vào rắc rối."

Ron nói :

"Thầy Snape biết khá rõ ông Karkaroff, nhưng lại muốn giấu chuyện này."

Harry nói ngay:

"Đúng vậy, phải chi chú thấy được bộ mặt của thầy Snape khi ông Karkaroff xuất hiện trong lớp Độc Dược ngày hôm qua! Ông Karkaroff muốn nói chuyện với thầy Snape, ổng nói là sao thầy Snape cứ lẩn tránh ổng. Coi bộ ổng lo lắng lắm. Ổng cho thầy Snape coi cái gì đó trên cánh tay của ổng, nhưng con không sao thấy được đó là cái gì."

Chú Sirius hỏi, lộ vẻ hoang mang, lo lắng:

"Hắn cho ông Snape coi cái gì đó trên tay hắn hả?"

Mấy ngón tay của chú Sirius lùa lung tung trong đám tóc rối bù. Rồi chú lại nhún vai:

"Chịu thua, chú không biết vụ đó có ý nghĩa gì… nhưng nếu Karkaroff thật sự lo lắng, và tới kiếm Snape để hỏi…"

Chú Sirius ngó lên vách hang, cau mày thất vọng.

"Đúng là cụ Dumbledore tin ông Snape, và chú biết là cụ Dumbledore tin cả đống người mà thiên hạ chẳng thể nào tin được, nhưng nếu như ông Snape đã từng làm việc cho Voldemort thì chú thật không thể hiểu tại sao cụ Dumbledore lại cho ông Snape dạy ở Hogwarts."

Ron vẫn bướng bỉnh đặt vấn đề:

"Tại sao thầy Moody và ông Crouch lại muốn vô phòng làm việc của thầy Snape dữ vậy?"

Chú Sirius chậm rãi trả lời:

"Là vầy, chú không loại trừ việc thầy Mắt-Điên định rà soát phòng làm việc của từng giáo viên một khi thầy đã tới Hogwarts. Thầy Moody thực thi công việc Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của mình một cách nghiêm ngặt. Chú chắc là thầy chẳng tin ai hoàn toàn, nhưng sau những điều mà thầy đã từng trải thì điều đó cũng không có gì lạ. Tuy vậy, về thầy Moody, phải nói thầy chẳng bao giờ giết ai nếu thầy có thể tránh được chuyện đó. Luôn luôn cứu sống mọi người nếu có thể cứu. Khắc nghiệt, nhưng không bao giờ thầy hạ thấp mình ngang hàng với bọn Tử Thần Thực Tử. Còn ông Crouch lại là chuyện khác… có thực là ông ta bị bệnh không? Nếu bệnh thiệt, thì tại sao ông ta lại xoay sở tìm cách đột nhập văn

phòng của ông Snape? Còn nếu không… thì ông ta lên đó để làm gì? Công việc của ông ta ở trận Cúp Thế Giới có gì quan trọng mà ông ta không lên ngồi trên khán đài được? Lúc đó ông ta làm gì trong khi lẽ ra phải làm trọng tài cho trận đấu?"

Chú Sirius chợt im lặng, mắt vẫn ngó chăm chăm lên vách hang. Con Buckbeak thì đang quanh quẩn bươi trên nền đá, kiếm mấy khúc xương còn sót. Sau cùng, chú ngước nhìn Ron:

"Con nói là anh con làm trợ lý riêng của ông Crouch hả? Vậy con có thể lựa lúc nào đó để hỏi xem gần đây ảnh có thấy ông Crouch không?"

"Để con thử xem," Ron trả lời, không chắc chắn. "Nhưng tốt hơn là đừng để ảnh biết mình nghĩ ông Crouch là một tên nguy hiểm. Anh Percy thích ổng lắm."

Chú Sirius chỉ vào tờ *Nhật báo Tiên tri,* nói:

"Và sẵn đó con thử tìm hiểu coi họ có tìm ra được vết tích gì của bà Bertha Jorkins chưa."

Harry đáp:

"Ông Bagman có nói với con là họ không tìm thấy gì hết."

Chú Sirius cúi đầu xuống tờ báo, nói:

"Ờ, trong bài báo này có nói tới ổng. *'Cứ làm om sòm lên là trí nhớ của Bertha tệ lắm. Ừ, từ lúc tôi quen biết bà ta tới giờ, có lẽ bà ta cũng có thay đổi ít nhiều, nhưng mà tôi biết Bertha cũng không đãng trí đến mức mà cái gì cũng quên - ngược lại thì có. Mặc dù có hơi lẫn một chút, nhưng mà mấy chuyện ngồi lê đôi mách thì bà ta nhớ không ai bằng. Gặp rắc rối hoài mà có bao giờ bà ta biết giữ mồm giữ miệng đâu. Tôi*

biết bà ta là một gánh nặng cho Bộ Pháp thuật… có lẽ vì vậy mà cho tới nay ông Bagman chẳng thèm bận tâm tìm kiếm bà ta…”

Chú Sirius thở ra một cái thiệt lớn, rồi xoa xoa đôi mắt thâm quầng:

“Mấy giờ rồi?”

Harry coi đồng hồ, rồi nhớ ra cái đồng hồ đã chết từ khi bị ngâm cả tiếng trong hồ nước.

“Bây giờ là ba giờ rưỡi,” Hermione đáp.

“Bây giờ thì các con nên trở về trường,” chú Sirius vừa nói vừa đứng lên. “Nghe chú dặn đây…” Chú nghiêm nghị nhìn Harry. “Chú không muốn con cứ phải trốn ra khỏi trường để thăm chú. Con chỉ cần gởi vài chữ tới đây cho chú. Chú cũng muốn biết thêm nếu có chuyện gì lạ. Nhưng con đừng tự ý ra khỏi Hogwarts, đó là cơ hội lý tưởng cho kẻ nào đó muốn tấn công con.”

“Cho tới giờ không có ai định tấn công con, trừ một con rồng và hai con thủy quái.”

Harry trả lời nhưng bị chú Sirius quắc mắt nhìn giận dữ:

“Không cần phải lo cho chú… Chú chỉ yên tâm khi cuộc thi đấu này kết thúc, chắc cũng phải tới tháng Sáu. Và nhớ là khi các con nói chuyện với nhau, hãy gọi chú là Snuffles*, nhớ chưa?”

Chú Sirius đưa cho Harry cái khăn đã hết thức ăn và bình rượu đã rỗng, rồi tới bên con Buckbeak, vỗ nhẹ tạm biệt nó. Xong chú nói:

“Chú sẽ đi cùng các con tới ven làng, để coi có mượn đỡ được tờ báo nào không.”

Trước khi ra khỏi hang, chú biến thành con chó đen khổng lồ và cùng cả bọn đi xuống sườn núi, băng ngang qua một bãi sỏi đá lổn nhổn và trở lại gò đất. Tới đó, chú cho phép từng đứa vỗ nhẹ lên đầu chú để chào tạm biệt, rồi quay đi và chạy mất hút trên con đường vòng quanh làng. Harry, Ron và Hermione cùng trở vào làng Hogsmeade và đi về Hogwarts.

Ron nói khi cả bọn đang trên đường về tòa lâu đài:

“Không biết anh Percy có biết hết những chuyện trời ơi về ông Crouch không. Nhưng có lẽ ảnh cũng không cần biết… Biết rồi có khi lại càng làm cho ảnh ngưỡng mộ ổng nhiều hơn. Phải rồi, anh Percy thì khoái mấy vụ nguyên tắc lắm. Mà chú Sirius vừa nói là ông Crouch không chịu nương tay với cả con trai mình.”

Hermione gắt lên.

“Anh Percy sẽ không bao giờ giao nộp bất cứ người thân nào của ảnh cho bọn giám ngục.”

“Ai mà biết được,” Ron trả lời. “Nếu như ảnh cho là mình đang cản trở con đường thăng quan tiến chức của ảnh… Anh Percy thì đúng là nhiều tham vọng, bồ biết mà…”

Tụi nó bước lên những bậc thềm bằng đá đến cửa Tiền sảnh, nghe phảng phất mùi thơm ngon của bữa ăn chiều tỏa ra từ Đại Sảnh.

“Tội nghiệp chú Khụt khịt,” Ron vừa nói vừa hít mạnh. “Chú ấy ắt là thương bồ ghê lắm đó, Harry… Cứ tưởng tượng

coi, phải sống bằng thịt chuột…”

28

CƠN ĐIÊN CỦA ÔNG CROUCH

Harry, Ron, và Hermione trèo lên Trại Cú sau bữa ăn sáng Chủ Nhật để gởi cho anh Percy một lá thư, hỏi theo gợi ý của chú Sirius, là gần đây ảnh có thấy ông Crouch không. Tụi nó xài con Hedwig, bởi vì tính từ lần đưa thư trước tới nay nó ở không cũng khá là lâu rồi. Dõi nhìn theo nó bay mất hút bên ngoài cửa sổ Trại Cú xong, cả bọn kéo nhau xuống nhà bếp để tặng cho Dobby đôi vớ mới.

Lũ gia tinh chào đón bọn chúng hết sức nồng nhiệt, cúi gập người xuống và nhún nhẹ một cái, rồi lăng xăng chạy đi pha trà. Dobby cảm động đến mức thiếu chút xíu nữa là ngất xỉu khi thấy món quà.

"Cậu Harry Potter quá tốt với Dobby!"

Nó vừa kêu the thé vừa quẹt nước mắt đầm đìa tuôn ra từ hai con mắt bự thô lố.

Harry nói:

"Bạn đã cứu sống mình bằng nắm cỏ mang cá đó, thiệt mà Dobby, chính bạn đã cứu mình."

Ron ngó quanh lũ gia tinh đang cúi mình và tươi cười rạng rỡ. Nó hỏi:

"Cái thứ bánh kem dài dài đó có còn nữa không?"

Hermione bực bội cự nự:

"Bồ mới ăn sáng mà!"

Nhưng bốn con gia tinh đã ào ào khiêng tới một cái mâm bằng bạc bự chảng đựng đầy bánh kem.

Harry thì thầm:

"Tụi mình phải lấy một mớ để gởi cho chú Khịt Khịt."

"Ý hay đó," Ron nói. "Cho con Heo có chuyện để làm."

Ron nói với lũ gia tinh đang vây quanh:

"Các bạn có thể cho tụi này thêm một ít đồ ăn được không?"

Lũ gia tinh sung sướng gập người lại rồi hối hả chạy đi lấy thêm.

"Dobby ơi, chị Winky đâu?"

Hermione vừa hỏi vừa ngó quanh quất.

Dobby nói khẽ, hai tai hơi cụp xuống:

"Winky đang ở đằng kia, bên lò sưởi đó, thưa cô."

Hermione kêu lên khi cô bé nhìn ra được Winky.

"Mèn ơi!"

Harry cũng nhìn về phía lò sưởi. Winky đang ngồi trên cái ghế đẩu như lần trước, nhưng bây giờ nó lại chẳng ngó ngàng

gì đến chính bản thân nó cả, trông nó dơ hầy đến nỗi mới thoạt nhìn không phân biệt được nó với bức tường gạch ám khói ở đằng sau lưng. Quần áo Winky nhớp nháp và tả tơi. Nắm chặt trong tay chai bia bơ, nó ngồi chếnh choáng trên ghế và ngó chăm chăm vô lò sưởi. Lúc tụi Harry, Ron và Hermione nhìn nó, Winky nấc lên một cái thiệt lớn.

Dobby thì thầm với Harry:

"Dạo này Winky nốc hết sáu chai một ngày."

Harry nói:

"Vậy hả, nhưng cái thứ bia bơ ấy cũng đâu có mạnh lắm đâu."

Nhưng Dobby lắc đầu nói:

"Thưa cậu, thứ đó thì hơi mạnh đối với một con gia tinh."

Winky lại nấc lên một lần nữa. Những con yêu tinh khiêng bánh bơ lúc nãy quay lại nhìn Winky đầy vẻ chê trách rồi bỏ đi làm việc.

"Cậu Potter có biết không, Winky đang đau khổ."

Dobby buồn bã thì thầm với Harry:

"Winky muốn về nhà. Winky vẫn cứ nghĩ là ông Crouch là ông chủ của nó, và Dobby này nói gì cũng không thuyết phục được Winky là giờ đây giáo sư Dumbledore mới là chủ của nó."

Một ý nghĩ chợt lóe lên, Harry bước tới bên Winky, cúi xuống nói với nó:

"Winky nè, chắc chị biết ông Crouch đang bận bịu chuyện

gì đó, phải không? Bởi vì ổng đã thôi không tới đây để chấm thi cho cuộc Thi Tam Pháp Thuật."

Mắt của Winky chớp chớp. Hai tròng mắt bự tổ bố của nó nhìn chòng chọc vào Harry. Nó lại lảo đảo một chút rồi nói:

"Ô… ông chủ không… *híc*... tới đây nữa?"

"Ừ, tụi này không thấy ổng kể từ sau vòng thi thứ nhất. Tờ *Nhật báo Tiên tri* nói là ổng bị bệnh."

Winky lại càng chếnh choáng hơn, nó nhìn chăm chăm Harry, mắt mờ lệ:

"Ông chủ… *híc*... bệnh?"

Môi dưới của nó run run.

"Nhưng mà bọn này không chắc là tin đó đúng." Hermione vội nói.

Con gia tinh khóc thút thít:

"Ông chủ đang cần… *híc*... Winky! Ông chủ không thể… *híc*... tự xoay sở… *híc*... một mình…"

Hermione nghiêm nghị nói:

"Nhiều người khác cũng phải tự làm lấy việc nhà của mình mà Winky."

"Winky… *híc*… đâu chỉ làm việc nhà cho ông chủ!"

Winky phẫn nộ kêu lên the thé, nó lại càng lảo đảo dữ, làm đổ chai bia bơ xuống cái áo vốn đã đen xì.

"Ông chủ đang… *híc*... tin tưởng giao cho Winky… *híc*... điều quan trọng nhất… *híc*... điều bí mật nhất."

Harry hỏi:

“Bí mật gì?”

Nhưng Winky lắc đầu nguầy nguậy, càng làm đổ thêm nhiều bia bơ xuống người nó:

“Winky giữ… *híc*… những bí mật của ông chủ.”

Winky chợt nói năng hung hăng, càng chếnh choáng lảo đảo hơn, hai mắt long lên, dữ tợn nhìn Harry:

“Chính mày, mày đang… *híc*… xía vô.”

Dobby tức giận nói:

“Winky không được ăn nói như vậy với cậu Harry Potter! Cậu Harry Potter dũng cảm và cao quý không thèm xía vô chuyện người khác!”

“Nó đang xía mũi vô chuyện riêng… *híc*… và bí mật… *híc*... của ông chủ… *híc*... Winky là một gia tinh tốt… *híc*... Winky kín miệng… *híc*... người ta đang tìm cách… *híc*… soi mói và xen vào… *híc*...”

Winky cụp mắt lại và đột nhiên, không ai ngờ, nó té khỏi cái ghế và rớt vô lò sưởi, ngáy khò khò. Cái vỏ chai bia bơ lăn lông lốc trên sàn nhà lát đá. Một nửa tá gia tinh lật đật chạy tới, nhìn nó với vẻ chán ghét. Một đứa lượm cái vỏ chai lên, mấy đứa kia lấy một cái khăn trải bàn in hình ca-rô lớn, sạch và trùm Winky lại, ém kỹ các mép, để không ai nhìn thấy nó nữa.

Một con gia tinh đứng bên cạnh lắc đầu và trông có vẻ hết sức xấu hổ, the thé nói:

“Chúng tôi thành thật xin lỗi vì đã để cho quý cô, quý cậu phải nhìn thấy cảnh này! Chúng tôi hy vọng quý cô cậu không đánh giá chúng tôi tệ như Winky!”

Hermione tức điên lên:

“Đó là vì Winky đang đau khổ! Tại sao các bạn không cố làm cho Winky vui lên thay vì gói chị ấy lại?”

Một con yêu tinh cúi gập người xuống thật thấp một lần nữa rồi nói:

“Xin cô bỏ quá cho, nhưng gia tinh không có quyền đau khổ khi có việc nhà để làm và có chủ để hầu hạ.”

Hermione kêu lên:

“Trời đất ơi! Hỡi các bạn, hãy nghe tôi nói! Các bạn cũng có quyền buồn như những phù thủy chứ! Các bạn có quyền đòi lương, ngày nghỉ và áo quần tử tế, các bạn không bị bắt buộc phải làm tất cả những việc người ta sai bảo - hãy noi theo Dobby!”

Dobby lầm bầm, vẻ hoảng sợ:

“Cô làm ơn đừng có nhắc tới Dobby.”

Những nụ cười vui vẻ vụt tắt trên mặt bọn gia tinh đang ở trong bếp. Đột nhiên chúng nhìn Hermione như thể cô bé bị điên hay là một kẻ nguy hiểm.

Một con gia tinh đứng sát nách Harry rít lên:

“Chúng tôi cho các cô cậu thêm thức ăn đây!”

Rồi nó ấn mạnh vào hai cánh tay của Harry một khúc giò mập ù, một chục bánh ngọt, một mớ trái cây.

“Tạm biệt!”

Lũ gia tinh bao quanh Harry, Ron và Hermione, dùng tay đẩy vô eo của ba đứa nó và đuổi tụi nó ra khỏi nhà bếp.

“Cậu Potter ơi, cám ơn cậu cho đôi vớ!”

Dobby kêu lên thống thiết từ cái lò sưởi. Bên cạnh nó là cái đống chăn lùm xùm Winky.

“Bồ không giữ mồm giữ miệng được sao, Hermione?”

Ron giận dữ nói khi cánh cửa nhà bếp đóng sầm lại sau lưng bọn nó.

“Bây giờ chúng không muốn bọn mình tới nữa rồi! Tụi mình làm sao gặp được Winky để có thêm tin tức về ông Crouch đây!”

Hermione chế giễu nó:

“Chà, bồ làm như bồ quan tâm tới chuyện đó lắm vậy! Bồ chỉ muốn tới đó để ăn thôi!”

Ngày hôm sau mới thiệt là bực mình. Trong phòng sinh hoạt chung, Ron và Hermione vừa làm bài tập vừa cãi nhau. Quá mệt với hai đứa nó, nên chiều hôm đó, Harry một mình đem thức ăn lên Trại Cú để gởi cho chú Sirius.

Con Heo quá nhỏ không thể một mình đem nổi nguyên cái chân giò lên núi, nên Harry lấy thêm hai con cú mèo của trường để giúp nó. Khi chúng bay vào trong bóng tối nhá nhem, cùng mang theo cái gói bự, thì cảnh đó trông kỳ cục hết sức. Harry chồm người qua bệ cửa sổ, nhìn ra sân trường, nhìn vào bóng đêm, thấy những tán cây xào xạc trong khu Rừng

Cấm, và những lá cờ lăn tăn gợn sóng trong gió của con tàu Durmstrang. Một con cú lớn bay ngang qua luồng khói cuộn tròn bốc lên từ ống khói căn chòi của bác Hagrid; nó bay vút lên về phía tòa lâu đài, vòng qua Trại Cú rồi mất hút. Ngó xuống, Harry thấy bác Hagrid đang đào xới cật lực trước căn chòi của bác. Có vẻ như bác đang làm một khoảnh vườn mới. Chợt nó thấy bà Maxime chui ra từ trong chiếc xe ngựa trường Beauxbatons và đi tới bên bác Hagrid. Bà ta dường như muốn nói chuyện với bác. Bác Hagrid chống tay lên cái xuổng, nhưng lại có vẻ chẳng muốn kéo dài câu chuyện, bởi vì ngay sau đó bà Maxime quay trở về cái xe ngựa.

Không muốn về lại tháp Gryffindor để khỏi nghe Ron và Hermione cự cãi nhau, Harry đứng nhìn bác Hagrid cuốc đất mãi cho tới khi bóng đêm bao trùm lên nó và những con cú xung quanh thức dậy, sột soạt bay ngang qua và biến vào đêm tối.

Vào bữa ăn sáng ngày hôm sau thì cơn tức giận của cả Ron và Hermione đều đã tiêu tan hết. Và Harry nhẹ cả người khi những điều tiên đoán đen tối của Ron rằng lũ gia tinh sẽ cho nhà Gryffindor thức ăn kém chất lượng vì Hermione đã nhục mạ chúng rốt cuộc sai bét; thịt heo muối xông khói, trứng, và cá trích muối hoàn toàn ngon như trước đây.

Khi những con cú đưa thư bay tới, Hermione hăm hở ngó lên, cô bé có vẻ đang chờ đợi cái gì đó.

“Anh Percy chưa trả lời kịp đâu,” Ron nói. “Tụi mình mới gởi Hedwig cho ảnh ngày hôm qua mà.”

“Không phải vậy đâu,” Hermione đáp. “Mình vừa đặt mua

dài hạn tờ *Nhật báo Tiên tri.* Mình phát chán lên vì chuyện gì cũng biết sau bọn nhà Slytherin.”

“Sáng suốt!”

Harry nói, cùng ngó lên theo những con cú.

“Nè, Hermione, mình nghĩ là bồ hên…”

Một con cú xám vọt xuống về phía Hermione. Cô bé có vẻ thất vọng:

“Không có báo, mà đó là…”

Nhưng trước sự hoang mang, bối rối của cô bé, con cú xám đậu trước dĩa thức ăn, nối tiếp theo là bốn con chim heo, một con cú nâu, và một con vàng nâu.

Harry hỏi, tay chụp giữ cái cốc của Hermione suýt bị đàn cú làm ngã.

“Bồ đặt mấy tờ báo lận?”

Bọn cú đang chen lấn nhau tới gần Hermione, cố để được giao thư trước tiên.

Hermione nói, lấy lá thư từ con cú xám, mở ra, và bắt đầu đọc.

“Cái quỷ gì đây…? Ôi, thiệt là!…”

Cô bé lắp bắp, mặt ửng đỏ.

Ron hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

“Nó… ôi, lố bịch quá…”

Cô bé dúi lá thư cho Harry. Đó không phải là lá thư viết

tay, mà được dán ghép bằng những chữ - hình như được cắt ra từ tờ *Nhật báo Tiên tri.*

Mày là một đứa con gái hư. Mày không xứng đáng với Harry Potter. Mày từ Muggle ra thì hãy trở về với Muggle.

Hermione chán nản kêu lên, tay mở hết lá này tới lá khác.

"Tất cả đều vậy! 'Harry Potter có thể kiếm ra những đứa khá hơn mày…', 'Mày đáng bị luộc chung với trứng cóc…' *Ối!"*

Hermione đã mở bao thư cuối cùng, một chất lỏng màu xanh xanh vàng vàng, nồng nặc mùi xăng, phun ra dính đầy hai tay của nó, rồi trên đó bắt đầu mọc ra những cái mụt lớn màu vàng.

"Mủ củ u nguyên chất!"

Ron nói, và nhón lấy cái bao, hửi hửi.

"Ôi!"

Hermione kêu lên, nước mắt ứa ra khi nó cố chùi sạch mấy cái mụt trên tay bằng khăn ăn, nhưng bây giờ mấy ngón tay của cô bé đã dầy đặc những vết loét đau đớn, y hệt như đang đeo một cặp găng tay dầy, sần sùi.

"Bồ mau đứng lên đi tới bệnh thất đi!"

Harry nói khi những con cú quanh Hermione cất cánh bay đi.

"Bọn mình sẽ xin phép giáo sư Sprout giùm bồ…"

Ron nói trong khi Hermione vừa chạy vội ra khỏi Đại Sảnh, vừa vung vẩy hai bàn tay:

“Mình đã cảnh cáo Hermione rồi mà! Mình đã cảnh cáo cô nàng là đừng có chọc tức mụ Rita Skeeter! Coi cái này nè…”

Ron đọc lên một trong số lá thư mà Hermione bỏ lại:

“‘Tôi đã đọc trên Tuần san nữ Phù thủy rằng cô đang đánh lừa Harry và rằng cậu bé ấy cũng đã nếm quá đủ gian khổ rồi và tôi sắp gởi tới cho cô một lời nguyền trong chuyến đưa thư tới, ngay khi tôi kiếm được một cái bao thư đủ lớn.’ Ô! Tốt nhất là Hermione nên đề phòng cho chính bản thân mình.”

Hermione đã không quay lại lớp Thảo Dược. Khi Harry và Ron ra khỏi nhà kính để tới lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, tụi nó thấy Malfoy, Crabbe và Goyle bước xuống những bậc thềm đá của tòa lâu đài. Panky Parkinson đang thì thầm và cười rúc rích với mấy đứa con gái nhà Slytherin trong băng của nó. Vừa thấy Harry, Pansy kêu ngay:

“Ê, Potter, mày chưa chia tay với con bồ mày sao? Sao mà lúc ăn sáng nó quạu dữ vậy?”

Harry làm lơ; nó không muốn con nhỏ đó đắc ý khi biết chuyện rắc rối do bài viết trên *Tuần san Nữ Phù thủy* gây ra.

Lần trước, lão Hagrid nói là tụi nó đã học xong bài bạch kỳ mã. Còn bây giờ, lão đang đợi chúng ở bên ngoài chòi, với những cái thùng gỗ thưa không nắp mới thấy để dưới chân. Tim Harry thắt lại khi nó vừa thấy mấy cái thùng - có chắc không phải là một bọn Quái Tôm khác nữa đang nở ra không? - nhưng khi tới đủ gần để thấy được cái bên trong, Harry nhận ra đó là một số sinh vật có lông đen mịn với những cái mõm dài. Móng vuốt chân trước của chúng dẹt bè bè một cách kỳ

cục, trông như cái lưỡi xuổng, và chúng đang nhấp nháy mắt với cả lớp, ra vẻ bối rối một cách lịch sự trước tất cả sự chú ý dành cho chúng.

Khi cả lớp đã tụ tập chung quanh, lão Hagrid nói:

"Đây là mấy con Đào mỏ, các trò có thể tìm thấy chúng chủ yếu ở trong các kho bãi. Chúng khoái đồ gì lấp lánh… Đó, các trò coi đi…"

Một trong mấy con Đào mỏ bỗng nhiên nhảy vọt lên và cố gắng cắn đứt cái đồng hồ đeo tay của Pansy Parkinson khỏi cổ tay cô bé. Pansy ré lên thất thanh và nhảy lùi lại.

Lão Hagrid vui vẻ nói:

"Những con vật nho nhỏ này dò tìm châu báu rất hữu hiệu. Chắc là chúng ta sẽ được vui với chúng bữa nay. Thấy ở đằng kia không?"

Lão Hagrid chỉ vào một vạt đất lớn mới đào xới mà lúc đứng ở chuồng cú Harry đã nhìn thấy lão Hagrid cuốc lên. Lão nói:

"Tôi đã chôn mấy đồng vàng. Và tôi có phần thưởng cho trò nào chọn được con Đào mỏ đào được nhiều đồng vàng nhứt. Chỉ cần tháo ra cất đi tất cả đồ tế nhuyễn tư trang của các trò, rồi chọn một con Đào mỏ, xong chuẩn bị thả nó ra…"

Harry cởi đồng hồ của nó nhét vào trong túi áo; cái đồng hồ đã chết rồi, nhưng mà nó vẫn đeo chỉ là do thói quen mà thôi. Rồi Harry chọn một con Đào mỏ. Con Đào mỏ này thò mõm vô tai của Harry và hít hửi một cách hết sức nhiệt tình. Trông nó thiệt là âu yếm.

Lão Hagrid ngó xuống cái thùng cây thưa, nói:

“Khoan đã… còn dư một con Đào mỏ ở đây… thiếu ai vậy? Hermione đâu rồi?”

Ron đáp:

“Dạ, bạn ấy phải đi bệnh thất ạ.”

Harry thì thầm:

“Tụi con sẽ giải thích sau.”

Pansy đang dỏng tai nghe ngóng.

Không thể chối cãi rằng đây là buổi học vui nhứt mà tụi nó từng được học về cách Chăm sóc Sinh vật Huyền bí. Lũ Đào mỏ cứ lặn xuống rồi trồi lên trong vạt đất bị đào xới, như thể đó là vũng nước. Mỗi con trồi lên xong là chạy ngay nháo nhào đến đứa học trò đã chọn và thả nó ra để nhả một đồng tiền vàng vô tay đứa học trò đó. Con Đào mỏ của Ron làm việc rất hăng hái và có hiệu quả, chẳng mấy chốc nó đã nhả đầy đồng vàng lên đùi Ron.

Khi con Đào mỏ của Ron lại chui xuống đất, Ron vừa phủi đất trên vạt áo của nó vừa háo hức hỏi :

“Tụi con có thể mua mấy con này nuôi làm thú kiểng không bác Hagrid?”

Lão Hagrid nhe răng cười:

“Má của trò sẽ không lấy đó làm vui lắm đâu, Ron à. Lũ Đào mỏ này sẽ sục sạo khắp nhà cho mà coi.”

Lão Hagrid đi vòng qua vạt đất trong khi mấy con Đào mỏ vẫn cứ tiếp tục chui xuống đất sục sạo, lão nói thêm:

“Bây giờ thì lũ Đào mỏ cũng đã tìm được gần hết của cải được chôn giấu rồi đó. Tôi chỉ chôn có một trăm đồng vàng thôi. A kìa, cháu Hermione!”

Hermione đang đi về phía lão, băng qua bãi cỏ. Tay của cô bé bị băng bó chằng chịt và cô bé có vẻ khốn khổ vô cùng. Pansy Parkinson nheo mắt theo dõi Hermione.

Lão Hagrid nói:

“Thôi, chúng ta hãy coi thử các trò làm ăn sao rồi. Đếm mấy đồng tiền vàng mà các trò thu được nhé!”

Lão Hagrid nheo đôi mắt đen nhánh của lão lại, nói thêm:

“Mà đừng có hòng chôm chỉa đồng nào đó, Goyle à. Đây là những đồng tiền âm phủ, vài tiếng đồng hồ sau là chúng tự biến mất hết.”

Goyle trút hết các túi áo của nó ra, mặt mày sưng sỉa hết chỗ nói. Rốt cuộc hóa ra là con Đào mỏ của Ron thành công nhứt, cho nên lão Hagrid thưởng cho nó một miếng sôcôla bự tổ chảng mua ở tiệm *Công tước Mật.* Chuông reo vang qua sân trường réo bọn trẻ về ăn trưa. Cả lớp kéo nhau về tòa lâu đài, ngoại trừ Harry, Ron và Hermione. Ba đứa ở lại giúp lão Hagrid nhốt lũ Đào mỏ vô thùng của chúng. Harry để ý thấy bà Maxime đang quan sát tụi nó từ cửa sổ toa xe - nhà ở của bà.

Lão Hagrid ân cần hỏi:

“Tay của con bị làm sao vậy, Hermione?”

Hermione kể cho lão Hagrid nghe về lá thư thù ghét mà cô bé nhận được hồi sáng nay, và về cái phong bì đầy mủ Củ u.

Lão Hagrid nhìn xuống cô bé, dịu dàng bảo:

"À, đừng có lo. Bác nhận được vài lá thư kiểu đó sau khi mụ Rita Skeeter viết bài báo về má của bác. Nào là *'mày là một con quái vật và mày phải bị đuổi cổ đi', 'má mày giết người vô tội và nếu mày có chút liêm sỉ nào thì mày nên nhảy xuống hồ cho rồi.'*"

Hermione trông hốt hoảng:

"Thiệt hả bác?"

Lão Hagrid nhấc mấy cái thùng thưa đựng lũ Đào mỏ chất dựa vô tường căn chòi của lão, và nói:

"Chứ sao. Họ là đồ dã tâm độc địa. Con mà còn nhận được loại thư đó nữa thì đừng thèm mở ra. Cứ liệng phứt chúng vô lò lửa là xong."

Khi ba đứa đi trở về tòa lâu đài, Harry nói với Hermione:

"Bồ bỏ lỡ một buổi học thiệt là hay. Mấy con Đào mỏ đó hay quá hén Ron?"

Tuy nhiên Ron đang cau mày nhăn mặt vì miếng sôcôla phần thưởng của lão Hagrid đã cho nó. Trông nó như vừa mới chợt vỡ lẽ ra điều gì đó.

Harry hỏi:

"Sao vậy Ron? Mùi vị không ngon hả?"

Ron đáp cụt lủn:

"Không! Tại sao bồ không nói cho mình biết về mấy đồng tiền vàng?"

Harry hỏi lại:

“Vàng gì?”

Ron nói:

“Những đồng vàng mà mình đưa cho bồ hồi ở trận đấu Quidditch Cúp Thế Giới đó. Những đồng vàng mà bọn yêu lùn rậm râu đã thảy xuống và mình đã lượm đưa bồ để trả tiền mua cái ống dòm Pháp thuật đa năng đó. Ở trên khán đài danh dự đó. Tại sao bồ không nói cho mình biết là chúng biến mất đi?”

Harry phải suy nghĩ một lát mới hiểu ra Ron đang nói về cái gì. Cuối cùng, khi trí nhớ đã quay trở về, Harry nói:

“Ờ… Mình không biết nữa… mình không hề để ý là chúng đã biến mất. Lúc đó hình như mình lo lắng về cây đũa phép của mình quá.”

Tụi nó trèo lên mấy bậc thềm đá để vào Tiền sảnh và đi vô Đại Sảnh Đường, để ăn trưa.

Khi tụi nó ngồi xuống bàn và bắt đầu tự lấy cho mình món thịt bò quay cùng món bánh pudding Yorkshire, Ron đột nhiên nói:

“Sướng thiệt. Phải chi có nhiều tiền đến nỗi cả một túi đầy tiền vàng Galleons biến mất mà cũng không để ý.”

Harry không còn kiên nhẫn nữa:

“Nghe đây, buổi tối hôm đó đầu óc mình đang lo chuyện khác. Mà tất cả tụi mình cũng vậy, nhớ không?”

Ron lẩm bẩm:

“Mình không biết là tiền âm phủ sẽ biến mất. Mình tưởng

là mình đã trả nợ bồ xong rồi. Lẽ ra bồ không nên tặng cho mình cái nón Chudley Cannon đó vào dịp Giáng sinh."

Harry nói:

"Quên chuyện đó đi, có được không?"

Ron xiên một miếng khoai tây nướng ở đầu nĩa của nó, đăm đăm nhìn miếng khoai tây. Rồi nó nói:

"Mình ghét nghèo lắm."

Harry và Hermione nhìn nhau. Không đứa nào thực sự biết là nên nói gì.

Ron vẫn ngó chằm chằm miếng khoai tây của nó, nói tiếp:

"Thiệt là nhục. Mình không bao giờ trách anh Fred và anh George cứ tìm cách kiếm ra thêm ít tiền. Giá mà mình cũng có thể. Giá mà mình có một con Đào mỏ."

Heimione hí hửng nói:

"Vậy là tụi này biết tặng bồ cái gì vào lễ Giáng sinh năm sau rồi!"

Nhưng Ron vẫn đeo nét mặt dàu dàu, Hermione bèn nói:

"Thôi mà, Ron, có người còn khổ hơn bồ nữa mà. Ít nhứt thì tay của bồ không có nổi đầy hạch mủ."

Cô bé đang khốn đốn vì cầm dao nĩa bằng mấy ngón tay tê cứng và sưng vù thì thiệt là hết sức khó khăn. Tức quá, Hermione nổ ra một cách hung dữ:

"Sao mà tôi *ghét* con mụ Skeeter này quá! Mình sẽ bắt mụ phải trả giá chuyện này, dù cho đó là điều cuối cùng mình làm được trên đời này!"

Thơ thù ghét tiếp tục gởi đến Hermione suốt cả tuần lễ sau đó, và mặc dù cô bé nghe theo lời khuyên của lão Hagrid là không thèm mở thư nữa, nhưng nhiều kẻ ác độc gởi cả Thư Sấm cho Hermione, và thư cứ nổ như sấm phía trên dãy bàn ăn của nhà Gryffindor cùng những lời xúc phạm cứ ré lên the thé vào tai cô bé để cho cả Sảnh Đường cùng nghe. Ngay cả những người không đọc *Tuần san Nữ Phù thủy* giờ đây cũng biết hết câu chuyện tình *tay ba tưởng tượng* Harry - Krum - Hermione. Harry phát chán ngấy cái chuyện phân trần với mọi người rằng Hermione không phải là bồ của nó.

Nó nói với Hermione:

"Dù sao thì rồi chuyện đó cũng xẹp xuống thôi. Miễn là mình phớt lờ đi… Lần trước người ta cũng đã phát chán những gì mụ ấy viết về mình…"

Hermione tức giận nói:

"Mình muốn biết làm sao mà mụ ta nghe được những cuộc chuyện trò riêng tư khi mà mụ bị coi như cấm cửa ở trong sân trường Hogwarts."

Sau buổi học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám kế tiếp, Hermione ở lại để hỏi giáo sư Moody điều gì đó. Tụi học sinh còn lại thì rất háo hức rời khỏi lớp học; thầy Moody đã cho tụi nó làm một bài kiểm tra khó giàn trời về cách bẻ lái bùa mê, khiến cho nhiều đứa phải ôm thương tích sơ sơ. Harry bị một ca tồi tệ là Tai Nhúc Nhích, khiến nó phải bụm hai bàn tay úp lên tai khi bước ra khỏi lớp học.

Năm phút sau, Hermione thở hổn hển rượt theo kịp Harry và Ron ở Tiền sảnh, cô bé kéo bàn tay Harry ra khỏi một bên

tai đang rọt rẹt để Harry có thể nghe được:

"Ê, mụ Rita chắc chắn là không sử dụng Áo khoác Tàng hình! Thầy Moody nói thầy không hề nhìn thấy mụ ta ở bất cứ chỗ nào gần bàn giám khảo trong bài thi thứ hai, cũng không thấy mụ lảng vảng ở đâu gần hồ hết!"

Ron nói:

"Hermione à, có cần phải nói với bồ là dẹp vụ này đi hay không?"

Hermione bướng bỉnh nói:

"Không! Mình muốn biết là làm sao mà mụ ta nghe được chuyện mình nói với Krum! Và làm sao mà mụ ta biết được chuyện về má của bác Hagrid cơ chứ?"

Harry nói:

"Không chừng mụ đặt máy ghi âm nghe lén bồ."

Ron ngớ ra:

"Nghe lén? Đặt… điện thoại vô Hermione hay cái gì ấy hả?"

Harry bắt đầu giải thích cho Ron biết về những thiết bị ghi âm và những máy vi âm bí mật được giấu kín đâu đó. Ron nghe đến mê man, nhưng Hermione ngắt ngang câu chuyện của tụi nó:

"Chẳng lẽ hai bồ *chưa hề* đọc *Hogwarts, Một Lịch sử* à?">

Ron nói:

"Để làm gì kia chứ? Bồ đã thuộc nằm lòng hết trơn hết trọi rồi, tụi này chỉ cần hỏi bồ là xong."

“Tất cả những thứ thay thế pháp thuật mà dân Muggle xài đó - như điện, máy tính, và ra đa… tất cả những thứ đó đều bị nhiễu trong khuôn viên trường Hogwarts, bởi vì trong không trung quanh trường đã có quá nhiều Pháp thuật rồi. Không, chắc là mụ Rita có dùng pháp thuật để nghe lén, mụ ta dám lắm… Nếu mà mình tìm ra được đó là phép gì… Ôi, nếu mà trò đó bất hợp pháp, thì mụ sẽ biết tay mình…”

Ron hỏi Hermione:

“Chớ bộ bồ chưa có đủ chuyện để lo lắng hay sao chớ? Tụi này có cần khởi xướng theo bồ một mối thù truyền kiếp chống lại mụ Rita không?”

Hermione đốp chát lại:

“Tôi không thèm nhờ đến bồ! Tôi sẽ tự làm một mình!”

Cô bé dõng dạc bước lên cầu thang cẩm thạch, không thèm liếc nhìn lại tới một lần. Harry chắc chắn là cô bé đi lên thư viện.

Ron nói:

“Cá không? Mình dám cá với bồ là cô nàng sẽ trở lại với một thùng phù hiệu *Tôi ghét mụ Rita Skeeter!”*

Tuy nhiên, Hermione không thèm nhờ Ron hay Harry giúp mình mưu việc phục thù Rita Skeeter, và hai đứa nó biết ơn Hermione về việc này vô cùng, bởi vì càng đến gần lễ Phục sinh, bài tập và bài làm thêm của tụi nó chồng chất ngày càng nhiều. Harry thiệt tình kinh ngạc một cách ngưỡng mộ việc Hermione có thể làm tất cả những trò nghiên cứu về phương pháp phù thủy nghe lén, đồng thời vẫn hoàn tất tất cả những

bài vở mà tụi nó phải hộc xì dầu mới làm nổi. Nó dốc hết sức mới làm hết được tất cả bài tập, mặc dù nó cũng có chia tâm trí thì giờ cho việc gởi đều đặn những gói đồ ăn lên cái hang trên núi cho chú Sirius. Sau mùa hè năm ngoái, Harry không bao giờ quên được cái cảm giác đói triền miên là như thế nào. Nó gởi kèm theo những lá thư kể với chú Sirius rằng chẳng có điều gì bất bình thường xảy ra cả, và tụi nó vẫn đang chờ thư trả lời của anh Percy.

Mãi đến cuối kỳ lễ Phục sinh con Hedwig mới quay trở lại. Lá thư của Percy gởi kèm trong một cái gói đựng trứng Phục sinh mà bà Weasley gởi cho tụi nó. Cả Harry lẫn Ron đều nhận được cái trứng bự bằng trứng rồng đựng đầy kẹo mật chế biến tại gia. Nhưng cái trứng của Hermione thì nhỏ hơn cả cái trứng gà. Mặt cô bé bí xị khi nhìn thấy món quà của mình. Cô bé hỏi nhỏ:

"Má bồ có tình cờ đọc *Tuần san Nữ Phù thủy* không hả Ron?"

Kẹo đầy nhóc miệng, Ron đáp:

"Có… má coi công thức nấu nướng trong mấy tờ đó."

Hermione buồn bã ngồi ngó cái trứng nhỏ xíu của mình.

Harry vội hỏi Hermione:

"Bồ không muốn coi anh Percy viết cái gì hả?"

Thư của Percy ngắn và quạu:

Như anh đã thường xuyên nói với Nhật Báo Tiên tri, rằng ông Crouch đang nghỉ ngơi một cách xứng đáng. Ông ấy vẫn gởi chỉ thị đều đặn đến văn phòng bằng cú. Không, thực sự là anh không hề nhìn thấy ông ấy, nhưng anh nghĩ anh hoàn toàn

tin chắc mình nhận dạng được chữ viết tay của thủ trưởng mình. Lúc này anh đã có đủ việc để làm mà không cần thêm chuyện đính chánh bác bỏ những tin đồn tức cười đó. Làm ơn đừng có quấy rầy anh nữa trừ khi đó là điều thực sự quan trọng.

Chúc một lễ Phục sinh vui vẻ.

Nếu khởi đầu của học kỳ hè mà diễn ra một cách thông thường thì có nghĩa là Harry phải luyện tập vất vả cho trận đấu Quidditch cuối cùng của mùa thi đấu. Tuy nhiên năm nay, trận đấu mà nó cần phải chuẩn bị lại là bài thi thứ ba và cũng là bài thi cuối cùng của cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật. Nhưng nó vẫn chưa biết nó sẽ phải làm gì. Cuối cùng, vào tuần lễ cuối cùng của tháng năm, giáo sư McGonagall giữ Harry lại sau buổi học môn Biến hình. Bà nói với Harry:

"Con sẽ đi xuống sân banh Quidditch vào lúc chín giờ đêm nay, Potter à. Ông Bagman sẽ có mặt ở đó để nói cho các quán quân biết về bài thi thứ ba."

Thành ra lúc tám giờ rưỡi tối hôm đó, Harry để Hermione và Ron ở lại trên tháp Gryffindor, một mình đi xuống cầu thang. Khi nó đi ngang qua Tiền sảnh thì gặp Cedric đi ra từ phòng sinh hoạt chung của nhà Hufflepuff.

Hai đứa cùng đi với nhau xuống mấy bậc thềm đá, ra ngoài trời đêm đầy mây. Cedric hỏi Harry:

"Em đoán coi bài thi sắp tới là gì? Fleur cứ nói hoài về những đường hầm dưới đất; cô ấy đoán là chúng ta sẽ đi tìm kho báu."

Harry nói:

"Nếu vậy thì không đến nỗi khó."

Nó đang nghĩ là nó chỉ việc đơn giản hỏi mượn lão Hagrid một con Đào mỏ để làm thay nó cái công việc tìm kho báu đó.

Hai đứa đi xuống bãi cỏ tối thui để đến sân vận động Quidditch, quẹo vô một chỗ trống giữa các khán đài, và đi ra sân cỏ. Cedric đứng chết lặng và phẫn nộ:

"Họ đã làm gì nó vậy?"

Sân banh Quidditch không còn phẳng lì mịn màng nữa. Trông nó bây giờ giống như có ai đã xây lên những bức tường thấp và dài khắp sân vận động, những bức tường chạy zigzag mọi hướng và cắt nhau loạn xạ.

Harry cúi xuống xem xét bức tường gần nó nhứt, nói:

"Hàng rào bằng cây bụi."

Một giọng phấn khởi reo lên:

"Chào!"

Ông Ludo Bagman đang đứng giữa sân banh cùng Krum và Fleur. Harry và Cedric vội kiếm đường đi tới chỗ ba người kia bằng cách trèo qua các bờ giậu. Fleur tươi cười với Harry khi nó đi tới gần. Thái độ của Fleur đối với Harry đã thay đổi hoàn toàn kể từ khi Harry cứu cô em gái của Fleur dưới hồ.

Ông Bagman vui vẻ nói khi Harry và Cedric trèo qua bức giậu cuối cùng:

"Sao, các trò nghĩ thế nào? Những hàng giậu này mọc tốt quá hả? Để chừng một tháng thì bảo đảm lão Hagrid sẽ khiến cho chúng mọc cao tới sáu thước."

Nhận thấy vẻ mặt vui-không-nổi của Cedric và Harry, ông

Bagman nhe răng cười, nói thêm:

"Đừng có lo! Cái sân vận động Quidditch của các trò sẽ trở lại bình thường ngay khi bài thi kết thúc! Bây giờ tôi cho các trò đoán thử coi chúng ta sẽ làm cái gì ở đây?"

Mất một lúc, không ai trả lời. Rồi… Krum càu nhàu:

"Mê lộ."

Ông Bagman nói:

"Đúng lắm! Một mê lộ. Bài thi thứ ba thiệt tình là rất rõ ràng. Cúp Tam Pháp Thuật sẽ được đặt ngay trung tâm mê lộ. Quán quân nào chạm được vô cái cúp đầu tiên thì sẽ hưởng trọn số điểm.

Fleur hỏi:

"Tụi con *chĩ* cần đi qua Mê lộ thôi à?"

Ông Bagman vui vẻ nói:

"Sẽ có chướng ngại vật. Ông Hagrid sẽ thả ra một số sinh vật… rồi có một số bùa chú phải giải trừ… các trò biết đó, đại loại như vậy. Nào, bây giờ những quán quân đang dẫn điểm sẽ mở đầu cuộc tiến vào mê lộ."

Ông Bagman nhe răng cười với Harry và Cedric, nói tiếp:

"Sau đó cậu Krum sẽ vào… rồi đến cô Delacour. Tất cả sẽ vào được hết, ngang nhau, nhưng điểm số thắng thua là dựa vào việc các trò vượt qua chướng ngại vật như thế nào. Chắc là vui lắm hén?"

Harry biết quá rõ các loại sinh vật mà lão Hagrid có vẻ như sẽ cung ứng cho một cuộc thi như vầy, nên nó nghĩ vui sao cho

được mà vui. Tuy nhiên, nó cũng gật đầu như các quán quân khác.

"Tốt lắm… nếu các thí sinh không còn câu hỏi gì khác, chúng ta sẽ đi bộ trở lại tòa lâu đài, trời hơi lạnh…"

Ông Bagman vội vã đi bên cạnh Harry khi họ cùng bắt đầu đi qua cái mê lộ đang mọc lên ấy. Harry có cảm giác là ông Bagman sắp sửa đề nghị giúp đỡ nó một lần nữa, nhưng vừa lúc đó, Krum vỗ lên vai Harry:

"Tôi nói với cậu *vài lời* được không?"

Harry hơi ngạc nhiên:

"Ừ, được chứ."

"Cậu đi *rạo vứi* tôi nghe?"

Harry tò mò:

"Được."

Ông Bagman trông có vẻ hơi lo ngại:

"Tôi đợi cậu nghe, Harry?"

Harry cố nở một nụ cười:

"Dạ, thưa ông Bagman, khỏi cần. Con nghĩ là con có thể tìm được đường trở về lâu đài, cám ơn ông."

Harry và Krum cùng tới sân vận động với nhau, nhưng Krum không hướng về con tàu Durmstrang. Thay vì vậy, anh đi về phía khu rừng.

Khi hai người đi ngang qua căn chòi của lão Hagrid và toa xe lưu động Beauxbatons còn thắp sáng đèn, Harry hỏi:

“Chúng ta đi theo hướng này để làm gì?”

Krum nói gọn:

“Không *mún* bị nghe lén.”

Cuối cùng, khi cả hai đến được một khoảng sân yên tĩnh trải rộng, không xa bãi chăn thả ngựa của trường Beauxbatons là mấy, Krum dừng lại dưới tán cây và quay lại đối diện với Harry. Anh ta quắc mắt nhìn Harry trừng trừng:

“Tôi *mún* biết giữa Hermy-own-ninny và cậu có *chuyện rì*?”

Do hành vi bí mật nãy giờ của Krum, Harry cứ tưởng có chuyện gì nghiêm trọng ghê gớm hơn chuyện này, nó trố mắt nhìn Krum thích thú. Nó nói:

“Không có gì hết.”

Nhưng Krum cứ trừng mắt nhìn nó, và không hiểu sao nó bỗng nhiên hơi nhợn khi nhận thấy là Krum cao như thế nào. Harry bèn nói thêm:

“Tụi tôi là bạn bè. Hermione không phải là bồ của tôi và hồi nào giờ Hermione không hề là bồ của tôi. Chỉ là chuyện do mụ Rita dựng đứng lên mà thôi.”

Krum nhìn Harry đầy vẻ nghi ngờ:

“Hermy-ovvn-ninny hay nói về cậu lắm.”

Harry nói:

“Ừ, bởi vì tụi tôi là *bạn bè* mà.”

Harry đã không thể nào tin là một ngày kia lại có một cuộc đối thoại như vầy với Viktor Krum, cầu thủ Quidditch Thế

Giới lừng danh. Có vẻ như người anh hùng mười tám tuổi Krum coi nó, Harry, như một đối thủ thực sự và ngang hàng.

"Cậu *shưa* từng… cậu không phải…"

Harry nói chắc chắn:

"Không."

Trông Krum hơi vui lên một chút. Anh ta nhìn chằm chằm Harry trong vài giây rồi nói:

"Cậu bay giỏi lắm. Tôi *kó xêm* cậu bay trong bài thi đầu tiên."

Harry toét miệng cười tới mang tai và bỗng nhiên thấy bản thân mình cao lên thêm nhiều.

"Cám ơn anh. Tôi cũng có xem anh ở trận Quidditch Cúp Thế Giới. Cái Đòn Lừa mà anh chơi thiệt là…"

Nhưng có cái gì đó chuyển động đằng sau lưng Krum, trong hàng cây, và Harry vốn đã có kinh nghiệm xương máu về các thứ ưa rình rập trong rừng, nên phản ứng theo bản năng, vội túm lấy cánh tay Krum mà kéo anh ta quay lại.

"Cái gì vựi?"

Harry lắc đầu, chăm chú nhìn vào chỗ mà nó đã thấy có động đậy. Nó luồn bàn tay vô túi áo chùng nắm lấy cây đũa phép.

Đột nhiên, một người đàn ông lảo đảo bước ra từ sau một cây sồi cao. Harry không tin vào chính mắt mình trong một lát… nhưng rồi nó cũng phải nhận ra đó chính là ông Crouch.

Trông ông ta te tua như thể đã phải chạy đây chạy đó suốt

nhiều ngày trời. Phần đầu gối của tấm áo chùng ông mặc đã bị xé rách và thấm máu, mặt ông thì trầy trụa; râu ria cũng chẳng cạo, và ông xám ngoét đi vì kiệt sức. Mái tóc và bộ ria vốn cắt tỉa gọn gàng bây giờ đúng là cần phải được chải rửa và tỉa tót lại. Tuy nhiên, bộ dạng lạ lùng của ông cũng không lạ bằng hành vi của ông. Vừa múa may tay chân, vừa lẩm nhẩm luôn miệng, có vẻ như ông Crouch đang nói chuyện với người nào đó mà chỉ có ông mới nhìn thấy. Ông ta gợi cho Harry nhớ rõ rành rành một lão bụi đời lang thang mà có lần nó đã nhìn thấy khi cùng gia đình Dursley đi mua sắm ngoài phố Muggle. Lão già ấy cũng thoải mái nói chuyện với không khí. Dì Petunia đã nắm chặt cánh tay Dudley kéo cậu quý tử băng qua đường để tránh lão; còn dượng Vernon nhân việc đó đã diễn thuyết cho cả nhà nghe về điều dượng muốn làm đối với những gã ăn mày và lang thang.

Krum cũng tròn mắt nhìn ông Crouch:

"Kó phỏi ổng là ông giám khảo không? Không *phỏi* là ông bộ trưởng của cậu đó sao?"

Harry gật đầu, ngập ngừng một lát, rồi chầm chậm đi về phía ông Crouch, ông ta không nhìn Harry, mà chỉ liên tục nói chuyện với cái cây gần đó:

"… và khi nào anh làm xong chuyện đó, anh Weatherby, hãy gởi cú đến cụ Dumbledore xác nhận lại *số* học sinh của trường Durmstrang sẽ tham dự cuộc thi đấu, ông Karkaroff chỉ mới nói là sẽ có mười hai…"

Harry e dè gọi:

"Thưa ông Crouch?"

"… và rồi gởi một cú khác cho bà Maxime, bởi vì có lẽ bà muốn tăng số học sinh trong đoàn của bà lên, khi mà đoàn của ông Karkaroff đã tròn một tá… làm chuyện đó nghe, Weatherby, nghe không? Nghe không?…"

Mắt của ông Crouch lồi cả ra. Ông đứng trợn lồi mắt ra ngó cái thân cây, lẩm nhẩm không thành lời với nó. Rồi ông loạng choạng bước qua một bên và ngã quỵ xuống. Harry kêu lớn:

"Ông Crouch ơi? Ông có sao không?"

Đôi mắt của ông Crouch trợn vòng vòng. Harry ngoái lại nhìn Krum, anh đã đi theo Harry vô bụi cây và đang ngó xuống ông Crouch một cách hoảng sợ.

"Ông ta bị làm sao vậy?"

Harry lẩm bẩm:

"Không biết được. Anh làm ơn đi kiếm người đến giúp…"

"Cụ Dumbledore!"

Ông Crouch há miệng la lên. Ông với tay nắm chặt vạt áo chùng của Harry, kéo nó lại gần ông hơn, mặc dù mắt ông lại ngó đăm đăm đâu đó phía trên đầu Harry.

"Tôi… cần… gặp… cụ… Dumbledore…"

Harry nói:

"Dạ được. Thưa ông Crouch, nếu ông ráng đứng dậy được thì chúng ta có thể đi đến…"

Ông Crouch thì thào:

"Tôi đã làm… một chuyện… ngu ngốc…"

Trông ông cực kỳ điên loạn. Mắt ông cứ đảo vòng vòng và suýt lồi hẳn ra. Một dòng nước miếng chảy xuống tới cằm. Mỗi lời ông nói ra dường như là một cố gắng hết sức mình.

"Phải… nói… cho… cụ Dumbledore…"

Harry nói lớn rõ ràng:

"Ông Crouch, ông hãy đứng dậy. Ông đứng dậy đi, con sẽ đưa ông tới gặp cụ Dumbledore."

Mắt ông Crouch trợn vòng, hướng về phía Harry. Ông thì thầm hỏi:

"Cậu… là ai?"

Harry nói:

"Con là một học sinh trường Hogwarts."

Nó ngoái nhìn Krum để nhờ giúp đỡ, nhưng Krum đã lùi lại, tỏ vẻ hoảng sợ, lo lắng vô cùng.

Ông Crouch lại thì thào, miệng ông lệch hẳn một bên:

"Trò… không phải… *người của hắn* hả?"

Harry không có một chút xíu ý tưởng gì về điều ông Crouch đang nói. Nó nói:

"Không ạ."

"Người của cụ Dumbledore hả?"

Harry đáp:

"Dạ, phải."

Ông Crouch kéo Harry lại gần hơn; Harry cố gắng nới lỏng nắm tay ông Crouch, Nhưng ông níu áo nó chặt quá.

“Báo cho… cụ Dumbledore…”

Harry nói:

“Nếu ông buông con ra thì con sẽ chạy đi mời cụ Dumbledore. Ông hãy buông con ra đi, con sẽ đi kiếm cụ…”

“Cám ơn, anh Weatherby, và khi nào anh làm xong chuyện đó thì cho tôi xin một tách trà. Vợ và con trai tôi sắp đến rồi, chúng tôi sẽ dự một buổi hòa nhạc đêm nay với ông bà Fudge.”

Bây giờ ông Crouch lại nói năng lưu loát với gốc cây, và dường như hoàn toàn không ý thức rằng Harry đang đứng ở đó. Điều này khiến Harry kinh ngạc đến nỗi nó cũng không hay là ông Crouch đã thả nó ra rồi.

“Thằng con trai tôi vừa đạt được mười hai O.W.L, hết sức tốt đẹp, vâng, cám ơn ông bà, vâng, đúng là rất vinh hạnh. Bây giờ nếu anh có thể đem lại cho tôi biên bản cuộc họp với Bộ trưởng Bộ Pháp thuật Andorran thì tôi còn chút thì giờ để thảo nháp thư phúc đáp…”

Harry nói với Krum:

“Anh ở lại đây trông chừng ổng nghe! Tôi sẽ chạy đi kiếm cụ Dumbledore, tôi đi thì sẽ mau hơn, bởi vì tôi biết văn phòng của thầy ở đâu.”

Krum nghi ngại ngó xuống ông Crouch:

“Ổng điên rồi.”

Ông Crouch vẫn tiếp tục lảm nhảm nói với gốc cây, hiển nhiên ông yên chí đó là Percy.

Harry đứng dậy nói:

“Anh chỉ cần ở đây với ông ấy.”

Nhưng cử động của Harry lại kích thích một thay đổi đột ngột nơi ông Crouch. Ông lại túm chặt đầu gối nó mà kéo xuống. Ông thì thầm, hai con mắt lại lồi ra:

“Đừng… bỏ… tôi! Tôi… muốn thoát… phải báo… phải nói… phải gặp… cụ Dumbledore… lỗi của tôi… tất cả đều là lỗi của tôi… Bertha chết… lỗi tại tôi hết… con trai tôi… lỗi tại tôi… nói với cụ Dumbledore… Harry Potter… Chúa tể Hắc ám… mạnh hơn… Harry Potter…”

Harry nói:

“Ông Crouch ơi, ông buông con ra thì con mới đi kiếm thầy Dumbledore được…”

Quay lại nhìn Krum, Harry tức giận nói:

“Anh có giúp tôi được không?”

Trông bộ dạng Krum cực kỳ sợ sệt, anh bước tới trước và ngồi xổm xuống bên cạnh ông Crouch.

Harry tự kéo mình ra khỏi bàn tay đang níu của ông Crouch, nói với Krum:

“Chỉ cần giữ ông ấy ở đây. Tôi sẽ trở lại với thầy Dumbledore.”

“Mau quay lại nghe!”

Krum gọi với theo Harry khi nó phóng chạy ra khỏi khu rừng và băng qua sân trường. Chung quanh đều vắng vẻ; ông Bagman, Fleur, Cedric đều đã biến mất. Harry chạy vội lên

mấy bậc thềm đá, xuyên qua cánh cửa trước bằng gỗ sồi, chạy lên cầu thang cẩm thạch, hướng về tầng lầu hai.

Năm phút sau Harry đâm sầm vào cái miệng máng xối hình đầu thú bằng đá nằm ở lưng chừng một hành lang vắng. Nó thở hổn hển:

"Kẹo… kẹo chanh!"

Đó là mật khẩu để vô cầu thang bí mật dẫn lên văn phòng Hiệu trưởng - hay có lẽ đó là mật khẩu hồi hai năm trước. Nhưng rõ ràng là mật khẩu đã thay đổi, bởi vì cái đầu thú bằng đá cứ đứng trơ trơ nhìn Harry đầy ác ý, chứ không sinh động lên và nhảy qua một bên như trước. Harry hét vào mặt đá:

"Xích ra! Mở ra coi!"

Nhưng phàm ở trường Hogwarts thì chẳng có cái gì nhúc nhích chỉ vì có kẻ quát vào mặt. Harry biết làm vậy là vô ích. Nó nhìn lên ngó xuống hành lang vắng. Không chừng cụ Dumbledore đang ở văn phòng các giáo sư ? Nó bắt đầu cắm cổ chạy thiệt lẹ về phía cầu thang…

"POTTER!"

Harry đứng khựng lại ngoái nhìn ra đằng sau. Thầy Snape vừa mới xuất hiện từ cái cầu thang bí mật ẩn đằng sau cái đầu đá. Bức tường đã tách ra đằng sau lưng thầy đang khép lại khi thầy gọi giật ngược Harry lại:

"Trò làm gì ở đây hả, Potter?"

Harry chạy ngược trở lên hành lang, đứng khựng lại một lần nữa, nhưng lần này là trước mặt thầy Snape.

“Con cần gặp giáo sư Dumbledore! Về chuyện ông Crouch… ổng đã hóa… ổng ở trong rừng… ổng đang đòi…”

Đôi mắt đen của thầy Snape long lên:

“Chuyện tầm bậy tầm bạ! Trò đang nói cái gì vậy hả?”

Harry hét lớn:

“Ông Crouch! Ông bộ trưởng! Ông ấy bệnh hay sao đó… ổng ở trong rừng, ổng muốn gặp thầy Dumbledore! Thầy làm ơn cho con mật khẩu để…”

Làn môi mỏng của thầy Snape cong lên thành một nụ cười khó chịu:

“Cụ Dumbledore đang bận, Potter à.”

Harry gào lên:

“Con phải gặp thầy Dumbledore!”

“Trò có nghe tôi nói không, Potter?”

Harry có thể nói là thầy Snape đang khoái chí vì đã từ chối Harry cái điều mà nó đang tha thiết muốn trong cơn hoảng loạn như vầy.

Harry tức tối nói:

“Thầy có hiểu không? Ông Crouch không được khỏe… ổng… Ổng… mất trí rồi… ổng nói ổng muốn cảnh báo…”

Bức tường đá đằng sau lưng thầy Snape mở ra. Cụ Dumbledore đứng ngay ở đó, cụ mặc một bộ áo chùng màu xanh biếc và vẻ mặt hơi tò mò. Cụ nhìn Harry và thầy Snape rồi hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Harry bước qua một bên để tránh thầy Snape và vọt miệng trước khi thầy Snape kịp nói.

“Thưa thầy! Ông Crouch đang ở đây… ở trong khu rừng, ổng muốn nói chuyện với thầy.”

Harry tưởng cụ Dumbledore sẽ chất vấn nó, nhưng nó thở phào thấy cụ không thắc mắc gì hết. Cụ nói ngay:

“Con dẫn đường đi.”

Và cụ bước gấp theo Harry chạy dọc hành lang, bỏ lại thầy Snape đứng bên cạnh cái đầu thú bằng đá, trông xấu xí gấp đôi.

Khi hai thầy trò chạy lướt xuống cầu thang cẩm thạch, cụ Dumbledore mới hỏi:

“Ông Crouch nói gì hả, Harry?”

“Nói… ông ấy muốn báo cho thầy biết… nói ổng làm điều gì đó sai lầm… Ổng nói đến con trai của ổng… và Bertha Jorkins… và… và Voldemort… nói gì đó về Voldemort đang mạnh lên…”

“Quả có vậy!”

Cụ Dumbledore nói, bước gấp gáp hơn khi cả hai thầy trò lao vào bóng đêm đen như hũ nút. Harry vừa lon ton chạy bên cạnh cụ Dumbledore vừa nói:

“Ông ấy hành động không bình thường, ổng có vẻ không biết là ổng đang ở đâu. Ổng cứ nói chuyện như thể ổng tưởng là anh Percy Weasley đang ở đó, và bỗng nhiên ổng đổi giọng,

nói ổng cần gặp thầy… con để ổng ở lại với anh Krum.”

“Con đã làm vậy sao?”

Cụ Dumbledore nói nhanh, và cụ còn tăng tốc độ, sải chân bước nhanh hơn nữa, khiến cho Harry phải chạy mới theo kịp.

“Con có biết còn ai khác nhìn thấy ông Crouch nữa không?”

Harry nói:

“Dạ, không. Con với anh Krum đang nói chuyện. Ông Bagman vừa nói cho chúng con biết về bài thi thứ ba, tụi con nán ở lại, và rồi tụi con thấy ông Crouch đi từ trong rừng ra…”

Khi toa xe Beauxbatons hiện ra từ trong bóng tối, cụ Dumbledore hỏi:

“Họ đang ở đâu?”

Harry dấn tới trước cụ Dumbledore một bước, dẫn đường xuyên qua rừng cây:

“Ở đằng kia.”

Harry không nghe tiếng ông Crouch nữa, nhưng nó biết chắc chắn nên bước về hướng nào. Chỗ đó không xa toa xe Beauxbatons lắm… một chỗ nào đó quanh đây thôi…

Harry hét gọi :

“Anh Viktor ơi?”

Không có tiếng trả lời. Harry nói với cụ Dumbledore:

“Hồi nãy họ ở đây nè. Nhứt định là họ phải ở đâu đây…”

“Lumos!”

Cụ Dumbledore thắp sáng đầu cây đũa phép của cụ và giơ nó lên cao. Luồng sáng hẹp của cây đũa phép rọi qua hết gốc cây đen hù này đến gốc cây đen hù khác, soi sáng lờ mờ mặt đất. Và rồi luồng sáng rọi tới một đôi chân.

Harry và cụ Dumbledore vội vã chạy tới. Krum đang nằm ườn trên mặt đất, có vẻ như không còn biết gì hết. Không thấy bóng dáng của ông Crouch ở đâu. Cụ Dumbledore cúi xuống Krum và nhẹ nhàng vạch mí mắt anh lên. Cụ nói nhỏ:

"Bất tỉnh."

Đôi mắt kiếng nửa vầng trăng của cụ Dumbledore lấp lánh trong ánh sáng của cây đèn đũa phép khi cụ đưa mắt nhìn những hàng cây vây quanh.

Harry nói:

"Con có nên đi kêu người đến cứu cấp không? Con đi mời bà Pomfrey nha?"

Cụ Dumbledore nói ngay:

"Không. Con ở lại đây."

Cụ giơ cây đũa phép của cụ lên, chĩa đầu đũa về phía căn chòi của lão Hagrid. Harry nhìn thấy cái gì đó như một tia sáng bạc phóng ra khỏi đầu đũa và bay xuyên qua hàng cây như một con chim ma. Xong, cụ Dumbledore lại cúi xuống xem xét Krum một lần nữa. Cụ chĩa đầu đũa phép vô Krum và hô:

"Ennervate!"

Krum mở mắt ra. Anh có vẻ dại đi. Khi nhìn thấy cụ

Dumbledore, Krum cố gắng ngồi dậy, nhưng cụ Dumbledore đặt một bàn tay lên vai anh bắt anh nằm im.

Krum giơ một bàn tay lên đầu, lẩm bẩm:

"Ổng đánh tôi. Lão điên đó đánh tôi. Tôi *đưng* ngoái nhìn theo *hứng* Potter đã đi khỏi thì lão tấn công tôi từ đằng sau."

Cụ Dumbledore nói:

"Con cứ nằm yên thêm một lát nữa."

Âm thanh của tiếng chân chạy rầm rầm vang lên, và lão Hagrid thở hồng hộc bổ nhào tới cùng với con Fang chạy sát bên chân. Hai mắt mở lớn, lão hỏi:

"Thưa giáo sư Dumbledore! Harry… chuyện gì?…"

Cụ Dumbledore nói:

"Anh Hagrid, tôi cần anh đi tìm giáo sư Karkaroff. Học trò của ông ấy bị tấn công. Và khi nào anh làm xong việc đó, thì anh vui lòng báo động cho giáo sư Moody…"

Một giọng gừ gừ khò khè vang lên:

"Khỏi cần, cụ Dumbledore à. Tôi đã đến đây."

Thầy Moody đang khập khiễng đi về phía họ, tựa vào cây gậy và trông vào ánh sáng của đầu đũa phép. Thầy Moody giận dữ nói:

"Chân với cẳng! Giá mà chúng mau mắn hơn một chút! Chuyện gì đã xảy ra vậy? Tôi nghe ông Snape nói gì đó về ông Crouch…"

Lão Hagrid ngơ ngác:

“Ông Crouch hả?”

Cụ Dumbledore nhắc lại:

“Anh Hagrid, làm ơn đi mời ngay ông Karkaroff đến.”

“Ờ phải… dạ, thưa giáo sư…”

Lão Hagrid nói và quay đi, biến mất vào hàng cây tối đen, con Fang lật đật chạy theo lão. Cụ Dumbledore nói với thầy Moody:

“Tôi không biết ông Crouch hiện đang ở đâu? Nhưng mà chúng ta cần phải tìm ông ấy.”

“Để tôi làm việc đó.”

Thầy Moody rút cây đũa phép ra và đi khập khiễng vô khu rừng.

Cả cụ Dumbledore và Harry đều không nói gì cho đến khi họ nghe cái âm thanh không thể nào lầm với ai khác được của lão Hagrid và con chó Fang. Đằng sau họ là ông Karkaroff lật đật chạy theo. Ông ta mặc một cái áo lông bạc bóng mượt và trông xanh xao quýnh quáng.

Ông la lên khi nhìn thấy Krum nằm trên mặt đất và cụ Dumbledore cùng Harry ở bên cạnh.

“Chuyện gì vầy nè? Chuyện gì xảy ra vậy?”

Krum bây giờ ngồi dậy và xoa đầu:

“Con bị *tứn kông*. Ông Crouch hay tên gì đó…”

“Ông Crouch tấn công trò hả? Ông *Crouch* tấn công trò à? Ổng là giám khảo cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật mà!”

Cụ Dumbledore nói:

“Anh Igor…”

Nhưng ông Karkaroff đã đứng thẳng lên, kéo áo lông quanh mình, trông hiên ngang lẫm liệt. Ông chỉ tay vào cụ Dumbledore, hét:

“Đồ lọc lừa! Đây là một âm mưu! Ông Dumbledore, ông và Bộ Pháp thuật của ông đã dụ chúng tôi đến đây dưới chiêu bài giả hiệu! Đây không phải là một thi đấu công bằng! Trước tiên, ông tìm cách đưa Harry Potter vô cuộc mặc dù nó chưa đủ tuổi! Bây giờ một trong các Bộ trưởng của ông lại tấn công để loại quán quân của chúng tôi. Tôi ngửi thấy trong không khí cái trò nước đôi và sự thối nát của toàn bộ cái màn kịch này rồi, và ông, ông Dumbledore, ông cứ nói về thắt chặt quan hệ pháp sư quốc tế, về tái lập mối bang giao cũ, rằng quên đi sự khác biệt xa xưa… vậy mà… đây là điều tôi đã nghĩ về ông đây!”

Ông Karkaroff nhổ phẹt một bãi xuống chân cụ Dumbledore. Trong một phản ứng rất nhanh, lão Hagrid túm lấy cổ áo lông của ông Karkaroff, nhấc bổng ông ta lên không trung, và tấn ông ta vô một gốc cây gần đó. Ông Karkaroff vừa mới há miệng hớp hơi thở, lão Hagrid đã gầm gừ:

“Xin lỗi ngay!”

Nắm đấm vĩ đại của lão Hagrid lăm le trước ngực ông Karkaroff và chân ông ta thì đung đưa giữa không trung.

Cụ Dumbledore quát:

“Hagrid, *không được*!”

Lão Hagrid thu lại bàn tay đang dí ông Karkaroff vô thân cây, và ông Karkaroff trượt dài theo thân cây, đổ thành một đống dưới gốc cây. Một mớ cành con lá vụn rớt lả tả xuống đầu ông.

Cụ Dumbledore đanh giọng lại:

"Anh Hagrid, làm ơn đưa Harry về lại tòa lâu đài."

Lão Hagrid thở phì phò, liếc ông Karkaroff một cái liếc rực lửa.

"Thưa ngài Hiệu trưởng, có lẽ tôi ở lại đây thì tốt hơn…"

Cụ Dumbledore lặp lại một cách cương quyết:

"Anh sẽ đưa Harry trở về trường, anh Hagrid à. Đưa trò ấy lên đến tận tháp Gryffindor. Và Harry, thầy muốn con ở lại trong tháp. Bất cứ điều gì con muốn làm - bất kể con cú nào mà con muốn phái đi - đều phải chờ đến sáng hôm sau, con có hiểu ý thầy không?"

"Ơ… dạ, hiểu."

Harry nói, chăm chăm nhìn cụ Dumbledore. Làm sao cụ biết, vào đúng ngay lúc đó, là nó đang nghĩ đến chuyện gởi ngay con cú Heo cho chú Sirius, kể cho chú nghe chuyện gì đã xảy ra.

Lão Hagrid trừng mắt ngó ông Karkaroff không chút tiếc thương, lão nói:

"Thưa ngài Hiệu trưởng, tôi sẽ để con Fang ở lại với ngài."

Ông Karkaroff bây giờ đang nằm thõng thượt dưới gốc cây thành một đống lộn xộn những lông thú và cành lá rễ cây.

“Ở lại đây nghe Fang! Đi thôi, Harry!”

Hai bác cháu lặng lẽ đi ngang qua toa xe Beauxbatons và hướng về tòa lâu đài.

Khi sải bước ngang qua hồ, lão Hagrid gầm ghè:

“Sao hắn dám chứ! Sao mà hắn dám vu cáo cụ Dumbledore chứ? Làm như cụ Dumbledore mà thèm làm những chuyện như vậy! Làm như cụ Dumbledore muốn cho con tham dự cuộc thi đấu ngay từ đầu vậy. Nghĩ vớ vẩn! Bác chưa từng thấy cụ Dumbledore lo lắng đến vậy như những ngày gần đây. Còn con nữa!”

Lão Hagrid bỗng nhiên nổi quạu với Harry. Nó giật mình ngước nhìn lão.

“Con làm cái trò gì chứ? Đi lang thang với thằng Krum chết tiệt đó! Nó từ lò Durmstrang ra, Harry à! Nó có thể trù ếm con ở trong rừng lắm chứ! Chẳng lẽ thầy Moody không dạy cho con được điều gì sao? Tưởng tượng con để cho nó dụ dỗ con lạc mất chính con sao…”

Khi hai bác cháu trèo lên bậc thềm đá, Harry nói:

“Anh Krum tốt mà. Ảnh đâu có định trù ếm gì con, ảnh chỉ muốn nói chuyện với con về Hermione…”

Lão Hagrid giẫm rầm rập lên cầu thang, nói giọng u ám:

“Bác sẽ nói chuyện với Hermione và sẽ xong hết. Các con càng ít quan hệ với đám người nước ngoài ấy thì các con càng hạnh phúc hơn. Các con đừng có tin ai trong đám đó.”

Harry thấy khó chịu:

“Hồi trước bác vẫn giao du tốt đẹp với bà Maxime đó thôi!”

Trong một thoáng, lão Hagrid có vẻ hoảng hốt:

“Con đừng có bao giờ nói với bác về bà ta nữa! Bây giờ bác đã biết mưu đồ của bà ta rồi! Bà tìm cách lấy lòng bác, tìm cách làm cho bác nói cho bà ta biết cái gì sẽ diễn ra trong bài thi thứ ba. Chà, con đừng có mà tin ai trong đám đó.”

Lão Hagrid đang ở trong một tâm trạng tệ hại đến nỗi khi Harry chào tạm biệt lão trước bức chân dung Bà Béo, nó cảm thấy vui mừng thiệt tình. Nó trèo qua lỗ chân dung để vào phòng sinh hoạt chung và hấp tấp đi thẳng tới cái góc mà Ron và Hermione đang ngồi, kể cho tụi nó nghe chuyện gì đã xảy ra.

29

GIẤC MƠ

Hermione xoa trán nói: "Chuyện suy ra như vầy: hoặc là ông Crouch tấn công anh Viktor, hoặc là người nào khác đã tấn công cả hai người đó khi anh Viktor không nhìn thấy."

Ron nói ngay:

"Chắc là ông Crouch đánh rồi. Cho nên ổng mới biến mất khi Harry và thầy Dumbledore trở lại. Đánh xong ổng phải chạy chứ!"

Harry lắc đầu:

"Mình không nghĩ vậy. Trông ông ấy yếu ớt ghê lắm. Mình không chắc ổng thực hiện nổi phép độn thổ hay phép thuật nào khác đâu."

Hermione nói: "Mình đã nói với mấy bồ bao nhiêu lần rồi là *không thể* độn thổ trong sân trường Hogwarts kia mà!"

Ron hào hứng lên:

"Được rồi… còn lý thuyết này thì sao? Krum tấn công ông Crouch… khoan, chờ nói hết đã… rồi tự làm cho mình bất tỉnh?"

“Và ông Crouch bốc hơi đi, phải không?”

“Ờ há…”

Rạng ngày hôm sau, Harry, Ron và Hermione lẻn ra khỏi phòng ngủ của tụi nó rất sớm và cùng nhau vội vã trèo lên Chuồng Cú để gởi thư cho chú Sirius. Bây giờ tụi nó đang đứng nhìn ra sân trường mù sương. Cả ba đứa đều bụp mắt và xanh xao vì tụi nó thức tới khuya lắc khuya lơ hồi hôm để nói chuyện về ông Crouch.

Hermione nói:

“Harry, bồ kể lại hết coi, thực ra ông Crouch đã nói gì?”

Harry nói:

“Mình đã kể bồ nghe rồi, những điều ổng nói không có ý nghĩa lắm. Ổng nói ổng muốn cảnh báo cụ Dumbledore điều gì đó. Ổng chắc chắn là có nhắc đến bà Bertha Jorkins, và dường như nghĩ là bả đã chết. Ổng cứ nói hoài cái chuyện lỗi lầm của ổng… Ổng cũng nhắc tới con trai của ổng.”

Hermione gắt gỏng:

“Vậy, *lỗi lầm* của ổng chứ còn gì nữa!”

Harry nói:

“Ổng mất trí rồi. Một nửa thời gian là ổng nói như thể ổng tưởng vợ con ổng vẫn còn sống, và ổng cứ nói với Percy về công việc và ra chỉ thị cho ảnh.”

Ron ngập ngừng ướm thử:

“Và… nhắc lại giùm mình coi ổng nói gì về *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?”*

Harry lặp lại một cách ngao ngán:

“Mình đã nói với bồ rồi, hắn đang ngày càng mạnh hơn.”

Yên lặng. Rồi Ron nói với một giọng tin tưởng giả tạo:

“Nhưng ổng mất trí rồi, như bồ nói, thành ra một nửa điều ổng nói chắc là điều mông muội mà thôi…”

Harry nói:

“Ổng có vẻ tỉnh táo nhứt khi ổng cố gắng nói đến Voldemort.”

Ron nhăn mặt khi nghe cái tên Harry vừa thốt ra.

“Ông ấy gặp khó khăn thực sự khi thốt ra thành lời, nhưng đó là lúc ông có vẻ biết rõ mình đang ở đâu hơn hết, và biết là ổng muốn làm gì. Ổng cứ nói đi nói lại là ổng cần gặp thầy Dumbledore.”

Harry rời cửa sổ và bắt đầu ngóng nhìn lên những thanh song song đỡ nóc chuồng cú. Những chỗ chim đậu hầu như trống vắng đến một nửa; thỉnh thoảng một con cú bay ào qua cửa sổ sà xuống chỗ đậu của mình, sau khi trở về từ chuyến săn đêm với một con chuột ngoạm trong mỏ.

Harry nói một cách cay đắng:

“Nếu thầy Snape không cầm chân mình, thì mình và thầy Dumbledore đã có thể đến đó kịp lúc. Nào là ‘ông Hiệu trưởng đang bận, Potter à…’, nào là ‘chuyện tầm bậy tầm bạ gì hả Potter?’ Tại sao ổng không thể tránh ra cho đỡ rách việc chứ?”

Ron đáp ngay:

“Có lẽ ổng không muốn cho bồ đến đó! Có lẽ… Ờ, biết

đâu?… bồ nghĩ coi ổng có thể xuống tới khu rừng nhanh cỡ nào hả? Bồ có tính tới chuyện ổng đã qua mặt bồ và thầy Dumbledore không?”

Harry nói:

“Không đời nào, trừ khi ổng biến thành dơi hay đại khái như vậy.”

Ron lẩm bẩm:

“Cũng không thể bỏ qua ổng được.”

Hermione nói:

“Tụi mình phải đến gặp thầy Moody. Tụi mình cần coi xem thầy có kiếm ra được ông Crouch không?”

Harry nói:

“Nếu thầy có đem theo tấm Bản đồ của Đạo tặc thì chắc là sẽ dễ kiếm ra thôi.”

Ron nói:

“Nếu ông Crouch chưa ra khỏi khuôn viên sân trường, bởi vì bản đồ chỉ hiện ra người ta bên trong đường ranh mà thôi.”

Hermione chợt nói khẽ:

“Suỵt!”

Ai đó đang trèo lên cầu thang đến Chuồng Cú. Harry có thể nghe tiếng hai người đang cãi nhau, càng lúc càng gần.

“… đó là thư tống tiền, đúng vậy, tụi mình sẽ gặp vô số rắc rối vì chuyện đó…”

“… Tụi mình đã tỏ ra lịch sự; đã tới lúc chơi độc, như ổng

vậy. Ổng đâu có muốn Bộ Pháp thuật biết chuyện ổng đã làm…”

“Tao đang nói với mày là nếu mày viết điều đó trong thư thì nó sẽ thành thư tống tiền.”

“Ừ, chừng nào tụi mình được trả một món béo bở thì mày sẽ không phàn nàn nữa chứ gì?”

Cánh cửa vào chuồng cú mở bung ra. Fred và George bước qua ngưỡng cửa và đứng sững trước mặt bọn Harry, Ron và Hermione.

Fred và Ron cùng thốt lên một lúc:

“Tụi bây làm gì ở đây?” - “Các anh làm gì ở đây?”

Harry và George cùng đáp: “Gởi thư.”

Hermione và Fred cùng hỏi lại: “Cái gì, vào giờ này hả?”

Fred nhe răng cười. Nó nói:

“Tốt… Tụi tao sẽ không hỏi tụi bây làm cái gì, nếu tụi bây không hỏi tụi tao.”

Fred đang cầm trong tay một lá thư đã niêm phong. Harry liếc bức thư, nhưng Fred, chẳng rõ ngẫu nhiên hay cố ý, lại chuyển bức thư sang tay khác, khiến cho tên người nhận trên bì thư bị che mất.

Fred làm một điệu bộ cúi chào báng bổ và chỉ ra cửa:

“Thôi, không dám cầm chân tụi bây lâu.”

Ron không nhúc nhích. Nó hỏi:

“Hai anh định tống tiền ai?”

Nụ cười biến mất trên gương mặt Fred. Harry nhận thấy George liếc mắt nửa vời sang Fred trước khi cười với Ron. Nó nói một cách dễ dãi:

"Đừng có ngu, chỉ là nói giỡn chơi thôi mà."

Ron nói:

"Nghe không giỡn chút nào hết."

Fred và George nhìn nhau. Rồi Fred đột ngột nói:

"Tao đã nói trước với mày rồi mà Ron, đừng có chõ mũi chuyện người khác nếu mày muốn cái mũi mày giữ nguyên dạng hình của nó. Không biết tại sao mày lại…"

Ron nói:

"Nếu anh gởi thư tống tiền ai đó, thì em tất sẽ chõ mũi vô. Anh George nói đúng, anh sẽ gặp vô số rắc rối vì chuyện đó cho mà coi."

George nói:

"Đã nói với mày là tao giỡn chơi mà."

George đi tới chỗ Fred, giựt lá thư ra khỏi tay Fred, và bắt đầu cột lá thư vô chân của một con cú heo, nói tiếp:

"Mày bắt đầu hơi bốc mùi của ông anh yêu dấu của chúng ta rồi đó, Ron à. Cứ giữ cái giọng đó thì sẽ có ngày mày trở thành huynh trưởng thôi."

Ron nổi nóng lên:

"Không đời nào!"

George đem con cú heo tới bên cửa sổ và liệng nó ra

ngoài, rồi quay lại nhe răng cười với Ron.

"Nếu vậy thì xì-tốp giùm cái vụ biểu người ta làm cái này với cái kia. Thôi, lát nữa gặp lại nghe!"

George và Fred bỏ ra khỏi chuồng cú. Harry, Ron và Hermione đứng nhìn lẫn nhau. Hermione thì thầm:

"Mấy bồ nghĩ coi họ có biết gì về tất cả những chuyện này không? Chuyện của ông Crouch và các thứ khác ấy?"

Harry nói:

"Không. Nếu là chuyện nghiêm trọng đến vậy thì mấy ảnh sẽ báo cho người nào đó biết. Mấy ảnh sẽ báo cho thầy Dumbledore biết chứ!"

Tuy nhiên trông Ron bồn chồn hết sức. Hermione hỏi:

"Có chuyện gì vậy?"

Ron chậm rãi nói.

"À… Mình không biết là mấy ảnh có làm thiệt không. Dạo gần đây, hai ảnh bị… hơi bị chuyện kiếm tiền ám ảnh, mình đã để ý thấy điều này khi mình quẩn quanh với mấy ảnh lúc… lúc…"

"Lúc tụi mình nghỉ chơi nhau."

Harry nói hết câu giùm Ron, và nói tiếp:

"Ừ, nhưng mà chuyện tống tiền thì…"

Ron nói:

"Chẳng là hai ảnh nảy ra ý tưởng mở một tiệm Giỡn. Mình cứ tưởng hai ảnh chỉ nói vậy để chọc giận má cho vui, nhưng

mà hai ảnh lại làm thiệt, muốn bắt đầu khai trương một cái. Hai ảnh chỉ còn học ở Hogwarts một năm nữa thôi, hai ảnh cứ nói hoài về chuyện đã đến lúc phải nghĩ tới tương lai, mà ba thì không thể nào giúp hai ảnh được, và hai ảnh cần có vàng để gây dựng cửa hàng."

Bây giờ đến phiên Hermione tỏ ra lo lắng:

"Ừ, nhưng mà… nhưng mà chắc họ không làm gì trái luật pháp để có vàng đâu."

Ron tỏ ra nghi ngờ:

"Biết đâu được? Mình không chắc… Hai ảnh đâu có ngại ngùng gì lắm chuyện vi phạm nội quy, đúng không?"

Hermione trông có vẻ hoảng sợ tới nơi:

"Ừ, nhưng mà đây là *luật pháp* chứ bộ. Đây đâu phải là chuyện vi phạm mấy cái quy định vớ vẩn ở trường… Nếu mà tống tiền thì họ sẽ lãnh nhiều hậu quả tệ hại hơn hình phạt cấm túc… Ron, có lẽ bồ nên méc anh Percy đi…"

Ron nói:

"Bồ điên hả? Méc anh Percy hả? Ảnh dám trở thành một ông Crouch nữa và đem hai ảnh nộp vô tù lắm."

Ron nhìn đăm đăm qua khung cửa sổ mà con cú của Fred và George đã bay đi mất hút. Rồi nó nói:

"Thôi, tụi mình đi ăn sáng đi!"

Khi tụi nó cùng leo xuống cái cầu thang xoắn, Hermione nói:

"Mấy bồ có thấy bây giờ mà đến gặp thầy Moody thì có

quá sớm không?”

Harry nói:

“Có chứ. Mới sáng sớm như vầy mà tới đánh thức thầy thì rất có thể thầy tống tụi mình văng ra khỏi cửa ngay. Thầy sẽ tưởng tụi mình tìm cách tấn công thầy trong khi thầy đang ngủ. Tụi mình hãy chờ đến giờ ra chơi.”

Buổi học Lịch sử Pháp thuật chưa bao giờ trôi qua chậm rì rì như vậy. Harry cứ ngó chừng đồng hồ của Ron, bởi vì rốt cuộc nó đã quẳng cái đồng hồ hư của nó đi rồi. Nhưng bây giờ cái đồng hồ của Ron chạy chậm đến nỗi Harry dám thề là cái đồng hồ này cũng ngừng chạy rồi. Cả ba đứa nhỏ mệt mỏi đến nỗi tụi nó mà được đặt đầu xuống bàn ngủ một giấc cũng là hạnh phúc. Ngay cả Hermione cũng không ghi chép như mọi khi, mà ngồi tựa đầu lên bàn tay, đăm đăm nhìn giáo sư Binns với đôi mắt lạc thần.

Cuối cùng khi chuông reo, tụi nó lật đật chạy ngược lên hành lang, đến phòng học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám và thấy giáo sư Moody đang đi ra khỏi lớp. Trông thầy cũng mệt mỏi y như tụi nó. Mí mắt con mắt bình thường của thầy cụp xuống, khiến cho gương mặt của thầy càng thêm méo.

Khi tụi nó chen qua đám đông để đi đến gần thầy, Harry gọi:

“Thưa giáo sư Moody?”

Giáo sư Moody làu bàu:

“Chào Potter.”

Con mắt phép của thầy theo dõi hai học sinh năm thứ nhứt

vừa chạy ngang qua, trông tụi nó có vẻ lo lắng. Rồi con mắt đó đảo tròng để nhìn theo hai đứa kia ở khúc quanh, sau đó mới nói tiếp:

"Vô đây."

Thầy lùi lại để cho ba đứa nhỏ bước vô phòng học trống trải, rồi khập khiễng đi theo tụi nó. Sau khi đóng cửa lại. Harry hỏi ngay không cần mào đầu:

"Thầy có tìm được ổng không, ông Crouch ấy?"

Thầy Moody nói:

"Không."

Thầy đi tới bàn giấy và ngồi xuống, duỗi cái chân gỗ ra kèm theo một tiếng rên nhẹ, rồi rút cái be nước đeo bên hông của thầy ra. Harry hỏi:

"Thầy có dùng tấm bản đồ không?"

Thầy Moody hớp một ngụm từ cái be sành, nói:

"Dĩ nhiên rồi. Thầy đã bắt chước con, Potter à, dùng bùa chú Triệu tập để triệu nó từ văn phòng thầy bay vô rừng. Nhưng chẳng thấy ông ta đâu cả."

Ron nói:

"Vậy là ổng đã độn thổ?"

Hermione nói:

"*Ron, người ta không thể nào độn thổ trong khuôn viên sân trường được!* Ông ấy có thể có những cách khác để biến đi không, thưa thầy?"

Con mắt phép của thầy Moody khẽ lay động khi nhìn Hermione. Thầy nói với cô bé:

"Con là một học sinh nữa có thể nghĩ đến chuyện sau này trở thành một Thần Sáng đó. Đầu óc con suy nghĩ sáng suốt lắm, Granger à."

Hermione đỏ bừng mặt vì sung sướng.

Harry nói:

"Nhưng mà sao lại không nhìn thấy chớ. Tấm bản đồ hiện ra cả những người vô hình mà. Vậy chắc ổng đã ra khỏi sân trường rồi."

Hermione hăm hở nói:

"Chẳng lẽ bằng chính sức lực của ổng sao? Hay có ai khác đã đem ổng đi?"

"Ừ, phải. Ai đó có lẽ đã… đã kéo ổng lên một cây chổi thần và đem theo ổng bay đi, cũng có thể lắm chứ?"

Ron hấp tấp nói, vừa nhìn thầy Moody một cách tràn trề hy vọng như thể nó cũng muốn được nhận xét là nó cũng có triển vọng trở thành một Thần Sáng tương lai.

Thầy Moody chỉ làu bàu:

"Chúng ta không loại trừ khả năng bắt cóc."

Ron nói:

"Vậy thầy có tính đến khả năng ông ấy đang ở làng Hogsmeade không?"

Thầy Moody lắc đầu:

“Ông ấy có thể đang ở bất cứ nơi đâu. Điều duy nhứt mà chúng ta biết chắc chắn là ổng không có ở đây.”

Rồi thầy ngáp một cái thiệt bự, đến nỗi bộ mặt đầy thẹo của thầy chảy dài ra, và cái miệng méo xẹo của thầy há lộ ra mấy cái răng sún. Xong, thầy nói:

“Nghe đây, cụ Dumbledore đã nói cho thầy biết là ba đứa con tự phong cho mình làm thám tử, nhưng các con chẳng làm được gì cho ông Crouch đâu. Hiện giờ Bộ Pháp thuật đang tìm kiếm ổng, cụ Dumbledore đã báo cho họ biết sự việc. Potter à, con hãy chú tâm đến bài thi thứ ba của con.”

Harry nói:

“Bài thi gì ạ? À… Dạ..!”

Từ lúc Harry cùng với Krum rời khỏi Mê lộ hồi tối hôm qua cho tới bây giờ, nó đã chẳng hề nghĩ một chút xíu gì đến cái bài thi nó sắp phải thực hiện.

Thầy Moody ngước lên nhìn Harry và gãi cái cằm ngắn đầy thẹo của thầy:

“Bài thi này gãi đúng ngay sở trường của con đó. Theo như những gì cụ Dumbledore đã nói với thầy thì con đã xoay sở để vượt qua những thứ đó nhiều lần rồi. Hồi năm thứ nhứt con đã từng mở đường vượt qua hàng loạt trở ngại canh giữ hòn đá Phù thủy, phải không?”

Ron nhanh nhảu nói:

“Nhờ tụi con giúp. Hermione và con đã giúp đỡ Harry.”

Thầy Moody toét miệng cười:

“Được, các con hãy giúp Harry thực tập cho bài thi này, thầy sẽ rất ngạc nhiên nếu mà Harry không chiến thắng đó! Đồng thời… Kiên trì cảnh giác nghe Potter! Thường xuyên cảnh giác!”

Thầy Moody lại tu một hơi dài từ cái be sành của thầy, con mắt phép của thầy đảo một vòng ra cửa sổ. Từ cửa sổ này có thể nhìn thấy chóp cao nhứt của cột buồm tàu Durmstrang.

Con mắt bình thường của thầy Moody nhìn Ron và Hermione, thầy bàn bạc với tụi nó:

“Hai đứa con, hai đứa hãy theo sát Potter, được không? Thầy để mắt đến mọi thứ, nhưng cùng một lúc thì… cảnh giác không bao giờ là thừa cả.”

Ngay sáng hôm sau, chú Sirius gởi cú về cho tụi nó ngay. Con cú của tụi nó vỗ vỗ cánh đáp xuống bên cạnh Harry cùng lúc với một con cú vàng nâu đậu ngay trước mặt Hermione, quằm chặt một tờ *Nhật báo Tiên tri* trong mỏ. Hermione cầm tờ báo, lướt qua mấy trang đầu, nói:

“Ha! Mụ ta chưa đánh hơi được vụ ông Crouch!”

Rồi Hermione chụm đầu với Harry và Ron cùng đọc bức thư của chú Sirius để xem chú nói gì về những sự việc đầy bí ẩn xảy ra vào đêm hôm kia:

> Harry, con có nghĩ là con đang chơi cái trò gì không, mà con lại đi dạo với Viktor Krum ở trong khu rừng? Chú muốn con thề với chú, bằng cú hồi âm, là từ nay trở đi con không bao giờ đi dạo với ai khác nữa vào ban đêm. Đang có một kẻ nào đó ở trường Hogwarts cực kỳ nguy hiểm. Chú thấy rõ ràng là kẻ đó

muốn ngăn chặn không cho ông Crouch gặp cụ Dumbledore, và có lẽ con đã chỉ cách kẻ đó có vài bước chân trong bóng tối. Con suýt nữa đã có thể bị giết rồi!

Tên của con không ngẫu nhiên mà rớt vô cái Cốc Lửa đâu. Nếu có kẻ nào đó mưu toan tấn công con thì đây là cơ hội cuối cùng của hắn. Con hãy luôn ở bên cạnh Hermione và Ron, đừng bao giờ ra khỏi tháp Gryffindor vào ban đêm, và hãy lo tự trang bị cho mình để thực hiện bài thi thứ ba. Hãy thực tập bùa Choáng và bùa chú Giải giới. Thêm một số thần chú nữa cũng không đến nỗi tào lao. Về chuyện ông Crouch thì con không thể làm gì được đâu. Hãy kềm nén mình lại và tự lo lấy cho bản thân mình trước đã. Chú chờ thư con hứa với chú là con sẽ không đi lang thang ra ngoài khuôn viên trường nữa.

Chú Sirius.

Harry xếp lá thư lại, nhét vào túi áo chùng, nói giọng hờn dỗi:

"Hồi xưa chú ấy đã làm đủ thứ trò ở trường rồi, bây giờ chú lại lên lớp mình là không được ra khỏi khuôn viên trường, chú ấy là ai chứ?"

Hermione nói ngay:

"Chú ấy lo lắng cho bồ mà! Giống như thầy Moody và bác Hagrid vậy! Thành ra bồ nên nghe lời họ."

Harry nói:

"Cả năm trời có ai tìm cách hãm hại mình đâu. Chẳng có ai làm gì mình hết…"

Hermione nói:

"Ngoại trừ chuyện bỏ tên bồ vô trong cái Cốc Lửa. Mà họ làm vậy là có dụng ý, Harry à. Chú Khụt khịt nói đúng đó. Có lẽ họ đang chờ một cơ hội tốt. Có lẽ phen này họ sẽ triệt được bồ."

Harry mất hết kiên nhẫn:

"Coi nè, chúng ta cứ cho là chú Sirius đúng đi, và ai đó đã đánh bất tỉnh anh Krum và bắt cóc ông Crouch. Ừ, kẻ đó *ắt hẳn* ở ngay trong rừng cây gần kề một bên, đúng không? Nhưng kẻ đó đã chờ cho đến khi mình chạy xa khỏi chỗ đó rồi mới hành động, đúng không? Vậy thì mình có vẻ không phải là mục tiêu mà kẻ đó nhắm vô, đúng không?"

Hermione nói:

"Nếu họ giết bồ trong rừng thì họ khó có thể làm ra vẻ như đó là một tai nạn! Nhưng nếu bồ chết trong lúc thực hiện một bài thi…"

Harry nói:

"Họ đâu có bận tâm gì đến chuyện hãm hại anh Krum hả? Tại sao lúc đó họ không trừ khử phứt mình đi? Họ có thể dàn dựng như thể mình và anh Krum đấu tay đôi hay đại khái như vậy."

Hermione tuyệt vọng bảo:

"Harry ơi, mình cũng không hiểu. Mình chỉ biết là có rất nhiều điều kỳ quặc đang xảy ra, và mình không muốn… Thầy Moody nói đúng… chú Sirius nói đúng… Bồ cần phải tập trung luyện tập cho bài thi thứ ba của bồ, ngay bây giờ. Và bồ

chắc chắn phải viết thư hồi âm cho chú Sirius và hứa là bồ sẽ không bao giờ lẻn ra ngoài một mình nữa.”

Sân trường Hogwarts chưa bao giờ trông hấp dẫn bằng cái lúc mà Harry bị bắt buộc phải ở lại trong lâu đài. Trong mấy ngày tiếp theo sau đó, Harry dành hết tất cả thời gian rảnh rỗi của nó hoặc ở trong thư viện với Hermione và Ron để nghiên cứu bùa chú, hoặc ở trong một phòng học trống nào đó mà tụi nó lẻn vô để thực tập. Harry đang tập trung vào bùa Choáng, một thứ mà trước đây nó chưa từng xài qua. Cái rắc rối là thực tập bùa này phải cần đến một sự hy sinh nào đó về phía Hermione và Ron.

Vào bữa ăn trưa hôm thứ hai, Ron đề nghị:

“Hay là tụi mình bắt cóc Bà Norris đi?”

Nó nằm ngửa thẳng cẳng giữa phòng học Bùa chú vì vừa bị Harry đánh bùa Choáng xiểng liểng rồi được giải bùa cho tỉnh lại… liền tù tì năm lần một lèo.

“Bồ thử làm cho con mèo đó xỉu đi một lát. Hay là bồ có thể xài đỡ Dobby, Harry à. Mình cá là Dobby sẽ sẵn lòng làm bất cứ điều gì để giúp bồ. Mình không phàn nàn hay là gì hết… nhưng mình đau ê ẩm khắp người rồi…”

Nó thận trọng đứng lên, tay xoa xoa hai cái be sườn.

Hermione sốt ruột nói:

“Bồ cứ hụt mấy cái gối hoài, bồ thấy không? Chỉ cần thử lại và ngã ngửa ra sau!”

Cô bé sắp xếp lại đống gối tụi nó đã dùng trong buổi học bùa Tống xuất mà giáo sư Flitwick bỏ lại trong tủ.

Ron tức giận nói:

“Khi bồ xỉu rồi thì làm sao bồ nhắm cho đúng được hả Hermione? Tại sao bồ không thử coi!”

Hermione hấp tấp nói:

“Thôi, đằng nào thì Harry cũng làm được rồi. Và tụi mình cũng chẳng cần phải lo lắng đến bùa Giải giới nữa, vì Harry dư sức làm phép đó từ lâu rồi… Mình nghĩ là tối nay tụi mình nên bắt đầu thực tập mấy thứ thần chú này…”

Hermione nhìn xuống cái danh sách mà tụi nó đã lập ra trong thư viện. Cô bé nói:

“Cái này coi bộ hay nè. Cái lời nguyền Trắc trở này sẽ làm chậm lại bất cứ thứ gì định tấn công bồ đó Harry. Tụi mình sẽ bắt đầu thực tập lời nguyền này trước.”

Chuông reo. Ba đứa tụi nó vội vàng tống hết đống gối trở vô tủ của giáo sư Flitwick rồi chuồn khỏi lớp học. Hermione nói:

“Tới giờ ăn tối gặp lại nghe.”

Cô bé đi đến lớp Số học, trong khi Harry và Ron đi về hướng Tháp Bắc để học môn Tiên tri. Những dải nắng vàng chói chang rọi qua mấy khung cửa sổ cao tạo thành những sọc rộng trong hành lang. Bầu trời bên ngoài màu xanh rạng rỡ như thể được tráng men.

Khi Ron và Harry leo lên cầu thang để đến cái thang dây bạc dẫn tới cánh cửa sập, Ron nói:

“Trong phòng cô Trelawney bây giờ chắc nóng như nung.

Cô không bao tắt giùm cái lò sưởi đó.”

Nó hoàn toàn đúng. Căn phòng được chiếu sáng lờ mờ nóng đến toát mồ hôi, mùi củi lửa đượm hương nồng nặc hơn bao giờ hết. Đầu Harry quay mòng mòng khi nó đi tới gần khung cửa sổ buông màn kín mít. Thừa lúc giáo sư Trelawney đang nhìn về hướng khác, và đang bận tháo gỡ cái khăn quàng cổ lòng thòng của cô khỏi vướng vô một cái chụp đèn, Harry hé mở cửa sổ ra chừng hai phân, rồi quay trở lại cái ghế bọc vải hoa sặc sỡ của nó, nhờ vậy nó được hưởng một làn gió thoảng nhẹ vuốt qua mặt, cực kỳ dễ chịu.

Giáo sư Trelawney ngồi xuống cái ghế có hai cánh hai bên đặt trước lớp học và nhìn quanh lũ học trò với đôi mắt mở to một cách lạ lùng:

“Các con yêu đấu, chúng ta hầu như đã hoàn tất bộ môn Tiên tri Thiên thể. Tuy nhiên, hôm nay sẽ là một cơ hội xuất sắc để khảo nghiệm hiệu quả của Hỏa tinh, bởi vì tinh tú này đang được đặt trong thời hiện tại một cách thú vị tột cùng. Nếu tất cả các con cùng nhìn theo cách này, cô sẽ làm mờ bớt ánh sáng đi…”

Giáo sư vẫy cây đũa phép một cái và những ngọn đèn tắt phụt. Bây giờ ánh sáng tỏa ra từ lò sưởi là nguồn sáng duy nhứt. Giáo sư Trelawney cúi xuống và nhấc lên, từ phía dưới cái ghế của cô, một mô hình thu nhỏ của Thái Dương Hệ được đặt trong một cái vòm thủy tinh. Đó là một món đồ rất đẹp. Từng mặt trăng sáng chập chờn quanh chín hành tinh và một mặt trời bốc lửa, tất cả đều lơ lửng giữa không trung mong manh bên trong lớp kiếng. Harry uể oải nhìn khi giáo sư

Trelawney bắt đầu chỉ ra những góc độ do Hỏa tinh kết hợp với Hải Vương tinh mà thành. Mùi khói đượm hương nồng nàn tạt qua mặt nó, và làn gió mơ hồ thoảng nhẹ qua khe cửa sổ mơn trớn da mặt nó. Nó nghe tiếng một con côn trùng đang vo ve đâu đó sau tấm màn cửa sổ. Mi mắt nó bắt đầu sụp xuống…

Harry đang cỡi trên lưng một con cú đại bàng, lao xuyên qua bầu trời xanh trong về hướng một ngôi nhà cũ kỹ phủ đầy cây thường xuân nằm trên một ngọn đồi. Gió thổi êm dịu qua mặt Harry, nó và con cú đại bàng bay xuống thấp dần, thấp dần, cho đến khi xuống tới một cửa sổ tối thui và bể toang của tầng lầu ngôi nhà, rồi bay vào bên trong. Giờ đây nó đang bay dọc theo một hành lang âm u, đến một căn phòng nằm ở chót cùng… nó bay qua cánh cửa để vào căn phòng tối om có những cửa sổ đã bị đóng ván bít kín…

Harry rời lưng con cú đại bàng bước xuống… Harry quan sát… giờ đây, con chim vỗ cánh chấp chới bay ngang qua phòng, đến một cái ghế bành quay lưng về phía Harry… bên cạnh cái ghế có hai cái bóng đen đổ xuống sàn phòng… cả hai đều đang lay động…

Một cái bóng là một con rắn khổng lồ… cái bóng kia là một người đàn ông… một người đàn ông lùn, hói, một người đàn ông có đôi mắt ướt át và một cái mũi nhọn… ông ta đang thở khò khè và thổn thức khóc trên tấm thảm trải trước lò sưởi…

Từ đâu đó sâu thẳm trong cái ghế bành mà con cú đại bàng vừa đậu xuống, vang lên một giọng lạnh lùng, âm vực cao chói

lói:

"Mi may mắn đó, Đuôi Trùn. Mi đúng là rất ư may mắn. Cái trò sai lầm ngớ ngẩn của mi chẳng tàn phá được cái gì hết. Hắn chết rồi."

Người đàn ông dưới sàn thở hổn hển:

"Thưa Ngài… Dạ thưa Ngài… tôi… tôi cũng vui mừng… cũng rất tiếc…"

Giọng lạnh lùng ngắt lời:

"Nagini, mi thì không được may mắn lắm. Rốt cuộc ta sẽ không đem Đuôi Trùn tọng vô miệng mi… nhưng không hề gì, không sao đâu… vẫn còn thằng Harry Potter đó…"

Con rắn rít lên. Harry có thể nhìn thấy cái lưỡi của con rắn thè ra chập chờn.

Giọng lạnh lùng lại vang lên:

"Bây giờ, Đuôi Trùn, có lẽ nên có thêm một chút nhắc nhở tại sao ta sẽ không bỏ qua thêm một sai lầm ngớ ngẩn của mi…"

"Ôi, thưa Ngài… Đừng… Van xin ngài…"

Một đầu đũa xuất hiện từ phía khuất của cái ghế quay lưng lại Harry. Đầu đũa phép chĩa vào Đuôi Trùn. Giọng lạnh lùng vang lên:

"Crucio!"

Đuôi Trùn gào lên, tiếng gào nghe như thể mọi dây thần kinh trên cơ thể hắn đang bị đốt trên lửa, tiếng gào xuyên thủng màng nhĩ của Harry khi cái thẹo trên trán nó nhói lên

đau buốt. Nó cũng thét lên… Voldemort có thể nghe tiếng nó, sẽ biết nó đang ở đó…

"Harry! *Harry!"*

Harry mở mắt ra. Nó đang nằm trên sàn phòng học của giáo sư Trelawney, hai tay đang bụm mặt. Cái thẹo vẫn còn rát bỏng đau buốt đến nỗi nó ứa cả nước mắt ra. Cơn đau đó là cơn đau thực. Cả lớp đang đứng chung quanh nó, và Ron đang quỳ bên cạnh nó, vẻ mặt hãi hùng. Ron hỏi:

"Bồ có khỏe không?"

"Dĩ nhiên là không rồi."

Giáo sư Trelawney nói, bà tỏ ra vô cùng xúc động, Hai con mắt bự thô lố của bà lom lom nhìn xuống Harry, ngó nó chằm chằm.

"Chuyện gì vậy Potter? Sấm truyền hả? Hay Thần nhập? Con đã thấy cái gì?"

Harry nói dối:

"Không có gì ạ."

Nó ngồi dậy. Nó cảm thấy mình đang run. Nó cũng không thể không nhìn quanh, cố tìm kiếm những bóng đen đằng sau nó, giọng của Voldemort nghe sao mà gần quá…

Giáo sư Trelawney nói:

"Con đã bấu cái thẹo của con. Con đã lăn lộn trên sàn nhà, bấu chặt cái thẹo của con! Nói đi nào, Potter, cô từng có kinh nghiệm về những vấn đề như vậy."

Harry ngước lên nhìn giáo sư Trelawney. Nó nói:

“Con nghĩ là con cần tới bệnh thất. Con nhức đầu quá.”

Giáo sư Trelawney nói:

“Cưng ạ, chắc chắn là con đã bị kích động bởi những xung động vô hình phi phàm trong phòng của cô! Nếu bây giờ mà con bỏ đi ra, con có thể sẽ mất đi cơ hội nhìn xa hơn những gì con từng nhìn thấy…”

Harry nói:

“Con chẳng muốn nhìn thấy gì khác hơn là thuốc chữa nhức đầu.”

Harry đứng dậy. Lớp học lùi lại. Tất cả đều có vẻ hoang mang.

Harry thì thầm với Ron:

“Gặp lại sau nghe.”

Harry xách cặp của nó lên, đi về phía cái cửa sập, không để ý đến giáo sư Trelawney. Cô đang biểu lộ một nét mặt giận dữ khủng khiếp, như thể vừa bị từ chối một bữa tiệc khoái khẩu.

Khi Harry xuống hết cái cầu thang dây của giáo sư Trelawney, nó không đi tới bệnh thất. Nó không hề có ý định đi tới chỗ đó. Chú Sirius đã dặn dò nó phải làm gì một khi cái thẹo của nó phát đau lại, và Harry sắp làm theo lời dạy của chú Sirius: nó đi thẳng đến văn phòng cụ Dumbledore.

Nó đi xuống hành lang, nghĩ về những điều nó đã nhìn thấy trong giấc mơ… cảnh đó rõ ràng là y hệt như giấc mơ đã từng đánh thức nó dậy trong ngôi nhà ở đường Privet Drive…

Nó ôn lại những chi tiết trong đầu, cố gắng để chắc rằng nó nhớ hết những chi tiết đó… Nó đã nghe Voldemort buộc tội Đuôi Trùn phạm một sai lầm ngớ ngẩn… nhưng mà con cú đã đem lại tin lành, rằng cái sai lầm ngớ ngẩn đó đã được sữa chữa, ai đó đã chết… vì vậy Đuôi Trùn không bị đem cho rắn ăn… và nó, Harry, sẽ bị thế mạng vô đó…

Harry đã đi thẳng qua cái đầu thú bằng đá canh giữ lối vào văn phòng cụ Dumbledore mà không để ý. Nó chớp mắt, nhìn quanh và nhận ra nó đã làm gì, bèn quay bước lại, dừng chân trước cái đầu thú đá. Rồi nó nhớ ra là nó không biết mật khẩu. Nó ngập ngừng ướm thử:

"Kem chanh?"

Cái đầu đá chẳng buồn nhúc nhích.

Harry trừng mắt nhìn:

"Thôi được. Kẹo Lê? Ơ… Que cam thảo? Ong xì xèo? Kẹo thổi xịn nhứt tiệm Drooble? Kẹo đủ vị hiệu Bertie Bott… Ờ mà, thầy đâu có thích mấy thứ kẹo đó hè? Ôi… làm ơn mở cửa ra đi mà. Có mở ra không?"

Harry tức tối kêu lên:

"Tôi cần gặp thầy, chuyện khẩn cấp lắm!"

Cái đầu đá cứ tỉnh bơ, lỳ ra.

Harry đá nó một cái, chẳng đạt được gì khác hơn là một cơn đau thấu trời ở đầu ngón chân cái. Nó cà thọt trên một chân, gào lên:

"Nhái sôcôla! Bút Kẹo! Chùm Gián!"

Cái đầu đá bỗng bừng sống dậy và nhảy qua một bên. Harry chớp mắt lia lịa. Nó kinh ngạc thốt lên:

"Chùm Gián thiệt hả? Mình nói đại mà đúng sao?"

Nó vội vã đi qua cái lỗ hổng mở ra trên tường và đặt chân lên bậc cầu thang xoắn bằng đá, những bậc thang này từ từ di chuyển lên cao theo vòng xoắn trôn ốc khi cánh cửa đóng lại sau lưng Harry, đem nó lên tới một cánh cửa bằng gỗ sồi bóng lưỡng có nắm cửa bằng đồng sáng choang.

Nó nghe thấy có tiếng nói vọng ra từ bên trong. Nó bước ra khỏi bậc thang, lưỡng lự chưa biết làm sao, thì nghe một giọng nói:

"Cụ Dumbledore à, tôi e rằng cụ không nhìn thấy mối liên hệ, không nhìn thấy gì hết!"

Đó là giọng của ông Bộ trưởng Pháp thuật, Cornelius Fudge. Ông tiếp tục:

"Ông Ludo nói hoàn toàn có khả năng là Bertha đi lạc. Tôi đồng ý là đã có lúc chúng ta tưởng là sẽ kiếm ra được bà ta, nhưng mà cũng vậy thôi, chúng ta chẳng có chứng cứ gì về trò gian lận phi pháp cả, cụ Dumbledore à, chẳng có bằng cớ gì hết. Bởi vì sự biến mất của bà ta là có liên hệ với việc mất tích của ông Crouch…"

Giọng quạu quọ của thầy Moody vang lên:

"Và ông nghĩ chuyện gì đã xảy ra cho ông Crouch hả ông Bộ trưởng?"

Ông Fudge nói:

“Tôi thấy có hai khả năng, Thần Sáng à. Hoặc là ông Crouch cuối cùng đã phát điên, điều này có thể lắm chớ, tôi chắc là ông cũng đồng ý, do hoàn cảnh cá nhân của ổng… Ổng mất trí rồi đi lang thang đâu đó…”

Cụ Dumbledore điềm đạm nói:

“Trong trường hợp đó thì ổng đã đi lang thang cực kỳ lẹ, ông Cornelius à.”

Ông Fudge có vẻ bối rối:

“À, hoặc là… Ờ, tôi sẽ bảo lưu sự phán đoán cho đến sau khi tôi nhìn thấy nơi mà ông Crouch được tìm thấy, nhưng mà các ông nói là chỉ qua khỏi toa xe nhà Beauxbatons một quãng nhỏ thôi hả? Cụ Dumbledore, cụ biết người đàn bà đó *là* gì không?”

Cụ Dumbledore nhỏ nhẹ đáp:

“Tôi coi bà ấy là một nữ Hiệu trưởng rất có năng lực… và là một người khiêu vũ giỏi.”

Ông Fudge nổi giận:

“Thôi mà, cụ Dumbledore! Cụ không nghĩ là cụ có thể đã nghĩ tốt cho bà ta chỉ vì lão Hagrid à? Không phải tất cả bọn họ đều trở nên vô hại cả đâu… ấy là nếu quả thật cụ có thể coi lão Hagrid là vô hại, ngay cả khi lão vẫn khoái kết tụi quái vật.”

Cụ Dumbledore vẫn bình thản nói:

“Tôi không nghi ngờ gì bà Maxime hơn ông Hagrid cả. Tôi nghĩ có lẽ chính ông mới là người có định kiến đó, ông

Cornelius à.”

Thầy Moody càu nhàu:

“Chúng ta có thể kết thúc cuộc thảo luận này không?”

Ông Fudge mất kiên nhẫn:

“Phải, phải, vậy… chúng ta hãy đi xuống sân trường xem xét thôi.”

Thầy Moody nói:

“Không, không phải chuyện đó. Cuộc thảo luận nên tạm ngừng bởi vì Potter có điều muốn nói với cụ, cụ Dumbledore à. Cậu bé đang đứng ở ngoài cửa.”

30

CÁI TƯỞNG KÝ

Cánh cửa văn phòng mở ra. Thầy Moody nói:

"Chào con, Potter. Con vào đây!"

Harry bước vào. Trước đây nó đã từng vào văn phòng cụ Dumbledore một lần. Căn phòng hình tròn rất đẹp, trên tường treo đầy những bức chân dung của các ông và bà Hiệu trưởng tiền nhiệm, tất cả đều ngủ say, ngực họ nhẹ nhàng nhô lên xẹp xuống.

Ông Cornelius Fudge đứng bên cạnh bàn của cụ Dumbledore, mặc một tấm áo trùm vải sọc mà ông thường mặc và tay cầm cái nón hình trái dưa màu xanh biếc pha vàng chanh. Ông Fudge vui vẻ bước tới trước, nói:

"Harry! Cậu khỏe không?"

Harry nói dối:

"Dạ, cháu khỏe ạ."

Ông Fudge lại nói:

"Chúng tôi đang nói chuyện về cái đêm mà ông Crouch

xuất hiện trong sân trường. Chính cậu là người đã tìm thấy ông ta, đúng không?"

Harry đáp:

"Dạ, phải."

Và rồi cảm thấy có giả đò như không nghe thấy câu chuyện mà mọi người đang nói thì cũng chẳng được, nó đành nói thêm:

"Nhưng con không nhìn thấy bà Maxime ở đâu hết, và bà ấy có nghề lẩn lút, đúng không ạ?"

Cụ Dumbledore mỉm cười với Harry từ đằng sau lưng ông Fudge, đôi mắt của cụ long lanh nhấp nháy.

Ông Fudge có vẻ bối rối:

"Ừ, thôi, chúng tôi sắp phải đi dạo một chút trong sân trường, Harry, cậu có thể cảm phiền cho chúng tôi… có lẽ cậu nên trở về lớp của mình…"

Harry nói nhanh, nhìn thẳng vào cụ Dumbledore:

"Thưa thầy, con muốn thưa chuyện với thầy."

Cụ Dumbledore nhìn Harry dò xét thật nhanh. Cụ nói:

"Con chờ thầy ở đây nghe, Harry. Các thầy đi kiểm tra sân trường không lâu đâu."

Ba người lớn im lặng đi ngang qua Harry để ra ngoài và đóng cánh cửa lại.

Sau chừng một phút hay cỡ đó, Harry nghe tiếng lộc cộc cái chân gỗ của thầy Moody nhỏ dần phía hành lang bên dưới. Nó nhìn quanh.

“Chào Fawkes!”

Fawkes là con chim phượng hoàng của cụ Dumbledore. Nó đang đứng trên một cây sào bằng vàng bên cạnh cửa sổ. Nó bự bằng một con ngỗng với bộ lông lộng lẫy màu vàng và tía. Fawkes vẫy sột soạt bộ đuôi dài của nó và nháy mắt với Harry một cách hiền lành tử tế.

Harry ngồi xuống cái ghế đặt trước bàn cụ Dumbledore.

Suốt nhiều phút liền, nó cứ ngồi đó mà ngắm các ông Hiệu trưởng già và các bà Hiệu trưởng già ngáy pho pho trong các khung tranh, suy nghĩ đến những điều mà nó vừa nghe, và đưa ngón tay lên sờ cái thẹo của nó. Bây giờ cái thẹo đã hết đau rồi.

Không biết tại sao, nhưng bây giờ ở trong văn phòng cụ Dumbledore, nó cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều, biết là chỉ lát nữa thôi là nó có thể kể cho cụ nghe về giấc mơ của nó. Harry nhìn lên những bức tường đằng sau cái bàn giấy. Cái nón Phân loại cũ rích vá chằng vá đụp nằm trên một cái kệ. Bên cạnh cái nón là một cái hộp kiếng đựng một thanh gươm bạc hết sức tráng lệ, với chuôi gươm cẩn những viên hồng ngọc rất to. Harry nhớ ngay đây là thanh gươm mà nó đã có lần rút ra từ cái nón Phân loại hồi nó học năm thứ hai. Thanh gươm này ngày xưa thuộc về Godric Gryffindor, người sáng lập ra Nhà Gryffindor của Harry. Harry nhìn chăm chú thanh gươm, nhớ lại cái cách mà thanh gươm đã giúp đỡ nó khi mà nó tưởng đâu không còn chút hy vọng gì nữa… Bỗng Harry nhận thấy một mảng ánh sáng bạc đang nhảy múa lung linh trên cái hộp kiếng. Nó nhìn quanh xem nguồn xuất phát của ánh sáng đó,

thì chỉ nhìn thấy một mảng sáng bạc rực rỡ phát từ một cái tủ ở đằng sau lưng. Cánh cửa của cái tủ này đóng không kín lắm. Harry ngập ngừng, liếc con Fawkes một cái, rồi đứng dậy, đi ngang qua văn phòng, kéo cánh cửa tủ ra.

Bên trong cánh cửa là một cái chậu cạn bằng đá, có những nét chạm khắc kỳ cục quanh mép: những cổ tự và những ký hiệu mà Harry không nhận ra được. Ánh sáng bạc lung linh xuất phát từ bên trong cái chậu, một thứ mà Harry chưa từng nhìn thấy trước đây. Nó không thể nói rõ cái chất đó là chất lỏng hay chất khí. Đó là một thứ bạc sáng trắng và chuyển động không ngừng. Bề mặt của chất đó xôn xao như mặt nước gió đùa, và rồi lại tựa như mây, nó tách ra và cuộn lại mượt mà. Cái chất đó giống như ánh sáng làm bằng chất lỏng - hay giống như gió làm bằng chất rắn - Harry không thể nào kết luận được.

Nó muốn sờ vào cái đó, để xem cảm giác như thế nào, nhưng kinh nghiệm về thế giới pháp thuật trong gần bốn năm qua đã dạy cho Harry biết là thò tay vô một cái chậu đầy một thứ mà mình không biết là cái gì thì đúng là một trò ngu ngốc. Vì vậy nó rút cây đũa phép từ bên trong áo chùng ra, hồi hộp nhìn quanh văn phòng một cái nữa, rồi lại nhìn cái chất bên trong chậu, xong chọc thử cây đũa phép vô trong đó.

Bề mặt của cái chất óng ánh bạc trong chậu bắt đầu cuộn xoáy lên rất nhanh.

Harry cúi xuống gần hơn, đầu nó thò tuốt vô trong tủ. Cái chất như bạc ấy dần trở nên trong suốt, ngó giống như thủy tinh vậy. Harry ngó xuống, tưởng nhìn thấy đáy chậu bằng đá -

nhưng lại thấy dưới bề mặt của cái chất bí mật đó là một căn phòng cực kỳ lớn, một căn phòng mà nó thấy như thể nhìn qua một cái cửa sổ tròn ở trên trần nhà.

Căn phòng được chiếu sáng mờ mờ; Harry nghĩ có lẽ căn phòng này nằm dưới đất, bởi vì không thấy cửa sổ nào hết, chỉ có những ngọn đuốc thắp trên những giá đuốc, giống như những cây đuốc thắp sáng những bức tường của lâu đài Hogwarts. Harry cúi mặt xuống thấp đến nỗi mũi nó chỉ cách cái chất trong suốt đó chừng một phân, và nó thấy từng hàng từng hàng phù thủy và pháp sư đang ngồi quanh, dọc theo những bức tường, trên những cái có vẻ như là những băng ghế được nhô lên cao thấp tùy theo địa vị. Ở ngay chính giữa phòng là một cái ghế trống. Cái ghế có cái vẻ gì đó khiến cho Harry có cảm giác ớn ớn. Quanh tay ghế là xiềng xích, như thể vẫn dùng để trói người ngồi vào đó.

Chỗ này là đâu? Chắc chắn không phải là trường Hogwarts rồi. Harry chưa từng thấy một căn phòng nào như vậy ở đây, trong lâu đài này. Hơn nữa, đám đông trong căn phòng bí mật dưới đáy chậu toàn là người lớn, và Harry Potter biết là không thể có nhiều giáo viên như vậy ở trong trường Hogwarts. Nó nghĩ, có vẻ như họ đang chờ đợi cái gì đó, mặc dù nó chỉ có thể nhìn thấy cái chóp nón mà họ đội, nhưng tất cả các gương mặt dường như đều nhìn về một hướng, và không ai nói chuyện gì với nhau hết.

Cái chậu thì hình tròn, mà căn phòng Harry đang quan sát lại hình vuông, nên Harry không biết được điều gì đang xảy ra ở mấy góc phòng. Nó chồm tới sát hơn, thòng đầu xuống cố gắng nhìn…

Chóp mũi của nó đụng vào cái chất kỳ lạ mà nó đang nhìn xuyên qua.

Văn phòng của cụ Dumbledore bỗng nhiên chòng chành lắc lư dữ dội - Harry bị quẳng tới trước và cắm đầu vô cái chất bên trong chậu…

Nhưng đầu nó không giộng trúng đáy chậu, mà nó té xuống, rớt xuyên qua cái gì đó đen hù và lạnh như băng; như thể nó bị hút vô một cái vực nước xoáy tối đen…

Rồi bỗng nhiên, Harry nhận thấy nó đang ngồi trên một cái băng ghế ở cuối căn phòng dưới đáy chậu, một cái băng ghế nhô cao hơn những băng ghế khác. Nó ngước nhìn lên trần nhà bằng đá, tưởng như nhìn thấy cái cửa sổ tròn mà hồi nãy nó đã chăm chú nhìn xuyên qua, nhưng bên trên chẳng có gì khác hơn một tấm trần bằng đá chắc chắn và tối đen.

Harry nhìn quanh, vừa thở nhanh vừa thở mạnh. Không một pháp sư hay phù thủy nào nhìn nó hết. (Ít nhứt cũng phải có đến hai trăm người cả thảy). Không có người nào có vẻ để ý thấy một thằng nhóc mười bốn tuổi vừa lọt từ trần nhà xuống ngồi giữa họ. Harry quay sang vị pháp sư ngồi bên cạnh nó trên băng ghế và thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc, một tiếng kêu vang dội khắp căn phòng yên ắng.

Nó đang ngồi ngay kế bên cụ Albus Dumbledore.

Harry vội nói giọng lắp bắp líu quýu.

“Thưa thầy! Con xin lỗi… con không có ý định… con chỉ dòm vô cái chậu ở trong tủ… con… đây là đâu hở thầy?”

Nhưng cụ Dumbledore không nhúc nhích cũng không trả

lời. Cụ hoàn toàn phớt lờ Harry. Như tất cả mọi pháp sư và phù thủy đang ngồi trên băng ghế, cụ Dumbledore nhìn đăm đăm vào cái góc đằng xa của căn phòng, ở đó có một cánh cửa.

Harry cũng nhìn cụ Dumbledore, hết sức lúng túng, rồi nhìn quanh cái đám đông lặng lẽ đang chăm chú đó, rồi lại nhìn cụ Dumbledore. Và bỗng nhiên đầu óc nó chợt lóe sáng…

Trước đây có một lần, Harry đã nhận thấy nó ở một nơi mà không ai có thể nhìn thấy hay nghe được tiếng nó. Lần đó, nó đã chìm đắm vô một trang nhật ký bị phù phép, vô ngay trong ký ức của một người khác… và lần này chuyện tương tự dường như đang xảy ra, trừ khi nó nhầm to…

Harry giơ bàn tay phải lên, ngập ngừng, rồi hăng hái vẫy lia lịa ngay trước mặt cụ Dumbledore. Cụ Dumbledore không hề chớp mắt, không hề quay lại nhìn Harry, cũng không hề nhúc nhích chút nào. Và điều đó, theo ý kiến của Harry, coi như đã giải thích rõ vấn đề rồi. Cụ Dumbledore không đời nào mà phớt lờ nó như vậy. Hẳn là nó đang ở trong ký ức của một người nào đó, và cụ Dumbledore đây không phải là cụ Dumbledore hiện tại. Nhưng mà chắc cũng không đến nỗi là xưa lắm… Cụ Dumbledore ngồi kế bên nó đây cũng đã râu tóc bạc phơ y như cụ Dumbledore hiện giờ. Nhưng mà chỗ này là chỗ nào? Tất cả những pháp sư và phù thủy ở đây đang chờ đợi cái gì? Harry nhìn quanh một cách kỹ lưỡng hơn. Như nó đã nghi ngờ khi còn quan sát từ bên trên, căn phòng này hầu như chắc chắn là nằm dưới lòng đất, Harry nghĩ, giống một căn hầm hơn là một căn phòng. Không khí trong phòng ngột

ngạt và ảm đạm. Trên tường không có bức tranh nào hết, cũng không có trang trí nào khác. Chỉ có hàng loạt băng ghế, nhô lên cao thấp khác nhau trong khắp căn phòng, tất cả đều được sắp đặt ở vị trí sao cho đều có tầm nhìn rõ ràng hướng về cái ghế đầy xiềng xích quanh tay ghế.

Harry chưa kịp đi tới kết luận nào về cái chỗ mà mọi người đang ngồi đây là đâu, thì nó nghe có tiếng chân. Cánh cửa ở tuốt góc đằng kia của căn hầm mở ra và ba người bước vào - hay nói chính xác là một người đàn ông và hai Giám ngục Azkaban.

Bên trong thân thể Harry chợt lạnh giá. Những Giám ngục Azkaban là những sinh vật cao lớn, đeo mũ trùm kín mặt. Họ lướt chầm chậm về phía cái ghế trống ở giữa phòng, mỗi Giám ngục xốc một cánh tay của người đàn ông bằng bàn tay trông như chết ngắc thối rữa. Người đàn ông bị họ xốc đi hầu như sắp chết giấc, và Harry cũng không chê trách ông ta được… Nó biết đây chỉ là ký ức nên mấy Giám ngục Azkaban không thể chạm vào nó, nhưng mà nó vẫn còn nhớ quyền lực của bọn Giám ngục đó quá rõ. Đám đông đang chăm chú nhìn hơi bị dội lại khi hai Giám ngục Azkaban đặt người đàn ông trên chiếc ghế xiềng xích rồi rút lui khỏi căn phòng. Cánh cửa đóng mạnh lại sau lưng họ.

Harry nhìn xuống người đàn ông ngồi trong chiếc ghế và nhận ra đó là ông Karkaroff.

Không giống như cụ Dumbledore, ông Karkaroff trông trẻ hơn nhiều; mái tóc và bộ râu dê hãy còn đen. Ông không khoác áo lông thú láng mượt, mà mặc một bộ áo chùng mỏng

rách te tua. Ông đang run rẩy. Ngay trong lúc Harry đang nhìn, xiềng xích trên tay ghế thình lình sáng lên vàng chóe và vươn dài ra như rắn, tự quấn vào cánh tay ông Karkaroff, trói ghịt ông vô cái ghế.

Bên trái Harry vang lên một giọng cộc lốc:

"Igor Karkaroff!"

Harry quay đầu lại nhìn và thấy ông Crouch đứng lên ở giữa băng ghế bên cạnh nó. Tóc ông Crouch cũng đen, mặt ông không đến nỗi nhăn nheo lắm. Trông ông gọn gàng và lanh lợi. Ông Crouch nói:

"Ông được đưa từ nhà ngục Azkaban đến đây để trình chứng cứ cho Bộ Pháp thuật. Ông đã khiến cho chúng tôi hiểu rằng ông có những thông tin quan trọng muốn cung cấp cho chúng tôi."

Ông Karkaroff cố gắng hết sức ngồi thẳng lên, dù bị trói chặt vô cái ghế.

"Thưa ngài, tôi có thông tin."

Mặc dù giọng ông Karkaroff rất hoảng sợ, Harry vẫn có thể nghe được cái âm điệu giả dối ngọt xớt quen thuộc trong giọng nói đó.

"Tôi mong mỏi mình có ích cho Bộ Pháp thuật. Tôi mong muốn được giúp sức. Tôi… tôi biết Bộ Pháp thuật đang cố gắng để… để truy quét nốt những kẻ cuối cùng trong đám ủng hộ Chúa tể Hắc ám. Tôi rất sốt sắng muốn trợ giúp các vị trong bất cứ trường hợp nào tôi có thể…"

Tiếng rì rầm lan ra trong đám pháp sư và phù thủy ngồi

trên băng ghế. Một số đang quan sát Karkaroff với sự thích thú, những người khác tuyên bố không tin nổi. Sau đó Harry nghe, rất rõ ràng, từ phía bên kia của cụ Dumbledore, một giọng gầm gừ quen thuộc thốt lên:

"Rác rưởi!"

Harry chồm tới trước để có thể nhìn qua cụ Dumbledore. Thầy Moody Mắt-Điên đang ngồi bên đó. Hình dạng của thầy Moody Mắt-Điên này khác biệt một cách đáng chú ý. Thầy không có một con mắt phép, mà có hai con mắt bình thường. Cả hai con mắt đó đều đang nhìn xuống ông Karkaroff, và cả hai con mắt đó đều nheo lại trong sự căm ghét dữ dội.

Thầy Moody nói nhỏ với cụ Dumbledore:

"Ông Crouch sắp thả hắn ra. Hắn đã thỏa thuận với ông ta. Tôi mất sáu tháng để tóm được hắn, để rồi ông Crouch thả hắn ra, miễn là hắn phun ra đủ những cái tên mới. Tôi thấy, chúng ta cứ nghe thông tin của hắn, rồi sau đó thẳng tay quẳng hắn trả cho bọn Giám ngục Azkaban."

Cụ Dumbledore khịt ra một âm thanh bất đồng nho nhỏ từ cái mũi khoằm và dài của cụ. Thầy Moody Mắt-Điên mỉm cười nhạo báng:

"À, quên, tôi quên mất là cụ không thích bọn Giám ngục Azkaban, đúng không, cụ Dumbledore?"

Cụ Dumbledore bình thản đáp:

"Đúng. Tôi e là tôi không thích họ lắm. Từ lâu tôi đã cảm thấy Bộ Pháp thuật sai lầm khi liên minh với những sinh vật như vậy."

Thầy Moody nhẹ nhàng nói:

"Nhưng với bọn rác rưởi này…"

Ông Crouch nói:

"Ông Karkaroff, ông nói ông muốn chỉ điểm tên họ chúng, vậy chúng tôi đang nghe đây."

Ông Karkaroff vội vã nói:

"Ông phải hiểu rằng *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* luôn luôn điều hành theo cách bí mật nhứt… Hắn muốn là chúng tôi…, ý tôi nói là đám đồ đệ của hắn, và tôi giờ đây rất tiếc, tiếc một cách sâu sắc, là tôi từng đứng trong số đó…"

Thầy Moody khinh bỉ bảo:

"Nói tiếp đi."

"… chúng tôi không bao giờ biết tên họ của đồng bọn… chỉ có một mình hắn biết chính xác tất cả chúng tôi là ai…"

Thầy Moody lầm bầm:

"Đó là một biện pháp khôn ngoan, chẳng phải sao? Để ngăn chặn những kẻ trở mặt như mi, Karkaroff, khỏi bán đứng cả lũ chúng nó."

Ông Crouch nói:

"Nhưng ông nói là ông có *một số* tên họ muốn chỉ điểm cho chúng tôi kia mà?"

Ông Karkaroff nói không kịp thở:

"Dạ, tôi… tôi có mà. Và đó là tên của những tay chân quan trọng của hắn, tôi xin lưu ý quý vị điều này. Đó là những

người mà tôi tận mắt chứng kiến họ nhận mệnh lệnh của hắn. Tôi cung cấp thông tin này như một biểu hiện rằng tôi toàn tâm toàn ý từ bỏ hắn, và lòng tôi tràn đầy niềm ăn năn hối cải sâu sắc đến nỗi tôi khó mà có thể…"

Ông Crouch đanh giọng:

"Những cái tên đó là gì?"

Karkaroff hít một hơi thở sâu. Ông nói:

"Đó là Antonin Dolohov. Tôi… tôi đã nhìn thấy hắn tra tấn vô số dân Muggle và… và những người không theo phe Hắc ám."

Thầy Moody lẩm bẩm:

"Và mi cũng đã tiếp tay làm chuyện đó."

Ông Crouch nói:

"Chúng tôi đã bắt ông Dolohov rồi. Ông ta đã bị bắt ngay sau khi ông bị bắt."

Ông Karkaroff mở banh mắt ra nói:

"Thiệt hả? Tôi… tôi… vui mừng nghe tin đó."

Nhưng trông ông ta chẳng có vẻ vui mừng gì hết. Harry có thể nói là cái tin đó đúng là một nắm đấm vô mặt ông ta. Một trong những cái tên của ổng vậy là đã vô giá trị.

Ông Crouch lạnh lùng hỏi:

"Còn ai khác?"

"Hả? À, dạ… còn Rosier, Evan Rosier."

Ông Crouch nói:

“Rosier đã chết. Ông ta cũng đã bị bắt ngay sau ông. Ông ta thà đánh trả hơn là lặng lẽ đầu hàng, và đã bị giết chết trong khi chống cự.”

Thầy Moody phía bên phải Harry lầm bầm:

“Hắn đem theo xuống nhị tỳ cả một phần xác của tôi.”

Harry quay đầu lại nhìn thầy Moody một lần nữa, và thấy thầy đang chỉ cho cụ Dumbledore coi cái mũi sứt bự chảng của thầy.

Ông Karkaroff kêu lên, bây giờ trong giọng của ông ta nghe rõ nỗi kinh hoàng thực sự.

“Không… không ai đáng đời hơn Rosier!”

Harry có thể nhìn thấy là ông ta bắt đầu lo lắng là chẳng có thông tin nào của ông ta còn xài được cho Bộ Pháp thuật. Mắt của ông Karkaroff ngó láo liên về phía cánh cửa ở góc đằng kia của căn phòng. Đằng sau cánh cửa đó, chắc chắn là bọn Giám ngục Azkaban vẫn còn đang chờ đợi.

Ông Crouch hỏi:

“Còn ai nữa không?”

Ông Karkaroff vội nói:

“Dạ, còn. Còn tên Travers… hắn tiếp tay ám sát gia đình McKinnons! Và tên Mulciber… hắn là chuyện viên lời nguyền Độc Đoán, buộc vô số người phải làm những chuyện khủng khiếp! Và tên Rookwood, một tên gián điệp, hắn đã tuồn thông tin hữu ích từ trong nội bộ Bộ Pháp thuật cho *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.*”

Lần này, Harry có thể nói rằng ông Karkaroff đã đào trúng vàng. Đám đông quan sát đều xúm nhau bàn tán rì rầm:

"Rookwood à? Có phải ông Augustus Rookwood của Sở Bảo Mật không?"

Ông Crouch nói, gật đầu với một mụ phù thủy ngồi trước mặt ông, người này bắt đầu hí hoáy ghi lên tấm giấy da của mụ ta.

Ông Karkaroff sốt sắng:

"Đúng là hắn ta. Tôi tin là hắn đã sử dụng một mạng lưới các pháp sư được bố trí chu đáo, cả bên trong lẫn bên ngoài Bộ để thu thập tin tức…"

Ông Crouch nói:

"Nhưng chúng tôi đã biết ông Travers và ông Mulciber. Tốt lắm, ông Karkaroff, nếu đó là tất cả, ông sẽ được đưa trở lại nhà ngục Azkaban trong khi chờ đợi chúng tôi quyết định…"

Ông Karkaroff kêu lên:

"Chưa hết! Xin chờ một lát… tôi còn biết nhiều cái tên khác nữa."

Harry có thể nhìn thấy ông Karkaroff toát mồ hôi hột trong ánh đuốc, làn da trắng bệch của ông tương phản mạnh mẽ với màu đen của tóc và râu ông.

Ông hét lớn:

"Snape! Severus Snape!"

Ông Crouch nói một cách khinh miệt:

“Ông Snape đã được Hội đồng này xét xử trắng án. Ông ta đã được cụ Dumbledore xác minh.”

“Không!”

Ông Karkaroff thét, kéo căng đám xiềng xích đang trói chặt ông ta vô cái ghế.

“Tôi cam đoan mà! Severus Snape là một Tử Thần Thực Tử!”

Cụ Dumbledore đứng lên. Cụ điềm đạm nói:

“Tôi đã đưa ra chứng cứ về việc này rồi. Severus Snape đúng thiệt là một Tử Thần Thực Tử. Tuy nhiên, ông ta đã quay trở về chánh nghĩa trước khi Chúa tể Voldemort sụp đổ, và ông ta đã trở thành gián điệp cho chúng ta, đó là một sự nguy hiểm rất lớn cho cá nhân ông ta. Bây giờ ông ta chẳng còn chút Tử Thần Thực Tử gì hơn chính tôi đây cả.”

Harry quay lại nhìn thầy Moody Mắt-Điên đằng sau lưng cụ Dumbledore. Trên mặt thầy mang một vẻ nghi ngờ sâu sắc.

Ông Crouch lạnh lùng nói:

“Tốt lắm, ông Karkaroff, ông đã có giúp thông tin. Tôi sẽ xem lại trường hợp của ông. Trong thời gian chờ đợi ông sẽ trở về nhà ngục Azkaban…”

Giọng ông Crouch nhỏ dần. Harry nhìn quanh; căn hầm biến đi như thể được làm bằng khói, mọi thứ nhòa đi; nó chỉ còn nhìn thấy chính bản thân nó mà thôi… tất cả những thứ khác đều là bóng tối xoáy tít…

Và rồi, căn hầm lại hiện ra. Harry đang ngồi ở một chỗ

khác, vẫn trên băng ghế cao nhứt, nhưng bây giờ lại là bên trái của ông Crouch. Không khí dường như rất khác: nhẹ nhõm hơn, thậm chí còn háo hức nữa kia. Những mụ phù thủy và các pháp sư ngồi chung quanh, dọc theo các bức tường, đang nói chuyện với nhau, như thể họ đang bàn tán về một sự kiện thể thao nào đó.

Harry để ý thấy một phù thủy ngồi ở lưng chừng dãy băng ghế đối diện. Cô ta có một mái tóc vàng ngắn, mặc một cái áo đầm dài đỏ tươi, và đang mút một đầu của cây viết lông ngỗng màu xanh axit. Không thể nhầm lẫn vô đâu được, đó chính là cô Rita Skeeter hồi còn trẻ. Harry nhìn quanh; cụ Dumbledore lại đang ngồi bên cạnh nó, mặc một bộ áo chùng khác. Ông Crouch lộ rõ vẻ mệt mỏi và không biết tại sao vẻ mặt ông hốc hác hơn và hung tợn hơn… Harry chợt hiểu. Đó là một ký ức khác, một ngày khác… một phiên xử khác.

Cánh cửa ở góc phòng lại mở ra, và ông Ludo Bagman bước vào phòng.

Tuy nhiên, đây không phải là một Ludo Bagman hết thời, mà là một Ludo Bagman rõ ràng đang ở đỉnh cao của một cầu thủ Quidditch sung sức. Lúc này mũi của ông chưa bị gãy; ông cao lớn, gọn gàng, và lực lưỡng. Ông Bagman có vẻ căng thẳng khi ông ngồi xuống cái ghế bị xiềng, nhưng nó không trói cột ông như đã từng xích chặt ông Karkaroff. Ông Bagman, có lẽ nhẹ nhõm phần nào vì không bị xích, liếc nhìn chung quanh đám đông đang theo dõi phiên xử, vẫy chào vài người trong đám đông, và nặn ra được một nụ cười nhỏ trên gương mặt.

Ông Crouch nói:

"Ông Ludo Bagman, ông được đem ra trước Hội đồng Luật pháp Pháp thuật để trả lời về những cáo buộc liên quan đến những hoạt động của bọn Tử Thần Thực Tử. Chúng tôi đã nghe những bằng chứng chống lại ông, và sắp sửa đưa ra phán quyết. Ông có điều gì muốn bổ sung vào lời khai của ông trước khi tòa tuyên án không?"

Harry không thể tin vào tai nó được. *Ông Ludo Bagman là Tử Thần Thực Tử?*

Ông Bagman mỉm cười lúng túng:

"Chỉ xin… Vâng… tôi biết tôi đã có hơi ngu ngốc…"

Một vài phù thủy và pháp sư ngồi trên những dãy ghế chung quanh mỉm cười khoan dung. Ông Crouch không tỏ ra vẻ đồng cảm chút nào. Ông đang ngó chằm chằm ông Ludo Bagman với vẻ mặt cực kỳ nghiêm khắc và căm ghét:

"Chà, ông chưa từng nói lời nào thật hơn được."

Giọng ai đó làu bàu khô khan với cụ Dumbledore đằng sau lưng Harry. Nó quay đầu lại nhìn thấy thầy Moody lại đang ngồi đó.

"Nếu tôi không biết rõ hắn ngu ngốc từ hồi nào tới giờ, thì chắc là tôi đã cho là tại mấy trái Bludger đã giộng vô đầu hắn để lại hậu quả vĩnh viễn…"

Ông Crouch nói:

"Ông Ludo Bagman, ông bị bắt quả tang đang chuyển giao thông tin cho thuộc hạ của Voldemort. Vì điều này, tôi đề nghị

mức án giam vào ngục Azkaban tối thiểu là…”

Nhưng lúc đó, từ đám đông ngồi trên các băng ghế xung quanh vang lên những tiếng la ó giận dữ. Nhiều phù thủy và pháp sư ngồi dọc các bức tường đứng cả dậy, lắc đầu và vung nắm đấm về phía ông Crouch.

Ông Bagman tha thiết nói với đám đông đang ì xèo:

“Nhưng mà như tôi đã nói với quý vị rồi, tôi không biết gì hết! Không biết chút xíu nào, thiệt mà! Lão Rookwood là một người bạn của ba tôi… tôi không hề có chút xíu nghi ngờ nào là ổng đi theo phe *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.* Tôi cứ tưởng tôi đang thu thập tin tức cho phe ta! Và ông Rookwood cứ hứa hẹn sẽ kiếm cho tôi một công việc ở Bộ Pháp thuật sau này… một khi thời chơi Quidditch của tôi đã hết, quý vị biết đó… ý tôi nói là tôi không thể để cho mấy trái Bludger giộng vô đầu mình suốt đời, có đúng vậy không?”

Trong đám đông nổi lên tiếng cười khúc khích.

Ông Crouch lạnh lùng nói:

“Tôi sẽ đưa việc này ra biểu quyết.”

Ông Crouch quay về phía bên phải của căn hầm.

“Bồi thẩm đoàn xin vui lòng giơ tay biểu quyết… người nào tán thành bỏ tù…”

Harry nhìn về phía bên phải của căn hầm. Không một người nào giơ tay. Nhiều phù thủy và pháp sư chung quanh bắt đầu vỗ tay. Một phù thủy trong bồi thẩm đoàn đứng lên. Ông Crouch quát ngay:

“Xin mời!”

Bà phù thủy nói không ra hơi:

“Chúng tôi chỉ muốn chúc mừng ông Bagman vì đã chơi hết mình cho đội Anh trong trận Quidditch đấu với đội Thổ Nhĩ Kỳ hồi thứ bảy vừa rồi.”

Ông Crouch giận điên lên được. Nhưng giờ đây căn hầm đã rung lên vì tiếng vỗ tay hoan hô. Ông Bagman đứng dậy, cúi mình chào và tươi cười rạng rỡ.

“Đồ ti tiện!”

Ông Crouch làu bàu chửi rủa khi ngồi xuống bên cạnh cụ Dumbledore, nhìn ông Bagman đi ra khỏi căn hầm.

“Rookwood đúng là có kiếm được cho hắn một công việc… cái ngày mà Ludo gia nhập vào hàng ngũ chúng ta sẽ là một ngày buồn thảm cho Bộ Pháp thuật, thực vậy…”

Căn hầm lại tan biến một lần nữa. Và khi căn hầm hiện ra trở lại, Harry nhìn quanh. Nó và cụ Dumbledore vẫn đang ngồi bên cạnh ông Crouch, nhưng không khí lúc này lạ lùng chưa từng thấy. Hoàn toàn im lặng, chỉ vang lên tiếng nấc nghẹn khô khốc của một bà phù thủy trông mỏng manh yếu ớt đang ngồi kế bên ông Crouch. Bà nắm chặt cái khăn tay chặn miệng mình, run rẩy.

Harry nhìn ông Crouch, thấy ông hốc hác và xám ngoét hơn cả trước đây nữa. Một mạch máu đang co giật trên thái dương của ông.

Ông nói, giọng nói vang dội trong sự lặng trang của căn hầm:

“Đem chúng vào.”

Cánh cửa ở góc phòng lại một lần nữa mở ra. Lần này sáu viên Giám ngục Azkaban bước vào, kẹp sườn một nhóm bốn người. Harry nhìn thấy những người ngồi trong đám đông đều quay lại nhìn lên ông Crouch. Một số người xì xào với nhau.

Bọn Giám ngục Azkaban đặt mỗi người trong số bốn người đó ngồi lên một cái ghế đầy xiềng xích giờ đây đã đặt giữa căn hầm. Họ gồm một người đàn ông thân hình chắc nịch cứ ngây ra nhìn ông Crouch; một người đàn ông khác ốm hơn và trông bồn chồn, lo lắng hơn, con mắt cứ lấm lét nhìn đám đông; một người đàn bà tóc đen dày bóng mượt, mắt bụp, ngồi trên cái ghế như thể ngồi trên ngai vàng; và một thiếu niên chừng mười tám mười chín tuổi, có vẻ như đã bị hóa đá. Cậu trai trẻ run bần bật, mái tóc màu rơm xõa xuống khuôn mặt lấm tấm tàn nhang đã trắng bệch màu sữa. Bà phù thủy mong manh ngồi bên cạnh ông Crouch bắt đầu nhấp nhổm trên chỗ ngồi của bà, úp mặt vào cái khăn tay rên rỉ khóc lóc.

Ông Crouch đứng lên. Ông nhìn xuống bốn người ngồi phía trước ông, trên gương mặt ông chỉ có thuần một sự căm ghét. Ông Crouch nói rõ ràng:

“Các người được đưa đến đây trước Hội đồng Luật pháp Pháp thuật để chúng tôi phán xử các người, về một tội ác cực kỳ ghê tởm…”

Cậu con trai có mái tóc màu rơm kêu lên:

“Ba… ba ơi… Xin ba…”

Ông Crouch càng nói giọng lớn hơn nữa, át tiếng đứa con

trai của ông:

"… đến nỗi chúng ta hiếm khi nào nghe một vụ tương tự như vậy trong tòa án này. Chúng tôi đã nghe những chứng cứ chống lại các người. Bốn người đã bị buộc tội bắt cóc một Thần sáng - ông Frank Longbottom - và bắt họ phải chịu Lời nguyền Tra tấn, vì cho là ông ta biết chỗ ẩn náu hiện thời của ông chủ lưu vong của các người, *Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra*…"

Cậu trai bị trói chặt trên cái ghế dưới kia thét lên:

"Ba ơi, con không có làm! Con không hề làm, con thề mà ba, đừng đem con giao trở vô tay Giám ngục Azkaban…"

Ông Crouch gào lớn:

"Các người còn lún sâu vào tội ác hơn khi áp đặt lời Nguyền Tra tấn lên bà vợ của ông Frank Longbottom, khi ông ấy không chịu cung cấp thông tin cho các người. Các người mưu toan phục hồi quyền lực của *Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra* đó, và để hồi phục lại cuộc sống tàn bạo mà các người tưởng sẽ được hưởng thụ khi hắn hùng mạnh. Bây giờ tôi xin hỏi ý bồi thẩm đoàn…"

"Má!"

Cậu con trai ngồi bên dưới gào lên, và bà phù thủy mong manh bên cạnh ông Crouch bắt đầu khóc nức nở, người cứ lắc lư, chồm tới trước rồi lại ngã ra sau.

"Má ơi, can ba đi má! Con không làm chuyện đó! Không phải con đâu!"

Ông Crouch quát lên:

“Bây giờ tôi xin hỏi bồi thẩm đoàn. Nếu quý vị tin như tôi tin là những tội ác này xứng đáng giam chung thân trong nhà ngục Azkaban thì xin quý vị giơ tay lên.”

Các pháp sư và phù thủy ngồi ở bên phải căn hầm đồng loạt giơ tay lên. Đám đông ngồi dọc các bức tường chung quanh bắt đầu vỗ tay như đã vỗ tay mừng cho ông Bagman, vẻ mặt họ đầy vẻ thắng lợi dã man. Cậu con trai òa ra gào khóc.

“Không! Má ơi, đừng! Con không hề làm chuyện đó, con không có làm mà, con không hề biết gì hết. Đừng giao con cho họ, má ơi, đừng để ba làm như vậy!”

Bọn Giám ngục Azkaban lướt trở vào căn hầm. Ba kẻ đồng bọn của cậu trai lặng lẽ đứng dậy; người đàn bà mi mắt bụp ngước nhìn ông Crouch và kêu lớn:

“Chúa tể Hắc ám sẽ lại trỗi dậy, lão Crouch à! Mày cứ quăng chúng tao vào Azkaban; chúng tao sẽ chờ đợi! Chúa tể Hắc ám sẽ trỗi dậy một lần nữa và sẽ đến giải cứu chúng tao, sẽ ban thưởng chúng tao nhiều hơn bất cứ thuộc hạ nào khác của ngài! Chỉ có chúng tao là những kẻ trung thành! Chỉ có chúng tao là cố công tìm kiếm ngài!”

Nhưng cậu trai trẻ thì cố vùng vẫy khỏi tay của bọn Giám ngục Azkaban; ngay cả Harry cũng có thể thấy sức mạnh lạnh giá hút kiệt tinh thần sức lực người ta của bọn Giám ngục Azkaban bắt đầu ảnh hưởng đến nó.

Khi người đàn bà đi ra khỏi căn hầm, đám đông nhạo báng mụ, một số đứng cả lên. Cậu trai vẫn cố sức vùng vẫy. Cậu gào lên với ông Crouch:

“Con là con của ba mà! Con là con trai của ba!”

Ông Crouch thét trả lại, con mắt của ông chợt lồi hẳn ra:

“Mày không phải là con tao! Tao không có con trai!”

Người đàn bà mỏng manh bên cạnh ông Crouch nấc lên một tiếng lớn rồi đổ gục xuống ghế ngồi. Bà đã ngất xỉu. Ông Crouch dường như không chú ý. Ông đang mải quát bọn Giám ngục Azkaban, nước miếng phun phèo phèo khỏi miệng:

“Đem chúng đi! Đem chúng đi ngay! Và để chúng thối rữa ở trong đó!”

“Ba ơi! Ba, con không có liên can mà! Không! Không! Ba ơi, xin đừng…”

“Harry, thầy nghĩ là đã tới lúc trở lại văn phòng của thầy rồi.”

Bên tai Harry vang lên một giọng nói. Nó giật mình. Nó nhìn quanh. Rồi nó nhìn sang bên cạnh.

Bên phải nó vẫn còn một cụ Dumbledore đang ngồi đó, nhìn theo con trai của ông Crouch đang bị bọn Giám ngục Azkaban kéo lê đi… và bên trái nó là một cụ Dumbledore nữa, đang nhìn thẳng vào nó.

Cụ Dumbledore ngồi bên trái Harry, nói:

“Thôi đi.”

Cụ đưa tay đỡ cùi chỏ của Harry. Nó cảm thấy như thân mình nó đang dâng lên trong không khí, căn hầm quanh nó tan biến đi; trong chốc lát, tất cả đều đen hù, và rồi nó cảm thấy như thể nó đang làm một động tác nhào lộn được quay chậm,

rồi thình lình đáp xuống trên đôi chân, trong một nơi dường như là văn phòng được chiếu sáng rạng rỡ của cụ Dumbledore. Cái chậu đá đang lung linh mờ ảo trong cái tủ phía trước mặt nó, và cụ Dumbledore đang đứng bên cạnh nó.

Harry hoảng sợ:

"Thưa thầy, con biết là con không nên… con không có ý định… tại cánh cửa nó… nó như mở ra và…"

Cụ Dumbledore nói:

"Thầy hoàn toàn hiểu."

Cụ nhấc cái chậu lên, bưng nó tới cái bàn giấy của cụ, đặt nó lên trên mặt bàn bóng láng, và ngồi xuống chiếc ghế đằng sau cái bàn. Thầy ra dấu cho Harry ngồi xuống đối diện với thầy.

Harry ngồi xuống, đăm đăm nhìn cái chậu đá. Cái chất đựng bên trong chậu đã trở lại trạng thái trắng bạc nguyên thủy của nó, nhẹ xoáy tròn và gợn sóng lăn tăn dưới cái nhìn chăm chú của Harry. Nó run run hỏi:

"Thưa thầy, cái gì vậy ạ?"

Cụ Dumbledore nói:

"Cái này hả? Nó kêu là cái Tưởng Ký. Đôi khi thầy cảm thấy, và thầy chắc là con cũng có lúc cảm thấy như vậy, là mình có quá nhiều suy tư và ký ức đầy nhóc trong đầu!"

"Ơ…"

Harry ú ớ, nó không thể nói một cách thành thực là nó đã từng có cảm giác giống như vậy.

Cụ Dumbledore chỉ vào cái chậu đá, nói tiếp:

"Vào những lúc đó, thầy dùng cái Tưởng Ký này. Một cách xả bớt những ý tưởng dư trong đầu của mình ra, đổ nó vô cái chậu, và khi nào rảnh rỗi thì đem nó ra chiêm nghiệm. Khi những ý tưởng ở dạng này, thì việc tìm ra những mô hình và những kết nối trở nên dễ hơn nhiều, con có hiểu không?"

Harry trợn mắt nhìn cái chất màu trắng đang cuốn xoáy trong chậu, hỏi:

"Thầy nói là… cái chất đó là *tư tưởng* của thầy?"

Cụ Dumbledore nói:

"Đúng. Để thầy chỉ cho con xem."

Cụ Dumbledore rút cây đũa phép từ bên trong áo chùng của cụ ra và đặt đầu đũa lên mái tóc bạc phơ của cụ, gần thái dương. Khi cụ lấy cây đũa phép ra, tóc cụ dường như bám dính theo đầu đũa… nhưng rồi Harry nhìn thấy thực ra đó là một sợi tơ lóng lánh của cùng một chất lỏng màu trắng bạc đang đựng đầy trong cái chậu Tưởng Ký. Cụ Dumbledore đặt cái suy tư mới này vô trong chậu, và Harry kinh ngạc nhìn thấy chính gương mặt của nó đang bơi quanh trên bề mặt của cái chậu. Cụ Dumbledore đưa hai bàn tay dài của cụ bưng cái chậu lên và xoay, hơi giống một người tìm vàng đang đãi những mảnh vàng vụn… Và Harry nhìn thấy chính gương mặt của nó biến hóa một cách êm ái thành mặt thầy Snape. Thầy Snape đang há miệng ra nói với cái trần nhà, giọng của thầy hơi vang dội.

"Nó đang trở lại… ông Karkaroff cũng vậy… mạnh hơn

và rõ ràng hơn bao giờ hết…”

Cụ Dumbledore thở dài:

“Một kết nối mà ta không thể nào làm được nếu không có sự trợ giúp. Nhưng mà không sao.”

Cụ ngó qua bên trên cặp mắt kiếng nửa vành trăng của cụ để nhìn Harry, thằng nhỏ đang há hốc miệng, nín thở nhìn gương mặt thầy Snape đang tiếp tục cuộn xoáy quanh trong chậu.

“Thầy đang xài cái Tưởng Ký này thì ông Fudge đến để cùng thầy họp bàn công việc, thầy bèn cất nó đi hơi vội vã. Chắc chắn là thầy đã không đóng chặt cửa tủ. Dĩ nhiên nó đã thu hút sự chú ý của con.”

Harry nói lí nhí:

“Con xin lỗi.”

Cụ Dumbledore lắc đầu:

“Tò mò không phải là một tội lỗi. Nhưng chúng ta nên hết sức cẩn thận với sự tò mò của mình… Ừ, đúng vậy…”

Hơi cau mày lại, thầy khuấy những tư tưởng bên trong cái chậu bằng đầu cây đũa phép của thầy. Lập tức, một hình ảnh trồi lên, một cô gái mũm mĩm chừng mười sáu tuổi đang từ từ tựu hình, chân cô ta vẫn còn trong chậu. Cô ta chẳng để ý gì đến Harry hay cụ Dumbledore. Khi cô ta nói, giọng cô cũng âm vang như giọng thầy Snape, như thể nó vang dội lại từ dưới đáy sâu của cái chậu đá:

“Thưa thầy Dumbledore, ảnh ếm bùa con, mà con thì chỉ

trêu ảnh một chút thôi, thưa thầy. Con chỉ nói là con nhìn thấy ảnh hun Florence ở đằng sau khu nhà lồng kiếng hôm thứ năm vừa rồi…"

Cụ Dumbledore nhìn cô gái hãy còn đang xoay vòng vòng một cách lặng lẽ. Thầy buồn bã nói:

"Nhưng mà tại sao, hả Bertha, tại sao con lại đi theo anh ta trước chứ?"

Harry thì thầm:

"Bertha hả? Có phải… đó là Bertha Jorkins?"

"Phải."

Cụ Dumbledore lại chọc vô những tư tưởng trong cái chậu. Bertha lặn mất trong đó, và cái bên trong chậu một lần nữa lại trở nên trắng mờ như bạc.

"Đó là Bertha Jorkins mà thầy nhớ hồi cô ta còn ở trong trường."

Ánh sáng bạc tỏa chiếu từ cái chậu Tưởng Ký ánh lên gương mặt cụ Dumbledore và Harry bỗng giật mình nhận ra là trông cụ già biết bao nhiêu. Dĩ nhiên, Harry biết là cụ Dumbledore đã già từ lâu lắm rồi, nhưng không biết sao mà nó không bao giờ thực sự nghĩ đến cụ Dumbledore như một ông già.

Cụ Dumbledore lặng lẽ nói:

"Vậy… Harry à, con muốn nói gì với thầy lúc trước khi con bị chìm vào suy tư của thầy?"

Harry nói:

“Dạ, thưa thầy… Con vừa mới ở trong lớp học Tiên tri… và con… ơ… ngủ gục…”

Nó ngập ngừng ở chỗ này, tự hỏi liệu nó có bị khiển trách về chuyện này không, nhưng cụ Dumbledore chỉ đơn giản nói:

“Thầy hoàn toàn thông cảm. Cứ tiếp tục.”

Harry nói:

“Dạ, con chiêm bao… một giấc chiêm bao về Voldemort. Hắn đang tra tấn Đuôi Trùn… thầy có biết Đuôi Trùn không…?

Cụ Dumbledore nói ngay:

“Thầy có biết. Con cứ nói tiếp.”

“Voldemort nhận được một bức thư do cú đem tới. Hắn nói gì đó, hình như là sai lầm ngu ngốc của Đuôi Trùn đã được sửa chữa. Hắn nói ai đó đã chết. Rồi hắn nói, Đuôi Trùn sẽ không bị đem cho rắn ăn - bên cạnh cái ghế của hắn có một con rắn. Hắn nói thay vào đó hắn sẽ cho con rắn ăn con. Rồi hắn đọc lời nguyền Tra tấn trừng phạt Đuôi Trùn… và cái thẹo của con đau đớn hết sức. Con thức dậy và cái thẹo vẫn đau ghê gớm.”

Cụ Dumbledore chỉ nhìn Harry. Nó nói:

“Ơ… chỉ có vậy thôi.”

Cụ Dumbledore lặng lẽ nói:

“Thầy hiểu rồi. Thầy hiểu. Vào những lúc khác trong năm học, cái thẹo của con có nhức nhối không, ngoại trừ lần nó đánh thức con vào mùa hè?”

“Dạ không, con… nhưng mà làm sao thầy biết là cơn đau của cái thẹo đã đánh thức con dậy hồi mùa hè?”

Cụ Dumbledore nói:

“Con không phải là người duy nhứt thư từ qua lại với Sirius. Thầy cũng có liên lạc với chú ấy từ khi chú ấy rời trường Hogwarts vào năm ngoái. Chính thầy là người đã đề nghị lấy cái hang trên sườn núi làm nơi an toàn nhứt cho chú ấy tạm trú.”

Cụ Dumbledore đứng dậy và bắt đầu đi qua đi lại đằng sau cái bàn giấy của cụ. Thỉnh thoảng cụ lại đặt cây đũa phép lên thái dương, rút ra một tư tưởng khác lấp lánh bạc, và thả nó vào cái chậu Tưởng Ký. Tư tưởng bên trong cái chậu bắt đầu xoáy tít, nhanh đến nỗi Harry không thể nào phân biệt rõ ràng cái gì ra cái gì cả: nó chỉ còn là một trạng thái nhạt nhòa màu sắc.

Vài phút sau, Harry nói nhỏ:

“Thưa thầy?”

Cụ Dumbledore dừng bước nhìn Harry. Cụ nhẹ nhàng nói:

“Thầy xin lỗi.”

Cụ ngồi trở xuống bên bàn giấy của cụ. Harry hỏi:

“Thầy có… có biết tại sao cái thẹo của con đau nhức dữ vậy không?”

Cụ Dumbledore nhìn Harry chăm chú một lát, rồi nói:

“Thầy có một giả thuyết, chỉ là một giả thuyết mà thôi… Thầy tin là cái thẹo của con phát đau nhức cả khi Voldemort

đến gần con, lẫn khi hắn trào lên một mối căm hận đặc biệt mạnh mẽ.”

“Nhưng… tại sao?”

“Bởi vì con và hắn đã bị một lời nguyền bất thành kết nối với nhau. Cái thẹo đó không phải là một cái thẹo bình thường.”

“Vậy thầy nghĩ là… chuyện trong giấc mơ đó… là có thực không?”

Cụ Dumbledore nói:

“Có thể. Thầy muốn nói… có lẽ. Harry à, con có nhìn thấy Voldemort không?”

Harry nói:

“Dạ, không. Chỉ nhìn thấy cái lưng ghế mà thôi. Nhưng… mà cũng đâu có cái gì để nhìn thấy đâu, phải không thầy? Ý con nói là hắn đâu có một thân thể như người ta đâu? Nhưng… nhưng mà vậy thì làm sao hắn có thể giơ cây đũa phép lên được?”

Cụ Dumbledore lẩm bẩm:

“Thực vậy, bằng cách nào? Thực sự là bằng cách nào…”

Cả Harry và cụ Dumbledore đều không nói gì trong một lát. Cụ Dumbledore cứ đăm đăm nhìn xuyên qua căn phòng, và thỉnh thoảng lại châm đầu cây đũa phép lên thái dương rồi thả thêm một dòng suy tư sáng ánh bạc vô cái khối đang xáo động trong cái chậu Tưởng Ký.

Cuối cùng Harry nói:

“Thưa thầy, thầy có nghĩ là Voldemort đang trở nên hùng mạnh không?”

“Voldemort hả?”

Cụ Dumbledore ngước lên khỏi cái chậu Tưởng Ký, nhìn Harry. Đó là một cái nhìn cực kỳ sắc sảo mà cụ Dumbledore đã có lần từng nhìn nó, và cái nhìn đó cứ khiến cho Harry có cảm giác như thể cụ Dumbledore đang nhìn xuyên thấu con người nó, bằng một cái cách mà ngay cả con mắt phép của thầy Moody cũng không thể làm được. Cụ Dumbledore nói:

“Một lần nữa, Harry à, thầy chỉ có thể trả lời con bằng sự nghi ngờ của thầy mà thôi.”

Cụ Dumbledore lại thở dài, và cụ lại trông có vẻ già nua hơn, mệt mỏi hơn bao giờ hết. Cụ nói:

“Những năm mà Voldemort leo đến đỉnh cao quyền lực được đánh dấu bằng những vụ mất tích. Bertha đã biến mất không một dấu vết ở tại nơi mà người ta biết chắc chắn là nơi Voldemort ẩn tích gần đây nhứt. Ông Crouch cũng biến mất… ngay trong khuôn viên sân trường này. Lại có một vụ biến mất thứ ba, một vụ mà thầy rất tiếc là Bộ Pháp thuật không lấy làm quan trọng chút nào, bởi vì nó liên quan đến một Muggle. Tên của ông ta là Frank Bryce, ông ta sống trong một ngôi làng vốn là nơi sinh trưởng của người cha của Voldemort. Kể từ tháng tám năm ngoái đến nay, không ai nhìn thấy ông Frank đó ở đâu nữa. Con hiểu không, thầy đọc báo của dân Muggle, chứ không giống như những ông bạn bộ trưởng của chúng ta.”

Cụ Dumbledore nhìn Harry rất ư nghiêm túc:

“Thầy thấy những vụ mất tích này dường như có liên hệ với nhau. Ông Bộ trưởng Pháp Thuật không đồng ý… như con có lẽ đã nghe rồi, khi đứng chờ bên ngoài văn phòng của thầy.”

Harry gật đầu. Sự im lặng lại ngột ngạt giữa hai người. Cụ Dumbledore thỉnh thoảng lại trích ra một dòng tư tưởng. Harry cảm thấy như thể nó nên đi về, nhưng mà sự tò mò khiến nó cứ nấn ná ở lại. Nó lại nói:

“Thưa thầy?”

Cụ Dumbledore nói:

“Gì hở, Harry?”

“Ơ… con có được phép hỏi thầy về… về cái phiên tòa đó… ở trong cái chậu Tưởng Ký không?”

Cụ Dumbledore nặng nhọc trả lời:

“Con được phép. Thầy đã tham dự tòa án đó nhiều lần, nhưng có một số phiên tòa thầy có thể nhớ lại rõ hơn những phiên tòa khác, đặc biệt là bây giờ…”

“Thầy biết… thầy nhớ cái phiên tòa mà thầy đã thấy con trong đó không? Cái phiên tòa về người con trai của ông Crouch đó? Ơ… có phải họ nói về ba má của Neville không ạ?”

Cụ Dumbledore nhìn Harry một cái rất sắc:

“Chẳng lẽ Neville chưa bao giờ nói cho con biết tại sao nó lớn lên với bà của nó à?”

Harry lắc đầu, và khi lắc đầu nó đã thắc mắc là làm sao mà

nó lại không hề hỏi han gì chuyện đó trong suốt bốn năm trời quen biết Neville.

Cụ Dumbledore nói:

"Phải, họ nói đến ba má của Neville. Ba của Neville là Frank, một Thần Sáng giống như giáo sư Moody vậy. Ông và vợ đã bị tra tấn lấy thông tin về nơi ẩn náu của Voldemort sau khi hắn mất quyền lực, như con đã nghe rồi đó."

Harry hỏi nhỏ:

"Vậy họ đã chết rồi sao?"

Cụ Dumbledore nói, giọng đầy cay đắng mà Harry chưa hề nghe thấy trước đây:

"Không. Họ bị điên. Cả hai đều đang ở bệnh viện Thánh Mungo, chuyên điều trị Thương tích và Bệnh tật Pháp thuật. Thầy tin là Neville vẫn cùng với bà nó đi thăm ba má vào những kỳ nghỉ lễ. Họ không nhận ra nó."

Harry ngồi đó, kinh hãi đến sững sờ. Nó chưa bao giờ biết… chưa bao giờ, trong suốt bốn năm, thèm bận tâm tìm hiểu…

Cụ Dumbledore nói:

"Gia đình Longbottom rất nổi tiếng. Những cuộc tấn công nhắm vào họ xảy ra sau khi Voldemort sụp đổ, khi mà mọi người cứ tưởng mình từ nay được sống yên ổn. Những cuộc tấn công này gây nên một làn sóng căm phẫn chưa từng thấy trước đây. Bộ Pháp thuật bị áp lực nặng nề là phải bắt cho được kẻ đã gây ra tội ác đó. Không may, bằng cớ của Longbottom không đáng tin cậy lắm, trong điều kiện tâm thần

của họ như vậy.”

“Vậy con trai ông Crouch có thể không dính dáng trong vụ đó.”

Cụ Dumbledore lắc đầu:

“Về chuyện đó thầy không có ý kiến.”

Harry lại ngồi yên lặng một hồi nữa quan sát cái chất bên trong chậu Tưởng Ký cuộn xoáy, vẫn còn hai câu hỏi mà nó muốn hỏi đến cháy ruột… nhưng đó là những câu hỏi liên quan đến tội lỗi của những người còn sống… Nó nói:

“Ơ… thưa thầy, ông Bagman…”

Cụ Dumbledore bình thản nói:

“… không hề bị cáo buộc về bất cứ hoạt động Hắc ám nào từ đó đến nay.”

Harry hấp tấp nói, mắt lại chăm chú nhìn cái bên trong chậu Tưởng Ký. Cái chất đó bây giờ xoáy chậm lại vì cụ Dumbledore đã thôi bỏ thêm vào những dòng suy tưởng của cụ.

“Dạ, nhưng mà…”

Cái chậu Tưởng Ký có vẻ như đặt câu hỏi giùm Harry. Gương mặt của thầy Snape lại bơi trên bề mặt cái chậu. Cụ Dumbledore liếc nhìn vô chậu rồi ngước lên nhìn Harry:

“Giáo sư Snape cũng không.”

Harry nhìn vào đôi mắt xanh sáng của cụ Dumbledore, và cái điều mà nó tha thiết muốn biết đã vọt ra khỏi miệng nó trước khi nó kịp ngậm miệng lại:

“Thưa thầy, cái gì khiến cho thầy tin là thầy Snape thực sự thôi ủng hộ Voldemort?”

Cụ Dumbledore đáp lại cái nhìn đăm đăm của Harry trong vài giây, và rồi cụ nói:

“Harry à, đó là một vấn đề giữa thầy và thầy Snape.”

Harry biết là cuộc phỏng vấn tới đây là xong. Cụ Dumbledore không tỏ vẻ tức giận, nhưng mà trong giọng nói của cụ có một sự dứt điểm khiến cho Harry hiểu rằng đã tới lúc nó nên ra về. Nó đứng dậy, cụ Dumbledore cũng đứng dậy.

Khi Harry đi tới cửa, cụ Dumbledore nói:

“Harry à, con đừng nói về ba má của Neville cho bất cứ ai biết nha. Neville có quyền tiết lộ thân danh nó khi nào nó cảm thấy sẵn sàng.”

Harry đáp trước khi quay đi:

“Dạ, thưa thầy, con nhớ.”

“Và…”

Harry quay nhìn lại. Cụ Dumbledore đang đứng cúi nhìn phía cái chậu Tưởng Ký, gương mặt cụ được tỏa sáng bởi những đốm sáng bạc lóng lánh từ cái chậu, coi bộ cụ già nua hơn bao giờ hết. Cụ ngước nhìn Harry chăm chú một lát rồi nói:

“Chúc con may mắn với bài thi thứ ba.”

31

BÀI THI THỨ BA

Ron thì thầm:

"Cụ Dumbledore cho là *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đang mạnh trở lại hả?"

Harry đã đem mọi thứ mà nó đã nhìn thấy trong cái chậu Tưởng Ký, và gần như mọi thứ mà cụ Dumbledore đã nói với nó và chỉ cho nó xem sau đó, kể cho Ron và Hermione cùng nghe hết. Và dĩ nhiên kể cả với chú Sirius (nó gởi cú ngay sau khi rời khỏi văn phòng cụ Dumbledore). Đêm đó Harry, Ron và Hermione lại cùng nhau thức tới khuya lơ khuya lắc trong phòng sinh hoạt chung để bàn bạc về tất cả những chuyện đó, cho đến khi đầu Harry thực sự quay mòng mòng, và lúc đó nó mới thấm được hết ý Dumbledore, khi cụ nói về một cái đầu chứa đầy nhóc tư tưởng đến nỗi phải xả bớt ra được mới thấy nhẹ nhõm nổi.

Ron nhìn đăm đăm ngọn lửa lò sưởi trong phòng sinh hoạt chung. Harry thấy Ron hơi run, mặc dù đêm đó trời ấm. Ron nói:

"Và thầy Dumbledore tín nhiệm thầy Snape hả? Thầy thực

sự tín nhiệm thầy Snape sao, mặc dù thầy biết ổng từng là một Tử Thần Thực Tử?"

Harry nói:

"Phải."

Hermione không nói gì suốt mười phút. Cô bé đang ngồi với vầng trán tì vào hai bàn tay, mắt nhìn thẳng đầu gối. Harry nghĩ Hermione trông cũng có vẻ như phải cần đến một cái chậu Tưởng Ký quá. Cuối cùng Hermione lầm bầm:

"Rita Skeeter."

Ron thốt lên, vẻ không thể tin được:

"Làm sao mà giờ này bồ còn có thể bận tâm về mụ ta kia chứ?"

Hermione nói với đầu gối của cô bé:

"Mình không bận tâm về mụ ta. Mình chỉ đang nghĩ… đang nhớ lại điều mà mụ ta nói với mình trong quán rượu *Ba Cây Chổi Thần. 'Tôi biết về ông Bagman nhiều đến nỗi có thể làm cho cô bé dựng cả tóc gáy lên ấy'.* Vậy đây chính là điều mụ muốn nói chứ gì? Mụ đã tường thuật phiên tòa xử ông Bagman, mụ biết là ông ta đã chuyển giao tin tức cho bọn Tử Thần Thực Tử. Và Winky cũng vậy, nhớ không… *'Ludo Bagman là một pháp sư tồi.'* Ông Crouch hẳn là rất tức giận về việc ông Bagman trắng án, hẳn là về nhà ổng đã nói đến chuyện đó."

"Ừ, nhưng mà ông Bagman chỉ là vô tình chuyển giao tin tức thôi mà."

Hermione nhún vai. Ron quay lại Harry, hỏi:

"Và ông Fudge cho là *bà Maxime* tấn công ông Crouch hả?"

Harry nói:

"Ừ, nhưng ông ấy nói điều đó chỉ vì ông Crouch đã biến mất ở gần chỗ đậu của toa xe nhà Beauxbatons."

Ron chậm rãi nói:

"Tụi mình không hề nghĩ tới bả, đúng không? Lưu ý mấy bồ nghe, bả chắc chắn là có máu người khổng lồ, mà bả lại không đời nào chịu thừa nhận…"

Hermione ngước lên nói ngay:

"Dĩ nhiên là bà ấy không chịu thừa nhận rồi. Cứ nhìn điều gì đã xảy ra cho bác Hagrid khi mụ Rita biết về lai lịch má của bác ấy đi. Nhìn ông Fudge coi, ông ấy nhảy ngay tới kết luận về bà ấy, chỉ vì bà ấy là người khổng lồ. Ai mà muốn có loại thành kiến đó nào? Tôi có lẽ cũng chỉ nói là tôi có xương to mà thôi nếu như tôi biết mình sẽ bị gì khi nói ra sự thật."

Hermione nhìn đồng hồ. Cô bé có vẻ giựt mình, nói:

"Tụi mình chưa thực tập gì hết! Tụi mình đã dự định thực tập lời nguyền Ngăn trở! Ngày mai tụi mình sẽ phải làm cho kỳ được mới xong nghe! Thôi đi, Harry, bồ cần ngủ một giấc đầy đó!"

Harry và Ron chầm chậm đi lên cầu thang về phòng ngủ của tụi nó. Khi Harry mặc đồ ngủ vào, nó nhìn qua bên giường của Neville. Giữ lời hứa với cụ Dumbledore, nó đã không nói

với Hermione và Ron về ba má của Neville. Khi Harry gỡ kiếng ra và trèo lên cái giường có bốn cây cột giăng mùng của mình, tưởng tượng là nó sẽ cảm thấy như thế nào khi ba má đều còn sống cả mà họ lại không nhận ra con mình. Nó thường nhận được sự cảm thông của cả những người xa lạ về sự côi cút của nó, nhưng khi nó nằm lắng nghe tiếng ngáy của Neville, nó nghĩ là Neville mới đáng thương hơn nó. Nằm trong bóng tối, Harry cảm thấy trào dâng một cơn giận dữ và một nỗi căm ghét đối với những kẻ đã hành hạ tra tấn ông bà Longbottom… nó nhớ lại những lời chế nhạo của đám đông khi con trai ông Crouch và đồng bọn bị những Giám ngục Azkaban lôi ra khỏi tòa án… nó hiểu họ đã cảm thấy như thế nào… Rồi nó nhớ lại bộ mặt trắng bệch của cậu con trai gào khóc và nó choáng váng nhớ ra là cậu ta chết chỉ một năm sau đó.

Harry nghĩ, chỉ tại Voldemort. Trong bóng đêm, nó trừng mắt nhìn vào tấm màn treo trên giường, tất cả chung quy cũng chỉ tại Voldemort… Hắn chính là kẻ đã phá nát gia cảnh và hủy hoại cuộc đời của bao người…

Lẽ ra Ron và Hermione phải lo chuẩn bị cho kỳ thi sẽ kết thúc vào ngày Harry thực hiện bài thi thứ ba. Nhưng tụi nó cứ dành hết thì giờ và công sức giúp đỡ Harry chuẩn bị thi đấu.

Khi Harry áy náy về việc này và nói là nó không ngại gì chuyện thực tập một mình trong một thời gian, thì Hermione gạt đi:

“Đừng lo lắng chuyện đó. Ít nhứt thì tụi này cũng được điểm tối đa trong môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.

Trong lớp có bao giờ tụi mình tìm ra được tất cả ngần này những lời nguyền trù ếm đâu.”

Ron hào hứng nói:

“Đây là một cuộc rèn luyện tốt đáng làm một khi tất cả tụi mình đều trở thành Thần Sáng.”

Ron đang cố gắng ếm lời nguyền Ngăn trở lên một con bọ đang vo ve bay vô phòng và khiến cho nó chết đứng giữa không trung.

Khi bước sang tháng Sáu, không khí trong lâu đài lại trở nên hồi hộp và căng thẳng. Mọi người đều trông ngóng cho đến bài thi thứ ba, sẽ diễn ra khoảng một tuần trước khi học kỳ kết thúc. Bất cứ lúc nào có thể được Harry cũng đều tranh thủ luyện tập bùa chú ma thuật. Nó cảm thấy tự tin trong bài thi thứ ba này hơn hẳn hai bài thi trước đó, mặc dù chắc chắn là bài thi này khó khăn và nguy hiểm. Thầy Moody nói đúng: trước đây Harry đã từng xoay sở vượt qua được những quái vật khổng lồ và những chướng ngại vật bị ếm bùa, thì lần này nó thuận lợi hơn vì đã có được sự lưu tâm, có cơ hội tự chuẩn bị mình cho những gì chờ đợi phía trước.

Giáo sư McGonagall đã phát mệt vì cứ phải đụng đầu Harry, Ron và Hermione khắp nơi trong trường, bà bèn cho phép tụi nó được sử dụng phòng học môn Biến hình để trống vào giờ ăn trưa. Harry đã sớm thành thạo lời nguyền Ngăn trở, một lời nguyền làm chậm lại và cản trở những vật thể tấn công; nó cũng rành lời nguyền Tiêu tùng có thể giúp nó làm nổ tung các vật thể rắn để mở đường; và lời nguyền Bốn Điểm là một trong những khám phá hữu ích của Hermione có thể làm

cho đầu đũa phép của nó chĩa về hướng bắc để kiểm tra xem có đi đúng hướng trong Mê lộ không. Tuy nhiên Harry vẫn còn gặp rắc rối với bùa Khiên. Lẽ ra cái bùa này phải tạo ra được một bức tường tạm thời và vô hình quanh nó để làm chệch mục tiêu các lời nguyền rủa trù ếm lặt vặt; nhưng Hermione không biết loay hoay làm sao mà làm tiêu tan cái bùa Khiên bằng cái bùa Chân Bủn được bố trí tài tình, khiến sau đó Harry phải loạng choạng quanh căn phòng suốt mười phút cho tới khi cô bé kiếm được bùa giải-tà.

Hermione động viên Harry:

"Coi vậy chứ bồ cũng làm được tốt lắm."

Cô bé ngó xuống cái danh mục và gạch bỏ những bùa chú nào mà tụi nó đã thực hiện rồi.

"Một số bùa chú này nhứt định sẽ cần đến đúng lúc cho coi."

Ron đang đứng bên cạnh cửa sổ, đăm đăm nhìn xuống sân trường, rồi la lên:

"Lại đây coi cái này nè. Malfoy đang làm gì vậy ta?"

Hermione và Harry chạy tới xem. Malfoy, Crabbe và Goyle đang đứng trong bóng râm của một cái cây dưới sân. Crabbe và Goyle dường như đang canh phòng; cả hai đều đeo nụ cười ngớ ngẩn trên gương mặt tự mãn. Malfoy thì đang đưa tay lên miệng và nói chuyện vô bàn tay nó. Harry lấy làm lạ, nói:

"Có vẻ như nó đang xài một cái máy ghi âm bỏ túi."

Hermione nói:

“Không thể được. Mình đã nói với mấy bồ rồi, những thứ đồ máy móc đó không xài được trong khuôn viên trường Hogwarts mà.”

Cô bé quay ra khỏi cửa sổ, đi ra giữa phòng, nói thêm:

“Tiếp tục, Harry. Tụi mình thử lại bùa Khiên đi.”

Bây giờ chú Sirius gởi cú mỗi ngày. Giống như Hermione, chú dường như muốn tập trung vào chuyện giúp Harry vượt qua nốt cái bài thi cuối cùng trước khi tập trung vào bất cứ một thứ gì khác. Chú nhắc nhở Harry trong mọi lá thư rằng bất kể điều gì có thể xảy ra bên ngoài những bức tường của trường Hogwarts thì cũng không thuộc về trách nhiệm của Harry, và sức của Harry cũng không mong gì mà can thiệp được. Chú viết:

> Nếu Voldemort thực sự đang trở nên hùng mạnh hơn, thì cái ưu tiên hàng đầu của chú là bảo đảm sự an toàn cho con. Hắn không thể hy vọng đụng tới con một khi con còn ở trong sự bảo vệ của cụ Dumbledore; nhưng đằng nào cũng vậy, con đừng có liều lĩnh: hãy tập trung vào việc vượt qua cái Mê lộ một cách an toàn, và rồi chúng ta sẽ hướng sự quan tâm đến những vấn đề khác.

Khi gần đến ngày hăm bốn tháng sáu, thần kinh của Harry căng thẳng tột độ, nhưng cũng không đến nỗi tệ như nỗi lo âu mà nó đã trải qua trước đợt bài thi đầu tiên và bài thi thứ hai. Một phần là nhờ nó đã vững tin rằng lần này nó đã làm hết mọi thứ trong khả năng của nó để chuẩn bị cho bài thi này. Một phần nữa là trong cuộc thi đấu cuối cùng này, cho dù nó làm giỏi hay dở đi nữa, thì cuộc thi đấu cuối cùng cũng đã

chấm dứt, và lúc đó mới đúng là tha hồ xả hơi.

Vào buổi sáng của ngày thực hiện bài thi thứ ba, bữa điểm tâm ở dãy bàn của nhà Gryffindor trở nên một bữa ăn ồn ào hết sức. Lũ cú đưa thư xuất hiện, mang cho Harry một bức thiệp chúc may mắn của chú Sirius. Đó chỉ là một miếng giấy da gấp lại và có in một dấu chân dính bùn ở mặt trước, nhưng Harry cũng trân quý nó vô cùng. Một con cú mèo đem đến cho Hermione một tờ *Nhật báo Tiên tri* như mọi khi. Cô bé mở tờ báo ra, liếc qua trang nhứt, và làm văng cả ngụm nước bí rợ lên khắp tờ báo.

Harry và Ron trợn mắt ngó Hermione, cùng hỏi:

"Cái gì vậy?"

Hermione nói ngay:

"Không có gì hết."

Cô bé nhét vội tờ báo cho khuất mắt, nhưng Ron đã chụp được. Nó trừng mắt đọc cái tựa lớn và nói:

"Hết nói! Đúng vào ngày hôm nay. Mụ *bò cái* già này."

Harry hỏi:

"Cái gì vậy? Lại mụ Rita nữa hả?"

Ron nói:

"Không."

Và cũng giống như Hermione, nó cố gắng đẩy tờ báo đi chỗ khác cho khuất mắt. Harry hỏi:

"Viết về mình phải không?"

Ron nói bằng một giọng không thuyết phục chút nào:

“Không.”

Nhưng trước khi Harry đòi xem cho được tờ báo, thì Malfoy từ bên dãy bàn ăn của nhà Slytherin đã hét vang qua Đại Sảnh Đường:

“Ê, *Harry Potter,* cái đầu của mày sao rồi? Mày cảm thấy khỏe không? Có chắc mày sẽ không đổ quạu với tụi tao không?”

Malfoy cũng đang cầm một tờ *Nhật báo Tiên tri.* Bọn Slytherin ngồi từ đầu bàn đến cuối bàn đều hè nhau cười hinh hích, xoay cả người trên ghế ngồi để theo dõi phản ứng của Harry.

Harry nói với Ron:

“Để cho mình đọc thử. Đưa nó đây!”

Một cách bất đắc dĩ, Ron đưa tờ báo ra. Harry lật tờ báo ra và nhìn thấy chính nó đang ngó trừng trừng trong tấm hình, bên dưới cái hàng tựa lớn:

HARRY POTTER “RỐI RẮM VÀ NGUY HIỂM”

Cậu bé đã đánh bại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy là một kẻ rối rắm bất an và thậm chí có thể nguy hiểm. Phóng viên đặc biệt của bổn báo, cô Rita Skeeter viết. Bằng chứng đáng lo gần đây đã cho thấy Harry Potter có những hành vi lạ lùng, gây ngờ vực đến khả năng đua tranh thích hợp trong một cuộc thi như cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật, thậm chí cho cả việc theo học trường Hogwarts.

Như Nhật báo Tiên tri đã đặc biệt tiết lộ, Potter thường xuyên té gục ngay tại trường, và thường phàn nàn về cơn đau của cái thẹo trên trán. (Di tích của lời nguyền Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã cố giết cậu ta.) Vào hôm thứ hai vừa rồi, giữa lớp học môn Tiên tri, cộng tác viên của tờ Nhật báo Tiên tri đã chứng kiến Potter lao ra khỏi lớp học, kêu là cái thẹo của cậu ta đau nhức quá, không thể tiếp tục học được.

Các chuyên viên hàng đầu ở bệnh viện Thánh Mungo chuyên trị Thương tích và Bệnh tật Pháp thuật cho rằng: có thể não của Potter đã bị ảnh hưởng bởi cuộc tấn công mà Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã giáng xuống cậu ta, và cái sự khăng khăng rằng cái thẹo vẫn còn đau là một cách bộc lộ sự rối loạn ngấm ngầm của cậu bé này.

Một chuyên gia nói: "Cũng có thể cậu ta giả đò. Đây có thể là một cách gây sự chú ý mà thôi."

Tuy nhiên Nhật báo Tiên tri đã có những bằng chứng đáng lo ngại về Harry Potter mà cụ Dumbledore, Hiệu trưởng của trường Hogwarts, đã giấu giếm cộng đồng pháp thuật một cách kỹ càng.

Một học sinh năm thứ tư ở trường Hogwarts, cậu Draco Malfoy nói: "Potter biết nói Xà ngữ. Cách đây vài năm đã xảy ra nhiều vụ tấn công học sinh trong trường, và hầu hết mọi người đều nghĩ Potter là thủ phạm sau khi họ chứng kiến nó mất bình tĩnh trong câu lạc bộ đấu tay đôi và đã thả rắn ra dọa một học sinh khác. Dù vậy mọi chuyện đều được bưng bít. Nhưng Potter còn kết bạn với người sói và người khổng lồ nữa. Chúng tôi nghĩ thằng này đang làm bất cứ điều gì để tạo

một chút quyền lực.”

Xà ngữ là khả năng trò chuyện với rắn, từ lâu vẫn được coi là một nghệ thuật Hắc ám. Thật vậy, người biết Xà ngữ nổi tiếng nhứt của thời đại chúng ta chính là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, chứ không ai khác hơn được. Một thành viên của Liên đoàn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, yêu cầu được giấu tên, đã bày tỏ rằng ông coi bất kỳ phù thủy nào nói được Xà ngữ cũng đều “đáng bị điều tra. Riêng cá nhân tôi, tôi rất nghi ngờ bất cứ ai có thể chuyện trò cùng rắn, bởi vì trăn rắn thường được sử dụng trong những loại Ma thuật Hắc ám độc địa nhứt, và về mặt lịch sử thì chúng gắn liền với những kẻ làm điều xấu xa.” Tương tự, “Bất cứ ai tìm kiếm sự bầu bạn với những sinh vật hung tợn như người sói hay người khổng lồ đều sẽ lộ ra sự khoái trá bạo lực.”

Cụ Albus Dumbledore chắc chắn là nên cân nhắc xem một cậu bé như thế có nên được phép đua tranh trong cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật hay không. Một số người lo ngại rằng Potter có thể dùng tới Nghệ thuật Hắc ám trong cơn liều lĩnh tuyệt vọng để giành chiến thắng trong cuộc thi đấu này, bài thi thứ ba sẽ diễn ra tối nay.

Harry xếp tờ báo lại, nói nhẹ nhàng:

“Mụ có nhắm vô mình một chút, hén?”

Ở bên kia dãy bàn nhà Slytherin, bọn Malfoy, Crabbe và Goyle đang cười nhạo nó, tự gõ gõ ngón tay của chúng lên đầu, tạo ra những bộ mặt điên điên một cách lố bịch, và thè lưỡi ra lua lua như rắn.

Ron nói:

“Làm sao mụ ta biết được cái thẹo của bồ phát đau trong giờ học môn Tiên tri? Mụ ta không thể nào có mặt ở đó, cũng không đời nào có chuyện mụ nghe lén…”

Harry nói:

“Cửa sổ lúc đó hé mở, mình đã mở cửa sổ ra để hít thở một chút.”

Hermione nói:

“Lúc đó bồ đang ở tuốt trên đỉnh của Tháp Bắc mà! Giọng của bồ không thể nào vọng xuống tận sân trường được.”

Harry nói:

“Thôi được, bồ mới là người được giao việc nghiên cứu những phương pháp rình mò pháp thuật. Vậy bồ cứ nói cho tụi này biết mụ ta đã làm sao.”

Hermione nói:

“Mình đang cố gắng! Nhưng mà… mình…”

Một vẻ mơ màng kỳ quái đột nhiên hiện ra trên gương mặt Hermione. Cô bé từ từ đưa một bàn tay lên và lùa những ngón tay vào tóc. Ron lo lắng nhìn Hermione:

“Bồ có sao không?”

Hermione hết hơi nói:

“Không sao.”

Cô bé lại lùa những ngón tay vô tóc, và rồi đưa tay lên miệng, như thể đang nói vô một cái máy ghi âm bỏ túi vô hình; Harry và Ron trợn mắt nhìn nhau.

Hermione đăm đăm nhìn khoảng không trước mặt, cô bé nói:

"Mình có một ý kiến. Mình nghĩ là mình biết… bởi vì không ai có thể nhìn thấy… ngay cả thầy Moody… và mụ ta rất có thể đã trèo qua thành cửa sổ… nhưng mà mụ ta đâu được phép… mụ ta *nhứt định* không được phép… mình nghĩ là mình bắt thóp được mụ ta rồi! Mình chỉ cần vô thư viện hai phút thôi - để cho chắc chắn!"

Nói xong, Hermione chụp lấy cái cặp của mình và lao như mũi tên ra khỏi Đại Sảnh Đường. Ron gọi với theo cô bé:

"Ê! Mười phút nữa tụi mình phải thi môn Lịch sử Pháp thuật đó nha!"

Ron quay lại nói với Harry:

"Mèn ơi, Hermione phải thực sự căm ghét mụ Rita tận xương mới dám liều trễ một môn thi. Bồ định sẽ làm gì trong lớp thầy Binns hả? Lại đọc à?"

Là quán quân, Harry được miễn những bài thi cuối khóa, cho nên cứ tới giờ thi các môn, Harry ngồi ở cuối lớp tra cứu thêm những bùa chú ma thuật cho bài thi thứ ba của nó.

Harry nói với Ron:

"Chắc vậy."

Nhưng vừa lúc đó giáo sư McGonagall đi vào, bước dọc theo dãy bàn nhà Gryffindor hướng về phía Harry. Bà nói:

"Potter, các quán quân sẽ họp trong phòng ngoài Đại Sảnh Đường sau bữa điểm tâm."

“Nhưng tối nay mới bắt đầu bài thi thứ ba mà cô!”

Harry làm rớt món trứng chiên xuống ngay trước mặt, vì tưởng mình nhầm lẫn giờ giấc. Giáo sư McGonagall nói:

“Cô biết điều đó, Potter à. Con biết không, gia đình các quán quân được mời tới để xem bài thi cuối cùng của cuộc thi đấu. Đây chẳng qua là một dịp để con gặp gỡ chào hỏi người thân đó mà.”

Giáo sư bước đi. Harry há hốc miệng ngó theo bà. Nó nói:

“Cổ cũng đâu có mong gì tụi nhà Dursley tới đây, đúng không?”

Ron nói:

“Không biết. Nhưng Harry à, mình phải gấp rút lên đây, mình sắp trễ bài thi của thầy Binns rồi. Gặp lại bồ sau nha.”

Harry ăn nốt bữa điểm tâm của nó trong Đại Sảnh Đường trống vắng. Nó nhìn thấy Fleur Delacour đứng dậy bên kia dãy bàn của nhà Ravenclaw và cùng với Cedric đi ngang qua Sảnh Đường đến gian phòng bên hông rồi cùng nhau đi vào đó. Chỉ một lát sau là Krum niễng vai lừ đừ đến nhập bọn hai người kia. Harry vẫn cứ ngồi tại chỗ. Nó thiệt tình không muốn đi vô căn phòng đó. Nó đâu có gia đình. Đằng nào thì cũng sẽ chẳng có người thân nào đến đây để xem nó liều mạng. Nhưng khi đứng lên, nghĩ là nó nên vô thư viện kiếm thêm tư liệu về các món bùa phép ma thuật, thì cánh cửa bên hông Sảnh Đường mở ra, và Cedric thò đầu ra nói:

“Harry ơi, lại đây mau, họ đang chờ em.”

Harry đứng dậy, bối rối không thể nào diễn tả được. Chẳng

lẽ gia đình Dursley lại đến đây sao trời? Nó băng ngang qua Sảnh Đường, mở cánh cửa phòng họp ra.

Cedric và ba má nó ngồi ngay bên trong cánh cửa. Viktor Krum ngồi ở góc đằng kia, trò chuyện với bà má tóc đen và ông cha bằng tiếng Bungari líu lo. Krum rõ ràng là được di truyền cái mũi khoằm của ba nó. Bên kia phòng là cô nàng Fleur đang liến thoắng kể chuyện bằng tiếng Pháp với bà má. Em gái của Fleur, Gabrielle, đang cầm tay má. Cô bé giơ tay vẫy Harry, Harry cũng vẫy tay đáp lễ, nhoẻn miệng cười. Và rồi Harry nhìn thấy bà Weasley cùng anh Bill đứng phía trước lò sưởi, tươi cười với nó.

Harry toét miệng cười tới mang tai, đi về phía họ, bà Weasley hồi hộp nói:

"Ngạc nhiên quá hén! Có tưởng nổi là bác đến đây xem con thi đấu không, Harry?"

Bà cúi xuống và hôn lên má Harry.

Anh Bill nhe răng cười với Harry và bắt tay nó:

"Em khỏe hả? Anh Charlie cũng muốn đến lắm, nhưng ảnh không thể kiếm được thì giờ. Ảnh nói em đã chinh phục con Đuôi-Gai Hung-ga-ri một cách tài tình không tin nổi!"

Harry nhận thấy cô nàng Fleur Delacour cứ nhìn qua vai bà má mà ngắm anh Bill có vẻ thích lắm. Harry có thể nói là cô nàng không phản đối gì hết cái sự tóc dài hay bông tai lủng lẳng răng nanh.

Harry rù rì với bà Weasley:

"Bác thiệt là tốt quá. Hồi nãy con cứ tưởng… gia đình

Dursley…”

Bà Weasley bĩu môi:

“Hứ!”

Bà luôn luôn cố kiềm chế việc chỉ trích gia đình Dursley trước mặt Harry, nhưng mắt bà cứ long lên mỗi khi nghe nói tới họ.

Anh Bill nhìn quanh căn phòng (bà Violet, bạn của Bà Béo, nháy mắt với Bill từ trong khuôn tranh của bà).

“Anh đã không có dịp về thăm trường cũ suốt năm năm trời. Bức tranh của ông hiệp sĩ điên có còn đây không? Ngài Cadogan ấy?”

Harry từng gặp Ngài Cadogan năm ngoái rồi, nó kêu lên:

“À, vẫn còn.”

Bill hỏi tiếp:

“Còn Bà Béo?”

Bà Weasley nói:

“Hồi bác còn đi học là đã thấy Bà Béo ở đây rồi. Có một lần bác trở về phòng ngủ lúc bốn giờ sáng, bị Bà Béo cho đứng ngoài suốt tới sáng luôn…”

Anh Bill nhìn má mình ngạc nhiên, anh thăm dò:

“Má làm gì ở ngoài phòng ngủ lúc bốn giờ sáng?”

Bà Weasley nhoẻn miệng cười, hai mắt nhấp nháy:

“Má với ba con đi dạo ban đêm. Ba con bị Apollyon Pringle bắt được - hồi đó ông Pringle là giám thị - ba của con

vẫn còn bị ổng ‘mạc-kê’ đó.”

Anh Bill nói:

“Em dẫn tụi này đi thăm một vòng đi Harry!”

“Dạ, được chứ!”

Harry sốt sắng nói. Mọi người đi trở lại cánh cửa mở ra Đại Sảnh Đường. Khi bọn Harry đi ngang qua ông Amos Diggory, ông ngoái đầu nhìn lại:

“Cháu đó hả?”

Ông nhìn Harry từ đầu đến chân.

“Bác cá là cháu vẫn không cảm thấy thỏa mãn cho lắm một khi Cedric vẫn đạt được điểm số bằng cháu, đúng không?”

Harry hỏi:

“Nghĩa là sao ạ?”

Cedric thấp giọng nói với Harry:

“Đừng để ý ba anh. Từ lúc đọc những bài báo của Rita Skeeter về cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật, ba anh tức lắm… em biết đó, mụ ta viết như thể em là quán quân duy nhứt của trường Hogwarts vậy.”

Khi ông Amos Diggory bắt đầu đi ra cửa với anh Bill và bà Weasley, ông nói lớn, đủ để cho Harry nghe:

“Nó cũng đâu có thèm đính chính, đúng không? Dù vậy, con cũng sẽ cho nó biết tay, hả Cedric? Con từng đánh bại nó một phen, đúng không?”

Bà Weasley tức giận nói:

“Mụ Rita đã đi quá đà trong việc gây rắc rối này, ông Amos à. Tôi cứ tưởng ông phải biết chuyện đó chứ, ông làm việc ở Bộ Pháp thuật mà!”

Ông Diggory tỏ vẻ như muốn nói một điều gì phẫn nộ lắm, nhưng bà vợ của ông đã đặt một bàn tay lên cánh tay của ông, và ông chỉ nhún vai rồi quay đi.

Harry hưởng một buổi sáng thú vị được đi dạo trong nắng với anh Bill và bà Weasley, chỉ cho họ xem toa xe nhà Beauxbatons và tàu Durmstrang. Bà Weasley bị cây Liễu Roi hớp hồn, cái cây đó chỉ được trồng sau khi bà ra trường, và suốt buổi bà cứ nhớ hoài ông giữ khóa tiền nhiệm trước lão Hagrid, một lão tên gọi là Ogg.

Khi ba người đi vòng quanh tòa nhà lồng kiếng, Harry hỏi:

“Anh Percy khỏe không?”

Anh Bill nói:

“Không khỏe lắm.”

Bà Weasley hạ thấp giọng xuống và nhìn xung quanh:

“Nó buồn bực lắm. Bộ Pháp thuật muốn giữ bí mật vụ mất tích của ông Crouch, nhưng Percy cứ bị lôi vô bẫy của những câu hỏi về những chỉ thị mà ông Crouch đã gởi cho nó. Dường như họ nghĩ là những chỉ thị đó không thực sự do ông Crouch viết ra. Percy đúng là bị nhiều áp lực căng thẳng quá. Họ không cho nó thay thế vai trò giám khảo thứ năm của ông Crouch ở cuộc thi đấu vào tối nay nữa. Ông Cornelius Fudge sẽ làm việc đó.”

Harry, anh Bill và bà Weasley trở lại tòa lâu đài.

“Má!… Anh Bill!”

Ron tỏ ra sửng sốt khi nó ngồi vào bàn ăn nhà Gryffindor:

“Má với anh làm gì ở đây?”

Bà Weasley rạng rỡ nói:

“Đến xem Harry thi đấu trận cuối cùng, chứ còn làm gì nữa? Má phải nói là lâu lâu có dịp thay đổi không khí cũng hay, khỏi phải nấu cơm. Bài thi của con ra sao?”

Ron nói:

“À… tàm tạm. Không thể nào nhớ nổi tên của những yêu tinh nổi loạn, cho nên con đành chế ra một mớ. Cũng được thôi.”

Gương mặt bà Weasley nghiêm lại, trong khi Ron thản nhiên lấy cho mình một miếng bánh bự, và nói tiếp:

“Tất cả lũ yêu tinh đó đều có tên na ná như Bodrod Râu hay Urg Dơ gì đó, nên đặt tên cho chúng cũng không khó lắm.”

Fred, George và Ginny cũng tới ngồi bên cạnh, và Harry được hưởng những giây phút hạnh phúc như thể nó được sống trở lại những ngày ở trang trại Hang Sóc. Nó quên béng đi nỗi lo lắng về bài thi tối nay. Và cho tới khi Hermione xuất hiện ở giữa buổi ăn trưa, Harry mới sực nhớ ra là Hermione đã bị một cơn nhức đầu vì mụ Rita Skeeter.

“Bồ có định nói với tụi này…”

Hermione lắc đầu một cách đầy cảnh giác, mắt liếc sang bà

Weasley. Bà Weasley nói với Hermione bằng một giọng khô cứng hơn bình thường:

"Chào Hermione."

Nụ cười của Hermione sượng ngắt trước cái vẻ mặt lạnh lùng của bà Weasley. Cô bé đáp:

"Chào bác."

Harry nhìn giữa hai người đó rồi nói:

"Bác Weasley à, bác đâu có tin cái đồ rác rưởi mà mụ Rita viết trên *Tuần San Nữ Phù thủy,* phải không bác? Hermione không phải là bồ của cháu đâu."

Bà Weasley nói:

"Ối, không! Không… dĩ nhiên là bác đâu có tin."

Sau đó bà Weasley tỏ ra thân mật với Hermione hơn.

Harry, Bill, và bà Weasley lại đi dạo quanh tòa lâu đài cho hết buổi trưa, rồi trở về Đại Sảnh Đường để dự bữa tiệc chiều. Lúc này có thêm ông Cornelius Fudge và ông Ludo Bagman ngồi ở bàn tiệc của giáo viên. Trông ông Bagman hết sức phấn khởi, nhưng ông Fudge ngồi bên cạnh bà Maxime thì tỏ ra nghiêm nghị và không nói năng gì hết. Bà Maxime thì mải miết tập trung vô cái dĩa của bà, và Harry thấy đôi mắt của bà có vẻ đỏ hoe. Lão Hagrid cứ liếc chừng bà dọc theo dãy bàn ăn.

Có nhiều món ăn hơn ngày thường, nhưng Harry đã bắt đầu cảm thấy lo lắng rồi, không ăn uống được bao nhiêu. Khi cái trần được phù phép phía trên đầu nó bắt đầu chuyển từ màu

trời xanh lơ sang màu tím thắm hoàng hôn, thì cụ Dumbledore đứng dậy từ phía trên bàn giáo viên. Mọi người im lặng.

"Thưa quý bà và quý ông, trong năm phút nữa tôi sẽ xin mời quý vị quá bước xuống sân bóng Quidditch để chứng kiến bài thi cuối cùng của cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật. Bây giờ, mời các quán quân đi theo ông Bagman đi xuống sân vận động."

Harry đứng dậy. Tất cả dân Gryffindor ngồi dọc dãy bàn đều vỗ tay hoan hô nó. Anh em nhà Weasley và Hermione cùng cầu chúc nó may mắn, và nó đi ra khỏi Đại Sảnh Đường cùng với Cedric, Fleur và Krum.

Khi cả bọn bước xuống mấy bậc thềm đá, ông Bagman hỏi:

"Cảm thấy ổn chứ, Harry? Vững tin không?"

Harry đáp:

"Con không sao."

Nói vậy cũng kể như đúng; Harry có căng thẳng, nhưng khi đi ra sân vận động, nó cứ ôn đi ôn lại trong đầu những lời nguyền cùng những bùa chú mà nó đã thực tập, và cái ý thức rằng nó có thể nhớ hết những cái đó khiến cho nó cảm thấy khá hơn rất nhiều.

Ông Bagman và bốn quán quân bước vào sân vận động - cái sân mà bây giờ đã hoàn toàn không còn nhận ra được nữa. Những hàng giậu cao hơn sáu thước chạy suốt đường biên sân bóng. Ngay phía trước mắt họ là một khoảng trống: đó là lối vào Mê lộ mênh mông. Hành lang đằng sau lối vào đó trông

tăm tối âm u đến sởn tóc gáy.

Năm phút sau, các khán đài bắt đầu đầy người; không khí tràn ngập tiếng trò chuyện háo hức và tiếng bước chân rần rần của hàng trăm học sinh đang dồn về các chỗ ngồi.

Bầu trời bây giờ trong thăm thẳm và những ngôi sao đầu tiên đã bắt đầu xuất hiện. Lão Hagrid, giáo sư Moody, giáo sư McGonagall, và giáo sư Flitwick đang bước vào sân vận động, đến gần ông Bagman cùng các quán quân. Người nào cũng đeo một ngôi sao bự chảng sáng lấp lánh màu đỏ trên vành nón của mình, tất cả đều đội nón, ngoại trừ lão Hagrid, lão đeo ngôi sao trên lưng cái áo khoác lông chuột chũi.

Giáo sư McGonagall nói với các quán quân:

"Chúng tôi sẽ đi tuần tra ở bên ngoài Mê lộ. Nếu các trò gặp khó khăn và cần được cứu, thì hãy phóng tia sáng đỏ lên không trung, một người trong chúng tôi sẽ đến giải cứu, các trò hiểu rõ chưa?"

Các quán quân gật đầu.

Ông Bagman bèn hớn hở nói với bốn giám thị:

"Vậy thì quý vị đi đi!"

Lão Hagrid thì thầm:

"Chúc may mắn nghe Harry!"

Rồi lão cùng ba người kia đi khỏi, theo những hướng khác nhau, đến những trạm gác của họ ở quanh Mê lộ.

Bấy giờ ông Bagman mới chĩa đầu cây đũa phép vô cổ họng của ông, rì rầm:

"Sonorus!"

Và một giọng nói được tăng âm pháp thuật vang vọng khắp các khán đài:

"Thưa quý nương và thưa quý ngài, bài thi thứ ba và là bài thi cuối cùng của cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật sắp sửa bắt đầu. Xin cho phép tôi nhắc lại điểm số hiện nay của các thí sinh! Cùng đứng ở đầu bảng là Cedric Diggory và Harry Potter, mỗi người được tám mươi lăm điểm. Cả hai đều là học sinh trường Hogwarts!"

Tiếng vỗ tay và tiếng hò reo hoan hô chấn động cả khu Rừng Cấm đến nỗi lũ chim trong rừng xao xác bay vụt cả lên, trên bầu trời đang tối dần.

"Đứng hàng thứ hai là Viktor Krum của Học viện Durmstrang, với tám chục điểm!"

Lại thêm những tràng vỗ tay vang dội.

"Và ở vị trí thứ ba là Fleur Delacour của Viện hàn lâm Beauxbatons."

Harry nhận ra bà Weasley, anh Bill, Ron, và Hermione ở lưng chừng khán đài đang vỗ tay hoan hô Fleur một cách lịch sự. Harry vẫy tay với họ, và họ vẫy tay chào lại nó, tươi cười rạng rỡ.

Ông Bagman nói:

"Vậy là… nghe tiếng còi của tôi đây, Cedric, Harry! Ba… Hai… Một!"

Ông thổi một hồi còi ngắn, và Cedric cùng Harry vội vã

lao vào Mê lộ.

Những hàng giậu cao ngất nghểu đổ bóng râm âm u xuống lối đi; và hoặc là bởi vì những hàng giậu cao quá và dày quá, hoặc là vì chúng đã được phù phép, nên khi các quán quân vừa vào trong Mê lộ thì lập tức âm thanh của đám đông chung quanh tắt ngấm. Harry cảm thấy như thể nó đang ở dưới đáy nước một lần nữa. Nó rút đũa phép ra, lẩm bẩm:

"*Lumos*!"

Nó nghe tiếng Cedric đằng sau nó cũng làm như vậy.

Sau khi đi vào được khoảng năm chục thước, hai đứa đến một ngã ba. Cả hai nhìn nhau. Harry nói với Cedric:

"Hẹn gặp sau."

Sau đó nó đi theo lối bên trái, Cedric theo lối bên phải.

Harry nghe tiếng còi của ông Bagman thổi lần thứ hai. Krum đã bước vào Mê lộ. Harry bước mau lên. Con đường nó chọn dường như hoàn toàn hoang vắng. Nó quẹo phải, bước gấp lên, cầm cây đũa phép giơ cao quá đầu, cố gắng nhìn tới trước được càng xa càng tốt. Nhưng mà cũng chẳng thấy gì hết. Tiếng còi của ông Bagman lại vang lên lần thứ ba, nghe như vẳng từ xa xa. Vậy là tất cả bốn quán quân đều đã vào Mê lộ rồi.

Harry cứ ngoái nhìn ra đằng sau nó. Vẫn cái cảm giác cũ là nó đang bị theo dõi. Cứ mỗi phút trôi qua, bầu trời bên trên lại sẫm màu lam sậm hơn, và Mê lộ càng lúc càng tăm tối. Harry đi tới cái ngã ba thứ hai.

Harry đặt cây đũa phép nằm ngang trên lòng bàn tay, nó thì

thầm với cây đũa phép:

"Chỉ ta!"

Cây đũa phép quay một vòng rồi quay về bên phải, chỉ ngay vô bức giậu rậm rịt. Hướng đó là hướng bắc, và nó biết là nó cần phải đi theo hướng tây bắc để đến trung tâm của Mê lộ. Điều tốt nhứt mà nó có thể làm là đi theo con đường bên trái và khi nào có thể thì quẹo mặt quay trở lại.

Con đường trước mặt vẫn trống trải, và khi Harry đi tới một khúc quanh và quẹo phải, thì nó nhận thấy nó lại bí đường. Harry không biết tại sao, nhưng nó lại lo lắng là từ nãy đến giờ chưa thấy chướng ngại vật nào hết. Đúng ra nó phải gặp cái gì đó vào giờ này mới phải chứ? Nó có cảm giác như Mê lộ đang lừa mị nó bằng một cảm giác an toàn giả tạo. Đột nhiên Harry nghe có cái gì đó đang chuyển động ở ngay đằng sau lưng. Nó giơ cây đũa phép ra, sẵn sàng tấn công, nhưng ánh sáng của đầu đũa phép lại soi tỏ một Cedric đang vội vã bước ra từ con đường phía bên mặt. Trông Cedric run rẩy dễ sợ. Tay áo chùng của anh đang ngún khói. Cedric rít lên:

"Lũ Quái Tôm Đuôi Nổ của lão Hagrid! Chúng bự khủng khiếp… anh vừa mới thoát được!"

Cedric lắc đầu và lao đi, khuất vào một con đường khác. Harry cũng vội vã đi ngay để kéo dài ra cái khoảng cách giữa nó và lũ Quái Tôm. Sau đó, ngay lúc vừa quẹo ở một khúc quanh, nó nhận thấy… một Giám ngục Azkaban đang lao về phía nó. Hắn cao gần bốn thước, mặt bịt kín dưới lớp mũ trùm đầu, bàn tay thối rữa đầy vảy ghẻ của hắn vươn tới trước, quờ quạng về phía nó. Harry có thể nghe được hơi thở khò khè của

tên Giám ngục Azkaban; nó cảm thấy cái lạnh giá ẩm ướt đang thấm vào thân, nhưng nó biết phải làm gì…

Harry khơi dậy ý nghĩ hạnh phúc nhứt mà nó có thể nghĩ ra, tập trung toàn bộ sức lực của nó vào ý nghĩ là nó sẽ vượt qua được Mê lộ rồi ăn mừng chiến thắng đó với Ron và Hermione. Nó giơ cây đũa phép lên, hô lớn:

"Expecto Patronum!"

Một con nai bạc phóng ra từ đầu đũa của Harry, lao về phía tên Giám ngục, khiến hắn ngã ngửa ra sau và vấp vào cái lai áo chùng của hắn… Hồi nào tới giờ Harry chưa từng nhìn thấy một Giám ngục Azkaban té lăn quay như vậy. Nó la lên:

"Khoan đã! Mày là Ông Kẹ mà!"

Harry bước tới, theo chân vị thần hộ mệnh của nó, và đọc tiếp thần chú:

"*Riddikulus*!"

Một tiếng nổ lớn vang lên, và con Ông Kẹ đội lốt nổ bùm thành một vạt khói. Con nai bạc cũng tan biến mất tiêu. Harry những mong sao cho con nai ở lại với nó thêm chút nữa, để cho nó có bầu bạn…. Nhưng nó vẫn đi tiếp một mình, hết sức nhanh chóng và lặng lẽ, vừa chăm chú lắng nghe, đũa phép một lần nữa lại giơ ra phía trước.

Trái… phải… lại trái… Hai lần nó thấy mình đi vô ngõ cụt. Nó lại đọc thần chú Bốn Điểm và nhận thấy nó đã đi quá xa về hướng đông. Nó quay trở lại, quẹo phải và thấy một màn sương màu vàng óng ánh kỳ lạ đang trôi lờ lững trước mặt.

Harry thận trọng đi tới trước, phóng những tia sáng của

cây đũa phép vào đám sương. Cái này trông có vẻ như một thứ bùa phép gì đó, nó tự hỏi là có nên cho nổ cái đó để mở đường mà đi không. Nó hô:

"*Reducto*!"

Thần chú bắn thẳng vào đám sương mờ, xuyên qua nó, và đám sương không bị ảnh hưởng gì hết. Nó nghĩ lẽ ra nó phải học kỹ hơn, lời nguyền Tiêu tùng chỉ có thể làm tiêu tùng vật thể rắn mà thôi. Nếu nó đi xuyên qua đám sương mờ thì chuyện gì sẽ xảy ra? Có đáng liều mạng không, hay là cứ lùi trở lại?

Nó vẫn còn đang ngần ngừ thì một tiếng gào phá tan sự tĩnh lặng.

Harry thét:

"Fleur?"

Chỉ có sự yên lặng. Nó trừng mắt nhìn quanh. Điều gì đã xảy ra cho cô gái đó? Tiếng gào của cô ta nghe như xuất phát từ đâu đó đằng trước mặt Harry. Nó bèn hít sâu một hơi dài rồi chạy xuyên qua màn sương bị phù phép.

Thế giới bèn đảo lộn tùng phèo. Harry bị treo ngược lên, tóc nó chỉa xuống đất, cặp mắt kiếng của nó sút ra, lăm le rớt tõm vào bầu trời không đáy. Nó níu được cặp kính ở ngay chót mũi và giữ toòng teng ở đó, lòng đầy hãi hùng. Harry cảm thấy như thể chân nó bị dán dính chặt vào lớp cỏ, mà mặt cỏ bây giờ đã trở thành trần nhà rồi.

Phía dưới chân nó bây giờ là bầu trời đen thui lấp lánh những vì sao trải rộng đến vô cùng. Nó có cảm giác như thể

nếu mà nó thử nhúc nhích một cái chân, thì nó sẽ rớt ra khỏi mặt đất hoàn toàn. Harry tự nhủ: *Suy nghĩ đi.* Máu của nó trào lên đầu. *Suy nghĩ đi*…

Nó chưa hề thực tập một câu thần chú nào dùng để chiến đấu với sự đảo lộn của mặt đất và bầu trời. Liệu nó có nên liều nhúc nhích cái chân không? Nó nghe máu dồn xuống đầu, mạch máu đập bình bình trong tai. Có hai lựa chọn dành cho nó: cố gắng tháo gỡ thế bí này, hoặc là phóng tia sáng đỏ lên không trung để kêu cứu, và coi như bị loại khỏi cuộc thi sau khi được cứu ra.

Nó nhắm mắt lại, để khỏi phải nhìn thấy cái khoảng không vô tận phía dưới chân, rồi rút chân phải lên thiệt mạnh khỏi cái trần nhà bằng cỏ đó.

Ngay lập tức thế giới lại trở về trật tự cũ. Harry té nhủi tới trước, hai đầu gối gập chạm vào mặt đất rắn chắc một cách tuyệt vời. Nó cảm thấy tê liệt một lát vì chấn động quá mạnh. Rồi nó hít một hơi dài, sâu và khỏe, xong đứng lên một lần nữa, vừa vội vàng đi tới trước, vừa ngoái nhìn lại màn sương vàng óng mà nó đang co giò chạy tránh cho thiệt xa. Dưới ánh trăng, màn sương lấp lánh một cách ngây thơ vô tội.

Harry dừng lại ở một ngã tư, nơi hai con đường gặp nhau và nhìn quanh quất tìm dấu hiệu nào đó của Fleur. Nó chắc chắn là chính Fleur đã gào lên lúc nãy. Không biết cô ta đã gặp cái gì? Cô ta có bình an không? Không thấy tia sáng đỏ nào phóng lên không trung - như vậy phải chăng là cô ta đã tự mình tháo gỡ được khó khăn? Hay là trong lúc quá khó khăn Fleur đã không thể với tới cây đũa phép để phát tín hiệu cầu

cứu? Harry quẹo qua con đường bên phải, trong lòng cảm thấy càng lúc càng bồn chồn… nhưng mà cùng một lúc, nó không thể không nghĩ: *thế là một quán quân đã bị loại*…

Chiếc Cúp ở gần đâu đây, và nghe như thể Fleur không còn trong cuộc đua nữa. Không biết nó đã đi được xa chưa? Nếu như nó thực sự giành được chiến thắng thì sẽ như thế nào? Lần đầu tiên kể từ khi bỗng nhiên trở thành quán quân, nó nhìn thấy lại thật nhanh hình ảnh của chính nó, giơ cao cái Cúp Tam Pháp Thuật trước mặt toàn thể học sinh trong trường…

Trong suốt mười phút sau đó Harry không gặp chướng ngại vật nào, nhưng nó cứ đâm đầu vô ngõ cụt. Hai lần nó quẹo lầm. Cuối cùng nó tìm ra được một con đường mới và bắt đầu chạy bộ dọc theo con đường này, ánh sáng từ đầu đũa phép lung linh soi bóng nó chập chờn và méo mó trên vách hàng giậu cao. Rồi nó quẹo qua một khúc quanh khác và thấy lù lù trước mặt mình một con Quái Tôm Đuôi Nổ.

Cedric nói đúng: đó là một con Quái Tôm Đuôi Nổ khổng lồ. Dài hơn ba thước, con Đuôi Nổ này giống một con bò cạp hơn bất cứ thứ gì khác. Cái vòi dài của nó cong về phía lưng. Bộ áo giáp của nó lấp lánh dưới ánh sáng cây đũa phép của Harry đang chĩa vào.

"Stupefy!"

Lời nguyền chạm mạnh vào lớp áo giáp của con Quái Tôm Đuôi Nổ và dội trở lại; Harry thụp xuống đúng lúc để tránh được, nhưng nó cũng ngửi thấy mùi tóc nó cháy khen khét. Lời nguyền dội trở lại đó đã làm cháy xém mé trên đỉnh đầu của Harry. Con Quái Tôm Đuôi Nổ phát ra từ đuôi nó một trái

bom lửa bay vèo về phía Harry.

"Impedimenta!"

Harry thét lên. Câu thần chú lại đánh thẳng vào bộ áo giáp của con Quái Tôm một lần nữa và bật trở ra. Harry loạng choạng lùi lại vài bước và té xuống đất.

Con Quái Tôm Đuôi Nổ chỉ còn cách nó vài phân thì bị điểm huyệt tê liệt tức thì - Harry cuối cùng đã tung thần chú đúng vào lớp da bụng không có áo giáp bảo vệ của con Quái Tôm. Thở hổn hà hổn hển, Harry nhấc mình ra xa khỏi con quái vật và lật đật chạy về hướng ngược lại - Lời nguyền Ngăn Trở không có tác dụng vĩnh viễn; chỉ trong chốc lát nữa, con Quái Tôm có thể hồi phục và sử dụng lại được mấy cái chân của nó.

Harry đi theo con đường bên trái và lâm vào ngõ bí; nó quay lại con đường bên phải, cũng đụng đầu ngõ cụt. Harry đành phải dừng lại, tim đập thình thịch. Một lần nữa nó dùng tới Thần chú Bốn Điểm, quay trở lại chỗ cũ, chọn một con đường dẫn nó về phía tây bắc.

Harry vội vã đi dọc theo con đường mới được vài phút thì nghe có cái gì đó đang chạy song song với tiếng chân nó trên đường, nó bèn đứng lặng dỏng tai nghe.

Tiếng của Cedric gào:

"Anh làm cái gì ở đây? Anh đang định làm cái quỷ gì vậy?"

Và rồi Harry nghe tiếng của Krum:

"Crucio!"

Không gian bỗng vang đầy tiếng la thét của Cedric. Kinh hoàng. Harry vọt chạy cuống cuồng trên đường, tìm cách băng qua con đường của Cedric. Nhưng dường như không có con đường nào hết. Nó bèn thử lại lời Nguyền Tiêu tùng. Hiệu quả không mỹ mãn lắm, nhưng cũng tạo ra được một cái lỗ nhỏ trong bức tường bằng cây để Harry có thể thọc chân vô, đạp cho mấy cành nhánh bẹt ra, cho tới khi tạo thành một cái lỗ khá to, đủ để nó vất vả chui được qua, cào rách cả áo chùng. Nó nhìn sang bên phải, thấy Cedric đang quằn quại co giật trên nền đất, còn Krum thì đang đứng phía trên anh ta.

Harry đứng thẳng lên, chĩa cây đũa phép của nó vô Krum vừa đúng lúc Krum ngước nhìn lên. Krum quay ngoắt đi và co giò chạy. Nhưng Harry đã hô:

"Stupefy!"

Câu thần chú đánh thẳng vô lưng Krum. Anh ta đứng khựng giữa đường, ngã sấp xuống, nằm bất động, mặt úp xuống cỏ. Harry nhào tới bên Cedric, lúc này đã hết co giật và quằn quại, mà chỉ còn nằm thở hổn hển, hai tay bưng lấy mặt.

Harry kéo cánh tay Cedric, nói cộc lốc:

"Có sao không?"

Cedric vẫn thở hổn hển:

"Có… có… anh tin là… hắn bò tới từ phía sau anh… anh nghe tiếng hắn, anh quay lại, và hắn chĩa đũa phép ngay vô anh…"

Cedric đứng dậy. Nó vẫn còn run. Hai đứa cùng nhìn Krum. Harry ngó Krum trừng trừng, nói:

“Em không thể nào tin nổi chuyện này… em cứ tưởng anh ta cũng tốt.”

Cedric nói:

“Anh cũng tưởng vậy.”

Harry hỏi:

“Hồi nãy anh có nghe Fleur gào không?”

Cedric nói:

“Có. Em có nghĩ là Krum đã triệt cô ấy rồi không?”

Harry chậm rãi đáp:

“Em không biết.”

Cedric lầm bầm:

“Mình có nên để hắn nằm đây không?”

Harry nói:

“Không nên. Em nghĩ là chúng ta nên bắn lên không một tia sáng đỏ kêu cứu. Sẽ có người đến và đem anh ta ra khỏi đây… chứ không thôi anh ta có thể bị con Quái Tôm Đuôi Nổ khổng lồ xơi tái như chơi.”

Cedric làu bàu:

“Hắn đáng bị vậy lắm.”

Nói vậy, nhưng Cedric cũng giơ cây đũa phép lên và bắn một chùm tia sáng đỏ vào không trung, chùm tia sáng tỏa ra bên trên Krum, đánh dấu vị trí anh ta đang nằm.

Harry và Cedric cùng đứng đó trong bóng tối một lát, nhìn quanh. Rồi Cedric nói:

“Ờ… anh cho là tụi mình nên tiếp tục…”

Harry nói:

“Cái gì? Ờ… phải… đúng rồi…”

Thiệt là một khoảnh khắc kỳ lạ. Harry và Cedric vừa mới hợp sức chống lại Krum trong chốc lát - giờ đây hiện thực trở về nhắc nhở Harry rằng hai người là đối thủ của nhau. Hai người vội chạy ngược lên con đường tối thui mà không nói gì nữa, rồi Harry quẹo trái, còn Cedric thì quẹo phải. Chẳng mấy chốc tiếng bước chân của Cedric xa dần và mất hút.

Harry tiếp tục đi tới, tiếp tục dùng thần chú Bốn Điểm để chắc chắn là mình đi đúng hướng. Cái Cúp bây giờ nằm ở giữa Harry và Cedric. Lúc này cái khát vọng là người đầu tiên đoạt được cái Cúp đang cháy mãnh liệt hơn bao giờ hết trong lòng Harry, nhưng nó cũng khó lòng mà tin nổi vào cái điều nó vừa thấy Krum làm. Việc sử dụng lời nguyền Không thể Tha thứ đối với một con người cũng có nghĩa là sẽ bị tù mọt gông trong nhà ngục Azkaban, thầy Moody đã từng nói với nó như vậy. Chắc chắn là Krum đã quá ham muốn đoạt cái Cúp Tam Pháp Thuật… Harry vừa nghĩ vừa chạy nhanh lên.

Nó cứ đâm đầu vô ngõ cụt đường cùng hoài, nhưng lối đi càng lúc càng tối khiến Harry tin chắc là nó đang đi gần tới trung tâm Mê lộ. Và rồi, khi sải bước chạy xuống một con đường dài và thẳng băng, nó lại thấy có sự chuyển động. Ánh sáng phát từ cây đũa phép của nó chiếu vào một sinh vật cực kỳ lạ thường, một sinh vật mà trước đây nó chỉ nhìn thấy trong hình mà thôi, trong cuốn *Quái Thư Về Quái Vật.*

Đó là con Nhân sư. Nó có thân hình của một con sư tử

khổng lồ, chân đầy vuốt to dễ sợ, và cái đuôi vàng óng tận cùng bằng một chỏm nâu. Tuy nhiên, đầu của nó lại là đầu một người đàn bà. Bà ta hướng đôi mắt dài hình trái hạnh nhân về phía Harry khi nó bước đến gần.

Harry giơ cây đũa phép lên, ngập ngừng. Bà Nhân sư không có vẻ đang phục sẵn để vồ nó, nhưng bà ta cứ bước sàng qua sàng lại, cản trở đường đi của nó. Mãi sau, bà ta nói, giọng trầm, khàn khàn:

"Trò đã đến rất gần mục tiêu rồi. Cách nhanh nhứt là vượt qua tôi."

"Vậy… xin bà vui lòng tránh đường giùm!"

Harry nói mà biết trước câu trả lời sẽ là "không". Bà nhân sư cứ tiếp tục bước qua bước lại, nói:

"Không. Tôi sẽ không cho trò đi qua trừ khi trò giải đáp được câu đố của tôi. Trả lời đúng thì tôi cho đi qua. Trả lời sai thì tôi đánh. Làm thinh thì tôi cho rút lui bình yên vô sự."

Bao tử của Harry lại thót lên liền mấy cái. Cái trò đố điếc này thì Hermione mới là người xuất sắc, chứ không phải nó. Nó bèn cân nhắc vận may rủi của mình. Nếu câu đố quá khó, nó có thể làm thinh không trả lời, quay lưng lại con Nhân sư mà đi, không bị gì hết, và cố gắng tìm một con đường khác đến trung tâm Mê lộ. Nó nói:

"Được. Xin cho tôi nghe câu đố."

Bà Nhân sư ngồi xuống giữa đường, ngâm nga:

"Trước tiên hãy nghĩ đến cái người sống trong sự trá hình,

Kẻ thỏa thuận trong bí mật và chỉ nói dối mà thôi.

Kế đến hãy nói cho ta biết cái gì luôn luôn là điều tu sửa cuối cùng

Ở giữa cái giữa và cuối cái cuối?

Và cuối cùng hãy cho ta cái âm thanh vẫn thường được nghe

Trong suốt cuộc tìm kiếm cái từ khó tìm được.

Bấy giờ hãy xâu chúng lại với nhau, và trả lời ta điều này,

Sinh vật nào mà trò không muốn hôn chút nào?"

Harry há hốc miệng nhìn bà Nhân sư. Nó ngập ngừng nói:

"Tôi có thể… nghe lại một lần nữa không… chậm hơn một chút."

Bà Nhân sư nháy mắt với Harry, mỉm cười, và ngâm lại bài thơ đố.

Harry hỏi:

"Có phải tất cả những gợi ý trên đều đúc kết vào một sinh vật mà tôi không muốn hôn không?"

Bà Nhân sư chỉ mỉm một nụ cười bí ẩn. Harry coi nụ cười đó tương đương cái gật đầu. Harry sàng cái đầu nó cầu may thử. Có cả đống sinh vật mà nó chẳng đời nào muốn hôn cả. Ý nghĩ đầu tiên của nó là con Quái Tôm Đuôi Nổ, nhưng nó linh cảm đó không phải là câu trả lời. Nó phải phăng theo manh mối được gợi ý từ những câu thơ trên thôi…

Harry ngó bà Nhân sư chăm chăm và lẩm bẩm:

“Một người giả trang… chỉ nói dối… đó phải là một kẻ lừa đảo. Không, đó chưa phải là câu trả lời của tôi! Một… tên gián điệp? *Mình sẽ quay lại ý này sau*… Bà làm ơn nhắc lại cái gợi ý thứ hai đi!”

Bà Nhân sư đọc lại câu thơ kế. Harry lặp lại:

“Điều tu sửa cuối cùng... ơ… chẳng hiểu nổi… *‘giữa cái giữa’*... làm ơn cho tôi nghe lại cái gợi ý cuối, được không ạ?”

Bà Nhân sư ngâm lại bốn câu thơ cuối. Harry lẩm nhẩm:

“‘Cái âm thanh thường được nghe trong suốt cuộc tìm kiếm cái từ khó tìm được.’ Ơ… đó là… để coi… ơ… cái âm… Ơ!”

Bà Nhân sư mỉm cười với nó.

Harry đi qua đi lại suy nghĩ:

“Gián điệp… gián… ơ… gián… nhện. Cái sinh vật mà tôi không muốn hôn… *con nhền nhện!”*

Bà Nhân sư mỉm cười, nụ cười rộng đến mang tai. Bà đứng dậy, duỗi chân trước ra, và rồi đứng qua một bên để cho Harry đi qua. Harry quá ngạc nhiên về sự thông minh sáng suốt của mình, nói vội hai tiếng:

“Cám ơn!”

Rồi lao như mũi tên tới trước.

Nó bây giờ hẳn đã đến gần mục tiêu rồi, nó đã đến gần… Cây đũa phép của Harry báo cho nó biết là nó đang đi đúng lộ trình; nếu mà nó không gặp một cái gì quá kinh khủng nữa, thì nó sẽ có cơ hội…

Harry vùng chạy. Có tới mấy con đường phía trước để lựa chọn. Nó thì thầm với cây đũa phép:

"*Chỉ ta*!"

Cây đũa xoay vòng rồi chỉ về bên phải. Harry lao vô con đường này và nhìn thấy ánh sáng ở phía trước Cái Cúp Tam Pháp Thuật đang tỏa sáng lung linh trên một chân bệ cách Harry có chừng một trăm thước. Thình lình từ một con đường phía trước nó nhảy xổ ra một hình thù đen thui.

Đó là Cedric, anh ta đang tiến đến cái Cúp trước tiên.

Cedric đang chạy hết tốc lực về phía cái Cúp, và Harry biết là nó không đời nào bắt kịp. Cedric cao lớn hơn nó, chân dài hơn chân nó nhiều…

Thế rồi Harry nhìn thấy có cái gì đó bự chảng trên bức tường giậu phía bên trái, đang di chuyển rất nhanh dọc theo con đường cắt ngang con đường nó đang đi. Vật đó di chuyển mau đến nỗi Cedric suýt nữa đâm sầm vào. Mà Cedric thì mắt chỉ đăm đăm nhìn chiếc Cúp, không thấy gì…

Harry thét:

"Cedric! Coi chừng, bên trái của anh đó!"

Cedric ngoái đầu lại vừa đúng lúc, lách mình qua khỏi cái vật đó, tránh được một cú đụng đầu nảy lửa, nhưng trong lúc hấp tấp, Cedric bị trượt té. Harry nhìn thấy cây đũa phép của Cedric bay vèo ra khỏi tay anh, vừa lúc một con nhền nhện bự kinh hoàng chặn ngang đường và bắt đầu sà xuống Cedric.

"Stupefy!"

Harry thét lớn. Câu thần chú của nó trúng ngay vô thân thể lông lá đen thui của con nhền nhện khổng lồ, nhưng mà hiệu quả của hành động đó chẳng khác gì quăng một hòn đá con vô con nhện. Con nhền nhện giật mạnh một cái, hối hả quay lại, và chạy bay tới tấn công Harry.

"Stupefy! Impedimenta! Stupefy!"

Nhưng chẳng xơ múi gì cả. Con nhền nhện này hoặc là quá lớn, hoặc là có pháp thuật, nên bùa chú của Harry không thiêng gì hết, chỉ tổ chọc giận con quái vật thêm.

Harry hãi hùng nhìn tám con mắt đen sáng lóng lánh và đôi càng bén như dao cạp râu chìa ra trước mặt nó.

Harry bị nhấc bổng lên không trung bằng mấy cái chân trước của con nhền nhện. Nó vùng vẫy như điên, chân đá tay thụi, hai chân bị vướng vô cặp càng, và chỉ khoảnh khắc sau nó nghe đau thấu óc.

Harry nghe Cedric cũng gào: *"Stupefy!*" nhưng thần chú của Cedric cũng không thiêng gì hơn thần chú của Harry. Harry chĩa cây đũa phép vô càng của con nhền nhện khi con này há càng ra một lần nữa, và hét:

"Expelliarmus!"

Bùa Giải giới coi vậy mà có hiệu lực - con nhền nhện buông Harry ra, nhưng điều này cũng có nghĩa là Harry bị thả từ trên độ cao gần bốn thước xuống, bẹp đúng trên cái chân đã bị thương, khiến nó xụi lơ. Không kịp ngừng để suy nghĩ, Harry chĩa ngay cây đũa phép vào vùng bụng của con nhền nhện, như nó đã làm đối với con Quái Tôm, và hét:

"Stupefy!"

Cùng một lúc Cedric cũng hô lớn. Và hai lời nguyền hiệp lực làm được cái mà một người không làm được. Con nhền nhện đổ nhào qua một bên, đè bẹp một bức rào giậu gần đó và rắc vãi trên đường một mớ chân cẳng lông lá tùm lum.

Harry nghe Cedric gọi:

"Harry! Em có sao không? Nó có rớt trúng em không?"

Harry đáp lại trong hơi thở phì phò:

"Không!"

Harry ngó xuống cái chân. Nó đang chảy máu tèm lem. Harry nhìn thấy một thứ chất gì đó vừa đặc vừa dính tiết ra từ cặp càng bén của con nhện đã xé rách áo chùng của nó. Harry cố đứng dậy, nhưng chân của nó run dữ quá và giờ lại không chịu chống đỡ giùm sức nặng của cơ thể. Harry đành tựa vào hàng rào, há miệng hớp hơi để thở, và đưa mắt nhìn quanh.

Cedric đang đứng ngay dưới chân cái bệ đặt cái Cúp Tam Pháp Thuật. Cái Cúp sáng bóng lên sau lưng Cedric.

Harry nói hổn hển với Cedric:

"Lấy đi, cầm lấy nó đi. Anh đã đến đích."

Nhưng Cedric không nhúc nhích. Anh chỉ đứng đó, nhìn Harry. Rồi anh quay lại nhìn đăm đăm cái Cúp. Harry nhìn thấy nét mặt khao khát của Cedric trong ánh sáng vàng chóe của cái Cúp. Cedric quay lại nhìn Harry một lần nữa. Harry đang vịn vào bờ giậu gượng đứng lên. Cedric hít một hơi thở sâu.

“Em lấy đi. Em mới xứng đáng là người chiến thắng. Em đã hai lần cứu mạng anh ở chỗ này.”

Harry nói:

“Chuyện xảy ra như vậy đâu có ai ngờ được.”

Nó cảm thấy tức giận; chân của nó đau quá, và nó đau đớn khắp châu thân do nỗ lực tống đẩy con nhền nhện ra, và sau tất cả những cố gắng đó, nó đã bị Cedric đánh bại, như Cedric đã đánh bại nó lúc mời được Cho Chang làm bạn nhảy trong Dạ vũ hội. Nó nói:

“Người nào đến được cái Cúp trước tiên sẽ được ghi điểm. Người đó là anh. Em đã nói với anh là em không thể thắng nổi bất kỳ cuộc đua nào với cái chân như vầy mà.”

Cedric bước vài bước xa khỏi cái Cúp, đến gần con nhền nhện bất tỉnh, lắc đầu:

“Không.”

Harry nổi nóng:

“Đừng có cao thượng nữa. Cầm lấy nó đi, rồi chúng ta có thể ra khỏi chỗ này.”

Cedric nhìn Harry đang chỉnh đốn lại bản thân, tay vẫn bám chặt bờ giậu. Cedric nói:

“Em đã nói cho anh biết về vụ rồng. Nếu em không báo cho anh biết trước điều gì sắp xảy ra thì anh đã rớt đài ngay từ bài thi đầu tiên rồi.”

Harry cố chùi máu trên chân bằng vạt áo chùng, đốp chát lại:

“Em cũng đã được anh giúp lại rồi. Anh đã giúp em vụ cái trứng… Hai chúng ta kể như huề.”

Cedric nói:

“Vụ cái trứng là do anh được giúp trước mà.”

Harry nói:

“Tụi mình vẫn huề.”

Nó thận trọng kiểm tra lại cái chân của mình: cái chân run bần bật khi cố chống đỡ cả sức nặng thân thể; nó đã bị trẹo mắt cá chân khi con nhền nhện khổng lồ rớt lên người nó.

Cedric vẫn khăng khăng nói:

“Lẽ ra em đã có nhiều điểm hơn trong bài thi thứ hai. Em đã ở lại để cứu tất cả đám con tin. Lẽ ra anh cũng phải làm điều đó.”

Harry cay đắng nói:

“Em là người duy nhứt ngu đến mức tin vào bài ca đó! Anh làm ơn lấy cái Cúp đi!”

Cedric nói:

“Không!”

Anh bước qua đám chân cẳng nhền nhện tùm lum trên mặt đất để đến đứng bên cạnh Harry. Harry trợn mắt ngó Cedric. Anh ấy thành thật. Anh ấy đang từ chối một thứ vinh quang mà nhà Hufflepuff chưa hề có được trong hàng thế kỷ qua.

Cedric nói:

“Cố lên!”

Trông Cedric thì thấy để nói cái điều này dường như anh đã phải dốc hết sức lực ruột gan ra mà cân nhắc, nhưng nét mặt anh cương quyết, hai tay anh khoanh lại, dường như anh đã quyết định dứt khoát rồi.

Harry nhìn Cedric rồi nhìn cái Cúp. Trong một khoảnh khoắc huy hoàng, Harry nhìn thấy hình ảnh nó cầm cái Cúp chạy ra khỏi Mê lộ. Nó nhìn thấy nó giơ cao cái Cúp Tam Pháp Thuật, nghe tiếng gầm của đám đông, nhìn thấy gương mặt Cho Chang sáng lên sự ngưỡng mộ, và nó nhìn thấy sự ngưỡng mộ đó rõ ràng hơn bao giờ hết… và rồi hình ảnh đó mờ đi, nó nhận thấy mình vẫn đang đứng nhìn đăm đăm gương mặt bướng bỉnh của Cedric khuất trong bóng tối. Harry nói:

"Cả hai chúng ta cùng lấy cái Cúp vậy."

"Cái gì?"

"Chúng ta cùng cầm lấy nó một lúc. Đó vẫn là chiến thắng của trường Hogwarts. Chúng ta lại đồng hạng."

Cedric nhìn Harry chằm chằm, thả hai tay xuống.

"Em… em chắc chưa?"

Harry nói:

"Chắc. Ừ… chúng ta đã giúp đỡ lẫn nhau lúc khốn khó, đúng không? Cả hai chúng ta đều tới được nơi đây. Vậy chúng ta cùng nhau đạt lấy cái Cúp."

Trong một thoáng, Cedric trông có vẻ như không thể nào tin được vào lỗ tai mình. Sau đó, mặt Cedric toét ra một nụ cười. Anh nói:

“Em nói đúng. Lại đây!”

Cedric đỡ cánh tay Harry, choàng qua vai mình và giúp Harry đi cà nhắc về phía cái bệ đặt chiếc Cúp. Khi đến nơi, cả hai cùng đưa tay ra, mỗi đứa nắm vào một quai của cái Cúp sáng lóng lánh.

Harry nói:

“Đếm tới tiếng thứ ba thì nhấc lên nha. Một… Hai… Ba…”

Harry và Cedric cùng nắm chặt quai cái Cúp, nhấc lên.

Lập tức Harry cảm thấy một cơn thốc mạnh phía sau rốn. Chân nó bị nhấc bổng khỏi mặt đất. Nó không thể buông tay khỏi cái quai của cái Cúp Tam Pháp Thuật; chính cái Cúp kéo nó lên cao trong tiếng gió hú và cảnh vật quay mòng mòng; Cedric cũng bay lên bên cạnh nó.

32

MÁU, THỊT, VÀ XƯƠNG

Harry chợt thấy hai chân mình dội mạnh vào mặt đất; cái chân bị thương của nó khụy xuống, và nó ngã nhào về phía trước; sau cùng nó buông cái cúp Tam Pháp Thuật ra, ngóc đầu lên và hỏi.

"Tụi mình đang ở đâu đây?"

Cedric lắc đầu. Anh đứng dậy, kéo Harry lên, rồi cả hai ngó chung quanh.

Chúng đã hoàn toàn ra khỏi khuôn viên trường Hogwarts; và chắc chắn đã đi rất xa - có lẽ hàng trăm dặm - bởi vì ngay cả những ngọn núi bao quanh lâu đài cũng không thấy đâu cả. Thay vào đó, chúng đang đứng trên một bãi tha ma tối thui, ở bên phải chúng là một cây thủy tùng cao to và xa xa lờ mờ bóng một ngôi nhà thờ nhỏ. Bên trái chúng nhô lên một ngọn đồi. Harry chỉ có thể nhận ra được dáng của một ngôi nhà cổ nho nhỏ trên sườn đồi.

Cedric nhìn xuống cái Cúp Tam Pháp Thuật rồi lại nhìn Harry. Anh hỏi:

“Có ai nói với em cái Cúp này là một cái Khóa Cảng không?”

“Không.”

Harry trả lời. Nó đang ngó quanh quất cái nghĩa địa. Hoàn toàn yên lặng và hơi ghê ghê.

“Có phải đây cũng được coi là một phần của bài thi không?”

Cedric đáp:

“Anh không biết.”

Trông Cedric có vẻ lo lắng.

“Em thấy mình có nên rút đũa phép ra không?”

“Nên.”

Harry nói, mừng là dù sao thì cũng chính Cedric đã đề nghị điều này chứ không phải nó.

Hai đứa rút đũa phép ra. Harry vẫn tiếp tục ngó xung quanh. Nó lại có cảm giác đang bị theo dõi. Harry buột miệng:

“Có ai đang đi tới…”

Căng mắt nhìn vào đêm tối, chúng thấy một cái bóng đang tiến tới gần hơn, đi thong thả giữa những ngôi mộ về phía chúng. Harry không thấy rõ gương mặt, nhưng theo cái cách đi đứng thì nó chắc là kẻ đó đang ôm cái gì đó trong tay. Không biết đó là ai, chỉ biết kẻ đó thấp, mặc một cái áo khoác có mũ trùm đầu kín mít che khuất cả gương mặt. Và - kẻ đó càng bước tới thêm, khoảng cách giữa chúng và hắn càng thu lại - Harry thấy cái vật trong tay hắn giống như một em bé… hay

đó chỉ là một bọc khăn áo?

Harry hơi hạ thấp cây đũa phép xuống và liếc sang Cedric. Anh ném cho nó một cái nhìn giễu cợt. Rồi cả hai cùng quay lại theo dõi cái bóng đang tiến tới gần.

Cái bóng dừng lại bên một tấm bia mộ bằng đá cẩm thạch cao hơn chúng khoảng sáu bộ. Trong tích tắc, Harry, Cedric và cái bóng thấp lùn đó chỉ biết ngó nhau.

Và rồi, bất ngờ, cái thẹo của Harry phát đau dữ dội. Cả đời nó chưa bao giờ đau như vậy; cây đũa phép tuột khỏi mấy ngón tay khi nó đưa tay lên ôm mặt; đầu gối nó khuỵu xuống; nó quỳ trên mặt đất và không còn thấy gì nữa; đầu của nó như muốn nứt toác ra.

Nó nghe vang lên từ xa xa, phía trên đầu nó, một giọng nói sắc lạnh:

"Giết thằng thừa đó đi!"

Một tiếng sột soạt và một giọng khác, rít lên trong bóng đêm:

"Avada Kedavra!"

Một luồng sáng màu xanh lóe lên chói mắt Harry, và nó nghe thấy một vật gì đó nặng nề rớt xuống đất kế bên nó. Cái thẹo của nó bây giờ đau tới mức khiến nó bắt ói, và rồi nó thấy bớt đau. Nó mở đôi mắt cay xè ra, hãi hùng vì điều mà nó vừa nhìn thấy:

Cedric nằm dài trên mặt đất, hai cánh tay sải rộng như chim đại bàng. Cedric đã chết.

Trong khoảnh khắc tưởng chừng vô tận, Harry đăm đăm nhìn vào gương mặt của Cedric, vào đôi mắt xám của anh, trống rỗng và vô hồn như cửa sổ một ngôi nhà hoang, miệng Cedric há ra nửa chừng, có vẻ hơi sửng sốt. Và rồi, khi Harry còn chưa chịu tin vào những điều mắt thấy, khi nó còn lặng người đi hoang mang chưa hiểu gì cả, thì nó chợt thấy bị kéo mạnh ở dưới chân.

Gã đàn ông thấp lùn đã để cái gói xuống dưới chân, thắp sáng cây đũa phép của hắn, và đang nắm giò Harry kéo về phía tấm bia mộ bằng đá cẩm thạch. Dưới ánh sáng của cây đũa phép, Harry kịp nhìn thấy mập mờ trên đó một cái tên, ngay trước cả khi nó bị kéo tới gần và giộng đầu vào tấm bia.

TOM RIDDLE

Gã đàn ông mặc áo choàng bây giờ đang hóa phép ra những sợi dây thừng, cột chặt Harry vào tấm bia mộ, từ cổ xuống tới cùi chỏ. Harry nghe được tiếng thở hổn hển, gấp gáp từ trong cái mũ trùm. Nó vùng vẫy, và gã đàn ông đánh nó - đánh nó bằng bàn tay thiếu một ngón. Harry đã nhận ra ai ở bên dưới cái mũ trùm. Chính là Đuôi Trùn.

Nó gào lớn:

“Thì ra là mi!”

Nhưng Đuôi Trùn, lúc đó đã cột nó xong, không trả lời. Hắn đang bận rộn kiểm tra coi mấy sợi dây có chắc không, những ngón tay của hắn lóng ngóng run rẩy lần mò mấy cái gút. Tới chừng chắc chắn là Harry đã bị trói chặt vào tấm bia mộ, không còn nhúc nhích được một phân, Đuôi Trùn rút trong áo choàng ra một miếng vải dài màu đen và tọng chặt vô

miệng Harry. Rồi, không nói một tiếng nào, hắn quay lưng và vội vàng bỏ đi. Harry không sao ú ớ được, cũng không nhìn thấy được Đuôi Trùn bỏ đi đâu vì nó không thể quay đầu lại để ngó ra phía sau tấm bia đá; nó chỉ thấy được cái gì ở ngay phía trước nó mà thôi.

Xác của Cedric nằm cách nó khoảng hai mươi bước. Gần đó là cái Cúp Tam Pháp Thuật, nằm lấp lánh dưới ánh sao trời. Cây đũa phép của Harry nằm trên mặt đất, ngay dưới chân Cedric. Cái gói khăn áo mà Harry từng tưởng là một em bé đang tiến tới gần, dưới chân ngôi mộ. Cái vật đó có vẻ kích động, cáu kỉnh. Harry chăm chú nhìn, và cái thẹo của nó lại đau nữa… và đột nhiên nó hiểu ra… nó không muốn biết cái gì ở trong cái gói đó… nó không muốn cái gói đó mở ra.

Nó nghe một tiếng động dưới chân. Nó ngó xuống và thấy một con rắn khổng lồ trườn qua cỏ, rồi cuộn mình quanh tấm bia mà nó đang bị cột dính vào. Tiếng thở khò khè gấp gáp của Đuôi Trùn lại vang lên. Hình như hắn đang cố đẩy vật gì nặng nề trên mặt đất. Rồi hắn xuất hiện trong tầm nhìn của Harry, và Harry nhận ra hắn đang đẩy một cái vạc bằng đá tới chân ngôi mộ. Trong vạc đầy một thứ gì đó có vẻ giống như nước - Harry nghe tiếng nước sóng sánh trong đó - cái vạc đó lớn hơn bất cứ cái vạc nào mà Harry từng xài; đó là một cái chậu bự bằng đá đủ chỗ cho một người lớn xác hết cỡ ngồi vô trong.

Cái vật ở trong cái bọc khăn áo trên mặt đất lại càng có vẻ kích động, cáu kỉnh hơn, như thể nó đang cố chui ra. Bấy giờ Đuôi Trùn đang lục đục ở dưới đáy cái vạc với cây đũa phép. Chợt lửa phụt cháy lên từ bên dưới cái vạc. Con rắn khổng lồ trườn đi mất trong bóng tối.

Chất lỏng trong cái vạc có vẻ nóng lên rất nhanh. Mặt nước không chỉ sôi lụp bụp, mà còn phát sáng rừng rực lên như đang cháy. Hơi nước bốc lên cuồn cuộn, làm mờ đi hình dáng của Đuôi Trùn đang canh lửa. Cái đống khăn áo lại càng kích động dữ hơn. Và Harry lại nghe giọng nói sắc lạnh vang lên:

"Mau lên!"

Phủ đầy mặt nước bây giờ là những tia sáng chói rực, như là có kim cương nạm trên đó.

"Dạ thưa Chủ nhân, đã sẵn sàng rồi ạ."

"Vậy thì…"

Giọng nói vang lên sắc lạnh.

Đuôi Trùn kéo mở cái gói khăn áo trên mặt đất, để lộ ra cái ở bên trong, và Harry bật lên một tiếng gào nhưng bị cái cục vải nhét miệng chặn lại.

Đuôi Trùn nặng nhọc như thể nâng một hòn đá bự, và trong bọc vải hiện ra một cái gì đó xấu xí, nhầy nhụa, và mù - nhưng tởm lợm khủng khiếp, gấp trăm lần khủng khiếp. Cái vật mà Đuôi Trùn đem theo đó có hình thù một đứa con nít đang ngồi co ro. Không có tóc nhưng lại giống như có vây, da đen mốc và đo đỏ. Tay chân nó ốm yếu, và gương mặt nó - chưa từng có đứa con nít nào có gương mặt như vậy - bèn bẹt, giống đầu rắn, với hai con mắt đỏ rực.

Cái vật đó có vẻ yếu ớt, cần được giúp đỡ; nó đưa hai cánh tay ốm yếu lên, vòng quanh cổ Đuôi Trùn, và hắn nhấc nó lên đem tới bên miệng vạc. Khi hắn làm vậy, cái nón trùm rớt ra

phía sau, và Harry thấy cái nhìn khiếp sợ trên gương mặt tái mét, bạc nhược của hắn bên ánh lửa. Cùng lúc đó, Harry thấy được cái gương mặt bèn bẹt, xấu xa được rọi sáng trong những tia lửa đang nhảy múa trên mặt nước thuốc trong vạc. Và rồi Đuôi Trùn thả cái sinh vật đó vô trong vạc; một tiếng rít vang lên, và nó biến mất dưới mặt nước. Harry nghe một tiếng động nhỏ khi cái cơ thể yếu ớt đó chạm vào đáy vạc.

Cầu cho nó bị dìm chết đi, Harry nghĩ, cái thẹo của nó nóng rát tới mức gần như không chịu nổi, *lạy Trời… dìm chết nó đi…*

Đuôi Trùn đang nói. Giọng của hắn run rẩy; hình như hắn sợ khiếp vía. Hắn giơ cao cây đũa phép, mắt nhắm nghiền, nói với bóng đêm:

"Xương của cha, cho đi vô tình, sẽ hồi phục con!"

Nấm mộ dưới chân Harry nứt toạc ra. Kinh hoàng, Harry ngó theo một luồng bụi mỏng bốc lên theo lời khấn vái của Đuôi Trùn và nhẹ nhàng rơi vô trong vạc. Mặt nước nạm kim cương rít lên và vỡ ra thành những tia lửa văng khắp nơi rồi đổi sang một màu xanh chói lọi, rợn người.

Và bây giờ Đuôi Trùn đang rên rỉ khóc. Hắn rút từ trong áo choàng ra một con dao găm mỏng và dài bằng bạc sáng choang. Hắn vừa nói vừa nức nở, nghẹn ngào.

"*Thịt… của kẻ bầy tôi… tự nguyện dâng cho… Chủ nhân… người sẽ hồi sinh.*"

Hắn xòe bàn tay phải ra trước mặt - bàn tay thiếu một ngón. Tay trái của hắn nắm chặt con dao găm và vung lên.

Trong một giây trước đó, Harry chợt hiểu ra việc Đuôi Trùn sắp làm - Nó cố nhắm chặt hai mắt lại, nhưng nó không thể ngăn được tiếng thét lớn xuyên qua đêm đen, xuyên qua người nó, như là chính nó cũng bị con dao đâm vô vậy. Nó nghe tiếng gì rớt phịch xuống đất, nghe tiếng Đuôi Trùn thở hổn hển đau đớn, rồi là một tiếng tõm thiệt lớn, như là có cái gì đó được thả vô vạc. Harry không nhìn tiếp được nữa… nhưng thuốc độc đã đổi sang màu đỏ rực, ánh sáng của nó xuyên qua mí mắt nhắm nghiền của Harry…

Đuôi Trùn thở hổn hển và rên rỉ vì đau đớn. Harry biết là Đuôi Trùn đang ở ngay trước mặt nó, không cần đợi tới khi cảm thấy được hơi thở hoảng loạn của hắn phà trên mặt nó.

"*M… máu kẻ thù… lấy bằng sức mạnh… mi sẽ… hồi sinh kẻ thù.*"

Harry không chống lại được, vì nó bị trói chặt quá… Vùng vẫy tuyệt vọng trong những sợi dây thừng siết chặt, nó ngó xuống và thấy con dao bằng bạc sáng loáng run lên trong bàn tay còn lại của Đuôi Trùn. Nó cảm thấy mũi nhọn của con dao đâm vào khuỷu tay phải và máu chảy ra thấm qua tay áo choàng rách te tua của nó. Đuôi Trùn, vẫn còn thở hổn hển vì đau, mò mẫm trong túi áo lấy ra một cái hũ nhỏ bằng thủy tinh, kê vào vết thương của Harry để hứng lấy dòng máu đang chảy ròng ròng.

Hắn lảo đảo quay lại bên cái vạc và đem máu của Harry đổ vào. Cái thứ nước ở trong đó biến thành màu trắng đục. Xong việc, Đuôi Trùn quỳ xuống bên cái vạc, rồi nằm vật ra một bên trên mặt đất, ôm cánh tay cụt đầm đìa máu chảy, rên rỉ và thổn

thức.

Cái vạc đang sủi bọt và sôi lên, những tia sáng kim cương bắn ra theo đủ hướng, sáng lóa cả mắt và làm cho tất cả những thứ xung quanh trở nên đen thẫm. Không có gì xảy ra…

Cầu cho nó chết chìm cho rồi, Harry nghĩ, *cầu cho nó bị trục trặc gì đó…*

Và rồi, bất thình lình, những tia lửa phát ra từ cái vạc lụi tắt. Thay vào đó, một luồng hơi trắng dầy đặc cuồn cuộn bốc lên từ cái vạc, che mờ mọi thứ trước mặt Harry, khiến nó không còn thấy Đuôi Trùn hay Cedric hay bất cứ thứ gì nữa ngoài làn hơi lơ lửng trong không trung… *Có trục trặc rồi,* nó nghĩ… *nó chết chìm rồi… Lạy Trời dìm chết nó đi…*

Nhưng lúc đó, qua làn sương mù trước mặt, cùng với một nỗi khiếp sợ lạnh buốt trào lên trong người, Harry thấy bóng một người đàn ông, cao lớn, xương xẩu, từ trong cái vạc đang hiện dần lên.

"Khoác áo cho ta!"

Giọng nói sắc lạnh vang lên sau màn sương, và Đuôi Trùn, vừa thổn thức vừa rên rĩ, vẫn còn ôm cánh tay cụt, bò tới lượm mấy cái áo choàng đen trên mặt đất lên, đứng dậy, nhón lên và dùng một tay kéo áo trùm choàng lên trên đầu chủ của hắn.

Gã đàn ông gầy ốm đó bước ra khỏi vạc, nhìn chằm chằm vào Harry… và Harry cũng nhìn trừng trừng vào gương mặt đã ám ảnh nó trong những cơn ác mộng suốt ba năm trời. Trắng bệch hơn cả một cái đầu lâu, với hai con mắt bự, đỏ bầm và một cái mũi bèn bẹt như mũi rắn với hai cái khe là lỗ

mũi…

Chúa tể Hắc ám Voldemort lại một phen nữa trỗi dậy.

33

TỬ THẦN THỰC TỬ

Voldemort không thèm nhìn Harry nữa và bắt đầu kiểm tra thân xác của hắn. Hai bàn tay của hắn giống như những con nhện to bè nhợt nhạt; mấy ngón tay trắng bệch dài ngoằng đang xoa vuốt ngực, cánh tay và bộ mặt của hắn; đôi mắt hắn đỏ ngầu, đồng tử giống như một khe hở, từa tựa mắt mèo, lóe sáng hơn trong bóng tối. Hắn giơ tay lên, thử co duỗi mấy ngón tay, vẻ mặt hắn hả hê sung sướng vô cùng. Hắn không thèm chú ý một chút xíu nào tới Đuôi Trùn đang quằn quại chảy máu trên mặt đất; cũng không bận tâm đến con rắn bự đang trườn vào tầm nhìn của Harry rồi lại quấn mình quanh tấm bia mà Harry bị trói vào. Con rắn rít lên khè khè. Voldemort luồn một bàn tay với những ngón dài dị thường đó vào sâu trong túi áo và rút ra một cây đũa phép. Hắn cũng vuốt ve cây đũa phép một cách dịu dàng, rồi giơ nó lên, chĩa nó vào Đuôi Trùn. Tên này chợt bị nhấc lên khỏi mặt đất và quăng vào tấm bia mộ, chỗ Harry đang bị trói. Hắn rớt xuống chân mộ và nằm đó, co rúm ró lại và khóc lóc. Voldemort hướng đôi mắt đỏ tía về phía Harry, cất lên một tràng cười the thé, lạnh lùng và ảm đạm.

Bộ áo chùng của Đuôi Trùn giờ đây bê bết máu đào, vì hắn quấn cánh tay cụt vô trong đó. Hắn thổn thức uất nghẹn:

“Thưa Ngài… Chủ nhân của tôi… Ngài đã hứa… Ngài đã hứa là…”

Voldemort lờ đờ nói:

“Giơ tay mi ra.”

“Ôi, thưa chủ nhân… Cám ơn ngài, thưa chủ nhân…”

Hắn giơ cánh tay cụt đang chảy máu ra, nhưng Voldemort lại bật cười:

“Tay kia, Đuôi Trùn ạ!”

“Thưa Ngài, xin ngài… làm ơn…”

Voldemort cúi xuống và kéo cánh tay trái của Đuôi Trùn ra; hắn vạch tay áo của tấm áo chùng Đuôi Trùn đang mặc lên quá cùi chỏ, và Harry nhìn thấy có cái gì đó trên da Đuôi Trùn, cái gì trông như một vết chàm xăm màu đỏ sặc sỡ - Đó là một cái đầu lâu có hình một con rắn thò ra từ hốc miệng. Hình ảnh này đã xuất hiện trên bầu trời vào trận đấu Quidditch tranh Cúp Thế Giới. Đó là Dấu hiệu Hắc ám. Voldemort xem xét dấu hiệu đó tỉ mỉ, bất kể đến tiếng khóc không thể kiềm chế được của Đuôi Trùn.

Hắn nói nhỏ:

“Nó đã trở lại. Tất cả bọn chúng sẽ nhận thấy nó… và bây giờ, chúng ta sẽ xem… bây giờ chúng ta sẽ biết…”

Hắn ấn ngón tay trỏ trắng nhách dài sọc lên cái dấu hiệu trên cánh tay của Đuôi Trùn.

Cái thẹo trên trán Harry lại nhói lên một cơn đau kịch liệt, và Đuôi Trùn thốt lên một tiếng tru thảm khốc. Voldemort rút ngón tay ra khỏi cái dấu hiệu trên cánh tay của Đuôi Trùn, và Harry nhìn thấy nó đã hóa ra đen tuyền.

Một vẻ thỏa mãn tàn bạo hiện ra trên gương mặt Voldemort, hắn đứng thẳng lưng lên, hất đầu ra sau, trừng mắt nhìn quanh khu nghĩa địa tối đen.

Hắn thì thầm, đôi mắt đỏ long lên quắc nhìn những vì sao:

"Bao nhiêu kẻ có đủ can đảm trở lại sau khi cảm nhận được nó? Và bao nhiêu kẻ sẽ đủ ngu dại để mà tránh xa?"

Hắn bắt đầu đi qua đi lại trước mặt Harry và Đuôi Trùn, con mắt luôn đảo quanh nghĩa địa. Khoảng chừng một phút sau, hắn lại ngó xuống Harry, một nụ cười tàn bạo làm méo xệch gương mặt như mặt rắn của hắn.

Hắn rít lên:

"Harry Potter, mày đang đứng ngay trên mộ phần của người cha quá cố của tao. Một tên Muggle và một thằng ngu… rất giống bà má của mày. Nhưng mà cả hai cũng được việc chứ, đúng không? Má mày chết để bảo vệ đứa con trai là mày… còn tao thì giết cha tao, và xem lão chứng tỏ lão vẫn được việc như thế nào, khi chết rồi…"

Voldemort lại cười. Hắn đi qua đi lại, dáo dác nhìn quanh trong lúc bước, và con rắn tiếp tục cuộn tròn trên cỏ.

"Mày thấy ngôi nhà đằng kia trên sườn đồi không, Potter? Cha tao từng sống ở đó. Má tao, một phù thủy sống trong ngôi làng này, đem lòng yêu lão. Nhưng lão đã bỏ rơi bà khi bà nói

với hắn bà là ai… Lão tía tao không ưa pháp thuật… Lão bỏ rơi má tao, quay trở về với ba má lão trước cả khi tao ra đời, Potter à, và má tao đã chết khi sanh tao ra đời, bỏ tao lớn một mình trong cô nhi viện của bọn Muggle… Nhưng tao đã thề là tao sẽ tìm được lão… Tao đã trả thù lão cho chính tao, lão đần đó đã đặt cho tao cái tên của lão… *Tom Riddle.*"

Hắn vẫn bước qua bước lại, con mắt đỏ ké của hắn ngó từ nấm mộ này đến nấm mộ khác. Hắn lại lặng lẽ nói tiếp:

"Nghe tao nói đây, hồi tưởng lại câu chuyện gia đình… ủa, sao tao lại trở nên ủy mị… Nhưng nghe đây, Harry, gia đình *thực sự* của tao đang trở lại…"

Không khí bỗng nhiên tràn ngập tiếng sột soạt của những tấm áo trùm. Giữa các ngôi mộ, đằng sau những cây thủy tùng, trong mọi góc tối, vô số pháp sư đang độn thổ hiện lên. Tất cả bọn chúng đều trùm đầu, đeo mặt nạ. Và từng đứa một, từng đứa một, chúng đi tới… cẩn thận, từ từ, như thể chúng vẫn không thể tin nổi vào mắt mình.

Voldemort đứng trong yên lặng, chờ bọn chúng. Thế rồi một Tử Thần Thực Tử quỳ sụp xuống, bò về phía Voldemort, và hôn lên cái lai áo chùng đen của hắn. Gã Tử Thần Thực Tử lảm nhảm:

"Chủ nhân… Chủ nhân…"

Bọn Tử Thần Thực Tử đằng sau gã cùng sụp xuống làm theo gã, mỗi tên đều lết đến bên Voldemort bằng đầu gối và hôn lên lai áo chùng của hắn, sau đó lùi ra và đứng dậy, hình thành một vòng tròn lặng lẽ quây chung quanh Voldemort, Harry, và nấm mộ Tom Riddle, cùng cái đống thổn thức quằn

quại gọi là Đuôi Trùn. Nhưng cái vòng tròn của chúng chừa một chỗ trống, như thể chúng đang chờ thêm những người nào đó. Tuy nhiên, Voldemort không có vẻ mong chờ thêm ai nữa. Hắn nhìn quanh những bộ mặt bịt kín, và mặc dù không hề có chút gió nào, vẫn có một tiếng lào xào dường như lan ra quanh cái vòng tròn, như thể cái vòng người ấy đang run rẩy.

Voldemort lặng lẽ nói:

"Chào các Tử Thần Thực Tử, mười ba năm đã trôi qua… Mười ba năm kể từ ngày ta gặp các ngươi lần cuối cùng. Vậy mà các ngươi vẫn đáp lại lời hiệu triệu của ta như thể chỉ mới hôm qua… Vậy là chúng ta vẫn còn đoàn kết dưới Dấu hiệu Hắc ám! *Hay là không?"*

Hắn ngẩng gương mặt khủng khiếp của hắn lên và khịt mũi, hai lỗ mũi giống hai cái khe nở lớn ra. Hắn nói:

"Ta ngửi thấy mùi tội lỗi. Có một mùi tội lỗi thối tha trong không khí."

Một đợt run thứ hai lan vòng theo cái vòng tròn pháp sư đứng chung quanh, như thể mỗi thành viên đều mong muốn lùi xa khỏi hắn mà không dám.

"Ta nhận thấy tất cả các ngươi, vẹn toàn và khỏe mạnh, với quyền lực còn nguyên vẹn - xuất hiện nhanh chóng đến thế - và ta tự hỏi… tại sao cái đám pháp sư này chưa bao giờ đến giúp chủ nhân của chúng, vị chủ nhân mà chúng đã thề nguyền vĩnh viễn trung thành?"

Không ai thốt ra lời nào. Không ai nhúc nhích ngoại trừ Đuôi Trùn đang quằn quại trên mặt đất, vẫn còn khóc than

cánh tay chảy máu của gã.

Voldemort thì thào nói tiếp:

"Và ta tự trả lời, ắt hẳn là chúng tin rằng ta đã tiêu tùng, chúng tưởng là ta đã toi mạng. Chúng sàng xê trở lại phía kẻ thù, giả đò như vô tội, biện hộ là chúng dốt nát, chúng bị phù phép ép uổng…

"Và rồi ta tự hỏi, nhưng làm sao chúng có thể tin là ta không bao giờ trỗi dậy được nữa chứ? Chúng, những kẻ biết ta đã làm gì, từ lâu rồi, để tự bảo vệ mình khỏi cái chết của phàm nhân. Chúng, những kẻ đã nhìn thấy bằng chứng về quyền lực khủng khiếp của ta vào cái thời mà ta còn mạnh hơn tất cả pháp sư đương thời!"

"Và ta tự trả lời, có lẽ chúng tin rằng có một quyền lực còn lớn hơn nữa, một quyền lực có thể làm tiêu tan ngay cả Chúa tể Voldemort… có lẽ bây giờ chúng đang đem lòng trung thành đặt vào nơi khác… có lẽ là nhà vô địch đấu tranh cho lũ phàm nhân, lũ Máu Bùn và Muggle, lão Albus Dumbledore ấy chăng?"

Khi nghe nhắc đến cái tên Dumbledore, thành viên trong cái vòng tròn chung quanh xôn xao, và một số lắc đầu thì thào. Voldemort phớt lờ bọn chúng.

"Đó là cả một sự thất vọng đối với ta… Ta phải thú nhận rằng ta rất thất vọng…"

Một trong những kẻ đứng trong vòng tròn đột ngột quăng mình tới trước, tách ra khỏi vòng tròn. Hắn run rẩy từ đầu đến chân, và gục xuống chân Voldemort. Hắn rít lên:

“Chủ nhân! Thưa chủ nhân, hãy tha thứ cho tôi! Hãy tha thứ cho tất cả chúng tôi!”

Voldemort bắt đầu phá ra cười. Hắn giơ cây đũa phép lên:

“Crucio!”

Gã Tử Thần Thực Tử phục trên mặt đất thét lên và lăn lộn. Harry chắc chắn là tiếng thét đó lớn đến nỗi vang tới tận những ngôi nhà chung quanh. Nó nghĩ một cách tuyệt vọng: *Cảnh sát đến đi… bất cứ ai… đến đi… bất cứ cái gì…*

Voldemort vẫn giơ cây đũa phép. Gã Tử Thần Thực Tử bị tra tấn nằm dài trên mặt đất, thở hào hển. Voldemort nói nhỏ nhẹ:

“Đứng dậy, Avery! Đứng dậy. Mi van xin sự tha thứ ư? Ta không tha thứ. Mười ba năm dài… Ta muốn mười ba năm đó được đền bù trước khi ta tha thứ cho mi. Thằng Đuôi Trùn đã trả xong một phần món nợ của nó rồi, phải không, Đuôi Trùn?”

Voldemort ngó xuống gã Đuôi Trùn vẫn còn đang thổn thức.

“Mi đã quay trở lại với ta, không phải vì lòng trung thành, mà vì nỗi sợ hãi những thằng bạn cũ của mi. Mi xứng đáng hưởng nỗi đau đớn đó, Đuôi Trùn à. Mi thừa biết điều đó, đúng không?”

Đuôi Trùn rên rỉ:

“Dạ, thưa chủ nhân… xin chủ nhân… làm ơn… làm ơn…”

Voldemort nhìn Đuôi Trùn khóc lóc trên mặt đất, nói giọng

mát mẻ:

"Dù sao thì mi cũng đã giúp ta có lại được thân xác. Một kẻ vô tài và phản phé như mi, và mi đã giúp ta… Và Chúa tể Voldemort ban thưởng cho những kẻ biết trợ giúp ngài…"

Voldemort lại giơ cây đũa phép lên một lần nữa và ngoáy nó trong không trung. Một sọc gì đó giống như bạc nung chảy thòng ra từ đầu cây đũa phép sáng rực. Thoạt đầu nó chưa có hình dạng, sau đó nó chói lòa lên rồi tự đúc thành hình một bản sao trắng bóng của một bàn tay con người, sáng rỡ dưới ánh trăng. Bàn tay đó lao xuống và tự gắn vào cổ tay đang chảy máu của Đuôi Trùn.

Tiếng nức nở của Đuôi Trùn ngừng ngay tức thì. Hắn thở khò khè ngắt quãng, đầu ngóc lên và hắn nhìn bàn tay bạc với ánh mắt không thể tin được; bàn tay bây giờ đã gắn liền với khuỷu tay, không một lằn nối, như thể hắn chỉ đeo một chiếc găng tay bạc chói lọi. Hắn co duỗi mấy ngón tay sáng ngời, và rồi run rẩy lượm lên một cành cây nhỏ trên mặt đất, xong bóp nó vụn ra như bột. Hắn thì thầm:

"Thưa ngài, thưa Chủ nhân… đẹp quá… cám ơn… *cám ơn Ngài!*"

Hắn lồm cồm lết tới trước bằng đầu gối và hôn lên lai áo chùng của Voldemort.

Voldemort nói:

"Mong cho lòng trung thành của mi không chao đảo lần nữa, Đuôi Trùn à."

"Không đâu, thưa ngài… không đời nào đâu, thưa Chủ

nhân…”

Đuôi Trùn đứng lên và bước vào một chỗ trong vòng tròn, ngắm nghía mãi bàn tay mới đầy sức mạnh của hắn, mặt hắn vẫn còn long lanh nước mắt. Lúc này Voldemort đang đi tới gần người đàn ông đứng bên phải Đuôi Trùn. Hắn dừng bước trước mặt gã này và thì thầm:

“Lucius, ông bạn láu cá của ta. Ta nghe nói mi vẫn không từ bỏ lề thói cũ, cho dù đối với thế giới này, mi luôn trưng ra một bộ mặt đáng kính trọng. Ta tin là mi vẫn sẵn sàng dẫn đầu những vụ tra tấn bọn Muggle chứ? Tuy nhiên, mi chưa bao giờ thử tìm kiếm ta, Lucius à… Cái trò nhộn của mi ở trận Quidditch tranh Cúp Thế Giới cũng vui đó, ta dám nói như vậy… nhưng mà chẳng lẽ mi không thấy rằng hướng năng lực của mi vào việc tìm kiếm và trợ giúp Chủ nhân mi thì có phải là tốt hơn sao?”

Lập tức từ dưới lớp mặt nạ trùm đầu vang lên giọng của Lucius Malfoy:

“Thưa ngài, tôi thường xuyên ở trong tình trạng cảnh giác. Nếu mà có một tín hiệu nào đó của ngài, một lời đồn đại là ngài ở đâu, thì tôi đã lập tức đến bên ngài, không có gì có thể ngăn trở tôi…”

Voldemort cất giọng uể oải và Lucius Malfoy nín lặng ngay lập tức:

“Và mi đã chạy trốn Dấu hiệu của ta, khi một Tử Thần Thực Tử phóng nó lên trời vào mùa hè rồi, phải không? Đúng, ta biết tất cả chuyện đó, Lucius à… Mi đã làm ta thất vọng… Ta mong mi phục vụ trung thành hơn trong tương lai.”

“Dĩ nhiên, thưa ngài, dĩ nhiên rồi… Ngài quả thật từ bi… cám ơn ngài.”

Voldemort đi tới, và dừng lại, ngó chằm chằm vào khoảng trống - đủ rộng cho hai người - ở giữa Malfoy và người đàn ông đứng kế đó. Voldemort bình thản nói:

“Vợ chồng Lestranges lẽ ra đứng ở chỗ này. Nhưng họ đã bị chôn ở Azkaban. Họ là những kẻ trung thành. Họ thà vô nhà ngục Azkaban hơn là ly khai ta… Khi nào Azkaban được mở toang, ta sẽ vinh danh vợ chồng Lestranges hơn cả điều họ mơ nữa. Bọn Giám ngục Azkaban sẽ nhập vào lực lượng của chúng ta… chúng vốn là đồng minh tự nhiên của chúng ta… Chúng ta cũng sẽ gọi những người khổng lồ lưu vong về… Ta sẽ có tất cả những thuộc hạ tận tụy quay trở lại với ta, và một đội quân gồm những sinh vật mà ai ai cũng phải sợ…”

Voldemort tiếp tục bước. Hắn đi ngang qua một số Tử Thần Thực Tử trong im lặng, nhưng ngừng lại trước mặt một số khác và trò chuyện với bọn này:

“Macnair… Nghe Đuôi Trùn nói hiện giờ mi tàn sát những quái vật nguy hiểm cho Bộ Pháp Thuật hả? Chẳng mấy chốc nữa mi sẽ có nhiều nạn nhân ngon lành hơn đó, Macnair à. Chúa tể Hắc ám Voldemort sẽ cung cấp cho mi…”

Macnair lí nhí đáp:

“Xin cám ơn ngài, Chủ nhân… cám ơn ngài.”

Voldemort đi tới hai hình thù bự kềnh càng đều trùm đầu, đeo mặt nạ kín mít.

“Và đây… chúng ta có Crabbe… phen này mi làm tốt đó

chứ, Crabbe? Và Goyle nữa?”

Cả hai cúi chào vụng về, lẩm bẩm một cách ngớ ngẩn:

“Dạ, thưa chủ nhân…”

“Thưa Chủ nhân, chúng tôi sẽ…”

Khi Voldemort bước ngang qua một hình thù cóm róm trong cái bóng của Goyle, hắn điềm đạm nói:

“Mi cũng khá đó, Nott à.”

“Thưa ngài, tôi phủ phục trước mặt ngài. Tôi là kẻ trung thành nhứt với ngài…”

“Vậy là tốt.”

Voldemort nói rồi đi tới một khoảng trống rộng nhứt. Hắn đứng quan sát thiệt kỹ cái khoảng trống đó bằng đôi mắt đỏ ké ngây ra, như thể hắn có thể nhìn thấy những người đứng chỗ đó.

“Và đây chúng ta thiếu hết sáu Tử Thần Thực Tử… ba kẻ đã chết vì ta. Còn lại thì… Một, quá hèn nhát đến nỗi không dám quay về… hắn sẽ phải trả giá. Một, là kẻ ta tin là sẽ vĩnh viễn rời bỏ ta… dĩ nhiên hắn sẽ bị giết… và một, là kẻ vẫn còn tuyệt đối trung thành với ta, là kẻ tâm phúc đã trở lại phục vụ ta.”

Bọn Tử Thần Thực Tử xôn xao, và Harry thấy mắt bọn chúng láo liên nhìn lẫn nhau xuyên qua lớp mặt nạ kín mít.

“Hắn đang ở trường Hogwarts, kẻ tâm phúc trung thành đó, và chính nhờ nỗ lực của hắn mà anh bạn trẻ của ta có mặt ở đây đêm nay…”

Một nụ cười làm cong cái miệng không môi của Voldemort khi ánh mắt của những kẻ đứng trong vòng tròn hướng về phía Harry. Voldemort nói:

"Phải. Harry Potter đã tử tế tham dự bữa tiệc hồi sinh của ta đêm nay. Các ngươi có thể coi như đây là vị khách danh dự của ta."

Im lặng. Sau đó một Tử Thần Thực Tử đứng sát bên Đuôi Trùn bước tới trước, và giọng của Lucius Malfoy vang ra từ dưới lớp mặt nạ:

"Thưa Chủ nhân, chúng tôi khao khát được biết… chúng tôi xin ngài hãy nói với chúng tôi… làm sao mà ngài đạt được điều này… phép mầu này… làm sao ngài trở về được với chúng tôi…?"

Voldemort nói:

"A, đó là một câu chuyện thú vị, Lucius à. Và nó bắt đầu - cũng như kết thúc - từ anh bạn trẻ của chúng ta đây…"

Voldemort lừ lừ bước tới đứng bên cạnh Harry, để cho mắt của những kẻ đứng trong vòng tròn có thể tập trung vào cả hai người. Con rắn vẫn cuộn tròn quanh Harry.

Voldemort nói một cách êm ái:

"Dĩ nhiên các ngươi biết rằng người ta đã gọi thằng nhóc này là sự suy sụp của ta chớ?"

Đôi mắt đỏ của hắn nhìn chòng chọc Harry, và cái thẹo trên trán Harry buốt rát dữ dội đến nỗi Harry suýt bật ra tiếng kêu đau đớn.

“Tất cả các ngươi đều biết rằng, cái đêm mà ta mất đi quyền lực và thân xác của mình, là cái đêm ta định giết nó. Má của nó đã chết trong lúc cố gắng cứu mạng nó - và không ngờ cái chết đó đã trở thành một sự bảo vệ mà ta thừa nhận là đã không lường trước được… ta đã không thể chạm vào thằng nhóc này.”

Voldemort giơ lên một trong những ngón tay dài sọc của hắn và chĩa nó đến gần sát mặt Harry.

“Má nó đã để lại trong nó sự phù hộ do sự hy sinh của con mụ ấy… đó là một pháp thuật xưa. Lẽ ra ta phải nhớ đến điều đó. Nhưng mà ta đã ngốc đến nỗi coi thường nó… Tuy nhiên không sao. Bây giờ ta có thể đụng tới thằng bé được rồi.”

Harry cảm thấy đầu ngón tay lạnh ngắt của Voldemort chạm vào nó, và nó tưởng đầu nó nổ ra được vì đau đớn. Voldemort cười khà khà bên tai nó, rồi rút ngón tay lại và tiếp tục nói với bọn Tử Thần Thực Tử.

“Ta đã tính toán lầm, các ông bạn ạ, ta công nhận điều đó. Lời nguyền của ta đã bị lệch mục tiêu vì sự hy sinh ngu ngốc của mụ đàn bà đó, và nó dội ngược lại ta. Chà… đau hơn cả đau đấy, các ông bạn ạ, hoàn toàn bất ngờ. Ta bị lột khỏi thể xác của chính ta, ta kém hơn cả một linh hồn, thua cả một con ma ti tiện nhứt… Nhưng mà ta không chết. Ta là cái gì, thì chính ta cũng không biết… Ta, kẻ đã đi xa hơn bất cứ ai trên con đường tìm kiếm sự bất tử. Các ngươi biết mục đích của ta mà - chinh phục Tử thần. Và giờ đây ta đã được thử thách, có vẻ là một vài thí nghiệm của ta đã thành công… bởi vì ta đã không chết, mặc dù lời nguyền lẽ ra đã giết chết ta. Tuy nhiên,

ta vật vờ như một sinh vật yếu ớt nhứt thế gian, và không có cách nào để tự lo lấy bản thân… ta không có thân xác, mà mọi bùa chú có thể cứu giúp được ta đều cần đến việc sử dụng cây đũa phép…

"Ta chỉ còn nhớ ta đã tự buộc ta tồn tại, trong từng giây một, không ngừng, không ngủ… Ta ẩn náu ở một nơi hẻo lánh, trong rừng, và chờ đợi… Đáng ra là một trong những Tử Thần Thực Tử trung thành của ta phải cố mà đi tìm ta… một trong bọn chúng phải đến và thực hiện giùm ta cái phép thuật mà ta không thể làm được, để phục hồi cho ta một thân xác… nhưng ta đã chờ đợi vô ích…"

Một lần nữa cơn run rẩy lan truyền trong vòng tròn bọn Tử Thần Thực Tử đang đứng lắng nghe. Voldemort để cho sự yên lặng căng đến mức khủng khiếp rồi mới tiếp tục:

"Trong ta chỉ còn một sức mạnh duy nhứt. Ta có thể nhập vào thân xác của một kẻ khác. Nhưng ta không dám đi tới những nơi đông đúc người ta, bởi vì ta biết là bọn Thần Sáng vẫn còn ở khắp nơi và đang tìm kiếm ta. Đôi khi ta phải tạm cư trong thú vật - dĩ nhiên, rắn là loài thú mà ta thích hơn cả - nhưng ta chỉ ngụ trong loài thú như một linh hồn mà thôi, bởi vì thân xác của chúng không phù hợp với việc vận dụng pháp thuật… và việc ta chiếm dụng thân xác của chúng khiến chúng sớm chết yểu; chẳng có con thú nào sống đủ lâu để…"

"Thế rồi cách đây bốn năm… phương tiện giúp ta hồi sinh có vẻ chắc chắn. Một pháp sư - trẻ tuổi, ngu ngốc và cả tin - đi lang thang trên con đường trong khu rừng mà ta đang ẩn náu. Chà, hắn dường như chính là cái cơ hội mà ta hằng mơ ước…

bởi vì hắn là một thầy giáo ở trường của lão Dumbledore… Hắn đã dễ dàng tuân phục theo ý ta… hắn mang ta trở về đất nước này, và một thời gian sau, ta đã chiếm đoạt được thân xác hắn, sai khiến hắn cặn kẽ khi hắn thực hiện những mệnh lệnh của ta. Nhưng kế hoạch của ta đã thất bại. Ta không xoay sở nổi để ăn cắp được Hòn đá Phù thủy. Ta đã không cầm chắc được một cuộc sống bất tử nữa rồi. Ta bị phá ngang… một lần nữa bị phá ngang, bởi tên Harry Potter này…"

Một lần nữa tất cả lại im lặng. Không có một cái gì lay động, kể cả những chiếc lá của cây thủy tùng. Bọn Tử Thần Thực Tử hoàn toàn bất động, Những con mắt lấp lánh trên những gương mặt bịt kín đều nhìn chằm chằm vào Harry Potter và Voldemort.

Voldemort tiếp tục:

"Tên đầy tớ đã chết khi ta rời thân xác của hắn, và ta lại yếu ớt như trước đây. Ta trở về nơi ẩn náu của ta ở một nơi rất xa, và ta không giấu các ngươi là lúc đó ta cũng đã sợ rằng không bao giờ có thể phục hồi lại được quyền lực của mình… Đúng, có lẽ đó là những thời khắc đen tối nhứt đời ta… Ta không thể hy vọng kiếm ra một pháp sư khác để chiếm cứ thân xác hắn… và ta đã từ bỏ niềm hy vọng, rằng có một tên nào đó trong bọn Tử Thần Thực Tử thèm bận tâm đến chuyện gì đã xảy ra cho ta…"

Một hay hai pháp sư đeo mặt nạ đứng trong vòng tròn cựa quậy một cách khổ sở, nhưng Voldemort chẳng thèm để ý.

"Và rồi, cách đây một năm, khi ta đã hầu như từ bỏ niềm hy vọng, thì điều đó rốt cuộc lại xảy ra… Một thuộc hạ đã trở

về với ta. Tên Đuôi Trùn này, kẻ đã ngụy tạo cái chết của hắn để trốn tránh công lý, đã bị đuổi khỏi nơi trú ẩn bởi những kẻ mà có thời hắn đã coi là bạn, nên hắn đã quyết định trở về với chủ nhân của hắn. Hắn đã đi tìm ta ở đất nước mà từ lâu người ta đồn là nơi ta trốn tránh… Dĩ nhiên là hắn được chỉ điểm, nhờ gặp những con chuột trên đường. Đuôi Trùn có một mối quan hệ thân thiết đáng ngờ với lũ chuột, phải không, Đuôi Trùn? Những ông bạn bẩn thỉu nhỏ bé của hắn đã chỉ cho hắn một nơi sâu trong rừng thẳm Anbani, nơi mà bọn chúng đều phải tránh xa, bởi một bóng đen khiến những con thú nho nhỏ như chúng cầm như gặp Tử thần nơi đó…"

"Nhưng mà hành trình hắn quay về với ta không được suôn sẻ lắm, phải không, Đuôi Trùn? Bởi vì, khi hắn đến đúng khu rừng mà hắn mong tìm kiếm được ta, một đêm nọ, hắn thấy đói và đã ngu ngốc dừng chân ở một quán trọ ven rừng kiếm thức ăn… và hắn đã gặp ai ở đó chứ, mụ Bertha Jorkins, một phù thủy của Bộ Pháp thuật."

"Nghĩ xem số phận đã ưu ái Chúa tể Hắc ám Voldemort như thế nào. Vụ chạm trán đó có thể kết thúc cuộc đời Đuôi Trùn, và cũng kết thúc luôn hy vọng hồi phục cuối cùng của ta. Nhưng Đuôi Trùn đã thông minh đột xuất, điều ta không dè ở hắn: hắn đã mời mụ Bertha Jorkins cùng hắn đi dạo chơi ban đêm. Hắn làm cho mụ mê mẩn tâm thần… rồi hắn mang mụ đến chỗ ta. Và Bertha Jorkins, kẻ mà lẽ ra có thể hủy hoại tất cả, lại hóa ra là một món quà mà ta nằm mơ cũng không mơ nổi… bởi vì - chỉ cần dụ dỗ một chút - là mụ phun ra cả kho thông tin thực sự."

"Mụ nói cho ta biết về cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật sẽ

diễn ra ở trường Hogwarts trong năm nay. Mụ nói cho ta biết mụ biết một Tử Thần Thực Tử trung thành rất sẵn lòng giúp ta, miễn sao ta liên lạc được với hắn. Mụ nói với ta nhiều điều lắm… nhưng cách thức mà ta ếm bùa Nhớ lên mụ quá mạnh đến nỗi khi ta khai thác hết thông tin hữu ích của mụ rồi, thì cả đầu óc và thân thể của mụ đều đã bị tổn hại quá mức có thể sửa chữa. Mụ thế là đã hết xài. Ta không thể ám mụ. Ta đành khử mụ thôi."

Voldemort nở một nụ cười ghê rợn, đôi mắt đỏ ké của hắn trơ tráo vô lương.

"Dĩ nhiên thân xác của Đuôi Trùn cũng không tiện xài lắm, bởi vì ai cũng coi như hắn đã chết rồi, nếu mà có ai nhận ra hắn thì sẽ gây nên sự chú ý không có lợi. Dù vậy, hắn vẫn là tên đầy tớ có thân xác xài được khi ta cần, và mặc dù hắn là một pháp sư tồi, Đuôi Trùn vẫn có thể làm theo sự bảo ban của ta, nhờ đó mà ta phục hồi được thân xác yếu ớt thuở sơ sinh của chính ta, một thân xác mà ta có thể tạm trú trong khi chờ đợi có đủ những nguyên vật liệu cần thiết cho sự tái sinh của ta… Một vài câu thần chú chính ta phát minh… một chút giúp sức của Nagini yêu dấu."

Đôi mắt đỏ ké của Voldemort ngó xuống con rắn cứ trườn quanh, trườn quanh miết.

"Một thứ thuốc chế từ máu bạch kỳ mã và nọc rắn mà Nagini cung cấp… ta đã chẳng mấy chốc mà trở lại được hình dáng gần như con người, và đủ mạnh để đi lại."

"Chẳng còn hy vọng gì đánh cắp Hòn đá Phù thủy nữa, bởi vì ta biết lão Dumbledore đã giám sát việc tiêu hủy hòn đá rồi.

Nhưng ta vẫn tha thiết ôm lấy cuộc sống bình thường một phen nữa, trước khi theo đuổi sự bất tử. Ta hạ mục tiêu của ta xuống thấp hơn… Ta sẽ lo ổn định cái thân xác cũ của ta trước đã, và lấy lại sức mạnh trước đây của ta.”

“Ta biết cách để đạt được điều này - cái món thuốc đã hồi sinh ta đêm nay, chỉ là một chút pháp thuật xưa của Nghệ thuật Hắc ám - Ta cần ba nguyên vật liệu mạnh, ừ, một trong ba thứ đó đã có trong tay rồi, có chưa hả Đuôi Trùn? Thịt của một tên đầy tớ hiến dâng…”

“Xương của cha ta, dĩ nhiên, đó là lý do ta phải đến đây, nơi chôn cất lão. Và máu của một kẻ thù… Đuôi Trùn đã giúp ta sử dụng cây đũa phép của ta, phải không, Đuôi Trùn? Máu của bất cứ tên pháp sư nào căm ghét ta… mà có cả đống kẻ vẫn còn căm ghét ta. Nhưng ta biết, nếu ta muốn trỗi dậy một phen nữa thì ta phải dùng máu của ai, để có được sức mạnh hơn cả lúc trước khi ta bị gục đổ. Ta muốn máu của Harry Potter. Ta muốn máu của kẻ đã khiến ta cạn kiệt sức mạnh và quyền lực hồi mười ba năm trước… Bởi vì sự phù hộ của má nó còn sót trong người nó giờ đây cũng sẽ chảy trong mạch máu của ta..”

“Nhưng làm sao có được Harry Potter? Bởi vì nó luôn luôn được bảo vệ chu đáo hơn cả sự hiểu biết của nó, theo ta nghĩ, từ lâu nó đã được lão Dumbledore bảo vệ bằng nhiều cách thức, khi lão lãnh trách nhiệm sắp đặt tương lai của nó. Lão đã viện đến một pháp thuật cổ xưa là cho đến bao giờ đứa trẻ còn được họ hàng bà con nó chăm sóc thì nó còn được bảo vệ an toàn. Ngay cả ta cũng không thể nào làm gì nó ở nhà bà con nó…. Dĩ nhiên trận đấu Quidditch tranh Cúp Thế Giới là một

cơ hội… Ta nghĩ sự bảo vệ nó sẽ bị yếu đi ở đó, khi nó vừa ở xa gia đình vừa không có lão Dumbledore để mắt tới, nhưng ta vẫn chưa đủ mạnh khỏe để có thể bắt cóc nó ở giữa một đám đông đúc các pháp sư của Bộ Pháp thuật. Vậy là thằng bé trở lại trường Hogwarts, nơi mà nó sống từ sáng đến tối dưới sự chăm sóc của lão già ngu si mũi khoằm mê dân Muggle ấy. Làm sao ta có được nó đây?"

"Làm sao… dĩ nhiên là bằng cách tận dụng thông tin của mụ Bertha Jorkins. Sử dụng một Tử Thần Thực Tử trung thành của ta ở Hogwarts, ta bảo đảm cho tên của thằng nhóc được bỏ vào chiếc Cốc Lửa. Ta dùng Tử Thần Thực Tử của ta bảo đảm cho thằng nhóc sẽ thắng cuộc thi đấu - nghĩa là nó sẽ là người đầu tiên chạm vào cái Cúp - cái Cúp mà Tử Thần Thực Tử của ta đã phù phép biến thành một cái Khóa Cảng, để đem nó đến đây, cách xa tầm tay bảo vệ và giúp đỡ của lão Dumbledore, để rơi vào cánh tay chờ đợi của ta. Và nó đây… thằng con nít mà tất cả các ngươi đã tưởng là kẻ đánh gục ta…"

Voldemort đi chậm rãi tới trước, quay lại nhìn vào mặt Harry. Hắn lại giơ cây đũa phép lên:

"Crucio!"

Cơn đau này khủng khiếp và vượt xa mọi cơn đau mà Harry từng trải qua; từng khúc xương của nó dường như đang bị nướng cháy trên lửa; đầu của nó chắc là đã nứt dọc theo vết thẹo; con mắt nó trợn trắng trợn tròn như điên trong sọ; nó chỉ muốn chấm dứt… muốn ngất đi… chết đi…

Và rồi cơn đau qua. Harry bị treo tê cứng trong vòng dây

thừng trói chặt nó vô bia mộ của ông bố Voldemort. Nó ngước nhìn lên đôi mắt đỏ ké như qua một màn sương gì đó. Đêm rộ vang tiếng cười hô hố của bọn Tử Thần Thực Tử.

Voldemort nói:

"Các ngươi thấy đó, ta nghĩ không còn gì ngu hơn chuyện cho rằng thằng con nít này có thể mạnh hơn ta. Nhưng ta muốn rằng sẽ không còn ngộ nhận gì nữa trong đầu bất cứ ai. Harry Potter đã thoát khỏi tay ta do một may mắn tình cờ. Và giờ đây ta sẽ chứng minh sức mạnh của mình bằng cách giết nó. Ở đây và bây giờ. Trước mặt tất cả các người, không có lão Dumbledore giúp đỡ và cũng không có một người mẹ để chết vì nó. Ta sẽ cho nó một cơ hội. Nó sẽ được phép chiến đấu, và các ngươi sẽ chẳng còn ngờ vực gì nữa chuyện giữa ta và nó ai mạnh hơn. Chờ một tí xíu nữa thôi. Nagini!"

Voldemort thì thầm, con rắn trườn đi khỏi chỗ Harry, xuyên qua đám cỏ, đến chỗ bọn Tử Thần Thực Tử đứng xem.

"Đuôi Trùn, cởi trói cho nó, và trả lại nó cây đũa phép."

34

NHỮNG CÂU THẦN CHÚ TỪ TRƯỚC TỚI NAY

Đuôi Trùn tiến đến gần Harry. Khi dây thừng được cởi ra, Harry lật đật cố gắng đứng dậy để chống đỡ thân thể nó. Đuôi Trùn đưa bàn tay bạc mới toanh của hắn ra, kéo cái gút của sợi dây đang trói Harry, và rồi bằng một cú chặt mạnh, cắt đứt sợi dây thừng cột Harry vô tấm bia mộ.

Có lẽ trong một tích tắc, Harry đã tính đến chuyện bỏ chạy, nhưng cái chân bị thương của nó run lẩy bẩy khi nó cố gượng đứng lên trên nấm mộ cây cỏ um tùm. Và bọn Tử Thần Thực Tử thì đứng khít liền lại với nhau, siết chặt cái vòng tròn quanh nó và Voldemort, để bít kín những chỗ trống của những Tử Thần Thực Tử vắng mặt. Đuôi Trùn đi ra khỏi vòng tròn, tới bên cái xác của Cedric và trở lại với cây đũa phép của Harry, thô lỗ ấn mạnh vô tay Harry mà không thèm nhìn tới nó. Sau đó Đuôi Trùn trở lại vị trí của hắn trong cái vòng tròn bọn Tử Thần Thực Tử đang đứng xem.

Voldemort điềm nhiên nói:

"Mày đã được dạy cách đấu tay đôi rồi phải không Harry Potter?"

Con mắt của Voldemort lóe lên trong bóng tối.

Harry nghe mấy tiếng đấu tay đôi thì nhớ lại, như thể chuyện từ kiếp trước, cái câu lạc bộ đấu tay đôi ở trường Hogwarts mà nó tham dự một thời gian ngắn cách đây hai năm…

Tất cả những gì mà nó đã học được ở đó là bùa chú Giải Giới *"Expelliarmus"* nhưng giả dụ mà nó có thể tước được cây đũa phép của Voldemort thì liệu có ích gì khi mà chung quanh nó là một bầy Tử Thần Thực Tử, đông đến mức ít nhứt cũng phải đến ba mươi chọi một. Nó chưa bao giờ học bất cứ điều gì khả dĩ xài được trong trường hợp như vầy. Nó biết là nó đang đương đầu với cái điều mà thầy Moody luôn luôn cảnh cáo… lời nguyền bất khả giải *Avada Kedavra* - Và Voldemort nói đúng - phen này má nó đâu có ở đây để mà hy sinh cứu nó… nó hoàn toàn không được chở che nữa rồi…

Voldemort nói:

"Chúng ta chào nhau nào. Harry Potter!"

Hắn hơi nghiêng mình một chút, nhưng vẫn giữ gương mặt rắn hất lên về phía Harry:

"Chào đi chứ, nên tôn trọng những điều tế nhị tinh vi… Lão Dumbledore ắt muốn mày tỏ ra thanh lịch như một trang quân tử… Chào cái chết đi, Harry!"

Bọn Tử Thần Thực Tử rộ lên cười nữa. Cái miệng không môi của Voldemort cũng cong lên một cái gọi là nụ cười. Harry không cúi chào. Nó sẽ không để cho Voldemort chơi trò mèo vờn chuột với nó trước khi giết nó đâu… nó sẽ không

tặng không cho hắn sự thỏa mãn đó đâu…

Voldemort giơ cây đũa phép lên, nói:

“Ta bảo *cúi chào*!”

Harry cảm thấy xương sống mình cong xuống như thể có một bàn tay vô hình khổng lồ đang ấn đầu nó xuống một cách tàn nhẫn, và bọn Tử Thần Thực Tử cười hả hê hơn bao giờ hết.

“Ngoan lắm.”

Voldemort nói một cách êm ái khi giơ cao cây đũa phép, và cái áp lực đè trên đầu Harry cũng được nhấc lên.

“Và bây giờ mày đối diện với tao như một người đàn ông… thẳng lưng và tự hào, như cách cha mày đã chết… Và bây giờ… chúng ta đấu tay đôi.”

Voldemort giơ cao cây đũa phép, và trước khi Harry có thể làm bất cứ điều gì để tự vệ, thậm chí trước cả khi Harry có thể nhúc nhích, nó bị trấn ngay lời nguyền Tra Tấn. Cơn đau quá khủng khiếp, quá thấm đến nỗi nó không còn biết là nó đang ở đâu nữa… Những lưỡi dao nung đến trắng bạch ra đang lụi vào từng phân da thịt nó, đầu nó chắc chắn là sắp bể nát vì đau, nó gào thét lớn hơn bất cứ tiếng gào thét nào mà nó từng thốt ra trong đời…

Và rồi Harry ngừng lại. Nó cuộn tròn và lụp chụp đứng lên; nó run rẩy không cách nào kiềm chế y như cách Đuôi Trùn đã run khi bị chặt đứt tay. Harry loạng choạng bước qua một bên thì đụng bức tường của bọn Tử Thần Thực Tử đang đứng xem. Chúng đẩy nó ra, tống nó thẳng vào tay Voldemort.

Cái mũi tét của Voldemort nở ra vì khoái trá, hắn nói:

“Tạm nghỉ. Một chút giải lao… Đau hả, Harry? Mày có muốn tao làm vậy lần nữa không? Muốn không?”

Harry không trả lời. Nó sắp sửa chết như Cedric, đôi mắt đỏ ké bạo tàn kia đang nói với nó điều đó… nó sắp sửa chết, và không có gì mà nó có thể làm được cả… nhưng nó sẽ không làm trò tiêu khiển cho Voldemort… Nó sẽ không tuân lệnh hắn… nó sẽ không van xin hắn…

Voldemort nhẹ nhàng nói:

“Tao hỏi mày là mày có muốn tao làm như vậy nữa hay không? Trả lời tao coi! *Imperio!”*

Harry cảm thấy, lần thứ ba trong đời nó, cái cảm giác đầu óc nó bị nạo sạch mọi suy nghĩ… À, không phải suy nghĩ, mà là mọi niềm vui sướng, như thể nó đang trôi lơ lửng, đang mơ màng… *chỉ trả lời không... chỉ nói không... chỉ nói không...*

Một giọng nói mạnh mẽ từ sâu trong đầu Harry vang lên: *Mình sẽ không... mình sẽ không trả lời…*

Hãy trả lời không…

Mình sẽ không làm điều đó, mình sẽ không nói…

Chỉ trả lời không...

“TÔI KHÔNG NÓI!”

Khi những lời này vuột ra khỏi miệng Harry, chúng vang vọng khắp nghĩa trang, và trạng thái mơ màng lơ lửng đột ngột biến mất như thể nó vừa bị tạt một xô nước lạnh vào đầu - cảm giác đau đớn mà lời nguyền Tra Tấn gây ra đang lan tỏa khắp thân thể nó - nó trở lại với thực tế, nhận ra nó ở đâu và đang

đương đầu với cái gì…

Voldemort lạnh lùng nói:

“Mày không nói hả?”

Bọn Tử Thần Thực Tử bây giờ đã hết cười. Voldemort nói:

“Mày không nói ‘không’ hả? Harry à, ngoan ngoãn là một đức tính mà tao cần phải dạy cho mày trước khi mày chết… có lẽ cần thêm một liều đau đớn nữa hả?”

Voldemort giơ cây đũa phép lên, nhưng lần này Harry đã sẵn sàng; nhờ những phản xạ đã luyện tập thuần thục cho những trận Quidditch, Harry phóng mình sang một bên và lăn tròn trên mặt đất; nó lăn ra sau tấm bia mộ bằng cẩm thạch của cha Voldemort, và nó nghe tấm bia nứt rắc một cái khi hứng phải lời nguyền đánh hụt nó.

Giọng lạnh lùng nhỏ nhẹ của Voldemort vang lên, tiến gần đến nó, trong khi bọn Tử Thần Thực Tử rộ lên cười hô hố:

“Tụi mình đâu có chơi trò trốn tìm đâu, Harry? Mày làm sao có thể trốn được tao hả? Có phải mày đã ngán đấu tay đôi rồi không? Như vầy có phải là mày muốn tao kết thúc sớm cho rồi, hả Harry? Ra đi, Harry… ra đây mà đấu tiếp… sẽ nhanh thôi… có thể ít đau đớn hơn đấy… tao làm sao biết được… tao đâu có bao giờ chết…”

Harry co người lại núp sau tấm bia mộ và biết là cái kết thúc tới rồi. Chẳng còn hy vọng gì nữa… nó chẳng còn trông mong vào sự giúp đỡ nào nữa. Khi nó nghe tiếng Voldemort đến gần sát, nó chỉ còn biết một điều mà thôi, và điều đó vượt xa nỗi sợ hãi: nó sẽ không chịu chết co rúm ở đây như một đứa

con nít chơi trò trốn tìm; nó sẽ không chịu chết phủ phục dưới chân Voldemort… Nó sẽ chết thẳng đứng như cha nó, và nó sẽ chết trong cuộc chiến đấu tự vệ, cho dù không hề có khả năng tự vệ nào hết…

Harry đứng bật dậy, trước khi Voldemort thò cái mặt như mặt rắn của hắn ra sau tấm bia mộ… Harry nắm chặt cây đũa phép trong tay, vung đũa ra thẳng tới trước, lao mình ra khỏi tấm bia, đối diện với Voldemort.

Voldemort đã sẵn sàng. Khi Harry hét lên "*Expelliarmus!*" thì Voldemort hô *"Avada Kedavra!"*

Một luồng sáng xanh lè từ cây đũa phép của Voldemort phát ra đúng lúc một luồng sáng đỏ từ đầu cây đũa phép của Harry phóng tới - hai luồng sáng chạm nhau giữa không trung - và thình lình cây đũa phép của Harry rung lên dữ dội như thể có một luồng điện mạnh đang truyền qua nó; bàn tay Harry nắm chặt cây đũa phép, nó không thể nào buông tay ra cho dù nó có muốn đi chăng nữa. Và một chùm tia sáng nối hai cây đũa phép lại, không đỏ không xanh, mà vàng chóe rạng rỡ. Harry nhìn theo chùm tia sáng, vô cùng kinh ngạc thấy những ngón tay dài sọc trắng bệch nắm chặt cây đũa phép của Voldemort đang run lên giần giật.

Và rồi - Harry không hề ngờ được điều này - nó cảm thấy chân nó bị nhấc lên khỏi mặt đất. Cả nó và Voldemort đều được kéo lên không trung, hai cây đũa phép vẫn được nối với nhau bằng chùm tia sáng vàng chóe rực rỡ. Cả hai lướt qua khỏi nấm mộ của người cha Voldemort và dừng lại ở một bãi đất trống không có mồ mả gì hết… Bọn Tử Thần Thực Tử hè

nhau la hét; chúng đang hỏi Voldemort xem chúng phải làm gì; chúng co cụm lại với nhau, siết lại cái vòng tròn vây quanh Harry và Voldemort, con rắn đang trườn dưới chân chúng, một số Tử Thần Thực Tử đã rút đũa phép ra…

Chùm tia sáng vàng nối hai cây đũa phép chợt bung ra; mặc dù hai cây đũa phép vẫn còn kết nối nhau bằng hàng ngàn chùm tia sáng đang tỏa thành cầu vồng phía trên Harry và Voldemort, đan chéo khắp chung quanh hai người, cho đến khi những chùm tia sáng đó kết lại thành một cái mạng lưới hình vòm, giống như một cái lồng ánh sáng; và bên ngoài cái lồng ánh sáng này, bọn Tử Thần Thực Tử xúm lại thành vòng tròn như một bầy chó rừng, tiếng kêu la của chúng bây giờ nghe như bị bóp nghẹt lại…

Voldemort thét lên the thé với lũ Tử Thần Thực Tử:

"Đừng làm gì hết!"

Harry nhìn thấy đôi mắt đỏ ké của Voldemort trợn to kinh ngạc trước những gì đang diễn ra. Harry thấy hắn đang cố phá vỡ chùm tia sáng vẫn còn nối cây đũa phép của hắn với cây đũa phép của Harry. Harry nắm cây đũa phép của nó chặt hơn bằng cả hai tay, và cái chùm tia sáng vàng óng vẫn không bị đứt vỡ.

Voldemort hét với lũ Tử Thần Thực Tử:

"Đừng làm gì cả trừ khi ta bảo các ngươi."

Và rồi một âm thanh siêu phàm thanh thoát tràn ngập không gian… âm thanh ấy thoát ra từ mỗi một sợi tia ánh sáng đang kết thành cái mạng hình vòm đang rung động khe khẽ

chung quanh Harry và Voldemort. Đó là một âm thanh mà Harry nhận ra, mặc dù trước đây nó chỉ mới được nghe qua một lần trong đời: chính là bài ca phượng hoàng.

Đó là âm thanh của niềm hy vọng đối với Harry… đó là điều đẹp nhứt, được mong chờ nhứt mà Harry từng nghe thấy trong đời mình… nó cảm thấy như thể bài ca vang lên từ trong nó, chứ không phải ở xung quanh nó… Đó là âm thanh nối liền nó với cụ Dumbledore, và âm thanh ấy gần như là tiếng nói của bạn bè động viên bên tai nó…

Đừng để dứt sự kết nối này…

Harry nói với khúc nhạc đó, tôi biết. Tôi biết tôi không được để cho… nhưng nó chưa suy nghĩ xong thì tình thế đã trở nên khó khăn hơn nhiều. Cây đũa phép của nó bắt đầu run lên dữ dội hơn bao giờ hết… và giờ đây cái chùm tia sáng giữa Harry và Voldemort cũng đã thay đổi… như thể có những hạt châu sáng loáng đang trượt lên trượt xuống trên sợi chỉ ánh sáng nối hai cây đũa phép… Hướng chuyển động của những hạt châu đó đang từ Voldemort nhắm về phía Harry, và Harry cảm thấy cây đũa phép của nó run bắn lên, giận dữ…

Khi những hạt châu ánh sáng gần nhứt di chuyển tới sát đầu đũa phép của Harry, thì phần cán gỗ của cây đũa phép nằm trong những ngón tay của Harry trở nên nóng đến nỗi Harry sợ là nó sẽ bùng cháy lên mất. Hạt châu gần nhứt đang lăn đến, cây đũa phép của Harry càng run lên mãnh liệt; nó chắc chắn là cây đũa phép của nó sẽ không thể nào còn nguyên vẹn khi tiếp xúc với hạt châu đó; nó cảm thấy như thể cây đũa phép của nó sắp sửa nát vụn trong những ngón tay…

Nó vận dụng đến những phân tử cuối cùng của cân não để tập trung ý chí đẩy lùi những hạt châu đó về phía Voldemort, trong tai nó vẫn ngân nga khúc nhạc của phượng hoàng, mắt nó đầy phẫn nộ, ngó trừng trừng… và rồi chậm rãi, rất chậm rãi, mấy hạt châu rung lên và dừng lại; và rồi, cũng hết sức từ tốn, chúng bắt đầu di chuyển về hướng ngược lại… bây giờ thì đến phiên cây đũa phép trong tay của Voldemort rung lên hết sức dữ dội… Voldemort tỏ ra cực kỳ kinh ngạc, gần như hoảng sợ…

Một trong những hạt châu rung lên, cách đầu cây đũa phép của Voldemort chỉ vài phân. Harry không biết tại sao nó lại làm như vậy, cũng không biết làm như vậy thì có thể đạt được cái gì…, nhưng bây giờ nó hết sức tập trung, sự tập trung nó chưa từng có trong đời, để buộc những hạt châu ánh sáng đó quay về phía đầu đũa của Voldemort… và chậm rãi… rất chậm rãi… hạt châu di chuyển trên sợi chỉ ánh sáng vàng chóe… run lên một thoáng… và rồi nối vào đầu đũa của Voldemort…

Ngay lập tức, cây đũa phép của Voldemort bắt đầu phát ra những tiếng kêu gào đau đớn vang vọng… sau đó - đôi mắt đỏ ké của Voldemort trợn trừng lên vì sửng sốt - một bàn tay bằng khói đặc bay ra khỏi đầu đũa và biến mất… đó là bóng ma của bàn tay mà Voldemort đã làm cho Đuôi Trùn… Thêm nhiều tiếng kêu gào đau đớn nữa… Và rồi cái gì đó lớn hơn nhiều bắt đầu nở ra từ đầu đũa của Voldemort, một cái gì đó xám xịt rất lớn, trông như thể được làm bằng khói đặc cô đọng nhứt… đó là một cái đầu… rồi đến ngực và tay… và thân thể Cedric Diggory.

Đấy chính là lúc mà Harry đủ kinh hoàng sửng sốt đến nỗi

có thể buông tay khỏi cây đũa phép, nhưng bản năng khiến nó vẫn nắm giữ thiệt chặt cây đũa, tới nỗi sợi ánh sáng vàng óng vẫn chưa bị đứt, cho dù oan hồn xám xịt đông đặc của Cedric đã hiện ra đầy đủ hình hài từ đầu đũa phép của Voldemort, như thể nó đang tự luồn lách chui ra từ một đường hầm rất hẹp… - mà có phải đó là oan hồn của Cedric không? Trông sao mà rắn chắc quá - Cái hình hài Cedric ấy đứng dậy, nhìn lên nhìn xuống sợi ánh sáng vàng, và nói:

"Giữ chặt nó, Harry!"

Giọng nói của Cedric nghe xa xôi và âm vang. Harry nhìn thẳng Voldemort… Đôi mắt đỏ ké trợn trừng của hắn vẫn chưa hết sững sờ… Hắn cũng không ngờ được sự thể này, như Harry vậy… và rất mơ hồ, Harry nghe tiếng gào thét hãi hùng của bọn Tử Thần Thực Tử đang lăng xăng chung quanh cái vòm ánh sáng vàng…

Càng có thêm nhiều tiếng kêu gào đau đớn phát ra từ cây đũa phép của Voldemort… và rồi cái gì đó thoát ra khỏi đầu cây đũa đó… cái bóng đậm đặc của một cái đầu thứ hai, sau đó là tay chân mình mẩy cũng nhanh chóng hiện ra… một ông cụ mà Harry đã từng nhìn thấy một lần trong giấc mơ, ông lão ấy đang trườn ra khỏi đầu đũa phép của Voldemort y hệt như Cedric. Rồi oan hồn của lão, hay cái bóng ma của lão, hay là cái gì đó, rớt xuống bên cạnh Cedric, đứng tựa vào cây gậy của lão, rồi đưa mắt nhìn Harry, Voldemort, nhìn cái vòm lưới bằng vàng, và hai cây đũa phép nối nhau… với một vẻ ngạc nhiên…

Lão già đưa mắt nhìn Voldemort, nói:

“Vậy ra hắn là một pháp sư thiệt sao? Cái kẻ đã giết ta, là hắn… đánh hắn đi, cháu nhỏ…”

Nhưng rồi một cái đầu khác đã nhô ra. Và cái đầu này, xám xịt như một bức tượng khói, là đầu của một người đàn bà… Cả hai tay của Harry bây giờ đều đang run bần bật khi nó cố sức giữ chặt cây đũa phép. Nó nhìn thấy người đàn bà vừa hiện ra rớt xuống đất rồi đứng lên như những người khác, đăm đăm nhìn…

Cái bóng của bà Bertha Jorkins đứng quan sát chiến trường trước mặt với đôi mắt mở to thao láo. Bà kêu lên, giọng nghe cũng xa xôi và vang vọng như giọng của Cedric:

“Đừng buông ra! Đừng để hắn tóm được cháu, Harry! Đừng buông ra!”

Bà Bertha và hai hình bóng oan hồn kia bắt đầu đi vòng quanh bên trong cái vòm lưới bằng ánh sáng vàng, trong khi bọn Tử Thần Thực Tử thì chộn rộn bên ngoài cái vòm đó… Và những nạn nhân đã bị Voldemort giết vừa rì rầm nói vừa siết cái vòng tròn quanh hai đấu thủ chặt hơn, họ rì rầm những lời động viên cổ vũ Harry, và rít lên cái gì đó với Voldemort mà Harry không nghe rõ…

Bây giờ, một cái đầu khác đang hiện ra từ đầu đũa phép của Voldemort… và Harry biết ngay người đó là ai… nó biết, như thể nó đã mong đợi người đó ngay từ giây phút Cedric hiện ra từ cây đũa ấy… nó biết, bởi vì người đàn ông đang hiện ra là người mà nó đã tưởng nghĩ đến nhiều hơn cả suốt đêm nay..

Cái bóng bằng khói của một người đàn ông cao dong dỏng

có mái tóc rối bù đứng xuống đất như Bertha đã đứng, thẳng người lên, và nhìn Harry… và Harry nhìn lại gương mặt của bóng ma ba nó, hai tay nó giờ đây run lên như điên…

Ba nó dịu dàng nói:

"Má của con sắp đến… Má con muốn gặp con… Giữ vững nghe con… rồi sẽ ổn cả…"

Và má của Harry hiện ra, trước tiên là cái đầu, rồi đến thân mình… Cái bóng bằng khói sương của người phụ nữ trẻ tóc dài đó là hồn ma Lily Potter, má của Harry. Bà thoát ra từ đầu đũa phép của Voldemort, rớt xuống đất, rồi đứng thẳng lên như chồng mình. Bà bước đến bên Harry, rất gần, cúi xuống nhìn nó, và bà nói với nó cũng bằng giọng nói xa xăm như vọng lại từ một cõi nào đó, như giọng nói của những oan hồn khác, nhưng bà thủ thỉ với nó, để Voldemort không thể nghe được. Gương mặt của Voldemort bây giờ thâm tím lại vì sợ hãi khi những oan hồn nạn nhân của hắn lượn lờ quanh hắn…

Má của Harry nói với con mình:

"Khi nào sự kết nối bị đứt vỡ, má và những người khác chỉ có thể nấn ná trong một khoảnh khắc mong manh mà thôi… nhưng má và những người khác sẽ tranh thủ thì giờ cho con… Con phải chạy tới cái Khóa Cảng, nó sẽ đem con trở về Hogwarts… con có hiểu không, Harry?"

Harry há hốc thở hổn hển:

"Dạ."

Nó lúc này phải chiến đấu dữ dội để giữ vững cây đũa phép đang tuột dần ra khỏi những ngón tay.

Cái bóng Cedric nói nhỏ với Harry:

“Harry… đem xác anh về nha? Đem xác anh về cho ba má anh…”

Harry nói:

“Em hứa.”

Mặt Harry bây giờ nhăn rúm ró lại vì cố sức giữ vững cây đũa phép.

Giọng của ba nó vang lên:

“Bây giờ làm đi, hãy sẵn sàng chạy, con nhé… Làm đi…”

Harry hét:

“DẠ!”

Đằng nào thì nó cũng không tin là nó có thể giữ nổi cây đũa phép thêm tích tắc nào nữa. Nó nhấc cây đũa phép của nó lên bằng một cái giật mạnh hết sức lực, và sợi ánh sáng vàng đứt đoạn, cái vòm ánh sáng vàng rực biến mất, bài ca phượng hoàng lụi tàn… nhưng những cái bóng sương khói của các nạn nhân của Voldemort vẫn chưa biến mất… Họ đang bao vây Voldemort, che chắn Harry khỏi tầm nhìn của hắn…

Và Harry chạy như chưa bao giờ nó chạy như thế trong đời, tông ngã hai Tử Thần Thực Tử đang bị choáng váng khi nó chạy ngang qua chúng. Nó chạy zigzag sau những tấm bia mộ, cảm thấy những lời nguyền đang bắn đuổi theo sau lưng, nghe tiếng chúng bắn trúng vào các bia mộ… Harry luồn lách giữa những lời nguyền và những tấm bia, lao hết tốc lực đến bên thi thể Cedric, không còn ý thức gì đến cơn đau của cái

chân bị thương nữa. Toàn bộ con người nó giờ chỉ tập trung vào điều mà nó phải làm…

Nó nghe Voldemort quát:

"Điểm huyệt nó!"

Cách thi thể Cedric chừng ba thước, Harry lao ra sau một tượng thiên thần bằng cẩm thạch để né những tia sáng đỏ và thấy một chỏm cánh thiên thần bể tan tác khi bị bùa chú đánh trúng. Nắm chặt cây đũa phép của nó hơn nữa, Harry nhào ra khỏi bức tượng…

"Impedimenta!"

Nó thét lên, chĩa đại cây đũa phép qua vai của những Tử Thần Thực Tử đang đuổi theo. Căn cứ vào tiếng gào uất nghẹn, Harry tin là nó đã chặn được ít nhứt là một Tử Thần Thực Tử, nhưng nó chẳng có thì giờ để dừng lại hay ngoái nhìn; nó phóng nhảy tới cái Cúp và chuồi mình xuống tránh các đòn bùa chú, vừa lúc nghe có nhiều luồng gió rít lên từ các cây đũa phép đằng sau lưng. Harry ngã sấp xuống, những tia sáng xẹt tới tấp trên đầu; nó vẫn cố vươn tay ra nắm lấy cánh tay Cedric…

Giọng Voldemort rít lên the thé:

"Tránh qua một bên! Ta sẽ giết nó! Nó là của ta!"

Bàn tay của Harry đã với gần tới cổ tay của Cedric; giữa tụi nó và Voldemort bây giờ chỉ là một tấm bia mộ mà thôi, mà Cedric thì quá nặng Harry không thể nào khiêng đi được, trong khi cái Cúp lại nằm ngoài tầm tay với của Harry…

Đôi mắt đỏ ké của Voldemort cháy rực lên trong bóng

đêm. Harry thấy miệng hắn cong lên thành một nụ cười… Harry thấy hắn giơ cây đũa phép lên…

Harry gào:

"Accio!"

Cây đũa phép của nó chĩa vào cái Cúp Tam Pháp Thuật. Cái Cúp vèo lên không trung, lao về phía Harry. Nó chụp ngay cái tay cầm của cái Cúp…

Harry nghe tiếng Voldemort gầm lên giận dữ đúng lúc nó cảm thấy một cái giật mạnh thốn trong rún… nghĩa là cái Khóa Cảng đã hoạt động… Chiếc khóa đang đưa Harry bay thiệt nhanh trong cơn lốc đầy gió và màu sắc. Và Cedric bay cùng với nó… Hai đứa đang bay trở về trường.

35

CHÂN DƯỠI

Harry cảm thấy mình té phịch xuống đất, mặt dập vô cỏ, mùi cỏ ngái xông đầy mũi. Nó đã nhắm tịt mắt lại khi cái Khóa Cảng mang nó trên không, và bây giờ mắt nó vẫn còn nhắm tịt. Nó không nhúc nhích. Hình như tất cả hơi thở đã bị tống ra hết khỏi buồng phổi nó rồi. Đầu nó choáng váng tệ đến nỗi nó có cảm giác như thể mặt đất dưới chân đung đưa như boong của một con tàu. Để giữ cho thân mình được ổn định, Harry nắm chặt hơn nữa hai thứ mà nó vẫn còn đang nắm chặt trong tay: cái tay cầm lạnh ngắt của chiếc Cúp Tam Pháp Thuật và cái xác của Cedric Diggory. Harry cảm thấy như thể nó sẽ rơi tọt vào trong cõi đen tối đang tụ quanh óc nó nếu nó lỡ buông một trong hai bàn tay ra. Sự xúc động quá mạnh cùng việc kiệt sức đã khiến nó nằm liệt luôn trên mặt đất, hít hửi mùi cỏ, và chờ đợi… chờ đợi ai đó làm cái gì đó… chờ cái gì đó xảy ra… và suốt thời gian đó, cái thẹo của nó cứ đau buốt hoài trên trán…

Rồi một cơn mưa lũ âm thanh đổ ập xuống chung quanh, khiến Harry ù tai và vô cùng hoang mang; chỗ nào cũng nghe tiếng tiếng nói, tiếng chân bước, tiếng gào thét… Nó vẫn nằm

yên tại chỗ, nhăn mặt lại vì những âm thanh quanh đó, như thể ấy là một cơn ác mộng mà nó chỉ muốn thức dậy mà thoát ra cho rồi…

Chợt có bàn tay chụp mạnh vào người Harry, lật xốc nó lên.

"Harry! *Harry!"*

Nó mở mắt ra.

Nó đang nhìn lên bầu trời đầy sao, và cụ Dumbledore đang quỳ phục bên trên nó. Những cái bóng đen hù của đám đông đang dồn lại chung quanh, đang ép tới, càng lúc càng gần hơn; Harry cảm thấy mặt đất phía dưới đang rung chuyển vì bước chân của đám đông.

Nó đã trở lại bên rìa của Mê lộ. Giờ thì nó có thể nhìn thấy những khán đài nhô cao lên chung quanh, những cái bóng thù lù của vài người đang di chuyển trên đó, và những vì sao phía trên cao hơn nữa.

Harry buông tay cầm cái Cúp ra, nhưng nó vẫn ghị Cedric về phía mình, thậm chí còn chặt hơn. Bàn tay đã buông cái Cúp của nó bây giờ giơ lên nắm cổ tay cụ Dumbledore, hình ảnh cụ Dumbledore cứ chao qua đảo lại mơ hồ không rõ nét. Harry thì thào:

"Hắn trở lại! Thầy ơi, hắn trở lại, Voldemort trở lại."

"Chuyện gì vậy? Chuyện gì đã xảy ra?"

Gương mặt ông Cornelius Fudge xuất hiện bên trên Harry, trông trắng bệch và kinh hoảng hết sức. Ông kêu lên khe khẽ:

“Trời ơi!… Diggory! Cụ Dumbledore ơi… Nó chết rồi!”

Mấy lời đó được lặp đi lặp lại, những bóng hình thù lù dồn ép tới trước, há hốc miệng, nói hổn hển với những người chung quanh… và rồi những người khác hét lên… rú lên… vào đêm tối:

“Anh ấy chết rồi!”

“Anh ấy đã *chết!”*

“Cedric Diggory ấy! *Chết rồi!”*

Harry nghe giọng của ông Fudge:

“Harry, buông nó ra đi, cậu Harry.”

Nó cảm thấy những ngón tay của mình bị cạy ra khỏi cái thi thể cứng ngắc của Cedric, nhưng nó vẫn không chịu buông tay. Rồi gương mặt cụ Dumbledore, vẫn nhòa nhạt mơ hồ, đang cúi xuống gần nó hơn.

“Harry, con không giúp gì được trò ấy nữa đâu. Hết rồi. Buông ra đi.”

Harry lẩm bẩm - dường như giải thích điều này là việc rất quan trọng:

“Ảnh muốn con đem ảnh về… Ảnh muốn con đem ảnh về với ba má ảnh…”

“Được rồi, Harry… Bây giờ con buông tay ra đi…”

Cụ Dumbledore cúi xuống, và với một sức mạnh phi thường, so với một người già như vậy và ốm như vậy, cụ nhấc Harry lên khỏi mặt đất và dựng nó đứng lên. Harry lắc lư thân hình, cái đầu giộng bưng bưng. Cái chân bị thương của nó

không đủ sức chống đỡ trọng lượng thân thể nó nữa. Đám đông chung quanh xô đẩy chen lấn nhau, tranh giành nhau một chỗ gần nó hơn, chồm lên nó một cách bí ẩn.

"Chuyện gì đã xảy ra? Nó bị làm sao vậy? *Diggory chết rồi hả?"*

Ông Fudge nói lớn:

"Trò này cần được đưa đi bệnh thất! Nó bệnh nặng! Nó bị thương!… Cụ Dumbledore, ba má của Diggory… họ đang có mặt ở đây, trên khán đài…"

"Cụ Dumbledore, để tôi chăm sóc Harry, tôi sẽ chăm sóc nó…"

"Không, hãy để tôi…"

"Cụ Dumbledore, ông Amos Diggory đang chạy tới kìa… Ổng sắp tới… Cụ nghĩ xem cụ có nên nói cho ông ấy biết trước khi ổng nhìn thấy không…"

"Harry, con ở lại đây…"

Đám nữ sinh đang gào thét khóc lóc thảm thiết… cảnh trí nhập nhòa chớp nháp một cách kỳ lạ trước mắt Harry…

"Không sao đâu, con trai. Thầy sẽ đưa con về… Đi thôi… về bệnh thất…"

"Cụ Dumbledore bảo con ở lại đây…"

Harry nói một cách khó khăn, cái thẹo trên trán nó phát đau dữ dội khiến nó cảm thấy như muốn nôn thốc ra. Mắt nó hoa lên, mọi thứ lung linh nhòa nhạt hơn bao giờ hết.

"Con cần nằm nghỉ… Đi ngay thôi…"

Người nào đó cao to hơn nó rất nhiều đang nửa lôi kéo nửa dìu đỡ nó đi xuyên qua đám đông đang hoảng sợ. Harry nghe quanh nó, tiếng người thở hổn hển, tiếng gào khóc, và tiếng la hét khi người đàn ông đỡ nó vẹt một lối đi xuyên qua đám người đó, đưa nó trở về tòa lâu đài. Băng qua bãi cỏ, qua cái hồ vẫn còn đậu chiếc tàu của trường Durmstrang, Harry không còn nghe âm thanh gì khác nữa, ngoài tiếng thở nặng nhọc của người đàn ông đang dìu nó bước.

Cuối cùng, khi nhấc nó lên mấy bậc thềm đá, người đàn ông hỏi:

"Chuyện gì đã xảy ra hả, Harry?"

Cộp. Cộp. Cộp. Đó chính là thầy Moody Mắt-Điên.

Khi hai thầy trò đi qua Tiền sảnh, Harry kể:

"Cái Cúp là một cái Khóa Cảng. Nó đem con và anh Cedric đến một nghĩa địa… và Voldemort ở đó… Chúa tể Hắc ám Voldemort…"

Cộp. Cộp. Cộp. Hai người đi lên cầu thang cẩm thạch…

"Chúa tể Hắc ám Voldemort ở đó à? Vậy chuyện gì xảy ra nữa?"

"Giết Cedric… Họ giết Cedric…"

"Rồi sao nữa?"

Cộp. Cộp. Cộp. Hai người đi dọc hành lang…

"Chế ra một thứ thuốc… phục hồi lại thân xác của hắn."

"Chúa tể Hắc ám Voldemort phục hồi lại thân xác rồi à? Ngài đã hồi sinh rồi à?"

“Và bọn Tử Thần Thực Tử đến… và rồi đấu tay đôi…”

“Con đấu tay đôi với Chúa tể Hắc ám à?”

“Trốn thoát… cây đũa phép của con… cái gì ngộ lắm… con thấy ba má con… họ thoát ra từ đầu cây đũa phép của hắn…”

“Vô đây, Harry… Vô đây, ngồi xuống đi… Con sẽ bình phục ngay thôi… Uống cái này vô…”

Harry nghe tiếng mở khóa kèn kẹt và có cảm giác một cái tách được dúi vô tay nó.

“Uống đi con… Con sẽ cảm thấy khá hơn… Được rồi, bây giờ Harry à, thầy cần biết chính xác những chuyện đã xảy ra…”

Thầy Moody giúp Harry nuốt cái chất nước gì đó xuống cổ họng; nó sặc, một vị tiêu cay xè làm cháy họng nó. Văn phòng thầy Moody trở nên rõ ràng sắc nét hơn, và bản thân thầy Moody cũng hiện rõ dần… Thầy có vẻ trắng bệch như vẻ mặt ông Fudge, cả hai mắt thầy nhìn chòng chọc vào mặt Harry.

“Voldemort đã hồi sinh hả, Harry? Con chắc là Voldemort đã trở lại à? Ngài đã làm được điều đó như thế nào?”

Harry nói:

“Hắn uống một thứ thuốc chế bằng những thứ lấy từ mộ cha hắn, lấy của Đuôi Trùn, và của con.”

Đầu óc Harry bây giờ đã cảm thấy rõ ràng hơn, cái thẹo trên trán nó cũng không còn đau đớn dữ dội nữa. Harry có thể nhìn thấy rõ mồn một gương mặt thầy Moody, cho dù văn

phòng hơi tối. Nó cũng có thể nghe cả tiếng gào thét khóc la vang vọng lại từ sân Quidditch xa xa. Thầy Moody nói:

"Chúa tể Hắc Ám lấy cái gì của con?"

Harry giơ cánh tay lên nói:

"Máu."

Tay áo của nó rách toạc ở chỗ Đuôi Trùn đã dùng dao găm xé rách. Thầy Moody để vuột ra một hơi thở dài trong một tiếng rít nhẹ.

"Và bọn Tử Thần Thực Tử? Chúng cũng trở lại?"

Harry đáp:

"Dạ, cả đống…"

Thầy Moody thấp giọng hỏi:

"Ngài đã đối xử với chúng như thế nào? Ngài có tha thứ cho chúng không?"

Nhưng Harry bỗng nhiên nhớ ra. Lẽ ra nó phải nói cho cụ Dumbledore biết, lẽ ra nó phải nói cho cụ biết chuyện đó ngay…

"Có một Tử Thần Thực Tử ở trong trường Hogwarts! Có một Tử Thần Thực Tử ở tại đây… Người đó bỏ tên con vô trong Chiếc Cốc Lửa, chính hắn đã bảo đảm cho con đi tới đích trót lọt…"

Harry toan đứng lên, nhưng thầy Moody ấn nó ngồi trở xuống. Thầy lạnh lùng nói:

"Ta biết Tử Thần Thực Tử đó là ai."

Harry hoang mang:

“Có phải ông Karkaroff không thầy? Ổng ở đâu rồi? Thầy bắt được ổng chưa? Ổng bị nhốt lại chưa?”

Với một tiếng cười lão luyện, thầy Moody nói:

“Karkaroff hả? Lão Karkaroff đã chuồn từ hồi đầu hôm rồi, khi lão cảm thấy Dấu hiệu Hắc ám cháy bỏng trên cánh tay lão. Lão đã phản bội quá nhiều thuộc hạ trung thành của Chúa tể Hắc Ám đến nỗi lão không còn dám mong gặp lại họ… Nhưng ta e là lão sẽ chẳng đi đâu xa được. Chúa tể Hắc Ám có nhiều phương cách để dò tìm ra dấu vết kẻ thù.”

“Ông Karkaroff *đi* rồi hả? Ổng bỏ trốn rồi hả thầy? Nhưng mà vậy thì… không phải chính ổng đã bỏ tên con vào Chiếc Cốc Lửa sao?”

Moody thong thả nói:

“Không. Không phải lão. Chính ta là người đã làm chuyện đó.”

Harry nghe rõ, nhưng mà không tin nổi. Nó nói:

“Không, thầy không làm vậy… thầy không làm chuyện đó…. Thầy không thể nào lại làm chuyện đó…”

“Ta cam đoan với mi là ta làm chuyện đó.”

Con mắt phép của Moody đảo vòng tròn rồi nhìn trừng trừng ra phía cửa, và Harry biết là thầy đang kiểm tra coi có ai ở bên ngoài không. Cùng lúc đó Moody rút cây đũa phép ra, chĩa vào Harry và nói:

“Vậy là ngài đã tha thứ bọn họ? Bọn Tử Thần Thực Tử

nhởn nhơ không hề chịu khổ nạn ấy? Những kẻ đã trốn tránh được nhà ngục Azkaban ấy?"

Harry ngơ ngác:

"Sao? Cái gì?"

Nó đang nhìn cây đũa phép chĩa thẳng vào nó của thầy Moody. Đây chắc là một trò đùa nhảm nhí, chắc là đùa thôi.

Moody lại lạnh lùng nói:

"Ta hỏi mi, liệu ngài có tha thứ cho cả cái bọn cặn bã đã không hề đi tìm kiếm ngài không? Bọn hèn nhát phản bội, thậm chí cũng không hề vì ngài mà chịu vô ngục Azkaban ấy. Cái đồ rác rưởi dơ dáy, vô tài bất trung, có mớ can đảm chỉ đủ để nhảy cỡn lên reo mừng dưới lớp mặt nạ ở trận Quidditch tranh Cúp Thế Giới, nhưng đã lật đật biến hết khi nhìn thấy Dấu hiệu Hắc ám mà ta phóng lên trời đêm hôm đó…"

"Thầy phóng hả?… Thầy đang nói về cái gì vậy…?"

"Ta đã nói với mi, Harry à… Ta đã nói với mi rồi. Nếu có một điều mà ta căm ghét hơn hết thảy, thì đó là bọn Tử Thần Thực Tử đang nhởn nhơ. Bọn chúng đã bỏ rơi chủ nhân của ta khi ngài cần đến họ nhứt. Ta đã mong sao cho ngài trừng phạt bọn chúng. Ta đã mong sao cho ngài hành hạ chúng. Hãy nói đi Harry, nói với ta rằng ngài đã làm cho chúng đau đớn…"

Gương mặt Moody chợt lóe lên một nụ cười điên rồ:

"Hãy nói cho ta nghe rằng ngài đã nói với bọn chúng rằng, một mình ta vẫn trung thành với ngài… sẵn sàng liều mọi thứ để cống hiến cho ngài cái mà ngài muốn có hơn tất cả… là *mi*."

“Thầy không thể làm… Không… không thể là thầy…”

“Ai đã bỏ tên mi vô cái Cốc Lửa, dưới tên của một trường khác? Ta đây. Ai đã dọa nạt xua đuổi mọi thứ mà ta nghĩ là có thể làm tổn thương mi và ngăn trở mi thắng cuộc thi đấu? Ta đây. Ai đã ngầm thúc lão Hagrid dẫn mi đi coi mấy con rồng? Ta đây. Ai giúp mi nhìn ra cách duy nhứt mà mi có thể thắng con rồng? *Ta đây*.”

Con mắt phép của Moody bây giờ đã thôi canh phòng cánh cửa. Con mắt đó đang ngó Harry chằm chằm. Cái miệng méo của Moody càng lệch đi xéo xẹo hơn bao giờ hết.

“Cũng không dễ dàng gì đâu, Harry à, dẫn dụ mi qua hết các bài thi đó mà không gợi dậy sự nghi ngờ thì không phải là chuyện dễ dàng chút nào. Ta đã phải vận dụng đến từng ly từng mánh của bộ óc xảo quyệt mà ta có được, để bàn tay ta không bị lộ ra là có nhúng vô trong thành công của mi. Lão Dumbledore sẽ nghi ngờ nếu mi giải quyết được mọi thứ quá dễ dàng. Phải đợi cho đến khi mi vào trong mê lộ, tương đối thuận lợi ngay từ đầu một cách phù hợp với khuôn phép… lúc đó, ta biết, ta sẽ có cơ hội loại bỏ những đấu thủ khác để dọn đường cho mi. Nhưng ta cũng phải phát mệt với sự ngu si của mi. Cái bài thi thứ hai… là lúc ta sợ nhứt là chúng ta sẽ thất bại. Ta cứ để mắt canh chừng mi riết, Potter à. Ta biết mi đã không tìm ra được manh mối trong cái trứng, thành ra ta phải gợi ý giúp mi…”

Harry nói giọng khàn khàn:

“Không phải thầy. Chính Cedric mới là người gợi ý cho con…”

“Vậy chứ ai bảo Cedric mở cái trứng dưới nước? Ta đây. Ta tin rằng nó sẽ chuyển thông tin đó cho mi. Người thật thà cũng dễ khiến thôi, Potter à. Ta chắc chắn là Cedric muốn đền đáp lại chuyện mi đã tiết lộ cho nó vụ con rồng, và nó đã làm đúng như vậy. Nhưng mà ngay cả khi đó, Potter à, ngay cả lúc đó mi cũng có vẻ như thua tới nơi rồi. Ta cứ canh chừng mãi… bao nhiêu tiếng đồng hồ trong thư viện. Mi không nhận thấy là cuốn sách nào mi cần đều luôn có sẵn trong phòng ngủ của mi sao? Ta đã sắp đặt từ trước, ta đưa nó cho thằng nhóc Neville, mi có nhớ không? *Thực Vật Thủy Sinh Thần Bí Vùng Địa Trung Hải Và Đặc Tính Của Chúng*. Ta đã muốn bảo cho mi hay là tất cả điều mi cần phải biết là về cỏ mang cá. Ta mong mi hỏi mọi người và bất cứ ai có thể giúp được. Neville có thể nói ngay lập tức cho mi biết. Nhưng mi lại không hỏi… Mi không thèm hỏi… Mi có cái tánh kiêu hãnh và độc lập có thể phá hỏng hết kế hoạch của ta.

“Vậy thì ta phải làm sao? Đành phải tọng thông tin vào đầu mi bằng cách khác vô tư hơn. Vào đêm Vũ hội, mi đã kể ta nghe về một con gia tinh tên là Dobby đã tặng cho mi một món quà Giáng sinh. Ta gọi con gia tinh đó đến phòng giáo viên để lãnh một số áo chùng đem đi giặt. Ta bày ra một cuộc trò chuyện lớn tiếng với giáo sư McGonagall về những con tin đã được chọn, và nói không biết Harry có nghĩ tới cách xài cỏ mang cá chưa. Vậy là thằng bạn gia tinh của mi chạy một mạch tới tủ chứa thuốc của giáo sư Snape rồi lật đật chạy đi tìm mi…”

Cây đũa của Moody vẫn còn đang chĩa thẳng vào ngay tim Harry. Tấm Gương Thù trên tường đằng sau vai Moody hiện

ra những bóng lờ mờ như sương khói đang di động.

"Mi đã ở dưới đáy hồ lâu quá, Potter à. Ta tưởng mi đã chết đuối rồi. Nhưng may thay, lão Dumbledore lại coi sự ngu ngốc của mi là lòng cao thượng và cho mi điểm cao về điều đó. Ta lại thở phào. Dĩ nhiên tối hôm nay thì mi trải qua một thời gian dễ chịu hơn nhiều so với cái đáng lẽ mi phải trải qua nếu không có sự giúp sức của ta. Ta canh gác chung quanh mê lộ, để có thể nhìn xuyên qua những hàng giậu bao bọc bên ngoài, để có thể dùng bùa phép phá đi các chướng ngại vật trên đường mi đi. Ta đã làm bất tỉnh Fleur Delacour khi cô bé vượt qua được các thử thách. Ta cũng ếm lời nguyền Độc đoán lên Krum để nó theo lệnh ta ám hại Cedric, chừa đường quang đãng cho mi đi tới cái Cúp."

Harry tròn mắt nhìn Moody. Nó vẫn không thể hiểu làm sao mà câu chuyện này lại là sự thật được… Bạn của cụ Dumbledore, vị Thần Sáng nổi tiếng… người đã từng tóm được vô số bọn Tử Thần Thực Tử… Chẳng có nghĩa lý gì cả… chẳng có chút ý nghĩa nào hết…

Những hình dạng sương khói phản chiếu trong tấm Gương Thù đang sắc nét dần, rồi trở nên rõ rệt. Harry có thể nhìn thấy hình thù của ba người qua vai Moody, đang đi đến càng lúc càng gần hơn. Nhưng Moody không nhìn thấy họ. Con mắt phép của hắn cứ nhìn chòng chọc vào mặt Harry.

Moody thì thầm:

"Chúa tể Hắc Ám không xoay được cách giết mi, Potter à, mà ngài lại muốn *làm thế* biết bao. Hãy thử tưởng tượng xem ngài sẽ ban thưởng cho ta như thế nào khi ngài biết được

những gì ta đã làm cho ngài. Ta trao mi cho ngài - mi, cái mà ngài cần hơn tất cả để tái sinh - và rồi ta sẽ giết mi giùm ngài. Ta sẽ được vinh danh hơn tất cả những Tử Thần Thực Tử khác. Ta sẽ trở thành kẻ tâm phúc nhứt của ngài, được tín nhiệm và yêu quý nhứt của ngài… hơn cả một đứa con trai…"

Con mắt thường của Moody đang lồi ra, trong khi con mắt phép vẫn nhìn Harry chòng chọc. Cánh cửa đã bị chắn lối, và Harry biết là nó không thể nào kịp rút cây đũa phép của nó ra đúng lúc…

Moody bây giờ có vẻ hoàn toàn điên loạn, hắn chồm tới trên đầu Harry, liếc nhìn Harry hết sức đểu cáng:

"Chúa tể Hắc Ám và ta có nhiều điểm giống nhau. Thí dụ, cả hai ta đều có những người cha không ra gì… thực vậy, không ra gì. Cả hai chúng ta đều chịu đựng nỗi nhục là mang cái tên của cha mình. Và cả hai chúng ta đều có được niềm khoái lạc… niềm khoái lạc lớn lao… là giết cha của mình để bảo đảm sự trỗi dậy liên tục của Trật tự Hắc ám!"

Harry không thể nào kềm chế mình nữa, nó hét lên:

"Ông điên rồi! Ông phát điên rồi!"

Giọng Moody cất cao lên như không thể nén được:

"Điên hả? Ta điên hả? Để coi! Để coi ai mới là đồ điên khi Chúa tể Hắc Ám trở lại bên cạnh ta! Ngài đã trở lại, Harry Potter à, mi đã không chiến thắng được ngài… và bây giờ… Ta chiến thắng mi!"

Moody giơ cây đũa phép lên, hắn mở miệng ra; Harry thọc ngay tay vô túi áo…

"Stupefy!"

Một luồng sáng màu đỏ nhá lên chói lòa, cùng với một tiếng nổ và một tiếng dội lớn, cánh cửa văn phòng giáo sư Moody vỡ bung ra…

Moody bị quăng ngược xuống sàn văn phòng. Harry vẫn nhìn trừng trừng vào chỗ vừa mới là gương mặt của Moody, nhưng giờ đây là gương mặt cụ Dumbledore, thầy Snape và giáo sư McGonagall đang nhìn lại nó từ trong tấm Gương Thù.

Nó quay nhìn ra sau thì thấy ba người đó đang đứng ngay ngưỡng cửa, cụ Dumbledore đứng trước hai người kia, tay cầm cây đũa phép giơ thẳng ra.

Lúc đó Harry lần đầu tiên hoàn toàn thấu hiểu tại sao người ta vẫn nói cụ Dumbledore là pháp sư duy nhứt mà Voldemort biết sợ. Vẻ mặt cụ Dumbledore khi cụ ngó xuống cái hình dạng bất động của Moody Mắt-Điên còn khủng khiếp hơn bất cứ điều gì Harry có thể tưởng tượng ra. Không còn nụ cười nhân hậu trên gương mặt cụ Dumbledore nữa, không còn ánh nhấp nháy hóm hỉnh trong đôi mắt sáng đằng sau cặp kiếng nữa. Chỉ còn một cơn giận lạnh lùng hằn trong mỗi nếp nhăn của khuôn mặt cổ kính; cảm giác về sức mạnh tỏa ra từ cụ Dumbledore như thể cụ đang phát tiết ra sức nóng cháy người.

Cụ bước vào văn phòng, đặt chân bên cái thân thể bất động của Moody, đá hắn lăn ngửa ra, để gương mặt hắn lộ rõ. Thầy Snape bước vào sau cụ Dumbledore, nhìn vào tấm Gương Thù, trong đó vẫn còn hiện rõ gương mặt của thầy đang đăm đăm ngó vào gian phòng. Giáo sư McGonagall đi thẳng tới

chỗ Harry. Làn môi mỏng của bà mếu máo như thể bà sắp khóc tới nơi. Bà thì thào:

"Đi thôi con à, Potter. Đi thôi… đi tới bệnh thất…"

Cụ Dumbledore nói ngay:

"Khoan."

"Cụ Dumbledore, nó phải… ngó thử nó mà coi… nó đã chịu đựng quá đủ trong đêm nay…"

Cụ Dumbledore nói giọng sắc gọn:

"Harry phải ở lại đây, Minerva à, bởi vì nó cần phải hiểu. Hiểu biết là bước đầu tiên để đi đến sự chấp nhận. Và chỉ có sự chấp nhận mới có được sự hồi phục. Nó cần phải biết ai đã đưa nó vào con đường khổ ải mà nó đã trải qua đêm nay, và tại sao."

Harry nói trong trạng thái hoàn toàn không tin được:

"Kẻ đó là Moody. Mà làm sao lại có thể là thầy Moody chứ?"

Cụ Dumbledore điềm tĩnh nói:

"Đây không phải là thầy Alastor Moody. Con chưa từng gặp gỡ thầy Alastor Moody. Thầy Moody thực không đời nào đưa con ra khỏi tầm mắt của ta sau những gì đã xảy ra đêm nay. Cho nên ngay cái lúc mà hắn dắt con đi, thầy biết ngay… và thầy đã đi theo."

Cụ Dumbledore cúi xuống cái hình dạng ngay đơ của Moody và cho một bàn tay vào túi áo hắn. Cụ rút ra cái be rượu thuốc và một chùm chìa khóa. Rồi cụ quay lại nói với

thầy Snape và giáo sư McGonagall:

“Anh Severus, làm ơn đem đến cho tôi một liều Chân Dược mạnh nhứt mà anh có, rồi đi xuống nhà bếp đem lên đây một con gia tinh tên là Winky. Còn cô Minerva, cô làm ơn đi xuống nhà của ông Hagrid, ở đó cô sẽ thấy một con chó đen khổng lồ đang ngồi trong mảnh vườn bí rợ. Cô hãy dẫn con chó đến văn phòng tôi, nói với nó là tôi sẽ gặp nó trong chốc lát nữa, rồi cô vui lòng trở lại đây.”

Nếu thầy Snape hay giáo sư McGonagall có cảm thấy những mệnh lệnh này kỳ cục, thì họ cũng giấu đi sự bối rối. Cả hai lập tức quay ra và rời khỏi văn phòng. Cụ Dumbledore đi tới cái rương có bảy ổ khóa, đút cái khóa thứ nhứt vô cái ổ thứ nhứt, và mở nó ra. Bên trong rương chứa một đống sách bùa chú. Cụ Dumbledore đóng cái rương lại, đút cái chìa thứ hai vào ổ khóa thứ hai, và lại mở cái rương ra một lần nữa. Đống sách bùa chú đã biến mất; lần này cái rương chứa một mớ hỗn tạp những Ống kiếng Mách lẻo bị vỡ, một mớ giấy da và viết lông ngỗng, và một cái gì trông giống như tấm Áo khoác Tàng hình óng ánh bạc. Harry nhìn, sững sờ, khi cụ Dumbledore đút lần lượt cái chìa khóa thứ ba, tư, năm, sáu vô những ổ khóa tương ứng, mỗi lần mở cái rương ra lại thấy những nội dung khác nhau bên trong cũng cái rương đó. Cuối cùng khi cụ Dumbledore đút cái chìa thứ bảy vào ổ khóa thứ bảy, mở bật nắp rương ra, thì Harry hét lên một tiếng kinh ngạc sửng sốt.

Khi nhìn vô cái rương thì nó thấy như đang nhìn xuống một căn phòng ngầm dưới đất, bít bùng, và trên cái sàn nhà sâu cỡ ba mét phía dưới có một người đang nằm, rõ ràng là đang ngủ say, vẻ gầy rộc hốc hác như ốm đói, người đó chính

là thầy Moody Mắt-Điên thật. Cái chân gỗ của thầy đã bị tháo đi mất, cái hốc mắt lẽ ra có con mắt phép giờ trống không dưới mí mắt, và từng mảng tóc hoa râm của thầy đã bị nhổ mất tiêu. Harry cứ trợn trừng mắt ngó, sửng sốt như bị sét đánh ngang mày, hết ngó thầy Moody đang ngủ trong cái rương đến cái xác Moody nằm bất tỉnh trên sàn văn phòng.

Cụ Dumbledore trèo vô trong cái rương, đu người và nhảy nhẹ nhàng xuống bên cạnh thầy Moody đang ngủ trên sàn trong rương. Cụ cúi xuống xem xét thầy Moody và nói:

"Bất tỉnh… bị chế ngự bằng lời nguyền Độc Đoán… yếu lắm. Dĩ nhiên là chúng cần duy trì mạng sống của ông ấy. Harry, con hãy liệng cái áo choàng của tên mạo danh xuống đây… ông ấy bị lạnh. Bà Pomfrey phải khám ngay cho ông ấy, nhưng trước mắt thì ông ấy không đến nỗi nguy cấp lắm."

Harry làm đúng như lời cụ Dumbledore bảo. Cụ Dumbledore trùm thầy Moody lại trong tấm áo choàng, ém kỹ chung quanh thầy, rồi trèo ra khỏi cái rương. Sau đó cụ cầm cái be rượu thuốc trên bàn giấy lên, vặn nút be và trút ngược be thuốc. Một chất lỏng đặc sệt chảy ra, bắn tung tóe trên sàn văn phòng.

"Đây là thuốc Đa Dịch, Harry à. Con đã nhìn thấy dạng đơn giản và dạng xuất chúng của nó. Bởi vì thầy Moody quả là chỉ uống nước từ cái be đeo bên hông thầy, nên thầy nổi tiếng về chuyện đó. Tên giả mạo kia dĩ nhiên cũng cần giữ thầy Moody gần kề một bên, để mà hắn có thể tiếp tục bào chế thuốc Đa Dịch. Con nhìn tóc của thầy Moody nè…"

Cụ Dumbledore đưa mắt ngó xuống thầy Moody nằm

trong rương, nói tiếp:

"Kẻ giả mạo đã phải cắt tóc thầy Moody quanh năm, con có thấy tóc mọc lởm chởm không đều không? Nhưng mà thầy nghĩ, trong cơn kích động đêm nay, tên Moody giả mạo có lẽ đã quên uống thuốc đều đặn như đúng lẽ hắn phải uống… từng giờ… mỗi giờ… Chúng ta cứ chờ xem."

Cụ Dumbledore kéo cái ghế ở cạnh cái bàn ra và ngồi xuống, mắt vẫn nhìn chăm chú tên Moody trên sàn nhà. Harry cũng đăm đăm nhìn hắn. Từng phút trôi qua trong yên lặng…

Và rồi, Harry tận mắt nhìn thấy, gương mặt của người đàn ông nằm trên sàn bắt đầu thay đổi. Những vết thẹo biến mất, làn da bắt đầu căng ra mịn láng, cái mũi sứt trở nên nguyên vẹn và bắt đầu phập phồng. Mớ tóc xám hoa râm lởm chởm thu gọn lại trên cái sọ và đổi sang màu rơm. Bỗng nhiên, một tiếng *Cộp* vang lên, cái chân gỗ rớt khỏi người y, và một cái chân bình thường mọc ra thế vô chỗ đó, con mắt phép văng ra khỏi mặt người đàn ông cùng lúc một con mắt bình thường thế vào chỗ đó. Con mắt phép lăn tròn trên sàn nhà và cứ tiếp tục quay tít về mọi hướng.

Harry nhìn thấy gã đàn ông nằm dài trước mặt mình, da tái nhợt, lấm tấm tàn nhang, mái tóc hoe vàng. Harry biết gã này là ai. Nó đã nhìn thấy hắn trong cái chậu Tưởng Ký của cụ Dumbledore, và đã nhìn theo khi hắn bị bọn Giám ngục Azkaban dẫn đi ra khỏi tòa án, lúc đó hắn cố thuyết phục ông Crouch là mình vô tội… Nhưng bây giờ quanh mắt hắn đã hằn những vết nhăn nheo, và trông hắn đã già đi nhiều…

Bên ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân vội vã.

Thầy Snape trở lại với Winky bám theo sát gót. Giáo sư McGonagall cũng vừa trở lại đằng sau họ. Thầy Snape đứng khựng ngay ở ngưỡng cửa, kêu lên:

"Crouch! Barty Crouch!"

Giáo sư McGonagall cũng đứng lặng đi, nhìn xuống gã đàn ông nằm trên sàn:

"Chèn đét quỷ thần ơi!"

Quần áo nhếch nhác, tóc tai rối bời, Winky dòm qua chân của thầy Snape. Miệng nó há hốc và rồi nó thốt ra tiếng kêu the thé điếc óc nhức tai:

"Cậu Barty, cậu Barty ơi, sao cậu lại ở đây?"

Con gia tinh nhào về phía gã đàn ông, ôm lấy ngực hắn, la thét:

"Các người giết cậu chủ! Các người giết cậu chủ! Các người giết con trai của ông chủ rồi!"

Cụ Dumbledore nói:

"Hắn chỉ bị ngất đi thôi, Winky à. Làm ơn tránh qua một bên. Severus, anh có thuốc đó không?"

Thầy Snape đưa cho cụ Dumbledore một chai thủy tinh nhỏ đựng một thứ chất lỏng trong veo. Đó là Chân Dược mà thầy Snape từng dọa cho Harry uống trong lớp. Cụ Dumbledore đứng dậy, cúi xuống gã đàn ông nằm trên sàn, kéo hắn dậy, đặt hắn ngồi dựa vào tường phía dưới tấm Gương Thù. Trong tấm kiếng đó, bóng của cụ Dumbledore, thầy Snape và giáo sư McGonagall vẫn chăm chú nhìn xuống theo

dõi mọi người. Winky vẫn quỳ gối trên sàn, run lẩy bẩy, hai tay bưng lấy mặt. Cụ Dumbledore buộc gã đàn ông há miệng ra, rót vào miệng hắn ba giọt thuốc. Rồi cụ chĩa cây đũa phép vào ngực gã đàn ông, hô lên:

"Ennervate!"

Con trai của ông Crouch mở mắt ra. Gương mặt hắn uể oải, cái nhìn lạc thần. Cụ Dumbledore quỳ gối trước mặt hắn, để cho gương mặt hai người ngang nhau. Cụ điềm đạm hỏi:

"Cậu có nghe tôi nói không?"

Mi mắt của gã đàn ông chớp chớp. Hắn lầm bầm:

"Có."

Cụ Dumbledore nói dịu dàng:

"Tôi muốn cậu kể cho chúng tôi biết cậu đến được đây bằng cách nào. Làm sao cậu trốn thoát được nhà ngục Azkaban?"

Crouch hít một hơi thở sâu, rùng mình, rồi bắt đầu nói bằng một giọng đều đều không cảm xúc:

"Má tôi cứu tôi. Bà biết là bà sắp chết. Bà thuyết phục ba tôi cứu tôi, coi như ơn huệ cuối cùng ông ban cho bà. Ông yêu bà, nhưng lại không bao giờ thương tôi. Ổng đồng ý. Họ đến thăm tôi. Họ đưa cho tôi món thuốc Đa Dịch có chứa tóc của má tôi. Còn má tôi thì uống thuốc Đa Dịch có tóc của tôi. Hai mẹ con tôi đổi hình hài cho nhau."

Winky lắc đầu run rẩy:

"Đừng nói nữa, cậu Barty ơi, xin cậu đừng nói nữa, không

thôi cậu sẽ khiến cho cha cậu gặp rắc rối to.”

Nhưng Crouch đang hít thêm một hơi nữa và tiếp tục bằng cái giọng bèn bẹt như trên:

“Bọn Giám ngục Azkaban đều mù. Chúng chỉ cảm nhận được một người khỏe mạnh và một người sắp chết đi vào nhà ngục Azkaban. Rồi chúng cảm nhận một người khỏe mạnh và một người sắp chết đi ra khỏi nơi đó. Ba tôi đã lại đem tôi ra ngoài, cho tôi giả dạng làm má tôi, để phòng trường hợp có tù nhân nào đó rình ngó chúng tôi qua cửa tù giam họ. Sau đó, má tôi chết trong nhà ngục Azkaban. Bà đã cẩn thận uống thuốc Đa Dịch cho đến khi nhắm mắt xuôi tay. Bà được chôn cất dưới hình hài của tôi và dưới tên họ của tôi. Mọi người đều tin bà chính là tôi.”

Mắt của gã đàn ông lại chớp chớp.

Cụ Dumbledore lặng lẽ hỏi:

“Ba của cậu đã làm gì với cậu khi ông đưa cậu về nhà?”

“Dàn dựng cái chết của má tôi. Một đám tang riêng tư, thầm lặng. Ngôi mộ mang tên má tôi trống rỗng. Một con gia tinh chăm sóc cho tôi bình phục lại. Rồi tôi bị giấu đi. Tôi bị kiểm soát. Ba tôi dùng một số bùa chú để khuất phục tôi. Khi tôi lấy lại được sức mạnh, tôi chỉ nghĩ đến chuyện đi tìm lại Chủ của tôi… chỉ nghĩ đến việc trở về thần phục ngài.”

Cụ Dumbledore hỏi:

“Ba của cậu đã khuất phục cậu như thế nào?”

Crouch nói:

“Bằng lời nguyền Độc đoán. Tôi luôn bị ba tôi kiểm soát. Tôi bị buộc phải mặc áo tàng hình cả ngày lẫn đêm. Tôi luôn luôn có một con gia tinh theo sát bên mình. Nó vừa là kẻ chăm sóc vừa là kẻ canh giữ. Nó thương hại tôi. Nó năn nỉ ba tôi cho tôi thỉnh thoảng được hưởng chút đặc ân; để thưởng cho thái độ ngoan ngoãn của tôi.”

Winky bưng mặt khóc nức nở:

“Cậu Barty ơi, cậu Barty à, cậu không nên nói với họ, chúng ta sẽ bị rắc rối to cho mà coi…”

Cụ Dumbledore vẫn dịu dàng hỏi:

“Có ai phát hiện ra cậu vẫn còn sống không? Ngoài cha của cậu và con gia tinh ra, còn có ai khác biết cậu còn sống không?”

Crouch nói, mi mắt lại chớp chớp:

“Có. Một mụ phù thủy trong sở của ba tôi. Bertha Jorkins. Bà ta đem giấy tờ đến nhà cho ba tôi ký. Ba tôi không có ở nhà. Winky đưa bả vào trong nhà rồi trở vô bếp với tôi. Nhưng Bertha Jorkins nghe lỏm Winky nói chuyện với tôi. Bả bèn vô nhà bếp để điều tra. Bả nghe đủ để đoán ra ai đang ẩn dưới tấm Áo khoác Tàng hình. Ba tôi về nhà. Bả đối chất ba tôi. Ổng bèn dùng một Ngải Lú rất mạnh bỏ bùa cho bả, khiến bả quên hết những gì bả đã phát hiện. Ổng quá tay, bùa mạnh quá. Ổng nói trí nhớ của bả bị tổn thương vĩnh viễn.”

Winky thổn thức:

“Tại sao bả lại xía mũi vô việc riêng của chủ tôi chớ? Tại sao bả không chịu để chúng tôi yên chớ?”

Cụ Dumbledore nói:

“Hãy nói cho tôi biết về trận Quidditch Cúp Thế Giới.”

Crouch vẫn tiếp tục giọng đều đều vô vị:

“Winky năn nỉ ba tôi chuyện đó. Nó bỏ hàng mấy tháng trời thuyết phục ổng. Bao năm rồi tôi không hề được đi ra khỏi nhà. Tôi rất thích Quidditch. Winky năn nỉ: cho cậu ấy đi với. Cậu sẽ khoác áo tàng hình. Cậu ấy có thể xem trận đấu. Cậu có thể được hít thở không khí trong lành một phen. Nó nói nếu là má tôi thể nào bà cũng muốn cho tôi đi. Nó nói với ba tôi là má tôi đã chết để cho tôi được tự do. Bà đâu có chết để tôi suốt đời bị nhốt trong nhà. Cuối cùng ba tôi đồng ý.

“Việc này được vạch kế hoạch rất kỹ. Sáng sớm ngày hôm đó, ba tôi dẫn tôi và Winky lên khán đài danh dự. Winky giả bộ nói là nó giữ chỗ cho ba tôi. Còn tôi thì ngồi đó, nhưng vô hình. Khi mọi người rời khán đài chúng tôi sẽ chuồn ra. Winky có vẻ như đi một mình. Không ai có thể biết được”.

“Nhưng Winky không biết rằng tôi đã ngày càng trở nên mạnh hơn trước. Tôi bắt đầu kháng cự lại lời nguyền Độc Đoán của ba tôi. Có những lúc tôi gần như trở lại là chính tôi. Có những lúc ngắn ngủi tôi dường như vượt ra khỏi sự kiểm soát của ba tôi. Cái lúc xảy ra trên khán đài danh dự chẳng hạn. Như thể tôi bước ra từ một giấc ngủ sâu. Tôi thấy mình ở giữa đám đông, ở giữa trận đấu, và tôi thấy, trước mặt tôi, một cây đũa phép thò ra ngoài túi áo của một thằng bé. Từ lâu rồi, từ trước khi bị tống vô ngục Azkaban, tôi đã không được phép dùng đũa phép. Tôi bèn ăn cắp cây đũa. Winky không biết. Winky rất sợ độ cao. Nó cứ bưng mặt không dám nhìn gì cả.”

Nước mắt tuôn ràn rụa qua những kẽ ngón tay đang bưng mặt, Winky khóc ti tỉ:

“Cậu Barty, cậu hư quá!”

Cụ Dumbledore hỏi tiếp:

“Vậy là cậu lấy cây đũa phép, và cậu đã làm gì với nó?”

Crouch nói:

“Chúng tôi trở về lều. Rồi chúng tôi nghe tiếng chúng nó. Chúng tôi nghe tiếng bọn Tử Thần Thực Tử - những kẻ không hề ngồi trong ngục Azkaban ngày nào. Những kẻ không hề chịu khổ nạn vì Chủ tôi. Chúng đã quay lưng lại ngài. Chúng không bị nô lệ hóa như tôi. Chúng có tự do để đi tìm kiếm Chủ nhân, nhưng chúng không hề làm việc đó. Chúng chỉ đem bọn Muggle ra làm trò tiêu khiển. Âm thanh của bọn chúng đánh thức tôi. Đầu óc tôi trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết trong suốt mười mấy năm qua. Tôi nổi giận. Tôi có cây đũa phép. Tôi muốn tấn công chúng vì tội bất trung với Chủ nhân tôi. Ba tôi đã ra khỏi lều; ổng đi giải cứu mấy tên Muggle. Winky rất sợ khi thấy tôi nổi giận. Nó dùng khả năng ma thuật của nó để trói nó và tôi vào nhau. Nó kéo tôi đi ra khỏi lều, kéo tôi đi vô rừng, tránh xa bọn Tử Thần Thực Tử. Tôi tìm cách kéo nó lại. Tôi muốn trở lại khu cắm trại. Tôi muốn cho bọn Tử Thần Thực Tử này một bài học thế nào là lòng trung thành với Chúa tể Hắc Ám, và trừng phạt chúng vì sự bất trung. Tôi dùng cây đũa phép gọi lên Dấu hiệu Hắc ám trên bầu trời.

“Bọn pháp sư của Bộ Pháp thuật đến. Chúng bắn bùa Choáng khắp nơi. Một trong những cái bùa đó xuyên qua rừng cây đến chỗ tôi và Winky đang đứng và nó hóa giải sự ràng

buộc hai chúng tôi. Cả hai đều bị xỉu hết.

"Khi Winky hồi tỉnh, ba tôi biết là tôi chắc phải ở gần đó. Ông lùng sục trong những lùm cây chỗ mà Winky được phát hiện ra và ông sờ được tôi đang nằm đó. Ổng đợi cho đến khi các thành viên của Bộ Pháp thuật rời khỏi khu rừng rồi ổng lại ếm lên tôi lời nguyền Độc đoán và đem tôi về nhà. Ổng đuổi Winky đi. Nó đã phụ lòng tin của ổng. Nó đã để cho tôi nắm được một cây đũa phép. Nó suýt nữa đã để cho tôi trốn thoát."

Winky bật lên một tiếng khóc thét tuyệt vọng.

"Bấy giờ chỉ còn có mỗi một mình tôi ở nhà với ba. Và rồi… và rồi…"

Cái đầu của Crouch đảo tròn trên cần cổ, nó nhe ra một nụ cười điên dại trên gương mặt:

"Chủ tôi đến tìm tôi. Ngài đến nhà tôi vào một buổi tối, nằm trong đôi tay của một kẻ thuộc hạ tên Đuôi Trùn. Chủ của tôi đã phát hiện ra rằng tôi vẫn còn sống. Ngài đã bắt được mụ Bertha Jorkins ở Anbani. Ngài đã tra tấn mụ ta. Mụ tiết lộ nhiều điều với ngài. Mụ nói với ngài về cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật. Mụ nói với ngài về lão Thần Sáng tên Moody sắp về dạy ở trường Hogwarts. Ngài tra tấn mụ đến nỗi ngài hóa giải luôn Bùa Lú mà ba tôi đã ếm mụ. Mụ bèn nói cho Chúa tể Hắc ám biết là tôi đã trốn thoát nhà ngục Azkaban. Mụ nói với ngài là ba tôi giam lỏng tôi ở trong nhà để ngăn không cho tôi tìm kiếm chủ nhân của tôi. Và như vậy chủ tôi biết tôi vẫn còn là đầy tớ trung thành của ngài - có thể là kẻ trung thành nhứt. Chủ tôi vạch ra một kế hoạch dựa trên những thông tin mà mụ Bertha Jorkins đã cung cấp cho ngài. Ngài cần tôi giúp. Ngài

đến nhà chúng tôi lúc gần nửa đêm. Ba tôi ra mở cửa."

Cái miệng cười toét rộng thêm trên gương mặt Crouch, như thể hắn đang nhớ lại kỷ niệm ngọt ngào nhứt đời hắn. Đôi mắt nâu bự thô lố của Winky sửng sốt trợn lên sau mấy kẽ ngón tay. Nó dường như quá hoảng sợ đến không nói nên lời.

"Chuyện xảy ra rất nhanh. Ba tôi bị chủ tôi ếm lời nguyền Độc đoán. Vậy là ba tôi đã trở thành kẻ bị giam cầm kiểm soát. Chủ của tôi buộc ba tôi đi làm như bình thường, buộc ổng hành động như không hề có trục trặc gì xảy ra hết. Và tôi được thả ra. Tôi thức tỉnh. Tôi lại một lần nữa là tôi. Sống sau bao năm trời không hề được sống."

Cụ Dumbledore hỏi:

"Và Chúa trùm Voldemort đã yêu cầu cậu làm gì?"

"Ngài hỏi liệu tôi có sẵn sàng liều tất cả vì ngài không. Tôi đã sẵn sàng. Được phục vụ ngài, được chứng tỏ lòng trung thành tận tụy của tôi đối với ngài, đó là giấc mơ của tôi, đó là tham vọng lớn nhứt của tôi. Ngài bảo tôi là ngài cần cài đặt một đầy tớ trung thành ở trường Hogwarts. Một kẻ sẽ hướng dẫn Harry Potter vượt qua các thử thách của cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật mà không bị nghi ngờ, một kẻ có thể canh chừng Harry Potter, bảo đảm là nó phải đến được cái Cúp Tam Pháp Thuật. Biến cái Cúp thành cái Khóa Cảng, để đem ngay người đầu tiên chạm tay vào Cúp đến cho Chủ tôi. Nhưng mà trước tiên…"

Đôi mắt xanh của cụ Dumbledore quắc sáng, mặc dù giọng nói của cụ vẫn điềm đạm:

“Mi cần đến Alastor Moody.”

“Đuôi Trùn và tôi làm chuyện đó. Chúng tôi đã chuẩn bị món thuốc Đa Dịch từ trước. Rồi chúng tôi đến nhà lão Moody. Lão ấy kháng cự ra trò. Một cuộc chiến long trời lở đất. Chúng tôi khuất phục lão vừa đúng lúc. Nhét lão vô một ngăn trong cái rương Pháp thuật của chính lão. Nhổ vài sợi tóc của lão cho vô chất thuốc Đa Dịch. Tôi uống thuốc. Tôi trở thành bản sao của lão Moody. Tôi tháo chân giả và mắt phép của lão ra. Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để giáp mặt với Arthur Weasley khi ông ta đến để giải quyết chuyện những người Muggle đã nghe được về cơn náo động. Tôi đã khiến cho mấy cái thùng rác chạy lung tung trong sân. Tôi đã bảo với ông Weasley là tôi nghe có kẻ đột nhập vô sân nhà tôi, những tên đột nhập đã phá phách mấy cái thùng rác. Rồi tôi gói ghém quần áo của Moody cùng mấy thứ dò tìm Hắc ám, bỏ hết vô chung một rương với lão Moody, rồi lên đường đến Hogwarts. Tôi duy trì mạng sống của lão Moody, ém lời nguyền Độc Đoán lên lão, để tôi có thể hỏi han lão; để biết về quá khứ của lão, tìm hiểu thói quen của lão, để cuối cùng có thể lừa cả lão Dumbledore. Tôi cũng cần đến tóc của lão để bào chế món thuốc Đa Dịch. Những nguyên liệu khác thì dễ tìm hơn. Tôi đã ăn cắp da rắn ráo trong nhà hầm. Khi ông thầy Độc Dược bắt gặp tôi trong văn phòng của ổng, tôi nói tôi được lệnh lục soát chỗ đó.”

Cụ Dumbledore hỏi:

“Còn Đuôi Trùn làm gì sau khi cậu tấn công ông Moody?”

“Đuôi Trùn trở về để chăm sóc cho Chủ tôi, trong căn nhà

của ba tôi, và cũng để canh chừng ba tôi.”

Cụ Dumbledore nói:

“Nhưng ba của cậu vẫn trốn thoát.”

“Đúng vậy. Sau một thời gian ông ấy bắt đầu kháng cự lại lời nguyền Độc đoán, như tôi từng kháng lại vậy. Có những lúc ổng biết điều gì đang xảy ra. Chủ tôi quyết định là để cho ba tôi ra khỏi nhà thì không được an toàn lắm. Ngài buộc ông ấy gởi thư đến Bộ thay vì đích thân đi làm. Ngài buộc ổng viết thư nói là ổng bệnh. Nhưng mà Đuôi Trùn chểnh mảng nhiệm vụ của hắn. Hắn canh phòng không đủ cẩn mật. Ba tôi trốn thoát. Chủ nhân tôi đoán là ổng sẽ đi đến Hogwarts. Ba tôi sẽ kể cho lão Dumbledore nghe mọi chuyện để thú tội. Ổng sẽ thú nhận là đã đem lậu tôi ra khỏi ngục Azkaban. Chủ của tôi bèn nhắn cho tôi biết chuyện ba tôi đã trốn. Ngài bảo tôi phải chặn ổng lại bằng mọi giá. Vì thế tôi chờ đợi và cảnh giác. Tôi dùng cái bản đồ mà tôi đã lấy của Harry Potter. Tấm bản đồ đó suýt làm hỏng mọi chuyện.”

Cụ Dumbledore hỏi nhanh:

“Tấm bản đồ à? Tấm bản đồ gì?”

“Tấm bản đồ trường Hogwarts của Potter. Potter đã nhìn thấy tôi trên bản đồ đó. Potter đã nhìn thấy tôi ăn cắp nguyên dược liệu để bào chế thuốc Đa Dịch trong văn phòng của ông Snape vào một buổi tối. Nó tưởng tôi là ba tôi. Tôi có cùng tên họ với ba tôi. Tôi lấy cái bản đồ của Harry tối hôm đó. Tôi nói với nó là ba tôi rất ghét phù thủy Hắc ám. Potter tưởng ba tôi nghi ngờ dò xét ông Snape.

“Suốt một tuần sau, tôi chờ đợi ba tôi đến Hogwarts. Cuối cùng, vào một buổi tối, tấm bản đồ cho thấy ba tôi đang đi vào sân trường. Tôi bèn trùm Áo khoác Tàng hình và đi xuống sân trường đón ổng. Ổng đã đi vòng tới bìa rừng. Thế rồi bỗng xuất hiện Potter và Krum. Tôi chờ đợi. Tôi không thể hại Potter lúc đó, vì chủ của tôi cần đến nó. Potter chạy đi kiếm cụ Dumbledore. Tôi làm cho Krum bất tỉnh. Tôi giết ba tôi.”

“*Khkhkhkhôôôôôngngng!*”

Winky rú lên.

“Cậu Barty ơi, cậu Barty à, cậu đang nói cái gì vậy?”

Cụ Dumbledore nói, vẫn bằng giọng nhỏ nhẹ:

“Mi đã giết cha mình? Mi làm gì với xác của ông ấy?”

“Đem ổng vô trong rừng. Phủ kín ổng lại bằng tấm Áo khoác Tàng hình. Tôi có tấm bản đồ. Tôi thấy Potter chạy vào tòa lâu đài. Nó gặp lão Snape. Rồi lão Dumbledore xuất hiện. Tôi nhìn Harry dắt lão Dumbledore ra khỏi tòa lâu đài. Tôi đi ra khỏi khu rừng, rồi vòng lại đằng sau họ, và đến gặp họ. Tôi nói với lão Dumbledore là lão Snape đã nói cho tôi biết chỗ để tôi còn tới.

“Lão Dumbledore bảo tôi đi tìm ba tôi. Tôi đi trở lại chỗ để xác ba tôi. Tôi xem bản đồ. Khi mọi người ra khỏi rừng rồi, tôi biến dạng thi thể của ba tôi. Ổng trở thành một khúc xương… tôi chôn khúc xương đó… mặc tấm Áo khoác Tàng hình mà đào đất chôn, trong khu đất mới đào xới phía trước căn chòi của lão Hagrid.”

Giờ đây là một sự yên lặng tuyệt đối, ngoại trừ tiếng khóc

thút thít của Winky. Rồi cụ Dumbledore nói:

"Và đêm nay…"

Barty Crouch thì thào:

"Tôi đề nghị được mang cái Cúp Tam Pháp Thuật vô trong mê lộ trước bữa ăn tối. Biến nó thành một cái Khóa Cảng. Kế hoạch của Chủ tôi có hiệu quả. Ngài đã trở lại hùng mạnh và tôi sẽ được ngài vinh danh còn hơn tất cả những gì các pháp sư từng mơ tưởng."

Nụ cười điên dại làm rạng rỡ khuôn mặt của Crouch một lần nữa, và đầu hắn gục xuống vai trong khi Winky gào khóc bên cạnh hắn.

36

NGÃ BA ĐƯỜNG

Cụ Dumbledore đứng lên. Cụ nhìn đăm đăm xuống Barty Crouch một hồi, trên mặt lộ vẻ ghê tởm. Rồi cụ giơ cao cây đũa phép một lần nữa và từ đầu đũa bay ra những sợi dây thừng, tự động trói quanh người Barty Crouch lại, và siết chặt hắn. Cụ quay lại giáo sư McGonagall.

"Minerva, phiền bà ở đây canh giữ hắn để tôi đưa Harry lên lầu được không?"

Giáo sư McGonagall đáp:

"Tất nhiên là được rồi."

Trông bà có vẻ muốn ói, như là vừa trông thấy ai đó bị bệnh vậy. Tuy nhiên, khi rút cây đũa phép ra và chĩa vào Barty Crouch thì bà không run tay chút nào hết.

"Severus" - cụ Dumbledore quay sang thầy Snape - "anh làm ơn gọi bà Pomfrey xuống đây; chúng ta cần đưa anh Alastor Moody vô bệnh xá. Rồi anh ra sân, tìm ông Cornelius Fudge, và đưa ông ta tới đây. Chắc chắn là ông ta muốn tự mình xét hỏi tên Crouch này. Và nói với ổng là tôi sẽ ở trong

bệnh xá chừng nửa tiếng đồng hồ nếu như ổng cần gặp tôi.”

Thầy Snape im lặng gật đầu và lẹ làng đi ra.

Cụ Dumbledore dịu dàng hỏi.

“Harry, con sao rồi?”

Harry ngồi dậy và lại thấy choáng váng; nó đã quên mất cái chân bị thương của mình trong suốt thời gian lắng nghe Crouch nói, và bây giờ cái chân lại phát đau quá xá cỡ. Nó cũng nhận ra là nó đang run lẩy bẩy. Cụ Dumbledore đỡ lấy cánh tay nó và dìu nó đi ra hành lang tối om.

“Thầy muốn đưa con lên văn phòng thầy trước, Harry à!”

Cụ nói nhỏ khi cả hai vừa quẹo qua một hành lang khác.

“Chú Sirius của con đang đợi ở đó.”

Harry gật đầu. Nó cảm thấy người nó như lâng lâng và tê dại đi, nhưng nó chẳng hề lo lắng mà thậm chí còn thấy mừng nữa. Nó không muốn phải nghĩ tới bất cứ thứ gì đã xảy ra từ khi nó rờ vô cái Cúp Tam Pháp Thuật. Nó không muốn suy nghĩ gì về những chuyện đã qua, hãy còn sống động và rõ ràng như những tấm hình chụp, không ngừng lóe lên trong đầu nó. Thầy Moody Mắt-Điên, nằm trong rương. Đuôi Trùn, nằm vật ra trên mặt đất, ôm cánh tay cụt. Voldemort, hiện lên từ cái vạc, trong làn hơi nước. Cedric… chết… Cedric nhờ đưa xác của anh về cho ba mẹ…

“Thưa thầy,” Harry lúng búng, “Ông bà Diggory đang ở đâu ạ?”

“Họ đang ở bên giáo sư Sprout.”

Cụ Dumbledore nói. Giọng của cụ, hết sức bình thản trong suốt thời gian thẩm vấn Barty Crouch, giờ đây thoáng một chút nghẹn ngào.

"Bà ấy là giáo viên chủ nhiệm Nhà của Cedric, và bà biết trò ấy rõ nhất."

Họ đã đi tới cái máng xối bằng đá. Cụ Dumbledore đọc mật khẩu, cái máng tránh sang bên, và cụ cùng Harry bước lên cái cầu thang xoắn ốc để tới cánh cửa bằng gỗ sồi. Cụ Dumbledore đẩy cửa vô. Chú Sirius đang đứng đó. Mặt của chú trắng bệch và hốc hác như hồi chú mới vừa vượt ngục Azkaban. Chú bước nhanh tới bên Harry.

"Harry, con không sao hả? Chú nghe nói… chú nghe như là… đã xảy ra chuyện gì vậy, Harry?"

Hai bàn tay chú run lên khi đỡ Harry ngồi xuống cái ghế phía trước bàn giấy. Chú giục hỏi:

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Cụ Dumbledore bắt đầu kể cho chú Sirius nghe tất cả những gì mà Barty Crouch đã nói. Harry chỉ nghe lơ mơ. Nó mệt quá, từng đốt xương trong người nó đang đau nhức, nó chỉ muốn ngồi đây, đừng ai hỏi han gì hết, hàng tiếng đồng hồ, cho tới khi nó ngủ thiếp đi, và không phải nghĩ ngợi hay lo lắng gì nữa.

Có một tiếng vỗ cánh nhẹ. Con phượng hoàng Fawkes rời khỏi cành cây của mình, bay ngang qua phòng, đến đậu trên đầu gối Harry.

"Chào Fawkes!"

Harry nói nhỏ. Nó vuốt ve bộ lông đẹp màu đỏ thắm óng ánh vàng của con phượng hoàng. Con Fawkes chớp mắt thanh thản ngước nhìn nó. Có cái gì đó thật dễ chịu tỏa ra từ con phượng hoàng ấm áp này.

Thầy Dumbledore ngừng nói. Thầy ngồi xuống sau bàn giấy, đối diện với Harry. Thầy nhìn nó, còn nó thì lại tránh ánh mắt của thầy. Thầy sắp hỏi han nó đây. Thầy sắp làm cho nó nhớ lại mọi thứ. Thầy Dumbledore nói:

"Harry, thầy cần biết chuyện gì đã xảy ra khi con cầm cái Khóa Cảng ở trong mê lộ."

"Chúng ta có thể để tới sáng được không, thưa thầy?"

Chú Sirius nói, giọng khàn khàn. Chú để tay lên vai Harry.

"Để cho nó được ngủ. Để nó được nghỉ ngơi."

Lòng Harry tràn đầy biết ơn chú Sirius, nhưng cụ Dumbledore thì không để ý gì tới điều chú nói. Cụ nghiêng người về phía Harry. Hết sức miễn cưỡng, Harry ngẩng đầu lên và nhìn vào đôi mắt xanh của cụ.

Cụ Dumbledore dịu dàng nói:

"Nếu thầy nghĩ rằng thầy có thể giúp đỡ con, bằng cách đưa con vào một giấc ngủ tuyệt vời và cho phép con để tới ngày mai mới phải suy nghĩ về tất cả những gì đã xảy ra tối nay, thì thầy đã làm vậy. Nhưng thầy còn biết rằng, gây tê có thể làm giảm đau được một lúc, nhưng sau đó sẽ càng đau đớn hơn. Con đã từng tỏ ra can đảm, hơn cả sự mong đợi của thầy. Thầy yêu cầu con một lần nữa chứng tỏ sự can đảm của mình. Thầy yêu cầu con kể lại cho mọi người nghe chuyện gì đã xảy

ra.”

Con chim phượng hoàng hót lên một khúc nhạc ngân nga, du dương. Khúc nhạc ngân lên trong không trung, và Harry cảm thấy như có một giọt nước gì nong nóng trôi từ cổ xuống bao tử, làm người nó nóng lên, làm nó thấy khỏe khoắn lên.

Nó hít mạnh vào và bắt đầu kể lại. Khi nó nói, tất cả những gì mà nó đã thấy trong đêm dường như hiện lên trước mắt nó, nó đã thấy Voldemort hồi sinh từ mặt nước thuốc phát sáng; nó đã thấy bọn Tử Thần Thực Tử độn thổ hiện lên giữa những nấm mồ xung quanh; nó đã thấy xác của Cedric, nằm trên mặt đất bên cạnh cái Cúp.

Bàn tay của chú Sirius vẫn nắm chặt vai của Harry. Một vài lần, chú định nói gì đó, nhưng thầy Dumbledore đưa tay ngăn lại. Harry rất mừng khi thầy làm vậy, vì nó thấy bây giờ tiếp tục nói thì dễ hơn lúc mới bắt đầu. Nói ra được thật là nhẹ nhõm; nó cảm thấy hình như có chất độc nào đó trong người đang được rút ra. Nó càng quyết tâm phải nói tiếp, nó còn nghĩ rằng khi nói xong hẳn nó sẽ thấy dễ chịu hơn.

Thế nhưng, lúc Harry kể tới đoạn Đuôi Trùn đâm con dao găm vô cánh tay nó, thì chú Sirius bật ra một tiếng kêu giận dữ còn cụ Dumbledore đứng phắt lên khiến Harry giật mình. Cụ Dumbledore đi vòng quanh cái bàn và bảo nó duỗi tay ra. Harry chỉ cho hai người coi chỗ cái tay áo bị rách và vết thương bên dưới.

Harry nói với cụ Dumbledore:

“Hắn nói là xài máu của con sẽ làm hắn mạnh hơn máu của bất cứ người nào. Hắn nói là hắn cũng sẽ có được sự bảo

vệ - mà má con đã để lại trong con. Và hắn nói đúng - hắn đã chạm được vô người con mà không hề hấn gì hết, hắn đã rờ mặt con."

Harry cảm thấy như thoáng qua trong mắt thầy Dumbledore có cái gì đó giống như là vui mừng, hân hoan. Nhưng ngay sau đó, nó chắc là mình chỉ tưởng tượng mà thôi, bởi vì khi quay lại cái ghế phía sau bàn giấy, thì trông thầy lại già và mệt mỏi như hồi nào tới giờ. Thầy vừa nói, vừa ngồi xuống trở lại.

"Khá lắm, Voldemort đã vượt qua được trở ngại đặc biệt này. Harry, tiếp tục đi con."

Harry tiếp tục; nó kể tỉ mỉ Voldemort trồi lên từ cái vạc ra sao, thuật lại tất cả những gì nó có thể nhớ được từ lời của Voldemort nói với bọn Tử Thần Thực Tử. Rồi nó kể Voldemort đã cởi trói nó, trả lại nó cây đũa phép, và chuẩn bị đấu tay đôi như thế nào.

Nhưng khi kể tới đoạn có một tia sáng vàng đã nối cây đũa phép của nó và của Voldemort dính lại với nhau, thì cổ họng của nó nghẹn lại. Nó ráng để kể tiếp, nhưng trong đầu nó tràn ngập những bóng ma trồi ra từ cây đũa phép của Voldemort. Nó như thấy Cedric hiện ra, rồi một ông già, Bertha Jorkins… ba nó… má nó…

"Hai cây đũa phép dính lại với nhau?" Chú Sirius hỏi, phá tan sự im lặng. Chú nhìn Harry rồi lại nhìn cụ Dumbledore. "Tại sao vậy?"

Harry ngó lên cụ Dumbledore, trông cụ có vẻ thích thú.

Cụ lẩm bẩm:

"Priori Incantatem."*

Cụ đăm đăm nhìn vào mắt Harry, cứ như là giữa cụ và nó có một sợi dây đồng cảm vô hình nào đó.

Chú Sirius kêu lên thảng thốt:

"Hiệu quả Bùa Chú Đảo Nghịch hả?"

"Chính xác," Cụ Dumbledore đáp. "Hai cây đũa phép của Harry và Voldemort có cùng một nguồn gốc. Mỗi cây có một cái lông đuôi của cùng một con phượng hoàng."

Cụ chỉ vào con chim màu lửa đang đậu yên lành trên đầu gối Harry, nói thêm:

"Mà thực ra, là chính con phượng hoàng này."

Harry sửng sốt hỏi:

"Cây đũa phép của con làm từ cái lông của con Fawkes?"

Cụ Dumbledore nói:

"Phải, ngay lúc con ra khỏi cửa hiệu của ông ấy bốn năm về trước, ông Ollivander đã viết thư báo cho thầy biết là con đã mua cây đũa phép thứ hai."

Chú Sirius hỏi:

"Vậy chuyện gì sẽ xảy ra khi hai cây đũa phép anh em gặp nhau?"

Cụ Dumbledore nói:

"Chúng sẽ không chịu nghe theo lệnh để chống lại nhau. Nhưng, nếu chủ của hai cây đũa phép buộc chúng đánh

nhau… thì đôi khi cũng có hiệu lực. Một trong hai cây đũa phép sẽ bắt cây kia phun ra tất cả những lời nguyền mà nó đã thực hiện - theo chiều ngược lại. Đầu tiên là lời nguyền mới nhất… rồi lần lượt tới những câu tiếp theo sau…"

Thầy nhìn Harry như dò hỏi, và Harry gật đầu.

"Và có nghĩa là", thầy nói chậm rãi, mắt vẫn nhìn Harry, "một hình thức nào đó của Cedric đã được tái hiện."

Harry lại gật đầu.

Chú Sirius kêu lên:

"Diggory sống lại?"

Cụ Dumbledore nói chắc nịch:

"Không có câu thần chú nào có thể làm người chết sống lại, tất cả những việc đã xảy ra là một thứ tiếng vang dội ngược. Một cái bóng của Cedric khi còn sống có lẽ đã thoát ra từ đầu đũa, thầy nói có đúng không Harry?"

Harry nói, giọng nó bỗng nhiên lại run rẩy:

"Ảnh nói chuyện với con… Anh Cedric, dù là bóng ma hay cái gì đi nữa, ảnh đã nói chuyện được với con."

Cụ Dumbledore nói:

"Đó là một hồi vọng của hình dạng và tính cách Cedric không bị mất đi. Thầy đoán là có những hình dạng khác cũng xuất hiện… những nạn nhân trước đó của Voldemort…"

Cổ họng khô đắng, Harry nói:

"Một ông già, bà Bertha Jorkins, và…"

Cụ Dumbledore ân cần hỏi:

“Ba má của con, phải không?”

Harry nói:

“Dạ, phải.”

Chú Sirius ôm chặt vai Harry đến nỗi nó cảm thấy đau. Cụ Dumbledore gật đầu:

“Những vụ sát nhân cuối cùng mà cây đũa phép đã thực hiện. Theo thứ tự đảo ngược. Dĩ nhiên sẽ còn nhiều oan hồn xuất hiện nữa, nếu con duy trì sự kết nối của hai cây đũa phép. Tốt lắm, Harry, những hồi vọng đó, những oan hồn đó… họ làm gì?”

Harry miêu tả cách thức những bóng ma đó hiện ra từ đầu đũa và gào thét quanh rìa cái vòm lưới vàng, Voldemort đã tỏ ra sợ hãi những bóng ma đó như thế nào, cách thức cái bóng ma của ba nó đã dạy bảo nó phải làm gì, và cái bóng ma của Cedric thốt lên nguyện vọng cuối cùng.

Tới đây, Harry không thể nói tiếp được nữa. Nó quay lại nhìn chú Sirius và thấy chú vùi mặt vào cả hai bàn tay.

Harry đột nhiên nhận ra là con phượng hoàng Fawkes đã rời khỏi đầu gối của nó. Con phượng hoàng đã chấp chới bay xuống sàn nhà. Nó đang tựa cái đầu xinh đẹp của nó lên vết thương của Harry, và những giọt nước mắt như hạt trai của con phượng hoàng rơi xuống vết thương do con nhền nhện khổng lồ gây ra trên chân Harry, vết thương biến mất. Da dường như liền lại ngay tức khắc. Chân của Harry bỗng chốc lành lặn như thường.

Khi con phượng hoàng cất cánh bay lên không trung và đậu trên một chạc cây vàng gần cửa, cụ Dumbledore nói:

“Thầy nói lại một lần nữa: con đã chứng tỏ lòng can đảm hơn mọi thứ mà thầy đã trông mong ở con trong đêm nay, Harry à. Con đã chứng tỏ được sự dũng cảm tương tự như những người đã chiến đấu với Voldemort đến chết khi hắn đang ở trên đỉnh cao quyền lực của hắn. Con đã gánh nặng trách nhiệm của một pháp sư trưởng thành trên vai và đã chứng tỏ con ngang vai bằng sức… và giờ đây con đã cho thầy quyền kỳ vọng nơi con. Con sẽ đi với thầy đến bệnh thất. Thầy không muốn cho con về phòng ngủ đêm nay. Một liều Miên Dược, một chút bình an… Sirius, anh có muốn ở lại với cháu không?”

Chú Sirius gật đầu và đứng dậy. Chú biến hình thành một con chó đen bự chảng và đi cùng Harry với cụ Dumbledore ra khỏi văn phòng cụ, họ cùng nhau đi nhanh xuống cầu thang đến bệnh thất.

Khi cụ Dumbledore đẩy cánh cửa bệnh thất ra, Harry nhìn thấy bà Weasley, Bill, Ron và Hermione đang tụ tập quanh một bà Pomfrey hết sức bối rối. Có vẻ như mọi người đang đòi được biết Harry ở đâu và chuyện gì đang xảy ra cho nó. Harry bước vào với cụ Dumbledore và con chó đen, tất cả những người kia đều nhào tới vây quanh nó, bà Weasley thốt lên một tiếng thét nghẹn ngào:

“Cháu Harry! Ôi, cháu Harry!”

Bà Weasley hấp tấp chạy về phía Harry, nhưng cụ Dumbledore đã đứng chắn trước mặt Harry. Cụ giơ ra một bàn

tay tỏ dấu can ngăn, nói:

“Bà Molly à, hãy nghe tôi nói một chút. Đêm nay Harry đã trải qua một thử thách khủng khiếp. Cháu vừa kể lại cho tôi nghe. Cái mà cháu nó cần bây giờ là một giấc ngủ, sự bình an và yên tĩnh.”

Cụ nhìn quanh Ron, Hermione và cả Bill nữa, nói thêm:

“Nếu như tất cả các con muốn ở lại với Harry, thì các con có thể ở lại. Nhưng thầy không muốn các con chất vấn Harry nhiều quá, hãy đợi cho đến khi nó sẵn sàng trả lời, mà thầy chắc không phải nội trong đêm nay đâu.”

Bà Weasley gật đầu. Bà đã tái nhợt không còn thần sắc nữa. Bà quay lại suỵt Ron, Hermione và Bill, như thể tụi nó đang ồn ào, bà nói khẽ:

“Các con nghe chưa? Harry cần yên tĩnh!”

Bà Pomfrey trừng mắt nhìn con chó đen bự chảng, giả thân của chú Sirius, bà hỏi:

“Thưa ông Hiệu trưởng, cho phép tôi hỏi…”

Cụ Dumbledore nói một cách giản dị:

“Con chó này sẽ ở lại đây với Harry một lát. Tôi bảo đảm với bà, con chó này đã được huấn luyện hoàn toàn thuần thục. Harry à, thầy sẽ đợi khi con lên giường nghỉ.”

Harry cảm thấy biết ơn khôn tả đối với cụ Dumbledore là cụ đã yêu cầu những người khác đừng hỏi han gì nó. Không phải là nó không muốn những người khác ở đó, nhưng nghĩ tới chuyện phải giải thích lại tất cả mọi việc, làm sống lại mọi

chuyện một lần nữa, là nó không thể chịu đựng nổi.

Cụ Dumbledore nói:

"Thầy sẽ quay lại thăm con ngay, Harry à, khi thầy gặp ông Fudge xong. Thầy muốn con ở lại đây cả ngày mai, cho đến khi thầy đã nói chuyện với cả trường."

Cụ Dumbledore rời khỏi bệnh thất.

Khi bà Pomfrey dẫn Harry lên một cái giường gần đó, nó bắt gặp thầy Moody thiệt đang nằm bất động trên một cái giường ở cuối căn phòng. Cái chân gỗ của thầy và con mắt phép được đặt nằm trên cái bàn bên cạnh giường. Harry hỏi:

"Thầy có sao không cô?"

Bà Pomfrey đưa cho Harry bộ đồ ngủ và đỡ nó lên giường. Bà nói:

"Ông ấy sẽ sớm bình phục lại thôi."

Harry cởi áo chùng ra, mặc đồ ngủ vào, và chui vô giường nằm. Ron, Hermione, Bill, bà Weasley, và con chó đen đều kéo đến bên tấm bình phong và tự kiếm chỗ ngồi xuống trên những cái ghế đặt cả hai bên giường của Harry. Ron và Hermione đều đang nhìn nó với vẻ gần như cẩn trọng, như thể sợ nó vậy. Nó bèn nói:

"Mình không sao hết. Chỉ mệt mà thôi."

Mắt bà Weasley nhòa lệ khi bà kéo lại khăn trải giường một cách không cần thiết.

Bà Pomfrey, hồi nãy vừa lao ra khỏi phòng bệnh về văn phòng của bà, giờ đã trở lại với một cái chai nhỏ đựng một thứ

thuốc màu tím, và bà cầm theo một cái ly. Bà nói:

"Con cần uống hết ly này, Harry à. Đây là thuốc ngủ không chiêm bao."

Harry cầm cái ly và uống vài ngụm. Nó cảm thấy buồn ngủ ngay. Mọi thứ xung quanh nó dường như lung linh mơ hồ; những bóng đèn tròn trong bệnh thất dường như nhấp nháy với nó một cách thân tình qua lớp màn buông quanh giường; thân thể nó dường như đang chìm càng lúc càng sâu hơn vào sự ấm áp của tấm nệm lông. Trước khi nó uống hết liều thuốc ngủ, trước khi nó kịp nói một lời nào, thì sự mệt mỏi kiệt sức đã đưa nó vào sâu trong giấc ngủ.

Khi Harry thức dậy, cảm thấy rất ấm áp, và còn rất buồn ngủ, cho nên nó không mở mắt ra, mà chỉ mong tiếp tục nhắm tịt mắt mà ngủ tiếp. Căn phòng bệnh được chiếu sáng mờ mờ; nó chắc vẫn còn là ban đêm, và nó có cảm tưởng là nó vừa chợp mắt không lâu lắm.

Rồi nó nghe tiếng người thì thầm chung quanh nó.

"Họ mà không chịu nín bớt thì họ làm Harry thức dậy cho coi."

"Họ hò hét chuyện gì vậy? Chẳng lẽ còn chuyện gì xảy ra nữa sao chớ?"

Harry lờ đờ hé mắt ra. Ai đó đã gỡ cặp mắt kiếng của nó ra. Nó chỉ nhìn thấy đường nét lờ mờ của bà Weasley và anh Bill bên cạnh. Bà Weasley đã đứng lên. Bà thì thào:

"Nghe như giọng ông Fudge. Giọng kia của bà McGonagall, đúng không? Nhưng mà họ đang cãi nhau về

chuyện gì vậy?”

Bây giờ Harry cũng đã có thể nghe thấy tiếng cãi vã. Người ta la hét và chạy về phía bệnh thất. Ông Cornelius Fudge la lớn:

“Thật đáng tiếc, bà Minerva à, nhưng cũng vậy thôi…”

Giáo sư McGonagall gào lên:

“Lẽ ra ông không bao giờ nên đưa cái thứ đó vô tòa lâu đài! Khi cụ Dumbledore biết được…”

Harry nghe cánh cửa bệnh thất bị mở tung ra. Những người đứng chung quanh giường Harry đều trừng mắt nhìn ra cửa, anh Bill kéo vội tấm màn quanh giường Harry lại, và thừa lúc không ai chú ý đến nó, Harry ngồi dậy kiếm cặp mắt kiếng đeo vô.

Ông Fudge sải bước chân đi thẳng vô trong bệnh thất. Giáo sư McGonagall và thầy Snape đi theo ông sát gót.

Ông Fudge hỏi bà Weasley:

“Cụ Dumbledore đâu?”

Bà Weasley nổi giận:

“Cụ không có ở đây. Đây là bệnh thất, thưa ông bộ trưởng, chẳng lẽ ông không thấy là…”

Nhưng cửa lại mở ra, và cụ Dumbledore đi nhanh vô phòng bệnh.

Cụ nhìn hết ông Fudge đến bà McGonagall, đanh giọng hỏi:

“Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao các người quấy rầy những

người này ở đây? Bà Minerva, bà làm tôi ngạc nhiên đấy… tôi đã yêu cầu bà canh chừng Barty Crouch…”

Giáo sư McGonagall rít lên the thé:

“Thưa cụ Dumbledore, chẳng cần phải canh gác hắn làm gì nữa. Ông bộ trưởng đây đã giải quyết xong rồi.”

Harry chưa bao giờ thấy giáo sư McGonagall mất bình tĩnh đến như vậy. Trên má của bà nổi lên những bớt đỏ giận dữ, và hai bàn tay của bà thì nắm lại thành nắm đấm; và bà đang run lẩy bẩy vì tức giận.

Thầy Snape bằng giọng nhỏ nhẹ giải thích:

“Khi chúng tôi báo cho ông Fudge biết là chúng ta đã bắt được gã Tử Thần Thực Tử gây ra những vụ việc hồi tối nay, ông ấy dường như cảm thấy an ninh cá nhân của ổng có vấn đề. Ổng khăng khăng triệu tập một Giám ngục Azkaban đến đi cùng ông tới tòa lâu đài. Ông đã đem tên giám ngục đến văn phòng nơi Barty Crouch bị canh giữ…”

Giáo sư McGonagall trào ra:

“Tôi đã nói với ông là cụ Dumbledore sẽ không đồng ý chuyện này. Tôi đã bảo ông là cụ sẽ không bao giờ cho phép Giám ngục Azkaban đặt chân vô bên trong tòa lâu đài, nhưng…”

Ông Fudge gầm lên, trông ổng còn giận hơn nữa, Harry chưa bao giờ thấy ổng giận như vậy:

“Thưa bà kính mến, với tư cách là Bộ trưởng Bộ Pháp thuật, tôi có quyền quyết định là liệu tôi có muốn đem theo người bảo vệ hay không khi tôi đi thẩm vấn một phạm nhân có

thể rất nguy hiểm…”

Nhưng giọng giáo sư McGonagall át cả giọng ông Fudge. Bà gào lên, chỉ vào mặt ông Fudge, toàn thân run lẩy bẩy:

“Ngay cái lúc… cái lúc cái tên đó bước vô phòng, hắn cúi ngay xuống Crouch và… và…”

Harry cảm thấy lạnh buốt ruột gan khi giáo sư McGonagall đang tìm cách lựa từ để miêu tả việc gì đã xảy ra. Nó không cần cô McGonagall nói hết câu mới hiểu. Nó biết điều mà bọn Giám ngục Azkaban ắt đã làm. Chúng đặt cái hôn chết chóc của chúng lên Barty Crouch. Chúng đã hút linh hồn hắn qua miệng hắn. Giờ đây Crouch còn tệ hơn là chết nữa.

Ông Fudge hăm dọa ầm ĩ:

“Nói cho cùng thì hắn không phải là một mất mát đáng tiếc. Có lẽ hắn phải chịu trách nhiệm về rất nhiều cái chết!”

“Nhưng giờ đây hắn không thể nào làm chứng, ông Cornelius à.”

Cụ Dumbledore nói. Cụ trừng mắt nhìn ông Fudge như thể mới lần đầu tiên nhìn thấy rõ ràng con người ông ta. Cụ nói tiếp:

“Hắn không còn có thể đưa ra bằng chứng vì sao hắn lại giết những người đó.”

Ông Fudge la lối ào ào:

“Tại sao hắn giết những người đó ư? Chà, chuyện đó có gì là bí mật hả? Hắn là một tên điên loạn cuồng tín! Căn cứ vào những gì mà bà McGonagall và ông Snape đã nói với tôi, thì

dường như hắn tưởng là hắn đang làm tất cả những việc đó theo lệnh của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.”*

Cụ Dumbledore nói:

“Chính Voldemort đã ra lệnh cho hắn đó, ông Fudge à. Cái chết của những người đó chỉ là kết quả phụ của một kế hoạch lớn tái phục hồi quyền lực của Voldemort. Kế hoạch đã thành công. Voldemort đã phục hồi được thân xác hắn.”

Trông vẻ mặt ông Fudge như thể có ai vừa tống vào mặt ông một trái cân nặng ịch. Sửng sốt và chớp chớp mắt, ông nhìn lại cụ Dumbledore như thể ông không thể nào tin được điều mà ông vừa nghe. Ông vẫn trợn tròn mắt nhìn cụ Dumbledore, bắt đầu lắp bắp:

“Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy… hồi sinh à? Vô lý hết sức! Thôi đi mà. Cụ Dumbledore…”

“Bà McGonagall và ông Snape chắc là đã nói với ông, chúng tôi đã nghe Barty Crouch thú tội. Do ảnh hưởng của Chân Dược, hắn đã kể cho chúng tôi nghe hắn đã được đem lậu ra khỏi nhà ngục Azkaban như thế nào; và Voldemort nhờ Bertha Jorkins mà biết được hắn còn sống, đã đến giải thoát hắn khỏi sự quản thúc của cha hắn và sử dụng hắn để bắt cóc Harry như thế nào. Tôi nói cho ông biết kế hoạch đó đã thành công. Crouch đã giúp đỡ Voldemort hồi sinh.”

Harry kinh ngạc nhận thấy một nụ cười nhẹ nở trên gương mặt của ông Fudge. Ông ta nói:

“Cụ Dumbledore à, cụ không thể thiệt thà tin câu chuyện đó như vậy được. *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* trở về ư? Thôi

mà, thôi đi, Crouch có thể tự cho là hắn đã hành động theo lệnh của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*... nhưng mà tin vào những lời của một thằng điên như thế, thì cụ Dumbledore à…"

Cụ Dumbledore nói giọng đều đều chắc chắn:

"Khi Harry chạm vào cái Cúp Tam Pháp Thuật hồi hôm, nó đã bị chuyển thẳng tới chỗ Voldemort. Nó đã chứng kiến sự hồi sinh của Chúa Tể Voldemort. Tôi sẽ giải thích tất cả chuyện đó cho ông nếu ông quá bước qua văn phòng của tôi."

Cụ Dumbledore liếc nhìn ra sau, nhận thấy Harry đã thức giấc, nhưng cụ lắc đầu và nói:

"Tôi e rằng tôi không thể cho phép ông chất vấn Harry vào tối nay được."

Nụ cười tò mò của ông Fudge ngập ngừng. Ông cũng liếc nhìn Harry rồi quay lại nói với cụ Dumbledore:

"Cụ… quyết tin vào những lời của Harry về vụ này sao, cụ Dumbledore?"

Mọi người im lặng trong một lát, chỉ có tiếng gầm gừ của chú Sirius vang lên. Chú xù lông sửng cồ lên, nhe răng hầm hè với ông Fudge.

Mắt của cụ Dumbledore giờ đây sáng quắc lên:

"Đương nhiên là tôi tin Harry. Tôi đã nghe lời thú tội của Crouch, và tôi đã nghe Harry kể lại chuyện gì đã xảy ra sau khi nó chạm vào cái Cúp Tam Pháp Thuật; hai câu chuyện này ráp lại có ý nghĩa, chúng giải thích mọi chuyện đã xảy ra kể từ khi Bertha Jorkins biến mất hồi mùa hè vừa rồi."

Ông Fudge vẫn còn giữ nụ cười kỳ lạ trên gương mặt. Một lần nữa ông liếc Harry một cái trước khi trả lời.

"Cụ đã quyết tin rằng chúa tể Voldemort đã trở lại, mà chỉ căn cứ vào lời của một gã sát nhân điên loạn, một thằng bé bị… Chà…"

Ông Fudge lại nhìn Harry một cái nữa, và Harry bỗng nhiên hiểu. Nó lặng lẽ nói:

"Ông đã đọc bài báo của bà Rita Skeeter, phải không ông Fudge?"

Ron, Hermione, bà Weasley và anh Bill đều giật mình. Không ai trong số họ đã nhận ra rằng Harry đã thức giấc.

Ông Fudge hơi đỏ mặt, nhưng trên mặt vẫn còn nguyên vẻ bướng bỉnh thách thức. Ông nhìn cụ Dumbledore, nói:

"Và nếu tôi đọc rồi thì sao? Nếu tôi đã phát hiện ra rằng lâu nay cụ vẫn giữ kín một số sự thật nào đó về thằng bé thì sao? Một đứa nói Xà ngữ, đúng không? Và đã bày trò hề khắp nơi…"

Cụ Dumbledore lạnh nhạt nói:

"Tôi hiểu là ông đang nói đến những cơn đau mà Harry đã trải qua với vết thẹo của nó?"

Ông Fudge nói nhanh:

"Vậy là ông nhìn nhận rằng nó có những cơn đau đó hả? Nhức đầu à? Ác mộng hả? Có thể… ảo giác chăng?"

Cụ Dumbledore bước một bước tiến tới ông Fudge, và một lần nữa, ở cụ dường như phát tỏa ra cái sức mạnh mà Harry đã

từng thấy ngay sau khi cụ đánh bất tỉnh gã Crouch con. Cụ nói:

"Nghe tôi nói đây ông Fudge. Harry tỉnh táo như ông, như tôi. Vết thẹo trên trán nó không ảnh hưởng đến bộ não của nó. Tôi tin là vết thẹo đó khiến nó đau đớn khi Chúa Tể Voldemort đến gần nó, hay khi nó cảm nhận một vụ sát nhân đặc biệt nào đó."

Ông Fudge lùi lại nửa bước để né cụ Dumbledore, nhưng ông vẫn không kém bướng bỉnh:

"Hãy tha lỗi cho tôi, cụ Dumbledore à, nhưng tôi chưa từng nghe nói đến một vết thẹo do bị nguyền rủa mà lại biến được thành một tiếng chuông báo động bao giờ…"

Harry hét lên:

"Thiệt mà, con đã nhìn thấy Chúa Tể Voldemort hồi sinh!"

Nó lại cố gắng ra khỏi giường, nhưng bà Weasley ấn nó nằm xuống, nó la lên:

"Con đã nhìn thấy bọn Tử Thần Thực Tử! Con có thể kể tên họ ra! Ông Lucius Malfoy…"

Thầy Snape có một cử động như giật mình, nhưng khi Harry nhìn thầy, mắt của thầy Snape lại hướng trở về ông Fudge. Ông Fudge tỏ ra bị sỉ nhục, ông nói:

"Trường hợp ông Malfoy đã được làm rõ! Đó là một dòng họ lâu đời… có nhiều đóng góp tài trợ cho chính nghĩa cao cả…"

Harry tiếp tục nói:

“Macnair!”

“Cũng đã được làm rõ! Hiện giờ đang làm việc cho Bộ Pháp thuật!”

“Avey - Nott - Crabble - Goyle.”

Ông Fudge giận dữ nói:

“Cậu chỉ lặp lại những cái tên của những người đã ly khai bọn Tử Thần Thực Tử cách đây mười lăm năm rồi! Cậu có thể đã tìm thấy những cái tên đó trong những báo cáo cũ ở các phiên tòa! Cụ Dumbledore ơi, hãy làm ơn làm phước… Cuối năm ngoái, đứa nhỏ này cũng đã nghĩ ra toàn những câu chuyện kỳ dị… những câu chuyện của nó đang trở nên hoang đường hơn, vậy mà cụ vẫn nghe lọt tai… Đứa nhỏ này có thể nói Xà ngữ, cụ Dumbledore à, vậy mà cụ vẫn nghĩ là nó đáng tin hay sao?”

Giáo sư McGonagall la lên:

“Ông khùng rồi! Đầu tiên là Cedric Diggory, rồi tới ông Crouch! Những cái chết đó không thể chỉ đơn giản là việc làm ngẫu nhiên của một thằng điên được!”

Ông Fudge cũng hét lại:

“Tôi không thấy có bằng chứng nào chống lại chuyện đó cả!”

Bây giờ thì cơn giận của ông cũng bằng với cơn giận của bà McGonagall, gương mặt của ông tím lịm:

“Tôi có cảm giác như là tất cả các người đều quyết tâm khơi dậy một cơn hoảng loạn sẽ làm xáo trộn hết mọi thứ mà

chúng tôi đã thiết lập mười ba năm nay!”

Harry không thể nào tin vào điều nó đang nghe nữa. Nó vẫn luôn nghĩ về ông Fudge như một con người tử tế, hơi khoa trương, hơi ồn ào, nhưng bản chất tốt. Nhưng giờ đây đứng trước mặt nó là một pháp sư lùn đang cơn giận dữ, khăng khăng không chịu chấp nhận cái viễn cảnh rằng cái thế giới trật tự và thoải mái của ông ta sắp sụp đổ… không chịu tin rằng Chúa tể Voldemort có thể trỗi dậy.

Cụ Dumbledore lặp lại:

“Voldemort đã trở lại, ông Fudge à, nếu ông thẳng thắn chấp nhận sự thật này, và tiến hành những biện pháp cần thiết, chúng ta sẽ vẫn còn có thể cứu vãn được tình thế. Bước đầu tiên và quan trọng nhứt là đuổi bọn Giám ngục ra khỏi nhà tù Azkaban…”

Ông Fudge lại hét lên:

“Vô lý. Đuổi bọn Giám ngục à? Tôi chỉ cần đưa ra đề nghị đó thôi là sẽ bị đá văng khỏi văn phòng ngay! Một nửa trong số chúng tôi chỉ cảm thấy an toàn trên giường ngủ mỗi tối bởi vì chúng tôi biết bọn giám ngục đang đứng canh nhà tù Azkaban!”

Cụ Dumbledore nói:

“Còn tất cả những người còn lại như chúng tôi thì không thể ngủ yên trên giường, ông Fudge à, khi biết là ông đã giao bọn thuộc hạ đắc lực nhất của Chúa tể Voldemort cho một lũ quái vật sẵn sàng hùa theo hắn ngay khi hắn kêu gọi chúng. Chúng sẽ không giữ lòng trung thành với ông đâu, ông Fudge

à! Chúa tể Voldemort có thể hứa hẹn với chúng nhiều cơ hội về quyền lực hơn và lạc thú hơn so với điều ông có thể cho chúng! Nếu bọn Giám ngục về phe Chúa tể Voldemort, và những thuộc hạ cũ quay trở về với hắn, ông sẽ khó lòng ngăn chặn hắn giành lại loại quyền lực mà hắn đã có được cách đây mười ba năm!"

Ông Fudge há họng ra rồi ngậm miệng lại như thể không còn lời nào diễn tả được cơn giận của ông. Cụ Dumbledore tiếp tục nhấn mạnh:

"Bước thứ hai ông phải làm… làm ngay tức thì, là phái sứ giả đến gặp những người khổng lồ."

Ông Fudge hét lên the thé, dường như mới hoàn hồn:

"Phái sứ giả tới gặp bọn người khổng lồ ư? Cái trò điên khùng gì đây?"

Cụ Dumbledore nói:

"Hãy giơ ra cho họ một bàn tay hữu nghị, ngay bây giờ, trước khi quá trễ. Nếu không, Chúa tể Voldemort sẽ thuyết phục được họ rằng hắn là pháp sư duy nhất có thể đem lại cho họ quyền lợi và tự do, như hắn đã làm trước đây!"

Ông Fudge há hốc miệng ra, lúc lắc cái đầu và lùi tránh xa cụ Dumbledore:

"Cụ… Cụ không thể nào làm căng thẳng như vậy! Nếu cộng đồng Pháp thuật nghe phong thanh rằng tôi đã tiếp cận bọn người khổng lồ… thì chắc là tôi mất chức luôn… Cụ Dumbledore ơi, dân chúng ghét họ lắm…"

Giờ đây giọng cụ Dumbledore đã cất cao lên, vầng hào

quang quyền lực quanh cụ trở nên rõ rệt, mắt cụ lại quắc sáng một lần nữa:

"Ông đui rồi, ông Fudge à, lòng tham quyền cố vị đã khiến ông đui mù. Lâu nay ông luôn luôn quá coi trọng cái mà ông gọi là huyết thống thuần chủng! Ông đã không nhận ra rằng lý lịch của người ta không thành vấn đề, mà chính nỗ lực phấn đấu của con người mới là quan trọng! Bọn Giám ngục vừa mới hủy diệt thành viên còn lại cuối cùng của một gia đình thuần chủng và cổ xưa như bất cứ gia đình thuần chủng nào khác… Và hãy nghĩ xem gã Crouch con đã chọn cho mình một cuộc đời như thế nào! Bây giờ tôi nói với ông rằng… Hãy thực hiện ngay những biện pháp mà tôi đề nghị, và ông sẽ được nhớ đến như một trong những Bộ trưởng Pháp thuật dũng cảm nhất và vĩ đại nhất mà chúng tôi được biết đến, cho dù ông còn giữ được chức đó hay không. Còn nếu ông không chịu hành động… thì lịch sử sẽ ghi nhận ông như kẻ đã nhảy lên lề né tránh và để cho Chúa tể Voldemort có được cơ hội thứ hai để hủy diệt thế giới mà chúng ta đã cố gắng xây dựng lại."

Ông Fudge vẫn lùi lại, thì thào:

"Loạn trí… điên rồ…"

Và mọi người lại yên lặng. Bà Pomfrey đứng lặng người phía chân giường của Harry, hai bàn tay bụm miệng. Bà Weasley vẫn còn đứng chồm trên người Harry, tay bà đặt trên vai của nó để giữ không cho nó nhổm dậy. Bill, Ron và Hermione đều trố mắt nhìn ông Fudge.

Cụ Dumbledore nói:

"Nếu ông vẫn cứ quyết tâm tiếp tục nhắm mắt ngơ tai như

vầy, ông Fudge à, thì chúng ta đành rẽ mỗi người mỗi ngả. Ông cứ hành động theo cách nào ông thấy thích hợp. Và tôi… tôi sẽ hành động theo cách của tôi."

Giọng của cụ Dumbledore không hàm chứa ẩn ý đe dọa gì, nó chỉ vang lên như một lời tuyên bố, nhưng ông Fudge đổ quạu trong tư thế sẵn sàng muốn đánh nhau, như thể cụ Dumbledore đang cầm đũa phép sấn vào ông không bằng. Ông vung vẩy ngón tay ra phía trước de dọa:

"Nè, nè, cụ Dumbledore… cụ coi chừng. Hồi nào giờ tôi luôn luôn để cụ tự tung tự tác. Tôi đã rất kính trọng cụ. Lẽ ra tôi có thể không đồng ý với nhiều quyết định của cụ, nhưng tôi vẫn làm thinh. Không có mấy người chịu để cho cụ sử dụng người Sói hay lưu dụng lão Hagrid, hay tự quyết định nội dung dạy học trò mà không cần tham khảo ý kiến bộ Pháp thuật đâu. Nhưng nếu cụ có ý chống lại tôi…"

Cụ Dumbledore nói:

"Kẻ duy nhất mà tôi có ý định chống lại là Chúa tể Voldemort. Nếu ông cũng chống lại hắn thì ông Fudge à, chúng ta vẫn còn cùng chung một phe."

Dường như ông Fudge không thể nghĩ ra được câu trả lời, ông chồm tới ngã lui trên đôi chân nhỏ của mình trong một lát, hai tay xoay xoay cái nón hình trái dưa. Cuối cùng ông nói với giọng cầu khẩn:

"Hắn không thể trở lại đâu cụ Dumbledore, đơn giản là hắn không thể…"

Thầy Snape sải bước đi trước, đi ngang qua cụ

Dumbledore, vừa đi vừa xăn tay áo trái lên. Thầy giơ cánh tay ra và chỉ cho ông Fudge xem, khiến ông ta co rúm lại. Thầy Snape nói, giọng cay nghiệt:

"Đó. Đó là Dấu hiệu Hắc ám. Nó không còn rõ như cách đây một giờ nữa, lúc đó nó bầm đen lên, nhưng ông vẫn còn có thể nhìn thấy nó, mọi Tử Thần Thực Tử đều mang dấu hiệu do Chúa tể Hắc ám ấn vào. Đó là một cách để phân biệt người này với người kia, và cũng là cách thức Chúa tể Voldemort triệu tập chúng tôi. Khi hắn chạm vào dấu hiệu của bất cứ Tử Thần Thực Tử nào, chúng tôi phải độn thổ, hoặc thăng thiên, đến ngay bên cạnh hắn. Suốt cả năm nay dấu hiệu này càng lúc càng rõ hơn. Dấu hiệu của ông Karkaroff cũng vậy. Ông có biết tại sao tối nay Karkaroff chạy trốn không? Cả hai chúng tôi đều cảm thấy Dấu hiệu Hắc ám rát bỏng, cả hai chúng tôi đều biết hắn đã trở lại. Ông Karkaroff sợ Chúa tể Hắc ám trả thù. Ông ta đã phản bội quá nhiều đồng bọn Tử Thần Thực Tử nên ông ta không chắc là sẽ được bọn chúng chào đón trở lại."

Ông Fudge cũng lùi lại tránh thầy Snape. Ông lắc đầu lia lịa. Dường như ông không thể tin một lời nào mà thầy Snape vừa nói, ông ngó trừng trừng cái dấu hiệu xấu xí trên cánh tay thầy Snape với vẻ ghê tởm rõ rệt, rồi ngước nhìn cụ Dumbledore, thì thào:

"Tôi không biết cụ và thầy trò trường cụ đang chơi trò gì, cụ Dumbledore à, nhưng tôi thấy nhiêu đây là đủ rồi. Tôi không còn lời nào để nói thêm nữa. Tôi sẽ liên hệ với cụ vào ngày mai, cụ Dumbledore à, để thảo luận về việc điều hành ngôi trường này. Tôi phải trở về bộ Pháp thuật đây."

Ông đã đi gần tới cửa rồi thì dừng bước. Ông quay lại sải bước băng qua phòng bệnh, dừng lại bên giường của Harry. Ông lấy trong túi áo của ông ra một bao vàng bự thảy lên cái bàn bên cạnh giường Harry và nói ngắn gọn:

"Tiền thưởng của trò đây. Một ngàn đồng Galeon. Lẽ ra phải có một buổi lễ trao giải thưởng, nhưng trong hoàn cảnh này…"

Ông chụp cái nón trái dưa lên đầu mình và đi ra khỏi phòng, đóng sập cánh cửa lại sau lưng. Khi ông đã đi khuất rồi, cụ Dumbledore quay lại nhìn nhóm người đang đứng quanh giường Harry. Cụ nói:

"Có một việc phải làm. Bà Molly à… liệu tôi có suy nghĩ đúng không nếu tôi quyết trông cậy vào bà và ông Arthur?"

Bà Weasley nhợt nhạt đến trắng bệch cả môi, nhưng tỏ vẻ cương quyết, bà nói:

"Dĩ nhiên là cụ đúng. Chúng tôi biết ông Fudge quá mà. Anh Arthur sở dĩ còn chịu ở lại ở Bộ Pháp thuật mấy năm nay chẳng qua vì ảnh quan tâm đến dân Muggle thôi. Ông Fudge cứ cho là anh ấy thiếu lòng tự hào pháp sư đúng đắn."

Cụ Dumbledore nói:

"Vậy thì chúng ta cần nhắn tin ngay cho ông Arthur. Tất cả những ai mà chúng ta có thể thuyết phục họ nhận thức được sự thật phải được thông báo ngay tức khắc, và ông Arthur ở vị trí thuận lợi để tiếp xúc với những người ở Bộ Pháp thuật, những người không đến nỗi thiển cận như ông Fudge."

Anh Bill đứng dậy, nói:

“Con sẽ đi gặp ba. Con đi ngay bây giờ đây.”

Cụ Dumbledore nói:

“Hay lắm! Con hãy kể cho ba con biết chuyện gì đã xảy ra. Nói với ba con là thầy sẽ sớm liên hệ trực tiếp với ba con. Tuy nhiên ông ấy cũng cần phải kín đáo. Nếu ông Fudge tưởng là chúng ta đang can thiệp vào Bộ Pháp thuật…”

Anh Bill nói:

“Thầy cứ giao việc đó cho con.”

Anh Bill vỗ lên vai Harry, hôn lên má bà Weasley, mặc áo khoác vào, và sải bước nhanh ra khỏi phòng.

Cụ Dumbledore quay lại nói với giáo sư McGonagall:

“Bà Minerva, tôi muốn gặp ông Hagrid trong văn phòng của tôi, càng sớm càng tốt. Và tôi cũng muốn mời - nếu bà ấy vui lòng đến - mời cả bà Maxime nữa.”

Giáo sư McGonagall gật đầu và đi ra, không nói thêm một lời nào.

Cụ Dumbledore nói với bà Pomfrey:

“Bà Poppy, bà vui lòng đi xuống văn phòng của giáo sư Moody, tôi nghĩ ở đó bà sẽ tìm thấy một con gia tinh tên là Winky đang ở trong trạng thái hơi bị trầm uất. Bà hãy làm cái gì bà có thể làm cho chị ta, rồi đem chị ta xuống nhà bếp. Tôi tin là Dobby sẽ chăm sóc chị ta tốt hơn chúng ta.”

Bà Pomfrey tỏ ra sửng sốt, nhưng bà nói:

“Được… được thôi.”

Rồi bà Pomfrey rời khỏi phòng.

Cụ Dumbledore kiểm tra coi cửa nẻo đã đóng chặt lại cả chưa, và chờ cho tiếng bước chân của bà Pomfrey đã xa dần, rồi cụ mới nói tiếp:

"Còn bây giờ là lúc để cho hai người trong đám chúng ta nhận ra nhau. Anh Sirius… xin anh vui lòng trở lại hình dạng bình thường."

Con chó đen khổng lồ ngước nhìn cụ Dumbledore, rồi trong nháy mắt, rùng mình biến thành một người đàn ông.

Bà Weasley thét lên và nhảy lùi lại khỏi giường. Bà chỉ vào chú Sirius, thét lên the thé:

"Sirius Black!"

Ron kêu lên:

"Má, đừng la! Không sao đâu."

Thầy Snape không thét lên cũng không nhảy lùi lại, nhưng ngó mặt thầy là đủ thấy một cơn giận đang pha trộn nỗi kinh hoàng. Thầy Snape nhìn trừng trừng chú Sirius, gầm gừ:

"Hắn! Hắn làm gì ở đây chứ?"

Chú Sirius cũng biểu lộ một vẻ không ưa tương tự đối với thầy Snape. Cụ Dumbledore nhìn cả hai người, nói:

"Anh Sirius đến đây là do tôi mời, cũng như anh vậy, anh Snape à. Tôi tin tưởng cả hai anh. Đã đến lúc các anh dẹp qua một bên những khác biệt trước đây để mà tin cậy lẫn nhau."

Harry nghĩ cụ Dumbledore đang đòi hỏi một điều gần như phép mầu. Chú Sirius và thầy Snape nhìn nhau thiếu điều ăn tươi nuốt sống nhau.

Cụ Dumbledore nói tiếp với một giọng nói tỏ ra thiếu nhẫn nại:

"Tôi sẽ giải quyết, trong một thời gian ngắn, tạm gác đi hận thù công khai. Hai anh hãy bắt tay nhau. Bây giờ hai anh đang cùng một phe. Thời gian thì ít, và nếu như vài người trong chúng ta, những người biết sự thật, lại không chịu đoàn kết với nhau, thì chúng ta chẳng có hy vọng gì cả."

Chú Sirius và thầy Snape tiến về phía nhau một cách chậm rãi - vẫn trừng mắt nhìn nhau như thể người này chẳng cầu mong gì hơn là quỷ vật người kia đi - và họ bắt tay nhau. Rồi họ buông tay nhau ra thiệt nhanh.

Cụ Dumbledore một lần nữa lại bước tới đứng giữa hai người:

"Vậy là có thể tiếp tục hợp tác với nhau. Bây giờ tôi có công tác giao cho cả hai người đây: thái độ của ông Fudge, mặc dù không phải bất ngờ, cũng đã làm thay đổi mọi thứ. Sirius, tôi cần anh lên đường ngay tức thì. Anh phải đi báo động cho các phù thủy Remus Lupin, Arbella Figg, Mundungus Fletcher… Đám người cũ ấy. Hãy ẩn tích ở chỗ ông Lupin một thời gian. Tôi sẽ liên hệ với anh ở chỗ đó."

Harry nói:

"Nhưng…"

Nó muốn chú Sirius ở lại. Nó không muốn lại phải chia tay với chú Sirius gấp gáp như vậy. Chú Sirius quay về phía Harry vỗ về:

"Con sẽ sớm gặp lại chú mà, chú hứa với con. Nhưng con

cũng hiểu mà, chú phải làm những gì chú có thể làm, đúng không?"

Harry nói:

"Dạ… con hiểu… dĩ nhiên con hiểu."

Chú Sirius nắm chặt tay nó trong một lát ngắn ngủi, gật đầu với cụ Dumbledore, biến hình lại thành ra con chó đen khổng lồ, chạy băng qua căn phòng, tới cửa, tự dùng vuốt chân trước mà mở nắm đấm cửa. Rồi biến mất.

Cụ Dumbledore quay lại thầy Snape:

"Anh Severus, anh biết công việc mà tôi phải giao cho anh. Nếu anh đã sẵn sàng… nếu anh đã chuẩn bị…"

Thầy Snape nói:

"Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng."

Trông thầy hơi nhợt nhạt hơn bình thường, nhưng đôi mắt đen lạnh lùng của thầy lấp lánh một cách kỳ lạ.

Cụ Dumbledore nói:

"Vậy thì chúc anh may mắn."

Cụ Dumbledore nhìn theo với một thoáng e ngại trên nét mặt, khi thầy Snape bước đi nhanh không nói một lời.

Nhiều phút trôi qua lặng lẽ trước khi cụ Dumbledore lại nói tiếp:

"Tôi phải đi xuống lầu. Tôi phải gặp gia đình Diggory. Harry à, nhớ uống cho hết thuốc của con. Tôi sẽ gặp lại mọi người sau."

Khi cụ Dumbledore đi khuất rồi, Harry ngã vật xuống cái gối. Hermione, Ron và bà Weasley vẫn đang nhìn nó. Bây giờ họ mới lên tiếng sau khi im lặng từ nãy đến giờ.

Bà Weasley rốt cuộc nói:

"Harry à, con phải uống cho hết thuốc của con đi."

Khi bà đưa tay lấy cái chai thuốc và cái ly, tay bà đụng vô cái bao vàng đặt trên cái bàn cạnh giường ngủ của Harry. Bà Weasley nói:

"Con sẽ ngủ một giấc dài say sưa. Con hãy cố nghĩ đến chuyện khác một lát… thử nghĩ xem con sẽ mua gì với số tiền thưởng của con chẳng hạn…"

Harry nói, giọng không một chút biểu cảm:

"Con không cần số vàng đó. Bác giữ giùm con. Hay ai đó lấy đi giùm cũng được. Lẽ ra con đã không thắng được. Lẽ ra phần thưởng đó phải thuộc về anh Cedric."

Cái điều mà nó cứ phải đấu tranh nhiều lần kể từ khi nó rời khỏi mê lộ cho đến giờ đang có cơ đánh bại nó. Nó có thể cảm thấy một cơn đau nhức nhối rát bỏng ở khóe mắt. Nó chớp mắt, nhìn lên trần nhà.

Bà Weasley thì thầm:

"Đâu phải lỗi của con đâu Harry!"

Harry nói:

"Chính con biểu ảnh cùng cầm chiếc Cúp với con."

Bây giờ cảm giác rát bỏng lan tới cổ họng nó. Nó những mong cho Ron nhìn đi chỗ khác.

Bà Weasley đặt cái chai thuốc xuống cái kệ bên giường ngủ, cúi xuống, vòng tay ôm Harry. Nó không nhớ là trong đời nó từng được ai ôm ấp như được mẹ ôm ấp như vầy bao giờ chưa. Toàn bộ sức nặng của mọi thứ mà nó đã nhìn thấy đêm đó dường như đổ ụp xuống nó khi bà Weasley ôm nó vào lòng. Gương mặt của mẹ nó, giọng nói của cha nó, hình ảnh của Cedric nằm chết trên mặt đất, tất cả bắt đầu quay tít ở trong đầu nó cho đến khi nó không thể nào chịu đựng được nữa, cho đến khi mặt nó co rúm lại để cố nén một tiếng rú đau thương đòi bật ra khỏi người nó.

Có tiếng đóng mở cửa ồn ào, bà Weasley bèn buông Harry ra. Hermione đang đứng cạnh cửa sổ. Cô bé đang nắm chặt trong tay một cái gì đó. Cô bé nói nhỏ:

"Xin lỗi."

Bà Weasley đưa mu bàn tay chùi nước mắt, nói nhanh:

"Uống thuốc đi Harry."

Harry uống một hơi hết cạn thuốc. Hiệu quả của chất thuốc ngủ không chiêm bao đó xảy ra tức thì. Cơn buồn ngủ nặng nề không thể kháng cự lại phủ chụp xuống mắt Harry. Nó vùi đầu vào gối và không nghĩ ngợi gì nữa.

37

BẮT ĐẦU

Mất cả tháng sau, khi hồi tưởng lại, Harry cũng chỉ nhớ được những ký ức lụn vụn của những ngày tiếp theo sau đêm đó. Hình như ký ức nó đã bão hòa, không thể tiếp nhận thêm được nữa. Những hồi ức của nó hết sức đau đớn. Nhưng có lẽ tệ nhứt là chuyện gặp gỡ gia đình Diggory diễn ra vào sáng hôm sau.

Họ không trách Harry về những gì đã xảy ra; ngược lại, cả hai ông bà Diggory đều cám ơn nó đã đem xác của Cedric về cho họ. Ông Diggory thổn thức khóc gần suốt cuộc nói chuyện. Nỗi đau buồn của bà Diggory thì dường như đã khiến bà cạn ráo cả nước mắt.

Khi Harry kể cho bà nghe Cedric đã chết như thế nào, bà nói:

"Vậy là nó bị đau đớn ít thôi. Và nói cho cùng, anh Amos à… con nó chết ngay sau khi chiến thắng cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật. Chắc là con nó vui lắm."

Khi họ đứng dậy, bà Diggory cúi xuống nhìn Harry và nói:

“Bây giờ cháu hãy chăm sóc lấy cháu nha.”

Harry nắm cái bao đựng vàng để trên cái bàn cạnh giường. Nó thì thầm nói với bà Diggory:

“Bác cầm lấy cái này. Lẽ ra nó là của anh Cedric. Anh ấy đến đó trước tiên, bác hãy cầm lấy giùm…”

Nhưng bà Diggory lùi lại:

“Ồ không, đó là của cháu mà, cháu ạ. Bác không thể… cháu hãy giữ lấy.”

Harry đã trở về tháp Gryffindor vào buổi tối hôm sau. Dựa vào những gì Hermione và Ron kể cho nó, thì cụ Dumbledore đã nói chuyện với cả trường vào sáng hôm đó trong buổi điểm tâm. Cụ chỉ yêu cầu mọi người hãy để Harry yên, đừng ai chất vấn hay hỏi han gì Harry, đừng ép buộc nó kể lại những gì đã xảy ra trong mê lộ. Harry nhận thấy hầu hết mọi người đều né tránh nó trong hành lang, tránh cả nhìn vào mắt nó. Một số che miệng thì thầm khi nó đi ngang qua. Nó đoán rằng nhiều đứa trong đám đó đã tin vào bài báo của bà Rita Skeeter về việc nó bị rối loạn tinh thần và có khả năng nguy hiểm như thế nào. Có lẽ tụi nó đang thêu dệt giả thuyết về cái chết của Cedric. Harry thấy nó không bận tâm lắm đến chuyện đó. Nó thích nhất là khi nó với Ron và Hermione cùng trò chuyện về những thứ khác, hay những lúc Ron và Hermione cùng đánh cờ và để Harry ngồi lặng lẽ một mình. Harry cảm thấy như thể cả ba đứa tụi nó đã đạt tới một sự cảm thông mà tụi nó không cần phải nói ra thành lời; rằng mỗi đứa đang chờ đợi một dấu hiệu hay một đôi lời của cái gì đó đang diễn ra bên ngoài trường Hogwarts… và cho đến khi tụi nó biết được điều gì chắc chắn,

thì trong lúc này, những suy đoán linh tinh về những gì có thể xảy chỉ là thừa. Lần duy nhất mà tụi nó nói tới đề tài hồi sinh của Voldemort là khi Ron nói với Harry về cuộc gặp gỡ giữa bà Weasley với cụ Dumbledore trước khi bà trở về nhà, Ron nói:

"Má đến hỏi thầy Dumbledore xin phép cho bồ đến thẳng nhà mình trong kỳ nghỉ hè này. Nhưng thầy Dumbledore muốn bồ trở về với gia đình Dursley, ít nhất là lúc đầu."

Harry hỏi:

"Tại sao?"

Ron lắc đầu một cách bí ẩn:

"Má nói thầy Dumbledore có lý của thầy. Mình nghĩ tụi mình cũng phải tin thầy thôi, đúng không?"

Ngoài Ron và Hermione ra thì người duy nhất mà Harry cảm thấy có thể nói chuyện được là lão Hagrid. Bởi vì không còn thầy giáo dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám nữa, tụi nó rảnh vào giờ học môn này. Tụi nó bèn đi xuống thăm lão Hagrid trong căn chòi của lão vào một buổi chiều thứ Năm trống tiết. Đó là một ngày đầy nắng rực rỡ; con chó Fang nhào ra khỏi cánh cửa mở khi tụi nó đến gần, sủa inh ỏi và vẫy đuôi mừng như điên. Lão Hagrid đi tới cửa, gọi ra:

"Ai đó?"

"*Con, Harry!*"

Lão sải bước tới gặp tụi nó, ôm chầm Harry chỉ bằng một cánh tay, vuốt tóc nó và nói:

“Gặp con bác mừng quá. Được gặp con thiệt là hay.”

Bước vào căn chòi của lão Hagrid, tụi nó thấy hai cái tách bự bằng cái xô và hai cái dĩa để trên cái bàn gỗ đặt phía trước lò sưởi.

Lão Hagrid nói:

“Bác vừa mới uống trà với bà Olympe. Bà ấy vừa mới ra về.”

Ron tò mò hỏi:

“Là ai vậy hở bác?”

Lão Harry nói:

“Dĩ nhiên là bà Maxime!”

Ron nói:

“Vậy là hai bác đã huề rồi hả?”

Lão Harry nói giọng mơ màng:

“Hổng biết tụi bây đang nói chuyện gì đây?”

Lão đi lấy thêm tách ở trong ngăn kéo ra. Sau khi lão đã pha trà xong và bưng cái dĩa bánh tây chai cứng mời giáp vòng tụi nó, lão ngồi trở xuống cái ghế của mình và dò xét kỹ lưỡng Harry bằng đôi mắt đen nhánh. Lão hỏi giọng ồm ồm:

“Con vẫn khỏe chớ hả?”

Harry nói:

“Dạ.”

Lão Hagrid nói:

“Không, con đâu có khỏe. Dĩ nhiên là con không được khỏe. Nhưng mà rồi con sẽ khỏe lại thôi.”

Harry không nói gì cả. Lão Hagrid lại nói:

“Bác đã biết trước rằng hắn sẽ trở lại mà.”

Harry, Ron và Hermione ngước nhìn lão Hagrid sửng sốt. Lão Hagrid nói tiếp:

“Bác đã biết từ lâu rồi Harry à. Biết là hắn vẫn còn ngoài kia, đang câu giờ. Chuyện hắn hồi sinh tất phải xảy ra. Chà, bây giờ thì *nó đã xảy ra*, chúng ta sẽ chỉ còn cách giải quyết chuyện đó thôi. Chúng ta sẽ phải đánh thôi, có lẽ có thể ngăn chặn hắn trước khi hắn dành được ưu thế. Dù sao thì đó cũng là kế hoạch của cụ Dumbledore. Cụ Dumbledore thiệt là một con người vĩ đại. Chừng nào mà chúng ta còn có cụ bên cạnh, chúng ta không cần phải lo lắng nhiều quá.”

Lão Hagrid nhướn đôi mày rậm rì lên khi thấy cái vẻ không tin tưởng lắm trên gương mặt tụi nhỏ. Lão lại nói:

“Mà lo lắng về chuyện đó cũng chẳng được tích sự gì. Cái gì phải xảy ra sẽ xảy ra, và khi nó xảy ra thì chúng ta sẽ đối phó thôi. Cụ Dumbledore đã kể cho bác nghe những gì con đã làm, Harry à.”

Bộ ngực của lão Hagrid phồng lên tự hào khi lão nhìn Harry.

“Con đã làm được nhiều điều như ba của con cũng sẽ làm trong trường hợp tương tự, và bác không thể kiếm ra lời khen nào hay hơn để ca ngợi con về chuyện đó.”

Harry mỉm cười với lão Hagrid. Đó là lần đầu tiên trong

suốt nhiều ngày liền, Harry mới mỉm được một nụ cười. Nó hỏi:

"Bác Hagrid à, thầy Dumbledore bảo bác làm gì? Thầy phái giáo sư McGonagall đến mời bác và bà Maxime đến gặp thầy… vào cái đêm đó."

Lão Hagrid nói:

"Cụ giao cho bác một việc làm nhỏ vào mùa hè. Nhưng mà chuyện bí mật à nghen. Bác không được phép kể cho ai nghe chuyện đó hết, kể cả với mấy đứa. Bà Olympe, tức là bà Maxime ấy, có thể sẽ đến làm chung với bác. Bác tin là bả sẽ đến cùng bác. Tin là bác đã thuyết phục được bà ấy."

"Chuyện đó có dính dáng gì tới Voldemort không?"

Lão Hagrid nhăn mặt khi nghe cái tên. Lão nói một cách mơ hồ:

"Có thể… Ờ… có ai muốn đi theo bác thăm con Quái Tôm Đuôi Nổ cuối cùng không?"

Nhưng rồi nhìn thấy vẻ mặt tụi nhỏ, lão vội vàng nói thêm: "Bác chỉ đùa thôi… đùa thôi mà…"

Trong phòng ngủ của Nhà Gryffindor vào cái đêm trước ngày nó trở về ngôi nhà ở đường Privet Drive, Harry đã sắp xếp hành lý vô rương với một trái tim nặng trịch. Nó sợ bữa tiệc chia tay, bữa tiệc thường biến thành tiệc tùng linh đình khi người chiến thắng chức vô địch Liên Nhà được thông báo. Từ khi Harry rời khỏi bệnh thất, nó đã tránh có mặt trong Đại Sảnh Đường vào lúc đông đúc học sinh, chỉ chờ khi Đại Sảnh Đường gần như trống vắng, nó mới vào ăn, để tránh những cái

nhìn chòng chọc của những học sinh khác.

Khi Harry, Ron, và Hermione đi vào Đại Sảnh Đường, tụi nó nhìn thấy ngay lập tức không có sự trang trí nào hết, Đại Sảnh Đường thường được trang trí bằng màu sắc của những lá cờ của Nhà nào giành được chức Vô địch Liên Nhà vào buổi tiệc chia tay mãn khóa. Tuy nhiên đêm nay chỉ có màu đen phủ lên bức tường đằng sau bàn ăn của các giáo sư. Harry biết ngay tức thì rằng đó là một biểu hiện lòng tưởng niệm Cedric.

Thầy Moody Mắt-Điên thiệt bây giờ ngồi trên bàn giáo sư, có lại đầy đủ cái chân gỗ và con mắt phép. Ông cực kỳ bồn chồn, và cứ giật bắn người lên mỗi khi có người nói chuyện với ông. Harry không thể trách ông được; nỗi sợ hãi bị tấn công của ông Moody đã bị tăng lên rất nhiều lần trong suốt mười tháng bị cầm tù trong cái rương của chính mình. Cái ghế của ông Karkaroff thì bỏ trống. Khi Harry ngồi chung với những học sinh Gryffindor khác, nó tự hỏi giờ đây ông Karkaroff ở đâu, không biết Voldemort đã bắt được ông ta chưa.

Bà Maxime vẫn còn ngồi đó. Bà đang ở bên cạnh lão Hagrid. Hai người nói chuyện rù rì với nhau. Dọc theo cái bàn ở phía đằng xa kia là thầy Snape ngồi bên cạnh giáo sư McGonagall. Con mắt của thầy liếc qua Harry một thoáng khi Harry nhìn lên thầy, vẻ mặt của thầy thật khó mà đoán được. Trông mặt thầy vừa có vẻ chua chát vừa khó chịu như trước đây. Harry tiếp tục quan sát thầy khá lâu sau khi thầy Snape đã nhìn đi chỗ khác. Không biết thầy Snape đã làm công tác gì theo lệnh của cụ Dumbledore vào cái đêm mà Voldemort hồi sinh? Và tại sao… *tại sao*... cụ Dumbledore lại tin rằng thầy

Snape thiệt tình đứng chung phe với họ? Cụ Dumbledore từng nói trong cái chậu Tưởng Ký của cụ rằng thầy Snape từng là gián điệp của họ. Thầy Snape đã từng do thám Voldemort "với mối hiểm nguy cá nhân lớn lao". Không biết thầy có chịu nhận làm công việc đó không, biết đâu ổng đã tiếp xúc với các Tử Thần Thực Tử? Giả sử như ổng chưa từng thực sự về phe với cụ Dumbledore thì sao? Như lâu nay ổng giả bộ như vậy, mà chỉ là kế sách câu giờ, như chính Voldemort vậy…

Dòng suy diễn của Harry chấm dứt khi cụ Dumbledore đứng dậy ở phía bàn giáo viên. Đại Sảnh Đường trở nên yên lặng, mặc dù bữa nay nó cũng đã không được ồn ào như mọi khi vào những bữa tiệc chia tay mãn khóa. Cụ Dumbledore nhìn quanh đám học trò rồi nói:

"Kết thúc một năm học nữa."

Cụ dừng lại, đôi mắt cụ hướng về dãy bàn nhà Hufflepuff. Dãy bàn này vốn đã âm thầm hơn hết trước cả lúc cụ Dumbledore đứng dậy, và bây giờ ở đó chỉ là những gương mặt buồn bã nhứt và nhợt nhạt nhứt trong Sảnh Đường. Cụ Dumbledore nói:

"Đêm nay thầy có nhiều điều muốn nói với tất cả các con, nhưng trước tiên thầy phải ghi nhận sự mất mát của một con người rất tốt đẹp, một người lẽ ra đang ngồi đây."

Cụ ra dấu về phía dãy bàn nhà Hufflepuff, nói tiếp:

"Lẽ ra người đó đang cùng hưởng phúc bữa tiệc này với ta. Tôi muốn tất cả mọi người hãy cùng đứng lên, cùng nâng ly của mình lên, và uống vì Cedric Diggory."

Tất cả mọi người đều làm theo lời cụ Dumbledore; những băng ghế bị đẩy kêu kèn kẹt khi tất cả mọi người trong Đại Sảnh Đường cùng đứng dậy, cùng nâng ly và cùng cất lên tiếng hô trầm to vang vọng: "Cedric Diggory".

Harry liếc nhìn thấy Cho trong đám đông, những giọt nước mắt lặng lẽ lăn xuống má cô bé. Harry cúi gằm mặt nhìn xuống cái bàn khi tất cả mọi người cùng ngồi xuống. Cụ Dumbledore tiếp tục nói:

"Cedric là một con người thể hiện nhiều phẩm chất nổi bật của nhà Hufflepuff, là một người bạn tốt và trung thành, một học sinh chuyên cần, coi trọng sự công bằng. Cái chết của Cedric ảnh hưởng tới tất cả chúng ta cho dù các con có quen biết Cedric hay không. Vì vậy thầy nghĩ rằng các con có quyền biết chính xác câu chuyện xảy ra thế nào."

Harry ngẩng đầu lên nhìn đăm đăm cụ Dumbledore. Cụ nói:

"Cedric Diggory đã bị Chúa tể Voldemort ám sát."

Tiếng rì rầm hoảng loạn vang khắp Đại Sảnh Đường. Mọi người chăm chú nhìn cụ Dumbledore trong nỗi hãi hùng và không thể tin được. Cụ Dumbledore tỏ ra hoàn toàn bình tĩnh khi nhìn đám học trò rì rầm cho đến lúc chúng yên lặng. Cụ nói tiếp:

"Bộ Pháp thuật không muốn cho tôi nói với các trò điều này. Có thể một số phụ huynh của các trò sẽ kinh hoảng khi tôi nói ra sự thật… Hoặc là bởi vì họ sẽ không tin rằng Chúa tể Hắc ám Voldemort đã trở lại, hoặc bởi vì họ nghĩ các con còn nhỏ quá, không nên nói cho các con biết. Tuy nhiên, thầy tin là

sự thật thì nói chung tốt hơn là sự dối trá, và bất cứ nỗ lực nào để giả bộ làm cho cái chết của Cedric chẳng qua là một tai nạn rủi ro, hay là một thứ sai lầm ngớ ngẩn của chính Cedric, đều làm tổn thương lòng tưởng nhớ đến trò ấy."

Kinh hoàng và hoảng sợ, mọi gương mặt trong Đại Sảnh Đường giờ đây đều hướng về phía cụ Dumbledore… Harry nhìn thấy Draco Malfoy đang thì thầm cái gì đó với Crabbe Goyle phía dãy bàn Slytherin. Harry cảm thấy một cục giận nóng hổi cồn cào trong bao tử. Nó ép mình nhìn lại phía cụ Dumbledore. Cụ vẫn đang nói tiếp:

"Có một người khác cũng phải được nhắc tới trong mối liên quan với cái chết của Cedric. Dĩ nhiên là tôi đang nói tới Harry Potter."

Một làn sóng rì rầm lan khắp Đại Sảnh Đường và vài cái đầu quay về phía Harry rồi quay lại ngay hướng về phía cụ Dumbledore. Cụ vẫn nói:

"Harry Potter đã tìm cách thoát được Chúa tể Hắc ám Voldemort. Trò ấy đã liều mạng mình để đem xác của Cedric trở về trường Hogwarts. Trong mọi phương diện, Harry đã chứng tỏ một lòng dũng cảm mà ít có pháp sư nào từng thể hiện được khi đối mặt với Chúa tể Hắc ám Voldemort, và vì vậy tôi đề cao trò ấy."

Cụ Dumbledore trang nghiêm quay về phía Harry và giơ cái ly của cụ lên một lần nữa. Gần như mọi người trong Đại Sảnh Đường đều làm theo. Họ lẩm nhẩm cái tên của nó, như họ đã lẩm nhẩm cái tên Cedric, và uống mừng nó. Nhưng qua kẽ hở của những ngón tay giơ lên, Harry nhìn thấy Malfoy,

Crabbe, Goyle và nhiều học sinh khác của nhà Slytherin vẫn lì lợm ngồi yên ở bàn của chúng, không hề chạm tay đến cái ly của chúng. Cụ Dumbledore, nói cho cùng cũng không có con mắt phép, nên đã không nhìn thấy chúng.

Một lần nữa, khi mọi người đã ngồi xuống ghế, cụ Dumbledore nói tiếp:

"Mục đích của cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật là để cũng cố và mở rộng sự hiểu biết Pháp thuật lẫn nhau. Dưới ánh sáng của điều đã xảy ra, và sự trở lại của Chúa tể Voldemort, những quan hệ thắt chặt như thế càng quan trọng hơn bao giờ hết."

Cụ Dumbledore nhìn từ bà Maxime đến lão Hagrid, từ Fleur Delacour và những bạn học trường Beauxbatons đến Viktor Krum và những học sinh trường Durmstrang ngồi ở dãy bàn Slytherin. Harry thấy Krum có vẻ cảnh giác, gần như hoảng sợ, như thể anh đang chờ cụ Dumbledore nói điều gì đó khó nghe lắm.

Ánh mắt của cụ Dumbledore nấn ná nhìn những học sinh Durmstrang rồi nói tiếp:

"Mọi người khách trong Đại Sảnh Đường này đều được chào mừng đón tiếp trở lại nơi đây, bất cứ lúc nào nếu như họ muốn trở lại. Một lần nữa tôi xin nói với tất cả mọi người, với việc trở lại của Chúa tể Hắc ám Voldemort, chúng ta đoàn kết thì sống, chia rẽ thì chết. Chúa tể Voldemort rất giỏi gieo rắc hận thù và gây ra thù địch. Chúng ta chỉ có thể chống lại hắn bằng cách chứng tỏ một tình hữu nghị mạnh mẽ bình đẳng và tin cậy lẫn nhau. Sự khác biệt về tập quán và ngôn ngữ không có ý nghĩa gì hết nếu mục tiêu của chúng ta đồng nhất và tấm

lòng của chúng ta rộng mở.

“Tôi tin là chúng ta đang đương đầu với một thời kỳ khó khăn và tăm tối - và chưa bao giờ tôi lại mong mỏi rằng chẳng qua mình chỉ nhầm lẫn mà thôi như thế này. Một số các trò đang ngồi trong Sảnh Đường này đã từng chịu đựng đau khổ trực tiếp vì bàn tay của Chúa tể Hắc ám Voldemort. Nhiều gia đình đã bị tan tác. Cách đây một tuần lễ, một học sinh trong chúng ta đã bị cướp đi mất.

“Hãy tưởng nhớ Cedric. Hãy nhớ rằng khi tới lúc các trò phải chọn lựa giữa cái đúng và cái dễ dàng, thì hãy nhớ lại điều gì đã xảy ra cho một chàng trai trẻ rất giỏi, rất tử tế và dũng cảm, chỉ vì anh lỡ đi lạc ngang con đường của Chúa tể Hắc ám Voldemort. Hãy tưởng nhớ Cedric Diggory.”

Cái rương của Harry đã được chất đầy và đóng lại; Hedwig đã trở về chuồng, đặt trên nắp cái rương. Harry, Ron, và Hermione đang đứng đợi trong Tiền sảnh đông đúc cùng với những học sinh năm thứ tư khác, chờ những cỗ xe đưa họ trở về sân ga Hogsmeade. Hôm đó lại là một ngày hè đẹp trời nữa. Harry nhắm chừng, khi nó về đến Privet Drive vào buổi chiều hôm, ở đó hẳn rất nóng và rậm bóng cây, những thảm hoa đầy màu sắc lộn xộn. Ý tưởng đó chẳng làm cho nó vui thú chút nào cả.

“Harry!”

Harry ngoảnh đầu nhìn lại. Fleur Delacour đang vội vã chạy lên mấy bậc thềm đá của tòa lâu đài. Harry có thể nhìn thấy đằng sau Fleur, tuốt bên kia sân trường, lão Hagrid đang giúp đỡ bà Maxime thắng hai con ngựa khổng lồ vô cỗ xe. Cỗ

xe ngựa Beauxbatons sắp sửa khởi hành. Khi Fleur chạy đến gần Harry, cô ấy giơ tay ra nói:

"Tôi *i vọng* chúng ta *sẻ* còn gặp lại nhau. Tôi đang *i vọng sẻ* xin được một việc làm ở *đơi, đễ* trau dồi tiếng Anh *cũa* tôi."

Ron nói với cái giọng hơi bị lắp bắp:

"Cô đã nói giỏi lắm rồi chứ bộ."

Fleur mỉm cười với Ron; Hermione gầm gừ. Fleur quay đi và nói:

"Tạm biệt nghe Harry, thiệt là một *hơn hạnh* được quen biết bạn!"

Tinh thần của Harry không thể nào không hưng phấn lên một chút khi nó nhìn theo Fleur vội vàng băng qua bãi cỏ trở về với bà Maxime, mái tóc bạch kim của cô ấy óng ánh tia sáng mặt trời.

Ron nói:

"Không biết làm sao học sinh trường Durmstrang có thể trở về được. Mấy bồ đoán xem họ có thể lèo lái con tàu mà không cần ông Karkaroff không?"

Một giọng khàn khàn nói:

"Thầy Karkaroff không lèo lái gì hết. Thầy chỉ ở trong phòng và để mặc cho chúng tôi *láy* tàu."

Đó là anh chàng Krum đến chia tay với Hermione. Anh ta nói với cô bé:

"Tôi có thể nói đôi *lừi* với cô không?"

Hermione trông có vẻ hơi lúng túng, nói:

“Ơ… dạ… cũng được.”

Cô bé đi theo Krum, xuyên qua đám đông, khuất tầm mắt. Ron gọi to với theo Hermione:

“Bồ nên gấp lên nghe. Một phút nữa là xe tới đó.”

Tuy nhiên Ron để mặc cho Harry trông ngóng xe, còn nó thì ngay sau đó vài phút đã vươn cái cổ cò lên để nhìn dáo dác qua đám đông thử xem Krum và Hermione có thể đang làm gì. Hai người đó trở lại ngay, Ron đăm đăm nhìn Hermione, nhưng gương mặt cô bé rất thụ động.

Krum đột ngột nói với Harry:

“Anh rất mến Diggory. Chú ấy *lun* lịch sự với anh. *Lun lun.* Mặc dù anh *xút thân* từ trường Durmstrang… học trò của thầy Karkaroff.”

Mấy tiếng cuối Krum nói thêm với giọng càu nhàu. Harry nói:

“Các anh có Hiệu trưởng mới chưa?”

Krum nhún vai, anh giơ tay ra như Fleur đã làm, bắt tay Harry, rồi bắt tay Ron. Ron có vẻ như đang chịu đựng một kiểu đấu tranh nội tâm đau đớn lắm. Krum mới cất bước đi thì Ron buột miệng nói:

“Anh cho em xin chữ ký đi.”

Hermione quay đi mỉm cười với mấy cỗ xe không có ngựa kéo đang khủng khỉnh chạy về phía chúng trên lối đi, trong khi Krum, có vẻ ngạc nhiên nhưng khoái chí cảm động, ký cái tên mình vô một miếng giấy da cho Ron.

Vào ngày bọn trẻ lên đường trở về nhà ga Ngã Tư Vua, thời tiết đúng là khác một trời một vực so với ngày chúng lên đường đến trường Hogwarts hồi tháng chín năm ngoái. Không có tới một gợn mây nhỏ trên bầu trời. Harry, Ron và Hermione đã xoay sở xí được một buồng riêng cho tụi nó trên xe lửa. Con cú Heo lại một lần nữa bị giấu trong lớp áo chùng của Ron để cho nó đừng rúc lên liên tục; con Hedwig thì đang ngủ gà ngủ gật, đầu dụi dưới lớp cánh, và con mèo Crookshanks thì cuộn tròn trên một chỗ ngồi trống giống như một cái gối xù lông màu hung bự chảng. Harry, Ron và Hermione trò chuyện hết mình một cách thoải mái hơn suốt cả tuần qua, trong khi chiếc xe lửa lao nhanh về phương nam. Harry cảm thấy như thể bằng một cách nào đó, bài diễn văn của cụ Dumbledore trong buổi tiệc chia tay mãn khóa đã giải tỏa giùm nó. Bây giờ nói về những chuyện đã qua nó cảm thấy đỡ đau khổ hơn. Tụi nó chỉ tạm ngừng bàn tán sôi nổi về hành động mà cụ Dumbledore có thể thực hiện vào chính lúc này để chặn đứng Voldemort khi chiếc xe bán đồ ăn trưa được đẩy tới toa xe.

Hermione đi ra mua đồ ăn và quay trở lại, cô bé bỏ lại tiền vô cặp, để lộ ra một tờ *Nhật báo Tiên tri* mà cô bé đã mang theo. Harry nhìn tờ báo, không chắc là liệu nó có thực sự muốn biết tờ báo ấy có thể đăng cái gì, nhưng Hermione bắt gặp cái nhìn của Harry, cô bé bình thản nói:

“Báo không có đăng gì hết. Bồ có thể đọc, nhưng mà báo không có đăng gì đâu. Mình đã kiểm tra báo hàng ngày mà. Chỉ có một mẩu tin nhỏ xíu vào cái ngày sau bài thi thứ ba đăng tin bồ đã thắng cuộc thi đấu. Họ thậm chí không thèm nhắc tới anh Cedric. Chẳng có một dòng nào về chuyện đó hết.

Theo ý mình ấy hả, chắc là ông Fudge đã buộc họ làm thinh.”

Harry nói:

“Ông Fudge sẽ không đời nào bắt mụ Rita làm thinh được. Nhứt là một câu chuyện như vậy.”

Hermione nói với cái giọng tự kiềm chế nghe là lạ:

“Ôi, mụ Rita chưa từng viết thêm bất cứ thứ gì kể từ sau bài thi thứ ba. Thực ra mụ Rita sẽ không thể viết gì thêm trong một thời gian cũng còn lâu nữa à.”

Cô bé nói thêm, giọng bây giờ hơi hơi run:

“Mụ sẽ không viết gì nữa đâu trừ khi mụ muốn mình tiết lộ bí mật của mụ.”

Ron hỏi:

“Bồ đang nói về chuyện gì vậy.”

Hermione nói gấp:

“Mình đã phát hiện ra cái cách mà mụ ta nghe lén những cuộc nói chuyện riêng tư khi mà mụ không được phép đi vào sân trường nữa.”

Harry có cảm giác là từ nhiều ngày nay Hermione đã thèm muốn chết đi được kể cho tụi nó nghe, nhưng mà cô bé đã tự kiềm chế được mình trước những sự việc khủng khiếp xảy ra dồn dập cho Harry. Harry nói ngay:

“Mụ ta làm cách nào?”

Ron tròn mắt nhìn Hermione, hỏi:

“Làm sao bồ phát hiện được?”

Hermione nói:

“Ờ thật ra thì… chính bồ đã gợi ý cho mình đó, Harry.”

Harry ngơ ngác:

“Mình hả? Bằng cách nào?”

Hermione vui vẻ nói:

“Vo ve rình mò…”

“Nhưng bồ đã nói rằng không hiệu nghiệm…”

Hermione nói:

“Ôi không phải mấy con bọ *điện tử* đâu. Không, mấy bồ có hiểu không… mụ Rita là một người biến hình thú không có đăng ký. Mụ có thể biến thành…”

Giọng nói của Hermione run lên vì niềm vui chiến thắng lặng lẽ, cô bé rút từ trong túi xách của mình ra một cái hũ thủy tinh đóng kín, nói tiếp:

“… một con bọ.”

Ron kêu lên:

“Bồ nói chơi hả? Bồ đâu có… mụ ta đâu phải…”

Hermione quơ quơ cái hũ trước mặt Ron và Harry, vui vẻ nói:

“Ô có chứ, chính mụ ta.”

Bên trong cái hũ có vài cành cây nhỏ, mấy chiếc lá, và một con bọ mập ù, bự thù lù. Ron đưa cái hũ đến gần mắt nó, thì thầm:

“Đời nào… chẳng lẽ… bồ nói chơi sao…”

Hermione rạng rỡ mặt mày:

“Không, mình không có giỡn. Mình đã bắt được mụ trên màn cửa sổ của bệnh thất. Bồ nhìn cho thiệt kỹ đi, bồ sẽ để ý thấy những dấu hiệu quanh mấy cọng ria của nó giống y hệt cặp mắt kiếng giả mà mụ ấy đeo.”

Harry nhìn và thấy Hermione nói đúng. Nó cũng nhớ ra vài điều:

“Có một con bọ đậu trên bức tượng vào cái đêm mà tụi mình nghe lóm được câu chuyện bác Hagrid kể cho bà Maxime nghe về má của bác!”

Hermione nói:

“Chính xác. Và anh Viktor đã gỡ ra một con bọ bám trên tóc của mình khi tụi này trò chuyện với nhau bên bờ hồ. Và nếu mình không nhầm lẫn, thì Rita cũng đậu trên tấm màn cửa sổ của lớp học Tiên tri vào cái ngày vết thẹo của bồ phát đau. Mụ đã vo ve rình rập nghe ngóng chuyện quanh năm.”

Ron từ tốn nói:

“Khi chúng ta nhìn thấy Malfoy đứng dưới tán cây đó…”

Hermione nói:

“Là lúc nó đang nói chuyện với mụ Rita đậu trong bàn tay của nó. Dĩ nhiên nó biết. Đó là cách mà mụ đã thực hiện được tất cả những cuộc phỏng vấn nho nhỏ với tụi học sinh nhà Slytherin. Tụi nó không cần bận tâm là mụ đang làm điều gì bất hợp pháp, miễn là tụi nó cung cấp được cho mụ ta những thứ chuyện khủng khiếp về tụi mình và bác Hagrid.”

Hermione lấy lại cái hũ thủy tinh từ tay Ron và mỉm cười với con bọ. Con bọ vỗ cánh lên vách hũ thủy tinh, vo ve một cách giận dữ. Hermione nói:

"Mình đã nói với mụ ta là mình sẽ thả mụ ra khi chúng ta về đến Luân Đôn. Mình đã ếm một lá bùa Bất khả Bể lên cái hũ, mấy bồ thấy không, thành ra mụ không thể biến hình trở lại. Và mình cũng đã bảo với mụ ta rằng mụ hãy liệu hồn giữ cây viết của mụ trong một năm. Để rồi coi mụ có thể có thể phá bỏ được thói quen viết toàn chuyện dựng đứng bậy bạ về người ta không."

Mỉm cười đắc ý, Hermione đặt cái hũ đựng con bọ trở vào trong túi xách của cô bé.

Cái cửa buồng của tụi nó xịch mở ra. Draco Malfoy nói:

"Mày khôn khéo lắm, Granger."

Crabbe và Goyle đang đứng đằng sau Malfoy. Harry chưa từng thấy cả ba đứa tụi nó tự mãn, hung hăng và ác độc đến như vậy từ trước tới nay.

Malfoy nói chậm rãi, bước vô trong buồng và chậm rãi nhìn quanh, một nụ cười khinh khỉnh nở trên môi nó.

"Vậy ra mày đã bắt được một phóng viên xịn, lại là mày và cái thằng học trò cưng Potter của lão Dumbledore. Trúng mánh lớn à."

Cái cười tự đắc của nó toét rộng. Crabbe, Goyle cười hinh hích phụ họa. Malfoy nhìn quanh cả ba đứa tụi nó, nói nhỏ:

"Tụi mình thử đừng nghĩ tới chuyện đó được không? Thử giả đò như chuyện đó đâu có xảy ra."

Harry nói:

“Cút ra.”

Từ bữa Harry nhìn thấy Malfoy rù rì với Crabbe và Goyle trong lúc cụ Dumbledore nói về Cedric, nó chưa từng đứng gần Malfoy như vầy. Nó cảm thấy như thể có tiếng chuông đang reo trong tai nó. Tay nó nắm chặt cây đũa phép dưới tấm áo chùng.

Malfoy cao giọng:

“Mày đã chọn đứng về phe thua cuộc rồi Potter à! Tao cảnh cáo mày đó. Mày còn nhớ không, tao đã bảo mày nên chọn bạn bè cho cẩn thận mà. Khi tụi mình gặp nhau trên xe lửa vào ngày đầu tiên đến trường Hogwarts ấy? Tao đã bảo mày đừng có đàn đúm với đồ rác rưởi đó.”

Malfoy hất đầu về phía Ron và Hermione, nói tiếp:

“Bây giờ thì trễ quá rồi Potter à! Bây giờ Chúa tể Hắc ám đã trở lại, tụi nó sẽ là những đứa đầu tiên tiêu tùng! Tụi Máu Bùn và tụi khoái dân Muggle sẽ bị tiêu khử trước! Chà… kế đến… Diggory là đồ…”

Như thể có ai đó vừa cho nổ cả một thùng pháo bên trong buồng của toa xe lửa này. Ánh chói lòa của bùa phép xẹt tứ tung khắp mọi hướng, một loạt tiếng nổ làm điếc cả tai. Harry chớp mắt nhìn xuống sàn.

Malfoy, Crabbe, Goyle nằm bất tỉnh ngay cửa buồng toa. Harry, Ron và Hermione đứng sừng sững, mỗi đứa nó đều vừa dùng tới một bùa ếm khác nhau. Và không chỉ có ba đứa nó làm vậy.

Fred dẫm lên trên Goyle để vào trong buồng và nói với giọng điềm nhiên như không:

"Cứ tưởng tụi này sẽ được xem cái trò mà ba thằng này bày ra chớ."

Fred cầm lăm le cây đũa phép giơ ra, và George cũng vậy, anh ta còn cẩn thận đá cho Malfoy một cái khi bước theo Fred vô trong buồng toa. George nhìn xuống Crabbe, nói:

"Hiệu quả thú vị. Ai đã xài lời nguyền *Furnunculus* vậy?"

Harry nói:

"Em."

George nhẹ nhàng nói:

"Kỳ quái thiệt. Anh xài Giò Bủn. Có vẻ như hai thứ này không nên trộn lẫn nhau. Hình như lông lá mọc xỉa lên đầy mặt nó. Chà, đừng để tụi nó ở lại đây hè! Có làm cho cảnh trí đẹp thêm đâu!

Ron, Harry và George vừa đá vừa lôi vừa lăn ba đứa bất tỉnh Malfoy, Crabble và Goyle ra lối đi - mỗi đứa trông xấu hơn rõ ràng vì hậu quả bùa chú mà tụi nó lãnh đủ. Sau đó Ron, Harry và George trở vô trong buồng toa, kéo cánh cửa đóng lại.

Fred kéo ra một hộp đựng những tấm thẻ và rao:

"Có ai chơi bài nổ không?"

Tụi nó chơi được nửa chừng ván bài thứ năm thì Harry quyết định hỏi. Nó nói với George:

"Vậy anh nói cho tụi em nghe chứ? Hai anh tống tiền ai

vậy?”

George nói với vẻ u uẩn:

“Ôi… *chuyện đó!*”

Fred lắc đầu một cách bực bội, nói:

“Không có chuyện gì đâu. Không có gì quan trọng hết. Đằng nào thì cũng không phải lúc này.”

George nhún vai:

“Tụi anh chịu thua rồi.”

Nhưng Harry, Ron và Hermione cứ hỏi hoài, cuối cùng Fred nói:

“Thôi được, thôi được, nếu tụi bây thiệt tình muốn biết… thì đó chính là lão Ludo Bagman.”

Harry hỏi ngay:

“Ông Bagman hả? Có phải là anh nói ổng liên can đến…”

George rầu rĩ nói:

“Không. Không phải chuyện đó. Đồ ngu. Lão chắc là không có đầu óc.”

Ron hỏi:

“Ừ, vậy thì cái gì?”

Fred ngập ngừng rồi nói:

“Em có nhớ vụ cá độ mà tụi anh cá với ổng ở trận Quidditch Cúp Thế Giới không? Về đội Ái Nhĩ Lan sẽ thắng, nhưng anh Krum sẽ bắt được trái banh Snitch đó?”

Harry và Ron thong thả nói:

“Có.”

“Ừ, lão trả tụi anh bằng tiền ma của bọn quỷ lùn rậm râu mà lão đã lượm được.”

“Rồi sao?”

Fred sốt ruột nói:

“Còn sao nữa, biến mất hết chứ sao? Sáng hôm sau là mớ vàng đó biến mất tiêu.”

Hermione nói:

“Nhưng… đó là chuyện rủi ro mà, phải không?”

George cười một cách cay đắng:

“Ừ, lúc đầu tụi anh cũng nghĩ vậy. Tụi anh nghĩ nếu tụi anh viết thư cho lão, nói cho lão biết là lão đã đưa nhầm tiền, chắc là lão sẽ đền lại. Nhưng lão chẳng làm gì cả. Phớt lờ thư của tụi anh. Tụi anh cứ tìm cách nói với lão về vụ đó ở trường Hogwarts, nhưng lão luôn kiếm cớ gì đó để tránh mặt tụi anh.”

Fred nói:

“Cuối cùng lão lại giở mặt cà chớn. Lên lớp tụi anh là tụi anh quá trẻ không nên cờ bạc, và lão không trả tụi anh cái gì hết.”

George quắc mắt nói:

“Bởi vậy tụi anh phải đòi tiền của tụi anh lại.”

Hermione há hốc miệng:

“Ổng không từ chối chớ?”

Fred nói:

“Ngớ ngẩn! Chối phắt!”

Ron nói:

“Nhưng đó là tất cả tiền dành dụm của hai anh mà!”

George nói:

“Thử nói xem anh phải làm sao. Dĩ nhiên rốt cuộc tụi anh cũng biết được chuyện gì xảy ra. Ba của Lee Jordan cũng gặp rắc rối trong chuyện đòi tiền lão Bagman. Hóa ra là lão đang bị rắc rối to với bọn yêu tinh. Lão đã mượn họ cả đống tiền. Cả băng tụi yêu tinh đã bao vây lão ở trong rừng sau trận Cúp Thế Giới và trấn lột hết số vàng lão có, vậy mà cũng chưa đủ để trả hết nợ của lão. Bọn yêu tinh theo lão suốt đường đến trường Hogwarts để canh chừng lão. Lão đã đánh bạc thua mọi thứ. Lão không còn tới hai đồng galeon để mà quẹt nhau. Và mấy em biết, lão ngu đó đã cố gắng trả nợ bọn yêu tinh như thế nào không?”

Harry hỏi:

“Bằng cách nào?”

Fred nói:

“Hắn đánh cá em đó, cưng ơi. Đặt cược to là em sẽ thắng cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật. Lại đánh cá với bọn yêu tinh.”

Harry nói:

“Thì ra đó là lý do ổng cứ tìm cách giúp em thắng! Ờ… Rốt cuộc em cũng thắng vậy, đúng không, vậy là ổng có thể trả lại vàng cho anh rồi!”

George lắc đầu nói:

“Đừng hòng. Bọn yêu tinh chơi xấu y như lão. Tụi nó nói em đồng hạng với Diggory, mà lão Bagman lại cá là em thắng trội. Thành ra lão Bagman phải cuống giò lên. Lão đúng là cuống giò lên sau bài thi đấu thứ ba.”

George thở một hơi thiệt là dài và bắt đầu chia bài lại.

Đoạn cuối của cuộc hành trình trôi qua thoải mái vừa đủ; Harry ước gì cứ như vầy suốt cả mùa hè, thực ra thì nó ước cho đoàn xe lửa không bao giờ tới nhà ga Ngã Tư Vua… Nhưng như nó đã học một cách khốn khổ trong năm học qua bài học về thời gian: thời gian sẽ không bao giờ chậm lại khi có cái gì đó không vui vẻ gì chờ ở phía trước, và chẳng mấy chốc đoàn tàu tốc hành Hogwarts dừng lại ở sân ga số Chín-ba-phần-tư. Sự lộn xộn và ồn ào mọi thường tràn đầy các hành lang khi lũ học trò bắt đầu chen ra khỏi toa xe lửa. Ron và Hermione khiêng vác mấy cái rương của tụi nó chen lấn vượt qua Malfoy, Crabble và Goyle. Nhưng Harry thì nấn ná ở lại.

“Anh Fred, anh George… chờ một lát!”

Hai anh em sinh đôi quay lại.

Harry mở nắp rương của nó và lấy ra số tiền thưởng Tam Pháp Thuật. Nó nhét bao tiền vô tay George:

“Anh cầm lấy.”

Fred tỏ vẻ sửng sốt, kêu lên:

“Cái gì?”

Harry cương quyết lặp lại:

“Hai anh cầm lấy đi. Em không muốn có số tiền này.”

George cố gắng đẩy cái bao tiền đó trả Harry.

“Em tâm thần rồi.”

Harry nói:

“Không, em không điên. Các anh giữ lấy đi rồi chế ra nhiều phát minh nữa. Đây là vốn đầu tư vô tiệm Giỡn.”

Fred thốt lên với một giọng gần như kinh hoảng:

“Thằng này tâm thần rồi.”

Harry vẫn khăng khăng:

“Hai anh nghe đây, nếu hai anh không cầm lấy số tiền này, em sẽ liệng nó xuống cống. Em không muốn có nó mà em cũng không cần đến nó. Nhưng mà em có thể đầu tư nó vô những tiếng cười. Tất cả tụi mình đều có thể hùn vô để tạo ra những tiếng cười. Em có cảm giác là chẳng bao lâu nữa tụi mình sẽ cần nhiều tiếng cười hơn mọi khi.”

George cân nhắc cái bao tiền trong tay, nói một cách yếu ớt:

“Harry à, chắc là có tới cả ngàn galeon vàng ở trong này.”

Harry nhe răng cười:

“Ừ. Hai anh thử nghĩ coi nhiêu đó là bao nhiêu cây cà rem két.”

Hai anh em sinh đôi trợn mắt nhìn Harry.

“Chỉ cần đừng nói với má của hai anh là các anh lấy ở đâu ra số tiền đó… dù cho bác có thể không khoái lắm chuyện cho

các anh vô làm ở Bộ Pháp thuật, nhưng mà cứ thử nghĩ tới chuyện đó coi…”

Fred mới nói:

“Harry à…”

Nhưng Harry đã rút cây đũa phép ra. Nó nói rõ ràng:

“Coi nè, hai anh giữ lấy số tiền đó, nếu không em sẽ ếm bùa hai anh. Bây giờ em biết được một mớ bùa chú xịn rồi. Hai anh làm ơn cho em một lần được không? Hãy mua cho Ron vài bộ dạ phục khác và nói là quà của các anh.”

Harry rời khỏi toa tàu trước khi hai anh em Fred và George có thể nói thêm một lời nào nữa. Nó bước qua Malfoy, Crabble và Goyle. Ba đứa đó vẫn còn nằm dài trên sàn bị ếm bùa cứng đơ.

Dượng Vernon đang đợi nó đằng sau hàng rào chắn, bà Weasley đứng sát bên cạnh ông. Khi bà nhìn thấy Harry, bà ôm chầm lấy nó và thì thầm vào tai nó:

“Bác nghĩ là cụ Dumbledore sẽ cho phép con đến chơi với gia đình bác vào cuối mùa hè. Giữ liên lạc nghe Harry!”

Ron vỗ lên lưng Harry, nói:

“Hẹn gặp lại nghe Harry!”

Hermione nói:

“Tạm biệt Harry!”

Và cô bé làm một điều mà trước đây cô bé chưa từng làm: hôn lên má Harry.

George nói nhỏ trong khi Fred đứng bên cạnh nồng nhiệt

gật đầu:

“Cám ơn nghe Harry.”

Harry nháy mắt với họ, quay lại dượng Vernon và lặng lẽ theo dượng đi ra khỏi nhà ga. Nó tự nhủ, chẳng có điều gì đáng phải lo lắng, khi nó trèo lên băng ghế sau của chiếc xe hơi gia đình Dursley.

Như lão Hagrid đã nói, cái gì phải đến sẽ đến… và Harry sẽ đương đầu với cái đó khi nó xảy đến.

Harry Potter

và Hòn Đá Phù Thủy

và Phòng Chứa Bí Mật

và Tên Tù Nhân Ngục Azkaban

và **Chiếc Cốc Lửa**

và Hội Phượng Hoàng

và Hoàng Tử Lai

và Bảo Bối Tử Thần

* Chứng chỉ Phù thủy Thường đẳng (O.W.L) là loại bằng mà học sinh trường Hogwarts phải thi khi bước vào tuổi mười lăm.

* Có nghĩa là: “Tới đây!”

* Obliviate!: Có nghĩa là “Quên đi”!

* Họ ghi sai tên nhà Weasley.

* Có nghĩa là “Âm vang!”

* Có nghĩa là “Im lặng!”

* Tiếng Pháp: *"Bà Maxime đâu rồi? Tụi tôi lạc mất bà ấy..."*

* Tiếng Pháp: Bô-ba-tông: Những cây gậy đẹp.

* Gốc chữ Latin, mors = death; mordre = mordere = bite. Morsmordre có nghĩa là: "*Miếng cắn của thần chết*!"

* Có nghĩa là “Choáng váng!”

* Có nghĩa là “Hồi tỉnh!”

* Có nghĩa là “Câu thần chú vừa rồi!”

* Có nghĩa là “Tẩy xóa!”

* Có nghĩa là: “Sửa chữa!”

* Có nghĩa là: “Phồng lên!”

* Có nghĩa là: “Tra tấn!”

* Có nghĩa là: “Teo lại!”

* Có nghĩa là: “Diệm sơn phun hỏa!”

* Có nghĩa là: “Răng mọc dài ra!”

* Có nghĩa là: “Trổ hoa.”

* Có nghĩa là: “Chim bay.”

* Bông-rua = Bonjour (tiếng Pháp: Chào buổi sáng)

* Có nghĩa là: “Rách toét!”

* Có nghĩa là: “Cuốn từ điển, đến đây!”

* Có nghĩa là: “Tia chớp, đến đây!”

* Có nghĩa là: “Cuộn giấy da, đến đây!”

* Có nghĩa là “Tóe lửa!”

* Có nghĩa là: “Khụt khịt!”

* Có nghĩa là: “Những câu thần trú từ trước tới nay.”

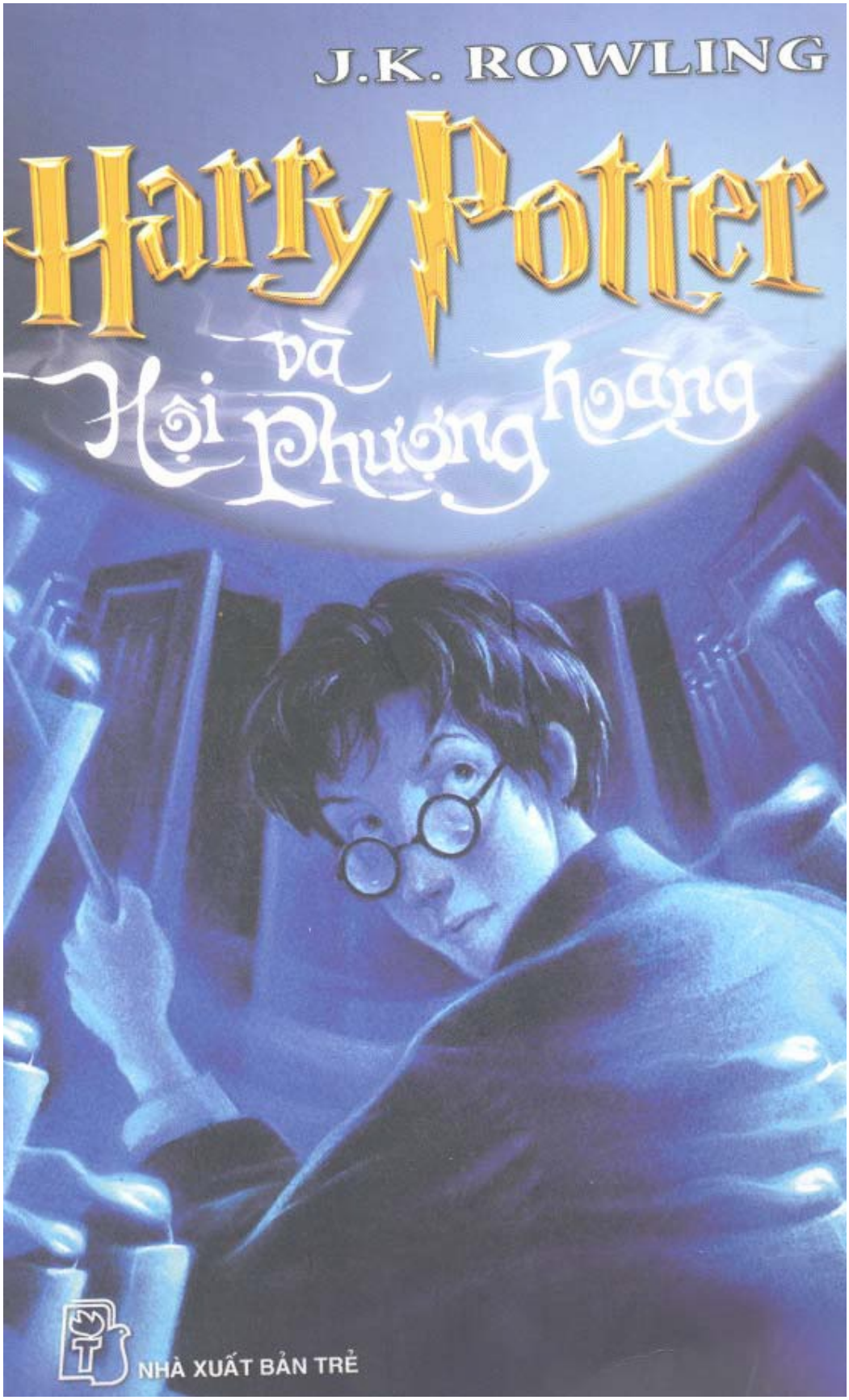
J.K. ROWLING
Harry Potter
và
Hội Phượng Hoàng
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

J.K. ROWLING

LÝ LAN *dịch*

Harry Potter

và

Hội Phượng Hoàng

Tái bản lần thứ 09
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ 2005

1

DUDLEY BỊ ẾM

Ngày hè nóng nhất từ trước tới nay đang lê qua và sự lặng lờ ngái ngủ bao trùm những ngôi nhà to tướng vuông vức trên đường Privet Drive. Những chiếc xe hơi trước đây luôn luôn sáng bóng bây giờ cứ nằm ỳ hứng bụi trên lối dành riêng cho xe ra vào. Những bãi cỏ từng có thời xanh mướt như ngọc bích bây giờ vàng úa khô nẻ; bởi vì trời đang hạn hán nên vòi tưới nước đã bị cấm xài. Cư dân ở đường Privet Drive thế là bị tước mất cái thú rửa xe cắt cỏ, đành rút lui vô bóng râm của những căn nhà mát mẻ có cửa sổ mở toang, với niềm hy vọng dụ dỗ được một cơn gió thoảng đố làm sao bói ra được. Người duy nhất không trú ẩn trong nhà lúc này là một đứa con trai chừng mười mấy tuổi, đang nằm ngửa thẳng cẳng trên một vạt đất trồng hoa bên ngoài ngôi nhà số 4.

Nó là một đứa con trai gầy gò, tóc đen, đeo kính cận, có một vẻ hơi khắc khổ không được lành mạnh cho lắm của một kẻ đã phải lớn quá nhanh và từng trải quá nhiều trong một thời gian quá ngắn. Cái quần bò nó mặc dơ hầy te tua, cái áo thun thì rộng lùng thùng và cũ mèm, còn đôi giày của nó thì vừa sút đế vừa há mồm tróc nóc. Cái bộ dạng bề ngoài của Harry

Potter khiến cho hàng xóm láng giềng không ưa nó nổi. Những hàng xóm của nó thuộc loại những người vẫn tin rằng cái sự lôi thôi lếch thếch là rất đáng bị luật pháp trừng phạt! Nhưng cũng may là chiều nay Harry Potter tự biết thân mà ẩn náu phía sau một bụi hoa tú cầu, nên khách qua đường cũng chẳng nhìn thấy nó. Thực ra nếu dượng Vernon hay dì Petunia mà thò đầu ra ngoài cửa sổ phòng khách để nhìn thẳng xuống vạt đất trồng hoa phía dưới thì Harry sẽ bị lộ tẩy ngay; và cũng chỉ duy nhất có cách đó thì mới phát hiện ra nó.

Nhưng nói chung, Harry nghĩ là nó đáng được khen thưởng nhờ sáng kiến hay ho trốn ở xó này. Có thể nó cũng chẳng thấy thoải mái lắm khi nằm trơ trên nền đất gồ ghề nóng bức, nhưng mặt khác nó lại được cái lợi là không bị ai dòm ngó hoạnh họe bằng những câu hỏi dễ điên tiết hay bởi tiếng nghiến răng trèo trẹo to đến nỗi át cả chương trình thời sự khiến nó không thể nghe được phần tin tức. Ấy là chuyện thường xảy ra trước đây mỗi lần nó cố ngồi lỳ trong phòng khách và xem truyền hình với dì dượng.

Hình như ý nghĩ của Harry đã bay xuyên qua cửa sổ, vào trong phòng khách nhà ông bà Dursley. Dượng nó, ông Vernon Dursley, bỗng nhiên cất tiếng nói:

“May phước là thằng ấy đã thôi chườn mặt ra phòng khách. Ờ mà nó đâu rồi?”

Dì Petunia nói:

“Ai mà biết! Không thấy nó ở trong nhà.”

Dượng Vernon lẩm bẩm đầy vẻ khinh miệt:

"*Coi tin tức*... Hứ. Tôi muốn biết cái ngữ nó mà coi cái tin tức gì? Làm như thể nó là một đứa con trai bình thường quan tâm đến thời sự ấy. Dudley nhà mình có bao giờ màng tới chuyện gì đang xảy ra đâu, chưa chắc nó đã biết đương kim thủ tướng là ai nữa à! Nhưng dù sao đi nữa, làm gì có tin tức liên quan tới *lũ chúng nó* trong chương trình thời sự *của chúng ta*…"

Dì Petunia chợt khẽ nhắc:

"Suỵt! Anh Vernon, cửa sổ mở đấy!"

"Ờ ờ phải, xin lỗi em yêu…"

Hai ông bà Dursley chợt nín khe. Harry lắng tai nghe tiếng nhạc leng keng quảng cáo món cháo điểm tâm hiệu Fruit'N Bran trên truyền hình trong khi mắt nó quan sát bà Figg đủng đỉnh thong dong bước từ từ ngang qua chỗ nó nằm. Bà Figg là một bà già dở hơi, cực kỳ khoái mèo, nhà ở gần đó trên đường Wisteria Walk, vừa đi vừa quạu quọ và rầu rĩ lảm nhảm nói với chính mình. Harry rất đắc ý là nó được yên thân nằm ẩn kín đằng sau bụi cây; ấy là vì dạo gần đây bà Figg cứ lăm le mời nó ghé qua nhà bà uống trà mỗi khi bà gặp nó trên đường phố. Đợi đến khi bà già đã quẹo qua góc đường và khuất bóng, tiếng của dượng Vernon lại vang ra ngoài cửa sổ.

"Cục cưng Dudley của mình chắc là đã đi dự tiệc trà rồi hả?"

Dì Petunia đáp lời chồng bằng giọng trìu mến:

"Ở gia đình Polkisses đấy. Con mình có nhiều bạn nhỏ lắm, cậu chàng được hết thảy mọi người yêu mến…"

Khó khăn lắm Harry mới nén được một cái khịt mũi. Ông bà Dursley quả thật là không hiểu biết một tí xíu gì hết về cậu quý tử Dudley của họ; họ cứ nuốt trọng tất cả những lời nói dối ngớ ngẩn mà Dudley bịa ra về những bữa tiệc trà với các thành viên khác nhau trong băng của nó vào mỗi buổi tối trong kỳ nghỉ hè. Harry biết tỏng là Dudley không hề dự tiệc trà ở đâu hết; nó và băng của nó cứ đến chiều tối thì lại lê la trong công viên giải trí, hút thuốc lá ở mấy góc đường, rồi chọi đá vào lũ trẻ con và những chiếc xe chạy ngang qua. Harry đã nhìn thấy Dudley và băng nhóm của nó khi đi dạo quanh khu Little Whinging vào buổi tối. (Harry đã bỏ ra hầu hết những ngày nghỉ chỉ để đi lang thang trên đường phố, lượm báo cũ trên đường để dò la tin tức).

Nhạc điệu mở đầu báo hiệu chương trình thời sự lúc 7 giờ vang vọng đến tai Harry khiến bụng nó cồn cào. Có lẽ tối nay - sau cả tháng đợi chờ - sẽ là buổi tối…

"Số người đi nghỉ hè bị mắc kẹt ở những phi trường đầy ắp người đã đạt tới con số kỷ lục, khi công nhân vận chuyển hành lý Tây Ban Nha đình công đến tuần lễ thứ hai…"

Phát thanh viên của đài truyền hình vừa dứt câu thì dượng Vernon gầm gừ:

"Vào tay ông, ông sẽ cho chúng ngồi ngáp mãn đời."

Bình luận của dượng Vernon không ăn thua gì hết: ở bên ngoài, Harry nằm trên vạt đất trồng hoa, ruột gan dường như được xả ra. Nếu mà đã xảy ra chuyện gì, thì chắc chắn đó sẽ là tin tức nóng hổi hàng đầu trên các báo. Chết chóc và hủy diệt nhất định là tin tức quan trọng hơn cái chuyện mấy người đi

nghỉ hè bị mắc kẹt ở phi trường…

Harry từ từ thở ra một hơi dài và đăm đăm nhìn lên bầu trời xanh trong sáng. Kỳ nghỉ hè này, ngày nào của Harry cũng như ngày nấy: căng thẳng đợi chờ, trông ngóng tin tức, rồi được yên tâm chốc lát, rồi nỗi căng thẳng lo âu lại dồn lại, tăng lên… Và cứ mỗi lúc mỗi căng thêm hoài cái câu hỏi luôn luôn ám ảnh Harry: *tại sao* vẫn chưa nghe thấy chuyện gì xảy ra hết…

Harry vẫn tiếp tục lắng nghe tin thời sự vọng ra từ máy truyền hình, để phòng khi có lọt ra một manh mối nhỏ xíu nào, mà dân Mugles không để tâm nhận ra ý nghĩa thực sự - tỉ như một vụ mất tích không thể giải thích được nguyên do chẳng hạn, hay có thể một tai nạn bí hiểm xảy ra một cách lạ lùng… Nhưng tiếp sau cái tin về vụ công nhân vận chuyển hành lý đình công, chỉ còn tin tức về vụ hạn hán ở miền Đông Nam. (Tiếng dượng Vernon lại vang lên ông ổng: "Tôi mong cho nó ở phòng bên nghe lọt cái tin này. Cứ ba giờ sáng lại tắm tưới!") Tin tức tiếp theo là một chiếc máy bay trực thăng suýt chút xíu nữa là rớt xuống cánh đồng ở Surrey. Tiếp theo nữa là vụ một nữ diễn viên rất ư nổi tiếng ly dị ông chồng cũng rất ư nổi tiếng của bà. (Dì Petunia khịt mũi: "Cứ làm như chúng ta khoái mấy cái chuyện lăng nhăng bậy bạ của bọn diễn viên ấy lắm vậy." Vậy mà dì Petunia đã mê man theo dõi không sót một tí tẹo tình tiết nào về vụ này, và đã đọc say sưa mọi tạp chí mà bàn tay xương xẩu của dì có thể tóm được.)

Bầu trời hoàng hôn bây giờ chói rực ánh tà dương khiến cho Harry phải nhắm mắt lại khi người xướng ngôn đọc tiếp phần tin tức:

"Và bản tin cuối cùng là Bungy đã phát hiện được một cách để né tránh cái nóng mùa hè này theo một phong cách rất ư tiểu thuyết. Bungy, cư dân của Five Feathers vùng Barnsley, đã học môn thể thao trượt nước! Nữ phóng viên Mary Dorkins đã đi thực hiện phóng sự về chuyện này…"

Đôi mắt Harry lại mở ra. Nếu mà chương trình thời sự đã đưa tin tới cái sự trượt nước, trượt neo thì chắc là không còn gì khác đáng để mà nghe nữa. Nó cẩn thận xoay mình lại tư thế nằm sấp rồi nhấc mình lên trong tư thế bò trên hai đầu gối và hai cùi chỏ, chuẩn bị trườn ra khỏi chỗ ẩn náu phía dưới cửa sổ.

Mới vừa nhấc được chừng hai phân thì đột ngột xảy ra liên tiếp cả đống chuyện khùng khiếp.

Một tiếng nổ to đùng vang vọng như tiếng súng, phá tan tành cái yên lặng phát ngáp của buổi chiều hè. Một con mèo từ dưới gầm một chiếc xe đang đậu trong sân phóng vút ra và bay biến mất tiêu. Một tiếng thét rất thanh, một tiếng chửi đông đổng, rồi tiếng đồ gốm sứ bể nát vang lên từ phòng khách gia đình Dursley. Và Harry làm như thể lâu nay chỉ chờ đợi chính cái tín hiệu này, nó lập tức đứng bật dậy, cùng lúc rút ngay ra cây đũa phép bằng gỗ từ lưng quần bò nó đang mặc, oai phong như thể rút một thanh kiếm ra khỏi bao vậy. Nhưng nó chưa kịp đứng thẳng lên được thì đỉnh đầu đã đụng một cái cốp vô bệ cánh cửa sổ đang mở của nhà Dursley, và cái tiếng đụng đầu cửa sổ gây bể kiếng ấy khiến cho tiếng gào thét của dì Petunia càng to hơn nữa!

Harry có cảm giác đầu mình bị nứt làm hai; mắt nổ đom

đóm, nó quay mòng mòng, cố gượng tập trung nhìn về phía con đường và tìm kiếm nguyên nhân phát ra tiếng nổ, nhưng nó khó mà có thể đứng thẳng lên được trong cơn lảo đảo khi mà hai bàn tay hộ pháp hồng tím thò ra khỏi cửa sổ chộp lấy cổ họng nó mà siết chặt.

"Cất - đi - ngay!"

Tiếng của dượng Vernon ngầm gừ bên tai Harry.

"Cất đi ngay bây giờ! - Trước khi - có người - nhìn thấy!"

Harry thở hổn hển:

"Buông cháu ra!"

Hai dượng cháu giằng co kéo đẩy mất mấy giây, Harry cố sức dùng tay trái cạy gỡ mấy ngón tay bự như chuối mấn của dượng Vernon khỏi cổ họng nó trong khi tay phải nó vẫn nắm chặt và giơ cao cây đũa phép. Thế rồi, khi cục u trên đỉnh đầu Harry nhói lên đau một cách dữ dội thì dượng Vernon hét lên một tiếng hãi hùng và buông Harry ra đột ngột như thể ông bị điện giật - một sức mạnh vô hình nào đó dường như vừa trào dâng trong người của đứa cháu vợ khiến ông không thể nào tiếp tục túm cổ nó được nữa.

Harry thở hổn hển vì bị nghẹt cổ, ngả chúi xuống bụi cây tú cầu, nhưng nó bật thẳng dậy ngay và dáo dác ngó quanh. Chẳng thấy dấu hiệu gì khả dĩ giải thích được nguyên nhân của tiếng nổ đã gây kinh động, nhưng đồng thời lại xuất hiện rất nhiều gương mặt thò ra từ các cửa sổ khác nhau của những ngôi nhà chung quanh. Harry lúng túng nhét vội vàng cây đũa phép trở vô lưng quần bò và cố gắng làm ra vẻ như ngây thơ

vô tội.

Dượng Vernon lớn giọng nói với bà nhà số Bảy đang trố mắt ngó ra từ phía sau bộ màn che cửa rườm rà:

"Trời chiều dễ thương quá! Bà chị có nghe thấy tiếng ống bô xe nổ không? Làm tôi với Petunia hết hồn hết vía!"

Quả là tán thần hồn, nhưng dượng Vernon cũng tiếp tục nhe răng cười toe toét một cách dễ sợ cho đến khi mấy gương mặt tò mò thụt khuất vào sau những khuôn cửa sổ khác nhau. Thế rồi, cái cười toe toét đột nhiên biến thành một bộ mặt nhăn nhở khủng khiếp đầy đe dọa khi dượng Vernon ra hiệu cho Harry tới gần ông.

Harry nhích vài bước lại gần dượng Vernon hơn, nhưng cẩn thận dừng lại ở một vị trí an toàn ngoài tầm của cánh tay dượng Vernon đang lăm le vặn cổ nó.

"Mày muốn làm cái trò *quỷ sứ* gì vậy hả, thằng kia?"

Giọng của dượng Vernon phát ra ồm ồm và khán đi vì giận dữ. Harry lạnh lùng đáp:

"Dượng nói cái trò cháu muốn làm là cái trò gì?"

Vừa đối phó với dượng Vernon, Harry vừa tiếp tục nhìn trái nhìn phải về phía con đường, vẫn hy vọng tìm thấy được kẻ đã gây ra tiếng nổ kinh hoàng.

"Thì cái trò gây náo động om sòm như là súng nổ ngay trước cửa nhà chúng tao…"

"Cháu không hề gây ra tiếng nổ đó."

Harry khẳng định chắc chắn.

Lúc này gương mặt dài ngoằng như mặt ngựa của dì Petunia xuất hiện bên cạnh bộ mặt bành bạnh tím hồng của dượng Vernon. Trông dì cũng giận tím thâm mặt mày.

"Mày chui rúc dưới gầm cửa sổ làm gì hả?"

"Ừ, phải, phải đó, em đặt đúng vấn đề đó Petunia. *Vậy chứ lúc đó mày đang làm cái trò gì dưới bệ cửa sổ nhà chúng tao hả thằng kia?*"

Harry đáp bằng giọng nhân nhượng:

"Cháu nghe tin tức."

Cả dì và dượng nó nhìn nhau tức tối hết chỗ nói.

"*Lại* nghe tin tức à?"

Harry đáp:

"Thì tin tức thay đổi mỗi ngày mà."

"Mày đừng có hòng qua mặt tao, thằng kia! Tao muốn biết mày thực sự âm mưu cái trò gì? Đừng có tiếp tục nói với tao cái giọng nhảm nhí rằng mày *nghe tin tức* nữa! Mày thừa biết rõ là cái *bọn*…"

Dì Petunia thì thào nhắc:

"Cẩn thận lựa lời, anh Vernon!"

Dượng Vernon bèn hạ thấp giọng đến nỗi Harry khó mà nghe ra cái từ ông thốt ra.

"Cái *bọn… chúng mày* làm gì được đưa lên *chương trình thời sự của chúng tao*?"

Harry nói:

“Tại dượng chỉ biết có vậy thôi.”

Ông bà Dursley trừng mắt ngó Harry một lúc, rồi dì Petunia nói:

“Mày là một thằng khốn con nói láo quá quắt! Vậy chứ còn tất cả những…”

Dì Petunia lại hạ thấp giọng đến nỗi Harry phải đọc cử động đôi môi của dì mà đoán ra cái điều dì muốn nói.

“… những *con cú* làm cái quái gì, nếu không phải là làm cái nhiệm vụ đem tin tức đến cho mày?”

Dượng Vernon nguýt giọng đắc thắng:

“Ờ há! Đi mà lấy tin tức từ lũ cú ấy! Mày tưởng chúng tao không biết chuyện mày thậm thọt tin đi tin lại với lũ chim cà chớn đó sao?”

Harry bối rối một chút. Lúc này mà nói ra sự thật thì thiệt là đau lòng, mặc dù dì dượng nó có lẽ không thể hiểu thấu nỗi u uẩn trong lòng nó khi phải thú nhận điều này. Giọng Harry yếu ớt:

“Cú… không đem tin cho cháu nữa.”

Dì Petunia nói ngay:

“Tao không tin!”

Dượng Vernon tấn thêm:

“Tao cũng không tin!”

Dì Petunia nói tiếp:

“Tao biết mày đang âm mưu một trò gì ranh ma lắm đây!”

Dượng Vernon đế thêm:

"Mày biết là tụi tao đâu có ngu gì!"

Harry chợt nổi khùng:

"Ừ thì, *đó* là tin tức của cháu đó!"

Harry xoay người băng qua bãi cỏ trước nhà, nhảy qua bức tường rào vườn hoa, rồi chạy vọt ra đường trước khi ông bà Dursley kịp tóm nó lại.

Nó biết là bây giờ nó đang gặp rắc rối to, và rồi đây nó sẽ khốn khổ với dì dượng Dursley và sẽ phải trả giá cho sự vô lễ của nó. Nhưng mà ngay lúc này đây nó chẳng có lòng dạ nào mà lo lắng chuyện đó cho lắm; trong đầu óc nó đang sôi sục một vấn đề khác bức xúc hơn nhiều.

Harry tin chắc chắn rằng tiếng nổ kinh hoàng vừa rồi là từ phép Độn thổ hay Hiện hình. Nó giống y chang cái âm thanh mà gia tinh Dobby đã gây ra khi tan biến mất tiêu vào không gian. Có thể Dobby đang ở đây trên đường Privet Drive? Chẳng lẽ nào Dobby đang theo dõi Harry ngay lúc này? Khi ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu, Harry quay phắt lại nhìn đăm đăm ngược xuống con đường Privet Drive; nhưng con đường trông vẫn có vẻ hoàn toàn vắng lặng và Harry biết chắc rằng Dobby không biết thủ thuật tàng hình…

Harry bước tiếp, chẳng mấy bận tâm đến con đường nó đang đi, bởi vì gần đây nó vẫn hay đi dạo quanh những con đường này thường xuyên, đến nỗi đôi chân của nó tự động dẫn nó đến những chỗ nó hay tới lui. Cứ đi được vài bước Harry lại liếc ngược qua vai nhìn về phía sau. Nhất định là có ai đó

có phép thuật đang ở quanh quẩn gần đó khi nó nằm dài giữa đám cỏ thu hải đường đang lụi tàn của dì Petunia, nó đoan chắc như vậy. Tại sao kẻ đó không nói chuyện với nó, tại sao kẻ đó không tiếp xúc với nó, tại sao giờ đây kẻ đó lại ẩn hình?

Suy diễn hoài mà vẫn không lần ra đầu cua tai nheo gì hết, Harry đâm nản lòng quá, và sự đoan chắc của nó cũng lung lay dần.

Có lẽ tiếng nổ kinh hoàng vừa rồi, suy cho cùng, cũng chẳng phải phép thuật gì hết. Chẳng qua Harry đã quá tuyệt vọng khi không nhận được một chút xíu tín hiệu liên lạc nào từ thế giới của nó nên nó đã phản ứng quá đáng với những tiếng động hoàn toàn bình thường. Nhưng làm thế nào nó có thể biết chắc chắn được, rằng tiếng nổ vừa rồi chẳng qua là âm thanh của cái gì đó phát ra từ một ngôi nhà hàng xóm?

Một cảm giác đờ đẫn nặng nề đè xuống bao tử Harry, và trong khi nó còn chưa biết tính sao, thì cái cảm giác vô vọng đã hành hạ nó suốt cả mùa hè giờ đây lại dâng trào lên trong lòng nó một lần nữa…

Sáng ngày mai nó sẽ lại bị tiếng đồng hồ báo thức gọi dậy lúc năm giờ sáng để trả tiền công cho con cú giao tờ *Nhật Báo Tiên Tri* - nhưng liệu còn có lý do gì để tiếp tục nhận báo nữa không? Mấy ngày nay Harry chỉ cần liếc sơ qua trang nhất của tờ báo là liệng qua một bên; nó suy diễn rằng, nếu mà những gã ngốc ở tòa báo rốt cuộc biết được Voldemort đã trở lại thì thể nào cái tin đó cũng đã phải nằm ngay trang nhất, và đó là cái tin duy nhất mà Harry quan tâm.

Nếu Harry may mắn thì những con cú cũng sẽ giao cho nó

thư từ của bạn bè như Ron và Hermione, mặc dù từ lâu rồi nó cũng không còn trông mong gì lắm những bức thư của bạn bè có thể đem lại cho nó tin tức gì! Tụi nó chỉ viết bóng gió ấm ớ.

Nào là *'Hiển nhiên là tụi này không thể nói nhiều về điều-mà-bạn-biết-là-gì-ấy…',* nào là *'Tụi này được cảnh báo là đừng viết bất cứ điều gì quan trọng để phòng trường hợp thư của tụi này bị thất lạc…',* nào là *'Tụi này bận lắm nhưng không thể kể chi tiết ở đây được…',* nào là *'Có một số chuyện đang xảy ra, khi nào gặp lại bạn, tụi này sẽ kể cho bạn nghe hết…'*

Nhưng biết đến khi nào tụi bạn mới gặp lại Harry? Dường như không ai bận tâm về một thời gian chính xác nào cả. Hermione đã viết trong thiệp sinh nhật gửi cho Harry: '*Mình mong cho tụi mình sớm gặp lại nhau*', nhưng sớm là sớm cỡ nào, là bao giờ? Căn cứ vào lời lẽ bóng gió mơ hồ trong những bức thư của bạn bè thì Harry có thể đoán rằng Hermione và Ron đang ở cùng một chỗ, có thể là ở nhà ba má của Ron. Harry gần như không thể chịu đựng được cái ý nghĩ là hai đứa bạn nó đang vui chơi ở trang trại Hang Sóc trong khi nó thì bị mắc kẹt ở phố Privet Drive. Thực ra, Harry giận hai người bạn thân nhất đến nỗi nó đã quẳng đi những món quà sinh nhật - kẹo sôcôla hiệu *Công Tước Mật* còn nguyên hộp chưa kịp mở - mà hai bạn của nó đã gởi tặng. Để rồi nó thấy hối tiếc ngay chuyện đã quẳng kẹo đi sau khi bị ăn món rau trộn nhạt phèo mà dì Petunia dọn trong bữa cơm tối ngày hôm đó.

Mà Ron và Hermione bận rộn với chuyện gì nhỉ? Tại sao chính nó, Harry, lại không được bận rộn? Nó đã chẳng từng tự chứng minh khả năng đối phó và giải quyết sự việc giỏi giang

hơn tụi bạn nhiều sao? Chẳng lẽ họ đã quên hết những gì nó đã từng làm sao? Chẳng lẽ không phải chính *nó* là người đã thâm nhập vào khu nghĩa địa đó và chứng kiến Cedric bị ám sát, rồi bị trói gô vô tấm bia mộ và suýt nữa đã bị giết sao…?

Thôi đừng nghĩ về chuyện đó nữa, Harry tự nhủ hằng trăm lần như vậy suốt cả mùa hè. Nội cái chuyện nó cứ bị ác mộng về chuyến thâm nhập nghĩa địa ám ảnh trong giấc ngủ cũng đủ khốn khổ rồi, hà tất phải lo nghĩ đến chuyện đó cả khi thức.

Đi tới góc phố, Harry quẹo qua đường Magnolia Crescent, tới khoảng giữa con đường này, nó đi ngang qua con hẻm hẹp ở bên hông một cái nhà để xe, chỗ mà trước đây nó đã nhìn thấy lần đầu tiên người cha đỡ đầu của nó, chú Sirius. Ừ, ít nhất thì cũng còn chú Sirius là người có vẻ hiểu được tâm trạng Harry lúc này, mặc dù nó nhìn nhận là thư từ của chú Sirius cũng trống rỗng thông tin như thư của Ron và Hermione. Nhưng ít nhất thư của chú Sirius còn hàm chứa những lời lẽ cảnh báo và an ủi chứ không như thư Ron và Hermione, toàn là những lời bóng gió vu vơ chỉ tổ chọc cho nó tức cành hông. Chú Sirius viết:

'Chú biết điều này chỉ làm cho con thêm bực dọc thối chí…', 'Con đừng bận tâm gì cả, mọi việc sẽ ổn thôi…', 'Con hãy cẩn thận và đừng làm gì liều lĩnh…'

Harry ngẫm nghĩ khi băng qua đường Magnolia Crescent để quẹo vào đường Magnolia Road, hướng về phía công viên vui chơi. Ừ thì cho tới giờ nó đã cố làm đúng như chú Sirius khuyên bảo; ít nhất thì nó cũng đã kháng cự lại lòng ham muốn được buộc cái rương của nó vô cây chổi bay, và tự mình

bay vèo một cái đến trang trại Hang Sóc. Thật ra Harry còn tự thấy nó cư xử như vậy là quá ư đàng hoàng, nếu xét tới hoàn cảnh nó bị kẹt cứng lâu như vầy ở ngôi nhà trên đường Privet Drive và cảm thấy ngao ngán tức giận như thế nào. Thay vì phá luật mà bỏ đi, Harry đã nhẫn nhịn lui về ẩn náu trên vạt đất trồng hoa dưới bệ cửa sổ với hy vọng có thể nghe hóng tin tức để đoán già đoán non hành tung của Chúa tể Hắc ám Voldemort. Cho dù nhẫn nại như vậy, Harry cũng cảm thấy khó chịu khi bị một người từng bị giam cầm mười hai năm trong nhà tù Azkaban, một người đã liều mạng vượt ngục để thực hiện hành vi sát nhân cho đúng với tội danh ban đầu khi bị kết án và tống giam, sau đó lại đào tẩu bằng cách chôm luôn một con Bằng-Mã mà bay biến đi; một người ngang tàng như vậy mà lại nhắn nhủ Harry đừng có liều lĩnh!

Tới cánh cổng đã bị khóa lại của công viên, Harry nhảy phóc qua hàng rào rồi băng qua bãi cỏ khô quéo nứt nẻ. Công viên giờ này cũng vắng vẻ như những con đường chung quanh. Khi Harry tới chỗ chơi đánh đu, nó thả người ngồi xuống cái đu duy nhứt còn chưa bị Dudley và băng của nó phá tiêu tùng. Harry quấn một tay vào dây xích đu rồi trầm ngâm tư lự nhìn đăm đăm xuống mặt đất. Vậy là từ nay nó sẽ không thể tiếp tục ẩn mình trong vườn hoa của dì dượng Dursley được nữa. Ngày mai nó sẽ phải nghĩ ra cách mới để nghe lóm chương trình thời sự. Còn bây giờ, nó chẳng còn gì khác để trông mong nữa, ngoại trừ lại thêm một đêm trăn trở và khổ sở vì hết cơn ác mộng này đến cơn ác mộng khác. Ngay cả khi nó thoát ra được những cơn ác mộng về Cedric thì nó cũng không được yên với những chiêm bao chập chờn về những hành lang

thăm thẳm tối om, tất cả đều không có lối thoát ra, hoặc chỉ dẫn tới những cánh cửa đóng chặt khóa kín. Những cánh cửa này Harry đoán là có liên quan tới cảm giác bị mắc bẫy mà nó cảm thấy khi bừng tỉnh dậy. Cái vết thẹo trên trán nó thường nhức nhối một cách khó chịu, nhưng nó không ngu gì mà hy vọng rằng, Ron hay Hermione hay chú Sirius vẫn còn cho là chi tiết đó đáng lưu tâm nữa… Hồi xưa, mỗi lần cái thẹo hình tia chớp của nó đột phát nhức nhối, thì đó là dấu hiệu cảnh báo Voldemort đang nhen nhúm sức mạnh để sống lại. Giờ đây Voldemort đã trở lại thực sự rồi thì hẳn là bạn bè nó sẽ bảo là cái sự ngứa ngáy một tý của cái thẹo chỉ là chuyện bình thường thôi, chứ có gì đâu mà ầm ĩ… Thế nào tụi nó cũng sẽ nói ngứa thẹo thì chẳng có gì phải lo sốt vó lên… Và cũng chẳng thể là tin tức sốt dẻo gì!

Tất cả sự bất công này trào lên trong lòng Harry làm ứ họng nó, khiến nó chỉ muốn gào thét cho hả cơn tức giận. Nếu không nhờ công của nó thì chẳng ai có thể biết được là Voldemort đã trở lại! Vậy mà phần thưởng dành cho nó lại là bốn tuần lễ ròng rã bị cầm chân giam lỏng ở cái xó xỉnh Little Whinging này, hoàn toàn bị cắt đứt mọi liên hệ thông tin với thế giới pháp thuật. Đã vậy còn phải chui rúc dưới đám hoa tú cầu đang chết héo để bị nghe những thứ tin tức tầm xàm bá láp như tin trượt nước trượt neo! Sao mà thầy Dumbledore có thể quên béng nó đi một cách dễ dàng như vậy? Tại sao Ron và Hermione về trang trại nghỉ hè với nhau mà không rủ nó đi cùng? Không biết nó còn phải chịu đựng thêm bao lâu nữa những lời nhắn nhủ kiểu khuyên bảo bé ngoan của chú Sirius, rằng thì ráng ngồi yên nhé, và cư xử cho đàng hoàng! Nó cũng

không biết nó còn có thể nhịn thêm bao lâu nữa thì sẽ liều viết thư cho tờ nhật báo ngu ngốc *Tiên Tri* để mở mắt cho họ thấy là Voldemort đã trở lại! Những nỗi lo nghĩ bầm gan tím ruột này cứ quay mòng mòng trong đầu Harry. Và trong bụng nó, ruột gan cứ quặn sôi lên tức tối khi màn đêm oi bức nhẹ nhàng bao phủ chung quanh. Không khí ngột ngạt mùi cỏ khô nồng và âm thanh duy nhứt còn vọng qua bóng đêm là tiếng rì rầm xa xa của xe cộ chạy trên đường ở tận mãi bên kia hàng rào song sắt của công viên.

Harry không biết mình đã ngồi bao lâu trên cái xích đu. Cơn trầm mặc của nó đột ngột bị ngắt ngang khi có tiếng người trò chuyện vang lên trên đường. Nó ngẩng đầu lên, nhìn. Đèn đường ở những con phố chung quanh đủ sáng để soi mờ mờ hình bóng của một nhóm người đang định băng ngang công viên. Một kẻ trong đám đó hát ông ổng một bài ca tục tĩu. Những đứa khác ha hả cười hưởng ứng. Tiếng tích tắc nhịp nhàng vang lên từ những chiếc xe đạp đua đắt tiền mà đám đó đang cỡi.

Harry biết đám đó là ai. Bóng kẻ dẫn đầu nhóm không ai khác hơn là thằng anh họ nó, Dudley, được đám bạn trung thành trong băng hộ tống, đang trên đường về nhà.

Dudley vẫn mập ù như hồi thuở nào tới giờ, nhưng một năm trời ăn kiêng và khám phá tài năng mới đã khiến thân thể nó thay đổi đáng kể. Ai mà chịu khó nghe dượng Vernon kể lể thì sẽ được dượng hồ hởi phấn khởi diễn thuyết cho một hồi vô tận về chuyện Dudley mới đây đã trở thành Vô địch Đánh bốc Hạng nặng Thiếu niên Liên trường khu vực Đông Nam. ‘Môn thể thao quý phái’, theo như cách gọi của dượng Vernon,

đã làm cho Dudley càng thêm dữ dằn ghê gớm hơn cả thằng Dudley ở trường tiểu học mà Harry từng biết và từng bị làm bao cát cho nó tập dợt. Bây giờ Harry không còn sợ thằng anh họ như trước đây nữa, nhưng nó cũng không coi cái việc giờ đây nắm đấm của Dudley chắc hơn, mạnh hơn, và thành thạo chính xác hơn là việc đáng cho nó ăn mừng. Lũ trẻ con trong xóm đều khiếp sợ Dudley hơn cả 'thằng Potter kia', người mà lũ trẻ bị răn đe phải tránh xa như một tên côn đồ sừng sỏ bị cải tạo ở Trung tâm Thánh Brutus Giam giữ Thiếu niên Phạm tội Không Cải hóa nổi.

Harry quan sát những bóng đen đang băng qua bãi cỏ, hơi thắc mắc không biết ai là nạn nhân vừa bị băng Dudley tẩm quất tối nay. *Hãy ngoảnh lại coi*. Trong khi quan sát băng Dudley, Harry nhận thấy mình đang ám thị trong đầu. *Mau lên… Hãy ngoảnh lại nào… Tao đang ngồi đây một mình… Cứ thử một phát xem.*

Nếu đám bạn của Dudley ngoảnh lại và ngó thấy Harry ngồi đây, thế nào chúng cũng xúm lại quậy nó một trận, còn Dudley thì khi ấy sẽ phản ứng ra sao nhỉ? Nó hẳn là sẽ không muốn mất mặt trước đám trong băng, nhưng nó cũng biết sợ chết khiếp nếu phải ghẹo cho Harry nổi sùng… Nếu mà dồn được Dudley vô cái thế tiến thoái lưỡng nan đó thì thiệt là khoái. Harry sẽ tha hồ châm chọc Dudley, tha hồ ngắm nó điêu đứng, bất lực không dám trả đũa… Và nếu có đứa nào khác trong băng Dudley dám thử đụng tới Harry thì Harry đã sẵn sàng - nó đã thủ sẵn cây đũa phép… cứ để cho tụi nó ra tay thử coi… Harry đang muốn trút ra phần nào nỗi chán ngán tuyệt vọng của nó vô đám con trai đã từng hành hạ nó ngày xưa

khiến thời thơ ấu của nó khốn đốn như địa ngục.

Nhưng cả băng Dudley cứ đi qua bãi cỏ không hề ngoảnh lại, không hề nhìn thấy Harry. Tụi nó đã đi gần tới hàng rào. Harry cố gắng chế ngự cơn bốc đồng muốn chạy theo tụi nó để gây sự. Kiếm chuyện đánh nhau lúc này rõ ràng là một hành động không khôn ngoan chút nào hết… Harry đâu có được phép sử dụng phép thuật… Nó dám bị đuổi học một lần nữa lắm…

Tiếng ồn ào của băng Dudley xa dần rồi im; chúng cũng đã đi khuất mắt Harry, hướng về phía đường Magnolia.

Harry ngán ngẩm nghĩ. *Chú Sirius hài lòng nhé. Cháu đã làm đúng như lời chú dặn. Không liều lĩnh thiếu suy nghĩ. Giữ mình vô can. Ngược hẳn trăm phần trăm với những gì chú từng làm.*

Nó đứng dậy vươn vai duỗi tay chân. Đối với dì Petunia và dượng Vernon thì Dudley về tới nhà vào bất cứ thời khắc nào cũng kể là về nhà đúng giờ, còn Harry mà về sau Dudley dù chỉ một tích tắc thì cũng kể như quá trễ. Dượng Vernon đã hăm dọa nhốt Harry dưới gầm cầu thang nếu như nó về nhà trễ hơn Dudley một lần nữa. Cho nên Harry ngáp một cái gần sái quai hàm rồi bắt đầu đi về hướng cổng ra công viên, trong lòng vẫn còn bực dọc cáu kỉnh mà không có chỗ xì ra.

Đường Magnolia cũng giống như đường Privet Drive, hai bên toàn là những ngôi nhà to đùng vuông vức với những bãi cỏ cắt xén một cách cực kỳ hoàn hảo, của những ông chủ bà chủ cũng vuông vức to đùng, lái những chiếc xe hơi láng coóng y như xe của dượng Vernon. Harry thích đi qua khu

Little Whinging hơn, khi trời đã tối, khi những tấm màn cửa sổ đã được kéo kín lại và chỉ để thoát ra ngoài những chùm bông ánh sáng màu ngọc thạch điểm xuyết bóng đêm. Lúc đó nó có thể đi nhanh qua những căn nhà đó mà không cần lo đến cái hiểm họa của những lời xì xầm chê bai về bộ dạng 'nhếch nhác' của nó. Nó cắm cúi đi rất nhanh, nên chỉ mới được nửa đường Magnolia là đã lại đụng đầu Dudley và băng của thằng này một lần nữa. Tụi nó đang chia tay ở cổng vào đường Magnolia Crescent. Harry nép vào dưới bóng tối của một cây tử đinh hương và chờ đợi.

Malcom vừa nói vừa cười hô hố với mấy đứa khác trong băng.

"… nó tru tréo như con heo nái hén?"

Piers khen ngợi:

"Cú đấm móc đúng là ác liệt thiệt đó, Đại ca D."

Dudley nói:

"Cũng giờ đó ngày mai hả?"

Gordon đề nghị:

"Đến nhà tao đi, ngày mai ba má tao đi vắng."

Dudley nói:

"Vậy mai gặp lại!"

"Tạm biệt Dud."

"Chào Đại ca D!"

Harry chờ cho mấy đứa trong băng của Dudley tản ra rồi nó mới tiếp tục đi. Khi tiếng nói cười của chúng tắt lịm trong

bóng tối, Harry đi vòng qua góc đường Magnolia Crescent. Nhờ bước đi rất nhanh nên chẳng mấy chốc Harry đã bắt kịp Dudley đang đi lêu bêu ở đằng trước, cách một quãng không xa lắm. Thằng này vừa đi vừa hát nghêu ngao bằng một giọng chói lói điếc con ráy.

"Ê, Đại ca D!"

Dudley quay lại. Thấy Harry, nó gầm ghè:

"À, ra là mày đó hả?"

Harry hỏi:

"Mày trở thành Đại ca D từ hồi nào vậy?"

"Câm mồm!"

Dudley gầm gừ như sói, quay người bỏ đi. Harry nhe răng cười khì và dấn bước đi ngang hàng với Dudley rồi nói:

"Mỹ danh! Chỉ có điều đối với tao thì mày vẫn luôn là Cục Kít Cưng Bé Bỏng."

"Tao bảo mày CÂM CÁI MỒM của mày lại!"

Dudley quát lớn, hai bàn tay ú núc như khúc dồi của nó nắm lại thành hai trái đấm bự chảng. Nhưng Harry vẫn cứ trêu già:

"Chứ bộ tụi nó không biết là ở nhà má mày kêu mày như vậy sao?"

"Cụp cái mặt mày!"

"Mày đâu có biểu má mày cụp cái mặt bả khi bà ấy kêu mày như vậy. Hay là tao xài chữ khác của bả vậy: 'Cún Củn Cùn Cun Siêu Thần Đồng' ơi, hay là 'Cục Đường Múp Ma

Múp Míp’ à. Tao được phép xái mấy mỹ danh đó chứ hả?”

Dudley không thốt được một lời nào nữa. Nó ráng sức nhịn để không tống cho Harry một đấm đã là một sự cố gắng mà nó phải huy động hết tất cả sự tự chủ có được.

Harry thôi cười, hỏi dộp:

“Vậy mày đã đập đứa nào tối nay? Một thằng nhóc mười tuổi chứ gì? Tao biết mày đã đập thằng Mark Evans hai bữa trước.”

Dudley ngắt ngang:

“Nó muốn như vậy mà.”

“Vậy sao?”

“Nó dám hỗn với tao.”

“Cái gì? Chẳng lẽ nó nói mày giống con heo được tập đi bằng hai chân sau hả? Vậy thì đâu phải nó nói hỗn, mà là nói thiệt đó chứ…”

Hàm Dudley bạnh ra, cơ mặt xoắn lại, khiến cho Harry thấy hết sức hả hê thỏa dạ là nó đã có dịp làm cho Dudley tức điên lên như thế này. Nó cảm thấy sướng như thể đã tống tháo hết nỗi bực dọc u uất của nó qua cho thằng anh họ, người duy nhứt nó có thể túm lấy để trút giận xả xú bắp.

Hai đứa lại quẹo xuống con hẻm hẹp tạo một lối đi tắt ở giữa khoảng đường Magnolia Crescent và Wisteria, ở đúng chỗ mà Harry đã nhìn thấy chú Sirius lần đầu. Con hẻm vắng vẻ và tối tăm hơn hai con đường lớn mà nó nối ngang, vì trong hẻm không có đèn đường. Tiếng bước chân của hai đứa con

trai bị nén lại giữa những bức tường của cái nhà để xe ở một bên hẻm và bên kia là một hàng rào cao ngất.

Sau một hồi làm thinh, Dudley lên tiếng:

"Mày tưởng mày oai phong vĩ đại lắm khi mang cái đồ đó hả?"

"Cái đồ gì?"

"Cái - cái mày đang giấu đó."

Harry lại nhe răng cười khì.

"Mày đâu đến nỗi ngu ngốc như cái bộ dạng của mày hén Dud? Theo tao thấy thì nếu đầu óc mày cũng ục ịch giống thân xác mày thì làm sao mày có thể vừa nói năng vừa đi đứng được."

Harry rút cây đũa phép ra. Nó nhận thấy Dudley lấm lét liếc ngang chứ không dám ngó thẳng cây đũa. Vừa thấy Harry rút ra là Dudley nói ngay:

"Mày đâu có được phép xài. Tao biết mày không được phép xài. Mày sẽ bị tống cổ ra khỏi cái trường đồng bóng thổ tả của mày."

"Làm sao mày biết là luật lệ trường có thay đổi hay không hả Đại ca D?"

"Chưa đổi."

Dudley nói bằng một giọng nghe không có vẻ tin tưởng chắc chắn lắm. Harry cười nhẹ. Dudley gầm ghè:

"Mày đâu có gan đấu tay đôi với tao mà không xài tới cái đồ đó."

“Vậy chứ cái gan của mày cỡ nào khi mày cần tới bốn thằng đánh hôi phụ họa mày đập một thằng con nít mười tuổi hả? Mày biết cái danh hiệu vô địch quyền Anh mà mày nổ văng miểng đó là nhờ đâu không? Đối thủ của mày bao nhiêu tuổi hả? Bảy hay tám?”

Dudley ngắt lời Harry:

“Nói để cho mày biết, nó mười sáu tuổi. Và nó chết giấc hai chục phút sau khi tao hạ đo ván nó. Và nó nặng gấp hai lần mày. Mày cứ đợi đó tới khi tao méc ba tao là mày thò cây đũa phép ra…”

“Mày sắp chạy về nhà với ba mày đó hả? Nhà vô địch quyền Anh siêu việt của ba má mà sợ cây đũa phép của Harry sao?”

“Chứ mày ban đêm thì cũng có can đảm gì đâu!” Dudley trêu chọc.

“Bây giờ *đang là* ban đêm, Múp Ma Múp Míp à. Khi trời tối thui như vầy thì người ta kêu là ban đêm, biết không?”

“Ý tao nói là khuya, lúc mày lên giường ngủ rồi ấy.”

Dudley ngắt lời Harry. Nó đã đứng khựng lại. Harry cũng dừng bước, chăm chú ngó thằng anh họ. Nó chỉ thấy lờ mờ gương mặt bành bạnh của Dudley, nhưng cũng đủ nhận thấy bộ mắt bự ấy lóe lên một vẻ đắc thắng lạ thường. Harry đâm bối rối:

“Ý mày nói sao? Tao nhát cáy trên giường ngủ hả? Chẳng lẽ… tao mà sợ mấy cái gối hay cái… gì chứ?”

Dudley nói nhanh không kịp thở:

“Hồi khuya hôm qua tao nghe mày rõ ràng. Mày mớ trong khi ngủ. Mày *rên rỉ*…”

“Mày muốn nói gì?”

Harry ngắt lời Dudley, nhưng một cảm giác lạnh buốt thấm sâu vào ruột gan nó. Quả thật là khuya hôm qua nó đã thấy đi thấy lại cái nghĩa địa ấy trong suốt những giấc mơ.

Dudley xì ra một tiếng cười thô lỗ đểu hết biết, rồi cất giọng the thé giả tiếng rên rỉ thổn thức:

“*Đừng giết Cedric! Đừng giết Cedric mà!* Ê, mậy! Cedric là ai vậy? Bồ ruột của mày hả?”

“Tao… Mày chỉ nói láo.”

Harry chối phắt một cách máy móc. Nhưng ruột gan nó như đang bị vắt kiệt. Nó biết là Dudley không nói láo. Nếu nó không ngủ mớ, kêu lên tên Cedric, thì làm sao mà Dudley biết đến cái tên đó chứ?

“*Ba ơi! Cứu con với! Ba ơi! Hắn sắp giết con, ba ơi! Hu hu, ba ba, hu hu!*”

“Im ngay!” Harry lạnh lùng quát. “Im ngay, Dudley! Tao cảnh cáo mày!”

“Ối, ba ơi! Mau tới cứu con! Má ơi, đến giúp con với! Hắn đã giết Cedric rồi! Ba ơi, cứu con với! Hắn sắp… *Ê, đừng có chĩa cái đồ ấy vô tao!*”

Dudley lùi lại sát bức tường nhà để xe. Harry đang chĩa cây đũa phép thẳng vào giữa ngực Dudley. Mười bốn năm trời oán giận với Dudley đang rần rật chảy trong những mạch máu của

Harry. Phải nện cho thằng này một cú như thế nào mới thiệt là đích đáng. Chần chờ gì nữa mà không ếm Dudley từ đầu tới gót, để cho nó sẽ phải bò lết về nhà như một con côn trùng, đần độn, ngớ ngẩn… Harry gằn giọng nói với Dudley:

"Đừng bao giờ nhắc tới chuyện đó nữa, mày có hiểu ý tao không?"

"Chĩa cái đồ ấy qua chỗ khác đi!"

"*Tao nói, mày có hiểu ý tao không?*"

"*Chĩa cái đồ ấy qua chỗ khác đi!*"

"MÀY CÓ HIỂU TAO NÓI GÌ KHÔNG?"

"CHĨA CÁI ĐỒ ẤY RA CHỖ KHÁC…"

Dudley chợt giựt bắn người một cách kỳ lạ, há hốc mồm lắp bắp, cơ thể run bần bật như thể nó đang bị dội nước đá lạnh lên mình.

Có cái gì đó đang xảy ra trong màn đêm. Bầu trời đêm màu chàm lấm tấm sao bỗng nhiên tối mịt như hũ nút kín bưng không le lói một tí xíu ánh sáng nào, dù ánh sao, ánh trăng, hay ngay cả đến ánh đèn tù mù hắt lại từ hai đầu con hẻm cũng tắt ngúm. Đến cả tiếng ù ù xe cộ ở xa vẫn thường vọng lại cũng tắt lịm. Và tiếng gió rù rì trong những tán cây cũng nín khe. Buổi chiều trời còn ấm áp mà bây giờ trở nên giá cóng, lạnh thấu xương một cách đột ngột lạ kỳ. Hai đứa con trai giờ đây bị bao phủ hoàn toàn trong một bóng tối đen đặc lạnh buốt không một ánh sáng hay âm thanh gì xuyên qua được, như thể có một bàn tay khổng lồ đã thả một tấm màn đen băng giá dầy đặc trùm kín hết cả con hẻm, khiến chúng mù tịt.

Trong một thoáng chừng nửa giây, Harry tưởng mình đã lỡ tay thực hiện một phép thuật gì đó, bất chấp cái điều là nó đã cố gắng hết sức để cưỡng lại. Nhưng ngay sau đó, đầu óc của nó kịp thời tỉnh táo trở lại để lý luận sáng suốt hơn. Nó thì làm sao có đủ quyền phép để tắt những vì sao trên trời! Nó xoay đầu sang bên này rồi lại xoay đầu sang bên kia, cố gắng nhìn xem có cái gì, nhưng bóng tối bưng kín mắt nó như một tấm vải bịt mắt không trọng lượng.

Tiếng kêu la kinh hoàng của Dudley dội vào tai Harry:

"Mày làm cái gì vậy? Dừng - lại - ngay!"

"Tao không hề làm gì hết! Mày im đi và đừng nhúc nhích!"

"Tao không nhìn được cái gì hết! Mắt tao bị đui rồi. Tao…"

"Tao biểu mày im đi mà!"

Harry đứng bất động, đảo mắt hết sang trái rồi sang phải nhưng không thấy gì hết. Cái lạnh khủng khiếp đến nỗi nó cảm thấy toàn thân run rẩy. Nó ớn lạnh dọc xương sống, nổi da gà trên khắp cánh tay, và tóc gáy dựng đứng cả lên. Nó chỉ còn cách mở banh mắt ra thật to, trừng trừng đảo ngó chung quanh, mà vẫn không thấy gì hết…

Không có lẽ nào… *Chúng* không thể nào lại có mặt ở chỗ này… Không thể xảy ra ở Little Whinging này được… Harry cố gắng căng tai ra nghe ngóng… May ra nó có thể nghe được *chúng* trước khi thấy *chúng*…

Dudley thổn thức:

"Tao sẽ méc ba cho mà coi! Mày ở đâu hả? Mày làm cái gì vậy hả?"

“Mày có im đi không? Tao đang cố gắng lắng nghe…”

Harry nói rít qua kẽ răng. Nhưng nó cũng tự nín khe ngay lập tức. Nó vừa nghe được cái điều đã làm cho nó sợ hãi lo lắng.

Trong con hẻm, ngoại trừ hai đứa nó ra, còn có cái gì đó khác nữa, cái gì đó đang phà ra những hơi thở dài hôi hám khàn khàn gấp gáp. Harry cảm thấy một cơn sợ hãi choáng váng cả người ập vào khi nó đứng chết điếng, toàn thân run lẩy bẩy trong cái không khí đóng băng.

“Dừng lại đi! Đừng có làm nữa! Tao sẽ đấm vỡ mặt mày cho mày coi! Tao thề tao sẽ quật mày!”

“Dudley, im…”

QUẮM!

Một cái đấm thoi vào đầu Harry, làm nó bật ngã chổng kềng xuống đất. Vài tia sáng yếu ớt nhá lên trước mắt Harry. Chỉ trong vòng có một tiếng đồng hồ của buổi chiều nay, Harry đã phải trải qua cảm giác như thể đầu nó bị bể tét làm đôi đến hai lần. Cái lần thứ hai này, là khi nó bị ngã chổng kềnh xuống đất, cây đũa phép văng khỏi tay.

“Dudley, mày là thằng đần độn…”

Harry gào lên, nước mắt ứa ra vì đau đớn. Nó lụp chụp, lồm cồm chống hai tay bò quanh, hoảng hốt mò kiếm cây đũa phép trong bóng đen đặc kịt. Nó nghe tiếng Dudley đang loạng choạng chạy trốn, tông vào tường rào, ngã té.

“DUDLEY, TRỞ LẠI ĐÂY! MÀY ĐANG ĐÂM ĐẦU VÔ NÓ ĐÓ!”

Một tiếng rú thất thanh hết sức khiếp đảm vang lên, và bước chân của Dudley dừng lại. Cùng lúc đó, Harry cảm nhận được một cơn lạnh buốt thấm từ từ đằng sau lưng, và điều đó chỉ nói lên một điều: không phải chỉ có *một*.

"DUDLEY, CÂM CÁI MIỆNG MÀY LẠI! MÀY MUỐN LÀM GÌ THÌ LÀM NHƯNG CÂM MIỆNG LẠI!"

Harry vẫn đang quờ quạng như điên trên mặt đất để tìm kiếm cây đũa phép, hai tay nó quơ như nhện giăng, miệng nó lảm nhảm đọc thần chú:

"Đũa phép! Đâu rồi… đũa phép ơi, về tay ta… úm ba la, *Lumos*!"

Nó thốt lên mấy câu thần chú một cách máy móc, khẩn thiết mong cho có được dù một chút xíu ánh sáng để nó có thể nhìn thấy mà tìm lại cây đũa phép. Và nó không tin nổi: ánh sáng đã nhá lên, chỉ cách bàn tay phải đang sục sạo của nó có vài phân thôi, ấy là đầu cây đũa phép đã phát lửa. Nó chụp lại báu vật của nó ngay lập tức, lật đật đứng dậy, dáo dác nhìn chung quanh.

Và ruột gan nó như lộn hết ra ngoài.

Một cái bóng cao lớn đội mũ nhọn trùm kín mít đang lướt đi êm ru về phía nó, lơ lửng trên mặt đất, không thấy chân cũng không thấy mặt dưới lớp áo choàng lụng thụng. Cái bóng lướt đến như bị hút vào bóng đêm.

Loạng choạng lùi lại, Harry giơ cây đũa phép của nó lên.

"Expecto Patronum."

Một làn khói bạc phóng ra từ đầu cây đũa phép của Harry

và tên giám ngục lướt chậm lại, nhưng câu thần chú không hiệu nghiệm, làn khói bạc vướng chân Harry. Nó lùi lại xa hơn khi tên giám ngục chồm xuống, nỗi sợ hãi ám mụ mẫm cả đầu óc nó… *Hãy tập trung…*

Hai bàn tay xám ngoét lở lói nhầy nhụa thò ra từ bên trong tấm áo choàng của tên giám ngục, giơ về phía Harry. Tai Harry lùng bùng tiếng rít điên cuồng.

"Expecto Patronum!"

Nhưng giọng nói của nó nghe xa xăm yếu ớt… Một làn khói bạc khác, mong manh hơn cả làn khói trước, phát ra từ đầu cây đũa phép bay chờn vờn… Vậy là nó không thể làm phép thuật được nữa rồi, nó không thể niệm thần chú làm phép được nữa rồi…

Một tiếng cười the thé vang lên trong đầu Harry, nghe chói lói nhức óc… Nó có thể ngửi thấy hơi thở giá buốt chết chóc và tanh tưởi của tên giám ngục đang luồn vào trong phổi, làm nó ngộp thở, chìm đuối…

Hãy nghĩ đến… niềm hạnh phúc nào đó…

Nhưng trong lòng Harry lúc này không còn một chút xíu niềm vui nào hết… Những ngón tay lạnh như băng của tên giám ngục đang siết chặt quanh cổ họng nó… cái tiếng cười the thé chói óc càng lúc càng vang to trong đầu nó.

Khuất phục Tử Thần đi Harry… Như vậy có thể sẽ đỡ đau đớn hơn… Mình sẽ không biết gì hết… Mình chưa từng chết…

Nó sẽ không bao giờ gặp lại Ron và Hermione nữa…

Gương mặt hai đứa vụt hiện ra trong đầu Harry rõ mồn một trong giây phút nó vật lộn cố hít lấy từng hơi thở…

"EXPECTO PATRONUM!"

Từ đầu cây đũa phép của Harry vụt lao ra một con nai óng ánh màu bạc hết sức hùng tráng; bộ sừng của nó đâm thẳng vào tên giám ngục, có lẽ là ngay tim. Tên giám ngục bị hất ngược ra sau, nhẹ hẫng như bóng đêm. Và khi con nai quay lại tấn công, tên giám ngục đổ gục xuống, bỏ chạy te tua, thảm bại.

"LỐI NÀY!"

Harry kêu lớn để chỉ đường cho con nai. Còn chính nó thì xoay người lại, chạy như bay xuống con hẻm, tay giơ cao cây đũa phép.

"DUDLEY! DUDLEY ƠI!"

Nó chỉ cần chạy hơn chục bước là đã tới được chỗ tên giám ngục đang ếm Dudley. Nằm co rúm người lại trên mặt đất, hai tay vòng qua đầu che kín mắt, Dudley đang bị tên giám ngục thứ hai cúi phục xuống sát mình, bàn tay xương xẩu của tên giám ngục đã nắm chặt cổ tay Dudley, bóp vặn từ từ khiến cái cổ tay gần như sút ra một cách duyên dáng; rồi tên giám ngục mới cúi cái đầu đội mũ trùm xuống sát mặt Dudley như thể sắp sửa hôn nó…

"TẤN CÔNG HẮN!"

Harry thét lên, và con nai bạc lập tức rống lên một tiếng xung phong nghe như sấm sét, rồi phi nước kiệu lao vút tới, vượt qua mặt Harry. Gương mặt không mắt mũi của tên giám

ngục chỉ còn cách gương mặt Dudley có mỗi một phân, ngay khi cặp sừng của con nai đúng ngay lúc nó cắm phập vào, hất văng hắn lên không trung; và cũng giống như đồng bọn của hắn, tên giám ngục thứ hai tìm đường cút thẳng, như bị mất hút vào bóng đêm. Con nai bấy giờ mới phi nước kiệu đến cuối con hẻm rồi tan biến vào lớp sương bạc hư ảo.

Trăng, sao, đèn đường sáng lại như được hồi sinh. Một luồng gió ấm áp thổi lùa vào con hẻm. Cây cỏ trong vườn quanh những ngôi nhà trong xóm lại xạc xào rung lá, và tiếng ù ù xa xa của xe cộ đời thường vọng từ con đường Magnolia Crescent lại đầy kín không gian.

Harry vẫn đứng yên một hồi lâu, tất cả các giác quan của nó tiếp tục rung động một lúc rồi mới lấy lại được nhịp bình thường. Một lát sau Harry mới bắt đầu nhận thấy cái áo thun nó đang mặc đã dính sát vào da. Toàn thân nó nãy giờ mồ hôi đầm đìa.

Chính nó cũng không thể tin nổi chuyện vừa xảy ra. Những tên giám ngục mà lại xuất hiện cả *ở đây*, ở xóm Little Whinging này sao?

Dudley vẫn còn nằm trên mặt đất, co rúm co ró người lại, vừa run bần bật vừa rên rỉ khóc lóc. Harry cúi xuống xem xét coi liệu Dudley còn đủ sức lực và thần hồn để mà đứng dậy hay không? Nhưng nó chưa kịp làm gì thì chợt nghe có tiếng chân lạch bạch chạy gấp đến từ sau lưng. Theo bản năng, Harry giơ ngay cây đũa phép lên, đồng thời xoay gót quay người lại đối diện kẻ vừa mới đến.

Hóa ra là bà Figg, bà láng giềng dở hơi, đang hộc tốc chạy

tới, miệng thở hồng hộc. Mớ tóc bạc rít chịt của bà bị xổ tung ra khỏi cái lưới bới tóc, cổ tay bà đeo lủng lẳng mấy cái bao nhựa đựng đồ tạp hóa kêu lách cách theo bước chân bà chạy, và chân bà thì nửa sút nửa lê đôi dép mềm kẻ sọc đi trong nhà.

Harry lật đật giấu đi cây đũa phép, nhưng:

"Đừng có cất nó đi, thằng ngốc kia!"

Bà Figg thét lên đinh tai nhức óc.

"Rủi mà còn nhiều tên giám ngục quanh quẩn đâu đây thì làm sao? Ôi, chắc là ta sắp phải giết lão Mundungus Fletcher đi quá!"

2

MỘT BẦY CÚ

"Cái gì ạ?"

Harry ngơ ngác chẳng hiểu gì cả. Bà Figg vừa vặn vẹo hai bàn tay đẫm mồ hôi vừa giải thích:

"Lão bỏ đi đâu rồi! Bỏ đi gặp ai đó về vụ một mớ vạc đã bị rớt khỏi cây chổi bay! Ta đã bảo cho lão biết là ta sẽ róc sống da lão nếu lão bỏ đi, vậy mà thử ngó coi chuyện gì xảy ra! Những tên giám ngục! Cũng may là ta vừa mới bỏ ông Tibbles vô chuồng! Nhưng chúng ta không có thì giờ la cà ở đây nữa! Mau lên, ta phải đem con về ngay, Harry. Ôi, cái chuyện này rồi sẽ gây ra biết bao nhiêu là rắc rối cho mà coi. Ta sẽ *giết* lão ấy!"

"Nhưng…"

Việc phát hiện ra bà láng giềng dở hơi cực kỳ khoái mèo này lại biết những tên giám ngục là ai khiến Harry sửng sốt không kém gì cái vụ nó mới ác chiến với hai tên giám ngục ngay trong con hẻm.

"Bà là… bà là *phù thủy* hả?"

“Ta chỉ là *á phù thủy* thôi, lão Mundungus biết rõ quá mà, ta làm quái gì mà giúp được cháu chống lại những tên giám ngục cơ chứ! Vậy mà lão dám bỏ cháu khơi khơi mà không có bảo vệ canh chừng gì hết, mặc dù là ta đã *cảnh cáo* lão rồi…”

“Lão Mundungus canh chừng cháu lâu nay hả? Vậy là… vậy đích thị là *lão* rồi! Lão đã độn thổ ngay phía trước nhà của cháu!”

“Ờ, ờ, phải, phải. Nhưng cũng may là ta đã gài sẵn ông mèo Tibbles dưới gầm một chiếc xe hơi để phòng xa. Và ông mèo Tibbles đã chạy về báo cho ta biết, nhưng khi ta đến nơi thì cháu đã đi khỏi nhà rồi. Còn bây giờ… Ôi, không biết cụ Dumbledore sẽ *nói gì* đây? Mày!”

Bà Figg quát Dudley. Nhưng Dudley vẫn còn nằm ườn trên mặt đường con hẻm.

“Mày nhấc cái thùng nước lèo của mày lên khỏi mặt đường, mau lên!”

Harry tròn mắt ngó bà Figg:

“Bà biết cụ Dumbledore hả?”

“Đương nhiên là ta biết cụ Dumbledore. Ai mà không biết cụ Dumbledore hử? Nhưng mà mau lên… Bọn giám ngục mà quay lại thì ta vô phương cứu tụi bây. Tài cán phép thuật của ta chỉ đạt tới mức úm ba la ra cái túi lọc trà mà thôi…”

Bà giá cúi rạp người xuống, nắm lấy hai bắp tay đồ sộ của Dudley bằng hai bàn tay khô xác của bà mà kéo mạnh.

“Dậy! Đứng dậy đi, đồ bị thịt vô tích sự! Đứng dậy mau lên!”

Nhưng Dudley chẳng những không đứng dậy nổi mà cũng không nhúc nhích nổi. Nó vẫn cứ nằm im trên mặt đường, run cầm cập, mặt mũi xám ngoét như tro, miệng mồm ngậm chặt.

"Để cháu làm."

Harry nắm lấy một cánh tay của Dudley nhấc lên, và với một nỗ lực phi thường, Harry cuối cùng cũng xoay sở được cách dựng Dudley đứng lên trên đôi chân của nó. Trông Dudley dường như đã tới ngưỡng chỉ còn lăn đùng ra xỉu mà thôi. Đôi con mắt ti hí của nó cứ trợn vòng tròn trong hốc mắt và mồ hôi thì cứ tuôn ra thành hột thành hàng trên mặt. Khi Harry buông tay thôi đỡ nó, Dudley lảo đảo muốn sụm bà chè.

"Mau lên!"

Bà Figg bồn chồn hối thúc.

Harry kéo một cánh tay đồ sộ của Dudley choàng qua vai mình và cố sức vừa dìu vừa đẩy vừa kéo lê thằng anh họ đi về phía con đường, hơi gập người xuống dưới sức nặng của Dudley. Bà Figg chấp chới bước phía trước tụi nó, tới mỗi góc phố lại thò đầu dáo dác nhìn quanh hết sức căng thẳng. Khi cả bọn đi tới đường Wisteria Walk, bà Figg bảo Harry.

"Cháu thủ sẵn cây đũa phép để sẵn sàng ứng phó. Trong tình huống này bây giờ thì thây kệ mấy cái đạo luật bảo vệ bí mật, đằng nào thì cũng phải trả bằng cái giá địa ngục. Bị treo cổ vì một con rồng hay một cái trứng thì cũng vậy thôi. Ờ mà nói tới đạo luật Giới hạn Hợp lý dành cho Phù thủy Vị thành niên… Đó chính xác là cái điều mà cụ Dumbledore lo ngại nhất… Cuối con đường có cái gì kia? Ôi, chỉ là ông mèo Prentice… Cháu đừng cất đi cây đũa phép chứ, chẳng lẽ ta còn

chưa nói đi nói lại với cháu rằng ta chỉ là đồ vô tích sự sao?"

Vừa cầm chắc cây đũa phép vừa vác cái bị thịt Dudley đi cùng một lúc đâu phải là chuyện dễ dàng gì. Harry sốt ruột thúc vô be sườn của thằng anh họ mấy lần, nhưng Dudley dường như chẳng hề có chút mong muốn tự cử động nào. Nó hầu như buông thả sóng sượt cái bị thịt của mình trên vai Harry, để mặc hai khúc chân khổng lồ kéo lê trên mặt đường. Cố gắng hết sức bước đi với cái thân xác to đùng của Dudley, Harry mệt đứt hơi, giọng nói hổn hển:

"Tại sao trước đây bà không nói cho cháu biết bà là một á phù thủy? Bao nhiêu lần cháu đến chơi nhà bà… vậy mà sao bà không nói gì với cháu hết?"

"Đó là lệnh của cụ Dumbledore. Ta có bổn phận để mắt tới cháu nhưng không được nói gì hết, bởi vì cháu còn trẻ dại quá. Ta xin lỗi là đã từng tỏ ra khó khăn cay nghiệt, khiến cho cháu mất vui. Nhưng nếu ông bà Dursley mà tưởng là cháu vui sướng khi đến viếng thăm ta, thì họ chẳng đời nào để cháu đến nhà ta nữa. Cháu biết đó… Không dễ dàng chút nào… Nhưng mà ối trời ơi…"

Bà Figg lại vặn vẹo hai bàn tay một lần nữa, nói tiếp bằng giọng đầy bi kịch:

"Nếu cụ Dumbledore mà nghe tới chuyện này… làm sao mà lão Mundungus lại có thể bỏ đi được chứ. Đáng lẽ lão phải làm nhiệm vụ đến nửa đêm… Bây giờ lão ở đâu? Ta sẽ phải làm thế nào mà báo cáo với cụ Dumbledore về chuyện vừa xảy ra đây? Ta đâu có biết độn thổ…"

"Cháu có một con cú, bà có thể mượn nó đưa thư."

Harry nói mà mặt nhăn lại, lo lắng không biết liệu bộ xương sống của nó có gãy gục dưới sức nặng của Dudley không.

“Harry à, cháu không hiểu rồi! Cụ Dumbledore sẽ cần phải hành động nhanh đến mức tối đa. Bộ Pháp thuật có cách riêng của họ để truy lùng những vụ vi phạm pháp luật vị thành niên. Mà họ có lẽ đã biết rồi, để rồi cháu coi lời ta nói có đúng không…”

“Nhưng mà cháu phải kháng cự lại những tên giám ngục, cháu phải xài đến pháp thuật… Bộ Pháp thuật sẽ phải lo lắng nhiều hơn đến việc những tên giám ngục làm cái gì mà quanh quẩn ở trên đường Wisteria Walk chứ, đúng không ạ?”

“Ôi, cháu ơi, ta cầu mong cho được như vậy, nhưng mà ta e rằng… LÃO MUNDUNGUS FLECHER ƠI, TA SẼ GIẾT LÃO!”

Một tiếng nổ to rền chợt vang lên và một mùi nồng nồng khó chịu của rượu bia trộn lẫn với khói thuốc lá bốc tỏa trong không gian, đúng lúc một người đàn ông béo lùn râu ria tua tủa khoác một cái áo choàng te tua bỗng hiện nguyên hình ngay trước mặt bà cháu Harry. Người đàn ông này chân cẳng ngắn ngủn, nhưng mớ tóc rối bù màu vàng hoe thì dài thượt. Đôi mắt lão quầng thâm và mọng nước khiến cho cái nhìn của lão có vẻ khổ sở thương tâm như mắt loài chó săn Basset. Lão đang cuộn lại một tấm lụa óng ánh bạc mà Harry nhận ra ngay tức thì đó là tấm Áo khoác Tàng hình.

Lão hết đưa mắt nhìn chòng chọc vào bà Figg đến Harry và Dudley, rồi lắp bắp nói:

“Chuyện gì vậy bà Figg? Chuyện gì mà phải bưng bít giấu giếm…”

Bà Figg gào lên:

“Tôi sẽ cho ông bưng bít giấu diếm. Bọn giám ngục. Ông là đồ vô tích sự, đồ chây lười trốn việc, đồ trộm cắp vặt!”

Lão Mundungus ngơ ngác lặp lại:

“Bọn giám ngục? Bọn giám ngục xuất hiện ở đây?”

Bà Figg rống lên:

“Đúng vậy, ở ngay tại đây, tại đây nè, cái đồ vục cầu tiêu vô tích sự! Bọn giám ngục đã tấn công thằng nhỏ mà ông có bổn phận phải trông coi đó!”

Lão Mundungus hết nhìn bà Figg đến nhìn Harry, lắp bắp giọng yếu ớt:

“Ôi, Quỷ thần ơi… tôi… ơ tôi… quỷ sứ ơi…”

“Trong lúc ông dông đi mua mấy cái vạc đồ chôm chỉa! Chẳng phải là tôi đã nói ông đừng đi sao? Hả? Tôi có nói không?”

Lão Mundungus trông có vẻ khó chịu hết sức:

“Tôi… ừ thì… tôi… đó là một cơ hội làm ăn rất ngon lành, bà coi…”

Bà Figg giơ lên cánh tay đeo lủng lẳng một cái túi dây, đập túi bụi lên mặt lên cổ lão Mundungus. Căn cứ vào tiếng kêu lách cách phát ra từ cái túi thì ắt hẳn là bên trong đầy nhóc đồ ăn cho mèo.

“Ối ối… nương tay, nương tay, mụ dơi già khùng ơi! Phải

có người báo cáo cho cụ Dumbledore biết vụ này mới được."

Bà Figg gào lên, tay vẫn lẳng bao đồ ăn cho mèo vào đầu vào cổ lão Mundungus.

"Phải! Cần - có - người - báo - cáo - cho - cụ - Dumbledore. Và - người - đó - tốt - nhất - là - ông - chứ - không - ai - khác. Và - ông - có - thể - báo - cáo - luôn - với - cụ - Dumbledore - lý - do - ông - không - có - mặt - tại - chỗ - để - giúp - đỡ - thằng - bé."

Lão Mundungus giơ hai cánh tay lên ôm đầu, co rúm người lại, líu ríu nói:

"Tôi đi đây, tôi đi ngay đây mà! Bà lo bới lại tóc của bà kìa!"

Một tiếng nổ như pháo vang lên, và lão Mundungus biến mất.

Bà Figg giận dữ nói:

"Ta hy vọng cụ Dumbledore *tàn sát* lão cho rồi! Bây giờ đi thôi, Harry, cháu còn chờ cái gì nữa?"

Harry quyết định là không nên lãng phí chút hơi thở còn sót lại của mình để giải thích là nó không lê bước nổi dưới cái tảng thịt Dudley. Nó xốc thằng Dudley nửa mê nửa tỉnh lên mà lê bước tới phía trước.

Khi cả hai tới đường Privet Drive, bà Figg nói:

"Ta sẽ đưa cháu tới tận cửa, đề phòng trường hợp có thêm mấy tên giám ngục lẩn quẩn quanh đây… Ôi miệng ta ăn măm ăn muối nói bậy… và cháu đã phải chống trả tụi nó có mỗi

một mình… mà cụ Dumbledore đã dặn dò tụi ta là phải giữ gìn cho cháu đừng xài tới phép thuật bằng mọi giá… Nhưng mà thôi, chén độc dược đổ rồi thì làm sao hốt lại được nữa, ta áng chừng… nhưng thời buổi bây giờ đồng thau lẫn lộn, quỷ sứ lẫn với phù thủy…”

Harry hỏi trong hơi thở hổn hển:

“Vậy là… cụ Dumbledore… cho… người… theo dõi… cháu…?”

Bà Figg phát cáu:

“Đương nhiên là phải vậy! Chứ bộ cháu tưởng cụ Dumbledore dám để cháu đi lang thang một mình sau những chuyện xảy ra hồi tháng Sáu vừa qua sao? Quỷ thần ơi, vậy mà họ nói với ta cháu là một đứa thông minh…”

Ba người vừa tới trước cửa ngôi nhà số 4, bà Figg bảo:

“Thôi được… Vô nhà đi và ở yên trong đó. Ta chắc rằng sẽ có người đến gặp cháu ngay thôi.”

Harry hấp tấp hỏi:

“Bà sẽ làm gì?”

Bà Figg đăm đăm nhìn vào bóng tối chung quanh, nhún vai:

“Ta sẽ đi thẳng về nhà. Ta cần phải chờ thêm chỉ thị mới. Cháu cứ ở yên trong nhà. Chúc cháu ngủ ngon.”

“Khoan đã, bà khoan đi đã! Cháu muốn biết…”

Nhưng bà Figg đã thoăn thoắt bước đi với đôi dép lê và cái túi dây lủng lẳng lách cách.

“Bà chờ một chút.”

Harry gọi với theo bà Figg. Nó có tới một triệu câu hỏi để hỏi một người nào đó có liên lạc với cụ Dumbledore. Nhưng chỉ trong vòng vài giây, bóng dáng bà Figg đã bị bóng đêm nuốt chửng.

Harry cáu kỉnh xốc lại cái bị thịt Dudley trên vai rồi chậm chạp khó khăn và đau đớn lê bước qua lối đi băng qua vườn để đến cửa ngôi nhà số 4.

Đèn trong hành lang vẫn sáng. Harry nhét cây đũa phép vào lưng quần bò, rung chuông, nhìn cái bóng của dì Petunia lớn dần lên và chập chờn méo mó qua lớp cửa kính gợn sóng.

“Diddy về đó hả! Má bắt đầu hơi hơi lo, nhưng con cũng kể như về đúng giờ… *Didddy! Con bị làm sao vậy*?”

Harry ngoảnh sang nhìn Dudley một cái rồi chuồi ra khỏi nách thằng anh họ đúng lúc cánh cửa mở ra. Dudley đứng ỳ tại chỗ, đu đưa lắc lư một lát, mặt mày tái mét, sau cùng nó há miệng ra nôn thốc nôn tháo xuống tấm thảm chùi giày ở bậc thềm.

“DIDDY! Diddy ơi, con bị làm sao vậy? Anh Vernon ơi, anh VERNON!”

Dượng Vernon vừa chạy vừa nhảy ra khỏi phòng khách, bộ ria sư tử biển phập phồng trên mép đúng như thông lệ mỗi khi dượng gặp chuyện căng thẳng hồi hộp. Dượng lật đật chạy sang tới giúp dì Petunia xoay sở dàn xếp sao cho bộ giò yếu ớt chỉ chực sụm xuống của Dudley nhấc qua được ngạch cửa mà không bị dẫm vô cái vũng nhầy nhụa.

Dì Petunia nói:

“Con mình bệnh rồi, anh Vernon!”

“Con bệnh gì vậy con trai của ba? Chuyện gì đã xảy ra? Có phải tại bà Polkiss cho con uống mấy thứ trà lạ bụng không?”

“Sao mình mẩy của con toàn bùn sình vậy cưng? Con đã lăn lê dưới đất sao?”

“Chẳng lẽ… con bị trấn lột? Có đúng vậy không, con trai của ba?”

Vừa nghe nói đến từ ‘trấn lột’ dì Petunia đã tru tréo lên:

“Kêu cảnh sát! Anh Vernon, kêu ngay cảnh sát, cục cưng của má, nói cho má biết! Chúng đã làm gì con?”

Trong cơn ồn ào bắng nhắng của gia đình Dursley, không ai hơi đâu mà bận tâm đến Harry. Điều này hoàn toàn có lợi cho nó. Trước khi dượng Vernon đóng sầm cánh cửa lại, Harry đã kịp lẻn vào nhà êm ru, và trong khi cả nhà Dursley đang lùm xùm dắt díu nhau qua hành lang đi vô nhà bếp, Harry thận trọng xê dịch một cách lặng lẽ về hướng cầu thang.

“Ai đã ăn hiếp con hả con trai của ba? Nói cho ba má biết tên chúng. Chúng sẽ phải trả giá, con yên tâm.”

“Suỵt… Anh Vernon, để yên cho con nói, con nó sắp nói điều gì kìa? Con nói gì hở Diddy? Cứ nói cho má biết!”

Chân của Harry vừa chạm tới chân cầu thang thì tiếng Dudley vang lên:

“*Nó*.”

Harry đứng lặng, chân đặt trên bậc cầu thang, mặt nhăn

nhúm lại, cố gắng hết sức để chịu đựng tiếng quát của dượng Vernon nổ ra như sấm:

"THẰNG KIA! ĐỨNG LẠI!"

Một cảm giác trộn lẫn tức giận và sợ hãi ập vào Harry. Nó chậm rãi rút cái chân trên bậc cầu thang xuống, quay lại đi theo gia đình Dursley vô nhà bếp.

Cái nhà bếp sạch sẽ kinh người có một vẻ sáng lóng lánh kỳ quái đến mức không thực, trong bối cảnh ngoài trời thì tối om om. Dì Petunia dìu Dudley đến một cái ghế và đặt nó ngồi xuống. Dudley vẫn còn xanh mét và nét nhìn vẫn còn ngớ ngẩn. Dượng Vernon đứng trước cửa tủ rượu, quắc đôi mắt ti hí ngó Harry chằm chằm.

"Mày đã làm gì con tao?"

Dượng nói bằng một giọng gầm gừ đe dọa.

"Cháu không làm gì hết."

Harry nhẫn nại đáp dù biết một cách hết sức rõ ràng là dượng Vernon không đời nào tin nó. Dì Petunia đang chùi những vết nôn ói còn vương vãi trên ngực áo khoác ngắn bằng da của Dudley. Dì run run giọng hỏi:

"Nó đã làm gì con hả, Diddy? Có phải… có phải nó xài tới cái - con -biết - là cái - gì ấy? Nó… có xài *cái đồ* của nó không?"

Chậm chạp, run run, Dudley từ từ gật đầu.

Dì Petunia rống lên một tiếng kêu than rền rĩ còn dượng Vernon thì giơ cao nắm đấm. Harry lạnh lùng nói ngay:

“Cháu không có xài! Cháu không có làm gì hại Dudley hết. Không phải cháu làm, mà là…”

Harry vừa nói tới đó thì một con cú rít bay vọt vào cửa sổ nhà bếp. Mém một chút là đâm sầm vô đỉnh đầu hói của dượng Vernon, nó bay ào qua gian bếp, thả xuống chân Harry một cái phong bì lớn bằng da đang ngậm trong mỏ. Rồi liền sau đó quay người lại một cách duyên dáng, chót cánh chỉ hơi quẹt nhẹ vô đầu tủ lạnh, nó bay vút ra ngoài cửa sổ và biến mất qua khu vườn.

Dượng Vernon gào lên:

“CÚ!”

Dượng giận dữ đóng mạnh cửa sổ nhà bếp, mấy mạch máu căng phồng của dượng phập phồng lia lịa một cách tức tối.

“LẠI CÚ! TAO THỀ KHÔNG CHO MỘT CON CÚ NÀO VÔ NHÀ TAO NỮA!”

Nhưng Harry đã xé cái phong bì, rút ra một lá thư. Tim nó gần như nhảy thót lên tới cổ mà đập như điên. Bức thư viết:

Kính gởi cậu Potter,

Chúng tôi vừa được nhận được tin tình báo là cậu đã thi thố thần chú gọi Thần Hộ Mệnh vào lúc chín giờ hai mươi ba phút tối hôm nay tại khu dân cư Little Whinging trước sự hiện diện của một Muggle.

Tầm nghiêm trọng của sự vi phạm Đạo luật Giới hạn Hợp lý đối với Phù thủy Vị thành niên đưa đến hậu quả cậu bị đuổi khỏi trường đào tạo Phù thủy và Pháp thuật Hogwarts. Đại diện của Bộ Pháp thuật sẽ sớm đến tận chỗ ở của cậu để tiêu hủy cây đũa phép của cậu.

Bởi vì cậu đã bị chính thức cảnh cáo vì một vụ vi phạm trước

đây theo điều 13 của Đạo luật Bí mật của liên minh Phù thủy Quốc tế, chúng tôi rất tiếc phải báo tin cho cậu biết là sự có mặt của cậu ở phiên tòa kỷ luật tại Bộ Pháp thuật vào lúc 9 giờ sáng ngày 12 tháng Tám là cần thiết.

Mong cậu khỏe.

Kính thư,

Mafalda Hopkirk

Văn phòng Sử dụng Phép thuật Bất hợp lý.

Bộ Pháp thuật

Harry đọc đi đọc lại lá thư đến hai lần. Nó chỉ còn mơ hồ ý thức là dượng Vernon và dì Petunia đang nói gì đó bên cạnh. Trong đầu nó, tất cả như đóng băng và tê cứng. Thông tin vừa nhận được đã khiến ý thức của nó hoàn toàn tê liệt như bị trúng một mũi thuốc tê. Nó bị đuổi khỏi trường Hogwarts. Thế là hết. Nó sẽ chẳng bao giờ còn được trở về đó nữa.

Harry ngước nhìn dì Petunia và dượng Vernon. Gương mặt của dượng Vernon vẫn còn hồng tím, dượng vẫn đang hò hét giận dữ, nắm đấm vẫn còn giơ cao. Dì Petunia thì vòng tay ôm lấy Dudley. Thằng này lại tiếp tục nôn ọe.

Bộ não bị tê liệt nhất thời của Harry dường như được đánh thức dậy. *Đại diện của Bộ Pháp thuật sẽ sớm đến tận chỗ ở của cậu để tiêu hủy cây đũa phép của cậu.* Chỉ có một cách duy nhất ứng phó tình huống này thôi. Nó phải đào tẩu - ngay bây giờ. Nó sẽ chạy trốn ở đâu, nó không biết, nhưng nó biết chắc chắn một điều: dù là ở trong trường Hogwarts hay ở ngoài trường, nó đều cần đến cây đũa phép. Trong một trạng thái gần như mộng du, Harry rút cây đũa phép ra và quay lưng bước khỏi nhà bếp.

Dượng Vernon gào theo nó:

“Mày tính đi đâu đó hả thằng kia?”

Không nghe thấy Harry trả lời, dượng Vernon bước thình thịch ngang qua nhà bếp, đứng chắn cánh cửa mở ra hành lang.

“Tao chưa nói chuyện xong với mày, nghe không thằng kia?”

Harry lạnh lùng nói:

“Tránh ra.”

“Mày phải ở lại đây để giải thích coi làm sao mà con trai tao…”

Harry giơ cây đũa phép của nó lên:

“Nếu dượng không tránh ra thì dượng đừng trách cháu làm phép ếm dượng.”

Dượng Vernon gầm gừ:

“Mày không thể làm cái chuyện đó với tao. Tao biết tỏng là mày đâu có được phép xài nó ở bên ngoài cái nhà điên mà mày kêu là trường học của mày.”

Harry nói:

“Cái nhà điên đó đã trục xuất cháu rồi. Cho nên bây giờ cháu muốn làm gì thì làm. Dượng có ba giây để tránh ra. Một, hai,…”

Một tiếng nổ vang rền làm rung chuyển nhà bếp. Dì Petunia thét lên. Dượng Vernon cũng gào to và thụp đầu xuống. Nhưng đây là lần thứ ba trong một buổi tối Harry phải căng mắt nhìn

quanh tìm kiếm nguyên nhân của cái sự cố kinh động mà nó không hề gây ra. Lần này nó tìm được nguyên nhân ngay lập tức: một con cú trại lông xù đang đậu bên ngoài bệ cửa sổ nhà bếp, có lẽ còn đang ngất ngư với cú đụng đầu lịch sử với cánh cửa sổ.

Bất chấp tiếng gào điên tiết của dượng Vernon 'CÚ!', Harry chạy băng qua nhà bếp và trong nháy mắt đã mở toang cánh cửa sổ. Con cú thò cái chân của mình ra, ở đó có buộc chặt một cuộn giấy da nhỏ. Rồi nó rùng mình, rủ lông, và cất cánh bay vút đi ngay sau khi Harry tháo bức thư khỏi chân.

Hai tay run lẩy bẩy, Harry mở bức thư thứ hai ra. Thư được viết ngoáy bằng mực đen một cách hết sức vội vàng:

Cháu Harry,

Cụ Dumbledore vừa đến Bộ, và cụ sẽ cố gắng dàn xếp ổn thỏa. ĐỪNG RA KHỎI NHÀ CỦA DÌ DƯỢNG CHÁU. ĐỪNG THỰC HIỆN BẤT CỨ PHÉP THUẬT NÀO NỮA. ĐỪNG GIAO NỘP CÂY ĐŨA PHÉP CỦA CHÁU.

Arthur Weasley

Cụ Dumbledore đang cố gắng dàn xếp ổn thỏa… Như vậy có nghĩa là gì? Cụ Dumbledore cần phải có bao nhiêu quyền lực mới có thể lay chuyển Bộ Pháp thuật? Lúc đó liệu nó còn có cơ hội nào để trở lại trường Hogwarts không? Một tia hy vọng mong manh nhen lên trong lồng ngực Harry, đồng thời một nỗi kinh hoàng cũng trào lên khiến nó thấy nghẹn thở: làm sao nó có thể từ chối việc giao nộp cây đũa phép mà lại không phải ra tay làm pháp thuật? Nó thể nào cũng phải đấu tay đôi với đại diện Bộ Pháp thuật thôi, mà nếu nó làm như vậy thì phải cực kỳ may mắn mới hòng trốn được nhà tù Azkaban,

chứ đừng nói đến chuyện nhỏ là bị đuổi học.

Đầu óc Harry đang quay cuồng… Nó có thể chạy trốn ngay và có nguy cơ là sẽ bị Bộ Pháp thuật truy bắt được bất cứ lúc nào. Hoặc nó cứ ở lại mà chờ người của Bộ đến tận đây kiếm nó. Harry có xu hướng lựa chọn khả năng thứ nhứt, nhưng nó cũng biết rằng ông Weasley luôn tìm cách làm điều gì có lợi nhứt cho nó… với lại, nói cho cùng, thì cụ Dumbledore đã từng giải quyết ổn thỏa cho nhiều vụ còn tồi tệ hơn vụ này nhiều…

Harry bèn tuyên bố:

“Thôi được, cháu đổi ý. Cháu ở lại đây.”

Nó quăng mình ngồi xuống cạnh bàn ăn, đối diện Dudley và dì Petunia. Ông bà Dursley hết sức chưng hửng trước sự thay đổi ý kiến vô cùng đột ngột của Harry. Dì Petunia đưa mắt nhìn dượng Vernon một cách tuyệt vọng. Mấy mạch máu vốn đã phồng trên thái dương dượng Vernon càng phập phồng tệ hại hơn. Dượng hậm hực hỏi:

“Lũ cú chết tiệt đó do ai cử tới hả?”

Harry đang cố căng tai ra nghe động tĩnh bên ngoài, canh phòng trường hợp đại diện của Bộ Pháp thuật tới tìm nó. Nó cần được để yên để tập trung ứng phó tình hình, cứ trả lời cho xong những câu hỏi của dượng Vernon thì dễ hơn và yên thân hơn, nên Harry bình tĩnh đáp:

“Con cú thứ nhứt là do Bộ Pháp thuật cử đến để đuổi học cháu. Con cú thứ hai là do ba của Ron, bạn cháu, ông ấy làm việc ở Bộ.”

Dượng Vernon rống lên:

"*Bộ Pháp thuật* hả? Thứ người như tụi mày mà cũng tham gia chính quyền hả? Vậy là mọi thứ, mọi thứ, coi như đã được giải thích. Hèn nào mà cái đất nước này càng ngày càng chẳng ra gì…"

Không nghe Harry đáp lại, dượng Vernon trừng mắt nhìn nó rồi kiếm chuyện vặc nó:

"Mà tại sao mày bị đuổi học?"

"Bởi vì cháu làm phép thuật."

"À HÁ!"

Dượng Vernon gầm lên, giộng nắm đấm xuống nóc tủ lạnh khiến cho cánh cửa bị bật tung ra, làm văng tung tóe rồi lăn lóc xuống sàn cả đống đồ ăn vặt ít chất béo của Dudley.

"Vậy là mày chịu thú nhận! *Mày đã làm gì Dudley hả*?"

Harry hơi bị mất bình tĩnh.

"Cháu không làm gì cả. Không phải là cháu…"

Dudley đột ngột mấp máy môi thì thầm:

"*Chính nó đó*!"

Dượng Vernon và dì Petunia lập tức ra dấu cho Harry im đi và cả hai người cùng cúi xuống sát cậu quý tử. Dượng Vernon động viên:

"Nói tiếp đi con trai của ba. Nó đã làm gì con?"

Dì Petunia thầm thì:

"Nói đi con, cục cưng của má."

Dudley bệu bạo:

“Nó chĩa cây đũa phép vô con…”

“Đúng là tao có chĩa nhưng tao không hề làm phép…”

“IM ĐI!”

Dượng Vernon gầm lên và dì Petunia phụ họa. Bộ râu mép của dượng Vernon lại phập phồng một cách giận dữ. Dượng bảo cậu quý tử:

“Nói tiếp đi, con.”

Dudley rùng mình, nói giọng khàn khàn:

“Tối thui. Tất cả tối thui. Mọi thứ đều tối thui. Rồi con… nghe… *có những thứ*. Ở bên trong… trong đầu con…”

Dượng Vernon và dì Petunia nhìn nhau với vẻ mặt kinh hoàng tột đỉnh. Nếu cái mà họ ghét nhất trên thế gian này là phép thuật, kế đến sít sao là những người hàng xóm ăn gian nhiều hơn họ về chuyện xài ống nước tưới cỏ, thì những người nghe được tiếng nói trong đầu chắc chắn cũng phải đứng vào hàng chót bét. Hai ông bà hiển nhiên cho Dudley đã bị mất trí. Dì Petunia thở sâu, gương mặt trắng bệch, nước mắt lưng tròng.

“Cái mà con nghe thấy là cái gì, hở cục cưng của má?”

Nhưng Dudley dường như mất hết khả năng nói rồi. Nó lại nhún vai, lại lúc lắc cái đầu to tướng đội mái tóc vàng hoe. Và dù đã bị cảm giác sợ điếng người bao trùm từ lúc con cú đầu tiên đem tin của Bộ Pháp thuật đến, Harry vẫn cảm thấy nổi cơn tò mò. Bọn giám ngục thường khiến cho một người bị ếm

phải sống lại những khoảnh khắc tồi tệ nhứt trong đời… Thế không biết cái thằng Dudley được nuông chiều hư hỏng, hay ăn hiếp người khác đã phải nghe nói gì nhỉ?

“Chuyện xảy ra như thế nào hở con?”

Giọng nói của dượng Vernon lặng lẽ một cách khác thường, loại giọng mà dượng chỉ áp dụng trong trường hợp phải ngồi bên giường bệnh của một người đang thập tử nhất sinh.

Dudley run run kể:

“Té nhào… và rồi…”

Dudley ra dấu chỉ vô bộ ngực đồ sộ của nó. Chỉ có Harry hiểu: Dudley đang nhớ lại cái lạnh buốt giá mướt đã xâm chiếm hết lồng ngực khi mọi hy vọng và hạnh phúc bị hút khỏi người nó. Giọng Dudley não nề:

“Dễ sợ… Lạnh. Lạnh ghê lắm.”

Dì Petunia đặt bàn tay lo âu lên trán Dudley để xem nhiệt độ của nó. Dượng Vernon thì cố giữ giọng ra vẻ bình tĩnh:

“Rồi. Nhưng rồi chuyện gì xảy ra hở Dudley?”

“Cảm thấy… thấy… thấy… như thể… như thể là…”

Harry chán ngán bổ sung:

“Như thể mình không bao giờ vui được nữa.”

Dudley thì thào, vẫn còn run lẩy bẩy:

“Ừ.”

“Vậy là…”

Dượng Vernon lấy lại tiếng nói sang sảng thường lệ của

ông khi ông đứng dậy.

"Vậy là mày đã ếm ba thứ bùa phép bậy bạ lên con trai tao, khiến cho nó nghe có tiếng nói trong đầu và tin là nó… nó sẽ suốt đời khốn khổ khốn sở hay khốn gì đó. Có đúng vậy không?"

Harry cũng nổi nóng lên, giọng nói của nó cũng lớn theo cơn giận đang tăng.

"Cháu đã nói với dượng bao nhiêu lần rồi? *Cháu không phải là kẻ ếm Dudley*! Mà chính là do hai tên giám ngục làm!"

"Hai tên… lăng nhăng gì?"

"Giám - ngục." Harry phát âm chậm rãi và rõ ràng từng tiếng một. "Hai tên giám ngục đã ếm Dudley."

"Nhưng giám ngục là cái đồ quỷ quái gì chứ?"

"Chúng canh giữ ngục phù thủy Azkaban."

Người thốt ra câu vừa rồi là dì Petunia. Ngay sau đó là mấy giây yên lặng như tờ, và dì Petunia vội đưa tay lên bưng kín miệng, như thể dì vừa mới lỡ lời thốt ra một lời nguyền rủa bậy bạ. Dượng Vernon trợn tròn mắt ngó dì Petunia. Cái đầu của Harry cũng quay mòng mòng. Mới vừa xảy ra vụ bà Figg - chẳng lẽ thêm *dì Petunia* nữa?

Nó kinh ngạc hỏi:

"Làm sao dì biết được điều đó?"

Dì Petunia có vẻ như kinh hoảng đối với chính mình. Dì liếc nhìn dượng Vernon với vẻ áy náy hối lỗi đầy sợ sệt, rồi dì từ từ hạ bàn tay xuống để lộ ra hàm răng ngựa. Dì nói giọng

nhát gừng:

"Lâu rồi… tôi có nghe… thằng ấy… kể cho chị ấy nghe về chúng…"

Harry la lớn:

"Nếu dì muốn nhắc tới ba má cháu thì tại sao dì lại không gọi họ bằng tên?"

Nhưng dì Petunia không thèm lý gì đến Harry. Dì tỏ ra bối rối một cách kinh khủng.

Harry ngạc nhiên đến lặng người. Ngoại trừ một trường hợp duy nhất xảy ra bất ngờ vào năm ngoái, lúc đó dì Petunia đã gào lên rằng mẹ của Harry là đồ đồng bóng, còn thì chưa bao giờ Harry nghe dì nó nhắc tới người chị ruột của mình. Harry kinh ngạc là dì Petunia đã nhớ cái thông tin về thế giới ma thuật đó lâu tới như vầy, trong khi trước nay dì cứ dốc hết tâm sức ra để làm bộ như thế giới ấy không hề tồn tại trên đời.

Dượng Vernon hết há hốc mồm ra rồi ngậm miệng lại, rồi lại há hốc mồm ra, rồi lại ngậm lại, cuối cùng có vẻ như đã cố gắng hết sức để nhớ lại được muốn nói năng phải làm như thế nào, dượng lại mở miệng ra lần thứ ba và phát ra giọng khàn khàn:

"Vậy là… vậy là… chúng thực ra là… chúng có thực trên cõi đời này, những tên… *giám - khỉ - khô* gì đó?"

Dì Petunia gật đầu.

Dượng Vernon hết nhìn dì Petunia đến nhìn Harry rồi nhìn đến Dudley như hy vọng ai đó sẽ la to lên 'Mắc lừa rồi! Chỉ là trò bịp Cá tháng Tư thôi!' Khi thấy không ai nói gì, dượng lại

há hốc mồm ra một lần nữa. Nhưng dượng Vernon chưa kịp cố sức một lần nữa để tìm thêm từ vựng mà nói thì đã phải ngậm miệng lại: một con cú thứ ba, như một trái đạn đại bác bằng lông vũ, bay xộc qua cánh cửa sổ vẫn còn để mở, xông thẳng vô nhà bếp, đáp xuống một cái phịch trên mặt bàn ăn, khiến cho cả ba người trong gia đình Dursley đều nhảy dựng lên vì sợ hãi. Harry nhận lấy từ mỏ con cú cái phong bì thứ ba, trông giống như văn thư nhà nước. Nó vội vàng mở thư ra trong khi con cú lao vút trở vào bóng đêm.

Dượng Vernon cáu tiết gầm gừ:

"Đủ rồi… tà ma… cú!"

Dượng dẫm bước thình thịch tới bên cửa sổ và đóng sầm cửa lại.

Kính gởi cậu Potter,

Tiếp theo lá thư của chúng tôi gởi cách đây khoảng chừng hai mươi hai phút, Bộ Pháp thuật đã thay đổi quyết định tiêu hủy cây đũa phép của cậu ngay tức thì. Cậu được phép giữ lại cây đũa phép cho đến phiên tòa ngày 12 tháng Tám, khi ấy tòa sẽ có quyết định chánh thức là cậu có phải giao nộp đũa phép hay không.

Sau những cuộc thảo luận với ông Hiệu trưởng trường Phù thủy và Pháp thuật Hogwarts, ông Bộ trưởng cũng đồng ý rằng việc có đuổi học cậu hay không cũng sẽ được quyết định trong phiên tòa ấy. Do đó cậu nên tự coi mình bị đình chỉ việc học cho đến khi có thêm kết quả điều tra.

Chúc cậu điều tốt đẹp nhứt.

Kính thư,

Mafalda Hopkirk

Trong nháy mắt, Harry đọc đi đọc lại bức thư này tới ba lần liên tiếp. Nỗi khổ tâm trong lòng nó được dịu đi chút ít khi nó hiểu ra mình chưa hẳn bị tống cổ dứt khoát ra khỏi trường Hogwarts. Dù vậy những nỗi lo sợ của nó vẫn không có cách gì tan biến hẳn. Mọi chuyện dường như vẫn còn treo lơ lửng phía trước, đợi đến phiên tòa ngày 12 tháng Tám.

"Gì vậy hả?"

Dượng Vernon hỏi giật. Harry sực nhớ ra tình huống chung quanh nó lúc bấy giờ.

"Bây giờ lại thêm chuyện gì nữa? Họ đã kết án mày tội gì chưa? Lũ chúng bây có án tử hình không?"

Dượng Vernon nói thêm câu sau như đưa ra một giải pháp đầy hy vọng. Harry nói:

"Cháu phải ra tòa."

"Và họ sẽ kết án mày ở đó hả?"

"Cháu đoán như vậy."

Dượng Vernon nói một cách tàn nhẫn:

"Vậy thì tao chưa hết hy vọng."

Harry đứng dậy.

"Nếu chỉ có vậy…"

Nó bây giờ tha thiết muốn được ở yên một mình, để suy nghĩ, để viết thư cho Ron, Hermione và chú Sirius. Nhưng dượng Vernon gầm lên:

"CHƯA XONG! CHƯA XONG GÌ HẾT! NGỒI TRỞ XUỐNG!"

Harry sốt ruột hỏi:

“Bây giờ còn gì nữa?”

Dượng Vernon vẫn gào thét:

“Còn vụ DUDLEY! Tao muốn biết chính xác chuyện gì đã xảy ra cho thằng con trai của tao!”

“TỐT!”

Harry thét lên, và trong cơn tức giận cây đũa phép vẫn còn nắm chặt trong tay nó chợt phát ra những tia sáng màu đỏ và vàng, khiến cho cả nhà Dursley lại một phen kinh hồn tởn vía.

Harry cố gắng kềm chế cơn nóng giận, nói nhanh:

“Dudley và cháu đang ở trong con hẻm giữa đường Wisteria Walk. Dudley muốn chơi khăm cháu, cháu rút cây đũa phép của cháu ra, nhưng chưa xài tới. Vừa lúc đó có hai tên giám ngục xuất hiện…”

Dượng Vernon điên tiết ngắt lời Harry:

“Nhưng *dám ngụt* LÀ cái gì? Chúng LÀM cái giống gì?”

Harry nhẫn nại đáp:

“Cháu nói với dượng rồi! Chúng hút đi tất cả niềm vui hạnh phúc khỏi người ta, và nếu có cơ hội, chúng sẽ hôn…”

“Hôn?”

Dượng Vernon lại ngắt lời Harry, mắt dượng hấp háy nhè nhẹ.

“Hôn người ta?”

“Đó là cách nói để tả việc tụi giám ngục hút linh hồn một

người ra khỏi miệng của người đó.”

Dì Petunia thốt lên một tiếng kêu nho nhỏ.

“Linh hồn của con tôi? Không, họ đâu có lấy đi được… con tôi vẫn còn linh hồn mà…”

Dì Petunia nắm chặt vai của Dudley mà day và lắc nó thiệt mạnh, như thể để kiểm tra xem có thể nghe tiếng linh hồn kêu loẻng xoẻng bên trong thân xác của nó không.

Harry ngó thấy mà phát cáu:

“Dĩ nhiên là họ chưa lấy đi mất hồn của Dudley. Nó mà mất hồn rồi thì chúng ta biết ngay.”

Dượng Vernon lại lớn tiếng nói:

“Con đã chống trả lại chúng phải không con trai của ba?”

Bộ dạng dượng Vernon giống như một người đang cố gắng đem câu chuyện trở lại lĩnh vực mà ông có am hiểu.

“Con đã tung ra cú đấm *một-hai cổ điển* phải không con?”

Harry nghiến răng để dằn cơn bực tức:

“Cái trò *một-hai cũ rích* không xơ múi gì đối với bọn giám ngục đâu!”

Dượng Vernon nói oang oang tự đắc:

“Vậy thì làm sao mà con trai tao vẫn bình an? Tại sao nó không bị hút rỗng linh hồn, hả?”

“Bởi vì cháu đã dùng phép thuật gọi Thần Hộ Mệnh…”

VÚT!

Một đôi cánh vỗ chấp chới kêu vù vù, và như một trái banh

mềm đầy bụi: con cú thứ tư lao ra từ lò sưởi.

Dượng Vernon rống lên:

"TRỜI ƠI!"

Dượng điên tiết đến nỗi tự bứt ra một nắm ria từ bộ râu mép của dượng, một hành động kể cũng lâu lắm rồi dượng không còn làm nữa.

"TAO KHÔNG CHO PHÉP CÚ VÀO ĐÂY! TAO NÓI CHO MÀY BIẾT, TAO SẼ KHÔNG BỎ QUA CHUYỆN NÀY!"

Nhưng Harry đã kịp gỡ cuộn giấy da ra khỏi chân con cú. Vì nó tin chắc bức thư này là do cụ Dumbledore gởi, để giải thích mọi chuyện - chuyện bọn giám ngục, chuyện bà Figg, rồi hành động của Bộ Pháp thuật, và cả chuyện của cụ nữa - cụ Dumbledore - cụ đã dàn xếp các vụ rắc rối như thế nào…, cho nên lần đầu tiên trong đời, nó cảm thấy thất vọng khi nhận ra nét chữ viết tay của chú Sirius. Mặc kệ dượng Vernon đang nổi trận lôi đình với bọn cú, mắt thì ti hí để tránh một đám tro bụi mịt mù do con cú quậy lên trước khi cất cánh bay lên ống khói; Harry chăm chú đọc bức thư của chú Sirius.

Ông Arthur vừa kể cho chú biết chuyện vừa xảy ra.
Dù con làm gì đi nữa thì cũng không được rời khỏi nhà lần nữa.

Harry cảm thấy bức thư ngắn chủn này không tương xứng chút nào hết với những gì đã xảy ra trong buổi tối hôm nay. Nó lật qua lật lại tấm giấy da, săm soi kỹ lưỡng phần còn lại của lá thư, nhưng cũng chẳng phát hiện thêm được một chữ nào.

Nỗi uất ức của nó lại trào lên. Chẳng lẽ không có tới một

người nào khen ‘khá lắm!’ cái vụ nó một mình đánh gục cả hai tên giám ngục sao? Cả ông Weasley lẫn chú Sirius đều hành xử như thể nó đã làm điều gì bậy bạ, và họ phải thận trọng giữ mồm, và cân nhắc tình huống, cho đến khi biết chắc được mức độ thiệt hại đã bị gây ra.

“Một lũ - ý tao nói là một bầy cú, cứ xẹt ra xẹt vô nhà tao, tao hết chịu nổi rồi, thằng kia, tao sẽ không…”

Harry vò bức thư của chú Sirius trong nắm tay, quát lại dượng Vernon:

“Cháu làm sao cấm được bọn cú bay đến?”

Dượng Vernon gào tướng lên:

“Tao muốn biết sự thật về những gì đã xảy ra tối hôm nay! Nếu Dudley quả thật bị bọn giám ngục ám hại, thì tại sao mày lại bị đuổi học? Mày đã làm cái chuyện-mày-biết-rồi-đấy, mày đã thú nhận rồi mà!”

Harry hít một hơi thiệt sâu để tự trấn tĩnh. Cái đầu nó lại bắt đầu nhức nhối. Nó thực tình không mong muốn bất cứ điều gì khác hơn là ra khỏi nhà bếp, tránh đối mặt với ông bà Dursley. Nhưng nó vẫn cố gắng ép mình giữ bình tĩnh:

“Cháu đã đọc thần chú gọi hồn Thần Hộ Mệnh để xua bọn giám ngục đi. Đó là cách duy nhứt để chống chọi hiệu quả với bọn chúng.”

Giọng gào thét của dượng Vernon vẫn nặng cả tấn điên cuồng.

“Nhưng mấy cái tên *dám ngụt* làm gì ở khu Little Whinging này hả?”

Harry mệt mỏi đáp:

"Cháu không thể nói gì với dượng. Cháu không biết!"

Đầu nó giờ đây lại bắt đầu nhói lên từng cơn đau buốt theo từng phát nhá sáng của tia chớp. Cơn giận của nó rút đi như thủy triều xuống. Nó cảm thấy trong người nó cạn queo, kiệt sức. Cả nhà Dursley vẫn ngó nó trừng trừng. Dượng Vernon gằn giọng, nói:

"Chính mày! Tao biết chắc là có liên quan tới mày. Chứ mắc mớ gì mà bọn chúng tới đây? Bọn *dám ngụt* còn có lý do gì khác để mà bén mảng đến con hẻm đó chứ? Mày có chắc chắn là cái mục tiêu duy nhứt của chúng! Chỉ có một mình mày là…"

Rõ ràng là dượng Vernon muốn nói chữ 'phù thủy' nhưng dượng không làm sao thốt ra được. Dượng đành nói:

"Chỉ có một mình mày là… *mày-biết-là-gì-ấy* lẩn quẩn ở xóm này."

"Cháu không biết tại sao những tên giám ngục lại đến đây…"

Nhưng những lời của dượng Vernon bỗng nhiên khiến bộ não kiệt quệ của Harry bừng hoạt động trở lại. Ừ, tại sao chúng *lại* đến khu dân cư Little Whinging? Phải chăng *chỉ là* trùng hợp ngẫu nhiên khi chúng đến con hẻm vào lúc Harry có mặt ở đó? Hay là chúng được phái đến đó vì Harry? Hay là Bộ Pháp thuật đã không còn kiểm soát được những tên giám ngục? Phải chăng chúng đã bỏ việc canh gác nhà ngục Azkaban để theo Voldemort, như cụ Dumbledore đã từng tiên

đoán về chúng.

Dượng Vernon hạch hỏi Harry nhân lúc bộ não của nó tỉnh thức:

"Những tên *dám đụt* ấy có phải là canh gác một cái nhà tù quái quỷ nào đó không?"

"Dạ."

Harry đáp. Ước gì cái đầu nó bớt đau nhức. Giá mà nó có thể rời khỏi cái nhà bếp và trở về căn phòng ngủ tối om của nó để mà *suy nghĩ*…

Nhưng dượng Vernon giờ đây đang kêu lên với giọng đắc thắng của một người đã tìm ra được một kết luận có lý:

"Vậy là tụi nó đến đây để bắt mày! Đúng không? Có đúng như vậy không, thằng kia? Mày đang trốn tránh ở ngoài vòng pháp luật."

"Đương nhiên là không phải!"

Harry lắc đầu như thể xua đuổi một con ruồi cứ vo ve quanh mũi, đầu óc nó lại quay cuồng.

"Vậy thì tại sao…?"

"Chắc là hắn phái chúng đến."

Harry lặng lẽ thốt lên ý nghĩ đó, với chính mình nhiều hơn là nói với dượng Vernon.

"Nghĩa là sao? Mày đoán là ai sai phái chúng hả?"

"Chúa tể Hắc ám Voldemort."

Harry đáp. Nó đã từng ghi nhận một cách không thích thú

mấy cái chuyện lạ này: gia đình Dursley, những người cứ mỗi lần nghe đến mấy từ bình thường như ‘phù thủy’, ‘pháp thuật’, hay ‘đũa phép’ thì lại bắng nhắng lên hoảng hốt sợ sệt, vậy mà khi nghe đến cái tên của gã phù thủy ác độc nhất lịch sự thì vẫn cứ trơ trơ chẳng mảy may rung động gì cả.

“Chúa tể… khoan đã, để coi…”

Mặt dượng Vernon nhăn nhúm lại, rồi một ánh nhìn bừng lên từ đôi mắt ti hí như mắt heo, báo hiệu là dượng Vernon đã hiểu ra.

“Tao nhớ đã từng nghe qua cái tên này rồi… Đó chính là kẻ đã…”

“Giết hại ba má cháu.”

Harry thẫn thờ nói.

Dượng Vernon không mảy may bận tâm là chuyện cha mẹ Harry bị giết hại thảm thiết là một đề tài thương tâm đối với Harry. Dượng hấp tấp nói:

“Nhưng hắn biến rồi mà?”

Harry nhọc nhằn đáp:

“Hắn đã trở lại.”

Thật là một cảm giác lạ lùng khi đứng đây, trong căn nhà bếp sáng loáng và sạch bong như trong phòng mổ của dì Petunia, bên cạnh cái tủ lạnh lớn nhất trong các loại tủ, và cái máy truyền hình màn ảnh rộng, mà bình thản nói chuyện về Chúa tể Voldemort với dượng Vernon. Sự kiện những tên giám ngục xuất hiện ở khu dân cư Little Whinging dường như đã

chọc một lỗ thủng trên bức tường vĩ đại vô hình đã từ lâu nay ngăn cách không nhân nhượng thế giới không-pháp-thuật ở phố Privet Drive với cái thế giới khác bên ngoài thế giới ấy. Hai cuộc đời khác hẳn mà Harry đã từng sống riêng biệt nay bỗng trở nên chập lại và hòa trộn ở một mức độ nào đó và mọi thứ dường như đang lộn tùng phèo: ông bà Dursley lại hỏi han chi tiết về thế giới pháp thuật, bà Figg thì biết cụ Albus Dumbledore, bọn giám ngục thì ruồng bố quanh khu dân cư Little Whinging và Harry thì có thể sẽ không bao giờ được trở về trường Hogwarts nữa. Đầu của Harry càng đau nhức tợn.

"Trở lại à?"

Dì Petunia thì thào. Dì đang ngắm nhìn Harry như thể từ hồi nào tới giờ dì chưa hề nhìn thấy nó. Và bỗng nhiên, lần đầu tiên trong đời, Harry nhận ra rõ ràng, dì Petunia là em gái của mẹ nó. Harry không thể giải thích tại sao điều đó làm cho nó xúc động mạnh mẽ đến thế trong lúc này. Nó chỉ biết là hiện giờ trong căn phòng này nó không phải là người duy nhất hiểu được sự trở lại của Voldemort mang ý nghĩa nghiêm trọng như thế nào. Từ trước tới nay dì Petunia chưa bao giờ nhìn Harry như thế. Đôi mắt to cồ và nhợt nhạt của dì Petunia (không giống mắt của mẹ Harry chút nào) lúc này không nheo lại vẻ ghét bỏ hay tức giận nữa. Chúng đang mở to đầy sợ sệt. Sự cố tình phủ nhận rất đáng giận của dì Petunia lâu nay - rằng không đời nào có pháp thuật hay một thế giới nào khác hơn cái thế giới mà dì đang sống với dượng Vernon ở đường Privet Drive - dường như đang sụp đổ.

"Phải."

Harry nói, bây giờ nó nói trực tiếp với dì Petunia.

"Hắn đã trở lại cách đây một tháng. Cháu đã nhìn thấy hắn."

Hai bàn tay của dì Petunia đưa ra tìm lấy đôi bờ vai phốp pháp của Dudley được bảo vệ dưới tấm áo khoác da và ghì chặt lấy.

"Khoan đã!"

Dượng Vernon hết nhìn vợ rồi nhìn sang Harry, rồi lại nhìn sang vợ, hiển nhiên là sửng sốt và hoang mang trước sự cảm thông không thể ngờ tới này, dường như vừa mới nảy nở giữa hai dì cháu họ với nhau.

"Khoan đã. Mày nói là cái tay *Chúa tể Vôn-đơ-mọt-gì-đó* đã trở lại à?"

"Dạ."

"Cái tay đã sát hại cha mẹ mày đó hả?"

"Dạ."

"Và bây giờ cái tay đó phái tụi *dám đụt* đến đây hại mày?"

"Có vẻ như vậy."

"Tao hiểu rồi."

Dượng Vernon hết nhìn từ bà vợ đang sợ hãi đến trắng bệch cả mặt mũi lại nhìn sang thằng cháu vợ, rồi dượng xốc mạnh cái quần có hai dây đeo lên. Dường như dượng đang bị phù ra, bộ mặt phốp pháp hồng hào của dượng đang đổi sang màu tím đỏ trước mắt Harry. Dượng nói:

"Được rồi, kể như dứt khoát."

Ngực áo sơ mi của dượng căng ra chật cứng khi dượng hít hơi vào.

"*Thằng kia, mày có thể cút khỏi căn nhà này*!"

"Cái gì?"

Harry hỏi lại. Dượng Vernon quát:

"Mày nghe tao nói rồi đó. CÚT ĐI!"

Tiếng quát của dượng Vernon làm cho ngay cả dì Petunia và Dudley cũng giật bắn người mà nhảy dựng lên.

"CÚT! CÚT! Lẽ ra tao phải tống cổ mày ra khỏi nhà tao từ nhiều năm trước rồi mới phải. Cú thì bay đi bay lại nườm nượp cứ làm như nhà tao là trạm nghỉ vậy; rồi bánh kem nổ, tanh banh cả nửa căn phòng khách; lại còn vụ thằng Dudley mọc đuôi; cô Marge thì bay lơ lửng lên tới trần nhà; ờ, còn thêm chiếc xe hơi bay nữa chớ… Đủ rồi! CÚT! CÚT! Mày gây ra đủ rắc rối cuộc đời rồi. Mọi chuyện toàn do mày mà ra! Chừng nào còn mấy tên sống nhà thương điên săn đuổi mày thì mày đừng có ở lại đây. Đừng có làm cho cuộc đời vợ con tao bị nguy hiểm lây chớ! Đừng có trút tai ương xuống chúng tao chớ! Còn nếu mày cứ quyết đi theo cái đường mà hai người cha mẹ vô tích sự của mày đã đi, thì tao xin đủ. Tao thua rồi đó! CÚT NGAY!"

Harry đứng như mọc rễ tại chỗ. Mấy tờ công văn của Bộ Pháp thuật, thư của ông Weasley, và chú Sirius bị vò thành một cục trong bàn tay trái của nó. *Cho dù con làm gì thì cũng đừng ra khỏi nhà lần nữa*. ĐỪNG RỜI KHỎI NHÀ DÌ DƯỢNG CON.

“Mày có nghe tao nói không?”

Dượng Vernon bây giờ đã chồm tới trước, để cho bộ mặt phốp pháp tím hồng kê gần sát mặt Harry, đến nỗi Harry thấy rõ ràng đến cả những tia nước miếng của dượng văng vào mặt mình.

“Mày được đi rồi đó! Nửa giờ trước mày hăm hở bỏ đi lắm mà. Tao chiều theo mày hết nước rồi đó! Mày đi cho khuất mắt tao và đừng bao giờ làm dơ ngưỡng cửa nhà tao nữa. Tao cũng không hiểu tại sao hồi đầu chúng tao lại để mày tá túc ở đây cơ chứ. Cô Marge nói đúng, lẽ ra cứ quăng mày vô Viện mồ côi là xong. Chúng tao đúng là những người quá ư mềm lòng, cứ tưởng có thể gột rửa cái đồ ấy ra khỏi mày, cứ tưởng có thể biến mày thành người bình thường, nhưng mày đã hư hỏng ngay từ đầu rồi, và tao thì đã ngấy tới cổ… Ối, CÚ!”

Con cú thứ năm phóng vọt xuống từ ống khói, nhanh đến nỗi nó bị đập xuống sàn nhà trước khi phóng vọt trở lại lên không với một tiếng rít chói lói điếc con ráy. Harry giơ tay lên định bắt lấy lá thư - một lá thư trong phong bì đỏ. Nhưng con cú lao vút qua đầu nó, bay thẳng tới chỗ dì Petunia, khiến dì rú lên một tiếng kinh hoàng và thụp người xuống, hai cánh tay vòng qua đầu, ôm lấy mặt. Con cú thả cái phong bì đỏ lên đầu dì Petunia, rồi xoay lại, chui thẳng trở lại lên ống khói.

Harry lao nhanh tới để lượm lá thư lên, nhưng dì Petunia đã chụp được trước nó. Harry nói:

“Dì cứ mở nó ra nếu dì thích, nhưng đằng nào thì cháu cũng biết thư nói gì rồi. Đó là Thư Sấm.”

Dượng Vernon gào tướng lên:

“Petunia, buông ra! Đừng đụng tới nó, coi chừng nguy hiểm!”

Dì Petunia run run nói:

“Thư gởi cho em, anh Vernon, thư gởi cho *em*, anh coi nè: *Bà Petunia Dursley, Nhà Bếp, Số 4, đường Privet Drive*.”

Dì hoảng sợ đến nín thở. Cái phong bì đỏ bắt đầu bốc khói.

“Mở nó ra đi dì.” Harry khuyên. “Cho nó xong đi! Đằng nào thì nó cũng xảy ra thôi.”

“Không!”

Bàn tay dì Petunia run cầm cập. Dì hốt hoảng nhìn quanh nhà bếp như thể tìm kiếm một lối nào đó để thoát thân, nhưng quá trễ rồi. Cái phong bì đỏ đã bùng lên thành ngọn lửa. Dì Petunia thét lên khiếp đảm, buông rơi lá thư.

Một giọng nói khủng khiếp tràn ngập căn nhà bếp, dội vang vang trong khoảng không gian chật chội, phát ra từ lá thư đang bốc cháy trên bàn.

“PETUNIA, HÃY NHỚ LỜI CUỐI CỦA TA.”

Dì Petunia trông như thể sắp lăn ra xỉu. Dì sụm người xuống cái ghế bên cạnh Dudley, gục mặt vào hai bàn tay. Phần còn lại của chiếc phong bì âm ỉ cháy ra tro.

Dượng Vernon cất giọng khàn khàn hỏi:

“Cái gì vậy? Cái gì… anh không… không hiểu, Petunia?”

Dì Petunia không thốt lời nào. Dudley chỉ biết nhìn mẹ chằm chằm một cách đần độn, miệng há hốc không sao ngậm lại được. Sự im lặng càng lúc càng căng thẳng một cách hãi

hùng, Harry nhìn dì Petunia, hoang mang tột cùng, đầu nó lại nhức bưng bưng như muốn nổ tung.

Dượng Vernon rụt rè gọi vợ:

"Em Petunia à! Pe… Petunia?"

Dì Petunia ngẩng đầu lên. Dì vẫn còn run rẩy, nhưng cố nén. Giọng dì yếu ớt:

"Thằng nhỏ…, anh Vernon à, thằng nhỏ sẽ phải ở lại đây."

"Cái gì?"

"Nó ở lại đây."

Dì Petunia nói mà không nhìn Harry. Dì cố gắng đứng dậy.

"Nó… Nhưng mà Petunia à…"

"Nếu chúng ta tống cổ nó đi thì xóm giềng sẽ đàm tiếu."

Dì Petunia nói. Dì đang nhanh chóng lấy lại cái phong độ nhanh nhẩu cáu kỉnh thường ngày, mặc dù trông dì vẫn còn tái mét.

"Họ sẽ đặt câu hỏi hoạch họe này nọ, họ sẽ muốn biết nó đi đâu. Chúng ta sẽ phải giữ nó ở lại thôi."

Dượng Vernon xìu xuống như cái bánh xe xì hơi.

"Nhưng mà Petunia, em…"

Dì Petunia không đếm xỉa gì tới dượng Vernon nữa. Dì quay qua Harry, nói:

"Mày phải ở trong phòng của mày. Không được đi ra khỏi nhà. Bây giờ đi ngủ đi."

Harry không nhúc nhích.

“Ai gởi cho dì bức Thư Sấm đó vậy?”

“Đừng có hỏi.”

Dì Petunia nạt Harry. Nhưng nó không chịu thôi.

“Dì có liên lạc với giới phù thủy?”

“Tao đã bảo mày đi ngủ!”

“Thế nghĩa là sao? Hãy nhớ cái gì cuối?”

“Đi ngủ đi!”

“Làm sao mà…?”

“MÀY CÓ NGHE LỜI DÌ MÀY KHÔNG? ĐI NGỦ NGAY!”

3

ĐOÀN VỆ SĨ TIÊN PHONG

"Mình vừa mới bị bọn giám ngục tấn công và mình có thể bị đuổi khỏi trường Hogwarts. Mình muốn biết chuyện gì đang xảy ra khi mình mới được ra khỏi nơi đây?"

Vừa về tới căn phòng ngủ tối tăm của mình, Harry ngồi ngay vào bàn và chép những dòng chữ trên vô ba mảnh giấy da khác nhau. Rồi nó đề địa chỉ chỉ gởi lá thư thứ nhất cho chú Sirius, lá thứ hai cho Ron, và lá thứ ba cho Hermione. Con cú của nó, con Hedwig, đang đi săn mồi ở đâu đó bên ngoài; cái lồng cú nằm trống trơn trên bàn. Harry đi loanh quanh trong phòng ngủ chờ con cú quay trở về. Đầu nó vẫn bưng bưng. Mắt nó mệt mỏi đến nỗi cay xè và nhức nhối, nhưng bộ não của nó còn quá bận suy tư nên không chịu buồn ngủ cho. Lưng của Harry cũng đau rần vì phải vác Dudley về nhà hồi hôm. Và hai cục u trên đầu nó, một do đụng vô cửa sổ nhà dì Petunia, một do Dudley nện, bây giờ sưng vù lên và đau thấu óc.

Harry đi qua rồi đi lại trong phòng, gặm nhấm cơn tức giận cùng nỗi tuyệt vọng; răng nghiến trèo trẹo, hai nắm tay siết

chặt, và mỗi lần đi ngang cửa sổ nó lại ném cái nhìn đăm đăm tức tối lên bầu trời trống mênh mông nhấp nháy những vì sao. Bọn giám ngục được sai đi ám hại nó, bà Figg và lão Mundungus Fletcher bí mật theo đuôi nó, rồi nó bị đình chỉ học tập ở trường Hogwarts và bị Bộ Pháp thuật đưa ra tòa… Ngần ấy biến cố xảy ra liên tiếp mà *vẫn* không có một ai nói cho nó biết là chuyện gì đang xảy ra.

Và bức Thư Sấm nữa, bức thư ấy nói về *cái gì*, cái gì kia chứ? Giọng của ai phát ra từ bức thư mà vang dội khắp gian nhà bếp một cách ghê rợn và đầy đe dọa như vậy?

Tại sao nó cứ bị mắc kẹt ở đây mà không có được một chút xíu thông tin gì hết? Tại sao mọi người đối xử với nó như thể nó là một thằng con nít hư hỏng vậy? Nào là "*đừng bày thêm trò pháp thuật nữa*", nào là "*hãy ở yên trong nhà.*"

Bước ngang qua cái rương vẫn dùng để đựng đồ đạc, sách vở ở trường, Harry đá cho nó một cái chí mạng. Nhưng đã không xả được cơn giận cành hông thì chớ, mà Harry lại còn điêu đứng hơn, vì bây giờ phụ họa thêm với sự đau đớn toàn thân đã có sẵn, nó lại còn có thêm cái đau thấu xương ở mấy đầu ngón chân.

Ngay lúc Harry vừa cà nhắc ngang qua cửa sổ, thì con cú Hedwig từ đâu bay vụt vào, đôi cánh vỗ sột soạt nhè nhẹ, êm như một bóng ma nho nhỏ.

"Về đúng giờ dữ à!"

Harry quát, ngay khi con cú mới vừa đậu xuống cái nóc chuồng.

“Làm ơn dẹp cái đó đi, tao có việc giao cho mày đây.”

Con Hedwig trố đôi mắt tròn vo to thô lố màu hổ phách, nhìn Harry một cách xấu hổ. Cái mỏ nó còn kẹp một con nhái đã chết ngất ngư.

“Lại đây!”

Harry cầm lên ba cuộn giấy da nhỏ và một sợi dây da để buộc mấy cuộn thư vô cái chân khẳng khiu chỉ có vảy bọc xương của con Hedwig và ra lệnh:

“Đem những lá thư này giao thẳng cho chú Sirius, Ron và Hermione. Đừng quay trở về đây nếu không đem về được thư trả lời dài và tốt lành. Nếu cần thì cứ mổ họ cho đến khi họ viết xong mấy bức thư trả lời đủ dài gởi mày đem về cho tao. Hiểu không?”

Con Hedwig vẫn ngậm cứng con nhái chết trong miệng, gật gù phát ra mấy tiếng cú rúc ngắc ngứ. Harry nói:

“Vậy thì đi đi!”

Con cú bay vút đi ngay lập tức. Khi Hedwig đi rồi, Harry gieo mình xuống giường mà không thèm thay quần áo ra. Nó nằm đó ngó đăm đăm cái trần nhà tối thui. Làm như bao nhiêu cảm xúc khốn khổ nó từng trải qua từ chiều đến giờ vẫn chưa đủ hay sao, mà giờ đây lại còn đeo thêm cảm giác tội lỗi là đã cáu gắt với con Hedwig, bạn bè duy nhứt của nó ở ngôi nhà số 4 đường Privet Drive. Nó đành tự nhủ là sẽ làm lành với Hedwig khi con này quay về với thư trả lời của chú Sirius, Ron và Hermione.

Chắc là họ sẽ nhanh chóng trả lời nó thôi. Chứ lẽ nào họ lại

có thể làm ngơ trước một cuộc tấn công của tụi giám ngục. Có thể khi thức dậy vào sáng mai là nó đã thấy ngay ba cuộn giấy da dày cui tràn đầy những lời lẽ cảm thông và những kế hoạch giải thoát tức thì, đưa nó đến trang trại Hang Sóc. Ý nghĩ đó vỗ về Harry, giúp nó chìm sâu vô giấc ngủ, và xua đi hết những lo âu khác.

Nhưng Hedwig không trở về vào sáng hôm sau. Harry nằm lỳ suốt ngày trong phòng ngủ của nó, chỉ ra khỏi phòng mỗi lần cần vô nhà vệ sinh. Ngày hôm đó dì Petunia ba lần mang bữa ăn cho nó đến tận phòng, đút thức ăn qua cái lỗ chó chui mà dượng Vernon đã khoét ra cách đây ba mùa hè. Mỗi lần Harry nghe tiếng dì Petunia đến gần cửa là nó lại tìm cách hỏi thăm dì về bức Thư Sấm. Nhưng hỏi dì thì cũng như chất vấn cái nắm đấm cửa, chỉ nhận được cùng một câu trả lời mà thôi. Mặt khác, gia đình Dursley tránh tối đa việc lai vãng đến gần phòng của Harry. Bản thân Harry cũng không thấy có lý do gì khiến nó phải chung đụng với họ. Lại cãi cọ thêm chẳng được tích sự gì, chỉ tổ khiến nó nổi khùng lên và biết đâu giận quá mất khôn lại thi thố thêm vài trò pháp thuật bất hợp pháp.

Và tình hình cứ thế kéo dài suốt ba ngày. Tâm trạng của Harry biến đổi khi thăng khi trầm liên tục khiến nó bồn chồn chẳng làm được chuyện gì. Khi thì nó đi qua đi lại trong phòng ngủ, lòng tràn đầy tức giận với hết thảy những người thân thiết vì đã bỏ mặc nó bị ninh nhừ trong cái mớ bòng bong này; khi thì nó thấy lòng hoàn toàn hờ hững dửng dưng, đến nỗi cứ thế nằm dài trên giường đến hằng giờ đồng hồ, thờ thẫn nhìn đăm đắm vào khoảng không; rồi cứ nghĩ đến chuyện phải ra trước tòa án của Bộ Pháp thuật là lại quặn thắt ruột gan vì sợ.

Nếu họ xử nghiêm khắc với nó thì sao? Nếu nó bị đuổi học và cây đũa phép của nó bị tiêu hủy tét làm đôi thì nó sẽ ra sao? Rồi nó sẽ làm gì? Rồi nó sẽ đi đâu? Nó không thể nào trở về sống một cách 'chính quy' với gia đình Dursley, để rồi hoàn toàn phụ thuộc và gắn bó với họ được, nhất là khi giờ đây nó đã biết đến một thế giới khác - một thế giới mà nó thực sự thuộc về, thế giới của nó.

Liệu nó có thể dọn đến nhà chú Sirius ở như chú đã từng đề nghị cách đây một năm không? Đó là cái dạo mà bản thân chú chưa bị buộc phải chạy trốn khỏi sự truy lùng của Bộ Pháp thuật ấy? Không biết nó có được phép tá túc một mình trong ngôi nhà đó khi vẫn còn ở tuổi vị thành niên không? Hay là chuyện nó sẽ ở đâu sau khi bị đuổi học là tùy thuộc quyền quyết định của người khác chứ không tùy ý nó muốn ở đâu thì ở? Liệu vụ nó vi phạm *Đạo luật Quốc tế về Bảo mật* có trầm trọng đến mức đủ để các quan tòa của Bộ Pháp thuật tống cổ nó vô buồng giam của nhà ngục Azkaban không? Cứ hễ mỗi khi ý nghĩ này hiện ra trong đầu, Harry lại tuột xuống giường, đi ngang đi dọc căn phòng.

Vào đêm thứ tư kể từ hôm con Hedwig đem thư đi, Harry đang nằm dài trên giường gặm nhấm nỗi đau khổ trong lúc chán đời, đăm đăm ngó lên trần nhà, cái đầu vì lo nghĩ, suy đoán quá mức nên bây giờ kiệt quệ, trống trơn. Đang lúc nó hờ hững với cả thế gian như thế, thì dượng Vernon bước vào phòng. Harry uể oải rời mắt khỏi cái trần nhà để nhìn dượng. Ông đang khoác trên thân thể phì nộn bộ đồ đẹp nhất của mình, và trên bộ mặt phốp pháp là cả một sự tự mãn tự đắc khổng lồ. Dượng Vernon nói:

“Chúng tao sắp đi vắng.”

“Dạ?”

“Chúng tao - ý nói là gồm có tao, dì của mày, và Dudley sẽ đi vắng.”

“Tốt ạ.”

Harry buông thõng câu trả lời rồi lại nhìn cái trần nhà.

“Mày không được ra khỏi phòng ngủ của mày khi chúng tao đi vắng.”

“Dạ.”

“Mày không được đụng tới truyền hình, dàn âm thanh nổi, hay bất cứ tài sản nào khác của chúng tao.”

“Dạ.”

“Mày không được chôm đồ ăn trong tủ lạnh.”

“Dạ.”

“Tao sẽ khóa cửa phòng mày lại.”

“Dượng cứ làm.”

Dượng Vernon tròn mắt nhìn Harry, rõ ràng là cái sự nó thờ ơ chẳng buồn cự cãi gì hết khiến cho dượng đâm nghi ngờ. Nhưng dượng cũng bước thình thịch ra khỏi phòng và đóng cánh cửa lại. Harry nghe tiếng chìa khóa vặn trong ổ khóa rồi tiếng bước chân của dượng Vernon nặng nề đi xuống cầu thang. Vài phút sau, nó nghe tiếng cửa xe đóng, tiếng máy xe hự hự và rồi tiếng xe lăn bánh trên lối đi, không thể nhầm với âm thanh nào khác.

Đối với chuyện gia đình Dursley đi vắng, Harry chẳng có cảm giác gì đặc biệt lắm. Với nó thì dì dượng và thằng anh họ có ở nhà hay không thì có khác gì nhau đâu! Nó chán đời đến nỗi không buồn vận dụng tới một chút sức lực nào để ngồi dậy và bật đèn trong phòng ngủ. Nó cứ nằm thế trong căn phòng càng lúc càng tối đen, lắng nghe những tiếng động trong đêm vọng qua khung cửa sổ mà nó luôn luôn để mở, chờ đợi cái phút giây sung sướng khi Hedwig trở về.

Ngôi nhà vắng người bỗng kêu cọt kẹt. Những ống nước kêu ồng ộc. Harry vẫn nằm đó, trong một trạng thái thẫn thờ, không suy nghĩ gì hết, lơ lửng trong nỗi bất hạnh.

Thế rồi, rõ mồn một, Harry nghe có tiếng bể loảng xoảng dưới nhà bếp.

Nó ngồi bật ngay dậy, căng thẳng dỏng tai nghe. Gia đình Dursley không có lý nào đã trở về, còn quá sớm mà. Với lại Harry có nghe thấy tiếng xe hơi của họ đâu!

Sự im lặng kéo dài vài giây, rồi Harry nghe có vài giọng nói.

Ăn trộm! Nó vừa nghĩ bụng, vừa tuột xuống giường, đứng dậy. Nhưng chỉ nửa giây sau, nó đã nghĩ ra, nếu là ăn trộm thì bọn chúng phải giữ mồm giữ miệng mà nói nhỏ chứ. Trong khi cái người nào đó đanh quanh quẩn trong nhà bếp dưới kia rõ ràng đã chẳng hề bận tâm làm chuyện đó.

Nó chụp lấy cây đũa phép đặt trên chiếc bàn cạnh giường và đứng đối mặt với cánh cửa phòng ngủ, hết sức lắng tai nghe. Nhưng liền ngay sau đó, nó nhảy dựng cả lên, khi ổ khóa vang lên một tiếng cách và cánh cửa bật tung ra.

Harry đứng bất động, chăm chăm nhìn qua cánh cửa mở xuống đầu cầu thang tối om, căng tai ra mà nghe ngóng những tiếng động khác, nhưng không còn tiếng động nào vang lên nữa. Nó ngập ngừng một chút rồi di chuyển thật nhanh và yên lặng ra khỏi căn phòng, về phía đầu cầu thang.

Trái tim Harry nhảy nhót lên cổ họng: có nhiều người đang đứng trong hành lang tối om phía dưới, những cái bóng bị ánh đèn đường xuyên qua cửa kính rọi chập chờn trên tường; tám hay chín người hết thảy, và như nó thấy thì tất cả đều đang ngước lên nhìn nó.

Một giọng trầm trầm càu nhàu:

"Bỏ cây đũa phép của con xuống, con trai à, trước khi con chọc lọt tròng mắt của một người nào đó."

Tim Harry đập loạn xạ. Nó nhận ra giọng nói này, nhưng nó vẫn không chịu hạ cây đũa phép xuống. Nó hỏi mà giọng không chắc lắm:

"Có phải giáo sư Moody không?"

Giọng nói kia lầu bầu:

"Ta không rành lắm về 'giáo sư', vì ta có dạy dỗ được bao nhiêu đâu, đúng không? Xuống đây, chúng ta muốn gặp con cho đàng hoàng."

Harry hạ thấp cây đũa phép xuống một tí, nhưng vẫn không lơi tay nắm, cũng không nhúc nhích. Nó có lý do rất chính đáng để mà ngờ vực. Mới rồi nó đã bầu bạn suốt chín tháng trời với một kẻ mà nó cứ tưởng là Moody Mắt-Điên, để rồi phát hiện ra kẻ đó chỉ là một kẻ mạo danh, chẳng phải Moody

gì ráo. Tệ hơn nữa, đó còn là một tên mạo danh đã mưu toan giết Harry trước khi hắn bị vạch mặt.

Nhưng Harry chưa quyết định được phải làm gì tiếp theo thì một giọng nói khác hơi khàn khàn đã bay lên đầu cầu thang.

"Không sao đâu mà, Harry. Chúng ta đến đây đón con đi."

Tim Harry nhảy phóc lên. Nó cũng nhận ra giọng nói này, mặc dù nó không được nghe đã hơn một năm rồi.

"Giáo… giáo sư Lupin!" Nó kêu lên với vẻ không thể nào tin được. "Có phải thầy không?"

"Tại sao cả lũ chúng ta cứ đứng trong bóng tối thế này?"

Giọng nói thứ ba vang lên, nhưng giọng nói này hoàn toàn xa lạ đối với Harry, giọng một phụ nữ.

"Lumos!"

Đầu một cây đũa phép lóe sáng, soi tỏ hành lang bằng một thứ ánh sáng kỳ diệu. Harry chớp mắt. Đám người phía dưới đứng chen chúc quanh chân cầu thang, chăm chú ngước lên nhìn nó, có vài người còn vươn đầu ngỏng cổ lên để nhìn nó cho rõ.

Thầy Remus Lupin đứng gần Harry nhất. Mặc dù còn khá trẻ, thầy Lupin trông có vẻ mệt mỏi và hơi bệnh. So với lúc hai thầy trò phải chia tay đợt trước, thì tóc thầy bây giờ có bạc nhiều hơn, và quần áo thì vá víu, nhếch nhác hơn bao giờ hết. Mặc dù vậy, thầy vẫn toe toét cười với Harry, và Harry cố gắng cười lại với thầy trong cơn chấn động vì kinh ngạc.

Một nữ phù thủy đang cầm cây đũa phép được thắp sáng giơ cao, thốt lên:

"Ái chà! Tôi hình dung sao thì nó trông y chang như vậy."

Trông cô có vẻ là người trẻ nhất đám. Cô có một gương mặt nhợt nhạt hình trái tim, đôi mắt đen long lanh, và mái tóc ngắn lỉa chỉa có màu đen óng ánh sắc tím.

"Chào Harry, tôi là Wotcher."

Một phù thủy đen hói trán đứng tuốt đằng sau, cách xa nhất, có giọng nói trầm, sâu, và đeo một cái vòng vàng ở tai.

"Ừ, tôi hiểu ý anh rồi, Remus à. Trông nó giống James như đúc."

"Ngoại trừ đôi mắt. Mắt là của Lily."

Giọng nói của một phù thủy khác, có mái tóc như bằng bạc, đứng phía sau phụ họa.

Moody Mắt-Điên, người có mái tóc dài đã hoa râm và một cái mũi bị mất đi một thẻo, đang liếc xéo Harry để dò xét nó một cách đầy ngờ vực bằng hai con mắt không cân xứng của ông. Một trong hai con mắt đó nhỏ, đen và lóng lánh sáng như hạt cườm; còn con mắt kia thì to, tròn và xanh biếc sống động - Đó là con mắt phép có thể nhìn xuyên qua tường, qua cửa, và xuyên cả sọ của Moody, ra sau gáy. Ông lẩm bẩm:

"Anh có chắc chắn đúng là nó không, anh Lupin? Cũng nên cẩn thận kẻo chúng ta lại đem về tên Tử Thần Thực Tử nào đó nhập xác nó. Nếu không có ai trong chúng ta mang theo bùa Phân-Biệt-Thật-Giả thì nên hỏi nó một điều gì đó mà chỉ có Harry Potter thật mới biết đi."

Thầy Lupin hỏi:

“Harry, vị Thần Hộ Mệnh của con có hình dạng gì?”

“Một con nai.”

Harry đáp một cách lo lắng. Thầy Lupin nói:

“Chính là nó, anh Mắt-Điên à.”

Harry đi xuống cầu thang, rất ý thức là mọi người vẫn chòng chọc nhìn nó. Khi đã đến gần họ, nó nhét cây đũa phép vô túi sau của cái quần bò.

Moody rống lên:

“Đừng có nhét cây đũa phép của mi ở đó, thằng nhóc! Nếu nó bị kích động phát hỏa thì sao? Phù thủy thì tốt hơn thằng sạt mông, mi biết chứ!”

Cô phù thủy tóc tím hỏi Mắt-Điên một cách tò mò:

“Anh biết ai bị sạt mông vậy?”

Mắt-Điên lầu bầu:

“Mi liệu mà giữ ý, chỉ cần giữ cho cây đũa phép của mi nằm ngoài túi quần là được. Thời bây giờ chẳng còn ai quan tâm đến bài học căn bản về an toàn đũa phép nữa…”

Rồi ông vừa đi lộp cộp về phía nhà bếp, vừa nói:

“Và ta đã thấy điều đó…”

Cô tóc tím đảo tròn mắt ngó lên trần nhà. Thầy Lupin giơ tay ra bắt tay Harry. Thầy nhìn Harry kỹ càng và hỏi:

“Con khỏe không?”

“Dạ… khỏe ạ…”

Harry không thể nào tin đây là chuyện thật. Suốt bốn tuần lễ ròng rã chẳng có gì hết, không cả một dấu hiệu nhỏ nhất của một kế hoạch nào đó nhằm đem nó ra khỏi phố Privet Drive, vậy mà bỗng nhiên xuất hiện cả một đám phù thủy đang đứng rõ rành rành trong nhà như thể đây là cả một sự dàn xếp từ lâu lắm rồi. Harry đưa mắt nhìn những người đứng chung quanh thầy Lupin; họ vẫn còn đang ngắm nó một cách say sưa. Nó hiểu ngay ra vấn đề: nó đã không hề chải tóc trong suốt bốn ngày qua.

Nó nói lúng búng:

"Con… May mắn cho các thầy cô là gia đình Dursley đã đi vắng…"

Cô phù thủy tóc tím kêu lên:

"May mắn hả? Chính tôi đã dụ dỗ họ đi cho rảnh đường đó chứ. Gởi cho họ một lá thư từ một bưu điện Muggle báo cho họ biết là họ vô danh sách chung kết Cuộc thi Bãi cỏ Được Chăm sóc Đẹp nhất trên toàn nước Anh. Bây giờ hẳn là họ đang trên đường đi lãnh giải thưởng… hoặc là họ tưởng là họ đang đi lãnh thưởng."

Harry thoáng tưởng tượng ra nét mặt của dượng Vernon khi ông nhận ra là không có Cuộc thi Bãi cỏ Được Chăm sóc Đẹp nhất nước Anh nào hết. Nó hỏi:

"Chúng ta đi luôn, đúng không ạ? Đi ngay?"

Thầy Lupin nói:

"Gần như ngay lập tức. Chỉ đợi tín hiệu an toàn là đi ngay thôi."

Harry tràn trề hy vọng hỏi:

“Chúng ta đi đâu ạ? Trang trại Hang Sóc?”

“Không, không đến trang trại Hang Sóc.”

Thầy Lupin vừa nói vừa ra tín hiệu cho Harry đi về phía nhà bếp; cái nhúm linh tinh các phù thủy đi theo, tất cả vẫn chú mục vào Harry một cách tò mò. Thầy Lupin nói:

“Mạo hiểm lắm. Chúng ta đã thiết lập một tổng hành dinh ở một nơi không thể dò ra được. Phải mất một thời gian…”

Moody Mắt-Điên bây giờ đã ngồi bên cái bàn nhà bếp, nốc rượu từ cái bình thót cổ đeo bên hông, con mắt phép của ông đảo khắp mọi hướng, ghi nhận hình ảnh mớ dụng cụ nhà bếp giúp tiết kiệm sức lao động của nhà Dursley.

Thầy Lupin chỉ về phía Moody và nói tiếp:

“Harry, đây là Alastor Moody.”

“Dạ, con biết.”

Harry đáp không được thoải mái lắm; nó cảm thấy thiệt là kỳ cục khi được giới thiệu với một người nó cứ nghĩ đã quen biết cả năm trời.

“Còn đây là Nymphadora…”

Cô phù thủy trẻ nhún vai:

“Đừng gọi tôi là Nymphadora, anh Remus. Tên tôi là Tonks.”

Thầy Lupin nói cho hết câu:

“… Nymphadora Tonks, người chỉ muốn được biết đến

bằng họ mà thôi.”

Cô Tonks lầm bầm:

“Ai cũng sẽ vậy thôi nếu cứ bị cái thứ bà mẹ ấy gọi mình là Nymphadora.”

“Và đây là Kingsley Shaklebolt.”

Thầy Lupin chỉ vào một phù thủy đen đúa cao lớn, ông ta cúi mình chào. Thầy Lupin tiếp tục giới thiệu:

“Elphias Doge.”

Ông phù thủy có giọng nói khò khè gật đầu chào.

“Dedalus Diggle.”

Lão phù thủy dễ bị kích động Diggle bỏ cái nón chóp ra, cất giọng nói the thé:

“Chúng tôi từng gặp nhau trước đây rồi.”

“Emmeline Vance.”

Đó là một mụ phù thủy trông rất ư oai vệ trong bộ khăn choàng màu xanh ngọc bích, khẽ nghiêng đầu.

“Sturgis Podmore.”

Một lão phù thủy quai hàm vuông vức, tóc màu vàng nhạt như rơm, nháy mắt.

“Và Hestia Jones.”

Một bà phù thủy tóc đen, hai má hồng hào, đứng cạnh cái lò nướng bánh đưa tay vẫy vẫy.

Harry lóng ngóng cúi đầu chào từng vị phù thủy khi họ được giới thiệu. Nó ước sao cho họ nhìn cái gì khác đi, thay vì

cứ chằm chằm nhìn nó, làm như nó vừa mới bị đẩy lên sân khấu vậy. Nó cũng thắc mắc sao ở đây có lắm phù thủy thế.

Như thể đọc được ý nghĩ của Harry, thầy Lupin nói, góc miệng thầy hơi giật giật:

"Những người xung phong đi đón con lên tới một con số đáng ngạc nhiên."

Thầy Moody Mắt-Điên nói một cách ảm đạm:

"Ừ, mà cũng hay, càng đông càng tốt. Chúng tôi là vệ sĩ của trò, Harry à."

Thầy Lupin liếc nhìn ra ngoài cửa sổ nhà bếp, nói:

"Chúng ta chỉ còn chờ tín hiệu báo cho biết an toàn chưa để khởi hành. Chúng ta có chừng mười lăm phút."

Cô phù thủy ưa được gọi là Tonks nhìn quanh nhà bếp với sự thích thú vô cùng:

"Họ rất *sạch sẽ*, đúng không, mấy dân Muggle này. Ba tôi cũng là một dân Muggle, nhưng ổng là một lão già nhếch nhác hết chỗ nói. Tôi chắc là dân Muggle cũng có người này người kia, như trong giới phù thủy vậy."

Harry nói:

"Ơ… Dạ."

Nó quay lại thầy Lupin:

"Mà thưa thầy, có chuyện gì không vậy? Con chẳng nghe được tin tức gì từ một người nào hết! Chuyện Vol…"

Các ông bà phù thủy liền phát ra những tiếng huýt gió chướng tai; lão Dedalus Diggle lại giở nón ra, còn thầy Moody

thì làu bàu:

"*Ngậm miệng lại*!"

Harry nói:

"Cái gì ạ?"

"Chúng ta không bàn cãi bất cứ chuyện gì ở đây, nguy hiểm lắm."

Moody Mắt-Điên nói và đưa con mắt bình thường nhìn Harry; con mắt phép còn lại của ông ngó thẳng lên trần nhà. Ông đưa tay lên con mắt phép đó, nói thêm một cách giận dữ:

"*Khỉ gió*! Kể từ hồi cái thằng giả mạo đeo nó, nó cứ lòi ra hoài…"

Với một tiếng 'bụp' khó chịu, y như tiếng rút một cái ông bơm ra khỏi bồn nước, ông làm phọt con mắt đó ra.

Cô Tonks nói giọng thân mật:

"Anh Mắt-Điên à, anh không biết là làm như vậy thấy ghê quá sao?"

Moody bảo Harry:

"Harry, trò làm ơn lấy dùm cho ta một ly nước."

Harry băng ngang qua phòng đến chỗ cái máy rửa chén, lấy ra một cái ly sạch, và rót đầy nước máy vào ly; nhất cử nhất động của nó hãy còn bị cả đám phù thủy háo hức quan sát. Cái nhìn chằm chằm thường trực của họ bắt đầu làm nó bực mình.

Khi Harry đưa ly nước cho ông, Moody nói:

"Hoan hô!"

Ông thả con ngươi có phép đó vô trong nước rồi nhúng lên nhúng xuống; con ngươi quay vèo vèo, ngó trừng trừng tất cả đám phù thủy, hết người này đến người khác. Moody nói:

"Ta muốn có tầm nhìn ba trăm sáu mươi độ trong chuyến trở về."

Harry hỏi:

"Chúng ta đi bằng cách nào? Mà chúng ta đi đâu?"

Thầy Lupin nói:

"Bằng chổi bay. Cách duy nhất. Con thì chưa đủ trưởng thành để làm phép độn thổ, mạng Floo thì cũng đã bị chúng canh chừng, mà liều mạng lập Khóa Cảng bất hợp pháp thì chúng ta cũng không đáng phải uổng đời để làm như vậy."

Lão phù thủy Kingsley Shaklebolt nói giọng trầm trầm:

"Anh Remus nói cậu là một tay cỡi chổi sành lắm."

Thầy Lupin xem đồng hồ, nói:

"Harry cỡi chổi bay xuất sắc. Mà thôi, con lo sắp xếp hành lý đi thì hơn, chúng ta phải sẵn sàng khởi hành ngay khi có tín hiệu an toàn."

"Cô sẽ đến và giúp con."

Cô Tonks hớn hở nói. Cô đi theo Harry trở ra hành lang rồi lên cầu thang, nghiêng ngó chung quanh với cả đống tò mò lẫn thú vị. Cô nói:

"Chỗ này vui thiệt. Nó chỉ hơi bị sạch *quá* thôi. Con có hiểu ý cô muốn nói gì không? Hơi thiếu tự nhiên."

Khi cả hai bước vào phòng ngủ của Harry và nó mở đèn

lên, cô Tonks nói thêm:

"Ờ, chỗ này khá hơn."

Phòng ngủ của Harry chắc chắn là bừa bộn hơn toàn bộ phần còn lại của căn nhà rất nhiều. Nhất là bị nhốt trong phòng suốt bốn ngày liền trong một tâm trạng rất ư tồi tệ, Harry chẳng buồn chăm sóc đến chính bản thân nó, nữa là căn phòng. Gần như toàn bộ sách vở của Harry bày vung vãi trên sàn, đánh dấu những chỗ nó đã nằm lê la, tìm cách tự giải khuây bằng cách đọc hết cuốn này đến cuốn khác rồi quăng chúng qua một bên. Cái chuồng của con Hedwig bắt đầu bốc mùi và cần phải lau dọn, cái rương khổng lồ của Harry nằm trên sàn, nắp mở tanh banh, để lộ ra một mớ hỗ lốn những quần áo dân Muggle và áo chùng phù thủy, một số vương vãi cả ra sàn chung quanh cái rương.

Harry bắt tay vô lượm sách vở lên và hấp tấp quăng chúng vô rương. Cô Tonks đứng lại bên cái tủ quần áo đang để mở, ngắm nhìn với vẻ chê bai chính cái hình ảnh của cô phản chiếu trong tấm gương gắn bên trong cánh cửa tủ.

Cô vừa kéo mạnh một món tóc lỉa chỉa vừa nói với vẻ trầm tư:

"Con biết không, cô nghĩ màu tím không hợp với cô lắm. Con có thấy là nó làm cho cô có vẻ hơi tiều tụy một tý không?"

Harry ngước nhìn lên cô Tonks qua cuốn *Đội Bóng Quidditch của Anh và Ái Nhĩ Lan*, ấp úng:

"Ơ…"

Cô Tonks nói một cách dứt khoát:

“Đúng thế đấy!”

Cô nhắm tịt mắt lại, gương mặt căng thẳng như thể đang cố gắng ghê lắm để nhớ lại điều gì đó. Một giây sau, mái tóc của cô đã biến thành màu hồng kẹo bong bóng. Khi cô mở mắt ra, Harry hỏi ngay:

“Làm sao mà cô làm được như vậy?”

“Cô là một Phù thủy Biến hình.”

Cô Tonks vừa đáp, vừa ngắm nghía ảnh cô trong gương, vừa ngoảnh đầu lại để có thể nhìn thấy mái tóc cô từ mọi hướng. Cô nói thêm khi nhìn thấy gương mặt ngơ ngác của Harry đằng sau lưng cô, trong gương:

“Có nghĩa là cô có thể thay đổi hình dạng của mình theo ý muốn. Cô bẩm sinh đã là Phù thủy Biến hình rồi. Hồi dự khóa huấn luyện Thần Sáng, cô luôn được điểm cao nhất về môn Dấu Hình Tung và môn Ngụy Trang mà chẳng cần phải học hành gì hết, thiệt là sướng.”

Harry phục lăn, hỏi lại:

“Vậy cô là một Thần Sáng?”

Làm một phù thủy chuyên trị bọn Hắc ám là nghề nghiệp duy nhất mà Harry nghĩ là nó sẽ đeo đuổi sau khi tốt nghiệp trường Hogwarts.

Cô Tonks tỏ vẻ tự hào:

“Đúng vậy. Chú Kingsley cũng là Thần Sáng. Tuy nhiên chú ấy có cao tay hơn cô một chút. Cô chỉ mới đủ tư cách

hành nghề cách đây một năm. Suýt chút nữa là rớt môn Chôm Chỉa và môn Dò La. Cô vụng về kinh khủng. Con có nghe tiếng cô làm bể cái dĩa khi bọn cô mới đến dưới chân cầu thang không?"

Harry đứng thẳng đơ nhìn cô Tonks, quên mất cả việc đóng gói hành lý. Nó hỏi:

"Người ta có thể học để trở thành một Phù thủy Biến hình không cô?"

Cô Tonks chặc lưỡi:

"Chắc con không thấy phiền nếu thỉnh thoảng phải giấu đi vết thẹo đó hén?"

Mắt cô Tonks đã tìm thấy vết thẹo hình tia chớp trên trán của Harry.

"Không, con chẳng phiền gì hết."

Harry quay mặt đi, lẩm bẩm. Nó không thích chút nào cái chuyện người ta cứ chăm bẵm ngó cái vết thẹo của nó. Cô Tonks nói:

"À, cô e là con sẽ phải học một cách vất vả đấy. Phù thủy Biến hình là những người rất hiếm hoi, sinh ra họ đã vậy rồi chứ không phải nhờ học mà được. Hầu hết các phù thủy đều phải dùng tới đũa phép hay ma dược để thay hình đổi dạng. Nhưng mà chúng ta phải đi thôi. Harry à, cô cháu mình đáng lẽ ra phải đang gói ghém hành lý…"

Cô Tonks nói thêm với vẻ có lỗi, rồi nhìn quanh tất cả cái mớ bừa bộn trên sàn.

“Dạ… phải.”

Harry lượm thêm vài cuốn sách.

“Đừng ngốc như thế. Sẽ nhanh hơn nhiều nếu như cô ra tay… *gói ghém*!”

Cô Tonks kêu lên, vẫy cây đũa phép của cô một đường dài, như thể quét qua sàn phòng ngủ.

Sách vở, quần áo, kính viễn vọng, và mấy cái dĩa cân đều hè nhau vọt lên không trung rồi bay tán loạn vô trong cái rương.

Cô Tonks đi tới bên cái rương nhìn xuống đống xà bần bên trong, nói:

“Không được ngăn nắp cho lắm. Mẹ của cô có một cái mánh khiến đồ đạc tự chúng sắp xếp ngăn nắp… nhưng mà cô thì chẳng thể nào thành thạo được như mẹ cô… Đó là một kiểu búng…”

Cô búng cây đũa phép với vẻ đầy hy vọng. Một trong mấy chiếc vớ của Harry ngọ nguậy một cách thoi thóp rồi lại rớt bẹp trở xuống cái mớ hổ lốn trong rương.

“Ôi, thôi.”

Cô Tonks đóng sập cửa rương lại.

“Ít nhất thì tất cả cũng đã ở trong rương rồi. Tuy nhiên, cái kia thì cũng cần được dọn dẹp một chút… *Úm ba la chà rửa*.”

Cô chĩa cây đũa phép vào cái chuồng cú của Hedwig, mấy túm lông chim và mấy cục phân biến mất tiêu.

“Đó, như vậy có khá hơn một tý… cô chưa bao giờ phải xài

tới cái thứ bùa chú nội trợ này. Xong. Đủ mọi thứ chưa? Vạc? Chổi? Chà! Một cây *Tia Chớp* à?"

Mắt cô Tonks mở lớn ra khi ngó thấy cây chổi bay trong bàn tay phải của Harry. Đó là niềm vui và niềm tự hào của Harry, một cây chổi bay tiêu chuẩn quốc tế, món quà của chú Sirius.

Cô Tonks nói bằng giọng ghen tỵ:

"Cô đây vẫn còn cỡi mãi cây Sao Chổi Hai Sáu Mươi. À này… cây đũa phép của con vẫn còn trong túi quần bò hả? Và hai cái mông của con vẫn còn nguyên à? Thôi được, chúng ta đi thôi! *Di Động Rương hô biến*!"

Cái rương của Harry nhỏm dậy lơ lửng trên không trung cách mặt sàn vài phân. Cầm cây đũa phép như cây gậy chỉ huy dàn nhạc, cô Tonks khiến cái rương bay lượn lờ đằng trước hai cô cháu ngang qua căn phòng và ra khỏi cửa. Tay trái cô xách cái chuồng cú của Hedwig. Harry xách cây chổi bay của nó đi theo cô đi xuống cầu thang.

Khi hai cô cháu trở lại nhà bếp thì thầy Moody đã lắp lại con mắt. Sau khi được rửa sạch sẽ con mắt cứ xoay tít nhanh đến độ Harry phải chóng mặt. Phù thủy Kingsley Shacklebolt và phù thủy Sturgis Podmore đang xem xét cái lò vi-ba, còn mụ phù thủy Hestia Jones thì cười ngất với cái dụng cụ gọt khoai tây mà mụ tình cờ nhặt được trong một ngăn kéo của tủ chén. Thầy Lupin đang dán một lá thư đề địa chỉ gởi cho gia đình Dursley. Khi cô Tonks và Harry trở vào nhà bếp, thầy Lupin ngước nhìn lên và nói:

"Xuất sắc. Tôi nghĩ chúng ta có chừng một phút. Có lẽ

chúng ta nên ra ngoài vườn để chuẩn bị sẵn sàng. Harry, thầy đã để lại một lá thư báo cho dì dượng của con rằng họ khỏi phải lo lắng…”

Harry nói:

“Họ sẽ không lo lắng gì đâu!”

“Rằng con an toàn…”

“Điều đó sẽ khiến họ thất vọng.”

“… và con sẽ gặp lại họ vào mùa hè tới.”

“Con sẽ phải trở về đây sao?”

Thầy Lupin mỉm cười nhưng không trả lời.

Thầy Moody dùng cây đũa phép ngoắc Harry về phía ông, nói một cách cộc cằn:

“Lại đây, nhóc. Ta cần làm Tan Ảo Ảnh mi.”

Harry lo lắng:

“Thầy cần làm cái gì ạ?”

“Bùa phép Tan Ảo Ảnh.”

Thầy Moody nói, giơ cao cây đũa phép:

“Thầy Lupin nói con có một tấm Áo khoác Tàng hình, nhưng nó không thể giúp con vô hình khi chúng ta bay; cái này sẽ giúp con ngụy trang tốt hơn. Được rồi đó…”

Thầy gõ thiệt mạnh lên đỉnh đầu của Harry và Harry có một cảm giác kỳ cục như thể thầy Moody vừa đập bể một cái trứng trên đầu nó; những dòng chất lỏng lạnh buốt dường như đang từ chỗ cây đũa phép gõ vào chảy xuống cơ thể nó.

“Hay lắm, anh Mắt-Điên.”

Cô Tonks thốt lên vẻ khen ngợi, chăm chú nhìn vào be sườn của Harry.

Harry cũng nhìn xuống cơ thể nó, hay đúng hơn, cái trước đó là cơ thể nó, bởi vì cái vật đó trông không còn giống cơ thể nó chút nào nữa. Nó không hẳn là vô hình, mà chỉ đơn giản là khoác lên y chang màu sắc và chất liệu của cái phông nhà bếp đằng sau. Dường như nó đã biến thành một con *cắc kè bông - người*.

“Đi thôi!”

Thầy Moody nói, vừa mở khóa cánh cửa sau bằng cây đũa phép của ông.

Cả đám bước ra ngoài bãi cỏ được chăm sóc đẹp đẽ của dượng Vernon.

Thầy Moody cằn nhằn:

“Đêm trong quá.”

Con mắt phép của ông chăm chú ngắm bầu trời.

“Lẽ ra phải làm một chút mây che. Thôi được, nhóc.”

Ông quát Harry:

“Chúng ta sẽ bay với một sự bố trí chặt chẽ. Cô Tonks sẽ bay ngay phía trước con, liệu mà bám sát đuôi cô ấy. Thầy Lupin sẽ che chắn con từ bên dưới. Ta sẽ ở bên trên con. Những phù thủy còn lại sẽ bay chung quanh chúng ta. Trong bất cứ tình huống nào cũng không được để hỏng sự bố trí đội ngũ này, hiểu chưa? Nếu một trong số chúng ta bị giết…”

“Có khả năng đó sao?”

Harry lo lắng hỏi, nhưng thầy Moody không đếm xỉa đến.

“… những người khác tiếp tục bay, không dừng lại, không để tan đội ngũ. Nếu chúng triệt hạ hết bọn ta mà con, Harry, vẫn sống sót, thì hậu vệ dự bị sẽ tiếp nhận nhiệm vụ; con cứ tiếp tục bay về phương Đông, họ sẽ tháp tùng con.”

“Đừng có bốc quá, anh Mắt-Điên, kẻo con nó lại tưởng chúng ta giỡn.”

Cô Tonks vừa nói vừa buộc cái rương của Harry và cái chuồng cú của Hedwig vô yên cương của cây chổi bay của cô. Thầy Moody gầm gừ:

“Ta chỉ nói cho thằng nhỏ biết cái kế hoạch. Nhiệm vụ của chúng ta là đem thằng nhỏ về Tổng Hành Dinh an toàn, và nếu chúng ta chết trong khi cố gắng…”

“Không ai chết đâu.”

Giọng nói trầm tĩnh sâu lắng của phù thủy Kingsley Shaklebolt vang lên.

“Mọi người cưỡi lên chổi.”

Thầy Lupin đột ngột nói, chỉ lên bầu trời:

“Đó là tín hiệu đầu tiên.”

Phía trên đầu họ, xa thật là xa, một chùm tia sáng lóe đỏ rực rỡ tỏa ra giữa những vì sao. Harry ngay lập tức nhận ra chúng là những tia sáng phát ra từ các cây đũa phép. Nó quăng giò phải qua cây Tia Chớp, nắm chặt lấy cán chổi, cảm thấy cây chổi rung lên nhè nhẹ, như thể cũng quá ư háo hức được bay

lên không gian thêm một lần nữa.

Khi có thêm nhiều tia sáng lóe lên, bung ra tuốt trên cao, đợt này màu xanh lá cây, thầy Lupin nói:

"Tín hiệu thứ hai, khởi hành thôi!"

Harry đạp mạnh xuống mặt đất. Làn gió đêm mát rượi lùa qua mái tóc nó trong khi những mảnh vườn vuông vức bên đường Privet Drive lùi xa dần, nhanh chóng co lại thành những mảnh chắp vá màu xanh sậm và đen chũi. Mọi ý nghĩ về phiên tòa của Bộ Pháp Thuật bị quét sạch khỏi tâm trí Harry như thể luồng gió đã thổi bay biến chúng ra khỏi đầu óc nó. Nó cảm thấy dường như trái tim nó sắp nổ tung vì vui sướng; nó lại được bay nữa rồi, bay ra khỏi khu phố Privet Drive như nó đã từng mơ tưởng suốt mùa hè. Nó đang về nhà… Trong vài khoảnh khắc huy hoàng, tất cả nỗi khốn khổ của nó dường như nhỏ lại thành số Không, chẳng còn ý nghĩa gì nữa giữa bầu trời mênh mông đầy sao.

"Quẹo trái gấp, quẹo trái gấp, có một tên Muggle đang ngó lên trời!"

Thầy Moody đằng sau lưng quát lên. Cô Tonks quành chổi đột ngột, Harry làm theo cô, vừa ngó chừng cái rương của nó đung đưa dữ dội phía dưới cây chổi bay của cô.

Thầy Moody nói:

"Chúng ta cần bay cao hơn nữa. Tăng độ cao thêm một phần tư dặm!"

Nước mắt Harry chảy nhòe vì lạnh khi đoàn phù thủy bay vút lên cao. Bây giờ nó không còn nhìn thấy cái gì ở bên dưới

nữa ngoại trừ những chấm sáng li ti của đèn đường và đèn pha xe hơi. Hai trong số những chấm sáng đó có thể là đèn pha của chiếc xe dượng Vernon đang lái… Gia đình Dursley giờ này chắc là đang quay về ngôi nhà vắng ngắt của họ, hẳn là đang giận điên lên vì chẳng có cuộc thi bãi cỏ nào hết… Và Harry bật cười to khi nghĩ tới đó, mặc dù tiếng cười của nó bị át đi bởi tiếng áo chùng các phù thủy khác vỗ phần phật, tiếng cót két của dây cương buộc cái rương và cái chuồng cú, tiếng hú của gió bên tai đoàn phù thủy khi họ lướt bay trong không trung. Cả tháng qua Harry đã không được cảm thấy đầy sức sống như vầy, hay hạnh phúc như vầy…

Thầy Moody Mắt-Điên lại quát:

"Nhắm hướng Nam! Phía trước có thị trấn."

Đoàn phù thủy vút về phía bên phải, để khỏi phải bay trực tiếp qua mạng lưới đèn sáng rực rỡ bên dưới. Thầy Moody lại kêu:

"Nhắm hướng Đông Nam và tiếp tục lên cao, có đám mây thấp phía trên đầu chúng ta có thể khiến chúng ta lạc mất trong đó!"

Cô Tonks giận dỗi nó:

"Chúng ta sẽ không bay xuyên qua mây đâu, anh Mắt-Điên, chúng ta sẽ bị ướt mem!"

Nghe cô Tonks kêu lên như vậy, Harry cảm thấy nhẹ nhõm, vì hai tay nó nắm cán cây Tia Chớp đang càng lúc càng tê cóng. Nó ước gì lúc nãy nhớ ra chuyện mặc thêm một tấm áo khoác. Nó đã bắt đầu run.

Đoàn phù thủy thỉnh thoảng đổi lộ trình theo hướng dẫn của Mắt-Điên. Mắt của Harry đã phải nhắm tịt lại để tránh những luồng gió lạnh như băng đang bắt đầu làm tai nó nhức buốt. Nó nhớ trước đây chỉ có một lần nó bị lạnh như vầy khi cỡi chổi bay, ấy là trong trận đấu Quidditch với đội nhà Hufflepuff khi nó đang học năm thứ ba. Trận đấu ấy diễn ra trong một cơn bão…

Đoàn vệ sĩ chung quanh Harry liên tục lượn vòng quanh nó như những con chim săn mồi khổng lồ. Harry không còn biết mấy giờ rồi nữa. Nó tự hỏi họ đã bay được bao lâu, cảm tưởng ít nhất cũng phải được một giờ rồi. Thầy Moody lại gào lên:

"Quẹo sang Tây Nam! Chúng ta cần tránh xa lộ!"

Harry lúc này cảm thấy lạnh đến nỗi trong một khoảnh khắc nó đã tha thiết nghĩ đến cái không gian ấm cúng khô ráo bên trong những chiếc xe hơi đang chảy xuôi phía dưới, và rồi, nó thậm chí còn khao khát hơn nữa, được xài bột Floo để đi lại. Bị quay tít trong lò sưởi thì có thể cũng chẳng thoải mái gì, nhưng ít nhất cũng được ấm áp bên ánh lửa.

Phù thủy Kingsley Shacklebolt bay sà xuống quanh nó, cái sọ hói và cái khuyên đeo tai của ông ấy lóa sáng trong ánh trăng… Lúc này bà phù thủy Emmeline Vance đang bay bên phải ông, cây đũa phép của bà giơ ra, bà hết ngoảnh đầu sang trái lại xoay sang phải… rồi bà lượn trên phía trên nó, để nhường chỗ cho phù thủy Sturgis Podmore…

Thầy Moody la to:

"Chúng ta nên vòng lại phía sau một chút, để chắc chắn là chúng ta không bị theo đuôi."

Ở đằng trước, cô Tonks gào lên:

"ANH CÓ ĐIÊN KHÔNG ANH Mắt-Điên? Tụi này đang bị đông lạnh tới tận cán chổi đây! Nếu cứ đi trệch khỏi lộ trình đã định thì đến tuần sau chúng ta mới hòng tới nơi! Mà bây giờ thì chúng ta gần như tới nơi!"

Giọng thầy Lupin trầm tĩnh vang lên:

"Đến lúc bắt đầu hạ độ cao rồi. Harry, hãy làm theo cô Tonks."

Harry lao xuống theo cô Tonks. Họ nhắm tới một vùng tập trung ánh sáng lớn nhất mà Harry chưa từng thấy trước đây. Một khối khổng lồ giăng mắc ngang dọc chói lói những lằn và những đốm sáng, xen kẽ lỗ chỗ với những mảnh đen sâu thẳm. Đoàn phù thủy bay càng lúc càng thấp hơn, cho đến khi Harry có thể nhìn thấy từng cái đèn pha xe hơi và từng cái đèn đường, cùng với ống khói và ăng-ten máy truyền hình. Nó muốn đáp xuống mặt đất lắm rồi, mặc dù nó cảm thấy chắc chắn là phải có người giúp nó rã đông để tách nó khỏi cán chổi.

"Chúng ta tới nơi rồi!"

Cô Tonks kêu lên, và vài giây sau là cô đã đáp xuống đất.

Harry chạm mặt đất ngay đằng sau cô Tonks và xuống chổi trên một bãi cỏ nhếch nhác ở giữa một quảng trường nhỏ. Cô Tonks tháo dỡ cái rương của Harry ra. Còn run lẩy bẩy, Harry nhìn quanh. Mặt tiền đầy bụi bặm của những căn nhà chung quanh nhìn không hân hoan chào khách chút nào. Một số nhà lại còn bể cửa sổ, chập chờn u uẩn trong ánh sáng đèn đường,

nước sơn đã long tróc khỏi nhiều cánh cửa, và hàng đống rác rưởi nằm bên ngoài những bậc tam cấp trước nhà.

"Chúng ta đang ở đâu đây?"

Harry hỏi nhưng thầy Lupin chỉ đáp khẽ:

"Chờ một lát."

Thầy Moody đang lục lọi tấm áo trùm của ông, bàn tay xương xẩu của ông lụp chụp vì bị cóng.

"Kiếm được rồi."

Ông lẩm bẩm, giơ lên không một cái giống như cái hộp quẹt châm thuốc lá bằng bạc và bật nó.

Ngọn đèn đường gần nhất tắt phụt. Ông bật cái hộp quẹt lần nữa, ngọn đèn đường kế tiếp tắt ngúm. Ông tiếp tục bật cái tắt lửa cho đến khi mọi ngọn đèn trên quảng trường tắt hết và ánh sáng duy nhất còn lại trên quảng trường là phát ra từ những khung cửa sổ buông màn và từ vầng trăng khuyết trên cao.

Thầy Moody nhét cái Bật-Tắt Lửa vô túi. Làu bàu:

"Mượn của cụ Dumbledore. Sẽ khỏi phải lo rủi ro có một tay Muggle nào đó ngó ra cửa sổ, hiểu không? Bây giờ, đi thôi, mau lên."

Thầy nắm cánh tay Harry dẫn nó đi từ bãi cỏ nham nhở băng ngang con lộ lên tới lề đường. Thầy Lupin và cô Tonks đi theo sau khiêng cái rương của Harry, đám vệ sĩ còn lại, tất cả đều cầm sẵn đũa phép trong tay, hộ tống sát sườn.

Từ một cửa sổ tầng trên của ngôi nhà gần nhất vọng xuống âm thanh xịch xình bị nén lại phát ra từ một cái máy khuếch

âm. Một mùi hăng hắc của rác mục phát ra từ cái đống bầy hầy lon, bịch ngay bên trong cánh cổng bể toang.

"Đây."

Thầy Moody thì thầm, dúi một miếng giấy da vào bàn tay đã bị ếm bùa phép Tan Ảo Ảnh của Harry, và giơ cây đũa phép đã được thắp sáng lên gần sát tấm giấy da để soi một dòng chữ viết tay.

"Đọc nhanh và nhớ kỹ."

Harry ngó xuống miếng giấy. Dòng chữ viết tay tỉ mỉ và hết sức thân quen.

Tổng hành dinh của Hội Phượng Hoàng
có thể tìm thấy ở số 12,
Quảng trường Grimmauld, thành phố Luân Đôn.

4

SỐ 12, QUẢNG TRƯỜNG GRIMMAULD

Harry mới bắt đầu hỏi:

"Hội gì ạ…?"

Thầy Moody đã nạt át nó:

"Không phải chỗ, nhỏ! Hãy đợi đến khi chúng ta vào đến bên trong!"

Ông giựt tấm giấy da khỏi tay Harry và đốt hủy nó bằng đầu cây đũa phép của ông. Khi bức thông điệp cuộn tròn trong ánh lửa và bay xuống đất, Harry nhìn quanh những căn nhà một lần nữa. Đám phù thủy đang đứng bên ngoài ngôi nhà số mười một; Harry nhìn sang bên trái thì thấy số mười; tuy nhiên bên phải là số mười ba.

"Nhưng mà… ở đâu…?"

Thầy Lupin lặng lẽ bảo:

"Hãy nghĩ đến điều mà con vừa ghi nhớ."

Harry nghĩ, và nó vừa mới nghĩ tới con số mười hai, quảng trường Grimmauld, thì một cánh cửa tròn vẹt bỗng xuất hiện từ chỗ không có gì ở giữa nhà số mười một và nhà số mười ba.

Rồi lần lượt hiện ra tiếp những bức tường và những khung cửa sổ bụi bặm. Làm như thể có thêm một ngôi nhà nữa đang phình ra, ép hai căn nhà ở hai bên nhường chỗ cho nó. Harry há hốc mồm nhìn. Tiếng máy khuếch âm phát từ căn nhà số mười một vẫn tiếp tục xập xình. Rõ ràng là dân Muggle sống trong căn nhà đó không hề cảm thấy bị o ép gì cả.

"Đi thôi, mau lên."

Thầy Moody càu nhàu, thúc vào lưng Harry.

Harry bước lên những bậc thềm đá mòn nhẵn, chăm chú nhìn vào cánh cửa mới hiện ra. Màu sơn đen của cánh cửa đã sờn và trầy trụa. Cái nắm cửa bằng bạc có hình dạng một con rắn bị vặn tréo. Chẳng có ổ khóa hay hộp thư gì hết.

Thầy Lupin rút cây đũa phép ra gõ lên cánh cửa một cái. Harry nghe nhiều tiếng lích kích của kim loại chạm nhau vang to và tiếng gì nghe rổn rảng như dây xích. Cánh cửa cọt kẹt mở ra.

Thầy Lupin thì thầm:

"Bước nhanh vào, Harry. Nhưng đừng đi vô sâu quá, cũng đừng sờ mó cái gì hết."

Harry bước qua ngạch cửa để chìm vào bóng tối gần như hoàn toàn của hành lang. Nó ngửi thấy mùi ẩm mốc, bụi bặm, và mùi một cái gì đó đang mục rã và ngòn ngọt. Chỗ này tạo cảm giác như một tòa nhà bị bỏ hoang. Nó ngoảnh nhìn qua vai và thấy những phù thủy khác đang đứng sắp lớp sau lưng nó. Thầy Lupin và cô Tonks đang xách cái rương của nó và cái chuồng cú của Hedwig. Thầy Moody đứng trên bậc thềm cao

nhứt thả ra những trái châu sáng mà cái Bật-Tắt Lửa đã chôm từ những ngọn đèn đường. Những đốm lửa ấy bay trở về bóng đèn của chúng và chỉ trong chốc lát quảng trường lại tỏ rạng dưới ánh sáng màu cam trước khi thầy Moody nhảy cà nhắc vô trong nhà và đóng cánh cửa trước lại.

"Đây…"

Thầy gõ mạnh cây đũa phép lên đầu Harry. Lần này nó cảm thấy như thể có cái gì đó nóng hổi đang nhễu xuống lưng và nó biết hẳn là thầy Moody đang giải bùa phép Tan Ảo Ảnh cho mình.

Thầy Moody thì thầm:

"Mọi người hãy đứng yên, trong khi tôi thắp cho chúng ta một chút ánh sáng ở đây."

Tiếng suỵt soạt của những người khác gây cho Harry một cảm giác khó chịu về một điềm báo chẳng lành. Cảm giác như thể họ vừa bước vào một ngôi nhà đang có người hấp hối. Nó nghe một tiếng huýt gió khe khẽ quen thuộc và rồi những cái đèn khí đốt kiểu xưa bỗng ì xèo sống lại suốt dọc hành lang, tạo ra một thứ ánh sáng lung linh không thực soi lên giấy dán tường lở lói và tấm thảm mòn xác xơ của một hành lang âm u dài thăm thẳm. Trong hành lang này, một chùm đèn treo bám đầy mạng nhện tỏa ánh sáng mờ mờ trên cao và dọc theo những bức tường treo xộc xệch mấy bức chân dung xưa cũ đến đen hù. Harry nghe tiếng cái gì đó chạy sột soạt đằng sau những tấm ván ghép bọc chân tường. Cả cái chùm đèn lẫn cái chân nến đặt trên một cái bàn lung lay gần đó đều có hình dạng uốn éo như rắn.

Có tiếng chân bước vội vàng, và mẹ của Ron, bà Weasley, hiện ra ở khung cửa nằm cuối hành lang xa mút. Gương mặt bà rạng rỡ vẻ hân hoan chào đón khi bà bươn bả đi về phía đám phù thủy, mặc dù Harry nhận thấy là bà có vẻ như ốm hơn và xanh xao hơn hồi nó gặp lần trước.

"Ôi, Harry, gặp lại con thiệt là dễ thương."

Bà xuýt xoa, ghì chặt nó trong một cái ôm thân tình muốn gãy be sườn. Rồi bà đẩy nó ra một khoảng cách vừa tầm cánh tay để bà ngắm nghía xem xét nó cho kỹ càng.

"Trông con tiều tụy quá; con cần phải được tẩm bổ, nhưng mà bác e là… con sẽ phải chờ thêm một lát nữa mới tới bữa cơm."

Bà Weasley ra nói với đám phù thủy đứng đằng sau lưng Harry, giọng thì thầm một cách khẩn trương.

"Cụ vừa đến, phiên họp đã bắt đầu…"

Đám phù thủy đứng sau lưng Harry đều thốt lên những tiếng kêu thích thú và hồi hộp, rồi bắt đầu lần lượt vượt qua Harry đi về phía cánh cửa mà bà Weasley đã từ đó hiện ra. Harry dợm bước theo thầy Lupin, nhưng bà Weasley giữ nó lại.

"Không, Harry, cuộc họp chỉ dành cho thành viên của Hội. Ron và Hermione đang ở trên lầu, con có thể cùng đợi với tụi nó cho đến khi xong cuộc họp thì chúng ta sẽ cùng nhau ăn cơm tối."

Bà Weasley nói thêm với giọng thì thầm khẩn trương:

"Và con nhớ nói năng nhỏ nhẹ trong hành lang."

“Tại sao?”

“Bác không muốn đánh thức dậy bất cứ cái gì.”

“Ý bác muốn nói cái… gì ạ?”

“Bác sẽ giải thích sau, bây giờ bác đang gấp, bác lẽ ra là phải đang có mặt trong cuộc họp… Bác sẽ chỉ cho con chỗ con sẽ ngủ.”

Ép ngón tay lên môi, bà Weasley dẫn Harry nhón gót đi qua một tấm màn dài bị mối nhấm lam nham. Harry tưởng rằng sau tấm màn đó ắt phải có một cánh cửa khác, và sau khi đi men theo một cây dù to thù lù đứng sừng sững như thể được làm bằng cái giò của một con quỷ khổng lồ thô kệch; hai bác cháu bắt đầu leo lên một cầu thang tối thui, ngang qua một dãy đầu teo tóp gắn trên những tấm bảng bằng đồng treo trên tường từ thấp lên cao. Nhìn kỹ lại Harry nhận ra mấy cái đầu đó là của mấy con gia tinh. Tất cả chúng đều có cái mũi dài như cái vòi tựa tựa nhau.

Sự hoang mang của Harry càng lúc càng tăng lên cao theo mỗi bước chân của nó. Người ta đang làm cái gì trong một căn nhà trông như thể nhà của một tay phù thủy Hắc ám cực kỳ này?

“Bác Weasley, tại sao…?”

Bà Weasley điên tiết thầm thì:

“Ron và Hermione sẽ giải thích mọi việc cho con rõ, con à, bác thiệt tình phải chạy đây.”

Hai bác cháu vừa lên đến tầng hai.

“Đó, con vô cửa bên phải. Bác sẽ gọi con khi nào họp xong.”

Bà Weasley lại vội vã đi trở xuống cầu thang.

Harry bước ngang cái sàn cáu bẩn, vặn nắm đấm cửa có hình dạng như cái đầu rắn của căn phòng ngủ, và mở cửa ra.

Nó mới thoáng nhìn ra đó là một căn phòng trần cao tít, có giường đôi, thì nghe một tiếng ré to, tiếp đến là một tiếng rít còn to hơn nữa. Tầm nhìn của nó hoàn toàn bị che khuất bởi một mái tóc dầy bồng bềnh - Hermione đã lao tới ôm chầm nó khiến nó lăn kềnh ra đất, trong khi con cú tí hon của Ron, Pigwidgeon, xúc động bay vòng vòng phía trên đầu hai đứa.

“HARRY! Ron ơi, nó đây nè, Harry ở đây nè! Tụi này chẳng hề biết bồ đến gì hết! Ôi, bồ khỏe không? Bồ *không sao* hết chứ? Bồ giận tụi này lắm hả? Mình dám cá là bồ giận lắm, thư từ của tụi này chẳng giúp ích được gì… nhưng tụi này không thể kể cho bồ nghe mọi chuyện, thầy Dumbledore bắt tụi này thề không được kể, ôi, tụi này có biết bao nhiêu chuyện muốn kể cho bồ nghe, và bồ cũng phải kể cho tụi này biết chuyện… bọn giám ngục! Hồi tụi này nghe… và vụ hầu tòa Bộ Pháp thuật đó - thiệt là giận hết sức. Mình đã nghiên cứu kỹ rồi, họ không thể đuổi học bồ đâu, họ không thể làm vậy, bởi vì có một điều khoản trong *Đạo luật Giới hạn của Phù thủy Vị thành niên* về việc sử dụng pháp thuật trong tình huống tính mạng bị đe dọa…”

“Để cho nó thở với, Hermione!”

Ron đóng cánh cửa đằng sau lưng Harry, nhe răng cười. Trông nó có vẻ lớn thêm được mấy phân trong suốt thời gian

Harry không gặp nó, khiến cho giờ đây nó cao hơn và càng mang dáng vẻ giang hồ hơn bao giờ hết, mặc dù cái mũi dài, mái tóc đỏ rực, và mấy đốm tàn nhang thì vẫn y như cũ.

Hermione buông Harry ra, vẫn còn tươi cười rạng rỡ. Nhưng cô nàng chưa kịp nói thêm lời nào nữa thì đã nghe một tiếng rúc lảnh lót và một cái gì đó màu trắng lao từ trên đầu tủ quần áo tối om xuống và đáp nhẹ nhàng lên vai Harry.

"Hedwig!"

Con cú trắng như tuyết chép mỏ kêu lép chép và âu yếm rỉa vành tai Harry khi Harry vuốt ve bộ lông của nó. Ron nói:

"Mấy bữa rày nó lo lắng ghê lắm. Từ khi đem lá thư cuối cùng của bồ đến đây, nó cứ mổ tụi này đến chết đi một nửa, coi nè…"

Ron chìa cho Harry coi ngón tay trỏ của bàn tay phải, phơi bày một vết cắt rõ ràng là khá sâu tuy đã liền da một nửa. Harry nói:

"Ờ phải. Xin lỗi về vụ này, nhưng mình muốn có thư trả lời, mấy bồ biết…"

Ron nói:

"Tụi này rất muốn viết thư trả lời, bồ tèo à. Hermione lúc ấy gần như phát khùng, cứ nói là bồ sẽ hành động ngốc nghếch nếu cứ loay hoay có một mình không được thông tin, nhưng thầy Dumbledore bắt tụi này…"

"… thề là không nói gì với tôi hết. Biết rồi, Hermione đã nói rồi."

Harry ngắt lời Ron. Cảm giác ấm áp vừa bừng lên trong lòng nó khi gặp lại hai người bạn thân nhất đã nguội ngắt như thể có cái gì đó lạnh như băng dâng ngập tới cuống bao tử. Bỗng dưng - sau một tháng trời đằng đẵng trông mong gặp lại bạn bè - Harry giờ đây cảm thấy nó chỉ muốn Ron và Hermione để mặc nó một mình.

Harry không thèm nhìn đứa bạn nào của nó hết nữa, tay vuốt ve con Hedwig một cách máy móc trong một sự im lặng căng thẳng.

Hermione nói như không thở nổi.

"Hình như thầy cho như vậy là tốt nhất. Ý mình nói thầy Dumbledore ấy."

"Phải."

Harry đáp. Nó nhận thấy hai tay của Hermione cũng mang đầy vết tích mà cái mỏ của Hedwig đã để lại, nhưng nó không cảm thấy tội nghiệp cho cô bạn chút nào.

Ron vừa mới mở miệng:

"Mình nghĩ thầy cho là bồ được an toàn nhất khi sống với dân Muggle…"

Harry liền nhướn mày lên:

"Vậy hả? Mùa hè này có ai trong hai bạn bị những tên giám ngục tấn công chưa?"

"Đành là chưa… nhưng mà đó chính là lý do khiến thầy phải cho người của Hội Phượng Hoàng luôn luôn theo sát bồ…"

Harry cảm thấy gan ruột lộn tùng phèo như thể nó vừa bước hụt xuống một bậc cầu thang. Vậy là mọi người đều biết chuyện nó bị theo đuổi, trừ chính nó là không biết gì.

Cố gắng hết sức giữ cho giọng được bình thản, Harry nói:

"Nhưng mà chẳng có hiệu quả lắm, đúng không? Tôi đã phải tự lo lấy cái mạng của tôi, đúng không?"

"Thầy đã giận ghê gớm."

Hermione nói với giọng gần như khiếp sợ.

"Thầy Dumbledore ấy. Tụi này đã nhìn thấy thầy giận mà… Khi thầy biết lão Mundungus đã bỏ đi trước khi hết ca trực của lão. Thầy thiệt là đáng sợ."

Harry lạnh lùng nói:

"À, tôi mừng là lão đã bỏ đi. Nếu lão không đi thì tôi đâu có xài tới phép thuật, và thầy Dumbledore có lẽ sẽ vẫn bỏ mặc tôi ở đường Privet Drive suốt cả mùa hè."

Hermione nhẹ nhàng hỏi:

"Bạn không… bạn không bận tâm đến phiên tòa ở Bộ Pháp thuật sao?"

"Không."

Harry nói dối một cách ngang ngạnh. Nó bước ra xa hai bạn, nhìn quanh, con Hedwig đậu trên vai với vẻ thỏa mãn, nhưng căn phòng không có vẻ gì làm cho nó lên tinh thần được chút nào hết. Nó ẩm ướt và tăm tối. Những bức tường loang lổ chỉ bớt trống trải một tý nhờ một cái khung tranh chạm trổ căng một khung vải bố cũng trống trơn. Và khi Harry

đi ngang cái khung đó, nó tưởng như nghe thấy ai đó lẩn khuất đâu đó đang cười khẩy.

Cố gắng giữ cho giọng nói bình thường, Harry hỏi:

"Vậy chứ tại sao thầy Dumbledore khăng khăng giấu nhẹm mình đi? Mấy bồ… mấy bồ có chịu mất công đi hỏi thầy không vậy?"

Nó liếc nhìn lên vừa đúng lúc bắt gặp Ron và Hermione đưa mắt nhìn nhau khiến cho nó hiểu là nó đang cư xử đúng y như tụi nó đã đoán trước. Nhưng điều này cũng chẳng làm cho nó bình tĩnh hơn.

Ron nói:

"Tụi này có nói với thầy Dumbledore là tụi này muốn nói cho bồ biết chuyện gì đang xảy ra. Tụi này có nói, bồ tèo ạ. Nhưng dạo này thầy rất ư bận rộn, kể từ khi thầy đến đây, tụi này chỉ gặp thầy có hai lần thôi, mà thầy cũng không dành cho tụi này nhiều thì giờ, thầy chỉ bắt tụi này thề là không nói cho bồ biết chuyện quan trọng khi viết thư cho bồ, thầy nói bọn cú có thể bị chặn đường."

Harry nói ngắn gọn:

"Nếu thầy muốn vẫn có thể thông tin cho tôi được. Mấy bồ đừng nói là thầy không biết những cách khác để gởi đi các thông điệp mà không cần xài tới cú nhe."

Hermione liếc qua Ron rồi nói:

"Mình cũng có nghĩ đến điều đó. Nhưng thầy không muốn cho bạn biết *bất cứ điều gì* hết."

Harry dò xét vẻ mặt của hai đứa bạn:

“Có lẽ thầy cho rằng tôi là đứa không thể tin cậy được.”

Ron tỏ ra bối rối cực kỳ, nói ngay:

“Bồ đừng ngu quá như vậy.”

“Hay là tôi không thể tự lo lấy thân tôi…?”

Hermione loay hoay, nói:

“Dĩ nhiên là thầy không nghĩ như vậy.”

“Vậy thì tại sao tôi lại phải ở với gia đình Dursley trong khi hai bồ thì được tham dự vào mọi chuyện đang diễn ra ở đây?”

Giọng Harry càng lúc càng lớn theo mỗi tiếng nó thốt ra, và lời lẽ thì cứ líu lại trong cơn hấp tấp.

“Vậy chứ sao hai bồ lại được phép biết hết mọi chuyện đang xảy ra…?”

Ron ngắt lời nó:

“Đâu có! Tụi này không hề được phép. Má đâu có cho tụi này tới gần những cuộc họp đâu? Má nói tụi này còn nhỏ quá…”

Nhưng Harry hét tướng lên không dè trước:

“VẬY LÀ MẤY NGƯỜI KHÔNG ĐƯỢC DỰ HỌP, THIỆT THÒI QUÁ HÉN? NHƯNG MẤY NGƯỜI VẪN ĐƯỢC Ở ĐÂY, ĐÚNG KHÔNG? MẤY NGƯỜI VẪN ĐƯỢC Ở BÊN NHAU! CÒN TÔI, TÔI BỊ MẮC KẸT Ở NHÀ DURSLEY CẢ THÁNG TRỜI! MÀ TÔI THÌ ĐÃ TỪNG ĐỐI PHÓ NHIỀU VẤN ĐỀ HƠN CẢ HAI NGƯỜI CỘNG LẠI VÀ THẦY DUMBLEDORE BIẾT ĐIỀU ĐÓ

MÀ - CHỨ AI ĐÃ CỨU HÒN ĐÁ PHÙ THỦY NÀO? AI ĐÃ LOẠI TRỪ ĐƯỢC RIDDLE? AI CỨU CẢ HAI NGƯỜI KHỎI MẤY TÊN GIÁM NGỤC?"

Mọi ý nghĩ cay đắng uất ức mà Harry đã gậm nhấm trong suốt một tháng qua giờ đây đang được tuôn ra; nỗi tức tối của nó vì thiếu thông tin, lòng tự ái khi thấy mọi người tụ tập với nhau mà không có nó, cơn điên tiết vì bị canh chừng mà không được cho biết điều gì: tất cả những cảm xúc mà nó cũng thấy hơi ngượng ấy cuối cùng đã bùng ra khỏi giới hạn. Tiếng hét của Harry làm cho con Hedwig hoảng hốt và bay vù trở lại đầu tủ quần áo. Pigwidgeon thì kêu líu ríu trong hoảng sợ và bay xà quần cuống quít phía trên đầu tụi nó.

"AI ĐÃ PHẢI VƯỢT QUA RỒNG VÀ NHÂN SƯ VÀ MỌI THỨ TỒI TỆ KHÁC HỒI NĂM NGOÁI? AI NHÌN THẤY HẮN TRỞ LẠI? AI ĐÃ THOÁT KHỎI TAY HẮN? TÔI!"

Ron đứng đó, miệng hơi há ra, rõ ràng là sửng sốt và đã quên béng đi bất cứ điều gì nó mới tính nói. Còn Hermione thì trông như chỉ chực òa khóc.

"NHƯNG TẠI SAO TÔI LẠI CẦN PHẢI BIẾT CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA NHỈ? TẠI SAO LẠI PHẢI CÓ NGƯỜI MẤT CÔNG NÓI CHO TÔI BIẾT CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA NHỈ?"

Hermione mới dợm nói:

"Harry, tụi này rất muốn nói cho bồ biết, tụi này thực sự muốn…"

“BỒ ĐÂU CÓ THỰC SỰ MUỐN DỮ VẬY, ĐÚNG KHÔNG, NẾU KHÔNG THÌ BỒ HẲN ĐÃ GỞI CHO TÔI MỘT CON CÚ, NHƯNG BỞI VÌ CỤ DUMBLEDORE ĐÃ BẮT BỒ THỀ…”

“Đúng, thầy đã…”

“BỐN TUẦN LỄ TÔI BỊ MẮC KẸT Ở PRIVET DRIVE, MÓT BÁO TRONG THÙNG RÁC ĐỂ CỐ GẮNG TÌM BIẾT CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA…”

“Tụi này đã muốn…”

“TÔI ĐOÁN LÀ MẤY NGƯỜI ĐÃ ĐƯỢC MỘT MẺ CƯỜI ĐÃ ĐỜI, ĐÚNG KHÔNG? TẤT CẢ XÚM XÍT VỚI NHAU Ở ĐÂY.”

“Không, thành thực mà nói…”

“Harry, tụi này thành thực xin lỗi bồ mà!”

Hermione kêu lên với vẻ tuyệt vọng, mắt cô nàng giờ đây đã ngân ngấn lệ.

“Bồ hoàn toàn đúng, Harry! Nếu tôi bị như vậy tôi cũng giận ghê lắm!”

Harry quắc mắt nhìn cô bé, vẫn thở sâu, rồi quay đi, bước ngang bước dọc căn phòng. Từ trên nóc tủ quần áo, Hedwig rúc lên một cách rầu rĩ. Cuộc nói chuyện tạm dừng một hồi lâu, và chỉ còn nghe tiếng cọt kẹt rầu rĩ của mấy tấm ván lót sàn dưới chân Harry.

Nó đột ngột hỏi Ron và Hermione:

“Mà chỗ này *là* chỗ nào đây?”

Ron trả lời ngay tức thì:

"Tổng hành dinh của Hội Phượng Hoàng."

"Có ai chịu khó giải thích dùm tôi Hội Phượng Hoàng là cái gì không…?"

Hermione nói nhanh:

"Đó là một Hội bí mật. Thầy Dumbledore đang lãnh đạo. Thầy là người sáng lập. Hội gồm những người lần trước đã chiến đấu chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy."

Harry dừng bước, hai tay vẫn đút túi quần, hỏi:

"Hội có những ai?"

"Không nhiều người…"

Ron nói tiếp:

"… tụi này gặp được chừng hai chục người trong Hội mà thôi, nhưng tụi này tin là còn nhiều người khác nữa."

Harry nhìn hai bạn chằm chằm, hết đứa này tới đứa khác, vẻ đòi hỏi khắt khe:

"Rồi sao?"

Ron bối rối:

"Ơ… cái gì *sao*?"

"*Voldemort*!"

Harry tức giận nói, cả Ron và Hermione đều nhăn mặt.

"Chuyện gì đang xảy ra? Hắn đang mưu tính điều gì? Hắn ở đâu? Chúng ta đang làm gì để ngăn chặn hắn?"

Hermione lo lắng nói:

“Tụi này đã nói với bạn rồi. Hội không cho tụi này dự những phiên họp của họ. Cho nên tụi này không biết cặn kẽ…”

Cô bé ngập ngừng nói thêm khi nhìn vẻ mặt Harry:

“Nhưng tụi này có hiểu đại khái là…”

Ron tiếp lời:

“Anh Fred và anh George đã phát minh ra bùa Bành Trướng Nhĩ. Mấy cái bùa đó thiệt là có ích.”

“Bành Trướng… gì?”

“À… Lỗ tai ấy mà. Chỉ có điều dạo gần đây tụi này đã phải ngừng sử dụng chúng bởi vì má mình phát hiện ra và nổi sùng lên. Anh Fred và anh George phải đem giấu hết mấy cái bùa đó kẻo má tiêu diệt hết. Dù vậy tụi này cũng xài chúng được việc phần nào trước khi má mình biết được sự tình. Tụi này biết là một số người của Hội đang theo dõi những Tử Thần Thực Tử đã xác định danh tánh, kiểm tra chúng, bồ biết…

Hermione nói:”

“… Một số thành viên thì bận chiêu mộ thêm người cho Hội Phượng Hoàng.”

Ron nói:

“… và một số thành viên thì đang canh giữ cái gì đó. Họ luôn nói về nhiệm vụ vệ sĩ.”

Harry mỉa mai:

“Có thể là canh giữ tôi đấy.”

“Ờ há!”

Ron kêu lên, có vẻ đã hiểu ra được một vấn đề.

Harry khịt mũi. Nói lại đi loanh quanh trong phòng, nhìn đâu đâu chứ không thèm ngó tới Ron và Hermione. Nó hỏi tiếp:

“Vậy thì hai bồ làm gì, nếu không được phép tham dự những phiên họp? Hai bồ viết thư nói là rất bận rộn mà?”

Hermione nói nhanh:

“Đúng vậy… Tụi này đang bận giải trừ ô nhiễm căn nhà này. Nó bị bỏ hoang từ đời nào và đồ bậy bạ đang phát sinh đầy nhà. Tụi này đã tìm cách dọn sạch nhà bếp, phần lớn các phòng ngủ, và mình nghĩ tụi mình sẽ dọn tới phòng khách vào ngày mai…”

ẦM! ẦM!

Bằng HAI tiếng nổ to đùng, Fred và George, hai ông anh sinh đôi của Ron, từ không khí hiện ra giữa phòng. Con cú Pigwidgeon kêu rít lên hoảng sợ chưa từng thấy và bay vút lên nhập bọn với con Hedwig trên đầu tủ.

“Đừng có *làm* như vậy nữa!”

Hermione nhỏ nhẹ nói với cặp sinh đôi, cả hai đều tóc đỏ hoe y như Ron, tuy rằng họ hơi lùn hơn và vóc người chắc khỏe hơn Ron.

George tươi cười với Harry, nói:

“Chào Harry! Bọn anh nghĩ bọn anh vừa nghe được giọng oanh vàng thỏ thẻ của em.”

Fred cũng hớn hở cười nói:

“Em không cần phải nén cơn giận của mình như vậy, Harry à, cứ để cho nó xì ra. Không chừng có vài người ở cách đây năm chục dặm chưa nghe lọt được tiếng của em đó.”

Harry gắt gỏng hỏi:

“Vậy là hai anh đã qua được cuộc sát hạch Độn thổ?”

“Một cách xuất sắc.”

Fred nói. Anh chàng đang cầm trong tay một sợi dây thừng rất dài màu thịt tươi. Ron nói:

“Nếu anh đi xuống bằng cầu thang thì chỉ chậm hơn chừng ba mươi giây mà thôi.”

Fred nói:

“Thời giờ là Galleons, em ơi. Mà thôi, Harry, chuyện đón tiếp em làm gián đoạn…”

Thấy Harry nhướn mày lên thắc mắc, Fred giải thích:

“Bành Trướng Nhĩ.”

Anh chàng giơ lên sợi dây đang cầm trong tay, Harry bây giờ mới nhận thấy sợi dây thòng ra tuốt ngoài đầu cầu thang.

“Bọn anh đang ráng hóng chuyện ở dưới nhà.”

Ron chăm chú ngó cái tai, nói:

“Anh cần phải cẩn thận. Nếu má thấy cái đó lần nữa…”

Fred nói:

“Thì cũng đáng liều mạnh thôi. Họ đang dự một cuộc họp quan trọng.”

Cánh cửa mở ra và một mái tóc đỏ bồng bềnh như một cái bờm dài xuất hiện. Cô em gái út của Ron, Ginny, rạng rỡ nói:

"A, chào anh Harry! Em nghe tiếng của anh là nhận ra liền!"

Quay sang Fred và George, cô bé nói:

"Không xài được Bành Trướng Nhĩ của anh nữa đâu. Má đã ếm lên cửa nhà bếp Bùa Tỉnh Bơ rồi."

"Sao em biết?"

George hỏi lại, vẻ cụt hứng. Ginny nói:

"Cô Tonks dạy em cách tìm ra. Anh chỉ việc ịn cái gì đó lên cửa và nếu cái đó không thể nào bám được thì tức là cánh cửa đã bị ếm Bùa Tỉnh Bơ. Em đã thử đứng ở đầu cầu thang chọi Bom Phân lên cửa nhà bếp, nhưng mấy cục bom cứ bay trệch khỏi cánh cửa, thành ra cái Bành Trướng Nhĩ của anh cũng không thể có cách nào mà luồn qua được khe hở đâu."

Fred thở một dài.

"Thiệt là nhục! Anh cứ tưởng mình đã tìm được cách để biết lão Snape đang nhắm tới cái gì."

Harry hỏi ngay:

"Thầy Snape hả? Ông ấy ở đây à?"

"Ừ."

George cẩn thận đóng cánh cửa và ngồi xuống một trong mấy cái giường. Fred và Ginny làm theo. George nói tiếp:

"Đang báo cáo. Tối mật."

Harry nói vu vơ:

“Lão cà chớn.”

Hermione nói giọng trách móc:

“Bây giờ thầy đã về phe chúng ta.”

Ron khịt mũi:

“Dù vậy cũng không làm cho lão bớt cà chớn. Cái kiểu lão nhìn khi lão gặp được tụi này…”

“Anh Bill cũng đâu có ưa lão.”

Ginny nói, như thể thông tin đó giúp giải quyết xong vấn đề. Harry không chắc là cơn giận của nó đã hạ hỏa chưa; nhưng cơn khát thông tin của nó hiện giờ đang lấn át cơn giận khiến nó cố nhịn cơn hứng hò hét. Nó ngồi lọt thỏm xuống cái giường đối diện mấy người kia và hỏi:

“Anh Bill ở đây hả? Tôi tưởng ảnh đang làm việc ở Ai Cập chứ?”

Fred nói:

“Ảnh đã xin thuyên chuyển về văn phòng để ảnh có thể về nhà và làm việc cho Hội. Ảnh nói ảnh nhớ mấy cái mồ lắm, nhưng ảnh cũng được đền bù xứng đáng rồi chứ bộ.”

“Nghĩa là sao?”

George nói:

“Mấy em còn nhớ chị Fleur Delacour không? Chị ấy xin được một việc làm ở nhà băng phù thủy Gringotts để *mở mang tiến Ăng-lê cũa chị*.”

Fred cười mũi:

"… và anh Bill lâu nay vẫn phụ đạo cho chị ấy những bài học riêng."

George nói thêm:

"Anh Charlie cũng nằm trong Hội. Nhưng hiện giờ ảnh vẫn còn ở Rumani. Thầy Dumbledore muốn triệu tập về càng nhiều phù thủy nước ngoài càng tốt, cho nên anh Charlie đang sắp xếp nghỉ phép."

Harry hỏi:

"Anh Percy không làm việc đó được sao?"

Người cuối cùng mà nó chưa nghe nhắc tới của gia đình Weasley, người thứ ba trong số các anh của Ron hiện đang làm việc cho Sở Hợp Tác Pháp Thuật Quốc Tế của Bộ Pháp Thuật.

Nhưng khi Harry vừa nhắc tới tên Percy thì tất cả anh em nhà Weasley cùng Hermione trao đổi với nhau những cái nhìn đầy ngụ ý một cách buồn rầu. Rồi bằng một giọng lo âu, Ron nói với Harry:

"Bất kể bồ làm gì đi nữa, bồ cũng đừng nhắc đến anh Percy trước mặt ba má mình."

"Tại sao?"

Fred nói:

"Bởi vì mỗi lần tên anh Percy được nhắc đến là ba đập bể bất kể cái gì ổng đang cầm trong tay và má thì bật khóc."

Ginny buồn bã nói:

"Thiệt là khủng khiếp."

George làm một bộ mặt gớm ghiếc không hề gớm ghiếc chút nào:

“Anh cho là bọn mình bị cấm nói về Percy.”

Harry hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Fred nói:

“Ba và anh Percy cãi nhau. Anh chưa từng thấy ba cãi nhau với ai nẩy lửa như vậy. Thường thì má mới là người quát thét…”

Ron nói:

“Lúc đó là ngay tuần đầu tiên sau khi học kỳ chấm dứt. Gia đình mình đã chuẩn bị sẵn sàng để đến đây và gia nhập Hội. Anh Percy về nhà và nói là ảnh đã được lên chức.”

“Giỡn sao?”

Harry nói. Mặc dù biết rất rõ Percy là người đầy tham vọng, Harry vẫn có ấn tượng là Percy không được thành công lắm trong công việc đầu tiên của anh ta ở Bộ Pháp Thuật. Percy đã phạm sơ suất khá lớn là đã không nhận thấy sếp của anh bị Chúa tể Hắc ám Voldemort khống chế (đến Bộ Pháp Thuật cũng không tin điều đó lắm - họ đều cho là ông Crouch đã phát điên.)

George nói:

“Ừ, cả nhà mình đều ngạc nhiên. Bởi vì anh Percy từng kẹt vô cả đống rắc rối về lão Crouch, nào là bị điều tra, rồi ôi thôi đủ thứ. Họ nói lẽ ra anh Percy phải nhận thấy lão Crouch đã bị

mất trí và phải báo cáo cho cấp trên điều đó. Nhưng em biết anh Percy mà, lão Crouch ra đi để ghế lại cho ảnh, nên ảnh cũng không phàn nàn…"

"Vậy rồi sao họ lại thăng chức cho ảnh?"

"Điều đó chính là điều tụi này thắc mắc."

Ron nói. Nó đang tha thiết duy trì cho cuộc trò chuyện diễn tiến bình thường sau khi Harry ngừng hò hét.

"Ảnh về nhà, tự mãn hết sức - thậm chí hơn cả mức bình thường, nếu bồ có thể tưởng tượng được. Ảnh nói với ba là ảnh đã được đề bạt một chức vị trong chính văn phòng của ông Fudge. Chỗ đó quá xịn đối với một người mới tốt nghiệp trường Hogwarts được một năm. Trợ lý Bộ trưởng! Mình nghĩ ảnh tin chắc ba sẽ cảm động lắm."

Fred nói dứt khoát:

"Nhưng ba không khoái."

Harry hỏi:

"Tại sao?"

George nói:

"À, rõ ràng là lão Fudge đang lùng sục khắp Bộ Pháp Thuật để kiểm tra không cho bất cứ ai có liên hệ với cụ Dumbledore."

Fred nói:

"Bởi vì dạo này tên cụ Dumbledore đang bị bôi nhọ ở Bộ Pháp Thuật. Họ đều cho rằng cụ chỉ muốn quậy khi nói là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang trở lại."

George nói:

"Ba nói lão Fudge đã tuyên bố hẳn hoi là bất cứ ai liên minh với cụ Dumbledore cũng có thể cuốn gói ra khỏi ra Bộ Pháp Thuật."

"Rắc rối một nỗi là lão Fudge nghi ngờ ba. Lão biết ba thân thiết với cụ Dumbledore, và lão luôn luôn cho rằng ba là người lập dị vì mê dân Muggle…"

Harry bối rối:

"Nhưng mà chuyện đó thì có dính dáng gì tới anh Percy?"

"Mình sắp nói tới chỗ đó. Ba cho rằng lão Fudge muốn đưa anh Percy vào văn phòng của lão chỉ vì lão muốn lợi dụng ảnh do thám gia đình mình và cụ Dumbledore."

Harry bật ra một tiếng huýt sáo.

"Dám cá là anh Percy khoái lắm."

Ron cười một cách gượng gạo.

"Anh ấy nổi khùng hết biết luôn. Ảnh nói… Ôi, ảnh tuôn ra hàng đống lời lẽ khủng khiếp. Ảnh nói từ khi ảnh vô làm ở Bộ Pháp Thuật, ảnh đã phải phấn đấu chống lại tai tiếng xấu của ba, ảnh nói ba không có tham vọng gì hết và vì vậy mà tụi này cứ luôn luôn… bồ biết đó… không có nhiều tiền, ý mình nói là…"

"*Cái gì*?"

Harry kêu lên với vẻ không tin, trong khi Ginny thốt ra một âm thanh giống như một con mèo giận dỗi. Ron nói nhỏ:

"Mình biết. Sau đó chuyện còn tệ hơn nữa. Ảnh nói ba là

một thằng ngốc xun xoe bên cụ Dumbledore, và cụ Dumbledore đang đâm đầu vô rắc rối to và ba sẽ te tua theo cụ, và ảnh - Percy - biết đặt lòng trung thành ở đâu, và nơi đó chính là Bộ Pháp Thuật. Và nếu ba má trở thành những kẻ phản bội Bộ thì ảnh sẽ làm cho mọi người biết rõ là ảnh không còn thuộc về gia đình mình nữa. Ảnh cuốn gói ra đi ngay trong đêm đó. Bây giờ ảnh đang ở Luân Đôn."

Harry chửi thầm trong bụng. Trong mấy người anh của Ron, Harry ít ưa Percy nhất, nhưng nó chưa bao giờ tưởng tượng nổi là anh ta lại có thể nói với ông Weasley những lời lẽ như vậy.

Ron thẫn thờ nói:

"Má đã buồn khổ hết sức. Bồ biết đó… má khóc lóc và làm mọi cách. Má đi lên Luân Đôn để tìm cách khuyên giải anh Percy nhưng ảnh đóng sập cửa vô mặt má. Mình không biết ảnh làm gì nếu ảnh gặp ba ở Sở làm… chắc là ảnh phớt lờ ba luôn."

Harry chậm rãi nói:

"Nhưng anh Percy ắt *phải biết* là Voldemort đã trở lại chớ. Ảnh đâu có ngu. Ảnh ắt phải biết ba má bạn đâu có liều bỏ mọi thứ nếu không có chứng cứ…"

"À, phải, tên của bồ cũng bị lôi vô trận cãi nhau nữa."

Ron kín đáo liếc nhìn Harry, nói tiếp.

"Anh Percy nói bằng chứng duy nhứt là lời nói của bồ và… mình hổng biết à… nhưng ảnh không cho như vậy là đủ thuyết phục."

Hermione gay gắt nói:

“Anh Percy coi trọng tờ *Nhật Báo Tiên Tri* lắm.”

Những người khác đều gật đầu. Harry nhìn quanh họ, hỏi:

“Mấy người đang nói về cái gì?”

Mọi người đều nhìn Harry một cách e dè. Hermione bồn chồn hỏi:

“Bạn có… có nhận được tờ *Nhật Báo Tiên Tri* không?”

Harry nói:

“Ờ… có.”

“Bạn có… ơ… đọc hết tờ báo không?”

Hermione lại hỏi, vẻ căng thẳng hơn. Harry đáp một cách phòng thủ:

“Không đọc hết từ trang đầu tới trang cuối. Nếu họ muốn tường thuật bất cứ điều gì về Voldemort thì tin đó phải là tin hàng đầu trang nhứt, đúng không?”

Những người quanh Harry đều nao núng khi âm thanh cái tên đó vang lên. Hermione vội vàng nói tiếp:

“À, bồ cũng cần đọc kỹ từ trang đầu đến trang cuối để lọc ra thông tin, nhưng họ… ừm… có nhắc đến bồ đôi lần một tuần.”

“Nhưng tôi đã coi…”

“Nếu bồ chỉ coi trang nhất thì không thể thấy đâu.”

Hermione lắc đầu, nói tiếp:

“Mình không nói tới những bài báo lớn. Họ chỉ chêm bồ

vô, như thể bồ là chuyện tiếu lâm thời thượng vậy."

"Ý bồ nói…"

Hermione cố gắng tạo một giọng nói bình tĩnh.

"Thực tình thì nó nhảm nhí lắm. Họ chỉ dựng chuyện theo những thứ bá láp của Rita."

"Nhưng mụ đâu còn làm việc cho họ nữa, đúng không?"

"À không. Mụ giữ lời hứa…"

Hermione nói thêm với vẻ hài lòng:

"Mụ chẳng còn lựa chọn nào. Nhưng mụ đã bày đặt nền móng cho *những gì* mà bọn trong tờ báo đang cố gắng làm lúc này."

Harry sốt ruột hỏi:

"*Những gì* là cái gì?"

"Thôi được, bạn biết là mụ đã từng viết rằng bạn té lăn cù khắp nơi và cứ nói là cái thẹo nhức nhối và đại khái như vậy không?"

"Nhớ."

Harry không có vẻ là người quên được những câu chuyện Rita Skeeter đã hồ đồ viết về nó.

"Vậy đó, họ đang viết về bạn như thể bạn là một kẻ bịp bợm muốn chơi nổi, một kẻ tưởng mình là một đấng anh hùng pháp thuật vĩ đại, hay cái thứ gì đó."

Hermione nói thiệt nhanh, như thể nếu Harry nghe những sự việc này một cách nhanh chóng thì nó sẽ đỡ khó chịu hơn.

“Họ cứ chêm vào những nhận xét bậy bạ về bồ. Nếu một câu chuyện nào có vẻ hoang đường thì họ chêm là chuyện đó nghe như ‘chuyện Harry Potter’ và nếu ai bị một tai nạn hay mắc chuyện tức cười nào đó thì họ chêm ‘hy vọng hắn không ăn thẹo trên trán, nếu không thì sắp tới chúng ta phải thờ hắn…’”

Harry bắt đầu nổi nóng:

“Tôi không hề muốn ai thờ…”

Hermione có vẻ hoảng hốt, nói nhanh:

“Mình biết bồ không hề muốn. Mình *biết* mà, Harry. Nhưng bồ có hiểu là họ đang làm gì không? Họ muốn biến bồ thành ra một kẻ không ai tin được. Mình dám cá tất cả là do ông Fudge giựt dây vụ này. Họ muốn cho giới phù thủy ngoài đường tin rằng bồ chẳng qua chỉ là một thằng ngốc, sản phẩm của chuyện tiếu lâm, một kẻ chỉ kể những câu chuyện khôi hài nhảm nhí bởi vì hắn ham nổi tiếng quá và muốn tiếng tăm được nhắc tới hoài.”

Harry nói líu cả lưỡi:

“Tôi không hề ham… tôi không hề muốn… *Voldemort đã giết cha mẹ tôi*! Tôi nổi tiếng vì hắn thảm sát gia đình tôi mà không thể giết được tôi! Ai muốn nổi tiếng như vậy hả? Họ có nghĩ cho rằng tôi thà… tôi muốn đừng xảy ra…”

Ginny tha thiết dỗ dành:

“Tụi này *biết* mà, Harry!”

Hermione tiếp tục:

“Và dĩ nhiên, họ không tường thuật tới một lời về việc những tên giám ngục tấn công bồ. Có kẻ đã bảo họ phải ỉm đi vụ đó. Bọn giám ngục tự tung tự tác lẽ ra phải là một tin động trời. Họ thậm chí không thèm đăng tin bồ vi phạm Đạo luật Quốc tế về Bí mật. Tụi này cứ tưởng họ sẽ đăng chớ, tin đó sẽ rất ăn khớp với hình ảnh của một tên vênh váo ngu xuẩn mà họ muốn vẽ cho bồ mà. Tụi này nghĩ có lẽ họ đang câu giờ, chờ đến khi bồ bị đuổi học, rồi họ mới hớn hở tung tin. Đó là nói *nếu* bồ bị đuổi thôi.”

Hermione vội vàng nói tiếp:

“Thiệt tình là bồ sẽ không thể bị đuổi…, nếu người ta tôn trọng chính luật của họ, thì chẳng có cáo trạng nào chống lại bồ được.”

Đề tài phiên tòa kỷ luật Harry lại được nói đến mà Harry thì không muốn nghĩ đến chuyện đó chút nào. Nó nhìn quanh để tìm cách đổi đề tài, nhưng tiếng chân đi lên cầu thang đã giúp nó khỏi cần tốn công kiếm ra đề tài.

“Á! À!”

Fred giật mạnh cái Bành Trướng Nhĩ; và một tiếng nổ đùng nữa vang lên, và Fred lẫn George đều biến mất. Vài giây sau, bà Weasley hiện ra ở cửa phòng ngủ.

“Buổi họp xong rồi, bây giờ các con có thể xuống nhà dưới ăn cơm tối, mọi người đang mong gặp con, Harry à. Ai bỏ cả đống Bom Phân ở bên ngoài cửa nhà bếp vậy?”

Ginny nói lí nhí:

“Crookshanks đó. Nó khoái giỡn chơi với Bom Phân lắm.”

Bà Weasley nói:

"Ôi, vậy mà má cứ tưởng là Kreacher, nó cứ luôn làm chuyện bậy bạ như vậy. Bây giờ các con hãy nhớ là phải nói năng nhỏ nhẹ trong hành lanh đấy. Ginny, tay con dơ quá, nãy giờ con làm gì hả? Làm ơn đi rửa tay trước khi ăn cơm…"

Ginny nháy mắt cười với mấy đứa khác rồi đi theo mẹ ra khỏi phòng, để lại Harry một mình với Ron và Hermione. Cả Ron và Hermione đều đang nhìn Harry một cách ý tứ, như thể tụi nó sợ Harry sẽ lại hét tướng lên một lần nữa sau khi những người khác đã đi khỏi. Cái nhìn của hai đứa bạn căng thẳng đến nỗi Harry cảm thấy hơi mắc cỡ.

"Tại vì…"

Nó nói lúng búng, nhưng Ron lắc đầu, và Hermione nhẹ nhàng nói:

"Tụi mình biết là bồ giận lắm, Harry à, tụi này thiệt tình không trách bồ đâu, nhưng bồ cũng nên hiểu, tụi mình *đã* cố gắng năn nỉ thầy Dumbledore…"

Harry nói giọng bất đắc dĩ:

"Ừ, tôi biết rồi."

Nó lại ngó quanh quất để tìm kiếm đề tài khác thay cho đề tài cụ Dumbledore. Chỉ mới nghĩ tới cụ là ruột gan Harry đã lại giận sôi lên. Nó hỏi:

"Kreacher là ai?"

Ron nói:

"Một gia tinh sống ở đây. Đồ gàn dở. Chưa từng gặp ai như

lão.”

Hermione nghiêm mặt với Ron:

“Lão không phải là đồ gàn dở đâu, Ron à…”

Ron cáu kỉnh nói:

“Tham vọng cả đời lão là được chặt đầu bêu trên tấm bảng đồng giống như má lão. Vậy là bình thường sao, Hermione?”

“Ơ… ơ, *nếu* lão có hơi quái dị một chút thì đó không phải lỗi của lão…”

Ron đảo mắt nhìn về phía Harry.

“Hermione vẫn chưa từ bỏ cái *Hột Vịt Đẹt*…”

Hermione nóng mặt cãi:

“Không phải Hột Vịt Đẹt! Đó là Hội Vận động cho Quyền lợi của Gia tinh. Mà không phải một mình tôi, thầy Dumbledore cũng nói chúng ta nên tử tế với Kreacher…”

Ron nói:

“Ừ há! Mà thôi, đi! Mình đói chết được.”

Nó dẫn đường ra khỏi cửa đi tới đầu cầu thang, nhưng trước khi ba đứa bước xuống cầu thang, Ron đưa cánh tay ra ngăn không cho Harry và Hermione bước xa hơn, nó nín thở thì thầm:

“Khoan đã! Họ vẫn còn ở trong hành lang, tụi mình có thể nghe ngóng được một hai điều…”

Ba đứa thận trọng dòm qua lan can cầu thang. Hành lang âm u bên dưới đông chật các phù thủy và pháp sư, có cả những

vệ sĩ của Harry. Họ đang rù rì với nhau có vẻ xúc động lắm. Harry nhìn thấy ngay ở giữa đám phù thủy một cái đầu tóc đen bóng mượt và cái mũi nổi bật của ông thầy mà nó kỵ nhứt ở trường Hogwarts, giáo sư Snape. Harry chồm qua lan can nhóng xa hơn. Nó rất muốn biết thầy Snape đang làm cái gì cho Hội Phượng Hoàng…

Một sợi dây mảnh màu thịt tươi được thòng xuống trước mặt Harry. Nó ngước nhìn lên thì thấy Fred và George đứng ở đầu cầu thang của tầng lầu trên, đang cẩn thận thòng cái Bành Trướng Nhĩ xuống, nhắm về phía đám phù thủy bên dưới. Tuy nhiên chỉ một lát sau, đám phù thủy bắt đầu tiến về phía cửa trước rồi khuất dạng.

Harry nghe Fred vừa lầm bầm vừa kéo cái Bành Trướng Nhĩ lên trở lại:

"Khỉ gió!"

Có tiếng cánh cửa trước mở ra rồi đóng lại.

Ron nói nhỏ với Harry:

"Lão Snape không bao giờ ăn ở đây. May phước. Thôi, đi."

Hermione lại thì thào:

"Và nhớ là nói năng nhỏ nhẹ trong hành lang nhé, Harry."

Khi ba đứa đang đi qua dãy đầu gia tinh trên tường, tụi nó nhìn thấy thầy Lupin, bà Weasley, và cô Tonks ở cửa trước, đang dùng phép thuật niêm phong rất nhiều ổ khóa và chốt cửa sau khi đám phù thủy đã đi khỏi.

Bà Weasley đón tụi nó ở chân cầu thang. Bà thì thầm:

“Chúng ta sẽ ăn tối dưới nhà bếp. Harry, con nhón gót đi qua hành lang dùm bác nhé, đi qua cánh cửa này đây…”

ẦM!

Bà Weasley quay lại nhìn cô Tonks, điên tiết kêu lên:

“*Cô Tonks*!”

Cô Tonks nằm sóng xoài trên sàn, rên rỉ:

“Tôi xin lỗi! Tại cây cán dù đần độn ấy! Tôi bị vướng vô nó mà té hai lần rồi…”

Nhưng mấy lời cuối của cô vừa thốt ra đã bị nhấn chìm bởi một tiếng thét thất thanh điếc cả con ráy và âm sắc khủng khiếp có thể làm tắc mạch máu người yếu bóng vía.

Tấm màn nhung bị mối gặm mà Harry mới đi ngang qua trước đó bỗng nhiên vẹt ra làm hai, nhưng phía sau không có cánh cửa nào hết. Trong vòng nửa giây, Harry tưởng nó đang nhìn qua một khung cửa sổ, một khung cửa sổ mà đằng sau là một mụ già đội nón đen đang gào thét và gào thét như thể mụ đang bị tra tấn… Thế rồi Harry nhận ra đó chỉ là một bức chân dung có kích thước như người thật, nhưng là một bức chân dung hiện thực nhất và khó chịu nhất mà nó từng nhìn thấy trong đời.

Mụ già đang bù lu bù loa, nước mũi nhễu tùm lum, mắt thì trợn tròn, màu da vàng ệch của gương mặt chảy dài và căng ra khi mụ rú lên, và suốt dọc hành lang phía sau, những bức chân dung khác chợt bừng tỉnh và cũng bắt đầu rên la, tiếng ồn lớn đến nỗi Harry đúng là phải nhắm tịt mắt và đưa tay bịt chặt hai lỗ tai.

Thầy Lupin và bà Weasley lao tới trước, ra sức kéo tấm màn che khuất bức chân dung mụ già đi, nhưng tấm màn nhất định không chịu đóng lại và mụ già càng rú lớn hơn bao giờ hết, đã vậy mụ còn quơ quào hai bàn tay đầy móng vuốt như thể cào xé mặt mũi mấy người này.

"*Đồ rác rưởi! Đồ cặn bã! Đồ đê tiện xấu xa bẩn thỉu! Đồ lai căng mất gốc, đồ lang chạ, đồng bóng! Cút khỏi đây! Sao mày dám làm ô uế ngôi nhà của tổ tiên ta*?"

Cô Tonks rối rít xin lỗi đi, xin lỗi lại, trong lúc kéo lê cái cán dù như cái giò vĩ đại nặng ịch của con quỷ khổng lồ lên khỏi sàn nhà. Bà Weasley đành từ bỏ nỗ lực đóng tấm màn lại, vội vã bỏ đi xuống hành lang, dùng cây đũa phép của bà điểm huyệt hết thảy mấy bức chân dung khác. Ngay lúc ấy, từ một cánh cửa trước mặt Harry, một người đàn ông tóc đen dài xông ra. Ông gầm lên, túm lấy tấm màn mà bà Weasley vừa buông.

"Nín đi, mụ phù thủy già gớm ghiếc, NÍN ngay!"

Gương mặt của mụ già tái trắng, bệch cả đi. Mụ hú lên, mắt của mụ nổ đom đóm khi nhìn thấy người đàn ông:

"*Maaaàaaayyyy! Đồ phản bội giống nòi! Đồ tởm lợm, mối ô nhục của máu thịt ta*!"

Người đàn ông cũng rống lên:

"Tôi - bảo - IM - ngay!"

Bằng một sự cố gắng kỳ diệu, người đàn ông và thầy Lupin đã khiến được tấm màn khép trở lại.

Tiếng rú của mụ già nín khe và sự im lặng lại quay trở về.

Vén mớ tóc dài khỏi mắt, vẫn còn thở hổn hển, người cha đỡ đầu của Harry, chú Sirius, quay lại nhìn nó, nói giọng chắc nịch:

“Chào con, Harry. Vậy là con đã gặp má chú.”

5

HỘI PHƯỢNG HOÀNG

"Bà…"

Chú Sirius nói:

"Ừ, đó là bà mẹ già yêu dấu của chú. Bọn này đã cố gắng cả tháng trời để đem bà xuống nhưng chú nghĩ bà đã ếm bùa Dính Vĩnh Viễn đằng sau bức tranh. Thôi, chúng ta đi xuống bếp, mau lên, kẻo cả lũ chân dung này lại náo động lên một phen nữa."

"Nhưng mà bức chân dung của mẹ chú làm gì ở đây vậy?"

Harry ngơ ngác hỏi trong lúc cùng chú Sirius đi băng qua cánh cửa cuối hành lang dẫn xuống một cầu thang hẹp bằng đá, những người khác đi sát ngay sau lưng họ.

Chú Sirius nói:

"Chứ không ai nói cho con biết sao? Đây là nhà của ba má chú. Nhưng chú là người cuối cùng của gia đình Black còn sống, nên nhà này bây giờ trở thành nhà của chú. Chú hiến cho cụ Dumbledore dùng làm Tổng Hành Dinh - việc có ích duy nhứt mà chú có thể làm được."

Harry những mong một sự tiếp đón ân cần hơn của người cha đỡ đầu, giờ đây nó nhận thấy giọng nói của chú Sirius nghe cay đắng và cứng cỏi gì đâu! Nó đi theo người cha đỡ đầu đến bậc cuối cầu thang rồi lại xuyên qua một khung cửa dẫn đến nhà bếp ở tầng hầm.

Đó là một căn phòng kiểu hang động, tường xây bằng đá thô, âm u không kém hành lang phía trên. Ánh sáng chủ yếu phát ra từ một bếp lửa lớn ở mãi cuối phòng. Một lớp mù mịt khói tẩu thuốc lơ lửng trong không khí giống như khói chiến trường. Xuyên qua lớp khói ấy hiện ra lờ mờ những hình thù đáng sợ của nồi, chảo bằng sắt treo lủng lẳng từ trên trần nhà. Gian nhà bếp đã được kê thêm chật ních ghế cho cuộc họp và một cái bàn dài bằng gỗ nằm giữa phòng, trên mặt bàn còn vương vãi những cuộn giấy da, ly tách, chai rượu không, và một đống cái gì đó giống như giẻ rách.

Bà Weasley và người con trai cả, Bill, đang chụm đầu ở cuối bàn thì thầm trò chuyện.

Bà Weasley tằng hắng. Chồng bà, một người đàn ông tóc đỏ, hói trán, gầy gò, đeo kính gọng sừng, nhìn quanh rồi đứng dậy.

“Harry!”

Ông Weasley vội vàng đi về phía Harry để chào đón nó. Ông bắt tay nó nồng nhiệt.

“Gặp con thiệt là hay.”

Qua vai của ông Weasley, Harry nhìn thấy Bill. Anh ta vẫn để tóc dài, cột lại thành một cái đuôi ngựa. Anh đang hấp tấp

cuộn lại mớ giấy da còn trải ra trên bàn.

Vừa cố gắng gom lại một lúc mười hai cuộn giấy da, Bill vừa gọi:

"Đi đường an toàn hả, Harry? Thầy Mắt-Điên vậy là không để cho em đi ngang qua Greenland hả?"

"Ông ấy có thử…"

Cô Tonks nói, trong khi sải chân đi tới cái bàn để giúp Bill dọn dẹp, nhưng ngay lập tức cô làm cho một cây đèn cầy ngã chổng kềnh xuống tấm giấy da cuối cùng.

"Ối… đừng… *xin lỗi*…"

"Đây, cô em."

Bà Weasley nói giọng điên tiết, tay bà vung vẩy cây đũa phép để cứu chữa tấm giấy da: trong ánh sáng nhá lên do bùa phép của bà Weasley, Harry thoáng nhìn thấy một cái gì đó trông giống như bản vẽ của một tòa nhà.

Bà Weasley đã nhận thấy cái nhìn của Harry. Bà chụp lấy tấm bản vẽ trên bàn, nhét nó vô cánh tay đã ôm đầy nhóc của Bill.

"Mấy thứ như vầy phải được dọn sạch sẽ ngay sau khi buổi họp kết thúc mới được."

Bà càu nhàu trước khi đi xẹt về phía một cái tủ xưa thật xưa và bắt đầu lôi từ trong tủ ra chén dĩa cho bữa cơm tối.

Bill rút cây đũa phép của anh ra, lẩm nhẩm:

"*Evanesco* hô biến!"

Những cuộn giấy da bèn biến mất.

Chú Sirius nói:

“Con ngồi xuống đây, Harry. Con đã gặp ông Mundungus rồi phải không?”

Cái đống mà thoạt đầu Harry tưởng là một đống giẻ rách bỗng phát ra một tiếng ngáy khò khò kéo dài, rồi giật mình thức giấc.

Lão Mundungus lầu bầu trong cơn ngái ngủ:

“Ai… ó… ừa nhắc tên tui? Tui… ồng ý với anh Sirius…”

Lão giơ một bàn tay hết sức bẩn thỉu lên không trung như thể để biểu quyết, hai con mắt ngầu đỏ chỉ chực cụp xuống của lão cứ lơ láo. Ginny cười khúc khích.

Mọi người ngồi vô bàn ăn. Chú Sirius nói:

“Cuộc họp đã chấm dứt rồi anh Mundung-cứt à. Harry vừa đến.”

“Hả?”

Lão Mundungus kêu lên, săm soi Harry một cách tai quái qua mớ tóc hoe hoe rối nùi.

“Quỷ ma hà bá ơi… Vậy… là nó… ã… ến. Khỏe hông, Harry?”

Harry đáp:

“Khỏe.”

Lão Mundungus mò mẫm cái gì đó trong mấy cái túi áo của lão một cách lo lắng, mắt vẫn ngó Harry chằm chằm, cuối cùng lão rút ra một cái ống điếu đen xỉn cáu ghét. Lão nhét cái ống điếu vô miệng, dùng cây đũa phép đốt đầu kia của ống

điếu, rồi hút một hơi sâu. Chỉ trong tích tắc, những đám mây cuồn cuộn khói xanh biếc đã bốc lên che mờ cả lão.

Từ giữa cái đống khói mịt mù khét lẹt đó vang lên tiếng càm ràm:

"Nợ cậu một lời xin lỗi."

Bà Weasley kêu lên:

"Đây là lần cuối cùng nghe, ông Mundungus. Ông làm ơn *đừng* hút cái thứ đó trong nhà bếp, đặc biệt là khi chúng ta sắp sửa ăn!"

Lão Mundungus nói:

"Ờ… phải. Xin lỗi, chị Molly."

Đám mây khói tan biến khi lão Mundungus nhét cái ống điếu trở vô túi, nhưng vẫn còn một mùi hăng hăng như múi bít tất cháy lởn vởn trong không trung.

Bà Weasley lại nói với mọi người trong phòng:

"Và nếu ai muốn ăn bữa cơm tối trước nửa đêm thì làm ơn giúp tôi một tay. Không, Harry, con cứ ngồi yên ở chỗ của con, con đã đi đường xa mệt nhọc…"

Cô Tonks hăng hái xông tới trước:

"Tôi có thể làm gì, chị Molly?"

Bà Weasley lúng túng, có vẻ hơi sợ hãi:

"Ơ… thôi, không có gì, cô Tonks à, cô cũng nghỉ ngơi, hôm nay cô đã đóng góp đủ rồi…"

"Không, không, tôi muốn giúp chị mà!"

Cô Tonks hồ hởi nói, đồng thời đụng một cái ghế ngã chổng kềnh khi hấp tấp đi về phía cái tủ mà Ginny đang nhặt nhạnh dao thớt.

Chẳng mấy chốc một loạt dao phay đã hè nhau tự động bằm thịt xắt rau cải dưới sự cố vấn của bà Weasley, trong khi bà đích thân đảo một cái vạc khổng lồ lơ lửng trên ngọn lửa. Những người khác thì dọn chén dĩa ra bàn, đặt thêm ly tách, và lấy thức ăn từ tủ đựng đồ ăn ra. Harry bị bỏ ngồi ở bàn ăn cùng với chú Sirius và lão Mundungus. Lão vẫn còn nhìn Harry chớp chớp mắt một cách đau thương.

Lão hỏi:

"Từ dạo… ó có gặp mụ già Figg không?"

Harry nói:

"Không ạ. Con không gặp ai hết."

Lão Mundungus chồm tới trước, trong giọng nói của lão có chút phân trần pha chút cầu xin:

"Cậu thông cảm, lẽ ra ta chẳng bỏ… i… âu, nhưng mà ta có một vụ làm ăn…"

Harry cảm thấy có cái gì đó cào cào đầu gối nó, nhưng hóa ra đó chỉ là con Crookshanks, con mèo lông hoe hoe và chân vòng kiềng của Hermione. Con mèo lại cuộn tròn thân mình quanh chân Harry, gừ gừ, rồi phóng lên đùi chú Sirius và nằm cuộn tròn ở đó. Chú Sirius vừa lơ đãng gãi gãi đằng sau tai con mèo, vừa quay qua nói với Harry, vẫn giữ nguyên vẻ mặt khắc khổ.

"Nghỉ hè vui hả?"

Harry nói:

"Không ạ. Kỳ nghỉ hè thiệt là tồi tệ."

Lần đầu tiên có một điều gì đó giống như một nụ cười thoáng qua gương mặt chú Sirius.

"Chú thiệt tình không biết con phàn nàn cái nỗi gì?"

"*Cái nỗi gì* à?"

Harry ngờ vực hỏi lại. Chú Sirius nói một hơi:

"Đối với chú, chú thà bị những tên giám ngục tấn công còn hơn. Một trận sống mái để giữ lấy linh hồn kể cũng phá tan được sự đơn điệu đó chớ. Con tưởng bị tụi giám ngục tấn công là khốn khổ à, ít nhất thì con cũng còn được sổng chuồng, duỗi chân duỗi cẳng, đánh nhau một tý… Chú thì bị kẹt cứng trong nhà suốt cả một tháng trời nay."

Harry sửng sốt:

"Sao lại như vậy?"

"Vì Bộ Pháp Thuật vẫn còn săn đuổi chú, và Voldemort giờ này có lẽ biết hết chuyện Phù thủy Hóa thú của chú rồi, Đuôi Trùn thể nào cũng đã tâu với hắn, cho nên cách giả trang độc đáo của chú đã trở nên vô hiệu. Thành ra chẳng có công tác gì để chú làm được cho Hội Phượng Hoàng… hoặc cụ Dumbledore cho là vậy."

Có một cái gì đó trong âm sắc bèn bẹt của giọng nói chú Sirius khi thốt ra tên cụ Dumbledore khiến cho Harry cảm thấy chú Sirius cũng không được vui vẻ với thầy Hiệu trưởng cho lắm. Harry bỗng nhiên thấy trào lên một niềm cảm thông với

người cha đỡ đầu. Nó nói:

"Ít nhất chú còn biết được chuyện gì đang xảy ra."

"Ờ há."

Giọng chú Sirius nghe thiệt là mỉa mai.

"Nào là nghe báo cáo của lão Snape, lãnh hội cái ngụ ý cạnh khóe của lão rằng phải xông pha ngoài kia, liều cái mạng của lão, trong khi chú ngồi dựa ngửa ở đây, hưởng thụ thời gian nhàn hạ… Nào là hỏi chú vậy chứ quét dọn lau chùi tới đâu?"

Harry hỏi:

"Quét dọn lau chùi cái gì ạ?"

"Ráng làm cho chỗ này xứng đáng là nơi người ta ở."

Chú Sirius vẫy một bàn tay quanh cái nhà bếp tồi tàn.

"Suốt mười mấy năm qua, kể từ khi bà mẹ yêu dấu của chú qua đời, thì không có ai sống ở đây, nếu không kể một gia tinh già của bà, mà lão gia tinh này thì đã lẩn thẩn, chẳng chịu quét dọn gì trong hằng bao năm trời…"

"Này Sirius?"

Lão Mundungus đột ngột nói. Lão chẳng có vẻ gì là chú ý đến cuộc chuyện trò của hai chú cháu, mà rõ ràng là đang xem xét kỹ lưỡng một cái cốc rỗng.

"Cái này làm bằng bạc ròng hả mày?"

Chú Sirius ngó cái cốc một cách chán ngán:

"Ừ. Bạc ròng tốt nhứt thế kỷ mười lăm do yêu tinh rèn,

chạm nổi gia huy của dòng họ Black.”

Lão Mundungus dùng cổ tay áo đánh bóng cái cốc, lẩm bẩm:

“Nhưng mà cái đó tiêu mất rồi.”

Bà Weasley bỗng thét lên:

“Fred! George! KHÔNG, CHỈ BƯNG THÔI!”

Harry, chú Sirius và lão Mundungus nhìn quanh và, trong nửa giây, nhoài ra khỏi bàn. Thì ra Fred và George đã phù phép cho một cái vạc thịt hầm to tướng, một vại rượu Bia bơ, và một thớt bánh mì bằng gỗ nặng ịch kèm theo cả dao, bay ào ào trong không trung hướng về họ. Món hầm trượt hết chiều dài của cái bàn thì dừng lại ngay sát mép, lưu lại một vệt cháy đen dài trên mặt bàn bằng gỗ, cái vại bia thì đụng bàn đánh cạch một cái và làm đổ bia tung tóe khắp nơi, và con dao cắt bánh mì thì vuột khỏi cái thớt, cắm phập xuống mặt bàn, lưỡi dao còn rung bần bật một cách đáng sợ, đúng ngay chỗ chú Sirius đặt bàn tay phải trước đó có vài giây.

Bà Weasley gào lên:

“LÀM ƠN LÀM PHƯỚC! KHÔNG CẦN… - MÁ CHÁN CÁI TRÒ NÀY LẮM RỒI - KHÔNG PHẢI VÌ BÂY GIỜ TỤI BÂY ĐÃ ĐƯỢC PHÉP XÀI PHÁP THUẬT MÀ TỤI BÂY CẦN PHẢI VUNG CÂY ĐŨA PHÉP LÊN ĐỂ LÀM CẢ NHỮNG CHUYỆN LẶT VẶT TÍ TI!

Fred vội vàng lao tới trước, ra sức rút con dao khỏi mặt bàn.

“Tụi con chỉ muốn thử tiết kiệm chút đỉnh thời gian thôi

mà! Xin lỗi chú Sirius… cháu không cố ý…”

Cả chú Sirius lẫn Harry đều phá lên cười. Lão Mundungus bị ngã bật văng ra khỏi ghế, miệng chửi thề búa xua khi gượng đứng dậy. Con mèo Crookshanks thì phát ra một tiếng rít giận dữ và phóng vọt vô gầm tủ, rồi từ trong đó hai con mắt to vàng khè của nó cứ lóe sáng lên trong bóng tối.

Ông Weasley vừa nhắc nồi thịt hầm lên đặt trở lại giữa bàn, vừa nói:

“Các con à, má các con nói đúng, các con nên tỏ ra có ý thức trách nhiệm khi mà các con đã tới tuổi trưởng thành.”

Bà Weasley thực sự nổi cơn thịnh nộ với hai anh em sinh đôi. Bà dằn mạnh một vại Bia bơ mới xuống mặt bàn khiến cho nó lại văng tung tóe ra gần bằng vại bia trước.

“… không có người anh nào của tụi bây gây ra trò rắc rối này! Bill đâu có cảm thấy cần thiết khi phải mỗi thước mỗi độn thổ! Charlie cũng đâu thèm ếm bùa mọi thứ mà nó gặp! Còn Percy…”

Bà chợt nghẹn lời nín ngang, hít một hơi sâu và đưa mắt nhìn sợ sệt về phía ông chồng, mặt ông đã đột ngột đanh cứng như gỗ.

Bill nói nhanh:

“Thôi, chúng ta ăn đi.”

Thầy Lupin múc món thịt hầm vô dĩa của bà Weasley và chuyền nó ngang qua bàn cho bà.

“Trông ngon tuyệt vời, chị Molly à.”

Trong vài phút chẳng ai nói gì ngoài tiếng lanh canh của bát dĩa dao nĩa chạm nhau, và tiếng kéo ghế sàn sạt khi mọi người ngồi vào bàn bắt đầu ăn. Thế rồi bà Weasley quay sang chú Sirius, nói:

"Tôi đã định nói với chú, có cái gì đó bị mắc kẹt trong cái bàn giấy ở trên phòng khách, nó cứ sột soạt rung rinh hoài. Dĩ nhiên chắc chỉ có thể là Ông Kẹ thôi, nhưng tôi nghĩ chúng ta nên nhờ Alastor ngó qua một cái trước khi đem thả nó ra."

Chú Sirius thờ ơ đáp:

"Cứ làm bất cứ điều gì chị muốn."

Bà Weasley tiếp tục:

"Mấy tấm màn cũng đầy nhóc bọn yêu nhí. Tôi nghĩ ngày mai chúng ta thử xử lý chúng xem sao."

Chú Sirius nói:

"Tôi cũng mong vậy."

Harry nghe ra chất đắng cay trong giọng nói của chú Sirius, nhưng nó không chắc những người khác cũng nhận thấy.

Ngồi đối diện với Harry, cô Tonks đang mua vui cho Hermione và Ginny bằng cách biến hình cái mũi của cô trong lúc miệng cô ngồm ngoàm thức ăn. Mỗi lần biến hình cô Tonks lại nhắm tịt mắt và mang một vẻ mặt đau đớn y như hồi cô biến hình trong buồng ngủ của Harry. Cái mũi của cô sưng vù lên thành một cái mũi phồng khoằm khoằm như mũi thầy Snape, rồi co lại thành một cái gì trông giống như cái nụ nấm rơm, và rồi từ lỗ mũi chọc lỉa chỉa ra vô số lông. Rõ ràng đây là trò giải trí thường xuyên trong bữa ăn, bởi vì một lát sau

Hermione và Ginny bắt đầu đòi xem những cái mũi mà tụi nó thích nhất.

"Cô Tonks, làm cái mũi giống cái vòi to ấy…"

Cô Tonks chiều ý, Harry ngước nhìn lên và chợt có một ấn tượng thoáng qua đầu rằng có một nàng Dudley ở bên kia bàn ăn đang nhe răng cười với nó.

Bà Weasley, Bill, và thầy Lupin vẫn đang bàn bạc căng thẳng về bọn yêu tinh. Bill nói:

"Chúng vẫn chưa tiết lộ điều gì cả. Con vẫn không tài nào biết được liệu chúng có tin là hắn đã trở lại hay không. Dĩ nhiên chúng có thể sẽ chọn thế trung lập, không về phe nào hết. Cứ đứng ngoài quan sát thôi."

Bà Weasley lắc đầu:

"Tôi chắc là họ không đời nào hùa theo Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Chúng cũng từng chịu mất mát rồi. Có nhớ cái gia đình yêu tinh đã bị hắn ám sát hồi lần trước, ở đâu đó gần Nottingham không?"

Thầy Lupin nói:

"Tôi nghĩ vấn đề còn tùy thuộc là chúng được hứa hẹn chia phần như thế nào. Và không phải tôi đang nói về vàng đâu. Nếu như chúng được hứa hẹn sẽ có tự do, cái mà chúng ta đã từ chối chúng hàng bao thế kỷ nay, thì chúng sẽ bị cám dỗ thôi. Bill, cậu vẫn chưa được gì thêm với Ragnok sao?"

Bill nói:

"Lúc này hắn đang có vẻ hơi chống-phù thủy. Hắn vẫn còn

chưa hết tức giận về vụ làm ăn với Bagman, hắn cho là ông Bộ trưởng đã bày trò bưng bít, bọn yêu tinh chưa bao giờ nhận được vàng của ông ta, thầy cũng biết…"

Một trận cười bùng ra từ giữa bàn làm át mất những lời nói cuối cùng của Bill. Fred, George, Ron, và lão Mundungus đang cười bò lăn trên ghế.

"… thế là…"

Lão Mundungus nấc lên, nước mắt chảy ràn rụa xuống mặt.

"Thế là, tụi bây tin hay không thì tùy, hắn nói với tôi, hắn nói, ê Mundung-cứt, lão kiếm… âu ra cả bầy cóc… ó? Bởi vì có thằng chó chết nào… ó… ã… i và chôm hết của tui. Và ta nói, chôm hết cóc của mày hả, Will, vậy rồi sao nữa? Vậy rồi mày sẽ đòi thêm cóc chứ gì? Và tin tôi hay không thì tùy, thưa các cô các cậu, cái thằng nửa người nửa ngợm ngu đần ấy mua lại của tôi hết mấy con cóc bằng giá gấp đôi cái giá mà tôi trả cho hắn lúc đầu…"

Trong khi Ron bò lăn ra bàn rống lên cười thì bà Weasley gay gắt bảo lão Mundungus:

"Tôi không nghĩ là chúng ta cần nghe thêm nữa về chuyện làm ăn của ông đâu, cám ơn ông nhiều lắm, ông Mundungus à."

"Xin lỗi, chị Molly."

Lão Mundungus nói ngay, quẹt nước mắt rồi nháy mắt với Harry.

"Nhưng mà các cháu cũng biết, ngay từ đầu vụ này thì chính Will là thằng đã chôm bầy cóc của Warty Harris, cho

nên thực tình thì tôi cũng đâu có làm điều gì sai…”

Bà Weasley lạnh lùng nói:

“Tôi không biết ông học ở đâu ra cách phân biệt cái gì sai cái gì đúng, ông Mundungus à, nhưng dường như ông bỏ sót mấy bài học quan trọng…”

Fred và George chúi mặt mũi vô trong mấy cốc Bia bơ, George phát nấc cụt. Không hiểu vì lý do gì, bà Weasley lại ném một cái nhìn khó chịu về phía chú Sirius trước khi bà đứng dậy đi lấy thêm món bánh hấp để tráng miệng. Harry quay lại nhìn chú Sirius. Chú nói nhỏ với nó:

“Bác Molly không chấp nhận lão Mundungus.”

Harry cũng hỏi rất khẽ:

“Làm sao mà ổng vô được Hội?”

Chú Sirius thì thầm:

“Lão có ích. Lão biết hết mọi ngóc ngách và đường ngang ngõ tắt trong giới giang hồ. Lão sẽ, ừ, sẽ được coi như một người đúng như con người lão vậy. Lão cũng rất trung thành với cụ Dumbledore. Có lần cụ đã từng giúp lão thoát hiểm một vụ ngặt nghèo lắm. Cũng đáng trả giá chút đỉnh để có một người như lão Mundun-cứt ở quanh mình. Lão nghe ngóng được những điều mà chúng ta không thể biết. Nhưng chị Molly cho là mời lão ở lại ăn tối chung với gia đình thì quá đáng. Chị ấy vẫn chưa chịu tha thứ cho lão cái tội đã chễnh mảng bỏ trực khi đang làm nhiệm vụ canh giữ bảo vệ con.”

Sau ba đợt tráng miệng bằng bánh hấp và bánh sữa trứng, Harry cảm thấy lưng quần bò của nó đã trở nên chật chội khó

chịu. (Điều này có ý nghĩa ghê lắm, bởi vì cái quần bò ấy vốn là quần của Dudley.) Harry đặt muỗng xuống bàn trong một lúc tạm lắng của cuộc chuyện trò. Ông Weasley dựa lưng vô thành ghế, trông rõ vẻ no nê và thư giãn, cô Tonks ngáp thoải mái, cái mũi của cô bây giờ đã trở lại hình dạng bình thường, và Ginny, người đã dụ dỗ được con mèo Crookshanks ra khỏi gầm tủ, bây giờ ngồi xếp bằng trên sàn bếp, lăn mấy cái nút chai Bia bơ cho con mèo đuổi bắt.

Bà Weasley vừa ngáp vừa nói:

"Tôi nghĩ là tới giờ đi ngủ rồi."

"Chưa đâu, chị Molly."

Chú Sirius nói, tay đẩy cái dĩa không của chú ra xa rồi quay lại nhìn Harry.

"Con có biết không, chú ngạc nhiên về con đấy. Chú tưởng việc đầu tiên mà con làm khi đến được nơi đây là phải hỏi ngay về Voldemort chớ!"

Không khí trong phòng thay đổi nhanh chóng, một sự đổi ngay tức thì khiến Harry liên tưởng đến sự xuất hiện của những tên giám ngục. Mới vài giây trước đó là một không khí xả hơi ngái ngủ, bây giờ là sự đề cao cảnh giác, thậm chí lo âu căng thẳng. Một cơn ớn lạnh luồn quanh bàn ăn khi cái tên Voldemort được thốt ra. Thầy Lupin đang định hớp một ngụm rượu, thì ngừng tay, chậm chạp hạ cái cốc xuống, tỏ vẻ thận trọng.

Harry nói với thái độ giận dỗi:

"Con có hỏi. Con đã hỏi Ron và Hermione nhưng hai bạn

ấy đều nói là vì không được phép gia nhập Hội, cho nên…”

Bà Weasley nói:

“Mà tụi nó nói đúng đó. Các con còn quá non trẻ.”

Bà Weasley ngồi thẳng lưng, hai bàn tay bà nắm chặt đặt trên tay vịn ghế, mọi dấu vết của cơn buồn ngủ đã tiêu tan đâu hết.

Chú Sirius nói:

“Cái lệ một người nào đó phải ở trong Hội Phượng Hoàng mới được đặt câu hỏi từ khi nào vậy? Harry đã bị mắc kẹt trong ngôi nhà Muggle đó cả tháng trời. Nó có quyền được biết chuyện gì đang xảy ra lâu nay…”

“Khoan đã!”

George lớn tiếng xen vô. Fred cũng tức tối nói:

“Sao Harry lại được trả lời nếu nó hỏi?”

George nói thêm:

“*Tụi con* đã cố gắng moi móc tin tức ở chú suốt cả tháng trời mà chú có thèm nói cho tụi con biết một tí xíu tin vặt nào đâu!”

Nhái giọng cao the thé giống giọng của bà Weasley một cách kỳ lạ, Fred nói:

“*Các con còn trẻ dại, các con không ở trong Hội*… Harry thậm chí còn chưa tới tuổi thành niên nữa mà!”

Chú Sirius bình tĩnh nói:

“Đâu phải lỗi tại chú nếu chú không thể nói cho các cháu

biết Hội đang làm gì. Đó chính ra là quyết định của ba má các cháu. Nhưng mặt khác, Harry thì…"

Bà Weasley nói giọng gay gắt:

"Quyết định cái gì tốt cho Harry không phải là việc của chú."

Nét mặt bình thường hiền lành phúc hậu của bà Weasley bỗng trở nên hung hăng dễ sợ.

"Tôi chắc là chú đã quên cụ Dumbledore dặn dò điều gì rồi?"

"Điều gì?"

Chú Sirius hỏi lại một cách lịch sự nhưng với một tinh thần như thể chú đã ở tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Bà Weasley nói, đặc biệt nhấn mạnh vào ba lời cuối:

"Cái điều rằng không được nói cho Harry biết quá những gì *nó cần biết*."

Ron, Hermione, Fred, và George hết xoay đầu về phía bà Weasley rồi lại xoay đầu nhìn chú Sirius như thể đang theo dõi một trận giao đấu quần vợt vậy. Ginny đang quì gối trên sàn, giữa đống nút chia Bia bơ bị bỏ rơi, há hốc miệng ra theo dõi cuộc đối thoại. Thầy Lupin nhìn chằm chằm chú Sirius.

Chú Sirius nói:

"Tôi không có ý định nói cho nó biết nhiều hơn những gì *nó cần biết* đâu, chị Molly à. Nhưng bởi vì nó là người đã nhìn thấy Voldemort trở lại (Một lần nữa, khi cái tên Voldemort được thốt ra, một cái rùng mình tập thể lan truyền nhanh ra

khắp bàn ăn.) Nó có quyền chính đáng hơn hầu hết…”

Bà Weasley vẫn khăng khăng:

“Nó không phải là thành viên của Hội Phượng Hoàng. Nó chỉ mới mười lăm tuổi và…”

Chú Sirius nói:

“Và nó đã giao đấu nhiều không thua gì hầu hết các thành viên trong Hội, mà thậm chí còn nhiều hơn một số…”

Hai nắm tay của bà Weasley đặt trên tay vịn run lên. Bà cao giọng nói:

“Không một ai chối cãi những gì Harry đã làm! Nhưng nó hãy còn là…”

Chú Sirius mất kiên nhẫn:

“Nó không còn là một đứa con nít nữa!”

Hai má bà Weasley bắt đầu đỏ lên:

“Nó cũng chưa là một người lớn! Chú Sirius! Nó không phải là *James*!”

Chú Sirius lạnh lùng đáp:

“Cám ơn chị Molly đã nhắc nhở, nhưng tôi hoàn toàn ý thức rõ nó là ai.”

Bà Weasley nói:

“Tôi không chắc là chú ý thức lắm. Đôi khi, cái kiểu mà chú nói chuyện với nó, có vẻ như là chú tưởng chú đang gặp lại người bạn thân nhất của chú vậy.”

Harry hỏi:

“Nhưng mà như vậy thì có gì sai?”

Bà Weasley trả lời Harry nhưng mắt vẫn soi mói chú Sirius:

“Cái không đúng ở đây, Harry à, là con *không* phải là cha của con, cho dù con trông có giống ông ấy đến thế nào đi nữa. Con vẫn còn đang đi học và những người lớn có trách nhiệm đối với con không được quên điều đó.”

Chú Sirius cũng cao giọng, hỏi vặn lại:

“Vậy nghĩa là tôi là một người cha đỡ đầu vô trách nhiệm à?”

“Ừ, nghĩa là chú đã từng mang tiếng hành động thiếu suy nghĩ, chú Sirius à, cho nên cụ Dumbledore cứ luôn nhắc nhở chú là phải ở nhà và…”

Chú Sirius lớn tiếng ngắt lời bà Weasley:

“Tôi yêu cầu chị hãy để những chỉ thị của cụ Dumbledore dành cho tôi ở ngoài vụ này!”

Bà Weasley quay qua nhìn chồng:

“Anh Arthur! Anh bênh em đi chứ!”

Ông Weasley không lên tiếng ngay lập tức thì. Ông gỡ mắt kiếng ra, chậm rãi chùi nó vô tấm áo chùng đang mặc, không ngước nhìn vợ mình. Chỉ khi đã cẩn thận đặt cặp kiếng trở lại vị trí của chúng trên sống mũi thì ông mới bắt đầu nói:

“Cụ Dumbledore biết là tình thế đã thay đổi, Molly à. Cụ đã chấp thuận là Harry sẽ phải được thông tin đến một mức độ nào đó, một khi nó đã đến Tổng Hành Dinh này…”

“Đành vậy, nhưng điều đó khác với việc cứ xúi nó chất vấn

bất cứ điều gì mà nó muốn chứ!”

Bà Weasley đột ngột quay qua thầy Lupin, hy vọng rốt cuộc sẽ tìm được một đồng minh. Cuối cùng thầy Lupin đành thôi ngó chú Sirius. Thầy nhìn ra chỗ khác, lặng lẽ nói:

“Về phần tôi, tôi nghĩ là cũng nên để cho Harry biết một số sự kiện… một số sự kiện thôi, Molly à, chỉ như một phác họa chung chung… từ chúng ta, còn hơn là để nó lượm lặt những thông tin bị bóp méo từ phía những người khác.”

Vẻ mặt của thầy Lupin ôn hòa, nhưng Harry cảm thấy chắc chắn là thầy Lupin ít nhất cũng đã biết rằng một số Bành Trướng Nhĩ vẫn còn sống sót sau cuộc tảo thanh của bà Weasley.

“Thôi được.”

Bà Weasley thở dài sườn sượt rồi nhìn quanh bàn ăn tìm một đồng minh nhưng không kiếm được ai hết. Bà đành nói:

“Thôi được… tôi thấy rồi, tôi đang bị cả vú lấp miệng em. Tôi sẽ chỉ nói thêm điều này: cụ Dumbledore ắt hẳn phải có lý do không muốn cho Harry biết quá nhiều, và tôi nói với tư cách một người, trong tim mình, luôn đặt quyền lợi của Harry lên trên hết…”

Chú Sirius nói nhẹ nhàng:

“Nó đâu phải là con của chị.”

Bà Weasley trả lời một cách mãnh liệt:

“Tôi coi nó như con. Chứ nó còn biết trông cậy vào ai nữa?”

“Nó còn có tôi!”

“Ờ há!”

Môi bà Weasley cong lên, bà nói tiếp:

“Vấn đề là chú cũng khó mà chăm sóc nó được khi mà chú bị nhốt trong nhà ngục Azkaban, đúng không?”

Chú Sirius dợm đứng dậy khỏi ghế. Thầy Lupin đanh giọng bảo:

“Chị Molly, chị không phải là người duy nhứt ở cái bàn này lo lắng cho Harry. Anh Sirius, *ngồi xuống*.”

Môi dưới của bà Weasley run run. Chú Sirius chậm rãi thả người ngồi trở xuống cái ghế của mình, gương mặt trắng bệch.

Thầy Lupin tiếp tục nói:

“Tôi nghĩ Harry nên được phép có tiếng nói trong vụ này. Nó đã đủ lớn để tự quyết định.”

Harry bèn nói ngay:

“Con muốn biết chuyện gì đang xảy ra?”

Nó không nhìn bà Weasley. Nó đã cảm động vô cùng khi bà nói coi nó như con, nhưng nó cũng không đủ kiên nhẫn với thái độ gà mái ấp gà con của bà… Chú Sirius nói đúng, nó *không* còn là một đứa con nít nữa.

“Tốt thôi.”

Giọng bà Weasley nức nở:

“Ginny… Ron… Hermione… Fred… George… Má muốn các con ra khỏi phòng, ngay bây giờ.”

Lập tức cả bọn đồng thanh nhao nhao lên. Fred và George cùng nhau gào:

“Chúng con tới tuổi trưởng thành rồi!”

Ron la to:

“Nếu Harry được phép thì tại sao con lại không?”

Ginny than van:

“Má, con *muốn* nghe mà!”

Bà Weasley đứng dậy, hai mắt bà quắc lên sáng rực, bà quát:

“KHÔNG! Ta nhất định cấm…”

Ông Weasley mệt mỏi nói:

“Molly, em đừng cấm cản Fred và George, hai đứa nó đã tới tuổi trưởng thành …”

“Tụi nó vẫn còn đi học…”

Vẫn cái giọng mệt mỏi, ông Weasley nói:

“Nhưng trước pháp luật giờ đây tụi nó được coi là người lớn rồi.”

Gương mặt của bà Weasley lúc này đã tím tái đi.

“Em… Ừ thì thôi cũng được đi, Fred và George có thể ở lại, nhưng Ron…”

Ron nóng nảy nói ngay:

“Đằng nào thì Harry cũng sẽ kể lại cho con và Hermione nghe hết mọi chuyện mà ba má với các thầy cô nói với nó!”

Ron đưa mắt nhìn Harry, nói thêm, giọng không chắc chắn lắm:

“Bồ sẽ kể, phải không Harry?”

Trong nửa giây, Harry tính nói với Ron là nó sẽ không kể lại cho Ron nghe một lời nào hết, để cho Ron nếm qua cái cảnh bị bưng bít thông tin trong bóng tối, coi nó thấy khoái cảnh đó như thế nào. Nhưng khoảng khắc giận dỗi ấy biến mất tiêu khi hai đứa nó nhìn vào mắt nhau. Harry nói:

“Dĩ nhiên là mình sẽ kể.”

Ron và Hermione bừng lên nụ cười rạng rỡ.

Bà Weasley bèn quát:

“Được! Được lắm! Ginny… ĐI NGỦ!”

Ginny không đi ngủ một cách ngoan ngoãn cho lắm. Mọi người đều nghe thấy tiếng cô bé vùng vằng oằn ĩ với mẹ suốt đoạn đường đi lên cầu thang, và khi cô bé lên tới hành lang thì tiếng rú xé tai của bà Black bỗng bùng lên, hùn vô tiếng kêu la ầm ĩ của cô bé. Thầy Lupin vội vàng chạy ra khỏi phòng tới bên bức chân dung để vãn hồi sự yên tĩnh. Chỉ sau khi thầy quay trở lại, đóng cánh cửa nhà bếp sau lưng và ngồi trở xuống bên cạnh bàn ăn rồi, chú Sirius mới bắt đầu nói:

“Được rồi, Harry… con muốn biết điều gì?”

Harry thở một hơi thật sâu và nói lên những câu hỏi đã ám ảnh nó suốt một tháng trời qua.

“Voldemort đang ở đâu? Hắn đang làm gì? Con đã cố gắng theo dõi chương trình thời sự của dân Muggle… (nó lờ tịt đi

những cái rùng mình và những gương mặt cau lại khi nói đến cái tên Voldemort)… mà con chẳng thấy có tin gì có vẻ là về hắn cả, không có những cái chết lạ lùng hay bất cứ điều gì…”

Chú Sirius nói:

“Đó là bởi vì chưa có cái chết nào đáng ngờ cả, ít ra là theo như chúng ta biết… Mà chúng ta cũng biết khá nhiều đó chứ.”

Thầy Lupin nói:

“Dù sao thì chúng ta cũng biết nhiều hơn là hắn tưởng.”

Harry hỏi:

“Làm sao mà hắn lại ngừng giết chóc người ta được chứ?”

Harry biết là chỉ riêng trong năm ngoái Voldemort đã ra tay tàn sát hơn một lần.

Chú Sirius nói:

“Bởi vì lúc này hắn chưa muốn thu hút sự chú ý vào bản thân hắn. Điều đó sẽ nguy hiểm cho hắn. Việc hắn trở lại đã không diễn ra đúng như cái cách mà hắn muốn, như con cũng biết đó. Hắn đã làm hỏng bét hết.”

Thầy Lupin nở một nụ cười khoái trá, nói thêm:

“Hay nói đúng ra là con đã làm hỏng bét hết dự tính của hắn.”

Harry ấp úng hỏi:

“Làm.. sao ạ?”

Chú Sirius nói:

“Hắn không tính tới chuyện là con sẽ sống sót. Không một

ai ngoài bọn Tử Thần Thực Tử ra được phép biết đến sự trở lại của hắn. Nhưng con đã sống sót mà làm nhân chứng."

Thầy Lupin nói:

"Và một khi trở lại, thì người cuối cùng mà hắn muốn báo cho biết về sự trở lại của hắn lại chính là cụ Dumbledore. Thế nhưng con đã giúp cho cụ Dumbledore biết ngay tức thì."

Harry hỏi:

"Chuyện đó thì có ích lợi gì?"

Bill ngờ vực hỏi:

"Em hỏi chơi hả? Cụ Dumbledore là người duy nhứt mà Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy sợ hãi ngán ngại."

Chú Sirius nói:

"Nhờ có con, cụ Dumbledore đã có thể triệu tập lại Hội Phượng Hoàng chỉ nội trong một giờ sau khi Voldemort trở lại."

Harry nhìn quanh các cô chú, hỏi:

"Vậy Hội đã làm những gì?"

Chú Sirius nói:

"Làm hết sức chúng ta có thể làm để bảo đảm là Voldemort không thể tiến hành những kế hoạch của hắn."

Harry hỏi ngay:

"Làm sao chú biết những kế hoạch của hắn là gì?"

Thầy Lupin nói:

"Cụ Dumbledore có đầu óc sắc sảo, và những ý kiến sắc

sảo của cụ Dumbledore thường thường hóa ra rất chính xác.”

“Vậy thì thầy Dumbledore cho rằng hắn đang dự tính điều gì?”

Chú Sirius nói:

“À, trước tiên, hắn muốn thành lặp lại quân đội của hắn. Vào những ngày xa xưa hắn đã từng có hàng đoàn quân đông đúc đặt dưới sự chỉ huy điều động của hắn; gồm những phù thủy và pháp sư mà hắn o ép hay phù phép mê hoặc đi theo hắn, những Tử Thần Thực Tử, và nhiều loại người ngợm khác nhau thuộc phe Hắc ám. Con chắc đã từng nghe hắn dự tính thu nạp cả những tên khổng lồ; mà đó mới chỉ là một nhóm hắn nhắm vào thôi đấy. Nếu chỉ có được một tá Tử Thần Thực Tử thôi thì hắn chắc chắn sẽ không tính đến chuyện tìm cách chiếm đoạt Bộ Pháp Thuật.”

“Vậy là các thầy đang cố gắng ngăn chặn hắn tuyển mộ thêm lâu la?”

Thầy Lupin nói:

“Chúng ta đang làm hết sức mình.”

“Như thế nào?”

Bill nói:

“À, điều chính yếu là cố gắng thuyết phục càng nhiều người càng tốt rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã thực sự trở lại, để cho họ cảnh giác. Nhưng sự việc đó đang có vẻ phức tạp.”

“Tại sao ạ?”

Cô Tonks nói:

"Tại vì thái độ của Bộ Pháp Thuật chứ còn tại sao nữa? Con đã thấy lão Cornelius Fudge sau khi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở lại chứ, Harry? Vậy mà lão chẳng hề nhúc nhích cái ghế của lão một chút xíu nào hết. Lão khăng khăng không chịu tin là điều đó *đã xảy ra*."

Harry hỏi một cách khẩn thiết:

"Nhưng mà tại sao? Tại sao ông ấy lại có thể ngu như vậy chớ? Nếu thầy Dumbledore…"

Ông Weasley nói với một nụ cười khô khốc:

"À, đó đó. Con vừa điểm trúng huyệt của vấn đề rồi đó. cụ Dumbledore."

Cô Tonks buồn bã nói:

"Lão Fudge ngán cụ Dumbledore, con hiểu không?"

Harry hỏi lại đầy nghi hoặc:

"Ngán thầy Dumbledore?"

Ông Weasley nói:

"Ngán cái mà cụ Dumbledore theo đuổi. Con hiểu không, ông Fudge nghĩ là cụ Dumbledore đang âm mưu lật đổ ổng. Ổng tưởng cụ Dumbledore muốn cái chức Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật."

"Nhưng mà thầy Dumbledore đâu có muốn…"

Ông Weasley nói tiếp:

"Dĩ nhiên là cụ Dumbledore không muốn. Cụ không hề

muốn làm công việc của Bộ trưởng, cho dù có rất nhiều người muốn cụ nhận lấy chức vụ ấy khi Ông Millicent Bagnold về hưu. Nhưng thay vào đó, lão Fudge đã lên nắm quyền, và lão ta không bao giờ quên được là cụ Dumbledore đã được sự ủng hộ rộng rãi như thế nào, mặc dù cụ Dumbledore chưa bao giờ ứng cử vào chức vụ ấy."

Thầy Lupin nói:

"Sâu tận đáy lòng, lão Fudge biết rõ là cụ Dumbledore giỏi giang hơn lão ta rất nhiều. Lão ta biết là cụ Dumbledore là một pháp sư có nhiều quyền phép hơn mình, và trong những ngày đầu mới nhậm chức Bộ trưởng, lão ta cứ luôn nhờ cụ Dumbledore giúp đỡ và khuyên bảo. Nhưng dường như giờ đây lão ta đâm ra mê quyền lực và tự tin hơn. Lão ta khoái làm Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, và lão ta tìm cách thuyết phục bản thân rằng lão ta là một người giỏi giang và cụ Dumbledore khơi lên mọi rắc rối chỉ đơn giản vì muốn quậy lão ta."

Harry tức giận nói:

"Làm sao mà ông ấy có thể suy nghĩ như vậy chứ? Làm sao mà ông ấy có thể nghĩ là cụ Dumbledore bịa đặt ra hết thảy mọi chuyện chứ… vậy tức là con bịa đặt tất cả sao?"

Chú Sirius cay đắng nói:

"Bởi vì thừa nhận việc Voldemort trở lại có nghĩa là thừa nhận sẽ xuất hiện những rắc rối mà Bộ Pháp Thuật chưa từng đối phó trong gần mười bốn năm qua. Lão Fudge đơn giản là không dám đương đầu với việc đó. Lão thấy dễ chịu hơn khi tự dỗ mình là cụ Dumbledore chỉ xạo sự để quậy lão."

Thầy Lupin nói:

“Anh hiểu thấu vấn đề đó. Khi Bộ Pháp Thuật khẳng định là không có mối lo gì về Voldemort cả, thì thật khó lòng thuyết phục mọi người rằng hắn đã trở lại, đặc biệt là khi mọi người thực tình cũng chẳng ai muốn tin điều đó ngay. Hơn nữa, Bộ Pháp Thuật đang đè nặng áp lực lên tờ *Nhật Báo Tiên Tri*, không cho nó tường thuật bất cứ điều gì mà họ gọi là trò tung tin vịt của cụ Dumbledore, vì vậy hầu hết cộng đồng phù thủy hoàn toàn không biết gì hết về những gì đang xảy ra, và điều này khiến cho họ trở thành những mục tiêu dễ dàng của bọn Tử Thần Thực Tử nếu chúng sử dụng đến Lời nguyền Độc đoán.”

Harry quay lại nhìn quanh, từ ông Weasley đến chú Sirius, Bill, lão Mundungus, thầy Lupin, và cô Tonks.

“Nhưng mà các thầy cô và các cô chú vẫn đang nói cho mọi người biết sự thật; vẫn đang cố gắng làm cho mọi người biết hắn đã trở lại, đúng không?”

Mọi người mỉm cười vẻ khôi hài.

Chú Sirius bứt rứt, nói:

“Tại mọi người đều nghĩ chú chỉ là một kẻ sát nhân hàng loạt điên khùng và bị Bộ Pháp Thuật treo đầu với giá mười ngàn Galleon, cho nên dễ gì mà chú có thể đi ra phố đứng phát truyền đơn hả?”

Thầy Lupin nói:

“Còn thầy cũng không phải là khách mời được ưa chuộng trong những bữa tiệc đông người. Đó là một cái giá phải chịu

để làm người sói.”

Chú Sirius nói:

“Cô Tonks và bác Weasley sẽ bị mất việc ở Bộ Pháp Thuật nếu họ liều mở miệng nói ra. Mà chúng ta thì rất cần thiết phải có người làm tay trong bên trong Bộ Pháp Thuật, bởi vì chú dám cá là Voldemort sẽ có gián điệp gài trong đó.”

Ông Weasley nói:

“Tuy nhiên, chúng ta cũng đã tìm cách thuyết phục được vài người. Cô Tonks đây là một - cô hãy còn quá trẻ nên không có dự phần trong Hội Phượng Hoàng trước đây, và có được một Thần Sáng về phe chúng ta là một thuận lợi lớn lao. Anh Kingsley Shacklebolt cũng là một kho báu thực sự. Anh ấy chịu trách nhiệm truy lùng chú Sirius, cho nên lâu nay anh ấy cứ mớm cho Bộ Pháp Thuật cái thông tin là Sirius đang ở Tây Tạng.”

Harry bắt đầu hỏi:

“Nhưng nếu không ai trong các cô chú loan truyền ra cái tin Voldemort đã trở lại…”

Chú Sirius đã ngắt lời:

“Ai nói là không ai trong chúng ta loan truyền tin tức đó hả? Chứ con nghĩ coi tại sao mà cụ Dumbledore gặp nhiều khốn đốn như vậy?”

Harry hỏi:

“Ý chú là sao?”

Thầy Lupin nói:

“Họ đang cố gắng bôi nhọ cụ Dumbledore. Con không đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri* tuần vừa rồi sao? Họ đăng tin là cụ đã bị biểu quyết loại ra khỏi chức Chủ tịch Liên minh Pháp sư Quốc tế vì cụ đã quá già và mất đi sự bén nhạy cương quyết. Điều đó không đúng. Cụ bị biểu quyết loại khỏi chức vụ đó sau khi cụ đọc một bài diễn văn thông báo sự trở lại của Voldemort. Họ đã tước bỏ chức vụ Tổng Chiến tướng của cụ trong Hội đồng An ninh Phù thủy - đó là Tòa án Pháp sư Tối cao - và họ đang bàn tính đến chuyện thu hồi Huân chương Merlin Đệ Nhất Đẳng của cụ nữa kìa.”

Bill cười khì.

“Nhưng cụ Dumbledore nói là cụ chẳng hơi đâu bận tâm đến những chuyện họ làm, miễn là họ không gỡ cụ ra khỏi mấy tấm Thẻ Nhái Sôcôla.”

Ông Weasley nói:

“Đây không phải chuyện đùa cợt. Nếu cụ cứ tiếp tục thách thức Bộ Pháp Thuật như vậy, cuối cùng cụ có thể bị tống vô ngục Azkaban, và cụ Dumbledore mà bị nhốt lại thì không còn gì để trông mong nữa. Trong khi Voldemort biết là cụ Dumbledore vẫn còn đây và hiểu biết rõ âm mưu của hắn, thì hắn vẫn còn dè dặt thận trọng trong một thời gian. Nếu cụ Dumbledore bị loại khỏi cuộc đấu tranh… Chà, *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* sẽ tha hồ làm mưa làm gió.”

Harry hỏi một cách tuyệt vọng:

“Nhưng nếu Voldemort đang cố gắng thu phục thêm nhiều Tử Thần Thực Tử nữa, thì thể nào cũng phải để lộ ra cái tin hắn đã trở lại, đúng không ạ?”

Chú Sirius nói:

"Voldemort không đi tới từng nhà mà giộng vào cửa đâu, Harry à. Hắn lừa đảo, xúi quẩy, và hăm dọa người ta. Hắn rất thành thạo cái trò hoạt động bí mật. Dù thế nào đi nữa, thì việc thu phục lâu la chỉ là một trong những hoạt động hắn quan tâm thôi. Hắn có những âm mưu khác nữa. Những âm mưu mà hắn thực sự có thể tiến hành một cách vô cùng lặng lẽ, và hiện giờ thì hắn đang tập trung vào những âm mưu đó."

Harry hỏi nhanh:

"Hắn còn muốn gì ngoài việc thu phục thêm lâu la?"

Nó tưởng như nhìn thấy chú Sirius và thầy Lupin trao đổi với nhau một cái nhìn rất nhanh trước khi chú Sirius nói:

"Hắn muốn cái mà hắn chỉ có thể ăn cắp mới có được."

Trong khi Harry vẫn còn hoang mang thì chú Sirius nói tiếp:

"Như vũ khí chẳng hạn, cái mà trước đây hắn không có."

"Trước đây tức là lúc hắn đang hùng mạnh?"

"Đúng vậy."

"Vũ khí gì vậy? Chẳng lẽ có thứ vũ khí tồi tệ hơn cả phép *Avada Kedavra*?"

"Thôi, đủ rồi đó."

Từ trong bóng tối đằng sau cánh cửa, bà Weasley tuyên bố. Harry nhận thấy bà đã tức tốc quay lại ngay sau khi đưa Ginny vô giường ngủ. Bà khoanh hai tay trước ngực và tỏ ra giận hết sức. Bà ngó Fred, George, Ron và Hermione, tuyên bố tiếp:

“Ta muốn tất cả các con đi ngủ, ngay bây giờ.”

Fred bắt đầu cự cãi:

“Má không thể lôi cổ tụi con…”

Bà Weasley quát lên:

“Coi chừng tao!”

Bà run run nhìn chú Sirius:

“Mấy người đã cho Harry biết quá nhiều rồi đó. Tiết lộ thêm nữa thì có khác gì các người đẩy thẳng nó vô Hội hả?”

Harry nói ngay:

“Tại sao lại không? Con sẽ gia nhập Hội. Con muốn gia nhập. Con muốn chiến đấu…”

“Không!”

Nhưng đó không phải là lời bà Weasley, mà là phán quyết của thầy Lupin.

“Hội chỉ gồm những phù thủy pháp sư trưởng thành.”

Fred và George vừa mở miệng toan nói thì thầy Lupin đã nói tiếp:

“… và những phù thủy pháp sư đã ra trường. Có những nguy hiểm liên can đến những điều mà các con không hiểu biết gì hết, không ai trong các con… Thôi, anh Sirius à, tôi nghĩ chị Molly nói đúng đó. Chúng ta nói đủ rồi.”

Chú Sirius khẽ nhún vai nhưng không tranh cãi nữa. Bà Weasley ra hiệu cho các con của bà và Hermione một cách độc đoán. Tụi nó đứng dậy, lần lượt từng đứa một, và Harry hiểu là

nó cầm bằng thua cuộc, đành đi theo mấy đứa kia.

6

DÒNG HỌ CAO QUÝ VÀ LÂU ĐỜI NHẤT

Với một vẻ mặt không gì lay chuyển được, bà Weasley đi theo bọn trẻ lên cầu thang. Khi lên đến cầu thang thứ nhất, bà nói:

"Ta muốn tất cả các con đi ngủ ngay tức thì, không nói năng gì hết. Ngày mai chúng ta sẽ bận túi bụi."

Bà nói thêm với Hermione:

"Bác chắc là Ginny ngủ rồi, nên cháu đừng có làm cho nó thức giấc."

"Ngủ rồi hả? Còn khuya à!"

Fred nói nhỏ sau khi Hermione chào tụi nó để đi ngủ. Bọn con trai tiếp tục leo cầu thang lên tầng trên, Fred nói tiếp:

"Tao dám cá là hiện giờ Ginny đang nằm thao thức chờ Hermione về kể lại cho nó nghe hết mọi chuyện người ta đã nói dưới nhà bếp, nếu không thì tao là con giun…"

Khi đến tầng thứ hai, bà Weasley chỉ tay về phía phòng ngủ của bọn con trai, nói:

"Được rồi, Ron, Harry, lên giường ngay!"

Ron và Harry nói với hai ông anh sinh đôi:

“Ngủ ngon nha!”

Fred nháy mắt với tụi nó:

“Ngủ say nghe!”

Bà Weasley đóng cánh cửa phòng ngủ sau lưng Harry khi tụi nó vừa bước vô và khóa lại một cái cắc. Phòng ngủ trông thậm chí còn u tối hơn cả lúc Harry mới thấy lần đầu. Bức tranh trống trơn trên tường lúc này đang thở sâu và từ từ, như thể có một người vô hình trong tranh đang ngủ say. Harry thay bộ đồ ngủ, gỡ kiếng đeo mắt ra, trèo lên cái giường lạnh lẽo của nó trong khi Ron quăng mấy viên Kẹo Dỗ Cú lên nóc tủ quần áo để cho con Hedwig và con Pigwidgeon chịu nằm im, thôi kêu chí chóe và ngưng vỗ cánh liên tục.

Khi chui vào bộ đồ ngủ màu hạt dẻ rồi, Ron nói:

“Tụi mình không thể thả chúng ra săn mồi mỗi đêm được. Thầy Dumbledore không muốn có quá nhiều cú bay xà quần trên quảng trường. Thầy cho là như vậy dễ gây tò mò. Ôi… Phải rồi… Mình quên mất…”

Nó đi tới cánh cửa, cài then lại.

“Làm vậy để làm gì?”

Ron tắt đèn nói:

“Kreacher. Đêm đầu tiên mình ở đây hắn cứ đi vơ vẩn quanh khu này vào lúc ba giờ sáng. Tin mình đi, ai mà muốn thức dậy lại ngó thấy con gia tinh cứ rình mò quanh phòng ngủ của mình chớ. Đằng nào thì…”

Ron đã trèo lên giường, chuồi mình vô giữa các lớp chăn đệm, rồi xoay qua nhìn Harry trong bóng tối. Harry nhìn thấy lờ mờ nét mặt của Ron nhờ ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ âm u.

"*Bồ tính sao*?"

Harry không cần hỏi lại ý Ron muốn nói gì.

"À, họ cũng không nói gì nhiều về những điều mình không thể đoán ra, đúng không?"

Harry vừa nói vừa nghĩ đến tất cả những điều đã được nói ra dưới nhà bếp.

"Ý mình nói là tất cả những gì họ đã thực sự nói ra chỉ là chuyện Hội đang cố gắng ngăn chặn người ta đi theo Vol…"

Ron phát ra một tiếng thở sâu gấp gáp. Harry nhấn mạnh hơn:

"… *dermort*. Tới chừng nào bồ mới dám bắt đầu gọi thẳng tên hắn hả? Chú Sirius và thầy Lupin đều gọi đích danh hắn."

Ron lờ tịt câu nhận xét cuối cùng. Nó nói:

"Ờ, bồ nói đúng. Tụi mình đã biết gần như hết thảy mọi chuyện mà họ nói, nhờ xài cái Bành Trướng Nhĩ. Chỉ có một tin mới nhất là…"

Rầm!

"ỐI DA!"

"Nhỏ nhỏ thôi, Ron, kẻo má lại quay trở lại đây bây giờ!"

"Hai anh độn thổ lên ngay đầu gối của em!"

“Ừ, tại vì… tối thui nên khó hơn…”

Harry nhìn thấy những bóng dáng mờ mờ của Fred và George đang nhảy ra khỏi giường Ron. Harry nghe lò xo của cái giường rên lên và tấm nệm của nó lún xuống vài phân khi George ngồi xuống gần chân nó. George hăng hái nói:

“Sao, hiểu rõ ngọn ngành chưa?”

Harry hỏi:

“Cái vũ khí mà chú Sirius nói đến hả?”

Fred bây giờ đã ngồi xuống cạnh Ron, nói với vẻ khoái chí:

“Bàn tới đi, khoái đó. Tụi mình đâu có nghe nói về cái *vụ đó* hồi xài mấy cái Bành Trướng Nhĩ hả?”

Harry hỏi:

“Anh nghĩ coi nó là cái gì?”

Fred nói:

“Có thể là bất cứ cái gì.”

Ron nói:

“Nhưng không lẽ còn có thứ gớm guốc hơn cả lời nguyền *Avada Kedavra* sao? Còn cái gì có thể tệ hơn cả cái chết chớ?”

George đoán:

“Có thể là cái gì đó giết hàng đống người một lúc.”

Ron lo sợ nói:

“Có thể là một phương pháp giết người nào đó gây đau đớn khủng khiếp.”

Harry nói:

“Hắn đã có Lời nguyền Tra tấn để gây đau đớn rồi. Hắn đâu cần thêm bất cứ cái gì hiệu lực hơn cái đó nữa.”

Im lặng một lúc và Harry biết là mấy đứa kia cũng như nó đang thắc mắc không biết cái thứ vũ khí kia có thể gây ra những nỗi khủng khiếp như thế nào.

George hỏi:

“Vậy tụi bây nghĩ coi ai là người hiện nay đang giữ cái vũ khí đó?”

Ron nói, giọng nghe hơi căng thẳng:

“Em hy vọng là phe ta.”

Fred nói:

“Nếu đúng vậy thì ắt là thầy Dumbledore đang giữ nó.”

Ron hỏi ngay:

“Ở đâu? Trường Hogwarts hả?”

George nói:

“Dám cá là ở đó! Chứ không phải thầy đã từng giấu Hòn đá Phù Thủy ở đó sao?”

Ron nói:

“Nhưng mà một vũ khí thì phải bự hơn một hòn đá nhiều lắm.”

Fred nói:

“Không nhất thiết phải bự hơn.”

George nói:

“Ừ, kích thước đâu có bảo đảm cho quyền lực. Như Ginny chẳng hạn.”

Harry hỏi:

“Anh muốn nói gì?”

“Vậy là em chưa từng làm đầu nhận cho một trong mấy cái Bùa Tinh Dơi của nó chứ gì?”

Fred hơi nhổm người lên giường, nói:

“Suỵt! Nghe kìa!”

Cả bọn nín khe. Bước chân lại đi lên cầu thang một lần nữa.

“Má!”

George nói, và không cà kê gì nữa, một tiếng nổ đùng vang lên và Harry cảm thấy cái khối nằng nặng phía cuối giường biến mất. Vài giây sau tụi nó nghe tiếng ván sàn kêu cọt kẹt bên ngoài cửa phòng; rõ ràng là bà Weasley đang lắng nghe động tĩnh xem tụi nó có thức khuya bàn bạc hay không.

Hai con cú Hedwig và Pigwidgeon rúc lên một hồi hết sức buồn thảm. Tiếng ván lót sàn lại kêu cót két lần nữa và tụi nó nghe tiếng chân bà Weasley đi lên tầng trên nữa để kiểm tra Fred và George. Ron buồn rầu nói:

“Bồ thấy đó, má không tin tưởng tụi này chút nào hết.”

Harry biết chắc chắn là nó không thể nào ngủ được. Trong một buổi tối mà nó bị nhồi nhét vô đầu bao nhiêu là điều phải suy nghĩ đến nỗi nó hoàn toàn tin chắc là nó sẽ phải thao thức mấy tiếng đồng hồ nữa để sắp xếp chúng lại. Nó muốn tiếp tục

chuyện trò với Ron nhưng bà Weasley lại đi cót két xuống cầu thang, và khi bà Weasley đã đi rồi thì nó lại nghe rõ ràng tiếng những người khác đang lần dò lên cầu thang…

Đúng hơn, có những sinh vật nhiều-chân đang nhẹ nhàng chạy lên chạy xuống bên ngoài cửa phòng ngủ, và lão Hagrid, thầy giáo dạy môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, đang nói: '*Tụi nó đẹp quá hén Harry? Phen này chúng ta sẽ học về vũ khí*.' Và Harry nhận thấy rằng mấy sinh vật đó có đầu là những khẩu đại bác và chúng đang được đẩy tới nhắm vào Harry… Nó thụp xuống để tránh…

Kế đến nó nhận ra mình đang cuộn tròn trong một trái banh ấm áp giữa lớp chăn nệm trên giường, và giọng nói của George vang oang oang khắp phòng.

"Má kêu thức dậy, bữa ăn sáng của tụi bây đã có sẵn trong nhà bếp và sau đó má cần tụi bây giúp việc trong phòng khách, lũ yêu nhí đông đúc quá sức tưởng tượng của má và má còn phát hiện ra cả một tổ quái lùng nhùng đã chết dưới cái ghế dài."

Nửa giờ sau, Harry và Ron đã ăn bận chỉnh tề và ăn sáng xong. Hai đứa bước vào phòng khách, một căn phòng dài, trần cao, nằm trên tầng thứ nhất có những bức tường màu xanh ô liu treo đầy những tấm thảm thêu. Thảm trải sàn bốc lên một đám mây bụi nho nhỏ mỗi khi có người đặt chân lên, và những tấm màn nhung màu xanh rêu thì cứ vo ve mãi như thể có cả bầy ong vô hình đang bu quanh màn. Giữa đám màn với thảm này, bà Weasley, Hermione, Ginny, Fred và George đang chúm chụm vào nhau, trông hơi quái dị, bởi vì người nào cũng dùng

một tấm vải bịt kín mũi miệng. Mỗi người lại đang cầm một cái chai to tướng đựng một chất lỏng màu đen có một cái vòi ở đầu chai.

"Các con bịt mặt lại rồi lấy cái bình xịt."

Ngay khi vừa thấy Ron và Harry, bà Weasley chỉ vô hai cái chai đựng chất lỏng đen đặt sẵn trên một cái bàn chân cẳng lung lay.

"Đó là Thuốc-trừ-yêu. Má chưa từng thấy lũ yêu nào lộng hành tồi tệ như vầy. Không biết lão gia tinh ấy làm cái gì ở đây suốt cả chục năm qua…"

Mặc dù gương mặt Hermione bị một cái khăn thường dùng khi uống trà che kín hết một nửa, Harry vẫn nhận thấy rõ cô bé ném một cái nhìn trách móc về phía bà Weasley khi bà nói ra những lời trên.

"Kreacher già quá rồi, có lẽ ông ấy không thể quản lý xuể…"

Chú Sirius vừa bước vào phòng, tay cầm một cái bao be bét vết máu của cái gì đó rất giống mấy con chuột chết. Chú nói:

"Con sẽ ngạc nhiên, Hermione à, khi thấy những thứ mà Kreacher có thể quản lý, một khi lão muốn ra tay."

Để đáp lại cái nhìn tò mò của Harry, chú Sirius nói thêm:

"Chú vừa mới cho con Buckbeak ăn xong. Chú giữ nó trên lầu, trong phòng của má chú. Mà thôi… cái bàn viết này…"

Chú quăng cái bao chuột chết lên một cái ghế bành, rồi cúi xuống xem xét cái ngăn tủ bị khóa kỹ mà lần đầu tiên Harry

mới để ý nhận thấy là nó hơi run run.

Chú Sirius dòm qua ổ khóa rồi nói:

"Chà, chị Molly à, tôi dám chắc đây là một Ông Kẹ. Nhưng có lẽ chúng ta nên để cho anh Mắt-Điên chiếu yêu nó một cái trước khi thả nó ra… biết má tôi lắm, rủi đâu có thể là cái gì đó tồi tệ hơn nhiều."

Bà Weasley nói:

"Chú nói đúng đó, chú Sirius à."

Cả hai người bây giờ nói năng với nhau bằng giọng lịch sự, hơi giữ kẽ, khiến cho Harry hiểu hết sức rõ ràng là cả hai đều không ai chịu quên đi sự bất đồng ý kiến giữa họ hồi tối hôm qua.

Một tiếng chuông ngân to, vọng lên từ tầng trệt, tiếp theo ngay tức thì là cơn hổ lốn những tiếng kêu la gào rú mà hôm qua cô Tonks đã khơi lên khi cô vấp vô cán cây dù làm nó ngã chổng kềng.

"Tôi đã nhắc họ đừng có rung chuông cửa rồi!"

Chú Sirius cáu tiết lên, vội vã đi ra khỏi phòng. Mọi người nghe tiếng chú vang như sấm sét khi chú đi xuống cầu thang và tiếng rú của bà Black vang vọng lên khắp căn nhà một lần nữa:

"*Vết ô nhục! Đồ lai căng bẩn thỉu! Đồ phản bội giống nòi! Đồ con hoang hư thối.*"

Bà Weasley nói:

"Harry, con làm ơn đóng cửa lại."

Khi ra mép cánh cửa phòng khách, Harry cố nấn ná càng lâu càng tốt; bởi vì nó muốn nghe ngóng coi chuyện gì đang xảy ra dưới nhà. Chú Sirius rõ ràng là đã tìm được cách đóng tấm màn che bức chân dung của má chú lại bởi vì bà đã thôi gào thét.

Harry nghe tiếng chân chú Sirius đi xuống hành lang, rồi tiếng va chạm lách cách của dây xích khóa cửa trước, và rồi một giọng trầm trầm vang lên:

"Hestia vừa mới thay tôi, hiện giờ chị ấy đang giữ tấm áo khoác của anh Moody, cứ nghĩ tôi đã làm báo cáo cho cụ Dumbledore…"

Harry nhận ra giọng nói đó là của chú Kingsley Shacklebolt. Cảm thấy đôi mắt của bà Weasley đang ngó chừng nó ở đằng sau ót, Harry luyến tiếc đóng cánh cửa phòng khách lại và nhập trở vô đội tiểu trừ yêu nhí.

Bà Weasley đang cúi xuống quyển sách *Hướng Dẫn Về Bọn Phá Hoại Trong Nhà* của Gilderoy Lockhart được đặt nằm mở ra trên chiếc ghế dài, nghiên cứu trang nói về những con yêu nhí.

"Được rồi, các con nghe đây, các con cần phải hết sức cẩn thận, bởi vì những con yêu nhí này cắn người ta và răng chúng làm độc. Chúng ta có một chai thuốc trừ tà giải độc ở đây, nhưng má hy vọng là không ai cần xài tới."

Bà đứng thẳng lên, tự đặt mình vô vị trí đối diện trực tiếp với tấm màn, và ra hiệu cho bọn trẻ tiến tới trước. Bà nói:

"Khi má ra hiệu lệnh thì các con bắt đầu xịt ngay lập tức.

Chúng sẽ bay ra tấn công chúng ta, má tin chắc như vậy, nhưng mà trên bình xịt có ghi là chỉ một tia xịt thôi cũng đủ làm chúng tê liệt. Một khi chúng đã bị làm cho bất động rồi thì chỉ còn việc quăng chúng vô cái giỏ rác này."

Bà Weasley cẩn thận bước ra khỏi hàng tiền vệ và giơ cái bình xịt của chính bà lên:

"*Tốt! Phun*!"

Harry chỉ mới phun thuốc được vài giây thì một con yêu nhí già dặn bay túa ra khỏi nếp gấp của tấm màn, bộ cánh của nó, lấp lánh óng ánh như cánh bọ cam, kêu vù vù, những cái răng tí hon nhọn hoắt như kim chích nhe ra, thân hình nhỏ bé xinh đẹp của nó phủ đầy lông đen và bốn cái nắm đấm bé tí của nó nắm chặt lại hết sức tức tối. Harry đón ngay đầu con yêu nhí và xịt thẳng một luồng Thuốc-trừ-yêu vô mặt nó. Con yêu lạnh cứng giữa không trung và rớt xuống tấm thảm mòn te tua, gây nên một tiếng *đùng* hết sức lạ lùng. Harry lượm nó lên liệng vô trong cái giỏ rác.

Bà Weasley nói giọng lanh lảnh:

"Fred, con đang làm gì đó? Phun thuốc ngay rồi liệng nó đi!"

Harry ngoái nhìn lại phía sau. Fred đang nắm một con yêu nhí vùng vẫy giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ của nó.

Fred hớn hở nói:

"Dạ."

Anh chàng xịt thiệt nhanh vô mặt con yêu nhí khiến nó xỉu ngay lập tức, nhưng đúng cái lúc bà Weasley vừa quay lưng

lại, Fred nhét ngay con yêu vô trong túi áo của mình, kèm theo một cái nháy mắt.

George nén giọng thì thầm với Harry:

"Bọn anh muốn làm thí nghiệm với nọc độc của mấy con yêu nhí cho mấy món Ăn Vặt Cúp Cua của tụi này."

Hết sức khéo léo, Harry xịt một lúc hai con yêu nhí vừa phóng ào vô mũi nó. Nhích tới gần George hơn, Harry cố gắng chỉ hơi nhúc nhích góc miệng khi hỏi George:

"Ăn Vặt Cúp Cua là cái gì?"

George nói nhỏ, vẫn liếc một con mắt cảnh giác về phía lưng bà Weasley.

"Một loại kẹo làm cho người ta ăn vô là bệnh. Nhưng không gây bệnh nặng, nhớ đấy, mà chỉ bệnh vừa đủ để được nghỉ học bữa nào mình không muốn đi học. Fred và anh đã bào chế ra món này trong mùa hè. Đây là kẹo nhai theo mã màu có hiệu quả đôi. Nếu em ăn một nửa màu cam của viên Nhộng Ói, em sẽ nôn thốc ra. Khi khi em đã thoát ra được khỏi lớp học để đến bệnh thất thì em nuốt luôn cái một nửa màu tím còn lại…"

Fred tiếp lời:

"… nó sẽ giúp em hồi phục lại sức khỏe đầy đủ, làm cho em có thể theo đuổi hoạt động vui chơi thoải mái tự chọn thay vì bị hiến tế cho nỗi buồn tẻ vô tích sự. Đại khái, đó là những ưu điểm mà bọn anh quảng cáo."

Fred đã nhích dần ra khỏi tầm mắt kiểm soát của bà Weasley và bây giờ anh chàng đang hốt mấy con yêu nhí lạc

bầy rớt trên sàn cho vô túi mình.

"Nhưng món kẹo này cần hoàn chỉnh thêm một tý. Hiện giờ mấy người ăn thử còn bị mắc một rắc rối nho nhỏ là không đủ thời gian ngừng ói để nuốt tiếp nửa viên nhộng màu tím."

"Người ăn thử?"

Fred nói.

"Là bọn anh. Bọn anh thay phiên nhau. George đã ăn thử Kẹo Xỉu… và cả hai đứa tụi này đã thử kẹo Nuga Sặc-máu-mũi…"

George nói:

"Má cứ tưởng hai đứa tụi này đánh lộn với nhau."

Harry hỏi trong lúc giả bộ điều chỉnh cái vòi của cái bình xịt của nó:

"Vậy là tiệm Giỡn vẫn còn làm ăn?"

"Ừ, nhưng mà bọn anh chưa có dịp lập cơ ngơi đàng hoàng."

Fred hạ thấp giọng, còn nhỏ hơn giọng của Harry, vì bà Weasley đang chùi lông mày bằng cái khăn quàng cổ của bà trước khi tiếp tục cuộc tiểu trừ yêu nhí.

"… vì vậy hiện giờ bọn anh đang bán hàng bằng dịch vụ đặt hàng qua bưu điện. Bọn anh đã đăng quảng cáo trên tờ *Nhật Báo Tiên Tri* hồi tuần trước."

George nói:

"Đều nhờ em hết đó, bồ tèo. Nhưng mà đừng hoảng lên… ý anh là nhờ em mà má anh không biết tí ti gì hết. Bởi vì dạo

này *Nhật Báo Tiên Tri* đăng toàn chuyện xạo về em và thầy Dumbledore nên má không thèm đọc báo nữa.”

Harry nhe răng cười khì. Nó đã ép hai anh em sinh đôi nhà Weasley nhận món tiền thưởng cả ngàn Galleon mà nó đã chiếm được trong trận thi đấu Tam-pháp-thuật để thực hiện tham vọng của hai anh chàng này là mở một tiệm giỡn. Nhưng Harry còn khoái hơn nữa khi biết là phần đóng góp của nó để phát triển kế hoạch của hai anh em sinh đôi không hề bị bà Weasley biết tới. Bà Weasley không hề cho là mở tiệm giỡn là một nghề thích hợp cho hai cậu con trai của bà.

Cuộc giải trừ yêu nhí coi vậy mà cũng làm tiêu gần hết cả buổi sáng. Đến quá trưa thì bà Weasley gỡ tấm khăn quàng dùng làm khẩu trang ra, thả người ngồi xuống một cái ghế bành lún, nhưng lại bật dậy ngay với một tiếng kêu ghê tởm, vì bà đã ngồi lên cái bao đựng chuột chết. Những tấm màn giờ đây đã thôi vo ve rù rì; chúng buông rủ xuống, ẻo lả ngất ngây vì bị say thuốc-trừ-yêu nồng độ cao. Bọn yêu nhí bất tỉnh nằm chen chúc lộn xộn trong giỏ rác đặt dưới mép tấm màn bên cạnh một cái chén đựng toàn những trứng đen đen của chúng. Con mèo Crookshanks lúc này đang ngửi ngửi cái chén trứng, trong khi Fred và George cũng ném những cái nhìn gian giảo về phía cái chén.

Bà Weasley chỉ vào hai cái túi dơ hầy có mặt trước bằng kiếng đứng hai bên cái bệ lò sưởi. Chúng bị nhét đầy nhóc những món đồ linh tinh đủ hạng mục: nào là một bộ sưu tập dao găm rỉ sét, nào là móng vuốt, cuộn da rắn, lại có một số hộp bằng bạc đã xỉn màu chạm khắc những thứ tiếng mà Harry không thể hiểu nổi, và cái ghê nhất trong cả mớ hổ lốn đó là

một cái chai bằng thủy tinh được trang trí công phu với một bộ nút chai to tướng hình bầu dục, đựng đầy một thứ mà Harry tin khá chắc rằng đó là máu.

Tiếng chuông kêu cửa lại vang lên lanh lảnh. Mọi người đều nhìn bà Weasley. Bà nói với một giọng khẳng định chắc chắn:

"Ở lại đây."

Khi tiếng rú của bà Black lại bắt đầu vang lên ở tầng trệt, bà Weasley tóm lấy cái bao đựng chuột chết và nói:

"Má sẽ đem bánh mì lên."

Bà đi ra khỏi phòng, cẩn thận đóng lại cánh cửa sau lưng. Nhưng ngay lập tức, cả đám vội lao tới cửa sổ nhìn xuống bậc thềm trước cửa cái. Tụi nó thấy một cái đỉnh đầu với mớ tóc màu hoe hoe rối bù và một đống vạc được chất chồng cho cân xứng một cách tạm bợ. Hermione kêu lên:

"Lão Mundungus! Lão đem tất cả mớ vạc đó tới đây để làm gì?"

Harry nói:

"Có lẽ để tìm một chỗ cất giấu an toàn. Chứ không phải là lão đã bỏ đi lo vụ đó trong lúc đang trực bảo vệ mình sao? Đi lãnh mấy cái vạc mờ ám đó!"

Khi cửa trước mở ra, Fred nói:

"Ừ, em nói đúng!"

Lão Mundungus hì hục kéo mấy cái vạc của lão qua cánh cửa và biến mất khỏi tầm nhìn của tụi nhỏ.

“Ma quỷ ơi, má sẽ không ưa nổi đâu…”

Fred và George đi ngang qua căn phòng, tới đứng sát bên cạnh cánh cửa, lắng nghe chăm chú. Một lần nữa, tiếng rú của bà Black được dập tắt.

Mặt mày cau lại vì tập trung chú ý, Fred lẩm bẩm:

“Lão Mundungus đang nói chuyện với chú Sirius và chú Kingsley. Không thể nghe rõ lắm… tụi bây thấy có nên liều xài lại Bành Trướng Nhĩ không?”

George nói:

“Có lẽ cũng đáng liều. Mình có thể chuồn lên lầu lấy một cặp…”

Nhưng đúng lúc ấy xảy ra một cuộc bùng nổ âm thanh ở dưới tầng trệt khiến cho Bành Trướng Nhĩ không còn cần thiết cho lắm. Tất cả bọn trẻ đều có thể nghe một cách chính xác những gì bà Weasley quát lên bằng tất cả cao độ âm thanh giọng nói của bà.

“CHÚNG TA KHÔNG LẬP SÀO HUYỆT ĐỂ CHỨA ĐỒ CHÔM CHỈA!”

Với một nụ cười mãn nguyện nở trên gương mặt, Fred nói:

“Mình khoái nghe má quát thét người khác hết sức! Có thay đổi cũng hay.”

Nó mở he hé cánh cửa chừng vài phân hay cỡ đó để cho tiếng nói của bà Weasley lọt vào phòng rõ hơn.

“… HOÀN TOÀN VÔ TRÁCH NHIỆM, LÀM NHƯ CHÚNG TA CHƯA ĐỦ CHUYỆN ĐỂ LO HAY SAO MÀ

ÔNG CÒN LÔI THÊM MẤY CÁI VẠC ĂN CẮP ĐÓ VÔ CÁI NHÀ NÀY HẢ…”

George lắc đầu nói:

“Cái lão ngốc đang làm cho má nổi cơn tam bành. Các em phải dỗ má cho nguôi đi, chứ không thì bà bốc hỏa lên rồi kéo dài trận lôi đình thêm mấy tiếng đồng hồ nữa. Kể từ lúc lão Mundungus trốn đi trong khi lẽ ra phải theo bảo vệ em, Harry, má đã ghim lão và chỉ mong có dịp nổ cho lão một trận… Rồi, bây giờ lại tới phiên bà má của chú Sirius…”

Tiếng nói của bà Weasley chìm mất tiêu giữa cơn gào thét và hú hét mới phát ra từ những bức chân dung trong hành lang. George định đóng cửa lại để dìm bớt tiếng ồn đi, nhưng nó chưa kịp làm vậy thì một lão gia tinh đã kịp lách vào phòng.

Nếu không có miếng giẻ nhớp nháp quấn giữa người như một giải thắt lưng thì lão gia tinh được coi là hoàn toàn trần truồng. Ngó lão già hết biết. Da của lão lùng nhùng như thể bộ da vốn bự hơn lão gấp nhiều lần. Và mặc dù lão cũng hói đầu như tất cả những gia tinh khác, lão lại có một số lượng lông trắng đáng kể mọc thò ra khỏi hai cái tai khổng lồ như tai dơi của lão. Mắt của lão gia tinh đỏ ngầu quầng thâm và ươn ướt. Và cái mũi nung núc lại to đùng thì khá giống cái vòi.

Lão gia tinh hoàn toàn không mảy may để ý đến Harry và những người khác. Hành động như thể lão không hề nhìn thấy họ, lão còng lưng lê bước, chậm chạp và lì lợm, đi đến tuốt đầu kia của căn phòng khách, lầm bầm trong miệng suốt, bằng một giọng trầm khào khào nghe như tiếng ễnh ương.

"… Hôi như nước cống, tội ác nhớp cả giầy, nhưng mụ ta cũng chẳng hơn gì, một mụ già phản bội nòi giống bẩn thỉu với một lũ con hỗn láo làm đảo lộn hết ngôi nhà của Bà Chủ tôi. Ôi tội nghiệp Bà Chủ, nếu bà biết, nếu bà biết cái đồ cặn bã mà họ cho vô ngôi nhà của bà, bà sẽ nói gì với lão Kreacher. Ôi thật là ô nhục, đồ Máu Bùn với quân Người Sói, bọn phản bội và lũ trộm cắp, tội nghiệp lão Kreacher, lão có thể làm gì được nữa…"

Fred đóng sập cửa lại, nói rất to:

"Chào Kreacher."

Lão Kreacher sững người ngay tại chỗ, thôi lầm bầm, rồi làm bộ tỏ ra ngạc nhiên một cách lộ liễu và không thể tin được, lão quay lại cúi chào Fred và nói:

"Kreacher đã không nhìn thấy Cậu Chủ."

Vẫn cúi mặt xuống tấm thảm, lão nói thêm, nghe rõ rành rành:

"Một thằng nhãi ranh của quân phản bội giống nòi."

George nói:

"Cái gì ạ?"

"Kreacher đâu có nói gì."

Lão gia tinh nói và cúi chào George, rồi lẩm bẩm tiếp bằng một giọng nhỏ nhưng nghe rõ.

"Và thằng em sinh đôi của nó, cả hai đều là đồ súc vật nhãi nhép dị dợm."

Harry không biết có nên cười hay không. Lão gia tinh đứng

thẳng dậy, đưa mắt nhìn tất cả bọn trẻ một cách đầy ác ý, và rõ ràng là lão tưởng rằng tụi nó không thể nghe lão khi lão tiếp tục lầm bầm:

"… và kia là một con Máu Bùn, đứng đó trơ trẽn mặt dày mày dặn, ôi nếu Bà Chủ của tôi biết, ôi bà sẽ phải khóc biết chừng nào, rồi lại có một thằng nhóc mới đến chớ, Kreacher không biết tên của nó, không biết nó làm cái gì ở đây, Kreacher không biết…"

Hermione nói với vẻ thăm dò:

"Đây là Harry, Kreacher à, Harry Potter."

Đôi mắt nhợt nhạt của lão gia tinh mở lớn rồi lão lẩm bẩm nhanh hơn và giọng tức tối hơn bao giờ hết:

"Con nhỏ Máu Bùn nói chuyện với Kreacher như thể nó là bạn của ta, nếu Bà Chủ của Kreacher mà nhìn thấy hắn có bạn bè như vậy, thì ôi thôi, bà sẽ nói gì…"

Harry và Ron tức giận nói cùng lúc:

"Đừng gọi bạn ấy là Máu Bùn!"

Hermione thì thầm:

"Không sao. Lão không còn sáng suốt nữa, lão không biết lão đang nói gì…"

Fred nhìn Kreacher một cách đáng ghét:

"Đừng tự dối mình, Hermione. Lão biết chính xác lão đang nói gì."

Kreacher vẫn còn lẩm bẩm, mắt nhìn Harry.

"Có đúng không? Có phải đúng là Harry Potter không?

Kreacher nhìn thấy vết thẹo kìa, chắc là đúng rồi, cậu bé ấy đã ngăn được Chúa tể Hắc ám, Kreacher cứ thắc mắc hoài cậu ta đã làm thế nào mà…"

Fred nói:

"Tất cả bọn tôi cũng thắc mắc, Kreacher à."

George hỏi:

"Mà thôi, lão muốn gì?"

Hai con mắt to cồ của Kreacher phóng thẳng sang George. Lão đánh trống lảng:

"Kreacher đang lau dọn."

"Nghe cứ y như là chuyện thiệt trăm phần trăm."

Giọng nói đó thốt lên từ sau lưng Harry. Chú Sirius vừa trở lại; đứng từ ngưỡng cửa, chú quắc mắt nhìn lão gia tinh. Tiếng ồn ào trong hành lang đã dịu xuống; có lẽ bà Weasley và lão Mundungus đã dời cuộc cãi lộn xuống nhà bếp. Khi vừa nhìn thấy chú Sirius, Kreacher tự cúi rạp người xuống thành một cái chào sát đất đến nỗi cái mũi vòi voi của lão nằm bẹp dí trên sàn trông buồn cười hết sức.

Chú Sirius sốt ruột bảo:

"Đứng thẳng lên. Bây giờ hãy trả lời ta, lão rình rập cái gì?"

Lão gia tinh lặp lại:

"Kreacher đang lau dọn. Kreacher sống để phục vụ trong ngôi nhà sang trọng của dòng họ Black…"

"… mà mỗi ngày nó lại đen tối hơn , bẩn thỉu hơn…"

“Cậu Chủ luôn luôn thích đùa nhẹ nhàng.”

Kreacher nói, lại cúi chào lần nữa, rồi tiếp tục lẩm bẩm trong miệng:

“Cậu Chủ là một con heo vô ơn tởm lợm, kẻ đã làm tan nát trái tim bà mẹ của mình…”

Chú Sirius quát:

“Mẹ ta không có trái tim, Kreacher à. Bà ấy đã tự nuôi sống mình chỉ bằng sự thù hằn.”

Kreacher lại cúi chào và nói:

“Cho dù Cậu Chủ nói gì đi nữa…”

Giọng lão trở nên tức tối:

“… thì Cậu Chủ cũng không xứng đáng chùi vết nhơ trên giầy của người mẹ. Ôi tội nghiệp Bà Chủ của tôi, bà sẽ nói gì khi thấy Kreacher hầu hạ hắn, bà đã căm ghét hắn biết bao, hắn là cả một nỗi thất vọng lớn lao…”

Chú Sirius lạnh lùng nói:

“Ta hỏi lão rình mò cái gì? Mỗi lần lão xuất hiện giả bộ lau dọn, lão lại thuổng đi cái gì đó đem giấu trong phòng của lão khiến cho ta không thể nào quẳng bỏ chúng đi được.”

“Kreacher không đời nào dời đổi bất cứ thứ gì trong ngôi nhà của Cậu Chủ…”

Nhưng lão lại lẩm bẩm nhanh hơn:

“Bà Chủ sẽ không bao giờ tha thứ cho Kreacher nếu tấm thảm thêu bị quẳng bỏ ra ngoài, nó đã ở trong nhà này bảy thế kỷ. Kreacher phải cứu lấy nó. Kreacher sẽ không để cho Cậu

Chủ và lũ phản bội giống nòi và bọn trẻ ranh hỗn xược hủy hoại nó…”

Chú Sirius ném một cái nhìn khinh khỉnh lên bức tường đối diện:

“Ta lại nghĩ là nên như thế. Ta chắc bà ấy sẽ phải ếm một lá Bùa Dính Vĩnh Viễn khác lên mặt sau tấm thảm. Và nếu ta mà quăng tấm thảm đi được thì chắc chắn ta sẽ quăng ngay. Bây giờ hãy đi đi, Kreacher.”

Có vẻ như Kreacher không dám bất tuân một mệnh lệnh trực tiếp nào; cho dù vậy, khi lão lê bước ra ngoài, đi ngang qua chú Sirius, lão ném cho chú một cái nhìn đầy ắp sự căm ghét sâu sắc và lão lẩm bẩm suốt cho đến khi ra khỏi phòng:

“… từ nhà ngục Azkaban trở về đây sai khiến Kreacher lung tung, ôi Bà Chủ tội nghiệp của tôi, bà sẽ nói gì nếu bà thấy ngôi nhà hiện nay, đồ cặn bã sống trong nhà, còn kho báu của bà thì bị quẳng ra, bà đã thề hắn không còn là con trai của bà nữa, nhưng hắn đã trở về, họ nói hắn còn là một tên giết người nữa…”

“Cứ lẩm bẩm đi, ta sẽ thành kẻ giết người cho mà coi!”

Chú Sirius cáu kỉnh nói và đóng sập cánh cửa đằng sau lưng lão gia tinh.

Hermione nói với vẻ biện hộ:

“Chú Sirius à, ông ấy bị trục trặc trong đầu, cháu không nghĩ ông ấy nhận thức được là chúng ta có thể nghe ông ấy nói đâu.”

Chú Sirius nói:

“Lão ở một mình lâu quá, lại làm theo những mệnh lệnh điên khùng từ bức chân dung của má chú, rồi cứ lảm nhảm một mình, nhưng từ trước đến giờ lão vẫn luôn là một gia tinh nhỏ thó độc địa…”

Hermione nói với vẻ hy vọng:

“Giá như chú trả tự do cho ông ấy, biết đâu…”

Chú Sirius sẵng giọng đáp:

“Chúng ta không thể để lão tự do được, lão đã biết quá nhiều về Hội. Với lại, lão sẽ chết vì sốc. Cháu cứ thử đề nghị lão rời khỏi ngôi nhà này xem, biết lão phản ứng ra sao ngay.”

Chú Sirius bước ngang qua căn phòng, tới bên tấm thảm thêu treo suốt chiều dài bức tường mà Kreacher đã cố gắng bảo vệ. Harry và những đứa khác đi theo.

Tấm thảm thêu trông vô cùng cũ kỹ. Nó đã xỉn màu và có vẻ như bọn yêu nhí đã gặm nhắm nó vài chỗ. Dù vậy chỉ vàng thêu trên thảm vẫn lấp lánh đủ rực rỡ để phô bày cho mọi người thấy một cây gia phả sum suê có từ thời Trung Cổ, theo như Harry có thể đoán. Trên cùng của tấm thảm thêu là những chữ to tướng:

DÒNG HỌ BLACK CAO QUÝ
VÀ LÂU ĐỜI NHẤT
‘TUYỆT ĐỐI THUẦN CHỦNG’

Sau khi xem qua cây gia phả một cách tỉ mỉ, Harry nói:

“Không có chú ở đây!”

Chú Sirius chỉ vào một cái lỗ nám đen nhỏ tròn như bị đầu

thuốc lá dí vô đốt. Chú nói:

“Hồi xưa có chú ở đó. Nhưng sau khi chú bỏ nhà đi thì bà mẹ già dịu dàng của chú đã nguyền rủa từ bỏ chú. Lão Kreacher rất khoái rù rì kể câu chuyện đó.”

“Chú bỏ nhà đi hoang hả?”

“Lúc đó chú mười sáu tuổi. Chú chán ngán quá rồi.”

Harry nhìn chằm chằm chú Sirius:

“Chú đã đi đâu?”

Chú Sirius nói:

“Tới nhà ba của con. Ông bà nội của con thực vô cùng tốt bụng trong chuyện này. Họ gần như nhận chú làm đứa con trai thứ hai. Ừ, chú tá túc ở nhà ba của con trong suốt những ngày trường nghỉ lễ, và đến khi mười bảy tuổi thì chú có được chỗ ở riêng của mình. Bác của chú, bác Alphard đã để cho chú thừa hưởng khá nhiều vàng… bác cũng đã bị quét ra khỏi ngôi nhà này, có lẽ đó là lý do… mà thôi, tóm lại, sau đó chú tự lo liệu lấy thân mình. Dù vậy, ông bà Potter vẫn luôn luôn ân cần tiếp đãi khi chú đến ăn trưa vào mỗi chủ nhật.”

“Nhưng.. tại sao chú…”

“Bỏ đi hả?”

Chú Sirius mỉm cười cay đắng và lùa một bàn tay qua mớ tóc dài và rối bù của mình.

“Bởi vì chú căm ghét tất cả bọn họ: ba má của chú, họ mắc chứng cuồng điên về huyết thống thuần khiết của mình, tin là một người được sinh vào dòng họ Black thì coi như là vương

giả… Thằng em trai ngốc nghếch của chú quá ngoan hiền mà tin vào họ… Chú ấy đây.”

Chú Sirius dò ngón tay đến cuối cây gia phả, đặt lên một cái tên: REGULUS CLACK. Liền sau ngày sinh là ngày chết (được khoảng mười lăm năm). Chú Sirius nói tiếp:

“Chú lúc nào cũng bị nhắc nhở rằng chú ấy nhỏ hơn chú mà ngoan hơn chú nhiều.”

Harry nói:

“Nhưng chú ấy đã mất rồi.”

Chú Sirius nói:

“Ừ. Thằng ngu độn ấy… nó nhập bọn Tử Thần Thực Tử.”

“Chú nói đùa!”

Chú Sirius bực mình:

“Nghe nè, Harry, chẳng lẽ con nhìn căn nhà này chưa đủ để biết gia đình chú thuộc loại phù thủy gì hay sao?”

“Vậy… ba má của chú có là Tử Thần Thực Tử không?”

“Không, không, nhưng tin chú đi, ba má chú đã tán thành quan điểm của Voldemort, họ đều ủng hộ việc thuần khiết hóa chủng tộc phù thủy, loại bỏ những người có nguồn gốc Muggle và chỉ đưa những phù thủy thuần chủng lên lãnh đạo. Mà không chỉ riêng ba má của chú, trước khi Voldemort để lộ chân tướng, nhiều người khác cũng tin rằng quan điểm của hắn là đúng đắn sáng suốt… Nhưng họ đã chùn chân khi nhìn thấy những gì hắn chuẩn bị làm để chiếm đoạt quyền lực. Lúc đầu, chú dám cá, ba má chú cũng tin tưởng Regulus là một tiểu anh

hùng đầy chính nghĩa khi nó mới gia nhập bọn Tử Thần Thực Tử.”

Harry ngập ngừng hỏi:

“Có phải chú ấy bị Thần Sáng tiêu diệt không?”

Chú Sirius nói:

“À không. Không. Chú ấy bị Voldemort giết, hay đúng hơn, bị giết theo lệnh của Voldemort. Chú ngờ là Regulus chưa đủ tầm quan trọng để Voldemort đích thân phải ra tay. Theo như những gì chú tìm hiểu được sau khi Regulus chết, thì sau khi dấn sâu vào lực lượng Hắc ám, chú ấy phát hoảng về những điều mà chú ấy bị giao cho làm, nên chú ấy cố gắng rút ra. Nhưng mà, người ta không thể cứ đơn giản nộp đơn từ chức lên Voldemort là xong. Hoặc là phục dịch hắn cả đời, hoặc là chết.”

Giọng của bà Weasley vang lên:

“Cơm trưa.”

Bà đang cầm cây đũa phép đưa ra phía trước để giữ thăng bằng một cái khay khổng lồ chất đầy bánh mì kẹp thịt và bánh ngọt trên đầu đũa. Mặt bà ửng đỏ và trông bà tức giận hết sức. Bọn trẻ túa đến bên bà, háo hức lấy đồ ăn, nhưng Harry vẫn đứng yên bên chú Sirius, lúc này chú đang cúi sát tấm thảm thêu hơn.

“Nhiều năm rồi chú không hề nhìn tới cái này. Con có thấy cái tên Phineas Nigellus không?… Ông sơ của chú đó. Cụ là Hiệu trưởng trường Hogwarts ít được biết đến nhất từ trước tới giờ… Và đây là Araminta Meliflua… chị họ của má chú… dì

đã thử vận động thông qua một đạo luật hợp pháp hóa việc săn lùng của dân Muggle… và đây là cô Elladora… Cô đã khởi đầu cái truyền thống gia đình là chặt đầu những con gia tinh khi chúng quá già không bưng nổi cái khay trà nữa… Dĩ nhiên, bất cứ khi nào dòng họ sản sinh ra một người nào đó trật ra khuôn khổ dù nửa vời thì kẻ đó bị từ bỏ ngay. Chú thấy tên của cô Tonks cũng không có trong gia phả. Có lẽ vì vậy mà Kreacher không thèm vâng lệnh cô ấy… Lão gia tinh lẽ ra phải làm bất cứ điều gì do bất cứ người nào trong gia đình sai biểu…"

Harry ngạc nhiên:

"Chú và cô Tonks có bà con với nhau à?"

"À, có chứ. Má của cô Tonks, chị Andromeda là người chị họ mà chú thích nhất."

Chú Sirius xem xét tấm thảm thêu kỹ càng hơn.

"Coi nè, Andromeda cũng không có tên trong này luôn…"

Chú Sirius chỉ vô một vết cháy nám tròn nhỏ ở giữa hai cái tên Bellatrix và Narcisca. Các bà chị của Andromeda vẫn còn được ghi tên ở đây bởi vì họ kết hôn với những phù thủy thuần chủng dễ thương đáng kính, nhưng Andromeda thì lấy một phù thủy gốc Muggle tên là Ted Tonks, cho nên…

Chú Sirius làm điệu bộ cho nổ tung tấm thảm thêu bằng cây đũa phép và cười lên chua chát. Nhưng Harry không cười nổi. Nó còn mải miết ngó chằm chằm những cái tên bên phải của vết cháy nám lẽ ra là tên của cô Andromeda. Một hàng đôi chỉ vàng thêu nối Narcisca Black với Lucius Malfoy, và một

đường chỉ đơn bằng vàng nối tên hai người này với cái tên Draco.

"Chú có bà con với gia đình Malfoy hả?"

Chú Sirius nói:

"Các gia đình thuần chủng đều có liên hệ dây mơ rễ má với nhau. Đám phụ huynh chỉ muốn cưới gả con trai con gái cho phù thủy thuần chủng mà thôi nên sự lựa chọn chỉ có giới hạn, vì chẳng còn lại bao nhiêu phù thủy thuần chủng nữa. Bác Molly và chú là chị em họ nếu tính theo quan hệ hôn nhân và bác Arthur thì hình như là cháu kêu chú bằng cậu họ. Nhưng mà đừng mất công tìm kiếm tên của họ trong tấm thảm thêu này… nếu từng có cả một gia đình phản bội nòi giống thì đó chính là gia đình Weasley."

Nhưng lúc này Harry đang nhìn cái tên bên trái vết cháy nám của Andromeda: Bellatrix Black. Cái tên này có một đường chỉ đôi nối với tên Rodolphus Lestrange.

"Lesrtange…"

Harry nói to lên. Cái tên gợi lên điều gì đó trong ký ức của nó; nó hẳn là đã biết đến cái tên này ở đâu đó, nhưng trong chốc lát nó không thể nhớ ra là ở đâu, mặc dầu cái tên khiến cho bụng nó nôn nao khó chịu.

Chú Sirius nói vắn tắt:

"Họ ở nhà ngục Azkaban."

Harry nhìn chú tò mò. Chú Sirius nói tiếp vẫn bằng cái giọng cộc cằn:

“Bellatric và Rodolphus vô tù cùng với Barry Crouch con. Anh của Rodolphus, Rabastan, cũng ở tù với họ.”

Thế là Harry nhớ ra: nó đã từng thấy Bellatrix Lestrange bên trong chậu Tưởng ký của cụ Dumbledore, một dụng cụ lạ lùng có thể bảo tồn những suy tư và ký ức. Bellatrix là một người đàn bà da sậm cao lớn, mi mắt sụp xuống, đứng trước vành móng ngựa mà vẫn tuyên bố lòng trung thành kiên định của bà ta với Chúa tể Hắc ám Voldemort, cũng như lòng tự hào của bà ta là đã cố gắng tìm kiếm hắn sau khi hắn suy sụp, và sự tin tưởng chắc chắn của bà ta rằng một ngày kia lòng trung thành của bà ta sẽ được tưởng thưởng.

“Chú chưa hề nói bà ấy là bà con…”

Chú Sirius gắt:

“Mụ ấy có là chị họ của chú thì có hề gì? Trong thâm tâm chú, họ không phải là gia đình của chú, *mụ ấy* chắc chắn không phải là gia đình của chú. Từ hồi chú bằng tuổi con thì chú đã không còn gặp mụ ta nữa, nếu không tính một thoáng thấy mụ đi vào nhà ngục Azkaban. Bộ con tưởng chú hãnh diện có bà con họ hàng như mụ ấy sao?”

Harry nói nhanh:

“Con xin lỗi. Con không có ý… con chỉ ngạc nhiên… vậy thôi…”

Chú Sirius nói ngay, giọng lầm bầm:

“Không hề gì, khỏi cần xin lỗi.”

Chú quay mặt đi khỏi tấm thảm thêu, hai tay thọc sâu trong túi quần. Nhìn đăm đăm qua căn phòng khách, chú nói:

“Chú không thích sống ở đây. Chú không hề ngờ là có ngày mình lại bị mắc kẹt trong căn nhà này một lần nữa.”

Harry hoàn toàn thông cảm. Nó biết nó sẽ cảm thấy thế nào nếu mai này nó lớn lên và tin là nó hoàn toàn được giải phóng khỏi căn nhà số 4 đường Privet Drive, nhưng rồi lại bị bắt buộc phải quay về và sống ở đó.

Chú Sirius nói:

“Dĩ nhiên ngôi nhà này dùng làm Tổng Hành Dinh thì thật là lý tưởng. Khi còn sống ở đây, ba của chú đã sử dụng mọi biện pháp an ninh mà chỉ có hàng pháp sư lão luyện mới có được. Nó Phi-đồ-án nên dân thường Muggle không thể nào đến hay gọi cửa - như họ vẫn thích làm thế - bây giờ lại thêm cụ Dumbledore tăng cường bảo vệ, con đừng hòng tìm được nơi nào an toàn hơn ngôi nhà này. Con biết đó, Nguyên tắc Bảo mật cho Hội kín của cụ Dumbledore mà - không ai có thể tìm ra tổng hành dinh trừ khi cụ đích thân nói cho người đó biết nó ở đâu - cái thư mà thầy Moody đưa con xem tối hôm qua, chính là thư của cụ Dumbledore…”

Chú Sirius bật cười nghe như tiếng chó sủa, nói tiếp:

“Giá như mà ba má của chú có thể nhìn thấy ngôi nhà giờ đây được sử dụng như thế nào… Ừ, bức chân dung của má chú chắc cũng đủ để con thấy…”

Chú Sirius quạu quọ một lát rồi thở dài:

“Chú cũng muốn thỉnh thoảng được ra ngoài và làm một điều gì đó có ích. Chú có xin cụ Dumbledore cho chú đi kèm con đến phiên tòa xử con… hiển nhiên là nghe ngóng từ xa

thôi… Để chú có thể ủng hộ tinh thần con một chút, con nghĩ sao?”

Harry cảm thấy như bao tử của nó đã rớt tuột xuống tấm thảm đầy bụi bặm. Từ bữa ăn tối hôm qua đến giờ nó không hề nghĩ tới phiên tòa xử nó. Trong niềm phấn khích khi được trở về sống với những người nó yêu quý nhất, được nghe biết mọi chuyện đang xảy ra, cái chuyện đi hầu tòa hoàn toàn bay biến khỏi đầu óc của nó. Nhưng giờ đây chú Sirius vừa nhắc tới thì cái cảm giác sợ hãi đến xiểng liểng người lại ập về với nó. Nó đăm đăm nhìn Hermione và anh em nhà Weasley, cả bọn đang ngấu nghiến ăn bánh mì, nó tự hỏi nó sẽ cảm thấy thế nào nếu bọn họ trở về trường Hogwarts mà nó thì không.

“Đừng lo.”

Chú Sirius nói. Harry ngước nhìn lên và nhận thấy chú Sirius quan sát nó nãy giờ. Chú nói:

“Chú chắc chắn là họ sẽ xử trắng án cho con. Nhất định là phải có điều khoản nào đó trong Đạo luật Quốc tế về Bí mật cho phép dùng pháp thuật để tự cứu lấy mạng mình.”

Harry lặng lẽ nói:

“Nhưng nếu họ đuổi con, thì con có thể về đây sống với chú không?”

Chú Sirius mỉm cười buồn bã.

“Để coi sao đã.”

Harry nài nỉ:

“Con sẽ cảm thấy dễ chịu hơn khi nghĩ về phiên tòa nếu

con biết con sẽ không phải quay trở lại gia đình Dursley.”

Chú Sirius buồn rầu nói:

“Nếu con mà còn thích chỗ này hơn thì hẳn là nhà bọn kia tệ lắm.”

Bà Weasley kêu:

“Mau lên, hai người kia, kẻo chẳng còn gì để ăn.”

Chú Sirius thở một cái dài thượt, ném một cái nhìn u tối lên tấm thảm thêu, rồi cùng Harry đến nhập bọn bới những người kia.

Harry cố gắng hết sức không nghĩ ngợi đến phiên tòa khi nó cùng những người khác dọn trống mấy cái tủ kiếng vào buổi chiều hôm đó. May cho nó, đó là một công việc đòi hỏi nhiều sự tập trung chú ý, bởi vì nhiều đồ vật trong tủ tỏ ra bất đắc dĩ rời khỏi những cái kệ bụi bặm của chúng. Chú Sirius bị một cái hộp đựng thuốc lá hít bằng bạc táp cho một cái đau điếng. Chỉ trong vòng vài giây, bàn tay bị cắn của chú đã đùn lên một lớp vỏ thô cứng rất khó chịu giống như một cái bao tay khô màu nâu.

“Không sao!”

Chú Sirius xem xét bàn tay của chú với vẻ thích thú trước khi gõ nhẹ lên nó bằng cây đũa phép và phục hồi lớp da bình thường.

“Chắc là có bột vảy mụn cóc trong đó.”

Chú quăng cái hộp vô một cái bao dùng để chứa những thứ linh tinh lang tang lấy ra từ trong tủ. Chỉ một lát sau Harry đã

thấy George quấn bàn tay của anh chàng lại một cách cẩn thận rồi cuỗm cái hộp nhét vô cái túi đã đầy nhóc yêu nhí của mình.

Bọn Harry cũng kiếm ra được một dụng cụ bằng bạc trông rất khó chịu, một thứ gì đó giống như một cái nhíp có nhiều chân. Nó chuồi ra, chạy trốn trên cánh tay Harry như một con nhền nhện khi Harry lượm nó lên, xong lại còn thử chích lên da Harry một cái. Chú Sirius tóm nó lại và đập nó bẹp dí bằng một cuốn sách dày cui có tựa là *Sự Cao Quý Của Tự Nhiên: Bản Phả Hệ Phù Thủy*. Có một cái hộp âm nhạc phát ra tà khí một cách yếu ớt, kêu lên một điệu leng keng khi lên giây nhiều. Mọi người bỗng thấy mình trở nên yếu ớt và buồn ngủ một cách kỳ lạ cho đến khi Ginny khôn ngoan đóng sập cái nắp lại. Có cả một cái hộp nhỏ hình trái tim khá nặng mà không ai mở ra được, một số con dấu cổ xưa và một cái Huân chương Merlin đệ nhất đẳng nằm trong một cái hộp bụi bặm. Tấm huân chương là phần thưởng cho ông nội của chú Sirius vì 'những cống hiến của ông cho Bộ Pháp Thuật'.

"Cái đó có nghĩa là ông ấy đã hiến cho họ cả một đống vàng."

Chú Sirius nói giọng khinh khỉnh khi quẳng cái mề đai vô thùng rác.

Nhiều phen lão Kreacher rón rén vào phòng tìm cách chuyển lậu đồ đạc đi bằng cách lén giấu dưới tấm giẻ thắt lưng của lão. Mỗi lần bị bắt quả tang, lão lại lầm bầm những lời nguyền rủa khủng khiếp. Khi chú Sirius giật mạnh một chiếc nhẫn to tướng bằng vàng có gia huy của dòng họ Black ra khỏi bàn tay nắm chặt của Kreacher, lão thực sự òa khóc vì tức giận

và đi ra khỏi phòng trong tiếng khóc tức tưởi, đồng thời chửi bới chú Sirius bằng những cái tên mà trước đây Harry chưa bao giờ nghe tới.

Chú Sirius liệng cái nhẫn vô thùng rác, nói:

"Cái đó của ba chú. Lão Kreacher vốn không *quá* tận tụy với ba của chú như lão đối với má của chú, nhưng chú vẫn bắt gặp lão hôn hít một cái quần cũ của ba chú hồi tuần trước."

Trong mấy ngày sau bà Weasley tiếp tục bắt mọi người làm việc vất vả. Phải mất ba ngày mới giải trừ ô nhiễm được hết căn phòng khách. Cuối cùng cái thứ không ai ưa còn sót lại trong phòng là tấm thảm thêu cây gia phả của dòng họ Black. Tấm thảm này kháng cự lại mọi nỗ lực đem nó ra khỏi bức tường. Món thứ hai là cái bàn giấy cứ lúc lắc lạch cạch. Thầy Moody vẫn chưa ghé qua Tổng Hành Dinh, nên mọi người vẫn chưa thể biết chắc chắn cái gì ở trong đó.

Họ bèn dời từ phòng khách qua phòng ăn ở tầng trệt. Ở đó họ tìm thấy những con nhền nhện to bằng cái dĩa trốn trong mấy ngăn kéo của tủ đựng chén dĩa ly tách. (Ron đã hối hả ra khỏi phòng để pha cho mình một tách trà rồi một tiếng rưỡi đồng hồ sau mới trở lại). Các món đồ sứ, đều mang gia huy và câu phương châm sống của dòng họ Black, bị chú Sirius quăng vô thùng rác một cách không thương tiếc gì ráo. Số phận tương tự cũng được dành cho một bộ ảnh cũ đã lồng trong những khung tranh bằng bạc đã bị hoen ố. Những người trong ảnh kêu ré lên nghe đinh tai nhức óc khi lớp kiếng che trên mặt họ vỡ nát.

Thầy Snape có thể gọi công việc chú Sirius đang làm là

‘dọn dẹp’, nhưng theo ý kiến riêng của Harry thì bọn họ thực sự đang tiến hành cả một cuộc chiến tranh trong căn nhà, mà người hăng hái kháng chiến, hỗ trợ và xúi giục sự kháng cự, chính là Kreacher. Lão gia tinh xuất hiện ở bất cứ chỗ nào bọn Harry tụ tập để dọn dẹp, tiếng lầm bầm của lão càng lúc càng xúc phạm khi lão cố tìm cách cất đi bất cứ cái gì lão lấy ra được từ thùng rác. Chú Sirius đã giận tới nước đe dọa sẽ cho lão gia tinh quần áo (nghĩa là đuổi lão ra khỏi nhà, giải phóng lão khỏi kiếp gia tinh), nhưng Kreacher trợn mắt nhìn chú Sirius, nước mắt ràn rụa, lão nói:

“Cậu Chủ cứ làm điều mà Cậu Chủ muốn.”

Nhưng trước khi quay đi lão lại lầm bầm rõ to:

“Nhưng mà Cậu Chủ sẽ không đuổi Kreacher đi đâu, không mà, bởi vì Kreacher biết hết người ta đang làm cái gì, ừ phải, Cậu Chủ đang âm mưu chống lại Chúa tể Hắc ám, đúng, cùng với bọn Máu Bùn và bọn phản bội và bọn cặn bã…”

Lão mới nói tới đó, chú Sirius đã không đừng được, và bất kể sự phản đối của Hermione, chú túm lấy đằng sau cái giẻ thắt lưng của lão gia tinh và quăng lão ra khỏi phòng không chút nương tay.

Chuông cửa reo vang nhiều lần trong ngày, trở thành cái cớ để bà mẹ của chú Sirius lại khởi lên những cơn gào rú, và cũng là dịp để Harry và mấy đứa khác dỏng tai nghe ngóng những người khách, mặc dù tụi nó lượm lặt chẳng được bao nhiêu tin tức từ những cái nhìn thoáng qua ngắn ngủi hay một mẩu đối thoại mà tụi nó có thể nghe lén được trước khi bà Weasley nhắc nhở chúng trở lại với công việc mà chúng được giao.

Thầy Snape xẹt ra xẹt vô căn nhà thêm nhiều lần nữa, nhưng Harry cảm thấy nhẹ nhõm là nó không bị chạm trán thầy lần nào. Nó cũng có lần thoáng thấy cô giáo dạy môn Biến hình, giáo sư McGonagall, trông hết sức luộm thuộm trong bộ váy áo và áo khoác của dân Muggle, mặc dù bà có vẻ bận rộn đến nỗi không thể nấn ná ở lại.

Tuy nhiên đôi khi cũng có vài ba vị khách lưu lại để giúp đỡ. Cô Tonks nhập bọn với cánh quét dọn vào một buổi chiều đáng nhớ. Buổi chiều đó họ tìm thấy một con ma cà rồng già chát ẩn náu trong một cái cầu tiêu trên lầu. Thầy Lupin, người vẫn ở chung nhà với chú Sirius, nhưng thỉnh thoảng lại phải đi vắng một thời gian để lo công việc cho Hội, vừa rồi đã giúp sửa chữa một cái đồng hồ tủ đứng, còn gọi là đồng hồ ông nội. Cái đồng hồ này đã phát sanh một tật xấu là hễ có người đi ngang qua là nó gõ một cái boong. Lão Mundungus chuộc được lỗi phần nào trong mắt bà Weasley bằng cách cứu Ron thoát khỏi một bộ áo chùng màu tím cũ rích cứ tìm cách siết cổ nó khi nó dời bộ áo ra khỏi tủ.

Bất chấp cái điều là nó vẫn còn khó ngủ và vẫn còn gặp ác mộng về những hành lang và những cánh cửa khóa chặt khiến cái thẹo của nó nhức nhối, Harry vẫn tìm được cách vui hưởng cuộc sống lần đầu tiên trong suốt mùa hè. Hễ nó bận bịu thì nó thấy vui vẻ. Tuy nhiên khi công việc ngơi đi, khi nó mất cảnh giác, hay khi kiệt sức nằm trên giường ngắm những cái bóng lung linh di chuyển trên trần phòng, ý nghĩ về phiên tòa ở Bộ Pháp Thuật lại lù lù hiện về trong trí nó. Nỗi sợ hãi như những mũi kim đâm thấu vào tim gan nó khi nó tự hỏi điều gì sẽ xảy đến cho nó nếu nó bị đuổi học. Cái ý tưởng ấy hãi hùng đến

nỗi nó không dám nói ra lời, thậm chí không dám nói với cả Ron và Hermione. Hai đứa bạn cũng bắt chước nó, không đả động gì tới chuyện đó, mặc dù Harry thỉnh thoảng nhìn thấy hai đứa tụi nó thì thầm với nhau và liếc cái nhìn lo lắng về phía nó. Đôi khi nó không thể không tưởng tượng ra cảnh một viên chức không mặt mũi của Bộ Pháp Thuật bẻ gãy cây đũa phép của nó và ra lệnh cho nó quay trở về với gia đình Dursley… Nhưng nó sẽ không chịu đi. Nó cương quyết rồi. Nó sẽ trở về đây, Quảng trường Grimmauld và sống với chú Sirius.

Thế nên Harry cảm thấy như có một viên gạch rớt xuống bao tử nó khi bà Weasley quay sang nói nhỏ với nó sau bữa cơm chiều ngày thứ tư:

"Bác đã ủi bộ đồ vía của con để mặc vào sáng hôm sau. Và Harry à, bác muốn tối nay con cũng nên tắm gội. Ấn tượng tốt ban đầu có thể tạo ra điều kỳ diệu."

Ron, Hermione, Fred, George và Ginny đều ngừng nói chuyện và nhìn sang Harry. Nó gật đầu và tiếp tục ăn, nhưng miệng nó bỗng trở nên khô đến nỗi nó không thể nào nhai được nữa. Nó hỏi bà Weasley, cố gắng làm ra vẻ không bận tâm:

"Làm sao con đến đó được?"

Bà Weasley nói dịu dàng:

"Bác Arthur sẽ đưa con đi cùng khi bác ấy đi làm."

Từ bên kia bàn, ông Weasley mỉm cười động viên Harry. Ông nói:

“Con có thể đợi trong văn phòng của bác cho đến khi tới giờ phiên tòa bắt đầu xử.”

Harry ngước nhìn chú Sirius, nhưng trước khi nó có thể đặt ra câu hỏi thì bà Weasley đã trả lời:

“Giáo sư Dumbledore không nghĩ rằng chú Sirius đi với con là một ý kiến hay, và bác phải nói là bác…”

“… nghĩ là cụ ấy *đúng quá*!”

Chú Sirius tiếp lời bà Weasley bằng giọng nói rít qua kẽ răng. Bà Weasley mím môi lại. Harry nhìn chú Sirius chằm chằm:

“Thầy Dumbledore nói với chú như vậy hồi nào?”

Ông Weasley nói:

“Cụ đến vào tối hôm qua, sau khi các con đã ngủ.”

Chú Sirius tư lự cắm cái nĩa của chú vào một củ khoai tây. Harry hạ mắt nhìn xuống cái dĩa của nó. Nếu nó còn có thể cảm thấy điều gì tồi tệ hơn phiên tòa thì đó là chuyện cụ Dumbledore đã có mặt trong căn nhà này vào cái đêm trước ngày nó phải ra đứng trước vành móng ngựa mà cụ không thèm gặp mặt nó.

7

BỘ PHÁP THUẬT

Đúng năm giờ rưỡi sáng hôm sau, Harry thức giấc đột ngột rồi tỉnh ngủ hẳn như thể có ai đó hét vào tai của nó. Nó nằm bất động một lúc khi viễn cảnh của phiên tòa chiếm hết mọi tế bào trong não, và rồi không thể nào chịu đựng nổi nữa, nó nhảy phóc ra khỏi giường và đeo mắt kiếng lên. Bà Weasley đã đặt bộ quần bò áo thun mới giặt ủi phẳng phiu ngay dưới chân giường. Harry đã lỡ giẫm lên làm chúng nhăn nhúm lại. Bức tranh trống trơn trên tường lại cười khẩy.

Ron vẫn nằm dài trên giường, miệng há rộng, ngủ say sưa. Nó không hề nhúc nhích khi Harry đi ngang qua căn phòng, bước ra phía đầu cầu thang, nhẹ nhàng đóng cánh cửa phòng lại sau lưng. Cố gắng không nghĩ đến bao giờ mới có thể gặp lại Ron, hay đến lúc chúng không còn là bạn học cùng ở trường Hogwarts nữa, Harry bước lặng lẽ xuống cầu thang, ngang qua mấy cái đầu tổ tiên của Kreacher, và đi vào nhà bếp.

Nó cứ tưởng nhà bếp giờ này phải vắng vẻ, nhưng không phải vậy. Khi mới đi tới cửa, nó đã nghe những tiếng rì rầm

khe khẽ vang ra từ bên kia cánh cửa, và khi đẩy cánh cửa mở ra, nó thấy ông bà Weasley, chú Sirius, thầy Lupin, và cô Tonks đang ngồi đó, có vẻ như họ đang chờ đợi nó. Mọi người đều ăn mặc chỉnh tề, ngoại trừ bà Weasley. Bà mặc một cái áo ngủ dài may chần như tấm mền bông. Ngay khi Harry vừa bước vào, bà Weasley đứng bật dậy ngay. Bà rút cây đũa phép ra, hấp tấp đi tới bên lò lửa, nói:

"Điểm tâm."

Cô Tonks ngáp:

"Ch… à… o Harry! Ngủ ngon không?"

Sáng nay tóc cô vàng óng ả và uốn loăn xoăn.

Harry đáp:

"Dạ."

Cô Tonks ngáp thêm một cái sái quai hàm nữa:

"Tôi th… thức suốt đêm. Em lại đây, ngồi xuống đi…"

Cô kéo ra một cái ghế, và trong quá trình đó cô làm ngã chổng kềnh một cái ghế khác.

Bà Weasley hỏi:

"Con muốn ăn gì, Harry? Cháo? Bánh ngọt? Cá hun khói? Thịt xông khói và trứng, hay bánh mì nướng?"

Harry đáp:

"Chỉ… chỉ bánh mì nướng thôi, cám ơn bác."

Thầy Lupin liếc nhìn Harry rồi nói với cô Tonks:

"Lúc nãy cô đang nói gì về Scrimgeour?"

“Ờ… phải… Này, chúng ta cần thận trọng thêm một chút, hắn cứ hỏi anh Kingsley và tôi những câu hỏi buồn cười…”

Harry hơi hơi cảm thấy dễ chịu là nó không bị yêu cầu tham gia vào cuộc chuyện trò. Ruột gan nó đang rối tung beng. Bà Weasley đặt hai miếng bánh mì và mứt cam trước mặt Harry, nó cố gắng ăn, nhưng nó ăn mà không khác gì nhai thảm trải sàn nhà. Bà Weasley ngồi xuống bên cạnh Harry và bắt đầu lăng xăng với cái áo thun của nó, nào là nhét cái nhãn hiệu vô trong, và vuốt những nếp nhăn trên vai áo. Nó những mong bà đừng làm vậy nữa.

“… và tôi sẽ phải nói với cụ Dumbledore là tôi không thể trực đêm vào tối mai được, tôi đã qua… a… á mệt rồi.”

Cô Tonks vừa kết thúc câu chuyện, ngáp thêm một cái thiệt bự nữa.

Ông Weasley nói:

“Để tôi thế cho cô. Tôi thức không sao, đằng nào thì tôi cũng phải viết báo cáo…”

Ông Weasley không mặc áo chùng pháp sư, mà mặc một cái quần sọc và một cái áo khoác thuôn thuôn đã cũ. Ông quay từ cô Tonks sang Harry:

“Con cảm thấy thế nào?”

Harry nhún vai. Ông Weasley nói một cách hùng hồn:

“Vụ đó sẽ qua đi nhanh chóng thôi. Trong thời gian chừng vài tiếng đồng hồ là con sẽ được minh oan.”

Harry không nói gì. Ông Weasley nói tiếp:

“Phiên tòa được xử ở cùng tầng lầu với văn phòng của bác, trong văn phòng bà Amelia Bones. Bà là giám đốc sở Thi hành Luật Pháp thuật và bà sẽ là người chất vấn con.”

Cô Tonks nghiêm nghị nói:

“Bà Amelia Bones được lắm, Harry à. Bà ấy công bằng, bà ấy sẽ nghe em nói.”

Harry gật đầu, vẫn không thể nghĩ ra điều gì để nói.

Chú Sirius đột ngột bảo:

“Đừng mất bình tĩnh. Cứ lễ độ và nói đúng sự thật.”

Harry gật đầu lần nữa.

Thầy Lupin nói nhỏ nhẹ:

“Luật pháp đứng về phía con. Ngay cả phù thủy vị thành niên cũng được phép dùng pháp thuật trong tình huống bị đe dọa tới tính mạng.”

Có cái gì đó lạnh ngắt nhễu từ đầu xuống ót Harry, trong một thoáng nó tưởng ai đó lại bỏ Bùa Tan Ảo Ảnh lên đầu nó một lần nữa, nhưng rồi nó nhận ra bà Weasley đang dùng một cây lược ướt chải tóc cho nó. Bà đè một bàn tay lên đỉnh đầu nó, nói một cách tuyệt vọng:

“Chẳng bao giờ nó chịu ép xuống sao?”

Harry lắc đầu.

Ông Weasley xem đồng hồ rồi ngước lên nhìn Harry. Ông nói:

“Bác nghĩ là chúng ta nên đi bây giờ. Chúng ta sẽ đến hơi sớm, nhưng bác nghĩ là con cứ đến đó thì tốt hơn là lẩn quẩn ở

đây.”

Harry buông miếng bánh mì nướng xuống, đứng lên và nói như cái máy:

“Dạ.”

Cô Tonks vỗ nhè nhẹ lên cánh tay Harry:

“Em sẽ không sao đâu Harry.”

Thầy Lupin nói:

“Chúc con may mắn. Thầy tin chắc chắn là việc đó sẽ ổn thôi.”

Chú Sirius nói bằng một giọng cương quyết không gì lay chuyển được.

“Nếu không ổn thì chú sẽ vì con mà đến tìm bà Amelia Bones.”

Harry mỉm cười yếu ớt. Bà Weasley ôm nó vào lòng. Bà nói:

“Tất cả chúng ta sẽ cầu nguyện cho con.”

Harry nói:

“Dạ… Thôi… con xin phép đi…”

Nó đi theo ông Weasley lên cầu thang rồi đi dọc hành lang. Nó nghe tiếng bà mẹ của chú Sirius làu bàu trong giấc ngủ đằng sau tấm màn. Ông Weasley mở chốt cài then cửa và cả hai người bước ra, bên ngoài bình minh xám và lạnh.

Khi cả hai cùng bắt đầu bước nhanh vòng qua quảng trường, Harry hỏi ông Weasley:

“Thường thì bác đâu có đi bộ tới Sở làm, đúng không bác?”

“Không, bác thường độn thổ.”

Ông Weasley nói tiếp:

“Nhưng hiển nhiên là cháu không thể độn thổ, với lại bác nghĩ tốt nhất là chúng ta cứ đến theo kiểu hoàn toàn phi pháp thuật… như vậy sẽ gây ấn tượng tốt hơn, trong hoàn cảnh cháu đang bị xét xử kỷ luật vì…”

Ông Weasley luôn đút tay trong túi áo khoác khi hai người bước đi. Harry biết là bàn tay của ông đang nắm chặt cây đũa phép. Những con đường loang lổ gần như vắng tanh vắng ngắt, nhưng khi hai bác cháu đến cái trạm xe điện ngầm nhỏ bé thê lương thì thấy nơi ấy đã đầy những người ở ngoại ô đi làm trong thành phố đứng đợi chuyến xe điện ngầm sáng sớm. Hồi nào tới giờ, mỗi khi thấy mình có dịp lẫn lộn chung đụng với dân Muggle trong hoạt động hàng ngày của họ, ông Weasley thiệt khó mà kềm chế được lòng hăng hái ngưỡng mộ của ông. Chỉ vào mấy cái máy bán vé tự động, ông nói nhỏ với Harry:

“Thiệt là thần kỳ! Khéo léo tuyệt vời!”

Harry chỉ vào bảng hiệu lưu ý:

“Mấy cái máy này hư rồi.”

Ông Weasley nhìn chúng cười rạng rỡ:

“Ừ, nhưng cho dù vậy…”

Hai bác cháu đành mua vé ở chỗ một ông gác cửa có vẻ đang ngái ngủ. (Harry làm cái chuyện mua bán này vì ông

Weasley không rành tiền nong của dân Muggle lắm.) Năm phút sau hai bác cháu lên một toa điện ngầm. Con tàu lắc lư đưa họ đến trung tâm thành phố Luân Đôn. Ông Weasley cứ băn khoăn lo lắng kiểm tra tới rồi kiểm tra lui cái bản đồ đường xe điện ngầm phía trên cửa sổ toa xe.

"Còn bốn trạm dừng nữa, Harry à… Bây giờ còn ba trạm nữa… còn hai trạm thôi, Harry à…"

Hai bác cháu xuống tàu ở một cái ga nằm gần như ngay trung tâm Luân Đôn, bị cuốn ra khỏi tàu điện ngầm trong một dòng người cả nam lẫn nữ ăn mặc tử tế xách cặp táp đàng hoàng. Hai bác cháu leo lên cầu thang, đi xuyên qua hàng rào kiểm soát vé (ông Weasley rất khoái cái cách máy kiểm soát nuốt chửng tấm vé của ông), rồi chườn mặt ra một con đường rộng rãi chen chúc xe cộ và hai bên đường san sát những tòa nhà trông rất ư đường bệ.

"Chúng ta đang ở đâu đây?"

Ông Weasley đứng ngây ra hỏi, và trong một tích tắc đứng tim, Harry tưởng hai bác cháu đã xuống nhầm ga tàu điện bất chấp cái sự ông Weasley đã tham khảo liên tục những tấm bản đồ. Nhưng chỉ một giây sau ông Weasley nói:

"A, đúng rồi… đi lối này nè Harry."

Ông dắt Harry đi xuống một con đường nhỏ và nói:

"Xin lỗi cháu nghe, tại vì bác chẳng bao giờ đi làm bằng tàu điện ngầm, và mọi thứ trông hơi lạ khi nhìn từ phối cảnh của dân Muggle. Và thực ra thì trước đây bác cũng chưa từng dùng tới cổng vào cho khách."

Hai bác cháu càng đi xa, những tòa nhà càng trở nên nhỏ bé và bớt uy nghi, cho đến khi cả hai cuối cùng đến được một con đường có nhiều văn phòng, quán rượu trông nhếch nhác hơn, và một cái thùng rác đầy ứ. Harry cứ tưởng Bộ Pháp Thuật phải nằm ở một vị trí uy nghi hơn nhiều.

Ông Weasley chỉ vào một cái buồng điện thoại công cộng cũ kỹ màu đỏ đã bị mất đi nhiều ô kiếng và đặt phía trước một bức tường bị vẽ bậy tùm lum.

Ông mở cửa buồng điện thoại ra nói:

"Con vô trước, Harry."

Harry bước vào bên trong, thắc mắc cái này là cái quỷ gì trên thế gian. Ông Weasley ủn người vô theo Harry rồi đóng cửa lại. Hơi chật chột một tý; Harry bị ép dẹp vô cái điện thoại treo lắt lẻo trên tường như thể có một tên phá hoại nào đó đã giựt toạt nó ra. Ông Weasley với tay qua Harry để cầm lấy cái ống nghe.

Harry hỏi:

"Bác Weasley à, con nghĩ cái này có lẽ cũng hư rồi."

"Không, không, bác chắc chắn là nó còn tốt mà."

Ông Weasley vừa nói vừa giơ cái điện thoại lên trên đầu và chăm chú săm soi đĩa số của cái điện thoại. Ông quay số:

"Để coi… sáu… hai… bốn… Và một số bốn nữa… Và một số hai nữa…"

Khi cái đĩa số quay vo vo trở lại một cách êm ái, một giọng nữ vang lên bên trong buồng điện thoại, không phải từ cái ống

nghe trong tay ông Weasley, mà nghe to và rõ như thể người phụ nữ vô hình ấy đang đứng ngay bên cạnh hai bác cháu.

"Chào mừng quý khách đến Bộ Pháp Thuật. Xin vui lòng báo tên họ và công tác."

"Ơ…"

Ông Weasley ấp úng, rõ ràng ông không biết chắc là có nên nói vào cái ống nghe điện thoại hay không. Ông đành giải quyết bằng cách áp đầu nói vô lỗ tai ông.

"Arthur Weasley, văn phòng Dùng sai Chế tác của dân Muggle, đang dẫn độ Harry Potter đến dự một phiên tòa kỷ luật theo trát đòi…"

Giọng bình thản của người phụ nữ nói:

"Cám ơn. Xin quý khách vui lòng nhận phù hiệu và gắn lên ngực áo chùng."

Một tiếng cách và tiếng rung lạo xạo vang lên, Harry thấy cái gì đó trượt nhẹ ra khỏi cái hốc kim loại chỗ tiền lẻ được thối lại thường rớt xuống. Nó cầm lên coi: Đó là một phù hiệu bằng bạc vuông vức mang hàng chữ: *Harry Potter, Phiên tòa Kỷ luật*. Nó cài cái phù hiệu lên trước ngực áo thun trong khi giọng nói phụ nữ lại vang lên.

"Thưa quý khách đến Bộ Pháp Thuật, quý vị được yêu cầu trải qua sự khám xét và giao nộp cây đũa phép ở quầy an ninh đặt ở cuối Vành-Tai."

Sàn buồng điện thoại giật mạnh. Hai bác cháu từ từ lún xuống đất. Harry lo lắng theo dõi lề đường dâng lên cao qua lớp cửa kính của buồng điện thoại cho đến khi bóng tối khép

lại phía trên đầu nó. Kế đến nó không còn nhìn thấy gì nữa. Nó chỉ có thể nghe tiếng rít đều đều khi cái buồng điện thoại tự mở đường chui xuyên qua lòng đất. Sau chừng một phút, một khe ánh sáng vàng kim chiếu vào chân nó và loang rộng, dâng lên thân thể nó cho đến khi chiếu đến tận mặt và nó phải chớp mắt lia lịa để không bị chảy nước mắt.

Giọng phụ nữ lại vang lên:

"Bộ Pháp Thuật chúc quý khách một ngày vui vẻ."

Cánh cửa của buồng điện thoại vụt mở và ông Weasley bước ra, Harry há hốc mồm đi theo sau.

Hai bác cháu đang đứng ở một đầu của một hành lang rất dài và hết sức nguy nga tráng lệ với sàn lát bằng gỗ đen huyền được đánh bóng láng coóng. Trần nhà hành lang màu xanh lông công được khảm những biểu tượng bằng vàng lấp lánh không ngừng chuyển động và thay đổi giống như một cái bảng thông cáo vĩ đại trên trời. Những bức tường dọc hai bên hành lang được ốp ván bằng gỗ mun sáng bóng và có nhiều lò sưởi mạ vàng xây chìm trong tường. Cứ mỗi vài giây lại có một phù thủy hay pháp sư hiện ra từ một trong những cái lò sưởi phía bên tay trái kèm theo một tiếng *vuuúttt* êm ái; và ở phía bên tay phải, một số pháp sư đứng nối đuôi thành một hàng ngắn phía trước mỗi cái lò sưởi, chờ tới phiên mình thăng.

Ở khúc giữa hành lang có một cái bồn phun nước. Một nhóm tượng bằng vàng, kích thước lớn hơn cả người thật, đứng ở giữa một cái hồ nước tròn quay. Cao nhất trong đám tượng đó là một pháp sư trông rất quý phái đang giơ cây đũa phép chĩa thẳng lên không trung. Quây quần xung quanh ông

là một phù thủy xinh đẹp, một con nhân mã, một con yêu tinh, và một con gia tinh. Ba con cuối cùng trong đám tượng trông đều tha thiết ngưỡng vọng vị pháp sư và nàng phù thủy. Những tia nước lóng lánh phóng ra từ đầu hai cây đũa phép, đầu mũi tên của con nhân mã, đỉnh cái nón nhọn của con yêu tinh, để cho tiếng rì rào róc rách của nước rơi xuống hòa điệu với tiếng bụp tiếng cách của những người độn thổ cùng tiếng lộc cộc của bước chân hàng trăm phù thủy pháp sư, hầu hết đều mang một vẻ mặt quạu quọ sáng sớm, đi lật đật về phía cuối hành lang.

Ông Weasley nói:

"Đi lối này."

Hai bác cháu nhập vô đám đông, đi giữa những công nhân viên của Bộ Pháp Thuật, có những người đang bưng cả chồng giấy da ngất nghểu, một số người khác xách những cái cặp tài liệu méo xẹo, một số người khác nữa thì vừa đi vừa đọc *Nhật Báo Tiên Tri*. Khi hai bác cháu đi ngang cái bồn phun nước, Harry nhìn thấy mấy đồng bạc Sickle và đồng thiếc Knut nhấp nháy với nó từ dưới đáy hồ. Một tấm bảng nhỏ bên cạnh mang hàng chữ nhòe nhoẹt:

Tất cả nghĩa cữ từ Bồn phun nước Huynh đệ Pháp thuật
sẽ được hiến cho Bệnh viện Thánh Mungo
chuyên trị Thương tích và Bệnh tật Pháp thuật.

Harry bỗng nhận thấy mình đang tha thiết vái thầm: *Nếu tôi không bị đuổi khỏi trường Hogwarts, tôi sẽ đóng góp mười Galleon.*

"Lại đây, Harry."

Ông Weasley nói, và hai bác cháu tách ra khỏi dòng nhân viên Bộ Pháp Thuật đang đi tới những cánh cổng bằng vàng để hướng về một bàn giấy bên trái có treo bên trên một cái biển đề AN NINH. Một gã pháp sư râu ria cạo lam nham mặc áo thụng màu xanh lông công ngước nhìn lên khi hai bác cháu đến gần, rồi gã đặt tờ *Nhật Báo Tiên Tri* xuống.

Ông Weasley ra dấu về phía Harry, nói:

"Tôi đi cùng một người khách."

Gã pháp sư nói giọng bị quấy rầy:

"Bước qua đây."

Harry bước tới gần và gã pháp sư giơ lên một cây roi dài bằng vàng, mỏng và mềm dẻo như cây ăng-ten xe hơi, rà từ trên xuống dưới cả đằng trước lẫn sau lưng Harry. Đặt cái dụng cụ bằng vàng đó xuống, gã pháp sư giơ tay ra làu bàu:

"Đũa phép."

Harry nộp cây đũa phép, gã pháp sư thả nó vô một dụng cụ lạ lùng bằng đồng, trông như một thứ gì đó giống bộ cân dĩa nhưng chỉ có một dĩa cân. Cái dụng cụ đó bắt đầu rung động. Một dải giấy da hẹp nhanh chóng thò ra khỏi một cái rãnh ở bàn đế. Gã pháp sư xé mẩu giấy da ra và đọc những điều ghi trong đó:

"Mười một inches, lõi bằng lông phượng hoàng, đã qua sử dụng bốn năm."

Harry lo lắng đáp:

"Đúng vậy."

Gã pháp sư treo miếng giấy da lên một cái cọc nhỏ bằng đồng, nói:

"Ta giữ cái này. Cậu lấy cái này."

Gã đẩy mạnh cây đũa phép về phía Harry.

"Cám ơn ông."

"Khoan đã…"

Gã pháp sư chậm rãi nói, mắt gã liếc nhanh từ cái phù hiệu bằng bạc có tên của khách đeo trên ngực áo Harry đến cái trán nó.

Ông Weasley nói một cách dứt khoát.

"Cám ơn, ông Eric."

Rồi ông nắm vai Harry, hướng dẫn nó đi khỏi cái bàn giấy và nhập trở lại dòng phù thủy pháp sư đang đi xuyên qua những cánh cổng vàng.

Hơi bị đám đông xô đẩy một chút, Harry đi theo ông Weasley xuyên qua những cánh cổng vàng đến một hành lang nhỏ hơn, ở xa hơn, nơi có ít nhất hai mươi thang máy đứng đằng sau những tấm lưới trang trí bằng vàng. Harry và ông Weasley nhập vào đám đông đứng chung quanh một trong những cái thang máy ấy. Một gã pháp sư râu ria xồm xoàm bưng một cái hộp giấy cứng to đùng đứng bên cạnh, cái hộp phát ra những tiếng cọt kẹt. Gã pháp sư ấy gật đầu chào ông Weasley:

"Khỏe không, anh Arthur?"

Ông Weasley ngó cái hộp:

“Anh có cái gì vậy, anh Bob?”

Gã pháp sư đáp một cách nghiêm trang:

“Chúng tôi không biết chắc. Chúng tôi tưởng nó là gà gô đầm lầy cho đến khi nó thở ra lửa. Theo tôi thì cái này có vẻ như một vụ vi phạm Lệnh cấm Nuôi Thí nghiệm.”

Cùng với một tiếng keng chói tai và tiếng lạch cạch ồn ào, cái thang máy từ từ hạ xuống trước mặt đám pháp sư phù thủy; tấm lưới bằng vàng trượt nhẹ mở ra và Harry, ông Weasley cùng với đám người còn lại đi vào trong thang máy. Harry nhận thấy nó bị ép sát tấm vách sau của thang máy. Nhiều phù thủy và pháp sư tò mò nhìn nó; nó ngó đăm đăm hai chân mình để tránh gặp ánh mắt của bất cứ ai, và khi làm như vậy, mái tóc của nó rũ xuống khá ngoan. Tấm lưới vàng đóng lại nghe một cái rẹt và thang máy được nâng lên từ từ, dây xích kêu loảng xoảng suốt chuyến, trong lúc đó lại vang lên lần nữa cùng một giọng phụ nữ bình thản mà Harry đã nghe khi nó ở trong buồng điện thoại công cộng.

“Tầng bảy, bộ Thể dục Thể thao Pháp thuật, cùng với Trụ sở Liên đoàn Quidditch Ăng-lê và Ái Nhĩ Lan, Câu lạc bộ Đá phù thủy Chính thức, Văn phòng Bằng sáng chế Lố bịch.”

Cửa thang máy mở ra; Harry liếc thấy một hành lang trông rất bừa bãi với nhiều tấm áp phích quảng cáo các đội Quidditch khác nhau ghim xéo xẹo trên những bức tường; một trong đám pháp sư trong thang máy ôm một đống chổi bay lèn lách ra cửa một cách vất vả và biến mất trong hành lang. Cửa lại đóng, cái thang máy lại lắc lư thăng lên, và giọng phụ nữ lại thông báo:

“Tầng sáu, Bộ Giao thông Pháp thuật, cùng với Sở Quản lý Hệ thống Floo, Sở Kiểm soát Điều hòa Chổi bay, sở Khóa Cảng, và Trung tâm Thi Độn thổ.”

Một lần nữa cửa thang máy lại mở ra và bốn năm phù thủy pháp sư đi ra; cùng lúc đó có nhiều chiếc máy bay giấy bay sà vào thang máy. Harry tròn mắt ngước nhìn chúng khi chúng chấp chới cánh bay tà tà vòng quanh phía trên đầu nó. Chúng màu tím nhạt và Harry có thể nhìn thấy con dấu BỘ PHÁP THUẬT đóng dọc rìa cánh máy bay.

Ông Weasley thì thầm với nó:

“Đó là Thư báo Liên bộ. Trước đây chúng ta vẫn dùng cú, nhưng mà chúng bầy hầy hết sức nói… ỉa lên khắp các bàn giấy…”

Khi hai bác cháu lại lắc lư cùng cái thang máy đi lên tiếp, lũ Thư báo lao xao bay quanh ngọn đèn đung đưa trên cầu thang máy.

“Tầng năm, Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế, cùng với Hội đồng Tiêu chuẩn Giao dịch Pháp thuật Quốc tế, Sở Luật Pháp thuật Quốc tế, và Liên minh Pháp sư Quốc tế, Trụ sở Anh.”

Khi cánh cửa mở ra, hai cái trong bầy Thư báo bay vút ra cùng với một số phù thủy pháp sư, nhưng một bầy Thư báo khác lại ùa vào, khiến cho ánh sáng của ngọn đèn trên trần cứ lung linh nhấp nhá vì lũ Thư báo phóng vèo vèo chung quanh.

“Tầng bốn, Bộ Kiểm soát và Điều hòa Sinh vật Pháp thuật, cùng với Phân bộ Linh hồn, Người trần, và Thú vật, Văn phòng Liên lạc Yêu tinh, và Văn phòng Tư vấn Đồ phá hoại.”

Gã pháp sư bưng con gà thở ra lửa nói "Xin lỗi", rồi ra khỏi thang máy, theo sau là một bầy nho nhỏ bọn Thư báo. Cánh cửa lại đóng một cái rẹt.

"Tầng ba, Bộ Tai nạn và Thảm họa Pháp thuật, bao gồm Đội Tiêu hủy Pháp thuật Ngẫu nhiên, Trụ sở Hôn ám, và Ủy ban Giải thích Hiện tượng Ma thuật cho dân Muggle."

Mọi người rời thang máy ở tầng này ngoại trừ Harry, ông Weasley, và một mụ phù thủy đang đọc một tấm giấy da cực kỳ dài đến nỗi rớt thòng lòng lê thê trên sàn. Bọn Thư báo còn lại vẫn tiếp tục bay lần quần chung quanh ngọn đèn khi cái thang máy một lần nữa lắc lư thăng lên, và rồi cánh cửa lại mở ra và lại giọng phụ nữ lúc nãy:

"Tầng hai, Bộ Thi hành Luật Pháp thuật, bao gồm Văn phòng Dùng sai Pháp thuật, Trụ sở Thần Sáng, và Vụ Quản trị Pháp sư đoàn."

Ông Weasley nói:

"Chúng ta tới nơi rồi, Harry."

Hai bác cháu theo gót mụ phù thủy ra khỏi thang máy đi vào một hành lang đầy những cửa.

"Văn phòng của bác ở phía bên kia của tầng này."

"Bác Weasley à,…"

Harry hỏi, khi hai bác cháu đi ngang qua một khung cửa sổ nơi có một luồng ánh nắng xuyên qua:

"… chứ không phải mình đang ở sâu dưới mặt đất sao?"

Ông Weasley nói:

“Phải chứ! Những cửa sổ đó đã được phù phép. Đội Bảo quản Pháp thuật quyết định về thời tiết mỗi ngày cho chúng ta. Lần trước, khi họ lãn công đòi tăng lương, chúng ta bị hai tháng trời toàn là cuồng phong… Quẹo qua đây, Harry.”

Hai bác cháu quẹo qua góc tường, đi xuyên qua thêm hai cánh cửa nặng nề bằng gỗ sồi, bước vào một khu vực thoáng rộng và ồn ào được chia thành những ô bàn giấy có vách ngăn rì rầm tiếng nói và tiếng cười. Bọn Thư báo bay xẹt ra xẹt vô mấy ô bàn giấy như những tên lửa tí hon. Một tấm bảng xộc xệch treo ở ô bàn giấy gần nhất ghi TRỤ SỞ THẦN SÁNG.

Harry len lén quan sát khi hai bác cháu đi xuyên qua những ô cửa. Các Thần Sáng đã che kín những tấm vách của ô bàn giấy bằng mọi thứ, từ hình ảnh của những tên pháp sư bị truy nã cùng với hình ảnh gia đình họ, đến những áp phích của đội Quidditch mà họ thích nhất và những bài báo cắt ra từ tờ *Nhật Báo Tiên Tri*. Một người đàn ông mặc áo thụng đỏ thắm, tóc để thành một cái đuôi dài hơn cả đuôi tóc của anh Bill, đang ngồi gác đôi chân mang giày cao cổ lên bàn giấy đọc ám tả cho cây viết lông ngỗng của ông viết một bản báo cáo. Xa hơn một chút, một mụ phù thủy đeo một miếng băng che con mắt chột đang nói vọng qua bức vách các ô bàn giấy để chuyện trò với pháp sư Kingsley Shacklebolt.

Khi hai bác cháu đi tới gần, chú Kingsley Shacklebolt nói lơ đãng:

“Chào ông Weasley. Nãy giờ tôi đang muốn nói với ông một lời, ông có rảnh một giây không?”

Ông Weasley nói:

“Có, nếu đúng một giây thôi. Tôi đang vội lắm.”

Hai người nói chuyện với nhau như thể cả hai chẳng hề quen biết nhau nhiều lắm, và khi Harry mở miệng định chào chú Kingsley Shacklebolt thì ông Weasley dẫm lên chân nó. Hai bác cháu theo chân Kingsley Shacklebolt đi dọc theo dãy bàn giấy đến ô cuối cùng.

Harry bỗng bị một cơn sốc nhẹ; gương mặt của chú Sirius từ khắp mọi phía đang chớp chớp mắt nhìn xuống nó. Những mẩu giấy báo cắt rời và hình ảnh của chú Sirius - kể cả tấm hình chú đóng vai phù rể trong đám cưới của vợ chồng Potter - dán kín mít mấy tấm vách. Chỗ duy nhất thoát được chú Sirius là chỗ treo tấm bản đồ thế giới trên đó chi chít những chấm đỏ lấp lánh như đồ nữ trang bằng ngọc.

“Đây!”

Chú Kingsley cộc cằn nói với ông Weasley, tay chú cầm một bó giấy da chìa ra một cách thô bạo.

“Tôi cần càng nhiều thông tin càng tốt về những xe cộ Muggle bay được nhìn thấy trong vòng mười hai tháng vừa qua. Chúng tôi vừa nhận được thông tin rằng Black có thể vẫn còn đang sử dụng chiếc xe ô tô cũ của hắn.”

Chú Kingsley phóng cho Harry một cái nháy mắt ác liệt và nói thêm, giọng thì thầm:

“Đưa cho chú ấy tờ tạp chí, biết đâu chú ấy thấy hay.”

Rồi chú Kingsley lấy lại giọng bình thường, nói tiếp:

“Đừng chậm trễ quá đấy, ông Weasley, sự trì hoãn báo cáo về cái *thủ khí* đó đã kéo dài cuộc điều tra của chúng tôi cả

tháng trời.”

Ông Weasley điềm tĩnh đáp:

“Nếu ông đã đọc bản cáo của tôi thì ông ắt hẳn đã biết thuật ngữ tôi dùng là ‘vũ khí’. Và tôi e rằng ông sẽ phải chờ đợi thông tin về xe mô tô, hiện giờ chúng tôi đang cực kỳ bận rộn.”

Rồi ông nhỏ giọng lại nói tiếp:

“Chú liệu xong trước bảy giờ, chị Molly đang làm món thịt vò viên.”

Ông gật đầu ra hiệu ra Harry và dẫn nó ra khỏi ô bàn giấy của chú Kingsley Shacklebolt, đi xuyên qua bộ cửa bằng gỗ sồi thứ hai, vô một lối đi khác, quẹo trái, đi dọc một hành lang khác nữa, và cuối cùng đến một ngõ cụt, nơi có một cánh cửa bên vách trái đang hé mở, để lộ một cái tủ đựng chổi bay, và cánh cửa bên vách phải mang một cái biển bằng đồng mờ xỉn ghi: DÙNG SAI CHẾ TÁC MUGGLE.

Văn phòng tối tăm của ông Weasley dường như nhỏ hơn cả tủ để chổi bay. Bên trong văn phòng nhét hai cái bàn giấy là đủ chật cứng và hầu như không còn chỗ để đi quanh bàn vì những cái tủ đầy ắp hồ sơ dựng kín gần hết các bức tường, và trên đầu tủ là những đống hồ sơ ngất nghểu chỉ chực đổ úp xuống. Chút xíu mảng tường còn trống thì bày ra chứng cớ rành rành về nỗi ám ảnh của ông Weasley: rất nhiều tranh ảnh xe hơi, gồm cả tấm hình một cái động cơ bị tháo rời ra, hai tấm hình minh họa hộp thư mà có vẻ như ông đã cắt ra từ sách trẻ con Muggle, và một biểu đồ hướng dẫn cách mắc dây một ổ cắm điện. Trên cùng của cái khay đựng công văn đến đã đầy nhóc

là một cái lò điện nướng bánh mì cứ nấc cục một cách chán chường và hai cái bao tay bằng da cứ vặn vẹo ngón tay cái hoài. Một tấm hình chụp cả gia đình Weasley đứng bên cạnh cái khay công văn đến. Harry nhận thấy hình như Percy vừa mới bước ra khỏi tấm hình.

Ông Weasley cởi áo khoác ra và máng nó lên lưng ghế, nói như xin lỗi:

"Tụi bác không có cửa sổ. Tụi bác đã yêu cầu, nhưng dường như họ không cho rằng tụi bác cũng cần một cái. Ngồi xuống đi, Harry. Bác Perkins có lẽ chưa đến."

Harry thu mình ngồi lên cái ghế đằng sau bàn giấy của ông Perkins trong khi ông Weasley lục lọi trong mớ giấy da mà chú Kingsley Shacklebolt đã đưa cho ông.

Khi trích ra được từ chính giữa mớ giấy da đó một bản sao của tờ tạp chí tựa là *Người Dẻo Mồm*, ông cười toe toét:

"A!… Đúng chóc."

Ông lật suốt tờ tạp chí:

"Ừ, anh Kingsley có lý. Bác chắc là chú Sirius sẽ thấy cái này tức cười lắm… Ối, mèn ơi, cái gì đây?"

Một cái Thư báo vừa bay vút vào phòng qua cánh cửa để mở và đậu trên cái lò nướng bánh mì nấc cục để nghỉ mệt vì vẫn còn rúng động. Ông Weasley mở nó ra và đọc to:

"'Cầu tiêu công cộng dội ngược thứ ba được báo cáo tìm thấy ở Bethnal Green, xin vui lòng điều tra ngay tức thì.' Cái trò này đang trở nên lố bịch đây…"

“Một cái cầu tiêu dội ngược ạ?”

Ông Weasley tỏ ra tư lự:

“Bọn chơi khăm chống-Muggle. Tuần trước đã có hai cái, một cái xuất hiện ở Wimbledon, một cái ở Voi và Lâu Đài. Khi dân Muggle xả cầu tiêu thì thay vì mọi thứ trôi xuống cống thì… Chà, con có thể tưởng tượng ra. Những dân tội nghiệp này cứ gọi những… những *thợ cống*, bác nghĩ tên của họ là vậy thì phải… con biết, mấy người sửa ống nước và những thứ…”

“Có phải là thợ ống nước?”

“… Ờ, đúng chóc. Nhưng mà dĩ nhiên họ chỉ thêm điên cái đầu mà thôi. Bác chỉ mong tóm được kẻ nào đó đã bày ra trò này.”

“Có phải những Thần Sáng sẽ là người bắt bọn họ không?”

“Ồ, không, chuyện này quá ư tầm thường vụn vặt đối với những Thần Sáng. Đội Tuần tra Thi hành Luật Pháp thuật thông thường sẽ lo… À, Harry, đây là ông Perkins.”

Một lão pháp sư già trông có vẻ bẽn lẽn, nhún nhường, có mái tóc bạc phơ như bông vừa bước vào phòng, thở hổn hển:

“Ôi, ông Arthur ơi.”

Ông Perkins thốt lên khẩn thiết, không hề ngó Harry tới một cái.

“Thiệt là cám ơn trời đất! Tôi đã không biết phải làm gì mới là tốt nhất, là có nên đợi anh ở đây hay không, tôi vừa mới sai cú tới nhà anh nhưng rõ ràng là anh không nhận được… có

một bức thư khẩn mới nhận được cách đây mười phút…”

Ông Weasley nói:

“Tôi biết về vụ cầu tiêu dội ngược rồi.”

“Không, không, không phải chuyện cầu tiêu, mà là vụ tòa xử thằng con trai nhà Potter… Họ đã thay đổi giờ giấc và nơi chốn xét xử rồi… Bây giờ phiên tòa bắt đầu từ tám giờ sáng và ở tuốt dưới Phòng xử án Số mười cũ.”

“Tuốt dưới… nhưng mà họ nói với tôi… Râu ria Quỷ thần ơi…”

Ông Weasley coi đồng hồ, thốt lên một tiếng kêu uất ức và nhảy ra khỏi ghế.

“Lẹ lên, Harry, lẽ ra chúng ta phải có mặt ở đó cách đây năm phút rồi!”

Ông Perkins thả người dựa sóng soài vào mấy cái tủ hồ sơ trong khi ông Weasley phóng chạy ra khỏi văn phòng và Harry cũng co giò vọt theo.

Khi hai bác cháu bầm giập chạy qua những ô bàn giấy của các Thần Sáng, Harry đứt hơi hỏi:

“Tại sao họ thay đổi giờ giấc?”

Mọi người thò đầu ra khỏi cái ô của họ trợn mắt ngó theo hai bác cháu xồng xộc chạy qua. Harry có cảm giác nó đã bỏ sót lại tất cả ruột gan trên bàn giấy của ông Perkins.

“Bác không biết, nhưng nhờ ơn trên mà chúng ta đến đây khá sớm, chứ nếu con không đến kịp phiên tòa thì thiệt là tai họa khôn lường!”

Ông Weasley ghìm chân dừng lại bên cạnh mấy cái thang máy và sốt ruột nhấn liên miên cái nút xuống.

"Mau lên NÀO!"

Cái thang máy lắc lư hiện ra và hai bác cháu hối hả bước vào. Mỗi lần thang máy ngừng, ông Weasley lại giận dữ nguyền rủa và đấm thùm thụp vào cái nút số chín. Ông Weasley tức tối nói:

"Mấy phòng xử án đó không còn xài hàng bao nhiêu năm rồi. Bác không thể nghĩ ra tại sao họ lại xử vụ của con ở dưới đó… trừ khi… nhưng mà, không…"

Lúc đó một mụ phù thủy đẫy đà cầm một cái cốc bốc khói đi vô thang máy, và ông Weasley không nói nữa.

"Vành-Tai."

Giọng phụ nữ bình thản vang lên và tấm lưới vàng trượt mở ra, cho Harry thoáng thấy ở xa xa những bức tượng vàng của bồn phun nước. Mụ phù thủy đẫy đà bước ra và một lão pháp sư da vàng bủng có một vẻ mặt hết sức thê lương bước vào. Khi cái thang máy bắt đầu tụt xuống thì lão cất giọng sầu thảm nói:

"Chào ông Arthur. Ít khi thấy anh xuống dưới này…"

Ông Weasley nhấp nhổm như đứng trên than hồng, đưa mắt nhìn về phía Harry đầy lo lắng:

"Có công việc khẩn cấp, ông Bode à."

"Ờ, phải. Dĩ nhiên!"

Ông Bode khảo sát Harry không chớp mắt.

Harry chẳng có cảm xúc nào dành cho lão Bode lúc này, nhưng cái nhìn soi mói của lão cũng không làm cho nó cảm thấy thoải mái hơn.

Giọng phụ nữ thản nhiên vang lên gọn lỏn:

"Bộ Bảo Mật."

Cửa thang máy vừa cọt kẹt mở ra, ông Weasley đã hối:

"Mau lên, Harry."

Hai bác cháu chạy như bay ngược lên một hành lang hoàn toàn khác với những hành lang khác ở các tầng trên. Các bức tường trống trơn. Không có cửa sổ hay cửa cái nào khác ngoại trừ cánh cửa đen phẳng lì ở tận cuối hành lang. Harry tưởng là hai bác cháu sẽ đi qua cánh cửa đó, nhưng thay vì vậy, ông Weasley nắm lấy cánh tay nó và lôi nó về bên trái, nơi có một lối đi mở dẫn tới một cái cầu thang.

Ông Weasley nhảy xuống hai bậc cầu thang một, bảo:

"Xuống đây, xuống đây, thang máy cũng không xuống sâu tới tận dưới này… *Tại sao* họ lại xét xử con dưới này chứ…"

Hai bác cháu xuống tới bậc thang cuối cùng và phóng chạy dọc theo một hành lang nữa. Hành lang này rất giống với hành lang dẫn xuống hầm ngục của thầy Snape ở trường Hogwarts, tường đá xù xì, đuốc thì bị che bớt. Những cánh cửa mà hai bác cháu vượt qua ở đây là những cánh cửa nặng ịch có then cài và lỗ khóa bằng sắt.

"Phòng xử án… số Mười… bác nghĩ… chúng ta gần tới… Đúng rồi."

Ông Weasley chúi nhủi khi thắng gấp bên ngoài một cánh cửa đen bám đầy bụi có một cái ổ khóa bằng sắt khổng lồ. Ông ngã dựa sóng soài vào bức tường, tay đưa lên níu chặt lấy ngực áo của mình. Ông thở hào hển, chĩa ngón tay cái vào cánh cửa.

"Vô đi. Vô đó đi."

"Chứ… bác không… vô với con… sao?"

"Không, không, bác không được phép. Chúc con may mắn."

Trái tim Harry đập như trống trận kinh hồn, đẩy trái hầu ở cổ nó lòi ra. Nó hết sức khó khăn nuốt vào, xoay nắm đấm cửa nặng nề bằng sắt, rồi bước vào phòng xử án.

8

PHIÊN TÒA

Harry há hốc mồm vì kinh ngạc; nó không thể nào dừng được. Căn hầm to lớn mà nó vừa bước vào quen thuộc khủng khiếp. Nó không những đã từng nhìn thấy nơi này, mà còn từng đến nơi này trước đây nữa: Đây là nơi nó đã đến thăm bên trong bộ Tưởng ký của cụ Dumbledore, là nơi mà nó đã thấy Lestranges bị kết án tù chung thân trong nhà ngục Azkaban.

Những bức tường xây bằng đá đen, được soi lờ mờ bằng ánh đuốc. Những dãy ghế dài dựng thành dốc cao ở cả hai bên nó đều trống trơn; nhưng ở đằng trước, trên những băng ghế cao nhất, có nhiều bóng dáng mờ ảo. Họ đang nói chuyện rù rì, nhưng khi cánh cửa nặng nề đóng sập lại sau lưng Harry thì một sự im lặng đáng sợ bao trùm tất cả.

Một giọng đàn ông lạnh lùng ngân vang qua phòng xử án.

"Trò đến trễ."

Harry lo lắng đáp:

"Con xin lỗi. Con… cháu không biết giờ giấc đã thay đổi."

Giọng kia nói:

"Đó không phải là lỗi của Pháp thuật đoàn. Một con cú đã được gởi đến trò hồi sáng nay. Hãy ngồi xuống."

Ánh mắt lo âu của Harry rơi xuống cái ghế đặt ngay chính giữa phòng, hai tay ghế quấn đầy dây xích. Nó đã từng nhìn thấy những dây xích đó bật dậy trói nghiến bất cứ ai ngồi giữa chúng. Bước chân Harry vang lên rõ mồn một khi nó bước ngang qua sàn phòng lát đá. Khi nó rón rén ngồi lên mép cái ghế, lũ dây xích kêu lên xủng xoẻng hơi có vẻ hăm he dọa nạt, nhưng không trói nó lại. Cảm thấy hơi lợm giọng, Harry ngước nhìn lên những người ngồi ở băng ghế tuốt trên cao.

Có khoảng năm mươi người cả thảy; tất cả, theo như nó nhận thấy, đều mặc áo thụng màu mận có một chữ W bằng chỉ bạc được thêu một cách tỉ mỉ trên ngực áo bên trái. Tất cả đang nhìn xuống nó qua cái sống mũi của họ, có người thì mặt mũi khắc khổ, có người thì nét mặt tò mò một cách thật thà.

Ngồi ở ngay chính giữa hàng đầu tiên là ông Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật. Ông Fudge là một người bệ vệ ta đây thường hay làm dáng với một cái nón quả dưa màu xanh vỏ chanh, nhưng hôm nay ông tha cho cái nón; ông tha luôn cho nụ cười khoan dung mà có lần ông đã đeo trên mặt khi nói chuyện với Harry. Bên trái ông Fudge là một nữ phù thủy hàm vuông bành bạnh tóc bạc ngắn củn. Bà đeo một cái kính chột, trông hết sức gớm ghiếc. Bên phải ông Fudge là một mụ phù thủy khác, nhưng bà này ngồi thụt ra sau băng ghế hơi xa nên gương mặt của bà bị khuất trong bóng tối.

Ông Fudge nói vọng xuống hàng ghế:

“Thôi được, cuối cùng, bị cáo đã có mặt, chúng ta hãy bắt đầu. Quý vị đã sẵn sàng chưa?”

“Thưa ngài, rồi ạ.”

Harry nhận ra ngay cái giọng háo hức vừa đáp. Ông anh Percy của Ron đang ngồi ở cuối băng ghế đầu tiên. Harry nhìn Percy, trông mong một dấu hiệu nhận biết nó từ Percy, nhưng chẳng có gì hết. Đôi mắt Percy ẩn đằng sau cặp kính gọng sừng đang dán chặt vào tờ giấy da của anh ta, một cây viết lông ngỗng đang lăm le thi hành nhiệm vụ trong tay.

Ông Fudge cất tiếng nói ngân nga, và Percy bắt đầu ghi chép ngay tức thì.

“Phiên tòa Kỷ luật ngày 12 tháng tám xét xử vụ vi phạm của Harry James Potter, ngụ tại số 4, Privet Drive, Little Whinging, Surrey, căn cứ theo Đạo luật Giới hạn Hợp lý dành cho Phù thủy Vị thành niên và Đạo luật Quốc tế về Bảo mật.

Người thẩm vấn gồm: ông Cornelius Oswald Fudge - Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật; bà Amelia Susan Bones - giám đốc Sở Thi hành Luật Pháp thuật; bà Dolores Jane Umbridge - Bí thư cao cấp của Bộ trưởng. Thư ký Phiên tòa: Percy Ignatius Weasley…”

“… Nhân chứng bào chữa: Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore.”

Một giọng nói lặng lẽ thốt ra từ đằng sau Harry khiến nó quay phắt đầu lại suýt nữa là trật cổ. Cụ Dumbledore đang bình thản sải bước ngang qua phòng xử án trong bộ áo thụng dài màu xanh thăm thẳm của bầu trời nửa đêm, nét mặt thanh

thản tuyệt vời. Bộ râu và mái tóc của cụ rất dài và bạc phơ phản chiếu ánh đuốc khi cụ đi lên ngang tầm với Harry và ngước nhìn ông Fudge qua đôi mắt kiếng hình nửa vầng trăng đeo trễ tràng giữa chừng cái sống mũi khoằm khoằm.

Các thành viên của Pháp Thẩm đoàn đang rù rì. Tất cả đều chú mục vào cụ Dumbledore. Một số tỏ vẻ khó chịu, những người khác hơi hoảng sợ. Tuy nhiên có hai mụ phù thủy già ngồi ở hàng ghế sau giơ tay lên vẫy chào.

Khi Harry nhìn thấy thầy Dumbledore, một tình cảm mãnh liệt dâng trào trong lồng ngực nó, một cảm xúc tràn trề hy vọng và lòng dũng cảm được tăng lên, gần giống với hiệu quả bài ca mà phượng hoàng đã từng mang tới cho nó. Nó muốn nhìn vào mắt cụ Dumbledore, nhưng cụ không nhìn về hướng nó; cụ đang tiếp tục ngước nhìn ông Fudge, người đang bối rối một cách lộ liễu. Trông ông Fudge mất bình tĩnh hết sức, ông nói:

"À… cụ Dumbledore. Ừ. Vậy là… cụ… a… ơ… nhận được… thông báo của chúng tôi… về việc thay đổi giờ giấc… địa điểm… rồi sao?"

"Chắc là không nhận được đâu."

Cụ Dumbledore hớn hở nói:

"Nhưng nhờ một sự nhầm lẫn may mắn mà tôi đến Bộ Pháp Thuật sớm tới ba tiếng đồng hồ, thành ra cũng chưa xảy ra điều gì tai hại."

"Vâng… À… Tôi nghĩ là chúng ta cần thêm một cái ghế nữa… tôi… anh Weasley, anh vui lòng…"

“Khỏi lo, khỏi lo…”

Cụ Dumbledore vui vẻ nói. Rồi cụ rút cây đũa phép ra, búng nhẹ nó một cái, thế là một cái nệm êm ái bọc vải hoa không biết từ cõi nào bỗng hiện ra ngay bên cạnh Harry. Cụ Dumbledore ngồi xuống, chụm các đầu ngón tay thuôn dài của cụ với nhau, và nghiên cứu ông Fudge ngồi tuốt trên cao kia với một vẻ mặt thích thú rất lịch sự. Pháp Thẩm đoàn vẫn rù rì xôn xao một cách bồn chồn; chỉ khi ông Fudge mở miệng nói trở lại thì họ mới chịu yên đi. Một lần nữa ông Fudge xáo xáo mớ từ vựng của ông để kiếm lời lấp liếm:

“Vâng. À, vâng. Vậy thì. Thôi đành vậy. Cáo trạng. Vâng.”

Ông tháo rời một miếng giấy da từ cái đống trước mặt ông, hít một hơi sâu và đọc.

“Cáo trạng chống lại bị cáo như sau: bị cáo hành động ranh mãnh có dụng ý và hoàn toàn ý thức tính chất bất hợp pháp của hành động của mình. Trước đó bị cáo đã nhận được sự cảnh cáo bằng văn bản của Bộ Pháp Thuật về một tội trạng tương tự, dùng pháp thuật gọi hồn Thần Hộ Mệnh hiện ra giữa một khu dân cư của dân Muggle, trước sự hiện diện của một Muggle, vào ngày hai tháng tám lúc chín giờ hai mươi ba phút. Hành động này đã cấu thành hành vi phạm pháp chiếu theo điều C của Đạo luật Giới hạn Hợp lý dành cho Phù thủy Vị thành niên, 1875, và chiếu theo điều mười ba của Đạo luật của Liên minh Quốc tế các Pháp sư về Bảo mật.”

Ông Fudge nhớn mắt qua khỏi tấm giấy da, nhìn Harry chằm chằm:

“Có phải trò là Harry James Potter, ở nhà số 4, đường

Privet Drive, phố Little Whinging, vùng Surrey?”

Harry đáp:

“Dạ phải.”

“Trò đã nhận được lời cảnh cáo chính thức của Bộ Pháp Thuật về việc sử dụng pháp thuật bất hợp pháp cách đây ba năm, có đúng không?”

“Dạ đúng, nhưng mà…”

“Và trò đã gọi hồn Thần Hộ Mệnh vào đêm mồng hai tháng tám.”

“Dạ phải, nhưng…”

“Trò biết là trò không được phép sử dụng pháp thuật ở bên ngoài trường học khi trò chưa đủ mười bảy tuổi?”

“Dạ, nhưng…”

“Trò biết là trò đang ở trong một khu vực đầy dân Muggle?”

“Dạ, nhưng…”

“Trò ý thức đầy đủ là lúc đó trò đang ở rất gần một Muggle?”

Harry nổi nóng:

“*Vâng*. Nhưng cháu xài tới pháp thuật chỉ vì chúng cháu bị…”

Mụ phù thủy chột mắt ngồi bên trái ông Fudge ngắt lời Harry bằng giọng oang oang:

“Trò đã làm phép gọi lên được một Thần Hộ Mệnh hẳn hòi,

có phải không?”

Harry đáp:

“Phải, bởi vì…”

“Một Thần Hộ Mệnh hữu hình, phải không?”

Harry hỏi:

“Một… cái gì ạ?”

“Thần Hộ Mệnh của trò có hình dạng được xác định rõ ràng, phải không? Ta muốn nói cái đó không phải chỉ là hơi hay khói, phải không?”

Harry cảm thấy hết kiên nhẫn nổi và đâm ra hơi liều mạng. Nó đáp:

“Phải. Đó là một con nai. Luôn luôn là một con nai.”

“Luôn luôn à?”

Bà Bones gầm lên:

“Vậy là trò đã từng gọi hồn Thần Hộ Mệnh trước đó nữa sao?”

Harry đáp:

“*Dạ*. Cháu đã xài phép này hơn một năm nay.”

“Mà trò mới mười lăm tuổi?”

“Dạ, và…”

“Trò học phép ấy ở trường hả?”

“Dạ, thầy Lupin dạy cháu phép ấy vào năm thứ ba bởi vì…”

Bà Bones ngó xuống nó chằm chằm, nói:

“Hết sức ấn tượng! Một Thần Hộ Mệnh trọn vẹn bản lĩnh vào cái tuổi ấy… quả là hết sức ấn tượng.”

Một số pháp sư và phù thủy chung quanh bà Bones lại tiếp tục rì rầm trò chuyện; vài ba người gật gù, nhưng những người khác chau mày lắc đầu.

Ông Fudge cất giọng gắt gỏng:

“Đây không phải là vấn đề pháp thuật gây ấn tượng như thế nào. Thực tế, tôi cho là càng gây ấn tượng càng tệ hại, trong bối cảnh thằng bé đã thực hiện nó ngay trước mắt một kẻ Muggle.”

Những người đang chau mày bèn rì rầm tán thành, nhưng chính cái điệu gật gù cao ngạo của Percy đã khiến Harry vuột miệng phản kháng. Nó la to lên trước khi những người khác kịp chặn họng nó lần nữa:

“Cháu đã làm vậy vì bọn giám ngục!”

Nó đã tưởng phòng xử án sẽ xôn xao hơn nữa, nào ngờ cả phòng đột ngột im lặng, thậm chí còn im hơn trước đó.

Một lát sau bà Bones nhướn đôi mày rậm rạp của bà lên khiến cho con mắt chột của bà có vẻ như đang có nguy cơ lọt tròng rớt ra ngoài. Bà hỏi:

“Ý trò muốn nói gì?”

“Ý cháu muốn nói là có hai tên giám ngục xuất hiện ở trong con hẻm và tấn công cháu và anh họ cháu.”

“À!”

Ông Fudge lại kêu lên. Ông đưa mắt nhìn quanh Pháp Thẩm đoàn, nở nụ cười ngớ ngẩn hết sức khó ưa, như thể mời mọc họ cùng thưởng thức một chuyện tiếu lâm.

"Phải, phải, tôi đã đồ rằng chúng ta sẽ được nghe chuyện na ná như vậy."

Bà Bones ngạc nhiên hỏi:

"Bọn giám ngục ở Little Whinging à? Tôi không hiểu…"

Ông Fudge vẫn biểu diễn nụ cười ngớ ngẩn:

"Không hiểu sao, bà Amelia? Để tôi giải thích nhé. Nó đã suy tính kỹ rồi và quyết định rằng bịa ra bọn giám ngục sẽ là một chuyện xạo hay ho để che đậy sự thật, mà chuyện xạo đó quả là hay. Dân Muggle đâu có nhìn thấy được bọn giám ngục, đúng không, thằng kia? Cực kỳ tiện lợi… Vô cùng tiện lợi… Vậy là trò chỉ nói bằng mồm trò thôi, chứ đâu có chứng nhân…"

"Cháu không bịa đặt!"

Harry la lớn, át tiếng của một trận rì rầm khác vừa nổi lên trong phòng xử án.

"Có hai tên giám ngục, chúng đến từ đầu kia con hẻm, mọi thứ bỗng trở nên lạnh giá, thằng anh họ của cháu cảm giác thấy chúng và bỏ chạy…"

"Đủ rồi, đủ rồi."

Với một cái nhìn rất ư là hợm hĩnh ta đây lồ lộ trên mặt, ông Fudge nói:

"Ta rất tiếc là phải làm gián đoạn cái câu chuyện mà ta biết

là trò đã tập dượt kỹ càng…”

Cụ Dumbledore tằng hắng. Pháp Thẩm đoàn nín khe. Cụ Dumbledore nói:

“Thực ra chúng ta có một nhân chứng về sự có mặt của bọn giám ngục trong con hẻm đó, tôi muốn nói một nhân chứng khác hơn là Dudley Dursley.”

Bộ mặt phúng phính của ông Fudge dường như chảy xệ xuống, như thể có người nào vừa xì hơi trong đó ra. Ông ngó xuống cụ Dumbledore một lát, rồi với bộ dạng của một người đang lấy lại tư thế của mình, ông nói:

“Cụ Dumbledore à, tôi e rằng chúng tôi không có thì giờ nghe thêm chuyện tào lao thiên địa nữa. Tôi muốn giải quyết nhanh chóng vụ này…”

Cụ Dumbledore vẫn hóm hỉnh:

“Biết đâu tôi trật lất, nhưng mà tôi chắc chắn là theo Hiến chương Quyền lợi Pháp Thẩm đoàn thì bị cáo có quyền đưa ra nhân chứng trong vụ kiện của mình. Thưa bà Bones, đó có phải là chính sách của Sở thi hành Luật pháp thuật không?”

Câu cuối cụ Dumbledore nói với bà phù thủy đeo kiếng độc nhãn. Bà Bones đáp:

“Đúng. Tuyệt đối đúng.”

Ông Fudge nạt:

“Thôi, thôi, được rồi. Nhân chứng đâu?”

Cụ Dumbledore nói:

“Tôi đã đưa bà ấy đi cùng. Bà ta ở ngay ngoài cửa. Tôi có

nên…”

“Không… Weasley, anh đi.”

Ông Fudge quát Percy. Anh ta lập tức đứng dậy, lật đật đi xuống mấy bậc thang đá của bao lơn chánh án, hấp tấp đi qua mặt cụ Dumbledore và Harry mà không liếc tới hai thầy trò nó một cái.

Một lát sau, Percy quay trở lại, theo sau là bà Figg. Trông bà già khiếp đảm và dở hơi hơn bao giờ hết. Harry chỉ ước ao giá mà bà già đã nghĩ đến chuyện thay quách đôi dép lê sền sệt kia đi.

Cụ Dumbledore đứng dậy nhường ghế cho bà Figg, rồi hóa phép ra một cái ghế thứ hai cho chính cụ.

Khi bà Figg đã lo lắng ngồi ghé vô mép ghế, ông Fudge nói to:

“Họ tên đầy đủ là gì?”

Bà Figg đáp bằng giọng run run:

“Arabella Doreen Figg.”

Ông Fudge hỏi tiếp, giọng chán chường và ngạo mạn:

“Và chính xác bà là ai?”

Bà Figg đáp:

“Tôi là cư dân ở Little Whinging, gần chỗ Harry Potter sống.”

Bà Bones nói ngay:

“Chúng tôi không hề có hồ sơ nào về bất cứ một phù thủy

hay pháp sư nào ngoại trừ Harry Potter hiện đang sống ở Little Whinging. Vị trí đó luôn luôn được giám sát chặt chẽ, căn cứ… căn cứ vào những biến cố đã qua."

Bà Figg nói:

"Tôi chỉ là một á phù thủy. Cho nên quý ngài đâu có cho tôi đăng ký hộ khẩu, phải không ạ?"

Ông Fudge nheo mắt nhìn bà già kỹ hơn, hỏi:

"Một á phù thủy hả? Chúng tôi sẽ kiểm tra chuyện đó. Bà sẽ trình lý lịch chi tiết về nguồn gốc tổ tiên cho trợ lý của tôi, Weasley."

Ông nhìn qua trái rồi nhìn qua phải suốt dọc hàng ghế mình đang ngồi, nói thêm:

"Nhân tiện xin hỏi, á phù thủy có thể nhìn thấy được bọn giám ngục không?"

Bà Figg phẫn nộ kêu lên:

"Được chứ sao không?"

Ông Fudge lại ngó xuống bà già, nhướn đôi chân mày lên, nói giọng mát mẻ:

"Được lắm. Vậy câu chuyện của bà ra sao?"

"Tôi đi mua đồ ăn cho mèo ở cái tiệm góc đường đầu con hẻm Wisteria Walk, khoảng sau chín giờ tối hơn một chút vào ngày hai tháng tám."

Nói tới đây giọng bà Figg bỗng trở nên tía lia như thể bà đã học thuộc lòng điều bà đang nói:

"Lúc đó tôi nghe có tiếng náo động ở cuối con hẻm giữa

đường Magnolia Crescent và Wisteria Walk. Khi tới đầu hẻm, tôi thấy bọn giám ngục chạy tới…"

Bà Bones gay gắt ngắt lời:

"Chạy à? Bọn giám ngục không chạy. Chúng chỉ lướt."

Bà Figg nói ngay, đôi má hom hem của bà hơi ửng hồng.

"Ý tôi muốn nói vậy đó. Lướt dọc theo con hẻm về phía có vẻ như là hai đứa con trai."

Bà Bones nheo mắt lại để cho mép cái kiếng mắt chột lọt thỏm vào trong lớp da thịt núng nính của bà.

"Trông chúng như thế nào?"

"Ơ… một đứa thì bự chành bành, một đứa thì ốm o…"

Bà Bones sốt ruột:

"Không, không. Bọn giám ngục ấy… Hãy miêu tả chúng."

"Vậy hả?"

Màu hồng trên má bà Figg lại bừng lên và giờ đây đang lan tới cổ.

"Họ bự lắm. Bự và trùm áo khoác."

Harry cảm thấy bụng dạ nó bỗng cồn cào khủng khiếp. Trái ngược lại với bất kể điều gì bà Figg nói, nó nghe như thể phần lớn những gì bà đã nhìn thấy là bức tranh của một tên giám ngục, mà một bức tranh thì không bao giờ truyền tải đúng được cái điều bọn giám ngục như thế nào: cách di chuyển kỳ quái của chúng, lơ lửng cách mặt đất vài phân, hay cái mùi tanh lợm muốn ói của chúng, hay cái tiếng ken két hãi hùng phát ra khi chúng hút không khí chung quanh… Một lão pháp

sư phục phịch có bộ ria mép vĩ đại ngồi ở hàng ghế thứ hai chồm qua một mụ phù thủy tóc uốn loăn xoăn ngồi bên cạnh, và thì thầm vô tai mụ điều gì đó. Mụ cười một cách ngốc nghếch và gật gù.

Trong khi ông Fudge khịt mũi nhạo báng thì bà Bones lặp lại bằng một giọng nhạt nhẽo.

"Bự và trùm áo khoác. Tôi hiểu. Còn gì khác nữa không?"

Bà Figg nói:

"Còn. Tôi cảm nhận được chúng. Mọi thứ bỗng phát lạnh buốt, mà quý ngài nhớ cho, buổi tối hôm đó là một tối mùa hè rất ấm áp. Vậy mà tôi cảm thấy… như thể tất cả mọi niềm vui sống đã biến mất khỏi cõi đời này… và tôi nhớ… những chuyện dễ sợ…"

Giọng của bà già run rẩy rồi tắt nghẹn.

Con mắt của bà Bones hơi mở lớn ra. Harry có thể nhìn thấy những vết bầm đỏ dưới chân mày của bà, chỗ cái kiếng mắt chột hằn sâu vô. Bà hỏi tiếp và Harry thấy hy vọng trào lên:

"Bọn giám ngục đã làm gì?"

"Chúng tấn công mấy thằng nhỏ."

Bà Figg đáp, giọng bây giờ nghe mạnh hơn và tự tin hơn, màu hồng trên mặt bà cũng hạ xuống như thuỷ triều.

"Một trong hai đứa nó té xuống. Đứa kia lùi lại, cố gắng kháng cự tên giám ngục. Đó là Harry. Nó ráng hai lần mà chỉ hóa phép được một chút xíu khí bạc. Khi ráng lần thứ ba, nó

hóa ra được một Thần Hộ Mệnh, vị thần này đâm bổ vô tên giám ngục thứ nhất, rồi theo lệnh của Harry, đánh đuổi tên giám ngục thứ hai khỏi thằng anh họ. Vậy đó… đó là chuyện đã xảy ra."

Bà Figg kết thúc câu chuyện, hơi khập khiễng một chút.

Bà Bones nhìn xuống bà Figg trong im lặng; ông Fudge chẳng thèm ngó tới bà một cái, nhưng tay ông cứ bồn chồn xốc xốc mớ giấy tờ của mình. Cuối cùng, ông nhướn mắt lên mà nói, giọng gây hấn:

"Đó là những gì bà thấy, phải không?"

Bà Figg nói:

"Đó là những gì đã xảy ra."

Ông Fudge nói:

"Được lắm. Bà được phép đi."

Bà Figg ném một cái nhìn sợ sệt từ ông Fudge đến cụ Dumbledore, rồi đứng dậy và lại lê bước lệt xệt đi ra phía cửa. Harry nghe tiếng cánh cửa đóng một cái uỵch sau lưng bà già.

Ông Fudge nói giọng trịch trượng:

"Một nhân chứng không được thuyết phục lắm."

Bà Bones cất giọng oang oang:

"À, tôi không biết. Chắc chắn bà ta miêu tả ảnh hưởng cuộc tấn công của bọn giám ngục rất chính xác. Và tôi không tưởng tượng nổi tại sao bà ấy dám nói bọn giám ngục ở đó nếu như quả thật chúng không hề có mặt ở đó…"

Ông Fudge cười hô hố:

“Nhưng mà có chuyện bọn giám ngục lang thang ở vùng ngoại ô của dân Muggle và ngẫu nhiên chạm trán một pháp sư sao? Ngay cả lão Bagman cũng không thèm đánh cược vô cái chuyện ấm ớ còn xơi mới hòng xảy ra được ấy.”

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói:

“Ồ, tôi không nghĩ là có ai trong chúng ta lại tin là bọn giám ngục chỉ tình cờ mà có mặt ở đó đâu.”

Mụ phù thủy mặt mũi bị khuất trong bóng tối ngồi bên phải ông Fudge khẽ động đậy, nhưng mọi người khác đều ngồi im và nín khe.

Ông Fudge lạnh lùng hỏi:

“Và điều đó nên hiểu như thế nào?”

Cụ Dumbledore nói:

“Điều đó có nghĩa là bọn giám ngục được điều động tới đó.”

Ông Fudge quát lên:

“Tôi tin là chúng tôi có hồ sơ lưu về việc đó nếu có ai đã sai phái hai tên giám ngục đi ruồng bố ở Little Whinging!”

Cụ Dumbledore bình tĩnh đáp:

“Không thể có đâu, nếu hai tên giám ngục nhận chỉ thị từ một kẻ khác hơn Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật vào những ngày này. Tôi đã nói với anh quan điểm của tôi về việc này rồi, anh Cornelius à.”

Ông Fudge nói to:

“Phải. Ông đã nói. Và tôi không có lý do gì để tin rằng cái

quan điểm của ông có gì hay ho hơn chuyện nhảm nhí, ông Dumbledore à. Bọn giám ngục vẫn còn được quản lý ở nhà ngục Azkaban và đang làm mọi việc mà chúng ta bảo chúng làm."

Cụ Dumbledore nói, nhỏ nhẹ nhưng rõ ràng:

"Vậy thì chúng ta phải tự hỏi tại sao có kẻ nào đó trong Bộ Pháp Thuật ra lệnh cho hai tên giám ngục đến con hẻm đó vào ngày hai tháng tám."

Trong sự im lặng hoàn toàn sau những lời này, mụ phù thủy ngồi bên phải ông Fudge chồm tới trước, nên Harry nhìn thấy mặt mụ ta lần đầu tiên.

Nó nghĩ mụ giống một con cóc to bành ki nái màu xam xám lờn lợt. Đúng ra mụ ngồi chồm hỗm chìa ra cái mặt rộng bành bạnh và nhẽo nhèo, mà cái cổ thì nhỏ như cổ dượng Vernon, trong khi cái miệng thì rộng, mép kéo căng tới mang tai. Hai con mắt của mụ to, tròn, và hơi lồi ra. Đã vậy cái nơ đen bé bỏng cài trên mái tóc quăn ngắn ngủn của mụ càng khiến cho Harry nghĩ tới một con ruồi bự chảng mà mụ sắp thè cái lưỡi dài thòng nhớp nháp ra đớp một cái.

Ông Fudge nói:

"Chủ tọa phiên tòa công nhận bà Dolores Jane Umbridge."

Mụ phù thủy cất giọng cao eo éo, lại ra vẻ yểu điệu như giọng con gái, khiến cho Harry hơi giật mình; nó cứ tưởng được nghe tiếng ồm ộp.

"Giáo sư Dumbledore à, tôi chắc là tôi đã hiểu nhầm giáo sư."

Mụ nói với một nụ cười điệu đàng không ảnh hưởng gì đến hai con mắt tròn to tháo láo lạnh lùng muôn thuở của mụ.

"Tôi ngu ngốc lắm. Nhưng mà dường như trong một thoáng tí ti tôi nghe như thể giáo sư ám chỉ là Bộ Pháp Thuật đã ra lệnh tấn công thằng bé này?"

Mụ cất tiếng cười nghe lanh canh như tiếng bạc chạm nhau khiến Harry dựng cả tóc gáy lên. Một số thành viên khác của Pháp Thẩm đoàn cười phụ họa với mụ. Có lẽ không còn gì rõ ràng hơn cái điều là không một ai trong đám ấy thực sự buồn cười. Cụ Dumbledore lịch sự đáp lễ:

"Nếu đúng là bọn giám ngục chỉ nhận lệnh của Bộ Pháp Thuật, và nếu cũng đúng là đã có hai tên giám ngục tấn công Harry cùng người anh họ cách đây một tuần, thì suy ra một cách hợp lý là ai đó ở Bộ Pháp Thuật có thể đã chỉ thị cuộc tấn công. Dĩ nhiên cũng có thể những tên giám ngục đặc biệt này đã vuột ra ngoài sự kiểm soát của Bộ Pháp Thuật…"

"Không có một tên giám ngục nào ở ngoài sự kiểm soát của Bộ Pháp Thuật!"

Ông Fudge ngắt ngang, bây giờ mặt ông đỏ như cục gạch nung.

Cụ Dumbledore cúi đầu xuống thành một cái chào khiêm tốn.

"Vậy thì chắc chắn Bộ Pháp Thuật sẽ phải thực hiện một cuộc tổng thanh tra xem tại sao hai tên giám ngục lại có mặt cách nhà ngục Azkaban xa đến như vậy và tại sao chúng dám tấn công mà không có lệnh."

“Mắc mớ gì đến ông mà ông quyết định Bộ Pháp Thuật phải làm cái này hay không làm cái kia, hả ông Dumbledore?”

Ông Fudge lại nạt ngang, lần này thì ông chuyển tông màu sang đỏ tươi, một sắc mặt mà dượng Vernon ắt hẳn là rất tự hào.

Cụ Dumbledore ôn hòa nói:

“Dĩ nhiên là không mắc mớ gì. Tôi chỉ đơn giản bày tỏ lòng tin của tôi là vấn đề này sẽ không bị chìm xuồng.”

Cụ đưa mắt nhìn sang bà Bones, bà điều chỉnh cái kiếng mắt chột rồi ngó lại cụ, hơi khó chịu một tý.

Ông Fudge nói:

“Tôi muốn nhắc nhở mọi người rằng hành vi của những tên giám ngục này, cho dù chúng có không phải là chuyện bịa đặt trong trí tưởng tượng của thằng bé này, thì cũng không phải là đối tượng của phiên tòa này! Chúng ta có mặt ở đây để thẩm vấn Harry Potter về vụ vi phạm Đạo luật Giới hạn Hợp lý đối với Phù thủy vị thành niên!”

Cụ Dumbledore nói:

“Dĩ nhiên rồi! Nhưng sự hiện diện của bọn giám ngục trong con hẻm có liên quan mật thiết vô cùng. Điều khoản số Bảy của Đạo luật nêu rõ ràng pháp thuật có thể được dùng trước mắt dân Muggle trong những hoàn cảnh đặc biệt, và những hoàn cảnh đặc biệt đó bao gồm những tình huống đe dọa đến tính mạng của chính bản thân pháp sư hay phù thủy, hay của dân Muggle hiện diện tại thời điểm của…”

Ông Fudge càu nhàu:

“Chúng tôi đều thuộc lòng điều khoản số Bảy đó rồi, cám ơn ông nhiều lắm.”

Cụ Dumbledore vẫn nhã nhặn:

“Dĩ nhiên rồi! Vậy thì chúng ta có đồng ý rằng việc Harry dùng tới bùa phép gọi Thần Hộ Mệnh trong những tình huống rơi đúng vào đề mục hoàn cảnh đặc biệt mà đạo luật miêu tả không?”

“Nếu có những tên giám ngục, ấy là điều tôi còn ngờ…”

Cụ Dumbledore cắt lời:

“Ông đã nghe lời khai của nhân chứng rồi đó. Nếu ông vẫn còn nghi ngờ sự trung thực thì cứ gọi bà ta lại, chất vấn bà ta một lần nữa. Tôi tin chắc là bà ta không phản đối.”

Ông Fudge nổi giận, xào xáo mớ giấy tờ trước mặt ông:

“Tôi… điều đó… không… Nó… Tôi muốn xong phứt chuyện này hôm nay, ông Dumbledore à!”

“Nhưng dĩ nhiên ông sẽ không ngại lắng nghe nhân chứng bao nhiêu lần, nếu làm vậy tránh được một vụ xử án oan nghiêm trọng.”

“Một vụ xử án oan nghiêm trọng hả?”

Giọng của ông Fudge đã lên cao tới đỉnh điểm.

“Ông có bao giờ chịu khó cộng lại con số những chuyện trời ơi đất hỡi mà thằng nhỏ này đã dựng đứng lên để chạy tội dùng sai pháp thuật ở ngoài trường học của nó chưa, hả ông Dumbledore? Tôi chắc là ông chưa quên vụ Bùa Bay nó xài ba năm trước…”

Harry vọt miệng:

“Cái đó không phải do cháu, mà là một con gia tinh.”

Ông Fudge rống lên, vung tay chỉ về phía Harry một cách màu mè:

“THẤY CHƯA? Một con gia tinh hả? Trong nhà một dân Muggle à? Tôi hỏi trò…”

Cụ Dumbledore nói:

“Con gia tinh được đề cập đến hiện giờ đang làm việc ở trường Hogwarts. Tôi có thể gọi nó đến đây trong nháy mắt để cung cấp bằng chứng mà ông muốn.”

“Tôi… không… Tôi không có thì giờ để nghe chuyện mấy con gia tinh! Với lại đó không phải là vụ duy nhất… Nó đã làm nổ tung bà cô của nó, chỉ để vui thôi!”

Ông Fudge thét lớn, giộng nắm đấm của ông xuống bàn chánh án và làm ngã chổng kềnh một cái bình mực.

Cụ Dumbledore vẫn nói một cách điềm đạm trong khi ông Fudge cố gắng chùi mực dính trên giấy tờ sổ sách của mình.

“Và ông đã vô cùng tử tế không truy tố trường hợp đó, tôi đoán chừng, vì ông thừa nhận là ngay cả pháp sư xuất sắc nhất cũng không thể luôn luôn kiểm soát được tình cảm của mình.”

“… và tôi còn chưa nói đến những chuyện nó gây rắc rối trong trường…”

Cụ Dumbledore vẫn tao nhã như từ trước, nhưng bây giờ đằng sau giọng nói của cụ đã ẩn một chút lạnh lùng:

“… Nhưng Bộ Pháp Thuật không có thẩm quyền trừng phạt

học sinh Hogwarts về hạnh kiểm xấu trong trường. Hành vi của Harry ở trường không liên quan đến cuộc thẩm vấn này."

"Vậy hả?"

Ông Fudge kêu lên:

"Vậy là chúng tôi không có nhiệm vụ gì về những chuyện nó làm trong trường hả? Ông cho là vậy sao?"

Cụ Dumbledore nói:

"Bộ Pháp Thuật không có quyền đuổi học sinh trường Hogwarts, ông Cornelius à, như tôi đã nhắc nhở ông vào cái đêm mồng hai tháng tám. Bộ cũng không có quyền tiêu hủy cây đũa phép trước khi lời buộc tội được chứng minh là đúng, như tôi cũng đã, một lần nữa, nhắc nhở ông vào đêm mồng hai tháng tám. Trong cơn hấp tấp đáng ngưỡng mộ của ông bảo đảm cho pháp luật được tôn trọng, chính ông tỏ ra, tôi chắc là không cố ý, coi thường một số điều luật."

Ông Fudge nói một cách dữ tợn.

"Luật có thể được thay đổi."

"Dĩ nhiên là có thể."

Cụ Dumbledore cúi đầu xuống.

"Và ông dường như đang thực hiện nhiều thay đổi, ông Cornelius à. Chà, chỉ trong vài tuần lễ ngắn ngủi kể từ khi tôi bị yêu cầu rời khỏi Pháp Thẩm đoàn, người ta đã bày ra lệ tổ chức cả một phiên tòa hình sự để xử một vụ đơn giản như vấn đề pháp thuật vị thành niên!"

Một số pháp sư phù thủy ngồi tuốt trên cao cựa quậy một

cách khó chịu trên ghế của mình. Ông Fudge đổi tông màu sang màu nâu sẫm. Tuy nhiên mụ phù thủy giống như con cóc ngồi bên phải ông Fudge chỉ chăm chú ngó cụ Dumbledore, nét mặt không hề biểu lộ điều gì hết.

Cụ Dumbledore tiếp tục:

"Tuy nhiên theo tôi biết, vẫn chưa có luật nào thích hợp nói rằng công việc của phiên tòa này là trừng phạt Harry về mỗi chút pháp thuật mà trò ấy từng thực hiện. Trò ấy đã bị buộc tội về một vụ vi phạm đặc biệt và trò ấy đã đưa ra lời bào chữa. Bây giờ tất cả những gì mà trò ấy và tôi có thể làm là chờ đợi phán quyết của quý vị."

Cụ Dumbledore lại chụm các đầu ngón tay với nhau và không nói thêm gì nữa. Ông Fudge trừng mắt nhìn cụ, rõ ràng là đã bị chọc cho điên tiết lên. Harry liếc sang bên cạnh nhìn cụ Dumbledore tìm sự động viên; nó không chắc chắn chút nào hết, xét về hiệu quả, là cụ Dumbledore có đúng không khi nói với Pháp Thẩm đoàn là đã tới lúc họ đưa ra quyết định. Tuy nhiên, một lần nữa, cụ Dumbledore dường như chẳng đoái hoài gì tới cố gắng của Harry nhằm trao đổi ánh mắt với cụ. Cụ vẫn tiếp tục ngước nhìn lên những băng ghế trên cao, nơi toàn bộ Pháp Thẩm đoàn đã chìm vào một cuộc thảo luận rì rào khẩn trương.

Harry ngó xuống chân nó. Trái tim nó, dường như đã trương lên tới một kích thước phi thường, đang đập bùng bùng trong lồng ngực. Nó đã tưởng phiên tòa sẽ kéo dài lâu hơn như vầy. Nó không tin tưởng chút nào là nó đã tạo được một ấn tượng tốt. Thực ra nó đã chẳng nói được gì nhiều. Lẽ ra nó nên

giải thích đầy đủ hơn về bọn giám ngục, về việc nó té ngã ra làm sao, và chuyện cả nó và Dudley suýt chút nữa đã bị bọn giám ngục hôn như thế nào…

Đã hai phen nó ngước lên nhìn ông Fudge và há miệng toan nói, nhưng trái tim trương hết cỡ của nó giờ đây đang bóp nghẹn đường thở, khiến cả hai phen nó chỉ làm được mỗi việc lấy hơi hít sâu vào, rồi lại ngó trở xuống đôi giầy của nó.

Và rồi tiếng bàn bạc rì rào ngưng lại. Harry muốn ngước nhìn lên các vị thẩm phán, nhưng nó nhận thấy cứ tiếp tục săm soi dây cột giày thì dễ hơn ngước nhìn lên rất, rất, rất nhiều lần.

Giọng bà Bones chợt vang lên oang oang.

"Ai biểu quyết là không có tội?"

Đầu Harry ngẩng phắt lên.

Có những bàn tay giơ lên không trung, nhiều lắm… hơn một nửa! Thở thiệt nhanh, Harry cố gắng đếm, nhưng nó đếm chưa xong thì bà Bones đã nói:

"Ai biểu quyết là có tội?"

Ông Fudge giơ tay lên; khoảng nửa tá người khác giơ tay theo, kể cả mụ phù thủy ngồi bên phải của ông và lão pháp sư để bộ ria mép choằm quằm, và mụ phù thủy tóc loăn xoăn ngồi hàng ghế thứ hai.

Ông Fudge liếc mắt nhìn quanh tất cả bọn họ, trông có vẻ như ông bị hóc cái gì đó bự lắm trong cổ họng, rồi ông hạ tay xuống. Ông hít sâu thở dài hai lượt, rồi mới nói bằng một giọng lạc hẳn đi vì cơn thịnh nộ bị dồn ép lại.

“Được thôi, được thôi… Miễn tất cả mọi tội trạng bị cáo buộc.”

“Xuất sắc!”

Cụ Dumbledore nói gọn, đứng lên, rút cây đũa phép ra và khiến hai cái ghế tan biến vào hư vô.

“Thôi, tôi phải đi lo công việc. Chúc tất cả một ngày tốt lành.”

Và cụ biến nhanh ra khỏi cái hầm.

9

NỖI THỐNG KHỔ CỦA BÀ WEASLEY

Sự ra đi đột ngột của cụ Dumbledore khiến Harry ngạc nhiên vô cùng. Nó vẫn cứ ngồi tại chỗ trên chiếc ghế đầy xiềng xích, vật lộn với những cảm xúc dữ dội, đau buồn lẫn nhẹ nhõm. Tất cả Pháp Thẩm đoàn đều đã đứng dậy, chuyện trò, thu dọn giấy tờ và cất chúng đi. Harry đứng lên. Không ai có vẻ bận tâm đến nó một chút xíu nào, ngoại trừ mụ phù thủy giống con cóc ngồi bên phải của ông Fudge. Lúc này mụ đang chăm chú ngó xuống Harry thay vì ngó cụ Dumbledore như trước. Harry kệ thây mụ ấy, cố gắng nhìn vào mắt ông Fudge, hay mắt bà Bones. Nó muốn hỏi là liệu nó có được tự do đi chưa, nhưng ông Fudge dường như quyết tâm không thèm để ý tới Harry nữa, và bà Bones thì đang bận bịu với cái cặp hồ sơ của bà. Nó đành thử nhích vài bước chân thăm dò về phía lối ra, rồi khi thấy không ai kêu nó lại, nó ù té chạy thiệt nhanh.

Nó chạy như bay mấy bước cuối cùng đến cửa, giật mạnh cánh cửa mở ra, và gần như đâm sầm vào ông Weasley, người đang đứng ngay bên kia cánh cửa, mặt mày tái lét, vẻ hãi hùng.

“Cụ Dumbledore không nói…”

Harry kéo cánh cửa đóng lại sau lưng nó, nói:

“Trắng án!”

Ông Weasley chụp lấy hai vai Harry, cười rạng rỡ:

“Harry, thiệt là kỳ diệu! Dĩ nhiên là họ không thể nào buộc tội con rồi, nếu căn cứ vào bằng chứng, nhưng cho dù biết vậy, bác vẫn không thể nào làm bộ là bác không…”

Nhưng ông Weasley bỏ ngang câu nói, vì cửa phòng xử án lại vừa được mở ra. Pháp Thẩm đoàn đang lần lượt đi ra ngoài.

Ông Weasley kéo Harry đứng qua một bên cho họ đi ngang qua. Ông kêu lên kinh ngạc:

“Râu ria quỷ thần ơi! Cháu bị cả một bộ sậu quan tòa đầy đủ xét xử hả?”

Harry nói nhỏ:

“Con nghĩ vậy.”

Một hay hai pháp sư gật đầu với Harry khi họ đi ngang nó, một vài người, bao gồm cả bà Bones, nói với ông Weasley: “Chào ông Arthur!” nhưng phần lớn đều lảng tránh ngó đi chỗ khác. Ông Cornelius và mụ phù thủy con cóc gần như là những người cuối cùng ra khỏi hầm ngục. Ông Fudge hành động như thể ông Weasley và Harry là một phần của bức tường, nhưng một lần nữa, mụ phù thủy con cóc nhìn Harry với vẻ ước lượng đánh giá đối thủ khi mụ đi ngang qua nó. Người cuối cùng trong đám đi ngang qua hai bác cháu là Percy. Cũng giống như ông Fudge, Percy hoàn toàn lờ tịt cha

mình và Harry. Anh ta hiên ngang bước ngang qua họ, nắm chặt một bó giấy da và một bó viết lông ngỗng, lưng anh thẳng đuột cứng đơ, và cái mũi của anh thì hếch lên trời. Ông Weasley mím nhẹ môi lại, nhưng ngoài chi tiết này ra ông không tỏ dấu hiệu nào là ông có để ý tới thằng con trai thứ ba của mình.

Ông Weasley vẫy tay ra hiệu cho Harry đi tới trước sau khi gót chân của Percy biến mất trên đầu cầu thang tầng thứ chín.

"Bác sẽ đưa con về nhà ngay để con có thể báo cho những người khác biết tin lành. Bác sẽ thả con xuống trên đường đi tới cái cầu tiêu ở Bethnal Green. Đi thôi…"

"Vậy bác định làm sao với cái cầu tiêu đó?"

Harry hỏi, vừa nhe răng cười. Bây giờ mọi chuyện trên đời bỗng nhiên vui hơn bình thường gấp năm lần. Nó bắt đầu ngấm niềm vui: Nó đã trắng án, *nó sẽ được đi học lại ở trường Hogwarts*.

Hai bác cháu leo lên cầu thang, ông Weasley nói:

"Ôi, trục bùa trừ ếm đi là chuyện nhỏ, nhưng sửa chữa những hư hao không đáng nói bằng thái độ phải có đối với thói mọi rợ phá hoại tài sản công cộng, Harry à. Chơi khăm dân Muggle có thể hấp dẫn một số phù thủy như trò đùa vui, nhưng việc đó còn nói lên một điều sâu sắc hơn, quá quắt hơn, và bác đây vì một…"

Ông Weasley lại bỏ lửng câu nói. Hai bác cháu vừa đi tới hành lang tầng chín, và ông Cornelius đang đứng cách họ chừng vài bước chân, đang rù rì trò chuyện với một người đàn

ông cao lớn có mái tóc vàng óng mượt và một gương mặt lờn lợt nhọn hoắt.

Người đàn ông thứ hai này quay đầu lại khi nghe tiếng bước chân của hai bác cháu. Ông ta cũng nín ngang giữa câu chuyện, ánh mắt xám lạnh lùng của ông ta nheo lại và ngó chằm chằm vào mặt Harry. Ông ta, Lucius Malfoy, nói mát mẻ:

"Chà, chà, chà… Potter Thần Hộ Mệnh."

Harry cảm thấy không thể thở được nữa, như thể nó vừa bước vào một cái gì đặc sệt nặng nề. Lần cuối nó nhìn thấy những con mắt xám lạnh đó là qua khe hở của mũ trùm đầu của bọn Tử Thần Thực Tử, và lần cuối mà nó nghe giọng nói của người đàn ông đó chế nhạo nó là trong nghĩa địa tăm tối khi Chúa tể Hắc ám Voldemort tra tấn nó. Nó không thể tin rằng Lucius Malfoy dám nhìn thẳng vào mặt nó; nó không thể tin là lão ta lại ở đây, trong Bộ Pháp Thuật, không thể tin là ông Cornelius Fudge đang nói chuyện với lão ta, khi mà Harry đã nói với ông Fudge mới cách đây vài tuần rằng Malfoy chính là một Tử Thần Thực Tử.

Lucius Malfoy cất giọng nhừa nhựa:

"Ông Bộ trưởng vừa nói với tôi về vụ sổng lưới may mắn của trò, Potter à. Cái cách trò luồn lách qua lỗ lưới khít khao thật là đáng kinh ngạc… Thực tình, đó là *kiểu rắn*…"

Ông Weasley bấu mạnh vai Harry để nhắc nhở. Nó nói:

"Ừ… Vâng… Tôi giỏi thoát khỏi…"

Lão Lucius giương mắt nhìn vào mặt ông Weasley.

“Và ông Arthur Weasley cũng vậy nữa. Ông làm gì ở đây hả ông Arthur?”

Ông Weasley đáp gỏn lọn:

“Tôi làm việc ở đây.”

Lucius Malfoy nhướn chân mày lên, liếc về phía cánh cửa đằng sau vai ông Weasley.

“Chắc không, đâu phải *ở đây*. Tôi tưởng ông làm ở trên tầng hai kia chứ… Ông có làm cái gì liên quan đến việc chôm chỉa đồ chế tác của dân Muggle về nhà rồi phù phép chúng không?”

Ông Weasley đáp cộc lốc:

“Không.”

Ngón tay ông bây giờ ngoạm sâu vô vai Harry. Harry hỏi lão Lucius Malfoy:

“Vậy chứ *ông* làm cái gì ở đây?”

“Tôi không cho là những vấn đề riêng tư giữa tôi và ông Bộ trưởng có liên quan gì tới trò, Potter à.”

Lão Malfoy vuốt phẳng vạt trước tấm áo thụng của mình; Harry nghe rất rõ tiếng leng keng êm ái của cái gì đó tựa như một cái túi đựng đầy vàng. Rồi lão nói tiếp:

“Thực ra, trò đừng hòng có được sự nuông chiều của những người khác chỉ bởi vì trò được lão Dumbledore cưng nhất… Vậy, ông Bộ trưởng à, chúng ta có nên đi lên văn phòng của ông không?”

“Tất nhiên. Mời ông đi lối này, thưa ông Lucius.”

Ông Fudge nói, và quay lưng lại ông Weasley và Harry. Hai người đó sải bước dài bỏ đi, nói với nhau giọng thì thầm. Ông Weasley không chịu buông vai Harry ra cho tới khi cả hai biến mất vào thang máy. Harry bùng ra phẫn nộ:

"Tại sao lão ấy không đợi ngoài văn phòng ông Fudge nếu họ có hẹn hò công việc với nhau? Lão ấy làm cái gì ở tuốt dưới này?"

Ông Weasley tỏ ra cực kỳ hoang mang khi ông liếc nhìn sau trước như thể để biết chắc là không có ai đang rình nghe lén.

"Nếu con hỏi thì bác nói là hắn tìm cách lẻn xuống phòng xử án. Tìm cách biết xem con có bị đuổi học hay không. Bác sẽ nhắn tin cho cụ Dumbledore biết khi bác đưa con về, cụ nên biết tay Malfoy lại bàn bạc với ông Fudge."

"Mà hai người đó có chuyện riêng tư gì với nhau vậy?"

Ông Weasley tức giận nói:

"Vàng, theo bác đoán. Nhiều năm nay Malfoy vẫn phóng tay biếu xén đủ thứ… Đưa hắn đến gặp gỡ những người có quyền… rồi hắn xin xỏ ân huệ… cản trở những luật lệ mà hắn không muốn thông qua… Ôi, hắn quen biết lớn lắm, tay Lucius Malfoy…"

Thang máy tới. Ngoại trừ một bầy Thư báo chấp chới bay quanh ông Weasley khi ông bấm nút tầng Vành-Tai, trong thang máy không có ai khác. Cánh cửa cọt kẹt đóng lại; ông Weasley cáu kỉnh xua xua bầy Thư báo.

Harry nói chậm rãi:

“Bác Weasley à, nếu ông Fudge gặp gỡ những Tử Thần Thực Tử như lão Malfoy, nếu ông ấy tiếp xúc riêng với họ, thì làm sao chúng ta biết là chúng không ếm bùa Độc đoán lên ông ấy?”

Ông Weasley làu bàu:

“Harry ơi, đừng tưởng là chuyện đó chưa từng xảy ra cho chúng ta. Nhưng cụ Dumbledore nghĩ là ông Fudge hiện giờ vẫn còn hành động theo ý muốn của ông ấy… mà điều đó, theo như cụ Dumbledore nói, cũng không tử tế nhiều nhỏi gì… Tốt nhất là lúc này đừng nói gì thêm về chuyện đó, Harry à…”

Cánh cửa thang máy mở ra và hai bác cháu bước ra hành lang Vành-Tai lúc này hầu như hoang vắng. Gã nhân viên an ninh Eric lại rúc đằng sau tờ *Nhật Báo Tiên Tri* của gã. Hai bác cháu đi thẳng và vượt qua bồn phun nước bằng vàng trước khi Harry kịp nhớ ra.

Nó bảo ông Weasley:

“Bác chờ…”

Nó rút bao tiền của nó ra khỏi túi, quay trở lại bồn phun nước.

Nó ngước nhìn lên gương mặt thanh tú của vị pháp sư, nhưng vì nhìn gần quá nên Harry thấy chàng ta có vẻ yếu đuối và hơi ngu. Mụ phù thủy thì nhe ra một nụ cười vô duyên như nụ cười các cô thi hoa hậu, và căn cứ vào những hiểu biết của Harry về bọn yêu tinh và Nhân mã, thì hầu như chúng chẳng bao giờ có cái vẻ ngước nhìn đắm đuối loài người như bộ tượng miêu tả. Chỉ có thái độ nô lệ thâm căn cố đế của con gia

tinh là trông có vẻ thuyết phục. Nghĩ đến điều mà Hermione sẽ nói nếu cô bé có dịp nhìn thấy bức tượng của con gia tinh, Harry nhe răng cười khì. Nó dốc ngược cái bao tiền và trút ra không chỉ mười Galleon như đã vái thầm, mà trút toàn bộ số tiền trong bao xuống cái hồ nước dưới chân những bức tượng.

"Mình biết ngay mà!"

Ron gào lên, đấm nắm tay vào không khí.

"Bồ luôn luôn thoát được những chuyện như vậy!"

Hermione trông rõ ràng muốn xỉu vì lo lắng khi Harry vừa bước vào nhà bếp, giờ đây đưa đôi tay run rẩy lên che mắt. Cô bé nói:

"Họ phải thừa nhận bồ vô tội. Không có tội danh nào buộc cho bồ được, không tội nào…"

Harry mỉm cười, nói:

"Vậy sao mà ai cũng hú vía, cho dù mọi người đã biết trước là mình sẽ được trắng án."

Bà Weasley đang chùi mặt bằng cái tạp dề của bà, còn Fred, George và Ginny thì đang múa may quay cuồng theo một điệu hát mà tụi nó đang hè nhau rống lên:

"*Harry được tha bổng, Harry được tha bổng, Harry được tha bổng*..."

"Đủ rồi, yên đi nào!"

Ông Weasley quát, mặc dù ông cũng mỉm cười.

"Nghe đây, chú Sirius. Lucius Malfoy đã đến Bộ Pháp Thuật…"

Chú Sirius đột ngột ngắt lời:

“Cái gì?”

“*Harry được tha bổng, Harry được tha bổng, Harry được tha bổng…”*

“Ba đứa tụi bây có im không? Ừ, hai bác cháu tôi thấy hắn nói chuyện với ông Fudge ở tầng chín, rồi họ cùng nhau đi về văn phòng của ông Fudge. Nên báo cho cụ Dumbledore biết về vụ này.”

Chú Sirius nói:

“Đúng vậy. Chúng tôi sẽ báo cho cụ biết. Đừng lo.”

“Tốt, tôi phải đi ngay, còn một vụ cầu tiêu dội ngược ở Bethnal Green đang chờ tôi. Molly, anh sẽ về hơi trễ, anh sẽ trực thay cho cô Tonks, nhưng chú Kingsley có thể sẽ ghé qua ăn tối…”

“*Harry được tha bổng, Harry được tha bổng, Harry được tha bổng…”*

“Thôi, đủ rồi… Fred… George… Ginny!”

Ấy là tiếng quát của bà Weasley, sau khi ông Weasley đi ra khỏi nhà bếp. Bà nói tiếp:

“Harry, lại đây ngồi xuống đi con, ăn bữa trưa của con đi, hồi sáng con đâu có ăn được chút gì…”

Ron và Hermione tự ngồi xuống phía đối diện với Harry, trông chúng vui vẻ hơn bao giờ hết, kể từ hồi Harry đến ở số 12, quảng trường Grimmauld đến giờ. Và cảm giác nhẹ nhõm lâng lâng của Harry, tuy hơi bị vụ chạm trán với Lucius

Malfoy trì kéo xuống một tí, giờ đây lại phồng căng bay bổng lên. Ngôi nhà âm u bỗng nhiên trở nên ấm áp hơn, dễ chịu hơn; ngay cả Kreacher trông cũng có vẻ bớt xấu xí đi khi lão thò cái mũi dài như cái vòi của lão vô nhà bếp để dò la nguồn căn của sự ồn ào náo nhiệt.

Ron lúc này đang múc từng muỗng bự chảng món khoai tây nghiền cho vô dĩa của mọi người; nó hớn hở nói:

"Dĩ nhiên, một khi thầy Dumbledore bênh vực bồ thì họ không thể có cách gì buộc tội bồ được."

"Ừ, thầy đã lèo lái phiên tòa theo hướng có lợi cho mình. Dù vậy, mình vẫn ước mong thầy nói gì đó với mình, hay chỉ cần *nhìn* mình thôi."

Harry nói xong là cảm thấy ngay nó thiệt là đứa vô ơn, chứ đừng nói là trẻ con, khi thốt ra câu sau. Và khi nó đang nghĩ đến điều này thì vết thẹo trên trán nó rát bỏng tệ đến nỗi nó phải giơ bàn tay vỗ lên vết thẹo.

Hermione trông có vẻ lo lắng:

"Chuyện gì vậy?"

Harry làu bàu:

"Cái thẹo. Nhưng mà… không sao đâu… bây giờ nó cứ phát cơn nhức buốt hoài…"

Không một ai khác để ý đến chuyện đó; tất cả đều đang tự gắp lấy thức ăn trong khi hả hê về vụ thoát hiểm may mắn của Harry; Fred, George, và Ginny vẫn còn hò hát. Hermione có vẻ hơi băn khoăn, nhưng trước khi cô bé nói được điều gì thì Ron đã hồ hởi nói:

“Mình cá là thầy Dumbledore sẽ đến đây tối nay để ăn mừng với tụi mình, bồ tin không?”

Bà Weasley đặt xuống trước mặt Harry một dĩa gà quay khổng lồ, nói:

“Má không tin là cụ Dumbledore có thể đến, Ron à. Lúc này cụ bận ghê lắm.”

“HARRY ĐƯỢC THA BỔNG, HARRY ĐƯỢC THA BỔNG…”

“IM NGAY!”

Bà Weasley gầm lên.

Mấy ngày sau Harry không thể không để ý thấy một điều, rằng có một người trong căn nhà số 12, quảng trường Grimmaul dường như không vui mừng cho lắm trước việc nó sắp sửa trở về trường Hogwarts. Chú Sirius đã tỏ ra rất vui khi mới nghe tin, đã siết chặt tay Harry và cười toe toét như tất cả những người khác; tuy nhiên, chẳng bao lâu sau, chú đã trở nên ưu tư và quạu quọ hơn cả trước đây, ít nói hơn với mọi người, kể cả với Harry, và càng ngày càng dành nhiều thì giờ hơn để tự nhốt mình với con Buckbeak trong phòng của má chú.

Vài ba ngày sau, trong khi tụi nó đang kỳ cọ cái chạn bát mốc meo ở tầng ba, Harry nói riêng với Hermione và Ron nỗi lòng của nó, Hermione bèn nghiêm nghị bảo:

“Bồ đừng có đâm ra mặc cảm tội lỗi. Bồ là học sinh trường Hogwarts và chú Sirius biết điều đó. Theo mình, chú ấy hơi ích kỷ.”

Ron cau mày trong lúc cố gắng cậy ra một cục mốc tự lao đến bám cứng ngắc vô ngón tay của nó:

“Hermione, bồ nói vậy thì ác quá. Phải là bồ thì bồ cũng đâu có muốn tù túng trong căn nhà này, không có bè bạn gì hết đâu.”

Hermione nói:

“Chú ấy sẽ có bè bạn. Đây là Tổng Hành Dinh của Hội Phượng Hoàng, đúng không nào? Chú ấy chẳng qua vẫn bám vô niềm hy vọng của chú ấy là Harry sẽ đến đây sống với chú.”

Harry vắt miếng giẻ lau của nó, hỏi:

“Mình không nghĩ vậy đâu. Lúc mình hỏi mình có thể đến ở với chú được không, chú đã không hề trả lời thẳng thắn.”

Hermione nói với vẻ thông thái hiểu biết:

“Chẳng qua chú ấy không muốn bồi thêm vô niềm hy vọng của chính mình. Và có lẽ chú ấy cũng cảm thấy hơi tội lỗi, bởi vì chú ấy cũng có phần thiệt tình hy vọng bồ bị đuổi học. Như vậy cả hai chú cháu đều ở ngoài vòng pháp luật.”

“Thôi, đừng nói nữa!”

Cả Ron và Harry cùng kêu lên, nhưng Hermione chỉ nhún vai:

“Tùy mấy bồ. Nhưng đôi khi mình nghĩ là mẹ của Ron nói đúng, và chú Sirius cứ nhầm lẫn giữa bồ với ba của bồ đó, Harry.”

Harry nóng nảy nói:

“Vậy bồ cho là chú ấy khùng rồi sao?”

Hermione đáp đơn giản:

“Không, mình chỉ nghĩ là chú ấy đã rất cô đơn trong một thời gian rất dài.”

Đúng lúc này bà Weasley đi vào phòng ngủ từ phía sau lưng tụi nó. Bà thò đầu vô cái tủ, nói:

“Vẫn chưa xong à?”

Ron đáp hơi cay đắng:

“Con tưởng má lên đây biểu tụi con nghỉ xả hơi chứ! Má có biết từ hồi chúng ta đến đây chúng ta đã cạo được bao nhiêu mốc meo rồi không?”

Bà Weasley nói:

“Các con đã hăng hái tình nguyện giúp đỡ Hội mà. Thì đó, các con có thể đóng góp chút công sức của mình làm cho Tổng Hành Dinh thành một nơi sống được.”

Ron lầu bầu:

“Con cảm thấy mình như một con gia tinh.”

“Đó, bây giờ bồ hiểu ra các gia tinh sống cuộc đời khủng khiếp như thế nào rồi, có lẽ bồ sẽ tích cực hoạt động cho Hội gia tinh!”

Hermione reo lên khi bà Weasley lại bỏ mặc ba đứa tụi nó với nhau. Cô bé nói:

“Mấy bồ nghĩ coi, không chừng ý kiến này hay nè: tụi mình có thể tổ chức có tài trợ một cuộc tổng vệ sinh phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor để phơi bày cho mọi người biết một

cách xác thực cái chuyện lau chùi quét dọn suốt cả ngày nó hãi hùng như thế nào, để dẫn đến việc vận động cho Hội Vận động cho Quyền lợi Gia tinh. Việc này sẽ vừa gây quỹ vừa làm tăng thêm ý thức…"

Ron lầm bầm hết sức tức tối nhưng chỉ đủ cho một mình Harry nghe được thôi:

"Tui sẽ bảo trợ cho bồ dẹp phứt cái Hội Thổ tả đó."

Càng gần tới cuối kỳ nghỉ hè, Harry càng tơ tưởng nhiều hơn đến trường Hogwarts. Nó nôn nóng muốn gặp lại lão Hagrid, muốn chơi Quidditch, thậm chí thèm đi lang thang qua những mảnh vườn rau đến mấy căn nhà lồng kiếng của môn Thảo Dược. Nội cái chuyện được rời khỏi căn nhà bụi bặm ẩm mốc này cũng đáng ăn mừng rồi. Trong nhà này, một nửa số tủ hãy còn đóng kín chốt chặt, và cứ đi ngang qua những chỗ tối tăm thì lại bị lão Kreacher khò khè khạc nhổ những lời lẽ lăng mạ, mặc dù Harry cẩn thận không đá động gì đến chuyện này trong tầm tai của chú Sirius.

Thực tế là sống ở Tổng Hành Dinh của phong trào chống-Voldemort không được thú vị hay hào hứng như Harry tưởng khi chưa từng trải qua. Mặc dù các thành viên của Hội Phượng Hoàng thường xuyên tới lui, đôi khi ở lại dùng bữa, đôi khi chỉ nán vài phút để thì thầm chuyện trò, nhưng bà Weasley cứ canh chắc sao cho Harry và mấy đứa khác không thể nghe lọt tai điều gì (dù bằng tai thường hay Bành Trướng Nhĩ) và không một ai, kể cả chú Sirius, có vẻ cảm thấy là Harry cần biết thêm bất cứ điều gì ngoài những điều nó đã được nghe vào cái đêm nó mới đến.

Vào đúng cái ngày chót của kỳ nghỉ hè, trong khi Harry đang hốt dọn phân cú, sản phẩm của con Hedwig thải ra trên đầu tủ quần áo, thì Ron bước vào phòng, cầm theo hai cái bao thư. Nó thảy lên một cái cho Harry, lúc ấy đang đứng trên một cái ghế. Ron nói:

"Danh mục sách giáo khoa vừa được gởi tới. Hơi trễ. Mình tưởng họ quên rồi chứ, thường thường họ gửi sớm hơn nhiều…"

Harry quét nốt mấy cục cứt con vô cái bao đựng rác rồi liệng cái bao qua đầu Ron, rớt vô cái giỏ giấy vụn; cái giỏ này nuốt chửng cái bao rồi ợ một cái rõ to. Bấy giờ Harry mới mở bao thư của nó: có hai miếng giấy da bên trong, một là bức thư nhắc nhở thông thường rằng ngày khai trường là ngày một tháng chín, còn miếng giấy da kia báo cho nó biết trong năm học tới nó cần những sách gì.

Nó coi danh mục sách rồi nói:

"Chỉ có hai cuốn mới. *Sách Bùa Chú Mẫu, Lớp 5*, do Miranda Goshawk soạn, và *Lý Thuyết Phòng Thủ Pháp thuật* của Wilbert Slinkhard."

Ầm!

Fred và George độn thổ lên ngay bên cạnh Harry. Bây giờ Harry đã quá quen với cái trò này của hai anh em sinh đôi đến nỗi nó chẳng thèm văng ra khỏi ghế nữa.

Fred xởi lởi bắt chuyện:

"Tụi này đang thắc mắc là ai đưa cuốn sách của Slinkhard vô danh mục."

George nói thêm:

“Bởi vì điều này có nghĩa là cụ Dumbledore đã tìm được một giáo viên mới chịu dạy môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám.”

Fred nói:

“Kể cũng hơi trễ.”

Harry nhảy xuống ghế đứng cạnh hai anh em sinh đôi, hỏi:

“Nghĩa là sao?”

Fred nói với Harry:

“Nè, tụi này nghe lén bằng Bành Trướng Nhĩ khi ba má nói chuyện cách đây vài tuần. Theo như những gì ba má nói thì thầy Dumbledore thiệt là khốn khổ trong việc tìm người nhận dạy môn này năm nay.”

George nói:

“Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên nếu điểm lại những gì đã xảy ra cho bốn ông thầy cuối cùng dạy môn này.”

Harry giơ lên mấy ngón tay đếm loại từng ông:

“Một ông bị đuổi, một ông chết, một ông bị thay trí nhớ, và một ông thì bị nhốt trong rương suốt chín tháng trời. Ừ, em hiểu ý anh rồi.”

Fred chợt hỏi:

“Có chuyện gì vậy, Ron?”

Ron không trả lời. Harry quay nhìn lại. Ron đang đứng ngay đơ cán cuốc, há hốc miệng ra mà ngó trân trân cái thư

của trường Hogwarts gởi nó.

Fred sốt ruột hỏi:

"Chuyện gì vậy?"

Anh chàng đi vòng ra sau Ron để đọc miếng giấy da qua vai của Ron. Miệng của Fred cũng há hốc ra.

"Huynh trưởng à?"

Anh chàng trợn mắt ngó lá thư không thể nào tin được.

"*Huynh trưởng* hả?"

George phóng vọt tới trước, giật cái bao thư trong bàn tay kia của Ron rồi trút ngược nó xuống. Harry nhìn thấy một cái gì đó màu đỏ thắm và vàng chóe rớt ra từ bàn tay của George. Bằng một giọng lặng trang, George nói:

"Không đời nào."

"Chắc là thư gởi lộn tiệm."

Fred nói, giựt lá thư trong tay Ron, giơ nó về phía ánh sáng như thể kiểm tra dấu đóng ngầm.

"Không ai đầu óc tỉnh táo mà lại chọn Ron là Huynh trưởng…"

Hai anh em sinh đôi cùng lúc quay đầu lại và nhìn chằm chằm Harry:

"Tụi anh tưởng em là chắc mẻm!"

George tức tối nói:

"Tụi anh tưởng thầy Dumbledore chắc chắn chọn em chứ!"

Fred nói:

“Nào là thắng giải Tam Pháp thuật, và đủ thứ!”

George nói với Fred:

“Mình đồ chừng tất cả đồ điên ắt là đã hè nhau chống lại nó.”

Fred nói chậm rãi:

“Ừ. Ừ. Chú mày đã gây ra quá nhiều rắc rối rồi. Chà, ít nhất thì một đứa trong đám bạn của chú mày đã giành được quyền ưu tiên.”

Anh chàng sải bước tới bên chỗ Harry vỗ đồm độp lên lưng nó, trong khi ném cho Ron một cái nhìn quở trách.

“*Huynh trưởng*… Huynh trưởng Ronnie xìu xìu ển ển…”

George liệng trả cái phù hiệu Huynh trưởng cho Ron như thể sợ nó lây sự ô uế cho mình, miệng rên rỉ:

“Ôi, má sắp nổ tưng bừng cho coi.”

Ron từ nãy giờ chưa nói được một lời nào, bây giờ cầm cái phù hiệu lên chăm chú ngắm một lát rồi đưa nó ra cho Harry như thể ngầm yêu cầu xác định đó là đồ thiệt. Harry cầm lấy. Một chữ cái to tướng đè lên trên huy hiệu sư tử nhà Gryffindor. Harry đã từng thấy một cái phù hiệu giống y như cái này trên ngực áo Percy vào cái ngày đầu tiên nó đến trường Hogwarts.

Cánh cửa phòng chợt mở toang ra. Hermione lao vào phòng, hai má bừng bừng tóc bay phấp phới. Trên tay cô bé cũng có một cái bao thư.

“Bồ có được… Bồ có nhận được…?”

Cô bé nhìn thấy cái phù hiệu trong tay Harry và ré lên:

“Mình đã biết mà!”

Cô bé vung vẩy lá thư trong tay, xúc động nói:

“Mình nữa, Harry, mình cũng được chọn làm Huynh trưởng.”

Harry nhét trả cái phù hiệu vô tay Ron, nói nhanh:

“Không, Ron chứ không phải mình.”

“Cái… gì?”

“Ron là Huynh trưởng… chứ không phải mình.”

Hermione cũng há hốc mồm ra:

“*Ron* à? Nhưng… bồ có chắc không? Ý mình nói…”

Cô bé thẹn đỏ mặt khi Ron quay lại nhìn với vẻ thách thức trên mặt. Ron nói:

“Có tên của mình trên bao thư.”

Hermione tỏ ra bối rối hết chỗ nói.

“Mình… Mình… Ơ… Chà! Giỏi lắm, Ron! Cái đó thiệt là…”

“Không ngờ.”

George tiếp lời Hermione, đầu gật gù.

Hermione càng đỏ mặt hơn bao giờ hết:

“Không, không… không phải… Ron đã làm nhiều được nhiều… Ơ… bạn ấy thiệt tình thì…”

Cánh cửa sau lưng Hermione mở rộng ra thêm một chút và

bà Weasley bước vào, bưng theo một đống quần áo mới giặt ủi. Bà đi tới giường, mắt liếc quanh tất cả các bao thư, rồi bắt đầu xếp mớ áo quần thành hai đống. Bà nói:

"Ginny nói là danh mục sách học rốt cục cũng đã được gởi tới. Nếu các con đưa cho má thì má sẽ đi ra Hẻm Xéo chiều nay để mua sách trong khi các con chuẩn bị hành lý. Ron, má sẽ phải mua đồ bộ mới cho con, bộ đồ ngủ này ngắn ít nhất sáu inches, má không thể tin là con lớn mau dữ vậy… Con thích màu gì?"

George nhe răng cười điệu, hớt lời Ron:

"Màu đỏ và vàng cho tiệp với cái phù hiệu của nó."

Bà Weasley vừa cuộn hai chiếc vớ màu hạt dẻ đặt lên đống đồ của Ron vừa lơ đãng hỏi:

"Tiệp với cái gì của nó?"

Fred nói với dáng điệu cho qua phứt cái điều tồi tệ nhất cho rồi.

"*Phù hiệu* của nó. Cái phù hiệu Huynh trưởng mới toanh bóng loáng dễ thương của nó."

Mất một lát mấy lời của Fred mới xuyên thủng được mối bận tâm về bộ đồ ngủ của Ron.

"Cái… nhưng… Ron, con đâu phải…?"

Ron giơ cái phù hiệu của nó lên.

Bà Weasley bật ra một tiếng ré y như tiếng ré của Hermione lúc nãy.

"Má không tin được! Má không tin nổi! Ôi, Ron, tuyệt vời

làm sao! Một Huynh trưởng. Mọi người trong gia đình đều là Huynh trưởng."

Bà Weasley đẩy George qua một bên để có thể nhào tới ôm chầm thằng con trai út. George giận dỗi nói:

"Vậy còn Fred với con, là hàng xóm nhà kế bên à?"

"Khi ba con mà biết được! Ron, má rất tự hào về con, thiệt là một cái tin tuyệt vời, không chừng rồi con cũng sẽ trở thành thủ lĩnh như Bill và Percy, con mới đi bước đầu tiên mà! Ôi, thiệt là một điều tốt lành biết bao xảy ra giữa tất cả nỗi lo toan này, má thiệt là xúc động, ôi *Ronnie*..."

Cả Fred và George cùng phát ra mấy tiếng nôn ọe ồn ào đằng sau lưng bà Weasley, nhưng bà Weasley không để ý, hai cánh tay bà vòng quanh cổ Ron ghì chặt, bà hôn tới tấp lên khắp mặt nó, cái mặt lúc này đã đỏ rần, thắm hơn cả màu cái phù hiệu của nó.

Nó cố gắng đẩy bà Weasley ra, càu nhàu:

"Má… đừng… má, bình tĩnh lại…"

Bà Weasley buông Ron ra, nói không kịp thở:

"Để xem nào, sẽ là cái gì? Ba má đã thưởng Percy một con cú, nhưng mà con đã có một con rồi, lẽ đương nhiên."

Ron trông có vẻ như không dám tin vào tai mình, nó nói:

"Ý… ý má nói là…"

Bà Weasley âu yếm nói:

"Con phải được thưởng về chuyện này. Con thấy một bộ áo thụng mới có được không?"

“Tụi con đã mua cho nó vài bộ.”

Fred nói giọng chua chát, trông anh chàng có vẻ như đang thành thực hối tiếc về sự hào phóng này.

“Hay là một cái vạc mới. Cái vạc cũ của Charlie đã bị rỉ sét hết trơn. Hay là một con chuột mới, hồi năm nào con thích con Scrabbers lắm mà…”

“Má à…”

Ron mở miệng nói một cách tràn trề hy vọng.

“Con xin một cây chổi bay mới được không?”

Gương mặt bà Weasley hơi khựng lại, chổi bay là thứ mắc tiền lắm. Ron bèn hấp tấp nói thêm:

“Không cần một cái xịn lắm. Chỉ… chỉ cần là một cái mới để có dịp đổi mới…”

Bà Weasley ngập ngừng một tý rồi mỉm cười.

“Lẽ đương nhiên là con có thể sắm một cái mới… Chà, má phải đi ngay nếu má muốn mua cả cây chổi mới. Má sẽ gặp lại tất cả các con sau… Ronnie bé bỏng của má, là một Huynh trưởng cơ đấy!… Mà đừng quên đóng gói hòm xiểng của các con… Một Huynh trưởng… Ôi, má nghe bủn rủn cả người.”

Bà lại hôn đánh chụt hết sức kêu lên má Ron một lần nữa, rồi bươn bả đi ra khỏi phòng.

Fred và George nhìn nhau. Fred nói với một giọng lo âu xạo sự:

“Ron à, em không để bụng giận tụi anh không hôn mừng em chứ hả?”

George nói:

“Tụi anh có thể nhún đầu gối cúi chào, nếu em thích.”

Ron quắc mắt nhìn hai anh, cáu kỉnh:

“Ôi, im đi.”

Một nụ cười độc địa toét từ mang tai này đến mang tai kia của Fred, anh chàng nói:

“Không thì sao? Phạt cấm túc tụi anh hả?”

George cười khẩy:

“Mình khoái coi nó làm thử quá.”

Hermione tức giận nói:

“Ron có thể phạt các anh nếu các anh không coi chừng.”

Nghe vậy Fred và George phá ra cười nắc nẻ, còn Ron thì làu bàu:

“Bỏ đi, Hermione.”

Fred giả bộ run sợ, nói:

“George à, với hai người này, trong tình cảnh tụi mình, thì sắp tới nhất cử nhất động tụi mình sẽ phải cẩn thận lắm lắm mới được.”

George lắc đầu:

“Ừ, có vẻ như những ngày xé rào phạm pháp của tụi mình rốt cuộc phải chấm dứt thôi.”

Và với một tiếng “ầm” khác vang lên, hai anh em sinh đôi độn thổ biến mất.

Hermione điên tiết trừng mắt ngó lên trần phòng, bọn Hermione giờ đây có thể nghe tiếng Fred và George phá ra cười rung rinh căn phòng ngủ ở tầng lầu trên.

“Hai người đó! Đừng để ý họ làm gì, Ron, họ chỉ ganh tỵ với bồ mà thôi.”

Ron cũng ngước nhìn lên trần, nhưng nói đầy vẻ ngờ vực:

“Mình không nghĩ là hai anh ấy ganh tỵ. Hai anh vẫn hay nói chỉ mấy thằng ngu mới làm Huynh trưởng… Nhưng cho dù như vậy…”

Ron nói tiếp với giọng phấn khởi hơn:

“Hai anh ấy không bao giờ có được chổi mới! Mình ước gì mình được đi theo má để lựa… Má sẽ không đời nào đủ tiền mua nổi một chiếc Tia Chớp, nhưng mà có loại Quét Sạch mới ra, cũng tuyệt… Ừ, mình nghĩ mình nên đi nói với má là mình thích một chiếc Quét Sạch, để má biết vậy thôi…”

Nó lao ra khỏi phòng, bỏ lại Harry một mình với Hermione.

Không biết tại sao tự dưng Harry thấy mình không muốn ngó mặt Hermione. Nó quay về phía cái giường của mình, lượm mớ áo quần sạch mà bà Weasley đã đặt lên đó, rồi băng ngang qua căn phòng đến bên cái rương.

Hermione mở miệng thăm dò:

“Harry!”

“Giỏi lắm.”

Harry nói, giọng hồ hởi đến nỗi nghe không giống giọng nó chút nào hết. Nó vẫn không nhìn Hermione.

“Lỗi lạc. Huynh trưởng. Tuyệt cú mèo.”

Hermione nói:

“Cám ơn. Ơ… Harry à… mình có thể mượn con Hedwig để gởi thư cho ba má mình biết tin không? Họ sẽ vui mừng lắm… ý mình nói là Huynh trưởng là khái niệm ba má mình có thể hiểu được.”

Vẫn bằng cái giọng hồ hởi dễ sợ vốn không phải của nó, Harry nói:

“Được, không hề gì. Cứ xài nó.”

Nó chồm qua cái rương, xếp quần áo vào đáy rương và giả bộ lục lọi cái gì đó trong khi Hermione đi tới cái tủ áo gọi con Hedwig xuống. Vài phút trôi qua; Harry nghe tiếng cửa mở ra nhưng nó vẫn gập đôi người cúi lom khom trên cái rương, lắng nghe; âm thanh duy nhất mà nó có thể nghe được là tiếng cười khẩy của bức tranh trống trơn trên tường và cái giỏ rác ở góc phòng đang ho khạc ra mấy cục phân cú.

Harry đứng thẳng lên, ngoảnh nhìn ra sau lưng. Hermione và Hedwig đều đã đi rồi. Harry vội vã băng ngang căn phòng, đóng cửa lại, rồi chậm rãi quay về giường và ngồi lún người xuống nệm, ngó đăm đăm chân tủ quần áo mà không thấy gì cả.

Nó đã quên béng đi rằng các Huynh trưởng sẽ được chọn trong năm thứ năm. Nó đã quá lo lắng về khả năng bị đuổi học đến nỗi không còn rảnh trí để mà nghĩ tới cái sự kiện là những phù hiệu phải bay đến một số người nào đó… Nhưng giả dụ như nó nhớ ra…, giả dụ nó có nghĩ đến việc ấy…, thì nó định

trông chờ cái gì nào?

Không phải điều này, một giọng nói nhỏ và trung thực vang lên bên trong đầu nó.

Harry nhăn mặt lại, úp vào hai bàn tay. Nó không thể lừa dối chính nó; nếu nó biết là phù hiệu Huynh trưởng đang bay tìm người, nó sẽ trông mong phù hiệu bay đến nó chứ không phải đến Ron. Liệu điều này có khiến cho nó kiêu căng như Draco Malfoy không? Liệu điều này có khiến nó nghĩ nó cao siêu hơn những người khác không? Liệu nó có thực sự tin là nó *giỏi* hơn Ron không?

Không. Một giọng nói nhỏ trong đầu ngang ngược cãi.

Đúng không đó? Harry tự hỏi, băn khoăn thăm dò cảm xúc của chính mình.

Giọng nói lại vang lên:

Tôi giỏi hơn về môn Quidditch. Nhưng tôi không giỏi hơn về bất cứ môn nào khác.

Harry nghĩ, điều đó dứt khoát đúng. Nó không giỏi hơn Ron về các môn học trong lớp. Còn những hoạt động ở ngoài lớp thì sao? Thế còn những cuộc mạo hiểm mà nó, Ron và Hermione đã tham gia với nhau kể từ khi nhập học trường Hogwarts, mà mối nguy hiểm thường còn tệ hơn cả bị đuổi học thì sao?

Giọng nói trong đầu Harry cất lên: *Thực ra thì Ron và Hermione hầu như luôn luôn cùng mạo hiểm với tôi*.

Harry cãi lại chính mình: *Nhưng không hẳn là luôn luôn. Hai đứa tụi nó không cùng tôi chiến đấu với lão Quirrell. Tụi*

nó không đánh nhau với Riddle và rắn thần. Tụi nó không tống khứ tất cả những tên giám ngục vào cái đêm chú Sirius trốn chạy. Tụi nó đâu có ở trong nghĩa địa với tôi, cái đêm mà Voldemort trở về…

Và cái cảm giác đối xử ác nghiệt tương tự như cảm xúc đã áp đảo nó vào cái đêm nó mới đến đây lại dâng lên một lần nữa. Harry tức tối nghĩ: *Tôi chắc chắn là đã làm nhiều hơn. Tôi đã làm nhiều hơn bất cứ đứa nào trong hai đứa tụi nó.*

Nhưng có lẽ, giọng nói nhỏ nhẹ vang lên thẳng thắn, *có lẽ thầy Dumbledore không chọn Huynh trưởng theo tiêu chuẩn đứa nào đâm đầu vô nhiều tình huống nguy hiểm hơn… Có lẽ thầy chọn họ theo những lý do khác… Ron ắt hẳn phải có điều gì đó mà người khác không có…*

Harry mở mắt nhìn qua kẽ ngón tay những cái chân có móng vuốt của tủ quần áo, nhớ lại những gì Fred đã nói.

"Không ai có đầu óc sáng suốt mà lại chọn Ron làm Huynh trưởng…"

Harry khụt khịt cười nho nhỏ. Một giây sau nó cảm thấy ghê tởm chính mình.

Ron không hề hỏi xin thầy Dumbledore cho nó cái phù hiệu Huynh trưởng. Đây đâu phải là lỗi của Ron. Chẳng lẽ nó, Harry, bạn thân nhất của Ron trên đời này, lại đâm ra dỗi hờn vì đã không có được cái phù hiệu? Rồi cười nhạo theo hai ông anh sinh đôi ở đằng sau lưng Ron? Phá thối Ron, chỉ vì lần đầu tiên, Ron đã đánh bại Harry về một mặt nào đó.

Nghĩ tới đó thì Harry nghe tiếng bước chân Ron lên cầu

thang. Nó đứng dậy, sửa mắt kiếng ngay ngắn, và gắn một nụ cười toe toét lên mặt khi Ron lại ào trở lại xuyên qua cánh cửa. Ron hí hửng nói:

“Vừa bắt kịp má. Má nói má sẽ mua cây chổi Quét Sạch nếu má kham nổi.”

Harry nói:

“Sướng!”

Harry nói và cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe giọng mình không còn hồ hởi giả tạo nữa.

“Nghe này… Ron… bồ giỏi lắm…”

Nụ cười biến dần khỏi gương mặt Ron. Nó lắc đầu nói:

“Mình không đời nào nghĩ đó lại là mình. Mình cứ tưởng đó sẽ là bồ.”

Harry nói, vô tình bắt chước Fred:

“Không, mình đã gây ra quá nhiều rắc rối cuộc đời.”

Ron nói:

“Ừ. Ừ, mình cho là… Mà thôi, tụi mình nên đóng gói hòm xiểng cho rồi, đúng không?”

Từ lúc mới đến căn nhà này, đồ đạc của tụi nó đã tự ý lưu lạc tứ tán khắp nơi một cách hết sức kỳ quái. Thành ra mấy đứa mất gần hết cả buổi chiều để thu hồi góp nhặt lại sách vở và đồ dùng từ khắp mọi ngóc ngách căn nhà rồi xếp gọn chúng lại, vô mấy cái rương đựng đồ đi học. Harry để ý thấy Ron cứ loay hoay với cái phù hiệu Huynh trưởng, ban đầu thì để nó trên cái bàn cạnh giường ngủ, rồi nhét nó vô trong túi quần bò,

rồi lại lấy nó ra đặt lên trên cái áo thụng xếp ngay ngắn, như thể để xem hiệu quả tương phản của màu đỏ trên nền đen. Mãi đến khi Fred và George ghé vô phòng đề nghị giúp nó gắn cái phù hiệu lên trán bằng Bùa Dính Vĩnh Viễn thì Ron mới cẩn trọng gói cái phù hiệu trong bộ vớ màu hạt dẻ của nó rồi bỏ vô rương khóa kỹ lại.

Bà Weasley đi Hẻm Xéo về vào khoảng sáu giờ chiều, mang nặng trĩu những sách và một hộp quà dài được gói cẩn thận trong một tấm giấy nâu dày. Ron đón cái gói quà ấy từ tay mẹ với một tiếng rên to đầy khao khát.

Bà Weasley nói:

"Đừng mở ra ngay, khách đang đến ăn tối, má muốn tất cả các con xuống nhà dưới hết."

Nhưng ngay khi bà Weasley vừa đi khuất, Ron xé toạc tờ giấy như trong cơn điên rồi tỉ mỉ xem xét từng phân từng ly cây chổi mới toanh của nó, nỗi sung sướng lồ lộ qua vẻ mặt đê mê ngây ngất.

Ở tuốt dưới tầng hầm, bà Weasley đã giăng qua cái bàn ăn đầy ắp một biểu ngữ ghi CHÚC MỪNG RON VÀ HERMIONE - CÁC TÂN HUYNH TRƯỞNG. Trông bà vui hơn bao giờ hết trong suốt kỳ nghỉ hè. Khi Harry, Ron, Hermione, Fred và George và Ginny đi vào phòng, bà nói với tụi nó:

"Má tính là chúng ta sẽ có một bữa tiệc nho nhỏ, chứ không chỉ là một bữa tối thông thường."

Bà nói thêm với nụ cười rạng rỡ cả gương mặt:

“Ba của con và anh Bill đang trên đường về đó, Ron, má đã gởi cú cho cả hai người và họ mừng lắm.”

Fred trợn tròn con mắt.

Chú Sirius, thầy Lupin, cô Tonks, chú Kingsley Shacklebolt đã có mặt và thầy Moody Mắt-Điên lộp cộp đi vô phòng khi Harry vừa tự rót cho nó một cốc Bia bơ.

“Ôi, quỷ thần thiên địa ơi, thấy anh đến, tôi mừng quá.”

Bà Weasley sáng ngời nét mặt nói tiếp trong khi thầy Moody Mắt-Điên giũ giũ cái áo khoác đi đường của ông.

“Tụi tôi đã muốn nhờ anh từ mấy bữa nay - anh có thể dòm một cái vô trong ngăn kéo bàn viết trong phòng khách để cho tụi tôi biết cái gì ở trong đó không? Tụi này đã không dám mở ra vì sợ rủi mà gặp phải cái gì đó quậy tưng bừng…”

“Chuyện nhỏ mà, chị Molly…”

Con mắt pháp thuật màu xanh ánh điện của thầy Moody xoay hướng lên trên và cái nhìn chằm chằm của thầy xuyên qua trần nhà bếp.

“Phòng khách…”

Khi con ngươi của con mắt pháp thuật co nhỏ lại, thầy lẩm bẩm:

“Cái bàn giấy ở góc phòng phải không? Ừ, tôi thấy nó rồi… Ừ, một Ông Kẹ… Chị Molly, chị có muốn tôi lên trên đó khử phứt nó đi không?”

Bà Weasley tươi cười:

“Không, không, tôi sẽ tự làm chuyện đó sau. Mời anh uống

nước. Thực ra thì chúng ta đang có một bữa tiệc mừng nho nhỏ…”

Bà khoát tay ra dấu về phía tấm biểu ngữ, và vừa âu yếm nói vừa lấy tay xoa đầu Ron.

“Huynh trưởng thứ tư của gia đình!”

“Huynh trưởng hử?”

Thầy Moody lầu bầu. Con mắt bình thường của thầy Moody nhìn Ron, còn con mắt pháp thuật thì xoay tròn để chăm chú nhìn sang phía thái dương. Harry có một cảm giác rất khó chịu là con mắt đó đang nhìn nó rồi di chuyển sang chú Sirius và thầy Lupin.

Rồi, con mắt bình thường vẫn nhìn Ron, thầy nói:

“Chà, chúc mừng nhé! Nhân vật có quyền có chức luôn luôn gặp chuyện rắc rối, nhưng mà có lẽ cụ Dumbledore nghĩ là trò có thể chống lại được hầu hết bùa yểm, chứ không thì cụ đâu có phong chức cho trò…”

Ron tỏ ra hơi sửng sốt với cách nhìn sự việc như vậy, nhưng ba và anh cả của nó vừa về đến đúng lúc để miễn cho nó cái chuyện rắc rối đáp lại câu nhận xét của thầy Moody. Bà Weasley đang ở trong một tâm trạng phấn chấn đến nỗi bà không thèm phàn nàn cái chuyện họ dẫn về nhà cả lão Mundungus. Lão đang mặc một cái áo khoác dài lòng thòng trông lại phồng lên một cách kỳ quái ở những chỗ không phải là chỗ để phồng lên; và lão nhất định không chịu cởi áo ra và mắc lên cùng chỗ với áo khoác đi đường của thầy Moody.

Khi mọi người đã có ly trong tay, ông Weasley nâng ly của

ông lên, nói:

“Tôi cho là chúng ta nên cụng một cái để chúc mừng Ron và Hermione, các tân Huynh trưởng của nhà Gryffindor.”

Ron và Hermione rạng rỡ mặt mày khi mọi người uống mừng hai đứa nó rồi vỗ tay hoan hô.

“Tôi chẳng bao giờ được làm Huynh trưởng.”

Cô Tonks hớn hở nói sau lưng Harry khi mọi người kéo nhau về phía cái bàn để tự lấy thức ăn. Tóc của cô bữa nay đỏ màu cà chua chín và dài tới thắt lưng; trông cô giống như chị của Ginny. Cô nói tiếp:

“Hồi đó thầy Chủ nhiệm Nhà của tôi nói là tôi thiếu những phẩm chất cần thiết nào đó.”

Ginny hỏi trong khi đang lựa món khoai tây nướng.

“Như phẩm chất gì ạ?”

Cô Tonks đáp:

“Như khả năng cư xử đàng hoàng chẳng hạn.”

Ginny bật cười, Hermione có vẻ như không biết nên cười hay không và lờ đi bằng cách hớp một ngụm thiệt to món Bia bơ rồi bị sặc nghẹt thở.

Ginny đấm thùm thụp lên lưng Hermione, hỏi:

“Còn chú thì sao, chú Sirius?”

Chú Sirius đang ở ngay bên cạnh Harry phát ra một tràng cười nghe như chó sủa:

“Không ai thèm chọn chú làm Huynh trưởng đâu. Chú với

James bị phạt cấm túc quá nhiều phen. Nhưng Lupin là trò ngoan, anh ta được cái phù hiệu Huynh trưởng."

Thầy Lupin nói:

"Tôi nghĩ là cụ Dumbledore có lẽ đã hy vọng là tôi có thể kềm hãm phần nào mấy người bạn thân nhất của tôi. Nhưng tôi cũng không cần phải nói là tôi đã thất bại một cách thảm hại."

Tâm trạng của Harry đột ngột phấn chấn lên. Ba của nó cũng chưa từng là Huynh trưởng bao giờ. Bỗng nhiên bữa tiệc dường như thú vị hơn rất nhiều; nó chất thức ăn đầy dĩa của nó, cảm thấy yêu mến hết thảy mọi người trong phòng.

Ron đang nổ văng miểng về cây chổi mới của nó với bất cứ ai chịu khó nghe.

"… từ số không lên bảy chục trong mười giây, đâu có tệ, đúng không? Nếu so với Sao Chổi Hai Chín Chục chỉ từ số không đến sáu chục và đó là nói khi gió đuôi thuận lợi, theo như tạp chí *Chổi Nào?*"

Hermione thì đang nói với thầy Lupin một cách nghiêm túc về quan điểm của cô bé đối với quyền lợi yêu tinh.

"Ý con nói là, nó cũng vô lý như phân biệt người sói vậy, thầy có đồng ý không? Nó cũng phát sinh từ cái điều kinh khủng là các pháp sư tự cho là họ cao quý hơn những sinh vật khác."

Bà Weasley và Bill thì đang tiếp tục cuộc tranh luận muôn thuở của hai mẹ con về mái tóc của Bill.

"… thiệt là hết chỗ nói, mà con thì đẹp trai như vầy, nếu

ngắn hơn một chút thì coi đẹp hơn nhiều, đúng không, Harry?”

Harry hơi giật mình khi bị hỏi ý kiến.

“Ơ… con không biết…”

Nó nhẹ nhàng tách ra khỏi hai mẹ con Bill và đi về hướng hai anh em Fred và George đang bí mật rù rì với lão Mundungus ở góc phòng.

Lão Mundungus ngừng nói khi thấy Harry, nhưng Fred nháy mắt và ra dấu cho Harry đến gần hơn. Anh ta nói với lão Mundungus:

“Không sao. Chúng ta có thể tin tưởng Harry, nó là người giúp đỡ tài chánh cho tụi tôi.”

George đưa tay về phía Harry, nói:

“Coi bác Mundun-cứt cho tụi mình cái gì nè.”

Bàn tay George đầy nhóc một thứ gì đó trông như những cái kén đen thui quắt quéo. Từ trong mớ đó phát ra tiếng nổ lốp bốp mặc dù chúng hoàn toàn bất động. George nói:

“Hột giống Râu Độc. Tụi này cần chúng cho mấy đồ Ăn Vặt Cúp Cua nhưng chúng là Chất liệu Cấm mua bán loại C thành ra tụi này muốn có nó thì hơi bị khó khăn một chút.”

Fred nói:

“Vậy thì mười Galleon cả mớ nhé, bác Mundun-cứt?”

Đôi mắt quầng thâm trũng sâu của lão Mundungus càng toét rộng hơn. Lão nói:

“Chả bõ công tôi chịu khó chịu khổ đi lấy chúng. Rất tiếc, các cậu ạ, nhưng dưới hai mươi thì tôi không bớt một Knut

đâu.”

Fred nói với Harry:

“Bác Mundun-cứt khoái giỡn một tí.”

George nói:

“Đúng vậy, chuyện giỡn hay nhất của bác từ trước tới giờ là trả sáu Sickle cho một bao viết lông ngỗng nghẹt mực.”

Harry kín đáo khuyên:

“Coi chừng.”

Fred nói:

“Cái gì? Má đang bận nâng niu Huynh trưởng Ron, tụi mình khỏi lo.”

Harry nói rõ ra:

“Nhưng thầy Moody có thể để mắt tới các anh.”

Lão Mundungus lo lắng ngoái nhìn qua vai. Lão cằn nhằn:

“Giỏi, thấy được điều đó. Thôi được, các cậu, mười vậy, nếu các cậu lấy phứt chúng đi.”

“Hoan hô Harry!”

Fred mừng rỡ reo lên sau khi lão Mundungus đã trút cạn túi lão vô những bàn tay chìa ra của hai anh em sinh đôi rồi lon ton đi về phía bàn thức ăn.

“Tụi mình nên đem mấy thứ này lên lầu ngay…”

Harry ngó theo Fred và George, cảm thấy hơi băn khoăn. Chẳng qua là nó chợt nghĩ đến chuyện ông bà Weasley sẽ muốn biết làm sao mà Fred và George có tiền để kinh doanh

tiệm Giỡn khi họ rốt cuộc phát hiện ra chuyện làm ăn của hai anh em này. Đằng nào thì ông bà Weasley cũng sẽ biết, không thể nào tránh được. Chuyện nó tặng hai anh em sinh đôi số tiền thưởng cuộc thi Tam Pháp thuật dường như là một hành động đơn giản vào lúc ấy, nhưng nếu chuyện đó đưa đến một trận om sòm trong gia đình và một sự bất hòa kiểu Percy nữa thì sao? Liệu bà Weasley có còn coi Harry như con nữa không nếu bà biết được nó đã tạo điều kiện cho Fred và George khởi đầu một sự nghiệp mà bà cho là không thích hợp chút nào hết?

Vẫn đứng nguyên tại chỗ mà Fred và George đã bỏ nó lại một mình với mặc cảm tội lỗi đè nặng trong lòng, Harry nghe tên nó được ai đó nhắc tới. Giọng trầm sâu của chú Kingsley Shacklebolt vẫn có thể nghe rõ giữa những cuộc chuyện trò huyên thuyên chung quanh.

"… tại sao cụ Dumbledore không chọn Harry làm Huynh trưởng?"

Tiếng thầy Lupin đáp:

"Cụ có lý do của cụ."

Chú Kingsley Shacklebolt vẫn khăng khăng:

"Nhưng nếu chọn Harry thì điều đó sẽ cho thấy sự tin tưởng vào nó. Đó là điều tôi muốn làm. đặc biệt khi mà tờ *Nhật Báo Tiên Tri* cứ vài ngày lại chơi nó một vố…"

Harry không quay đầu nhìn lại; nó không muốn thầy Lupin hay chú Kingsley Shacklebolt biết là nó nghe lóm. Nó đi theo lão Mundungus trở lại bàn ăn, mặc dù nó không đói một chút xíu nào hết. Niềm vui của nó trong bữa tiệc đã bốc hơi nhanh

chóng y như khi ập đến; nó ước gì nó được lên giường ngủ ở trên lầu.

Thầy Moody Mắt-Điên đang hít hửi một cái cẳng gà bằng cái phần mũi còn sót lại của ông; hiển nhiên là ông không dò tìm được dấu vết gì của thuốc độc bởi vì sau đó ông dùng răng xé một miếng da ra.

Ron đang nói với cô Tonks:

"… cái cán làm bằng gỗ sồi Tây Ban Nha với lớp sơn bóng chống bùa yểm và bộ phận kiểm soát chấn động cài sẵn."

Bà Weasley ngáp dài.

"Thôi, tôi nghĩ tôi nên dẹp Ông Kẹ đó trước khi đi ngủ… Anh Arthur à, em không muốn cái đám này thức khuya quá, nhé? Ngủ ngon nhe, Harry."

Bà đi ra khỏi bếp. Harry đặt cái dĩa của nó xuống và tự hỏi liệu nó có thể đi theo bà Weasley mà không bị chú ý không.

"Con có sao không, Harry?"

Thầy Moody làu bàu hỏi. Harry chối ngay:

"Dạ, không sao."

Thầy Moody nốc một ngụm từ hũ rượu của ông, con mắt xanh ánh điện của ông chăm chú nhìn ngang Harry. Thầy nói:

"Lại đây, thầy có cái này có thể làm con vui."

Thầy móc từ trong một cái túi bên trong áo thụng ra một tấm ảnh phù thủy cũ kỹ te tua. Vẫn giọng làu bàu, thầy Moody nói:

"Hội Phượng Hoàng đời đầu tiên. Kiếm được hồi tối hôm

qua khi thầy đang tìm cái Áo Khoác Tàng Hình dự trữ, bởi vì Podmore không có thói quen trả lại cái tốt nhất cho thầy… Nghĩ là người ta có thể thích xem nó."

Harry cầm tấm hình. Một đám người không đông lắm, một số vẫy chào nó, một số nhấc mắt kiếng lên, nhướn mắt lên nhìn lại nó.

Thầy Moody chỉ vào chính mình, nói một cách không cần thiết chút nào:

"Đây là thầy."

Thầy Moody trong hình không thể nhầm lẫn được, mặc dù tóc ít bạc hơn một tí và cái mũi thì còn nguyên si. Thầy nói tiếp:

"Và đây là cụ Dumbledore bên cạnh thầy, bên kia thầy là Dedalus Diggle… Còn đó là Marlene McKinnon, bà bị giết hai tuần sau khi chụp tấm hình này, họ giết cả gia đình bà. Kia nữa là Frank và Alice Longbottom…"

Bao tử Harry, vốn đã nôn nao sẵn, chợt quặn lên khi nhìn Alice Longbottom; nó biết gương mặt tròn trịa thân thiện của bà rõ lắm, mặc dù nó chưa từng gặp bà, bởi vì hình ảnh bà như cái khuôn đúc ra con bà, Neville.

Thầy Moody lầm bầm:

"Những người xấu số đáng thương. Thà chết còn hơn chịu đựng điều xảy ra cho họ… và kia là Emmeline Vance, con đã gặp bà ấy rồi, và đây hiển nhiên là thầy Lupin…, Benjy Fenwick, ông ấy cũng tiêu rồi, chúng ta chỉ tìm được chút đỉnh của ông ấy mà thôi… chuyển qua bên cạnh."

Thầy chọc tấm hình, mấy người tí hon trong hình nhích ra hai bên để cho những người bị che khuất có thể nhích lên phía trước.

"Đó là Edgar Bones… anh của bà Amelia Bones, họ giết ông ta và cả vợ con, ông ấy là một pháp sư vĩ đại… đây là Sturgis Podmore, mèn ơi, trông anh ta trẻ quá… đó là Caradoc Dearnorn, biến mất sáu tháng sau khi chụp hình này, chúng ta không bao giờ tìm được thi thể của ông… đây dĩ nhiên là lão Hargid, trông y chang như hồi nào đến giờ… Đây là Elphias Doge, con đã gặp ông ấy, thầy suýt quên là trước đây ông hay đội cái nón hết sức ngố ấy… Còn đây là Gideon Prewett, cần tới năm Tử Thần Thực Tử mới giết được ông và người em trai Fabian, hai anh em đã chiến đấu như những người anh hùng… ngoan cường… tới hơi thở cuối cùng…"

Những người tí hon trong ảnh tự đùn qua đẩy lại với nhau, và những người bị khuất đằng sau hiện ra phía trước.

"Đó là em trai của cụ Dumbledore, cụ Aberforth, thầy chỉ gặp cụ ấy có một lần, một bậc kỳ đời… kia là Dorcas Meadowes, đích thân Voldemort giết bà… đây là Sirius, hồi chú ấy còn cắt tóc ngắn… và… đây, thầy nghĩ con sẽ thích!"

Trái tim Harry nức nở. Ba má nó đang tươi cười với nó. Họ ngồi ở hai bên một người nhỏ con mắt mòng mọng nước, mà Harry nhận ngay ra là Đuôi Trùn: hắn là kẻ đã bán đứng chỗ ở của ba má nó cho Voldemort và đã góp phần vào cái chết của ba má nó bằng cách đó.

"Sao?"

Thầy Moody hỏi. Harry ngước nhìn lên gương mặt hốc hác

chằng chịt những thẹo của thầy Moody. Rõ ràng là ông tưởng là ông đã làm cho Harry vui thích.

Cố gắng nở lại nụ cười, Harry nói:

"Dạ. Ơ… thưa thầy, con vừa nhớ ra, con chưa đóng gói xong…"

Nó chưa kịp chế ra cái món mà nó chưa đóng gói xong thì chú Sirius đã giúp nó miễn được cái rắc rối đó khi chú cất tiếng hỏi khiến thầy Moody quay sang chú:

"Anh có cái gì đó, anh Mắt-Điên?"

Harry bèn nhân lúc đó đi ngang qua nhà bếp, lách qua cánh cửa và đi lên cầu thang trước khi có người kịp gọi nó lại.

Nó không biết tại sao nó bị xúc động mạnh như vậy. Nói cho cùng thì nó đã nhìn thấy hình ảnh của ba má nó trước đây, và nó đã từng gặp Đuôi Trùn rồi cơ mà… nhưng để cho họ hiện ra trước mặt nó như thế, vào lúc nó bất ngờ nhất… Nó tức tối nghĩ, đâu có ai muốn như vậy…

Đã vậy, lại nhìn thấy những gương mặt vui vẻ kia vây quanh họ… Benjy Fenwick, người chỉ còn sót lại chút tàn tích, và Gideon Prewett, người đã chết như một anh hùng, và vợ chồng Longbottom, những người đã bị tra tấn đến phát điên… tất cả mãi mãi vui vẻ vẫy tay trong tấm ảnh, không biết là họ đã bị diệt vong rồi… Ừ, thầy Moody có thể thấy cái đó thú vị… nhưng Harry thấy rối bời, hoang mang…

Harry nhón gót đi lên cầu thang trong hành lang ngang qua mấy cái đầu gia tinh, lòng mừng là nó lại được một mình, nhưng khi nó vừa lên gần tới đầu cầu thang tầng một thì nó

nghe có tiếng thổn thức trong phòng khách. Nó lên tiếng thăm dò:

"Chào!"

Không có tiếng trả lời nhưng tiếng khóc nức nở vẫn tiếp tục. Nó leo tuốt những bậc cầu thang còn lại, hai bậc một bước, rồi băng ngang qua hành lang, mở cánh cửa phòng khách ra.

Một người nào đó đang ngồi co rúm dựa bức tường tối thui, bàn tay cầm đũa phép, toàn thân rúng động vì những cơn thổn thức. Còn cái xác nằm sóng xoài trên tấm thảm bụi bặm trong một vạt ánh trăng, rõ ràng là đã chết, chính là Ron.

Tất cả không khí dường như biến khỏi buồng phổi của Harry; nó cảm thấy như thể nó đang rớt xuyên qua sàn; đầu óc nó đóng băng - Ron chết, không, không, không thể nào…

Nhưng mà khoan đã, *không thể nào* - Ron còn ở dưới nhà mà… Nó khàn khàn gọi:

"Bác Weasley?"

Bà Weasley vừa khóc nức nở vừa chĩa cây đũa phép run lẩy bẩy vào xác chết của Ron, đọc thần chú:

"*Kỳ... kỳ... cà kỳ cục*"

Đùng!

Cái xác của Ron biến thành xác của Bill, nằm ngửa giang tay xoãi chân, mắt mở to vô hồn. Bà Weasley càng khóc nức nở thảm thiết hơn.

"*Kỳ... kỳ... cà kỳ cục!!*"

Bà lại nghẹn ngào đọc thần chú.

Đừng!

Xác của ông Weasley thay thế cho xác của Bill, cặp mắt kiếng xiêu lệch, một dòng máu ri rỉ chảy xuống mặt ông.

Bà Weasley rên rỉ:

"Không! Không!… *Kỳ… kỳ… cà kỳ cục! KỲ CÀ KỲ CỤC!*"

Đừng! Xác chết hai đứa con trai sinh đôi! *Đừng!* Xác chết Percy. *Đừng*. Xác chết Harry…

Harry trừng mắt ngó cái xác của nó nằm trên sàn, la to:

"Bác Weasley, ra khỏi đây ngay! Để cho người khác…"

"Chuyện gì đó?"

Thầy Lupin vừa chạy vô phòng, bám sát gót thầy là chú Sirius, cùng với thầy Moody lộp cộp đi theo phía sau. Thầy Lupin nhìn từ bà Weasley đến xác chết của Harry trên sàn và dường như hiểu ra ngay tức thì. Rút cây đũa phép ra, thầy hô lên, giọng kiên quyết rõ ràng:

"*Kỳ cà kỳ cục!*"

Cái xác của Harry biến mất. Một trái cầu óng ánh như bạc lơ lửng trên chỗ trước đó có cái xác Harry. Thầy Lupin lại vẫy cây đũa phép một lần nữa và trái cầu bạc biến mất trong một cụm khói mờ.

Bà Weasley cố nuốt nước mắt, nhưng rồi lại òa ra một trận bão khóc lóc, mặt vùi trong hai bàn tay.

"Chị Molly!"

Thầy Lupin bước tới gần bà, cất giọng ngao ngán:

“Chị Molly, đừng…”

Lập tức bà Weasley gục đầu lên vai thầy Lupin khóc mùi mẫn. Thầy Lupin vỗ đầu bà nhè nhẹ, dịu dàng nói:

“Chị Molly, chỉ là một Ông Kẹ thôi mà… chỉ là một Ông Kẹ ngốc nghếch…”

Bà Weasley rền rĩ than kể trên vai thầy Lupin:

“Tôi cứ thấy họ ch… ch… chết hoài! Lúc nào cũng th… th… thấy! Tôi ch… chiêm… chiêm bao thấy…”

Chú Sirius vẫn còn đăm đăm nhìn cái khoảnh thảm, chỗ Ông Kẹ đã đội lốt xác chết Harry nằm lúc nãy. Thầy Moody thì đang nhìn Harry, nó tránh ánh mắt thầy. Nó có một cảm giác ngồ ngộ là con mắt pháp thuật của thầy Moody đã theo dõi nó suốt từ lúc nó ra khỏi nhà bếp.

Bà Weasley lúc này cố nén đau khổ, cuống quít chùi mắt bằng cổ tay áo.

“Đừng… nói cho… cho anh Arthur biết! Tôi không… không… không muốn cho anh ấy biết… tôi ngu… ngu quá…”

Thầy Lupin đưa cho bà một cái khăn tay và bà Weasley hỉ mũi. Giọng bà run run:

“Harry, bác xin lỗi, chắc con nghĩ bác không ra gì. Thậm chí không đuổi đi nổi một Ông Kẹ…”

Harry ráng mỉm cười:

“Bác đừng nói vậy.”

Nước mắt lại trào ra, bà Weasley nói:

“Chẳng qua là… là bác lo… lo quá. Một nửa gia đình ở trong Hội… nếu mà qua được trận này tất cả bình yên vô sự thì… là cả một phép mầu kỳ diệu… và Percy thì không thèm lý tới gia đình… nếu xảy ra chuyện khủng… khủng khiếp gì đó mà mình không dàn xếp được thì sao? Và sẽ ra sao nếu bác và bác Arthur bị giết? Ai sẽ chăm… chăm… sóc Ginny và Ron?”

Thầy Lupin cứng rắn:

“Thôi đủ rồi, chị Molly à. Lần này không giống như lần trước đâu. Hội bây giờ được chuẩn bị chu đáo hơn, chúng ta có thuận lợi ngay từ đầu, chúng ta biết âm mưu của Voldemort…”

Bà Weasley thốt ra một tiếng thét khiếp sợ nho nhỏ khi nghe âm thanh cái tên.

“Ôi, chị Molly, thôi đi mà. Đã tới lúc chị tập nghe quen cái tên đó. Chị nghĩ coi, tôi không thể hứa hẹn là sẽ không có ai bị thương tổn gì hết, không ai có thể cam đoan như vậy, nhưng so với lần trước chúng ta phen này khá hơn nhiều lắm. Lúc đó chị không ở trong Hội nên chị không biết, lần trước chúng ta bị bọn Tử Thần Thực Tử áp đảo về số lượng, một chọi hai mươi, và bọn chúng tỉa dần chúng ta từng người một…”

Harry lại nghĩ đến tấm ảnh, đến nét mặt tươi cười của ba má nó. Nó biết thầy Moody vẫn đang quan sát nó.

Chú Sirius đột ngột nói:

“Đừng lo lắng về Percy. Nó sẽ quay lại. Voldemort sớm muộn gì cũng sẽ chườn mặt ra công khai, chỉ là vấn đề thời

gian thôi. Một khi hắn lộ mặt rồi, cả cái Bộ Pháp Thuật sẽ phải cầu xin chúng ta tha thứ cho họ."

Chú cay đắng nói thêm:

"Và tôi không chắc là tôi sẽ chấp nhận lời xin lỗi của họ."

Thầy Lupin hơi mỉm cười.

"Còn chuyện ai sẽ chăm lo săn sóc Ron và Ginny nếu chị và anh Arthur chết, chẳng lẽ chị nghĩ là tụi tôi sẽ để mặc các cháu chết đói sao?"

Bà Weasley mỉm cười bẽn lẽn. Bà chùi mắt, lại nói lẩm bẩm:

"Tôi ngu quá…"

Mười phút sau, Harry về phòng ngủ của nó và sau khi đóng cánh cửa lại, nó không thể nghĩ là bà Weasley ngu ngốc. Nó vẫn còn thấy hình ảnh ba má nó tươi cười với nó từ trong tấm ảnh cũ kỹ te tua, không hay biết là mạng sống của họ, cũng như của bao nhiêu người chung quanh họ, đang đi tới hồi kết thúc. Hình ảnh của Ông Kẹ đội lốt xác chết của từng người trong gia đình Weasley cứ thay phiên nhau vụt hiện lên trước mắt Harry.

Đột nhiên, cái thẹo trên trán nó lại nhói đau và ruột gan nó lại quặn thắt hãi hùng.

"Thôi đi mà!"

Harry nói một cách kiên quyết, vừa xoa xoa cái thẹo trong khi cơn đau dịu đi.

"Dấu hiệu thứ nhất của chứng điên: nói chuyện với cái đầu

của mình.”

Một giọng nói ranh ma phát ra từ bức tranh trống trơn trên tường.

Harry chẳng buồn để ý đến. Chưa bao giờ trong đời nó cảm thấy mình già như lúc này. Và dường như nó cảm thấy thiệt lạ lùng là chỉ non một giờ trước đây, nỗi băn khoăn của nó chỉ là về một cái tiệm Giỡn với lại ai nhận được cái phù hiệu Huynh trưởng.

10

LUNA LOVEGOOD

Harry trải qua một đêm ngủ không yên. Ba má nó cứ hiện ra rồi biến mất trong những giấc chiêm bao, không hề thốt ra một lời nào; bà Weasley khóc nức nở trước xác chết của Kreacher, trong khi Ron và Hermione đứng ngó, hai đứa nó đều đội vương miện; và một lần nữa Harry thấy nó đi xuống một hành lang tận cùng bằng một cánh cửa khóa chặt. Nó thức giấc đột ngột với cảm giác có kiến bò trên vết thẹo, và nhận ra Ron đã ăn mặc chỉnh tề, đang nói chuyện với nó:

"… nhanh lên thì hơn, má đang tất bật như đạn bay, má nói mình sắp trễ tàu…"

Trong nhà hết sức rối loạn. Theo như những gì nó nghe được trong khi tròng áo quần vào người với tốc độ nhanh nhất, Harry suy ra được rằng Fred và George đã phù phép khiến mấy cái rương của tụi nó bay xuống cầu thang để miễn cho tụi nó cái phiền toái khiêng vác chúng. Kết quả là mấy cái rương đâm sầm vào Ginny, quật cô bé té văng xuống hai chặng cầu thang, lăn tuốt vô hành lang. Bà Black và bà Weasley cùng gào lên bằng giọng cao nhất mà họ có thể phát ra được.

“… CÓ THỂ LÀM CON BÉ BỊ THƯƠNG TRẦM TRỌNG, NHỮNG THẰNG ĐẦN ĐỘN KIA…”

“… ĐỒ LAI CĂNG BẨN THỈU, LÀM NHƠ NHUỐC NGÔI NHÀ CỦA ÔNG CHA TA…”

Hermione hối hả chạy vào phòng, có vẻ bối rối khi thấy Harry chỉ mới mặc xong bộ đồ thun; con cú Hedwig đang ngồi đung đưa trên vai Hermione, và hai tay cô bé thì đang ôm con mèo Crookshanks õng ẹo.

“Ba má mình vừa mới phái Hedwig trở về.”

Con cú vỗ cánh bay lên phụ họa rồi đậu lên nóc chuồng của mình. Hermione hỏi tiếp:

“Mấy bồ xong chưa?”

Harry đeo mắt kiếng vào, nói:

“Gần xong… Ginny có sao không?”

Hermione nói:

“Bác Weasley đã vá đắp cho nó. Nhưng lúc này thầy Mắt-Điên đang phàn nàn là tụi mình không thể lên đường nếu chú Sturgis Podmore không có mặt, vệ sĩ đoàn sẽ thiếu mất một chân.”

Harry hỏi.

“Vệ sĩ đoàn? Tụi mình phải có hộ tống tới nhà ga Ngã Tư Vua à?”

Hermione sửa sai nó:

“*Bồ* phải được hộ tống tới nhà ga Ngã Tư Vua.”

Harry nổi nóng:

“Tại sao? Mình tưởng đâu Voldemort đang bị cho là án binh bất động chớ, hay là bồ muốn nói cho mình biết là hắn sắp sửa nhảy xổ ra từ một thùng rác nào đó để thử ăn tươi nuốt sống mình?”

Hermione cũng điên tiết:

“Mình không biết, đó là thầy Mắt-Điên nói vậy.”

Cô bé nhìn đồng hồ đeo tay:

“Nhưng nếu tụi mình không liệu đi cho sớm thì chắc chắn tụi mình sẽ trễ tàu…”

“TỤI BÂY CÓ LÀM ƠN XUỐNG ĐÂY NGAY BÂY GIỜ KHÔNG?”

Tiếng bà Weasley gào vọng lên và Hermione nhảy dựng lên như bị phỏng, hối hả đi ra khỏi phòng. Harry chụp lấy con Hedwig, thô bạo nhét nó vô chuồng, và lật đật theo Hermione xuống cầu thang, kéo lê theo cái rương của nó.

Chân dung bà Black còn đang gào rú điên cuồng nhưng không ai rảnh đâu mà kéo rèm che bà ta lại; đằng nào thì những âm thanh náo động trong hành lang cũng sẽ lại đánh thức bà dậy nhiều lần nữa.

Bà Weasley hét tướng lên để át cái điệp khúc gào rú “ĐỒ MÁU BÙN! ĐỒ CẶN BÃ! ĐỒ BỤI BẶM!”

“Harry, con đi với bác và cô Tonks. Bỏ rương và cú của con lại đó, thầy Alastor sẽ lo vụ hành lý… Ôi, chú Sirius, hãy để phước đức cho con cháu, cụ Dumbledore đã nói là không mà!”

Một con chó đen bự như gấu xuất hiện bên cạnh Harry khi nó trèo qua một đống rương đủ loại nằm lộn xộn trong hành lang để tới bên bà Weasley. Bà ngao ngán kêu lên:

"Ôi thiệt tình… thôi thì đành vậy, kệ xác chú làm theo ý chú."

Bà vặn mạnh cánh cửa cái cho nó mở tung rồi bước ra vùng ánh sáng mong manh của tháng chín. Harry và con chó đi theo bà. Cánh cửa đóng mạnh đằng sau họ và tiếng rú của bà Black bị tắt đi ngay tức thì.

Khi hai bác cháu và con chó đi xuống hết mấy bậc thềm đá của căn nhà số mười hai và đặt chân xuống lề đường, ngôi nhà biến mất trong tích tắc. Harry nhìn quanh, hỏi:

"Cô Tonks đâu ạ?"

Bà Weasley đảo mắt khỏi con chó đen lúp xúp chạy bên cạnh Harry, nói không tự nhiên:

"Cô đang đợi chúng ta ở đằng kia."

Một bà già chào họ ở góc đường. Tóc mụ hoa râm xoăn tít và mụ đội một cái nón màu tím hồng có hình dạng của một cái bánh dẻo hình con heo.

Mụ nháy mắt nói:

"Chèn ơi, Harry."

Mụ coi đồng hồ đeo tay rồi nói tiếp:

"Nên gấp gáp hơn chứ hả, chị Molly?"

"Tôi biết, tôi biết."

Bà Weasley rên rỉ, sải dài bước chân hơn.

“Nhưng anh Mắt-Điên muốn chờ anh Sturgis… giá mà anh Arthur có thể mượn cho chúng ta cái xe hơi của Bộ Pháp Thuật một lần nữa… nhưng dạo này thì đến cái bình mực không lão Fudge cũng chẳng chịu cho anh ấy mượn nữa là… *Làm sao* mà dân Muggle có thể đi lại được mà không cần tới pháp thuật nhỉ…”

Nhưng con chó đen kếch sù đã sủa lên một tiếng vui mừng rồi chạy giỡn loanh quanh họ, hù dọa mấy con bồ câu, quay xà quần cắn cái đuôi của chính nó. Harry không thể nhịn bật cười. Chú Sirius đã bị mắc kẹt trong nhà lâu quá ư là lâu. Bà Weasley bĩu môi trông rất phong-cách-dì-Petunia.

Họ mất tới hai mươi phút đi bộ mới đến được Ngã Tư Vua và chẳng có sự cố gì đáng kể ra trong suốt thời gian đó, ngoại trừ chuyện chú Sirius hù hai con mèo sợ hết vía để mua vui cho Harry. Khi đã vào trong ga, họ làm như tình cờ nấn ná bên hàng rào ngăn giữa sân ga số Chín và sân ga số Mười cho đến khi có dấu hiệu tình hình ổn thỏa, lúc đó từng người lần lượt dựa vào hàng rào rồi nhẹ nhàng lọt vô sân ga số Chín-ba-phần-tư, nơi đoàn tàu tốc hành Hogwarts đang nằm ợ ra đám hơi nước ám khói trên một cái sân chật cứng lũ học trò đang lên đường nhập học và gia đình chúng đến đưa tiễn. Harry hít thở cái mùi quen thuộc và cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên… Nó đang thực sự đi học lại…

“Bác hy vọng mấy đứa kia đến kịp giờ.”

Bà Weasley vừa nói vừa lo lắng ngoái nhìn ra đằng sau, chỗ cái cổng vòm bằng sắt bắc ngang qua sân ga. Những người mới đến đều đi qua cái cổng vòm đó.

Một thằng nhóc cao ráo tóc uốn cong từng lọn dài kêu lên:

“Ê, Harry, con chó dễ thương quá.”

“Cám ơn, Lee.”

Harry đáp, nhe răng cười khì, còn chú Sirius thì ngoắc đuôi như điên.

Giọng bà Weasley vang lên nhẹ nhõm:

“Ôi hay quá, Alastor và hành lý tới rồi, coi…”

Một cái nón kết kiểu phu khuân vác kéo sụp xuống che khuất hai con mắt lệch, thầy Moody Mắt-Điên đang đi cà nhắc qua cái cổng vòm, tay đẩy một cái xe cút kít đầy nhóc những cái rương. Thầy thì thầm với bà Weasley và cô Tonks:

“Tất cả êm xuôi. Chắc mình không bị theo đuôi đâu…”

Vài giây sau, ông Weasley hiện ra trên sân ga cùng với Ron và Hermione. Khi Fred, George, và Ginny xuất hiện cùng với thầy Lupin thì hành lý trên cái xe đẩy của thầy Moody hầu như đã được lấy ra hết.

Thầy Moody làu bàu:

“Không có rắc rối gì hả?”

Thầy Lupin nói:

“Không,”

Thầy Moody nói:

“Tôi vẫn phải báo cáo cho cụ Dumbledore về Sturgis. Đây là lần thứ hai anh ta không có mặt để làm nhiệm vụ trong vòng một tuần lễ. Anh ta càng ngày càng không đáng tin cậy như

lão Mundungus.”

Thầy Lupin bắt tay hết mấy đứa trẻ:

“Được rồi, các con tự lo lấy thân.”

Thầy bắt tay Harry cuối cùng và vỗ mạnh lên vai nó, nói:

“Con nữa, Harry, bảo trọng.”

Thầy Moody cũng bắt tay Harry.

“Ừ, ráng giữ cho cái đầu cúi xuống còn mắt thì mở lớn ra. Và đừng quên, tất cả các con, hãy cẩn thận khi viết thư, nếu không chắc chắn thì đừng viết gì hết trong thư.”

Cô Tonks ôm ghì Hermione và Ginny, nói:

“Quen biết các em thiệt là vui. Cô mong sẽ sớm gặp lại các em.”

Tiếng còi báo tàu sắp chạy vang lên; lũ học trò còn dưới sân ga vội vã trèo lên tàu. Bà Weasley quýnh quáng ôm chầm lũ trẻ được đứa nào hay đứa nấy, và ngẫu nhiên ôm Harry đến hai lần.

“Nhớ viết thư… Ngoan nhé… Nếu các con quên cái gì thì ba má sẽ gởi theo sau… Bây giờ lên tàu đi, mau lên…”

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, con chó đen kếch sù đứng dựng lên hai chân sau của nó và đặt móng hai chân trước lên vai Harry, nhưng bà Weasley đã đẩy Harry về phía cánh cửa toa xe lửa đang rít lên sắp đóng lại.

“Chú Sirius ơi, làm ơn làm phước cư xử cho giống chó hơn nữa kìa!”

Từ cửa sổ toa tàu khi tàu bắt đầu chạy, Harry gọi với ra:

“Hẹn gặp lại!”

Ron, Hermione và Ginny đứng sau lưng nó cũng vẫy tay chào. Hình bóng của cô Tonks, thầy Lupin, thầy Moody, và ông bà Weasley nhanh chóng lùi xa nhưng con chó đen kếch sù vẫn chạy theo con tàu, và rồi tàu chạy qua khúc quanh, chú Sirius mất hút.

Hermione nói với một giọng nặng trĩu lo âu:

“Lẽ ra chú Sirius không nên đi tiễn tụi mình.”

Ron nói:

“Ôi, bớt lo đi mà! Tội nghiệp chú ấy, suốt mấy tháng trời có được nhìn thấy ánh mặt trời đâu!”

Fred vỗ hai tay vào nhau, nói:

“Thôi, không thể đứng tán dóc cả ngày được, tụi này có công việc phải bàn bạc với Lee. Gặp lại tụi bây sau nhé.”

Tàu lửa chạy càng lúc càng nhanh, đến nỗi qua những cửa sổ toa tàu, những ngôi nhà lướt nhanh như chớp, và trông chúng đứng mà cứ lắc la lắc lư.

Harry hỏi Ron và Hermione:

“Vậy tụi mình đi kiếm một toa ngồi chung với nhau.”

Ron và Hermione đưa mắt nhìn nhau. Ron nói:

“Ơ…”

Hermione lúng túng nói:

“Tụi này… Ừ… Ron và mình có nhiệm vụ ở toa dành riêng cho Huynh trưởng.”

Ron không nhìn Harry; nó dường như đâm ra say mê kỳ lạ mấy cái móng tay của bàn tay trái.

Harry nói:

"Ồ. Đúng rồi. Tốt."

Hermione nói nhanh:

"Mình không nghĩ là mình sẽ phải ở đó suốt chuyến tàu. Thư của tụi này nói là tụi này chỉ cần đến nhận chỉ thị của các Thủ lĩnh nam và Thủ lĩnh nữ sinh rồi thỉnh thoảng đi tuần tra các hành lang."

Harry lặp lại:

"Tốt. Ờ… mình … vậy mình sẽ gặp lại mấy bạn sau."

"Ừ, chắc chắn mà."

Ron ném cho Harry một cái nhìn lo lắng không mấy chân thật, nói tiếp:

"Phải đi xuống đó thiệt là khổ, mình thà… nhưng mà tụi mình phải đi… ý mình nói là, mình chẳng thích thú chúng nào, mình không phải là anh Percy."

Nó nói dứt câu một cách tức tối.

Harry nhe răng cười, nói:

"Mình biết bồ không phải là anh Percy."

Nhưng khi Ron và Hermione kéo cái rương của tụi nó, cùng con Crookshanks và con Pigwidgeon trong chuồng đi về phía toa tàu gần đầu máy, Harry có một cảm giác lạc lõng kỳ cục. Trước đây nó chưa từng đi tàu lửa tốc hành Hogwarts mà không có Ron đi cùng.

Ginny nói:

“Đi thôi. Nếu mình nhanh chân lên thì mình có thể xí được chỗ cho họ.”

Harry xách cái chuồng cú Hedwig trong một tay, tay kia nắm quai rương, nói:

“Ừ.”

Hai đứa trầy trật chen xuống hành lang, dòm vô mọi ô cửa bằng kính của các toa tàu tụi nó đi ngang qua, toa nào cũng đã đầy học trò. Harry không thể không nhận thấy điều này: nhiều đứa trố mắt nhìn lại nó một cách khoái trá và nhiều đứa trong đám còn huých cùi chỏ sang đứa ngồi bên cạnh rồi chỉ chỏ nó. Sau khi gặp phải thái độ như vậy trong năm toa tàu liên tiếp, Harry nhớ ra rằng tờ *Nhật Báo Tiên Tri* đã mớm cho độc giả suốt mùa hè cái hình ảnh Harry như một tay khoác lác dối trá. Nó tự hỏi một cách ngu xuẩn là liệu mấy đứa đang ngó nó chằm chằm và đang xì xào bàn tán đó có tin vào những câu chuyện trên báo không?

Ở toa tàu cuối cùng, Harry và Ginny gặp Neville Longbottom, bạn cùng năm thứ năm ở chung nhà Gryffindor. Gương mặt tròn trịa của Neville sáng ngời trong khi gắng sức kéo cái rương theo mà vẫn để một bàn tay giữ chặt con cóc đang vùng vẫy của nó, con Trevor.

Neville thở hổn hển:

“Chào Harry… Chào Ginny… Chỗ nào cũng đầy nhóc… mình không kiếm được một chỗ ngồi…”

Ginny lách mình qua Neville, dòm vô ngăn tàu sau lưng nó.

“Anh nói sao chứ? Trong ngăn này còn chỗ trống nè, chỉ có một mình Loony Lovegood ở đây…”

Neville làu bàu cái gì đó đại khái không muốn làm phiền ai hết. Ginny cười lớn, nói:

“Đừng có ngốc. Bạn ấy hiền khô.”

Cô bé đẩy cánh cửa xịch mở ra rồi kéo cái rương của mình vô trong, Harry và Neville làm theo.

Ginny nói:

“Chào Luna. Tụi này ngồi ở đây được không?”

Cô bé ngồi bên cửa sổ ngước nhìn lên. Nó có mái tóc vàng óng dài tới thắt lưng nhưng dơ hầy và rối bời. Chân mày nó rất nhạt, đôi mắt lại lồi ra khiến cho nó có một cái nhìn ngạc nhiên thường trực. Harry biết ngay tại sao Neville đã bỏ qua ngăn tàu này. Thần sắc con bé để toát ra cái sự ngớ ngẩn lồ lộ. Có lẽ do con bé đã nhét cây đũa phép sau vành tai trái (chắc để cất giữ cho an toàn), hay do con bé đã chọn đeo một xâu chuỗi làm bằng nắp bia bơ, hoặc cũng có thể do con bé đang đọc một tờ tạp chí cầm ngược. Mắt con bé nhìn từ Neville sang đến Harry thì dừng lại. Con bé gật đầu.

Ginny mỉm cười với con bé, nói:

“Cám ơn.”

Harry và Neville nhét ba cái rương và cái chuồng con Hedwig vô ngăn để hành lý rồi ngồi xuống. Cô bé tên là Luna quan sát tụi nó qua tờ tạp chí lộn ngược tên là *Kẻ Lý Sự*. Nó có vẻ không cần chớp mắt nhiều như người bình thường. Nó cứ ngó Harry chằm chằm. Harry lúc này đang ao ước phải chi lúc

nãy đừng ngồi xuống cái ghế đối diện với con bé.

Ginny hỏi:

"Hè vui không, Luna?"

Luna đáp giọng mơ màng, nhưng vẫn không rời mắt khỏi Harry:

"Vui. Ừ, bồ biết mà, mùa hè thiệt là thú vị."

Con bé nói thêm:

"*Anh là* Harry Potter."

"Tôi biết tôi là Harry Potter."

Harry đáp. Neville khúc khích cười. Luna bèn hướng đôi mắt lộ nhợt nhạt qua nhìn Neville:

"Còn anh thì tôi không biết là ai."

Neville nói nhanh:

"Tôi không là ai hết."

Ginny sắc sảo:

"Không đúng vậy. Anh Neville Longbottom, đây là Luna Lovegood. Luna cùng năm với em nhưng ở bên nhà Ravenclaw."

Luna nói bằng một giọng ngân nga như hát:

"*Óc tiếu lâm là kho báu lớn nhất của con người*."

Cô ta giơ tờ tạp chí lên cao vừa đủ để che gương mặt mình đi rồi làm thinh. Harry và Neville đưa mắt nhìn nhau, chân mày hai đứa đều nhướn lên. Ginny thì cố nhịn một tiếng cười khúc khích.

Con tàu lắc lư chạy tới, đưa chúng lao về miền quê khoáng đạt. Ngày hôm đó là một ngày thời tiết dở chứng kỳ cục, mới đó toa tàu tràn đầy ánh nắng, thì kế đó tàu chạy qua bên dưới một vùng mây xám âm u đáng sợ.

Neville nói:

"Đoán thử xem quà sinh nhật của mình là gì?"

Harry nhớ đến món đồ giống hòn bi mà bà nội Neville đã gửi cho nó nhằm giúp nó mở mang cái trí nhớ không đáy của nó.

"Một trái cầu Gợi Nhớ khác hả?"

Neville nói:

"Không. Nếu mình có được một cái cũng tốt, nhưng mà mình làm mất cái cũ lâu lắm rồi… Không, coi cái này nè…"

Neville thọc bàn tay không bận nắm chặt con cóc Trevor vô cái cặp sách của nó, và sau khi lục lọi một lát, nó móc ra một cái trông giống như một cây xương rồng nhỏ màu xám trong một cái chậu, ngoại trừ chi tiết là cây xương rồng được bao phủ bằng một thứ giống nhớt hơn là giống gai. Nó hãnh diện nói:

"*Mimbulus mimbleto*nia."

Harry tròn mắt ngó cái vật đó. Cây xương rồng co thắt nhè nhẹ, khiến cho nó có cái vẻ gớm ghiếc của một bộ phận nội tạng mắc bệnh. Neville hớn hở khoe:

"Nó rất, rất, rất là hiếm. Mình không biết ngay cả trong nhà lồng kiếng ở trường Hogwarts có một cây hay không? Mình

nóng lòng muốn đưa cho giáo sư Sprout coi hết sức. Ông chú Algie của mình đem từ xứ Assyria về cho mình đó. Mình sẽ thử xem mình có thể nhân giống nó lên không."

Harry biết môn học Neville thích nhất là môn Thảo Dược, nhưng mà cả đời nó cũng không thể hiểu Neville muốn làm gì với cái cây còi cọc bé tí này. Harry hỏi:

"Nó có… Ơ… làm gì không?"

Neville tự hào nói:

"Nhiều việc lắm! Nó có một cơ chế tự vệ hết sức đáng kinh ngạc… Nè, giữ Trevor dùm mình…"

Nó liệng phịch con cóc xuống đùi Harry rồi rút từ trong cặp ra một cây viết lông ngỗng. Đôi mắt lồi của Luna Lovegood hiện ra phía trên mép của tờ tạp chí bị lộn ngược, theo dõi hành động của Neville. Neville giơ cây *Mimbulus mimbletonia* lên ngang tầm mắt, lưỡi nó thè ra giữa hai hàm răng. Nó lựa một mụt nhớt, dùng đầu nhọn của cây viết lông ngỗng đâm cho cái cây một phát sâu bén.

Chất lỏng xịt ra từ mọi mụt nhớt của cái cây, đặc sệt, tanh lợm, hôi hám, màu xanh đậm tạo thành vòi. Mấy vòi nhớt ấy bắn lên tới trần xe lửa, bắn qua cửa sổ, và bắn tung tóe lên tờ tạp chí của Luna Lovegood. Ginny nhờ kịp thời giơ cả hai tay lên che trước mặt, nên chỉ trông có vẻ như đội một cái nón xanh lá cây nhầy nhụa. Nhưng Harry, vì cả hai tay đều mắc giữ con Trevor đang tìm cách trốn chạy, nên lãnh đủ nguyên một mặt nhớt. Nó bốc lên mùi thum thủm như mùi phân chuồng.

Neville thì cả đầu mình đều ướt sũng. Nó lúc lắc cái đầu để rũ bớt phần tệ nhất ra khỏi mắt.

“Xin… lỗi…”

Nó há hốc miệng lắp bắp.

“Mình chưa từng thử trước… không dè nó quá ư…”

Neville vội nói thêm khi thấy Harry nhổ xuống sàn một bụm nhớt.

“Nhưng mà đừng lo… Nhựa thúi không độc…”

Vừa đúng lúc đó cánh cửa ngăn tàu của tụi nó xịch mở ra. Một giọng hốt hoảng vang lên.

“Ô… Chào Harry… ừm… xui xẻo há?”

Harry chùi tròng mắt kiếng của nó bằng bàn tay không bận giữ con cóc. Một cô gái xinh đẹp vô cùng với mái tóc đen dài óng ả đang đứng ở ngưỡng cửa mỉm cười với nó; đó là Cho Chang, Tầm thủ của đội Quidditch nhà Ravenclaw.

Harry đực mặt ngố ra:

“Ô… a… chào.”

Cho nói:

“Ơ… A… Chỉ tính ghé qua chào thôi… tạm biệt nhé…”

Cô ta đóng cửa lại, hai má hơi ửng hồng, rồi bỏ đi.

Harry ngồi phịch trở xuống cái ghế của nó mà rên rỉ. Nó những mong Cho nhìn thấy nó ngồi giữa một đám người lịch lãm cười ngặt nghẽo vì câu chuyện tiếu lâm nó vừa kể; chứ nó đâu có chọn cảnh ngồi giữa một bên là Neville và một bên là

Luna Lovegood, tay thì túm chặt một con cóc và đầu cổ thì nhễu nhựa thúi.

"Không sao đâu." Ginny nói lớn: "Coi nè, tụi mình có thể tống xuất hết cái thứ này một cách dễ dàng."

Cô bé rút cây đũa phép của mình ra.

"*Cạo sạch*!"

Chất nhựa thúi biến mất.

Neville lại nói, giọng lí nhí:

"Xin lỗi."

Gần một giờ sau Ron và Hermione mới xuất hiện. Lúc đó đã quá giờ chiếc xe bán hàng rong đẩy qua. Harry, Ginny, và Neville đã ăn xong món bánh nướng bí rợ và đang bận đổi chác nhau mấy cái thẻ Nhái sôcôla, thì cửa ngăn tàu mở ra và Hermione cùng Ron bước vào, tháp tùng có con mèo Crookshanks và con cú Pigwidgeon trong chuồng.

Xếp con Pigwidgeon cạnh con Hedwig, Ron thộp thỏi Nhái sôcôla trong tay Harry và tự quăng mình xuống ngồi bên cạnh.

"Đói chết đi được."

Nó xé lớp giấy gói ra, tợp đầu con nhái, rồi dựa ngửa ra sau nhắm mắt lại như thể nó vừa trải qua một buổi sáng lao động mệt lử.

Hermione thì tỏ ra hết sức bực dọc khi cô bé ngồi xuống chỗ của mình và nói:

"Vậy đó, mỗi nhà có hai Huynh trưởng của năm thứ năm, một nam một nữ."

Hai mắt vẫn nhắm, Ron nói:

“Và thử đoán coi Huynh trưởng nhà Slytherin là ai?”

“Malfoy.”

Harry đáp ngay lập tức. Mối lo sợ tệ lậu nhất của nó đã được xác nhận.

Ron nhét luôn phần còn lại của thỏi sôcôla nhái vô miệng nó rồi chụp luôn một con khác. Nó cay đắng nói:

“Dĩ nhiên.”

Hermione hằn học nói:

“Và con *bò cái* trăm phần trăm Pansy Parkinson. Làm sao mà nó trở thành Huynh trưởng khi mà nó ù hơn cả con quỷ khổng lồ đi rung đất chớ…”

Harry hỏi:

“Ai là Huynh trưởng bên nhà Hufflepuff?”

Ron khó nhọc đáp:

“Ernie Macmillan và Hannah Abbott.”

Hermione nói:

“Và bên nhà Ravenclaw là Anthony Goldstein và Padma Patil.”

Một giọng nói mơ hồ vang lên:

“Anh đã dự Vũ hội Giáng sinh với Padma Patil.”

Mọi người quay nhìn Luna Lovegood. Cô ta đang nhìn Ron chằm chằm không chớp mắt một cái qua mép của tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự*. Ron cố nuốt một họng Nhái. Ra vẻ hơi ngạc nhiên, nó

nói:

"Ừ, tôi biết tôi có dự."

Luna chỉ ra cho Ron hiểu:

"Chị ấy đã không mấy thích thú. Chị ấy cho rằng anh đối xử không tốt với chị, bởi vì anh đã không nhảy với chị. Phải em thì em không lấy đó làm phiền."

Con bé nói thêm với vẻ ưu tư:

"Em không thích khiêu vũ lắm."

Nói xong con bé rút lui về sau tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự*. Ron nhìn chòng chọc cái bìa tạp chí, miệng há hốc ra mấy giây, rồi quay lại nhìn Ginny như tìm kiếm một sự giải thích nào đó. Nhưng Ginny đã tọng nắm tay mình vô họng để tự ngăn mình cười. Ron lắc đầu, không tin nổi, rồi ngó đồng hồ đeo tay. Nó nói với Harry và Neville:

"Tụi này có nhiệm vụ tuần tra thường xuyên các hành lang, và tụi này có thể phạt nếu ai xử sự không đúng đắn. Mình nóng ruột chờ tóm hai thằng Crabbe và Goyle lúc nó đang vi phạm cái gì đó…"

Hermione ngắt lời Ron:

"Ron! Bạn không được phép lợi dụng chức vụ của mình."

Ron châm biếm:

"Ừ, phải đó, bởi vì Malfoy đâu có đời nào lợi dụng chức vụ của nó há!"

"Vậy là bạn sắp tự hạ thấp mình cho ngang tầm với nó hả?"

"Không, mình chỉ đảm bảo là mình sẽ chiếu tướng nó trước

khi nó đụng tới quân của mình."

"Hãy biết điều, Ron…"

"Mình sẽ cho thằng Goyle chép phạt, cái đó sẽ giết nó, nó ghét viết lắm."

Ron hí hửng nói. Nó hạ giọng xuống nhái giọng lầu bầu của Goyle, rồi nhăn nhúm mặt lại với vẻ tập trung đau đớn, làm động tác kịch câm viết lên không khí.

"*Tôi… không… được… giống… y… như… một… cái… mông… con… khỉ…*"

Mọi người phá ra cười, nhưng không ai cười giòn hơn Luna Lovegood. Con bé phát ra những tiếng kêu la giỡn chơi vui đến nỗi đánh thức cả con Hedwig khiến nó vỗ cánh giận dữ, còn con mèo Crookshanks thì nhảy phóc lên ngăn để hành lý, rít lên khe khẽ. Luna cười đã đời đến nỗi tờ tạp chí tuột khỏi tay nó, trượt xuống chân, rơi xuống sàn.

"Cái đó *vui* thiệt!"

Đôi mắt khác thường của con bé ràn rụa nước mắt khi nó há hốc miệng ra để thở, rồi lại trừng trừng ngó Ron. Cực kỳ bối rối, Ron nhìn quanh những người khác, mấy người này bây giờ cũng lăn ra cười vì cái vẻ ngố trên gương mặt Ron, và vì tiếng cười kéo dài đến lố bịch của Luna Lovegood. Con bé này còn đang nhấp nhổm chồm tới chồm lui, tay bấu chặt hai bên be sườn.

Ron cau mày nói với Luna:

"Em đang cười giễu đó hả?"

Con bé ngạt thở, ôm chặt lấy be sườn.

“Khỉ… đầu chó… cái mông đít…”

Mọi người khác đều đang ngắm Lovegood cười. Nhưng Harry, liếc mắt qua tờ tạp chí trên sàn, chợt nhận thấy có một thứ khiến nó phải chú mục vào. Vì lộn ngược nên lúc đầu hơi khó nói cái hình trên trang bìa tờ tạp chí là cái gì. Nhưng giờ đây Harry nhận ra đó là một bức tranh biếm họa hơi xấu xí của Cornelius Fudge; Harry chỉ có thể nhận ra ông ta nhờ cái nón kiểu trái dưa màu xanh cẩm thạch. Một tay của Fudge đang ghì siết quanh một bao vàng, còn tay kia thì siết họng một con yêu tinh. Bức tranh phụ đề là: FUDGE KIỂM CHÁC GRINGOTTS TỚI ĐÂU?

Bên dưới liệt kê tựa những bài viết bên trong tờ tạp chí.

Tham Nhũng Trong Liên Đoàn Quidditch

Làm Sao Kiểm Soát Những Cơn Bão Táp

Bí Mật Những Ký Hiệu Ma Thuật Cổ Được Tiết Lộ

Sirius Black: Tội Phạm Hay Nạn Nhân?

Harry tha thiết hỏi Luna:

“Tôi có thể mượn đọc một chút không?”

Con bé gật đầu, vẫn chăm chú nhìn Ron, đứt hơi nín thở vì cười.

Harry mở tờ tạp chí ra dò mục lục; cho tới lúc này nó đã quên hoàn toàn tờ tạp chí mà ông Kingsley đưa cho ông Weasley để đưa lại cho chú Sirius, nhưng có lẽ đó chính là số báo này của tạp chí *Kẻ Lý Sự*. Nó kiếm được trang báo và hăm

hở đọc bài báo.

Bài này cũng được minh họa bằng một tranh biếm họa xấu xí; thực ra thì Harry không thể biết được cái hình đó được coi là chú Sirius nếu không nhờ cái chú thích. Chú Sirius đứng trên một đống xương người, tay chĩa cây đũa phép ra. Tựa bài báo là:

Sirius - Black Có Đen Như Bị Vẽ?

Tên Sát Nhân Hàng Loạt Khét Tiếng HAY Ngôi Sao Ca Nhạc Vô Tội?

Harry đã phải đọc đi đọc lại câu này nhiều lần trước khi nó tin là nó không hiểu nhầm. Bởi vì chú Sirius là ngôi sao ca nhạc từ bao giờ chứ?

Trong suốt mười bốn năm, Sirius Black đã bị coi là có tội tàn sát tập thể mười hai người Muggle vô tội và một pháp sư. Cuộc đào thoát táo bạo ra khỏi nhà ngục Azkaban cách đây hai năm đã dẫn đến một cuộc săn lùng tội phạm lớn nhất do Bộ Pháp Thuật tiến hành. Không ai trong chúng ta từng thắc mắc rằng liệu kẻ đào tẩu có đáng bị bắt lại và giao lại cho những tên giám ngục hay không.

NHƯNG HẮN CÓ ĐÁNG BỊ THẾ HAY KHÔNG?

Bằng chứng mới hết sức đáng kinh ngạc gần đây đã tiết lộ rằng Sirius Black có lẽ đã không hề phạm cái tội mà người ta kết án hắn để tống hắn vô nhà ngục Azkaban. Thực ra, Doris Purkiss ở số 18 đường Acanthia, phố Little Norton, nói rằng thậm chí Black có lẽ đã không hề có mặt ở nơi xảy ra vụ giết chóc.

Bà Purkiss nói: "Người ta đã không nhận ra một điều là Sirius Black chỉ là một cái tên giả. Gã đàn ông mà mọi người tin là Sirius Black, thực ra là Stubby Boardman, ca sĩ chính của nhóm nhạc nổi tiếng Lũ Yêu Tinh, nhưng đã mai danh ẩn tích sau khi

bị đập vô tai bằng một củ cải ở buổi hòa nhạc ở sảnh đường Nhà thờ Little Norton cách đây mười lăm năm. Tôi nhận ra anh ta ngay khi tôi nhìn thấy hình anh ta trên báo. Vậy đó, Stubby không thể nào phạm những trọng tội đó được, bởi vì vào cái ngày xảy ra vụ thảm sát thì anh ta ngẫu nhiên đang cùng tôi thưởng thức một bữa ăn tối lãng mạn có nến thắp. Tôi đã viết thư cho Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật và tôi mong ông sẽ ân xá vô điều kiện cho Stubby, tức là Sirius, ngay tức thì."

Harry đọc xong nhưng vẫn còn trừng trừng mắt ngó tờ báo không thể nào tin được. Nó nghĩ, có lẽ đây chỉ là chuyện tiếu lâm, có lẽ tờ tạp chí này chuyên đăng tin vịt. Nó lật lại vài trang trước và tìm thấy bài viết về ông Fudge.

Cornelius Fudge, Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật, đã chối rằng ông không có kế hoạch nào để đoạt quyền cai quản Ngân hàng Pháp thuật Gringotts khi ông được bầu vào chức Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật cách đây năm năm. Ông Fudge luôn luôn nhấn mạnh là ông không mong muốn gì hơn là hợp tác một cách hòa bình với những kẻ bảo vệ vàng cho chúng ta.

NHƯNG LIỆU ÔNG CÓ LÀM NHƯ VẬY KHÔNG?

Những nguồn tin thân cận với Bộ Trưởng gần đây đã tiết lộ rằng tham vọng tha thiết nhất của ông Fudge là kiểm soát được nguồn cung cấp vàng yêu tinh và ông sẽ không ngại ngần sử dụng vũ lực nếu cần thiết.

Một nhân vật bên trong Bộ Pháp Thuật nói: "Mà đây cũng không phải là lần đầu. Cornelius Fudge, người được bạn bè gọi là máy ghiền yêu tinh; nếu bạn nghe được ông ấy nói những khi ông ấy tưởng đang không có ai lắng nghe, ừ, thì ông ấy lúc nào cũng nói về lũ yêu tinh mà ông đã tóm cổ được, ông đã cho dìm chết chúng, ông đã cho liệng chúng xuống từ những tòa nhà cao, ông đã bỏ tù chúng, ông đã cho nướng chúng thành bánh..."

Harry không đọc tiếp nữa. Ông Fudge có thể có sai sót,

nhưng Harry thấy cực kỳ khó tưởng tượng rằng ông ấy lại có thể ra lệnh cho nướng yêu tinh thành bánh. Nó lật qua phần còn lại, cứ vài ba trang thì ngừng để đọc thấy một bài buộc tội Tutshill Tornados đã thắng Liên đoàn Quidditch nhờ kết hợp hăm dọa tống tiền, quấy nhiễu chổi bất hợp pháp, và tra tấn; rồi đến một bài phỏng vấn một pháp sư tuyên bố đã bay lên tới Mặt Trăng bằng chổi thần Quét Sạch Sáu và mang về một bịch Nhái Trăng để làm bằng chứng; lại một bài báo về chữ Rune cổ, ít nhất thì bài này cũng giải thích được tại sao Luna phải đọc ngược tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự*. Theo tờ tạp chí thì nếu người ta quay ngược đầu chữ Rune xuống thì chúng sẽ tiết lộ một câu thần chú có thể biến cái tai của kẻ thù thành trái kim quất. Thật ra, so với những bài viết khác trong tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự* thì cái giả thuyết chú Sirius có thể là ca sĩ chính của nhóm ca nhạc Lũ Yêu Tinh cũng không đến nỗi nhảm nhí.

Khi Harry xếp tờ tạp chí lại, Ron hỏi:

"Trong đó có gì hay không?"

Harry chưa kịp trả lời thì Hermione đã nói giọng khinh miệt:

"Dĩ nhiên là không. *Kẻ Lý Sự* là đồ lá cải, ai cũng biết."

"Xin lỗi."

Luna nói, giọng cô bé bỗng nhiên mất hết vẻ mơ màng:

"Cha tôi là Tổng biên tập tạp chí này."

Hermione quê độ, ấp úng:

"Tôi… Ư… A… nó cũng có chỗ hay… ý tôi nói… nó cũng khá…"

Luna chồm tới giựt tờ báo ra khỏi tay Harry, lạnh lùng nói:

"Tôi xin lại tờ báo, cám ơn."

Lật nhanh tới trang năm mươi bảy, cô bé lật ngược tờ *Kẻ Lý Sự* lại với vẻ quyết tâm rồi biến mất sau tờ tạp chí. Vừa lúc đó, cánh cửa ngăn tàu mở ra lần thứ ba.

Harry ngoái nhìn ra; nó đã chờ đợi điều này, nhưng có thế thì cũng không làm cho cái cảnh Draco Malfoy đứng giữa hai thằng bạn chí thân Crabbe và Goyle nở nụ cười tự mãn với nó có gì thú vị hơn.

Trước khi Malfoy có thể mở miệng, Harry đã hung hăng hỏi:

"Chuyện gì?"

Malfoy cất giọng lè nhè:

"Lễ độ, Potter, nếu không thì tao sẽ phạt cấm túc mày đó."

Mái tóc vàng óng bóng mượt và cái cằm nhọn hoắt của Malfoy giống y chang như cha nó. Nó nói tiếp:

"Mày thấy không, tao được chọn làm Huynh trưởng chứ không như mày, tao muốn nói là tao, không như mày, tao có quyền ra lệnh trừng phạt."

Harry nói:

"Ừ, nhưng mày không như tao, mày là đồ cà chớn, cho nên mày cút khỏi nơi đây ngay để cho tụi tao yên."

Ron, Hermione, và Ginny cùng cười to. Malfoy mím môi lại. Nó hỏi:

"Nói tao nghe coi, bị đứng hạng nhì sau thằng Weasley mày

cảm thấy sao hả Potter?”

“Câm mồm, Malfoy!”

Hermione đanh giọng quát. Malfoy vẫn ngạo nghễ cười:

“Coi bộ tao chạm trúng nọc rồi. Thôi, liệu hồn mày nghe Potter, bởi vì mày mà bước trệch một cái là có *chó* đánh hơi dấu chân mày đó.”

Hermione đứng thẳng dậy, nói:

“Đi ra!”

Cười khẩy một cái, Malfoy ném cho Harry một cái nhìn hiểm độc rồi bỏ đi, hai đứa Crabbe và Goyle khệnh khạng theo sát chân nó. Hermione đóng sập cánh cửa ngăn tàu lại rồi quay sang nhìn Harry. Harry biết ngay rằng cô bé, cũng như nó, đã để ý điều Malfoy vừa nói và đã chột dạ không ít về chuyện đó.

Ron thì rõ ràng là chẳng nhận thấy gì hết, nó nói:

“Thảy cho tụi này một con nhái khác.”

Harry không thể nói chuyện tự do thoải mái trước mặt Neville và Luna. Nó trao đổi với Hermione một cái nhìn lo âu rồi đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nó vẫn nghĩ chuyện chú Sirius đi cùng với nó đến nhà ga chỉ là một chút đùa vui, nhưng bỗng nhiên nó nhận ra chuyện đó là hết sức liều lĩnh, nếu không nói thẳng là nguy hiểm… Hermione đã nói đúng… Chú Sirius lẽ ra không nên đi tiễn nó. Nếu lão Malfoy để ý thấy con chó đen và nói cho Draco biết, thì sao? Nếu lão ta suy luận ra rằng gia đình Weasley, thầy Lupin, cô Tonks và thầy Moody biết chỗ chú Sirius đang lẩn

trốn thì chuyện gì sẽ xảy ra? Hay là Malfoy chỉ ngẫu nhiên dùng từ "chó"?

Thời tiết thì vẫn nhìn nhằng khi đoàn tàu chạy càng lúc càng xa về phương Bắc. Mưa hờ hững tạt vào cửa sổ, rồi mặt trời lo le nhú lên một chút trước khi lại bị mây che mất. Khi bóng tối buông màn và đèn được thắp lên trong các toa tàu, Luna cuộn tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự* lại, cẩn thận cất nó vô túi xách của mình, và bắt đầu chăm chú nhìn mọi người trong toa tàu.

Harry ngồi tì trán vào cửa sổ con tàu, cố gắng ngóng tìm thoáng hình ảnh xa xăm đầu tiên của trường Hogwarts, nhưng đêm đó không trăng và nước mưa chảy ròng ròng trên cửa sổ con tàu làm cho hình ảnh ngôi trường cũng mờ mịt.

Cuối cùng đoàn tàu bắt đầu giảm tốc độ và bọn trẻ nghe thấy tiếng huyên náo nhộn nhịp thông thường khi mọi người chen nhau lấy hành lý và tập hợp lại bọn thú cưng, chuẩn bị xuống tàu. Ron và Hermione có nhiệm vụ giám sát tất cả những chuyện này; nên hai đứa nó lại biến ra khỏi toa tàu, để lại cho Harry và đứa khác trông coi dùm Crookshanks và Pigwidgeon.

Khi Neville cẩn thận nhét con cóc Trevor vô túi áo trong của nó, Luna với tay về phía con Pigwidgeon, nói với Harry:

"Em sẽ xách dùm con cú đó, nếu anh muốn."

Harry đưa cái chuồng cú cho cô bé và tự mình nhấc cái chuồng Hedwig lên, ôm nó trong cánh tay cho chắc chắn hơn. Nó nói:

"Ơ… a… cám ơn."

Bọn trẻ di chuyển dần ra khỏi toa tàu, cảm nhận cái buốt giá đầu tiên của làn không khí ban đêm táp vào mặt khi chúng nhập vào đám đông lố nhố trên lối đi. Tụi nhỏ nhích đi chậm chạp về phía cửa. Harry ngửi thấy mùi thơm của những cây thông mọc hai bên con đường dẫn xuống hồ. Nó bước xuống sân ga và nhìn quanh, lắng nghe, chờ tiếng gọi quen thuộc: 'Các trò năm thứ nhất… lại đây… năm thứ nhất…'

Nhưng tiếng gọi đó không hề vang lên. Thay vào đó là một giọng nói hoàn toàn xa lạ, một giọng đàn bà nhanh nhẩu gọi:

"Học sinh năm thứ nhất vui lòng sắp hàng tại đây. Tất cả học sinh năm thứ nhất hãy đi theo tôi!"

Một ngọn đèn lồng đung đưa về phía Harry, và nhờ ánh sáng của ngọn đèn, Harry nhận ra cái cằm lồi và mái tóc ngắn húi cua của giáo sư Grubbly-Plank, bà giáo phù thủy đã dạy môn Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí của lão Hagrid trong một thời gian hồi năm ngoái. Harry nói lớn:

"Bác Hagrid đâu?"

Ginny nói:

"Em không biết. Nhưng mà chúng mình nên đi tới để tránh đường, mình đang đứng án ngay cửa."

"Ờ há."

Harry và Ginny bị tách ra khi tụi nó đi xuống sân ga và đi ra khỏi nhà ga. Harry bị đám đông xô đẩy trong khi nó cố chong mắt nhìn xuyên qua bóng tối để tìm bóng dáng lão Hagrid. Bác ấy phải ở đây, Harry đã trông mong điều đó - gặp lại lão Hagrid là một trong những điều mà nó mong mỏi nhất.

Nhưng chẳng thấy dấu hiệu nào của lão cả.

Không lẽ nào bác ấy lại bỏ đi! Harry tự nhủ khi nó nhích từng bước chậm chạp theo đám đông qua khung cửa hẹp để ra tới con đường bên ngoài. *Có lẽ bác ấy bị cảm lạnh hay cúm gì đó…*

Nó nhìn quanh tìm kiếm Ron và Hermione, muốn biết tụi nó nghĩ sao về chuyện giáo sư Grubbly-Plank tái xuất hiện. Nhưng chẳng thấy đứa nào quanh quẩn gần đó, nên nó đành tự để cho mình bị đẩy đưa về phía con đường tối thui xối xả nước mưa bên ngoài nhà ga Hogsmeade.

Ở đó ước chừng hàng trăm chiếc xe thổ mộ không ngựa kéo luôn túc trực sẵn để đưa học sinh từ năm thứ hai trở lên về lâu đài. Harry liếc nhanh mấy cỗ xe, rồi xoay đầu để ý tìm Ron và Hermione, thế rồi nó phải quay lại nhìn những cỗ xe lần nữa.

Những cỗ xe không còn ở tình trạng *không ngựa kéo* nữa. Có những sinh vật gì đó đứng trước mỗi cỗ xe, giữa hai càng xe. Nếu Harry phải gọi mấy sinh vật đó bằng một cái tên gọi thì có lẽ nó sẽ phải gọi mấy con đó là ngựa thôi, mặc dù chúng cũng có cái vẻ thuộc loài bò sát. Chúng hoàn toàn không có bắp thịt, mà chỉ có một bộ vải khoác đen trùm lên bộ xương mà mỗi cái xương đều hiện rõ mồn một. Đầu của chúng hơi giống rồng, và những con mắt không tròng của chúng thì trắng dã và trợn trừng. Từ bên hông bộ xương khô chĩa ra đôi cánh bằng da, đen và rộng, trông như cánh của mấy con dơi khổng lồ mới phải. Những sinh vật này đứng yên và lặng lẽ trong tối tăm ngột ngạt, trông quái gở và hết sức độc ác. Harry không thể hiểu tại sao những cỗ xe lại bị kéo bằng những con ngựa

khủng khiếp này khi mà xe hoàn toàn có thể tự chạy được.

Tiếng Ron chợt vang lên, ngay sau lưng Harry:

"Con Pigwidgeon đâu?"

Harry quay phắt đầu lại, đáp:

"Con bé Luna đó xách dùm."

Nó sốt ruột muốn hỏi Ron về lão Hagrid.

"Bồ nghĩ coi bác Hagrid…"

"… ở đâu hả? Mình không biết."

Ron nói, giọng có vẻ lo lắng.

"Mong sao bác ấy vẫn khỏe mạnh…"

Cách hai đứa nó một đoạn ngắn, Draco Malfoy cùng một đám bạn chí cốt với nó bao gồm Crabbe, Goyle, và Pansy Parkinson đang xô gạt mấy đứa năm thứ hai trông có vẻ nhút nhát để tranh giành cho riêng bọn chúng cả một cỗ xe. Vài giây sau Hermione từ đám đông hiện ra, thở hổn hển.

"Malfoy rõ ràng đang ăn hiếp mấy học sinh năm thứ nhất ở đằng kia, mình thề là mình sẽ báo cáo vụ này, nó mới chỉ đeo phù hiệu Huynh trưởng mới có ba phút mà nó đã lạm quyền hiếp đáp người ta tồi tệ hơn bao giờ hết… Crookshanks đâu?"

Harry nói:

"Ginny giữ nó… Nó kìa…"

Ginny vừa mới chui ra khỏi đám đông, giữ chặt con Crookshanks đang quằn quại trong tay. Hermione giải thoát Ginny khỏi con Crookshanks:

“Cám ơn nhé. Đi thôi, tụi mình kiếm một cỗ xe đi chung với nhau trước khi các xe đầy nhóc đi…”

“Mình chưa kiếm được con Heo!”

Ron nói. Nhưng Hermione đã đi về phía cỗ xe còn trống gần tụi nó nhất. Harry còn đứng lại với Ron. Nó hỏi Ron, hất đầu về phía những con ngựa khủng khiếp trong khi những học sinh khác đi vượt qua mặt tụi nó:

“Bồ đoán coi mấy con đó *là* cái gì?”

“Mấy con gì?”

“Mấy con ngựa đó…”

Luna hiện ra ôm cái chuồng cú Pigwidgeon trong tay, con cú nhỏ líu lo đầy kích động như mọi khi. Cô bé nói:

“Của anh đây. Con cú nhỏ dễ thương quá hả?”

“Ơ… ừ… nó hiền lắm.”

Ron đáp hơi thô lỗ. Nó nói:

“Thôi, đi thôi, tụi mình lên xe… Ờ, bồ nói gì hả Harry?”

“Mình nói là mấy con ngựa đó là cái gì?”

Harry nói khi nó, Ron, và Luna cùng đi tới cỗ xe mà Ginny và Hermione đã ngồi sẵn.

“Ngựa cái gì?”

“Thì mấy con ngựa kéo xe đó!”

Harry đáp, hơi mất kiên nhẫn. Tụi nó, xét cho cùng, chỉ đứng cách con ngựa gần nhất chừng ba bước chân, và con ngựa đang nhìn tụi nó bằng hai con mắt trắng dã không tròng.

Vậy mà Ron lại nhìn Harry một cách khó hiểu.

"Bồ đang nói về cái gì?"

"Mình đang nói về… Cứ nhìn đi!"

Harry nắm chặt tay Ron, xoay người nó để cho nó mặt đối mặt với con ngựa có cánh dơi. Ron trợn mắt nhìn thẳng vào con ngựa trong một giây rồi quay lại nhìn Harry:

"Bồ biểu mình nhìn cái gì chứ?"

"Nhìn con… đó, giữa hai càng xe đó! Thẳng vô cỗ xe! Nó ở ngay ở phía trước…"

Nhưng Ron vẫn tiếp tục tỏ ra sửng sốt, và một ý tưởng lạ chợt nảy ra trong đầu Harry:

"Bồ không… không… thấy chúng sao?"

"Thấy *cái gì*?"

"Bồ không thấy cái đang kéo xe hả?"

Bây giờ Ron trông lo thực sự.

"Bồ có sao không, Harry?"

"Mình… ừ… khỏe."

Harry cảm thấy hoang mang dễ sợ. Con ngựa đứng ngay đó, trước mắt nó, rõ ràng cụ thể trong ánh sáng mờ mờ phát ra từ những cửa sổ nhà ga đằng sau tụi nó, hơi thở từ mũi con ngựa như khói tỏa lên trong làn khí đêm lạnh lẽo. Vậy mà Ron không nhìn thấy gì cả - trừ khi nó giả bộ - mà Ron là một đứa giỡn kiểu đó rất kém…

Ron nghi hoặc hỏi, vẫn nhìn Harry như thể lo lắng cho nó:

“Vậy tụi mình có thể lên xe không?”

Harry nói:

“Ờ, được. Lên đi…”

Khi Ron đã biến mất trong bóng tối bên trong cỗ xe, một giọng nói mơ màng vang lên bên cạnh Harry:

“Không sao đâu. Anh không bị điên hay bị sao hết. Em cũng thấy chúng nữa.”

“Em cũng thấy hả?”

Harry quay lại nói với Luna một cách tha thiết. Nó nhìn thấy mấy con ngựa có cánh dơi phản chiếu trong đôi mắt to trong veo của cô bé. Luna nói:

“Ừ, em thấy. Em đã thấy được chúng ngay từ ngày đầu tiên em đến đây. Chúng lúc nào cũng kéo xe. Đừng lo. Anh vẫn tỉnh táo như em vậy.”

Mỉm cười mơ hồ, cô bé theo sau Ron trèo vô bên trong cỗ xe ẩm mốc. Không được an tâm cho lắm, Harry cũng trèo lên theo cô bé.

11

BÀI CA MỚI CỦA CÁI NÓN PHÂN LOẠI

Harry không muốn nói với những người khác chuyện nó và Luna có cùng một ảo giác, nếu điều đó chỉ là ảo giác, vì vậy nó không nói gì hết về những con ngựa khi đã ngồi xuống bên trong cỗ xe và đóng sập cánh cửa sau lưng lại. Nhưng dù vậy nó vẫn không thể nào không ngắm bóng mấy con ngựa đang chạy bên ngoài cửa sổ.

Ginny hỏi:

"Mọi người có thấy bà Grubbly-Plank đó không? Bà ấy làm gì ở đây há? Chẳng lẽ bác Hagrid đã ra đi sao?"

Luna nói:

"Nếu lão đi rồi thì tôi lấy làm mừng lắm. Lão đâu phải là một thầy giáo giỏi giang gì, phải không?"

"Sao không, bác Hagrid là một thầy giáo giỏi."

Cả Harry, Ron và Ginny đồng thanh phản ứng một cách giận dữ. Harry còn đưa mắt ngó Hermione một cách tức giận; cô bé tằng hắng rồi nói nhanh:

"Ừm… phải… bác ấy tốt."

Luna không hề bối rối.

“Chà, tụi này ở bên nhà Revenclaw coi lão ấy như một trò cười cho thiên hạ.”

Bánh xe bắt đầu lăn cọt kẹt thì Ron ngắt lời Luna:

“Tại khiếu khôi hài của tụi bây tồi quá.”

Luna không tỏ vẻ lung lạc gì trước sự thô lỗ của Ron; ngược lại, cô bé bình thản ngắm Ron một lát như thể anh chàng này là một chương trình truyền hình hay ở mức trung bình.

Mấy cỗ xe vừa lắc lư vừa kêu lạch cạch lên đường, di chuyển theo kiểu đoàn xe hộ tống. Xe chạy qua giữa hai cột đá cao đội mấy con heo rừng có cánh đứng hai bên cổng dẫn vào sân trường, Harry chồm tới trước, cố gắng tìm xem có chút ánh sáng nào chiếu ra từ cái chòi của bác Hagrid ở cạnh khu Rừng Cấm không, nhưng trong sân trường chỉ có bóng tối tuyệt đối. Tuy nhiên, lâu đài Hogwarts hiện ra lù lù càng lúc càng gần hơn: cao ngất nghểu với vô số tháp canh chĩa lên tua tủa, màu xanh đen nổi bật trên nền trời đêm, đó đây một cửa sổ bừng lên ánh sáng chói rực phía trên đầu tụi nó.

Mấy cỗ xe lêu leng keng để rồi ngừng lại gần những bậc thềm đá dẫn lên cánh cửa trước và Harry là người đầu tiên nhảy ra khỏi xe. Nó quay lại nhìn một lần nữa tìm kiếm khung cửa sổ thắp đèn cạnh khu rừng, nhưng tuyệt nhiên không có dấu hiệu sinh hoạt nào trong căn chòi của lão Hagrid. Thay vì vậy, Harry đành đưa mắt nhìn một cách bất đắc dĩ, bởi vì nó đã ít nhiều hy vọng chúng sẽ tan biến đi - những sinh vật kỳ lạ chỉ toàn xương xẩu đang đứng lặng lẽ trong làn khí đêm lạnh lẽo,

đôi mắt trắng dã không tròng lập lòe chút ánh sáng yếu ớt.

Trước đây Harry đã từng trải qua kinh nghiệm nhìn thấy cái mà Ron không thể thấy, nhưng lần đó chỉ là bóng phản chiếu trong gương - một cái hàng trăm lần phi vật chất hơn những con thú trông rất rắn chắc và đủ khỏe mạnh để kéo cả đoàn xe này. Nếu có thể tin được Luna, thì bầy thú này vẫn luôn luôn tồn tại, chỉ có điều là vô hình; vậy thì tại sao bỗng nhiên Harry có thể nhìn thấy chúng, và tại sao Ron thì không?

Tiếng Ron nói bên cạnh:

"Bồ có đi không hay mắc cái gì?"

"À… Ừ."

Harry đáp nhanh, rồi nhập vô đám đông đang vội vã đi lên bậc thang bằng đá để vô lâu đài.

Tiền sảnh được chiếu sáng rực bằng ánh đuốc và vang vọng tiếng bước chân khi bọn học sinh đi ngang qua sàn nhà lát bằng đá phiến để băng qua khung cửa đôi ở bên phải, tiến vào Đại Sảnh Đường và bắt đầu bữa tiệc mừng năm học mới.

Bốn cái bàn dài của các Nhà trong Đại Sảnh Đường đang đầy kín dưới trần nhà đen kịt không một vì sao, giống y như bầu trời bên ngoài mà người ta có thể thoáng nhìn thấy qua những khung cửa sổ cao ngất. Những ngọn nến trôi lơ lửng trong không trung dọc theo mấy cái bàn, soi rọi cả những con ma óng ánh bạc rải rác trong Sảnh Đường và những gương mặt học trò đang hăm hở chuyện trò với nhau, trao đổi tin tức mùa hè, hét toáng lên để chào bạn bè ở các Nhà khác, ngắm nghía đầu tóc mới cắt và áo quần mới sắm của nhau. Harry lại

nhận thấy mọi người chụm đầu thì thầm với nhau mỗi khi nó đi ngang qua; nó nghiến chặt răng và cố gắng làm bộ như thể nó không hề để ý hay không thèm bận tâm.

Luna đã tách khỏi tụi nó để ngồi ở bàn của nhà Ravenclaw. Ngay khi tụi nó về tới bàn của nhà Gryffindor, Ginny đã được một đám bạn năm thứ tư réo gọi rối rít nên cô bé bỏ tụi nó qua ngồi với đám bạn. Harry, Hermione, Ron và Neville kiếm được chỗ ngồi cạnh nhau ở khúc giữa của cái bàn, một bên là Nick Suýt Mất Đầu, con ma nhà Gryffindor, và một bên là Parvati Patil và Lavender Brown, hai đứa này chào đón Harry nồng nhiệt quá mức khiến cho Harry tin chắc là hai đứa này vừa ngừng bán tán về nó chừng nửa giây trước. Tuy nhiên, nó có nhiều điều quan trọng hơn để lo lắng: nó đang nhóng qua đầu đám học sinh để nhìn lên dãy bàn giáo sư đặt dọc tường phía đầu Sảnh Đường.

"Bác ấy không có trên đó!"

Ron và Hermione cũng chăm chú nhìn lên bàn giáo sư, mặc dù cũng chẳng thực sự cần thiết: tướng tá của lão Hagrid sẽ khiến lão ngay tức khắc nổi cộm lên rõ rành rành ở trong bất cứ đội hình nào.

Ron nói giọng hơi khắc khoải:

"Không lẽ nào bác ấy lại ra đi."

Harry nói giọng kiên quyết:

"Dĩ nhiên là bác ấy không ra đi."

Hermione bứt rứt nói:

"Mấy bồ có cho là bác ấy bị… *thương*, hay… bị sao

không?”

“Không.”

Harry nói ngay.

“Vậy thì bác ấy ở đâu?”

Một thoáng yên lặng, rồi Harry nói rất khẽ, đến nỗi Neville, Parvati và Lavender không thể nghe được.

“Có lẽ bác ấy chưa về. Các bạn biết đó, bác ấy đi công tác, công việc mà bác ấy làm cho thầy Dumbledore vào mùa hè.”

“Ừ, phải… phải đó, chắc là vậy.”

Ron reo lên, củng cố niềm tin, nhưng Hermione cắn môi, nhìn lên rồi nhìn xuống suốt dãy bàn giáo sư như thể hy vọng tìm được một sự giải thích thuyết phục được cô bé về sự vắng mặt của lão Hagrid. Chỉ vào giữa bàn giáo sư, Hermione đột ngột hỏi:

“Người đó là ai?”

Harry đưa mắt nhìn theo Hermione. Trước tiên Harry thấy giáo sư Dumbledore ngồi trên cái ghế lưng cao bằng vàng của cụ đặt ngay chính giữa cái bàn dài dành cho các giáo sư. Cụ mặc một cái áo thụng màu tím thẫm lác đác mấy ngôi sao óng ánh bạc và đội một cái nón tương xứng. Đầu cụ Dumbledore nghiêng về phía một người phụ nữ ngồi kế bên, người này đang nói gì đó vô tai cụ. Harry nghĩ, mụ ta trông giống một bà cô giá: lùn bè bè, tóc ngắn màu nâu lông chuột, xoắn tít, và trên mớ tóc đó mụ đeo một dải băng màu hồng kiểu Alice thiệt là khủng khiếp, dải băng đó hết sức ăn rơ với cái áo len màu hồng xù lông tơ mà mụ mặc bên ngoài tấm áo chùng. Lúc đó

mụ hơi xoay mặt lại để hớp một ngụm trong cái cốc của mụ, và Harry giật mình nhận ra, khi nó nhìn thấy bộ mặt vàng vọt giống như con cóc với một đôi mắt mòng mọng thô lố.

"Đó là mụ Umbridge!"

Hermione hỏi lại:

"Ai?"

"Mụ tham gia phiên tòa xử mình, mụ là phe cánh của ông Fudge."

Ron cười ngốc nghếch:

"Cái áo len đẹp dữ à."

Hermione sửng sốt lặp lại:

"Mụ là phe cánh của ông Fudge à? Vậy thì mụ làm cái khỉ gì ở đây chứ?"

"Ai biết được…"

Hermione chăm chú dò xét bàn giáo sư, mắt cô bé nheo lại. Cô bé lầm bầm:

"Không, không… chắc chắn không…"

Harry không hiểu Hermione đang nói về chuyện gì nhưng cũng không hỏi. Nó đang chú ý đến giáo sư Grubbly-Plank, bà vừa xuất hiện đằng sau dãy bàn của giáo sư. Bà tự lách mình đi dọc đến tận cuối bàn và ngồi xuống cái ghế lẽ ra dành cho lão Hagrid. Như vậy nghĩa là học sinh năm thứ nhất đã vượt qua hồ và đã đến lâu đài, và đúng ngay chóc, chỉ vài giây sau, cánh cửa từ Tiền sảnh được mở ra. Một hàng dài những học sinh năm thứ nhất vẻ sợ sệt được giáo sư McGonagall hướng

dẫn bước vào. Giáo sư McGonagall cầm theo một cái ghế đẩu trên đó có một cái nón phù thủy cũ rích vá chùm vá đụp với một cái mép sờn được mạng lại gần cái vành mũ te tua.

Tiếng trò chuyện ồn ào trong Đại Sảnh Đường lắng xuống dần. Bọn học sinh năm thứ nhất đứng sắp hàng phía trước bàn giáo sư, hướng mặt về phía những học sinh còn lại. Giáo sư McGonagall cẩn thận đặt cái ghế đẩu trước mặt tụi nó, rồi lùi lại.

Mặt mũi tụi học sinh năm thứ nhất tái mét đi trong ánh nến. Một thằng bé đứng ngay ở hàng giữa có vẻ như đang run. Trong chớp mắt, Harry nhớ lại, ngày xưa nó đã cảm thấy kinh khủng như thế nào khi phải đứng đó, chờ đợi cuộc sát hạch mà nó không được biết trước sẽ quyết định nó thuộc về Nhà nào.

Cả trường cũng đang hồi hộp nín thở chờ đợi. Bỗng nhiên cái mép gần vành nón há rộng như một cái miệng và cái Nón Phân Loại rống lên bài ca của nó:

Vào thuở xưa khi ta còn mới
Và Hogwarts chỉ mới bắt đầu
Những người sáng lập ngôi trường cao quý
Tưởng rằng chẳng bao giờ họ bị cách chia:
Hợp nhất vì một mục tiêu chung
Họ đều có mơ ước giống nhau
Tạo lập một ngôi trường pháp thuật tốt nhất thế giới
Và truyền bá kiến thức của mình
"Chúng ta sẽ cùng nhau dựng xây và dạy dỗ!"
Bốn người bạn thân quyết định

Và họ chẳng hề ngờ rằng họ
Sẽ bị chia rẽ sau này
Bởi vì ở đâu có được những người bạn
Như Slytherin và Gryffindor?
Trừ khi kể đến cặp thứ hai
Là Hufflepuff và Ravenclaw
Vậy thì làm sao họ có thể sai lầm?
Làm sao tình bạn như thế vỡ tan?
Làm sao ư? Tôi đã ở đó và tôi có thể kể
Cả một câu chuyện buồn đáng tiếc
Slytherin nói: "Chúng ta sẽ chỉ dạy dỗ những người
Mà tổ tiên thuần chủng nhất"
Ravenclaw nói: "Chúng ta sẽ dạy dỗ những người
Mà trí thông minh chắc chắn nhất"
Gryffindor nói: "Chúng ta sẽ dạy tất cả những ai
Coi hành động dũng cảm là danh dự"
Hufflepuff thì nói: "Tôi sẽ dạy hết cả lũ
Và đối xử chúng như nhau."
Những khác biệt này gây ra những xung đột nho nhỏ
Khi mới hình thành
Vì mỗi người trong bốn nhà sáng lập
Có riêng một Nhà để họ nhận
Những đệ tử họ muốn dạy mà thôi
Thí dụ Slytherin
Chỉ nhận phù thủy thuần chủng
Cực kỳ khôn khéo như chính ông ta

Và chỉ những người đầu óc sắc sảo nhất
Mới được Ravenclaw dạy dỗ
Trong khi những người dũng cảm nhất can trường nhất
Được Gryffindor gan góc thu nhận
Những kẻ còn lại đều được Hufflepuff tốt bụng nhận hết
Và truyền dạy hết những gì bà hiểu biết
Như thế bốn nhà và những người sáng lập
Giữ được tình bạn vững vàng và chân chính
Trường Hogwarts hoạt động hài hòa như thế
Trong nhiều năm vui vẻ
Nhưng rồi mối bất hòa len lỏi vào giữa họ
Được nuôi bằng sai lầm và nỗi sợ hãi chúng ta
Bốn Nhà, giống như bốn cột trụ
Từng chống đỡ ngôi trường của chúng ta
Giờ đây quay ra chống cự lẫn nhau và
Chia rẽ, tranh giành quyền thống trị
Và có một lúc dường như ngôi trường
Phải sớm dẹp tiệm thôi
Nào là đấu tay đôi với đánh loạn xạ
Nào là xung đột chan chát giữa bạn với bè
Và cuối cùng vào một buổi sáng
Slytherin già nua ra đi
Và mặc dù hết đánh nhau nữa
Chúng ta vẫn nản lòng vì sự ra đi của cụ
Và từ đó những người sáng lập không còn đủ bốn
Mà giảm xuống còn ba

Đã đoàn kết các Nhà lại

Như ý đồ ban đầu khi lập chúng ra

Và bây giờ cái Nón Phân Loại ở đây

Và tất cả các trò đều biết lý do:

Ta phân loại các trò vô các Nhà

Bởi vì đó là nhiệm vụ của ta

Nhưng niên học này ta sẽ làm nhiều hơn thế

Hãy lắng nghe kỹ bài ca của ta

Mặc dù chẳng muốn tí nào ta vẫn phải phân chia các trò

Nhưng ta vẫn lo như thế là sai

Mặc dù ta phải làm tròn nhiệm vụ

Và phải chia tư các trò mỗi năm

Ta vẫn tự hỏi liệu việc phân chia

Có đưa tới một kết thúc mà ta lo sợ

Ôi, biết được hiểm nguy, đọc được mật hiệu

Bài học lịch sử cho thấy

Đối với Hogwarts của chúng ta khi cơn nguy biến

Đến từ những kẻ tử thù bên ngoài

Chúng ta phải đoàn kết từ bên trong trường

Nếu không chúng ta sẽ ngã quỵ từ trong ra

Ta đã bảo các trò, đã cảnh báo trước

Bây giờ hãy để việc phân loại bắt đầu.

Cái nón lại nằm im; tiếng vỗ tay nổ ra, mặc dù hơi bị lỏi chỏi với những tiếng xì xầm và rù rì (chuyện mất trật tự này mới xảy ra lần đầu tiên theo trí nhớ của Harry). Khắp Đại Sảnh Đường bọn học sinh trao đổi nhận xét với người bên

cạnh và Harry, mặc dù vẫn vỗ tay với mọi người khác, nó biết đích xác tụi nhỏ đang nói về cái gì.

Ron nhướn chân mày lên nhận xét:

"Năm nay hơi rườm rà hả?"

Harry nói:

"Nó đúng quá."

Cái Nón Phân Loại thường thường tự giới hạn trong sự miêu tả những phẩm chất khác nhau mà mỗi Nhà của trường Hogwarts nhắm tới cũng như vai trò của cái nón trong việc phân loại học trò; Harry nhớ là trước đây cái nón chưa từng đưa ra những lời khuyên răn kiểu nhà trường thế này.

Hermione nói, nghe có vẻ hơi căng thẳng:

"Mình thắc mắc là trước đây cái nón có khi nào khuyên răn cảnh cáo không?"

"Thực ra thì có đấy."

Con ma Nick Suýt Mất Đầu nói với vẻ hiểu biết. Lão chồm qua người Neville để nói với Hermione (Neville nhăn nhó mặt mày, bị một con ma chồm qua người thì đương nhiên không thoải mái chút nào.)

"Cái nón tự thấy có nghĩa vụ danh dự phải đưa ra lời cảnh cáo thích đáng khi nào nó cảm thấy…"

Nhưng giáo sư McGonagall, đang chờ đọc danh sách học sinh năm thứ nhất, đã nhìn bọn học sinh xì xầm trò chuyện bằng ánh mắt bốc lửa. Nick Suýt Mất Đầu đặt một ngón tay trong suốt lên môi và ngồi thẳng lưng nghiêm túc trở lại cùng

lúc tiếng trò chuyện rì rào đột ngột nín khe. Sau khi quét ánh mắt nghiêm khắc qua khắp bốn Nhà, giáo sư McGonagall hạ cái nhìn xuống tấm giấy da dài thoòng và bắt đầu điểm danh.

"Abercrombie Euan."

Thằng bé có vẻ khiếp sợ mà Harry đã chú ý lúc trước đi lụp chụp tới và đặt cái nón lên đầu; may nhờ có đôi vành tai rất ư nổi bật của thằng bé mà cái nón không bị rớt tuột xuống vai nó. Cái nón cân nhắc một lúc, rồi cái mép gần vành nón lại mở ra và la lớn:

"GRYFFINDOR!"

Cùng với cả nhà Gryffindor, Harry vỗ tay thiệt to khi Euan Abercrombie loạng choạng đi về bàn của tụi nó và ngồi xuống, trông có vẻ như thằng bé muốn độn thổ cho rồi để không bao giờ bị nhìn ngó tới nữa.

Cái hàng dài những học sinh năm thứ nhất từ từ thưa dần; trong khoảng lặng giữa những cái tên được xướng lên và quyết định của cái Nón Phân Loại, Harry nghe rõ tiếng bao tử của Ron sôi lên ùng ục. Cuối cùng, 'Zeller, Rose' được phân loại vô nhà Hufflepuff, và giáo sư McGonagall lượm cái nón cùng cái ghế đẩu rồi rinh chúng đi khi giáo sư Dumbledore đứng dậy.

Bất kể những cảm xúc cay đắng gần đây của nó đối với thầy Hiệu trưởng. Harry cảm thấy nguôi ngoai phần nào khi nhìn cụ Dumbledore đứng trước mặt tất cả đám học sinh. Bên cạnh sự vắng mặt của bác Hagrid và sự có mặt của mấy con ngựa ghê gớm như rồng, Harry cảm thấy chuyến trở về Hogwarts mà nó trông mong bấy lâu nay chứa đầy những ngạc

nhiên không ngờ, như những nốt nhạc chói tai xen trong một bài ca quen thuộc. Nhưng ít ra còn có việc này là diễn ra đúng như mọi người chờ đợi: thầy Hiệu trưởng đứng lên chào mừng tất cả chúng nó trước khi bắt đầu bữa tiệc khai giảng niên học mới.

Với hai cánh tay giang rộng và nụ cười tươi rạng rỡ trên môi, cụ Dumbledore nói bằng một giọng ngân nga:

"Đối với những trò mới đến trường, thầy chào đón các con! Đối với các trò cũ, thầy chào mừng các con trở về trường! Sẽ có lúc để đọc diễn văn, nhưng bây giờ không phải là lúc. Chén cái đã!"

Tiếng cười tán thưởng vang lên và tiếng vỗ tay hoan hô bùng nổ khi cụ Dumbledore ngồi xuống gọn gàng và vắt chòm râu dài thượt qua vai để không bị vướng víu râu ria với dĩa đồ ăn của cụ - bởi vì thức ăn ê hề bỗng xuất hiện và năm dãy bàn dài rên lên dưới những súc thịt và bánh nướng, những dĩa rau cải, bánh mì, xúc xích, và những bình nước bí rợ.

Kêu lên một tiếng đầy thèm khát, Ron xuýt xoa:

"Tuyệt cú mèo!"

Nó chụp cái dĩa thịt sườn gần nhất và bắt đầu gắp vô đầy dĩa của nó, trong khi lão Nick Suýt Mất Đầu nhìn nó mà thèm chảy nước miếng.

Hermione hỏi con ma:

"Ông định nói gì trước buổi lễ Phân loại? Về vụ cái nón khuyên răn ấy?"

"Ờ, phải!"

Con ma Nick Suýt Mất Đầu coi bộ vui mừng có được cái cớ để thôi ngó miệng Ron, nó đang ăn tới món khoai tây nướng với một sự hăng hái say sưa không được đàng hoàng lắm.

“Phải, tôi từng nghe cái nón dạy đời nhiều phen trước đây rồi, luôn luôn vào những lúc mà nó nhận thấy trường đang ở trong giai đoạn bị hiểm họa lớn đe dọa. Và dĩ nhiên, lời khuyên của nó luôn luôn y chang nhau: đoàn kết lại, vững mạnh từ trong nội bộ.”

Ron nói:

“Ó à cái ón thì àm ao ó iết chường bị âm uy?”

Miệng Ron đầy nhóc đồ ăn đến nỗi Harry coi cái sự nó thốt ra được âm thanh nào trong tình huống đó cũng được kể như một thành tích.

Hermione tỏ ra ngao ngán hết ý trong khi con ma Nick Suýt Mất Đầu vẫn lịch sự nói:

“Xin lỗi, cậu vừa nói gì?”

Ron trợn mắt nuốt một cái vĩ đại rồi nói:

“Nó là một cái nón thì làm sao nó biết được trường mình bị lâm nguy?”

Nick Suýt Mất Đầu nói:

“Tôi không biết. Dĩ nhiên, cái nón ở trong văn phòng cụ Dumbledore, nên tôi dám nói là nó nhặt nhạnh tin tức ở đó.”

“Và cái nón muốn tất cả các nhà là bè bạn với nhau à?”

Harry đưa mắt nhìn qua dãy bàn của nhà Slytherin, nơi đó

Draco Malfoy đang thiết triều. Harry nói:

"Quá là xui!"

Nick Suýt Mất Đầu nói với giọng quở trách:

"Thôi nào, cậu không nên có thái độ đó. Hợp tác hòa bình, đó là điểm then chốt. Ma như tụi này, dù thuộc về các Nhà khác nhau, vẫn duy trì quan hệ bạn bè. Bất chấp sự ganh đua giữa Nhà Gryffindor và Nhà Slytherin, ta chưa bao giờ mơ tới chuyện gây gổ với Nam Tước Đẫm Máu cả."

Ron nói:

"Chỉ vì ông sợ hắn!"

Nick Suýt Mất Đầu tỏ ra bị xúc phạm ghê gớm:

"Sợ hả? Ta hy vọng rằng ta, Ngài Nicholas de Mimsy-Porpington, cả đời chưa bao giờ cảm thấy hổ thẹn vì hèn nhát! Dòng máu cao quý chảy trong huyết quản của ta…"

Ron nói:

"Máu gì cơ? Chắc chắn là ông đâu còn chút…"

"Đó là mỹ từ văn chương!"

Nick Suýt Mất Đầu kêu lên, bây giờ ông đã bực mình đến nỗi cái đầu ông đang run lên bần bật một cách đáng ngại trên cái cổ lặt lìa.

"Ta cho rằng ta vẫn còn được phép thưởng thức dùng bất cứ từ vựng nào mà ta thích, ngay cả khi niềm khoái lạc ăn nhậu khước từ ta! Nhưng mà ta bảo đảm với cậu là ta đã quá quen với chuyện lũ học trò giễu cợt cái chết của ta."

Hermione ném một cái nhìn giận dữ cho Ron, nói:

“Ông Nick, bạn ấy thiệt tình không có ý cười cợt ông đâu.”

Thật không may, Ron lại vừa tọng vô một họng thức ăn đầy nhóc đến mức có thể banh ta lông, cho nên ráng hết sức nó cũng chỉ ú ớ “ỏi ột âu ược ao”, cái câu này không được Nick Suýt Mất Đầu coi là đủ thành tố của một lời xin lỗi thích đáng. Bay bổng lên không trung, con ma chỉnh lại cái nón có cắm lông chim cho chỉnh tề rồi tránh xa tụi Ron và Hermione, lướt bay về phía cuối bàn, tìm chỗ an tọa giữa hai anh em nhà Creevey là Colin và Dennis.

Hermione cự nự:

“Giỏi lắm, Ron.”

Ron, rốt cuộc cũng tìm được cách nuốt hết một họng đồ ăn, nổi xung lên đáp:

“Sao? Chẳng lẽ tui hỏi một câu đơn giản cũng không được sao?”

“Thôi, bỏ đi.”

Hermione cáu kỉnh đáp, rồi từ đó cho đến hết bữa tiệc hai đứa nó không thèm nói gì với nhau nữa.

Harry đã quá quen thuộc với chuyện cãi vã lặt vặt của Ron và Hermione nên cũng chẳng hơi đâu mà mất công hòa giải hai đứa nó. Nó cảm thấy nó nên dùng thì giờ của mình để tà tà ăn cho hết miếng bánh nướng thịt bò-và-thận, rồi đến một dĩa đầy ắp bánh nhân mứt quết mật đường mà nó ưa thích.

Khi tất cả đã ăn xong và mức độ ồn ào trong Đại Sảnh Đường bắt đầu dâng lên một phen nữa, thì cụ Dumbledore lại đứng dậy. Tiếng chuyện trò ngừng ngay lập tức khi tất cả mọi

người quay mặt về phía thầy Hiệu trưởng. Lúc này Harry cảm thấy đầu óc lơ mơ một cách dễ chịu hết sức. Cái giường có bốn cái cột mùng của nó đang nằm chờ đâu đó trên lầu, êm ái và ấm áp một cách tuyệt vời…

Cụ Dumbledore nói:

"Thôi, bây giờ là lúc tất cả chúng ta cùng tiêu hóa một bữa tiệc hết xẩy khác, tôi xin các trò một chút xíu lưu ý đến những thông báo thông thường vào đầu niên học. Học sinh năm thứ nhất nên biết là khu rừng ở sau sân trường được đặt ngoài phạm vi học trò lui tới - và một số học sinh các lớp cao hơn bây giờ cũng nên biết điều này. (Harry, Ron và Hermione nhìn nhau mỉm cười khoái chí.)"

Cụ Dumbledore nói tiếp:

"Thầy giám thị Filch vừa nhờ tôi một việc mà thầy đã nói với tôi lần thứ bốn trăm sáu mươi hai, ấy là nhắc nhở các trò rằng pháp thuật không được phép xài trong hành lang giữa các lớp học, và một số việc cấm đoán khác, tất cả đều được liệt kê trong một danh sách chung hiện nay đã được dán trước cửa văn phòng thầy Filch. Năm nay chúng ta có hai thay đổi trong giáo ban. Chúng ta rất vui mừng đón giáo sư Grubbly-Plank trở lại, cô sẽ dạy môn Chăm sóc Sinh vật Huyền Bí. Chúng ta cũng vui mừng giới thiệu giáo sư Umbridge, cô giáo mới phụ trách môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám."

Khi một tràng vỗ tay lịch sự nhưng hơi thiếu nồng nhiệt vang lên; Harry, Hermione và Ron đưa mắt nhìn nhau hơi kinh hoảng. Cụ Dumbledore không nói là giáo sư Grubbly-Plank sẽ dạy trong bao lâu.

Cụ Dumbledore tiếp tục:

"Việc kiểm tra các đội Quidditch của các Nhà sẽ diễn ra vào…"

Cụ đột nhiên ngừng nói, nhìn giáo sư Umbridge dò hỏi. Do bà Umbridge khi đứng thì cũng không cao hơn khi ngồi bao nhiêu, nên trong một lúc không ai hiểu tại sao cụ Dumbledore lại ngừng nói; chỉ khi giáo sư Umbridge tằng hắng "*E hèm! E hèm!"* thì người ta mới vỡ lẽ rằng bà ta đã đứng lên và có ý định đọc một bài diễn văn.

Cụ Dumbledore chỉ có vẻ hơi khựng lại một chút, nhưng rồi cụ ngồi xuống một cách thanh nhã và chăm chú nhìn giáo sư Umbridge như thể cụ không trông mong gì hơn là lắng nghe bà ta nói. Những người khác trong giáo ban không lão luyện cho lắm trong việc che giấu sự ngạc nhiên của họ. Chân mày giáo sư Sprout biến mất dưới mớ tóc lòa xòa của bà, và miệng giáo sư McGonagall thì mím mỏng lại đến độ Harry chưa từng thấy bao giờ. Trước đây chưa bao giờ có một giáo sư mới nào dám ngắt lời cụ Dumbledore. Nhiều học sinh cười khoái chí; bà Umbridge này rõ ràng là không biết lề thói ở trường Hogwarts gì hết.

Giáo sư Umbridge mỉm cười màu mè:

"Cám ơn ông, thưa ông Hiệu trưởng vì đã có những lời chào đón tử tế."

Giọng của bà the thé, nghe rõ cả tiếng thở, hơi õng ẹo; và một lần nữa Harry cảm thấy một luồng chán ghét mạnh mẽ tràn qua mà nó không thể nào tự giải thích nổi. Nó chỉ biết là nó ghê tởm mọi thứ về bà ta, từ giọng nói ngu si đến cái áo len

xù lông mịn màng màu hồng của bà. Bà ta tằng hắng lấy giọng một lần nữa. *("E hèm! E hèm!"*) rồi nói tiếp:

"Vâng, tôi phải nói là được trở về trường Hogwarts thì thật là dễ thương."

Bà mỉm cười, để lộ ra mấy cái răng nhọn hoắt.

"Và được nhìn thấy những gương mặt bé bỏng vui tươi ngước nhìn lại tôi."

Harry liếc nhìn xung quanh. Nó chẳng thấy có gương mặt nào vui tươi cả; ngược lại, tất cả đều trông có vẻ khó chịu khi bị nói tới như thể họ là trẻ con lên năm.

"Tôi rất trông mong được quen biết tất cả các em, và tôi cam đoan chúng ta sẽ là những người bạn rất tốt!"

Nghe bà nói vậy, bọn học trò đưa mắt nhìn nhau; có mấy đứa không thể nhịn được, cười nhăn nhở. Parvati thì thầm với Lavender:

"Mình sẽ là bạn của bả nếu mình không bị ép mặc cái áo len đó."

Hai đứa bắt đầu sa vào một trận cười khúc khích nho nhỏ.

Giáo sư Umbridge lại đằng hắng lấy giọng một lần nữa (*E hèm! E hèm!*), nhưng khi bà tiếp tục nói, tiếng thở lẫn trong giọng nói của bà đã biến mất tiêu. Bây giờ giọng nói bà nghe ra vẻ công việc sự vụ hơn nhiều và lời lẽ của bà đối với bọn học trò nghe đều đều tẻ ngắt như đọc thuộc lòng.

"Bộ Pháp Thuật luôn luôn coi việc giáo dục các phù thủy và pháp sư trẻ là một công tác quan trọng cực kỳ. Tài năng

hiếm hoi mà các em có được nhờ bẩm sinh có thể trở nên vô tích sự nếu không được bồi dưỡng và trau dồi bằng một sự dạy dỗ cẩn thận. Những tuyệt kỹ lâu đời và độc đáo của cộng đồng phù thủy chúng ta phải được truyền dạy qua các thế hệ nếu không sẽ bị mai một đi. Sự khám phá ra kho báu kiến thức pháp thuật được tổ tiên ta tích lũy phải được giữ gìn, phát huy và trau chuốt bởi những người đáp lại tiếng gọi của nghề dạy học cao quý."

Nói tới đây giáo sư Umbridge dừng lại để khẽ nghiêng mình chào những đồng nghiệp trong giáo ban, nhưng không ai thèm đáp lễ. Đôi chân mày đậm của giáo sư McGonagall nhíu khít lại đến nỗi trông bà giống y chang diều hâu, và Harry thấy rõ ràng giáo sư trao đổi một cái liếc mắt đầy ý nghĩa với giáo sư Sprout khi giáo sư Umbridge tằng hắng thêm một tiếng e hèm nho nhỏ để tiếp tục bài diễn văn.

"Mỗi ông Hiệu trưởng và bà Hiệu trưởng của trường Hogwarts đều đã đóng góp một đôi điều mới mẻ vào công tác nặng nề là quản lý ngôi trường lịch sử này, và đó là việc phải làm, vì không có tiến bộ thì sẽ bị đình đốn và suy tàn. Do đó một lần nữa, sự tiến bộ chỉ vì bản thân sự tiến bộ cần phải được cản ngăn, vì truyền thống đã được thử thách và kiểm nghiệm của chúng ta không thường xuyên đòi hỏi sự chắp vá. Vì vậy một sự cân bằng giữa mới và cũ, giữa cố định và thay đổi, giữa truyền thống và cách tân…"

Harry nhận thấy sự chú ý của nó xẹp xuống như thủy triều rút, mặc dù đầu óc nó còn nhấp nhô theo nhịp trầm bổng. Sự im lặng luôn luôn ngự trị Đại Sảnh Đường mỗi khi thầy Dumbledore nói chuyện đã bị lật đổ khi lũ học trò chụm đầu

vào nhau thì thào to nhỏ và rúc rích cười. Ở phía dãy bàn của Nhà Ravenclaw, Cho Chang đang sôi nổi đấu láo với mấy đứa bạn. Cách chỗ Cho vài ghế, Luna Lovegood lại lôi ra tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự*. Đồng thời ở dãy bàn Hufflepuff, Ernie Macmillan là một trong vài người còn chăm chú nhìn giáo sư Umbridge, nhưng vì Ernie có đôi mắt đờ đẫn nên Harry dám chắc là thằng này chỉ giả bộ lắng nghe trong nỗ lực tỏ ra xứng đáng với cái phù hiệu Huynh trưởng mới toanh trên ngực áo.

Giáo sư Umbridge không có vẻ gì để tâm tới sự nhốn nháo trong đám thính giả của bà. Harry có cảm tưởng là bà sẽ vẫn thao thao bất tuyệt diễn thuyết cho dù có cả một cuộc náo loạn thật sự nổ ra ngay trước mũi bà. Tuy nhiên, các giáo sư vẫn lắng nghe một cách chăm chú, và Hermione dường như uống từng lời giáo sư Umbridge nói, mặc dù căn cứ vào vẻ mặt của cô bé, thì món đó không làm cô bé khoái khẩu chút nào.

"… bởi vì một số thay đổi sẽ vì sự tiến bộ tốt hơn, trong khi những thay đổi khác xảy ra, trong một thời gian thích hợp, sẽ được nhận ra là những quyết định sai lầm. Đồng thời, vài tập quán xưa sẽ được giữ lại, và như vậy là hợp lẽ công bằng; trong khi những thói quen khác, đã lỗi thời và lạc hậu, phải bị bỏ đi. Nào, chúng ta hãy bước tới, tiến vào một kỷ nguyên cởi mở, hiệu quả, và đầy trách nhiệm, phấn đấu để bảo tồn những gì đáng được bảo tồn, hoàn hảo những gì đáng được hoàn hảo, và chặt bỏ bất cứ chỗ nào chúng ta thấy có những âm mưu cần phải bị ngăn cấm."

Bà Umbridge ngồi xuống. Cụ Dumbledore vỗ tay. Các giáo sư khác theo gương cụ, mặc dù Harry nhận thấy nhiều thầy cô chỉ chập tay nhau vỗ được một hai cái rồi thôi. Một số học

sinh phụ họa theo, nhưng hầu hết không hay biết bài diễn văn chấm dứt lúc nào, vì tụi nó có chịu khó nghe quá vài ba câu đâu. Nhưng trước khi tụi nhỏ sực nhận ra và vỗ tay đúng bài bản thì cụ Dumbledore đã lại đứng lên. Cụ khẽ nghiêng mình chào giáo sư Umbridge và nói:

"Cám ơn bà nhiều lắm, giáo sư Umbridge, điều đó sáng tỏ nhất. Bây giờ, như lúc nãy tôi đang nói, buổi kiểm tra Quidditch sẽ được tổ chức…"

Hermione nói nhỏ:

"Đúng, chắc chắn là sáng tỏ."

Ron quay gương mặt lờ đờ của nó về phía Hermione hỏi khẽ:

"Bồ đừng nói với tụi này là bồ khoái đấy chứ? Đó là bài diễn văn chán phèo nhất mà mình bị nghe từ trước tới nay, ấy là mình đã lớn lên cùng một nhà với anh Percy đấy."

Hermione nói:

"Mình nói là sáng tỏ, chứ không phải thú vị. Nó giải thích được khá nhiều thứ."

Harry ngạc nhiên:

"Vậy sao? Với mình thì nghe có vẻ như một mớ tào lao nhảm nhí."

Hermione dứt khoát:

"Trong mớ tào lao có hàm ý một số điều quan trọng."

Ron ngây ra hỏi:

"Vậy hả?"

“Thí dụ như ‘sự tiến bộ chỉ vì sự bản thân sự tiến bộ cần phải được cản ngăn’, hay ‘chặt bỏ bất cứ ở chỗ nào chúng ta thấy có những âm mưu cần phải bị ngăn cấm.’”

Ron sốt ruột:

“Mà những điều đó có ý nghĩa gì?”

Hermione nói qua kẽ răng nghiến chặt:

“Mình sẽ nói cho bạn biết điều đó có nghĩa là gì. Nó có nghĩa là sự can thiệp của Bộ Pháp Thuật vào trường Hogwarts.”

Chung quanh tụi nó vang lên tiếng nói chuyện ồn ào và tiếng bàn ghế bị xô đẩy; hiển nhiên là cụ Dumbledore vừa bế mạc lễ khai giảng, bởi vì mọi người đang đứng lên, chuẩn bị rời Đại Sảnh Đường. Hermione nhảy dựng lên, trông có vẻ hết sức bối rối.

“Ron, tụi mình có bổn phận hướng dẫn học sinh năm thứ nhất biết chỗ mà đi!”

“Ờ há!”

Ron rõ ràng là quên béng đi nhiệm vụ của nó, bây giờ kêu lên:

“Ê, ê, tụi bây, nhóc tì!”

“*Ron!*”

“Thì… tụi nó, tụi nó bé xíu…”

“Biết vậy, nhưng không được gọi các em là nhóc tì… Các em năm thứ nhất! Xin mời đi theo hướng này!”

Hermione cất tiếng gọi bằng giọng chỉ huy suốt dãy bàn

dài.

Một nhóm học sinh mới líu ríu bước ra khoảng trống giữa hai bàn Gryffindor và Hufflepuff, đứa nào cũng ráng hết sức đùn đẩy nhau để không bị là đứa đầu đàn. Trông tụi nó đúng thiệt là nhỏ xíu; Harry dám chắc là hồi nó mới đến đây nó đâu có vẻ nhỏ nhít như vậy. Nó nhe răng cười với mấy đứa nhỏ. Một thằng nhóc tóc vàng đến bên cạnh Euan Abercrombie có vẻ như sợ điếng người, nó huých cùi chỏ vô Euan và thì thầm gì đó vô tai thằng bé. Euan Abercrombie tỏ ra hoảng sợ không kém và len lén nhìn Harry một cách khiếp đảm. Nụ cười tuột khỏi gương mặt Harry như chất Nhựa thúi.

Nó thẫn thờ nói với Ron và Hermione:

"Gặp lại sau nha."

Rồi nó một mình đi ra khỏi Đại Sảnh Đường, làm mọi cách có thể làm được để coi thường những tiếng xì xầm, những cái nhìn chòng chọc và chỉ chỏ khi nó đi ngang qua bọn học trò. Nó giữ mắt mình nhìn thẳng tới trước khi len lỏi qua đám đông đi tới cửa vào hành lang, rồi vội vã đi lên mấy bậc thang cẩm thạch, băng qua hai lối đi tắt ít người biết, và nhanh chóng bỏ lại gần hết đám đông ở đằng sau.

Khi đi qua hành lang trống trải hơn nhiều ở tầng trên, nó tức tối nghĩ, mình thiệt là ngu, không biết nghĩ đến chuyện này trước. Dĩ nhiên mọi người sẽ phải nhìn chòng chọc vào nó rồi: mới cách đây hai tháng, nó đã ra khỏi mê cung của trận thi đấu Tam Pháp Thuật với cái xác chết của một thằng bạn học và hô hoán rằng Chúa tể Hắc ám Voldemort đã trở lại nắm quyền lực. Hồi cuối năm học trước nó không đủ thì giờ để tự biện

bạch trước khi mọi người về nhà ngay cho dù nó cảm thấy có trách nhiệm kể cho cả trường nghe câu chuyện chi tiết về những biến cố kinh hoàng trong cái nghĩa địa đó.

Nó đã đi tới cuối hành lang dẫn đến phòng sinh hoạt chung của Nhà Gryffindor và đứng lại trước bức chân dung của Bà Béo, rồi sực nhận ra là nó không biết mật khẩu mới.

"Ơ…"

Nó rầu rĩ ấp úng, nhìn chòng chọc vào Bà Béo. Bà này vuốt phẳng những nếp gấp của cái áo đầm bằng sa-tanh hồng và lạnh lùng nhìn lại nó. Bà cất giọng trịch thượng:

"Không mật khẩu, đừng hòng vô."

"Harry, mình biết mật khẩu."

Ai đó thở gấp đằng sau nó, và nó quay lại thì thấy Neville đang chạy thong thả về phía nó. Neville vung vẩy cái cây xương rồng còi cọc bé xíu mà nó đã đem ra khoe trên tàu lửa.

"Bồ đoán coi mật khẩu là gì? Mình đã có thể nhớ nó ngay tức thì, thiệt mà. *Mimbulus mimbletonia*!"

"Đúng."

Bà Béo nói, và bức chân của bà bung mở ra về phía tụi nó như một cánh cửa, để lộ ra một cái lỗ tròn trên bức tường đằng sau. Neville và Harry trèo qua cái lỗ này.

Phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor trông ấm cúng như xưa nay, một căn phòng trên tháp hình tròn rất thoải mái kê đầy những cái ghế bành êm ái xộc xệch và những cái bàn cũ kỹ lung lay. Một ngọn lửa reo tí tách vui vẻ trong lò sưởi và

đôi ba người đang xòe bàn tay sưởi ấm trước khi đi lên phòng ngủ của họ. Ở đầu kia của căn phòng, Fred và George Weasley đang ghim cái gì đó lên bảng thông báo. Harry vẫy tay chúc họ ngủ ngon rồi đi thẳng tới cánh cửa phòng ngủ nam; nó chẳng còn lòng dạ nào mà đấu láo vào lúc này. Neville đi theo nó.

Dean Thomas và Seamus Finnigan đã về tới phòng ngủ trước và đang treo lên tường cạnh giường ngủ của tụi nó mấy tấm bích chương và tranh ảnh. Tụi nó đang nói chuyện thì Harry đẩy cửa bước vào nhưng tụi nó im bặt ngay khi nhìn thấy Harry. Harry tự hỏi không biết có phải tụi nó đang nói chuyện về mình không, hay tại mình bị hoang tưởng?

Nó đi ngang qua căn phòng, tiến về phía cái rương của mình và mở rương ra. Nó nói:

"Chào!"

Dean vừa mặc bộ đồ ngủ màu nâu xỉn, đáp:

"Chào Harry. Nghỉ hè vui không?"

"Không đến nỗi nào. Còn bồ?"

Harry đáp cho qua, bởi vì câu chuyện thật về kỳ nghỉ của nó sẽ phải mất gần hết đêm mới kể hết được, mà nó thì không thể nào làm nổi việc đó.

Dean chắt lưỡi:

"Ừ, cũng được. Dù sao thì cũng khá hơn mùa hè của Seamus. Nó vừa mới kể cho mình nghe."

"Ủa, có chuyện gì vậy, Seamus?"

Neville hỏi trong lúc nhẹ nhàng đặt cái bửu bối *Mimbulus*

mimbletonia của nó lên cái bàn nhỏ bên cạnh giường.

Seamus không trả lời ngay, nó đang chăm chút để bảo đảm là tấm áp-phích của đội Quidditch Chim Cắt Kenmare được treo ngay ngắn. Rồi nó nói, vẫn quay lưng về phía Harry:

"Má mình không muốn cho mình trở lại trường."

"Cái gì?"

Harry hỏi, phải ngừng tay kéo tấm áo chùng của nó ra khỏi rương. Seamus quay mặt khỏi tấm áp-phích và rút bộ đồ ngủ của mình từ rương ra, vẫn không nhìn Harry.

"Má không muốn cho mình trở về trường Hogwarts."

"Nhưng… Tại sao?"

Harry hỏi, hết sức ngạc nhiên. Nó biết mẹ của Seamus là một phù thủy và vì vậy nó không thể hiểu tại sao bà ấy lại bỗng trở nên hợm hĩnh kiểu Dursley như vậy.

Seamus gài nút xong bộ đồ ngủ rồi mới trả lời. Nó nói bằng một giọng cân nhắc:

"Chà… mình cho là… tại vì bồ."

"Nghĩa là sao?"

Harry nói ngay. Trái tim của nó đang đập khá nhanh. Nó mơ hồ cảm thấy như thể có cái gì đó đang sắp tấn công nó.

Một lần nữa Seamus né tránh ánh mắt của Harry.

"À… má mình… Ôi, không phải chỉ một mình bồ, cả thầy Dumbledore nữa…"

Harry nói:

“Má bồ tin tờ *Nhật Báo Tiên Tri* hả? Bác ấy nghĩ mình là đồ nói láo và thầy Dumbledore là một lão già ngu sao?”

Seamus ngẩng lên nhìn Harry:

“Ừ, đại khái như vậy.”

Harry không nói gì được. Nó quăng cây đũa phép xuống cái bàn đặt cạnh giường, cởi áo chùng ra, tức giận tọng cái áo vô rương, và rút bộ đồ ngủ ra. Nó phát ngán chuyện đó rồi, phát chán làm một người lúc nào cũng bị ngó chòng chọc và bị đàm tiếu suốt. Nếu bất cứ ai trong bọn họ biết, nếu bất cứ ai trong bọn họ có được chút xíu ý niệm về cái cảm giác như thế nào nếu đụng phải một trong những chuyện như vậy… Bà Finnigan chẳng hiểu biết gì ráo, Harry hằn học nghĩ, một mụ đàn bà ngu ngốc.

Nó lên giường và rắp tâm kéo mấy tấm màn quây kín chung quanh, nhưng nó chưa kịp làm vậy thì Seamus đã nói:

“Bồ nghĩ coi… chuyện gì đã xảy ra đêm đó khi… bồ biết, khi… với Cedric Diggory và tất cả?”

Seamus dường như vừa bực bội vừa háo hức. Dean đang cúi lom khom trên cái rương của nó, cố gắng rút ra đôi dép lê, bỗng trở nên im lặng một cách kỳ cục và Harry biết là Dean đang chú ý lắng nghe. Harry hỏi vặn lại:

“Bồ hỏi mình để làm gì? Chỉ cần đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri* như má bồ ấy, dễ hơn không? Nó sẽ kể hết cho bồ nghe những gì bồ cần biết.”

Seamus ngắt ngang:

“Bồ đừng có xúc phạm má tôi.”

Harry nói:

“Tôi sẽ phản ứng lại bất cứ ai gọi tôi là đồ nói láo.”

“Đừng có nói với tôi cái giọng đó!”

“Tôi nói bằng cái giọng tôi muốn nói.”

Harry bụp lại Seamus, cơn giận của nó đã dâng lên nhanh đến nỗi nó chụp lại cây đũa phép ở trên cái bàn cạnh giường ngủ.

“Nếu trò thấy ngủ chung phòng với tôi sinh ra lắm rắc rối thì cứ đi mà xin cô McGonagall cho trò đổi qua phòng khác, dẹp đi cái trò má ơi má à…”

“Potter, đừng có lôi má tôi vô chuyện này!”

“Có chuyện gì vậy?”

Ron xuất hiện ở cửa phòng ngủ. Đôi mắt to của nó đảo từ Harry đang quỳ xổm trên giường lăm lăm cây đũa phép trong tay sang đến Seamus đang đứng giơ nắm đấm lên cao. Seamus gào:

“Nó xúc phạm đến má tôi!”

Ron nói:

“Cái gì? Harry không đời nào làm điều đó… Tụi này từng gặp má bồ, tụi này quý bác ấy lắm…”

Harry hét to hết hơi:

“Đó là trước khi bà ấy đâm ra tin mọi lời lẽ mà tờ *Nhật Báo Tiên Tri* thối tha ấy viết về mình!”

Vẻ hiểu biết bắt đầu bừng lên gương mặt lấm tấm tàn nhang

của Ron.

"Ồ… Ờ… phải."

Seamus nổi nóng lên, ném cho Harry một cái nhìn độc địa.

"Trò biết cái gì? Nó nói phải, tôi không muốn ở chung phòng với nó nữa, nó là thằng điên."

"Như vậy là vô kỷ luật đó, Seamus!"

Vành tai Ron đã bắt đầu đỏ lên, và đó luôn luôn là một dấu hiệu nguy hiểm.

Ngược lại với Ron, Seamus đang tái xanh tái lét. Nó hét tướng lên:

"Tôi vô kỷ luật hả? Trò tin hết mấy thứ rác rưởi mà nó phun ra về Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy hả? Trò… trò cho là nó nói thiệt sao?"

Ron giận dữ nói:

"Đúng, tôi tin!"

Seamus chán ghét nói:

"Vậy thì trò cũng điên tuốt!"

"Vậy hả? Chà, không may cho trò lắm, bồ à, tôi còn là Huynh trưởng nữa!"

Ron vừa nói vừa dùng ngón tay gõ gõ vào ngực mình.

"Cho nên, trò liệu mồm liệu mép trừ khi trò muốn bị cấm túc."

Trong vài giây Seamus có vẻ như coi chuyện cấm túc là một cái giá phải chăng đáng để trả cho quyền được phát biểu

cái điều đang diễn ra trong đầu nó; nhưng với một tiếng kêu to đầy khinh miệt, nó quay gót, nhào lên giường, và kéo mấy tấm màn đóng sập lại, mạnh đến nỗi chúng bị xé toạc ra và rớt xuống sàn phòng thành một đống đầy bụi bặm. Ron trừng mắt nhìn Seamus rồi quay qua nhìn Dean và Neville. Nó nói giọng gây hấn:

"Còn ai có ba má có vấn đề với Harry nữa không?"

Dean nhún vai:

"Ba má tôi là Muggle, bồ ạ. Họ không biết tí tẹo gì về những cái chết ở trường Hogwarts, bởi vì tôi không ngu đến nỗi nói cho họ biết."

Seamus ngắt lời Dean:

"Trò không biết má tôi, bà sẽ lóc bất cứ thứ gì ra từ bất cứ ai! Mà đằng nào đi nữa thì ba má trò cũng không có tờ *Nhật Báo Tiên Tri*, họ không biết thầy Hiệu trưởng của chúng ta đã bị loại ra khỏi Pháp Thuật đoàn và Liên đoàn Pháp sư Quốc tế bởi vì ông ấy bị khùng…"

Neville cất cao giọng để tham gia câu chuyện:

"Bà nội mình nói đó là chuyện tầm xàm. Bà nói chính tờ *Nhật Báo Tiên Tri* đâm ra đổ đốn, chứ không phải cụ Dumbledore. Bà không thèm đặt mua báo dài hạn nữa. Bà cháu tụi này tin Harry."

Neville nói năng đơn giản. Nó trèo lên giường và kéo mền lên đắp tới cằm, ngó Seamus qua tấm mền một cách nghiêm nghị, nói tiếp:

"Bà nội mình luôn nói là sẽ có ngày Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-

ai-đấy trở lại. Bà nói nếu cụ Dumbledore nói là hắn trở lại thì tức là hắn trở lại.”

Harry cảm thấy lòng tràn ngập niềm biết ơn đối với Neville. Không ai nói thêm điều gì nữa. Seamus rút cây đũa phép của nó ra, sửa chữa lại mấy tấm màn treo quanh giường và biến mất sau những tấm màn đó. Dean cũng lên giường, cuộn tròn lại, nằm im. Neville, xem ra cũng không còn gì để nói thêm nữa, bèn quay ra chăm chú nhìn cây xương rồng dưới ánh trăng một cách khoái trá.

Harry ngả đầu xuống cái gối trong khi Ron lật đật đi vòng tới cái giường kế bên, cất dẹp đồ đạc của nó đi. Harry vẫn còn xúc động mạnh vì cuộc cãi vã với Seamus, người bạn mà nó vẫn luôn vô cùng yêu mến. Còn bao nhiêu người nữa sẽ cho là nó chỉ nói láo hoặc nó chẳng qua là đồ tưng tửng?

Có phải cụ Dumbledore cũng phải chịu đựng điều tương tự như vầy trong suốt mùa hè, khi trước tiên là Pháp Thuật đoàn, kế đến là Liên minh Pháp sư Quốc tế lần lượt khai trừ thầy ra khỏi hàng ngũ của họ? Phải chăng vì giận Harry mà thầy Dumbledore đã tránh tiếp xúc với Harry cả mấy tháng trời? Nói cho cùng thì cả hai người đều khốn đốn trong vụ này; thầy Dumbledore đã tin tưởng Harry, đã thông báo bản tường thuật các biến cố của nó cho cả trường biết và rồi cho cả cộng đồng pháp thuật rộng lớn hơn cùng biết. Bất cứ ai nghĩ Harry là đứa nói láo ắt phải cho thầy Dumbledore cũng vậy hoặc là thầy Dumbledore bưng tai bịt mắt bịp người…

Khi Ron trèo lên giường và tắt đi ngọn nến cuối cùng trong phòng ngủ, Harry khổ sở nghĩ thầm: *Cuối cùng sẽ tới lúc họ sẽ*

biết là chúng ta đúng… Nhưng nó tự hỏi nó sẽ phải chịu đựng thêm bao nhiêu vụ gây hấn như vụ Seamus nữa mới tới được cái lúc đó.

12

GIÁO SƯ UMBRIDGE

Sáng hôm sau, Seamus mặc quần áo với tốc độ tối đa rồi ra khỏi phòng ngủ trước khi Harry kịp mang vớ vô. Khi vạt áo của Seamus vừa phất khỏi tầm mắt nó, Harry hỏi lớn:

"Bộ nó tưởng nếu nó ở chung trong một phòng với tôi quá lâu thì nó sẽ hóa ra thằng mạt hạng hay sao chớ?"

"Hơi đâu mà lo chuyện đó, Harry."

Dean nói khẽ, khoác cái cặp lên vai.

"Chẳng qua nó là…"

Nhưng rõ ràng là Dean không thể nói chính xác Seamus là cái gì, nên sau một lúc ngắc ngứ làm thinh nó lại theo Seamus ra khỏi phòng.

Neville và Ron cùng nhìn Harry với cái vẻ tại-thằng-đó-cà-chớn-chứ-không-phải-tại-mình, nhưng Harry cũng chẳng được an ủi bao nhiêu. Nó còn phải gặp thêm bao nhiêu vụ như vầy nữa?

Năm phút sau Hermione bắt kịp Harry và Ron đang đi tới giữa phòng sinh hoạt chung trên đường đi ăn sáng. Hermione

hỏi:

"Có chuyện gì vậy? Bồ ngó bộ hết sức… ôi hết chỗ nói rồi!"

Cô bé đang trợn tròn mắt ngó tấm bảng thông báo của phòng sinh hoạt chung, trên đó một tấm biển to tướng mới toanh đã được trương lên:

HÀNG ĐỐNG VÀNG!

Tiền túi không đủ để ăn chơi ư?

Muốn kiếm thêm một ít vàng để dư xài chứ?

Hãy liên hệ với Fred và George Weasley

Phòng sinh hoạt chung Gryffindor

Để nhận công việc đơn giản làm lúc rảnh rỗi và hầu như khỏe re.

(Tụi này rất tiếc người xin việc phải tự chịu lấy rủi ro trong tất cả các công việc)

Hermione lột xuống tấm bảng mà trên đó Fred và George đã gắn lên một tấm áp phích thông báo ngày giờ chuyến đi phố cuối tuần đầu tiên ở Hogsmead vào tháng Mười. Cô bé nói một cách dứt khoát:

"Họ quá quắt lắm rồi! Ron, chúng ta sẽ phải nói chuyện với họ."

Ron thực sự hoảng hốt:

"Tại sao?"

"Tại vì chúng ta là Huynh trưởng."

Hermione nói khi tụi nó chui qua cái lỗ chân dung Bà Béo.

“Chúng ta có nhiệm vụ phải ngăn chặn chuyện như vậy!”

Ron không nói gì. Harry ngó cái mặt ủ dột cau có của Ron không thôi cũng có thể nói, rằng cái viễn cảnh ngăn chặn Fred và George không được làm cái điều mà hai anh chàng này khoái thiệt không phải là cái công việc mà Ron thấy hấp dẫn cho lắm.

Khi ba đứa tụi nó đi xuống một chặng cầu thang treo đầy chân dung các phù thủy và pháp sư, tất cả đều không đếm xỉa gì đến tụi nó, mà chỉ mải mê bàn tán chuyện trò với nhau. Hermione tiếp tục:

“Mà này, có chuyện gì vậy, Harry? Bồ có vẻ giận dữ thiệt tình về chuyện gì đó.”

Harry không trả lời nên Ron nói ngắn gọn:

“Seamus cho là Harry nói láo về Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.”

Harry tưởng Hermione sẽ bênh nó mà phản ứng một cách tức tối, dè đâu cô nàng chỉ thở dài và rầu rĩ nói:

“Ừ, Lavender cũng nghĩ vậy.”

Harry la lớn:

“Vậy là được một phen đấu hót với nhỏ đó là liệu mình có là một thằng ngu nói láo chơi nổi không chứ gì?”

Hermione bình tĩnh nói:

“Không. Thực tình là mình đã bảo nó đừng có há cái miệng mỡ ra nói bậy bạ về bồ. Và nếu bồ đừng có nhảy vô họng

mình và họng Ron thì sẽ tốt biết chừng nào, bởi vì Harry à, nếu bồ vẫn chưa nhận ra điều này, thì tụi này phải nói, là tụi này về phe bồ mà."

Một thoáng im lặng. Rồi Harry nói nhỏ:

"Xin lỗi."

Hermione chững chạc nói:

"Không có chi. Bồ không nhớ thầy Dumbledore nói gì trong bữa tiệc bế giảng niên học vừa rồi sao?"

Cả Ron và Harry đều ngây ra nhìn Hermione, và cô nàng lại thở dài:

"Về Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Thầy nói, *'Hắn rất giỏi gieo rắc mối bất hòa và gây ra thù địch. Chúng ta chỉ có thể chống lại hắn bằng cách chứng tỏ một tình hữu nghị mạnh mẽ bình đẳng và tin cậy lẫn nhau…* "'

Ron nhìn Hermione đầy ngưỡng mộ:

"Làm sao bồ có thể nhớ như in những câu như vậy?"

Hermione đáp với một chút khắt khe:

"Mình lắng nghe, Ron à."

"Mình cũng vậy, nhưng mình không thể nào lặp lại vanh vách điều mà…"

Hermione sốt ruột nói to:

"Điểm mấu chốt là điều đó chính xác là điều thầy Dumbledore đã nói đến. Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy chỉ mới trở lại có hai tháng, mà chúng ta đã bắt đầu đấu đá lẫn nhau rồi. Và lời khuyên của cái Nón Phân loại cũng tương tự - Đoàn

kết, nương tựa vào nhau…”

Ron vặn lại:

“Và Harry đã nói hồi tối hôm qua rồi, nếu điều đó có nghĩa là tụi mình phải bồ bịch thân thiết với tụi Slytherin thì thiệt là đen đủi.”

Hermione gắt:

“Thiệt tình, mình nghĩ chúng ta mà không cố gắng giữ được hòa khí giữa các Nhà thì quả là đáng tiếc.”

Cả bọn đã đi tới chân của cầu thang cẩm thạch. Một hàng học sinh năm thứ tư của Nhà Ravenclaw đang đi ngang qua Tiền sảnh, tụi nó nhìn thấy Harry và vội vàng dồn lại thành một đám co cụm, như thể hoảng sợ Harry có thể tập kích đứa nào lêu bêu lạc bầy.

Harry mỉa mai nói:

“Ừ, tụi mình quả thiệt là nên cố gắng kết thân với những người như bọn đó.”

Tụi nó đi theo đám Ravenclaw vô Đại Sảnh Đường, theo bản năng, vừa bước chân vào là ngó lên dãy bàn dài của các giáo sư. Giáo sư Grubby-Plank đang trò chuyện với giáo sư Sinistra dạy môn Thiên văn học, và một lần nữa lão Hagrid chỉ gây được sự chú ý bằng sự vắng mặt của mình. Cái trần Đại Sảnh Đường được phù phép phía trên đầu tụi nó phản ánh tâm trạng của Harry; nó xám xịt mây đen thảm sầu.

Khi tụi nó đi ngang qua Đại Sảnh Đường để đến dãy bàn của nhà Gryffindor, Harry nói:

“Thầy Dumbledore thậm chí không hề nói cái bà Grubbly-Plank đó sẽ ở lại bao lâu.”

Hermione nói vẻ đầy ưu tư:

“Có lẽ…”

Ron và Harry cùng hỏi:

“Sao?”

“À… có lẽ thầy không muốn gây chú ý tới việc bác Hagrid không có mặt ở đây.”

Ron suýt bật cười:

“Ý bồ là sao? Gây chú ý tới chuyện đó à? Làm sao mình có thể không chú ý được chứ?”

Trước khi Hermione có thể trả lời Ron thì một cô gái đen cao dong dỏng với bím tóc dài đã đi tới bên Harry.

“Chào Angelina.”

Cô ta lanh lợi đáp:

“Chào! Nghỉ hè vui không?”

Và không đợi trả lời, cô ta nói tiếp:

“Nghe nè, tôi vừa được cử làm đội trưởng đội Quidditch Gryffindor.”

Harry nhe răng cười với cô gái:

“Một quyết định sáng suốt.”

Nó nghĩ là những lời động viên cổ vũ trước trận đấu của Angelina có lẽ sẽ không đến nỗi lê thê vô tận như những bài diễn văn Oliver Wood từng đăng đàn trước đây; và như vậy thì

có thể coi đó là một sự tiến bộ.

"Ừ, này, bây giờ Oliver đã ra trường rồi, tụi mình cần một người giữ gôn mới. Cuộc kiểm tra sẽ vào lúc năm giờ ngày thứ sáu và mình muốn tất cả đội sẽ có mặt ở đó, được chứ? Lúc đó mình sẽ xem người mới có thích hợp với chỗ khuyết hay không."

"Được."

Harry đáp. Cô gái mỉm cười với Harry rồi bỏ đi.

Hermione ngồi xuống bên cạnh Ron và kéo một dĩa bánh mì nướng về phía mình, nói một cách lơ đãng:

"Mình quên béng đi là anh Wood đã ra trường. Chắc là chuyện đó khiến đội có khác đi ít nhiều."

Harry ngồi xuống cái băng ghế đối diện:

"Mình chắc vậy. Anh ấy là một Thủ quân giỏi."

Ron nói:

"Biết thế, nhưng có thêm luồng sinh khí mới cho đội thì cũng đâu có tổn hại gì, đúng không?"

Một tiếng *vút* vang lên kèm theo tiếng xào xạc, rồi hàng trăm con cú bay ào vô qua những khung cửa sổ trên cao. Bọn cú đáp xuống khắp Đại Sảnh Đường, đem thư từ bưu kiện cho chủ nhân của chúng và làm cho mấy người đang ăn điểm tâm bị tắm bất đắc dĩ dưới những giọt nước bọn cú làm nhễu xuống. Rõ ràng là bên ngoài trời đang mưa to. Chẳng thấy con Hedwig đâu hết, nhưng Harry chẳng lấy làm ngạc nhiên chút nào; người duy nhất thư từ với nó là chú Sirius, và nó không

tin chỉ mới chia tay được hăm bốn tiếng đồng hồ mà chú Sirius đã có tin gì mới để viết cho nó. Tuy nhiên Hermione phải nhanh tay dọn ly nước cam của nó qua một bên để có chỗ cho một con cú to ướt nhẹp ngậm trong mỏ một tờ *Nhật Báo Tiên Tri* cũng ướt mem.

Khi Hermione đặt một đồng Knut vô cái túi da đeo bên chân con cú và con cú cất cánh bay đi thì Harry tức tối nói:

"Bồ còn đặt mua tờ báo đó làm gì? Mình chẳng hơi đâu… một mớ rác rưởi."

Hermione nói một cách khó hiểu:

"Tốt nhất cũng nên biết kẻ thù đang nói cái gì."

Cô nàng mở tờ báo ra và biến mất đằng sau tờ báo, cho đến khi Ron và Harry ăn xong mới lại hiện ra. Cuộn tờ báo lại và đặt nó xuống bên cạnh dĩa ăn của mình, Hermione nói:

"Không có gì. Không có gì về bồ hay thầy Dumbledore hay cái gì cả."

Giáo sư McGonagall lúc ấy đang đi dọc theo bàn ăn để phát thời khóa biểu. Ron rên rỉ:

"Coi ngày hôm nay nè! Một tiết Lịch sử Pháp thuật, hai tiết Độc Dược, một tiết Tiên tri, và hai tiết Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám… Thầy Binns, thầy Snape, cô Trelawney, và mụ Umbridge đó… cả thảy trong một ngày! Mình cầu cho anh Fred và George gấp gáp lên chế cho xong cái món Ăn Vặt Cúp Cua…"

"Lỗ tai tui có lùng bùng không đấy?"

Fred vừa đến một lúc với George và chen vô ngồi xuống cái băng ghế, cạnh bên Harry.

“Huynh trưởng Hogwarts nhất định là đâu có muốn cúp cua hả?”

Ron dí cái thời khóa biểu của nó sát mũi Fred mà gắt gỏng:

“Coi tụi em học cái gì bữa nay nè. Em chưa từng thấy thứ hai nào tồi tệ như vầy.”

Fred liếc qua các cột của thời khóa biểu:

“Quan điểm đúng đắn đó, chú em. Nếu em thích có thể xài một tí kẹo Nuga Sặc-máu-mũi rẻ tiền.”

Ron nghi hoặc:

“Tại sao lại rẻ tiền?”

George vừa tự lấy cho mình món cá trích hun khói vừa nói:

“Bởi vì em sẽ bị sặc máu cho đến khi em quắt queo cả người lại, tụi anh chưa chế ra được thuốc giải tà.”

Ron nhét cái thời khóa biểu vô túi, ủ rũ nói:

“Hay đấy! Nhưng có lẽ em nghĩ em phải vô lớp thôi.”

Đôi mắt tròn sáng như hạt huyền hướng lom lom về phía George và Fred, Hermione nói:

“Và nhân nói về món Ăn Vặt Cúp Cua, các anh không được quảng cáo kiếm người thí nghiệm trên bảng thông báo Gryffindor.”

George tỏ ra kinh ngạc, hỏi:

“Ai nói?”

Hermione đáp:

“Em nói. Và Ron.”

Ron hấp tấp đính chánh:

“Chừa mình ra trong vụ này đi.”

Hermione trừng mắt nhìn Ron. Fred và George rúc rích cười.

Quết đậm bơ lên miếng bánh xốp, Fred nói:

“Hermione à, chẳng bao lâu em sẽ ca giọng khác cho mà coi. Các em đang bắt đầu năm thứ năm, chẳng bao lâu nữa đâu các em sẽ xin xỏ món Ăn Vặt Cúp Cua cho coi.”

Hermione hỏi:

“Mà tại sao bắt đầu năm thứ năm lại có nghĩa là em muốn Ăn Vặt Cúp Cua chứ?”

George nói:

“Bởi vì năm thứ năm là năm thi bằng Pháp sư Thường đẳng.”

“Thì sao?”

Fred nói với vẻ mãn nguyện:

“Thì em sẽ phải chuẩn bị thi cử, chứ còn sao nữa? Mấy kỳ thi sẽ khiến các em chúi mũi vô học miệt mài đến tróc da đầu luôn.”

George vui vẻ nói thêm:

“Một nửa đám bạn học cùng năm với anh bị suy sụp khi gần tới kỳ thi Pháp sư Thường đẳng. Nào là khóc lóc, nổi cơn

tam bành… Patricia Stimpson thì cứ xỉu lên xỉu xuống…”

Fred nhớ lại:

“Kenneth Towler thì phát nhọt đinh, em nhớ không?”

George nói:

“Đó là tại vì anh bỏ Bột Nhọt trâu vô đồ ngủ của nó.”

Fred nhe răng cười khì.

“Ừ há. Anh quên mất tiêu… đôi khi cũng khó nhớ hết mọi thứ, đúng không?”

George lại nói:

“Đằng nào đi nữa thì năm thứ năm cũng là một cơn ác mộng, ấy là nếu em bận tâm đến kết quả thi cử. Dù sao thì Fred và anh cũng đã xoay được cách giữ vững tinh thần.”

Ron nói:

“Ừ… vậy mỗi anh chắc lấy được ba cái… cái đó kêu là gì? Bằng cấp Pháp sư Thường đẳng hả?”

“Đúng!”

Fred nói một cách vô tâm.

“Nhưng mà tụi anh không cảm thấy tương lai mình nằm trong thế giới của thành tích kinh viện.”

George hớn hở:

“Tụi này đã nghiêm túc bàn bạc xem liệu tụi này có nên mất công trở lại đây học tiếp năm thứ bảy hay không, khi mà giờ đây tụi này đã có…”

Anh chàng ngừng ngang xương khi bắt gặp ánh mắt nhắc

nhở của Harry. Nó biết là George sắp nhắc tới giải thưởng Tam Pháp Thuật mà nó đã tặng cho hai anh em sinh đôi làm vốn liếng. George bèn hấp tấp nói trớ đi:

"… bây giờ tụi này đã có bằng Pháp sư Thường đẳng rồi. Ý anh nói, là tụi này không biết có cần cái bằng Pháp thuật *Nhừ Tử* (Pháp Thuật Tận Sức) không? Nhưng tụi này không cho là má có thể kham nổi chuyện tụi này ra trường sớm, nhất là thêm cái vụ anh Percy trở thành thằng đần vĩ đại nhất thế giới."

Fred nhìn quanh Đại Sảnh Đường một cách thân thiết:

"Tuy nhiên tụi này cũng sẽ không lãng phí năm cuối cùng của tụi này ở đây. Tụi này sẽ dùng nó để làm một tý nghiên cứu thị trường, tìm hiểu chính xác xem đám học trò trung bình ở Hogwarts cần cái gì đó ở tiệm giỡn của chúng, rồi tụi này sẽ cẩn thận đánh giá kết quả nghiên cứu, rồi sản xuất ra sản phẩm đáp ứng nhu cầu tiêu dùng."

Hermione ngờ vực hỏi:

"Nhưng mà các anh kiếm đâu ra vàng để mở tiệm giỡn? Các anh sẽ phải cần tất cả những nguyên liệu và vật liệu… và một cơ ngơi nữa, em cho là…"

Harry tránh nhìn hai anh em sinh đôi. Nó cảm thấy mặt nóng bừng lên. Nó cố tình làm rơi cái nĩa rồi giả bộ thụp xuống dưới bàn để kiếm. Nó nghe Fred nói phía trên bàn:

"Hermione ơi, anh sẽ không bao giờ nói dối em nếu em đừng hỏi gì hết. Tụi mình đi thôi, George, nếu tụi mình đến đó sớm thì tụi mình có cơ may bán được vài cái Bành Trướng Nhĩ

trước khi vô lớp Thảo Dược.”

Harry chui từ dưới gầm bàn lên thì thấy Fred và George đã bước đi, mỗi người cầm một đống bánh mì nướng.

Hermione hết nhìn Harry lại nhìn sang Ron:

“Như vậy nghĩa là sao? ‘Nếu đừng hỏi gì hết…’ phải chăng có nghĩa là hai ảnh đã có được vàng để mở tiệm giỡn rồi?”

Ron nhíu đôi mày lại thành rãnh sâu giữa trán.

“Mấy bồ biết không, mình cũng đang thắc mắc chuyện đó. Hai anh ấy mua cho mình một bộ áo thụng mới vào mùa hè vừa rồi, mà mình thì không thể hiểu được hai anh ấy kiếm đâu ra Galleon…”

Harry quyết định là đã tới lúc lái câu chuyện ra khỏi vùng nước nguy hiểm này.

“Mấy bồ có cho là năm nay sẽ là một năm học gay go không? Vì mấy vụ thi cử ấy?”

Ron kêu lên:

“Ừ há! Chắc là đúng rồi, chứ còn sao nữa? Bằng cấp Pháp sư Thường đẳng thực sự quan trọng, ảnh hưởng đến chuyện sau này bồ muốn nộp đơn xin công việc gì cũng như mọi thứ khác. Anh Bill cũng nói với mình là tụi mình cũng sẽ được hướng nghiệp, khoảng cuối năm nay. Để mà mình có thể chọn chuyên ngành Pháp thuật Tận sức mà mình muốn theo đuổi vào năm tới.”

Một lát sau đó tụi nó rời Đại Sảnh Đường đi về phía phòng học Lịch sử Pháp thuật. Harry hỏi hai người bạn:

“Mấy bố có biết mấy bồ muốn làm gì sau khi tốt nghiệp trường Hogwarts không?”

Ron chậm rãi nói:

“Không thực sự… Ngoại trừ… ừ…”

Trông nó có vẻ hơi ngượng ngùng. Harry giục:

“Sao?”

Ron nói đại:

“Chà, làm Thần Sáng cũng oai lắm chớ.”

Harry nồng nhiệt tán thành:

“Đúng vậy.”

Ron nói:

“Nhưng mà họ là dân quý tộc, mình phải thiệt là giỏi mới hòng. Còn bồ thì sao Hermione?”

Hermione nói:

“Mình không biết. Mình nghĩ mình thiệt tình muốn làm một điều gì đó cho bõ công học tập.”

Harry nói:

“Làm Thần Sáng cũng bõ công vậy!”

Hermione nói một cách ưu tư:

“Ừ, nhưng đó đâu phải là việc duy nhất đáng làm. Ý mình nói là nếu mình có thể phát triển Hội đấu tranh cho Quyền lợi Gia tinh…”

Harry và Ron cẩn thận tránh đưa mắt nhìn nhau.

Môn Lịch sử Pháp thuật theo ý kiến chung là môn học chán nhất trong mớ di sản của loài Pháp sư phù thủy. Giáo sư Binns, ông thầy giáo ma, có một giọng khò khè đều đều hầu như bảo đảm gây ra được cơn mơ màng trong vòng mười phút, còn nếu thời tiết ấm áp thì chỉ năm phút thôi. Thầy không bao giờ thay đổi hình thức của bài học, chỉ thuyết giảng triền miên bất tận trong khi lũ học trò cặm cụi ghi chép, hay đúng hơn, chằm chằm ngó vô thinh không mơ màng ngái ngủ. Harry và Ron cho tới nay ì ạch qua được mấy kỳ thi môn này chẳng qua là nhờ cóp-pi tập của Hermione trước khi đi thi. Chỉ một mình Hermione là có vẻ như có khả năng kháng cự lại sức gây mê của giọng nói giáo sư Binns.

Bữa nay nó phải chịu đựng một giờ rưỡi bị ru trong giọng đều đều về chủ đề chiến tranh bọn khổng lồ. Trong vòng mười phút đầu Harry nghe vừa đủ để nhận thức lờ mờ là môn học này mà vô tay thầy khác giảng dạy may ra có thể hấp dẫn ở mức trung bình, nhưng rồi bộ não của nó bắt đầu rỗng dần, và nó tiêu một giờ hai mươi phút còn lại chơi đánh ca rô với Ron trên một góc của miếng giấy da, trong khi Hermione liếc nhìn tụi nó khó chịu.

Khi tụi nó ra khỏi phòng để nghỉ giải lao (giáo sư Binns lướt xuyên qua tấm bảng đen), Hermione lạnh lùng hỏi:

“Nếu năm nay mình không cho mấy bồ mượn tập chép nữa, thì sẽ ra sao?”

Ron nói:

“Thì tụi này sẽ thi rớt Pháp sư Thường đẳng. Nếu bồ muốn lương tâm cắn rứt về chuyện đó thì Hermione à…”

Hermione nạt ngang:

“Cho đáng đời bồ. Bồ thậm chí không thèm cố gắng nghe thầy giảng nữa là!”

Ron nói:

“Tụi này có cố gắng chứ. Tụi này chỉ không có được bộ não của bồ, hay trí nhớ, hay sự tập trung của bồ - chẳng qua bồ thông minh hơn tụi này - kể ra cũng tốt nếu nhét được vô chứ bộ.”

“Ôi thôi, đừng nói chuyện nhảm nhí.”

Hermione có vẻ hơi dịu lại khi cô nàng dẫn đường đi ra sân trường ẩm ướt.

Trời đang mưa phùn và sa mù rất đẹp, cho nên hình ảnh những người đứng chúm chụm nhau quanh rìa sân trông nhòa nhạt lơ mơ. Harry, Ron và Hermione chọn một góc khuất dưới một hàng hiên nước chảy ròng ròng, lật cổ áo thụng của tụi nó lên để chống lại cái rét mướt của không khí tháng chín và nói với nhau chuyện thầy Snape sẽ có thể làm gì để hành tụi nó trong bữa học đầu tiên của năm học mới. Tụi nó đang tiến gần tới chỗ nhất trí là rất có thể thầy sẽ cho làm cái gì đó cực kỳ khó, chỉ nhằm bắt giò và lôi tụi nó ra khỏi kỳ nghỉ hai tháng, thì lúc đó một người đi vòng qua góc sân hướng về ba đứa.

“Chào Harry!”

Đó là Cho Chang, hơn nữa, lần này cô bé lại đi có một mình. Đây là chuyện bất thường nhất: Cho hầu như luôn luôn bị một đám con gái líu tíu vây quanh; Harry còn nhớ nỗi đau khổ đã một phen cố gắng gặp cô nàng một mình để mời nàng

tham dự Vũ hội Giáng sinh.

"Chào."

Harry nói, cảm thấy mặt mình nóng lên. Nó tự nhủ, *ít nhất thì lần này mình không bị ngập trong nhựa thúi*. Dường như Cho cũng đang có cùng mạch suy nghĩ như vậy.

"Vậy là bạn gỡ được cái chất đó ra rồi hả?"

"Ừ."

Harry nói, cố gắng nhe răng cười như thể ký ức về cuộc gặp gỡ vừa rồi của hai người buồn cười lắm, chứ không đến nỗi xấu hổ ê mặt.

"Vậy… ơ… bạn có… nghỉ hè vui không?"

Ngay khi vừa mới nó ra câu này Harry hối tiếc ngay mình đã lỡ miệng. Cedric trước đây là bạn trai của Cho và ký ức về cái chết của anh ta ắt hẳn là đã ảnh hưởng đến kỳ hè của Cho một cách tồi tệ như đã ảnh hưởng đến kỳ nghỉ hè của Harry vậy. Có cái gì đó dường như căng ra trên gương mặt Cho, nhưng cô bé vẫn nói:

"Ôi, cũng tạm… bạn biết…"

Thình lình Ron chỉ vô ngực áo chùng của Cho, nơi có cài một huy hiệu màu xanh da trời được trang trí với hai chữ T bằng vàng, hỏi gặng:

"Có phải huy hiệu đội Tornados đó không? Bạn ủng hộ đội đó à?"

Cho nói:

"Vâng, tôi ủng hộ."

“Bạn ủng hộ từ hồi nào đến giờ hay chỉ mới ủng hộ họ từ khi họ thắng giải liên đoàn?”

Ron hỏi bằng một cái giọng mà Harry cho là giọng cáo buộc không cần thiết.

Cho vẫn điềm tĩnh đáp:

“Tôi ủng hộ họ từ hồi tôi sáu tuổi. À thôi… hẹn gặp lại, Harry nhé.”

Cô bé bước đi. Hermione chờ cho đến khi Cho đi qua một nửa sân trường rồi mới quay lại tấn công Ron.

“Sao mà bồ thiếu ý tứ vậy hả?”

“Cái gì? Mình chỉ hỏi nó là…”

“Chẳng lẽ bồ không thấy là bạn ấy muốn nói chuyện với Harry một mình thôi sao?”

“Vậy sao? Thì bạn ấy cứ nói, mình đâu có cản ngăn…?”

“Mắc cái gì bồ kiếm chuyện với bạn ấy về đội Quidditch chớ?”

“Kiếm chuyện? Mình đâu có kiếm chuyện với bạn ấy, mình chỉ…”

“Ai *bận tâm* bạn ấy có ủng hộ đội Tornados hay không?”

“Ôi, thôi đi, một nửa số người bồ thấy đeo huy hiệu chỉ mới mua nó từ mùa thi đấu vừa rồi…”

“Thì đã *làm sao*?”

“Có nghĩa là họ không phải là ‘dân ái mộ’ thực sự, họ chỉ ăn theo mà thôi…”

“Chuông reo kìa!”

Harry uể oải nói, bởi vì Ron và Hermione cãi nhau to tiếng quá nên không nghe tiếng chuông reo. Hai đứa vẫn không ngừng cãi nhau trên suốt quãng đường xuống tới lớp học dưới hầm của thầy Snape, nhờ vậy Harry có cả khối thì giờ để ngẫm nghĩ ra là nó sẽ may mắn biết chừng nào nếu cạnh tranh được với Ron và Neville để có hai phút chuyện trò cho ra hồn với Cho, mà sau này nhớ lại nó không đến nỗi phải bỏ xứ mà đi.

Khi tụi nó nhập vô đám học trò đứng xếp hàng bên ngoài cửa lớp học thầy Snape, Harry nghĩ, vậy mà Cho đã tự đến và bắt chuyện với nó, chẳng phải sao? Cho đã từng là bồ của Credic; cô ấy có thể dễ dàng căm ghét Harry vì đã sống sót khi ra khỏi mê cung cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật trong khi Credic thì chết, vậy mà cô ấy vẫn nói chuyện với nó một cách hết sức thân tình, chứ không như thể cô ấy cho là nó điên khùng hay nói láo, hay bằng cách khủng khiếp nào đó phải chịu trách nhiệm về cái chết của Credic… Ừ, cô ấy rõ ràng là đã tự ý đến và trò chuyện với Harry, và đó là lần thứ hai trong vòng hai ngày… Nghĩ đến đây, tinh thần Harry phấn chấn hẳn lên. Thậm chí cái âm thanh đáng ngại của cánh cửa căn hầm thầy Snape kọt kẹt mở ra cũng không đâm thủng được cái bong bóng căng đầy hy vọng dường như đang phồng lên trong lồng ngực nó. Nó nối đuôi Ron và Hermione đi vào lớp học và theo hai đứa đến cái bàn quen thuộc của tụi nó ở cuối lớp, rồi nó ngồi xuống giữa Ron và Hermione, phớt lờ đi tiếng lục đục ngọ nguậy cáu kỉnh quạu quọ phát ra từ cả hai đứa kia.

Thầy Snape đóng cánh cửa sau lưng, lạnh lùng nói:

“Ổn định.”

Thực ra thì đâu cần kêu gọi trật tự; ngay khi bọn học trò nghe tiếng cánh cửa đóng lại, thì tất cả đã nín khe và không còn ai nhúc nhích cục cựa nữa.

Bước nhanh tới cái bàn của mình và đưa mắt nhìn chằm chằm khắp cả lớp, thầy Snape nói:

“Trước khi bắt đầu bài học hôm nay, ta nghĩ là cần thiết phải nhắc nhở các trò rằng tháng sáu tới các trò sẽ tham dự một kỳ thi quan trọng, qua đó các trò sẽ chứng tỏ các trò học được bao nhiêu về pha chế và sử dụng Độc dược Pháp thuật. Tuy nhiên một số trong lớp này chắc chắn là đồ thoái hóa, ta mong các trò moi được lời phê ‘có thể chấp nhận’ trong bằng cấp Pháp sư Thường đẳng của mình…, nếu không thì liệu mà chịu đựng… nỗi bực mình của ta.”

Cái nhìn chòng chọc của thầy lúc này đang nấn ná ở chỗ Neville, cậu chàng đang mắc nghẹn. Thầy Snape tiếp tục:

“Dĩ nhiên sau năm học này, nhiều người trong số các trò sẽ thôi học với ta. Ta chỉ nhận những học sinh giỏi nhất vào các lớp Độc dược Pháp thuật Tận sức của ta, có nghĩa là một số trong chúng ta chắc chắn sẽ nói lời vĩnh biệt.”

Đôi mắt thầy dừng lại ở Harry và môi thầy cong lên. Harry trừng mắt nhìn lại, cảm thấy một niềm vui ác liệt khi nghĩ là mình sẽ có thể khỏi bị học môn Độc Dược sau năm thứ năm.

Thầy Snape nói nhẹ nhàng:

“Nhưng chúng ta vẫn còn phải đi lại với nhau một năm nữa trước khi có được niềm vui chia tay. Cho nên dù các trò có ý

định theo đuổi kiểm tra Pháp thuật Tận sức hay không, ta khuyên các trò nên tập trung nỗ lực vào việc đạt lấy thứ hạng cao mà ta kỳ vọng ở các học sinh Thường đẳng Pháp sư của ta. Hôm nay chúng ta sẽ pha chế một độc dược thường được ra đề trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng: liều thuốc Bình An, một dược phẩm làm dịu nỗi lo âu và làm nguôi cơn kích động. Hãy cẩn thận: nếu các trò quá mạnh tay với các nguyên liệu thì các trò sẽ đưa người uống vào một giấc ngủ sâu và đôi khi không thể cứu vãn được. Cho nên các trò cần phải để tâm chú ý cẩn thận đến công việc mình đang làm."

Bên trái Harry, Hermione ngồi thẳng lưng hơn nữa, vẻ mặt cô nàng tỏ ra chăm chú hết sức nói. Thầy Snape gõ cây đũa phép:

"Nguyên liệu và phương pháp trên bảng đen - (Chúng xuất hiện trên bảng) - Các trò sẽ tìm thấy mọi thứ mà các trò cần - thầy gõ nhẹ cây đũa phép một cái nữa - trong ngăn tủ dự trữ - (cánh cửa của cái ngăn tủ được nói tới mở bung ra) - Các trò có một giờ rưỡi… Bắt đầu!"

Đúng như Harry, Ron và Hermione tiên đoán, thầy Snape chưa từng ra cho chúng một bài tập bào chế độc dược nào khó khăn tỉ mỉ hơn cái món này. Các nguyên liệu phải được cho vô vạc theo đúng chính xác thứ tự và số lượng, hợp chất phải được khuấy đúng chính xác số lần quy định, trước tiên là theo chiều kim đồng hồ, kế đến là ngược chiều kim đồng hồ; nhiệt độ của ngọn lửa giữ cho hợp chất ở trong quá trình sôi phải được hạ thấp xuống một cách chính xác cho đúng mức trong một số phút quy định trước khi nguyên liệu cuối cùng được thêm vào. Còn khoảng chừng mười phút nữa hết giờ thì thầy

Snape lên tiếng:

“Tới lúc này một làn khí bạc mong manh sẽ bốc lên từ món thuốc của các trò.”

Harry đang toát mồ hôi đầm đìa, đưa mắt nhìn quanh căn hầm một cách tuyệt vọng. Cái vạc của nó đang bốc lên ngùn ngụt hàng cuộn hơi nước xám sậm. Chảo của Ron thì khạc ra mấy tia sáng xanh lè. Seamus thì đang luống cuống cời lên ngọn lửa dưới đáy vạc của nó bằng đầu cây đũa phép bởi vì lửa đã tắt ngấm. Tuy nhiên trên bề mặt của món thuốc Hermione bào chế là một lớp sương mù lung linh của làn khí bạc, và khi thầy Snape đi ngang qua, thầy nhìn xuống món thuốc của Hermione qua cái mũi khoằm của thầy mà không nhận xét gì hết, có nghĩa là không có gì để chê bai được hết. Nhưng khi ngừng ở bên cái vạc của Harry, thầy Snape nhìn xuống Harry với một nụ cười nhếch mép khủng khiếp trên mặt.

“Potter, cái này có thể coi là cái gì hả?”

Đám Slytherin ở phía trước lớp cùng ngước nhìn lên háo hức; tụi nó khoái nghe thầy Snape mắng nhiếc Harry lắm lắm.

Harry đáp một cách căng thẳng:

“Thưa thầy, Liều thuốc An Bình.”

Thầy Snape nhỏ nhẹ:

“Hãy nói cho ta biết, Potter, trò có biết đọc không?”

Draco Malfoy phá ra cười. Harry ghì chặt mấy ngón tay quanh cây đũa phép.

“Thưa thầy, em biết.”

“Vậy đọc lên dòng thứ ba của lời hướng dẫn dùm ta, Potter.”

Harry liếc lên tấm bảng đen; không dễ gì mà nhận ra được lời hướng dẫn xuyên qua lớp sương mù các làn hơi nước đủ màu lúc này đang tỏa mờ mịt căn hầm.

“Thêm nguyệt thạch nghiền, khuấy ba lần ngược chiều kim đồng hồ, để cho sôi liu riu trong bảy phút, rồi thêm vào hai giọt si-rô cây lê lư.”

Trái tim Harry rớt bịch xuống. Nó đã không cho thêm si-rô cây lê lư vô, mà nhảy thẳng qua dòng thứ tư của bản hướng dẫn sau khi để cho món thuốc của nó sôi bảy phút.

“Trò có làm hết mọi thao tác của dòng thứ ba không, Potter?”

Harry đáp rất khẽ:

“Thưa thầy, không.”

“Ta nghe chưa rõ.”

Harry nói to hơn:

“Thưa thầy, không. Con quên mất si-rô cây lê lư…”

“Ta biết trò quên, Potter à, có nghĩa là cái mớ hổ lốn này hoàn toàn vô giá trị. *Biến*.”

Khối lượng món thuốc của Harry biến mất ngay; nó đứng chơ vơ một cách đần độn bên cái vạc trống trơn. Thầy Snape nói:

“Những ai trong số các trò có chịu khó đọc lời hướng dẫn

hãy đổ đầy một hũ thuốc mẫu mà các trò pha chế được, ghi rõ ràng lên nhãn họ tên của mình, rồi đem lên bàn của ta để kiểm nghiệm. Bài tập về nhà: Mười hai inches giấy da về thuộc tính của nguyệt thạch và ứng dụng của nó trong pha chế thuốc, nộp vào ngày thứ năm."

Trong khi mọi người chung quanh Harry đổ dung dịch thuốc vô hũ, nó dọn dẹp đồ dùng, uất ức cành hông. Món thuốc của nó cũng đâu có tệ gì hơn thuốc của Ron hay của Neville: cái món thuốc của Ron lúc này đang bốc lên mùi tanh của trứng thúi; còn thuốc của Neville thì đạt được độ bền chắc của xi măng mới trộn đến nỗi Neville bây giờ phải đục nó ra khỏi cái vạc. Vậy mà chỉ có nó, Harry, bị lãnh trứng ngỗng cho bài tập hôm nay. Nó tọng cây đũa phép trở vô cặp và ngồi phịch xuống chỗ ngồi, nhìn mọi người lũ lượt đi lên bàn thầy Snape với cái hũ đầy thuốc đóng nút kỹ. Cuối cùng khi chuông reo, Harry là người đầu tiên bỏ ra khỏi căn hầm, và khi Ron và Hermione kịp nhập bọn với nó trong Đại Sảnh Đường thì nó đã bắt đầu ăn bữa trưa của nó rồi.

Trần Đại Sảnh Đường đã đổi sang màu xám còn u ám hơn cả buổi sáng. Mưa quật xối xả vào mấy khung cửa sổ cao ngất.

Hermione ngồi xuống bên cạnh Harry, tự lấy cho mình món thịt băm hầm với khoai tây, nói giọng an ủi:

"Như vậy thiệt là bất công. Món thuốc của bồ đâu đến nỗi tệ như món thuốc của Goyle, khi thằng ấy chế thuốc vô hũ thì toàn bộ món thuốc văng tung tóe làm cái áo chùng của nó bốc cháy."

Harry nhìn trừng trừng cái dĩa của nó, nói:

“Ừ… Mà có bao giờ thầy Snape công bằng với mình đâu?”

Cả hai đứa kia đều không trả lời nó. Cả ba đứa tụi nó đều biết là mối thâm thù giữa thầy Snape và Harry đã bắt đầu vô điều kiện từ cái phút mà Harry đặt chân vô trường Hogwarts.

Hermione nói bằng một giọng nản lòng:

“Mình đã tưởng là năm nay có lẽ thầy sẽ khá hơn một tý. Mình muốn nói là… mấy bồ biết…”

Hermione cẩn thận nhìn quanh; có khoảng nửa tá ghế trống ở mỗi bên của tụi nó và không có ai lảng vảng gần bàn ăn. Hermione nói tiếp:

“Bây giờ thầy đã ở trong Hội và mọi thứ…”

Ron nói giọng triết lý:

“Nấm độc không thay đổi đốm. Dù sao đi nữa, mình vẫn luôn luôn nghĩ là thầy Dumbledore hơi gàn trong chuyện tin tưởng thầy Snape, đâu có bằng chứng gì cho thấy lão đã thực sự thôi làm việc cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.”

Hermione ngắt lời Ron:

“Mình nghĩ là thầy Dumbledore có lẽ có rất nhiều bằng chứng, cho dù thầy không cho bồ biết, Ron à.”

Ron há miệng toan nói cãi lại thì Harry nặng nhọc lên tiếng:

“Thôi, hai người im đi.”

Cả Ron và Hermione đều lặng người, tỏ vẻ tức giận và bị xúc phạm. Harry nói:

“Hai người có thể để sóng yên gió lặng một chút không? Hai người cứ hục hặc với nhau hoài, khiến tôi muốn điên

luôn.”

Rồi bỏ mứa món thịt băm hầm khoai tây, nó lẳng cái cặp qua vai mà đi, bỏ mặc hai đứa kia ngồi lặng tại chỗ.

Nó bước hai bậc một lên cái cầu thang cẩm thạch, ngang qua nhiều đứa học trò đang hối hả đi ăn trưa. Cơn giận vừa bùng lên quá bất ngờ vẫn còn bừng bừng trong lòng nó, và hình ảnh gương mặt sửng sốt của Ron và Hermione khiến cho nó có một cảm giác hài lòng sâu sắc. Nó nghĩ *“đáng đời tụi nó. Tại sao tụi nó không để cho sóng yên gió lặng chứ? Lúc nào cũng cãi vã nhau toàn chuyện vặt vãnh… nhiêu đó đủ khiến cho bất cứ ai cũng phải phát khùng”.*

Nó đi ngang qua bức tranh khổng lồ của Ngài Hiệp sĩ Cadogan ở đầu cầu thang; Ngài Cadogan đã rút gươm ra và khua loạn xạ về phía Harry, mà nó chẳng ngó ngàng gì tới ông ta. Bằng một giọng bị nghẹt trong tấm che mặt của bộ áo giáp, Ngài Hiệp sĩ Cadogan gào lên:

“Đến đây, đồ đê tiện, đứng thẳng lên và chiến đấu!”

Nhưng Harry chỉ dửng dưng bước tới, và khi Ngài Cadoran ráng đuổi theo nó bằng cách chạy qua bức tranh kế bên, thì ngài bị cư dân ở đó, một con chó lai sói có vẻ giận dữ, khăng khăng cự tuyệt.

Harry dành thời gian còn lại của giờ ăn trưa ngồi một mình bên dưới cái cửa sập trên đỉnh của ngọn Tháp Bắc, do đó mà nó là người đầu tiên trèo lên cái thang bạc dẫn tới phòng học của giáo sư Sibyll Trelawney khi chuông reo.

Môn Tiên Tri là môn học Harry ghét nhất, sau môn Độc

Dược, chủ yếu là tại vì thói quen của cô Trelawney cứ mỗi vài ba bài học lại tiên đoán cái chết yểu của nó. Là một người đàn bà gầy gò quấn kỹ càng trong những tấm khăn choàng và lóng la lóng lánh những chuỗi hạt, cô Trelawney luôn gợi cho Harry nhớ đến một loại côn trùng nào đó, với đôi mắt kiếng khuếch đại làm đôi mắt cô hết sức bự. Khi Harry bước vào, cô Trelawney đang bận đặt mấy cuốn sách đóng bằng da xộc xệch lên từng cái bàn nhỏ chênh vênh bày bừa bãi trong phòng, nhưng ánh sáng tỏa ra từ mấy bóng đèn trùm khăn và ngọn lửa cháy yếu ớt và bốc mùi bệnh hoạn quá mù mờ đến nỗi cô có vẻ không để ý đến nó khi nó ngồi xuống một cái ghế trong bóng tối. Năm phút sau những học sinh khác đến đủ. Ron hiện ra từ cánh cửa sập, cẩn thận nhìn quanh, tìm thấy Harry và đi thẳng, hoặc đúng ra là đi con đường ít lòng vòng nhất qua những bàn ghế và gối nệm nhồi quá căng để tới chỗ nó. Ron ngồi xuống bên cạnh Harry, nói:

"Hermione và mình hết cãi nhau rồi."

Harry làu bàu:

"Tốt."

Ron nói:

"Nhưng Hermione nói bạn ấy nghĩ là nếu bồ thôi trút cơn nóng giận của bồ vô tụi này thì hay hơn."

"Mình đâu có…"

Ron nói át lời Harry:

"Mình chỉ nhắn lời lại thôi. Nhưng mình nghĩ là bạn ấy nói đúng. Tụi này đâu có trách nhiệm trong cách Seamus và thầy

Snape đối xử với bồ.”

“Mình không hề nói là…”

“Chào các em.”

Giáo sư Trelawney cất lên giọng nói mơ màng mập mờ quen thuộc của cô, và Harry ngừng nói, cảm thấy vừa bực mình lại vừa xấu hổ với chính mình một lần nữa.

“Chào mừng các em trở lại với lớp học Tiên Tri. Dĩ nhiên lâu nay cô vẫn theo dõi vận mệnh các em trong suốt kỳ nghỉ hè một cách cẩn thận, và cô vui mừng thấy là tất cả các em đều trở về trường Hogwarts an toàn - bởi vì, dĩ nhiên, cô biết là các em sẽ trở về an toàn. Các em sẽ tìm thấy trên bàn trước mặt mình quyển sách *Giải Sấm Mộng* của Ignigo Imago. Diễn giải những giấc mộng là cách thức tiên đoán tương lai quan trọng nhất và là một môn học rất có thể được kiểm tra trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng của các em. Dĩ nhiên là không phải tôi cho chuyện đậu hay rớt kỳ thi không quan trọng mấy khi nói đến nghệ thuật tiên tri thiêng liêng. Nếu các em có Nội nhãn thì bằng cấp và thứ hạng không đáng kể lắm. Tuy nhiên, thầy Hiệu trưởng muốn các em làm bài thi cho nên…”

Giọng nói của cô Trelawney kéo dài ngân nga một cách ý nhị, khiến cho cả lũ học trò tin rằng giáo sư Trelawney đặt môn học của cô lên trên những chuyện tầm thường vụn vặt như chuyện thi cử.

“Mời các em mở sách đến phần giới thiệu và đọc những gì Imago phải nói về vấn đề giải mộng. Sau đó các em chia thành từng đôi. Dùng quyển *Giải Sấm Mộng* mà giải cho nhau giấc mộng mới đây nhất của nhau. Làm ngay.”

Cái hay duy nhất đáng nói về lớp học này là nó chỉ kéo dài một tiết mà thôi. Khi mà tất cả đọc xong phần giới thiệu của cuốn sách thì tụi nó chỉ còn chừng mười phút để giải mộng. Bên cạnh bàn của Ron và Harry, Dean đã kết đôi với Neville, anh chàng này ngay lập tức lao vào công việc giải thích vòng vo lê thê một cơn ác mộng liên quan đến một cây kéo khổng lồ mang cái nón đẹp nhất của bà nội nó. Harry và Ron thì chỉ nhìn nhau rầu rĩ. Ron nói:

"Mình chẳng bao giờ nhớ những giấc mơ của mình. Bồ nói giấc mơ của bồ đi."

Harry sốt ruột nói:

"Bồ phải nhớ ra một giấc mơ nào đó."

Nó sẽ không chia sẻ giấc mơ của nó với ai hết. Nó biết quá rõ là cơn ác mộng thường xuyên của nó về cái nghĩa địa mang ý nghĩa gì, nó không cần Ron hay giáo sư Trelawney hay quyển *Giải Sấm Mộng* ngu ngốc nói cho nó biết…

Ron đành nhăn mặt lại trong một nỗ lực cố nhớ lại:

"Ừ, hôm kia mình nằm mơ thấy mình chơi Quidditch. Bồ cho là điều đó có ý nghĩa gì?"

Harry lật lật quyển *Giải Sấm Mộng* không có chút hứng thú nào hết.

"Có lẽ bồ sắp bị cây thục quỳ khổng lồ ăn mất, hay đại khái như vậy."

Tra cứu những mẫu chiêm bao trong cuốn *Giải Sấm Mộng* là một công việc hết sức chán phèo. Harry lại càng không phấn khởi khi giáo sư Trelawney giao cho tụi nó công việc ghi nhật

ký chiêm bao trong một tháng coi như bài tập làm ở nhà. Khi chuông reo, nó và Ron dẫn đầu lớp leo xuống cái thang dây, Ron làu bàu lớn tiếng.

"Bồ có nhận ra tụi mình đã có bao nhiêu bài tập về nhà chưa? Thầy Binns giao một bài luận dài một bộ rưỡi về chiến tranh bọn khổng lồ, thầy Snape đòi một bộ về sử dụng nguyệt thạch, và bây giờ tụi mình có thêm một tháng nhật ký chiêm bao của cô Trelawney! Anh Fred và anh George chẳng sai chút nào về năm thi Thường đẳng Pháp sư, đúng không? Mụ Umbridge tốt hơn là đừng giao cho tụi mình thêm…"

Khi tụi nó bước vào lớp học môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám, tụi nó thấy giáo sư Umbridge đã an tọa ở bàn giáo sư rồi. Bà mặc một cái áo len hồng phủ lông tơ của đêm trước và một cái nơ nhung đen cài trên đỉnh đầu. Một lần nữa Harry lại được gợi nhớ hết sức sinh động đến hình ảnh một con ruồi bự chảng đang ngu xuẩn đậu trên mõm của một con cóc còn bự tổ chảng hơn nữa.

Lớp học khá im lìm khi tụi nó bước vô phòng, bởi vì giáo sư Umbridge vẫn còn là một ẩn số chưa được biết và cũng chưa ai biết bà có thể là người tôn trọng kỷ luật khắt khe đến cỡ nào.

Cuối cùng, khi cả lớp đã ngồi xuống, bà lên tiếng:

"Tốt, chào các em."

Vài đứa lầm bầm đáp lại:

"Chào cô."

Giáo sư Umbridge nói:

“Này này, như thế không ra thể thống gì cả, phải không nào? Tôi yêu cầu các em hãy vui lòng đáp là ‘Chúng em xin chào giáo sư Umbridge’. Xin vui lòng làm lại một lần nữa: Chào các em.”

Cả lớp ngân nga trầm bổng:

“Chúng em xin chào giáo sư Umbridge!”

Giáo sư Umbridge ngọt ngào nói:

“Bây giờ thì tốt rồi đấy. Lễ phép đâu có khó khăn, phải không nào? Xin vui lòng cất đũa phép và lấy viết ra.”

Nhiều đứa nhìn nhau rầu rĩ; cái mệnh lệnh “cất đũa phép” chưa bao giờ mở đầu một buổi học mà tụi nó thấy thú vị. Harry nhét cây đũa phép trở vô trong cặp và rút cây viết lông ngỗng, bình mực, và giấy da ra. Giáo sư Umbridge mở túi xách tay của bà, rút cây đũa phép ra, cây này đặc biệt ngắn ngủn, và gõ mạnh nó lên tấm bảng đen. Chữ hiện ra trên bảng ngay tức thì.

Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám

Trở về nguyên tắc căn bản

Quay mặt về phía lớp học với hai bàn tay siết chặt trước ngực, giáo sư Umbridge tuyên bố:

“Bây giờ chú ý này, việc giảng dạy bộ môn này cho các em lâu nay đã bị gián đoạn và dở dang, phải không nào? Việc thay đổi giáo sư thường xuyên, nhiều người dường như lại không dạy theo bất cứ một chương trình nào được Bộ Pháp Thuật chấp nhận, khiến cho các em nhận lãnh cái hậu quả không may mắn là tụt hậu quá xa trình độ mà chúng ta trông mong ở các

em vào năm thi Pháp sư Thường đẳng. Tuy nhiên các em sẽ vui mừng mà biết là những vấn đề này giờ đây đang được chấn chỉnh. Niên học này chúng ta sẽ theo một khóa pháp thuật phòng thủ được Bộ Pháp Thuật công nhận, tập trung vào lý thuyết, và được kết cấu cẩn thận."

Bà lại gõ nhanh lên bảng đen một lần nữa. Thông điệp đầu tiên biến mất và được thay thế bằng:

Mục đích khóa học:

1. Thấu hiểu những nguyên lý căn bản pháp thuật phòng thủ.

2. Học nhận biết những tình huống theo đó pháp thuật phòng thủ có thể được sử dụng hợp pháp.

3. Đưa việc sử dụng phù thủy phòng thủ vào một bối cảnh ứng dụng thực tiễn.

Trong hai phút, lớp học vang lên tiếng viết lông ngỗng cày sột soạt trên giấy da. Khi mọi người đã chép xong ba dòng mục đích khóa học của giáo sư Umbridge, bà nói:

"Tất cả các em đã có quyển *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Thủ* của Wilbert Slinkhard chưa?"

Khắp lớp học vang lên tiếng rì rầm uể oải xác nhận có sách.

Giáo sư Umbridge nói:

"Tôi nghĩ là chúng ta nên thử làm lại. Khi nào tôi đặt ra câu hỏi, tôi muốn các em trả lời 'Thưa giáo sư, có ạ' hoặc là 'Thưa giáo sư, không ạ'. Thế, tất cả các em đã có quyển *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Thủ* của Wilbert Slinkhard chưa?"

Tiếng ngân nga vang khắp cả lớp:

“Thưa giáo sư, có ạ.”

Giáo sư Umbridge nói:

“Tốt lắm. Tôi muốn các em hãy mở sách ra trang năm và đọc chương một, ‘Căn bản cho Người Bắt đầu’. Không cần phải bàn tán gì cả.”

Giáo sư Umbridge rời tấm bảng đen và tự an vị trên một cái ghế đằng sau bàn giáo sư, quan sát cặn kẽ tất cả lũ học trò bằng đôi mắt cóc mòng mọng. Harry mở đến trang năm của quyển sách *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Thủ* và bắt đầu đọc.

Chương sách chán phèo một cách vô vọng, tệ lậu gần bằng như phải nghe giáo sư Binns giảng bài. Harry cảm thấy nó bị vuột mất dần khả năng tập trung; và chẳng mấy chốc nó cứ đọc một dòng sáu lần mà không nuốt trôi được quá vài ba chữ đầu tiên. Nhiều phút im lặng trôi qua. Bên cạnh Harry, Ron lơ đãng xoay qua xoay lại cây viết lông ngỗng giữa mấy ngón tay của nó, mắt đăm đăm nhìn mỗi một điểm nào đó trên trang giấy. Harry nhìn qua bên phải và bị một trận ngạc nhiên lay nó ra khỏi cơn lờ đờ chán ngán. Hermione thậm chí không thèm mở sách *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Thủ* ra. Cô nàng đang chằm chằm ngó giáo sư Umbridge với cánh tay giơ cao trong không trung.

Harry không thể nhớ nổi Hermione có bao giờ xao nhãng đọc sách khi được chỉ bảo không, hay đúng ra là kháng cự lại niềm thích thú mở ra bất kỳ quyển sách nào đặt trước mũi cô nàng không. Harry nhìn Hermione thắc mắc, nhưng cô nàng chỉ nhẹ lắc đầu để ngụ ý là cô nàng chưa sẵn sàng trả lời các

câu hỏi đâu, và cô nàng tiếp tục chăm chú nhìn giáo sư Umbridge, bà ta vẫn một mực khăng khăng ngó đi chỗ khác.

Tuy nhiên, sau nhiều phút nữa trôi qua, Harry không phải là người duy nhất ngó Hermione. Cái chương sách mà lũ học trò bị bắt đọc ấy chán ngắt đến nỗi càng lúc càng có nhiều người thà ngó Hermione câm lặng nỗ lực chụp cho được ánh mắt của giáo sư Umbridge hơn là vật lộn với 'Căn bản cho Người Bắt đầu'.

Khi đã có khoảng chừng một nửa lớp chăm chú ngó Hermione thay vì nhìn vô sách, thì giáo sư Umbridge dường như quyết định là bà không thể phớt lờ tình thế hơn được nữa.

Bà hỏi Hermione, như thể bà chỉ mới chú ý tới cô học trò.

"Em muốn hỏi gì về chương Một hả em yêu quý?"

Hermione nói:

"Thưa cô, em không hỏi về chương Một."

Giáo sư Umbridge nhe hàm răng nhỏ tí và nhọn hoắt ra.

"À, hiện giờ chúng ta đang đọc chương Một. Nếu em có những thắc mắc khác thì chúng ta có thể giải quyết vào cuối giờ học."

Hermione nói:

"Thưa cô, em có một thắc mắc về mục đích khóa học."

Giáo sư Umbridge nhướn mày lên:

"Và em tên là…"

Hermione đáp:

“Hermione Granger.”

Giáo sư Umbridge cất giọng ngọt ngào kiên quyết:

“Vâng, cô Granger à, tôi nghĩ là nếu cô đọc hết một cách cẩn thận thì sẽ thấy mục đích khóa học hoàn toàn rõ ràng.”

Hermione đáp thẳng thừng:

“Dạ, em chưa được đọc. Chẳng có gì được viết trên đó về việc *sử dụng* bùa chú phòng vệ cả.”

Lớp học lặng trang một lát, và trong khoảnh khắc im lặng đó, nhiều học sinh trong lớp quay đầu cau mày nheo mắt nhìn lên ba mục đích của khóa học được ghi trên bảng.

Giáo sư Umbridge bật cười khẽ và lặp lại:

“*Sử dụng* bùa chú phòng vệ à? Chà, cô Granger à, tôi không thể tưởng tượng nổi lại có bất kỳ tình huống nào xảy ra trong lớp học của tôi đòi hỏi cô phải *sử dụng* tới bùa chú phòng vệ cả. Chắc chắn là cô cũng đâu có mong muốn mình bị tấn công trong lớp học, phải không nào?”

Ron bật nói lớn:

“Vậy chúng em không được phép dùng pháp thuật sao?”

“Học sinh muốn phát biểu trong lớp của tôi phải giơ tay xin phép, nào thưa ông…”

“Weasley.”

Ron đáp và chọc ngón tay nó lên trời.

Giáo sư Umbridge, với nụ cười nhếch mép khiến cái mồm rộng của bà rộng hơn nữa, quay lưng về phía Ron. Harry và Hermione cũng lập tức giơ cao tay lên. Đôi mắt mòng mọng

của giáo sư Umbridge chần chừ ở Harry một chút trước khi bà nói với Hermione:

"Nào cô Granger, cô muốn hỏi thêm điều gì nữa?"

Hermione nói:

"Thưa cô, chắc chắn là trọng điểm bao trùm của môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám là thực hành bùa chú phòng vệ."

Giáo sư Umbridge hỏi vặn lại bằng giọng ngọt ngào giả dối của bà:

"Cô có phải là một chuyên viên giáo dục được Bộ Pháp Thuật huấn luyện không, cô Granger?"

"Không, nhưng mà…"

"Vậy thì, tôi e rằng cô không đủ phẩm chất để quyết định cái gì là 'trọng điểm bao trùm' của bất cứ lớp học nào. Các pháp sư lớn tuổi hơn cô và thông minh giỏi giang hơn cô nhiều đã lập ra chương trình học mới của chúng ta. Cô sẽ được học về bùa chú phòng vệ một cách an toàn, không mạo hiểm…"

Harry nói lớn:

"Học vậy để làm gì chứ? Nếu chúng ta bị tấn công nay mai thì cái học đó sẽ không…"

"*Giơ tay* xin phép phát biểu, ông Potter!"

Giọng bà Umbridge ré lên. Harry giơ cả nắm đấm của nó lên không trung. Giáo sư Umbridge lập tức quay lưng lại nó một lần nữa. Nhưng lúc này đã có thêm nhiều bàn tay khác cũng giơ tay lên cao.

Bà Umbridge hỏi Dean:

“Và tên của em là gì?”

“Dean Thomas.”

“Nào, mời ông Thomas.”

Dean nói:

“Dạ, như Harry nói, có đúng không ạ? Nếu chúng ta bị tấn công, thì không phải là không nguy hiểm…”

Giáo sư Umbridge trả lời Dean với một nụ cười quạu đeo rất kiểu cọ:

“Tôi lặp lại, em có mong muốn bị tấn công trong suốt những buổi học với tôi không?”

“Dạ, không, nhưng mà…”

Giáo sư Umbridge nói át:

“Tôi không muốn chỉ trích cách thức công việc được điều hành ở trường này.”

Một nụ cười ‘tin không nổi’ kéo hai mép cái miệng rộng của bà tới tận mang tai. Bà nói tiếp:

“Nhưng mà lâu nay các em đã bị giao vào tay những pháp sư rất ư vô trách nhiệm trong bộ môn này, thực tế là hết sức vô trách nhiệm - ấy là chưa kể đến…”

Bà cất tiếng cười thô lỗ:

“… bọn lai cực kỳ nguy hiểm.”

Dean nói to lên một cách giận dữ:

“Nếu cô ám chỉ giáo sư Lupin, thì em xin nói thầy là người giỏi nhất mà tụi em từng…”

“*Giơ tay xin phép*, ông Thomas! Như tôi đã nói - Các em đã bị dạy những bùa chú quá phức tạp, không phù hợp với nhóm tuổi các em, và có khả năng gây chết người. Các em đã bị hù dọa cho sợ hãi rồi tin là cứ mỗi hai ngày các em có thể bị thế lực Hắc ám tấn công…”

Hermione nói:

“Không, tụi em không bị hù dọa, tụi em chỉ…”

“*Cô Granger, cô không giơ tay xin phép!*”

Hermione giơ tay lên; giáo sư Umbridge quay lưng lại cô bé.

“Theo như tôi biết thì người tiền nhiệm của tôi không những đã biểu diễn bùa chú độc địa bất hợp pháp cho các em coi, mà thực tế ông ta còn ếm cả các em nữa…”

“Dạ, nhưng đó là lúc thầy đã bị hóa điên, đúng không ạ? Dù vậy xin cô nhớ cho, tụi em vẫn học được rất nhiều…”

Giáo sư Umbridge rít lên:

“*Ông Thomas, ông không giơ tay xin phép!* Giờ đây, Bộ Pháp Thuật có quan điểm là một hiểu biết lý thuyết thôi cũng đủ cho các em vượt qua kỳ thi, mà nói cho cùng, thi cử mới là mục đích chính của trường học.”

Bà trừng mắt ngó Parvati vừa giơ tay lên, nói thêm:

“Và tên trò là gì?”

“Parvati Patil. Thưa cô, trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám có phần thực hành không ạ? Tụi em có được yêu cầu chứng tỏ rằng tụi em có thể

thực sự giải nguyền, trừ ếm hay tương tự không?"

Giáo sư Umbridge sẵng giọng một cách thô bạo:

"Miễn là các em học lý thuyết chăm chỉ, thì không có lý do gì các em lại không thể thực hiện bùa chú trong điều kiện thi cử được kiểm soát cẩn thận."

Parvati ngờ vực:

"Mà không được thực hành các bùa chú trước hay sao? Chẳng lẽ cô đang bảo tụi em là vô tới phòng thi tụi em mới phải đọc thần chú ếm bùa lần đầu tiên?"

"Tôi lặp lại, miễn là các em học lý thuyết cho kỹ vào…"

Nắm tay của Harry lại giơ lên cao, nó nói to:

"Nhưng mà lý thuyết sẽ có ích gì trong thế giới thực kia chứ?"

Giáo sư Umbridge ngước nhìn lên. Bà nhỏ nhẹ nói:

"Đây là trường học, ông Potter à, chứ không phải thế giới thực."

"Vậy là tụi em không cần được chuẩn bị cho những gì đang chờ đợi ở ngoài đời?"

"Không có gì đang chờ đợi ở ngoài đời cả, ông Potter à."

"Không có sao?"

Harry kêu lên. Cơn giận của nó âm ỉ sủi bọt dưới bề mặt suốt cả ngày, giờ đây đạt tới đỉnh điểm sôi sục.

Giáo sư Umbridge chất vấn bằng giọng nói đường mật ghê rợn:

“Em tưởng tượng ra ai là người muốn tấn công bọn trẻ con như các em hở?”

Nhái giọng suy tư, Harry nói:

“Chà… để nghĩ xem… có thể Chúa tể Voldemort chăng?”

Ron há hốc miệng ra; Lavender Brown bật ra một tiếng thét khe khẽ; Neville trượt khỏi cái ghế của nó, ngã qua một bên. Tuy nhiên giáo sư Umbridge không hề nao núng. Bà nhìn chòng chọc Harry với một vẻ thỏa mãn dứt khoát hiện rõ trên gương mặt.

“Nhà Gryffindor bị trừ mười điểm vì ông, ông Potter à.”

Lớp học lặng trang và im phắc. Mọi người sửng sốt, không nhìn giáo sư Umbridge thì nhìn Harry.

“Bây giờ hãy để cho tôi giải thích đôi điều cho rõ ràng.”

Giáo sư Umbridge đứng dậy và chồm về phía lũ học trò, hai bàn tay với những ngón tay ngắn ú na ú nần của bà xòe rộng trên mặt bàn.

“Các em đã được bảo cho biết rằng một phù thủy Hắc ám nào đó đã trở về từ cõi chết…”

Harry tức giận kêu lên:

“Hắn chưa chết, nhưng đúng, hắn đã trở về!”

“Ông-Potter-ông-đã-làm-mất-mười-điểm-cho-nhà-Gryffindor-rồi-ông-đừng-khiến-cho-tình-hình-xấu-thêm-cho-chính-bản-thân-ông.”

Giáo sư Umbridge nói một hơi mà không thèm nhìn tới Harry.

“Như tôi nói, các em đã được bảo là có một phù thủy Hắc ám nào đó đang một phen nữa tự do tung hoành ngoài đời. *Điều này là dối trá*.”

Harry kêu lên:

“Đó KHÔNG phải là dối trá! Em đã nhìn thấy hắn! Em đã chiến đấu với hắn!”

“Cấm túc, ông Potter!”

Giáo sư Umbridge kêu lên đắc thắng:

“Tối mai. Đúng năm giờ. Tại văn phòng của tôi. Tôi lặp lại, *Điều này là dối trá*. Bộ Pháp Thuật bảo đảm rằng các em không hề bị một mối nguy hiểm nào từ bất kỳ một pháp sư Hắc ám nào cả. Nếu các em vẫn còn lo lắng, thì đương nhiên hãy cứ đến gặp tôi sau giờ học. Nếu có ai làm các em lo lắng vì những chuyện bịa đặt về những pháp sư Hắc ám hồi sinh, thì tôi sẽ rất muốn biết về chuyện đó. Tôi ở đây để giúp đỡ. Tôi là bạn của các em. Và bây giờ, các em hãy vui lòng đọc tiếp. Trang năm, ‘Căn bản cho Người Bắt đầu’.”

Giáo sư Umbridge lại ngồi xuống đằng sau cái bàn của bà. Tuy nhiên, Harry vẫn đứng. Mọi người ngó nó chằm chằm. Seamus trông có vẻ nửa hoảng sợ nửa mê hoặc.

Hermione kéo tay áo Harry, thì thầm bằng giọng van xin:

“Đừng, Harry!”

Nhưng Harry giật cánh tay ra khỏi tầm với của Hermione. Giọng run lên vì giận, Harry hỏi:

“Vậy, theo cô, Cedric Diggory tự một mình lăn đùng ra

chết hay sao?”

Cả lớp cùng hớp không khí một lượt để lấy hơi, bởi vì không ai trong đám học trò, ngoại trừ Ron và Hermione, từng nghe Harry kể chuyện gì đã xảy ra trong cái đêm Cedric qua đời. Tụi nó chăm chú say sưa hết nhìn Harry đến nhìn giáo sư Umbridge. Còn bà thì nhướn mắt lên nhìn Harry trừng trừng, quên mất cả việc điểm trang cho gương mặt mình một nụ cười giả tạo. Rồi bà lạnh lùng nói:

“Cái chết của Cedric là một tai nạn thê thảm.”

“Đây là một vụ ám sát.”

Harry nói. Nó cảm thấy toàn thân mình đang run lên. Nó đã hầu như không nói với bất cứ ai về chuyện này, ít nhất thì cũng không nói với đứa nào trong ba chục đứa đang ngồi đây hau háu lắng nghe.

“Voldemort giết bạn ấy, và cô biết điều đó.”

Gương mặt giáo sư Umbridge ngây ra. Trong một thoáng, Harry tưởng bà sắp gào thét vào mặt nó. Nhưng rồi bà nói, bằng cái giọng con gái ngọt ngào nhất, dịu dàng nhất của bà.”

“Lại đây, ông Potter thân mến.”

Harry đá cái ghế của nó qua một bên, sải bước vòng qua Ron và Hermione, đi lên bàn giáo sư. Nó cảm thấy cả lớp đang nín thở. Nó giận đến nỗi bất cần chuyện gì sẽ xảy ra sau đó.

Giáo sư Umbridge rút từ trong giỏ xách tay của bà ra một cuộn nhỏ giấy da màu hồng, trải nó lên mặt bàn, chấm cây viết lông ngỗng của bà vô bình mực, và bắt đầu hí hoáy viết, khum mình trên tờ giấy để Harry không thể đọc thấy bà đang viết cái

gì. Không ai nói năng gì hết. Một phút sau hay cỡ đó, bà cuộn tấm giấy da lại và gõ nhẹ nó bằng cây đũa phép của bà, khiến nó tự niêm phong lại mà không cần chỉ may keo dán, và để cho Harry không thể nào mở ra được.

Đưa cuộn giấy da cho Harry, giáo sư Umbridge nói:

"Đưa cái này cho giáo sư McGonagall, nhé em yêu."

Harry nhận cuộn giấy da từ tay bà Umbridge mà không nói một lời nào, rồi xoay gót, bỏ đi ra khỏi phòng, thậm chí không thèm nhìn lại cả Ron lẫn Hermione, và đóng sầm cánh cửa phòng học sau lưng. Nó bước rất nhanh dọc theo hành lang, bàn tay nắm chặt bức thư gởi cho giáo sư McGonagall, và khi quẹo qua một góc tường, nó đâm thẳng vô con ma Peeves, là một gã đàn ông nhỏ tí, mặt rộng bè bè đang lơ lửng trôi ngửa trong không trung, tung hứng mấy hũ mực.

"Ủa, Potty Nhí Potter đây mà!"

Con ma Peeves cười khục khặc, để hai hũ mực rớt xuống đất bể tan tành và bắn mực tung tóe lên các bức tường; Harry nhảy lùi lại để tránh, kèm theo tiếng gầm gừ:

"Tránh đường ra, Peeves!"

"Úi cha, nhà tư duy khác đời đang mắc quạu!"

Peeves vừa nói vừa đuổi theo Harry dọc hành lang, và phóng vọt lên trên, liếc mắt nhìn Harry hết sức đểu cáng.

"Lần này thì là chuyện gì nữa đây, hở bồ tèo Potty bảnh chọe của ta? Nghe thấy tiếng nói hả? Thấy ảo ảnh hả? Nói bằng…"

Peeves chu mỏ búng lưỡi một cái chóc thiệt to.

"… *ngoại ngữ* hả?"

Harry bỏ chạy về phía cầu thang gần nhất, hét tướng lên:

"Tôi đã bảo, hãy để tôi yên MỘT MÌNH!"

Nhưng Peeves chỉ đơn giản nằm ngửa trên lan can cầu thang mà trượt xuống song song với Harry.

Ôi, đa số cứ tưởng nó sủa, thằng Potty bé bỏng

Nhưng một vài người tử tế hơn nghĩ là nó buồn

Riêng Peevesy biết rõ và nói là nó khùng…

"CÂM HỌNG!"

Bỗng một cánh cửa ở phía bên trái nó mở bung ra và giáo sư McGonagall từ văn phòng của bà đi ra, trông nghiêm khắc và tỏ vẻ bị quấy rầy. Bà ngắt lời Harry trong khi con ma Peeves khúc khích cười khoái trá và vọt biến đi.

"Potter, con quát tháo cái *quỷ* gì ở đây hả? Tại sao con không ngồi trong lớp học?"

Harry đáp một cách khó nhọc:

"Con bị phái đi gặp cô."

"Phái? Con nói 'phái đi' là nghĩa làm sao?"

Harry đưa ra lá thư của giáo sư Umbridge. Giáo sư MacGonagall nhận bức thư từ tay Harry, cau mày lại, xé nó ra bằng cách gõ cây đũa phép của bà lên cuộn giấy da, trải nó ra, và bắt đầu đọc. Đôi mắt của bà vọt từ phía này qua phía kia đằng sau cặp kiếng vuông khi bà đọc cái mà bà Umbridge viết,

và cứ sau mỗi dòng, cặp mắt bà McGonagall lại nheo hẹp hơn.

“Con vào đây, Potter.”

Nó đi theo giáo sư Umbridge vô văn phòng của bà. Cánh cửa tự động đóng lại sau lưng họ.

Giáo sư McGonagall quay lại Harry, nói:

“Sao? Điều này đúng không?”

Harry hỏi lại, hơi hung hăng ngoài ý muốn:

“Điều gì đúng?”

Cố gắng tỏ ra lễ phép hơn, nó thêm:

“Thưa giáo sư?”

“Có đúng là con hét vào mặt giáo sư Umbridge không?”

Harry đáp:

“Dạ, có.”

“Con gọi bà ấy là kẻ dối trá.”

“Dạ.”

“Con nói với bà ấy là Hắn-kẻ-chớ-gọi-tên-ra đã trở lại à?”

“Dạ.”

Giáo sư McGonagall ngồi xuống đằng sau bàn giấy của bà, ngắm kỹ Harry. Rồi bà nói:

“Ăn bánh quy đi, Potter.”

“Dạ, ăn… cái gì ạ?”

“Ăn bánh quy.”

Bà kiên nhẫn lặp lại, ra dấu chỉ một cái hộp thiếc có ngăn ô vuông đựng đầy bánh quy nhỏ, nằm chót vót trên một trong những đống giấy tờ trên bàn làm việc của bà.

"Và ngồi xuống đi con."

Trước đây cũng đã có một phen Harry cứ tưởng nó sẽ bị giáo sư McGonagall hét cho một trận, nào ngờ lại được bà chỉ định vô đội Quidditch của nhà Gryffindor. Nó ngồi thụp xuống chiếc ghế đặt đối diện bà và tự lấy cho mình một cái bánh quy gừng, cảm thấy bối rối và bất ngờ y như nó đã trải qua ở lần trước.

Giáo sư McGonagall đặt lá thư của giáo sư Umbridge xuống bàn và nghiêm nghị nhìn Harry:

"Potter, con cần phải cẩn thận."

Harry nuốt ực một họng bánh quy gừng và chăm chú ngó giáo sư McGonagall. Giọng của bà không giống chút nào hết với giọng nói mà nó vẫn quen thuộc: chậm rãi, quả quyết, và nghiêm trang; giờ đây giọng giáo sư trầm trầm và lo âu, và không biết vì sao mà nghe bỗng nhân hậu hơn bình thường nhiều lắm.

"Hạnh kiểm xấu trong lớp học của giáo sư Umbridge có thể gây hại cho con nhiều hơn là chuyện mất điểm cho Nhà và bị cấm túc."

"Cô muốn nói…"

"Potter, con hãy dùng lý trí thông thường mà suy nghĩ."

Giáo sư McGonagall ngắt lời Harry và đột ngột trở lại phong cách thông thường của bà.

“Con biết bà ấy từ đâu đến, con ắt phải biết bà ấy sẽ báo cáo lại cho ai.”

Tiếng chuông reo báo hết giờ học. Phía trên đầu họ và khắp chung quanh họ vang lên những âm thanh rần rần của hàng trăm học sinh di chuyển nghe như voi đi.

Giáo sư McGonagall lại nhìn xuống bức thư của bà Umbridge.

“Thư này nói là bà ấy sẽ phạt cấm túc con mọi buổi tối trong tuần này, bắt đầu từ ngày mai.”

Harry thảng thốt lặp lại:

“Mọi buổi tối trong tuần này à? Nhưng, thưa giáo sư, cô có thể…?”

“Không, cô không thể…” Giáo sư McGonagall nói thẳng thừng.

“Nhưng…”

“Bà ấy là cô giáo của con và có tất cả mọi quyền hạn phạt cấm túc con. Con sẽ đến phòng bà ấy vào đúng năm giờ chiều mai để chịu phạt đêm đầu tiên. Con chỉ cần nhớ: đi đứng hết sức cẩn thận xung quanh Dolores Umbridge.”

Harry giận cành hông:

“Nhưng con nói lên sự thật mà! Voldemort đang trở lại, cô biết hắn trở lại, thầy Dumbledore biết hắn…”

“Làm ơn làm phước, Potter!”

Giáo sư McGonagall sửa gọng kiếng ngay ngắn lại, giận dữ nói. (Bà đã nhăn mặt lại đầy vẻ ghê tởm khi Harry dùng đến

cái tên Voldemort.)

"Chẳng lẽ con thiệt tình nghĩ đây chỉ là chuyện nói thật nói dối hay sao? Vấn đề là giữ cho cái đầu con bình tĩnh lại và tánh khí con được thuần phục!"

Bà đứng lên, mũi thì phồng rộng ra, môi thì mím mỏng lại, Harry cũng đứng lên. Bà đẩy cái hộp thiếc bánh quy về phía Harry và nói giọng cáu kỉnh:

"Ăn thêm một cái bánh quy đi."

Harry lạnh lùng đáp:

"Dạ thôi, cám ơn cô."

Bà nạt nó:

"Đừng có lố bịch."

Nó lấy một cái bánh. Rồi miễn cưỡng nói:

"Cám ơn cô."

"Con có nghe bài diễn thuyết của bà Dolores Umbridge trong buổi khai giảng niên học mới không Potter?"

Harry nói:

"Dạ… A… bà ấy nói… sự tiến bộ sẽ bị ngăn cấm hoặc là… dạ… có nghĩa là… Bộ Pháp Thuật đang cố gắng xen vào công việc trường Hogwarts."

Giáo sư McGonagall nhìn nó thân thiết một lát, rồi khụt khịt mũi, rồi đi vòng qua cái bàn, mở cửa cho nó. Bà chỉ tay đuổi nó ra khỏi văn phòng, nói:

"Tốt. Dù sao đi nữa, cô cũng mừng là con biết nghe lời

Hermione.”

13

CẤM TÚC VỚI DOLORES

Bữa ăn tối ở Đại Sảnh Đường tối hôm đó không phải là một kinh nghiệm thú vị gì đối với Harry. Tin tức về vụ nó hò hét kình địch với bà Umbridge dường như đã lan truyền nhanh chóng một cách khác thường (ngay cả khi đã xét theo chuẩn Hogwarts). Nó nghe những tiếng xì xầm khắp chung quanh khi nó ngồi ăn, một bên là Ron và một bên là Hermione. Chuyện buồn cười là không người nào trong đám người xì xầm ấy có vẻ như bận tâm chuyện nó có thể nghe lỏm những gì họ đang nói về nó. Ngược lại, có vẻ như họ còn hy vọng là nó sẽ phát khùng lên rồi bắt đầu hò hét trở lại, như vậy họ sẽ có cơ may nghe được trực tiếp câu chuyện của nó.

"Nó nói nó thấy Cedric Diggory bị ám sát…"

"Nó cho là nó đánh tay đôi với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy…"

"Thôi đi cha…!"

"Nó tưởng là nó đang bịp được ai hử?"

"Xin-*miễn*…"

Đặt dao và nĩa xuống bàn (tay nó run đến nỗi không thể cầm dao nĩa cho vững được), Harry nói qua kẽ răng nghiến chặt:

"Cái mà tôi không hiểu được là tại sao tất cả đều tin vào câu chuyện cách đây hai tháng khi mà thầy Dumbledore đã nói với họ…"

Hermione nói một cách dứt khoát:

"Harry à, vấn đề là tụi mình không chắc là họ đã tin. Ôi, tụi mình ra khỏi chỗ này đi."

Cô nàng dằn dao nĩa của mình xuống bàn ăn; Ron rầu rĩ ngó cái bánh táo mới ăn hết một nửa của nó, nhưng cũng phải đi theo bộ sậu. Người ta ngó chằm chằm tụi nó suốt lối đi ra khỏi Đại Sảnh Đường.

Khi tụi nó đi lên hết chặng cầu thang thứ nhất, Harry hỏi:

"Ý bồ là sao khi bồ không chắc là họ đã tin thầy Dumbledore?"

Hermione nói khẽ:

"Xem ra bồ không hiểu tình cảnh như thế nào sau khi việc ấy xảy ra. Bồ đã trở lại giữa sân cỏ, tay ôm chặt xác của Cedric… Không ai trong đám học trò tụi này nhìn thấy điều gì đã xảy ra trong mê cung… Tụi này chỉ nghe thầy Dumbledore nói là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở lại và đã giết Cedric và đã đánh nhau với bồ."

Harry nói to:

"Thì đúng như vậy mà!"

“Mình biết là đúng như vậy, Harry à. Vậy bồ *làm ơn* đừng có chặn họng mình được không?” Hermione mệt mỏi nói. “Chẳng qua là trước khi sự thật có thể được hiểu cặn kẽ, thì mọi người đã về nhà nghỉ hè, và hai tháng ở nhà họ đã đọc về bồ như một thằng ba trợn còn thầy Dumbledore thì đang suy nhược lẩm cẩm!”

Mưa đập rào rào vào kính cửa sổ khi tụi nó sải bước dài đi qua những hành lang trống trơn để trở về tháp Gryffindor. Harry có cảm giác như ngày học đầu tiên của nó kéo dài bằng một tuần lễ. Nhưng mà nó còn cả một núi bài tập về nhà phải làm trước khi đi ngủ. Một nỗi đau đờ đẫn như bị đấm đang lan ra từ con mắt phải của nó. Khi tụi nó quẹo vô hành lang của Bà Béo, Harry liếc ra ngoài khung cửa sổ xối xả mưa gió nhìn ra sân trường tối thui. Vẫn không thấy chút ánh sáng nào trong căn chòi của bác Hagrid.

Bà Béo chưa kịp hỏi mật khẩu thì Hermione đã nói rồi:

“*Mimbulus mimbletonia*.”

Bức chân dung quẳng người ngay, để lộ ra một cái lỗ đằng sau và ba đứa tụi nó chui qua đó về Nhà.

Phòng sinh hoạt chung gần như trống vắng; ai nấy đều đang đi ăn tối. Crookshanks duỗi mình trên một cái ghế bành rồi chạy lon ton ra đón tụi nó, gừ gừ om sòm, và khi Ron, Harry và Hermione ngồi xuống ba cái ghế tụi nó thích nhất bên cạnh lò sưởi, con mèo nhẹ nhàng nhảy thót lên đùi Hermione và lại cuộn tròn ở đó như một cái gối lót lông thú màu hoe hoe. Harry nhìn đăm đăm ngọn lửa, cảm thấy kiệt quệ tinh thần và quá đuối sức.

Hermione bỗng nhiên kêu lên khiến cho cả Harry lẫn Ron đều nhảy dựng lên:

"*Làm sao* mà thầy Dumbledore lại để cho chuyện như vầy xảy ra được chứ?"

Con mèo Crookshanks nhảy ra khỏi lòng Hermione, trông có vẻ bị xúc phạm. Hermione nện thùi thụi xuống tay ghế bành cô nàng đang ngồi trong cơn tức giận, đến nỗi một tý của những thứ nhồi bên trong bị lòi ra khỏi mấy cái lỗ.

"Làm sao mà thầy lại để cho mụ đàn bà khủng khiếp ấy dạy tụi mình chứ? Và lại đúng cái năm tụi mình thi Pháp sư Thường đẳng nữa chứ!"

Harry nói:

"Ừ, trường mình chưa bao giờ có thầy giỏi dạy môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám, phải không? Bồ biết thế nào rồi đó, bác Hagrid đã nói với tụi mình rồi, không ai muốn nhận công việc đó, họ nói công việc đó xúi quẩy."

"Đành vậy, nhưng sao lại giao công tác cho một người trên thực tế không chịu cho chúng ta thi thố pháp thuật chứ? Thầy Dumbledore đang chơi *trò gì* chứ?"

Ron buồn rầu nói:

"Và mụ ta còn tìm cách xúi người ta làm gián điệp cho mụ nữa. Có nhớ khi mụ nói mụ muốn tụi mình đến gặp và kể cho mụ nghe nếu tụi mình nghe bất cứ ai nói là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở lại không?"

Hermione ngắt lời:

“Dĩ nhiên mụ đến đây là để bí mật dò xét tất cả chúng ta, điều đó rõ ràng quá rồi, chứ lão Fudge còn muốn mụ ta đến đây để làm gì khác nữa chứ?”

Khi Ron há miệng ra toan trả đũa thì Harry mệt mỏi nói:

“Đừng bắt đầu cãi nhau nữa. Bộ tụi mình không thể… Thôi chỉ làm bài tập thôi có được không, dẹp mấy chuyện đó đi…”

Tụi nó nhặt nhạnh cặp sách ở góc phòng rồi quay lại mấy cái ghế bành bên cạnh lò sưởi. Bây giờ mọi người bắt đầu lục tục trở về sau bữa ăn tối. Harry ngoảnh mặt quay lưng lại cái lỗ chân dung, nhưng vẫn có thể cảm nhận được những cái nhìn chòng chọc hướng vào nó.

Ron chấm cây viết lông ngỗng vô bình mực.

“Tụi mình làm bài tập của thầy Snape trước nhé? *Thuộc tính… của nguyệt thạch… và ứng dụng của nó… trong pha chế… độc dược…*”

Nó lẩm bẩm đọc lên trong khi chép mấy chữ đó trên tấm giấy da.

“Xong.”

Nó gạch dưới cái tựa bài, rồi nhìn lên Hermione chờ đợi đầy hy vọng.

“Vậy cái gì là thuộc tính của nguyệt thạch và ứng dụng của nó trong pha chế độc dược?”

Nhưng Hermione không nghe thấy nó nói gì. Cô nàng đang quắc mắt về phía góc phòng ở tuốt đầu kia, chỗ Fred, George và Lee Jordan đang ngồi ở giữa một đám học sinh năm thứ

nhất trông có vẻ ngây thơ, tất cả đám lính mới ấy đang nhai cái gì đó dường như có nguồn gốc từ một cái túi giấy bự mà Fred đang cầm.

Cô nàng đứng lên, trông rõ là hết sức giận dữ, nói:

"Không, mình rất tiếc, họ đi quá xa rồi!"

Ron ấp úng, rõ ràng là muốn câu giờ.

"Mình… cái gì… Không… thôi mà, Hermione… tụi mình không thể đuổi họ đi vì phát kẹo…"

"Bồ biết quá rõ đó là kẹo Nuga Sặc-máu-mũi hoặc… hoặc kẹo Nhộng Ói hoặc…"

Harry nhỏ nhẹ bổ sung:

"Kẹo Xỉu."

Bọn học sinh năm thứ nhất, từng đứa một, như thể bị những cái chày vồ vô hình nện vô đầu, lần lượt lăn ra bất tỉnh trên ghế tụi nó đang ngồi. Một số còn trượt lăn quay xuống sàn phòng, mấy đứa khác thì nằm vắt vẻo qua tay ghế, lưỡi thè cả ra ngoài. Hầu hết những người đang xem đều phá ra cười; nhưng Hermione thì bạnh vai ngang oai phong và dõng dạc bước thẳng tới chỗ Fred và George đang đứng với cái bìa cứng kẹp sổ ghi chép trong tay, tỉ mỉ quan sát bọn học sinh năm thứ nhất đang bất tỉnh. Ron nhổm dậy khỏi ghế được nửa chừng, lưỡng lự trong một hai giây, làu bàu với Harry, "Mụ sẽ dẹp hết cho coi!", rồi lại thả người ngồi lún xuống cái ghế sâu có vẻ đã quá tải với bộ xương cao lêu nghêu của nó.

Bằng giọng hùng hồn, Hermione nói với Fred và George:

“Đủ rồi!”

Hai anh em sinh đôi ngước nhìn lên vẻ hơi hơi ngạc nhiên. George gật đầu, nói:

“Ừ, em nói đúng. Liều lượng như vầy là đủ đô rồi, phải không?”

“Em đã nói với các anh hồi sáng nay rồi, các anh không thể dùng học sinh để thử nghiệm thứ đồ tầm bậy của các anh.”

Fred tức giận:

“Tụi này trả tiền cho chúng!”

“Em không cần biết, việc này có thể nguy hiểm.”

Fred nói:

“Nhảm nhí!”

Lee đi từ đứa năm thứ nhất này đến đứa năm thứ nhất khác, nhét kẹo tím vô những cái miệng há hốc của chúng. Anh ta nói giọng trấn an:

“Bình tĩnh, Hermione à, tụi nó không sao đâu!”

George nói:

“Ừ, coi kìa, bây giờ tụi nó tỉnh lại rồi kìa.”

Vài ba đứa năm thứ nhất quả thực đang ngọ nguậy. Nhiều đứa trông hoảng cả hồn khi nhận ra mình đang nằm lăn trên sàn, hay vắt vẻo trên tay ghế bành, đến nỗi Harry dám chắc là Fred và George đã không báo cho tụi nó biết trước tác dụng của mấy viên kẹo.

George thân mật hỏi một cô bé nhỏ xíu tóc đen nằm ngay

dưới chân anh ta:

"Cảm thấy khỏe không?"

Cô bé run rẩy đáp:

"Em… thấy… khỏe."

Fred vui vẻ nói:

"Xuất sắc!"

Nhưng chỉ trong một giây tiếp theo, Hermione đã giật phắt cái bìa kẹp sổ tay và cái bao giấy đựng Kẹo Xỉu ra khỏi tay Fred.

"KHÔNG xuất sắc gì cả!"

Fred tức giận nói:

"Dĩ nhiên là xuất sắc chứ! Tụi nó sống nhăn, đúng không?"

"Anh không thể làm như vậy, nếu rủi anh làm cho đứa nào bị bệnh thực sự thì sao?"

"Tụi này không làm cho tụi nó bị bệnh, tụi này đã thử nghiệm trên chính thân thể tụi này rồi, cuộc thí nghiệm này chỉ để xem mọi người có phản ứng giống nhau không…"

"Nếu các anh không chấm dứt ngay thì tôi sẽ…"

Fred nói với cái giọng mày-thử-làm-tao-coi.

"Cấm túc tụi này hả?"

George cười khẩy nói:

"Bắt tụi này chép phạt à?"

Những người bàng quan trong phòng rộ lên cười. Hermione

vươn thẳng người lên hết mức chiều cao của cô nàng; hai mắt cô nheo lại và mái tóc bồng bềnh dường như nhá lên tanh tách dòng điện chạy. Cô nàng nói, giọng run run vì cơn giận điên người.

"Không. Nhưng tôi sẽ viết thư cho má các anh."

"Đừng thế chứ!"

George hốt hoảng la lên, giật lùi một bước xa khỏi Hermione.

Giọng Hermione quả quyết:

"Ồ, có chứ! Tôi sẽ làm. Tôi không thể ngăn chính các anh ăn những thứ ngu ngốc đó, nhưng các anh đừng có đưa chúng cho học sinh năm thứ nhất."

Trông Fred và George như thể bị sét đánh. Rõ ràng là đối với hai anh chàng này, lời đe dọa của Hermione đã đánh trúng chỗ hiểm. Ném cho hai anh em sinh đôi một cái nhìn đe dọa cuối cùng, Hermione quăng trả lại vô tay Fred cái bìa kẹp sổ tay và cái bao Kẹo Xỉu của anh ta, rồi cô nàng hiên ngang đi trở lại cái ghế bành của mình bên cạnh lò sưởi.

Ron lúc này đã lún sâu vô cái ghế bành đến nỗi cái mũi của nó gần ngang bằng với hai đầu gối của nó.

Hermione chua chát nói:

"Cám ơn sự ủng hộ của bạn, Ron à!"

Ron lúng búng:

"Một mình bạn giải quyết êm đẹp hết mà."

Hermione nhìn trừng trừng xuống miếng giấy da trống trơn

của mình trong vài giây, rồi cáu kỉnh nói:

"Ôi, chẳng nên trò trống gì cả, mình không thể tập trung lúc này, mình đi ngủ đây."

Cô nàng mở banh cái cặp ra; Harry tưởng Hermione sắp cất hết sách vở vô cặp, nhưng thay vì vậy, cô nàng lại lôi ra hai vật thể bằng len không ra hình thù gì hết, cẩn thận đặt chúng lên bàn cạnh lò sưởi, phủ lên chúng bằng vài miếng giấy da bị vò nhàu và một cây viết lông ngỗng bị gãy, rồi đứng lùi lại chiêm ngưỡng thành quả.

Ron nhìn Hermione như thể sợ cô nàng phát khùng.

"Bồ đang làm cái trò quỷ sứ yêu ma gì vậy?"

Hermione bây giờ mới cất sách vở vô cặp, sôi nổi nói:

"Đó là mấy cái nón cho đám gia tinh. Mình đã làm ra chúng trong mùa hè. Không được xài đến phép thuật thì mình đan chậm rì rì, nhưng bây giờ đã trở về trường rồi thì mình sẽ có thể làm được nhiều hơn."

Ron nói chậm rãi:

"Bồ bày nón ra ngoài cho bọn gia tinh à? Và trước tiên bồ giấu mấy cái nón này dưới mớ rác hả?"

Hermione lẳng cái cặp lên vai, ngang ngược nói:

"Ừ."

Ron tức giận nói:

"Vậy không ổn. Bồ đang tìm cách lừa bọn chúng lượm mấy cái nón. Bồ giải phóng chúng khi mà chúng có lẽ vẫn không muốn được tự do."

Hermione cãi lại ngay, dù đôi má cô nàng có hơi ửng hồng.

“Dĩ nhiên là chúng muốn được tự do. Bồ liệu hồn đừng có đụng tới mấy cái nón đó à, Ron!”

Cô nàng quay gót và bỏ đi. Ron chờ cho đến khi Hermione đi khuất sau cánh cửa buồng ngủ của nữ sinh rồi mới dẹp mớ rác trên mấy cái nón len. Nó quả quyết nói:

“Ít nhất thì bọn chúng cũng nhìn thấy cái mà bọn chúng lượm lấy. Dù sao thì…”

Nó cuộn tấm giấy da mà trên đó nó đã viết cái tựa bài luận thầy Snape đã ra.

“Bây giờ thì chẳng tài nào mà làm cho xong bài này được. Mình không thể làm nếu không có Hermione. Mình không biết một chút xíu gì về cái mà mình phải làm với nguyệt thạch, bồ biết gì không?”

Harry lắc đầu, nhận thấy khi nó làm như vậy thì cơn đau ở thái dương bên phải của nó nhức buốt hơn. Nó nghĩ đến bài luận dài thoòng về chiến tranh bọn khổng lồ và cơn đau chọc sâu vào nó sắc nhọn hơn. Biết quá rõ là sáng hôm sau nó sẽ hối hận nếu không làm xong bài tập trong đêm nay, nhưng nó đành xếp sách vở vào cặp.

“Mình cũng đi ngủ thôi.”

Nó đi ngang qua Seamus trên lối đi tới cánh cửa dẫn vô phòng ngủ nam sinh, nhưng nó không nhìn Seamus. Harry có một cảm tưởng thoáng qua là Seamus há miệng toan nói, nhưng nó bước nhanh hơn và tới được sự bình yên dễ chịu của cái cầu thang xoắn bằng đá mà không phải chịu đựng thêm sự

khiêu khích nào nữa.

Bình minh ngày hôm sau cũng vẫn âm u xám xịt và mưa gió như ngày hôm trước. Lão Hagrid vẫn vắng mặt trên bàn giáo sư trong bữa điểm tâm.

Ron hồ hởi nói:

"Nhưng tuyệt một cái là bữa nay không có thầy Snape."

Hermione ngoác miệng rộng ngáp dài và tự rót cà phê cho mình. Trông cô nàng có vẻ hơi hơi hài lòng về chuyện gì đó, và khi Ron hỏi chuyện gì khiến cô nàng vui thế thì cô nàng chỉ đơn giản trả lời:

"Mấy cái nón biến mất rồi. Có vẻ như cuối cùng thì các gia tinh cũng muốn được tự do!"

Ron đáp một cách cay độc:

"Mình không dám nói chắc đâu. Mấy cái đó có thể không được coi là quần áo. Mình thấy chúng chẳng giống nón chút xíu nào hết, mà lại giống mấy cái bọng bằng len hơn."

Suốt buổi sáng hôm đó Hermione không thèm nói chuyện với Ron.

Hai tiết Bùa chú được tiếp theo bằng hai tiết Biến Hình. Cả hai giáo sư Flitwick và giáo sư McGonagall đều dành mười lăm phút đầu buổi học để thuyết giảng về tầm quan trọng của kỳ thi Pháp sư Thường đẳng.

Giáo sư Flitwick nhỏ thó có giọng nam cao the thé vẫn đứng trên đống sách như xưa nay để ông có thể nhìn qua bàn giấy để mà thấy lũ học trò trong lớp.

“Điều mà các trò cần phải nhớ, ấy là những kỳ thi này có thể ảnh hưởng đến tương lai của các trò trong nhiều năm tới! Nếu các trò vẫn chưa suy nghĩ nghiêm túc về sự nghiệp của mình, thì bây giờ là lúc nên làm điều đó. Và đồng thời, tôi e rằng, chúng ta sẽ phải học hành chuyên cần hơn để bảo đảm rằng tất cả các trò đều dốc hết sức cho xứng với tài năng của mình!”

Sau đó cả lớp dành hơn một giờ để ôn lại Bùa Gọi Hồn, mà theo giáo sư Flitwick thì chắc chắn là đề tủ trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng. Và tiếp đó thầy củng cố buổi học bằng cách ra cho lũ học trò một đống bài tập về bùa ếm, nhiều nhất từ xưa đến nay.

Lớp Biến Hình cũng tương tự như vậy, nếu không nói là còn tệ hơn.

Giáo sư McGonagall khẳng định dứt khoát:

“Các con không thể thi đậu Pháp sư Thường đẳng nếu không có sự chuyên cần nghiêm túc, học và hành. Tôi thấy không có lý do gì khiến cho học sinh trong lớp này không đậu môn Biến Hình trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng, miễn là mọi người dốc sức học tập.”

Neville thốt lên một tiếng kêu hoài nghi nho nhỏ buồn buồn. Giáo sư McGonagall nói:

“Cả con nữa, Longbottom à. Con chỉ thiếu tự tin chứ ngoài ra không có gì trục trặc trong việc học của con hết. Vậy thì… hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu Bùa chú Tiêu biến. Những bùa chú này dễ hơn Bùa chú Hiện hồn, là kỹ năng mà thường thì các con không cần thử thách cho đến khi thi Kiểm tra Pháp

Thuật Tận Sức, nhưng vẫn thuộc vào loại pháp thuật khó nhất mà các con sẽ bị kiểm tra trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng."

Bà hoàn toàn đúng; Harry nhận thấy Bùa chú Tiêu biến khó kinh hồn. Vào cuối buổi học hai tiết, cả Ron lẫn Harry đều không làm sao làm tiêu biến đi được mấy con ốc sên mà tụi nó dùng để thực hành, mặc dù Ron nói một cách tràn trề hy vọng là nó thấy mấy con ốc của nó trông có vẻ tái đi một tí. Ngược lại, Hermione chỉ cần cố gắng đến lần thứ ba là đã làm tiêu biến thành công con ốc sên của cô nàng, kiếm được mười điểm thưởng cho nhà Gryffindor từ giáo sư McGonagall. Cô nàng là người duy nhất không cần phải lãnh bài tập về nhà làm. Những đứa khác đều bị nhắc nhở đêm về phải thực hành bùa chú, để sẵn sàng cho một lần thử mới với mấy con ốc sên vào buổi trưa ngày hôm sau.

Giờ đây Harry và Ron đều đã phát hoảng trước khối lượng bài tập ở nhà mà tụi nó phải làm, nên tụi nó dành hết giờ nghỉ trưa vô thư viện tra cứu những ứng dụng của Nguyệt thạch trong pha chế độc dược. Hermione thì vẫn còn giận Ron về chuyện dè bỉu mấy cái nón len của cô nàng, nên không thèm nhập bọn với hai đứa nó. Vào buổi chiều, khi tụi nó đến lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, đầu Harry lại nhức nhối một phen nữa.

Ngày hôm đó trời trở lạnh và gió hiu hiu, và khi đi xuống dốc sân cỏ về phía căn chòi của lão Hagrid bên rìa khu Rừng Cấm, tụi nhỏ đã thấy thỉnh thoảng có vài giọt nước mưa rơi trúng mặt. Giáo sư Grubbly-Plank đứng đợi học sinh phía trước cửa căn chòi lão Hagrid chừng vài mươi thước, một cái bàn dài kiểu bộ ngựa đặt trước mặt bà, trên đó bày sẵn nhiều

nhánh cây con. Khi Harry và Ron tới chỗ giáo sư Grubbly-Plank đứng, một trận cười to ré lên đằng sau lưng tụi nó. Quay lại, tụi nó nhìn thấy Draco Malfoy đang sải bước tới; vây quanh Draco là đám bạn chí cốt của nó ở bên nhà Slytherin. Draco rõ ràng là vừa mới nói cái gì vui nhộn ghê lắm, bởi vì Crabbe, Goyle, Pansy Parkinson và mấy đứa còn lại vẫn còn rúc rích cười khoái chí. Xét theo thực tế là tất cả bọn chúng cứ ngó trừng trừng về phía Harry, Harry có thể đoán được một cách không mấy khó khăn đề tài của câu chuyện tiếu lâm đang được kể.

Khi tất cả học sinh của hai nhà Gryffindor và Slytherin đều đã đến, giáo sư Grubbly-Plank nói mà như quát tháo:

"Mọi người ở đây rồi hả? Vậy chúng ta hãy nói chuyện phiếm… Ai có thể nói cho tôi biết mấy thứ này kêu là gì không?"

Bà chỉ một đống cành cây nhỏ trước mặt mình. Tay của Hermione vọt lên không trung. Phía sau cô nàng, Malfoy làm bộ mặt răng vẩu nhái động tác cô nàng nhảy loay choay trong lúc háo hức trả lời câu hỏi. Pansy Parkinson ré lên một tràng cười, nhưng ngay lập tức tiếng cười suýt biến thành tiếng rú, bởi vì mấy cành cây nhỏ trên bàn bỗng nhảy vọt lên không trung, để lộ nguyên hình chúng là một lũ sinh vật giống như yêu tinh làm bằng gỗ, mỗi con có đủ tay chân màu nâu có mấu có sần, chót mỗi bàn tay có hai ngón tay giống nhánh cây con, lại có một cái mặt bèn bẹt buồn cười hao hao giống như vỏ cây có đôi mắt màu bọ nâu lóng la lóng lánh.

"Úuuuuui!"

Parvati và Lavender kêu lên xuýt xoa, khiến cho Harry bực mình hết sức. Làm như thế sẽ khiến người ta tưởng là lão Hagrid chưa từng chỉ cho tụi nó xem những sinh vật gây ấn tượng như thế bao giờ. Đành rằng mấy con nhu trùng có vẻ hơi tẻ ngắt, nhưng mà mấy con kỳ nhông lửa và Bằng-Mã cũng đủ hay ho vậy, lại thêm con Quái tôm Nổ Đuôi có lẽ cũng dư sức hấp dẫn.

Giáo sư Grubbly-Plank rải một nắm tay cái thứ gì đó trông giống gạo nâu vô giữa đám sinh vật khẳng khiu, bọn háu đói này lập tức nhồm nhoàm ăn ngay. Bà hỏi lại, giọng rõ ràng:

"Vậy… có ai biết tên của mấy sinh vật này không? Mời cô Granger."

Hermione đáp ngay:

"Que Xạo. Chúng là những kẻ bảo vệ cây cối, thường sống trên những cây dùng để chế đũa phép."

Giáo sư Grubbly-Plank nói:

"Năm điểm thưởng cho nhà Gryffindor. Đúng, đây là những con Que Xạo, và như trò Granger vừa nói rất đúng, chúng thường sống trên những loại cây có thân gỗ đạt được phẩm chất làm đũa phép. Có ai biết mấy con này ăn cái gì không?"

"Rệp cây."

Hermione nói ngay, và điều này giải thích tại sao cái mà Harry tưởng là hột gạo lại nhúc nhích. Hermione nói tiếp:

"Nhưng chúng cũng ăn cả trứng tiên nếu chúng kiếm được."

“Giỏi, thưởng thêm năm điểm nữa. Vì vậy khi người ta cần lá hay gỗ của cái cây mà mấy con Que Xạo này cư trú, thì nên khôn ngoan chuẩn bị một nắm rệp cây làm quà tặng để dụ dỗ cho chúng xao nhãng nhiệm vụ hay nguôi ngoai cơn giận đi. Trông chúng có thể không nguy hiểm lắm, nhưng nếu nổi điên lên chúng sẽ móc mắt người ta bằng mấy ngón tay, mà như các trò thấy đó, rất nhọn, cho nên chớ có để chúng lăm le gần nhãn cầu. Vì thế nếu các trò muốn xúm đến gần hơn, hãy lấy một nắm rệp cây và một con Que Xạo - ở đây tôi có đủ cho mỗi ba người một con - các trò có thể nghiên cứu chúng tỉ mỉ. Tôi muốn mỗi trò nộp cho tôi một bản vẽ với ghi chú đầy đủ phần thân thể Que Xạo vào cuối giờ học.”

Cả lớp ùa tới trước, vây quanh cái bàn dài. Harry cố tình đi vòng quanh ra sau bàn để cuối cùng nó đứng ngay cạnh bên giáo sư Grubbly-Plank. Trong khi mấy đứa khác đang lựa Que Xạo, Harry hỏi giáo sư Grubbly-Plank:

“Thưa cô, thầy Hagrid đâu ạ?”

Giáo sư Grubbly-Plank thô bạo đáp:

“Đừng bận tâm.”

Lần trước khi lão Hagrid không đến lớp được, thái độ của giáo sư Grubbly-Plank cũng tương tự như vậy. Với vẻ khủng khỉnh trên gương mặt nhọn, Draco Malfoy chồm qua Harry để túm lấy con Que Xạo to tướng nhất. Nó nói khẽ để chỉ riêng Harry nghe được.

“Có lẽ lão đần bự xác bị thương nặng rồi!”

Harry rít qua mép miệng:

“Có lẽ chính mày sẽ bị thương nặng nếu mày không câm miệng lại.”

“Có lẽ lão đang làm rối tung lên với những thứ cũng *khổng lồ* như lão, nếu mày hiểu ý tao.”

Malfoy bước đi chỗ khác, ném lại qua vai nó cho Harry một nụ cười tự đắc tự mãn. Harry bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn. Liệu Malfoy có biết được tin tức gì không? Nói cho cùng, ba của nó là một Tử Thần Thực Tử. Liệu nó có được thông tin về số phận lão Hagrid trong khi Hội lại chưa hay biết không? Harry vội vã đi vòng qua cái bàn trở về chỗ bên cạnh Ron và Hermione, hai đứa này đang ngồi xổm trên một bãi cỏ hơi xa cái bàn một tí và đang ra sức dụ dỗ một con Que Xạo chịu nằm im đủ lâu để có thể vẽ nó. Harry rút tấm giấy da và cây viết lông ngỗng của nó ra và ngồi thụp xuống bên cạnh hai đứa bạn, thì thầm kể lại điều mà Malfoy vừa nói.

Hermione gạt đi ngay:

“Nếu có chuyện gì xảy ra cho bác Hagrid thì thầy Dumbledore ắt phải biết. Tự rước lấy lo âu chỉ tổ mắc mưu thằng Malfoy, chứng tỏ cho nó thấy là mình không biết chính xác chuyện gì đang xảy ra. Tụi mình cứ kệ xác thằng Malfoy, Harry à. Đây, giữ dùm con Que Xạo này một lát, như vậy đó, để mình vẽ cái mặt nó…”

Từ nhóm kế bên vọng lại rõ ràng tiếng nói nhừa nhựa của Malfoy:

“Ừ, ba tao mới nói chuyện với ông Bộ trưởng cách đây hai ngày, tụi bây biết không, nghe đâu như là Bộ Pháp Thuật thực sự quyết tâm dẹp thẳng tay việc dạy học kém chất lượng ở chỗ

này. Cho nên ngay cả nếu như cái lão đần to quá khổ ấy mà *có* tái xuất hiện, thì lão cũng được bảo cuốn gói đi ngay tức thì."

"Á!"

Harry vừa siết con Que Xạo mạnh tay quá đến nỗi nó suýt táp cho một cái. May là nó chỉ mới trả đũa đích đáng bằng cách đâm một cú thiệt mạnh vô tay Harry bằng mấy ngón tay nhọn hoắt của nó, gây ra hai vết cắt dài trên tay Harry. Harry liệng con Que Xạo xuống đất. Crabbe và Goyle từ nãy giờ đã cười hô hố khoái chí tử vì nghĩ tới chuyện lão Hagrid bị đuổi, bây giờ càng cười to hơn nữa khi con Que Xạo đùng đùng bỏ chạy hết tốc lực về phía khu rừng, và chẳng mấy chốc sau cái sinh vật như cái que nhỏ di động ấy đã bị đám rễ cây nuốt chửng mất tiêu. Khi tiếng chuông vang lên ở xa xa vọng qua sân trường, Harry cuộn lại tấm phác họa Que Xạo vấy máu của nó và đi tới lớp học Thảo Dược với bàn tay quấn trong cái khăn tay của Hermione và tiếng cười chế nhạo của Malfoy vẫn còn ngân nga trong lỗ tai.

Harry nói qua hàm răng nghiến chặt:

"Nếu hắn dám gọi bác Hagrid là thằng đần một lần nữa…"

"Harry ơi, đừng có để mình vướng vô chuyện tranh cãi với Malfoy làm gì, đừng quên bây giờ nó là Huynh trưởng, nó có thể làm cho cuộc sống của bồ khốn khổ khốn nạn…"

Harry mỉa mai nói:

"Chà, mình thắc mắc một cuộc sống khốn khổ khốn nạn là như thế nào?"

Ron bật cười, nhưng Hermione cau mày khó chịu. Ba đứa

cùng đi thơ thẩn qua mảnh vườn rau. Bầu trời dường như vẫn chưa quyết định được là có muốn mưa hay không.

Khi tụi nó đi tới nhà lồng kiếng, Harry nói nhỏ:

"Mình cầu mong sao cho bác Hagrid gấp rút lên và trở về đây, chỉ có vậy thôi."

Nó nói thêm, giọng hăm he:

"Và *đừng* có nói là mụ Grubbly-Plank là giáo viên giỏi hơn!"

Hermione bình tĩnh đáp:

"Mình không định nói vậy."

Dù hoàn toàn ý thức là tụi nó vừa học xong một lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí mẫu mực và hết sức lấy làm phiền lòng về sự thật đó, Harry nói giọng quả quyết:

"Bởi vì bà ấy sẽ không đời nào tốt như bác Hagrid."

Cánh cửa của căn nhà lồng kiếng gần nhất mở ra và bọn học sinh năm thứ tư túa ra, trong đám đó có cả Ginny.

Khi Ginny đi ngang qua bọn Harry, cô bé nói:

"Chào!"

Vài giây sau, Luna Lovegood xuất hiện, lê bước phía sau tất cả các học sinh khác, trên sống mũi con bé là một bệt sình, và tóc tai con bé được cột lại thành nùi ngay trên đỉnh đầu. Khi Luna Lovegood nhìn thấy Harry, đôi mắt lồ lộ của nó dường như lồi ra hết sức xúc động, và nó đi thẳng một lèo tới gặp Harry. Nhiều đứa bạn học trong lớp của Harry quay đầu tò mò ngó nó. Luna hít một hơi thở mạnh rồi nói, không cần màu

mè chào hỏi mở đầu mất công:

“Em tin là Hắn-kẻ-chớ-gọi-tên-ra-đấy đang trở lại, và em tin là anh đã chiến đấu với hắn và đã thoát khỏi nanh vuốt của hắn.”

Harry lúng túng:

“Ơ… phải.”

Luna đang đeo toòng teng ở hai tai cái gì đó giống như một đôi củ cải màu cam, một chi tiết mà dường như Parvati và Lavender đã chú ý, bởi vì cả hai cùng chỉ chỏ tai Luna mà cười khúc khích.

“Mấy người cứ việc cười!”

Luna nói, giọng con bé the thé, rõ ràng là nó tưởng lầm Parvati và Lavender đang cười cái điều nó đang nói, chứ không dè bọn kia đang cười cái mà nó đang đeo.

“Như trước đây người ta thường tin là không có những thứ như Con Bép Xép Số Dách hay Con Teo Sừng vậy.”

Hermione tỏ ra mất bình tĩnh:

“Ừ, họ đúng chớ, đúng không? *Chẳng hề có* những thứ như Con Bép Xép Số Dách hay Con Teo Sừng.”

Luna ném cho Hermione một cái nhìn khinh miệt rồi tung tẩy bỏ đi te te, mấy củ cải màu cam đung đưa như điên. Lúc này Parvati và Lavender không phải là những người duy nhất rú lên cười ngặt nghẽo.

Khi tụi nó kéo nhau vô lớp, Harry yêu cầu Hermione:

“Phiền bồ đừng làm mất lòng người duy nhất có lòng tin

vào mình.”

Hermione nói:

“Ối, trời đất ơi, bồ có thể khá hơn *cô ả* đó mà, Harry! Ginny đã nói hết với mình về con bé đó rồi, rõ ràng là con bé sẽ chỉ tin vào những chuyện không có bằng chứng gì hết. Ừ mà mình cũng chẳng kỳ vọng gì khác ở một đứa có bố là kẻ điều hành tờ *Kẻ Lý Sự*.”

Harry nghĩ đến mấy con ngựa có cánh đằng đằng sát khí mà nó đã nhìn thấy vào cái đêm tụi nó mới đến và cái cách mà Luna nói con bé cũng có thể nhìn thấy chúng. Tinh thần nó hơi chùng xuống một tý. Chẳng lẽ con bé đã nói dối? Nhưng trước khi nó mất thêm nhiều thì giờ công sức để suy nghĩ về chuyện đó thì Ernie Macmillan đã bước tới bên nó. Ernie nói giọng oang oang vang xa:

“Potter, tôi muốn nói cho bạn biết là không phải chỉ những người lập dị mới ủng hộ bạn. Cá nhân tôi tin tưởng bạn một trăm phần trăm. Gia đình tôi luôn luôn đứng vững vàng đằng sau thầy Dumbledore, tôi cũng vậy.”

Harry bất ngờ nhưng vui mừng. Ernie có thể hơi màu mè khoa trương trong những trường hợp tương tự như vầy, nhưng Harry đang trong một tâm trạng cảm kích sâu sắc một lá phiếu tín nhiệm của bất kỳ người nào không đeo củ cải vào tai. Những lời của Ernie chắc chắn đã xóa biến đi nụ cười trên gương mặt của Lavender Brown, và khi Harry quay lại nói chuyện với Ron và Hermione, nó bắt gặp vẻ mặt của Seamus, trông vừa bối rối vừa ngang ngạnh thách thức.

Không ai ngạc nhiên chút nào khi giáo sư Sprout bắt đầu

buổi học bằng bài thuyết giảng lũ học trò về tầm quan trọng của kỳ thi Pháp sư Thường đẳng. Harry ao ước sao cho các thầy bà thôi làm chuyện đó đi; nó đã bắt đầu thấy lo, cảm thấy ruột gan quặn thắt lại mỗi khi nhớ ra còn bao nhiêu bài tập phải làm. Cái cảm giác này đột ngột trở nên tồi tệ hơn khi giáo sư Sprout ra thêm cho tụi nó một bài luận nữa vào cuối giờ học. Mệt mỏi và nồng nặc hôi thúi mùi phân rồng, thứ phân chuồng mà giáo sư Sprout ưa chuộng, lũ học trò nhà Gryffindor kéo đàn kéo lũ trở về lâu đài trong một tiếng rưỡi đồng hồ sau đó; không ai nói năng gì nhiều; một ngày rất dài nữa đã trôi qua.

Do đã đói bụng muốn chết được, và bởi vì sẽ bị giáo sư Umbridge phạt cấm túc vào lúc năm giờ chiều, Harry bèn đi thẳng tới phòng ăn tối mà không cần ghé về tháp Gryffindor cất cặp sách, để còn có thể kịp nhồi vô bụng cái gì đó trước khi đương đầu với bất cứ điều gì mà bà Umbridge chuẩn bị cho nó. Tuy nhiên, nó chưa kịp đi tới lối vào Đại Sảnh Đường thì một giọng nói giận dữ quát to:

"Ôi, Harry!"

Nó quay lại, đối diện với Angelina Johnson, cô nàng có vẻ đang cơn thịnh nộ ngất trời. Harry lẩm bẩm yếu ớt:

"Gì nữa đây?"

Cô nàng Angelina bước như hành quân đến thẳng chỗ Harry và xỉa xói ngón tay vô ngực Harry, chì chiết:

"Tôi sẽ nói cho mà biết chuyện gì nữa đây. Làm sao mà trò lại để cho mình bị cấm túc vào lúc năm giờ chiều thứ sáu hả?"

Harry nói:

"Cái gì? Tại sao… Ừ phải, cuộc Xét tuyển Thủ môn!"

"*Bây giờ* hắn mới nhớ ra đấy!"

Angelina gầm gừ:

"Chẳng phải là tôi đã nói với trò là tôi muốn làm một cuộc kiểm tra với *toàn thể đội*, và tìm một người *ăn-rơ với mọi người* hay sao? Chẳng phải là tôi đã nói với trò là tôi đã đăng ký đặc biệt giữ chỗ trước cọc gôn Quidditch rồi hay sao? Vậy mà bây giờ trò quyết định là trò không thèm có mặt ở đó!"

Harry, bị chọc tức vì những lời lẽ không công bằng này, hét lên:

"Tôi không hề quyết định không thèm có mặt ở đó! Tôi bị mụ Umbridge phạt cấm túc, chỉ vì tôi nói với bà ấy sự thật về Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy…"

Angelina hùng hổ bảo:

"Vậy, trò có thể chỉ cần đi thẳng tới gặp bà ta và yêu cầu bà ta thả trò ra vào ngày thứ sáu, và tôi cóc cần biết trò làm như thế nào, cứ nói với bà ấy là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy là do trí tưởng tượng của trò bịa đặt ra, nếu trò thích nói vậy, miễn sao *bảo đảm được là trò có mặt ở sân!*"

Cô nàng quay gót và bỏ đi như một cơn giông.

Khi Ron và Hermione đi vào Đại Sảnh Đường, Harry nói với tụi nó:

"Mấy bồ biết gì không? Mình nghĩ là tụi mình nên hỏi đội Puddlemere xem liệu Oliver Wood có bị giết trong thời gian

huấn luyện không, bởi vì dường như chị Angelina đang bị hồn của ảnh nhập.”

Khi cả ba đứa cùng ngồi xuống cái bàn ăn của nhà Gryffindor, Ron nói đầy vẻ hoài nghi:

“Bồ tính coi có được bao nhiêu hy vọng mụ Umbridge sẽ thả bồ ra vào tối thứ sáu?”

Harry ủ rũ đáp:

“Ít hơn số Không.”

Nó lấy sườn cừu vô dĩa và bắt đầu ăn.

“Dù sao đi nữa thì cũng nên thử, đúng không? Mình sẽ xin được phạt bù hai buổi hay một hình phạt nào khác, mình không biết…”

Nó nuốt một họng khoai tây rồi nói tiếp:

“Mình mong bà ấy đừng nhốt mình quá lâu tối hôm nay. Mấy bồ thấy đấy, tụi mình còn phải viết ba bài luận, thực hành Bùa chú Tiêu biến cho cô McGonagall, thực hiện bài giải bùa trừ ếm cho thầy Flitwick, vẽ cho xong hình con Que Xạo, và bắt đầu viết cái nhật ký chêm bao ngu ngốc cho cô Trelawney.”

Ron rên rỉ, và vì một lý do nào đó anh chàng liếc mắt nhìn lên trần nhà.

“Và trời có vẻ như sắp mưa.”

Hermione nhướn đôi mày lên, hỏi:

“Mưa hay không thì mắc mớ gì đến bài tập của tụi mình?”

“Không.”

Ron đáp ngay, hai vành tai nó đỏ lên.

Vào lúc năm giờ kém năm, Harry chào tạm biệt hai người bạn rồi đi đến văn phòng giáo sư Umbridge ở lầu ba. Khi nó gõ lên cánh cửa, bà Umbridge đáp bằng giọng đường mật:

"Vào đi."

Harry thận trọng đi vào, dòm ngó chung quanh.

Nó đã từng biết văn phòng này dưới ba trào chủ nhân trước đây. Vào thời thầy Gilderoy Lockhart ở đây, khắp phòng treo đầy những bức chân dung rạng rỡ của vị chủ nhân. Khi thầy Lupin đến sống ở đây, nếu ai đến thăm thầy thì rất có cơ may được gặp gỡ một sinh vật Hắc ám quyến rũ nào đó trong một cái chuồng hay cái bể nước. Vào thời tên giả danh thầy Moody, căn phòng chất đầy những trang thiết bị cùng vũ khí dò la hành động phạm pháp và phát hiện giấu diếm.

Nhưng bây giờ căn phòng nhìn chung là chẳng thể nào còn nhận ra được nữa. Mọi bề mặt đều bị phủ kín bằng những tấm vải và màn che có ren rua. Có nhiều bình hoa cắm toàn hoa sấy khô, mỗi bình ngự trên một miếng khăn lót của riêng nó, và trên một trong những bức tường có treo một bộ sưu tập dĩa trang trí, mỗi cái được vẽ một con mèo to tướng đủ màu đeo quanh cổ một cái nơ không giống nhau. Mấy thứ này xấu xí đến nỗi đến nỗi Harry trừng mắt ngó chúng, ghê muốn chết luôn, mãi cho đến khi giáo sư Umbridge lại lên tiếng:

"Chào ông Potter."

Harry giật mình ngó quanh quất. Lúc đầu nó đã không nhận ra bà giáo bởi vì bà đang mặc một bộ áo chùng hoa hòe hoa

sói vô cùng khủng khiếp và màu sắc hết sức đồng điệu với tấm khăn trải bàn phủ trên cái bàn làm việc phía sau bà.

Harry ngắc ngứ đáp:

"Dạ, chào."

Bà chỉ về phía một cái bàn nhỏ trải đăng ten mà bà đã đặt bên cạnh một cái ghế lưng thẳng đơ, nói:

"Nào, ngồi xuống đi."

Một tấm giấy da trống trơn đã để sẵn trên bàn, hiển nhiên là đang chờ đợi nó.

Harry vẫn không nhúc nhích, nói:

"Ơ… thưa giáo sư Umbridge? Ơ… Trước khi chúng ta bắt đầu, em… ơ… em muốn xin cô một… ân huệ."

Hai con mắt lồ lộ của bà nheo lại.

"Vậy hả?"

"Dạ, em… em ở trong đội Quidditch Gryffindor. Và em có bổn phận có mặt trong buổi kiểm tra tuyển chọn Thủ môn mới vào lúc năm giờ chiều ngày thứ sáu và em… em không biết liệu em có thể được miễn buổi cấm túc vào tối hôm ấy và chịu phạt… phạt bù… vào một đêm khác không?"

Nó đã hiểu ngay từ lâu trước khi nói hết câu là chẳng được tích sự gì đâu.

"Ồ không."

Giáo sư Umbridge mỉm cười rạng rỡ đến nỗi trông bà ta có vẻ thỏa thuê như vừa nuốt một con ruồi đặc biệt béo bở.

“Ồ, không, không, không. Đây là hình phạt dành cho trò vì tội loan truyền những câu chuyện độc hại, xấu xa, nhằm chơi nổi, ông Potter à, và hình phạt thì chắc chắn không thể nào được điều chỉnh cho phù hợp với lợi ích của người phạm tội. Không, trò sẽ phải đến đây vào đúng năm giờ chiều mai, và vào ngày hôm sau, và vào ngày thứ sáu nữa, và trò sẽ phải làm lao động cấm túc như đã định. Tôi có phần nào nghĩ âu cũng là điều tốt nếu trò phải bỏ lỡ một điều mà trò thực sự muốn làm. Điều này ắt sẽ củng cố bài học mà tôi đang thử dạy trò.”

Harry cảm thấy máu nóng trào lên tận đầu và nghe tiếng lùng bùng trong lỗ tai. Vậy ra nó đã loan truyền những câu chuyện độc hại, xấu xa, nhằm chơi nổi à?

Bà giáo đang quan sát Harry với cái đầu hơi nghiêng nhẹ sang một bên, vẫn mỉm cười toe toét, như thể bà biết đích xác nó đang nghĩ cái gì và chờ đợi xem nó có hò hét lên một lần nữa không. Bằng một cố gắng khổng lồ, Harry ngoảnh mặt đi không nhìn bà ta nữa. Nó thả cái cặp xuống bên cạnh cái ghế có lưng thẳng đơ, rồi ngồi xuống.

Bà Umbridge nói ngọt ngào:

“Đấy, chúng ta đang đạt tới sự kiềm chế cơn nóng giận tốt hơn rồi đấy, phải không nào? Bây giờ trò hãy chép phạt cho tôi, ông Potter.”

Harry cúi xuống để mở cặp của nó ra. Nhưng bà Umbridge nói thêm:

“Không, không phải bằng cây viết của trò. Trò sẽ dùng một trong những cây viết hơi đặc biệt của tôi. Đây, trò cầm lấy.”

Bà đưa cho Harry một cây viết lông ngỗng màu đen có đầu viết bén nhọn một cách lạ thường. Bà dịu dàng nói với nó:

"Tôi muốn trò viết câu *'Tôi không được nói dối'*."

Nhái theo cung cách lễ phép một cách đáng khen, Harry hỏi:

"Thưa cô, bao nhiêu lần ạ?"

"Ồ, cứ viết cho đến khi nào *thấm thía*."

Bà Umbridge ngọt ngào bảo.

"Trò bắt đầu đi."

Bà đi tới cái bàn của mình, ngồi xuống, và cúi xuống một xấp giấy da trông có vẻ là những bài tập làm văn để chấm điểm.

Harry cầm cây viết lông ngỗng đen lên và nhận ra nó thiếu cái gì. Nó nói:

"Thưa cô, cô không cho em mực."

Giáo sư Umbridge nói bằng một giọng như có tiếng cười trong đó:

"Ồ, trò không cần mực đâu."

Harry đặt đầu nhọn của cây viết lông ngỗng lên tấm giấy da và viết: *Tôi không được nói dối*.

Nó bật ra một tiếng kêu đau. Những con chữ xuất hiện trên tấm giấy da bằng một thứ gì đó giống như là mực đỏ tươi. Cùng lúc ấy, những con chữ ấy cũng xuất hiện trên mu bàn tay phải của Harry, cứa sâu vào da nó như thể được khắc vào đó bằng dao mổ - nhưng ngay khi nó còn đang trừng trừng nhìn

vết cắt mới tinh, thì da nó đã liền lại, chỉ để lại chỗ da vừa có dòng chữ một vết hơi hơi đỏ hơn trước đó một chút và vẫn láng trơn.

Harry ngoái đầu nhìn lại bà Umbridge. Bà đang quan sát nó, cái miệng như miệng cóc của bà toét ra một nụ cười rộng chành bành.

"Thế nào?"

"Không có chi."

Harry lặng lẽ đáp. Nó nhìn trở lại tấm giấy da, đặt ngòi viết lên đó một lần nữa, viết *Tôi không được nói dối*, và cảm thấy nỗi đau rát bỏng trên mu bàn tay của mình lần thứ hai; một lần nữa, những con chữ cứa sâu vô da nó, và một lần nữa chúng tự lành trong vài giây sau.

Và cứ thế mà tiếp diễn. Một lần nữa rồi một lần nữa. Harry viết dòng chữ xuống tấm giấy da bằng một thứ mà chẳng mấy chốc nó nhận ra không phải là mực, mà là máu của chính nó. Và lại một lần nữa rồi một lần nữa, những con chữ cứa vào da mu bàn tay nó, lành lặn lại, rồi lại hiện ra trở lại trong lần kế tiếp khi nó đặt đặt đầu cây viết lông ngỗng lên tấm giấy da.

Bóng tối đã chụp xuống bên ngoài cửa sổ văn phòng bà Umbridge. Harry không hỏi khi nào thì nó được phép dừng lại. Nó thậm chí không buồn nhìn cái đồng hồ đeo tay của nó. Nó biết bà ta đang quan sát nó để tìm một biểu hiện của sự yếu đuối và nó quyết sẽ không để lộ ra chút dấu hiệu nào, ngay cả cho dù nó có phải ngồi đây suốt cả đêm, cứa nát bàn tay của chính mình bằng cây viết lông ngỗng này…

Sau một thời gian dường như nhiều tiếng đồng hồ, bà ta nói:

“Lại đây.”

Nó đứng dậy. Bàn tay nó buốt nhức, vô cùng đau đớn. Khi nó ngó xuống bàn tay thì vết cứa đã liền da, nhưng da nó đã đỏ như máu tươi.

Bà ta bảo:

“Tay.”

Nó giơ tay ra. Bà ta cầm tay nó trong tay bà. Harry cố nén một cái rùng mình khi mấy ngón tay ú na ú nần đeo một lố nhẫn xưa xấu xí của bà ta chạm vào nó.

Bà ta chỉ mỉm cười nói:

“Chà, chà, dường như tôi vẫn chưa tạo được một ấn tượng nào đáng kể thì phải. Thôi được, chúng ta sẽ phải thử lại một lần nữa vào tối mai, phải không nào? Trò có thể đi.”

Harry rời khỏi văn phòng bà ta không nói một tiếng nào. Trường lớp lúc này hoàn toàn im vắng; chắc hẳn là đã quá nửa đêm. Nó chậm rãi bước đi ngược lên hành lang, rồi khi nó quẹo qua góc đường và chắc mẻm là bà ta sẽ không còn nghe thấy nó nữa, nó ù chạy.

Harry đã không có thì giờ để thực hành Bùa chú Tiêu biến, không kịp viết lại một giấc mơ nào vô nhật ký chiêm bao của nó, cũng chưa vẽ xong con Que Xạo, và cũng chưa viết được bài luận nào. Nó bỏ bữa điểm tâm ăn sáng hôm sau để ngoáy vội vào vở vài giấc mơ mà nó bịa ra để đối phó với lớp Chiêm tinh, tiết học đầu tiên, và nó hết sức ngạc nhiên khi thấy anh

chàng Ron đầu bù tóc rối cũng đang hí hoáy làm bài như nó.

Trong khi Ron đang chăm chú nhìn quanh phòng sinh hoạt chung để tìm cảm hứng, Harry hỏi:

"Cớ làm sao mà bồ đã không làm bài vào tối hôm qua?"

Hồi hôm khi Harry về đến phòng ngủ, Ron đã ngủ say sưa. Ron lẩm bẩm cái gì đó về 'mắc làm chuyện khác'. Anh chàng còng lưng trên tấm giấy da, viết nguệch ngoạc được vài chữ.

Đóng ập cuốn nhật ký lại, nó nói:

"Sẽ phải ổn thôi. Mình viết là mình chiêm bao thấy mình đi mua một đôi giày mới, cô Trelawney sẽ không thể lấy đó mà giải đoán ra chuyện quái dị, đúng không?"

Tụi nó hối hả cùng nhau đi đến tháp Bắc.

"Đại khái thì vụ cấm túc với mụ Umbridge như thế nào? Bả bắt bồ làm cái gì?"

Harry ngập ngừng trong một tích tắc rồi nói:

"Chép phạt."

Ron nói:

"Vậy thì không đến nỗi tệ hả?"

"Không." Harry đáp.

"Ê, mình quên béng đi, bà ấy có chịu thả bồ ra ngày thứ sáu không?"

"Không."

Ron rên lên đồng cảm.

Ngày hôm đó lại là một ngày tồi tệ nữa đối với Harry; nó là

đứa dở nhất trong lớp Biến hình, chẳng hề thực hành được Bùa chú Tiêu biến gì hết. Đến giờ ăn trưa thì nó phải bỏ bữa ăn để vẽ cho xong tấm hình con Que Xạo; trong khi đó các giáo sư McGonagall, Grubbly-Plank, và Sinistra lại giao thêm cho tụi nó một núi bài tập về nhà làm, mà nó thì không có chút triển vọng nào hoàn tất vào buổi tối hôm đó bởi vì đó là đêm cấm túc thứ hai của nó với giáo sư Umbridge. Để bồi thêm lên tất cả những thứ đó, Angelina Johnson lại tóm được nó vào bữa ăn tối, và khi biết rằng nó sẽ không thể tham dự buổi kiểm tra Thủ môn vào chiều thứ sáu, đã bảo nó là thái độ của nó chẳng gây cho cô nàng chút ấn tượng nào hết và cô nàng mong là những cầu thủ muốn ở lại cùng đội phải đặt việc luyện tập lên trên những thứ ràng buộc khác.

Khi cô nàng bỏ đi một cách oai phong, Harry gào với theo:

"Tôi bị cấm túc! Bộ chị tưởng là tôi thích nhốt chung với con cóc già ấy trong một căn phòng hơn là chơi Quidditch sao?"

Khi Harry ngồi thụp xuống cái băng ghế của nó và ngó xuống miếng bánh thịt-và-thận mà nó không còn chút thèm ăn nào nữa, Hermione nói giọng an ủi:

"Thôi thì cũng chỉ là chép phạt. Thiệt tình thì không đến nỗi là một sự trừng phạt khủng khiếp…"

Harry há miệng ra, rồi ngậm miệng lại, gật đầu. Nó không thực sự biết chắc vì sao nó không kể cho Ron và Hermione chính xác chuyện gì đang xảy ra trong văn phòng bà Umbridge. Nó chỉ biết là nó không muốn nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng của hai đứa; điều đó chỉ làm cho toàn bộ sự việc có

vẻ tồi tệ hơn và như vậy sẽ khó đương đầu hơn. Nó cũng cảm thấy mơ hồ là chuyện này chỉ là giữa nó và bà Umbridge mà thôi, một trận chiến ý chí riêng giữa hai người, và nó sẽ không dành cho bà ta sự thỏa mãn được nghe có người mách rằng nó đã than thở phàn nàn về chuyện đó.

Ron khốn khổ nói:

"Mình không thể tin là tụi mình lại có nhiều bài làm ở nhà đến như vậy."

Hermione hỏi nó:

"Vậy tại sao tối hôm qua bồ không làm bài nào hết?"

Ron đáp bằng một giọng không đáng tin chút nào:

"Mình… a… khoái đi dạo."

Harry có một cảm giác rất rõ rệt là nó không phải là người duy nhất đang có chuyện phải giấu nhẹm vào lúc này.

Buổi cấm túc thứ hai cũng tồi tệ như buổi trước đó. Da trên mu bàn tay của Harry giờ đây trở nên bị kích thích nhanh hơn, đỏ và sưng tấy lên; Harry nghĩ, còn lâu da nó mới lành lặn đàng hoàng được. Chẳng bao lâu vết cắt sẽ in đậm trên tay nó và có lẽ bà Umbridge sẽ toại nguyện. Tuy nhiên, nó không để thoát ra một tiếng rên đau đớn nào, và từ cái lúc nó bước vào văn phòng bà Umbridge cho đến cái lúc nó được cho đi, một lần nữa mãi sau lúc nửa đêm, nó không nói một lời nào trừ câu "Chào cô".

Dù vậy, tình hình bài làm ở nhà của nó đến lúc này quả là tuyệt vọng, và khi trở về được phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, nó đã không đi ngủ ngay, dù đã kiệt sức, mà vẫn

mở sách ra và bắt đầu viết bài luận về nguyệt thạch cho thầy Snape. Khi nó làm xong bài này thì đã hai giờ rưỡi khuya. Nó biết nó đã viết một bài luận dở ẹt, nhưng quả là chẳng còn cách nào hơn; vì nếu nó không có bài để nộp thì chuyện xảy ra tiếp theo sẽ là đến phiên thầy Snape phạt cấm túc nó. Sau đó nó trả lời thật nhanh mấy câu hỏi mà giáo sư McGonagall đã đặt ra cho tụi nó, rồi pha trộn quấy quá cái gì đó để gọi là chăm sóc đúng đắn mấy con Que Xạo cho giáo sư Grubbly-Plank, rồi loạng choạng lê bước về giường, nơi nó để nguyên xi quần áo nằm lăn ra trên tấm vải phủ giường mà ngủ ngay tức thì.

Ngày thứ năm trôi qua trong nỗi mờ mịt của sự mệt mỏi. Ron dường như cũng rất buồn ngủ, mặc dù Harry chẳng thể hiểu được tại sao nó lại ra nông nỗi đó. Buổi cấm túc thứ ba của Harry diễn ra y như hai buổi trước, ngoại trừ một điều là sau hai giờ mấy chữ *"Tôi không được nói dối"* không thèm mờ đi trên mu bàn tay của Harry nữa, mà cứ lưu lại nơi đó như vết trầy xước, ri rỉ những giọt máu li ti. Ngọn viết lông ngỗng ngưng sột soạt trên tấm giấy da khiến cho giáo sư Umbridge ngước nhìn lên.

"À."

Bà nói dịu dàng, đi vòng qua cái bàn làm việc của bà để đích thân đến xem xét bàn tay của Harry.

"Tốt. Điều này hẳn là có lợi như một lời nhắc nhở đối với trò, phải không nào? Trò xong buổi tối nay rồi đó."

Harry lượm cặp của nó lên bằng bàn tay trái chứ không dùng tới bàn tay phải vốn là tay thuận của nó, và hỏi:

“Ngày mai em có phải trở lại hay không?”

“Ồ. Có chứ.”

Giáo sư Umbridge nói, mỉm cười toe toét đến mang tai như trước đây.

“Ừ, tôi nghĩ là thêm một đêm làm việc nữa, chúng ta sẽ có thể khắc câu châm ngôn sâu thêm một tý nữa.”

Trước đây chưa bao giờ nó cân nhắc đến cái khả năng có thể có một thầy giáo khác trên thế gian này đáng ghét hơn thầy Snape, nhưng khi nó đi trở về tòa tháp Gryffindor, nó phải thú nhận là thầy Snape đã có địch thủ. *Mụ quá độc ác*, Harry suy nghĩ khi nó trèo lên cầu thang dẫn lên tầng bảy, *một mụ già độc ác, cay nghiệt, tàn nhẫn, điên khùng*...

Nó đi lên hết bậc cầu thang, quẹo phải và suýt đâm vô Ron.

“Ron!”

Ron đang núp né đằng sau bức tượng của Lachlan-cao-lêu-nghêu, nắm chặt cây chổi bay. Nó nhảy dựng lên vì ngạc nhiên khi nhìn thấy Harry, rồi nó cố gắng giấu cây chổi Quét Sạch Mười Một mới toanh của nó ra sau lưng.

“Bồ đang làm gì vậy?”

“Ơ… không có gì hết. Còn *bồ* đang làm gì vậy?”

Harry nghiêm nghị nhìn Ron:

“Thôi đi, bồ có thể nói với mình mà! Bồ đang giấu giếm cái gì ở đây?”

Ron nói:

“Mình… ơ…, nếu bồ thấy cần phải biết thì đấy, mình đang

trốn anh Fred và anh George. Hai anh ấy vừa mới đi ngang qua đây với cả một đám học sinh năm thứ nhất, mình dám cá là họ lại thử nghiệm thuốc một lần nữa, ý mình nói là, giờ đây họ không thể làm chuyện đó trong phòng sinh hoạt chung, đúng không, họ đâu có thể, khi mà Hermione có mặt ở đó."

Ron nói năng một cách bồn chồn hấp tấp.

Harry hỏi:

"Nhưng mà bồ cầm theo cây chổi bay để làm gì? Nãy giờ bồ bay, đúng không?"

"Mình… ơ… ừ, thôi được, mình sẽ nói với bồ, nhưng bồ không được cười à, đồng ý không?"

Ron nói giọng chống chế, mặt càng lúc càng đỏ hơn chỉ trong vài giây.

"Mình… mình nghĩ… bây giờ mình có được một cây chổi đàng hoàng, mình có thể thử sức làm Thủ môn Gryffindor. Vậy đó. Cứ tiếp tục. Cười đi."

Harry nói:

"Mình đâu có cười."

Ron chớp chớp mắt lia lịa. Harry nói tiếp:

"Đó là một ý tưởng xuất sắc! Nếu bồ được tuyển vô đội thì thiệt là tuyệt vời! Mình chưa bao giờ thấy bồ chơi ở vị trí Thủ môn, bồ chơi giỏi không?"

Ron tỏ ra hết sức nhẹ nhõm trước phản ứng của Harry. Nó nói:

"Mình không tệ lắm đâu. Mấy anh Charlie, Fred và George

luôn bắt mình giữ gôn cho họ khi họ tập luyện trong những kỳ nghỉ.”

“Vậy là tối nay bồ đang luyện tập?”

“Mỗi tối kể từ hôm thứ ba… nhưng chỉ một mình mình tự luyện tập mà thôi. Mình đã ráng phù phép cho mấy trái Quaffle bay về phía mình, nhưng mà chẳng dễ chút nào hết, và mình cũng không biết luyện tập như vậy có ích gì không?”

Trông Ron lo lắng căng thẳng.

“Anh Fred và George sắp được cười đến khờ luôn khi mình xuất hiện ở cuộc kiểm tra. Từ hồi mình bị làm Huynh trưởng tới giờ họ không lúc nào ngừng trêu chọc giễu cợt mình.”

Khi cả hai đứa cùng đi về hướng phòng sinh hoạt chung, Harry nói:

“Mình ước sao mình sẽ có mặt ở đó.”

“Ừ, mình cũng vậy… Harry à, cái gì trên mu bàn tay của bồ vậy?”

Harry vừa mới đưa bàn tay phải không xách cặp lên gãi mũi. Nó vội giấu tay đi, nhưng cũng chẳng mấy thành công gì hơn Ron với cây chổi Quét Sạch của nó.

“Chỉ là một vết cắt… không hề gì… đó là…”

Nhưng Ron đã chụp lấy cánh tay của Harry và kéo cánh tay Harry tới trước, đưa lên ngang tầm mắt. Suốt thời gian Ron nhìn chằm chằm vào hàng chữ khứa vào da Harry, cả hai đều im lặng, rồi Ron buông cánh tay Harry ra, trông như muốn lộn mửa.

“Mình cứ tưởng bồ nói bà ấy chỉ bắt bồ chép phạt.”

Harry do dự, nhưng nói cho cùng, Ron đã thành thật với nó, vậy thì nó cứ nói sự thật về những tiếng đồng hồ nó đã phải trải qua trong văn phòng bà Umbridge.

“Mụ phù thủy già độc ác xấu xa!”

Ron nói nhỏ đầy ghê tởm khi hai đứa nó ngừng bước trước Bà Béo, bà ta đang ngủ thiếp đi một cách hết sức thanh thản với cái đầu ngoẹo sang một bên tựa vào khung bức chân dung.

“Mụ thiệt là tởm lợm! Đi gặp giáo sư McGonagall, cứ nói ra!”

Harry gạt phắt đi ngay:

“Không, như vậy cầm như mình khiến cho mụ được thỏa mãn là biết mụ đã hành hạ được mình.”

“*Hành hạ bồ?* Bồ không thể để cho mụ thoát khỏi sự trừng phạt về vụ này.”

Harry nói:

“Mình không biết giáo sư McGonagall có bao nhiêu quyền lực đối với mụ ấy.”

“Vậy thì đi nói với thầy Dumbledore vậy.”

Harry thẳng thừng gạt đi:

“Không.”

“Tại sao không?”

“Thầy đã có quá nhiều điều để lo nghĩ rồi.”

Tuy Harry nói vậy, nhưng đó không phải là lý do thực sự.

Nó không chịu đi tìm thầy Dumbledore để xin giúp đỡ khi mà thầy không thèm nói chuyện với nó tới một lần kể từ hồi tháng sáu cho đến giờ.

"Mình nghĩ là bồ nên…"

Ron mới mở miệng nói thì bị Bà Béo chặn họng lại. Bà đã thức dậy quan sát hai đứa nó từ nãy giờ, và bây giờ thì nổ ra:

"Các trò có định cho tôi mật khẩu, hay là tôi sẽ phải thức suốt đêm chờ cho các trò nói hết chuyện hả?"

Bình minh ngày thứ sáu ảm đạm và ẩm ướt như những ngày khác trong tuần. Mặc dù Harry vẫn tự động liếc nhìn về phía bàn giáo sư khi bước vào Đại Sảnh Đường, nó cũng không thực sự hy vọng nhìn thấy lão Hagrid; nó đành ngay lập tức hướng đầu óc vào những vấn đề bức thiết hơn, như đống bài tập bự như núi mà nó phải làm và viễn cảnh của một buổi cấm túc nữa với giáo sư Umbridge.

Có hai điều giúp Harry trụ vững được ngày hôm đó. Một là ý nghĩ rằng hầu như sắp cuối tuần rồi; điều kia là buổi cấm túc cuối cùng của nó với bà Umbridge cho dù chắc chắn sẽ hết sức hãi hùng, nhưng cửa sổ văn phòng của bà ta lại mở về hướng cọc gôn của sân Quidditch ở xa xa, và biết đâu, nếu may mắn, nó có thể xem được một chút trận kiểm tra Ron vào vị trí Thủ môn. Đành rằng hai điều này chỉ là những tia sáng mong manh, đúng vậy, nhưng Harry sẽ cảm thấy biết ơn bất cứ điều gì có thể làm nhẹ bớt đi tình trạng tối tăm u ám hiện tại của nó. Nó chưa bao giờ trải qua một tuần lễ đầu niên học nào ở trường Hogwarts tồi tệ hơn thế này.

Vào đúng năm giờ chiều hôm đó Harry gõ lên cánh cửa văn

phòng của giáo sư Umbridge, với niềm hy vọng chân thành rằng đây là lần cuối cùng nó được mời vô và phải bước vô. Tấm giấy da trống trơn đã nằm sẵn chờ đợi nó trên cái bàn phủ ren, bên cạnh là cây viết lông ngỗng màu đen.

Bà Umbridge hạ cố mỉm cười ngọt ngào với nó.

"Ông Potter, ông biết phải làm gì, đúng không nào?"

Harry cầm cây viết lông ngỗng lên và liếc nhìn qua cửa sổ. Giá như nó nhích được chiếc ghế đang ngồi sang bên phải chừng hai phân… Lấy cớ nhích mình đến gần hơn cái bàn, nó loay hoay nhích cả cái ghế sang phải. Bây giờ nó đã có được sự quan sát từ xa xa cảnh đội Quidditch Gryffindor phóng lên nhào xuống ở sân đấu trong khi có khoảng nửa tá hình thù đen hù đứng dưới chân của ba cây cột gôn cao ngất nghểu, rõ ràng là đang chờ đến lượt mình thi thố vai trò Thủ môn. Ở xa như vậy thì không thể có cách nào phân biệt được ai là Ron cả.

Tôi không được nói dối. Harry viết. Vết cứa vào mua bàn tay phải của Harry lại toác ra và bắt đầu ứa máu tươi.

Tôi không được nói dối. Vết cứa lậm sâu hơn, đau đớn và nhức nhối.

Tôi không được nói dối. Máu nhễu thành dòng xuống cổ tay nó.

Nó tìm cơ hội liếc nhìn ra cửa sổ một lần nữa. Người nào đang bảo vệ mấy cột gôn quả là đang chơi dở ẹt. Katie Bell đã ghi điểm được hai lần trong vòng vài giây mà Harry liền ngó qua cửa sổ theo dõi. Hết lòng hy vọng rằng tên Thủ môn đó không là Ron, Harry nhìn trở xuống tấm giấy da đang ánh lên

màu máu.

Tôi không được nói dối.

Tôi không được nói dối.

Nó ngước nhìn lên bất cứ khi nào nó nghĩ là nó có thể liều mạng làm như vậy: mỗi khi nó nghe tiếng sột soạt của cây viết lông ngỗng của bà Umbridge hay tiếng mở ngăn kéo bàn giấy của bà.

Ứng viên Thủ môn thứ ba chơi khá tốt, người thứ tư thì thiệt là dở, người thứ năm lách một trái Bludger một cách khéo léo phi thường nhưng rồi lại lóng ngóng để vuột một cú thiệt dễ ăn. Bầu trời đang tối dần đến mức Harry ngờ rằng nó sẽ chỉ có thể theo dõi tiếp đến người thứ sáu hay thứ bảy mà thôi.

Tôi không được nói dối.

Tôi không được nói dối.

Tấm giấy da bây giờ lấm tấm những giọt máu nhễu xuống từ mu bàn tay của Harry, bàn tay nó đang tê điếng đi vì đau đớn. Khi nó ngước nhìn lên một lần nữa thì màn đêm đã thực sự buông xuống và không thể nào nhìn thấy sân đấu Quidditch nữa.

Nửa giờ sau, giọng nói dịu dàng của bà Umbridge vang lên:

"Chúng ta hãy xem liệu trò có tiếp thu được câu châm ngôn hay không nào?"

Bà di chuyển về phía nó, xòe mấy ngón tay ngắn ngủn ú na ú nần đeo đầy nhẫn của bà chạm vô cánh tay Harry. Và rồi, khi

bà cầm tay nó để xem xét mấy con chữ giờ đây đã cứa sâu vào da nó, cơn đau bỗng trào vọt lên, nhưng không phải từ mu bàn tay của nó, mà từ vết thẹo trên trán. Cùng lúc đó Harry có một cảm giác kỳ lạ hết sức ở đâu đó quanh cơ hoành.

Nó vặn cánh tay thoát ra khỏi sự kiềm kẹp của bà Umbridge và đứng bật dậy, trừng trừng nhìn bà ta. Bà ta ngó lại nó, nhếch cái mép rộng lùng nhùng của bà thành một nụ cười, nói nhỏ nhẹ:

"Ừ, nó đau, phải không nào?"

Nó không buồn trả lời. Trái tim nó đang đập rất mạnh và rất nhanh. Liệu bà ta đang nói về bàn tay nó hay bà ta biết đến nỗi đau mà nó vừa cảm nhận trên trán?

"Tốt, tôi nghĩ là tôi đã đạt được mục tiêu, ông Potter à. Trò có thể ra về."

Nó lượm cặp sách lên và ra khỏi căn phòng nhanh hết mức có thể.

Bình tĩnh. Nó tự nhủ khi phóng lên mấy bậc cầu thang. *Bình tĩnh, điều đó không nhất thiết có nghĩa là điều mình tưởng…*

"Mimbulus mimbletonia!"

Nó há hốc miệng thở hồng hộc trước bức chân dung Bà Béo, và bà lại một lần nữa quăng mình tới trước.

Một tiếng rống to chào mừng nó. Ron lao về phía nó, mặt mày hớn hở và Bia bơ sóng sánh từ cái cốc nó đang nắm chặt đổ tràn xuống ngực áo thụng.

“Harry ơi, mình thành công rồi! Mình được chọn. Mình là Thủ môn!”

“Cái gì? Ôi… Giỏi quá!”

Harry nói, cố gắng mỉm cười cho có vẻ tự nhiên, trong khi trái tim nó tiếp tục đập gấp gáp và bàn tay nó vẫn còn run rẩy và rướm máu.

Ron ấn một cái chai vào tay Harry:

“Làm một chai Bia bơ đi. Mình không thể nào tin được… Ủa mà Hermione đi đâu mất rồi?”

“Cô nàng kia kìa!”

Fred nói, anh chàng cũng đang nốc Bia bơ, giơ tay chỉ về cái ghế bành đặt cạnh lò sưởi. Hermione đang thiếp đi trên đó, ly nước của cô nàng cầm lệch trong tay chênh vênh chực đổ.

Ron có vẻ hơi lấy làm phiền lòng, nói:

“Chà, vậy mà nó nói nó vui lắm khi mình báo tin.”

George vội vàng nói:

“Cứ để yên cho cô nàng ngủ.”

Và trong tích tắc, Harry nhận thấy nhiều học sinh năm thứ nhất quây quần quanh tụi nó đều có dấu hiệu mới bị sặc máu mũi không thể nhầm lẫn đi đâu được. Katie Bell gọi:

“Lại đây Ron, và thử coi bộ áo cũ của anh Oliver có vừa với bạn không? Tụi này có thể gỡ tên của anh ấy ra rồi đính tên của bồ lên thay thế…”

Khi Ron đi khỏi, Angelina sải bước tới bên Harry. Cô ta đột ngột nói:

“Harry à, tôi xin lỗi là gần đây có hơi cộc với bạn. Chuyện này gây căng thẳng quá, bạn biết, chuyện điều hành quản lý ấy mà, tôi bây giờ bắt đầu nghĩ hồi trước tôi có hơi khắt khe với anh Wood.”

Cô ta đang quan sát Ron qua vành cốc của mình với vẻ mặt hơi hơi cau lại. Bằng giọng thẳng thừng huỵch toẹt, Angelina nói:

“Này, tôi biết cậu ấy là bồ bịch thân nhất của bạn, nhưng cậu ấy không phải thần đồng. Tuy nhiên, chịu khó huấn luyện một chút thì cậu ấy sẽ xịn thôi. Cậu ấy xuất thân từ một gia đình nhiều cầu thủ Quidditch giỏi. Thành thật mà nói, tôi đầu tư vô cậu ấy, hy vọng cậu ta sẽ trở nên tài hoa hơn năng khiếu mà cậu ấy thể hiện hôm nay. Cả Vicky Frobisher và Geoffrey Hooper đều bay giỏi hơn vào tối hôm nay, nhưng Hooper là một đứa hay ca cẩm thực sự, lúc nào nó cũng than vãn không chuyện này thì chuyện kia, còn Vicky thì tham gia quá nhiều thứ hội đoàn, cô ả tự thú nhận là nếu việc huấn luyện mà đụng tới câu lạc bộ Bùa mê của cô ả thì cô ả sẽ chọn Bùa mê trước. Mà thôi dù sao đi nữa, chúng ta sẽ có một buổi huấn luyện vào lúc hai giờ ngày mai, nên bạn hãy liệu mà chắc chắn có mặt lần này. Và hãy làm ơn cho tôi bằng cách ráng hết sức giúp đỡ Ron nhé, ô-kê?”

Harry gật đầu và Angelina thong thả đi trở lại chỗ Alicia Spinnet. Harry đi tới ngồi xuống bên cạnh Hermione, cô nàng vừa giật mình thức dậy khi Harry bỏ cái cặp của nó xuống.

“Ôi… Harry, thì ra là bồ… hay cho Ron quá hén?” Cô nàng uể oải nói. “Mình chẳng qua… mệt mỏi quá… á… xá.” Cô

nàng ngáp. “Mình thức tới tận một giờ sáng để làm thêm nhiều cái nón hơn. Mấy cái nón biến mất lẹ như điên ấy!”

Và không có gì phải nghi ngờ cả, bây giờ Harry đã nhìn thấy và thấy mấy cái nón len được giấu diếm trong khắp căn phòng, ở những nơi mà những con gia tinh cẩu thả có thể tình cờ lượm được.

“Tuyệt.”

Harry lơ đãng nói. Nếu nó không nói cho ai biết ngay bây giờ thì e là nó sẽ nổ tung ra mất.

“Nghe nè, Hermione, mình vừa ở trong văn phòng bà Umbridge và khi bà ấy chạm vô tay cánh tay mình…”

Hermione chăm chú lắng nghe. Khi Harry kể xong, cô nàng từ tốn nói:

“Bồ lo lắng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang điều khiển bà ấy như đã chế ngự thầy Quirrell à?”

Harry hạ thấp giọng:

“Ừ, đó là một khả năng, đúng không?”

“Mình cũng cho là vậy.”

Hermione nói, nhưng nghe không có vẻ tin tưởng lắm:

“Nhưng mà mình không nghĩ là hắn có thể *chiếm hữu* bà ấy như hắn đã chiếm hữu thầy Quirrell, ý mình nói là giờ đây hắn đã hồi sinh một cách đúng đắn, phải vậy không, hắn đã có thân xác của chính hắn, hắn đâu cần phải xài chung thân xác của ai khác nữa. Mình cho là hắn có thể đã yểm Lời nguyền Độc đoán lên bà ấy…”

Harry xem Fred, George và Lee Jordan tung hứng mấy cái chai Bia bơ rỗng một lát. Rồi Hermione nói:

"Nhưng mà hồi năm ngoái vết sẹo của bồ phát đau khi không ai đụng chạm gì đến bồ, và chẳng phải là thầy Dumbledore đã nói là nó có liên quan đến cảm nghĩ của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy vào thời điểm đó sao? Ý mình nói là, có lẽ cơn đau này chẳng dính dáng gì đến bà Umbridge cả, có lẽ nó chỉ ngẫu nhiên xảy ra trong khi bồ đang ở cạnh bà ấy?"

Harry nói thẳng thừng:

"Mụ ấy độc ác. Tàn nhẫn."

"Ừ thì mụ ấy khủng khiếp thiệt, nhưng… Harry à, mình nghĩ bồ nên nói cho thầy Dumbledore biết chuyện vết thẹo của bồ lại phát đau."

Đây là lần thứ hai trong vòng hai ngày Harry được khuyên nên đi gặp thầy Dumbledore, và câu trả lời của nó cho Hermione cũng giống như câu nó đã trả lời Ron.

"Mình không muốn quấy rầy thầy với chuyện này. Như bồ vừa mới nói, đó cũng không phải là chuyện lớn lắm. Cơn đau cứ tái đi phát lại suốt mùa hè qua… chẳng qua đêm nay nó phát đau tệ hơn nhiều, chỉ vậy thôi…"

"Harry à, mình chắc là thầy Dumbledore *muốn* bị quấy rầy bởi chuyện này…"

"Ừ."

Harry nói, trước khi nó kịp ngậm miệng giữ ý.

“Vết thẹo của tôi, đó là điểm duy nhất về tôi mà thầy Dumbledore bận tâm đến, phải không?”

“Đừng nói như vậy, điều đó không đúng!”

“Mình nghĩ là mình sẽ viết thư kể cho chú Sirius về chuyện này để xem chú tính sao…”

Hermione kêu lên, có vẻ hoảng hốt:

“Harry, bồ không thể viết ra những chuyện như vậy trong một lá thư! Bồ không nhớ sao, thầy Moody đã bảo chúng ta phải cẩn thận với những gì mình viết trong thư từ! Chúng ta không thể nào bảo đảm được là cú không bị ai đó kiểm duyệt!”

“Thôi được rồi, được rồi, vậy thì mình sẽ không kể cho chú ấy vậy.”

Harry gắt gỏng hỏi. Nó đứng dậy.

“Mình đi ngủ đây. Bồ xin lỗi Ron dùm mình, được không?”

“Ôi, không.”

Hermione nói, trông cô nàng có vẻ yên tâm.

“Nếu bồ rút lui thì mình cũng có thể rút lui theo mà không đến nỗi bất lịch sự, mình hoàn toàn kiệt sức rồi và muốn làm thêm nhiều nón hơn vào ngày mai. Nghe nè, Harry, bồ có thể giúp mình nếu bồ thích, vui lắm, mình lúc này khá hơn rồi, bây giờ thì mình có thể làm được cả hoa văn và đủ các thứ khác nữa.”

Harry nhìn vào mặt Hermione, gương mặt cô nàng đang sáng lên niềm hân hoan. Nó cố gắng làm ra vẻ như thể nó gần

gần bị lời đề nghị này dụ dỗ. Nó nói:

"Ơ… thôi, cám ơn, mình nghĩ mình sẽ không thể làm… Ơ… vào ngày mai. Mình còn hàng đống bài tập phải làm…"

Và nó đi thơ thẩn đến cầu thang dẫn về phòng ngủ của nam sinh, bỏ Hermione ở lại đằng sau trông có vẻ hơi thất vọng.

14

PERCY VÀ CHÂN NHỒI BÔNG

Harry là người đầu tiên thức dậy trong phòng ngủ vào sáng hôm sau. Nó nằm dài một lát, ngắm bụi xoay lơ lửng trong vạt nắng chiếu xuyên qua khe hở giữa những tấm màn làm bằng bốn tấm áp-phích treo quanh giường, và nhấm nháp thưởng ngoạn cái ý tưởng hôm nay là thứ bảy. Tuần lễ đầu tiên của học kỳ dường như đã trôi qua vĩnh viễn, giống như một bài học Lịch sử Pháp thuật vĩ đại.

Xét cái sự im ắng ngái ngủ và vẻ tươi rói mới toanh của vạt nắng ấy, thì hẳn là ngày chỉ mới bắt đầu thôi. Nó kéo mở ra mấy tấm màn quanh giường, ngồi dậy, và bắt đầu thay quần áo. Ngoại trừ tiếng chim líu lo xa xa, âm thanh duy nhất trong phòng ngủ là tiếng thở từ từ và sâu của mấy người bạn chung nhà Gryffindor. Nó cẩn thận mở cặp sách, rút ra giấy da và viết lông ngỗng, rồi đi ra khỏi phòng ngủ để vào phòng sinh hoạt chung.

Đi thẳng tới cái ghế bành cũ kỹ và êm ái mà nó khoái nhất bên cạnh lò sưởi đã tắt ngúm, Harry chọn thế ngồi thoải mái trong ghế bành rồi mở cuộn giấy da ra trong khi đưa mắt nhìn

quanh căn phòng. Mấy mẩu lụn vụn của những mảnh giấy da bị vò nhàu, những hòn bi cũ, những hũ đựng nguyên liệu pha chế độc dược đã rỗng, và giấy gói kẹo, thường rắc đầy sàn phòng sinh hoạt chung khi mỗi ngày kết thúc, bây giờ đã biến mất tiêu cùng với tất cả những cái nón dành cho yêu tinh của Hermione. Vừa ngờ ngợ thắc mắc giờ đây đã có bao nhiêu gia tinh được trả tự do bất kể chúng muốn hay không, Harry vừa vặn nút bình mực của nó, chấm ngòi viết lông ngỗng vô, và giữ cây viết dừng lại bên trên bề mặt mịn màng vàng nhạt của tấm giấy da, suy nghĩ gay go…

Nhưng sau chừng một phút hay cỡ đó, nó nhận thấy mình đang đăm đăm nhìn vào cái vỉ lò trống trơn, hoàn toàn quên béng đi mình định viết gì.

Bây giờ nó có thể hiểu thấm thía là Ron và Hermione đã khốn khổ như thế nào khi viết thư cho nó trong suốt mùa hè. Làm cách nào mà nó có thể kể cho chú Sirius mọi việc đã xảy ra trong suốt một tuần lễ qua và đưa ra tất cả những câu hỏi nó đang nóng lòng muốn biết, mà không để lọt quá nhiều thông tin mà nó không muốn cho những tên trộm thư tàng ẩn biết được?

Nó ngồi bất động một lát, trừng trừng mắt ngó cái lò sưởi, rồi cuối cùng đạt được một quyết định, nó chấm cây viết lông ngỗng vô bình mực một lần nữa và quả quyết đặt lên trang giấy da.

Khụt Khịt thân mến,

Hy vọng bồ khỏe, tuần lễ đầu tiên mình trở lại đây thiệt là khủng khiếp, mình rất mừng là đã cuối tuần.

Mình có một cô giáo mới dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, đó là giáo sư Umbridge. Cô ấy khó tính gần bằng má của bồ. Mình viết thư này bởi vì cái chuyện mà mình đã viết cho bồ hồi mùa hè vừa rồi đã lại xảy ra một lần nữa hồi tối hôm qua khi mình đang bị cấm túc với cô Umbridge.

Tất cả bọn mình đều nhớ người bạn bự nhất của tụi mình, hy vọng ổng sẽ sớm trở về.

Làm ơn hồi âm gấp.

Mến,

Harry

Harry đọc đi đọc lại lá thư nhiều lần, thử xem xét nó từ quan điểm của người ngoài cuộc. Nó không thể thấy làm thế nào mà người ngoài có thể biết được nó đang nói về cái gì - hay nó đang viết cho ai - nếu chỉ đơn giản đọc lá thư này. Nó hy vọng chú Sirius sẽ có thể hiểu được ẩn ý của nó về lão Hagrid và nói cho tụi nó biết chừng nào thì lão có thể trở về. Harry không muốn hỏi trực tiếp để phòng hờ trường hợp chuyện đó gây quá nhiều sự chú ý đến công việc mà lão Hagrid có thể đang thực hiện khi lão không có mặt ở trường Hogwarts.

Tính ra đó là một bức thư rất ngắn, mà nó phải mất một thời gian rất dài mới viết xong. Ánh nắng đã chiếu vượt qua quá nửa căn phòng trong khi nó đang hì hục viết thư, và giờ đây nó có thể nghe xa xa âm thanh của những hoạt động vọng lại từ những phòng ngủ phía trên. Cẩn thận dán kín tấm giấy da, nó chui qua cái lỗ chân dung và đi về hướng Nhà Bưu Cú.

"Nếu ta là trò thì ta sẽ *không* đi con đường đó."

Lão Nick Suýt Mất Đầu vừa nói vừa trôi xuyên qua bức

tường ngay đằng trước nó với vẻ bối rối khi nó đi xuống hành lang.

"Peeves đang âm mưu một trò đùa gây cười để chọc người kế tiếp sẽ đi ngang qua bức tượng bán thân của Paracelsus ở giữa lối đi xuống hành lang."

Harry hỏi:

"Trò đùa đó có làm cho Paracelus nhào xuống đầu của người nào không?"

Nick Suýt Mất Đầu nói với giọng mất hứng:

"Kỳ quái thiệt, *có* đấy. Tính tế nhị chưa bao giờ được coi là ưu điểm của Peeves cả. Ta phải đi thôi, thử tìm Nam tước Đẫm máu… may ra ngài có thể chấm dứt trò đùa ấy… Hẹn gặp sau nhé, Harry."

"Dạ, chào ông."

Harry đáp, và thay vì quẹo phải, nó quẹo sang trái, đi theo một đường vòng dài hơn nhưng an toàn hơn để đến Nhà Bưu Cú. Tinh thần của nó hưng phấn lên khi nó đi ngang qua cửa sổ này đến cửa sổ khác mở ra phô phang một cách rực rỡ bầu trời xanh thẳm; trưa nay nó có buổi luyện tập, cuối cùng thì nó cũng được trở lại với sân đấu Quidditch…

Có cái gì đó cọ quẹt vào chân nó. Harry ngó xuống và thấy con mèo xám gầy guộc của thầy giám thị Filch, ấy là Bà Norris, đang lẩn lút đi vượt qua nó. Con mèo ngoái lại nhìn Harry một lát bằng đôi con mắt vàng khè giống như ngọn đèn bão trước khi biến mất phía sau một bức tượng của Wilfred Người Bâng Khuâng.

Harry gọi với theo con mèo:

“Tôi không có làm gì sai trái đâu nhé.”

Bà Norris có một cái vẻ không thể nhầm lẫn được của một con mèo đang ton ton đi hót với ông chủ, nhưng Harry chẳng hiểu lý do gì cả; nó hoàn toàn có quyền đi lên Nhà Bưu Cú vào một buổi sáng thứ bảy chứ.

Mặt trời giờ đây đã lên cao trên bầu trời và khi Harry đi vào Nhà Bưu Cú, những khung cửa sổ không gắn kiếng làm quáng cả mắt nó; những tia nắng lấp lánh bạc đan chéo qua căn phòng tròn quay, trong đó hàng trăm con cú đang đậu trên những rui xà, hơi bồn chồn trong ánh sáng buổi ban mai, một số rõ ràng là mới trở về sau chuyến săn đêm. Sàn nhà phủ rơm kêu lên lạo xạo khi nó dẫm bước lên những mảnh xương nhỏ xíu, nghểnh cổ tìm con Hedwig.

“Mày đây rồi.”

Nó kêu lên khi tìm ra con Hedwig ở một chỗ đâu đó gần như là chóp đỉnh của tấm trần hình vòm.

“Xuống đây. Tao có một lá thư nhờ mày gởi.”

Rúc lên một tiếng, con cú xoải đôi cánh trắng vĩ đại và lao xuống đậu trên vai Harry.

“Giỏi. Tao biết bức thư này bên ngoài đề gởi ‘Khụt Khịt’…”

Harry nói với con cú, đưa con cú lá thư để nó kẹp trong mỏ, rồi không biết chính xác là tại sao, Harry thì thào:

“… nhưng đó là thư gửi chú Sirius, hiểu không?”

Con cú chớp đôi mắt màu hổ phách một cái và Harry coi cái chớp mắt đó có nghĩa là con cú hiểu.

"Vậy bay an toàn nghe!"

Harry nói và đem con cú đến một trong những khung cửa sổ. Và nhún mình đè lên cánh tay Harry một chút, Hedwig cất cánh bay vào bầu trời sáng chói chang. Harry đứng nhìn theo con cú cho đến khi nó trở thành một cái chấm đen tí tẹo và rồi biến mất luôn. Bấy giờ Harry mới chuyển hướng nhìn đăm đăm về phía căn chòi của lão Hagrid - mà từ khung cửa sổ này có thể nhìn thấy rất rõ. Cũng có thể thấy rõ ràng là căn chòi không có người sống trong đó, ống khói lò sưởi không có khói, màn buông kín mít.

Những ngọn cây của Rừng Cấm đung đưa lả lướt trong làn gió thoảng. Harry ngắm những ngọn cây, thưởng thức làn không khí tươi mát vờn xoa gương mặt nó, nghĩ đến Quidditch chiều nay… và rồi Harry nhìn thấy *nó*. Một con ngựa to tướng hình thù như loài bò sát có cánh, giống y như mấy con ngựa kéo những cỗ xe của trường Hogwarts, với đôi cánh bằng da màu đen xòe rộng giống như cánh loài thằn lằn bay, đang bay lên khỏi rừng cây như một con chim khổng lồ kệch cỡm. Nó bay vút lên theo một vòng tròn lớn rồi lại lao xuống rừng cây một lần nữa. Toàn bộ sự việc xảy ra nhanh đến nỗi Harry khó mà có thể tin vào những gì nó vừa nhìn thấy, ngoại trừ một thực tế là tim nó đang đập đùng đùng như điên.

Cánh cửa Nhà Bưu Cú bật mở ra sau lưng Harry. Nó nhảy bắn lên như bị điện giật, và quay phắt người lại, nhìn thấy Cho Chang đang cầm một lá thư và một gói quà trong tay.

Harry tự động nói:

“Chào.”

Cho Chang nói trong hơi thở đứt quãng:

“Ôi… chào. Tôi không dè có người ở trên này vào lúc sáng sớm như vầy… Tôi chỉ mới nhớ ra cách đây năm phút, hôm nay là sinh nhật mẹ tôi.”

Cô nàng giơ lên một gói quà.

Harry nói:

“Ừ.”

Đầu óc nó dường như bị tắc nghẽn. Nó muốn nói cái gì đó vui vui và thú vị, nhưng ký ức về con ngựa có cánh kinh khủng ấy vẫn còn tươi rói trong đầu nó.

Nó khoát tay về phía cửa sổ, nói:

“Trời đẹp.”

Ruột gan bên trong nó dường như co thắt lại vì lúng túng. Thời tiết. Nó đang nói chuyện về *thời tiết*…

“Ừ.”

Cho nói, nhìn quanh tìm kiếm một con cú thích hợp.

“Điều kiện tốt để chơi Quidditch. Cả tuần tôi chẳng đi đâu ra ngoài hết, bạn có đi chơi đâu không?”

Harry nói:

“Không.”

Cho lựa được một con cú bự của trường. Cô nàng dỗ ngọt cho con cú bay xuống đậu trên cánh tay; con cú đưa ra một cái

chân sốt sắng giúp đỡ để cô nàng có thể buộc gói quà vào.

Vừa làm, Cho vừa hỏi:

"Này, Gryffindor đã có Thủ môn mới chưa?"

"Rồi." Harry nói. "Đó là bạn tôi Ron Weasley, bạn có biết bạn ấy không?"

Cho đáp giọng hơi mát mẻ:

"Anh chàng ghét Tornado ấy hả? Anh ấy giỏi không?"

Harry đáp.

"Tôi nghĩ bạn ấy giỏi. Tuy nhiên tôi không được xem trận đấu kiểm tra của bạn ấy. Tôi bị cấm túc."

Cho ngước nhìn lên, cái gói quà chỉ mới được cột nửa chừng vào chân con cú. Cô nàng nói nhỏ:

"Mụ Umbridge ấy thiệt là xấu xa. Phạt cấm túc bạn chỉ vì bạn nói lên sự thật về… về việc anh ấy đã chết… như thế nào. Mọi người đều nghe nói về chuyện đó, xôn xao khắp cả trường. Bạn đứng lên chống lại bà ấy như vậy thì thiệt là dũng cảm."

Ruột gan Harry được thổi phồng trở lại nhanh đến nỗi nó có cảm giác như thể nó có lẽ đang thực sự lơ lửng bên trên cái sàn rải rác đầy phân cú này. Còn ai bận tâm đến con ngựa bay ngu xuẩn làm gì kia chứ, khi mà Cho đã cho rằng nó thiệt là can đảm… Trong một thoáng nó còn cân nhắc đến chuyện có nên tình-cờ-có-chủ-ý để lộ cho cô nàng thấy vết cứa trên tay nó khi giúp cô nàng cột chặt gói quà vô con cú không… Nhưng đúng vào cái khoảng khắc ý tưởng ly kỳ ấy nảy ra,

cánh cửa Nhà Bưu Cú lại bật mở.

Thầy giám thị Filch bước vào phòng trong hơi thở khò khè. Trên hai má hõm xuống nổi gân lên của thầy có những mảng tim tím, xương quai hàm của thầy run lẩy bẩy và mái tóc xám thưa rỉn rối bời; rõ ràng là thầy đã chạy lên đây. Bà Norris chạy lon ton theo gót chân thầy, đăm đắm nhìn lên mấy con cú trên đầu và kêu meo meo một cách thèm thuồng. Phía trên cao có tiếng vỗ cánh bồn chồn, và một con cú nâu tổ chảng chép mỏ với một phong cách đầy đe dọa.

"À há!"

Thầy Filch nói, đi một bước bắt-quả-tang-tại-trận về phía Harry, hai má xệ của thầy giật liên tục vì giận dữ.

"Ta có được điểm chỉ là trò có ý đồ đặt mua một khối lượng Bom Phân khổng lồ!"

Harry khoanh tay lại và chăm chú nhìn thầy giám thị.

"Ai nói với thầy là em đặt mua Bom Phân?"

Cho đang nhìn từ Harry sang thầy Filch, mặt mày cũng cau lại; con cú bự chảng trong tay cô nàng phát chán vì đứng một chân hoài, bèn rúc lên mấy tiếng cảnh cáo, nhưng Cho chẳng để ý tới.

Thầy Filch nói trong một tiếng rít tự mãn:

"Ta có nguồn tin của ta. Bây giờ hãy đưa ta xem cái mà trò đang định gởi đi."

Harry cảm thấy vô cùng biết ơn là nó đã không lần khân chậm trễ gởi lá thư đi. Nó nói:

“Em không thể đưa thầy, thư đã gởi đi rồi ạ.”

Thầy Filch kêu lên, mặt thầy méo mó đi vì tức giận.

“Đi rồi?”

Harry bình tĩnh đáp:

“Dạ, đi rồi.”

Thầy Filch há hốc miệng ra, điên tiết lên, mặt mày nhăn nhúm mất mấy giây, rồi đưa mắt rà soát bộ áo thụng của Harry.

“Làm sao mà ta biết được là trò không giấu nó trong túi áo hử?”

“Bởi vì…” Cho tức giận nói. “Em đã nhìn thấy anh ấy gởi nó đi rồi.”

Thầy Filch quay lại nhìn Cho:

“Trò đã nhìn thấy hắn…”

“Đúng vậy, em đã nhìn thấy.”

Cho nói quả quyết.

Trong một thoáng im lặng, thầy Filch trừng mắt ngó Cho và Cho trừng mắt nhìn lại thầy, sau đó thầy giám thị quay gót và lê chân đi về phía cửa. Thầy đặt tay lên nắm đấm cửa và ngoái nhìn lại Harry:

“Nếu ta mà phát hiện một tý mùi Bom Phân…”

Thầy giám thị đi cồm cộp xuống cầu thang. Con mèo Bà Norris ném một cái nhìn thèm khát cuối cùng cho mấy con cú rồi đi theo thầy Filch.

Harry và Cho nhìn nhau. Harry nói:

“Cám ơn.”

Cho nói:

“Không có chi.”

Cuối cùng thì Cho cũng đã buộc xong gói quà vô chân con cú lợn. Gương mặt cô nàng ửng hồng.

“Bạn có đặt mua Bom Phân không?”

Harry nói:

“Không.”

Cho mang con cú đến bên một cửa sổ, nói:

“Tôi thắc mắc vậy thì tại sao thầy giám thị lại nghĩ là bạn làm điều đó?”

Harry nhún vai; cũng như Cho, nó hoàn toàn mù tịt về cái bí mật ấy, tuy nhiên thiệt là kỳ lạ, chuyện đó chẳng làm cho nó buồn bực cho lắm vào lúc này.

Hai người rời khỏi Nhà Bưu Cú với nhau. Ở lối hành lang dẫn vào cánh trái của tòa lâu đài, Cho nói:

“Tôi đi lối này. Thôi, tôi sẽ… sẽ gặp lại bạn dịp khác nhé, Harry.”

“Ừ… gặp lại…”

Cô nàng mỉm cười với Harry rồi bước đi. Harry đi tiếp, cảm thấy phấn chấn thanh thản. Nó đã thực hiện được ý đồ có một cuộc trò chuyện hẳn hòi với Cho mà không đến nỗi tự làm cho mình quê độ… *Bạn đứng lên chống lại bà ấy như vậy thì*

thiệt là dũng cảm… Nàng đã nói là nó dũng cảm… nàng không căm ghét nó vì nó sống sót…

Dĩ nhiên, nàng thích Cedric hơn, Harry biết điều đó… Đành rằng hồi đó giá như nó đã mời cô nàng đến vũ hội trước Cedric thì mọi sự có thể biến chuyển khác đi nhiều lắm… Cô nàng dường như thành thật hối tiếc là đã từ chối khi Harry ngỏ lời mời…

Khi Harry nhập chung bọn với Ron và Hermione ở bàn ăn Nhà Gryffindor trong Đại Sảnh Đường, nó hớn hở nói:

"Chào!"

Ron ngó Harry ngạc nhiên:

"Cái gì khiến bồ coi bộ vui sướng dữ vậy?"

"Ừm… Buổi tập Quidditch trưa nay."

Harry vui vẻ đáp, kéo cái dĩa bự những thịt muối và trứng chiên về phía nó.

Ron nói:

"Ừ… phải."

Nó đặt miếng bánh mì nướng đang ăn xuống và nốc một ngụm lớn nước ép bí rợ, rồi nói:

"Nghe đây Harry… chắc bồ không ngại ra sân đấu với mình sớm hơn một chút hả? Chỉ để… ư… a… giúp mình thực tập một chút trước buổi huấn luyện. Để mà mình có thể, bồ cũng biết, để mình có thể đánh bóng chính xác một tý…"

Harry nói:

"Được, ô-kê."

Hermione nghiêm trang nói:

“Nhưng mà này, mình nghĩ là hai bồ không nên làm vậy. Cả hai bồ đều thực sự quá ư trễ nãi trong chuyện làm bài tập ở nhà rồi…”

Nhưng cô nàng bỗng ngừng nói; chuyến thư buổi sáng đã đến và, như thường lệ, tờ *Nhật Báo Tiên Tri* đang lao bổ về phía cô nàng trong cái mỏ của một con cú mèo. Con cú này đáp xuống gần chén đường một cách nguy hiểm rồi đưa một chân ra. Hermione nhét một đồng Knut vô trong cái túi da của nó, lấy tờ báo, liếc qua trang nhất với vẻ phê phán khi con cú đã lại cất cánh bay đi.

Ron hỏi:

“Có gì hay ho không?”

Harry mỉm cười. Nó biết Ron rất sốt sắng đánh trống lảng mỗi khi Hermione nói tới chuyện làm bài tập.

Hermione thở dài:

“Không. Chỉ toàn chuyện nhăng nhít về tay chơi ghi-ta bass trong ban nhạc Chị Em Quái Chiêu sắp lấy chồng…”

Cô nàng mở báo tờ báo ra và biến mất đằng sau tờ báo. Harry tự hiến thân mình cho sự nghiệp ăn uống, làm thêm một dĩa thịt muối và trứng chiên nữa; Ron thì đang chăm chú nhìn lên một khung cửa sổ cao, trông hơi có vẻ lo lắng.

Hermione thình lình kêu lên:

“Khoan đã. Ôi, không… chú Sirius!”

“Chuyện gì vậy?”

Harry hỏi ngay, và nó giật tờ báo một cách thô bạo đến nỗi tờ báo rách toạc làm hai và nó với Hermione mỗi người chỉ còn cầm một nửa. Hermione đọc lên từ một nửa tờ báo của mình bằng giọng thì thầm đau khổ:

"Bộ Pháp Thuật vừa nhận được chỉ điểm từ một nguồn tin đáng tin cậy là Sirius Black, tên sát nhân hàng loạt nổi tiếng… vân vân vân… hiện nay đang lẩn trốn tại Luân Đôn!"

Harry kêu lên nho nhỏ nhưng bằng một giọng giận dữ:

"Chính là Draco Malfoy, mình dám cá bất cứ thứ gì! Nó đã nhận ra chú Sirius trên sân ga…"

"Cái gì? Bồ không nói…"

Ron kêu to, có vẻ hoảng hốt. Hai đứa kia bảo nó:

"Sssuỵt!"

"… Bộ Pháp Thuật khuyến cáo cộng đồng pháp thuật rằng Black rất nguy hiểm… giết mười ba người… vượt ngục Azkaban… *vẫn toàn đồ rác rưởi mọi khi!"*

Hermione kết luận, đặt một nửa tờ báo của cô nàng xuống, sợ hãi nhìn Harry và Ron. Cô nàng thì thầm:

"Thiệt tình, chú ấy chỉ cần đừng ra khỏi nhà một lần nữa, chỉ vậy thôi. Thầy Dumbledore đã khuyên chú ấy đừng mà."

Harry rầu rĩ ngó xuống một nửa tờ *Nhật Báo Tiên Tri* mà nó đã xé ra. Hầu hết trang này được dành cho một quảng cáo Áo Chùng cho Mọi Dịp của Phu nhân Malkin, rõ ràng là mấy cái áo đó đang bán đại hạ giá.

Harry chợt nói:

“Ê, coi cái này nè.”

Nó vuốt phẳng tờ báo cho cả Ron và Hermione đều có thể xem được. Ron nói:

“Mình có đủ áo sống mà mình cần rồi.”

Harry nói:

“Không, coi nè… cái mẩu tin nhỏ ở đây nè…”

Ron và Hermione cúi xuống gần hơn để đọc; mẩu tin này ngắn ngủn, không tới vài phân chiều dài và được đặt ngay ở tận bẹt cùng một cột báo. Tựa mẩu tin là:

ĐỘT NHẬP BỘ PHÁP THUẬT

Sturgis Podmore, 38 tuổi, nhà ở số hai, đường Vừng Laburnum, phố Clapham, đã ra trước Pháp thuật đoàn về tội đột nhập và mưu toan đánh cướp ở Bộ Pháp Thuật vào ngày 31 tháng Tám. Podmore đã bị phù thủy bảo vệ Bộ Pháp Thuật Eric Munch bắt giữ. Ông Munch đã phát hiện Podmore đang cố gắng đột nhập bằng cách thông qua cánh cửa tối-an-ninh vào lúc một giờ sáng. Podmore từ chối phát biểu trong cuộc bào chữa của chính mình, và đã bị kết án sáu tháng tù giam trong nhà ngục Azkaban về cả hai tội danh bị cáo buộc ở trên.

Ron chậm rãi nói:

“Sturgis Podmore à? Nhưng đó chính là cái lão cục mịch trông có vẻ như cái đầu của lão vừa được lợp mái lá, phải không? Lão là một thành viên của Hội…”

“Ron, sssuỵt!”

Hermione nói, đưa ánh mắt kinh hãi nhìn chung quanh.

Harry xúc động mạnh, thì thào:

“Sáu tháng bị giam ở nhà ngục Azkaban. Chỉ vì tìm cách đi qua một cánh cửa!”

Hermione nói nhỏ trong hơi thở:

“Đừng có ngu, đó không phải chỉ là chuyện tìm cách đi qua một cánh cửa - thử hỏi ông ta làm cái quỷ gì ở Bộ Pháp Thuật vào lúc một giờ sáng chứ?”

Ron lẩm bẩm:

“Mấy bồ có cho là ông ta đang làm công tác gì đó cho Hội không?”

Harry từ tốn nói:

“Khoan đã… Sturgis có nhiệm vụ đến để đưa tụi mình đi ra nhà ga, mấy bồ còn nhớ không?”

Hai đứa kia nhìn nó.

“Ừ, ông ấy có nhiệm vụ tham gia vệ sĩ đoàn đi ra Nhà ga Ngã tư Vua, nhớ không? Và thầy Moody đã bực mình hết sức bởi vì ông ta đã không xuất hiện, cho nên không có vẻ gì là ông ấy đang thi hành một công tác gì đó cho Hội, đúng không?”

Hermione nói:

“Ừ, có lẽ họ đã không ngờ là ông ta bị bắt.”

Ron reo lên vẻ khích động:

“Có thể đây là một vụ mưu hại! Không… thử nghe này!”

Ron vẫn nói tiếp, dù giọng của nó được hạ xuống thấp đột ngột vì cái vẻ đe dọa trên gương mặt của Hermione.

“Bộ Pháp Thuật nghi ngờ ông ta là một trong những người của thầy Dumbledore cho nên… mình không biết… họ dụ dỗ ông ta vô Bộ Pháp Thuật, chứ ông ta không hề thử đi qua một cánh cửa nào hết. Có lẽ họ chỉ bịa ra cái cớ để bắt ông ta mà thôi!”

Một thoáng im lặng trong khi Hermione và Harry ngẫm nghĩ về giả thuyết này. Harry cho là nó hơi gượng ép, nhưng Hermione thì ngược lại, trông có vẻ hơi cảm kích, cô nàng nói:

“Mấy bồ biết không, nếu đúng như vậy thì mình sẽ chẳng ngạc nhiên chút nào hết.”

Cô nàng xếp nửa tờ báo lại, vẻ trầm ngâm tư lự. Khi Harry đặt dao nĩa của nó xuống bàn, Hermione dường như vừa bừng tỉnh khỏi một cơn mơ màng.

“Ừ, thôi, mình nghĩ tụi mình nên thanh toán trước bài luận cho giáo sư Sprout về những cây lùm cây bụi tự sinh sôi tươi tốt đi, rồi nếu may mắn thì tụi mình sẽ có thể bắt đầu bài Thần chú Cứng đơ của giáo sư McGonagall trước bữa ăn trưa…”

Harry cảm thấy hơi bị cắn rứt vì mặc cảm tội lỗi khi nghĩ đến cả một đống bài tập đang nằm đợi nó trên lầu, nhưng bầu trời trong xanh khiến lòng người hớn hở, và nó thì cả tuần nay đã không có dịp cỡi lên cây Tia Chớp…

Khi Ron và Harry cùng bước xuống triền dốc của thảm cỏ đi về phía sân đấu Quidditch, chổi bay vác trên vai, tụi nó vẫn còn nghe ong ong bên tai lời cảnh cáo kinh khủng của Hermione rằng tụi nó sẽ rớt hết mấy môn thi Pháp sư Thường đẳng. Ron nói:

“Mình tính là tụi mình có thể làm bài vào tối hôm nay. Và tụi mình còn có cả ngày mai nữa. Hermione thì quá kỹ về vụ bài vở đi, nhưng đó là chuyện của nó…”

Im lặng một lát, Ron nói thêm, giọng hơi hơi lo lắng:

“Bồ có tin là nó có ý định đó thật khi nói là tụi mình sẽ không được cọp pi bài của nó nữa không?”

Harry nói:

“Có, mình tin. Nhưng mà điều này cũng quan trọng nữa, nếu tụi mình muốn ở lại trong đội Quidditch thì tụi mình phải luyện tập…”

Ron nói với một giọng phấn khởi hơn:

“Ừ há, đúng vậy! Và tụi mình có cả khối thì giờ để làm hết…”

Khi tụi nó đến gần sâu đấu Quidditch, Harry liếc nhìn sang bên phải về phía những ngọn cây của Rừng Cấm đang đu đưa một cách ám muội. Không có con gì bay ra khỏi rừng cây, bầu trời trống trải ngoại trừ vài ba con cú ở xa xa đang vỗ cánh quanh tháp Nhà Bưu Cú. Nó đã có đủ chuyện để lo rồi, với lại mấy con ngựa bay cũng chưa làm gì tổn hại đến nó, nên nó gạt bỏ chúng khỏi ý nghĩ.

Tụi nó lượm mấy trái banh trong tủ của phòng thay đồ rồi bắt đầu luyện tập, Ron giữ ba cột gôn, Harry chơi ở vị trí Truy thủ và cố gắng đưa trái Quaffle qua khỏi Ron. Harry nghĩ Ron khá giỏi, nó chặn được ba phần tư những cú sút mà Harry cố gắng lừa qua được, và càng luyện tập Ron càng chơi giỏi hơn.

Chừng hai giờ sau tụi nó trở lại trường để ăn trưa. Trong

suốt buổi ăn trưa Hermione tỏ thái độ rõ ràng là cô nàng nghĩ tụi nó là đồ vô trách nhiệm. Dù vậy tụi nó vẫn quay trở lại sân đấu Quidditch tham dự buổi luyện tập chính thức. Khi tụi nó đi vào phòng thay đồ thì tất cả đồng đội đã có mặt ngoại trừ Angelina.

George nháy mắt với Ron, nói:

"Ổn chứ, Ron?"

"Ừ."

Ron đáp, rồi nó trở nên càng lúc càng yên lặng hơn trên suốt quãng đường đi xuống sân đấu.

Cái đầu tóc rối bời của Fred nhô lên bên trên cổ chiếc áo thụng và một nụ cười gian ác điểm trên gương mặt, Fred nói:

"Sẵn sàng xuất chiêu cho tụi này coi chưa, Huynh trưởng Mít ướt?"

Ron nói:

"Im đi!"

Nó đeo bộ mặt đá, trùm vô người bộ đồng phục của đội bóng lần đầu tiên. Bộ đồ thừa kế từ Oliver Wood kể như rất vừa vặn, mặc dù anh ta vai rộng hơn vai Ron.

Angelina bước ra từ phòng Đội trưởng, đã thay đổi xiêm y.

"Được lắm, mọi người. Chúng ta đến đó đi; Alicia và Fred, hai bạn mang dùm cái sọt banh cho đội nhé. À, sẽ có vài người xem chúng ta chơi ở ngoài sân nhưng tôi muốn các bạn đừng chú ý đến họ, được chứ?"

Có cái gì đó trong giọng nói làm ra vẻ tình cờ thôi khiến

Harry nghĩ có lẽ nó biết những khán giả không được mời ấy là ai. Và đúng y như nó nghĩ, khi tụi nó ra khỏi phòng thay đồ để đến sân đấu đầy nắng rực rỡ thì gặp một trận bão om sòm tiếng huýt gió và chế nhạo phát ra từ đội Quidditch Slytherin và một lũ ăn theo hỗn tạp, chúng tụ tập ở giữa khán đài trống vắng và tiếng của chúng vang vọng ồn ào khắp sân vận động.

Malfoy kêu to bằng cái giọng lè nhè nhạo báng:

"Thằng Weasley đó cỡi cái gì vậy tụi bây? Sao lại có kẻ ếm bùa bay lên khúc cây cũ rích mốc meo như cái đó ta?"

Crabbe, Goyle và Pansy Parkinson cùng cười lên hô hố, la hét inh tai. Ron trèo lên cây chổi của nó và vọt mạnh lên khỏi mặt đất, Harry theo sát, và từ phía sau, Harry ngó thấy đôi tai Ron đỏ nhừ. Nó bay lên nhanh hơn để bắt kịp Ron, nói:

"Kệ xác tụi nó. Tụi mình sẽ coi ai là người được cười sau khi tụi mình chơi tụi nó…"

"Đúng là thái độ mà tôi muốn đó, Harry."

Angelina nói với vẻ hài lòng. Cô nàng bay quanh tụi nó với trái Quaffle kẹp nách rồi giảm tốc độ để bay lơ lửng ở vị trí phía trước đội cầu thủ bay của cô nàng.

"Mọi người được lắm. Chúng ta sẽ bắt đầu bằng vài cú chuyền banh để khởi động, cả đội chuẩn bị…"

Từ bên dưới, giọng của Pansy Parkinson vang lên the thé:

"Ê, Johnson, có biết cái kiểu tóc gì đó không? Sao lại có kẻ muốn mình trông giống như thể có một bầy giun thò ra khỏi đầu như vậy há?"

Angelina vẹt mái tóc dài thắt bím ra khỏi mặt, bình tĩnh nói:

"Nào, tản ra, để xem chúng ta làm ăn ra sao…"

Harry tách ra khỏi những người khác đến giữ đầu kia của sân đấu. Ron thì rút lui về phía cột gôn đối diện. Angelina giơ trái Quaffle lên bằng một tay rồi ném mạnh cho Fred, Fred quăng cho George, George chuyển qua cho Harry, Harry ném cho Ron, Ron làm rớt nó.

Đám Slytherin, đầu têu là Malfoy, vừa rống lên vừa ré cười. Ron nhào xuống thấp bắt kịp trái Quaffle trước khi nó chạm mặt đất, rồi ngoi lên không được gọn gàng lắm, nên bị mất thăng bằng trên cán cây chổi, rồi quay lại chơi trên cao, mặt mày đỏ bừng xấu hổ. Harry ngó thấy Fred và George đưa mắt nhìn nhau, nhưng khác với tánh nết thường ngày, bữa nay cả hai anh chàng không nói gì cả, và Harry thực sự cảm kích điều này.

Làm như thể không có gì xảy ra cả, Angelina gọi:

"Chuyền nó đi, Ron."

Ron quăng trái Quaffle cho Alicia, Alicia chuyền cho Harry, Harry chuyền cho George…

Malfoy gọi:

"Ê, Potter, cái thẹo của mày sao hả? Có chắc là mày không cần nằm xuống nghỉ không? Mày ắt hẳn đã nằm trong bệnh thất suốt cả một tuần lễ, đó là kỷ lục của mày, đúng không?"

Fred chuyền banh cho Angelina, Angelina đảo ngược vòng chuyền, ném trái banh cho Harry, Harry bị bất ngờ, nhưng đón

kịp banh bằng đầu ngón tay và chuyền nhanh cho Ron, Ron nhào tới trái banh nhưng bắt hụt trong vài phân.

Khi Ron nhào xuống phía mặt đất để rượt theo trái banh, Angelina cáu kỉnh nói:

"Thôi chứ, Ron. Hãy chú ý."

Khó có thể nói là bộ mặt Ron hay trái Quaffle đỏ sẫm hơn khi Ron bay trở lại trên cao. Malfoy và đám Slytherin vẫn còn hú lên cười.

Cố gắng đến lần thứ ba thì Ron bắt được trái Quaffle; có lẽ vì mừng quá nên nó chuyền tiếp trái banh một cách nhiệt tình đến nỗi trái banh lao thẳng qua hai cánh tay giang rộng của Katie và tống thiệt mạnh vô mặt cô nàng.

"Xin lỗi!"

Ron rên lên, vọt tới trước để xem coi nó có gây ra tai họa gì không.

Angelina quát:

"Trở về vị trí ngay, nó không sao đâu! Nhưng khi trò chuyền banh cho đồng đội, hãy *cố gắng* đừng tống bạn mình văng ra khỏi cây chổi, nhớ chưa? Chúng ta đã có mấy trái Bludger làm dùm chuyện đó rồi!"

Mũi Katie đang chảy máu. Phía dưới kia, đám Slytherin vừa dậm chân vừa la ó cười nhạo. Fred và George cùng bay về phía Katie.

Fred đưa cho Katie cái gì đó nho nhỏ màu tím mà nó lấy trong túi áo ra:

“Đây, uống cái này. Nó sẽ làm cho ngưng chảy máu ngay tức thì.”

Angelina gọi:

“Được rồi, Fred, George, hai anh đi lấy gậy và một trái Bludger; Ron, trở về cột gôn, Harry, thả trái Snitch ra khi nào tôi bảo. Hiển nhiên là chúng ta sẽ tập trung vào mục tiêu của Ron.”

Harry phóng vọt theo sau hai anh em sinh đôi để đi lấy trái Snitch.

Khi cả ba người đáp xuống cạnh cái sọt đựng banh và mở nó ra để lấy một trái Bludger và trái Snitch, George làu bàu:

“Ron đang làm cho mọi thứ rối tung beng lên há?”

Harry nói:

“Chẳng qua nó căng thẳng quá. Nó chơi tốt lắm khi nó tập với em hồi sáng.”

Fred rầu rĩ nói:

“Vậy hả, thôi thì, anh hy vọng nó không xìu xuống quá nhanh.”

Ba người trở lại không trung. Khi Angelina thổi còi, Harry thả trái Snitch ra và Fred cùng George để cho trái Bluder bay; kể từ giây phút đó, Harry không còn ý thức rõ lắm những gì người khác đang làm. Việc của nó là bắt lại trái banh vàng tí hon có đôi cánh chấp chới trị giá một trăm năm mươi điểm cho đội nào chụp được, và để làm được điều đó cần phải có sự khéo léo và nhanh nhạy cực kỳ. Nó tăng tốc độ, lăn tròn trên

không trung và đột ngột ngoặt hướng khác, luồn lách qua các Truy thủ, làn khí ấm áp mùa thu lùa qua mặt nó và tiếng gào thét của đám Slytherin chẳng qua chỉ là những tiếng la hét hết sức vô nghĩa trong tai nó.

Nhưng chẳng được bao lâu thì tiếng còi đã vang lên khiến nó phải dừng lại. Angelina đang quát:

"Ngừng lại - Ngừng lại - NGỪNG LẠI! Ron - Bạn đang bỏ trống cột chính giữa!"

Harry quay lại nhìn Ron, anh chàng này đang bay lảng vảng phía trước cái vòng gôn bên trái, bỏ trống hoàn toàn hai cột gôn kia không được bảo vệ.

"Ôi… xin lỗi…"

Angelina nói:

"Bạn cứ di chuyển loanh quanh trong khi theo dõi các Truy thủ. Hoặc là bạn phải ở ngay tại vị trí trung tâm cho đến khi bạn phải rời vị trí để bảo vệ một vòng gôn, hoặc là bạn bay vòng quanh các vòng gôn, nhưng đừng lơ đãng giạt hẳn về một bên, đó là lý do bạn đã để lọt vòng ba trái vừa rồi!"

"Xin lỗi…"

Ron lặp lại, bộ mặt đỏ lự của nó sáng bóng lên như một cái đèn liệu in trên nền trời sáng lóa màu xanh lơ.

"Kìa Katie, bạn không thể làm cách nào để ngưng chảy máu mũi sao?"

Katie khó nhọc trả lời, cố gắng nhăn dòng máu mũi bằng ống tay áo của mình:

“Nó càng lúc càng tệ hơn.”

Harry liếc nhìn Fred và George. Nó thấy Fred lấy ra cái gì đó màu tím, xem xét trong một giây, rồi ngoái nhìn lại Katie, rõ ràng là anh chàng hết hồn hết vía.

Angelina nói:

“Thôi, chúng ta thử lại.”

Angelina chẳng đếm xỉa gì đến bọn Slytherin lúc này đã đặt ra câu hát cùng nhau xướng lên ‘*Gryffindor là đồ chiến bại, Gryffindor là quân chiến bại*.’ Tuy nhiên cô nàng chắc chắn đang ngồi vững vàng hơn trên cây chổi của mình.

Lần này cả đội chỉ mới bay được chừng ba phút thì tiếng còi của Angelina lại ré lên. Harry vừa mới thoáng nhận ra bóng trái banh Snitch đang vờn quanh cột gôn đối diện, thì đã phải khựng lại, nó cảm thấy bực mình ra mặt.

Nó sốt ruột hỏi người gần nhất lúc đó là Alicia:

“Chuyện gì nữa đây?”

Alicia đáp gọn.

“Katie.”

Harry quay lại nhìn thấy Angelina, Fred và George đang bay hết sức nhanh về phía Katie. Harry và Alicia cũng tăng tốc độ bay về phía cô ấy. Rõ ràng là Angelina đã dừng buổi tập vừa đúng lúc; Katie lúc này đã trắng mét như cục phấn bảng và máu me tùm lum.

Angelina nói:

“Bạn ấy cần được đưa đến bệnh thất.”

Fred nói ngay:

“Tụi này sẽ đưa bạn ấy đi. Bạn ấy… ơ… có lẽ nuốt nhầm một viên Nhộng Hộc Máu…”

Khi Fred và George đỡ hai bên Katie lao vọt đi về phía tòa lâu đài, Angelina rầu rĩ nói:

“Vậy thôi, chẳng thể nào tiếp tục luyện tập khi thiếu hai Tấn thủ và một Truy thủ.”

Bọn Slytherin vẫn tiếp tục hò hét khi tụi nó lê bước về phòng thay đồ.

Khoảng một nửa giờ sau, khi Ron và Harry trèo qua cái lỗ chân dung để vào phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, Hermione hỏi mát mẻ:

“Tập dượt ra sao?”

Harry mới bắt đầu:

“Buổi tập…”

Thì Ron đã tiếp theo bằng một giọng trống rỗng, đồng thời quăng người lún xuống cái ghế bành bên cạnh Hermione:

“Hết sức tồi tệ.”

Hermione ngước nhìn Ron và cái vẻ lạnh nhạt của cô nàng dường như tan biến đi. Cô nàng an ủi:

“Thôi, đó là lần đầu tiên của bồ mà, nhất định là phải cần có nhiều thì giờ để…”

Ron ngắt lời:

“Ai nói là chính tôi khiến cho buổi tập tồi tệ?”

Hermione có vẻ khựng lại bối rối, nói:

"Không ai nói, chẳng qua mình nghĩ…"

"Bồ nghĩ mình nhất định là đồ rác rưởi chứ gì?"

"Không, dĩ nhiên là mình không hề nghĩ vậy! Bồ coi, bồ nói là buổi tập hết sức tồi tệ, cho nên mình chỉ…"

"Tôi sẽ bắt đầu làm vài bài tập."

Ron tức giận nói rồi dẫm đùng đùng trên cầu thang dẫn lên phòng ngủ nam sinh rồi biến mất dạng. Hermione quay sang Harry:

"Nó chơi *có* tệ lắm không?"

Harry đáp bằng giọng đầy trung nghĩa:

"Không."

Hermione nhướn chân mày lên. Harry lẩm bẩm nói tiếp:

"Ờ thì, mình cho là nó có thể chơi khá hơn, nhưng như bồ nói đấy, đây chỉ mới là buổi tập dượt đầu tiên…"

Cả Ron lẫn Harry đều không có vẻ tiến triển khá lắm trong vụ làm bài tập tối hôm đó. Harry biết Ron còn quá bận tâm về chuyện nó chơi quá dở trong buổi luyện tập Quidditch, mà chính nó cũng bị phân tán tâm trí vì tiếng hò hát của bọn Slytherin '*Gryffindor là đồ chiến bại!*'

Trọn ngày chủ nhật tụi nó ở lỳ trong phòng sinh hoạt chung, vùi đầu vô sách vở, trong khi chung quanh chúng người ta kéo ra đầy phòng rồi lại đi hết: hôm đó lại là một ngày trời quang mây tạnh, và hầu hết học sinh nhà Gryffindor chơi cả ngày ở ngoài sân, thưởng ngoạn cái thời tiết có thể là

ngày nắng ấm cuối cùng trong năm. Vào buổi chiều tối, Harry cảm thấy như thể có ai đó đang giộng vô đầu nó từ bên trong cái hộp sọ.

Cuối cùng, khi tụi nó đặt qua một bên bài luận dài về Thần chú Cứng đơ của giáo sư McGonagall và đau khổ xoay qua bài luận cũng dài và khó tương tự về các Vệ tinh của Sao Mộc của giáo sư Sinistra, Harry thì thầm với Ron:

"Bồ biết không, tụi mình có thể thử để lại vài bài tập để làm thêm trong tuần."

"Ừ."

Ron tán thành, đưa tay xoa nhè nhẹ hai con mắt đỏ ngầu rồi quăng cây viết thứ năm bị hư ngòi của mình vô ngọn lửa kề bên.

"Hay là vầy… mình có nên hỏi Hermione xem liệu tụi mình có thể ngó sơ qua bài của nó đã làm không?"

Harry liếc qua Hermione; cô nàng ngồi ôm con mèo Crookshanks trên đùi vui vẻ tán dóc với Ginny, trong khi một cặp kim đan nhấp nhá lia lịa trong khoảng không trước mặt cô nàng đang đan một cặp vớ yêu tinh méo mó.

Harry ê chề đáp:

"Không, bồ biết là nó chẳng đời nào chịu cho tụi mình cọp pi."

Thế là tụi nó lại tiếp tục làm bài trong khi bầu trời bên ngoài cửa sổ tối dần; đám đông trong phòng sinh hoạt chung cũng bắt đầu thưa dần đi. Vào khoảng mười một giờ rưỡi, Hermione đi vơ vẩn lại gần tụi nó, ngáp:

“Gần xong chưa?”

“Chưa.”

Ron đáp cụt ngủn.

Cô nàng đưa tay qua vai Ron, chỉ một dòng trong bài luận về tinh tú của nó, nói:

“Mặt trăng lớn nhất của Sao Mộc là Ganymede chứ không phải là Callisto, và cái vệ tinh có núi lửa là Io.”

“Cám ơn.”

Ron bôi sửa cái câu bị phê bình, càu nhàu. Hermione nói:

“Xin lỗi, mình chỉ…”

“Ừ, được, nếu bồ chỉ đến đây để vạch lá tìm sâu…”

“Ron…”

“Mình không có thì giờ để nghe thuyết pháp đâu, mà thôi, Hermione à, mình đã chán ngấy tới cần cổ…”

“Không… coi kìa!”

Hermione đang chỉ lên khung cửa sổ gần nhất. Cả Ron và Harry đều ngó lên. Một con cú mèo xinh đẹp đang đậu bên ngoài bậu cửa sổ, đăm đăm ngó Ron ở trong phòng.

Hermione kêu lên, hết sức kinh ngạc:

“Có phải con Hermes đó không?”

“Quỷ thần ơi, chính là nó.”

Ron kêu lên khe khẽ, quăng cây viết lông ngỗng xuống và đứng lên.

“Anh Percy viết thư cho mình để làm gì kia chứ?”

Nó đi ngang qua căn phòng đến bên cửa sổ và mở cửa sổ ra. Hermes bay vô phòng, đáp xuống trên bài luận của Ron, rồi giơ ra một chân có buộc một lá thư. Ron gỡ lá thư ra, con cú bay đi tức thì, lưu lại dấu chân đen xì như mực trên khắp cái hình vẽ vệ tinh Io của Ron.

Ngồi thụp xuống cái ghế của nó và ngó trừng trừng vào hàng chữ bên ngoài cuộn giấy da: *Gởi Ronald Weasley, Nhà Gryffindor, trường Hogwarts*, Ron nói:

“Đúng là nét chữ viết tay của anh Percy.”

Nó ngước lên nhìn hai đứa kia:

“Mấy bồ nghĩ sao?”

“Mở ra!”

Hermione háo hức nói. Harry tán thành.

Ron tháo cuộn giấy ra và bắt đầu đọc. Mắt nó càng đưa xuống phía dưới tấm giấy da, vẻ cau có trên mặt nó càng lộ rõ. Khi đọc xong, nó tỏ vẻ gớm ghiếc hết chỗ nói. Nó liệng bức thư cho Harry và Hermione, hai đứa bèn châu đầu nhau mà đọc.

Ron mến,

Anh vừa mới nghe (từ không ai khác hơn chính là ngài Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, ngài nhận được thông tin từ cô giáo của em, giáo sư Umbridge) rằng em đã trở thành một Huynh trưởng Hogwarts.

Anh thiệt hết sức ngạc nhiên một cách thú vị khi nghe tin này và trước tiên là phải khen ngợi chúc mừng em. Anh phải thừa nhận rằng anh đã luôn luôn lo lắng rằng em sẽ đi theo cái mà

chúng ta có thể gọi là con đường 'Fred và George', thay vì noi theo gương của anh, cho nên em có thể hình dung được cảm xúc của anh khi anh nghe tin em đã thôi coi thường quyền thế và đã quyết định gánh vác một số trách nhiệm thực sự.

Nhưng mà anh không chỉ muốn khen ngợi và chúc mừng em mà thôi. Ron, anh còn muốn khuyên em vài điều nữa, và đây là lý do tại sao anh gởi bức thư này vào ban đêm thay vì gởi bằng bưu cú thông thường vào buổi sáng. Hy vọng em sẽ có thể đọc thư này khuất xa những con mắt tọc mạch và tránh được những câu hỏi rầy rà.

Từ đôi điều mà ngài Bộ trưởng tiết lộ khi nói chuyện với anh về việc em nay đã là Huynh trưởng, anh suy ra rằng em vẫn còn bồ bịch với Harry Potter. Anh phải nói với em, Ron à, không gì có thể khiến em bị nguy cơ mất chức bằng việc tiếp tục đàn đúm với thằng ấy. Ừ, anh biết chắc em sẽ ngạc nhiên khi nghe điều này - chắc chắn em sẽ nói rằng Potter luôn luôn là học trò cưng của thầy Dumbledore - nhưng anh buộc lòng phải nói với em là cụ Dumbledore có lẽ sẽ không còn phụ trách trường Hogwarts thêm bao lâu nữa đâu và những người có triển vọng thay cụ có một quan điểm rất khác - và có lẽ đúng đắn hơn - về tư cách đạo đức của Harry Potter. Anh sẽ không nói thêm gì ở đây, nhưng nếu em đọc tờ Nhật Báo Tiên Tri số ra ngày mai, em sẽ hiểu được chiều gió đang thổi - và xem em có thể nhận ra ông anh chân thành của em chăng!

Ron à, nghiêm túc mà nói, em đâu có muốn bị coi là cá mè một lứa với Potter phải không? Chuyện đó có thể làm tổn hại đến triển vọng tương lai của em, và điều anh đang nói đây cũng là về cuộc đời của em sau khi ra trường. Thằng ấy được tha bổng thuần túy chỉ vì lý do kỹ thuật, nếu em muốn biết, và nhiều người anh chuyện trò cùng anh vẫn tin là nó có tội.

Cũng có thể là em sẽ ngại ngùng cắt đứt liên hệ với Potter - anh biết là thằng ấy có thể không được bình thường và, theo chỗ anh biết, thì rất hung tợn - nhưng nếu em có điều chi lo lắng về chuyện này, hay phát hiện ra bất cứ điều gì trong hành

vi hạnh kiểm của Potter gây phiền hà cho em, thì anh khuyên em hãy báo cho cô Dolores Umbridge, một phụ nữ thực sự quyến rũ, người mà anh biết sẽ rất đỗi vui mừng khuyên bảo em.

Điều này khiến anh có thêm một lời khuyên khác cho em. Như anh đã ám chỉ ở trên, sự cai quản của cụ Dumbledore ở trường Hogwarts có lẽ sẽ sớm chấm dứt thôi. Cho nên Ron à, lòng trung thành của em không nên dành cho cụ ấy nữa, mà hãy dành cho nhà trường và Bộ Pháp Thuật. Anh thật lấy làm tiếc mà nghe nói là cho đến nay giáo sư Umbridge có được rất ít sự hợp tác của giáo ban trong khi cô ra sức tạo ra những thay đổi cần thiết từ bên trong trường Hogwarts mà Bộ Pháp Thuật tha thiết mong mỏi (mặc dù cô ấy sẽ nhận thấy việc này trở nên dễ dàng hơn kể từ tuần tới - một lần nữa, hãy đón xem Nhật Báo Tiên Tri ngày mai) Anh sẽ nói chỉ một điều này thôi - một học sinh tự chứng tỏ mình sẵn sàng giúp đỡ giáo sư Umbridge lúc này rất có thể sẽ được thăng chức Thủ lĩnh Nam sinh trong hai năm tới!

Anh xin lỗi là đã không thể gặp gỡ em nhiều hơn trong suốt mùa hè. Anh thiệt đau lòng khi phải phê phán cha mẹ của chúng ta, nhưng anh e rằng anh không thể tiếp tục sống dưới mái nhà của họ nữa một khi họ vẫn dính dáng chung đụng với cái đám người nguy hiểm chung quanh cụ Dumbledore. (Nếu có lúc nào đó em viết thư cho má, em có thể nói cho má biết là cái lão Sturgis Podmore nào đó, một trong những người bạn vĩ đại của cụ Dumbledore, mới đây đã bị tống cổ vô nhà ngục Azkaban vì đột nhập Bộ Pháp Thuật. Có thể điều đó khiến họ sáng mắt ra đối với cái bọn tội phạm ti tiện mà họ đang kề vai sát cánh.) Anh tự thấy mình rất may mắn là đã thoát ra được nỗi ô nhục vì dây dưa với bọn người như vậy - Ngài Bộ trưởng thiệt tình là hết sức tử tế đối với anh - và Ron à, anh quả thiệt hy vọng rằng em sẽ không để cho những ràng buộc gia đình làm em mù quáng đối với bản chất sai lầm của cả niềm tin và hành động của ba má chúng ta. Anh thành thực hy vọng là họ sẽ đến lúc họ nhận thức được là họ sai lầm như thế nào, và anh

sẽ, đương nhiên, sẵn sàng chấp nhận một sự tạ lỗi chính thức khi ngày ấy đến.

Hãy suy nghĩ lại những gì anh vừa nói một cách thận trọng, đặc biệt về việc liên quan đến Potter, và một lần nữa chúc mừng em trở thành Huynh trưởng.

Anh của em,

Percy

Harry ngước nhìn Ron. Nó nói, cố gắng nói, như thể nó thấy toàn bộ chuyện này chỉ là một trò đùa.

"Vậy thì, nếu bồ muốn… ơ… cái gì ta? (nó coi lại lá thư của Percy) Ờ phải,… *'cắt đứt liên hệ'* với mình, mình thề là mình sẽ không hung tợn đâu."

"Trả nó đây."

Ron nói, đưa tay nó ra.

"Anh ấy là…"

Ron gằn từng tiếng, xé lá thư ra làm hai.

"… *thằng tồi*…"

Nó xé lá thư ra làm tư.

"… bự nhất…"

Nó xé lá thư ra làm tám.

"… thế giới."

Nó liệng mớ giấy xé vụn vô ngọn lửa của lò sưởi.

Rồi nó kéo bài luận của giáo sư Sinistra về phía mình, quả quyết mạnh mẽ nói với Harry:

"Thôi, tụi mình phải làm cho xong cái này trước lúc bình

minh.”

Hermione đang nhìn Ron với một vẻ rất kỳ lạ trên gương mặt cô nàng. Cô nàng đột ngột nói:

“Ôi, đưa chúng đây.”

Ron hỏi:

“Cái gì?”

Hermione nói:

“Đưa mấy bài tập lại đây, mình sẽ đọc qua và sửa lại cho.”

Ron nói:

“Bồ có nói thiệt không đó? Ôi, Hermione, bồ đúng là vị cứu tinh! Mình có thể nói gì…”

Hermione giơ cả hai tay ra nhận mấy bài luận của tụi nó, nói:

“Điều mà mấy bồ có thể nói là ‘Chúng tôi hứa chúng tôi sẽ không bao giờ để bài tập bị trễ nải như vầy một lần nữa.’”

Dù nói vậy, trông cô nàng cũng hơi hơi lấy làm thú vị.

Harry nói yếu ớt:

“Cám ơn một triệu lần nhé, Hermione!”

Nó đưa bài luận của nó cho Hermione, ngồi thụp trở xuống cái ghế bành, đưa tay dụi mắt.

Bây giờ đã quá nửa đêm và phòng sinh hoạt chung chẳng còn ai khác ngoài ba đứa tụi nó và con mèo Crookshanks. Âm thanh duy nhất vang lên là từ cây viết lông ngỗng của Hermione sột soạt gạch xóa sửa chữa các câu văn đó đây trong

những bài luận của Ron và Harry cùng tiếng lật trang giấy lào xào khi Hermione kiểm tra lại các sự kiện trong các sách tham khảo nằm la liệt trên bàn. Harry đã hết xí quách. Nó cũng cảm thấy cái cảm giác kỳ cục, buồn nôn và trống rỗng trong bao tử của nó không dính dáng gì tới sự mệt mỏi và mọi thứ liên quan đến lá thư lúc này đã cháy cong queo đen thùi ở giữa lò sưởi.

Nó biết là một nửa số người trong trường Hogwarts nghĩ là nó kỳ quái, thậm chí điên khùng. Nó biết là tờ *Nhật Báo Tiên Tri* đã bịa ra vô số điều bóng gió bậy bạ về nó trong nhiều tháng trời. Nhưng khi đọc thấy những điều bôi bác ấy được viết ra như thế trong thư của Percy, khi biết là Percy đang khuyên bảo Ron bỏ rơi bạn và thậm chí ton hót về nó với bà Umbridge, có cái gì đó khiến cho tình cảnh của nó trở nên rõ ràng trước mặt nó hơn bất cứ điều gì khác từ hồi nào tới giờ. Nó đã quen biết Percy suốt bốn năm, đã ở trong nhà anh ta suốt mấy mùa hè, đã nằm chung một lều với anh ta trong suốt đợt Cúp Quidditch Thế giới, thậm chí đã được anh thưởng cho trọn số điểm trong công tác thứ hai của trận đấu Tam Pháp Thuật hồi năm ngoái, vậy mà bây giờ, Percy nghĩ là nó không bình thường và có thể hung tợn.

Một mối cảm thông với người cha đỡ đầu bỗng dâng lên trong lòng Harry. Nó nghĩ có lẽ chú Sirius là người duy nhất mà nó quen biết có thể thực sự hiểu được nó cảm thấy như thế nào vào lúc này, bởi vì chú Sirius cũng đang ở trong tình cảnh y như nó vậy; hầu như mọi người trong thế giới Pháp Thuật đều cho rằng chú Sirius là một tên sát nhân nguy hiểm và là một người ủng hộ vĩ đại của Voldemort, vậy mà chú ấy đã sống với sự nhận thức ấy trong suốt mười bốn năm…

Harry chớp chớp mắt. Nó vừa mới nhìn thấy cái gì đó trong ngọn lửa lò sưởi, mà cái vật đó lẽ ra không nên xuất hiện ở đó. Nó chỉ nhá lên cho Harry thấy rồi biến mất ngay tức thì. Không… không có lẽ nào… Ắt hẳn là nó tưởng tượng ra hình ảnh đó bởi vì nó đang nghĩ đến chú Sirius…

Hermione nói với Ron:

"Được rồi, chép lại đi."

Cô nàng đẩy trả lại cho Ron bài luận của nó và một tờ giấy đầy những chữ của chính cô nàng.

"Và rồi cọp-pi cái kết luận mà mình viết dùm cho bồ đây."

Ron nói một cách yếu ớt:

"Hermione, bồ đúng thiệt là một con người tuyệt vời mà mình từng được biết, và nếu mình mà thô lỗ với bồ một lần nữa…"

Hermione nói:

"Thì lúc đó mình biết là bồ đã trở lại bình thường. Harry, bài của bồ được lắm, ngoại trừ chút xíu này ở đoạn cuối, mình nghĩ ắt hẳn là bồ đã nghe nhầm giáo sư Sinistra, Europa bị bao phủ bởi *băng* chứ không phải măng… Harry?"

Harry đã tuột xuống khỏi cái ghế bành, quỳ gối và bây giờ thì đang cúi lom khom trên tấm thảm bị cháy xém lam nham và mòn xơ cả chỉ trải trước lò sưởi, đăm đăm nhìn vào ngọn lửa.

Ron ngờ ngợ gọi:

"Ê… Harry? Tại sao bồ lại ngồi dưới đó?"

Harry đáp.

“Tại vì mình vừa mới nhìn thấy cái đầu của chú Sirius.”

Harry nói rất bình tĩnh; nói cho cùng thì nó cũng đã từng nhìn thấy cái đầu của chú Sirius ở trong chính cái lò sưởi này vào năm ngoái và cũng đã từng nói chuyện với cái đầu đó. Tuy nhiên, lần này nó không dám chắc chắn là nó đã thực sự nhìn thấy… Cái đầu đã biến mất quá nhanh…

Hermione lặp lại:

“Cái đầu của chú Sirius à? Ý bồ nói là giống như cái hồi chú ấy muốn nói chuyện với bồ trong kỳ thi đấu Tam Pháp Thuật ấy hả? Nhưng chắc là chú sẽ không làm vậy lúc này đâu, chyện đó sẽ quá… *Chú Sirius*!”

Cô nàng há hốc miệng, nín cả thở, trừng trừng ngó ngọn lửa; Ron buông rơi cây viết lông ngỗng của nó. Kia, chính giữa những ngọn lửa đang nhảy múa là cái đầu của chú Sirius, tóc đen dài xõa chung quanh gương mặt nhe răng cười toe toét.

Chú Sirius nói:

“Chú đã chớm nghĩ là các con có thể đi ngủ trước khi mọi người khác biến đi. Chú cứ kiểm tra từng giờ một.”

Harry nói, nửa như cười:

“Cứ mỗi giờ chú lại hiện ra trong lò sưởi à?”

“Chỉ vài giây để kiểm tra an toàn.”

Hermione kêu lên đầy lo lắng:

“Nhưng nếu chú bị thấy thì sao?”

Chú Sirius vội vàng nói:

“Ừ, chú nghĩ là có một cô bé - trông nét mặt có vẻ là năm thứ nhất - có lẽ thoáng nhìn thấy chú hồi đầu hôm…”

Hermione đưa tay lên bụm miệng mình. Chú Sirius vội bảo:

“Nhưng đừng lo. Ngay khi cô bé nhìn lại thì chú đã biến mất rồi và chú cá là cô bé chỉ tưởng chú là một khúc củi có hình dạng kỳ dị hay cái gì đó.”

Hermione bắt đầu:

“Nhưng chú Sirius, chuyện này liều lĩnh kinh khủng…”

Chú Sirius nói:

“Con nói giống y như chị Molly. Đây là cách duy nhất mà chú có thể trả lời thư của Harry mà không phải xài đến mật mã - mà mật mã có thể bị bẻ khóa.”

Khi chú nói tới lá thư của Harry, Hermione và Ron cùng quay lại ngó Harry. Hermione nói bằng giọng cáo buộc trách móc:

“Bồ không hề nói bồ đã viết thư cho chú Sirius!”

Harry nói:

“Mình quên.”

Điều đó hoàn toàn đúng; cuộc gặp gỡ Cho ở Nhà Bưu Cú đã tống hết mọi thứ xảy ra trước đó ra khỏi đầu nó.

“Đừng nhìn mình như vậy, Hermione, không có cách nào mà người ta có thể moi móc ra bất cứ thông tin bí mật nào từ lá thư ấy, phải không chú Sirius?”

Chú Sirius mỉm cười:

“Không, bức thư viết rất khéo. Nhưng đằng nào đi nữa thì chúng ta cũng nên gấp gáp lên, trong trường hợp chúng ta bị quầy rầy - Cái thẹo của con…”

Ron mới há miệng hỏi:

“Cái gì…”

Hermione đã nói nhanh:

“Tụi này sẽ nói cho bồ nghe sau, chú Sirius, chú cứ tiếp tục đi.”

“À, chú biết là khi cái thẹo đau thì không có gì đáng vui hết, nhưng chú không nghĩ điều đó có gì thực sự đáng phải lo nghĩ. Nó vẫn đau suốt năm ngoái, đúng không?”

“Dạ, và thầy Dumbledore nói là điều đó xảy ra bất cứ khi nào Voldemort có một tình cảm mãnh liệt.”

Bất chấp gương mặt của cả Ron lẫn Hermione, như thường lệ, Harry tiếp tục nói:

“Cho nên có thể vừa rồi hắn… con không chắc, hắn tức giận thực sự hay sao ấy, trong cái đêm con bị cấm túc.”

Chú Sirius nói:

“Ừ, bây giờ hắn đã trở lại thì chắc là cái thẹo của con sẽ đau thường xuyên.”

“Vậy là chú không cho là chuyện đó có liên quan gì đến chuyện bà Umbridge chạm vào người của con khi con bị cấm túc trong văn phòng của bà ấy?”

Chú Sirius nói:

“Chú không chắc lắm. Chú chỉ nghe tiếng tăm của bà ta và chú biết chắc bà ấy không phải là một Tử Thần Thực Tử.”

“Bà ấy đủ độc ác xấu xa để làm một Tử Thần Thực Tử.”

Harry u uẩn nói và cả Hermione lẫn Ron đều sôi nổi gật đầu tán thành.

Chú Sirius nói, kèm theo cả một cười nhăn nhó:

“Ừ, nhưng thế giới không đơn giản chỉ chia đôi thành hai phe: một bên là những người tốt và một bên là bọn Tử Thần Thực Tử. Tuy nhiên chú cũng biết bà ấy là một sản phẩm kinh tởm, các con nên nghe anh Remus nói về bà ta.”

Harry nhớ ra lời phê bình của bà Umbridge về đám người lai nguy hiểm trong buổi học đầu tiên với bà. Nó hỏi nhanh:

“Thầy Lupin có biết bà ấy hả chú?”

Chú Sirius nói:

“Không, nhưng bà ấy soạn thảo ra một phần của luật *chống người sói* cách đây hai năm khiến cho anh ấy gần như không sao kiếm được việc làm.”

Harry nhớ lại dạo này thầy Lupin trông tiều tụy hơn nhiều lắm, lòng căm ghét của nó đối với mụ Umbridge càng sâu sắc hơn nữa.

Hermione tức giận nói:

“Mắc mớ gì mà bà ấy chống lại người sói chứ?”

Chú Sirius mỉm cười trước sự căm phẫn của Hermione, nói:

“Chú cho là bà ấy sợ họ. Rõ ràng là bà ấy ghê tởm những á nhân, những kẻ có một phần người; năm ngoái bà ấy cũng vận

động gom người cá lại và bắt họ đeo thẻ bài. Thử tưởng tượng coi bà ấy đã mất thì giờ và công sức ngược đãi người cá như thế nào, trong khi có những thứ yêu tinh mạt hạng như Kreacher lại ung dung chơi bời nhậu nhẹt…"

Ron bật cười nhưng Hermione giận dỗi bực mình.

Hermione nói giọng trách móc:

"Chú Sirius, thành thực mà nói, nếu chú chịu khó với Kreacher thì con tin là lão sẽ đáp lại, nói cho cùng thì chú là thành viên còn lại duy nhất của gia đình mà lão có được, giáo sư Dumbledore nói là…"

Chú Sirius ngắt lời:

"Vậy bài học của bà Umbridge như thế nào? Bà ta có dạy cho các con giết những người lai không?"

Không để ý đến cái vẻ mặt tức tối mất thể diện của Hermione vì bị cắt ngang cuộc bào chữa cho Kreacher, Harry nói:

"Không, bà ta không cho tụi con làm phép thuật gì cả."

Ron nói thêm:

"Tất cả những gì tụi con được học là đọc một cuốn sách giáo khoa ngu ngốc."

Chú Sirius nói:

"À, ra vậy, điều đó làm sáng tỏ. Thông tin của chúng ta từ bên trong Bộ Pháp Thuật cho biết là lão Fudge không muốn các con được rèn luyện trong chiến đấu."

Harry lặp lại với vẻ không thể nào tin được:

"*Rèn luyện trong chiến đấu à*? Ông ấy tưởng tụi con đang làm gì ở đây, thành lập một thứ quân đội phù thủy hay sao chứ?"

Chú Sirius nói:

"Đó chính xác là điều mà lão ấy tưởng là chúng ta đang làm, hoặc nói cho đúng hơn, thì đó chính xác là điều mà lão ấy lo sợ cụ Dumbledore đang làm - lập một quân đội riêng của cụ ấy, để cùng với quân đội này cụ sẽ có thể đánh chiếm Bộ Pháp Thuật."

Tới đây mọi người im lặng một lát, rồi Ron nói:

"Đó là chuyện ngu ngốc nhất mà con từng được nghe; kể cả những chuyện tầm xàm ba đía mà con nhỏ Luna Lovegood bịa ra."

Hermione có vẻ giận lắm.

"Vậy hóa ra tụi con bị ngăn cản học môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám chỉ vì ông Fudge sợ là tụi con sẽ dùng bùa chú để chống lại Bộ Pháp Thuật à?"

Chú Sirius nói:

"Đúng. Lão Fudge nghĩ là cụ Dumbledore sẽ không từ bất cứ điều gì để nắm quyền lực. Càng ngày lão càng thêm hoang tưởng về cụ Dumbledore. Cái chuyện lão sẽ vu cáo cụ Dumbledore vì một tội danh bịa đặt nào đó để bắt giam cụ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi."

Điều này nhắc Harry nhớ tới bức thư của Percy.

"Chú có biết liệu sẽ có tin gì về cụ Dumbledore trong tờ

Nhật Báo Tiên Tri ngày mai không? Tại vì anh Percy của Ron cho là sẽ có…”

Chú Sirius nói:

“Chú không biết. Suốt cuối tuần nay chú không gặp ai trong Hội cả, ai cũng bận rộn. Chỉ có mỗi Kreacher và chú ở đây…”

Trong giọng nói của chú Sirius rõ ràng có sự cay đắng.

“Vậy chú cũng không biết tin tức gì về bác Hagrid?”

Chú Sirius nói:

“À… lẽ ra bây giờ bác ấy phải trở về rồi, không ai biết chuyện gì đã xảy ra cho bác ấy.”

Nhưng nhìn thấy phản ứng trên nét mặt bọn trẻ, chú Sirius nhanh miệng nói thêm:

“Nhưng cụ Dumbledore không lo lắng thì ba đứa con cũng đừng lo lắng làm gì; chú chắc chắn là bác Hagrid không sao hết.”

Bằng giọng nói nhỏ đầy lo âu, Hermione lẩm bẩm:

“Nhưng nếu giờ này đáng ra bác ấy đã phải trở về…”

“Bà Maxime đã ở bên bác ấy, chúng ta có tiếp xúc với bà ấy và bà nói là họ đã tạm biệt nhau trên đường về nhà - nhưng không có gì để phỏng đoán là bác ấy bị thương hay… Ừ, không có gì để giả thiết là bác ấy không hoàn toàn khỏe mạnh.”

Không được thuyết phục lắm, cả ba đứa Harry, Hermione và Ron nhìn nhau lo lắng.

Chú Sirius vội vàng nói:

"Các con nghe đây, đừng có thắc mắc quá nhiều về bác Hagrid, chỉ tổ gây thêm nhiều sự chú ý đến việc bác ấy vẫn chưa trở về trường, chú biết chắc chắn là cụ Dumbledore không muốn vậy. Bác Hagrid gan lỳ lắm, bác ấy sẽ không sao đâu."

Và trông bọn trẻ vẫn không phấn khởi lên tý nào, chú Sirius nói thêm:

"Nhưng thôi, chừng nào thì đến kỳ đi chơi cuối tuần ở Hodmeade của các con? Chú đang nghĩ, chúng ta đã xoay sở ổn thỏa ở nhà ga bằng cách cải trang thành chó, đúng không? Chú nghĩ chú có thể…"

"KHÔNG!"

Cả Harry và Hermione cùng kêu lên, rất to. Hermione lo lắng nói:

"Chú Sirius, chú không đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri* sao?"

Chú Sirius nhe răng cười:

"Ôi cái báo đó! Chúng lúc nào mà chẳng đoán già đoán non chỗ ở của chú, chứ thực sự thì họ đâu có được manh mối gì…"

Harry nói:

"Dạ, nhưng tụi con lo là lần này thì họ có. Lúc ở trên xe lửa Malfoy nói cái gì đó đã khiến tụi con nghĩ là nó có biết đó chính là chú, và ba của nó lúc đó đang ở trên sân ga. Chú Sirius, chú biết Lucius Malfoy mà, cho nên chú đừng đến đây, bất kể chú làm gì, nếu Malfoy mà nhận ra chú một lần nữa…"

Chú Sirius nói:

“Thôi được, thôi được, chú hiểu rồi.”

Trông chú có vẻ không vui chút nào hết.

“Chỉ là một ý nghĩ thôi, cứ tưởng là tụi bây khoái họp mặt…”

Harry nói:

“Con khoái chứ, con chỉ không muốn chú bị tống trở lại nhà ngục Azkaban!”

Trong một lúc im lặng, chú Sirius nhìn ra ngoài lò sưởi để ngắm Harry, một nếp nhăn hằn giữa đôi mắt hõm sâu của chú. Cuối cùng chú nói, giọng nói rõ ràng không còn sôi nổi nữa.

“Con ít giống ba con hơn là chú tưởng. Nếu là James thì chính sự mạo hiểm sẽ là điều làm cho James khoái.”

“Thưa chú…”

“Thôi, chú phải đi đây. Chú nghe tiếng Kreacher đang đi xuống cầu thang…”

Chú Sirius nói, nhưng Harry chắc là chú xạo.

“Chú sẽ viết thư cho con biết khi nào chú có thể trở lại bằng ngọn lửa lò sưởi, có nên không nhỉ? Liệu con có hứng nổi mối nguy hiểm này không?”

Một tiếng *bụp* nho nhỏ vang lên, và chỗ hồi nãy là cái đầu của chú Sirius bây giờ lại bập bùng ngọn lửa.

15

THANH TRA TỐI CAO TRƯỜNG HOGWARTS

Tụi nó đã chắc rằng sẽ phải gạn lọc thiệt kỹ tờ *Nhật Báo Tiên Tri* vào sáng hôm sau mới tìm thấy bài báo mà Percy đã nói đến trong lá thư của anh ta. Tuy nhiên, con cú phát báo lúc bay đi đã suýt va đổ cái nắp đậy bình sữa khi Hermione để bật ra một tiếng kêu ngạc nhiên và trải tờ báo thẳng thớm, để lộ một tấm hình bự chảng của bà Dolores Umbridge đang cười toe toét và nháy mắt nhè nhẹ với tụi nó bên dưới cái tít to:

BỘ PHÁP THUẬT THEO ĐUỔI CẢI CÁCH GIÁO DỤC

DOLORES UMBRIDGE ĐƯỢC BỔ NHIỆM ‘THANH TRA TỐI CAO’ ĐẦU TIÊN

Miếng bánh mì nướng mới ăn được một nửa của Ron tuột ra khỏi ngón tay, nó rầu rĩ hỏi:

“Thanh Tra Tối Cao à? *Cái đó* nghĩa là gì?”

Hermione đọc to:

Trong một phiên họp đáng ngạc nhiên vào tối hôm qua, Bộ Pháp Thuật đã thông qua một luật mới tự cho phép Bộ Pháp Thuật kiểm soát trường đào tạo

Pháp sư và Phù thủy Hogwarts ở một mức độ chưa từng có trước đây.

Percy Weasley, trợ lý trẻ tuổi của Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật nói: 'Ngài Bộ trưởng đã càng ngày càng không yên tâm với những việc có lúc đã xảy ra ở trường Hogwarts. Giờ đây ngài đang đáp lại những tiếng nói quan tâm của các bậc phụ huynh lo lắng, những người đang cảm thấy ngôi trường có lẽ đang đi theo hướng mà họ không chấp nhận được'.

Đây không phải là lần đầu tiên trong những tuần lễ gần đây mà ông Fudge đã dùng đến luật mới để tác động đến sự phát triển ở ngôi trường phù thủy ấy. Gần đây nhất là vào ngày 30 tháng 8, Đạo luật Giáo dục Hăm hai đã được thông qua, để bảo đảm rằng, trong trường hợp ông Hiệu trưởng hiện nay không đủ khả năng đề cử ứng viên vào vị trí giảng dạy, Bộ Pháp Thuật sẽ chọn một người thích hợp.

'Đó là cách mà cô Dolores Umbridge được bổ nhiệm vào giáo ban của trường Hogwarts', theo như lời của ông Percy Weasley nói vào tối hôm qua. 'Cụ Dumbledore đã không thể tìm được bất cứ ai, vì thế ngài Bộ trưởng bổ nhiệm cô Umbridge và dĩ nhiên, cố ấy đã đạt được thành công ngay tức thì…

Harry kêu to:

"Bà ấy đã CÁI GÌ?"

Hermione nói quả quyết:

"Chờ, còn nữa."

'… đạt được thành công ngay tức thì, cách mạng hóa toàn bộ việc dạy môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám và đã cung cấp cho ngài Bộ trưởng những phản hồi nhạy bén về những gì đang xảy ra ở trường Hogwarts.'

Chính là để chính thức hóa chức năng sau cùng này mà Bộ Pháp Thuật nay đã thông qua Đạo luật Giáo dục Hăm ba, đặt ra một chức danh mới cho 'Thanh Tra Tối Cao Hogwarts.'

Ông Weasley nói: 'Đây là một giai đoạn mới đầy lý thú trong kế hoạch của ngài Bộ trưởng nhằm kiểm soát điều mà một số người đang coi là 'những tiêu chuẩn sa sút' của trường Hogwarts. Vị Thanh tra sẽ có quyền kiểm tra những nhà giáo dục đồng nghiệp và bảo đảm rằng họ đạt tiêu chuẩn. Giáo sư Umbridge đã được bổ nhiệm vào chức vụ này để bổ sung nhiệm vụ giảng dạy của cô, và chúng tôi vui mừng tuyên bố là cô đã nhận nhiệm vụ.'

Những biện pháp mới của Bộ Pháp Thuật đã nhận được sự ủng hộ nhiệt liệt

từ phía phụ huynh học sinh trường Hogwarts. Ông Lucius Malfoy, 41 tuổi, phát biểu tại biệt thự Wiltshire vào tối hôm qua: 'Giờ đây tôi cảm thấy đầu óc thư thái hơn khi biết cụ Dumbledore đang là đối tượng của một sự đánh giá công bằng và khách quan. Nhiều người trong chúng ta với mối quan tâm tha thiết đến lợi ích của con em mình đã lo lắng về một số quyết định quái gở trong mấy năm vừa qua của cụ Dumbledore và sẽ vui mừng được biết là Bộ Pháp Thuật đang để mắt đến tình hình ấy.'

Trong số 'những quyết định quái gở' ấy chắc chắn có việc bổ nhiệm giáo ban gây nhiều tranh cãi đã được tường thuật trên trang báo này dạo gần đây, những sự bổ nhiệm này bao gồm người sói Remus Lupin, người lai khổng lồ Rubeus Hagrid, và cựu Thần Sáng mắc bệnh ảo tưởng Moody 'Mắt-Điên'.

Dĩ nhiên, thiên hạ đồn rằng ông Albus Dumbledore, có thời là nhân vật cực kỳ quan trọng trong Liên đoàn Pháp thuật Quốc tế và Tổng Tướng lãnh của Pháp thuật đoàn, nhưng nay không còn cáng đáng nổi nhiệm vụ điều hành ngôi trường uy tín Hogwarts nữa.

Một người trong Bộ Pháp Thuật nói vào tối hôm qua: 'Tôi nghĩ việc chỉ định Thanh tra là bước đầu tiên hướng đến việc bảo đảm cho trường Hogwarts có một vị Hiệu trưởng mà tất cả chúng ta có thể đặt niềm tin vào.'

Các vị tiên chỉ của Pháp thuật đoàn Griselda Marchbanks và Tiberius Ogden đã từ chức để phản đối việc bày vẽ ra chức vụ Thanh tra trường Hogwarts. Bà Marchbanks nói: 'Hogwarts là một trường học, chứ không phải là đồn biên phòng của văn phòng Cornelius Fudge. Đây là một hành động đáng ghê tởm nữa nhằm làm giảm uy tín cụ Dumbledore.' (Để biết đầy đủ về việc bà Marchbanks bị coi là mối liên hệ với những nhóm yêu tinh nổi loạn, xin xem trang 17).

Hermione đọc xong, nhìn qua hai người bạn bên kia bàn. Cô nàng đang thở dồn dập và đôi mắt thì sáng quắc lên:

"Vậy là bây giờ tụi mình biết tại làm sao mà tụi mình mắc phải mụ Umbridge rồi! Lão Fudge đã thông qua cái 'Đạo luật Giáo dục' ấy và áp đặt mụ ấy lên tụi mình! Và bây giờ lão sẽ cho mụ thêm quyền hạn kiểm tra những thầy cô khác! Mình không thể nào tin nổi! Quá sức *sỉ nhục*…"

Harry nói:

“Mình biết.”

Nó ngó xuống bàn tay phải của nó đang siết chặt chéo khăn trải bàn và nhìn thấy nét mờ mờ trắng nhợt của những con chữ mà mụ Umbridge đã buộc nó cứa vào da.

Vậy mà một nụ cười hí hửng đang nở trên gương mặt của Ron. Cả Harry và Hermione ngó nó chằm chằm. Harry hỏi:

“Cái gì vậy?”

Ron vui vẻ nói:

“Ôi, mình nóng lòng muốn coi cô McGonagall bị kiểm tra quá. Mụ Umbridge sẽ không biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.”

Hermione đứng bật dậy nói:

“Thôi đi, tụi mình nên đi lên lớp, nếu mụ dự giờ kiểm tra lớp thầy Binns thì tụi mình không nên đi trễ…”

Nhưng giáo sư Umbridge không dự giờ lớp Lịch sử Pháp thuật của tụi nó, buổi học hôm nay cũng tẻ ngắt như buổi học thứ hai tuần trước. Bà cũng không có mặt trong căn hầm của thầy Snape khi tụi nó xuống đó để học hai tiết Độc Dược, ở lớp này bài luận của Harry về nguyệt thạch được đưa trả lại cho nó với một chữ T đen xì nhọn hoắt được nguệch ngoạc ở góc trên của tờ giấy da.

Với một nụ cười khủng khỉnh ta đây, thầy Snape nói trong khi lướt đi giữa bọn học trò để trả lại bài cho tụi nó:

“Ta đã thưởng cho trò điểm số mà trò sẽ nhận được nếu nộp bài làm như thế này trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng. Điều này sẽ giúp cho trò có một ý niệm thực tế về điều có thể mong

chờ trong kỳ thi của mình.”

Thầy Snape đã đi tới trước lớp và xoay gót quay lại đối diện với lũ học trò.

“Tiêu chuẩn chung của bài làm này là vô cùng tận. Hầu hết các trò đã thi rớt nếu như bài làm này là bài thi. Ta muốn được thấy nhiều nỗ lực hơn nữa trong bài luận tuần này về sự đa dạng phong phú của thuốc giải độc, nếu không ta sẽ phạt cấm túc những đứa ngu độn có bài điểm T.”

Thầy cười tự đắc trong khi Draco Malfoy khúc khích cười và thì thầm bằng cái giọng vang xa:

“Có đứa bị điểm T hả? Ái chà!”

Harry nhận thấy Hermione liếc ngang sang bên để xem nó được điểm gì; nó bèn nhét thiệt nhanh bài luận văn về nguyệt thạch của mình vô cặp, cảm thấy nên giữ kín chuyện này như chuyện riêng tư.

Quuyết tâm không tạo cho thầy Snape một cái cớ nào để đánh hỏng nó trong buổi học hôm nay, Harry đọc đi đọc lại từng dòng chữ một của lời hướng dẫn trên bảng đen ít nhất ba lần trước khi thực hành. Dung dịch Tăng cường của nó không đổi sang được đúng màu ngọc lam trong veo như dung dịch của Hermione, nhưng ít nhất thì cũng có được màu xanh lơ, chứ không đến nỗi màu hồng như dung dịch của Neville, và nó đã nộp một lọ dung dịch đó lên bàn thầy Snape vào cuối buổi học với một cảm giác lẫn lộn vừa hồ nghi vừa nhẹ nhõm.

Khi tụi nó trèo lên mấy bậc cầu thang để ra khỏi căn hầm và băng ngang qua Tiền sảnh để đi ăn trưa, Hermione nói:

“Thôi thì cũng không đến nỗi tệ như tuần rồi, há? Và điểm bài làm cũng không quá kém, đúng không?”

Cả Ron lẫn Harry đều không hưởng ứng, cô nàng bèn tấn thêm:

“Thôi được, ý mình nói là mình không mong gì điểm hạng cao nhất, một khi thầy áp dụng tiêu chuẩn kỳ thi Pháp sư Thường đẳng, nhưng qua được giai đoạn này cũng làm mình phấn khởi lên, mấy bồ thấy đúng không?”

Harry ậm ừ trong cổ họng mấy tiếng vô thưởng vô phạt. Hermione đáp:

“Dĩ nhiên, từ nay đến ngày thi còn nhiều điều có thể xảy ra, tụi mình còn cả đống thì giờ để tiến bộ, nhưng điểm hạng mà tụi mình có được lúc này là một thứ mức cơ bản, đúng không? Một thứ tụi mình có thể dựa vào đó…”

Tụi nó cùng ngồi xuống với nhau bên dãy bàn Gryffindor.

“Hiển nhiên là mình cũng *ớn* nếu bị điểm G…”

Ron ngắt lời cô nàng:

“Hermione à, nếu bồ muốn biết điểm của tụi này thì cứ hỏi.”

“Mình đâu có… ý mình là… ừ, nếu mấy bồ muốn nói cho mình biết…”

Ron múc canh vô chén của nó, nói:

“Mình lãnh điểm K, hài lòng chưa?”

Fred vừa đi tới bên bàn cùng với George và Lee Jordan. Anh chàng ngồi xuống bên phải Harry và nói:

“Ối, chẳng có gì đáng xấu hổ. Lãnh một điểm K khỏe khoắn ngon lành thì không có gì bậy bạ hết.”

Hermione nói:

“Nhưng, K có nghĩa là…”

“‘Kém’, đúng vậy.”

Jordan nói.

“Nhưng vẫn còn đỡ hơn điểm T hén? Nghĩa là ‘Tồi’.”

Harry cảm thấy mặt mày nóng dần lên, bèn xạo ra một cơn ho sặc vì cái bánh mì nhỏ của nó để lánh đi. Sau khi hết cơn ho xạo, nó hết sức lấy làm tiếc vì nhận ra Hermione vẫn còn sôi nổi bàn về điểm hạng kỳ thi Pháp sư Thường đẳng.

“Vậy điểm cao nhất là G, nghĩa là ‘Giỏi’, và kế đến là X…”

George sửa sai:

“Không, XS, tức là ‘Xuất sắc’ và anh luôn luôn cho là Fred và anh lẽ ra phải được xuất sắc về mọi thứ, bởi vì chỉ cần đến kỳ thi là tụi này xuất hết sắc.”

Mọi người phá ra cười ngoại trừ Hermione, cô nàng chau mày nói:

“Vậy sau XS là X nghĩa là ‘Xoàng’, đó là điểm thấp nhất được cho đậu, đúng không?”

“Đúng.”

Fred nói, nhúng nguyên một cái bánh mì nhỏ vô chén xúp của nó, chuyển lên miệng và nhai nuốt nguyên con.

Ron giơ cả hai tay lên trong điệu bộ ca tụng nhạo báng:

“Kế đến là điểm K cho ‘Kém’ và T cho ‘Tồi’.”

George nhắc nhở nó:

“Và rồi điểm Q.”

“Điểm Q?”

Hermione hỏi lại, có vẻ ngạc nhiên:

“Có điểm thấp hơn điểm T nữa sao? Q có nghĩa là quỷ quái gì chứ?”

George đáp gọn:

“Quỉn.”

Harry lại bật cười, mặc dù nó không chắc có phải George nói chơi hay không. Nó tưởng tượng đến lúc phải tìm cách giấu diếm Hermione là nó bị điểm Q trong tất cả bài thi Pháp sư Thường đẳng rồi lập tức nêu quyết tâm từ nay phải học hành chuyên cần hơn.

Fred hỏi:

“Tụi bây có tiết học nào bị dự giờ chưa?”

Hermione nói ngay:

“Chưa. Còn các anh?”

George nói:

“Mới rồi, trước giờ ăn trưa. Môn Bùa mê.”

Harry và Hermione cùng hỏi:

“Nó ra làm sao?”

Fred nhún vai:

“Không đến nỗi tệ. Mụ Umbridge chỉ trốn trong một góc ghi ghi chép chép trên cái bìa cứng của mụ. Mấy em biết thầy Flitwick như thế nào rồi đó, thầy đối đãi với mụ như khách quý, như thể mụ không hề gây phiền hà gì cho thầy hết. Mụ chẳng nói gì nhiều. Chỉ hỏi Alicia vài câu về lớp học bình thường như thế nào, Alicia nói với mụ là lớp bình thường tốt lắm, vậy thôi.”

George nói:

“Anh thì chẳng lo cụ Flitwick bị phàn nàn chê bai đâu. Cụ thường cho mọi người qua truông ổn thỏa trong các kỳ thi.”

Fred hỏi Harry:

“Trưa nay em có tiết học với ai?”

“Cô Trelawney…”

“Điểm T, nếu anh từng thấy một điểm T…”

“… thêm mụ Umbridge nữa.”

George nói:

“Thôi, hôm nay ráng ngoan ngoãn và giữ bình tĩnh với mụ Umbridge. Angelina sẽ nổi khùng lên nếu biết em bị mất thêm mấy buổi tập dượt nữa vì cầm túc.”

Nhưng Harry không cần phải đợi tới giờ học Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám mới bị gặp giáo sư Umbridge. Trong lúc nó đang ngồi ở một góc tối xa khuất nhất trong lớp học Chiêm Tinh và lôi ra quyển nhật ký chiêm bao của nó, thì Ron thúc cùi chỏ vô hông nó và Harry lập tức nhìn quanh, thấy ngay giáo sư đang từ dưới sàn hiện lên xuyên qua cái cửa sập. Lớp

học đang tán gẫu vui vẻ chợt im phăng phắc tức thì. Tiếng nói cười ồn ào tắt ngúm đột ngột ấy khiến giáo sư Trelawney đang phấp phới lượn lờ trong lớp để phát ra mấy cuốn Sấm Mộng phải ngoảnh đầu lại.

Giáo sư Umbridge nói với cái miệng cười rộng chành bành:

"Chào giáo sư Trelawney. Tôi tin là cô đã nhận được thông báo của tôi, cho cô biết ngày giờ của cuộc thanh tra rồi chứ?"

Giáo sư Trelawney gật đầu cộc lốc và với vẻ rất ư bực dọc, cô quay lưng lại giáo sư Umbridge và tiếp tục phát sách. Vẫn toét miệng cười, giáo sư Umbridge nắm lấy cái lưng ghế gần nhất kéo tới trước lớp và đặt nó đằng sau cái ghế của giáo sư Trelawney chỉ vài phân. Sau đó bà ngồi xuống, lấy từ cái giỏ xách tay in hoa ra cái bìa kẹp hồ sơ của bà, rồi ngước nhìn lên với vẻ hong hóng, chờ đợi lớp học bắt đầu.

Giáo sư Trelawney quấn mấy cái khăn quàng quanh bà chặt hơn bằng mấy ngón tay hơi run run rồi quan sát lớp học qua hai tròng kính lúp vĩ đại.

"Hôm nay chúng ta sẽ tiếp tục cuộc nghiên cứu về những giấc mơ tiên tri."

Bà nói bằng một sự cố gắng dũng cảm để có được giọng nói huyền bí như mọi khi, mặc dù giọng của bà hơi run run.

"Các em hãy chia ra thành từng cặp hai người và ngờ sự hỗ trợ của quyển *Sấm Mộng* mà giải cho nhau những hình ảnh trong chiêm bao mới nhất của bạn mình."

Dường như bà có ý lướt về phía chỗ ngồi của bà, nhưng nhìn thấy giáo sư Umbridge ngồi ngay bên cạnh đó, bà lập tức

xoay chiều một cái rẹt sang trái, đi về phía Parvati và Lavender, hai cô nàng này đang say sưa đắm chìm vào cuộc thảo luận về giấc mơ gần đây nhất của Parvati.

Harry mở quyển *Sấm Mộng* của nó ra, len lén quan sát bà Umbridge. Lúc này bà ta đang ghi chép gì đó trên cái bìa kẹp hồ sơ của mình. Vài phút sau bà ta đứng lên và bắt đầu đi lại lững thững trong phòng theo chân giáo sư Trelawney, lắng nghe những lời trao đổi giữa mấy thầy trò và chen vô chỗ này chỗ kia vài câu hỏi. Harry lật đật cúi đầu xuống cuốn sách của nó.

Nó nói với Ron:

"Mau mau nghĩ ra một giấc mơ gì đi, để rủi mà con cóc già ấy đi tới chỗ tụi mình."

Ron phản đối:

"Lần trước mình làm rồi, bây giờ tới phiên bồ, bồ kể cho mình nghe một giấc chiêm bao đi."

Harry không thể nhớ ra nó đã chiêm bao cái gì trong suốt mấy ngày qua, nó tuyệt vọng kêu lên:

"Ôi, mình không biết… Vậy cứ coi như mình đã mơ thấy mình… dìm thầy Snape trong cái vạc của mình. Ừ, chắc là được đó…"

Ron vừa mở quyển *Sấm Mộng* ra vừa cười ngất.

"Được chứ, tụi mình phải cộng tuổi của bồ vô ngày chiêm bao, con số của các mẫu tự trong chủ đề giấc mơ… nó là 'dìm' hay 'vạc' hay 'thầy Snape' hả?"

“Cái nào cũng được, lựa đại một cái đi.”

Harry nói, tình cờ liếc ra sau lưng nó. Giáo sư Umbridge lúc này đang đứng dòm qua vai giáo sư Trelawney mà ghi chú trong khi bà giáo môn Chiêm tinh đang hỏi Neville về nhật ký chiêm bao của nó.

Ron đang cắm cúi tính toán.

“Bồ có giấc chiêm bao này vào đêm nào?”

“Mình không biết, nếu bồ muốn thì cứ cho đại là tối hôm qua đi.”

Harry nói với Ron, nhưng tai thì lắng nghe những gì giáo sư Umbridge nói với giáo sư Trelawney. Bây giờ họ chỉ còn cách nó và Ron một cái bàn. Giáo sư Umbridge đang ghi chú thêm một nhận xét vào cái bìa kẹp hồ sơ của bà ta và giáo sư Trelawney thì tỏ ra khó chịu hết chỗ nói.

Ngước lên nhìn giáo sư Trelawney, giáo sư Umbridge nói:

“Này, cô đã công tác ở vị trí này chính xác là bao lâu?”

Giáo sư Trelawney quắc mắt nhìn bà ta, hai tay khoanh trước ngực, hai vai gồng lên như thể mong muốn tự bảo vệ mình đến mức tối đa trước sự sỉ nhục của bà thanh tra. Sau một lúc im lặng dường như để quyết định câu hỏi cũng không đến nỗi quá xúc phạm đến nỗi mà có thể phớt lờ nó đi một cách hợp lý, giáo sư Trelawney nói bằng một giọng phẫn nộ sâu sắc:

“Gần mười sáu năm.”

Giáo sư Umbridge ghi chú vào bìa kẹp hồ sơ của bà ta.

“Cũng khá lâu. Vậy giáo sư Dumbledore là người đã bổ nhiệm cô?”

Giáo sư Trelawney đáp cộc lốc:

“Đúng vậy.”

Giáo sư Umbridge lại ghi thêm một điều gì đó.

“Và cô là chít của nhà tiên tri Cassandra Trelawney à?”

Giáo sư Trelawney ngẩng cao đầu hơn một tý nữa.

“Đúng vậy.”

Một ghi chú khác vào bìa kẹp hồ sơ.

“Nhưng mà tôi nghĩ… cứ đính chính nếu tôi nói sai nhé… cứ nghĩ rằng cô là người đầu tiên trong dòng tộc có được khả năng linh cảm kể từ thời Cassandra tới nay chứ?”

“Những khả năng như vậy thường truyền… ơ… cách quãng ba thế hệ.”

Giáo sư Trelawney nói, và nụ cười như cóc của giáo sư Umbridge lại toét ra. Bà lại ghi chú thêm điều gì đó và cất giọng đường mật, nói:

“Dĩ nhiên. À, vậy cô có thể tiên đoán điều gì đó về tôi không?”

Bà ta ngước lên nhìn một cách tò mò, vẫn mỉm cười. Giáo sư Trelawney sửng sốt như thể không sao tin nổi hai tai mình. Níu lấy cái khăn quàng quấn quanh cái cổ khẳng khiu của mình một cách giận dữ, giáo sư Trelawney nói:

“Tôi không hiểu bà.”

Giáo sư Umbridge nói rõ ràng:

"Tôi muốn cô coi bói cho tôi."

Harry và Ron giờ đây không phải là những người duy nhất lén dòm qua đằng sau cuốn sách và nghe trộm; gần hết lớp học đang tròn mặt nhìn sững giáo sư Trelawney khi bà đứng thẳng lên, khiến những xâu chuỗi hạt và vòng đeo tai kêu rủng rẻng lanh canh. Bà nói bằng một giọng bị xúc phạm danh dự đạo đức một cách ghê gớm.

"Nội Nhãn bất Kiến theo mệnh lệnh!"

Giáo sư Umbridge nói nhỏ nhẹ, vẫn ghi ghi chép chép vô bìa kẹp hồ sơ:

"Tôi hiểu."

Bỗng nhiên giáo sư Trelawney nói, ráng dùng giọng nói thanh tao nhẹ hẫng bà thường dùng, mặc dù hiệu quả huyền bí của giọng nói có hơi bị làm hỏng đi ít nhiều do sự cố giọng nói bị run run vì giận dữ.

"Tôi… nhưng… nhưng… *khoan đã*! Tôi… tôi nghĩ tôi có thấy cái gì đó… cái gì đó liên quan đến *bà*… Chà, tôi cảm giác được điều gì đó… điều gì đó tối tăm… một hiểm họa nghiêm trọng…"

Giáo sư Trelawney chỉ một ngón tay run lẩy bẩy vào giáo sư Umbridge, bà này tiếp tục mỉm cười chành bành tét mép, chân mày nhướn lên.

Giáo sư Trelawney đột ngột chấm dứt:

"Tôi e là… tôi sợ là bà đang gặp hiểm họa lớn!"

Một chốc im lặng. Giáo sư Umbridge dò xét giáo sư Trelawney. Rồi nguệch ngoạc trên cái bìa kẹp hồ sơ của bà thêm một lần nữa, bà nói một cách êm ái:

"Được. Thôi vậy, nếu đó là điều tốt nhất mà cô có thể làm được…"

Bà ta quay đi, bỏ lại giáo sư Trelawney đứng chết trân tại chỗ, ngực phập phồng. Harry bắt gặp ánh mắt Ron và biết là Ron đang suy nghĩ giống y như nó: cả hai đứa đều đã biết là giáo sư Trelawney là một mụ bịp già, nhưng mặt khác, chúng căm ghét bà Umbridge quá xá đến nỗi chúng cảm thấy gần như đứng về phe cô Trelawney… ấy là cho tới khi cô lao xuống phía tụi nó vài phút sau đó.

"Sao?"

Cô Trelawney búng ngón tay dài ngoẵng của mình dưới mũi Harry, nhanh nhẹn một cách khác hẳn phong cách cố hữu.

"Đưa tôi xem phần mở đầu mà trò đã ghi trong nhật ký chiêm bao của trò."

Và đến thời điểm mà giáo sư Trelawney bắt đầu diễn giải giấc mơ của Harry bằng giọng nói ở tông cao nhất của cô (toàn bộ giấc mơ, kể cả những chi tiết liên quan đến ăn cháo, đều rõ ràng là báo trước một điều kinh khủng và một cái chết yểu) thì Harry cảm thấy bớt đồng cảm với cô rất nhiều. Trong suốt thời gian đó, giáo sư Umbridge đứng cách đó vài bước, ghi ghi chép chép trên tấm bìa kẹp hồ sơ, và khi chuông reo, bà là người đầu tiên trèo xuống cái thang dây bằng bạc để sau đó đứng sẵn đợi mọi người khi cả lũ kéo đến lớp học Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám mười phút sau đó.

Giáo sư Umbridge ư ử ngâm nga và tự mỉm cười một mình khi bọn học trò kéo vô phòng học. Bởi vì tiết trước đó Hermione học bên lớp Số học, nên Harry và Ron phải kể lại cho Hermione nghe chính xác chuyện gì đã xảy ra trong lớp Chiêm Tinh, trong khi tụi nó lôi từ trong cặp ra mấy cuốn *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Vệ*. Nhưng trước khi Hermione có thể hỏi han điều gì, giáo sư Umbridge đã yêu cầu tụi nó giữ trật tự, và tất cả bèn im re.

"Cất đũa phép đi."

Bà Umbridge vẫn chành miệng mỉm cười khi ra chỉ thị cho tụi nó; và những ai đã lo le chút hy vọng được rút đũa phép ra đã phải rầu rĩ cất lại vô cặp.

"Bởi vì chúng ta đã đọc xong chương Một trong buổi học trước, tôi muốn hôm nay tất cả các em lật sách ra trang mười chín và bắt đầu đọc chương hai, 'Lý thuyết Phòng vệ Thông thường và Nguồn gốc của chúng.' Không cần nói năng gì cả."

Vẫn mỉm cười toét miệng, một nụ cười tự thỏa mãn, bà ngồi xuống bên bàn giáo sư. Lớp học phát ra một tiếng thở dài nghe rõ khi mọi người như một, đều lật sách ra trang mười chín. Harry ngao ngán tự hỏi liệu cuốn sách có đủ chương cho tụi nó đọc suốt tất cả các buổi học trong cả năm hay không, và khi đang xem thử nội dung mục lục, nó nhận thấy Hermione lại đưa tay lên trời.

Giáo sư cũng đã nhận thấy, và hơn nữa, bà dường như đã tìm ra được một chiến lược cho một tình huống như vậy. Thay vì cố gắng làm bộ như không nhận thấy Hermione giơ tay, bà lại đứng lên và đi vòng qua những dãy bàn trước lớp cho đến

khi bà diện-đối-diện với Hermione. Sau đó bài cúi thấp xuống và thì thầm, để cho cả lớp còn lại không thể nghe.

"Lần này là gì nữa hả cô Granger?"

Hermione nói:

"Em đã đọc hết chương hai."

"Vậy thì, đọc tiếp tới chương ba."

"Em đã đọc hết luôn chương đó rồi. Em đã đọc hết cả cuốn sách."

Giáo sư Umbridge chớp chớp mắt nhưng hầu như ngay tức thì lấy lại được tư thế đĩnh đạc của bà.

"Vậy thì em có thể nói cho tôi biết Slinkhard nói gì về phản-bùa trong chương mười lăm?"

Hermione nói ngay tức thì:

"Ông ấy nói rằng phản-bùa bị gọi thế là không đúng. Ông nói phản-bùa chỉ là một cái tên người ta đặt cho bùa của mình khi họ muốn cho chúng nghe có vẻ dễ chấp nhận hơn."

Giáo sư nhướn chân mày lên, và Harry biết bà đang trấn áp ý muốn của bà. Hermione tiếp tục nói:

"Nhưng mà em không đồng ý."

Chân mày của giáo sư Umbridge lại nhướn cao thêm một tý và cái nhìn chằm chằm của bà ta vào Hermione càng trở nên lạnh lùng hơn một cách rõ rệt. Bà lặp lại:

"Em không đồng ý à?"

Hermione không giống như giáo sư Umbridge, chẳng cần

thì thào gì cả, mà nói bằng một giọng rõ ràng ngân vang đến nỗi giờ đây lôi kéo được sự chú ý của cả lớp học.

“Dạ, em không đồng ý. Ông Slinkhard không thích trù ếm, đúng không? Nhưng em nghĩ bùa ếm rất hữu ích khi chúng được dùng cho mục đích phòng vệ.”

Giáo sư Umbridge thẳng lưng lên, quên béng giả bộ thì thầm.

“À, thì ra em nghĩ vậy, phải không? Nhưng mà, tôi e rằng chính quan điểm của ông Slinkhard, chứ không phải ý kiến của em; mới đáng kể trong lớp học này, cô Granger à.”

Hermione bắt đầu cãi:

“Nhưng…”

“Thôi đủ rồi.”

Giáo sư Umbridge nói. Bà ta đi trở lại trước lớp và đứng trước mặt lũ học trò, tất cả vẻ khoái chí tự mãn bà tỏ ra lúc đầu buổi học bây giờ đã biến mất hết.

“Cô Granger, tôi trừ nhà Gryffindor năm điểm.”

Những tiếng rù rì chợt lặng trang trong chốc lát vì quyết định này. Harry tức giận nói:

“Tại sao?”

Hermione khẩn khoản thì thầm với nó:

“Bồ đừng có dây vô vụ này.”

Giáo sư Umbridge nói một cách êm ái:

“Vì đã làm hỏng buổi học bằng những câu hỏi chen ngang

nhảm nhí. Tôi ở đây là để dạy dỗ các em dùng một phương pháp được Bộ Pháp Thuật công nhận, không cổ vũ học sinh đưa ra quan điểm của mình về những vấn đề mà các em hiểu biết rất ít. Mấy thầy giáo trước đây của các em trong bộ môn này có thể đã cho các em nhiều sự phóng túng hơn, nhưng bởi vì không ai trong số họ - ngoại trừ giáo sư Quirrell, người đã ít nhất có vẻ tự giới hạn mình những đề tài phù hợp với lứa tuổi… có thể qua được sự thanh tra của Bộ Pháp Thuật…"

Harry nói lớn:

"Dạ, thầy Quirrell là một thầy giáo tuyệt vời, chỉ có một hạn chế không quan trọng là phía sau cái đầu ông ta thò ra Chúa tể Voldemort."

Theo sau câu nói dõng dạc này là một trong những cơn im lặng lớn nhất mà Harry từng nghe thấy. Sau đó…

Giáo sư Umbridge nói giọng ngọt xớt:

"Tôi nghĩ là một tuần lễ cấm túc nữa sẽ tốt cho em, ông Potter à."

Vết cứa trên mu bàn tay của Harry không kịp lành vào sáng hôm sau, nó lại ứa máu nữa. Nó chẳng hề phàn nàn tới một tiếng trong suốt buổi cấm túc; nó quyết tâm không tặng cho bà Umbridge sự thỏa mãn; nó cứ viết đi viết lại câu *Tôi không được nói dối* và không một âm thanh nào vuột ra khỏi môi nó, mặc dù vết cứa sâu dần theo mỗi con chữ.

Phần tồi tệ nhất của vụ cấm túc tuần thứ hai là, đúng như George đã dự đoán, là phản ứng của Angelina. Cô nàng dồn Harry vô chân tường khi nó vừa mới tới bên dãy bàn ăn của

nhà Gryffindor để dùng điểm tâm vào sáng ngày thứ ba và hét to đến nỗi giáo sư McGonagall từ trên bàn giáo sư phải lao xuống chỗ hai đứa nó xem sự thể ra sao.

"Cô Johnson, sao trò *dám* gây huyên náo như vậy trong Đại Sảnh Đường! Trừ nhà Gryffindor năm điểm!"

"Nhưng… thưa giáo sư… hắn lại tự làm cho mình bị cấm túc *một lần nữa*…"

Giáo sư McGonagall ngắt lời Angelina, quay sang Harry:

"Cái gì vậy, Potter? Cấm túc nữa à? Ai phạt?"

Harry cố tránh nhìn vào đôi mắt nhỏ sáng quắc và được đóng khuôn vuông vức sau gọng kiếng của giáo sư McGonagall, lí nhí nói:

"Giáo sư Umbridge phạt con ạ."

Giáo sư McGonagall hạ thấp giọng nói để cho đám học sinh tò mò bên nhà Ravenclaw đằng sau lưng bà không thể nghe, bà hỏi:

"Có phải con sắp nói với tôi rằng sau khi tôi đã khuyên nhủ con hồi thứ hai tuần rồi, con lại nổi xung trong lớp của giáo sư Umbridge một lần nữa hả?"

Harry lẩm bẩm nói với cái sàn nhà:

"Dạ."

"Potter, con phải tự kiềm chế lấy bản thân mình! Con đang đâm đầu vô rắc rối. Trừ nhà Gryffindor thêm năm điểm."

Harry phẫn nộ kêu lên trước sự bất công:

"Nhưng mà… cái gì? Thưa giáo sư, không! Con đã bị *bà ta*

trừng phạt rồi; tại sao cô còn trừ thêm điểm nữa?"

Giáo sư McGonagall chua chát nói:

"Bởi vì phạt cấm túc không tỏ ra có chút hiệu quả gì đối với con hết. Thôi, đừng có phàn nàn thêm một tiếng nào nữa, Potter! Còn đối với cô, cô Johnson, cô liệu mà giới hạn những trận quát thét trên sân đấu Quidditch trong tương lai, kẻo mất chức đội trưởng!"

Giáo sư McGonagall sải bước dài trở về bàn ăn của các giáo sư. Angelina ném cho Harry một cái nhìn cực kỳ kinh tởm rồi lê bước bỏ đi. Harry tự quăng mình xuống băng ghế bên cạnh Ron, cơn giận sôi trào ra.

"Cô trừ nhà Gryffindor năm điểm chỉ vì mình để cho bàn tay mình bị khứa ra mỗi đêm! Như vậy thì công bằng chỗ nào, *chỗ nào hả*?"

Ron nói giọng thông cảm, vừa lấy thịt muối xông khói vô dĩa cho Harry:

"Mình hiểu, bồ tèo à… Cổ nổi khùng rồi."

Tuy nhiên Hermione chỉ lật lật tờ *Nhật Báo Tiên Tri* mà không nói gì hết. Harry tức tối nói với cái hình ông Cornelius Fudge trên trang báo che khuất gương mặt Hermione:

"Bồ cũng cho là cô McGonagall đúng chứ gì?"

Cái hình của ông Fudge khua tay múa chân một cách hùng hồn trên trang nhất tờ báo, rõ ràng là đang diễn thuyết, nhưng giọng nói phát ra là của Hermione:

"Mình ước sao cô ấy không trừ điểm của bồ, nhưng mình

nghĩ cô nói đúng khi khuyên bồ đừng có nộ khí xung thiên với bà Umbridge."

Harry không thèm nói chuyện với Hermione suốt buổi học Bùa Mê, nhưng khi tụi nó vô lớp Biến Hình, nó quên béng ngay nỗi giận hờn của nó; chẳng là vì giáo sư Umbridge đang ngồi chễm chệ ở một góc phòng học với cái bìa kẹp hồ sơ của bà, và nhìn thấy bà là đủ để lôi ra khỏi đầu nó ký ức về bữa điểm tâm ban sáng.

Khi nó ngồi xuống chỗ ngồi mọi khi của tụi nó, Ron thì thầm:

"Tuyệt hảo! Tụi mình cứ chờ xem mụ Umbridge lãnh cái mà mụ xứng đáng."

Giáo sư McGonagall bước vào phòng học mà không tỏ ra một chút xíu dấu hiệu nào là bà có biết đến sự hiện diện của giáo sư Umbridge ở đó.

Khi giáo sư bắt đầu nói thì cả lớp hoàn toàn im lặng.

"Vậy là tốt. Ông Finnigan, trò vui lòng lên đây phát trả lại bài tập… cô Brown, trò làm ơn bưng cái hộp chuột lắt đó… đừng ngốc thế, cô nương, chúng không cắn đâu… và phát cho mỗi người một con…"

"*E hèm! E hèm*!"

Giáo sư Umbridge lại rặn ra cái tiếng tằng hắng lố bịch giống như bà đã dùng để ngắt lời cụ Dumbledore vào cái đêm đầu tiên của học kỳ. Giáo sư McGonagall phớt lờ bà ta. Seamus đưa trả lại bài làm của Harry; Harry nhận bài mà không nhìn Seamus và nhận thấy, nhẹ nhõm làm sao, nó cũng

đã xoay được điểm A.

"Tốt rồi, mọi người hãy lắng nghe cho kỹ… Dean Thomas, nếu trò còn hành hạ con chuột một lần nữa, tôi sẽ phạt trò cấm túc đấy… Hầu hết các trò bây giờ đã làm biến mất thành công mấy con ốc sên và ngay cả những người còn để sót lại một phần nào vỏ ốc cũng đã nắm được cơ bản của thần chú. Hôm nay chúng ta sẽ…"

Giáo sư Umbridge lại tằng hắng:

"*E hèm! E hèm*!"

Giáo sư McGonagall quay lại, hai chân mày của bà nhíu lại khít đến nỗi trông chúng như hình thành một đường dài mộc mạc.

"Gì đó?"

"Tôi chỉ thắc mắc, thưa giáo sư, là không biết cô có nhận được thư tôi báo cho cô biết ngày giờ của buổi thanh tra…"

"Đương nhiên là tôi đã nhận được, nếu không thì tôi đã hỏi bà là bà làm cái trò gì trong lớp học của tôi rồi."

Giáo sư McGonagall nói rồi quay lưng lại giáo sư Umbridge một cách vững vàng. Nhiều đứa học trò liếc nhìn nhau khoái trá.

"Như tôi đã nói, hôm nay chúng ta sẽ cùng nhau thực hành một kỹ năng khó hơn là làm biến mất con chuột. Bây giờ, Thần chú làm Tiêu biến…"

"*E hèm, e hèm*."

Giáo sư McGonagall quay về phía giáo sư Umbridge nói

trong cơn giận dễ sợ:

“Tôi tự hỏi làm sao bà có thể trông mong có được một ý niệm gì về phương pháp giảng dạy thông thường của tôi nếu bà cứ tiếp tục làm gián đoạn bài giảng của tôi chứ? Bà coi, tôi nói chung không cho phép người nào nói chuyện trong lúc tôi đang nói.”

Trông giáo sư Umbridge như thể vừa bị tát vô mặt. Bà không nói được gì, nhưng bà vuốt thẳng tấm giấy da trên cái bìa kẹp hồ sơ của bà và bắt đầu hí hoáy ghi ghi chép chép trong cơn giận điên người.

Tỏ ra cực kỳ lãnh đạm, giáo sư McGonagall một lần nữa nói với lớp học.

“Như tôi đang nói lúc nãy, Thần chú Tiêu biến sẽ trở nên khó hơn tùy theo độ phức tạp của động vật mà ta muốn làm cho tiêu biến. Con ốc sên, một động vật thuộc họ nhuyễn thể, thì chẳng có gì khó cho lắm; con chuột, một động vật nhỏ thuộc loài có vú, thì khó hơn nhiều. Cho nên, đây không phải là một thứ pháp thuật mà các trò có thể luyện được trong lúc đầu óc tơ tưởng tới bữa ăn trưa. Vậy… các trò đã biết câu thần chú rồi, để tôi coi các trò có thể làm được gì…”

Harry nói nhỏ với Ron:

“Vậy mà cô lại rầy mình không giữ được bình tĩnh với bà Umbridge!”

Nói vậy nhưng nó nhe răng cười khì; nỗi giận hờn của nó đối với giáo sư McGonagall đã bốc hơi bay biến.

Giáo sư Umbridge không lẽo đẽo theo sau giáo sư

McGonagall khắp lớp học như bà đã đi theo giáo sư Trelawney; có lẽ bà nghĩ giáo sư McGonagall sẽ không cho phép bà làm như vậy. Tuy nhiên trong khi ngồi trong một xó, bà ta lại ghi ghi chép chép nhiều hơn, và khi cuối cùng giáo sư McGonagall bảo học trò dọn dẹp sách vở, bà Umbridge dứng dậy với một vẻ dữ tợn trên gương mặt đằng đằng sát khí.

Ron giơ lên một cái đuôi chuột dài ngoằng đang quằn quại rồi thả trở vô cái hộp mà Lavender đang chuyền quanh. Nó nói:

"Ậy, đó chỉ mới là bắt đầu thôi đấy."

Khi tụi nó lần lượt ra khỏi phòng học, nhìn thấy bà Umbridge tiến đến gần bàn giáo sư, Harry dùng cùi chỏ huých Ron một cái, Ron bèn huých Hermione, rồi cả ba đứa tụi nó nấn ná cố tình tụt lại đằng sau để hóng hớt.

Giáo sư Umbridge hỏi:

"Cô đã dạy ở trường Hogwarts bao lâu rồi?"

Giáo sư McGonagall đóng sập cái túi xách tay của bà, đáp cộc lốc:

"Ba mươi chín năm tính đến tháng mười hai này."

Giáo sư Umbridge ghi vô. Bà ta nói:

"Tốt lắm. Cô sẽ nhận được kết quả của cuộc thanh tra trong vòng mười ngày tới."

Giáo sư McGonagall đáp bằng giọng dửng dưng lạnh lùng:

"Tôi chờ không nổi."

Bà sải dài bước chân đi về phía cửa, nói thêm:

“Ba đứa trò, nhanh chân lên.”

Bà lùa bọn Harry, Ron và Hermione đi phía trước bà. Harry không thể nào không nở một nụ cười nhẹ với cô giáo của nó, và nó dám thề là nó cũng đã nhận được một nụ cười đáp lại.

Harry tưởng đâu phải đợi tới buổi cấm túc tối hôm đó nó mới bị gặp lại bà Umbridge, ai dè đâu nó nhầm to. Khi đi bộ xuống bãi cỏ về phía khu rừng để đến lớp học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, tụi nó lại gặp bà ta lăm lăm cái bìa kẹp hồ sơ đứng đợi bên cạnh giáo sư Grubbly-Plank.

Lúc đến gần bên cái bàn dài kiểu bộ ngựa, trên đó có một đám Que Xạo bị nhốt đang cào bới xung quanh để kiếm lũ rệp cây ngụy trang giống y chang vô số cành cây nhí, Harry nghe bà Umbridge hỏi:

“Cô đâu có thường xuyên dạy lớp này, đúng không?”

“Đúng vậy.”

Giáo sư Grubbly-Plank chắp hai tay sau lưng và nhún lên nhún xuống trên hai gót chân.

“Tôi chỉ là giáo viên thay thế đứng lớp dùm cho giáo sư Hagrid.”

Harry trao đổi với Ron và Hermione ánh mắt khó chịu. Malfoy đang thì thào với Crabbe và Goyle; ắt hẳn là thằng Malfoy khoái có được cơ hội này lắm để ton hót với một thành viên của Bộ Pháp Thuật về lão Hagrid.

Giáo sư Umbridge hạ thấp giọng, nhưng Harry vẫn có thể nghe tiếng nói của bà ta rõ mồn một.

“E hèm. Tôi thắc mắc… ông Hiệu trưởng dường như miễn cưỡng một cách lạ lùng khi cung cấp thông tin về vấn đề này… Thế *cô* có thể nói cho tôi biết điều gì đã gây ra sự vắng mặt kéo dài quá ư là dài của ông Hagrid không?”

Harry thấy Malfoy ngước nhìn lên háo hức, chăm chú ngó bà Umbridge và giáo sư Grubbly-Plank.

Giáo sư Grubbly-Plank hớn hở nói:

“Tôi nghĩ là tôi không nói được. Tôi chẳng biết gì nhiều hơn những gì bà biết cả. Tôi nhận được một cú từ cụ Dumbledore, hỏi có muốn nhận công việc dạy học trong vài tuần không, thế là nhận… đó, tôi biết nhiêu đó thôi. À, tôi được phép bắt đầu chưa nhỉ?”

“Được, xin mời.”

Giáo sư Umbridge lại hí hoáy ghi ghi chép chép trên cái bìa kẹp hồ sơ của bà.

Ở lớp này, giáo sư Umbridge áp dụng một chiến thuật khác là đi thơ thẩn giữa đám học trò, hỏi han chúng về các sinh vật huyền bí. Hầu hết bọn học sinh đều có thể trả lời thông suốt những câu hỏi và tinh thần Harry phấn chấn lên phần nào; ít ra thì lớp học cũng đã không làm xấu mặt bác Hagrid.

Giáo sư Umbridge quay trở lại bên cạnh giáo sư Grubbly-Plank sau một cuộc chất vấn Dean Thomas khá dài. Bà nói:

“Nhìn chung, với tư cách một thành viên tạm thời trong giáo ban, tôi cho rằng bà có thể nói như một người ngoài khách quan, rằng bà nhận xét trường Hogwarts như thế nào? Bà có cảm thấy mình nhận được đầy đủ sự hỗ trợ của ban lãnh

đạo nhà trường không?"

"Ồ, có chứ! Giáo sư Dumbledore thiệt là xuất sắc." Giáo sư Grubbly-Plank sôi nổi nói. "Không. Tôi rất vui với cách thức mọi việc được điều hành ở đây, thiệt tình là rất vui."

Tỏ vẻ hoài nghi một cách lịch sự, bà Umbridge chỉ ghi qua loa một tý vô tấm bìa kẹp hồ sơ rồi hỏi tiếp:

"Và cô dự định dạy lớp này những gì trong năm nay - ấy là, dĩ nhiên, trong trường hợp giáo sư Hagrid không trở về?"

Giáo sư Grubbly-Plank nói:

"À, tôi sẽ hướng dẫn chúng làm quen với những sinh vật thường được ra nhất trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng. Cũng không còn nhiều lắm… chúng đã được học về con bạch kỳ mã và con khụt khịt rồi, tôi đã định sẽ dạy chúng về ngựa lùn và mèo đốm, sao cho chắc chắn rằng chúng có thể nhận ra chó đuôi nĩa và nhím quậy, cô biết đấy…"

"Vâng, dù sao đi nữa thì *cô* cũng có vẻ biết mình đang làm gì."

Giáo sư Umbridge đánh một dấu ghi nhận rõ ràng trên tấm bìa kẹp hồ sơ. Harry không thích cái sự nhấn mạnh vào chữ *'cô'* của bà Umbridge và càng ghét hơn khi bà ta đặt câu hỏi tiếp theo cho Goyle:

"Nào, tôi nghe nói trong lớp này từng xảy ra tai nạn gây thương tích, phải không nào?"

Goyle đáp:

"Chính là em. Em đã bị một con Bằng-Mã chém một phát."

“Một con Bằng-Mã à?”

Giáo sư Umbridge kêu lên, ghi ghi chép chép như điên.

Harry tức giận nói:

“Chỉ vì nó ngốc đến mức không chịu nghe theo những gì thầy Hagrid bảo nó làm.”

Cả Ron và Hermione đều lập tức rên lên. Giáo sư Umbridge từ từ quay đầu về phía Harry. Bà nói một cách dịu dàng êm ái:

“Một đêm cấm túc nữa, theo ý tôi. À thôi, cám ơn cô nhiều lắm, cô Grubbly-Plank, tôi nghĩ tôi đã đạt được cái tôi muốn ở đây rồi. Cô sẽ nhận được kết quả cuộc thanh tra này trong vòng mười ngày nữa.”

Giáo sư Grubbly-Plank nói:

“Hay quá ta!”

Và giáo sư Umbridge bắt đầu đi băng qua bãi cỏ trở về tòa lâu đài.

Đêm đó, khi Harry rời khỏi văn phòng bà Umbridge thì đã gần nửa đêm, bàn tay nó bây giờ đã chảy máu trầm trọng đến nỗi máu thấm ướt cả cái khăn quàng mà nó dùng để quấn quanh bàn tay. Nó tưởng phòng sinh hoạt chung sẽ trống trơn khi nó về tới nơi, nào ngờ Ron và Hermione vẫn còn ngồi đợi nó. Gặp hai đứa bạn, Harry mừng lắm, đặc biệt là vì Hermione đã ngả về khuynh hướng cảm thông hơn là phê phán nó.

Cô nàng đẩy một cái chén nhỏ đựng một chất lỏng màu vàng về phía Harry, lo lắng nói:

“Đây, nhúng tay bồ vô đó đi, nó là rượu thuốc ngâm tay mềm da căng, chắc sẽ đỡ đau.”

Harry đặt bàn tay rỉ máu đau đớn của nó vô cái chén và một cảm giác nguôi ngoai nhẹ nhõm tuyệt vời lan tỏa. Con Crookshanks quẩn quanh chân nó, kêu rừ rừ phản đối dữ dội, rồi nhảy lên đùi nó và an vị ở đó.

Harry dùng tay trái gãi gãi đằng sau tai của Crookshanks, nao lòng nói:

“Cảm ơn.”

Ron nói giọng trầm trầm:

“Mình vẫn cho là bồ nên khiếu kiện về chuyện này.”

Harry đáp thẳng thừng:

“Không.”

“Cô McGonagall sẽ giận lắm nếu cô biết…”

Harry thẫn thờ nói:

“Ừ, cô có lẽ sẽ giận lắm. Và mấy bồ tính coi mụ Umbridge sẽ mất bao nhiêu thì giờ để thông qua một đạo luật khác quy định là bất cứ ai phàn nàn về Thanh Tra Tối Cao sẽ bị sa thải tức thì?”

Ron há miệng ra toan cãi lại nhưng không một lời nào thốt ra được, và sau một lát, nó đành ngậm miệng lại trong điệu bộ chịu thua.

Hermione nói giọng rất nhỏ:

“Mụ Umbridge là một mụ dễ sợ. *Dễ sợ*. Bồ biết không, lúc bồ mới về tới… mình đang nói dở chừng với Ron là tụi mình

phải làm gì đó mụ ta mới được.”

Ron mở giọng thâm hiểm:

“Mình đề nghị đầu độc mụ ấy.”

Hermione nói:

“Không… ý mình là làm cái gì đó để cho mọi người thấy mụ ta là bà giáo khủng khiếp như thế nào, và tụi mình sẽ không thèm học của mụ ta chút gì về môn phòng vệ hết.”

Ron ngáp:

“Chà, mình có cứu vãn gì được đâu? Khuya quá rồi há? Lão Fudge chắc chắn sẽ bảo kê cho mụ ta vẫn giữ được công việc của mụ, và mụ sẽ vẫn ở lại đây.”

Hermione nói giọng thăm dò:

“Vầy nè, mấy bồ biết không, bữa nay mình có ý nghĩ…”

Cô nàng phóng một cái nhìn hơi lo lắng về phía Harry và rồi quyết định cứ nói đại ra:

“Mình đã có ý nghĩ là… có lẽ đã đến lúc mà tụi mình nên… nên tự làm lấy.”

“Tự làm lấy cái gì?”

Harry ngờ vực hỏi lại, vẫn thả bàn tay nổi lơ lửng trong cái chất rượu thuốc ngâm tay mềm da căng.

Hermione nói:

“Thì… tự học lấy môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám.”

Ron rên lên:

“Thôi đi. Bồ muốn tụi này làm thêm bài tập phụ khóa nữa

hả? Chẳng lẽ bồ không thấy là Harry và mình đã lại trễ nải bài tập về nhà? Mà ấy mới là tuần lễ thứ hai thôi đó!"

Hermione nói:

"Nhưng mà chuyện này quan trọng hơn bài tập về nhà!"

Ron và Harry đều trợn lồi cả mắt ra nhìn Hermione. Ron nói:

"Mình không biết lại có thứ gì trong vũ trụ này quan trọng hơn bài tập về nhà cơ chứ!"

Hermione nói:

"Đừng có nói ngu. Dĩ nhiên là có chứ!"

Với một cảm giác sắp có điềm chẳng lành chút nào, Harry nhìn thấy gương mặt Hermione bừng sáng lên một thứ nhiệt tình sôi nổi mà Hội Bảo vệ Quyền lợi Gia tinh vẫn gây nên cho cô nàng.

"Đó là chuyện tự chuẩn bị cho mình đối phó với những gì đang chờ đợi chúng ta ngoài đời, như Harry đã nói trong buổi học đầu tiên với mụ Umbridge ấy! Đó chính là chuyện làm sao để đảm bảo cho chúng ta có thể tự phòng vệ cho chính mình. Chứ nếu tụi mình không học được gì hết trong suốt cả một năm học…"

Ron cất giọng chiến bại:

"Tụi mình đâu có thể tự làm được gì nhiều nhỏi đâu. Ý mình nói là, thôi được, mình đề nghị là… tụi mình có thể đi tra cứu thần chú bùa ngải trong thư viện rồi thử thực hành…"

Hermione nói:

“Không, mình đồng ý, tụi mình đã vượt qua rồi cái giai đoạn chỉ biết học mọi thứ từ trong sách. Tụi mình cần có giáo viên, một giáo viên thích hợp có thể chỉ cho tụi mình cách xài bùa chú và sửa sai cho tụi mình nếu tụi mình làm sai.”

Harry mới bắt đầu nói:

“Nếu bồ đang nói đến thầy Lupin…”

Hermione đã hớt lời:

“Không, không. Mình không đang nói đến thầy Lupin. Thầy quá bận rộn với Hội, với lại đằng nào đi nữa, tụi mình chỉ có thể gặp thầy nhiều nhất là cuối tuần ở làng Hogsmeade, mà như vậy thì thiếu đều đặn…”

Harry cau mày nhìn Hermione:

“Vậy thì ai?”

Hermione cố lấy hơi thở thiệt sâu một cái. Cô nàng nói:

“Chẳng lẽ mình nói chưa rõ ràng sao? Mình đang nói về *bồ*, Harry à.”

Một thoáng im lặng. Một làn gió đêm nhẹ nhàng thổi lạch cạch khung kính cửa sổ đằng sau Ron và ngọn lửa bập bùng.

Harry nói:

“Cái gì về mình?”

“Mình đang nói đến chuyện *bồ* dạy tụi này môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám.”

Harry trừng mắt ngó Hermione chòng chọc. Rồi nó quay qua Ron, sẵn sàng trao đổi với Ron cái nhìn cáu tiết mà tụi nó đôi khi vẫn chia sẻ với nhau khi Hermione tỉ mẩn soạn thảo

những kế hoạch tào lao như Hội Vận động cho Quyền lợi Gia tinh chẳng hạn. Nhưng Harry hết sức ngạc nhiên khi thấy Ron chẳng có vẻ gì cáu tiết gì hết. Ron hơi cau mày một chút, rõ ràng là đang suy nghĩ đắn đo. Rồi nó nói:

"Đó là một sáng kiến."

Harry nói:

"Sáng kiến cái gì?"

Ron nói:

"Bồ, bồ là người dạy cho tụi này pháp thuật."

"Nhưng…"

Bây giờ thì Harry tin chắc là hai đứa bạn đang chọc ghẹo mình chơi, nó phá ra cười toe toét:

"Nhưng mình đâu phải là thầy giáo, mình đâu thể nào…"

Hermione nói:

"Harry, bồ là học sinh giỏi nhất trong năm học về môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám."

"Mình ấy hả?"

Harry càng toét miệng cười rộng hơn bao giờ hết.

"Đời nào là mình, bồ đánh bại mình trong mọi kỳ kiểm tra…"

Hermione nói mát mẻ:

"Thiệt ra mình chưa đánh bại bồ lần nào. Bồ đánh bại mình trong năm thứ ba… năm học duy nhất mà cả hai chúng ta bị thử thách và có được một ông thầy thực sự hiểu biết về môn

học này. Nhưng mà hiện giờ mình không nói chuyện về kết quả kiểm tra, Harry à. Hãy nhìn lại những gì bồ *đã làm*!"

"Bồ muốn nói sao?"

Ron nói với Hermione, nhe răng cười coi bộ hơi đắc ý.

"Bồ biết không? Chắc chắn là mình không muốn một thằng cha ngu như vầy dạy mình đâu."

Rồi quay qua Harry, nó nói:

"Để suy nghĩ coi…"

Nó nhăm rúm gương mặt lại theo kiểu Goyle ra sức tập trung tư tưởng.

"Ờ… năm thứ nhất… bồ cứu được Hòn đá Phù thủy khỏi tay Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy."

Harry nói:

"Nhưng đó chẳng qua là may mắn, chẳng phải tài cán gì…"

Ron ngắt lời nó:

"Năm thứ hai, bồ giết con Tử Xà khổng lồ và tiêu diệt Riddle."

"Ừ, nhưng nếu phen đó chim phượng hoàng Fawkes không xuất hiện thì mình…"

Ron nói tiếp, cất giọng to hơn:

"Năm thứ ba, bồ đánh đuổi một trăm tên giám ngục trong một lúc…"

"Bồ cũng biết đó là do may mắn, nếu cái đồng hồ Xoay Thời Gian mà không…"

Ron tiếp tục nói, giọng gần như quát lên:

“Năm ngoái bồ lại đuổi được Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy…”

“Nghe tôi nói nè!”

Harry la lên, gần như nổi quạu, bởi vì cả Ron và Hermione đến lúc này đều có vẻ tự mãn quá lắm.

“Làm ơn lắng nghe tôi một chút được không? Tưởng thì có vẻ vĩ đại lắm, nếu nghe mấy bồ nói năng như vậy, nhưng tất cả những chuyện đó chẳng qua là chó ngáp phải ruồi cả. Một nửa trường hợp mình thiệt tình không biết mình đang làm gì, mình không hề hoạch định vụ nào hết, mình chỉ làm bất cứ điều gì mình nghĩ ra, và mình hầu như luôn luôn được giúp đỡ…”

Ron và Hermione vẫn cứ cười đắc ý và Harry cảm thấy cơn giận của nó lại trồi lên; nó cũng không biết được tại sao nó lại thấy giận như vậy. Nó nóng nảy nói:

“Đừng có ngồi đó mà nhe răng cười như thể mấy bồ biết nhiều hơn tôi, tôi là người trong cuộc, đúng không? Tôi biết chuyện gì đã xảy ra, đúng không? Và tôi vượt qua được hết thảy những thử thách đó không phải nhờ vào tài cán xuất sắc trong môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám, mà tôi vượt qua được tất cả là vì… là bởi vì có được sự giúp đỡ đúng lúc, hoặc bởi vì tôi dự đoán trúng… nhưng tôi cũng chỉ may mắn mà qua truông được tất cả thôi. Tôi chẳng biết gì về chuyện tôi làm cả… NÍN CƯỜI NGAY!”

Cái chén đựng rượu thuốc tay mềm da căng rớt xuống sàn và vỡ tan tành. Harry chợt nhận ra là mình đang đứng, mặc

dầu nó không hề nhớ là nó đã đứng dậy lúc nào. Con mèo Crookshanks đã chuồn êm xuống dưới gầm cái ghế nệm dài. Nụ cười của Ron và Hermione biến mất tiêu.

"*Mấy bồ đâu có biết nó như thế nào*! - Cả hai đứa bồ - đâu có ai phải đối đầu với hắn, đúng không? Mấy bồ tưởng chỉ cần thuộc lòng một mớ thần chú rồi cứ phun vô mặt hắn là xong, giống như ở trong lớp học hay đại khái như vậy chứ gì! Mấy bồ phải biết là lúc đó, giữa bồ với cái chết chẳng có cái gì khác, chẳng có thông minh, can đảm, hay cái khỉ mốc gì hết… Đừng có tưởng mình lúc ấy còn có thể suy nghĩ đâu ra đó, khi biết trong tích tắc nữa thôi sẽ bị giết, bị tra tấn, hay phải chứng kiến bạn mình bị chết. Người ta chẳng bao giờ dạy tụi mình cái cảm giác khi phải đối phó với những thứ đó như thế nào. Mà hai đứa bồ cứ ngồi đó nói này nói kia, làm như thể mình là một thằng bé khôn ngoan còn đứng nhăn răng ở đây không bằng, như thể Diggory là đồ ngu, làm mọi chuyện rối tung rối mù vậy. Mấy bồ chẳng hiểu gì hết ráo, nếu như Voldemort không cần đến mình thì người lãnh số phận của Diggory đã rất có thể đã là mình rồi…"

Ron có vẻ hoảng sợ, nói:

"Tụi này đâu phải vậy đâu. Tụi này không hề xúc phạm đến Diggory mà, tụi này không… bồ đã hiểu lầm…"

Nó nhìn Hermione với vẻ bất lực. Gương mặt Hermione lộ vẻ bị xúc động mạnh. Cô nàng rụt rè nói:

"Harry à… bồ không hiểu sao? Đây là… đây chính xác là lý do tại sao tụi mình cần bồ… tụi mình cần biết nó thực sự như thế nào… khi đối diện với hắn.. với V… Voldemort."

Đó là lần đầu tiên cô nàng thốt ra cái tên Voldemort, và chính điều này, hơn hết thảy mọi điều khác, đã khiến cho Harry bình tâm trở lại. Vẫn thở nặng nhọc, Harry thả người xuống ngồi lún trở lại trong chiếc ghế bành, và khi làm như vậy, nó nhận thấy bàn tay của nó lại đang thốn lên đau đớn một cách khủng khiếp. Bây giờ nó ước gì lúc nãy đã không đập bể cái chén rượu thuốc ngâm tay mềm da căng.

Hermione lặng lẽ nói:

"Thôi… bồ cứ suy nghĩ về chuyện đó… nhé?"

Harry không thể nghĩ ra điều gì để nói. Nó đang cảm thấy xấu hổ về cơn giận xì ra lúc nãy. Nó gật đầu, gần như không nhận thức được mình vừa đồng ý cái điều gì.

Hermione đứng dậy, nói bằng cái giọng mà cô nàng cố hết sức nói như bình thường:

"Thôi, mình đi ngủ đây. Ơ… ngủ ngon nha!"

Ron cũng đứng lên. Nó lúng túng nói với Harry:

"Đi ngủ không?"

Harry nói:

"Ừ. Một… một lát nữa. Mình dọn dẹp cái này xong đã."

Nó chỉ mớ miểng vụn của cái chén bể trên sàn. Ron gật đầu rồi bỏ đi.

Harry chỉ cây đũa phép vô đám miểng sứ vụn nát, lẩm bẩm:

"*Reparo! (Lành như trước)*!"

Đám miểng sứ bể tung tóe trên sàn bay chập lại với nhau, liền lạc lại như đồ mới toanh, chỉ có điều cái món rượu thuốc

ngâm tay đã đổ đi thì không hốt lại được.

Harry bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi đến nỗi nó có ý định ngả xuống chiếc ghế bành mà đánh một giấc ở đó, nhưng tuy vậy nó vẫn đứng lên và theo Ron đi lên phòng ngủ trên lầu. Đêm đó sự trằn trọc của nó lại một lần nữa chìm vô giấc chiêm bao về những cánh cửa khóa chặt, và ngày hôm sau nó thức dậy cảm thấy cái thẹo trên trán lại nhức buốt xốn xang.

16

TRONG QUÁN ĐẦU HEO

Suốt hai tuần lễ sau lần đầu tiên đưa ra đề nghị Harry dạy tụi nó môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám, Hermione không đá động gì đến chuyện đó nữa. Những buổi cấm túc với bà Umbridge của Harry cuối cùng cũng đã qua (cũng có lúc nó tự hỏi, mấy chữ mà nó phải chép phạt, giờ đây đã khắc sâu vào mu bàn tay, liệu sau này có mờ hoàn toàn được hay không); Ron đã có thêm bốn lần tập dượt với đội Quidditch và đã không còn bị đồng đội quát thét nữa trong hai lần luyện tập sau cùng; và cả ba đứa nó cuối cùng cũng đã tìm cách làm tiêu biến được mấy con chuột của mình trong lớp học Biến hình. (Hermione thực ra thì đã tiến bộ tới giai đoạn làm tiêu biến được hẳn một con mèo con rồi.) Bấy giờ đề tài Harry dạy tụi bạn môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám mới được khơi dậy một lần nữa, vào một buổi tối cuối tháng chín, ngoài trời bão táp dữ dội, gió thổi lồng lộng, và ba đứa tụi nó đang ngồi trong thư viện, tra cứu các thành phần nguyên liệu pha chế độc dược cho thầy Snape.

Hermione bỗng nhiên nói:

“Harry à, mình đang tự hỏi không biết mấy hôm nay bồ có suy nghĩ thêm về vụ Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám không?”

Harry nói giọng gắt gỏng:

“Dĩ nhiên là có. Tụi mình đâu thể nào quên được môn đó khi mà mụ quỷ già còn dạy tụi mình…”

“Ý mình nói đến cái ý tưởng của mình với Ron…”

Ron ném cho Hermione một cái nhìn thuộc loại cảnh cáo đe dọa; cô nàng quắc mắt đáp lại.

“Ừ, thôi được, vậy thì cái ý tưởng của *mình*… về chuyện bồ dạy tụi mình.”

Harry không trả lời ngay tức thì. Nó giả đò như đang chăm chú nghiên cứu kỹ càng một trang *Ngăn Ngừa Nọc Độc Á Châu*, bởi vì nó không muốn nói ra điều nó đang suy tính trong đầu.

Sự thật là nó đã suy nghĩ vấn đề đó rất nhiều trong suốt mười bốn đêm qua. Đôi khi chuyện đó nghe như một ý tưởng điên khùng, giống như nó đã cảm thấy thế vào cái đêm Hermione nêu ra đề nghị ấy lần đầu tiên; nhưng vào những lúc khác, Harry nhận thấy chính nó đang suy nghĩ về những câu thần chú hay bùa phép đã giúp nó đắc lực nhất trong những tình huống khác nhau mà nó đã phải đương đầu với những sinh vật Hắc ám và bọn Tử Thần Thực Tử… Thực vậy, nó nhận thấy chính nó đang soạn giáo án ngầm trong đầu.

Khi không thể tiếp tục giả đò làm như cái chuyện nghiên cứu ngăn ngừa nọc độc Á châu là hay ho lắm nữa, nó chậm rãi nói:

“Ừ, có, mình… mình có suy nghĩ tý chút về chuyện đó.”

Hermione háo hức hỏi:

“Vậy?”

Harry lần khân câu giờ.

“Mình không biết.”

Nó ngước lên nhìn Ron.

Ron tỏ ra hăng hái tham gia cuộc chuyện trò này hơn khi đã biết chắc vào lúc này là Harry sẽ không quát thét lên một lần nữa. Nó nói:

“Mình nghĩ đó là một sáng kiến hay ngay từ ban đầu.”

Harry cựa quậy trên cái ghế của nó một cách khốn khổ.

“Mấy bồ nghe mình nói về cái mà mình gọi là một đống may mắn, đúng không?”

Hermione nhã nhặn đáp:

“Đúng vậy, Harry à. Nhưng dù sao đi nữa thì cũng chẳng cần phải giả bộ là bồ không giỏi môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám, bởi vì bồ giỏi thực mà. Trong năm học trước, bồ là người duy nhất có thể thoát được hoàn toàn lời nguyền Độc đoán, chỉ có bồ gọi lên được Thần Hộ Mệnh, rồi bồ lại làm được đủ thứ phép thuật mà ngay cả phù thủy trưởng thành cũng không làm được, Victor luôn nói rằng…”

Ron quay phắt đầu nhìn sang Hermione, nhanh đến nỗi suýt nữa thì vẹo cả cổ. Vừa xoa cổ, Ron vừa nói:

“Sao? Vicky nói cái gì?”

Hermione nói với giọng phát chán lên rồi:

“Ối giời… Anh ta nói là Harry biết làm những thứ mà ngay cả anh ta cũng không biết làm, ấy là anh ta đang học năm cuối cùng ở trường Durmstrang cơ đấy.”

Ron nhìn Hermione hết sức nghi hoặc:

“Bồ đâu còn liên lạc với anh ta nữa, phải không?”

Hermione nói giọng thản nhiên, mặc dù gương mặt cô nàng hơi ửng hồng.

“Nếu mình còn liên lạc thì sao? Mình có thể có một người bạn tâm thư nếu như mình…”

Ron nói như lên án:

“Hắn đâu phải chỉ muốn làm bạn tâm thư với bồ mà thôi đâu…”

Hermione cáu tiết lắc đầu, và mặc xác Ron vẫn tiếp tục nhìn cô nàng soi mói, Hermione nói với Harry:

“Vậy bồ nghĩ sao? Bồ chịu dạy tụi này không?”

“Chỉ hai đứa bồ thôi há?”

Hermione bây giờ lại tỏ ra băn khoăn:

“Chà… Harry nè, bồ đừng có nộ khí xung thiên một lần nữa nghe… Nhưng mình thiệt tình nghĩ là bồ nên dạy bất cứ ai muốn học. Ý mình nói là, tụi mình đang nói về chuyện tự phòng vệ cho bản thân chống lại V… Voldemort… Ôi, đừng có phát hoảng lên, Ron… Cho nên nếu mình không cho người khác cơ hội cùng được học tập thì không được công bằng lắm đâu.”

Harry đắn đo cân nhắc một lát rồi nói:

"Ừ, nhưng mình nghĩ ngoài hai bồ ra chẳng đứa nào lại muốn bị mình dạy cả. Mình là một thằng dở hơi mà, nhớ không?"

Hermione tỏ ra nghiêm túc:

"Để rồi xem, mình nghĩ bồ sẽ phải ngạc nhiên vì có khối người thích thú muốn nghe những gì bồ *phải* nói. Coi nè."

Cô nàng chồm về phía Harry; Ron, từ nãy giờ vẫn ngó chằm chằm Harry với vẻ mặt cau có, cũng chồm tới trước để nghe chung.

"Bồ có biết kỳ nghỉ cuối tuần đầu tiên của tháng mười là dịp đi chơi cuối tuần ở làng Hogsmeade không? Bồ thấy sao nếu tụi mình nói với những ai quan tâm thì đến gặp tụi mình ở trong làng và tụi mình sẽ bàn bạc chuyện đó?"

Ron hỏi:

"Tại sao tụi mình phải làm chuyện đó ở ngoài trường học chứ?"

Hermione quay lại với cái sơ đồ của Bắp Cải Tàu Nhai Rau Ráu mà cô nàng đang sao chép, và nói:

"Tại mình không tin là mụ Umbridge sẽ vui vẻ nếu phát hiện ra được việc tụi mình đang làm."

Harry đã mong ngóng trông đợi chuyến đi chơi cuối tuần đến làng Hogsmeade, nhưng có một điều khiến nó lo lắng. Chú Sirius vẫn cứ im re như đá tảng kể từ lần chú ấy hiện ra trong ngọn lửa lò sưởi vào đầu tháng chín. Harry biết là tụi nó

đã làm cho chú Sirius giận khi nói là tụi nó đã không muốn chú đến - nhưng thỉnh thoảng nó vẫn lo là chú Sirius sẽ tung hê mà bất cẩn, kiểu gì cũng mò đến làng Hogsmeade chơi. Khi ấy tụi nó biết phải làm gì nếu có một con chó đen bự chảng, cứ lao vọt trên những con phố ở Hogsmeade mà hướng về phía tụi nó, có thể ngay trước mũi của Draco Malfoy?

Khi Harry bàn bạc với Ron và Hermione về nỗi lo sợ của mình, Ron nói:

"Chà, bồ đâu có thể trách chú ấy cái chuyện muốn đi ra ngoài chạy loăng quăng. Ý mình nói là, chú ấy đã phải trốn tránh suốt hai năm trời rồi, chứ gì nữa, và mình biết là chuyện đó không cách gì mà vui thú được hết, nhưng ít nhất thì chú ấy cũng được tự do, đúng không? Vậy mà giờ đây chú ấy lại bị cầm chân suốt với lão gia tinh mắc chứng tâm thần ấy…"

Hermione cau có quắc mắt nhìn Ron, nhưng mặt khác lại phớt lờ chi tiết về Kreacher. Cô nàng nói với Harry:

"Vấn đề rắc rối là ở chỗ, chú Sirius sẽ phải ẩn náu cho đến khi V… Voldemort… Ôi, làm ơn làm phước mà Ron… ra mặt công khai, đúng không? Mình muốn nói là, Bộ Pháp Thuật ngu xuẩn sẽ không đời nào công nhận là chú Sirius vô tội, cho đến khi nào họ chịu thừa nhận là lâu nay thầy Dumbledore đã nói đúng về chú ấy. Và tới chừng lũ ngu ấy lại phải truy quét bọn Tử Thần Thực Tử thiệt thì mới rõ ra rằng chú Sirius không phải là một… Ý mình nói là, chú ấy đâu có Dấu hiệu của tụi kia đâu."

Ron năng nổ nói:

"Mình không cho là chú ấy dại dột đến độ xuất hiện ở

Hogsmeade. Thầy Dumbledore thế nào cũng nổi giận nếu chú ấy làm vậy, mà chú Sirius thì biết nghe lời thầy Dumbledore, ngay cả khi chú ấy chẳng thích thú chút nào hết những gì chú ấy phải nghe."

Khi thấy Harry vẫn còn lo lắng, Hermione nói:

"Nghe nè, Ron và mình đã thông báo cho mấy người mà tụi mình nghĩ là họ có lẽ cũng muốn học một số bài Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám thật sự, và có chừng hai người có vẻ khoái vụ này. Tụi này đã bảo họ đến gặp tụi mình ở làng Hogsmeade."

Đầu óc Harry vẫn còn lởn vởn ý nghĩ về chú Sirius, nó đáp hờ hững:

"Ừ."

Hermione nói khẽ:

"Đừng lo quá, Harry. Không lo về chú Sirius thì bồ cũng đã có đủ cả một sọt lo lắng rồi."

Dĩ nhiên, cô nàng hoàn toàn đúng. Harry gần như không làm kịp bài tập ở nhà, mặc dù dạo này nó đã làm khá hơn rất nhiều vì không còn bị cấm túc hằng đêm với bà Umbridge nữa. Ron thậm chí còn tụt hậu hơn cả nó về khoản bài tập ở nhà, bởi vì trong khi cả hai đứa đều tập dượt Quidditch hai tuần một lần, Ron còn phải làm nhiệm vụ trực của Huynh trưởng nữa. Vậy mà Hermione, học nhiều môn hơn cả hai đứa nó, không những vẫn hoàn thành tất cả mọi bài tập, mà lại còn kiếm ra thì giờ để đan thêm quần áo cho bọn gia tinh. Harry phải nhìn nhận là cô nàng đan mỗi ngày một khá hơn; giờ thì

gần như có thể phân biệt được đâu là nón và đâu là tất.

Buổi sáng của ngày đi chơi làng Hogsmeade bắt đầu bằng một bình minh rạng rỡ và lộng gió. Sau bữa điểm tâm, bọn học trò sắp hàng trước mặt thầy Filch. Thầy dò tên tụi nó trong một danh sách dài thòng những học sinh được phép của cha mẹ hay người giám hộ cho đi chơi ở trong làng. Harry nghe lòng chợt nhói đau khi nó nhớ ra nếu không nhờ chú Sirius thì nó cũng đâu thể nào được cho đi chơi!

Khi Harry đi tới chỗ thầy Filch, thầy giám thị hỉnh mũi hít hửi một cái thiệt sâu như thể thầy đang thử dò tìm một mùi gì của cái gì đó phát ra từ Harry. Rồi thầy gật đầu một cái cộc lốc khiến cho bộ xương hàm của thầy đung đưa lập cập, và Harry qua được ải, đi tiếp, bước ra những bậc thềm đá, trong một ngày nắng chói chang và lạnh lẽo.

Khi Ron, Harry và Hermione cùng nhau gấp gáp khởi hành đi nhanh xuống phía con đường rộng rãi dành cho xe chạy dẫn ra cổng, Ron nói:

"Ê… Tại sao thầy Filch hít hửi bồ kỹ vậy?"

Harry cười khẽ:

"Mình đoán là thầy kiểm tra mùi Bom Phân ấy mà. Ừ, mình quên kể mấy bồ nghe…"

Nó bèn kể lại câu chuyện nó đi lên Nhà Bưu Cú gởi thư cho chú Sirius và chỉ vài giây sau là thầy Filch nhào tới đòi coi lá thư. Nó hết sức ngạc nhiên khi thấy Hermione coi câu chuyện này rất đáng quan tâm, thiệt tình là rất đáng quan tâm hơn nó tưởng nhiều.

“Ông ấy nói là có người mách cho ông ấy biết là bồ đang đặt mua Bom Phân hả? Nhưng ai mách cho ông ấy biết chứ?”

Tụi nó đang đi giữa hai hàng cột đá cao ngất nghểu mà trên cùng là tượng những con heo rừng có cánh. Sau đó tụi nó quẹo trái vô một con đường dẫn vào làng, gió thổi lùa tóc bay quật cả vô mắt.

“Hay thằng Malfoy?”

Hermione nói, đầy vẻ hoài nghi.

“Ừ… phải… biết đâu…”

Và rồi cô nàng lại tiếp tục chìm sâu trong suy tư trong suốt đoạn đường đi tới bìa làng Hogsmeade. Harry hỏi:

“Nhưng mà tụi mình đang đi đâu đây? Tiệm Ba Cây Chổi hả?”

Hermione bừng tỉnh khỏi cơn trầm tư, nói:

“À, không, không… chỗ đó lúc nào cũng đông nghẹt và ồn ào hết sức. Mình đã bảo những người khác đến gặp tụi mình ở một quán khác, quán Đầu Heo, bồ biết quán đó mà, nó không nằm trên đường cái. Mình nghĩ nó hơi… bồ biết… *chó má*… nhưng tụi học trò không thường tới lui ở đó, thành ra mình tin là sẽ không bị nghe lén.”

Ba đứa đi xuống con đường cái băng qua Tiệm Giỡn Zonko, và không ngạc nhiên chút xíu nào hết khi thấy Fred, George và Lee Jordan ở đó. Tiếp đến tụi nó đi ngang qua Bưu Cục, hàng trăm con cú được phát đi từ đó theo từng khoảng thời gian đều đặn. Sau cùng tụi nó quẹo vô một con đường nhỏ, nơi cuối đường có một cái quán nhỏ. Một tấm bảng bằng

gỗ đã cũ mòn, méo mó, treo toòng teng trên cái xà rỉ sét ngay trên cánh cửa, trên tấm bảng là hình vẽ của một cái đầu heo rừng bị cắt vụng về, máu còn nhỏ giọt xuống tấm vải trắng trải chung quanh. Khi tụi nó đến gần, tấm bảng hiệu kêu lên kẽo kẹt vì bị gió đưa. Cả ba đứa ngập ngừng một lát trước cửa tiệm.

Hermione nói, hơi căng thẳng:

"Thôi, vô đi."

Harry dẫn đầu cả đám, bước vô tiệm.

Bên trong quán Đầu Heo không giống tiệm Ba Cây Chổi chút xíu nào hết. Ở trong tiệm Ba Cây Chổi có một quầy rượu lớn tạo cảm giác ấm áp sáng láng và sạch sẽ. Còn cái quầy rượu của tiệm Đầu Heo thì nhỏ xíu, đen đúa cáu bẩn, và căn phòng dơ hết chỗ nói, bốc lên nồng nặc một thứ mùi của cái gì đó mà rất có thể là của mấy con dê. Mấy cái cửa sổ lồi ra ngoài bị phủ một lớp bụi bẩn, dày đến nỗi chỉ có một tý xíu ánh sáng ban ngày có thể lọt vô trong phòng, vì vậy căn phòng được thắp sáng bằng những mẩu đèn cầy đặt trên mấy cái bàn gỗ xù xì. Sàn nhà thoạt nhìn tưởng đâu là nền đất, nhưng khi Harry đặt chân lên, nó mới nhận ra là cái sàn lát bằng đá, nằm bên dưới một lớp rác dày như thể đã tích nén hàng mấy trăm năm.

Harry nhớ lão Hagrid từng nhắc đến cái quán này hồi nó còn học năm thứ nhất: *'Bây sẽ gặp cả đống người ngộ lắm ở quán Đầu Heo.'* Lão đã nói như vậy khi giải thích chuyện làm cách nào mà thắng cá cược được cái trứng rồng của một người xa lạ đội mũ trùm kín đầu kín cổ ở đó. Hồi đó Harry đã thắc

mắc, là tại sao lão Hagrid không lấy làm kỳ lạ khi người lạ mặt kia cứ giấu mặt trong suốt cuộc gặp gỡ của họ với nhau; nhưng bây giờ Harry hiểu ra rằng giấu mặt là cái gì đó đại khái như là mốt ở quán Đầu Heo này. Trong quán có một người đàn ông mà toàn bộ cái đầu của ông ấy được quấn kỹ càng trong mấy lớp vải băng bó dơ hầy xám xịt, mặc dù ông ta vẫn xoay sở để nốc cạn được vô số ly chứa một chất gì đó bốc khói bừng bừng, thông qua một khe hở trên miệng ông ta.

Có hai bóng người ẩn kín trong mũ trùm ngồi ở cái bàn thụt vào một trong mấy cái cửa sổ lồi; Harry có lẽ đã nghĩ họ là bọn Giám Ngục nếu họ không đang nói chuyện với nhau bằng giọng rõ ràng là miền Yorshire. Ngồi trong một góc tối là một mụ phù thủy đeo một tấm mạng che mặt dày đen dài phủ cả ngón chân. Tụi nó chỉ có thể thấy chóp mũi của mụ ta bởi vì cái chóp mũi khiến cái mạng che mặt hơi bị nhô lên một tý.

Khi tụi nó đi ngang qua căn phòng để đến bên quầy rượu, Harry thì thầm:

"Mình không rành vụ này, Hermione à."

Nó đang đặc biệt để ý tới mụ phù thủy với tấm mạng che mặt nặng nề kia.

"Có khi nào lại là mụ Umbridge ngụy trang dưới lớp mạng đó không?"

Hermione ném một cái nhìn ước lượng về phía nhân vật đeo mạng che mặt. Cô nàng nói khẽ:

"Mụ Umbridge lùn hơn mụ này. Mà dù sao đi nữa, ngay cả nếu như mụ Umbridge có đến tận đây thì mụ cũng không thể

làm gì để ngăn cấm được chúng ta, Harry à, bởi vì mình đã xem đi xét lại hai ba lần nội quy trường rồi. Tụi mình không hề vượt-quá-quy-định; nhất là mình còn hỏi giáo sư Flitwick xem học sinh có được phép vào quán Đầu Heo không, và thầy nói được, nhưng thầy khuyên rất kỹ là tụi mình phải đem theo ly riêng. Mình cũng đã nghiên cứu những thứ mình nghĩ ra, thí dụ về các nhóm học tập và các nhóm làm bài tập về nhà. Tất cả mấy thứ đó là được phép cả. Mình chỉ cho là không nên *phô trương* quá cái chuyện tụi mình đang làm thôi."

Harry nói giọng khô khốc:

"Đừng. Nhất là khi vụ này cũng không hẳn là nhóm họp làm bài tập như bồ tính, đúng không?"

Người phục vụ quầy rượu từ trong một căn phòng phía sau bước ra, lùi lũi đi về phía tụi nó. Đó là một ông già tua tủa cơ man những râu tóc vừa dài vừa bạc, trông quàu quạu. Ông ta cao ngòng và ốm nhách. Harry trông ông ta quen quen.

Ông ta cất giọng gắt gỏng hỏi:

"Gì?"

Hermione nói:

"Xin cho ba chai Bia bơ."

Ông già thò tay xuống phía dưới quầy, lôi lên ba chai bia đầy bụi bám, rất ư bẩn thỉu, và giộng chúng lên mặt quầy. Ông ta nói:

"Sáu Sickle."

"Để mình trả."

Harry nói nhanh, đưa ra một đồng tiền bạc. Đôi mắt của ông già đứng quầy di chuyển ngược lên gương mặt của Harry, dừng lại trong một nửa tích tắc nơi vết thẹo của nó. Rồi ông ta quay đi và đặt đồng tiền của Harry vô một tủ đựng tiền cổ xưa bằng gỗ có cái ngăn kéo tự động mở ra để nhận tiền. Harry, Ron và Hermione lui về một cái bàn cách xa quầy rượu nhất rồi ngồi xuống và nhìn quanh, trong khi gã đàn ông quấn trong mấy lớp vải băng bó bẩn thỉu xám xịt gõ gõ đồng bạc Knuckle của gã lên mặt quầy và được ông già ở quầy rót thêm cho một ly đồ uống bốc khói nữa.

Ron ngó lên quầy rượu với vẻ ngưỡng mộ và rù rì nói:

"Mấy bồ biết gì không? Ở đây tụi mình có thể kêu bất cứ món gì tụi mình thích, mình dám cá là lão ấy sẽ bán cho mình tuốt, lão chẳng hơi đâu mà bận tâm. Mình lúc nào cũng muốn thử món rượu đế lửa…"

Hermione gằn từng tiếng:

"Bồ - là - một - *Huynh trưởng*."

Nụ cười tắt ngúm trên gương mặt Ron, nó ỉu xìu nói:

"Ừ… thì thôi vậy…"

Harry vặn cái nút rỉ sét để mở chai Bia bơ của nó và nốc một ngụm. Nó nói:

"Vậy những người mà bồ nói là có thể sẽ đến đây gặp tụi mình là ai?"

Hermione xem đồng hồ rồi bồn chồn nhìn về phía cửa. Cô nàng lặp lại:

“Chỉ vài người thôi. Mình bảo họ đến đây vào giờ này và mình chắc là tất cả họ đều biết chỗ… Ôi nhìn kìa, có lẽ là họ đến đó…”

Cánh cửa quán vừa mở ra. Một vạt nắng rộng đầy bụi bặm chia đôi gian phòng trong chốc lát rồi biến mất vì bị án ngữ bởi một đám đông người rần rần kéo vô.

Đi đầu là Neville với Dean và Lavender, theo sát chân ba đứa tụi nó là Parvati và Padma Patil cùng với - cái bao tử của Harry thót một cái - Cho, và một trong những cô bạn tíu tít của Cho; kế đến là Luna Lovegood (đi một mình và trông mơ màng đến nỗi cô nàng có lẽ chỉ tình cờ mà bước vào thôi); theo sau là Katie Bell, Alicia Spinnet, và Angelina Johnson, Colin và Dennis Creevey, Ernie MacMillan, Justin Finch-Fletchley, Hannah Abbott, và một cô gái bên nhà Hufflepuff có một cái bím tóc dài tới lưng mà Harry không biết tên gì; có ba bạn nam bên nhà Ravenclaw mà Harry biết khá chắc chắn là tụi nó tên Anthony Goldstein, Michael Corner, và Terry Boot; Ginny được hộ tống sát gót bởi một cậu tóc vàng cao cao gầy gầy có cái mũi hỉnh mà Harry ngờ ngợ nhận ra là một thành viên trong đội Quidditch Hufflepuff, và bọc hậu là hai anh em sinh đôi Fred và George cùng với cậu bạn của tụi nó là Lee Jordan. Cả ba anh chàng này đều tay xách nách mang những bao giấy bự đầy căng các món hàng hóa của tiệm giỡn Zonko.

Harry hỏi Hermione, giọng khàn đi:

“Vài người đó hả? Chỉ *vài người* thế đấy à?”

Hermione vui vẻ nói:

“Ừ, tốt chứ, có vẻ cái ý tưởng này được nhiều người khoái. Ron, bồ lấy thêm mấy cái ghế nữa được không?”

Ông già ở quầy rượu đã khựng lại như bị đóng băng trong tư thế đang lau chùi một cái ly bằng một miếng giẻ nhớp nháp đến nỗi trông nó như chưa bao giờ được giặt giũ. Có lẽ ông ta chưa bao giờ thấy cái quán của mình đông khách đến như vậy.

Fred đi tới quầy rượu trước tiên và nhanh nhẩu đếm đầu những người bạn đồng hành của mình.

“Chào! Xin vui lòng cho… hai mươi lăm chai Bia bơ nhé!”

Ông già quầy bia trừng mắt ngó Fred một lát, rồi bực dọc liệng miếng nhùi giẻ xuống, như thể người ta làm ông ta bị gián đoạn một công việc gì quan trọng ghê lắm, rồi ông bắt đầu lôi ra mấy chai Bia bơ bụi bám dưới quầy lên, chuyền cho Fred.

Anh chàng giơ mấy chai bia lên, rao:

“Nào! Mọi người, hùn vô, chứ tui không đủ vàng để bao hết quý vị…”

Harry lặng người nhìn cái đám đông lách chách luôn mồm ấy vừa lục túi áo kiếm bạc cắc, vừa nhận những chai Bia bơ từ tay Fred. Nó không thể tưởng tượng nổi những người này đến đây vì cái gì, cho đến khi một ý nghĩ hãi hùng chợt nảy ra trong đầu nó rằng có thể họ đang mong chờ nó diễn thuyết cái gì đó. Nghĩ vậy, nó vội quay qua Hermione, nói bằng một giọng rất nhỏ:

“Bồ đã nói với họ cái gì? Họ đang trông đợi cái gì vậy?”

Hermione dịu dàng nói:

“Mình nói với bồ rồi, họ chỉ muốn nghe cái điều bồ phải nói ra thôi.”

Nhưng Harry tiếp tục giận dữ ngó cô nàng, đến nỗi Hermione vội vàng nói thêm:

“Bồ chưa cần phải làm gì cả, mình sẽ nói với họ trước.”

Neville ngồi xuống một cái ghế đối diện Harry, mặt mày hớn hở, anh chàng nói:

“Chào Harry.”

Harry cố gắng mỉm cười đáp lễ, nhưng không nói gì; miệng mồm nó khô đắng một cách khác thường. Cho vừa mới mỉm cười với nó và ngồi xuống phía bên phải Ron. Cô bạn của Cho có mái tóc vàng hung xoăn tít thì chẳng hề mỉm cười, mà lại nhìn Harry với ánh mắt hết sức ngờ vực, ngụ ý rõ ràng là nếu để tự một mình cô ta quyết định thì cô ta đã chẳng đời nào đến đây.

Những người mới đến ngồi xuống quanh Harry, Ron và Hermione, thành từng nhóm hai ba người, một số trông có vẻ thích thú, những người khác thì tò mò, còn cô nàng Luna Lovegood thì đăm đăm nhìn vào khoảng không mơ màng. Khi mọi người đã có ghế ngồi yên vị, tiếng chuyện trò líu lo im dần. Mọi con mắt đều nhìn Harry.

“Ơ…”

Hermione bắt đầu nói, giọng cô nàng hơi hơi cao hơn bình thường vì bị căng thẳng quá.

“Thôi… ơ… chào.”

Cả nhóm tập trung sự chú ý vào Hermione thay vì Harry, nhưng những con mắt vẫn tiếp tục phóng ngược về phía Harry một cách thường xuyên.

"Thế này… ừm… thôi, các bạn đều biết tại sao các bạn đến đây. Ơ… thế này, Harry ở đây có một sáng kiến… ý tôi muốn nói…"

Harry vừa quắc mắt nhìn cô nàng. Hermione nói tiếp:

"Tôi có một ý kiến… là kể cũng hay nếu những người muốn học Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám… và ý mình nói là, học thiệt tình ấy, mấy bồ biết mà, chứ không phải đồ rác rưởi mà cô Umbridge đang dạy cho tụi mình."

Giọng Hermione bỗng trở nên mạnh mẽ hơn và tự tin hơn.

"Bởi vì không ai có thể gọi thứ đồ ấy là Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám được!"

Anthony Goldstein tán thành:

"Đúng lắm! Đúng lắm!"

Hermione tỏ ra phấn chấn hẳn lên:

"Vậy đó, tôi nghĩ nếu chúng ta…, vâng, nếu được tùy nghi hành động, thì sẽ là điều tốt."

Cô nàng ngừng lại chốc lát, liếc nhìn sang Harry, rồi nói tiếp:

"Và nói như vậy, ý tôi muốn nói là học cách phòng vệ chính mình một cách thích đáng, không chỉ lý thuyết mà là bùa chú thực sự…"

Michael Corner chăm chú nhìn Hermione, lên tiếng:

“Tôi đoán bạn cũng muốn thi đậu kỳ thi Pháp sư Thường đẳng nữa chứ hả?”

Hermione nói ngay:

“Dĩ nhiên là tôi muốn. Nhưng tôi muốn nhiều hơn thế nữa. Tôi muốn được dạy dỗ đúng đắn trong phòng vệ bởi vì… bởi vì…”

Cô nàng hít một hơi sâu và nói nốt:

“Bởi vì Chúa tể Voldemort đã trở lại.”

Phản ứng xảy ra tức thì và không lường trước được. Cô bạn của Cho ré lên và làm đổ Bia bơ xuống người, Terry Boot lên cơn co giật ngoài ý muốn, Padma Patil rùng mình, và Neville phát ra một tiếng kêu ăng ẳng mà nó ráng xoay chuyển thành ra tiếng ho khan. Tuy nhiên, tất cả đều nhìn Harry một cách chăm chú, thậm chí háo hức nữa.

Hermione nói:

“Vậy… dù sao thì đó cũng chỉ là dự tính thôi. Nếu các bạn muốn tham gia với tụi này, thì chúng ta cần quyết định cách thức chúng ta sẽ…”

“Đâu là bằng chứng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở lại?”

Câu hỏi do anh chàng tóc vàng cầu thủ đội Quidditch Hufflepuff thốt lên bằng một giọng khá là hung hăng.

Hermione bắt đầu:

“À, thầy Dumbledore tin điều đó…”

Anh chàng tóc vàng hất đầu về phía Harry:

“Bạn muốn nói là thầy Dumbledore tin cậu ta à?”

Ron chen ngang hơi thô lỗ:

“*Bạn* là ai?”

Anh chàng tóc vàng nói:

“Zacharias Smith. Và tôi nghĩ là chúng ta có quyền được biết chính xác điều gì khiến cho *cậu ta* nói là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở lại.”

Hermione nhanh nhảu xen vô:

“Thế này, điều đó thực ra không phải là mục đích mà cuộc họp này dự tính…”

Harry nói:

“Không sao đâu, Hermione.”

Nó vừa chớm vỡ lẽ ra tại sao có nhiều người đến đây như vầy. Nó cảm thấy lẽ ra Hermione nên biết là chuyện như thế này sẽ xảy ra. Một số những người này - mà có lẽ là hầu hết - đến đây chỉ với hy vọng được nghe trực tiếp câu chuyện của Harry.

Nó nhìn thẳng vào mặt Zacharias, lặp lại câu hỏi của anh chàng này:

“Điều gì khiến cho tôi nói là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở lại à? Tôi đã nhìn thấy hắn. Thầy Dumbledore cũng đã kể cho cả trường nghe câu chuyện xảy ra như thế nào hồi năm ngoái, và nếu bạn không tin thầy, thì bạn cũng sẽ không tin tôi, và tôi sẽ không lãng phí một buổi chiều để tìm cách thuyết phục bất cứ ai hết.”

Cả đám dường như đã nín thở trong lúc Harry nói. Harry có cảm tưởng là ngay cả ông già ở quầy rượu cũng lắng tai nghe nó nói. Ông ta cứ chùi đi chùi lại mỗi một cái ly bằng cái nùi giẻ dơ hầy; cái ly rõ ràng càng lúc càng dơ thêm.

Zacharias nói bướng:

"Năm ngoái thầy Dumbledore chỉ nói với chúng ta là Cedric Diggory bị Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy giết chết và rằng bạn đã đem xác của Diggory trở về trường Hogwarts. Thầy không kể cho chúng ta biết chính xác Diggory bị ám sát như thế nào, tôi nghĩ là tất cả chúng ta đều muốn biết…"

Harry nói:

"Nếu bạn đến đây để nghe chính xác chuyện như thế nào khi Voldemort ám sát ai đó, thì tôi không thể nào giúp bạn được."

Cơn giận của Harry, vào những ngày này luôn luôn mấp mé chực tràn, giờ đây lại trào dâng. Nó không rời mắt khỏi gương mặt khiêu khích của Zacharias Smith, quyết tâm không nhìn Cho. Nó nói tiếp:

"Tôi không muốn nói về Cedric Diggory, được chứ? Cho nên nếu bạn đến đây để nghe chuyện đó, thì bạn có thể ra về được rồi."

Harry ném một cái nhìn giận dữ về phía Hermione. Nó cảm thấy tất cả chuyện này đều do lỗi cô nàng này gây ra. Cô nàng đã quyết định trưng bày nó ra như một loại quái nhân và dĩ nhiên thiên hạ kéo đến chỉ nhằm để xem câu chuyện của nó hoang đường cỡ nào…

Nhưng không một ai rời khỏi chỗ ngồi, ngay cả Zacharias Smith cũng không đi đâu hết, mặc dù anh ta cứ tiếp tục chăm chú ngó Harry.

Giọng của Hermione lại một phen nữa lên tông cao vút.

"Vậy… Vậy thì… như tôi đang nói lúc nãy… nếu các bạn muốn học một số chiêu phòng vệ, thì tụi mình cần vạch ra tỉ mỉ cách thức tụi mình sẽ học, mức độ học thường xuyên như thế nào, và tụi mình sẽ đi đâu để…"

"Có đúng là…"

Cô nàng có cái bím tóc dài tới lưng ngắm nghía Harry rồi chen ngang một câu hỏi:

"Có đúng bạn có thể hô thần chú gọi lên một Thần Hộ Mệnh không?"

Nghe vụ này cả đám bèn nổi lên những lời xì xầm thích thú.

"Đúng."

Harry đáp trong thế phòng ngự nhẹ nhàng.

"Một Thần Hộ Mệnh hữu hình à?"

Cụm từ cô gái dùng khiến Harry nhớ tới một điều gì đó. Nó hỏi:

"Ơ… bạn có quen biết bà Bones không?"

Cô gái mỉm cười, nói:

"Bà ấy là cô tôi. Tôi là Susan Bones. Cô tôi đã kể cho tôi nghe về phiên tòa kỷ luật xử bạn. Vậy… chuyện đó đúng thật à? Bạn đã gọi hiện ra một Thần Hộ Mệnh có hình dạng một

con nai à?”

Harry nói:

“Phải.”

“Trời ơi, Harry!”

Lee kêu lên, tỏ vẻ xúc động sâu sắc.

“Mình chưa từng biết chuyện đó!”

Fred nhe răng cười với Harry, nói:

“Má biểu Ron đừng có đem chuyện đó đi nói tùm lum. Má nói em đã bị chú ý đủ rồi.”

“Bác ấy nói đúng.”

Harry lầm bầm, và vài người bật cười. Mụ phù thủy đeo mạng che mặt ngồi một mình hơi ngọ nguậy trên cái ghế.

Terry Boot hỏi:

“Và có phải bạn đã giết con rắn thần bằng lưỡi gươm trong văn phòng thầy Dumbledore không? Ấy là chuyện mà một trong mấy bức chân dung trên tường kể tôi nghe khi tôi ở trong đó hồi năm ngoái…”

Harry nói:

“Ơ… phải, tôi đã giết, đúng vậy.”

Justin Finch-Fletchley huýt sáo, anh em nhà Creevey đưa mắt nhìn nhau khiếp đảm, và Lavender Brown khe khẽ kêu lên một tiếng ‘wow’. Giờ đây Harry cảm thấy hơi hơi nóng quanh cổ; nó kiên quyết nhìn đi bất cứ đâu miễn là tránh nhìn Cho.

Bỗng Neville nói lớn với cả đám:

“Và hồi năm thứ nhất của tụi này, bạn ấy đã cứu được Hòn đá Phù phép…”

“Hòn đá Phù thủy.”

Hermione rít lên. Neville nói tiếp cho hết câu:

“Ừ, đó đó, khỏi tay Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.”

Đôi mắt của Hannah Abbott tròn xoe như những đồng tiền Galleon.

“Và đó là chưa kể…”

Ấy là Cho đang nói (đôi mắt Harry đột ngột nhìn về Cho, cô nàng đang nhìn nó mỉm cười; bao tử nó lại một phen nữa đổ lộn tùng phèo.)

“… tất cả những bài thi mà bạn ấy phải vượt qua trong cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật hồi năm ngoái… nào là vượt qua rồng và người cá và nhện khổng lồ tám mắt và đủ thứ…”

Quanh bàn lại nổi lên tiếng xì xào tán đồng đầy thán phục.

Ruột gan Harry rối bời. Nó đang cố gắng điều chỉnh bộ mặt nó sao cho không đến nỗi tỏ ra quá ư hài lòng với chính mình. Cái sự kiện Cho vừa mới công khai ca ngợi khiến cho nó cảm thấy càng khó khăn hơn rất, rất, rất nhiều để nói ra được cái điều mà nó đã thề với chính mình là sẽ phải nói với mọi người.

“Nghe đây.”

Harry bắt đầu nói và mọi người im lặng ngay tức thì.

“Tôi… tôi không muốn làm ra vẻ như thể tôi đang cố gắng khiêm tốn hay gì đó đâu, nhưng… tôi đã được hỗ trợ rất nhiều trong tất cả những vụ đó…”

Michael Corner nói ngay:

“Vụ con rồng thì có ai giúp đâu. Đó là nhờ cực kỳ bình tĩnh khi bay chớ…”

Harry cảm thấy sẽ là thô lỗ nếu không đồng ý, bèn nói:

“Ừ, thì…”

Susan Bones nói:

“Và không ai giúp bạn đánh đuổi bọn Giám Ngục trong mùa hè vừa rồi cả.”

Harry nói:

“Không. Không. Thôi được, tôi biết tôi đã làm được tý chút những chuyện đó mà không có ai giúp đỡ, nhưng vấn đề tôi đang nói đến là…”

Zacharias Smith nói:

“Có phải bạn đang né tránh việc chỉ vẽ cho chúng tôi những độc chiêu đó không?”

Ron nói lớn trước khi Harry kịp mở miệng:

“Tôi có ý kiến đây: Tại sao bạn không câm cái miệng lại?”

Chẳng biết có phải từ ‘né tránh’* đặc biệt đụng chạm đối với Ron Weasley không, nhưng dù sao đi nữa, Ron đang nhìn chòng chọc Zacharias như thể nó không ước muốn gì hơn thụi cho anh chàng một đấm. Zacharias đỏ tía mặt mũi. Anh chàng nói:

“Thì đấy, tất cả chúng ta đến đây để học hỏi Harry, vậy mà giờ đây cậu ta nói cậu ta thiệt tình không thể làm được bất cứ chiêu nào hết… ”

Fred Weasley gầm gừ:

“Nó đâu có nói như vậy.”

George Weasley rút từ một trong mấy cái bao đựng đồ mua ở tiệm giỡn Zonko ra một dụng cụ dài bằng kim loại trông giống như vũ khí giết người, hỏi:

“Bạn có muốn tụi này rửa tai dùm không?”

Fred nói thêm:

“Hay bất cứ bộ phận nào của cơ thể bạn, thiệt mà, tụi này không cầu kỳ kén chọn lắm cái chỗ để gắn cái này vô đâu.”

Hermione vội vàng nói:

“Được rồi, thôi, tiếp theo… Vấn đề là chúng ta có đồng ý là chúng ta muốn Harry dạy hay không?”

Lại vang lên tiếng rì rầm tán đồng chung chung. Zacharias khoanh tay lại không thèm nói gì nữa, mặc dù có thể tại nó đang còn bận canh chừng cái dụng cụ lăm le trong tay George.

“Tốt.”

Hermione nói, có vẻ nhẹ nhõm khi thấy rằng cuối cùng đã dàn xếp ổn thỏa được một việc nào đó.

“Vậy thì, câu hỏi tiếp theo là tụi mình sẽ học bao lâu một lần. Tôi thiệt tình cho là nếu mỗi tuần tụi mình học không được tới một lần thì chẳng đáng công…”

Angelina nói:

“Khoan đã. Chúng ta cần phải bảo đảm là chuyện học này không đụng chuyện tập dượt Quidditch của tụi này.”

Cho nói:

“Cũng không đụng những buổi tập của tụi này.”

Zacharias Smith bèn thêm vô:

“Và của tụi này nữa.”

Hermione hơi mất kiên nhẫn, cô nàng nói:

“Tôi chắc chắn là chúng ta có thể kiếm được một ngày tiện cho hết thảy mọi người. Nhưng các bạn biết đó, điều này rất là quan trọng, tụi mình đang bàn bạc chuyện học cách tự chuẩn bị cho bản thân mình chống lại những Tử Thần Thực Tử của V… Voldemort…”

“Quá đúng!”

Đó là tiếng sủa của Ernie Macmillan, người mà Harry trông đợi phát biểu từ nãy giờ. Anh chàng nói:

“Cá nhân tôi nghĩ điều này thực sự quan trọng, có lẽ quan trọng hơn bất cứ điều gì khác mà chúng ta sẽ làm trong suốt niên học này, kể cả kỳ thi Pháp sư Thường đẳng sắp tới.”

Anh chàng nhìn quanh một cách xúc động, như thể chờ mọi người la làng ‘Dĩ nhiên là không rồi!’. Khi không ai nói năng gì hết, anh chàng bèn nói tiếp:

“Tôi, với tư cách cá nhân, rất hoang mang không hiểu tại sao Bộ Pháp Thuật lại gán cho chúng ta một giáo viên vô dụng như thế vào thời kỳ nguy kịch này. Hiển nhiên là họ chối bỏ sự thực về sự trở lại của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, chỉ đưa đến cho chúng ta một giáo viên cứ tìm cách chủ động ngăn cản chúng ta sử dụng bùa chú phòng vệ…”

Hermione nói:

“Tụi này cho là lý do khiến cô Umbridge không muốn cho tụi mình được huấn luyện về Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám là vì cô ấy có… ý tưởng điên khùng rằng thầy Dumbledore có thể dùng học sinh trong trường như một đội quân riêng. Cô ấy nghĩ là thầy sẽ động viên tụi mình chống lại Bộ Pháp Thuật.”

Hầu như mọi người đều sửng sốt trước cái thông tin này; mọi người, ngoại trừ Luna Lovegood. Cô nàng nói to:

“Ừ, cái đó nghe có lý. Nói cho cùng thì ông Cornelius Fudge cũng đã có quân đội riêng của ông ấy.”

“Cái gì?”

Harry kêu lên, bật ngửa ra vì mẩu thông tin bất ngờ này.

Luna nghiêm trang nói một cách long trọng:

“Ông ấy có riêng một đội quân Thiên Linh Hỏa.”

Hermione ngắt lời:

“Không. Ông ta không có quân đội riêng.”

Luna nói:

“Có. Ông ấy có.”

Neville hỏi, có vẻ lúng túng:

“Thiên Linh Hỏa là cái gì?”

Đôi mắt lồ lộ của Luna mở to hết cỡ khiến cho vẻ mặt cô nàng trông càng điên hơn bao giờ hết. Cô nàng nói:

“Họ là những linh hồn của lửa. Những sinh vật cao lớn vĩ đại cháy rừng rực phi qua mặt đất thiêu đốt hết mọi thứ ở

trước…”

Hermione gay gắt hỏi:

“Chúng không hề tồn tại đâu, Neville.”

Luna tức giận nói:

“Ồ có chứ, chúng có đấy.”

Hermione lại át tiếng Luna:

“Xin lỗi, nhưng mà *bằng chứng* đâu để nói là chúng tồn tại?”

“Có rất nhiều nhân chứng đã kể lại, chỉ bởi vì đầu óc chị quá hẹp hòi nên chị mới đòi hỏi mọi thứ phải được trình ra trước mũi chị trước khi chị…”

“E hèm, e hèm.”

Tiếng tằng hắng của Ginny nhái giọng bà Umbridge hay đến nỗi nhiều người ngoảnh đầu nhìn quanh một cách cảnh giác để rồi bật cười.

“Chứ không phải là mọi người đang thử quyết là nên gặp nhau thường xuyên như thế nào để học Nghệ thuật Phòng chống à?”

Hermione nói ngay:

“Phải. Ừ, em…, em nói đúng…”

Lee Jordan nói:

“Được, mỗi tuần một lần, nghe được à.”

Angelina bắt đầu:

“Miễn là…”

Hermione nói ngay, giọng căng thẳng:

“Được rồi, được rồi, tụi này biết vụ Quidditch mà. Vậy thôi, một việc khác phải quyết định là chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu…”

Vụ này coi bộ khó hơn; cả đám im re.

Một lát sau Katie Bell đề nghị:

“Thư viện nhé?”

Harry nói:

“Tôi không nghĩ bà Pince lại vui mừng khi thấy tụi mình thi thố thần chú trong thư viện đâu.”

Dean nói:

“Hay là một phòng học trống không có lớp nào đang học?”

Ron nói:

“Ừ, cô McGonagall có lẽ sẽ cho tụi mình mượn phòng học của cô, hồi Harry cần phòng để thực tập cho trận thi đấu Tam Pháp Thuật, cô cũng đã cho bạn ấy mượn phòng…”

Nhưng Harry khá chắc chắn là giáo sư McGonagall sẽ không sẵn lòng cung cấp phòng ốc như lần trước. Bởi vì mặc dù Hermione có nói đủ thứ rằng việc lập nhóm học tập và nhóm làm bài tập về nhà là được cho phép, nhưng nó có linh cảm rất rõ ràng là vụ này có thể sẽ bị coi là mang nhiều tính nổi loạn hơn.

Hermione nói:

“Đúng. Thôi, chúng ta sẽ tìm ra được một chỗ nào đó. Tụi này sẽ gởi thư giáp vòng tới mọi người khi tụi này ấn định

được thời gian và địa điểm cho buổi học đầu tiên.”

Cô nàng lục lọi trong túi xách tay của mình rồi kiếm ra một miếng giấy da và một cây viết lông ngỗng, rồi ngập ngừng một chút, như thể cô nàng đang tự gồng mình để nói điều gì đó. Hít sâu một hơi dài, cô nàng bắt đầu:

“Tôi… Tôi nghĩ mọi người nên ghi tên mình vô đây, chỉ để biết có ai ở trong nhóm thôi. Nhưng tôi cũng nghĩ rằng tất cả chúng ta nên thống nhất là không tiết lộ chuyện chúng ta đang làm. Như vậy nếu bạn ký vô đây, bạn mặc nhiên đồng ý không mách lại cho bà Umbridge - hay bất cứ ai đi nữa - chuyện tụi mình làm.”

Fred thò tay lấy tấm giấy da và phấn khởi ký cái tên mình vô, nhưng ngay lập tức, Harry để ý nhận thấy có nhiều người không được vui vẻ cho lắm trước cái viễn cảnh phải ghi tên mình vô danh sách.

Khi George chuyền tấm giấy da cho Zacharias, anh chàng không cầm lấy mà nói chậm rãi:

“Ơ… Thôi… Tôi chắc là Ernie sẽ tin cho tôi biết khi nào có phiên họp tiếp theo.”

Nhưng Ernie cũng tỏ ra ngại ngùng không kém về chuyện ký tên. Hermione nhướn đôi chân mày lên nhìn anh ta. Ernie đành bộc lộ:

“Tôi… Ừ, chúng ta là *Huynh trưởng*, và nếu cái danh sách này bị phát hiện… À, tôi muốn nói là… mà chính bạn cũng đã nói đấy, nếu mà bà Umbridge phát hiện…”

Hermione nhắc nhở anh ta:

“Bạn vừa mới nói tham gia nhóm này là điều quan trọng nhất mà bạn làm trong năm học này mà!”

Ernie nói:

“Tôi… Ừ, phải, tôi có tin tưởng là, đó chỉ là…”

Hermione bực mình nói:

“Ernie, chứ bộ thiệt tình bạn tưởng là tôi sẽ để cho cái danh sách này trôi nổi tứ tán sao?”

Ernie có vẻ hơi hơi bớt lo lắng, nói:

“Không. Không. Dĩ nhiên là không. Tôi… Ừ, dĩ nhiên là tôi ký chứ.”

Sau Ernie không còn ai phản đối nữa, mặc dù Harry thấy bạn của Cho ngó Cho một cách trách móc trước khi ghi thêm tên của mình vô giấy da. Khi người cuối cùng - Zacharias - đã ký tên xong, Hermione nhận lại tấm giấy da và cẩn thận nhét nó vô túi xách của cô nàng. Bây giờ mọi người trong đám đều có một cảm giác rất lạ. Có vẻ như tụi nó vừa mới ký xong một thứ giao ước vậy.

Fred đứng lên, lanh lợi nói:

“Thôi, thời giờ ngựa chạy tên bay. George, Lee, và tôi có một số hàng hóa đặc biệt cần phải đi mua ngay, cho nên xin hẹn gặp lại toàn thể quý vị sau.”

Đám người còn lại cũng lần lượt ra về, từng nhóm hai người hoặc ba người. Cho loay hoay khá lâu với cái dây kéo của cái túi xách tay của cô nàng trước khi ra về, mái tóc như bức màn đen nhánh của Cho rũ xuống phía trước che khuất

gương mặt; nhưng cô bạn của Cho thì cứ đứng ngay bên cạnh, hai tay khoanh trước ngực, tặc lưỡi xuýt xoa, khiến Cho không còn lựa chọn nào khác hơn là cùng cô bạn ra về cho xong. Khi cô bạn đi kèm Cho đi ra cửa, Cho ngoảnh nhìn lại và vẫy tay chào Harry.

"Ái chà, mình thấy vậy là xuôi chèo mát mái rồi đó."

Hermione vui vẻ nói khi cô nàng cùng với Harry và Ron rời khỏi quán Đầu Heo vài khắc sau đó để bước ra không gian rực rỡ nắng bên ngoài. Ron và Harry vẫn còn nắm cổ chai Bia bơ của tụi nó. Ron quắc mắt nhìn trừng trừng theo hình dáng của Zacharias Smith còn thấy rõ mồn một ở đằng xa xa. Nó nói:

"Thằng Zacharias Smith là đồ ghẻ cùi."

Hermione thừa nhận:

"Mình cũng không ưa gì hắn, nhưng hắn nghe lóm được mình nói chuyện với Ernie và Hannah ở bàn ăn nhà Hufflepuff và hắn tỏ ra thực sự muốn đến, mình còn biết nói sao nữa? Nhưng thiệt tình càng nhiều người càng tốt… Ý mình là, nếu Michael Corner không bồ bịch với Ginny thì anh ta và mấy người bạn chắc là không đến đâu…"

Ron vừa nốc cạn mấy giọt cuối cùng của chai Bia bơ, bỗng phát nghẹn và sặc ra Bia bơ tùm lum xuống ngực áo mình.

"Hắn CÁI GÌ?"

Ron hỏi, giận điên lên, hai tai nó giờ giống y như thẻo thịt bò đỏ tươi.

"Con nhỏ bồ bịch với… Em gái mình bồ với… Bồ nói cái gì, Michael Corner hả?"

“Ôi, mình cho đó là lý do anh ta và mấy người bạn của anh ta đã đến quán Đầu Heo - Chà, họ rõ ràng là thích thú việc học nghệ thuật phòng vệ, nhưng nếu Ginny không nói cho Michael biết chuyện gì sẽ xảy ra…”

“Chuyện này đã… con nhỏ… bồ bịch từ hồi nào?”

Hermione điềm tĩnh nói:

“Tụi nó gặp nhau ở Vũ hội Giáng sinh rồi chơi thân với nhau từ cuối năm học trước.”

Ba đứa nó tụi nó đã đi ra tới đường Lớn và Hermione dừng chân trước cửa Tiệm Viết Lông Ngỗng của Scrivenshaft, chỗ đó đang có một cuộc trưng bày xinh xắn những cây viết bằng lông chim trĩ đằng sau cửa kính.

“Chà… mình cần sắm một cây viết lông trĩ mới.”

Cô nàng quẹo vô cửa hàng. Harry và Ron đành đi theo.

Ron vẫn tức giận hạch hỏi:

“Thằng nào là Michael Corner?”

Hermione nói:

“Anh chàng da sậm.”

Ron nói ngay:

“Mình không ưa thằng đó.”

Hermione nói nhỏ như thở:

“Một ngạc nhiên lớn.”

Ron lẽo đẽo theo Hermione đi dọc theo một hàng cây viết lông chim trĩ cắm trong mấy cái bình bằng đồng.

“Nhưng, mình cứ tưởng Ginny mê Harry chứ!”

Hermione nhìn Ron coi bộ hơi hơi thương hại rồi lắc đầu:

“*Hồi xưa* Ginny mê Harry, nhưng cô bé đã hết mê bạn ấy từ nhiều tháng nay rồi.”

Cô nàng tử tế nói thêm với Harry trong khi vẫn nhìn chăm chú săm soi một cây viết lông chim trĩ dài màu vàng-và-đen:

“Dĩ nhiên là không phải cô bé không *thích* bồ đâu.”

Đầu óc Harry lúc này vẫn đầy ắp hình ảnh của Cho lúc cô nàng tạm biệt nó, nên nó chẳng thấy đề tài đang bàn cãi hấp dẫn như Ron. Anh chàng này đang hết sức rúng động vì căm phẫn, nhưng chuyện này quả là có giúp cho Ron hiểu rõ một điều là mãi cho đến tận bây giờ nó vẫn chưa thực sự để tâm đến em gái mình. Nó hỏi Hermione:

“Thì ra vì vậy mà lúc này nó phát biểu này nọ? Hồi trước nó có đời nào mở miệng trước mặt mình đâu.”

Hermione nói:

“Đúng chóc. Ừ, mình nghĩ là mình chọn cái này…”

Cô nàng đi tới quầy trả tiền đưa ra mười lăm Sickle và hai Knut, Ron vẫn đuổi đeo theo cô nàng sát gót.

Khi Hermione quay lại và dẫm phải chân Ron, cô nàng nghiêm khắc nói:

“Ron, đây chính xác là lý do Ginny không kể cho bồ nghe chuyện nó hẹn hò với Michael: cô bé biết là bồ sẽ coi đó là chuyện xấu xa trầm trọng. Cho nên bồ làm ơn làm phước đừng có lải nhải hoài cái chuyện đó nữa.”

“Bồ muốn nói gì chứ? Ai coi đó là chuyện xấu xa trầm trọng hả? Tui sẽ không thèm *lải nhải* về bất cứ cái gì nữa…”

Ron vẫn còn càm ràm nho nhỏ trong họng suốt đoạn đường đi xuống phố. Trong khi Ron còn đang lẩm bẩm rủa xả Michael Corner thì Hermione đảo tròn con mắt nhìn sang Harry và thì thào trong hơi thở:

“Sẵn đang nói chuyện về Ginny và Michael Corner… Còn bồ với Cho ra sao rồi?”

Harry hỏi ngay:

“Bồ muốn nói gì?”

Dường như bên trong người nó đang có dầu sôi lửa bỏng; một cảm giác cháy rừng rực bừng lên khiến cho mặt mũi nó nhức buốt trong khí trời lành lạnh - Chẳng lẽ nó đã để tình cảm bộc lộ lộ liễu như vậy sao?

Hermione nhẹ mỉm cười:

“Chà, cô nàng không cách gì rời *mắt* khỏi bồ hén?”

Trước đây chưa bao giờ Harry nhận thấy làng Hogsmeade đẹp đến như vậy.

17

ĐẠO LUẬT GIÁO DỤC SỐ HAI MƯƠI BỐN

Thời gian còn lại của ngày cuối tuần đó Harry cảm thấy vui vẻ hơn bất cứ lúc nào khác trong suốt học kỳ. Nó và Ron đành phần lớn thời gian của ngày chủ nhật để làm cho hết những bài tập bị đình đốn của tụi nó, và mặc dù điều này khó mà gọi là vui thú cho được, nhưng ánh nắng chan hòa lần cuối của mùa thu cứ nấn ná kéo dài, nên thay vì ngồi còng lưng trên bàn học trong phòng sinh hoạt chung, tụi nó bưng sách vở ra ngoài và nằm ườn dưới tán của một cây sồi khổng lồ đứng bên cạnh cái hồ. Hermione dĩ nhiên luôn luôn làm hết mọi bài tập của mình đúng ngày đúng hạn, nên cô nàng rảnh rỗi đem len ra và phù phép cho đôi kim đan của mình lơ lửng giữa không trung bên cạnh đó và tự động chấp chới, lích kích đan những nón cùng khăn quàng cổ.

Với ý thức là tụi nó đang làm một điều gì đó phản kháng lại mụ Umbridge và Bộ Pháp Thuật, và nó là nhân tố then chốt của cuộc nổi loạn này, Harry có được một cảm giác thỏa thê hết chỗ nói. Nó cứ cho tái diễn lại trong đầu cuộc họp vào ngày thứ bảy: tất cả những con người ấy, đến với nó để học Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám… và vẻ mặt của họ khi họ

nghe kể về những gì nó đã làm… và Cho ca ngợi sự thi thố của nó trong cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật… Việc hiểu được là tất cả những con người đó không coi nó là đồ tưng tửng láo lếu, mà là một người đáng ngưỡng mộ, đã làm cho nó phấn chấn tinh thần lên rất nhiều, đến nỗi sáng thứ hai nó vẫn còn cảm thấy hồ hởi phấn khởi, bất chấp ngày hôm đó hứa hẹn toàn là những lớp học mà nó ít hứng thú nhất.

Nó và Ron ra khỏi phòng ngủ rồi cùng đi xuống cầu thang với nhau, vừa bàn bạc về ý kiến của Angelina là tụi nó nên luyện tập một kỹ thuật di chuyển mới gọi là Cù Lần Lăn Cù trong buổi tập dượt tối hôm đó. Khi băng ngang được nửa chừng căn phòng sinh hoạt chung đầy nắng sáng, thì tụi nó chợt nhận thấy căn phòng có thêm cái gì đó và cái đó đang thu hút sự chú ý của một số người không đông lắm.

Một tấm bảng to tướng đã được gắn lên bảng thông báo của nhà Gryffindor, to đến nỗi nó che bít hết mọi thứ khác trên đó - nào là danh mục mấy cuốn sách Thần chú xài rồi bán rẻ, những lời nhắc nhở thường xuyên của thầy giám thị Argus Filch, lịch tập dượt của đội Quidditch, lời rao đổi chác với người khác mấy tấm thẻ Nhái sôcôla, quảng cáo mới tìm người thử nghiệm của hai anh em sinh đôi nhà Weasley, lịch những ngày cuối tuần được phép đi chơi làng Hogsmeade, và rao vặt tìm của rơi. Tấm bảng thông báo mới được in bằng mẫu tự đen to tổ bố và có một con dấu đóng trông rất ư trịnh trọng ở cuối bảng thông báo bên cạnh một chữ ký ngoằn ngoèo tinh xảo.

THEO LỆNH CỦA

Thanh Tra Tối Cao Trường Hogwarts

Tất cả tổ chức, hội đoàn, đội, nhóm, và câu lạc bộ từ nay đều phải được giải tán.

Một Tổ chức, hội đoàn, đội, nhóm, hay câu lạc bộ được định nghĩa ở đây là một sự tụ tập thường xuyên của từ ba học sinh trở lên.

Giấy phép tái lập có thể xin ở Thanh Tra Tối Cao (Giáo sư Umbridge).

Không một Tổ chức, hội đoàn, đội, nhóm, hay câu lạc bộ học sinh nào được phép tồn tại mà không được Thanh Tra Tối Cao biết đến và chấp thuận.

Bất cứ học sinh nào bị phát hiện đã thành lập, hay thuộc về, một Tổ chức, hội đoàn, đội, nhóm, hay câu lạc bộ không được phê chuẩn của Thanh Tra Tối Cao sẽ bị đuổi học.

Thông báo trên phù hợp với tinh thần nội dung Đạo luật Giáo dục số Hai mươi bốn.

Đã ký

Dolore Jane Umbridge

Thanh Tra Tối Cao

Harry và Ron nhóng đọc cái thông báo qua đầu của một nhóm vài ba học sinh năm thứ hai trông có vẻ lo âu. Một đứa trong nhóm này hỏi bạn nó:

“Có nghĩa là họ sẽ dẹp tiệm luôn Câu lạc bộ Yêu Thạch sao?”

Ron đáp không được minh bạch cho lắm:

“Anh đoán là các em sẽ không có vấn đề gì với Câu lạc bộ Yêu Thạch đâu.”

Bọn học sinh năm thứ hai nhảy cẫng lên.

Khi mấy đứa năm thứ hai lật đật đi rồi, Ron nói với Harry:

“Nhưng mình không tin là tụi mình được may mắn như tụi nó, bồ có tin không?”

Harry đang đọc kỹ lại cái thông báo một lần nữa. Niềm hạnh phúc vốn tràn ngập tâm hồn nó từ hôm thứ bảy đến giờ bỗng tiêu ma. Trong lòng nó bây giờ trào dâng một cơn phẫn nộ.

Hai bàn tay co lại thành nắm đấm, nó nói:

"Đây không phải là ngẫu nhiên. Mụ ấy biết."

Ron nói ngay:

"Mụ không thể biết đâu."

"Có kẻ nghe lén trong quán. Và tụi mình hãy nhìn thẳng vào vấn đề đi, tụi mình đâu biết được có bao nhiêu trong số những người có mặt ở đó là đáng tin cậy… Bất cứ ai trong số họ cũng đều có thể trở mặt mà đi ton hót với mụ Umbridge…"

Vậy mà nó cứ tưởng bọn chúng tin tưởng nó, thậm chí tưởng bở là chúng ngưỡng mộ nó nữa chứ…

Giộng nắm đấm vô bàn tay của mình, Ron nói ngay:

"Zacharias Smith! Chính nó, hoặc là… Mình nghĩ thằng Michael Corner cũng có vẻ mặt xảo quyệt lắm…"

Harry ngoái đầu lại nhìn về phía cửa phòng ngủ của nữ sinh, nói:

"Mình thắc mắc là Hermione dã xem thông báo này chưa?"

"Tụi mình đi nói cho nó biết đi!"

Ron nói ngay và lao tới trước, kéo cánh cửa mở ra, và bắt đầu trèo lên cái cầu thang xoắn.

Nó chỉ mới leo lên được tới bậc thang thứ sáu thì sự cố xảy ra. Một âm thanh bể lỗ tai vang lên nghe như tiếng còi xe ô tô

rền rĩ, và mấy bậc thang hè nhau chảy nhão ra để làm thành một cái cầu tuột bằng đá nhẵn thín trơn lùi. Ron chỉ cố chạy được vài tích tắc ngắn ngủi, hai tay quơ quào loạn xạ trong không trung như chong chóng cối xay gió, rồi sau đó nó bật ngửa ra sau, té chổng kềnh, lăn quay xuống cái cầu tuột mới được tạo ra, kết thúc bằng thế nằm sóng sượt ngay bên cạnh chân của Harry.

Harry kéo Ron đứng lên, ráng hết sức nhịn cười. Nó nói:

"Ơ… chắc là tụi mình không được phép đi lên phòng ngủ của tụi con gái."

Vừa lúc đó có hai cô nàng năm thứ tư hí hửng lao tuột xuống cái cầu tuột bằng đá. Hai cô đứng lên liếc mắt đưa tình với Ron và Harry, cười khúc kha khúc khích.

"Ối, ai vừa định leo lên cầu thang vậy?"

"Tôi."

Ron đáp, vẫn còn hơi bị te tua ê chề.

"Tôi không biết là có cái vụ tuột đài này."

Khi hai cô gái đã đi về phía cái lỗ chân dung, vẫn rúc rích cười như phát khùng, Ron nói thêm với Harry:

"Chẳng công bằng chút nào hết! Hermione thì được phép vô phòng ngủ của tụi mình, vậy thì tại sao tụi mình lại bị cấm cửa…"

Hermione vừa tuột xuống gần như ngay trên tấm thảm trước mặt Ron và Harry, và đang lồm cồm đứng dậy. Cô nàng nói:

“Ôi, đó là một nội quy xưa lắc xưa lơ. Nhưng mà trong cuốn *Hogwarts, Một Lịch Sử* có ghi là những người sáng lập trường cho rằng con trai thì không đáng tin tưởng bằng con gái. Dù sao đi nữa, có chuyện gì mà hai bồ định đột nhập khuê phòng của mình hử?”

Ron kéo Hermione đi về phía tấm bảng thông báo.

“Có chuyện cần gặp bồ… xem cái này đi!”

Đôi mắt Hermione lướt nhanh xuống cái thông báo. Nét mặt cô nàng rắn đanh lại như đá.

Ron tức tối nói:

“Chắc hẳn là đã có đứa đi ton hót với mụ ta.”

Hermione nói bằng một giọng khe khẽ:

“Tụi nó không thể làm được.”

Ron nói:

“Bồ ngây thơ quá! Bồ cứ nghĩ thế bởi vì bồ là người trọng danh dự và đáng tin cậy…”

Hermione vẫn khăng khăng:

“Không. Tụi nó không thể làm được bởi vì mình đã ếm một bùa độc lên tấm giấy da mà tất cả tụi mình đã ký tên lên đó. Hãy tin mình, nếu có đứa nào phản phé đi ton hót với mụ Umbridge, tụi mình sẽ biết đích xác kẻ đó là ai và kẻ đó sẽ phải thực sự ăn năn hối hận.”

Ron hăm hở hỏi:

“Chuyện gì sẽ xảy ra cho những đứa đó?”

Hermione nói:

“À, nó như thế này, nó sẽ kinh hoàng đến đỗi so ra mấy cái mụn của Eloise Midgen chỉ là hai nốt tàn nhang xinh xắn. Tụi mình đi thôi, xuống dưới phòng ăn sáng coi những người khác nghĩ sao… Mình thắc mắc là cái thông báo này có được dán lên trong tất cả các Nhà không?”

Sự thể rõ ràng ngay tức thì khi tụi nó bước vào Đại Sảnh Đường, rằng cái bảng thông báo của giáo sư Umbridge không chỉ xuất hiện ở tháp Gryffindor mà thôi. Một sự bàn tán huyên náo phi thường, cùng một sự chuyển động loăng quăng quá đáng diễn ra trong Đại Sảnh Đường, bởi vì ai ai cũng nhốn nháo đi lên đi xuống mấy dãy bàn hỏi han trao đổi ý kiến về cái mà họ vừa mới đọc được. Harry, Ron và Hermione vừa mới ngồi xuống ghế thì Neville, Dean, Fred, George, và Ginny đã ùa tới bu quanh tụi nó.

“Mấy bồ có thấy nó không?”

“Bồ có nghĩ là mụ ta biết không?”

“Bồ định sẽ làm gì?”

Tất cả tụi nó đều nhìn Harry. Nó liếc mắt nhìn quanh để biết chắc là không có thầy cô giáo nào đi đứng gần tụi nó. Rồi nó nói khẽ:

“Dĩ nhiên là dù thế nào đi nữa tụi mình vẫn tiến hành.”

George cười tươi rói và đấm thùm thụp lên cánh tay Harry:

“Tụi này đã biết trước là em sẽ nói vậy.”

Fred nhìn Ron và Hermione với vẻ châm chọc, hỏi:

“Quý vị Huynh trưởng cũng nói vậy chứ?”

Hermione nói giọng mát mẻ:

“Dĩ nhiên.”

Ron ngoái đầu ngó qua vai, nói:

“Ernie và Hannah tới rồi kia. *Cả* mấy thằng cha Ravenclaw và Smith… và không ai coi bộ có tí vết khả nghi nào trên mặt hết.”

Hermione trông có vẻ lo sợ.

“Đừng bận tâm đến vết viết gì lúc này, mấy đứa ngu không thể kéo tới đây vào lúc này đâu, như vậy sẽ rất lộ liễu… Ngồi xuống đi!”

Cô nàng nói to với Ernie và Hannah, ra dấu như điên cho tụi nó quay lại dãy bàn của nhà Hufflepuff.

“Lát nữa! Tụi này… sẽ… sẽ… nói… với… mấy bồ… *sau!*”

Ginny mất hết kiên nhẫn, tự lách mình ra khỏi băng ghế.

“Em sẽ đi bảo Michael, đồ ngu, thiệt tình…”

Cô bé vội vã đi về phía dãy bàn nhà Ravenclaw, Harry nhìn theo hướng Ginny đi. Cho đang ngồi cách đó không xa, nói chuyện với cô bạn tóc quăn mà Cho đã rủ đi cùng đến quán Đầu Heo. Liệu thông báo của mụ Umbridge có khiến cho cô nàng sợ không dám đi gặp tụi nó một lần nữa không?

Nhưng ảnh hưởng chấn động của cái bảng thông báo chỉ được cảm nhận một cách đầy đủ hoàn toàn khi tụi nó rời khỏi Đại Sảnh Đường để đến lớp học Lịch sử Pháp thuật.

"*Harry!* Ron!

Đó là tiếng kêu của Angelina, và cô nàng đang hối hả chạy về phía tụi nó với vẻ mặt hết sức tuyệt vọng.

Khi Angelina đến đủ gần để nghe nó, Harry nói:

"Không sao đâu. Tụi mình vẫn sẽ…"

Angelina nói át lời Harry:

"Mấy bồ có nhận ra là mụ ta gom luôn cả Quidditch vô đó không? Tụi mình sẽ phải đi xin phép để thành lập lại đội Gryffindor!"

Harry kêu lên:

"Cái gì?"

Ron kinh hoảng:

"Không đời nào!"

"Mấy bồ đã đọc thông báo rồi đó, nó liệt kê cả đội nữa! Cho nên, Harry, nghe đây… tôi nói điều này lần cuối cùng:… Làm ơn, *làm ơn,* đừng có nổi khùng với mụ Umbridge nữa, nếu không mụ sẽ có thể sẽ không cho tụi mình chơi Quidditch luôn!"

Angelina trông có vẻ như chỉ chực òa ra khóc, nên Harry nói:

"Được mà, được mà, đừng lo, tôi sẽ cư xử phải phép…"

Khi tụi nó bắt đầu đi đến lớp thầy Binns, Ron nói một cách quả quyết:

"Mình cá là mụ Umbridge đang ở trong lớp Lịch sử Pháp

thuật. Mụ chưa dự giờ kiểm tra thầy Binns… mình dám cá bất cứ thứ gì là mụ ta đang ở đó…”

Nhưng nó bé cái nhầm. Giáo sư duy nhất ở trong lớp học khi tụi nó bước vô là giáo sư Binns, như thường lệ thầy đang trôi lơ lửng cách mặt ghế chừng một phân hay cỡ đó và đang chuẩn bị tiếp tục cuộc độc thoại triền miên về chiến tranh của bọn khổng lồ. Harry thậm chí không cần cố gắng theo dõi những gì thầy nói trong ngày hôm nay. Nó vơ vẩn viết nguệch ngoạc không đâu lên tấm giấy da, phớt lờ những cú huých bằng cùi chỏ và những cái quắc mắt thường trực của Hermione, cho đến khi một cú thúc đặc biệt đau điếng vô be sườn nó khiến nó ngước nhìn lên tức giận.

“Cái gì?”

Hermione chỉ về phía cửa sổ. Harry nhìn quanh. Hedwig đang đậu trên cái gờ hẹp bên ngoài cửa sổ, nhìn chòng chọc Harry qua lớp kính dày cui, có một lá thư được cột chặt vô chân của nó. Harry không thể nào hiểu nổi; tụi nó vừa mới ăn điểm tâm xong, mắc cái gì mà con Hedwig không đưa thư vào lúc đó, như thường lệ? Nhiều đứa trong lớp cũng đang chỉ chỏ cho nhau xem con Hedwig.

Harry nghe Lavender thở dài nói với Parvati:

“Ôi, mình luôn luôn yêu mến con cú đó, nó xinh đẹp làm sao đâu!”

Harry liếc nhìn lại giáo sư Binns, thầy vẫn tiếp tục cắm cúi đọc những lời ghi chép của mình, hoàn toàn thanh thản, không hề ý thức rằng sự chú ý của học sinh trong lớp dành cho thầy lúc này thậm chí còn ít hơn bình thường. Harry lặng lẽ rời khỏi

ghế, cúi lom khom đi vội vàng dọc theo dãy bàn đến bên cửa sổ, rồi nó đẩy nhẹ cái then gài cửa sổ, từ từ mở cánh cửa ra.

Harry tưởng đâu Hedwig sẽ giơ chân ra để nó có thể gỡ lấy lá thư rồi bay đi về Nhà Bưu Cú. Nhưng đúng lúc cánh cửa sổ vừa mở ra vừa đủ rộng, thì con Hedwig cà nhắc nhảy vô trong phòng, rúc lên một cách buồn thảm.

Harry vừa lo lắng liếc chừng giáo sư Binns vừa đóng cửa sổ lại, rồi lại cúi lom khom thật thấp đi thật nhanh về chỗ ngồi với con Hedwig đậu trên vai. Nó ngồi lại xuống ghế, chuyển Hedwig xuống vạt áo trên đùi nó rồi toan gỡ lá thư cột ở chân con cú ra.

Chỉ đến lúc đó Harry mới nhận thấy lông của Hedwig bị rối xù lên; một số lông bị bẻ quặt, và một trong hai cánh của con cú bị tréo một góc kỳ cục.

Cúi thấp đầu nó trên mình con cú, Harry thì thầm:

"Nó bị thương rồi!"

Hermione và Ron chồm tới gần hơn; Hermione thậm chí phải buông viết lông xuống.

"Coi nè… cánh của nó bị làm sao ấy…"

Hedwig đang run bây bẩy; khi Harry vừa sờ vào cánh, con cú giật nảy mình yếu ớt, tất cả lông của nó đều dựng đứng lên như thể nó tự thổi phồng mình lên, và nhìn Harry đầy vẻ trách móc.

"Thưa giáo sư Binns…"

Harry nói to, và mọi người trong lớp đều quay lại nhìn nó.

“Thưa thầy, con cảm thấy không được khỏe.”

Giáo sư Binns nhướn đôi mắt khỏi mấy cuốn sổ của thầy, nhìn lên ngạc nhiên, như mọi lần, khi thấy gian phòng trước mắt ông đầy người.

Thầy nhắc lại một cách mơ hồ:

“Không được khỏe?”

Harry đứng lên, giấu con Hedwig đằng sau lưng, giọng nói khẳng định:

“Không khỏe chút nào ạ. Cho nên con nghĩ con cần đi bệnh thất.”

Giáo sư Binns rõ ràng là rất ư bất ngờ, vô phương đối phó.

“Ừ, phải… ừ… bệnh thất… ừ, vậy… trò cút đi… Quỷ sứ…”

Khi đã ra khỏi phòng rồi, Harry đặt Hedwig trở lại lên vai nó và hối hả chạy ngược lên hành lang, chỉ ngừng một chút để suy nghĩ sau khi đã xa khuất cánh cửa phòng học của thầy Binns. Người mà nó lựa chọn trước tiên để cứu chữa cho con Hedwig dĩ nhiên là lão Hagrid, nhưng bởi vì nó không thể biết bây giờ lão Hagrid ở đâu, sự lựa chọn duy nhất còn lại của nó là tìm giáo sư Grubbly-Plank và hy vọng bà sẽ giúp được.

Nó thò đầu ra ngoài một khung cửa sổ, chịu đựng cơn gió hung hãn để quan sát sân trường. Không thấy bóng dáng của bà Grubbly-Plank ở đâu quanh căn chòi của lão Hagrid. Nếu bà không đang bận đứng lớp thì có lẽ bà đang ở trong phòng giáo ban. Nó bắt đầu chạy xuống cầu thang, con Hedwig rúc lên yếu ớt khi bị lắc lư trên vai Harry.

Hai tượng thú đầu người bằng đá gác hai bên cửa phòng giáo ban. Khi Harry đến gần, một trong hai bức tượng thốt lên giọng rầu rầu:

"Lẽ ra trò phải ở trong lớp, nhóc Jim ạ."

Harry nói:

"Có chuyện khẩn cấp."

Tượng đá kia cất giọng cao eo éo:

"Ốôôôiii, *khẩn cấp* hả? Ái chà, vậy mình lãnh đúng trách nhiệm, phải không?"

Harry gõ cửa; nó nghe tiếng bước chân, rồi cánh cửa mở ra, và nó thấy mình đối diện với giáo sư McGonagall.

Đôi gọng kính vuông vức của bà nhá lên một cách cảnh giác, bà nói ngay:

"Trò đừng để bị cấm túc nữa chứ!"

Harry hấp tấp đáp:

"Thưa cô, không ạ."

"Vậy thì tại sao trò lại ra khỏi lớp học?"

Tượng mình thú đầu người thứ hai nói giọng cạnh khóe:

"Hiển nhiên là phải có chuyện khẩn cấp chứ!"

Harry giải thích:

"Con đi tìm giáo sư Grubbly-Plank. Con cú của con, nó bị thương."

"Trò nói là con cú bị thương à?"

Giáo sư Grubbly-Plank xuất hiện đằng sau vai của giáo sư McGonagall, bà đang hút một ống điếu và cầm một tờ *Nhật Báo Tiên Tri.*

Harry thận trọng đỡ con Hedwig ra khỏi vai nó, nói:

"Dạ, nó xuất hiện sau mấy con bưu cú khác và cánh nó kỳ cục hết sức, cô coi nè…"

Giáo sư Grubbly-Plank ngậm chắc ống điếu giữa hai hàm răng rồi đón nhận con Hedwig từ tay Harry trong khi giáo sư McGonagall đứng quan sát.

"Hừm."

Giáo sư Grubbly-Plank nói, ống điếu của bà đánh đòng đưa nhè nhẹ.

"Có vẻ như nó bị tấn công. Không thể nghĩ ra được cái gì đã gây nên nông nỗi này, mặc dù… Cốt Mã Khuyên dĩ nhiên đôi khi cũng săn đuổi chim chóc, nhưng ông Hagrid đã huấn luyện Cốt Mã Khuyên của trường Hogwarts rất thuần thục không phạm đến cú…"

Harry không biết và cũng không bận tâm Cốt Mã Khuyên là con gì, nó chỉ muốn biết là Hedwig rồi sẽ lành mạnh trở lại. Tuy nhiên giáo sư McGonagall đột ngột hỏi Harry:

"Trò có biết con cú này đã đi bao xa không, Potter?"

Harry đáp:

"Dạ… con nghĩ là từ Luân Đôn."

Nó loáng gặp cái nhìn của bà, và căn cứ vào đôi chân mày của bà nhíu lại đến dính liền nhau ở giữa trán, nó biết là bà

hiểu ‘Luân Đôn’ có nghĩa là ‘số mười hai, quảng trường Grimmauld.’

Giáo sư Grubbly-Plank rút từ trong túi áo chùng của bà ra một cái mắt kiếng độc nhãn rồi ráp nó vô con mắt của bà để khám tỉ mỉ cánh của con Hedwig. Bà nói:

“Potter à, nếu trò để nó lại cho tôi thì tôi có thể chữa trị được. Dù sao đi nữa thì nó cũng không nên bay những quãng đường xa như vậy trong ít ngày.”

“Dạ… phải… Cám ơn cô.”

Harry ấp úng nói đúng lúc chuông reo báo hiệu giờ nghỉ giải lao.

“Không có chi.”

Giáo sư Grubbly-Plank nói cụt ngủn, quay lưng lại, đi trở vào phòng giáo ban.

Giáo sư McGonagall kêu lên:

“Chờ một chút, trời ơi, quỷ thần ơi! Lá thư của Potter!”

“Ô… dạ!”

Harry kêu lên, trong lúc quá khẩn cấp nó đã quên béng đi cuộn giấy da cột vô chân con Hedwig. Giáo sư Grubbly-Plank đưa lá thư cho Harry rồi mang theo con Hedwig biến mất vào phòng giáo ban. Con Hedwig đăm đăm nhìn Harry như thể không tin nổi là Harry có thể giao nó vô tay người khác như thế này.

Harry quay đi, cảm thấy hơi có lỗi với con cú, nhưng giáo sư McGonagall gọi nó lại.

“Potter!”

“Dạ, thưa giáo sư?”

Bà ngó lên liếc xuống hành lang; ở cả hai hướng đều có học sinh đang đi lại.

Bà bèn nói nhanh và khẽ, hai mắt ngó chằm chằm cuộn giấy da trong tay Harry:

“Hãy ghi trong đầu rằng những kênh liên lạc ra vào trường Hogwarts đều có thể bị theo dõi, hiểu không?”

“Dạ, con…”

Harry ấp úng nói, nhưng một bầy học sinh kéo nhau đi rần rần trong hành lang tới gần sát bên nó rồi. Giáo sư McGonagall nhẹ gật đầu với Harry rồi rút lui vào phòng giáo ban, để mặc nó chen lấn với đám đông mà ra tới sân trường. Ở đó nó nhận ra Ron và Hermione đã đứng sẵn trong một góc có mái che, cổ áo khoác bẻ lật lên để chống gió. Trong khi Harry bước hấp tấp về phía hai người bạn, nó xé cuộn giấy da để mở bức thư ra và chỉ thấy trong thư vỏn vẹn có sáu từ:

HÔM NAY, CÙNG GIỜ, CÙNG NƠI.

Khi Harry đi tới gần hai đứa, vừa đủ để nghe, Heimione lo lắng hỏi ngay:

“Hedwig có sao không?”

Ron hỏi:

“Bồ đem nó đi đâu rồi?”

Harry đáp:

“Đến chỗ cô Grubbly-Plank. Mình mới gặp cô

McGonagall… Nghe này…”

Rồi Harry kể lại cho Ron và Hermione nghe những gì giáo sư McGonagall đã nói. Nó hết sức ngạc nhiên khi thấy cả hai đứa bạn nó không hề bị bất ngờ gì ráo; ngược lại, tụi nó còn trao đổi với nhau những cái nhìn đầy ý nghĩa.

Harry hết nhìn từ Ron sang Hermione rồi lại nhìn từ Hermione sang Ron.

“Chuyện gì vậy?”

“À, mình vừa mới nói với Ron… nếu có ai đó đã theo dõi Hedwig thì sao nhỉ? Mình muốn nói là Hedwig chưa từng bị thương trong những chuyến bay trước đây, đúng không?”

Ron lấy lá thư trong tay Harry, nói:

“Đằng nào đi nữa thì để coi thư do ai gởi cái đã.”

Harry nói khẽ:

“Khụt Khịt.”

“*‘Cùng giờ, cùng nơi’?* Có nghĩa là ở cái lò sưởi trong phòng sinh hoạt chung à?”

Hermione cũng đọc bức thư, nói:

“Rõ quá đi rồi!” Cô nàng có vẻ khó chịu. “Mình chỉ hy vọng không có ai khác đã đọc lá thư này…”

Harry cố gắng tự thuyết phục nó cũng bằng như thuyết phục Hermione:

“Nhưng lá thư vẫn còn dấu niêm phong và mọi thứ. Mà sẽ không ai hiểu được ý nghĩa của cái thư đâu, nếu họ không biết chỗ tụi mình đã nói chuyện với chú ấy lần trước, đúng

không?”

“Mình không biết.”

Hermione nói giọng đầy lo âu. Cô nàng lẳng cái cặp lên vai khi chuông reo.

“Niêm phong lại cuộn thư bằng pháp thuật thì chẳng có gì là đặc biệt khó hết… Và nếu có bất cứ ai canh gác hệ thống Floo… nhưng mà ngay cả nếu hệ thống Floo cũng bị theo dõi, thì mình thiệt tình cũng không thấy có cách nào khuyên được cho chú ấy đừng đến!”

Tụi nó lê bước đi xuống mấy bậc thềm đá để đến tầng hầm học môn Độc Dược, cả ba đều chìm đắm trong suy tư; nhưng vừa mới đến chân cầu thang, thì giọng nói của Draco Malfoy bỗng kéo tụi nó trở lại với thực tế. Malfoy đang đứng ngay bên ngoài cửa lớp học của thầy Snape, phe phẩy một miếng giấy da trông giống như công văn và nói lớn hơn mức cần thiết để cho bọn Harry có thể nghe hết từng lời.

“Ừ, việc đầu tiên sáng nay là tao đến xin và cô Umbridge đã cho đội Quidditch Slytherin giấy phép tiếp tục chơi bóng ngay tức thì. Thì, cũng tất nhiên thôi, ý tao nói là, cô ấy biết ba tao rõ lắm, ông ấy hay ra vô Bộ Pháp Thuật… để coi liệu bọn Gryffindor có được phép tiếp tục chơi nữa không, kể cũng thú vị há?”

Cả Ron và Harry đều đang ngó Malfoy, mặt mũi tụi nó đằng đằng sát khí và nắm chặt nắm tay. Hermione thì thầm như van xin Harry và Ron:

“Đừng nổi nóng. Nó chỉ mong có vậy thôi mà…”

Cất cao giọng thêm một chút nữa, liếc con mắt xám, lóe sáng ác ý về phía Ron và Harry, Malfoy lại nói:

"Tao muốn nói, nếu đây là vấn đề quen biết với Bộ Pháp Thuật, thì tao cho là tụi nó không gặp may rồi… Theo như những điều ba tao nói thì họ đã kiếm cớ đuổi cổ lão Arthur Weasley từ nhiều năm nay rồi… Còn với thằng Potter… Ba tao nói sớm muộn gì Bộ Pháp Thuật cũng tống nó vô nhà thương thánh Mungo… Hình như ở đó có một khu đặc biệt dành cho mấy đứa bị loạn óc vì pháp thuật…"

Malfoy tạo ra một vẻ mặt hết sức lố bịch, miệng thì bành ra rộng hoác, còn mắt thì trợn tròn đảo quanh. Crabbe và Goyle bật ra những tiếng cười hinh hích thường lệ, Pansy Parkinson thì ré lên một cách khoái trá.

Bỗng một cái gì đó tông mạnh vô vai Harry khiến nó ngã qua một bên. Phải nửa giây sau Harry mới nhận ra, đó chính là Neville, vừa xông qua mặt nó, đâm đầu thẳng vào Malfoy.

"Neville! *Đừng!*"

Harry nhảy vọt tới trước, nắm chặt lưng áo thụng của Neville; Neville vùng vẫy như điên, nắm tay quơ loạn xạ, cố liều mà túm cho được Malfoy; trong lúc đó Malfoy có vẻ cực kỳ sửng sốt.

"Giúp mình với!"

Harry nhào vô Neville, tìm cách quàng một cánh tay qua cổ Neville mà kéo nó lùi trở lại, cách xa bọn Slytherin. Crabbe và Goyle lúc này đã gồng cánh tay của chúng lên, bước tới che chắn phía trước Malfoy, sẵn sàng đánh nhau. Ron vội vã chạy

tới trước, nắm chặt hai cánh tay của Neville; rồi nó cùng với Harry hè nhau mới lôi được Neville trở lại phòng tuyến của nhà Gryffindor. Gương mặt của Neville đỏ tía; cánh tay Harry chèn ép trên cổ họng nó khiến cho lời nói của nó trở thành khó hiểu, chỉ còn là những tiếng kỳ quặc rời rạc:

"Không… mắc cười… đừng… Mungo… cho nó… biết mặt…"

Cánh cửa căn hầm mở ra. Thầy Snape xuất hiện ở cửa phòng học. Đôi mắt đen của thầy quét lên chỗ học sinh nhà Gryffindor đang sắp hàng và dừng lại ở điểm mà Harry và Ron đang vật lộn với Neville.

"Đánh nhau hả, Potter, Weasley, Longbottom?"

Giọng lạnh lùng nhạo báng của thầy Snape vang lên.

"Trừ nhà Gryffindor mười điểm. Thả Longbottom ra, Potter, nếu không sẽ bị cấm túc. Tất cả các trò, vô lớp."

Harry thả Neville ra. Cậu bé đứng thở hổn hển và trừng mắt nhìn Harry.

Harry lượm cặp sách của mình lên, thở hổn hển:

"Mình phải ngăn bồ lại, nếu không thì Crabbe và Goyle sẽ xé xác bồ ra từng mảnh."

Neville không nói gì, nó chỉ quơ lấy cái cặp của mình rồi lê bước vô lớp học trong căn hầm ngục. Bọn Harry đi theo sau Neville, Ron chậm rãi nói:

"Nhân danh quỷ thần, *chuyện đó* là sao?"

Harry không trả lời. Nó biết chính xác tại sao đề tài về

những người bị nhốt vô bệnh viện Thánh Mungo do bộ não bị phép thuật làm tổn thương lại khiến Neville đau khổ cùng cực như vậy, nhưng nó đã thề với cụ Dumbledore là nó sẽ không nói cho ai biết bí mật của Neville. Ngay cả Neville cũng không biết là Harry biết bí mật của nó.

Harry, Ron và Hermione ngồi xuống chỗ ngồi thường lệ của tụi nó ở cuối lớp học rồi lấy ra giấy da, viết lông ngỗng, và quyển sách *Một Ngàn Loại Nấm và Thảo Dược Huyền Bí.* Xung quanh, cả lớp đang rù rì bàn tán về hành động vừa rồi của Neville, nhưng khi thầy Snape đóng sập cánh cửa căn hầm gây ra một tiếng động vang vọng thì mọi người im re ngay tức khắc.

Vẫn bằng giọng trầm nhỏ nghe như giễu cợt, thầy Snape nói:

"Các trò chú ý là chúng ta có một vị khách dự giờ với chúng ta hôm nay."

Thầy ra dấu về phía góc hầm âm u, và Harry nhìn thấy giáo sư Umbridge đang ngồi đó với tấm bìa kẹp hồ sơ để sẵn trên đầu gối. Nó đưa mắt nhìn sang Ron và Hermione ngồi bên cạnh, chân mày nhướn cao lên. Thầy Snape và bà Umbridge, hai thầy bà mà nó ghét nhất trần ai… kể cũng khó quyết định là nó muốn cho người nào chiến thắng người nào.

"Hôm nay chúng ta tiếp tục với những Dung dịch Tăng Lực, các trò sẽ thấy hỗn dược mà các trò để lại trong buổi học trước, nếu được pha chế tốt thì chúng hẳn là đã đạt đúng cường độ trong suốt kỳ nghỉ cuối tuần… Lời hướng dẫn…"

Thầy Snape phẩy cây đũa phép một cái.

"… ở trên bảng. Tiến hành."

Giáo sư Umbridge dành nửa giờ đầu buổi học ghi ghi chép chép trong cái góc của bà. Harry vì chú ý nghe hóng những câu bà Umbridge hỏi thầy Snape, quá chú ý, đến nỗi nó lại một lần nữa đâm ra cẩu thả với món độc dược của mình.

"Harry, máu rồng lửa, chứ không phải nước trái lựu!"

Hermione kêu lên, nắm lấy cổ tay Harry để ngăn nó cho thêm nguyên liệu tầm bậy lần thứ ba.

Harry ậm ờ đáp:

"Ờ há!"

Nó đặt cái chai xuống rồi tiếp tục ngó về phía góc hầm. Bà Umbridge đã đứng dậy.

"A!"

Harry reo lên khe khẽ khi bà ta sải bước đi giữa hai hàng bàn ghế học sinh để tiến về phía thầy Snape, lúc này thầy đang cúi xuống xem xét cái vạc của Dean Thomas.

"Chà, trình độ lớp học dường như hơi cao cho các trò."

Bà Umbridge lách chách nói từ đằng sau lưng thầy Snape.

"Tuy nhiên tôi muốn đặt vấn đề là liệu có thích hợp không khi dạy chúng một thứ độc dược như Dung dịch Tăng Lực. Tôi nghĩ Bộ Pháp Thuật sẽ hài lòng hơn nếu loại bỏ bài học đó ra khỏi chương trình học."

Thầy Snape từ từ đứng thẳng người lên và quay lại nhìn bà Umbridge.

"Nào… thầy đã dạy ở trường Hogwarts bao lâu rồi?"

Bà Umbridge hỏi, cây viết lông ngỗng của bà đĩnh đạc ngự trên tấm bìa kẹp hồ sơ. Thầy Snape đáp:

“Mười bốn năm.”

Vẻ mặt của thầy thật khó hiểu. Harry vừa chăm chú quan sát thầy vừa nhễu thêm vài giọt vô món thuốc nó đang bào chế, dung dịch kêu xì một tiếng rồi chuyển từ màu ngọc lam sang màu cam.

Giáo sư Umbridge tiếp tục hỏi thầy Snape:

“Tôi tưởng thầy nộp đơn xin dạy môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám thì phải?”

Thầy Snape lặng lẽ đáp:

“Phải.”

“Nhưng thầy đã không được toại nguyện.”

Môi thầy Snape cong lên:

“Rõ là như vậy.”

Giáo sư Umbridge hí hoáy ghi chú trên tấm bìa kẹp hồ sơ của bà.

“Và tôi được biết là từ khi thầy mới về trường Hogwarts cho đến bây giờ thầy vẫn tiếp tục đều đặn nộp đơn xin dạy môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám?”

“Phải.”

Thầy Snape nói nhỏ, hầu như không nhúc nhích đến làn môi của thầy. Trông thầy giận hết chỗ nói.

Bà Umbridge lại hỏi:

“Thế thầy có biết vì sao mà ông Dumbledore cứ kiên quyết từ chối bổ nhiệm thầy dạy môn đó không?”

Thầy Snape đáp nhát gừng:

“Tôi đề nghị cô hỏi cụ ấy.”

Bà Umbridge nở một nụ cười ngọt ngào, nói:

“Ồ, tôi sẽ hỏi.”

Đôi mắt đen của thầy Snape nheo lại, thầy hỏi:

“Làm thế có xác đáng không?”

“Ồ, có chứ.” Bà Umbridge nói. “Có đấy, Bộ Pháp Thuật muốn có một sự hiểu biết thấu đáo về… ờ… lý lịch của các giáo viên…”

Bà quay đi, bước về phía Pansy Parkinson và bắt đầu chất vấn cô nàng này về bài học. Thầy Snape quay nhìn về phía Harry và ánh mắt hai người gặp nhau trong một giây. Harry vội vàng ngó xuống món thuốc của nó, món này đang vón cục lại một cách tàn nhẫn và bốc lên cái mùi thúi hoắc của cao su bị cháy khét.

“Thế thì 0 điểm một lần nữa, Potter.”

Thầy Snape nham hiểm nói, thuận tay làm sạch bách cái vạc của Harry bằng một nhát phẩy cây đũa phép hết sức nhẹ nhàng.

“Trò sẽ viết cho tôi một bài luận về thành phần dược liệu chính xác để pha chế độc dược này, chỉ ra tại sao trò làm sai và làm sai như thế nào, nộp cho tôi vào buổi học kế tiếp, trò có hiểu không?”

“Dạ.”

Harry đáp một cách tức tối.

Thầy Snape đã giao bài tập về nhà làm cho tụi nó rồi, và nó còn phải tập dượt Quidditch vào chiều nay nữa; cơ sự này có nghĩa là lại thêm hai đêm thức trắng nữa. Khó mà tin được rằng nó đã cảm thấy vô cùng vui vẻ khi thức dậy sáng nay. Giờ đây nó chỉ cảm thấy một mong mỏi tha thiết sao cho ngày hôm nay qua đi càng nhanh càng tốt.

Khi tụi nó lại đứng chơi ngoài sân trường sau bữa ăn trưa, gió lùa qua lai áo chùng và vành nón, Harry rầu rĩ nói:

“Có lẽ mình phải lặn giờ Chiêm Tinh thôi. Mình sẽ giả đò bệnh rồi làm bài tập thầy Snape giao thay vì học Chiêm Tinh, như vậy mình khỏi phải thức tới nửa đêm…”

Hermione nghiêm khắc nói:

“Bồ không thể cúp giờ Chiêm Tinh đâu!”

Ron nói giọng phẫn nộ:

“Nghe ai đang nói kìa, chính bồ bước ra khỏi lớp Chiêm Tinh nhé, bồ ghét cô Trelawney!”

Hermione nói giọng trịch thượng:

“Mình không *ghét* cô ấy. Mình chỉ nghĩ cô ta là một cô giáo cực kỳ kinh khủng và là một mụ già bịp bợm thực sự… nhưng Harry đã bỏ buổi học Lịch sử Pháp thuật rồi, và mình không muốn bạn ấy cúp thêm buổi học nào nữa trong ngày hôm nay!”

Điều này đúng quá nên không thể phớt lờ được, vậy là nửa

giờ sau Harry ngồi vô chỗ của nó trong không khí nóng bức nồng nặc mùi nước hoa của phòng học môn Chiêm Tinh, cảm thấy giận dỗi hết thảy mọi người. Giáo sư Trelawney lại đang phân phát mấy cuốn *Sấm Mộng;* nó thấy thà hành xác làm bài luận thầy Snape phạt nó còn đỡ khổ hơn nhiều so với việc phải ngồi đây cố gắng tìm ra ý nghĩa của một đống chiêm bao bịa đặt.

Tuy nhiên, có vẻ như nó không phải là người duy nhất quạu quọ trong lớp học Chiêm Tinh. Giáo sư Trelawney liệng mạnh một cuốn *Sấm Mộng* lên cái bàn, ngay giữa Ron và Harry rồi quay ngoắt đi, môi bà bĩu ra; bà lại ném một cuốn *Sấm Mộng* khác cho Seamus và Dean, suýt chút xíu nữa là trúng vô đầu Seamus, rồi bà liệng nốt cuốn cuối cùng vô ngực Neville bằng một sức mạnh khiến cho cậu Neville này bật ngửa khỏi cái gối đệm đang ngồi.

Giáo sư Trelawney nói to, giọng cao the thé và có phần bị kích động.

"Thôi, làm đi! Các trò biết phải làm gì! Hay tôi chỉ là một bà giáo không đạt tiêu chuẩn đến nỗi các trò không bao giờ học được cách mở một cuốn sách ra?"

Cả lớp học bối rối trố mắt nhìn giáo sư rồi nhìn lẫn nhau. Tuy nhiên Harry nghĩ là nó biết chuyện gì gây ra vụ này. Khi giáo sư Trelawney hối hả bước về cái ghế giáo viên có cái lưng ghế rất cao, đôi mắt to mỏ thao láo của bà chứa chan nước mắt uất hận, Harry nghiêng dầu, sát vào đầu Ron mà thì thào:

"Mình nghĩ là cô ấy đã nhận được kết quả thanh tra."

“Thưa cô?”

Parvati Patil lên tiếng, giọng nghẹn ngào (cô nàng này và Lavender xưa nay luôn luôn ngưỡng mộ giáo sư Trelawney).

“Thưa cô, có… ơ… chuyện gì… sai trái ạ?”

“Sai trái ư!”

Giáo sư Trelawney kêu lên, giọng thổn thức đầy thương cảm.

“Chắc chắn là không. Ta bị xúc phạm, hẳn nhiên… những luồn lách bóng gió để ngầm hại ta… những lời buộc tội vô căn cứ chĩa vào ta… nhưng không, không có gì sai trái cả, chắc chắn là không…”

Bà nấc to lên thổn thức và ngó đi chỗ khác, tránh ánh mắt của Parvati, nước mắt uất ức tuôn ròng ròng dưới cặp mắt kiếng. Bà nức nở:

“Ta không kể lể gì hết đến mười sáu năm phục vụ tận tụy… Rõ ràng đã trôi qua không ai biết đến… Nhưng ta không thể bị xúc phạm, không, không được xúc phạm đến phẩm giá của ta.”

Parvati rụt rè hỏi:

“Nhưng thưa giáo sư, ai xúc phạm giáo sư vậy?”

“Giới Quyền Uy!”

Giáo sư Trelawney nói bằng một giọng rúng động, bi thương, và bí hiểm.

“Phải, những kẻ mắt mũi quá mờ mịt vì thế tục đến nỗi không thể Thấy như ta Thấy, Biết như ta Biết… Tất nhiên

những bậc Tiên tri như chúng ta luôn luôn bị kiêng dè sợ hãi, luôn luôn bị ngược đãi… Đó chính là… hỡi ôi… số phận của chúng ta…”

Bà nuốt nước mắt nén khổ đau, nhè nhẹ chậm nước mắt trên đôi gò má ướt nhem bằng đuôi cái khăn quàng, rồi rút từ trong ống tay áo ra một cái khăn tay thêu be bé, bà hỉ mũi thiệt mạnh vô trong cái khăn tay đó, gây nên một âm thanh nghe như tiếng con yêu Peeves búng lưỡi chế nhạo thiên hạ. Ron bật cười khúc khích. Lavender quắc mắt nhìn nó đầy căm phẫn.

Parvati nói:

“Thưa giáo sư, có phải cô muốn nói… đó là điều mà giáo sư Umbridge…”

“Đừng nói với ta về mụ đàn bà đó!”

Giáo sư Trelawney kêu lên, đứng bật dậy, mấy xâu chuỗi bà đeo rung xủng xoẻng và cặp mắt kính của bà lóe sáng.

“Làm ơn tiếp tục công việc của các trò!”

Và giáo sư Trelawney dành phần thì giờ còn lại của buổi học để sàng qua sàng lại giữa đám học trò, nước mắt vẫn từ sau cặp mắt kiếng rỉ rả lăn xuống gò má, và bà lẩm bẩm điều gì đó nghe như lời đe dọa thì thầm.

“… có thể chọn ra đi… sự sỉ nhục đó… đang trong thời gian thử thách… rồi chúng ta sẽ thấy… sao mụ ấy dám…”

Khi gặp lại Hermione trong lớp học Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám, Harry nói nhỏ với cô nàng:

“Bồ và bà Umbridge chí lớn gặp nhau: rõ ràng là bà

Umbridge cũng cho giáo sư Trelawney là một mụ già bịp bợm… có vẻ như bà Umbridge đã xếp cô Trelawney vô hàng giáo sư bị quản chế.”

Nó đương nói thì bà Umbridge bước vào lớp, đeo cái nơ nhung đen và cái mặt đỏm dáng tự mãn.

“Chào các em.”

Lũ học trò ngân nga đều đều:

“Chúng em chào giáo sư Umbridge.”

“Hãy vui lòng cất đũa phép đi…”

Nhưng lần này thì chẳng nổi lên tiếng lào xào của cử động đồng loạt đáp lại; vì trước đó có ai buồn rút đũa phép ra đâu.

“Hãy lật ra trang ba mươi bốn của quyển *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Vệ* và đọc chương ba có tựa là ‘Về Những Đối Phó Không Công Kích Trước Tấn Công Pháp Thuật’. Sẽ không…”

“… cần nói năng gì nữa!”

Harry, Ron và Hermione rù rì với nhau đoạn cuối của điệp khúc.

“Khỏi tập Quidditch!”

Angelina nói bằng một giọng trống rỗng khi Harry, Ron và Hermione cùng bước về phòng sinh hoạt chung sau bữa ăn tối hôm đó.

Harry hết sức hãi hùng:

“Nhưng mà tôi đã giữ được bình tĩnh! Tôi không nói gì nữa với bà ấy, Angelina à, tôi thề, tôi…”

“Tôi biết, tôi biết…” Angelina khốn khổ nói. “Bà ấy chỉ nói là bà cần thêm một ít thì giờ để cân nhắc.”

Ron tức giận hỏi:

“Cân nhắc cái gì? Bà ấy cho phép đội Slytherin, thì tại sao không cho đội tụi mình?”

Nhưng Harry có thể tưởng tượng được bà Umbridge khoái trá nhường nào khi treo nỗi lo sợ lơ lửng trên đầu đội Quidditch Gryffindor, và nó có thể hiểu được dễ dàng tại sao bà ta không muốn buông tay quá sớm cái đòn lo sợ ấy với tụi nó.

Hermione nói:

“Thôi thì, hãy nhìn mặt tích cực của vấn đề vậy - ít nhất thì bây giờ bồ sẽ có thì giờ để làm bài luận của thầy Snape!”

Harry gắt ngang trong khi Ron trợn mắt ngó Hermione ngỡ ngàng:

“Đó là mặt tích cực của vấn đề à? Không tập dượt Quidditch, thêm bài tập Độc Dược!”

Harry ngồi sụp xuống một cái ghế, hết sức bất đắc dĩ kéo bài luận Độc Dược của nó ra khỏi cặp, và bắt đầu làm bài.

Thiệt khó mà tập trung, cho dù nó biết là sẽ còn lâu lắm chú Sirius mới xuất hiện trong ngọn lửa, nhưng cứ mỗi vài ba phút nó lại không thể nhịn được, cứ liếc mắt về phía ngọn lửa, để canh chừng. Trong phòng ồn ào khủng khiếp: Fred và George dường như rốt cuộc đã hoàn thiện một loại Ăn Vặt Cúp Cua mà tụi nó đang thay phiên nhau biểu diễn minh họa cho một đám cử tọa hồ hởi hoan hô và phấn khởi hò reo.

Trước tiên, Fred cắn đầu màu cam của viên kẹo, nhai xong là ói một cách ngoạn mục vô một cái xô mà tụi nó đã đặt ngay phía trước mặt nó. Kế đến, nó nhét đầu màu tím của viên kẹo nhai vô họng, lập tức vụ ói mửa ngưng ngay lập tức. Lee Jordan, người hỗ trợ anh em George - Fred trong cuộc thao diễn này, cứ chốc chốc đều đặn lại uể oải làm tiêu biến những thứ tụi nó ói ra bằng cái Bùa chú Tiêu Biến của thầy Snape hay dùng để làm trống trơn cái vạc pha chế độc dược của Harry.

Cùng với âm thanh thường trực của tiếng nôn ọe, tiếng hoan hô cổ vũ, và tiếng Fred và George nhận đặt hàng trước từ đám đông vây quanh, Harry thấy cực kỳ khó mà tập trung cho được vào cái phương pháp đúng đắn của cách pha chế Dung dịch Tăng Lực. Hermione chẳng những không giúp đỡ được gì thì chớ; Harry nhận thấy chuỗi âm thanh cổ vũ của đám đông và tiếng ói mửa của Fred và George vô đáy xô được chấm phết bằng tiếng khụt khịt mũi phản dối của Hermione chỉ tổ làm nó thêm rối trí phân tâm.

“Thì cứ đi mà ngăn họ lại!”

Harry cáu kỉnh gắt lên sau khi đã xóa đi lần thứ tư khối lượng sai của móng con cầm sư tán nhuyễn.

Hermione nói qua kẽ răng nghiến chặt:

“Mình không thể, *về mặt kỹ thuật*, họ không làm điều gì sai quấy. Họ vẫn hoàn toàn có quyền tự ăn những thứ gớm ghiếc ấy, và mình không thể tìm ra một luật nào nói rằng những đứa ngu khác không được quyền mua mấy thứ đó, trừ khi mấy thứ đó được chứng minh là có gì đó nguy hiểm, mà đây lại không

có vẻ gì là chúng…”

Cô nàng cùng Harry và Ron ngó cảnh George mửa vọt vô trong cái xô, nuốt ực nửa viên kẹo nhai còn lại, rồi ngồi thẳng lưng lên, cười toe toét và giang rộng đôi cánh tay ra để đón nhận tràng vỗ tay hoan hô kéo dài.

Ngắm George, Fred và Lee Jordan đang thu gom vàng của cái đám đông háo hức ấy, Harry nói:

“Mấy bồ biết không, mình không hiểu tại sao anh Fred và George, mỗi người chỉ nhận được ba Pháp sư Thường đẳng mà thôi. Hai anh ấy thực sự am hiểu mấy thứ…”

“Ối, họ chỉ biết mấy thứ tào lao màu mè chẳng thực dụng gì cho ai hết.”

Hermione giở giọng chê bai. Ron nói, giọng không thoải mái:

“Chẳng thực dụng à? Hermione ơi, hai anh ấy kiếm được hai mươi sáu Galleons rồi đó…”

Lâu thiệt lâu sau, đám đông quanh hai anh em sinh đôi nhà Weasley mới giải tán, và Fred, George với Lee còn ngồi lại lâu hơn nữa để đếm tiền thu nhập hôm đó của tụi nó. Thành ra phải đến quá nửa đêm thì phòng sinh hoạt chung mới lại thuộc quyền sử dụng của riêng Harry, Ron và Hermione. Mãi đến cuối cùng, Fred mới đóng cánh cửa dẫn lên phòng ngủ nam sinh sau lưng nó, khua cái hộp tiền vàng Galleons rủng rẻng đầy vẻ khoe khoang đến nỗi Hermione cau mày quắc mắt lên.

Suốt cả buổi tối Harry đã chẳng tiến bộ được bao nhiêu trong bài luận Độc Dược, nó đành chịu thua. Khi nó dọn dẹp

sách vở cất đi, Ron đang lơ mơ ngủ gật trong cái ghế bành, chợt ú ớ càu nhàu rồi bừng tỉnh dậy, lờ đờ nhìn vô ngọn lửa lò sưởi, kêu lên:

"Chú Sirius."

Harry phóng vọt tới gần; cái đầu tóc đen bờm xờm của chú Sirius lại một lần nữa hiện ra trong ngọn lửa. Chú nhe răng cười, nói:

"Chào."

"Chào chú!"

Cả bọn Harry, Ron và Hermione đồng thanh xướng lên. Tất cả tụi nó đều quỳ xuống trên tấm thảm nhỏ đặt trước lò sưởi. Con mèo Crookshanks cũng gừ gừ to tiếng và mon men đến gần ngọn lửa, bất chấp sức nóng, cố gắng đưa mặt nó gần kề mặt chú Sirius.

Chú Sirius hỏi:

"Tình hình ra sao?"

Hermione kéo con mèo Crookshanks lại để cứu nó khỏi bị nướng râu, Harry đáp:

"Chẳng tốt lành chút nào. Bộ Pháp Thuật lại áp đặt thêm một đạo luật khác, và điều đó có nghĩa là tụi con không được phép duy trì đội Quidditch…"

"… hoặc nhóm Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám bí mật?"

Im lặng một lát.

Harry hỏi:

"Làm sao chú biết chuyện đó?"

Chú Sirius càng nhe rộng hàm răng, cười toét đến mang tai.

“Lần sau tụi bây cần chọn địa điểm tụ họp cẩn thận hơn. Cái tiệm Đầu Heo, chú hỏi tụi bây…”

Hermione chống chế nói:

“Dạ, chỗ đó tốt hơn Ba Cây Chổi chứ! Quán Ba Cây Chổi lúc nào cũng đông nghẹt người ta…”

“… thì có nghĩa là người khác càng khó lòng nghe lén tụi bây hơn.”

Chú Sirius nói thêm:

“Con cần phải học hỏi thêm, Hermione à.”

Harry hỏi:

“Ai đã nghe lén tụi con?”

“Dĩ nhiên là Mundungus.”

Chú Sirius đáp xong, nhìn vẻ mặt hoang mang của tụi nó, chú bật cười:

“Lão chính là mụ phù thủy đeo mạng che mặt đó.”

Harry sửng sốt:

“Đó là lão Mundungus sao? Lão làm cái gì ở quán Đầu Heo chứ?”

Chú Sirius hết kiên nhẫn nổi:

“Vậy chứ con nghĩ coi lão làm cái gì? Dĩ nhiên là lão canh chừng con chứ làm gì nữa!”

Harry tức giận:

“Con vẫn còn bị theo đuôi à?”

Chú Sirius nói:

“Đúng vậy. Và cần phải vậy, nếu việc đầu tiên con toan tính làm trong ngày đi chơi cuối tuần là tổ chức một nhóm phòng vệ bất hợp pháp, đúng không?”

Nhưng trông vẻ mặt chú Sirius chẳng những không giận dữ mà cũng không lo âu gì cả. Ngược lại, chú đang ngắm nghía Harry với một niềm tự hào lộ liễu.

Ron nghe có vẻ thất vọng. Nó hỏi:

“Tại sao bác Mundungus trốn tránh tụi con? Tụi con khoái gặp bác ấy lắm chứ?”

Chú Sirius nói:

“Lão bị cấm lai vãng đến quán Đầu Heo hồi hai mươi năm về trước, và lão già bán quán đó nhớ dai lắm. Chúng ta đã bị mất tấm Áo khoác Tàng hình của Moody khi Sturgis bị bắt giam, vì vậy dạo sau này lão Mundun-cứt ăn bận như một mụ phù thủy hơi nhiều… Dù sao đi nữa… Trước tiên, Ron à, chú đã phải thề là sẽ truyền lại cho con cái thông điệp của má con.”

Ron e dè sợ sệt hỏi:

“Dạ, sao ạ?”

“Má con nói là con không được viện bất cứ lý do gì để đóng bất cứ vai trò gì trong nhóm bí mật bất hợp pháp Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám. Bà nói chắc chắn con sẽ bị đuổi học và tương lai của con sẽ bị hủy hoại. Bà nói rằng sau này sẽ

còn khối thì giờ để cho con học cách tự phòng vệ và rằng con hãy còn quá nhỏ nên lúc này không cần phải lo lắng về chuyện đó. Bà cũng…”

Chú Sirius đảo mắt sang Harry và Hermione nói tiếp:

“… khuyên Harry và Hermione đừng có tiếp tục cái nhóm đó nữa, mặc dù bà chấp nhận là bà không có quyền hạn gì đối với cả hai đứa, mà chỉ đơn giản năn nỉ hai đứa nhớ cho rằng bà thành thật mong muốn những điều lành cho hai đứa. Bà muốn viết tất cả những điều này cho mấy đứa, nhưng nếu cú bị chặn xét thì tất cả mấy đứa sẽ gặp rắc rối thực sự, và bà không thể đích thân gặp các con để tự mình nói ra vì bà bận phiên trực tối nay.”

Ron hỏi ngay:

“Bận phiên trực gì ạ?”

Chú Sirius nói:

“Đừng bận tâm, đó chỉ là công chuyện của Hội. Thành ra chú phải làm người đưa tin và phải bảo đảm là con sẽ thưa lại với má con là chú đã nhắn lại đầy đủ với con, bởi vì chú không nghĩ là má con tin chú đâu.”

Lại im lặng một lát nữa. Trong lúc mọi người im lặng, con mèo Crookshanks kêu meo meo và thử đưa chân trước đầy móng vuốt ra chụp cái đầu chú Sirius, còn Ron thì ấm ớ chọc vọc một cái lỗ trên tấm thảm trải trước lò sưởi. Cuối cùng nó làu bàu:

“Vậy là chú muốn con nói là con sẽ không tham gia vào nhóm phòng vệ?”

Chú Sirius tỏ ra ngạc nhiên:

“Chú ấy hả? Đời nào! Chú cho là nhóm phòng vệ là một sáng kiến xuất sắc.”

“Thiệt hả chú?”

Harry mừng rỡ lên tinh thần.

Chú Sirius nói:

“Dĩ nhiên là chú nói thiệt. Chẳng lẽ con tưởng ba của con với chú mà lại chịu xuôi tay lép vế vâng dạ theo lệnh của một mụ quái già ác độc như mụ Umbridge sao?”

“Nhưng… hồi học kỳ trước chú chỉ chăm chăm bảo con phải cẩn thận và đừng có liều lĩnh…”

Chú Sirius sốt ruột nói:

“Năm ngoái, có đủ mọi chứng cớ là có kẻ nào đó bên trong trường Hogwarts đang lăm le ám sát con, Harry à. Năm nay thì chúng ta lại biết rằng có kẻ ở ngoài trường Hogwarts muốn giết hết thảy chúng ta, vì vậy chú cho là học cách tự phòng vệ đúng đắn cho chính mình là một ý kiến hay!”

Một vẻ hơi trêu chọc hiện trên nét mặt Hermione:

“Và nếu tụi con bị đuổi học thì sao?”

Harry trợn mắt nhìn cô nàng:

“Hermione, toàn bộ vụ này là ý kiến của bồ mà!”

Hermione nhún vai:

“Mình biết… mình chỉ thắc mắc chú Sirius nghĩ sao?”

Chú Sirius nói:

“À, thà là bị đuổi học mà có khả năng tự phòng vệ, còn hơn là ngồi yên ổn trong trường mà không biết chút gì hết.”

Ron và Harry nhiệt liệt hưởng ứng:

“Đúng quá! Đúng quá!”

Chú Sirius nói:

“Vậy, tụi bây tổ chức cái nhóm này ra sao rồi? Tụi bây sẽ tụ tập ở đâu?”

Harry nói:

“Dạ, hiện giờ cái đó còn là vấn đề. Tụi con cũng chưa biết tụi con sẽ có thể đi đâu…”

Chú Sirius đề nghị:

“Lều Hét được không?”

“Hay, đúng là sáng kiến!”

Ron kêu lên hào hứng. Nhưng Hermione xì ra một âm thanh đầy ngờ vực khiến cả ba người kia đều quay đầu lại nhìn cô nàng. Cái đầu của chú Sirius xoay trong ngọn lửa.

Hermione nói:

“Này nhé, chú Sirius à, hồi xưa khi chú còn đi học thì nhóm của chú chỉ có bốn người tụ tập trong Lều Hét, và tất cả các chú đều có thể biến hình thành thú, và con đoán là khi cần, tất cả bốn chú đều có thể chen chúc co cụm với nhau dưới một tấm Áo khoác Tàng hình. Nhưng mà tụi con có tới hai mươi tám người và không ai là Người-hóa-Thú cả, cho nên có lẽ tụi con không cần tấm Áo khoác Tàng hình cho lắm, bằng cần một cái Lều bạt Tàng hình.”

“Đặt vấn đề đúng!”

Chú Sirius nói, coi bộ hơi hơi xìu khí thế một tý.

“À thôi, chú chắc chắn là tụi bây rồi sẽ kiếm ra được một chỗ nào đó… Trước đây vẫn có một hành lang bí mật khá rộng rãi ở phía sau tấm gương lớn trên tầng lầu bốn, có thể tụi bây sẽ có đủ chỗ để thực hành bùa chú trên đó…”

Harry lắc đầu nói:

“Anh Fred và anh George nói với con là chỗ đó bị nghẽn rồi. Bị sập hay sao đó.”

“Ôi…”

Chú Sirius đăm chiêu:

“Chà, chú sẽ phải suy nghĩ và trở lại…”

Chú ngừng ngang xương. Nét mặt của chú bỗng nhiên căng thẳng, cảnh giác. Chú xoay đầu nhìn sang một bên, rõ ràng là nhìn vô bức tường gạch chắc chắn của cái lò sưởi.

Harry lo lắng gọi:

“Chú Sirius?”

Nhưng chú đã biến mất. Harry há hốc miệng ra mà nhìn ngọn lửa một hồi, rồi quay lại nhìn Hermione và Ron.

“Tại sao chú ấy lại…”

Hermione vẫn nhìn chòng chọc vào ngọn lửa, nhưng bật đứng vọt dậy, miệng mồm cũng há hốc ra kinh hoàng.

Một bàn tay xuất hiện giữa ngọn lửa, mò mẫm như để nắm bắt một cái gì; đó là một bàn tay có những ngón tay ngắn ngủn

và ú na ú nần đeo đầy những cái nhẫn kiểu xưa vô cùng xấu xí…

Ba đứa tụi nó vùng chạy trốn. Ở cánh cửa của phòng ngủ nam sinh, Harry ngoái nhìn lại. Bàn tay mụ Umbridge vẫn còn làm động tác nắm bắt trong ngọn lửa, như thể mụ biết chính xác tóc chú Sirius vừa mới ở chỗ nào lúc nãy và mụ quyết tâm túm cho kỳ được.

18

ĐOÀN QUÂN DUMBLEDORE

Mụ Umbridge đã đọc lén thư của bồ, Harry à, chứ không có cách giải thích nào khác.

Harry giận điên lên:

"Bồ nghĩ mụ Umbridge đã tấn công Hedwig à?"

Hermione quả quyết khẳng định:

"Mình gần như chắc chắn điều đó. Coi chừng con ễnh ương của bồ kìa, nó đang chạy trốn."

Harry chĩa cây đũa phép vô con ễnh ương lúc đó đang nhảy lóc chóc về phía cạnh bàn một cách tràn trề hy vọng.

"*Vu hồi!*"

Con ễnh ương rầu rĩ nhảy vọt ngược vào tay Harry.

Bùa mê luôn luôn là một trong những buổi học mà tụi nó có thể hưởng cái thú nói chuyện riêng tư: thường thường có quá nhiều động tác và sinh hoạt xảy ra, đến nỗi khả năng bị nghe lén là rất nhỏ. Bữa nay, với phòng học đầy nhóc tiếng ếch nhái kêu ồm ộp và tiếng quạ đen kêu quàng quạc, lại thêm tiếng mưa to xối nước ào ào xuống và quật sàn sạt vào kính cửa sổ

phòng học, cuộc chuyện trò rù rì giữa bọn Harry, Ron và Hermione về bà Umbridge suýt bắt được chú Sirius hầu như không bị ai chú ý.

Hermione thì thầm:

"Mình đã nghi ngờ vụ này từ khi thầy Filch cáo buộc bồ tội đặt mua Bom Phân, bởi vì nghe xạo một cách ngu ngốc. Ý mình nói là, nếu lá thư của bồ mà bị đọc, thì bồ đã có bằng cớ rõ ràng là bồ không hề đặt mua Bom Phân, và như vậy bồ sẽ không bị rắc rối gì hết - giỡn như vậy thì dỏm quá, đúng không? Nhưng rồi mình nghĩ, biết đâu người ta chỉ muốn kiếm một cái cớ để đọc thư từ của bồ? Vậy thì, đây chính là một cách hết sức hoàn hảo mà mụ Umbridge dàn dựng ra: mách nước cho thầy Filch, để cho thầy làm cái công việc bẩn thỉu xét hỏi và tịch thu lá thư, rồi mụ sẽ hoặc là tìm cách chôm lại lá thư từ thầy Filch, hoặc là mụ ra lệnh cho thầy nộp cho mụ xem… mình không nghĩ là thầy Filch dám cãi lệnh, bởi có khi nào thầy đứng về phía quyền lợi của học sinh đâu? Harry, bồ đang đè dẹp lép con ễnh ương của bồ kìa."

Harry ngó xuống; đúng là nó đang ép con ễnh ương chặt đến nỗi mắt nó lồi cả ra. Harry vội vàng đặt con ễnh ương lên bàn.

Hermione lại nói:

"Chuyện ghé thăm tối hôm qua rất, rất, rất ư kín kẽ. Mình chỉ thắc mắc liệu mụ Umbridge biết được nó kín cỡ nào. *Im re!*"

Con ễnh ương mà cô nàng đang thực hành Bùa chú Nín thinh bị làm cho nín khe giữa chừng đang kêu ồm ộp và con

vật khốn khổ trừng mắt nhìn cô nàng đầy oán trách.

"Nếu mụ ấy bắt được Khụt Khịt…"

Harry nói nốt câu dùm Hermione:

"… thì có lẽ chú ấy đã bị tống trở lại nhà ngục Azkaban hồi sáng nay rồi."

Nó vẫy cây đũa phép mà chẳng thực sự tập trung chút nào hết, con ễnh ương của nó phồng lên như một trái banh xanh lè và xì ra mấy tiếng huýt gió the thé.

"*Im re!*"

Hermione vội vàng ra tay, chĩa cây đũa phép của cô nàng vô con ễnh ương của Harry, khiến nó xẹp xuống một cách êm ru trước mắt tụi nó.

"Ôi, chú ấy không nên làm như vậy một lần nữa, khỏi phải nói thêm gì hết. Mình chỉ không biết làm sao tụi mình có thể báo cho chú ấy hiểu điều đó. Tụi mình không thể gởi cú cho chú ấy được!"

Ron nói:

"Mình không cho là chú ấy dám liều mạng một phen nữa đâu. Chú đâu có ngu dữ vậy. Chú ấy biết là mụ ấy suýt tóm được chú chứ. *Im re!*"

Con quạ đen bự chảng xấu xí trước mặt anh chàng phát ra một tiếng kêu quàng quạc đầy chế giễu.

"*Im re! IM RE!*"

Con quạ càng kêu quàng quạc to hơn. Hermione quan sát Ron với vẻ chỉ trích, cô nàng nói:

“Đó là tại cái cách bồ quơ cây đũa phép. Bồ không cần quơ quào nó như vậy, mà chỉ cần *thọc* một cú nhanh gọn thôi.”

Ron vừa nghiến răng vừa nói:

“Quạ đen khó hơn cóc nhái chứ bộ!”

“Tốt. Vậy thì đổi xem sao.”

Hermione nói, tóm lấy con quạ của Ron rồi thay thế nó bằng con ễnh ương mập ù của cô nàng.

“*Im re!*”

Con quạ tiếp tục ngoác mỏ ra rồi ngậm mỏ lại, nhưng chẳng phát ra được âm thanh gì ráo.

“Giỏi lắm, cô Granger!”

Giọng nói nhỏ nhẹ như chuột rúc của giáo sư Flitwick vang lên khiến cả ba đứa Harry, Ron và Hermione nhảy bắn lên.

“Nào, ông Weasley, bây giờ đến phiên trò thử.”

Ron lúng ta lúng túng:

“Dạ… Sao ạ? Dạ… dạ được. Ơ… *Im re!*”

Nó thọc cây đũa phép một cái vô con ễnh ương mạnh đến nỗi chọc trúng vô mắt của con vật tội nghiệp; con ễnh ương bèn rống lên một tiếng ồm ồm điếc con ráy rồi nhảy phóc khỏi cái bàn.

Cái hậu quả không khiến đứa nào trong tụi nó ngạc nhiên là Ron và Harry bị giao bài tập về Bùa chú Nín thinh về nhà làm thêm.

Tụi nó được cho phép ở lại bên trong phòng học suốt giờ ra

chơi vì trời đang mưa như trút nước bên ngoài. Ba đứa kiếm được chỗ ngồi trong một phòng học ồn ào đông đúc quá cỡ trên tầng một. Trong phòng này, con yêu Peeves mơ màng trôi lờ lững trên cao gần chùm đèn, thỉnh thoảng phun ra một giọt mực xuống đầu của một đứa học trò nào đó. Tụi nó vừa mới ngồi xuống thì Angelina xông pha chen lấn qua đám đông học sinh đang tíu tít chuyện trò, chạy về phía tụi nó. Cô nàng nói:

"Tôi lấy được giấy phép rồi! Để tái lặp lại đội Quidditch!"

Ron và Harry cùng reo lên:

"*Xuất sắc!*"

Angelina tươi cười rạng rỡ:

"Ừ. Tôi đi gặp cô McGonagall và tôi *tin* là có lẽ cô đã khiếu nại lên thầy Dumbledore - Đằng nào đi nữa thì mụ Umbridge cũng đã chịu thua. Ha! Vì vậy tôi muốn các cậu xuống sân tập vào lúc bảy giờ tối nay, thôi được, bởi vì chúng ta phải lấy lại thời gian đã mất, các cậu có nhận thấy là chỉ còn ba tuần lễ nữa là chúng ta sẽ thi đấu trận đầu tiên không?"

Cô nàng chen lấn đi khỏi tụi nó, rồi biến mất tăm, né tránh được trong gang tấc một giọt mực của Peeves, khiến một đứa học sinh năm thứ nhất đứng gần đó lãnh đủ.

Nụ cười của Ron hơi méo đi một tý khi nó nhìn ra ngoài cửa sổ lúc này đang mờ mịt vì cơn mưa quật tơi bời.

"Mong cơn mưa này tạnh đi… Hermione, bồ làm sao vậy?"

Hermione cũng đang đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng không có vẻ gì là cô nàng đang thực sự thấy cái gì. Đôi mắt Hermione không tập trung và trên gương mặt nó là một vẻ cau

có khó chịu, vẫn cau mặt nhìn khung cửa sổ ràn rụa nước mưa, Hermione nói:

"Đang suy nghĩ…"

Harry hỏi:

"Về chú Siri… Khụt Khịt hả?"

Hermione chậm rãi nói:

"Không… không hẳn như vậy… Nhiều hơn… tự hỏi… Mình tin là tụi mình đang làm chuyện đúng… mình nghĩ… có đúng không?"

Harry và Ron nhìn nhau. Ron nói:

"Ừ, vậy là rõ ràng rồi. Nếu bồ không tự giải thích cho chính bồ được đúng đắn thì sẽ có biết bao nhiêu phiền toái có thể xảy ra lắm."

Hermione nhìn Ron như thể cô nàng mới chợt nhận ra sự hiện diện của anh chàng này ở đó. Giọng trở nên mạnh mẽ hơn, Hermione nói:

"Mình chẳng qua đang tự hỏi liệu chuyện tụi mình làm có đúng hay không, cái chuyện lập nhóm học tập Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám ấy."

"Cái gì?"

Cả Ron và Harry đồng thanh kêu lên.

Ron nổi sùng, nói:

"Hermione, chính bồ là kẻ đầu têu!"

Hermione vặn vẹo mấy ngón tay:

“Mình biết. Nhưng sau khi nói chuyện với Khụt Khịt…”

Harry nói:

“Nhưng chú ấy ủng hộ hết mình mà!”

Hermione lại đăm đăm nhìn ra cửa sổ.

“Ừ, đúng. Đó chính là điều khiến mình suy nghĩ lại, có lẽ xét cho cùng thì đó cũng không phải là một sáng kiến hay ho cho lắm…”

Peeves đang trôi lờ lững phía trên tụi nó trong tư thế nằm sấp, tay lăm le cái ống xì thổi đạn, vẻ sẵn sàng; cả ba đứa tụi nó tự động giơ cặp lên che đầu cho đến khi con yêu trôi qua chỗ khác.

Khi tụi nó đặt cặp trở xuống sàn, Harry tức giận nói:

“Tụi mình phải nói rõ vụ này đâu ra đó. Vì chú Sirius đồng ý với tụi mình, cho nên bồ nghĩ là tụi mình không nên tiếp tục làm nữa, phải không?”

Trông dáng vẻ Hermione vừa căng thẳng vừa thiểu não. Bây giờ cô nàng lại cúi xuống nhìn đăm đăm vào bàn tay mình mà nói:

“Mấy bồ có thực sự tin vào óc phán đoán của chú ấy không?”

Harry nói ngay:

“Có, mình tin. Chú ấy luôn cho tụi mình những lời khuyên tốt.”

Một giọt mực xẹt ngang qua tụi nó, trúng chóc vô vành tai của Katie Bell. Hermione nhìn Katie nhảy dựng lên rồi bắt đầu

chọi đồ đạc vô Peeves. Một lát sau Hermione mới lại tiếp tục nói và nghe như thể cô nàng đã chọn lựa từng lời rất ư cẩn thận.

"Mấy bồ có nghĩ là chú ấy đã trở nên… đại khái như… liều mạng… kể từ khi chú ấy bị cầm chân trong ngôi nhà ở quảng trường Grimmauld không? Mấy bồ có nghĩ là chú ấy… đại khái như… dựa vào sức sống của tụi mình không?"

Harry vặn lại:

"Bồ nói 'dựa vào sức sống của tụi mình' nghĩa là sao?"

"Nghĩa là… như vầy, mình nghĩ chú ấy thích lập mấy hội phòng vệ bí mật ngay trước mũi của người nào đó thuộc Bộ Pháp Thuật… mình nghĩ chú ấy đã thực sự nản lòng khi mà chú ấy không thể làm được gì nhiều nhỏi trong tình trạng của chú ấy… thành ra mình nghĩ chú ấy tha thiết… mặt nào đó… xúi giục tụi mình."

Ron tỏ ra cực kỳ phân vân bối rối. Nó nói:

"Chú Sirius nói đúng. Bồ *đúng là* nói y hệt má mình."

Hermione cắn môi không thèm đáp lại. Chuông reo vừa đúng lúc Peeves xẹt xuống ngay phía trên đầu Katie và đổ hết cả hũ mực lên đầu cô bé này.

Thời tiết chẳng khá lên chút nào khi ngày tàn, cho nên vào lúc bảy giờ tối hôm đó, khi Ron và Harry đi xuống sân chơi Quidditch để tập dượt, tụi nó bị ướt sũng nước mưa trong vòng mấy phút, bước đi trơn tuột và trượt dài trên đám cỏ đầy nước. Bầu trời xám xịt đầy sấm chớp và tối thui, nên có được chút ấm áp và ánh sáng trong phòng thay đồ tụi nó thấy yên tâm,

cho dù tụi nó biết sự nấn ná giải lao chỉ là tạm thời trong chốc lát mà thôi.

Tụi nó gặp Fred và George đang cãi nhau xem liệu có nên dùng một viên trong mớ Ăn Vặt Cúp Cua để khỏi phải bay bữa nay không.

Fred lầm bầm:

"… nhưng anh dám cá là cô ả biết tẩy tụi mình… Giá mà hôm qua anh đừng có chào hàng với cô nàng mấy viên Nhộng Ói…"

George rù rì:

"Tụi mình có thể xài Viên sốt, chưa có ai thấy viên đó…"

Ron nghe vậy bèn hỏi bằng giọng tràn trề hy vọng:

"Hiệu quả tốt không?"

Tiếng mưa gõ càng lúc càng ầm ĩ trên mái và gió hú quanh tòa nhà.

Fred nói:

"À, ừ… thân nhiệt của em sẽ tăng lên…"

"… nhưng mà em cũng sẽ bị mấy hột bự nhọt đinh đầy mủ, mà tụi anh thì chưa tìm ra được cách tống khứ chúng đi."

Ron chăm chú nhìn hai ông anh sinh đôi của nó.

"Em đâu có thấy nhọt đinh nào đâu."

Fred rầu rĩ nói:

"Không, ờ, em không thể thấy đâu. Mấy nhọt đinh đó không mọc ở những chỗ mình thường phơi bày nơi công

cộng…”

“… nhưng chúng khiến cho chuyện ngồi lên cán chổi đúng là đau cái…”

Angelina từ phòng đội trưởng bước ra nói to:

“Thôi được, mọi người, hãy nghe đây. Tôi biết thời tiết này không được lý tưởng cho lắm, nhưng mà rất có cơ hội chúng ta sẽ phải đấu với đội Slytherin trong điều kiện thời tiết như thế này, cho nên cũng là một ý tưởng hay nếu chúng ta vạch ra được cách thức đương đầu với bọn họ. Harry, trò đã có biện pháp gì để giữ cho cặp mắt kiếng của trò không bị nước mưa làm cho mờ mịt như hồi đấu với đội Hufflepuff trong cơn bão kỳ đó chưa?”

Harry nói:

“Hermione đã có cách.”

Nó rút cây đũa phép ra, gõ lên cặp mắt kiếng của mình và hô:

“*Chống nước!*”

Angelina nói:

“Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều nên thử câu thần chú ấy. Nếu chúng ta có thể khiến nước mưa không tạt vô mặt mình thì tầm nhìn sẽ được tốt hơn nhiều - tất cả cùng hô, nào… *Chống nước!* Được rồi. Chúng ta đi thôi.”

Mọi người nhét cây đũa phép trở vô túi áo trong của bộ áo thụng, vác cây chổi lên vai, rồi đi theo Angelina ra khỏi phòng thay đồ.

Tụi nó lội bì bõm trong lớp bùn sâu đi tới giữa sân đấu; tầm nhìn vẫn rất tồi cho dù đã xài tới bùa Chống nước; ánh sáng lụn tắt rất nhanh và những bức màn mưa đang quét ào ào mặt đất.

Angelina hét to:

"Tốt lắm, theo hiệu còi của tôi."

Harry đạp mạnh xuống mặt đất để vọt lên, làm văng sình tứ phía, rồi phóng vút lên cao, gió thổi dạt nó ra khỏi đường bay một chút. Nó không biết được làm sao mà nhìn cho ra trái banh Snitch trong thời tiết như thế này; đến trái Bludger bự chảng mà tụi nó đang luyện tập đây Harry còn thấy khó mà nhìn ra, nữa là… Mới tập dượt được một phút mà trái Bludger đã suýt đánh bật Harry khỏi cây chổi bay, khiến nó phải xài tới kỹ thuật Cù Lần Lăn Cù để né tránh. Không may Angelina không nhìn thấy, thực ra thì cô nàng có vẻ cũng chẳng nhìn thấy cái gì hết; và không đứa nào trong đám tụi nó có chút xíu manh mối là những đứa kia đang làm gì. Gió đang mạnh lên; thậm chí Harry còn có thể nghe tiếng gió rít mưa gào quần nhau dữ dội trên mặt hồ ở tít tận xa xa.

Angelina bắt tụi nó tập dượt trong cảnh huống như vậy gần một tiếng đồng hồ rồi mới thừa nhận chịu thua. Cô nàng dắt toàn đội ướt mem và quạu quọ trở về phòng thay đồ, khăng khăng bảo là buổi tập dượt không hề là chuyện lãng phí thì giờ, tuy nhiên giọng nói của cô nàng không có chút sức thuyết phục nào hết. Fred và George có vẻ đặc biệt khó chịu; cả hai anh chàng này chân đều đã đi vòng kiềng, mặt mày nhăn nhó theo mỗi chuyển động. Khi đang lau khô tóc bằng tấm khăn

lông, Harry nghe hai anh chàng sinh đôi phàn nàn nho nhỏ:

"Em nghi vài cái nhọt đinh của em bị bể rồi quá."

Đó là giọng nói vô vọng của Fred. George xuýt xoa qua kẽ răng cắn chặt:

"Của anh vẫn chưa bể. Tụi nó phập phồng như điên… có cảm giác tụi nó bự thêm, bự hơn bất kỳ thứ gì…"

"ỐI!"

Harry hét lên. Nó ấn cái khăn lông vô mặt, con mắt nó nhắm nghiền vì đau đớn. Cái thẹo trên trán nó bỗng lại nhức nhối, đau hơn nhiều so với những lần trước trong vòng mấy tháng nay.

Nhiều giọng nói cùng vang lên:

"Chuyện gì vậy?"

Harry ló mặt ra sau cái khăn lông của nó; phòng thay đồ lung linh mờ mờ vì nó không đeo kiếng; nhưng nó vẫn có thể khẳng định được là ai nấy đều đang hướng mặt về nó. Nó lẩm bẩm:

"Không có chi. Tôi… chọc trúng mắt mình… có vậy thôi…"

Nhưng nó đưa mắt nhìn Ron một cách đầy ý nghĩa và cả hai đứa tụi nó nấn ná ở lại khi những người khác trong đội đã lần lượt đi ra ngoài, quấn kín trong những tấm áo khoác, nón kéo sụp xuống tận mang tai.

Ngay khi Alicia vừa khuất bóng sau cánh cửa, Ron hỏi ngay:

“Chuyện gì vậy? Có phải cái thẹo của bồ không?”

Harry gật đầu.

“Nhưng…”

Ron có vẻ hoảng sợ. Nó bước dài ngang qua phòng, tới bên cửa sổ, nhìn đăm đăm vào mưa.

“Hắn… hắn không thể nào ở gần tụi mình vào lúc này, đúng không?”

“Không.”

Harry nói khẽ, thả người ngồi phịch xuống cái băng ghế và xoa xoa cái trán.

“… hắn có lẽ ở cách đây nhiều dặm. Cái thẹo đau bởi vì… hắn… tức giận.”

Harry không có ý thốt lên điều ấy chút nào, và nó nghe những lời đó như thể của một người xa lạ nào đó vừa nói xong - mặc dù ngay lập tức, nó biết những lời đó đúng thật là nó nói. Nó không hiểu làm sao nó lại biết như vậy; nhưng nó biết, Voldemort đang nổi cơn thịnh nộ, cho dù hắn đang ở đâu, cho dù hắn đang làm gì.

Ron càng tỏ ra kinh hãi, nó nói:

“Bồ có thấy hắn không? Bồ có… nhận ra một hình ảnh, hay cái gì đó?”

Harry ngồi yên lặng, đăm đăm ngó hai bàn chân của nó, để cho đầu óc và ký ức được xả hơi sau cơn đau bể óc vừa qua…

Một mớ hỗn mang rối rắm những hình thể lộn xộn, một trận âm thanh ào ạt rú lên…

Harry nói:

"Hắn muốn chuyện gì đó phải được làm cho xong, thế mà chuyện đó diễn ra không đủ nhanh như hắn muốn."

Một lần nữa, Harry cảm thấy ngạc nhiên khi nghe những lời nói thốt ra từ miệng mình, và nó chắc chắn chúng thốt ra từ miệng mình thật.

Ron hỏi:

"Nhưng… làm sao bồ biết được?"

Harry lắc đầu và đưa hai tay lên che mắt, ấn mạnh lòng bàn tay lên hai con mắt. Mắt nó nổ ra những ngôi sao nho nhỏ. Nó cảm thấy Ron đang ngồi xuống bên cạnh nó trên cái băng ghế và nó biết là Ron đang chăm chú nhìn nó.

Bằng một giọng lặng trang, Ron hỏi:

"Có phải đó là điều cũng đã xảy ra lần trước không? Cái lần vết thẹo của bồ phát đau trong văn phòng mụ Umbridge ấy? Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là- ai-đấy nổi giận à?"

Harry lắc đầu.

"Vậy thì là cái gì?"

Harry đang hồi tưởng lại. Lúc đó nó cũng đang nhìn vào gương mặt mụ Umbridge… cái thẹo của nó phát đau… và nó có cái cảm giác kỳ lạ đó trong bao tử… một cảm giác lâng lâng lạ lùng… một cảm giác *hạnh phúc*... Nhưng, dĩ nhiên, nó đã không nhận ra điều đó thực chất là gì, bởi vì bấy lâu nay nó vẫn chỉ quen với việc cảm thấy đau khổ mỗi lần lên cơn…

Nó nói:

“Lần trước cái thẹo đau bởi vì hắn hài lòng. Rất ư hài lòng. Hắn nghĩ… điều tốt đẹp gì đó sắp xảy ra. Và cái đêm trước ngày tụi mình trở về trường Hogwarts…”

Harry nhớ lại cái lúc mà vết thẹo phát đau tồi tệ nhất khi nó ở trong phòng ngủ của nó và Ron ở quảng trường Grimmauld.

“Hắn tức giận…”

Harry quay lại nhìn Ron, anh chàng này đang há hốc mồm ngó nó trân trân. Ron nói:

“Bồ có thể kế nghiệp giáo sư Trelawney đấy!”

Harry nói:

“Không phải mình đang tiên tri đâu.”

Ron nói, nghe vừa sợ chết khiếp, vừa cảm động sâu sắc.

“Không, bồ có biết bồ đang làm gì không? Harry, *bồ đang đọc tư tưởng của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*...”

“Không.” Harry lắc đầu. “Đúng hơn là… trạng thái của hắn, mình đoán vậy. Mình chỉ đang nhá qua cái tâm trạng của hắn… thầy Dumbledore có nói một chuyện tương tự đã xảy ra hồi năm ngoái… Thầy nói là khi Voldemort ở gần mình, hay khi hắn cảm thấy căm hận, mình có thể biết được. Chà, giờ mình lại còn cảm thấy cả khi hắn hài lòng nữa…”

Hai đứa im lặng một lát. Gió và mưa vẫn quần đảo quanh tòa nhà.

Ron nói:

“Bồ phải nói chuyện này với một người nào đó.”

“Lần trước mình đã nói với chú Sirius.”

“Ừ, lần này bồ cũng nói với chú ấy đi.”

Harry quả quyết:

“Mình không thể, đúng không? Mụ Umbridge rình mò canh chừng cả cú lẫn lửa, nhớ không?”

“Vậy thì, nói với thầy Dumbledore đi…”

Harry đứng lên, lấy cái áo khoác của nó ra khỏi cái móc áo, lẳng tấm áo choàng quanh mình, đáp gọn:

“Mình vừa nói với bồ, thầy biết rồi. Nói với thầy một lần nữa chẳng để làm gì.”

Ron đã thắt chặt cái áo khoác quanh mình nó, đứng nhìn Harry một cách ưu tư. Nó nói:

“Thầy Dumbledore chắc là muốn biết.”

Harry nhún vai:

“Thôi… Tụi mình còn bài tập Bùa chú Nín thinh phải làm…”

Tụi nó vội vã đi trở lại, băng qua sân trường tối thui, trượt chân và té nhào xuống bãi cỏ ngập bùn, không đứa nào nói năng gì nữa. Harry đang suy nghĩ lung lắm.

Cái điều mà Voldemort muốn cho xong mà vẫn chưa diễn ra đủ nhanh như ý hắn là chuyện gì?

“Hắn có những kế hoạch khác… những kế hoạch hắn có thể đưa vào thực thi hết sức lặng lẽ… cái mà hắn chỉ có thể có được bằng cách ăn cắp… một vũ khí chẳng hạn. Một thứ gì đó mà lần trước hắn không có.”

Mấy tuần nay Harry đã không nghĩ đến những lời nói đó;

nó bị cuốn vào những chuyện đang xảy ra trong trường Hogwarts, quá bận rộn đương đầu với những trận chiến dai dẳng với mụ Umbridge, với sự can thiệp bất công của Bộ Pháp Thuật… nhưng giờ đây những lời nói đó lại hiện về trong trí óc của nó và khiến nó thắc mắc.

Cơn giận của Voldemort sẽ có thể hiểu được nếu hắn vẫn chưa tiến được gần tới mức có thể đặt bàn tay của hắn lên món vũ khí kia, cho dù đó là cái gì đi nữa… Liệu có phải chính Hội đã ngăn bàn tay hắn, đã chặn đứng hắn, không cho hắn lấy được cái đó. Cái đó được cất giữ ở đâu? Bây giờ ai đang giữ nó?

"*Mimbulus mimbletonia.*"

Tiếng Ron đọc mật khẩu làm Harry sực tỉnh quay lại thực tế, vừa đúng lúc để trèo qua cái lỗ chân dung để vào phòng sinh hoạt chung.

Có vẻ như Hermione đã đi ngủ sớm, bỏ mặc con mèo Crookshanks nằm cuộn tròn bên cạnh một cái ghế, và một mớ tùm lum mấy cái nón đan thắt dành cho yêu tinh nằm trên bàn bên cạnh lò sưởi. Harry cảm thấy dễ chịu là Hermione không có mặt đâu đó trong phòng bởi vì nó không muốn bàn bạc về vụ cái thẹo của nó phát đau, để rồi lại phải nghe cô nàng khuyên nó đi gặp thầy Dumbledore.

Ron cứ liếc chừng nó lo lắng, nhưng Harry rút quyển sách Độc Dược ra rồi bắt đầu làm cho xong bài luận, mặc dù chỉ làm bộ tập trung, và đến cái lúc mà Ron nói nó cũng đi ngủ thôi thì Harry hầu như chưa ghi được câu nào.

Thời gian trôi đến nửa đêm, rồi quá nửa đêm, trong khi

Harry đọc đi đọc lại một đoạn văn về việc sử dụng cải ốc tai, rau cần núi, và cỏ hắc xì mà vẫn không thấm vô đầu được tới một chữ…

Những rau cỏ này có hiệu quả dược tính cao nhất trong việc kích động não bộ, và vì vậy được dùng nhiều trong các món Rượu thuốc gây U mê và Rối mịt, khi các pháp sư muốn tạo ra sự nóng nảy bộp chộp và liều lĩnh…

… Hermione nói chú Sirius đang trở nên liều mạng vì bị cầm chân ở quảng trường Grimmauld…

… hiệu quả dược tính cao nhất trong việc kích động não bộ, và vì vậy được dùng nhiều…

… Tờ *Nhật Báo Tiên Tri* sẽ cho là não của nó bị kích động nếu họ phát hiện ra là nó biết được cảm xúc của Voldemort…

… vì vậy được dùng nhiều trong các món Rượu thuốc gây U mê và Rối mịt…

… Được thôi, đúng là chữ rối mịt; *Tại sao* nó biết được cảm xúc của Voldemort? Cái mối liên hệ lạ kỳ này giữa nó và Voldemort là gì, mà sao cụ Dumbledore chưa bao giờ giải thích thỏa đáng cho nó?

… khi các pháp sư muốn…

… nó muốn ngủ biết bao…

… tạo ra sự nóng nảy bộp chộp…

… thiệt là ấm áp và dễ chịu khi được ngồi trong cái ghế bành trước lò sưởi trong khi ngoài trời mưa vẫn còn rơi, quật đập mạnh lên kính cửa sổ và con Crookshanks gừ gừ và ngọn

lửa tí tách reo…

Quyển sách tuột khỏi bàn tay đã buông lỏng của Harry và rớt xuống xuống tấm thảm nhỏ trải trước lò sưởi, kêu lên một tiếng bịch buồn tẻ. Cái đầu của Harry ngoẹo sang một bên…

Nó lại một lần nữa đi dọc theo một hành lang không cửa sổ, tiếng bước chân của nó vang vọng trong im vắng. Khi cánh cửa cuối hành lang hiện lớn ra dần thì trái tim nó càng đập nhanh hơn vì lo âu căng thẳng… giá mà nó có thể mở cửa ra… Đi vào xa hơn…

Nó duỗi tay ra… Ngón tay của nó chỉ còn cách vài phân…

“Thưa cậu Harry Potter…”

Nó giật bắn người thức dậy. Những ngọn đèn sáp trong phòng sinh hoạt chung đều đã tắt lụi, nhưng có cái gì đó đang di chuyển gần kề bên nó.

Ngồi thẳng lưng trên ghế, Harry hỏi:

“Ai đó?”

Một giọng nói lí nhí như chuột kêu vang lên:

“Thưa cậu, Dobby giữ cú của cậu.”

“Dobby hả?”

Harry kêu lên khó nhọc, chăm chú nhìn xuyên qua bóng tối mù mờ về phía phát ra tiếng nói.

Dobby gia tinh đang đứng bên cạnh cái bàn mà Hermione đã đặt trên đó nửa tá nón do cô nàng đan. Đôi tai nhọn to tổ chảng của nó lúc này đang chĩa ra từ bên dưới một cái gì đó trông giống như tất cả những cái nón mà Hermione đã từng

đan; Dobby đang đội hết cái này chồng lên cái kia, cho nên cái đầu nó trông có vẻ như được kéo dài ra thêm năm bảy tấc, và ngự ngất nghểu tuốt trên đỉnh của cái tháp nón len đó là con Hedwig, bình thản rúc lên khe khẽ và rõ ràng là đã được chữa lành lặn.

"Dobby tình nguyện đem giao trả cú của Harry Potter!"

Giọng nói eo éo của con gia tinh vang lên, sự tôn sùng quý mến tuyệt đối hiện lồ lộ trên gương mặt.

"Thưa cậu, giáo sư Grubbly-Plank nói là bây giờ con cú khỏe lại rồi."

Con gia tinh cúi rạp mình xuống thấp đến nỗi cái mũi dài nhọn giống như cây viết chì của nó quẹt lên bề mặt sờn chỉ của tấm thảm trải trước lò sưởi, và con Hedwig phải rúc lên một tiếng giận dỗi rồi bay chấp chới đậu lên cái tay ghế bành của Harry.

Harry nói:

"Cám ơn, Dobby."

Vỗ về nhè nhẹ cái đầu của Hedwig, Harry chớp chớp mắt nhanh, cố gắng xua đuổi hình ảnh của cánh cửa trong giấc chiêm bao… Cánh cửa đã hiện ra rất sống động… Quan sát Dobby kỹ càng hơn, Harry nhận thấy con gia tinh cũng mang rất nhiều khăn quàng cổ và vô số vớ, đến nỗi chân cẳng phồng quá to so với thân thể nó.

"Ơ… có phải mi đã lấy hết *tất cả* những thứ quần áo mà Hermione đã bỏ ra?"

Dobby vui vẻ nói:

“Ôi thưa cậu, không có đâu, Dobby lấy một ít cho cả Winky nữa, cậu ạ.”

Harry hỏi:

“Vậy hả, Winky có khỏe không?”

Đôi tai của Dobby hơi hơi rũ xuống. Hai con mắt xanh biếc tròn xoe và bự như trái banh tennis của nó cụp xuống. Nó buồn bã nói:

“Thưa cậu, Winky vẫn cứ uống rượu hoài. Nó không tha thiết gì đến quần áo đâu, cậu Harry Potter à. Mấy con gia tinh khác cũng vậy. Không ai chịu quét dọn tháp Gryffindor nữa, họ không chịu quét dọn khi mấy thứ nón và vớ giấu lẩn trong rác khắp nơi, thưa cậu, họ thấy như vậy là xúc phạm họ quá lắm. Thành ra, thưa cậu, Dobby phải lãnh lấy công việc và tự một mình làm hết, thưa cậu, Dobby không phiền hà gì đâu, bởi vì Dobby luôn luôn hy vọng được gặp Harry Potter và tối nay, thưa cậu, Dobby đạt được nguyện ước rồi!”

Dobby lại cúi rạp mình xuống một lần nữa. Rồi nó đứng thẳng lên, rụt rè nhìn Harry và nói tiếp:

“Nhưng Harry Potter trông không được vui lắm. Dobby nghe cậu mớ trong lúc ngủ. Có phải Harry Potter gặp ác mộng không?”

Harry ngáp dài rồi dụi mắt, nói:

“Không hẳn là ác mộng. Tôi từng bị những cơn ác mộng còn tệ lậu hơn.”

Con gia tinh tròn xoe đôi mắt to như hai trái banh nỉ ấy dò xét Harry. Rồi hai tai rũ xuống, Dobby nói một cách hết sức

nghiêm túc.

“Dobby ước ao mình có thể giúp đỡ cho Harry Potter, bởi vì Harry Potter đã giải phóng Dobby và bây giờ Dobby rất, rất, rất hạnh phúc…”

Harry mỉm cười.

“Bạn không thể giúp được tôi đâu, Dobby, nhưng tôi vẫn cám ơn bạn đã có lòng…”

Harry cúi xuống lượm lên cuốn sách Độc Dược của nó. Nó sẽ cố gắng làm cho xong bài luận vào ngày mai. Nó xếp sách lại, và khi đang làm thế thì ánh lửa lò sưởi chiếu sáng những vết thẹo mỏng màu trắng trên mu bàn tay của nó - hậu quả của những buổi bị bà Umbridge phạt cấm túc. Harry chậm rãi nói:

“Chờ một chút… *Có* một chuyện bạn có thể làm cho tôi, Dobby à.”

Con gia tinh nhìn quanh, hớn hở:

“Thưa cậu Harry Potter, cậu cứ bảo.”

“Tôi cần tìm một chỗ mà hai mươi tám người có thể thực tập Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám mà không bị bất cứ giáo sư nào khám phá ra, đặc biệt là…”

Harry nắm chặt bàn tay của nó đặt trên cuốn sách, đến nỗi mấy vết thẹo trở nên trắng trong như ngọc, nói dứt câu:

“… giáo sư Umbridge.”

Nó tưởng nụ cười của con gia tinh sẽ biến mất, rồi hai tai sẽ thõng xuống; nó chắc rằng con gia tinh sẽ nói đó là chuyện không thể làm được, hoặc là sẽ cố gắng, nhưng không có

nhiều hy vọng lắm… Điều mà nó không ngờ tới là Dobby hí hửng nhảy cẫng lên, hai tai ve vẩy phấn khởi, và hai tay vỗ chập lại với nhau. Dobby vui vẻ nói:

"Thưa cậu, Dobby biết một nơi hoàn hảo. Dobby đã nghe mấy con gia tinh khác nói về chỗ đó từ khi Dobby mới về trường Hogwarts lận, thưa cậu. Bọn gia tinh tụi này gọi chỗ đó là Phòng Đến Rồi Đi, thưa cậu, hoặc dưới một cái tên khác là Phòng Cần Thiết!"

Harry tò mò hỏi:

"Tại sao?"

Dobby nói giọng nghiêm trọng:

"Bởi vì đó là một căn phòng mà một người chỉ có thể bước vào khi người đó thực sự cần đến nó. Đôi khi căn phòng có sẵn ở đó, và đôi khi nó không hiện hữu, nhưng một khi hiện ra rồi, nó luôn luôn được trang bị phù hợp với nhu cầu của người tìm kiếm nó. Thưa cậu, Dobby đã từng sử dụng nó."

Giọng nói của con tinh đột ngột hạ thấp và nghe có vẻ hối lỗi.

"… ấy là khi Winky say xỉn quá. Dobby đã phải giấu cô ả trong Phòng Cần Thiết và rồi Dobby tìm thấy thuốc giã Bia bơ ở đó, và một cái giường xinh xắn vừa vặn với kích thước thân thể gia tinh để đặt Winky lên trong khi cô ả thiếp ngủ say sưa, thưa cậu… và Dobby biết là thầy Filch cũng đã tìm được vô số đồ để lau chùi quét dọn ở đó mỗi khi thầy xài hết, thưa cậu, và…"

"… và nếu như mình thực sự cần một cái cầu tiêu…" Harry

nói, sực nhớ ra một điều mà cụ Dumbledore đã nói ở Vũ hội Giáng sinh vào lễ Giáng sinh năm ngoái. "… thì nó sẽ tự đặt trong phòng mấy cái bô?"

Dobby sốt sắng gật đầu:

"Thưa cậu, Dobby tin chắc như vậy. Đó là một căn phòng hết sức lạ lùng, cậu à."

Harry ngồi thẳng lưng hơn trong cái ghế, hỏi:

"Có bao nhiêu người biết về căn phòng đó?"

"Thưa cậu, rất ít. Hầu hết người ta chỉ ngẫu nhiên lọt vô phòng khi họ cần đến nó, thưa cậu, nhưng thường thì sau đó họ không thể tìm lại được một lần nữa, bởi vì họ không biết là nó vẫn luôn luôn ở đó chờ được gọi đến để được phục vụ, thưa cậu."

Trái tim Harry đập rộn ràng.

"Thiệt là giỏi. Nghe ra thiệt là hoàn hảo, Dobby à. Chừng nào bạn có thể chỉ cho tôi chỗ căn phòng đó?"

Dobby tỏ ra hết sức vui sướng trước vẻ hăng hái của Harry. Nó nói:

"Bất cứ khi nào, thưa cậu Harry Potter. Nếu cậu muốn, chúng ta có thể đi ngay bây giờ."

Trong một thoáng Harry đã muốn liều đi ngay bây giờ; nó mới nhỏm dậy nửa chừng khỏi cái ghế, với ý định chạy nhanh lên lầu lấy cái Áo khoác Tàng hình, thì một giọng nói, không phải lần đầu tiên, nghe rất giống giọng của Hermione thì thầm bên tai nó: *liều lĩnh*. Xét cho cùng thì lúc đó cũng đã quá

khuya rồi, nó đã kiệt sức và bài luận của thầy Snape cần phải được làm cho xong.

Thả người trở lại ngồi lún xuống cái ghế, Harry đành bất đắc dĩ nói:

"Tối nay không được, Dobby à. Điều này rất là quan trọng… Tôi không muốn làm phí phạm vụ này, cần phải có kế hoạch đúng đắn… Nghe nè, bạn có thể chỉ cần nói cho tôi biết Căn Phòng Cần Thiết chính xác nằm *ở* đâu và làm sao đến được nơi đó không?"

Những tấm áo thụng phồng lên và xoắn quanh mình khi tụi nó chạy băng ngang mảnh vườn rau ngập nước để đến lớp học hai tiết môn Thảo Dược. Ở đó, tiếng dội rầm rầm của cơn mưa xuống mái của căn nhà lồng kính như những hạt mưa đá át hết tiếng giảng bài của giáo sư Sprout khiến tụi nó chẳng nghe được gì cả. Buổi học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí vào trưa hôm đó đành phải dọn từ sân trường bị bão cày xới vô một phòng học trống trên tầng trệt, và may phước cho tụi nó, Angelina đi tìm đội Quidditch của cô nàng vào bữa ăn trưa để thông báo là buổi tập dượt Quidditch được bãi bỏ.

"Tốt!" Harry nói khẽ khi nghe Angelina báo tin. "Bởi vì tụi này đã tìm được một chỗ cho buổi họp phòng vệ đầu tiên. Tối nay, tám giờ đúng, tầng lầu thứ bảy đối diện với tấm thảm thêu hình ông Barnabas Dở Hơi bị mấy con quỷ khổng lồ nện. Chị có thể nhắn cho Katie và Alicia không?"

Angelina có vẻ hơi khựng lại nhưng cũng hứa là sẽ nhắn cho những người khác biết. Harry quay lại ăn ngấu nghiến món xúc xích và khoai tây nghiền của mình. Khi nó ngước lên

để uống một hơi nước ép bí rợ, thì nhận thấy Hermione đang nhìn nó. Harry hỏi một cách khó khăn:

"Chuyện gì?"

"À… chỉ là chuyện những kế hoạch của Dobby không hẳn lúc nào cũng an toàn. Bồ không nhớ cái lần y làm cho xương cốt cánh tay của bồ biến mất tiêu sao?"

"Căn phòng này không phải là một ý tưởng điên rồ của Dobby; thầy Dumbledore cũng biết, thầy từng nói với mình về căn phòng đó ở Vũ hội Giáng sinh.

Nét mặt Hermione có vẻ giãn ra.

"Thầy Dumbledore đã từng nói với bồ về căn phòng đó à?"

Harry nhún vai:

"Tình cờ thôi!"

Hermione bèn nhanh nhẩu nói:

"Ôi, được. Vậy thì tốt rồi."

Cô nàng không nêu ra thêm lời phản đối nào nữa.

Cùng với Ron, Harry và Hermione đã bỏ ra hầu hết ngày hôm đó tìm kiếm những người đã ghi danh trong cái danh sách ở quán Đầu Heo để báo cho họ biết nơi tụ tập tối hôm đó. Harry có phần nào hơi thất vọng vì chính Ginny lại là người đã tìm được cách kiếm ra Cho Chang và cô bạn trước tiên; tuy nhiên, vào cuối bữa ăn tối nó đã yên tâm là tin tức đã được lan truyền tới từng người trong số hai mươi lăm người đã đến quán Đầu Heo.

Vào khoảng bảy giờ rưỡi, Harry, Ron và Hermione rời

phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, Harry nắm chặt trong tay một miếng giấy da cũ xì. Học sinh năm thứ năm được cho phép đi lại trong hành lang cho đến chín giờ đêm, nhưng cả ba đứa tụi nó vẫn nhìn quanh quất một cách căng thẳng khi đi tới tầng lầu thứ bảy.

Lên tới bậc trên cùng của cầu thang, Harry mở tấm giấy da ra, bảo:

"Giữ lấy."

Nó dùng cây đũa phép gõ lên tấm giấy da, thì thầm:

"Tôi long trọng thề là tôi chẳng được tích sự gì hết."

Tấm bản đồ trường Hogwarts hiện ra trên bề mặt trống trơn của tấm giấy da. Mấy chấm đen di động nhỏ xíu kèm theo tên họ chỉ ra cho biết những người khác nhau đang ở đâu.

Harry cầm tấm bản đồ đưa lên sát mắt, chăm chú xem xét kỹ lưỡng từng điểm một và nói:

"Thầy Filch đang ở tầng thứ hai, và Bà Norris thì đang ở lầu bốn."

Hermione lo lắng hỏi:

"Còn bà Umbridge?"

Harry chỉ vô bản đồ:

"Trong văn phòng của bà ấy. Thôi được, tụi mình đi thôi!"

Tụi nó hối hả đi dọc hành lang đến chỗ mà Dobby đã miêu tả cho Harry, một bức tường trống trơn trải dài đối diện với một tấm thảm thêu vĩ đại miêu tả nỗ lực ngốc ngếch của ông Bamabas Dở Hơi nhằm huấn luyện mấy con quỷ khổng lồ múa

ba lê.

Trong khi một con quỷ khổng lồ bị mối ăn tạm dừng trò nện dùi cui một cách không thương tiếc ông thầy múa ba lê tương lai để nhìn ra, Harry nói:

"Được rồi. Dobby bảo đi ngang qua bức tường này ba lần, hết sức tập trung tư tưởng vào cái điều mà chúng ta cần."

Tụi nó làm y như lời dặn, đi tới cánh cửa sổ ở đầu kia của bức tường, quay ngoắt lại, rồi đi tới cái độc bình to bằng người lớn ở đầu nọ bức tường. Ron nhắm tịt mắt lại để tập trung, Hermione thì thào cái gì đó trong hơi thở của cô nàng, còn Harry thì nắm chặt hai bàn tay trong khi nhìn đăm đăm phía trước mặt nó.

Chúng tôi cần một nơi nào đó để học chiến đấu... Harry suy nghĩ. *Chỉ cần cho chúng tôi một nơi để thực hành... Một nơi nào đó mà người ta không thể tìm ra chúng tôi*...

Sau khi tụi nó xoay gót đi tới vòng thứ ba thì Hermione đột ngột la lên:

"Harry."

Một cánh cửa được lau chùi bóng loáng xuất hiện trên bức tường. Ron trợn trừng mắt ngó cánh cửa, có vẻ cảnh giác cao độ. Harry đi tới, nắm cái nắm đấm cửa bằng đồng, kéo cánh cửa mở ra, rồi dẫn đầu cả bọn đi vào bên trong một căn phòng rộng rãi được thắp sáng bằng những ngọn đuốc cháy bập bùng giống những ngọn đuốc chiếu sáng tầng hầm cách tám tầng lầu phía dưới.

Những tủ sách bằng gỗ dựng san sát đầy mấy bức tường, và

trên sàn phòng là những cái gối lụa to tổ bố thay cho mấy cái ghế. Một bộ kệ đặt ở tuốt đầu kia của căn phòng chứa một dãy những dụng cụ như Kiếng Mách Lẻo, máy Duyệt Bí Mật, và một cái Gương Chiếu Thù khổng lồ đã bị rạn nứt mà Harry tin chắc là hồi năm ngoái đã được treo trong văn phòng của thầy Moody dỏm.

Ron dùng chân dẫm dẫm lên một trong mấy cái gối, nói hết sức nhiệt tình:

"Mấy cái này sẽ được việc khi tụi mình thực tập bùa Sửng sốt."

Hermione rà ngón tay dọc theo gáy của những bộ sách vĩ đại bìa bọc da.

"*Trích Yếu Những Lời Nguyền Thông Thường Và Tác Dụng Phản Công của Chúng... Cao Tay Ấn Hơn Nghệ Thuật Hắc Ám... Thực Hành Thần Chú Tự Vệ...* Ái chà…"

Cô nàng ngoảnh nhìn Harry, gương mặt rạng rỡ, và Harry nhận thấy sự hiện diện của hàng trăm cuốn sách cuối cùng đã thuyết phục được Hermione rằng điều mà tụi nó đang làm là đúng.

"Harry ơi, thiệt tình là quá tuyệt vời, ở đây có mọi thứ tụi mình cần!"

Và không cần tốn thêm công sức, cô nàng rút ngay quyển *Bùa Êm Dành Cho Kẻ Bị Ếm Bùa* ra khỏi kệ, rồi ngồi thụp xuống một cái gối gần nhất, và bắt đầu cắm cúi đọc.

Có tiếng gõ cửa nhè nhẹ. Harry nhìn quanh: Ginny, Neville, Lavender, Parvati, và Dean vừa mới đến. Dean nhìn quanh, hết

sức xúc động:

"Ôi… đây là đâu thế này?"

Harry bắt đầu giải thích, nhưng nó chưa nói hết thì đã có thêm nhiều người khác đến nữa, và nó lại phải bắt đầu giải thích lại. Vào lúc tám giờ đúng, mọi cái gối đều đã có người ngồi. Harry đi tới cánh cửa và vặn cái chìa thò ra từ ổ khóa; cái ổ khóa kêu lên "cách" một tiếng thiệt to đầy thỏa mãn, và rồi mọi người trở nên yên lặng, đưa mắt nhìn Harry. Hermione cẩn thận đánh dấu trang sách đang đọc của quyển *Bùa Ếm Dành Cho Kẻ Bị Ếm Bùa* rồi đặt quyển sách qua một bên.

Harry nói, hơi căng thẳng:

"Thế này, đây là nơi chúng ta đã tìm được để làm chỗ thực hành, và các bạn đã… ờ… rõ ràng là tìm được chỗ dễ dàng…"

"Phi thường!"

Cho nói và nhiều người rì rầm tán thành.

Nhưng Fred có vẻ khó chịu về cái sự tán thành đó, nói:

"Kỳ quái! Tụi này đã từng trốn lão Filch ở đây, nhớ không George? Nhưng lúc đó nó chỉ là một cái phòng xép để chổi mà thôi…"

Dean ngồi ở cuối phòng, chỉ chỏ cái Kiếng Mách Lẻo và Gương Chiếu Thù mà hỏi:

"Ê, Harry, mấy thứ đó là cái gì vậy?"

Harry bước đi len lỏi giữa mấy cái gối để đến bên mấy cái thứ đồ đó, đáp:

"Dụng cụ Dò tìm Hắc ám. Về cơ bản mấy thứ này đều báo

cho biết khi nào có pháp sư phù thủy Hắc ám hay kẻ thù ở gần mình, nhưng các bạn đừng quá tin cậy vào mấy thứ này, dụng cụ có thể bị đánh lừa…"

Nó nhìn chăm chú vô cái Gương Chiếu Thù rạn nứt một hồi; những hình thù u ám đang di chuyển loanh quanh bên trong tấm gương, nhưng không nhận dạng được một hình thù nào. Nó bèn quay lưng lại cái gương.

"Thôi được, tôi đã nghĩ đến những thứ mà chúng ta nên làm trước tiên và… ơ…"

Nó nhận thấy có một cánh tay giơ lên.

"Chuyện gì vậy, Hermione?"

Hermione nói:

"Tôi nghĩ là chúng ta nên bầu một thủ lĩnh."

Cho nhìn Hermione như thể cô nàng này điên, và bao tử của Harry lại thót lên một cái nữa. Cho nói ngay:

"Harry là thủ lĩnh."

Hermione vẫn nói không chút xao xuyến:

"Được, nhưng chúng ta vẫn phải bầu cử một cách đúng đắn. Như vậy thì danh hiệu mới chính thức, và bạn ấy mới có thẩm quyền. Vậy… ai cho rằng Harry đáng là thủ lĩnh của chúng ta?"

Mọi người giơ tay lên, ngay cả Zacharias Smith, mặc dù anh chàng này giơ tay hơi miễn cưỡng.

Harry cảm thấy mặt mình đang nóng ran lên. Nó nói:

"Ơ… thôi được… Cám ơn các bạn. Và… *Chuyện gì nữa*,

Hermione?”

Tay của Hermione vẫn còn giơ lên trong không trung, cô nàng hớn hở nói:

“Tôi cũng nghĩ là chúng ta nên có một cái tên. Nó sẽ đề cao, cổ vũ tinh thần đồng đội và đoàn kết, các bạn có đồng ý không?”

Angelina nói đầy hy vọng:

“Nhóm chúng ta gọi là Liên đoàn Chống Umbridge có được không?”

Fred đề nghị:

“Hay là Nhóm Bộ Pháp Thuật là Lũ Đần?”

Hermione cau mặt nhìn Fred, nói:

“Tôi đang nghĩ nhiều hơn đến một cái tên mà nó không tiết lộ cho mọi người biết việc chúng ta làm, để chúng ta có thể nhắc đến một cách an toàn ngoài những buổi họp.”

Cho nói:

“Đội Quyết Dụng được không? Gọi tắt là Đ.Q.D. để không ai biết chúng ta đang nói về cái gì.”

Ginny nói:

“Ừ, Đ.Q.D. nghe hay đó. Nhưng giá mà nó viết tắt cho Đoàn Quân Dumbledore thì hay hơn vì đó chính là nỗi lo sợ tệ nhất của Bộ Pháp Thuật, đúng không?”

Rất nhiều tràng cười và tiếng xì xào nổi lên tán thành ý kiến này.

Hermione nói giọng hách dịch:

“Mọi người có tán thành Đ.Q.D. không?”

Cô nàng quỳ trên gối để đếm.

“Đa số tán thành - kiến nghị được thông qua!”

Cô nàng cài miếng giấy da có tên của tất cả thành viên lên bức tường và viết lên trên đầu danh sách bằng chữ thiệt to ĐOÀN QUÂN DUMBLEDORE.

Khi Hermione ngồi xuống rồi, Harry nói:

“Được rồi, chúng ta bắt đầu thực hành được chưa? Tôi nghĩ, việc đầu tiên chúng ta nên làm là thực hành thần chú *Expelliarmus,* tức là Bùa Giải Giới. Tôi biết phép này hơi sơ đẳng, nhưng tôi đã nhận thấy nó thực sự có ích…”

Zacharias Smith khoanh tay lại, đảo tròn con mắt, nói:

“Ôi *làm ơn* cho. Tôi không tin thần chú *Expelliarmns* sẽ giúp chúng ta chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy một cách thích đáng. Các bạn có tin không?”

Harry lặng lẽ nói:

“Tôi đã từng dùng nó để chống lại hắn. Câu thần chú này đã cứu mạng tôi hồi tháng sáu vừa rồi.”

Anh chàng Smith há hốc miệng ra một cách ngố hết chỗ nói. Những người khác trong phòng im lặng. Harry nói:

“Nhưng nếu bạn cho là nó dưới tầm của bạn thì bạn có thể đi ra.

Smith không nhúc nhích. Cũng không có ai khác trong phòng nhúc nhích.

Harry nói:

“Tốt.”

Miệng của nó bây giờ hơi khô hơn bình thường khi tất cả những cặp mắt đều hướng về phía nó.

“Tôi đề nghị tất cả chúng ta nên chia ra thành từng cặp để thực hành.”

Nó thấy chuyện đưa ra những lời hướng dẫn dạy bảo thiệt là kỳ cục, nhưng cũng chưa kỳ cục bằng việc nhìn thấy mọi người nghe theo lời nó. Ai nấy đều đứng lên ngay lập tức và chia thành cặp. Có thể đoán trước được là Neville bị lẻ bạn.

Harry bèn nói với Neville:

“Bồ có thể thực hành với mình. Đúng rồi đó… đếm tới ba thì bắt đầu nhé… một, hai, ba…”

Căn phòng bỗng nhiên vang rân lên khắp nơi tiếng hô *Tước khí giới!* Đũa phép văng ra khắp mọi hướng, bùa phép ếm sai làm văng sách ra khỏi kệ và quăng chúng bay tứ tán trong không trung. Harry quá nhanh so với Neville, cây đũa phép của Neville bay xoay tít ra khỏi tay nó, đụng trần phòng làm nhá lên một trận mưa tia sáng xẹt, rồi cây đũa phép rớt xuống đầu kệ sách phát ra một tiếng keng. Harry thu hồi cây đũa từ trên nóc kệ sách bằng Thần chú Triệu hồi. Liếc mắt quanh phòng, Harry thấy việc nó đề nghị thực hành bùa chú căn bản trước tiên là hoàn toàn đúng. Có rất nhiều màn hô thần chú bậy bạ đang diễn ra; nhiều người thậm chí không làm được *cả* cái chuyện giải giới đối phương, mà chỉ làm cho đối phương nhảy lùi lại vài bước hay nhăn nhó khó chịu khi bị câu thần

chú yếu ớt bay vù qua dầu.

"*Tước khí giới!*"

Neville hô lên bất ngờ đúng lúc Harry không để ý. Harry cảm thấy cây đũa phép bay ra khỏi tay mình. Neville vui sướng reo lên:

"TÔI ĐÃ LÀM ĐƯỢC! Trước giờ tôi chưa hề làm được - NAY TÔI ĐÃ LÀM ĐƯỢC!"

"Cú đó giỏi!"

Harry nói giọng khuyến khích, quyết định không chỉ ra cho Neville thấy là trong tình huống chiến đấu tay đôi thực sự thì đối thủ của Neville sẽ không đời nào chăm chú nhìn về hướng ngược lại và buông lỏng tay cầm cây đũa phép bên hông như Harry.

"Nghe nè, Neville, bồ có thể thay phiên thực hành với Ron và Hermione trong vài phút để mình có thể rảnh rang đi vòng quanh xem những người khác làm ăn ra sao, nhé?"

Harry di chuyển vào giữa phòng. Có cái gì đó rất quái lạ đang xảy ra cho Zacharias Smith; cứ mỗi lần anh chàng này mở miệng để hô thần chú tước khí giới của Anthony Goldstein, thì cây đũa phép của chính anh ta lại bay ra khỏi tay, thế nhưng Anthony thì dường như không hề thốt ra một âm thanh nào. Tuy nhiên Harry không cần phải tìm kiếm xa xôi mới ra được lời giải của điều bí mật đó: Fred và George đứng cách Smith mấy thước đang thay phiên nhau chĩa cây đũa phép của họ vô lưng anh chàng Smith.

Khi bắt gặp cái nhìn của Harry, George vội vàng nói:

“Xin lỗi nghe Harry. Không thể nào nhịn được…”

Harry đi vòng qua một cặp khác, cố gắng sửa sai những người hô thần chú trật. Ginny bắt cặp với Michael Corner; cô nàng làm khá tốt, trong khi anh chàng Michael thì hoặc là không muốn ếm hại cô nàng, hoặc là hô thần chú dỏm quá. Ernie Macmillan thì vung vẩy cây đũa phép của mình quá mức cần thiết; khiến cho người bạn thực hành với anh ta có thì giờ để mà thủ thế. Hai anh em Creevey rất hăng hái nhưng bạ đâu làm đó và là thủ phạm chính gây ra sự bay nhảy tán loạn của những cuốn sách nhào ra khỏi kệ. Cô nàng Luna Lovegood cũng là tay thất thường, khi thì làm văng cây đũa phép của Justin Finch-Fletchley, khiến nó bay vèo ra khỏi tay anh ta, khi khác lại làm cho tóc anh ta dựng đứng cả lên.

Harry hô to:

“Được rồi, dừng lại. *Dừng lại!* DỪNG LẠI!”

Nó nghĩ, *mình cần một cái còi,* và ngay lập tức nó nhìn thấy một cái còi nằm trên đầu của hàng sách gần nó nhất. Nó chụp cái còi và thổi mạnh. Mọi người hạ cây đũa phép của mình xuống.

Harry nói:

“Như vầy không đến nỗi nào, nhưng chắc chắn vẫn còn những thứ cần sửa. Chúng ta hãy thử lại một lần nữa…”

Zacharias Smith ngó Harry chòng chọc.

Harry lại đi vòng vòng quanh phòng, ngừng lại chỗ này hay chỗ kia để góp ý. Dần dần tình hình thực tập chung được cải thiện. Nó tránh đi đến gần chỗ Cho và cô bạn của Cho được

một lúc, nhưng sau khi đi sửa sai cho mấy cặp khác trong phòng tới hai vòng rồi, nó cảm thấy không thể nào phớt lờ Cho và bạn cô ta thêm được nữa.

Cho hơi bối rối khi Harry đi đến gần.

"Ôi, không, *Giải giới!* Xí quên, *Giải giới!* Tôi… ôi, xin lỗi nha Marietta!"

Ống tay áo của cô bạn tóc quăn đã bắt lửa; Marietta dập tắt ngọn lửa bằng cây đũa phép của chính mình và trừng mắt nhìn Harry như thể đó là lỗi của nó. Cho nói với Harry một cách tội nghiệp hết sức:

"Bạn làm cho tôi hồi hộp, trước đó tôi vẫn làm được tốt mà."

"Vậy là tốt lắm rồi."

Harry nói dóc, nhưng khi cô nàng nhướn chân mày lên, nó nói tiếp:

"À, không, vậy là tệ, nhưng tôi biết bạn có thể làm đúng cách, tôi đứng xem từ đằng kia…"

Cô nàng bật cười. Cô bạn Marietta nhìn cả hai người với vẻ mặt cáu kỉnh rồi quay mặt đi.

Cho nói nhỏ:

"Đừng để ý bạn ấy. Thực lòng bạn ấy không muốn đến đây nhưng tôi ép bạn ấy đi với tôi. Ba má bạn ấy cấm bạn ấy làm bất cứ điều gì có thể khiến bà Umbridge nổi giận, bạn hiểu chứ… má bạn ấy làm việc ở Bộ Pháp Thuật."

Harry hỏi:

“Vậy còn ba má bạn thì sao?”

“À, họ cũng cấm tôi làm chuyện chống đối lại bà Umbridge.”

Cho nói tiếp, thẳng lưng lên một cách tự hào:

“Nhưng nếu họ nghĩ là tôi sẽ không chiến đấu chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy sau những gì đã xảy ra cho Cedric thì…”

Cho ngừng lại, hơi tỏ vẻ bối rối, cả hai người cùng im lặng một cách ngượng nghịu vụng về. Cây đũa phép của Terry Boot bay vèo sợt ngang tai Harry, trúng mạnh vô mũi của Alicia Spinnet.

“Ái chà, ba của tôi thì *rất* ư ủng hộ bất cứ hành động nào chống lại Bộ Pháp Thuật.”

Đó là giọng nói của Luna Lovegood, vang lên ngay đằng sau lưng Harry; rõ ràng là cô bé đã nghe lén từ nãy giờ cuộc chuyện trò của nó và Cho, nhân lúc Justin Finch-Fletchley còn đang cố gắng tự gỡ mình ra khỏi cái áo thụng đã bị thổi tốc lên trùm kín đầu cổ anh chàng.

“Ba em luôn luôn nói là ông ấy tin bất cứ chuyện gì về lão Fudge, em muốn nói đến con số yêu tinh mà lão Fudge đã cho ám sát! Và dĩ nhiên lão dùng Bộ Pháp Thuật để phát triển những thứ độc hại khủng khiếp, mà lão lén đầu độc bất cứ ai bất đồng ý kiến với lão. Và lại còn Umgubular Slashkilter của lão…”

“Đừng hỏi…”

Harry thì thầm với Cho khi thấy cô nàng này há miệng ra,

tỏ vẻ lúng túng. Cho khúc khích cười.

“Ê, Harry!”

Hermione gọi từ góc kia của căn phòng.

“Bồ có xem giờ không?”

Harry ngó xuống đồng hồ đeo tay của nó và giật mình. Đã chín giờ mười phút, có nghĩa là tụi nó cần phải trở về phòng sinh hoạt chung ngay lập tức, nếu không thì có nguy cơ bị bắt gặp và bị thầy Filch phạt về tội vượt quá giới hạn. Harry bèn thổi còi; mọi người ngừng hô ‘*Giải giới!’* và hai cây đũa phép cuối cùng rớt leng keng xuống sàn.

Harry nói:

“Tốt, thực hành như vậy là khá tốt. Nhưng mà chúng ta hơi bị lố giờ, chúng ta nên rời khỏi nơi đây ngay. Tuần sau cùng giờ cùng chỗ này nhé?”

“Sớm hơn đi!”

Dean Thomas háo hức nói và nhiều người gật đầu đồng ý.

Tuy nhiên Angelina nói nhanh:

“Mùa Quidditch sắp bắt đầu rồi, chúng ta cũng cần tập dượt đội bóng nữa!”

Harry nói:

“Vậy thì chúng ta cứ hẹn đêm thứ tư tuần tới vậy. Và rồi chúng ta sẽ quyết định khi nào có thêm những buổi họp khác… Thôi, chúng ta phải đi ngay thôi…”

Nó lại lôi ra tấm Bản đồ của Đạo tặc và xem xét cẩn thận dấu vết của các thầy cô trên tầng thứ bảy. Nó để cho mấy đứa

kia ra về trước thành từng nhóm ba bốn người, lo lắng canh mấy cái chấm nhỏ xíu của bọn nó để thấy bọn nó đều đã trở về phòng ngủ an toàn: tụi Hufflepuff về tới hành lang tầng hầm, hành lang đó cũng dẫn vô tới nhà bếp, tụi Ravenclaw thì về tới cái tháp bên mé tây của tòa lâu đài, còn tụi Gryffindor thì đi dọc hành lang đến tầng thứ bảy và tới bức chân dung của Bà Béo.

Cuối cùng, khi chỉ còn lại Harry, Ron và Hermione, cô nàng nói:

"Buổi họp tốt thiệt là tốt, Harry à."

Ron cũng hăng hái nói khi tụi nó lách ra khỏi cánh cửa và ngắm nó từ từ tan biến vào bức tường đá đằng sau chúng.

"Ừ, đúng vậy. Bồ có thấy mình tước khí giới của Hermione không, Harry?"

Hermione châm chích:

"Chỉ một lần thôi. Mình tước của bồ khối lần nhiều hơn bồ tước của mình…"

"Đâu phải mình chỉ tước của bồ có một lần, bồ bị mình tước vũ khí ít nhất ba lần…"

"Ừ, nếu bồ tính cả cái lần bồ vấp phải chính chân bồ rồi trượt ngã và làm văng cây đũa phép khỏi tay mình…"

Hai đứa tiếp tục cãi nhau cho đến khi tụi nó về tới phòng sinh hoạt chung, nhưng Harry chẳng để ý nghe. Một con mắt của nó ngó chừng tấm Bản đồ của Đạo tặc, nhưng đầu óc nó thì đang nghĩ đến cái cách mà Cho nói là nó làm cho cô nàng hồi hộp…

19

SƯ TỬ VÀ RẮN

Harry cảm thấy như thể nó đang đeo một thứ bùa đại phước ở bên trong lồng ngực suốt hai tuần lễ liền sau đó; một nỗi niềm bí mật say đắm đã hỗ trợ nó suốt những buổi học của bà Umbridge và thậm chí còn khiến nó có thể nở một nụ cười dịu dàng khi nó nhìn vào hai con mắt lồ lộ khủng khiếp của bà ta. Nó và Đ.Q.D.. đang phản kháng ngay dưới mũi bà ta, đang làm chính cái điều mà bà ta và Bộ Pháp Thuật sợ nhất, và bất cứ khi nào nó phải bị đọc cuốn sách của Wilbert Slinkhard trong những giờ học của bà Umbridge, thì thay vì đọc sách, nó nhấm nháp lại cái ký ức thỏa thuê về buổi họp gần nhất, nhớ lại cái cách Neville đã tước thành công khí giới của Hermione, cách thức mà Colin Creevey thấu đáo thuần thục bùa Cản Trở nhờ cố gắng vất vả suốt ba buổi họp, hay cách thức mà Parvati Patil đã tạo ra được một Lời nguyền Teo tóp mà cô nàng dùng để hô biến cái bàn đặt tấm Kính Mách Lẻo cho teo lại thành bụi.

Nó dần nhận ra là hầu như không thể ấn định được một đêm cố định trong tuần cho cuộc họp của Đ.Q.D.., bởi vì tụi nó phải dàn xếp sao cho phù hợp với lịch tập dượt của cả ba

đội Quidditch riêng lẻ, mà mấy đội này thì cứ sắp xếp lại lịch tập tùy theo điều kiện thời tiết; nhưng Harry không hối tiếc về chuyện này, nó có một cảm giác là có lẽ ngày giờ họp của tụi nó không ấn định trước như vậy thì tốt hơn. Nếu có ai rình mò tụi nó thì cũng khó suy ra được một khuôn mẫu nào.

Chẳng mấy chốc Hermione sáng chế ra được một phương pháp rất thông minh khéo léo để thông báo ngày giờ kỳ họp tới cho tất cả thành viên trong trường hợp tụi nó cần thay đổi khi cận ngày giờ quá. Bởi vì nếu nhiều người từ các Nhà khác nhau cứ băng ngang qua Đại Sảnh Đường để rù rì trò chuyện với nhau hoài thì cũng thật đáng ngờ.

Hermione đưa cho mỗi thành viên của Đ.Q.D.. một đồng vàng Galleon giả. (Lúc đầu Ron rất ư hồi hộp khi mới nhìn thấy cái rổ, cứ tưởng là cô nàng thực sự phát ra vàng thiệt.)

Hermione giơ lên một đồng vàng để kiểm tra vào cuối buổi họp thứ tư và nói:

“Các bạn nhìn thấy con số viền quanh cạnh của đồng tiền không?”

Đồng tiền lóe sáng bóng nhẫy và vàng chóe trong ánh sáng của những ngọn đuốc. Hermione nói tiếp:

“Trên đồng Galleon thật thì đó là con số seri liên quan đến tên yêu tinh đã đúc ra đồng tiền. Nhưng trên đồng tiền giả này, con số sẽ thay đổi để thông báo ngày giờ của kỳ họp tới. Khi ngày giờ có thay đổi thì đồng tiền sẽ phát nhiệt nóng lên, vậy nếu các bạn để đồng tiền trong túi áo thì các bạn sẽ cảm nhận được. Mỗi người trong chúng ta sẽ lấy một đồng, khi nào Harry ấn định ngày giờ cuộc họp kế tiếp thì bạn ấy sẽ thay đổi

con số trên đồng tiền của *bạn ấy,* và bởi vì tôi đã ếm bùa Linh Động lên tất cả những đồng tiền này, tất cả chúng cũng sẽ thay đổi theo để ứng với đồng tiền của bạn ấy."

Đáp lại những lời trên của Hermione, mọi người ngây ra im lặng. Cô nàng nhìn quanh khắp những gương mặt hướng về mình, hơi bị chưng hửng:

"Ủa… Tôi tưởng đây là một sáng kiến hay ho chớ! Ý tôi nói là, ngay cả trong trường hợp mụ Umbridge bắt chúng ta lộn túi áo ra, thì cũng không có gì để gọi là ám muội trong chuyện mình có một đồng Galleon, đúng không? Nhưng… chà, nếu các bạn không muốn xài chúng…"

Terry Boot hỏi:

"Bồ có thể ếm bùa Linh Động à?"

"Ừ."

Hermione đáp và Terry thốt lên một cách yếu ớt:

"Nhưng đó là… cái đó thuộc trình độ Kiểm tra Pháp thuật Tận sức mà."

Hermione ráng tỏ ra vẻ khiêm tốn:

"Ôi… Ờ… Ừ, mình nghĩ là đúng vậy…"

Anh chàng nhìn sững Hermione với vẻ gì đó gần như kinh ngạc:

"Vậy sao bạn lại không thuộc Nhà Ravenclaw? Với những bộ óc lỗi lạc như bồ?"

Hermione rạng rỡ nói:

"À, cái Nón Phân Loại cũng đã cân nhắc rất nghiêm túc

việc có nên xếp tôi vô nhà Ravenclaw trong lúc phân loại không, nhưng rốt cục nó lại xếp tôi vô nhà Gryffindor. Vậy điều đó có nghĩa là chúng ta nên xài mấy đồng Galleons này chứ hả?"

Tiếng đồng ý vang lên rì rào và mọi người đi tới trước để lấy một đồng trong cái rổ. Harry ngoảnh sang Hermione, nói:

"Bồ có biết chuyện này nhắc mình nhớ điều gì không?"

"Không. Điều gì?"

"Những vết thẹo của bọn Tử Thần Thực Tử. Voldemort chạm vào một cái thẹo thì lập tức tất cả những vết thẹo của bọn chúng đều rát bỏng lên, và chúng biết là chúng sẽ phải đến gặp hắn."

Hermione nói khẽ:

"Ừ,… phải. Mình đã lấy ý tưởng từ việc *đó*..., nhưng bồ sẽ nhận ra là mình khắc ngày giờ trên một miếng kim loại chứ không phải trên da thịt của các thành viên…"

Harry nhe răng cười, nhét đồng tiền vàng giả Galleon vô túi áo.

"Ừ… mình cũng thích cách của bồ hơn. Mình nghĩ mối nguy hiểm duy nhất khi xài cách này là có nguy cơ tụi mình tiêu béng nó."

Ron đang xem xét đồng Galleon giả của nó với một vẻ hơi rầu đời:

"Thiệt là xui. Mình chưa từng có một đồng Galleon thiệt nào để mà nhầm lẫn."

Vào trận đầu tiên của mùa Quidditch, đội Gryffindor sẽ đấu với đội Slytherin. Càng đến gần ngày đấu, những buổi họp của Đ.Q.D.. càng bị hoãn tới hoãn lui vì Angelina cứ khăng khăng đòi luyện tập hầu như mỗi ngày. Việc Cúp Quidditch đã không được tổ chức trong một thời gian khá lâu càng làm tăng thêm đáng kể nỗi hứng thú và sự nhộn nhịp chung quanh trận đấu sắp tới. Đội Ravenclaw và đội Hufflepuff đang háo hức quan tâm đến kết quả trận đấu giữa Gryffindor và Slytherin, bởi vì, dĩ nhiên họ sẽ phải lần lượt đấu với cả hai đội đó trong năm sau; và các Giáo sư chủ nhiệm Nhà của hai đội sắp thi đấu, mặc dù cố gắng ngụy trang dưới một tinh thần thể thao thượng võ giả vờ, nhưng thực ra vẫn quyết tâm muốn Nhà của mình giành được chiến thắng. Harry nhận thấy giáo sư McGonagall tha thiết muốn tụi nó đánh bại đội Slytherin biết chừng nào khi bà ân giảm cho tụi nó miễn làm bài tập trong tuần lễ trước trận đấu. Bà nói một cách cao thượng:

"Ta nghĩ lúc này các trò đã có nhiều việc để lo."

Không ai tin nổi lỗ tai mình cho đến khi bà nhìn thẳng vào Ron và Harry, nói dứt khoát:

"Ta đã quen nhìn thấy Cúp Quidditch để trong văn phòng của ta rồi, các cậu ạ, và ta thực tình không muốn giao nó lại cho giáo sư Snape, cho nên hãy dùng thì giờ được rảnh làm bài tập mà luyện tập thêm, nhớ chưa?"

Thầy Snape hiển nhiên không kém cạnh chút nào trong vai trò người ủng hộ đội Nhà mình: ông đã xí sân đấu Quidditch cho đội Slytherin luyện tập thường xuyên, đến nỗi đội Gryffindor khó khăn lắm mới có sân để tập dượt. Ông cũng

giả điếc trước những báo cáo về những mưu đồ độc địa của bọn Slytherin nhằm ám hại các đấu thủ Gryffindor trong hành lang. Khi Alicia Spinnet phải vô bệnh thất vì lông mày cô nàng mọc dày quá và nhanh quá, đến nỗi cản trở tầm nhìn và tắc nghẽn cả miệng, thầy Snape vẫn khăng khăng cho rằng Alicia ắt hẳn đã tự mình ếm lên mình bùa Rậm Râu Dài Tóc, chứ ông không thèm nghe mười bốn nhân chứng khẳng định là chúng đã nhìn thấy Thủ quân của đội Slytherin, Miles Bletchley, dùng một lá bùa ếm lên Alicia từ phía sau lưng, trong lúc cô nàng đang học trong thư viện.

Harry cảm thấy lạc quan về những cơ hội của đội Gryffindor; tụi nó, nói cho cùng, chưa từng thua đội của Malfoy. Công nhận là Ron vẫn chưa chơi được ngang tầm Wood, nhưng nó đang luyện tập cực kỳ siêng năng để tiến bộ. Nhược điểm lớn nhất của Ron là chiều hướng mất tự tin khi nó phạm một sai lầm ngớ ngẩn nào đó. Nếu lỡ để lọt lưới một trái banh thì nó sẽ bối rối ngay, và rồi vì vậy mà để hụt thêm nhiều cú khác. Nhưng mặt khác, Harry đã nhìn thấy Ron thực hiện những cú bảo vệ vòng gôn hết sức ngoạn mục khi nó tự chủ được và chơi đúng với khả năng của mình: trong một cuộc tập dượt đáng nhớ, Ron đã treo mình trong không trung, chỉ còn một tay níu lấy cán chổi mà đá trái Quaffle ra khỏi vòng gôn một cú, mạnh đến nỗi trái banh bay vút hết chiều dài sân đấu và chui tọt vô vòng gôn của đối phương ở tuốt đầu kia đấu trường. Những người khác trong đội đều cảm thấy cú đá bảo vệ vòng gôn này đáng được so sánh với thành tích do Barry Ryan, một Thủ quân quốc tế người Ái Nhĩ Lan, mới đây vừa thực hiện để chống trả Truy thủ hàng đầu của đội Ba Lan,

Ladislaw Zamojski. Ngay đến cả Fred cũng nói rằng biết đâu Ron có thể làm cho anh ta và George phải tự hào, và rằng hai anh chàng đang nghiêm túc cân nhắc việc công nhận Ron có liên hệ máu mủ với họ không, một việc mà Fred khẳng định với Ron là hai ông anh nó đã cố gắng phủ nhận suốt bốn năm qua.

Điều duy nhất thực sự làm cho Harry lo lắng, là không biết Ron sẽ để cho chiến thuật quấy nhiễu của đội Slytherin khiến nó nổi khùng lên tới cỡ nào trước khi tụi nó thực sự ra tới sân đấu. Dĩ nhiên Harry đã chịu đựng những trò cạnh khóe của bọn Slytherin trong suốt bốn năm trời qua; những trò như huýt gió châm chích "Ê, Potty, tao nghe Warrington thề là sẽ nốc ao mày khỏi cây chổi vào ngày thứ bảy," chỉ làm Harry bật cười chứ không làm cho máu nó nóng lên được. Nó ăn miếng trả miếng:

"Mục đích của Warrington nghe sao mà thảm hại vậy, nếu nó nhắm vô người kế bên tao thì có lẽ tao mới hơi lo lo một tí."

Ron và Hermione cười rộ lên, còn nụ cười điệu đàng trên gương mặt Pansy Parkinson thì chợt héo quắt.

Nhưng Ron chưa bao giờ chịu đựng được một chiến dịch xúc phạm, dè bỉu, và dọa nạt nào. Khi bọn Slytherin, một số là học sinh năm thứ bảy và bự con hơn Ron rất nhiều, xì xầm lúc tụi nó đi ngang qua:

"Weasley, mày đăng ký giường trong bệnh viện rồi chưa hả?"

thì Ron không cười, mà tái xanh tái lét cả người đi. Còn khi

Draco Malfoy nhại điệu bộ Ron làm rớt trái Quaffle (mỗi lần tụi nó nhìn thấy nhau là Malfoy lại cái giở trò này), thì Ron đỏ mặt tía tai và nắm tay nó run lên bần bật, đến nỗi nó có thể làm rớt bất cứ cái gì mà lúc đó nó đang cầm trong tay.

Tháng mười qua nhanh với một đợt thời tiết xấu đầy gió hú mưa gào, rồi tháng mười một đến, trời lạnh như sắt đông lạnh, sáng nào cũng đầy sương giá, và nước lạnh như băng làm nhức buốt tay và mặt nếu không được che kín. Bầu trời và cái trần Đại Sảnh Đường đổi thành một màu xám đục nhợt nhạt, núi non quanh trường Hogwarts tuyết đã phủ đầy trên đỉnh, và nhiệt độ trong lâu đài tuột xuống thấp đến nỗi nhiều học sinh phải đeo bao tay da-rồng dày cui để chống lạnh khi ra đến hành lang giữa hai tiết học. Buổi sáng của ngày thi đấu, bình minh rực rỡ và lạnh lẽo. Khi Harry thức giấc, nó nhìn qua giường của Ron và thấy anh chàng này đang ngồi thẳng lưng, hai tay vòng ôm đầu gối, đăm đăm nhìn vào một điểm nào đó trong không trung.

Harry hỏi:

“Bồ khỏe không?”

Ron gật đầu nhưng không nói gì hết. Harry nhớ lại hết sức rõ cái lần Ron vô tình tự ếm bùa Ói sên lên chính cu cậu. Lúc này trông Ron cũng xanh lét và toát mồ hôi lạnh y như cái lần đó, chưa kể đến chuyện là lần này nó cũng nhất định không chịu mở miệng ra.

Harry nói một cách mạnh mẽ:

“Bồ chỉ cần ăn một chút điểm tâm là ổn. Đi thôi.”

Lúc tụi nó tới nơi, Đại Sảnh Đường đã đầy người lên nhanh chóng. Tiếng nói cười to hơn, và không khí hồ hởi hơn bình thường. Khi đi ngang qua dãy bàn của nhà Slytherin, hai đứa nghe tiếng ồn ào rộ lên; Harry ngoảnh nhìn lại và thấy gần như ai cũng mang thêm một cái phù hiệu bạc, ngoài nón và khăn choàng cổ màu xanh-và-bạc thường lệ. Cái phù hiệu bạc có hình dạng một cái gì đó trông như là một cái vương miện. Chẳng hiểu vì sao nhiều đứa lại đưa tay vẫy vẫy Ron, rồi phá ra cười hô hố. Khi đi ngang qua, Harry cố gắng đọc xem chữ gì được viết trên mấy cái phù hiệu, nhưng tại vì nó đang mắc tính làm sao đưa được Ron qua khỏi dãy bàn nhà Slytherin thật nhanh, nên cũng không nấn ná đủ lâu để mà đọc được.

Ở dãy bàn nhà Gryffindor, tụi nó nhận được sự đón chào hết sức nhiệt liệt, mọi người ở đây đều mặc màu đỏ và vàng, nhưng sự cổ vũ nồng nhiệt của phe ta chẳng những không làm cho tinh thần Ron phấn chấn lên, mà dường như còn làm cạn kiệt nốt giọt nhuệ khí cuối cùng trong người nó. Ron ngồi thụp xuống cái băng ghế gần nhất, mà trông như thể đang ngồi trước bữa cơm cuối cùng của đời mình.

Bằng một giọng khàn khàn, nó nói khẽ:

"*Đúng là mình tâm thần lắm mới đi làm cái chuyện này.* Tâm thần thiệt.

"Đừng có ngu."

Harry vừa quả quyết nói, vừa đưa cho Ron mấy món cốm ngũ cốc để chọn.

"Bồ sẽ chơi tốt mà. Lo lắng căng thẳng là chuyện bình thường."

Ron vẫn rên rỉ:

“Mình là đồ bỏ đi. Mình là đồ chí rận. Bằng cách nào mình cũng không thể chơi được. Mình đã nghĩ sao kia chứ?”

Harry nghiêm khắc nói:

“Tự tin lên nào. Nghĩ tới cú phá bóng bằng chân của bồ hôm trước kìa, ngay cả Fred và George cũng nói nó xuất sắc tuyệt vời…”

Ron quay gương mặt bị tra tấn về phía Harry:

“Đó là chuyện chó ngáp phải ruồi. Mình đâu có định làm như vậy… chẳng qua mình trượt ngã khỏi cây chổi mà không ai trong đội ngó thấy. Lúc mình đang cố gắng cỡi trở lại lên cán chổi thì ngẫu nhiên đá trúng trái Quaffle.”

Harry tỉnh hồn rất nhanh sau cú ngạc nhiên khó chịu ấy, nó nói:

“Ừ thôi, cứ làm thêm vài cú ngẫu nhiên như vậy cũng được, rồi sẽ cầm chắc trận đấu trong tay, được chưa?”

Hermione và Ginny ngồi xuống đối diện với tụi nó, cô nàng nào cũng quàng khăn choàng, đeo găng tay, cài nơ màu đỏ và vàng.

Ginny hỏi Ron:

“Anh thấy thế nào?”

Anh chàng đang nhìn đăm đăm xuống chút cặn sữa dưới đáy cái chén ăn cốm ngũ cốc trống rỗng, như thể đang cân nhắc một cách thận trọng âm mưu tự trầm mình xuống đáy chén.

Harry nói:

“Ron đang căng thẳng.”

Hermione hăng hái nói:

“Ôi, đó là một dấu hiệu tốt, mình cảm giác người ta không bao giờ làm bài thi tốt được nếu như không bị căng thẳng một chút.”

Từ đằng sau lưng tụi nó vang lên một giọng nói mộng mơ lơ đãng.

“Chào.”

Đó là Luna Lovegood đang từ dãy bàn của nhà Ravenclaw sàng qua bàn tụi nó. Nhiều người ngó chòng chọc cô bé và một số người còn chỉ chỏ cười cợt công khai; bởi vì cô bé đã xoay sở kiếm được một cái nón có hình dạng như một cái đầu sư tử, bằng đúng kích thước thật, đặt chông chênh lắt lẻo trên đầu.

Đưa tay chỉ cái nón một cách không cần thiết, Luna nói:

“Em ủng hộ đội Gryffindor. Coi nó làm gì nè…”

Cô bé giơ tay lên gõ nhẹ vô cái nón bằng cây đũa phép. Cái nón há cái miệng rộng hoác và phát ra một tiếng hống nghe cực kỳ giống thật, đến nỗi mọi người chung quanh phải nhảy dựng lên.

Luna vui vẻ nói:

“Nghe hay quá, đúng không? Em còn muốn làm cho nó nhai nuốt một con rắn biểu tượng của đội Slytherin, nhưng mà anh biết đó, em không có đủ thì giờ. Thôi, chúc anh may mắn

nghe, anh Ronald!”

Cô bé lại sàng đi chỗ khác. Cả bọn Gryffindor còn chưa qua hết cơn sốc về cái nón của Luna Lovegood thì Angelina đã hấp tấp chạy về phía tụi nó, kèm sát theo là Katie và Alicia, cô nàng này đã nhờ bà Pomfrey ra tay chữa trị mà thoát được nạn mày râu rậm rạp.

Angelina nói:

“Khi nào các bạn sẵn sàng thì chúng ta đi xuống ngay sân đấu, đăng ký danh tánh và thay đồ.”

Harry cam đoan với cô nàng:

“Tụi này sẽ có mặt trong tích tắc nữa thôi. Ron cần phải ăn chút điểm tâm.”

Tuy nhiên, mười phút sau, rõ ràng là Ron không thể ăn uống thêm gì nữa, và Harry cho là tốt nhất nên đem anh chàng này xuống phòng thay đồ. Khi tụi nó đứng lên để rời bàn ăn, Hermione cũng đứng lên, nắm lấy cánh tay Harry, và kéo nó ra một bên. Hermione thì thầm giọng khẩn thiết:

“Đừng để cho Ron nhìn thấy cái ghi trên mấy cái phù hiệu mà bọn Slytherin đang đeo nhe.”

Harry nhìn Hermione thắc mắc, nhưng Hermione lắc đầu với vẻ cảnh giác; lúc ấy Ron cũng vừa lững thững đi tới chỗ hai đứa nó, trông vẻ chiến bại và tuyệt vọng.

“Ron, chúc may mắn.”

Hermione nói, rồi nhón gót hôn lên má Ron.

“Và bồ nữa, Harry…”

Ron dường như tỉnh hồn lại đôi chút khi tụi nó băng ngang qua Đại Sảnh Đường. Nó *sờ* lên cái chỗ trên mặt nó mà Hermione mới hôn lên, có vẻ bối rối, như thể nó vẫn chưa tin chắc chuyện vừa mới xảy ra. Nó dường như bị phân tâm đến nỗi chẳng để ý gì lắm đến chung quanh, nhưng Harry thì kịp ném một cái nhìn tò mò lên mấy cái phù hiệu có hình dạng như cái vương miện khi nó đi ngang qua dãy bàn của nhà Slytherin, lần này nó đọc ra được hàng chữ khắc trên phù hiệu.

WEASLEY

LÀ VUA CỦA CHÚNG TA

Với cảm giác khó chịu là câu này không hề mang ý tốt, Harry vội vã kè Ron đi nhanh tới Tiền sảnh, xuống mấy bậc thềm đá, bước ra ngoài trời lạnh cóng.

Cỏ đọng sương giá kêu lạo xạo dưới chân khi tụi nó đi nhanh xuống bãi thoai thoải đổ dốc về phía sân vận động. Chẳng có chút gió nào hết và bầu trời toàn một màu trắng đục, có nghĩa là tầm nhìn sẽ tốt, không bị nắng chiếu trực tiếp làm cho chói mắt. Harry chỉ ra cho Ron thấy những yếu tố đầy khích lệ ấy khi hai đứa cùng bước đi, nhưng Harry không chắc là Ron có nghe thấy gì hay không.

Angelina đã thay đồ xong và đang nói với những người khác trong đội khi Harry và Ron bước vào. Cả hai đứa cởi áo thụng ra (Ron loay hoay phải mất mấy phút, khiến Alicia phát tội nghiệp nó và chạy tới giúp một tay), rồi ngồi xuống lắng nghe bài diễn văn trước trận đấu, trong khi tiếng nói xí xô bên ngoài càng lúc càng lớn hơn khi đám đông túa ra khỏi lâu đài đổ về phía sân vận động.

Angelina tra cứu một miếng giấy da rồi nói:

“Thế này, tôi vừa mới tìm ra đội hình cuối cùng của nhà Slytherin. Mấy tay Tấn thủ năm ngoái, Derrick và Bole, đã ra trường rồi, nhưng có vẻ như Montague lại thay thế chỗ tụi nó bằng bọn khỉ đột thông thường, hơn là bằng người nào biết bay giỏi. Hai tay mới này tên là Crabbe và Goyle, tôi không biết nhiều lắm về tụi nó…”

Harry và Ron đồng thanh nói:

“Tụi này biết.”

“Tốt, tụi nó có vẻ không đủ thông minh để phân biệt lưỡi chổi với cán chổi đâu.”

Angelina vừa nói vừa cất tấm giấy da vô túi áo thụng.

“Nhưng mà hồi đó tôi vẫn cứ ngạc nhiên, làm sao mà hai thằng Derrick và Bole xoay xở vô tới sân vận động được mà không cần bảng chỉ đường.”

Harry trấn an Angelina:

“Crabbe và Goyle cũng được đúc từ một khuôn ra.”

Giờ đây tụi nó đã nghe thấy tiếng hàng trăm bước chân trèo lên những băng ghế nghiêng trên khán đài. Một số người hò hát vang vang nhưng Harry chẳng nghe ra được lời ca. Nó bắt đầu cảm thấy lo lắng, nhưng nó tự biết nỗi lo của nó chẳng nghĩa lý gì nếu so sánh với sự căng thẳng của Ron. Ron lúc này đang ôm chặt bụng, mắt nhìn trừng trừng phía trước, quai hàm bạnh ra, và nước da xám ngoét.

Angelina nhìn đồng hồ, nói bằng một giọng lặng trang:

“Tới giờ rồi. Mọi người cố lên… chúc may mắn.”

Cả đội đứng lên, vác chổi lên vai, đi đều bước thành một hàng dọc ra khỏi phòng thay đồ, để bước vào sân đấu đầy nắng chói chang.

Những tiếng hoan hô nổi lên chào mừng tụi nó, Harry nghe lẫn trong đó có cả tiếng hát, mặc dù có bị tiếng hoan hô và tiếng còi thổi át đi.

Đội Slytherin đang đứng đợi tụi nó. Bọn đấu thủ Slytherin cũng đeo phù hiệu bạc hình vương miện. Đội trưởng mới của Slytherin là Montague có tướng tá tương tự như Dudley, với đôi cánh tay đồ sộ giống như khúc đùi heo muối đầy lông lá. Đằng sau Montague thập thò hai đứa cũng bự gần bằng Montague, là Crabbe và Goyle, đang nhấp nháy mắt trong ánh nắng một cách ngờ nghệch, và vung vẩy cái chày vồ Tấn thủ. Malfoy đứng riêng một bên, ánh nắng chiếu rực rỡ cái đầu tóc vàng hoe của nó. Nó bắt gặp ánh mắt của Harry bèn mỉm cười đắc chí, tay vỗ vỗ lên cái phù hiệu đeo trước ngực.

Khi hai đội trưởng tiến lại gần nhau, trọng tài là bà Hooch ra lệnh:

“Đội trưởng bắt tay.”

Harry có thể nói là Montague đã ráng vặn nát bàn tay của Angelina, mặc dù Angelina không hề nhăn mặt.

“Trèo lên chổi…”

Bà Hooch đưa còi lên miệng và thổi.

Mấy trái banh được thả ra và mười bốn đấu thủ phóng vút lên không trung; Harry liếc mắt thấy Ron phóng nhanh về phía

các vòng gôn. Nó bay lên cao hơn, lạng lách để né tránh một trái Bludger, rồi vượt ra khoảng sân đấu rộng lớn, chăm chú tìm kiếm tia sáng lấp lánh của vàng ròng; ở đầu kia của sân vận động, Draco Malfoy cũng đang làm cái chuyện đúng y như Harry.

"*Và đó là Johnson, Johnson với trái Quaffle, nàng thật là một cầu thủ cừ khôi, tôi đã nói điều này bao nhiêu năm rồi, thế mà nàng vẫn không thèm hẹn hò với tôi…*"

"JORDAN!"

Giáo sư McGonagall quát lên.

"*Chỉ là một chút thông tin dí dỏm mà, thưa giáo sư, để cho thêm một chút hào hứng… Và nàng đã lặn khỏi Warrington, vượt qua Montague, nàng… ối… bị Crabbe tống cho một trái Bludger từ đằng sau lưng… Montague bắt được trái Quaffle, Montague đang quay trở về sân đấu và… George Weasley vừa quăng một trái Bludger rất đẹp, đó là trái Bludger bay vô đầu Montague, anh ta đã đánh rơi trái Quaffle rồi, Katie Bell bắt được, Katie Bell của nhà Gryffindor giao banh cho Alicia Spinnet và Spinnet…*

Lời bình luận của Lee Jordan vang khắp sân vận động và Harry lắng nghe hết sức chăm chú giữa tiếng gió hú ù ù bên tai và tiếng ầm ĩ của đám đông đang hò hét, la ó, ca hát…

- *… lách được Warrington, tránh được một trái Bludger… nguy hiểm, Alicia… và công chúng yêu thích điều này, hãy lắng nghe họ, họ đang hát gì thế?*

Khi Lee tạm ngưng bình luận để lắng nghe thì tiếng hát rộ

to lên và rõ ràng là phát ra từ cái biển xanh-và-bạc ở phía khán đài của nhà Slytherin:

Weasley không thể chụp được cái gì hết

Nó không thể chắn được dù chỉ một cái vòng gôn

Cho nên Slytherin cùng hát

Weasley là vua của chúng ta.

Weasley để trong cái sọt rác

Nó luôn để trái Quaffle lọt vô vòng

Weasley sẽ bảo đảm cho chiến thắng của chúng ta

Weasley là vua của chúng ta.

"*… và Alicia giao banh lại cho Angelina!*

Jordan lại hét lên. Harry chợt chao đảo, ruột gan nó sôi lên vì những gì vừa nghe, và nó hiểu là Lee đang ra sức át đi âm thanh của tiếng hát.

"*Cố lên, Angelina… có vẻ như cô vừa đánh bại Thủ môn! NÀNG SÚT… NÀNG… Aaaaa… Thủ môn của đội Slytherin, Bletchley đã giữ được khung thành; Bletchley quăng trái Quidditch cho Warrington và Warrington ôm banh bay đi thiệt nhanh, lạng lách giữa Alicia và Katie.*

Tiếng hát từ dưới khán đài càng rộ lên mỗi lúc một to hơn khi Warrington càng lúc càng đến gần Ron…

Weasley là vua của chúng ta

Weasley là vua của chúng ta

Nó luôn để trái Quaffle lọt vô vòng

Weasley là vua của chúng ta.

Harry không thể nào chịu đựng được nữa: bỏ mặc cuộc tìm kiếm trái Snitch, nó xoay người lại để xem Ron, một bóng

hình cô độc ở tuốt đầu kia sân đấu, lượn qua lượn lại giữa ba vòng gôn trong khi gã Warrington đồ sộ lao như đạn bắn về phía nó…

"*… và chính Warrington cùng với trái Quaffle, Warrington đang tiến về gôn, Warrington đã tránh được hàng Bludger phòng thủ và chỉ còn Thủ môn phía trước…*

Tiếng hát lại rộ lên từ phía khán đài của nhà Slytherin bên dưới:

Weasley không thể chụp được cái gì hết

Nó không thể chắn được dù chỉ một vòng gôn

"*… vậy là cuộc thử thách đầu tiên cho Thủ môn mới của đội Gryffindor, Weasley, em trai của Tấn thủ Fred và George, một tài năng mới đang lên đầy hứa hẹn của đội… cố lên, Ron!*

Nhưng tiếng gào thét vui mừng đã bùng lên từ đám Slytherin: Ron vừa mới nhào xuống hoảng loạn, hai cánh tay mở rộng, và trái Quaffle đã bay vù qua hai tay nó, lao thẳng vô vòng gôn trung tâm.

"*Đội Slytherin đã ghi điểm!*

Giọng của Lee lạc đi giữa tiếng hò reo và la ó của đám đông bên dưới.

"*Vậy là điểm số hiện nay, mười - không, nghiêng về đội Slytherin… Xui quá, Ron ơi…*

Bọn Slytherin càng gào tướng lên bài hát:

WEASLEY ĐỂ TRONG CÁI SỌT RÁC

NÓ LUÔN ĐỂ TRÁI QUAFFLE LỌT VÔ VÒNG

"*… và đội Gryffindor đang lấy lại banh và Katie Bell đang*

chiếm lĩnh sâu đấu…

Lee hò hét một cách dũng cảm, mặc dù giờ đây tiếng hát đã vang to đến mức điếc cả tai nên cũng chẳng ai nghe được tiếng anh ta nữa.

WEASLEY SẼ BẢO ĐẢM CHO CHIẾN THẮNG CỦA CHÚNG TA

WEASLEY LÀ VUA CỦA CHÚNG TA.

"Harry, TRÒ ĐANG LÀM GÌ ĐÓ?"

Angelina gào lên khi cô nàng bay qua Harry để theo kịp với Katie.

"TIẾP TỤC!"

Harry nhận ra nó đã đứng yên một chỗ giữa không trung hơn một phút, quan sát diễn tiến trận đấu mà không hề bận tâm chút xíu nào là trái Snitch đang ở đâu. Hoảng hốt, nó lao xuống và bắt đầu bay vòng vòng sân đấu một lần nữa, chăm chú nhìn quanh, cố gắng coi thường tiếng hò reo như sấm vang khắp sân vận động.

WEASLEY LÀ VUA CỦA CHÚNG TA

WEASLEY LÀ VUA CỦA CHÚNG TA.

Chẳng thấy dấu tích của trái Snitch ở bất kỳ chỗ nào nó tìm kiếm; Malfoy cũng đang bay vòng vòng sục sạo như nó. Tụi nó chạm trán nhau giữa chừng sân đấu, khi đang bay ngược hướng nhau, và Harry nghe Malfoy hát to:

WEASLEY ĐỂ TRONG CÁI SỌT RÁC…

"*… Và chính là Warrington một lần nữa.*"

Lee rống lên.

"*… Warrington chuyền banh cho Pucey, Pucey vượt qua*

được Spinnet, nhanh lên nào Angelina, cô có thể cản được anh ta… hóa ra cô không cản được… nhưng trái Bludger Fred Weasley ném ra thiệt đẹp, à không, đó là George Weasley; ôi, ai mà bận tâm, đằng nào thì cũng là một trong hai người ấy, và Warrington đánh rớt trái Quaffle và Katie Bell… ơ… cũng làm rớt luôn… vậy là Montague lấy được trái Quaffle rồi, Thủ quân Slytherin Montague lấy được trái Quaffle, Montague đang vọt ra sân đấu, cố lên Gryffindor, chặn hắn lại!"

Harry bay lượn quanh đầu kia của sân vận động, đằng sau các vòng gôn của đội Slytherin, tự buộc mình đừng có nhìn ngó chuyện đang diễn ra ở phía Ron đứng. Khi bay ngang qua Thủ môn của đội Slytherin, Harry nghe Bletchley hát hòa nhịp với đám đông bên dưới:

WEASLEY KHÔNG THỂ CHỤP ĐƯỢC CÁI GÌ HẾT…

"*… và Pucey lại một lần nữa lách qua được Alicia. Pucey đang tiến thẳng đến mục tiêu, chặn lại, Ron!*"

Harry không cần phải nhìn mới biết chuyện gì đã xảy ra: Một tiếng than thảm khốc vang lên từ phía khán đài nhà Gryffindor, cùng lúc với một đợt hò hét và tiếng vỗ tay chợt vang trời của đội Slytherin. Harry ngó xuống thấy Pansy Parkinson mặt khỉ đứng ngay ở hàng đầu trên khán đài, lưng quay về phía sân đấu bởi vì đang mải điều khiển dàn hợp xướng, cho những đứa ủng hộ đội Slytherin rống lên:

CHO NÊN SLYTHERIN CÙNG HÁT

WEASLEY LÀ VUA CỦA CHÚNG TA.

Nhưng tỷ số hai mươi - không chẳng là gì cả, vẫn còn thời gian cho đội Gryffindor bắt được trái Snitch, ghi được vài bàn,

và rồi tụi nó lại sẽ dẫn đầu như mọi khi, Harry tự nhủ, nó trồi lên lặn xuống, xẹt ngang xẹt dọc giữa những cầu thủ khác, chạy theo một vật sáng lóng lánh, nhưng rốt cuộc cái vật đó hóa ra là dây đeo đồng hồ của Montague…

Nhưng Ron lại để lọt vòng thêm hai trái nữa. Giờ đây, trong sự mong muốn tìm cho được trái Snitch của Harry mấp mé nỗi hoảng sợ. Giá mà nó có thể tìm thấy trái Snitch ngay và nhanh chóng chấm dứt trận đấu…

"*… và Katie Bell của đội Gryffindor né được Pucey, lặn được Montague, chuyền banh khéo lắm, Katie, và Katie đã ném banh cho Johnson, Angelina Johnson nhận trái Quaffle, Angelina vượt qua Warrington, cô đang tiến về phía vòng gôn, cố lên nào Angelina… ĐỘI GRYFFINDOR GHI ĐIỂM! Điểm số hiện nay là bốn mươi - mười, bốn mươi - mười nghiêng về đội Slytherin và Pucey lại có được trái Quaffle…*"

Harry nghe tiếng cái nón sư tử buồn cười của Luna Lovegood rống lên giữa tiếng hoan hô cổ vũ của nhà Gryffindor và cảm thấy lên tinh thần. Chỉ còn chênh lệch ba mươi điểm, coi như không đáng kể, tụi nó có thể san bằng dễ dàng. Harry né một trái Bludger mà Crabbe vừa phóng về hướng nó với tốc độ và cường độ của một cái hỏa tiễn, tiếp tục cuộc lùng sục điên cuồng khắp sân đấu để tìm cho được trái Snitch, đồng thời để một mắt canh chừng Malfoy, phòng trường hợp hắn tỏ dấu hiệu đã tìm thấy trái banh vàng. Nhưng Malfoy, cũng như nó, vẫn tiếp tục lao quanh sân đấu, tìm kiếm vô hiệu.

"*… Pucey ném cho Warrington, Warrington ném cho*

Montague, Montague trả lại cho Pucey… Johnson xen vào, Johnson lấy được trái Quaffle, Johnson giao cho Bello, khá lắm - à tôi định nói tệ quá… Bell bị Goyle của đội Slytherin tống cho một trái Bludger và Pucey lại có banh…"

WEASLEY ĐỂ TRONG CÁI SỌT RÁC

NÓ LUÔN ĐỂ TRÁI QUAFFLE LỌT VÔ VÒNG

WEASLEY SẼ BẢO ĐẢM CHO CHIẾN THẮNG CỦA CHÚNG TA.

Nhưng cuối cùng Harry đã nhìn thấy nó: trái Snitch bằng vàng nhỏ xíu chấp chới đôi cánh bé tí đang bay lượn cách mặt đất chừng vài tấc ở phía sân của đội Slytherin.

Nó chúi xuống…

Chỉ trong tích tắc, Malfoy từ trên trời lao xuống ngay bên trái Harry, một bóng mờ màu xanh và bạc nằm dẹp trên cán chổi…

Trái Snitch bay men theo một chân cột của mấy cột vòng gôn rồi vút về phía bên kia khán đài; sự đổi hướng này có lợi cho Malfoy, giờ đây đang gần trái Snitch hơn. Harry kéo cây chổi Tia Chớp của nó quành lại, nó và Malfoy lúc này bay ngang tầm nhau…

Khi chỉ còn cách mặt đất vài tấc, Harry buông bàn tay phải khỏi cán chổi, với tay về phía trái Snitch… Bên phải nó, cánh tay Malfoy cũng duỗi dài ra, với tới, chụp…

Chỉ trong vòng hai giây rối nùi, liều lĩnh và nín thở, cuộc thi đấu kết thúc. Ngón tay Harry nắm chặt trái banh nhỏ xíu đang vùng vẫy… móng tay Malfoy bấu chặt vào mu bàn tay Harry một cách tuyệt vọng… Harry kéo cây chổi của nó hướng lên, giơ cao trái banh đang vùng vẫy trong tay nó và

đám cổ đông đội Gryffindor gào lên công nhận…

Tụi nó vậy là đã ghi bàn, chuyện Ron để lọt vòng mấy bàn không đáng kể nửa, sẽ không ai thèm nhớ chuyện đó một khi đội Gryffindor đã thắng…

RẦM!

Một trái Bludger tông thẳng vào giữa thắt lưng của Harry và nó ngã ngửa ra khỏi cây chổi; may mắn là nó chỉ cách mặt đất chừng một thước rưỡi, vì đã lao xuống rất thấp để bắt trái Snitch, nhưng nó cũng đau đến nín thở khi cả tấm lưng chạm phải mặt đất đông lạnh của sân vận động. Nó nghe tiếng còi của bà Hooch ré lên, tiếng gào lên từ các khán đài hòa lẫn với tiếng huýt sáo, tiếng hét giận dữ và tiếng chế nhạo, rồi một tiếng uỵch, rồi tiếng Angelina:

“Em có sao không?”

“Dĩ nhiên là không sao.”

Harry nói, giọng quả quyết, nắm lấy tay của Angelina và để cho Angelina kéo nó đứng lên. Bà Hooch đang bay xẹt về phía một trong các cầu thủ của đội Slytherin ở phía trên nó, nhưng từ cái góc này nó không thể biết được ai là thủ phạm.

“Chính thằng côn đồ đó, thằng Crabbe.” Angelina nói một cách giận dữ. “Ngay khi nó thấy em bắt được trái Snitch, nó giộng luôn trái Bludger vô em. Nhưng mà, Harry à, chúng ta đã thắng!”

Harry nghe một tiếng khịt mũi đằng sau lưng, nó quay lại, vẫn còn nắm chặt trái Snitch trong tay. Draco Malfoy vừa đáp xuống bên cạnh nó. Mặt trắng bệch vì tức giận, Draco vẫn tìm

cách châm chọc. Nó nói với Harry:

"Mày vừa cứu đời thằng Weasley nhỉ? Tao chưa từng thấy thằng Thủ môn nào dỏm như vậy… nhưng cũng phải *vì nó đẻ trong cái sọt rác*… Mày thấy thích ca khúc của tao không, Potter?"

Harry không thèm trả lời; nó quay đi để gặp những người khác trong đội đang lần lượt đáp xuống đất, vừa hò hét vừa đấm tay vào không trung trong niềm hân hoan chiến thắng, ngoại trừ Ron. Anh chàng này trèo ra khỏi cây chổi đáp xuống đất ở tuốt bên chân cột gôn, rồi chậm rãi đi trở về phòng thay đồ một mình.

Malfoy gọi với theo:

"Tụi tao muốn viết thêm hai đoạn thơ nữa!"

Trong lúc Alicia và Katie ôm thân mật Harry chúc mừng, Malfoy vẫn lải nhải nói:

"Nhưng mà tụi tao không thể tìm ra vần vè cho mập và xấu… hiểu không, tụi tao muốn hát về má của nó…"

Angelina ném cho Malfoy một ánh mắt tởm lợm:

"Đúng là đồ ăn không được thì phá cho hôi."

"… tụi tao cũng không kiếm được vần cho *thằng bất đắc chí vô tích sự*… ấy là nói về cha của nó, tụi bây biết mà…"

Fred và George đã nhận ra Malfoy đang nói về điều gì. Đang bắt tay Harry nửa chừng, hai anh chàng chợt khựng lại ngây cả người, ngoảnh lại ngó Malfoy.

Angelina lập tức tóm lấy cánh tay Fred, bảo:

“Bỏ qua đi. Bỏ qua đi, Fred, cứ để cho hắn thét lác, hắn cay cú vì hắn thua, đồ nhóc ra vẻ ta đây ấy mà…”

Malfoy vẫn nhạo báng:

“… Nhưng mày khoái bọn Weasley, phải không, Potter? Nào là nghỉ hè ở nhà tụi nó và đủ thứ chuyện, đúng không? Chẳng thể hiểu tại sao mày lại tự vấy bùn, nhưng tao cho là một khi đã bị bọn Muggle đày ải thì thậm chí cái ổ sóc tồi tàn của bọn Weasley mày cũng ngửi được há…”

Harry chụp tay George lại; đồng thời phải kết hợp sức lực của cả Angelina, Alicia và Katie mới ngăn được Fred nhảy bổ vào Malfoy - hắn đang há họng cười hô hố.

Harry nhìn quanh kiếm bà Hooch, nhưng bà đang bận mắng mỏ Crabbe về cú tấn công bằng trái Bludger bất hợp lệ của hắn.

Malfoy vừa lùi lại vừa liếc mắt hết sức đểu cáng.

“Hay là có lẽ như thế mày có thể nhớ lại cái mùi hôi thối của nhà má mày, hén Potter, cái mùi chuồng heo của nhà Weasley nhắc mày nhớ…”

Harry không nhận ra là nó đã buông tay thả George ra, nó chỉ biết là trong một giây sau đó, cả hai đứa nó đều xông hết tốc lực vô Malfoy. Nó hoàn toàn quên phứt cái điều là tất cả các thầy cô đều đang nhìn tụi nó: tất cả những gì nó bận tâm lúc này là làm cho thằng Malfoy đau đớn hết mức. Không có thì giờ để rút cây đũa phép ra, nó chỉ đơn giản co nắm tay đang nắm trái banh Snitch rồi thẳng cánh thụi vô bụng Malfoy thiệt mạnh, thiệt sâu…

“Harry! HARRY! GEORGE! ĐỪNG!”

Harry nghe tiếng kêu la của mấy đứa con gái, tiếng Malfoy rú lên, tiếng George chửi rủa, một tiếng còi ré lên, và tiếng gào thét của đám đông chung quanh, nhưng nó bất cần, cho đến khi có ai đó đứng gần hô lên:

“NGĂN LẠI!”

Và chỉ khi bị sức mạnh câu thần chú quật cho ngã ngược ra sau thì nó mới chịu từ bỏ nỗ lực nện vô mỗi phần của cái thân thể Malfoy mà nó có thể đụng tới…

Khi Harry đứng dậy, bà Hooch gào lên:

“Trò nghĩ trò đang làm gì hả?”

Chính bà Hooch đã dùng thần chú Ngăn Chặn để hạ nó. Bà đang cầm cái còi trong một bàn tay, còn tay kia thì cầm cây đũa phép, cây chổi bay của bà bị liệng chỏng chơ cách đó vài thước. Malfoy thì nằm co rúm trên mặt đất, rên rỉ và than khóc, mũi ộc cả máu ra. George thì phô ra cái môi sưng phù; Fred vẫn còn bị kềm cặp bằng vũ lực của ba truy thủ, và Crabbe thì khúc khích cười ở đằng sau. Bà Hooch quát:

“Ta chưa bao giờ thấy cách cư xử như thế này - Cả hai trò trở về lâu đài ngay lập tức, và đến thẳng văn phòng giáo sư Chủ nhiệm Nhà của các trò! Đi ngay! *Ngay bây giờ!*”

Harry và George xoay gót và hùng dũng bước ra khỏi sân đấu, cả hai đều thở hổn hển, không ai nói gì với ai hết. Tiếng la hét và chê bai của đám đông càng lúc càng yếu ớt dần cho đến khi tụi nó đến được Tiền sảnh, nơi tụi nó không còn nghe gì nữa ngoại trừ âm thanh của chính bước chân tụi nó. Harry

chợt nhận ra có cái gì đó vẫn còn đang vùng vẫy trong bàn tay phải của nó, bàn tay mà khớp đốt ngón tay đã làm bầm giập cái hàm của Malfoy. Harry ngó xuống tay mình và thấy đôi cánh bạc của trái banh Snitch thò ra khỏi mấy ngón tay, giẫy giụa đòi thả ra.

Tụi nó vừa mới đi tới cửa văn phòng của giáo sư McGonagall thì cũng vừa lúc bà hùng hổ bước tới hành lang đằng sau lưng. Bà đang đeo một cái khăn quàng Gryffindor, nhưng bà xé toạc nó ở phần quàng phía dưới cổ họng bằng bàn tay run rẩy, trong lúc sải dài bước chân về phía hai đứa, trông cũng biết bà giận bầm gan tím ruột.

Bà chỉ vô cửa, giận dữ nói:

"Vô!"

Harry và George đi vô. Giáo sư McGonagall bước dài vòng ra sau cái bàn giấy và đứng đối diện với hai đứa học trò, cả người run bắn lên vì cơn thịnh nộ khi bà quẳng cái khăn quàng qua một bên xuống sàn phòng.

Bà nói:

"*Sao?* Ta chưa bao giờ chứng kiến một cuộc phô diễn nhục nhã như vậy. Hai đánh một! Hãy giải thích coi!"

Harry gượng gạo nói:

"Malfoy khiêu khích tụi con."

"Khiêu khích trò?"

Giáo sư McGonagall quát lên, giộng nắm đấm của bà xuống mặt bàn, mạnh đến nỗi cái nắp hộp bánh quy kẻ ô

vuông rớt ra và cái hộp bị mở, đổ tung tóe xuống sàn mấy cái bánh gừng.

"Nó vừa mới thua trận đấu, đúng không, dĩ nhiên là nó muốn khiêu khích trò! Nhưng có cái lẽ công bằng nào trên đời này cho phép hai trò làm…"

George ngắt lời bà McGonagall:

"Nó xúc phạm ba má con! Và mẹ của Harry nữa!"

Giáo sư McGonagall thét lớn:

"Nhưng thay vì trình sự việc cho bà Hooch xử lý, hai trò quyết định là phô diễn một màn đấu tay đôi kiểu Muggle, phải không? Hai trò có hiểu biết chút xíu gì…"

"E hèm, e hèm!"

Cả Harry và George cùng xoay gót quay ra đằng sau. Bà Dolores Umbridge đang đứng ngay ngưỡng cửa, quấn trong một cái khăn choàng bằng vải len sần sùi khiến bà càng cực kỳ giống một con cóc, bà lại đang mỉm cười một cách bệnh hoạn khủng khiếp, trông đáng ngại vô cùng, đến nỗi Harry liên tưởng ngay đến nỗi bất hạnh sắp xảy đến.

Bằng cái giọng ngọt ngào độc hại nhất, giáo sư Umbridge lên tiếng:

"Tôi có thể giúp cô không, giáo sư McGonagall?"

Máu dồn lên gương mặt giáo sư McGonagall. Bà nói bằng một giọng khô khốc:

"Giúp? Bà nói 'giúp' với nghĩa gì?"

Giáo sư Umbridge bước vô văn phòng, vẫn giữ nụ cười độc

địa trên môi.

"Ủa, tôi cứ tưởng cô sẽ phải biết ơn vì một chút thẩm quyền đặc biệt chớ."

Giờ này, nếu có những tia lửa sáng nhá lên, xẹt ra từ lỗ mũi của giáo sư McGonagall, thì Harry cũng không ngạc nhiên chút nào hết. Bà quay lưng lại mụ Umbridge, nói:

"Bà nhầm rồi. Bây giờ, hai trò hãy nên nghe cho kỹ. Tôi không bận tâm đến cái trò khiêu khích mà Malfoy chọc các trò, tôi cũng không bận tâm chuyện hắn có xúc phạm mọi thành viên trong gia đình các trò hay không, tôi chỉ thấy hành vi của các trò quá thô bỉ và tôi sẽ phạt mỗi trò một tuần lễ cấm túc! Đừng có nhìn tôi như thế, Potter, trò đáng bị phạt lắm! Và nếu cả hai trò mà còn…"

"E hèm, e hèm!"

Giáo sư McGonagall nhắm mắt lại như thể cầu nguyện cho mình có đủ kiên nhẫn khi bà quay mặt về phía giáo sư Umbridge một lần nữa.

"Có chuyện gì?"

Giáo sư Umbridge vẫn chành miệng rộng thêm mà nở nụ cười:

"Tôi nghĩ chúng đáng bị phạt nhiều hơn cấm túc!"

Mắt giáo sư McGonagall bừng mở ra, và với việc cố gắng nở một nụ cười tương thích để đáp lại, trông bà như thể bị khóa hàm.

"Thiệt không may, đó là hình phạt tôi cho là thích đáng, bởi

vì chúng là học sinh trong Nhà của tôi, Dolores à."

Vẫn nở nụ cười màu mè, bà Umbridge nói:

"Chà, *thực ra,* Minerva à, tôi nghĩ cô sẽ nhận thấy là điều tôi nghĩ *đáng* kể lắm. Để coi, nó đâu rồi nhỉ? Cornelius vừa mới gởi… Tôi muốn nói…"

Mụ thốt ra một tiếng cười khe khẽ hết sức giả tạo trong lúc sục sạo tìm kiếm trong cái túi xách tay.

"Ngài *Bộ trưởng* vừa mới gởi tới… À, phải…"

Mụ lôi ra một miếng giấy da, trải nó xuống, tằng hắng cổ họng om sòm trước khi bắt đầu đọc cái ghi trong đó:

"E hèm, e hèm… '*Đạo luật Giáo dục số hai mươi lăm'*…"

Giáo sư McGonagall kêu lên một cách kịch liệt:

"Lại thêm một cái nữa!"

"Ừ, đúng vậy." Mụ Umbridge nói, vẫn mỉm cười. "Thật ra, Minerva à, chính cô là người đã giúp tôi nhìn thấy điều mà chúng ta *cần* sửa đổi bổ sung thêm… Cô có nhớ là cô đã không thèm đếm xỉa đến tôi như thế nào không, khi tôi bất đắc dĩ cho phép đội Quidditch Gryffindor được tái thành lập ấy? Cô đã đem trường hợp đó lên ngài Dumbledore, là người cứ khăng khăng đòi cho phép đội ấy được chơi, cô có nhớ không? Chà, thế là, tôi không thể nào chịu được. Tôi liên lạc với ngài Bộ trưởng ngay lập tức, và ngài hoàn toàn đồng ý với tôi rằng Thanh Tra Tối Cao phải có quyền lực để tước lột đặc quyền đặc lợi của học sinh, nếu không thì cô ấy - có nghĩa là tôi - sẽ có ít quyền hạn hơn cả giáo viên thông thường! Và bây giờ cô thấy chứ, Minerva, tôi đã đúng đắn vô cùng khi ra sức ngăn

đội Gryffindor tái thành lập. Những cơn thịnh nộ *khiếp đảm*... Đằng nào đi nữa thì tôi cũng đang đọc bản tu sửa bổ sung đạo luật của chúng tôi… *E hèm, e hèm*... 'Thanh Tra Tối cao từ nay trở đi sẽ có quyền lực tối cao đối với mọi sự trừng phạt, phê chuẩn và hủy bỏ những đặc quyền gắn liền với học sinh trường Hogwarts, và có quyền thay đổi những sự trừng phạt, phê chuẩn và hủy bỏ những đặc quyền như thế do các thành viên khác của giáo ban đưa ra. Ký tên, Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, Huy chương Merlin đệ nhất đẳng, vân vân và vân vân.'"

Mụ cuộn tấm giấy da lại và cất nó vô trong túi xách tay, vẫn mỉm cười. Mụ nhìn hết Harry đến George rồi lại ngó Harry, nói:

"Thế… tôi thực sự nghĩ là tôi sẽ phải cấm hai trò này chơi Quidditch suốt đời."

Harry cảm thấy trái Snitch run rẩy như điên trong bàn tay mình. Nó nói, giọng nghe xa xăm một cách lạ lùng:

"Cấm tụi em? Không được chơi… suốt đời?"

"Đúng, ông Potter à. Tôi nghĩ thói tật của trò xứng đáng với hình phạt treo chổi vĩnh viễn."

Mụ nói, và nụ cười của mụ toét đến mang tai khi mụ ngắm Harry đang vất vả cố gắng hiểu cho được điều mụ vừa nói.

"Trò và ông Weasley đây. Và tôi cũng nghĩ, để an toàn, người anh em sinh đôi với chàng trai trẻ này cũng nên bị cấm tuốt - nếu các bạn đồng đội của y không kiềm chế được y thì, tôi cảm thấy chắc chắn, y cũng đã tấn công ông Malfoy rồi. Dĩ

nhiên tôi muốn chổi của họ phải bị tịch thu; tôi sẽ giữ chúng an toàn trong văn phòng của tôi, để bảo đảm là lệnh cấm của tôi không thể bị vi phạm. Nhưng tôi không đến nỗi quá đáng đâu, giáo sư McGonagall à."

Mụ quay về phía giáo sư McGonagall, người đang đứng sững như trời trồng trừng trừng ngó mụ ta. Mụ nói tiếp:

"Những người còn lại trong đội vẫn có thể tiếp tục thi đấu, tôi chẳng thấy ai trong số *họ* có dấu hiệu bạo động. Thôi… chào tất cả nhé."

Và với một vẻ mặt cực kỳ thỏa mãn, mụ Umbridge rời khỏi phòng, để lại một sự yên lặng hãi hùng đằng sau gót chân của mụ.

Buổi tối đó trong phòng sinh hoạt chung, Angelina thốt lên bằng một giọng trống rỗng:

"Cấm! *Cấm!* Không có Tầm thủ và không có Tấn thủ… Chúng ta còn có thể làm cái trò quỷ gì chứ?"

Chẳng có chút cảm giác gì là tụi nó vừa mới chiến thắng trận đấu cả. Harry nhìn chỗ nào cũng chỉ thấy những gương mặt tức tối và thất vọng chán nản. Riêng đội banh thì túm tụm quanh lò sưởi, tất cả mọi người, ngoại trừ Ron, đã mất tăm mất tích từ khi trận đấu chấm dứt cho tới giờ.

Alicia lặng điếng người, nói:

"Không công bằng chút nào hết. Tôi muốn nói, vậy chứ thằng Crabbe đánh Harry bằng trái Bludger sau khi đã có hồi còi dứt trận đấu thì sao? Mụ ta có trừng phạt *nó* không?"

Ginny rầu rĩ nói:

“Không.”

Cô bé cùng với Hermione đang ngồi mỗi đứa một bên Harry.

“Hắn chỉ bị chép phạt. Em nghe Montague cười giễu chuyện đó lúc ăn tối.”

Alicia càng tức tối, nắm tay của cô nàng đấm thùm thụp lên đầu gối của mình:

“Vậy mà mụ cấm cả Fred trong khi anh ấy không hề làm gì cả!”

Một vẻ khó chịu lộ ra trên mặt Fred khi anh chàng nói:

“Tôi không làm được gì không phải do lỗi của tôi. Nếu ba đứa trò mà không giữ chặt tôi thì tôi đã dần thằng nhãi đốn mạt ấy nhừ như bột rồi.”

Harry đau khổ nhìn đăm đăm vào khung cửa sổ tối thui. Tuyết đang rơi. Trái Snitch mà nó bắt được hồi đầu hôm bây giờ bay vi vút vòng quanh phòng sinh hoạt chung; mọi người ngó theo chuyển động của nó như thể bị thôi miên và con mèo Crookshanks thì nhảy từ ghế này sang ghế khác tìm cách chụp bắt trái banh vàng.

Angelina từ từ đứng lên, nói:

“Tôi đi ngủ đây. Biết đâu tất cả chuyện này sẽ hóa ra chỉ là một giấc mộng dữ mà thôi… Biết đâu tụi mình sẽ thức dậy vào sáng hôm sau và thấy là mình vẫn chưa thi đấu…”

Chẳng mấy chốc sau đó Alicia và Katie cũng theo Angelina đi ngủ sớm. Lát sau Fred và George cũng đi về giường ngủ,

trừng mắt nhìn bất cứ người nào tụi nó đi ngang qua. Chẳng bao lâu sau Ginny cũng đi ngủ nốt. Chỉ còn Harry và Hermione ngồi lại bên lò sưởi.

Hermione hỏi nhỏ:

"Bồ có thấy Ron đâu không?"

Harry lắc đầu. Hermione nói:

"Mình nghĩ là bạn ấy đang tránh mặt tụi mình. Bồ nghĩ coi bạn ấy…"

Nhưng đúng ngay lúc đó, một tiếng cọt kẹt vang lên đằng sau lưng tụi nó, và Bà Béo tự quăng mình qua một bên, để cho Ron trèo qua cái lỗ chân dung mà vô phòng. Nó thiệt tình xanh tái le tái lét và tuyết vẫn còn vương trên tóc. Khi nhìn thấy Harry và Hermione, nó đứng chết trân tại chỗ.

Hermione đứng bật dậy, lo lắng hỏi:

"Nãy giờ bồ ở đâu?"

"Đi dạo."

Ron lầm bầm đáp. Nó vẫn còn mặc đồ thi đấu của cầu thủ Quidditch.

Hermione nói:

"Trông bồ lạnh cóng rồi. Lại đây ngồi xuống đi."

Ron đi tới bên cạnh lò sưởi và ngồi xuống cái ghế bành xa chỗ Harry nhất, tránh nhìn Harry. Trái Snitch bị bắt cóc vẫn đang bay tít mù trên đầu tụi nó.

Ron ngó xuống chân, lẩm bẩm:

“Tôi xin lỗi.”

Harry hỏi:

“Về chuyện gì?”

Ron nói:

“Về chuyện tưởng là mình có thể thi đấu Quidditch. Việc đầu tiên ngày mai mình làm là rút khỏi đội.”

Harry nói giọng gắt gỏng:

“Nếu bồ rút thì sẽ chỉ còn lại ba người trong đội. Mình dã bị treo chổi suốt đời. Anh Fred và anh George cũng vậy.

“Cái gì?”

Ron hét lên.

Hermione kể lại cho nó nghe toàn bộ câu chuyện, vì Harry không thể nào kể lại một lần nữa. Khi Hermione kể xong, Ron tỏ ra đau khổ hơn bao giờ hết.

“Đều là do lỗi của tôi…”

Harry tức giận nói:

“Đâu phải tại bồ *khiến* mình dần thằng Malfoy đâu.”

“… nếu tôi không chơi Quidditch quá tồi…”

“… chuyện này không dính dáng gì tới chuyện đó…”

“… tại bài hát đó khiêu khích tôi…”

“… nó chẳng khiêu khích được ai hết…”

Hermione đứng lên và đi tới bên cửa sổ, tách ra khỏi cuộc cãi vã, đứng nhìn tuyết rơi thành cơn xoắn lên, va vào kính

cửa sổ.

Harry nổi khùng lên:

“Nghe đây, bồ có thôi đi không? Nếu bồ không tự trách mình về mọi chuyện thì tình hình cũng đã đủ be bét ra rồi!”

Ron không nói gì nhưng ngồi nhìn trừng trừng vạt áo chùng ướt mem một cách khổ sở. Một lát sau nó nói bằng giọng buồn nản:

“Đây là điều tồi tệ nhất mà mình từng cảm thấy trong đời.”

Harry cay đắng nói:

“Mình cũng vậy.”

“A!”

Hermione kêu lên, giọng cô nàng hơi run run:

“Mình nghĩ ra một chuyện có thể khiến cả hai bạn vui lên.”

Harry ngờ vực hỏi:

“Vậy hả?”

“Ừ.”

Hermione quay lưng lại khung cửa sổ tối đen như mực điểm lấm tấm những bông tuyết. Một nụ cười nở toe toét trên gương mặt cô nàng:

“Bác Hagrid đã trở về.”

20

CHUYỆN CỦA BÁC HAGRID

Harry vọt lên phòng ngủ của nam sinh để lấy tấm Áo khoác Tàng hình và tấm Bản đồ Đạo tặc cất trong cái rương của nó. Nhanh nhẩu đến nỗi nó và Ron đã sẵn sàng khởi hành ít nhất là năm phút trước khi Hermione lật đật trở xuống từ phòng ngủ dành cho nữ sinh, mang thêm khăn choàng, găng tay, và đội một trong mấy cái nón do chính tay cô nàng làm cho bọn gia tinh.

Khi Ron chắt lưỡi một cách sốt ruột thì Hermione chống chế:

"Ối, ở bên ngoài trời lạnh lắm đấy!"

Tụi nó bò qua cái lỗ chân dung rồi vội vàng trùm kín cả ba đứa bằng tấm áo khoác - Ron đã lớn lên nhanh quá đến nỗi bây giờ nó phải cúi lom khom để cẳng không bị lộ ra. Sau đó, tụi nó chậm chạp và thận trọng đi lần xuống rất nhiều cầu thang, dừng lại từng lúc để dò bản đồ tìm dấu hiệu của thầy Filch hay con mèo Bà Norris. Tụi nó gặp may: không gặp ai hết ngoại trừ lão Nick Suýt Mất Đầu đang lướt xuôi theo tụi nó và ngâm nga một cách lơ đãng điệu gì đó nghe rất kinh tởm

như "Weasley là vua của chúng ta". Tụi nó bò qua Tiền sảnh và rồi bước ra ngoài sân trường phủ đầy tuyết và im ắng. Trái tim Harry nhảy rộn cả lên khi nó nhìn thấy mấy ô vuông ánh sáng bằng vàng nho nhỏ ở đằng trước mặt và cuộn khói tỏa ra từ ống khói căn chòi của bác Hagrid. Nó bắt đầu đi thiệt nhanh, hai đứa kia vừa chạy vừa nhảy loi choi đằng sau, và tụi nó háo hức dẫm lên đám tuyết dày kêu rào rạo cho đến khi cuối cùng đến được cánh cửa cái bằng gỗ. Khi Harry giơ nắm tay lên gõ cửa ba lần, một con chó bắt đầu sủa như điên bên trong căn chòi.

Harry gọi qua lỗ cửa khóa:

"Bác Hagrid ơi, tụi con đây mà!"

Một giọng nói thô lỗ đáp:

"Biết mà!"

Dưới tấm Áo khoác Tàng hình, ba đứa nhìn nhau rạng rỡ; qua giọng nói, tụi nó có thể biết bác Hagrid đang vui.

"… mới về nhà được ba giây… Tránh đường coi, Fang… *Tránh ra*, cái con chó lờ đờ này…"

Then cài cửa được tháo ra, cánh cửa mở cọt kẹt, và cái đầu của bác Hagrid hiện ra trong khoảng trống.

Hermione kêu thét lên.

Lão Hagrid trừng mắt nhìn qua đầu tụi nó, nói nhanh:

"Râu ria Quỷ thần ơi, nói nhỏ nhỏ thôi. Tụi bây núp dưới tấm Áo khoác Tàng hình hả? Tốt, vô đi, vô đi!"

Khi ba đứa ép mình lách qua lão Hagrid để vào nhà và kéo

tấm Áo khoác Tàng hình ra để lão có thể nhìn thấy tụi nó, Hermione há hốc mồm vì kinh ngạc. Nó nói:

"Con xin lỗi! Con chỉ… ôi, *bác Hagrid!*"

"*Không sao, không hề gì*!"

Lão Hagrid vừa hấp tấp nói, vừa đóng cánh cửa đằng sau lưng tụi nó, rồi vội vàng đi kéo hết các tấm màn lại, nhưng Hermione vẫn cứ tiếp tục ngước nhìn lão chăm chú với vẻ hãi hùng.

Tóc của lão Hagrid bị bết lại với cục máu đã đông quánh, con mắt trái của lão đã biến thành một cái khe sưng húp giữa một mớ bầm tím bầm đen. Có nhiều vết cắt trên mặt và trên tay lão, một số vết thương vẫn còn rướm máu, và lão đi đứng rón rén khiến Harry nghi là lão bị gãy xương sườn. Rõ ràng là lão chỉ vừa mới về đến nhà; một tấm áo khoác đi đường dày cui nằm vắt ngang lưng một cái ghế, và đặt dựa vào tấm vách bên trong cửa cái là một cái túi dết bự đến nỗi có thể đựng được nhiều đứa con nít. Bản thân lão Hagrid, cao to gấp hai người bình thường và mập bự gấp tới ba lần, lúc này đang đi cà nhắc đến bên lò sưởi và đặt một cái ấm bằng đồng lên ngọn lửa.

Trong khi con chó Fang nhảy múa quanh ba đứa trẻ, tìm cách liếm láp mặt mũi tụi nó, Harry hỏi:

"Chuyện gì đã xảy ra với bác vậy?"

Lão Hagrid dứt khoát bảo:

"Nói rồi, *chẳng có gì hết*. Uống trà không?"

Ron nói:

“Thôi mà, bác đừng nói cái kiểu đó nữa. Bác đang lo lắng mà.”

Lão Hagrid vươn thẳng người lên và quay lại tươi cười với tụi nó, nhưng mặt lão nhăn nhúm lại.

“Bác nói với các con rồi, bác khỏe. Ối, gặp lại ba đứa con thiệt là vui… Mấy đứa nghỉ hè vui không?”

Ron nói:

“Bác Hagrid, bác bị người ta tấn công!”

Lão Hagrid cương quyết:

“Nói lần cuối cùng, chẳng có gì hết!”

Ron hỏi:

“Liệu bác có nói là chẳng có gì hết không, nếu một đứa trong tụi con về đây với một cái mặt bầm giập nát bấy?”

Hermione lo lắng hỏi:

“Bác Hagrid, bác nên đi gặp bà Pomfrey. Mấy vết thương này coi bộ muốn làm độc.”

Lão Hagrid nói một cách khắc khổ:

“Bác sẽ tự lo chuyện đó, được chưa?”

Lão bước tới một cái bàn gỗ khổng lồ đặt giữa căn chòi và gạt phắt qua một bên một tấm khăn lau chén dĩa nằm sẵn trên đó. Bên dưới tấm khăn lộ ra một miếng thịt sống, còn máu, nhưng đã ngả màu xanh, bự hơn cái bánh xe trung bình một chút.

Ron chồm tới gần để nhìn cho kỹ hơn. Nó nói:

“Bác Hagrid, bác đừng ăn cái đó. Coi bộ nó bị thiu rồi.”

Bác Hagrid nói:

“Nó trông như vậy mới là nó, thịt rồng mà. Và bác đâu có tính ăn nó.”

Lão cầm miếng thịt rồng lên và ịn nó vô bên trái gương mặt lão. Máu màu xanh tái nhễu xuống râu khi lão rên lên một tiếng đã đời.

“Khá hơn rồi. Tụi bây biết không, nó làm cho bớt nhức.”

Harry hỏi:

“Vậy bác có nói cho tụi con biết chuyện gì đã xảy ra cho bác không?”

“Không, Harry à. Tối mật. Nói cho con biết thì dám bị tiêu luôn công việc.”

Hermione hỏi khẽ:

“Có phải bọn khổng lồ đánh bác không, bác Hagrid?”

Mấy ngón tay của lão Hagrid trượt khỏi miếng thịt rồng, khiến nó rớt tuột xuống ngực lão. Lão Hagrid vội đưa tay bắt kịp miếng thịt rồng trước khi nó tuột tới thắt lưng, rồi lại đắp nó trở lên mặt.

“Bọn khổng lồ hả? Ai nói gì về bọn khổng lồ hả? Con đã nói chuyện với ai hả? Ai đã nói với con chuyện bác vừa… Ai nói là bác mới bị… hả?”

Hermione nói với vẻ hối lỗi:

“Tụi con chỉ đoán vậy.”

Bác Hagrid nghiêm khắc dò xét vẻ mặt Hermione bằng con mắt không bị miếng thịt rồng che mất.

"Ờ, vậy hả? Vậy hả?"

Ron nói:

"Chuyện đó… phần nào… rõ ràng."

Harry gật đầu. Lão Hagrid trừng mắt ngó ba đứa trẻ, rồi khụt khịt mũi, liệng trả miếng thịt rồng lên bàn và sải bước đi trở lại chỗ cái ấm nước lúc này đang réo.

Lão vừa rót nước vô ba cái tách bự bằng cái xô, vừa lầm bầm nói:

"Chưa từng thấy con nít nào như ba đứa tụi bây, biết nhiều hơn điều cần biết. Mà bác chẳng có khen thưởng gì tụi bây chuyện đó đâu. Chõ mũi, người ta nói vậy đó, lắm điều."

Nhưng mà râu của lão giựt giựt. Harry ngồi xuống bàn, nhe răng cười:

"Vậy dạo vừa rồi là bác đi tìm bọn khổng lồ à?"

Lão Hagrid đặt tách trà trước mặt mỗi đứa rồi ngồi xuống, xong lại cầm miếng thịt rồng, đắp nó lên mặt. Lão càu nhàu:

"Ừ, được rồi. Bác có đi."

Hermione kêu lên bằng giọng cố nén lại:

"Vậy bác có tìm được họ không?"

Lão Hagrid nói:

"Chà, thiệt tình mà nói, bọn họ thì có khó gì mà không tìm thấy. Họ bự quá mà, hiểu không?"

Ron hỏi:

“Vậy họ ở đâu?”

Lão Hagrid cung cấp một thông tin vô bổ:

“Núi.”

“Vậy sao dân Muggle không…”

Lão Hagrid tỏ ra mờ ám:

“Họ có gặp. Có điều người ta báo cáo là họ chết vì tai nạn leo núi, chứ gì nữa?”

Lão điều chỉnh miếng thịt rồng để cho nó che phủ phần mặt bị bầm giập tệ hại nhất.

Ron nói:

“Bác Hagrid, bác nói đi, bác kể cho tụi con nghe việc bác đang làm đi! Bác kể cho tụi con chuyện bác bị bọn khổng lồ đánh đi, rồi Harry sẽ kể bác nghe chuyện nó bị bọn giám ngục tấn công…”

Lão Hagrid sặc vô cái tách của lão và cùng lúc lại làm rớt miếng thịt rồng. Một khối lượng đáng kể những đờm và trà cùng máu rồng văng bắn tùm lum khắp mặt bàn khi lão Hagrid phát ho với lại phun phì phì, và miếng thịt rồng rớt tuột xuống sàn kêu một tiếng *bẹp*.

Lão Hagrid gầm gừ:

“Con muốn nói cái gì? Bị bọn giám ngục tấn công à?”

Hermione mở to đôi mắt, hỏi:

“Bác không biết sao?”

“Bác không biết chuyệm gì xảy ra hết kể từ lúc bác ra đi. Bác đi công tác bí mật, đúng vậy, cho nên đâu có muốn bọn cú theo đuôi bác khắp nơi… Bọn giám ngục chết tiệt! Tụi bây nói thiệt hả?”

Harry trả lời:

“Dạ, thiệt mà. Chúng xuất hiện ở Little Whinging và tấn công thằng anh họ của con và con, rồi sau đó Bộ Pháp Thuật đuổi học con…”

“CÁI GÌ?”

“… và con phải ra trước một phiên tòa kỷ luật, đủ thứ rắc rối, nhưng mà bác kể cho tụi con nghe về bọn khổng lồ trước đi.”

“*Con* bị đuổi học *hả*?”

“Kể cho tụi con nghe về mùa hè của bác đi, rồi tụi con sẽ kể cho bác nghe chuyện của tụi con.”

Lão Hagrid nhìn Harry chòng chọc bằng một con mắt mở to. Harry nhìn lại lão, với một vẻ kiên quyết ngây thơ trên gương mặt.

Lão Hagrid đành nói với giọng cam chịu:

“Ờ, thôi được.”

Lão cúi xuống giật miếng thịt rồng ra khỏi miệng con Fang.

“Ôi, bác Hagrid ơi, đừng… nó không hợp vệ sinh…”

Hermione kêu lên, nhưng lão Hagrid đã lại áp miếng thịt rồng lên con mắt sưng vù của lão một lần nữa. Lão tợp một ngụm trà to cho chắc giọng rồi nói:

“Ừm, bọn ta bắt đầu ngay sau khi niên học kết thúc…”

Hermione xen ngang:

“Vậy là bà Maxime đi với bác?”

“Ừ, đúng.”

Lão Hagrid nói, một vẻ dịu dàng thoáng hiện ra trên vài phân của gương mặt lão ở chỗ không bị che khuất bởi râu ria hay thịt rồng xanh tái.

“Ừ, bọn ta chỉ vọn vẹn có hai người thôi. Và ta nói cho tụi bây biết điều này, bà ấy, Olympe, không sợ gian khổ đâu. Tụi bây biết không, bà ấy là một phụ nữ xinh đẹp ăn mặc tử tế, và biết là bọn ta đang đi đâu. Ta tự hỏi bà ấy sẽ cảm thấy thế nào về chuyện leo trèo lên mấy mỏm đá và ngủ trong hang hốc… đại loại những thứ như vậy, nhưng mà bà ấy không hề than phiền tới một câu.”

Harry hỏi lại:

“Bác biết bác phải đi đâu không? Bác biết bọn khổng lồ ở đâu không?”

Lão Hagrid nói:

“Ừ, cụ Dumbledore biết và cụ nói cho bọn ta biết.”

Ron hỏi:

“Họ có ẩn náu không? Chỗ họ ở có bí mật không?”

Lão Hagrid lắc cái đầu bờm xờm:

“Không hẳn. Chỉ tại hầu hết các pháp sư không hơi đâu bận tâm đến chỗ ở của chúng, nhất là khi chúng ở xa tít tắp mù khơi. Nhưng chỗ chúng ở cũng khó tới à, ít ra là với con

người, thành ra bọn ta cần sự hướng dẫn của cụ Dumbledore. Bọn ta mất cả tháng trời mới tới nơi…”

Mặc dù đã từng nghe nói đến những cuộc hành trình lâu lắc một cách buồn cười, Ron vẫn ngạc nhiên:

“Một *tháng*? Nhưng… tại sao bác không xài Khóa Cảng hay cách gì tương tự?”

Một vẻ khó chịu hiện ra trong con mắt không bị miếng thịt rồng bịt kín khi lão Hagrid nhìn Ron dò xét; cái vẻ đó gần như là thương hại. Lão làu bàu:

“Ron à, bọn ta bị theo dõi.”

“Bác muốn nói gì?”

Lão Hagrid nói:

“Con chẳng hiểu gì ráo. Bộ Pháp Thuật canh chừng cụ Dumbledore và bất cứ ai mà họ cho là chung một liên minh với cụ, và…”

Harry nói nhanh, rõ ràng vì quá háo hức muốn nghe tiếp câu chuyện của lão Hagrid.

“Tụi con biết chuyện đó. Tụi con biết Bộ Pháp Thuật đang canh phòng cụ Dumbledore…”

Ron hỏi, có vẻ chưng hửng:

“Vậy là bác không thể dùng pháp thuật để tới chỗ đó? Bác phải hành động như dân Muggle *suốt hành trình* à?”

Lão Hagrid nói úp mở:

“Ừ, không hẳn suốt hành trình. Bọn ta chỉ phải thận trọng thôi, bởi vì bọn ta, Olympe và bác, trông hơi lộ liễu một tí…”

Ron phát ra một âm thanh nửa giống tiếng khịt mũi ra, nửa giống tiếng hít hơi vào, và nó hấp tấp hớp ngay một ngụm trà.

"… Thành ra muốn theo dõi cũng không khó. Bọn ta phải giả vờ đi nghỉ hè chung với nhau, cho nên bọn ta phải đi tới Pháp, và bọn ta làm như thể bọn ta đang đi về trường của Olympe, bởi vì bọn ta biết bọn ta đang bị người của Bộ Pháp Thuật theo đuôi. Bọn ta phải đi chậm, bởi vì ta thực sự không được dùng phép thuật và bọn ta biết Bộ Pháp Thuật đang kiếm một cái cớ để hốt bọn ta. Nhưng mà bọn ta cũng xoay sở để đánh lạc hướng được thằng đần bám đuôi bọn ta ở Dee-John…"

Hermione kêu lên hào hứng:

"Ôôôôiiii, Dijon hả? Con đã từng nghỉ hè ở đó, vậy bác có…"

Cô nàng nín khe khi ngó thấy gương mặt Ron.

"Sau đó bọn ta có dịp xài tới một chút pháp thuật, và cuộc hành trình không đến nỗi tệ lắm. Ở gần biên giới Ba Lan bọn ta tình cờ chạm trán hai con quỷ khổng lồ ba trợn, trong một quán rượu ở Minsk ta có hơi bất đồng ý kiến với một con ma cà rồng, nhưng mà ngoài những chuyện đó ra, thì cuộc hành trình suôn sẻ hết chỗ nói.

"Và khi bọn ta đến nơi, bọn ta bắt đầu tìm đường lên núi, tìm kiếm dấu hiệu của họ…

"Bọn ta phải thôi xài pháp thuật một khi bọn ta đến gần bọn khổng lồ. Một phần vì chúng không ưa pháp sư và bọn ta không muốn họ quay lưng lại với bọn ta quá sớm, và một phần

cũng vì cụ Dumbledore đã cảnh báo bọn ta trước là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy nhất định đã ve vãn bọn khổng lồ, và đủ thứ. Cụ nói có thể hắn đã phái một sứ giả tới gặp bọn họ rồi. Cụ bảo bọn ta phải hết sức cẩn thận đừng có thu hút sự chú ý vào bọn ta khi bọn ta tới gần, đề phòng trường hợp có bọn Tử Thần Thực Tử lẩn quẩn quanh đó."

Lão Hagrid ngừng lại để tu một hơi nước trà.

Harry nài nỉ:

"Kể tiếp đi bác!"

Lão Hagrid nói thẳng tuột:

"Kiếm được họ rồi. Một bữa tối bọn ta lên tuốt trên một đỉnh núi và nhìn thấy bọn họ, nằm giang người phía dưới bọn ta. Mấy ngọn lửa nhỏ xíu cháy bên dưới, và những cái bóng khổng lồ… Giống như nhìn mấy trái núi chuyển động vậy."

Ron hỏi bằng giọng cố kềm chế:

"Họ bự cỡ nào hả bác?"

Lão Hagrid nói đại:

"Chừng sáu thước. Một số lớn hơn, có thể tới bảy tám thước."

Harry hỏi:

"Và có bao nhiêu hết thảy ạ?"

Lão Hagrid trả lời:

"Ta đoán chừng bảy chục hay tám chục."

Hermione hỏi:

“Chỉ có bấy nhiêu thôi à?”

Lão Hagrid buồn bã nói:

“Ừ. Còn chừng tám mươi, nhưng hồi xưa đông lắm, hẳn là đã có hàng trăm bộ lạc trên khắp thế giới. Nhưng mà bọn họ chết dần chết mòn bấy lâu nay. Dĩ nhiên cũng do pháp sư phù thủy giết một mớ, nhưng chủ yếu là họ tự giết nhau, và bây giờ thì họ chết nhanh chưa từng thấy. Bọn khổng lồ không phải sinh ra để mà sống thành bầy đoàn như kiểu đó. Cụ Dumbledore nói đó là lỗi của chúng ta, chính các pháp sư phù thủy ép họ phải bỏ đi và làm họ sống cách biệt chúng ta như vậy, và họ chẳng còn lựa chọn nào hơn là túm tụm lại với nhau để che chở lẫn nhau.”

Harry hỏi:

“Vậy, bác đã nhìn thấy họ, rồi sao nữa?”

Lão Hagrid nói:

“À, bọn ta chờ cho đến sáng, vì không muốn đang đêm đột nhập mà không báo trước, vì chính sự an toàn của bọn ta. Vào khoảng ba giờ sáng bọn họ lăn ra ngủ ngay chỗ bọn họ đang ngồi. Bọn ta không dám ngủ nữa. Vì lý do thứ nhất là bọn ta muốn biết chắc là không có tay nào trong số bọn họ thức dậy và trèo lên chỗ của bọn ta không, và một lý do khác nữa là bọn họ ngáy lớn kinh hoàng, gây ra một trận tuyết lở vào lúc gần sáng. Dù sao đi nữa thì khi trời sáng bọn ta có đi xuống gặp bọn họ.”

Ron có vẻ sửng sốt:

“Dễ như vậy sao? Bác chỉ cần đi thẳng tới chỗ cắm trại của

bọn khổng lồ à?”

Lão Hagrid nói:

“Chà, cụ Dumbledore có bảo bọn ta cách thức làm như thế nào. Tặng quà cho Ọe, bày tỏ lòng tôn kính bọn họ, tụi bây biết mà.”

Harry hỏi:

“Tặng quà cho *cái* gì?”

“*À, Ọe, nghĩa là Tù Trưởng*.”

Ron hỏi:

“Làm sao bác phân biệt được ai là Ọe?”

Lão Hagrid làu bàu một cách khoái trá:

“Dễ ợt. Hắn là tay bự nhứt, xấu xí nhứt, và làm biếng nhứt. Cứ ngồi tại chỗ mà đợi mấy tay khổng lồ khác dâng đồ ăn tới miệng. Mấy con dê chết hay đại loại như vậy. Tên là Karkus. Ta ước chừng hắn cao sáu thước rưỡi hay bảy thước, và dám nặng bằng hai con voi đực chứ không ít. Da hắn giống y như da sống con tê giác.”

Hermione hồi hộp nín thở, hỏi:

“Vậy mà bác chỉ việc đi lên gặp hắn?”

“Ái chà… *đi xuống* phía hắn chứ, chỗ hắn nằm là ở trong thung lũng. Bọn họ thụt xuống giữa bốn ngọn núi khá cao, hiểu không, bên cạnh một cái hồ núi, thằng Karkus nằm bên cạnh hồ mà gào thét mấy tên khổng lồ khác đem đồ ăn cho hắn và vợ hắn. Olympe và ta bèn đi xuống sườn núi…”

Ron hỏi có vẻ ngờ vực:

“Nhưng họ không tìm cách giết bác khi họ thấy bác sao?”

Lão Hagrid nhún vai:

“Chắc chắn là một số tay trong bọn họ có ý nghĩ đó. Nhưng bọn ta làm đúng những gì cụ Dumbledore bảo bọn ta làm, tức là giơ cao món quà và nhìn thẳng vào mắt tay Qe, không để ý đến những tay khổng lồ khác. Bọn ta làm đúng y như vậy. Và mấy tay khổng lồ khác nín lặng và ngó bọn ta đi ngang qua và bọn ta đi thẳng tới chân Karkus và cúi chào hắn và đặt món quà của bọn ta ngay phía trước mặt hắn.”

Ron háo hức hỏi:

“Bác tặng cho bọn khổng lồ cái gì vậy? Đồ ăn hả?”

Lão Hagrid nói:

“Không, hắn có đủ đồ ăn rồi. Bọn ta đem tặng hắn một chút pháp thuật. Bọn khổng lồ rất khoái pháp thuật, chỉ không khoái các pháp sư phù thủy ếm pháp thuật lên bọn họ thôi. Đằng nào đi nữa, bữa đầu tiên ấy, bọn ta tặng cho hắn một nhánh Lửa Gubraithian.”

Hermione thốt lên một tiếng xuýt xoa ‘Quá đã’ khe khẽ, nhưng Harry và Ron cùng cau mày thắc mắc:

“Một nhánh…?”

Hermione gắt:

“Lửa cháy vĩnh viễn. Mấy bồ đúng ra bây giờ phải biết về cái đó rồi, giáo sư Flitwick đã nói đến cái đó ở trong lớp ít nhất hai lần rồi.”

Lão Hagrid đáp nhanh, và nói tiếp trước khi Harry và Ron

có thể phản ứng lại Hermione.

"Cụ Dumbledore đã phù phép nhánh cây này để nó cháy hoài hoài, mà chuyện đó không phải pháp sư nào cũng làm được đâu nghe, và thế là ta đặt nó trong tuyết bên cạnh chân của Karkus và nói: 'Một món quà do Albus Dumbledore gởi đến Ọe của những người khổng lồ, kèm theo lời chào trân trọng kính mến.'"

Harry háo hức hỏi:

"Vậy Karkus nói gì?"

Lão Hagrid nói:

"Không nói gì hết. Hắn đâu biết nói tiếng Anh."

"Bác nói chơi hoài!"

Lão Hagrid vẫn tỉnh bơ:

"Cũng không sao. Cụ Dumbledore đã báo trước cho bọn ta biết điều đó có thể xảy ra. Karkus cũng hiểu đủ để quát gọi hai tay khổng lồ biết tiếng của bọn ta ra thông dịch lại."

Ron hỏi:

"Mà hắn có khoái món quà không?"

"Ồ, có chứ. Cũng phải một phen sóng gió họ mới hiểu được đó là cái gì."

Lão Hagrid trở miếng thịt rồng để áp bề mặt mát hơn vào con mắt sưng vù của lão.

"Hết sức hài lòng. Cho nên ta bèn nói rằng, 'Albus Dumbledore mời Ọe nói chuyện với sứ giả của cụ khi vị sứ giả mang thêm một món quà khác trở lại vào ngày mai.'"

Hermione hỏi:

“Tại sao không nói chuyện luôn với bác ngày hôm đó?”

Lão Hagrid nói:

“Cụ Dumbledore muốn bọn ta tiến hành hết sức từ tốn. Cứ để cho bọn họ thấy chúng ta giữ lời của chúng ta. *Chúng tôi sẽ trở lại vào ngày mai mang thêm một món quà khác nữa,* và chúng ta đúng là có trở lại với một món quà khác - tạo một ấn tượng tốt, hiểu không? Và để cho bọn họ có thì giờ xài thử món quà thứ nhất và nhận ra đó là một món xịn, và khiến bọn họ ham muốn thêm. Dù sao đi nữa, đối với bọn khổng lồ như Karkus - mình mà tống cho họ quá nhiều thứ một lúc thì họ sẽ phải giết mình đi để cho mọi việc được đơn giản. Cho nên bọn ta cúi chào và rút lui trở ra và kiếm cho mình một cái hang động nho nhỏ xinh xinh mà ngủ qua đêm đó, và vào sáng hôm sau, bọn ta quay trở lại và lần này bọn ta nhận thấy Karkus đang ngồi đợi bọn ta, trông ra vẻ háo hức lắm.”

“Và bác đã nói chuyện với hắn?”

“Ừ. Trước tiên bọn ta tặng hắn một cái nón sắt chiến trận rất đẹp, do-yêu-tinh-chế-tạo, không đời nào hư bể, tụi bây biết mà, và rồi bọn ta ngồi xuống và bọn ta nói chuyện.”

“Thế hắn nói gì?”

Lão Hagrid đáp:

“Không nhiều lắm. Chủ yếu là lắng nghe. Nhưng mà có những dấu hiệu tốt. Hắn có biết tiếng cụ Dumbledore, có nghe cụ tranh cãi chống lại vụ giết những người khổng lồ cuối cùng ở nước Anh. Karkus tỏ vẻ rất quan tâm đến những điều cụ

Dumbledore cần nói. Và vài tay khổng lồ khác, đặc biệt những tay biết chút đỉnh tiếng Anh, họ xúm lại chung quanh và dỏng tai nghe. Bọn ta tràn trề hy vọng khi bọn ta ra về vào ngày hôm đó. Hứa hẹn trở lại vào ngày hôm sau với một món quà khác nữa. Nhưng mà ngay đêm hôm đó chuyện đời diễn ra trật lất hết."

Ron hỏi ngay:

"Nghĩa là sao hở bác?"

Lão Hagrid buồn bã nói:

"Chà, như ta nói, bọn họ, bọn khổng lồ ấy, không sinh ra để sống tương trợ nhau. Nhất là trong những nhóm đông như vậy. Bọn họ không tự kiềm chế được, cứ vài ba tuần lễ bọn họ lại chia đôi mà giết nhau. Đàn ông đánh với đàn ông, đàn bà đánh với đàn bà. Đám tàn dư của mấy bộ tộc già đánh với nhau, và bọn họ đánh nhau thậm chí cả khi không cần giành nhau đồ ăn thức uống hay chỗ ngủ gần đống lửa ấm nhất. Tụi bây nghĩ coi, cũng dễ hiểu là tại sao cả giống nòi bọn họ sắp bị tiêu vong, bọn họ cứ khử lẫn nhau, nhưng…"

Lão Hagrid thở dài một cái thiệt sâu:

"Đêm hôm đó một trận đánh nhau xảy ra, bọn ta nhìn thấy hết từ cửa miệng cái động của bọn ta, ngó xuống thung lũng. Đánh nhau nhiều tiếng đồng hồ liền. Tụi bây không thể nào tin được ì xèo cỡ nào đâu. Rồi khi mặt trời mọc lên thì mặt tuyết đỏ tươi và cái đầu hắn nằm tuốt dưới đáy hồ."

Hermione há hốc miệng hỏi:

"Đầu của ai?"

Lão Hagrid nặng nề đáp:

“Của Karkus. Một Qe mới lên ngôi, tên là Golgomath.”

Lão thở một hơi thiệt sâu thiệt dài.

“Chà, bọn ta đâu có muốn cò cưa trả giá với một Qe mới hai ngày sau khi bọn ta đã kết bạn được với Qe trước đó, và bọn ta có cái cảm giác tức cười là Golgomath sẽ chẳng khoái nghe bọn ta cho lắm, nhưng bọn ta vẫn cứ cố gắng.”

Ron nghi hoặc hỏi:

“Bác đã đi nói chuyện với hắn à? Sau khi bác nhìn thấy hắn chặt mất đầu của một người khổng lồ khác à?”

Lão Hagrid nói:

“Dĩ nhiên là bọn ta đã đi. Bọn ta đâu có làm cả cuộc hành trình vất vả để chịu thua sau hai ngày! Bọn ta lại đi xuống với món quà kế tiếp mà bọn ta định tặng cho Karkus.

“Trước khi mở miệng thì ta đã biết trước là chẳng ăn thua gì. Hắn ngồi đó, đội cái nón sắt của Karkus, liếc mắt hết sức đểu cáng nhìn bọn ta khi bọn ta đến gần. Hắn thiệt là đồ sộ, một trong những tay bự tướng nhất ở đó. Tóc đen và hàm răng vừa khớp, cổ đeo một xâu chuỗi xương, một số có vẻ là xương người. Ái chà, ta bèn phát pháo trước - đưa ra một cuộn da rồng thiệt to - và nói ‘Một món quà gởi tặng Qe của những người khổng lồ’ - Chuyện tiếp theo mà ta biết được là ta bị tóm chân xách ngược lên không trung, đầu giộng xuống đất, thì ra hai thằng tay chân của hắn đã tóm lấy ta.”

Hermione đưa cả hai tay lêm bụm miệng mình lại.

Harry hỏi:

“Rồi làm sao bác thoát ra khỏi *tình thế đó* được?”

Lão Hagrid nói:

“Nếu không có Olympe ở đó thì ta đời nào mà thoát ra được. Bà ấy rút cây đũa phép của bà ấy ra và làm vài phép ếm xì bùa mau mắn nhất mà ta từng thấy. Tuyệt vời hết chỗ nói. Ếm bùa Khắc Nhập Khắc Xuất trúng ngay vô mắt của hai thằng đang nắm chân ta, chúng buông ta ra ngay tức thì - Nhưng mà ngay sau đó bọn ta gặp rắc rối lập tức, bởi vì bọn ta đã dùng bùa phép chống lại bọn họ, và đó chính là điều bọn khổng lồ ghét nhất đối với bọn pháp sư. Bọn ta phải vắt giò lên cổ mà chạy, và bọn ta hiểu là bọn ta sẽ chẳng bao giờ có thể đàng hoàng tiến vào doanh trại bọn khổng lồ một lần nữa.”

Ron kêu lên khe khẽ:

“Ôi, bác Hagrid.”

Hermione hỏi:

“Vậy thì làm sao bác đi lâu ơi là lâu nếu bác chỉ ở đó có ba ngày thôi?”

Lão Hagrid có vẻ nổi giận:

“Bọn ta đâu có ra về sau ba ngày đó! Cụ Dumbledore trông cậy vào bọn ta mà.”

“Nhưng mà bác nói là bác không thể nào trở lại nữa!”

“Không thể vào ban ngày, đúng là bọn ta không thể trở lại. Bọn ta chỉ cần suy tính lại một chút. Bỏ thêm hai ngày nằm trong hang để quan sát. Và chuyện mà bọn ta nhìn thấy chẳng

hay ho gì hết.”

Hermione hỏi, tỏ vẻ ghê tởm:

“Hắn chặt thêm nhiều đầu nữa sao?”

Lão Hagrid nói:

“Không. Ta cầu cho hắn làm vậy.”

“Bác nói vậy nghĩa là sao?”

“Ta muốn nói là ngay lập tức bọn ta phát hiện ra rằng hắn không chống đối tất cả pháp sư - chỉ kỵ bọn ta thôi.”

Harry hỏi nhanh:

“Bọn Tử Thần Thực Tử à?”

Lão Hagrid u ám đáp:

“Ừ. Có hai tên Tử Thần Thực Tử đến thăm hắn mỗi ngày, đem quà tặng cho Ọe, và hắn chẳng hề treo ngược giò bọn chúng lên.”

Ron hỏi:

“Làm sao bác biết bọn chúng là Tử Thần Thực Tử?”

Lão Hagrid gầm gừ:

“Bởi vì ta nhận ra một tên trong bọn chúng. Macnair, còn nhớ hắn không? Cái thằng cha mà chúng phái tới để giết con Buckbeak đó? Hắn là thằng điên. Hắn khoái giết chóc y như Golgomath vậy, chẳng lạ gì khi chúng hạp nhau như vậy.”

Hermione nói đầy thất vọng:

“Vậy là Macnair đã thuyết phục những người khổng lồ nhập bọn với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?”

“Từ từ đã, con nhỏ hớt lẻo này, ta chưa nói hết câu chuyện mà.”

Lão Hagrid tức giận nói. Lúc đầu lão vốn không muốn nói cho tụi nó biết gì hết, nhưng bây giờ thì lão có vẻ như đang cơn khoái kể chuyện.

“Ta và Olympe bàn bạc kỹ chuyện này rồi bọn ta đồng ý, rằng chuyện tay Ọe có vẻ ủng hộ Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không hẳn có nghĩa là tất cả bọn khổng lồ đều như vậy. Bọn ta cần phải cố gắng thuyết phục một số tay khổng lồ khác, những tay không chấp nhận Golgomath làm Ọe đấy.”

Ron hỏi:

“Làm sao bác phân biệt được ai phe ai?”

Lão Hagrid kiên nhẫn đáp:

“À, họ là mấy người đã bị đánh nhừ tử, chứ còn ai nữa? Mấy người còn chút ý thức đều tránh xa Golgomath, lẩn trốn trong mấy cái hang động quanh khe núi như bọn ta. Cho nên bọn ta quyết định đi lùng kiếm trong mấy cái hang động chung quanh vào ban đêm để xem bọn ta có thể thuyết phục được vài tên không.”

Ron thốt lên với một sự kính trọng đặc biệt trong giọng nói:

“Bác đi mò mẫm trong hang động tối thui để tìm người khổng lồ à?”

Lão Hagrid nói:

“Thực ra, bọn khổng lồ không phải là mối lo lớn nhất của bọn ta. Bọn ta lo tụi Tử Thần Thực Tử hơn. Cụ Dumbledore

đã nói trước với bọn ta là nếu có thể tránh được thì đừng có dây dưa rắc rối với bọn Tử Thần Thực Tử; và rắc rối là chúng lại biết bọn ta đang quanh quẩn ở đó… Ta nghi là Golgomath nói cho chúng biết về bọn ta. Ban đêm khi bọn khổng lồ ngủ và bọn ta muốn bò vô mấy hang động, thì Macnair và một tên khác sục sạo quanh núi để kiếm bọn ta. Thiệt tình không phải dễ gì mà ngăn được Olympe nhào ra đánh bọn chúng."

Lão Hagrid nói tiếp, hai mép nhếch lên kéo ngược cả đám râu ria mọc hoang:

"Bà ấy hiếm khi nào ra tay tấn công… Chỉ đôi khi, lúc bà ấy hăng máu lên, thì Olympe… chà, tụi bây biết đó, nóng như lửa… ta nghi trong bà ấy có máu Tây…"

Lão Hagrid hướng đôi mắt ủy mị vào ngọn lửa, có vẻ đăm chiêu. Harry để cho lão mơ màng trong hồi ức kỷ niệm chừng ba mươi giây rồi nó tằng hắng thiệt to:

"Rồi chuyện xảy ra sao hở bác? Rốt cuộc bác có đến gần được người khổng lồ nào không?"

"Cái gì? Ờ… ờ có, bọn ta có gặp chứ. Ừ. Vào đêm thứ ba sau khi Karkus bị giết, bọn ta bò ra khỏi cái động mà bọn ta ẩn náu và vừa lần xuống phía khe núi, vừa canh phòng bọn Tử Thần Thực Tử. Bọn ta vô được mấy cái hang động, chẳng xơ múi gì… nhưng sau đó, trong cái động thứ sáu thì phải, bọn ta tìm được ba tên khổng lồ đang trốn trong đó."

Ron nói:

"Chắc là cái hang chật nứt ra được."

"Chẳng còn chỗ mà nhúc nhích cục cựa."

Hermione hỏi:

“Họ có tấn công khi nhìn thấy bác không?”

Lão Hagrid nói:

“Nếu mà bọn họ không bị te tua bầm giập thì dám họ đã đập bọn ta rồi. Nhưng cả ba tên đều bị thương nặng lắm. Bọn Golgomath ắt là đã dần bọn này đến bất tỉnh. Khi bọn họ tỉnh lại, bọn họ đã bò vô cái hang gần nhất mà bọn họ tìm được. May sao, một tay trong số bọn này biết chút đỉnh tiếng Anh nên có thể thông dịch cho mấy tay khác, và điều bọn ta phải nói không đến nỗi như nước chảy lá môn. Vì vậy bọn ta tiếp tục quay trở lại thăm viếng mấy tay khổng lồ bị thương… Ta cho rằng có lúc bọn ta đã thuyết phục được chừng sáu hay bảy tay trong số bọn này.”

Ron hăng hái:

“Sáu hay bảy? Chà, cũng không đến nỗi tệ… Vậy họ sẽ đến đây hiệp sức với chúng ta chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không?”

Nhưng Hermione hỏi lại:

“Bác Hagrid, bác nói ‘có lúc’ nghĩa là sao?”

Lão Hagrid nhìn cô nàng này một cách buồn bã:

“Bọn tay chân của Golgomath đã đột kích vô mấy hang động. Sau đó, những tay còn sống sót chẳng muốn dính dáng gì đến bọn ta nữa.”

Ron thất vọng thấy rõ.

“Vậy… vậy là không người khổng lồ nào đến nữa à?”

“Không!”

Lão Hagrid đáp, rồi lão hít sâu và thở ra một cái thiệt dài trong khi tay lão trở miếng thịt rồng để áp phía mát hơn vào mặt lão.

“Nhưng mà bọn ta đã làm được cái chuyện mà bọn ta định làm. Bọn ta đã trao được thông điệp của cụ Dumbledore và một số trong bọn họ đã nghe và ta nghi là một số trong bọn họ sẽ nhớ. Biết đâu chừng có mấy tay khổng lồ không muốn ở lại với Golgomath sẽ bỏ xuống núi và khi đó sẽ có cơ bọn họ nhớ ra là cụ Dumbledore thân thiện với họ… biết đâu họ sẽ đến…”

Tuyết lúc này đã phủ dày lên trước cửa sổ. Harry cảm thấy vạt áo thụng của nó ở chỗ đầu gối ngấm ướt dần; cái đầu con Fang đặt trên đùi nó và con chó đang nhễu nước miếng ướt nhẹp.

Sau một lúc lặng thinh Hermione nói:

“Bác Hagrid à?”

“Hử?”

“Bác có… có thấy vết tích nào… bác có nghe tin tức gì về… về… má của bác trong thời gian bác ở đó không?”

Con mắt không bị miếng thịt rồng che mất của lão Hagrid ngó Hermione một lát. Cô nàng hơi hoảng.

“Con xin lỗi… Con… quên là…”

Lão Hagrid lầu bầu:

“Chết rồi. Chết mấy năm trước rồi. Bọn họ nói với ta như vậy.”

Hermione lí nhí nói:

“Ôi… Con… thiệt tình rất tiếc…”

Lão Hagrid nhún đôi vai kếch sù của lão, nói cộc lốc:

“Khỏi cần. Bác không nhớ nhiều lắm. Đâu phải một bà mẹ hiền.”

Mọi người lại yên lặng một lát. Hermione áy náy đưa mắt liếc Harry và Ron, rõ ràng là muốn hai đứa tụi nó nói gì đó.

Ron bèn chỉ tay lên bộ mặt đầy máu me của lão Hagrid mà nói:

“Nhưng mà bác Hagrid à, bác vẫn chưa giải thích tại làm sao mà bác bị như vầy?”

Harry nói thêm:

“Hay tại sao mà bác lại về trễ như vậy. Chú Sirius nói là bà Maxime đã về từ đời nảo đời nào…”

Ron hỏi tới luôn:

“Ai đánh bác hả?”

Lão Hagrid nói giọng quả quyết:

“Ta không hề bị đánh! Ta…”

Nhưng mấy tiếng cuối của lão bị chìm mất trong tiếng gõ cửa đột ngột. Hermione há hốc miệng ra; cái tách trà trong tay cô nàng tuột ra và rơi xuống sàn; con Fang kêu lên ăng ẳng. Tất cả bốn người đều nhìn trân trân vào cánh cửa sổ bên cạnh ô cửa. Bóng của ai đó vừa nhỏ vừa lùn vừa mập bè bè đổ dợn sóng trên bức màn mỏng.

Ron thì thào:

"Chính là mụ ấy."

"Chui vô đây!"

Harry nói nhanh, chụp lấy tấm Áo khoác Tàng hình, quăng trùm lên mình nó và Hermione, trong khi Ron chạy vòng qua cái bàn và lặn xuống dưới cái áo khoác. Tụi nó túm tụm nhau lui về một góc phòng. Con Fang sủa như điên về phía cánh cửa. Lão Hagrid rỏ ra hết sức bối rối.

"Bác Hagrid, giấu mấy cái tách trà của tụi con đi!"

Lão quơ ngay cái tách của Harry và Ron nhét vội xuống dưới cái đệm trong cái ổ của con Fang. Lúc này con Fang đã nhảy xổ về phía cửa; lão Hagrid dùng một chân gạt con chó qua một bên rồi mở cánh cửa ra.

Giáo sư Umbridge đang đứng ngay trong ngưỡng cửa, khoác cái áo choàng bằng vài tuýt màu xanh lá cây và một cái nón có vành rất ư tương xứng. Môi trề ra, mụ ngửa ra sau như thể để ngắm gương mặt lão Hagrid, mụ chỉ đứng tới rún của lão mà thôi.

Mụ nói, chậm rãi mà oang oang, như thể nói với người điếc:

"*Thế*, ông là Hagrid, đúng không nào?"

Không đợi câu trả lời, mụ ngang nhiên đi vô phòng, hai con mắt thao láo của mụ đảo vòng khắp mọi hướng.

"Tránh ra!"

Mụ quát, quơ cái túi xách tay của mụ đập con Fang, con

chó đang chồm lên người mụ, toan liếm mặt mụ.

Lão Hagrid ngó mụ ta chằm chằm, nói:

"Ờ… tôi không muốn thô bỉ, nhưng bà là kẻ thô bỉ nào vậy?"

"Tên tôi là Dolores Umbridge."

Đôi con mắt của mụ quét khắp căn chòi. Hai lần chúng dừng lại ở cái góc mà Harry đang đứng, kẹp giữa Hermione và Ron.

Lão Hagrid nói, giọng lão nghe bối rối vô cùng:

"Dolores Umbridge hả? Tôi tưởng bà là một trong mấy người làm ở Bộ Pháp Thuật… chẳng phải bà làm việc cho ông Fudge sao?"

Mụ Umbridge lúc này đang đi rảo quanh căn phòng, chú ý từng chi tiết nhỏ xíu, từ cái túi dết đặt dựa tường đến cái áo khoác đi đường vắt ẩu trên lưng ghế. Mụ nói:

"Đúng, tôi là phó bí thư cao cấp của ngài Bộ trưởng. Hiện giờ tôi là giáo sư bộ môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám…"

Lão Hagrid nói:

"Bà thiệt là gan cùng mình. Không còn mấy người dám đảm nhận công việc đó nữa…"

Mụ Umbridge không tỏ ra một dấu hiệu nào là mụ có nghe lão Hagrid nói. Mụ vẫn tiếp tục:

"… và là Thanh Tra Tối Cao của trường Hogwarts."

Lão Hagrid sửng sốt, nói:

“Cái gì?”

“Chính xác đó là câu hỏi mà ta muốn hỏi.”

Mụ Umbridge nói, tay chỉ vào mấy miếng sành sứ bể từ cái tách trà của Hermione đang nằm tung tóe trên sàn.

“À.”

Lão Hagrid nói, đưa một cái liếc vô phương giúp đỡ về phía góc phòng mà Harry, Ron và Hermione đang núp.

“À, đó là… con Fang. Nó làm bể một cái tách. Thành ra tôi phải xài tạm cái này.”

Lão Hagrid chỉ vô cái tách mà lão đang uống từ nãy đến giờ, trong khi một bàn tay của lão vẫn còn ịn miếng thịt rồng lên con mắt của lão. Mụ Umbridge lúc này đã đến đứng giáp mặt lão, ghi nhận mọi chi tiết của mặt mũi hình hài lão thay cho cái chòi của lão.

Mụ nói khẽ:

“Tôi nghe có tiếng nói.”

Lão Hagrid nói chắc nịch:

“Tôi nói chuyện với con Fang.”

“Và nó nói chuyện lại với ông à?”

Lão Hagrid tỏ ra khó chịu:

“Ừ… cũng là một kiểu nói chuyện. Đôi khi tôi nói con Fang cũng gần như một con người…”

Mụ Umbridge nói giọng ngọt xớt:

“Có dấu chân của ba đôi chân trên tuyết đi từ cửa lâu đài

đến căn chòi của ông.”

Hermione há hốc miệng ra thở hổn hển; Harry phải đưa một tay lên bụm miệng cô nàng lại. May thay, con Fang đang đánh hơi phì phò quanh vạt áo chùng của giáo sư Umbridge, nên có vẻ mụ không nghe thấy tiếng thở của Hermione.

Lão Hagrid vung bàn tay bự chảng của lão về phía cái túi dết.

“Chà, tôi vừa mới về tới nơi. Có lẽ có ai đó đã đến đây trước khi tôi về tới và tôi đã không kịp gặp họ.”

“Không có dấu chân đi ngược lại từ căn chòi của ông.”

“Ái chà, tôi… tôi làm sao biết được tại sao lại như vậy… Ừm…”

Lão Hagrid nói, lo lắng đưa tay nắm chòm râu của lão mà giật giật, và lại một lần nữa liếc về phía góc phòng nơi Harry, Ron và Hermione đứng, như thể cầu cứu tụi nó.

Mụ Umbridge xoay gót lại và sải bước đi hết chiều dài căn chòi, chăm chú dòm ngó mọi xó xỉnh. Mụ ta thậm chí cúi mọp xuống mà ngó vô gầm giường. Mụ mở cả tủ chén bát của lão Hagrid. Và mụ chỉ cách bọn Harry, Ron và Hermione vài phân khi mụ đi ngang qua chỗ tụi nó đang ép sát mình vô vách. Thực tế là lúc đó Harry phải thót bụng vô, và mụ Umbridge đi qua luôn. Sau khi cẩn thận xem xét cái vạc khổng lồ mà lão Hagrid dùng để nấu ăn, mụ xoay gót lại và nói:

“Chuyện gì đã xảy ra cho ông? Làm sao mà ông bị mấy vết thương này hả?”

Lão Hagrid vội vàng gỡ miếng thịt rồng ra khỏi mặt lão, mà

theo ý Harry thì đó là cả một sai lầm, bởi vì vết bầm xanh bầm tím quanh con mắt của lão Hagrid giờ đây hiện rõ rành rành, ấy là chưa kể tới cả đống thịt và máu đông dính đầy mặt lão. Vậy mà lão vẫn nói trớt quớt:

"Ối… bị một tai nạn sơ sơ mà…"

"Tai nạn gì?"

"Tôi… tôi trượt té."

Mụ Umbridge lạnh lùng lặp lại:

"Ông trượt té."

"Ừ, đúng vậy. Vấp phải… vấp phải cây chổi bay của một người bạn. Tôi thì không bay. Thì cứ nhìn tầm vóc của tôi nè, tôi sợ không có cây chổi nào chở nổi tôi đâu. Bạn của tôi nuôi mấy con ngựa Abraxan, tôi không biết bà có từng thấy chúng bao giờ chưa, chúng là mấy con dã thú bự tổ, có cánh, bà biết không, tôi đã được cỡi mấy con ngựa này một chút và…"

Mụ Umbridge lạnh lùng cắt ngang câu chuyện tào lao của lão Hagrid.

"Đợt vừa rồi ông đi đâu?"

"Đợt vừa rồi tôi… làm sao?"

"Đi đâu." Mụ Umbridge nói tiếp. "Đúng, ông đi đâu? Học kỳ đã bắt đầu hơn hai tháng nay. Một giáo sư khác đã đứng lớp thế cho ông. Không một đồng sự nào của ông trong trường có thể cho tôi biết chút thông tin gì về chuyện ông đi đâu. Ông không để lại địa chỉ. Ông đã đi đâu?"

Có một khoảnh khắc lặng trang khi lão Hagrid trừng con

mắt hết bị che đậy nhìn mụ Umbridge. Harry hầu như có thể nghe được cả tiếng bộ não của lão hoạt động một cách giận dữ. Lão nói:

"Tôi… tôi đã đi an dưỡng."

"An dưỡng."

Mụ Umbridge lặp lại. Con mắt của mụ lướt khắp gương mặt sưng vù và biến sắc của lão Hagrid; trong sự im lặng của cả hai người, máu rồng êm ái nhễu từng giọt xuống cái áo chẽn của lão. Mụ Umbridge lại nói:

"Tôi hiểu."

Lão Hagrid nói:

"Ừ, một chút… không khí trong lành, bà biết đó…"

Mụ Umbridge nói giọng ngọt ngào:

"Phải, là người coi sóc sân trường thì không khí trong lành ắt là khó kiếm dữ lắm nhỉ?"

Cái khoảnh nhỏ trên mặt lão Hagrid không bị bầm giập xanh hay tím thì đỏ ửng lên.

"Ừ… thì thay đổi… khung cảnh, bà biết…"

Mụ Umbridge hỏi ngay:

"Khung cảnh miền núi hả?"

Harry thất vọng nghĩ, *vậy là mụ biết.*

"Núi hả?"

Lão Hagrid lặp lại, rõ ràng là lão cũng suy nghĩ khá nhanh.

"Không. Tôi khoái miền nam nước Pháp. Một chút nắng…

và biển.”

Mụ Umbridge hỏi:

“Thật à? Trông ông không có vẻ gì ăn nắng cả.”

“Ờ… ờ… da nhạy cảm mà.”

Lão Hagrid nói, cố gắng xạo ra một nụ cười lấy lòng mụ Umbridge. Harry nhận thấy có hai cái răng của lão đã bị gãy. Mụ Umbridge lạnh lùng ngó lão; nụ cười của lão sượng đi. Mụ bèn nhấc cái túi xách tay của mụ lên cao một chút trên cái khuỷu tay, và nói:

“Dĩ nhiên tôi sẽ báo cáo cho Bộ Pháp Thuật biết về sự trở về trường chậm trễ của ông.”

Lão Hagrid gật đầu.

“Được.”

“Ông cũng nên biết là với tư cách Thanh Tra Tối Cao, cái bổn phận không may nhưng cần thiết của tôi là thanh tra các giáo sư đồng nghiệp của tôi. Vì tôi dám nói là chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi.”

Mụ đột ngột quay lưng lại và hùng hổ đi về phía cửa.

Lão Hagrid ngó theo mụ ta, ngây ngô lặp lại:

“Bà thanh tra tụi tôi à?”

“Vâng.”

Mụ Umbridge dịu dàng nói, mặt ngoảnh lại nhìn lão Hagrid khi bàn tay mụ đã đặt lên nắm đấm cửa.

“Bộ Pháp Thuật quyết tâm thanh lọc các giáo sư kém phẩm

chất, Hagrid à. Chào.”

Mụ đi khỏi, cánh cửa đóng lại sau lưng mụ ta nghe cái cạch. Harry toan giở tấm Áo khoác Tàng hình ra thì Hermione nắm khuỷu tay nó. Cô nàng thì thầm vô tai Harry:

“Khoan đã. Mụ có thể chưa đi hẳn đâu.”

Lão Hagrid dường như cũng nghĩ như vậy; lão nặng nề bước lộp cộp ngang qua căn phòng, kéo màn hé ra một phân hay cỡ đó.

Lão nói khẽ:

“Mụ ta đi về lâu đài rồi. Trời ơi… Mụ ấy thanh tra người ta hả?”

Harry bỏ tấm Áo khoác Tàng hình ra, nói:

“Dạ. Cô Trelawney đang bị quản chế.”

Hermione hỏi:

“Ơ… bác Hagrid à, bác dự định làm gì với tụi con khi lên lớp?”

“Ối, tụi bây khỏi lo chuyện đó, bác đã có cả đống giáo án soạn sẵn rồi.”

Lão Hagrid hăng hái nói, hớt miếng thịt rồng trên bàn và lại đắp lên mặt lão một lần nữa.

“Bác đã để dành hai sinh vật huyền bí cho năm thi Pháp sư Thường đẳng của tụi bây, tụi bây cứ chờ coi, mấy con này là những thứ thiệt là đặc biệt.”

Hermione ngập ngừng dò hỏi:

“Ơ… đặc biệt như thế nào ạ?”

Lão Hagrid vui vẻ nói:

“Bác không nói trước đâu. Bác đâu có muốn làm tiêu sự bất ngờ của tụi bây.”

Hermione vứt hết sự giả vờ, khẩn khoản nói:

“Bác Hagrid, bác nghe con nói. Giáo sư Umbridge sẽ không hài lòng chút nào hết nếu bác đem vô lớp bất cứ thứ gì quá nguy hiểm…”

“Nguy hiểm hả?”

Lão Hagrid kêu lên, tỏ vẻ sửng sốt một cách cởi mở.

“Đừng có ngốc, bác sẽ không bao giờ để cho các con tiếp xúc bất cứ thứ gì nguy hiểm! Bác muốn nói là, ừ thì, mấy con thú đó có thể tự lo lấy thân chúng…”

Hermione tha thiết nói:

“Bác Hagrid à, bác phải vượt qua được cuộc thanh tra của bà Umbridge, mà để làm được điều đó thì tốt nhất là nên để cho bà ấy thấy bác dạy tụi con cách chăm sóc mấy con bù nghẹt, cách phân biệt mấu với gai, đại khái mấy thứ như vậy.”

Lão Hagrid nói:

“Nhưng ba cái đồ đó chán phèo, Hermione à. Mấy thứ mà bác có đây gây ấn tượng hơn nhiều. Bác đã đem chúng về đây mấy năm rồi, bác đoán là cả nước Anh chỉ có mỗi mình bác có bầy thú thuần hóa duy nhất.”

Hermione nói, trong giọng cô nàng có nỗi thất vọng thực sự.

“Bác Hagrid… bác làm ơn… Bà Umbridge đang kiếm một cái cớ để đuổi các giáo sư mà bà ấy cho là quá thân cận với thầy Dumbledore. Bác Hagrid, bác làm ơn dạy tụi con cái gì đó lèng èng và sẽ trúng tủ kỳ thi Pháp sư Thường đẳng…”

Nhưng lão Hagrid chỉ ngáp một cái đã đời và liếc ánh mắt độc nhãn về phía cái giường bự mêng mông ở một góc căn chòi.

“Tụi bây nghe đây, hôm nay bác đã trải qua một ngày dài vất vả, mà trời thì đã quá khuya rồi.”

Lão Hagrid nói, đưa tay vỗ lên vai Hermione một cách nhẹ nhàng, khiến cho cô nàng sụm đầu gối té xuống sàn một cái bịch.

“Ối, bác xin lỗi.”

Lão nắm cổ áo chùng của Hermione dựng cô nàng đứng thẳng trở lại:

“Thôi, vầy nhé, các con đừng lo lắng gì cho bác hết, bác hứa là giờ đây bác trở về rồi thì bác sẽ đưa vô giáo án những thứ thiệt là tốt để dạy các con… Bây giờ các con nên trở về lâu đài, và nhớ xóa sạch dấu chân của mình đi nghe chưa!”

Một lát sau, khi đã dòm trước ngó sau và chắc chắn an toàn, Harry, Ron và Hermione đi bộ trở về lâu đài trong lớp tuyết dày, chẳng để lại dấu vết gì đằng sau chúng, nhờ bùa phép Xóa Sạch mà Hermione hô ếm khi tụi nó bước đi. Ron nói:

“Mình không biết là bồ nói như vậy có làm cho bác ấy hiểu ra chưa.”

Hermione nói một cách kiên quyết:

“Mình sẽ trở lại vào ngày mai. Nếu cần, mình sẽ soạn giáo án cho bác ấy. Mụ Umbridge có tống cổ được cô Trelawney hay không thì mình chẳng thèm quan tâm, nhưng mụ ấy không được bắt chẹt bác Hagrid.”

21

MẮT RẮN

Sáng chủ nhật, Hermione cày trên lớp tuyết dày sáu bảy tấc để mở đường trở lại căn chòi của lão Hagrid. Harry và Ron cũng muốn đi với Hermione, nhưng mà núi bài làm ở nhà của tụi nó đã lại cao lên ngất nghểu đến mức báo động, cho nên tụi nó đành bất đắc dĩ ở lại trong phòng sinh hoạt chung, cố gắng phớt lờ những tiếng hò reo vui sướng dâng lên từ dưới sân trường, nơi bọn học sinh đang khoái trá hưởng thú vui trượt băng trên mặt hồ đông cứng, hoặc đi xe trượt băng, hoặc tệ nhất là bọn chúng còn phù phép cho mấy cục banh tuyết bay veo véo lên tháp Gryffindor và tông vô cửa sổ kêu bôm bốp.

"Ôi!"

Cuối cùng Ron mất hết kiên nhẫn, thò đầu ra khỏi cửa sổ gào lên:

"Tôi là Huynh trưởng và nếu có thêm một cục tuyết nào nữa tông vô cửa sổ… Ui da!"

Nó thụt ngay cái đầu vô, cái mặt bám đầy tuyết. Đóng mạnh cánh cửa sổ sau lưng, nó cay đắng nói:

“Anh Fred với anh George chứ chẳng phải ai khác! Cứt họ…”

Chỉ đến trước bữa ăn trưa Hermione mới từ căn chòi của lão Hagrid quay trở về. Cô nàng run lập cập, áo chùng ướt tới tận đầu gối.

Ron ngước nhìn lên khi Hermione bước vào, hỏi:

“Sao? Soạn hết giáo án cho bác ấy chưa?”

Hermione ngồi lọt thỏm xuống cái ghế bành bên cạnh Harry, ngao ngán nói:

“Thôi thì, mình cũng đã cố gắng.”

Hermione rút cây đũa phép và quơ quơ nó với một động tác phức tạp để cho khí nóng phả ra từ đầu đũa; rồi chỉ đầu đũa vô áo chùng của mình, sấy cái áo bốc hơi cho khô ráo.

“Bác ấy thậm chí không có trong chòi khi mình đến, mình phải gõ cửa ít nhất nửa tiếng đồng hồ. Rồi bác ấy mới lộc cộc đi từ trong rừng ra…”

Harry rên lên. Rừng Cấm là nơi đông lúc nhúc những thứ sinh vật có triển vọng khiến cho lão Hagrid bị đuổi dạy. Harry hỏi:

“Bác ấy giữ con gì ở trong ấy? Bác ấy có nói không?”

“Không.”

Hermione rầu rĩ nói.

“Bác ấy nói bác muốn chúng mang lại cho tụi mình sự ngạc nhiên. Mình đã ra sức giải thích về mụ Umbridge, nhưng bác ấy không thể hiểu nổi. Bác ấy cứ nói là không ai có đầu óc

sáng suốt lại thích học về mấy con nhím quậy hơn mấy con hổ dương xà*.”

Hermione nói thêm khi thấy vẻ mặt thất kinh hồn vía của Harry và Ron.

“Ôi, mình không tin là bác ấy *có được* con hổ dương xà đâu. Nhưng mà cứ nghe bác ấy nói chuyện nếu muốn lấy được trứng của chúng thì khó khăn như thế nào, thì chắc chắn là bác ấy đã có thử… Mình không biết là đã nói với bác ấy bao nhiêu lần rồi, rằng bác ấy tốt nhất cứ nên dạy theo giáo án của giáo sư Grubbly-Plank. Mình thiệt tình không tin là bác ấy có chịu nghe tới một nửa những điều mình nói không. Mấy bồ biết không, bác ấy đang có tâm trạng buồn cười sao ấy. Bác ấy vẫn không chịu nói tại làm sao mà bác ấy bị thương tích đầy mặt như vậy.”

Sự xuất hiện của lão Hagrid ở bàn ăn của giáo sư trong bữa điểm tâm ngày hôm sau không được tất cả học sinh nhiệt liệt chào đón. Một số như Fred, George và Lee thì rống lên vui sướng và nhào ra lối đi giữa dãy bàn Gryffindor và Hufflepuff mà siết chặt bàn tay to tổ tướng của lão; một số khác, như Parvati và Lavender chẳng hạn, thì liếc nhìn nhau rầu rĩ rồi lắc đầu. Harry biết có nhiều đứa thích những buổi học với giáo sư Grubbly-Plank hơn, và tệ nhất là có một góc nhỏ không thiên vị trong đầu Harry hiểu rằng điều đó là có lý do chính đáng: theo quan niệm của giáo sư Grubbly-Plank, một lớp học thú vị không phải là một nơi mà ai đó có thể bị mối hiểm họa cắt đứt đầu.

Cho nên khi Harry, Ron và Hermione cùng nhau đi đến lớp

của lão Hagrid, co ro trong lớp áo dày quấn kín người chống lại cái lạnh, tụi nó nhất định là không yên tâm chút nào. Harry lo lắng, không chỉ về cái mà lão Hagrid có thể quyết định sẽ đem ra dạy tụi nó, mà còn lo về những đứa học trò khác trong lớp, đặc biệt là Malfoy và bè lũ của nó sẽ cư xử ra sao nếu mụ Umbridge dự giờ quan sát chúng.

Tuy nhiên khi tụi nó vất vả lội tuyết đi về phía lão Hagrid, đang đợi ở bên bìa Rừng Cấm, thì vẫn không thấy Thanh Tra Tối Cao ở đâu hết. Lão Hagrid vẫn không trưng ra một bộ mặt khiến tụi nó yên tâm cho lắm: những vết bầm tím hồi đêm thứ bảy đến bây giờ có vẻ phai lợt thành màu xanh và vàng, mấy vết cắt dường như vẫn còn ứa máu. Harry không thể hiểu được điều này: phải chăng lão Hagrid đã bị tấn công bởi một sinh vật nào đó mà nọc độc của nó khiến vết thương do nó gây ra không thể nào lành được? Đã vậy, như thể hoàn chỉnh bức tranh đáng ngại ấy, lão Hagrid còn vác theo trên vai lão một cái gì đó trông giống như nửa con bò chết!

Lão vừa hất đầu ra dấu về phía rừng cây âm u đằng sau, vừa vui vẻ gọi lũ học trò đang kéo đến gần:

"Hôm nay chúng ta làm việc ở đây. Có chỗ rộng rãi hơn! Với lại, chúng thích tối tăm hơn…"

Harry nghe Malfoy nói lanh lảnh với Crabbe và Goyle, trong giọng nói có chút hoảng hốt:

"Cái gì thích tối tăm? Tụi bây có nghe… Lão nói cái gì thích tối tăm hơn?"

Harry nhớ lại cái dịp duy nhất mà Malfoy phải đi vô Rừng Cấm trước đây; lúc đó thằng này cũng chẳng được gan dạ cho

lắm. Harry mỉm cười một mình; sau trận Quidditch, bất cứ cái gì khiến cho Malfoy khó chịu thì nó đều thấy khoái chí.

"Sẵn sàng chưa?"

Lão Hagrid vui vẻ nói, nhìn quanh cả lớp học.

"Tốt. Như vầy nè, ta đã để dành chuyến đi vô Rừng Cấm cho học sinh năm thứ năm. Muốn các trò đi xem những sinh vật này trong môi trường sinh sống tự nhiên của chúng. Đây, sinh vật mà chúng ta sắp học hôm nay thuộc loại khá hiếm, ta cho rằng có lẽ ta là người duy nhất ở nước Anh tìm được cách huấn luyện chúng…"

Malfoy hỏi, sự kinh hoảng trong giọng nói của nó càng rõ rệt:

"Thầy có chắc chắn là chúng đã được huấn luyện chưa đó? Đây đâu phải là lần đầu tiên thầy đem vô lớp cái đồ hoang dã hung ác, phải không?"

Bọn học sinh nhà Slytherin rì rào đồng ý với Malfoy, và một số học sinh bên nhà Gryffindor trông cũng có vẻ như cho rằng Malfoy khá có lý.

Lão Hagrid nhấc con bò chết trên vai lão cao thêm một chút, cau có đáp:

"Dĩ nhiên là chúng đã được huấn luyện."

Malfoy hỏi:

"Vậy thì chuyện gì đã xảy ra cho cái mặt của thầy hả?"

Lão Hagrid tức giận nói:

"Đừng có chõ mũi vô chuyện của người khác! Bây giờ, nếu

trò đã hỏi xong những câu hỏi ngu ngốc thì hãy đi theo ta.”

Lão quay lưng lại và sải dài chân bước vô Rừng Cấm. Không đứa học trò nào tỏ vẻ muốn đi theo lão. Harry liếc đưa mắt ra hiệu cho Hermione và Ron, hai đứa này thở dài và gật đầu, rồi cả ba đứa đi theo sau lão Hagrid, dẫn đầu cho những đứa còn lại trong lớp.

Cả đám đi bộ khoảng mười phút thì đến được một nơi cây cối mọc san sát đến nỗi làm trời sầm lại, hệt như lúc chạng vạng tối, và chẳng có một chút xíu tuyết nào rớt được xuống tới mặt đất. Lão Hagrid quẳng nửa con bò chết trên vai xuống đất, càu nhàu vài tiếng, đứng lùi lại, rồi lại quay mặt về phía lũ học trò một phen nữa, hầu hết bọn chúng vẫn còn đang mải luồn lách qua từng gốc cây một để đi về phía lão, ngoái đầu nhìn quanh quất một cách lo lắng như thể lo sợ bị vồ bất cứ lúc nào.

Lão Hagrid nói giọng động viên:

“Tập hợp lại, tập hợp lại quanh đây. Nghe đây, chúng sẽ bị mùi thịt quyến rũ, nhưng dù sao ta cũng vẫn cứ hú chúng tới, vì chúng sẽ khoái lắm nếu biết rằng chính là ta…”

Lão quay mặt đi, lúc lắc cái đầu bờm xờm để hất đi mớ tóc rũ xuống gương mặt, rồi cất lên một kêu the thé rất quái dị, vang vọng qua rừng cây âm u như tiếng kêu của một con chim quái ác nào đó. Nhưng chẳng ai cười nổi. Hầu hết lũ học trò đều đã quá khiếp sợ, đến nỗi chẳng kêu lên được tiếng nào.

Lão Hagrid lại cất tiếng hú đinh tai nhức óc một lần nữa. Một phút trôi qua, lũ học trò tiếp tục dáo dác ngó qua vai nhau, dòm vô rừng cây một cách căng thẳng, đợi chờ bóng

dáng vụt thoáng đầu tiên của một vật gì đó sắp xuất hiện. Và rồi lão Hagrid lại hất đầu lần thứ ba, rồi ưỡn bộ ngực vĩ đại ra. Harry huých cùi chỏ vô Ron và chỉ vào một khoảng trống tối thui giữa hai cây thủy tùng sần sùi u mấu.

Một cặp mắt lóng lánh, trắng dã và trống rỗng đang mỗi lúc một lớn hơn xuyên qua bóng tối nhờ nhờ, và một lát sau hiện ra cái mặt giống như mặt rồng, một cái cần cổ, và rồi thân hình khẳng khiu như bộ xương của một con ngựa có cánh thiệt bự màu đen tuyền, nhô ra từ cõi tối tăm u ám. Con ngựa quan sát lũ học trò trong vài giây, quất vun vút cái đuôi dài đen nhánh, rồi cúi đầu xuống và bắt đầu xé thịt của con bò chết bằng những cái răng nanh nhọn hoắt.

Một đợt sóng nhẹ nhõm quét qua Harry. Rốt cuộc đây chính là bằng chứng rằng nó đã không hề tưởng tượng ra những sinh vật này, rằng chúng hiện hữu thật: bác Hagrid cũng biết về chúng. Nó hăm hở nhìn Ron, nhưng Ron vẫn còn chăm chú nhìn ngó quanh quất rừng cây, một lát sau thì thầm:

"Sao bác Hagrid không kêu thêm một lần nữa?"

Hầu hết những đứa khác trong lớp cũng có cái vẻ ngong ngóng một cách bối rối và căng thẳng y như Ron vậy và chúng vẫn cứ nhìn ngó đâu đâu chứ không nhìn con ngựa chỉ đứng cách tụi nó có vài bước. Chỉ có hai đứa khác dường như có thể nhìn thấy sinh vật này: một thằng Slytherin mình dây đứng ngay sau lưng Goyle đang ngó con ngựa ăn với cái vẻ gớm ghiếc cực kỳ trên mặt. Và Neville, đôi mắt cậu này đang dõi theo đường quất vun vút của cái đuôi ngựa dài đen nhánh.

"Ô, lại một con đến nữa kìa!"

Lão Hagrid hãnh diện reo lên khi một con ngựa đen khác xuất hiện từ rừng cây tối đen, vừa xếp lại đôi cánh bằng da sát vô cơ thể, rồi cắm đầu ngấu nghiến tảng thịt.

"Bây giờ trò nào nhìn thấy chúng thì giơ tay lên."

Harry hết sức hài lòng mà cảm thấy là rốt cuộc nó sắp hiểu được bí mật của mấy con ngựa này, nên nó giơ cao tay lên. Lão Hagrid gật đầu với nó. Lão nói một cách nghiêm trang:

"Ừ,… ừ, ta biết trò có thể nhìn thấy chúng, Harry à. Và trò nữa hả, Neville? Và…"

Malfoy chợt cất lên cái giọng nhạo báng của nó:

"Xin tha lỗi cho tôi, nhưng chính xác thì chúng ta phải nhìn thấy cái gì kia chứ?"

Để trả lời, lão Hagrid chỉ vào cái xác chết của con bò trên mặt đất. Cả lớp nhìn sững vào đó vài giây, rồi nhiều đứa há hốc miệng kêu lên kinh ngạc, riêng Parvati thì rú lên khiếp đảm. Harry hiểu tại sao: cái cảnh từng miếng thịt sống tự xé ra, tước ra khỏi xương, rồi tự biến mất trong không trung, tức nhiên trông hết sức kinh dị.

Parvati lùi lại nấp sau thân cây gần nhất, hỏi bằng một giọng kinh hoàng:

"Cái gì làm chuyện đó vậy? Cái gì ăn nó vậy?"

"Vong mã."

Lão Hagrid hãnh diện đáp, và Hermione thốt lên một tiếng "A" vỡ lẽ bên vai Harry. Lão Hagrid nói tiếp:

"Trường Hogwarts có cả một bầy ở đây. Bây giờ, trò nào

biết…”

Parvati đột ngột ngắt lời lão Hagrid, trông cô nàng hoảng sợ hết chỗ nói:

“Nhưng chúng là điềm vô cùng, vô cùng gở! Chúng bị coi là đem lại đủ loại bất hạnh khủng khiếp cho những ai nhìn thấy chúng. Giáo sư Trelawney đã có lần nói với con…”

Lão Hagrid cười hì hì:

“Không, không, không, đó là mê tín dị đoan thôi, nghĩa là, những sinh vật này không hề xúi quẩy, chúng cực kỳ khôn khéo và hữu dụng. Dĩ nhiên, chúng cũng không có nhiều việc để làm cho lắm, ngoài việc chủ yếu là kéo mấy cỗ xe của trường, trừ khi cụ Dumbledore muốn làm một chuyến đi đâu đó mà không muốn độn thổ - và, nhìn kìa, lại thêm một cặp khác nữa kéo đến…”

Hai con ngựa khác lặng lẽ tiến ra khỏi rừng cây, một con đi ngang qua chỗ Parvati đang núp, sát đến nỗi cô nàng rùng mình và ép sát thân mình vô thân cây, kêu lên:

“Con cảm thấy cái gì đó, con nghĩ là nó ở gần con lắm.”

Lão Hagrid kiên nhẫn bảo:

“Đừng lo, nó không làm hại trò đâu. Thôi, tốt rồi, bây giờ ai có thể nói cho ta biết tại sao một số người trong các trò có thể nhìn thấy chúng, số người khác thì lại không thấy được.”

Hermione giơ tay lên. Lão Hagrid tươi cười với nó, bảo:

“Vậy thì nói đi.”

Hermione nói:

“Chỉ những người nào từng nhìn thấy cái chết mới có thể nhìn thấy vong mã.”

Lão Hagrid nghiêm nghị nói:

“Chính xác là như vậy. Mười điểm thưởng cho nhà Gryffindor. Bây giờ, bọn vong mã…”

“E hèm, e hèm.”

Giáo sư Umbridge đã đến, đang đứng cách Harry vài bước, lại vẫn mặc cái áo khoác và cái nón màu xanh lá cây của mụ, và cái bìa kẹp hồ sơ cũng đã sẵn sàng. Lão Hagrid chưa từng bao giờ nghe tiếng tằng hắng giả vờ của mụ Umbridge, nên lại lo ngại nhìn con vong mã đứng gần lão nhất, rõ ràng lão có cảm tưởng là chính nó phát ra âm thanh vừa rồi.

“E hèm, e hèm.”

Lão Hagrid sau khi xác định được nguồn gốc của âm thanh ấy rồi, mỉm cười nói:

“A, chào!”

Mụ Umbridge nói bằng cái giọng to và chậm từng tiếng như mụ đã từng dùng để nói với lão, như thể mụ đang nói với một người nào đó vừa chậm hiểu, vừa là người nước ngoài:

“Ông có nhận được lá thư tôi gởi đến căn chòi của ông hồi sáng này không? Báo cho ông biết là tôi sẽ dự giờ thanh tra lớp học của ông đấy?”

Lão Hagrid tươi vui đáp:

“Ồ có chứ. Rất mừng là bà đã tìm được chỗ này. À, như bà nhìn thấy đấy… Hay là, tôi không rõ, bà có nhìn thấy không?

Hôm nay chúng tôi tìm hiểu về vong mã…”

Mụ Umbridge nói to, khum khum bàn tay quanh vành tai và cau mặt lại:

“Xin lỗi? Ông nói cái gì?”

Lão Hagrid có vẻ hơi bối rối. Lão nói to:

“Ơ… *vong mã*. Mấy con ngựa có cánh… bự xự… bà biết mà!”

Lão vẫy vẫy hai cánh tay tổ chảng của lão một cách tràn trề hy vọng. Giáo sư Umbridge nhướn đôi chân mày của mụ lên nhìn lão và vừa lẩm bẩm vừa ghi ghi chép chép vô cái bìa kẹp hồ sơ:

“… phải… dùng… đến… ngôn… ngữ… bằng… cử… chỉ… thô… lậu…”

Lão Hagrid quay trở lại với lũ học trò và trông có vẻ hơi lúng túng.

“À… dù sao đi nữa… Ơ… lúc nãy ta đang nói gì há?”

“*Tỏ ra… có… trí… nhớ… ngắn… hạn… kém… cỏi…*”

Mụ Umbridge lẩm bẩm đủ to để cho mọi người có thể nghe thấy. Draco Malfoy hí hửng ra mặt như thể được nghỉ lễ Giáng Sinh trước một tháng. Ngược lại, Hermione đã thâm tím mặt mày vì phải đè nén cơn giận sôi người.

Lão Hagrid ném một cái nhìn khó chịu về phía tấm bìa kẹp hồ sơ của mụ Umbridge, nhưng vẫn dũng cảm gạt sóng gió mà tiến lên. Lão nói:

“À phải rồi… Ừ, ta đang nói với các trò về làm sao mà

chúng ta có được cả một bầy. Ừ, vậy là chúng ta đã bắt đầu với một con đực và năm con cái. Con này…"

Lão Hagrid vỗ vỗ vào con vong mã xuất hiện đầu tiên.

"… tên là Tenebrus, con mà ta khoái nhất, là con vong mã đầu tiên được sanh ra trong rừng…"

Mụ Umbridge chợt nói ông ổng, ngắt ngang bài giảng của lão Hagrid.

"Ông có biết là Bộ Pháp Thuật đã xếp loại vong mã là 'thú dữ' không?"

Trái tim Harry chìm xuống như cục đá, nhưng lão Hagrid chỉ cười hì hì:

"Vong mã đâu có dữ! Ừ thì, chúng có thể cắn cho một cái nếu người ta thực sự quấy rầy chúng…"

"*Tỏ… dấu… hiệu… khoái… trá… với… ý… tưởng… bạo… lực…*"

Mụ Umbridge lại lẩm bẩm và ghi ghi chép chép trên tấm bìa kẹp hồ sơ.

Lúc này lão Hagrid tỏ ra hơi lo lắng một tý:

"… Đâu có… Thôi nào! Ý tôi nói là, một con chó cũng cắn nếu người ta trêu chọc nó, đúng không - nhưng vong mã thì bị tai tiếng xấu chẳng qua vì mấy chuyện chết chóc - trước đây người ta vẫn quen nghĩ chúng là điềm xúi quẩy, chứ gì nữa? Chẳng qua là họ không hiểu biết, đúng không?"

Mụ Umbridge không thèm trả lời; mụ ta đang viết nốt những ghi chép cuối cùng của mình, rồi mới ngước lên nhìn

lão Hagrid và nói, cũng vẫn bằng cái giọng rõ to và từng tiếng chậm rãi:

"Vui lòng tiếp tục dạy như bình thường, tôi sẽ đi dạo quanh…"

(rồi mụ làm điệu bộ đi dạo - Malfoy và Pansy Parkinson phát ra một cơn cười nắc nẻ. Xong mụ Umbridge làm động tác chỉ quanh từng thành viên trong lớp):

"… trong đám học sinh."

(rồi mụ lại chỉ tay vô miệng mụ để ngụ ý trò chuyện):

"… hỏi chúng vài câu."

Lão Hagrid trừng mắt nhìn mụ, rõ ràng là lão hoàn toàn không hiểu tại sao mụ hành động như thể lão không hiểu tiếng Anh thông thường vậy. Lúc này nước mắt phẫn nộ đã ứa ra trên khóe mắt Hermione. Cô bé thì thầm khi mụ Umbridge đi về phía Pansy Parkinson.

"Một mụ phù thủy ghê tởm, một mụ phù thủy độc ác ghê tởm! Tôi biết mụ đang làm gì, đồ ác nghiệt, tàn nhẫn, đáng sợ…"

Lão Hagrid nhọc nhằn thấy rõ để lấy lại mạch giảng của bài học.

"Ơ… đằng nào đi nữa… vậy là vong mã. Ừ. Thiệt vậy, có cả đống điều tốt đẹp về chúng…"

Giáo sư Umbridge đang nói với Pansy Parkinson bằng một giọng ngân nga:

"Em thấy em có thể hiểu được giáo sư Hagrid khi thầy ấy

nói không?”

Giống như Hermione, Pansy Parkinson đang nước mắt mọng mi, nhưng đó là nước mắt nhịn cười; thực vậy, câu trả lời của nó hầu như không mạch lạc bởi vì nó vừa nói vừa nhịn tiếng cười khúc khích:

“Không… bởi vì… nhiều… lúc… nghe… giống tiếng gầm gừ…”

Mụ Umbridge hí hoáy lia viết trên tấm bìa kẹp hồ sơ. Mấy chỗ không bị bầm giập trên gương mặt lão Hagrid đỏ ửng lên, nhưng lão cố gắng hành động như thể lão không hề nghe câu trả lời của Pansy Parkinson:

“Ơ… phải… những điều tốt đẹp về vong mã. Ừ, một khi được thuần hóa rồi, như bầy vong mã này chẳng hạn, các trò sẽ không bao giờ đi lạc nữa. Chúng có ý thức về phương hướng hết sức diệu kỳ, chỉ cần nói với chúng là mình muốn đi đâu…”

“Dĩ nhiên, hết sức kỳ diệu là chúng có thể hiểu được thầy!”

Malfoy nói lớn, và cùng với Pansy Parkinson lại òa ra một trận cười hinh hích. Giáo sư Umbridge mỉm cười bao dung với chúng và rồi quay ra hỏi Neville:

“Em có nhìn thấy vong mã không, em Longbottom?”

Neville gật đầu.

Giọng dửng dưng, mụ Umbridge hỏi:

“Em đã nhìn thấy ai chết?”

Neville nói:

“Ông nội của… của em.”

Vung bàn tay múp míp của mụ về phía mấy con vong mã lúc này đã xé hết rất nhiều thịt ra khỏi xương của cái xác con bò, mụ Umbridge hỏi:

“Và em nghĩ gì về bọn chúng?”

Neville liếc sang lão Hagrid, lo lắng nói:

“Ơ… Dạ, chúng… cũng được.”

“*Học sinh… quá… xấu… hổ… khi phải… thừa… nhận… chúng… sợ… hãi…*”

Mụ Umbridge vừa lẩm bẩm vừa ghi chép vô tấm bìa kẹp hồ sơ của mụ.

Neville tức giận, kêu lên:

“Không! Không, em không sợ chúng…!”

Mụ Umbridge vỗ vỗ vai Neville, nói với một nụ cười mà rõ ràng mụ có ý định biến thành một nụ cười thông cảm, mặc dù đối với Harry thì đó là một nụ cười hết sức đểu cáng.

“Không hề hấn gì đâu.”

Mụ quay ra ngước mắt lên nhìn lão Hagrid một lần nữa, và một lần nữa nói bằng cái giọng rõ to và từng tiếng chậm rãi:

“À, Hagrid. Tôi nghĩ là tôi đã có đầy đủ để tiến hành… thầy sẽ nhận được…”

Mụ làm điệu bộ như lấy được cái gì đó từ trong không khí trước mặt, nói tiếp:

“… kết quả của cuộc thanh tra về thầy…”

Mụ chỉ tay vào cái tấm bìa kẹp hồ sơ.

"… trong vòng mười ngày."

Mụ giơ lên mười ngón tay nhỏ ú na ú núc, rồi, miệng toác ra một nụ cười giống hệt như hàm ếch hơn bao giờ hết dưới cái nón xanh lá cây, mụ xăng xái vẹt đám học trò bước ra, để lại Malfoy và Pansy Parkinson với những trận cười hinh hích, Hermione thì run bắn lên vì phẫn nộ, và Neville thì vừa bối rối vừa buồn tức.

Nửa giờ sau, khi lội ngược trở ra tòa lâu đài bằng những cái rãnh mà tụi nó đã tạo ra trong tuyết trước đó, Hermione nổi trận lôi đình:

"Mụ quái ngợm già cay nghiệt, dối trá, ác độc đó! Mấy bồ có hiểu mụ đang làm gì không? Vẫn là lặp lại cái chiêu của mụ về những người lai - mụ đang tạo ra một bác Hagrid như một thứ quỷ khổng lồ đần độn, chỉ vì bác ấy có một bà mẹ là người khổng lồ - và ôi, chẳng công bằng gì hết, buổi học thiệt tình không dở chút nào hết - mình muốn nói là, tốt thôi, nếu lại là mấy con Đuôi Nổ thì tệ, nhưng những con vong mã thì hay chứ - thực ra, đối với bác Hagrid, tất cả bọn chúng đều hay hết!"

Ron nói:

"Mụ Umbridge bảo chúng là thú dữ."

Hermione sốt ruột nói:

"Thì, bác Hagrid nói rồi đó, chúng có thể tự quản. Và mình nghĩ là một cô giáo kiểu giáo sư Grubbly-Plank thường thì sẽ không dạy cho tụi mình về mấy con này trước khi mình lên tới

bậc Kiểm tra Pháp thuật Tận sức, nhưng mà, ừ, chúng thú vị đó chớ, đúng không? Thú vị là một số người có thể nhìn thấy chúng, còn một số người thì không. Mình ước gì mình có thể nhìn thấy chúng."

Harry hỏi nhỏ Hermione:

"Bồ muốn à?"

Hermione trông hoảng hốt:

"Ôi Harry… mình xin lỗi… không, dĩ nhiên mình không… thiệt tình là ngu hết sức mới nói một điều như vậy…"

Harry nói nhanh:

"Không sao đâu, đừng lo…"

Ron nói:

"Mình ngạc nhiên là có nhiều người *có thể* nhìn thấy chúng đến vậy. Có tới ba người trong một lớp…"

"Ừ há, Weasley, tụi này cũng đang thắc mắc…"

Một giọng nói độc địa vang lên gần đó. Vì tuyết khiến cho tụi nó không nghe rõ, nên tụi nó không hay bọn Malfoy, Crabbe và Goyle đang đi ngay đằng sau lưng. Malfoy nói tiếp:

"Mày có nghĩ là nếu mày nhìn thấy một ai đó ngủm củ tỏi thì nhờ đó mày sẽ ngó thấy trái Quaffle khá hơn không?"

Malfoy và Crabbe cùng Goyle phá ra cười ha hả khi tụi nó vượt qua bọn Harry trên đường trở về tòa lâu đài, và rồi tụi nó hè nhau đồng ca:

"*Weasley là vua của chúng ta*!"

Hai vành tai của Ron đỏ tía.

Hermione nói giọng ngâm nga:

“Phớt lờ chúng, chỉ việc phớt lờ chúng.”

Hermione rút cây đũa phép ra và thực hiện bùa phép tạo ra khí nóng một lần nữa, nhờ đó cô nàng có thể làm tan tuyết thành một quãng đường dễ đi hơn, xuyên qua vùng tuyết còn rắn nguyên, ngăn giữa tụi nó với những ngôi nhà lồng kiếng.

Tháng mười hai đến, đem cho đám học sinh năm thứ năm nhiều tuyết hơn và số lượng bài tập về nhà cũng tới tấp hơn. Bổn phận Huynh trưởng của Hermione và Ron cũng càng lúc càng trở nên nặng nề thêm khi lễ Giáng sinh đến gần. Tụi nó bị kêu đi hướng dẫn việc trang trí tòa lâu đài (Ron kể: “Bồ phải cố mà treo dây kim tuyến lên, trong khi con yêu tinh Peeves nắm đầu dây kia và tìm cách quấn xiết bồ bằng sợi dây đó.”), canh giữ không cho bọn học sinh năm thứ nhất và thứ hai chạy ra ngoài trong giờ ra chơi vì trời quá lạnh (Ron kể: “Và tụi nó là những thằng mũi thò lò hỗn láo, bồ biết đó, hồi tụi mình còn học năm thứ nhất tụi mình đâu có vô phép vô tắc như vậy.”), và thay phiên với thầy giám thị Argus Filch đi rảo các hành lang. Thầy Filch nghi ngờ là tinh thần lễ tết có thể bộc lộ trong những vụ đấu tay đôi pháp thuật (Ron giận dữ nói: “Ông ấy hả, đầu ông ấy toàn là phân.”) Tụi nó bận rộn đến nỗi Hermione thôi cái trò đan nón cho mấy con gia tinh và cô nàng bực dọc hết sức vì chỉ còn có ba cái cuối cùng.

“Tội nghiệp mấy con gia tinh chưa được hưởng tự do, phải ở lại suốt kỳ nghỉ Giáng sinh chỉ vì không đủ nón!”

Harry không nỡ lòng nào kể cho Hermione nghe chuyện

Dobby lấy hết mọi thứ mà Hermione làm ra, bèn cúi thấp hơn xuống bài luận Lịch sử Pháp thuật của nó. Trong hoàn cảnh nào đi chăng nữa, nó cũng không muốn nghĩ đến lễ Giáng Sinh. Lần đầu tiên kể từ khi đi học ở trường Hogwarts, nó hết sức mong muốn được nghỉ lễ Giáng Sinh ở xa trường Hogwarts. Giữa chuyện bị cấm chơi Quidditch và nỗi lo ngay ngáy về việc không biết liệu bác Hagrid có bị đưa vô danh sách các giáo sư phải thử thách hay không, Harry cảm thấy căm phẫn tột cùng đối với ngôi trường trong thời điểm này. Điều duy nhất mà nó thực sự trông ngóng là những buổi họp của Đ.Q.D., thì những buổi họp đó lại tạm ngừng trong thời gian nghỉ lễ, bởi vì hầu như mọi người trong hội Đ.Q.D. đều sẽ về nghỉ lễ với gia đình. Hermione sẽ đi trượt tuyết với ba má, chuyện này làm Ron khoái lắm, vì nó chưa bao giờ nghe nói đến chuyện dân Muggle cột mấy mảnh gỗ hẹp vô chân mình rồi trượt xuống núi. Trong thời gian đó, Ron sẽ về nhà ở trang trại Hang Sóc. Harry đã phải trải qua nhiều ngày sống trong ganh tỵ mãi cho đến khi Ron nói, (để đáp lại câu hỏi của Harry là Ron sẽ về nhà vào dịp nghỉ Giáng Sinh bằng cách nào):

"Nhưng mà bồ cũng về với mình mà! Chứ không phải mình đã nói rồi à? Má viết thư bảo mình mời bồ về chơi từ mấy tuần trước mà!"

Hermione đảo tròn đôi mắt, nhưng tinh thần Harry thì bay vút lên: ý tưởng nghỉ lễ ở trang trại Hang Sóc quả thiệt là tuyệt vời, chỉ hơi bị sứt mẻ một tý vì Harry cảm thấy có lỗi khi nó không thể về nghỉ lễ với chú Sirius. Nó băn khoăn không biết liệu nó có đủ khả năng thuyết phục được bà Weasley mời luôn

người cha đỡ đầu của nó đến dự các lễ lạc không. Tuy nhiên, bên cạnh cái điều nó lo lắng là liệu cụ Dumbledore có cho phép chú Sirius rời khỏi quảng trường Grimmauld không, nó không thể nào không nghĩ tới việc hình như bà Weasley có lẽ không ưa chú Sirius; hai người đó hay cãi nhau lắm. Chú Sirius đã không liên lạc với tụi nó kể từ lần xuất hiện sau cùng trong lò sưởi, và mặc dù Harry biết là một khi mụ Umbridge vẫn thường xuyên rình mò thì thiệt là ngu nếu tìm cách liên lạc với chú ấy, Harry vẫn không muốn nghĩ đến cảnh chú Sirius lủi thủi một mình trong căn nhà xưa cũ của má chú ấy, có lẽ chỉ còn nước cùng với Kreacher đốt một trái pháo đơn độc mà thôi.

Vào buổi họp mặt cuối cùng của hội Đ.Q.D. trước kỳ nghỉ lễ, Harry đến Phòng Cần Thiết rất sớm và mừng là đã đến sớm, bởi vì khi những ngọn đèn bật sáng lên, nó nhận thấy Dobby đã tự đảm lấy cái nhiệm vụ trang trí căn phòng cho lễ Giáng Sinh. Nó dám nói chắc là con gia tinh đã làm chuyện đó, bởi vì không ai khác có thể giăng mắc hàng trăm món đồ trang trí vàng chóe trên trần, mỗi cái lại phô ra một tấm hình của Harry kèm theo hàng chữ CHÚC MỘT GIÁNG SINH RẤT HARRY!

Harry chưa kịp gỡ xuống hết thì cánh cửa cọt kẹt mở ra và Luna Lovegood đi vào, trông mơ màng như mọi khi.

Cô bé nhìn qua mấy thứ đồ trang trí còn sót lại mà Harry chưa kịp tháo gỡ hết, nói một cách lơ đãng:

“Chào. Mấy thứ này dễ thương quá, anh treo lên đó hả?”

Harry nói:

“Không, con gia tinh Dobby treo.”

Luna Lovegood chỉ vào một chùm bự mấy trái dâu tròn mọng màu trắng được treo gần như ngay phía trên đầu Harry, mơ màng nói:

“Tầm gởi. Ý kiến hay.”

Harry nhảy phóc ra khỏi chỗ đó. Luna Lovegood nói một cách nghiêm trang:

“Nó hay bị bọn ngạ quái quậy tưng bừng.”

Harry thoát khỏi việc bắt buộc phải làm là hỏi lại xem ngạ quái là cái gì, nhờ kịp đúng lúc đó Angelina, Katie và Alicia kéo đến. Cả ba cô nàng này đều mệt đứt hơi và trông có vẻ lạnh cóng.

Angelina cởi áo khoác ra và quăng vô một góc phòng, nói giọng đều đều:

“Chà, tụi này đã kiếm ra người thay thế bạn rồi.”

Harry ngây ra hỏi:

“Thay tôi à?”

Angelina nói một cách nóng nảy:

“Bạn, Fred và George. Tụi này đã kiếm được một Tầm thủ khác.”

Harry hỏi ngay:

“Ai?”

Katie nói:

“Ginny Weasley.”

Harry há hốc miệng nhìn cô nàng.

Angelina rút cây đũa phép ra, vặn vẹo cánh tay:

"Ừ, tôi biết. Nhưng thực ra cô bé cũng khá giỏi. Dĩ nhiên không thể bì với bạn…"

Cô nàng ném cho Harry một cái nhìn khinh miệt, nói tiếp:

"… nhưng vì tụi này không thể có bạn…"

Harry cắn răng nuốt xuống câu trả miếng mà nó hết sức muốn thốt ra: bộ cô nàng đã có tích tắc nào đó tưởng tượng ra là nó không hối tiếc việc nó bị tống cổ ra khỏi đội bóng sao, một trăm lần hơn cô nàng ấy chứ?

Cố gắng giữ giọng điềm đạm, nó hỏi:

"Vậy còn các Tấn thủ thì sao?"

Alicia nói mà không có chút nhiệt tình nào:

"Adrew Kirke và Jack Sloper. Cả hai người, chẳng người nào xuất sắc hết, nhưng so với mấy đứa ngu độn khác đến dự tuyển…"

Cuộc thảo luận đáng ngán ngẩm này được kết thúc nhờ Hermione, Ron và Neville đến đúng lúc, và chỉ trong vòng năm phút sau, căn phòng đủ đông đúc để ngăn nó khỏi nhìn thấy ánh mắt trách móc dữ dội của Angelina.

"Thôi được."

Nó nói, kêu gọi mọi người giữ trật tự.

"Tôi nghĩ tối hôm nay chúng ta nên ôn lại những gì chúng ta đã học được từ trước đến nay, bởi vì đây là buổi họp cuối cùng trước kỳ nghỉ lễ và không nên bắt tay vô một cái gì mới

rồi lại nghỉ biệt tăm ba tuần lễ…”

“Tụi mình không làm cái gì mới nữa à?”

Zacharias Smith kêu lên, bằng cái giọng xì xào không vừa ý đủ to để cả phòng nghe thấy.

“Nếu mà biết vậy tôi đã chẳng thèm đến…”

Fred nói lớn:

“Vậy thì tụi này thiệt tình lấy làm tiếc vì Harry đã không nói cho bồ biết trước.”

Nhiều người cười khúc khích. Harry nhìn thấy Cho cười to và cảm thấy một cái thót quen thuộc trong bao tử, như thể nó vừa bước hụt xuống một bậc cầu thang.

Harry nói:

“Chúng ta có thể thực hành thành từng cặp. Chúng ta sẽ bắt đầu với bùa Ngăn chặn, trong mười phút thôi, sau đó sẽ bày mấy cái gối ra mà thực hành bùa Choáng.”

Mọi người đều ngoan ngoãn chia thành từng cặp. Harry lại bắt cặp với Neville như thường lệ. Căn phòng lại vang đầy tiếng hô thần chú từng hồi *“Ngăn lại”*. Cứ từng cặp, một người bị tê liệt một hai phút, trong khi người kia nhìn vơ vẩn quanh phòng xem các cặp khác thực hành, rồi giải huyệt cho bạn mình hết tê liệt, xong đến phiên mình chịu ếm bùa.

Neville đã tiến bộ vượt bậc chưa từng thấy. Sau một lúc, khi đã hết bị tê liệt liên tiếp ba lần, Harry lại cho Neville nhập bọn với Ron và Hermione, để nó có thể đi loanh quanh căn phòng mà xem những người khác luyện tập. Khi đi ngang chỗ

Cho, Cho tươi cười với nó; sau đó nó đã phải kháng cự lại cái nỗi cám dỗ đi ngang qua chỗ cô bé thêm nhiều lần nữa.

Sau mười phút thực hành thần chú Ngăn chặn, tụi nó bày gối nệm la liệt khắp phòng và bắt đầu thực hành bùa Choáng một lần nữa. Không gian thực ra quá giới hạn khiến cho tụi nó không thể thực hành bùa chú này cùng một lúc; một nửa nhóm này quan sát một nửa nhóm kia một lát, rồi đổi chỗ cho nhau. Harry cảm thấy mình vô cùng phấn khởi vì tự hào, khi nó quan sát tất cả mọi người. Đành rằng đúng là Neville đã làm choáng Padma Patil thay vì Dean là đứa mà nó nhắm vô, nhưng mà vụ nhắm trật này cũng còn gần hơn mọi khi, và những người khác cũng đều đạt được tiến bộ vượt bậc.

Sau một giờ, Harry yêu cầu ngưng lại. Nó nhìn quanh, tươi cười rạng rỡ với cả đám và nói:

"Tụi mình đã làm thiệt là giỏi. Khi nào trở về sau kỳ nghỉ lễ, tụi mình có thể bắt đầu làm mấy thứ lớn hơn - phép Gọi Thần Hộ Mệnh chẳng hạn."

Tiếng xì xào sôi nổi vang lên. Căn phòng bắt đầu vơi dần khi tụi nó ra khỏi phòng từng đôi, từng ba đứa một; khi đi ra, hầu hết mọi người đều chúc Harry một lễ Giáng Sinh hạnh phúc. Harry cùng với Ron và Hermione đi thu gom lại mấy cái gối nệm sắp xếp cho gọn ghẽ ngay ngắn, trong lòng nó cảm thấy hào hứng vô cùng. Ron và Hermione đi về trước, Harry nấn ná ở lại thêm một lát, bởi vì Cho vẫn còn ở lại đó và nó những mong nhận được một lời chúc mừng Giáng Sinh từ cô bé này.

Nó nghe Cho nói với cô bạn Marietta:

“Không, bồ cứ về trước đi.”

Và tim nó nhảy vọt lên, như thể muốn xí chỗ của cục hầu trong cổ họng.

Harry làm bộ như đang xếp cho ngay ngắn lại cái đống gối. Bây giờ nó đã biết chắc là chỉ còn hai đứa nó trong phòng và nó đang chờ cô nàng lên tiếng. Nhưng thay vào giọng nói của Cho, Harry lại nghe có tiếng khóc sụt sịt.

Nó quay lại và nhìn thấy Cho đang đứng giữa phòng, nước mắt ràn rụa trên gương mặt.

“Cái…?”

Nó không biết làm sao hết. Cho chỉ đứng đó mà khóc lặng lẽ.

Nó hỏi giọng yếu ớt:

“Có chuyện gì vậy?”

Cho lắc đầu và quẹt nước mắt bằng tay áo. Cô bé nói khó khăn trong tiếng nức nở:

“Tôi… xin lỗi… Tôi tin là… chỉ tại… học tất cả những thứ này… chỉ làm cho tôi… tự hỏi liệu… nếu *anh ấy* biết được tất cả những thứ này… anh ấy biết đâu đã sống sót…”

Trái tim Harry rụng trở xuống, thấp hơn cả vị trí thông thường, và nằm đâu đó gần chỗ cái rún thì phải. Lẽ ra nó nên biết điều đó. Cho chỉ muốn nói chuyện về Cedric.

Harry nặng nhọc đáp:

“Anh ấy biết hết tất cả những thứ này. Anh ấy thực sự giỏi về mấy thứ này, nếu không thì anh ấy đã chẳng thể nào vô tới

giữa cái Mê cung đó được. Nhưng một khi Voldemort đã muốn giết ai thì người đó kể như đã tới số cùng.”

Cho nấc cụt khi nghe đến tên Voldemort, nhưng vẫn chăm chú nhìn Harry không chút nao núng. Cô bé nói khẽ:

“Nhưng *bạn* vẫn sống sót khi bạn hãy còn là một em bé.”

Harry đi về phía cửa, mệt mỏi nói:

“Ừ, thực ra, tôi cũng không biết tại sao, mà cũng không ai biết hết, thành ra cũng không có gì đáng tự hào lắm.”

“Ôi, đừng bỏ đi mà!”

Cho kêu lên, nghe như sắp khóc nữa.

“Tôi thiệt tình rất tiếc là tự nhiên lại bị bối rối như vầy… Tôi đâu có muốn…”

Cô nàng lại nấc cục một cái nữa. Ngay cả khi đôi mắt Cho đỏ hoe và sưng mọng, Cho vẫn xinh đẹp vô cùng. Harry cảm thấy khổ sở quá sức. Nó sẽ cảm thấy hạnh phúc biết chừng nào dù là chỉ một lời chúc Giáng Sinh vui vẻ…

Lại quẹt nước mắt vô tay áo, Cho nói:

“Tôi biết chắc là bạn cảm thấy khủng khiếp lắm khi tôi nhắc đến Cedric, khi bạn nhìn thấy anh ấy chết… tôi đoán là bạn chỉ muốn quên chuyện đó đi…”

Harry không nói lời nào về điều này; hoàn toàn đúng thế đấy, nhưng nó chẳng lòng dạ nào mà nói ra nữa.

Cho lại nói, với một nụ cười đẫm nước mắt:

“Bạn biết không, bạn là một người thầy thiệt, thiệt là giỏi. Trước đây tôi chẳng bao giờ có thể làm cho cái gì choáng

được hết.”

Harry vụng về đáp:

“Cám ơn.”

Hai người nhìn nhau một lúc lâu. Harry cảm thấy một nỗi khát khao cháy bỏng muốn chạy ra khỏi căn phòng, mà cùng lúc, lại hoàn toàn không có khả năng nhúc nhích được đôi chân.

Cho chỉ lên cái trần bên trên đầu Harry, nói khẽ:

“Dây tầm gởi.”

Miệng Harry khô khốc, nó nói:

“Ừ. Nhưng có lẽ chúng đầy ngạ quái.”

“Ngạ quái là cái gì?”

“Ai mà biết.”

Harry đáp. Cho đã bước tới gần hơn. Dường như bộ não của Harry đã bị trúng bùa Choáng. Nó nói:

“Bạn nên hỏi Loony. Ý tôi là Luna.”

Cho bật ra một âm thanh nghe nửa như khóc nửa như cười. Bây giờ Cho đứng càng gần Harry hơn nữa. Nó có lẽ có thể đếm được cả mấy vết tàn nhang trên chót mũi của Cho.

“Tôi thiệt tình mến bạn, Harry à.”

Harry không thể nghĩ suy được gì nữa. Một cảm giác tê râm ran lan truyền khắp cơ thể nó, khiến nó tê liệt hết tay chân và đầu óc.

Cho đã đứng rất gần bên nó. Nó có thể thấy từng giọt nước

mắt lóng lánh trên mi mắt cô bé…

Nửa tiếng sau, Harry trở về phòng sinh hoạt chung, đã thấy Hermione và Ron đang ngồi ở những vị trí êm ấm nhất bên cạnh lò sưởi; những người khác đã đi ngủ gần hết. Hermione đang viết một lá thư rất dài; cô nàng đã viết đầy hết một nửa cuộn giấy da đang thòng lơ lửng xuống bên cạnh bàn. Ron thì đang nằm dài trên tấm thảm trải trước lò sưởi, cố gắng làm cho xong bài tập Biến Hình.

Khi Harry thả người ngồi lút xuống cái ghế bành bên cạnh Hermione, Ron hỏi:

"Bồ mắc kẹt chuyện gì mà trễ vậy?"

Harry không trả lời. Nó vẫn còn ở trong tình trạng bị chấn động. Nó nửa muốn kể cho Ron và Hermione nghe chuyện vừa mới xảy ra, nửa chỉ muốn giữ kín bí mật đó trong lòng cho đến khi xuống mồ.

Hermione nhìn săm soi Harry qua đầu cây viết lông ngỗng và hỏi:

"Bồ không sao chứ, Harry?"

Harry nhún vai một cách lưỡng lự. Thiệt tình, nó cũng không biết nó có sao không nữa.

Ron chống người lên cao thêm một chút trên đôi cùi chỏ để có thể nhìn Harry rõ hơn.

"Có chuyện gì vậy? Chuyện gì xảy ra thế?"

Harry hoàn toàn không biết làm sao mở lời để kể cho tụi nó nghe, mà nó vẫn còn chưa biết chắc là nó có muốn kể ra hay

không nữa. Vừa đúng lúc nó quyết định là không nói gì hết, thì Hermione giải quyết vấn đề dùm nó. Cô nàng hỏi bằng cái giọng như nói chuyện công việc làm ăn.

"Có phải Cho không? Có phải sau buổi họp bạn ấy dồn bồ vô thế bí không?"

Ngạc nhiên đến lặng người, Harry gật đầu. Ron khúc khích cười, nhưng ráng nín khi bắt gặp ánh mắt của Hermione. Ron hỏi bằng giọng chế giễu vô ý tứ:

"Vậy… ơ… bạn ấy muốn gì?"

Harry bắt đầu nói, giọng hơi khàn khàn; nó tằng hắng rồi ráng nói lại:

"Bạn ấy… ơ… bạn ấy… ơ…"

Hermione nhanh nhẩu:

"Bồ có hôn không?"

Ron ngồi bật dậy nhanh đến nỗi nó làm cho cái bình mực của mình đổ tùm lum trên tấm thảm. Hoàn toàn không đếm xỉa gì tới điều đó, nó chỉ chăm chăm nhìn Harry. Nó hỏi:

"Sao?"

Harry nhìn cái vẻ mặt vừa tò mò vừa hí hửng của Ron, lại nhìn sang cái vẻ hơi cau có trên mặt Hermione, rồi gật đầu.

"HA!"

Ron làm một động tác diễn tả chiến thắng bằng nắm đấm và bò lăn ra cười, giọng khàn khàn, khiến cho mấy đứa năm thứ hai có bộ tịch nhút nhát đang ngồi gần cửa sổ nhảy dựng lên. Một nụ cười bất đắc dĩ nhe ra trên gương mặt Harry khi nó

nhìn Ron lăn tròn trên tấm thảm. Hermione nhìn Ron với một vẻ ghê tởm sâu sắc rồi quay lại với bức thư cô nàng đang viết dở.

Cuối cùng Ron ngước nhìn Harry và hỏi:

“Sao? Như thế nào?”

Harry đắn đo một lúc. Rồi nó nói một cách thật thà:

“Ướt.”

Ron phát ra một âm thanh mà có thể hiểu là khoái chí cũng được, hiểu là ghê tởm cũng được, rất khó nói. Harry khó khăn nói tiếp:

“Bởi vì bạn ấy khóc.”

Nụ cười của Ron hơi héo đi một tý. Nó nói:

“Ủa? Bồ hôn dở đến mức người ta phát khóc à?”

Harry chưa từng xét đến khả năng này, bây giờ cảm thấy hơi lo lo.

“Không biết. Có lẽ.”

Hermione vẫn hí hoáy viết bức thư của mình, lơ đãng nói:

“Dĩ nhiên bồ đâu có dở dữ vậy.”

Ron hỏi ngay, giọng sắc bén:

“Làm sao bồ biết?”

Hermione nói một cách mơ hồ:

“Bởi vì dạo gần đây Cho dành hết nửa thời gian của bạn ấy chỉ để khóc. Bạn ấy khóc lúc ăn, khóc trong nhà tắm, khóc ở mọi nơi.”

Ron cười khì, nói:

“Vậy nên bồ nghĩ là hôn hít một tý sẽ làm cho bạn ấy vui lên hả.”

Hermione cắm cây viết lông ngỗng vô trong bình mực của cô nàng rồi nói một cách đứng đắn đàng hoàng:

“Ron, bồ là cái mụn cóc trơ trẽn vô cảm vô tình nhất mà mình xui lắm mới gặp phải từ xưa tới nay.”

Ron tức giận hỏi lại:

“Bồ nói như vậy nghĩa là sao? Người như thế nào mà lại khóc khi người ta hôn mình chứ?”

Harry hơi thất vọng, nói:

“Ừ. Ai lại làm vậy.”

Hermione nhìn cả hai anh chàng với một vẻ mặt gần như thương hại. Cô nàng hỏi:

“Bồ không hiểu dạo này Cho cảm thấy như thế nào sao?”

Cả Ron và Harry cùng nói:

“Không.”

Hermione thở dài và đặt cây viết lông ngỗng xuống.

“Này nhé, hiển nhiên là bạn ấy cảm thấy buồn lắm, bởi vì cái chết của Cedric. Kế đến mình chắc là bạn ấy cảm thấy bối rối lắm bởi vì bạn ấy đã từng mến Cedric mà giờ đây bạn ấy lại mến Harry, và bạn ấy không thể nào kết luận được là mình mến ai nhất. Rồi bạn ấy lại cảm thấy có lỗi, cho là chuyện hôn Harry làm tổn thương ký ức về Cedric, và bạn ấy cũng lo lắng chuyện mọi người sẽ nói gì về bạn ấy bồ bịch với một người

từng ở bên cạnh Cedric khi Cedric chết, thành ra những cảm xúc này lộn xộn và đau đớn. À, và bạn ấy lại sợ là bạn ấy sẽ bị đuổi ra khỏi đội Quidditch Ravenclaw bởi vì dạo này bạn ấy bay dở ẹt."

Một chút yên lặng sững sờ tiếp theo bài diễn văn của Hermione. Sau đó Ron nói:

"Một người không thể nào cảm thấy ngần ấy thứ một lúc được, không khéo sẽ bị nổ tung ra."

Hermione lại cầm cây viết lông ngỗng của cô nàng lên, nói với một vẻ kinh tởm:

"Không phải vì bồ chỉ có một tẹo tình cảm vừa đủ cho một muỗng trà mà tụi này đều vô cảm giống bồ cả đâu."

Harry nói:

"Bạn ấy là người bắt đầu trước. Mình sẽ không bao giờ… Bạn ấy chỉ đại khái đi tới bên mình… rồi tiếp theo là bạn ấy khóc suốt trên vai mình… mình không biết phải làm sao hết…"

Ron có vẻ được cảnh tỉnh bởi chính suy nghĩ này, an ủi Harry:

"Đừng trách bản thân như vậy chứ, bồ tèo."

Hermione ngước nhìn lên băn khoăn:

"Bồ chỉ cần tử tế với bạn ấy. Mà bồ có tử tế chứ hả?"

Mặt Harry từ từ nóng lên một cách khó chịu:

"Ơ, mình đại khái… vỗ nhè nhẹ lên lưng bạn ấy một tý."

Trông nét mặt Hermione như thể đang hết sức khó khăn

mới kềm chế được nước mắt của mình khỏi lăn tròn xuống má. Hermione nói:

"Ôi, mình tưởng là tệ hơn thế chứ. Bồ có định gặp lại bạn ấy không?"

Harry nói:

"Mình sẽ phải gặp lại chứ, đúng không? Tụi mình còn mấy buổi họp Đ.Q.D. mà, phải không?"

Hermione nói không chút kiên nhẫn gì hết:

"Bồ biết mình muốn nói gì mà."

Harry không lên tiếng nữa. Những lời của Hermione đã mở ra cả một viễn cảnh mới mẻ về những khả năng đáng sợ. Nó ráng tưởng tượng ra chuyện hẹn hò với Cho ở đâu đó - có lẽ ở làng Hogsmeade - rồi một mình ở bên cạnh Cho suốt nhiều tiếng đồng hồ. Dĩ nhiên là Cho cũng sẽ mong đợi Harry hẹn hò đi chơi sau cái chuyện vừa xảy ra… Cái ý tưởng này khiến cho bao tử nó quặn lên đau đớn.

Hermione lại một lần nữa vùi đầu vô bức thư đang viết, nói giọng xa xôi:

"Mà thôi, bồ còn có cả đống cơ hội hẹn hò với bạn ấy…"

Từ nãy giờ Ron vẫn quan sát Harry với một vẻ mặt lém lỉnh khác thường, nó nói:

"Còn nếu Harry không muốn hẹn hò với bạn ấy thì sao?"

Hermione nói lơ đãng:

"Đừng có ngu dữ vậy. Harry thích bạn ấy từ lâu rồi, đúng không, Harry?"

Harry không trả lời. Đúng, nó đã thích Cho từ lâu lắm rồi, nhưng bất cứ khi nào nó tưởng tượng ra cái cảnh chỉ có hai người với nhau thì nó luôn luôn hình dung nét nổi bật của Cho như một người vui vẻ, trái ngược hẳn với một cô bé Cho khóc thổn thức trên vai nó không sao dỗ được.

"Nhân tiện hỏi, vậy chứ bồ đang viết thư cho ai vậy?"

Ron hỏi Hermione, thử đọc một chút cái tấm giấy da lúc này đã thòng xuống tới tận sàn. Hermione kéo bức thư lên khỏi tầm mắt của Ron, đáp:

"Viktor."

"Krum *hử*?"

"Chứ tụi mình biết tới mấy Viktor lận?"

Ron không nói gì nữa, nhưng tỏ vẻ bực mình hết chỗ nói. Ba người ngồi trong im lặng chừng hai mươi phút nữa, Ron làm cho xong bài tập Biến Hình của nó với rất nhiều cái khịt mũi sốt ruột và gạch xóa, Hermione thì viết đều đều tới tận cuối tấm giấy da, rồi cuộn tròn nó lại một cách cẩn thận, xong niêm phong bức thư. Harry chỉ ngồi ngó trân trân ngọn lửa trong lò sưởi, ước ao nhất trên đời là sao cho cái đầu của chú Sirius lại hiện ra trong ngọn lửa để khuyên bảo nó đôi lời về bọn con gái. Nhưng ngọn lửa chỉ tí tách cháy thấp dần rồi tắt dần, cho đến khi mấy cục than hồng rụi xuống thành tro. Bấy giờ nó ngước nhìn quanh, và một lần nữa, nó thấy ba đứa tụi nó là những người cuối cùng còn lại trong phòng sinh hoạt chung.

"Thôi, chúc ngủ ngon."

Hermione nói, ngoác miệng rộng mà ngáp dài, rồi cô nàng đi về phía cầu thang của nữ sinh.

Khi Ron và Harry trèo lên cầu thang về phòng ngủ nam sinh, nó hỏi:

"Cô ả thấy thằng Krum có gì hay chứ?"

Harry cân nhắc vấn đề rồi nói:

"À, mình cho là anh ta lớn tuổi hơn, đúng không… và anh ta lại là cầu thủ Quidditch thế giới…"

Ron tỏ ra cáu gắt thêm:

"Ừ, nhưng mà ngoài cái đó ra, mình thấy hắn chỉ là một thằng tồi bẩn tính, đúng không?"

Đầu óc Harry vẫn còn vương vấn hình ảnh Cho, nên nó đáp xuôi:

"Ừ, một thằng tồi bẩn tính."

Tụi nó cởi áo chùng ra rồi lặng lẽ mặc đồ ngủ vào. Dean, Seamus, và Neville đã ngủ say rồi. Harry đặt cặp mắt kiếng của nó lên cái bàn cạnh giường ngủ rồi trèo lên giường mà không kéo kín lại mấy tấm màn giăng quanh bốn cây cọc giường ngủ; thay vì vậy, nó nằm nhìn đăm đăm lên mảnh trời đầy sao, thấy được qua khung cửa sổ bên cạnh giường của Neville. Phải như nó biết được, vào giờ này đêm qua, rằng trong vòng hai mươi bốn giờ tới nó được hôn Cho Chang…

Từ đâu đó bên phải của Harry, tiếng Ron quàu quạu:

"Ngủ ngon!"

Harry nói:

“Ngủ ngon!”

Có thể lần sau… nếu còn có lần sau… Cho sẽ vui hơn một chút. Nó nên hẹn Cho đi chơi; Cho có lẽ đã chờ đợi điều đó và bây giờ đang thực sự giận hờn nó… Hay là Cho đang nằm trên giường mà khóc nhớ Cedric? Nó không biết phải nghĩ sao nữa. Lời giải thích của Hermione khiến cho mọi chuyện dường như rối rắm thêm chứ không dễ hiểu hơn chút nào hết.

Lẽ ra ở đây người ta phải dạy cho tụi mình chuyện đó, nó trở mình trên giường, nằm nghiêng, và suy nghĩ. *Chuyện đầu óc con gái nghĩ ngợi ra sao…* dù sao thì cũng sẽ có ích lợi hơn nhiều so với môn Tiên tri bói toán.

Neville mớ ú ớ trong giấc ngủ. Một con cú rúc lên đâu đó ngoài trời đêm.

Harry mơ thấy nó trở lại căn phòng Đ.Q.D. họp mặt. Cho đang buộc tội nó đã thu hút cô nàng đến đó bằng những sự đóng kịch vờ vĩnh; Cho còn nói nó đã hứa tặng cô nàng một trăm năm chục thẻ nhái sôcôla nếu cô nàng đến lớp. Harry phản đối… Cho hét lên, *“Anh Cedric tặng em cả đống thẻ nhái sôcôla, coi nè.”* Và cô nàng rút từ bên trong tấm áo chùng ra một nắm thẻ rồi quăng hết chúng lên không trung, và rồi quay lại Hermione. Hermione nói *“Harry, bồ đã hứa với bạn ấy, bồ cũng biết… mình nghĩ tốt nhất bồ nên tặng bạn ấy một cái gì khác để đền bù… hay là tặng cây Tia Chớp?…”* Harry phản đối là nó không thể tặng Cho cây Tia Chớp, bởi vì mụ Umbridge đang câu lưu cây chổi, với lại toàn bộ câu chuyện này thiệt là khôi hài, nó chỉ đến phòng họp Đ.Q.D. để treo lên ba mớ đồ trang trí lễ Giáng Sinh lòe loẹt có hình dạng

giống cái đầu của Dobby thôi mà…

Giấc mơ thay đổi…

Thân thể nó trở nên trơn nhẵn, đầy sức mạnh, và dẻo dai linh động. Nó đang trườn lướt giữa những thanh kim loại bóng loáng, băng qua bóng tối, đá lạnh… nó trườn sát đất, lướt tới bằng bụng… Trời rất tối, nhưng nó vẫn có thể nhìn thấy những vật thể chung quanh tỏa ánh sáng lung linh rực rỡ lạnh lùng… Nó đang quay đầu lại… Thoạt nhìn thì thấy hành lang trống vắng… nhưng không… một người đàn ông đang ngồi trên sàn đằng trước, cằm gục xuống tận ngực, hình thù của ông ta hiện mờ mờ trong bóng tối… Harry thè lưỡi ra… Nó đánh hơi được mùi của người đàn ông trong không khí… ông ta vẫn còn sống nhưng đang lơ mơ ngủ… ngồi ở phía trước một cánh cửa ở cuối một hành lang…

Harry thèm muốn cắn người đàn ông đó… nhưng nó phải chế ngự sự thôi thúc đó… Nó còn có chuyện quan trọng hơn phải làm…

Nhưng người đàn ông cục cựa… một cái áo khoác óng ánh bạc rớt khỏi chân ông ta khi ông ta vùng đứng dậy; và Harry nhìn thấy hình dáng lung linh rất ấn tượng của người này vươn cao bên trên nó. Nó nhìn thấy một cây đũa phép được rút ra từ thắt lưng… nó không còn chọn lựa nào khác… Nó ngóc lên cao khỏi sàn nhà và mổ một, hai, ba lần, cắp phập răng nanh của nó sâu vô sớ thịt của người đàn ông, cảm thấy xương sườn của ông ta vỡ vụn dưới hai hàm của nó, cảm thấy dòng máu ấm…

Người đàn ông thét lên trong đau đớn… rồi ông ta nín

lặng… Nó dội ngược lại thụp xuống tựa vào bức tường… máu đang văng tung tóe trên sàn…

Trán nó nhức nhối dễ sợ… nó đau nhức đến nỗi phải gào lên…

"Harry! HARRY!"

Nó mở mắt ra. Toàn thân nó chỗ nào cũng rịn mồ hôi lạnh ngắt; khăn trải giường của nó xoắn chặt chung quanh mình như một cái áo bó; nó cảm thấy như thể có một que cời cực nóng đang dí vào trán nó.

"Harry!"

Ron đang đứng bên cạnh cúi xuống nhìn nó, tỏ vẻ khiếp đảm cực kỳ. Phía dưới chân giường nó còn có thêm mấy hình bóng khác nữa. Harry đưa tay ôm chặt đầu, cơn đau làm nó hoa mắt không còn nhìn thấy gì nữa… Nó lăn mình qua và nôn thốc ra mép nệm.

Một giọng hoảng hốt kêu lên:

"Nó bệnh nặng rồi. Tụi mình có nên kêu ai không?"

"*Harry!* Harry!"

Nó phải nói với Ron, nó cần phải nói với Ron, điều này rất quan trọng… hớp lấy một hơi sâu, nó cố gượng ngồi dậy trên giường, cố nhịn để không bị ói mửa nữa, cơn đau làm nó hoa mắt ù tai rồi.

Nó thở hổn hển, ngực phập phồng.

"Ba của bồ… ba của bồ đã bị tấn công…"

Ron hỏi lại, có vẻ chẳng hiểu gì hết.

“Cái gì?”

“Ba của bồ ấy! Ba bồ bị cắn, trầm trọng lắm, máu chảy khắp nơi…”

Cái giọng hoảng hốt lúc nãy lại vang lên:

“Mình đi kiếm người giúp đây.”

Harry nghe tiếng bước chân chạy ra khỏi phòng ngủ.

Ron ngập ngừng nói:

“Harry ơi, bồ ơi, bồ… bồ chỉ nằm chiêm bao mà…”

Harry tức giận nói:

“Không!”

Điều tối quan trọng là Ron phải hiểu.

“Đó không phải là một giấc mơ… không phải một giấc mơ bình thường… mình có mặt ở đó, mình nhìn thấy… Chính mình đã *làm* chuyện đó…”

Nó nghe tiếng Dean và Seamus xì xầm, nhưng nó không bận tâm. Cơn đau trên trán nó dịu đi một chút, mặc dù nó vẫn toát mồ hôi và run lẩy bẩy. Nó lại ói mửa và Ron nhảy lùi lại để tránh chỗ. Ron nói giọng run run:

“Harry, bồ không được khỏe, Neville đã đi kiếm người giúp đỡ rồi…”

Harry nuốt xuống, chùi miệng vô áo ngủ và run lập cập, không sao tự chủ được. Nó nói:

“Mình khỏe mà! Mình không sao hết, nhưng chính ba của bồ là người mình thấy đáng lo lắng… tụi mình cần phải truy ra

ngay hiện giờ ba bồ đang ở đâu… ba bồ chảy máu như điên… mình là… mình… đã là một con rắn khổng lồ…”

Harry cố gắng ra khỏi giường, nhưng Ron đẩy nó ngã trở xuống. Dean và Seamus vẫn còn rù rì đâu đó gần đấy. Harry không biết là thời gian vừa trôi qua là một phút hay mười phút; nó chỉ ngồi đó mà run lập cập, cảm thấy cơn đau ở vết thẹo từ trên trán từ từ nguôi đi… Và rồi có tiếng chân bước hấp tấp lên cầu thang, rồi nó nghe tiếng Neville một lần nữa:

“Thưa cô, ở đây ạ…”

Giáo sư McGonagall vội vã đi vào phòng ngủ trong tấm áo khoác ngoài bộ đồ ngủ bằng vải len kẻ ô vuông, cặp mắt kiếng của bà nằm trễ xuống giữa sống mũi xương xẩu.

“Chuyện gì vậy, Potter? Bị thương ở chỗ nào?”

Harry chưa bao giờ thấy mừng rỡ khi gặp giáo sư McGonagall như lần này. Lúc này nó đang cần gặp một thành viên của Hội Phượng Hoàng, chứ không phải một người nào đó lăng xăng bên nó rồi kê toa cho nó cả đống thuốc vô hiệu.

Harry cố gắng ngồi dậy một lần nữa:

“Chính là ba Ron ạ. Bác ấy bị tấn công và bị nặng lắm, con nhìn thấy việc xảy ra thế nào.”

Hai chân mày sậm của giáo sư McGonagall nhíu khít lại, bà hỏi:

“Con nói con đã nhìn thấy việc xảy ra nghĩa là sao?”

“Con không biết… con đang ngủ, thế rồi con có mặt ở đó…”

“Con muốn nói là con đã chiêm bao thấy việc đó?”

“Không!”

Harry tức giận kêu lên, không lẽ không ai trong số họ hiểu được sao?

“Lúc đầu con nằm chiêm bao về những chuyện hoàn toàn khác, những chuyện ngớ ngẩn… thế rồi chuyện này xen vô. Nó xảy ra thực, con không hề tưởng tượng đâu. Bác Weasley đang ngồi ngủ trên sàn thì bị một con rắn khổng lồ tấn công, máu bị chảy nhiều lắm, bác ấy ngã, phải có ai đi tìm xem bác ấy đang ở đâu…”

Giáo sư McGonagall chăm chú nhìn Harry qua cặp mắt kiếng nằm trễ trên sống mũi và dường như hoảng sợ cái điều bà nhìn thấy.

Harry nói với bà, giọng lớn dần, như gào thét.

“Con không nói láo, con không điên! Con nói với cô, con đã nhìn thấy việc xảy ra!”

Giáo sư McGonagall nói gọn:

“Cô tin con, Potter. Mặc đồ vô - chúng ta đến gặp thầy Hiệu trưởng.”

22

BỆNH VIỆN THÁNH MUNGO
CHUYÊN TRỊ THƯƠNG TÍCH VÀ BỆNH TẬT PHÁP THUẬT

Harry cảm thấy bớt căng thẳng vì giáo sư McGonagall coi trọng lời nói của nó, nên nó không một chút ngập ngừng, nhảy ra khỏi giường ngay, choàng tấm áo khoác ra ngoài bộ đồ ngủ, và đeo lại cặp mắt kiếng lên sống mũi.

Giáo sư McGonagall nói:

"Weasley, con cũng nên đi theo."

Tụi nó theo giáo sư McGonagall đi ngang qua những dáng hình im lặng của Neville, Dean và Seamus, ra khỏi phòng ngủ, đi xuống cầu thang xoắn bằng đá để vào phòng sinh hoạt chung, rồi chui qua cái lỗ chân dung ra hành lang Bà Béo tràn ngập ánh trăng. Harry cảm thấy như thể cơn hoảng loạn bên trong nó có thể tràn ra bất cứ lúc nào; nó muốn chạy, muốn hét to tên cụ Dumbledore. Trong khi nó và Ron và giáo sư McGonagall đi thong dong dọc hành lang thì ông Weasley đang chảy máu trầm trọng, và nếu mấy cái răng nanh đó (Harry cố gắng không nghĩ là "mấy cái răng nanh của mình") có nọc độc thì sao? Ba người đi ngang qua con mèo Bà Norris,

nó dõi hai con mắt như hai bóng đèn chai theo họ và gừ rít khe khẽ, nhưng giáo sư McGonagall xua nó "Xù!" Bà Norris lẩn vào bóng tối ngay. Chỉ trong vòng vài phút sau, cả ba đến trước cột tượng đá hình đầu thú canh gác lối vào văn phòng cụ Dumbledore.

Giáo sư McGonagall nói:

"Ong xì xèo."

Cái đầu thú bừng sống dậy và nhảy vọt sang một bên; bức tường đằng sau tách ra làm hai, để lộ một cái cầu thang bằng đá đang chuyển động lên liên tục như cái thang máy xoắn trôn ốc. Cả ba người bước lên cái cầu thang chuyển động đó; bức tường đóng lại một cái uỵch sau lưng họ, và họ được chuyển lên cao theo những vòng xoắn khít khao, cho đến khi họ đến được một cánh cửa bằng gỗ sồi được đánh bóng cực kỳ cao cấp với một cái búa gõ cửa bằng đồng có hình dạng một con điểu sư - mình sư tử đầu chim.

Mặc dù lúc này đã quá nửa đêm khá lâu, từ bên trong căn phòng vẫn vang lên tiếng nói, rõ ràng là đang bép xép về họ. Nghe có vẻ như cụ Dumbledore đang thù tiếp ít nhất một tá người trong phòng.

Giáo sư McGonagall cầm cái búa gõ cửa nhẹ ba lần, và mọi tiếng nói đột ngột nín lặng như thể ai đó vừa vặn tắt chúng đi. Cánh cửa tự mở ra cùng lúc đó và giáo sư McGonagall dẫn Harry cùng Ron bước vào bên trong.

Căn phòng chìm trong cảnh tranh tối tranh sáng; những dụng cụ bằng bạc lạ lùng để trên bàn đều im lặng và tĩnh lại chứ không kêu vo vo và nhả ra từng bụm khói như chúng vẫn

thường làm vậy. Những bức chân dung của các ông bà Hiệu trưởng cũ của trường Hogwarts treo kín trên tường đang ngủ gà ngủ gật trong mấy cái khung tranh. Đằng sau cánh cửa, một con chim to bằng con ngỗng lông màu đỏ và vàng chóe hết sức lộng lẫy đang đậu trên một nhành cây và dụi đầu dưới cánh mà ngủ.

"À, hóa ra là cô, giáo sư Mc… và… *A!*"

Cụ Dumbledore đang ngồi trong một cái ghế có lưng dựa rất cao đặt phía sau cái bàn giấy; cụ chồm tới trong một vùng ánh sáng tạo nên bằng những ngọn nến đang chiếu sáng các giấy tờ đặt trước mặt cụ. Cụ mặc một cái áo khoác thêu chỉ màu tía và vàng bên ngoài cái áo ngủ trắng như tuyết, nhưng trông cụ có vẻ hết sức tỉnh táo, cặp mắt xanh sáng của cụ nhìn xuyên suốt nhìn chăm chăm giáo sư McGonagall một cách cố tình.

Giáo sư McGonagall nói:

"Thưa giáo sư Dumbledore, Potter có một… vâng, một cơn ác mộng. Trò ấy nói…"

Harry lập tức đính chính:

"Đó không phải là ác mộng."

Giáo sư McGonagall ngoảnh lại nhìn Harry, hơi cau mày:

"Vậy thì, thôi, Potter, con hãy kể lại chuyện đó cho thầy Hiệu trưởng biết."

"*Dạ, con… con* đang *ngủ*…"

Harry nói, và ngay cả trong cơn hoảng loạn và tuyệt vọng,

nó vẫn tìm cách làm cho cụ Dumbledore hiểu là nó cảm thấy ấm ức vì thầy Hiệu trưởng vẫn không hề nhìn thẳng vào nó, mà cứ chăm chú xem xét mấy ngón tay đan cài vào nhau.

"Nhưng đó không phải là một giấc mơ chiêm bao bình thường… nó có thực… Con nhìn thấy việc xảy ra…"

Nó hít một hơi sâu rồi nói tiếp:

"Ba của Ron - bác Weasley - đã bị một con rắn khổng lồ tấn công!"

Mấy lời nói đó dường như dội lại trong không gian, sau khi Harry thốt ra, nghe hơi buồn cười, thậm chí khôi hài. Một lúc im lặng trong khi cụ Dumbledore ngả lưng ra sau và đăm chiêu tư lự ngắm cái trần nhà. Ron hết nhìn cụ Dumbledore lại nhìn Harry, mặt mày nó trắng bệch và hết sức sửng sốt.

Vẫn không nhìn Harry, cụ Dumbledore lặng lẽ hỏi:

"Con đã nhìn thấy việc này bằng cách nào?"

Harry đáp, hơi tức tối - điều đó thì ăn nhằm gì chứ?

"Dạ… con không biết. Ở trong đầu con, con cho là…"

Cụ Dumbledore vẫn giữ nguyên giọng bình thản.

"Con hiểu lầm thầy rồi. Thầy muốn hỏi là… con có thể nhớ… ừm… vị trí của con khi quan sát vụ tấn công diễn ra không? Có thể con đứng bên cạnh nạn nhân, hay từ đâu đó trên cao nhìn xuống hiện trường?"

Đây là một câu hỏi tỉ mỉ lạ lùng, khiến Harry há hốc mồm ngó cụ Dumbledore; nghe gần như thể cụ đã biết rồi… Nó nói:

"Con là con rắn đó. Con đã nhìn thấy tất cả việc đó từ mắt

rắn…”

Mất một lát, không một ai nói tiếng nào nữa, rồi cụ Dumbledore nhìn Ron - vẫn còn xanh xám mặt mũi - và cất lên một giọng nói sắc lẻm:

“Bác Arthur bị thương có nặng không?”

“Dạ có!”

Harry đáp dứt khoát và rõ ràng. Tại sao mà tất cả thầy cô lại chậm hiểu đến như vậy, chẳng lẽ họ lại không biết là một người chảy máu nhiều như thế nào khi bị những cái răng nanh dài như vậy cắm phập vô hông sao? Mà tại sao cụ Dumbledore không dành cho nó cái lịch sự xã giao thông thường là nhìn thẳng vào mắt nó?

Nhưng cụ Dumbledore đã đứng lên, nhanh nhẹn đến nỗi khiến Harry giật mình, và cụ nói với một trong mấy bức chân dung cũ kỹ treo rất sát trần nhà. Giọng cụ sắc bén uy quyền:

“Ông Evarard? Và bà nữa, Dilys!”

Một pháp sư mặt mày xám ngoét tóc đen cắt ngắn ngang trán, và trong cái khung tranh bên cạnh lão là một mụ phù thủy cao niên kỷ tóc bạch kim dài quăn tít, cả hai đều có vẻ như đang ngủ say cực kỳ, nhưng lại mở mắt ra ngay tức thì.

Cụ Dumbledore hỏi:

“Ông có nghe chứ?”

Lão pháp sư gật đầu, còn mụ phù thủy thì đáp:

“Đương nhiên.”

Cụ Dumbledore nói:

“Người đàn ông tóc đỏ đeo mắt kiếng. Ông Evarard, ông sẽ cần phải tăng cường báo động, phải bảo đảm là cử đúng người đi tìm ông ta và phải tìm ra…”

Cả hai gật đầu và di chuyển ra khỏi khung tranh của họ, nhưng thay vì xuất hiện trong những bức tranh bên cạnh (như chuyện thường xảy ra ở trường Hogwarts), thì lần này không người nào tái xuất hiện nữa; một cái khung hiện giờ chẳng chứa cái gì ngoài cái nền hậu cảnh đen thui, còn cái khung tranh kia chỉ còn trơ mỗi cái ghế bành da xinh xắn. Harry nhận thấy nhiều thầy cô Hiệu trưởng khác trên mấy bức tường, mặc dù có vẻ như đang ngáy khò khò và nhễu dãi một cách say sưa cực kỳ, vẫn tiếp tục nhìn trộm nó dưới mi mắt khép hờ, và nó chợt hiểu ra những ai đã rì rầm nói chuyện khi giáo sư McGonagall gõ cửa phòng.

“Ông Evarard và bà Dilys là hai trong số những Hiệu trưởng Hogwarts nổi tiếng nhất.”

Cụ Dumbledore nói. Cụ đang đi vòng qua Harry, Ron và giáo sư McGonagall để đến gần con chim lộng lẫy đang ngủ say trên cành cây đằng sau cánh cửa.

“Họ nổi tiếng đến nỗi cả hai đều có chân dung treo ở nhiều học viện pháp thuật khác nhau. Và bởi vì họ tự do thoải mái lui tới giữa những bức chân dung của họ, nên họ có thể kể cho chúng ta biết những chuyện có thể đang diễn ra ở chỗ khác…”

Harry kêu lên:

“Nhưng bác Weasley có thể đang ở bất cứ đâu!”

“Ba người ngồi xuống đi nào.”

Cụ Dumbledore nói tiếp như thể không nghe Harry nói gì cả.

"Ông Evarard và bà Dilys có thể trở về trong nhiều phút nữa… Giáo sư McGonagall, giá như cô có thể lấy ra thêm vài cái ghế nữa…"

Giáo sư McGonagall rút cây đũa phép của bà ra khỏi túi áo khoác bên ngoài bộ đồ ngủ và vẫy nó một cái; ba cái ghế xuất hiện từ chốn không trung, ghế gỗ lưng thẳng, không giống chút nào cái ghế bành bọc vải hoa mà cụ Dumbledore đã hóa phép ở phiên tòa kỷ luật xử Harry.

Harry ngồi xuống ghế, ngoái lại, nhìn theo cụ Dumbledore. Lúc này cụ Dumbledore đang dùng một ngón tay nhịp nhè nhẹ lên cái đầu vàng phủ đầy lông vũ của con Fawkes. Con chim phượng hoàng thức dậy ngay tức thì. Nó vươn cái đầu xinh đẹp lên cao và quan sát cụ Dumbledore bằng đôi mắt đen lóng lánh.

Cụ Dumbledore nói nhỏ với con phượng hoàng:

"Chúng ta cần cảnh báo."

Một ngọn lửa nhá lên và con phượng hoàng biến mất.

Cụ Dumbledore bây giờ cúi xuống một trong những dụng cụ bằng bạc mong manh mà chức năng của chúng Harry chưa bao giờ được biết. Cụ đem cái món đồ đó về bàn giấy của cụ, ngồi xuống và lại đối diện với giáo sư McGonagall và bọn Harry. Cụ nhịp nhè nhẹ đầu cây đũa phép của cụ lên cái vật đó.

Dụng cụ này lập tức bừng lên sự sống với những tiếng leng

keng nhịp nhàng. Mấy bụm khói tí hon màu xanh lục nhạt bốc lên từ cái ống nhỏ xíu màu bạc lấp lánh trên đỉnh của dụng cụ này. Cụ Dumbledore ngắm làn khói rất kỹ lưỡng, trán của cụ chau lại thành rãnh, và vài giây sau, những bụm khói tí hon trở thành một luồng khói đều đặn mạnh mẽ, bốc lên tới không trung thì dày đặc và cuộn xoắn lại… Một cái đầu rắn mọc ra từ cuối luồng khói, há cái miệng rộng hoác. Harry tự hỏi có phải cái dụng cụ đó đang thẩm định lại câu chuyện của nó không: nó háo hức nhìn cụ Dumbledore để tìm một dấu hiệu chứng tỏ rằng nó đúng, nhưng cụ Dumbledore không thèm ngước đầu lên.

"Đương nhiên, đương nhiên."

Cụ Dumbledore lẩm bẩm, rõ ràng là cụ tự nói với chính mình, vẫn quan sát luồng khói mà không tỏ một chút biểu hiện ngạc nhiên nào.

"Nhưng về bản chất thì tách biệt à?"

Harry không thể hiểu được đầu cua tai nheo của câu hỏi này. Tuy nhiên, ngay khi đó, con trăn khói tự tách mình ra làm hai con rắn, cả hai đều cuộn quấn nhau và uốn éo trong không gian tăm tối. Với một vẻ hài lòng dứt khoát, cụ Dumbledore gõ cây đũa phép lên cái dụng cụ đó một lần nữa: tiếng kêu leng keng chậm lại và tắt đi, hai con rắn khói mờ dần, trở thành một làn khói sương không hình dạng, rồi biến mất.

Cụ Dumbledore đặt cái dụng cụ đó trở lại chỗ cũ trên cái bàn nhỏ mảnh khảnh; Harry thấy nhiều ông Hiệu trưởng cũ trong mấy bức chân dung đưa mắt dõi theo nó, rồi khi nhận thấy Harry quan sát lại họ, họ bèn vội vàng giả bộ ngủ trở lại.

Harry muốn hỏi cái dụng cụ bằng bạc kỳ lạ đó dùng để làm gì, nhưng trước khi nó kịp hỏi thì có một tiếng quát vang lên từ đỉnh của bức tường bên phải; lão pháp sư tên là Everard đã trở về trong bức tranh chân dung của mình, thở hổn hển.

"Cụ Dumbledore!"

Cụ Dumbledore hỏi ngay:

"Có tin gì?"

Lão pháp sư lau trán bằng tấm màn đằng sau lưng, nói:

"Tôi đã hò hét cho đến khi có người chạy tới. Tôi nói tôi nghe có cái gì đó chuyển động dưới tầng trệt - họ không biết có nên tin tôi hay không nhưng cũng đi xuống kiểm tra - ông cũng biết là ở dưới đó không có bức chân dung nào để làm chỗ quan sát. Nhưng dù sao cũng chỉ vài phút sau là họ đã khiêng được ông ta lên lầu. Trông không ổn lắm, đầy mình máu me. Khi họ đi rồi, tôi chạy qua bức chân dung của bà Elfrida Cragg để có góc nhìn tốt hơn…"

Ron làm một cử động hoảng loạn như bị co giật. Cụ Dumbledore nói:

"Tốt. Vậy thì tôi tin là bà Dilys sẽ nhìn thấy lúc ông ấy đến nơi…"

Vài khắc sau, bà phù thủy tóc bạch kim quăn tít cũng tái xuất hiện trong bức chân dung của mình. Bà ngồi thụp xuống cái ghế bành, húng hắng ho và nói:

"Vâng, cụ Dumbledore à, họ đã đưa ông ta đến bệnh viện Thánh Mungo… Họ khiêng ông ta đi ngang qua bức chân dung của tôi… trông ông ta bết lắm…"

Cụ Dumbledore nói:

“Cám ơn.”

Cụ nhìn sang giáo sư McGonagall:

“Minerva, tôi nhờ cô đi đánh thức mấy đứa trẻ nhà Weasley dậy.”

“Tất nhiên…”

Giáo sư McGonagall đứng dậy và nhanh chóng đi về phía cửa; Harry liếc một cái nhìn sang bên Ron, trông Ron lúc này khiếp sợ điếng người.

Dừng bên cánh cửa, giáo sư McGonagall hỏi:

“Mà này cụ Dumbledore, còn chị Molly thì sao?”

Cụ Dumbledore nói:

“Đó sẽ là công việc của Fawkes khi nó làm xong nhiệm vụ canh gác những kẻ lai vãng chỗ này. Nhưng có lẽ bà ấy đã biết rồi… cái đồng hồ tuyệt vời của bà ấy…”

Harry biết cụ Dumbledore đang nói tới cái đồng hồ chỉ ra, không phải giờ, mà là nơi chốn và tình trạng của từng thành viên khác nhau trong gia đình Weasley, và nó chợt nghĩ với một cơn đau nhói là cây kim đồng hồ ông Weasley, vào lúc này, đang chỉ vô chỗ “lâm nguy đến tính mạng”. Nhưng bây giờ đã quá khuya rồi… Bà Weasley có lẽ đã đi ngủ, chứ không còn xem đồng hồ… và nó cảm thấy lạnh buốt khi nhớ lại Ông Kẹ của bà Weasley đã từng hóa ra xác chết của ông Weasley, cặp mắt kiếng của ông lệch đi, máu trên mặt ông chảy xuống… Nhưng ông Weasley sẽ không chết… ông không thể

chết được…

Cụ Dumbledore lúc này đang lục lọi trong một tủ đựng ly tách đằng sau lưng Ron và Harry. Cụ quay trở ra, mang theo một cái ấm đun nước cũ đen xì đen thui, cẩn thận đặt nó lên bàn giấy của cụ. Rồi cụ giơ cây đũa phép lên lẩm bẩm: "*Portus!*" (*"Cảng hóa"*)*; trong tích tắc, cái ấm run lên, sáng rực lên một màu xanh kỳ dị, rồi sau cái rùng mình, nó đứng yên, trở lại màu đen nguyên thủy.

Cụ Dumbledore đi tới một bức chân dung khác, lần này là một lão pháp sư có hàm râu nhọn, trông rất khôn ngoan; bức tranh vẽ lão đang mặc y phục màu xanh lá cây và bạc của nhà Slytherin, và rõ ràng là lão ngủ say đến nỗi lão không thể nghe tiếng cụ Dumbledore đang cố gắng đánh thức lão.

"*Phineas*. Phineas!"

Đến lúc này thì chủ thể của mấy bức chân dung sắp hàng trong phòng không còn giả vờ ngủ nghê nữa; họ cựa quậy trong cái khung tranh của họ, để có tư thế tốt hơn mà quan sát việc gì đang diễn ra. Khi lão pháp sư mặt mũi khôn ngoan tiếp tục giả đò ngủ, mấy pháp sư trong các bức chân dung khác hè nhau hét gọi tên lão:

"*Phineas*! Phineas! *PHINEAS!*"

Lão ta không thể giả vờ thêm được nữa; lão làm một điệu bộ giật mình như đóng kịch và mở to đôi mắt ra.

"Có phải ai đó vừa gọi tôi?"

Cụ Dumbledore nói:

"Tôi nhờ ông về thăm bức chân dung kia của ông một lần

nữa, Phineas à. Tôi có một thông điệp nữa cần gởi."

Phineas cất tiếng nói nghe lạo xạo, giả một ngáp dài (mắt lão đảo quanh phòng rồi chú mục vào Harry).

"Thăm bức chân dung kia của tôi à? Ôi, thôi, ông Dumbledore ơi, tối nay tôi mệt quá…"

Có cái gì đó trong giọng nói của lão Phineas rất quen thuộc đối với Harry. Nó đã nghe giọng nói này trước đây ở đâu rồi? Nhưng trước khi nó có thể suy nghĩ tiếp, mấy bức chân dung trên các bức tường chung quanh đã ầm ầm phản đối. Một lão pháp sư mũi đỏ, thân hình béo tốt, vung nắm đấm lên la lối:

"Thưa ngài, như vậy là bất phục tùng! Là vô trách nhiệm!"

Một lão pháp sư coi bộ già nua ốm yếu mà Harry nhận ra là vị Hiệu trưởng tiền nhiệm cụ Dumbledore, cụ Armando Dippet, kêu lên:

"Chúng ta rất vinh dự để được phục vụ đương kim Hiệu trưởng của trường Hogwarts! Ông Phineas, ông thiệt là đáng xấu hổ!"

Một mụ phù thủy có đôi mắt sắc lẻm giơ lên cao một cây đũa phép dày cui một cách khác thường, trông rất giống một cây roi mây, và kêu to:

"Cụ Dumbledore, có cần tôi khuyên răn lão ấy không?"

Lão pháp sư tên Phineas đành xuống nước, mắt ngó chừng cây đũa phép như cái roi mây ấy, khá e dè sợ sệt. Lão nói:

"Thôi, *được rồi*. Mặc dù vào thời điểm này có lẽ hắn đã tiêu hủy bức tranh của tôi mất rồi, như hắn đã làm đối với hầu

hết những người khác trong gia đình…”

Cụ Dumbledore nói:

“Sirius biết là không nên tiêu hủy bức chân dung của ông.”

Harry nhớ ra ngay tức thì nơi nó đã từng nghe giọng nói của lão pháp sư Phineas trước đây: giọng nói đó phát ra từ khung tranh rõ ràng là trống trơn trong phòng ngủ của nó ở ngôi nhà trên quảng trường Grimmauld. Cụ Dumbledore nói tiếp:

“Ông sẽ truyền cho anh ấy thông điệp rằng Arthur Weasley đã bị thương nặng, và vợ, con cái, cùng Harry Potter sẽ đến nhà anh ấy trong một thời gian ngắn. Ông hiểu chứ?”

Lão Phineas nhắc lại bằng một giọng ngao ngán:

“Arthur Weasley, bị thương, vợ và con cái và Harry Potter sẽ đến đó ở. Được, được… tốt lắm…”

Lão tuột ra khỏi cái khung tranh của bức chân dung và biến mất đúng vào lúc cánh cửa văn phòng lại mở ra một lần nữa. Fred, George, và Ginny được giáo sư McGonagall lùa vô phòng, trông cả ba đều đầu bù tóc rối và bàng hoàng sửng sốt, vẫn còn mặc nguyên đồ ngủ.

Ginny có vẻ sợ hãi, hỏi:

“Anh Harry… chuyện gì xảy ra vậy? Giáo sư McGonagall nói anh nhìn thấy ba của em bị thương…”

Trước khi Harry kịp nói, cụ Dumbledore đã bảo:

“Ba của con đã bị thương trong lúc đang thi hành một công tác cho Hội Phượng Hoàng. Ông ấy đã được đưa tới bệnh viện

Thánh Mungo chuyên trị Thương tích và Bệnh tật Pháp thuật. Thầy sẽ đưa các con về nhà chú Sirius, ở đó tiện lui tới bệnh viện hơn là từ trang trại Hang Sóc. Các con sẽ gặp má của các con ở đó."

Trông Fred rõ ràng là bị chấn động, anh chàng hỏi:

"Tụi con đi bằng cách nào? Bằng bột Floo ạ?"

Cụ Dumbledore nói:

"Không, bột Floo không an toàn lúc này, hệ thống chuyên chở đó đang bị canh gác. Các con sẽ đi bằng Khóa Cảng."

Cụ chỉ vào cái ấm đun nước cũ xì đang nằm một cách ngây thơ vô tội trên bàn giấy của cụ, nói tiếp:

"Chúng ta chỉ còn chờ Phineas Nigellus trở về tường thuật lại… Thầy muốn chắc chắn là tất cả ngoại vi đều phải an toàn trước khi đưa các con đi…"

Một ánh lửa nhá sáng lên giữa căn phòng, để lại đằng sau mỗi một chiếc lông chim vàng chóe lơ lửng trong không trung rồi nhẹ nhàng thong dong đáp xuống sàn. Cụ Dumbledore bắt chiếc lông khi nó vừa rơi xuống, và nói:

"Đó là báo động của Fawkes. Ắt là bà ấy đã biết các con đã ra khỏi giường… Minerva, cô đi ra lừa bà ấy qua chỗ khác… bịa với bà ta bất cứ chuyện gì…"

Giáo sư McGonagall biến mất trong một cái phất tấm áo choàng len.

Từ đằng sau lưng cụ Dumbledore vang lên một tiếng nói chán phè phè; lão pháp sư tên là Phineas vừa tái xuất hiện

trước ngọn cờ Slytherin của lão.

“Nó nói là nó vui mừng lắm. Thằng chắt của ta vẫn luôn luôn có sở thích kỳ cục trong việc khách khứa đến nhà…”

Cụ Dumbledore nói với Harry và mấy anh em nhà Weasley.

“Vậy thì, các con lại đây. Và nhanh chân lên, trước khi có kẻ khác đi theo chúng ta…”

Harry và mấy đứa kia xúm quanh bàn giấy của cụ Dumbledore.

“Tất cả các con đều đã từng sử dụng Khóa Cảng trước đây phải không?”

Cụ Dumbledore hỏi và tụi nó gật đầu, từng đứa chồm tới để sờ vào một bộ phận nào đó của cái ấm đun nước đen thui. Cụ Dumbledore nói:

“Tốt. Vậy khi thầy đếm đến ba… một… hai…”

Chuyện xảy ra chỉ trong một phần giây: trong cái tích tắc không tính được trước khi cụ Dumbledore đếm “ba”, Harry ngước nhìn lên cụ - hai người lúc này đứng rất sát bên nhau - và đôi mắt đăm chiêu trong xanh của cụ Dumbledore di chuyển từ cái Khóa Cảng sang gương mặt Harry.

Ngay lập tức, cái thẹo trên trán Harry cháy bỏng lên, nóng rát cực kỳ, như thể vết thương cũ lại một lần nữa bùng lên - và cũng bùng lên bên trong Harry một cách tự nhiên, ngoài ý muốn, và mạnh một cách đáng sợ, một nỗi căm ghét mà Harry cảm thấy hết sức mãnh liệt, trong tích tắc ấy, đến nỗi nó chẳng muốn làm gì khác hơn là đánh - cắn - cắm phập răng nanh của nó vô người đàn ông đứng trước mặt nó…

"… *ba*!"

Harry cảm thấy một cái giựt thót thiệt mạnh sau rún, mặt đất tan biến đi dưới chân nó, cái ấm đun nước chạm mặt đất kêu lanh canh, và đâu đó trong tầm tay, một giọng nói vang lên:

"Lại trở về đây, lũ trẻ ranh xấc xược phản bội giống nòi, có đúng là chúng đang hấp hối không…?"

Một giọng thứ hai gầm lên:

"CÚT!"

Harry lồm cồm đứng lên và nhìn ngó chung quanh: tụi nó đã về đến cái nhà bếp âm u dưới tầng hầm của căn nhà số mười hai quảng trường Grimmauld. Nguồn ánh sáng duy nhất chiếu rọi căn phòng xuất phát từ ngọn lửa lò sưởi và một ngọn nến chập chờn soi sáng những đồ thừa lại của một bữa ăn tối cô độc. Lão Kreacher đang lủi biến đi bằng cánh cửa dẫn lên hành lang, vừa ngoảnh lại nhìn tụi nó với vẻ đầy ác ý vừa kéo mạnh cái giải thắt lưng của lão; chú Sirius thì vội vã đi về phía tụi nó, trông hết sức lo âu. Chú không cạo râu và vẫn còn mặc quần áo ban ngày, và từ chú bốc ra một cái mùi chua loét tựa như mùi lão Mundungus.

Chú đưa tay ra đỡ Ginny đứng dậy, hỏi:

"Chuyện gì xảy ra vậy? Ông Phineas Nigellus nói là anh Arthur đã bị thương nặng…"

Fred nói:

"Chú hỏi Harry ấy?"

George nói:

“Đúng rồi, cháu cũng muốn chính tai mình nghe chuyện ra sao.”

Hai anh em sinh đôi và Ginny đều nhìn Harry chòng chọc. Tiếng bước chân của lão Kreacher dừng ở đâu đó trên cầu thang bên ngoài.

Harry bắt đầu nói, nhưng lần này thiệt khó nói hơn cả khi kể lại cho giáo sư McGonagall hay cụ Dumbledore.

“Đó là… con có một… một thứ… giống như thấy trong chiêm bao…”

Nó kể lại toàn bộ những gì nó đã nhìn thấy, mặc dù nó đã sửa đổi chi tiết câu chuyện để nghe có vẻ như nó đã quan sát sự việc từ bên lề khi con rắn tấn công, chứ không phải nhìn thấy từ chính con mắt rắn…

Vẫn còn trắng bệch, Ron ném cho Harry một cái nhìn rất nhanh, nhưng không nói gì cả. Khi Harry kể xong, Fred, George và Ginny tiếp tục nhìn nó chòng chọc thêm một lát nữa. Harry không biết là có phải là nó tưởng tượng hay không, nhưng nó cảm thấy dường như trong ánh mắt tụi kia có điều gì đó như thể buộc tội nó. Ừ, nếu họ kết tội nó khi mà nó chỉ chứng kiến cuộc tấn công, thì quả thực nó rất mừng là đã không kể cho họ nghe rằng lúc đó nó ở ngay bên trong con rắn…

Fred quay lại chú Sirius, hỏi:

“Má của cháu có ở đây không?”

Chú Sirius nói:

“Có lẽ má các cháu còn chưa biết chuyện vừa xảy ra. Điều quan trọng là phải đưa các cháu đi khỏi trước khi mụ Umbridge có thể xía vô. Chú chắc rằng lúc này cụ Dumbledore đang thông báo cho má các cháu biết.”

Ginny khẩn khoản nói:

“Chúng ta đi đến bệnh viện Thánh Mungo đi.”

Cô bé nhìn quanh mấy người anh, tụi nó dĩ nhiên vẫn còn mặc đồ ngủ. Ginny bèn nói tiếp:

“Chú Sirius, chú có thể cho tụi cháu mượn cái áo khoác hay cái gì đó…”

Chú Sirius nói:

“Nhưng mà khoan đã. Các cháu không thể nào kéo sầm sầm vô bệnh viện Thánh Mungo được.”

Fred nói với vẻ mặt bướng bỉnh:

“Dĩ nhiên là tụi cháu có thể đi đến bệnh viện Thánh Mungo nếu tụi cháu muốn. Đó là ba của tụi cháu mà!”

“Và cháu sẽ giải thích làm cách nào mà cháu biết được Arthur bị tấn công khi mà bệnh viện chưa kịp báo tin cho má cháu biết?”

George nóng nảy nói:

“Chuyện đó thì mắc mớ gì?”

Chú Sirius nổi giận:

“Mắc mớ chứ, bởi vì chúng ta không muốn gây chú ý đến sự kiện là Harry có khả năng nhìn thấy sự việc diễn ra cách xa nó hàng trăm dặm! Các cháu có biết là Bộ Pháp Thuật sẽ làm

gì với cái thông tin đó không?”

Fred và George tỏ vẻ như thể tụi nó cóc cần biết Bộ Pháp Thuật sẽ làm bất cứ điều gì với bất cứ cái gì. Ron vẫn trắng bệch và im lặng. Ginny nói:

“Thì có thể người nào đó đã nói cho tụi cháu biết… Tụi cháu có thể nghe tin từ một người nào đó khác hơn là Harry chứ bộ…”

“Thí dụ như từ ai?” Chú Sirius mất kiên nhẫn. “Nghe đây, các cháu. Ba của các cháu đã bị thương trong lúc thi hành một nhiệm vụ cho Hội và trong một hoàn cảnh đủ để thiên hạ nghi ngờ rồi, giờ lại thêm chuyện kỳ lạ là con cái ông biết ngay việc đã xảy ra chỉ trong vòng vài giây. Các cháu có thể làm tổn hại đến Hội một cách nghiêm trọng…”

Fred hét toáng lên:

“Chúng cháu cóc cần lo tới cái Hội thổ tả!”

George cũng gào lên:

“Chuyện chúng ta đang nói là ba của chúng cháu đang hấp hối!”

Đến phiên chú Sirius nổi cơn thịnh nộ:

“Ba của các cháu biết rõ ông ấy đang làm cái gì, và ông ấy sẽ chẳng cám ơn các cháu đâu nếu các cháu làm rối nùi công việc của Hội! Chính cái kiểu này - chính điều này là nguyên nhân các cháu không được gia nhập Hội - các cháu không hiểu - có những điều đáng cho chúng ta sống chết vì chúng.”

Fred rống to:

“Ngồi ở đây mà nói thì dễ lắm! Cháu có thấy chú liều cái mạng chú bao giờ đâu?”

Chút xíu sắc hồng còn lại trên gương mặt chú Sirius cạn kiệt nốt. Trong một thoáng, trông vẻ mặt chú như thể chú chỉ muốn đấm vô mặt Fred, nhưng khi chú mở miệng ra nói, thì giọng của chú điềm tĩnh một cách kiên quyết:

“Chú biết là rất khó, nhưng tất cả chúng ta cần phải hành động như thể chúng ta không biết gì hết. Chúng ta phải án binh bất động, ít nhất là cho tới khi chúng ta nghe được tin tức từ má các cháu, được chứ?”

Fred và George vẫn còn có vẻ lăm le làm binh biến. Tuy nhiên Ginny đi mấy bước về phía cái ghế gần nhất rồi thả người ngồi phịch xuống. Harry nhìn Ron, anh chàng này làm một cử chỉ buồn cười nửa như gật đầu nửa như nhún vai, rồi cả hai đứa cũng ngồi xuống. Hai anh em sinh đôi quắc mắt nhìn chú Sirius thêm một phút nữa rồi ngồi xuống hai bên Ginny.

Chú Sirius nói một cách đầy khích lệ:

“Vậy là tốt! Thôi nào, chúng ta hãy… tất cả chúng ta hãy uống gì đó trong khi chờ đợi. *Lại đây Bia bơ!*”

Chú giơ cây đũa phép lên khi đang nói và nửa tá chai từ trong tủ đựng đồ ăn uống bay vèo ra về hướng tụi nó, trượt dọc theo cái bàn ăn, đụng văng tá lả tàn dư bữa ăn tối của chú Sirius, rồi từng chai dừng lại ngay ngắn trước từng người một. Tất cả sáu người cùng uống, và trong một hồi lâu những âm thanh duy nhất vang lên là tiếng lửa cháy tanh tách trong lò sưởi nhà bếp và tiếng cạch nhẹ của những cái chai chạm xuống mặt bàn.

Harry chỉ uống để tay nó có chuyện gì đó mà làm. Bụng dạ nó đầy ứ cái tội lỗi khủng khiếp đang nóng sôi lên, sủi bọt. Nếu không tại vì nó thì mấy anh em nhà Weasley đã không phải ngồi đây; tất cả tụi nó sẽ đang an lành ngủ trên giường. Cũng chẳng ích lợi gì cái việc tự an ủi, là nhờ có nó báo động mà giúp tìm ra ông Weasley, bởi vì trước hết, không có cách gì né tránh được cái sự thể chính nó là kẻ đã tấn công ông Weasley.

Đừng có ngu, mình đâu có răng nanh. Nó tự nhủ, cố gắng giữ bình tĩnh, mặc dù bàn tay nó nắm chặt chai bia bơ đang run lên bần bật. *Lúc đó mình đang nằm trên giường, mình đâu có tấn công ai…*

Nhưng mà, chuyện gì vừa mới xảy ra trong văn phòng thầy Dumbledore? *Nó tự hỏi*. Mình cảm thấy như thể mình muốn tấn công cả thầy Dumbledore…

Nó đặt chai bia bơ xuống bàn hơi mạnh ngoài ý muốn, đến nỗi bia bơ văng tung tóe cả ra mặt bàn. Không ai chú ý. Thế rồi một ngọn lửa bùng lên giữa không trung, chiếu sáng tỏ mấy cái dĩa dơ hầy trước mặt mọi người, một cuộn giấy da rớt bịch xuống mặt bàn, kèm theo mỗi một cái lông đuôi phượng hoàng vàng chóe.

Chú Sirius vội chụp cuộn giấy da, lập tức kêu lên:

“Fawkes! Nhưng đây không phải là thư của cụ Dumbledore… Ắt hẳn là thư của má các cháu… đây nè…”

Chú nhấn mạnh lá thư vô tay George, anh chàng này xé niêm mở ngay lá thư ra và đọc to: *“Ba vẫn còn sống. Má đi ra bệnh viện thánh Mungo ngay bây giờ. Hãy ở yên tại chỗ các*

con đang ở. Má sẽ báo tin ngay khi có thể. Má.”

George ngước nhìn quanh bàn, chậm rãi nói:

“Vẫn còn sống… Nhưng mà điều đó nghe như…”

George không cần nói hết câu. Đối với Harry, điều đó cũng nghe cũng như thể ông Weasley đang lơ lửng ở đâu đó giữa sự sống và cái chết. Vẫn còn tái lét một cách khác thường, Ron ngó chằm chằm mặt sau lá thư của mẹ nó, như thể từ đó có thể hiện thêm mấy lời an ủi nó. Fred kéo bức thư ra khỏi tay George và tự đọc một mình, rồi ngước lên nhìn Harry, khiến Harry cảm thấy bàn tay nó đang cầm chai bia bơ lại run lên, và nó siết cái chai chặt hơn nữa để ngắt cơn run lẩy bẩy.

Harry không thể nhớ ra mình đã từng ngồi suốt đêm nào dài hơn đêm này chưa. Chú Sirius đã một lần đề nghị tụi nó đi ngủ, nhưng không đủ thuyết phục, và ánh mắt ghê tởm của anh em nhà Weasley cũng đủ là câu trả lời. Tụi nó gần như ngồi yên lặng chung quanh cái bàn, ngó sợi bấc của ngọn đèn cầy đang lụn dần lụn dần trong sáp lỏng, thỉnh thoảng có đứa đưa chai bia bơ lên môi, lời nói ra chỉ để hỏi giờ, để thắc mắc chuyện gì đang xảy ra, và để tái cam đoan với nhau là nếu có tin dữ thì ắt là tụi nó đã được biết ngay, bởi vì bà Weasley giờ này ắt là đã đến bệnh viện Thánh Mungo lâu rồi.

Fred ngủ thiếp đi một lát, đầu ngoẹo xuống một bên vai. Ginny cuộn tròn trong cái ghế như một con mèo, nhưng đôi mắt cô bé vẫn mở thao láo; Harry có thể nhìn thấy ánh lửa phản chiếu trong đôi mắt ấy. Ron ngồi với hai bàn tay bưng cái đầu, khó có thể nói rõ là nó đang thức hay ngủ. Còn Harry và chú Sirius thì cứ đưa mắt nhìn nhau hoài, cảm thấy mình như

kẻ xâm nhập vô cái gia cảnh bối rối này, chờ đợi… chờ đợi…

Và rồi, vào lúc năm giờ mười phút sáng, theo đồng hồ của Ron, cánh cửa nhà bếp mở bung ra và bà Weasley đi vào nhà bếp. Bà cực kỳ xanh xao, nhưng khi mọi người quay lại nhìn bà, và Fred, Ron, cùng Harry mới nhổm dậy khỏi ghế được nửa chừng, thì bà nở một nụ cười mệt mỏi.

"Ba sẽ khỏe lại."

Bà nói giọng yếu ớt vì kiệt sức.

"Ba đang ngủ. Mai mốt tất cả các con có thể đi thăm ba. Hiện giờ anh Bill đang ngồi trong ấy với ba, anh con sẽ xin nghỉ làm buổi sáng."

Fred thả người ngồi trở xuống cái ghế, hai bàn tay bưng mặt. George và Ginny đứng dậy đi tới bên cạnh, ôm lấy mẹ vỗ về. Ron thốt lên một tiếng cười run run và nốc một hơi cạn nốt phần bia bơ còn lại trong chai.

Chú Sirius đứng dậy, hí hửng nói to:

"Điểm tâm! Con gia tinh chết tiệt ấy ở đâu hả? Kreacher! KREACHER!"

Nhưng Kreacher không thèm đáp lại lệnh triệu tập của chú Sirius.

Chú Sirius đếm đầu người trong phòng, lẩm nhẩm:

"Ôi, quên phứt nó cho xong. Vậy là dọn điểm tâm cho… để coi… bảy… Tôi nghĩ, thịt muối và trứng, và trà và bánh mì nướng…"

Harry vội đi về phía bếp lò để giúp việc. Nó không muốn

xâm phạm đến niềm vui của gia đình Weasley, và nó sợ hãi cái phút mà bà Weasley sẽ bảo nó kể lại cảnh nó chiêm bao. Tuy nhiên, nó chỉ mới lấy mấy cái dĩa ra khỏi ngăn tủ đựng chén bát thì bà Weasley đã nhấc mớ dĩa đó ra khỏi tay nó rồi kéo nó vào lòng mà ôm chặt. Bà nghẹn ngào nói:

"Nếu không nhờ con, Harry à, thì bác không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Chúng ta có thể sẽ không tìm ra Arthur trong nhiều tiếng đồng hồ, và rồi lúc đó sẽ quá trễ, nhưng nhờ con mà ông ấy còn sống và cụ Dumbledore có thể nghĩ ra một câu chuyện để lấp liếm vì sao Arthur lại có mặt ở chỗ ấy, nếu không thì con không thể ngờ là ông ấy sẽ bị rắc rối đến cỡ nào đâu, cứ nhìn gương anh Sturgis khốn khổ…"

Thiệt khổ cho Harry phải hứng chịu lòng biết ơn của bà Weasley, nhưng may thay, bà buông nó ra ngay để quay lại phía chú Sirius và cám ơn chú ấy đã chăm nom đàn con của bà suốt đêm qua. Chú Sirius nói chú rất vui mừng khi chú có thể giúp đỡ, và hy vọng là tất cả gia đình bà Weasley sẽ ở lại nhà chú trong khi ông Weasley còn nằm trong bệnh viện.

"Ôi, chú Sirius… Tôi biết ơn chú vô cùng… họ nói là ông ấy sẽ phải nằm ở đó một thời gian, và được ở gần bệnh viện cho tiện đi lại thì thiệt là tuyệt vời… dĩ nhiên, như vậy có nghĩa là chúng tôi sẽ ăn lễ Giáng Sinh ở đây…"

"Càng đông càng vui mà!"

Chú Sirius nói một cách chân thành rõ rệt đến nỗi bà Weasley tươi cười với chú ấy, rồi đeo cái tạp dề vô, bà bắt đầu dọn bữa ăn sáng.

Không thể nào chịu đựng lâu hơn nữa, Harry thì thầm:

“Chú Sirius, con nói nhỏ với chú vài lời được không? Ơ… *ngay bây giờ*…”

Nó đi vô gian phòng nhỏ đựng đồ ăn thức uống tối om và chú Sirius đi theo nó. Không cần mào đầu, Harry kể cho người cha đỡ đầu của nó mọi chi tiết của cảnh chiêm bao mà nó đã thấy, có cả sự thật là chính nó đã là con rắn tấn công ông Weasley.

Khi nó ngừng lại để thở, chú Sirius nói:

“Con đã kể cho cụ Dumbledore nghe điều này chưa?”

Harry sốt ruột:

“Rồi. Nhưng thầy không nói với con điều đó có ý nghĩa gì. Ừ, bây giờ thầy không thèm nói chuyện gì với con nữa…”

Chú Sirius nói đều đều, chắc chắn:

“Chú tin chắc là cụ sẽ nói cho con biết nếu có điều gì đáng phải lo lắng.”

Harry nói, giọng nó lúc này không còn là giọng thì thầm nữa.

“Nhưng đó chưa phải là tất cả. Chú Sirius, con… con nghĩ là con sắp phát điên mất… Lúc con ở trong văn phòng thầy Dumbledore, chỉ ngay trước khi tụi con lên Khóa Cảng… trong khoảng chừng hai giây con đã tưởng con là một con rắn, con *đã cảm thấy* giống như một con rắn… cái thẹo của con đau thiệt là đau khi con nhìn mặt thầy Dumbledore… Chú Sirius à, con đã muốn tấn công thầy…”

Nó chỉ có thể ngó thấy một mảng nhỏ của gương mặt chú

Sirius; toàn bộ phần còn lại chìm khuất trong bóng tối. Chú nói:

"Chắc có lẽ đó là hậu vị của cảnh chiêm bao. Lúc đó con vẫn còn suy nghĩ về cơn ác mộng hay cái gì đó và…"

Harry lắc đầu:

"Không phải vậy. Nó giống như cái gì đó trỗi dậy ở bên trong con, như là có *một con rắn* ở bên trong con…"

Chú Sirius quả quyết nói:

"Con cần đi ngủ. Con ăn điểm tâm xong thì lên lầu mà ngủ đi, và sau bữa ăn trưa con có thể đi thăm bác Weasley với mấy đứa kia. Con đang bị kích động, Harry à; con đang tự trách mình về một điều mà con chỉ chứng kiến, và rất may là con *đã* chứng kiến việc đó, nếu không thì bác Arthur có thể đã chết rồi. Thôi đừng lo lắng nữa…"

Chú Sirius vỗ lên vai Harry và đi ra khỏi gian buồng đựng đồ ăn thức uống, để mặc Harry đứng một mình trong bóng tối.

Buổi sáng hôm đó, mọi người đều lăn ra ngủ, ngoại trừ Harry. Nó đi lên phòng ngủ mà nó đã cùng Ron ở chung suốt mùa hè vừa qua, nhưng trong khi Ron bò lên giường và lăn ra ngủ trong vòng vài phút, Harry vẫn mặc nguyên quần áo, ngồi khòm khòm dựa lưng vào mấy thanh chắn của cái khung giường bằng kim loại lạnh ngắt, tự hành mình khốn khổ khốn sở với mâu thuẫn trong lòng, quyết tâm không chịu để cho mình ngủ thiếp đi, quá sợ hãi mình lại có thể biến thành một con rắn trong khi ngủ mà tấn công Ron, hay trườn đi khắp căn nhà cắn mổ hết người này đến người khác…

Khi Ron thức dậy, Harry giả đò như nó cũng đã ngủ một giấc đã đời. Mấy cái rương của tụi nó đã được gởi từ trường Hogwarts đến trong khi tụi nó đang ăn trưa, nhờ vậy tụi nó có thể mặc như dân Muggle để đi đến bệnh viện Thánh Mungo. Mọi người, ngoại trừ Harry, đều vui như điên và mồm miệng tía lia khi cởi áo chùng ra, mặc vô quần bò áo thun, rồi tụi nó chào đón cô Tonks và thầy Mắt-Điên, hai người này đến để hộ tống tụi nó đi băng qua thành phố Luân Đôn. Tụi nó vui cười, nhạo cái nón trái dưa mà thầy Mắt-Điên đội sụp chéo xuống để che đi con mắt pháp thuật của thầy, và tụi nó cam đoan với thầy là, thiệt tình nhé, ngay cả cô Tonks (bữa nay tóc lại ngắn và có màu hồng tươi), cũng sẽ không thu hút được sự chú ý bằng thầy khi đi xe điện ngầm đâu.

Cô Tonks rất khoái việc Harry nhìn thấy cuộc tấn công ông Weasley, một đề tài mà nó chẳng muốn triển khai thêm một chút xíu nào.

Khi ngồi bên cạnh nhau trên một chiếc tàu lắc lư chạy về trung tâm thành phố, cô Tonks tò mò hỏi Harry:

"Trong gia đình em đâu có ai mang dòng máu *Kiến giả* hả?"

Harry nghĩ đến giáo sư Trelawney và cảm thấy bị xúc phạm, nó đáp:

"Dạ không."

Cô Tonks tỏ vẻ đăm chiêu:

"Không. Không, cô cho là cái việc em làm không thực sự là tiên tri, đúng không? Ý cô nói, em đâu có nhìn thấy trước

tương lai, mà em nhìn thấy hiện tại… Thiệt kỳ lạ quá hả? Nhưng mà cũng có ích chớ…”

Harry không trả lời; may thay, họ ra khỏi xe lửa ở trạm dừng kế tiếp, một nhà ga ở ngay trung tâm Luân Đôn, và trong cảnh chộn rộn xuống xe, Harry đã có thể xoay sở sao cho hai anh em Fred và George lọt vô giữa nó và cô Tonks, người đi đầu dẫn đường. Mọi người đều theo cô Tonks đi lên một cái cầu thang tự động, thầy Moody thì lộc cộc đi đằng sau cả nhóm để bọc hậu, cái nón trái dưa của thầy sụp xuống thấp và một bàn tay xương xẩu của thầy đút vô trong áo khoác giữa hai nút áo, nắm chặt cây đũa phép. Harry cảm nhận được con mắt bị che giấu của thầy Moody vẫn chằm chằm nhìn nó; Harry tìm cách đánh trống lảng những câu hỏi thêm về giấc chiêm bao của nó bằng cách hỏi thầy Mắt-Điên là bệnh viện Thánh Mungo nằm ẩn chỗ nào.

“Không xa đây lắm.”

Thầy Mắt-Điên lẩm bẩm khi bọn họ vừa bước ra khoảng trời mùa đông trên một con đường rộng rãi, nhà hai bên phố đều là cửa tiệm đông ken những người đang mua sắm cho lễ Giáng sinh. Thầy đẩy Harry đi tới trước một chút rồi thầy bước cồm cộp theo ngay sau lưng nó; Harry biết con mắt pháp thuật của thầy đang đảo nhìn bốn phương tám hướng bên dưới cái nón đội xùm xụp. Thầy làu bàu tiếp:

“Đâu có dễ kiếm ra một chỗ tử tế cho một cái bệnh viện. Không có chỗ nào trong Hẻm Xéo đủ rộng, mà chúng ta cũng không thể xây bệnh viện ngầm dưới đất như Bộ Pháp Thuật - không được lành mạnh. Cuối cùng họ phải xoay sở để độc

chiếm một tòa nhà ở trên này. Trên lý thuyết, phù thủy pháp sư bệnh tật đau yếu có thể đến rồi đi, và hòa lẫn vô đám đông…"

Thầy nắm lấy vai Harry để tránh cho hai người khỏi bị xô tách ra bởi một bầy người mua sắm om sòm, rõ ràng là chỉ có ý định chen vô một cửa hàng gần đó đầy những dụng cụ điện.

Một lát sau thầy Moody nói:

"Chúng ta tới nơi rồi."

Họ đã đến bên ngoài một tòa nhà bách hóa to lớn kiểu xưa xây bằng gạch đỏ, có tên là Công ty Purge & Dowse. Chỗ này mang một vẻ tồi tàn, nhếch nhác; những cửa sổ bày hàng chỉ gồm có vài ba tượng người mẫu đã sút càng gãy gọng với mớ tóc giả xộc xệch, đứng lộn xộn trong những bộ cánh đã lỗi thời ít nhất mười năm. Mấy tấm bảng to tướng treo trên tất cả mấy cánh cửa đầy bụi bặm đều mang hàng chữ ĐÓNG CỬA ĐỂ TÂN TRANG. Harry nghe rõ ràng một người đàn bà xách trĩu tay mấy cái túi nhựa đựng hàng mua sắm nói với bà bạn khi hai người đi ngang qua chỗ Harry đứng:

"Cái chỗ đó *không khi nào* mở cửa…"

Cô Tonks ra dấu cho bọn Harry đi tới trước một cửa sổ không trưng bày gì hết ngoài tượng một cô người mẫu đặc biệt xấu xí có hai hàng mi mắt giả khép mở nửa chừng và đang diện một cái áo đầm kiểu tạp dề bằng ni lông màu xanh lá cây.

"Tốt. Mọi người đã sẵn sàng chưa?"

Tụi nó gật đầu, xúm xít quanh cô; Moody một lần nữa đẩy Harry một cái giữa hai xương bả vai để thúc nó đi tới trước. Cô Tonks chồm sát vô kính cửa sổ, ngước nhìn lên bức tượng

người mẫu cực kỳ xấu xí ấy mà nói, hơi thở của cô làm mờ cả kính:

"Wotcher… chúng tôi đến đây để thăm ông Arthur Weasley."

Trong vòng nửa giây, Harry nghĩ cô Tonks thiệt là lố bịch khi trông mong một bức tượng người mẫu nghe cô ấy nói bằng một giọng khẽ khàng đến thế mà lại xuyên qua một tấm kính và lại rầm rầm tiếng xe buýt chạy ngang đằng sau lưng, cả trong sự huyên náo ồn ào của một con đường đầy người đi mua sắm. Rồi Harry lại nhớ ra là tượng người mẫu cũng đâu có thể nghe thấy gì đâu. Nhưng chỉ một giây sau, miệng Harry há hốc ra vì sửng sốt khi bức tượng người mẫu nhẹ gật đầu, ra hiệu bằng mấy ngón tay dính liền với nhau, và cô Tonks đã nắm chặt cùi chỏ của Ginny và bà Weasley, bước xuyên thẳng qua lớp kính mà biến mất.

Fred, George và Ron bước theo ba người kia; Harry liếc nhìn lại đám đông chen chúc trên phố; không ai trong đám đó có vẻ buồn liếc tới mấy cái cửa sổ trưng bày hàng của một nơi xấu xí như Công ty Purge & Dowse, mà cũng không ai trong số họ tỏ ra để ý tới sáu người vừa tan biến vào không khí ngay trước mắt họ.

"Đi thôi."

Thầy Moody càu nhàu, thúc vô lưng Harry thêm một cái nữa, rồi cả hai cùng nhau bước tới trước, xuyên qua cái mà nó cảm thấy như một màn nước lạnh, để rồi hiện ra ở phía bên kia, hoàn toàn ấm áp và khô ráo.

Chẳng còn thấy dấu tích gì của bức tượng người mẫu xấu xí

ở chỗ cô ta vừa mới đứng. Mọi người đến một nơi có vẻ như một phòng tiếp tân đang đông khách khứa, ở đó có hàng hàng những pháp sư phù thủy ngồi trên những cái ghế gỗ ọp ẹp, một số trông bề ngoài hoàn toàn bình thường và đang nghiên cứu kỹ lưỡng mấy tờ *Tuần San Phù Thủy* đã quá đát, mấy người khác thì phơi bày hớ hênh những thương tật dị dạng xấu xí kinh hoàng, tỉ như thân mình chướng bự như thân voi, hay mấy cánh tay mọc thừa chìa ra từ ngực. Gian phòng chẳng mấy yên ắng gì hơn đường phố náo nhiệt ngoài kia, bởi vì nhiều bệnh nhân đang phát ra những âm thanh vô cùng độc đáo. Một mụ phù thủy mặt đẫm mồ hôi ngồi ở giữa hàng ghế thứ nhất, tự quạt mình phành phạch bằng một tờ *Tuần San Phù Thủy*, cứ phát ra tiếng huýt gió the thé như còi xe trong khi hơi nước từ trong miệng cứ trào ra; rồi một chiến tướng coi bộ lôi thôi lếch thếch ngồi ở trong góc phòng thì phát ra tiếng kêu lanh lảnh như tiếng chuông mỗi khi ông cựa quậy, kèm theo mỗi tiếng keng là cái đầu của lão lúc lắc một cách khủng khiếp, đến nỗi lão phải tự nắm chặt lấy hai vành tai của mình để giữ yên cái đầu.

Các phù thủy và pháp sư mặc áo chùng màu xanh vỏ chanh đi lên đi xuống mấy hàng ghế bệnh nhân, hỏi han và ghi chép trên mấy cái bìa kẹp hồ sơ giống như cái kẹp hồ sơ của bà Umbridge. Harry để ý thấy cái biểu tượng thêu trên ngực áo của họ là một cây đũa phép và một khúc xương bắt tréo nhau thành hình dấu thập.

Harry hỏi khẽ Ron:

“Họ là bác sĩ hả?”

Ron kêu lên với vẻ ngạc nhiên:

“Bác sĩ à? Là mấy gã Muggle ăn hại chuyên mổ xẻ người ta đó hả? Không, những người này là Lương y.”

“Lại đây!”

Bà Weasley gọi át tiếng chuông ngân vừa tái phát ra từ lão chiến tướng ở góc phòng, tụi nó bèn đi theo bà đứng xếp hàng phía trước một cô phù thủy tóc vàng phúng phính ngồi ở một cái bàn có ghi BÀN HƯỚNG DẪN. Bức tường phía sau cô ta dán đầy những thông báo và áp phích quảng cáo ghi những thứ đại loại như MỘT CÁI VẠC SẠCH GIỮ CHO THUỐC MEN KHÔNG BIẾN THÀNH ĐỘC DƯỢC và THUỐC CHỐNG TÀ ĐỘC LÀ THUỐC CHỐNG XÀI BẬY TRỪ KHI ĐƯỢC LƯƠNG Y CÓ ĐỦ TƯ CÁCH CÔNG NHẬN.

Lại có một bức chân dung khổng lồ của một bà phù thủy tóc bạch kim dài quăn loăn xoăn, đeo bảng tên là:

DILYS DERWENT

LƯƠNG Y CỦA BỆNH VIỆN THÁNH MUNGO 1722 - 1741

NỮ HIỆU TRƯỞNG CỦA TRƯỜNG ĐÀO TẠO PHÁP SƯ VÀ PHÙ THỦY HOGWARTS, 1741 - 1768

Bà Dilys đang dõi mắt nhìn kỹ càng cái đám Weasley như thể đang đếm họ; khi Harry bắt gặp ánh mắt của bà, bà hơi nháy mắt với nó một cái, rồi bước ra khỏi bức tranh chân dung của bà và biến mất.

Lúc đó, ở đằng đầu của cái hàng người đang nối đuôi, một pháp sư trẻ tuổi đang biểu diễn một điệu nhảy loi choi ngay tại

chỗ hết sức quái dị, trong khi anh ta cố gắng, giữa tiếng rên la đau đớn trong cái tình huống éo le của mình, giải thích với cô phù thủy tóc vàng ngồi đằng sau bàn giấy.

"Tôi bị đôi… ối… giầy mà ông anh tôi… ối… nó cho tôi… chúng ăn… ỐI… chân tôi… coi này… chắc hẳn là phải có một thứ… ỐI… tà ma quỷ quái ếm vô chúng mà tôi… AÁÁÁ… không sao giải trừ được…"

Anh chàng hết đứng trên giò này lại nhảy cẫng lên đổi sang giò kia như thể đang nhảy múa trên than hồng lửa bỏng.

Cô phù thủy tóc vàng chỉ vào một tấm bảng tổ chảng treo bên trái bàn giấy, quạu quọ đáp:

"Giầy dép có khiến anh mù chữ không hử? Anh cần vô phòng khám Tổn thương do Bùa phép, ở tầng bốn. Bảng hướng dẫn về bố trí các tầng đã ghi rõ rành rành như vậy. Người kế tiếp!"

Anh chàng phù thủy vừa đi cà nhắc vừa nhảy loi choi đi khỏi, đám Weasley nhích tới trước thêm vài bước và Harry đọc được tấm bảng hướng dẫn về bố trí các tầng:

TAI NẠN DO ĐỒ CHẾ TÁC …… tầng trệt

(Nổ vạc, đũa phép phản phé, tai nạn chổi bay, vân vân)

THƯƠNG TÍCH DO SINH VẬT …… lầu một

(Bị cắn, chích, đốt, đâm, v.v…)

RỐI LOẠN DO PHÁP THUẬT …… lầu hai

(Bệnh chứng truyền nhiễm, như long-đậu, say biển, nấm bìu)

NGỘ ĐỘC DO THUỐC VÀ CÂY CỎ ……. lầu ba

(Mụn nước, nôn ọe, cười không cắt cơn được, v.v…)

THƯƠNG TỔN DO BÙA CHÚ ……. lầu bốn

(Bị trù ếm bất khả giải, tà ma, và bùa chú dùng sai, v.v…)

PHÒNG TRÀ DÀNH CHO KHÁCH VÀ CỬA HÀNG BỆNH VIỆN ……. lầu năm

Nếu quý khách không biết chắc mình muốn đi đâu, không thể nói năng bình thường, hoặc không thể nhớ ra lý do mình đến đây, thì nhân viên tiếp khách của chúng tôi xin hân hạnh được giúp đỡ.

Lúc này một pháp sư già lụm cụm đeo cái vòi trợ thính đã lê lết được tới đầu hàng. Lão khò khè:

"Tôi đến đây thăm Broderick Bode!"

Cô ả phù thủy thô lỗ đáp:

"Phòng bốn mươi chín, nhưng tôi e là cụ chỉ tổ mất thời giờ mà thôi. Lão ấy đã lẫn hoàn toàn rồi, cụ biết mà, lão cứ tưởng mình là cái ấm trà… Người tiếp theo!"

Một pháp sư trông thiệt là khốn đốn đang túm chặt lấy cổ chân của cô con gái bé xíu mà lại có đôi cánh da khổng lồ cứ vỗ phành phạch quanh đầu ông, đôi cánh quái dị ấy đã mọc ra ngay phía sau cái quần yếm của cô bé.

Cô ả phù thủy không thèm hỏi tới một lời, nói ngay bằng giọng ngao ngán:

"Lầu bốn."

Người đàn ông biến mất qua cánh cửa đôi sau bàn giấy, vẫn

cố túm chặt cô con gái cứ chấp chới bay lên như một cái bong bóng dị dạng.

"Người tiếp theo!"

Bà Weasley bước tới trước đến bên bàn giấy. Bà nói:

"Chào cô. Chồng tôi, ông Arthur Weasley, hình như là đã đổi qua một phòng khác hồi sáng nay, cô làm ăn nói cho chúng tôi biết…"

Cô nàng phù thủy dò ngón tay dọc xuống cái danh sách trước mặt mình:

"Arthur Weasley hả? Đúng, lầu một, cửa thứ hai bên phải, khu điều trị Dai Llewellyn."

Bà Weasley nói:

"Cám ơn cô. Đi thôi, các con."

Bọn họ theo nhau đi qua cánh cửa đôi rồi đi xa hơn, dọc một hành lang hẹp mà hai bên tường treo nối tiếp nhau những bức chân dung của các lương y nổi tiếng, và được thắp sáng bằng những bong bóng thủy tinh đựng đèn cầy bay lơ lửng dưới trần nhà giống như những cái bong bóng xà phòng vĩ đại. Trên đường đi, họ gặp thêm nhiều pháp sư phù thủy mặc áo thụng màu xanh vỏ chanh đi ra đi vô những cánh cửa. Từ trong một cánh cửa mà họ đi ngang xộc ra một luồng khí màu vàng hôi thối, bay lướng vướng trong hành lang. Rồi thỉnh thoảng họ lại nghe tiếng rên la vọng từ xa xa. Bọn họ leo lên một chặng cầu thang để đến hành lang "Thương Tích Do Sinh Vật", ở đó, trên cửa thứ hai bên phải, có hàng chữ KHU ĐIỀU TRỊ "BỆNH NGUY HIỂM" DAI LLEWELLYN: VẾT CẮN

TRẦM TRỌNG. Bên dưới là một cái hộp đựng thiếp bằng đồng, trong có một tấm thẻ ghi bằng chữ viết tay: *Lương y chủ nhiệm: Hippocrates Smethwyck, Lương y Tập sự: Augustus Pye.*

Cô Tonks nói:

"Chị Molly à, tụi tôi sẽ đợi ở ngoài này. Anh Arthur sẽ không mong có quá nhiều khách khứa đến cùng một lúc đâu… Chỉ nên để gia đình vô thăm trước."

Thầy Mắt-Điên làu bàu tán thành ý kiến này và tự lùi mình lại đứng dựa sát bức tường hành lang, con mắt kỳ diệu của thầy vẫn xoay tít đủ mọi hướng. Harry cũng lùi lại, nhưng bà Weasley vươn cánh tay ra đẩy nó đi qua cánh cửa, nói:

"Đừng ngốc như vậy, Harry, bác Arthur muốn cám ơn con…"

Căn phòng nhỏ và hơi tối vì chỉ có mỗi một cách cửa sổ hẹp mà lại ở tuốt trên cao của bức tường đối diện với cánh cửa cái. Hầu hết ánh sáng là xuất phát từ mấy cái bong bóng thủy tinh lóng lánh tụ thành chùm ở giữa trần nhà. Những bức tường được ốp bằng gỗ sồi, và trên một bức tường có treo tấm chân dung của một lão pháp sư trông vẻ mặt cay cú hằn học, có ghi chú là: URQUHART RACKHARROW, 1612 - 1697, NHÀ PHÁT MINH BÙA TRÙ ẺO LÒI RUỘT.

Chỉ có ba bệnh nhân trong phòng. Ông Weasley nằm trên cái giường ở cuối phòng, bên cạnh cái cửa sổ bé tí ấy. Harry vui mừng và nhẹ nhõm khi thấy ông Weasley được đặt nằm tựa trên nhiều cái gối và đang đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri* nhờ chút tia sáng mặt trời lẻ loi rọi xuống giường. Khi họ đi về

phía ông, ông quay lại nhìn và mặt mày rạng rỡ hẳn lên khi nhận ra họ là ai. Ông liệng tờ *Tiên Tri* qua một bên, kêu lên:

"Chào! Bill vừa mới đi, em Molly à, nó phải trở về sở làm, nhưng nó nói sẽ ghé về thăm em sau…"

Bà Weasley cúi xuống hôn lên má chồng và lo lắng ngắm gương mặt ông. Bà hỏi:

"Anh cảm thấy sao, anh Arthur? Trông anh vẫn còn hơi hốc hác…"

Ông Weasley hớn hở nói:

"Anh cảm thấy khỏe khoắn vô cùng."

Dang cánh tay lành lặn ra ôm lấy Ginny vào lòng, ông nói tiếp:

"Giá mà họ có thể tháo băng ra là anh đã đủ sức về nhà."

Fred hỏi:

"Tại sao họ không thể tháo băng ra hở ba?"

Ông Weasley nói một cách hồ hởi phấn khởi:

"À, tại vì mỗi khi họ thử tháo băng ra là ba lại bị chảy máu như điên ấy."

Ông với tay ngang lấy cây đũa phép nằm trên cái tủ nhỏ có nhiều ngăn đặt bên cạnh giường ngủ, và vẫy nhẹ một cái là đủ khiến cho sáu cái ghế hiện ra bên cạnh giường để tất cả mọi người đều có chỗ ngồi xuống. Ông nói tiếp:

"Dường như trong răng nanh của con rắn ấy có một thứ nọc độc gì đó hơi khác thường đã khiến cho vết thương không liền da được… Nhưng mà họ bảo đảm là họ sẽ tìm thấy được thuốc

giải độc, họ nói họ từng gặp mấy trường hợp còn tệ hơn trường hợp của ba nữa kìa, và trong khi chờ đợi thì ba chỉ cần tiếp tục uống Thuốc Tiếp Máu đều đặn mỗi giờ. Nhưng mà ông bạn ở đằng kia…"

Ông chợt hạ thấp giọng, hất đầu về phía cái giường đối diện, nơi có một người đàn ông nằm nhìn đăm đăm lên trần nhà, trông dáng vẻ yếu ớt xanh lè.

"… mới thiệt là khốn khổ. Bị một *người sói* cắn. Vô phương chữa trị."

Bà Weasley có vẻ hoảng hốt, bà thì thào:

"Một người sói hả? Ông ta nằm trong phòng chung như vầy có an toàn không? Đúng ra ông ấy phải ở phòng riêng chứ hả?"

Ông Weasley khẽ nhắc vợ:

"Còn hai tuần nữa mới đến rằm. Họ đã nói chuyện với ông ta hồi sáng này, em biết đó, mấy ông lương y ấy mà, đã cố gắng thuyết phục ông ấy là vẫn có thể sống một cuộc đời gần như bình thường. Anh cũng nói với ông ấy - dĩ nhiên là anh đâu có nêu tên ra - nhưng anh nói là bản thân anh quen biết một người sói, một người rất tử tế, một người luôn luôn dễ dàng tìm được cách chế ngự…"

George bèn hỏi:

"Vậy ông ta nói sao hở ba?"

Ông Weasley rầu rĩ nói:

"Ông ấy nói sẽ cắn ba một cái nếu ba không chịu câm

miệng lại.”

Chỉ tay về phía cái giường còn lại có người nằm, ngay đằng sau cánh cửa, ông Weasley nói tiếp:

“Còn cái bà nằm tuốt *đằng kia* thì nhất định không chịu nói cho các lương y biết cái gì đã cắn bà ấy, làm cho người ta ngờ cái đó ắt hẳn là một thứ gì đó mà bà ấy chứa chấp phi pháp. Nhưng cho dù là cái gì đi nữa thì nó cũng đã ngoạm chân bà ấy một miếng thiệt bự, mỗi lần người ta tháo băng thì mùi hôi thúi không chịu nổi!”

Fred kéo cái ghế của nó sát cái giường hơn, hỏi:

“Vậy, ba kể cho tụi con nghe chuyện đã xảy ra đi, ba!”

Ông Weasley mỉm cười đầy ý vị với Harry rồi nói:

“Ừ thì các con cũng biết rồi, chứ gì nữa? Chuyện đơn giản thôi - Ba đã trải qua một ngày dài vất vả, nên ngủ thiếp đi, bị phục kích bất ngờ, rồi bị cắn.”

Fred chỉ tờ báo mà ông Weasley đã quẳng qua một bên, hỏi:

“Chuyện ba bị tấn công có đăng trên tờ *Tiên Tri* không ba?”

Ông Weasley nói, kèm theo một nụ cười hơi cay đắng:

“Không, dĩ nhiên là không. Bộ Pháp Thuật đâu có muốn mọi người biết là có một con rắn đê tiện bự tổ tướng đột nhập…”

Bà Weasley nhắc chừng:

“Anh Arthur!”

Ông Weasley bèn vội vã nói trớ:

"… đột… ơ… kích… ba."

Tuy nhiên Harry chắc chắn đó không phải là điều ông đã định nói. George hỏi:

"Vậy khi chuyện đó xảy ra, ba đang ở đâu vậy ba?"

"Đó là việc riêng của ba."

Ông Weasley nói, tuy có thoáng nở một nụ cười. Ông vớ lấy tờ *Nhật Báo Tiên Tri*, giũ cho tờ báo mở ra và nói:

"Ba đang đọc về vụ bắt giam Willy Widdershins khi các con đến. Các con có biết hóa ra Willy chính là kẻ chủ mưu mấy cái vụ cầu tiêu dội ngược hồi mùa hè vừa rồi không? Hắn bị tổ trác, một trong mấy cái bùa ếm của hắn phản phé, cái cầu tiêu nổ tung, và người ta tìm thấy hắn nằm bất tỉnh giữa cái đống tanh bành từ đầu tới chân ngập ngụa trong…"

Fred xen ngang câu chuyện bằng một giọng rất nhỏ:

"Lúc mà ba nói ba đang 'làm công tác' ấy, là ba đang làm gì?"

Bà Weasley thì thầm bảo:

"Con đã nghe ba con nói rồi đó, chúng ta không bàn bạc ở đây! Nói tiếp chuyện về Willy Widdershins đi anh Arthur…"

"Ừ, ba không biết bằng cách nào, nhưng hắn quả thực đã chạy được tội trong vụ cầu tiêu này."

Ông Weasley nói thêm, giọng khẳng định:

"Ba chỉ có thể đoán chắc là hắn đã lo lót vàng…"

George hỏi khẽ:

“Lúc đó ba đang canh giữ cái đó, phải không ba? Cái vũ khí ấy? Cái mà Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang săn tìm ấy?”

Bà Weasley nạt ngang:

“George, im đi!”

Ông Weasley nói, hơi cao giọng hơn:

“Đằng nào đi nữa thì lần này Willy cũng đã bị bắt quả tang đang bán mấy cái nắm cửa đớp tay người cho dân Muggle, và ba không tin là hắn sẽ lại có thể luồn lách được vụ này, bởi vì theo bài báo này thì hai dân Muggle đã bị đứt mấy ngón tay và hiện giờ đang nằm bệnh viện Thánh Mungo để được mọc lại xương khẩn cấp và điều hòa lại trí nhớ. Thử nghĩ mà coi, dân Muggle mà nằm bệnh viện Thánh Mungo! Ba đang thắc mắc không biết họ nằm ở phòng nào đây?”

Nói rồi ông háo hức nhìn quanh như thể hy vọng sẽ nhìn thấy một biển chỉ dẫn. Fred vừa nói, vừa nhìn ba của nó để dò xem phản ứng.

“Harry, có phải em từng nói Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy có một con rắn? Một con rắn bự tổ chảng? Em đã thấy nó vào cái đêm hắn trở lại, đúng không, Harry?”

Bà Weasley gạt phắt đi:

“Thôi, đủ rồi. Chú Mắt-Điên và cô Tonks đang đợi ở bên ngoài, anh Arthur à, họ muốn vô thăm anh.”

Bà nói thêm với lũ con bà và Harry:

“Các con có thể đợi ở bên ngoài. Sau đó các con có thể trở vô chào tạm biệt. Thôi các con đi đi…”

Tụi nó kéo cả đám trở ra hành lang. Thầy Mắt-Điên và cô Tonks đi vào phòng, đóng cánh cửa phòng lại sau lưng họ. Fred nhướn đôi chân mày lên.

"Được. Cứ làm vậy đi. Đừng nói cho tụi này biết gì hết."

Anh chàng nói giọng mát mẻ, tay đút túi lục lọi. George giơ ra một cái trông giống một mớ lùng nhùng dây nhợ có màu như thịt tươi, hỏi:

"Kiếm mấy cái này hả?"

Fred nhe răng cười khì:

"Em đi guốc trong bụng anh. Để coi bệnh viện Thánh Mungo có ếm Bùa Tỉnh Bơ lên cửa phòng bệnh không?"

Anh ta và George bèn tháo gỡ mớ dây lùng nhùng và tách chúng ra thành năm cái Bành Trướng Nhĩ. Khi Fred và George phát Bành Trướng Nhĩ cho mọi người, Harry ngập ngừng nhận một cái.

"Cầm lấy đi, Harry! Em đã cứu mạng ba, cho nên nếu ai có quyền nghe lén chuyện của ba thì người đó chính là em…"

Harry đành phó mặc, nhe răng cười, và cầm lấy một đầu dây nhét vô lỗ tai nó như hai anh em sinh đôi đã làm. Fred thì thầm:

"Tốt, tới luôn bác tài!"

Mấy sợi dây màu thịt tươi bò ngoằn ngoèo như mấy con giun ốm cà tong cà teo rối uốn éo luồn dưới cánh cửa. Trong mấy giây đầu Harry chẳng nghe thấy gì hết, nhưng rồi nó nhận ra tiếng cô Tonks đang thì thầm, nghe rõ như thể cô ấy đang

đứng ngay bên cạnh nó.

"… họ lùng sục khắp cả vùng nhưng không thể tìm thấy con rắn ở đâu cả, làm như nó đã biến mất sau khi tấn công anh vậy, anh Arthur… Nhưng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không lẽ nào đưa cả con rắn vào cuộc, liệu hắn có thể làm vậy không?"

Thầy Moody làu bàu:

"Tôi cho là hắn phái con rắn đi do thám, bởi vì tính cho tới bây giờ hắn cũng chưa được trò trống gì cho lắm, đúng không? Tôi đoán là hắn đang tìm cách hình dung cho rõ cái mà hắn đang đương đầu, và nếu anh Arthur không có mặt ở đó thì con ác thú có lẽ sẽ có thêm nhiều thì giờ để dòm ngó chung quanh. Vậy ra Potter nói nó đã nhìn thấy toàn bộ sự việc xảy ra à?"

Bà Weasley nói với vẻ không thoải mái lắm:

"Phải. Chú cũng biết đấy, dường như cụ Dumbledore cũng chờ đợi Harry nhìn thấy một điều gì tương tự như vầy…"

Thầy Moody nói:

"Ừ, tốt. Chúng ta đều biết thằng bé nhà Potter ấy có một cái gì đó ngộ lắm."

Bà Weasley lại thì thào:

"Cụ Dumbledore có vẻ lo lắng về Harry khi tôi nói chuyện với cụ hồi sáng nay."

Thầy Moody lẩm bẩm:

"Đương nhiên là cụ lo lắng rồi. Thằng bé ấy nhìn thấy việc xảy ra từ mắt rắn của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy… Hiển

nhiên, Potter không ý thức điều đó có nghĩa là gì, nhưng nếu Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang ám nó…”

Harry gỡ cái Bành Trướng Nhĩ ra khỏi tai, tim nó đập bình bình gấp gáp và nó cảm thấy máu nóng dồn lên mặt. Nó nhìn quanh mấy đứa khác. Tụi nó đều trợn mắt nhìn nó chằm chằm, mấy sợi dây vẫn còn lòng thòng ở lỗ tai, mặt mày đứa nào cũng bàng hoàng kinh khiếp.

23

GIÁNG SINH TRONG PHÒNG KÍN

Phải chăng đây chính là lý do cụ Dumbledore không nhìn vào mắt Harry nữa? Phải chăng cụ cho rằng chính Voldemort đang chòng chọc nhìn ra từ đôi mắt của nó, và có lẽ cụ sợ rằng đôi mắt trong xanh ấy có thể trở nên ngầu đỏ với đôi con ngươi co lại thành hai rạch ti hí như mắt mèo? Harry nhớ lại bộ mặt như rắn của Voldemort đã từng một phen bị lộ ra ở sau gáy của giáo sư Quirrell như thế nào, và nó bất chợt đưa tay sờ chính gáy của mình, lo lắng băn khoăn là nó sẽ cảm thấy như thế nào nếu Voldemort tòi ra từ sọ nó…

Nó cảm thấy nó thiệt là nhơ nhuốc tởm lợm, như thể nó đang mang mầm mống chết chóc, không xứng đáng ngồi trên cùng một toa tàu điện ngầm từ bệnh viên trở về với những con người vô tội, trong sáng, mà đầu óc và thân thể không bị chút tì vết nào của Voldemort… Giờ đây nó đã biết là nó không chỉ nhìn thấy con rắn, mà nó *đã là* con rắn đó…

Và rồi một ý nghĩ khủng khiếp nảy ra trong đầu Harry, một ký ức chợt trồi lên trên não bộ nó, một ý tưởng khiến ruột gan bên trong người nó cồn lên và quằn quại như con rắn…

"*Hắn còn lùng kiếm cái gì ngoài bọn Tử Thần Thực Tử*?"

"*Cái mà hắn chỉ có thể ăn cắp… như một vũ khí. Cái mà lần trước hắn không có.*"

Mình chính là vũ khí đó. Harry nghĩ, và ý nghĩ này không khác gì thuốc độc ngấm vào và chảy trong mạch máu của nó, làm nó rùng mình, khiến nó tản thần toát mồ hôi hột trong khi nó lắc lư cùng với con tàu chạy xuyên qua đường hầm tăm tối. *Mình là kẻ mà Voldemort muốn sử dụng, chính vì vậy mà người ta phải canh phòng mọi nơi mà mình đi, không phải để bảo vệ mình, mà vì sự an toàn của những người khác, chỉ có điều là không có hiệu quả, họ không thể cho người canh giữ mình mọi lúc khi mình ở trường Hogwarts… Mình đã tấn công bác Weasley hồi tối hôm qua, chính mình, chính Voldemort đã khiến mình làm, và hắn có thể nhập vô mình, nghe được mọi ý nghĩ của mình ngay lúc này…*

"Harry, con có sao không, cưng?"

Bà Weasley thì thầm hỏi han, bà chồm ngang qua người Ginny để nói với nó trong khi chiếc xe lửa xình xịch chạy xuyên qua đường hầm tối thui.

"Trông con không được khỏe lắm. Con muốn bệnh hả?"

Tất cả bọn họ đang nhìn nó. Nó lắc đầu thiệt mạnh rồi ngước lên nhìn một cái quảng cáo bảo hiểm nhà.

"Harry, con có *chắc* là con vẫn khỏe mạnh không vậy con?"

Bà Weasley vẫn theo hỏi bằng giọng đầy lo lắng khi cả bọn đi vòng quanh bãi cỏ bị bỏ mọc hoang um tùm ở giữa quảng trường Grimmauld.

“Trông con xanh xao quá… Con có chắc là hồi sáng này con có ngủ không? Con đi lên lầu và đi ngủ ngay bây giờ đi, và có thể con cần ngủ thêm vài giờ trước bữa ăn chiều, nghe?”

Nó gật đầu; vậy là nó có một cái cớ cho sẵn để khỏi phải nói chuyện với bất cứ người nào khác, đúng chóc là điều nó đang mong muốn. Vì vậy khi bà Weasley vừa mở cánh cửa trước của ngôi nhà, Harry đi một mạch ngang qua cái cán lọng to như chân con quỷ khổng lồ, rồi đi thẳng lên cầu thang và vội vã đi về phòng ngủ của nó và Ron.

Khi đã ở trong phòng rồi, nó cứ đi qua đi lại, ngang qua hai cái giường ngủ và bức chân dung trống trơn của cụ Phineas Nigellus, bộ óc nó đầy ứ và sôi sùng sục vô vàn câu hỏi và càng lúc càng trào lên thêm nhiều ý tưởng kinh hoàng…

Làm sao mà nó trở thành rắn được chứ? Có lẽ nó là một Người Biến Hình Thú… mà không, nó không thể, nó phải biết chứ… có lẽ Voldemort là một Người Biến Hình Thú chăng… *Dám lắm,* Harry nghĩ, *điều này nghe hợp lý, dĩ nhiên là hắn sẽ biến thành một con rắn… và khi hắn ám mình, thì cả hai đều có thể biến hình… Nhưng điều đó cũng không thể giải thích làm sao mà mình có thể đi Luân Đôn và quay trở về giường mình trong khoảng thời gian chỉ có năm phút, mặc dù… Nhưng mà nếu Voldemort là một pháp sư giỏi nhất thế giới, không tính cụ Dumbledore, thì có lẽ hắn cũng chẳng gặp chút khó khăn nào trong việc chuyển dời người ta như vậy…*

Và rồi, trong một cơn hoảng loạn khủng khiếp chợt ập tới, nó nghĩ, *nhưng chuyện này vô lý hết sức… nếu Voldemort ám mình, thì ngay lúc này đây mình đang giúp hắn nhìn thấu đáo*

vào Tổng Hành Dinh của Hội Phượng Hoàng! Hắn sẽ biết vanh vách ai là hội viên và chú Sirius đang ở đâu… mà mình thì đã nghe hóng được cả đống chuyện lẽ ra không nên biết, những chuyện mà chú Sirius đã kể mình nghe vào cái đêm đầu tiên mình đến đây…

Nếu vậy thì nó chỉ còn có mỗi một con đường: nó phải rời khỏi ngôi nhà ở quảng trường Grimmauld ngay lập tức. Nó sẽ nghỉ lễ Giáng Sinh ở trường Hogwarts với mấy đứa học sinh khác, như vậy ít nhất nó cũng giữ cho những người khác được an toàn trong suốt kỳ nghỉ lễ… Nhung mà không, kế sách này hỏng bét, vẫn còn có rất nhiều người ở lại trường Hogwarts để nó làm cho tật nguyền và thương tổn; rủi mà nạn nhân kế tiếp là Seamus, Dean hay Neville thì sao? Nó ngừng đếm bước trong phòng và đứng yên trừng trừng nhìn vào cái khung tranh trống trơn của cụ Phineas Nigellus. Một cảm giác nặng ịch như cục chì đang làm nghẹt cuống bao tử của nó. Nó không còn sự lựa chọn nào khác: nó sẽ phải trở về ngôi nhà trên đường Privet Drive, hoàn toàn tự tách nó khỏi tất cả phù thủy pháp sư khác…

Ừ, nó sẽ phải làm như vậy, nó nghĩ, quẩn quanh ở chốn này thì chẳng nên chút nào. Nó cố gắng hết sức để không nghĩ đến cái viễn cảnh gia đình Dursley sẽ phản ứng như thế nào khi phát hiện ra nó ở ngưỡng cửa nhà họ sớm hơn dự tính những sáu tháng. Nó bước dài đến bên cái rương của mình, đóng sập cái nắp, rồi khóa lại. Rồi nó tự động nhìn quanh tìm con Hedwig trước khi kịp nhớ ra là Hedwig vẫn còn ở trong Nhà Bưu Cú của trường Hogwarts. Ừ thôi, thì đỡ vác thêm cái lồng cú của con Hedwig. Nó nắm một đầu của cái rương và kéo

được nửa đường về phía cửa thì một giọng nói lén lút vang lên đâu đó:

"Bây đào tẩu hả?"

Nó ngoảnh nhìn lại. Cụ Phineas Nigellus đã lại xuất hiện trên tấm vải bố vẽ chân dung cụ, và cụ đang đứng tựa vào cái khung tranh, ngắm nghía Harry với vẻ khoái trá lộ rõ trên mặt.

Harry kéo lê cái rương của nó thêm vài bước về phía cửa, đáp gọn:

"Không phải chạy trốn, không."

Cụ Phineas Nigellus vuốt vuốt bộ râu nhọn hoắt của cụ và nói:

"Ta tưởng đâu đã là học sinh nhà Gryffindor thì trò phải được coi là *dũng cảm* chứ? Theo ta thấy thì trò cứ ở trong ngôi nhà của ta có lẽ lại tốt hơn. Bọn Slytherin chúng ta cũng dũng cảm, đúng vậy, nhưng không ngu ngốc. Thí dụ, nếu mà được lựa chọn, bọn ta sẽ luôn luôn lựa chọn cứu lấy cái mạng của mình trước đã."

"Cái mà con đang cứu không phải là cái mạng của con."

Harry đáp cộc lốc, trong lúc ra sức nhấc cái rương qua một miếng thảm bị mối ăn, đặc biệt gồ ghề, nằm ngay trước cánh cửa.

Cụ Phineas Nigellus vẫn vuốt vuốt chòm râu nhọn gật gù:

"À thì ra, ta *hiểu* rồi. Đây không phải là một cuộc đào thoát hèn nhát… mà là trò đang *cao thượng*."

Harry không thèm đếm xỉa tới cụ nữa. Một bàn tay nó mới

đặt trên nắm đấm của cánh cửa thì cụ Phineas Nigellus đã lười biếng nói:

"Ta có một thông điệp của cụ Dumbledore gởi cho trò."

Harry quay phắt lại:

"Thông điệp gì?"

"Hãy ở yên chỗ trò đang ở."

Harry vẫn đặt tay trên nắm đấm cửa, đáp:

"Con đâu có nhúc nhích. Vậy xin cụ nói thông điệp là gì."

Cụ Phineas nói giọng êm ái:

"Thì ta vừa mới nói đó, đồ ngu. Cụ Dumbledore bảo: "*Hãy ở yên chỗ trò đang ở.*"

"Dạ sao ạ?"

Harry thả đầu cái rương rớt xuống, khẩn khoản hỏi:

"Tại sao thầy Dumbledore lại muốn con ở yên? Thầy còn nói gì nữa không?"

"Không có gì nữa cả."

Cụ Phineas Nigellus nhướn một chân mày thưa rỉn lên như thể cụ thấy Harry là một đứa xấc láo.

Cơn giận của Harry trào lên mặt giống như một con rắn phóng lên từ đám cỏ dài. Nó thấy kiệt sức, nó bối rối không thể tả được, nó đã từng trải qua kinh hoảng, rồi nhẹ lòng, rồi lại kinh hoảng trong vòng mười hai tiếng đồng hồ vừa qua, vậy mà cụ Dumbledore vẫn không thèm nói chuyện với nó!

Nó nói lớn:

“Chỉ vậy thôi sao? *Ở yên chỗ đang ở à?* Đó cũng là điều duy nhất mà bất cứ ai đó có thể chỉ bảo con sau khi con bị bọn Giám Ngục tấn công. Harry à, cứ ở yên trong khi người lớn giải quyết công việc! Tuy nhiên người lớn sẽ chẳng mất công nói cho con biết chuyện gì cả, bởi vì cái bộ não bé tí ti của con có thể không kham nổi!”

Cụ Phineas Nigellus nói, còn to hơn cả giọng Harry:

“Trò biết không, đây chính xác là lý do khiến ta *ghét* làm thầy giáo! Những người trẻ tuổi sao mà cứ khăng khăng một cách ngu hết biết là mình hoàn toàn đúng về mọi thứ. Chẳng lẽ con gà trống choai ưa gáy đáng thương này chưa hề có lần nào nghĩ ra là ắt phải có một lý do xuất sắc nào đó, khiến cho ông Hiệu trưởng của trường Hogwarts không thể hé lộ ra cho nó biết một chút xíu chi tiết nào trong những kế hoạch của ông ta sao? Chẳng lẽ trong lúc cảm thấy bị đối xử tệ bạc, trò chưa bao giờ tạm ngưng để ghi nhận là tuân theo mệnh lệnh của cụ Dumbledore thì không bao giờ trò bị đưa đến chỗ hiểm nguy hay sao? Không. Không, giống như tất cả những người trẻ tuổi, trò chỉ khăng khăng tin chắc chỉ có một mình trò cảm và một mình trò nghĩ mà thôi, chỉ có một mình trò nhận ra hiểm họa, một mình trò là người duy nhất đủ khôn khéo để nhận biết Chúa tể Hắc ám đang mưu tính chuyện gì…”

Harry nói nhanh:

“Vậy là thầy Dumbledore đang dự tính làm gì đó với con à?”

“Ta có nói vậy sao?”

Cụ Phineas Nigellus lơ đãng xem xét cái bao tay bằng lụa

của cụ, nói tiếp:

"Thôi, mong trò tha lỗi cho ta, ta còn những việc hay ho đáng làm hơn là nghe một đứa mới lớn rên rẩm… Chúc trò một ngày lành…"

Và cụ tà tà đi ra khỏi cái khung của mình và khuất mắt. Harry hét tướng vào bức tranh trống trơn:

"Tốt lắm, xin cụ cứ đi phứt cho rồi! Và thưa lại với thầy Dumbledore là con cóc thèm cám ơn!"

Tấm vải bố trống trơn vẫn nín thinh. Giận điên lên dược, Harry kéo lê cái rương của nó trở về vị trí cũ dưới chân giường, rồi nó quăng mình lên giường nằm úp mặt xuống tấm khăn trải giường bị mối gặm, hai mắt nhắm nghiền, thân thể nặng nề và ê ẩm…

Nó cảm thấy nó đã trải qua một hành trình dài thăm thẳm… dường như không thể nào chỉ mới cách đây không đầy hai mươi bốn giờ Cho Chang đã đến kề bên nó bên dưới mớ dây tầm gởi trang trí… Nó mệt mỏi quá… Nó sợ ngủ lắm… nhưng nó không biết nó có thể kháng cự lại trong bao lâu nữa… Cụ Dumbledore đã bảo nó ở yên… Điều đó ắt có nghĩa là cụ cho phép nó ngủ… Nhưng mà nó sợ lắm… Nếu chuyện đó xảy ra một lần nữa thì sao?…

Nó chìm dần vào tối tăm…

Như thể đó là một cuộn phim chờ chực sẵn trong đầu nó để khởi chiếu. Nó đang đi xuống một hành lang hoang vắng về phía một cánh cửa màu đen trơ trụi, ngang qua những bức tường bằng đá xù xì, những ngọn đuốc, và một ngưỡng cửa

mở ra mấy bậc cầu thang bằng đá dẫn xuống lầu bên trái…

Nó đi tới cánh cửa đen nhưng không thể mở cửa ra… Nó đứng lặng nhìn đăm đăm cánh cửa, tha thiết muốn đi vào… Có một cái gì đó mà nó khao khát tận đáy lòng đang ở bên kia cánh cửa… Một phần thưởng mà nó không mơ nổi… Giá mà cái thẹo nó ngừng nhức nhối… thì nó sẽ có thể suy nghĩ sáng suốt hơn…

"Harry!"

Giọng của Ron vang lên từ cõi nào xa xăm lắm.

"Má nói là bữa ăn tối đã dọn ra rồi, nhưng má sẽ để dành phần ăn cho bồ nếu bồ muốn ngủ nữa…"

Harry mở mắt ra, nhưng Ron đã ra khỏi phòng rồi.

Harry nghĩ: *Nó không muốn một mình ở đây với mình. Sau khi nghe những gì thầy Moody nói, nó không muốn…*

Nó nghĩ giờ đây họ đã biết cái gì ẩn bên trong người nó thì chắc không một ai trong số họ muốn nó có mặt ở đó…

Nó sẽ không thèm đi xuống lầu ăn cơm tối đâu; nó sẽ không bắt họ phải chịu đựng sự bầu bạn với nó đâu. Nó trở mình nằm nghiêng sang bên kia và một lát sau thì lại ngủ thiếp đi, lâu thiệt lâu sau mới lại thức dậy, vào sáng sớm ngày hôm sau, bụng đói cồn cào, và Ron thì ngáy pho pho ở giường bên cạnh. Đưa mắt nhìn quanh căn phòng nó thấy cái hình dáng tôi tối của cụ Phineas Nugellus lại đứng lù lù trong cái khung tranh chân dung của cụ, và Harry suy diễn là có lẽ cụ Dumbledore đã cắt đặt cụ Phineas Nigellus canh chừng nó, đề phòng trường hợp nó tấn công thêm người nào khác nữa.

Cái cảm giác bị nhơ nhuốc càng tăng thêm. Nó phần nào ước ao giá mà nó đừng nghe lời cụ Dumbledore ở lại đây… Nếu đây là cuộc sống mà nó sẽ phải trải qua từ nay trở đi ở ngôi nhà trên quảng trường Grimmauld thì thà rằng nó về quách ngôi nhà ở đường Privet Drive cho rồi.

Những người khác đều dành hết buổi sáng hôm sau để trang trí cây thông Giáng Sinh. Harry không thể nhớ ra là trước đây chú Sirius có lần nào được vui như vậy không; thiệt tình chú còn hát cả những bài ca Noel, rõ ràng là chú vui mừng vì có bầu bạn trong ngày lễ Giáng Sinh. Harry nghe tiếng của chú vang vọng khắp căn phòng khách lạnh lẽo và trống trải, nơi nó ngồi một mình, ngắm bầu trời bên ngoài cửa sổ đang mỗi lúc một trắng hơn, hăm he là tuyết sẽ rơi, và suốt thời gian đó nó cảm thấy một niềm sảng khoái độc địa là đang tạo cho người khác cái cơ hội để tiếp tục nói về nó, cái điều mà chắc chắn là mọi người đang làm. Khi nó nghe bà Weasley gọi khẽ tên nó trên cầu thang vào khoảng gần giờ ăn trưa, nó rút lui xa hơn nữa tuốt trên lầu và phớt lờ tiếng gọi của bà.

Vào khoảng sáu giờ chiều thì chuông cửa reo và bà Black bắt đầu gào thét trở lại. Đoán là lão Mundungus hay ai đó trong Hội đến thăm, Harry chỉ tự sắp đặt cho mình một thế ngồi thoải mái dựa vào bức tường của căn phòng con Bằng-Mã Buckbeak, chỗ nó đang trốn mọi người, cố gắng phớt lờ luôn cơn đói khi nó đút cho Buckbeak ăn mấy con chuột chết. Nó hơi giật mình khi có người giộng thình thịch lên cánh cửa vài phút sau đó.

Tiếng Hermione vang lên:

“Mình biết bồ ở trong này mà. Bồ có làm ơn đi ra không? Mình muốn nói chuyện với bồ.”

“*Bồ* làm cái gì ở đây?”

Harry kéo cánh cửa mở ra hỏi, trong khi con Buckbeak tiếp tục cào bới sàn nhà lót rơm để mót lại bất cứ miếng chuột vụn nào mà nó có thể đã làm rớt.

“Mình tưởng bồ đang trượt tuyết với ba má bồ chứ.”

Hermione nói:

“Ôi, nói thiệt với bồ, chứ trượt tuyết *thiệt tình* không phải là sở trường của mình. Thành ra mình tới đây nghỉ lễ Giáng Sinh.”

Trên tóc của Hermione còn vương chút tuyết và gương mặt cô bé ửng hồng vì lạnh. Hermione nói tiếp:

“Nhưng mà đừng nói với Ron chuyện đó nhé, mình vẫn nói với nó là trượt tuyết thì rất là hay bởi vì nó cứ cười quá chừng. Dù sao đi nữa thì ba má mình cũng có thất vọng một tý, nhưng mình đã nói với họ là những người thực sự nghiêm túc về chuyện thi cử đều ở lại trường Hogwarts để luyện thi. Ba má mình muốn cho mình thi giỏi, hai người thông cảm thôi. Mà thôi, tụi mình đi về phòng của bồ di, má của Ron đã đốt lò sưởi trong phòng và bác ấy đã đem bánh mì kẹp thịt lên phòng rồi.”

Harry đi theo Hermione trở xuống lầu hai. Khi đi vào phòng ngủ nó hơi ngạc nhiên khi thấy cả Ron và Ginny đang ngồi trên giường Ron đợi tụi nó.

Hermione cởi áo khoác ra, và hào hứng nói trước khi Harry

có thì giờ để mở miệng:

"Mình đến bằng Xe đò Hiệp Sĩ. Điều trước tiên sáng nay là cụ Dumbledore kể cho mình biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng mình phải đợi cho học kỳ chấm dứt một cách chính thức rồi mới khởi hành được. Mụ Umbridge đã bầm gan tím ruột về chuyện mấy bồ biến mất ngay dưới mũi của mụ ta, cho dù thầy Dumbledore đã nói với mụ là bác Weasley nhập bệnh viện Thánh Mungo, và thầy đã cho phép tất cả mấy bồ đi thăm. Cho nên…"

Hermione ngồi xuống bên cạnh Ginny, cả hai đứa con gái và Ron đều ngước lên nhìn Harry. Hermione hỏi:

"Bồ cảm thấy thế nào?"

Harry đáp gượng gạo:

"Khỏe."

Hermione mất kiên nhẫn:

"Ôi, Harry, đừng nói dóc. Ron và Ginny nói bồ đã lánh mặt mọi người từ khi bồ từ bệnh viện Thánh Mungo trở về."

"Tụi nó nói vậy à?"

Harry trừng mắt ngó Ron và Ginny. Ron ngó xuống chân nó nhưng Ginny dường như chẳng nao núng gì cả. Cô bé nói:

"Ừ, tụi này nói. Và anh không thèm ngó tới bất cứ người nào trong nhà nữa!"

Harry tức tối nói:

"Chính các người không thèm nhìn ngó tới tôi chứ!"

Mép miệng của Hermione giật giật, cô nàng đưa ra giả

thuyết:

"Có lẽ mấy bồ vẫn thay phiên nhìn nhau nhưng ngó hụt nhau."

Harry quay mặt đi, ngắt ngang:

"Tức cười quá nhỉ!"

Hermione sắc giọng lại bảo:

"Ôi, chấm dứt mọi sự hiểu lầm đi. Chuyện là như vầy, những người khác nói với mình là bồ đã nghe lóm được câu chuyện tối hôm qua bằng Bành Trướng Nhĩ…"

"Thì sao?"

Harry gầm gừ, hai tay đút sâu trong túi trong khi đứng nhìn tuyết rơi dày đặc bên ngoài.

"Chẳng phải mấy người trước giờ vẫn luôn nói về tôi sao? Mà thôi, tôi cũng đã nhàm chuyện đó rồi…"

Ginny nói:

"Tụi này đã muốn nói chuyện *với anh*, anh Harry à, nhưng mà anh cứ trốn biệt từ lúc về nhà…"

Harry cảm thấy càng lúc càng bị chọc giận thêm:

"Tôi không cần ai nói chuyện với tôi hết."

Ginny cũng nổi giận:

"Vậy thì, anh đúng thiệt là hơi ngu, bởi vì anh đâu có biết ai khác ngoài em ra đã từng bị Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy ám, và em có thể nói cho anh biết bị ám thì như thế nào."

Harry vẫn đứng yên vì ảnh hưởng của những lời nói này

đối với nó. Rồi xoay người lại, nó nói:

“Anh quên mất.”

Ginny hờn lẫy, nói mát mẻ:

“May cho anh đấy.”

“Anh xin lỗi.” Harry nói, và nó thiệt tình hối lỗi. “Vậy… vậy thì em có nghĩ là anh đang bị ám không?”

Ginny hỏi:

“Để xem, anh có thể nhớ lại mọi việc anh đã làm không? Anh có những giai đoạn trống rỗng rất lớn khi mà anh không biết anh đang làm gì không?”

Harry sàng lọc lại bộ não của nó.

“Không.”

Ginny nói giản dị:

“Vậy thì Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không hề ám được anh. Khi hắn ám em, có lúc em không thể nhớ được mình đã làm gì trong nhiều tiếng đồng hồ. Em thấy mình đang ở một chỗ nào đó mà em không thể biết làm sao em lại tới được chốn đó.”

Harry gần như không dám tin cô bé; nhưng cũng gần như bất chấp chính bản thân nó, trái tim Harry nhẹ hẫng.

“Nhưng mà… giấc chiêm bao mà anh nhìn thấy ba em và con rắn…”

Hermione nói:

“Bồ đã từng chiêm bao như vậy trước đây mà Harry! Năm

ngoái bồ đã từng nháng thấy Voldemort làm gì mà.”

Harry lắc đầu:

“Lần này thì khác. Mình ở bên trong con rắn. Nó giống như thể mình *là* con rắn ấy… Nếu Voldemort bằng cách nào đó đã dịch chuyển mình đến Luân Đôn thì…?”

“Mất trọn một ngày.”

Hermione đáp luôn, giọng nghe hết sức bực tức.

“Bồ sẽ phải đọc *Hogwarts, Một Lịch Sử,* và có thể cuốn sách sẽ nhắc bồ nhớ rằng người ta không thể nào độn thổ hay thăng thiên bên trong trường Hogwarts. Ngay cả Voldemort cũng không thể khiến cho bồ bay ra khỏi phòng ngủ được Harry à.”

Ron nói:

“Mà bồ ơi, bồ đã ra khỏi giường đâu? Mình nhìn thấy bồ vật vã trên giường trong giấc ngủ khoảng một phút trước khi tụi này có thể đánh thức bồ dậy…”

Harry lại tiếp tục đi qua đi lại trong phòng, suy nghĩ. Tất cả những gì mọi người chung quanh nói không chỉ có tác dụng an ủi, mà còn có lý… Nó giơ tay lấy một miếng bánh mì kẹp thịt trên cái dĩa đặt trên giường mà không cần suy nghĩ lung lắm, rồi nhét bánh vô miệng nhai ngấu nghiến…

Harry nghĩ, *rốt cuộc mình đâu phải là cái vũ khí ấy.* Trái tim nó phình ra đầy vui sướng và nhẹ nhõm, nó cảm thấy như muốn hòa ca với chú Sirius khi tụi nó nghe tiếng chân chú đi thình thịch ngang qua cánh cửa phòng tụi nó về phía căn phòng của con Buckbeak, nghêu ngao hát bằng tông cao nhất:

“Xin Chúa cho mày yên nghỉ, Bằng-Mã dzui dzẻ ơi.”

Sao mà nó lại có thể mơ tới chuyện trở về ngôi nhà trên đường Privet Drive để nghỉ lễ Giáng Sinh kia chứ? Niềm vui của chú Sirius khi thấy nhà mình lại đầy người, và đặc biệt là về việc Harry được trở về nhà, đã lây sang cho mọi người. Chú không còn là một ông chủ nhà sầu thảm hồi mùa hè vừa rồi nữa; giờ đây chú dường như đã quyết tâm làm cho mọi người được hưởng thụ vui chơi nhiều, nếu không thể hơn, thì cũng phải bằng như ở trường Hogwarts, và nhờ mọi người phụ một tay, chú dọn dẹp và trang hoàng nhà cửa, để khi mọi người lên giường ngủ vào đêm Giáng Sinh thì ngôi nhà hầu như không còn nhận ra được là ngôi nhà ảm dạm trước đây nữa. Chùm đèn treo mờ xỉn không còn bị nhền nhện giăng mắc nữa mà được trang hoàng bằng những vòng hoa ruồi và chuỗi dây trang trí vàng và bạc, tuyết pháp thuật lấp lánh từng đống trên tấm thảm mòn xơ chỉ; lại có một cây Giáng Sinh, do lão Mundungus đem về và được trang hoàng bằng các thiên thần sống, đứng che khuất cây gia phả của dòng họ Sirius; thậm chí mấy cái đầu gia tinh treo trên tường cũng đội nón và đeo râu ông già Noel.

Vào buổi sáng ngày lễ Giáng Sinh, Harry thức dậy và thấy một đống quà chất sẵn ở dưới chân giường của nó, còn Ron thì đã mở gần hết một nửa đống quà của mình, coi bộ hơi to hơn đống quà của Harry.

Ngồi giữa đống giấy gói quà, Ron thông báo cho Harry:

“Năm nay lời to. Cám ơn bồ về cái la bàn chổi bay nha, nó xịn lắm, quà của Hermione thua xa - cô nàng tặng cho mình

một cuốn *sổ lập kế hoạch làm bài ở nhà…*”

Harry sàng lọc qua mớ quà của nó và tìm thấy một món có nét chữ viết tay của Hermione. Cô nàng cũng tặng cho nó một cuốn sách trông giống như một cuốn nhật ký, ngoại trừ cái điều là mỗi lần nó mở ra một trang thì thấy ghi những điều đại loại như *”Hãy làm hôm nay kẻo sau này phải trả giá!”*

Chú Sirius và thầy Lupin đã tặng Harry một bộ sách tuyệt vời có tựa là *Pháp Thuật Phòng Vệ Thiết Thực Và Ứng Dụng Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám,* quyển sách có những hình ảnh minh họa chuyển động đầy màu sắc hết sức lộng lẫy về tất cả các thứ phản bùa chú và trù ếm mà sách miêu tả. Harry lật lật qua tập thứ nhất một cách háo hức; nó biết bộ sách sẽ vô cùng hữu ích cho kế hoạch của nó trong lớp Đ.Q.D. Bác Hagrid tặng nó một cái ví nâu bằng lông và có mấy cái răng nanh có lẽ được coi như khóa chống trộm, nhưng thiệt không may, mấy cái răng này khiến cho mỗi lần Harry bỏ tiền vô bóp là mấy ngón tay của nó có nguy cơ bị cào tét. Món quà của cô Tonks thì nhỏ, một mô hình thu nhỏ của cây chổi bay Tia Chớp, mà khi ngắm nó bay quanh phòng, Harry lại ao ước giá mà nó vẫn còn cây chổi bay kích thước thực của mình. Ron tặng nó một hộp bự tổ chảng Đậu Đủ Vị; ông và bà Weasley thì vẫn là bộ đồ len muôn thuở và bánh thịt băm; riêng Dobby thì tặng nó một bức tranh dễ sợ mà Harry đoán là tác phẩm của chính con gia tinh này. Harry vừa đang định lật ngược bức tranh lại xem nó trông có khá hơn chút nào chăng, thì một tiếng nổ *bốp* vang lên, Fred và George vừa độn thổ hiện ra ngay chân giường nó. George nói:

“Chúc mừng Giáng Sinh vui vẻ. Khoan đi xuống cầu thang

nghe!”

Ron hỏi:

“Tại sao?”

Fred nhọc nhằn đáp:

“Má lại khóc nữa. Anh Percy đã gởi trả lại cái áo len má tặng.”

George nói thêm:

“Không kèm theo một lời nào. Không hề hỏi tới một tiếng xem ba ở trong bệnh viện ra sao, hay chuyện thăm viếng hay bất cứ chuyện gì khác…”

Fred đi vòng qua cái giường để ngắm bức chân dung của Harry.

“Tụi anh đã cố gắng an ủi má, nói với má là anh Percy chẳng qua chỉ là một đống cứt chuồng to tướng mà thôi…”

George tự lấy cho mình một viên kẹo nhái, nói thêm:

“Chẳng ăn thua gì hết. Thành ra thầy Lupin phải lãnh đạn. Anh cho là tốt nhất cứ để cho thầy dỗ cho má vui lên trước khi tụi mình xuống dưới ăn sáng.”

Fred vẫn nheo mắt ngắm bức tranh của Dobby, hỏi:

“Cái đó đại khái nhìn ra là cái gì vậy? Ngó giống như một con vượn có hai con mắt đen thui.”

George chỉ vào mặt sau của bức tranh, nói:

“Là Harry chứ gì nữa. Có ghi trên mặt sau tranh kia.”

Fred nhe răng cười khì khì:

“Giống y khuôn!”

Harry quăng cuốn nhật ký bài làm mới của nó vô mặt Fred; cuốn sổ văng trúng bức tường, rớt xuống sàn, mở ra trang ghi “*nếu bạn chấm trên những chữ i và gạch ngang những chữ t thì bạn có thể làm bất cứ điều gì bạn mê!”*

Tụi nó ra khỏi giường, diện quần áo vào, nghe những cư dân khác nhau trong ngôi nhà chúc mừng lẫn nhau “Giáng Sinh vui vẻ!” Khi xuống nửa chừng cầu thang, tụi nó gặp Hermione. Cô nàng hớn hở nói:

“Cám ơn bồ tặng cuốn sách, nghe Harry! Hằng bao lâu nay mình vẫn mong ước có cuốn *Tân Lý Thuyết Số Học* đó. Và chai nước hoa Ron tặng thiệt là đặc biệt, Ron há?

Ron nói:

“Không có chi.”

Hất đầu chỉ món quà gói gọn gàng mà Hermione đang cầm trên tay, Ron nói thêm:

“Vậy chứ cái đó dành cho ai vậy?”

Hermione rạng rỡ đáp:

“Kreacher.”

Ron nói giọng cảnh cáo:

“Chớ nên tặng lão áo quần đấy! Bồ biết chú Sirius đã nói gì rồi: Kreacher đã biết quá nhiều, chúng ta không thể trả tự do cho lão.”

Hermione nói:

“Đây không phải áo quần. Tuy rằng nếu mình được làm

theo ý mình, thì mình chắc chắn sẽ tặng cho lão ấy cái gì đó khá hơn một miếng giẻ cũ rách để lão ăn mặc cho tử tế. Không, đây là một cái chăn bông bằng vải chắp vá, mình tin là cái này sẽ làm cho phòng ngủ của lão sáng sủa hơn."

"Phòng ngủ nào?"

Harry hạ thấp giọng nói nhỏ bởi vì tụi nó đang đi ngang qua bức chân dung của bà mẹ chú Sirius.

Hermione nói:

"Ừ, chú Sirius nói đó không phải là một phòng ngủ hẳn hoi, mà giống một loại… *hang ổ* hơn. Hình như lão ngủ dưới cái nồi súp de trong cái tủ đựng chén bát ngoài nhà bếp."

Khi tụi nó xuống tới tầng hầm thì chỉ có mỗi một mình bà Weasley ở đó. Bà đang đứng cạnh bếp lò và bà chúc tụi nó Giáng Sinh vui vẻ bằng một giọng nói nghe như bà bị cảm lạnh nặng lắm, và tụi nó đều nhìn tránh đi chỗ khác.

Ron đủng đỉnh đi tới một cánh cửa bẩn thỉu nằm trong một góc phòng đối diện với gian buồng trữ đồ ăn thức uống mà Harry chưa bao giờ thấy mở ra. Ron hỏi:

"Vậy ra đây là phòng ngủ của Kreacher à?"

Hermione xác nhận, giọng nói lúc này nghe hơi lo lắng.

"Ừ. Ơ… mình nghĩ có lẽ tụi mình nên gõ cửa…"

Ron gõ mấy khớp ngón tay của nó lên cánh cửa, nhưng không có tiếng trả lời. Ron kéo cánh cửa mở ra không mấy khó nhọc, nó nói:

"Chắc là lão đang bận rình mò đâu đó trên lầu. *Úi.*"

Harry thò đầu nhìn vô bên trong. Gần hết cái tủ chỉ để chứa một cái nồi súp de kiểu xưa hết sức vĩ đại, nhưng trong cái khoảng trống dưới chân tủ, bên dưới mấy ống dẫn nước, Kreacher đã tự dọn cho mình một chỗ trông giống như một cái ổ. Một mớ bòng bong những giẻ rách đủ loại và mấy tấm mền cũ xì bốc mùi được chất thành một đống trên sàn, và giữa cái đống ấy là cái ổ bé tí mà Kreacher cuộn tròn trong đó để ngủ hàng đêm. Rải rác đó đây trong mớ vật liệu ấy là những mẩu vụn bánh mì đã thiu và mấy miếng phô mai cũ mốc thếch. Ở góc tủ, tuốt trong cùng, ánh lên vẻ lấp lánh của mấy đồng bạc cắc và mấy món đồ nho nhỏ mà Harry đoán là Kreacher đã mót lại, thần tình theo kiểu chim ác là săn mồi, từ vụ chú Sirius thanh lý đồ đạc trong ngôi nhà. Lão đã xoay cách nào đó để lượm mót lại mấy tấm hình gia đình trong những cái khung bạc mà chú Sirius đã quẳng đi hồi mùa hè. Lớp mặt kính của mấy khung hình đó đã bị bể nát, nhưng những cái hình đen trắng nhỏ xíu của những người trong ảnh vẫn cao ngạo nhìn lên Harry, kể cả - bao tử Harry lại quặn lên một cái - mụ đàn bà bị cái nắp nồi đè và che tối thui mà Harry đã chứng kiến phiên tòa xử mụ trong cái Tưởng Ký của cụ Dumbledore: Bellatrix Lestrange. Căn cứ bề ngoài thì tấm ảnh của mụ này được lão Kreacher yêu quý nhất: lão đã đặt nó trên trước tất cả những tấm ảnh khác và đã hàn gắn lại những miểng kiếng bể bằng Bùa Dính.

"Mình nghĩ mình chỉ cần để lại món quà của mình ở đây."

Hermione đặt gói quà gọn gàng trong chỗ lõm xuống giữa đống chăn mền và giẻ rách rồi lặng lẽ đóng cửa lại.

"Ông ấy sẽ tìm thấy nó sau, như vậy cũng hay…"

Khi tụi nó đã đóng cánh cửa tủ lại thì gặp chú Sirius từ trong phòng trữ đồ ăn thức uống đi ra, tay bưng một con gà tây bự chảng.

"Đã đến lúc tính tới món này. Có ai thật sự nhìn thấy Kreacher dạo gần đây không nhỉ?"

Harry nói:

"Con không hề thấy ông ấy từ khi tụi con trở về đây. Chú đã biểu ông ấy ra khỏi nhà bếp rồi mà."

Chú Sirius cau mày:

"Ừ… Con biết không, đó cũng là lần cuối cùng chú nhìn thấy lão gia tinh này… chắc là lão trốn đâu đó ở trên lầu…"

Harry hỏi:

"Ông ấy đâu có thể bỏ đi đâu, phải không chú? Ý cháu nói là, không biết khi chú biểu lão 'đi ra', thì lão có thể tưởng là chú biểu lão đi ra khỏi ngôi nhà này không?"

Chú Sirius nói:

"Không, không, gia tinh không thể bỏ nhà chủ đi được trừ khi bọn chúng được cho quần áo. Chúng bị ràng buộc trong ngôi nhà của dòng họ chủ nhân của bọn chúng."

Harry cãi lại:

"Chúng có thể ra khỏi nhà khi chúng muốn chứ. Dobby đã từng làm như vậy, cách đây hai năm, nó bỏ nhà Malfoy để tìm con khuyên lơn. Sau đó nó phải tự trừng phạt mình, nhưng nó vẫn thu xếp được."

Chú Sirius tỏ ra hơi bối rối một lúc, rồi chú nói:

“Lát nữa chú sẽ tìm lão, chú chắc sẽ tìm ra lão ở trên lầu khóc lóc đến lọt tròng mắt vì tiếc nuối mấy cái quần phồng hay cái gì đó của mẹ chú… Dĩ nhiên lão cũng có thể đã bò lên ngăn thông khí của cái chạn chén mà chết queo rồi… Nhưng mà chú cũng không nên hy vọng nhiều quá…”

Fred, George và Ron đều phá ra cười. Tuy nhiên Hermione lại tỏ vẻ hờn trách.

Sau khi mọi người ăn xong bữa trưa Giáng Sinh rồi, gia đình Weasley, Harry và Hermione tính đến chuyện đi thăm ông Weasley một chuyến nữa, với sự hộ tống của thầy Mắt-Điên và thầy Lupin. Lão Mundungus xuất hiện đúng lúc để thưởng thức món bánh nướng và bánh kem Noel. Lão đã xoay sở cách nào đó để ‘mượn’ được một chiếc xe hơi để xài đỡ trong dịp này, bởi vì tàu điện ngầm không chạy vào ngày lễ Giáng Sinh. Chiếc xe hơi, mà Harry rất nghi ngờ là đã được mượn với sự chấp thuận và vui lòng của khổ chủ, đã được ếm một thứ tương tự như Bùa Nới Rộng từng được ếm trên chiếc xe Ford Anglia cũ kỹ của ông Weasley; mặc dù trông bề ngoài có vẻ như một chiếc xe hơi kích thước bình thường, nhưng cả mười người cộng thêm lão Mundungus lái xe vẫn có thể nhét vừa vặn vô trong xe một cách thoải mái. Bà Weasley hơi ngập ngừng lúc phải chui vào trong xe; Harry biết bà đang đấu tranh dữ dội giữa sự không ưa lão Mundungus và sự không thích đi lại mà không xài tới phép thuật; rốt cuộc cái lạnh bên ngoài và lời nài nỉ của lũ trẻ đã chiến thắng, bà Weasley chui vào xe, ngồi giữa Fred và Bill ở băng ghế sau một cách vô cùng duyên dáng.

Chuyến đi đến bệnh viện Thánh Mungo lần này thiệt là

nhanh, bởi vì chẳng có mấy xe cộ trên đường phố. Nếu không có một dúm nhỏ các phù thủy và pháp sư đang rón rén đi thăm bệnh một cách lén lút thì con đường hoàn toàn hoang vắng. Harry và những người khác ra khỏi xe, lão Mundungus lái xe vòng qua góc đường để chờ; còn bọn họ thì vờ đi tản bộ một cách bất thường về phía cửa hàng có bức tượng người mẫu mặc đồ ni-lông xanh lá cây, và rồi từng người một bước xuyên qua lớp kính.

Phòng tiếp tân trông ra vẻ hội hè lễ lạc vui tươi lắm: mấy trái cầu thủy tinh chiếu sáng Thánh Mungo đã được hóa phép ra màu đỏ và vàng để chúng trở thành những trái cầu trang trí Giáng Sinh khổng lồ, sáng rực rỡ; mọi lối ra vào đều treo những vòng hoa ruồi, và chưng cây thông trắng sáng ngời được phủ băng và tuyết pháp thuật lấp lánh ở mọi góc, và trên đỉnh của mỗi cây đều gắn một ngôi sao vàng lộng lẫy. Gian phòng không đông đúc như lần họ đến trước đây, mặc dù mới đi ngang được nửa gian phòng Harry đã nhận thấy mình đang chen vai thích cánh với một mụ phù thủy có cái lỗ mũi bên trái bị nút chặt bằng một trái óc chó.

Cô ả phù thủy tóc vàng ngồi sau bàn giấy cười điệu:

“Cơm không lành canh không ngọt hả? Bà là người thứ ba mà tôi gặp trong ngày hôm nay… Lầu tư, Thương tổn do Bùa phép.”

Họ gặp ông Weasley đang ngồi tựa lưng trên giường với một cái khay đặt trên đùi còn lại mấy miếng gà tây của bữa ăn tối, và một vẻ hơi ngượng ngùng trên gương mặt.

Sau khi bọn trẻ chào hỏi và tặng quà ông Weasley, bà

Weasley hỏi:

"Mọi việc có ổn không anh Arthur?"

Ông Weasley nói, quá mức nồng nhiệt một tý.

"Tốt, tốt lắm. Em… Ơ… chưa gặp Lương y Smethwyck hả?"

Bà Weasley hỏi lại, vẻ ngờ vực:

"Chưa. Mà chi vậy?"

"Không, không có chi hết."

Ông Weasley hớn hở nói, rồi bắt đầu mở đống quà của ông ra.

"Chà, mọi người ăn Giáng Sinh vui vẻ hả? Các con được những quà Giáng Sinh gì? Ôi, *Harry*… cái này hết sức *tuyệt vời*…"

Ấy là vì ông vừa mở gói quà gồm mấy cái tua vít và dây chì do Harry tặng. Bà Weasley có vẻ như không hoàn toàn thỏa mãn với câu trả lời của ông Weasley. Khi ông chồng của bà chồm tới bắt tay Harry, bà bèn săm soi nhìn chỗ băng dưới lớp áo ngủ của ông. Bà nói, kèm theo một cái chắt lưỡi nghe như tiếng cái bẫy chuột sập.

"Anh Arthur, anh được thay băng rồi hả? Sao anh để cho thay băng sớm hơn một ngày vậy, anh Arthur? Họ nói với em là tới ngày mai mới cần thay băng mà."

Trông ông Weasley hơi hoảng sợ, ông kéo chăn lên tận ngực, nói:

"Cái gì? Không, không… không có gì đâu… chẳng qua…

anh… ơ…”

Cái nhìn chằm chằm sắc sảo của bà Weasley khiến ông xẹp xuống như bong bóng xì hơi:

“Ừ thì… thôi đừng nổi giận mà Molly. Chẳng qua anh August Pye có một sáng kiến… Em biết, anh ta là Lương y tập sự, một anh chàng trẻ tuổi rất dễ thương và rất… ơ… rất say mê… y học bổ sung… ý anh muốn nói đến một số phương pháp điều trị cổ của mấy người Muggle ấy… Ờ, kêu là *chỉ khâu,* Molly à, thứ này chữa… thương tích Muggle hay lắm…”

Bà Weasley bật ra một tiếng kêu nửa như thét, nửa như gầm, báo hiệu điềm chẳng lành chút nào. Thầy Lupin tản bộ ra xa giường ông Weasley, đến gần giường ông bị người sói cắn, ông này chẳng có khách khứa nào thăm viếng, và đang thèm thuồng nhìn đám đông vây quanh ông Weasley; anh Bill thì lẩm bẩm gì đó về chuyện đi kiếm cho mình một tách trà hay cà phê, George và Fred bèn đứng dậy đi theo ông anh, hai đứa cùng nhe răng cười.

Giọng của bà Weasley mỗi lúc một vang to hơn theo từng lời bà thốt ra và hình như bà chẳng hơi đâu bận tâm đến chuyện những người cùng đi thăm bệnh ông Weasley đều đã lảng ra xa tìm chỗ né tránh.

“Có phải ông định nói với tôi là ông đã nhập nhằng xài tới mấy cách chữa trị kiểu Muggle không?”

Ông Weasley nói như van xin:

“Molly à, có gì đâu mà nhập nhằng, em yêu. Chẳng qua…

chỉ là một cách mà anh và Pye nghĩ là mình nên thử coi sao… chỉ có điều, không may hết sức… Chà, với những loại thương tích đặc biệt như vết thương của anh… cách đó không đạt hiệu quả như bọn anh đã hy vọng…"

"Nghĩa là sao?"

"À… Chà, anh không biết liệu em có biết chỉ… chỉ khâu là cái gì không?"

Bà Weasley khịt mũi ra một tiếng cười khẩy không có gì vui hết, và nói:

"Nghe như thể anh đang tìm cách khâu da anh cho dính lại với nhau… nhưng mà, ngay cả anh, anh Arthur à, cũng đâu có ngu *dữ vậy*..."

Harry đứng dậy nói:

"Con cũng muốn đi kiếm một tách trà."

Hermione, Ron và Ginny hầu như cũng đứng bật lên đi theo Harry. Đóng cánh cửa đằng sau lưng lại rồi, tụi nó vẫn còn nghe tiếng bà Weasley thét:

"ANH NÓI ĐÓ LÀ MỘT Ý TƯỞNG ĐẠI KHÁI NGHĨA LÀ SAO?"

Khi tụi nó đi ra tới hành lang, Ginny lắc đầu nói:

"Đúng là ba… chỉ khâu… em hỏi mấy anh…"

Hermione nói một cách công tâm:

"Thực ra mấy bồ biết đó, đối với những vết thương không do pháp thuật gây ra thì chỉ khâu cũng có hiệu quả tốt lắm. Mình nghi là trong nọc độc của con rắn chắc là có hòa lẫn

thêm chất gì đó, hay sao đó… mà cái tiệm nước ở đâu nhỉ?”

Harry nhớ cái bảng hướng dẫn ở bàn giấy của cô phù thủy tiếp tân, nói:

“Lầu năm.”

Tụi nó đi dọc hành lang xuyên qua một bộ cửa đôi nữa thì thấy một cái cầu thang ọp ẹp bên một bức tường treo đầy chân dung của những Lương y mặt mũi coi thiệt là hung tợn. Lúc tụi nó trèo lên cầu thang, nhiều Lương y khác nhau gọi với theo tụi nó, đưa ra những chẩn đoán cho những trục trặc kỳ quái và đề nghị những cách chữa trị thiệt kinh hoàng. Ron cảm thấy bị sỉ nhục thực sự khi một pháp sư thời Trung cổ ơi ới gọi theo nói là rõ ràng nó bị bệnh văng miểng nặng lắm.

Lão pháp sư theo đuổi theo Ron qua những sáu bức chân dung khác, vẹt những người trong tranh ra để len lách theo nó, khiến nó nổi quạu:

“Vậy chứ bệnh đó được coi là bệnh gì?”

“Đây là một bệnh ảnh hưởng lên da hết sức nghiêm trọng, cậu trẻ à, nó sẽ làm cho mặt cậu bị rỗ hoa và trông khủng khiếp hơn cả cái mặt cậu bây giờ nữa…”

Hai tai Ron nóng đỏ lên.

“Lão coi chừng, lão nói ai khủng khiếp hả?”

“Cách chữa trị tốt nhất là lấy một cái gan con cóc cột chặt vô cổ họng của cậu, rồi đứng trần truồng trong ánh trăng rằm trong một cái thùng tròn đựng mắt lươn…”

“Tôi không hề bị bệnh văng miểng!”

“Nhưng mà cậu trẻ à, mấy cái tì vết xấu xí trên dung nhan của cậu…”

Ron giận dữ hét:

“Chỉ là tàn nhang mà thôi! Thôi bây giờ lão làm ơn lui về bức tranh của lão đi và cho tôi xin hai chữ bình an.”

Lão lương y bèn quay qua mấy đứa khác, đứa nào đứa nấy đều kiên quyết trơ ra một bộ mặt nghiêm trang đứng đắn.

“Đây là tầng thứ mấy rồi?”

Hermione nói:

“Mình nghĩ là lầu năm.”

Harry nói:

“Không, mới lầu bốn thôi…”

Nhưng khi bước lên tới đầu cầu thang thì nó đứng sững lại, ngó chằm chằm vô khung cửa sổ nhỏ trên cánh cửa đôi đánh dấu một hành lang khác có biển đề là THƯƠNG TỔN DO BÙA CHÚ. Một người đàn ông đang ịn mũi lên kính cửa sổ dòm tụi nó lom lom. Ông ta có mái tóc vàng dợn sóng, đôi mắt xanh lơ sáng trong, và một nụ cười toe toét vô hồn để lộ hàm răng ngà sáng chói.

Ron cũng trợn mắt ngó người đàn ông đó, kêu lên:

“Quỷ thần thiên địa ơi.”

Hermione thình lình kêu lên, nghe như ngạc nhiên nín thở luôn:

“Ôi mèn ơi. Giáo sư Lockhart!”

Vị cựu giáo sư bộ môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám của tụi nó đẩy cánh cửa mở ra và tiến lại, mặc cái áo ngủ dài màu tím hoa cà. Ông nói:

"Ê, chào! Tôi chắc là các em muốn xin chữ ký của tôi, đúng không?"

Harry nói nhỏ với Ginny khiến cô bé cười khúc khích.

"Thầy ấy không thay đổi gì mấy hả?"

Ron nói, giọng nghe hơi áy náy:

"Ơ… thưa giáo sư, thầy khỏe không ạ?"

Chính tại vì cây đũa phép xi cà que của Ron không thực hiện đúng chức năng nên đã làm tiêu tùng trí nhớ của thầy Lockhart tệ hại đến nỗi thầy phải vô đây trước tiên. Tuy nhiên, nhớ lại bởi vì lúc đó thầy Lockhart đã toan phế bỏ vĩnh viễn trí nhớ của Harry và Ron, nên sự thông cảm của Harry đối với thầy cũng chỉ có mức độ mà thôi.

Thầy Lockhart rút từ trong túi áo ra một cây viết lông công đã hơi tưa ngòi, hồ hởi phấn khởi nói:

"Tôi quả thực là khỏe lắm, cám ơn các em! Nào, các em muốn có bao nhiêu chữ ký? Các em biết không, bây giờ tôi có thể ký hàng loạt!"

Ron nhướn chân mày lên nhìn Harry, nói:

"Ơ… hiện giờ thì tụi em không cần, cám ơn thầy."

Harry hỏi:

"Thưa giáo sư, thầy được phép đi lang thang ngoài hành lang à? Thầy không bị ở trong phòng sao?"

Nụ cười dần dần tàn héo trên gương mặt thầy Lockhart. Trong vài giây, thầy đăm đăm nhìn Harry, rồi thầy hỏi:

"Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?"

Harry nói:

"Ơ… dạ, rồi ạ. Hồi xưa thầy dạy tụi em ở trường Hogwarts, thầy còn nhớ không?"

Thầy Lockhart lặp lại, trông có vẻ hơi bồn chồn:

"Dạy à? Tôi hả? Tôi có dạy sao?"

Và rồi nụ cười lại tái xuất hiện trên gương mặt thầy, đột ngột đến nỗi nó có vẻ hơi hoang mang.

"Đã dạy các em mọi thứ các em biết rồi. Phải không? Tôi chắc vậy rồi? Ừ, vậy còn mấy chữ ký đó thì sao? Tôi nhắm khoảng một tá, sau này các em có thể tặng lại tất cả những người bạn nhỏ của các em và không ai bị bỏ sót hết!"

Vừa lúc đó, một cái đầu thò ra khỏi một cánh cửa ở cuối hành lang và một giọng nói vang lên:

"Gilderoy, thằng bé hư kia, cưng lại lang thang đi đâu nữa đó?"

Một Lương y trông ra vẻ từ mẫu cài một vòng hoa lòe loẹt trên mái tóc của bà đang tất tả đi lên hành lang, mỉm cười thân ái với Harry và mấy đứa kia.

"Ôi, Gilderoy, cưng có khách đến thăm hả? *Dễ thương* biết chừng nào, mà lại vào ngày Giáng Sinh nữa chứ! Các cháu biết không, ông ấy *chưa bao giờ* có khách khứa nào hết, thiệt là tội nghiệp, và tôi không thể nào hiểu được tại sao lại vậy,

ông ấy là một con người dễ thương vô cùng, đúng không cưng?"

Thầy Gilderoy lại nở thêm một nụ cười sáng chói và nói với bà Lương y:

"Chúng tôi đang ký tặng. Các em xin hàng đống chữ ký, không chấp nhận một lời từ chối nào cả! Tôi chỉ hy vọng là chúng ta có đủ chữ ký."

Bà Lương y nắm lấy cánh tay của thầy Lockhart và tươi cười hết sức trìu mến với thầy như thể thầy là một cậu con cầu tự mới được hai tuổi.

"Nghe ông ấy nói không? Cách đây vài ba năm, ông ấy cũng khá nổi tiếng đấy chứ; chúng tôi rất hy vọng là cái chuyện khoái tặng chữ ký này là một dấu hiệu chứng tỏ trí nhớ của ông ấy đã hồi phục lại chút ít. Mời các em bước qua lối này. Ông ấy ở trong phòng đóng kín, các em cũng biết đấy, chắc hẳn là ông ấy đã lẻn ra ngoài trong lúc tôi đang bận phát quà Giáng Sinh, thường thường cửa vẫn được khóa… không phải vì ông ấy nguy hiểm, nhưng…"

Bà Lương y hạ thấp giọng xuống thì thào:

"Hơi nguy hiểm cho chính ông ấy, phước đức cho ông ấy… ông ấy không biết mình là ai, các em hiểu không, ông cứ đi lang thang rồi không thể nhớ ra được cách nào để trở về… Các em đến thăm thì thiệt là *tử tế*..."

Ron vừa nói vừa quờ quạng ra dấu chỉ lên tầng lầu trên:

"Ơ. Thực ra thì… tụi em chỉ… Ơ…"

Nhưng bà Lương y mỉm cười với tụi nó một cách tràn trề

hy vọng, khiến cho tiếng lầm bầm yếu ớt của Ron 'đi kiếm một tách trà' chìm lỉm vào cõi hư không. Tụi nó nhìn nhau không mấy hy vọng được thoát ra, rồi đành theo thầy Lockhart và bà Lương y của thầy đi dọc hành lang. Ron nói khẽ:

"Tụi mình đừng có lê la lâu quá."

Bà Lương y chĩa cây đũa phép của bà về phía cánh cửa của khu điều trị Janus Thickey và lẩm bẩm, *"Mở ra."* Cánh cửa bật mở ra và bà dẫn mọi người vào bên trong, bàn tay vẫn nắm chặt lấy cánh tay của thầy Lockhart cho đến khi bà đặt được thầy ngồi yên ổn trong cái ghế bành đặt bên cạnh cái giường.

Bằng một giọng trầm, bà thông báo cho Harry, Ron, Hermione và Ginny biết:

"Đây là phòng bệnh nội trú dài hạn của chúng tôi. Dành cho những thương tổn bùa chú vĩnh viễn, như các em biết đấy. Dĩ nhiên, chúng tôi cũng có thể tạo được một số tiến bộ nhờ các thuốc men chuyên trị, các loại bùa chú và một chút may mắn… Ông Gilderoy dường như có phục hồi lại được một vài ý thức về bản thân ông ấy, và chúng tôi đã nhìn thấy tiến bộ thực sự ở ông Bode, có vẻ ông ấy đang phục hồi lại sức mạnh ngôn ngữ rất tốt, mặc dù chúng tôi chưa nhận dạng được bất kỳ ngôn ngữ nào mà ông ấy đang nói… À, tôi phải phát cho xong quà Giáng sinh, tôi để các em ở lại trò chuyện với ông ấy nhé."

Harry nhìn quanh quất; căn phòng này có những biểu hiện không thể nhầm lẫn được là một chốn nương thân lâu dài của bệnh nhân thường trú. Dấu ấn cá nhân quanh mấy cái giường bệnh được thấy rõ hơn so với bên phòng ông Weasley. Thí dụ

như bức tường phía đầu giường thầy Lockhart được đán đầy những tấm ảnh của chính thầy, ảnh nào cũng nhe răng tươi cười rạng rỡ và giơ tay vẫy vẫy những người mới đến. Thầy đã tự ký tặng nhiều tấm ảnh cho chính mình bằng nét chữ nguệch ngoạc như chữ trẻ con. Ngay khi vừa được bà Lương y đặt ngồi yên vị trong cái ghế bành, thầy Gilderoy liền kéo ngay một xấp hình mới toanh về phía thầy, chụp lấy một cây viết lông ngỗng, rồi bắt đầu ký tên vô tất cả các tấm ảnh một cách say sưa cuống quít.

Ký tên xong tấm ảnh nào là thầy quăng tấm ấy lên đùi của Ginny, nói với cô bé:

"Em có thể bỏ nó vô phong bì. Tôi đâu có bị lãng quên, em thấy đó, không hề, tôi vẫn còn nhận được rất nhiều thư từ của người ái mộ… Gladys Gudgeon viết cho tôi *hàng tuần*… tôi chỉ mong tôi biết được *tại sao*…"

Thầy ngừng nói, trông có vẻ hơi bối rối, nhưng rồi lại toe toét cười và quay lại công việc ký tặng chữ ký với một niềm hăng say mới mẻ. Thầy nói tiếp:

"Tôi ngờ rằng chỉ vì tôi đẹp trai…"

Một pháp sư da xám ngoét, mặt mày tang thương, nằm trên cái giường đối diện giường thầy Lockhart, đang chăm chú nhìn lên trần. Ông ta tự lầm bầm với chính mình và dường như chẳng bận tâm đến bất cứ chuyện gì xảy ra chung quanh. Cách hai giường là một người đàn bà có cái đầu đầy lông lá; Harry nhớ một chuyện tương tự cũng đã từng xảy ra cho Hermione hồi năm thứ hai, mặc dù trong trường hợp Hermione thì may mắn hơn, cái tai họa ấy không kéo dài lắm. Ở tận cuối phòng

có hai cái giường được buông màn hoa chung quanh để cho khách thăm viếng và bệnh nhân của hai giường đó có được sự riêng tư.

"Quà của chị đây, Agnes."

Bà Lương y hớn hở nói, vừa trao một đống nho nhỏ các gói quà Giáng Sinh cho người đàn bà đầu mặt đầy lông lá.

"Thấy chưa, đâu có ai quên chị đâu nào. Con trai của chị mới gởi cú báo tin là cậu ấy sẽ đến thăm chị vào tối nay, vậy là tuyệt vời rồi, đúng không?"

Agnes đáp lại bằng một tràng sủa thiệt to.

Bà Lương y lăng xăng đi tới chỗ người đàn ông lầm bầm một mình, đặt lên cái tủ có ngăn bên cạnh giường của ông ta một chậu cây xấu òm có mấy cái vòi dài ngoằn ngoèo uốn éo, rồi bà chỉnh lại tấm lịch treo trên tường bằng cây đũa phép của bà, và nói:

"Coi nè, Broderick, ông được tặng một chậu kiểng và một tấm lịch hết sức dễ thương, mỗi tháng đều có một con Bằng-Mã tuyệt vời, chúng sẽ làm cho mọi thứ rực rỡ lên, đúng không? Và… Ô, bà Longbottom, bà ra về đấy à?"

Đầu Harry quay phắt lại. Mấy tấm màn vây quanh hai cái giường ở cuối phòng đã được vén lên, và hai người khách đang đi xuống lối đi giữa hai dãy giường bệnh: một bà phù thủy già tướng mạo dữ dội mặc một cái áo đầm dài màu xanh lá cây, một cái áo lông cáo đã bị mối nhấm, và đội một cái nón chóp nhọn có đính một món trang trí không thể nhầm lẫn được là một con kền kền nhồi bông. Và lẽo đẽo theo sau bà với vẻ

vô cùng sầu muộn chính là *Neville.*

Lập tức hiểu ngay tình huống, Harry đoán ra những người nằm ở hai cái giường cuối phòng hẳn là ai. Nó dáo dác nhìn quanh kiếm cách gì đó để đánh trống lảng những người khác để cho Neville có thể rời khỏi căn phòng mà không bị ai để ý hay chất vấn, nhưng Ron đã ngước nhìn lên khi nghe đến cái tên Longbottom, và trước khi Harry kịp ngăn cản, Ron đã cất tiếng gọi:

"Neville!"

Neville giật nảy mình và co rúm người lại như thể có một viên đạn vừa bắn hụt nó trong đường tơ kẽ tóc.

Ron đứng lên và hớn hở nói:

"Tụi mình đây, Neville! Bồ thấy chưa? Thầy Lockhart ở đây nè! Bồ đi thăm ai vậy?"

Bà nội của Neville cúi xuống bọn Harry và duyên dáng hỏi:

"Các bạn của con đây phải không Neville?"

Trông Neville có vẻ như muốn thà phải ở bất cứ nơi nào trên thế giới, miễn là đừng có mặt ở đây lúc này. Gương mặt bầu bĩnh của nó từ từ ửng lên một màu đỏ tía và nó cố tránh nhìn vào mắt bất kỳ ai.

Bà nội của nó ngắm nghía Harry kỹ càng hơn rồi thò ra một bàn tay nhăn nheo, móng dài như vuốt, để bắt tay Harry.

"Ừ, phải. Phải, phải, dĩ nhiên bà biết cháu là ai. Neville ca ngợi cháu nhiều nhất."

Harry bắt tay bà, ấp úng:

“Dạ… ơ… cám ơn bà.”

Neville không nhìn Harry, mà cắm cúi nghiên cứu hai bàn chân của mình, gương mặt càng lúc càng đỏ lự.

Bà Longbottom tiếp tục nói, và với một kiểu cách đài các, bà đưa tay ra cho Ron và Ginny lần lượt bắt.

“Hai cháu ắt hẳn là anh em nhà Weasley? Ừ, bà biết ba má của cháu - đương nhiên là không biết rõ lắm - nhưng họ là những người tốt, những người tốt… Còn cháu chắc là Hermione Granger?”

Hermione tỏ ra hơi ngạc nhiên khi thấy bà Longbottom biết tên mình, nhưng cô nàng cũng bắt tay bà già.

“Ừ, Neville kể hết cho bà nghe về các cháu. Nào là giúp nó thoát được vài vụ kẹt, đúng không? Nó là một thằng bé ngoan.”

Bà nói, ánh mắt đánh giá nghiêm khắc của bà nhìn xuống Neville qua sống mũi xương xẩu.

“Nhưng bà e là phải nói… nó không có được tài hoa của ba nó…”

Và bà hất đầu về hướng có hai cái giường kê ở cuối phòng, khiến cho con kền kền đậu trên chóp nón của bà run lên một cách đáng sợ.

Ron hết sức ngạc nhiên kêu lên:

“Cái gì?”

Harry muốn dẫm lên chân Ron ra ám hiệu, nhưng mấy chuyện như vậy khó mà thực hiện sao cho không bị chú ý một

khi đang mặc quần bò chứ không phải áo chùng.

"Có phải *ba* của bồ nằm ở cuối phòng không, Neville?

Giọng bà Longbottom đanh lại:

"Như vậy nghĩa là sao? Neville, cháu chưa bao giờ nói cho các bạn của cháu về cha mẹ cháu hay sao?"

Neville hít sâu vô một hơi, ngước nhìn lên trần nhà, và lắc đầu. Harry không thể nhớ là mình có từng cảm thấy tội nghiệp ai đến như vậy chưa, nhưng nó vẫn không thể nghĩ ra cách gì để giúp Neville thoát ra được tình huống này.

Bà Longbottom nổi giận:

"Hừm, chuyện đó không có gì đáng phải xấu hổ cả. Lẽ ra cháu phải *tự hào,* Neville, phải *tự hào!* Cháu biết mà, cha mẹ của cháu không hy sinh sức khỏe và trí tuệ minh mẫn của mình để rồi người con trai duy nhất của họ đâm ra xấu hổ về họ."

"Cháu không hề xấu hổ!"

Neville chống chế yếu ớt, mắt vẫn nhìn tránh đi chỗ khác, chứ không nhìn Harry và mấy đứa kia. Ron lúc này đã nhón gót lên nhìn qua vai những người khác để ngắm những người nằm trên hai cái giường ở cuối phòng.

Bà Longbottom nói:

"Chà, cháu có một cách bày tỏ buồn cười thật."

Bà quay về phía Harry, Ron, Ginny, và Hermione, nói giọng cao ngạo:

"Con trai và con dâu của bà đã bị bọn thủ hạ của Kẻ-mà-ai-

cũng-biết- là-ai-đấy tra tấn đến điên loạn.”

Cả Hermione lẫn Ginny đều đưa tay lên bụm miệng để tránh tiếng kêu kinh ngạc. Ron thôi vươn cổ cò ra dòm ngó cha mẹ Neville nữa mà thụt cổ lại ngượng ngùng.

Bà Longbottom nói tiếp:

“Họ là những Thần Sáng, các cháu biết đấy, và rất được kính trọng trong cộng đồng pháp thuật. Cả hai người đều rất tài giỏi. Ta… Ừ, có chuyện gì hở con, Alice?”

Mẹ của Neville trong bộ áo ngủ đã đi lần xuống căn phòng đến bên tụi nó. Bà đã chẳng còn giữ được nét mặt bầu bĩnh vui tươi mà Harry từng được nhìn thấy trong tấm ảnh cũ chụp các hội viên đầu tiên của Hội Phượng Hoàng mà thầy Moody còn giữ được. Gương mặt của bà mẹ Neville giờ đây hốc hác và kiệt quệ, hai mắt của bà dường như to quá cỡ, và mái tóc thì đã bạc phơ, thưa thớt và xác xơ. Trông bà không có vẻ muốn chuyện trò, hay có lẽ bà không còn khả năng chuyện trò, nhưng bà rụt rè đi về phía Neville, cầm cái gì đó trong đôi tay giơ thẳng ra phía trước.

Bà Longbottom nói với giọng hơi mệt mỏi:

“Lại nữa? Hay lắm, Alice à, hay lắm… Neville, cháu nhận đi, dù cho đó là cái gì đi nữa…”

Nhưng Neville đã kịp giơ tay ra đón nhận và mẹ nó thả vô lòng bàn tay nó một miếng giấy gói Kẹo Cao Su Thổi Bong Bóng hiệu Droobles trống trơn.

Bà nội Neville xuýt xoa bằng một giọng giả bộ vui mừng, vừa đưa tay vỗ vỗ lên vai mẹ nó.

“Hay lắm, con à.”

Nhưng Neville thì lặng lẽ nói:

“Cám ơn mẹ.”

Mẹ nó lảo đảo bước đi, lui về phía cuối phòng, tự ngâm nga với mình. Neville đưa mắt nhìn quanh những đứa khác, vẻ mặt nó thách thức, như thể đố tụi nó dám cười, nhưng Harry nghĩ, trong đời nó chưa từng thấy cái gì không được phép cười hơn thế.

Bà Longbottom đeo đôi găng dài màu xanh lá cây vào tay, thở dài:

“Thôi, chúng ta nên trở về thôi. Bà rất vui được gặp tất cả các cháu. Neville, quăng miếng giấy bao bì đó vô thùng rác đi; cho tới nay thì mẹ con đã cho con đủ bao bì để dán kín vách phòng của con rồi…”

Nhưng khi họ ra về, Harry chắc chắn đã nhìn thấy Neville nhét miếng giấy gói đó vô túi của nó.

Cánh cửa đóng lại đằng sau lưng tụi nhỏ.

Hermione ứa nước mắt nói:

“Mình đâu có biết.”

Ron nói giọng khàn khàn:

“Mình cũng không ngờ.”

Ginny thì thầm:

“Em cũng không.”

Tất cả tụi nó đều nhìn Harry. Nó rầu rĩ thú thực:

“Mình có biết. Thầy Dumbledore có kể cho mình nghe nhưng thầy bắt mình hứa là không được nói đến… đó là tội lỗi mà mụ Bellatrix Lestrange đã gây ra nên bị tống vô nhà ngục Azkaban, mụ đã ếm Lời nguyền Tra Tấn lên ba má của Neville cho đến khi họ bị mất trí nhớ.”

Hermione kinh hoàng nói khẽ:

“Bellatrix Lestrange đã làm điều đó à? Có phải mụ phù thủy mà lão Kreacher cố giữ tấm ảnh trong cái hang ổ của lão không?”

Tụi nó cùng im lặng một lúc lâu, cho đến khi tiếng thầy Lockhart vang lên tức tối:

“Các em nghĩ coi, tôi đâu có học ký tặng chữ ký không công đâu nào!”

24

BẾ QUAN BÍ THUẬT

Lão Kreacher hóa ra vẫn trốn chui trốn nhủi trên gian phòng áp mái nhà chứ chẳng bốc hơi bay biến đi đâu cả. Chú Sirius đã tìm thấy lão trên đó, dính đầy bụi bặm, chắc chắn là đang tìm kiếm thêm các cổ vật của dòng họ Black để giấu trong cái tủ chén của lão. Tuy chú Sirius có vẻ hài lòng với câu chuyện này, Harry lại cảm thấy không yên tâm. Tâm tính lão Kreacher dường như khá hơn trước sự tái xuất hiện của Harry, tiếng lầm bầm cay đắng của lão đã dịu đi ít nhiều, và lão phục tùng những mệnh lệnh một cách ngoan ngoãn hơn thường lệ, mặc dù một đôi lần Harry vẫn bắt gặp lão gia tinh này trừng mắt nhìn nó chòng chọc, nhưng lão luôn luôn ngó đi chỗ khác ngay khi lão nhận thấy Harry để ý.

Harry không nói với chú Sirius những nghi ngờ mơ hồ ấy vì giờ đây lễ Giáng Sinh đã qua, niềm hân hoan của chú đang nhanh chóng bốc hơi. Ngày tụi nó lên đường về trường Hogwarts càng đến gần thì chú càng trở nên dễ rơi vào cái mà bà Weasley gọi là ‘những cơn ủ dột’, đó là những lúc mà chú đâm ra lầm lì gắt gỏng, thường rút lui vô phòng con Bằng-Mã Buckbeak, và mỗi lần như vậy lại ở lì trong đó hàng giờ đồng

hồ. Nỗi sầu thảm của chú ngấm ra khắp căn nhà, luồn dưới các khe cửa, rồi tỏa ra khắp phòng như một thứ khí độc hại, khiến cho tất cả mọi người trong nhà đều bị lây nhiễm nỗi u sầu đó.

Harry không muốn lại bỏ chú Sirius một mình trong căn nhà này với mỗi lão Kreacher để bầu bạn. Thực ra, đây là lần đầu tiên trong đời nó, Harry không háo hức trông mong trở về trường Hogwarts. Trở về trường có nghĩa là lại một lần nữa nó tự đặt mình dưới bàn tay bạo chúa độc tài của mụ Dolores Umbridge. Mụ này hẳn là đã đặt ra thêm một tá đạo luật khác trong thời gian tụi nó không có mặt ở trong trường. Kế đến là chẳng còn trận Quidditch nào để nó nôn nóng trông mong nữa, bởi vì nó đã bị cấm thi đấu rồi. Đã vậy, cái gánh nặng bài làm ở nhà của tụi nó rất có thể sẽ gia tăng chóng mặt khi mà kỳ thi đang gần kề. Thầy Dumbledore thì vẫn xa cách như lâu nay; thiệt tình, nếu không vì những buổi học của Đ.Q.D. thì Harry cảm thấy nó có thể đến gặp chú Sirius để năn nỉ chú cho nó bỏ học ở trường Hogwarts mà ở lại với chú trong ngôi nhà ở quảng trường Grimmauld.

Thế rồi, vào đúng cái ngày cuối cùng của kỳ nghỉ lễ, lại xảy ra thêm một chuyện khiến cho Harry càng thêm sợ hãi chết đi được cái việc đi học lại.

Lúc đó Harry và Ron đang chơi cờ pháp thuật trong phòng của tụi nó, dưới sự quan sát của Hermione, Ginny và con mèo Crookshanks, thì bà Weasley thò đầu vô phòng nói:

“Harry cưng, con có thể đi xuống nhà bếp một lát không? Giáo sư Snape có đôi lời muốn nói với con.”

Harry không thể nào lãnh hội ngay được điều mà bà

Weasley vừa nói. Một trong mấy thành quách của nó đang bị một con tốt của Ron tấn công dữ dội, và nó đang hăng say thúc giục phản công.

"Đập tan hắn - *đập tan hắn*, hắn chỉ là một tên tốt, mày đúng là đồ ngu… ôi xin lỗi, thưa bác Weasley, bác vừa nói gì ạ?"

"Giáo sư Snape, cưng à. Trong nhà bếp. Thầy muốn nói chuyện với con."

Mồm Harry há hốc ra vì kinh hoàng. Nó quay lại nhìn Ron, Hermione, và Ginny, tất cả tụi nó cũng há hốc mồm miệng ra nhìn lại nó. Con Crookshanks, nãy giờ bị Hermione vất vả kềm giữ suốt mười lăm phút, thừa cơ hội đó vui mừng nhảy phóc lên bàn cờ khiến cho các quân cờ hoảng hồn chạy trốn, kêu la thất thanh.

Harry ngây người ra hỏi lại:

"Snape à?"

Bà Weasley nói với giọng trách mắng:

"*Giáo sư* Snape, con à. Thôi đi, nhanh lên, thầy không thể ở lại lâu."

Khi bà Weasley đã đi khuất, Ron mất tinh thần thấy rõ. Nó nói:

"Ông ấy muốn làm gì bồ chứ?"

"Bồ đâu có phạm lỗi gì hả?"

"Không!"

Harry tức giận nói, rà soát bộ não nó để nghĩ coi nó đã có

thể làm cái gì khiến cho thầy Snape truy đuổi theo nó đến tận quảng trường Grimmauld. Chẳng lẽ bài tập chót của nó đã bị điểm Q sao chứ?

Một hay hai phút sau, Harry đẩy cánh cửa nhà bếp mở ra và thấy cả chú Sirius lẫn thầy Snape cùng ngồi bên cái bàn bếp dài, trừng mắt nhìn nhau. Sự im lặng giữa hai người thật nặng nề vì không ai ưa ai. Một lá thư nằm trên bàn trước mặt chú Sirius.

Harry thông báo sự có mặt của mình:

"Dạ…"

Thầy Snape ngoảnh lại nhìn nó, mái tóc đen bóng nhẫy rủ xuống hai bên gương mặt thầy như hai tấm màn.

"Ngồi xuống, Potter."

Chú Sirius dựa ngửa ra sau, tựa người trên hai chân sau của cái ghế, lên tiếng nói rất to với cái trần nhà:

"Anh biết không, anh Snape, tôi nghĩ nếu anh đừng ra lệnh ở đây thì tôi thấy thích hơn. Đây là nhà của tôi, mong anh hiểu cho."

Gương mặt xanh xao của thầy Snape ửng đỏ lên một cách xấu xí. Harry ngồi xuống một cái ghế bên cạnh chú Sirius, đối diện thầy Snape bên kia cái bàn.

Thầy Snape bắt đầu nói, miệng cong lên vì cái nhếch mép quen thuộc.

"Potter à, ta đúng ra chỉ gặp một mình trò thôi. Nhưng anh Black…"

Chú Sirius la lớn chưa từng thấy:

“Tôi là cha đỡ đầu của nó.”

Giọng thầy Snape, ngược lại, càng lúc càng châm chọc một cách êm ái:

“Ta đến đây theo lệnh của cụ Dumbledore. Nhưng dù sao đi nữa, anh cứ ở lại, anh Black à, ta biết anh khoái có cảm giác… can dự.”

Chú Sirius thả cái ghế đứng lại trên bốn chân, gây ra một tiếng cộp thiệt to.

“Anh nói thế nghĩa là sao hả?”

“Chỉ có nghĩa là ta chắc anh hẳn đang thấy… à… nản lòng bởi một thực tế là anh không thể làm điều gì *hữu ích*...” Thầy Snape ý nhị nhấn giọng vào chữ hữu ích, rồi nói tiếp: “… cho Hội.”

Bây giờ đến phiên chú Sirius đỏ mặt. Môi thầy Snape cong lên vẻ chiến thắng oanh liệt khi thầy quay lại nói với Harry:

“Thầy Hiệu trưởng phái ta đến đây để nói cho trò biết, Potter à, rằng chính cụ ấy muốn cho trò học Bế quan Bí thuật trong học kỳ này.”

Harry nghệch mặt ra hỏi lại:

“Học cái gì ạ?”

Giọng nhạo báng của thầy Snape trở nên rõ mồn một:

“Bế quan Bí thuật, Potter à. Bí quyết phòng vệ thần diệu của trí tuệ chống lại sự xâm nhập từ bên ngoài. Một chi phái pháp thuật ít người biết đến nhưng lại vô cùng hữu dụng.”

Trái tim Harry quả tình là bắt đầu đập gấp gáp. Bí quyết phòng vệ chống lại sự xâm nhập từ bên ngoài ư? Nhưng nó đã bị ám đâu? Tất cả tụi nó đều nhất trí là…

Harry buột miệng nói:

"Tại sao con phải học môn… Bế quan… gì đó?"

Thầy Snape nói rất êm ả:

"Tại vì cụ Hiệu trưởng cho đó là một ý kiến hay. Trò sẽ được dạy riêng mỗi tuần một buổi, nhưng trò không được nói cho ai biết trò đang làm gì, nhất là bà Dolores Umbridge. Trò có hiểu không?"

Harry đáp:

"Dạ, hiểu. Nhưng ai sẽ dạy con?"

Thầy Snape nhướn chân mày lên. Thầy nói:

"Chính ta."

Harry có một cảm giác kinh khủng là ruột gan nó đang tan chảy ra. Lớp ngoại khóa với thầy Snape! Kiếp trước nó đã làm nên tội gì mà bây giờ phải chịu cái hậu quả này? Nó ngó qua chú Sirius cầu cứu.

Chú Sirius nói một cách hung hăng:

"Tại sao cụ Dumbledore không đích thân dạy cho Harry? Tại sao lại là anh chứ?"

Thầy Snape vẫn giữ nguyên cái giọng mượt mà:

"Tôi cho là vì Hiệu trưởng có cái quyền ưu tiên là giao phó cho người khác những công việc kém thú vị. Ta cam đoan với anh là ta không hề xin xỏ công việc này."

Thầy Snape đứng dậy.

“Potter, ta sẽ đợi trò lúc sáu giờ chiều ngày thứ hai. Tại văn phòng của ta. Nếu có ai hỏi thì trả lời trò học phụ đạo môn Độc Dược Trị liệu. Ai từng thấy trò học hành trong lớp ta đều có thể thấy trò cần phải được kèm cặp thêm.”

Thầy quay mình lại để ra đi, tấm áo choàng lữ hành màu đen phồng lên như cái gối phía sau lưng. Chú Sirius ngồi thẳng lưng trên ghế, nói:

“Chờ một chút.”

Thầy Snape quay lại đối diện hai chú cháu Harry, nhếch mép giễu cợt:

“Ta hơi bận, anh Black à… không giống như anh, ta đâu có thời giờ rảnh rỗi vô cùng tận…”

Chú Sirius đứng dậy.

“Tôi sẽ đi thẳng vô vấn đề vậy.”

Chú Sirius hơi cao hơn thầy Snape một chút. Harry để ý thấy thầy Snape đã gồng bàn tay thành nắm đấm trong túi áo choàng, Harry dám chắc là bàn tay thầy nắm chặt cây đũa phép. Chú Sirius nói tiếp:

“Nếu mà tôi nghe được là anh dùng buổi học Bế quan Bí thuật để hành hạ Harry, thì anh liệu mà ăn nói với tôi.”

Thầy Snape khinh khỉnh:

“Cảm động thay. Nhưng chắc là anh có nhận thấy Potter rất giống cha nó chứ?”

Chú Sirius hãnh diện đáp:

“Đúng, tôi biết.”

Thầy Snape nói ngọt xớt:

“À vậy thì, anh ắt biết là nó kiêu căng đến nỗi mọi lời phê bình đều bị văng ngược ra chứ?”

Chú Sirius đẩy cái ghế qua một bên một cách thô bạo, rồi sải bước vòng quanh cái bàn đến bên thầy Snape, vừa đi vừa rút cây đũa phép ra. Thầy Snape cũng vung cây đũa phép của thầy lên. Hai người đều quyết tâm đối đầu nhau, chú Sirius thì tỏ ra điên tiết liều mạng, còn thầy Snape thì thận trọng đắn đo, ánh mắt của thầy chuyển từ đầu cây đũa phép của chú Sirius đến gương mặt chú.

Harry kêu lớn:

“Chú Sirius!”

Nhưng chú Sirius làm ra vẻ không nghe nó. Gương mặt của chú lúc này chỉ còn cách mặt thầy Snape chừng ba tấc.

“Tôi cảnh cáo anh, *Snivellus,* tôi cóc cần biết chuyện cụ Dumbledore tin là anh đã được cải tạo, tôi biết rõ hơn…”

Thầy Snape nói nhỏ:

“Thế ư, nhưng tại sao anh không nói với cụ ấy điều đó? Hay là anh sợ rằng có thể cụ sẽ không thèm coi trọng lời khuyên bảo của một người trốn tránh trong nhà má mình suốt sáu tháng trời?”

“Nói đi, dạo này Lucius Malfoy ra sao? Tôi chắc hắn rất vui mừng là con chó nhỏ của hắn đang làm việc ở trường Hogwarts.”

Thầy Snape nói nhỏ:

“Nhân nói tới chó, anh có biết là Lucius Malfoy đã nhận ra anh khi anh liều mạng chạy rong ngoài đường lần trước không? Để lộ mình trên một sân ga an toàn là một sáng kiến láu lỉnh đó, anh Black à… nó cho anh cái cớ vững vàng để trong tương lai không cần phải chui ra khỏi chỗ ẩn núp, đúng không?”

Chú Sirius giơ cao cây đũa phép.

Harry phóng vọt qua cái bàn, tìm cách đứng chen vô giữa hai người, hét tướng:

“ĐỪNG! Chú Sirius, xin đừng…”

Chú Sirius gầm lên:

“Anh nói tôi là đồ hèn nhát hả?”

Chú tìm cách đẩy Harry tránh ra, nhưng nó kiên quyết không nhúc nhích. Thầy Snape nói:

“Ủa, chứ sao, tôi nghĩ là tôi nói vậy.”

Chú Sirius gào lên, bàn tay không cầm đũa phép ra sức đẩy Harry qua một bên.

“Harry - tránh - ra!”

Cánh cửa nhà bếp mở ra và cả nhà Weasley, kể cả Hermione nữa, cùng bước vào, mặt mày tất cả đều đang hớn hở, và giữa đám đó là ông Weasley, đang bước đi rất tự hào trong bộ đồ pyjama sọc, bên ngoài khoác một tấm vải nylon. Ông hí hửng tuyên bố cho khắp nhà bếp biết:

“Lành bệnh rồi! Chữa khỏi hoàn toàn rồi!”

Nhưng ông, cũng như tất cả những người khác trong gia đình Weasley, đứng sững người ngay tại ngưỡng cửa, tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt họ, cái cảnh đang bị tạm dừng giữa chừng vì cả thầy Snape và chú Sirius đều quay đầu nhìn về phía cửa, trong khi hai cây đũa phép của họ vẫn còn đang chĩa vào mặt nhau, còn Harry thì đứng bất động ở giữa hai người, mỗi cánh tay của nó duỗi về phía một người, cố gắng đẩy họ ra xa nhau.

Nụ cười tuột khỏi gương mặt của ông Weasley, ông kêu lên:

"Râu ria quỷ thần ơi! Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế này?"

Cả chú Sirius và thầy Snape đều hạ cây đũa phép của họ xuống. Harry nhìn hết người này đến người kia. Mỗi người đều có vẻ khinh miệt người kia, nhưng sự xuất hiện bất ngờ của quá nhiều người chứng kiến dường như khiến cho họ tỉnh táo lại phần nào. Thầy Snape cất cây đũa phép vô túi áo, xoay mình trên gót chân, và lướt đi, băng qua nhà bếp, ngang qua mặt gia đình Weasley mà không thèm thốt ra một lời bình luận nào. Tới cửa, thầy ngoảnh lại nói:

"Potter, sáu giờ tối thứ hai."

Thầy đi khuất. Chú Sirius trừng mắt nhìn theo thầy, cây đũa phép vẫn kè bên hông.

Ông Weasley lại hỏi một lần nữa:

"Nhưng chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Chú Sirius vừa nói vừa thở hổn hển như thể chú vừa mới chạy bộ một quãng đường dài lắm.

“Không có gì, anh Arthur à. Chỉ là một vụ tán dóc nho nhỏ thân tình giữa hai thằng bạn học cũ…”

Với một sự cố gắng có vẻ như một nỗ lực vĩ đại, chú nở một nụ cười:

“Vậy ra… anh đã khỏi bệnh? Tuyệt vời, đó mới thực sự là tin sốt dẻo…”

“Chứ còn gì nữa!”

Bà Weasley nói, nắm cánh tay chồng dẫn ông đi tới một cái ghế.

“Lương y Smethwyck rốt cuộc phải trổ tài thần thông, tìm ra được một thuốc giải độc trừ tà để trị cái thứ nọc độc quỷ yêu gì đó trong răng nanh con rắn, và anh Arthur đã được một bài học nhớ đời về chuyện xài thuốc men Muggle ba chớp ba nháng.”

Bà nói thêm, với một chút hăm he:

“*Phải vậy không, cưng?*”

Ông Weasley nhũn nhặn ngoan hiền:

“Đúng vậy, em Molly à.”

Bữa ăn tối hôm đó lẽ ra là một bữa cơm đoàn tụ vui vẻ vì ông Weasley đã trở về giữa mọi người. Harry thấy chú Sirius cố gắng làm cho bữa ăn thật vui, nhưng khi người cha đỡ đầu của nó không tự ép mình cười ha hả vì những chuyện tiếu lâm của Fred và George, thì gương mặt chú lại chìm vào cõi trầm tư, ủ ê rầu rĩ. Harry bị lão Mundungus và thầy Mắt-Điên tách ra khỏi chú Sirius. Hai người ấy ghé qua để chúc mừng ông

Weasley lành bệnh. Harry muốn trò chuyện với chú Sirius, muốn nói với chú là nó sẽ không nghe một lời nào của thầy Snape, rằng thầy Snape đang cố tình châm chọc trêu tức chú ấy, chứ tất cả những người còn lại đều không hề nghĩ chú là một kẻ hèn nhát khi mà chú phải thực hiện mệnh lệnh của cụ Dumbledore ở lại trong ngôi nhà trên quảng trường Grimmauld, nhưng nó chẳng kiếm ra được cơ hội nào để làm như vậy. Tuy vậy, khi nhìn vẻ hằn học khó chịu trên gương mặt chú Sirius, nó lại tự hỏi, giả sử có được cơ hội thì liệu nó có dám nói gì không. Nó đành thì thầm với Ron và Hermione về chuyện nó phải học thêm môn Bế Quan Bí Thuật với thầy Snape.

Hermione nói ngay:

"Thầy Dumbledore muốn bồ thôi chiêm bao về Voldemort nữa. À, mà bồ có hối tiếc là sẽ không còn bị ác mộng nữa không?"

Ron kêu lên kinh hãi:

"Học thêm với thầy Snape hả? Mình thà bị ác mộng còn hơn!"

Tụi nó trở về trường Hogwarts bằng Xe đò Hiệp sĩ vào ngày hôm sau, cũng lại được cô Tonks và thầy Lupin hộ tống. Cả hai người này đang ăn điểm tâm trong nhà bếp khi Harry, Ron, và Hermione xuống tới nơi vào buổi sáng sớm. Đám người lớn dường như đang rù rì chuyện trò khi cánh cửa mở ra; tất cả bỗng nhìn quanh bối rối và im lặng đột ngột.

Sau bữa điểm tâm vội vã, tụi nó mặc áo khoác vào, quấn khăn quàng để chống lại cái lạnh giá của buổi sáng tháng

giêng. Harry có một cảm giác ngột ngạt khó chịu trong ngực. Nó có một cảm giác rất tệ về cuộc chia tay này: nó không biết khi nào họ lại gặp nhau lần nữa và nó cảm thấy nó phải nói với chú Sirius điều gì đó để ngăn chú có hành động liều lĩnh dại dột. Harry cứ lo lắng là lời buộc tội của thầy Snape về sự hèn nhát đã xúc phạm chú Sirius quá tệ, đến nỗi có thể bây giờ chú đang âm mưu một chuyến đi mạo hiểm điên rồ ra khỏi quảng trường Grimmauld. Tuy nhiên, nó còn chưa thể nghĩ ra lời để nói, thì chú Sirius đã ra hiệu gọi nó tới bên cạnh chú.

Nhét mạnh vô tay Harry một gói quà bao bọc vụng về có kích thước gần bằng một cuốn sách, chú Sirius nói:

"Chú muốn con nhận lấy cái này."

Harry hỏi:

"Cái gì vậy chú?"

Chú Sirius nói:

"Một cách để cho chú biết nếu tay Snape kiếm chuyện hành hạ con. Không, đừng mở nó ra ở đây!"

Chú Sirius ném một cái nhìn cảnh giác về phía bà Weasley lúc đó đang ra sức thuyết phục hai anh em sinh đôi đeo bao tay bằng len do bà tự đan.

"Chú không chắc là bác Molly tán thành đâu… nhưng chú muốn con sử dụng nó khi nào con cần đến chú, được không?"

"Dạ được."

Harry nói, nhét gói quà vô túi áo bên trong của áo khoác, nhưng nó biết là nó sẽ không bao giờ dùng tới cho dù cái đó là

cái gì đi nữa. Nhất định nó không đời nào làm miếng mồi để nhử chú Sirius ra khỏi nơi an toàn, cho dù thầy Snape có đối xử với nó tàn ác như thế nào đi nữa trong những buổi học Bế quan Bí thuật sắp tới.

Chú Sirius đã vỗ nhẹ lên vai nó và mỉm cười dứt khoát, nói:

"Vậy thì chúng ta đi thôi."

Harry chưa kịp nói thêm điều gì thì họ đã đi lên cầu thang, ngừng lại trước cánh cửa cái được cài then khóa chốt cột xích nặng nề, cả nhà Weasley xúm xít vây quanh.

Bà Weasley ôm ghì lấy Harry, nói:

"Tạm biệt con, Harry, cẩn thận nhé."

Ông Weasley bắt tay Harry, ân cần nói:

"Hẹn gặp lại nhé, Harry, và nhớ canh chừng lũ rắn dùm bác!"

Harry hoang mang nói:

"Dạ… được."

Đây là cơ hội cuối cùng để nó dặn dò chú Sirius nên thận trọng; nó bèn quay lại, nhìn thẳng vào mặt người cha đỡ đầu và há miệng định nói. Nhưng nó chưa kịp nói gì thì chú Sirius đã ôm ghì nó vào lòng bằng một cánh tay. Chú nói cộc lốc:

"Bảo trọng nghe Harry!"

Ngay sau đó Harry thấy mình bị chuyển ra ngoài trời đồng băng giá và bị cô Tonks xua xuống mấy bậc thềm đá. (Bữa nay cô Tonks hóa trang kỹ càng thành một người đàn bà cao lớn bỗ bã có mái tóc màu xám kim loại.)

Cánh cửa tòa nhà số mười hai khép lại sau lưng họ. Bọn Harry đi theo thầy Lupin đi xuống mấy bậc thang trước cửa cái. Khi họ ra tới lề đường, Harry ngoảnh nhìn lại. Ngôi nhà số mười hai nhanh chóng co rút lại trong khi hai ngôi nhà hai bên phình bề ngang ra, ép ngôi nhà ở giữa teo lại không còn nhìn thấy nữa; và chỉ trong chớp mắt sau đó, ngôi nhà biến mất.

Cô Tonks nói:

"Đi thôi, chúng ta lên được xe đò càng sớm càng tốt."

Harry nghĩ trong ánh mắt cô Tonks liếc quanh quảng trường có sự bồn chồn lo lắng. Thầy Lupin vung cánh tay phải lên.

ẦM!

Một chiếc xe buýt ba tầng màu đỏ tía chói lọi từ cõi không hiện ra trước mặt bọn họ, xém một chút là đụng phải cột đèn đường gần nhất nếu cây cột đèn này không nhảy lùi ra sau để tránh đường.

Một anh chàng trẻ tuổi gầy nhom, mặt mụn, tai to, mặc đồng phục đỏ tía, nhảy xuống lề đường và nói:

"Chào mừng quý khách đi xe…"

Cô Tonks lật đật nói:

"Vâng, vâng, chúng tôi biết rồi, cám ơn anh. Mau, mau, lên xe…"

Và cô thô bạo đẩy Harry tới trước, về phía bậc thang trèo lên xe buýt, ngang qua anh chàng lơ xe đang trợn tròn mắt ngó Harry:

"Ay… chính là… Arry…!"

“Nếu anh hét tên nó lên tôi sẽ nguyền cho anh lú luôn.”

Cô Tonks làu bàu với vẻ đe dọa, cô đang lùa tiếp Ginny và Hermione tới trước.

Ron lên xe nhập bọn lại với Harry, nó nhìn quanh và vui vẻ nói:

“Hồi nào giờ mình luôn mong muốn được đi bằng cái đồ này.”

Lần trước Harry đi bằng Xe đò Hiệp sĩ lúc trời đã tối, ba tầng trên xe đầy những khung giường xếp bằng đồng. Bây giờ, vào lúc sáng sớm, trên xe chật ních đủ loại ghế so le đặt chúm chụm cạnh mấy khung cửa sổ. Vài chiếc ghế có vẻ như đã ngã chổng kềnh khi xe buýt thắng gấp ở quảng trường Grimmauld; có mấy phù thủy và pháp sư vẫn còn đang lóp ngóp đứng dậy, miệng càu nhàu cằn nhằn; một cái túi xách đi chợ của ai đó đã trượt tới cuối sàn xe; một mớ hổ lốn khó coi những nòng nọc, nhái, gián, và kem sữa trứng, đổ tung tóe khắp sàn.

Cô Tonks ngó quanh mấy cái ghế trống, nhanh nhẩu nói:

“Coi điệu này chúng ta phải chia ra làm hai nhóm. Fred, George, và Ginny, các em ngồi mấy cái ghế ở đằng sau… chú Remus sẽ ngồi chung với các em…”

Harry, Hermione, Ron và cô Tonks thì đi lên tầng trên cùng, ở trên đó có hai cái ghế trống ở ngay đầu xe và hai cái ghế trống khác ở đằng cuối. Anh chàng lơ xe Stan Shunpike háo hức theo Harry và Ron đi về mấy cái ghế ở cuối xe. Nhiều cái đầu ngoái nhìn theo khi Harry đi ngang, và khi nó ngồi xuống thì nó thấy tất cả những bộ mặt ấy lại quay phắt về phía trước.

Khi Ron và Harry mỗi đứa đưa cho Stan mười một sickle, chiếc xe buýt lại tiếp tục chạy, lắc lư một cách dễ sợ. Nó chạy rầm rầm quanh Quảng trường Grimmauld, len lỏi quanh co, khi thì lấn lên lề đường, khi thì chạy xuống lòng đường, và rồi, một tiếng ẦM kinh khủng khiếp vang lên, tất cả hành khách đều bị quăng ra sau; cái ghế của Ron ngã chổng kềnh, và con Pigwidgeon, nãy giờ được đặt trên đùi Ron, vội bung ra khỏi lồng và líu ríu bay chấp chới lên phía đầu xe buýt, ở đó nó đậu lên vai Hermione. Harry xém chút xíu nữa cũng bị té nếu không kịp níu lấy cái giá cắm đèn cầy. Nó nhìn ra cửa sổ: chuyến xe lúc này đang tăng tốc trên một con đường trông có vẻ là xa lộ.

"Mới ra khỏi Birmingham."

Anh lơ xe Stan vui vẻ nói, như để trả lời cái thắc mắc mà Harry không hỏi trong khi Ron đang cố gắng đứng dậy trên sàn xe.

"Vậy ra em vẫn mạnh giỏi… Arry? Anh thấy tên em xuất hiện trên báo quá chừng hồi mùa hè, nhưng mà hông có được tử tế lắm… Anh nói với Em, anh nói 'nó hông có vẻ gì là đồ cà chớn hồi tụi mình gặp nó, chẳng qua là chuyện thổi phồng, đúng hông?'"

Anh ta đưa vé cho tụi nó rồi tiếp tục nhìn chăm chú Harry như bị mê hoặc. Hình như Stan bất chấp chuyện một người nổi tiếng có thể là một người cà chớn đến cỡ nào, miễn là người đó đủ nổi tiếng để được đăng báo. Chuyến Xe đò Hiệp sĩ chòng chành một cách đáng lo ngại khi nó vượt qua một hàng xe hơi ở làn xe bên trong. Nhóng nhìn lên phía đầu xe buýt,

Harry thấy Hermione đưa hai tay lên bịt mắt lại, con Pigwidgeon vẫn vui vẻ đung đưa trên vai cô nàng.

ẦM!

Mấy cái ghế lại trượt lùi ra sau khi chiếc Xe đò Hiệp sĩ nhảy từ xa lộ Birmingham vô một con đường quê yên ả khúc khuỷu quanh co. Những hàng rào bằng cây hai bên đường nhảy bật ra khỏi chỗ của chúng khi chiếc xe buýt chạy lấn ra ngoài ven đường. Từ đó chiếc xe chạy vào một con đường chính băng qua trung tâm một thị trấn đông đúc, qua một cái cầu cạn chạy giữa những ngọn đồi cao, rồi đến một con đường lồng lộng gió thổi chạy giữa những dãy nhà chung cư cao ngất, cứ mỗi lần đổi đường là một lần vang lên một tiếng ẦM đứng tim.

Lồm cồm bò dậy từ sàn xe lần này là lần thứ sáu, Ron lẩm bẩm:

"Mình đã đổi ý rồi. Không đời nào mình thèm đi bằng cái xe thổ tả này nữa."

Anh lơ xe Stan vừa lắc lư đi về phía tụi nó, vừa hớn hở nói:

"Nghe đây, sau trạm này là trạm Ogwart. Người đàn bà phách lối ngồi đằng trước, lên xe một lượt với hai em đó, bà ấy cho tụi này chút tiền cà phê để mấy em khỏi phải sắp hàng tuốt đằng sau đuôi. Nhưng mà tụi này sẽ phải để cho bà Marsh xuống xe trước…"

Từ tầng dưới vang lên một tiếng nôn ọe, tiếp theo sau là âm thanh ồng ộc của chất lỏng tuôn trào ra dội xuống sàn xe lộp độp nghe hết sức khủng khiếp. Stan nói nốt:

“Bà ấy hông được khỏe lắm.”

Vài phút sau, chiếc Xe đò Hiệp sĩ rít phanh ken két và nhào ra khỏi đường để tránh một cuộc đụng độ. Tụi nó nghe tiếng Stan đang dìu đỡ bà Marsh ra khỏi xe buýt và tiếng lầm bầm nhẹ nhõm của những hành khách đi chung xe trên tầng hai. Chiếc xe lại tiếp tục hành trình, tăng tốc dần, cho đến khi…

ẦM!

Chiếc xe lăn bánh qua làng Hogmeade nằm dưới lớp tuyết. Harry thoáng nhìn thấy quán Đầu Heo ở tuốt cuối con đường ngang, tấm bảng có hình con heo rừng bị đứt đầu đung đưa kẽo kẹt trong cơn gió mùa đông. Những bông tuyết li ti bám vô kính cái cửa sổ lớn ở đằng trước xe. Cuối cùng chiếc xe lăn bánh tới cánh cổng dẫn vô trường Hogwarts và ngừng lại.

Thầy Lupin và cô Tonks giúp tụi nó mang hành lý ra khỏi xe rồi chào tạm biệt tụi nó. Harry liếc mắt lên ba tầng của chiếc Xe đò Hiệp sĩ và thấy tất cả hành khách đều đang ngó chằm chằm xuống tụi nó, mũi ịn lên kính cửa sổ.

Cồ Tonks đưa mắt cẩn thận nhìn quanh con đường vắng vẻ, nói:

“Một khi vô tới sân trường rồi thì các em sẽ được an toàn. Chúc các em một học kỳ tốt đẹp, chịu không?”

Thầy Lupin bắt tay giáp vòng từng người:

“Các con tự lo thân nhé.”

Thầy bắt tay Harry cuối cùng.

“Và nghe này…”

Thầy hạ thấp giọng nói với Harry trong khi mấy đứa khác đang bận nói mấy lời chia tay cuối cùng với cô Tonks.

"Harry, thầy biết con không ưa thầy Snape, nhưng ông ấy là một người Bế quan siêu việt, và tất cả chúng ta, kể cả chú Sirius, đều muốn con học bí thuật của ông ấy để tự bảo vệ mình, vậy con hãy cố gắng học hành, hiểu không?"

Harry ngước mắt nhìn gương mặt sớm có nhiều nếp nhăn của thầy Lupin, nói một cách khó nhọc:

"Dạ, con hiểu. Xin phép gặp lại thầy sau…"

Sáu đứa tụi nó vất vả kéo lê hòm xiểng lặn lội ngược lên con đường trơn trợt đi về phía tòa lâu đài. Hermione đã bắt đầu nói đến chuyện sẽ đan nón cho gia tinh trước khi đi ngủ. Khi tụi nó đi tới cánh cửa cái bằng gỗ sồi, Harry liếc ngược lại phía sau: chiếc Xe đò Hiệp sĩ đã chạy mất rồi, và cứ nghĩ tới những gì sẽ xảy đến trong những ngày sắp tới, nó lại hơi hơi ước ao là giá vẫn còn ở trên chuyến xe ấy.

Harry trải qua gần trọn ngày hôm sau nơm nớp nghĩ đến buổi tối mà kinh hãi. Buổi học Độc Dược vào buổi sáng không hề có chút tác dụng làm tiêu tan bớt phần nào nỗi hãi hùng, bởi vì thầy Snape vẫn khó ưa như xưa nay, và tâm trạng của Harry càng trầm uất hơn nữa khi những thành viên của Đ.Q.D. cứ liên tục đến gặp nó trong hành lang vào giờ đổi tiết để hồ hởi phấn khởi hỏi coi tối hôm đó có họp không.

Harry cứ phải nói đi nói lại:

"Tôi sẽ thông báo cho các bồ biết buổi họp tới vào lúc nào, nhưng tối hôm nay thì tôi kẹt, tôi phải… ơ… đi học kèm môn

Độc dược Chỉnh tu…”

Zacharias Smith chặn đầu Harry trong Tiền sảnh sau buổi ăn trưa, hỏi lại bằng giọng khinh khỉnh:

“Bạn đi học kèm môn *Độc Dược Chỉnh tu* à? Cha mẹ ơi, chắc là bạn ẹ lắm, chứ thường thì thầy Snape đâu có thèm mở lớp phụ đạo đâu.”

Khi Smith ngoe nguẩy đi với cái điệu bộ hí hửng dễ khiến người ta nổi khùng, Ron trừng mắt nhìn theo. Giơ cây đũa phép của nó lên nhắm vô giữa hai vai của Smith, Ron nói:

“Mình trù nó một phát nghen? Mình vẫn có thể ếm trúng nó từ chỗ này.”

Harry rầu rĩ bảo:

“Bỏ qua đi. Chẳng phải mọi người đều sẽ nghĩ như vậy sao? Rằng mình đúng là đần…”

“Chào, Harry.”

Một giọng nói vang lên từ đằng sau Harry. Nó quay lại và thấy Cho đứng đó. Bao tử của nó thót lên một cách khốn khổ.

“Ồ… Chào!”

Hermione nắm cánh tay Ron, kéo nó đi về phía cầu thang đá hoa cương, nói rõ to:

“Tụi này vô thư viện nghe Harry!”

Cho hỏi:

“Giáng sinh vui không?”

Harry nói:

“Ờ… không tệ lắm.”

Cho nói:

“Lễ Giáng sinh của mình hơi yên tĩnh.”

Chẳng hiểu vì sao, trông Cho có vẻ hơi bối rối.

“Ơ… tháng tới sẽ có một chuyến đi dã ngoại ở Hogsmeade nữa, bạn có thấy thông báo chưa?”

“Cái gì? À không, từ lúc trở về trường đến giờ tôi vẫn chưa coi bảng thông báo…”

“Ừ, hôm đó là ngày lễ Tình Yêu…”

“Đúng vậy.”

Harry không hiểu tại sao Cho lại nói với nó chuyện đó. Nó bảo:

“À, tôi nghĩ có lẽ bạn muốn…”

Cho thiết tha nói:

“Chỉ khi nào mà bạn cũng muốn kìa.”

Harry ngớ ra. Nó đã định nói là “tôi nghĩ có lẽ bạn muốn biết khi nào Đ.Q.D. họp lần tới?” nhưng câu trả lời của cô nàng này nghe trớt quớt. Nó bèn ú ớ:

“Tôi… ơ…”

Cho có vẻ quê độ, nói:

“Ồ, nếu bạn không muốn thì cũng không sao. Đừng ngại. Mình… mình gặp lại bạn dịp khác nha.”

Cô bé bỏ đi. Harry đứng đực mặt ra nhìn theo Cho, suy nghĩ nát cả óc. Bỗng nhiên có cái gì đó gõ một cái boong vô

não nó khiến sự việc bừng sáng lên.

"Cho! Ê, CHO ơi!"

Nó chạy theo Cho, bắt kịp cô nàng ở khoảng giữa những bậc cầu thang đá hoa cương.

"Ơ… bạn có muốn đi chơi làng Hogsmeade với tôi vào ngày lễ Tình Yêu không?"

"Ôi, có chứ!"

Cho đáp ngay, hai má ửng hồng, nhìn nó cười rạng rỡ. Harry nói:

"Hay quá… vậy… coi như hẹn hò rồi nhé!"

Cảm thấy ngày hôm nay cũng không đến nỗi hoàn toàn tiêu ma, Harry đi về phía thư viện để gặp Hermione và Ron trước khi đến lớp học buổi trưa, chân bước lâng lâng như múa may bay lượn.

Tuy nhiên, vào sáu giờ chiều hôm đó, thậm chí cảm giác say sưa vì đã hẹn hò được Cho Chang cũng không đủ sức làm nhẹ đi những cảm giác u ám càng lúc càng tăng dữ dội theo từng bước chân nó tiến về phía văn phòng của thầy Snape.

Khi đến nơi, nó dừng lại bên ngoài cánh cửa một lát, ao ước sao cho nó đang ở bất cứ nơi đâu ngoại trừ nơi đây, rồi, hít một hơi sâu, gõ cửa, nó bước vào bên trong.

Văn phòng của thầy Snape là một căn phòng âm u, tường gắn đầy kệ, chất hàng trăm chai lọ thủy tinh, bên trong nổi lềnh bềnh những mẩu nhầy nhụa của thú vật hoặc thực vật, lơ lửng trong những chất lỏng ma thuật đủ màu sắc khác nhau.

Một cái tủ nhiều ngăn đứng trong góc phòng chứa đầy các nguyên vật liệu mà thầy Snape đã có lần cáo buộc Harry chôm chỉa (và không phải là không có lý do). Tuy nhiên, sự chú ý của Harry bị thu hút về phía bàn giấy, ở đó, trong vùng ánh sáng đèn cầy soi rọi, có một cái chậu đá không sâu lắm được khắc cổ tự Rune và nhiều ký hiệu khác. Harry nhận ra ngay tức thì đó chính là cái Tưởng Ký của cụ Dumbledore. Còn đang tự hỏi không biết món đồ đó làm cái quỷ gì ở đây, Harry giật bắn người khi giọng nói lạnh lùng của thầy Snape vang lên từ góc phòng.

"Đóng cánh cửa sau lưng trò lại, Potter."

Harry làm theo lệnh với một cảm giác hãi hùng, là khi làm như vậy, nó đang tự nhốt chính mình. Khi nó quay mặt trở lại nhìn căn phòng, thầy Snape đã bước vào vùng ánh sáng và đang lặng lẽ chỉ vào cái ghế đối diện bàn giấy của thầy. Harry ngồi xuống và thầy Snape cũng ngồi xuống, hai con mắt đen lạnh lùng của thầy nhìn Harry chòng chọc không hề chớp lấy một cái, sự ghét bỏ hằn sâu trong từng đường nét trên gương mặt thầy. Thầy nói:

"Này, Potter, trò biết tại sao trò có mặt ở đây. Cụ Hiệu trưởng đã yêu cầu ta dạy trò Bế quan Bí thuật. Ta chỉ mong trò chứng tỏ trò giỏi giang môn này hơn môn Độc Dược."

Harry đáp cộc lốc:

"Được."

Đôi mắt của thầy Snape nheo lại đầy ác ý, thầy nói:

"Đây có thể không phải là một lớp học bình thường, Potter

à, nhưng ta vẫn là thầy của trò và do đó ta yêu cầu trò luôn luôn xưng hô với ta là ‘thưa thầy’ hay ‘giáo sư’.”

Harry đáp:

“Dạ… *thưa thầy.*”

Thầy Snape tiếp tục nheo mắt khảo sát nó thêm một lát nữa rồi nói:

“Bây giờ, bắt đầu bài học Bế quan Bí thuật. Như ta đã nói với trò khi còn ở trong nhà bếp của người cha đỡ đầu yêu dấu của trò, chi phái pháp thuật này đóng kín tâm tư trí tuệ người ta lại, để chống sự thâm nhập ma thuật cùng ảnh hưởng của nó.”

Harry nhìn thẳng vào đôi mắt đen lạnh lùng của thầy Snape nêu ra thắc mắc mà trong lòng tự hỏi không biết thầy sẽ trả lời hay không:

“Thưa thầy, tại sao thầy Dumbledore nghĩ là con cần đến bí thuật đó?”

Thầy Snape nhìn lại nó trong một lát rồi khinh khỉnh đáp:

“Chắc chắn là ngay cả trò giờ đây cũng có thể lý giải được mà, Potter. Chúa tể Hắc ám là bậc lão luyện về Chiết Tâm Trí Thuật…”

“Là cái gì vậy, *thưa thầy*?”

“Đó là khả năng bòn rút cảm xúc và ký ức từ trong tâm trí của người khác…”

Nỗi lo sợ tệ lậu nhất của Harry được khẳng định, nó nói nhanh:

“Hắn có thể thôi miên à?”

Đôi mắt đen của thầy Snape long lên.

“Trò không có thiên tư, Potter à. Trò không hiểu nổi những khác biệt độc đáo tinh vi. Đó là một trong những khuyết điểm khiến cho trò pha chế độc dược tồi như vậy.”

Thầy Snape ngừng một chút, dường như để nhấm nháp cái thú vị làm tổn thương Harry, rồi tiếp tục:

“Chỉ có bọn Muggle mới nói ‘thôi miên’. Tâm trí không phải là một cuốn sách để mở ra tùy hứng và sát hạch tùy thích. Tư tưởng không ghi sẵn bên trong hộp sọ để cho bất cứ kẻ ngoại xâm nào cũng thôi miên được. Trí tuệ là một thứ phức tạp có nhiều tầng nhiều lớp, Potter à… Hay ít ra là hầu hết các trí tuệ đều cấu tạo như vậy…”

Thầy nhếch mép cười ngạo mạn, nói tiếp:

“Tuy nhiên, quả đúng là những ai đã tinh thông Chiết Tâm Trí Thuật thì có thể, trong những điều kiện nhất định, đào sâu vào tâm tư của nạn nhân và diễn giải chính xác những gì họ tìm thấy trong đó. Thí dụ, Chúa tể Hắc ám hầu như luôn luôn biết người nào đó nói dối ngài. Chỉ những ai lão luyện Bế quan Bí thuật mới có thể khép kín những tình cảm và ký ức trái ngược với lời nói dối, và như thế mới thốt ra những điều dối trá trước mặt ngài mà không bị phát hiện.”

Cho dù thầy Snape nói gì đi nữa, Chiết Tâm Trí Thuật đối với Harry nghe rất giống như thôi miên và nó không thích cái âm điệu của mấy từ đó chút nào.

“Vậy… thưa thầy… hắn có thể biết chúng ta đang nghĩ gì

ngay lúc này sao?”

Thầy Snape nói:

“Chúa tể Hắc ám hiện đang ở một nơi khá xa và những bức tường cùng sân bãi của trường Hogwarts đã được bảo vệ chu đáo bằng nhiều bùa chú cổ xưa để bảo đảm an toàn cho tâm trí và thân thể của những người sống bên trong ngôi trường. Đối với pháp thuật, thời gian và nơi chốn có ý nghĩa quan trọng, Potter à. Trong Chiết Tâm Trí Thuật thì việc tiếp xúc bằng mắt là rất cần thiết.”

“Vậy thì tại sao con phải học Bế Quan Bí Thuật?”

Thầy Snape ngắm Harry, và trong khi ngắm nó thì thầy đưa một ngón tay dài lên miệng dò dẫm.

“Những quy luật thông thường dường như không áp dụng với trò được, Potter à. Chính lời nguyền không giết được trò dường như đã tạo ra một loại quan hệ nào đó giữa trò và Chúa tể Hắc ám. Bằng chứng cho thấy rằng có những lúc, khi tâm trí của trò thảnh thơi và yếu đuối - thí dụ khi trò ngủ chẳng hạn - thì trò có chung suy nghĩ và tình cảm với Chúa tể Hắc ám. Cụ Hiệu trưởng cho là không nên để tình trạng này tiếp tục. Cụ mong ta dạy cho trò cách thức khép kín tâm tư của mình trước Chúa tể Hắc ám.”

Trái tim của Harry lại đập dồn dập. Những điều đó cũng chẳng giải thích được gì thêm. Nó hỏi đột ngột:

“Nhưng tại sao giáo sư Dumbledore muốn ngăn chặn điều đó. Con cũng chẳng thích thú chút nào, nhưng việc đó cũng có ích vậy, đúng không? Ý con nói là… con đã nhìn thấy con rắn

tấn công bác Weasley, chứ nếu con không nhìn thấy thì giáo sư Dumbledore đâu có thể cứu bác ấy kịp thời, đúng không ạ? Thưa thầy?"

Thầy Snape nhìn Harry chằm chằm trong một lát, vẫn dò dẫm ngón tay trên miệng mình. Khi thầy mở miệng nói trở lại, thì giọng thầy chậm rãi và đắn đo, như thể thầy đang cân nhắc từng lời.

"Có vẻ như Chúa tể Hắc ám đã không hay biết về mối liên quan giữa ngài và trò, cho mãi tới khi gần đây. Theo như sự việc đã xảy ra cho đến tận bây giờ, thì có vẻ như trò đã trải nghiệm những cảm xúc và chia sẻ những suy nghĩ của ngài mà ngài không hay biết. Nhưng cảnh tượng mà trò đã nhìn thấy ngay trước lễ Giáng Sinh…"

"Cảnh tượng con rắn và bác Weasley hả?"

"Đừng có ngắt lời ta, Potter." Thầy Snape nói giọng đe dọa. "Như ta đang nói lúc nãy… cái cảnh tượng mà trò đã nhìn thấy ngay trước lễ Giáng Sinh tiêu biểu cho một sự thâm nhập mạnh mẽ vào suy nghĩ của Chúa tể Hắc ám…"

"Con nhìn thấy qua mắt rắn, chứ không phải trong đầu hắn!"

"Ta tưởng ta đã bảo trò đừng có ngắt lời ta rồi mà, Potter?"

Nhưng Harry nào có bận tâm đến cơn giận của thầy Snape. Rốt cuộc, có vẻ như nó đang đi tới ngọn nguồn của vấn đề. Nó chồm tới trước quá xa trên cái ghế mà không để ý, đến nỗi chỉ còn ngồi vắt vẻo trên cái mép ghế, bồn chồn như sắp sửa bay lên vậy.

“Nhưng sao mà con có thể nhìn từ mắt rắn nếu con chia sẻ suy nghĩ của Voldemort chứ?”

“*Đừng nói lên tên của Chúa tể Hắc ám!*”

Một khoảng im lặng khó chịu. Cả hai trừng mắt nhìn nhau bên trên cái Tưởng Ký. Rồi Harry nói nhỏ:

“Giáo sư Dumbledore nói thẳng tên hắn.”

Thầy Snape lầm bầm:

“Cụ Dumbledore là một pháp sư quyền năng tột đỉnh. Cụ thì *cụ* có thể cảm thấy đủ an toàn để gọi đích danh… còn chúng ta…”

Thầy Snape dường như bất giác, đưa cánh tay trái chà xát lên chỗ mà Harry biết là Dấu ấn Hắc ám đang thiêu đốt da thầy.

Cố gắng giữ giọng nói lễ phép, Harry bắt đầu lại:

“Thưa thầy, con chỉ muốn biết tại sao…”

Thầy Snape gầm gừ:

“Trò có vẻ như quan sát được từ bên trong đầu con rắn là bởi vì đó chính là nơi mà Chúa tể Hắc ám ngự trị trong một thời điểm nhất định nào đó. Vào thời điểm đó ngài đang chiếm hữu con rắn và do vậy trò chiêm bao thấy mình cũng ở bên trong con rắn…”

“Vậy là Vol… hắn… nhận ra con ở đó à?”

Thầy Snape lãnh đạm nói:

“Dường như vậy.”

Harry khẩn khoản hỏi:

“Làm sao thầy biết? Điều này chẳng qua do cụ Dumbledore suy đoán hay là…”

Thầy Snape ngồi cứng đơ trên ghế, mắt nheo híp lại, lạnh lùng nói:

“Ta đã bảo khi xưng hô với ta trò phải ‘thưa thầy’.”

Harry sốt ruột nói:

“Dạ, thưa thầy, nhưng mà làm sao thầy biết…?”

Thầy Snape đáp một cách thô bạo:

“Biết bấy nhiêu đó đủ rồi. Điều quan trọng là hiện nay Chúa tể Hắc ám đã biết là trò đang truy cập suy nghĩ và cảm xúc của ngài. Ngài ắt cũng suy luận ra rằng quá trình này rất có thể đảo ngược lại; nghĩa là, ngài đã nhận ra là ngài cũng có thể truy cập cảm xúc và suy nghĩ của trò để đổi lại…”

“Và hắn có thể tìm cách sai khiến con làm chuyện gì đó?”

Harry hỏi, rồi vội vã nói thêm:

“Thưa thầy, phải không ạ?”

Thầy Snape đáp, giọng lạnh lùng và thờ ơ:

“Có thể. Điều này đưa chúng ta trở lại Bế quan Bí thuật.”

Thầy rút ra cây đũa phép từ túi áo trong của bộ áo chùng, Harry ngồi trên ghế hồi hộp, nhưng thầy Snape chỉ giơ cây đũa lên ngang thái dương của thầy và chấm đầu đũa vào chân những sợi tóc bóng mượt. Khi thầy kéo cây đũa, một chất lỏng lánh gì đó tiết ra, kéo dây dưa từ thái dương của thầy đến đầu cây đũa phép như một sợi tơ nhện dầy. Thầy giật cây đũa phép

ra thì sợi tơ ấy uyển chuyển rơi xuống cái Tưởng Ký, ở đó nó xoáy tròn thành một thứ nửa như khí, nửa như nước màu bạc lấp lánh. Thầy Snape giơ đũa lên thái dương rồi thả cái chất bạc óng ánh đó vào đáy chậu đá Tưởng Ký hai lần, rồi không đưa ra một lời giải thích nào về hành vi của mình, thầy cẩn thận bưng cái Tưởng Ký lên, dời nó sang một cái kệ cách xa chỗ cái bàn, rồi quay lại đối diện với Harry, cây đũa trong tay đã giơ lên sẵn sàng.

"Potter, đứng dậy và rút đũa phép ra."

Harry đứng lên, cảm thấy hết sức lo lắng. Hai người đứng đối diện với nhau, giữa họ chỉ có mỗi cái bàn giấy. Thầy Snape nói:

"Trò có thể dùng cây đũa phép của trò để cố gắng tước vũ khí của ta, hoặc để tự vệ bằng bất kỳ cách nào khác mà trò có thể nghĩ ra."

Harry ngó chừng cây đũa phép của thầy Snape một cách lo lắng và hỏi:

"Mà thầy sắp làm gì vậy?"

Thầy Snape nói nhỏ nhẹ:

"Ta sắp nỗ lực đột nhập vào tâm tư của trò. Chúng ta sẽ xem trò kháng cự đến mức nào. Ta được báo cho biết là trò đã từng chứng tỏ khả năng kháng cự lại Lời nguyền Độc đoán… Trò sẽ nhận thấy trò cần những sức mạnh tương tự để làm được điều này… hãy tự dốc sức… Nào,… *Chiết Tâm Trí Thuật!*"

Thầy Snape đã tấn công trước khi Harry sẵn sàng, thậm chí

trước khi Harry bắt đầu tập trung được chút xíu sức đề kháng nào: văn phòng thầy Snape quay tít mù trước mắt nó rồi biến mất, hết hình ảnh này đến hình ảnh khác chạy lướt qua đầu óc nó như một cuộn phim lung linh chói lọi, đến nỗi nó không còn nhìn thấy gì chung quanh nữa…

Nó năm tuổi, ngó Dudley cỡi chiếc xe đạp mới toanh màu đỏ, mà trái tim nổ banh ra vì ghen tị… Nó chín tuổi, con chó bun Ripper rượt nó chạy tuốt lên cây trong khi cả nhà Dursley cười nghiêng cười ngả trên bãi cỏ bên dưới… Rồi nó đội cái nón Phân loại, cái nón nói với nó là nó sẽ xuất chúng nếu về Nhà Slytherin… Hermione nằm trong bệnh thất, mặt mày đầy lông rậm đen xi… Một trăm tên Giám Ngục đang vây chặt nó bên cái hồ tối thui… Cho Chang tiến tới gần sát bên nó dưới mớ dây chùm gởi…

Không, một giọng nói vang lên trong đầu Harry, khi nó nhớ tới cảnh Cho đến gần sát bên nó, *thầy đừng xem cảnh này, thầy đừng xem, đó là chuyện riêng tư…*

Nó cảm thấy đầu gối nhói đau. Văn phòng của thầy Snape lại hiện ra trước mắt nó và nó nhận ra nó đã té lăn xuống sàn, một đầu gối của nó đụng vô chân bàn giấy của thầy Snape hết sức đau đớn. Nó ngước nhìn lên thầy Snape, thầy đã hạ cây đũa phép xuống và đang xoa xoa cườm tay. Chỗ đó có một vết sưng rộp lên như vết phỏng nặng.

Thầy Snape bình thản hỏi:

"Có phải trò muốn dùng Bùa Châm Đốt không?"

Harry đứng lên, cay đắng nói:

“Dạ, không.”

Thầy Snape quan sát nó kỹ càng.

“Ta cũng nghĩ là không phải. Trò đã để cho ta đột nhập quá xa. Trò đã mất hết tự chủ.”

Harry hỏi mà không chắc là nó có muốn nghe câu trả lời hay không:

“Thầy có thấy hết mọi việc mà con thấy không?”

Môi thầy Snape cong lên khi thầy nói:

“Chỉ thoáng qua thôi. Con chó đó của ai vậy?”

Harry cảm thấy ghét cay đắng thầy Snape, lầm bầm:

“Cô Marge.”

Thầy Snape lại giơ cây đũa phép lên một lần nữa, nói:

“Được, nỗ lực ban đầu như thế cũng không đến nỗi tệ lắm. Rốt cuộc trò cũng tìm được cách ngăn chặn ta, mặc dù trò hơi mất thì giờ và công sức vô chuyện hò hét. Trò phải cố giữ được sự tập trung. Hãy chống lại ta bằng đầu óc của trò và trò sẽ không cần cầu viện tới cây đũa phép.”

Harry tức tối nói:

“Con đang cố gắng đó chớ. Nhưng thầy không dạy cho con biết phải làm sao!”

Thầy Snape nói giọng đe dọa nguy hiểm:

“Potter, vô lễ! Bây giờ ta yêu cầu trò nhắm mắt lại.”

Harry ném cho thầy Snape một ánh mắt ghê tởm trước khi nhắm mắt lại như thầy bảo. Nó không ưa chút nào cái ý nghĩ

rằng mình thì đứng đó nhắm mắt lại, trong khi thầy Snape lại cầm cây đũa phép đứng đối diện.

Giọng thầy Snape vang lên lạnh lùng:

"Bình tâm lại, Potter. Hãy gạt bỏ hết tất cả cảm xúc…"

Nhưng cơn giận của Harry đối với thầy Snape vẫn tiếp tục bừng bừng trong huyết quản như một thứ nọc độc. Tháo khoán cơn giận của nó ư? Thà là nó tháo bỏ chân cẳng nó ra còn dễ hơn…

"Potter, đang lúc này mà trò không chịu làm như ta bảo… Trò cần phải khép mình vào kỷ luật hơn nữa… Bây giờ hãy tập trung…"

Harry cố gắng thông thoáng tâm trí, cố gắng không suy nghĩ gì hết, không nhớ gì hết, không cảm thấy gì…

"Chúng ta hãy bắt đầu lại… khi ta đếm đến ba… một - hai - ba… Chiết Tâm Trí Thuật!"

Một con rồng đen, to một cách dễ sợ đang chồm lên ngay phía trước mặt nó… Ba má nó đang vẫy tay gọi nó từ trong một tấm gương ảo ảnh… Cedric Diggory nằm trên mặt đất, giương đôi mắt vô hồn nhìn nó đăm đăm…

"KHÔÔÔÔÔÔNG!"

Harry lại té khuỵu xuống một lần nữa, mặt vùi vào hai bàn tay, đầu nhức buốt như thể có ai đó đã ráng sức hút não của nó ra khỏi hộp sọ.

Thầy Snape đanh giọng bảo:

"Đứng dậy! Đứng dậy ngay! Trò không chịu cố gắng gì hết,

trò không có một chút xíu nỗ lực nào. Trò đang để cho ta truy cập vào những ký ức mà trò sợ hãi, trò đang giao vũ khí cho ta đó!"

Harry lại gượng đứng lên, trái tim nó đập dữ dội như thể nó vừa thật sự thấy Cedric chết trong nghĩa địa. Trông thầy Snape xanh xao hơn và giận dữ hơn bình thường, mặc dù thầy không thể nào giận dữ bằng Harry. Nó nói qua hàm răng nghiến chặt:

"Con - đang - hết sức cố gắng!"

"Ta đã bảo trò phải gạt bỏ hết mọi cảm xúc mà!"

Harry làu bàu:

"Dạ, nhưng mà lúc đó con thấy khó quá."

Thầy Snape tàn nhẫn bảo:

"Vậy thì trò sẽ thấy mình dễ làm miếng mồi ngon cho Chúa Tể Hắc Ám! Những thằng ngu thì chỉ khoác lác khoe mẽ, chứ không biết kiềm chế cảm xúc của mình, chỉ biết trầm mình trong ký ức buồn thảm và tự để cho mình bị chọc tức một cách dễ dàng - nói một cách khác, chỉ là những con người yếu đuối - những kẻ đó không có mảy may cơ hội nào chống lại nổi quyền lực của Chúa Tể Hắc Ám! Ngài sẽ thâm nhập tâm trí của trò một cách dễ như bỡn, Potter à!"

Harry nói nhỏ:

"Con không yếu đuối."

Cơn giận của nó bây giờ đã trào dâng khắp châu thân, đến nỗi có lúc nó đã tưởng rằng mình có thể xông vào tấn công thầy Snape. Thầy quát:

“Vậy thì hãy chứng minh đi! Hãy kiềm chế cơn giận, hãy rèn luyện đầu óc của trò đi! Chúng ta sẽ thử lại một lần nữa! Bây giờ hãy sẵn sàng! Chiết Tâm Trí Thuật!”

Nó đang nhìn dượng Vernon đóng bít cái hộp thư lại… Một trăm tên Giám Ngục đang băng qua cái hồ trong khuôn viên trường hướng về phía nó… Nó đang đi với ông Weasley dọc theo một hành lang không cửa sổ… họ đang tiến càng lúc càng gần cánh cửa phẳng lì màu đen ở cuối hành lang… Harry muốn đi qua cánh cửa đó… nhưng ông Weasley dẫn nó đi sang bên trái, xuống một chặng cầu thang bằng đá…

“CON BIẾT RỒI! CON BIẾT RỒI!”

Nó lại té bò càng trên sàn văn phòng của thầy Snape, vết sẹo bỗng buốt đau hết sức khó chịu, nhưng giọng nói vừa thốt ra từ miệng nó vang đầy âm hưởng chiến thắng. Lại một lần nữa, nó cố gượng đứng dậy để nhận thấy thầy Snape đang trừng mắt nhìn nó, cây đũa phép vẫn còn giơ cao. Lần này thì có vẻ như thầy Snape đã thu hồi câu thần chú trước cả lúc Harry kịp có một nỗ lực phản công.

Thầy chăm chú ngó Harry và hỏi:

“Chuyện gì đã xảy ra vậy, Potter?”

Harry hổn hển nói:

“Con đã nhìn thấy - con đã nhớ ra rồi. Con vừa mới nhận ra…”

Thầy Snape hỏi ngay:

“Nhận ra cái gì?”

Harry không trả lời ngay; trong lúc đưa tay xoa trán, nó vẫn còn nhấm nháp cái vui sướng của khoảnh khắc khám phá ra một bí mật…

Trong nhiều tháng liền nó đã chiêm bao thấy cái hành lang thăm thẳm không có cửa sổ dẫn tới cánh cửa khóa chặt, mà không hề nhận ra rằng đó chíhh là một nơi có thật. Bây giờ, khi nhìn lại khung cảnh trong trí nhớ, nó mới biết rằng từ lâu nay nó đã chiêm bao thấy cái hành lang mà nó với ông Weasley từng chạy qua vào ngày mười hai tháng Tám khi hai bác cháu hộc tốc như bay lao đến phòng xử án của Bộ Pháp Thuật. Đó chính là hành lang dẫn đến Sở Bảo Mật, và ông Weasley đã ở đúng chỗ đó vào cái đêm ông bị con rắn của Voldemort tấn công.

Nó ngước nhìn thầy Snape.

“Thưa thầy, trong Sở Bảo Mật có cái gì vậy?”

“Trò nói gì?”

Thầy Snape hỏi nhỏ, và Harry nhận thấy, với một sự hả hê sâu sắc, rằng thầy Snape đang mất bình tĩnh.

Harry nói:

“Thưa thầy, con hỏi, cái gì đang được cất trong Sở Bảo Mật?”

Thầy Snape chậm rãi hỏi:

“Mà tại sao trò lại hỏi một điều như vậy?”

Harry quan sát thật kỹ gương mặt của thầy Snape, và nói:

“Bởi vì cái hành lang mà con vừa mới thấy - con đã chiêm

bao thấy nó suốt mấy tháng trời - con vừa nhận ra nó - nó dẫn đến Sở Bảo Mật… và con nghĩ là Voldemort muốn lấy cái gì đó ở…”

“Ta đã bảo trò đừng nói ra tên của Chúa Tể Hắc Ám!”

Hai thầy trò lại trừng mắt nhìn nhau. Cái thẹo trên trán Harry lại nhói đau, nhưng nó không màng tới nữa. Thầy Snape tỏ ra suy đi tính lại kỹ lắm. Và khi nói lại thì giọng thầy nghe như thể thầy đang cố gắng ra vẻ điềm tĩnh và chẳng bận tâm gì cả.

“Trong Sở Bảo Mật có nhiều thứ lắm, Potter à, nhưng có rất ít những thứ mà trò có thể hiểu được, và không có cái nào có liên quan gì đến trò hết. Ta nói thế trò có hiểu không?”

Harry đáp, tay vẫn xoa cái thẹo nhức nhối, lúc này càng trở nên đau đớn hơn.

“Dạ hiểu.”

“Ta muốn trò trở lại vào giờ này ngày thứ Tư, và chúng ta sẽ tiếp tục.”

Harry đang hết sức mong muốn phóng ra khỏi phòng thầy Snape để đi tìm Ron và Hermione. Nó mừng rỡ đáp:

“Dạ, thưa thầy.”

“Trò phải gạt bỏ hết mọi cảm xúc khỏi tâm trí trước khi đi ngủ vào mỗi tối - hãy dốc hết đầu óc ra, làm cho tâm tư trống trải và bình thản, trò có hiểu không?”

Harry nói, mà chẳng có tâm trí nào để lắng nghe.

“Dạ, thưa thầy.”

“Và ta báo cho trò biết, Potter à… nếu trò không chịu luyện tập thì ta sẽ biết ngay…”

“Dạ, thưa thầy.”

Harry lầm bầm. Nó lượm cặp sách lên, lẳng cái cặp quàng qua vai rồi hối hả đi về phía cánh cửa của văn phòng. Khi mở cửa ra, Harry liếc nhìn lại thầy Snape, thầy đang quay lưng về phía nó, và đang cẩn thận múc tư tưởng của chính thầy ra khỏi cái Tưởng Ký bằng đầu cây đũa phép, rồi cẩn thận đặt trả nó lại vào trong đầu của thầy. Harry bước ra mà không nói một tiếng nào, cẩn thận đóng lại cánh cửa sau lưng, cái thẹo của nó vẫn nhói đau từng cơn.

Harry gặp Ron và Hermione trong thư viên, hai đứa này đang cùng nhau làm đống bài tập kếch xù mà mụ Umbridge vừa giao. Những học sinh khác, hầu hết đều là học sinh năm thứ năm, ngồi quanh những cái bàn có đèn chiếu sáng gần đó, ai cũng chúi mũi vào sách, ngòi viết lông ngỗng chạy rào rào như điên, trong khi bầu trời bên ngoài cửa sổ càng lúc càng tối tăm thêm. Ngoài tiếng sột soạt của những cây viết lông ngỗng, tiếng động duy nhất khác còn nghe được là tiếng kêu lít chít nhè nhẹ phát ra từ đôi giày của bà Pince, khi bà quản thủ thư viện này rảo bước qua các lối di với vẻ hăm he, phà hơi thở của bà vào cổ những kẻ đang sục sạo mấy cuốn sách quý giá của bà.

Harry cảm thấy ớn lạnh; cái thẹo của nó vẫn còn nhức nhối, nó có cảm giác sắp phát sốt.

Khi ngồi xuống đối diện với Ron và Hermione, Harry bắt gặp hình bóng của chính mình trong khung cửa sổ đối diện.

Nó trắng bệch và cái thẹo của nó dường như cộm lên và hiện rõ hơn bình thường.

Hermione thì thầm hỏi:

“Buổi học ra sao?”

Rồi cô nàng đâm ra lo lắng:

“Bồ có sao không Harry?”

Harry bồn chồn nói, mặt nhăn lại vì một cơn đau nữa lại nhói lên ở cái thẹo:

“Ừ… khỏe… mình không biết nữa. Mấy bồ nghe nè… mình vừa mới nhận ra một điều…”

Nó bèn kể cho hai đứa bạn nghe cái điều mà nó vừa nhìn thấy và suy diễn ra.

“Vậy… vậy… có phải bồ nói là…”

Ron thì thầm, khi bà Pince lướt ngang qua, tiếng giày kêu lít chít nhè nhẹ.

“Cái vũ khí ấy… cái mà Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang muốn chôm… hiện đang nằm trong Bộ Pháp Thuật sao?”

Harry thì thầm:

“Nó ở trong Sở Bảo Mật, chắc là vậy thôi. Mình đã nhìn thấy cánh cửa ấy khi ba của bồ dẫn mình chạy xuống phòng xử án để dự phiên tòa kỷ luật mình và chắc chắn đó cũng chính là cánh cửa mà bác ấy đang canh gác khi bị con rắn cắn.”

Hermione thở ra một hơi dài, chầm chậm. Cô nàng thì thầm:

“Đương nhiên rồi.”

Ron sốt ruột hỏi:

“Đương nhiên cái gì?”

“Ron, thử suy nghĩ một chút coi… chú Sturgis Podmore đã tìm cách đột nhập vô một cánh cửa trong Bộ Pháp Thuật… chắc hẳn là cánh cửa này, không thể nào có lắm chuyện ngẫu nhiên trùng hợp như vậy được!”

Ron nói:

“Làm sao mà chú Sturgis lại tìm cách đột nhập khi mà chú ấy thuộc về phe mình chứ?”

Hermione nhìn nhận:

“Ờ, mình không biết được. Chuyện này thiệt là kỳ cục…”

Harry hỏi Ron.

“Vậy chứ Sở Bảo Mật là cái gì? Ba của bồ có khi nào nói tới điều gì đó liên quan đến cái Sở Bảo Mật ấy không?”

Ron cau mày lại nói:

“Mình chỉ biết là người ta gọi những người làm việc trong đó là những người ‘Không Được Nói Ra’. Bởi vì hình như không ai thật sự biết được họ làm cái gì trong đó… một chỗ kỳ cục như vậy mà cất giữ vũ khí sao…”

Hermione nói:

“Có gì đâu mà kỳ cục, điều này hết sức hợp lý. Mình cho là cái đó ắt hẳn là một cái gì đó tối mật mà Bộ đang triển khai… Harry, bồ có chắc là bồ không sao chứ?”

Hermione hỏi vậy vì Harry lại đưa hai tay lên vuốt trán, như thể cố gắng ủi cho nó thẳng. Rồi nó hạ tay xuống, vẫn còn run rẩy, cố nói:

"Ừ, không sao… Mình chỉ cảm thấy hơi… mình không thích cái món Bế Quan Bí Thuật này lắm…"

Hermione tỏ ra thông cảm:

"Mình tin là bất kỳ người nào cũng sẽ bị chấn động đến phát bệnh một khi tâm trí họ cứ bị tấn công hoài. Thôi vầy nè, tụi mình trở về phòng sinh hoạt chung đi, ở đó sẽ thoải mái hơn."

Nhưng căn phòng sinh hoạt chung đầy nhóc người và vang um những tiếng la hét nói cười hết sức náo nhiệt; Fred và George đang biểu diễn món hàng mới nhất của tiệm Giỡn của tụi nó.

Trong khi Fred vung vẩy một cái nón chóp nhọn được trang trí bằng mấy cái lông hồng mịn như tơ trước đám học trò đang chăm chú theo dõi thì George la lớn:

"Nón Mất Đầu đây! Hai Galleon một cái, hãy coi Fred biểu diễn kìa!"

Fred chụp cái nón lên đầu, cười rạng rỡ. Trong một giây đầu, trông anh chàng chỉ có vẻ hơi ngố đi một tí, nhưng rồi cả cái nón và cái đầu của anh ta bỗng nhiên biến mất.

Mấy cô bé rú lên, nhưng những người khác thì phá ra cười rần.

George lại hét:

“Rồi giở nón ra!”

Bàn tay của Fred mò mẫm một lát trong cái chỗ có vẻ chỉ như khoảng không phía trên hai vai; rồi cái đầu anh xuất hiện trở lại khi anh giở cái nón lông hồng ra.

Hermione không thể tập trung vô bài làm của mình nữa, cô nàng quan sát George và Fred chăm chú.

“Mấy cái nón này vận hành kiểu gì nhỉ? Theo mình thì rõ ràng đây là một thứ Bùa phép Tàng Hình gì đó, nhưng nếu nới rộng tầm tàng hình xa hơn các đường viền của đối tượng ếm bùa thì mới giỏi… Nhưng mình ngờ rằng loại bùa chú này không thể có tác dụng lâu được.”

Harry không trả lời, nó vẫn còn cảm thấy mệt mệt. Nhét mấy cuốn sách mà chỉ mới vừa rút ra vào trong cặp trở lại, nó lẩm bẩm:

“Mình sẽ phải để mấy bài tập này đến mai hẵng làm.”

Hermione giở giọng khuyến khích:

“Vậy thì bồ ghi luôn vô sổ kế hoạch làm bài tập của bồ đi, kẻo lại quên mất.”

Harry và Ron đưa mắt nhìn nhau, và Harry thò tay vô cặp, rút ra cái sổ kế hoạch rồi ngập ngừng giở ra.

“Những gì làm được hôm nay, thì đừng để đến ngày mai mới làm!” cuốn sổ quở trách khi Harry ghi nguệch ngoạc việc phải làm bài tập của mụ Umbridge. Hermione toét miệng cười với nó. Harry nhét cái sổ kế hoạch làm bài tập vào cặp sách, và lập ngay một kế hoạch trong đầu là sẽ quẳng luôn cuốn sổ vào lửa ngay cơ hội đầu tiên mà nó chớp được.

Harry đi băng qua phòng sinh hoạt chung, né được George lúc đó đang cố đội cái Nón Mất Đầu lên đầu nó, rồi bước lên cái cầu thang đá yên lành và mát lạnh để vào phòng ngủ nam. Nó cảm thấy như phát bệnh trở lại, hệt như cái đêm mà nó chiêm bao thấy con rắn, nhưng lại nghĩ có lẽ mình sẽ không sao đâu nếu có thể nằm xuống nghỉ ngơi một lát.

Harry mở cửa phòng ngủ, và mới bước được một bước vô trong thì bỗng cảm thấy đau dữ dội, đến nỗi nó tưởng như có ai đó đang xắn một lưỡi dao vào đỉnh đầu. Nó không còn biết nó đang ở đâu, cũng không biết là nó đang đứng hay nằm, và chẳng còn biết tên nó là gì nữa.

Một tràng cười điên dại đang ngân vang bên tai nó… đã lâu rồi nó mới được cảm thấy vui vẻ như vậy… sung sướng, lâng lâng, chiến thắng… một điều gì đó rất tuyệt vời, thật tuyệt vời dã xảy ra…

"Harry? HARRY!"

Có ai đó đang đánh vào mặt nó. Tiếng cười điên dại bị một tiếng kêu la đau đớn ngắt quãng. Niềm vui bị hút khỏi nó, nhưng tiếng cười vẫn tiếp tục…

Nó mở bừng mắt ra, và khi đã mắt đã mở, nó nhận ra rằng tiếng cười điên dại ấy đang thoát ra từ miệng mình. Ngay khi nó nhận thức được điều này, thì tiếng cười ấy tắt ngấm đi. Harry đang nằm thở hổn hển trên sàn nhà, trừng trừng mắt ngó lên trần nhà, cái thẹo trên trán co thắt trong cơn đau khủng khiếp. Ron đang cúi xuống nhìn nó, trông hết sức lo lắng. Ron hỏi:

"Chuyện gì vậy?"

Harry ngồi dậy, hít lấy hơi để thở:

“Mình không biết. Hắn đang hết sức hí hửng… hết sức vui mừng…”

“Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy hả?”

Harry lẩm bẩm:

“Có chuyện gì đó hay ho lắm vừa xảy ra.”

Nó run lên bần bật y như lần nó nhìn thấy con rắn tấn công ông Weasley và nó cảm thấy kiệt sức.

“Chuyện gì đó mà hắn đã trông mong bấy lâu nay.”

Những lời lẽ này, giống như lần ở trong phòng thay đồ của đội banh Gryffindor, nghe như thể do một kẻ xa lạ nào đó đang nói nhờ qua miệng của Harry, nhưng nó biết những lời lẽ ấy hoàn toàn thật. Nó hít sâu một hơi dài, cố gắng tập trung ý chí để không bị nôn thốc nôn tháo lên khắp người Ron. Nó rất mừng là lần này cả Dean và Seamus đều không có mặt ở đó để chứng kiến nó ở trong hoàn cảnh này.

Ron đỡ Harry đứng lên, nói nhỏ:

“Hermione biểu mình lên đây xem bồ ra sao. Hermione nói lúc này, sau khi bị thầy Snape quay như quay dế thì khả năng phòng vệ của bồ còn mong manh lắm… Nhưng mà mình nghĩ là về lâu về dài thì bài học của thầy Snape sẽ hữu dụng cho bồ, đúng không?”

Ron nhìn Harry không chút yên tâm khi nó dìu Harry đi về phía cái giường. Harry gật đầu mà không có vẻ được thuyết phục chút nào. Nó nằm vật xuống giường, đầu ngửa ra trên

gối, cảm thấy đau đớn toàn thân chứ không riêng gì cái thẹo, vì đã té lên té xuống quá nhiều lần vào buổi tối hôm đó. Nó không thể không nghĩ rằng chính buổi đột phá thứ nhất của nó vào Bế Quan Bí Thuật đã làm suy yếu đi sức đề kháng của tâm trí nó chứ chẳng hề giúp nó mạnh mẽ hơn chút nào, và nó tự hỏi, với một cảm giác cực kỳ bối rối, là chuyện gì đã xảy ra mà lại khiến Chúa Tể Voldemort cảm thấy vui sướng hơn bao giờ hết trong suốt mười bốn năm qua như vậy.

25

CON BỌ KẸT CÁNH

Thắc mắc của Harry được giải đáp vào ngay buổi sáng hôm sau. Khi Hermione nhận được tờ *Nhật Báo Tiên Tri,* cô nàng trải tờ báo ra, chăm chú đọc trang nhất một lát, rồi thốt lên một tiếng kêu kinh hãi khiến cho mọi người chung quanh đều quay lại nhìn.

Cả Harry và Ron cùng đồng thanh hỏi:.

"Chuyện gì vậy?"

Để trả lời, Hermione đẩy tờ báo trên bàn đến trước mặt hai đứa tụi nó và chỉ vào mười cái hình đen trắng chiếm hết toàn bộ trang nhất, chín cái là hình chân dung của các pháp sư và cái hình thứ mười là của một mụ phù thủy. Mấy người trong hình, có một số chỉ lặng lẽ mỉm cười nhạo báng, vài người khác thì gõ gõ ngón tay lên cái khung tranh của mình, trông hết sức xấc láo. Mỗi bức hình đều có ghi chú một cái tên và cái tội mà người đó đã phạm để bị tống giam vào nhà ngục Azkaban.

Chú thích phía dưới gã pháp sư có gương mặt dài, xanh xao, và nhăn nhó, đang cười nhạo báng Harry, ghi là: *Antonin*

Dolohov, bị kết án đã thảm sát Gideon và Fabian.

Chú thích phía dưới một gã đàn ông mặt rỗ có mái tóc láng o đang dựa người vào lề tấm hình của gã, vẻ mặt tỏ ra ngao ngán chán phèo, ghi là: Augustus Rookwood, *bị kết án đã tiết lộ những Bí mật của Bộ Pháp Thuật cho Kẻ-Chớ-Gọi-Tên-Ra.*

Nhưng ánh mắt của Harry bị thu hút vào bức hình của mụ phù thủy. Ngay khi nó mới nhìn vào mấy tấm hình thì gương mặt mụ ta đã bắt mắt nó ngay. Trong hình mụ có một mái tóc đen dài, rối nùi và để xõa tung, mặc dù trước đây Harry đã từng thấy mái tóc ấy mượt mà, dày và óng ả. Mụ trừng mắt nhìn nó qua lớp mí mắt sùm sụp nặng nề, một nụ cười kiêu ngạo và khinh miệt thấp thoáng trên đôi môi mỏng của mụ. Giống như chú Sirius, mụ vẫn duy trì được cho mình một chút vẻ ngoài xinh xắn dễ coi, nhưng có một điều gì đó - có lẽ là Azkaban - đã tàn phá gần hết dung nhan của mụ.

Bellatrix Lestrange, bị kết án đã hành hạ và hủy hoại vĩnh viễn chức năng tư duy của Frank và Alice Longbottom.

Hermione huých cùi chỏ vô Harry một cái và chỉ vào cái tựa lớn phía trên mấy tấm hình, từ nãy giờ Harry đã không đọc đến cái tựa bởi vì quá chú ý vào Bellatrix.

VƯỢT NGỤC HÀNG LOẠT KHỎI NHÀ NGỤC AZKABAN

BỘ PHÁP THUẬT LO SỢ BLACK LÀ ‘ĐIỂM TẬP TRUNG’ CHO CÁC TỬ THẦN THỰC TỬ CŨ

Harry kêu to:

“Black hả? Không lẽ…?”

Hermione khẩn khoản thì thầm:

“Suỵt! Đừng có hét lên… Hãy đọc đi!”

Bộ Pháp Thuật vừa thông báo, vào khuya hôm qua đã xảy ra một cuộc vượt ngục hàng loạt ở nhà ngục Azkaban.

Nói chuyện với phóng viên tại văn phòng riêng của mình, ông Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, đã xác nhận rằng mười tù nhân trọng tội được canh phòng cẩn mật đã trốn thoát vào đầu hôm đêm qua, và ông đã báo cho Thủ tướng dân Muggle về tính chất nguy hiểm của những kẻ vượt ngục này.

Ông Fudge đã nói vào tối hôm qua rằng: “Xui xẻo nhất là chúng ta lại rơi vào một tình thế tương tự cách đây hai năm nôi, khi mà tên sát nhân Sirius Black bỏ trốn. Chúng tôi không cho rằng hai vụ vượt ngục này không có liên quan với nhau. Một cuộc vượt ngục quy mô như vậy ắt là phải có sự trợ giúp từ bên ngoài, và chúng tôi phải nhớ ngay đến Black, kẻ đầu tiên đã vượt được ngục Azkaban, chắc hẳn là một trợ thủ lý tưởng cho những tù nhân khác đi theo chân hắn. Chúng tôi nghĩ rằng rất có thể những cá nhân này, bao gồm cả người chị em bà con với Black, Bellatrix Lestrange, ắt là đã tập hợp quanh Black, coi hắn như thủ lãnh của họ. Tuy nhiên, chúng tôi đang làm tất cả những gì chúng tôi có thể làm để săn lùng đám tội phạm này, và chúng tôi tha thiết đề nghị cộng đồng phù thủy phải luôn đề cao cảnh giác và thận trọng. Không được vì bất cứ lý do gì mà tiếp cận các cá nhân này.”

Ron tỏ ra hết sức sửng sốt, nói:

“Thì ra là vậy đó, Harry. Đó là lý do vì sao tối hôm qua hắn lại sung sướng như vậy.”

Harry làu bàu:

“Mình không tin được chuyện này. Lão Fudge lại đổ thừa vụ vượt ngục này cho chú Sirius sao?”

Hermione cay đắng nói:

“Chứ ông ta có thể làm cách nào khác nữa đâu? Ông ta

không thể nào nói rằng ‘Xin lỗi mọi người nha, cụ Dumbledore đã cảnh cáo tôi rằng chuyện này có thể xảy ra, rằng bọn giám ngục Azkaban có thể đã theo phe Chúa Tể Voldemort’ - đừng có rên nữa, Ron - ‘và bây giờ những kẻ ủng hộ Voldemort tồi tệ nhất cũng đã vượt ngục.’ Ý mình nói là suốt sáu tháng trời qua ông ta cứ lải nhải nói với mọi người rằng bồ và cụ Dumbledore là những kẻ nói dối mà, đúng không?”

Hermione rọc tờ báo ra và bắt đầu đọc bài tường thuật ở trang trong, trong khi Harry nhìn quanh Đại Sảnh Đường. Nó không thể nào hiểu được vì sao mà các bạn học của nó không có vẻ sợ hãi hoặc ít ra là bàn tán về mẩu tin tức kinh hoàng ở trang nhất, nhưng thật ra chẳng có mấy người trong đám học sinh đọc báo mỗi ngày như Hermione. Tụi nó đều đang nói về bài tập về nhà và Quidditch, và những chuyện nhảm nhí gì khác nữa ai mà biết được, trong khi bên ngoài những bức tường này vừa có thêm mười Tử Thần Thực Tử tăng cường vào hàng ngũ của Voldemort.

Nó liếc nhìn lên bàn ăn của các giáo sư. Ở trên đó lại là một câu chuyện khác: cụ Dumbledore và giáo sư McGonagall đang chuyện trò rất nghiêm túc, cả hai đều có vẻ mặt cực kỳ trầm trọng. Giáo sư Sprout đặt tờ *Nhật Báo Tiên Tri* dựa vào chai nước xốt cà và đang đọc trang nhất một cách chăm chú, đến nỗi bà không để ý rằng lòng đỏ trứng từ cái muỗng bất động trong tay bà đang thánh thót nhễu xuống vạt áo. Trong khi đó, ở tuốt đầu bàn bên kia, giáo sư Umbridge cắm mặt chúi mũi vô chén cháo. Từ hồi nào giờ mới có một lần đôi mắt cóc nòng nọng của bà không quét khắp Đại Sảnh Đường để rà tìm

những đứa học trò quậy. Bà trợn mắt lên khi nuốt thức ăn và cứ chốc chốc lại ném ánh mắt ác độc về phía chỗ cụ Dumbledore và giáo sư McGonagall đang trò chuyện hết sức chăm chú.

Hermione vẫn còn đang nhìn chòng chọc vào tờ báo, chợt kêu lên đầy kinh ngạc:

"Ôi, trời…"

Harry đâm ra bồn chồn hốt hoảng, hỏi ngay:

"Bây giờ tới chuyện gì nữa?"

Hermione trông như bị sốc, kêu lên:

"Thiệt là… khủng khiếp."

Cô nàng xếp tờ báo ở trang mười và đưa trả nó cho Harry và Ron.

CÁI CHẾT BI THẢM CỦA CÔNG CHỨC BỘ PHÁP THUẬT

Đêm qua bệnh viện Thánh Mungo đã hứa là sẽ thẩm tra chu đáo sau khi một viên công chức của Bộ Pháp Thuật, ông Broderick Bode, 49 tuổi, được phát hiện đã chết ngay trên giường của mình, bị một cây kiểng trồng trong chậu quấn siết đến chết ngạt. Các Lương y được mời đến hiện trường đã không thể nào hồi sinh được ông Bode, ông này đã bị thương bởi một tai nạn tại nơi làm việc vài tuần trước khi chết.

Lương y Miriam Strout, người chịu trách nhiệm về phòng bệnh của ông Bode vào thời điểm xảy ra tai nạn, đã bị đình chỉ việc làm nhưng vẫn lãnh toàn bộ lương bổng và bà đã không thể đưa ra lời bình luận nào vào ngày hôm qua, nhưng phù thủy phát ngôn của bệnh viện đã tuyên bố như sau:

'Bệnh viện Thánh Mungo vô cùng tiếc cho cái chết của ông Bode. Trước khi tai nạn thương tâm này xảy ra, ông đã hồi phục được sức khỏe của mình một cách ổn định. Chúng tôi có những hướng dẫn chặt chẽ về những đồ trang trí được cho phép bày biện trong các phòng bệnh của chúng tôi, nhưng

dường như Lương y Strout đã quá bận rộn trong dịp lễ Giáng Sinh nên đã không chú ý đến sự nguy hiểm của cây kiểng trên chiếc bàn bên giường của ông Bode. Bởi vì khả năng chuyện trò và vận động của ông Bode đã tiến triển tốt, Lương y Strout đã khuyến khích ông Bode tự mình chăm sóc cây kiểng này, mà không nhận thức rằng đó không phải là một cây Bông-đòng-đưa vô hại, mà là một nhánh được cắt ra từ Bẫy Quỷ, khi bệnh nhân đang hồi phục Bode vừa chạm vào nhánh cây này, nó lập tức quấn siết ông đến chết nghẹt.'

'Bệnh viện Thánh Mungo vẫn chưa thể biết được nguyên nhân vì sao lại có nhánh cây ấy trong phòng bệnh và yêu cầu bất kỳ pháp sư và phù thủy nào có được thông tin liên quan hãy xung phong cung cấp.'

Ron nói:

"Ông Bode… Ông Bode. Cái tên này nghe quen quen…"

Hermione thì thầm:

"Tụi mình đã gặp ông ấy rồi, ở bệnh viện Thánh Mungo ấy, mấy bồ còn nhớ không? Ông ấy nằm đối diện giường của thầy Lockhart, cái ông cứ nằm yên đó mà nhìn đăm đăm lên trần nhà ấy. Và tụi mình cũng đã chứng kiến lúc nhánh cây Bẫy Quỷ được đưa đến. Bà ấy - bà Lương y ấy - nói rằng đó là một món quà Giáng sinh."

Harry nhớ lại câu chuyện. Một cảm giác kinh hoàng dâng lên như mật đắng trong họng nó.

"Sao tụi mình lại không thể nhận ra được đó là Bẫy Quỷ chứ? Tụi mình đã từng nhìn thấy nó trước đây rồi… Lẽ ra tụi mình đã có thể ngăn không cho chuyện này xảy ra."

Ron gạt phắt đi:

"Ai mà có thể ngờ được là một nhánh cây Bẫy Quỷ giả dạng chậu kiểng lại xuất hiện ở một bệnh viện chứ? Không phải lỗi của tụi mình đâu, mà là tội của những kẻ nào đó đã

gửi cái đó cho ông Bode! Những kẻ đó mới thật sự là đồ ăn hại đái nát, tại sao họ không kiểm tra xem họ đã mua phải cái gì chứ?"

Hermione run run nói:

"Ôi thôi đi, Ron! Mình không cho là có kẻ nào đó lại đặt nhánh cây Bẫy Quỷ vào chậu kiểng mà không nhận ra rằng nó sẽ cố tìm cách giết bất kỳ ai chạm vào nó đâu. Vụ này - vụ này là một vụ giết người… và là một vụ giết người rất xảo quyệt… nếu cái cây do một kẻ nặc danh gửi đến, thì làm sao có thể tìm ra được hung thủ của vụ này chứ?"

Harry lúc này lại không suy nghĩ về cây Bẫy Quỷ. Nó đang nhớ lại khi đi thang máy xuống tầng chín của Bộ Pháp Thuật trong cái ngày diễn ra phiên tòa kỷ luật của nó, và nó đã thấy một người mặt tái mét đi vào thang máy ở tầng Vành-Tai.

Nó chậm rãi nói:

"Mình đã từng gặp ông Bode rồi. Mình đã gặp ông ấy ở Bộ Pháp Thuật với ba của Ron."

Mồm Ron há hốc:

"Ở nhà mình cũng đã từng nghe ba mình nói về ông ấy. Ông ta là một người Không Được Nói Ra - ông làm việc ở Sở Bảo Mật!"

Tụi nó nhìn nhau một lát, xong Hermione kéo tờ báo về phía mình, xếp nó lại, đăm đăm nhìn hình của mười Tử Thần Thực Tử vừa vượt ngục ở trang bìa một lúc, rồi cô nàng đứng dậy. Ron ngạc nhiên hỏi:

"Bồ định đi đâu đó?"

Hermione quàng cái cặp sách qua vai, nói:

“Đi gởi một lá thư. Thư… Ôi, mình cũng không biết… nhưng mà cũng nên thử… và mình là người duy nhất có thể…”

“Sao mình ghét cái kiểu nó làm ra bộ đó.”

Ron lầm bầm khi nó và Harry đứng lên khỏi bàn và đi thong thả ra khỏi Đại Sảnh Đường.

“Nếu như nó nói cho tụi mình biết thử một phen là nó đang định làm gì thì có chết chóc gì không cơ chứ? Nó chỉ mất chừng mười giây - A, bác Hagrid ơi!”

Lão Hagrid đang đứng bên cạnh cánh cửa mở vào Sảnh Đường, đợi cho một đám học sinh nhà Ravenclaw đi qua. Lão vẫn còn trong tình trạng bầm giập sưng sỉa như cái ngày trở lại trường sau khi hoàn thành nhiệm vụ về những người khổng lồ, đã vậy còn có thêm một vết cắt mới vắt ngang qua sống mũi.

Lão cố gắng nặn ra một nụ cười nhưng cũng chỉ tạo ra được một cái nhăn nhó đau đớn.

“Hai đứa bây khỏe không?”

Harry vừa hỏi vừa đi theo lão Hagrid đang kềnh càng bước đằng sau đám học sinh nhà Ravenclaw:

“Bác có khỏe không, bác Hagrid?”

“Khỏe, khỏe re.”

Lão Hagrid đáp, làm ra bộ ung dung một cách gượng gạo; lão giơ một bàn tay lên vẫy tụi nó và suýt một chút xíu nữa là đấm vào bộ mặt khiếp đảm của giáo sư Vector lúc đó đang đi

ngang qua. Lão lầm bầm:

"Chỉ bận búa xua, ba mớ thường lệ, như tụi bây biết đó - chuẩn bị mấy bài học, hai con rồng lửa đang thay vảy, và bác đang bị quản chế."

"Bác đang bị quản chế hả?"

Ron la lên khiến cho nhiều học sinh đang đi ngang qua phải ngoái nhìn lại tò mò. Nó bèn hạ giọng thì thầm:

"Con xin lỗi - con muốn nói - bác đang bị thử thách à?"

Lão Hagrid đáp:

"Ừ. Cũng hổng đến nỗi bất ngờ, nói thiệt tình với mấy đứa đó. Tụi bây có lẽ không hiểu đâu, nhưng cái vụ thanh tra đó không được hay ho lắm, mấy đứa cũng biết mà… nhưng dù sao đi nữa…"

Lão thở dài thiệt sâu:

"… cũng nên đi chà thêm bột ớt cho bọn rồng lửa ấy, nếu không tụi nó sẽ cụt đuôi mất. Chào tụi bây nghe, Harry… Ron…"

Lão sải dài bước chân bỏ đi, ra khỏi cửa trước, xuống mấy bậc thềm đá rồi dẫm chân xuống sân trường ẩm ướt. Harry nhìn theo lão, tự hỏi nó còn có thể chịu đựng thêm bao nhiêu tin xấu nữa.

Vụ lão Hagrid đang bị quản chế trở thành tin tức phổ biến khắp trường chỉ trong mấy ngày sau, nhưng Harry hết sức phẫn nộ khi nhận thấy chẳng có mấy ai tỏ ra buồn bực về chuyện này; thực ra, có mấy đứa, mà nổi bật trong mấy đứa

này là Draco Malfoy, lại tỏ ra vô cùng hí hửng. Còn đối với cái chết kỳ quái của một công chức tầm tầm của Bộ Pháp Thuật trong bệnh viện Thánh Mungo thì hình như chỉ có Harry, Ron và Hermione là biết đến hay quan tâm đến. Lúc này chỉ còn có một chủ đề được thảo luận ở trong các hành lang: cuộc đào thoát của mười Tử Thần Thực Tử. Tin này rốt cuộc đã được vài người có đọc báo tung ra khắp trường. Người ta đồn đãi là vài ba tên tù vượt ngục ấy đã xuất hiện ở làng Hogsmeade, rằng chúng có thể đang trốn ở Lều Hét và chúng có thể sẽ đột nhập vào trường Hogwarts, như Sirius Black đã từng làm một phen.

Những ai đã được sinh ra và lớn lên trong những gia đình phù thủy thì đều đã nghe nói đến tên của những Tử Thần Thực Tử này trong nỗi khiếp sợ không kém gì so với cái tên Voldemort. Những tội ác mà chúng gây ra dưới triều đại kinh hoàng mà Voldemort thống trị đã trở nên huyền thoại. Nhiều đứa trong số những học sinh ở Hogwarts có bà con thân thích là nạn nhân của bọn Tử Thần Thực Tử này; những đứa này bỗng nhiên thấy mình trở thành những mục tiêu ngoài ý muốn của những cái nhìn khiếp sợ khi tụi nó đi trong các hành lang: như Susan Bones chẳng hạn, đã có chú, cô và anh em họ cùng bị giết dưới tay của một trong số mười tên ấy, cô bé này đã nói một cách đau khổ trong giờ Thảo Dược rằng giờ đây nó đã biết tận tường xương tủy cái cảm giác là một Harry thì như thế nào.

“Và mình không biết làm sao bạn có thể chịu đựng được - thiệt là kinh khủng!”

Cô bé nói thẳng thừng, vung tay vẩy quá nhiều phân rồng

lên cái khay đựng cây giống Táp Ré của mình, khiến cho chúng vặn vẹo và ré lên om sòm hết sức khó chịu.

Đúng là Harry đã là chủ đề của những câu chuyện rù rì và những vụ chỉ chỏ vừa được phục hồi và làm mới lại trong các hành lang vào những ngày này, nhưng nó tin là nó đã dò ra có một chút xíu khác biệt trong giọng điệu của những tiếng xì xèo ấy. Lúc này chúng nghe có vẻ tò mò hơn là thù địch, và có một hay hai lần nó tin là nó đã nghe lỏm được vài đoạn trong những cuộc đối thoại, cho thấy rằng những kẻ già mồm đã không thỏa mãn lắm với kiểu tường thuật của tờ *Nhật Báo Tiên Tri* về việc mười Tử Thần Thực Tử đã thoát ra khỏi thành lũy nhà ngục Azkaban như thế nào và tại sao lại đào thoát.

Trong sự bối rối và sợ hãi, những người đang hoang mang có vẻ như đành hướng về sự giải thích khác duy nhất mà họ có được vào lúc này: đó là những gì mà Harry và cụ Dumbledore đã không ngừng giải thích từ năm ngoái đến nay.

Mà sự thay đổi không phải chỉ có trong thái độ và tâm trạng của bọn học sinh. Chính lúc này người ta thường bắt gặp trong hành lang những nhóm hai hoặc ba giáo viên trao đổi với nhau bằng những lời thì thầm rất nhỏ với giọng điệu khẩn cấp, nhưng ngay khi thấy có học sinh nào đi tới gần là họ ngừng ngang những cuộc chuyện trò của mình liền.

Một hôm, khi Hermione, Harry và Ron đi qua chỗ giáo sư McGonagall, thầy Flitwick và giáo sư Sprout đang túm tụm với nhau bên ngoài phòng học lớp Bùa Mê, Hermione hạ thấp giọng nói nhỏ:

“Rõ ràng là các thầy cô không còn có thể nói chuyện tự do

thoải mái trong phòng giáo vụ nữa rồi… Ít nhất cũng không thể nói năng thoải mái được khi có mụ Umbridge ở đó.”

Ron ngoái nhìn về phía ba giáo viên, nói:

“Mình đoán có lẽ các thầy cô vừa biết được thêm điều gì đó mới.”

Harry tức giận nói:

“Chẳng lẽ mình không được quyền biết nếu các thầy cô biết à? Nhất là sau cái đạo luật giáo dục… Ờ, bây giờ chúng ta có tới đạo luật số mấy rồi?”

Bởi vì ngay buổi sáng sau khi tin tức về cuộc vượt ngục ở Azkaban được tung ra, đã có thêm nhiều bản thông cáo xuất hiện trên bảng thông báo của các nhà:

THEO LỆNH CỦA

THANH TRA TỐI CAO TRƯỜNG HOGWARTS

Kể từ lúc này các giáo viên bị cấm chỉ không được cung cấp cho học sinh bất kỳ thông tin nào không liên quan đến các môn học mà họ được trả lương để dạy.

Thông báo trên được coi như Đạo luật giáo dục Số Hai mươi Sáu.

Đã ký

Dolores Umbridge

Thanh Tra Tối Cao

Cái đạo luật vừa ban hành mới toanh này đã trở thành đề tài của vô số chuyện tiếu lâm trong giới học trò trường Hogwarts. Lee Jordan vừa chỉ ra cho giáo sư Umbridge thấy rằng theo cái luật mới của bà, thì bà không được phép cấm Fred và George chơi Banh Nổ ở cuối lớp.

“Thưa giáo sư, Banh Nổ không dính dáng gì tới môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc Ám cả! Chuyện đó không phải là thông tin liên quan đến môn học của cô!”

Sau đó, khi Harry gặp lại Lee, nó thấy mu bàn tay của Lee rỉ máu khá tệ. Harry bèn đề nghị Lee ngâm tay vô tinh chất Liền da.

Harry tưởng đâu cuộc vượt ngục ở Azkaban có thể làm bà Umbridge biết khiêm tốn lên ít nhiều, tưởng đâu mụ có lẽ cũng bối rối về cái thảm họa vừa xảy ra ngay dưới mũi ông Fudge kính yêu của mụ. Dè đâu, chuyện này chỉ có vẻ như càng làm gia tăng dữ dội cái khát vọng điên cuồng của mụ là kiểm soát và điều khiển tất cả mọi mặt của cuộc sống ở Hogwarts. Dường như mụ đã quyết tâm đạt được ít nhất là một thành tích đuổi việc liền một người nào đó, và vấn đề còn lại chỉ là câu hỏi liệu giáo sư Trelawney hay lão Hagrid sẽ là người phải ra đi trước tiên.

Bây giờ thì mỗi buổi học Chiêm Tinh và Chăm sóc Sinh vật Huyền bí đều diễn ra dưới sự giám sát của mụ Umbridge cùng với cái bìa kẹp hồ sơ của mụ.

Mụ rình rập bên cạnh lò sưởi trong căn phòng học tuốt trên đỉnh tháp nồng nàn mùi nước hoa. Mụ chen ngang vô bài giảng càng lúc càng kích động của giáo sư Trelawney bằng những câu hỏi hóc búa về khoa Bói Chim và khoa Bói Hình Bảy Góc, khăng khăng đòi giáo sư tiên đoán trước các câu trả lời của học sinh, trước khi chúng trả lời, và yêu cầu giáo sư lần lượt biểu diễn kỹ năng của bà với quả cầu pha lê, rồi đến mấy lá trà và mấy cục đá khắc cổ ngữ Rune. Harry nghĩ chẳng mấy

chốc nữa giáo sư Trelawney có lẽ sẽ ngã quỵ dưới áp lực căng thẳng này. Nhiều lần nó đi ngang qua giáo sư trong hành lang, (mà tự thân sự kiện này vốn rất hiếm khi xảy ra, vì trước đây giáo sư vẫn thường ở lại trong căn phòng trên đỉnh tháp của bà), nó thấy bà tự lẩm bẩm nói với chính mình một cách thảng thốt, tay thì nắm chặt lại và mắt thì liếc nhìn qua vai một cách kinh hãi, và người của bà luôn luôn bốc ra một mùi nồng nặc của một thứ rượu mạnh dùng để nấu ăn. Nếu như Harry không lo lắng quá nhiều về lão Hagrid, thì chắc là nó sẽ cảm thấy áy náy cho giáo sư Trelawney - nhưng nếu như phải có một trong hai người đó bị đuổi việc, thì Harry chỉ có thể có một lựa chọn về việc ai là người nên được giữ lại mà thôi.

Thiệt không may là Harry có thể thấy rằng lão Hagrid đã chẳng dựng lên được những buổi biểu diễn khấm khá gì hơn giáo sư Trelawney. Lão cũng có vẻ đã mất hết tinh thần, mặc dù lão hình như đã nghe theo lời khuyên của Hermione, và từ đó cho đến tận lễ Giáng sinh lão đã không đưa ra dạy trong lớp một con thú nào dễ sợ hơn là một con Cờ Rụp - một sinh vật không khác mấy với một con chó săn Jack Russell, ngoại trừ mỗi chi tiết là cái đuôi của nó có hình cái chĩa ba. Lão thường lãng trí và bồn chồn trong lúc giảng bài, làm đứt ngang mạch chuyện đang nói với cả lớp, rồi trả lời trật lất các câu hỏi, và lúc nào lão cũng lo lắng liếc mắt về phía giáo sư Umbridge. Lão cũng ngày một xa cách hơn với bọn Harry, Ron và Hermione, chưa từng thấy, và lão kiên quyết cấm chúng đến thăm lão sau khi trời tối. Lão thẳng thừng nói với tụi nó:

"Nếu mụ ta mà bắt được tụi bây, thì tất cả chúng ta đều cầm như đưa cổ vô máy chém hết."

Tụi nó cũng không hề mong muốn làm điều gì tác hại thêm cho nghề nghiệp của lão, nên cũng đành thôi đi xuống căn chòi của lão chơi vào những buổi tối.

Đối với Harry, nó cảm thấy như mụ Umbridge đang tước đoạt của nó hết mọi thứ đã làm cho cuộc sống của nó ở trường Hogwarts đáng sống: nào là những cuộc viếng thăm ở căn chòi của lão Hagrid, nào là chuyện viết thư cho chú Sirius, cây chổi bay Tia Chớp và cả môn Quidditch. Nó trả đũa mụ ta bằng cách duy nhất mà nó có thể làm: nỗ lực gấp đôi trong các buổi họp của Đ.Q.D.

Harry cảm thấy sung sướng khi nhận thấy tất cả thành viên, thậm chí cả Zacharias Smith, cũng đã gấp rút tập luyện chuyên cần hơn bao giờ hết từ khi có tin là mười Tử Thần Thực Tử đã đào thoát khỏi nhà ngục Azkaban, nhưng không một đứa nào học hành tiến bộ rõ rệt hơn Neville. Cái tin những kẻ tấn công cha mẹ nó đã trốn thoát gây nên một sự thay đổi kỳ lạ và thậm chí là hơi đáng sợ bên trong Neville. Nó không hề có một lần nào nhắc tới cuộc gặp gỡ với Harry, Ron và Hermione ở khu cẩn mật trong bệnh viện Thánh Mungo, và trước mặt Neville, tụi Harry, Hermione, và Ron cũng giữ im lặng về việc này. Neville cũng không nói gì về cuộc đào thoát của Bellatrix và những đồng bọn của mụ ta. Thật ra, Neville hầu như không nói năng gì nữa trong những buổi họp Đ.Q.D., mà chỉ cắm cúi luyện tập đi luyện tập lại không ngừng nghỉ các lời nguyền và phản nguyền mà Harry dạy. Gương mặt bụ bẫm của Neville đăm đắm tập trung, nó hầu như hoàn toàn bất chấp những thương tổn và tai nạn có thể xảy ra, và chỉ chăm chăm luyện tập hăng say hơn bất kỳ ai trong lớp. Nó tiến bộ rất nhanh

khiến ai cũng phải lấy làm lạ, và khi Harry dạy tụi nó tới Bùa Chắn - một phương cách để phản kháng lại những lời nguyền rủa vụn vặt khiến chúng quay lại tấn công những kẻ ra đòn - thì chỉ có mỗi Hermione là quán triệt món bùa chú này nhanh hơn Neville.

Thực ra Harry sẵn sàng đánh đổi với cái giá khổng lồ để có thể có được sự tiến bộ trong mấy buổi học Bế Quan Bí Thuật tương tự như Neville đã làm trong các buổi luyện tập của Đ.Q.D. Những bài học của Harry với thầy Snape, vốn đã tệ hại ngay từ lúc mới khởi đầu, bây giờ càng không có thêm được chút xíu tiến bộ nào hết. Ngược lại, Harry cảm thấy càng ngày càng khốn khổ hơn với những bài học này.

Trước khi nó bắt đầu học Bế Quan Bí Thuật, cái thẹo của nó thỉnh thoảng mới nhức nhối, thường là vào ban đêm, hoặc là vào những lúc nháng lên một cách kỳ lạ những suy tư và tâm trạng của Voldemort mà nó được tham dự vào. Nhưng mà dạo gần đây cái thẹo của Harry nhức nhối liên tục, hiếm có lúc nào ngừng được cơn đau buốt, và nó cũng thường cảm thấy rộn lên những cơn phiền muộn hoặc hưng phấn thường chẳng liên quan gì đến những chuyện đang diễn ra với nó vào lúc ấy, và những cơn cảm xúc rộn lên như thế thường đi kèm với một cơn đau đớn đặc biệt phát ra từ cái thẹo. Harry có một cảm giác hãi hùng là nó đang từ từ biến thành một thứ ăng-ten cảm ứng, rung lên theo từng dao động li ti trong tâm trạng Voldemort, và nó biết chắc chắn rằng sự nhạy cảm ngày càng gia tăng rõ rệt này đã bắt đầu kể từ bài học Bế Quan Bí Thuật đầu tiên của nó với thầy Snape. Hơn thế nữa, bây giờ nó lại thường chiêm bao thấy mình đang đi xuống cái hành lang

hướng về cửa vào Sở Bảo Mật gần như mỗi đêm, những giấc chiêm bao này luôn luôn chấm dứt ở cảnh nó đứng trước cánh cửa gỗ đen trần trụi với lòng đầy ham muốn.

Khi Harry thổ lộ chuyện này với Hermione và Ron, Hermione tỏ ra lo lắng:

"Có lẽ nó cũng giống một chứng bệnh, một cơn sốt chẳng hạn. Thường thường phải trở bệnh nặng một phen rồi mới khỏi bệnh."

Harry nói huỵch toẹt:

"Chính mấy bài học với thầy Snape làm nó tệ hơn. Mình hết chịu nổi chuyện cái thẹo mình cứ đau tấy lên rồi. Mình cũng chán ngấy chuyện cứ đêm đêm lại đi xuống cái hành lang ấy rồi."

Nó tức giận chà xát vầng trán của mình.

"Mình chỉ ước sao cho cái cửa ấy mở ra, mình đã phát ngán việc đứng mà giương mắt ngó nó rồi."

Hermione đanh giọng nói ngay:

"Chuyện này không đùa được đâu! Thầy Dumbledore tuyệt nhiên không hề muốn bồ mơ màng về cái hành lang ấy chút nào, nếu không thì thầy đã không nhờ thầy Snape truyền dạy cho bồ Bế Quan Bí Thuật. Bồ chỉ cần chịu khó học hành chuyên cần thêm một chút nữa."

Harry nổi sùng nói:

"Thì mình đang chịu khó đây! Có dịp bồ cứ thử đi - khi thầy Snape cố tìm cách thâm nhập vô trong đầu bồ - bồ sẽ biết,

đúng là chẳng cười nổi đâu!”

Ron từ tốn nói:

“Có lẽ…”

Hermione quạu quo ngắt lời Ron:

“Có lẽ cái gì?”

Ron rầu rĩ nói:

“Có lẽ cái chuyện Harry không thể khép kín được tâm tư không phải là lỗi của Harry đâu.”

Hermione hỏi:

“Bồ định nói gì?”

“À, có thể là do thầy Snape không thật sự muốn giúp Harry…”

Harry và Hermione cùng trợn tròn mắt nhìn sững Ron. Ron nhìn từ đứa này sang đứa kia một cách nghiêm trọng và đầy ý nghĩa. Nó nói tiếp, giọng thấp hơn:

“Biết đâu ông ta lại chẳng đang cố tình mở cho tâm tư Harry rộng thêm nữa… để dễ bề tiếp cận hơn cho Kẻ-Mà-Ai-Cũng…”

Hermione giận dữ quát:

“Im đi, Ron! Bao nhiêu lần rồi bồ cứ nghi ngờ thầy Snape, mà có bao giờ bồ đúng đâu? Thầy Dumbledore đã tin tưởng thầy Snape, thầy ấy lại làm việc cho Hội, ngần ấy là đã đủ để tín nhiệm rồi!”

Ron vẫn bướng bỉnh nói:

“Ông ta từng là một Tử Thần Thực Tử. Và tụi mình chưa bao giờ được nhìn thấy bằng chứng rằng ông ta đã thực sự cải tà quy chánh.”

Hermione lặp lại:

“Thầy Dumbledore tin tưởng thầy Snape. Mà nếu chúng ta không thể tin được thầy Dumbledore, thì chúng ta không thể tin ai được nữa.”

Vì có quá nhiều thứ để lo và quá nhiều việc để làm: một đống to khủng khiếp toàn bài tập về nhà đã thường xuyên khiến cho đám học sinh năm thứ năm phải thức học đến quá nửa đêm, các cuộc họp bí mật của Đ.Q.D. và những buổi học thường xuyên với thầy Snape, khiến cho tháng Giêng dường như trôi vèo qua bằng một tốc độ dễ sợ. Trước khi Harry kịp nhận ra, tháng Hai đã đến, đem theo một bầu không khí ẩm ướt hơn mà cũng ấm áp hơn cùng với cái viễn cảnh về chuyến đi chơi lần thứ hai trong năm học ở làng Hogsmeade. Harry chẳng còn mấy thời gian để tâm tình với Cho kể từ khi hai người hẹn hò nhau cùng đi chơi ở làng Hogsmeade, nhưng bỗng nhiên Harry chợt vỡ lẽ ra là nó đang phải giáp mặt với một ngày lễ Tình Nhân mà nó sẽ phải cặp kè suốt ngày với mỗi một mình cô gái đó mà thôi.

Vào buổi sáng ngày mười bốn, Harry ăn mặc đặc biệt kỹ lưỡng. Nó và Ron cùng đi ăn sáng vừa đúng lúc bọn bưu cú ào ào kéo đến. Hedwig không có trong đám đó - mà Harry không mong đợi gì con đấy - nhưng khi hai đứa tụi nó vừa ngồi xuống thì Hermione đang kéo mạnh một cái thư từ mỏ của một con cú nâu xa lạ.

Hermione hăm hở xé phong bì và rút ra một tấm giấy da nhỏ. Mắt cô nàng đảo từ trái qua phải khi đọc lướt bức thư và trên nét mặt lan tỏa một vẻ hài lòng rõ rệt. Hermione nói:

"Và thiệt là đúng lúc! Chứ nếu mà thư không đến kịp ngày hôm nay thì…"

Rồi cô nàng ngước nhìn lên hai người bạn:

"Nghe đây, Harry. Có một chuyện này rất quan trọng. Bồ có thể đến gặp mình ở quán Ba Cây Chổi vào khoảng giữa trưa không?"

Harry ngập ngừng nói:

"Ờ… mình không biết. Cho có thể muốn mình đi chơi với bạn ấy trọn cả ngày hôm nay. Tụi này cũng chưa hề bàn tính xem sẽ đi đâu."

Hermione nói nhanh:

"Thôi thì bồ cứ dắt theo bạn ấy nếu như không còn cách nào khác nữa. Nhưng mà bồ sẽ đến chứ?"

"Ờ… cũng được, nhưng mà tại sao?"

"Mình không có thì giờ để nói rõ với bồ vào lúc này, mình phải trả lời bức thư này thiệt gấp đây…"

Và cô nàng vội vã lao ra khỏi Đại Sảnh Đường, một tay nắm chặt lá thư và một tay kia vẫn còn cầm một miếng bánh mì nướng.

Harry hỏi Ron:

"Bồ có đi chơi không?"

Nhưng Ron lắc đầu ra vẻ ủ ê:

“Mình không thể đi chơi làng Hogsmeade được; chị Angelina muốn tập luyện cả ngày hôm nay. Chẳng thể nào làm gì khác hơn được; đội tụi mình bây giờ là đội Quidditch dở nhất mà mình từng thấy. Bồ mà thấy Sloper và Kirke chơi thì biết, tụi nó dở hết chỗ nói, còn dở hơn cả mình nữa.”

Rồi nó thở dài thườn thượt:

“Mình không biết tại sao mà chị Angelina chưa cho mình ra khỏi đội?”

Harry cáu gắt bảo:

“Tại vì bồ chơi rất hay nếu bồ chơi hết sức, đó là lý do.”

Harry khó lòng mà thông cảm được với hoàn cảnh của Ron, bởi vì nó sẵn sàng đánh đổi hết mọi thứ để được chơi trong trận đấu sắp đến với nhà Hufflepuff. Ron có vẻ như hiểu ra thái độ của Harry, vì nó không nhắc gì đến trận Quidditch nữa trong suốt bữa ăn sáng, rồi khi tụi nó tạm biệt nhau sau đó, có một chút gì đó sượng sùng và lạnh nhạt. Ron đi đến sân tập Quidditch và Harry, cố gắng vuốt mượt mái tóc khi ngắm bóng mình phản chiếu trên cái lưng muỗng cà phê, rồi một mình đi về phía Tiền sảnh để gặp Cho, trong lòng phập phồng không biết là hai đứa tụi nó sẽ nói về những chuyện quỷ yêu gì trên cái cõi đời này đây.

Cho đang đợi Harry, cách cánh cửa lớn bằng gỗ sồi một chút xíu, trông cô nàng vô cùng xinh xắn với mái tóc được cột sau ót kiểu đuôi ngựa, thành một chùm dài. Khi Harry bước về phía Cho, hai cẳng chân của nó bỗng trở nên to quá khổ so với thân hình; và nó bỗng hãi hùng nhận ra hai cánh tay mình ngủng ngoẳng đung đưa ở hai bên sườn một cách mới ngu

ngốc làm sao.

Cho lí nhí nói như hết hơi:

“Chào.”

Harry cũng nói:

“Chào.”

Hai đứa trân trân ngó nhau một lúc, rồi Harry nói:

“Ơ… a… ờ… thôi, tụi mình đi hả?”

“Ờ… dạ…”

Hai đứa bèn nối đuôi hàng người đang được thầy giám thị Filch duyệt cho đi ra, đứa này thỉnh thoảng lại liếc mắt với đứa kia rồi ngượng ngùng cười gượng với nhau, nhưng không đứa nào nói chuyện với đứa nào cả. Harry thở phào nhẹ nhõm khi tụi nó ra được ngoài trời thoáng đãng, và cảm thấy lặng lẽ đi bên nhau coi bộ dễ dàng hơn là cứ đứng trơ ra đó mà lúng túng vụng về nhìn nhau. Ngày hôm đó trời trong lành, mát lạnh, và lúc hai đứa nó băng qua sân tập Quidditch, Harry thoáng ngó thấy Ron và Ginny đang bay là đà bên trên khán đài, nó bỗng thấy nhói đau kinh khủng, rằng nó đã không được ở trên đó mà luyện tập với tụi kia…

Cho nói:

“Chắc là bạn nhớ lắm hả?”

Harry ngoảnh lại và thấy Cho đang quan sát nó. Nó thở dài:

“Ừ… mình nhớ lắm chứ.”

Cho hỏi:

“Bạn còn nhớ lần đầu tiên tụi mình thi đấu với nhau không, hồi năm thứ tư ấy?”

Harry nhe răng cười, nói:

“Nhớ. Bạn cứ truy cản mình hoài.”

Cho mỉm cười, bồi hồi nhớ lại:

“Mà anh Wood thì cứ biểu bạn đừng có hào hoa phong nhã nữa, cứ hất mình ra khỏi cán chổi nếu cần phải làm vậy. Nghe nói anh ấy đã được nhận vô đội Niềm Tự Hào của Portree rồi, đúng không?”

“Không, đội Liên Minh Puddlemere, mình có gặp anh ấy hồi Cúp Thế Giới năm ngoái.”

“Ừ, mình cũng gặp bạn ở đó, bạn nhớ không? Tụi mình cùng ở chung trong một khu cắm trại. Thiệt là vui há?”

Đề tài Cúp Thế Giới Quidditch đã giúp hai đứa đi qua suôn sẻ đoạn đường từ lối đi chính ra cổng và qua khỏi cổng trường. Harry không dè chuyện trò với Cho hóa ra lại dễ dàng như vậy, thật ra thì cũng dễ dàng chẳng kém gì chuyện trò với Ron và Hermione. Nhưng nó vừa mới cảm thấy tự tin và phấn khởi được chút xíu thì một băng đông đúc những nữ sinh nhà Slytherin đi ngang qua hai đứa tụi nó, trong đám đó có cả Pansy Parkinson.

Pansy ré lên trong tiếng cười khúc khích rộ lên đầy ác ý của đám nữ sinh:

“Potter và Chang! Ôi mèn ơi, Chang ơi, thiệt tình tao không chịu nổi sở thích của mày… Ít ra thì Diggory cũng còn được cái mã đẹp trai!”

Đám nữ sinh bước nhanh lên, nói cười, ó ré với kiểu châm chọc đanh đá cùng với nhiều cái nhìn trơ trẽn quá đáng ném ngược về phía Harry và Cho, để lại một sự im lặng bối rối theo những bước chân của hai đứa nó. Harry không thể nghĩ ra điều gì nữa để nói về Quidditch, và Cho, gương mặt hơi ửng hồng, thì chăm chú ngó xuống bước chân mình.

Khi hai đứa nó đi vào làng Hogsmeade, Harry hỏi:

"Vậy… bạn muốn đi đâu?"

Con Đường Lớn đang đầy nhóc lũ học sinh nhộn nhịp đi đi lại lại, ngắm nghía những cửa sổ trưng bày hàng mẫu của các tiệm phố và đứng dồn cục lố nhố trên những vỉa hè.

Cho nhún vai nói:

"Ôi… đâu cũng được. Ờ… hay là tụi mình cứ đi dạo phố hay gì đó."

Hai đứa đi lang thang về phía tiệm Dervish & Banges. Một tấm bích chương lớn vừa được dán lên cửa sổ tiệm này và một mớ dân làng Hogsmeade đang xúm lại coi. Họ tránh ra một bên khi Harry và Cho đi đến gần và Harry một lần nữa nhìn sững vào mười tấm hình của những tên Tử Thần Thực Tử vừa vượt ngục. Tấm thông cáo ("Thừa lệnh của Bộ Pháp Thuật") hứa tặng thưởng một ngàn Galleon cho bất kỳ pháp sư hay phù thủy nào cung cấp thông tin giúp cho việc bắt giam lại bất kỳ kẻ nào trong số bọn tội phạm có trong hình.

Cho cũng đăm đăm nhìn vào mấy tấm hình của bọn Tử Thần Thực Tử, nói nhỏ:

"Thiệt là khôi hài hả? Mình nhớ hồi Sirius Black đào tẩu,

khắp làng Hogsmeade chỗ nào cũng có bọn Giám Ngục lùng sục để săn tìm hắn. Vậy mà bây giờ có đến mười Tử Thần Thực Tử đang tung hoành tự do mà chẳng thấy một tên Giám Ngục nào hết…"

Harry dứt mắt ra khỏi gương mặt của Bellatrix Lestrange, đưa mắt nhìn lên ngó xuống Con Đường Lớn, nói:

"Ừ, ừ há, kỳ lạ thật."

Chẳng phải là Harry lấy làm tiếc cho cái chuyện không có tên Giám Ngục nào quanh quẩn đâu đây, nhưng bây giờ, khi nghĩ đến chuyện này, thì nó mới thấy sự vắng mặt của bọn Giám Ngục quả thật đáng chú ý hết sức. Chúng không những đã để cho bọn Tử Thần Thực Tử trốn thoát, mà chúng cũng chẳng màng tới chuyện truy lùng bọn này… Có vẻ như lúc này bọn Giám Ngục đã thật sự thoát khỏi sự kiểm soát của Bộ Pháp Thuật.

Mười tên Tử Thần Thực Tử vượt ngục giương mắt ngó ra từ mọi cửa tiệm mà Harry và Cho đi ngang qua. Khi hai đứa nó đi ngang qua tiệm Scrivenshaft thì trời bắt đầu mưa; những giọt nước mưa lạnh ngắt nặng nề cứ liên tục tạt vào mặt và gáy Harry.

Lúc mưa bắt đầu rơi nặng hạt hơn, Cho ngập ngừng ướm lời:

"Ơ… bạn có muốn uống một ly cà phê không?"

Harry nhìn quanh quất, nói:

"Ừ, phải đó. Ở đâu có…?"

Cho mừng rỡ nói:

“Ôi, ở gần đây có một chỗ dễ thương lắm; bạn đã bao giờ đến quán của bà Puddifoot chưa?”

Cho bèn dẫn Harry đi tới một con đường ngang, vào một quán trà nhỏ mà trước đây Harry chưa bao giờ để ý đến. Chỗ đó chật chội, nhỏ xíu và ướt át, mọi thứ trong đó đều có vẻ như được trang điểm bằng ren rua nơ niếc, khiến Harry nhớ lại một cách khó chịu cái văn phòng của bà Umbridge. Vậy mà Cho vui vẻ nói:

“Dễ thương quá phải không?”

Harry đành ậm ừ không thành thật lắm:

“Ờ… há.”

Cho chỉ mấy thiên thần tình ái vàng chóe đang bay lượn lờ bên trên mấy cái bàn tròn nho nhỏ, thỉnh thoảng lại vung giấy hoa rải lên đầu những người khách đang ngồi ở mấy cái bàn đó.

“Nhìn kìa, bà ấy trang hoàng cho ngày lễ Tình Yêu đó! Á à…”

Hai đứa ngồi xuống cái bàn cuối cùng còn trống đặt cạnh một khung cửa sổ rất ướt át. Cách đó non nửa thước, anh chàng đội trưởng của đội Quidditch nhà Ravenclaw là Roger Davies đang ngồi cùng với một cô gái tóc vàng xinh xắn. Hai người ấy đang cầm tay nhau. Cảnh tượng này khiến cho Harry không được thoải mái lắm, đặc biệt là khi nhìn quanh quán trà, nó thấy trong quán không có ai khác ngoài các cặp, cặp nào cũng đang cầm tay nhau. Nó đồ chừng có lẽ Cho cũng mong nó cầm tay cô nàng.”

Bà Puddifoot, một người đàn bà có một búi tóc đen óng ả và to béo đến nỗi bà phải thót người lại một cách khó khăn mới lách qua được khoảng trống giữa cái bàn của Roger Davies và cái bàn của Cho với Harry. Bà nói:

"Mấy con muốn uống gì?"

Cho nói:

"Cho tụi con hai ly cà phê."

Trong lúc cà phê của tụi nó chưa bưng ra, thì Roger và cô bạn gái của anh ta đã bắt đầu hôn nhau bên trên cái hũ đường để trên bàn. Harry ước gì hai anh chị chàng ấy đừng có làm như vậy; nó cảm thấy Davies đang bày ra một mẫu mực mà rồi Cho sẽ mong nó ganh đua. Harry cảm thấy mặt mày nóng lên và nó cố gắng ngó mông lung ra ngoài cửa sổ, nhưng khung cửa sổ ướt át mờ mịt đến nỗi nó không thể nhìn thấy gì hết ở ngoài đường. Để trì hoãn cái thời điểm mà nó phải nhìn vào mắt Cho, Harry đưa mắt nhìn lên trần nhà như thể nghiên cứu lớp sơn trần trên ấy, hậu quả là nó lãnh đủ một nắm bông giấy của vị thiên thần bay đang lơ lửng bên trên đầu của tụi nó tung ra.

Sau mấy phút im lặng chán ngắt, Cho bắt đầu nhắc đến bà Umbridge. Harry mừng rỡ chụp lấy đề tài này để giải tỏa căng thẳng, và hai đứa tụi nó trải qua được một lúc vui vẻ tha hồ bêu riếu rủa xả bà ta. Nhưng đề tài này vốn đã được mổ xẻ quá ư thấu đáo trong suốt những buổi họp của Đ.Q.D. nên cũng chẳng còn gì để nói thêm được lâu. Hai đứa nó lại rơi vào im lặng. Harry nghe thấy rất rõ tiếng chun chút phát ra từ cái bàn láng giềng và nó hốt hoảng dáo dác ngó quanh kiếm một đề tài

khác để mà nói.

“Ơ… vầy nhé, bạn có muốn đi với mình tới tiệm Ba Cây Chổi vào giờ ăn trưa không? Mình hẹn gặp Hermione Granger ở đó.”

Cho nhướn đôi chân mày lên:

“Bạn hẹn gặp Hermione Granger à? Ngày hôm nay à?”

“Ừ. Thì… bạn ấy rủ mình, mình nghĩ mình sẽ đến. Bạn có muốn đi với mình không? Hermione nói có thêm bạn cũng không sao hết.”

“Chà… hay… bạn ấy tử tế quá nhỉ.”

Nhưng giọng Cho nghe chẳng có vẻ gì là cô nàng tin rằng chuyện đó tử tế cả; mà ngược lại, giọng Cho lạnh lùng, và bỗng nhiên gương mặt xinh xắn của Cho trông hết sức hãm tài.

Thêm vài phút nữa trôi qua trong im lặng hoàn toàn, Harry uống ly cà phê của nó nhanh đến nỗi nó sắp phải kêu thêm một ly nữa. Trong khi đó ở bàn bên cạnh. Roger Davies và cô bạn gái của anh chàng trông như bị dính má vào nhau.

Bàn tay của Cho đặt trên bàn, bên cạnh ly cà phê, và Harry đang cảm thấy một sức ép càng lúc càng tăng là nó phải cầm lấy bàn tay đó. Cứ làm đại đi. Nó tự nhủ, khi một đợt sóng hồi hộp lẫn hoảng hốt trào dâng bên trong lồng ngực. Chỉ cần đưa tay ra và nắm lấy… Thiệt lạ lùng hết sức, cái chuyện nhích bàn tay tới trước ba tấc để chạm vào bàn tay cô bạn gái sao mà khó khăn vạn lần hơn chụp bắt một trái banh Snitch đang bay vun vút giữa không trung…

Nhưng nó vừa mới nhích bàn tay tới trước thì Cho rút phắt

tay cô nàng ra khỏi mặt bàn. Lúc này Cho đang ngắm Roger Davies hôn cô bạn gái của anh ta với một vẻ mặt thích thú nhẹ nhàng. Cho nói khá lặng lẽ:

"Bạn biết không, anh ấy đã mời mình đi chơi. Cách nay hai tuần. Anh Roger ấy mà. Nhưng mà mình đã từ chối."

Harry đã phải vớ lấy hũ đường để làm cái cớ cho bàn tay đưa ra nửa chừng đỡ tên tò; nó không thể nghĩ ra tại sao cô nàng này lại nói với mình chuyện đó. Nếu Cho ao ước được ngồi ở cái bàn bên cạnh và được Roger Davies âu yếm hôn lên má, thì mắc cái gì mà cô nàng lại chịu đi chơi với nó chứ?

Harry bèn làm thinh. Vị thiên thần tình ái của hai đứa nó lại vung rải lên đầu tụi nó một nắm hoa giấy nữa. Một số hoa giấy li ti rớt cả vô đáy ly cà phê đã nguội ngắt mà Harry vừa tính uống nốt.

Cho lại nói:

"Mình đã từng đến đây với Cedric hồi năm ngoái."

Harry mất vài giây để nuốt trôi cái điều Cho vừa nói, ruột gan nó trở nên lạnh ngắt. Nó không thể nào tin được rằng Cho lại muốn nói chuyện về Cedric vào lúc này, trong khi những cặp khác ở chung quanh tụi nó nắm tay, áp má nhau, còn các thiên thần tình ái vẫn bay lơ lửng trên đầu.

Giọng của Cho hơi cao lên một chút khi cô nàng nói tiếp:

"Mình đã có ý định hỏi bạn điều này từ lâu rồi… Anh Cedric… anh ấy có nhắc gì tới mình trước khi chết không?"

Đây là cái đề tài mà Harry chỉ muốn thảo luận khi không còn gì để nói tới trên cõi đời này, lại càng không muốn thảo

luận với Cho. Nó lặng lẽ nói:

"À… không… không còn kịp cho anh ấy nói gì cả. Ơ… vậy ra… bạn… bạn chắc là đã coi nhiều trận Quidditch trong kỳ nghỉ lễ rồi phải không? Bạn ủng hộ đội Tornados hả?"

Harry giả giọng vui vẻ hăng hái nghe xạo hết sức. Và nó kinh hoàng nhìn thấy đôi mắt của Cho lại ràn rụa nước mắt, y như khi tụi nó giáp mặt nhau trong buổi họp Đ.Q.D. cuối cùng hồi trước lễ Giáng Sinh.

Harry khẩn thiết nói, hơi chồm tới sát Cho để cho không ai khác nghe lóm được.

"Cho à, tụi mình đừng nói chuyện về Cedric lúc này… tụi mình nói chuyện khác đi…"

Nhưng dường như điều đó cũng lại là một sai lầm nốt.

Nước mắt Cho rơi lã chã xuống mặt bàn khi cô nàng nói:

"Mình tưởng… Mình tưởng bạn là người biết thông… thông cảm! Mình cần nói về chuyện đó! Chắc chắn là bạn cũng cần nói về chuyện đó nữa! Mình muốn nói là bạn đã nhìn thấy chuyện đó xảy ra, đúng… đúng không?"

Mọi thứ bỗng hóa ra tệ hại như một cơn ác mộng. Cô bạn gái của Roger Davies đã gỡ má mình ra khỏi Davies để ngoảnh lại nhìn Cho khóc lóc.

Harry thì thào:

"Thôi… mình đã nói chuyện đó với Hermione và Ron rồi, nhưng…"

"À ra vậy… bạn sẽ nói với Hermione Granger!"

Cho bật la lên giọng the thé nhức óc, gương mặt cô nàng giờ đây tèm lem nước mắt, và nhiều cặp khác cũng đã ngừng rù rì để chăm chú ngó tụi nó.

"Chứ bạn không thèm nói chuyện với tôi! Có… có lẽ tốt nhất là chúng ta… trả… trả tiền rồi bạn đi mà gặp Hermione G… Granger, rõ ràng bạn muốn như vậy mà!"

Harry trợn tròn mắt ngó sững Cho, hoang mang hết chỗ nói, trong khi cô nàng vớ lấy một tấm khăn ăn viền ren rua, dùng nó để chậm gương mặt lóng lánh nước mắt của mình.

Harry yếu ớt nói:

"Cho à?"

Nó cầu mong sao cho Roger Davies ôm lấy cô bạn gái của anh ta mà tiếp tục hôn cô nàng, để cho cô nàng thôi giương mắt ếch ra mà ngó nó với Cho như thế.

Lúc này Cho đã chuyển sang khóc với tấm khăn ăn. Cô nàng nói:

"Cứ đi đi! Tôi không hiểu tại sao ngay từ đầu bạn lại rủ tôi đi chơi, nếu như bạn cũng lại hẹn hò với những cô gái khác tiếp theo sau tôi… Sau Hermione bạn còn hẹn gặp cô nào nữa?"

"Không phải vậy đâu!"

Harry bật cười nhẹ nhõm vì rốt cuộc đã hiểu ra cái nguyên nhân khiến cho Cho giận hờn, nhưng chỉ nửa giây liền ngay sau đó nó nhận ra một cách muộn màng rằng tiếng cười của nó là cả một sai lầm.

Cho đứng bật dậy. Cả tiệm trà chợt im phăng phắc và bây giờ thì tất cả mọi người đều chăm chú nhìn hai đứa nó.

“Harry, tôi sẽ gặp lại bạn sau.”

Cho đột ngột nói, hơi bị nấc cục, rồi cô nàng đi như lao ra cửa, vặn mạnh cánh cửa cho nó mở tung ra, rồi vội vã băng mình ra ngoài trời đang mưa như trút nước.

“Cho!”

Harry gọi với theo, nhưng cánh cửa đã đóng lại sau lưng cô nàng, gây ra một tiếng kêu leng keng êm ái.

Bên trong tiệm trà lúc này hoàn toàn im lặng, mọi con mắt đều hướng vào Harry. Nó bèn liệng một đồng Galleon xuống mặt bàn, phủi mấy cái hoa giấy li ti khỏi mắt mũi, rồi theo gương Cho bỏ đi ra khỏi tiệm.

Trời lúc này đang mưa rất to, mà chẳng thấy Cho ở đâu hết. Harry đơn giản là không thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Mới nửa giờ trước đó hai đứa nó còn thuận hòa vui vẻ biết bao!

Nó đành lẩm bẩm tức tối:

“Đàn bà!”

Rồi nó đút hai tay vô túi quần, bì bõm lội xuống con đường trắng xóa nước mưa, nghĩ tiếp:

“Mà Cho muốn nói chuyện về Cedric để làm gì kia chứ? Tại sao Cho cứ luôn luôn lôi ra cái chuyện làm cho cô ta xì nước ra như một cái ống bơm nước bằng người kia chứ?”

Nó quẹo phải rồi bắt đầu chạy ào ào, làm nước bắn tung

tóe, chỉ vài phút sau là nó đã quẹo vô lối vào quán Ba Cây Chổi. Nó biết là hãy còn quá sớm so với giờ hẹn gặp Hermione, nhưng nó vẫn mong, biết đâu có thể gặp ai đó ở trong quán để tiêu sái cái khoảng thời gian giữa hai cuộc hẹn hò này. Nó hất mái tóc ướt mem ra cho khỏi vướng tầm mắt rồi nhìn quanh quất. Lão Hagrid đang ngồi một mình ở góc tiệm, bộ dạng hết sức rầu rĩ ủ ê.

Harry chen lách qua đám bàn ghế đông đúc người, đến bên bàn lão Hagrid, kéo một cái ghế đến ngồi cạnh và chào:

"Bác Hagrid!"

Lão Hagrid đứng bật dậy và ngó xuống Harry như thể không nhận ra nó vậy. Harry nhận thấy lão có thêm hai vết cắt mới trên mặt và nhiều vết bầm mới nữa. Lão Hagrid nói:

"À, con đó hả, Harry? Con khỏe không?"

"Dạ, con khỏe."

Harry nói dối. Mà thực ra, so với lão Hagrid te tua sầu thảm, thì nó thấy mình chẳng có gì để mà phàn nàn ca cẩm hết. Nó nói:

"Ơ… còn bác, bác có khỏe không?"

Lão Hagrid hỏi lại:

"Bác hả? Ờ, khỏe chứ? Bác khỏe lắm, Harry à, bác khỏe lắm…"

Lão đăm đăm nhìn vào đáy vại bia bằng thiếc to đùng như cái xô nước, rồi thở dài. Harry không biết nói gì với lão. Hai người lặng lẽ ngồi bên cạnh nhau một lát. Rồi lão Hagrid chợt

nói:

"Tụi mình đồng hội đồng thuyền hả? Đúng hông, Harry?"

Harry ngơ ngác:

"Ơ…"

Lão Hagrid gật gù với vẻ thông thái:

"Đúng vậy… trước đây bác đã từng nói vậy… cả hai bác cháu mình đều là kẻ ngoài rìa, gần như vậy, và cùng mồ côi. Ừ… cùng mồ côi."

Lão ực một hớp to trong cái vại bia của mình, nói tiếp:

"Có gia đình tử tế quả có khác. Ba của bác là người tử tế. Và ba của con và má của con cũng là người tử tế. Nếu họ đều còn sống thì cuộc đời đã khác đi biết chừng nào, phải không con?"

Harry thận trọng đáp:

"Dạ… con tin là vậy."

Lão Hagrid dường như đang có một tâm trạng rất kỳ lạ.

Lão buồn bã nói:

"Gia đình. Bất kể ai nói gì đi nữa, máu mủ vẫn là quan trọng…"

Và lão chùi giọt máu đọng nơi khóe mắt.

Harry không thể nào ngăn mình được, bật ra câu hỏi:

"Bác Hagrid à, bác bị mấy vết thương đó ở đâu vậy?"

Lão Hagrid có vẻ giật mình:

“Hả? Vết thương nào?”

Harry chỉ lên mặt lão Hagrid, nói:

“Tất cả những vết thương đó!”

Lão Hagrid thô bạo gạt phắt đi:

“Ối… mấy thứ đó chỉ là u đầu trầy da thôi mà… công việc của bác khó khăn lắm.”

Lão nốc cạn vại bia, đặt trả lại nó lên bàn, rồi đứng dậy nói:

“Bác sẽ gặp lại con sau nghe… Bây giờ tạm biệt, con cẩn thận nghe…”

Xong lão ì ạch đi ra khỏi quán rượu, dáng điệu hết sức thảm hại, rồi biến mất trong màn mưa xối xả. Harry nhìn theo lão Hagrid, cảm thấy thương tâm vô cùng. Lão Hagrid đang đau khổ và đang giấu giếm điều gì đó, nhưng dường như lão cương quyết không chịu chấp nhận sự giúp đỡ nào hết. Không biết chuyện gì đang xảy ra? Nhưng Harry chưa kịp có đủ thì giờ để suy nghĩ sâu xa hơn về vấn đề này thì nó đã nghe tiếng ai gọi tên mình:

“Harry! Harry! Ở đây nè!”

Hermione đang vẫy tay gọi nó từ phía bên kia của quán rượu. Nó đứng dậy, rẽ đường đi qua cái quán đông đúc người để đến bên cô bạn. Khi còn cách Hermione vài ba cái bàn, nó bỗng nhận ra Hermione không ngồi một mình; cô nàng đang ngồi chung bàn với hai người bạn nhậu mà Harry không đời nào có thể tưởng tượng ra được: Luna Lovegood và, còn ai khác được: Rita Skeeter, cựu phóng viên của tờ *Nhật Báo Tiên Tri* và là một trong những người mà Hermione khó ưa nhất

trên cõi đời này.

Hermione nhích ghế ra để chừa chỗ cho Harry ngồi xuống. Cô nàng nói:

“Bồ đến hơi sớm! Mình cứ tưởng bồ đi chơi với Cho, mình thiệt tình cứ tưởng ít nhất một tiếng đồng hồ nữa bồ mới hòng tới đây được.”

Rita xoay người trên cái ghế, quay sang nhìn Harry chòng chọc và hỏi ngay:

“Cho nào? Một cô gái hả?”

Cô ta giơ tay chụp ngay cái túi xách tay bằng da cá sấu của mình và thọc tay vô trong lục lọi.

Hermione lạnh lùng nói với Rita:

“Nếu Harry có đi chơi với hàng team cô gái thì cũng không mắc mớ gì đến cô hết. Cho nên cô có thể dẹp ngay mấy thứ đồ nghề đó đi.”

Rita lúc này đang rút ra một cây viết lông ngỗng màu xanh axit từ trong cái túi xách tay của cô ta. Trông như thể vừa mới bị cưỡng ép nuốt chửng một liều Nhựa Thối, cô ta đóng sập cái túi xách của mình lại.

Harry ngồi xuống, chăm chú nhìn hết Luna đến Rita rồi lại đến Hermione. Nó hỏi:

“Mấy người đang âm mưu trò gì vậy?”

Rita xì sụp hớp một ngụm nước lớn, nói:

“Cô Nương Bé Bỏng Tuyệt Vời này vừa định nói cho tôi biết chừng nào cậu đến.”

Cô ta quay qua Hermione, giọng đanh đá:

"Tôi đồ rằng tôi được phép nói với cậu ấy chứ?"

Hermione vẫn lạnh lùng:

"Được, tôi nghĩ là cô được phép."

Coi bộ cái sự thất nghiệp không thích hợp với Rita cho lắm. Mái tóc một thời được uốn lọn và bới chải tỉ mỉ giờ đây thẳng đơ và rối bời rủ xuống quanh gương mặt cô ta. Màu sơn đỏ thắm trên mấy móng tay dài ba phân của cô ta đã tróc nẻ và cặp kiếng có cánh của cô ta đã rớt mất đôi ba viên ngọc giả. Cô hớp thêm một ngụm nước bự và nói lén nho nhỏ với Harry:

"Cô gái xinh chứ hả, Harry?"

Hermione tức giận nói:

"Nói thêm một tiếng nào nữa về chuyện ái tình của Harry thì kể như giao kèo chấm dứt, đã hứa rồi *đấy.*"

Rita đưa mu bàn tay lên chùi miệng, nói:

"Giao kèo nào cơ? Chúng ta còn chưa nói tới giao kèo nào cả mà, thưa cô nương Khó Tính, cô chỉ mời tôi đến. Ôi, rồi sẽ có ngày…"

Cô ta rùng mình hít sâu một hơi.

Hermione vẫn thản nhiên nói:

"Đúng, đúng vậy, rồi sẽ có ngày cô viết được thêm nhiều câu chuyện khủng khiếp về Harry và tôi. Kiếm thử xem còn ai quan tâm tới những chuyện đó nào, đúng không?"

"Người ta đã đăng rất nhiều chuyện khủng khiếp về Harry trong năm nay mà đâu cần có tôi giúp sức vào."

Rita phóng một cái nhìn qua vành cái ly nước của mình, sang Harry đang ngồi ở bên cạnh, rồi nhỏ giọng sống sượng hỏi:

"Chuyện đó khiến cậu cảm thấy thế nào hả, Harry? Bị phản bội? Phát khùng? Hay bị hiểu lầm?"

Hermione nói, giọng cứng cỏi rõ ràng:

"Dĩ nhiên là bạn ấy cảm thấy tức giận. Bởi vì bạn ấy đã kể lại sự thật cho ông Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, mà ông Bộ trưởng lại là một người ngu đần đến mức không tin bạn ấy."

"Vậy là thực tình cậu vẫn tin là Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra đã trở lại?"

Rita nói, hạ thấp cái ly của cô ta xuống để chú mục vào Harry với một cái nhìn chòng chọc sắc sảo, trong khi ngón tay của cô ta táy máy đầy khao khát cái móc gài chiếc túi xách bằng da cá sấu.

"Cậu vẫn ủng hộ toàn bộ câu chuyện tầm phào mà cụ Dumbledore lâu nay cứ nói với mọi người về sự trở lại của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, và cậu vẫn là nhân chứng duy nhất…?"

Harry làu bàu:

"Tôi không phải là nhân chứng duy nhất! Còn có hơn một tá Tử Thần Thực Tử nữa. Chị muốn biết tên của họ không?"

Rita thở ra:

"Tôi muốn lắm."

Ngón tay cô ta lại sờ soạng cái túi xách da một lần nữa và

cô ta nhìn chằm chằm Harry như thể nó là một món đồ ngộ nghĩnh nhất mà từ hồi nào tới giờ cô ta mới được nhìn thấy lần đầu.

"Một cái tít bự nhé: *Potter tố cáo*... rồi đến tiêu đề: *Harry Potter nêu đích danh những Tử Thần Thực Tử vẫn còn trà trộn trong chúng ta.* Và dưới một bức ảnh đẹp đẽ vĩ đại của cậu là *Harry Potter, 15 tuổi, chàng thiếu niên đau khổ đã sống sót trong cuộc tấn công của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, đã gây phẫn nộ vào ngày hôm qua khi tố cáo những thành viên đáng kính và lỗi lạc trong cộng đồng phù thủy là những Tử Thần Thực Tử*..."

Cây viết lông ngỗng Tốc Ký thực ra lúc đó đã ở trong tay Rita, và mới đưa được nửa chừng lên miệng thì vẻ hào hứng mê say bỗng xìu xuống trên gương mặt cô này.

Hạ cây viết lông ngỗng xuống, Rita nhìn Hermione như muốn ăn tươi nuốt sống cô bé, và nói:

"Nhưng dĩ nhiên Cô Nương Bé Bỏng Tuyệt Vời đâu có muốn một câu chuyện như vậy được in ra hả?"

Hermione ngọt ngào đáp:

"Thực ra thì chuyện đó mới đúng là chuyện mà Cô Nương Bé Bỏng Tuyệt Vời muốn in ra."

Rita tròn mắt ngó Hermione. Harry cũng vậy. Nhưng ngược lại, Luna thì mơ màng hát nho nhỏ "Weasley là Vua của Chúng ta" và khuấy ly nước củ hành trộn trái cây của cô bé bằng một cái que.

Bằng một giọng kìm nén, Rita hỏi lại Hermione:

“Cô muốn tôi tường thuật những gì cậu ấy nói về Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy à?”

Hermione nói:

“Đúng như vậy. Và đúng như sự thật. Tất cả sự thật. Chính xác như lời Harry thuật lại. Bạn ấy sẽ kể cho cô nghe tất cả chi tiết, bạn ấy sẽ kể cho cô họ tên của những Tử Thần Thực Tử chưa bị lộ mặt mà bạn ấy đã nhìn thấy ở đó, bạn ấy sẽ nói cho cô biết lúc này Voldemort trông như thế nào…”

Hermione liệng cái khăn ăn ngang qua mặt bàn, bởi vì khi nghe tới âm thanh cái tên Voldemort vang lên, Rita đã nhảy dựng lên như phải gió đến nỗi cô ta làm đổ gần nửa ly rượu lửa xuống người. Hermione khinh khỉnh nói thêm:

“Ôi, cô bình tĩnh lại coi nào.”

Rita chùi vội vạt trước của cái áo mưa lếch thếch của mình, vẫn chằm chằm nhìn vào mặt Hermione. Rồi cô ta nói huỵch tẹt:

“Tờ *Nhật Báo Tiên Tri* sẽ không chịu đăng đâu. Nếu các cô cậu vẫn chưa hiểu ra thì tôi nói cho mà biết, không ai thèm tin cái câu chuyện tầm xàm xạo ke của cậu ấy đâu. Ai cũng cho là cậu ấy bị hoang tưởng. Nhưng nếu cô đồng ý để tôi viết câu chuyện từ quan điểm đó…”

Hermione nổi giận, bảo:

“Tụi này không cần thêm một câu chuyện nữa về Harry Potter mất trí! Chúng ta đã có sẵn cả đống những chuyện đó rồi, cám ơn! Điều tôi muốn là bạn ấy có được một cơ hội để nói lên sự thật.”

Rita lãnh đạm nói:

“Chuyện như vậy không có thị trường.”

Hermione giận dữ nói:

“Có phải cô muốn nói là tờ *Nhật Báo Tiên Tri* sẽ không in chuyện đó bởi vì ông Fudge sẽ không cho họ in chứ gì?”

Rita nhìn Hermione một lúc lâu với ánh mắt khó chịu. Rồi cô ta tựa vào cái bàn trước mặt mà chồm tới, nói với Hermione bằng một giọng bàn bạc công việc:

“Thôi được, ông Fudge đang dựa vào tờ *Nhật Báo Tiên Tri,* nhưng rồi đằng nào cũng vậy thôi. Họ sẽ không in bất kỳ câu chuyện nào đưa ra một hình ảnh tử tế về Harry Potter đâu. Chẳng ai thèm đọc cả. Chuyện đó đi ngược lại tâm trạng công chúng. Vụ vượt ngục Azkaban mới đây đã đủ khiến cho mọi người lo lắng rồi. Người ta chẳng qua không muốn tin là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang trở lại.”

Hermione gay gắt nói:

“Vậy ra tờ *Nhật Báo Tiên Tri* tồn tại chỉ để nói cho người ta biết cái người ta muốn nghe mà thôi sao?”

Rita lại ngồi thẳng lưng lên, nhướn cao đôi chân mày, và uống cạn ly rượu lửa. Cô ta dửng dưng nói:

“Tờ *Nhật Báo Tiên Tri* tồn tại là để bán chính nó, *cô em* ngốc nghếch ạ.”

Luna bất ngờ nhảy vô cuộc chuyện trò:

“Ba tôi cho đó là một tờ báo đáng tởm.”

Vừa mút mút món nước củ hành trộn trái cây của mình,

Luna vừa chăm chú nhìn Rita bằng hai con mắt bự cồ lồ lộ và hơi điên.

"Ba tôi in những câu chuyện quan trọng mà ông ấy cho là công chúng cần phải biết. Ông ấy không bận tâm chuyện tiền nong."

Rita ngó Luna đầy vẻ khinh khỉnh miệt thị. Cô ta hỏi:

"Tôi đoán ba của cô quản lý một bản tin làng nho nhỏ ấm ớ nào đó phải không? Như Hai Mươi Lăm Cách Trà Trộn với dân Muggle hay lịch đợt bán hạ giá Đem Tới Rồi Chuồn sắp tới chứ gì?"

Luna nhúng củ hành trở vô ly nước trái cây, nói:

"Không. Ba tôi là chủ bút tạp chí *Kẻ Lý Sự*."

Rita khịt mũi to đến nỗi mấy người ngồi ở các bàn gần đó phải giật mình ngoảnh nhìn lại. Cô ta nói giọng đầy khinh miệt:

"Những câu chuyện quan trọng mà ông ấy tin là công chúng cần phải biết à? Tôi có thể đem nội dung của tờ báo lá cải đó mà bón phân cho khu vườn của tôi."

Hermione vui vẻ nói:

"Ái chà, biết đâu đây chẳng là cơ hội để chị lên giọng một tí? Luna nói ba của bạn ấy rất vui lòng nhận đăng bài phỏng vấn Harry. Đó chính là nơi sẽ in câu chuyện chị sắp viết về Harry."

Rita trợn mắt nhìn cả hai cô gái một lúc rồi bật ra một tràng cười ngất. Cô ta vừa cười ngặt nghẽo vừa nói:

"*Kẻ Lý Sự!* Các cô tưởng là người ta sẽ coi trọng lời nói của cậu ấy nếu bài in trên tờ *Kẻ Lý Sự* à?"

Hermione thẳng thắn nói:

"Một số người thì không. Nhưng bài tường thuật của tờ *Nhật Báo Tiên Tri* về vụ vượt ngục Azkaban có một số thiếu sót. Cho nên tôi nghĩ nhiều người sẽ thắc mắc liệu có thể có một sự giải thích khá hơn về chuyện đã xảy ra không, và nếu có một câu chuyện khác để so sánh, cho dù chuyện đó in trên một tờ…"

Hermione liếc xéo về phía Luna, nói tiếp:

"… một tờ, chà, một tạp chí bất thường, thì tôi tin là người ta có lẽ vẫn sẵn sàng tìm đọc."

Rita không nói lời nào trong một lúc, nhưng cô ta đăm đăm nhìn Hermione với vẻ thấu suốt, cái đầu hơi ngoẹo sang bên một tí. Rồi cô ta thình lình lên tiếng:

"Thôi được, bây giờ tạm thời cứ cho là tôi sẽ làm chuyện này. Vậy tôi sẽ được trả nhuận bút như thế nào?"

Luna mơ màng nói:

"Tôi không biết chính xác là ba tôi có trả tiền cho người ta để viết cho tạp chí của ông không. Người ta đóng góp bài vở là bởi vì, dĩ nhiên, được thấy tên mình in trên báo là cả một vinh dự chứ bộ."

Vẻ mặt Rita nhăn lại như thể cô ta lại đang nếm lần nữa cái hương vị đậm đà của Nhựa Thối trong miệng. Cô ta quay lại nói với Hermione:

“Vậy là coi như tôi viết không công?”

Hermione bình tĩnh hớp một ngụm nước rồi nói:

“Ái chà, đúng vậy. Nếu không, thì như cô biết quá rõ, là tôi sẽ báo cho giới chức có thẩm quyền biết cô là một người-hóa-thú không có đăng ký. Dĩ nhiên, tờ *Nhật Báo Tiên Tri* có thể sẽ trả cho cô khá bẫm về những bài tường thuật của một tù nhân về đời sống tại Azkaban…”

Rita tỏ vẻ như thể lúc này cô ta không mong muốn gì hơn là chụp cây dù giấy thò ra từ ly nước của Hermione mà thọc nó vô mũi của cô bé.

“Tôi không biết là tôi còn có thể có lựa chọn nào khác hay không?”

Giọng Rita hơi run run. Cô ta lại mở cái túi xách tay cá sấu một lần nữa, rút ra một miếng giấy da, rồi giơ cây viết lông ngỗng Tốc Ký lên.

Luna hớn hở nói:

“Ba sẽ khoái lắm!”

Hàm Rita bạnh ra, cơ bắp xoắn lại.

Hermione quay sang Harry nói:

“Được chứ, Harry? Bồ sẵn lòng nói với công chúng sự thật chưa?”

Harry ngắm Rita điều chỉnh cây viết lông ngỗng Tốc Ký cho thăng bằng và sẵn sàng hoạt động trên tấm giấy da nằm giữa nó và Rita.

“Mình sẵn lòng.”

Hermione câu một trái anh đào dưới đáy ly của cô nàng, đưa lên miệng và ung dung nói:

“Vậy thì cô Rita, bắt đầu đi.”

26

BIẾT VÀ KHÔNG BIẾT TRƯỚC

Luna nói mập mờ rằng cô nàng không biết bao lâu nữa thì bài phỏng vấn Harry Potter của Rita sẽ xuất hiện trên tờ *Kẻ Lý Sự*, rằng ba của cô nàng đang chờ đăng một bài báo dài dễ thương về gần đây về Ngáy-Ngáp Mọc-Sừng Te-Tua. Luna nói:

"Và dĩ nhiên đó sẽ là một câu chuyện hết sức quan trọng, cho nên chuyện của Harry có lẽ phải chờ đến số sau."

Harry đã nhận ra chuyện nói về cái đêm mà Voldemort trở lại không phải là một kinh nghiệm dễ chịu gì. Rita cứ dí sát nó từng chi tiết cỏn con, và nó đã kể cho cô ta nghe tất cả mọi chi tiết mà nó có thể nhớ lại được, biết rất rõ rằng đây là cơ hội bằng vàng của nó để nói cho thế giới biết sự thật. Nó tự hỏi người ta sẽ phản ứng như thế nào đối với câu chuyện của nó. Nó đoán là câu chuyện sẽ củng cố thêm quan điểm của nhiều người cho là nó hoàn toàn mất trí, ít nhất thì cũng bởi vì câu chuyện của nó sẽ được đăng cùng với cái chuyện cực kỳ bá láp tầm xàm về Ngáy-Ngáp Mọc-Sừng Te-Tua. Nhưng vụ vượt ngục của Bellatrix Lestrange và bọn đồng đảng Tử Thần Thực

Tử đã khiến Harry có một khao khát cháy bỏng là phải làm một điều gì đó, cho dù có làm được việc hay không…

Vào bữa ăn tối thứ hai, Dean nói, giọng kinh sợ:

"Tôi sốt ruột chờ coi cô Umbridge nghĩ sao về chuyện bồ lên báo."

Ngồi ở phía bên kia Dean, Seamus đang bận ngốn ngấu nhai nuốt một đống bự món bánh nướng gà trộn thịt băm, nhưng Harry biết chắc nó vẫn dỏng tai lắng nghe.

Neville ngồi đối diện thì nói:

"Làm như vậy là đúng, Harry à."

Mặt nó hơi tái đi, nhưng nó vẫn nói tiếp, giọng nhỏ hơn:

"Nói… nói về… chuyện đó… chắc hẳn là… kinh khủng lắm… hả?"

Harry chỉ lầm bầm:

"Ừ… nhưng người ta cần phải biết Voldemort có thể làm gì, đúng không?"

Neville gật đầu:

"Đúng chứ! Và bọn Tử Thần Thực Tử nữa… người ta cần phải biết…"

Neville bỏ dở câu nói lửng lơ và quay trở lại với món khoai tây nướng của nó. Seamus ngước nhìn lên, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của Harry thì ánh mắt của nó lại rơi trở xuống cái dĩa đồ ăn của mình. Một lát sau, Dean, Seamus, và Neville đi về phòng sinh hoạt chung, để lại Harry và Hermione ngồi lại bên bàn ăn đợi Ron. Anh chàng này vẫn chưa về ăn tối được vì còn

đang bận luyện tập Quidditch.

Cho Chang bước vào phòng với cô bạn gái Marieta. Bao tử Harry lại quặn lên một cách khó chịu, nhưng Cho không thèm đưa mắt nhìn về phía bàn ăn nhà Gryffindor, mà lại ngồi quay lưng về phía Harry.

Hermione đưa mắt liếc qua dãy bàn nhà Ravenclaw, rồi tươi cười hỏi:

"À, mình quên béng không hỏi bồ, vậy chứ chuyện gì đã xảy ra trong bữa hẹn hò giữa bồ với Cho hả? Sao mà bồ lại quay về sớm như vậy chứ?"

"Ơ… chà… chẳng qua là…"

Harry vừa nói vừa kéo cái dĩa còn chút vụn bánh nướng về phía mình và nhấm nháp một lát để câu giờ.

"… một vụ thảm bại te tua, bây giờ bồ hỏi thì mình nói cho mà nghe."

Thế là nó kể hết cho Hermione chuyện đã xảy ra trong quán trà Bà Puddifoot.

Nó kể xong câu chuyện thì vụn bánh cuối cùng cũng vừa biến mất.

"… Vậy là Cho đứng phắt dậy, đúng vậy, xong nói 'Harry, tôi sẽ gặp lại bạn sau', rồi chạy ra khỏi chỗ đó!"

Nó đặt cái muỗng xuống bàn, nhìn Hermione.

"Mình muốn nói là mình không hiểu, chuyện như vậy nghĩa là sao? Chuyện gì đã xảy ra chứ?"

Hermione liếc nhìn về phía cái ót của Cho rồi thở dài. Cô

nàng buồn bã nói:

“Ôi, Harry ơi, mình thiệt tình rất tiếc, bồ đã không tế nhị chút xíu nào hết.”

Harry nổi giận:

“Mình, mình thiếu tế nhị hả? Mới một phút trước đó tụi này còn đang vui vẻ, thì chỉ một phút sau đó bạn ấy lại đi nói với mình chuyện Roger Davies mời mọc bạn ấy đi chơi, rồi lại nói chuyện ngày xưa Cedric đã ôm hôn bạn ấy như thế nào trong cái quán trà ngu xuẩn ấy… mình phải cảm thấy như thế nào trong tình huống như vậy chứ?”

Hermione nói với cái vẻ kiên nhẫn của một người đang cố gắng giải thích một với một bằng hai cho một đứa con nít mới đi lẫm chẫm và đang mè nheo.

“Ôi, bồ có hiểu không, Harry, bồ không nên nói với bạn ấy là bồ muốn gặp mình giữa chừng cuộc hẹn hò với bạn ấy.”

Harry lắp bắp:

“Nhưng… nhưng… nhưng… bồ biểu mình đến gặp bồ lúc mười hai giờ và dẫn theo cả bạn ấy nữa mà, làm sao mình có thể làm được chuyện đó mà không nói cho bạn ấy biết được chứ…?”

Hermione vẫn ráng giữ vẻ kiên nhẫn dễ nổi sùng ấy mà nói:

“Lẽ ra bồ nên nói với bạn ấy một cách khác. Lẽ ra bồ nên nói là bồ bực mình lắm, nhưng mình đã ép bồ hứa là phải đến tiệm Ba Cây Chổi, mà bồ thì thiệt tình không muốn đi chút nào hết, bồ muốn dành trọn cả ngày đi chơi với bạn ấy mà thôi, nhưng không may là thiệt tình bồ phải đi gặp mình và xin

bạn ấy hãy vui lòng làm ơn đi với bồ, và hy vọng là bồ sẽ có cớ để chuồn đi thiệt sớm."

Hermione suy nghĩ một chút rồi nói thêm:

"Mà có khi lại hay nếu bồ nêu nhận xét là bồ thấy mình xấu xí gì đâu…"

Harry sửng sốt nói:

"Nhưng mình đâu có cho là bồ xấu xí."

Hermione bật cười:

"Harry ơi, bồ còn dở hơn cả Ron nữa… À, không, bồ đâu đến nỗi nào."

Cô nàng thở dài, bởi vì Ron đang nặng nề lê bước vào Đại Sảnh Đường, bê bết bùn sình và bộ dạng vô cùng quạu quọ.

"Như vầy nhé, bồ đã làm cho Cho nổi giận khi bồ nói bồ sẽ đi gặp mình, cho nên bạn ấy cố tình làm cho bồ ghen. Đó là cách của bạn ấy để tìm hiểu xem bồ thích bạn ấy đến mức nào."

Harry hỏi:

"Nhưng có đúng đó là điều Cho đã làm không?"

Ron vừa ngồi phịch xuống băng ghế đối diện hai đứa và kéo hết mọi dĩa đồ ăn trong tầm tay về phía mình. Harry vẫn tiếp tục thắc mắc:

"Chà, nếu bạn ấy chỉ việc hỏi mình là mình thích bạn ấy hay thích bồ hơn thì có phải mọi việc sẽ đơn giản dễ dàng hơn không!"

Hermione nói:

“Con gái không ai lại đi hỏi những câu hỏi như thế.”

Harry hăng hái nói:

“Nên hỏi chứ! Lúc đó mình có thể chỉ cần nói với Cho là mình mê bạn ấy, và bạn ấy không cần phải thêm một phen sầu thảm về chuyện Cedric chết nữa.”

“Mình không nói là những chuyện bạn ấy làm đều khôn ngoan đúng đắn hết.”

Hermione nói tới đây thì Ginny đến nhập bọn tụi nó, cũng lấm lem bê bết như Ron và trông bộ dạng cũng quạu quọ không thua gì ông anh. Hermione vẫn nói tiếp:

“Mình chỉ cố gắng làm cho bồ hiểu bạn ấy cảm thấy như thế nào vào lúc đó.”

Ron vừa cắt khoai tây vừa nói với Hermione:

“Bồ nên viết một cuốn sách, diễn dịch những chuyện điên khùng con gái làm, để cho con trai có thể hiểu được chúng.”

Harry nhiệt liệt tán thành:

“Đúng đó.”

Nó ngó qua bên dãy bàn của nhà Ravenclaw. Cho vừa mới đứng dậy; vẫn không thèm nhìn tới nó, cô nàng đi ra khỏi Đại Sảnh Đường. Cảm thấy thất vọng, Harry quay lại nhìn Ron và Ginny.

“Luyện tập Quidditch ra sao rồi?”

Ron nói giọng gắt gỏng:

“Một cơn ác mộng.”

Hermione nhìn Ginny nói:

“Thôi mà, mình chắc chắn là đâu đến nỗi…”

Ginny nói:

“Tệ thiệt chứ. Quá sức kinh hoàng. Cuối buổi tập chị Angeline suýt phát khóc luôn.”

Ron và Ginny đi tắm sau bữa ăn, Harry và Hermione trở về với đống bài tập thường lệ của tụi nó trong căn phòng sinh hoạt chung hết sức bận rộn của nhà Gryffindor. Harry đang vật lộn với một cái sơ đồ mới các vì sao cho môn Thiên văn học được chừng nửa giờ thì Fred và George xuất hiện.

Fred vừa kéo một cái ghế, vừa nhìn quanh, hỏi:

“Ron và Ginny đâu rồi?”

Khi thấy Harry lắc đầu, anh chàng nói:

“Tốt. Tụi này đã xem tụi nó luyện tập. Tụi nó sẽ cầm chắc thất bại hoàn toàn. Thiếu tụi mình, tụi nó chỉ đáng vứt vô sọt rác.”

George ngồi xuống bên cạnh Fred, nói với vẻ công bằng:

“Thôi đi, Ginny chơi đâu có dở. Thực ra, mình cũng không biết làm sao mà con nhỏ chơi hay như vậy, bởi vì từ hồi nào giờ tụi này đâu có thèm cho nó chơi với tụi này đâu…”

Hermione nói vọng ra từ sau đống sách Cổ ngữ Rune cao ngất nghểu chỉ chực độ ập xuống.

“Từ lúc sáu tuổi nó đã bắt đầu lẻn vô phòng để chổi của các anh trong vườn nhà và lần lượt lấy chổi của các anh ra tập vào những lúc các anh không để ý canh chừng.”

George tỏ ra hơi bị sốc:

“Ôi… Thì ra vậy, hiểu rồi.”

Nhóng đầu nhìn qua đầu cuốn sách *Những Ký Hiệu Tốc Ký Và Chữ Tượng Hình Pháp Thuật*, Hermione hỏi:

“Ron đã chụp được trái banh nào chưa?”

Fred đảo tròn con mắt, nói:

“Chà, nó có thể làm được kỳ tích đó nếu nó không bận tâm là có người đang xem nó. Cho nên thứ bảy này mỗi khi trái Quaffle bay tới cọc gôn nó giữ thì chúng ta sẽ chỉ yêu cầu đám đông khán giả quay lưng lại tán dóc với nhau là xong.”

Anh chàng đứng dậy và bồn chồn đi tới bên cửa sổ, đăm đăm nhìn qua sân trường tối thui.

“Tụi bây cũng biết, Quidditch là cái duy nhất khiến cho chỗ này còn là nơi đáng sống.”

Hermione đưa ánh mắt nghiêm nghị nhìn anh chàng.

“Anh sắp thi cử rồi đó!”

Fred nói:

“Đã nói với em rồi, tụi anh cóc coi kỳ thi Kiểm tra Pháp thuật Tận sức ra cái khỉ khô gì. Món Quà Vặt Cúp Cua đã sẵn sàng để tung ra, tụi này đã tìm được cách không bị nhọt đinh nữa, chỉ cần hai giọt tinh chất mụt-lép là hóa giải được chúng, Lee đã giúp tụi này giải quyết…”

George ngoác miệng ngáp to và ngước nhìn bầu trời đêm đầy mây một chán chường:

“Anh không biết mình có nên xem cái trận đấu này không

nữa. Nếu mà Zacharias Smith đánh bại chúng ta thì có lẽ anh tự vẫn phứt cho rồi."

Fred cương quyết nói:

"Giết hắn thì hơn."

Hermione một lần nữa lại cắm đầu vô bài dịch cổ ngữ Rune của cô nàng, lơ đãng nói:

"Đó là điều phiền hà trong Quidditch. Nó gây ra tất cả những căng thẳng và tình cảm không hay này giữa các nhà với nhau."

Khi cô nàng ngẩng đầu lên để tìm cuốn *Bộ Vần Âm Tiết Của Thầy Bùa* thì bắt gặp ánh mắt Fred, George và Harry đang nhìn cô nàng với một vẻ mặt vừa căm phẫn, vừa hoài nghi lẫn lộn. Hermione mất hết kiên nhẫn, bảo:

"Ừ, đúng vậy. Đó chẳng qua là một trò chơi mà thôi, đúng không?"

Harry lắc đầu nói:

"Hermione à, bồ thì giỏi về chuyện tình cảm và học hành, nhưng bồ chẳng hiểu chút xíu gì về Quidditch hết."

Hermione quay trở lại với bài dịch của mình, đáp một cách mơ hồ:

"Có lẽ không. Nhưng ít nhất thì niềm vui của mình cũng không tùy thuộc vào khả năng giữ gôn của Ron."

Và mặc dù Harry thà nhảy xuống từ Tháp Thiên Văn còn hơn là phải thú nhận với Hermione, quả tình sau khi xem xong trận đấu vào ngày thứ bảy tuần đó, nó thực tình sẵn lòng cho

đi một đống tiền vàng Galleon, chỉ để khỏi phải lo nghĩ về Quidditch nữa.

Điều hay ho nhất mà người ta có thể nói về trận đấu đó là ngắn ngủn. Các khán giả của nhà Gryffindor chỉ phải chịu đựng có hai-mươi-hai-phút khốn khổ mà thôi. Cũng khó nói được điều gì là tệ nhất của trận đấu: Harry nghĩ có mấy sự kiện sau, nếu cho đọ thì ngang ngửa nhau: vụ cứu vòng gôn thất bại lần thứ 14 của Ron, Sloper đánh hụt trái Bludger nhưng lại nện chày trúng vô miệng của Angeline, và tiếng thét kinh hoàng của Kirke khi Zacharias Smith mang theo trái Quaffle lao vút về phía cậu chàng, khiến cậu té bật ngửa ra khỏi cây chổi. Điều nhiệm màu là đội Gryffindor chỉ thua có mười điểm: Ginny đã khéo léo tóm được trái banh Snitch ngay trước mũi Tầm thủ Summerby của đội Hufflepuff, nhờ vậy mà kết quả cuối cùng là hai trăm bốn mươi điểm trên hai trăm ba mươi điểm.

Khi trở lại phòng sinh hoạt chung, Harry nói với Ginny:

"Cú bắt tuyệt lắm."

Không khí trong phòng gần giống như không khí của một đám tang đặc biệt buồn thảm. Ginny chỉ nhún vai:

"Nhờ may mắn mà thôi. Trái Snitch đó bay không được nhanh cho lắm, mà Summerby thì lại đang bị cảm lạnh, anh ta nhảy mũi và nhắm mắt lại nhằm đúng lúc trái Snitch bay ngang. Dù sao đi nữa thì khi nào anh quay trở lại với đội…"

"Ginny, anh bị cấm chơi Quidditch suốt đời mà."

Ginny sửa sai cho Harry.

“Anh chỉ bị cấm khi nào bà Umbridge còn ở trong trường mà thôi. Hai điều đó khác nhau. Dù sao đi nữa thì khi anh quay trở lại đội, em nghĩ em sẽ cố gắng chơi ở vị trí Truy thủ. Cả hai chị Angeline và Alicia đằng nào thì cũng sẽ rời khỏi đội vào năm tới, mà em thì thích làm bàn ghi điểm hơn là tìm kiếm.”

Harry nhìn về phía Ron, anh chàng ấy đang ngồi ở trong góc phòng, thân người gập xuống, mắt đăm đăm ngó cái đầu gối của mình, tay nắm chặt một chai Bia bơ.

Như thể đọc được suy nghĩ của Harry, Ginny nói:

“Chị Angeline vẫn sẽ không chịu cho anh ấy từ chức đâu. Chị nói chị biết ảnh có năng khiếu.”

Harry cảm mến Angeline vì đã bày tỏ một lòng tin không lay chuyển đối với Ron, nhưng đồng thời Harry lại nghĩ nếu cứ để Ron rời khỏi đội thì mới là thực lòng tử tế với Ron. Khi Ron rời khỏi sân đấu, nó đã bị chào đón bởi một trận hò reo cực kỳ khoái trá bùng lên từ đám khán giả nhà Slytherin “Weasley là Vua của Chúng ta”. Nhà Slytherin giờ đây là đấu thủ cầm chắc chiếc Cúp Quidditch.

Fred và George vẫn vơ đi tới.

Fred ngó cái bộ dạng te tua của Ron, nói:

“Mình thiệt tình cũng không còn lòng dạ nào mà trêu chọc nó nữa. Quý vị nhớ kỹ cho… khi nó bắt hụt trái banh thứ mười bốn…”

Anh chàng làm mấy động tác điên khùng bằng hai cánh tay trông như thể đang lội nước đứng theo kiểu bơi chó.

“Thôi, mình để dành trò này cho tiệc tùng, hén?”

Ngay sau trò này, Ron tự lê bước đi lên giường ngủ luôn. Vì tôn trọng những cảm xúc của bạn, Harry đợi một lát sau mới đi lên từ phòng ngủ, để lúc đó, nếu muốn, thì Ron có thể giả bộ như ngủ rồi. Và vô phòng thì Ron đang ngáy to đến mức không có vẻ gì là ngủ thật.

Harry lên giường, nghĩ ngợi về trận đấu. Ngồi bên rìa mà xem trận đấu diễn ra thiệt là tức đến nản lòng. Nó rất có ấn tượng về lối chơi của Ginny, nhưng nó cảm thấy là nếu đích thân nó chơi trong trận đó thì nó đã có thể bắt được trái Snitch sớm hơn… có một khoảnh khắc mà trái banh chấp chới gần mắt cá chân của Kirke; nếu Ginny không hấp tấp thì có thể cô bé đã vớt vát được một trận thắng cho đội Gryffindor…

Mụ Umbridge ngồi cách Harry và Hermione chỉ mấy hàng ghế về phía trước. Một hay hai lần mụ xoay cái thân hình bự chè bè như con cóc trên chỗ ngồi của mình để mà ngoảnh lại ngó Harry, cái miệng cóc rộng tét đến mang tai của mụ ngoác ra thành một cái mà Harry nghĩ có lẽ là một nụ cười hả hê. Nằm trong bóng tối nhớ lại chuyện này khiến Harry cảm thấy phát sốt lên vì điên tiết. Tuy nhiên chỉ vài phút sau đó, nó sực nhớ là nó phải gạt ra khỏi bộ não mọi cảm xúc trước khi ngủ, theo như lời thầy Snape luôn căn dặn nó sau mỗi buổi học tập môn Bế Quan Bí Thuật.

Nó cố gắng một hai lần, nhưng ý nghĩ về thầy Snape chồng chất lên ký ức về mụ Umbridge chỉ tổ làm tăng thêm cảm giác bồn chồn quạu quọ, và Harry nhận thấy kết quả là nó đâm ra tập trung vô việc căm ghét cả hai người đó. Tiếng ngáy của

Ron từ từ tắt lịm đi, được thay tế bằng tiếng thở chậm và sâu. Harry thì mất thêm một lúc lâu nữa mới ngủ được; thân thể nó tuy mệt mỏi, nhưng bộ não của nó phải mất nhiều thời gian mới đóng lại được mà nghỉ ngơi.

Nó nằm mơ thấy Neville và giáo sư Sprout đang khiêu vũ quanh căn Phòng Cần Thiết, trong khi giáo sư McGonagall thì đang thổi ống kèn túi. Nó vui vẻ ngắm họ một lúc, rồi quyết định đi tìm những thành viên khác trong Đ.Q.D….

Nhưng khi ra khỏi phòng, nó chợt nhận thấy mình đang đối diện, không phải tấm thảm thêu ông Barnabas ngớ ngẩn, mà là một ngọn đuốc cháy sáng trong cái giá gắn chặt trên một bức tường đá. Nó từ từ quay đầu về bên trái. Kìa, ở tuốt cuối cái hành lang không cửa sổ là một cánh cửa đen trần trụi.

Harry đi về phía đó với một cảm giác hồi hộp càng lúc càng tăng. Nó có một cảm giác hết sức lạ lùng là rốt cuộc nó cũng sắp có được may mắn trong lần này, nó sẽ tìm được cách mở cửa ra… Nó chỉ còn cách cánh cửa chừng vài bước và trong lòng mừng rơn nhận thấy một luồng ánh sáng xanh nhạt chiếu lọt ra ngoài phía bên tay phải… Cánh cửa để mở he hé… Nó đưa tay đẩy cho cửa mở rộng ra và…

Ron ngáy một hơi khò khò rõ to và rất thật, Harry giật mình thức giấc đột ngột trong tư thế cánh tay phải vẫn còn đang đưa ra phía trước mặt trong bóng tối để mở cánh cửa cách đó hàng trăm dặm. Nó buông thõng cánh tay xuống trong một cảm giác lẫn lộn giữa thất vọng và tội lỗi. Nó biết là nó không nên nhìn thấy cánh cửa, nhưng đồng thời nó cảm thấy bị thiêu đốt bởi nỗi tò mò muốn biết về cái ở đằng sau cánh cửa, đến nỗi nó

không thể nào không bực mình với tiếng ngáy của Ron… Giá mà Ron nhịn ngáy chỉ chừng một phút nữa thôi…

Vào sáng ngày thứ hai, tụi nó vô Đại Sảnh Đường để ăn sáng, vừa đúng lúc bọn bưu cú đưa thư. Hermione không phải là người duy nhất háo hức chờ đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri*: hầu như mọi người đều nôn nóng muốn biết thêm tin tức về bọn Tử Thần Thực Tử vượt ngục, bọn này vẫn chưa bị bắt lại mặc dù đã có nhiều báo cáo về việc trông thấy chúng xuất hiện. Hermione đưa cho con cú phát báo một đồng Knut rồi mở tờ báo ra một cách hăm hở, trong khi Harry đang tự rót cho mình ly nước cam. Bởi vì suốt cả năm rồi nó chỉ nhận được có mỗi một lá thư cho nên nó biết chắc chắn, khi bọn bưu cú đầu tiên đáp phịch xuống trước mặt, rằng con cú này đã nhầm địa chỉ.

Nó hỏi con cú:

"Mày giao thư cho ai hử?"

Harry xê cái ly nước cam của nó ra xa khỏi mỏ con cú và chồm tới trước để coi tên và địa chỉ của người nhận thư:

Harry Potter

Đại Sảnh Đường

Trường Hogwarts

Harry sửng sốt nhận lấy lá thư từ con cú, nhưng nó chưa kịp làm xong việc này thì ba bốn năm con cú nữa đã bay ào xuống bên cạnh con thứ nhất và chen chúc huých đẩy nhau giành chỗ đứng, giẫm đạp lên dĩa bơ, làm đổ cả hũ muối, con nào cũng tanh nhau đưa thư cho Harry trước nhất.

Ron kinh ngạc hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

Bởi vì cả dãy bàn ăn của nhà Gryffindor đều chồm tới trước để xem, khi một con cú khác, con thứ bảy, đáp xuống giữa đám những con cú đến trước, vừa kêu la chí chóe và rúc lên the thé, vừa cánh vỗ đập liên hồi.

Hermione nín thở kêu:

“Harry!”

Cô nàng thọc tay vô đám lông vũ chen chúc lúc nhúc để bắt ra một con cú mèo mang theo một gói dài cuộn tròn lại.

“Mình nghĩ mình biết vụ này có nghĩa là gì rồi… Bồ mở cái này ra trước đi!”

Harry xé toạc cái gói giấy màu nâu. Rớt lăn ra ngoài một bản in cuộn chặt của tạp chí *Kẻ Lý Sự* số ra tháng ba. Nó tháo cuộn báo ra để nhìn thấy chính gương mặt nó đang cười ngượng nghịu với nó ngay trên trang bìa của tờ tạp chí. Vắt ngang qua tấm hình là mấy dòng chữ to cồ đỏ chói:

CUỐI CÙNG HARRY POTTER ĐÃ NÓI RA: SỰ THẬT VỀ KẺ-MÀ-CHỚ-GỌI-TÊN-RA VÀ CÁI ĐÊM CẬU THẤY HẮN TRỞ LẠI

Luna vừa mới sàng qua dãy bàn của nhà Gryffindor và chen được một chỗ ngồi giữa Fred và Ron. Cô nàng nói:

“Hay quá há? Báo ra ngày hôm qua, em nói với ba gởi cho anh một số báo biếu. Và em chắc hết thảy mấy cái này…”

Cô nàng quơ tay chỉ lũ bưu cú vẫn còn đang đứng túm tụm nháo nhác trên bàn trước mặt Harry.

"… là thư của độc giả."

Hermione háo hức nói:

"Đúng như mình đã nghĩ! Harry, bồ có phiền lòng không nếu tụi mình…"

Harry cảm thấy hơi bị choáng, chỉ nói:

"Cứ tự nhiên."

Cả Ron và Hermione đều bắt đầu xé các phong bì ra.

"Thư này là của một thằng cha nghĩ bồ là đồ dở hơi."

Ron nói, vừa liếc mắt xuống cuối lá thư.

"À, thì ra…"

Hermione có vẻ thất vọng và hơi quạu quọ một hai giây:

"Mụ đàn bà này khuyên bồ nên thử theo một khóa chữa Bùa Choáng ở bệnh viện Thánh Mungo."

Harry đọc lướt qua một lá thư dài của một phù thủy đang sống ở Paisley rồi chậm rãi nói:

"Nhưng cái thư này có vẻ được. Ê, bà ấy nói bà tin mình nè!"

Fred cũng hăng hái tham gia vào chuyện đọc thư.

"Cái này thì bị phân vân đôi ngả tâm tình: thư nói em không giống một người điên lắm, nhưng ông ta không muốn tin là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở lại, cho nên bây giờ ông ấy không biết phải nên nghĩ ngợi ra làm sao… Mèn đét ơi, thiệt là lãng phí giấy da hết chỗ nói…"

Hermione chợt kêu lên phấn khích:

“Đây thêm một người nữa được bồ thuyết phục nè, Harry! ‘Sau khi đọc câu chuyện được kể theo quan điểm của cậu, tôi buộc lòng phải kết luận là tờ *Nhật Báo Tiên Tri* đã đối xử với cậu không công bằng… nhưng dù không muốn tin là Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra ấy đã trở lại, tôi vẫn buộc lòng chấp nhận là cậu đang nói lên sự thật…’ Ôi, thiệt là tuyệt vời!”

Ron liệng ra một bức thư vò nát qua vai nó, nói:

“Thêm một tay nữa cho là bồ chỉ sủa bậy bạ, nhưng thư này chỉ nói là bồ đã đảo ngược suy nghĩ của cô ta, và giờ đây cô ta nghĩ về bồ như một đấng anh hùng thực sự. Cô ta có gởi kèm theo ảnh nữa nè… chà…”

Một giọng nữ eo éo giả bộ dịu ngọt vang lên:

“Có chuyện gì ở đây thế?”

Harry ngước nhìn lên trong khi hai tay vẫn còn một xấp thư. Giáo sư Umbridge đang đứng ngay đằng sau lưng Fred và Luna, hai con mắt cóc lồi của mụ rà quét qua đám thư từ và bưu cú ì xèo trên bàn ăn trước mặt Harry. Harry nhìn thấy đằng sau lưng mụ Umbridge nhiều đứa học trò đang háo hức theo dõi diễn tiến.

Mụ Umbridge từ tốn hỏi:

“Ông Potter, tại sao trò có được tất cả những lá thư này hả?”

Fred nói to:

“Chẳng lẽ bây giờ nhận được thư từ cũng là một tội hình sự sao chứ?”

Mụ Umbridge nói:

“Hãy liệu hồn, ông Weasley, nếu không tôi sẽ phạt trò cấm túc. Sao, ông Potter?”

Harry ngập ngừng, nhưng rồi nó không thấy có lý do gì để giữ im lặng về những gì nó đã làm. Chắc chắn không sớm thì muộn sẽ cũng có một tờ *Kẻ Lý Sự* lọt vô tay của mụ ta.

Harry bèn nói:

“Người ta viết thư cho con vì con vừa có một cuộc phỏng vấn. Về những gì đã xảy ra cho con hồi tháng sáu vừa qua.”

Vì một lý do gì đó Harry đã liếc mắt nhìn lên phía bàn các giáo sư khi nó nói lên điều này. Nó có một cảm giác hết sức lạ lùng là thầy Dumbledore đã quan sát nó một giây trước đó, nhưng khi nó đưa mắt nhìn thầy thì thầy Dumbledore dường như đang say sưa trò chuyện với giáo sư Flitwick.

Mụ Umbridge lặp lại với Harry, giọng mụ đanh hơn và cao hơn bao giờ hết.

“Một cuộc phỏng vấn? Trò muốn nói gì chứ?”

Harry nói:

“Ý con nói là có một phóng viên hỏi con một số câu hỏi và con trả lời. Đây…”

Nó đưa tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự* cho mụ Umbridge. Mụ chụp lấy tờ báo và trừng trừng con mắt ngó xuống cái bìa. Gương mặt tai tái bệnh bệch của mụ trở nên tím hồng lốm đốm coi xấu xí kỳ dị.

Mụ hỏi, giọng hơi run lên:

“Trò làm chuyện này lúc nào?”

Harry đáp:

“Lần đi chơi cuối tuần ở làng Hogsmeade vừa qua.”

Mụ nhìn Harry, lửa giận bốc lên bừng bừng, tờ tạp chí run bần bật giữa mấy ngón tay chuốn mắn ú nần của mụ. Mụ thì thào nói:

“Ông Potter, ông sẽ không còn dịp nào đi chơi làng Hogsmeade nữa đâu. Làm sao mà trò dám… làm sao mà trò có thể…”

Mụ hít sâu vào, tiếp tục:

“Ta đã gắng sức dạy đi dạy lại trò là không được nói dối. Cái thông điệp đó dường như vẫn chưa được khắc sâu vào. Trừ nhà Gryffindor năm mươi điểm và thêm một tuần lễ cấm túc nữa.”

Mụ bỏ đi một cách oai phong lẫm liệt, tay ghị chặt tờ tạp chí sát ngực, lướt qua bao nhiêu con mắt học trò dõi theo mụ.

Vào giữa buổi sáng thì khắp trường, không chỉ trong phạm vi bảng thông báo của các nhà, mà cả trong hành lang lẫn các phòng học nữa, đều được dựng lên những bản bố cáo khổng lồ.

Thừa lệnh của

THANH TRA TỐI CAO TRƯỜNG HOGWARTS

Bất cứ học sinh nào bị bắt gặp tàng trữ tạp chí Đồ Mách Lẻo sẽ bị đuổi học.

Lệnh này chiếu theo đạo luật giáo dục số hai mươi bảy.

Đã ký

Dolores Jane Umbridge.

Thanh Tra Tối Cao.

Vì duyên cớ nào đó mà cứ mỗi lần Hermione ngó thấy một trong những bản thông báo này cô nàng lại tươi cười rạng rỡ đầy vẻ khoái chí. Harry hỏi:

"Đúng ra thì bồ vui mừng về cái nỗi gì vậy?"

Hermione thở ra:

"Ôi, Harry ơi, bồ không hiểu sao? Nếu mà mụ ấy có thể làm được một việc gì đó để bảo đảm rằng từng người một trong cái trường này sẽ tìm đọc bài phỏng vấn của bồ, thì đó chính là cấm đọc bài đó!"

Và có vẻ như Hermione hoàn toàn đúng. Vào cuối ngày hôm đó, mặc dù Harry chẳng nhìn thấy tới một góc của tờ *Kẻ Lý Sự* ở bất cứ xó nào trong trường, nhưng cả trường dường như đang trích dẫn bài phỏng vấn cho nhau nghe; Harry nghe thấy lũ học trò thì thầm về bài phỏng vấn khi tụi nó đứng sắp hàng bên ngoài lớp học, bàn tán về bài phỏng vấn lúc ăn trưa và sau các buổi học; Hermione thậm chí còn thuật lại rằng mọi người xài các buồng cầu trong nhà vệ sinh nữ đều nói về bài phỏng vấn khi Hermione tạt vô đó trước buổi học môn Cổ ngữ Rune. Hai mắt long lanh sáng rực, Hermione nói với Harry:

"Xong rồi tụi nó nhận ra mình, và rõ ràng là tụi nó biết mình biết bồ, vậy là tụi nó dội xuống đầu mình vô số câu hỏi, và Harry à, mình tin là tụi nó tin bồ, mình thực sự tin vậy, mình nghĩ là rốt cuộc bồ đã thuyết phục được tụi nó."

Cùng lúc ấy giáo sư Umbridge oai vệ rảo khắp trường, ngẫu nhiên chặn mấy đứa học trò nào đó, ra lệnh cho chúng

mở hết cặp sách và túi áo ra. Harry biết tỏng là mụ tìm kiếm tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự*, nhưng mà lũ học trò đã đi trước mụ nhiều bước lắm rồi. Mấy trang có đăng bài phỏng vấn của Harry đã được phù phép sao cho bất cứ người khác, ngoại trừ chính tụi nó, có đọc thì chỉ giống hệt mấy bài trích trong sách giáo khoa; hoặc là bài phỏng vấn đã được xóa trắng bằng pháp thuật cho đến khi nào tụi nó muốn đọc kỹ lại.

Dĩ nhiên các giáo sư cũng bị cấm nói đến bài phỏng vấn theo đạo luật giáo dục số hai mươi sáu, nhưng họ cũng tìm được cách để bày tỏ cảm nghĩ của mình về việc đó như thường. Giáo sư Sprout thưởng cho nhà Gryffindor hai mươi điểm khi Harry chuyển cho cô cái xô tưới nước; giáo sư Flitwick tươi cười hơn hớn nhét vô tay nó một hộp chuột đường chí chóe vào cuối buổi học Bùa Mê, nói 'suỵt!' rồi vội vã bỏ đi; giáo sư Trelawney thì bật khóc nức nở như điên trong suốt buổi học Tiên Tri và thông báo cho cả lớp đang bị sửng sốt, và cả mụ Umbridge hết sức bất mãn, rằng nói cho cùng Harry sẽ không phải chịu đựng một cái chết yểu nữa, mà sẽ sống thọ đến tuổi cổ lai hy, trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, và có mười hai đứa con.

Nhưng điều làm cho Harry sung sướng nhất là Cho đã làm lành với nó, ấy là vào ngày hôm sau, khi nó đang hấp tấp đi tới lớp học Biến hình thì Cho theo kịp nó. Trước khi nó nhận biết chuyện gì đang xảy ra thì Cho đã nắm lấy tay nó và cô nàng hổn hển thì thầm vào lỗ tai nó:

"Mình thiệt tình, thiệt tình xin lỗi bạn. Bài phỏng vấn rất dũng cảm… làm cho mình phát khóc."

Nó áy náy khi nghe cô nàng lại tốn thêm nước mắt cho bài phỏng vấn, nhưng nó cũng rất vui mừng là bây giờ hai đứa nó đã nói chuyện với nhau trở lại, và nó còn sung sướng hơn nữa khi cô nàng tặng một nụ hôn chớp nhoáng lên gò má nó rồi lại chạy biến đi. Mà chuyện tưởng không thể tin nổi là khi nó vừa mới đi tới bên ngoài cửa phòng học môn Biến hình thì một điều tốt lành không kém nụ hôn của Cho lại xảy ra: Seamus bước ra khỏi đám học sinh đang sắp hàng để gặp mặt Harry. Anh chàng liếc xéo cái đầu gối trái của Harry, lúng búng nói:

"Mình chỉ muốn nói mình tin bồ. Và mình đã gởi một tờ tạp chí đó cho má mình."

Nếu còn cần thêm điều gì nữa để làm cho niềm vui của Harry hoàn hảo, thì đó chính là phản ứng của Malfoy, Crabbe và Goyle. Nó nhìn thấy ba đứa này chụm vào đầu lại với nhau ở trong thư viện vào buổi chiều hôm đó, cùng với một thằng bé gầy gò hom hem mà Hermione thì thầm tên của nó là Theodore Nott. Tụi nó ngoảnh lại nhìn Harry khi Harry đang dò qua các kệ sách tìm kiếm quyển sách mà nó cần cho bài học Bùa Biến Bất Toàn. Goyle bẻ mấy khớp ngón tay nó kêu răng rắc đầy vẻ đe dọa và Malfoy thì rù rì vô tai của Crabbe điều gì đó chắc chắn là độc địa xấu xa. Harry biết quá ư rõ tại sao chúng lại hành động như vậy: bởi vì tên cha của tất cả bọn chúng đã bị Harry kể ra những Tử Thần Thực Tử .

Khi Harry và Hermione rời khỏi thư viện, Hermione vui sướng thì thầm:

"Và cái hay nhất là chúng không thể cãi lại bồ, bởi vì chúng không thể công nhận là chúng đã đọc bài phỏng vấn đó!"

Để cho nó sướng thêm, Luna nói với nó vào bữa ăn tối từ trước tới giờ chưa từng có số báo *Kẻ Lý Sự* nào bán chạy hơn số này. Đôi mắt cô nàng chớp chớp lia lịa khi nói với Harry:

"Ba đang in thêm. Ba không thể nào tin nổi, ba nói người ta có vẻ như khoái bài phỏng vấn hơn cả bài về Ngáy-Ngáp Mọc-Sừng Te-Tua nữa!"

Buổi tối hôm đó Harry trở thành vị anh hùng trong phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor. Hết sức liều lĩnh, Fred và George ếm Bùa Phóng To lên trang bìa của tờ *Kẻ Lý Sự* rồi treo nó lên tường, để cho cái đầu bự chảng của Harry ngó chằm chằm xuống các diễn biến trong phòng, thỉnh thoảng lại nói oang oang những điều đại loại như 'Bộ Pháp Thuật là bọn đần độn' hay 'Umbridge ăn kít'. Hermione không thấy cái trò này vui vẻ cho lắm; cô nàng nói nó làm đứt quãng sự tập trung tư tưởng của cô nàng, rốt cuộc cô nàng đùng đùng tức giận bỏ đi về phòng ngủ sớm. Harry phải công nhận là tấm áp phích đó cũng không còn thú vị lắm sau khi treo lên được một hai tiếng đồng hồ, đặc biệt sau khi bùa nói bắt đầu tiêu dần hiệu lực, khiến cho cái tranh chỉ còn la lên mấy tiếng rời rạc như 'kít' và 'Umbridge' với cách khoảng càng lúc càng lâu và bằng giọng mỗi lúc mỗi cao hơn. Thật ra thì cái áp phích đó bắt đầu làm Harry nhức đầu và cái thẹo của nó bắt đầu nhói buốt trở lại một cách rất khó chịu. Nó bèn thông báo cho đám đông ngồi chung quanh nó yêu cầu nó kể lại cuộc phỏng vấn lần thứ mấy chục, rằng nó cũng cần phải đi nghỉ sớm, điều này khiến cho đám đông rên lên đầy thất vọng.

Khi Harry lên tới phòng ngủ thì căn phòng còn trống trơn. Nó tì trán vào mặt cửa sổ mát lạnh bên cạnh giường được một

lúc; cảm thấy cái thẹo dịu cơn đau nhức đi được một chút. Nó bèn thay đồ ngủ và lên giường nằm, cầu mong cho cơn nhức đầu buông tha mình ra. Nó cũng cảm thấy hơi nhuốm bệnh. Nó lăn mình nằm nghiêng một bên, nhắm mắt lại, và thiếp ngủ hầu như ngay tức thì…

Nó đang đứng trong một căn phòng buông màn kín mít và tối bưng, chỉ được thắp sáng bằng mỗi một cây đèn cầy trong chùm đèn treo. Hai bàn tay của nó nắm chặt cái lưng ghế trước mặt. Tay nó có những ngón dài và trắng bệch như thể chúng chưa từng ra nắng trong nhiều năm trời, và trông hai bàn tay chẳng khác nào hai con nhện khổng lồ tái mét đang bấu vào nền nhung đen của cái ghế.

Bên kia cái ghế, trong một vùng sáng do ánh nến rọi xuống sàn, là một người đàn ông mặc áo thụng đen đang quỳ gối.

Bằng giọng nói lạnh lùng, the thé, phập phồng vì cơn thịnh nộ, Harry nói:

"Có vẻ như ta đã nhận được lời khuyên tồi."

Người đàn ông đang quỳ trên sàn rền rĩ:

"Thưa Chủ Nhân, tôi khẩn cầu xin ngài tha thứ…"

Cái gáy của người này chập chờn ánh nến. Hình như hắn đang run lẩy bẩy.

Vẫn giọng lạnh lùng và tàn ác, Harry nói:

"Ta không trách mi, Rookwood à."

Nó thả lỏng mấy ngón tay đang bấu chặt lưng ghế rồi bước vòng quanh cái ghế, đến gần hơn người đàn ông đang co rúm

bên trên hắn trong bóng tối, ngó xuống hắn từ một vị trí cao hơn bình thường.

Harry hỏi:

"Rookwood, mi có bảo đảm các dữ kiện của mi không?"

"Dạ, thưa Chúa Tể của tôi, dạ… Trước đây tôi vốn làm việc trong Sở sau khi… sau khi tất cả…"

"Avery đã nói với ta là Bode có thể lấy nó ra."

"Thưa Chủ Nhân, Bode không bao giờ có thể làm được. Bode có lẽ biết hắn là không thể… Chắc chắn đó là lý do hắn kháng cự bùa Độc Đoán của Malfoy dữ dội đến như vậy."

Harry nói khẽ:

"Đứng dậy đi, Rookwood."

Người đàn ông đang quỳ suýt té nhào khi hấp tấp vâng lời nó. Gương mặt hắn bị rỗ, những nốt thẹo được ánh nến làm mờ dịu đi. Hắn vẫn giữ tư thế cúi lom khom cả khi đã đứng dậy, như thể đang cúi xuống nửa chừng, và hắn lấm lét liếc nhìn lên gương mặt của Harry.

Harry nói:

"Mi có công nói cho ta biết điều này. Giỏi lắm… Có vẻ như ta đã lãng phí mấy tháng trời cho những kế hoạch không hiệu quả gì cả… Nhưng bất chấp… Chúng ta bắt đầu lại, từ bây giờ. Rookwood, mi đáng nhận được lời khen ngợi của Chúa Tể Voldemort…"

Rookwood há hốc miệng ra thở, giọng hắn khàn đi vì nhẹ nhõm.

“Dạ, thưa đấng Chúa Tể… Dạ… thưa Chúa Tể…”

“Ta sẽ cần sự giúp đỡ của mi. Ta sẽ cần tất cả những thông tin mà mi có thể cung cấp cho ta.”

“Dĩ nhiên, thưa đấng Chúa Tể, dĩ nhiên… bất cứ thông tin nào…”

“Tốt lắm… Mi có thể đi ra. Gọi Avery đến cho ta bảo.”

Rookwood lật đật lùi ra, cúi rạp mình chào, và biến mất sau một khung cửa.

Còn lại một mình trong phòng tối, Harry quay mặt vào bức tường. Một tấm gương rạn nứt mang đầy dấu vết thời gian xưa lắc được treo trên tường trong vùng tối tăm khuất ánh nến. Harry tiến về phía tấm gương. Bóng phản chiếu của nó trong gương hiện ra lớn dần và rõ dần trong bóng tối… một gương mặt trắng bệt hơn cả đầu lâu… hai con mắt đỏ ké, đồng tử chẻ đôi bằng một cái vạch đứng.

“KHÔÔÔÔÔÔÔNG!”

Một giọng nói gần đó kêu lên:

“Cái gì vậy?”

Harry vùng vẫy quẫy đạp xà quần một cách điên cuồng, vướng mắc vô mấy tấm màn treo quanh, cuối cùng té lăn ra khỏi giường. Trong mấy giây đầu nó không ý thức được là nó đang ở đâu. Nó đoan chắc là nó vừa nhìn thấy một gương mặt trắng bệt giống như một cái đầu lâu, một lần nữa lại hiện ra lờ mờ trong bóng tối ngắm nhìn nó, sau đó là giọng nói của Ron thốt lên rất gần.

“Bồ làm ơn đừng có hành động như một thằng khùng, để mình còn có thể đỡ bồ ra khỏi đây chứ!”

Ron vẹt mấy tấm màn treo ra, và Harry đang nằm ngửa trên sàn, trố mắt nhìn lên Ron hiện ra trong ánh trăng, cái thẹo của nó nhức buốt vì cơn đau. Trông Ron có vẻ như vừa mới chuẩn bị đi ngủ, một cánh tay của nó vừa rút ra khỏi tấm áo chùng.

Vừa chật vật đỡ Harry đứng dậy, Ron vừa hỏi:

“Lại có ai bị tấn công nữa sao? Có phải là ba mình không? Có phải con rắn đó không?”

Harry cảm thấy như cái thẹo của nó bây giờ nóng rát như thể đang bị lửa đốt, nó thở hổn hển, đáp:

“Không… mọi người đều khỏe… À… nhưng Avery thì không… Ông ấy đang bị rắc rối… Ông ấy đã báo cáo thông tin sai cho hắn… hắn đang giận điên lên…”

Harry rên lên một tiếng rồi ngồi thụp xuống giường, toàn thân run rẩy, đưa tay chà xát cái thẹo trên trán của nó.

“Nhưng bây giờ Rookwood sẽ trợ giúp hắn… hắn sẽ lại lần ra đúng đường…”

Ron nghe mà sợ điếng hồn, nó hỏi:

“Bồ đang nói về chuyện gì vậy? Có phải bồ muốn nói… có phải bồ vừa mới nhìn thấy Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?”

Harry duỗi cánh tay của nó ra trong bóng tối, giơ lên trước mặt để kiểm tra và thấy chúng không còn mấy ngón tay dài ngoằng và trắng bệt một cách đáng sợ nữa. Nó nói:

“Mình *đã là* Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Hắn đã nói

chuyện với Rookwood, một trong mười Tử Thần Thực Tử đã đào thoát khỏi nhà ngục Azkaban, bồ còn nhớ không? Rookwood vừa báo cho hắn biết là ông Bode không thể nào làm nổi việc đó…"

"Làm nổi việc gì?"

"Lấy ra cái gì đó… Rookwood nói ông Bode hẳn là biết mình không thể làm nổi việc đó… Ông Bode đã bị ếm bùa Độc Đoán… Mình nhớ là Rookwood nói ba của Malfoy đã ếm bùa đó lên ông Bode…"

Ron nói:

"Ông Bode đã bị bùa khiến phải lấy ra cái gì đó hả? Nhưng mà… Harry à, cái đó hẳn phải là…"

"Vũ khí." Harry nói nốt câu dùm Ron. "Mình biết."

Cánh cửa phòng ngủ được mở ra. Dean và Seamus bước vào. Harry vội quăng cặp giò của nó trở lên giường. Nó không muốn ở trong một bộ dạng trông có vẻ như chuyện quái lạ gì đó vừa mới xảy ra, bởi vì Seamus chỉ vừa mới đây thôi đã nghĩ về Harry như một thằng ba trợn.

Giả bộ chồm qua cái bàn đặt cạnh giường để rót cho mình một ly nước, Ron kê đầu nó sát đầu Harry, thì thầm:

"Có phải hồi nãy bồ nói bồ *đã là* Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?"

Harry lặng lẽ đáp:

"Phải."

Ron uống ực một ngụm nước quá lớn một cách không cần

thiết. Harry thấy nước chảy tràn xuống cằm Ron, xuống tận ngực áo.

Khi Dean và Seamus lục đục ồn ào, vừa thay quần áo vừa nói chuyện, Ron nói:

"Harry à, bồ phải nói với…"

Nhưng Harry nói ngắn gọn:

"Mình chẳng cần phải nói với ai hết. Nếu học xong môn Bế Quan Bí Thuật rồi thì mình sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy những chuyện đó nữa. Người ta cho là mình cần phải học cách ngăn chặn những thứ đó mà. Người ta muốn thế cơ mà!"

Nói 'người ta', Harry ngụ ý chỉ cụ Dumbledore. Nó chui trở vô giường và cuộn tròn lại, nằm nghiêng qua một bên, quay lưng về phía Ron, và một lát sau nó nghe tiếng cái nệm giường của Ron kêu lên kọt kẹt khi Ron cũng ngả lưng xuống giường. Cái thẹo của Harry lại tiếp tục nhức nhối, nó cắn chặt cái chéo gối để khỏi phải bật lên tiếng kêu đau. Nó biết là ở đâu đó ông Avery đang bị trừng phạt…

Harry và Ron đợi đến giờ ra chơi vào sáng hôm sau mới kể hết cho Hermione nghe chính xác chuyện đã xảy ra vào đêm hôm trước. Tụi nó muốn bảo đảm chắc chắn là không bị nghe lén. Đứng túm tụm ở góc sân trường gió lùa lạnh giá quen thuộc của tụi nó, Harry kể cho Hermione nghe mọi chi tiết về giấc chiêm bao mà nó còn có thể nhớ được. Khi nó kể xong, Hermione không nói một tiếng nào trong một lúc, mà chỉ đăm đăm nhìn Fred và George với một cảm xúc đại loại như giận hờn đau đớn, bởi vì hai anh chàng này đều đang mất đầu và đang bán mấy cái nón kỳ diệu giấu dưới lớp áo chùng của họ ở

phía bên kia sân trường.

Cuối cùng, sau khi dứt được ánh mắt khỏi hai anh em sinh đôi nhà Weasley, Hermione khẽ nói:

“Thì ra đó là nguyên nhân chúng đã giết ông ấy. Khi ông Bode cố tìm cách ăn cắp cái vũ khí ấy, thì một chuyện khôi hài nào đó đã xảy ra cho ông ấy. Mình đoán ắt là do bùa phòng vệ được ếm lên cái vũ khí đó, hay chung quanh nó, để ngăn chặn người ta chạm đến nó. Vì vậy mà ông ấy phải vô nằm bệnh viện Thánh Mungo, bộ não của ông ấy đã bị phát rồ và ông không thể nói năng gì nữa. Nhưng mấy bồ còn nhớ bà Lương y nói gì với tụi mình không? Ông ấy đã hồi phục. Vậy là họ không thể mạo hiểm để cho ông ta hồi phục, đúng không? Mình cho là khi chạm vào cái vũ khí đó, đã có một cái gì đó xảy ra, và chấn động của nó có lẽ đã khiến cho bùa Độc Đoán bị giải trừ. Nếu mà ông ấy phục hồi lại tiếng nói thì ông ấy sẽ có thể giải thích chuyện ông ấy đã làm, đúng không? Người ta sẽ biết là ông ấy đã bị phái đi ăn cắp cái vũ khí đó. Dĩ nhiên, Lucius Malfoy ếm bùa lên ông ấy là chuyện dễ thôi. Ông ấy chẳng bao giờ ra khỏi Bộ Pháp Thuật, đúng không?”

Harry nói:

“Cái hôm mình bị ra phiên tòa kỷ luật thì mình thấy ông ấy lảng vảng trong… khoan đã…”

Harry nói chậm rãi:

“Hôm đó ông ta ở trong hành lang của Sở Bảo Mật! Ba của Ron nói là có lẽ ông ta muốn lẻn xuống dưới để nghe hóng diễn biến của phiên tòa xử mình, nhưng nếu…”

Hermione chợt há hốc miệng ra, vẻ mặt sửng sốt kinh hoàng, kêu lên:

“Chú Sturgis.”

Ron tỏ vẻ ngơ ngác, hỏi:

“Xin lỗi?”

Hermione nói không kịp thở:

“Chú Sturgis Podmore bị bắt khi tìm cách đột nhập qua một cánh cửa. Lucius Malfoy cũng ếm cả chú ấy nữa. Mình dám cá là lão ấy làm chuyện đó vào cái ngày mà bồ gặp lão trong Bộ Pháp Thuật. Chú Sturgis có tấm Áo khoác Tàng hình của thầy Moody, đúng không? Biết đâu lúc đó chú ấy đang đứng gác bên cạnh cánh cửa, không ai nhìn thấy hết, nhưng Lucius Malfoy nghe được cử động của chú, hoặc là lão ta đoán ra chú ấy ở đó, hay là lão ta chỉ ếm bùa Độc Đoán một cách phòng hờ, trong trường hợp nghi có một người nào đó canh gác ở đó? Vậy là khi chú Sturgis có cơ hội kế tiếp… có lẽ khi chú ấy lại đến phiên trực… chú ấy đã cố gắng đột nhập vào Sở để ăn cắp vũ khí cho Voldemort… yên coi nào, Ron… nhưng chú ấy bị bắt và bị tống giam vào ngục Azkaban…”

Hermione đăm đăm nhìn Harry, hỏi:

“Và bây giờ thì Rookwood nói cho Voldemort biết cách lấy cái vũ khí đó à?”

Harry nói:

“Mình không nghe được toàn bộ cuộc đối thoại. Nhưng mà nghe có vẻ như vậy. Trước đây Rookwood làm việc ở đó… Có lẽ Voldemort sẽ phái Rookwood đi làm việc đó.”

Hermione gật gù, dường như vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ. Bỗng, hết sức dột ngột, cô nàng lên tiếng:

“Nhưng mà Harry à, lẽ ra bồ không nên nhìn thấy tất cả những chuyện này mới phải.”

Harry dội ngược lại, hỏi:

“Cái gì?”

Hermione bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị:

“Bồ có bổn phận học cách khép kín tâm tư của bồ lại đối với những chuyện như vậy mà?”

Harry nói:

“Mình biết là mình phải làm như vậy. Nhưng…”

Hermione cương quyết nói:

“Thôi, mình nghĩ là chúng ta chỉ nên cố gắng quên đi những gì bồ đã nhìn thấy. Và từ nay trở đi bồ cần phải cố gắng thêm một chút nữa trong môn Bế Quan Bí Thuật.”

Harry giận Hermione đến nỗi nó không thèm nói thêm một tiếng nào nữa với cô nàng trong suốt cả ngày hôm đó. Mà điều này hóa ra lại là một chuyện tệ lậu khác nữa. Trong các hành lang hôm nay, những khi người ta không bàn tán về bọn Tử Thần Thực Tử vượt ngục thì người ta xúm nhau cười đùa chuyện thi đấu dở không thể ngờ được của đội Quidditch nhà Gryffindor trong trận đấu với đội của nhà Hufflepuff; đám học sinh nhà Slytherin cứ rống lên ‘Weasley Là Vua Của Chúng Ta’ ầm ĩ và thường xuyên đến nỗi khi mặt trời lặn thì thầy giám thị Filch phát cáu lên và cấm hát bài đó trong hành lang.

Tuần lễ đó trôi qua mà cũng chẳng có mấy tiến bộ. Harry lại bị hai điểm D môn Độc Dược, nó vẫn còn lo ngay ngáy là lão Hagrid có thể bị đuổi, và nó không thể nào giữ cho mình đừng chìm vào những giấc mơ mà trong đó nó nhìn thấy Voldemort, mặc dù nó cũng chẳng thèm đem ra kể cho Hermione và Ron nghe nữa bởi vì nó không muốn nghe thêm một lời bàn ra nào nữa của Hermione. Nó ao ước biết bao được nói chuyện với chú Sirius, nhưng chuyện đó thì hầu như không thể nào làm được, cho nên nó cố gắng dẹp vấn đề đó xuống dưới đáy bộ não.

Thiệt là không may là giờ đây cái đáy bộ não của nó không còn là nơi an toàn như trước đây nữa.

"Potter, đứng dậy!"

Chỉ hai tuần lễ sau khi nó chiêm bao thấy Rookwood, Harry lại một phen nữa rơi vào tình trạng quỳ gục trên sàn văn phòng của thầy Snape, cố gắng xua tan mọi thứ trong đầu nó. Một lần nữa, nó lại vừa bị buộc để tuôn ra một luồng ký ức xa xưa mà thậm chí đến chính nó cũng không thể nhận ra là nó còn nhớ, hầu hết những ký ức đó liên quan đến những nỗi nhục nhằn mà Dudley và băng đảng của nó đã hành hạ Harry ở trường tiểu học.

Thầy Snape hỏi:

"Cái ký ức cuối cùng đó, là chuyện gì vậy?"

Harry yếu ớt gượng đứng dậy trên đôi chân, đáp:

"Dạ, con không biết."

Nó đang nhận ra là nó càng ngày càng thấy khó khăn hơn

trong việc lần mối gỡ ra những ký ức rời rạc về những hình ảnh và âm thanh hỗn độn mà thầy Snape cứ xáo lên hoài.

"Có phải thầy muốn nói đến cái ký ức về đứa anh họ cứ bắt con đứng trên cái bồn cầu tiêu?"

Thầy Snape dịu giọng nói:

"Không. Ta muốn nói đến cái ký ức liên quan đến một người đàn ông quỳ phục dưới sàn ở giữa một căn phòng tăm tối…"

Harry nói:

"Chuyện đó… không có gì cả."

Đôi mắt đen của thầy Snape nhìn xoáy vào mắt Harry. Nhớ ra có lần thầy Snape đã nói là ánh mắt giao nhau là điều cực kỳ quan trọng khi làm thuật Thôi Miên, Harry vội chớp mắt và ngó đi chỗ khác.

Thầy Snape hỏi:

"Potter, làm sao mà gã đàn ông đó và căn phòng đó lại vào được trong đầu của trò?"

Harry ngó quanh quất để tránh nhìn vào mắt của thầy Snape.

"Dạ… nó… nó chỉ… chỉ là một giấc chiêm bao thôi…"

"Một giấc chiêm bao à?"

Thầy Snape lặp lại. Rồi cả hai thầy trò cùng im lặng một lúc trong khi Harry chăm chú dán mắt vào một con nhái chết khổng lồ đang lơ lửng trong một dung dịch lỏng màu tía trong cái hũ.

Bằng một giọng trầm, nham hiểm, thầy Snape nói:

“Potter, trò hiểu tại sao chúng ta có mặt ở đây, đúng không? Trò biết tại sao ta dành ra những buổi tối của mình để làm cái công việc mệt mỏi chán ngắt này chứ?”

Harry đáp một cách khó khăn:

“Dạ hiểu.”

“Potter, trò hãy nhắc lại cho ta mục đích của chúng ta ở đây.”

Bây giờ Harry chuyển mắt sang ngó trừng trừng một con lươn chết.

“Dạ, để con có thể học được Bế Quan Bí Thuật.”

“Đúng, Potter à. Và mặc dù trò có thể mù mờ chậm tiêu…”

Harry quắc mắt nhìn lại thầy Snape, căm ghét thầy hết sức. Nhưng thầy Snape vẫn tiếp tục:

“… ta những tưởng là sau hai tháng dày công dạy dỗ của ta thì trò cũng đã có thể có được vài tiến bộ. Trò có cả thảy bao nhiêu giấc chiêm bao về Chúa Tể Hắc Ám?”

Harry nói dối:

“Dạ, chỉ mỗi cái đó.”

Đôi mắt đen lạnh lùng của thầy Snape hơi nheo lại, thầy nói:

“Có thể. Có thể trò thực sự khoái coi những cảnh tượng và những chiêm bao đó, Potter à. Có thể những chuyện chiêm bao đó làm cho trò cảm thấy đặc biệt… quan trọng?”

Harry cãi lại, quai hàm nó bạnh ra và mấy ngón tay của nó siết chặt quanh chỗ cầm cây đũa phép.

Thầy Snape vẫn lạnh lùng bảo:

"Chuyện đó cũng không hại gì, Potter à. Bởi vì trò chẳng hề đặc biệt mà cũng chẳng hề quan trọng, và trò cũng chẳng có nhiệm vụ tìm hiểu xem Chúa Tể Hắc Ám nói gì với bọn Tử Thần Thực Tử ."

"Không… Đó là nhiệm vụ của thầy mà."

Harry vọt miệng trả đũa thầy Snape.

Nhưng nó không hề có ý định nói điều đó; lời lẽ đó chỉ vọt ra khỏi miệng nó trong cơn nóng giận. Hai người trừng mắt nhìn nhau một lúc khá lâu, rồi Harry tin là nó đã đi hơi quá đà. Nhưng khi nó trả lời như vậy, quả thực có một vẻ tò mò, gần như thỏa mãn, hiện ra trên gương mặt của thầy Snape.

Đôi mắt long lên lấp lánh, thầy Snape nói:

"Đúng, Potter à. Đó là công việc của ta. Bây giờ nếu trò đã sẵn sàng, chúng ta sẽ bắt đầu lại…"

Thầy giơ cây đũa phép của thầy lên.

"Một - hai - ba - *Legilimens! (Chiết Tâm Trí Thuật)!*"

Một trăm tên Giám Ngục đang xông vào tấn công Harry, băng qua mặt hồ vào trong sân trường… Nó cau mặt lại trong lúc tập trung… Bọn chúng đang đến gần hơn… Nó có thể nhìn thấy cả mấy cái lỗ đen ngòm bên dưới cái nón trùm đầu của bọn chúng… nhưng đồng thời nó cũng có thể nhìn thấy thầy Snape đang đứng ngay trước mặt nó, hai mắt dán chặt vào

gương mặt Harry, lẩm bẩm nói trong hơi thở… Và bằng cách nào đó, thầy Snape trở nên mỗi lúc một rõ hơn, còn bọn Giám Ngục thì càng lúc càng mờ nhạt đi…

Harry giơ cây đũa phép của nó lên:

"*Thần Hộ Mệnh*!"

Thầy Snape lảo đảo; cây đũa phép của thầy bay vọt lên cao, tránh xa khỏi Harry… và bỗng nhiên đầu óc Harry tràn ngập những ký ức không phải của nó - Một người đàn ông mũi khoằm đang quát thét một người đàn bà khúm núm co ro, trong khi một thằng bé tóc đen khóc thút thít ở một góc phòng… Một cậu thiếu niên tóc bóng mượt ngồi một mình trong gian phòng ngủ tối om, chĩa cây đũa phép lên trần nhà, bắn rớt mất con ruồi… Một cô gái cười ngặt nghẽo khi một thằng bé gầy khẳng khiu cố gắng trèo lên một cây chổi bay bóng lộn.

"ĐỦ RỒI!"

Harry có cảm giác như thể vừa bị đẩy mạnh vào giữa ngực; nó loạng choạng lùi lại phía sau mấy bước chân, đụng vào mấy cái kệ lắp kín mấy bức tường của văn phòng thầy Snape và nghe cái gì đó đổ bể. Thầy Snape hơi run rẩy, mặt mày tái mét.

Lưng áo chùng của Harry ướt đẫm. Một trong mấy cái hũ ở sau lưng nó đã bể khi nó té ngã vô cái kệ. Cái vật gì nhơn nhớt ngâm trong đó loay hoay xoay sở trong chút dung dịch đã chảy cạn.

Thầy Snape rít lên:

"*Reparo!*"

Cái hũ tự nó liền lại y nguyên.

"Thôi, Potter… đây chắc chắn là một tiến bộ…"

Thầy Snape nói, hơi hổn hển thở nhanh một chút. Thầy sửa cái Tưởng Ký lại cho ngay ngắn, trong cái chậu này thầy đã lưu trữ một lần nữa một số tư tưởng của thầy trước khi bắt đầu bài học, hệt như thầy đang làm ra vẻ kiểm tra xem tư tưởng của thầy còn trong đó hay không.

"Ta không nhớ có dạy trò dùng đến Bùa Khiên không… Nhưng chắc chắn là nó có hiệu quả…"

Harry không mở miệng; nó cảm thấy nói cái gì vào lúc này cũng có thể nguy hiểm. Nó chắc chắn rằng nó vừa mới đột nhập vào ký ức của thầy Snape, rằng nó vừa nhìn thấy lại quãng đời thơ ấu và thiếu niên của thầy Snape, và thực là khổ tâm khi nghĩ thằng bé khóc thút thít nhìn cha mẹ nó gấu ó nhau đó giờ đang đứng sờ sờ trước mặt nó với ánh mắt đầy căm ghét…

Thầy Snape lại nói:

"Chúng ta hãy bắt đầu lại, nhé?"

Harry cảm nhận được một cơn rùng mình kinh hãi: nó sẵn sàng trả bất cứ giá nào cho điều vừa mới xảy ra, nó biết chắc chắn như vậy. Hai thầy trò lùi trở lại vị trí ở hai bên cái bàn giấy, Harry có cảm giác phen này muốn làm trống rỗng đầu óc của nó thì sẽ khó khăn hơn nhiều…

Thầy Snape lại một lần nữa giơ lên cây đũa phép:

“Vậy bắt đầu khi ta đếm đến ba. Một - hai…”

Harry không có đủ thì giờ để tự thu mình lại và ra sức làm rỗng tâm trí, bởi vì thầy Snape đã hô lên:

“*Legilimens!*”

Nó đang ì ạch chạy dọc hành lang về phía Sở Bảo Mật, vượt qua mấy bức tường đá trống trải, vượt qua mấy ngọn đuốc - cánh cửa đen trần trụi đang càng lúc càng lớn ra; nó đang chạy nhanh đến mức nó sắp sửa đâm sầm vào cánh cửa, khi nó chỉ còn cách vài bước, nó có thể nhìn thấy lại vạt ánh sáng màu xanh lơ nhạt ấy…

Cánh cửa bật mở tung ra! Cuối cùng nó đã qua được cánh cửa và vào được bên trong một căn phòng hình tròn, sàn đen thui mà tường cũng đen thui, chỉ được thắp sáng bằng mấy ngọn nến cháy lên ánh lửa màu lam nhạt, và nó nhận thấy chung quanh nó còn có nhiều cánh cửa khác nữa - nó cần phải đi tiếp - nhưng nó biết đi theo cánh cửa nào đây…?

“POTTER!”

Harry mở mắt ra. Nó lại một phen nữa nằm ngửa trên sàn mà không thể nhớ ra được làm sao mà nó lại lăn ra đó. Nó cũng hổn hển thở như thể nó đã thực sự chạy dọc suốt hành lang đến Sở Bảo Mật, đã thực sự lao hết tốc lực vào cánh cửa đen và tìm thấy căn phòng tròn…

Thầy Snape đứng thẳng bên trên nó, tỏ vẻ hết sức giận dữ:

“Giải thích coi!”

Harry đứng lên, thành thật nói:

“Dạ… Con không biết chuyện gì đã xảy ra.”

Có một cục u đằng sau đầu nó khi nó ngã đập đầu xuống đất và nó cảm thấy gây gây sốt.

“Con chưa bao giờ nhìn thấy cảnh đó trước đây. Con muốn nói là, con muốn nói với thầy là con đã từng mơ thấy cánh cửa… nhưng mà trước đây nó chưa bao giờ mở ra…”

“Trò đã luyện tập chưa đủ chuyên cần!”

Vì một lẽ nào đó, thầy Snape dường như giận dữ hơn cả lúc trước đây chừng hai phút, khi Harry đột nhập vô ký ức tuổi thơ của chính thầy.

“Potter, trò làm biếng và cẩu thả quá, đó chỉ là một thắc mắc nhỏ là liệu Chúa Tể Hắc Ám…”

Harry nổi nóng trở lại, nó nói:

“Thưa thầy, thầy có thể nói cho con biết đôi điều không? Tại sao thầy gọi Voldemort là Chúa Tể Hắc Ám, hồi nào tới giờ con chỉ nghe các Tử Thần Thực Tử gọi hắn như vậy mà thôi…”

Thầy Snape há miệng ra toan quát - thì tiếng một người đàn bà gào lên thảm thiết từ đâu đó bên ngoài căn phòng.

Đầu của thầy Snape thình lình bật ngửa lên; thầy đăm đăm ngó cái trần nhà rồi lẩm bẩm:

“Tiếng kêu gì…?”

Harry nghe ra một cơn náo loạn bị trấn áp, theo nó nghĩ thì có lẽ xuất phát từ Tiền sảnh. Thầy Snape ngoảnh nhìn nó, bàng hoàng.

“Potter, trò có nhìn thấy điều gì bất thường trên đường trò đi xuống đây không?”

Harry lắc đầu. Ở đâu đó phía trên đầu hai thầy trò, người đàn bà lại gào lên một lần nữa. Thầy Snape sải dài bước chân đi tới cửa văn phòng của thầy, cây đũa phép vẫn còn lăm lăm trong tay, và thầy phất vạt áo đi nhanh như biến. Harry ngập ngừng một chút rồi đi theo thầy.

Mấy tiếng gào thét đó quả thực là xuất phát từ Tiền sảnh; chúng càng lúc càng vang to hơn khi Harry chạy về phía mấy bậc thềm đá dẫn từ tầng hầm lên gian Tiền sảnh. Khi lên được tới nơi, nó nhận thấy gian Tiền sảnh đã đông nghẹt người. Học sinh đã từ Đại Sảnh Đường, nơi bữa ăn tối vẫn còn đang được dọn ra, đổ xô vào gian Tiền sảnh để coi chuyện gì đang diễn ra. Nhiều đứa khác thì chen chúc với nhau đứng trên những bậc thang cẩm thạch. Harry chen lấn qua một núi mấy đứa nhà Slytherin cao nhòng và nhìn thấy những người đứng xem đã hình thành một vòng tròn lớn, một số người xem tỏ ra xúc động, một số khác thì kinh hoàng. Giáo sư McGonagall đang đứng bên kia gian Tiền sảnh, đối diện trực tiếp với Harry; trông giáo sư có vẻ như muốn phát bệnh vì cái chuyện bà đang chứng kiến.

Giáo sư Trelawney đang đứng giữa Tiền sảnh, một tay cầm cây đũa phép và tay kia cầm một vỏ chai rượu rỗng không, trông bà cực kỳ điên khùng. Tóc bà dựng đứng cả lên, đôi mắt kiếng lệch qua một bên khiến cho một con mắt bị rọi lớn hơn hẳn con mắt kia, mớ khăn quàng, khăn choàng vô số kể của bà xổ ra khỏi vai, rủ xuống lòng thòng, gây cảm tưởng như thể bà vừa mới bị bung rời ra từ những đường may. Ngay cạnh bà,

nằm trên sàn là hai cái rương khổng lồ, một cái chổng gọng lên trời; trông hệt như bị quăng xuống cầu thang theo sau chủ nhân. Giáo sư Trelawney đang nhìn trừng trừng, vẻ kinh hoàng, vào cái gì đó dường như đang đứng ở chân cầu thang mà Harry không thể thấy được.

Bà thét lên:

"Không! KHÔNG! Chuyện này không thể xảy ra… Nó không thể… Ta không chấp nhận…"

"Cô đã không nhận thấy là chuyện này tất phải xảy ra sao?"

Một giọng nữ cao eo éo vang lên, nghe có vẻ khoái trá một cách tàn nhẫn, và Harry, hơi nhích qua bên phải một chút, đã nhìn ra hình ảnh làm kinh hoàng giáo sư Trelawney: không gì khác hơn giáo sư Umbridge. Mụ nói tiếp:

"Cho dù cô không có ngay cả cái khả năng tiên đoán được thời tiết ngày mai, nhưng cô ắt cũng phải nhận thức được rằng các cuộc trình diễn của cô trong những buổi thanh tra của tôi, vừa đáng thương vừa không có chút tiến bộ nào, tất sẽ khiến cho cô không thể nào tránh được chuyện bị sa thải chứ?"

Giáo sư Trelawney rống lên:

"Cô không… không thể!" Nước mắt từ phía sau đôi mắt kiếng to tổ tướng rơi lã chã xuống gương mặt giáo sư. "Cô không… không thể đuổi tôi! Tôi đã dạy ở đây suốt mười sáu năm trời! Trường Hog… Hogwarts là nhà… nhà của tôi!"

Giáo sư Umbridge nói:

"Nó *đã là* nhà của cô…"

Harry thấy ghê tởm khi nhìn vẻ đắc ý giãn ra trên gương mặt bạnh như cóc của mụ Umbridge khi mụ ngắm giáo sư Trelawney gục xuống trên một trong hai cái rương của bà, nức nở không sao kiềm chế được.

"… cho đến cách đây một giờ đồng hồ, khi ngài Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật chuẩn y lệnh sa thải cô. Bây giờ cô hãy vui lòng tự mình dời ra khỏi gian Tiền sảnh này. Cô làm chúng tôi khó xử đấy."

Nói thế nhưng mụ Umbridge lại đứng ngắm, với một vẻ mặt khoái trá hả hê, trong khi giáo sư Trelawney khóc lóc rền rĩ, run lên bần bật, quăng qua quật lại thân mình trên cái rương của bà trong cơn đau khổ. Harry nghe có tiếng nức nở bên trái nó, bèn ngoảnh nhìn sang. Lavender và Parvati đang vòng tay ôm nhau lặng lẽ khóc. Rồi Harry nghe có tiếng bước chân. Giáo sư McGonagall đã tách ra khỏi đám người đứng xem, đi thẳng tới chỗ giáo sư Trelawney và vừa vỗ vỗ lưng của giáo sư Trelawney một cách kiên quyết, vừa rút ra một cái khăn to tướng từ trong bộ áo thụng của bà.

"Thôi, thôi, Sybyl à… Bình tĩnh lại… Hỉ mũi vô đây đi… không đến nỗi tệ như cô tưởng đâu… Cô sẽ không cần phải rời khỏi trường Hogwarts đâu…"

Mụ Umbridge tiến tới trước vài bước, cất giọng âm trì địa ngục của mụ lên:

"Ủa vậy sao, giáo sư McGonagall? Vậy chứ bà dựa vào thẩm quyền nào mà phát biểu…"

Một giọng trầm sâu lắng đáp:

“Đó là thẩm quyền của tôi.”

Cánh cửa trước bằng gỗ sồi mở tung ra. Đám học sinh đứng cạnh vội vã giạt ra mở lối khi cụ Dumbledore xuất hiện ở ngay ngưỡng cửa. Cụ Dumbledore đã làm gì trong sân trường từ nãy đến giờ, Harry không thể tưởng tượng nổi, nhưng hình ảnh cụ hiện ra từ trong khung cửa, nổi bật trên cái nền đêm đen sương giá kỳ lạ, đã mang lại cảm xúc gì đó thật ấn tượng. Để mặc cánh cửa mở rộng sau lưng, cụ sải bước tiến về phía trước, xuyên qua cái vòng người đứng xem, tiến về chỗ giáo sư Trelawney đang ngồi trên cái rương của bà, ràn rụa nước mắt và run bần bật, với giáo sư McGonagall ở bên cạnh.

Mụ Umbridge bật ra một tiếng cười nho nhỏ khó chịu một cách lạ thường.

“Thẩm quyền của ông ư, thưa giáo sư Dumbledore? Tôi e rằng ông không hiểu rõ thời thế lắm.”

Mụ rút ra từ bên trong áo thụng ra một cuộn giấy da.

“Tôi có đây một Lệnh Sa Thải do chính tôi ký cùng với ngài Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật. Chiếu theo Đạo Luật Giáo Dục Số Hai mươi ba, Thanh Tra Tối Cao trường Hogwarts có quyền thanh tra, đưa ra thử thách, và đuổi bất cứ giáo sư nào mà bà ấy - nói thế tức là tôi đấy - cảm thấy không thực hiện theo đúng tiêu chuẩn mà Bộ Pháp Thuật đòi hỏi. Tôi đã quyết định là giáo sư Trelawney không đủ thích hợp với yêu cầu của hoàn cảnh, và tôi đã quyết định đuổi việc cô ta.”

Cụ Dumbledore vẫn tiếp tục mỉm cười, khiến Harry vô cùng kinh ngạc. Cụ cúi xuống nhìn giáo sư Trelawney vẫn còn đang ngồi thổn thức và nấc nghẹn trên cái rương của bà, và cụ

nói:

“Dĩ nhiên, bà hoàn toàn đúng, giáo sư Umbridge à. Với tư cách Thanh Tra Tối Cao, bà có mọi quyền hành để đuổi các giáo sư của tôi. Tuy nhiên, bà không có thẩm quyền đuổi họ ra khỏi lâu đài.”

Nhã nhặn nghiêng mình, cụ Dumbledore nói tiếp:

“Tôi e là cái quyền làm điều đó vẫn còn thuộc về Hiệu trưởng, và ý nguyện của tôi là giáo sư Trelawney hãy cứ tiếp tục sống ở trường Hogwarts.”

Tới đây giáo sư Trelawney phát ra một tiếng cười nhỏ hơi man dại, không giấu nổi tiếng nấc cục.

“Không… không, tôi sẽ ra… ra đi, cụ Dumbledore ơi! Tôi sẽ… sẽ rời… rời khỏi tr… trường Hogwarts và kiếm… kiếm vận may của mình ở chỗ… chỗ kh… khác…”

Cụ Dumbledore sắc giọng lại bảo:

“Không, cô Sibyl à, đó chính là ý nguyện của tôi, tôi mong muốn cô hãy ở lại trường.”

Cụ quay sang giáo sư McGonagall:

“Giáo sư McGonagall, tôi có thể nhờ cô đưa cô Sibyl lên lầu được chứ.”

“Dĩ nhiên là được.”

Giáo sư McGonagall đáp lại cụ Dumbledore và vỗ về giáo sư Trelawney:

“Sibyl, cô đứng dậy đi…”

Giáo sư Sprout vội vàng đi ra khỏi đám đông, tiến về phía

giáo sư Trelawney và nắm lấy cánh tay kia của bà. Và họ cùng nhau dìu giáo sư Trelawney đi ngang qua mặt giáo sư Umbridge, bước lên cầu thanh đá hoa cương. Giáo sư Flitwick lẹt đẹt chạy theo sau các bà, cây đũa phép của thầy đưa ra phía trước, thầy hô the thé '*Locomotor trunks! (Cơ động hóa rương!)*' thế là hành lý của giáo sư Trelawney tự nhấc bổng lên không trung, rồi tiến lên cầu thang theo gót chủ nhân, với giáo sư Flitwick đi bọc hậu.

Giáo sư Umbridge đứng như trời trồng, trừng mắt ngó cụ Dumbledore; cụ vẫn ung dung mỉm cười hiền hậu. Mụ cất tiếng nói thì thào nhưng toàn bộ đám đông trong Tiền sảnh đều nghe rõ mồn một:

"Và cụ sẽ làm gì với cô ta một khi tôi sẽ bổ nhiệm một giáo sư khác dạy môn Tiên Tri, và người này cần đến chỗ ở của cô ấy hử?"

Cụ Dumbledore vui vẻ nói:

"Ôi, sẽ chẳng có vấn đề gì lớn đâu! Cô thấy đó, tôi đã tìm được một giáo sư môn Tiên Tri mới, và thầy ấy rất vui lòng sống ở tầng trệt."

Giáo sư Umbridge rít lên:

"Ông đã tìm được…? *Ông* tìm được? Tôi có thể nhắc nhở ông được không, ông Dumbledore, rằng theo Đạo Luật Giáo Dục Số Hai mươi hai…"

Cụ Dumbledore nói:

"… thì Bộ Pháp Thuật có quyền chỉ định một ứng viên thích hợp trong trường hợp - và chỉ trong trường hợp - vị Hiệu

trưởng không thể tìm được một giáo sư nào hết. Và tôi vui mừng mà nói rằng trong trường hợp này tôi đã thành công. Cho phép tôi giới thiệu với cô nhé?"

Cụ quay mặt về phía cánh cửa chính còn để mở, lúc này sương giá ban đêm đang luồn qua khung cửa. Harry nghe tiếng vó ngựa. Tiếng xì xào kinh ngạc rộ lên khắp gian Tiền sảnh và những học sinh đứng gần cửa vội vã lùi cách xa cánh cửa hơn nữa, vài ba đứa thậm chí vấp ngã trong lúc hấp tấp tránh đường cho kẻ mới đến.

Xuyên qua làn sương đêm mờ mịt, Harry nhìn thấy một gương mặt mà nó đã từng nhìn thấy trước đây trong một đêm tăm tối hiểm nghèo ở giữa khu Rừng Cấm: mái tóc vàng ánh bạc và đôi mắt xanh hết sức lạ lùng, cái đầu và vai ngực của một đàn ông liền với phần thân thể và tứ chi của một con ngựa.

Cụ Dumbledore vui vẻ nói với mụ Umbridge đang sửng sốt như bị sét đánh:

"Đây là thầy Firenze. Tôi tin là cô sẽ nhận thấy thầy thích hợp với công việc."

27

NHÂN MÃ VÀ CHỈ ĐIỂM

Parvati nở nụ cười giả tạo, nói:

"Tui cá là bây giờ bồ đang ước chi bồ đã không bỏ môn Tiên Tri, đúng không, Hermione?"

Lúc đó là vào giờ ăn sáng, vài ngày sau khi diễn ra vụ sa thải giáo sư Trelawney, và Parvati đang cuốn lông mi của mình bằng cây đũa phép rồi xem xét hiệu quả trong đáy cái muỗng của cô nàng. Tụi nó sắp học buổi đầu tiên với thầy Firenze vào buổi sáng hôm đó.

Hermione đang đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri*, dửng dưng đáp:

"Thực ra thì không. Tôi chưa bao giờ thực sự khoái ngựa."

Cô nàng lật tờ báo, liếc qua một cột tin khác.

Lavender tỏ xúc động, kêu lên:

"Thầy đâu phải là một con ngựa, thầy là một Nhân Mã!"

Parvati thở một hơi dài:

"Một Nhân Mã đẹp tuyệt vời…"

Hermione vẫn thản nhiên:

“Đằng nào đi nữa, thầy vẫn có bốn chân. Mà này, tôi cứ tưởng hai bạn đều buồn bực về chuyện giáo sư Trelawney đã bị nghỉ dạy mới phải chứ?”

Lavender xác nhận:

“Tụi này buồn bực lắm chứ! Tụi này đã đi lên văn phòng cô ấy để thăm viếng cô, đem cho cô mấy cái bông thủy tiên vàng… không phải thứ bông kêu như kèn xe hơi như bông của cô Sprout đâu, những bông thủy tiên thiệt xinh đẹp kia…”

Harry hỏi:

“Cô ấy ra sao rồi?”

Lavender nói với giọng đầy cảm thông:

“Tội nghiệp cô ấy, không được khỏe lắm. Cô khóc lóc và nói là thà đi khỏi lâu đài này mãi mãi, còn hơn là ở lại đây nếu cô Umbridge vẫn còn ở đây, mà tui cũng không trách cô ấy. Cô Umbridge đối xử với cô Trelawney tệ bạc khủng khiếp quá hả?”

Hermione rầu rĩ nói:

“Tôi có cảm giác là mụ Umbridge chỉ mới bắt đầu khủng khiếp thôi.”

Ron đang chất vô dĩa của nó một đống thịt ba rọi muối và trứng chiên, vội kêu lên:

“Không thể thế được! Mụ không thể nào kinh khủng hơn được nữa.”

Hermione xếp tờ báo lại, nói:

“Bồ cứ nhớ lời mình nói hôm nay, mụ ta sẽ tìm cách trả thù

cụ Dumbledore về việc bổ nhiệm một giáo sư mới mà không thèm hỏi ý kiến mụ. Đặc biệt lại bổ nhiệm một giáo sư nửa người nửa thú. Bồ có nhìn thấy vẻ mặt của mụ ấy lúc mụ nhìn thấy Firenze không…?"

Sau bữa điểm tâm, Hermione đi đến lớp Số học của cô nàng, còn Harry và Ron thì đi theo Parvati và Lavender đi ra gian Tiền sảnh để đến lớp học Tiên Tri.

Khi thấy Parvati đi thẳng luôn chứ không lên cầu thang cẩm thạch, Ron có vẻ bối rối:

"Tụi mình không đi lên Tháp Bắc sao?"

Parvati ngoảnh lại ngó Ron, nói vẻ trách móc:

"Bồ nghĩ coi làm sao mà thầy Firenze trèo lên cái cầu thang ấy được chứ? Bây giờ tụi mình học ở phòng học số mười một, bảng thông báo đã có ghi như vậy vào ngày hôm qua."

Phòng học số mười một nằm ngay trên tầng trệt, trên một hành lang dẫn ra khỏi gian Tiền sảnh, ở phía đối diện Đại Sảnh Đường. Harry biết đó là một trong những phòng học chưa bao giờ được sử dụng thường xuyên, và vì vậy nó có cảm giác mấy phòng học này hơi bị bỏ bê như một thứ nhà kho hay phòng xép để đồ đạc. Khi Harry bám sát gót Ron bước vào phòng, nó nhận thấy mình đang ở ngay giữa một trảng trống trong khu rừng, cho nên nó sững sờ ngây người ra trong chốc lát.

"Cái gì…?"

Sàn lớp học đã lún phún rêu êm ái và cây đâm chồi nảy lộc từ cái sàn đó; cành nhánh xum xuê lá đung đưa trên trần phòng và ngang cửa sổ, khiến cho căn phòng tràn ngập những tia

sáng xanh chiếu xiên xiên cùng những đốm trắng lỗ chỗ. Bọn học sinh đã đến trước tụi nó đang ngồi bệt trên nền đất, lưng tựa vào mấy thân cây hay tảng đá mòn, vòng tay ôm gối, hoặc khoanh chặt tay trước ngực, trông có vẻ hơi căng thẳng. Ở giữa phòng học không có cây cối gì cả, chỉ mỗi một mình thầy Firenze đứng đó.

Khi Harry bước vào phòng, thầy Firenze giơ tay ra nói:

"Chào Harry Potter."

Harry bắt tay với con Nhân Mã, đang chăm chú dò xét nó không chớp mắt bằng đôi con mắt xanh một cách lạ thường nhưng không hề mỉm một nụ cười với nó. Harry nói:

"Ơ… dạ, chào. Ơ… mừng gặp lại… thầy…"

Con Nhân Mã hất mái tóc vàng ánh bạc, nói:

"Và trò nữa. Chuyện chúng ta sẽ gặp lại nhau đã được báo trước."

Harry để ý thấy có một quầng thâm của một vết bầm hình móng ngựa trên ngực thầy Firenze. Khi quay lại nhập vô đám học sinh đang ngồi trên sàn đất, nó nhận thấy tụi kia đều nhìn nó một cách kính nể, dường như có ấn tượng sâu sắc trước việc nó chuyện trò thoải mái được với thầy Firenze, người mà tụi kia có lẽ vẫn thấy sờ sợ.

Khi cánh cửa phòng học đóng lại và đứa học sinh đến sau cùng cũng đã tìm được chỗ ngồi trên một gốc cây bên cạnh cái giỏ đựng rác, mọi người đã ổn định trật tự, thầy Firenze ra hiệu cho cả lớp:

"Giáo sư Dumbledore đã có lòng tốt thu xếp phòng học này

cho chúng ta, phỏng theo môi trường sống tự nhiên của tôi. Tôi thích dạy các em trong khu Rừng Cấm hơn, đó vốn là - cho đến thứ hai vừa rồi - vốn là nhà của tôi… nhưng điều đó không thể được nữa."

Parvati giơ tay lên hồi hộp nói:

"Thưa… thầy… làm ơn… tại sao không được ạ? Tụi em đã từng vô rừng với thầy Hagrid, tụi em đâu có sợ!"

Thầy Firenze nói:

"Đây không phải là vấn đề gan dạ, mà là vấn đề liên quan đến địa vị của tôi. Tôi không thể nào trở về rừng được nữa. Bầy của tôi đã ruồng bỏ tôi."

"Bầy?"

Lavender kêu lên với giọng hoang mang, và Harry biết là cô nàng đang nghĩ đến bầy gia súc, như bò chẳng hạn. Nhưng rồi sự hiểu biết rạng dần trên gương mặt Lavender, cô nàng kêu lên một cách sững sờ:

"Cái gì… à… vậy ra không phải chỉ có một mình thầy?"

Dean hăm hở hỏi:

"Có phải thầy Hagrid nuôi thầy, giống như những con Bằng-Mã ấy?"

Thầy từ từ quay đầu lại nhìn vào mặt Dean. Dean dường như cũng vừa nhận ra ngay tức thì là nó đã nói một điều gì đó rất xúc phạm. Nó vội vàng nói nốt câu bằng một giọng chết lặng:

"Em không định… không có ý… em xin lỗi…"

Thầy Firenze khẽ nói:

“Nhân Mã không phải tôi tớ hay đồ chơi của con người.”

Cả lớp yên lặng một lúc, rồi Parvati lại giơ tay lên:

“Dạ, thưa thầy… tại sao những Nhân Mã khác lại ruồng bỏ thầy?”

Thầy Firenze nói:

“Tại vì tôi đồng ý làm việc cho giáo sư Dumbledore. Các Nhân Mã khác coi đây là một sự phản bội giống nòi.”

Harry nhớ lại, cách đây gần bốn năm, Nhân Mã Bane đã quát tháo thầy Firenze như thế nào vì đã để cho Harry cỡi lên lưng thầy chạy đến nơi an toàn, mắng mỏ thầy Firenze là ‘con la tầm thường’. Harry tự hỏi liệu có phải chính Nhân Mã Bane đã phóng cho thầy Firenze một đá vô ngực không?

“Chúng ta hãy bắt đầu?”

Thầy Firenze nói. Thầy quất cái đuôi màu vàng dài thượt, giơ một cánh tay lên, về phía vòm lá trên đầu, rồi từ từ hạ cánh tay xuống, và khi thầy làm như vậy, ánh sáng trong phòng mờ dần đi, khiến cho lũ học trò giờ đây dường như đang ngồi trong một trảng trống giữa rừng trong ánh hoàng hôn, và trên trần phòng những vì sao bắt đầu hiện ra lấp lánh. Có những tiếng “ồ” ngạc nhiên và thán phục, còn Ron thì thốt lên nghe rõ: “Úi Trời ơi!”

Thầy Firenze bình thản nói:

“Hãy ngả lưng xuống sàn và quan sát bầu trời. Vận số của giống nòi chúng ta được ghi trên đó cho những ai có thể nhìn

thấy.”

Harry duỗi người ra nằm ngửa trên sàn và đăm đăm nhìn lên trần. Một ngôi sao đỏ nhấp nháy trên đầu nó.

Giọng trầm tĩnh của thầy Firenze lại vang lên:

“Tôi biết các em đã học tên các hành tinh và vệ tinh trong môn Thiên văn học, và các em đã vẽ bản đồ sự tiến triển của các vì sao xuyên qua bầu trời. Trong nhiều thế kỷ, Nhân Mã đã lần ra manh mối những bí mật của các vận động này. Những phát hiện của chúng tôi dạy cho chúng tôi biết rằng tương lai có thể được nhìn thấy thoáng qua bầu trời phía trên chúng ta…”

Parvati giơ cánh tay lên trước mặt, và bởi vì đang nằm ngửa nên cánh tay cô nàng dường như từ dưới đất chọc lên trời. Parvati phấn khích nói:

“Giáo sư Trelawney cũng đã dạy tụi em môn Chiêm tinh Tử vi! Sao Hỏa gây ra tai nạn, cháy phỏng và những chuyện tương tự. Và khi hợp thành một góc với sao Thổ như bây giờ - cô nàng phác họa một góc vuông trên khoảng không trước mặt - thì có nghĩa là người ta cần phải hết sức cẩn thận khi cầm nắm những đồ vật nóng…”

Thầy Firenze bình thản nói:

“Đó là những chuyện nhảm nhí của con người.”

Cánh tay của Parvati rớt xuống xuội lơ bên hông.

Thầy Firenze nói, trong khi móng guốc của thầy dẫm thình thịch lên sàn phòng phủ rêu.

“Những tổn thương loàng xoàng, những tai nạn vụn vặt của con người, những thứ đó chẳng có ý nghĩa gì hơn sự lăng xăng nhốn nháo của bầy kiến trong vũ trụ bao la, và chẳng bị ảnh hưởng gì bởi chuyển động của các hành tinh cả.”

Parvati bắt đầu nói bằng một giọng bị xúc phạm và tức giận:

“Giáo sư Trelawney…”

Thầy Firenze đơn giản tiếp lời:

“… là một con người. Và do đó bị bưng bít và ràng buộc trong những giới hạn của chủng loại các em.”

Harry hơi ngoái đầu lại để nhìn Parvati. Trông cô nàng có vẻ bị tổn thương dữ dội, mà nhiều người ngồi chung quanh cô nàng cũng vậy.

Thầy Firenze tiếp tục nói:

“Cô Sibyll Trelawney cũng có thể thấy, tôi không biết…”

Harry nghe tiếng thầy quất vun vút cái đuôi dài một lần nữa khi thầy đi lên đi xuống trước mặt tụi nó.

“… nhưng cơ bản là cô ấy đã lãng phí thì giờ của mình vào cái trò nhảm nhí tự tâng bốc của con người, gọi là bói toán. Tuy nhiên, tôi đến đây là để giải thích trí tuệ uyên thâm của Nhân Mã, một sự sáng suốt khách quan và vô tư. Chúng tôi quan sát bầu trời để canh phòng những đợt tai họa lớn hay những thay đổi đôi khi được đánh dấu trên bầu trời ấy. Có thể mất tới mười năm mới biết chắc được điều mà chúng tôi đang thấy.”

Thầy Firenze chỉ lên ngôi sao đỏ ngay phía trên đầu Harry.

“Trong thập niên qua, những điềm báo cho thấy là loài phù thủy đang sống trong một thời kỳ bình yên ngắn ngủi giữa hai cuộc chiến tranh. Sao Hỏa, sứ giả của trận mạc, đang chiếu sáng rực rỡ trên đầu chúng ta, cho thấy chiến tranh lại sắp sửa nổ ra. Bao lâu nữa mới xảy ra, thì Nhân Mã chúng tôi có thể cố gắng tiên đoán bằng cách đốt cháy một số lá cây và thảo dược; và bằng cách quan sát làn khói cùng ánh lửa…”

Thiệt là một buổi học khác thường hơn tất cả những buổi học khác mà Harry từng được tham dự. Đúng là tụi nó cũng có được đốt cây ngải đắng và mật cẩm quỳ ngay trên sàn phòng học, và thầy Firenze cũng có bảo tụi nó tìm kiếm những hình thù và ký hiệu nào đó trong những làn khói thảo dược cháy cay xè, nhưng thầy dường như hoàn toàn chẳng bận tâm gì đến cái sự rằng chẳng đứa nào trong đám học trò có thể thấy được bất cứ dấu hiệu nào theo như thầy mô tả. Thầy nói rằng con người hiếm khi giỏi về thuật này, và rằng Nhân Mã đã mất bao nhiêu năm trời ròng rã mới đạt tới trình độ thông thạo. Cuối cùng thầy kết thúc bằng cách bảo tụi nó rằng, dù sao đi nữa, tin tưởng quá nhiều vào những chuyện như vậy thì thiệt là ngu, bởi vì ngay cả Nhân Mã đôi khi cũng đọc trật lất những dấu hiệu đó.

Thầy không giống bất cứ thầy giáo ‘người’ nào mà Harry đã từng được học trước đây. Ưu tiên của thầy không phải là dạy cho tụi nó những gì thầy biết, mà nhằm gây cho tụi nó cái ấn tượng là không có bất cứ điều gì, kể cả tri thức của Nhân Mã, lại rõ ràng dễ hiểu cả.

Khi tụi nó dập tắt ngọn lửa đốt bằng cây mật cẩm quỳ, Ron nói nhỏ:

“Thầy không khẳng định xác quyết điều gì hết nhỉ? Ý mình nói là mình có thể tìm thêm một số chi tiết về cuộc chiến tranh sắp xảy tới cho chúng ta, đúng không?”

Chuông reo bên ngoài cửa phòng học và mọi người giật mình. Harry đã quên béng đi là tụi nó vẫn còn ở bên trong tòa lâu đài, mà cứ tưởng đâu tụi nó ở trong rừng thiệt vậy. Lũ học trò lần lượt đi ra khỏi lớp, trông có vẻ hơi hoang mang bối rối. Harry và Ron đang sắp sửa đi theo chúng bạn thì thầy Firenze gọi:

“Harry Potter, hãy vui lòng nán lại nói vài lời.”

Harry quay lại. Con Nhân Mã tiến về phía nó vài bước. Ron lúng túng. Thầy Firenze bèn bảo nó:

“Em có thể ở lại. Nhưng mà làm ơn đóng cửa lại.”

Ron vội vã vâng lời. Nhân Mã nói:

“Harry Potter, em là một người bạn của bác Hagrid, có phải không?”

Harry nói:

“Dạ phải.”

“Vậy hãy chuyển cho bác ấy lời khuyên của tôi. Nỗ lực của bác ấy không thành công đâu. Bác ấy tốt nhất là từ bỏ đi thôi.”

Harry ngẩn người ra hỏi lại:

“Nỗ lực của bác ấy không thành công ạ?”

Thầy Firenze gật đầu:

“Và bác ấy tốt nhất là từ bỏ nó thôi. Tôi muốn tự mình khuyên bác ấy, nhưng tôi đã bị trục xuất khỏi khu rừng - bây giờ mà tôi đi đến sát rừng thì không khôn ngoan chút nào - không có những trận chiến giữa đám Nhân Mã thì bác Hagrid cũng đã có đủ chuyện rắc rối rồi.”

Harry lo lắng hỏi:

“Nhưng mà… bác Hagrid nỗ lực làm cái gì ạ?”

Thầy Firenze bình thản dò xét Harry, rồi nói:

“Bác Hagrid gần đây đã làm cho tôi một việc to tát. Và từ bấy lâu nay tôi vẫn hằng kính trọng bác ấy vì sự quan tâm chăm sóc mà bác ấy dành cho tất cả mọi sinh vật. Tôi sẽ không tiết lộ bí mật của bác. Nhưng bác ấy cần phải tỉnh táo khôn ngoan hơn. Nỗ lực này không thành công đâu. Hãy nói với bác ấy như vậy, Harry Potter à. Chúc em một ngày tốt đẹp.”

Niềm vui mà Harry cảm nhận được ngay sau vụ tạp chí *Kẻ Lý Sự* đăng bài phỏng vấn nó đã bốc hơi bay biến từ lâu. Khi tháng ba xám xịt nhập nhằng chuyển sang tháng tư đầy giông tố, cuộc sống của Harry một lần nữa có vẻ lại trở thành một chuỗi những lo âu và rắc rối.

Mụ Umbridge vẫn tiếp tục dự giờ tất cả những buổi học Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí, cho nên rất khó có cơ hội để chuyển cho lão Hagrid lời khuyên của thầy Firenze. Cuối cùng Harry xoay được một cách, nó giả vờ làm mất cuốn sách *Quái Vật Hoang Đường Và Nơi Tìm Chúng* để quay trở lại gặp lão Hagrid sau buổi học trong cùng ngày hôm đó. Khi nó lặp lại lời của thầy Firenze, lão Hagrid nhìn nó đăm đăm một lát bằng hai con mắt bị sưng vù thâm đen, có vẻ hơi bị dội ngược.

Nhưng rồi sau đó, tự trấn tĩnh lại được, lão cọc cằn nói:

"Firenze, tay này khá. Nhưng về chuyện này thì hắn không biết hắn đang nói cái gì đâu. Nỗ lực sẽ thành công tốt đẹp."

Harry nghiêm trang nói:

"Bác Hagrid, bác đang làm gì vậy? Bởi vì bác cần phải hết sức cẩn thận, mụ Umbridge đã đuổi việc giáo sư Trelawney rồi, và bác nghe lời con đi, mụ ta đang trên đà lấn tới. Nếu bác đang làm bất cứ chuyện gì đó, bác cũng nên…"

Nhưng lão Hagrid nói:

"Có những việc quan trọng hơn là cố giữ lấy một chỗ làm."

Và khi nói điều này, hai tay lão Hagrid hơi run run khiến cái chậu đầy phân của những con Que Xạo rớt xuống đất bể tan tành.

"Đừng lo lắng về bác, Harry à, thôi đi mau đi, có người tới kìa…"

Harry không còn lựa chọn nào khác hơn đành phải để lão Hagrid ở lại một mình lau dọn mớ phân văng cùng khắp sàn phòng học của lão. Nhưng nó cảm thấy hoàn toàn mất tinh thần khi chậm chạp lê bước trở về lâu đài.

Trong khi đó, các giáo sư và Hermione cứ lẳng nhẳng nhắc nhở tụi nó rằng kỳ thi Pháp Sư Thường Đẳng đang ngày một gần kề. Tất cả học sinh năm thứ năm ít nhiều đều bị căng thẳng, và Hannah Abbott trở thành người đầu tiên được nhận liều Thuốc Tĩnh Tâm của bà Pomfrey sau khi cô nàng bật khóc như mưa trong giờ học môn Thảo Dược, nức nở kể lể là cô nàng thấy mình đần độn quá, không thể thi cử gì cả và chỉ

muốn ra khỏi trường ngay bây giờ.

Harry nghĩ ắt là nó sẽ cực kỳ đau khổ nếu không nhờ có những buổi họp của Đ.Q.D.. Đôi khi nó cảm thấy nó sống chỉ để chờ đến lúc có được vài tiếng đồng hồ ở trong Phòng Cần Thiết, luyện tập vất vả nhưng đồng thời được vui đùa thỏa thích; nó cảm thấy mình lớn phổng lên vì tự hào khi nhìn quanh đám bạn bè thành viên của Đ.Q.D. và thấy tụi nó đã tiến bộ nhiều biết bao nhiêu. Thật ra, đôi khi Harry cũng tự hỏi mụ Umbridge sẽ phản ứng như thế nào khi tất cả thành viên của Đ.Q.D. đều đạt điểm xuất sắc về môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám trong kỳ thi Pháp Sư Thường Đẳng.

Tụi nó cuối cùng cũng đã bắt đầu luyện tập phép gọi Thần Hộ Mệnh, một phép thuật mà đứa nào cũng hăm hở luyện tập, mặc dù Harry vẫn luôn nhắc nhở tụi nó việc gọi ra Thần Hộ Mệnh giữa phòng học được thắp sáng trưng khi tụi nó không bị đe dọa gì hết thì rất khác với chuyện cầu cứu đến Thần Hộ Mệnh khi phải đối đầu với một mối đe dọa như bọn Giám Ngục chẳng hạn.

"Ôi, đừng có làm mất hứng của người ta chớ!"

Cho vui vẻ kêu lên trong lúc ngắm nghía vị Thần Hộ Mệnh hình con thiên nga bạc của cô nàng bay vút quanh căn Phòng Cần Thiết trong buổi họp cuối cùng của tụi nó trước lễ Phục Sinh.

"Chúng xinh đẹp biết nhường nào!"

"Thần Hộ Mệnh được gọi lên để bảo vệ mình chứ không phải để làm đẹp. Cái mà chúng ta thực sự cần là một Ông Kẹ hay cái gì đó tương tự; đó là mình đã học như vậy. Mình đã

phải cầu Thần Hộ Mệnh khi có một Ông Kẹ nhát mình bằng cách giả làm một tên Giám Ngục…”

“Nhưng mà như vậy thì dễ sợ quá!”

Lavender nói, trong khi cô nàng phóng ra mấy cụm hơi bạc từ đầu cây đũa phép của mình, giận dữ nói thêm:

“Mà mình thì vẫn… không thể… làm được!”

Neville cũng gặp khó khăn. Bộ mặt nó nhăn nhúm lại vì tập trung tinh thần, nhưng cũng chỉ có vài cụm khói bạc mơ hồ phát ra từ đầu cây đũa phép của nó. Harry nhắc Neville:

“Bồ ráng nghĩ đến cái gì đó thiệt là vui ấy.”

Neville khốn khổ đáp:

“Thì mình đang cố gắng đây.”

Nó quả là cố gắng nhiều đến nỗi bộ mặt tròn quay của nó bóng nhẫy mồ hôi.

Seamus gào lên:

“Harry ơi, mình nghĩ mình đang làm được nè!”

Anh chàng này vừa mới được Dean rủ rê tới buổi họp của Đ.Q.D. lần đầu tiên. Anh ta hét tướng lên:

“Coi nè… A… nó biến mất rồi… Nhưng mà chắc chắn Thần Hộ Mệnh của mình là cái gì đó lông lá cùng mình, Harry à!”

Vị Thần Hộ Mệnh của Hermione là một con rái cá bạc óng ánh đang nhảy nhót nô đùa chung quanh cô nàng. Cô nàng hí hửng ngắm nó, nói:

“Mấy vị Thần Hộ Mệnh cũng xinh đẹp quá đó chứ?”

Cánh cửa của căn Phòng Cần Thiết chợt mở ra và đóng lại. Harry ngoảnh đầu nhìn quanh coi ai vừa mới bước vào, nhưng có vẻ chẳng có thêm ai khác ở trong phòng. Một vài giây sau nó mới nhận thấy những người đứng gần cửa đã đột ngột im lặng. Ngay lúc Harry vừa nhận thức điều đó thì có cái gì đó giật mạnh vạt áo chùng của nó chỗ gần đầu gối. Nó ngó xuống và kinh ngạc nhận thấy con gia tinh Dobby đang ngóc đầu nhìn lên nó từ dưới tám tầng mũ nón vẫn thường đội.

Harry nói:

“Ủa, chào Dobby! Bạn đang làm gì vậy… có gì không ổn hả?”

Bởi vì đôi mắt đen của con gia tinh đang mở thao láo đầy nét hãi hùng và thân hình nó thì run lên bần bật. Mấy thành viên khác của Đ.Q.D. đang đứng gần Harry bây giờ cũng trở nên im lặng: mọi người trong phòng đều đang chăm chú nhìn Dobby. Dăm ba vị Thần Hộ Mệnh mà tụi nó đã tìm được cách gọi lên đang tan biến đi thành một lớp sương bạc, khiến cho căn phòng trông có vẻ âm u hơn trước đó.

Con gia tinh run rẩy từ đỉnh đầu cho tới gót chân, kêu rít lên chin chít:

“Thưa cậu Harry Potter… Thưa cậu Harry Potter… Dobby tới đây để báo cho cậu biết… nhưng mà gia tinh bị cảnh cáo là không được nói…”

Con gia tinh chạy đâm đầu vô bức tường: Harry nhờ đã có kinh nghiệm về thói quen tự trừng phạt mình của Dobby nên

vội nắm giữ con gia tinh lại, nhưng Dobby cũng đã tông vào bức tường đá và dội ngược trở lại vì tám cái nón len đội trên đầu nó không khác gì cái gối đệm. Hermione và mấy đứa con gái khác thốt ra những tiếng kêu rú lên vì khiếp sợ và thương cảm.

Harry chụp lấy cánh tay nhỏ xíu của con gia tinh rồi kéo nó ra xa bất cứ thứ gì mà nó có thể vớ lấy để tự làm tổn thương mình. Harry hỏi:

"Chuyện gì đã xảy ra vậy, Dobby?"

"Harry Potter ơi… bà… bà…"

Dobby tự đấm mạnh vào mũi nó bằng cái nắm tay của cánh tay không bị Harry giữ chặt: Harry bèn chụp luôn cánh tay đó.

"'Bà' ấy là ai hả, Dobby?"

Harry hỏi, nhưng nghĩ là nó đã biết - chắc chắn chỉ có một 'bà' có thể khiến cho Dobby sợ chết khiếp như vậy. Con gia tinh ngước lên nhìn Harry, ánh mắt hai bên gặp nhau một thoáng, con gia tinh không thốt được một lời nào.

Harry hãi hùng hỏi:

"Bà Umbridge hả?"

Dobby gật đầu, rồi cố tìm cách giộng đầu nó vô đầu gối của Harry; Harry bèn đẩy nó ra xa nhưng vẫn nắm giữ hai cánh tay nó.

"Bà ấy thì sao hả? Dobby… Bà ấy đã phát hiện ra chuyện này… chuyện tụi này… chuyện Đ.Q.D. chưa?"

Harry đọc được câu trả lời trên gương mặt thất thần của con

gia tinh. Vì hai cánh tay của nó bị Harry nắm chặt, con gia tinh bèn tìm cách tự đá mình và té lăn xuống sàn.

Harry hỏi khẽ:

"Có phải bà ấy đang đi tới đây không?"

Dobby phát ra một tiếng tru lên thống thiết, và bắt đầu giẫm đành đạch hai bàn chân trần của nó xuống sàn.

"Đúng vậy, Harry Potter ơi, đúng vậy."

Harry đứng thẳng lên và nhìn quanh đám bạn bè đang đứng bất động trong kinh hoàng, trơ mắt ngó trân trân con gia tinh đang tự hành hạ mình.

Harry gào lên:

"CÁC BẠN CÒN CHỜ GÌ NỮA? CHẠY ĐI!"

Tụi nó lập tức vắt giò lên cổ chạy thí mạng về phía lối ra, tạo thành một đám nháo nhào ở ngay cánh cửa, nhưng rồi cũng thoát ra được; Harry nghe tiếng chân đám bạn phóng như bay dọc hành lang và nó hy vọng mấy đứa đó đủ sáng suốt để không ra sức chạy một mạch về tới phòng ngủ. Bây giờ mới chín giờ kém mười phút, phải như tụi nó biết tạt vô tá túc đỡ ở mấy chỗ gần đây như thư viện hay Nhà Bưu Cú…

"Harry, chạy thôi!"

Hermione thét lên từ giữa đám học sinh dồn cục ở cửa đang chen lấn nhau để chạy ra ngoài.

Harry nhấc bổng Dobby lên, vì con gia tinh vẫn còn tiếp tục tìm cách tự làm tổn thương mình trầm trọng; rồi bồng con gia tinh trong tay, Harry chạy tới nối đuôi cái đám đông ở cửa. Nó

nói:

“Dobby… đây là mệnh lệnh… hãy trở xuống nhà bếp với những gia tinh khác, và nếu bà ấy hỏi bạn có cảnh báo cho tôi biết hay không, thì bạn cứ nói dối là không.”

Cuối cùng Harry cũng lọt được qua được khung cửa và đóng ập cánh cửa sổ lại sau lưng. Nó thả Dobby xuống và nói thêm:

“Và tôi cấm bạn tự đày đọa mình nữa đó!”

Dobby lỉnh đi thiệt lẹ và rít lên giọng eo éo:

“Cám ơn cậu, Harry Potter!”

Harry liếc sang trái rồi liếc sang phải, mấy đứa khác chạy lẹ đến nỗi nó chỉ kịp thoáng nhìn thấy có mỗi cái gót giày phóng chạy ở hai đầu hành lang rồi biến mất tăm. Nó bắt đầu chạy về cánh phải; đằng trước phía đó có một nhà vệ sinh nam, nếu mà tới nơi được thì nó có thể giả bộ ở lỳ trong đó suốt…

“AAAAÁ!”

Có cái gì đó túm mắt cá chân của nó lại, khiến nó té lăn cù một cách ngoạn mục, và trượt theo đà té gần hai thước mới dừng lại được. Đằng sau lưng nó, có ai đó bật cười ha hả. Nó lăn lại nằm ngửa ra và nhìn thấy Malfoy đang đứng núp trong một cái hốc bên dưới một cái độc bình hình con rồng hết sức xấu xí.

Malfoy nói:

“Ê, mắc phải Bùa Sẩy Chân rồi, Potter ơi. Giáo sư ơi… GIÁO SƯ! Em đã bắt được một đứa.”

Mụ Umbridge hiện ra góc tường tuốt đằng xa, lăng xăng đi tới, nín cả thở, nhưng nở một nụ cười hớn hở sung sướng. Mụ hân hoan ra mặt khi nhìn thấy Harry nằm trên sàn.

"Chính nó! Giỏi lắm, Draco! Thiệt là xuất sắc! Thiệt là giỏi… năm chục điểm thưởng cho nhà Slytherin! Từ bây giờ cứ để ta xử lý nó… Đứng dậy coi, Potter!"

Harry đứng lên, trừng mắt nhìn hai thầy trò mụ Umbridge. Nó chưa bao giờ nhìn thấy mụ ta vui mừng hí hửng như vậy. Mụ chụp cánh tay nó như đóng phập một gọng kềm, rồi quay lại cười toe toét với Malfoy, mụ nói:

"Em chạy một vòng coi còn bố ráp thêm được đứa nào nữa không, Draco. Bảo mấy trò kia hãy lùng kiếm trong thư viện, coi có đứa nào thở không ra hơi; kiểm tra cả nhà vệ sinh nữa. Bảo trò Parkinson kiểm tra bên nhà vệ sinh nữ. Thôi em đi đi… còn trò…"

Mụ Umbridge nói thêm với Harry bằng cái giọng dịu dàng nhất và nham hiểm nhất khi Malfoy đã đi rồi.

"Trò có thể theo tôi lên văn phòng Hiệu trưởng, Potter à."

Chỉ mấy phút sau hai người đã đến được chỗ mấy bức tượng đá đầu thú. Harry cứ băn khoăn không biết có bao nhiêu đứa bị bắt như nó. Nó nghĩ đến Ron, chắc là bà Weasley sẽ giết nó mất… và Hermione sẽ cảm thấy như thế nào nếu cô nàng bị đuổi học ngay trước khi có thể thi lấy bằng Pháp Sư Thường Đẳng. Và đây là buổi đầu tiên mà Seamus tham dự… còn Neville thì đang tiến bộ hết sức tốt đẹp…

"Ong Xì Xèo."

Mụ Umbridge ngâm nga, và tượng đá nhảy qua một bên, bức tường đằng sau nứt đôi, mở ra, và Harry cùng mụ Umbridge đi lên một cái cầu thang đá tự động. Họ lên tới một cánh cửa được lau chùi bóng láng có cái nắm đấm dùng để gõ cửa hình quái vật sư tử đầu chim, nhưng mụ chẳng thèm mất công gõ cửa, mà sải dài bước chân đi thẳng vô bên trong, tay vẫn tóm chặt Harry.

Văn phòng đầy nhóc người. Cụ Dumbledore ngồi đằng sau bàn giấy, vẻ mặt nghiêm trang, đầu mấy ngón tay dài chụm lại với nhau. Giáo sư McGonagall đứng ngay đơ bên cạnh cụ, gương mặt của bà hết sức căng thẳng. Ông Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, đang lắc lư chồm tới ngả lui trên mấy đầu ngón chân bên cạnh lò sưởi, rõ ràng là cực kỳ hài lòng với tình huống này. Chú Kingsley Shacklebolt và một pháp sư mà Harry không nhận ra được, trông tướng tá mạnh mẽ thô bạo, có mái tóc thô xù xì xoăn tít cắt rất ngắn, được đặt đứng ở hai bên cửa như vệ sĩ, và anh chàng đeo kính mặt lấm chấm tàn nhang Percy Weasley thì lượn lờ thậm thọt đằng sau bức tường, coi bộ hơi bị kích động, với cây viết lông ngỗng và cuộn giấy da nặng ịch lăm lăm trong tay, rõ ràng là tư thế sẵn sàng ghi chép.

Đêm nay, những bức chân dung của các ông và các bà Hiệu trưởng quá cố không thèm giả vờ ngủ. Tất cả bọn họ đều đang chăm chú theo dõi chuyện đang xảy ra bên dưới, tỉnh táo và nghiêm trang. Khi Harry bước vào, vài ba vị nhẹ nhàng xẹt qua bức chân dung hàng xóm mà thì thầm một cách khẩn trương vào tai của khổ chủ bức tranh.

Khi cánh cửa văn phòng đóng sập lại sau lưng, Harry vùng

thoát ra khỏi bàn tay kềm kẹp của bà Umbridge. Ông Corneluis Fudge trừng mắt nhìn nó với một vẻ thỏa mãn dã man lồ lộ trên gương mặt. Ông nói:

"Chà… Chà, chà, chà…"

Harry đáp lại bằng một ánh mắt hỗn hào nhất mà nó có thể biểu lộ được. Trái tim nó đang đánh trống loạn tùng xèo trong lồng ngực, nhưng bộ não của nó lại minh mẫn và điềm tĩnh một cách lạ lùng.

Mụ Umbridge nói:

"Nó đang chạy trở về tháp Gryffindor. Cậu Malfoy vây bắt được nó."

Trong giọng nói của mụ có một sự hào hứng sỗ sàng, một thứ khoái lạc tàn nhẫn, giống như cái giọng mà Harry nghe khi mụ Umbridge đứng ngắm giáo sư Trelawney tan nhũn ra trong thống khổ ở Tiền sảnh.

Ông Fudge lên giọng biểu dương:

"Cậu ấy lập thành tích này à? Tôi phải nhớ nói với ông Lucius chuyện này. Chà, Potter… Ta chắc là trò biết tại sao trò có mặt ở đây chứ?"

Harry hoàn toàn có ý định trả lời dõng dạc là "Biết". Nhưng miệng nó vừa há ra và chữ "biết" vừa mới hình thành được một nửa thì nó bắt gặp ánh mắt trên gương mặt cụ Dumbledore. Cụ Dumbledore không nhìn thẳng vào mặt Harry, ánh mắt của cụ tập trung vào một điểm nào đó ngay đằng sau vai nó, nhưng khi Harry giương mắt đăm đăm ngó cụ, nó thấy cái đầu của cụ nhẹ lắc chừng một phân về mỗi bên.

Harry đổi hướng ngay giữa chừng cái chữ nó đang thốt ra:

"Bi… không ạ."

Ông Fudge nói:

"Ta nghe chưa rõ."

Harry nói lại, mạnh mẽ quả quyết:

"Không ạ."

"Trò không biết tại sao trò lại bị đưa đến đây à?"

Harry đáp:

"Dạ, không, con không biết."

Ông Fudge ngờ vực hết nhìn Harry đến bà Umbridge; Harry bèn thừa cơ hội nó không bị chú ý trong khoảnh khắc ấy mà lén đưa mắt nhìn cụ Dumbledore một cái thiệt nhanh nữa. Cụ đang khẽ gật đầu một cái hết sức nhẹ và nháy mắt một cái rất nhanh với tấm thảm.

Giọng nói của ông Fudge trĩu nặng sự châm biếm một cách chắc chắn:

"Vậy ra trò không biết tại sao giáo sư Umbridge giải trò đến văn phòng này à? Trò không hề ý thức là trò đã vi phạm luật lệ của nhà trường hay sao?"

Harry nói:

"Luật lệ của trường? Dạ không ạ."

Ông Fudge tức giận sửa từ dùng:

"Hay các đạo luật của Bộ?"

Harry vẫn từ tốn nói.

“Dạ, con cũng không biết ạ.”

Trái tim nó bây giờ cũng vẫn còn đập bình bình một cách gấp gáp. Kể cũng gần như đáng công nói dóc để được nhìn huyết áp của ông Fudge dâng cao, nhưng nó quả tình không thể nhìn ra làm sao mà nó có thể thoát nạn bằng cách chối cãi quanh co như vậy. Nếu có ai đó đã mật báo cho mụ Umbridge về Đ.Q.D. thì nó, kẻ cầm đầu, có lẽ chỉ còn nước đóng rương cuốn gói ngay bây giờ thôi.

Giọng ông Fudge lúc này đã đặc sệt chất giận dữ:

“Vậy ra trò không hay biết gì hết sao, rằng có một tổ chức học sinh bất hợp pháp đã bị phát hiện ra ngay trường ngôi trường này?”

Harry cố đeo lên gương mặt nó một vẻ ngạc nhiên ngây thơ không thuyết phục chút xíu nào hết.

“Dạ, không ạ.”

Mụ Umbridge đến bên cạnh ông Fudge, ỏn ẻn:

“Thưa ngài Bộ trưởng, em thiết nghĩ chúng ta sẽ khiến cho vụ việc tiến triển tốt hơn nếu em cho gọi người chỉ điểm của em đến.”

Ông Fudge gật đầu:

“Ừ, phải, phải, làm đi.”

Khi mụ Umbridge đi ra khỏi phòng, ông Fudge liếc nhìn cụ Dumbledore một cách thâm độc hiểm ác.

“Không có gì bằng một nhân chứng tốt, đúng không, cụ Dumbledore?”

Cụ Dumbledore cúi đầu xuống, trang trọng nói:

“Không gì bằng, ông Cornelius à.”

Nhiều phút chờ đợi tiếp theo sau đó, trong thời gian ấy không ai nhìn vào mặt ai hết, rồi Harry nghe tiếng cánh cửa mở ra phía sau lưng. Mụ Umbridge đi ngang qua Harry để tiến vào phòng, tay bấu chặt vai của Marietta, con bạn tóc quăn của Cho, con bé đang giấu mặt vào hai bàn tay của mình.

Mụ Umbridge vỗ vỗ nhẹ bàn tay lên lưng con bé, lấy giọng dịu ngọt nói:

“Đừng sợ, cưng, đừng có lo sợ gì hết. Bây giờ ổn cả rồi. Cưng đã làm một điều đúng đắn. Ngài Bộ trưởng rất hài lòng về cưng. Ngài sẽ nói với mẹ của cưng, rằng cưng từ hồi nào đến giờ là một cô gái ngoan biết là bao.”

Mụ Umbridge ngước lên nhìn ông Fudge nói thêm:

“Thưa ngài Bộ trưởng, mẹ của Marietta là bà Edgecombe làm việc ở Sở Giao Thông Pháp Thuật, văn phòng Hệ Thống Vận Chuyển Floo… Ngài cũng biết, bà ấy đã giúp chúng ta kiểm soát các lò sưởi ở trong trường Hogwarts…”

Ông Fudge nồng nhiệt nói:

“Hay quá xá, hay hết sức! Mẹ nào con nấy, hả? Chà, tiếp tục thôi, bây giờ, trò ngẩng đầu lên đi, đừng có mắc cỡ, hãy để cho chúng ta được nghe điều mà trò cần phải… ôi thạch thú phủ phi phi phi!”

Ngay khi Marietta ngẩng đầu lên, ông Fudge nhảy bật ra sau trong cơn chấn động sững sờ, suýt chút xíu nữa là té vô lò sưởi. Ông nguyền rủa và giẫm lên vạt tấm áo khoác dài vừa

bắt đầu bốc khói. Marietta thì bật ra tiếng khóc rền rĩ và kéo cổ áo chùng của mình cao lên tới tận mắt, nhưng trước khi nó kịp làm vậy, tất cả mọi người trong phòng đã kịp nhìn thấy gương mặt nó bị biến dạng một cách khủng khiếp bởi một loạt những hột mụn đỏ tía chi chít nối nhau giăng ngang qua má và mũi, làm thành hai chữ "CHỈ ĐIỂM".

Mụ Umbridge sốt ruột bảo:

"Bây giờ đừng bận tâm đến mấy hột mụn đó, cưng à. Hãy gỡ áo chùng ra khỏi miệng mà báo cáo với ngài Bộ trưởng…"

Nhưng Marietta lại rống lên một tiếng khóc thét bị tắc nghẹn và lắc đầu như điên.

Mụ Umbridge quát nạt:

"Ôi, thôi được, con nhỏ ngu ngốc, để tôi báo cáo với ngài vậy."

Mụ tròng nụ cười phát gớm trở vào gương mặt và ton hót:

"Dạ, thưa ngài Bộ trưởng, cô Edgecombe đây đã đến văn phòng của em ngay sau bữa cơm hồi chiều này và nói với em là cô ta có một điều muốn mách với em. Cô ta nói là nếu em đi đến một căn phòng bí mật ở tầng thứ bảy, đôi khi còn được gọi là Phòng Cần Thiết, thì em sẽ biết được một điều có lợi cho em. Em đã chất vấn cô ta thêm một chút và cô ta đã thú nhận là sẽ có một cuộc họp gì đó ở trong đó. Không may là vừa lúc đó thì cái thuật ếm này…"

Mụ sốt ruột vung tay chỉ vào gương mặt Marietta đang bị chính con bé giấm dúi giấu đi.

"… bùng phát ma lực, và khi ngó thấy gương mặt mình

trong gương, cô ta trở nên lo lắng khổ sở đến nỗi không thể nói thêm điều gì với em nữa.”

Ông Fudge bèn chú mục vào Marietta bằng ánh mắt mà rõ ràng là ông tưởng tượng như ánh mắt ân cần của một người cha.

“Thôi nào, trò đi mách với giáo sư Umbridge như vậy là rất dũng cảm, trò à, và trò chắc chắn đã làm một điều rất đúng đắn. Bây giờ, hãy nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra trong buổi họp ấy? Mục đích của buổi họp là gì? Có những ai ở đó?”

Ông Fudge mất hết kiên nhẫn, vung tay chỉ vào mặt Marietta, hỏi mụ Umbridge:

“Cô có bùa giải trừ cái thứ tà ếm này không? Để cho con bé có thể nói năng thoải mái chớ.”

Mụ Umbridge miễn cưỡng thú nhận:

“Dạ, em chưa kịp tìm ra được phép giải bùa.”

Harry cảm thấy trào dâng trong lòng niềm tự hào về tài ếm bùa của Hermione. Mụ Umbridge nói tiếp:

“Nhưng mà cũng không hề gì cả nếu con nhỏ này không chịu nói, em có thể tiếp tục câu chuyện từ chỗ này. Thưa ngài Bộ trưởng, chắc là ngài còn nhớ, em đã gởi cho ngài một báo cáo hồi tháng mười, rằng Potter đã gặp gỡ một số bạn học trong quán Đầu Heo ở làng Hogsmeade…”

Giáo sư McGonagall ngắt lời:

“Cô có bằng chứng nào về chuyện đó?”

Mụ Umbridge làm điệu nói giọng bảnh chọe:

“Tôi có tờ khai làm chứng của Willy Widdershins đây, bà Minerva à, anh ta đã tình cờ có mặt trong quán vào đúng thời điểm đó. Quả đúng là anh ta bị băng bó tùm lum khắp mặt mũi, nhưng khả năng nghe của anh ta vẫn không bị suy suyển chút nào. Anh ta nghe lọt hết từng lời mà Potter đã nói và đã vội vã đi thẳng đến trường để tường thuật lại cho tôi…”

Giáo sư McGonagall nhướn đôi chân mày của bà lên:

“À thì ra đó là lý do giúp anh ta không bị truy tố về tội đã dựng nên mấy cái bồn cầu tiêu dội ngược! Thiệt là một sự hiểu biết thú vị về hệ thống công lý của chúng ta!”

Bức chân dung của một pháp sư béo tốt có cái mũi đỏ treo trên bức tường đằng sau bàn giấy của cụ Dumbledore gầm lên:

“Thối nát rành rành! Bộ Pháp Thuật vào cái thời của tôi không đời nào đổi chác với bọn tội phạm vặt vãnh đê tiện, không, thưa ngài, họ không đời nào!”

Cụ Dumbledore nói nhỏ nhẹ:

“Cám ơn, ông Fortescue, câu nói đáng đồng tiền đấy.”

Giáo sư Umbridge tiếp tục:

“Mục đích cuộc họp của Potter với những học sinh đó là nhằm thuyết phục chúng gia nhập một hội bất hợp pháp, mà mục đích của cái hội đó là để học những bùa chú và phép trù ếm mà Bộ Pháp Thuật đã quyết định là không thích hợp cho lứa tuổi học trò…”

Cụ Dumbledore nhướn mắt qua cặp kiếng nửa vầng trăng trễ xuống nửa chừng trên cái sống mũi khoằm của cụ để nhìn mụ Umbridge và khẽ nói:

“Tôi nghĩ là cô sẽ nhận ra cô sai ở chỗ nào, cô Dolores à.”

Harry trố mắt nhìn cụ Dumbledore. Nó không thể hiểu làm cách nào mà cụ Dumbledore có thể cãi trắng án cho nó trong vụ này; nếu Willy Widdershins quả thực đã nghe mọi lời nó nói ở quán Đầu Heo thì đơn giản là không còn lối thoát nào cả.

Ông Fudge bây giờ lại đung đưa nhún lên nhún xuống trên hai gót chân.

“À há! Được, hãy để cho chúng ta nghe câu chuyện xạo mới nhất được vẽ vời ra để chạy tội cho Potter! Vậy thì, nói tiếp đi, cụ Dumbledore… cứ nói tiếp… Willy Widdershins đã báo cáo láo, chứ gì? Hay là một thằng sinh đôi giống Potter như đúc đã ngồi ở quán Đầu Heo vào ngày hôm đó? Hay lại là một giải thích đơn giản vẫn dùng, lại viện đến việc quay lùi thời gian, hoặc một người đã chết nào đó lại sống lại trên đời, và hai tên Giám Ngục vô hình nào đó?”

Percy Weasley phát ra một tiếng cười hưởng ứng nhiệt liệt.

“A, hay quá, thưa ngài Bộ trưởng, ngài nói rất hay!”

Giá mà Harry có thể đá cho anh ta một cái! Nhưng rồi nó kinh ngạc thấy cụ Dumbledore cũng mỉm cười nhã nhặn nữa!

“Ông Cornelius à, tôi không chối cãi - mà tôi chắc chắn là Harry cũng không chối cãi - rằng trò ấy đã có mặt ở quán Đầu Heo vào ngày hôm đó, rằng trò ấy đã cố gắng kêu gọi học sinh lập ra nhóm học tập bộ môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám. Tôi chỉ đang chứng minh rằng cô Dolores hoàn toàn sai khi cho rằng một nhóm học tập như vậy, vào thời điểm đó, là bất hợp pháp. Nếu cô còn nhớ, thì mãi đến hai ngày sau khi có

cuộc họp của Harry ở làng Hogsmeade, đạo luật của Bộ Pháp Thuật cấm đoán mọi tổ chức đoàn thể của học sinh mới được ban hành và có hiệu lực, cho nên Harry không hề vi phạm bất cứ luật lệ nào trong quán Đầu Heo cả.”

Vẻ mặt của Percy trông như thể anh ta vừa bị một cú đấm trời giáng vào giữa mặt. Còn ông Fudge thì đứng khựng lại giữa chừng trong tư thế nhún nhảy trên gót chân, miệng còn há hốc.

Mụ Umbridge là người tỉnh hồn lại trước tiên. Mỉm cười hết sức ngọt ngào, mụ nói:

“Thưa ông Hiệu trưởng, những lời lẽ đó hay. Nhưng bây giờ chúng ta đang ở thời điểm sáu tháng sau khi Đạo Luật Giáo Dục Số Hai mươi bốn được ban hành. Nếu buổi họp đầu tiên không được kể là bất hợp pháp, thì tất cả những cuộc họp diễn ra từ bấy đến nay gần như chắc chắn vẫn là bất hợp pháp.”

Cụ Dumbledore đưa mắt qua phía trên mấy ngón tay đan lại với nhau, quan sát mụ Umbridge với một vẻ thích thú lịch lãm.

“À, những buổi họp đó chắc chắn sẽ bất hợp pháp, nếu như chúng đã tiếp tục diễn ra sau khi đạo luật có hiệu lực. Cô có bằng chứng nào là những cuộc họp đó vẫn tiếp tục diễn ra không?”

Trong lúc cụ Dumbledore nói, Harry nghe như có tiếng sột soạt đằng sau lưng nó và nó thoáng nghĩ là Kingsley đã thì thầm điều gì đó. Nó cũng dám thề là nó cảm thấy có cái gì đó êm ái dịu dàng như thể một ngọn gió hay cánh của một con chim, nhưng khi nó ngó xuống thì chẳng nhìn thấy gì cả.

Mụ Umbridge nở nụ cười toét miệng trông khủng khiếp như cái miệng cóc rộng chành bành, lặp lại:

"Bằng chứng hả? Từ nãy giờ ông không nghe gì hết sao, ông Dumbledore? Vậy chứ ông nghĩ coi cô Edgedombe có mặt ở đây để làm gì chứ?"

Cụ Dumbledore nhướn mày lên nói:

"Chà, trò này có thể nói cho chúng ta biết về những cuộc họp trong thời gian sáu tháng ư? Tôi đã tưởng là trò ấy chỉ tố giác có mỗi cuộc họp tối hôm nay thôi chứ."

Mụ Umbridge nói ngay:

"Cô Edgedombe, hãy nói cho chúng ta biết những cuộc họp này đã diễn ra trong bao lâu rồi, hả cưng? Cưng chỉ cần gật đầu hay lắc đầu, ta cam đoan là làm như vậy không thể khiến cho mấy hột mụn rồi tệ thêm đâu. Có phải những cuộc họp vẫn diễn ra đều đặn trong suốt sáu tháng qua không?"

Harry cảm thấy một tảng chì nặng khủng khiếp rớt ịch xuống bao tử của nó. Vậy là tiêu rồi, họ đã đụng đầu vô ngõ cụt của chứng cớ chắc chắn rành rành mà cho dẫu cụ Dumbledore cũng không thể nào lẩn tránh chối cãi…

Mụ Umbridge dỗ ngon dỗ ngọt Marietta:

"Cưng chỉ cần gật đầu hay lắc đầu thôi, cưng à. Nào, gật đi, làm vậy sẽ không khiến cho mớ tà ếm ấy lan ra thêm đâu…"

Mọi người trong phòng đều chăm chú ngó cái phần trên cùng của gương mặt Marietta. Chỉ có đôi mắt của cô nàng là còn được nhìn thấy giữa mấy ngón tay nắm cổ áo chùng và mấy lọn tóc quăn. Có thể do ánh lửa phản chiếu một cách ma

mãnh mà đôi con mắt Marietta ngây đần vô hồn một cách kỳ quái. Và rồi - Harry quá sức ngạc nhiên không thốt nên lời - Marietta lắc đầu.

Mụ Umbridge đưa mắt nhìn ông Fudge thật nhanh, rồi quay lại nhìn Marietta.

"Ta không nghĩ là cưng đã hiểu câu hỏi, phải không? Ta hỏi rằng có phải cưng đã tham dự những cuộc họp ấy trong suốt sáu tháng qua? Cưng đã dự, đúng không?"

Một lần nữa, Marietta lắc đầu.

Giọng của mụ Umbridge bắt đầu gay gắt:

"Cưng lắc đầu là có nghĩa gì, hả?"

Giáo sư McGonagall cất giọng nghiêm khắc nói:

"Tôi tưởng ý của trò ấy đã quá rõ ràng. Chẳng có cuộc họp bí mật nào trong suốt sáu tháng qua cả. Có đúng như vậy không, cô Edgedombe?"

Marietta gật đầu.

Mụ Umbridge nổi cơn thịnh nộ, hét:

"Nhưng có một cuộc họp vào tối hôm nay! Cô Edgedombe, trò đã nói với tôi là có một cuộc họp trong căn Phòng Cần Thiết! Và Potter là đứa đầu têu, nếu không thì cũng là đứa tổ chức cuộc họp, chính Potter - tại sao mi cứ lắc đầu hả, con ranh kia?"

Giáo sư McGonagall lạnh lùng nói:

"Chà, thông thường khi một người lắc đầu thì họ ngụ ý là 'không'. Vậy trừ khi cô Edgedombe đang dùng một dạng ngôn

ngữ ký hiệu khác mà con người chưa được biết tới…”

Giáo sư Umbridge túm lấy Marietta, xoay kéo con bé ra đối diện với chính mụ, rồi bắt đầu day lắc nó dữ dội. Chỉ trong vòng nửa giây, cụ Dumbledore đã đứng lên giơ cây đũa phép của cụ ra. Chú Kingsley dợm tiến tới và mụ Umbridge thì nhảy lui ra khỏi Marietta, hai bàn tay của mụ giơ lên trời vung vẩy như thể bị phỏng nặng.

Cụ Dumbledore nói:

“Ta không cho phép cô cư xử với học sinh của ta thô bạo như vậy, cô Dolores à.”

Lần đầu tiên cụ Dumbledore tỏ ra giận dữ.

Chú Kingsley lên tiếng, giọng trầm sâu và chậm rãi:

“Bà Umbridge, bà cần tự trấn tĩnh lại. Bà đừng tự rước rắc rối vào mình trong lúc này.”

Mụ Umbridge liếc nhìn cái tướng tá đồ sộ cao như tháp của chú Kingsley, nói muốn hụt hơi:

“Không. Ý tôi nói là ừ, anh nói đúng đó, anh Shacklebolt… tôi… tôi… quên mất tôi.”

Marietta vẫn đứng sững đúng nơi mà mụ Umbridge đã buông tay thả nó ra. Nó dường như không hoảng sợ cuộc tấn công vừa rồi của mụ Umbridge mà cũng không tỏ ra bớt căng thẳng khi được mụ Umbridge thả ra. Nó vẫn cứ túm chặt cổ áo chùng kéo lên che mặt đến tận đôi mắt vô hồn trừng trừng nhìn thẳng phía trước. Một mối nghi ngờ bất chợt, kết nối lời thì thầm của chú Kingsley và cái mà Harry mới vừa cảm thấy xẹt ngang qua, chợt bừng lên trong tâm trí Harry.

Ông Fudge, với cái vẻ cố gắng giải quyết êm đẹp mọi việc một lần cho xong, lên tiếng:

"Cô Dolores à, cuộc họp đêm nay… cuộc họp mà chúng ta biết chắc chắn đã xảy ra…"

"Dạ, phải."

Mụ Umbridge trấn tĩnh lại.

"Dạ, đúng vậy… cô Edgecombe mách với em và em lập tức đi lên tầng thứ bảy, có một số học sinh *đáng tin cậy* tháp tùng, để vây bắt quả tang những kẻ tham dự cuộc họp. Tuy nhiên, dường như bọn chúng đã được cảnh báo trước khi em đến, bởi vì khi bọn em đến tầng thứ bảy thì bọn chúng đang co cẳng chạy khắp mọi hướng. Dù vậy, cũng chẳng sao. Em có được tất cả tên họ của chúng đây, cô Pakinson đã chạy vô Phòng Cần Thiết lục xét giùm em để xem bọn chúng có bỏ sót lại gì không… Chúng ta cần bằng cớ và căn phòng đã cung cấp chứng cớ đây…"

Trước nỗi kinh hoàng của Harry, mụ Umbridge rút từ trong túi áo của mụ ra cái danh sách đã được ghim lên tường của căn Phòng Cần Thiết và đưa nó cho ông Fudge. Mụ nói giọng êm ái:

"Cái lúc mà em nhìn thấy tên của Harry trong danh sách, em biết ngay là chúng ta sẽ đối phó với vấn đề gì."

Một nụ cười giãn ra trên gương mặt ông Fudge, ông nói:

"Xuất sắc! Cô giỏi lắm, cô Dolores. Và… thiệt là động trời…"

Ông ngước lên nhìn cụ Dumbledore, cụ vẫn còn đang đứng

bên cạnh Marietta, cây đũa phép vẫn cầm hờ hững trong tay.

Ông Fudge nói lặng lẽ:

"Hãy coi bọn chúng tự xưng là gì này. Đoàn Quân Dumbledore."

Cụ Dumbledore đưa tay ra cầm lấy tấm giấy da trong ông Fudge. Cụ chăm chú nhìn một lúc lâu cái danh hiệu ở đầu tấm danh sách do Hermione viết nguệch ngoạc lên cách đây nhiều tháng, dường như cụ không thể nói ra lời. Rồi cụ ngước nhìn lên, mỉm cười.

Cụ nói giản dị:

"Thôi, thế là trò chơi chấm dứt. Ông có cần một tờ thú nhận của tôi không, ông Cornelius? Hay một tuyên bố trước mặt các nhân chứng đây là đủ?"

Harry nhận thấy chú Kingsley và giáo sư McGonagall đưa mắt nhìn nhau. Trên mặt cả hai người đều hiện nỗi lo sợ. Harry không hiểu chuyện gì đang xảy ra, và dường như ông Fudge cũng không hiểu nốt.

Ông Fudge chậm chạp nói:

"Tuyên bố hả? Cái gì… tôi không…"

Cụ Dumbledore vẫn mỉm cười khi vẫy nhẹ cái danh sách trước mặt ông Fudge, cụ nói:

"Đoàn Quân Dumbledore, ông Cornelius à. Không phải Đoàn Quân Potter. Mà là Đoàn Quân Dumbledore."

"Nhưng… nhưng…"

Gương mặt ông Fudge bỗng nhiên bừng lên sự vỡ lẽ. Ông

nhảy thụt lùi một bước hãi hùng, kêu lên ăng ẳng, rồi lại nhảy trở ra khỏi lò sưởi.

Ông lại một lần nữa vừa giẫm thì thụp lên vạt áo khoác bị cháy xém, vừa thì thào:

"Cụ sao?"

Cụ Dumbledore thú vị đáp:

"Đúng vậy."

"Cụ tổ chức cái này à?"

Cụ Dumbledore nói:

"Tôi tổ chức."

"Cụ chiêu mộ những học sinh này cho… cho đoàn quân của cụ à?"

Cụ Dumbledore gật đầu nói:

"Đêm nay đúng ra là đêm họp mặt đầu tiên. Chỉ nhằm để xem bọn chúng có hứng thú gia nhập hay không. Dĩ nhiên bây giờ tôi đã hiểu ra là mình đã phạm sai lầm khi mời cô Edgecombe."

Marietta gật đầu. Ông Fudge hết nhìn cô học trò rồi đến cụ Dumbledore, ngực của ông phồng lên. Ông gào thét:

"Vậy là cụ đã âm mưu chống lại tôi!"

Cụ Dumbledore vui vẻ nói:

"Đúng vậy."

Harry hét:

"KHÔNG!"

Chú Kingsley nhá một cái quắc mắt cảnh cáo nó, giáo sư McGonagall mở to đôi mắt nhìn nó đầy đe dọa, nhưng bỗng nhiên trí óc Harry bừng sáng ý nghĩa cái điều mà cụ Dumbledore đang làm, và nó không thể nào để cho điều đó xảy ra.

"Đừng… thưa thầy Dumbledore!"

Cụ Dumbledore bình tĩnh nói:

"Hãy giữ im lặng, Harry, nếu không thì thầy e là trò sẽ phải ra khỏi văn phòng của thầy."

Ông Fudge sủa lên:

"Phải, câm đi, Potter!"

Ông ta vẫn còn hau háu ngó cụ Dumbledore chằm chằm với một vẻ vui mừng kinh tởm:

"Được, được, được lắm… Tối nay ta đến đây chỉ mong đuổi học Potter, dè đâu…"

Cụ Dumbledore mỉm cười:

"Dè đâu ông bắt được tôi. Chuyện này giống như làm rớt đồng xu teng rồi lượm lại được đồng Galleon vàng, há?"

Ông Fudge giờ đây run lên thấy rõ vì vui sướng, ông kêu lên:

"Weasley! Weasley, anh có chép hết tất cả chưa, tất cả mọi điều cụ ấy nói, anh có chép lời thú tội của cụ chưa?"

Percy hăm hở đáp:

"Dạ, thưa ngài, tôi nghĩ tôi đã ghi chép đầy đủ tất cả, thưa ngài."

Cái mũi của anh chàng lấm chấm mực trong lúc anh ta cắm cúi ghi ghi chép chép.

"Cái đoạn về cách mà cụ ấy đã đang cố gắng xây dựng một quân đội chống lại Bộ Pháp Thuật ấy, cái cách mà cụ ấy đã và đang làm để gây bất ổn cho ta đấy?"

"Dạ, thưa ngài, dạ có ghi chép đủ hết, thưa ngài."

"Vậy thì tốt lắm."

Ông Fudge giờ đây rạng rỡ với niềm vui sướng. Ông nói:

"Hãy sao biên bản của anh ra làm hai bản, Weasley, và gởi cho tờ *Nhật Báo Tiên Tri* một bản ngay tức thì. Nếu chúng ta gởi bưu cú phát chuyển nhanh thì chúng ta sẽ được đăng trong số báo sáng ngày mai!"

Percy vội vã băng ngang qua căn phòng, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng anh ta, ông Fudge bèn quay lại nhìn cụ Dumbledore.

"Bây giờ cụ sẽ được giải về Bộ Pháp Thuật, ở đó cụ sẽ chính thức được cáo tội và rồi được tống vô nhà tù Azkaban để chờ phiên tòa xử."

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói:

"À, phải, phải, tôi tưởng chúng ta có lẽ nên giải quyết nốt cái mắc míu nho nhỏ đó."

"Mắc míu?"

Giọng của ông Fudge vẫn còn ngân nga sự khoái trá.

"Tôi không thấy mắc míu nào cả, cụ Dumbledore à?"

Cụ Dumbledore nói với giọng xin lỗi:

“Chà, tôi e là tôi có thấy đấy.”

“Thực hả?”

“Ừ… chẳng qua là vì ông dường như đang cố gắng uổng công dưới một ảo tưởng là tôi sắp sửa… nói thế nào nhỉ? ‘âm thầm vô khám’. Ông Fudge à, tôi e là tôi sẽ không âm thầm vô khám đâu. Tôi hoàn toàn không hề có ý định để cho bị tống giam trong nhà tù Azkaban. Dĩ nhiên là tôi có thể vượt ngục… nhưng mà như vậy thì mất thời giờ quá, và thành thật mà nói, tôi có thể nghĩa ra cả một đống chương trình mà tôi muốn làm hơn là đi tù.”

Gương mặt của mụ Umbridge càng lúc càng đỏ hơn, và trông bà ta như thể đang bị luộc nước sôi. Ông Fudge trừng trừng mắt ngó cụ Dumbledore với một vẻ mặt đần đần, như thể ông vừa bị tống vào mặt một cú đấm thình lình đến chết trân tại chỗ và không thể nào tin được chuyện đã xảy ra. Ông phát ra một âm thanh nghe như tiếng nuốt nghẹn rồi quay lại ngó chú Kingsley và vị pháp sư có mái tóc xám xịt ngắn ngủn. Ông này là người duy nhất trong phòng cho tới giờ phút này vẫn chưa hề thốt ra một lời nào. Ông ta ra hiệu cho ông Fudge bằng một cái gật đầu cam kết và bước tới trước một chút, cách xa khỏi bức tường. Harry nhận thấy bàn tay của ông ta di chuyển một cách bất thường về phía túi áo của ông ta.

Cụ Dumbledore nói một cách thân mật:

“Đừng có ngốc như vậy, Dawlish. Ta chắc chắn anh là một Thần Sáng xuất sắc, ta hình như còn nhớ anh đã đạt được điểm ‘Xuất Sắc’ trong kỳ thi Kiểm Tra Pháp Thuật Tận Sức, nhưng nếu anh định thử… à… ‘áp giải’ ta bằng bạo lực, ta sẽ phải

làm tổn thương anh đấy.”

Người đàn ông tên là Dawlish chớp chớp mắt, trông hơi ngố. Ông ta lại đưa mắt nhìn ông Fudge một lần nữa, nhưng lần này dường như là để trông mong nhận được một gợi ý nên làm gì tiếp theo.

Ông Fudge đã lấy lại được bình tĩnh, nhếch mép cười khinh khỉnh:

“Vậy ra cụ định một tay chọi với Dawlish, Kingsley Shacklebolt, Dolores và tôi sao, cụ Dumbledore?”

Cụ Dumbledore mỉm cười, nói:

“Râu ria Quỷ thần ơi, ai lại làm như vậy, trừ khi ông ngu đến mức buộc ta phải làm như vậy.”

Giáo sư McGonagall thọc tay vào bên trong áo chùng của bà, nói to:

“Cụ ấy sẽ không phải chiến đấu một mình đâu!”

Cụ Dumbledore nói giọng sắc đanh:

“Ôi, Minerva, cụ ấy sẽ chiến đấu một mình ! Trường Hogwarts cần cô!”

Ông Fudge rút cây đũa phép của ông ra, nói:

“Đủ chuyện tầm phào bá láp rồi! Dawlish, Shacklebolt, bắt lão!”

Một vệt ánh sáng bạc nháng lên trong phòng. Một tiếng nổ vang lên như tiếng súng, sàn văn phòng rung chuyển. Một bàn tay chụp ngay gáy của Harry và ấn nó ngồi thụp xuống sàn khi luồng sáng bạc thứ hai nhá lên - nhiều bức chân dung trên

tường gào thét, con chim phượng hoàng Fawkes kêu rít lên, và một đám mây bụi phủ mù mịt không trung. Harry sặc sụa ho dữ dội, rồi nó nhìn thấy một hình dạng đen thui ngã xuống sàn một cái rầm ngay trước mặt nó. Có tiếng rú lên và một tiếng ạch nữa vang lên, rồi ai đó kêu 'Đừng!' Sau đó là âm thanh của kiếng bể, tiếng bước chân giẫm đạp nhau loạn xạ, một tiếng rên dài - và rồi tất cả im lặng.

Harry loi ngoi ngóc đầu nhìn quanh để coi ai vừa thộp cổ nó khiến nó suýt nghẹt thở, và nó nhận ra giáo sư McGonagall đang cúi mình núp bên cạnh nó. Bà đã lôi cổ cả nó và Marietta ra khỏi vòng nguy hiểm. Bụi vẫn còn bay lơ lửng trên không và nhẹ nhàng đáp xuống ba thầy trò. Harry thở hổn hển, nhìn thấy một bóng người cao lớn đang tiến về phía thầy trò nó.

Cụ Dumbledore hỏi:

"Ba thầy trò có sao không?"

Giáo sư McGonagall đứng dậy, kéo theo Harry và Marietta cùng đứng lên theo, bà nói:

"Không sao."

Bụi đã lắng hết. Cảnh điêu tàn trong văn phòng hiện ra trước mắt mọi người. Bàn giấy của cụ Dumbledore đã bị lật ngửa, tất cả những cái bàn khẳng khiu đều bị ngã lăn kềnh trên sàn, mấy món trang thiết bị bằng bạc bị văng rời từng mảnh. Ông Fudge, mụ Umbridge, chú Kingsley và Dawlish đều nằm bất động trên sàn. Con chim phượng hoàng Fawkes bay từng vòng rộng bên trên bọn họ, ca hát dịu dàng.

Cụ Dumbledore nói nhỏ:

“Không may là ta phải ếm cả Kingsley, nếu không thì rất dễ bị nghi ngờ. Anh ta thiệt là sáng trí phi thường khi điều chỉnh trí nhớ của Marietta như thế trong lúc mọi người còn đang chú ý hướng khác. Cô Minerva, cô cám ơn anh ta dùm tôi nhé? Thôi, tất cả bọn họ sẽ tỉnh lại trong chốc lát nữa thôi và tốt nhất là đừng để cho họ biết là chúng ta có thì giờ trò chuyện - Cô hãy hành động như thể chuyện vừa mới xảy ra chớp nhoáng, như thể họ chỉ mới bị đánh ngã xuống sàn, họ sẽ không thể nhớ được điều gì cả…”

Giáo sư McGonagall thì thầm:

“Cụ sẽ đi đâu, cụ Dumbledore? Quảng trường Grimmauld chăng?”

Cụ Dumbledore mỉm cười một nụ cười cương quyết:

“Ồ, không. Tôi không bỏ đi để chui vào một chỗ ẩn náu. Tôi hứa với cô là chẳng bao lâu nữa ông Fudge sẽ cầu mong phải chi ông ấy đã không trục xuất tôi ra khỏi trường Hogwarts…”

Harry vừa mới bắt đầu nói:

“Thưa giáo sư Dumbledore…”

Nó không biết nên nói điều gì trước: nó hối hận như thế nào khi đã đầu têu bày Đ.Q.D. trước nhất để rồi gây ra tất cả những rắc rối này, hay là nói nó cảm thấy khủng khiếp quá nếu cụ Dumbledore phải ra đi chỉ để cứu nó khỏi bị đuổi học. Nhưng cụ Dumbledore đã ngắt lời nó trước khi nó nói thêm được tiếng nào.

Cụ khẩn thiết nói:

“Hãy nghe ta nói đây, Harry. Con phải hết sức chăm chỉ học môn Bế Quan Bí Thuật, con có hiểu thầy nói gì không? Hãy làm tất cả mọi việc mà thầy Snape bảo con làm và luyện tập nó đặc biệt vào mỗi tối trước khi đi ngủ, để con có thể khép kín tâm trí con đối với những giấc mơ xấu… Chẳng bao lâu nữa con sẽ hiểu tại sao, nhưng bây giờ con phải hứa với ta…”

Người đàn ông tên là Dawlish bắt đầu cựa quậy. Cụ Dumbledore nắm chặt cổ tay Harry dặn dò:

“Hãy nhớ… khép kín tâm trí lại…”

Nhưng khi những ngón tay của cụ Dumbledore vừa siết quanh da cổ tay của Harry, một cơn đau dữ dội nhói lên ở cái thẹo trên trán, và nó lại cảm thấy một lần nữa cơn thèm muốn khủng khiếp giống như cơn thèm của con rắn muốn tấn công cụ Dumbledore, muốn cắm phập vào cụ, muốn làm cho cụ bị tổn thương…

Cụ Dumbledore thì thầm:

“… rồi con sẽ hiểu.”

Con phượng hoàng Fawkes lượn vòng trong căn phòng, rồi bay sà xuống thấp bên trên cụ Dumbledore. Cụ buông bàn tay Harry ra, giơ bàn tay của cụ lên, nắm lấy cái đuôi dài vàng chóe của con phượng hoàng. Một ánh lửa nháng lên và cả hai biến mất tăm.

Ông Fudge lóp ngóp bò dậy, gào lên:

“Lão đâu rồi? Lão ở đâu?”

Chú Kingsley cũng đứng bật dậy, la to:

“Tôi không biết!”

Mụ Umbridge kêu:

“Hừ, lão không thể nào Độn thổ được! Bên trong trường Hogwarts không ai có thể Độn thổ được…”

“Cầu thang!”

Dawlish kêu lên, rồi tự phóng mình ra khỏi cửa, vặn mở ra, rồi biến mất, theo sát gót ông ta là chú Kingsley và mụ Umbridge. Ông Fudge ngập ngừng một chút, rồi chậm chạp đứng lên, phủi bụi bám trên mặt. Chẳng ai nói năng gì trong suốt một thời gian khá lâu.

Cuối cùng ông Fudge sửa sang cho ngay ngắn cái vạt áo sơ mi bị rách te tua, nói:

“Ái chà, bà Minerva à, tôi e đây là kết thúc của ông bạn vàng của bà mất thôi!”

Giáo sư McGonagall đáp giọng đầy khinh miệt:

“Ông tưởng vậy à?”

Ông Fudge dường như không thèm nghe giáo sư McGonagall. Ông ta đang nhìn quanh quất cái văn phòng tan nát. Vài bức chân dung trên tường huýt sáo chê bai ông, một vài người còn làm những động tác rất khiếm nhã.

Ngoảnh nhìn lại giáo sư McGonagall, ông Fudge hất đầu một cách thô bạo về phía Harry và Marietta, nói:

“Bà nên đưa hai đứa đó về giường ngủ thì tốt hơn.”

Giáo sư McGonagall không nói gì, chỉ bước cùng với Harry và Marietta ra cửa. Khi cánh cửa đóng lại đằng sau lưng nó,

Harry nghe tiếng ông Phineas Nigellus:

"Ông Bộ trưởng biết không, tôi bất đồng với cụ Dumbledore về nhiều điểm… nhưng ông không thể chối cãi là cụ ấy rất có phong cách…"

28

KÝ ỨC TỆ NHẤT CỦA THẦY SNAPE

Thừa Lệnh Của

BỘ PHÁP THUẬT

Dolores Jane Umbridge (Thanh Tra Tối Cao) đã thay thế Albus Dumbledore giữ chức vụ Hiệu trưởng trường Đào tạo pháp sư và phù thủy Hogwarts.

Điều khoản trên thích ứng với Đạo Luật Giáo Dục Số Hai mươi tám.

Đã ký

Corneluis Oswald Fudge

BỘ TRƯỞNG BỘ PHÁP THUẬT

Các thông báo đã được dán lên khắp trường nội trong đêm, nhưng chúng không hề giải thích được làm sao mà mọi người trong lâu đài lại dường như biết rành rẽ, rằng cụ Dumbledore đã chiến thắng một lúc hai Thần Sáng, một Thanh Tra Tối Cao, vị bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, và anh chàng trợ lý trẻ tuổi để mà đào thoát. Trong ngày hôm sau, cho dù Harry đi tới đâu trong lâu đài, nó cũng chỉ nghe có mỗi một đề tài được bàn tán sôi nổi, đó là chuyến bay của cụ Dumbledore. Và mặc dù tam sao thất bản, cùng một số chi tiết khi được kể tới kể lui đã trở nên quái dị (Harry nghe lóm một cô bé năm thứ hai cả quyết

với một cô bé khác là ông Fudge hiện giờ đang nằm ở bệnh viện Thánh Mungo vì cái đầu ông đã biến thành một trái bí rợ), thì kể cũng đáng ngạc nhiên là phần thông tin còn lại mà mọi người có được khá là chính xác. Thí dụ như, mọi người đều biết rằng Harry và Marietta là hai học sinh duy nhất đã chứng kiến cái cảnh tượng diễn ra trong văn phòng cụ Dumbledore, và bởi vì Marietta hiện đang nằm trong bệnh thất, Harry bỗng thấy mình đi tới đâu cũng bị vây hãm bởi những yêu cầu tường thuật trực tiếp câu chuyện.

Trên đường trở về từ lớp học môn Thảo Dược, Ernie Macmillan lắng nghe chăm chú câu chuyện Harry kể xong thì tuyên bố một cách đầy tin tưởng:

"Chẳng bao lâu nữa thầy Dumbledore sẽ trở lại. Hồi tụi mình học năm thứ hai họ đã không thể nào đuổi thầy đi thì lần này họ cũng sẽ không thể nào làm được. Thầy Tu Mập đã nói với mình là…"

Anh chàng chợt hạ thấp giọng một cách bí ẩn, khiến cho Harry, Ron, và Hermione phải chồm về phía anh ta để nghe cho rõ.

"… mụ Umbridge đã thử trở vô văn phòng của cụ Dumbledore vào tối hôm qua sau khi họ đã lùng kiếm cụ trong khắp lâu đài và sân trường. Mụ không thể nào qua được cái tượng đá đầu thú canh cửa. Văn phòng Hiệu trưởng đã tự niêm phong nó để kháng cự lại mụ." Ernie nở nụ cười đểu. "Có vẻ như mụ đã nổi một trận tam bành nho nhỏ…"

Lúc đó tụi nó đang đi lên mấy bậc thềm đá để vào Tiền sảnh, Hermione nói một cách cay độc:

“Ôi, mình chắc là mụ thực sự mơ tưởng được đích thân ngồi trên đó, trong văn phòng Hiệu trưởng, khống chế cai quản hết thảy những giáo sư khác. Thiệt là một mụ phù thủy già vênh váo, si mê quyền lực đến điên cuồng…”

“Này, Granger, mày có thực sự muốn nói nốt câu đó không?”

Draco Malfoy vừa mới lách ra từ đằng sau một cánh cửa, cặp kè sát bên hông là Crabbe và Goyle. Bộ mặt nhọn tái men mét của nó sáng lên vì sự hiểm ác. Nó cất giọng nhừa nhựa nói:

“Tao e là tao sẽ phải trừ vài điểm của nhà Gryffindor và Ravenclaw.”

Ernie nói ngay:

“Chỉ có các thầy cô mới có thể trừ điểm của các Nhà, Malfoy à.”

Ron cũng gầm gừ:

“Đúng vậy, và tụi tao cũng là Huynh trưởng, mày có nhớ không?”

Malfoy cười khinh khỉnh, hai tên Crabbe và Goyle hinh hích cười phụ họa:

“Tao biết Huynh trưởng không thể nào trừ điểm, Vua Weasley ạ. Nhưng tao là thành viên của Tổ Thẩm Tra.”

“Tổ gì?”

Hermione ngắt lời nó, hỏi ngay. Malfoy chỉ tay lên một chữ I* bạc nhỏ xíu gắn trên áo chùng của nó ngay bên dưới huy

hiệu Huynh trưởng.

"Tổ Thẩm Tra, Granger à. Một tổ nhóm học sinh tinh tuyển ủng hộ Bộ Pháp Thuật, do đích thân giáo sư Umbridge chọn lựa. Tóm lại, đằng nào đi chăng nữa thì Tổ Thẩm Tra cũng có quyền trừ điểm… cho nên Granger à, tao sẽ trừ mày năm điểm vì đã hỗn xược với bà Hiệu trưởng… Macmillan bị trừ năm điểm vì cãi lại tao… còn Potter, mày bị trừ năm điểm vì tao không ưa cái mặt mày… Weasley, sơ mi của mày thòi ra ngoài, tao sẽ trừ mày năm điểm về tội đó… Ờ phải, tao quên mất, mày là một con Máu Bùn, Granger à, cho nên bị trừ mười điểm…"

Ron rút ra cây đũa phép của nó, nhưng Hermione đẩy nó trở vô, thì thầm:

"Đừng!"

Malfoy hít một hơi:

"Nước cờ khôn đó, Granger. Hiệu trưởng mới, thời thế mới… bây giờ liệu mà ngoan, Harry Bô-xí… Vua Weasley…"

Nó bỏ đi nhanh, cười như điên với bọn Crabbe và Goyle.

Ernie tỏ vẻ hết sức hãi hùng.

"Thằng đó nói láo. Nó không thể nào lại được phép trừ điểm… chuyện đó thực là một trò lố bịch… nó sẽ phá hoại hoàn toàn hệ thống Huynh trưởng…"

Nhưng Hermione, Ron và Harry đã tự động quay về phía mấy cái đồng hồ cát khổng lồ đặt trong mấy cái hốc trên bức tường đằng sau lưng tụi nó, mấy cái đồng hồ đó tính điểm của từng Nhà. Mới hồi sáng Nhà Gryffindor và Nhà Ravenclaw

còn đang kèn cựa ngang nhau ở vị trí dẫn đầu bảng. Ngay cả khi tụi nó đứng xem, cát sỏi cứ bay ngược lên trên, làm giảm số lượng điểm trong cái bầu thủy tinh ở dưới. Quả thực, cái bầu thủy tinh duy nhất có vẻ như không thay đổi gì hết chính là cái đồng hồ đầy nhóc ngọc lục bảo của Nhà Slytherin.

Giọng nói của Fred vang lên:

"Tụi bây nhận thấy rồi hả?"

Anh ta và George vừa mới đi xuống cái cầu thang đá hoa cương và nhập vô đám Harry, Ron, Hermione, cùng Ernie đang đứng trước mấy cái đồng hồ tính điểm.

Trong khi tụi nó đứng ngó nhiều hòn sỏi nữa bay ngược lên trên trong cái đồng hồ của nhà Gryffindor, Harry tức tối nói:

"Malfoy vừa mới trừ của tụi này tổng cộng gần năm chục điểm."

George nói:

"Ừ, thằng Montague cũng đã tính trừ điểm tụi này trong giờ ra chơi."

Ron hỏi ngay:

"Anh nói 'tính' nghĩa là sao?"

Fred nói:

"Nó không bao giờ có thể xì khẩu ra trọn câu nữa, do rằng tụi này đã buộc lòng phải ra tay trước, nhét đầu nó vô trong cái Tủ Tan Biến ở tầng một."

Hermione trông hết sức sửng sốt:

"Nhưng rồi các anh sẽ bị rắc rối kinh khủng cho mà xem!"

Fred thản nhiên đáp:

“Chỉ đến khi nào Montague tái xuất hiện kia, và muốn vậy có lẽ phải vài ba tuần sau kìa, anh cũng không biết tụi anh đã tống nó vô đâu nữa. Với lại, tụi anh đã quyết định là tụi anh cóc thèm lo tới chuyện bị rắc rối nữa.”

Hermione nói:

“Chứ từ hồi nào tới giờ các anh có lo sao?”

George nói:

“Dĩ nhiên là có chứ. Tụi anh chưa bị đuổi học lần nào mà, đúng không?”

Fred nói:

“Tụi anh luôn biết lằn ranh giới hạn là ở chỗ nào.”

George nói:

“Có thể thỉnh thoảng tụi anh cũng đã giẫm một ngón chân lên lằn ranh đó.”

Fred tiếp:

“Nhưng tụi này luôn luôn biết dừng lại khi có triển vọng gây ra tai họa.”

Ron hỏi thăm dò:

“Nhưng bây giờ thì sao?”

George nói:

“Ái chà, bây giờ thì…”

Fred nói:

“Cụ Dumbledore đã đi rồi thì mắc gì…”

George nói:

“… tụi anh cho là một chút chuyện tưng bừng…”

Fred tiếp lời:

“… mới đúng là cái mà bà Hiệu trưởng mới của tụi mình xứng đáng được chào mừng.”

Hermione thì thào:

“Các anh đừng có làm! Thực tình các anh không nên làm mà! Mụ chỉ thèm có một cái cớ để đuổi các anh thôi!”

Fred mỉm cười với Hermione:

“Em vẫn chưa hiểu, phải không Hermione? Tụi anh không còn bận tâm chuyện ở lại trường nữa. Tụi anh muốn đi ra khỏi trường ngay bây giờ nếu tụi anh không quyết tâm trả thù cho thầy Dumbledore trước cái đã. Mà đằng nào đi chăng nữa…”

Anh chàng xem đồng hồ đeo tay.

“… màn một sắp bắt đầu. Nếu anh mà là các em thì anh sẽ vô Đại Sảnh Đường ăn trưa, bằng cách đó các giáo sư sẽ thấy là các em không thể có dây mơ rễ má gì với vụ này.”

Hermione lo lắng hỏi lại:

“Dây mơ rễ má với vụ gì?”

George nói:

“Rồi em sẽ biết. Thôi bây giờ, chạy đi.”

Fred và George quay đi và biến mất trong đám đông đang đi xuống cầu thang về phía phòng ăn trưa càng lúc càng đông

đúc. Ernie tỏ ra hết sức bối rối, lẩm bẩm điều gì đó về bài tập môn Biến Hình rồi hối hả dông mất.

Hermione lo lắng nói:

"Mình nghĩ tụi mình nên rời khỏi chỗ này, mấy bồ biết đó, để trong trường hợp…"

Ron nói:

"Ừ, phải đó."

Ba đứa tụi nó nhanh chóng đi về cửa Đại Sảnh Đường, nhưng Harry chưa kịp thoáng thấy cái trần nhà hôm nay có những đám mây trắng lướt nhanh qua, thì ai đó đã vỗ lên vai nó, và khi quay lại, nó thấy suýt chút nữa là cụng mũi với thầy giám thị Filch. Nó lật đật lùi lại mấy bước liền; cách ngắm thầy Filch tốt nhất là đứng cách một quãng xa xa.

Thầy nói giọng hơi đểu:

"Potter, bà Hiệu trưởng muốn gặp trò."

Harry nghĩ đến vụ gì đó mà Fred và George đang âm mưu, nó đáp một cách ngu ngốc:

"Con không hề làm chuyện đó."

Xương hàm dưới của thầy Filch run run vì cười không ra tiếng. Thầy nói giọng khùng khục:

"Ê, có tật giật mình hả? Đi theo tôi…"

Harry liếc mắt ngó qua Ron và Hermione, cả hai đứa đều tỏ ra lo lắng. Nó nhún vai rồi đi theo thầy Filch trở lại Tiền sảnh, đi ngược lại làn sóng học sinh đang háu đói.

Thầy Filch dường như đang ở trong tâm trạng cực kỳ thoải

mái. Tiếng thầy ngâm nga ngắc ngứ trong hơi thở khi hai người trèo lên những bậc cầu thang đá hoa cương. Khi hai người lên đến tầng đầu tiên, thầy nói:

"Mọi việc đang đổi thay quanh đây, Potter à."

Harry lạnh lùng đáp:

"Con có nhận thấy."

Thầy Filch cười khoái trá thấy mà gớm:

"Ừ há… Bao nhiêu năm trời đằng đẵng rồi ta đã luôn nói với cụ Dumbledore là cụ ấy quá ư mềm mỏng đối với tụi bây. Lũ súc vật con bẩn thỉu tụi bây sẽ không đời nào dám thả Bom Thúi nếu tụi bây biết tao có quyền đét nát đít tụi bây, đúng không hả? Không đứa nào dám nghĩ đến chuyện ném Dĩa Răng Nanh xuống hành lang nếu ta có thể cột mắt cá chân tụi bây, treo ngược tụi bây lên trong văn phòng của ta, đúng không nào? Nhưng Potter ơi, Đạo luật Giáo dục Số Hai mươi chín sắp ban hành, ta sẽ được phép cho tụi bây nếm mùi… và bà ấy cũng đã yêu cầu Bộ Pháp Thuật ký một cái lệnh trục xuất con yêu Peeves… Ôi, với sự cầm quyền của bà ấy, mọi thứ ở đây sẽ rất khác trước!"

Harry nghĩ, mụ Umbridge hiển nhiên là đã thành công đáng kể trong chuyện lôi kéo thầy Filch về phe của mụ, và điều tệ hại nhất là có lẽ thầy sẽ chứng tỏ mình là một vũ khí lợi hại; kiến thức của thầy Filch về những hành lang và những chỗ trốn giấu bí mật trong trường có lẽ chỉ thua có mỗi anh em sinh đôi nhà Weasley mà thôi.

Liếc đểu sang Harry, thầy nói:

“Chúng ta tới rồi.”

Thầy gõ ba tiếng lên cánh cửa văn phòng giáo sư Umbridge rồi đẩy nó mở ra.

“Thưa bà, trò Potter đến gặp bà.”

Văn phòng giáo sư Umbridge, quá quen thuộc với Harry qua bao nhiêu buổi phạt cấm túc, vẫn như mọi khi, ngoại trừ một súc gỗ bự nằm ngang trên mặt bàn làm việc của bà mang hàng chữ vàng chóe Hiệu trưởng. Nó cũng nhận thấy, với cõi lòng nhói đau, cây chổi bay Tia Chớp của nó và hai cây chổi Quét Sạch của Fred và George giờ đây đã bị xiềng xích và khóa móc vào một cái chốt sắt rất chắc trong bức tường đằng sau bàn giấy. Mụ Umbridge đang ngồi đằng sau cái bàn, bận rộn hí hoáy viết gì đó trên mấy tấm giấy da màu hồng của mụ, nhưng khi Harry và thầy Filch bước vào thì mụ ngẩng đầu lên, nở một nụ cười toét đến mang tai. Mụ nói ngọt như đường:

“Cám ơn anh Argus.”

Thầy Filch cúi rạp mình thấp đến mức tối đa mà bệnh thấp khớp của thầy cho phép:

“Dạ, không có chi, thưa bà, không đáng chi cả.”

Rồi thầy đi ra khỏi phòng bằng cách thụt lùi.

Mụ Umbridge chỉ tay vào một cái ghế, sẵng giọng:

“Ngồi.”

Harry ngồi xuống. Mụ tiếp tục hí hoáy viết thêm một lúc nữa. Harry ngồi ngắm qua đầu của mụ Umbridge hình mấy con mèo dơ dáy đang nô đùa nhí nhảnh quanh mấy cái dĩa,

trong lòng thắc mắc mụ đang dành sẵn cho nó nỗi kinh hoàng mới mẻ nào nữa đây.

Cuối cùng, mụ đặt cây viết lông ngỗng xuống và bắt đầu ngắm nghía Harry một cách mãn nguyện, kiểu như một con cóc vừa mới nuốt xong một con ruồi béo bở ngon lành.

"Trò muốn uống gì?"

Harry chắc là mình đã nghe lầm câu mụ ta vừa nói, nó hỏi lại:

"Cái gì ạ?"

Mụ Umbridge càng toét miệng cười rộng hơn, nói:

"Uống, ông Potter ạ. Trà? Cà phê? Nước bí rợ?"

Trong khi liệt kê ra các thức uống, mụ vẫy nhẹ cây đũa phép ngắn ngủn, và một tách hoặc một ly thức uống ấy hiện ra trên mặt bàn của mụ.

Harry đáp:

"Không, cám ơn."

Giọng nói của mụ Umbridge trở nên ngọt ngào một cách đáng sợ.

"Tôi mong trò cùng uống nước với tôi. Hãy chọn một thứ."

Harry nhún vai:

"Được thôi… trà vậy."

Mụ Umbridge đứng dậy và biểu diễn một màn pha thêm sữa trong khi quay lưng về phía Harry. Rồi mụ lăng xăng bưng thức uống đi vòng qua cái bàn, mỉm cười với cái kiểu cách

ngọt ngào hết sức nham hiểm.

Mụ đưa tách trà cho Harry, nói:

"Đây. Uống đi trước khi trà nguội lạnh, nhé? Thế thì, bây giờ, ông Potter à… Tôi nghĩ chúng ta nên có một cuộc tán gẫu nho nhỏ, sau những sự kiên căng thẳng vào tối hôm qua, nhé?"

Harry không nói gì. Mụ Umbridge đã trở lại chỗ ngồi của mình và chờ đợi. Sau một khoảng thời gian dài trôi qua trong im lặng, mụ vui vẻ nói:

"Trò không uống nước đi!"

Harry đưa tách trà lên môi và rồi bỗng nhiên hạ cái tách xuống.

Một trong mấy hình con mèo xấu kinh khủng đằng sau mụ Umbridge có đôi mắt màu xanh lơ tròn xoe to cồ cộ trông giống như con mắt pháp thuật của thầy Moody Mắt-Điên, và Harry chợt nghĩ, thầy Moody Mắt-Điên sẽ nói gì nếu thầy nghe nói là Harry đã uống bất cứ thứ nước gì, do một kẻ mà mình đã biết rõ là kẻ thù, mời mọc.

Mụ Umbridge vẫn còn đang chăm chú quan sát nó, mụ hỏi:

"Có chuyện gì vậy? Trò có muốn đường không?"

Harry đáp:

"Không ạ."

Nó lại giơ cái tách lên môi một lần nữa và giả đò như hớp một ngụm, mặc dù nó mím chặt đôi môi lại. Mụ Umbridge toét miệng cười rộng hoác. Mụ thì thầm:

"Tốt. Rất tốt. Vậy bây giờ…"

Mụ chồm tới trước một chút.

"… Albus Dumbledore ở đâu?"

Harry đáp ngay:

"Không biết."

Mụ vẫn mỉm cười.

"Uống hết đi, uống cạn đi. Bây giờ, ông Potter ạ, chúng ta đừng chơi trò trẻ con nữa. Tôi biết trò biết lão đã đi đâu. Trò và lão Dumbledore đã câu kết với nhau ngay từ ban đầu. Ông Potter, hãy cân nhắc vị trí của trò…"

Harry lặp lại:

"Con không biết thầy ở đâu."

Nó lại giả vờ uống nữa. Mụ quan sát nó kỹ càng.

Mặc dù có vẻ không được hài lòng lắm, mụ vẫn nói:

"Tốt lắm. Trong trường hợp đó, trò có vui lòng nói cho tôi biết Sirius Black lẩn trốn ở đâu không?"

Bao tử Harry lộn tùng phèo và bàn tay cầm tách trà của nó run đến nỗi cái tách va lanh canh vào cái đĩa lót. Nó nghiêng cái tách vào miệng nhưng môi mím thật chặt vào nhau, đến nỗi vài ba giọt nước nóng hổi nhễu xuống cái áo chùng của nó.

Nó nói, hơi nhanh nhẩu một chút:

"Con không biết."

Mụ Umbridge nói:

"Ông Potter, hãy để cho tôi nhắc trò nhớ rằng chính tôi là người suýt bắt được tên tội phạm Black trong lò sưởi nhà

Gryffindor hồi tháng mười. Tôi biết rất rõ là hắn đến gặp chính trò, và nếu mà tôi đã có được chứng cớ thì cả hai người đừng có hòng mà tự do tung hoành như hiện nay, tôi cam đoan với trò như vậy. Tôi lặp lại, ông Potter… Sirius Black ở đâu?"

Harry la lớn:

"Không biết. Không hề nghe nói gì hết."

Cả hai trừng mắt nhìn nhau lâu đến nỗi Harry cảm thấy mắt nó chảy nước. Sau đó mụ Umbridge đứng đậy.

"Rất tốt, Potter, tôi sẽ tạm tin lời của trò lần này, nhưng hãy liệu hồn: quyền lực của Bộ Pháp Thuật đứng dằng sau lưng tôi. Tất cả mọi phương cách thông tin liên lạc vào hay ra khỏi trường này đều được kiểm soát. Một người Điều hòa Hệ thống Floo đang canh gác mọi lò sưởi trong trường Hogwarts - dĩ nhiên là ngoại trừ lò sưởi của chính tôi. Tổ Thẩm Tra của tôi sẽ mở thư và đọc tất cả bưu cú gởi đi và gởi đến lâu đài. Và ông Filch sẽ theo dõi tất cả mọi hành lang bí mật dẫn ra hay vào lâu đài. Nếu tôi mà tìm ra được một tí tẹo bằng chứng…"

"ĐÙNG!"

Đến cái sàn văn phòng cũng rúng động. Mụ Umbridge trượt ngã qua một bên, phải níu lấy cái bàn giấy để chống đỡ, trông mụ hoảng kinh cả hồn vía.

"Cái gì…?"

Mụ trừng trừng ngó ra phía cửa; Harry bèn thừa cơ hội đó mà đổ hết tách trà hầu như còn đầy của nó vô cái bình hoa khô gần nhất. Nó nghe tiếng người chạy rần rần và tiếng kêu la vang lên từ nhiều tầng lầu bên dưới.

“Potter, đi trở về phòng ăn trưa đi!”

Mụ Umbridge quát. Tay cầm lăm lăm cây đũa phép, mụ lao nhanh ra khỏi văn phòng. Harry mặc cho mụ đi trước vài giây rồi mới vội vã đi theo sau, để coi nguyên nhân của tất cả sự náo động này là gì.

Cũng không khó tìm ra duyên cớ. Ngay ở tầng dưới, sự huyên náo hỗn loạn đang ngự trị. Ai đó (Harry biết tỏng là ai) đã cho nổ một cái gì đó dường như là một cần xé bự chảng những trái pháo đã được ếm bùa. Mấy con rồng tựu hình từ những cụm khói và tia lửa do pháo bắn ra đang bay lên bay xuống dọc mấy hành lang, phát ra những tiếng nổ nảy lửa đùng đùng tạch tạch rất to trên đường bay của chúng. Mấy vòng pháo hoa Hoảng-vía-hồng đường kính một thước rưỡi quay tít như thí mạng cùi trong không trung, giống hệt mấy cái dĩa bay. Mấy trái hỏa tiễn có những cái đuôi dài của những ngôi sao bạc sáng chói đang nẩy bật ra khỏi những bức tường. Những tia lửa nháng lên kết hợp với nhau thành những lời nguyền rủa giữa khoảng không trên nền nhạc phụ họa. Chỗ nào Harry ngó tới cũng thấy pháo nổ ầm ầm như mìn nổ, và thay vì nổ xong thì tan tác và tiêu tùng, hay tắt ngúm rồi biến mất luôn, lũ pháo phù phép giảo hoạt này dường như càng được ngắm nhìn càng tăng thêm nội lực và xung lượng.

Ở khoảng giữa cầu thang, thầy Filch và mụ Umbridge đang đứng sững như trời trồng vì cảnh khủng khiếp ấy. Trong khi Harry đứng xem, một trong mấy cái vòng pháo hoa có vẻ như quyết định là nó cần thêm chỗ rộng rãi để thao diễn; thế là nó quay tít, lao về phía thầy Filch và mụ Umbridge trong tiếng rít *quiiiiiiiiiiiii* đầy sát khí. Cả hai người lớn ấy đều gào thét kinh

hoàng và thụp xuống để né tránh, và cái vòng pháo hoa bay thẳng ra khung cửa sổ đằng sau lưng họ mà thoát ra ngoài sân trường. Cùng lúc đó, nhiều con rồng và một con dơi to kếch xù màu đỏ tía đang bốc khói trầm trọng tranh thủ khung cửa để mở ở cuối hành lang mà chuồn tuốt lên lầu hai.

Mụ Umbridge rít lên:

"Lẹ lên! Thầy Filch! Lẹ lên! Chúng sẽ tỏa đi khắp cả trường nếu chúng ta không làm cái gì đó - *Điểm huyệt!*"

Một tia sáng đỏ phóng vọt ra từ đầu cây đũa phép của mụ Umbridge và bắn trúng một trái trong đám hỏa tiễn đang bay. Nhưng thay vì làm cho nó cứng đờ giữa không trung, thì lại khiến nó nổ tung với một sức mạnh đủ làm thủng một lỗ tổ tướng trong bức tranh của một nàng phù thủy có vẻ mặt ủy mị sướt mướt đứng giữa một cánh đồng cỏ. Nàng kịp thời co cẳng chạy, sau đó vài giây thì xuất hiện trở lại trong bức tranh láng giềng, hơi phải ép mình một tí trong hoàn cảnh eo hẹp: hai lão pháp sư đang đánh cờ lật đật đứng lên nhường chỗ cho nàng.

Mụ Umbridge bèn tức điên lên, hét:

"Đừng điểm huyệt chúng nữa, thầy Filch!"

Mụ làm như thể cái sáng kiến điểm huyệt là của thầy Filch chứ không phải của mụ. Thầy Filch, vốn là một á phù thủy, chỉ có thể nuốt trọn mấy trái pháo, chứ làm sao mà điểm huyệt chúng nổi! Thầy bèn phóng vọt tới một phòng xép gần đó, lấy ra một cây chổi cùn và bắt đầu quơ đập lũ pháo hoa nhởn nhơ giữa không trung; chỉ trong vòng vài giây, đầu cây chổi bốc cháy rừng rực.

Harry xem đã con mắt rồi. Nó vừa cười vừa thụp xuống thấp để tránh pháo, rồi chạy tới một cái cửa mà nó biết được che giấu đằng sau một tấm thảm thêu chỉ cách cái hành lang có sự cố một quãng ngắn, nó lách vào bên trong và gặp ngay Fred cùng George đang núp trong dó, dỏng tai nghe tiếng gào thét và quát tháo của mụ Umbridge với thầy Filch mà ráng nín cười.

Harry nhe răng cười khì khì, nói khẽ:

"Ấn tượng! Vô cùng ấn tượng! Chắc chắn hai anh sẽ làm sập tiệm cái doanh nghiệp của Tiến sĩ Filibuster…"

George chùi nước mắt ứa ra trên mặt vì phải nín cười, thì thầm:

"Hoan hô! Ôi, anh hy vọng kế đến mụ ta sẽ thử hô thần chú làm Tan Biến chúng… Mỗi lần bị hô biến là chúng sẽ phình ra gấp mười lần…"

Lũ pháo hoa tiếp tục cháy và lan tràn khắp mọi xó xỉnh của trường học vào buổi chiều hôm đó. Mặc dù chúng gây ra nhiều trở ngại và gián đoạn việc dạy học, đặc biệt là bọn pháo nổ, nhưng các giáo sư khác không có vẻ gì lấy làm phiền lòng về chúng cho lắm.

Khi một trong mấy con rồng lửa khói xộc vô phòng học của giáo sư McGonagall, xịt ra những tiếng nổ đùng đùng và bốc lửa, bà chỉ kêu lên, vẻ coi thường:

"Thôi, thôi. Cô Brown à, con vui lòng chạy xuống phòng bà Hiệu trưởng báo cho bà ấy biết là trong lớp của chúng ta có một pháo hoa tẩu thoát."

Đỉnh cao của toàn bộ trò vui này là giáo sư Umbridge dành trọn buổi chiều đầu tiên trong chức vị Hiệu trưởng của mụ để chạy long nhong khắp trường đáp lại lời mời giải quyết pháo hoa của các giáo sư khác. Không ai trong các vị giáo sư này có vẻ đủ khả năng tống khứ được lũ pháo hoa ra khỏi phòng học của họ nếu không có bà Hiệu trưởng ra tay. Khi tiếng chuông cuối cùng reo và học sinh ùn ùn vác cặp đi về tháp Gryffindor, Harry cảm thấy cực kỳ thỏa mãn khi nhìn thấy một mụ Umbridge tả tơi bù xù và đen thui bồ hóng, mặt mày bết mồ hôi, chân lết lảo đảo ra khỏi phòng học của giáo sư Flitwick.

Bằng giọng nói chin chít như tiếng chuột, giáo sư Flitwick nói:

“Cám ơn bà nhiều lắm, thưa bà giáo sư! Dĩ nhiên là tự bản thân tôi cũng có thể tống khứ được mấy tia lửa chớp nhá đó, nhưng tôi không chắc chắn lắm là liệu tôi có thẩm quyền hay không…”

Rồi giáo sư tươi cười rạng rỡ đóng cánh cửa phòng học của ông lại trước bộ mặt cáu kỉnh điên tiết của mụ Umbridge.

Buổi tối đó trong phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, Fred và George là hai vị anh hùng. Ngay cả Hermione cũng tự chen lấn qua đám đông đang náo nức chung quanh để chúc tụng hai anh em sinh đôi này.

Cô nàng nói một cách ngưỡng mộ:

“Thiệt là những trận pháo bông tuyệt vời!”

George có vẻ vừa ngạc nhiên vừa khoái chí:

“Cám ơn em. Đó là pháo Đùng-vèo Cháy-kịch-liệt hiệu

Weasley. Chỉ có điều, tụi này đã phải xài hết toàn bộ hàng tồn kho, bây giờ tụi này sẽ phải bắt đầu lại từ khởi điểm…”

Fred đang nhận đơn đặt hàng của đám học sinh nhà Gryffindor đang kêu la chí chóe, anh chàng nói:

“Nhưng quả là đáng đồng tiền lắm chứ. Hermione à, nếu em muốn ghi tên vào danh sách chờ đợi, thì chỉ trả năm Galleon cho một hộp Trận Lôi Đình Cơ Bản, còn muốn mua Cơn Thịnh Nộ Thượng Hạng thì trả hai mươi Galleon…”

Hermione trở lại cái bàn nơi Harry và Ron đang ngồi đăm chiêu ngó cái cặp sách của tụi nó như thể nuôi dưỡng niềm hy vọng mớ bài tập của tụi nó có thể tự nhảy ra ngoài và bắt đầu tự làm lấy.

Lúc ấy có một trái hỏa tiễn đuôi bạc hiệu Weasley bay vèo ngang qua cửa sổ, Hermione hớn hở nói:

“Ôi, tại sao tụi mình không xả hơi một buổi tối nhỉ? Nói cho cùng thì lễ Phục Sinh cũng sắp bắt đầu vào ngày thứ sáu tới, vậy là tụi mình có cả đống thì giờ…”

Ron chăm chú nhìn Hermione với vẻ không thể nào tin được, nó hỏi:

“Bồ khỏe chứ hả?”

Hermione vui vẻ nói:

“Bây giờ bồ nhắc tới thì mình nói luôn, bồ biết không… mình nghĩ là mình cảm thấy hơi… muốn *nổi loạn*.”

Một tiếng đồng hồ sau Harry và Ron đi lên phòng ngủ, Harry vẫn còn nghe thấy tiếng nổ đùng đoàng từ xa xa của

mấy em pháo hoa tẩu thoát, và khi nó thay đồ ngủ thì một chùm pháo hoa bay tàng tàng ngang qua tòa tháp, vẫn còn đều đều xịt khói ra, kết thành chữ XÌ.

Harry lên giường nằm ngáp. Mặc dù đã gỡ mắt kiếng ra, nó vẫn nhìn thấy mấy em pháo hoa lung linh thỉnh thoảng bay ngang cửa sổ, trông như mấy cụm mây chớp nhá, nổi bật trên nền trời đen thui, vừa xinh đẹp vừa huyền bí vô cùng. Nó xoay mình nằm nghiêng, thắc mắc mụ Umbridge cảm thấy như thế nào trong ngày đầu tiên giành làm công việc của cụ Dumbledore, và không biết ông Fudge sẽ phản ứng như thế nào khi nghe nói ngôi trường đã tiêu mất cả một ngày trời trong tình trạng đổ bể tanh banh tệ hại hơn… Nó mỉm cười một mình, rồi nhắm mắt lại…

Tiếng ì xèo và đùng tạch của mấy em pháo hoa tẩu thoát trong sân trường dường như mỗi lúc nghe một xa hơn… hay có lẽ chính nó, Harry, đang phóng chạy xa khỏi chúng…

Nó đã rơi ngay vào cái hành lang dẫn đến Sở Bảo Mật. Nó đang chạy thật nhanh về phía cánh cửa trơn bằng gỗ đen… Hãy để cửa mở ra… Để nó mở ra đi…

Cánh cửa mở ra. Nó lọt vào bên trong một căn phòng vách tròn, chung quanh đầy cửa… Nó đi ngang qua căn phòng, đặt bàn tay lên một cánh cửa giống hệt những cánh cửa khác, rồi kéo cửa vào bên trong…

Bây giờ nó lại ở trong một căn phòng dài hình chữ nhật đầy lách cách máy móc kỳ lạ. Có những đốm ánh sáng lấp lánh nhảy múa trên tường nhưng nó chẳng thèm dừng chân để tìm hiểu… nó cần phải tiếp tục…

Ở tuốt đầu kia có một cánh cửa… khi nó chạm đến, cánh cửa cũng mở ra…

Và bây giờ nó đang ở trong một căn phòng âm u cao và rộng như trong nhà thờ, bên trong không có gì khác ngoài hàng dãy và hàng dãy kệ cao ngất nghểu, mỗi kệ chất đầy những trái cầu nhỏ bằng thủy tinh sợi bám đầy bụi bặm… Giờ đây trái tim Harry đập dữ dội vì quá hồi hộp… nó biết nơi cần phải đến… nó chạy tới, nhưng bước chân của nó không gây ra một chút tiếng động nào trong căn phòng mênh mông vắng vẻ…

Trong phòng có một cái mà nó rất rất rất muốn có được…

Một cái mà nó rất muốn có… hoặc là ai đó muốn có…

Cái thẹo của nó đang nhức buốt…

ẦM!

Harry tỉnh giấc ngay tức khắc, vừa bối rối vừa tức giận. Căn phòng ngủ tối thui đầy ắp tiếng cười.

Bóng của Seamus nổi bật trên nền sáng của khung cửa sổ. Anh chàng nói:

“Tuyệt! Mình nghĩ là một em trong đám vòng pháo hoa mới đụng phải một anh hỏa tiễn và có vẻ như hai bên kết nhau rồi, lại đây mà xem!”

Harry nghe Ron và Dean lật đật nhảy ra khỏi giường để coi rõ hơn. Harry vẫn nằm yên và nín thinh trong khi cơn đau ở cái thẹo dịu xuống từ từ và nỗi thất vọng thì tràn dâng trong lòng. Nó cảm thấy như thể vừa bị giật mất đi một món ngon tuyệt vời đã đưa tới tận miệng… Nó đã đến gần sát nút rồi…

Lúc này mấy chú heo con màu bạc-và-hồng lấp la lấp lánh đang bay vun vút ngang qua cửa sổ của tháp Gryffindor. Harry nằm yên, lắng nghe tiếng hò reo tán thưởng của đám học sinh nhà Gryffindor trong những gian phòng ngủ phía dưới. Bao tử nó lại quặn lên một cơn buồn nôn khi nhớ ra tối mai nó lại phải học tiếp môn Bế Quan Bí Thuật…

Harry mất hết cả ngày hôm sau lo lắng, không biết thầy Snape sẽ nói gì khi thầy biết được nó đã đi xa và lần sâu như thế nào vào Sở Bảo Mật trong giấc mơ vừa rồi. Nó nhận thức với mặc cảm tội lỗi là từ bài học tuần trước cho tới giờ nó đã không hề thực tập Bế Quan Bí Thuật tới một lần: từ lúc cụ Dumbledore ra đi đến nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra. Harry chắc chắn là nó không có cách nào làm cho đầu óc trống rỗng được, cho dù nó có cố gắng đến thế nào đi chăng nữa. Tuy nhiên nó không tin là thầy Snape sẽ chấp nhận cái cớ đó…

Nó đã cố gắng thực hành phút chót một chút bài luyện tập trong suốt những tiết học của ngày hôm đó, nhưng cũng chẳng có hiệu quả gì. Hermione cứ hỏi nó hoài là có chuyện trục trặc gì vậy mỗi khi nó trở nên im lặng, cố gắng trục xuất ra khỏi tâm trí tất cả suy nghĩ và tình cảm; nhưng mà nói cho cùng thì cái lúc thầy cô đang đặt câu hỏi củng cố bài học cho cả lớp đâu phải là lúc tốt nhất để trút rỗng đầu óc ra.

Đành chấp nhận điều tồi tệ nhất có thể xảy ra, Harry đi đến văn phòng thầy Snape sau bữa cơm chiều hôm đó. Nhưng nó mới băng ngang được nửa chừng gian Tiền sảnh, Cho đã hấp tấp chạy theo kịp.

“Lại đây này!”

Harry gọi, lòng vui mừng vì vớ được một cái cớ để trì hoãn cuộc gặp gỡ với thầy Snape. Nó ngoắc Cho vô một góc của Tiền sảnh, chỗ mấy cái đồng hồ khổng lồ tính điểm của các nhà đứng lù lù. Điểm của nhà Gryffindor bây giờ hầu như zê-rô. Nó hỏi Cho:

“Bạn có bị gì không? Mấy hôm nay mụ Umbridge có hỏi gì bạn về Đ.Q.D. không?”

Cho vội vàng nói:

“Ồ, không. Không, chẳng qua là… À, mình chỉ muốn nói… Harry à, mình chẳng thể nào ngờ được Marietta lại đi tâu…”

Harry đăm chiêu tư lự:

“Ừ.”

Nó thực tình nghĩ Cho lẽ ra nên chọn bạn bè cẩn thận hơn một chút. Nó chỉ cảm thấy an ủi được phần nào khi tin tức mới nhất mà nó nghe được là Marietta vẫn còn phải nằm trong bệnh thất, và bà Pomfrey đã không tài nào chữa được mấy hột mụn trên gương mặt cô nàng.

Cho nói:

“Bạn ấy thực ra là một người rất dễ thương. Bạn ấy chỉ phạm một lỗi lầm nho nhỏ…”

Harry trợn mắt nhìn Cho ngạc nhiên không tin được:

“*Một người dễ thương chỉ phạm một lỗi lầm nho nhỏ à?* Nó đã bán đứng tất cả chúng ta, kể cả bạn nữa!”

Cho ráng biện hộ:

“Biết vậy… nhưng mà tất cả chúng ta đều thoát được, đúng không? Bạn cũng hiểu cho, má của bạn ấy làm việc trong Bộ Pháp Thuật, bạn ấy quả thực ở trong tình thế khó xử…”

Harry tức giận nói:

“Ba của Ron cũng làm việc trong Bộ Pháp Thuật vậy! Mà bạn không thấy sao, Ron đâu có bị nổi đầy mặt mụn ‘chỉ điểm’ đâu!”

Cho cũng hung hăng nói:

“Đó đúng là một trò chơi khăm độc địa kinh khủng của Hermione Granger. Lẽ ra nó phải nói cho tụi mình biết chuyện nó đã ếm bùa cái danh sách đó…”

Harry lạnh lùng đáp:

“Mình nghĩ đó là một ý tưởng cực kỳ thông minh.”

Mặt Cho bừng bừng đỏ và hai con mắt của cô nàng long lên xòng xọc:

“À, phải! Tôi quên mất… dĩ nhiên, đó là ý tưởng của *Hermione* yêu dấu mà…”

Harry cảnh cáo:

“Đừng có bắt đầu khóc nữa đấy!”

Cho hét tướng lên:

“Tôi sẽ không bao giờ khóc đâu!”

Harry nói:

“Ừ… ừ… tốt. Lúc này tôi đã có đủ thứ để đối phó rồi.”

“Vậy thì đi mà đối phó với mấy thứ đó!”

Cô nàng điên tiết hét lên, rồi quay gót đùng đùng bỏ đi.

Harry cũng giận điên người, đi xuống cầu thang để tiếp tục đến văn phòng thầy Snape, và mặc dù nó đã học từ kinh nghiệm những lần trước là thầy Snape sẽ hết sức dễ dàng thâm nhập sâu vào trí óc nếu nó đến lớp với tâm trạng bồn chồn tức tối, nhưng cho tới tận cửa hầm thầy Snape, nó vẫn chẳng thể bình tâm được chút nào, ngoại trừ chuyện nghĩ ra thêm được vài điều tốt đẹp mà lẽ ra nó nên nói với Cho về Marietta.

Khi Harry đóng lại cánh cửa văn phòng đằng sau lưng nó, thầy Snape lạnh lùng nói:

"Trò đến trễ, Potter."

Thầy Snape đang đứng quay lưng về phía Harry, và như thường lệ, thầy đang lấy ra một số tư tưởng nào đó của thầy để cất chúng cẩn thận vào trong cái Tưởng Ký của cụ Dumbledore. Thả sợi ký ức óng ánh bạc cuối cùng vào cái chậu đá rồi quay lại đối diện với Harry, thầy nói:

"Sao, lâu nay trò có thực hành không?"

"Dạ có."

Harry nói dối, mắt chăm chú nghiên cứu cẩn thận một trong bốn cái chân bàn giấy của thầy Snape.

Thầy nói hết sức êm ái:

"Tốt, chúng ta sẽ biết được ngay, đúng không? Rút đũa phép ra, Potter."

Harry di chuyển tới vị trí thông thường của nó ở bên này bàn giấy, đối diện với thầy Snape ở phía bên kia. Trái tim nó

vẫn còn đang đập mạnh vì cơn giận với Cho và vì lo lắng về chuyện liệu hôm nay thầy Snape sẽ rút ra bao nhiêu phần trí tuệ của nó.

Thầy Snape uể oải nói:

“Khi ta đếm đến ba thì bắt đầu. Một… hai…

Cánh cửa văn phòng thầy Snape chợt mở tung ra và Draco Malfoy xộc vào:

“Thưa giáo sư Snape… ô… xin lỗi…”

Malfoy trố mắt nhìn thầy Snape và Harry ngạc nhiên.

Thầy Snape hạ cây đũa phép xuống, nói:

“Không hề gì, Draco. Potter đến đây để học phụ đạo môn Độc Dược.”

Từ lúc mụ Umbridge xuất hiện để dự giờ thanh tra lão Hagrid tới giờ, Harry mới được nhìn thấy Malfoy tỏ vẻ hí hửng đến như vậy.

Malfoy ném cho Harry một cái nhìn nửa con mắt hết sức đểu giả, nói:

“Vậy mà con không biết chứ.”

Harry biết mặt nó đang nóng đỏ lên. Nó sẵn sàng trả giá đắt để được hét lên sự thật vào mặt thằng Malfoy - hay, có lẽ tốt hơn, để ếm vào mặt nó một lời nguyền độc địa.

Thầy Snape hỏi:

“À, Draco, có chuyện gì vậy?”

Malfoy nói:

“Thưa thầy, chính giáo sư Umbridge đang cần sự giúp đỡ của thầy ạ. Thưa thầy, đã tìm thấy Montague. Người ta phát hiện trò ấy bị mắc kẹt trong cái bồn cầu tiêu trên tầng lầu thứ tư ạ.”

Thầy Snape hỏi:

“Làm sao mà trò ấy mắc kẹt vô đó được?”

“Thưa thầy, con không biết. Trò ấy khá là ngượng ngùng bối rối…”

“Thôi được, được rồi…” Thầy Snape nói, quay qua Harry. “Potter, tối mai chúng ta sẽ bắt đầu lại bài học bù cho hôm nay.”

Thầy quay người lại và lướt ra khỏi văn phòng. Sau lưng thầy, Malfoy dẩu miệng giễu:

“Phụ đạo môn *Độc Dược* hả?”

Rồi vội nhanh bước theo gót chân thầy nó.

Giận đến sôi gan trào máu, Harry cất cây đũa phép trở vô trong áo chùng và chuẩn bị rời khỏi văn phòng. Ít nhất thì nó cũng có thêm được hai mươi bốn tiếng đồng hồ nữa để luyện tập; nó biết là lẽ ra nó nên cảm ơn cái cơ may thoát nạn hiếm hoi này, mặc dù cũng chẳng dễ chịu gì khi phải trả bằng cái giá đắt là Malfoy sẽ tung tin cho khắp cả trường biết là nó cần phải phụ đạo môn Độc Dược…

Khi ra tới cửa văn phòng, Harry chợt nhìn thấy một mảng ánh lung linh nhảy múa trên khung cửa. Nó dừng chân, ngắm mảng ánh sáng đó, cái đó gợi cho nó nhớ lại một điều gì đó… Bỗng dưng nó nhớ ra: mảng ánh sáng đó hơi giống những vạt

ánh sáng mà nó từng nhìn thấy trong giấc chiêm bao của nó hồi đêm qua. Đó là những vạt sáng nó đã nhìn thấy trong căn phòng thứ hai mà nó đã bước vào trong chuyến đột nhập Sở Bảo mật.

Nó quay lại. Ánh sáng đó xuất phát từ cái Tưởng Ký đặt trên bàn giấy của thầy Snape. Cái chất trắng bạc chứa bên trong cái chậu đá đang trũng xuống, xoáy tròn. Đó là suy tư của thầy Snape… Những suy tư mà thầy không muốn cho Harry biết đến, trong trường hợp nó tình cờ phá được sự phòng vệ của thầy mà đột nhập được vào tâm tư thầy…

Harry đăm đăm nhìn cái Tưởng Ký, cơn hiếu kỳ cồn cào trào lên trong người nó… Cái đó là cái gì mà thầy Snape kiên quyết dấu giếm nó một cách mãnh liệt như vậy?

Những đốm sáng bạc lóng lánh vẫn lung linh nhảy múa trên tường… Harry bước hai bước về phía cái bàn giấy, suy nghĩ ghê gớm. Phải chăng đó có thể chính là thông tin về Sở Bảo Mật mà thầy Snape quyết định ngăn không cho nó biết tới?

Harry ngoái ra sau, trái tim nó bây giờ đập mạnh và nhanh hơn bao giờ hết. Không biết thầy Snape sẽ phải mất bao lâu thời gian để giải cứu Montague ra khỏi cái bồn cầu tiêu? Liệu thầy có trở về văn phòng ngay sau đó hay thầy sẽ đưa Montague đến bệnh thất trước? Chắc là thầy sẽ đưa Montague đi bệnh thất… Montague là đội trưởng đội Quidditch của nhà Slytherin, hẳn là thầy Snape sẽ muốn yên tâm rằng đệ tử của thầy không bị gì trầm trọng…

Harry tiến thêm mấy bước còn lại về phía cái Tưởng Ký rồi đứng chồm phía trên cái chậu đá, ngó lom lom xuống đáy

chậu. Nó ngập ngừng, lắng nghe, rồi lại rút cây đũa phép ra.

Văn phòng và hành lang bên ngoài hoàn toàn im vắng. Nó chọc nhẹ đầu cây đũa phép của mình vô cái chất được chứa trong Tưởng Ký.

Cái chất bạc óng ánh bên trong bắt đầu xoay tít thiệt nhanh, Harry chồm tới trước, bên trên cái Tưởng Ký và thấy cái chậu bắt đầu trong suốt. Một lần nữa, nó đang nhìn xuống một căn phòng như thể nhìn xuyên qua một cửa sổ tròn trên trần căn phòng đó… Thật ra, trừ khi nó bị nhầm to, còn thì nó đang ngó xuống Đại Sảnh Đường…

Harry thở mạnh đến nỗi hơi thở nó làm mờ cả bề mặt ký ức của thầy Snape… bộ não của nó dường như trong tình trạng lấp lửng… Quả thật là điên rồ khi làm cái chuyện mà nó đang bị dụ dỗ làm một cách mãnh liệt như vầy… Harry run lẩy bẩy… Thầy Snape có thể trở về bất cứ lúc nào… Nhưng Harry nghĩ đến cơn giận của Cho, đến vẻ mặt nhạo báng của Malfoy, và một sự táo bạo mạo hiểm đang áp đảo thôi thúc nó…

Harry hít một hơi thật sâu rồi áp mặt vào bề mặt ký ức thầy Snape. Ngay tức thì, sàn văn phòng lắc lư chòng chành, cắm đầu Harry vô trong cái Tưởng Ký…

Nó đang rơi xuyên qua một cõi tối tăm lạnh giá, xoay tít mù trong lúc rơi, và rồi…

Nó đang đứng ngay giữa Đại Sảnh Đường, nhưng bàn ăn của bốn Nhà đều đã biến mất. Thay vào đó là hàng trăm cái bàn nhỏ hơn, tất cả đều quay về một hướng, ở mỗi cái bàn có một học sinh đang ngồi cúi đầu thấp, cặm cụi viết trên một cuộn giấy da. Âm thanh duy nhất vang lên là tiếng những cây

viết lông ngỗng chạy rào rào trên mặt giấy, và thỉnh thoảng có tiếng sột soạt của một học sinh nào đó lật trở tấm giấy da của mình. Hiển nhiên đây là một phòng thi.

Ánh nắng đang chiếu tràn vào thành luồng, xuyên qua những khung cửa sổ trên cao, rọi xuống những mái đầu, sáng lên rực rỡ màu tóc hạt dẻ, tóc hung hung đồng đỏ, cùng những mái tóc vàng chóe. Harry cẩn thận nhìn quanh. Thầy Snape hẳn là ngồi đâu đó… đây là ký ức *của thầy* mà…

Và thầy kia kìa, ngồi ở một cái bàn ngay đằng sau lưng Harry. Harry trố mắt nhìn. Cậu-thiếu-niên-Snape trông trạc tuổi Harry, mình dây gầy gò xanh xao như thể một cái cây bị trồng trong bóng râm. Mái tóc cậu ta thưa mảnh và bóng nhờn, rủ dài xuống chạm mặt bàn. Cái mũi khoằm của cậu chỉ cách bề mặt tấm giấy da mà cậu đang cặm cụi viết chừng một phân. Harry đi vòng ra đằng sau Snape và đọc cái đề bài của buổi thi hôm ấy:

NGHỆ THUẬT PHÒNG CHỐNG HẮC ÁM

PHÁP SƯ THƯỜNG ĐẲNG

Vậy là cậu Snape này đang ở độ tuổi mười lăm hay mười sáu, khoảng tuổi của Harry. Bàn tay cậu lia như bay ngang qua tấm giấy da; cậu đã viết nhiều hơn mấy thí sinh ngồi bên cạnh ít nhất là ba tấc giấy da, đã vậy chữ viết tay của cậu lại nhỏ xíu và nối khít rịt với nhau.

“Còn năm phút nữa!”

Giọng nói khiến cho Harry giật bắn mình. Ngoái lại nhìn, nó thấy cái đầu của giáo sư Flitwick đang di chuyển giữa

những cái bàn cách chỗ nó đứng không xa. Giáo sư Flitwick đang bước ngang qua một cậu thiếu niên khác có mái tóc đen rối bời… một mái tóc đen hết sức rối…

Harry di chuyển nhanh đến nỗi, nếu mà nó hiện diện bằng thể xác thực, thì hẳn nó đã phải tông văng hết mấy cái bàn. Nhưng thay vì vậy, nó dường như chỉ lướt đi nhẹ nhàng, hệt trong mơ, ngang qua hai lối đi giữa các dãy ghế, và đến lối đi thứ ba. Cái lưng của cậu thí sinh có mái tóc đen mỗi lúc mỗi gần hơn… Cậu ta đang ngồi thẳng lưng lên, đặt cây viết lông ngỗng xuống, kéo cuộn giấy da về gần mình hơn để có thể đọc lại những gì đã viết…

Harry dừng lại ngay trước cái bàn và đăm đăm nhìn xuống người cha mười lăm tuổi của mình.

Một cơn phấn khích bùng nổ trong cuống bao tử của nó: nó cảm thấy như thể đang ngắm nhìn chính nó nhưng có vài sai biệt mà nhìn kỹ mới thấy. Mắt của James màu nâu lục nhạt, mũi của cậu hơi dài hơn mũi của Harry một chút, và trên trán cậu không có vết thẹo trứ danh của Harry. Nhưng cả hai cha con có cùng một khuôn mặt gầy, cùng một nét miệng, cùng một đôi chân mày. Tóc của James được hất ngược ra sau y hệt như tóc Harry, bàn tay của cậu hẳn cũng giống như bàn tay của Harry, và Harry có thể nói chắc là khi James đứng lên thì hai cha con chắc chỉ xê xích nhau một hai phân về chiều cao.

James ngáp một cái thiệt lớn và lùa bàn tay vào mớ tóc rối, khiến cho nó càng rối thêm. Rồi ném một cái liếc canh chừng về phía giáo sư Flitwick, cậu ta xoay người trên ghế, nhe răng cười với một cậu thiếu niên khác ngồi cách cậu bốn cái ghế.

Harry có thêm một cơn hứng thú đầy ngạc nhiên nữa khi nó nhìn thấy chú Sirius giơ một ngón trỏ lên ra hiệu khen ngợi James. Sirius đang ngồi ườn ra một cách thoải mái trên cái ghế của mình, cái ghế bị nghiêng đi chỉ còn đứng trên hai chân. Trông Sirius khá đẹp trai; mái tóc đen của cậu rủ xuống mắt với một phong cách thanh lịch tự nhiên mà cả Harry lẫn cha của nó đều không thể có được, và cô gái ngồi đằng sau lưng cậu đang ngước nhìn cậu với vẻ tràn trề hy vọng, mặc dù cậu không tỏ vẻ gì là có chú ý đến cô ta. Cách cô gái này hai cái ghế (bao tử của Harry ợ lên một cái nữa nghe hết sức khoái trá) chính là thầy Remus Lupin. Trông cậu Lupin hơi xanh xao và hốc hác (phải chăng sắp đến kỳ trăng tròn?) và cậu đang say sưa làm bài thi: trong khi đọc mấy câu hỏi, cậu gãi gãi cái cằm bằng đuôi cây viết lông ngỗng, mặt mày hơi cau lại.

Vậy có nghĩa là Đuôi Trùn cũng phải quanh quất đâu đây… và quả đúng như vậy, Harry tìm ra Đuôi Trùn trong vòng vài giây: một cậu thiếu niên nhỏ nhắn, tóc xám xịt như lông chuột có một cái mũi nhọn hoắt. Đuôi Trùn tỏ ra lo lắng, nó đang gặm nhấm mấy cái móng tay của mình, đăm đăm ngó xuống tờ giấy da bài làm, và mấy đầu ngón chân của nó cào cào mặt đất. Thỉnh thoảng nó liếc mắt qua tờ giấy da bài làm của người ngồi bên cạnh một cách đầy hy vọng. Harry nhìn sững Đuôi Trùn trong một lát, rồi quay lại nhìn James, lúc này cậu đang vẽ nguệch ngoạc lên một mẩu giấy da nhỏ. Cậu đã vẽ một trái banh Snitch và bây giờ đang gò gẫm mấy mẫu tự L.E. Harry không biết mấy mẫu tự đó viết tắt cho cái gì?

"Mọi người hãy đặt viết xuống!" Giáo sư Flitwick kêu lên lít chít. "Nghĩa là kể cả trò nữa đấy, Stebbins! Vui lòng ngồi

yên tại chỗ trong khi tôi thu bài làm của các trò. *Accio! (Úm ba la gom lại!)*"

Hơn một trăm cuộn giấy da bay véo véo lên không trung và tới tấp bay về phía bàn tay duỗi thẳng ra đón nhận của giáo sư Flitwick, khiến cho thầy bị té bật ngược ra sau. Nhiều người bật cười. Hai học sinh ngồi ở bàn đầu đứng dậy, nắm lấy cùi chỏ của thầy Flitwick và đỡ thầy đứng lên.

Giáo sư Flitwick thở hổn hển:

"Cám ơn… cám ơn các trò. Thôi được rồi, mọi người được tự do ra về rồi đấy!

Harry ngó xuống tìm ba nó. Cậu James đang vội vã gạch bỏ chữ L.E. mà cậu vừa mới gò gẫm tô chuốt. Cậu đứng phắt dậy, nhét cây viết lông ngỗng và tờ giấy đề thi vô cặp sách của mình, rồi lẳng cái cặp lên lưng, đứng đợi Sirius đến nhập bọn.

Harry ngó quanh quất và thoáng thấy Snape cách đó không xa, đang di chuyển giữa mấy cái bàn, tiến về phía cửa mở vào gian Tiền sảnh, trông cậu vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ về bài thi vừa rồi. Tướng cậu hơi khòm nhưng vai vuông vức, dáng đi hơi cà giựt khiến người ta liên tưởng đến con nhền nhện, và mái tóc bóng nhờn của cậu đung đưa ngang mặt.

Một đám con gái đang bước đi líu tíu chuyện trò, ngăn giữa Snape với James và Sirius. Bằng cách trà trộn vô đám nữ sinh này, Harry xoay xở sao cho nó vẫn nhìn thấy Snape, đồng thời vẫn dỏng tai nghe được tiếng nói của James và bạn bè cậu.

Khi cả bọn đi vào gian Tiền sảnh, Sirius hỏi:

"Bồ có thích câu hỏi số mười không Moony?"

Lupin nhanh nhẩu đáp:

"Mình khoái câu đó! *'Hãy đưa ra năm dấu hiệu để nhận biết người sói.'* Thiệt là một câu hỏi xuất sắc."

James nói với giọng quan tâm xạo sự:

"Bồ có tin là bồ xoay sở được để có đủ tất cả những dấu hiệu đó không?"

Lupin đáp với vẻ nghiêm trang:

"Mình nghĩ là mình đã làm được."

Lúc đó họ vừa nhập vô một đám đông xúm xít gần cửa chính, háo hức chen nhau đi ra ngoài sân trường đầy nắng. Lupin nói tiếp:

"Một: hắn đang ngồi trên cái ghế của tôi. Hai: hắn đang mặc quần áo của tôi. Ba: tên hắn là Remus Lupin…"

Ai cũng phá ra cười, ngoại trừ Đuôi Trùn. Nó băn khoăn nói:

"Mình chỉ kể ra được hình dạng của cái mõm, đồng tử của con mắt, và cái búi đuôi, nhưng mình không thể nghĩ ra thêm được gì nữa…"

James nôn nóng bảo:

"Sao bồ chậm tiêu vậy, Đuôi Trùn? Bồ chạy long nhong với một người sói mỗi tháng một lần…"

Lupin khẩn nài:

"Nói nhỏ nhỏ thôi."

Harry lo lắng ngoảnh nhìn lại phía sau nó một lần nữa.

Snape vẫn còn gần sát bên, đương chìm đắm trong mấy câu hỏi của đề thi; nhưng đây là hồi ức của thầy Snape, và Harry chắc chắn là một khi đã ra tới sân trường, nếu Snape muốn chọn một hướng khác để đi thì nó, Harry, sẽ không thể đi theo James xa hơn được nữa. Tuy nhiên, nó thở phào nhẹ nhõm khi James và ba người bạn của cậu ta sải bước xuống bãi cỏ đi về phía hồ nước, và Snape đi theo, vẫn nghiền ngẫm tờ giấy đề thi và dường như không có ý định rõ ràng là cậu đang định đi đâu. Bằng cách đi rảo bước phía trước Snape một khoảng ngắn, Harry đạt được mục đích cùng lúc quan sát được cả James và mấy người khác.

Nó nghe Sirius nói:

"Chà, mình thấy bài thi đó ngon như một miếng bánh ngọt. Nếu mà mình không đạt được ít ra là điểm Xuất sắc thì mình sẽ ngạc nhiên vô cùng."

James nói:

"Mình cũng vậy."

Cậu đang đút tay trong túi lấy ra một trái banh Snitch Vàng đang ra sức vùng vẫy để thoát thân.

"Bồ kiếm ở đâu ra cái đó vậy?"

James nói hơi bất thường:

"Chôm được."

Cậu bắt đầu chơi với trái banh, buông cho nó bay xa chừng ba tấc thì chụp nó trở lại, phản xạ của cậu quả là tuyệt vời. Đuôi Trùn trơ mắt ngó mà phát sợ.

Cả bọn dừng chân trong bóng râm của cây sồi, quăng mình ngồi xuống bãi cỏ, đúng cái chỗ mà Harry, Ron và Hermione đã đến ngồi làm bài tập vào những ngày chủ nhật.

Harry lại ngoảnh nhìn ra sau một lần nữa và nó vui mừng nhìn thấy Snape cũng đã an tọa trên bãi cỏ trong bóng râm âm u của một lùm cây kiểng rậm rạp. Cậu vẫn chìm đắm trong bài thi Pháp Sư Thường Đẳng như từ nãy đến giờ, điều này khiến cho Harry được tự do ngồi xuống một đám cỏ giữa cây sồi và lùm cây kiểng để quan sát nhóm bốn người ngồi dưới tán cây sồi.

Ánh sáng mặt trời phản chiếu chói chang trên mặt hồ phẳng lặng. Bên bờ hồ, một nhóm con gái vừa rời khỏi Đại Sảnh Đường đang cười đùa; các cô này ngồi trên cỏ, cởi bỏ giầy vớ, thòng chân xuống nước cho mát.

Lupin đã lấy ra một quyển sách và đang đọc. Sirius ngó chằm chằm đám học sinh rải rác trên bãi cỏ, trông cậu ta hơi cao ngạo và chán chường, nhưng cũng rất ư đẹp trai. James vẫn đùa với trái banh Snitch, để cho nó bay đi mỗi lúc một xa hơn, hầu như có thể bay thoát đi được nhưng phút chót vẫn bị tóm lại. Đuôi Trùn thì há hốc mồm ra ngắm thao tác của James. Mỗi lần James thực hiện được một cú truy bắt đặc biệt khó khăn, Đuôi Trùn lại há hốc miệng kêu lên kinh ngạc và vỗ tay hoan hô. Quan sát cảnh này được chừng năm phút, Harry thắc mắc tại sao James không bảo Đuôi Trùn giữ bình tĩnh, mà còn có vẻ như khoái sự chú ý này. Harry để ý thấy ba nó có một thói quen đưa tay vò đầu tóc của mình, như thể để đảm bảm cho mái tóc của mình không quá ư ngay ngắn chỉnh tề; và cậu ta cũng cứ hay đưa mắt nhìn qua đám con gái ở bên bờ hồ.

Cuối cùng, khi James thực hiện một cú chụp bắt ngoạn mục cuối cùng và được Đuôi Trùn hoan hô nhiệt liệt, Sirius nói:

"Bồ dẹp cái đó đi, được không? Trước khi Đuôi Trùn đái trong quần vì hồi hộp quá."

Mặt Đuôi Trùn hơi ửng lên một tí nhưng James thì nhe răng cười khì.

Cậu nhét trái banh Snitch trở vô trong túi áo, nói:

"Nếu nó làm phiền bồ."

Harry có một ấn tượng rõ ràng rằng Sirius là người duy nhất có thể khiến cho James thôi phô phang khoe mẽ.

Sirius nói:

"Mình phát chán rồi. Ước gì bây giờ là lúc trăng tròn."

Lupin buồn rầu nói vọng ra từ đằng sau cuốn sách cậu đang đọc:

"Thì cứ ước. Tụi mình vẫn còn thi môn Biến Hình, nếu bồ thấy chán thì có thể kiểm tra mình… Đây."

Cậu chìa quyển sách của mình ra.

Sirius khịt mũi.

"Mình không cần ngó vô cái đồ thổ tả đó, mình biết hết ráo rồi."

James bỗng nói khẽ:

"Chuyện này sẽ làm cho bồ vui lên nè, Chân Nhồi Bông. Ngó coi ai kìa…"

Đầu của Sirius xoay lại. Cậu đã trở nên im phăng phắc, như

một con chó vừa đánh hơi được mùi một con thỏ. Cậu nói nhỏ:

"Hết sẩy. *Snivellus*."

Harry xoay đầu lại để thấy cái mà Sirius đang nhìn.

Snape đã lại đứng lên, và đang nhét tờ đề thi Pháp Sư Thường Đẳng vô trong cặp của cậu. Khi cậu đi ra khỏi bóng râm của lùm cây kiểng và bắt đầu băng ngang qua bãi cỏ, Sirius và James đứng dậy. Lupin và Đuôi Trùn vẫn ngồi yên: Lupin chăm chú ngó xuống quyển sách của mình, mặc dù đôi con mắt của cậu không chuyển động để đọc nữa, và một nét hằn nhẹ xuất hiện giữa đôi mày cau lại. Đuôi Trùn thì đang nhìn, hết James và Sirius lại đến Snape, với một vẻ thèm thuồng nhập cuộc hiện rõ trên nét mặt.

James kêu to:

"Khỏe không, Snivellus?"

Snape phản ứng nhanh đến nỗi có vẻ như cậu chờ đợi một cuộc tấn công từ nãy giờ: cậu buông rơi cái cặp xuống, thọc ngay bàn tay vô bên trong áo chùng, và cây đũa phép của cậu đã giơ lên được nửa chừng khi James hét lên:

"*Expelliarmus*!"

Cây đũa phép của Snape bay vèo lên không cao hơn ba thước rồi rớt xuống bãi cỏ đằng sau lưng cậu ta nghe một cái ạch. Sirius phát ra một tràng cười ăng ẳng.

"*Impedimenta! (Bùa Trói!)*"

Sirius hô to, chĩa đũa phép vào Snape đang ngã chúi nhủi, bổ nhào về hướng cây đũa phép rơi lúc nãy.

Đám học sinh ở chung quanh đều quay lại nhìn. Một số đứa đã đứng lên và xích lại gần hơn để coi cho rõ. Một số tỏ vẻ e sợ, một số khác tỏ vẻ thích thú.

Snape nằm trên mặt đất thở hổn hển. James và Sirius đang khống chế cậu ta. Đũa phép giơ cao, James vừa đi vừa liếc ra sau, về phía các cô gái ở bên bờ hồ. Đuôi Trùn lúc này đã đứng lên, vừa xem màn trấn áp một cách thèm thuồng, vừa nhích quanh Lupin để có được tầm nhìn rõ hơn.

James nói:

"Bài thi làm được không hả Snivelly?"

Sirius nói giọng độc địa:

"Mình có nhìn thấy nó làm bài, mũi dí gần sát tấm giấy da. Chắc là phải có những vết dầu bóng in lên khắp bài làm, người ta sẽ không thể đọc nổi một chữ nào đâu."

Nhiều người đứng xem phá ra cười hô hố. Snape rõ ràng là không được nhiều người yêu mến cho lắm. Đuôi Trùn cười the thé. Snape cố gắng đứng lên, nhưng hiệu lực của câu thần chú vẫn còn tác động lên cậu ta; cậu vật lộn vất vả, như thể bị một sợi dây thừng vô hình đang trói buộc.

Snape thở hổn hển, trừng mắt nhìn lên James với một vẻ căm ghét kinh tởm rõ ràng nhất:

"Mày… hãy đợi đấy. Mày… hãy đợi đấy."

Sirius nói giọng mát mẻ:

"Đợi cái gì? Mày định làm gì tụi tao hả, Snivelly? Chùi mũi mày lên tụi tao hả?"

Snape tuôn ra một tràng những lời nguyền rủa và trù ẻo, nhưng cây đũa phép của cậu văng cách xa cậu những ba thước, nên chẳng có gì xảy ra cả.

James lạnh lùng nói:

"Rửa cái miệng thối của mày đi. *Scourgify! (Tẩy rửa!)*"

Bọt xà phòng màu hồng lập tức trào ra từ miệng của Snape, bọt dính đầy môi cậu, khiến cậu vừa nôn ọe vừa nghẹt thở…

"Để bạn ấy được YÊN THÂN!"

James và Sirius ngoảnh lại. Bàn tay không cầm đũa phép của James lập tức đưa lên vò tóc mình một lần nữa.

Đó là một trong những cô gái đã ngồi bên bờ hồ. Cô ta có mái tóc dày đỏ sậm dài tới vai và đôi mắt hình trái hạnh màu xanh biếc - mắt của Harry.

Đó là mẹ của Harry…

James nói, và giọng của cậu bỗng nhiên trở nên dễ thương, trầm hơn và trưởng thành hơn.

"Được chứ, Evans?"

"Để cho bạn ấy yên."

Lily lặp lại. Cô đang nhìn James với vẻ không ưa được chút nào.

"Bạn ấy đã làm gì bạn hả?"

James có vẻ như cân nhắc vấn đề, nói:

"Chà, nội cái sự *tồn tại* của nó đã đủ tệ hơn là làm gì nữa rồi, nếu em hiểu anh muốn nói gì…"

Nhiều người đứng xem chung quanh phá ra cười, Sirius và Đuôi Trùn cũng cười, nhưng Lupin, vẫn có vẻ chăm chú đọc cuốn sách của mình, thì không cười, và Lily cũng không. Cô lạnh lùng nói:

"Bạn tưởng là bạn hay à. Nhưng Potter à, bạn chỉ là một tay quậy phá, phách lôi ức hiếp người khác. Hãy để bạn ấy được yên thân."

James nói nhanh:

"Anh sẽ để hắn yên, Evans à, nếu em đi chơi với anh. Chịu nhé… Đi chơi với anh thì anh sẽ chẳng bao giờ đặt đũa phép lên thằng già Snivelly thêm một lần nào nữa."

Đằng sau James, Bùa Trói đã bắt đầu tiêu hiệu lực, Snape bắt đầu nhích từng phân một đến chỗ cây đũa phép của cậu rớt xuống lúc nãy, bọt xà phòng vẫn còn trào ra miệng trong lúc cậu bò.

Lily nói:

"Nếu tôi phải lựa chọn giữa bạn và một con mực khổng lồ, tôi cũng sẽ không đời nào đi chơi với bạn."

Sirius lúc đó đang đứng quay lưng về phía Snape, cậu ta nói với James:

"Xui thiệt, Gạc Nai à! ỐI!"

Nhưng đã quá trễ; Snape đã chĩa cây đũa phép của cậu thẳng về phía James; một tia sáng nhá lên và một vết cắt dài hiện ra trên một bên mặt của James, khiến máu bắn tung tóe lên tấm áo chùng của cậu. James xoay người lại; một tia sáng thứ hai nhá lên sau đó, Snape bị treo ngược giữa không trung,

đầu chúc xuống đất, tấm áo chùng của cậu lật xuống phủ qua đầu, để lộ ra đôi cẳng khẳng khiu và xanh xao và một cái quần lót đã ngả màu xám xịt.

Nhiều người trong đám đông nho nhỏ đang đứng coi hò reo hoan hô. Sirius, James và Đuôi Trùn rống lên cười ngất.

Vẻ mặt tức giận của Lily co giật mất một lúc như thể cô sắp bật cười. Nhưng cô nói:

"Thả bạn ấy xuống."

James vừa nói vừa vút mạnh cây đũa phép của cậu lên cao:

"Đương nhiên."

Snape rớt xuống mặt đất thành một đống áo quần nhàu nát. Tự mình lóp ngóp thoát ra khỏi mớ áo quần vướng víu, Snape vội vã đứng lên, giơ đũa phép ra, nhưng Sirius hô:

"*Petrificus Totalus! (Bất động!)*"

Và Snape lại một phen nữa té bổ nhào úp mặt xuống đất, người cứng đơ như một tấm ván. Lily hét lên:

"ĐỂ CHO BẠN ẤY YÊN!"

Giờ đây cô đã rút cây đũa phép của chính mình ra, khiến James và Sirius phải ngó chừng đầy cảnh giác.

James nghiêm túc nói:

"Này Evans, em đừng buộc anh phải ếm xì bùa em."

"Vậy thì hãy giải nguyền cho bạn ấy!"

James thở ra một hơi thiệt sâu thiệt dài, rồi quay lại Snape và lầm bầm câu thần chú phản nguyền.

Khi Snape gượng đứng lên được một lần nữa, James nói:

"Tha cho mày dó. May cho mày là có Evans ở đây, Snivellus à…"

"Tao không cần sự giúp đỡ của một con Máu Bùn bẩn thỉu như con đó!"

Lily chớp mắt. Cô lạnh lùng nói:

"Tốt. Mai mốt tôi khỏi bận tâm nữa. Và *Snivellus* à, nếu tôi là bạn thì tôi sẽ đi giặt cái quần của mình."

James gầm lên với Snape:

"Xin lỗi Evans ngay!"

Cây đũa phép của James lại chĩa vào Snape đầy đe dọa.

Lily quay lại phía James, hét:

"Tôi không cần mượn tới *bạn* bắt hắn xin lỗi tôi! Bạn cũng xấu xa không thua gì hắn…"

"Cái gì?"

James kêu lên ăng ẳng:

"Mình KHÔNG BAO GIỜ gọi bồ là một… cái-gì-bồ-biết-đấy!"

"Vò cho tóc mình rối bời bởi vì bạn tưởng làm ra vẻ như mới nhảy xuống khỏi cây chổi bay thì trông bạn bảnh lắm ấy, rồi khoe khoang biểu diễn với trái Snitch ngu đần đó, rồi đi rảo các hành lang và ếm bùa bất cứ ai làm bạn bực mình chỉ vì bạn có thể… Tôi thiệt tình ngạc nhiên là cây chổi của bạn có thể bay lên khỏi mặt đất khi mà nó phải cõng cái bị thịt đó. Bạn làm tôi PHÁT NGẤY!"

Cô nàng quay gót rồi vội vã bỏ đi. James gào theo:

“Evans! Này, EVANS!”

Nhưng cô ta không thèm ngoảnh nhìn lại.

“Cô nàng mắc cái chứng gì vậy ta?”

James lẩm bẩm. Cậu cố gắng, nhưng không thành công cho lắm, làm ra vẻ như thể đây chỉ là một vấn đề vớ vẩn, chẳng quan trọng chút xíu nào đối với mình.

Sirius nói:

“Cứ theo ý hiểu ngầm, thì mình dám nói cô nàng cho là bồ hơi tự cao tự đại, bồ tèo ạ.”

James giờ đây đã nổi giận:

“Được. Được…”

Một tia sáng khác lại nhá lên, và Snape một lần nữa lại bị treo ngược trên không trung, đầu chúc xuống đất, chân chổng lên trời.

“Có ai muốn coi tôi cởi quần Snivelly ra không?”

Liệu James có thực sự cởi quần của Snape ra hay không, Harry không bao giờ có thể biết được cả. Một bàn tay đã túm chặt lấy cánh tay của nó, một cái túm chặt như gọng kềm. Nhăn mặt lại vì đau đớn, Harry ngoái đầu nhìn lại coi ai là người đang nắm chặt nó, thì nhận ra trong nỗi kinh hoàng khôn tả một thầy Snape đã hoàn toàn trưởng thành, cao to bằng kích thước một người lớn, đang đứng ngay bên cạnh nó, trắng bệch đi vì giận dữ.

“Đang vui hả?”

Harry cảm thấy như bay vọt lên không trung. Ngày hè chung quanh nó tiêu biến đi, nó đang trồi lên xuyên qua vùng tăm tối lạnh lẽo, bàn tay thầy Snape vẫn còn túm chặt cánh tay nó. Và rồi, với một cảm giác nhào xuống như thể vừa lộn vòng giữa không trung, hai chân Harry chạm phịch xuống mặt sàn đá cái hầm của thầy Snape, và nó lại đang đứng bên cạnh cái Tưởng Ký trên bàn giấy của thầy, trong văn phòng âm u của bậc thầy Độc Dược thời hiện tại.

Thầy Snape nắm cánh tay Harry chặt đến nỗi nó bắt đầu cảm thấy bàn tay mình tê đi. Thầy nói:

"Thì ra… *Sao*… vui sướng thỏa thuê rồi chứ, Potter?"

"Dạ… kh… không…"

Harry lắp bắp, cố gỡ cánh tay nó ra.

Tình huống thật đáng sợ: đôi môi thầy Snape run bần bật, mặt thầy trắng bệch, răng thì nhe cả ra.

Thầy day lắc Harry thiệt mạnh, đến nỗi cặp mắt kiếng của nó tuột xuống sống mũi. Thầy hỏi:

"Cha của mi là một người vui nhộn quá phải không?"

"Con… con không ngờ…"

Thầy Snape lẳng Harry ra bằng tất cả sức lực mà thầy có được. Harry té lăn quay thiệt đau xuống sàn đá của căn hầm.

Thầy gầm lên:

"Mi liệu hồn chớ có kể cho bất cứ ai nghe những gì mi đã nhìn thấy!"

Harry nói:

“Dạ, không.”

Nó gượng đứng lên, cố gắng giữ khoảng cách càng xa thầy Snape càng tốt.

“Dạ, không. Dĩ nhiên là con sẽ…”

“Cút đi! Cút đi! Ta không bao giờ còn muốn nhìn thấy mi trong văn phòng này nữa.”

Và trong khi Harry lật đật tháo lui về phía cửa thì một hũ gián chết nổ bụp ngay trên đầu nó. Nó vặn cánh cửa mở tung và lao ra hành lang, chạy một mạch đến khi đã cách văn phòng thầy Snape ba tầng lầu rồi mới dám ngừng lại. Nó đứng lại đó, dựa lưng vào bức tường, thở hổn hển, và xoa xoa cái vết bầm trên cánh tay.

Nó không có chút ham muốn nào quay trở về tháp Gryffindor vào lúc hãy còn sớm như vầy, cũng không muốn kể cho Hermione và Ron nghe những gì mà nó vừa nhìn thấy. Điều làm cho Harry cảm thấy quá kinh khủng và buồn đau không phải là chuyện nó bị quát tháo xua đuổi hay bị liệng hũ vô đầu - mà là chuyện nó đã biết như thế nào cái cảm giác bị làm nhục giữa một đám người đứng xem xung quanh. Nó biết chính xác thầy Snape cảm thấy thế nào khi bị cha nó treo ngược lên, và căn cứ vào những điều mà nó vừa mới nhìn thấy thì cha của nó quả thực kiêu căng phách lối đúng như thầy Snape đã luôn nói với nó.

29

CỐ VẤN NGHỀ NGHIỆP

Hermione cau mày hỏi:

"Nhưng tại sao bồ không đi học Bế Quan Bí Thuật nữa?"

Harry lầm bầm:

"Mình đã nói với bồ rồi mà. Thầy Snape cho là bây giờ mình đã học được căn bản thì mình có thể tiếp tục tự học lấy…"

Hermione ngờ vực hỏi:

"Vậy là bồ đã thôi không bị những giấc chiêm bao buồn cười ám ảnh nữa?"

Harry nói mà không nhìn cô bạn:

"Cũng còn nhiều."

Hermione tức giận nói:

"Chà, mình nghĩ thầy Snape không nên ngừng dạy bồ cho đến khi bồ hoàn toàn chắc chắn là bồ có thể kiểm soát được những giấc mơ dó! Harry à, mình nghĩ là bồ nên quay trở lại gặp thầy để xin…"

Harry nói mạnh mẽ:

“Không. Bỏ qua chuyện này đi, được không, Hermione?”

Hôm đó là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ lễ Phục Sinh và Hermione, theo thói quen của cô nàng, dành phần lớn thì giờ của ngày hôm đó để vẽ ra một thời khóa biểu học tập cho cả ba người. Harry và Ron đã để mặc cho Hermione làm chuyện đó - như vậy dễ hơn là tranh cãi với cô nàng, và nói cho cùng thì dù thế nào đi nữa mấy cái thời khóa biểu cũng tỏ ra có ích.

Ron đã sửng sốt khi phát hiện ra rằng chỉ còn sáu tuần lễ nữa là đến kỳ thi rồi.

Hermione gõ cây đũa phép của mình lên từng ô vuông nhỏ trong thời khóa biểu của Ron để cho mấy ô đó nhá sáng lên những màu sắc khác nhau tùy theo từng môn học, rồi hỏi:

“Làm sao mà bồ lại sửng sốt được chứ?”

Ron nói:

“Ai mà biết được… Mấy bữa nay có biết bao nhiêu chuyện xảy ra…”

Hermione đưa cái thời khóa biểu cho Ron, nói:

“Đây, của bồ nè. Nếu bồ cứ theo đúng thời khóa biểu thì bồ sẽ làm tốt thôi.”

Ron ngó xuống cái thời biểu với một vẻ rầu rĩ, nhưng ngay sau đó lại hí hửng:

“Bồ dành cho mình một buổi tối rảnh mỗi tuần!”

Hermione nói:

“Buổi tối đó dành cho luyện tập Quidditch.”

Nụ cười héo quắt đi trên gương mặt Ron. Nó lờ đờ nói giọng chán ngắt:

"Để mà làm gì? Cơ hội giành cúp Quidditch năm nay của tụi mình tương đương với cơ hội ba trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật…"

Hermione không nói gì. Cô nàng đang nhìn Harry, nó đang thẫn thờ ngó đăm đăm vào bức tường đối diện của phòng sinh hoạt chung trong khi con mèo Crookshanks đang quào quào bàn tay Harry, tìm cách nhắc Harry gãi tai cho nó.

"Harry, có chuyện gì không ổn vậy?"

"Cái gì?" Harry đáp nhanh. "Không có gì cả…"

Nó chụp lấy cuốn *Lý Thuyết Phòng Vệ Pháp Thuật* và giả bộ như đang tìm kiếm cái gì đó trong mục lục cuốn sách. Con mèo Crookshanks đành bỏ cuộc mè nheo với Harry và lỏn lẻn bỏ đi chuồi mình xuống dưới gầm ghế của Hermione.

Hermione ngập ngừng thăm dò:

"Hồi nãy mình mới gặp Cho. Bạn ấy cũng có vẻ đau khổ thực sự… Hai đứa bồ lại mới cãi nhau nữa hả?"

Harry vớ vội lấy cái cớ đó với một vẻ thành thật biết ơn. Nó nói:

"Cái… Ờ, phải, phải, tụi này vừa mới cãi nhau."

"Về chuyện gì?"

"Về cô bạn chỉ điểm Marietta của Cho."

Ron buông cái thời khóa biểu của nó xuống, tức giận nói:

"Đúng, phải, mình không trách bồ đâu! Nếu không phải tại

vì cái con ấy…”

Ron bắt đầu một tràng nguyền rủa Marietta Edgecombe, việc này Harry thấy hết sức có lợi. Nó không cần phải làm gì khác hơn mỗi một việc là bày tỏ nỗi tức giận, gật gù và nói “Ừ”, “Đúng đó” mỗi khi Ron hít lấy hơi, và nhờ vậy đầu óc nó được tự do nghiến ngấu, thậm chí một cách bi thảm hơn, những điều nó đã nhìn thấy trong cái Tưởng Ký.

Harry cảm thấy như thể cái ký ức về chuyện đó đang gặm nhấm nó từ bên trong. Nó đã có một niềm tin chắc chắn là cha mẹ nó là những con người tuyệt vời đến nỗi nó không hề có chút khó khăn nào trong việc phủ nhận những điều phỉ báng của thầy Snape đối với tính cách của cha nó. Chẳng phải những người như bác Hagrid và chú Sirius *đã nói* với nó là cha nó từng là một con người tuyệt vời sao? (*Ừ, thì đành vậy, nhưng cứ nhìn xem chính bản thân chú Sirius thế nào nào*, một giọng lải nhải vang lên bên trong đầu Harry, *chú ấy cũng đâu có thua gì, đúng không*?) Ừ, nó có lần nghe lỏm thấy giáo sư McGonagall nói là cha nó và chú Sirius đã từng là những tay quậy phá trong trường, nhưng bà đã miêu tả họ như hai bậc tiền bối của hai anh em sinh đôi nhà Weasley, và Harry không thể tưởng tượng được chuyện Fred và George lại có thể treo ngược bạn bè lên không trung chỉ để mua vui… ít ra thì hai anh em Weasley cũng không làm như vậy trừ khi thực sự bị buộc phải đối xử với những kẻ như… Có thể Malfoy, hay ai đó xứng đáng bị treo ngược…

Harry cố gắng lý giải trường hợp thầy Snape chịu đựng khốn khổ dưới bàn tay của ba James là bởi vì thầy đáng bị như vậy… Nhưng chẳng phải mẹ Lily đã hỏi: “Bạn ấy đã làm gì

bạn chứ?" Và chẳng phải ba James đã trả lời: "Nội cái sự *tồn tại* của nó còn tệ hơn là làm gì nữa, nếu em hiểu anh muốn nói gì?" Chẳng phải là ba James đã bắt đầu gây sự chẳng qua chỉ vì chú Sirius kêu là chú buồn chán quá hay sao? Harry nhớ thầy Lupin nói khi còn ở trong căn nhà trên Quảng trường Grimmauld rằng cụ Dumbledore đã cho thầy làm Huynh trưởng với hy vọng là thầy sẽ có thể thi hành một sự kiềm chế nào đó đối với ba James và chú Sirius… Nhưng trong cái Tưởng Ký, thầy chỉ ngồi yên ở đó và để cho mọi chuyện cứ thế diễn ra…

Harry tự nhắc cho nó nhớ là mẹ Lily đã can thiệp; mẹ của nó đã là một cô gái đoan trang, nhưng ký ức về vẻ mặt của mẹ khi mẹ hét vào mặt ba James khiến cho Harry đau lòng không kém những chuyện kia. Rõ ràng là mẹ không ưa gì ba James và Harry không thể nào hiểu nổi làm thế nào mà rốt cuộc hai người ấy lại cưới nhau. Một hay hai lần gì đó nó đã thắc mắc phải chăng ba James đã cưỡng ép mẹ Lily lấy ba…

Trong gần năm năm trời, sự tưởng nhớ về người cha đã khiến cho Harry có được niềm an ủi và nguồn cảm hứng. Bất cứ khi nào có ai đó nói với nó là nó giống ba James, trong lòng nó lại dào dạt niềm tự hào. Còn giờ đây… Giờ đây nó cảm thấy lạnh lùng và khổ sở khi nghĩ đến cha mình.

Khi kỳ nghỉ lễ qua đi, thời tiết thay đổi, gió mát hiu hiu, trời sáng hơn và ấm hơn, nhưng Harry cũng như toàn bộ đám học sinh năm thứ năm và năm thứ bảy, bị mắc kẹt trong tòa lâu đài, cứ lững thững đi tới đi lui trong thư viện. Harry giả vờ như nguyên nhân duy nhất gây ra tâm trạng u uẩn của nó là kỳ thi sắp tới, và bởi vì đám bạn trong tháp Gryffindor của nó

cũng lo học đến phát bệnh, nên cái cớ đó không bị ai vặn vẹo.

"Harry, em đang nói chuyện với anh, anh có nghe không hả?"

"Hả?"

Nó ngoảnh đầu lại. Ginny Weasley vừa ngồi xuống bên cạnh nó bên cái bàn trong thư viện, nơi nó ngồi một mình từ nãy đến giờ. Trông Ginny như vừa đi trong gió lộng về, tóc tai rối bời. Lúc đó là tối chủ nhật; Hermione đã trở về tháp Gryffindor để ôn tập Cổ ngữ Runes; Ron thì bận luyện tập Quidditch.

Harry kéo mấy quyển sách về phía nó, nói:

"Ồ, chào em. Sao em không luyện tập Quidditch à?"

Ginny nói:

"Mới tập xong. Anh Ron còn đang bận đưa Jack Sloper lên bệnh thất."

"Tại sao vậy?"

"Ái chà, tụi em cũng không biết chắc, nhưng mà tụi em nghĩ là anh ta đã tự quật ngã mình bằng chính cái chày của anh ta."

Cô bé thở dài sườn sượt, nói tiếp:

"À này… có một bưu kiện vừa đến, nó vừa mới qua được quy trình rà xét mới của mụ Umbridge…"

Cô bé nhấc bổng lên một cái hộp được gói trong một lớp giấy màu nâu và đặt nó lên bàn; trông cái hộp rõ ràng là đã bị mở ra, rồi được gói lại một cách cẩu thả, và có cả một dòng

chữ viết tay nguệch ngoạc bằng mực đỏ vắt ngang qua gói quà: ĐÃ ĐƯỢC THANH TRA TỐI CAO TRƯỜNG HOGWARTS KIỂM TRA VÀ CHO QUA.

Ginny nói:

"Chỉ là mấy cái trứng để mừng lễ Phục Sinh của má gởi. Có một cái cho anh… Đây, của anh nè…"

Ginny đưa cho Harry một cái trứng sôcôla rất xinh được trang trí bằng mấy trái Snitch bọc đường nho nhỏ, và căn cứ theo bao bì thì có cả một bịch pháo Xèo Xèo Véo Véo nữa. Harry ngắm nghía một lúc rồi kinh hoàng cảm thấy một cục bướu cứng ngắc vừa mới trồi lên cổ họng của nó.

Ginny hỏi khẽ:

"Anh có sao không, anh Harry?"

"Ừ, anh khỏe mà."

Harry đáp cộc lốc. Cái bướu trong cổ họng nó đau đớn vô cùng. Nó không thể hiểu tại sao một cái trứng lễ Phục Sinh lại có thể làm cho nó đau đớn như thế này.

Ginny vẫn kiên trì gạn hỏi:

"Dạo gần đây trông anh xuống tinh thần lắm. Anh biết không, em chắc chắn là nếu anh chỉ cần nói chuyện với chị Cho…"

Harry ngắt lời một cách lỗ mãng:

"Người anh muốn nói chuyện cùng không phải là Cho."

Ginny quan sát Harry kỹ hơn, hỏi tới:

"Vậy thì là ai?"

“Anh…”

Nó liếc nhìn chung quanh để biết chắc là không có ai đang nghe lén. Bà Pince đang ở cách chỗ tụi nó nhiều dãy kệ sách, bận đóng dấu lên một chồng sách cho cô nàng Hannah Abbott có vẻ mặt trông như phát rồ.

Harry thì thầm:

“Anh ước gì có thể nói chuyện với chú Sirius. Nhưng anh biết là anh không thể.”

Ginny tiếp tục nhìn Harry hết sức đắn đo suy tính. Harry mở gói cái trứng Phục Sinh của nó ra, bẻ một miếng lớn rồi cho vô miệng, thực ra là để có chuyện mà làm chứ không phải vì nó muốn ăn chút nào.

Ginny cũng tự bẻ cho mình một miếng trứng sôcôla, nói chậm rãi:

“Cũng được. Nếu anh thực sự muốn nói chuyện với chú Sirius thì em chắc là tụi mình có thể nghĩ ra một cách nào đó để làm…”

Harry chán nản nói:

“Thôi đi. Làm sao được với chính sách của mụ Umbridge, kiểm soát mọi lò sưởi và đọc hết thư từ của tụi mình?”

Ginny trầm ngâm nói:

“Cái hay của việc lớn lên chung một nhà với anh Fred và George là mình ít nhiều cũng bắt đầu biết nghĩ, rằng bất cứ điều gì cũng có thể làm được, miễn mình có đủ gan làm.”

Harry nhìn Ginny. Có thể do ảnh hưởng của sôcôla - thầy

Lupin đã luôn luôn khuyên là nên ăn một chút sôcôla sau khi đối đầu với bọn Giám Ngục - hoặc có thể đơn giản chỉ vì rốt cuộc nó cũng đã nói ra được điều ao ước hằng nung nấu tim gan nó cả tuần lễ nay, mà giờ đây nó bỗng cảm thấy có thêm chút đỉnh hy vọng…

"CÁC TRÒ NGHĨ MÌNH ĐANG LÀM CÁI GÌ HẢ?"

Ginny lật đật đứng lên, thì thào:

"Ôi, khỉ gió. Em quên mất là…"

Bà Pince đang xà tới bên tụi nó, gương mặt teo quắt của bà méo mó vì giận dữ. Bà gào lên:

"Ăn sôcôla trong thư viện hả? Cút! Cút ra… CÚT!"

Bà vung cây đũa phép lên, bà khiến cho cặp, sách và bình mực của Harry bay vèo vèo bám theo Harry và Ginny chạy ra khỏi thư viện, rồi đập lên đầu hai đứa nó liên tục trong khi tụi nó chạy bán mạng.

Như thể để nhấn mạnh tầm quan trọng của kỳ thi sắp tới của tụi nó, một loạt truyền đơn, tờ bướm, và thông báo liên quan đến nhiều nghề nghiệp pháp thuật xuất hiện trên khắp các bàn trong tháp Gryffindor ngay trước khi kỳ nghỉ lễ chấm dứt, cùng lúc với một thông báo khác dán trên bảng, rằng:

CỐ VẤN NGHỀ NGHIỆP

Tất cả học sinh năm thứ năm cần phải tham dự một cuộc họp ngắn với giáo sư Hướng dẫn của mình trong tuần đầu tiên của học kỳ hè, trong buổi họp đó học sinh sẽ có cơ hội để thảo luận về nghề nghiệp tương lai của mình. Thời gian biểu của những buổi gặp gỡ cá nhân được liệt kê dưới đây.

Harry ngó xuống cái danh sách và nhận thấy nó phải có mặt

ở văn phòng giáo sư McGonagall lúc hai giờ rưỡi ngày thứ hai, như vậy có nghĩa là nó sẽ bị mất buổi học môn Tiên Tri. Nó và mấy đứa học sinh năm thứ năm khác đã dành khá nhiều thời gian của những ngày cuối tuần cuối cùng trong kỳ nghỉ lễ Phục Sinh để đọc tất cả những thông tin về các nghề nghiệp được bỏ lại trên bàn cho tụi nó tham khảo.

Vào buổi tối cuối cùng của kỳ nghỉ lễ, Ron nói:

"Chà, mình chẳng mê nghề Lương Y cho lắm."

Nó đang chúi mũi đọc một tờ bướm, với mặt trước có hình một khúc xương bắt chéo nhau cùng một cây đũa phép có biểu tượng của Thánh Mungo.

"Tờ bướm này nói là bồ cần ít nhất một S.X. cho các môn Độc Dược, Thảo Dược, Biến Hình, Bùa Chú, và Nghệ Thuật Phòng Chống Hắc Ám trong cuộc thi lấy bằng Pháp Thuật Tận Sức. Ý mình muốn nói là… Quỷ thần ơi… Cần nhiều dữ vậy sao?"

Hermione lơ đãng nói:

"Ừ, đó là một nghề nghiệp đòi hỏi nhiều trách nhiệm, đúng không?"

Cô nàng đang nghiền ngẫm một tờ bướm màu hồng-và-cam rực rỡ có cái tựa to là VẬY BẠN CÓ NGHĨ MÌNH SẼ THÍCH LÀM VIỆC TRONG NGÀNH BANG GIAO VỚI MUGGLE KHÔNG? Cô nàng nói tiếp:

"Người ta dường như không cần nhiều điều kiện, phẩm chất lắm trong việc quan hệ với Muggle… Họ chỉ đòi một bằng Pháp sư Thường đẳng về môn Muggle học… *'điều quan trọng*

hơn nhiều là sự nhiệt tình, lòng kiên nhẫn, và một khả năng hài hước' thôi."

Harry nói giọng ảm đạm:

"Còn nếu muốn quan hệ với ông dượng của mình thì bồ cần nhiều phẩm chất khác nữa, chứ không chỉ có mỗi khả năng hài hước. Thí dụ như biết lặn lúc nào, có vẻ như…"

Nó đang đọc nửa chừng tờ bướm của ngân hàng Phù thủy.

"Nghe cái này đây: *'Có phải các bạn đang tìm kiếm một nghề nghiệp nhiều thách thức liên quan đến du hành, thám hiểm, cùng những phần thưởng lớn lao quan trọng liên quan đến hiểm nguy không? Vậy thì bạn hãy cân nhắc đến một vị trí trong Ngân Hàng Phù Thủy Gringotts, nơi hiện đang tuyển mộ Những Người Giải Lời Nguyền cho những cơ hội ly kỳ ở nước ngoài.'* Nhưng mà họ cần môn Số Học… Bồ có thể làm nghề này đó, Hermione à!"

Hermione đáp một cách mơ hồ:

"Mình không khoái ngành ngân hàng cho lắm."

Lúc này cô nàng đang chìm đắm vô quảng cáo: BẠN ĐÃ CÓ CHƯA NHỮNG ĐIỀU KIỆN ĐỂ HUẤN LUYỆN QUỶ KHỔNG LỒ LÀM BẢO VỆ?

"Này!"

Một giọng nói rót vào tai Harry. Nó ngoảnh nhìn ra sau: Fred và George vừa mới đến nhập bọn với tụi nó. Fred duỗi chân lên cái bàn trước mặt tụi nó khiến cho nhiều tờ bướm quảng cáo các nghề nghiệp có biểu tượng của Bộ Pháp Thuật bị đẩy rớt xuống sàn. Anh ta nói:

“Ginny vừa nói nhỏ với bọn anh về em. Con bé nói em cần nói chuyện với chú Sirius hả?”

“Cái gì?”

Hermione kêu to lên, bàn tay cô nàng khựng lại giữa chừng trong động tác lượm lại tờ bướm TẠO MỘT CÚ VANG Ở SỞ TAI NẠN VÀ THẢM HỌA PHÁP THUẬT.

Harry nói, cố gắng tạo ra một giọng nói bình thường:

“Phải… Ừ, em nghĩ là em muốn…”

“Đừng có khùng.”

Hermione ngắt lời nó, cô nàng ngồi thẳng người lên và nhìn nó như thể không thể tin vào mắt mình được nữa.

“Trong khi mụ Umbridge rình rập khắp các lò sưởi và mò xét tất cả bưu cú à?”

George duỗi người ra mỉm cười:

“Chà, tụi anh nghĩ là tụi anh có thể kiếm được một cách lách mấy vụ đó. Chỉ cần một chiến thuật nghi binh đơn giản mà thôi. Này, có lẽ các em cũng đã nhận thấy là mấy hôm nay chúng ta khá là im hơi lặng tiếng sau vụ bùm xum hồi trước kỳ nghỉ lễ Phục Sinh chứ?”

Fred nói:

“Tụi này đã tự hỏi, mắc gì mà tụi mình lại làm hỏng thời gian xả hơi nhàn nhã của tụi mình chứ? Rồi tụi này tự trả lời: chẳng bõ công. Và dĩ nhiên, tụi này cũng chẳng hề muốn làm cho mọi người bị rối tung rối nùi trong cái sự nghiệp học hành của họ.”

Anh chàng khẽ gật đầu một cách cao ngạo với Hermione. Sự thâm trầm này có vẻ khiến cho cô nàng hơi khựng lại.

Fred lại nhanh nhẩu nói tiếp:

"Nhưng từ ngày mai lại là công việc như bình thường. Và nếu tụi này sắp gây ra một tý náo động, thì tại sao lại không làm cơ chứ, để cho Harry có thể có cơ hội tán dóc với chú Sirius, hử?"

"Đành vậy, nhưng mà…"

Hermione nói với một thái độ như đang giảng giải một điều hết sức đơn giản cho một người quá ư đần.

"… ngay cả nếu như các anh có làm ra được một vụ nghi binh, thì làm sao mà Harry có thể nói chuyện với chú ấy được chứ?"

Harry nói khẽ:

"Văn phòng của mụ Umbridge."

Suốt hai tuần nay nó đã suy nghĩ đến điều này và thấy không có cách nào khác được. Chính mụ Umbridge đã nói với nó rằng lò sưởi duy nhất không bị canh chừng là lò sưởi của chính mụ.

Hermione kêu lên bằng một giọng nín:

"Bồ… có… điên… không?"

Ron đã hạ thấp tờ bướm về nghề nghiệp trong ngành thương mại nấm trồng để theo dõi cuộc tranh cãi một cách đầy cảnh giác.

Harry nhún vai nói:

“Mình không nghĩ vậy.”

“Vậy trước tiên làm sao bồ có thể vô được trong đó chứ?

Harry đã chuẩn bị sẵn sàng cho câu hỏi này. Nó nói:

“Con dao của chú Sirius.”

“Nói lại đi.”

Harry nói:

“Hồi Giáng Sinh năm kia chú Sirius có tặng cho mình một con dao vạn năng có thể mở được tất cả các ổ khóa. Cho nên thậm chí nếu mụ Umbridge có ếm bùa Chào Thua lên cửa văn phòng của mụ, mà mình cá là thể nào thể nào mụ cũng ếm…”

“Bồ nghĩ sao về chuyện này?”

Hermione hỏi Ron, và Harry không thể không liên tưởng tới cảnh bà Weasley kêu gọi đồng minh từ phía ông Weasley trong bữa ăn tối đầu tiên của nó ở ngôi nhà trên quảng trường Grimmauld.

Ron hơi hoảng hốt khi bị hỏi ý kiến. Nó nói:

“Mình không biết. Nếu Harry muốn làm chuyện đó thì tùy nó, chứ biết sao?”

Fred vỗ mạnh lên lưng Ron:

“Nói năng như một người bạn chân chính và một gã Weasley thứ thiệt. Vậy thì được rồi. Tụi này đang nghĩ đến việc tiến hành vụ này vào ngày mai, ngay sau buổi học, bởi vì nó sẽ gây được hiệu quả tối đa nếu mọi người đều đang ở trong hành lang - Harry, tụi này sẽ cho nổ đâu đó bên dãy nhà phía Đông, kéo ngay mụ Umbridge ra khỏi văn phòng của mụ

- tụi này tính toán là tụi này nên làm sao bảo đảm dành cho em, để coi, hai chục phút!"

Anh chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn George. George nói:

"Dễ ợt."

Ron hỏi:

"Kiểu nghi binh gì vậy?"

Fred nói khi anh chàng cùng George đứng lên:

"Rồi em sẽ biết, em trai cưng ạ. Ít nhất thì em cũng sẽ được biết nếu em có chạy lon ton dọc theo hành lang của Gregory Xun Xoe vào khoảng năm giờ ngày mai."

Harry thức giấc rất sớm vào ngày hôm sau, cảm thấy hồi hộp lo âu gần như bằng cái buổi sáng mà nó phải đi ra phiên tòa kỷ luật ở Bộ Pháp Thuật. Chẳng phải riêng cái viễn cảnh đột nhập vào văn phòng của mụ Umbridge và dùng lò sưởi của mụ để nói chuyện với chú Sirius khiến nó căng thẳng thần kinh, mặc dù riêng chuyện này cũng đã đủ căng thẳng rồi - mà còn vì hôm nay cũng sẽ là lần đầu tiên nó sẽ lại gần gũi chung đụng trong cùng một gian phòng với thầy Snape kể từ lúc thầy tống cổ nó ra khỏi văn phòng của thầy, bởi vì hôm nay nó có tiết học Độc Dược.

Sau khi nằm dài trên giường một lúc suy nghĩ về một ngày trước mặt, Harry lặng lẽ thức dậy và đi tới bên cửa sổ bên cạnh giường ngủ của Neville, đăm đắm nhìn ra ngoài một buổi sáng thực sự rực rỡ. Bầu trời màu xanh bạc hơi mù sương. Ngay trước mặt, Harry có thể nhìn thấy cây sồi cao ngất, mà dưới bóng râm của cây sồi ấy ba James của nó đã có lần hành

hạ thầy Snape. Nó không biết chắc những điều chú Sirius sẽ nói với nó có thể lấp đi được những gì nó đã nhìn thấy trong cái Tưởng Ký hay không. Nhưng nó tha thiết muốn nghe chính lời kể của chú Sirius về những gì đã xảy ra, để xem thử có bất kỳ yếu tố nào làm nhẹ được chăng, bất kỳ sự lý giải nào để lượng thứ cho hành vi của cha nó chăng…

Bỗng có một cái gì khiến Harry phải chú ý: có cái gì đó chuyển động bên rìa của Khu Rừng Cấm. Harry nheo mắt né ánh nắng lóa và nhìn thấy lão Hagrid từ giữa rừng cây đi ra. Trông dáng bác ấy hình như đi cà nhắc. Trong lúc Harry theo dõi, lão Hagrid cố lê lết về phía cánh cửa căn chòi của mình, rồi biến mất vào bên trong. Harry quan sát căn chòi một lúc lâu. Lão Hagrid không trở ra lần nữa, nhưng khói cuồn cuộn bốc lên từ ống khói, như vậy có lẽ lão Hagrid không bị thương nặng đến nỗi không đốt được lò sưởi…

Harry quay lưng lại cửa sổ, đi trở về phía cái rương của nó và bắt đầu thay đồ.

Với cái viễn cảnh phải đột nhập vào văn phòng của mụ Umbridge trong đầu, Harry chẳng dám trông mong gì hôm nay sẽ là một ngày thanh thản. Nhưng ấy là nó chưa tính đến chuyện Hermione gần như cố gắng liên tục làm nhụt chí nó, để nó từ bỏ kế hoạch sẽ làm vào lúc năm giờ chiều. Lần đầu tiên kể từ xưa tới nay, cô nàng không chăm chú, ít nhất thì cũng không chăm chú bằng Ron và Harry, trong giờ Lịch Sử Pháp Thuật của giáo sư Binns, mà cứ lải nhải tuôn hàng chuỗi những lời cảnh cáo rù rì mà Harry hết sức khó khăn mới phớt lờ được.

"… và nếu mà mụ ấy bắt được bồ trong văn phòng của mụ, thì ngoài chuyện đuổi bồ, mụ còn có thể truy ra là bồ đã nói chuyện với chú Khụt Khịt và lần này thì mình chắc là mụ sẽ *ép* bồ uống Thuốc Nói Thật để trả lời những câu hỏi của mụ…"

Ron nói khẽ nhưng bằng một giọng tức giận:

"Hermione, bồ có định ngừng thuyết phục Harry bỏ cuộc để mà nghe giáo sư Binns giảng bài không hử? Hay là chính mình phải ghi chép thay cho bồ đây?"

"Thì bồ cứ ghi chép để thay đổi một phen, có chết chóc gì đâu?"

Vào lúc mà tụi nó đi xuống tầng hầm, cả Harry và Ron đều không thèm nói chuyện với Hermione nữa. Cô nàng vẫn không hề ngã lòng, mà còn lợi dụng lúc cả hai đứa kia im lặng mà duy trì một trường đoạn độc thoại triền miên những lời cảnh cáo khủng khiếp, được thốt ra thì thào bằng một giọng nói rít lên một cách mãnh liệt, khiến cho Seamus mất đến năm phút để kiểm tra xem cái vạc của nó có bị rò rỉ không.

Trong lúc đó, thầy Snape dường như đã quyết định hành động như thể Harry vô hình. Dĩ nhiên Harry đã quá quen với cách thức này, bởi vì đó chính là một trong những mưu mẹo sở trường đắc ý nhất của dượng Vernon, và nhìn chung thì nó cũng biết ơn vì nó không đến nỗi phải chịu đựng điều gì tồi tệ hơn. Thực ra, nếu so sánh với những gì mà nó thường phải chịu đựng thầy Snape dưới hình thức những lời mắng mỏ hay sự phê bình ác ý, thì Harry thấy kiểu đối xử mới bằng cách phớt lờ này cũng đáng kể là tiến bộ, và nó vui lòng mà nhận thấy rằng khi nó hoàn toàn bị bỏ mặc một mình, nó có thể pha

chế món Thuốc Tăng Lực khá dễ dàng. Cuối buổi học, nó múc ra một mớ thuốc vừa bào chế cho vô một ống nghiệm, đóng nút lại, rồi đem lên bàn của thầy Snape để được chấm điểm, cảm thấy rốt cuộc nó cũng có thể vét được một điểm S.X.

Nhưng nó chỉ vừa mới quay lưng đi thì nghe một tiếng "choang". Malfoy phát ra một tràng cười vui sướng. Harry quay phắt lại. Mẫu thuốc vừa bào chế của nó đã tan tành thành nhiều mảnh vụn nằm trên sàn, và thầy Snape thì đang dò xét nét mặt của nó bằng ánh mắt thích thú hả hê.

Thầy nói một cách êm ái:

"Ối! Vậy là một con zero nữa, Potter à…"

Harry giận đến mức không thể nói nên lời. Nó vội bước dài trở về chỗ cái vạc của mình, định đổ đầy mẫu thuốc vô một ống nghiệm khác và buộc thầy Snape phải chấm điểm lại, nhưng nó kinh hoàng nhận thấy toàn bộ mớ thuốc còn lại trong cái vạc của nó cũng đã biến mất hết rồi.

Hermione đưa tay bịt miệng, kêu lên:

"Xin lỗi! Mình thiệt tình xin lỗi bồ, Harry à. Mình tưởng bồ đã làm xong bài rồi nên mình đã dọn dẹp nó!"

Harry không thể thốt ra lời nào để đáp lại. Khi chuông reo hết tiết, nó vội vàng thoát ra khỏi căn hầm ấy mà không buồn liếc mắt nhìn lại lấy một lần, và nó lo liệu chắc chắn chọn sao cho mình được một chỗ ngồi giữa Seamus và Neville vào bữa ăn trưa, để cho Hermione không thể lại một phen nữa bắt đầu lải nhải khuyên nó về chuyện sử dụng văn phòng của mụ Umbridge.

Tới lúc đến được lớp học môn Tiên Tri thì Harry đã ở trong một tâm trạng hết sức tồi tệ, đến nỗi nó quên béng mất buổi gặp mặt giáo sư McGonagall để được tư vấn về nghề nghiệp tương lai. Nó chỉ sực nhớ ra khi Ron hỏi nó tại sao lại không đến văn phòng của giáo sư McGonagall. Nó lật đật chạy nháo nhào lên cầu thang và đến nơi đứt cả hơi nhưng chỉ trễ mất vài phút.

Harry vừa đóng cánh cửa lại, vừa thở hổn hển nói:

"Con xin lỗi giáo sư. Con đã quên mất…"

"Không hề gì, Potter à."

Giáo sư McGonagall nói nhanh, nhưng trong khi bà nói, có ai đó khịt khịt mũi ở một góc phòng. Harry ngoái đầu lại nhìn.

Giáo sư Umbridge đang ngồi đó, cái bìa kẹp hồ sơ đặt trên đầu gối, quanh cổ mụ là một vòng rua ren xếp nếp cầu kỳ, và trên gương mặt mụ là một nụ cười mủm mỉm điệu đàng hết sức khiếp đảm.

Giáo sư McGonagall nói ngắn gọn:

"Ngồi xuống, Potter."

Bàn tay của giáo sư run lên nhè nhẹ khi bà xốc lại mấy tờ bướm bừa bộn trên mặt bàn giấy.

Harry ngồi xuống, quay lưng về phía mụ Umbridge, và cố gắng hết sức làm bộ như không hề nghe tiếng sột soạt của cây viết lông ngỗng của mụ đang chạy lia lịa trên tấm bìa kẹp hồ sơ.

Giáo sư McGonagall nói:

“A, Potter, buổi họp này là để thảo luận về bất kỳ ý tưởng nghề nghiệp nào mà con nghĩ tới, và để giúp con quyết định những môn học nào mà con sẽ cần học tiếp trong năm thứ sáu và thứ bảy. Vậy con đã có suy nghĩ nào về việc mà con muốn làm sau khi con rời trường Hogwarts chưa?

Harry nói:

“Dạ…”

Nó nhận thấy tiếng sột soạt đằng sau lưng khiến nó bị phân tán tâm trí hết sức.

Giáo sư McGonagall nhắc nó:

“Sao?”

Harry lúng búng nói:

“Dạ, con có nghĩ đến, có lẽ, làm một Thần Sáng.”

Giáo sư McGonagall rút ra một tờ bướm nhỏ màu sậm từ bên dưới cái mớ tùm lum trên mặt bàn giấy của bà, và nói:

“Con sẽ cần có điểm tối ưu để theo đuổi nghề đó. Ta thấy, họ đòi hỏi tối thiểu phải có năm chứng chỉ Pháp Thuật Tận Sức và không có môn nào thấp hơn điểm Giỏi. Rồi con sẽ phải trải qua một loạt kiểm tra tính cách và năng lực rất nghiêm ngặt ở Phòng Thần Sáng. Đó là một con đường sự nghiệp khó khăn, Potter à; họ chỉ chọn những người giỏi nhất. Thực ra, ta không biết có ai được họ nhận vào trong vòng ba năm vừa qua không.”

Lúc đó, giáo sư Umbridge phát ra một tiếng ho khẽ, như thể mụ chỉ thử xem mụ có thể ho êm đến cỡ. Giáo sư McGonagall

chẳng lý gì đến mụ ta cả. Bà tiếp tục, nói hơi to tiếng hơn lúc nãy một chút:

"Ta nghĩ chắc con cũng muốn biết con cần phải theo học những môn nào?"

Harry đáp:

"Dạ, con đoán là môn Nghệ Thuật Phòng Chống Hắc Ám ạ?"

Giáo sư McGonagall quả quyết nói:

"Đương nhiên. Ta cũng muốn khuyên con…"

Giáo sư Umbridge lại ho thêm một tiếng nữa, lần này nghe rõ hơn một chút. Giáo sư McGonagall nhắm mắt lại một lát, rồi lại mở mắt ra, và tiếp tục như thể đã không có việc gì xảy ra cả.

"Ta cũng muốn khuyên con học môn Biến hình, bởi vì các Thần Sáng thường xuyên cần Biến Hình hay Bất Biến Hình trong công việc của họ. Và ta cũng nên nói với con ngay từ bây giờ, Potter à, rằng ta không chấp nhận học sinh bước vào lớp Pháp Thuật Tận Sức của ta, trừ khi những học sinh đó đạt được điểm Giỏi hay cao hơn trong kỳ thi Pháp Sư Thường Đẳng. Ta muốn nói là hiện giờ điểm trung bình của con chỉ đạt mức 'Có Thể Chấp Nhận', cho nên con sẽ cần phải bỏ nhiều công sức học tập hơn nữa trước kỳ thi để có một cơ hội được tiếp tục theo học môn này. Kế đến con nên học môn Bùa Chú, môn này luôn luôn hữu dụng, và môn Độc Dược nữa. Phải, môn Độc Dược, Potter à."

Giáo sư McGonagall nói tiếp với một nụ cười thoáng qua

rất mơ hồ.

“Độc Dược và Thuốc Giải Độc là môn học cần thiết đối với nghề Thần Sáng. Và ta phải nói với con rằng giáo sư Snape chắc chắn từ chối nhận bất cứ học sinh nào có điểm thấp hơn Xuất Sắc trong kỳ thi Pháp Sư Thường Đẳng.”

Giáo sư Umbridge phát ra một tiếng ho nghe rõ nhất từ nãy tới giờ.

Giáo sư McGonagall sẵng giọng hỏi mà không thèm nhìn tới mặt mụ Umbridge:

“Tôi có thể đưa cho cô vài viên thuốc ho không, cô Dolores?”

Mụ Umbridge nói, kèm theo tiếng cười màu mè mà Harry ghét hết chỗ nói.

“Ôi, không cần, cám ơn nhiều lắm. Tôi chỉ thắc mắc là liệu tôi có thể ngắt lời cô một chút xíu không, cô Minerva?”

Giáo sư McGonagall nói qua hai hàm răng nghiến chặt:

“Tôi chắc là được!”

Giáo sư Umbridge nói ngọt xớt:

“Tôi chỉ thắc mắc là liệu ông Potter có *đầy đủ* tính khí của một Thần Sáng hay không?”

“Vậy hả?”

Giáo sư McGonagall nói một cách cao ngạo. Rồi bà tiếp tục như thể không hề xảy ra sự gián đoạn đâm hơi vừa rồi.

“Vậy, Potter à, nếu con nuôi tham vọng này một cách nghiêm túc, thì ta sẽ khuyên con nên tập trung nỗ lực để làm

cho môn Biến Hình và môn Độc Dược đủ để sẵn sàng thi thố. Ta thấy giáo sư Flitwick đã xếp hạng con ở giữa mức 'Có thể Chấp nhận' và mức 'Giỏi' trong hai niên học vừa qua, như vậy môn Bùa Chú của con có vẻ tốt; đối với môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, điểm của con từ trước tới nay nói chung là cao, đặc biệt giáo sư Lupin cho rằng con… *Cô có chắc là cô không cần ngậm một viên thuốc ho chứ, cô Dolores?*"

"Ồ, không cần đâu, cám ơn, cô Minerva."

Giáo sư Umbridge lại cười kiểu cách, mụ vừa mới ho lên một tiếng to nhất.

"Tôi chỉ lo ngại là cô chưa có được điểm hạng mới đây nhất của Harry về môn Nghệ Thuật Phòng Chống Hắc Ám để tham khảo. Tôi chắc chắn là tôi đã có gởi cho cô trong một bức thư…"

"Cái gì? Cái đồ này hả?"

Giáo sư McGonagall nói với một giọng gớm ghiếc khi bà rút ra một mảnh giấy da màu hồng từ giữa những giấy tờ trong bìa hồ sơ của Harry. Bà liếc mắt xuống xem lướt qua, đôi chân mày hơi nhướn lên, rồi bà đặt miếng giấy da hồng trở vô trong bìa hồ sơ mà không một lời bình phẩm.

"Đúng vậy, Potter à, như ta đang nói lúc nãy, giáo sư Lupin nghĩ là con chứng tỏ một năng khiếu rõ rệt đối với môn này, và hiển nhiên đối với cả nghề Thần Sáng…"

Giáo sư Umbridge lại cất lên giọng đường mật, quên béng đi cả chuyện ho khan.

"Cô có hiểu bức thư của tôi không, cô Minerva?"

Giáo sư McGonagall nói, hai hàm răng của bà nghiến chặt đến nỗi từng lời thốt ra đều hơi bị nghẹt:

“Dĩ nhiên là tôi hiểu.”

“Chà, vậy thì, tôi không rõ… tôi e rằng tôi không thực sự hiểu được cái cách thức mà cô tạo cho ông Potter một niềm hy vọng sai lầm là…”

“Một hy vọng sai lầm?”

Giáo sư McGonagall lặp lại, vẫn không thèm ngoảnh lại ngó mụ Umbridge.

“Trò ấy đã đạt được điểm cao trong tất cả bài thi môn Nghệ Thuật Phòng Chống Hắc Ám…”

“Tôi rất tiếc là phải mâu thuẫn với cô, cô Minerva à, nhưng như cô đã đọc thấy trong bức thư của tôi, Harry đã đạt một kết quả rất tệ trong lớp học với tôi…”

Giáo sư McGonagall rốt cuộc đành quay lại nhìn thẳng vào mắt mụ Umbridge mà nói:

“Lẽ ra tôi nên nói cho đơn giản dễ hiểu hơn. Trò ấy đã đạt được điểm cao trong tất cả các kỳ thi Nghệ Thuật Phòng Chống Hắc Ám do các giáo sư tài giỏi có thẩm quyền đưa ra.”

Nụ cười của giáo sư Umbridge biến mất thình lình như một bóng đèn phụt tắt. Mụ ngồi lùi lại trên cái ghế, lật tờ giấy trên cái bìa kẹp hồ sơ của mụ, và bắt đầu ghi ghi chép chép thiệt là nhanh, hai con mắt lồi thô lố của mụ cứ lăn tròn từ bên này qua bên kia. Giáo sư McGonagall quay trở lại với Harry, hai cái lỗ mũi mỏng của bà phập phồng như muốn xịt khói, hai con mắt bà bốc lửa.

“Con có thắc mắc gì không, Potter?”

Harry đáp:

“Dạ, có. Nếu con có đủ chứng chỉ Pháp Thuật Tận Sức thì Bộ Pháp Thuật sẽ kiểm tra những phẩm cách và năng khiếu gì ở con?”

Giáo sư McGonagall trả lời:

“À, con sẽ cần phải chứng minh được khả năng phản ứng tốt đối với áp lực và những thứ tương tự, sự quyết chí bền gan, sự tận tụy cống hiến, bởi vì việc huấn luyện các Thần Sáng mất tới ba năm, ấy là chưa kể những kỹ năng rất cao trong phòng vệ thực hành. Điều đó có nghĩa là sẽ phải nghiên cứu nhiều hơn nữa ngay cả sau khi con ra trường, cho nên trừ khi con được chuẩn bị để…”

Mụ Umbridge nói, giọng giờ đây đã trở nên lạnh lẽo vô cùng:

“Ta nghĩ trò cũng sẽ nhận thấy rằng Bộ Pháp Thuật sẽ nghiên cứu hồ sơ của những người nộp đơn xin làm Thần Sáng. Hồ sơ tội phạm của những người đó.”

“… trừ khi con được chuẩn bị để vượt qua thêm nhiều kỳ thi khác sau khi ra trường Hogwarts, con thật sự nên nghĩ đến một môn khác là…”

“… Có nghĩa là cơ hội để thằng nhóc này trở thành Thần Sáng cũng tương đương với cơ hội cụ Dumbledore trở lại ngôi trường này.”

Giáo sư McGonagall nói:

“Vậy thì đó là một cơ hội chắc chắn.”

Mụ Umbridge la lớn:

“Hồ sơ Potter có tỳ vết tội phạm.”

Giáo sư McGonagall la còn lớn hơn nữa:

“Potter đã được xóa trắng mọi lời cáo buộc.”

Giáo sư Umbridge đứng bật dậy. Mụ lùn đến nỗi dù cho mụ có đứng lên thì trông cũng không khác gì với khi ngồi. Nhưng điệu bộ màu mè kiểu cọ của mụ đã nhường chỗ cho một cơn giận điên tiết, khiến cho cái mặt rộng bèn bẹt của mụ hiểm ác một cách quái dị cực kỳ.

“Potter không có bất kỳ một cơ hội nào trở thành Thần Sáng!”

Giáo sư McGonagall cũng đứng lên, và với bà thì việc này tạo được một ấn tượng đáng kể: tướng bà cao nhòng, át lấp đi bộ thó của mụ Umbridge. Bằng một giọng ngân nga, giáo sư McGonagall nói:

“Potter, ta sẽ giúp con trở thành Thần Sáng nếu đó là việc cuối cùng ta được làm trên đời này! Nếu ta phải dạy kèm cho con hằng đêm, ta bảo đảm con sẽ đạt được những kết quả cần có!”

Mụ Umbridge la lên, giọng cao lên tức tối:

“Ngài Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật sẽ không bao giờ tuyển dụng Harry Potter!”

Giáo sư McGonagall cũng la lớn lên:

“Đến lúc Potter sẵn sàng gia nhập đội ngũ Thần Sáng thì rất

có thể chúng ta đã có một Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật mới rồi.”

“À há!”

Giáo sư Umbridge thét lên, xỉa một ngón tay múp míp vào giáo sư McGonagall:

“Phải! Phải, phải, phải rồi! Dĩ nhiên rồi! Đó là điều cô mong muốn, phải không, cô Minerva McGonagall? Cô muốn cụ Dumbledore thay thế ngài Cornelius Fudge! Cô mong cô sẽ ở vị trí của tôi, Thư Ký Riêng Cao Cấp của Bộ trưởng và đương quyền Nữ Hiệu trưởng, đúng không?”

Giáo sư McGonagall nói giọng khinh thị một cách cao sang:

“Cô sân si rồi. Potter, buổi tư vấn nghề nghiệp của chúng ta đã kết thúc.”

Harry lẳng cái cặp sách của nó qua vai rồi vội vã đi ra khỏi căn phòng, không dám ngó tới mụ Umbridge một cái. Suốt quãng đường về dọc theo hành lang, nó vẫn còn nghe được tiếng mụ Umbridge và giáo sư McGonagall tiếp tục quát thét vào mặt nhau.

Buổi trưa hôm đó, khi giáo sư Umbridge sải bước đi vào lớp học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, mụ vẫn còn thở phì phì như thể vừa mới chạy đua về.

Lúc bọn học sinh mở sách ra chương ba mươi bốn (‘Không Trả Miếng và Thương Thuyết’), Hermione thì thầm:

“Harry à, mình hy vọng bồ đã suy nghĩ kỹ hơn về điều bồ đang dự định làm. Trông mụ Umbridge bữa nay có vẻ đã trong tình trạng cực kỳ khó ở rồi…”

Thỉnh thoảng mụ Umbridge lại ném cho Harry những cái nhìn trừng trừng. Harry giữ cho cái đầu cúi xuống, ngó chằm chằm cuốn *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Vệ,* nhưng hai con mắt của nó không tập trung, nó mải suy nghĩ…

Nó có thể tưởng tượng ra phản ứng của giáo sư McGonagall nếu nó bị bắt quả tang đang đột nhập vào văn phòng của giáo sư Umbridge chỉ vài tiếng đồng hồ sau khi bà bảo lãnh cho nó… Chẳng có gì ngăn nó cứ đơn giản quay về tháp Gryffindor mà hy vọng rằng trong suốt kỳ nghỉ hè sắp tới, thể nào cũng sẽ có dịp hỏi chú Sirius về cái cảnh mà nó đã chứng kiến trong cái Tưởng Ký… Không có gì cả, ngoại trừ cái ý tưởng thực hiện hành động dễ bể ổ này khiến cho nó cảm thấy như có một sức nặng như chì rớt ạch xuống bao tử của nó… Và rồi lại còn vụ Fred và George nữa, trò nghi binh của hai anh chàng này đã được lên kế hoạch, ấy là chưa kể đến con dao chú Sirius đã cho nó hiện giờ đang nằm trong cặp sách, chung với Tấm áo Tàng hình của ba nó…

Nhưng vấn đề còn lại vẫn là: nếu mà nó bị bắt…

Hermione giơ cao quyển sách để che mặt của cô nàng khỏi con mắt lom lom của mụ Umbridge trong lúc thì thào:

"Harry à, cụ Dumbledore đã hy sinh chính bản thân cụ để cho bồ được ở lại trường học tập. Mà nếu bữa nay bồ bị đuổi cổ khỏi trường thì sự hy sinh của cụ hóa ra vô nghĩa!"

Nó có thể hủy bỏ kế hoạch và chỉ đơn giản học cách sống chung với cái ký ức về điều mà ba James của nó đã làm vào một ngày mùa hè cách đây hơn hai mươi năm…

Và rồi nó bỗng nhớ chú Sirius hiện ra trong ngọn lửa lò

sưởi trong phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor… "Con không giống ba con nhiều như chú tưởng… James coi sự liều lĩnh mạo hiểm như là một trò vui…"

Nhưng nó còn muốn giống như ba nó nữa không?

Khi chuông reo vào cuối buổi học, Hermione nói với một giọng đau khổ:

"Harry, đừng làm chuyện đó, xin bồ đừng làm chuyện đó."

Harry không trả lời; nó không biết phải làm gì. Ron dường như đã quyết định là không đưa ra ý kiến hay lời khuyên nào hết. Nó không nhìn thẳng vào Harry, mặc dù khi Hermione há miệng toan thuyết phục Harry thêm nữa, Ron nói nhỏ:

"Để nó yên một chút, được không? Nó có thể tự quyết định lấy mà."

Trái tim Harry đập thiệt nhanh khi nó ra khỏi phòng học. Nó đã đi được nửa đường xuống hành lang bên ngoài thì nghe có những tiếng nổ vang lên ở xa xa, chắc chắn là vụ nghi binh của hai anh em sinh đôi Weasley. Tiếng kêu la, tiếng gào thét vang vọng lại từ đâu đó phía trên đầu tụi nó. Chung quanh Harry, mọi người thoát ra khỏi các phòng học và đứng khựng lại trên lối đi, ngước nhìn lên trần nhà khiếp sợ…

Thế rồi mụ Umbridge hớt hải phóng vọt ra khỏi phòng học bằng tốc độ tối đa mà cặp giò ngắn ngủn của mụ có thể vác nổi mụ mà chạy. Rút cây đũa phép ra, mụ vội vàng chạy về hướng ngược lại văn phòng của mụ: đây chính là cơ hội hành động, hoặc sẽ không bao giờ!

"Harry, làm ơn đừng…!"

Hermione van nài yếu ớt, nhưng Harry đã quyết chí rồi. Thắt chặt cái cặp sách trên vai, nó bắt đầu chạy, luồn qua lách lại giữa đám học sinh đang nhốn nháo đi ngược lại hướng của Harry để coi cái vụ lùm xùm bên dãy nhà phía Đông là chuyện gì…

Harry đến được hành lang có văn phòng mụ Umbridge và thấy hành lang hết sức vắng vẻ. Nó đâm sầm vô đằng sau một bộ áo giáp chiến trận to đùng, khiến cái mũ sắt cọt kẹt quay lại nhìn nó. Harry mở cặp sách ra, chụp ngay con dao của chú Sirius và trùm lên mình tấm Áo khoác Tàng hình. Rồi nó bò từ từ, rất cẩn thận, ra khỏi chỗ núp đằng sau bộ áo giáp, trườn dọc theo hành lang cho đến khi đến được cửa văn phòng của mụ Umbridge.

Nó đút lưỡi của con dao vạn năng kỳ diệu vào cái khe cửa, di chuyển con dao lên xuống nhè nhẹ, rồi rút ra. Một tiếng *cách* nhỏ xíu vang lên, và cánh cửa mở bung ra. Nó lách ngay vào bên trong văn phòng, lẹ làng đóng cánh cửa lại sau lưng, rồi nhìn quanh.

Căn phòng trống trơn; không có gì cử động, ngoại trừ mấy con mèo xấu đau xấu đớn trên mấy cái dĩa trang trí vẫn tiếp tục nhí nhố giỡn hớt trên tường, phía trên mấy cây chổi bay bị tịch thu.

Harry cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra và bước dài tới bên lò sưởi, thấy ngay cái mà nó tìm kiếm: một cái hộp nhỏ đựng bột Floo lấp lánh.

Nó ngồi thụp xuống trước cái lò trống trơn, hai bàn tay run lật bật. Từ trước tới giờ nó chưa từng làm chuyện này, mặc dù

nó tin là nó biết cách sử dụng. Thò đầu vô trong lò sưởi, nó bốc ra một nhúm to bột Floo rồi thả bột xuống mấy xúc gỗ chất gọn gàng bên dưới. Lập tức nhúm bột nổ ra thành những ngọn lửa màu xanh ngọc bích.

Harry hô to và rõ ràng:

"Số mười hai, quảng trường Grimmauld."

Đó là một trong những cảm giác lạ lùng nhất mà nó từng trải qua. Dĩ nhiên, trước đây nó đã từng đi lại bằng bột Floo, nhưng lúc đó toàn bộ thân thể nó bị quay tít thò lò trong ngọn lửa xuyên qua mạng lưới các lò sưởi phù thủy thiết lập trên khắp cả nước. Lần này, đầu gối nó vẫn còn tỳ vững vàng trên cái sàn lạnh giá của văn phòng mụ Umbridge, chỉ có cái đầu của nó quay mòng mòng trong ngọn lửa biếc xanh…

Và rồi, đột ngột như lúc bắt đầu, nó ngừng xoay. Cảm thấy hơi say say như thể đang quấn một cái khoăn quàng cực kỳ nóng, Harry mở mắt ra, và nhận thấy nó đang từ một cái lò sưởi trong nhà bếp nhìn ra một cái bàn gỗ dài, ở đó có một người đàn ông đang ngồi miệt mài đọc một miếng giấy da.

"Chú Sirius?"

Người đàn ông giật bắn mình nhìn quanh quất. Đó không phải là chú Sirius, mà là thầy Lupin.

Thầy hoàn toàn sửng sốt:

"Harry! Con làm gì… Chuyện gì đã xảy ra, mọi việc có ổn không?"

Harry đáp:

“Dạ, ổn. Con chỉ thắc mắc… ý con nói là… con chỉ mong muốn… nói chuyện với chú Sirius.”

Thầy Lupin đứng dậy, trông vẫn hết sức bối rối. Thầy nói:

“Thầy sẽ đi gọi chú ấy. Chú ấy đang ở trên lầu tìm kiếm Kreacher, hình như lão lại trốn biệt trên gác xép…”

Và Harry nhìn thấy thầy Lupin vội vàng đi ra khỏi nhà bếp. Bây giờ chỉ còn nó ở lại, không có cái gì để nhìn ngó, ngoại trừ mấy cái ghế và mấy cái chân bàn. Nó tự hỏi tại sao chú Sirius không bao giờ nói tới sự bất tiện khi nói chuyện qua ngọn lửa: đầu gối của nó đã bắt đầu phản đối một cách đau đớn cái sự tiếp xúc kéo dài với mặt sàn đá lạnh ngắt trong văn phòng của mụ Umbridge.

Chỉ một lát sau thầy Lupin trở lại với chú Sirius bám theo sát gót.

“Chuyện gì vậy?”

Chú Sirius khẩn khoản hỏi. Vẹt mớ tóc dài che phủ mắt qua một bên, chú Sirius khuỵu xuống sàn, ngay trước lò sưởi, để chú và Harry ngang tầm nhau. Thầy Lupin cũng quỳ xuống bên cạnh, trông vẻ mặt rất lo lắng.

“Con không sao chứ? Con có cần giúp đỡ không?”

Harry nói:

“Dạ, không. Không có chuyện gì… Con chỉ muốn nói chuyện… về ba của con…”

Họ trao đổi với nhau một cái nhìn hết sức kinh ngạc, nhưng Harry không có thì giờ để cảm thấy ngượng nghịu hay bối rối;

đầu gối của nó cứ mỗi giây trôi qua lại thêm đau đớn, và nó đoán là từ lúc xảy ra vụ nổ nghi binh đến giờ ắt cũng đã trôi qua hết năm phút rồi - George chỉ bảo đảm cho nó hai chục phút mà thôi. Vì vậy nó lập tức đi thẳng vô câu chuyện về điều nó đã nhìn thấy trong cái Tưởng Ký.

Khi nó kể xong, cả chú Sirius và thầy Lupin đều không nói tiếng nào trong một lúc. Rồi thầy Lupin lặng lẽ nói:

"Harry à, thầy không muốn con phán đoán cha của con dựa theo những gì con đã nhìn thấy ở đó. Lúc đó cha của con mới mười lăm tuổi…"

Harry nóng nảy nói:

"Con cũng mười lăm tuổi."

Chú Sirius nói giọng xoa dịu:

"Thật ra, Harry à, anh James và Snape không ganh ghét từ cái phút đầu tiên họ nhìn thấy nhau, chẳng qua chỉ là một trong những chuyện vớ vẩn, con có thể hiểu được, đúng không? Chú nghĩ anh James có tất cả những gì mà Snape muốn - anh ấy được nhiều người yêu thích, anh ấy rất giỏi môn Quidditch, và khá giỏi về mọi thứ. Mà Snape thì chỉ là một đứa kỳ quặc ham mê Nghệ thuật Hắc ám trong khi James… cho dù anh ấy có vẻ như thế nào trong mắt của con thì, Harry à… James luôn luôn căm ghét Nghệ thuật Hắc ám."

Harry nói:

"Dạ, nhưng ba đã tấn công thầy Snape mà không có lý do gì cả, chẳng qua chỉ vì…"

Nó ngập ngừng rồi nói nốt câu với một giọng áy náy:

“… dạ, chỉ vì chú nói là chú chán quá.”

Chú Sirius nói ngay:

“Chú không tự hào chút nào về chuyện đó.”

Thầy Lupin nhìn sang chú Sirius rồi nói:

“Như vầy, Harry à, điều mà con cần phải hiểu là cha của con và chú Sirius giỏi nhất trường trong bất cứ chuyện gì mà họ làm… Mọi người đều nghĩ họ là xịn nhất… nên nếu đôi khi họ có đi quá đà một chút…”

Chú Sirius nói:

“Anh định nói là nếu tụi tôi đôi khi có làm những chuyện ngu xuẩn phách lối…”

Thầy Lupin mỉm cười.

Harry nói giọng đau khổ:

“Ba cứ vò đầu cho tóc rối.”

Cả chú Sirius và thầy Lupin đều cười.

Chú Sirius trìu mến bảo:

“Chú quên mất là hồi nhỏ anh ấy thường hay có thói quen đó.”

Thầy Lupin cũng hăm hở hỏi:

“Có đúng là lúc đấy anh ấy đùa giỡn với trái banh Snitch không?”

“Dạ, đúng.”

Harry ngơ ngác nhìn chú Sirius và thầy Lupin tươi cười trong phút hồi tưởng. Harry nói:

“Dạ… con thấy ba con hơi ngốc nghếch!”

“Dĩ nhiên là anh ấy có ngốc một tý!”

Chú Sirius nói một cách hăm hở.

“Thì tất cả chúng ta đều là những thằng ngốc!…”

Chú nhìn thầy Lupin rồi nói, vẻ công bằng:

“Chà, anh Moony thì không đến nỗi ngốc lắm.”

Nhưng thầy Lupin lắc đầu. Thầy nói:

“Tôi có bao giờ bảo chú hãy buông tha Snape đâu! Tôi có bao giờ có đủ can đảm nói với chú là tôi nghĩ chú hư quá, vô kỷ luật quá đâu!”

Chú Sirius nói:

“Ừ, nhưng mà đôi khi anh khiến cho tụi này tự thấy xấu hổ… Điều đó…”

Harry vẫn kiên trì, bây giờ nó đã ở đây thì phải quyết tâm nói ra hết những điều nó đã nghĩ:

“Và… ba con cứ liếc mắt qua đám con gái ở bên bờ hồ, hy vọng họ để ý tới ba!”

Chú Sirius nhún vai:

“Ôi, hễ lúc nào mà có chị Lily thì anh ấy lại tự biến mình thành một thằng ngố! Hễ khi nào anh ấy đến gần chị ấy là anh ấy không thể đừng khoe mẽ…”

Harry khổ tâm hỏi:

“Làm sao mà ba cưới được má? Má ghét ba mà!”

Chú Sirius nói:

“Không, chị Lily đâu có ghét anh James!”

Thầy Lupin nói:

“Chị Lily bắt đầu hò hẹn với anh James từ năm thứ bảy.”

Chú Sirius nói:

“Sau khi anh James bớt kiêu căng một chút.”

Thầy Lupin nói:

“Và không còn ếm bùa người khác chỉ để làm trò vui nữa.”

Harry hỏi:

“Kể cả thầy Snape?”

Thầy Lupin thong thả nói:

“Chà, thầy Snape là một trường hợp đặc biệt. Ý thầy nói là thầy Snape không bao giờ từ bỏ một cơ hội nào để trù rủa anh James, cho nên con sẽ không thể mong gì ba con bỏ qua chuyện đó được, đúng không?”

“Vậy má con cũng chấp nhận như vậy?”

Chú Sirius nói:

“Nói thật với con, má con không biết nhiều lắm về mấy chuyện đó. Chú muốn nói là, anh James không choảng nhau với Snape khi hẹn hò với chị Lily, và anh ấy cũng không trù ếm Snape ở ngay trước mặt chị ấy.”

Trông Harry vẫn không có vẻ được thuyết phục cho lắm. Chú Sirius nhăn nhó mặt mày nhìn Harry.

“Thực ra, ba của con là người bạn tốt nhất mà chú từng có trong đời, và ba của con là một người tốt. Rất nhiều người khi

mười lăm tuổi vẫn là những thằng ngốc. Anh James thì trưởng thành chín chắn ra."

Harry khó khăn nói:

"Dạ, thôi được. Con chỉ không ngờ là con thấy tội nghiệp thầy Snape quá."

Thầy Lupin nói, giữa hai mắt của thầy xuất hiện một nếp nhăn.

"Nhân con nhắc tới, vậy chứ thầy Snape phản ứng ra sao khi biết con đã xem hết chuyện này?"

Harry đáp tỉnh bơ:

"Thầy nói thầy sẽ không bao giờ dạy cho con Bế Quan Bí Thuật nữa, làm như chuyện đó là một thất vọng lớn…"

Chú Sirius quát to khiến cho Harry giật bắn người và sặc một bụm tro:

"Hắn CÁI GÌ?"

Thầy Lupin hỏi nhanh:

"Con nói nghiêm túc không đó Harry? Thầy Snape không dạy con nữa à?"

"Dạ."

Harry đáp, ngạc nhiên vì cái mà nó coi như phản ứng quá đáng.

"Nhưng mà chẳng sao cả, con chả cần, nói thiệt tình thì con còn thấy nhẹ nhõm nữa là…"

Chú Sirius hùng hổ nói:

“Tôi sẽ đến đó để nói chuyện với Snape!”

Chú thực sự đã định đứng lên, nhưng thầy Lupin kịp kéo chú ngồi trở xuống. Thầy cương quyết nói:

“Nếu có người phải đến nói chuyện với Snape thì người đó sẽ là tôi! Nhưng Harry à, trước hết, con hãy trở về gặp thầy Snape và nói với thầy ấy là không thể vì bất cứ lý do gì mà thầy không dạy con nữa… một khi cụ Dumbledore nghe được…”

Harry giận dỗi nói:

“Con không thể nói với ông ấy như vậy, ông ấy sẽ giết con mất! Hai chú không nhìn thấy ông ấy lúc ổng lôi con ra khỏi cái Tưởng Ký…”

Thầy Lupin nghiêm khắc nói:

“Harry à, không có gì quan trọng đối với con bây giờ hơn là việc học Bế Quan Bí Thuật. Con có hiểu thầy không? Quan trọng hơn tất cả.”

Harry hết sức khổ sở, chứ đừng nói là khó chịu.

“Thôi được, dạ được. Con sẽ… con sẽ thử nói gì đó với thầy Snape… nhưng mà sẽ không…”

Nó chợt nín lặng. Rồi nó nghe tiếng chân vọng lại từ xa xa.

“Có phải lão Kreacher ở trên lầu không?”

“Không.”

Chú Sirius nói, liếc mắt nhìn ra sau lưng.

“Ắt phải là ai đó mà anh…”

Trái tim Harry nín đập mấy cái.

“Con phải đi thôi!”

Nó rút cái đầu ra khỏi lò sưởi của ngôi nhà trên Quảng trường Grimmauld. Cái đầu nó dường như quay mòng mòng trên vai nó một hồi, và rồi nó nhận thấy mình đang quỳ gối phía trước lò sưởi của mụ Umbridge với cái đầu đã vững vàng trên cần cổ, đang đăm đăm nhìn ngọn lửa màu ngọc bích cháy bập bùng rồi tàn lụi.

“Nhanh lên! Nhanh lên!”

Nó nghe có tiếng khào khào rù rì bên ngoài cánh cửa của văn phòng.

“A, cô ấy để cửa mở…”

Harry chuồi ngay xuống dưới tấm Áo khoác Tàng hình, và chỉ vừa kịp kéo tấm áo phủ kín người thì thầy Filch xộc vô văn phòng. Trông thầy rõ ràng khoái trá về một chuyện gì đó và đang tự đấu láo với chính mình một cách sôi nổi khi đi ngang qua căn phòng, kéo một ngăn tủ trong cái bàn giấy của mụ Umbridge ra, và bắt đầu lục lọi mớ giấy tờ ở bên trong.

“Chấp thuận roi vọt… Chấp thuận cho dùng roi vọt… Cuối cùng mình cũng sẽ được xài roi… Chúng đáng được hưởng từ lâu rồi…”

Thầy rút ra một tấm giấy da, hôn nó, rồi ghị chặt nó áp vô ngực, nhanh nhẹn tháo lui ra cửa.

Harry đứng bật dậy và kiểm tra cho chắc chắn là nó đã đeo cặp, và tấm Áo khoác Tàng hình đã hoàn toàn phủ kín người, rồi nó vặn cánh cửa, vội vàng lách ra khỏi văn phòng, nối gót

thầy Filch, nó chưa từng thấy thầy Filch tập tễnh mà đi nhanh đến như vậy.

Xuống hết một tầng cầu thang khỏi văn phòng mụ Umbridge, Harry nghĩ là đã an toàn để hiện trở lại nguyên hình. Nó kéo tấm Áo khoác Tàng hình, nhồi nhét vô cặp, xong vội vàng đi tiếp. Từ gian Tiền sảnh vọng lại rất nhiều tiếng quát thét, tiếng đi lại nhốn nháo. Harry chạy xuống cầu thang đá hoa cương và thấy một cảnh tượng như thể một cuộc tập hợp cả trường ở đó.

Giống y như cái đêm mà giáo sư Trelawney bị đuổi vậy. Học sinh đứng bu dầy nghịt chung quanh, dọc theo những bức tường (Harry để ý thấy một số đứa bị lấm lem một thứ gì đó rất giống Nhựa-thúi); các giáo sư và mấy con ma cũng đứng trong đám đông. Nổi bật trong đám người đứng xem là những thành viên của Tổ Thẩm Tra, tất cả những thành viên này đều tỏ ra cực kỳ hài lòng với chính mình, và con ma Peeves đang nhấp nhổm trên cao, ngó chằm chằm xuống Fred và George, hai anh em sinh đôi này đang đứng ngay trung tâm gian Tiền sảnh với cái bộ vó không thể nhầm lẫn được là vừa mới bị truy đuổi tới đường cùng.

Giọng giáo sư Umbridge nói một cách thắng lợi vẻ vang:

"Vậy đó!"

Harry nhận thấy hóa ra mụ đang đứng ngay phía trước nó, chỉ cách mấy bậc thang, và đang một lần nữa ngó xuống con mồi của mụ:

"Vậy đó… các trò cho là việc biến một hành lang của trường thành cái một ao tù là vui lắm hả?"

Fred giương mắt nhìn lại mụ Umbridge mà chẳng có chút xíu gì gọi là sợ hãi.

"Vâng, cũng gọi là vui tí tỉnh."

Thầy Filch huých đẩy giành lối đi để đến gần mụ Umbridge, suýt chút xíu nữa là phát khóc lên vì vui sướng.

Thầy vung vẩy tấm giấy da mà Harry vừa thấy thầy lấy ra từ bàn giấy của mụ Umbridge, nói khào khào:

"Thưa bà Hiệu trưởng, tôi đã có tờ đơn mẫu đây ạ. Tôi đã có tờ đơn mẫu và tôi đã có mấy cây roi chờ sẵn… Ôi xin hãy để cho tôi làm ngay bây giờ…"

Mụ Umbridge nói:

"Tốt lắm, Argus."

Mụ tiếp tục ngó chằm chằm xuống hai anh em nhà Weasley:

"Hai trò sắp được biết điều gì xảy ra cho những kẻ làm xằng bậy trong trường của ta."

Fred nói:

"Cô biết gì không? Tôi không nghĩ là tụi này muốn biết đâu."

Anh chàng quay sang người em song sinh của mình, nói:

"George, anh nghĩ là tụi mình đã vượt qua thời kỳ mài đũng quần trên ghế nhà trường rồi chứ hả?"

George đáp nhẹ nhàng:

"Ừ, mấy hôm rày em cũng nghĩ vậy."

Fred hỏi:

“Vậy em có cho là đã tới lúc tụi mình thử thách tài năng của tụi mình trong thế giới thực được rồi chưa?”

“Dứt khoát rồi!”

Và trước khi mụ Umbridge có thể thốt ra được một lời, hai anh em đã cùng giơ cao cây đũa phép lên mà hô:

“*Thu hồi chổi bay*!”

Harry nghe một tiếng loảng xoảng ở đâu đó xa xa. Ngó qua bên trái, nó kịp thời thụp xuống để né tránh - hai cây chổi bay của Fred và George, với một cây vẫn còn kéo theo lếch thếch lòng thòng nào là cọc sắt và xiềng xích nặng nề mà mụ Umbridge đã dùng để cùm chặt chúng vào tường, đang luống cuống bay dọc hành lang, đụng bên này tông bên kia, hướng về phía chủ nhân của chúng. Chúng quẹo trái, lê xuống cầu thang, và ngừng ngay chóc trước mặt hai anh em sinh đôi, xích sắt kêu loảng xoảng chát chúa khi vuốt ve sàn nhà bằng đá.

Fred vắt chân qua cây chổi của mình, nói với giáo sư Umbridge:

“Tụi này không hẹn gặp lại cô đâu.”

George cũng trèo lên cây chổi của anh chàng, nói:

“Ừ, đừng mất công giữ liên lạc!”

Fred nhìn quanh đám đông học sinh tập trung trong Tiền sảnh, đang im lặng chăm chú theo dõi. Anh chàng nói oang oang:

“Nếu có ai khoái mua một cái Vũng Lầy Xách Tay, vừa

được thao diễn ở trên lầu, thì đến số chín mươi ba, Hẻm Xéo - Tiệm Chơi Xỏ của Weasley. Đó là trụ sở mới của chúng tôi!"

"Có giảm giá đặc biệt cho học sinh trường Hogwarts; những trò nào thề sẽ dùng sản phẩm của chúng tôi để tống khứ mụ dơi già này đi."

George tiếp lời Fred, tay chỉ vào giáo sư Umbridge.

Mụ Umbridge rít lên:

"CHẶN CHÚNG LẠI!"

Nhưng đã quá muộn. Khi Tổ Thẩm Tra siết vòng vây lại, Fred và George đã vọt khỏi mặt sàn, phóng lên không trung gần năm thước, cái cọc sắt đung đưa một cách nguy hiểm phía dưới cây chổi. Fred nhìn qua gian Tiền sảnh thấy con yêu đang thập thò trên đầu đám đông ngang tầm với anh chàng.

"Peeves, gởi lời chửi của tụi này cho mụ ta."

Và Peeves, con yêu mà Harry biết là từ trước tới giờ chưa bao giờ chịu nhận lời nhắn nhe của một học sinh nào hết, vậy mà bây giờ đang giở cái nón bầu ra khỏi đầu và quăng lên cao để chào, khi Fred và George xoay mình khắp bốn phương tám hướng đáp lại tiếng vỗ tay rần rần của đám học sinh bên dưới, rồi tăng tốc độ lướt ra ngoài cánh cửa cái mở rộng, bay về phía hoàng hôn lộng lẫy.

30

GRAWP

Câu chuyện về chuyến bay đến với tự do của Fred và George được kể đi kể lại nhiều lần đến nỗi chỉ vài ba ngày sau Harry có thể nói chắc là câu chuyện đó sẽ sớm trở thành chất liệu cho huyền thoại Hogwarts. Trong vòng có một tuần lễ, ngay cả những người đã là nhân chứng cũng thành ra gần như tin chắc rằng họ đã thấy hai anh em sinh đôi bổ nhào xuống từ cây chổi bay mà ném bom mụ Umbridge, trút túi bụi Bom Phân lên mụ ta trước khi bay vèo ra khỏi cửa. Ngay tức thì, sau khi Fred và George bay đi, đã dậy lên một làn sóng lớn bàn tán về chuyện nhái theo hai anh em ấy, đến nỗi Harry thường xuyên nghe học sinh nói những chuyện như: "Thiệt tình, có những ngày mình cảm thấy chỉ muốn nhảy lên cây chổi mà bay khỏi chỗ này," hay là "Thêm một buổi học như vậy nữa thì có lẽ mình sẽ làm một Weasley…"

Fred và George đã khiến cho chắc chắn là không ai có thể quên ngay được hai anh chàng. Vì lẽ thứ nhất, hai anh chàng đã không để lại lời hướng dẫn làm sao để dọn dẹp cái vũng lầy bây giờ đang làm ngập ngụa cả hành lang trên tầng lầu thứ năm của dãy nhà phía Đông. Mọi người đều chứng kiến mụ

Umbridge và thầy Filch đã cố gắng bằng nhiều cách khác nhau để dọn dẹp nó đi nhưng chẳng thành công chút xíu nào. Kết cục khu vực đó được chăng dây thừng rào lại và thầy Filch, nghiến răng một cách giận dữ, bị giao cho nhiệm vụ cáng lũ học sinh ngang qua chỗ đó để đến lớp học của chúng. Harry chắc chắn là các giáo sư như McGonagall hay Flitwick dư sức dọn dẹp mớ tầy huầy ấy trong nháy mắt, nhưng cũng giống như trong vụ Nổ-Đùng-Vèo Cháy-Kịch-Liệt của Fred và George trước đây, các giáo sư dường như khoái coi mụ Umbridge tự chiến đấu hơn.

Đã vậy còn có hai cái lỗ hình cây chổi bay trên cánh cửa văn phòng của mụ Umbridge, đó là lỗ mà hai cây chổi Quét Sạch của Fred và George đục thủng để xông ra với chủ nhân của chúng. Thầy Filch đã thay cánh cửa mới và dời cây Tia Chớp của Harry xuống tầng hầm, nơi mà theo lời thiên hạ đồn đại thì mụ Umbridge đã phái xuống đó một con quỷ khổng lồ bảo vệ có vũ trang để canh gác. Cho dù vậy, mụ còn lâu mới hết bị điên đầu.

Được tấm gương của Fred và George gợi hứng, một số lớn học sinh giờ đây đang đua tranh chiếm lấy vị trí Tổng-Quậy vừa bị bỏ trống. Bất chấp cánh cửa mới toanh, kẻ nào đó đã xoay sở cách nào đó để thả vô văn phòng mụ Umbridge một con chó săn rậm lông đeo rọ mõm, con này ngay lập tức làm tan hoang căn phòng để tìm kiếm những món đồ lấp lánh, nhảy bổ vào mụ Umbridge khi mụ trở về văn phòng, và thử nhá mấy cái nhẫn đeo trên mấy ngón tay ú na ú nần của mụ. Bom Phân và Đạn Thúi được xài trong hành lang thường xuyên đến nỗi giờ mốt thời trang mới của học sinh là tự ếm

Bùa Đầu Bong Bóng cho chính mình trước khi đến lớp học, để bảo đảm có được nguồn không khí trong lành, cho dù làm như vậy khiến cho tụi nó có một ngoại hình đặc biệt, như thể đội ngược một cái chậu cá cảnh bằng pha lê trên đầu.

Thầy Filch rình mò trong các hành lang với một cây roi quất ngựa lăm lăm trong tay, thèm muốn khủng khiếp bắt được những tên phá phách ti tiện, nhưng khổ nỗi là có quá nhiều những tên phá phách ti tiện đến nỗi thầy không biết phải đuổi theo hướng nào. Tổ Thẩm Tra cố gắng giúp sức cho thầy Filch, nhưng thành viên của Tổ cứ luôn bị những tai biến kỳ cục. Warrington của đội Quidditch nhà Slytherin đến bệnh thất để khám chữa một chứng bệnh về da thiệt khủng khiếp đã khiến cho mặt mũi anh chàng trông như được phủ bằng một lớp bột ngô nướng. Pansy Parkinson phải bỏ tất cả những buổi học trong ngày hôm sau vì cô nàng bị mọc sừng, khiến cho Hermione nghe mà sướng.

Đồng thời mới vỡ lẽ ra cái chuyện hai anh em Fred và George đã tìm cách bán được bao nhiêu Quà Vặt Cúp Cua trước khi đi khỏi trường. Mụ Umbridge chỉ cần đi vào phòng học của mình là thấy cả đám học sinh túm tụm ở đó, đứa thì xỉu, đứa thì nôn ói, đứa thì đang sốt cấp tính hết sức nguy hiểm, hoặc đang bị hộc máu từ cả hai lỗ mũi. Rít lên giận dữ và ngao ngán, mụ cố gắng truy tìm nguyên nhân của những triệu chứng bệnh tật bí hiểm ấy, nhưng lũ học trò cứ bướng bỉnh nói với mụ là chúng đang bị nhiễm chứng "Umbridge-sụt-sịt". Sau khi cấm túc liên tục bốn lớp học mà vẫn không moi bới ra được bí mật của chúng, mụ Umbridge buộc lòng phải chịu thua và cho phép lũ học sinh chảy máu cam, ngất

xỉu, toát mồ hôi, và nôn mửa, được rời khỏi lớp học từng đàn từng đám.

Nhưng thậm chí đến cả bọn học trò xài Quà Vặt Cúp Cua cũng không thể nào đua tài nổi với bậc thầy của hỗn loạn là Peeves, con yêu này dường như thấm nhuần tận đáy lòng những lời chia tay của Fred. Nó bay vun vút khắp trường, cười hinh hích như điên, lật bàn ghế ngã chỏng gọng, nhào ra khỏi bảng đen, xô đổ những bức tượng và bình bông. Đã hai phen con yêu Peeves nhốt được con mèo Bà Norris vô trong mấy bộ áo giáp chiến binh, khiến cho Bà Norris ngao ngao ỏm tỏi khi Bà được thầy giám thị điên tiết cứu ra. Con yêu Peeves còn đập bể lồng đèn và thổi tắt phụt các ngọn nến, rồi dùng mấy cây đuốc mà chơi trò tung hứng bên trên đầu lũ học trò hoảng kinh gào thét, xong lại còn hất tung hê những xấp giấy da đã được xếp ngay ngắn vô lò sưởi hay ra khỏi cửa sổ. Chưa hết, nó còn làm cả tầng lầu hai ngập lụt bằng cách xả hết tất cả vòi nước trong buồng tắm, liệng một bao nhền nhện đen bự kếch xù vào giữa Đại Sảnh Đường trong buổi điểm tâm, và khi nào muốn xả hơi thì Peeves cứ tà tà trôi lơ lửng theo sau mụ Umbridge suốt mấy tiếng đồng hồ, rồi mỗi khi mụ cất tiếng nói thì nó trề môi búng lưỡi thiệt to.

Ngoại trừ thầy Filch, còn không ai trong giáo ban có vẻ muốn động tay động chân làm cái chuyện giúp đỡ mụ Umbridge. Thực ra, một tuần sau khi Fred và George ra đi, Harry chứng kiến tận mắt cảnh giáo sư McGonagall đi ngang qua đúng lúc con yêu Peeves đang cương quyết tháo lỏng chùm đèn treo bằng pha lê, và Harry dám thề là nó nghe giáo sư nói nhỏ với con yêu là “Xoay ngược chiều lại.”

Để cho vấn đề thêm trầm trọng, Montague vẫn chưa bình phục sau vụ tá túc trong cầu tiêu. Nó vẫn còn ú ớ, ngớ ngẩn, và một buổi sáng thứ ba, người ta thấy ba má của Montague sải bước trên lối đi trước lâu đài, dáng vẻ cực kỳ tức giận.

Hermione áp má vô tấm kính cửa sổ phòng học Bùa Chú để có thể quan sát ông bà Montague hùng hổ bước vào trường. Cô nàng lo lắng hỏi:

"Tụi mình có nên nói gì không? Về chuyện đã xảy ra cho nó ấy? Nếu như việc đó có thể giúp bà Pomfrey chữa lành cho nó?"

Ron dửng dưng đáp:

"Dĩ nhiên là khỏi cần. Nó sẽ khỏi thôi."

Harry thì nói với giọng thỏa mãn:

"Dù gì thì gì, cũng chỉ gây thêm rắc rối cho mụ Umbriđge, đúng không?"

Cả Harry và Ron đều cầm cây đũa phép gõ lên cái tách trà mà tụi nó có bổn phận biến hóa bằng thần chú. Harry làm cho tách trà thò ra được bốn cái chân ngắn ngủn không chạm được xuống mặt bàn nên cứ ngọ nguậy vô tích sự trong không trung. Ron thì khiến cho mọc được bốn cái cẳng khẳng khiu ốm nhách, nhưng dù sao cũng nhấc được cái tách lên khỏi mặt bàn một cách cực kỳ khó khăn, khiến cho cái tách đứng run run được một lát rồi té khuỵu, nứt làm đôi.

"*Lành lại như xưa!*"

Hermione nhanh nhẩu hô biến, vá lành cái tách của Ron bằng một cái phẩy nhẹ cây đũa phép.

“Được thôi. Nhưng nếu Montague bị tàn tật vĩnh viễn thì sao?”

Ron phát cáu lên:

“Thì kệ nó.”

Trong lúc đó cái tách của nó lại gượng đứng lên lảo đảo như say, hai đầu gối run lẩy bẩy. Ron tức giận nói:

“Lẽ ra thằng Montague đừng tìm cách trừ hết điểm của nhà Gryffindor, không đúng sao? Còn nếu bồ muốn lo lắng cho ai đó thì Hermione à, hãy lo lắng cho mình đây nè.”

“Cho bồ hả?”

Hermione vừa nói vừa chụp cái tách trà của cô nàng đang lóc cóc phi như ngựa băng qua cái bàn trên bốn cái chân nhỏ xíu mà cứng cáp, lại có hình vẽ trang trí màu xanh lơ. Cô nàng đặt lại cái tách ngay trước mặt mình.

“Tại sao mình phải lo lắng cho bồ chứ?”

Ron đưa tay ra vịn cái tách, trong lúc mấy cẳng tách khẳng khiu mong manh cố gắng một cách yếu ớt để chống đỡ trọng lượng của cái tách trà. Ron cay đắng nói:

“Đến chừng lá thư sắp tới đây của má qua được khâu kiểm duyệt của mụ Umbridge thì thể nào mình cũng bị rắc rối to. Mình sẽ không ngạc nhiên chút nào nếu má lại gởi cho mình một bức Thư Sấm nữa.”

“Nhưng…”

“Bồ cứ chờ coi, chuyện anh Fred và anh George bỏ học thể nào cũng lại là lỗi tại mình.” Ron rầu rĩ nói. “Má sẽ nói là lẽ ra

mình phải ngăn không cho hai anh ấy bỏ học, lẽ ra mình nên ôm cứng đuôi chổi của họ mà giữ lại hay làm sao đó… Ừ, tất cả sẽ đều là lỗi tại tôi."

"Ôi, nếu bác ấy nói vậy thì sẽ hết sức bất công, bồ đâu có thể làm được gì? Mình chắc chắn bác ấy sẽ không làm vậy đâu, ý mình muốn nói là, nếu thật sự đúng là giờ này hai anh ấy có cửa hàng ở Hẻm Xéo, thì ắt hẳn là hai anh ấy đã theo đuổi kế hoạch này từ đời nảo đời nao rồi…"

"Đành vậy, nhưng đó lại là một chuyện khác, làm sao hai anh ấy có được cửa hàng chứ?"

Ron nói, trong khi tay cầm đũa phép khỏ xuống cái tách mạnh đến nỗi mấy cái cẳng khẳng khiu lại một phen nữa sụm bà chè và nằm ngay trước mặt nó mà co giật như động kinh.

"Có lắt léo mưu mô gì đó, đúng không? Hai ảnh phải cần cả đống tiền vàng Galleon mới mướn nổi một chỗ ở Hẻm Xéo, má tất nhiên sẽ muốn biết lâu nay hai anh ấy làm gì để rớ tới được cái món tiền vàng đó…"

Hermione nói:

"Ừ, phải, mình cũng thắc mắc như vậy."

Cô nàng đã để mặc cho cái tách của mình chạy chầm chậm thành một vòng tròn nhỏ quanh cái tách của Harry lúc đó vẫn còn quơ quơ mấy cái chân ngắn ngủn mà không làm sao chống xuống mặt bàn được.

"Mấy hôm nay mình cứ thắc mắc không biết liệu có phải lão Mundungus đã thuyết phục được hai anh ấy bán dùm mấy thứ đồ ăn cắp hay chuyện khủng khiếp nào đó…"

Harry sẵng giọng chen ngang:

“Hai anh ấy không làm bậy đâu.”

Ron và Hermione cùng hỏi một lúc:

“Làm sao bồ biết?”

“Bởi vì…”

Harry ngập ngừng, nhưng dường như cuối cùng cũng đã tới lúc tự thú. Cứ giữ im lặng hoài thì chẳng được cái tích sự hay ho gì nếu sự im lặng đó khiến cho có người nào đó nghi ngờ Fred và George là tội phạm.

“Bởi vì tiền vàng mà hai anh ấy có được là do mình. Hồi tháng sáu vừa rồi mình đã tặng cho hai anh ấy số tiền thưởng Tam Pháp Thuật của mình.”

Cả Ron và Hermione đều im lặng sửng sốt, rồi cái tách trà của Hermione ung dung nhảy ra khỏi mép bàn rớt xuống sàn bể tan tành. Cô nàng kêu lên:

“Ôi, Harry, bồ *đừng* làm vậy chớ!”

Harry nói giọng nổi loạn:

“Làm chứ, mình đã làm rồi. Và mình cũng không hề hối tiếc gì cả… Mình không cần số tiền vàng đó, và hai anh ấy sẽ có một tiệm giỡn xôm ra trò…”

Ron có vẻ phấn khích mãnh liệt:

“Nhưng quả là tuyệt cú mèo! Harry, vậy là chuyện này toàn là lỗi của bồ… má không thể nào trách mình được! Mình có thể nói cho má biết không?”

Harry chán ngán nói:

“Ừ, mình thấy bồ cũng nên nói. Đặc biệt là nếu bác ấy tưởng hai anh ấy nhận tiêu thụ vạc chôm hay gì đó…”

Hermione không nói gì cả trong suốt thời gian còn lại của buổi học hôm đó, nhưng Harry vẫn ngờ ngợ cảm thấy sự tự kiềm chế của cô nàng chẳng mấy chốc cũng sẽ bùng nổ ra. Quả đúng như lời, lúc tụi nó đã ra khỏi lâu đài để nghỉ giải lao và đứng túm tụm với nhau trong ánh nắng dịu dàng của tháng năm, Hermione nhìn chằm chằm Harry với đôi mắt đen hạt huyền lóng lánh, rồi mở miệng nói với một vẻ kiên quyết. Nhưng Harry đã ngắt lời trước khi cô nàng kịp nói ra điều gì.

“Nói ra nói vô nữa cũng chẳng hay ho gì, chuyện đã xong rồi. Anh Fred và anh George đã nhận số tiền vàng đó… cũng đã tiêu hết một mớ rồi, trông có vẻ như vậy, và mình không thể nào đòi lại, mà mình cũng không muốn đòi lại. Thôi đừng mất công nói nữa, Hermione à.”

Hermione nói với một giọng bị xúc phạm:

“Mình sẽ không nói bất cứ tiếng nào về hai anh Fred và George nữa!”

Ron khịt khịt mũi ra vẻ không thể tin được và Hermione ném cho nó một cái nhìn khinh miệt. Cô nàng giận dữ nói:

“Không, mình không nói gì cả. Thực ra thì mình định hỏi Harry là chừng nào bồ sẽ quay lại gặp thầy Snape và xin được học tiếp Bế Quan Bí Thuật.”

Trái tim của Harry chìm xuống. Một khi tụi nó đã phát mệt với đề tài bán tán về cuộc ra đi vô cùng ấn tượng của Fred và George, (cũng phải công nhận đề tài này kéo dài nhiều tiếng

đồng hồ) thì Ron và Hermione lại bắt đầu muốn nghe tin tức về chú Sirius. Bởi vì ngay từ đầu Harry đã không tâm sự với hai đứa kia về lý do thực sự khiến nó muốn nói chuyện với chú Sirius, bây giờ nó thấy cũng khó kiếm ra chuyện gì đó để kể cho tụi nó nghe. Cuối cùng Harry đành thành thật nói với tụi nó là chú Sirius muốn nó tiếp tục học Bế Quan Bí Thuật. Từ lúc nói ra cho tới giờ, nó không ngừng hối tiếc; Hermione nhất định không chịu để cho câu chuyện chìm xuồng, mà cứ trở đi trở lại đề tài đó vào những lúc Harry chẳng muốn nghĩ tới chuyện đó chút nào.

Bây giờ Hermione nói:

"Bồ đừng có nói với mình là bồ không còn thấy những giấc chiêm bao kỳ cục nữa nhé, bởi vì tối hôm qua Ron nói với mình là bồ lại mớ khi ngủ nữa…"

Harry ném cho Ron một cái nhìn giận dữ. Ron lại có cái vẻ rất dễ thương khi tỏ ra ngượng ngùng xấu hổ. Nó lúng búng nói giọng ăn năn hối hận:

"Bồ chỉ mớ một chút xíu thôi, nói cái gì đó nghe như là 'ráng thêm chút xíu nữa'."

Harry nói dối trắng trợn:

"Mình nằm mơ thấy đang xem bồ chơi Quidditch. Lúc đó mình đang cố gắng cổ vũ bồ ráng với tới thêm chút nữa để chụp trái Quaffle."

Hai vành tai của Ron đỏ bừng lên. Harry cảm thấy một thứ khoái trá được trả đũa: dĩ nhiên nó không hề chiêm bao chiêm bị gì một chuyện như thế.

Đêm qua nó lại một lần nữa thực hiện cuộc du hành dọc theo hành lang của Sở Bảo Mật. Nó đã đi xuyên qua căn phòng tròn, rồi đến căn phòng đầy những ánh sáng lung linh nhảy múa, cho đến khi nó lại một lần nữa nhận thấy mình lọt vô một căn phòng như cái hang động đầy những dãy kệ, trên đó chất những trái cầu pha lê bụi bặm…

Nó đã vội vàng đi thẳng đến hàng kệ số chín mươi bảy, quẹo trái rồi chạy dọc theo hàng kệ… có thể đó chính là lúc mà nó nói to… *Ráng thêm chút xíu nữa*... bởi vì lúc đó nó có thể cảm thấy cái phần ý thức của mình đang đấu tranh để tỉnh giấc… và trước khi chạy tới được cuối hàng kệ, nó lại nhận thấy mình một lần nữa nằm dài trên giường, đăm đắm ngó lên cái nóc màn chăng trên bốn cái cọc giường.

Hermione vẫn xoáy đôi mắt tròn sáng nhìn Harry:

"Bồ vẫn đang cố gắng chặn tâm trí của bồ lại chứ, đúng không? Bồ sẽ tiếp tục theo học Bế Quan Bí Thuật chứ?"

"Đương nhiên."

Harry nói, cố gắng làm ra vẻ như câu hỏi đó có hơi xúc phạm, nhưng nó vẫn lẩn tránh ánh mắt của Hermione. Sự thật là nó hết sức tò mò về cái được giấu trong căn phòng đầy những trái cầu pha lê bụi bặm kia, đến nỗi nó khá hăm hở mơ tiếp giấc chiêm bao đó.

Vấn đề là từ đây đến kỳ thi chỉ còn non một tháng nữa và mỗi phút rảnh rỗi đều phải dành cho học tập, khiến cho đầu óc Harry dường như bão hòa thông tin vào giờ đi ngủ, đến nỗi nó đâm ra trằn trọc khó ngủ hết sức. Đến khi ngủ được thì bộ não đã làm việc quá sức của nó chỉ tặng cho nó những giấc mơ con

con hết sức ngớ ngẩn về những bài thi. Nó cũng nghi ngờ là một phần bộ não của nó - cái phần thường nói bằng giọng của Hermione - giờ đây cũng đã cảm thấy có lỗi trong những dịp nó đi lạc xuống hành lang tận cùng bằng cánh cửa trơn màu đen ấy, và đã tìm cách đánh thức Harry dậy trước khi nó kịp đi tới tận cùng của hành trình.

Ron nói, hai vành tai của nó vẫn còn đỏ như bị phỏng:

"Bồ biết không, nếu Montague không bình phục trước khi đội Slytherin giao đấu với đội Hufflepuff, thì tụi mình có cơ may thắng được cúp Quidditch năm nay."

Harry mừng là đề tài câu chuyện đã được đổi hướng, nói ngay:

"Ừ, mình cũng cho là vậy."

"Ý mình nói là tụi mình đã thắng một, thua một… nếu đội Slytherin thua đội Hufflepuff vào thứ bảy tới…"

"Ừ, phải đó."

Harry nói mà lảng đi, không biết mình mới "Ừ" cái gì: Cho vừa mới đi ngang qua sân trường, nhất định không thèm nhìn tới mặt nó.

Trận đấu cuối cùng của mùa bóng Quidditch giữa dội Gryffindor và Ravenclaw sẽ diễn ra vào ngày cuối tuần cuối cùng của tháng năm. Mặc dù đội Slytherin đã bị đội Hufflepuff hạ gục trong đường tơ kẽ tóc ở trận thi đấu cuối cùng của họ, đội Gryffindor cũng không dám nuôi nhiều hy vọng chiến thắng, chủ yếu là do thành tích giữ gôn không thể nói trước được của Ron (mặc dù dĩ nhiên không ai nói với nó điều đó).

Tuy thế mặc lòng, Ron dường như đã tìm được một niềm lạc quan mới.

Trong bữa điểm tâm vào sáng ngày diễn ra trận đấu, nó nói một cách dứt khoát với Harry và Hermione:

"Mình muốn nói là, mình đâu có thể nào tệ hơn được nữa, đúng không? Bây giờ thì đâu còn gì để mất nữa đâu?"

Một lát sau, khi Hermione và Harry đi xuống sân đấu giữa đám đông đang vô cùng háo hức sôi nổi, Hermione nói:

"Bồ biết không, mình nghĩ là Ron sẽ chơi khá hơn khi không có Fred và George lẩn quẩn chung quanh. Hai anh ấy thực ra không hề tạo cho nó chút xíu niềm tin nào hết…"

Luna Lovegood bắt kịp hai đứa tụi nó với một cái gì đó trông giống như một con ó thiệt đang đậu trên đầu cô bé.

"Ối trời, mình quên béng đi mất!…"

Hermione kêu lên lúc ngắm con ó vỗ đôi cánh nhịp nhàng, khi Luna Lovegood ung dung đi ngang qua một đám học sinh nhà Slytherin khúc khích cười nhạo và chỉ chỏ.

"… Cho Chang thi đấu trong trận này, phải không?"

Harry không hề quên chi tiết này, chỉ ậm ừ trong miệng.

Hai đứa nó kiếm được chỗ ngồi tuốt trên hàng cao nhất của khán đài. Hôm đó là một ngày trong sáng đẹp trời. Ron chẳng cầu mong được điều gì hơn thế nữa, và Harry nhận thấy mình đang hy vọng hão huyền là Ron sẽ không gây thêm cớ cho bọn Slytherin trỗi lên khúc đồng ca "Weasley Là Vua Của Chúng Ta."

Lee Jordan, tuy đã bị mất hứng từ sau vụ ra đi của Fred và George, nhưng vẫn tiếp tục bình luận trận đấu như thường. Khi hai đội bay vút ra sân đấu, Lee điểm tên từng cầu thủ với một nhiệt tình kém hơn trước đây một chút. Anh chàng rao:

"... Bradley... Davies... Chang."

Và khi Cho bước ra sân đấu, mái tóc đen óng ả của cô nàng vờn bay trong gió, Harry cảm thấy bao tử của nó bắt đầu có vấn đề, không đến nỗi như bị thụi một đấm, nhưng cồn cào quá mức một cơn sôi bụng. Nó không còn dám chắc chắn là nó muốn điều gì xảy ra nữa, ngoại trừ cái điều là nó không thể chịu đựng nổi thêm bất cứ cuộc cãi vã nào nữa. Ngay cả cái cảnh cô nàng đứng nói chuyện sôi nổi với Roger Davies khi cả hai chuẩn bị trèo lên chổi bay cũng khiến cho Harry đau khổ vì ganh tị.

Lee nói:

"Và họ đã bay lên! Và Davies ngay lập tức đã chiếm giữ một trái Quaffle. Đội trưởng Davies của đội Ravenclaw đang có trái Quaffle, anh lách qua Johnson, vượt qua Bell, qua luôn cả Spinnet... Anh đang lao thẳng tới mục tiêu! Anh sắp sửa ném banh... và... và..."

Lee chửi thề một tiếng rất to.

"Và anh đã làm bàn!"

Harry và Hermione cùng tất cả những học sinh khác của nhà Gryffindor cùng rên lên thất vọng. Còn đám học sinh nhà Slytherin ở phía bên kia khán đài thì, thiệt hãi hùng, như có thể dự đoán trước, bắt đầu hè nhau hát:

Weasley làm sao giữ được cái gì

Nó không thể nào bảo vệ được dù chỉ một vòng gôn…

Bên tai Harry chợt vang lên một giọng nói khàn khàn:

"Harry, Hermione…"

Harry ngoái nhìn lại thì thấy cái mặt bự râu ria xồm xoàm của lão Hagrid nhô lên giữa hai dãy ghế; dường như lão đã phải len lỏi chen lấn mở đường đi qua hàng ghế sau lưng tụi nó, bởi vì đám học sinh năm thứ nhất và thứ hai mà lão mới đi ngang qua đang ném cho bác cháu nó một cái nhìn bực bội. Vì một lý do nào đó, lão Hagrid bỗng cúi gập đôi người lại như lo lắng bị ngó thấy, mặc dù có gập đôi lại thì lão vẫn còn cao hơn tất cả những người khác ít nhất một thước hai.

Lão thì thầm:

"Nghe đây, hai đứa bây có thể đi với bác không? Ngay bây giờ! Trong khi mọi người còn đang coi trận đấu?"

Harry hỏi:

"Ơ… bác Hagrid, bác chờ đến khi xong trận đấu có được không?"

Lão Hagrid nói:

"Không. Không được, Harry à, ngay bây giờ mới được… trong lúc mọi người còn đang ngó về hướng khác… Đi mà!"

Mũi của lão Hagrid chảy máu ri rỉ. Cả hai con mắt của lão đều bầm đen. Từ hồi lão trở về trường đến giờ, lần đầu tiên Harry mới được nhìn tận mặt lão sát như vậy; trông lão cực kỳ sầu khổ.

Harry nói ngay:

“Dĩ nhiên… dĩ nhiên tụi con đi mà…”

Nó và Hermione lách đi dọc theo hàng ghế, gây nên một trận lầu bầu trong bọn học sinh phải đứng lên nhường lối cho tụi nó đi. Những đứa ngồi ở hàng ghế mà lão Hagrid đi ngang qua không dám phàn nàn gì hết, chỉ cố gắng thu mình lại càng nhỏ càng tốt.

Khi ba bác cháu đi tới cầu thang, lão Hagrid nói:

“Bác biết ơn hai đứa lắm, bác thiệt tình biết ơn.”

Lão vẫn dáo dác nhìn nhanh đầy vẻ lo lắng khi ba người đi xuống phía bãi cỏ bên dưới.

“Bác chỉ mong mụ ta không để ý thấy chuyện chúng ta bỏ đi…”

Harry hỏi:

“Bác muốn nói mụ Umbridge hả? Mụ không để ý đâu. Bác không thấy là mụ dàn toàn bộ Tổ Thẩm Tra ngồi đó với mụ sao? Chắc mụ chỉ mong cho trận đấu xảy ra chuyện lộn xộn.”

Lão Hagrid dừng chân, ngoái lại nhóng cổ nhìn về phía khán đài để yên tâm là bãi cỏ chạy dài từ sân đấu đến căn chòi của lão không có ai lai vãng hết. Lão nói:

“Ừ, tốt, một chút lộn xộn không hại gì lắm… Mà lại cho chúng ta có thêm thì giờ…”

Hermione ngước nhìn lão Hagrid với một vẻ mặt lo lắng trong khi vội vã bước theo lão, băng qua bãi cỏ về phía bìa rừng. Nó hỏi:

“Có chuyện gì vậy, bác Hagrid?”

“Chút… chút xíu nữa con sẽ biết.”

Lão Hagrid ngoảnh đầu ngó lại khi một trận hò reo vang dội lên từ khán đài phía sau họ.

“Chà… chắc ai đó vừa mới làm bàn hả?”

Harry nhọc nhằn đáp:

“Chắc là đội Ravenclaw.”

Lão Hagrid nói líu như điên:

“Hay… Hay… Hay đó…”

Harry và Hermione phải chạy mới theo kịp những bước chân của lão Hagrid, băng ngang qua bãi cỏ, cứ mỗi hai bước lão lại dáo dác nhìn trước ngó sau. Khi gần tới căn chòi của lão, Hermione tự động quẹo trái đi về phía cửa cái; tuy nhiên lão Hagrid lại đi thẳng, băng qua cả căn chòi, tới vùng có bóng râm của cụm cây ở mé ngoài cùng khu rừng. Ở đó, lão lượm lên một cái nỏ, đặt dựa vào một gốc cây. Khi nhận ra hai đứa nhỏ không đi theo, lão quay lại.

Lão hất cái đầu bờm xờm về phía sau, nói:

“Chúng ta đi vô trong đó.”

Hermione bối rối:

“Đi vô trong rừng ạ?”

“Ừ.” Lão Hagrid nói. “Thôi mà, đi mau lên, không thôi chúng ta bị chộp mất!”

Harry và Hermione đưa mắt nhìn nhau, rồi chui vào đám

cây rậm rạp sau lưng lão Hagrid, trong khi lão đã bước nhanh ra khỏi cụm cây để bước vào một vòm xanh lá âm u, cây nỏ đặt hờ trên cánh tay. Harry và Hermione co giò chạy để bắt kịp lão.

Harry hỏi:

"Bác Hagrid, tại sao bác đem theo vũ khí?"

Lão Hagrid nhún đôi vai đồ sộ, nói:

"Chỉ để phòng xa."

Hermione rụt rè nói:

"Hồi bác dẫn tụi con vô rừng coi con vong mã, bác đâu có đem theo cái nỏ của bác."

Lão Hagrid nói:

"Ờ, không, lần đó chúng ta không đi xa lắm. Với lại, hồi đó là hồi trước khi Firenze ra khỏi rừng, đúng không?"

Hermione tò mò hỏi:

"Tại sao thầy Firenze ra khỏi rừng lại khiến cho mọi việc khác đi?"

Lão Hagrid liếc nhìn chung quanh, nói khẽ:

"Tại vì mấy con Nhân Mã khác nổi khùng và đâm ra giận bác, nguyên nhân là vậy. Bọn chúng vốn… Chà, cũng khó nói là mấy con Nhân Mã thân tình… nhưng mà bác với bọn chúng vốn tử tế với nhau. Bọn chúng kín mồm, nhưng nếu bác cần biết điều gì thì chúng luôn luôn tiết lộ. Nhưng bây giờ thì đừng hòng nữa…"

Lão thở dài sườn sượt.

Mải ngắm nhìn gương mặt nghiêng của lão Hagrid, Harry vấp chân vô một cái rễ cây lồi trên mặt đất. Nó hỏi:

"Thầy Firenze nói các Nhân Mã nổi giận bởi vì thầy bỏ đi làm việc cho cụ Dumbledore, có phải không ạ?"

Lão Hagrid nói một cách khó khăn:

"Phải. Nhưng mà, giận không diễn tả hết. Bầm gan tím ruột. Nếu mà bác không chen vô thì dám bọn chúng đã đá cho Firenze nhừ tử…"

"Họ hành hung thầy sao?"

Hermione kêu lên kinh ngạc.

Lão Hagrid đáp gọn:

"Ừ."

Lão vẹt lối đi qua nhiều cành nhánh lòng thòng, nói tiếp:

"Firenze bị nửa bầy Nhân Mã quần."

Harry cũng kinh ngạc và xúc động:

"Và bác đã can họ? Một mình bác à?"

Lão Hagrid nói:

"Dĩ nhiên là bác đã can. Bác đâu có thể đứng nhìn chúng giết Firenze, đúng không? Thiệt là may lúc đó bác lại đi ngang qua…"

Lão nói thêm một cách nóng nảy và bất ngờ:

"Và bác tưởng Firenze đáng lẽ phải nhớ lại điều đó trước khi mở miệng phát ra những lời cảnh báo ngu xuẩn chớ."

Harry và Hermione nhìn nhau ngạc nhiên hết sức, nhưng

lão Hagrid chỉ cau có chứ không nói thêm lời nào nữa.

Lão thở nặng nhọc hơn bình thường, nói:

“Dù sao đi nữa, kể từ lúc đó mấy con Nhân Mã kia đâm ra căm giận bác và rắc rối ở chỗ là chúng có nhiều ảnh hưởng trong rừng… Chúng là những sinh vật khôn khéo nhất ở đây…”

Hermione hỏi:

“Có phải đó là lý do chúng ta đến đây không, bác Hagrid? Đến gặp những con Nhân Mã ấy?”

Lão Hagrid lắc đầu quầy quậy:

“À, không, không. Không phải để gặp chúng… đành rằng, dĩ nhiên, nếu gặp chúng thì sự việc có thể đâm ra phức tạp. Ừ… Nhưng mà chỉ chút xíu nữa là tụi bây sẽ hiểu ý bác…”

Sau câu nói khó hiểu này lão Hagrid trở nên im lặng và cặm cụi đi tới trước, một bước của lão bằng ba bước của Harry và Hermione, cho nên hai đứa nó cũng ngất ngư mới theo kịp được lão.

Con đường mòn càng lúc càng trở nên rậm rạp um tùm và cây cối mọc khít rịt với nhau đến nỗi khi ba bác cháu đi càng lúc càng sâu vào khu rừng thì trời trở nên tối hù như thể hoàng hôn rồi vậy. Chẳng mấy chốc cả ba người đã đi qua khá xa cái trảng trống - chỗ mà lão Hagrid đã chỉ cho tụi nó coi mấy con vong mã, nhưng chỉ đến khi lão Hagrid bất ngờ bước ra khỏi con đường mòn và bắt đầu vạch lối đi luồn lách giữa đám cây cối, tiến về phía giữa rừng, thì Harry mới cảm thấy không yên tâm.

Harry vừa vất vả vẹt lối đi xuyên qua bụi cây mâm xôi đầy gai mấu mà lão Hagrid dẫm qua một cách dễ dàng, vừa nhớ lại rõ mồn một những chuyện đã xảy ra cho nó cứ mỗi lần nó đi trệch ra khỏi con đường mòn.

"Bác Hagrid ơi? Chúng ta đang đi đâu?"

Lão Hagrid nói vọng lại:

"Đi thêm chút nữa… Ráng lên, Harry… Bây giờ bác cháu mình phải đi sát với nhau…"

Phải phấn đấu ghê gớm lắm mới hòng theo kịp lão Hagrid, vượt qua những cành cây và bụi rậm đầy gai mà lão Hagrid dẫm đạp lên như thể chúng chỉ là một mớ mạng nhện, trong khi Harry và Hermione thì bị chúng níu áo quào da, thường xuyên bị chúng giữ rịt chặt đến nỗi tụi nó phải dừng lại mấy phút để tự gỡ mình thoát ra. Cánh tay và cẳng chân của Harry chẳng mấy chốc đầy những vết cắt vết trầy. Bây giờ ba bác cháu đã vô tới thiệt sâu trong rừng, đến nỗi đôi khi lão Hagrid chỉ còn là một cái bóng đồ sộ mờ mờ ở đằng trước mặt Harry. Trong sự im lặng bị nén chặt, một âm thanh bất kỳ nào cũng trở nên dễ sợ. Tiếng nhánh cây khô bị gãy vang vọng rất to và tiếng sột soạt khẽ khàng nhất của cử động, dù có thể chỉ là cử động của một con chim sẻ vô tư, cũng khiến cho Harry phải chăm chú nhìn xuyên qua bóng tối mờ mờ để tìm ra thủ phạm. Theo kinh nghiệm của nó thì nó chưa bao giờ đi vô rừng xa đến mức này mà lại không gặp phải một loại sinh vật nào đó - sự vắng mặt hoàn toàn của thú rừng khiến cho Harry lo sợ coi như điềm xúi quẩy.

Hermione nói nhỏ:

“Bác Hagrid ơi, nếu tụi con thắp sáng đầu cây đũa phép thì có được không ạ?”

“Ờ… được chứ.”

Lão Hagrid thì thào đáp lại.

“Thực ra thì…”

Lão bỗng đột ngột dừng bước và quay lại; Hermione đâm sầm vô lão và té bật ngược ra. Harry vội chụp đỡ Hermione kịp thời trước khi cô nàng ngã phịch xuống nền rừng. Lão Hagrid nói:

“Có lẽ chúng ta nên dừng lại một chút, để bác có thể… để bác giải thích cho hai đứa, trước khi chúng ta đến nơi.”

Hermione nói:

“Tốt quá!”

Harry đỡ Hermione đứng thẳng lên, hai đứa cùng lầm thầm *“Lumos!”* và đầu đũa phép của tụi nó bật sáng lên. Ánh sáng từ hai cây đũa phép xua bóng tối mờ mờ ra khỏi gương mặt lão Hagrid và Harry thấy lão lại tỏ ra buồn bã lo lắng.

Lão nói:

“Thôi được. Chà… để coi… chuyện là vầy…”

Rồi hít một hơi dài:

“Như vầy nhé… giờ đây bác dám bị đuổi việc lắm, bất cứ lúc nào…”

Harry và Hermione nhìn nhau rồi lại nhìn lão Hagrid.

Hermione ngập ngừng thăm dò:

“Nhưng bác vẫn còn kéo được tới bây giờ mà… Cái gì khiến cho bác nghĩ…”

“Mụ Umbridge cho là chính bác thả con chó săn vô văn phòng mụ ấy.”

Harry kêu lên trước khi kịp bịt miệng mình lại.

“Mà có đúng không?”

Lão Hagrid tức giận:

“Không. Tuyệt đối chắc chắn không phải bác. Chẳng qua hễ có gì dính đến sinh vật huyền bí là mụ nghĩ phải có gì dính dáng tới bác. Bây cũng biết là từ lúc bác trở về trường tới giờ mụ cứ liên tục tìm cách tống cổ bác. Bác không muốn đi, dĩ nhiên, nhưng nếu không vì… À… vì những hoàn cảnh đặc biệt mà bác sắp giải thích cho mấy đứa đây, thì bác thà ra đi ngay bây giờ, trước khi mụ kiếm ra cớ để mà đuổi bác trước mặt toàn trường như mụ ấy đã làm với cô Trelawney.”

Cả Harry và Hermione cùng thốt lên mấy tiếng phản đối, nhưng lão Hagrid gạt phắt đi bằng mấy cái xua lia lịa bằng bàn tay khổng lồ của lão.

“Chưa đến ngày tận thế đâu. Một khi ra ngoài bác có thể giúp được cụ Dumbledore, bác có thể hữu ích cho Hội. Còn mấy đứa sẽ học với giáo sư Glubbly-Plank, mấy đứa sẽ… sẽ thi đậu thôi…”

Giọng của lão Hagrid run run và tắt nghẹn từng chập.

Khi Hermione định đưa tay vỗ về, lão hấp tấp nói:

“Đừng lo cho bác.”

Lão rút từ túi áo chẽn ra một cái khăn tay khổng lồ lỗ chỗ vết bẩn để chùi nước mắt.

"Nghĩ coi, bác đâu bao giờ nói với tụi bây những điều này nếu không cần phải nói. Hiểu không, nếu bác đi… Ừ, bác không thể ra đi mà không… mà không nói cho người nào đó biết… bởi vì bác sẽ… bác sẽ cần hai đứa bây giúp bác. Cả Ron nữa, nếu như nó chịu."

Harry nói ngay:

"Dĩ nhiên là tụi con sẽ giúp bác. Bác muốn tụi con làm gì?"

Lão Hagrid hít mũi một cái thiệt mạnh, không nói gì mà chỉ đưa tay vỗ vỗ vai Harry bằng một sức mạnh khiến nó té nhào vô một thân cây.

Lão Hagrid sụt sịt nói trong cái khăn tay.

"Bác biết bây sẽ đồng ý, nhưng bác sẽ… không bao giờ… quên… Ừ… Mà thôi… băng qua chỗ này một chút xíu nữa thôi… Mấy đứa cẩn thận, có một bụi tầm ma…"

Ba bác cháu lại đi tiếp trong im lặng thêm chừng mười lăm phút nữa. Harry vừa há miệng toan hỏi tụi nó còn phải đi bao xa nữa thì lão Hagrid đã vung cánh tay phải lên ra dấu cho tụi nó ngừng lại. Lão nói khẽ:

"Thiệt tình, dễ thôi. Nào, thiệt yên lặng…"

Ba bác cháu bò tới trước và Harry nhận thấy tụi nó đang đối diện với một gò đất trơn tru bự tổ tướng cao gần bằng lão Hagrid, và ruột gan nó thót lại vì hoảng kinh hồn vía khi nó nghĩ đó chắc là hang động của một con vật khổng lồ nào đó. Quanh gò đất ấy, cây cối đều đã bị nhổ bật gốc, khiến cho cái

gò đất ngồi chỏng chơ một mình trên một vạt đất xung quanh ngổn ngang những đống cành nhánh với thân cây gãy đổ, làm nên một thứ hàng rào hay thành lũy gì đó chặn trước mặt Harry, Hermione và lão Hagrid.

Lão Hagrid thì thầm:

"Đang ngủ."

Chắc chắn vậy, vì Harry nghe thấy tiếng thở kéo gỗ nhịp nhàng xa xa, như một cặp phổi vĩ đại đang hoạt động miệt mài. Nó nhìn qua Hermione. Cô nàng đang tròn mắt nhìn chăm chăm cái gò đất, miệng hơi há ra. Hermione dứt khoát là đang sợ chết khiếp.

"Bác Hagrid ơi."

Giọng thì thầm của Hermione hầu như không nghe được trong tiếng ngáy của con vật nào đó đang ngủ.

"Ai vậy bác?"

Harry nhận thấy câu hỏi này thiệt kỳ cục… Câu mà nó đã định hỏi là "Cái gì vậy?"

Cây đũa phép trong tay Hermione bắt đầu run lập cập:

"Bác Hagrid ơi, bác đã nói với tụi con… bác đã nói với tụi con là không một ai trong số họ muốn đến kia mà!"

Harry ngó hết Hermione đến lão Hagrid, rồi thình lình hiểu ra, nó ngó lại cái gò đất mà tản thần hồn!

Cái gò đất bự tổ tướng, bự đến nỗi cả nó và Hermione và cả lão Hagrid có thể cùng ngồi lên thoải mái, cái gò đất ấy đang thong thả nhấp nhô đều nhịp theo từng đợt thở sâu khò khò.

Đó chẳng phải là cái gò đất gì hết. Đó là cái lưng cong của cái gì thì đã quá rõ ràng…

Lão Hagrid nói một cách tuyệt vọng:

"Ừ… không… nó đâu muốn đến đâu… Nhưng bác phải đem nó về đây, Hermione à, bác phải làm mà!"

Hermione hỏi, giọng nghe như muốn khóc.

"Nhưng mà tại sao? Tại sao… cái gì… ôi, bác Hagrid ơi!"

Lão Hagrid nói, giọng của chính lão nghe cũng gần trào nước mắt:

"Bác biết chỉ cần đem được nó về, và… và dạy cho nó vài cách cư xử… bác sẽ có thể dẫn nó ra ngoài và cho mọi người thấy là nó vô hại!"

"Vô hại hả?"

Hermione kêu lên the thé, lão Hagrid bèn xua tay và thốt lên mấy tiếng suỵt suỵt quýnh quáng trong khi cái sinh vật khổng lồ trước mắt tụi nó trở mình trong giấc ngủ và ủn ỉn làu bàu. Hermione nói:

"Có phải chính nó làm bác bị thương mấy bữa nay không? Đó là lý do của tất cả những vết thương này của bác!"

Lão Hagrid tha thiết nói:

"Nó không lường hết sức của nó. Mà nó đang tiến bộ, nó không còn đánh nhau dữ dội như trước nữa…"

Hermione tức điên lên:

"Vậy ra đây là lý do khiến bác mất đến những hai tháng mới về tới nhà! Ôi, bác Hagrid ơi, bác đem hắn về đây làm gì

nếu hắn không muốn cơ chứ? Chẳng phải hắn sẽ hạnh phúc hơn nếu được sống với đồng bào hắn sao?"

Lão Hagrid nói:

"Họ ăn hiếp nó dữ lắm, Hermione à, tại nó nhỏ quá!"

Hermione kêu lên:

"Nhỏ? Nhỏ hả?"

Bây giờ nước mắt đã rưng rưng lăn qua gò má bầm tím xuống bộ râu của lão Hagrid.

"Hermione à, bác không thể nào bỏ mặc nó được. Con hiểu không… Nó là em trai của bác."

Hermione chỉ còn biết trợn tròn mắt nhìn lão Hagrid, miệng há hốc.

Harry nói từng lời chậm rãi:

"Bác Hagrid à, khi bác nói 'em trai' là ý bác muốn nói…"

Lão Hagrid đính chính lại:

"À… em trai cùng mẹ khác cha. Chuyện là má của bác đã gá duyên với một tay khổng lồ khác sau khi bà bỏ ba của bác, và bà đã sinh ra thằng Grawp này…"

Harry hỏi:

"Tên là Grawp?"

Lão Hagrid băn khoăn nói:

"Ừ… thì nó nói tên của nó nghe đại loại vậy. Nó không nói được tiếng Anh nhiều lắm… bác đã cố dạy nó… Dù sao bà má của bác cũng chẳng yêu quý gì nó hơn yêu quý bác… Mấy

cháu hiểu không… đối với mấy bà khổng lồ, sanh được những đứa bé thiệt khổng lồ mới là đáng kể, nhưng thằng này thì bị coi là còi… có năm thước…”

Hermione nói, giọng mỉa mai hơi quá khích:

“Ôi, phải mà, nhỏ xíu mà! Đúng là nhỏ xíu!”

“Nó bị tụi khổng lồ ăn hiếp hoài… Bác không thể nào bỏ mặc nó được…”

Harry hỏi:

“Bà Maxime có muốn đem chú ấy về không?”

Lão Hagrid vặn vẹo hai bàn tay khổng lồ của mình:

“Bà ấy… Chà, bà ấy có thể hiểu chuyện này có ý nghĩa quan trọng đối với bác… nhưng… nhưng sau một thời gian… bà ấy phát mệt vì nó, bác phải thừa nhận… thành ra tụi này chia tay luôn trên đường về… tuy nhiên bà ấy có hứa là không nói cho ai hết…”

Harry hỏi:

“Làm cách nào bác đem được chú ấy về đây mà không bị ai thấy chứ?”

Lão Hagrid nói:

“Thì đó, nên mới đi lâu lắc dữ vậy. Chỉ đi được vào ban đêm, băng qua những vùng nông thôn hoang dã, đại khái vậy. Dĩ nhiên là nếu đã muốn đi thì nó cũng đi nhanh được, nhưng nó lại cứ đòi về…”

“Ôi, bác Hagrid ơi, sao bác không để cho chú ấy đi về cho rồi!”

Hermione kêu lên, ngồi phịch xuống một thân cây đã bị nhổ bật gốc, vùi đầu vào hai bàn tay.

“Bác nghĩ coi bác sẽ làm gì với một người khổng lồ hung bạo, một người thậm chí không muốn có mặt ở đây!”

“Chà, thực ra… nói ‘hung bạo’ thì hơi khó nghe.”

Lão Hagrid nói, hai tay vẫn vặn vẹo một cách bối rối.

“Bác thừa nhận là hình như nó cũng có tống cho bác vài đấm trong lúc nó cáu, nhưng nó đang tiến bộ, tiến bộ nhiều lắm, đang ổn định rất tốt…”

Harry hỏi:

“Vậy mấy sợi dây thừng đó để làm gì?”

Nó vừa mới nhận thấy có mấy sợi dây thừng dày cui như thân cây nhỏ, quấn quanh mấy thân cây to nhất gần đó, kéo dài tới chỗ Grawp nằm còng queo trên nền đất, quay lưng về phía tụi nó.

Hermione yếu ớt nói:

“Bác phải trói chú ấy lại sao?”

Lão Hagrid áy náy nói:

“Ừ… chà… thấy đó… như bác nói rồi… nó không thực sự biết được mình mạnh tới đâu…”

Giờ đây Harry đã hiểu ra tại sao trong khu vực này của khu rừng lại thiếu vắng một cách kỳ lạ sinh hoạt của các sinh vật khác.

Hermione vẫn bứt rứt hỏi:

“Vậy thì bác muốn con với Harry và Ron làm gì?”

Lão Hagrid buồn bã khào khào, nói:

“Chăm sóc nó giùm bác. Sau khi bác ra đi.”

Harry và Hermione trao nhau ánh mắt hãi hùng, Harry ý thức một cách khổ sở là nó đã trót hứa với lão Hagrid là nó sẽ làm bất cứ điều gì lão yêu cầu.

Hermione hỏi:

“Chính xác… chính xác thì tụi con sẽ làm những chuyện gì?”

Lão Hagrid hăng hái nói:

“Không cần cho ăn hay làm gì cả! Nó tự kiếm ăn được, không thành vấn đề. Chim chóc, nai hoẵng và nhiều thứ khác… Không cần. Cái nó cần là bầu bạn. Bác chỉ cần biết là có ai đó đang cố giúp nó… dạy dỗ nó… các cháu biết mà…”

Harry không nói gì, nhưng quay lại nhìn cái hình thù vĩ đại đang nằm ngủ trên mặt đất đằng trước mặt. Grawp quay lưng về phía tụi nó. Không giống lão Hagrid là người chỉ có cái bề ngoài to quá cỡ so với con người bình thường, Grawp có bộ dạng không ra hình thù gì hết, trông vô cùng kỳ quái. Cái mà Harry ban đầu nhầm tưởng là một tảng đá rêu phong bự chảng nằm ở bên trái của gò đất, bây giờ nó mới nhận thấy, hóa ra là cái đầu của Grawp. Tính theo tỉ lệ thân thể thì cái đầu đó bự hơn đầu người rất nhiều, gần như tròn vo và được bao phủ một thứ tóc mọc dày khít và xoăn tít thò lò có màu nâu dương xỉ. Trên đỉnh cái đầu ấy thò ra một cái vành tai duy nhất, to bè mập mạp. Hơi giống cái đầu của dượng Vernon, cái đầu ấy

dường như gắn liền với vai, có một tí ti cổ (hay thậm chí không có cả cổ). Dưới một lớp gì đó có vẻ như một tấm áo khoác ngoài dơ dáy màu nâu xỉn, làm bằng mấy thứ da thú may vá víu chằm đắp lại với nhau một cách thô thiển là một tấm lưng rộng bè bè, và bởi vì Grawp đang ngủ, tấm lưng dường như hơi căng một chút ở những đường may vụng nối mấy miếng da thú. Chân cẳng của Grawp cũng co quắp lại dưới tấm thân đồ sộ; Harry chỉ có thể thấy hai cái gót bự như cái búa tạ của hai bàn chân trần khổng lồ hết sức bẩn, cái này đè lên cái kia trên nền đất rừng.

Harry nói giọng không được thành thật cho lắm:

"Bác muốn tụi con dạy dỗ chú ấy à?"

Giờ đây Harry đã hiểu lời khuyên của thầy Firenze ngụ ý gì. *Cố gắng của bác ấy chẳng đi tới đâu đâu. Bác ấy nên bỏ cuộc thì hơn.* Dĩ nhiên những sinh vật khác sống trong khu rừng hẳn đã nghe nói đến cố gắng của lão Hagrid dạy tiếng Anh cho Grawp mà không có kết quả nào hết…

Lão Hagrid vẫn nói một cách tràn trề hy vọng:

"Ừ… cho dù các cháu chỉ chuyện trò với nó một chút cũng được… Tại bác nghĩ, nếu nó có thể nói chuyện với người ta, nó sẽ hiểu thêm là tất cả chúng ta đều thực lòng yêu mến nó và muốn nó ở lại…"

Harry nhìn sang Hermione, cô nàng cũng ngó lại Harry qua mấy kẽ ngón tay của hai bàn tay đang bưng lấy mặt. Harry nói:

"Kiểu như muốn con rồng con Norbert trở lại ấy nhỉ?"

Hermione phì cười run cả người.

Lão Hagrid dường như không nghe lọt điều Harry vừa nói, lão hỏi:

"Vậy, giúp chứ?"

Harry đã trót hứa rồi đành phải nói:

"Tụi con sẽ… sẽ cố gắng, bác Hagrid à."

"Bác biết là bác có thể trông cậy vào con mà, Harry."

Lão Hagrid nói, vẻ mặt rạng rỡ một nụ cười đầy nước mắt, và lại dùng cái khăn tay chậm chậm bộ mặt, nói tiếp:

"Bác cũng không muốn tụi con mất công quá, như… bác biết tụi con còn phải thi… Nếu mấy con có thể khoác tấm Áo Tàng hình, lẻn ra đây chỉ mỗi tuần một lần để chuyện trò với Grawp… Vậy bác sẽ gọi nó thức dậy… giới thiệu với mấy con…"

Hermione nhảy dựng lên:

"Cái… thôi! Bác Hagrid à, khỏi, khỏi cần đánh thức chú ấy dậy, thật mà, tụi con không cần…"

Nhưng lão Hagrid đã bước qua thân cây cổ thụ vĩ đại nằm trước mặt tụi nó mà đi về phía Grawp. Khi còn cách khoảng chừng ba thước thì lão nhấc một cành cây gãy khá dài lên khỏi mặt đất, ngoái lại mỉm cười trấn an Harry và Hermione, rồi dùng cành cây chọc mạnh vô giữa lưng của Grawp.

Gã khổng lồ rống lên một tiếng vang vọng khắp khu rừng yên vắng. Chim chóc phía trong những tán cây cao bừng lên ríu rít trên những cành chúng đang đậu, rồi hè nhau bay vút đi

mất. Cùng lúc đó, trước mặt Harry và Hermione, gã khổng lồ Grawp đang ngỏng dậy từ nền đất, và mặt đất rùng mình khi gã chống bàn tay khổng lồ xuống để đẩy tấm thân khổng lồ tựa lên hai đầu gối, xong gã xoay đầu lại xem ai đã quấy rầy mình.

Lão Hagrid lùi lại, vẫn giơ cao cành cây dài ngoằng, như sẵn sàng thọc cho Grawp một gậy nữa. Lão nói bằng giọng làm ra vẻ vui mừng hớn hở:

"Khỏe không, Grawp? Ngủ đã quá hả?"

Harry và Hermione đều lùi ra xa đến mức có thể lùi được trong khi mắt vẫn không ngừng canh chừng gã khổng lồ. Grawp ngồi quỳ giữa hai thân cây to mà gã chưa nhổ bật gốc. Hai đứa nó ngước lên nhìn gương mặt khổng lồ một cách đáng sửng sốt, gương mặt đó giống như một vầng trăng tròn màu xám đang trôi lờ lững trong vùng u minh của cái trảng trống giữa rừng. Như thể những đường nét trên gương mặt đã được đục đẽo trên một cục đá tròn. Cái mũi thì dị dạng vừa ngắn vừa chè bè, cái miệng thõng xuống và đầy những cái răng vàng khè xộc xệch, mỗi cái to bằng nửa miếng gạch. Hai con mắt nhỏ màu nâu non và đục ngầu bây giờ vẫn còn híp lại với nhau vì ngái ngủ. Grawp giơ mấy đốt ngón tay to như trái banh crike và dơ hết chỗ nói lên dụi mắt thiệt mạnh một hồi, rồi, không một dấu hiệu báo trước gì hết, gã nhấc mình đứng lên, nhanh chóng gọn lẹ một cách đáng kinh ngạc.

"Ối…"

Harry nghe Hermione ở bên cạnh kêu ré lên khiếp đảm.

Những cây to bị quấn quanh bằng đầu kia của sợi dây thừng cột cườm tay và cổ chân của Grawp kêu lên kèn kẹt một

cách đáng sợ. Như lão Hagrid đã nói, gã khổng lồ cao ít nhất bốn thước tám. Gã giương đôi mắt lờ đờ nhìn chung quanh, rồi vươn bàn tay xòe ra to bằng cái dù cắm ngoài bãi biển để tóm lấy một cái tổ chim trên mấy nhánh chót cùng của một cây thông cao vút, lật úp cái tổ chim xuống, rống lên một tiếng rõ ràng là bực bội vì không có con chim nào trong tổ cả. Mấy cái trứng rớt lộp bộp xuống đất như lựu đạn, Harry phải đưa hai cánh tay lên đầu để tự che chắn mình.

Lão Hagrid vừa la to vừa ngước nhìn lên cảnh giác trong trường hợp có thêm trứng rớt xuống nữa.

"Em Grawpy à, anh có đưa vài người bạn đến gặp em đây. Em có nhớ không, anh đã nói với em trước rồi đó? Nhớ đi, lúc anh nói là anh có thể đi xa vì chút công chuyện và anh sẽ nhờ mấy đứa này đến chơi với em? Nhớ chưa, em Grawpy?"

Nhưng Grawp chỉ phát ra một tiếng rống trầm trầm; thật khó mà nói là Grawp có lắng nghe lão Hagrid không, hay thậm chí có nhận ra những âm thanh mà lão Hagrid thốt ra là lời nói không. Gã đang nắm ngọn một cây thông và kéo ghị nó về phía mình, rõ ràng chỉ vì nỗi khoái trá muốn xem coi ngọn cây sẽ bật trở lại bao xa khi gã buông tay ra.

Lão Hagrid hét:

"Thôi, em Grawpy, đừng làm vậy nữa. Tại chơi kiểu đó mà em đã làm bật gốc hết mấy cây khác rồi…"

Và đúng y như lời, Harry có thể nhìn thấy mặt đất chung quanh gốc cây bắt đầu nứt nẻ.

Lão Hagrid lại gào lên:

“Anh dắt bạn tới chơi với em đây. Bạn, hiểu không? Ngó xuống đây đi, thằng hề bé bự kia, anh dẫn về cho em mấy người bạn đây!”

Hermione rên rỉ:

“Ôi, bác Hagrid ơi, đừng!”

Nhưng lão Hagrid đã lại giơ nhánh cây lên và thọc mạnh một cú vô đầu gối Grawp.

Gã khổng lồ buông ngọn cây thông ra khiến ngọn cây bật ngược lại hết sức nguy hiểm và trút tới tấp xuống đầu lão Hagrid một trận mưa lá kim, rồi gã ngó xuống.

Lão Hagrid lật đật bước lại gần bên Harry và Hermione, nói:

“*Đây* là Harry, em Grawpy à. Harry Potter ấy! Harry sẽ đến thăm em trong trường hợp anh phải đi vắng, em hiểu không?”

Gã khổng lồ bấy giờ mới nhận ra Harry và Hermione đang có mặt ở đó. Tụi nó đứng run lẩy bẩy kinh hoàng ngó gã khổng lồ đang cúi cái tảng đá bự gọi là cái đầu ấy xuống thấp một chút để gã có thể lờ đờ ngắm chúng.

“Còn đây là Hermione, hiểu không? Her…”

Lão Hagrid ngập ngừng. Quay sang Hermione, lão nói tiếp:

“Con có phiền không, Hermione, nếu Grawp gọi cháu là Hermy. Tại cái tên cháu hơi khó nhớ đối với nó…”

Hermione lí nhí nói:

“Dạ, con không phiền gì hết.”

“Đây là Hermy, em Grawpy à! Và Hermy cũng sẽ đến chơi

với em… Và vậy đó. Được không, Grawpy? Hả? Em có hai người bạn đó… GRAWPY, ĐỪNG!”

Bàn tay Grawp đã đột ngột chìa ra về phía Hermione - Harry túm lấy Hermione kéo cô bé lùi ra đằng sau một gốc cây, cho nên bàn tay của Grawp lúc đầu chỉ quào trúng thân cây rồi sau đó nắm lại trong không trung.

“GRAWPY! XẤU LẮM!”

Harry nghe tiếng lão Hagrid gào lên trong khi Hermione bám chặt lấy nó trốn đằng sau gốc cây, run lẩy bẩy và khóc thút thít.

“NHƯ VẬY LÀ XẤU LẮM! EM KHÔNG ĐƯỢC CHỤP… ỐI!”

Harry thò đầu ra từ đằng sau thân cây để coi và nó thấy lão Hagrid nằm lăn kềnh trên mặt đất, một bàn tay bưng lấy mũi. Gã khổng lồ Grawp dường như đã mất hứng, lại đứng thẳng lên và lại bận bịu với trò chơi nắm đầu cây thông mà ghị để coi nó bật xa cỡ nào.

Lão Hagrid mệt mỏi nói:

“Xong rồi.”

Lão đứng lên, một tay bịt cái mũi đang chảy máu, còn tay kia thì chụp lấy cây nỏ của mình.

“Thôi… xong rồi đó, mấy đứa… Mấy đứa đã gặp nó và… và từ giờ nó sẽ nhận ra khi các con trở lại. Ừ… thôi…”

Lão ngước nhìn lên Grawp. Gã khổng lồ đang kéo ghị một cây thông với một vẻ vui sướng hồn nhiên lộ ra trên gương

mặt như đá tảng. Những cái rễ cây kêu lên cót két khi gã nhổ giựt chúng ra khỏi mặt đất…

Lão Hagrid nói:

"Thôi, bác nghĩ nhiêu đây coi như đủ cho một ngày rồi. Bây giờ mình sẽ… ơ… sẽ quay về trường, được không?"

Harry và Hermione gật đầu. Lão Hagrid lại đặt nỏ lên vai như trước, và vẫn bịt mũi, lão dẫn đường đi ngược ra khỏi rừng cây.

Không ai nói năng gì mất một lúc, ngay cả khi nghe có tiếng đổ rầm vọng lại từ xa xa và ai nấy hiểu là Grawp rốt cuộc đã nhổ bứt được cây thông ấy mà quăng đi rồi. Gương mặt Hermione xanh mét và đăm chiêu. Harry không nghĩ ra được cái gì mà nói cả. Đến lúc mà có người nào đó phát hiện ra lão Hagrid nuôi giấu Grawp trong Rừng Cấm thì không biết chuyện kinh khủng gì có thể xảy ra nữa đây? Mà nó thì đã trót hứa là nó, Hermione với Ron sẽ tiếp tục cái nỗ lực hoàn toàn vô lý của lão Hagrid là văn minh hóa gã khổng lồ…

Làm sao mà lão Hagrid có thể tự đánh lừa mình rằng Grawp sẽ có thể thích nghi được cuộc sống chung lẫn với con người cơ chứ, ngay cho dù lão vẫn có một khả năng lớn lao phi phường trong việc tự đánh lừa mình, rằng quái vật có răng nanh cũng là những sinh vật dễ thương vô hại.

Harry và Hermione đang vất vả len lách qua một vạt cỏ chút chít rậm rịt để cố theo cho kịp, thì lão Hagrid bỗng ra lệnh:

"Đứng lại!"

Lão rút một mũi tên ra khỏi ống tên đeo trên vai và gắn vào cái nỏ cầm trên tay. Harry và Hermione bèn giơ cây đũa phép của tụi nó lên. Bây giờ nhờ đứng yên nên tụi nó có thể nghe được âm thanh của một sự chuyển động gần đó.

Lão Hagrid kêu lên khe khẽ:

"Quỷ thần ơi!"

Một giọng đàn ông trầm sâu vang lên:

"Tôi tưởng chúng tôi đã nói với ông rồi mà, ông Hagrid, rằng ông không còn được tiếp đón ở chốn này nữa."

Chỉ trong nháy mắt, xuyên qua vùng sáng lốm đốm xanh lục lờ mờ, một nửa thân trên trần trụi của một người đàn ông lướt về phía ba bác cháu. Kế đến tụi nó thấy cái eo của người đàn ông này nối liền một cách trơn tru với thân thể của một con ngựa màu nâu hạt dẻ. Con Nhân Mã này có một gương mặt kiêu hãnh với hai gò má cao và một mái tóc đen dài. Giống như lão Hagrid, hắn có vũ khí: một ống đựng đầy mũi tên và một cái cung đeo lủng lẳng trên vai.

Lão Hagrid thận trọng nói:

"Khỏe chứ, anh Magorian?"

Đám cây phía sau con Nhân Mã rung động lào xào rồi bốn năm con Nhân Mã nữa xuất hiện đằng sau con thứ nhất. Harry nhận ra con có thân hình đen thui và mặt mày đầy râu ria tên là Bane, nó đã gặp con Nhân Mã này cách đây bốn năm đúng vào cái đêm nó đã gặp thầy Firenze. Nhưng Bane chẳng tỏ một dấu hiệu gì chứng tỏ hắn đã từng gặp Harry trước đây.

"Thế là…" Bane nói, trong giọng nói có một sự uốn éo khó

chịu, rồi lập tức quay sang Magorian. “Tôi cho rằng chúng ta đã đồng ý phải làm gì nếu lão người này lại chườn mặt vô rừng một lần nữa thì phải?”

Lão Hagrid bực mình:

“Cái lão người này, tức là tôi hả? Chỉ muốn can cả lũ các anh khỏi phạm tội tàn sát đồng loại mà thôi.”

Magorian nói:

“Lẽ ra ông không nên can thiệp, ông Hagrid à. Cách thức của chúng tôi không phải là cách thức của các ông, luật lệ của chúng tôi cũng không giống luật lệ của các ông. Firenze đã phản bội và làm nhục chúng tôi.”

Lão Hagrid sốt ruột:

“Tôi chẳng hiểu làm sao các anh lại cho là như vậy. Anh ấy chẳng hề làm gì ngoài việc giúp đỡ cụ Dumbledore…”

Một con Nhân Mã màu xám có gương mặt đầy những nếp nhăn khắc khổ nói:

“Firenze đã nhập vào thế giới nô dịch cho con người.”

Lão Hagrid kêu lên gay gắt:

“Nô dịch! Anh ấy đang làm ơn cho cụ Dumbledore và chỉ có vậy…”

Magorian nói nhỏ:

“Hắn đang vầy vọc tri thức và bí mật của chúng ta giữa lũ người. Một sự ô nhục như thế không thể có sự trở về.”

Lão Hagrid nhún vai:

“Đó là anh nói thế. Tôi thì tôi nghĩ các anh đang phạm một sai lầm lớn…”

Bane nói:

“Đối với ông cũng vậy, con người ạ, trở về rừng của chúng tôi khi mà chúng tôi đã cảnh cáo ông từ trước…”

Lão Hagrid nổi giận:

“Này, các anh nghe tôi nói đây. Tôi sẽ bớt nói rừng ‘của chúng tôi’, nếu các anh cũng làm như vậy. Các anh không phải là kẻ có quyền quyết định ai được vô ra rừng này…”

Magorian nói mát mẻ:

“Quyền đó cũng không thuộc về ông, ông Hagrid à. Ngày hôm nay tôi sẽ để cho ông đi qua bởi vì ông đi cùng với mấy đứa học trò nhỏ của ông…”

Bane nói chen vô một cách khinh khỉnh:

“Chúng không phải học trò của lão! Magorian à, chúng là học trò của trường! Chúng có lẽ cũng đã hưởng ít nhiều ơn giáo dục của tên phản bội Firenze…”

Magorian bình tĩnh nói:

“Cho dù vậy, giết ngựa non là một tội ác kinh tởm… Chúng ta quyết không đụng đến kẻ vô tội. Ông Hagrid, hôm nay ông được tha. Kể từ nay trở đi, hãy tránh xa nơi này. Ông đã bị thiệt mất tình bạn với Nhân Mã khi ông giúp đỡ tên phản bội Firenze chạy thoát chúng tôi.”

Lão Hagrid la lớn:

“Một lũ ương bướng như các anh sẽ không bao giờ cấm

được ta vô ra rừng!”

“Bác Hagrid!”

Hermione kêu lên, giọng cao the thé đầy khiếp đảm, trong khi cả Bane lẫn con Nhân Mã màu xám đều giộng móng xuống mặt đất.

“Mình đi thôi, bác Hagrid! Làm ơn đi đi mà!”

Lão Hagrid tiến tới trước, nhưng cây nỏ của lão vẫn còn giương cao và đôi mắt lão vẫn trừng trừng nhìn Magorian đầy đe dọa.

Khi những con Nhân Mã trượt ra khỏi tầm mắt của ba bác cháu, họ vẫn còn nghe Magorian gọi với theo đằng sau:

“Chúng tôi biết ông đang giấu cái gì trong rừng, ông Hagrid à! Và sự chịu đựng của chúng tôi đang cạn kiệt!”

Lão Hagrid quay lại và bộ vó của lão tỏ ra lão muốn đi thẳng tới Magorian một lần nữa. Trong khi cả Harry và Hermione cùng vận dụng hết sức mình để kéo tấm áo chẽn da lông chuột chũi của lão đi tới trước, lão Hagrid gào với lại phía sau:

“Chúng bây sẽ phải chịu đựng nó cho đến khi nào nó còn ở đây. Rừng này cũng là của nó như của chúng bây thôi!”

Vẫn còn tức tối, lão Hagrid ngó xuống; vẻ mặt lão chuyển thành hơi ngạc nhiên trước cảnh hai đứa trẻ đang cùng ra sức kéo đẩy mình. Dường như lão không cảm thấy có chuyện kéo đẩy này.

Lão bèn xoay lại và bước tiếp, trong khi Harry và

Hermione cùng thở hào hển mà bước theo bên cạnh. Lão nói:

“Hai đứa con bình tĩnh lại đi.”

Hermione vẫn còn thở không ra hơi, vừa gỡ mấy mẩu tầm ma vướng vào lúc đi ngang qua trên đường tới đây, vừa nói:

“Bác Hagrid à, nếu mấy con Nhân Mã không muốn cho con người vô trong rừng, thì thiệt tình không có triển vọng gì là Harry và con sau này có thể…”

Lão Hagrid gạt ngang một cách thô lỗ:

“Ôi, cháu không nghe chúng nói gì hả? Chúng không bao giờ giết ngựa non… Ý bác nói là trẻ con. Mà dù gì thì gì, mình cũng không thể để đám đó xỏ mũi…”

Harry thì thầm với Hermione:

“Gãi đúng chỗ.”

Nhưng vẻ mặt Hermione ỉu xìu.

Cuối cùng ba bác cháu ra tới con đường mòn và mười phút sau, cây cối bắt đầu thưa thớt. Họ lại có thể nhìn thấy những mảng trời trong xanh và nghe vọng lại từ xa xa âm thanh rõ ràng của tiếng hoan hô và tiếng hò hét.

Lão Hagrid dừng chân trong bóng râm của hàng cây, hỏi:

“Một cú lọt gôn nữa? Này, hai đứa có nghĩ là trận đấu xong rồi không?”

Khi đó họ đã có thể nhìn thấy sân đấu Quidditch. Hermione rầu rĩ nói:

“Cháu không biết.”

Harry nhận thấy bộ dạng bên ngoài khiến cho Hermione trông càng thê thảm hơn: tóc cô nàng bám đầy những lá và cành khô nho nhỏ, áo chùng thì bị xé rách tưa nhiều chỗ, và trên mặt lẫn trên cánh tay đầy những vết trầy xước. Harry biết bộ dạng của nó trông còn khá hơn một tý.

Vẫn liếc mắt nhìn về phía sân vận động, lão Hagrid nói:

"Biết không, bác đoán trận đấu xong rồi! Coi kìa… người ta đang tuôn ra khỏi sân… Nếu hai đứa nhanh chân thì có thể kịp hòa vào đám dông, để không ai biết là hai đứa nãy giờ không có đó!"

Harry nói:

"Ý kiến hay! Vậy… tụi con gặp lại bác sau, nhé bác Hagrid!"

Ngay khi hai đứa tụi nó đi đủ xa để lão Hagrid không thể nghe được, Hermione nói bằng một giọng không quả quyết lắm:

"Mình không tin bác ấy. Mình không tin bác ấy đâu. Mình *thiệt tình* là không tin bác ấy được…"

Harry nói:

"Bình tĩnh cái đã!"

Hermione nóng nảy kêu lên:

"Bình tĩnh hả? Một gã khổng lồ! Một gã khổng lồ trong rừng cấm! Và tụi mình có bổn phận phải dạy cho gã tiếng Anh nữa chứ! Lúc nào cũng nghĩ rằng, ờ thì dĩ nhiên, là tụi mình có thể vượt qua được một bầy Nhân Mã lăm le giết người trên

đường vào ra khu rừng! Mình… không… *tin*... bác ấy!”

Harry cố gắng trấn an Hermione bằng một giọng nói khẽ khàng, bởi vì lúc này tụi nó đã nhập vô một đám học sinh nhà Hufflepuff đang vừa đấu láo vừa trẩy về phía tòa lâu đài:

“Tụi mình chưa phải làm gì hết mà! Bác ấy đâu có nói mình làm gì nếu bác ấy không bị buộc thôi việc đâu, mà chuyện đó thì có thể chẳng xảy ra đâu..”

“Ôi, đừng có hy vọng hão nữa, Harry!”

Hermione giận dữ la lên và đứng khựng lại giữa đường đi, bất ngờ đến nỗi những người đi sau lưng cô nàng phải quẹo cua gấp mới tránh khỏi tông vô.

“Dĩ nhiên là bác ấy sẽ bị buộc thôi việc, và hết sức thành thực mà nói, thì sau những gì mà chúng ta vừa nhìn thấy, thì ai có thể trách mụ Umbridge được nào?”

Một thoáng im lặng diễn ra, Harry trừng mắt nhìn Hermione, và đôi mắt Hermione từ từ ứa nước mắt.

Harry lặng lẽ nói:

“Bồ đâu có ý nói như vậy đâu.”

“Không… À… Thôi được… mình không có ý nói vậy.”

Hermione chùi nước mắt, giận dỗi nói tiếp:

“Nhưng mà tại sao bác ấy cứ phải làm cho cuộc sống thêm khốn khó cho bác ấy… và cho cả chúng ta nữa kia chứ?”

“Mình đâu biết…”

Weasley là vua của chúng ta

Weasley là vua của chúng ta

Đã không để lọt vô trái Quaffle nào

Weasley là vua của chúng ta…

Hermione khốn khổ nói thêm:

"Mình ước gì chúng thôi hát bài ca ngu đần ấy đi! Chẳng lẽ chúng chưa đủ hả hê sao chứ?"

Một đợt sóng học sinh từ trong sân đấu tràn lên rồi trượt xuống bãi cỏ sân trường. Hermione nói:

"Ôi, tụi mình ráng về trước khi đụng đầu bọn Slytherin đi."

Weasley có thể bảo vệ mọi khung thành

Không đời nào rời bỏ một vòng gôn

Vì vậy tất cả dân Gryffindor cùng hát

Weasley là vua của chúng ta

"Hermione à…"

Harry chậm rãi nói. Bài hát đang vang lên mỗi lúc một lớn hơn, nhưng không phải phát ra từ đám đông mặc áo-xanh-lá-cây-và-bạc, mà từ một đám đông áo đỏ và vàng đang di chuyển chậm chạp về phía lâu đài, đám đông đó đang công kênh trên nhiều đôi vai một nhân vật duy nhất…

Weasley là vua của chúng ta

Weasley là vua của chúng ta

Đã không để lọt vô trái Quaffle nào

Weasley là vua của chúng ta…

Hermione thốt lên bằng một giọng bị nén lại:

"Không lẽ nào!"

Harry la lớn:

"Đúng nó mà!"

“HARRY! HERMIONE!”

Ron thét vang, tay quơ quơ chiếc cúp Quidditch trong không trung và trông nó vui mừng quýnh quáng không sao kiềm chế được. Nó hét tướng lên:

“BỌN MÌNH ĐÃ ĐẠT ĐƯỢC. BỌN MÌNH ĐÃ THẮNG!”

Harry và Hermione tươi cười nhìn lên Ron khi nó được công kênh ngang qua; ở cửa vào lâu đài xảy ra một vụ lộn xộn và đầu của Ron cụng đau điếng vào cái rầm cửa, nhưng dường như không ai muốn đặt nó xuống cả. Đám đông vẫn tiếp tục hò hát và tự ép vào nhau để lọt vô trong Tiền sảnh rồi đi khuất mắt. Harry và Hermione, mặt mày hớn hở, nhìn theo đám rước kiệu ấy đi cho đến khi tiếng vọng của điệp khúc “Weasley là vua của chúng ta” tắt lịm. Bấy giờ tụi nó mới quay mặt lại nhìn nhau, nụ cười héo đi. Harry nói:

“Tụi mình đợi đến mai hãy nói cho nó biết tin, nhé?”

Hermione mệt mỏi nói:

“Ừ, cũng được. Mình chẳng gấp gáp gì đâu…”

Tụi nó cùng leo lên mấy bậc thềm. Tới cánh cửa trước, cả hai cùng theo bản năng ngoảnh đầu nhìn lại phía Rừng Cấm. Harry không chắc là liệu có phải do nó tưởng tượng ra hay không, nhưng nó tin là nó đã nhìn thấy một đám mây nho nhỏ những chim chóc phóng vọt lên không trung phía trên một ngọn cây ở tuốt đằng xa, rất có vẻ như là cái cây mà lũ chim đã làm tổ trên đó vừa bị nhổ bật gốc.

31

PHÁP SƯ THƯỜNG ĐẲNG

Trạng thái ngất ngây của Ron vì đã giúp đội Gryffindor vớt lại được cái Cúp Quidditch khiến nó ngây ngất đến nỗi tới tận hôm sau nó vẫn không thể chú tâm làm bất cứ công việc nào khác được. Việc duy nhất nó muốn làm là nói đi nói lại về trận đấu, và Harry cùng Hermione nhận thấy là không dễ gì kiếm được một kẽ trống để nói tới Grawp - mà đó là hai đứa tụi nó đã cố gắng hết sức khó nhọc; hăng hái, quyết liệt kéo Ron về với hiện thực. Do hôm đó lại là một ngày đẹp trời ấm áp nữa, Harry và Hermione đã thuyết phục được Ron cùng tụi nó học bài dưới bóng cây sồi bên bờ hồ, ở đó ít có cơ hội bị nghe lén hơn trong phòng sinh hoạt chung. Lúc đầu Ron không hào hứng lắm với ý kiến này, nó cực kỳ khoái được mấy đứa nhà Gryffindor vỗ lưng khen ngợi mỗi khi chúng đi ngang qua chỗ nó ngồi, ấy là chưa kể thỉnh thoảng lại rộ lên điệp khúc *"Weasley là vua của chúng ta"*. Nhưng sau một hồi bị thuyết phục, Ron cũng đồng ý là không khí trong lành ngoài trời có thể làm cho nó khỏe khoắn phấn chấn thêm.

Ba đứa trải sách dưới bóng cây sồi rồi ngồi xuống, trong khi Ron mải mê kể lại cú chụp banh cứu khung thành đầu tiên,

của cái trận đấu mà tụi nó có cảm giác như đã bị nghe đến lần thứ mười hai.

"Chà, mình muốn nói là mình đã để lọt trái của Davies, thành ra mình không cảm thấy tự tin cho lắm, nhưng mình cũng không biết nữa, khi Bradley tiến về phía mình, không biết từ xó nào xông tới nữa, mình nghĩ - mình có thể làm chuyện này! Và mình có chừng một giây để quyết định bay hướng nào, mấy bồ cũng biết đó, bởi vì anh ta làm ra vẻ như anh ta đang nhắm vô vòng gôn bên phải - hiển nhiên là bên phải của mình, bên trái của anh ta - nhưng mình đã có một cảm giác buồn cười là anh ta chỉ giả cách đánh lừa thôi, thế là mình chộp lấy cơ hội và bay về bên trái - ý mình nói là bên phải của anh ta… và… ái chà chà… mấy bồ đã thấy chuyện gì xảy ra rồi đó."

Ron kết thúc một cách khiêm tốn, vừa vuốt ngược mái tóc một cách không cần thiết đến nỗi mái tóc trông có vẻ như bị gió làm rối một cách ngồ ngộ, rồi nó liếc mắt nhìn quanh để xem liệu những người ở gần tụi nó nhất - một đám học sinh nhiều chuyện năm thứ ba nhà Hufflepuff - có nghe lọt câu chuyện của nó hay không.

"Và rồi, năm phút sau đó, lúc Chambers lao thẳng vào mình… Cái gì vậy?"

Ron ngừng lại giữa chừng câu nói khi bắt gặp cái nhìn trên gương mặt Harry. Nó hỏi:

"Tại sao bồ nhe răng cười?"

"Mình có cười đâu!"

Harry đáp nhanh, ngó xuống cuốn vở ghi chép môn Biến Hình và cố gắng điều chỉnh gương mặt cho nghiêm túc trở lại. Sự thật là Ron vừa mới khiến Harry nhớ đến một cách sinh động hình ảnh một cầu thủ Quidditch khác của nhà Gryffindor, người đó cũng đã có một lần vò cho tóc mình rối nùi ở ngay dưới tán của chính cây sồi này. Nó nói trớ đi:

"Mình chỉ thấy vui mừng là bọn mình đã thắng, vậy thôi."

Ron nói thong thả, nhâm nhi từng lời:

"Ừ. Bọn mình đã thắng. Bồ có nhìn thấy vẻ mặt của Chang khi Ginny bắt được trái banh Snitch ngay dưới mũi của nó không?"

Harry cay đắng nói:

"Mình đoán là con nhỏ lại bật khóc, chứ gì?"

Ron hơi cau mày:

"À, ừ… Tức tối chưa từng thấy… Ờ, mà bồ cũng thấy nó quăng cây chổi bay ngay khi vừa mới đáp xuống mặt đất mà, đúng không?"

Harry ú ớ:

"Ơ…"

"Chà, thực ra thì… không thấy, Ron à."

Hermione đáp thay Harry với một tiếng thở dài khó nhọc. Cô nàng đặt quyển sách của mình xuống rồi nhìn Ron với vẻ biết lỗi.

"Thực ra thì, phần duy nhất của trận đấu mà Harry và mình có được xem là cú làm bàn đầu tiên của Davies."

Mái tóc được làm cho rối xù lên một cách tỉ mỉ của Ron dường như rũ xẹp xuống vì nỗi thất vọng. Nó hết nhìn Harry rồi nhìn đến Hermione, nói một cách yếu ớt:

"Mấy bồ đã không xem hả? Mấy bồ đã không thấy mình chụp được trái banh nào hết hả?"

Hermione duỗi cánh tay muốn xoa dịu về phía Ron, nói:

"Ừ… không. Nhưng Ron à, tụi này không hề muốn bỏ đi chút nào hết… nhưng tụi này phải đi!"

Gương mặt của Ron hơi ửng đỏ, nó hỏi:

"Vậy hả? Mà tại sao?"

Harry nói:

"Tại bác Hagrid. Bác quyết định kể cho tụi mình biết tại sao từ lúc đi gặp bọn khổng lồ về tới nay bác cứ bị thương tích đầy mình. Bác ấy muốn tụi mình đi vô trong rừng với bác, tụi này không có lựa chọn nào khác, bồ biết cái cách của bác ấy mà… dù sao đi nữa…"

Câu chuyện được kể trong năm phút, khi câu chuyện kết thúc thì vẻ giận dỗi của Ron đã được thay thế bằng một vẻ mặt đầy ngờ vực.

"Bác ấy đã đem một gã về và giấu trong rừng à?"

Harry rầu rĩ đáp:

"Ừ."

"Không!"

Ron kêu lên, như thể bằng cách nói như vậy nó có thể làm cho chuyện đó không có thật nữa.

“Không, bác ấy không thể có…”

Hermione quả quyết:

“Ừ, bác ấy có em trai. Grawp cao khoảng bốn thước tám, khoái nhổ tróc gốc mấy cây thông cao sáu thước, và…”

Cô nàng khịt mũi nói tiếp:

“… gọi mình bằng Hermy.”

Ron bật cười như lên cơn:

“Và bác Hagrid muốn tụi mình…”

Harry nói:

“Dạy chú ấy tiếng Anh, đúng vậy.”

Ron kêu lên một tiếng gần như kinh hoảng:

“Bác ấy điên rồi.”

Hermione cáu kỉnh nói:

“Đúng vậy.”

Cô nàng lật một trang quyển Biến Hình Tức Khắc và trừng mắt ngó một loạt những sơ đồ miêu tả một con cú biến hình thành một cặp mắt kiếng.

“Đúng vậy. Mình đang bắt đầu nghĩ là bác ấy điên. Nhưng thiệt không may, bác ấy đã ép Harry hứa rồi.”

Ron quả quyết nói:

“Vậy thì bồ chỉ việc quên béng lời hứa đi là xong, đơn giản vậy thôi. Ý mình nói là, thôi đi… tụi mình còn phải thi cử và tụi mình chỉ…”

Nó giơ tay lên để biểu diễn một khoảng cách cỡ một milimét giữa ngón cái và ngón trỏ, nói tiếp:

"… còn chừng nhiêu đây nữa là bị tống cổ ra khỏi trường thôi. Mà này… còn nhớ con Norbert không? Còn nhớ con Aragog không? Có lần nào thoát khỏi chuyện giao du với mấy con quái vật bồ bịch của bác Hagrid mà được êm xuôi không?"

Hermione nói nhỏ:

"Mình biết, chẳng qua là… tụi mình đã trót hứa."

Ron lại vuốt cho tóc nó xẹp xuống phẳng lì, tỏ ra đăm chiêu tư lự. Rồi nó thở dài:

"Thôi đành vậy. Bác Hagrid còn chưa bị đuổi mà, phải không? Bác đã cầm cự được lâu như vậy, có thể bác sẽ cầm cự được cho đến cuối học kỳ và tụi mình sẽ không cần phải đến gần Grawp làm gì."

Những mảnh sân quanh lâu đài rực rỡ trong nắng như thể vừa mới được sơn phết; bầu trời không một áng mây mỉm cười soi bóng mình xuống mặt hồ nước phẳng lì lấp lánh, bãi cỏ xanh mướt mịn láng như sa-tanh thỉnh thoảng dợn sóng khi có làn gió mát lướt nhẹ qua: tháng sáu đã tới, nhưng đối với lũ học sinh năm thứ năm, điều này chỉ mang có một ý nghĩa: rốt cuộc kỳ thi Pháp sư Thường đẳng đã đến.

Các giáo sư không còn ra bài tập cho tụi nó làm ở nhà nữa; các buổi học đều dành để ôn tập những đề tủ mà các thầy cô cho là rất có thể sẽ ra trong kỳ thi. Bầu không khí khẩn trương nhắm tới mục tiêu hầu như gạt hết mọi thứ ra khỏi đầu Harry,

chỉ chừa lại cuộc thi Pháp sư Thường đẳng, mặc dù thỉnh thoảng nó cũng thắc mắc trong những buổi học môn Độc Dược là thầy Lupin không hiểu đã nói với thầy Snape chưa cái chuyện thầy ấy phải tiếp tục dạy cho nó học Bế Quan Bí Thuật: nếu mà thầy Lupin đã nói, thì có nghĩa là thầy Snape đã phớt lờ thầy Lupin, hoàn toàn hệt như thầy đã phớt lờ Harry. Điều này rất tốt cho Harry: nó đã bận bịu và căng thẳng quá đủ với những buổi học thêm với thầy Snape rồi, và nó cũng nhẹ nhõm khi thấy Hermione quá lo lắng vào những ngày này đến nỗi không còn quấy rầy nó về vụ học Bế Quan Bí Thuật nữa. Cô nàng đang dành rất nhiều thì giờ tự lẩm nhẩm một mình và dạo này cũng chẳng còn bày quần áo ra tặng cho gia tinh nữa.

Nhưng Hermione không phải là người duy nhất hành động quái dị khi kỳ thi Pháp sư Thường đẳng ngày một gần kề. Ernie Macmillan đã sanh tật dễ làm người khác nổi điên là đi chất vấn mọi người về thói quen học hành của họ.

Lúc tụi nó đứng sắp hàng bên ngoài lớp Thảo Dược, Ernie hỏi Harry và Ron với một ánh sáng ba trợn lóe lên trong đôi mắt.

“Mấy bồ tính coi một ngày mấy bồ học mấy tiếng đồng hồ?”

Ron nói:

“Mình không biết. Có lẽ vài giờ…”

“Nhiều hay ít hơn tám giờ?”

Ron có vẻ hơi cảnh giác:

“Mình cho là ít hơn.”

Ernie thở một cái phào làm xẹp lồng ngực:

“Mình học tám tiếng. Tám hay chín. Mình đang tính học thêm một giờ nữa trước bữa điểm tâm mỗi ngày. Tám tiếng là trung bình của mình. Mình có thể học tới mười tiếng vào một ngày cuối tuần chăm chỉ. Hôm thứ hai mình học được chín tiếng rưỡi. Thứ ba thì không được chuyên cần bằng - chỉ bảy tiếng mười lăm phút. Rồi đến hôm thứ tư…”

Đến thời điểm đó Harry hết sức biết ơn giáo sư Sprout đã lùa tất cả tụi nó vô nhà lồng kiếng, khiến cho Ernie đành phải bỏ dở cơn kể lể lê thê của nó.

Trong lúc đó Draco Malfoy đã tìm được một cách khác để gây kinh hoàng.

Vài ngày trước khi kỳ thi bắt đầu, Harry nghe Malfoy nói to với Crabbe và Goyle bên ngoài cửa phòng học môn Độc Dược:

“… Dĩ nhiên, không phải là chuyện mày biết cái gì, mà là mày biết ai kìa. Nè, ba tao đã thân thiết với Chánh chủ khảo Hội đồng Thi Pháp thuật nhiều năm nay rồi… Cụ Griselda Marchbanks ấy - gia đình tao đã từng mời cụ đến ăn tối và đủ thứ khác…”

Hermione có vẻ hoảng sợ, thì thầm hỏi Harry và Ron:

“Mấy bồ có tin là nó nói thật không?”

Ron rầu rĩ nói:

“Nếu thật thì mình cũng chẳng thể làm được gì hết.”

Neville cất tiếng nói khe khẽ từ phía sau lưng tụi nó:

“Mình không nghĩ là thật đâu. Bởi vì cụ Griselda Marchbanks là một trong số bạn bè của bà nội mình, mà cụ chẳng bao giờ nói có tới nhà Malfoy.”

Hermione lập tức hỏi ngay:

“Cụ ấy như thế nào hả Neville? Cụ có nghiêm khắc lắm không?”

Neville đáp bằng một giọng thờ ơ:

“Hơi giống bà nội, thiệt tình.”

Ron nói giọng khích lệ:

“Nhưng quen cụ ấy thì cũng có hại gì đâu, đúng không?”

“Ôi, mình không tin việc đó thì có gì khác hơn đâu!”

Giọng Neville thậm chí càng thiểu não hơn:

“Bà nội cứ nói hoài với giáo sư Marchbanks là mình không giỏi bằng ba mình… ừ thì… Mấy bồ đã thấy bà của mình là người như thế nào hồi gặp nhau ở bệnh viện Thánh Mungo rồi đó…”

Neville ngó đăm đăm cánh cửa. Harry, Hermione và Ron đưa mắt nhìn nhau, nhưng không biết nói gì. Đó là lần đầu tiên Neville công nhận chuyện tụi nó đã gặp nhau ở bệnh viện Pháp Thuật.

Trong thời gian đó, một thị trường chợ đen phồn thịnh chuyên mua bán thuốc trợ óc, giúp tập trung, nhanh trí, và tỉnh ngủ đã bùng phát rầm rộ trong đám học sinh năm thứ năm và năm thứ bảy. Harry và Ron bị chai Thuốc Tiên Bổ Óc Baruffio cám dỗ ghê lắm. Một đứa năm thứ sáu bên nhà Ravenclaw tên

là Eddie Carmichael gạ bán cho tụi nó và thề thốt là chỉ nhờ có mỗi chai thuốc tiên này mà hắn đạt được chín cái Xuất sắc trong kỳ thi Pháp sư Thường đẳng hồi mùa hè vừa rồi. Hắn gạ bán cả một xị thuốc với giá chỉ có mười hai Galleon vàng. Ron thuyết phục Harry là nó sẽ hoàn trả lại một nửa số tiền ngay khi nó ra trường Hogwarts và kiếm được một việc làm. Nhưng trước khi vụ mua bán ngã ngũ thì Hermione đã tịch thu chai thuốc tiên của Carmichael và đổ hết các chất chứa trong chai vô bồn cầu tiêu.

Ron hét lên:

"Hermione, tụi này tính mua chai thuốc đó!"

Hermione gầm gừ:

"Đừng có ngu như thế chớ. Bồ cũng có thể xài Bột Móng Rồng của Dingle mà vẫn có thể qua được kỳ thi."

Ron hăm hở:

"Dingle có Bột Móng Rồng hả?"

Hermione nói:

"Hết rồi. Mình cũng tịch thu rồi. Bồ thừa biết là mấy thứ đó không thứ nào có hiệu quả hết."

Ron nói:

"Nhưng móng rồng có hiệu quả chứ! Thứ đó được coi là siêu lắm, thực sự làm khỏe não đó, trong vài tiếng đồng hồ đầu óc sẽ trở nên minh mẫn vô cùng - Hermione, cứ để cho mình thử đi mà, đâu có hại gì đâu…"

Hermione dứt khoát:

“Thứ đồ này có hại. Mình đã xem xét nó rồi, nó thực ra chỉ là cứt mấy con yêu nhí phơi khô.”

Thông tin này làm tiêu tan ngay cơn thèm thuốc bổ óc của Harry và Ron.

Trong buổi học Biến Hình kế đến tụi nó nhận được thời khóa biểu của kỳ thi và những chi tiết về thủ tục dự thi Pháp sư Thường đẳng.

Trong lúc tụi nó chép lại ngày giờ các buổi thi ghi trên bảng đen, giáo sư McGonagall nói với cả lớp:

“Như các trò thấy đấy, kỳ thi Pháp sư Thường đẳng sẽ kéo dài suốt hai tuần lễ liên tiếp. Các trò sẽ thi phần lý thuyết vào buổi sáng và phần thực hành vào buổi chiều. Bài thi thực hành môn Chiêm tinh học đương nhiên diễn ra vào buổi tối. Bây giờ tôi phải khuyến cáo các trò là Bùa Chống Gian Lận chặt chẽ nhất đã được ếm lên giấy thi của các trò. Viết Lông Ngỗng Tự Động Trả Lời bị cấm sử dụng trong phòng thi, các thứ sau đây cũng bị cấm: Sổ Tay Nhớ Hết, Cổ Tay Áo Quay Cóp Tháo Rời Được, và Mực Tự Sửa Lỗi. Tôi e phải nói rằng, năm nào dường như cũng phải lập biên bản ít nhất một học sinh tưởng là mình có thể luồn lách được nội quy của Hội đồng Chủ khảo Những cuộc thi Pháp thuật. Tôi chỉ có thể hy vọng rằng kẻ đó không phải là học sinh nhà Gryffindor. Bà Hiệu-trưởng-mới-của-chúng-ta…”

(Giáo sư McGonagall phát âm từng chữ với một vẻ mặt có cùng một phong cách với nét mặt dì Petunia của Harry khi dì ngắm nghía chiêm nghiệm một vết bẩn khó cạo rửa):

“… đã yêu cầu giáo sư Chủ nhiệm của các Nhà thông báo

cho học sinh biết là gian lận trong kỳ thi sẽ bị trừng phạt hết sức nghiêm khắc - bởi vì, dĩ nhiên, kết quả kỳ thi của các trò sẽ phản ảnh chế độ cai trị mới của bà hiệu trưởng ở trường này…"

Giáo sư McGonagall khẽ thở dài. Harry nhận thấy hai cái lỗ của cái mũi nhọn hoắt của bà loe ra.

"Tuy nhiên, không vì thế mà các trò không gắng hết sức mình đấy. Các trò còn có cả tương lai của mình để suy nghĩ đến."

Hermione giơ tay lên hỏi:

"Thưa giáo sư, xin cho biết khi nào thì chúng con có được kết quả kỳ thi?"

Giáo sư McGonagall nói:

"Một bưu cú sẽ được gởi đến các trò nội trong tháng bảy."

Dean Thomas thì thầm mà nghe rất rõ:

"Thiệt hay! Như vậy mình khỏi phải lo về kết quả cho đến tận lúc nghỉ hè…"

Harry tưởng tượng cảnh nó ngồi trong phòng ngủ của mình ở ngôi nhà trên đường Privet Drive suốt thời gian sáu tuần lễ chờ đợi kết quả cuộc thi Pháp sư Thường đẳng. Nó ngao ngán nghĩ, thôi thì, ít nhất nó cũng chắc chắn nhận được một lá thư vào mùa hè tới…"

Bài thi đầu tiên của tụi nó, Lý thuyết Bùa chú, được sắp lịch vào sáng ngày thứ hai. Harry đồng ý kiểm tra thử Hermione sau bữa ăn trưa ngày chủ nhật và nó hầu như hối

hận ngay tức thì. Cô nàng căng thẳng bối rối đến nỗi cứ giật lại cuốn sách từ tay Harry để xem mình có trả lời hoàn toàn đúng hay không, rốt cuộc nện cả cái gáy cứng của cuốn *Những Thành Tựu Trong Bùa Chú* trúng mũi Harry đau điếng.

Nước mắt chảy ra vì đau, Harry đưa trả cuốn sách cho Hermione, cương quyết nói:

"Tại sao bồ không tự làm lấy một mình cho rồi?"

Trong lúc ấy Ron đút hai ngón tay vô hai lỗ tai, đọc lại những cuốn vở ghi chép suốt hai năm môn Bùa Chú, môi mấp máy lia lịa không ra tiếng; Seamus thì nằm ngửa thẳng cẳng trên sàn phòng, đọc thuộc lòng định nghĩa của Bùa Chú Chính Quy trong khi Dean dò theo trong cuốn *Sách Bùa Chú Tiêu Chuẩn Lớp Năm,* và Parvati cùng Lavender đang thực hành bùa chú vận động cơ bản, khiến hộp viết chì của tụi nó rượt đuổi nhau vòng vòng quanh mép bàn.

Bữa ăn là một cuộc xả hơi nhẹ nhàng vào buổi tối hôm đó. Harry và Ron chẳng nói năng gì nhiều sau khi miệt mài học suốt cả ngày, giờ chỉ cắm cúi thưởng thức món ăn. Ngược lại, Hermione cứ buông dao nĩa để lặn xuống dưới gầm bàn kiếm cái cặp sách của cô nàng, rồi rút trong cặp ra một cuốn sách để kiểm tra lại một số liệu hay sự kiện gì đó. Ron vừa mới nói với Hermione là cô nàng cần ăn một bữa đàng hoàng, nếu không sẽ không ngủ được đêm đó, thì bỗng cái nĩa tuột khỏi mấy ngón tay của Hermione, rớt xuống cái dĩa, kêu lên mấy tiếng lanh canh thiệt to.

Hermione ngó trừng trừng ra Tiền sảnh, cất tiếng nói yếu ớt:

“Ôi, quỷ thần ơi. Có phải họ đó không? Có phải hội đồng thi đó không?”

Harry và Ron quay phắt người lại trên băng ghế của tụi nó. Xuyên qua khung cửa của Đại Sảnh Đường, tụi nó nhìn thấy mụ Umbridge đang đứng với một nhóm phù thủy và pháp sư trông già khú đế. Harry khoái chí thấy mụ Umbridge có vẻ hơi lo lắng.

Ron nói:

“Tụi mình đi lại gần coi cho rõ hơn nha?”

Harry và Hermione gật đầu rồi ba đứa lật đật đi về phía cánh cửa đôi mở vào Tiền sảnh, hơi chậm chân lại khi bước qua ngưỡng cửa và bước đi tỉnh bơ ngang qua các vị giám khảo. Harry đoán giáo sư Marchbanks ắt hẳn là bà phù thủy nhỏ bé dáng khòm khòm có một gương mặt nhăn nheo đến nỗi trông như bị mạng nhện chăng kín vậy. Mụ Umbridge đang chuyện trò với bà một cách rất ư kính cẩn. Giáo sư Marchbanks dường như hơi bị điếc; bà trả lời mụ Umbridge quá to nếu xét khoảng cách giữa họ chỉ có ba tấc. Bà nói một cách sốt ruột:

“Chuyến đi tốt đẹp, chuyến đi tốt đẹp, trước đây chúng tôi đã đi khối lần rồi. Này, dạo gần đây tôi chẳng nghe tăm hơi gì của Dumbledore cả!”

Bà nhóng đầu nhìn quanh Sảnh Đường như thể hy vọng cụ sẽ thình lình xuất hiện từ một gian phòng xép để chổi. Bà nói thêm:

“Tôi đoán không ai biết anh ta ở đâu hả?”

“Không ạ.”

Mụ Umbridge nói, quẳng một cái nhìn đầy ác ý về phía Harry, Ron và Hermione, mấy đứa nó lúc này đang nhởn nhơ lảng vảng bên chân cầu thang bởi vì Ron giả bộ thắt lại giây cột giày của nó. Mụ Umbridge nói tiếp:

“Nhưng tôi dám nói là Bộ Pháp Thuật sẽ sớm truy tìm ra ông ta thôi…”

Giáo sư Marchbanks tí hon quát to:

“Tôi nghi lắm! Đừng hòng tìm ra nếu Dumbledore không muốn được tìm ra! Tôi biết chứ… đã đích thân kiểm tra anh ta môn Biến Hình và môn Bùa Chú khi anh ta thi bằng Pháp Thuật Tận Sức… Dùng đũa phép làm những chuyện mà tôi chưa từng thấy trước nay…”

“Dạ… vâng…”

Mụ Umbridge ậm ừ trong khi Harry, Ron, và Hermione chầm chậm lê bước chân lên mấy bậc cầu thang đá, lấy hết can đảm đi chậm đến mức tối đa. Mụ Umbridge nói:

“Để tôi đưa quý vị lên phòng giáo vụ… Tôi nghĩ hẳn quý vị muốn dùng một tách trà sau cuộc hành trình…”

Buổi tối hôm đó là một buổi tối không dễ chịu chút nào. Mọi người đều ráng vớt vát những phút ôn tập cuối cùng nhưng không ai có vẻ tiến bộ gì nhiều cho lắm. Harry lên giường sớm nhưng nằm trằn trọc một hồi lâu mà nó nghĩ chắc phải tới mấy tiếng đồng hồ. Nó nhớ lại buổi tư vấn nghề nghiệp và lời tuyên bố đầy phẫn nộ của giáo sư McGonagall rằng bà sẽ giúp nó trở thành một Thần Sáng nếu như đó là điều

cuối cùng bà làm… Bây giờ thi cử gần kề, nó ước chi lúc đó đã bày tỏ một tham vọng khả dĩ dễ đạt tới hơn… Nó biết nó không phải là kẻ duy nhất nằm đây thao thức, nhưng chẳng đứa nào khác trong phòng ngủ nói năng gì, và cuối cùng, từng đứa một, theo nhau thiếp ngủ say.

Vào buổi điểm tâm sáng hôm sau cũng không có đứa nào trong đám học sinh năm thứ năm nói năng gì cả. Parvati rì rầm thực tập thần chú trong khi hũ muối trước mặt cô nàng bị ếm bùa; Hermione thì đang đọc lại *Những Thành Tựu Trong Bùa Chú,* cô nàng đọc nhanh đến nỗi hai con mắt có vẻ nhòe đi, và Neville thì cứ làm rớt dao và nĩa rồi làm đổ luôn hũ mứt.

Khi bữa điểm tâm xong rồi, học sinh năm thứ năm và học sinh năm thứ bảy tập họp trong Tiền sảnh, trong khi học sinh các năm khác đi lên lớp học. Sau đó, đúng chín giờ rưỡi, tụi nó được điểm danh theo lớp để trở vào Đại Sảnh Đường. Bên trong Đại Sảnh Đường bây giờ đã được bố trí lại y hệt như Harry từng nhìn thấy trong cái Tưởng Ký khi ba nó, chú Sirius và thầy Snape thi Pháp sư Thường Đẳng. Những dãy bàn của bốn Nhà đã được dọn đi và được thay vào đó bằng nhiều cái bàn đơn cho mỗi thí sinh, tất cả bàn đều được đặt hướng về cái bàn giám thị ở cuối Đại Sảnh Đường, nơi giáo sư McGonagall đứng đối diện với lũ thí sinh. Khi tất cả tụi nó đã ngồi xuống và im lặng, bà nói:

"Các trò có thể bắt đầu."

Bà quay qua một cái đồng hồ cát khổng lồ đặt trên cái bàn giấy bên cạnh, trên bàn còn có mấy cuộn giấy da, bình mực, và viết lông ngỗng dự phòng.

Harry mở đề thi của nó ra, tim đập thiệt mạnh… cách nó ba hàng bên phải và bốn ghế phía trước, Hermione đang ngồi hí hoáy viết… Harry ngó xuống câu hỏi thứ nhất: *a) Hãy nêu ra câu thần chú* và *b) miêu tả vận động cần thiết của cây đũa phép để khiến các vật thể bay*…

Harry thoáng nhớ thiệt nhanh cây dùi cui phóng vọt lên cao trong không trung rồi ồn ào nện xuống cái sọ dày cui của con quỷ khổng lồ… Nở nụ cười nhẹ, nó cúi xuống bài thi và bắt đầu viết…

Hai tiếng đồng hồ sau trong Tiền sảnh, Hermione lo lắng hỏi:

"Chà… cũng không đến nỗi tệ lắm chứ hả?"

Tay cô nàng vẫn còn đang nắm chặt tờ đề thi.

"Mình e là đã chưa làm tốt hết mức câu Bùa Chú Cổ Vũ, mình không đủ thời giờ… bồ có ghi phần phản bùa giải trừ ếm nấc cục không? Mình không chắc là nên đưa vô chỗ nào, thấy thế có lẽ lại quá nhiều… còn câu hỏi số hai mươi ba…"

Ron nghiêm nghị nói:

"Hermione à, tụi mình đã thỏa thuận chuyện này từ trước rồi… Tụi mình sẽ không làm lại mỗi bài thi sau khi đã nộp bài rồi, làm một lần là đủ ớn rồi."

Đám học sinh năm thứ năm ăn trưa chung với những học sinh khác trong trường, (mấy dãy bàn ăn của các Nhà lại được dọn ra trong giờ ăn trưa) sau đó đi từng nhóm vô một căn phòng nhỏ bên cạnh Đại Sảnh Đường, ở đó tụi nó chờ được gọi tên thi thực hành. Khi một nhóm nhỏ học sinh được gọi tên

theo thứ tự ABC đi vào phòng thi, những đứa còn lại rì rầm đọc thần chú và thực hành động tác điều khiển cây đũa phép, thỉnh thoảng lại chọc nhầm vô mắt hay lưng của nhau.

Đến lượt Hermione được gọi tên. Cô nàng run run đi vô Đại Sảnh Đường cùng với Anthony Goldstein, Gregory Goyle, và Daphne Greengrass. Mấy đứa đã thi xong rồi không được quay trở lại phòng chờ, nên Harry và Ron không biết Hermione làm ăn ra sao.

Ron nói:

"Nó sẽ làm tốt thôi… có lần kiểm tra Bùa Chú nó đã từng được một trăm hai chục điểm trên một trăm mà, nhớ không?"

Mười phút sau, giáo sư Flitwick gọi:

"Parkinson Pansy - Patil Padma - Patil Parvati - Potter Harry."

Ron nói nhỏ:

"Chúc may mắn."

Harry bước vô Đại Sảnh Đường, nắm cây đũa phép chặt đến nỗi tay của nó run lên.

"Potter, bàn giáo sư Tofty."

Giáo sư Flitwick đứng ngay bên trong cửa ra vào. Ông chỉ Harry đi về phía một người trông có vẻ là vị giám khảo già nua nhất, trán hói nhất, ngồi đằng sau một cái bàn nhỏ ở tuốt góc phòng, gần chỗ giáo sư Marchbanks đang kiểm tra Draco Malfoy nửa chừng.

Giáo sư Tofty nói:

“Potter, phải không?”

Giáo sư tham khảo mớ sổ sách giấy tờ của ông rồi nhướn mắt qua cặp kiếng kẹp sống mũi nhìn Harry khi nó đến gần.

“Potter lừng danh đây hả?”

Liếc qua bên cạnh, Harry thấy rõ ràng Malfoy ném cho nó một cái nhìn khinh miệt; cái ly rượu mà Malfoy đang làm cho bay lên lại rớt xuống sàn bể tan. Harry không thể nào không nhe răng ra cười. Giáo sư mỉm cười lại với nó đầy vẻ khích lệ. Giáo sư nói bằng giọng già cả run run:

“Vậy đó. Không cần lo quá… Bây giờ ta có thể nhờ trò lấy cái chén đựng trứng này, rồi khiến cho nó làm vài trò nhào lộn giùm ta…”

Nói chung Harry nghĩ buổi thi diễn ra khá tốt đẹp; Bùa Bay của nó chắc chắn khá hơn trò biểu diễn của Malfoy, mặc dù nó ước gì nó đã không lẫn lộn mấy câu thần chú Đổi Màu với Bùa Lớn, để cho con chuột mà nó phải đổi thành màu cam không bị phình to lên một cách kinh dị và có kích thước của một con lửng trước khi nó kịp sửa chữa sai lầm.

Nó mừng là Hermione lúc đó không có mặt trong Đại Sảnh Đường, sau này nó cũng tảng lờ luôn, không kể lại cho cô nàng biết. Tuy nhiên nó có nói với Ron; Ron đã khiến cho một cái dĩa ăn biến dạng thành một cái nấm bự mà không hề biết làm thế nào nó lại xảy ra như vậy.

Đêm đó không có cả thì giờ để xả hơi - tụi nó đi thẳng về phòng sinh hoạt chung sau bữa cơm chiều và vùi đầu học ôn chuẩn bị cho bài thi Biến Hình ngày hôm sau. Harry đi ngủ với

cái đầu quay mòng mòng những lý thuyết và mô hình bùa chú phức tạp.

Nó quên mất định nghĩa của Thần Chú Vặn trong suốt buổi thi viết ban sáng, nhưng lại lo là bài thi thực hành buổi chiều của nó có thể còn tệ hơn nhiều. Ít nhất thì nó cũng xoay sở làm biến mất được nguyên một con kỳ nhông, trong khi ở bàn bên cạnh Hannah Abbott khốn khổ hoàn toàn mất hết bình tĩnh và bằng cách nào đó đã bội phân con chồn sương của nó thành ra một bầy hồng hạc, khiến cho cuộc thi phải tạm dừng trong mười phút để chờ cho người ta túm lũ chim lại và đem ra khỏi Đại Sảnh Đường.

Ngày thứ tư tụi nó thi môn Thảo Dược (ngoại trừ việc bị một cây phong lữ có răng nanh cắn một miếng nhỏ, còn thì Harry cảm thấy nó làm bài thi này khá tốt). Và rồi, vào ngày thứ năm, thi môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám. Bài thi này, lần đầu tiên Harry cảm thấy chắc chắn là nó đậu. Nó không gặp chút khó khăn nào với những câu hỏi lý thuyết, và trong buổi thi thực hành nó đặc biệt thoải mái vui vẻ thực hiện tất cả các phép trừ tà và thần chú phòng vệ ngay trước mặt mụ Umbridge - mụ này lãnh đạm đứng xem ở gần cửa ra Tiền sảnh.

Khi Harry thao diễn thần chú trục xuất Ông Kẹ một cách hoàn hảo, giáo sư Tofty la lên.

“Hoan hô! Quả thiệt là giỏi.”

Một lần nữa, ông lại là người kiểm tra Harry.

“Chà, tôi nghĩ vậy là xong rồi đó, Potter… trừ phi…”

Ông chồm tới trước một chút:

"Tôi nghe từ ông bạn Tiberius Ogden yêu dấu, rằng trò có thể chiêu hồn được Thần Hộ Mệnh, đúng không? Để lấy thêm điểm thưởng… nhé?"

Harry giơ cây đũa phép của nó lên, nhìn thẳng vào mụ Umbridge, tưởng tượng mụ bị đuổi dạy.

"*Cầu hiện Thần Hộ Mệnh*!"

Con nai bạc phóng vọt ra từ đầu cây đũa phép và sải vó phi đến cuối Đại Sảnh Đường. Tất cả các vị giám khảo đều phải ngoảnh đầu theo dõi diễn tiến, và khi con nai hòa tan vào làn sương bạc, giáo sư Tofty vỗ hai bàn tay gân guốc đầy mấu của ông một cách cuồng nhiệt. Ông nói:

"Xuất sắc! Rất giỏi, Potter à! Trò có thể ra về."

Khi Harry bước ngang qua mụ Umbridge đang đứng bên cạnh cánh cửa, ánh mắt hai người gặp nhau. Một nụ cười nham hiểm lởn vởn quanh cái miệng rộng trề xuống của mụ, nhưng Harry cóc ngán. Nó chắc mẻm mình vừa đạt được một điểm Pháp sư Thường đẳng Xuất sắc, trừ khi nó nhầm to (và nó dự định sẽ không nói gì với ai hết, để phòng trường hợp nó nhầm thiệt).

Vào thứ sáu, Harry và Ron được một ngày nghỉ, trong khi Hermione ngồi thi môn Cổ ngữ Rune, và bởi vì có hẳn một kỳ nghỉ cuối tuần trước mặt, tụi nó tự cho phép mình nghỉ xả hơi. Hai đứa nằm dài ra ngáp bên cạnh cửa sổ mở rộng. Qua khung cửa sổ này, không khí mùa hè ấm áp thoảng vào phòng, vuốt ve tụi nó trong khi tụi nó chơi một ván cờ phù thủy ấm ớ.

Harry nhìn thấy lão Hagrid ở tuốt đằng xa, đang dạy một lớp ở bên bìa rừng. Nó đang thử đoán coi đám học trò kia đang nghiên cứu sinh vật gì (nó nghĩ chắc là kỳ lân, bởi vì mấy thằng con trai có vẻ như đứng giật lùi về phía sau một chút), thì cái lỗ chân dung chợt mở ra và Hermione trèo vô, trông mặt có vẻ như đang giận sôi đùng đùng.

Ron vươn vai ngáp hỏi:

"Bài làm Runes thế nào?"

Hermione tức tối nói:

"Mình dịch nhầm chữ 'ehwaz'. Nó có nghĩa là 'sự cộng tác' chứ không phải 'sự phòng vệ'. Mình lầm chữ đó với chữ 'eihwaz'."

"Ối giời ơi."

Ron uể oải nói.

"Chẳng qua là một cái lỗi thôi mà, bồ sẽ vẫn đạt điểm…"

Hermione giận dữ quát:

"Thôi im đi. Đó có thể là một cái lỗi biến từ thi đậu thành thi rớt. Đã vậy, lại có kẻ nào đó thả thêm một con chó săn nữa vô văn phòng mụ Umbridge, mình không thể hiểu làm sao họ lại có thể lọt qua được cánh cửa mới đó, nhưng mình vừa mới đi ngang qua đấy và mụ Umbridge lúc ấy đang gào rít điên khùng - nghe tiếng rít của mụ thì chắc con chó mới đớp một miếng khỏi ống quyển…"

Harry và Ron cùng nói một lượt:

"Tốt!"

Hermione nóng nảy kêu lên:

"*Không* tốt! Mụ ấy nghĩ là bác Hagrid làm chuyện đó, nhớ không? Mà tụi mình đâu có muốn bác Hagrid bị đuổi việc đâu!"

Harry làm động tác chỉ ra bên ngoài cửa sổ:

"Mụ ấy không thể nào đổ lỗi cho bác Hagrid được, giờ này bác ấy đang đứng lớp mà."

"Ôi, đôi khi bồ *ngây thơ* quá, Harry à, bồ thiệt tình cho là mụ Umbridge sẽ đợi cho có đủ bằng chứng sao?"

Hermione có vẻ như đã nổi giận ngút trời, nói xong là te te đi một nước về phía phòng ngủ của nữ sinh, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng.

Ron nói rất khẽ:

"Thật là một cô gái dịu ngọt dễ thương."

Nó chọc chọc con cờ Hoàng Hậu của mình, để cho bà hoàng bắt đầu quần mấy con cờ Hiệp sĩ của Harry.

Tâm trạng giận dỗi của Hermione kéo dài gần hết mấy ngày cuối tuần, mặc dù vậy Harry và Ron thấy việc phớt lờ chuyện ấy đi cũng khá dễ dàng, bởi vì tụi nó đã phải dành gần hết thì giờ ngày thứ bảy và chủ nhật để ôn tập cho môn thi Độc Dược vào hôm thứ hai, môn thi mà Harry ngán nhất, và là môn thi mà nó chắc chắn chính là cái sẽ kéo đổ tan tành những tham vọng trở thành Thần Sáng của nó. Không sai chút nào, nó thấy bài thi viết khó ơi là khó, mặc dù nó nghĩ nó có thể kiếm được trọn số điểm cho câu hỏi về Độc Dược Đa Dịch: nó có thể miêu tả một cách cực kỳ chính xác hiệu quả của dung dịch

này, bởi vì nó đã xài món này một cách bất hợp pháp hồi năm thứ hai.

Bài thi thực hành buổi chiều không đến nỗi hãi hùng như nó tưởng. Nhờ vắng mặt thầy Snape trong buổi thi nên Harry nhận thấy nó không đến nỗi căng thẳng như mọi khi trong lúc pha chế độc dược. Neville, ngồi rất gần Harry, theo như Harry thấy thì cũng tỏ ra vui vẻ hơn bao giờ hết so với lúc học trong lớp Độc Dược. Khi giáo sư Marchbanks nói: "Giờ thi đã hết, thí sinh vui lòng bước xa khỏi cái vạc." thì Harry đóng nút cái bình thí nghiệm đựng mẫu thuốc bài thi của nó lại, cảm thấy mình có thể không đạt được điểm hạng cao lắm, nhưng nếu may mắn thì cũng không đến nỗi thi rớt.

Trên đường đi trở về phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, Parvati Patil nói giọng mệt lử:

"Chỉ còn bốn môn thi nữa thôi!"

"Chỉ thôi à!" Hermione cáu kỉnh vặc lại.

"Mình còn môn Pháp Số Học và có lẽ đó là môn khó nhai nhất!"

Không ai điên gì mà đi cãi lại cô nàng, cứ để Hermione có thể xì ra cơn chướng bụng của mình lên bất cứ đứa nào và bớt làm rầy rà bọn học sinh năm thứ nhất đang khúc khích cười ồn ào trong phòng sinh hoạt chung.

Harry quyết tâm thi thật tốt môn Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí vào ngày thứ ba để không phụ lòng lão Hagrid. Bài thi thực hành diễn ra vào buổi chiều trên bãi cỏ ven khu Rừng Cấm, ở đó thí sinh được yêu cầu xác định mấy con ma mấu trốn lẩn

trong một tá nhím (mẹo là: lần lượt cho chúng uống sữa - mấy con ma mấu là những sinh vật hết sức đa nghi. Đám lông ống chứa những đặc tính huyền bí của chúng thường xù quạu lên trước cái gì mà chúng cho như là định đầu độc chúng.) Kế đến là biểu diễn cách nắm giữ mấy con quỷ ninh, rồi cho cua lửa ăn và tắm mà không bị phỏng nặng. Sau cùng là chọn từ một lô các món ăn đã được tuyển lựa, ra một chế độ ăn kiêng cho một con kỳ lân bị bệnh.

Harry có thể nhìn thấy lão Hagrid đang lo lắng theo dõi cuộc thi từ cửa sổ căn chòi của lão. Khi vị giám khảo của Harry, lần này là một phù thủy nhỏ xíu lại mập lùn, mỉm cười với nó và bảo nó có thể ra về, Harry giơ ngón tay cái làm thật nhanh dấu hiệu "xịn", báo cho lão Hagrid biết, rồi đi trở về tòa lâu đài.

Buổi thi lý thuyết Chiêm Tinh Học vào sáng thứ tư diễn ra suôn sẻ: Harry không tin tưởng lắm là liệu nó có kể đúng tên tất cả các vệ tinh của sao Mộc hay không, nhưng mà ít nhất cũng tin chắc là không có cái nào trong đám vệ tinh đó có chuột ở. Tụi nó phải đợi đến tối mới thi bài thực hành Chiêm Tinh, do đó buổi trưa tụi nó thi môn Tiên Tri.

Thậm chí có tính theo tiêu chuẩn dở ẹc môn Tiên Tri của Harry, thì bài thi diễn ra cũng thiệt là tệ. Lẽ ra nó đã có thể cố gắng nhìn cho ra những hình ảnh chuyển động cả trên mặt bàn cũng như trên trái cầu pha lê cứ trống trơn một cách bướng bỉnh; nhưng khi đọc ý nghĩa của lá trà thì nó hoàn toàn mất hết bình tĩnh, nói là nó thấy hình như giáo sư Marchbanks sắp sửa gặp một người lạ mặt, tròn, đen, ướt đầy nước; và để cho bài thi thất bại một cách trọn vẹn, nó đã nhầm lẫn giữa hai đường

chỉ tay sinh đạo và trí đạo của bà rồi tiên đoán là lẽ ra bà đã phải chết từ thứ ba tuần trước.

Khi tụi nó đi xuống cầu thang đá hoa cương, Harry ủ ê nói:

"Đành thôi, tụi mình vẫn luôn luôn rớt môn đó mà."

Ron bèn làm cho Harry cảm thấy phấn khởi lên một chút bằng cách kể lại là nó đã nói với vị giám khảo của nó về một lão già xấu xí có một cái mụn cóc to đùng trên mũi mà nó nhìn thấy trên trái cầu pha lê, đến khi ngước nhìn lên nó mới nhận thấy nó vừa miêu tả chính xác cái hình phản chiếu chân dung của vị giám khảo trên trái cầu.

Harry nói:

"Lẽ ra ngay từ đầu mình đừng nên theo học cái môn ngu ngốc này."

"Nhưng ít nhất thì bây giờ mình cũng có thể bỏ môn này rồi!"

Harry nói:

"Ừ. Tụi mình không còn cần phải giả đò quan tâm đến chuyện gì sẽ xảy ra nếu sao Mộc và sao Thiên Vương trở nên quá thân mật…"

"Và từ nay trở đi, mình cũng cóc thèm bận tâm nếu cái lá trà của mình kết vần thành *chết, Ron*, *chết.* Mình sắp trút chúng vô sọt rác cho chúng về đúng chỗ đây."

Harry bật cười, vừa đúng lúc Hermione chạy đuổi theo kịp tụi nó từ đằng sau. Nó ngừng cười ngay tức khắc vì e là tiếng cười có thể làm cô nàng bực mình. Cô nàng nói:

“Xong, mình cho là mình đã làm tốt bài Pháp Số Học.”

Harry và Ron cùng thở phào nhẹ nhõm. Hermione nói tiếp:

“Còn đủ thời gian để liếc qua các bản đồ sao trước bữa ăn tối, rồi…”

Khi tụi nó lên tới đỉnh Tháp Thiên Văn vào lúc mười một giờ đêm thì thấy đêm ấy thật lý tưởng cho việc ngắm sao: bầu trời không mây và yên ả. Sân trường tắm dưới ánh trăng bạc, và có một chút se lạnh trong không khí. Mỗi đứa tụi nó tự dựng kính thiên văn của chính mình lên, và khi giáo sư Marchbanks hô bắt đầu thì thí sinh tiến hành điền vô những tấm bản đồ sao trống trơn mà tụi nó được phát.

Giáo sư Marchbanks và Tofty đi rảo quanh tụi nó, theo dõi thí sinh điền vị trí chính xác của những ngôi sao và hành tinh mà chúng quan sát được. Tất cả đều yên lặng, ngoại trừ tiếng giấy da lật sột soạt, thỉnh thoảng vang lên tiếng cót két của mấy cái kính viễn vọng khi bị điều chỉnh trên cái bệ đỡ kính, và có cả tiếng viết lông ngỗng chạy trên giấy da. Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, rồi một tiếng đồng hồ trôi qua; những hình vuông nhỏ của ánh sáng vàng hắt xuống sân trường nhảy múa lung linh bên dưới bắt đầu biến mất khi đèn bên trong các cửa sổ của lâu đài tắt đi.

Nhưng, khi Harry hoàn tất chòm sao Orion trên bản đồ của nó, cánh cửa cái của tòa lâu đài bỗng mở ra, ngay bên dưới lan can mà nó đang đứng, khiến cho ánh sáng ùa xuống mấy bậc thềm đá tỏa sáng ra một vạt ngang qua bãi cỏ. Harry vừa liếc nhìn xuống vừa điều chỉnh nhẹ vị trí cái kính thiên văn của mình, và nó kịp thấy năm sáu cái bóng đổ dài di chuyển trên

vạt cỏ được chiếu sáng, trước khi cánh cửa cái được đóng sập lại và bãi cỏ lại tối thui như trước.

Harry tiếp tục nhìn vào kính thiên văn, điều chỉnh lại tiêu điểm, bây giờ quan sát tới sao Kim. Nó nhìn xuống tấm bản đồ để điền hành tinh này vào đó; nhưng có cái gì đó làm nó bị chia trí. Khựng lại nửa chừng với cây viết lông ngỗng trong tay lơ lửng bên trên tấm giấy da, nó liếc mắt xuống sân trường mờ mờ tối và thấy nửa tá bóng người bước đi trên bãi cỏ. Nếu họ không di chuyển, và nếu ánh trăng không chiếu lấp loáng trên đầu họ, thì cũng khó phân biệt được họ trong bóng tối sân trường. Thậm chí ở khoảng cách này, Harry cũng có một cảm giác ngồ ngộ là nó nhận ra được dáng đi bè bè của người béo lùn nhất trong đám đó, người đó có vẻ đang dẫn dầu cả đám.

Nó không thể nghĩ ra tại sao mụ Umbridge lại đi tản bộ bên ngoài tòa lâu đài vào giữa đêm hôm khuya khoắt như vậy, lại còn có thêm ít nhất năm người khác tháp tùng. Lúc đó có ai đó khẽ ho đằng sau lưng Harry, và nó nhớ ra nó đang làm bài thi được nửa chừng. Nó đã quên béng đi vị trí của sao Kim, nên lại dán chặt mắt vô kính viễn vọng. Nó tìm được sao Kim một lần nữa, rồi một lần nữa sắp sửa điền cái hành tinh này vô bản đồ sao thì, nhờ cảnh giác với tiếng động lạ, nó nghe được tiếng gõ cửa vọng lại từ xa qua sân trường vắng vẻ, tiếp theo gần như ngay tức thì là tiếng sủa bị bịt mõm của một con chó to.

Harry ngước nhìn lên, tim giộng bình bình. Có ánh sáng phát ra từ cửa sổ căn chòi của lão Hagrid, và những cái bóng của đám người mà nó đã thấy băng qua bãi cỏ giờ đây nổi bật lên. Cánh cửa mở ra và nó thấy rõ ràng sáu bóng người nhỏ xíu nhưng dễ dàng nhận ra là ai đang bước qua ngưỡng cửa.

Cánh cửa lại đóng kín và hoàn toàn im lặng.

Harry cảm thấy bứt rứt không yên. Nó liếc nhìn xung quanh xem Hermione và Ron có nhận thấy điều mà nó vừa thấy hay không, nhưng vừa lúc đó giáo sư Marchbanks bước tới đằng sau lưng nó, và vì Harry không muốn bị trông như đang dòm lén để cọp pi bài thi của người khác, nên nó lại vội vàng cúi xuống tấm bản đồ sao của mình và giả đò ghi chú thêm gì đó, trong khi thực ra thì nó dòm qua lan can về phía căn chòi của lão Hagrid. Mấy bóng người đó giờ đây di chuyển ngang qua cửa sổ của căn chòi, tạm thời che khuất ánh sáng.

Harry có thể cảm thấy con mắt của giáo sư Marchbanks lom lom đằng sau ót, nên nó lại dán mắt vô cái kính viễn vọng, chăm chú ngắm vầng trăng, mặc dù nó đã đánh dấu vị trí của mặt trăng từ một tiếng đồng hồ trước đó. Khi giáo sư Marchbanks đi qua, nó nghe một tiếng gầm vọng ra từ căn chòi ở đằng xa, xuyên qua bóng đêm, vang đến tận Tháp Thiên Văn. Nhiều người chung quanh Harry trồi ra từ phía sau kính viễn vọng của mình, và thay vì ngắm sao, mọi người lại nhìn về phía căn chòi của lão Hagrid.

Giáo sư Tofty ho khan thêm một tiếng nữa. Ông nhẹ nhàng nói:

“Cố gắng tập trung làm bài, các trò ạ.”

Hầu hết các thí sinh đều quay về với cái kính viễn vọng của mình. Nhưng Harry nhìn qua bên trái, thấy Hermione đang trừng trừng dán mắt vô căn chòi của lão Hagrid.

Giáo sư Tofty lại nhắc chừng:

“E hèm… còn hai mươi phút nữa hết giờ.”

Hermione giật mình và lập tức quay lại với tấm bản đồ sao của cô nàng. Harry cũng ngó xuống tấm bản đồ của mình và nhận thấy nó đã viết nhầm sao Kim thành sao Hỏa. Nó cúi xuống để sửa lại.

Một tiếng ẦM thiệt lớn vang lên từ dưới sân trường. Nhiều người kêu lên “ỐI”, khi đập chính cái mặt mình trúng cái chuôi kính viễn vọng trong lúc vội vàng ngước lên nhìn coi chuyện gì đang xảy ra bên dưới.

Cánh cửa căn chòi của lão Hagrid bật mở tung, và nhờ ánh sáng tuôn ra từ bên trong căn chòi, lũ học trò có thể nhìn thấy lão Hagrid khá rõ ràng, một hình thù to tổ tướng đang gầm rống và vung cao nắm đấm giữa một vòng vây sáu người, mà căn cứ theo những tia sáng đỏ nhỏ xíu mà bọn sáu người phóng về phía lão Hagrid, thì có vẻ như họ đang cố gắng điểm huyệt lão.

Hermione thét:

“Đừng!”

Giáo sư Tofty kêu lên bằng một giọng phê phán khó chịu:

“Trời ơi! Đây là một buổi thi mà!”

Nhưng không còn ai quan tâm một chút xíu nào đến mấy tấm bản đồ sao của mình nữa. Những tia lửa xẹt đỏ vẫn tiếp tục nháng ra bên hông căn chòi của lão Hagrid, nhưng chẳng hiểu bằng cách nào đó mà chúng dường như đều bị dội ra khỏi người của lão. Lão vẫn còn đứng thẳng vững vàng và, theo như Harry có thể nhìn thấy, lão vẫn còn tiếp tục chiến đấu.

Tiếng gào thét và kêu la vang vọng qua sân trường; một người đàn ông quát:

"Hãy biết điều đi, lão Hagrid!"

"Biết điều con khỉ mốc! Mày đừng đối xử với ta như vầy chứ, Dawlish!"

Harry có thể nhìn thấy cái hình thù nho nhỏ của con Fang đang cố gắng bảo vệ lão Hagrid, nó nhảy xổ vào mấy pháp sư đang vây quanh lão cho đến khi bị một Thần chú Bất tỉnh đánh trúng và ngã lăn kềnh ra đất. Lão Hagrid tru lên một tràng giận dữ, nhấc bổng thân hình kẻ vừa ra tay hại Fang lên khỏi mặt đất rồi quăng mạnh hắn ra: hắn bay véo đi một khoảng cách ước chừng ba thước, rồi không thể nào đứng dậy được nữa. Hermione há hốc mồm kinh hãi, cả hai tay đều đưa lên bịt miệng. Harry ngoảnh lại thấy Ron cũng đang khiếp vía. Chưa đứa nào trong tụi nó từng thấy lão Hagrid nổi cơn thịnh nộ đến mức ấy…

"Coi kìa!"

Parvati thét lên. Cô nàng này đang đứng chồm qua lan can, chỉ tay xuống phía chân tòa lâu đài, ở đó hình như cánh cửa cái lại đang được mở ra. Có thêm ánh sáng tràn ra bãi cỏ tối thui và một cái bóng đen dài đang hối hả lướt nhấp nhô qua trảng cỏ.

Giáo sư Tofty bồn chồn nói:

"Này, sắp hết giờ rồi! Chỉ còn mười sáu phút nữa thôi."

Nhưng không còn một ai mảy may chú ý tới giáo sư Tofty nữa. Tất cả đều theo dõi bóng người đang chạy nước rút về

phía bãi chiến trường ác liệt bên hè căn chòi của lão Hagrid. Cái bóng đó vừa lướt như bay vừa thét:

"Sao mấy người dám hả? Sao mấy người dám hả?"

Hermione thì thào:

"Chính là giáo sư McGonagall!"

Tiếng thét của giáo sư McGonagall vang vọng qua bóng tối:

"Hãy để ông ta *yên!* Tôi bảo để yên! Dựa vào đâu mà các người tấn công ông ta hả? Ông ta không hề làm điều gì, không một điều gì khiến cho đáng bị đối xử như vậy…"

Hermione, Parvati và Lavender đều gào lên thất thanh. Ít nhất bốn Kẻ Điểm Huyệt trong đám người quanh căn chòi đã bắn về phía giáo sư McGonagall. Những chùm tia sáng đỏ phóng trúng bà ở khoảng giữa đường từ tòa lâu đài đến căn chòi. Trong một thoáng toàn thân bà trông như dạ quang, vì bị một luồng ánh sáng đỏ kỳ quái chiếu rọi, rồi bà bị nhấc hổng chân khỏi mặt đất, xong ngã vật xuống, nằm ngửa trên mặt đất, không còn động đậy được nữa.

Giáo sư Tofty lúc này dường như đã quên béng buổi thi đang diễn ra, ông hét tướng lên:

"Đồ súc vật xớn xác! Không một lời cảnh cáo trước! Hành vi xúc phạm quá đáng!"

Từ trên đỉnh Tháp Thiên Văn vẫn nghe rõ mồn một giọng lão Hagrid rống lên:

"ĐỒ HÈN NHÁT!"

Nhiều tia sáng khác nhá lên từ bên trong tòa lâu đài.

"ĐỒ HÈN NHÁT ĐÊ TIỆN! LÀM NHƯ VẬY NỮA… THÌ NHƯ VẦY…"

Hermione thở hổn hển:

"Ôi má ơi…"

Lão Hagrid vung hai cú đấm khổng lồ vô hai kẻ tấn công gần lão nhất; cứ nghe tiếng chúng đổ nhào ngay lập tức là đủ biết chúng đã bị nốc ao gọn. Harry thấy lão Hagrid gập đôi người lại, trong một thoáng nó đã nghĩ là rốt cuộc lão đã bị trúng một bùa chú nào đó, nhưng ngược lại, chỉ tích tắc sau đó, lão Hagrid lại đứng lên với một cái gì đó trên vai có vẻ như một cái ba lô… nhưng rồi Harry nhận ra ngay đó chính là cái xác bất động của con Fang.

Mụ Umbridge gào lên:

"Bắt hắn! Bắt lấy hắn!"

Nhưng trợ thủ duy nhất còn lại của mụ tỏ ra hết sức bất đắc dĩ khi đến gần lão Hagrid, hắn cố giữ khoảng cách ở ngoài tầm nắm đấm của lão. Thực ra hắn đang thoái lui gấp gáp đến nỗi vấp chân vô một trong mấy đồng nghiệp đang nằm bất tỉnh trên mặt đất và té lăn cù. Lão Hagrid đã quay người lại và bắt đầu chạy với con Fang quàng quanh cổ. Mụ Umbridge bắn theo lão phát bùa Bất Tỉnh cuối cùng nhưng bị hụt, và lão Hagrid, vắt giò lên cổ chạy một mạch ra phía cổng trường ở tuốt đằng xa, và biến mất trong bóng tối.

Phải mất đến một phút mọi người nín lặng mà run sợ cho lão Hagrid, ai cũng há hốc mồm ngó chằm chằm xuống sân

trường. Rồi giọng của giáo sư Tofty vang lên yếu ớt:

"Ơ… còn năm phút nữa hết giờ thi, các trò à…"

Mặc dù mới điền được có chừng hai phần ba tên các vì sao vào tấm bản đồ của mình, Harry chỉ mong sao cho buổi thi sớm chấm dứt. Cuối cùng, khi hết giờ thi, nó, Ron và Hermione vội nhét ẩu nhét tả kính viễn vọng của tụi nó vô bao đựng rồi phóng như bay xuống cái cầu thang xoắn. Không một học sinh nào chịu đi ngủ, ai nấy tụ tập ở chân cầu thang, to tiếng bàn tán một cách xúc động về những gì chúng vừa chứng kiến.

Hermione nói trong hơi thở hổn hển vì tức giận:

"Mụ đàn bà ác độc!"

Cô nàng dường như nói không ra lời vì quá tức tối.

"… toan âm thầm trục xuất bác Hagrid giữa đêm khuya!"

Ernie Macmillan nói với vẻ thông thái, sau khi len lỏi qua đám đông để đến nhập bọn với nhóm Harry:

"Rõ ràng là mụ muốn tránh một vụ lùm xùm nữa giống như vụ giáo sư Trelawney."

Ron tỏ ra lo băn khoăn nhiều hơn là xúc động:

"Bác Hagrid chiến đấu giỏi quá hả? Không biết làm sao mà tất cả bùa chú đều dội ngược ra khỏi người của bác ấy như vậy há?"

Hermione run run nói:

"Chắc là do bác ấy có máu người khổng lồ. Không dễ gì điểm huyệt người khổng lồ đâu, họ cũng giống như quỷ khổng

lồ, dẻo dai lắm… Nhưng thiệt là tội nghiệp giáo sư McGonagall… Bốn kẻ điểm huyệt bắn thẳng vô ngực bà, mà bà đâu còn sức trẻ dẻo dai nữa?”

Ernie Macmillan trang trọng lắc đầu:

“Kinh khủng, kinh khủng… Thôi, mình đi ngủ đây… mọi người ngủ ngon nhé…”

Lũ học trò chung quanh bọn Harry tản đi, nhưng vẫn bàn tán sôi nổi về những gì chúng đã nhìn thấy.

Ron nói:

“Ít nhất thì tụi mình cũng được an tâm là bác Hagrid đã không bị bắt vô nhà ngục Azkaban. Mình nghi là bác ấy đã đi theo thầy Dumbledore.”

Hermione nói trong nước mắt ràn rụa:

“Mình cũng đoán vậy. Ôi, chuyện này thiệt đáng sợ, mình cứ nghĩ thầy Dumbledore phải sớm trở về cơ, dè đâu bây giờ tụi mình mất luôn cả bác Hagrid…”

Tụi nó lững thững đi trở về phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor thì thấy căn phòng vẫn còn đầy học sinh. Vụ om sòm trong sân trường đã đánh thức nhiều đứa học trò, mấy đứa này lại đánh thức bạn bè tụi nó. Seamus và Dean đã về phòng sinh hoạt chung trước bọn Harry và đang kể lại cho mọi người những gì tụi nó đã nghe được từ trên đỉnh tháp Thiên Văn.

Angelina Johnson lắc đầu nói:

“Nhưng mà tại sao lại đuổi thầy Hagrid lúc này chứ? Đâu phải như giáo sư Trelawney, mấy năm nay thầy Hagrid dạy có

tiến bộ nhiều mà.”

Hermione buông mình lọt thỏm xuống cái ghế bành, cay đắng nói:

“Chẳng qua mụ ấy ghét người lai. Lâu nay mụ vẫn luôn luôn tìm cách đuổi thầy Hagrid.”

Katie Bell nói to lên để được chú ý:

“Và mụ ấy tưởng thầy Hagrid thả chó săn vô văn phòng của mụ.”

Lee Jordan đưa tay bụm miệng, thốt lên:

“Quỷ thần ơi, chính anh mới là người thả chó săn vô văn phòng của mụ, Fred và George đã để lại cho anh một cặp, và anh đã liệng nó qua cửa sổ văn phòng mụ ấy…”

Dean nói:

“Đằng nào thì mụ ấy cũng đuổi thầy Hagrid. Thầy ấy quá thân cận với cụ Dumbledore mà.”

Harry cũng thả mình lún xuống cái ghế bành bên cạnh Hermione, nói:

“Đúng vậy.”

Lavender ràn rụa nước mắt:

“Mình chỉ mong sao cho cô McGonagall không bị sao hết.”

Colin Creevey nói:

“Tụi này ngó ra cửa sổ phòng ngủ, thấy người ta đã đưa cô trở về tòa lâu đài. Trông cô không được khỏe lắm…”

Alicia Spinnet khẳng định mạnh mẽ:

“Bà Pomfrey sẽ chữa lành cho cô ấy mà. Bà chưa bao giờ thất bại.”

Mãi đến tận bốn giờ sáng phòng sinh hoạt chung mới trở lại vắng vẻ yên tĩnh. Harry vẫn cảm thấy không buồn ngủ chút nào - hình ảnh lão Hagrid cắm đầu chạy biến vào bóng đêm cứ ám ảnh nó hoài. Nó căm giận mụ Umbridge đến nỗi không thể nghĩ ra được một hình phạt nào thật tồi tệ để dành cho mụ, mặc dù đề nghị của Ron cho mụ vô chuồng một đàn Quái Tôm Đuôi Nổ đang đói để cho chúng xé xác mụ mà ăn cũng gọi là xứng đáng. Nó thiếp ngủ đi trong lúc mưu tính những cuộc trả thù ghê gớm và ba tiếng đồng hồ sau choàng thức dậy trên giường với cảm giác thấy bồn chồn rất rõ rệt.

Môn thi cuối cùng của tụi nó, môn Lịch sử Pháp thuật, mãi đến buổi trưa mới bắt đầu. Sau bữa điểm tâm, Harry rất muốn trở về phòng ngủ đánh một giấc, nhưng vì nó đã tính buổi sáng đó như buổi ôn tập cuối cùng, nên thay vì đi ngủ thì nó lại ngồi bên cửa sổ phòng sinh hoạt chung, hai tay ôm đầu, hết sức cố gắng không ngủ gục trong lúc đọc lướt qua một số ghi chép chất cao gần một thước mốt mà Hermione đã cho nó mượn.

Vào đúng hai giờ chiều, học sinh năm thứ năm bước vào Đại Sảnh Đường và ngồi vào chỗ của mình với đề bài thi được đặt lật úp trước mặt. Harry cảm thấy kiệt quệ. Nó chỉ mong sao buổi thi kết thúc thiệt nhanh để có thể đi về và ngủ. Để sáng hôm sau nó và Ron có thể đi xuống sân đấu Quidditch… nó sẽ được cỡi lên cây chổi của Ron và thưởng thức cái niềm sung sướng khỏi bị học bài…

Đứng trước Sảnh Đường, giáo sư Marchbanks gõ nhẹ lên cái đồng hồ cát khổng lồ và nói:

"Hãy lật đề thi của các trò ra. Các trò có thể bắt đầu…"

Harry nhìn trừng trừng vào câu hỏi thứ nhất. Mấy giây sau nó mới ý thức là nó không hề đọc vô một chữ nào hết; có một con ong vo ve trên một trong mấy khung cửa sổ cao khiến nó hết sức khó tập trung. Dần dần, một cách đau khổ, nó cũng bắt đầu viết được câu trả lời.

Harry nhận thấy nhớ ra được mấy cái tên thiệt là khốn khó, và ngày tháng thì nó cứ nhầm lẫn lung tung. Nó đành bỏ qua câu hỏi số bốn: *Theo ý của trò, sự ban hành luật đũa phép có đóng góp, hay đưa đến sự kiểm soát tốt hơn những cuộc nổi loạn của yêu tinh ở thế kỷ mười tám không?* Nó định cuối cùng nếu còn thì giờ thì sẽ quay trở lại câu hỏi này. Nó cố gắng dồn sức làm câu hỏi số năm: *Đạo luật về sự Bảo Mật đã bị vi phạm như thế nào vào năm 1749 và những biện pháp đã được đưa ra để ngăn chặn sự xảy ra một lần nữa?* nhưng cứ ngờ ngợ một cách khó chịu là nó đã bỏ sót nhiều điểm quan trọng. Nó có một cảm giác là bọn ma cà rồng đã thâm nhập vào đâu đó trong câu chuyện…

Harry cứ trông mong một câu tủ mà nó chắc mẻm sẽ trả lời được, nên mắt nó sáng lên khi đọc tới câu hỏi số mười.

Hãy miêu tả những tình huống đưa đến việc hình thành Liên đoàn Pháp thuật Quốc tế và giải thích tại sao các chiến tướng của Liechtenstein từ chối gia nhập.

Harry nghĩ, *mình biết chuyện này,* nhưng đầu óc của nó cứ trơ ra ù ù cạc cạc. Nó mường tượng ra rõ một cái tựa bằng chữ

viết tay trong mớ vở ghi chép của Hermione: *Sự hình thành Liên đoàn Pháp thuật Quốc tế*... Nó mới đọc bài ghi chép này hồi sáng mà…

Harry bắt đầu viết, thỉnh thoảng ngước mắt nhìn lên để canh chừng cái đồng hồ cát trên bàn giấy bên cạnh giáo sư Marchbanks. Nó ngồi ngay đằng sau lưng Parvati Patil, mái tóc đen dài của cô nàng này buông xõa dài xuống dưới lưng ghế. Một đôi lần Harry nhận thấy mình chăm chú nhìn mấy đốm sáng vàng chóe ti ti lấp lánh trong mái tóc khi cô nàng khẽ nhúc nhích cái đầu, và nó phải tự lắc mạnh đầu để xua đuổi hình ảnh đó đi.

… Lãnh tụ Tối cao của Liên đoàn Pháp thuật Quốc tế là Piere Bonaccord, nhưng sự bổ nhiệm ông đã gây tranh cãi trong cộng đồng Pháp thuật Liechtenstein, bởi vì…

Chung quanh Harry, tất cả những cây viết lông ngỗng đều đang chạy rào rào trên những tấm giấy da như những cuộc chuột đào hang nhốn nháo. Mặt trời đang thiêu đốt đằng sau gáy nó. *Bonaccord đã làm gì đến nỗi xúc phạm đến các pháp sư Liechtenstein nhỉ?* Harry có cảm giác là chuyện đó có liên quan thế nào ấy với bọn quỷ khổng lồ… Nó lại ngó trân trân vào mái tóc của Parvati. Giá mà nó có thể làm được phép Chiết Tâm Trí Thuật và mở một cửa sổ sau đầu của Parvati để xem coi có cái nguyên cớ nào liên quan đến bọn quỷ khổng lồ mà gây ra mối bất hòa giữa Piere Bonaccord và cộng đồng pháp sư Liechtenstein…

Harry nhắm mắt lại và vùi mặt vào hai bàn tay để cho đôi mắt đỏ ngầu mệt mỏi của nó tối lại và dịu đi. Bonaccord đã

muốn chấm dứt việc săn lùng quỷ khổng lồ và đã dành cho quỷ khổng lồ những quyền lợi… nhưng Liechtenstein lại đang có vấn đề với một bộ lạc quỷ khổng lồ núi đặc biệt độc ác xấu xa… Đó là lý do…

Nó mở mắt ra; đôi mắt nó nhức nhối và ứa nước mắt khi nhìn thấy tấm giấy da trắng lóa. Nó từ từ viết hai dòng về bọn quỷ khổng lồ rồi dò lại hết những gì nó đã làm cho đến lúc đó. Bài làm có vẻ không được đầy đủ thông tin hay chi tiết cụ thể, vậy mà nó nhớ bài ghi chép của Hermione về liên đoàn dài lê thê hết trang này đến trang khác…

Harry nhắm mắt lại một lần nữa, cố gắng nhìn thấy những trang ghi chép đó, cố gắng nhớ lại… Liên đoàn đã nhóm họp lần đầu tiên ở Pháp, ừ thì nó đã viết điều đó rồi mà…

Bọn yêu tinh đã tìm cách được tham dự nhưng lại bị loại ra… nó cũng đã viết chi tiết này rồi…

Và không ai trong cộng đồng Liechtenstein muốn đi họp…

Harry tự nhủ, *hãy suy nghĩ đi.* Mặt nó vẫn còn vùi trong hai lòng bàn tay, trong khi chung quanh nó viết lông ngỗng vẫn chạy rào rào những câu trả lời bất tận và cát cứ chảy xuống trong cái đồng hồ tính giờ thi trước mặt nó…

Nó lại đang đi dọc theo một hành lang tối tăm lạnh lẽo để đến Sở Bảo Mật, bước đi bằng những bước chân vững chắc và có chủ định, thỉnh thoảng chạy vội lên, quyết chí phen này phải đến được mục tiêu… Cánh cửa đen mở tung ra đón Harry như thường lệ, và giờ đây nó đã ở trong căn phòng tròn có nhiều cánh cửa…

Nó đi thẳng, băng ngang qua sàn đá và đi qua cánh cửa thứ hai… Những đốm ánh sáng lung linh trên tường, trên sàn, tiếng lanh canh máy móc kỳ quái, nhưng nó không có thì giờ để thám hiểm tìm tòi, nó phải gấp gáp lên…

Nó chạy mấy bước cuối cùng đến cánh cửa thứ ba, cánh cửa này cũng mở tung ra như những cánh cửa khác…

Một lần nữa nó lại ở trong căn phòng giống như bên trong thánh đường chật những dãy kệ chất đầy những trái cầu thủy tinh… Lúc này trái tim nó đập nhanh lắm… Lần này nó sẽ đạt được… Khi đến được số chín mươi bảy, Harry quẹo trái và vội vàng đi dọc theo lối đi giữa hai dãy kệ…

Nhưng ở tuốt đầu đằng kia có một hình dạng, một hình dạng đen thui đang di chuyển trên sàn như một con thú bị thương… Bao tử của Harry teo lại vì sợ… vì hồi hộp…

Một giọng nói phát ra từ chính miệng nó, một giọng cao và lạnh lùng hoàn toàn thiếu vắng sự tử tế mang tính người:

"Hãy lấy nó cho ta… Bây giờ hãy nhấc nó lên… Ta không thể chạm tới nó được… Nhưng mi thì có thể…"

Cái hình dạng đen thui trên sàn hơi nghiêng đi một chút, Harry nhìn thấy một bàn tay trắng bệch, móng rất dài ở cuối cánh tay của chính nó nắm chặt lấy cây đũa phép giơ lên… Nó nghe giọng nói the thé lạnh lùng hô lên:

"*Khổ hình*!"

Người đàn ông trên sàn đá thốt lên một tiếng thét đau đớn, gắng gượng đứng lên nhưng lại ngã xuống, quằn quại. Harry đang cười. Nó giơ đũa phép lên, lời nguyền được giải, và cái

hình thù trên sàn rên lên một tiếng rồi nằm bất động.

"Chúa tể Voldemort đang chờ đợi…"

Hai cánh tay run rẩy, người đàn ông nằm trên sàn chậm chạp nhích vai lên vài phân rồi nhấc đầu lên. Gương mặt người này bê bết vết máu, hốc hác và nhăn nhúm vì đau đớn nhưng vẫn cứng cỏi đầy thách thức…

Sirius thì thào:

"Mi sẽ phải giết ta…"

Giọng nói lạnh lùng:

"Chắc chắn cuối cùng ta sẽ giết. Nhưng trước hết mi phải lấy nó cho ta, Black à… Mi tưởng mi cảm thấy đau tới mức đó thôi sao? Hãy nghĩ lại đi… Chúng ta còn nhiều tiếng đồng hồ nữa và không ai nghe tiếng gào thét của mi đâu…"

Nhưng có ai đó đã gào thét dữ dội khi Voldemort lại hạ cây đũa phép xuống thấp: ai đó đã gào thét và ngã vật ra khỏi bàn, té xuống sàn đá lạnh ngắt. Harry bừng tỉnh dậy khi nó té đụng mặt sàn, vẫn còn gào thét, vết thẹo cháy bỏng, trong khi toàn bộ Đại Sảnh Đường sụp đổ chung quanh nó.

32

THOÁT LỬA

"Con không đi đâu… Con không cần đi bệnh thất mà… Con không muốn…"

Harry vừa lắp bắp nói vừa cố lùi xa giáo sư Tofty. Giáo sư đang nhìn nó ái ngại. Ông là người vừa đỡ Harry ra khỏi phòng thi đi vào Tiền sảnh trong lúc tất cả đám học sinh chung quanh họ đều trố mắt nhìn.

Harry quẹt mồ hôi trên mặt, lắp bắp nói:

"Con… con không sao đâu, thưa thầy… Thật mà… con chỉ ngủ gục… bị ác mộng…"

Vị pháp sư già nói đầy cảm thông:

"Áp lực thi cử ấy mà!"

Ông run run vỗ nhẹ vai Harry:

"Xảy ra hoài. Chàng trai trẻ à, chuyện đó xảy ra hoài! Bây giờ uống một ly nước lạnh đi, rồi có lẽ trò sẽ sẵn sàng trở lại Đại Sảnh Đường há? Giờ thi sắp hết rồi, nhưng có lẽ trò vẫn có thể làm nốt câu trả lời cuối cùng một cách gọn đẹp."

Harry đáp ngơ ngáo:

“Dạ… Con muốn nói… khỏi… Con đã làm xong… Con tin là xong theo nỗ lực hết sức của con…”

Vị pháp sư già dịu dàng nói:

“Vậy thì tốt, vậy là tốt. Tôi sẽ đi thu bài của trò, còn trò thì tôi đề nghị nên nằm xuống nghỉ ngơi…”

Harry gật đầu lia lịa:

“Dạ, con sẽ đi nghỉ… Cám ơn thầy nhiều lắm.”

Nó đợi một chút cho đến khi gót chân của vị pháp sư già khuất sau ngưỡng cửa vào Đại Sảnh Đường, rồi mới phóng chạy lên cầu thang đá hoa cương, xong leo tiếp cầu thang dẫn lên bệnh thất, gấp đến nỗi cứ đâm sầm vô các bức tường dọc hành lang, mạnh đến nỗi mấy bức tranh nó vụt qua mặt lầm bầm chê trách, rồi nó xộc vô cánh cửa đôi như một cơn cuồng phong, khiến bà Pomfrey lúc đó đang bón vô miệng Montague một dung dịch lỏng màu xanh sáng phải hét lên hốt hoảng.

“Potter, trò có biết trò đang làm gì không?”

Harry thở hổn hển, hơi thở muốn xé lồng ngực nó:

“Con cần gặp giáo sư McGonagall! Ngay bây giờ… khẩn cấp lắm…”

Bà Pomfrey rầu rĩ nói:

“Bà ấy không còn ở đây nữa, Potter à. Bà đã được chuyển qua bệnh viện Thánh Mungo hồi sáng này. Tuổi tác như thế mà bị trúng bốn bùa Bất Tỉnh ngay giữa ngực… Chúng không giết chết bà ấy là cả một điều kỳ lạ.”

Harry sững sờ:

“Cô… đi rồi à?”

Tiếng chuông vừa reo bên ngoài phòng ngủ, và Harry nghe tiếng ồn ào xa xa quen thuộc của học sinh bắt đầu túa ra các hành lang bên trên và bên dưới. Nó vẫn đứng yên ngó bà Pomfrey. Nỗi kinh hoàng dâng trào bên trong Harry. Chẳng còn ai nữa ở đây để nghe nó kể. Thầy Dumbledore đã đi, bác Hagrid đã đi, nhưng nó vẫn luôn luôn tin tưởng giáo sư McGonagall còn đó, cáu kỉnh và nguyên tắc cứng nhắc, ừ thì có thế thật, nhưng vẫn luôn có thể dựa vào được, vững vàng và sẵn sàng giúp đỡ…

Với một vẻ mặt đồng cảm mãnh liệt, bà Pomfrey nói:

“Ta không lấy làm lạ khi trò xúc động đến như vậy, Potter à. Đố kẻ nào trong đám đó dám điểm huyệt trước mặt giáo sư McGonagall giữa ban ngày! Chúng là một lũ hèn nhát… hèn nhát đáng kinh tởm. Nếu ta không vì lo lắng chuyện có thể xảy ra cho lũ học trò các con thì ta đã từ chức để phản đối…”

Harry thẫn thờ nói:

“Dạ.”

Nó quay gót bước đi nhanh mà không định hướng, ra khỏi bệnh thất, rồi đến hành lang đông đúc học trò, đứng ở đó, bị đám đông xung quanh xô đẩy, nỗi kinh hoàng bên trong nó phình trướng giống như khí độc, đến nỗi cái đầu của nó đờ đẫn, không thể nghĩ ra phải làm gì cái gì nữa…

Một giọng nói trong đầu Harry vang lên: *Ron và Hermione.*

Harry lại cắm đầu chạy, xô đẩy những đứa học trò khác để giành lối đi, hiển nhiên là khiến chúng phản đối và la ó tức

giận. Nó phóng chạy trở xuống hai tầng lầu, và khi tới đầu cầu thang đá hoa cương thì thấy Ron và Hermione đang vội vã tiến về phía nó.

Trông Hermione rất hoảng sợ, cô nàng nói ngay:

"Harry! Chuyện gì xảy ra vậy? Bồ có sao không? Bồ bị bệnh hả?"

Harry nói nhanh:

"Đi theo mình. Mau lên. Mình phải nói với mấy bồ vài điều…"

Nó dẫn hai đứa bạn đi dọc theo hành lang tầng thứ nhất, thò đầu dòm vô các khung cửa, cuối cùng kiếm được một căn phòng trống, Harry bèn lách vào, đóng ngay cánh cửa lại sau khi Ron và Hermione cũng đã bước vào, rồi nó đứng tựa lưng vào cánh cửa, đối diện với hai người bạn.

"Voldemort bắt được chú Sirius rồi."

"Cái gì?"

"Làm sao bồ…?"

"Nhìn thấy. Mới tức thì. Khi mình ngủ gục giữa buổi thi."

"Nhưng… nhưng mà ở đâu? Bằng cách nào?"

Hermione hỏi lại, gương mặt tái mét. Harry nói:

"Mình không biết. Nhưng mình biết chính xác ở đâu. Đó là một căn phòng trong Sở Bảo Mật đầy các kệ chất những trái cầu thủy tinh nho nhỏ, và hai người đó ở cuối dãy chín mươi bảy… Hắn đang cố gắng dùng chú Sirius để lấy cái gì đó mà hắn muốn, ở chỗ đó… Hắn hành hạ chú Sirius… nói là rốt

cuộc hắn sẽ giết chú…”

Harry nhận ra giọng nói của nó run run, ngang với hai đầu gối của nó. Nó lần tới một cái bàn học và ngồi xuống, cô gắng tự chủ.

Nó hỏi hai đứa bạn:

“Làm sao tụi mình tới được nơi đó?”

Cả ba cùng im lặng một lúc. Rồi Ron nói:

“Tới… tới đó?”

Harry nói lớn:

“Tới Sở Bảo Mật, để cứu chú Sirius!”

Ron phản đối yếu ớt:

“Nhưng… Harry à…”

Harry hỏi dồn:

“Cái gì? Cái gì hả?”

Nó không thể hiểu tại sao cả hai đứa bạn đều há hốc miệng ra nhìn nó kinh ngạc như thể nó đang đòi hỏi tụi nó điều gì đó hết sức phi lý.

Hermione nói bằng một giọng hơi hoảng sợ:

“Harry à… Ơ… Làm sao… Làm sao mà Voldemort có thể vô được Bộ Pháp Thuật mà không có ai nhận ra hắn ở đó chứ?”

Harry rống lên:

“Làm sao mình biết hả? Câu hỏi bây giờ là làm sao chúng ta đến được nơi đó kìa!”

Hermione bước tới gần Harry thêm một bước, nói:

“Nhưng… Harry à, hãy suy nghĩ về chuyện này. Bây giờ là năm giờ chiều… Bộ Pháp Thuật ắt hẳn đông đúc công nhân viên… Làm sao Voldemort và chú Sirius có thể đột nhập mà không bị nhìn thấy chứ? Harry à… Cả hai người đó có lẽ là hai pháp sư bị truy nã gắt gao nhất thế giới… Bồ tin là họ có thể đột nhập vào một tòa nhà đầy những Thần Sáng mà không bị phát hiện sao?”

Harry hét tướng lên:

“Mình không biết, Voldemort dùng một tấm Áo khoác Tàng hình hay cái gì đó! Mà vả lại, lần nào mình đến đó Sở Bảo Mật cũng hoàn toàn trống vắng…”

Hermione khẽ nói:

“Bồ chưa từng đến đó, Harry à. Bồ chỉ mơ thấy nơi chốn đó, có vậy thôi.”

Harry hét vào mặt Hermione:

“Đó không phải là những giấc mơ!”

Nó đứng bật dậy, và lần này đến phiên nó bước sấn tới trước mặt Hermione một bước. Nó muốn lắc vai Hermione:

“Làm sao bồ giải thích được trường hợp ba của Ron hả? Tất cả những chuyện đó nghĩa là sao chứ? Thế làm sao tôi biết được chuyện xảy ra với bác ấy, hả?”

Ron nhìn Hermione nói nhỏ:

“Nó có lý.”

Hermione tuyệt vọng nói:

“Nhưng chuyện này chẳng qua là… Chẳng qua là *không thể nào* có được! Harry à, làm sao mà Voldemort có thể bắt được chú Sirius nếu như chú ấy luôn luôn ở trong tòa nhà trên Quảng trường Grimmauld chứ?”

Ron nói giọng lo âu:

“Chú Sirius có thể lẻn ra ngoài một chút và chỉ muốn hít thở chút không khí trong lành. Chú ấy tha thiết muốn ra khỏi nhà từ lâu rồi…”

Hermione vẫn cãi lại:

“Nhưng mà tại sao? Tại sao Voldemort lại muốn dùng *chú Sirius* để lấy vũ khí, hay cho là bất kỳ cái gì đi chăng nữa cơ chứ?”

Harry quát vào mặt Hermione:

“Tôi không biết, có thể có hàng đống lý do! Có thể chú Sirius chẳng qua là người mà Voldemort chẳng bận tâm đến chuyện nhìn thấy chú ấy bị hại…”

Ron nói giọng cố nín lặng:

“Mấy bồ biết gì không, mình vừa mới nghĩ ra một điều. Em của chú Sirius là một Tử Thần Thực Tử, đúng không? Biết đâu em của chú ấy chẳng kể cho chú ấy nghe cách lấy được vũ khí?”

Harry nói:

“Ừ phải… Và chắc đó là lý do thầy Dumbledore lúc nào cũng khăng khăng giữ rịt chú ấy ở trong nhà!”

Hermione la lên:

“Nghe nè, mình xin lỗi, nhưng hai bồ không người nào nói năng có lý hết! Mà chúng ta cũng không có bằng chứng nào về chuyện này hết, thậm chí không có bằng chứng nào về chuyện Voldemort và chú Sirius ở nơi đó cả…”

Ron quay lại cự Hermione:

“Hermione, Harry đã nhìn thấy họ mà!”

Trông Hermione có vẻ hoảng sợ nhưng vẫn kiên quyết:

“Thôi được, nhưng mình phải nói điều này…”

“Điều gì?”

Hermione nói:

“Bồ… Đây không phải là sự phê phán đâu nhé. Harry à, nhưng bồ có… Đại khái… Ý mình muốn nói là… bồ không nghĩ là bồ có bị một chút… Một chút tánh ‘*cứu nhân độ thế’*…”

Harry trừng mắt nhìn Hermione.

“Mà ý bồ khi nói ‘cứu nhân độ thế’ đó nghĩa là sao?”

Trông Hermione càng có vẻ sợ sệt hơn bao giờ hết:

“À… Ừ… Bồ… Ý mình nói là… Thí dụ… Năm ngoái… trong hồ… Trong cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật… Lẽ ra bồ không nên… Ý mình nói là bồ đâu cần cứu mạng con nhỏ Delacour đó… Bồ hơi bị… lạc hướng…”

Một đợt sóng giận dữ nhức nhối và sôi trào tràn qua cơ thể Harry… Sao mà Hermione lại có thể nhắc nó nhớ đến một chuyện ngớ ngẩn như vậy vào lúc này chứ?

Hermione có vẻ như ngây người chết điếng trước cái nhìn

của Harry, cô nàng nói nhanh:

"… Ý mình nói là bồ rất tốt và đủ thứ hay. Ai cũng nghĩ đó là một nghĩa cử tuyệt vời…"

Harry nói rít qua kẽ răng:

"Tức cười thiệt, bởi vì tôi còn nhớ rõ Ron nói là tôi chỉ mất thì giờ đóng vai anh hùng… có phải bồ nghĩ chuyện này cũng vậy? Bồ cho là tôi lại muốn đóng vai anh hùng một lần nữa?"

Hermione có vẻ hoảng hốt:

"Không, không, không! Mình không hề có ý nói như vậy chút nào hết!"

Harry hét lên:

"Vậy thì, bồ cứ khạc ra cái điều bồ phải nói đi, bởi vì chúng ta đang lãng phí thì giờ ở đây!"

"Mình đang cố gắng nói… Voldemort biết bồ, Harry à! Hắn đem Ginny xuống căn Phòng chứa Bí mật là để dụ dỗ bồ xuống đó; kiểu làm của hắn là vậy, hắn biết bồ là… loại người sẵn sàng đến trợ giúp chú Sirius! Nếu hắn chỉ đang tìm cách lừa bồ đến Sở Bảo Mật thì sao…?"

"Hermione à, có phải hắn làm như vậy để lừa mình đến đó hay không thì cũng không thành vấn đề - người ta đã đem cô McGonagall đến bệnh viện Thánh Mungo, bây giờ không còn ai ở trường Hogwarts là Hội viên Phượng Hoàng để mình có thể đến gặp mà nói chuyện, và nếu chúng ta không đi cứu thì chú Sirius chết mất!"

"Nhưng Harry à, nếu giấc mơ của bồ chẳng qua chỉ là…

giấc mơ mà thôi thì sao?”

Harry rống lên một tiếng gầm thất vọng. Hermione thực sự lùi xa khỏi nó một bước, tỏ vẻ cảnh giác. Harry hét vào mặt Hermione:

“Bồ vẫn không hiểu! Mình không hề bị ác mộng, mình không chỉ chiêm bao! Bồ nghĩ coi tất cả chuyện học hành Bế Quan Bí Thuật là để làm gì, bồ nghĩ coi tại sao thầy Dumbledore muốn cho mình đừng nhìn thấy những chuyện như vậy? Bởi vì đó là những chuyện THẬT, Hermione à. Chú Sirius đang mắc nạn - mình đã nhìn thấy chú ấy - Voldemort đã bắt được chú ấy, mà không ai biết cả, và như vậy có nghĩa chúng ta là những người duy nhất có thể cứu được chú ấy, và nếu bồ không muốn làm điều đó thì, được, mình sẽ làm, bồ hiểu không? Và nếu như mình nhớ đúng, thì bồ đâu thấy có vấn đề gì với cái thói *‘cứu nhân độ thế’* của mình khi người được cứu khỏi tay bọn Giám Ngục chính là bồ, hay là…”

Harry quay sang Ron nói tiếp:

“… khi người được cứu khỏi nanh độc của vua rắn chính là em gái của bồ.”

Ron nóng nảy nói:

“Mình đâu có nói mình bị vấn đề gì đâu.”

Hermione hung hăng:

“Nhưng mà Harry, bồ vừa mới nói đó, thầy Dumbledore muốn cho bồ học cách đóng kín tâm tư lại để cho những chuyện như vậy không xâm nhập vào đầu óc bồ, nếu bồ luyện tập đúng mức Bế Quan Bí Thuật thì bồ đâu có bao giờ bị thấy

những chuyện đó…”

“NẾU BỒ CHO LÀ TÔI CHỈ NÊN HÀNH ĐỘNG NHƯ ĐÃ KHÔNG HỀ NHÌN THẤY…”

“Chú Sirius đã nói với bồ là không có việc gì quan trọng hơn việc bồ đóng tâm trí của bồ lại!”

“ĐƯỢC, TÔI TIN LÀ CHÚ ẤY SẼ NÓI KHÁC ĐI NẾU HỒI ĐÓ CHÚ BIẾT ĐIỀU TÔI VỪA MỚI NHÌN THẤY…”

Cửa phòng học mở ra. Harry, Ron và Hermione quay phắt lại. Ginny đi vào phòng, nhìn ngó tò mò, theo sát gót là Luna, cô nàng luôn luôn có vẻ như tình cờ trôi giạt trên mây.

Ginny ngờ ngợ nói:

“Chào. Tụi em nhận ra giọng của anh Harry… Anh đang gào thét chuyện gì vậy?”

Harry lỗ mãng đáp:

“Đừng bận tâm.”

Ginny nhướn chân mày lên:

“Không cần giở giọng đó ra với em, tụi em chỉ muốn biết là liệu tụi em có thể giúp được gì không?”

Harry đáp cộc lốc:

“Không, em không giúp được gì đâu.”

Luna trang trọng nói:

“Anh có biết anh đang trở nên thô lỗ không?”

Harry chửi thề rồi quay đi. Một cuộc trò chuyện điên rồ với Luna Lovegood lúc này là điều cuối cùng trên đời mà nó

muốn.

Hermione bỗng đột ngột nói:

“Khoan đã. Đợi một chút, Harry à. Tụi nó *có thể* giúp được đấy.”

Harry và Ron cùng nhìn Hermione. Cô nàng khẩn khoản nói:

“Nghe nè, Harry. Chúng ta cần phải xác định là chú Sirius có thực sự rời khỏi Tổng Hành Dinh hay không…”

“Tôi đã nói với bồ rồi, tôi đã nhìn thấy…”

Giọng Hermione tha thiết:

“Harry ơi, mình xin bồ mà, hãy làm ơn, làm ơn kiểm tra lại xem chú Sirius có ở nhà hay không trước khi tụi mình bổ nhào đi Luân Đôn… Nếu tụi mình không tìm được chú Sirius ở nhà thì mình thề là mình sẽ không tìm cách ngăn cản bồ nữa, mà mình cũng sẽ cùng đi, mình cũng sẽ làm bất cứ điều gì đang làm để cứu chú ấy…”

Harry hét:

“LÚC NÀY chú Sirius đang bị hành hạ. Chúng ta không có thì giờ để lãng phí…”

“Nhưng nếu đây chỉ là âm mưu của Vol… Voldemort… Harry, tụi mình cần phải kiểm tra lại, tụi mình cần phải…”

Harry hạch hỏi:

“Bằng cách nào? Chúng ta kiểm tra bằng cách nào chứ?”

“Tụi mình sẽ phải dùng đến lò sưởi của mụ Umbridge để xem có thể liên lạc được với chú ấy không.”

Hermione nói mà vẻ mặt trông hết sức hãi hùng với chính ý nghĩ này.

"Tụi mình sẽ lừa mụ Umbridge đi chỗ khác một lần nữa, nhưng cần phải cẩn thận canh phòng, và đó là nhiệm vụ tụi mình có thể nhờ đến Ginny và Luna."

Mặc dù cố gắng khó khăn lắm mới hiểu việc gì đang diễn ra, Ginny vẫn nói ngay:

"Được, tụi em sẽ làm."

Luna thì nói:

"Khi các bạn nói 'Sirius' thì có phải các bạn đang nói đến Ong Bè Cụt Ngủn không?"

Không ai trả lời cô bé.

Harry hung hăng nói với Hermione:

"Được. Được. Nếu bồ có thể nghĩ ra một cách làm chuyện này chóng vánh, thì mình nghe lời bồ; bằng không, mình sẽ đi đến Sở Bảo Mật ngay bây giờ đây…"

Luna kêu lên, vẻ mặt hơi ngạc nhiên một chút xíu:

"Sở Bảo Mật hả? Nhưng mà làm sao anh đến được nơi đó chứ?"

Một lần nữa Harry phớt lờ cô bé.

Hermione vặn vẹo hai bàn tay với nhau và đi lên đi xuống giữa mấy cái bàn học.

"Phải. Phải… À… Một người trong chúng ta phải đi tìm mụ Umbridge và… và dụ mụ đi chỗ khác và giữ cho mụ ở cách xa văn phòng của mụ. Có thể nói với mụ… mình không

biết nữa… là Peeves đang làm chuyện gì đó khủng khiếp như mọi khi…”

Ron nói ngay:

“Mình sẽ làm chuyện đó. Mình sẽ nói với mụ là Peeves đang đập phá tổ bộ môn Biến Hình hay gì đó. Chỗ đó xa văn phòng mụ ta hàng dặm. Mà thử nghĩ coi, biết đâu mình có thể thuyết phục được Peeves làm chuyện đó nếu mình gặp nó trên đường đến đó…”

Tình thế mang một vẻ nghiêm trọng đến nỗi Hermione không phản đối một lời nào đối với việc đập phá tổ bộ môn Biến Hình.

Chân mày Hermione nhíu lại tạo thành một cái rãnh giữa trán, trong khi cô nàng tiếp tục đi qua đi lại.

“Được. Bây giờ cần giữ cho tụi học sinh không lại gần văn phòng của mụ Umbridge trong khi chúng ta đột nhập, nếu không thì sẽ có đứa Slytherin nào đó chạy đi mách lẻo với mụ…”

Ginny nói ngay:

“Luna và em mỗi đứa sẽ đứng ở một đầu hành lang và khuyến cáo mọi người là chớ đi vô đó vì có đứa cho xì cả đống Hơi Ngạt.”

Hermione tỏ ra ngạc nhiên trước sự sẵn sàng nhanh nhạy mà Ginny có được để đáp ứng vụ xạo này. Ginny nhún vai nói:

“Anh Fred và anh George đã âm mưu làm chuyện đó trước khi hai anh bỏ đi mà.”

Hermione nói:

“Tốt. Vậy thì, Harry, bồ với mình sẽ trùm tấm Áo khoác Tàng hình rồi lẻn vào văn phòng của mụ Umbridge để bồ có thể nói chuyện với chú Sirius…”

“Chú không có mặt ở đó đâu, Hermione à.”

“Ý mình nói là bồ có thể… có thể kiểm tra xem chú Sirius có ở nhà hay không trong khi mình canh chừng cửa, mình cho là bồ không nên ở trong văn phòng mụ ấy một mình. Khi thả mấy con chó săn vô văn phòng mụ Umbridge, anh Lee đã chứng tỏ cửa sổ văn phòng mụ là một điểm yếu.”

Ngay cả trong cơn tức giận và bồn chồn lo âu, Harry cũng nhận thấy đề nghị tháp tùng nó vô văn phòng mụ Umbridge của Hermione là một biểu hiện của tình đoàn kết và lòng thủy chung. Nó lẩm bẩm:

“Cũng được… Cám ơn.”

Hermione có vẻ nhẹ nhõm khi thấy Harry dường như chấp nhận kế hoạch của cô nàng.

“Được. Tốt. Ngay cả trong trường hợp làm được suôn sẻ mọi thứ, thì mình cũng không nghĩ là tụi mình có thể nấn ná lâu hơn năm phút đâu, nhất là khi thầy Filch và cái Tổ Thẩm Tra chết tiệt ấy cứ rình rập chung quanh.”

Harry nói:

“Năm phút cũng đủ rồi. Mau lên, tụi mình đi…”

Hermione hốt hoảng:

“Ngay bây giờ?”

Harry nổi giận:

"Dĩ nhiên là bây giờ! Chứ bộ bồ tính là tụi mình phải đợi đến sau bữa ăn tối hay sao? Hermione ơi, *ngay lúc này đây,* chú Sirius đang bị hành hạ!"

Hermione tuyệt vọng nói:

"Mình… mà thôi cũng được. Bồ đi lấy tấm Áo khoác Tàng hình đi, rồi tụi mình sẽ gặp lại nhau ở cuối hành lang trước văn phòng của mụ Umbridge, được không?"

Harry không trả lời, mà phóng mình lao ra khỏi phòng rồi bắt đầu xông pha qua đám học sinh đông đúc bên ngoài để mở đường chạy về phòng ngủ của nó. Vọt lên được hai tầng lầu, nó gặp Dean và Seamus, hai đứa này hớn hở kêu réo nó và kể cho nó nghe về lễ ăn-mừng-thi-cử-từ-sáng-đến-tối mà tụi nó đang lên kế hoạch trong phòng sinh hoạt chung. Harry hầu như không nghe ra tụi nó nói gì. Nó chui vô cái lỗ chân dung rồi lát sau lại chui trở ra ngoài, với tấm Áo khoác Tàng hình và con dao an toàn của chú Sirius đã nằm gọn trong cặp, trong lúc tụi kia vẫn còn đang bàn cãi về chuyện sẽ cần bao nhiêu bia bơ hạng nặng mà không hay biết nó đã chui ra rồi…

"Harry ơi, bồ có muốn hùn vô vài đồng Galleon không? Harold Dingle nghĩ là nó có thể bán cho tụi mình một ít rượu đế lửa…"

Nhưng Harry lúc đó đã phóng như bay ngược trở xuống hành lang, và chỉ hai phút sau nó đã nhảy qua mấy bậc cầu thang cuối cùng để nhập bọn lại với Ron, Hermione, Ginny và Luna đang đứng chúm chụm với nhau ở cuối hành lang trước văn phòng mụ Umbridge.

Harry thở hổn hển:

“Lấy được rồi. Vậy sẵn sàng làm nhé?”

Hermione thì thầm vì lúc đó có một đám học sinh năm thứ sáu đi ngang qua.

“Được rồi. Vậy là, Ron… bồ đi làm nghi binh lừa mụ Umbridge ra khỏi văn phòng… Ginny và Luna, hai em bắt đầu xua hết người ta ra khỏi hành lang đi. Harry và mình sẽ trùm Áo khoác Tàng hình và chờ đến khi đâu đó an toàn…”

Ron phóng đi ngay, loáng một cái đã thấy mái tóc đỏ rực rỡ của nó phía cuối lối đi. Cùng lúc đó, mái tóc rực rỡ không kém của Ginny cũng nhấp nhô ẩn hiện trong đám học sinh chen chúc xô đẩy nhau chạy về hướng ngược lại tụi nó, có Luna lẽo đẽo chạy theo sau bọc hậu.

Hermione chụp lấy cổ tay của Harry, kéo nó lùi lại, nấp vô một cái hốc tường, chỗ có một cái đầu đá xấu kinh hồn của một lão pháp sư thời Trung cổ đang lẩm bẩm một mình trên một cây cột. Hermione thì thầm:

“Lại đây. Bồ… bồ có chắc là bồ vẫn khỏe không, Harry? Trông bồ hãy còn xanh mét…”

Harry kéo mạnh tấm Áo khoác Tàng hình ra khỏi cái cặp của nó, nói ngắn gọn:

“Mình khỏe.”

Sự thực thì cái thẹo của nó đang nhức nhối, nhưng không dữ dội lắm, cho nên nó nghĩ hẳn Voldemort chưa giáng cho chú Sirius một đòn chí tử. Hồi Voldemort trừng phạt Avery, cái thẹo của nó nhức nhối khủng khiếp hơn như vầy nhiều…

Harry nói:

“Đây.”

Rồi tung tấm Áo khoác Tàng hình lên trùm kín cả hai đứa nó, xong đứng yên lắng tai nghe kỹ động tĩnh trong âm thanh rù rì những tiếng La tinh của cái tượng đầu đá.

Ginny đang kêu gọi đám đông:

“Các bạn đừng đi xuống đây! Không được, rất tiếc, bạn phải đi vòng bằng cách dùng cầu thang xoắn. Có đứa nào đó đã cho xì Hơi Ngạt ở dưới này…”

Harry và Hermione nghe tiếng bọn học trò phàn nàn; có một giọng cả quyết nói:

“Tôi chẳng thấy hơi ngạt gì hết…”

Ginny ra sức thuyết phục bằng một giọng cáu tiết:

“Đó là bởi vì nó không có màu. Nhưng nếu bạn cứ khăng khăng muốn đi qua thì cứ đi, để cho cái tấm thân tàn của bạn trở thành một bằng chứng cho cái đứa đần độn kế tiếp không chịu tin lời của tụi này…”

Chẳng mấy chốc đám đông thưa hẳn đi. Thông tin về vụ xì Hơi Ngạt dường như đã được lan truyền ra xa - bọn học trò thôi không đi về phía hành lang này nữa. Cuối cùng, khi khu vực chung quanh đó chẳng còn bóng một ai nữa, Hermione nói khẽ:

“Mình thấy diễn biến tốt đẹp như tụi mình muốn rồi đó, Harry à… Làm thôi!”

Hai đứa nó cùng di chuyển tới trước dưới lớp Áo khoác

Tàng hình.

Ở tuốt đầu hành lang đằng kia, Luna đang đứng quay lưng về phía tụi nó. Khi hai đứa nó đi ngang qua Ginny, Hermione thì thầm:

"Làm giỏi lắm… Đừng quên tín hiệu báo động…"

Harry hỏi khi tụi nó đi gần tới văn phòng mụ Umbridge:

"Tín hiệu báo động là gì?"

Hermione đáp:

"Hợp xướng thiệt to *'Weasley là vua của chúng ta'* nếu tụi nó thấy mụ Umbridge xuất hiện."

Harry lách lưỡi dao của chú Sirius vào cái khe giữa cánh cửa và vách tường. Khóa bật mở ra, hai đứa nó bước vô văn phòng.

Ngoại trừ mấy con mèo con sặc sỡ đang nằm tắm ánh nắng xế chiều ấm áp trong mấy cái dĩa của chúng, văn phòng mụ Umbridge vẫn yên tĩnh và trống vắng như lần chót Harry vào đây; Hermione thở ra một hơi nhẹ nhõm.

"Mình cứ tưởng mụ ta hẳn đã tăng cường an ninh sau vụ con chó săn thứ hai…"

Hai đứa tụi nó cởi Áo khoác Tàng hình ra. Hermione vội vàng đi tới bên cửa sổ, đứng nấp một bên, dòm xuống sân trường, tay lăm lăm cây đũa phép. Harry phóng ngay tới bên lò sưởi, chụp lấy cái hũ bột Floo, và liệng một nhúm vô vỉ lò, khiến những ngọn lửa xanh màu ngọc lam bùng cháy lên. Nó mau mắn quỳ xuống, thò đầu vô trong những ngọn lửa đang

nhảy múa và kêu to:

"Số mười hai, quảng trường Grimmauld!"

Đầu Harry bắt đầu quay mòng mòng như thể nó vừa mới cỡi ngựa quay vòng vòng ở hội chợ, mặc dù đầu gối của nó vẫn neo chặt trên nền đá lạnh của sàn văn phòng mụ Umbridge. Harry nhắm nghiền mắt lại để tránh tro bụi xoáy tít mù, đến khi ngừng quay nó mới mở mắt, thấy mình đang nhìn ra căn bếp dài và lạnh của ngôi nhà ở quảng trường Grimmauld.

Ở đó không có ai hết. Harry đã dự kiến trước điều này, nhưng nó đã không chuẩn bị đối phó với một cơn khiếp đảm và kinh hoàng làm nhũn cả người, dường như bục vỡ qua đáy bao tử của nó, khi nhìn thấy căn phòng hoang vắng.

Nó hét vang:

"Chú Sirius? Chú Sirius ơi, chú có ở đó không?"

Tiếng kêu của nó vang vọng khắp phòng, nhưng không có tiếng trả lời, ngoại trừ một âm thanh mòn mỏi rất khẽ, vang ra từ đâu đó phía bên phải lò sưởi.

Harry không biết đó có phải chỉ là tiếng chuột gặm không, nó kêu lên:

"Ai đó?"

Lão gia tinh Kreacher từ từ hiện ra. Trông lão có vẻ mừng rỡ ghê lắm về một chuyện gì đó, mặc dù dường như lão vừa mới chịu đựng một thương tổn tệ hại ở cả hai bàn tay đang bị băng bó kín mít.

Lão Kreacher thông báo cho gian bếp trống rỗng:

“Đầu của thằng bé con nhà Potter ở trong lò sưởi.”

Lão lén lút liếc nhìn Harry bằng ánh mắt chiến thắng hết sức kỳ lạ.

“Kreacher tự hỏi nó đến để làm gì?”

Harry hỏi:

“Chú Sirius ở đâu?”

Lão gia tinh phát ra mấy tiếng cười khùng khục trong cổ họng.

“Cậu chủ đã đi ra ngoài, Harry Potter à.”

“Chú ấy đi đâu? *Chú ấy đi đâu hả Kreacher*?”

Lão Kreacher chỉ khục khặc cười.

“Tôi cảnh cáo lão!”

Harry nói, hoàn toàn ý thức là từ vị trí của nó lúc này, nó hầu như không có chút cơ hội để giáng cho lão Kreacher một đòn trừng phạt đích đáng.

“Còn thầy Lupin đâu? Thầy Mắt-Điên? Hay bất cứ ai, bất cứ ai trong số những người ở đây?”

“Không ai ở đây cả ngoại trừ Kreacher!”

Lão gia tinh hí hửng nói, rồi quay lưng lại Harry và bắt đầu bước chậm chạp về phía cánh cửa ở cuối nhà bếp.

“Kreacher tin là cậu chủ giờ đây sẽ có dịp chuyện trò chút đỉnh với Bà Chủ, đúng vậy, lâu lắm rồi cậu chủ chẳng có lấy được một cơ hội, ông chủ của Kreacher đã cách ly cậu chủ

khỏi Bà Chủ…”

Harry gào với theo lão gia tinh:

“Chú Sirius đã đi đâu? Kreacher, có phải chú ấy đã đi đến Sở Bảo Mật không?”

Lão Kreacher dừng bước trên lối đi của lão. Harry chỉ có thể nhìn thấy phía sau cái đầu hói của lão gia tinh qua một rừng chân ghế trước mặt nó.

Lão gia tinh lặng lẽ nói:

“Cậu Chủ không hề nói cho lão Kreacher tội nghiệp này biết cậu đi đâu.”

Harry hét:

“Nhưng mà lão biết! Đúng không? Lão biết chú Sirius ở đâu!”

Lão gia tinh im lặng một lúc rồi lại bật ra tiếng cười khục khặc lớn nhất từ trước tới giờ. Lão hí hửng nói:

“Cậu Chủ sẽ không trở về từ Sở Bảo Mật đâu! Kreacher và Bà Chủ lại được yên thân!”

Rồi lão hối hả đi tới và biến mất sau cánh cửa mở ra hành lang.

“Lão…!”

Nhưng Harry chưa kịp thốt ra một lời nguyền hay câu rủa xả nào thì đã cảm thấy đỉnh đầu nó đau buốt. Nó hít phải một mớ tro, ngạt thở, nhận ra mình bị nắm tóc lôi thụt lùi xuyên qua những ngọn lửa, cho đến khi, bất ngờ một cách hãi hùng, nó trợn mắt nhìn lên một gương mặt xanh mét rộng bè bè của

giáo sư Umbridge, người đã nắm đầu nó lôi ngược ra khỏi lò sưởi và bây giờ đang kéo giật đầu nó ngược ra sau đến hết mức cong của cái cần cổ, như thể mụ sắp sửa cắt cổ họng nó vậy.

Mụ kéo giật cổ nó ra sau căng hơn nữa, để cho nó ngó thấy cái trần phía trên đầu. Mụ thì thào:

"Mi tưởng rằng sau vụ hai con chó săn ta sẽ lại để cho có thêm một sinh vật hạ cấp bẩn thỉu khác lẻn vô văn phòng của ta một lần nữa hả? Thằng ngu ạ, ta đã ếm Bùa Kiểm Trộm khắp các cửa nẻo sau khi con chó săn cuối cùng lọt vào. Tịch thu đũa phép của nó."

Mụ quát tháo kẻ nào đó mà Harry không thể nhìn thấy, nhưng nó cảm thấy một bàn tay lục lọi cái túi áo ngực bên trong áo chùng của nó để rút cây đũa phép của nó ra.

"Của con bé nữa…"

Harry nghe một trận giằng co đâu đó gần cửa và biết là Hermione cũng vừa bị tước cây đũa phép của cô nàng.

Mụ Umbridge lắc lắc cổ tay đang túm tóc Harry, khiến cho nó loạng choạng. Mụ hỏi:

"Ta muốn biết tại sao mi lại ở trong văn phòng của ta?"

Harry rền rĩ:

"Con… tìm cách lấy lại cây chổi bay của con!"

"Nói láo!"

Mụ giật giật đầu tóc của Harry một lần nữa.

"Mi biết rất rõ, Potter à, rằng cây chổi bay của mi được

canh giữ nghiêm nhặt dưới tầng hầm. Mi đã thò đầu vô lò sưởi của ta. Lúc đó mi đang liên lạc với ai hả?"

Harry cố gắng thoát ra khỏi bàn tay của mụ, nó cảm thấy nhiều sợi tóc của nó đồng loạt giã từ da đầu. Nó nói:

"Không ai hết…"

Mụ Umbridge quát to.

"Đồ nói láo!"

Mụ xô Harry ra xa khiến nó té nhào vô bàn giấy. Bây giờ nó mới nhìn thấy Hermione đang bị Millicent Bulstrode giữ chặt hai cánh tay sát tường. Malfoy thì đang đứng tựa vô bậu cửa sổ, chơi trò tung hứng một tay: quăng cây đũa phép lên không trung rồi chụp lại, miệng cười khinh khỉnh.

Bên ngoài có một cuộc cự cãi vật lộn, rồi nhiều đứa Slytherin kéo vô phòng, mỗi đứa kềm chặt một đứa trong nhóm Ron, Ginny, Luna, và - Harry hết sức hoang mang nhận thấy cả Neville cũng bị tóm. Nó bị kẹp cứng trong vồng tay như gọng kềm của Crabbe và có vẻ như sắp tắt thở tới nơi. Tất cả bốn đứa nó đều bị khóa miệng.

Xô mạnh Ron vô phòng một cách thô bạo, Warrington nói:

"Bắt được cả lũ."

Nó chĩa ngón tay mập lù vào Neville, nói:

"*Thằng đó* đã tìm cách ngăn cản tôi bắt *con kia."*

Nó chỉ vào Ginny, con bé đang cố gắng đá vô ống chân của một nữ sinh to đùng nhà Slytherin ôm chặt mình.

"Thành ra tôi bắt cả thằng đó về đây luôn."

“Tốt, tốt.”

Mụ Umbridge vừa nói vừa nhìn Ginny đang cố gắng vùng vẫy.

“Tốt lắm. Có vẻ như chẳng mấy chốc nữa trường Hogwarts sẽ trở thành vùng-không-có-bọn-Weasley, đúng không?”

Malfoy cười to nịnh bợ. Mụ Umbridge nở nụ cười bành bạnh đầy thỏa mãn rồi tự ngồi xuống một cái ghế bành bọc bằng vải hoa rực rỡ, chớp chớp mắt nhìn những kẻ bị tay chân của mụ tóm được, trông mụ giống y như một con cóc ngồi xổm trong luống hoa.

Mụ nói:

“Thế đấy, Potter. Mi đặt chốt canh gác quanh văn phòng ta, rồi sai tên hề này…”

Mụ hất đầu về phía Ron, và Malfoy càng rặn ra tiếng cười to hơn nữa.

“… đến nói với ta là con ma quậy đang đập phá trong tổ bộ môn Biến hình, trong khi ta biết quá rõ là nó đang bận trây trét mực lên tròng kính của tất cả kính viễn vọng của trường, bởi vì thầy Filch vừa mới báo cáo với ta như vậy! Rõ ràng là chuyện mi cần nói với ai đó là rất quan trọng. Có phải mi báo cáo với cụ Dumbledore không? Hay là nói chuyện với gã lai căng Hagrid? Ta không tin là mi nói với bà Minerva McGonagall, ta nghe nói bà ta còn bệnh nặng đến nỗi không thể nói chuyện với ai hết…”

Malfoy và mấy đứa khác trong Tổ Thẩm Tra lại rộ lên cười phụ họa. Harry nhận thấy lòng nó căng đầy tức giận và hờn

căm đến nỗi người nó run lên. Nó gầm gừ:

"Tôi nói chuyện với ai không mắc mớ gì tới cô!"

Bộ mặt nhão nhoét của mụ Umbridge dường như đanh lại. Mụ nói bằng cái giọng ngọt ngào giả dối nguy hiểm nhất của mình:

"Tốt lắm. Tốt lắm, ông Potter à… Ta đã dành cho trò cơ hội nói với ta một cách thoải mái. Trò đã từ chối. Ta không có cách nào khác hơn là buộc trò phải nói. Draco, đi mời thầy Snape."

Malfoy nhét cây đũa phép của Harry vô trong áo chùng của nó rồi cười kênh kiệu bước ra khỏi văn phòng, nhưng Harry hầu như không để ý. Nó vừa sực nhận ra một điều, và nó không thể nào tin được là nó lại ngu ngốc đến nỗi quên béng đi. Nó đã tưởng tất cả thành viên Hội Phượng Hoàng, tất cả những người có thể giúp nó cứu chú Sirius, đều đã ra đi… nhưng nó đã sai. Vẫn còn một thành viên của Hội Phượng Hoàng ở trường Hogwarts: thầy Snape.

Trong văn phòng lúc này im lìm, ngoại trừ hỗn hợp âm thanh những tiếng cựa quậy và giằng co của bọn Slytherin đang ra sức giữ chặt Ron và mấy đứa khác. Môi Ron đã nhễu máu xuống tấm thảm của mụ Umbridge khi nó vật lộn kháng cự lại Warrington. Ginny vẫn còn cố sức giẫm lên chân của con nhỏ năm thứ sáu đang siết chặt cả hai cánh tay quanh mình nó. Mặt mày Neville thì đang dần trở nên tím ngắt trong khi cố kéo gỡ cánh tay của Crabbe, còn Hermione thì đang cố gắng một cách vô vọng để đẩy Millicent Bulstrode ra. Luna thì lại đứng ẻo lả bên cạnh kẻ bắt giữ nó, lơ đãng trơ mắt ngó ra

ngoài cửa sổ, như thể cô nàng phát chán lên vì vụ việc này.

Harry nhìn lại mụ Umbridge, mụ cũng đang chăm chú quan sát nó. Nó giữ một vẻ mặt ôn hòa giả tạo khi nghe tiếng chân đi trên hành lang bên ngoài, rồi Draco Malfoy bước vào phòng, bước theo sát chân nó là thầy Snape.

Thầy Snape đưa mắt nhìn quanh từng đôi học sinh đang giằng co vật lộn nhau với vẻ mặt hoàn toàn dửng dưng. Thầy hỏi:

"Cô cho gọi tôi hả cô hiệu trưởng?"

Mụ Umbridge đứng lên, nở nụ cười bành bạnh tới mang tai, nói:

"A, giáo sư Snape. Vâng, tôi muốn có một chai Si-rô Nói Thực, càng sớm càng tốt, xin thầy cung cấp cho."

Lạnh lùng nghiên cứu tình hình qua những lọn tóc đen dài rũ xuống mắt như một tấm màn, thầy Snape nói:

"Cô đã lấy chai cuối cùng của tôi để tra vấn Potter. Cô có chắc là chưa xài hết chai đó chứ? Tôi đã nói với cô rằng ba giọt là đủ mà?"

Mụ Umbridge giận tóe lửa. Giọng của mụ trở nên eo éo dịu dàng hơn, như mỗi khi mụ vẫn nổi giận.

"Thầy có thể chế ra chai khác mà, thầy làm nổi không?"

Môi thầy Snape cong lên, thầy nói:

"Đương nhiên, cần một tuần trăng để thuốc được hoàn chỉnh, cho nên tôi sẽ có sẵn cho cô dùng trong một tháng nữa."

Mụ Umbridge phồng lên như một con cóc xù, kêu quang

quác:

"*Một tháng?* Một tháng hả? Nhưng tôi cần thuốc ngay buổi tối hôm nay, thầy Snape ạ. Tôi vừa mới phát hiện Potter sử dụng lò sưởi của tôi để liên lạc với một hay nhiều kẻ nào đó tôi chưa biết."

"Vậy à?"

Thầy Snape nói, quay lại nhìn Harry, lần đầu tiên biểu lộ một dấu hiệu quan tâm, tuy không rõ rệt lắm.

"Chà, chuyện đó không hề khiến tôi ngạc nhiên. Potter chưa bao giờ tỏ ra đủ nhún nhường để tôn trọng nội quy nhà trường."

Đôi mắt đen lạnh lùng của thầy Snape xoáy vào mắt Harry, nó bình tĩnh tiếp nhận ánh mắt của thầy, tập trung hết sức vào điều nó đã nhìn thấy trong giấc mơ, mong sao thầy Snape đọc được tâm trí nó, để biết được…

Mụ Umbridge lặp lại một cách tức tối:

"Tôi muốn thẩm vấn nó!"

Thầy Snape rời mắt khỏi Harry, quay lại nhìn vào gương mặt đang co giật một cách điên tiết của mụ Umbridge.

"Tôi muốn thầy cung cấp cho tôi một độc dược khiến cho nó phải nói ra sự thật."

Thầy Snape nói một cách êm ái:

"Tôi đã nói với cô rồi, rằng tôi không còn Si-rô Nói Thực dự trữ nữa. Trừ khi cô muốn đầu độc Potter - và tôi có thể bảo đảm với cô là tôi sẽ cực kỳ cảm thông với cô nếu cô đầu độc

trò ấy - nhưng tôi không thể giúp cô được. Rắc rối duy nhất là hầu hết những nọc độc hoạt động nhanh đến nỗi không để cho nạn nhân có đủ thì giờ để nói thực…"

Thầy Snape ngó lại Harry, nãy giờ nó vẫn đăm đăm nhìn thầy, tha thiết muốn trao đổi thông tin không lời với thầy. Nó tuyệt vọng tập trung vào suy nghĩ:

Voldemort đã bắt được chú Sirius ở Sở Bảo Mật. Voldemort đã bắt được chú Sirius…

Mụ Umbridge thét lên:

"Thầy bị quản chế!"

Thầy Snape ngó lại mụ Umbridge, chân mày thầy hơi nhướn lên.

"Thầy cố tình vô tích sự! Tôi đã kỳ vọng ở thầy nhiều hơn thế này, ông Lucius Malfoy lúc nào cũng đề cao thầy! Bây giờ thầy hãy cút ra khỏi văn phòng của tôi."

Thầy Snape nghiêng mình chào mụ một cách châm biếm rồi quay lưng lại bỏ đi. Harry biết cơ hội cuối cùng để nó báo cho Hội biết chuyện gì đang xảy ra đang đi ra khỏi cửa. Nó gào lên:

"Hắn đã tóm được Chân Nhồi Bông! Hắn tóm được Chân Nhồi Bông ở nơi trú ẩn!"

Thầy Snape dừng chân khi bàn tay đã đặt lên nắm đấm cánh cửa văn phòng mụ Umbridge.

Giáo sư Umbridge hăm hở nhìn soi mói từ Harry qua thầy Snape.

“Chân Nhồi Bông nào? Chân Nhồi Bông là cái gì? Cái gì trú ẩn ở đâu? Thầy Snape, ý nó là sao vậy?”

Thầy Snape quay lại nhìn Harry. Nét mặt của thầy hết sức bí hiểm. Harry không thể biết được là thầy có hiểu hay không, nhưng nó không dám nói rõ ràng hơn trước mặt mụ Umbridge.

Thầy Snape lạnh lùng nói:

“Tôi không biết gì cả. Potter à, khi nào tôi muốn trò hét lên điều vô nghĩa với tôi thì tôi sẽ cho trò uống Nước Bép Xép. Còn Crabbe thì nới lỏng gọng kềm một tí đi, nếu Longbottom mà ngạt thở thì điều đó có nghĩa là sẽ phải điền một đống giấy tờ chán ngắt đấy, và tôi e là tôi sẽ phải ghi chuyện này vô thư giới thiệu trò khi trò nộp đơn xin việc.”

Thầy Snape đóng sập cánh cửa lại sau khi ra khỏi văn phòng, bỏ lại Harry trong tâm trạng còn khủng hoảng ghê gớm hơn trước: thầy Snape đã là niềm hy vọng cuối cùng của nó. Nó nhìn mụ Umbridge, mụ ta dường như cũng cảm thấy như nó; ngực mụ phập phồng vì giận dữ và thất vọng.

Mụ rút cây đũa phép ra, nói:

“Thôi được… Được thôi… Ta bị đẩy vô tình thế chẳng còn cách nào khác… Chuyện này không chỉ là vấn đề nội quy của trường nữa… Đây là vấn đề an ninh Bộ Pháp Thuật… đúng thế… đúng thế…”

Mụ dường như đang tự nói với mình chuyện gì đó. Mụ cứ chuyển sức nặng cơ thể của mụ lên hết chân này đến chân kia, chằm chằm ngó Harry, gõ gõ cây đũa phép lên lòng bàn tay kia, thở một cách khó nhọc. Nhìn mụ, Harry cảm thấy bất lực

một cách hãi hùng khi không có cây đũa phép trong tay.

Mụ Umbridge vẫn đứng nhấp nhổm chân này chân kia tại chỗ một cách bồn chồn.

"Mi buộc ta phải làm, Potter à… Ta đâu có muốn, nhưng đôi khi hoàn cảnh biện hộ cho mục đích sử dụng… Ta chắc chắn là ngài Bộ trưởng sẽ hiểu là ta chẳng có lựa chọn nào khác…"

Malfoy đang quan sát mụ Umbridge với một vẻ thèm thuồng lồ lộ trên gương mặt.

Mụ nói:

"Thần chú Thập Ác ắt sẽ làm cho cái lưỡi của mi lỏng ra."

Hermione hét lên:

"Không! Giáo sư Umbridge… điều đó phi pháp…"

Nhưng mụ Umbridge chẳng thèm để ý. Trên mặt mụ lộ ra một vẻ kích động, háo hức, hiểm độc mà Harry chưa từng thấy trước đây. Mụ giơ cây đũa phép lên. Hermione gào:

"Giáo sư Umbridge, ngài Bộ trưởng không muốn cô vi phạm luật đâu!"

Mụ Umbridge đã bắt đầu thở hơi gấp trong lúc tay mụ cầm đũa phép lần lượt chĩa vào những phần cơ thể khác nhau của Harry, dường như ướm thử để quyết định phần nào sẽ bị tổn thương nặng nhất. Mụ nói:

"Điều gì ngài Cornelius không biết thì không xúc phạm đến ngài. Ngài không hề biết là ta đã ra lệnh cho bọn Giám Ngục săn bắt Potter mùa hè vừa rồi, nhưng dù vậy ngài vẫn vui

mừng có được một cơ hội để đuổi nó…”

Harry há hốc miệng kinh ngạc:

“Chính là *cô?* Chính cô đã phái bọn Giám Ngục đi bắt tôi?”

Mụ Umbridge thở ra, cây đũa phép của mụ cuối cùng đã dừng lại chĩa thẳng vào giữa trán Harry:

“Phải có ai đó hành động chớ. Người ta cứ nói luôn mồm về chuyện bắt mi câm mồm đi bằng cách nào đó - làm mất uy tín thể diện của mi chẳng hạn - nhưng chính ta mới là người thực sự hành động để làm chuyện đó… chỉ tiếc là mi đã luồn lách thoát ra được vụ đó, đúng không Potter? Nhưng dù sao, bây giờ, mi đừng hòng…”

Hít sâu một hơi, mụ hô:

“*Thập Á*…”

Tiếng hét của Hermione òa vỡ ra từ đằng sau Millicent Bulstrode:

“ĐỪNG! Đừng… Harry ơi… Harry, tụi mình phải nói với cô thôi…”

Harry trừng mắt nhìn một phần chút xíu của Hermione mà nó có thể thấy, gào to:

“Không đời nào!”

“Tụi mình phải nói thôi, Harry ơi, đằng nào cô ấy cũng sẽ buộc bồ nói ra thôi, chẳng… chẳng có lý nào…”

Và Hermione bắt đầu khóc lóc giả vờ và xỉ mũi vô sau lưng áo của Millicent Bulstrode. Millicent bèn lập tức thôi ra sức ép Hermione vô tường và đứng tránh qua một bên với vẻ ghê

tởm.

Mụ Umbridge bừng lên vẻ chiến thắng:

"Tốt! Tốt! Tốt! Cô Nương Bé Bỏng Gì Cũng Hỏi sắp cho chúng ta câu trả lời! Vậy thì, nói đi, cô bé, nói đi!"

Ron cố gắng thốt lên tiếng gì đó qua cái miếng khóa miệng nhét trong họng nó:

"Ơ… mi… ô… đừng…"

Ginny trợn mắt ngó Hermione như thể chưa từng nhìn thấy cô nàng trước đây. Neville, tuy vẫn còn phải hớp từng hơi để thở, cũng trợn mắt ngó Hermione. Nhưng Harry kịp nhận ra điều gì đó. Mặc dù Hermione khóc nức nở trong hai bàn tay bụm mặt, nhưng chẳng thấy giọt nước mắt nào chảy ra.

Cô nàng nói:

"Mình… Mình xin lỗi mọi người… nhưng… Mình không thể chịu đựng thêm được nữa…"

Mụ Umbridge túm chặt vai Hermione, ấn cô bé ngồi xuống cái ghế bành bọc vải hoa sặc sỡ để trống, rồi mụ chồm tới phía trên cô bé, nói:

"Thế là đúng đấy, đúng đấy, cô bé ạ. Vậy bây giờ… Nói xem Harry vừa mới liên lạc với ai hả?"

Hermione vẫn úp mặt vào hai bàn tay, cố gắng nuốt nước mắt:

"Dạ… Dạ… bạn ấy đang *thử* nói chuyện với thầy Dumbledore…"

Ron sững sờ, hai mắt nó mở to; Ginny ngừng tìm cách

giẫm lên ngón chân của con nhỏ Slytherin đang kềm giữ nó. Ngay cả Luna cũng tỏ vẻ hơi ngạc nhiên. May thay, sự chú ý của mụ Umbridge và đám tay chân của mụ đều tập trung hết vô một mình Hermione nên không ai nhận thấy những biểu hiện đáng nghi ngờ này.

Mụ Umbridge hăm hở hỏi:

"Ông Dumbledore hả? Vậy thì trò biết ông Dumbledore ở đâu hả?"

Hermione nức nở:

"Dạ… không! Tụi con đã cố gắng tìm ở quán Vạc Lủng ở Hẻm Xéo và quán Ba Cây Chổi và thậm chí ở cả quán Đầu Heo…"

"Đồ ngu!"

Mụ Umbridge quát, nỗi thất vọng lộ ra ở mỗi đường xệ xuống trên gương mặt của mụ.

"Lão Dumbledore đời nào ngồi trong một quán rượu khi mà toàn thể Bộ Pháp Thuật đang truy nã lão!"

"Nhưng… Nhưng tụi con cần phải nói với thầy một điều quan trọng!"

Hermione khóc lóc rền rĩ, bụm hai tay vào mặt chặt hơn, không phải vì thống khổ, mà để, theo Harry nghĩ, che giấu cái sự khóc lóc thảm thiết mà không chảy nước mắt.

Mụ Umbridge hỏi ngay với sự sôi nổi vừa đột ngột trỗi lên.

"Sao? Trò muốn nói với ông ấy điều quan trọng gì thế?"

Hermione thổn thức:

“Tụi con… tụi con muốn nói với thầy là đã sẵn… sẵn sàng rồi!”

“Cái gì sẵn sàng rồi?”

Mụ Umbridge lại chụp lấy đôi vai của Hermione một lần nữa và lắc người cô bé nhè nhẹ:

“Cái gì đã sẵn sàng rồi, hả nhỏ?”

Hermione đáp:

“Dạ… cái… vũ khí ạ.”

“Vũ khí? Vũ khí hả?”

Mụ Umbridge hỏi gặng, hai con mắt của mụ suýt lồi ra vì hồi hộp.

“Chúng mày đang triển khai một phương pháp chống đối nào đó hả? Một vũ khí mà chúng mày sẽ dùng để chống lại Bộ Pháp Thuật hả? Tất nhiên là theo lệnh của lão Dumbledore phải không?”

Hermione thở hổn hển:

“Dạ… phải. Nhưng thầy đã ra đi trước khi hoàn chỉnh nó và bây giờ tụi con đã giúp thầy làm nốt công việc, nhưng tụi con không thể nào tìm được thầy để báo cáo!”

Hai bàn tay ú nần của mụ Umbridge vẫn còn túm chặt hai vai của Hermione, mụ hỏi bằng giọng khắc nghiệt:

“Đó là loại vũ khí gì hả?”

Hermione sụt sịt khóc to:

“Tụi con không… không… thực sự hiểu được… Tụi con

chỉ biết làm những gì thầy… thầy Dumbledore bảo… bảo tụi con làm… làm.”

Mụ Umbridge đứng thẳng lên, tỏ vẻ hớn hở đắc chí. Mụ nói:

“Dẫn ta tới chỗ cái vũ khí đó.”

Qua kẽ ngón tay, Hermione đưa mắt liếc bọn Slytherin đang đứng chung quanh, kêu lên the thé:

“Con không chỉ cho… *tụi nó!”*

Mụ Umbridge vẫn nói giọng cay nghiệt:

“Mi không phải là kẻ ra điều kiện.”

Hermione lại bưng mặt khóc nức nở.

“Được… vậy thì được… cứ cho chúng xem, con hy vọng chúng sẽ dùng nó để chống lại chính cô! Thực ra, con những muốn mời nhiều thiệt nhiều người đến xem… Như vậy mới đáng đời cô… Ôi, con những mong cho cả trường… trường biết nó ở đâu, và cách sử… sử dụng nó, và rồi nếu cô chọc giận bất cứ ai thì kẻ đó sẽ có thể thanh… thanh toán cô!”

Những lời nói này có ảnh hưởng mạnh mẽ đối với mụ Umbridge. Mụ liếc nhanh Tổ Thẩm Tra của mụ một cách đầy ngờ vực, hai con mắt lồi của mụ dừng lại trên mặt Malfoy một lát, tên này không kịp ngụy trang cái vẻ hăm hở và tham lam hiện rõ mồn một trên gương mặt.

Mụ Umbridge ngắm Hermione cân nhắc một hồi lâu nữa rồi nói với cô nàng bằng một cái giọng mà rõ ràng mụ cho là giọng mẹ hiền nói với con gái:

“Thôi được, cưng à, vậy ta giải quyết chuyện này giữa ta và con thôi… và chúng ta sẽ đem theo cả Harry nữa, có nên không? Thôi, đứng dậy nào…”

Malfoy háo hức nói:

“Thưa giáo sư… giáo sư Umbridge, con nghĩ là vài người trong Tổ Thẩm Tra nên đi theo giáo sư để canh chừng…”

Mụ Umbridge nạt ngay:

“Malfoy à, ta là công chức được công nhận đầy đủ phẩm chất của Bộ Pháp Thuật, chẳng lẽ trò thực sự nghĩ là một mình ta không đủ sức khống chế hai đứa con nít không có đũa phép hay sao? Đằng nào đi nữa thì cái vũ khí này không có vẻ gì là cái mà học trò nên xem. Trò hãy ở lại đây cho đến khi ta trở về, và hãy bảo đảm không có đứa nào trong đám này trốn thoát.”

Mụ khoát tay chỉ đám Ron, Ginny, Luna và Neville.

Malfoy tỏ ra thất vọng và giận dỗi:

“Được thôi.”

Mụ Umbridge bèn chĩa cây đũa phép vào Hermione và Harry mà nói:

“Hai đứa mi hãy đi trước để chỉ đường cho ta. Dẫn đường đi…”

33

CHIẾN ĐẤU VÀ ĐÀO TẨU

Harry chẳng hiểu chút xíu gì về ý đồ của Hermione, thậm chí cũng không chắc là cô nàng có một kế hoạch gì không. Nó đi theo sau Hermione cách chừng nửa bước khi tụi nó dẫn đường đi xuống hàng lang bên ngoài văn phòng mụ Umbridge. Nó biết là nếu nó tỏ ra không biết mình đang đi đâu thì sẽ rất đáng ngờ. Nó cũng không dám tìm cách nói chuyện với Hermione; mụ Umbridge đang bám sát sau lưng tụi nó đến nỗi có thể nghe được tiếng thở hào hển của mụ.

Hermione dẫn đường đi xuống cầu thang vào Tiền sảnh. Tiếng om sòm của những giọng nói to và tiếng dao nĩa va chạm chén dĩa vang vọng qua cánh cửa đôi mở vào Đại Sảnh Đường. Harry không thể nào tin nổi là chỉ cách đó non sáu thước người ta đang thưởng thức bữa cơm tối ngon lành, ăn mừng thi cử xong xuôi, chẳng có chút mảy may bận tâm gì trên cõi đời này…

Hermione đi thẳng ra cánh cửa cái bằng gỗ sồi và bước xuống những bậc thềm để bước vào một bầu không khí êm dịu của buổi chiều hôm. Mặt trời đang lặn xuống phía những ngọn

cây trong Rừng Cấm, trong lúc Hermione băng ngang qua bãi cỏ một cách quả quyết. Mụ Umbridge lúp xúp bám theo. Những cái bóng của họ đổ dài trên cỏ đằng sau lưng, trông giống như những vạt áo khoác.

Mụ Umbridge háo hức hỏi bên tai Harry:

"Ông ấy giấu nó trong căn chòi của lão Hagrid, phải không?"

Hermione đáp ngay với vẻ bị tổn thương:

"Dĩ nhiên là không. Thầy Hagrid có thể vô tình để sổng thì sao…"

Mụ Umbridge dường như càng lúc càng phấn khích:

"Ừ, phải, lão rất có thể làm vậy lắm, đương nhiên, cái lão đần lai khổng lồ ấy…"

Mụ phá ra cười. Harry cảm thấy cực kỳ muốn quay phắt lại thộp lấy cổ họng của mụ, nhưng nó cố nhịn. Cái thẹo của nó co giật nhè nhẹ trong làn không khí chiều hôn êm dịu, nhưng không buốt nhức dữ dội như Harry đã từng biết đến trong trường hợp Voldemort tiến đến giai đoạn giết người…

Hermione tiếp tục sải bước về phía khu rừng, mụ Umbridge hỏi với một chút ngờ vực trong giọng nói:

"Vậy… nó ở đâu?"

Hermione chỉ về phía rừng cây âm u:

"Dĩ nhiên là ở trong đó. Nó phải ở một chỗ nào đó mà học sinh không thể ngẫu nhiên tìm được, đúng không?"

"Dĩ nhiên!"

Mụ Umbridge bây giờ có vẻ e dè, nhưng mụ vẫn nói:

“Dĩ nhiên… tốt lắm… Vậy… hai đứa trò hãy đi đằng trước ta.”

Harry hỏi mụ:

“Nếu tụi con đi trước thì tụi con có thể mượn cây đũa phép của cô không?”

Mụ Umbridge chọc cây đũa phép vô lưng nó, đáp ngọt ngào:

“Không, tôi không nghĩ vậy, ông Potter à. Ta e là Bộ Pháp Thuật đánh giá sinh mạng của ta cao hơn mạng sống của các trò.”

Khi ba người đi tới vùng râm mát của rặng cây đầu tiên, Harry cố gắng đưa mắt ra hiệu cho Hermione. Đối với nó thì đi vào rừng mà không có đũa phép thì dường như điên rồ hơn bất cứ điều gì tụi nó đã làm trong buổi chiều hôm nay. Tuy nhiên Hermione chỉ ném cho mụ Umbridge một cái nhìn khinh ghét rồi đi thẳng vào rừng cây, với một tốc độ mà đôi chân ngắn ngủn của mụ Umbridge phải vất vả lắm mới rinh mụ theo kịp.

Áo chùng của mụ bị một bụi gai xẻ toạc một đường, mụ hỏi:

“Còn xa nữa không?”

Hermione đáp:

“Dạ, xa chứ. Nó được giấu kỹ lắm.”

Nỗi nghi ngờ lo sợ của Harry càng lúc càng tăng thêm.

Hermione không đi theo con đường mòn mà tụi nó đã đi khi đến gặp Grawp, mà đi con đường nó đã đi qua cách đây ba năm để đến hang ổ của con quái vật Aragog. Lần đó Hermione không đi cùng nó, nên nó đâm nghi ngờ liệu Hermione có chăng chút khái niệm về mối nguy hiểm chờ sẵn ở cuối con đường.

Nó hỏi Hermione một cách ngụ ý:

"Ơ… bồ có chắc là đang đi đúng đường không?"

Hermione đáp bằng một giọng đanh như thép:

"Ồ, chắc chắn!"

Cô nàng xông qua những bụi cây thấp, vừa đi vừa gây ra cái mà Harry cho là những tiếng ồn ào hoàn toàn không cần thiết. Đằng sau lưng tụi nó, mụ Umbridge vấp chân vô một cây non gãy đổ. Chẳng đứa nào thèm dừng lại để đỡ mụ đứng lên; Hermione chỉ cắm cúi bước dài tới trước, to tiếng gọi với lại phía sau:

"Vô sâu thêm chút nữa thôi!"

Harry vội vàng theo kịp Hermione, thì thào:

"Hermione, nói khe khẽ thôi… Ở đây bất cứ cái gì cũng có thể lắng nghe…"

Hermione đáp lại rất nhỏ trong khi mụ Umbridge còn hổn hển chạy lúp xúp đằng sau:

"Mình muốn chúng ta được nghe thấy. Rồi bồ sẽ hiểu…"

Tụi nó tiếp tục đi tới trong một thời gian dường như rất lâu, cho đến khi một lần nữa lại tiến sâu vô rừng, những tán cây

dày đến nỗi che bít hết ánh sáng. Harry có cái cảm giác nó từng có trước đây khi vào sâu trong rừng, cái cảm giác bị quan sát bởi những con mắt mà nó không nhìn thấy…

Đằng sau lưng nó, mụ Umbridge giận dữ hỏi:

"Còn bao xa nữa?"

Lúc đó ba người đã đi vào một trảng trống mờ mờ, Hermione la to:

"Bây giờ thì không còn xa lắm! Chỉ một chút xíu nữa thôi…"

Một mũi tên bay xuyên qua không khí và cắm phập vào một thân cây ngay phía trên đầu Hermione. Không trung bỗng nhiên vang đầy tiếng vó ngựa. Harry có thể cảm thấy mặt đất khu rừng đang rung chuyển; mụ Umbridge bật ra một tiếng thét nho nhỏ và đẩy Harry ra trước mặt, như thể nó là một cái khiên che chắn cho mụ vậy.

Harry vặn mình vùng ra khỏi mụ Umbridge và quay lại. Khoảng chừng năm chục con Nhân Mã xuất hiện từ mọi phía, tên đã đặt trên cung và cung đã giương lên sẵn sàng, chĩa vào Hermione, Harry và mụ Umbridge; cả ba đang từ từ lùi vào trung tâm mảnh đất trống. Mụ Umbridge bật ra mấy tiếng rên rỉ hãi hùng khe khẽ kỳ quái. Harry quay sang nhìn Hermione. Cô nàng đang mỉm cười đắc thắng.

Một giọng nói vang lên:

"Các ngươi là ai?"

Harry liếc sang bên trái. Con Nhân Mã có thân hình màu nâu hạt dẻ tên là Magorian đang tách ra khỏi vòng tròn tiến về

phía tụi nó, cung tên của hắn cũng giương sẵn như cung tên của những con Nhân Mã khác. Bên phải của Harry, mụ Umbridge vẫn còn tiếp tục rên rĩ, cây đũa phép của mụ ta run lên lật bật khi mụ giơ lên chĩa vào con Nhân Mã đang tiến tới.

Magorian cộc cằn hỏi:

"Con người, ta hỏi các người là ai?"

Mụ Umbridge đáp bằng một giọng cao the thé đầy khiếp đảm:

"Tôi là Dolores Umbridge! Trợ lý tối cao của ngài Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật và là Nữ hiệu trưởng kiêm Thanh Tra Tối Cao trường Hogwarts."

Nhiều con Nhân Mã đứng thành vòng tròn chung quanh dẫm chân bồn chồn trong lúc Magorian hỏi lại:

"Bà là người của Bộ Pháp Thuật à?"

Mụ Umbridge nói với một giọng nghe còn chói tai hơn lúc nãy:

"Đúng thế! Cho nên hãy hết sức cẩn thận. Theo luật lệ do Sở Quy định và Kiểm soát Sinh vật Pháp thuật ban hành thì bất kỳ cuộc tấn công nào vào con người do những thứ nửa người nửa ngợm như các ngươi…"

Một con Nhân Mã đen thui có vẻ hoang dã, mà Harry nhận ra là Bane, hét lên:

"Bà vừa gọi chúng tôi là cái gì?"

Một loạt tiếng rù rì bất bình vang lên và chung quanh tụi nó dây cung được kéo căng ra.

Hermione giận dữ bảo:

"Đừng gọi họ như vậy!"

Nhưng mụ Umbridge không tỏ vẻ gì có nghe lọt tai lời của Hermione. Mụ vẫn chĩa cây đũa phép run lẩy bẩy về phía Magorian, tiếp tục nói:

"Luật mười lăm B nêu rõ rằng *"bất kỳ cuộc tấn công nào do một sinh vật pháp thuật xét thấy có trí tuệ gần bằng con người, và do đó được coi là có trách nhiệm về hành vi...*"

Bane và những con Nhân Mã khác hí lên giận dữ và giẫm cồm cộp xuống mặt đất khu rừng trong khi Magorian lặp lại:

"Trí-tuệ-gần-bằng-con-người à? Hỡi con người, bọn ta coi đó là một sự xúc phạm to lớn! Trí tuệ của bọn ta, nhờ ơn trời, vượt xa trí tuệ của các người…"

Một con Nhân Mã màu xám có gương mặt khắc khổ mà Harry và Hermione đã nhìn thấy trong chuyến đi vô rừng vừa rồi của tụi nó rống lên:

"Các người đang làm gì trong khu rừng của chúng ta? Tại sao các người đến đây hả?"

"Rừng *của các ngươi* hả?"

Mụ Umbridge kêu lên, bây giờ mụ run rẩy không chỉ vì sợ hãi mà còn vì điên tiết lên nữa:

"Ta muốn nhắc nhở các ngươi là các ngươi được sống nơi đây chỉ bởi vì Bộ Pháp Thuật cho phép các ngươi sử dụng một số vùng đất nhất định…"

Một mũi tên bay sát sạt đầu mụ Umbridge đến nỗi chạm

trúng mớ tóc xám xịt như lông chuột của mụ khi bay sớt qua. Mụ thét lên một tiếng hét rách lỗ tai và giơ cả hai tay lên ôm đầu, trong khi một số con Nhân Mã hộc lên sự tán đồng, và một số khác thì rống lên cười khà khà. Âm thanh tiếng cười nghe như tiếng hí vang vọng khắp chung quanh cái trảng trống sáng mờ mờ và cảnh tượng bọn Nhân Mã giẫm móng guốc cồm cộp quả là cực kỳ căng thẳng thần kinh.

Bane rống lên:

"Này con người, bây giờ nói lại coi rừng là của ai hả?"

Mụ Umbridge vẫn hai tay giơ lên ôm lấy đầu, gào to:

"Đồ lai căng bẩn thỉu! Đồ súc vật! Đồ thú hoang không được kiểm soát!"

"Im đi!"

Hermione hét, nhưng đã quá muộn: mụ Umbridge đã chĩa cây đũa phép vào Magorian mà gào toáng:

"Bắt trói!"

Dây thừng phóng bay vào không trung như những con rắn mập ù, tự quấn quanh thân hình của con Nhân Mã siết chặt và trói buộc hai tay hắn. Con Nhân Mã phát ra một tiếng kêu căm phẫn và dựng đứng trên hai chân sau, cố gắng tự giải thoát mình, trong khi những con Nhân Mã khác ồ ạt xông lên tấn công dữ dội.

Harry túm lấy Hermione kéo cô bé nằm rạp xuống đất. Nằm úp mặt xuống mặt đất rừng, Harry hiểu được khoảnh khắc hãi hùng khi vó ngựa giẫm rần rần như sấm nổi lên chung quanh nó, nhưng những con Nhân Mã chỉ nhảy vọt qua

hay giẫm đạp chung quanh tụi nó, gào thét và rống hí lên trong cơn phẫn nộ điên cuồng.

Nó nghe tiếng mụ Umbridge thét:

"Khôôôôông! Khôôôôông… Ta là Trợ lý Cao Cấp… Các ngươi không thể… Hãy thả ta ra, lũ thú vật bọn bây… Khôôông…"

Harry thấy nháng lên những tia lửa đỏ và hiểu là mụ Umbridge đang cố gắng tìm cách điểm huyệt một con Nhân Mã - kế đến nó nghe tiếng mụ gào lên rất to. Ngóc đầu lên nhìn, Harry thấy mụ Umbridge đã bị Bane tóm được từ đằng sau và bị nhấc bổng lên không trung, mụ vùng vẫy và gào thét trong nỗi kinh hoàng.

Cây đũa phép của mụ đã văng ra khỏi tay, rớt xuống đất; trái tim Harry nảy lên; giá như nó có thể với tay lấy được…

Nhưng ngay khi nó vừa thò tay về phía cây đũa phép, móng guốc của một con Nhân Mã đã giẫm lên cây đũa và bẻ nó gãy làm đôi.

Bên tai Harry vang lên một tiếng rống:

"Nào!"

Một cánh tay lông rậm rì từ trên không trung thò xuống lôi Harry đứng thẳng lên; Hermione cũng đã được dựng đứng trên đôi chân. Qua những cái lưng và đầu nhiều màu sắc của những con Nhân Mã, Harry nhìn thấy mụ Umbridge bị Bane vác đi xuyên qua rặng cây, mụ vẫn còn gào thét không ngừng, nhưng giọng mụ càng lúc càng lả đi cho đến khi tụi nó không còn nghe được nữa vì tiếng móng guốc gõ dồn dập chung quanh.

Con Nhân Mã màu xám có nét mặt khắc khổ đang tóm giữ Hermione, nói:

“Còn mấy đứa này?”

Một giọng nói từ tốn buồn bã vang lên từ đằng sau Harry:

“Chúng còn nhỏ. Chúng ta không tấn công ngựa non.”

Con Nhân Mã đang túm chặt Harry nói:

“Chúng đưa mụ ấy tới đây, Ronan à. Mà chúng cũng không còn nhỏ nữa… Đứa này cũng gần bằng đàn ông rồi…”

Hắn nắm cổ áo chùng của Harry mà lắc.

Hermione hụt hơi van vỉ:

“Xin làm ơn, làm ơn đừng tấn công chúng cháu, chúng cháu không suy nghĩ giống như mụ đó, chúng cháu không phải là nhân viên Bộ Pháp Thuật! Chúng cháu chỉ đến đây vì hy vọng các chú sẽ trừ khử mụ giùm chúng cháu…”

Harry biết ngay tức thì qua vẻ mặt của con Nhân Mã màu xám đang giữ Hermione là cô nàng vừa phạm một sai lầm khủng khiếp khi nói ra điều này. Con Nhân Mã màu xám ngửa đầu ra sau, chân sau của hắn giẫm cồm cộp một cách giận dữ, và hắn rống lên:

“Anh thấy chưa, Ronan? Chúng đã có thói kiêu căng của nòi giống chúng! Vậy là chúng ta đã làm giúp chúng bây công việc bẩn thỉu của chúng bây, phải không hả, con bé người? Chúng ta đã hành động như tôi tớ của chúng bây, đánh đuổi kẻ thù của chúng bây giống như những con chó săn ngoan ngoãn hả?”

“Không!”

Hermione thét lên khiếp sợ.

“Xin làm ơn… cháu không có ý đó! Cháu chỉ hy vọng các chú có thể… giúp chúng cháu…”

Nhưng dường như Hermione càng lún vô sai lầm tệ hại hơn.

Con Nhân Mã đang túm giữ Harry gầm gừ:

“Chúng ta không giúp con người!”

Hắn siết chặt Harry hơn, đồng thời lồng lên giận dữ, khiến cho Harry cảm thấy chân nó bị hổng khỏi mặt đất trong giây lát. Con Nhân Mã nói tiếp:

“Chúng ta là một giống nòi tách biệt và chúng ta tự hào về điều đó… Chúng ta sẽ không cho phép mi ra khỏi nơi đây khoác lác là chúng ta đã làm theo lệnh của mi!”

Harry la lên:

“Tụi cháu sẽ không nói điều gì như vậy đâu! Tụi cháu biết là các chú không làm bất cứ điều gì do tụi cháu muốn…”

Nhưng dường như không ai thèm lắng nghe nó nữa. Một con Nhân Mã có râu quai nón đứng ở đằng sau đám đông quát:

“Chúng không được mời đến, chúng phải nhận lãnh hậu quả!”

Một tiếng rống tán thành những lời nói này và một con Nhân Mã màu nâu xám hét lên:

“Chúng có thể đi theo mụ đàn bà ấy!”

Bây giờ thì những giọt nước mắt thật đã ràn rụa trên đôi má của Hermione, cô nàng kêu lên:

"Các chú đã nói là các chú không giết hại trẻ con vô tội mà! Chúng cháu chưa hề làm điều gì tổn thương đến các chú, chúng cháu không hề dùng tới đũa phép hay hăm dọa gì hết, chúng cháu chỉ muốn trở về trường mà thôi, các chú làm ơn để cho chúng cháu trở về…"

Con Nhân Mã màu xám quát:

"Tất cả bọn ta không phải đều giống tên phản bội Firenze đâu, con bé người ạ!"

Nhận được những tràng hí tán đồng của những con Nhân Mã khác, hắn nói tiếp:

"Có lẽ mi tưởng chúng ta chỉ là những con ngựa biết nói xinh xinh? Chúng ta đây chính là một dân tộc cổ xưa đã không cam chịu sự xâm lăng và xúc phạm của bọn pháp sư phù thủy! Chúng ta không công nhận luật lệ của bọn mi, chúng ta không thừa nhận sự ưu việt của bọn mi, chúng ta là…"

Nhưng tụi nó không còn nghe tiếp xem Nhân Mã là những gì được nữa, bởi vì vừa đúng lúc đó một tiếng đổ sầm đâu đó bên rìa trảng trống vang lên, to đến nỗi tất cả - cả Hermione và Harry cùng khoảng chừng năm mươi con Nhân Mã đang đứng đầy trảng trống - đều giật mình nhìn quanh. Con Nhân Mã đang túm giữ Harry vội đưa hai tay lên thật nhanh nắm cây cung và cái túi đựng tên, đến nỗi thả Harry rớt bịch lại xuống đất. Hermione cũng bị thả rớt xuống, và Harry hối hả chạy ngay về phía cô bé, bởi vì lúc đó hai thân cây to đùng đang bị tét đôi một cách đáng sợ, và từ khoảng trống đó, cái hình dạng

quái vật của người khổng lồ Grawp hiện ra.

Mấy con Nhân Mã đứng gần Grawp nhất lùi lại sau lưng những con Nhân Mã khác. Khắp trảng trống lúc này là một rừng cung và tên sẵn sàng bắn, tất cả đều nhắm lên gương mặt vĩ đại xám ngoét, lù lù hiện ra bên trên, ngay dưới vòm cây rậm rì cành nhánh. Cái miệng méo xệch của Grawp đang há hốc một cách đần độn. Mấy cái răng vàng khè to như thẻ gạch xây đang ánh lên trong ánh sáng chập choạng, con mắt màu nước cống đờ đẫn của Grawp nheo lại khi hắn liếc xuống những sinh vật dưới chân. Những mẩu dây thừng đứt còn vướng quanh mắt cá chân hắn.

Hắn há miệng ra to hơn nữa:

"Hagger."

Harry không biết "hagger" nghĩa là gì, cũng không biết từ ngôn ngữ nào mà ra, mà nó cũng không bận tâm tìm hiểu - nó đang bận canh chừng hai bàn chân khổng lồ của Grawp - dài gần bằng cả thân hình Harry. Hermione níu chặt tay Harry, những con Nhân Mã đều im lặng, chăm chú nhìn gã khổng lồ. Cái đầu tròn to khiếp của gã khổng lồ xoay qua xoay lại, trong khi hắn tiếp tục nhìn săm soi, sục sạo cả đám kia, như thể đang tìm kiếm cái gì đó mà hắn vừa đánh rớt.

Gã khổng lồ lại kêu lên, khăng khăng:

"Hagger!"

Magorian gọi:

"Người khổng lồ, hãy ra khỏi nơi đây! Mi không được đám chúng ta tiếp nhận đâu."

Những lời lẽ này dường như chẳng có chút xíu ấn tượng gì đối với Grawp. Hắn cúi khom khom xuống một chút (dây cung của đám Nhân Mã đều đã căng lên) và rồi hắn rống to:

"HAGGER!"

Giờ đây vài con Nhân Mã bắt đầu lo sợ. Hermione, tuy vậy, há hốc miệng, thì thào:

"Harry! Mình nghĩ là chú ấy đang cố gọi 'Hagrid' đấy!"

Đúng chóc lúc đó Grawp nhìn thấy hai đứa nó, hai con người nhỏ bé duy nhất giữa một biển Nhân Mã. Hắn bèn hạ thấp cái đầu xuống thêm chừng ba tấc, chăm chú nhìn hai đứa nó trừng trừng. Harry có thể cảm thấy Hermione đang run bần bật khi Grawp lại ngoác miệng rộng ra một lần nữa, phát ra một giọng trầm trầm nghe ục ục trong cổ họng.

"Hermy."

Hermione níu cánh tay Harry chặt đến nỗi cánh tay nó dần dần tê đi. Trông cô nàng có vẻ như sắp sửa xỉu tới nơi:

"Úi trời ơi, chú… chú ấy còn nhớ!"

Grawp gầm lên:

"HERMY! HAGGER ĐÂU?"

Hermione hoảng hồn ré lên:

"Cháu không biết! Cháu xin lỗi chú Grawp, cháu không biết!"

"GRAWP CẦN HAGGER!"

Một bàn tay to lớn nặng nề của gã khổng lồ đột ngột sà xuống đầu tụi nó - Hermione bật ra một tiếng thét thực sự,

chạy lùi lại vài bước rồi té ngã. Không có cây đũa phép trong tay, Harry tự vệ bằng cách đấm, thụi, đá, cắn, hoặc bất cứ phương cách nào khác khi bàn tay khổng lồ vươn về phía nó và hất văng một con Nhân Mã trắng như tuyết ngã chổng kềnh.

Đó chính là cái cớ mà bọn Nhân Mã đang chờ đợi nãy giờ. Khi những ngón tay xòe rộng của Grawp còn cách Harry chừng ba tấc thì năm mươi mũi tên đồng loạt phóng vút qua không trung nhắm về phía gã người khổng lồ, cắm tới tấp vào bộ mặt to khủng khiếp của gã, khiến gã tru lên đau đớn và giận dữ. Gã lại đứng thẳng lên, đưa bàn tay đồ sộ của mình lên xoa mặt, làm gãy lìa mấy thân mũi tên, nhưng lại làm mấy đầu mũi tên lún sâu thêm.

Gã khổng lồ gào thét và giẫm chân đành đạch, còn bọn Nhân Mã thì văng tứ tán. Những giọt máu to như hòn sỏi của Grawp tưới lên Harry khi nó đỡ Hermione đứng lên, rồi hai đứa nó cắm đầu cắm cổ chạy ra sau mấy thân cây mà tìm chỗ trốn. Khi đã đến được chỗ an toàn, tụi nó ngó lại: Grawp đang quờ quạng về chụp bọn Nhân Mã trong khi máu chảy ròng ròng xuống mặt. Bọn Nhân Mã tháo chạy tán loạn, phóng xuyên qua rặng cây phía bên kia trảng trống. Trong lúc hai đứa nó rình xem thì Grawp tiếp tục rống lên một tiếng giận kinh thiên động địa rồi nhào theo bọn Nhân Mã, xô đạp gãy đổ thêm nhiều cây cối xung quanh khi gã bước đi.

Hermione run sợ đến nỗi cả đầu gối cô nàng bủn rủn khuỵu cả xuống.

“Ối, không. Ôi, kinh khủng quá. Chú ấy có thể giết hết bọn

họ…”

Harry cay đắng nói:

“Thành thật mà nói, mình thấy không đến nỗi lo quýnh lên như vậy đâu.”

Âm thanh của bọn Nhân Mã phóng chạy và gã người khổng lồ quờ quạng trong rừng càng lúc càng xa dần. Trong khi Harry lắng tai nghe động tĩnh thì vết thẹo của nó lại nhói đau một cái nữa và một đợt sóng kinh hoàng ập đến nó.

Tụi nó đã mất nhiều thì giờ - thậm chí tụi nó đã đi chệch quá xa cái công việc giải thoát chú Sirius so với lúc nó bắt đầu nhìn thấy cảnh tượng trong chiêm bao. Harry không những đã xoay sở làm sao để mất luôn cây đũa phép, mà còn bị kẹt giữa Rừng Cấm và không có phương tiện nào để đi lại hết.

Nó cự nự Hermione để xổ cơn giận của mình ra:

“Kế hoạch thông minh quá nhỉ! Đúng là kế hoạch thông minh mà! Bây giờ chúng ta đi đâu từ đây hả?”

Hermione đáp yếu ớt:

“Chúng ta cần phải trở lại tòa lâu đài.”

Harry nóng nảy đá vô gốc cây gần đó:

“Đến lúc chúng ta về tới tòa lâu đài thì chú Sirius có lẽ đã chết rồi!”

Có tiếng léo nhéo eo éo phía trên đầu, nó ngước nhìn lên thì thấy một con que xạo đang chĩa mấy ngón tay dài như nhánh cây con về phía nó.

Hermione gượng đứng lên một lần nữa, tuyệt vọng nói:

“Không có đũa phép thì chúng ta không thể làm bất cứ điều gì cả. Mà dù sao đi nữa, Harry à, cụ thể là bồ định làm thế nào để vượt quãng đường từ đây đến Luân Đôn chứ?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ sau lưng Hermione:

“Ừ, tụi này cũng đang thắc mắc điều đó.”

Cả Harry và Hermione đều nhích lại gần nhau theo bản năng, ngó qua rừng cây, thấy Ron xuất hiện, và bám theo sát gót nó là Neville, Ginny và Peeves. Mặt mũi cả bọn trông tơi tả hết sức: nhiều vết trầy kéo dài suốt gò má của Ginny, con mắt phải của Neville thì sưng vù bầm tím, còn môi của Ron thì chảy máu tệ chưa từng thấy - nhưng trông cả đám lại tỏ ra hơi tự mãn.

Ron gạt qua bên một nhánh cây sà lòng thòng xuống thấp và chìa ra cây đũa phép của Harry.

“Vậy… mấy bồ đã có sáng kiến gì chưa?”

Harry nhận lại cây đũa phép, kinh ngạc hỏi:

“Làm sao mấy bồ thoát ra được?”

Ron vừa đưa trả cây đũa phép cho Hermione, vừa ung dung nói:

“Vài phép Điểm huyệt, một bùa Tước khí giới, Neville làm một chiêu nhỏ bùa Cản Trở thực là đẹp. Nhưng tuyệt nhất là Ginny, nó ếm bùa Quỷ Dơi lên Malfoy - thiệt là siêu việt, nguyên cái mặt thằng này bám đầy mấy thứ rác rưởi gì đâu. Tóm lại, tụi này đã nhìn qua cửa sổ và thấy mấy bồ đi về phía Rừng Cấm nên tụi này đi theo. Mấy bồ đã làm gì mụ Umbridge rồi?”

Harry nói:

“Mụ đã bị một bầy Nhân Mã đem đi rồi.”

Ginny tỏ ra kinh ngạc, hỏi:

“Và chúng bỏ hai người lại ở đây à?”

Harry nói:

“Không, bọn Nhân Mã bị Grawp đuổi chạy mất.”

Luna thích thú hỏi:

“Grawp là ai?

Ron đáp ngay:

“Em trai của bác Hagrid. Nhưng mà, bây giờ hãy khoan bận tâm đến chuyện đó. Harry, bồ phát hiện được gì trong lò sưởi không? Có thực là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã bắt được chú Sirius không hay là…”

Cái thẹo của Harry lại nhói đau một cái nữa.

“Có thực. Nhưng mình chắc chắn là chú Sirius vẫn còn sống, chỉ có điều mình không biết chúng ta có thể đến đó để cứu chú ấy bằng cách nào đây.”

Cả đám đều im lặng, có vẻ hơi sợ. Vấn đề đang thách thức tụi nó có vẻ như không thể khắc phục được. Thế rồi Luna nói bằng một giọng gần như đương-nhiên-phải-vậy-thôi mà trước đây Harry chưa bao giờ nghe cô bé dùng tới.

“Thì chúng ta sẽ phải bay thôi!”

Harry nổi nóng quay sang cô bé:

“Được lắm. Trước hết, ‘chúng ta’ sẽ không làm gì hết nếu

bạn tính luôn bạn trong cái ‘chúng ta’ đó. Và sau hết, Ron là người duy nhất có chổi bay không bị quỷ khổng lồ canh giữ, cho nên…”

Ginny reo lên:

“Em có một cây chổi bay!”

Ron phát cáu:

“Ừ, nhưng mà em không được đi.”

Hàm của Ginny bạnh ra khiến cô bé bỗng nhiên trông giống hai ông anh Fred và George hết sức.

“Xin lỗi nhé, nhưng em cũng lo cho chú Sirius không kém gì anh đâu!”

Harry mới mở miệng nói:

“Em còn quá…”

Thì Ginny đã phản công dữ dội:

“So với hồi anh đánh nhau với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy để giành Hòn đá Phù thủy thì em bây giờ còn lớn hơn anh hồi đó ba tuổi. Chính nhờ em mà Malfoy đang bị kẹt cứng trong văn phòng mụ Umbridge làm mồi cho mấy con quái bay khổng lồ…”

“Ừ, nhưng mà…”

Neville lặng lẽ nói:

“Tất cả chúng ta đều cùng ở trong Đ.Q.D. Mục đích của đoàn là chiến đấu chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, đúng không? Và đây là cơ hội đầu tiên mà chúng ta có được để chiến đấu thực sự - nếu không thì hóa ra tất cả chỉ là một

trò chơi thôi sao?”

Harry mất kiên nhẫn:

“Không… Dĩ nhiên không phải trò chơi…”

Neville bèn nói giản dị:

“Vậy thì tất cả chúng ta đều nên đi. Tụi này đều muốn giúp.”

Luna vui vẻ nở nụ cười:

“Chí phải.”

Harry đưa mắt nhìn Ron. Nó biết Ron đang nghĩ giống y như nó rằng: nếu mà tụi nó phải lựa chọn bất kỳ thành viên nào của Đ.Q.D. để bổ sung vô nhóm nó, Ron và Hermione để cố gắng cứu nguy chú Sirius, thì nó sẽ không đời nào chọn Ginny, Neville hay Luna.

Harry đành rít qua kẽ răng:

“Thôi được, dù sao cũng không thành vấn đề, bởi vì chúng ta vẫn không có cách nào đến được nơi đó.”

Luna bực mình nói:

“Em tưởng chúng ta giải quyết vấn đề đó rồi mà! Chúng ta sẽ bay!”

Ron khó mà kềm chế được cơn giận của nó:

“Này, bồ có thể bay mà không cần chổi, nhưng những người còn lại trong đám tụi mình đâu có thể mọc cánh ra mỗi khi muốn…”

Luna nghiêm trang nói:

“Còn có những cách bay khác cách bay bằng chổi.”

Ron gặng lại:

“Vậy chắc là chúng ta sẽ cưỡi lên lưng con Khò Cạch hay con khỉ khô gì đó hả?”

Luna cũng nói với giọng hơi giận dỗi:

“Con Khò Cạch Sừng Gãy không bay được. Nhưng *mấy con kia* thì có thể bay được, và thầy Hagrid đã nói là chúng rất giỏi tìm ra địa điểm mà người cỡi chúng muốn đến.”

Harry quay phắt lại. Đứng giữa hai thân cây là hai con vong mã, với những con mắt trắng dã sáng lên một cách kỳ quái đang ngắm nghía đám người xì xào trò chuyện như thể chúng nghe hiểu hết mọi lời nói.

Harry tiến về phía những con vong mã, nói khẽ:

“Ừ nhỉ!”

Hai con vong mã hất cái đầu của loài bò sát, cùng đám bờm ngựa đen dài lật ra sau, Harry vươn cánh tay ra một cách hăm hở, vỗ nhè nhẹ lên cái cần cổ sáng bóng của con vong mã gần nhất. Sao mà trước đây nó có thể nghĩ mấy con này xấu xí được nhỉ?

Ron ngó chằm chằm vào một điểm hơi trệch qua bên trái của con vong mã mà Harry đang vỗ về, ngờ ngợ hỏi:

“Có phải là mấy con ngựa khùng ấy không? Mấy con ngựa mà người ta không thể nhìn thấy trừ khi trước đó đã từng chứng kiến người khác ngủm củ tỏi rồi ấy?”

Harry nói:

“Ừ.”

“Có bao nhiêu con?”

“Hai?”

Hermione vẫn còn hơi run rẩy, nhưng vẫn tỏ ra quyết tâm không kém ai hết:

“Chà, tụi mình cần ba con.”

Ginny quắc mắt nói:

“Bốn, chị Hermione à.”

Luna bình tĩnh đếm:

“Thực ra, em nghĩ tụi mình có tới sáu người lận!”

Harry nổi giận:

“Đừng có ngớ ngẩn, chúng ta không thể hè nhau đi hết! Này nhé, ba đứa bồ…”

Nó chỉ vào Neville, Ginny và Luna:

“… sẽ không can dự vô chuyện này, mấy bồ không…”

Cả ba đứa đều phản đối ầm ầm. Cái thẹo của Harry lại nhói đau một phát nữa, nhức nhối buốt rát hơn. Mỗi phút tụi nó dùng dằng trì hoãn đều là những phút quý báu; nó không còn thì giờ để mà cãi vã nữa. Nó nói cộc lốc:

“Thôi được. Mấy người tự chọn đó nhé. Nhưng nếu không kiếm thêm được mấy con vong mã nữa thì mấy người không thể nào…”

Ginny nói một cách tự tin:

“Ôi, sẽ có thêm nhiều con nữa đến mà.”

Cũng như Ron, cô bé đang đánh mắt về sai hướng, nhìn thì có vẻ như cũng đang ngắm mấy con vong mã vậy.

"Cái gì khiến em nghĩ như vậy?"

Ginny nhẹ nhàng nói:

"Bởi vì, tại anh không để ý đó thôi, chứ cả anh và chị Hermione đều dính đầy máu là máu, và chúng ta đều biết thầy Hagrid dùng thịt để dụ dỗ mấy con vong mã, có thể là lý do hai con vong mã này xuất hiện ở đây…"

Ngay lúc đó Harry có cảm giác như vạt áo chùng của nó bị kéo nhè nhẹ, nó ngó xuống và thấy con vong mã gần nhất đang liếm tay áo nó, cái tay áo đó dính bết máu tươi của Grawp.

Một sáng kiến nảy ra, nó nói:

"Hay quá. Vậy Ron và mình sẽ cõi hai con này đi trước, Hermione có thể ở lại đây với ba đứa bồ để dụ dỗ thêm mấy con vong mã nữa…"

Hermione giận dỗi nói:

"Mình không ở lại đâu!"

Luna mỉm cười:

"Không cần đâu! Coi kìa, thêm hai con nữa mới đến kìa… hai người chắc phải tanh ghê lắm…"

Harry quay lại. Ít nhất sáu bảy con vong mã đang kiếm đường đi xuyên qua rừng cây, những đôi cánh bằng da vĩ đại của chúng được xếp gọn gàng dọc theo thân thể, những con mắt trắng dã lấp lánh sáng trong bóng tối. Bây giờ thì Harry

không còn viện được cớ gì nữa…

Nó đành quạu quọ nói:

“Thôi được, lựa một con mà leo lên đi!”

34

SỞ BẢO MẬT

Harry quấn chặt bàn tay nó vô đám bờm của con vong mã gần nhất, đặt một bàn chân lên một gốc cây bên cạnh, rồi lọng cọng trèo lên lưng con vong mã đen mượt như lụa. Con vong mã không phản đối, nhưng ngó ngoáy cái đầu, nhe răng nanh ra, cố gắng tiếp tục liếm láp vết máu trên áo chùng của Harry.

Harry phát hiện ra có một cách khiến nó cảm thấy an toàn hơn, là đặt hai đầu gối đằng sau hai khớp cánh của con vong mã. Rồi nó ngó quanh coi mấy đứa khác làm sao. Neville đã tự vắt được mình lên lưng con vong mã thứ hai và lúc này đang cố gắng đung đưa một cái chân ngắn ngủn để trèo lên lưng con vật. Luna thì đã yên vị, ngồi kiểu để cả hai chân một bên trên lưng ngựa, và đang sửa sang áo sống cho tử tế, như thể cô nàng vẫn làm cái chuyện cỡi vong mã này hàng ngày ấy. Tuy nhiên Ron, Hermione và Ginny vẫn còn đứng bất động tại chỗ, mồm há hốc và mắt thì trố ra mà ngó.

Harry hỏi:

“Cái gì vậy?”

Ron ỉu xìu nói:

“Tụi này nên trèo lên bằng cách nào bây giờ? Khi mà cả đám không sao nhìn ra mấy con đó?”

Luna tuột xuống con vong mã cô nàng đang cỡi với vẻ sốt sắng giúp đỡ.

“Ôi, dễ ợt!”

Cô nàng đi tới chỗ Ron, Hermione và Ginny, bảo:

“Lại đây…”

Luna kéo ba đứa nó đến chỗ mấy con vong mã kia đang đứng túm tụm, rồi giúp từng đứa một trèo lên lưng ngựa. Cả ba đứa đều có vẻ hết sức căng thẳng lo lắng khi Luna quấn bàn tay của tụi nó vô bờm mấy con vong mã và bảo tụi nó níu thật chặt. Xong cô nàng quay trở lại, cỡi lên con vong mã của mình.

Ron đưa bàn tay không nắm bờm ngựa rón rén rà lên rà xuống dọc theo cổ con vong mã nó đang cỡi, nói yếu ớt:

“Thiệt là điên. Điên… giá mà mình có thể thấy nó…”

Harry rầu rĩ nói:

“Bồ nên hy vọng nó cứ vô hình đối với bồ. Mọi người sẵn sàng chưa?”

Mọi người gật đầu, và Harry thấy năm cặp giò kẹp chặt bên dưới gấu áo chùng.

“Tốt…”

Nó nhìn xuống cái gáy đen thui bóng loáng của con vong mã nó đang cỡi và nuốt nước miếng. Giọng nói của nó không

được chắc chắn lắm:

"Bộ Pháp Thuật, cửa dành cho khách, Luân Đôn, rồi… ơ… nếu mi biết… đi đâu…"

Con vong mã Harry cỡi không động đậy gì cả trong một lát. Sau đó, bằng một động tác cuốn quét nhanh đến nỗi suýt làm nó bật ra khỏi chỗ ngồi, đôi cánh của con vong mã ở hai bên hông xòe ra, rồi con vật chậm rãi thu mình lại, lấy đà rồi phóng vút lên như hỏa tiễn, nhanh và dốc đứng, đến nỗi Harry phải quặp cả tay và chân nó thiệt chặt quanh mình con vong mã để khỏi bị tuột xuống khỏi bộ mông xương xẩu. Nó nhắm tịt mắt lại và úp mặt vô bộ bờm mịn màng của con ngựa khi nó phóng vút qua những cành ngọn cao nhất của rừng cây, rồi bay vút vào bầu trời hoàng hôn đỏ như máu.

Harry nghĩ nó chưa bao giờ được di chuyển với tốc độ nhanh đến như vậy: con vong mã lao vút qua bên trên tòa lâu đài, đôi cánh rộng của nó hầu như không vỗ. Làn không khí mát mẻ phả vào mặt Harry; mắt nheo lại để tránh luồng gió mạnh, nó nhìn quanh và thấy năm người bạn đồng hành cũng đang lao vun vút ngay đằng sau nó, mỗi người đều cúi rạp mình xuống hết mức có thể để áp sát vào cổ của con vong mã, tránh luồng không khí phụt ra sau do ngựa bay quá nhanh.

Tụi nó bay qua sân trường Hogwarts, rồi đã qua làng Hogsmeade. Harry có thể nhìn thấy núi non và khe suối phía dưới. Trong bóng đêm đang buông xuống, Harry thấy từng đám nho nhỏ những ánh đèn khi tụi nó bay qua nhiều làng mạc khác nữa. Rồi nó thấy một con đường ngoằn ngoèo có mỗi một chiếc xe con cọc cạch bò qua mấy ngọn đồi để về nhà…

Harry nghe Ron gào lên đâu đó ở đằng sau nó:

“Thiệt là kỳ quái!”

Harry hình dung Ron cảm thấy thế nào khi lao vun vút ở một độ cao như thế này mà lại không sao thấy được phương tiện vận chuyển.

Hoàng hôn xuống: bầu trời chuyển sang một màu tím nhạt mờ mịt rải rác những ngôi sao bạc nhỏ xíu, rồi chẳng mấy chốc sau chỉ còn ánh đèn của những thành phố Muggle, cho tụi nó vài manh mối để mà biết được tụi nó đang bay cách mặt đất bao nhiêu hay đang bay nhanh đến cỡ nào. Hai cánh tay của Harry ôm chặt quanh cổ con ngựa vì nó những mong cho con này bay nhanh hơn nữa. Bao nhiêu thời giờ đã trôi qua kể từ khi nó nhìn thấy chú Sirius nằm trên sàn của Sở Bảo Mật? Chú ấy còn có thể kháng cự Voldemort trong bao lâu nữa? Điều duy nhất Harry biết chắc chắn là chú Sirius chưa làm theo lệnh của Voldemort và chú cũng chưa chết, bởi vì nó tin rằng cả hai kết thúc trên đều sẽ khiến nó cảm nhận được, hoặc nỗi hân hoan, hoặc cơn cuồng nộ chảy xuyên khắp cơ thể nó, khiến cái thẹo của nó lên cơn đau nhức khủng khiếp như đã xảy ra vào cái đêm ông Weasley bị tấn công…

Tụi nó tiếp tục bay miết vào bóng đêm, Harry cảm thấy mặt nó lạnh cóng và đanh lại, chân nó cũng tê dại đi vì quặp quá chặt vô hông con vong mã, nhưng nó không dám đổi tư thế kẻo lại bị tuột xuống… Tai nó đã gần như điếc đặc, cổ họng thì khô và đông cứng vì những luồng gió đêm buốt giá. Nó đã không còn biết được là tụi nó đã đi được bao xa, tất cả niềm tin của nó đặt vào con quái vật mà nó cỡi. Con quái vật đó vẫn

phóng vun vút trong đêm một cách quả quyết, đôi cánh hầu như không vỗ trong khi mải miết lao nhanh tới trước…

Nếu như tụi nó tới trễ quá…

Chú ấy vẫn còn sống, chú ấy vẫn còn tiếp tục chiến đấu, mình có thể cảm thấy điều đó…

Nếu Voldemort quyết định chú Sirius phải chết…

Mình sẽ biết ngay…

Bao tử Harry lại thót lên. Đầu của con vong mã bỗng nhiên nhắm hướng mặt đất và Harry đúng là có bị trượt tới trước mất vài phân dọc theo cần cổ con vật. Cuối cùng tụi nó đang hạ độ cao…

Harry nghe một đứa trong đám con gái ré lên đằng sau và xoay mình lại một cách nguy hiểm, nhưng tuyệt không nhìn thấy dấu hiệu nào tỏ ra có đứa bị rớt xuống… Nó đoán chừng tụi kia cũng bị hoảng kinh hồn vía vì sự thay đổi vị trí, như nó vừa bị…

Bây giờ những ánh đèn màu cam rực rỡ càng lúc càng to hơn và tròn trịa hơn, khắp mọi phía. Tụi nó có thể nhìn thấy nóc của những tòa nhà, những luồng ánh sáng đèn pha xe hơi giống như những con mắt dạ quang của côn trùng, và những ô sáng vuông vức màu vàng nhạt chính là những ô cửa sổ. Khá là bất thình lình, dường như vậy, tụi nó sắp đáp xuống lề đường. Harry bám chặt con vong mã bằng tất cả sức lực mà nó có được, gồng mình chuẩn bị cho một chấn động đột ngột, nhưng con ngựa chạm xuống mặt đất tối thui nhẹ nhàng như một cái bóng và Harry tuột khỏi lưng ngựa, ngó quanh quất

con đường, cái thùng rác quá tải vẫn còn đứng cách cái trạm điện thoại công cộng bị hư một quãng ngắn, cả hai đều đã tróc sơn mất màu trong ánh đèn đường màu cam tẻ nhạt.

Ron đáp xuống cách Harry một đoạn và lập tức té nhào từ trên lưng con vong mã xuống lề đường. Nó gượng đứng lên, nói:

"Không bao giờ có lần thứ hai!"

Nó làm như muốn vọt xa con vong mã của nó, nhưng vì không thể nhìn thấy con vật, nó lại đâm sầm vào chân sau của con vong mã và suýt té lăn cù một phen nữa.

"Không đời nào, không bao giờ lặp lại… Vậy là tệ hết chỗ nói rồi…"

Hermione và Ginny đáp xuống hai bên Ron. Cả hai xuống ngựa duyên dáng hơn Ron một tí, mặc dù cả hai cũng có vẻ nhẹ nhõm tương tự khi được trở lại với mặt đất vững chãi. Neville thì nhảy xuống, run như cầy sấy, trong khi Luna bước xuống nhẹ nhàng như không.

Luna hỏi Harry bằng một giọng thích thú lịch sự, như thể tất cả những chuyện này chỉ là một chuyến đi dã ngoại thú vị:

"Bây giờ chúng ta đi đâu từ đây?"

Harry nói:

"Lại đây."

Nó vỗ nhẹ con vong mã một cách biết ơn rồi nhanh chóng dẫn đường đến trạm điện thoại công cộng hoang phế, mở cửa ra. Mấy đứa khác ngập ngừng bối rối, nhưng Harry giục:

“Vô đi!”

Ron và Ginny ngoan ngoãn bước vào trước, Hermione, Neville và Luna tự nhồi nhét mình vô sau. Harry liếc nhìn lại mấy con vong mã lúc này đang lục lọi những mẩu thức ăn đầu thừa đuôi thẹo đã ươn thúi bên trong cái thùng rác, rồi nó nối bước Luna, tự ép mình vô cái trạm điện thoại công cộng. Nó nói:

“Ai đang đứng gần cái máy điện thoại, làm ơn quay số sáu hai bốn bốn hai.”

Ron quay, cánh tay nó cong một cách quái dị khi quay số. Khi bảng quay số quay trở lại vị trí cũ, một giọng nữ êm ái vang lên từ trong cái hộp điện thoại:

“Chào mừng quý khách đến Bộ Pháp Thuật. Xin quý khách vui lòng cho biết quý danh và công tác.”

Harry đáp rất nhanh:

“Harry Potter, Ron Weasley, Hermione Granger, Ginny Weasley, Neville Longbottom, Luna Lovegood… Chúng tôi đến đây để cứu một người, trong trường hợp Bộ Pháp Thuật của bà chưa làm điều đó trước rồi.”

Giọng nữ điềm đạm nói:

“Cám ơn. Xin quý khách vui lòng nhận phù hiệu và đeo trước ngực áo.”

Nửa tá phù hiệu chui ra từ cái hốc kim loại, chỗ những đồng bạc cắc trả lại thường rơi xuống. Hermione đón lấy chúng và giơ chúng qua đầu Ginny, đưa cho Harry mà không nói lời nào. Harry liếc thấy cái phù hiệu trên cùng ghi:

"Thưa quý khách đến Bộ Pháp Thuật, yêu cầu quý khách chấp thuận cho khám xét và giao nộp đũa phép để đăng ký tại bàn an ninh đặt ở cuối hành lang Vành-Tai."

Harry nói to:

"Được."

Cái thẹo của nó lại thốn đau.

"Bây giờ chúng tôi *đi* được chưa?"

Cái sàn của trạm điện thoại rung chuyển và lề đường dâng cao lên, qua khỏi cửa lánh của trạm điện thoại. Mấy con vong mã đang bới tìm thức ăn khuất khỏi tầm nhìn, bóng tối khép kín trên đầu tụi nó, và cùng với tiếng nghiến ken két tẻ ngắt, tụi nó lún sâu xuống Bộ Pháp Thuật.

Một khe ánh sáng vàng dìu dịu rọi vô chân tụi nó, tỏa rộng dần, dâng cao lên phủ khắp cơ thể mấy đứa nhỏ. Harry khuỵu đầu gối xuống, giơ cây đũa phép ra sẵn sàng chiến đấu trong điều kiện chật chội có thể cho phép. Nó nhìn quanh qua lớp cửa kính để xem có ai rình sẵn tụi nó trong hành lang Vành-Tai không, nhưng hành lang dường như trống vắng hoàn toàn. Ánh sáng nơi đây mờ hơn lúc ban ngày. Không có ngọn lửa nào được thắp dưới những bệ lò sưởi xây trong tường, nhưng khi thang máy trượt nhẹ nhàng đến chỗ dừng lại, Harry thấy những biểu tượng bằng vàng vẫn tiếp tục uốn éo ngoằn ngoèo trên tấm trần xanh lam sậm.

Giọng phụ nữ vang lên:

“Bộ Pháp Thuật chúc quý khách một buổi tối vui vẻ.”

Cánh cửa trạm điện thoại công cộng mở tung, Harry vọt ra trước tiên, theo sát nó là Neville và Luna. Âm thanh duy nhất trong hành lang Vành-Tai lúc này là tiếng nước chảy đều đều từ cái bồn phun nước. Ở đó, những tia nước từ đầu đũa phép của các pháp sư và phù thủy, từ đầu nhọn mũi tên của con nhân mã, từ chóp nhọn cái nón của yêu tinh và vành tai của gia tinh vẫn tiếp tục phun trào ra cái hồ nước chung quanh.

Harry khẽ nói:

“Đi nào.”

Sáu đứa tụi nó chạy nhanh xuống hành lang, Harry dẫn đầu, vượt qua hồ phun nước, tiến về phía cái bàn trước đây lão pháp sư bảo vệ đã cân cây đũa phép của nó vẫn ngồi nhưng bây giờ lại trống vắng.

Harry vẫn tưởng hẳn là phải có một nhân viên bảo vệ ở đó, sự vắng mặt của ông ta khiến nó chắc chắn đó là điềm chẳng lành. Cảm giác của nó về điềm gở càng tăng thêm khi tụi nó đi qua những cánh cổng bằng vàng để vô thang máy. Nó ấn cái nút xuống gần nhất và cái thang máy leng keng hiện ra hầu như ngay tức thì. Tấm cửa lưới bằng vàng trượt mở ra kèm theo tiếng loảng xoảng vang dội, tụi nó lao ngay vô trong. Harry ấn nút số chín, tấm cửa lưới bằng vàng đóng lại một cái rầm, và cái thang máy bắt đầu tuột xuống, kêu rầm rập xủng xoẻng điếc cả tai. Vào cái ngày nó đến đây với ông Weasley, nó đã không nhận thấy cái thang máy ồn ào dữ vậy - Nó dám chắc âm thanh ầm ĩ này sẽ báo động mọi nhân viên an ninh trong tòa nhà. Vậy mà khi thang máy ngừng, vẫn chỉ giọng

phụ nữ bình thản vang lên:

"Sở Bảo Mật."

Tấm cửa lưới lại mở ra, tụi nó bước vào một hành lang tuyệt không có sự cử động nào ngoại trừ những ánh đuốc gần nhất, cháy chập chờn vì làn không khí xộc tới từ cái thang máy.

Harry hướng về phía cánh cửa đen trần trụi. Sau hàng tháng trời và nhiều tháng trời, cuối cùng nó đã đến được nơi đây…

Nó thì thầm: "Tụi mình đi thôi.", rồi dẫn đường đi xuống hành lang.

Luna đi ngay sau lưng nó, trố mắt nhìn quanh, miệng hơi há ra.

Cách cánh cửa chừng hai thước, Harry dừng chân nói:

"Được rồi, nghe đây. Có lẽ… có lẽ… hai người nên ở lại đây để… để canh chừng và…"

Ginny nhướn chân mày lên hỏi:

"Rồi làm sao tụi này báo cho anh biết được nếu có sự cố gì xảy ra? Anh có thể ở cách xa hàng dặm."

Neville nói:

"Tụi này đi cùng với bồ, Harry à."

Ron quả quyết:

"Chúng ta cứ thế mà làm đi."

Harry vẫn không muốn dẫn cả đám đi theo nó, nhưng dường như nó không thể có lựa chọn nào khác. Nó quay lại

đối diện với cánh cửa và đi tới. Y chang như trong giấc mơ của nó, cánh cửa mở tung ra và nó bước qua ngưỡng cửa, mấy đứa khác bám theo sát gót.

Tụi nó đứng trong một căn phòng tròn rộng lớn. Mọi thứ ở đây đều đen, kể cả sàn và trần. Những cánh cửa đen không nắm đấm, không đánh dấu được lắp cách khoảng trên khắp những bức tường đen chung quanh, gắn rải rác những bó đuốc cháy lên ngọn lửa màu xanh lam, rọi ánh sáng lạnh lẽo lung linh trên sàn đá bóng loáng đến nỗi có vẻ như dưới chân tụi nó là một mặt nước đen.

Harry nói nhỏ:

"Ai đó đóng dùm cửa lại."

Ngay khi Neville làm theo lời nó, Harry hối hận ngay. Không có vệt sáng dài rọi vào từ hành lang có thắp đuốc sau lưng tụi nó, chỗ tụi nó đứng trở nên tối đến nỗi, trong một lúc, cái duy nhất tụi nó có thể nhìn thấy là mấy bó lửa xanh lam chập chờn trên tường và những cái bóng ma quái của tụi nó trên sàn.

Trong mơ, Harry đã luôn luôn đi ngang qua căn phòng này một cách có chủ đích, đến cánh cửa đối diện trực tiếp lối vào, rồi lại đi tiếp. Nhưng bây giờ quanh đây có tới một tá cánh cửa. Ngay khi nó chăm chú nhìn những cánh cửa trước mặt, cố gắng quyết định xem cái nào là cửa đúng, thì vang lên tiếng cò két rất to và mấy ngọn nến bắt đầu xê dịch theo chiều ngang. Bức tường tròn đang xoay vòng.

Hermione chụp lấy cánh tay Harry như thể lo sợ sàn nhà cũng sẽ chuyển động, nhưng may mà sàn nhà vẫn nằm yên.

Trong vài giây, khi bức tường xoay, những ngọn lửa màu xanh lam chung quanh tụi nó nhòa đi thành những vạch giống như những vạch đèn nê-ông, và rồi đột ngột như khi bắt đầu, tiếng cò két im lặng và mọi thứ đứng yên trở lại.

Mắt Harry hoa lên những vệt sáng xanh, nó chỉ còn thấy nhiêu đó mà thôi.

Ron thì thầm đầy vẻ sợ hãi:

"Cái đó để làm gì vậy?"

Ginny nói giọng cố nén lại:

"Em nghĩ mục đích là để không cho chúng ta biết mình đã vào bằng cánh cửa nào."

Harry nhận thấy ngay là Ginny nói đúng. Nó không thể phân biệt được lối ra với những cánh cửa khác nữa, vô vọng như thể xác định vị trí của một con kiến trên cái sàn đen nhánh. Đồng thời, cánh cửa mà tụi nó cần đi qua cũng có thể là bất cứ cái nào trong số mười hai cái chung quanh tụi nó.

Neville nói một cách lo âu:

"Làm sao tụi mình trở ra được?"

Harry cương quyết:

"Bây giờ điều đó không thành vấn đề."

Nó chớp chớp mắt, cố gắng xóa đi những vạch sáng xanh trong mắt, tay nắm cây đũa phép chặt hơn bao giờ hết, và nói:

"Chúng ta sẽ không cần trở ra cho đến khi tìm được chú Sirius đã…"

Hermione khẩn khoản nói:

“Dù vậy cũng đừng có kêu ơi ới tên của chú ấy chớ!”

Nhưng Harry cũng chẳng cần đến lời khuyên của Hermione, bản năng của nó lúc này là cố giữ cho im lặng hết mức.

Ron hỏi:

“Vậy tụi mình đi đâu, Harry?”

Harry nuốt nước miếng, bắt đầu:

“Mình không… Trong chiêm bao mình đi xuyên qua cánh cửa ở cuối hành lang để vào một căn phòng tối - chính là căn phòng này - rồi mình đi xuyên qua một cánh cửa khác vào một căn phòng đại khái là… rất lộng lẫy. Tụi mình cứ đi qua thử vài cánh cửa xem sao.”

Nó hấp tấp nói nốt:

“Khi nhìn thấy, mình sẽ nhận ra được ngay lối đi nào đúng. Đi thôi.”

Nó đi thẳng tới cánh cửa trước mặt, mấy đứa khác đi sát ngay sau lưng. Đặt bàn tay trái lên bề mặt sáng bóng lạnh lẽo của cánh cửa, Harry giơ cây đũa phép lên, sẵn sàng tấn công ngay khi cánh cửa mở ra, đẩy qua. Cánh cửa đung đưa rồi mở ra một cách dễ dàng.

Sau khi trải qua bóng tối mù mịt của căn phòng thứ nhất, tụi nó có cảm tưởng những bóng đèn tròn treo thấp bên dưới những dây xích bằng vàng thòng xuống từ trần của căn phòng hình chữ nhật sáng hơn rất nhiều, mặc dù không có những ánh sáng lấp lánh lung linh như Harry đã nhìn thấy trong giấc chiêm bao.

Căn phòng hoàn toàn trống rỗng ngoại trừ vài cái bàn làm việc và ở giữa phòng có một cái bồn nước xanh biếc, đủ to để cho tất cả tụi nó cùng bơi lội. Cái bồn nước này chứa một số vật thể trắng đục như ngọc trai đang trôi lềnh bềnh trong dung dịch lỏng một cách uể oải.

Ron thì thầm:

"Mấy cái đó là cái gì vậy?"

Harry nói:

"Không biết."

Luna hồi hộp nói:

"Giòi Nước! Ba em nói là Bộ Pháp Thuật đang nuôi…"

Hermione nói:

"Không phải."

Giọng của Hermione nghe rất kỳ lạ. Cô nàng đi tới trước nhìn qua vách bồn nước, kêu lên:

"Đó là những bộ não!"

"Não?"

"Ừ… mình thắc mắc họ đang làm gì với mấy bộ não này."

Harry đến bên Hermione cạnh cái bồn nước. Quá đúng. Bây giờ không thể nhầm lẫn gì nữa khi mà nó đã nhìn tận mắt gần kề như vậy. Sáng lờ mờ một cách kỳ quái, mấy bộ não trôi lềnh bềnh khi ẩn khi hiện dưới đáy nước xanh, trông giống như mấy cái bông cải lầy nhầy.

Harry nói:

“Tụi mình ra khỏi đây đi. Không phải chỗ này. Tụi mình cần phải thử vô những cánh cửa khác…”

Ron chỉ chung quanh mấy bức tường, nói:

“Ở đây cũng có cửa này.”

Trái tim Harry chùng xuống: không biết chỗ này rộng lớn tới cỡ nào? Nó nói:

“Trong chiêm bao mình đi xuyên qua căn phòng tối đó để vào căn phòng thứ hai. Mình nghĩ tụi mình nên quay trở lại và thử lại từ căn phòng đó.”

Thế là tụi nó hối hả trở lại căn phòng tròn tối thui. Những hình dạng ma quái của mấy bộ não bây giờ đang bơi lội trước mắt Harry thay vì những ngọn nến màu xanh.

Khi Luna định đóng lại cánh cửa thông qua căn phòng não sau khi trở lại căn phòng tròn, Hermione chợt nói:

“Khoan đã!”

Cô nàng rút cây đũa phép ra, giơ lên giữa không trung:

“*Đánh dấu!*”

Một dấu thập bốc lửa hiện ra trên cánh cửa. Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại sau lưng tụi nó, tiếng cót két lại vang to, và một lần nữa bức tường bắt đầu xoay tít, nhưng bây giờ lại có thêm một vết mờ màu đỏ-vàng lẫn giữa màu xanh lam nhạt, và khi tất cả lại trở nên yên tĩnh, dấu thập lửa vẫn còn cháy, đánh dấu cánh cửa mà tụi nó đã vào rồi.

Harry nói:

“Thông minh lắm! Được rồi, chúng ta hãy thử đến cánh cửa

này…”

Một lần nữa nó sải bước thẳng đến cánh cửa ngay trước mặt và đẩy cửa mở ra, cây đũa phép giơ lên sẵn sàng, mấy đứa khác bám theo sát gót.

Căn phòng này lớn hơn căn phòng vừa rồi, hình chữ nhật, được thắp sáng mờ mờ, và chính giữa phòng bị lún xuống, hình thành một cái hố bằng đá sâu khoảng sáu bảy thước. Tụi nó đang đứng trên bậc cao nhất của một cái có vẻ như một khán đài bằng đá, chạy vòng quanh căn phòng và đi xuống theo những bậc thang rất dốc, giống như giảng đường đại học, hoặc giống như căn phòng xử án nơi mà Harry đã bị Pháp Thuật Đoàn chất vấn. Tuy nhiên, trên cái sàn thấp giữa phòng không có cái ghế bị xiềng xích, mà lại có một cái bệ đá nhô cao, và trên bệ đá này là một cái cổng tò vò bằng đá trông rất cổ, nứt nẻ, bong lở, đến nỗi Harry lấy làm lạ là cái cổng vẫn đứng được. Không có một bức tường nào chung quanh để chống đỡ nó, cái cổng tò vò treo lòng thòng một tấm màn hay mành gì đó đen thui và rách tả tơi. Bất chấp sự yên tĩnh hoàn toàn của không khí lạnh lẽo chung quanh, tấm màn lay động nhẹ nhàng như thể vừa bị chạm vào.

Harry nhảy xuống cái băng ghế phía dưới nó, hỏi:

“Ai đó?”

Không có tiếng trả lời, nhưng tấm màn tiếp tục lay động và phất phơ.

Hermione thì thầm:

“Coi chừng!”

Harry nhảy xuống theo từng băng ghế một cho đến khi tới được cái đáy hố bằng đá. Tiếng chân của nó vang to khi nó bước chậm rãi về phía cái bục. Từ vị trí Harry đứng bây giờ, cái chóp của cổng tò vò trông có vẻ cao hơn nhiều so với khi nó đứng từ trên cao ngó xuống. Tấm màn vẫn lay động nhẹ nhàng, như thể có ai đó vừa vạch màn đi qua.

Harry lại hỏi, giọng khẽ hơn nhiều vì bây giờ nó đã đến gần tấm màn hơn:

"Chú Sirius?"

Nó có một cảm giác hết sức lạ rằng có ai đó đang đứng bên kia cái cổng tò vò, ngay đằng sau tấm màn. Nắm thật chặt cây đũa phép, Harry mon men đi vòng quanh cái bệ, nhưng chẳng thấy ai ở đó cả. Tất cả những gì nó có thể nhìn thấy ở phía bên kia cũng chỉ là tấm màn đen te tua.

Hermione đứng ở lưng chừng những bậc thang đá, gọi vọng xuống:

"Tụi mình đi thôi. Harry, không phải phòng này thì tụi mình đi thôi…"

Nghe giọng Hermione có vẻ sợ sệt, sợ hơn cả khi cô nàng ở trong căn phòng có mấy bộ não trôi lờ lững, nhưng Harry nghĩ cái cổng tò vò có một vẻ đẹp gì đó, cho dù nó cũ kỹ điêu tàn. Tấm màn lay động như gợn sóng khiêu khích Harry; khiến nó cảm thấy một sức cám dỗ rất mạnh, xúi nó trèo lên cái bệ và đi xuyên qua.

Giọng Hermione thúc giục:

"Harry, tụi mình đi thôi, nha?"

Harry nói:

“Ừ.”

Nhưng nó không nhúc nhích. Nó vừa mới nghe được cái gì đó. Có tiếng thì thào yếu ớt, tiếng rù rì nho nhỏ bên kia tấm màn.

“Mấy người nói gì?”

Harry hỏi rất to, đến nỗi lời nói của nó vang vọng khắp các dãy ghế đá chung quanh căn phòng.

Hermione lúc này đang đi tới chỗ Harry, cô nàng nói:

“Không có ai nói gì hết, Harry à.”

Harry né xa Hermione và tiếp tục nhìn sững tấm màn:

“Có ai đó đang thì thầm đằng sau tấm màn. Có phải bồ đó không, Ron?”

Ron hiện ra, đi vòng bên kia cái cổng tò vò.

“Mình đây, bồ.”

Tiếng thì thầm lẩm bẩm càng lúc càng lớn hơn, Harry gắt hỏi:

“Chẳng lẽ không ai nghe thấy gì sao?”

Mặc dù không thực sự có ý định trèo lên bệ, Harry bỗng nhận thấy chân của nó đã đặt trên bệ rồi.

Luna thở mạnh:

“Em cũng nghe được!”

Cô bé vừa nhập bọn tụi nó bên kia cái cổng tò vò và đang tròn mắt nhìn đăm đăm tấm màn lay động.

"Có ai đó *ở trong đó!*"

Hermione nhảy xuống bậc cuối cùng, hỏi gặng lại với giọng nghe giận dữ hơn nhiều so với cái lý do gây ra cơn giận.

"Bồ nói *'ở trong đó'* nghĩa là sao? Không có bất cứ cái gì *ở trong đó cả;* đó chẳng qua là một cái cổng tò vò, ở đó chẳng có chỗ cho người nào hết - Harry, dừng lại, đi ra thôi…"

Hermione nắm cánh tay Harry kéo đi, nhưng Harry kháng cự lại. Hermione nói, giọng the thé đầy lo âu:

"Harry, tụi mình đến đây là để cứu chú Sirius mà!"

Harry vẫn mê mẩn, đăm đắm nhìn tấm màn không ngừng lay động. Nó lặp lại:

"Chú Sirius. Ừ…"

Và rồi một cái gì đó tuột ngược lại vô trong não bộ của nó: chú Sirius, bị bắt, bị trói, bị tra tấn, và nó thì đang đăm đắm nhìn cái cổng tò vò này…

Harry đi thụt lùi lại mấy bước xa khỏi cái bệ và dứt mắt khỏi tấm màn.

Nó nói:

"Đi thôi!"

Hermione dẫn đường đi vòng qua cái bệ, nói:

"Đó là điều mà nãy giờ mình đã cố gắng… Mà thôi, tụi mình đi, nào!"

Ở phía bên kia cái bệ, Ginny và Ron cũng đang chăm chú nhìn tấm màn, dường như bị thôi miên. Không nói một lời, Hermione nắm cánh tay Ginny và Ron, tụi nó cùng nhau bước

đi một cách quả quyết trở về băng ghế đá thấp nhất rồi trèo một hơi lên tới tận cửa.

Khi tụi nó đã trở lại được căn phòng tròn tối thui, Harry hỏi Hermione:

"Bồ đoán coi cái cổng tò vò đó là cái gì?"

Hermione một lần nữa đánh một dấu thập lửa lên cánh cửa, khẳng định mạnh mẽ:

"Mình không biết, nhưng cho dù cái đó có là gì đi nữa thì nó cũng nguy hiểm."

Một lần nữa bức tường xoay tít rồi lại đứng yên. Harry tiến tới một cánh cửa ngẫu nhiên và lấy tay đẩy. Cánh cửa không chịu mở ra.

Hermione hỏi:

"Bị trục trặc gì vậy?"

Harry tông hết sức nặng của nó vô cánh cửa mà cánh cửa vẫn không hề lay chuyển. Harry nói:

"Nó… bị khóa…"

Ron đến hiệp sức với Harry để tông vô cánh cửa, nó hồi hộp nói:

"Vậy đúng là nó, đúng không? Chắc là nó rồi!"

Hermione đanh giọng bảo:

"Tránh ra!"

Cô nàng chĩa cây đũa phép vào chỗ có thể là ổ khóa trên một cánh cửa bình thường, nói:

"*Mở ra!*"

Không có gì xảy ra cả.

"Con dao của chú Sirius!"

Harry kêu lên, rồi rút con dao từ bên trong áo chùng ra và lách lưỡi dao vào khe giữa cánh cửa với bức tường. Mấy đứa khác quan sát một cách háo hức khi nó lách lưỡi dao từ đầu đến cuối cánh cửa, rút lưỡi dao ra, rồi dùng vai tông vô cánh cửa một lần nữa. Cánh cửa vẫn đóng kín vững vàng như cũ. Đã vậy, khi Harry ngó xuống con dao của nó, thì nó thấy lưỡi dao đã bị tan chảy rồi.

Hermione dứt khoát nói:

"Được, tụi mình bỏ căn phòng đó."

Ron ngó chằm chằm cánh cửa, vừa lo sợ vừa ham muốn, nói:

"Nhưng nếu đó đúng là nó thì sao?"

Hermione nói:

"Không thể là nó được, trong chiêm bao Harry có thể đi qua mọi cánh cửa mà!"

Cô nàng đánh dấu cánh cửa đó bằng một chữ thập bốc lửa nữa, trong khi Harry nhét vô túi áo con dao kỳ diệu của chú Sirius nhưng bây giờ đã trở nên vô tích sự.

Khi bức tường lại một phen nữa xoay tít, Luna háo hức nói:

"Bồ biết trong đó có thể có cái gì không?"

Hermione nín hơi nói nhỏ:

“Chắc chắn là một cái láp nháp gì đó.”

Neville cười một tiếng nho nhỏ đầy lo âu.

Bức tường khựng đứng lại và Harry đẩy cánh cửa kế tiếp với một cảm giác càng lúc càng thêm tuyệt vọng.

“Đúng nó rồi!”

Nó biết ngay tức thì nhờ ánh sáng lấp lánh như kim cương, đẹp đẽ và lung linh.

Khi mắt Harry đã quen dần với ánh sáng chói lóa rực rỡ, nó mới nhìn thấy những cái đồng hồ lóe sáng từ mọi phía, cái lớn cái nhỏ, loại đứng và loại có bánh xe, treo giữa những kệ sách hay đứng thành dãy theo chiều dọc của căn phòng, khiến cho những tiếng tích tắc bận bịu không ngơi nghỉ vang khắp phòng giống như hàng ngàn bàn chân nhỏ xíu đang bước đi. Nguồn của ánh sáng lung linh và lấp lánh như kim cương là một cái bình pha lê hình cái chuông cao ngất đứng ở cuối căn phòng.

“Lối này!”

Giờ đây đã biết là mình đang đi đúng hướng, trái tim của Harry đập điên loạn. Nó dẫn đường đi xuống một lối hẹp giữa hai dãy bàn, bước tới, như nó đã làm trong giấc chiêm bao, về phía cái nguồn phát ra ánh sáng ấy - cái bình pha lê hình trái chuông cao gần bằng nó đặt trên một cái bàn và có vẻ như đầy sinh khí sóng sánh cuồn cuộn.

Khi tụi nó tới gần, Ginny chỉ vào ngay chính giữa cái bình, kêu lên:

“Ôi, *coi kìa!*”

Trôi lơ lửng giữa luồng khí bên trong cái bình là một cái trứng nhỏ xíu sáng như ngọc. Khi cái trứng dâng lên trong bình, trứng nứt ra và một con chim ruồi xuất hiện, trồi lên tuốt trên chóp bình. Rồi theo làn nước, con chim ruồi chìm xuống, lông cánh nó lại bị lấm lem và ướt nhẹp, để đến khi chìm tới đáy bình thì một lần nữa nó được bọc kín trở lại trong cái vỏ trứng của mình.

"Tiếp tục đi tới!"

Harry kêu lên chói tai, bởi vì Ginny tỏ vẻ muốn dừng lại để coi tiến trình cái trứng trở lại thành con chim.

Cô bé đanh đá đáp lại:

"Anh la cà chán chê ở cái cổng tò vò cũ ấy thì sao!"

Tuy vậy cô bé cũng đi theo Harry, bỏ qua cái bình pha lê, đến cánh cửa duy nhất ở đằng sau.

Harry lại nói:

"Đúng đây rồi!"

Trái tim của nó lúc này đập vừa mạnh vừa nhanh đến nỗi nó cảm thấy nghẹn cả lời:

"Qua lối này…"

Harry liếc nhìn quanh cả đám. Tất cả tụi nó đều đã cầm đũa phép giơ ra và bỗng nhiên trông đều rất nghiêm trọng, căng thẳng. Harry nhìn lại cánh cửa và đẩy. Cánh cửa mở bung ra.

Vậy là tụi nó đã tới nơi, tìm được đúng chỗ: căn phòng có trần cao như nhà thờ và không có cái gì khác hơn những dãy kệ cao ngất nghểu chất đầy những trái cầu thủy tinh nhỏ xíu

bám đầy bụi bặm. Những trái cầu này chập chờn trong ánh sáng phát ra từ nhiều giá nến gắn trên tường giữa các kệ. Giống như nến trong căn phòng tròn, những ngọn nến này cũng phát ra ánh sáng màu xanh lơ. Căn phòng rất lạnh.

Harry mon men tới trước và dòm xuống một lối đi âm u giữa hai dãy kệ. Nó không thể nghe hay thấy một dấu hiệu cử động nhỏ xíu nào.

Hermione thì thầm:

"Bồ nói là ở dãy thứ chín mươi bảy."

Harry thở ra:

"Ừ."

Nó ngước nhìn lên đầu kệ gần nhất. Bên dưới một giá nến phát ánh sáng xanh lam nhô lên một con số bạc sáng lờ mờ: NĂM MƯƠI BA.

Hermione liếc nhìn qua hàng kế tiếp, nói nhỏ:

"Mình nghĩ tụi mình cần phải đi theo bên phải. Đúng vậy… kia là số năm mươi bốn…"

Harry nói khẽ:

"Giơ đũa phép ra."

Tụi nó rón rén tiến tới trước, đăm đăm ngó lại đằng sau trong lúc lần xuống lối đi hẹp dài giữa các dãy kệ; lần đến cuối dãy thì gần như tối đen. Mấy cái nhãn hiệu vàng ệch nhỏ xíu được dán bên dưới mỗi trái cầu thủy tinh đặt trên kệ. Có mấy trái cầu chứa một chất lỏng kỳ lạ phát sáng; mấy trái khác thì mờ mịt và đen xỉn như mấy cái bóng đèn đã nổ.

Tụi nó đi qua dãy kệ thứ tám mươi tư… tám mươi lăm… Harry chăm chú lắng nghe từng âm thanh nhỏ nhất của cử động, nhưng có thể bây giờ chú Sirius đã bị khóa miệng rồi, hoặc là đã bất tỉnh… *hoặc,* một giọng nói tự động không ngăn được vang lên trong đầu nó: *chú ấy có thể đã chết rồi…*

Harry tự nhủ:

"Nếu vậy thì mình ắt đã cảm thấy rồi chớ…"

Trái tim nó bây giờ giộng ình ình lên tới tận cổ họng. *Mình ắt đã cảm thấy…*

Hermione thì thầm:

"Chín mươi bảy!"

Tụi nó đứng chụm lại thành vòng tròn ở cuối dãy, chăm chú nhìn xuống lối đi bên cạnh. Chẳng có ai ở đó cả.

Miệng của Harry bắt đầu hơi khô. Nó nói:

"Chú ấy ở ngay cuối dãy. Từ chỗ này mấy bồ không thể nhìn rõ được…"

Nó dẫn tụi bạn đi tới trước, giữa hai dãy kệ cao ngất nghểu chứa đầy những trái cầu thủy tinh, có một số trái cầu hơi phát sáng khi tụi nó đi ngang qua…

Tin là mỗi bước chân đang đưa nó đến gần hình hài tả tơi của chú Sirius trên sàn tối, Harry lẩm bẩm:

"Chú ấy ắt là ở gần đây… Đâu đó gần đây… Gần lắm…"

Hermione ngập ngừng gọi:

"Harry à?"

Nhưng Harry không muốn trả lời. Miệng nó bây giờ khô đắng. Nó nói:

"Đâu đó… quanh đây thôi mà…"

Tụi nó đã đi tới cuối dãy kệ và bước ra vùng sáng lờ mờ được ánh nến chiếu rọi. Chẳng có ai ở đó cả. Chỉ có sự im ắng bụi bặm.

Harry khản giọng thì thầm:

"Chú ấy có thể…"

Nó dòm xuống lối đi giữa dãy kệ bên cạnh cánh cửa.

"Hay biết đâu…"

Nó vội vã ngó xuống cả lối đi bên kia nữa. Hermione lại gọi:

"Harry à?"

Nó cự nự:

"Cái gì?"

"Mình… mình nghĩ là chú Sirius không có ở đây."

Không ai nói năng gì. Harry không muốn nhìn đứa nào trong đám bạn. Nó cảm thấy buồn nôn. Nó không hiểu tại sao chú Sirius lại không có ở đây. Chú ấy *phải ở đây* chứ. Đây là chỗ mà nó, Harry, đã nhìn thấy chú ấy…"

Harry chạy ngược lên khoảng trống ở cuối các dãy kệ, chăm chú ngó xuống. Lối đi này tiếp nối lối đi kia đều trống vắng. Nó chạy theo chiều ngược lại, ngang qua đám bạn đang nhìn sững nó. Chẳng có dấu hiệu nào của chú Sirius ở đâu cả. Cũng không có dấu hiệu nào của một cuộc chiến đấu đã diễn

ra ở đây.

Ron gọi:

“Harry à?”

“Cái gì?”

Nó không muốn nghe cái điều Ron phải nói, nó không muốn nghe Ron nói với nó là nó đã quá ngu, hay đề nghị tụi nó nên trở về trường Hogwarts. Nhưng mặt nó đang bừng lên nóng hổi và nó cảm thấy như thể nó muốn lủi trốn trong bóng tối ở đây một lát trước khi phải chườn mặt ra ánh sáng lộng lẫy ở hành lang Vành-Tai phía trên, trước những cái trừng mắt lên án của mấy đứa khác…

Ron hỏi:

“Bồ thấy cái này chưa?”

“Cái gì?”

Harry hỏi lại, nhưng lần này giọng nó tha thiết - cái đó hẳn là một dấu hiệu chứng tỏ chú Sirius đã từng ở đó, một manh mối gì đó - Nó sải bước dài trở lại chỗ cả đám bạn đang đứng, hơi dưới dãy chín mươi bảy một chút. Nhưng nó chẳng tìm ra được cái gì ngoại trừ việc Ron đang trố mắt ngó một trong mấy trái cầu thủy tinh bụi bặm trên kệ. Harry rầu rĩ hỏi lại:

“Cái gì?”

Ron nói:

“Nó… nó có tên bồ này.”

Harry đi tới gần hơn. Ron chỉ vào một trong mấy trái cầu thủy tinh nhỏ xíu phát sáng từ một nguồn sáng bên trong, mặc

dù trái cầu rất bụi bặm và dường như chẳng hề được ai rờ tới trong nhiều năm trời.

Harry ngây ra hỏi:

"Tên mình hả?"

Nó bước tới trước. Không cao bằng Ron, nó phải nhóng cổ cò lên để đọc cái nhãn ố vàng dán trên cái kệ ngay bên dưới trái cầu thủy tinh nhỏ xíu. Nét chữ ngoằn ngoèo ghi một con số ngày tháng cách đây mười sáu năm, và bên dưới là:

S.P.T gửi A.P.W.B.D

Chúa tể Hắc ám

VÀ (?) Harry Potter

Harry trố mắt ngó.

Ron hỏi, giọng kiệt quệ:

"Cái gì vậy? Cái tên của bồ làm cái gì tuốt dưới này?" Nó liếc qua mấy cái nhãn khác dọc theo cái kệ. Giọng nó hết sức bối rối. "Mình không có ở đây. Mà cũng không ai trong đám tụi này có tên ở đây…"

Harry đưa tay ra, Hermione đanh giọng bảo:

"Harry, mình nghĩ bồ không nên đụng tới nó."

Harry nói:

"Sao lại không? Cái này có liên quan đến mình, đúng không?"

Neville đột nhiên nói:

"Đừng, Harry à."

Harry ngoảnh lại nhìn Neville. Gương mặt tròn của Neville hơi bóng nhẫy lên vì mồ hôi. Trông nó giống như không thể nào chịu đựng thêm tình trạng phập phồng này nữa.

Harry vẫn nói:

“Trái cầu có tên của tôi mà.”

Rồi cảm thấy hơi bất chấp, nó co mấy ngón tay lại quanh trái cầu bụi bặm. Nó đã tưởng trái cầu ắt phải lạnh lắm, nhưng hóa ra không phải. Ngược lại, trái cầu tạo cảm giác như thể vừa được phơi ngoài nắng ấm trong nhiều tiếng đồng hồ, như thể nguồn sáng tỏa ra từ bên trong đang sưởi ấm.

Trông chờ, thậm chí hy vọng, rằng chuyện gì đó bất ngờ sắp xảy ra, chuyện gì đó lý thú có thể làm cho cuộc hành trình dài đầy nguy hiểm của tụi nó không đến nỗi vô ích, Harry nhấc trái cầu thủy tinh ra khỏi kệ và chăm chú ngắm nghía.

Chẳng có chuyện gì xảy ra hết. Mấy đứa bạn nó đi tới gần hơn và đứng xung quanh để trố mắt ngó trái cầu, trong khi nó phủi sạch lớp bụi bám dày.

Thế rồi, từ ngay đằng sau tụi nó, vang lên một giọng nói nhừa nhựa.

“Giỏi lắm, Potter à. Bây giờ mi hãy quay lại, nhẹ nhàng thong thả thôi, và đưa cái đó cho ta.”

35

BÊN KIA BỨC MÀN

Những hình thù đen thui từ cõi thinh không hiện ra vây chung quanh tụi nó, chặn cả đường tiến thoái bên trái lẫn bên phải; những ánh mắt lóe sáng qua khe hở của mũ trùm đầu, một tá đầu đũa phép phát sáng đang chĩa thẳng vào ngực tụi nó. Ginny há hốc miệng thở hổn hển vì hoảng sợ.

"Đưa cho ta, Potter."

Giọng nói nhừa nhựa của Lucius Malfoy lặp lại mệnh lệnh trong khi hắn đưa tay ra, bàn tay để ngửa.

Ruột gan Harry tuột xuống nôn nao. Tụi nó đã bị mắc bẫy và bị lấn lướt hai chọi một.

Malfoy vẫn lặp lại:

"Đưa cho ta."

Harry nói:

"Chú Sirius đâu?"

Nhiều đứa trong đám Tử Thần Thực Tử phá ra cười. Một giọng nữ cay nghiệt từ giữa những hình thù lờ mờ bên trái Harry vang lên đắc thắng:

“Chúa Tể Hắc Ám luôn luôn biết rõ!”

“Luôn luôn. Bây giờ, Potter, hãy đưa ta lời tiên tri.”

“Tôi muốn biết chú Sirius ở đâu?”

Giọng người đàn bà bên trái nhại lại:

“*Tôi muốn biết chú Sirius ở đâu*!”

Mụ ta và đồng bọn Tử Thần Thực Tử đã khép chặt vòng vây đến nỗi họ chỉ còn cách Harry và đám bạn nó chừng một thước, ánh sáng phát ra từ đầu đũa phép của họ làm lóa mắt Harry.

Bất chấp cơn hoảng loạn đang dâng lên trong ngực, cơn hoảng sợ mà nó đã cố gắng trấn áp từ lúc tụi nó mới đến được dãy kệ thứ chín mươi bảy, Harry nói:

“Ông đã bắt chú ấy! Chú ấy ở đây. Tôi biết chú ấy ở đây mà.”

Người đàn bà nhái giọng con nít nghe dễ sợ:

“*Thằng nhóc thức dậy hoảng hốt khăng khăng tin chuyện chiêm bao là thật*.”

Harry cảm thấy Ron ngọ nguậy bên cạnh. Nó thì thầm:

“Đừng làm gì cả. Chưa tới lúc…”

Người đàn bà nhái giọng nó nổ ra một tràng cười khàn khàn.

“Quý vị có nghe nó không? *Quý vị có nghe nó không?* Chỉ thị cho mấy đứa con nít khác như thể nó tính chuyện đánh lại chúng ta ấy!”

Malfoy nói nhỏ nhẹ:

“Ôi, cô không biết Potter như tôi đâu, cô Bellatrix à. Nó có một nhược điểm lớn là thói anh hùng nổ. Chúa Tể Hắc Ám cũng biết nhược điểm này của nó. *Thôi nào, Potter, đưa ta lời tiên tri.*”

Mặc dù cơn hoảng loạn khiến cho ngực Harry thắt lại và nó cảm thấy không thở được bình thường, nó vẫn nói:

“Tôi biết chú Sirius ở đây mà. *Mấy người đã bắt chú ấy!*”

Thêm nhiều Tử Thần Thực Tử rộ lên cười, và mụ đàn bà là người cười to hơn hết thảy.

Malfoy nói:

“Đã tới lúc mi phải biết sự khác nhau giữa cuộc đời và giấc chiêm bao, Potter à. Bây giờ thì hãy đưa cho ta lời tiên tri, nếu không thì bọn ta sẽ phải dùng tới đũa phép.”

Harry giơ cây đũa phép của chính nó lên ngang ngực. Khi nó làm như vậy, năm cây đũa phép của Ron, Hermione, Neville, Luna và Ginny cũng giơ lên đồng loạt ở hai bên sườn nó. Cái mắc mứu trong lòng Harry quặn thắt. Nếu chú Sirius thực sự không có ở đây, thì nó đã dẫn đám bạn nó tới chỗ chết lãng nhách…

Nhưng bọn Tử Thần Thực Tử không tấn công.

Malfoy dịu dàng nói:

“Hãy đưa lời tiên tri cho ta thì sẽ không ai bị thương tổn gì cả.”

Đến phiên Harry cười. Nó nói:

"Ừ, phải! Tôi sẽ đưa ông cái này - lời tiên tri, phải không? Và rồi ông sẽ để cho chúng tôi dung dăng dung dẻ về nhà hả?"

Nó chưa kịp dứt câu thì mụ Tử Thần Thực Tử đã ré lên:

"*Accio Proph… (Tịch thu Lời tiên)…*"

Harry đã sẵn sàng đối phó với mụ. Trước khi mụ dứt câu thần chú, nó đã hô lên:

"*Protego! (Bảo vệ!)*"

Mặc dù trái cầu thủy tinh suýt vuột khỏi đầu ngón tay nó, Harry vẫn xoay sở giữ lại được.

Đôi mắt điên dại của mụ đàn bà kinh ngạc nhìn trừng trừng qua khe hở của cái mũ trùm đầu, mụ nói:

"A, thằng nhóc con Potter cũng biết chơi nhỉ! Giỏi lắm, vậy thì…"

Malfoy gầm lên với mụ đàn bà:

"TA ĐÃ BẢO ĐỪNG! Nếu cô làm bể nó…"

Đầu óc Harry bừng lên. Bọn Tử Thần Thực Tử muốn đoạt lấy trái cầu thủy tinh bụi bặm này. Nó thì chẳng thích thú gì trái cầu này. Nó chỉ muốn đưa cả đám bạn nó thoát ra sống sót an toàn, đảm bảo sao cho không đứa nào trong đám bạn nó phải trả một cái giá kinh khủng cho sự ngu ngốc của nó…

Mụ đàn bà bước tới trước, tách ra khỏi đồng bọn của mụ. Nhà tù Azkaban đã làm cho gương mặt của Bellatrix Lestrange hốc hác, gầy gò, giống như cái đầu lâu, nhưng vẫn còn sống động với sắc mặt đỏ au, cuồng nhiệt một cách điên rồ.

Bộ ngực của mụ phồng lên xẹp xuống gấp gáp, mụ nói:

“Mi cần được thuyết phục thêm hả? Tốt lắm…”

Mụ ra lệnh cho tay Tử Thần Thực Tử đứng gần mụ nhất:

“Bắt đứa nhỏ nhất. Cứ để cho nó xem chúng ta tra tấn con bé đó. Ta sẽ làm chuyện đó.”

Harry cảm thấy mấy đứa bạn đứng xích lại quanh Ginny. Nó bước sang bên một bước, để đứng án ngay trước mặt Ginny, tay cầm trái cầu tiên tri ngang ngực. Nó nói với mụ Bellatrix:

“Tôi sẽ phải đập bể cái này nếu bà muốn tấn công chúng tôi. Tôi không tin là ông chủ của bà hài lòng lắm đâu nếu bà trở về mà không lấy được nó, đúng không?”

Mụ không nhúc nhích, chỉ quắc mắt nhìn nó, đầu lưỡi của mụ liếm ướt cái miệng mỏng.

Harry nói:

“Vậy đó. Mà mấy người đang nói về lời tiên tri gì vậy?”

Nó không thể nghĩ ra kế gì khác hơn là cứ tiếp tục nói để hoãn binh. Cánh tay Neville ép chặt vào cánh tay của nó, và nó có thể cảm nhận được cơn run của Neville. Nó cũng cảm thấy hơi thở hổn hển của một đứa trong đám bạn phả vào gáy nó. Nó hy vọng tất cả tụi bạn đều đang suy nghĩ căng thẳng để tìm cách thoát ra khỏi tình thế này, bởi vì đầu óc nó lúc này trống rỗng.

Nụ cười gằn của mụ Bellatrix héo đi, mụ lặp lại:

“Lời tiên tri gì à? Mày giỡn hả, Potter?”

“Không, không giỡn.”

Mắt Harry phóng từ tay Tử Thần Thực Tử này đến tay Tử Thần Thực Tử kia, tìm kiếm một mắt xích mong manh, một kẽ hở để tụi nó có thể đào thoát.

“Tại sao Voldemort lại muốn có nó?”

Nhiều tay Tử Thần Thực Tử bật ra tiếng rít khẽ. Mụ Bellatrix thì thào:

“Mi dám nói ra tên của ngài hả?”

“Dám.”

Harry đáp, vẫn nắm chặt trái cầu thủy tinh trong tay, chờ đợi một cú ếm pháp thuật khác tước đoạt trái cầu khỏi tay nó.

“Ừ, tôi ngán cóc gì mà không dám nói tên Vol…”

“Câm họng lại!” Mụ Bellatrix thét lên. “Mi dám đọc tên ngài bằng môi mép hèn hạ của mi à, mi dám bôi bác tên của ngài bằng cái lưỡi lai của mi hả, mi dám…”

Harry nói một cách liều lĩnh:

“Bà có biết chính hắn cũng mang dòng máu lai không?”

Hermione rên lên một tiếng bên tai nó. Nhưng nó vẫn nói tiếp:

“Voldemort ấy mà? Đúng vậy, mẹ hắn là một phù thủy nhưng cha hắn là một Muggle - hay là hắn đã bốc phét với lũ các người rằng hắn là thuần chủng tinh huyết?”

“STUPEF…”

“ĐỪNG!”

Một tia sáng đỏ xẹt ra từ đầu cây đũa phép của mụ Bellatrix Lestrange, nhưng đã bị Lucius Malfoy vô hiệu hóa. Thần chú của hắn khiến cho bùa phép của mụ chệch hướng, trúng vào cái kệ ở bên trái Harry, cách chừng ba tấc, khiến cho nhiều trái cầu thủy tinh trên kệ văng tung tóe.

Hai hình thù trắng đục như ma, biến hóa như khói, tỏa ra từ những mảnh thủy tinh vỡ của trái cầu, và bắt đầu nói. Tiếng nói của hai hình thù này nạnh nhau, tiếng này cố át tiếng kia, cho nên chỉ có từng mẩu rời rạc của những lời chúng nói có thể nghe được, lẫn trong tiếng quát tháo của Malfoy và mụ Bellatrix.

Hình thù ông già có râu nói:

"*… từ Điểm Chí sẽ xuất hiện tân…*"

"KHÔNG ĐƯỢC TẤN CÔNG! CHÚNG TA CẦN LỜI TIÊN TRI!"

"Nó dám… Nó dám…" Mụ Bellatrix rít lên từng tiếng rời rạc. "Nó đứng đó… đồ lai…"

Giọng Malfoy oang oang:

"HÃY ĐỢI CHO ĐẾN KHI CHÚNG TA LẤY ĐƯỢC LỜI TIÊN TRI ĐÃ!"

Hình thù người đàn bà trẻ nói:

"*… và sẽ không ai nối tiếp…*"

Hai hình thù thoát ra từ mấy trái cầu thủy tinh bị bể nát từ từ tan biến vào không khí. Chẳng còn tàn tích gì của họ hay ngôi nhà xưa của họ còn lưu lại, ngoại trừ mấy miếng thủy

tinh trên sàn. Tuy nhiên chúng gợi cho Harry một ý tưởng, vấn đề sẽ chuyển từ cái này sang những cái khác.

Nó bèn nói để câu giờ.

"Các người chưa nói cho tôi biết lời tiên tri mà tôi phải giao nộp này có gì mà đặc biệt như vậy…"

Nó từ từ nhích chân sang bên, dò tìm chân của một đứa khác.

Malfoy nói:

"Đừng giở trò với chúng ta, Potter."

"Tôi không giở trò gì cả."

Harry nói, nhưng nó chỉ để một nửa tâm trí vô cuộc chuyện trò, còn một nửa đặt vô bàn chân đang dò dẫm của nó. Và khi nó tìm được ngón chân cái của một đứa, nó ấn mạnh chân mình lên ngón chân cái đó. Một tiếng hít hơi sắc sảo ngay đằng sau nó giúp nó biết đó là ngón chân của Hermione. Cô nàng thì thầm:

"Cái gì?"

Lucius Malfoy khinh khỉnh nói:

"Lão Dumbledore chưa bao giờ nói cho mi biết rằng nguyên nhân mi mang cái thẹo đó được giấu trong ruột của Sở Bảo Mật sao?"

Trong chốc lát Harry quên béng đi cái kế hoạch của nó. Nó nói:

"Tôi… cái gì? Cái gì về cái thẹo của tôi hả?"

Đằng sau lưng, Hermione thì thào khẩn thiết hơn:

“Cái gì?”

Malfoy nói, giọng hí hửng một cách độc địa:

“Chẳng lẽ vậy sao?”

Vài ba tên Tử Thần Thực Tử lại phá ra cười, và nhờ trận cười này, Harry nói khẽ được với Hermione, cố gắng càng ít mấp máy môi càng tốt.

“Xô ngã kệ…”

Malfoy lặp lại:

“Lão Dumbledore không bao giờ nói với mi sao? Chà, chuyện này giải thích được lý do tại sao mi đã không đến sớm hơn, Potter à, Chúa Tể Hắc Ám đã thắc mắc tại sao…”

“… khi nào mình ra hiệu…”

“… mi đã không chạy đến ngay khi ngài chỉ cho mi thấy trong những giấc chiêm bao của mi cái nơi cất giấu nó. Ngài đã tưởng óc tò mò tự nhiên sẽ khiến mi muốn nghe từng lời chính xác…”

Harry nói:

“Vậy hả?”

Đằng sau lưng nó, Harry cảm thấy như nghe Hermione truyền thông điệp của nó cho mấy đứa khác, nó bèn nói tiếp để đánh lạc hướng bọn Tử Thần Thực Tử.

“Vậy là hắn muốn tôi đến để lấy cho hắn hả? Tại sao?”

“*Tại sao* ư?”

Giọng Malfoy mừng vui đến mức không tin được.

“Bởi vì, Potter à, khi Chúa Tể Hắc Ám tìm cách dùng những kẻ khác để đánh cắp lời tiên tri cho ngài, ngài đã khám phá ra rằng người duy nhất được phép truy cập lời tiên tri từ Sở Bảo Mật là người mà lời tiên tri được lập cho y.”

“Nhưng mà tại sao hắn lại muốn đánh cắp lời tiên tri về tôi?”

“Về cả hai, Potter à, về cả mi và ngài… Chẳng lẽ mi chưa từng thắc mắc tại sao Chúa Tể Hắc Ám đã cố gắng giết mi khi mi hãy còn là một đứa trẻ sơ sinh à?”

Harry nhìn trừng trừng vào cái khe hở ở lỗ mắt, chỗ mà đôi mắt xám của Malfoy đang lóe sáng. Phải chăng lời tiên tri chính là nguyên nhân cái chết của ba má Harry, nguyên nhân khiến nó mang cái thẹo hình tia chớp? Phải chăng câu trả lời của tất cả mớ bòng bong này đang nằm trong tay nó?

Nó khẽ nói:

“Có ai đó đã lập lời tiên tri về tôi và Voldemort à?”

Nó chăm chú nhìn Lucius Malfoy, ngón tay nó bấu chặt hơn nữa trái cầu thủy tinh trong lòng bàn tay. Trái cầu chỉ nhỉnh hơn một trái banh Snitch chút xíu và vẫn còn xù xì vì bụi bặm.

“Và hắn khiến tôi đến đây để lấy nó cho hắn à? Tại sao hắn không tự đến mà lấy?”

Mụ Bellatrix rú lên một tràng cười man dại.

“Tự mình đến lấy à? Chúa Tể Hắc Ám mà đi vào Bộ Pháp Thuật, khi mà chúng đang phớt lờ một cách duyên dáng sự trở về của ngài à? Chúa Tể Hắc Ám mà tự vạch mặt cho bọn Thần

Sáng à, khi mà chúng còn đang tiêu pha thì giờ tìm kiếm thằng em họ yêu dấu của ta à?"

Harry hỏi:

"Vậy là hắn khiến các người làm công việc bẩn thỉu này cho hắn, phải không? Như hắn đã tìm cách khiến chú Sturgis ăn cắp nó cho hắn… Và cả ông Bode nữa."

Malfoy thong thả nói:

"Giỏi lắm, Potter à, giỏi lắm… Nhưng Chúa Tể Hắc Ám biết mi không đến nỗi không có đầu…"

Harry gào lên:

"LÀM!"

Năm giọng nói khác nhau đằng sau lưng nó cùng gào lên:

"REDUCTO! (KHỬ!)"

Năm lời nguyền bay ra năm hướng khác nhau và những cái kệ trước mặt nổ tung khi bị trúng lời nguyền. Cái công trình cao ngất nghểu chao đảo khi hàng trăm trái cầu thủy tinh bắt đầu vỡ tan, những hình thù màu trắng ngọc trai tỏa vào không trung rồi lơ lửng trong đó, tiếng nói của chúng âm vọng lại tiếng của ai không biết về một quá khứ nào đó từ đời tám hoánh giữa một tràng thủy tinh bể và gỗ vụn bây giờ đang rơi xuống sàn như mưa.

Harry gào:

"CHẠY!"

Và trong lúc những cái kệ đung đưa lắt lẻo một cách hết sức nguy hiểm và có thêm nhiều trái cầu thủy tinh từ trên kệ

nhào xuống, Harry túm vạt áo chùng của Hermione, kéo cô nàng chạy tới, một cánh tay nó quàng qua đầu để che chắn bởi vì những khúc gỗ kệ và mảnh vỡ thủy tinh đang tuôn rào rào xuống đầu tụi nó. Một tay Tử Thần Thực Tử nhào tới xông qua đám mây bụi, bị Harry thúc cho một cùi chỏ vào giữa cái mặt trùm kín. Tất cả đều gào thét, có tiếng kêu đau đớn, những trận đổ bể ầm ầm khi mấy cái kệ ngã đè lên nhau, âm vọng một cách kỳ quái những lời sấm đứt đoạn của các nhà tiên tri thoát ra từ mấy trái cầu…

Harry nhận thấy lối đi phía trước trống, nó cũng thấy Ron, Ginny và Luna phóng vút qua nó, đứa nào cũng vòng tay che đầu. Có một cái gì nặng ịch táng vô một bên mặt nhưng nó chỉ thụp đầu xuống và vọt tới trước; một bàn tay túm lấy vai nó; nó nghe Hermione thét:

"*Stupefy!*"

Bàn tay nào đó buông nó ra ngay tức thì.

Tụi nó đã chạy tới cuối dãy chín mươi bảy; Harry quẹo sang phải và bắt đầu chạy thục mạng. Nó có thể nghe tiếng bước chân ngay đằng sau lưng và tiếng nói của Hermione động viên Neville cố lên. Cánh cửa mà tụi nó đã đi vào bây giờ đang hé mở ở ngay trước mặt, Harry có thể nhìn thấy ánh sáng lung linh của cái bình hình chuông, nó chạy như bay qua khung cửa, tay vẫn nắm chặt và an toàn trái cầu tiên tri, chờ cho mấy đứa khác qua hết ngưỡng cửa rồi mới đóng sầm cánh cửa lại sau lưng…

Hermione hổn hển nói:

"*Colloportus! (Niêm phong!)*"

Cánh cửa tự niêm kín kèm theo một tiếng léo nhéo kỳ quái.

Harry thở hồng hộc, hỏi:

"Mấy… mấy người kia đâu?"

Nó tưởng Ron, Luna và Ginny đã chạy trước hai đứa nó, nên chắc hẳn là tụi nó đang đợi ở trong căn phòng này, nhưng hóa ra trong phòng không có ai khác hết.

Nét hãi hùng hiện ra trên mặt Hermione, cô nàng thì thầm:

"Chắc là tụi nó chạy lạc rồi!"

Neville nói nhỏ:

"Nghe kìa!"

Tiếng chân và tiếng la hét vang vọng từ đằng sau cánh cửa mà tụi nó vừa niêm kín. Harry kề tai sát cánh cửa lắng nghe và nó nghe tiếng Malfoy gầm:

"Bỏ mặc Nott, *ta bảo, bỏ nó lại,* Chúa Tể Hắc Ám không quan tâm đến chuyện Nott bị thương bằng chuyện mất lời tiên tri - Jugson, trở lại đây, chúng ta cần tổ chức lại! Chúng ta sẽ chia thành từng nhóm hai người để lùng kiếm, và đừng quên, nhẹ nhàng với Potter cho đến khi chúng ta có được lời tiên tri, mấy đứa khác thì cứ giết nếu thấy cần thiết - Bellatrix, Rodolphus, hai người tìm bên trái, Crabbe, Rabastan, hai người lùng bên phải - Jugson, Dolohov, cánh cửa ngay trước mặt - Macnair và Avery, tìm khắp chỗ này - Rookwood, lại đằng kia - Mulciber, đi theo ta!"

Hermione run rẩy từ đầu đến chân, hỏi Harry:

"Tụi mình làm gì đây?"

Harry nói:

"Trước tiên, tụi mình không thể đứng đây đợi chúng đến tìm. Tụi mình hãy đi khỏi cánh cửa này…"

Tụi nó cố hết sức yên lặng chạy qua khỏi cái bình chuông lung linh có cái trứng nhỏ xíu cứ nở ra con chim rồi lại biến trở lại thành cái trứng. Tụi nó chạy về hướng cánh cửa ở cuối phòng mở vào căn phòng tròn. Gần như sắp đến nơi thì Harry nghe tiếng một cái gì vừa lớn vừa nặng tông vào cánh cửa mà Hermione mới ếm xong bùa niêm kín.

Một giọng nói hung dữ la lên:

"Đứng qua một bên! *Alohomora!*"

Khi cánh cửa mở bung ra, Harry, Hermione và Neville thụp ngay xuống gầm mấy cái ghế. Tụi nó có thể nhìn thấy gấu áo chùng của hai Tử Thần Thực Tử đi tới gần, chân cẳng chúng di chuyển rất nhanh.

Giọng hung dữ nói tiếp:

"Chúng có lẽ đã chạy thẳng vô sảnh đường rồi!"

Một giọng khác nói:

"Kiểm soát dưới gầm ghế coi."

Harry nhìn thấy đầu gối của một Tử Thần Thực Tử khuỵu xuống. Thò cây đũa phép của nó ra khỏi gầm ghế, Harry la lên:

"STUPEFY!"

Một tia sáng đỏ phóng trúng Tử Thần Thực Tử gần nhất, hắn ngã bật ra sau, đụng vào một cái đồng hồ đứng và té

chổng kềnh. Tuy nhiên, tên Tử Thần Thực Tử thứ hai nhảy qua một bên, tránh được thần chú của Harry, và bây giờ hắn đang chĩa cây đũa phép của chính hắn vào Hermione, cô nàng này đang từ dưới gầm ghế bò ra để nhắm cho tốt hơn.

"*Avada…*"

Harry lao mình ngang qua căn phòng và chụp trúng đầu gối của tên Tử Thần Thực Tử, khiến hắn ngã lăn quay và mục tiêu của hắn bị trật đi. Trong cơn kích động, Neville lật sấp cái bàn nó đang trốn dưới gầm để nhào ra giúp đỡ; chĩa cây đũa phép vào hai người đang vật lộn, nó la lên:

"EXPELLIARMUS! (VĂNG RA!)"

Cả cây đũa phép của Harry lẫn tên Tử Thần Thực Tử đều bay vuột khỏi tay họ và phóng vút về phía cửa vào Phòng Tiên Tri; cả Harry lẫn tên Tử Thần Thực Tử đều lật đật đứng dậy và đuổi theo cây đũa phép của mình, tên Tử Thần Thực Tử chạy trước, Harry chạy theo hắn bén gót, còn Neville thì bám theo sau cùng, hoàn toàn sửng sốt hãi hùng trước hiệu quả việc mà nó vừa làm.

Neville gào lên:

"Tránh ra, Harry!"

Rõ ràng là nó quyết tâm cứu vãn tình thế bất lợi. Harry nhào qua một bên khi Neville nhắm lại mục tiêu và hô:

"STUPEFY!"

Tia sáng đỏ bay thẳng qua vai của tên Tử Thần Thực Tử trúng vào một cái tủ chén có mặt cửa bằng kính dựng trên tường, đựng đầy những cái đồng hồ cát đủ hình dạng kích cỡ

khác nhau. Cái tủ rơi xuống sàn bể tung, đồng hồ cát bay tứ tán, nhưng cái tủ lại văng ngược trở lên tường, tự gắn lại đàng hoàng, rồi rớt xuống lần nữa, lần này thì vỡ tan hoang…

Tay Tử Thần Thực Tử chụp lại được cây đũa phép của hắn lúc đó đã rớt xuống sàn nằm cạnh cái bình hình chuông lung linh phát sáng. Harry thụp ngay xuống, nấp phía sau một cái bàn khác khi tên Tử Thần Thực Tử quay lại - cái mũ trùm của hắn bị lệch nên hắn không thể nhìn thấy gì. Hắn xé rách cái mũ trùm ra bằng bàng tay không cầm đũa phép và hô lên:

"STUP…"

Vừa lúc đó Hermione nhìn thấy, cô nàng gào to:

"STUPEFY!"

Tia sáng đỏ trúng tên Tử Thần Thực Tử ngay giữa ngực; hắn tê cứng lại ngay, cánh tay vẫn còn giơ cao, cây đũa phép rớt xuống sàn kêu lanh canh và hắn ngã ngửa ra sau về phía cái bình hình chuông. Harry chắc mẻm sẽ nghe một tiếng *keng* khi cái đầu hắn đụng vào lớp kiếng cứng rồi dội ra trượt xuống sàn. Nhưng thay vì vậy, đầu hắn lại lặn xuyên qua bề mặt cái bình, như thể đó chỉ là một cái bong bóng xà phòng, và hắn thì nằm ườn ra, lưng đặt trên mặt bàn, đầu thì nằm bên trong cái bình đầy gió lung linh.

Hermione hô tiếp:

"*Thu hồi đũa phép!*"

Cây đũa phép của Harry bay từ một góc tối ra, lao vào tay Hermione, và cô nàng thảy trả lại Harry.

Harry nói:

“Cám ơn. Thôi, tụi mình hãy ra khỏi…”

Neville trố mắt nhìn cái đầu của tên Tử Thần Thực Tử nằm bên trong cái bình, hoảng sợ, kêu lên:

“Coi kìa!”

Cả ba đứa lại cùng giơ đũa lên một lần nữa, nhưng không đứa nào tấn công. Chúng trợn mắt, há hốc mồm, sửng sốt trước chuyện xảy ra cho cái đầu của gã đàn ông.

Nó đang co rút lại rất nhanh, càng lúc càng hói, tóc đen và râu ria rút trở vô sọ, hai má mịn căng, sọ đầu tròn lại và phủ một lớp lông măng mơn mởn…

Tên Tử Thần Thực Tử cố gắng đứng dậy, nhưng giờ đây, ngự trên cái cổ mập vạm vỡ của hắn là một cái đầu em bé trông hết sức lố bịch. Nhưng ngay trong lúc tụi nó há hốc mồm ra quan sát, cái đầu lại bắt đầu phình to ra bằng nguyên bản trước đây, tóc râu đen nhánh lại mọc dày trên sọ và cằm…

Hermione thốt lên bằng giọng kinh ngạc:

“Đó là thời gian. *Thời gian*...”

Tên Tử Thần Thực Tử lại lắc cái đầu xấu xí của hắn một lần nữa, tìm cách rũ nó khỏi cái bình, nhưng hắn chưa kịp đứng lên đâu ra đó thì cái đầu một lần nữa bắt đầu co lại thành đầu em bé…

Có một tiếng hét vang lên từ một căn phòng gần đó, rồi có tiếng đổ vỡ, và tiếng gào thét.

Harry cũng gào lên:

“RON ƠI?”

Nó vội vã quay lưng lại với cuộc biến hóa quái dị đang diễn ra trước mặt tụi nó mà gào tiếp:

"GINNY ƠI! LUNA ƠI!"

Hermione cũng gào:

"Harry ơi!"

Tên Tử Thần Thực Tử đã rút được cái đầu ra khỏi cái bình hình chuông. Bộ dạng của hắn trông gớm guốc kinh dị hết sức, cái đầu em bé của hắn kêu la ầm ĩ trong khi hai cánh tay chắc nịch của hắn quờ quạng lung tung một cách vô cùng nguy hiểm, vớ hụt Harry chỉ trong đường tơ kẽ tóc, nhờ Harry thụp đầu xuống kịp thời. Harry giơ cây đũa phép lên, nhưng ngạc nhiên thấy Hermione nắm cánh tay nó giữ lại.

"Bồ không thể tấn công một em bé!"

Chẳng còn thì giờ để mà tranh cãi về quan điểm nữa, Harry đã nghe được nhiều tiếng bước chân đang vang lên càng lúc càng to từ bên Phòng Tiên Tri mà tụi nó vừa ra khỏi, và giờ thì đã hiểu ra một cách muộn màng rằng, lẽ ra nó không nên la hét ỏm tỏi lên như thế để mà lạy ông tôi ở bụi này.

"Đi thôi!"

Harry nói, rồi bỏ lại tên Tử Thần Thực Tử có cái đầu em bé xấu xí đi loạng choạng đằng sau, tụi nó chạy về phía cánh cửa hé mở ở cuối phòng, trở lại dãy hành lang đen ngòm.

Tụi nó mới chạy được nửa đường về phía đó thì Hany nhìn thấy qua cánh cửa mở và hai Tử Thần Thực Tử đang chạy băng qua căn phòng đen về phía tụi nó. Ngoặt sang trái, nó lại đâm đầu vào một văn phòng nhỏ đồ đạc lộn xộn và tối hù, và

đóng sầm cánh cửa lại.

Hermione mở miệng hô:

"*Collo…*"

Nhưng cô nàng chưa kịp hô hết câu thần chú thì cánh cửa đã lại mở bung ra và hai tên Tử Thần Thực Tử đã xộc được vào trong phòng. Kêu lên một tiếng đắc thắng, cả hai đồng thanh gào lên:

"IMPEDIMENTA! (QUẬT NGÃ!)"

Harry, Hermione và Neville đều bị đánh ngã bật ra sau. Neville thì bị quăng lên trên mặt bàn rồi biến mất tiêu. Hermione thì nhào vô một cái kệ sách và ngay lập tức bị một dòng thác sách nặng ịch đổ xuống phủ ngập đầu. Gáy của Harry thì giộng vô bức tường đá đằng sau lưng, vô số ánh sáng tí ti bùng lên trong mắt nó, trong chốc lát nó chóng mặt và bối rối đến nỗi không có được phản ứng gì hết.

Tên Tử Thần Thực Tử gần Harry nhất rống lên:

"CHÚNG TA BẮT ĐƯỢC NÓ RỒI! TRONG MỘT VĂN PHÒNG…"

Hermione hô lên:

"*Silencio! (Nín thinh!)*"

Tiếng nói của tên Tử Thần Thực Tử tắt lịm. Hắn vẫn tiếp tục lép nhép cái miệng đằng sau cái lỗ của cái mũ trùm, nhưng chẳng có âm thanh nào thoát ra cả. Đồng bọn của hắn bèn xô hắn qua một bên.

Khi tên Tử Thần Thực Tử thứ hai này vừa giơ cây đũa phép

lên, Harry hét to:

"*Petrificus Totalus!*"

Hai tay và hai chân của tên Tử Thần Thực Tử lập tức bị khóa chặt vào nhau và hắn ngã nhào tới trước, sấp mặt xuống tấm thảm ngay dưới chân Harry, toàn thân cứng đơ như tấm ván và không có cách chi cử động được.

"Giỏi quá, Ha…"

Nhưng tên Tử Thần Thực Tử mà Hermione đánh câm lúc nãy bỗng làm một cử động kịch liệt bằng cây đũa phép của hắn. Từ đầu đũa phóng ra một luồng trông giống như luồng lửa màu tím, xuyên thẳng qua ngực của Hermione; cô nàng thốt lên một tiếng "Ôi" như thể ngạc nhiên rồi ngã xuống sàn nằm bất động.

Harry quỳ gối xuống bên cạnh Hermione, kêu to:

"HERMIONE!"

Neville cũng từ dưới gầm bàn bò thật nhanh về phía Hermione, cây đũa phép giơ cao trước mặt. Khi cái đầu của Neville vừa thò ra, thì bị tên Tử Thần Thực Tử đá cho một cái chí tử. Chân của tên Tử Thần Thực Tử làm gãy đôi cây đũa phép của Neville rồi nện vô mặt nó, khiến Neville rú lên đau đớn và co quắp người lại, bụm chặt miệng mũi. Harry xoay mình lại, cây đũa phép của nó vẫn giơ cao. Nó thấy tên Tử Thần Thực Tử đã xé toạc cái mũ trùm đầu và đang chĩa cây đũa phép thẳng vào mình. Nó nhận ra ngay gương mặt dài ngoằng nhăn nhó và xanh tái từng được in trên tờ *Nhật Báo Tiên Tri.* Đó là Antonin Dolohov, tên pháp sư đã ám sát

Preweths.

Dolohov cười gằn. Bàn tay không cầm đũa phép của hắn chỉ vào lời tiên tri đang được nắm chặt trong tay Harry, rồi chỉ vào hắn. Rồi chỉ sang Hermione. Mặc dù hắn không thể nói nữa, nhưng ý muốn của hắn thì quá rõ ràng:

"*Hãy đưa lời tiên tri cho ta, nếu không thì mi sẽ lãnh đủ như con bé đó…*"

Harry nói:

"Làm như mi sẽ không giết hết tất cả tụi ta ngay khi ta giao nộp nó vậy!"

Một tay đỡ vai Hermione, hãy còn âm ấm, Harry không dám nhìn thẳng vào cô bé. Một tiếng rên rỉ hoảng loạn bên trong đầu khiến nó không suy nghĩ chín chắn được.

"*Đừng để cho Hermione chết, đừng để cho cô bé chết, nếu Hermione chết thì là lỗi tại mình…*"

Từ dưới gầm ghế, Neville hạ bàn tay xuống khỏi mặt, để lộ ra một cái mũi rõ ràng đã bị bể, máu me đang tuôn xuống miệng và cằm. Nó hét lên dữ dội:

"Harry, dù bồ làm gì *ti* nữa, cũng *từng tưa* nó cho hắn!"

Lúc đó bên ngoài cửa có tiếng đổ bể, Dolohov bèn ngoảnh nhìn lại - tên Tử Thần Thực Tử có cái đầu em bé vừa xuất hiện trên ngưỡng cửa, cái đầu bé tí thì khóc la oang oang, hai nắm tay bự chảng thì quật đập lung tung bất kể cái gì trong tầm tay chung quanh hắn.

Harry bèn chụp ngay lấy cơ hội:

“PETRIFICUS TOTALUS!”

Câu thần chú trúng ngay Dolohov trước khi hắn có thể chặn lại được, và hắn đổ nhào tới trước, đè lên tên đồng bọn, cả hai thẳng đơ cán cuốc và không thể nhúc nhích cục cựa gì nữa.

Ngay khi tên Tử Thần Thực Tử đầu em bé lại lần dò đi khuất mắt, Harry lập tức lay vai Hermione mà gọi:

“Hermione, Hermione ơi, tỉnh dậy đi…”

Neville lại một lần nữa bò ra khỏi cái gầm ghế về phía Hermione, máu vẫn chảy ròng ròng từ cái mũi đang sưng vù. Nó hỏi:

“Hắn *tã* làm gì Hermione?”

“Mình không biết…”

Neville dò mạch trên cổ tay Hermione.

“Mạch còn *tập*, Harry ơi, mình *tin túng* là mạch…”

Một làn sóng khuây khỏa mạnh mẽ tràn qua người Harry, khiến nó trong chốc lát cảm thấy nhẹ nhõm cả đầu óc.

“Còn sống hả?”

“Ừ, mình *toán* vậy…”

Cả hai lại nín khe để Harry lắng nghe thiệt kỹ âm thanh của nhiều tiếng bước chân khác, nhưng nó chỉ có thể nghe được tiếng khóc oe oe và tiếng dò dẫm lục đục của tên Tử Thần Thực Tử em bé trong căn phòng bên cạnh.

Harry thì thầm:

“Neville à, tụi mình không còn xa lối ra lắm, tụi mình đã ở

ngay bên cạnh căn phòng tròn… Nếu có thể đưa bồ băng ngang qua được căn phòng đó và tìm đúng được cánh cửa thoát ra trước khi có thêm tên Tử Thần Thực Tử nào đến, thì mình cá là bồ có thể đưa được Hermione đi ngược lên hành lang để vô thang máy… Rồi bồ kiếm ai đó… báo động…"

Neville chùi máu mũi vô ống tay áo, nhăn nhó nhìn Harry:

"Còn bồ thì *tịnh* làm cái *chì*?"

Harry nói:

"Mình phải đi kiếm mấy đứa kia."

Neville quả quyết nói:

"Vậy *chì* mình cùng *ti kiếm* tụi nó với bồ."

"Nhưng còn Hermione…"

Neville vẫn cương quyết:

"Tụi mình *tem* bạn ấy *ti cùng*. Mình sẽ cõng bạn ấy… bồ *chiến tấu* với bọn chúng giỏi hơn mình…"

Nó đứng dậy, nắm lấy một cánh tay của Hermione, trừng mắt nhìn Harry. Harry ngập ngừng, rồi nắm lấy cánh tay kia, giúp sức đỡ Hermione mềm nhũn lên vai của Neville.

"Khoan đã…"

Chụp lại cây đũa phép của Hermione văng trên sàn, Harry nhét nó vào tay Neville, nói:

"Bồ nên cầm theo cái này…"

Neville đá qua một bên mẩu vụn của cây đũa phép đã bị gãy của nó khi tụi nó cùng dìu dắt nhau đi về phía cửa.

Máu vẫn từ mũi Neville chảy xuống thành dòng đặc quánh khi nó nói:

“Bà nội mình chắc là sẽ chiết mình… cây tũa phép tó là cây tũa cũa…”

Harry thò đầu ra khỏi cửa, cẩn thận nhìn quanh. Tên Tử Thần Thực Tử em bé vẫn đang khóc la và quờ quạng đập đổ đồ vật, vấp té vô mấy cái đồng hồ đứng, hất ngã chổng gọng mấy cái bàn giấy, kêu khóc oang oang và hoang mang, trong khi cái tủ kiếng mà bây giờ Harry nghi là tủ chứa đồ điều khiển thời gian cứ tiếp tục đổ xuống, bể tan, tự sửa chữa rồi tự gắn lại nó lên bức tường đằng sau lưng tụi nhỏ.

Harry thì thầm:

“Hắn sẽ không bao giờ để ý tới tụi mình đâu… Đi thôi… Bám sát theo sau mình nhé…”

Tụi nó bò ra khỏi văn phòng, ngược về hướng cánh cửa mở ra hành lang đen. Trong hành lang lúc này dường như hoàn toàn hoang vắng.

Tụi nó đi tới trước vài bước. Neville hơi lảo đảo một tý vì sức nặng của Hermione. Cánh cửa của căn phòng Thời Gian đóng ập lại sau lưng tụi nó, và bức tường lại một phen nữa xoay vòng tròn. Cái cú ngã trúng gáy vừa rồi hình như khiến cho Harry hơi mất thăng bằng một chút, nó nheo mắt lại, lắc lư nhè nhẹ, cho đến khi bức tường lại đứng yên. Trái tim Harry chùng xuống khi nó nhận thấy những dấu thập lửa của Hermione trên mấy cánh cửa đã mờ mất rồi.

“Vậy bồ tính xem cửa nào…”

Nhưng tụi nó chưa kịp quyết định được nên thử đi lối nào thì một cánh cửa bên phải chợt bung ra và ba người đổ nhào vô phòng.

Harry lao về phía chúng, kêu lên thống thiết:

"Ron! Ginny… Mấy bồ có sao…?"

Ron khúc khích cười một cách yếu ớt, lảo đảo đi tới trước, chộp lấy vạt trước tấm áo chùng của Harry, trừng mắt ngó nó bằng hai con mắt không tập trung:

"Harry! Bồ đây rồi… Hì hì hì… Ngó bồ mắc cười quá, Harry ơi… Bồ nhếch nhác bẩn thỉu quá…"

Gương mặt Ron trắng bệch và từ góc miệng nó nhỉ ra một cái gì đó đen xỉn. Ngay sau đó đầu gối Ron nhũn ra sụp xuống, nhưng tay nó vẫn níu chặt vạt áo trước của Harry, khiến cho Harry bị kéo xuống lom khom.

Harry hãi hùng hỏi:

"Ginny? Chuyện gì đã xảy ra?"

Nhưng Ginny chỉ lắc đầu và chuồi xuống chân tường trong một tư thế ngồi bẹp, vừa ôm lấy mắt cá chân vừa thở hổn hển.

Người duy nhất dường như không bị thương tổn gì là Luna, cô bé đang cúi xuống Ginny, và nói khẽ:

"Em nghĩ mắt cá chân nó bị bể rồi, em nghe cái gì đó kêu răng rắc. Bốn người trong bọn họ đã rượt đuổi tụi em vô căn phòng tối thui đầy các hành tinh, chỗ đó hết sức kỳ quái, nhiều lúc tụi em dường như chỉ trôi nổi trong bóng tối…"

Ron vẫn khúc khích cười nho nhỏ, nói:

“Ê, Harry, tụi này thấy sao Thiên Vương gần xịt… Biết hông, Harry? Tụi này thấy sao Thiên Vương… hì hì hì…”

Một bong bóng máu phình to lên ở khóe miệng của Ron rồi bể ra.

Luna phác một cử chỉ tuyệt vọng về phía Ginny lúc này đang thở chậm lại, rất chậm, hai mắt nhắm nghiền.

“Nói gọn lại, một tên trong bọn chúng túm được cổ chân của Ginny, em đã dùng đến Bùa Giải Thoát và làm nổ tung sao Diêm Vương vô mặt hắn, nhưng…”

Harry khiếp đảm hỏi:

“Còn Ron thì sao?”

Ron vẫn tiếp tục cười khúc khích, vẫn níu chặt vạt áo trước của Harry.

Luna buồn bã nói:

“Em không biết họ ếm trúng thần chú gì lên anh ấy, nhưng anh ấy đâm ra hơi khùng khùng, em khó khăn lắm mới lôi được anh ấy đi cùng…”

“Ê, Harry…”

Ron kéo vành tai Harry xuống kề miệng nó và vẫn khúc khích cười nho nhỏ:

“Harry ơi, bồ biết con nhỏ này là ai mà… Nó là con Khùng Lovegood… hì hì hì…”

Harry cương quyết nói:

“Tụi mình phải ra khỏi chỗ này. Luna, em có thể giúp Ginny không?”

“Được chứ.”

Luna nói, nhét cây đũa phép của cô bé lên vành tai để giữ an toàn, rồi vòng một cánh tay quanh eo của Ginny để đỡ cô bé đứng lên.

Ginny nóng nảy nói:

“Chỉ bị cái mắt cá chân thôi… mình có thể tự đứng lên mà…”

Nhưng ngay sau đó cô bé té nhào qua một bên và phải níu chặt lấy Luna để trụ đứng lại. Harry quàng cánh tay Ron lên vai nó, như cách đây nhiều tháng trời nó đã dìu đỡ Dudley. Nó ngó quanh: tụi nó chỉ có một - trên - mười - hai - cơ - may tìm ra được lối thoát đúng đầu tiên…

Nó ráng sức kéo Ron về phía một cánh cửa; khi tụi nó còn cách cánh cửa vài bước chân thôi thì một cánh cửa khác bên kia căn phòng chợt mở bung ra và ba tên Tử Thần Thực Tử lao nhanh vào phòng, dẫn đầu là mụ Bellatrix Lestrange.

Mụ rít lên:

“*Chúng đây rồi*!”

Thần chú điểm huyệt phóng ngang qua căn phòng: Harry nhào qua cánh cửa đằng trước mặt, không cần nương nhẹ gì cả, nó xô Ron ra khỏi mình, rồi lao trở lại để giúp Neville đỡ Hermione. Tất cả tụi nó qua được ngưỡng cửa vừa đúng lúc để đóng sập cửa lại trước mũi mụ Bellatrix.

Harry hét:

“*Colloportus!*”

Nó nghe tiếng ba tấm thân tông cái rầm vô cánh cửa ở phía bên kia.

Giọng một người đàn ông vang lên:

"Không hề gì! Có những lối đi khác trong… BẮT ĐƯỢC CHÚNG RỒI, CHÚNG Ở ĐÂY NÀY!"

Harry quay phắt lại. Tụi nó đã trở lại căn Phòng Chứa Não, và khỏi nghi ngờ gì hết, khắp các bức tường đều có những cánh cửa. Nó có thể nghe thấy tiếng chân bước dọc hành lang đằng sau, có lẽ có thêm vài tên Tử Thần Thực Tử chạy đến để hiệp sức với mấy tên đầu tiên.

"Luna… Neville… giúp mình!"

Ba đứa tụi nó cùng tỏa đi khắp phòng để niêm phong mấy cánh cửa lại. Trong lúc vội vã lao tới một cánh cửa bên cạnh, Harry vấp vào một cái bàn và té lăn cù lên đó.

"*Colloportus!*"

Tiếng bước chân chạy dồn dập đằng sau những cánh cửa; thỉnh thoảng vang lên tiếng một tấm thân nào đó tông vào cửa, khiến cho cánh cửa kêu răng rắc và rung chuyển. Luna và Neville đang ếm bùa lên mấy cánh cửa ở bức tường đối diện bên kia căn phòng. Thế rồi, trong lúc Harry đã lên được tới chỗ cao nhất của căn phòng, nó nghe tiếng Luna hô:

"*Collo… a á á á á aaaaaaa…*"

Nó quay lại đúng lúc và nhìn thấy Luna bay véo lên không trung. Năm Tử Thần Thực Tử đang xộc vào phòng qua cánh cửa mà cô bé chưa niêm phong kịp. Luna rớt xuống một cái bàn giấy, trượt qua mặt bàn, tuột xuống sàn ở mé bên kia. Ở đó

cô bé nằm thõng thượt, bất động như Hermione.

Mụ Bellatrix rượt theo Harry, gào lên:

"Bắt thằng Potter ấy!"

Nó né được mụ ta và vọt trở lại căn phòng; nó biết là nó sẽ còn được an toàn cho đến khi nào bọn họ còn lo lắng có thể đánh nhầm vào lời tiên tri…

Lúc này Ron đã loạng choạng đứng lên và đang lảo đảo bước như người say về phía Harry, vẫn khúc khích cười:

"Ê! Ê, Harry! Trong này có *não…,* hì hì hì, kỳ quá hả, Harry?"

"Ron, tránh đường ra, ngồi xuống…"

Nhưng Ron đã chĩa cây đũa phép vô cái bồn thủy tinh.

"Thiệt tình, Harry à, mấy cái này là não… coi đây… *Thu hồi Não!*"

Quang cảnh lúc đó dường như đông cứng lại. Harry, Ginny, và Neville, và cả bọn Tử Thần Thực Tử đều bất chấp tụi nó mà quay đầu lại ngó trên đỉnh cái bồn khi một bộ não phóng vọt ra khỏi chất lỏng màu xanh biếc y như một con cá nhảy khỏi nước. Trong một thoáng, bộ não dường như khựng lại giữa không trung, rồi lao về phía Ron, quay tít mù khi tiến đến gần nó, và từ bộ não bay ra một cái gì đó giống như những giải ruy băng kết bằng những hình ảnh chuyển động, xổ ra như những cuộn phim nhựa…

Ron ngắm bộ não bung ra những thứ lòe loẹt bên trong, kêu lên:

“Ha ha ha… Ê, Harry… ngó nó kìa… Ê, Harry, lại đầy sờ nó thử coi, chắc là kỳ quái lắm…”

“RON, ĐỪNG!”

Harry không biết chuyện gì có thể xảy ra nếu Ron chạm vào mấy cái tua tư tưởng đang chờn vờn bay bên ngoài bộ não ấy, nhưng nó biết chắc là chẳng có gì tốt lành cả. Nó lao tới trước nhưng Ron đã chụp được bộ não bằng hai cánh tay vươn dài ra.

Ngay khi những cái tua vừa chạm vào da Ron, chúng bắt đầu tự quấn quanh hai cánh tay của nó như những sợi dây thừng.

“Ê, Harry… coi chuyện gì xảy ra này… không… không…, mình không thích nó… không, ngừng lại… *ngừng*…!”

Nhưng mấy giải ruy băng bây giờ đã quấn tới ngực Ron rồi. Nó bứt, nó giằng chúng ra, trong khi bộ não cứ quấn chặt vào mình nó giống như phần thân của một con bạch tuộc.

Harry hét:

“*Diffindo! (Cắt gỡ!)*”

Nó cố gắng cắt rời những cái tua đang quấn quanh Ron ngay trước mắt nó, nhưng chúng chẳng chịu đứt cho. Ron ngã xuống, vẫn vật lộn với cái đống của nợ này.

Ginny nằm bất động trên sàn vì cái mắt cá chân bị vỡ, nhưng vẫn còn gào lên được:

“Harry ơi, nó làm anh ấy nghẹt thở chết mất!”

Ngay sau đó là một tia sáng đỏ bay vút từ đầu cây đũa phép

của một đứa trong bọn Tử Thần Thực Tử trúng thẳng vào mặt Ginny. Cô bé lập tức đổ nhào qua một bên và nằm đó bất tỉnh.

Neville xoay hẳn người lại, vung cây đũa phép của Hermione về phía một tên Tử Thần Thực Tử đang tiến tới, nó thét:

"TIỄM HUYỆT! TIỄM HUYỆT! TIỄM HUYỆT!"

Nhưng chẳng có gì xảy ra hết. Một tên trong bọn Tử Thần Thực Tử phóng bùa Điểm Huyệt vào Neville, nhưng bị hụt chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Giờ đây chỉ còn lại hai người duy nhất là Neville và Harry chống chọi với năm tên Tử Thần Thực Tử, hai trong số bọn này đã bắn ra những tia sáng bạc giống như những mũi tên bay trượt qua tụi nó và gây ra mấy cái hố lở lói trên bức tường đằng sau. Harry cắm đầu chạy thục mạng khi mụ Bellatrix Lestrange lao thẳng về phía nó. Nắm chặt lời tiên tri trong tay, giơ cao quá đầu, nó chạy ngược lên căn phòng; hành động duy nhất mà nó có thể nghĩ ra là kéo bọn Tử Thần Thực Tử xa khỏi mấy đứa bạn của mình.

Có vẻ như mưu tính của Harry đã thành công. Cả bọn Tử Thần Thực Tử lập tức rồng rắn chạy theo nó, xô hất bàn ghế bay tá lả, nhưng chẳng tên nào dám đánh bùa vào nó vì biết đâu lại đánh vỡ mất lời tiên tri. Thế là Harry lao qua cánh cửa duy nhất để mở, cánh cửa mà bọn Tử Thần Thực Tử đã xông vào trước đó. Trong lòng nó chỉ cầu nguyện sao cho Neville ở lại với Ron… tìm cách nào đó để giải thoát cho Ron… Nó chạy thêm vài bước vào căn phòng mới và cảm thấy mặt sàn biến mất…

Nó đang rơi xuống hết bậc thang đá dốc đứng này đến bậc

thang đá dốc đứng khác, tới mỗi thềm đá lại dội bật lên một cái, để rồi cuối cùng té một cái ạch, làm bao nhiêu hơi thở đều bị tống hết ra ngoài thân thể, rồi nằm ngửa thẳng cẳng dưới đáy của cái hố nơi có cái cổng tò vò bằng đá dựng trên một cái bục. Toàn bộ căn phòng rung vang tiếng cười của bọn Tử Thần Thực Tử. Harry ngước nhìn lên và thấy năm tên lúc nãy trong Phòng Chứa Não giờ đây đang đi xuống bậc thang về phía nó, trong khi nhiều tên Tử Thần Thực Tử khác đang hiện ra từ những ngưỡng cửa khác và bắt đầu nhảy từ băng ghế này đến băng ghế khác cũng tiến về phía nó. Harry đứng dậy, mặc dù hai chân nó run rẩy tệ đến nỗi chúng gần như không thể chống đỡ nổi tấm thân. Kỳ diệu làm sao, lời tiên tri vẫn còn nguyên trong bàn tay trái của nó, còn tay phải của nó thì nắm chặt cây đũa phép.

Nó lùi lại, nhìn quanh, cố gắng chọn thế sao cho tất cả bọn Tử Thần Thực Tử đều ở trong tầm nhìn. Gót chân nó đụng phải cái gì đó rất cứng; hóa ra nó đã lùi sát cái bệ đỡ cánh cổng tò vò. Nó trèo ngược lên trên cái bệ. Tất cả bọn Tử Thần Thực Tử đều dừng lại, trợn mắt nhìn nó. Một số tên còn thở hào hển như chính nó. Một tên Tử Thần Thực Tử khác bị chảy máu rất nặng. Dolohov, sau khi thoát khỏi thần chú trói gô, đang liếc nhìn Harry hết sức đểu cáng, cây đũa phép của hắn chĩa thẳng vào ngực Harry. Lucius Malfoy kéo cái mũ trùm của hắn ra, cất giọng nhừa nhựa:

“Potter, mi tới số rồi. Bây giờ hãy đưa cho ta lời tiên tri. Như một đứa bé ngoan nào…”

Harry tuyệt vọng nói:

“Hãy… hãy để những người khác ra đi, tôi sẽ đưa nó cho ông!”

Vài tên Tử Thần Thực Tử phá ra cười.

Gương mặt xanh nhợt nhạt của Lucius Malfoy bừng lên sự khoái trá.

“Mi không còn tư thế để ngã giá nữa, Potter à. Mi xem, chỉ còn một mình mi chọi với mười người trong bọn ta… Hay là lão Dumbledore không hề dạy cho mi cách đếm hả?”

Một giọng nói vang lên từ phía trên:

“Nó không một mình tâu!”

Trái tim Harry chìm xuống. Neville đang lụp chụp bò xuống mấy băng ghế đá về phía nó, cây đũa phép của Hermione nắm chặt trong bàn tay run lẩy bẩy.

“Neville… đừng… trở lại với Ron đi…”

Neville chĩa cây đũa phép lần lượt vào từng tên Tử Thần Thực Tử, hét lên một lần nữa:

“TIỂM HUYỆT! TIỂM HUYỆT! TIỂM HUYỆT!…”

Một tên trong bọn Tử Thần Thực Tử bự con nhất túm lấy gáy Neville từ đằng sau, quặt hai cánh tay nó vô hông. Nó vùng vẫy, đá lung tung; nhiều tên Tử Thần Thực Tử cười rộ lên.

Lucius Malfoy khinh khỉnh nói:

“Đây là thằng nhóc Longbottom, phải không hử? Chà, bà nội mi quen rồi cái chuyện mất mát con cháu trong nhà cho mục đích của bọn ta… Cho nên cái chết của mi ắt không đến

nỗi là một chấn động lớn lắm đâu…”

Bellatrix lặp lại:

“Longbottom à?”

Một nụ cười cực kỳ ác độc lóe sáng gương mặt hốc hác của mụ.

“Ái chà, ta đã hân hạnh được gặp cha mẹ của mi rồi, nhóc con ạ…”

Neville gầm lên:

“CHÍNH MỤ TÃ…”

Nó vùng vẫy kịch liệt chống lại vòng tay kềm chặt của tên Tử Thần Thực Tử đang bắt giữ nó, đến nỗi tên này phải hét lên:

“Ai điểm huyệt nó dùm coi!”

Mụ Bellatrix nói:

“Đừng. Đừng! Đừng!”

Trông mụ bị kích động dữ dội, sống động với niềm hưng phấn khi mụ liếc nhìn Harry, rồi quay lại ngắm Neville.

“Đừng. Để coi Longbottom chịu nổi được bao lâu trước khi phát khùng như ba má nó… Trừ khi Harry chịu giao cho chúng ta lời tiên tri…”

Neville rống lên:

“TỪNG TƯA NÓ CHO BỌN HỌ!”

Neville gần như không tự chủ được nữa, đá loạn xạ và lăn lộn quằn quại khi mụ Bellatrix tiến đến gần nó và kẻ đang kềm

giữ nó, cây đũa phép của mụ giơ cao.

"HARRY, TỪNG GIAO NÓ CHO HỌ!"

Bellatrix giơ cao cây đũa phép.

"*Crucio!*"

Neville rú lên, hai chân nó co rút lên tới ngực, đến nỗi tên Tử Thần Thực Tử đang kềm nó phải xách nó lơ lửng hổng khỏi mặt đất mất một lúc. Hắn thả nó ra và nó rớt xuống sàn, quằn quại và gào rú thống thiết.

"Đó mới là món khai vị mà thôi!"

Mụ Bellatrix vừa nói vừa giơ cây đũa phép lên lần nữa để khiến cho tiếng gào rú của Neville ngừng lại và nó nằm thổn thức dưới chân mụ. Mụ quay lại trừng mắt nhìn Harry.

"Nào, Harry, hoặc là đưa cho bọn ta lời tiên tri, hoặc là ngắm thằng bạn nhỏ của mi chết khốn chết khổ…"

Harry không cần phải suy nghĩ; chẳng có lựa chọn nào khác. Khi nó giơ lời tiên tri ra, trái cầu còn nóng hổi vì sức nóng truyền từ bàn tay nắm chặt của nó. Malfoy nhảy ngay tới trước để lấy.

Nhưng ngay lúc đó, phía trên đầu mọi người, hai cánh cửa bật mở tung ra và năm người nữa xông vào phòng: chú Sirius, thầy Lupin, thầy Moody, cô Tonks và chú Kingsley.

Malfoy quay phắt lại và giơ đũa phép lên, nhưng cô Tonks đã kịp phóng ra thần chú điểm huyệt nhắm ngay vào lão ta. Harry không cần chờ xem liệu thần chú đó có trúng mục tiêu không, nó nhảy khỏi bệ, tránh xa lập tức. Bọn Tử Thần Thực

Tử bị bối rối hoàn toàn vì sự xuất hiện của các thành viên Hội Phượng Hoàng, những người này đang vừa nhảy xuống từng bậc thang đá về phía cái sàn dưới đáy lòng chảo, vừa phóng thần chú như mưa xuống bọn Tử Thần Thực Tử. Xuyên qua những thân hình lao nhanh như tên bắn, những tia sáng lóe lên, Harry có thể nhìn thấy Neville đang bò về phía trước. Nó né được một tia sáng đỏ khác nữa rồi nhào xuống sàn, bò đến chỗ Neville.

Một tia bùa chú khác bay vút qua, cách đầu tụi nó chỉ vài phân, nó hét:

"Bồ có sao không?"

Neville cố gắng phục hồi sức lực, đáp:

"Ổn."

"Còn Ron?"

"Mình nghĩ nó cũng ổn thôi… Lúc mình ti, nó vẫn tang vật lộn với bộ não…"

Sàn đá giữa hai đứa nổ tung khi bị trúng một tia bùa, tạo ra một cái hố ngay chỗ Neville vừa mới đặt tay trước đó vài giây. Cả hai đứa quýnh quáng bò xa khỏi chiến trường, bỗng một cánh tay rắn chắc không biết từ đâu xuất hiện túm chặt cổ Harry, nhấc bổng nó lên, khiến chân nó không sao chạm được mặt sàn.

Một giọng nói gầm gừ bên tai nó:

"Đưa cho ta… Đưa cho ta lời tiên tri…"

Hắn siết quanh khí quản Harry chặt đến nỗi nó không thể

thở được - Qua làn nước mắt ứa ra nó nhìn thấy chú Sirius đang đấu tay đôi với một tên Tử Thần Thực Tử cách nó chừng ba thước. Chú Kingsley thì đang đánh với hai tên một lúc; cô Tonks vẫn còn trên lưng chừng bậc thang đá, đang phóng bùa xuống mụ Bellatrix - Dường như không ai nhận thấy Harry sắp chết… Nó trở đầu cây đũa phép ra sau, nhắm vào hông của gã đàn ông đang bắt giữ nó, nhưng nó chẳng còn hơi thở đâu để mà thốt ra câu thần chú nào nữa. Bàn tay kia của gã đàn ông đang cố cạy lời tiên tri trong bàn tay nắm chặt của nó…

"AAAAAAA!"

Neville đã bất ngờ lao tới không biết từ đâu: nó không thể hô thần chú chính xác được, nên đã đâm mạnh cây đũa phép của Hermione vô cái lỗ mắt trên cái mũ trùm đầu của tên Tử Thần Thực Tử. Hắn buông Harry ra ngay tức thì, kèm theo một tiếng tru đau đớn. Harry xoay phắt người lại đối diện với hắn và hô:

"ĐIỂM HUYỆT!"

Tên Tử Thần Thực Tử ngã ngửa ra sau, đổ nhào xuống, cái mũ trùm đầu của hắn tuột ra. Hắn chính là Macnair, kẻ sém chút nữa đã là đao phủ của con Bằng-Mã Buckbeak. Một trong hai con mắt của hắn đang sưng vù và máu phun ra.

Harry nói với Neville:

"Cám ơn!"

Nó kéo Neville qua một bên khi chú Sirius và tên Tử Thần Thực Tử đối thủ vừa loạng choạng chạy ngang qua, vừa đấu với nhau quyết liệt đến nỗi cây đũa phép của cả hai te tua hết.

Bỗng nhiên chân Harry chạm phải cái gì đó tròn và cứng mà nó vừa trượt lên - Trong một thoáng nó tưởng nó đã làm rớt lời tiên tri, nhưng rồi nó nhìn thấy con mắt huyền bí của thầy Moody xoay tít bay qua sàn phòng.

Chủ nhân của con mắt thì đang nằm dài bên cạnh Harry, đầu chảy máu còn đối thủ của thầy thì đang cúi xuống Harry và Neville: hắn chính là Dolohov, bộ mặt dài ngoằng của hắn nhăn nhó vì niềm vui sướng.

Hắn chĩa cây đũa phép vào Neville, hét:

"*Tarantallegra! (Cắc tùng xoèng!)*"

Chân cẳng Neville lập tức vặn vẹo thành một thứ vũ điệu quay cuồng khiến nó bị mất thăng bằng và té lăn cù xuống sàn một lần nữa.

"Nào, Potter…"

Harry hét:

"*Hú hồn Thần Hộ Mệnh!*"

Dolohov vung cây đũa phép bằng một động tác chớp nhoáng như hắn đã làm đối với Hermione. Harry cảm thấy có cái gì đó sạt ngang qua mặt nó, giống như một con dao cùn nhưng tạo một sức ép quật nó ngã nhào qua một bên, và nó té chồng lên đôi chân cà giật của Neville, nhưng Thần Chú Che Chắn đã bảo vệ nó khỏi tác hại xấu nhất của bùa chú Dolohov.

Dolohov bèn giơ đũa phép của hắn lên một lần nữa:

"*Thu hồi Lời Tiên…*"

Từ đâu không biết, chú Sirius lao tới, dùng vai húc văng

Dolohov, khiến hắn bay ra xa. Lời tiên tri lại một lần nữa suýt bay ra khỏi đầu ngón tay của Harry nhưng nó kịp tìm cách níu chụp lại. Bây giờ chú Sirius và Dolohov đang đấu tay đôi, đũa phép của họ vung lên lóe sáng như gươm, những tia lửa bay xẹt ra từ đầu đũa phép của họ…

Dolohov thu hồi cây đũa phép của hắn để thực hiện động tác chớp nhoáng giống như hắn đã làm đối với Hermione và Harry. Harry bật phóng lên hét:

"*Petrificus Totalus!*"

Một lần nữa, tay chân của Dolohov dính chặt vào thân mình hắn và hắn bổ ngửa ra sau, lưng giộng xuống sàn một cái rầm.

"Giỏi lắm!"

Chú Sirius vừa lớn tiếng khen ngợi Harry vừa ấn đầu nó xuống vì có thêm hai thần chú điểm huyệt đang bay vèo về phía hai chú cháu.

"Này chú muốn các cháu lập tức rời khỏi…"

Hai chú cháu lại thụp xuống một lần nữa. Một tia sáng xanh biếc suýt chút nữa là trúng chú Sirius. Harry nhìn thấy phía bên kia căn phòng cô Tonks đang té từ giữa chừng các bậc thang đá xuống, thân hình liệt cứng của cô lăn xuống từ bậc đá này đến bậc đá kia, và mụ Bellatrix đang đắc thắng quay trở lại cuộc đánh nhau tưng bừng.

Chú Sirius gào:

"Harry, hãy giữ lời tiên tri, túm lấy Neville, và chạy đi!"

Chú Sirius lao vút tới trước đón đầu mụ Bellatrix. Harry

không thể nhìn thấy chuyện gì xảy ra kế tiếp, bởi vì chú Kingsley đã án ngang tầm nhìn của nó. Chú Kingsley đang đấu với Rookwood mặt rỗ lúc này đã bị tuột mất mũ trùm đầu. Một tia sáng xanh biếc nữa bay ngang qua phía trên đầu Harry khi nó lao về phía Neville…

Nó hét vào tai Neville: "Bồ có thể đứng dậy không?", bởi vì chân cẳng của Neville lúc đó vặn vẹo và co giật một cách không sao kiểm soát được.

"Quàng tay bồ qua cổ mình…"

Neville làm theo lời nó - Harry đứng dậy - chân cẳng Neville vẫn còn vặn vẹo và co giật tứ tung, không thể nào đỡ nổi tấm thân của nó. Thế rồi, chẳng biết từ đâu ra, một gã đàn ông nhào vô tụi nó. Cả hai đứa té ngửa ra sau. Chân cẳng Neville quơ quào loạn xạ trong không trung giống như một con bọ xít bị lật ngửa. Còn Harry thì cũng lăn cù trên sàn, nhưng cánh tay trái giơ cao trên không trung cố gắng giữ cho trái cầu thủy tinh nhỏ xíu không bị bể tan tành.

Giọng Lucius Malfoy gầm gừ bên tai Harry:

"Lời tiên tri, Potter, đưa cho ta lời tiên tri…"

Harry cảm thấy đầu cây đũa phép của Malfoy ấn mạnh vào giữa be sườn của nó.

"Không… thả… ta… ra… Neville… chụp lấy!"

Nó liệng trái cầu qua sàn, Neville lăn vòng qua lưng nó để hứng trái cầu vào giữa ngực. Malfoy bèn chĩa cây đũa phép về phía Neville, nhưng Harry đã thọc mạnh cây đũa phép của chính nó ngược qua vai và hô:

"*Impedimenta! (Ngăn trở!)*"

Malfoy bị nổ văng ra khỏi lưng Harry. Khi nó lồm cồm bò dậy và nhìn chung quanh thì thấy lão đã rơi tõm xuống cái bệ, chỗ mà chú Sirius và mụ Bellatrix đang đấu tay đôi. Malfoy lại chĩa cây đũa phép của hắn về phía Harry và Neville, nhưng trước khi hắn lấy được hơi để hô thần chú tấn công, thầy Lupin đã nhảy ra đứng giữa Malfoy và tụi nó.

"Harry, gom lại mấy đứa kia và ĐI!"

Harry chụp vai áo của Neville kéo toàn thân nó lên được bậc thềm đá thứ nhất. Chân cẳng của Neville vẫn còn vặn vẹo co giật và không thể nào trụ nổi sức nặng thân mình. Harry lại gồng lên một lần nữa bằng tất cả sức lực mà nó có được và tụi nó trèo lên thêm được một bậc thềm đá nữa…

Một thần chú nào đó trúng ngay cái băng ghế dưới chân Harry. Cái băng ghế sụm bà chè và nó ngã lăn quay xuống bậc thềm bên dưới, Neville thì rớt xuống tận đáy sàn, chân cẳng vẫn còn vặn vẹo, tay thì lụp chụp nhét lời tiên tri vô túi áo.

Harry kéo mạnh áo của Neville, kêu lên tuyệt vọng:

"Ráng lên! Thử cố dùng chân bồ đẩy…"

Harry lại gồng mình một phen phi thường nữa nhưng cái áo chùng của Neville rách toạc theo đường may bên trái - trái cầu thủy tinh nho nhỏ rớt ra khỏi túi áo nó, và trong khi tụi nó chưa chụp lại kịp thì cái chân cà giật của Neville đã tống cho trái cầu một đá. Trái cầu bay về bên phải tụi nó chừng ba thước rồi vỡ tan trên bậc thềm đá bên dưới tụi nó. Trong lúc cả hai trừng mắt nhìn cái chỗ mà trái cầu đã bể, kinh hoàng vì

chuyện vừa xảy ra, thì tụi nó thấy một hình thù trắng như ngọc trai có hai con mắt to cồ cộ từ từ dâng lên trong không trung, mà không một ai chú ý tới, trừ hai đứa nó. Harry có thể nhìn thấy cái miệng của hình thù đó lép nhép, nhưng giữa những âm thanh hỗn loạn của tiếng đổ bể va chạm hò hét kêu la chung quanh tụi nó, nó không thể nghe được một tiếng nào của lời tiên tri. Cái hình thù đó ngừng nói rồi tan biến vào cõi hư vô.

Neville kêu lên:

"Harry ơi, mình xin lỗi…"

Gương mặt Neville đầy thống khổ trong khi chân cẳng nó vẫn không ngừng vặn vẹo co giật.

"Mình xin lỗi nghe Harry, mình không cố ý…"

Harry hét:

"Không hề gì! Chỉ cần bồ cố đứng lên, tụi mình mau thoát khỏi…"

Gương mặt đầm đìa mồ hôi của Neville bỗng nhiên xúc động dữ dội khi nó mở tròn mắt nhìn sững qua vai của Harry. Nó kêu lên:

"Thầy Dumbledore!"

"*Cái gì?*"

"THẦY DUMBLEDORE!"

Harry quay phắt lại để nhìn về hướng Neville đang ngó trân trối. Ngay phía trên tụi nó, trong cái khuôn cửa mở từ Phòng Chứa Não, thầy Dumbledore đứng đó, giơ cao cây đũa phép

của thầy, gương mặt trắng bệch và giận dữ. Harry cảm thấy như một luồng điện vừa được "sạc" vô người và đang chạy xuyên qua từng tế bào của thân thể nó… *Tụi nó được cứu thoát rồi!*

Cụ Dumbledore bước xuống thật nhanh, ngang qua Harry và Neville, hai đứa nó bây giờ không tính đến chuyện đi khỏi chốn này nữa. Cụ Dumbledore đặt chân tới bậc thềm cuối cùng rồi, tên Tử Thần Thực Tử gần đó nhất mới nhận ra sự hiện diện của cụ. Tiếng kêu la vang lên; một tên trong bọn Tử Thần Thực Tử chạy trốn, lụp chụp loi choi trên những bậc thềm đá đối diện y như một con khỉ.

Thần chú của cụ Dumbledore lôi hắn trở ngược lại dễ dàng như không, như thể hắn bị móc vào một sợi dây vô hình nào đó…

Chỉ còn một cặp tiếp tục đánh nhau, dường như không hay biết gì về sự có mặt của người mới đến. Harry nhìn thấy chú Sirius thụp xuống né được tia sáng đỏ của mụ Bellatrix. Chú đang cười nhạo mụ ta:

"Cố lên nào! Chị dư sức làm giỏi hơn thế mà!"

Giọng cười nói của chú Sirius vang vọng khắp căn phòng cấu trúc như cái hang động này.

Tia sáng thứ hai trúng ngay giữa ngực chú Sirius.

Tiếng cười chẳng những tắt ngúm trên gương mặt chú, mà đôi mắt chú mở to kinh hoàng.

Harry buông Neville ra, mặc dù nó không ý thức hành động của mình. Nó lại nhảy xuống những bậc thềm đá, rút cây đũa

phép của nó ra, cụ Dumbledore cũng quay về phía cái bệ.

Dường như thời gian chú Sirius ngã xuống rất dài. Cơ thể của chú cong lại thành một hình cung thanh nhã khi chú ngã ra sau và chìm xuống qua tấm màn tả tơi treo rủ xuống từ cái cổng tò vò…

Và Harry nhìn thấy ánh mắt pha lẫn sợ hãi và ngạc nhiên trên gương mặt buồn bã từng có một thời rất đẹp trai của người cha đỡ đầu của nó lúc này đang ngã xuống qua cái cổng tò vò và biến mất đằng sau tấm màn lay động mạnh trong chốc lát như thể bị gió to thổi bạt, rồi trở lại vị trí như trước.

Harry nghe tiếng rống đắc thắng của mụ Bellatrix, nhưng nó biết điều đó chẳng có nghĩa gì cả - chú Sirius chỉ té qua cái cổng tò vò, chú sẽ lại xuất hiện phía bên kia cổng trong một giây mà thôi…

Nhưng chú Sirius không xuất hiện lại.

Harry gào lên:

“CHÚ SIRIUS! CHÚ SIRIUS!”

Nó chạy tới đáy sàn, thở hồng hộc. Chú Sirius ắt hẳn là ở đằng sau tấm màn đấy thôi, và nó, Harry, sẽ kéo được chú trở ra…

Nhưng khi nó đến được mặt sàn và toan phóng về phía cái bệ thì thầy Lupin đã ôm ngang ngực nó, giữ nó lại.

“Không thể làm gì được nữa, Harry à…”

“Giúp chú ấy, cứu chú ấy, chú chỉ mới té vô đó mà!”

“Quá trễ rồi, Harry à…”

“Chúng ta vẫn còn có thể cứu kịp mà…”

Harry vùng vẫy kịch liệt và hung hăng, nhưng thầy Lupin vẫn không thả nó ra…

“Con chẳng thể làm được gì đâu, Harry à… chẳng làm được gì cả… Anh ấy chết rồi!”

36

NGƯỜI DUY NHẤT HẮN SỢ

Harry gào lên:

"Không, chú ấy chưa chết!"

Nó không thể nào tin nổi điều đó. Nó sẽ không thể tin được điều đó; nó vẫn chống chọi với thầy Lupin bằng tất cả sức lực mà nó có: thầy Lupin không hiểu, người ta trốn sau bức màn, nó đã nghe tiếng người ta rù rì khi nó bước vô căn phòng này lần đầu tiên - Chú Sirius chỉ đang ẩn náu đâu đó, đơn giản là chú bị che khuất đấy thôi…

Nó rống lên:

"CHÚ SIRIUS! CHÚ SIRIUS ƠI!"

Thầy Lupin cố gắng kềm giữ Harry, giọng thầy nghẹn ngào:

"Chú ấy không trở lại đâu, Harry à. Chú ấy không thể trở lại được bởi vì chú ấy đã ch…"

Harry gầm lên:

"KHÔNG - CHÚ - ẤY - KHÔNG - CHẾT! CHÚ SIRIUS ƠI!"

Chung quanh hai thầy trò nó vẫn diễn ra các chuyển động, những sự lăng xăng vô nghĩa, những tia nhá chớp nhoáng của nhiều bùa chú hơn được tung ra. Đối với Harry, tất cả đã trở thành những tiếng ồn vô nghĩa, những lời nguyền trật mục tiêu bay sợt ngang qua chỗ thầy trò nó không đáng kể, chẳng còn gì đáng kể, ngoại trừ việc thầy Lupin thôi giả đò rằng chú Sirius, người chỉ đứng cách vài bước sau bức màn cũ kia, sẽ không hiện trở ra bất cứ lúc nào nữa, trong khi chú ấy đang hất ngược mái tóc đen và hăm hở quay trở lại chiến trường…

Thầy Lupin kéo lê Harry xa khỏi cái bục, Harry vẫn nhìn trân trối cái cổng tò vò, giờ đây lại đâm giận chú Sirius sao để nó chờ lâu như vậy…

Nhưng phần nào trong thâm tâm Harry cũng nhận ra, mặc dù nó vẫn hết sức vùng vẫy để thoát khỏi tay thầy Lupin, rằng trước đây chú Sirius chưa bao giờ bắt nó chờ đợi… chú Sirius luôn luôn liều bỏ mọi thứ để gặp nó, để giúp nó… Nếu chú Sirius không hiện trở ra từ cái cổng tò vò đó khi nó đã kêu gào chú như thể mạng sống nó tùy thuộc vào đó, thì chỉ có thể giải thích là chú ấy không thể nào trở lại… rằng chú ấy đã thực sự…

Cụ Dumbledore đã gom hầu hết bọn Tử Thần Thực Tử còn lại vô giữa phòng, dường như bọn chúng đều bị trói bằng những sợi dây thừng vô hình. Thầy Moody Mắt-Điên đã bò ngang qua phòng đến chỗ cô Tonks nằm và đang cố gắng hồi sinh cô. Đằng sau cái bục vẫn còn những tia sáng lóe lên, những tiếng càu nhàu, tiếng kêu la - Chú Kingsley đã chạy tới trước để kế tục cuộc đấu tay đôi của chú Sirius với mụ Bellatrix.

“Harry ơi?”

Neville đã tuột xuống từng băng ghế đá một để đến chỗ Harry đang đứng. Harry không còn kháng cự lại thầy Lupin nữa, dù vậy thầy vẫn cẩn thận nắm giữ cánh tay nó.

Neville nói:

“Harry ơi… mình thiệt tình xin lỗi…”

Chân cẳng Neville vẫn còn múa may loạn xạ. Nó hỏi:

“Có phải… người tàn ồng tó… có phải Sirius Black… là bạn của bồ không?”

Harry gật đầu.

Thầy Lupin chĩa cây đũa phép của thầy vào chân Neville, nói khẽ:

“Nào, *Chấm dứt!*”

Bùa phép được giải trừ. Chân cẳng Neville rớt thõng xuống sàn và nằm im re. Mặt thầy Lupin trắng bệch.

“Chúng ta hãy… hãy đi tìm mấy trò kia. Chúng ở đâu, Neville?”

Thầy Lupin vừa nói vừa quay lưng lại cái bệ. Nghe như thể mỗi lời đều khiến cho thầy đau đớn.

Neville nói:

“Dạ, tất cả tụi nó tều ở xong kia. Một bộ não tang tấn công Ron, nhưng con nghĩ nó hông sao tâu… Hermione thì bất tỉnh, nhưng tụi con còn bắt tượng mạch…”

Một tiếng nổ to và một tiếng gào vang lên từ đằng sau cái

bục. Harry thấy chú Kingsley văng xuống đất, gào lên đau đớn. Khi cụ Dumbledore ra roi thì mụ Bellatrix cong đuôi chạy. Cụ nhắm vào mụ phóng ra một thần chú, nhưng mụ gạt được. Lúc này mụ đã chạy được nửa đường lên những bậc thềm đá…

"Harry!… Đừng!"

Thầy Lupin hét lên, nhưng Harry đã vuột ra khỏi cánh tay vừa nới lỏng của thầy Lupin.

Nó rống lên:

"MỤ ẤY GIẾT CHÚ SIRIUS! MỤ GIẾT CHÚ ẤY! CON SẼ GIẾT MỤ!"

Và nó lao ra, trèo lên những băng ghế đá. Người ta quát thét đằng sau lưng nó, nhưng nó bất chấp. Lai áo chùng của mụ Bellatrix đã khuất ở phía trước và nó bám theo mụ trở lại căn phòng có những bộ não trôi lơ lửng…

Mụ phóng một lời nguyền qua vai. Cái bồn vọt lên không trung và lật úp. Dung dịch tanh thối bên trong bồn tưới ướt mem Harry. Những bộ não rớt ra và trượt qua người nó, bắt đầu quay tít những giải tua dài màu mè của chúng, nhưng Harry hét:

"*Wingardium Leviosa!*"

Lũ tua bèn văng khỏi nó, bay vào không trung. Nó cứ chạy lên, về phía cửa, dù trượt, dù tuột. Nó nhảy qua Luna đang nằm rên rỉ trên sàn, ngang qua Ginny, cô bé hỏi:

"Anh Harry… Cái…?"

Nó vượt qua Ron đang khúc khích cười khe khẽ, và Hermione vẫn còn bất tỉnh. Nó vặn cánh cửa mở vào căn phòng đen hình tròn và thấy Bellatrix biến mất qua một cánh cửa ở phía bên kia căn phòng - xa hơn chút nữa là hành lang dẫn trở lại những cái thang máy.

Nó đuổi theo, nhưng mụ đã đóng cánh cửa lại sau lưng, và bức tường lại bắt đầu quay tít mù. Một lần nữa nó bị vây quanh bởi những vệt sáng xanh lam do những ngọn nến xoay nhanh tạo ra.

Khi bức tường khựng lại, nó tuyệt vọng thét to:

"Đâu là lối ra? Lối ra ở đâu?"

Căn phòng dường như từ nãy giờ chỉ chờ đợi nó hỏi. Cánh cửa ngay đằng sau nó mở tung. Và hành lang dẫn đến thang máy trải dài ngay trước mặt nó, trống vắng và được thắp sáng bằng ánh đuốc. Nó cắm đầu chạy…

Nó nghe tiếng thang máy kêu lanh canh phía trước mặt. Nó phóng lên lối đi, quanh qua góc tường, nắm tay giộng ầm ầm vào cái nút gọi thang máy. Cái thang máy kêu chói lói rồi hạ xuống càng lúc càng thấp; khung cửa lưới bằng vàng mở ra và Harry nhào vô trong, lại giộng ầm ầm lên cái nút ghi chữ Vành-Tai. Cánh cửa đóng lại và nó đang được nhấc lên cao…

Trước khi cái khung cửa lưới mở ra hoàn toàn, nó đã nhào ra khỏi thang máy nhìn quanh. Mụ Bellatrix gần như đã đến được cái thang máy trạm điện thoại công cộng ở cuối hành lang, nhưng mụ ngoái nhìn lại và phóng thêm một thần chú nữa về phía nó khi nó lao về phía mụ. Nó nấp đằng sau Bồn phun nước Huynh Đệ Pháp Thuật để tránh, câu thần chú của

mụ bay xẹt ngang qua nó, trúng vào cánh cổng được chế tác và trang trí bằng vàng ở tận cuối hành lang Vành-Tai, khiến cho cánh cổng kêu lên như chuông rung. Có thêm nhiều tiếng bước chân vang lên. Mụ Bellatrix đã ngừng chạy. Harry cúi lom khom phục sau quần thể tượng lắng nghe.

Mụ nhái giọng bi bô của em bé, gọi nó:

"Ra đi, ra đi nào, bé Harry!"

Giọng của mụ vang dội lại trên sàn gỗ bóng láng.

"Vậy thì mi chạy theo ta để làm gì hả? Ta tưởng mi theo đến đây là để báo thù cho thằng anh họ của ta ấy chứ?"

"Ta quyết báo thù!"

Harry thét vang, và từ nơi thầm kín nhất, những bóng ma Harry dường như đồng thanh phụ họa hô vang khắp phòng:

"Ta quyết báo thù! Báo thù! Báo thù!"

"Chàaaaa… Mi *thương* hắn dữ vậy sao, em bé Potter?"

Một nỗi căm hận mà trước đây nó chưa từng biết đến trào dâng trong người Harry. Nó lao mình ra khỏi chỗ núp đằng sau bồn phun nước mà gào lên:

"*Crucio!*"

Mụ Bellatrix gào lên. Thần chú đã quật mụ ngã bật xuống sàn nhưng mụ không quằn quại rên siết trong đau đớn như Neville đã từng trải qua.

Mụ gần như đứng dậy được ngay, thở không ra hơi, và không còn cười nữa. Harry lại nấp vào đằng sau Bồn phun nước - Đòn phản bùa của mụ Bellatrix trúng ngay đầu của pho

tượng anh chàng pháp sư đẹp trai khiến cái đầu bị nổ văng xa và rớt xuống sàn cách đó chừng sáu bảy thước, cạ xước mấy vệt trên sàn gỗ.

Mụ quát:

"Trước đây mi chưa từng xài đến Lời Nguyền Không Tha, phải không, nhóc tì?"

Mụ đã thôi nhại giọng em bé.

"Mi cần phải *muốn,* nhóc à. Mi phải thực sự muốn gây ra đau đớn kìa… để lấy nó làm vui kìa… Một cơn giận chính đáng chẳng làm ta đau lâu được đâu… Ta sẽ chỉ cho mi biết cách xài nhé? Ta sẽ dạy mi một bài học…"

Harry từ nãy giờ đang mon men vòng theo bồn phun nước ở phía bên kia. Mụ Bellatrix thét:

"*Crucio!*"

Harry buộc lòng phải chuồi trở xuống nấp kỹ trong khi cánh tay của bức tượng nhân mã cầm cung bị văng xa và rớt xuống sàn một cái rầm, cách cái đầu bằng vàng của chàng pháp sư đẹp trai không xa lắm.

Mụ kêu to:

"Potter, mi không thể nào thắng được ta đâu!"

Nó nghe tiếng mụ di chuyển về bên phải, cố gắng tìm vị trí nhắm nó chính xác hơn. Nó lùi quanh bức tượng để tránh xa mụ, cúi lom khom đằng sau mấy cái chân của con nhân mã, đầu nó ngang tầm với đầu con gia tinh. Mụ Bellatrix vẫn ra rả:

"Ta đã và đang là đầy tớ trung thành nhất của Chúa Tể Hắc

Ám, ta đã học Nghệ thuật Hắc ám với ngài, và ta biết những bùa chú hùng mạnh đến nỗi mi, một thằng nhóc khốn khổ, đừng hòng hy vọng đua tranh…"

Harry hô:

"*Điểm huyệt!*"

Nó đã mon men vòng quanh đến được vị trí con yêu tinh đang đứng tươi cười nhìn lên anh chàng pháp sư mất đầu, và nó đã nhắm ngay lưng mụ mà phóng bùa trong khi mụ đang ngó quanh bồn phun nước để tìm nó. Mụ phản ứng nhanh đến nỗi nó không có thì giờ để thụp xuống.

"*Thần Hộ Mệnh!*"

Tia sáng đỏ phóng ra, Thần Chú Điểm Huyệt của chính Harry dội ngược lại khổ chủ. Harry bò ngược trở lại đằng sau cái bồn phun nước, và một trong hai cái tai nhọn hoắt của con gia tinh bay véo qua căn phòng.

Mụ Bellatrix hét:

"Potter, ta sẽ cho mi một cơ hội! Đưa cho ta lời tiên tri - lăn nó ra cho ta ngay bây giờ - và ta có lẽ sẽ tha cho cái mạng của mi!"

Harry gầm lên:

"Vậy thì mụ sẽ phải giết ta thôi, bởi vì nó đã tiêu tùng rồi!"

Và trong khi nó hét lên như vậy, một cơn đau buốt nhói trên trán nó. Cái thẹo của nó lại rát bỏng, và nó cảm thấy một cơn cuồng nộ trào dâng, hoàn toàn không dính dáng gì tới cơn giận của chính nó.

“Và hắn đã biết!”

Harry nói tiếp trong tiếng cười man dại hòa với tiếng cười của chính mụ Bellatrix.

“Lão già Voldemort yêu dấu của mụ biết là nó đã tiêu tùng! Lão sẽ không được vui vẻ với mụ lắm đâu, há?”

Mụ Bellatrix kêu lên:

“Cái gì? Mi muốn nói gì?”

Đây là lần đầu tiên sự sợ hãi hiện ra trong giọng nói mụ.

“Trái cầu chứa lời tiên tri đã bể tan khi ta cố gắng kéo Neville lên mấy bậc thềm đá! Bây giờ mụ thử nghĩ xem Voldemort sẽ nói sao về chuyện này hả?”

Cái thẹo của nó nhói lên rát bỏng… Cơn đau của cái thẹo khiến mắt nó mờ đi…

Mụ rít lên:

“ĐỒ NÓI LÁO!”

Nhưng giờ đây Harry có thể nghe được cả nỗi kinh hoàng ẩn sau cơn giận dữ.

“*MÀY GIỮ NÓ MÀ POTTER, VÀ MÀY SẼ GIAO NÓ CHO TAO* - Thu Hồi Lời Tiên Tri! *THU HỒI LỜI TIÊN TRI!*”

Harry lại phá ra cười bởi vì nó biết làm như vậy sẽ chọc cho mụ Bellatrix điên tiết lên, cơn đau trên đầu nó càng lúc càng dữ dội đến nỗi nó nghĩ cái sọ của nó có thể nổ tung ra. Nó phe phẩy bàn tay không từ đằng sau bức tượng con yêu tinh đứt vành tai rồi nhanh chóng thụt tay lại khi mụ phóng thêm một tia sáng xanh biếc bay về phía nó. Nó hét:

“Không có gì hết! Không có gì để triệu hồi hết! Nó đã bể vụn và không ai nghe được nó nói cái gì hết! Hãy nói với ông chủ của mụ là…”

Mụ Bellatrix gào lên:

“Không! Không đúng, mày nói láo! THƯA CHỦ NHÂN, TÔI ĐÃ CỐ GẮNG, TÔI ĐÃ CỐ GẮNG… ĐỪNG TRỪNG PHẠT TÔI…”

Harry la to:

“Đừng phí hơi sức vô ích!”

Hai con mắt nó nhắm nghiền lại để chống chọi lại cơn đau của cái thẹo, bây giờ đang phát đau ghê gớm chưa từng thấy…

“Hắn đâu có thể nghe được mi ở đây!”

Một giọng cao the thé nói:

“Ta không nghe được hả, Potter?”

Harry mở mắt ra.

Gương mặt trắng bệch và hốc hác, trông giống như mặt rắn hết sức gớm guốc, ẩn bên dưới cái mũ màu đen; dáng cao, gầy, hai con mắt đỏ ngầu có con ngươi chẻ đôi đang trừng trừng nhìn… Chúa Tể Voldemort đã xuất hiện ngay giữa hành lang, cây đũa phép của hắn chĩa thẳng vào Harry. Nó đứng ngây người như bị đông cứng, hoàn toàn không thể nhúc nhích cục cựa.

Voldemort trừng trừng nhìn Harry bằng đôi con mắt đỏ ngầu đầy nhẫn tâm đó, nói khẽ:

“Vậy là mi đã làm bể lời tiên tri của ta? Không, Bella à, nó

không nói dối… Ta nhìn thấy sự thật đang đáp lại ta từ bên trong bộ óc vô dụng của nó… Bao nhiêu tháng ròng rã chuẩn bị, bao nhiêu tháng ròng rã nỗ lực… và lũ Tử Thần Thực Tử của ta lại một phen nữa để cho Harry Potter phá bĩnh ta…"

Mụ Bellatrix nức nở, nhào tấm thân mụ xuống dưới chân của Voldemort trong khi hắn chậm rãi bước đến gần.

"Thưa Chủ Nhân, xin tha thứ cho tôi… tôi không biết, lúc đó tôi đang đánh nhau với tên Người Hóa Thú Black! Chủ Nhân ơi, ngài nên hiểu…"

"Câm đi, Bella!"

Voldemort thốt lên bằng giọng đe dọa:

"Chốc nữa ta sẽ tính đến mi. Mi tưởng là ta đột nhập vào Bộ Pháp Thuật để nghe những lời tạ lỗi dối trá của mi hả?"

"Nhưng thưa Chủ Nhân… nó ở đây… nó ở dưới…"

Voldemort chẳng thèm bận tâm. Hắn lặng lẽ nói:

"Ta không còn gì để nói với mi nữa, Potter. Mi đã quấy rầy ta quá nhiều lần và quá lâu rồi. AVADA KEDAVRA!"

Harry thậm chí không kịp mở miệng kháng cự. Đầu óc nó trống trơn, cây đũa phép chĩa xuống sàn nhà một cách vô dụng.

Nhưng bức tượng bằng vàng mất đầu của chàng pháp sư đẹp trai trong bồn phun nước bỗng nhiên bừng lên sinh khí, nhảy ra khỏi cái bệ tượng, đáp xuống sàn một cái rầm, đứng giữa Harry và Voldemort. Thần chú của Voldemort chỉ sướt qua ngực bức tượng một chút xíu khi chàng pháp sư giang tay

ra che chở cho Harry.

“Cái gì…?” Voldemort kêu lên, trừng mắt nhìn quanh. Và rồi hắn thở ra. “Dumbledore!”

Harry ngoảnh lại sau nhìn, trái tim nó đập bình bình. Cụ Dumbledore đang đứng ngay trước cánh cổng bằng vàng.

Voldemort giơ cây đũa phép của hắn lên, tung ra một tia sáng xanh nữa nhắm vào cụ Dumbledore, cụ bèn xoay mình và biến mất trong một cái phất nhẹ vạt áo choàng. Một giây sau cụ lại xuất hiện ngay đằng sau Voldemort và vẫy cây đũa phép của cụ về phía những bức tượng còn lại trong bồn phun nước, những bức tượng này lập tức bừng lên sống động. Bức tượng mụ phù thủy chạy về phía mụ Bellatrix, mụ ta gào thét và phóng bùa chú liên miên vào bức tượng nhưng tất cả bùa chú đều trượt khỏi ngực bức tượng, và nàng phù thủy tượng vàng nhào vô mụ Bellatrix kẹp chặt mụ ta xuống sàn. Cùng lúc đó, tên yêu tinh và con gia tinh hối hả chạy về phía các lò sưởi xây dọc bức tường, và con nhân mã độc thủ thì phóng nước đại lao vào Voldemort, hắn cũng biến mất ngay để sau đó lại hiện ra bên cạnh hồ nước.

Bức tượng chàng pháp sư mất đầu xô mạnh Harry ra phía sau, tránh xa cuộc chiến đấu, trong khi cụ Dumbledore chặn đầu Voldemort và con nhân mã bằng vàng chạy nước kiệu quanh cả hai kỳ phùng địch thủ này.

Cụ Dumbledore điềm tĩnh nói:

“Chọn đêm nay để vào chốn này thì hơi ngu, Tom à. Các Thần Sáng đang tiến về đây…”

Voldemort đốp chát lại:

“Đến lúc ta đi khỏi nơi đây thì mi cũng chết ngắc rồi!”

Hắn tung ra một lời nguyền chết người khác vào cụ Dumbledore, nhưng thay vì trúng cụ Dumbledore, nó lại đụng vào cái bàn làm việc của nhân viên bảo vệ an ninh khiến nó bốc cháy.

Cụ Dumbledore vẫy nhẹ cây đũa phép. Công lực của thần chú phát ra từ cây đũa mạnh đến nỗi Harry, mặc dù được bức tượng không đầu bảo vệ, vẫn cảm thấy tóc tai dựng đứng lên khi sức công phá lướt qua, và lần này Voldemort buộc phải làm phép gọi từ cõi hư không một tấm khiên bạc sáng lóa để gạt đỡ. Thần chú của cụ Dumbledore, chẳng biết là thần chú gì, gây hư hại thấy rõ cho cái khiên, mặc dù nó phát ra một tiếng kêu nghe như tiếng cồng trầm vang, một âm thanh gây ớn xương sống một cách kỳ quái…

Đôi mắt đỏ ngầu của Voldemort nheo lại ngó qua đầu của cái khiên, hắn kêu lên:

“Lão không cố giết ta sao, Dumbledore? Vượt lên trên bạo tàn thế sao, lão?”

Cụ Dumbledore bình thản đáp:

“Cả hai chúng ta đều biết là có những cách khác để tiêu diệt một con người, Tom à.”

Cụ tiếp tục bước về phía Voldemort như thể không hề có một chút mảy may sợ hãi nào trên thế gian này, như thể không có sự cố gì xảy ra có thể ngăn cản bước chân thong thả của cụ đi lên hành lang.

“Ta thú nhận là… chỉ lấy đi mạng sống của ngươi thì không đủ thỏa mãn ta…”

Voldemort gầm gừ:

“Chẳng có gì tồi tệ hơn cái chết đâu, lão Dumbledore à.”

“Ngươi nhầm to rồi.”

Cụ Dumbledore nói, vẫn tiến đến gần Voldemort hơn và nói năng dịu dàng như thể hai người đang thảo luận bên bàn trà. Harry cảm thấy hoảng sợ khi thấy cụ cứ đi tới trước, chẳng khiên mâu che chắn mà cũng không phòng vệ gì hết. Nó muốn thét to một lời cảnh báo, nhưng bức tượng pháp sư không đầu cứ lôi ngược nó ra sau về phía bức tường, khóa hết mọi nỗ lực vùng vẫy thoát ra của nó. Cụ Dumbledore vẫn bình thản nói tiếp:

“Thực ra, chính việc không thể hiểu rằng có những điều còn tệ hại hơn cả cái chết đã luôn luôn là nhược điểm lớn nhất của ngươi…”

Một tia sáng xanh biếc nữa phóng ra từ phía sau cái khiên bạc. Lần này chính con nhân mã độc thủ đang phi nước kiệu trước mặt cụ Dumbledore lãnh đủ bùa chú và nổ tung thành trăm mảnh vụn văng tung tóe, nhưng trước khi các mảnh vụn kịp rơi xuống mặt sàn, cụ Dumbledore đã thu hồi cây đũa phép của cụ, và vung vẩy nó như thể quất một cây roi. Một ngọn lửa mảnh và dài bay ra từ đầu cây đũa phép, quấn quanh Voldemort, khiên che cùng tất cả. Trong tích tắc, tưởng như cụ Dumbledore đã chiến thắng, nhưng rồi sợi dây thừng lửa ấy bỗng biến thành một con rắn chúa, lập tức buông thả Voldemort ra, và quay ngoắt lại, rít lên một cách giận dữ, con

rắn chúa đối đầu với cụ Dumbledore.

Voldemort biến mất. Con rắn thối lui trên sàn bọc hậu cho hắn, sẵn sàng tấn công…

Một ngọn lửa bùng cháy lên giữa không trung phía trên đầu cụ Dumbledore vừa đúng lúc Voldemort tái xuất hiện, đứng trên cái bệ tượng ở giữa hồ nước, chỗ trước đây có năm bức tượng.

Harry gào:

"Coi chừng!"

Nhưng ngay cả khi nó còn đang gào lên thì đã có thêm một tia sáng xanh biếc nữa từ đầu đũa phép của Voldemort nhắm thẳng vào cụ Dumbledore, còn con rắn thì đã tấn công…

Fawkes sà xuống phía trước cụ Dumbledore, há mỏ rộng, và nuốt trọn tia sáng xanh. Con phượng hoàng bốc cháy và rớt xuống sàn, nhỏ xíu, nhăn nheo, không bay lên được nữa. Cùng lúc đó, cụ Dumbledore vung cây đũa phép theo một chuyển động dài linh hoạt - con rắn, chỉ còn xém tí xíu nữa là cắm phập răng nanh của nó vào cụ Dumbledore, lại bay vút trở lại không trung và biến mất trong một cụm khói đen; nước trong hồ bỗng dâng lên và bao phủ khắp người Voldemort như một cái kén bằng thủy tinh nấu chảy…

Trong vài giây, Voldemort chỉ còn được nhìn thấy như một hình thù không mặt mũi, vằn vện, đen đúa, lung linh, mơ hồ trên cái bệ tượng, rõ ràng là đang vùng vẫy để vứt đi cái khối bao bọc đang khiến hắn ngạt thở…

Rồi hắn biến mất, và nước lại rút xuống, đổ xuống hồ một

cái rầm, tạo thành sóng dạt mạnh vào thành hồ, văng tóe cả ra ngoài mặt sàn láng bóng.

Bellatrix thét lên:

"CHỦ NHÂN!"

Chắc là xong hết rồi, chắc là Voldemort đã quyết định chuồn thẳng rồi, Harry dợm chạy ra khỏi chỗ núp đằng sau bức tượng chàng pháp sư vệ sĩ của nó, nhưng cụ Dumbledore la to:

"Harry, ở yên đó!"

Lần đầu tiên, giọng cụ Dumbledore nghe có vẻ hoảng sợ. Harry chẳng hiểu tại sao cả. Hành lang hoàn toàn trống vắng, chỉ có mỗi thầy trò nó, mụ Bellatrix thì đang thổn thức phía dưới bức tượng kẹp chặt mụ, trên sàn thì con Fawkes đang phục sinh dưới dạng một con chim non kêu líp chíp yếu ớt…

Và bỗng nhiên cái thẹo của Harry nổ bùng ra. Nó biết là nó đã chết: đau đớn không thể tưởng tượng được, đau quá sức chịu đựng…

Nó đã biến mất khỏi hành lang, nó đã bị nhốt trong một sinh vật có đôi mắt đỏ ngầu cuộn tròn, cuộn chặt đến nỗi nó không biết chỗ nào là chỗ kết thúc của cơ thể mình, chỗ nào là chỗ bắt đầu của sinh vật đó. Cả hai quyện vào nhau, gắn kết nhau trong nỗi đau, và không có lối thoát nào hết…

Và rồi sinh vật đó nói, dùng cái miệng của Harry, khiến cho nó cảm thấy xương hàm của nó cử động trong cơn đau thống thiết…

"Giết ta đi… Dumbledore…"

Không nhìn thấy gì hết và hấp hối. Từng mảnh nhỏ trong cơ thể Harry đều rống lên để giải tỏa nỗi đau, Harry lại cảm thấy sinh vật đó sử dụng miệng nó một lần nữa…

"Nếu cái chết chẳng có ý nghĩa gì thì… Dumbledore… hãy giết thằng nhỏ…"

Harry nghĩ:

"Hãy ngừng cơn đau lại. Hãy giết hết cả hai chúng tôi… Chấm dứt đi, cụ Dumbledore… Chết chóc chẳng thấm thìa gì đâu so với nỗi đau này… Và mình sẽ gặp lại chú Sirius…"

Trong lúc trái tim của Harry tràn ngập cảm xúc thương tâm thì vòng quấn của sinh vật đó lỏng dần, cơn đau biến đi. Harry nằm úp mặt xuống sàn, cặp mắt kiếng của nó đã văng mất, nó run cầm cập như thể đang nằm trên mặt băng chứ không phải sàn gỗ…

Rồi có tiếng người nói chuyện vọng vào hành lang, nhiều giọng nói quá mức: Harry mở mắt ra, thấy cặp kiếng của nó đã văng tới cạnh gót chân của bức tượng mất đầu đã từng che chắn bảo vệ nó, nhưng giờ đây bức tượng nằm ngửa thẳng cẳng trên sàn, bất động và bể nứt. Harry đeo kiếng lên và ngóc đầu dậy được vài phân thì nhận thấy cái mũi khoằm của cụ Dumbledore chỉ cách chóp mũi của nó có một tý.

"Con không sao chứ, Harry?"

"Dạ."

Harry đáp, vẫn còn run dữ dội đến nỗi nó không thể nào giữ cho cái đầu thẳng lên đàng hoàng được.

"Dạ… Con… Voldemort đâu… Mấy người này là ai… Cái

gì…?”

Hành lang Vành-Tai đầy nhóc người. Sàn hành lang đang phản chiếu những ngọn lửa màu xanh ngọc bích bây giờ đã bùng cháy lên trong tất cả các lò sưởi dọc theo một bức tường, và một dòng phù thủy cùng pháp sư từ những lò sưởi đó đang tuôn ra. Khi cụ Dumbledore đỡ nó đứng lên được rồi, Harry nhìn thấy bức tượng vàng nhỏ xíu của con gia tinh và con yêu tinh đang dẫn đường cho một ông Cornelius Fudge mặt mày sửng sốt đi tới.

Một người đàn ông mặc áo chùng tía có mái tóc buộc thành đuôi ngựa chỉ vào cái đống đổ nát bằng vàng nằm ở phía đầu kia của hành lang, nơi trước đó mụ Bellatrix bị mắc kẹt, mà la lớn:

“Hắn đã ở đó! Tôi đã nhìn thấy hắn, thưa ông Fudge, tôi xin thề, hắn chính là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó, hắn đã vồ lấy một mụ đàn bà và độn thổ mất rồi!”

Ông Fudge lắp bắp nói:

“Tôi biết, Williamson à, tôi biết, tôi cũng thấy hắn mà!”

Ông Fudge đang mặc một bộ đồ ngủ và khoác một cái áo sọc dưa bên ngoài. Ông thở hổn hển như thể vừa chạy mấy dặm đường:

“Râu ria Quỷ thần ơi… ở đây… ở *tại đây,* ngay trong Bộ Pháp Thuật!… Trời xanh vĩ đại trên cao… chẳng có vẻ gì là có thể… tôi nói nhé… chuyện này làm sao có thể như thế chứ?”

Cụ Dumbledore dường như hài lòng là Harry không hề hấn gì, nên cụ bước tới trước để những người mới đến nhận ra lần

đầu tiên sự hiện diện của cụ ở đó (một vài người trong đám mới đến này giơ cao đũa phép, những người khác chỉ tỏ ra ngạc nhiên. Bức tượng con gia tinh và tượng con yêu tinh vỗ tay, còn ông Fudge thì nhảy dựng lên kinh ngạc đến nỗi hai chân mang dép lê của ông hổng khỏi mặt sàn). Cụ Dumbledore nói:

"Ông Cornelius à, nếu ông quá bộ xuống lầu vào trong Sở Bảo Mật, ông sẽ thấy nhiều Tử Thần Thực Tử vượt ngục bị gom lại trong Phòng Tử Thần, đã được trói lại bằng Thần Chú Chống Độn Thổ, và đang chờ ông quyết định coi nên làm gì với bọn chúng."

Ông Fudge há hốc mồm, dường như không còn tự kìm mình được vì quá ngạc nhiên:

"Cụ… ở đây… tôi… tôi…"

Ông thảng thốt nhìn sang những Thần Sáng tháp tùng, và rõ ràng là ông chỉ còn tỉnh táo có một nửa khi la lên:

"Bắt hắn!"

Cụ Dumbledore nói bằng một giọng vang như sấm:

"Ông Cornelius, tôi sẵn sàng đánh nhau với nhân viên của ông - và sẽ lại đánh thắng! Nhưng mới cách đây vài phút, chính ông đã nhìn thấy bằng chứng, bằng chính con mắt của ông, rằng tôi đã nói với ông sự thật suốt cả năm trời nay. Chúa Tể Hắc Ám Voldemort đã trở lại, mười hai tháng qua ông đã săn đuổi nhầm người, và bây giờ đã tới lúc ông nên lắng nghe sự khôn ngoan tỉnh táo."

"Tôi… không… Hừ…"

Ông Fudge gầm gừ giận dữ, nhìn quanh quất như thể hy vọng ai đó sẽ bảo cho ông ta biết nên làm gì. Khi không ai bảo ban gì ông cả, ông nói:

"Thôi được… Dawlish! Williamson! Đi xuống Sở Bảo Mật và coi… Cụ Dumbledore, cụ… cụ sẽ cần phải nói cho tôi biết chính xác… cái Bồn phun nước Huynh Đệ Pháp thuật…"

Ông trố mắt ngó xuống sàn còn ngổn ngang những mảnh vỡ của các bức tượng phù thủy pháp sư và nhân mã nằm tung tóe khắp nơi. Ông nói thêm bằng giọng rền rĩ:

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Cụ Dumbledore nói:

"Chúng ta có thể thảo luận chuyện đó sau khi tôi đưa Harry trở về trường Hogwarts."

"Harry nào? *Harry Potter* hả?"

Ông Fudge xoay người lại trừng mắt ngó Harry, nó vẫn còn đứng tựa vào bức tường bên cạnh bức tượng đổ vốn là vệ sĩ của nó trong suốt cuộc chiến đấu giữa cụ Dumbledore và Voldemort. Ông Fudge ngó Harry đến suýt lồi con mắt của ông ra. Ông nói:

"Nó… ở đây? Tại sao… Tất cả chuyện này… nghĩa là sao?"

Cụ Dumbledore lặp lại:

"Tôi sẽ giải thích mọi chuyện, sau khi Harry đã trở về trường."

Cụ đi từ hồ nước đến chỗ cái đầu của bức tượng pháp sư

bằng vàng đang nằm lăn lóc trên sàn. Cụ chĩa cây đũa phép vào cái đầu tượng và lẩm bẩm:

"*Portus!*"

Cái đầu tượng bừng lên màu sáng xanh lơ và rung lắc ầm ĩ trên sàn gỗ trong vài giây, rồi nằm im re trở lại.

Khi cụ Dumbledore lượm cái đầu lên và cắp nó đi về phía Harry, ông Fudge nói:

"Nghe đây này, cụ Dumbledore! Cụ không có thẩm quyền đối với cái Khóa Cảng đó! Cụ không thể nào làm những chuyện như vậy ngay trước mặt Bộ Trưởng Pháp Thuật, cụ… cụ…"

Giọng của ông ta ngắc ngứ dần khi cụ Dumbledore nhướn mắt nhìn qua cặp kiếng nửa vành trăng để chăm chú ngắm gương mặt ông ta một cách uy phong. Cụ Dumbledore nói:

"Ông sẽ ra lệnh chuyển bà Dolores Umbridge ra khỏi trường Hogwarts. Ông sẽ bảo các Thần Sáng của ông ngừng truy lùng giáo viên bộ môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí để ông ta có thể trở về trường làm việc. Tôi sẽ dành cho ông…"

Cụ Dumbledore rút từ trong túi áo chùng của cụ ra một cái đồng hồ có mười hai kim và nghiên cứu nó.

"… nửa giờ trong thời gian của tôi tối nay, để trong thời gian đó, tôi nghĩ, chúng ta có thể bàn tới nhiều chuyện quan trọng hơn là chỉ giải thích những chuyện đã xảy ra ở đây. Sau đó, tôi sẽ cần điều hành lại cái trường của tôi. Nếu ông cần tôi giúp đỡ nhiều hơn, thì dĩ nhiên ông sẽ luôn được tiếp đón, và xin mời liên hệ với tôi ở trường Hogwarts. Thư từ đề gởi Ông

Hiệu trưởng tất sẽ đến được tay tôi.

Ông Fudge càng thộn ra tệ hại hơn bao giờ hết. Miệng của ông há hốc, còn gương mặt tròn vo của ông thì càng trở nên đỏ hồng hơn dưới mái tóc xám bù xù.

"Tôi… cụ…"

Cụ Dumbledore quay lưng lại ông ta.

"Harry, cầm cái Khóa Cảng này."

Cụ đưa ra cái đầu tượng vàng chóe, Harry đặt bàn tay của nó lên đó, không cần bận tâm nữa việc nó sẽ làm sau đó hay nơi nó sẽ đi tới.

Cụ Dumbledore khẽ nói:

"Thầy sẽ gặp lại con trong nửa giờ nữa. Một… hai… ba…"

Harry cảm thấy cơn chấn động quen thuộc của một cái móc xốc mạnh đằng sau rún. Mặt sàn gỗ bóng láng biến mất dưới chân nó; Hành lang Vành-Tai, ông Fudge, cụ Dumbledore, tất cả đều biến mất, và nó thì đang bay tới trước trong một cơn lốc màu sắc và âm thanh…

37

LỜI TIÊN TRI ĐÃ MẤT

Chân của Harry lại đụng mặt đất cứng một lần nữa; đầu gối của nó khuỵu xuống một tý, và cái đầu tượng chàng pháp sư vàng chóe rơi xuống sàn vang lên tiếng lanh canh. Nó nhìn quanh quất và nhận ra mình đã về đến văn phòng của cụ Dumbledore.

Mọi vật dường như đã tự sửa chữa lấy trong thời gian cụ Hiệu trưởng vắng mặt. Những dụng cụ bằng bạc tinh tế lại đứng trên mấy cái bàn chân cẳng khẳng khiu, thở phù phù hay kêu vo vo một cách bình thản.

Những bức chân dung của các ông bà Hiệu trưởng quá cố vẫn ngủ khì trong cái khung tranh của mỗi người, đầu ngoẹo ra sau trên ghế bành hay tựa vào đường viền bức tranh của họ. Harry nhìn qua cửa sổ: một đường êm ả màu xanh nhạt hiện ra ở chân trời: bình minh đang ló dạng.

Sự yên lặng và tĩnh mịch chỉ thỉnh thoảng mới bị những tiếng lẩm bẩm hay khụt khịt của những người trong tranh đang ngủ phá vỡ; Harry không thể chịu đựng nỗi sự yên lặng tĩnh mịch này. Nếu ngoại cảnh có thể phản ảnh được cảm xúc bên

trong con người nó, thì những bức tranh kia ắt phải gào thét lên trong nỗi thống khổ. Nó đi loanh quanh văn phòng xinh đẹp, yên ắng, hơi thở dồn dập, cố gắng không nghĩ gì hết. Nhưng mà nó vẫn phải nghĩ… Không thể nào trốn tránh được…

Chính vì sai lầm của nó mà chú Sirius bị chết. Nếu nó, Harry, không ngu đến mức rơi vào âm mưu của Voldemort, nếu nó đừng khăng khăng tin những gì nó thấy trong chiêm bao là thật, giá mà nó đừng mở tâm trí ra để cho Voldemort có thể, như Hermione đã từng nói, khai thác *cái thói anh hùng rơm của Harry*…

Không thể nào chịu đựng được, nó sẽ không nghĩ đến chuyện đó nữa, nó không thể nào chịu đựng được điều đó nữa… Có một lỗ hổng khủng khiếp ở bên trong con người nó mà nó không muốn cảm nhận hay xem xét, một cái lỗ đen ngòm mà chú Sirius đã rơi xuống và biến mất. Nó không muốn ở một mình trong không gian lớn lao yên ắng này, nó không thể nào chịu đựng nổi…

Một bức chân dung đằng sau nó phát ra một tiếng ngái đặc biệt to và một giọng nói êm ái vang lên:

"A… Harry Potter…"

Phineas Nigellus ngáp một cái dài sượt, vươn vai duỗi hai cánh tay và dò xét Harry bằng hai con mắt nheo híp lại. Phineas nói:

"Mà cái gì đem trò tới đây vào cái giờ sớm sủa tinh mơ này hử? Văn phòng này được coi như chỉ dành cho vị Hiệu trưởng chính danh mà thôi và đóng cửa cài then đối với tất cả những

người khác. Hay là cụ Dumbledore phái trò tới đây? Ôi, đừng có bảo ta…"

Ông ta ngáp thêm một cái nữa to đến nỗi run bắn cả người lên.

"… đem thêm một thông điệp nữa cho thằng chắt vô tích sự của ta!"

Harry không thể thốt nên lời. Phineas Nigellus chưa biết là chú Sirius đã chết, nhưng Harry không thể nào nói cho cụ biết. Nói to lên điều đó sẽ khiến cho điều đó được khẳng định chắc chắn, kết thúc, vô phương phục hồi.

Bây giờ đã có thêm vài bức chân dung nữa cựa quậy. Nỗi kinh hoàng có thể bị chất vấn khiến Harry sải bước dài ngang qua căn phòng và chụp lấy cái nắm đấm cửa.

Cái nắm đấm cửa không chịu xoay. Harry đã bị nhốt rồi.

Một vị pháp sư mũi đỏ tướng tá phốp pháp có bức chân dung treo ngay trên bức tường đằng sau bàn giấy của cụ Dumbledore lên tiếng:

"Ta hy vọng điều này có nghĩa là cụ Dumbledore sẽ sớm trở lại với chúng ta, hử?"

Harry quay lại. Vị pháp sư chăm chú dò xét gương mặt nó với vẻ thích thú cao độ. Nó gật đầu. Harry lại cố sức vặn mạnh nắm đấm cánh cửa đằng sau lưng một lần nữa, nhưng nắm đấm cửa vẫn cứ trơ ra không nhúc nhích.

Vị pháp sư nói:

"À hay. Mấy hôm nay không có cụ mọi việc hết sức chán

phèo, thiệt là hết sức chán phèo.”

Cụ tự an tọa trên một cái ghế bành trông giống như một cái ngai vua mà cụ đã được vẽ ngồi trên đó, rồi mỉm cười hiền lành với Harry.

Cụ nói một cách thoải mái vui vẻ:

“Cụ Dumbledore đánh giá trò cao lắm, ta chắc trò cũng biết. Ừ, đúng vậy, cụ dành cho trò một sự quý mến rất lớn.”

Mặc cảm tội lỗi tràn ngập khắp lồng ngực của Harry, giống như có một con sán nặng nề gớm guốc đang quằn quại và dằn vặt. Harry không thể nào chịu đựng nổi điều này, nó không thể nào là Harry được nữa… nó chưa bao giờ cảm thấy mình bị sập bẫy trong chính thân thể và đầu óc của mình như vậy, nó chưa bao giờ ao ước mạnh mẽ đến như vậy là nó có thể là một người khác… một người nào đó… bất cứ người nào đó… khác nó…

Lò sưởi trống không bỗng bùng cháy lên một ngọn lửa màu xanh ngọc bích khiến Harry nhảy lùi xa khỏi cánh cửa, chăm chú nhìn người đàn ông đang xoay tít bên trong lò sưởi.

Khi cái dáng cao cao của cụ Dumbledore lộ dần từ trong ngọn lửa, các pháp sư và phù thủy trên những bức tường chung quanh giật mình tỉnh giấc. Nhiều người reo lên lời chào mừng cụ Dumbledore trở về.

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói:

“Cám ơn.”

Lúc đầu cụ không nhìn Harry Potter, mà bước đến bên nhánh cây bên cạnh cửa rồi rút từ cái túi bên trong của áo

chùng ra con phượng hoàng nhỏ xíu, xấu xí, trơ trụi lông lá. Cụ nhẹ nhàng đặt Fawkes lên cái khay tro mịn bên dưới cây cột vàng nơi con Fawkes trưởng thành thường đậu.

Cuối cùng cụ quay mặt khỏi con phượng hoàng con và nói:

"Này, Harry, con sẽ vui mừng biết là không ai trong số bạn bè của con phải chịu đựng thương tổn lâu dài của những sự cố tối qua."

Harry cố gắng nói "Dạ" nhưng không một âm thanh nào thoát ra được miệng nó. Đối với nó, dường như cụ Dumbledore đang nhắc nó nhớ lại ý nghĩa của tổn thất mà nó đã gây ra qua hành động của nó hồi hôm; và mặc dù cụ Dumbledore đã một lần nhìn thẳng vào mắt nó, và mặc dù vẻ mặt của cụ ân cần chứ không trách móc, Harry vẫn không thể nào chịu đựng nổi ánh mắt của cụ.

Cụ Dumbledore nói:

"Hiện giờ bà Pomfrey đang nắn gân cốt lại cho mọi người. Cô Nymphadora Tonks có lẽ cần dưỡng sức ít lâu trong bệnh viện Thánh Mungo, nhưng có vẻ như cô ấy sẽ sớm bình phục hoàn toàn."

Harry diễn tả sự hài lòng bằng cách gật đầu với tấm thảm trải sàn đang càng lúc càng sáng sủa hơn khi bóng đêm bên ngoài càng lúc càng phai đi. Nó biết chắc chắn là tất cả những bức chân dung chung quanh căn phòng đều đang lắng tai nghe kỹ lưỡng từng lời cụ Dumbledore nói, thắc mắc hai thầy trò nó đã ở đâu và tại sao lại có thương tích.

Cụ Dumbledore nói rất khẽ:

“Ta hiểu con cảm thấy thế nào, Harry à.”

Harry nói:

“Không, thầy không hiểu.”

Giọng của nó bỗng nhiên to và khỏe. Cơn giận tóe lửa luồn vô trong người nó. Cụ Dumbledore *không biết gì hết* về cảm xúc của nó.

Phineas Nigellus tinh quái nói:

“Thấy chưa, Dumbledore? Đừng có bao giờ cố tìm hiểu bọn học trò. Tụi nó không ưa đâu. Tụi nó thà bị hiểu lầm một cách đầy bi kịch, thà chìm đắm trong nỗi tự xót xa, nghiền ngẫm nỗi riêng của chính mình…”

Cụ Dumbledore nói:

“Bấy nhiêu là đủ rồi, cụ Phineas à.”

Harry quay lưng lại cụ Dumbledore và dứt khoát nhìn trừng trừng ra khung cửa sổ đối diện. Nó có thể nhìn thấy sân vận động Quidditch ở đằng xa xa. Chú Sirius đã có lần xuất hiện ở đó, giả dạng thành một con chó đen bờm xờm lông lá, để chú Sirius có thể xem Harry thi đấu…

Có lẽ chú đã đến để xem nó có chơi Quidditch hay như ba James của nó từng chơi không… Harry chưa bao giờ hỏi chú ấy…

Giọng nói của cụ Dumbledore vang lên:

“Harry à, chẳng có gì đáng xấu hổ trong cảm xúc của con lúc này… Ngược lại… Việc con có thể cảm thấy đau đớn như thế này chính là sức mạnh vĩ đại nhất của con.”

Harry cảm thấy một cơn giận điên lên đang gặm nhấm ruột gan nó, đốt cháy bừng bừng cái khoảng trống không khủng khiếp và đổ đầy lòng nó nỗi ham muốn làm đau cụ Dumbledore vì vẻ bình thản và những lời lẽ trống rỗng của cụ.

Nó vẫn nhìn đăm đăm cái sân vận động Quidditch, nhưng chẳng còn thấy gì nữa, giọng nó run lên:

"Đó là sức mạnh vĩ đại nhất của con à?… Thầy chẳng hiểu gì hết… thầy không biết…"

Cụ Dumbledore vẫn bình tĩnh hỏi:

"Thầy không biết điều gì?"

Thiệt là quá đáng. Harry quay phắt lại, giận run lên:

"Thầy đâu có muốn nói đến cảm xúc của con như thế nào, phải không?"

"Harry à, nỗi đau như thế này chứng tỏ con hãy còn là con người! Đau thương là một phần của con người…"

"VẬY - THÌ - CON - KHÔNG - MUỐN - LÀM - NGƯỜI!"

Harry rống lên, chụp một cái trong đám dụng cụ bằng bạc tinh tế trên cái bàn chân cẳng khẳng khiu bên cạnh nó mà quăng ngang qua căn phòng. Món đồ đó va vào tường bể tan thành trăm mảnh vụn. Nhiều bức chân dung trên tường thốt ra những tiếng quát tức giận và hoảng sợ, bức chân dung của Armando Dipper nói:

"Thiệt tình!"

Harry chụp tiếp cái kính ngắm trăng liệng vô lò sưởi, hét trả

lại những bức chân dung:

“TÔI - CÓC - CẦN! TÔI HẾT CHỊU NỔI RỒI, TÔI ĐÃ THẤY ĐỦ RỒI, TÔI MUỐN THOÁT RA, TÔI MUỐN CHẤM DỨT, TÔI CÓC LO NGHĨ GÌ NỮA!”

Nó chụp luôn cái bàn đặt những dụng cụ bằng bạc và hất tung hê lên hết. Cái bàn gãy đôi trên sàn nhà và chân bàn co quắm lại theo nhiều hướng khác nhau.

Cụ Dumbledore nói:

“Con vẫn còn lo nghĩ.”

Cụ vẫn không hề nao núng hay làm một động tác nào ngăn Harry đập phá văn phòng của cụ. Vẻ mặt của cụ rất điềm tĩnh, hầu như vô tư.

“Con lo nghĩ nhiều đến nỗi con cảm thấy như thể con sẽ chảy máu đến chết vì nỗi đau đó.”

Harry gào:

“CON - KHÔNG!”

Nó gào to đến nỗi nó cảm thấy cổ họng có thể tét ra, và trong một giây nó những muốn nhào vô cụ Dumbledore mà đập cả cụ; làm bể nát cái vẻ mặt già nua điềm đạm đó, xô lắc cụ, làm cụ đau, để cụ có thể cảm thấy một chút nỗi kinh hoàng bên trong lòng nó.

Nhưng cụ Dumbledore càng tỏ ra điềm tĩnh hơn.

“Ồ, có chứ, con có lo nghĩ chứ. Giờ đây con đã mất mẹ, mất cha, và người thân thiết nhất như một người cha mà con từng có được. Dĩ nhiên là con lo.”

Harry vẫn gầm gào:

“THẦY KHÔNG BIẾT CON CẢM THẤY NHƯ THẾ NÀO! THẦY - CỨ - ĐỨNG - ĐÓ - THẦY…”

Nhưng lời lẽ không còn đủ sức diễn tả nữa, đập phá đồ đạc cũng không giúp nó nguôi ngoai. Nó muốn bỏ chạy, nó muốn chạy hoài mà không bao giờ ngoái nhìn lại phía sau, nó muốn ở một nơi nào đó mà nó không nhìn thấy nữa đôi mắt xanh trong veo đang chăm chú nhìn nó, không thấy nữa vẻ già nua điềm tĩnh đáng ghét ấy.

Nó quay gót chạy về phía cửa, lại chụp lấy nắm đấm cửa và ra sức vặn.

Nhưng cánh cửa vẫn không thèm mở ra.

Harry quay lại nhìn cụ Dumbledore. Nó nói:

“Thả con ra.”

Nó đang run lẩy bẩy từ đầu đến chân.

Cụ Dumbledore chỉ đơn giản nói:

“Không.”

Hai thầy trò nhìn nhau mất mấy giây.

Harry lại nói:

“Thả con ra.”

Cụ Dumbledore lặp lại:

“Không.”

“Nếu thầy không… nếu thầy giữ con ở đây… nếu thầy không thả con ra…”

Cụ Dumbledore vô tư nói:

“Con cứ tiếp tục đập phá hết đồ đạc của thầy… Thầy dám nói là thầy còn nhiều đồ lắm.”

Cụ đi vòng qua cái bàn và ngồi xuống đằng sau bàn làm việc, ngắm Harry.

Nhưng Harry vẫn nói, giọng bây giờ nghe lạnh lùng và gần như điềm tĩnh gần bằng giọng của cụ Dumbledore.

“Thả con ra.”

Cụ Dumbledore nói:

“Khi nào thầy nói xong điều thầy cần nói đã.”

Harry rống lên lần nữa:

“Thầy tưởng… thầy tưởng là con muốn biết, thầy tưởng là con thèm quan tâm… CON CÓC CẦN BIẾT THẦY MUỐN NÓI CÁI GÌ! Con không muốn nghe *bất cứ điều gì* thầy muốn nói!”

Cụ Dumbledore buồn bã nói:

“Con sẽ nghe. Bởi vì con gần như chưa giận thầy đến cái mức đáng ra thầy phải bị con giận. Nếu con muốn đánh thầy, như thầy nhận thấy con sắp sửa làm, thì thầy hết sức muốn lãnh đòn cho đáng.”

“Thầy đang nói gì…?”

Cụ Dumbledore nói rõ ràng từng lời:

“Chú Sirius chết là do lỗi của thầy. Hay có lẽ thầy nên nói là hầu như hoàn toàn do lỗi của thầy. Cũng sẽ không phải là quá kiêu căng nếu thầy tuyên bố chính thầy phải chịu trách

nhiệm hoàn toàn về việc này. Chú Sirius là một con người năng động, khôn khéo và dũng cảm, những người như vậy thường không vui lòng trốn chui trốn nhủi trong nhà một khi họ tin rằng những người khác đang bị nguy hiểm. Nhưng cho dù thế, lẽ ra con đã không được tin, dù trong một thoáng, việc con đi tới Bộ Pháp Thuật hồi hôm là cần thiết. Harry à, nếu như thầy đã cởi mở với con, như đáng lẽ ra phải vậy, rằng Voldemort có thể đang tìm cách dụ dỗ con đến Bộ Pháp Thuật, và như thế con sẽ không bao giờ bị hắn lừa đến đó như hồi hôm. Và chú Sirius sẽ không phải chạy đi tìm con. Tất cả cớ sự đó là lỗi của thầy, và lỗi của một mình thầy mà thôi."

Harry vẫn còn đứng cạnh cánh cửa, bàn tay đặt trên nắm đấm nhưng nó không còn bận tâm đến điều đó nữa. Nó đang trố mắt nhìn cụ Dumbledore, gần như nghẹt thở, lắng nghe mà không thực sự hiểu những điều nó đang nghe thấy.

Cụ Dumbledore nói:

"Mời con ngồi xuống."

Đó không phải là một mệnh lệnh, mà là một yêu cầu.

Harry ngập ngừng, rồi từ từ đi ngang qua căn phòng ngổn ngang những mẩu đồ bạc và mảnh gỗ con để đến ngồi trên cái ghế đối diện bàn làm việc của cụ Dumbledore.

Từ bên trái của Harry, cụ Phineas Nigellus chậm rãi nói:

"Liệu tôi có thể hiểu đúng chăng… rằng thằng chắt của ta… người cuối cùng của dòng họ Black… đã chết rồi?"

Cụ Dumbledore nói:

"Đúng, Phineas à."

Cụ Phineas bướng bỉnh nói:

“Tôi không tin!”

Harry ngoảnh đầu lại vừa kịp lúc nhìn thấy cụ Phineas bước ra khỏi bức chân dung của cụ, và nó hiểu là cụ đi thăm bức tranh kia của cụ ở trong ngôi nhà trên Quảng trường Grimmauld. Có lẽ cụ sẽ đi từ bức tranh này đến bức tranh kia, gọi tên chú Sirius vang khắp nhà…

Cụ Dumbledore nói:

“Harry à, thầy còn nợ con một lời giải thích. Lời giải thích cho những lỗi lầm của một ông già. Bởi vì giờ đây thầy hiểu những gì thầy đã làm, và đã không làm, có liên quan đến con, đều là dấu ấn xác nhận sự suy sụp của tuổi già. Tuổi trẻ không thể biết tuổi già suy tính và cảm nghĩ như thế nào. Nhưng người già thật đáng tội nếu họ quên đi tuổi trẻ là như thế nào… và gần đây dường như thầy quên mất…”

Bây giờ mặt trời đã lên hẳn. Có một đường viền lóa sáng màu cam hiện rõ trên đỉnh núi và bầu trời bên trên núi trong veo và sáng láng. Ánh sáng rọi xuống cụ Dumbledore, rọi lên đôi chân mày và hàm râu bạc, soi rõ những nếp nhăn hằn trên gương mặt cụ.

Cụ Dumbledore nói:

“Mười lăm năm trước, khi thầy nhìn thấy cái thẹo trên trán con, thầy đã đoán ra ý nghĩa của nó. Thầy đoán nó có thể là dấu hiệu của mối liên hệ ràng buộc giữa con và Voldemort.”

Harry thẳng thừng nói:

“Thưa giáo sư, thầy đã nói với con chuyện đó rồi.”

Nó không bận tâm đến việc giữ gìn lễ phép nữa. Nó không còn quan tâm lắm đến bất cứ cái gì nữa.

Cụ Dumbledore nói giọng tạ lỗi:

"Phải. Phải rồi, nhưng mà con thấy đó… nhất thiết phải bắt đầu từ cái thẹo của con. Bởi vì rõ ràng là thầy đoán đúng, chẳng bao lâu sau khi con trở về với thế giới pháp thuật, cái thẹo của con đã bắt đầu phát tín hiệu cảnh báo mỗi khi Voldemort đến gần con, hay khi hắn có những cảm xúc mạnh mẽ."

Harry mệt mỏi nói:

"Con biết rồi."

"Và cái khả năng này của con - cái khả năng phát hiện ra sự tồn tại của Voldemort, ngay cả khi hắn cải trang giả dạng, và khả năng cảm nhận cảm xúc của hắn khi tình cảm hắn trào dâng mạnh mẽ - đã ngày càng trở nên rõ rệt kể từ khi Voldemort trở lại nguyên hình hài của hắn với đầy đủ sức mạnh…"

Harry chẳng mất công gật đầu. Nó đã biết ráo tất cả những chuyện này rồi.

Cụ Dumbledore vẫn nói:

"Gần đây hơn, thầy đã đâm ra lo lắng là Voldemort có thể nhận ra rằng có tồn tại một mối liên hệ giữa con và hắn. Đúng như vậy, có những lúc con đã thâm nhập rất xa vào tâm trí và tư tưởng của hắn, đến nỗi hắn ý thức được sự hiện diện của con, dĩ nhiên là thầy đang nói đến cái đêm mà con chứng kiến hắn tấn công ông Weasley."

Harry lẩm bẩm:

"Vâng, lão Snape có nói với con rồi."

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng sửa lại:

"*Giáo sư* Snape, Harry à. Nhưng con đã không thắc mắc tại sao không phải là chính ta giải thích cho con điều này? Tại sao không phải là chính ta dạy cho con môn Bế Quan Bí Thuật? Tại sao trong suốt nhiều tháng trời ta không hề nhìn thẳng vào mắt con?"

Harry ngước nhìn lên. Nó có thể thấy cụ Dumbledore tỏ ra buồn rầu và mệt mỏi.

Harry nói lầm bầm:

"Dạ… Dạ… con đã thắc mắc…"

Cụ Dumbledore nói tiếp một cách nhọc nhằn:

"Con thấy đó, thầy tin là sớm muộn gì Voldemort cũng sẽ cố gắng đột nhập vào tâm trí của con, để thao túng suy nghĩ của con và hướng dẫn sai lệch các ý nghĩ, và thầy không ham hố lắm cái việc tạo thêm cho hắn động cơ để làm điều đó. Thầy biết chắc là nếu hắn nhận ra quan hệ của thầy trò mình vốn - hay đã từng - thân thiết hơn quan hệ bình thường giữa thầy Hiệu trưởng và một học sinh, hắn sẽ nắm lấy cơ hội để sử dụng con làm phương tiện dọ thám thầy. Thầy sợ việc hắn có thể dùng con, cái khả năng mà hắn có thể tìm cách chiếm hữu, ám con. Harry à, thầy tin là thầy đúng khi cho rằng Voldemort sẽ có thể sử dụng con theo cách đó. Trong vài trường hợp hiếm hoi mà thầy trò mình tiếp xúc gần gũi, thầy tin là thầy đã nhìn thấy bóng dáng của hắn xáo động đằng sau ánh mắt

con… Thầy đã cố gắng bảo vệ con bằng cách tự cách xa thầy ra khỏi con. Đó là một sai lầm của người già…”

Harry nhớ lại cái cảm xúc khi con rắn ngấm ngầm ở trong người nó trỗi dậy, sẵn sàng tấn công, trong những dịp mà nó và thầy Dumbledore tiếp xúc bằng mắt với nhau.

“Mục đích của Voldemort là ám con, như hắn đã nói ra hồi hôm, không hẳn là để hủy diệt thầy, mà là hủy diệt chính con. Hắn đã hy vọng, khi hắn ám được con trong một thời gian ngắn hồi hôm, rằng thầy sẽ hy sinh con để giết hắn…”

Cụ Dumbledore thở dài thiệt sâu. Harry để cho lời thầy chảy vào tai này lọt qua tai kia. Nếu cách đây vài tháng mà thầy nói vậy thì chắc chắn là nó sẽ say mê háo hức tìm hiểu tất cả, nhưng giờ đây tất cả đã trở nên vô nghĩa so với cái hố trống rỗng bên trong người nó do sự mất mát chú Sirius để lại, chẳng còn chút gì trong câu chuyện đó quan trọng nữa…

“Chú Sirius nói với thầy rằng con cảm thấy Voldemort bừng dậy trong người con hằng đêm, rằng con đã nhìn thấy cảnh tượng ông Arthur Weasley bị tấn công. Thầy biết ngay là nỗi lo sợ tệ hại nhất của thầy đã trở thành sự thực: Voldemort đã từ đó mà nhận ra rằng hắn có thể sử dụng con. Thầy đã thu xếp với giáo sư Snape cho con học môn Bế Quan Bí Thuật.”

Cụ Dumbledore ngừng lại. Harry ngắm ánh nắng đang nhẹ nhàng lướt từ từ qua cái mặt bàn làm việc bóng láng của cụ Dumbledore, rọi lên một cái bình mực bằng bạc và một cây viết lông ngỗng màu tía rất xinh. Harry có thể nói chắc là mấy bức chân dung treo khắp chung quanh hai thầy trò đều đang tỉnh táo và chăm chú lắng nghe sự giải thích của cụ

Dumbledore. Thỉnh thoảng nó nghe tiếng áo chùng sột soạt, tiếng đằng hắng khe khẽ. Cụ Phineas Nigellus vẫn chưa trở về…

Cụ Dumbledore lại nói tiếp:

"Giáo sư Snape đã phát hiện ra rằng con vẫn liên tục mơ đến cánh cửa vào Sở Bảo Mật suốt mấy tháng trời. Dĩ nhiên Voldemort đã bị ám ảnh về cái khả năng nghe được lời tiên tri kể từ khi hắn phục hồi lại được hình hài, vì vậy hắn cứ chăm chú vào cánh cửa đó, và con cũng vì vậy mà mơ thấy nó, cho dù con không biết ý nghĩa của việc hắn cứ chăm chú vào cánh cửa đó."

"Và sau đó con nhìn thấy Rockwood, vốn là nhân viên Sở Bảo Mật trước khi bị bắt, báo cho Voldemort biết tất cả những chuyện mà thầy cũng đã biết hết từ trước - rằng những lời tiên tri cất giữ trong Sở Bảo Mật được bảo mật rất chu đáo. Chỉ những người có liên quan đến lời tiên tri mới có thể nhấc nó ra khỏi những cái kệ mà không bị phát khùng. Trong trường hợp này, hoặc là bản thân Voldemort sẽ phải đích thân đột nhập vào Sở Bảo Mật và rốt cuộc có thể liều lĩnh để lộ tông tích - hoặc là con sẽ phải ăn cắp lời tiên tri giùm hắn. Lúc đó việc con phải thông thạo môn Bế Quan Bí Thuật càng trở nên một vấn đề cấp bách hơn nữa."

Harry lẩm bẩm:

"Nhưng mà con đã không chịu học."

Nó nói ra điều đó để cố gắng làm dịu đi mặc cảm tội lỗi đang đè nặng trong tâm hồn; một lời thú tội chắc hẳn làm nguôi đi ít nhiều cái áp lực khủng khiếp đang dồn nén trái tim

nó.

“Con đã không chịu thực hành, con không thèm, lẽ ra con đã có thể tự ngăn mình mơ đến những chuyện chiêm bao ấy, Hermione cứ bảo con làm điều đó; nếu con không mộng mị bậy bạ thì hắn không bao giờ có thể khiến con đi đến đâu, và… chú Sirius sẽ không… chú Sirius sẽ không…”

Một cái gì đó bừng nở trong đầu Harry; một nhu cầu biện hộ, phân trần…

“Con đã cố gắng kiểm tra xem có thực là hắn đã bắt chú Sirius hay không. Con đã đến văn phòng bà Umbridge, đã nói chuyện với lão Kreacher trong lò sưởi, và lão nói là chú Sirius không có ở nhà, lão nói chú ấy đã đi vắng!”

Cụ Dumbledore bình tĩnh nói:

“Kreacher đã nói dối. Con không phải là chủ nhân của lão, nên lão có thể nói dối con mà không cần phải tự trừng phạt. Kreacher có chủ tâm muốn con đi đến Bộ Pháp Thuật.”

“Lão… lão muốn con đến đó là có chủ tâm à?”

“Đúng vậy, thầy e là Kreacher không chỉ thờ một chủ trong suốt nhiều tháng qua.”

Harry ngơ ngác:

“Làm sao được? Lão Kreacher không hề ra khỏi ngôi nhà ở Quảng trường Grimmauld trong nhiều năm trời mà!”

Cụ Dumbledore nói:

“Kreacher đã chộp được cơ hội chỉ vài ngày trước lễ Giáng Sinh khi chú Sirius, hình như, có quát đuổi hắn ‘đi ra’. Lão

bám ngay lấy lời của chú Sirius và diễn dịch mấy lời mấy lời đó như một mệnh lệnh đuổi lão ra khỏi nhà. Lão đi thẳng tới gặp thành viên duy nhất còn sót lại của dòng họ Black mà lão còn kính trọng… Đó là Narcissa, chị họ của chú Sirius, chị ruột của Bellatrix và là vợ của Lucius Malfoy."

Harry hỏi:

"Làm sao thầy biết tất cả những điều này?"

Tim nó đang đập dồn dập. Nó cảm thấy buồn nôn. Nó nhớ là nó đã lo lắng về sự vắng mặt kỳ lạ của lão Kreacher hồi lễ Giáng Sinh, nó nhớ là sau đó lão đã tái xuất hiện trên căn gác xép áp mái nhà…

Cụ Dumbledore nói:

"Kreacher nói với thầy hồi hôm. Con biết đó, khi con nhắn giáo sư Snape lời cảnh báo bí hiểm, thầy Snape hiểu ngay là con đã chiêm bao thấy cảnh chú Sirius bị mắc kẹt trong lòng của Sở Bảo Mật. Cũng như con, thầy Snape đã cố gắng liên lạc với chú Sirius ngay lập tức. Thầy nên giải thích cho con hiểu rằng thành viên của Hội Phượng Hoàng có những phương pháp thông tin liên lạc đáng tin cậy hơn là lò sưởi trong văn phòng của cô Dolores Umbridge. Giáo sư Snape phát hiện thấy chú Sirius vẫn còn sống và an toàn ở Quảng trường Grimmauld. Tuy nhiên, khi con không trở về sau chuyến đi vô rừng với cô Dolores Umbridge, thầy Snape đâm ra lo lắng rằng con vẫn còn tin chú Sirius đang bị Voldemort bắt giữ. Thầy Snape lập tức báo động cho các thành viên khác của Hội."

Cụ Dumbledore thở một hơi dài và sâu rồi nói tiếp:

“Thầy Alastor Moody, cô Nympharadora Tonks, chú Kingsley Shacklebolt và thầy Remus Lupin đang ở Tổng Hành Dinh khi thầy Snape bắt liên lạc. Tất cả nhất trí đi giúp con ngay tức thì. Thầy Snape yêu cầu chú Sirius ở lại hậu phương, bởi vì thầy Snape cần có ai đó ở lại Tổng Hành Dinh để báo cho thầy biết chuyện gì đã xảy ra, bởi vì thầy sẽ trở về đó bất cứ lúc nào. Đồng thời thầy Snape cũng có ý định lùng sục khu Rừng Cấm để tìm kiếm con. Nhưng chú Sirius không muốn ở lại nhà trong khi những người khác đi tìm con. Chú ấy bèn giao lại cho Kreacher nhiệm vụ báo cho thầy biết chuyện gì đã xảy ra. Và thế là khi thầy về đến Quảng trường Grimmauld, chỉ ngay sau khi mọi người vừa rời nơi đó để đến Bộ Pháp Thuật, chỉ còn có mỗi con gia tinh báo cho thầy biết chú Sirius đã vừa đi đâu, vừa cười to đến nổ cả người ra…”

Harry hỏi bằng một giọng trống rỗng:

“Lão ấy cười à?”

Cụ Dumbledore nói:

“Đúng vậy. Con cũng biết đó, Kreacher không thể nào phản bội chúng ta hoàn toàn. Lão không phải là Người Giữ Bí Mật của Hội, lão không thể nói cho gia đình Malfoy biết chúng ta ở đâu hay báo với họ bất cứ kế hoạch bí mật nào của chúng ta mà lão bị cấm tiết lộ. Lão cũng bị ràng buộc bởi bùa ếm lên dòng giống của lão buộc lão không được bất tuân mệnh lệnh trực tiếp của chủ nhân, tức là chú Sirius. Dù vậy lão cũng đã cung cấp cho Narcissa những thông tin thuộc loại rất có giá trị đối với Voldemort, nhưng ắt hẳn là chú Sirius coi là những thông tin quá vụn vặt đến nỗi chú không nghĩ đến chuyện cấm

lão tái phạm.”

Harry hỏi:

“Như thông tin gì chẳng hạn ạ?”

Cụ Dumbledore lặng lẽ nói:

“Như việc con là người mà chú Sirius quan tâm đến nhất trong thế giới này. Như việc con dần dần coi chú Sirius vừa như một người cha vừa như một người bạn. Dĩ nhiên Voldemort đã biết chú Sirius tham gia Hội Phượng Hoàng rồi, cũng như con có biết chú ấy ở đâu… Nhưng thông tin của lão Kreacher đã khiến cho Voldemort nhận ra rằng chú Sirius là người mà con sẵn sàng đi tới cùng để cứu bằng bất cứ giá nào.”

Môi Harry tê cứng và lạnh cóng.

“Cho nên… tối hôm qua, khi con hỏi Kreacher xem chú Sirius có ở nhà không…”

“Gia đình Malfoy - chắc chắn là theo chỉ thị của Voldemort - đã bảo Kreacher phải tìm cách làm cho chú Sirius vắng mặt một khi con chiêm bao thấy cảnh chú Sirius bị tra tấn hành hạ. Để rồi nếu con quyết định kiểm tra xem chú Sirius có ở nhà hay không thì Kreacher có thể làm bộ như chú ấy không có ở nhà. Kreacher đã làm cho con Bằng-Mã Buckbeak bị thương vào ngày hôm trước, và đúng cái lúc con xuất hiện trong lò sưởi thì chú Sirius đang ở trên lầu cố gắng chữa chạy cho con Bằng-Mã.”

Dường như trong buồng phổi Harry còn rất ít không khí, nó thở nông và gấp gáp.

“Vậy lão Kreacher nói cho thầy biết tất cả chuyện này… và cười?”

Cụ Dumbledore nói:

“Lão đâu có muốn nói cho thầy biết. Nhưng thầy là người đạt được thuật thôi miên ở trình độ thầy có thể biết ngay khi bị nói dối - và thầy đã thuyết phục được Kreacher nói cho thầy biết toàn bộ câu chuyện trước khi thầy đi đến Bộ Pháp Thuật.”

Hai nắm tay Harry co lại thành hai nắm đấm lạnh băng đặt trên đầu gối, nó thì thầm:

“Vậy mà… vậy mà Hermione cứ bảo tụi con phải tử tế với lão…”

Cụ Dumbledore nói:

“Hermione nói đúng đó, Harry à. Khi chúng ta tiếp nhận ngôi nhà ở Quảng trường Grimmauld là Tổng Hành Dinh, thầy đã khuyên chú Sirius nên đối xử tử tế và tôn trọng đối với Kreacher. Thầy cũng đã nói với chú Sirius là Kreacher có thể nguy hiểm đối với chúng ta. Thầy không nghĩ chú Sirius coi trọng lời khuyên của thầy, hoặc chú ấy đã không hề coi Kreacher là một sinh vật có những cảm xúc tinh tế như con người.”

Hơi thở của Harry bị ách tắc, nó không thể nào thốt ra được lời nói rõ ràng:

“Thầy đừng có… đổ tội… Thầy đừng… nói… về chú Sirius… như…”

Cơn giận mới nhất tạm thời lắng xuống bên trong người nó giờ đây lại trỗi lên bừng bừng một phen nữa. Nó sẽ không để

cho cụ Dumbledore chê trách chú Sirius đâu…

“Lão Kreacher là… đồ ti tiện… dối trá… hắn đáng…”

Cụ Dumbledore nói:

“Kreacher là sản phẩm mà bọn pháp sư chúng ta đã đào tạo ra, Harry à. Lão ấy đúng là đáng nên thương hại. Sự sinh tồn của lão cũng khốn khổ như cuộc đời của Dobby bạn của con vậy. Lão buộc phải làm theo mệnh lệnh của chú Sirius bởi vì chú Sirius là người thừa kế cuối cùng của dòng họ Black mà lão là nô lệ, nhưng lão đâu có lòng trung thành thực sự với chú ấy. Và bất kể lỗi của Kreacher là gì đi nữa, chúng ta cũng phải nhìn nhận là chú Sirius đã không hề làm gì để cho số phận của Kreacher dễ chịu hơn…”

Harry gào lên:

“ĐỪNG NÓI VỀ CHÚ SIRIUS CÁI KIỂU ĐÓ!”

Nó đã lại đứng bật dậy trên đôi chân, giận điên người, sẵn sàng lao vào cụ Dumbledore, cụ rõ ràng chẳng hiểu tý gì về chú Sirius cả, chú đã dũng cảm biết bao, chú đã phải trải biết bao đau khổ…

Harry cãi lại:

“Vậy lão Snape thì sao? Thầy đâu có nói động gì đến lão ta, đúng không? Khi con nói với lão rằng Voldemort đã bắt được chú Sirius, lão chỉ khinh khỉnh nhìn con như thường lệ…”

Cụ Dumbledore điềm đạm nói:

“Harry à, con cũng biết trước mặt Dolores Umbridge, giáo sư Snape không thể lựa chọn nào khác hơn là giả bộ coi

thường con. Nhưng như thầy vừa giải thích, thầy Snape đã báo cho Hội biết điều con đã nói ngay khi thầy Snape có điều kiện. Chính thầy Snape là người đã suy ra là con đi đâu khi không thấy con trở về từ khu rừng. Chính thầy Snape đã đưa cho cô Dolores Thuốc Nói Thật dỏm khi cô ta cố gắng buộc con nói ra chỗ ẩn náu của chú Sirius…"

Harry không thèm đếm xỉa đến điều này; nó cảm thấy một niềm vui sướng ác độc khi đổ tội lên thầy Snape, dường như điều đó làm nhẹ đi cảm giác tội lỗi khủng khiếp của chính nó, và nó muốn nghe cụ Dumbledore đồng tình với nó.

"Thầy Snape… thầy Snape khiêu… khiêu khích chọc tức chú Sirius về chuyện chú ấy phải ở trong nhà - thầy dựng ra một Sirius hèn nhát…"

Cụ Dumbledore nói:

"Chú Sirius đủ già dặn và khôn ngoan để không cho phép những lời trêu chọc bông phèng hời hợt như vậy làm tổn thương đến mình chớ."

Harry vẫn gầm gừ:

"Thầy Snape bỏ ngang xương việc dạy con môn Bế Quan Bí Thuật! Thầy Snape quát đuổi con ra khỏi văn phòng thầy ấy."

Cụ Dumbledore nặng nề nói:

"Thầy biết chuyện đó. Thầy đã nói rồi, thầy không đích thân dạy con môn Bế Quan Bí Thuật là một sai lầm của thầy. Mặc dù lúc đó thầy biết chắc chắn là không có gì nguy hiểm hơn việc mở rộng tâm trí của con cho Voldemort thao túng khi

có mặt thầy…”

Harry nhớ đến suy nghĩ của Ron về chuyện này và nó cứ nhắm chỗ đó mà lao vào.

“Thầy Snape chỉ làm cho tình hình tồi tệ hơn… Làm sao thầy biết chắc là thầy Snape lại chẳng ra sức thuần hóa con giúp Voldemort, giúp cho hắn thâm nhập con một cách dễ dàng hơn…”

Cụ Dumbledore nói đơn giản:

“Thầy tin tưởng thầy Severus Snape. Nhưng mà thầy đã quên - đây lại là một sai lầm khác của tuổi già - rằng có những vết thương lậm sâu đến nỗi không thể lành lặn được. Thầy đã tưởng giáo sư Snape sẽ có thể vượt qua được sự nhạy cảm đối với cha của con… Thầy đã nhầm to…”

“Nhưng chuyện đó thì không sao, chứ gì?”

Harry gào lên, bất chấp những gương mặt cau có khó chịu và những tiếng rì rầm phản đối của những bức chân dung trên các bức tường.

“Thầy Snape căm ghét ba của con thì không sao chứ gì? Còn chú Sirius mà ghét lão Kreacher thì có vấn đề?”

Cụ Dumbledore nói:

“Chú Sirius không hề ghét Kreacher. Chú ấy chỉ coi Kreacher như một kẻ đầy tớ không đáng chú ý và cũng chẳng hay ho thú vị chút nào. Sự dửng dưng và bỏ bê gây tổn hại nhiều hơn là sự căm ghét chính đáng… Cái quần tượng mà chúng ta làm bể tan tành hồi hôm là một lời nói dối. Các pháp sư chúng ta đã đối xử tệ bạc và lạm dụng bè bạn của chúng ta

quá lâu rồi, và bây giờ chúng ta phải gặt hái hậu quả thôi.”

Harry lại rống lên nữa:

“VẬY RA CHÚ SIRIUS CHẾT LÀ ĐÁNG SAO?”

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng đáp:

“Thầy không hề nói như vậy, và con sẽ không bao giờ nghe thầy nói như vậy. Chú Sirius không phải là một con người độc ác, nói chung thì chú ấy đối xử tốt với các gia tinh. Chú ấy không yêu thương gì Kreacher, bởi vì Kreacher là kẻ nhắc nhở sống động cho chú Sirius nhớ đến cái gia đình mà chú ấy chán ghét.”

Harry nói, giọng đứt đoạn, lưng quay về phía cụ Dumbledore và chân bước xa khỏi cụ.

“Phải, chú chán ghét nó lắm!”

Mặt trời lúc này đã chiếu sáng khắp bên trong văn phòng cụ Dumbledore, và những đôi mắt của tất cả các bức chân dung đều dõi theo Harry khi nó bước đi. Nó không nhận thức là nó đang làm gì, cũng không còn nhìn thấy cả cái văn phòng của cụ Dumbledore nữa.

“Thầy bắt chú ấy tự nhốt kín mình ở trong ngôi nhà mà chú chán ghét, vì vậy mà hồi hôm chú ấy đã bỏ đi ra ngoài…”

Cụ Dumbledore nói nhỏ:

“Thầy đã cố gắng giữ gìn sinh mạng của chú Sirius.”

Harry quay lại nhìn cụ Dumbledore, tức tối nói:

“Người ta đâu có ai muốn bị nhốt kín đâu. Hồi mùa hè năm ngoái thầy cũng đã đối xử với con như vậy…”

Cụ Dumbledore nhắm mắt lại và úp mặt vào hai bàn tay có những ngón tay rất dài.

Harry nhìn cụ, nhưng cái dấu hiệu mệt mỏi này, hay buồn bã, hay bất kỳ cảm xúc nào đó, không đặc trưng cho cá tính của cụ Dumbledore, và không làm cho Harry nguôi ngoai được. Ngược lại, nó càng cảm thấy giận dữ hơn khi thấy cụ Dumbledore tỏ ra những dấu hiệu của sự yếu đuối. Thầy không có quyền gì mà yếu đuối khi Harry muốn trút cơn cuồng nộ và trận lôi đình của nó vào cụ.

Cụ Dumbledore từ từ hạ thấp hai bàn tay, dò xét Harry qua cặp kiếng hình nửa vành trăng của cụ. Cụ nói:

"Đã đến lúc thầy phải nói với con cái điều mà lẽ ra thầy nên nói với con từ năm năm trước, Harry à. Con hãy ngồi xuống đây. Thầy sắp nói cho con biết mọi chuyện. Thầy chỉ xin con một chút kiên nhẫn. Khi thầy nói xong, con sẽ có cơ hội nổi giận với thầy - để làm bất cứ điều gì con muốn - thầy sẽ không ngăn cấm con đâu."

Harry trố mắt nhìn cụ Dumbledore một lúc, rồi tự quăng mình xuống cái ghế đối diện và ngồi chờ. Cụ Dumbledore đăm đăm ngắm sân trường đầy nắng bên ngoài cửa sổ một lát, rồi quay lại nhìn Harry và nói:

"Harry à, cách đây năm năm con đến trường Hogwarts, an lành và nguyên vẹn, đúng như thầy đã dự kiến và chủ tâm. Thật ra thì… cũng không hoàn toàn nguyên vẹn. Con đã chịu đựng đau khổ. Khi thầy để con lại trên ngưỡng cửa nhà dì dượng của con, thầy đã biết là con sẽ phải chịu đựng đau khổ. Thầy đã biết là thầy đang đày ải con trong mười năm khó khăn

và u ám.”

Cụ Dumbledore ngừng lại. Harry không nói gì.

“Con có thể hỏi - và có lý do chính đáng để hỏi - tại sao phải như vậy. Tại sao một gia đình pháp sư nào đó lại không thể nhận con về nuôi? Nhiều gia đình sẵn lòng làm điều đó, coi đó là một vinh dự và hạnh phúc được nuôi dạy con như con trai của mình. Đây là câu trả lời của thầy: ưu tiên hàng đầu của thầy là cứu được mạng sống của con, nuôi con sống sót trước đã. Có lẽ không ai khác ý thức sự an nguy tính mạng của con bằng thầy. Voldemort đã biến mất vài tiếng đồng hồ trước đó, nhưng bọn thân tín của hắn - nhiều tay cũng ghê gớm gần bằng chính hắn - vẫn còn ngoài vòng pháp luật, đang điên cuồng giận dữ, tuyệt vọng và hung ác vô cùng. Và thầy đã phải quyết định khi nghĩ đến những năm sắp tới. Lúc đó thầy có tin là Voldemort đã ra đi vĩnh viễn không? Không. Thầy không biết liệu hắn sẽ trở lại trong vòng mười năm, hai mươi năm hay năm mươi năm, nhưng thầy biết chắc chắn là hắn sẽ trở lại, và bởi vì thầy hiểu hắn rất rõ, thầy cũng biết chắc chắn rằng hắn sẽ không thể ngồi yên khi hắn còn chưa giết được con.”

“Thầy biết rằng kiến thức pháp thuật của Voldemort có lẽ sâu rộng hơn bất cứ pháp sư đương thời nào. Thầy biết rằng ngay cả những bùa phép và thần chú bảo vệ hùng mạnh nhất và phức tạp nhất của thầy cũng không chắc đã đánh bại được Voldemort nếu hắn trở lại với quyền lực trọn vẹn.”

“Nhưng thầy cũng biết nhược điểm của Voldemort ở chỗ nào. Và vì vậy mà thầy đã quyết định. Con cần được bảo vệ

bằng một phép thuật cổ điển mà hắn cũng biết, nhưng hắn khinh thường, và vì vậy hắn luôn luôn đánh giá thấp, và phải trả giá cao. Dĩ nhiên là thầy đang nói đến sự kiện mẹ con hy sinh mạng sống của mình để cứu con. Con nhờ vậy được hưởng lâu dài sự phù hộ của mẹ con mà Voldemort không bao giờ ngờ được, sự phù hộ che chở ấy vẫn luân lưu trong huyết quản của con cho đến tận bây giờ. Vì vậy thầy đã đặt tín nhiệm vào dòng máu của mẹ con. Thầy đã giao con cho dì con, người bà con duy nhất còn lại của mẹ con."

Harry nói ngay:

"Dì ấy đâu có muốn nhận con. Dì ấy chẳng có chút…"

Cụ Dumbledore ngắt lời nó.

"Nhưng dì đã nhận nuôi con. Có thể dì đã nhận nuôi con một cách bất đắc dĩ, một cách tức tối, một cách không vui vẻ, một cách cay đắng, dù vậy dì vẫn đón nhận con, và khi làm như vậy, dì đã đóng khằn lên cái bùa mà thầy đã ếm vào con. Sự hy sinh của mẹ con đã khiến cho sự cam kết máu mủ trở thành lá chắn hùng mạnh mẽ nhất mà thầy có thể dùng để bảo vệ con."

"Con vẫn không…"

"Cho đến khi nào con vẫn còn có thể gọi nơi mà người cùng máu mủ với mẹ con sinh sống là nhà của con, thì Voldemort không thể nào đụng đến hay ám hại con được. Hắn đã làm cạn kiệt dòng máu của mẹ con, nhưng dòng máu đó vẫn chảy ở trong con và dì của con. Dòng máu đó trở thành nơi trú ẩn an toàn cho con. Mỗi năm con chỉ cần trở về đó một lần, nhưng cho đến bao giờ con vẫn coi đó là gia đình của con,

thì Voldemort không thể nào hại con được. Dì con biết điều này, thầy đã giải thích những gì thầy làm trong một bức thư thầy để lại cùng với con trên ngưỡng cửa nhà dì con. Dì con biết là việc dành cho con một chỗ trong ngôi nhà của dì có lẽ đã giữ cho con được sống còn trong suốt mười lăm năm qua."

Harry nói:

"Khoan… khoan đã…"

Nó ngồi thẳng lưng lên trên cái ghế, nhìn chằm chằm cụ Dumbledore.

"Thầy là người đã gởi cho dì con bức Thư Sấm. Thầy nhắc nhở cho dì ấy nhớ lại… Chính là giọng nói của thầy…"

Cụ Dumbledore gật đầu nhè nhẹ, nói:

"Thầy nghĩ là dì ấy có lẽ cần được nhắc cho nhớ cái hiệp ước mà dì ấy đã cam kết khi đón nhận con vào nhà. Thầy nghi là cuộc tấn công của bọn Giám Ngục có lẽ đã khiến dì con tỉnh cả người trước những hiểm nguy của việc nhận nuôi dưỡng con như một đứa con thay thế."

Harry nói khẽ:

"Thực vậy. Đúng ra là dượng con chứ không phải dì con. Dượng muốn tống cổ con ra khỏi nhà, nhưng sau khi bức Thư Sấm đến thì dì… Dì nói là con phải ở lại."

Nó đăm đăm nhìn xuống sàn một lúc rồi nói:

"Nhưng mà chuyện này mắc mớ gì tới chú…"

Nó không thể nào nói ra được cái tên chú Sirius.

Cụ Dumbledore tiếp tục nói, như thể không hề có chỗ tạm

ngừng nào trong câu chuyện của cụ.

“Vậy là cách đây năm năm con đến trường Hogwarts, chẳng được dinh dưỡng đầy đủ mà cũng chẳng được vui tươi như thầy có lẽ đã mong mỏi, nhưng dù sao thì con cũng sống và khỏe mạnh. Con không là một ông hoàng con được tưng tiu chiều chuộng, mà chỉ bình thường như một đứa trẻ lớn lên trong những hoàn cảnh như vậy thì chỉ mong được đến như vậy. Thế thì cho đến lúc ấy, kế hoạch của thầy diễn tiến tốt đẹp. Và rồi… chà, con sẽ nhớ lại rõ ràng, cũng như thầy đây, những sự kiện đã xảy ra trong năm học đầu tiên của con. Con đã đứng lên một cách lẫm liệt, đương đầu với những thách thức trước mặt con, và chẳng bao lâu - sớm hơn nhiều so với dự đoán của thầy - con đã phải mặt đối mặt với Voldemort. Con lại một lần nữa sống sót. Và con còn sống sót thêm vài phen nữa. Con đã làm chậm lại việc phục hồi quyền uy và sức mạnh đầy đủ của Voldemort. Con đã chiến đấu cuộc chiến của một con người. Thầy… càng tự hào về con hơn cả mức thầy có thể nói ra được.”

Cụ Dumbledore vẫn tiếp tục nói:

“Nhưng mà có một sai sót trong cái kế hoạch tuyệt vời này của thầy. Một thiếu sót rõ ràng, mà thậm chí từ hồi đó thầy cũng đã biết, có thể làm hỏng tất cả. Vậy mà, thầy tự nhủ là thầy sẽ quyết không để cho cái thiếu sót đó làm hỏng kế hoạch, bởi vì thầy biết kế hoạch này phải thành công, điều đó rất quan trọng. Chỉ một mình thầy có thể cứu vãn thiếu sót đó, cho nên bản thân thầy phải mạnh. Và đây là cuộc kiểm tra đầu tiên của thầy, khi con nằm trong bệnh thất, suy nhược sau cuộc đấu tranh với Voldemort.”

Harry nói:

“Con không hiểu những điều thầy đang nói…”

“Con có còn nhớ khi con nằm trong bệnh thất, con đã từng hỏi thầy tại sao Voldemort lại tìm cách giết con khi con hãy còn là một đứa bé sơ sinh không?”

Harry gật đầu.

“Thầy có nên nói với con lúc đó chăng?”

Harry chăm chú nhìn vào đôi mắt xanh của cụ Dumbledore, không nói gì cả, nhưng trái tim nó lại đập dồn dập như đang chạy đua.

“Con không nhìn thấy cái sai sót trong kế hoạch của thầy hả? Không… Có lẽ không. Thế này, như con cũng biết đó, thầy đã quyết định không trả lời câu hỏi của con. Thầy tự nói với mình, rằng mười một tuổi thì hãy còn quá nhỏ, chưa đủ trí khôn. Thầy đã không hề có ý định nói cho con biết khi con mới mười một tuổi. Ở cái tuổi non nớt đó, con không thể kham nổi sự hiểu biết đó.”

“Lẽ ra thầy đã phải nhận thấy dấu hiệu nguy hiểm kể từ lúc đó. Lẽ ra thầy nên tự hỏi mình tại sao thầy đã không cảm thấy lúng túng hơn một khi con đã hỏi thầy câu hỏi đó, cái câu hỏi mà thầy biết, sẽ có ngày thầy phải đưa ra câu trả lời khủng khiếp. Lẽ ra thầy nên nhận ra là thầy đã vui mừng quá trớn khi nghĩ rằng thầy đã không phải làm việc đó vào cái ngày đặc biệt đó… Con hãy còn quá nhỏ, còn quá non nớt…”

“Và thế là con bước sang năm thứ hai ở trường Hogwarts. Và một lần nữa con gặp phải những thách thức mà ngay cả

pháp sư trưởng thành cũng không hề dễ dàng để đối phó. Một lần nữa con làm tròn nhiệm vụ xuất sắc vượt xa cả mơ tưởng viển vông nhất của thầy. Tuy nhiên con không hỏi lại thầy một lần nữa tại sao Voldemort để lại dấu ấn lên người con? Ừ, có… chúng ta đã thảo luận về cái thẹo của con… chúng ta đã đến gần sát chủ đề. Tại sao thầy vẫn không nói cho con biết mọi việc?"

"Chà, đối với thầy, dường như mười hai tuổi, nói cho cùng, cũng chẳng lớn hơn mười một tuổi bao nhiêu để có thể tiếp nhận một thông tin như thế. Thầy đã cho phép con vắng mặt thầy mà bị vấy máu, bị kiệt sức, nhưng thế lại còn phấn khích; và nếu thầy có cắn rứt khó chịu đến nỗi cảm thấy có lẽ nên nói ra với con lúc đó, thì sự ray rứt ấy cũng đã bị dập tắt nhanh chóng. Con hãy còn quá nhỏ, và con cũng thấy đó, trong đêm chiến thắng ấy, không thể tìm thấy nỗi ray rứt ấy trong thầy để làm hỏng mất niềm vui…"

"Con có hiểu không, Harry? Bây giờ con đã thấy cái sai sót trong kế hoạch xuất sắc của thầy chưa? Thầy đã rơi vào chính cái bẫy mà thầy đã nhìn thấy trước, cái bẫy mà thầy đã tự nhủ rằng mình có thể tránh được, rằng mình phải tránh cho kỳ được…"

"Con vẫn không…"

Cụ Dumbledore nói đơn giản:

"Thầy đã lo lắng cho con nhiều quá. Thầy đã lo lắng cho niềm vui của con nhiều hơn là việc cho con hiểu biết sự thật, thầy đã lo sao cho con có được tâm hồn thanh thản hơn là chăm chút đến kế hoạch của thầy, thầy đã lo bảo toàn mạng

sống của con nhiều hơn những mạng sống khác nếu chẳng may kế hoạch thất bại. Nói cách khác, thầy đã hành động đúng y như Voldemort mong chờ bọn khờ chúng ta hành động."

""Có thể biện hộ được chăng? Thầy thách bất cứ ai có thể theo dõi con như thầy vẫn theo dõi - và thầy đã theo dõi con chặt chẽ hơn là con có thể hình dung - không phải vì muốn tránh cho con nhiều đau đớn hơn những gì con đã chịu đựng. Thầy bận tâm điều gì kia chớ, khi mà một số người và một số sinh vật không chân dung, không tên tuổi sẽ bị tàn sát trong một tương lai xa vời, trong khi ở đây và bây giờ con vẫn sống, khỏe mạnh, và vui vẻ? Thầy chưa bao giờ mơ rằng thầy có thể có trong tay được một người như thế này."

"Chúng ta bước sang năm học thứ ba của con. Thầy đã theo dõi con từ xa trong khi con chiến đấu đẩy lùi bọn Giám Ngục, khi con tìm được chú Sirius, biết chú ấy là ai và giải cứu chú ấy. Thầy có nên nói với con vào lúc đó không, vào cái lúc mà con vừa giành giật lại người cha đỡ đầu của con ra khỏi nanh vuốt Bộ Pháp Thuật một cách vui sướng? Nhưng lúc đó, ở tuổi mười ba, cái cớ con còn nhỏ quá không đứng vững nữa rồi. Con có thể vẫn còn nhỏ, nhưng con đã chứng tỏ con là một ngoại lệ. Lương tri của thầy không yên được nữa. Harry à, thầy biết là cái thời điểm này sẽ phải đến sớm thôi…"

"Nhưng năm ngoái, con đã thoát ra khỏi mê cung sau khi chứng kiến cái chết của Cedric, và bản thân con cũng vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc…, vậy mà thầy cũng không nói với con, mặc dù thầy biết, giờ đây Voldemort đã trở lại, thầy phải làm việc đó ngay thôi. Và giờ đây, đêm nay, thầy biết con đã sẵn sàng tiếp thu cái điều cần biết mà thầy đã giấu

con quá lâu, bởi vì con vừa chứng minh rằng, lẽ ra thầy nên chất cái gánh nặng này lên vai con trước khi để xảy ra chuyện hồi hôm. Đây là lời bào chữa duy nhất của thầy: lâu nay thầy đã thấy con chiến đấu dưới nhiều gánh nặng hơn bất cứ học sinh nào từng trải qua dưới mái trường này, và thầy không nỡ lòng nào chất thêm cho con một gánh nặng khác - gánh nặng nhất từ trước tới nay."

Harry chờ đợi, nhưng cụ Dumbledore không nói gì thêm nữa.

"Con vẫn không hiểu gì cả."

"Voldemort đã tìm cách giết con khi con hãy còn là một đứa bé sơ sinh, bởi vì một lời tiên tri đã được thốt ra ngay trước khi con chào đời. Hắn biết lời tiên tri đã được lập, tuy nhiên hắn không biết đầy đủ hết nội dung. Hắn bắt đầu tìm cách giết con khi con hãy còn là trẻ sơ sinh vì hắn tin là hắn đang hoàn thành sấm truyền của lời tiên tri. Nhưng hắn đã khám phá ra, bằng cái giá đắt, rằng hắn đã nhầm lẫn, khi lời nguyền nhằm giết con phản phé gây hiệu quả ngược lại mong muốn của hắn. Thế là, từ khi hắn trở lại hình hài của hắn, và đặc biệt là từ khi con thoát được khỏi tay hắn một cách lạ thường vào năm ngoái, hắn càng quyết tâm muốn nghe toàn bộ lời tiên tri. Đây là vũ khí mà hắn vẫn hằng tìm kiếm từ khi hắn trở lại: Tri thức về cách tiêu diệt con."

Mặt trời giờ đây đã lên cao. Văn phòng thầy Dumbledore tràn ngập ánh nắng. Cái kệ pha lê trên đó đặt thanh gươm của cụ Godric Gryffindor chiếu ra ánh sáng trắng đục, và những mảnh vỡ của các dụng cụ bằng bạc mà Harry đã quăng xuống

sàn đang sáng lấp lánh như những giọt nước mưa, và đằng sau lưng nó, con phượng hoàng con đang kêu líp chíp khe khẽ trong cái ổ tro của nó.

Harry thẫn thờ nói:

"Lời tiên tri đã bể nát rồi. Lúc đó con đang cố kéo Neville lên mấy cái băng ghế ở trong… trong cái phòng có cái cổng tò vò… con kéo rách cái áo chùng của nó… và lời tiên tri rớt ra…"

"Cái vật đã bể chỉ là vật ghi lại lời tiên tri được Sở Bảo Mật lưu trữ. Nhưng lời tiên tri đã được thốt ra với một người nào đó, và người đó có cách thức nhắc lại nó một cách hoàn hảo."

"Vậy ai đã được nghe lời tiên tri đó?"

Harry hỏi, mặc dù nó tin là nó đã biết câu trả lời rồi.

Cụ Dumbledore nói:

"Chính thầy. Vào một đêm rét mướt và lạnh căm cách đây mười sáu năm, trong một căn phòng bên trên Quán Đầu Heo. Thầy đã đến đó để gặp một ứng viên xin dạy môn Tiên Tri, mặc dù điều đó ngược lại khuynh hướng của thầy là bãi bỏ hẳn môn Tiên Tri. Tuy nhiên, ứng viên lại là chắt gái của một nhà tiên tri tài hoa rất nổi tiếng, và thầy nghĩ là cũng nên gặp gỡ cô ta cho phải phép lịch sự thông thường. Thầy đã thất vọng. Đối với thầy thì bản thân cô ta dường như chẳng có chút dấu vết gì của tài năng cả. Thầy đã nói với cô ta một cách nhã nhặn, thầy hy vọng vậy, là thầy không nghĩ cô ấy thích hợp với vị trí giảng dạy đó. Rồi thầy quay đi."

Cụ Dumbledore đứng dậy và đi ngang qua mặt Harry đến

bên cái tủ màu đen đứng bên cạnh nhánh cây làm chỗ đậu của con Fawkes. Cụ cúi xuống, đẩy một cái chốt gài cửa, lấy từ bên trong ra cái chậu đá nông có khắc chữ cổ quanh mép chậu, trong cái chậu này Harry đã từng nhìn thấy cha nó hành hạ thầy Snape. Cụ Dumbledore đi trở lại bên bàn làm việc của mình, đặt cái Tưởng Ký lên bàn, và đưa cây đũa phép lên thái dương cụ. Từ chỗ đó, cụ Dumbledore rút ra những sợi tư tưởng óng ánh bạc và mỏng nhẹ như tơ nhện bám ở đầu cây đũa phép, rồi đặt chúng vào cái chậu.

Cụ ngồi xuống đằng sau bàn làm việc ngắm những ý nghĩ của cụ xoay tít mù và nổi lơ lửng bên trong cái Tưởng Ký một lúc. Rồi, với một tiếng thở dài, cụ Dumbledore giơ đũa phép và dùng đầu đũa gõ nhẹ lên cái chất bạc óng ánh ấy.

Từ trong đó nổi lên một hình thù, quấn kỹ trong những tấm khăn quàng, hai con mắt to cồ cộ được phóng đại thêm sau cặp kiếng, và cô Sibyll Trelawney xoay chầm chậm, chân đứng trong chậu. Nhưng khi cô cất tiếng nói, thì đó không phải là cái giọng huyền bí siêu thoát thông thường của cô, mà là một giọng khàn khàn thô ráp mà Harry chưa bao giờ nghe cô dùng đến trước đây.

"KẺ CÓ QUYỀN NĂNG ĐÁNH BẠI CHÚA TỂ HẮC ÁM ĐANG XUẤT HIỆN… CON CỦA NHỮNG NGƯỜI ĐÃ BA LẦN THÁCH THỨC HẮN, SINH RA KHI THÁNG THỨ BẢY TÀN ĐI… VÀ CHÚA TỂ HẮC ÁM SẼ KHIẾN KẺ ẤY LÀ ĐỐI THỦ NGANG CƠ, NHƯNG KẺ ẤY LẠI CÓ NHỮNG QUYỀN PHÉP MÀ CHÚA TỂ HẮC ÁM KHÔNG BIẾT ĐƯỢC… VÀ HAI NGƯỜI ẤY, KẺ NÀY SẼ CHẾT VỀ TAY KẺ KIA, BỞI VÌ NGƯỜI NÀY KHÔNG THỂ SỐNG KHI KẺ KIA TỒN TẠI… KẺ CÓ QUYỀN NĂNG ĐÁNH BẠI CHÚA TỂ HẮC ÁM SẼ ĐƯỢC SINH RA KHI THÁNG THỨ BẢY TÀN ĐI…"

Hình ảnh xoay vòng vòng chầm chậm của giáo sư

Trelawney chìm trở xuống cái mớ óng ánh bạc trong chậu đá và biến mất.

Im lặng hoàn toàn trong văn phòng. Cả cụ Dumbledore lẫn Harry lẫn những bức chân dung trên tường, không một ai thốt ra bất kỳ âm thanh nào cả. Ngay cả con phượng hoàng con Fawkes cũng nín thinh.

Cụ Dumbledore vẫn còn đăm đăm nhìn vào cái Tưởng Ký, có vẻ như hoàn toàn chìm đắm trong suy tư. Harry bèn nói khẽ:

"Thưa giáo sư Dumbledore? Cái đó… có phải có nghĩa… cái chuyện đó có nghĩa gì ạ?"

Cụ Dumbledore nói:

"Điều đó có nghĩa là người có cơ may duy nhất chiến thắng vĩnh viễn Chúa Tể Hắc Ám Voldemort được sinh ra vào cuối tháng bảy cách đây gần mười sáu năm. Cha mẹ của đứa bé này là những người đã từng chiến đấu chống lại Voldemort ba lần."

Harry cảm thấy như có một cái gì đó đang tiến đến sát sườn nó. Nó lại hít thở một cách khó nhọc.

"Có nghĩa là… con à?"

Cụ Dumbledore nghiên cứu nó một lát qua cặp kính của cụ, rồi cụ dịu dàng nói:

"Harry à, thực ra thì người đó rất có thể không phải là con. Lời tiên tri của cô Sibyll có thể ứng nghiệm đối với hai đứa bé phù thủy, cả hai đều được sinh ra vào cuối tháng bảy năm đó, cả hai đều có cha mẹ là thành viên Hội Phượng Hoàng, là những người đã ba lần chiến đấu chống lại Voldemort và thoát

hiểm trong đường tơ kẽ tóc. Một đứa, dĩ nhiên là con. Đứa kia là Neville Longbottom."

"Nhưng… vậy thì… tại sao lời tiên tri đó lại gắn tên của con chứ không phải Longbottom?"

Cụ Dumbledore đáp:

"Nhãn được chính thức dán lên lại sau cuộc tấn công của Voldemort lên đứa bé là con. Dường như người giữ Phòng Tiên Tri cho rằng Voldemort chỉ định giết mỗi con, vì hắn biết con chính là người mà cô Sibyll nói tới."

"Thế… Thế đáng ra không phải con?"

Cụ Dumbledore chậm rãi nói, như thể mỗi lời thốt ra đều khiến cụ phải gắng sức lớn lao.

"Thầy e rằng đứa bé ấy *chính là* con."

"Nhưng mà thầy vừa mới nói… Neville cũng được sinh ra vào cuối tháng bảy - và ba má bạn ấy cũng…

"Con đã quên mất phần sau của lời tiên tri, đặc điểm nhận dạng đứa bé có thể đánh bại Voldemort… Rằng bản thân Voldemort 'sẽ khiến kẻ ấy là đối thủ ngang cơ'. Và hắn đã làm như vậy, Harry à. Hắn đã chọn con chứ không chọn Neville. Hắn đã để thẹo cho con, cái thẹo vừa là một ân phước vừa là một sự nguyền rủa."

Harry nói:

"Nhưng hắn có thể chọn nhầm cơ mà! Hắn có thể đã để thẹo nhầm người cơ mà!"

Cụ Dumbledore nói:

“Hắn chọn người mà hắn nghĩ rất có thể là mối đe dọa nguy hiểm nhất đối với hắn. Và con hãy chú ý điều này, Harry à, hắn không chọn đứa bé thuần chủng (mà theo tín điều của hắn thì phù thủy thuần chủng mới là loại phù thủy duy nhất đáng được tồn tại và đáng được biết đến). Ngược lại, hắn đã chọn đối thủ là một người lai như chính hắn. Hắn đã tự nhìn thấy chính hắn ở trong con trước cả khi hắn gặp con, và khi để thẹo cho con, hắn đã không giết chết được con như hắn đã định, mà lại truyền cho con những năng lực, và một tương lai, khiến cho con có thể thoát được nanh vuốt hắn không chỉ một lần đó, mà những bốn lần, kể từ đó đến nay… đó là điều mà cả ba má của con lẫn ba má Neville đều không hề đạt được.”

Harry cảm thấy tê dại và lạnh cóng:

“Vậy thì tại sao hắn lại làm vậy? Tại sao hắn tìm cách giết con khi con hãy còn là một đứa bé sơ sinh? Lẽ ra hắn cứ chờ cho Neville và con lớn lên rồi coi ai mới là kẻ nguy hiểm hơn đối với hắn, rồi hẵng giết kẻ đó…”

Cụ Dumbledore nói:

“Thực ra, cách đó có thể là con đường thực tiễn hơn, ngoại trừ một điều là Voldemort không có đầy đủ thông tin về lời tiên tri đó. Thầy có thể nói, cái Quán Đầu Heo mà cô Sybill chọn vì rẻ tiền, từ lâu đã thu hút nhiều khách hàng thú vị hơn quán Ba Cây Chổi. Như chính con và đám bạn của con cũng đã từng trả giá cho sơ suất của mình ở quán đó, thầy cũng phải trả giá cho sơ suất của thầy vào buổi tối đó; đó là một nơi thật không an toàn chút nào nếu cứ tưởng là sẽ không bị ai nghe lóm. Dĩ nhiên khi hẹn gặp cô Trelawney, thầy không hề ngờ là

thầy sẽ nghe được một thông tin gì đáng bị nghe lóm. Thầy - đúng hơn là thầy và cô Trelawney - đã may mắn phát hiện ra tên nghe trộm và quăng hắn ra khỏi tòa nhà khi hắn mới dỏng tai nghe được một phần lời tiên tri."

"Vậy là hắn chỉ nghe…"

"Hắn chỉ nghe được phần đầu, phần nói về việc chào đời của đứa bé vào tháng bảy và là con của người đã từng ba phen thách thức quyền lực của Voldemort. Hậu quả là tên nghe trộm không cảnh báo được cho Voldemort là sự tấn công con có thể có cái nguy cơ truyền quyền phép của hắn sang cho con - một lần nữa khiến con là đối thủ ngang cơ với Chúa Tể Hắc Ám. Vì vậy Voldemort không hề biết là tấn công con là một liều lĩnh nguy hiểm, rằng kiên nhẫn chờ con lớn lên để xem sao thì khôn ngoan hơn. Hắn không biết là con sẽ có 'những quyền phép mà Chúa Tể Hắc Ám không biết được…'"

Harry kêu lên nghẹn ngào:

"Nhưng mà con đâu có! Con đâu có những quyền phép mà hắn không có, con không thể nào đánh giết như hắn làm hồi hôm, con đâu có thể ám người khác như hắn làm, hay… hay giết người như hắn giết…"

Cụ Dumbledore đột ngột ngắt lời nó:

"Có một căn phòng trong Sở Bảo Mật luôn luôn được khóa kỹ. Trong phòng đó có chứa một sức mạnh mà cùng lúc vừa kỳ diệu hơn vừa khủng khiếp hơn cả cái chết, hơn cả trí thông minh con người, hơn cả sức mạnh của thiên nhiên. Có lẽ nó cũng là đối tượng bí ẩn nhất trong số những đề tài nghiên cứu đặt ở đó. Chính sức mạnh hàm chứa trong căn phòng bí mật đó

đã ám con ở mức độ sâu sắc mà Voldemort không hề có chút nào. Chính sức mạnh đó đã khiến con đi cứu chú Sirius hồi hôm. Chính sức mạnh đó cũng đã khiến con không bị Voldemort ám, bởi vì hắn không thể nào ngụ trong một thân thể mà hắn căm ghét. Nói cho cùng, dù con có khép kín lại được tâm trí của con thì cũng không ăn thua gì. Chính trái tim của con đã cứu con."

Harry nhắm mắt lại. Nếu như nó đã không tài lanh đi cứu chú Sirius, thì chú Sirius đâu có bị chết tức tưởi… Harry hỏi, nhằm tránh suy nghĩ đến chú Sirius một lần nữa, chứ không bận tâm lắm về câu trả lời:

"Đoạn cuối của lời tiên tri… cái đoạn nói gì đó về… *người này không thể sống*..."

Cụ Dumbledore tiếp lời Harry:

"… khi kẻ kia còn tồn tại…"

Harry thốt ra mấy lời mà nó có cảm tưởng như kéo lên từ một cái giếng sâu tuyệt vọng bên trong con người nó.

"Vậy… vậy có nghĩa là… nghĩa là… rốt cục thì hoặc con phải giết hắn hoặc hắn giết con…?"

Cụ Dumbledore nói:

"Đúng vậy."

Hai thầy trò không ai nói thêm gì nữa một lúc lâu. Đâu đó ở xa bên kia bức tường của văn phòng, Harry có thể nghe thấy âm thanh tiếng nói cười, có lẽ của bọn học sinh đang kéo xuống Đại Sảnh Đường để ăn bữa điểm tâm sớm. Có lẽ nào lại có thể có những người trên thế giới này vẫn còn ham ăn uống,

ham vui cười, những người không hề biết mà cũng không hề mảy may bận tâm là chú Sirius đã ra đi vĩnh viễn… Chú Sirius dường như đã xa cách nó hằng triệu dặm rồi, ngay cả khi đâu đó trong thâm tâm Harry vẫn còn phần nào tin là giá mà nó chỉ cần kéo tấm màn ấy ra là có thể gặp được chú Sirius đang nhìn nó, và có lẽ sẽ chào hỏi nó bằng một tràng cười nghe như tiếng chó sủa…

Cụ Dumbledore lại ngập ngừng:

"Thầy cảm thấy còn nợ con một lời giải thích nữa, Harry à. Có lẽ con đã thắc mắc tại sao thầy đã không chọn con làm Huynh trưởng? Thầy phải thú nhận là… thầy đã nghĩ rằng… con vốn đã phải mang vác quá nhiều trách nhiệm nặng nề rồi."

Harry ngước nhìn thầy và thấy một giọt nước mắt ứa ra rồi lăn qua gương mặt xuống bộ râu dài bạc phơ.

38

CUỘC CHIẾN THỨ HAI BẮT ĐẦU

KẺ-MÀ-AI-CŨNG-BIẾT-LÀ-AI-ĐẤY TRỞ LẠI

Trong một thông báo ngắn tối hôm thứ sáu, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật Corneluis Fudge đã khẳng định là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở lại đất nước này và lại hoành hành một phen nữa.

Ông Fudge nói với các ký giả: 'Tôi phải khẳng định với sự áy náy lớn lao rằng pháp sư tự phong là Chúa tể - Chà, quý vị cũng biết là tôi ám chỉ ai rồi - còn sống và lại đang sống giữa chúng ta một lần nữa.' Trông ông Fudge mệt mỏi và lúng túng.

'Tôi cũng áy náy không kém khi phải báo cáo về cuộc nổi loạn của bọn Giám Ngục Azkaban, những kẻ này đã biểu lộ sự chống đối việc tiếp tục làm việc cho Bộ Pháp Thuật. Chúng tôi tin rằng bọn Giám Ngục hiện nay đang nhận chỉ thị của Chúa tể - kẻ đã được nêu ở trên.

'Chúng tôi khuyến cáo cộng đồng pháp thuật tiếp tục cảnh giác. Bộ Pháp Thuật hiện nay đang cho xuất bản kỷ yếu hướng dẫn biện pháp phòng thủ thiết yếu cho mỗi cá nhân cùng gia đình và sẽ phát miễn phí cho tất cả gia đình pháp thuật nội trong một tháng tới.'

Tuyên bố của ông Bộ trưởng đã gây ra sự lo lắng và báo động trong cộng đồng pháp thuật, vốn mới hôm thứ tư vừa rồi hãy còn nhận được sự cam đoan của Bộ Pháp Thuật rằng 'chẳng có chút sự thực nào trong những lời đồn đại dai dẳng rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang trở lại hoành hành giữa chúng ta.'

Chi tiết của những biến cố đưa đến bước ngoặc trong nhận định của Bộ Pháp Thuật vẫn còn mù mờ, mặc dù người ta tin rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-

là-ai-đấy cùng một bầy thuộc hạ chọn lọc (được biết đến như những Tử Thần Thực Tử) đã đột nhập được vào chính Bộ Pháp Thuật vào buổi tối thứ năm.

Chúng tôi không gặp được cụ Albus Dumbledore, Hiệu trưởng mới được phục chức của trường Hogwarts Đào tạo Pháp Sư và Phù Thủy, Tổng Chiến Tướng vừa được phục chức của Hội Đồng Pháp Thuật để phỏng vấn. Suốt cả một năm qua cụ đã kiên trì khẳng định rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy vẫn chưa chết như vô vàn công chúng từng hy vọng và tin tưởng, mà hắn vẫn đang chiêu mộ binh mã một phen nữa cho một nỗ lực mới nhằm tranh giành quyền lực. Trong khi đó Đứa-bé-sống-sót…

"Kìa, lại bồ nữa kìa, Harry. Mình biết là thế nào họ cũng lại lôi bồ ra…"

Hermione nói, đưa mắt lên khỏi tờ báo nhìn Harry.

Tụi nó đang ở trong bệnh thất. Harry đang ngồi phía cuối giường bệnh của Ron và cả hai đang lắng nghe Hermione đọc bài báo đăng trên trang nhất tờ *Nhật Báo Tiên Tri*. Ginny đang nằm cuộn tròn phía cuối giường của Hermione; mắt cá chân cô bé đã được bà Pomfrey chữa lành lại trong nháy mắt. Tương tự, cái mũi của Neville đã được phục hồi hình dạng và kích thước bình thường. Anh chàng này đang ngồi trên một cái ghế đặt giữa hai cái giường; và Luna vừa ghé vào thăm, tay nắm chặt số mới nhất của tạp chí *Kẻ Lý Sự*. Cô bé đang đọc ngược tờ báo và rõ ràng là chẳng để ý tới lời Hermione vừa nói.

Ron rầu rĩ bảo:

"Nhưng dù sao thì bây giờ nó đã trở lại là Đứa-bé-sống-sót… đúng không? Chứ không còn là một thằng điên chơi nổi nữa, hả?"

Nó tự lấy cho mình một bụm kẹo Nhái sôcôla từ đống kẹo khổng lồ đặt trên cái tủ nhỏ ngay bên cạnh giường, thảy cho Harry, Ginny và Neville một mớ, rồi dùng răng xé giấy bọc

của viên kẹo nó giữ lại cho mình. Vẫn còn những đường viền hằn sâu trên cánh tay của nó, ở những chỗ mà mấy giải tua của bộ óc đã quấn siết. Theo bà Pomfrey thì những ý tưởng có thể để lại thẹo sâu hơn bất cứ thương tích nào khác, mặc dù từ lúc bà bắt đầu xức cho nó những lượng dồi dào Dầu Lú Bác Sĩ Ubbly thì dường như tình hình có tiến triển khả quan hơn.

Hermione lúc này đang liếc xuống đoạn sau của bài báo, nói:

"Ừ, bây giờ họ lại tán tụng bồ, Harry à… *tiếng nói lẻ loi nói lên sự thật… bị coi là mất thăng bằng, nhưng không bao giờ dao động trong câu chuyện của mình… buộc phải chịu đựng sự chế giễu và vu khống*… Hừm…"

Hermione cau mày:

"Nhưng mình nhận thấy họ không đá động gì đến cái sự thật là chính họ khởi xướng lên tất cả những trò chế giễu và vu khống đó…"

Cô nàng hơi nhăn mặt một cái và áp tay lên be sườn của mình. Lời nguyền của Dolohov vẫn còn tác hại lên Hermione, mặc dù đã ít hơn nhiều so với mức tác hại mà lời nguyền có thể gây ra nếu Dolohov nguyền rủa to tiếng hơn; tuy nhiên lời nguyền cũng đã gây ra, theo lời bà Pomfrey, 'tổn hại đủ để chịu đựng'. Hermione hiện đang phải dùng tới mười thứ linh dược khác nhau mỗi ngày và mặc dù đang bình phục nhanh chóng, cô nàng cũng đã phát chán nằm bệnh thất.

"*Nỗ lực tranh giành quyền lực lần cuối của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, trang hai đến trang bốn, Điều mà Bộ Pháp Thuật lẽ ra đã phải nói cho chúng ta biết, trang năm, Tại*

sao không ai lắng nghe cụ Dumbledore?, trang sáu đến trang trang tám, Phỏng vấn nóng Harry, trang chín… Chà…”

Hermione xếp tờ báo lại, liệng qua một bên.

“Chắc chắn là chuyện này cung cấp cho họ cả đống thứ để mà viết. Mà cuộc phỏng vấn Harry thì chẳng nóng chút xíu nào hết, đó là cuộc phỏng vấn đã đăng trên tờ *Kẻ Lý Sự* hằng mấy tháng trước rồi…”

Luna lật tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự*, nói một cách mập mờ:

“Ba mình bán nó cho họ. Ba cũng kiếm được một món bở nhờ nó, cho nên ba con mình sắp có một chuyến du ngoạn đến Thụy Điển vào mùa hè này để xem tụi này có thể bắt được một con Ngái Sừng Vụn không.”

Hermione dường như phải tự kiềm chế mình trong một lát, rồi nói:

“Nghe hay thiệt.”

Harry bắt gặp ánh mắt Hermione, nhưng cô nàng lảng tránh ánh mắt nó và nhe răng cười.

Hermione ngồi thẳng lưng lên thêm một chút nữa, và lại nhăn mặt thêm một cái nữa.

“Thôi thì đành vậy, chuyện trong trường có gì đặc biệt không?”

Ginny nói:

“À, thầy Flitwick đã dọn dẹp dễ dàng mấy vũng lầy mà anh Fred và George để lại trong hành lang. Thầy làm gọn trong vòng ba giây. Nhưng thầy vẫn chừa một bệt nhỏ phía cửa sổ và

thầy chăng dây thừng quanh chỗ đó…”

Hermione tỏ ra ngạc nhiên:

“Chi vậy?”

Ginny nhún vai:

“Ối, thầy chỉ nói đó thực sự là một tý pháp thuật xịn.”

Ron nói lúng búng với một miệng đầy sôcôla:

“Mình nghĩ là thầy chừa lại chỗ đó làm đài kỷ niệm để nhớ tới anh Fred và George. Bồ cũng biết là chính hai anh ấy gởi cho mình cả đống kẹo này.”

Ron nói với Harry, tay chỉ vào cái núi nho nhỏ kẹo nhái sôcôla bên cạnh nó:

“Chắc là cái Tiệm Giỡn của hai anh ăn nên làm ra lắm nhỉ?”

Hermione trông có vẻ không tán đồng lắm, cô nàng hỏi:

“Vậy bây giờ thầy Dumbledore đã trở về trường, mọi rắc rối chấm dứt hết chưa?”

Neville nói:

“Rồi. Mọi thứ lại đâu vào đó ngay lập tức.”

Ron ịn một cái thẻ Nhái sôcôla có hình cụ Dumbledore lên cái ca nước, hỏi:

“Mình đoán thầy giám thị Filch vui vẻ chứ?”

Ginny nói:

“Đừng có mơ. Thiệt ra, thầy hết sức, hết sức khốn khổ…” Cô nàng hạ thấp giọng thì thầm. “Thầy cứ nói hoài mụ

Umbridge là điều tốt đẹp nhất từng xảy ra ở trường Hogwarts này…”

Tất cả sáu đứa tụi nó nhìn quanh. Giáo sư Umbridge đang nằm trên một cái giường bệnh đối diện tụi nó, đăm đăm nhìn trần nhà. Cụ Dumbledore đã một mình bươn bả vô rừng để cứu mụ khỏi tay bọn Nhân Mã. Cụ đã làm cách nào - làm cách nào mà đưa được mụ Umbridge ra khỏi rừng cây mà không bị mấy vết cào xước trên người - thì không ai biết được, còn mụ Umbridge thì chắc chắn không đời nào kể lại. Kể từ khi mụ trở về tòa lâu đài, theo như tụi nó biết, thì mụ không hề thốt ra một lời nào hết. Cũng không ai thực sự biết có chuyện chẳng lành nào đã xảy ra cho mụ. Mái tóc xám xịt vốn bới chặt của mụ bị xổ ra rối nùi và trên tóc còn vướng mấy lá cây và cành cây nhỏ. Nhưng ngoài ra, mụ chẳng có vẻ gì là bị tổn thương chỗ nào cả.

Hermione thì thầm:

“Bà Pomfrey nói mụ ấy chỉ bị sốc mà thôi.”

Ginny nói:

“Đang dỗi hờn thì đúng hơn.”

“Ừ, mụ sẽ bộc lộ dấu hiệu sống nhăn nếu mấy bồ làm như vầy.”

Ron nói, và bằng cách tặc lưỡi, nó tạo ra những âm thanh nho nhỏ nghe như tiếng vó ngựa gõ lộp cộp. Mụ Umbridge bật ngồi thẳng dậy ngay, hốt hoảng ngó quanh quất.

Bà Pomfrey thò đầu ra khỏi cửa văn phòng, hỏi:

“Có chuyện gì không ổn vậy, thưa giáo sư…”

“Không… không…”

Mụ Umbridge nói, rồi lại chuồi mình nằm xuống đống gối.

“Không… có lẽ chỉ là chiêm bao mà thôi…”

Hermione và Ginny ráng bụm tiếng cười lại bằng khăn trải giường. Khi đã bớt cười và trấn tỉnh lại một chút, Hermione nói:

“Nhân nói đến Nhân Mã, xin hỏi là bây giờ ai dạy môn Tiên Tri? Thầy Firenze vẫn ở lại trường hả?”

Harry nói:

“Thầy phải ở lại thôi. Các Nhân Mã đâu có cho thầy trở lại trường nữa, đúng không?”

Ginny nói:

“Có vẻ như cả thầy Firenze và cô Trelawney sẽ cùng dạy.”

Ron đang nhai tới viên kẹo nhái thứ tư, nói:

“Mình cá là thầy Dumbledore những mong dẹp phứt cô Trelawney cho rồi. Nói cho mấy bồ biết, nếu mấy bồ hỏi mình, cả cái môn học đó thiệt là vô tích sự. Thầy Firenze cũng chẳng khá gì hơn cho lắm…”

Hermione hỏi:

“Sao bồ có thể nói điều đó? Sau khi chúng ta đã phát hiện rằng có những lời tiên tri thực sự.”

Trái tim Harry bắt đầu đập dồn dập. Nó chưa nói cho Ron và Hermione hay bất cứ ai khác nội dung lời tiên tri về nó. Neville đã nói với tụi nó là lời tiên tri đã bể nát khi Harry kéo nó lên mấy bậc thang trong Phòng Tử Thần, và Harry vẫn

chưa đính chính cái ấn tượng tiếc nuối lời tiên tri đã mất. Nó chưa chuẩn bị sẵn sàng để nhìn vẻ mặt bạn bè sẽ như thế nào khi nghe nó nói với tụi nó là nó phải là sát nhân hoặc là nạn nhân, không có còn đường nào khác…

Harry lắc đầu, nói khẽ:

"Thiệt đáng tiếc là nó đã bể."

Ron nói:

"Ừ, tiếc thật. Dù vậy, điều an ủi là ít nhất đến Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy cũng không biết nội dung của lời tiên tri."

Harry đứng lên, Ron tỏ vẻ vừa ngạc nhiên vừa thất vọng, hỏi:

"Bồ định đi đâu đó?"

Harry nói:

"Ơ… tới căn chòi của bác Hagrid… Bồ biết đó, bác ấy vừa mới trở về và mình đã hứa sẽ đi xuống thăm bác ấy và kể cho bác ấy biết tình hình của hai đứa bồ…"

Ron lầu bầu quạu quọ:

"Vậy thì đi đi." Nó nhìn khoảnh trời xanh sáng rực rỡ bên ngoài khung cửa sổ bệnh thất, nói: "Ước gì tụi này cũng có thể đến thăm bác ấy…"

Hermione gọi với theo Harry:

"Chào bác ấy dùm tụi này nha! Và hỏi thăm bác ấy xem chuyện gì đã xảy ra cho… cho người bạn nhỏ của bác ấy!"

Harry vẫy một bàn tay để ra dấu nó đã nghe và hiểu, rồi ra khỏi bệnh thất.

Tòa lâu đài dường như quá yên tĩnh, thậm chí so với những ngày chủ nhật khác. Rõ ràng là mọi người đều đã ra ngoài sân trường nắng ấm để mừng kỳ thi kết thúc và cái viễn cảnh được vui hưởng những ngày cuối cùng của học kỳ không bị khốn đốn vì học hành và bài tập.

Harry đi chầm chậm dọc theo hành lang vắng lặng, ngó qua những khung cửa sổ mà nó đi ngang qua. Nó có thể nhìn thấy bọn học trò đang lao nhao trên khoảng trời ngay trên sân đấu Quidditch, và vài học sinh đang bơi lội tung tăng trong hồ nước với mấy con mực khổng lồ.

Harry nhận thấy thiệt là khó quyết định được là nó có muốn hòa đồng với mọi người hay không. Bất cứ khi nào nó bầu bạn với ai, nó cũng chỉ muốn bỏ đi, và bất cứ lúc nào nó cô độc một mình, nó đều muốn có bầu bạn. Tuy nhiên, nó nghĩ có lẽ nó nên đến thăm bác Hagrid thật; từ khi bác ấy trở về trường, nó chưa có dịp nào chuyện trò với bác…

Harry vừa mới bước xuống mấy bậc thềm đá hoa cương để ra Tiền sảnh thì Malfoy, Crabbe và Goyle xuất hiện từ một cánh cửa bên phải mà Harry biết là lối đi xuống phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin. Harry đứng khựng lại như trời trồng; Malfoy và mấy đứa kia cũng đứng ngây ra như phỗng. Trong mấy giây liền sau đó, chỉ có tiếng la hét cười đùa và tiếng té nước từ ngoài vườn vẳng vào Tiền sảnh qua cánh cửa trước để mở.

Malfoy liếc nhìn quanh. Harry biết là Malfoy đang kiểm tra xem có bóng dáng thầy cô nào quanh đó không. Sau đó, Malfoy quay lại nhìn thẳng Harry, nói bằng một giọng trầm

trầm:

"Mày chết, Potter à."

Harry nhướn chân mày lên. Nó nói:

"Buồn cười nhỉ. Tao cứ tưởng mày đã thôi cái trò đi loanh quanh rình rập…"

Harry chưa bao giờ thấy Malfoy giận dữ như vậy. Nó cảm thấy một sự thỏa mãn vô tư khi ngắm khuôn mặt nhọn nhợt nhạt méo mó đi vì quá tức giận.

Malfoy nói, giọng của nó không lớn hơn tiếng thì thào:

"Mày sẽ phải trả nợ. *Tao sẽ* làm cho mày phải trả món nợ về những gì mày đã làm đối với ba tao…"

Harry châm biếm:

"Ừ, tao đang sợ quá trời nè. Tao đoán là những gì Voldemort làm vừa qua chẳng qua chỉ là động tác khởi động so với những gì ba đứa tụi bây sắp làm…"

Nghe cái tên Voldemort, cả ba đứa Malfoy, Crabbe và Goyle đều giật mình biến sắc. Harry bèn hỏi:

"Mắc chứng gì vậy? Hắn là bồ tèo của cha mày, chứ gì? Tụi bây đâu có sợ hắn, hả?"

Malfoy tiến tới trước, Crabbe và Goyle kèm hai bên sườn nó. Malfoy nói:

"Mày tưởng mày là một người vĩ đại lắm, hả Potter? Mày hãy đợi đấy. Tao sẽ thịt mày. Mày đừng hòng tống ba tao vô tù…"

Harry nói:

“Tao tưởng tao đã tống rồi đó chứ.”

Malfoy nói nhỏ:

“Bọn Giám Ngục đã bỏ đi khỏi nhà ngục Azkaban. Ba tao và những người khác chẳng mấy chốc sẽ thoát ra…”

Harry nói:

“Ừ, tao cũng nghĩ vậy. Mà cứ cho là như vậy đi thì ít nhất giờ đây mọi người cũng đã biết những kẻ đó là thứ đồ bị rác…”

Bàn tay của Malfoy vươn tới cây đũa phép của nó, nhưng Harry quá nhanh so với nó. Harry đã rút cây đũa phép của mình ra trước khi ngón tay của Malfoy kịp thọc vào túi áo.

“Potter!”

Giọng nói ngân vang ngang qua gian Tiền sảnh. Thầy Snape xuất hiện trên đầu cầu thang dẫn xuống văn phòng của thầy, và sự xuất hiện của thầy khiến cho Harry cảm thấy một cơn uất hận trào dâng vượt xa bất cứ thứ cảm xúc nào mà nó từng có đối với Malfoy… Bất chấp cụ Dumbledore nói gì, Harry cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho thầy Snape… không bao giờ…

Vẫn lạnh lùng như từ xưa tới nay, thầy Snape sải bước về phía bốn đứa học trò, hỏi:

“Trò đang làm gì vậy, Potter?”

Harry hung hăng đáp:

“Thưa giáo sư, tôi đang cố gắng quyết định xem nên dùng sự nguyền rủa nào đối với Malfoy.”

Thầy Snape trừng mắt nhìn nó. Thầy sẵng giọng:

“Dẹp ngay đũa phép. Trừ nhà Gryffindor mười điểm…”

Thầy Snape nhìn về phía cái đồng hồ cát khổng lồ trong các hốc tường, nở một nụ cười giễu cợt.

“A, ta thấy trong đồng hồ của nhà Gryffindor cũng chẳng còn điểm nào để mà trừ nữa. Trong trường hợp đó, Potter, ta đành phải đơn giản…”

“Thêm điểm vào chứ?”

Giáo sư McGonagall vừa xuất hiện trên bậc thềm đá dẫn vào tòa lâu đài. Một tay của bà đang xách một cái túi du lịch bằng vải len kẻ ô vuông, còn tay kia của bà chống lên một cây gậy đi đường, nhưng nhìn chung trông rất khỏe khoắn.

Thầy Snape bước dài tới trước, nói:

“Giáo sư McGonagall! Tôi đoán cô vừa mới ra khỏi bệnh viện Thánh Mungo?”

Giáo sư McGonagall cởi tấm áo choàng đi đường ra, nói:

“Đúng vậy, thưa giáo sư Snape. Tôi hoàn toàn khỏe như tụi trẻ. Hai đứa trò - Crabbe - Goyle…”

Bà ra dấu cho tụi nó đi tới một cách hống hách, tụi nó riu ríu làm theo, lê mấy cái cẳng bự tổ chảng coi bộ vụng về lúng túng.

Giáo sư McGonagall quàng cái túi du lịch của bà qua ngực Crabbe và vắt tấm áo khoác đi đường lên vai Goyle, rồi nói:

“Đây. Đem dùm mấy thứ này lên văn phòng của ta.”

Giáo sư McGonagall ngó lên cái đồng hồ cát trong hốc

tường, nói:

"Được đấy. Ta nghĩ Potter và bạn bè của trò ấy đáng được thưởng năm mươi điểm mỗi trò nhờ công cảnh báo cho thế giới biết sự trở về của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Giáo sư thấy thế nào, giáo sư Snape?"

Thầy Snape xực lại, mặc dù Harry biết tỏng là thầy đã nghe hết sức rõ ràng:

"Cái gì? À… Chà… tôi cho là…"

Giáo sư McGonagall nói:

"Vậy thì thưởng năm mươi điểm cho mỗi trò sau đây: Potter, hai anh em nhà Weasley, Longbottom, và cô Granger."

Một trận mưa những viên hồng ngọc rơi ào ào xuống đáy chiếc bóng thủy tinh của cái đồng hồ tính điểm nhà Gryffindor trong lúc giáo sư McGonagall đang nói.

"À, tôi cho là nên thưởng cho cả cô Lovegood năm mươi điểm nữa."

Khi nói thêm điều đó thì một số ngọc bích rơi xuống trong cái đồng hồ tính điểm của nhà Ravenclaw.

"Bây giờ, thưa giáo sư Snape, nếu giáo sư muốn trừ của Potter mười điểm thì tôi cho là… cứ việc trừ…"

Vài viên hồng ngọc rút ngược trở lên cái bóng thủy tinh phía trên của cái đồng hồ, nhưng vẫn chừa lại một mớ đáng kể trong cái bóng phía dưới.

Giáo sư McGonagall tiếp tục nói một cách mau mắn nhậm lẹ:

“Thôi, Potter, Malfoy, ta nghĩ là hai đứa nên ra ngoài sân chơi trong một ngày trời đẹp lộng lẫy như vầy đi.”

Harry không cần được bảo lần thứ hai. Nó nhét cây đũa phép trở vô trong áo chùng rồi nhắm hướng cửa trước đi thẳng ra mà không ngó lại thầy Snape và Malfoy tới một cái.

Mặt trời ập xuống Harry làn hơi nóng bức khi nó bước qua bãi cỏ sân trường đi về phía căn chòi của bác Hagrid. Học sinh nằm dài khắp nơi trên cỏ để tắm nắng, tán gẫu, đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri*, và ăn kẹo. Tụi nó ngước nhìn lên Harry khi nó đi ngang qua. Vài đứa kêu tên nó, mấy đứa khác vẫy tay, rõ ràng là hăm hở chứng tỏ tụi nó, cũng giống như tờ *Tiên Tri*, đã quyết định rằng nó lại là một thứ anh hùng gì đó. Harry không nói năng gì với đứa nào hết. Nó chẳng biết tụi nó hiểu biết đến mức nào về những chuyện đã xảy ra trong ba ngày vừa qua, nhưng cho tới giờ nó đã tránh được chuyện bị hỏi han, và nó thích được yên thân như vậy hơn.

Khi gõ lên cánh cửa căn chòi của bác Hagrid, thoạt tiên Harry nghĩ là bác Hagrid không có ở nhà, nhưng rồi con Fang chạy vòng qua góc căn chòi xông đến nó và suýt nữa xô Harry té nhào vì cái sự chào mừng nồng nhiệt của nó. Hóa ra bác Hagrid đang hái vét đậu mọc lan ở vườn sau nhà.

Bác tươi cười khi Harry đến gần hàng rào:

“Ổn rồi, Harry à. Vô nhà đi, vô nhà chơi, bác cháu mình uống một tách nước bồ công anh chơi…”

Khi hai bác cháu đã an tọa bên cái bàn gỗ, mỗi người một ly nước bồ công anh ướp lạnh, bác Hagrid hỏi Harry:

“Sao? Con… ơ… cảm thấy… khỏe hả?”

Harry cảm nhận qua vẻ lo lắng trên gương mặt bác Hagrid, hiểu rằng bác không chỉ có ý hỏi đến tình trạng sức khỏe thể chất của nó. Nó nói nhanh:

“Dạ, con khỏe.”

Bởi vì nó không thể chịu đựng nổi một cuộc nói chuyện về đề tài mà nó biết đang ở trong đầu bác Hagrid. Nó hỏi:

“Vậy, mấy hôm nay bác đi đâu?”

Bác Hagrid nói:

“Trốn tuốt trên núi. Tuốt trong một cái hang, giống như Sirius hồi chú…”

Bác Hagrid ngừng ngang, tằng hắng ho khan một cách thô lỗ, ngó Harry, xong hớp một ngụm lớn nước bồ công anh. Rồi bác nói khẽ:

“Dù sao, về rồi.”

Quyết tâm giữ cho câu chuyện tránh xa đề tài chú Sirius, Harry nói:

“Bác… trông bác khỏe hơn.”

“Cái gì?”

Bác Hagrid giơ một bàn tay đồ sộ lên rờ rẫm mặt mình:

“… Ờ… Ờ phải. Ừ, Grawp dạo này cư xử ngoan hơn nhiều, nhiều lắm lắm. Nói thiệt với cháu, chú nó dường như mừng gặp lại bác khi bác trở về. Chú nó thiệt là một anh chàng khá… Thực ra, mấy hôm nay bác đang nghĩ đến chuyện kiếm cho chú ấy một cô bạn gái…”

Thông thường thì Harry sẽ tìm cách thuyết phục bác Hagrid từ bỏ ý nghĩ đó. Cái viễn cảnh có thêm một người khổng lồ nữa vô ở trong rừng, biết đâu lại chẳng là một người thậm chí khổng lồ hơn và hung tợn hơn cả Grawp, thật đáng cảnh giác; nhưng chẳng hiểu sao Harry không thể nào gom đủ năng lượng cần thiết để tranh luận nữa. Nó lại bắt đầu mong được một mình, và vì nôn nóng ra về, nó hớp liên tục nhiều ngụm to nước bồ công anh, uống gần hết nửa ly của nó.

Bác Hagrid bỗng nói nhỏ và đột ngột:

"Harry à, bây giờ thì mọi người đều biết là lâu nay con nói lên sự thật."

Bác chăm chú nhìn kỹ Harry, nói thêm:

"Vậy là tốt hơn rồi, hả?"

Harry nhún vai.

Bác Hagrid chồm qua bàn nói tiếp:

"Nghe bác nè… Bác biết chú Sirius lâu hơn con… Chú ấy đã hy sinh trong chiến đấu, và đó chính là điều chú ấy muốn…"

Harry tức tối la lên:

"Chú ấy không hề muốn chết…"

Bác Hagrid cúi cái đầu bờm xờm bự chảng của bác, lặng lẽ nói:

"Không. Bác không cho là chú ấy muốn. Nhưng mà Harry à… chú ấy không bao giờ là loại người quẩn quanh trong xó nhà trong khi những người khác đang chiến đấu… Nếu không

ra tay giúp đời thì chú ấy không thể sống trọn vẹn như ý mình được…”

Harry lại nhảy dựng lên. Nó nói một cách máy móc:

“Con phải đi thăm Ron và Hermione trong bệnh thất.”

Bác Hagrid tỏ ra hơi buồn bực:

“Ờ… Ờ, được thôi. Vậy… Harry à… giữ gìn sức khỏe nghe con, và rảnh thì ghé qua chỗ bác chơi…”

“Dạ… được.”

Harry đi hết sức nhanh về phía cánh cửa và kéo cửa mở ra. Bác Hagrid nói chưa dứt câu chào tạm biệt, Harry đã lại bước ra ngoài nắng và băng ngang qua bãi cỏ. Một lần nữa, người ta lại réo gọi tên nó khi thấy nó đi ngang qua. Nó nhắm mắt lại trong giây lát, ước ao sao cho tất cả tan biến hết, sao cho khi nó mở mắt ra thì chỉ còn mỗi mình nó trong sân trường…

Cách đây vài ngày, trước khi kỳ thi kết thúc và trước khi Voldemort ám những hình ảnh lừa mị vào đầu nó, Harry sẵn sàng đánh đổi hầu như bất cứ thứ gì để cho thế giới Pháp thuật biết là nó đang nói lên sự thật, để họ tin là Voldemort đã trở lại và để cho họ biết không điên cũng không nói dối. Nhưng bây giờ…

Nó đi một đoạn ngắn quanh cái hồ, ngồi xuống bên bờ hồ khuất sau một bụi cây chằng chịt để tránh những cái nhìn chòng chọc của người qua kẻ lại. Rồi nó đăm đăm nhìn ra mặt nước lấp loáng sáng, suy tư…

Có lẽ lý do mà nó muốn được ở một mình là vì nó cảm thấy bị tách biệt khỏi mọi người từ sau cuộc nói chuyện với cụ

Dumbledore. Một hàng rào vô hình đã chia cắt nó và toàn thể thế giới còn lại. Nó đã - nó từng là - luôn luôn là - kẻ khác thường. Chỉ có điều là trước đây nó chưa bao giờ thực sự hiểu điều đó có nghĩa là gì…

Nhưng giờ đây ngồi bên bờ hồ, với sức nặng khủng khiếp của nỗi buồn đang đè lên nó, với sự mất mát chú Sirius còn mới nguyên trong lòng, nó không sao có được một cảm giác sợ cho ra sợ. Trời nắng đẹp và khắp sân trường chung quanh nó đầy những người đang cười nói, và cho dù nó cảm thấy rất xa cách họ như thể nó thuộc về một chủng tộc khác, nó cũng khó mà tin được, trong lúc nó ngồi đây, rằng cuộc đời nó rồi sẽ phải bao gồm, hoặc kết thúc, bằng một cuộc giết người…

Nó ngồi đó rất lâu, đăm đăm nhìn mặt nước, cố gắng không nghĩ gì đến người cha đỡ đầu của nó, hay nhớ ra rằng ngay phía đối diện nó, ở bờ bên kia của cái hồ, chú Sirius đã từng gục xuống trong khi cố chống đỡ những đòn tấn công của một trăm tên Giám Ngục…

Mặt trời đã lặn xuống trước khi Harry nhận ra nó bị lạnh. Nó đứng dậy, quay trở lại tòa lâu đài, vừa đi vừa dùng ống tay áo chùi mặt.

Ba ngày trước khi học kỳ kết thúc, Ron và Hermione rời khỏi bệnh thất hoàn toàn bình phục. Hermione tỏ những dấu hiệu là cô nàng muốn chuyện trò về chú Sirius, nhưng Ron có khuynh hướng khụt khịt mũi mỗi lần Hermione nhắc tới tên chú ấy. Harry không chắc là nó có muốn nói chuyện về người cha đỡ đầu của nó chưa; tùy theo tâm trạng thay đổi khác nhau của nó mà khi thì nó muốn nói, khi thì không. Tuy nhiên nó

biết chắc một điều: dù là nó đang buồn khổ vô cùng ở đây lúc này, nhưng chỉ vài ngày nữa khi nó trở về căn nhà số 4 đường Privet Drive, nó sẽ đâm ra nhớ trường Hogwarts vô cùng. Cho dù giờ đây nó đã hiểu chính xác tại sao nó phải trở về đó mỗi mùa hè, nó vẫn không cảm thấy việc đó dễ chịu hơn chút nào hết. Thực vậy, nó chưa bao giờ thấy sợ trở về ngôi nhà đó hơn lúc này.

Giáo sư Umbridge đã rời khỏi trường Hogwarts một ngày trước khi học kỳ kết thúc. Dường như mụ ấy đã lẻn ra khỏi bệnh thất trong giờ ăn tối, rõ ràng là mụ hy vọng không ai để ý sự ra đi của mụ. Nhưng thiệt không may cho mụ ta, trên đường đi mụ chạm trán Peeves; con ma này bèn tranh thủ cơ hội cuối cùng để thực hiện lời dặn dò của Fred và George, và nó đã hí hửng rượt mụ Umbridge chạy khắp tòa nhà, thay phiên quật túi bụi lên mụ ta bằng cây gậy và cái bao đựng đầy phấn vụn. Nhiều học sinh chạy ra Tiền sảnh để xem mụ Umbridge chạy dài xuống con đường mòn, và giáo sư chủ nhiệm các nhà chỉ kiềm chế học sinh của mình nửa vời mà thôi. Thực vậy, giáo sư McGonagall ngồi gọn trở vô cái ghế của bà trên bàn ăn dành cho giáo sư sau khi thốt ra vài lời quở trách nhẹ nhàng, và người ta có thể nghe thấy rõ ràng bà lấy làm tiếc là đích thân bà không thể hồ hởi chạy cùng với dám học trò rượt đuổi mụ Umbridge, bởi vì con ma Peeves đã mượn đỡ cây gậy của bà rồi.

Rồi cũng đến buổi tối cuối cùng của tụi nó ở trường; hầu hết mọi người đã đóng gói hành lý xong rồi và đã sẵn sàng đi xuống Đại Sảnh Đường để dự bữa tiệc mãn khóa; thế nhưng Harry vẫn chưa bắt đầu xếp hành trang gì cả.

Ron đang đợi nó ở ngay cửa phòng ngủ, nói:

"Để ngày mai hãy làm. Đi thôi, mình đói chết được đây…"

"Thì bồ cứ đi trước đi… mình sắp xong…"

Nhưng khi cánh cửa phòng ngủ đóng lại sau lưng Ron, Harry chẳng buồn gấp rút sắp xếp gì cả. Nó không muốn dự bữa tiệc mãn khóa chút xíu nào. Nó lo là cụ Dumbledore sẽ nhắc tới nó trong bài diễn văn của cụ. Chắc chắn là cụ sẽ nói đến sự trở lại của Voldemort, chẳng phải là hồi năm ngoái cụ đã nói chuyện đó với tụi nó sao?

Harry kéo mấy cái áo chùng nhàu nát ở tận dưới đáy rương ra để có chỗ xếp vào mấy cái áo chùng đã gấp gọn, và khi đang làm việc này, nó nhận thấy có một món đồ gói ghém vụng về nằm ở một góc dưới đáy rương. Harry không thể nghĩ ra cái gói ấy làm gì ở đó. Nó cúi xuống, móc cái gói lên từ dưới đôi giầy thể thao của nó và xem xét.

Nó nhận ra ngay chỉ trong vài giây đó là cái gì. Chú Sirius đã đưa cái đó cho nó ngay bên trong cánh cửa ngôi nhà trên Quảng trường Grimmauld. *Dùng nó nếu con cần đến chú, nhé*?

Harry ngồi thụp xuống giường, mở gói quà. Một cái gương nhỏ hình vuông rớt ra. Trông cái gương rất cũ kỹ; và hết sức bụi bặm. Harry giơ cái gương ra trước mặt và nhìn thấy chính bóng nó ở trong gương đang nhìn lại nó.

Nó lật cái gương lại. Trên mặt sau của cái gương có một bức thư ngắn của chú Sirius:

Đây là một cái gương hai chiều. Chú có cái kia. Nếu con cần nói

chuyện với chú, chỉ cần nói tên chú vào gương; con sẽ hiện ra trong cái gương kia của chú và chú sẽ có thể nói chuyện với con trong cái gương của con. Anh James và chú thường dùng đến gương này khi ba của con và chú bị cấm túc riêng.

Trái tim Harry bắt đầu đập mạnh. Nó nhớ đã từng nhìn thấy ba má trong Tấm gương Ảo ảnh cách đây bốn năm. Vậy là nó lại sẽ có thể nói chuyện với chú Sirius lần nữa, ngay bây giờ, nó đã biết…

Nó nhìn quanh quất để chắc chắn là không có ai khác ở trong phòng; phòng ngủ hoàn toàn vắng vẻ. Nó quay lại nhìn vào cái gương, giơ lên trước mặt bằng bàn tay run run và nói, to và rõ ràng:

"Chú Sirius."

Hơi thở của nó làm mờ cả mặt gương. Nó đưa gương đến gần sát mặt hơn, toàn thân kích động, nhưng đôi mắt chớp chớp nhìn lại nó từ trong cái gương mờ mờ hơi nước rõ ràng là đôi mắt của chính nó.

Nó chùi gương cho trong sáng trở lại rồi nói sao cho mỗi âm tiết vang lên rõ ràng khắp phòng:

"Chú Sirius Black!"

Không có gì xảy ra cả. Gương mặt thất vọng ở trong gương đang nhìn nó chắc chắn vẫn là gương mặt của chính nó…

Một tiếng nói nhỏ vang lên trong đầu Harry:

"Chú Sirius không mang theo cái gương khi chú đi xuyên qua cánh cổng tò vò. Vì vậy mà cái gương này không hoạt động được…"

Harry ngồi bất động hoàn toàn một lúc lâu. Rồi quăng mạnh cái gương vô trong cái rương khiến nó bể tan tành trong đó. Nó đã tin, hoàn toàn, trong một phút bừng sáng, rằng nó sắp được gặp lại chú Sirius, lại được trò chuyện với chú…

Nỗi tuyệt vọng thiêu đốt cổ họng Harry. Nó đứng bật dậy và bắt đầu quăng loạn đồ đạc của nó vô rương, lấp bên trên cái gương bể…

Nhưng rồi một ý tưởng bật ra trong đầu nó… Một ý tưởng còn hay hơn cả cái gương nữa… một ý tưởng quan trọng hơn, lớn lao hơn… Làm sao mà trước đây nó lại không hề nghĩ đến kia chứ?… Tại sao nó không hề hỏi nhỉ?

Nó lao như tên bắn ra khỏi phòng ngủ và chạy một mạch xuống cầu thang xoắn, tông cả vào tường trong khi chạy mà nó hầu như không nhận biết. Nó lao qua căn phòng sinh hoạt chung trống vắng, xuyên qua cái lỗ chân dung rồi phóng chạy suốt hành lang, phớt lờ cả Bà Béo đang gọi với theo sau nó:

"Bữa tiệc sắp bắt đầu, trò biết đó, trò tới kịp mà."

Nhưng Harry không hề có ý định đi ăn tiệc…

Làm sao đây có thể là một nơi đầy nhóc ma hiện ra bất cứ lúc nào mình không cần đến, mà bây giờ…

Nó chạy xuống cầu thang, chạy dọc theo hành lang, mà không gặp bất cứ ai hết, dù người hay ma. Rõ ràng là tất cả đều đã ở trong Đại Sảnh Đường. Chạy tới bên ngoài phòng học Bùa Chú nó đứng lại, thở hổn hển, suy nghĩ một cách chán ngán là có lẽ nó nên đợi lát nữa, sau khi bữa tiệc tàn…

Nhưng đúng lúc bỏ cuộc thì nó nhìn thấy con ma: một hình

thù trong suốt trôi lơ lửng ngang qua ở cuối hành lang.

"Ê… Ê Nick! NICK!"

Con ma thò đầu trở ra khỏi bức tường, để lộ một cái nón trang trí bằng lông vũ kỳ quái hết chỗ nói, và cái đầu lắt lay một cách hết sức nguy hiểm của Ngài Nicholas xứ Mimsy-Porpington.

Sau khi rút nốt phần thân thể còn lại ra khỏi bức tường đá rắn, con ma mỉm cười với Harry, nói:

"Chào! Hóa ra ta không phải là người duy nhất đi trễ nhỉ? Nhưng mà…"

Con ma thở dài.

"… dĩ nhiên là mỗi chúng ta trễ theo một nghĩa khác nhau…"

"Nick, tôi có thể hỏi ngài vài ba điều không?"

Một vẻ kỳ quái thoáng qua gương mặt của ngài Nick Suýt Mất Đầu khi ông ta thọc một ngón tay vô trong cái cổ áo xếp nếp cứng ngắc và nhét cái đầu vô cổ cho thẳng hơn, dường như ông làm vậy để câu giờ mà cân nhắc. Ông chỉ thôi làm vậy khi cái cổ lặt lìa gần đứt có vẻ như sắp sửa sút hẳn ra.

Tỏ vẻ không thoải mái lắm, Nick nói:

"Ơ… sao, Harry? Không thể đợi đến sau bữa tiệc hả?"

Harry nói:

"Không… ngài Nick à… làm ơn mà… Tôi thực sự cần nói chuyện với ngài… Chúng ta có thể ghé vào đây không?"

Harry mở cánh cửa của phòng học gần nhất và ngài Nick

Suýt Mất Đầu thở dài một cái.

Ông nói, với vẻ nhượng bộ:

“Ôi, tốt thôi. Ta không thể giả đò là ta không hề lường trước việc này.”

Harry giữ cánh cửa cho con ma đi vào, nhưng Nick chọn lối lướt xuyên qua bức tường.

Harry đóng cửa lại hỏi:

“Lường trước cái gì?”

“Việc trò đến tìm ta.”

Nick đáp, lúc này ông ta đang lướt tới cánh cửa sổ và ngó mông lung ra ngoài sân trường đang tối dần.

“Chuyện như vậy vẫn xảy ra… thỉnh thoảng… Khi một người nào đó trải qua nỗi đau… mất mát.”

Harry quyết không để lạc đề, nói:

“Dạ, ngài nói đúng. Tôi… đã đến tìm ngài.”

Nick không nói gì hết.

Harry bỗng thấy chuyện này khó khăn bối rối hơn mức nó tiên liệu.

“Chẳng là… là… ngài đã chết. Nhưng ngài vẫn còn đây, đúng không?”

Nick thở dài và tiếp tục nhìn đăm đăm ra sân trường.

Harry khẩn khoản:

“Có đúng không? Ngài đã chết, nhưng mà tôi vẫn đang nói chuyện với ngài… ngài có thể đi khắp trường Hogwarts và

mọi thứ, đúng không?”

Nick Suýt Mất Đầu khẽ đáp:

“Ừ, ta đi và ta nói, đúng vậy.”

Harry càng khẩn khoản hơn:

“Vậy là ngài trở lại được, đúng không? Người ta có thể trở lại, đúng không? Như ma ấy.”

Nick tiếp tục không nói gì cả. Harry sốt ruột nói thêm:

“Người ta không biến mất hoàn toàn… *đúng không*?”

Nick Suýt Mất Đầu ngập ngừng rồi nói:

“Không phải ai cũng có thể trở lại làm ma.”

Harry hỏi ngay:

“Ý ngài nói sao?”

“Chỉ có… chỉ có pháp sư thôi.”

“A!”

Harry reo lên, suýt bật cười vì nhẹ nhõm.

“Ừ, vậy thì tốt quá, người mà tôi đang hỏi đến là một pháp sư. Vậy là chú ấy có thể trở lại, đúng không?”

Nick quay mặt ra khỏi cửa sổ, nhìn Harry với nỗi sầu thảm tang thương:

“Chú ấy không trở lại đâu.”

“Ai?”

Nick nói:

“Sirius Black.”

Harry tức giận:

“Nhưng mà ông vẫn trở lại đó! Ông trở lại được… ông đã chết… mà ông đâu có biến mất…”

Nick nói một cách thảm thương:

“Pháp sư có thể lưu lại dấu tích của chính mình trên mặt đất, để lang thang một cách lờ mờ ở nơi mà khi còn sống họ đã từng tung hoành. Nhưng rất ít pháp sư chọn con đường đó.”

Harry nói:

“Tại sao? Mà thôi, … cũng không quan trọng… Chú Sirius sẽ chẳng quan tâm chuyện đó có khác thường hay không, chú sẽ trở lại, tôi biết là chú ấy sẽ trở lại!”

Và niềm tin của nó mạnh mẽ đến nỗi Harry thực sự quay đầu nhìn ra cửa để kiểm tra, và trong một nửa giây tưởng như nó sắp nhìn thấy lại chú Sirius, tuy trắng nhờ nhờ và trong suốt nhưng vẫn tươi cười bước xuyên qua cánh cửa đến gặp nó.

Nick lặp lại một cách lặng lẽ:

“Chú ấy sẽ không trở lại. Chú ấy sẽ phải… tiếp tục.”

Harry hỏi ngay:

“Ngài ngụ ý gì khi nói ‘tiếp tục’? Tiếp tục đến đâu?… Mà này, chuyện gì xảy ra khi người ta chết rồi? Người ta đi đâu? Tại sao không phải ai cũng trở lại được? Tại sao chỗ này lại không đầy ma? Tại sao…”

Nick nói:

“Ta không thể trả lời được.”

Harry tức điên lên:

“Ông chết rồi, có đúng không? Còn ai khác hơn ông có thể trả lời được câu hỏi đó?”

Nick nói:

“Ta sợ cái chết. Ta đã chọn cách ở trở lại. Đôi khi ta tự hỏi ta có nên làm vậy không… Chà… không ở đây mà cũng không ở kia… Thật ra *ta* không ở đây mà cũng không ở kia…”

Nick thốt ra mấy tiếng chắt lưỡi khe khẽ buồn bã.

“Ta không biết gì về những bí mật của cái chết, Harry à, bởi vì thay vì chấp nhận chết, ta đã chọn một cách giả sống mong manh. Ta tin là các pháp sư học rộng đang nghiên cứu vấn đề này trong Sở Bảo Mật…”

Harry lồng lên điên tiết:

“Đừng nói với tôi về cái chỗ đó!”

Nick dịu dàng đáp:

“Ta rất tiếc là chẳng giúp gì được gì hơn. Thôi… thôi thì tha lỗi cho ta… cậu biết, bữa tiệc…”

Con ma Nick Suýt Mất Đầu rời khỏi căn phòng, bỏ lại Harry một mình trong đó, bần thần nhìn sững bức tường, chỗ mà Nick vừa biến mất.

Harry cảm thấy như thể nó lại vừa mất người cha đỡ đầu của nó một lần nữa khi lại một lần nữa mất đi niềm hy vọng rằng nó vẫn còn có thể nhìn thấy hay trò chuyện với chú ấy. Nó chậm rãi và sầu thảm bước đi trở lại, xuyên qua tòa lâu đài trống rỗng, tự hỏi liệu nó có bao giờ còn cảm thấy vui mừng phấn khởi được nữa chăng?

Khi quanh qua góc tường đi về phía hành lang của Bà Béo thì nó nhìn thấy người nào đó ở đằng trước đang dán một thông báo lên tấm bảng trên tường. Nhìn kỹ lại thì nó nhận ra đó là Luna. Chẳng có chỗ nào gần đó để trốn được, cô bé ắt là đã nghe tiếng bước chân của nó, và đằng nào đi chăng nữa thì lúc đó Harry cũng không còn gom đủ sức để né tránh ai nữa.

Luna liếc nhìn Harry khi cô bé lùi ra xa cái thông báo, nói một cách mập mờ:

"Chào anh."

Harry hỏi:

"Sao em không dự tiệc mãn khóa?"

Luna thản nhiên nói:

"Ôi, em bị mất hết đồ đạc rồi. Anh thấy đó, người ta đã lấy đồ của em đem giấu hết. Nhưng bữa nay là bữa tối cuối cùng nên em cần tìm lại chúng. Em vừa mới dán thông báo lên này."

Cô bé ra dấu về phía tấm bảng thông báo, trên đó, đúng như lời, Luna đã đính kèm một danh sách những sách vở và quần áo bị thất lạc, kèm theo lời cầu khẩn xin được nhận lại.

Một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng Harry - một tình cảm hoàn toàn khác với giận dữ và đau buồn vốn đã chiếm cứ tâm hồn nó từ khi chú Sirius qua đời đến nay. Một lát sau nó mới nhận ra là nó đang tội nghiệp cho cô bé Luna.

Nó cau mày hỏi:

"Làm sao mà người ta lại giấu đồ của em đi?"

Luna nhún vai:

“Ối… Chà… Em nghĩ… người ta cho là em quái dị, anh cũng biết đó, thực tế là có một số người còn gọi em là Lu-khùng Lovegood!”

Harry ngắm Luna và một cảm giác thương hại mới lại dâng lên mạnh mẽ một cách khá đau đớn.

Harry nói thẳng thừng:

“Người ta không có lý do gì để lấy đi đồ đạc của em hết. Em có cần giúp tìm lại chúng không?”

Luna mỉm cười với Harry, nói:

“Ồ không. Đồ đạc sẽ trở về hết thôi. Chúng luôn luôn quay về vào phút cuối. Chẳng qua em muốn đóng gói hành lý vào tối nay. Đằng nào đi nữa… Mà sao *anh* không dự tiệc?”

Harry nhún vai:

“Chẳng qua là tôi thấy không thích.”

Luna quan sát Harry bằng hai con mắt mơ màng lồ lộ, cô bé nói:

“Đúng. Em cũng nghĩ là anh không thích. Người mà bọn Tử Thần Thực Tử đã giết chết là cha đỡ đầu của anh, phải không? Ginny đã nói với em.”

Harry gật đầu cộc lốc, nhưng rồi nó nhận thấy, vì một lý do nào đó, nó không cảm thấy khó chịu khi Luna nói về chú Sirius. Nó vừa chợt nhớ ra Luna cũng có thể nhìn thấy những con vong mã.

Nó bèn bắt đầu:

“Em có người… Ý tôi nói là… người mà em có quen

biết… em có người quen biết nào… qua đời không?”

Luna nói đơn giản:

“Có. Má em. Anh biết không, má em là một phù thủy rất phi thường, nhưng má rất thích thí nghiệm, và một hôm, một trong đám bùa chú của má đã phản phé biến hóa tầm bậy. Hồi đó em chín tuổi.”

Harry lúng búng:

“Xin chia buồn.”

Luna nói liến thoắng:

“Ừ, kể cũng khủng khiếp thật. Đôi khi em cũng còn cảm thấy buồn. Nhưng mà em vẫn còn có ba. Với lại, đâu hẳn là em sẽ không bao giờ gặp lại má em, đúng không?”

Harry nói ngập ngừng:

“Ờ… có không?”

Luna lắc đầu không tin:

“Ôi, chẳng phải sao. Anh đã nghe tiếng họ nói, ngay đằng sau tấm màn, đúng không?”

“Em muốn nói là…”

“Trong căn phòng có cái cổng tò vò ấy. Chẳng qua là họ giấu mặt nên mình không thấy đó thôi. Anh đã nghe được họ mà.”

Hai người nhìn nhau. Luna nhẹ mỉm cười. Harry không biết nói gì, hay nghĩ gì nữa. Luna tin tưởng vào quá nhiều thứ phi thường quái dị… nhưng Harry chắc chắn là bản thân nó cũng có nghe những tiếng nói ở đằng sau bức màn…

Harry nói:

“Em có chắc là em không cần tôi giúp tìm lại những món đồ đã thất lạc không?”

Luna nói:

“Ồ không. Không, em nghĩ là em chỉ cần đi xuống Đại Sảnh Đường để ăn bánh và chờ cho mấy thứ đồ đạc quay về thôi… Cuối cùng luôn luôn như vậy… À… Chúc anh nghỉ hè vui nha, anh Harry.”

“Ừ… ừ, em cũng nghỉ hè vui nha.”

Luna bước đi xa dần Harry, và trong khi nhìn theo cô bé đi xa, Harry nhận thấy cái khối nặng ịch kinh khủng đè trong bao tử của nó dường như nhẹ đi được phần nào.

Hành trình về nhà trên chuyến tàu Tốc Hành Hogwarts vào ngày hôm sau, xét theo nhiều cách, thì xảy ra nhiều sự kiện quan trọng. Thứ nhất, đám Malfoy, Crabbe, và Goyle rõ ràng là đã chờ đợi cả tuần lễ để có được cơ hội tấn công mà không bị thầy cô chứng kiến; tụi nó đã tìm cách phục kích Harry giữa chừng trên chuyến xe lửa khi Harry đi từ phòng vệ sinh về chỗ của mình. Cuộc tấn công lẽ ra đã thành công nếu như không vấp phải điều này: bọn Malfoy đã chọn lựa điểm tấn công không được khôn ngoan cho lắm, vì chỗ đó ở ngay phía bên ngoài một toa đầy nhóc các đoàn viên Đ.Q.D.. Qua kiếng cửa sổ của toa tàu, các đoàn viên nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra và đã đồng loạt đứng dậy xông ra ngoài trợ giúp Harry. Khi Ernie Macmillan, Hannah Abbott, Susan Bones, Justin Finch-Fletchley, Anthony Goldstein, và Terry Boot thực hiện xong một loạt đủ các thứ ma thuật và thần chú mà Harry đã dạy tụi

nó, thì Malfoy, Crabbe và Goyle trông giống như những con sên khổng lồ bị nhét trong những bộ đồng phục học sinh trường Hogwarts. Harry và Ernie và Justin phải trục ba đứa nó vô trong chỗ để hành lý, rồi bỏ mặc ba đứa nó nằm đó mà nhỉ nước ra từ từ.

Đứng nhìn Malfoy vặn vẹo trước mặt, Ernie nói với một chút hả hê:

"Mình phải nói là mình mong được nhìn thấy bộ mặt của má thằng Malfoy khi thấy nó xuống xe lửa."

Ernie không bao giờ nguôi được cơn giận về việc Malfoy trừ điểm của nhà Hufflepuff trong giai đoạn ngắn ngủi nó là đội viên Tổ Thẩm Tra.

Ron vừa đến để điều tra về nguyên nhân cuộc bạo động trên xe lửa. Nó nói:

"Nhưng mà má của thằng Goyle chắc là sẽ thực sự vui mừng… Trông nó bây giờ đẹp trai hơn nhiều… Nhưng thôi, Harry à, xe bán đồ ăn vừa mới ghé toa của tụi mình, bồ có muốn ăn cái gì không…"

Harry cám ơn mấy đứa bạn rồi theo Ron về lại toa của tụi nó. Ở đó nó mua một đống bự bánh vạc và bánh bí. Hermione đang đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri*, Ginny thì đang giải câu đố trên tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự*; còn Neville thì đang vỗ về cây chổi bay *Siêu Ấu*. Suốt năm qua cây chổi đã lớn lên khá nhiều và bây giờ thì cứ đụng tới là nó cất lên tiếng than vãn tỉ tê.

Harry và Ron tiêu được gần hết cuộc hành trình bằng cách chơi cờ Pháp thuật trong khi Hermione đọc hết tin vặt trong tờ

Nhật Báo Tiên Tri. Bây giờ tờ báo này đăng đầy những bài viết về cách chống cự lại bọn Giám Ngục, về những nỗ lực của Bộ Pháp Thuật truy lùng bọn Tử Thần Thực Tử, và những lá thư hoảng loạn mà người viết tuyên bố là đã nhìn thấy Chúa tể Hắc ám Voldemort đi ngang qua nhà họ mỗi buổi sáng…

Hermione thở dài một cách chán ngán, xếp tờ báo lại, nói:

"Vẫn chưa bắt đầu. Nhưng cũng không còn lâu nữa…"

Ron hất đầu về phía cửa sổ bằng kiếng nhìn ra hành lang, nói:

"Ê, Harry."

Harry ngoái nhìn lại. Cho đang đi ngang qua, có Marietta Edgecombe tháp tùng. Marietta đội một cái mũ trùm khít đầu chỉ để hở một tí xíu mặt mũi. Mắt của Harry và mắt của Cho gặp nhau trong tích tắc. Cho đỏ mặt và vẫn tiếp tục bước đi tiếp. Harry ngó trở xuống ván cờ của mình vừa đúng lúc để thấy một trong mấy con tốt của nó bị con Hiệp sĩ của Ron rượt chạy trật ra khỏi ô cờ.

Ron hỏi nhỏ:

"Vậy chứ… ơ… a… chuyện của bồ với nhỏ đó tới đâu rồi?"

Harry thành thật nói:

"Không tới đâu hết."

Hermione ngập ngừng:

"Mình… ơ… nghe nói bạn ấy dạo này hẹn hò với người khác rồi."

Harry ngạc nhiên khi thấy cái tin đó chẳng làm cho nó tổn thương chút xíu nào hết. Cái chuyện nó muốn gây ấn tượng với Cho dường như đã thuộc về một quá khứ chẳng còn dính dáng gì tới nó nữa. Nó cũng cảm thấy có sự thay đổi tương tự đối với rất nhiều thứ mà nó đã ham muốn từ hồi trước cái chết của chú Sirius… vào những ngày này không còn ý nghĩa gì nữa… Một tuần lễ đã trôi qua kể từ ngày Harry nhìn thấy chú Sirius lần cuối cùng; nhưng khoảng thời gian đó dường như dài, dài hơn một tuần rất nhiều: nó kéo dài từ thế giới này qua thế giới khác - một thế giới có chú Sirius, và một thế giới không còn chú Sirius nữa.

Ron hùng hồn nói:

"Bồ ra được là khỏe đó, bồ ơi. Ý mình nói là, ừ thì nhỏ đó cũng xinh đẹp và đủ thứ hết, nhưng mà bồ cần một người vui vẻ hơn một tí."

Harry nhún vai nói:

"Với người nào khác thì bạn ấy thế cũng đủ vui vẻ rồi."

Ron hỏi Hermione:

"Nhân tiện hỏi vậy chứ bây giờ bạn ấy hẹn hò với ai?"

Nhưng chính Ginny là người trả lời:

"Michael Coener."

"Michael… nhưng mà…"

Ron kêu lên, xoay mình trên ghế ngồi để trố mắt ngó Ginny.

"Nhưng mà em từng hẹn hò với nó mà?"

Ginny kiên quyết xác nhận:

“Hết rồi. Anh ta không muốn đội Gryffindor đánh bại đội Ravenclaw trong môn đấu Quidditch và anh ta giận thiệt là dai, thành ra em kệ xác anh ta, thế là anh ta quay ra an ủi chị Cho.”

Ginny lơ đãng gãi gãi sóng mũi của mình bằng cây viết lông ngỗng, rồi lật ngược tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự*, xong bắt đầu tìm câu trả lời cho mục đố mẹo. Trông Ron hớn hở ra mặt.

Ron vừa đi con cờ hoàng hậu của nó về phía thành quách mong manh của Harry, vừa nói:

“Chà, mình luôn luôn nghĩ hắn là một thằng đần. May cho em đó. Lần sau… nhớ chọn một người… nào đó… khá hơn.”

Nó ném cho Harry một cái nhìn lén lút kỳ cục khi nói điều đó.

Ginny mập mờ hỏi:

“À, em đã chọn anh Dean Thomas rồi. Anh thấy anh ấy có khá hơn không?”

“CÁI GÌ?”

Ron hét toáng lên, lật úp bàn cờ. Con mèo Crookshanks nhào xuống theo mấy mảnh cờ vụn, con Hedwig và con Pigwidgeon kêu lên líu ríu và rít lên giận dữ phía trên đầu tụi nó.

Khi đoàn xe lửa chạy chậm dần để tiến vào nhà ga Ngã Tư Vua, Harry nghĩ nó chưa bao giờ muốn ở lỳ lại trên tàu như lần này. Nó thậm chí còn thoáng nghĩ là chuyện gì sẽ xảy ra

nếu nó chỉ việc từ chối xuống xe, và cứ ngồi lỳ trên tàu cho đến ngày một tháng chín, để chuyến xe lửa lại đưa nó trở về trường Hogwarts. Tuy nhiên cuối cùng, khi chuyến xe lửa dừng hẳn lại, nó nhấc cái lồng cú Hedwig lên và chuẩn bị kéo cái rương của nó xuống xe lửa như thường lệ.

Nhưng khi người kiểm soát vé ra dấu cho nó và Ron và Hermione là có thể an toàn đi qua thanh chắn Pháp thuật nằm giữa sân ga số chín và số mười, thì nó ngạc nhiên xiết bao khi thấy bên kia thanh chắn là một đám đông đang đứng chào đón nó, những người mà nó không hề dám trông mong.

Có thầy Moody Mắt-Điên, trông hơi hung hãn với cái nón trái dưa kéo xệ xuống để che khuất con mắt pháp thuật của thầy, bàn tay xương xẩu của thầy nắm chặt một cây gậy, còn thân thể của thầy thì được trùm kín trong một tấm áo khoác đi đường rộng thùng thình. Cô Tonks đứng ngay sau lưng thầy Moody, mái tóc màu hồng kẹo cao su tươi rói của cô lộng lẫy trong ánh nắng được lọc qua cái trần nhà ga bằng thủy tinh đầy bụi bặm. Cô Tonks mặc quần bò vá chùm vá đụp và một cáo thun màu tía rực rỡ mang hàng chữ CHỊ EM BÍ ẨN.

Kế bên cô Tonks là thầy Lupin, gương mặt của thầy xanh xao, mái tóc của thầy ngả màu xám, một cái áo khoác dài đã sờn trơ chỉ phủ bên ngoài một bộ đồ đã cũ kỹ tồi tàn. Đứng trước nhóm người đó là ông và bà Weasley, mặc quần áo bảnh bao nhất của dân Muggle, và Fred và George, cả hai đều mặc áo khoác mới toanh may bằng một thứ hàng có vảy, màu xanh men mét.

“Ron! Ginny!”

Bà Weasley kêu to, chạy tới trước ôm chầm hai đứa con ghì chặt.

"Ôi, và Harry, cưng… con khỏe không?"

Trong khi bà Weasley kéo Harry vào lòng ôm chặt, nó nói dối:

"Dạ, con khỏe ạ."

Qua vai bà Weasley, Harry nhìn thấy Ron đang trợn lồi mắt ra trước những bộ vía mới toanh của hai ông anh sinh đôi.

Nó chỉ vào hai cái áo khoác, hỏi:

"*Mấy thứ này* làm bằng cái gì?"

Fred búng cái dây kéo áo khoác một cái, nói:

"Da rồng xịn nhất, chú em nhỏ à. Chuyện làm ăn đang phát đạt và tụi anh nghĩ là nên tự thưởng cho mình."

Khi bà Weasley thả Harry ra để quay sang ôm Hermione, thầy Lupin nói:

"Chào con, Harry."

Harry nói:

"Thưa thầy. Con không ngờ… các thầy làm gì ở đây vậy?"

Thầy Lupin nở một nụ cười mơ hồ.

"À, các thầy nghĩ là các thầy có thể trò chuyện với dì dượng của con một chút trước khi để cho họ đưa con về nhà."

Harry nói ngay:

"Con không biết làm vậy có nên không."

Thầy Moody gầm gừ:

“Ồ, thầy nghĩ là nên chứ.”

Thầy Moody đã khập khễnh nhích tới gần Harry hơn, hỏi:

“Chắc là họ đó, phải không Potter?”

Thầy chỉ ngón tay cái của thầy qua vai: con mắt pháp thuật của thầy hiển nhiên là dòm xuyên qua gáy thầy và xuyên qua cả cái nón trái dưa. Harry nhích sang trái hai phân hay cỡ đó để ngó về phía thầy Mắt-Điên đang chỉ và kìa, đúng y chang, nó nhìn thấy ba người trong gia đình Dursley, những người này tỏ ra hết sức kinh hoàng khi thấy cái ủy ban nghênh đón Harry.

Ông Weasley vừa chào hỏi nồng nhiệt cha mẹ của Hermione xong, quay sang chào Harry để cho ba má Hermione có cơ hội mừng đón con gái vào lòng. Ông Weasley nói:

“A, Harry! Chà… vậy bây giờ chúng ta làm chuyện đó nhé?”

Thầy Moody nói:

“Ừ, tôi cho là vậy, anh Arthur à.”

Thầy Moody và ông Weasley dẫn đầu cả phái đoàn tiến qua sân ga về phía gia đình Dursley đang đứng, rõ ràng là như bị trời trồng trên sàn nhà ga. Hermione bèn nhẹ nhàng gỡ mình ra khỏi vòng tay ba má để nhập vô phái đoàn.

Ông Weasley dừng lại ngay trước mặt dượng Vernon và vui vẻ nói với dượng:

“Xin chào anh, chắc anh còn nhớ tôi, tên tôi là Arthur Weasley.”

Bởi vì ông Weasley đã từng một mình phá bể tanh banh gần hết căn phòng khách của nhà Dursley, nên nếu dượng Vernon mà quên ông Weasley thì Harry sẽ ngạc nhiên vô cùng. Đúng như vậy, mặt mày dượng Vernon tím lịm đi và dượng quắc mắt nhìn ông Weasley trừng trừng, nhưng dượng chọn cách không nói năng gì hết, một phần có lẽ vì gia đình Dursley bị áp đảo về số lượng hai trên một. Dì Petunia vừa có vẻ sợ hãi vừa tỏ ra bối rối. Dì cứ liếc nhìn quanh, như thể sợ có người quen nào của dì nhìn thấy dì nhập nhằng với đám người như vầy. Trong lúc đó, Dudley dường như tìm cách sao cho có vẻ nhỏ bé và tầm thường đi, một cố gắng mà nó thất bại một cách buồn cười.

Ông Weasley vẫn mỉm cười:

“Chúng tôi nghĩ là chúng tôi nên nói đôi lời với anh về cháu Harry.”

Thầy Moody gầm gừ:

“Đúng vậy. Về cách cháu nó được đối xử trong thời gian ở nhà của ông bà.”

Bộ ria mép của dượng Vernon dường như dựng đứng lên vì tức tối. Có lẽ bởi vì cái nón trái dưa của thầy Moody tạo cho dượng một ấn tượng hoàn toàn sai lầm là dượng đang giao tiếp với một người cùng vai vế, cho nên dượng tự quay sang nói với thầy Moody:

“Tôi không nghĩ là chuyện xảy ra trong ngôi nhà của tôi lại

mắc mớ đến quý vị…”

Thầy Moody gầm gừ:

“Tôi cho rằng những chuyện ông không nghĩ tới có thể viết ra đầy nhiều cuốn sách, ông Dursley à.”

Cô Tonks chen vô:

“Dù sao thì đó cũng không phải là điểm chính.”

Mái tóc hồng của cô Tonks dường như xúc phạm dì Petunia hơn tất cả những chuyện khác cộng lại, bởi vì dì thà nhắm tịt mắt lại chứ không thèm nhìn cô Tonks. Dù vậy cô Tonks vẫn nói tiếp:

“Điểm chính yếu là, nếu chúng tôi phát hiện ra ông bà đối xử tàn tệ với Harry…”

Thầy Lupin vui vẻ nói thêm:

“… và cứ yên chí là chúng tôi thế nào cũng nghe biết được chuyện ngược đãi đó.”

Ông Weasley nói:

“Đúng vậy, ngay cả khi ông bà không cho Harry xài tiện thoại…”

Hermione thì thầm:

“Điện thoại.”

Thầy Moody nói:

“Ừ, nếu chúng tôi mà nhận được dấu hiệu gì về việc Potter bị ngược đãi dù bằng bất cứ cách nào, thì ông bà sẽ nhận được phản hồi của chúng tôi ngay.”

Dượng Vernon phồng lên một cách hết sức đáng ngại. Cảm xúc giận dữ của dượng dường như đã vượt ngưỡng, bất kể là dượng đang sợ hãi cái đám người quái dị này.

Dượng nói, to tiếng đến nỗi hành khách chung quanh phải ngoái đầu lại trợn mắt nhìn.

"Thưa ngài, ngài đang hăm dọa tôi đó hả?"

Thầy Mắt-Điên có vẻ hơi hài lòng rằng dượng Vernon nắm bắt được tinh thần này một cách thật nhanh chóng.

"Đúng, tôi đang hăm dọa ông."

Dượng Vernon sủa lên:

"Bộ ngó tôi giống loại người có thể dọa nạt được hả?"

"Ừ…"

Thầy Moody đáp, đẩy ngược lại cái nón trái dưa của thầy ra sau để lộ con mắt pháp thuật đang xoay tròn một cách đáng sợ vô cùng. Dượng Vernon hoảng hồn nhảy lùi lại và đụng vào cái xe đẩy hành lý một cái đau phải biết. Thầy Moody nói tiếp:

"Ừ, tôi phải nói ông là người như vậy đó, ông Dursley à."

Thầy quay từ dượng Vernon sang dò xét Harry.

"Vậy… Potter, nếu mà con cần đến bọn ta thì con hãy gọi to lên. Nếu suốt ba ngày liền mà bọn ta không nghe được tin tức của con, bọn ta sẽ phái một ai đó đến…"

Dì Petunia khóc lóc hết sức thảm thương. Có thể đối với dì thì đơn giản là dì đang nghĩ đến chuyện những người hàng xóm sẽ nói gì nếu họ mà nhìn thấy cái đám người dị hợm này bước trên lối đi vào vườn nhà dì.

Nắm chặt vai Harry bằng bàn tay xương xẩu, thầy Moody nói:

“Vậy, tạm biệt nghe, Harry.”

Thầy Lupin nói nhỏ:

“Cẩn thận nhe, Harry. Giữ liên lạc.”

Bà Weasley lại ôm ghì nó vào lòng, thì thầm:

“Harry, hai bác sẽ tìm cách đưa cháu đi khỏi nơi đó ngay khi hai bác có điều kiện.”

Ron bắt tay Harry, lo lắng nói:

“Tụi này sẽ sớm gặp lại bồ, bồ tèo ạ.”

Hermione nói một cách nghiêm chỉnh:

“Sớm thôi, Harry à. Tụi này hứa.”

Harry gật đầu. Chẳng hiểu vì sao nó không thể nào tìm được lời để nói với mọi người là việc nó được nhìn thấy mọi người cùng đứng về phía nó, bênh vực nó có ý nghĩa như thế nào đối với nó. Nó chỉ biết mỉm cười, giơ tay lên chào tạm biệt, rồi quay lưng lại, mở đường đi thẳng ra khỏi nhà ga, về phía con đường nắng chiếu, và lật đật bám theo chân nó là dượng Vernon, dì Petunia và Dudley.

Harry Potter

và Hòn Đá Phù Thủy

và Phòng Chứa Bí Mật

và Tên Tù Nhân Ngục Azkaban

và Chiếc Cốc Lửa

và **Hội Phượng Hoàng**

và Hoàng Tử Lai

và Bảo Bối Tử Thần

* Nguyên bản, từ ‘né tránh’ mà Zacharia dùng là ‘weasel’. Họ của Ron là Weasley, mà Malfoy vẫn trêu Ron có họ là Weasel - có nghĩa là ‘con chồn’.

* Chimaera: Đầu sư tử, mình dê, đuôi rắn.

* Câu thần chú tạo ra Khóa Cảng.

* Trong bản gốc là *Inquisitorial Squad*.

J.K. ROWLING

Harry Potter

và Hoàng tử lai

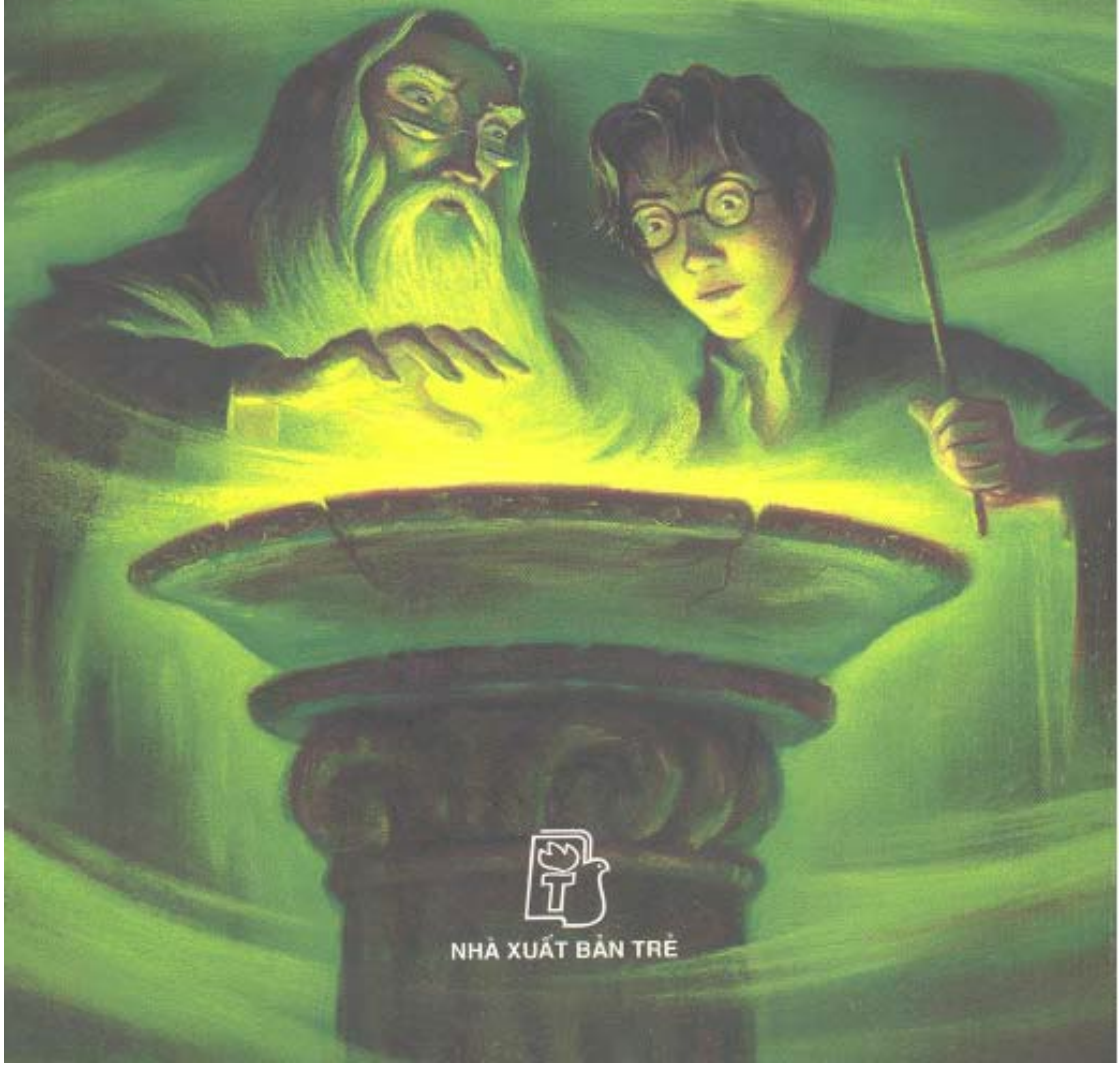

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

J.K. ROWLING

LÝ LAN *dịch*

Harry Potter

và

Hoảng Tử Lai

Tái bản lần thứ 09
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ 2005

I am delighted to know that

Harry has had the good fortune

to be published in Vietnam.

I send you all my best wishes.

J. K. ROWLING

Tôi rất vui mừng khi biết

Harry được may mắn in tại Việt Nam.

Tôi gởi tới các bạn

những lời chúc tốt đẹp nhất.

J. K ROWLING

Tặng Mackenzle.

Con gái xinh của tôi.

Tôi xin dâng tặng đứa em song sinh bằng giấy mực của bé.

01

ÔNG THỦ TƯỚNG KIA

Đã gần nửa đêm và ông Thủ tướng đang ngồi một mình trong văn phòng, đọc một cái biên bản dài lòng thòng cứ trôi tuồn tuột khỏi đầu óc ông mà không để lại đằng sau một tí xíu vết tích ý nghĩa. Ông đang đợi cú điện thoại của ông Tổng thống ở một nước rất xa, và vừa tự hỏi chừng nào thì cái ông chết tiệt ấy sẽ gọi, vừa cố gắng đàn áp cái ký ức khó chịu về những chuyện đã xảy ra trong một tuần lễ khó khăn, mệt mỏi và dài lê thê vừa qua, nên chẳng còn chỗ đâu trong đầu để chứa thêm cái gì khác nữa. Ông Thủ tướng càng cố gắng tập trung vào cái điều in trên trang giấy trước mặt, thì ông càng thấy rõ hơn bộ mặt lãng đãng của một tay trong đám đối thủ chính trị của ông. Cái tay đối thủ cá biệt này đã xuất hiện trên báo chí mỗi ngày, không những điểm qua tất cả những chuyện khủng khiếp đã xảy ra trong tuần vừa qua (làm như thể người ta cần nhắc nhở vậy) mà hắn còn giải thích nguyên nhân của mỗi chuyện và mọi chuyện hóa ra đều là sai lầm của chính quyền.

Cứ nghĩ tới mấy vụ buộc tội này là nhịp tim của ông Thủ

tướng lại tăng nhanh, bởi vì đó toàn là những cáo buộc tầm bậy và oan ức. Chứ làm cách nào mà chính phủ có thể ngăn cây cầu sập xuống? Người nào cho rằng chính quyền đã không chi đủ tiền bảo quản cây cầu thì đúng là muốn sỉ nhục. Cây cầu ấy chưa đầy mười tuổi, và những chuyên gia giỏi nhất cứ ú ớ khi phải giải thích tại sao mà nó lại đứt đôi gọn gàng, tống hàng tá xe hơi xuống đáy nước của con sông chảy dưới gầm cầu. Và làm sao có kẻ lại dám cho rằng vì thiếu cảnh sát nên mới có cái hậu quả là có hai vụ sát nhân ghê tởm nổi đình nổi đám ấy? Hoặc cho rằng chính quyền đáng lẽ ra phải làm cách nào đó nhìn thấy trước trận cuồng phong quái đản ở Miền Tây đã gây ra vô số thiệt hại cho người lẫn của cải? Và chẳng lẽ đó cũng là lỗi của ông Thủ tướng nốt khi một trong mấy ông Phó thủ tướng, ông Herbert Chorley, lại chọn đúng cái tuần lễ này để có hành vi khác thường là bỏ ra cả khối thì giờ ở nhà hủ hỉ với vợ con?

"Đất nước ta đang mắc kẹt trong một tình thế ngặt nghèo." Gã đối thủ đã kết luận như vậy, chả cần giấu giếm nụ cười toe toét nham nhở của mình.

Mà rủi thay, điều này lại hoàn toàn đúng. Chính ông Thủ tướng cũng cảm thấy như vậy; người ta quả thật có vẻ sầu thảm hơn mọi khi. Đến cả thời tiết cũng trở nên ảm đạm; cả cái trận sương mù lạnh cóng giữa trời tháng bảy này nữa… Thật chẳng đúng gì cả, thật chẳng bình thường…

Ông lật qua trang hai của biên bản, thấy nó còn tiếp tục lê thê hơn nữa, đành dẹp nó đi như một công việc nuốt không trôi. Vươn tay quá khỏi đầu để duỗi thân, ông Thủ tướng rầu rĩ nhìn quanh văn phòng của mình. Đó là một căn phòng đẹp, có

một cái lò sưởi bằng đá hoa cương đối diện với những cửa sổ dài có khung kính trượt đã được đóng kín gài kỹ để ngăn cơn sương giá trái mùa. Khẽ rùng mình, ông Thủ tướng đứng dậy đi tới bên cửa sổ, nhìn ra ngoài màn sương mỏng đang cố ép vào lớp kính cửa sổ. Chính lúc đó, lúc ông đang đứng quay lưng về phía căn phòng, ông nghe một tiếng ho nhẹ sau lưng mình.

Ông đứng chết trân, giáp mặt với chính cái bóng khiếp sợ của gương mặt mình trong kính cửa sổ tối om. Ông đã biết rành tiếng ho đó. Ông đã từng nghe nó trước đây. Ông từ từ xoay người lại đối diện với căn phòng vắng hoe.

"Chào?" Ông nói, với giọng cố gắng tỏ ra có can đảm.

Trong một thoáng ngắn ngủi, ông tự cho phép có một niềm hy vọng không thể xảy ra là sẽ chẳng có ai đáp lời cả. Thế nhưng ngay lập tức, một giọng nói đáp lại liền, một giọng đanh thép cả quyết nghe như thể đang đọc một tuyên bố đã được soạn sẵn. Theo như ông Thủ tướng từng biết qua lần ho đầu tiên, thì giọng nói đó xuất phát từ một gã đàn ông nhỏ thó trông như con ếch đội một đầu tóc giả óng ánh bạc, được vẽ trong một bức tranh sơn dầu nhỏ nhắn đặt ở mút trong góc phòng.

"Kính gởi ông Thủ tướng dân Muggle. Chúng ta cần gặp mặt khẩn cấp. Vui lòng hồi âm tức thì. Thành kính, Fudge."

Gã đàn ông trong bức tranh nhìn ông Thủ tướng dò hỏi.

"Ờ," ông Thủ tướng nói, "Thế này nhé… lúc này không thuận tiện cho tôi lắm… Anh biết đấy, tôi đang chờ một cú điện thoại… của ông Tổng thống nước…"

“Cái đó có thể dàn xếp lại.” Người trong tranh nói chặn ngay.

Trái tim ông Thủ tướng chùng xuống. Ông đã lo ngại chuyện đó.

“Nhưng thực tình tôi có phần mong muốn nói chuyện…”

“Chúng tôi có thể dàn xếp để cho ông Tổng thống quên béng đi vụ gọi điện thoại. Bù lại ông ta sẽ gọi vào tối mai,” gã đàn ông nhỏ thó nói. “Hãy lịch sự hồi âm ông Fudge ngay lập tức.”

“Tôi… ơ… thôi được.” Ông Thủ tướng yếu ớt đáp. “Vâng, tôi sẽ gặp ông Fudge vậy.”

Ông Thủ tướng vội vã trở lại bàn làm việc, vừa bước đi vừa chỉnh lại cái cà vạt. Ông chưa kịp ngồi xuống ghế và điều chỉnh gương mặt mình cho ra cái vẻ mà ông hy vọng là đĩnh đạc thong dong, thì những ngọn lửa xanh biếc chợt bùng cháy lên bên dưới cái bệ lò sưởi bằng đá hoa cương. Ông Thủ tướng nhìn, cố gắng không để lộ ra một tí tẹo ngạc nhiên hay sợ hãi nào, khi một người đàn ông bệ vệ xuất hiện từ trong ngọn lửa, xoay tít như con vụ. Chỉ giây lát sau, ông ta trèo ra khỏi lò sưởi, bước lên tấm thảm thuộc loại đồ cổ xinh xắn, phủi bụi tro bám hai ống tay của chiếc áo khoác dài bằng vải sọc nhuyễn, và cầm trong tay ông ta là một cái nón tròn như trái dưa màu xanh vỏ chanh.

“A… Chào ông Thủ tướng.” Ông Cornelius Fudge vừa sải dài bước chân tiến về phía trước vừa chìa bàn tay ra. “Hân hạnh gặp lại ông.”

Ông Thủ tướng không thể thành thật đáp lại lời chào mừng đó, nên chẳng nói năng gì cả. Ông ta chẳng có tí xíu hân hoan nào trong chuyện gặp gỡ ông Fudge, người mà những lần xuất hiện đặc biệt thường có nghĩa là ông Thủ tướng sắp phải nghe toàn điều chẳng lành, không kể chính sự xuất hiện của ông ta cũng đã là sự *rất chẳng lành* rồi. Đã thế, ông Fudge lại tỏ ra lo lắng đến tiều tụy một cách rõ ràng. Trông ông ta gầy đi, đầu hói thêm, tóc bạc thêm, và bộ mặt ông ta thì trông thiệt là bèo nhèo thê thảm. Ông Thủ tướng đã từng nhìn thấy trước đây vẻ bèo nhèo tương tự nơi những chính khách, và vẻ mặt kiểu đó chẳng khi nào báo trước điềm lành.

"Chẳng hay tôi có thể giúp được gì cho ông?" Ông Thủ tướng nói, hờ hững bắt tay ông Fudge và ra dấu về phía cái ghế ít êm ái nhất trong đám ghế đặt đằng trước bàn giấy của ông.

"Thật khó mà biết bắt đầu từ đâu." Ông Fudge lẩm bẩm, vừa kéo cái ghế, ngồi xuống, và đặt cái nón hình trái dưa xanh lên đầu gối. "Cái tuần gì đâu, cái tuần gì mà…"

"Ông cũng trải qua một tuần lễ nát bét sao?" Ông Thủ tướng hỏi giọng cứng cỏi, hy vọng thông qua đó truyền đạt cái ý là chưa có thêm ông Fudge thì chính ông cũng đã có đủ chuyện để bù đầu rồi.

"Vâng, tất nhiên rồi." Ông Fudge nói, mệt mỏi dụi hai con mắt của mình, rồi buồn bã ngó ông Thủ tướng. "Tôi cũng bị một tuần te tua như ông, ông Thủ tướng à. Cây cầu Brockdale… rồi vụ ám sát Bones và Vance… ấy là chưa kể vụ um sùm ở Miền Tây…"

“Ông… Ơ… Dân ông… Ý tôi muốn nói là, một số thành viên trong giới của ông có… có dính líu tới mấy… mấy sự kiện đó, đúng không?”

Ông Fudge trấn cho ông Thủ tướng một cái nhìn khá nghiêm khắc. Ông nói, “Dĩ nhiên rồi. Chứ ông không nhận thấy chuyện gì đang diễn ra à?”

“Tôi…” Ông Thủ tướng ấp úng.

Đây đích thị là cái kiểu cư xử đã khiến cho ông Thủ tướng không mấy ưa những cuộc viếng thăm của ông Fudge cho lắm. Nói cho cùng, ông đường đường là một vị Thủ tướng và chẳng thích thú gì khi bị bẽ mặt như một đứa học trò dốt nát. Nhưng mà dĩ nhiên, cái kiểu cư xử này vốn đã như vậy ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên giữa ông và ông Fudge, trong ngay cái đêm đầu tiên ông mới trở thành Thủ tướng. Ông nhớ vụ đó rõ như thể mới xảy ra ngày hôm qua và biết rõ vụ đó sẽ ám ảnh ông mãi cho tới ngày chết mới thôi.

Lúc đó ông đang đứng một mình trong chính văn phòng này, thưởng thức hương vị chiến thắng mà ông đã tốn bao nhiêu năm mưu đồ mơ ước mãi mới đạt được, thì chợt nghe một tiếng ho đằng sau lưng, giống y như tối nay, và khi quay lại thì ông nhận ra bức chân dung xấu xí đang nói chuyện với ông, thông báo là ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật sắp đến viếng thăm xã giao.

Đương nhiên lúc đó ông cứ tưởng là chiến dịch tranh cử căng thẳng và kéo dài đã khiến cho ông mụ mẫm. Ông đã cực kỳ kinh hoảng khi phát hiện ra một bức chân dung đang nói chuyện với mình, mặc dù chuyện này chẳng thấm thía vào đâu

so với cảm giác của ông sau đó, khi một kẻ tự xưng là pháp sư vọt ra từ trong lò sưởi đến bắt tay ông. Ông đã cứ thế mà nín khe trong suốt buổi ông Fudge giải thích rằng hãy còn những phù thủy và pháp sư đang sống bí mật trên khắp thế giới, đồng thời cam đoan rằng ông Thủ tướng chẳng cần phải bận tâm rối trí về họ làm gì bởi vì đã có Bộ Pháp thuật chịu trách nhiệm về toàn bộ cộng đồng Pháp thuật và ngăn cách không cho dân chúng phi-pháp-thuật dính dáng gì tới họ cả. Ông Fudge có nói đó là một công tác khó khăn bao gồm mọi thứ, từ những quy định về việc sử dụng có trách nhiệm những cây chổi bay đến việc kiểm soát dân số rồng. (Ông Thủ tướng nhớ là nghe tới điểm này ông đã bíu vô bàn mới ngồi vững được.) Ông Fudge lúc đó với cái giọng cha người ta đã vỗ vai ông Thủ tướng đang khiếp đảm đến ngọng luôn.

"Đừng lo," ông ta nói. "Rất có thể là ông sẽ chẳng bao giờ gặp lại tôi lần nào nữa. Tôi sẽ chỉ quấy rầy ông nếu bên phía chúng tôi xảy ra chuyện gì đó thực sự nghiêm trọng, chuyện có thể ảnh hưởng dân Muggle - đúng ra tôi nên nói là dân chúng phi-pháp-thuật. Ngoài ra, mạnh ai nấy sống. Và tôi phải nói thêm, ông đã tiếp thu khá hơn nhiều so với ông Thủ tướng trước. Cái ông đó đã tính quẳng tôi qua cửa sổ, tưởng tôi là đồ xỏ lá do phe đối lập dàn dựng ra."

Tới đây, ông Thủ tướng bỗng kiếm lại được cái lưỡi của mình, bèn hỏi:

"Vậy… ông… ông *không phải* là đồ xỏ lá hả?"

Thực tình đó là hy vọng tha thiết cuối cùng của ông Thủ tướng.

“Không.” Ông Fudge nhẹ nhàng đáp. “Không. Tôi e rằng không phải. Xem đây.”

Và ông đã biến xong cái tách trà của ông Thủ tướng thành ra một con chuột lóc chóc.

“Nhưng,” ông Thủ tướng thều thào nói, vừa ngó cái tách trà của ông gặm nhấm cái góc của bài diễn văn sắp tới của ông. “Nhưng tại sao… tại sao không ai báo cho tôi biết…?”

“Bộ trưởng Pháp thuật chỉ tiết lộ bí mật về mình cho đương kim Thủ tướng mà thôi.” Ông Fudge vừa nói vừa nhét cây đũa phép vô trong áo khoác. “Chúng tôi nhận thấy đó là cách giữ bí mật tốt nhất.”

“Nhưng vậy thì…” Ông Thủ tướng lí nhí, “Tại sao ông Thủ tướng tiền nhiệm không báo trước cho tôi…?”

Nghe câu này ông Fudge thực sự lăn ra cười.

“Thưa ông Thủ tướng yêu quý của tôi, liệu chính ông có định nói cho bất cứ ai biết không?”

Vẫn còn cười khà khà, ông Fudge quăng một ít bột vô trong lò sưởi, bước vô ngọn lửa màu xanh biếc, và biến mất trong một tiếng vút. Ông Thủ tướng vẫn đứng đó, hoàn toàn bất động, và hiểu rằng mình sẽ không đời nào, cho đến hết đời, dám kể với bất cứ sinh linh nào về cuộc gặp gỡ này, bởi vì ai trong cái thế gian rộng lớn này tin ông được chớ?

Mất một lúc lâu cơn sốc mới qua đi. Có lúc ông Thủ tướng đã cố tự thuyết phục mình rằng ông Fudge thực ra chỉ là một ảo giác, hậu quả của sự thiếu ngủ trong suốt chiến dịch tranh cử khốc liệt. Trong một cố gắng vô ích nhằm gạt bỏ hết tất cả

những gì gợi nhớ đến cuộc gặp mặt khó chịu này, ông đã đem con chuột lóc chóc cho đứa cháu gái mừng húm và ra lệnh cho viên thư ký riêng gỡ xuống bức tranh chân dung gã đàn ông nhỏ thó xấu xí đã thông báo về cuộc viếng thăm của ông Fudge. Tuy nhiên, bức chân dung đã chứng tỏ là nó bất khả di dịch, khiến ông Thủ tướng sa sút tinh thần ghê gớm. Khi mấy người thợ mộc, một hay hai thợ hồ, một sử gia nghệ thuật, và cả ngài Chưởng ấn Kho tàng Quốc gia đều đã không thành công trong cố gắng nạy bức tranh ra khỏi bức tường, ông Thủ tướng đành phải bãi bỏ lệnh đó và giải quyết vấn đề một cách đơn giản là hy vọng cái đồ đó cứ ở yên một chỗ và lặng thinh cho đến hết nhiệm kỳ của ông.

Ông Thủ tướng dám thề, rằng thỉnh thoảng, ông thoáng thấy bằng đuôi mắt, cái lão trong tranh có ngáp dài hoặc ngoáy mũi, thậm chí một hay hai lần lão còn đi ra khỏi khung tranh, bỏ lại đằng sau vỏn vẹn tấm vải bố màu nâu bùn. Tuy nhiên, ông Thủ tướng đã tự rèn luyện mình không nhìn vô bức tranh thường xuyên lắm, và nếu mà lỡ có nhìn thấy chuyện lạ diễn ra trong tranh thì ông luôn luôn khẳng định với chính mình là chẳng qua con mắt mình đã đánh lừa mình ấy thôi.

Thế rồi, cách đây ba năm, vào một đêm rất giống đêm nay, ông Thủ tướng đang ở trong văn phòng một mình thì cái chân dung lại một lần nữa thông báo cuộc viếng thăm sắp sửa diễn ra của ông Fudge. Ông này lại vọt ra từ lò sưởi, ướt lem nhem và trong trạng thái hơi bị hoảng hốt. Trước khi ông Thủ tướng kịp hỏi tại sao ông khách lại nhễu nước khắp Dinh Thủ Hiến, thì ông Fudge đã thao thao nói về một cái nhà tù mà ông Thủ tướng chẳng bao giờ nghe nói tới, và một người đàn ông nào

đó tên Black "Nghiêm Trọng", cùng một cái gì đó kêu là "Hogwarts", với một thằng nhóc tên Harry Potter, mà chẳng có cái nào gợi lên một tí tẹo ý nghĩa nào đối với ông Thủ tướng.

"… Tôi vừa từ Azkaban đến đây," ông Fudge vừa thở hổn hển vừa giũ một đống nước trên vành cái nón hình trái dưa vô túi áo. "Ở giữa Biển Bắc, ông biết đấy, chuyến bay cực quá… Bọn giám ngục đang náo loạn," - ông rùng mình - "trước đây chúng có bao giờ gặp cảnh tù vượt ngục đâu. Nhưng thôi, tôi phải gặp ông, ông Thủ tướng à. Black là một tay giết dân Muggle nổi tiếng và có thể đang tái đầu quân cho Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy… Nhưng dĩ nhiên, ông cũng đâu có biết Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy!"

Ông Fudge ngó chằm chằm ông Thủ tướng một cách tuyệt vọng một lúc, rồi nói:

"Thôi được, ngồi xuống, ngồi xuống, tôi nên giải thích cho ông thì tốt hơn… làm một ly rượu whisky nhé…"

Ông Thủ tướng bị biểu ngồi xuống trong chính văn phòng của ông đã đủ để nổi khùng rồi, huống chi còn bị mời bằng chính rượu whisky của mình nữa, nhưng dù sao thì ông cũng ngồi xuống. Ông Fudge rút ra cây đũa phép của ông, phù phép từ trong không khí ra hai cái ly to đầy ắp một chất lỏng màu hổ phách, ấn một ly vô tay ông Thủ tướng, rồi kéo một cái ghế lại gần để ngồi.

Ông Fudge nói một hơi hơn một tiếng đồng hồ. Có một chỗ ông không chịu nói to lên một cái tên mà chỉ viết nó ra một mảnh giấy da, rồi nhét nó vô bàn tay không bị cầm ly rượu của

ông Thủ tướng. Cuối cùng khi ông Fudge đứng dậy để ra đi, ông Thủ tướng cũng đứng dậy.

"Vậy là ông cho rằng…" Ông Thủ tướng liếc mắt xuống cái tên trong bàn tay trái của mình. "Chúa tể Vol…"

"Kẻ-Chớ-Gọi-Tên-Ra!" Ông Fudge nạt ngay.

"Xin lỗi… Vậy là ông cho rằng Kẻ-Chớ-Gọi-Tên-Ra vẫn còn sống?"

"Ừ, cụ Dumbledore nói kẻ ấy còn sống." Ông Fudge vừa nói vừa gài chặt cái áo khoác bằng vải có sọc lên tới tận cằm. "Nhưng chúng tôi vẫn chưa tìm ra kẻ ấy. Nếu ông muốn biết, thì kẻ ấy hiện không nguy hiểm trừ khi có được sự hỗ trợ, cho nên chính gã Black mới là mối lo lắng cần quan tâm. Thế ông sẽ cho phát ra thông báo cảnh giác chứ? Vậy tốt, tôi mong là chúng ta sẽ không phải gặp nhau lần nữa, ông Thủ tướng à. Chúc ngủ ngon."

Nhưng rồi hai ông lại phải gặp nhau nữa. Chưa đầy một năm sau, một ông Fudge trông thê thảm hết chỗ nói lại từ không khí hiện ra trong văn phòng Thủ tướng để thông báo cho ông Thủ tướng biết là đã xảy ra một tình huống gây phiền phức trong giải Cúp thế giới Kwidditch (hay cái gì đó nghe na ná vậy) và nhiều dân Muggle đã bị "dính líu" vô; nhưng chuyện đó ông Thủ tướng cũng khỏi cần lo, cái sự kiện mọi người nhìn thấy Dấu Hiệu của Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy thực ra không có nghĩa gì hết; ông Fudge tin chắc rằng đó chỉ là một sự cố riêng lẻ, và trong khi họ đang nói chuyện ở đây thì Sở Bịp Dân Muggle đang thanh toán tất cả những vụ điều hòa trí nhớ.

“À, suýt nữa tôi quên mất.” Ông Fudge nói thêm. “Chúng tôi đang nhập khẩu ba con rồng ngoại quốc và một con nhân sư cho kỳ Thi đấu Tam Pháp Thuật, cũng thông thường thôi, nhưng Bộ Quy định và Kiểm soát Sinh vật Huyền bí báo cho tôi biết là theo như sách hướng dẫn thì tôi cần lưu ý ông nếu chúng tôi đem vào đất nước này những sinh vật cực nguy hiểm.”

“Tôi… cái gì… *Rồng* hả?” Ông Thủ tướng lắp ba lắp bắp.

“Ừ, ba con.” Ông Fudge nói. “Và một con nhân sư. Thôi, chúc ông một ngày tốt lành.”

Ông Thủ tướng đã hy vọng hơn cả hy vọng rằng rồng và nhân sư là những thứ ghê gớm hết mức rồi, nhưng ai dè đâu. Chưa đầy hai năm sau, ông Fudge lại vọt ra từ lửa một phen nữa, lần này với thông tin là đã xảy ra một cuộc vượt ngục tập thể ở nhà tù Azkaban.

“Một cuộc vượt ngục *tập thể* à?” Ông Thủ tướng lặp lại bằng giọng khàn khàn.

“Không phải lo! Không phải lo!” Ông Fudge quát, một chân đã thò vô ngọn lửa. “Chúng tôi sẽ gom chúng lại ngay thôi - chẳng qua tôi nghĩ là ông cũng nên biết!”

Và trước khi ông Thủ tướng kịp quát lại, “Khoan, chờ cho một phút!” thì ông Fudge đã biến mất trong một chùm tung tóe những tia sáng lóe xanh biếc.

Cho dù báo chí hay phe đối lập có nói gì đi nữa, thì ông Thủ tướng vẫn không phải là một thằng ngu. Ông đâu có dễ bỏ qua mà không nhận thấy rằng, bất chấp sự cam đoan của ông

Fudge trong lần gặp gỡ đầu tiên, giờ đây họ gặp gỡ nhau hơi bị nhiều, và cứ mỗi lần gặp ông Fudge tại càng te tua rối rắm. Mặc dù ông Thủ tướng không muốn suy nghĩ nhiều về ông Bộ trưởng Pháp thuật (hay, theo như cách ông luôn gọi ông Fudge trong trí là ông Thủ tướng Kia), ông Thủ tướng này không thể nào không lo sợ rằng lần sau ông Fudge mà tái xuất hiện thì lại sẽ có thêm tin xấu trầm trọng hơn nữa. Do vậy, cái cảnh mà ông Fudge bước ra khỏi ngọn lửa một lần nữa, trông tả tơi, cáu gắt và ngạc nhiên một cách nghiêm khắc về cái sự ông Thủ tướng không biết chính xác tại sao ông lại có mặt tại đây, báo hiệu điều này sẽ tồi tệ nhất trong những điều đã xảy ra trong diễn biến của tuần lễ cực kỳ tăm tối vừa qua.

"Làm sao tôi biết được chuyện gì đang xảy ra trong… ơ… cộng đồng Phù thủy chứ?" Bây giờ thì ông Thủ tướng nạt lại. "Tôi có cả một đất nước phải cai trị với đủ mối bận tâm mà không cần thêm…"

"Chúng ta có cùng mối bận tâm." Ông Fudge ngắt lời ông Thủ tướng. "Cây cầu Brokdale không sập vì cũ quá. Vụ cuồng phong không thực sự là cuồng phong. Những vụ giết người không phải tội ác của dân Muggle. Và gia đình ông Herbert Chorley sẽ được an toàn hơn nếu không có ông ta. Hiện giờ chúng tôi đang dàn xếp để ông ta được chuyển đến bệnh viện Thánh Mungo chuyên Điều trị Thương tích và Bệnh tật Pháp thuật. Việc chuyển viện sẽ được thực hiện tối nay."

"Ông muốn… Tôi e là tôi… *Cái gì?"* Ông Thủ tướng lắp bắp.

Ông Fudge hít một hơi thở sâu, nói, "Ông Thủ tướng à, tôi

rất tiếc là tôi phải báo cho ông biết kẻ ấy đã trở lại. Kẻ-chớ-gọi-tên-ra ấy."

"Trở lại? Khi ông nói 'trở lại'… có nghĩa là hắn còn sống à? Ý tôi nói…"

Ông Thủ tướng cố mò trong ký ức những chi tiết về cuộc đối thoại cách đây ba năm, khi ông Fudge báo cho ông biết về vị pháp sư đáng sợ hơn hết thảy, vị pháp sư đã thực hiện một ngàn tội ác khủng khiếp trước khi biến mất một cách bí mật mười lăm năm trước.

"Vâng, còn sống." Ông Fudge nói. "Ấy là - tôi chẳng rõ - có thể nói một người là vẫn còn sống nếu không cách nào giết được hắn chăng? Tôi không thực sự hiểu điều đó lắm, và cụ Dumbledore sẽ không giải thích một cách thỏa đáng - nhưng dù sao chăng nữa, kẻ ấy nhất định đã có được một hình hài, và đang đi lại, đang nói năng, đang giết chóc; cho nên, để cho cuộc nói chuyện của chúng ta trôi chảy, tôi cho là, vâng, kẻ ấy còn sống."

Ông Thủ tướng không biết nói sao về chuyện này, nhưng một thói quen bướng bỉnh mong muốn tỏ ra mình được thông báo đầy đủ về bất cứ đề tài nào đã khiến cho ông cố lục lọi những chi tiết mà ông có thể nhớ được về những cuộc đối thoại trước đây.

"Có phải Serious Black là… ơ… Kẻ-Chớ-Gọi-Tên-Ra?"

"Black? Black hả?" Ông Fudge bối rối nói, vừa xoay tít cái nón trái dưa trong mấy ngón tay. "Ông muốn nói Sirius Black hả? Quỷ thần ơi, không phải. Black đã chết rồi. Hóa ra chúng tôi đã… ơ… sai lầm về Black. Ông ta rốt cuộc vô tội. Và ông

ta cũng không hề liên minh với Kẻ-Chớ-Gọi-Tên-Ra đó. Ý tôi nói là," ông nói thêm với vẻ phân trần, cái nón trong tay ông càng bị xoay nhanh hơn nữa, "tất cả chứng cớ đều cho thấy vậy - chúng tôi có hơn năm mươi nhân chứng mà - nhưng dù sao đi nữa, như tôi đã nói, ông ta cũng đã chết rồi. Thực ra là đã bị ám sát rồi. Ngay trong cơ quan Bộ Pháp thuật. Đúng là sẽ có một cuộc điều tra…"

Ở điểm này, ông Thủ tướng ngạc nhiên nhận ra mình thoáng cảm thấy tội nghiệp cho ông Fudge. Tuy nhiên, cảm giác đó hầu như tức thì bị khuất lấp ngay bằng một luồng hưng phấn ích kỷ khi nghĩ rằng cho dù bản thân mình có kém cỏi trong lãnh vực hiện hình ra từ lò sưởi, nhưng ông chưa từng để xảy ra vụ ám sát nào trong bất kỳ một cơ quan công quyền nào dưới trướng mình… Dù sao thì cũng chưa…

Trong khi ông Thủ tướng bí mật mân mê mặt gỗ của cái bàn giấy, ông Fudge tiếp tục nói, "Nhưng giờ đây Black đã là chuyện-cho-qua rồi. Vấn đề là chúng ta đang lâm chiến, ông Thủ tướng à, và chúng ta phải hành động."

"Lâm chiến?" Ông Thủ tướng lo lắng lặp lại. "Chắc là ông có hơi cường điệu một tí chứ?"

"Kẻ-Chớ-Gọi-Tên-Ra giờ đây đã được bọn vượt ngục Azkaban hồi tháng giêng theo phò tá." Ông Fudge nói càng lúc càng nhanh, và quay mòng mòng cái nón của ông nhanh đến nỗi trông nó như một cục màu xanh lờ mờ. "Từ khi chúng chuyển ra hoạt động công khai, chúng đã phá hoại tàn hại. Vụ cây cầu Brockdale - chính kẻ ấy đã gây ra, ông Thủ tướng à. Kẻ ấy đe dọa một cuộc tàn sát tập thể dân Muggle trừ khi tôi

bước qua một bên tránh đường hắn và…”

“Hay dữ à. Vậy ra do lỗi *của ông* mà người ta bị giết và tôi thì đang phải trả lời chất vấn về thiết bị lắp đặt cùn rỉ và những khớp nối giãn nở hao mòn và tôi không biết còn thêm gì nữa.” Ông Thủ tướng tức tối nói.

“Lỗi của tôi hả?” Ông Fudge nổi nóng lên, nói. “Chẳng lẽ ông đang nói là đáng ra phải nhượng bộ một sự hăm dọa như thế sao?”

“Có thể không.” Ông Thủ tướng nói, vừa đứng dậy và sải bước quanh căn phòng, “nhưng nếu là tôi thì tôi sẽ đặt tất cả nỗ lực của mình vào việc bắt cho được kẻ hăm dọa trước khi hắn thực hiện bất kỳ một hành động tàn bạo nào như thế!”

“Chẳng lẽ ông thực tình cho rằng tôi đã không thực hiện tất cả mọi nỗ lực sao?” Ông Fudge vặn hỏi trong cơn giận bừng bừng. “Mỗi Thần Sáng của Bộ Pháp thuật đã và đang cố gắng truy lùng hắn, vây lùng bọn tay chân của hắn, nhưng chúng ta chẳng may đang nói về một trong những pháp sư quyền lực nhất của mọi thời đại, một pháp sư đã đào thoát trong gần ba thập niên!”

“Vậy thì tôi đồ rằng ông sắp nói cho tôi biết là cũng chính hắn đã gây ra vụ cuồng phong ở Miền tây?” Ông Thủ tướng nói, cơn bực tức của ông đã tăng theo mỗi sải chân ông bước. Ông nổi điên lên khi mình thì được biết nguyên nhân của tất cả những tai họa kinh hoàng này trong khi lại không thể công bố cho dân chúng nghe, mà như vậy thì thậm chí còn tệ hơn là cứ coi phứt đi đó là lỗi của chính quyền.

“Đó không phải là cuồng phong.” Ông Fudge rầu rĩ nói.

“Xin lỗi à!” Ông Thủ tướng quát lên, lúc này ông đã chuyển sang dậm lên đạp xuống từng bước chân chắc nịch. “Cây cối tróc gốc, nóc nhà bị tốc bay, cột đèn đường cong vòng, thương vong khủng khiếp…”

“Đó là do bọn Tử Thần Thực Tử gây ra.” Ông Fudge nói. “Bọn tay chân của Kẻ-Chớ-Gọi-Tên-Ra ấy. Và… và chúng tôi nghi ngờ có sự tham gia của người khổng lồ.”

Ông Thủ tướng đứng khựng lại như đụng phải một bức tường vô hình:

“Sự tham gia của *cái gì*?”

“Lần trước hắn đã sử dụng người khổng lồ, khi hắn muốn đạt được hiệu quả lớn,” ông Fudge nhăn nhó. “Sở Tin Thất Thiệt hiện đang làm việc ngày đêm, chúng tôi đã phái những toán Cán sự Lú đi điều hòa trí nhớ của tất cả những Muggle nào đã chứng kiến những gì đã thực sự xảy ra, chúng tôi đã cử hầu hết nhân viên của Bộ Quy định và Kiểm soát Sinh vật Huyền bí chạy quanh khu vực Somerset, nhưng vẫn chưa thể tìm ra người khổng lồ - thiệt là một đại nạn.”

“Ông đừng có than!” Ông Thủ tướng điên tiết nói.

“Tôi sẽ không chối cãi là tinh thần ở Bộ đang xuống thấp.” Ông Fudge nói. “Được gì với tất cả những chuyện đó, để rồi lại mất Amelia Bones.”

“Mất ai?”

“Amelia Bones. Trưởng phòng Thi hành Luật Pháp thuật. Chúng tôi cho là rất có thể đích thân Kẻ-Chớ-Gọi-Tên-Ra đã giết cô ấy, bởi vì cô ấy là một phù thủy rất tài giỏi và tất cả

bằng chứng cho thấy cô ấy đã trải qua một cuộc chiến đấu ác liệt.”

Ông Fudge tằng hắng, và có vẻ như bằng một nỗ lực lớn, đã ngừng được việc xoay tít cái nón trái dưa.

“Nhưng vụ giết người đó có đăng báo,” ông Thủ tướng nói, tạm thời xao nhãng cơn thịnh nộ của mình. “Báo của chúng tôi. Amelia Bones… Báo chỉ đăng cô ta là một phụ nữ trung niên sống một mình. Vụ… vụ giết người đó thiệt bi thảm há? Vụ đó nổi tiếng lắm. Cảnh sát đang bó tay, ông biết đó.”

Ông Fudge thở dài.

“Vâng, dĩ nhiên là họ bó tay.” Ông nói. “Cô ta bị giết trong một căn phòng khóa trái từ bên trong, đúng không? Chúng tôi, ngược lại, biết chính xác ai đã ra tay, nhưng điều đó cũng chẳng giúp chúng tôi tóm được thủ phạm. Và rồi đến Emmeline Vance, có lẽ ông chưa từng nghe nói đến người này…”

“Ồ, tôi có biết chứ!” Ông Thủ tướng kêu lên. “Đúng ra, vụ đó xảy ra ngay ở góc đường gần đây thôi, báo chí được dịp đưa tin nóng: *Suy đốn luật pháp và kỷ cương ngay trong sân sau Dinh Thủ tướng…”*

“Và làm như thể tất cả ngần ấy vẫn chưa đủ,” ông Fudge nói, hầu như chẳng buồn để tai đến lời ông Thủ tướng. “Chúng tôi gặp giám ngục tủa ra khắp nơi, tấn công người cánh tả, cánh hữu, và cả trung lập…”

Vào cái thời xa xưa còn vui vẻ hơn bây giờ, câu nói này ắt hẳn là bất khả tri đối với ông Thủ tướng, nhưng giờ đây ông đã

khôn ngoan hơn nhiều.

"Tôi tưởng là bọn giám ngục canh gác tù nhân ở Azkaban chứ?" Ông dè dặt nói.

"Trước đây." Ông Fudge mệt mỏi nói. "Bây giờ thôi rồi. Chúng đã bỏ nhiệm sở ở nhà tù mà đi theo Kẻ-Chớ-Gọi-Tên-Ra. Tôi sẽ không giả bộ làm như chuyện này không phải là một cú đấm vô mặt."

"Nhưng," ông Thủ tướng nói, với ý thức về một nỗi hãi hùng đang ló dạng, "có phải ông từng nói với tôi chúng là những sinh vật rút cạn hy vọng và hạnh phúc của người ta không?"

"Đúng vậy. Và chúng đang sinh sôi. Đó là nguyên nhân của tất cả mớ bòng bong này."

Ông Thủ tướng rũ xuống, đầu gối bủn rủn, ngồi sụp xuống một cái ghế gần đó. Cái ý nghĩ về những sinh vật vô hình đột kích khắp thành thị và thôn quê, làm lây lan nỗi cùng đường tuyệt vọng trong lòng đám cử tri, khiến ông Thủ tướng cảm thấy suýt ngất xỉu.

"Thế này nhé ông Fudge… Ông cần phải làm điều gì đó! Đó chính là trách nhiệm của ông với tư cách Bộ trưởng Bộ Pháp thuật!"

"Ông Thủ tướng thân mến của tôi ạ, thực lòng ông không thể nghĩ rằng tại sao tôi vẫn còn giữ chức Bộ trưởng Pháp thuật sau tất cả những vụ việc này à? Tôi đã bị mất chức cách đây ba ngày rồi! Toàn thể cộng đồng Pháp thuật đã kêu gào tôi từ chức trong vòng nửa tháng. Tôi không hề biết họ đoàn kết

đến như vậy trong suốt thời tôi còn tại chức!" Ông Fudge nói, cố gắng nở một nụ cười.

Ông Thủ tướng tạm thời không kiếm ra từ để nói. Bất chấp cơn phẫn nộ về cái vị thế mà ông bị đặt vào, ông vẫn cảm thấy tội nghiệp người đàn ông bộ dạng quắt queo đang ngồi đối diện mình.

"Tôi rất lấy làm áy náy." Cuối cùng ông nói. "Tôi có thể giúp được gì không?"

"Ông thiệt là tử tế, ông Thủ tướng à. Nhưng chẳng làm được gì đâu. Đêm nay tôi được phái đến đây để giúp ông cập nhật hóa kiến thức về những sự kiện gần đây và để giới thiệu ông với người kế nhiệm tôi. Tôi cho rằng lẽ ra giờ này ông ta đã có mặt ở đây, nhưng dĩ nhiên lúc này ông ta rất bận, với bao nhiêu là chuyện đang diễn ra."

Ông Fudge ngoái đầu ngó bức chân dung người đàn ông nhỏ thó xấu xí đội một đầu tóc giả màu bạc dài thoòng xoăn tít, cái ông này đang ngoáy lỗ tai bằng đầu nhọn của một cái lông ngỗng. Bắt được ánh mắt của ông Fudge, bức chân dung nói, "Chút xíu nữa là ông ấy tới. Ông ấy đang viết cho xong một lá thư gởi cụ Dumbledore."

"Tôi cầu chúc ông ta may mắn." Ông Fudge nói, lần đầu tiên nghe ông tỏ vẻ cay đắng. "Trong vòng nửa tháng qua tôi đã viết thư cho cụ Dumbledore hai lần mỗi ngày, nhưng cụ chẳng hề lay chuyển. Nếu ông ta chỉ chuẩn bị để thuyết phục cậu bé, thì tôi vẫn còn có thể… Mà thôi, biết đâu ông Scrimgeour lại chẳng thành công hơn."

Ông Fudge chìm vào một cõi rõ ràng là yên lặng phiền

muộn, nhưng hầu như ngay tức thì bức chân dung phá tan cái cõi yên lặng đó bằng cách thình lình cất lên cái giọng rành rọt trịnh trọng:

"Kính gởi ông Thủ tướng dân Muggle. Yêu cầu hội kiến. Khẩn cấp. Vui lòng hồi âm tức thì. Rufus Scrimgeour, Bộ trưởng Bộ Pháp thuật."

"Vâng, vâng, được." Ông Thủ tướng luống cuống nói, và ông ta không chút nao núng khi ngọn lửa trong lò sưởi bùng lên màu xanh biếc, bốc cao, hiện hình ra vị pháp sư thứ hai đang quay mòng mòng ở giữa ngọn lửa, và trong tích tắc sau đó đã vọt ra đứng trên tấm thảm đồ cổ ngoạn. Ông Fudge đứng lên, và sau một thoáng ngập ngừng, ông Thủ tướng cũng làm theo, quan sát người mới đến đang chỉnh đốn trang phục, phủi bụi bám trên tấm áo chùng đen dài và nhìn quanh.

Ý nghĩ đầu tiên hơi ngốc nghếch của ông Thủ tướng là cái tay Rufus Scrimgeour này trông hơi giống một con sư tử già. Có mấy vệt tóc bạc trên mớ tóc bờm hung hung và bộ lông mày rậm rạp. Ông ta có đôi mắt vàng vàng sắc sảo ẩn sau cặp kiếng viền kim loại và có một vẻ duyên dáng uyển chuyển uy nghi nhất định, mặc dù bước đi hơi cà thọt. Ấn tượng ngay tức thì là sự khôn ngoan và kiên định; ông Thủ tướng nghĩ ông hiểu tại sao cộng đồng Pháp thuật lại chọn ông Scrimgeour thay cho ông Fudge làm lãnh tụ trong thời kỳ nguy biến này.

"Chào ông." Ông Thủ tướng lịch sự nói, giơ tay ra.

Ông Scrimgeour bắt tay ông Thủ tướng rất nhanh, mắt ông lướt qua khắp căn phòng, rồi ông rút ra một cây đũa phép từ dưới tấm áo chùng.

“Ông Fudge đã nói với ông tất cả rồi hử?” Ông ta sải chân bước tới cánh cửa, gõ cây đũa phép của ông lên cái lỗ khóa. Ông Thủ tướng nghe ổ khóa đóng một cái kịch.

“Ờ… vâng,” ông Thủ tướng nói. “Và nếu ông không phiền, tôi thích để cánh cửa ấy không khóa hơn.”

“Tôi thì thích không bị chen ngang hay rình ngó hơn.” Ông Scrimgeour nói ngắn gọn. Ông chĩa cây đũa phép về phía cửa sổ, khiến cho tấm màn kéo ngang che kín mít, nói thêm: “Được, thế này, tôi là một người bận rộn, cho nên chúng ta hãy bàn ngay vào công việc. Trước tiên, chúng ta cần thảo luận về sự an toàn của ông.”

Ông Thủ tướng rướn người lên hết mức chiều cao của mình, và đáp, “Tôi tuyệt đối hài lòng về sự an toàn mà tôi đã có, cám ơn ông rất…”

“Chà, chúng tôi thì không.” Ông Scrimgeour ngắt ngang. “Dân Muggle sẽ không có được sự canh phòng tử tế nếu ông Thủ tướng của họ bị ếm phải Lời nguyền Độc Đoán. Viên thư ký mới của ông ở phòng ngoài…”

“Tôi sẽ không gạt bỏ ông Kingsley Shacklebolt đâu, nếu ông tính đề nghị như vậy.” Ông Thủ tướng nóng nảy nói. “Ông ta rất năng nổ mẫn cán, làm việc nhanh gấp hai lần tất cả đám còn lại…”

“Bởi vì ông ta là một pháp sư,” ông Scrimgeour nói mà không hề hé một cái mỉm cười. “Một Thần Sáng được huấn luyện cao cấp, người được ủy thác nhiệm vụ bảo vệ ông.”

“Khoan, chờ một tí!” Ông Thủ tướng tuyên bố, “Ông không

thể ngang nhiên cài đặt người của ông vô văn phòng của tôi, tôi quyết định nhân sự làm việc cho tôi…"

"Tôi tưởng ông hài lòng với ông Shacklebolt mà?" Ông Scrimgeour lạnh lùng nói.

"Tôi thì… Ấy là nói… Tôi đã…"

"Vậy thì không có vấn đề gì hết, phải không?" Ông Scrimgeour nói.

"Tôi… thôi được, miễn là công việc của ông Shacklebolt vẫn tiếp tục… ơ… xuất sắc." Ông Thủ tướng nói lọng ngọng, nhưng ông Scrimgeour dường như chẳng buồn nghe ông nữa.

"Bây giờ đến ông Herbert Chorley, thứ trưởng của ông," ông Scrimgeour tiếp tục. "Cái ông lâu nay đang giải trí cho công chúng bằng cách thủ vai một con vịt."

"Ông ta làm sao?" Ông Thủ tướng hỏi.

"Ông ta rõ ràng là đang phản ứng lại một Lời nguyền Độc Đoán bị ếm vụng về." Ông Scrimgeour nói. "Nó khiến ông ta quẫn trí, nhưng ông ta vẫn có thể trở nên nguy hiểm."

"Ông ta đâu có kêu cạp cạp!" Ông Thủ tướng nói một cách yếu ớt. "Chắc là chỉ một chút xả hơi… Có thể uống hơi nhiều…"

"Một đội Chữa thương của bệnh viện Thánh Mungo chuyên Điều trị Thương tích và Bệnh tật Pháp thuật đang khám nghiệm ông ta trong lúc này. Cho tới phút này, ông ta đã tính vặn cổ ba người trong đội." Ông Scrimgeour nói. "Tôi nghĩ tốt nhất là chúng ta nên đem ông ấy ra khỏi xã hội Muggle một thời gian."

“Tôi… Chà… ông ta sẽ không sao, phải không?” Ông Thủ tướng nói một cách lo lắng.

Ông Scrimgeour chỉ nhún vai, lúc đó ông đã đi trở về phía lò sưởi.

“Thôi, đó quả thật là tất cả những gì tôi phải nói. Tôi sẽ thông báo cho ông để nắm kịp tình hình tiến triển, ông Thủ tướng ạ. Hay ít nhất, nếu tôi quá bận không thể đích thân đến được, thì trong trường hợp đó tôi sẽ phái ông Fudge đến đây. Ông ấy đã đồng ý tiếp tục phục vụ với tư cách cố vấn.”

Ông Fudge cố gắng mỉm cười, nhưng không thành công lắm. Trông ông chỉ giống như đang nhức răng. Ông Scrimgeour đã lục lọi trong túi áo một thứ bột bí mật khiến cho ngọn lửa trở nên xanh lè. Ông Thủ tướng ngó chằm chằm hai vị phù thủy một lát trong tuyệt vọng, thế rồi những lời lẽ mà ông đã cố hết sức đè nén suốt cả buổi tối cuối cùng đã vọt ra.

“Nhưng trời đất quỷ thần ơi… Các ông là phù thủy! Các ông biết làm pháp thuật! Chắc chắn là các ông biết giải quyết… Chà… bất cứ vấn đề gì!”

Ông Scrimgeour chậm rãi xoay người lại tại chỗ và trao đổi một ánh mắt ngờ vực với ông Fudge, lần này ông Fudge đã cố bẹo ra được một nụ cười khi tử tế nói:

“Rắc rối ở chỗ, đối phương cũng có thể làm pháp thuật nữa, ông Thủ tướng à.”

Và sau mấy lời đó, cả hai phù thủy lần lượt bước vào ngọn lửa xanh lè chói lọi mà biến mất.

02

ảo ảnh bàn xoay

Làn sương mù lạnh lẽo ép vô cửa sổ văn phòng ông Thủ tướng đã lãng đãng trôi xa cách đó nhiều dặm đến một dòng sông bẩn thỉu uốn éo chảy giữa đôi bờ tràn ngập rác rưởi đổ bừa. Một cột ống khói khổng lồ, tàn tích của một nhà máy không còn hoạt động nữa, chọc lên trời, trông như một cái bóng lờ mờ và xúi quẩy. Chẳng có âm thanh nào khác ngoại trừ tiếng rì rào của dòng nước đen, và chẳng có dấu hiệu nào của sự sống ngoại trừ một con cáo ốm lòi xương đã lén lút mò xuống bờ sông để hít hửi trong hy vọng tràn trề tìm ra được mấy miếng bao bì gói cá và khoai tây chiên vứt lẫn trong đám cỏ cao.

Thế nhưng, đồng thời với một tiếng nổ *bốp* mơ hồ, một hình thù mảnh khảnh đội mũ trùm xuất hiện từ trong không khí ngay trên mép sông. Con cáo đứng ngây ra, đôi mắt cảnh giác bám chặt vào hiện tượng mới mẻ lạ lùng này. Cái hình thù ấy có vẻ mất vài phút để ổn định vóc dáng, rồi bắt đầu di chuyển với những bước chân dài, nhẹ nhàng, nhanh chóng, vạt áo khoác dài của nó loạt soạt trên cỏ.

Cùng lúc với một tiếng *bốp* thứ hai, nghe to hơn, một hình thù đội mũ trùm khác cũng hiện hình.

"Chờ với!"

Tiếng kêu khàn khàn làm con cáo giật mình, lúc đó gần như đang ép dẹp lép thân mình trên mặt đất. Nó nhảy vọt ra khỏi chỗ ẩn nấp và phóng ngược lên phía bờ sông. Một tia sáng xanh lè lóe lên, một tiếng kêu ăng ẳng phát ra, và con cáo rớt lại xuống mặt đất, chết queo.

Cái hình thù thứ hai dùng đầu ngón chân lật ngược xác con thú.

"Chỉ là một con cáo." Giọng của một người đàn bà vang lên một cách thô lỗ từ dưới cái mũ trùm. "Ta cứ tưởng có thể đó là một Thần Sáng… Cissy, chờ với."

Nhưng cái hình thù mà mụ ta theo đuổi, lúc này dừng chân và ngoái đầu nhìn lại khi ánh sáng lóe lên, giờ lại đang trèo lên phía bờ sông mà con cáo đã rớt xuống.

"Cissy… Narcissa… Nghe lời tôi này…"

Người đàn bà thứ hai bắt kịp người đàn bà thứ nhất và túm lấy cánh tay của bà ta, nhưng bà này giật mạnh tay ra.

"Về đi, Bella!"

"Cô phải nghe lời tôi!"

"Em đã nghe rồi. Em đã quyết định. Giờ để em yên!"

Người đàn bà tên Narcissa đã lên tới chỗ cao nhất của bờ sông, chỗ có một đường rầy xe lửa cũ kỹ tách con sông ra khỏi con đường rải đá cuội. Người đàn bà kia, Bella, bám sát theo

tức thì. Họ đứng bên cạnh nhau cùng nhìn qua bên kia con đường, nơi hàng dãy tiếp hàng dãy những căn nhà gạch đổ nát, cửa sổ âm u mịt mờ trong bóng tối.

"Nó sống ở đây à?" Bella hỏi bằng giọng khinh khỉnh. "Ở đây? Ngay trong đống cứt dân Muggle à? Chị em mình ắt hẳn là những người đầu tiên trong giới chúng ta đặt chân tới…"

Nhưng Narcissa chẳng buồn lắng nghe; bà ta đã tuột qua một chỗ trống trên đường rầy rỉ sét và vội vã băng ngang đường.

"Cissy, *chờ với*!"

Bella đuổi theo, tấm áo khoác phấp phới phía sau, và mụ ta thấy Narcissa xẹt qua một con hẻm nằm giữa những căn nhà để đến con đường thứ hai, cũng giống y hệt con đường thứ nhất. Một số đèn đường đã bể, hai người đàn bà chạy giữa mấy bệt ánh sáng và bóng tối mịt mùng.

Người rượt theo đã bắt kịp người bị theo đuổi vừa khi người này định quẹo qua một góc đường. Lần này mụ ta tóm giữ được cánh tay của người kia và xoay mạnh người đó lại để hai bên nhìn thẳng mặt nhau.

"Cissy, cô không được làm điều này, cô không thể tin tưởng thằng ấy…"

"Chúa tể Hắc ám tin tưởng ông ấy, đúng không?"

"Chúa tể Hắc ám bị… Chị tin là… bị lầm."

Bella thở hổn hển, đôi mắt mụ long lên một thoáng dưới lớp mũ trùm khi nhìn quanh kiểm tra để chắc chắn là quả thực chỉ có mỗi mình họ mà thôi.

“Trong trường hợp nào đi nữa, chúng ta cũng đã được dặn là không tiết lộ kế hoạch cho bất cứ ai. Làm vầy là phản bội lại lệnh của Chúa tể Hắc ám…”

“Thôi đi, Bella.”

Narcissa gầm gừ, và rút cây đũa phép từ dưới lớp áo khoác ra, chĩa nó vô mặt người kia đầy đe dọa. Bella chỉ cười.

“Cissy, dọa chính chị của cô à? Cô chẳng…”

“Không còn gì mà tôi không dám làm!”

Narcissa thở gấp, có dấu hiệu của chứng cuồng loạn trong giọng nói, và khi bà ta hạ cây đũa phép xuống như chém một nhát dao, một tia sáng nữa lóe lên. Bella buông cánh tay em gái ra như thể bị phỏng.

“Narcissa!”

Nhưng Narcissa đã ù chạy tới trước. Vừa xoa vuốt bàn tay của mình, người săn đuổi bà ta lại rượt theo, nhưng giờ đây giữ một khoảng cách an toàn, khi cả hai đi sâu vào mê cung hoang vắng của những ngôi nhà gạch. Cuối cùng, Narcissa bước vội lên một con phố có tên Đường Bàn Xoay, vươn cao bên trên phố này là cột ống khói nhà máy sừng sững hăm he như một ngón tay khổng lồ giơ lên đe nẹt. Bước chân của Narcissa khua vang trên nền đá cuội khi bà ta đi ngang qua mấy cái cửa sổ đã bể kiếng được đóng bít lại bằng giấy bồi, đến tận ngôi nhà cuối cùng, nơi có chút ánh sáng mờ mờ le lói lọt qua khe màn của một căn phòng tầng trệt.

Narcissa đã gõ cửa trước khi Bella bắt kịp, vừa thở vừa nguyền rủa. Hai người cùng đứng đợi với nhau, trống ngực

khẽ đập, hít thở cái mùi bốc lên từ dòng sông bẩn thỉu được làn gió đêm nhẹ thổi về phía họ. Sau vài giây, họ nghe có sự chuyển động đằng sau cánh cửa và rồi cửa mở ra một cái cạch. Một người đàn ông ló chút thân mình ra nhìn họ; một người đàn ông với tóc đen dài rẽ ngôi giữa tém qua hai bên gương mặt vàng bủng có đôi mắt đen.

Narcissa trật cái mũ trùm ra sau. Bà ta xanh xao đến nỗi trông gần như sáng lên trong bóng tối; mái tóc vàng dài thả đổ xuống lưng tạo cho bà ta cái vẻ của người chết trôi.

"Narcissa!" Người đàn ông kêu lên, mở cánh cửa rộng hơn một chút, để cho ánh sáng rọi tới soi tỏ Narcissa cùng bà chị. "Thật là một ngạc nhiên thú vị!"

"Severus."

Narcissa nói bằng giọng thì thào căng thẳng.

"Tôi có thể nói chuyện với ông được không? Khẩn cấp!"

"Dĩ nhiên là được."

Người đàn ông đứng lùi lại để cho Narcissa bước vào trong nhà. Bà chị của bà ta vẫn đội mũ trùm cũng đi theo vào không cần mời.

"Snape," mụ nói khi đi ngang.

"Bellatrix!" Thầy Snape đáp lại, cái miệng mỏng dính cong lên thành một nụ cười mai mỉa khi thầy đóng cánh cửa lại một cái cạch sau lưng hai người đàn bà.

Họ đi thẳng vào trong một căn phòng khách nhỏ, căn phòng này tạo cảm giác như thể đó là một cái xà lim kín mít. Những

bức tường được bít kín hoàn toàn bằng sách, hầu hết những cuốn sách này đều được đóng bìa da nâu, da đen cũ kỹ. Có một cái ghế xô pha đã mòn trơ chỉ, một cái ghế bành, và một cái bàn ọp ẹp, cả đám đứng túm tụm với nhau thành đám trong một vũng sáng lờ mờ phát ra từ một cây đèn thắp bằng nến thòng từ trên trần xuống. Nơi này có một vẻ bị bỏ bê, mặc dù không hẳn thường xuyên là không có người ở.

Thầy Snape ra dấu cho Narcissa ngồi xuống ghế xô pha. Bà ta cởi áo khoác ra, quẳng nó qua một bên, và ngồi xuống, đăm đăm nhìn hai bàn tay trắng bệch và run lẩy bẩy của mình đang đặt trên đùi. Bellatrix hạ mũ trùm xuống một cách chậm rãi hơn. Bà em mụ tái nhợt bao nhiêu thì mụ đen đúa bấy nhiêu, với đôi mắt có quầng có nọng nặng nề và một bộ xương hàm chắc khỏe, mụ chẳng hề rời mắt khỏi thầy Snape trong lúc di chuyển ra đứng đằng sau lưng Narcissa.

"Vậy, tôi có thể làm được gì cho bà?"

Thầy Snape hỏi, tự mình an tọa trong cái ghế bành đối diện với hai chị em.

"Chúng ta… chúng ta không có ai khác nữa chứ?" Narcissa khẽ khàng hỏi.

"Dĩ nhiên là có. Vâng, Đuôi Trùn đang ở đây, nhưng chúng ta đâu có tính đến sâu bọ, phải không?"

Thầy Snape chĩa cây đũa phép vô một bức tường đầy sách đằng sau lưng mình và một tiếng nổ vang lên, một cánh cửa bí mật bật mở ra, để lộ một cầu thang hẹp, và một gã đàn ông loắt choắt đang đứng sững như trời trồng trên cầu thang.

“Đuôi Trùn, chắc mi cũng thấy rõ là chúng ta đang có khách.” Thầy Snape nói bằng giọng uể oải.

Gã đàn ông loắt choắt khòm lưng rón rén bò xuống mấy bậc thang cuối cùng để di chuyển vô trong phòng. Gã có đôi mắt nhỏ hí ươn ướt, một cái mũi nhọn và đeo một nụ cười màu mè chẳng thoải mái chút nào. Bàn tay trái của gã đang xoa xoa bàn tay phải, bàn tay này trông như thể bị bọc trong một cái găng tay bằng bạc.

“Bà Narcissa!” Gã chào bằng một giọng rin rít như chuột kêu. “Và bà Bellatrix! Thật là quyến rũ biết bao…”

“Đuôi Trùn sẽ bưng nước cho chúng ta, nếu các bà muốn uống,” thầy Snape nói. “Và rồi hắn sẽ trở về phòng ngủ của hắn.”

Đuôi Trùn nhăn mặt như thể thầy Snape vừa mới quăng cái gì đó vô mặt gã.

“Tôi không phải đầy tớ của ông!” Gã rít lên, lẩn tránh ánh mắt của thầy Snape.

“Vậy sao? Ta lại có cảm tưởng là Chúa tể Hắc ám đặt mi ở đây để trợ giúp ta chứ?”

“Trợ giúp ông, ừ… nhưng không phải làm việc bưng nước cho ông và… lau nhà cho ông!”

“Đuôi Trùn à, ta đâu biết mi ao ước những công tác hiểm nghèo hơn,” thầy Snape nói giọng ngọt xớt. “Chuyện này cũng dễ dàn xếp thôi, ta sẽ nói với Chúa tể Hắc ám…”

“Tôi cũng có thể tự nói chuyện với Chúa tể Hắc ám nếu tôi muốn!”

“Dĩ nhiên là mi có thể.” Thầy Snape cười nhếch mép, nói. “Nhưng tạm thời trong lúc này, mi hãy bưng nước cho chúng ta. Loại rượu gia tinh pha chế nào đó cũng được.”

Đuôi Trùn dùng dằng một lát, trông như thể muốn cãi tiếp, nhưng rồi gã quay lưng đi về phía một cánh cửa bí mật thứ hai. Mọi người nghe tiếng cửa đóng một cái rầm và tiếng ly tách chạm nhau kêu canh cách. Chỉ vài giây sau gã đã trở lại, bưng một cái mâm trên đó có một cái chai bám đầy bụi bặm và ba cái ly. Gã liệng mấy thứ này xuống cái bàn ọp ẹp rồi mau mắn đi khuất mắt mọi người, đóng sập cánh cửa ngụy trang bằng kệ sách lại sau lưng.

Thầy Snape rót ra ba cái ly một thứ rượu đỏ như máu và đưa hai ly cho hai chị em. Narcissa lẩm bẩm mấy tiếng cám ơn, trong khi mụ Bellatrix chẳng thốt một lời nào, nhưng vẫn tiếp tục nhìn thầy Snape trừng trừng. Điều này xem ra chẳng làm thầy Snape bối rối tí nào; ngược lại, ông còn tỏ ra khoái trá.

“Chúc sức khỏe Chúa tể Hắc ám.”

Thầy Snape nói, nâng ly lên uống cạn. Hai chị em làm theo ông ta. Thầy Snape lại rót đầy ly của họ. Khi Narcissa uống hết ly rượu thứ hai, bà ta hấp tấp nói.

“Ông Severus, tôi xin lỗi đã đến đây như thế này, nhưng tôi phải gặp ông. Tôi nghĩ ông là người duy nhất có thể giúp tôi…”

Thầy Snape giơ một bàn tay ra để ngăn Narcissa, rồi chĩa cây đũa phép của ông về phía cửa cầu thang bí mật một lần nữa. Một tiếng nổ to vang lên và một tiếng thét ré lên, tiếp

theo là tiếng Đuôi Trùn lật đật bò trở lên lầu.

“Tôi xin lỗi,” thầy Snape nói. “Dạo gần đây hắn đâm ra nhiễm cái trò rình nghe ở cửa, tôi chẳng biết hắn làm vậy để làm gì… Bà Narcissa, bà đang nói…”

Narcissa hít một hơi thở vĩ đại đến rùng mình và bắt đầu lại một lần nữa.

“Ông Severus, tôi biết tôi không nên đến đây, tôi đã được căn dặn là không được nói với bất cứ ai, nhưng…”

“Vậy thì cô nên liệu mà giữ mồm giữ miệng!” Mụ Bellatrix nạt ngang. “Đặc biệt với người có mặt ở đây.”

“Người có mặt ở đây à?” Thầy Snape nhắc lại một cách nhạo báng. “Và tôi nên hiểu điều đó như thế nào đây, thưa bà Bellatrix?”

“Nghĩa là tôi không tin ông, thầy Snape à, như ông đã biết quá rõ rồi!”

Narcissa bật ra một âm thanh có thể gọi là tiếng khóc khan, và đưa hai tay bưng mặt. Thầy Snape đặt cái ly của mình lên mặt bàn rồi ngồi thẳng lại, hai bắp tay ông đặt trên chỗ tựa tay của cái ghế bành, cười mỉm với gương mặt trâng tráo của Bellatrix.

“Bà Narcissa à, tôi nghĩ chúng ta nên nghe điều mà bà Bellatrix đang hăm hở nói; để tránh những sự chõ mỏ phát mệt. Nào, tiếp tục đi chứ, bà Bellatrix,” thầy Snape nói. “Tại sao mà bà không tin tôi?”

“Có hằng trăm lý do!” Bellatrix nói to, bước vòng qua cái ghế xô pha để dằn mạnh cái ly của mụ ta lên bàn. “Bắt đầu từ

đâu đây! Khi Chúa tể Hắc ám suy sụp thì ông ở đâu hả? Tại sao ông không bao giờ ra sức tìm kiếm ngài khi biến mất hả? Suốt những năm tháng mà ông sống trong túi áo của lão Dumbledore ông đã làm những gì hả? Tại sao ông cản trở Chúa tể Hắc ám thu phục Hòn đá Phù thủy hả? Tại sao ông không trở lại ngay tức thì khi Chúa tể Hắc ám phục sinh hả? Ông đã ở đâu cách đây mấy tuần lễ khi chúng tôi chiến đấu để phục hồi lời tiên tri cho Chúa tể Hắc ám hả? Và tại sao hả, thầy Snape, tại sao mà Harry Potter vẫn sống nhăn trong khi nó nằm trong bàn tay sinh sát của ông suốt năm năm trời hả?"

Khi mụ tạm ngừng lấy hơi, ngực mụ phập phồng, hai má đỏ ửng. Sau lưng mụ, Narcissa ngồi bất động, mặt vẫn còn vùi trong hai bàn tay.

Thầy Snape mỉm cười.

"Trước khi tôi trả lời bà - À vâng, bà Bellatrix à, tôi sẽ trả lời bà chứ! Bà có thể nói lại lời của tôi cho những người khác, những người ngồi lê đôi mách sau lưng tôi, rồi loan truyền những câu chuyện tầm bậy về sự bội bạc của tôi đối với Chúa tể Hắc ám! Trước khi tôi trả lời bà, tôi có đề nghị, hãy để cho tôi được hỏi bà một câu trước. Bà có thực sự nghĩ là Chúa tể Hắc ám đã chẳng hỏi tôi từng vấn đề một trong những vấn đề bà vừa nêu ra không? Bà có thực sự nghĩ rằng nếu tôi đã không thể nào đưa ra được câu trả lời thỏa đáng, thì liệu tôi còn có thể ngồi đây mà hầu chuyện cùng bà được chăng?"

Mụ Bellatrix lúng túng.

"Tôi biết ngài tin ông, nhưng…"

"Bà nghĩ là ngài lầm chăng? Hay là tôi đã bằng cách nào đó

bưng tai bịt mắt ngài chăng? Chúa tể Hắc ám, pháp sư vĩ đại nhất, bậc quảng đại thần thông xuất chúng nhất mà thế giới từng được chiêm ngưỡng lại bị lừa sao?"

Mụ Bellatrix không nói gì, nhưng lần đầu tiên trông có vẻ bối rối. Thầy Snape không bồi thêm vào điểm chí tử ấy nữa. Ông lại cầm ly rượu của mình lên, nhấm nháp, rồi nói tiếp.

"Bà hỏi tôi đã ở đâu khi Chúa tể Hắc ám suy sụp à. Tôi đã ở nơi mà ngài ra lệnh cho tôi phải có mặt, tại Hogwarts - trường đào tạo Phù thủy và Pháp sư, bởi vì ngài muốn tôi do thám Albus Dumbledore. Tôi xin mạo muội nói rằng, bà cũng biết, tôi nhận lãnh công việc ở trường Hogwarts là do lệnh của Chúa tể Hắc ám."

Bellatrix gật đầu một cách khó nhận thấy và toan mở miệng, nhưng thầy Snape đã cướp lời mụ trước.

"Bà hỏi tại sao tôi đã không cố gắng tìm kiếm ngài khi ngài biến mất. Lý do của tôi tương tự như lý do của Avery, Yaxley, gia đình Carrow, Greyback, Lucius…" thầy nhẹ nghiêng đầu về phía bà Narcissa, "và nhiều người khác cũng đã không nỗ lực tìm kiếm ngài. Tôi tin là ngài đã yên nghỉ ngàn thu. Tôi chẳng lấy làm hãnh diện gì về chuyện này, tôi đã lầm, nhưng sự thể là vậy… Nếu ngài đã không tha thứ cho chúng ta, những kẻ đã đánh mất lòng tin lúc ấy, thì ngài hẳn sẽ còn lại rất ít đồ đệ."

"Ngài vẫn còn có tôi!" Mụ Bellatrix nói một cách say sưa. "Tôi, người đã nằm ngục Azkaban bao nhiêu năm trời vì ngài!"

"Vâng, quả thực đáng khâm phục nhất," thầy Snape nói

bằng giọng chán chường. “Dĩ nhiên, nằm ngục thì bà cũng chẳng được tích sự gì cho ngài cả, nhưng làm điệu làm bộ thì chắc chắn là hay rồi…”

“Làm điệu làm bộ à!” Bellatrix ré lên; trong cơn cuồng nộ, trông mụ ta hơi hơi giống một con mẹ điên. “Trong khi tôi chịu đựng lũ giám ngục, ông vẫn an nhiên ở lại Hogwarts, thoải mái đóng vai con chó cưng của lão Dumbledore!”

“Đâu được vậy! Bà biết đấy, lão đời nào chịu giao cho tôi bộ môn Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám. Dường như lão nghĩ rằng điều đó có thể, ừ, đưa đến chuyện ngựa quen đường cũ… cám dỗ tôi trở lại cách sống trước đây.”

“Việc này mà tính là cả một sự hy sinh của ông cho Chúa tể Hắc ám sao, cái chuyện ông không được dạy bộ môn mà ông khoái nhất ấy?” Mụ Bellatrix buông lời giễu cợt. “Tại sao ông cứ ở lỳ nơi đó suốt thời gian ấy hả thầy Snape? Tiếp tục do thám lão Dumbledore cho ông chủ mà ông tin là đã chết rồi à?”

“Không hẳn vậy,” thầy Snape nói. “Mặc dù Chúa tể Hắc ám hài lòng là tôi đã không bao giờ rời bỏ nhiệm sở: tôi có mười sáu năm tin tình báo về Dumbledore để giao cho ngài khi ngài trở lại, một món quà chào mừng ngài có ích hơn những hoài niệm vô tận về sự nằm ngục Azkaban khó chịu như thế nào…”

“Nhưng ông đã ở lại…”

“Phải, bà Bellatrix à, tôi đã ở lại,” thầy Snape nói, lần đầu tiên để lộ dấu hiệu thiếu kiên nhẫn. “Tôi có một công việc dễ chịu mà tôi thích hơn cái việc ở Azkaban. Lúc đó họ đang lùng bắt các Tử Thần Thực Tử, như bà biết. Sự bảo vệ của

Dumbledore đã giúp tôi khỏi bị tống vô ngục; đó là một lợi thế hết sức tốt, và tôi đã tận dụng. Tôi nhắc lại: Chúa tể Hắc ám không phàn nàn việc tôi đã ở lại Hogwarts, thì mắc gì bà lại càm ràm. Tôi nghĩ điều tiếp theo mà bà muốn biết," thầy Snape hối hả nói tiếp, hơi lớn giọng, bởi vì Bellatrix đã tỏ dấu hiệu muốn ngắt lời ông, "là tại sao tôi đã đứng chắn giữa Chúa tể Hắc ám và Hòn đá Phù thủy. Điều này dễ giải thích thôi. Lúc đó ngài chưa biết là ngài có thể tin được tôi hay không. Ngài nghĩ, giống như bà, rằng tôi đã biến từ một Tử Thần Thực Tử trung thành ra một con rối của Dumbledore. Ngài đang ở trong hoàn cảnh đáng thương, rất yếu ớt, và phải nương náu trong hình hài của một tay phù thủy tầm thường. Ngài đã không dám để lộ thân phận mình cho một đồng minh trước đây nếu đồng minh đó có thể giao nộp ngài cho Dumbledore hay cho Bộ. Tôi thực sự lấy làm tiếc là ngài đã không tin tưởng tôi lúc đó. Chứ nếu ngài có lòng tin thì ngài đã phục hồi được quyền lực sớm hơn ba năm. Trong tình thế lúc đó, tôi thấy chỉ có mỗi tay Quirrell tham lam đê tiện đang tìm cách đánh cắp hòn đá, và tôi thừa nhận, tôi đã làm hết sức mình để cản trở hắn."

Mồm Bellatrix méo xệch như thể mụ ta đã nuốt phải một liều thuốc đắng.

"Nhưng ông đã không trở về khi ngài trở lại, ông đã không bay về với ngài ngay lập tức khi ông cảm thấy Dấu hiệu Hắc ám cháy bỏng…"

"Đúng. Tôi đã trở về sau đó hai tiếng đồng hồ. Tôi đã trở về theo lệnh của Dumbledore."

“Theo lệnh của Dumbledore…?” Bellatrix bắt đầu la lên, giọng điên tiết.

“Hãy suy nghĩ!” Thầy Snape nói, lại mất kiên nhẫn. “Hãy nghĩ cho kỹ đã! Bằng cách chờ hai tiếng đồng hồ sau, chỉ hai tiếng đồng hồ thôi, tôi đã đảm bảo được việc tôi có thể lưu lại trường Hogwarts để do thám! Bằng việc để cho Dumbledore tưởng rằng việc tôi trở về với Chúa tể Hắc ám chỉ là làm theo lệnh của ông ta, tôi đã có thể chuyển giao thông tin về Dumbledore và Hội Phượng Hoàng từ ấy đến giờ! Hãy cân nhắc, bà Bellatrix à: Dấu hiệu Hắc ám đã trở nên càng lúc càng mạnh trong nhiều tháng trời. Lúc ấy tôi đã biết ngài ắt hẳn là sắp trở lại, tất cả mọi Tử Thần Thực Tử đều biết. Tôi đã có rất nhiều thì giờ để suy nghĩ về điều mà tôi muốn làm, để chuẩn bị cho hành động kế tiếp, để đào thoát như Karkaroff, đúng không?”

“Chúa tể Hắc ám thoạt đầu cũng không vui vẻ về việc trì hoãn của tôi, nhưng tôi cam đoan với bà, sự không hài lòng đó biến mất hoàn toàn khi tôi giải thích rằng tôi vẫn trung thành mặc dù Dumbledore tưởng rằng tôi đã là người của ông ta. Phải, Chúa tể Hắc ám đã tưởng đâu tôi rời bỏ ngài vĩnh viễn, nhưng ngài đã lầm.”

“Nhưng ông được tích sự gì từ ấy đến giờ hả?” Bellatrix cười chế nhạo. “Chúng tôi nhận được thông tin hữu ích gì từ ông hả?”

“Tin tình báo của tôi được chuyển giao trực tiếp cho Chúa tể Hắc ám,” thầy Snape nói. Nếu ngài chọn phương án không nói cho bà biết…”

“Ngài chia sẻ với tôi mọi thứ,” Bellatrix bùng lên cơn giận đùng đùng. “Ngài nói tôi là người trung thành nhất, thủy chung nhất…”

“Vậy sao?” Thầy Snape nói, giọng của thầy biến âm một cách tinh vi để bày tỏ sự nghi ngờ. “Liệu ngài còn nói vậy nữa không sau trận thảm bại ở Bộ?”

“Đó đâu phải là lỗi của tôi!” Bellatrix đỏ ửng mặt lên. “Trong quá khứ, Chúa tể Hắc ám đã giao phó cho tôi điều quý báu nhất… nếu như lão Lucius đừng…”

“Chị đừng… chị liệu hồn đừng có đổ lỗi cho chồng tôi!” Narcissa nói, ngước lên nhìn bà chị, giọng nói nhỏ mà lạnh lùng sắc lẹm.

“Đổ lỗi qua lại chẳng đi tới đâu cả,” thầy Snape nói, giọng êm ái. “Chuyện gì xong thì đã xong rồi.”

“Nhưng ông thì chưa xong!” Bellatrix tức điên lên. “Chưa đâu, ông lại vắng mặt một lần nữa trong khi tất cả chúng tôi xông pha vào nguy hiểm, có không thầy Snape?”

“Tôi được lệnh ở lại tuyến sau,” thầy Snape nói. “Có lẽ bà bất đồng ý kiến với Chúa tể Hắc ám, có lẽ bà nghĩ rằng Dumbledore sẽ không chú ý nếu tôi tham dự vào lực lượng các Tử Thần Thực Tử để đánh nhau với Hội Phượng Hoàng chăng? Và - xin lỗi - bà nói chuyện xông pha vào nguy hiểm… bà đã đương đầu với sáu đứa tuổi choai choai, phải không nào?”

“Chỉ lát sau là chúng được hỗ trợ, như ông thừa biết, bởi một nửa Hội Phượng Hoàng,” Bellatrix gầm gừ. “Và trong khi

chúng ta nhắm vô cái Hội đó, ông vẫn cứ khăng khăng tuyên bố ông không thể tiết lộ Tổng Hành Dinh của chúng ở đâu, có không?"

"Tôi đâu phải Quản gia. Tôi không thể nói tên của nơi đó. Tôi nghĩ bà thừa biết bùa ngải hiệu lực ra sao. Chúa tể Hắc ám đã hài lòng với tin tình báo về Hội mà tôi đã chuyển giao cho ngài. Có lẽ bà cũng đoán được, tin tức đó đã đưa đến việc bắt cóc và ám sát Emmeline Vance, và chắc chắn là giúp ích cho việc khử trừ Sirius Black, mặc dù tôi xin nhường cho bà tất cả công trạng kết liễu đời hắn."

Thầy Snape nhẹ nghiêng đầu và nâng cốc chúc mừng Bellatrix. Vẻ mặt của mụ ta vẫn không dịu đi chút nào.

"Ông đang né tránh câu hỏi cuối cùng của tôi, thầy Snape à. Harry Potter. Lẽ ra ông đã có thể giết nó bất cứ lúc nào trong suốt năm năm qua. Ông đã không làm chuyện đó. Tại sao?"

"Thế bà đã thảo luận vấn đề này với Chúa tể Hắc ám lần nào chưa?" Thầy Snape hỏi lại.

"Ngài… gần đây, chúng tôi… tôi đang hỏi ông mà thầy Snape!"

"Nếu tôi đã ám sát Harry Potter, thì Chúa tể Hắc ám đã không thể sử dụng máu của nó để tái sinh năng lượng, giúp cho ngài bất khả chiến bại…"

"Ông cho là mình tiên đoán được việc ngài sẽ sử dụng thằng bé đấy à?" Bellatrix nhạo báng.

"Tôi không cho là gì cả. Tôi chẳng biết gì hết về âm mưu của ngài; tôi vừa thú nhận là tôi đã tưởng Chúa tể Hắc ám đã

chết. Tôi chỉ cố gắng giải thích tại sao Chúa tể Hắc ám không thấy tiếc cái việc Harry Potter vẫn sống sót, ít nhất thì cũng cho đến cách đây một năm…"

"Nhưng tại sao ông cứ để cho nó sống?"

"Bà vẫn chưa hiểu tôi ư? Chính nhờ sự bảo vệ của ông Dumbledore mà tôi không bị tống vô ngục Azkaban! Bà có đồng ý rằng việc ám sát đứa học trò cưng của ông ta rất có thể khiến ông ta coi tôi là thù địch không. Nhưng có nhiều lý do hơn thế nữa. Tôi thấy nên nhắc bà nhớ rằng khi Potter mới đến trường Hogwarts đã có nhiều câu chuyện đồn đãi về nó, người ta đồn rằng chính nó là một pháp sư Hắc ám vĩ đại, suy từ cái cách mà nó đã sống sót qua cuộc tấn công của Chúa tể Hắc ám. Thực ra, nhiều đồ đệ cũ của Chúa tể Hắc ám đã tưởng Harry Potter có thể là một ngọn cờ mà tất cả chúng ta có thể tập hợp xung quanh một lần nữa. Tôi nhìn nhận là tôi có tò mò và chẳng có chút ý đồ ám sát nó vào cái thời điểm nó đặt chân vô tòa lâu đài."

"Dĩ nhiên, chẳng bao lâu sau tôi đã thấy rất rõ ràng rằng nó chẳng có chút thiên tài xuất chúng nào cả. Nó đã xoay sở thoát được khỏi một số tình huống ngặt nghèo chỉ nhờ sự kết hợp giữa may mắn thuần túy và đám bạn bè tài giỏi hơn. Nó là một thằng nhóc tầm thường hạng bét, mặc dù nó cũng độc địa và tự mãn y chang thằng cha nó trước đây. Tôi đã làm hết sức mình để khiến nó bị đuổi khỏi trường Hogwarts, tôi cho là nó chẳng thuộc về chốn ấy chút nào, nhưng giết nó, hay để cho nó bị giết trước mặt tôi ấy à? Tôi đâu có ngu đến nỗi chơi liều như vậy ngay trong tầm tay của Dumbledore."

“Và qua tất cả những việc này, ông cho rằng chúng tôi vẫn tin rằng lão Dumbledore chẳng bao giờ nghi ngờ ông tới một tẹo sao?” Bellatrix hỏi. “Chẳng lẽ lão ta không hề biết lòng trung thành thực sự của ông à? Lão vẫn còn tin tưởng ông tuyệt đối sao?”

“Tôi đã đóng vai của mình rất tốt,” thầy Snape nói. “Và bà đã bỏ qua nhược điểm lớn nhất của Dumbledore: ông ta phải tin tưởng vào phần tốt nhất trong con người ta. Tôi đã từng xạo một câu chuyện về sự ăn năn hối cải sâu sắc của tôi khi mới gia nhập giáo ban của ông ta, từ thời tôi mới là Tử Thần Thực Tử, và ông ta đã dang rộng cánh tay ôm lấy tôi… mặc dù, như tôi đã kể, ông ta vẫn không đời nào chịu cho tôi tới gần bộ môn Nghệ thuật Hắc ám. Dumbledore là pháp sư vĩ đại nhất từ trước tới nay - Ừ, đúng vậy, chính ông ấy (bởi vì Bellatrix khịt một tiếng đầy khinh miệt). Chính Chúa tể Hắc ám cũng phải nhìn nhận điều đó. Tuy nhiên, tôi cũng vui mừng mà nói rằng Dumbledore đang già đi. Trận đấu tay đôi hồi tháng trước với Chúa tể Hắc ám đã chấn động ông ta sâu sắc. Từ trận đó ông ta đã phải chống chỏi với một vết thương trầm trọng bởi vì phản ứng của ông giờ đây chậm chạp hơn trước kia. Nhưng trải qua suốt những năm tháng này, ông ta chưa bao giờ thôi tin tưởng Severus Snape này, và do vậy tôi trở nên rất có giá đối với Chúa tể Hắc ám.”

Bellatrix vẫn không được vui vẻ, mặc dù mụ ta tỏ ra không biết chắc cách nào tốt nhất để tấn công tiếp thầy Snape. Tận dụng lúc bà chị đang im lặng, thầy Snape quay qua bà em:

“Sao… Bà đến nhờ tôi giúp đỡ à, bà Narcissa?”

Narcissa ngước nhìn thầy Snape, gương mặt của bà ta hiện rõ nỗi tuyệt vọng.

"Vâng, thưa ông Severus. Tôi… tôi nghĩ ông là người duy nhất có thể giúp tôi, tôi không còn biết bám víu vào đâu nữa. Anh Lucius đang ở tù và…"

Bà nhắm mắt lại và hai giọt nước mắt to tướng ứa ra từ bên dưới mí mắt của bà.

"Chúa tể Hắc ám đã cấm tôi nói về chuyện đó," Narcissa vẫn nhắm mắt nhưng vẫn tiếp tục nói. "Ngài không muốn cho ai biết về kế hoạch. Nó rất… rất bí mật. Nhưng…"

"Nếu ngài đã cấm, thì bà không nên nói ra," thầy Snape nói ngay. "Lời của Chúa tể Hắc ám là luật."

Narcissa há hốc sững sờ, như thể thầy Snape vừa dội nước lạnh xuống đầu bà ta. Lần đầu tiên, Bellatrix trông có vẻ hài lòng, kể từ khi mụ bước vô căn nhà này.

"Thấy chưa!" Mụ nói với bà em bằng giọng đắc thắng. "Ngay cả thầy Snape cũng nói thế: em đã được lệnh không nói thì cứ ngậm miệng lại!"

Nhưng thầy Snape đã đứng lên và sải dài bước chân đi tới khung cửa sổ nhỏ, chăm chú nhìn qua khe tấm màn quan sát con đường hoang vắng, rồi giật thót mình khép tấm màn lại. Ông ta quay lại đối diện với Narcissa, vẻ mặt đăm chiêu.

"Chẳng qua ngẫu nhiên mà tôi có biết đến kế hoạch đó," ông ta nói bằng giọng thì thào. "Tôi cũng là một trong vài người mà Chúa tể Hắc ám nói cho biết. Tuy nhiên, nếu tôi mà không nằm trong kế hoạch bí mật, thì bà ắt hẳn đã phạm tội

lớn phản bội Chúa tể Hắc ám."

"Tôi nghĩ ông cần phải biết về kế hoạch đó!" Narcissa nói, hít thở thong thả hơn. "Ngài tin tưởng ông biết bao, ông Severus…"

"Thế ông biết về kế hoạch à?" Bellatrix hỏi, vẻ hài lòng vừa thoáng hiện trên mặt mụ đã bị thay thế bằng cơn thịnh nộ. "Ông biết à?"

"Đương nhiên," thầy Snape nói. "Nhưng bà Narcissa à, bà cần giúp đỡ chuyện gì hở? Nếu bà tưởng tôi có thể thuyết phục Chúa tể Hắc ám thay đổi quyết định thì tôi e rằng chẳng có hy vọng đâu, không ai làm được chuyện đó cả."

"Ông Severus," Narcissa thì thầm, nước mắt lăn dài xuống đôi gò má nhợt nhạt. "Con trai tôi… đứa con trai duy nhất của tôi…"

"Thằng Draco nên tự hào," Bellatrix dửng dưng nói. "Chúa tể Hắc ám đang ban cho nó một danh dự lớn. Và tôi sẽ nói điều này thay cho Draco: cháu nó không hề lùi bước trước nhiệm vụ, cháu còn có vẻ vui mừng có được một cơ hội để tự khẳng định chính mình, rất háo hức trước viễn cảnh…"

Trong khi Bellatrix thao thao thì Narcissa đã bắt đầu khóc lóc van xin, tha thiết nài nỉ thầy Snape.

"Là bởi vì con tôi mới mười sáu tuổi và chẳng biết cái gì nằm trong rọ! Tại sao vậy, ông Severus? Tại sao lại là con trai tôi? Chuyện đó nguy hiểm quá! Đây là sự trả thù cho sai lầm của anh Lucius, tôi biết mà!"

Thầy Snape không nói gì cả. Ông ta tránh nhìn cái cảnh

nước mắt bà rơi như thể những giọt nước mắt rơi không đúng với khuôn phép lịch thiệp, nhưng ông không thể nào giả vờ không nghe thấy tiếng khóc của bà ta.

"Đó chính là lý do chọn Draco, đúng không? Để trừng phạt anh Lucius phải không?" Narcissa đay nghiến.

"Nếu Draco thành công," thầy Snape nói, vẫn tránh nhìn Narcissa, "thì trò ấy sẽ được vinh danh trên tất cả những học sinh khác."

"Nhưng nó sẽ không thành công," Narcissa nức nở. "Làm sao nó thành công nổi trong khi chính Chúa tể Hắc ám còn…"

Bellatrix há hốc mồm sững sờ; Narcissa dường như mất trí rồi.

"Tôi chỉ muốn nói… Chưa có ai thành công cả… Ông Severus… làm ơn làm phước… Ông là… ông luôn là người thầy Draco yêu quý nhất… Ông lại là bạn cũ của anh Lucius… Tôi van lạy ông… Ông là cố vấn được tin cậy nhất, được yêu mến nhất của Chúa tể Hắc ám… Xin ông hãy nói với ngài, thuyết phục ngài…"

"Chúa tể Hắc ám sẽ không để bị thuyết phục, và tôi thì không ngu đến mức thử làm chuyện đó," thầy Snape nói thẳng thừng. "Tôi không thể nào giả bộ nói là Chúa tể Hắc ám không giận ông Lucius. Ông Lucius được coi là lãnh chịu cái trách nhiệm đó. Ông để cho bản thân bị bắt cùng với nhiều người khác, trả cái giá đắt như vậy mà vẫn không phục hồi được lời tiên tri cho đáng, ừ, quả thực là Chúa tể Hắc ám đang giận, bà Narcissa à, rất giận."

“Vậy ra tôi đúng, ngài đã chọn Draco để trả thù!” Narcissa nấc lên uất nghẹn. “Ngài đâu có cần nó thành công, ngài chỉ muốn nó bị giết khi đang cố gắng!”

Khi thầy Snape không nói gì thì Narcissa dường như đánh mất nốt một chút xíu sự tự kiềm chế mà bà ta có được. Bà ta đứng lên, lảo đảo bước đến bên thầy Snape và nắm lấy vạt trước tấm áo chùng của ông. Mặt bà ta sát mặt thầy Snape, nước mắt bà ta rơi thấm ngực áo ông, miệng bà ta há hốc không thở được.

“Ông có thể làm được chuyện đó. Ông có thể làm chuyện đó thay cho Draco, ông Severus à. Ông sẽ thành công, dĩ nhiên ông sẽ thành công, và ngài sẽ ban thưởng cho ông nhiều hơn cho tất cả chúng tôi…”

Thầy Snape nắm lấy hai cổ tay của Narcissa và gỡ hai bàn tay bíu chặt của bà ta ra. Cúi xuống nhìn gương mặt lem luốc nước mắt của bà ta, ông chậm rãi nói.

“Tôi nghĩ, ngài có ý định để tôi làm việc đó vào phút cuối. Nhưng ngài quyết định là Draco nên thử trước. Bà hiểu chứ, trong tình huống ít xảy ra là Draco thành công, tôi vẫn có thể tiếp tục ở lại trường Hogwarts lâu thêm một chút, hoàn tất vai trò do thám hữu ích của tôi.”

“Nói cách khác là nếu Draco bị giết thì cũng chẳng thành vấn đề gì!”

“Chúa tể Hắc ám đang rất tức giận,” thầy Snape lặng lẽ nhắc lại. “Ngài đã không nghe được lời tiên tri. Bà cũng biết rõ như tôi, bà Narcissa à, rằng ngài không dễ dàng tha thứ.”

Narcissa ngã gục, té xuống chân thầy Snape, thổn thức rên rỉ trên sàn nhà.

“Con trai duy nhất của tôi… con trai duy nhất của tôi…”

“Cô nên tự hào!” Bellatrix nói một cách tàn nhẫn. “Nếu tôi mà có con trai, tôi sẽ vui mừng cống hiến chúng để phục vụ Chúa tể Hắc ám!”

Narcissa khẽ gào lên tuyệt vọng và giật giật mái tóc dài vàng óng của mình. Thầy Snape cúi khom người xuống, nắm lấy hai cánh tay của Narcissa, nâng bà ta lên và dìu bà ta ngồi trở lại trên ghế xô pha. Rồi ông rót thêm rượu cho Narcissa và ấn cái ly vô tay bà ta.

“Bà Narcissa à, đủ rồi. Uống cái này đi. Nghe tôi nói.”

Narcissa nín lặng một chút; bà ta run run hớp một ngụm, làm đổ rượu xuống chính người mình.

“Cũng có thể có khả năng… tôi giúp được Draco.”

Narcissa đứng dậy, mặt bà ta trắng như tờ giấy, hai mắt mở to ra.

“Ông Severus… Ôi, ông Severus… Ông sẽ giúp cháu nó? Ông sẽ canh chừng nó, sẽ lo cho nó không bị nguy hiểm?”

“Tôi có thể cố gắng.”

Narcissa quăng cái ly trong tay bà ta đi. Cái ly lăn ngang qua cái bàn khi bà ta tuột khỏi ghế xô pha để quỳ gối dưới chân thầy Snape, nắm lấy bàn tay ông trong cả hai tay mình, rồi ép môi lên đó.

“Nếu ông ở đó để bảo vệ cháu nó… Ông Severus, ông có

chịu thề không? Ông có chịu phép Thề Không Bội không?"

"Thề Không Bội?" Vẻ mặt của thầy Snape ngây ra, khó hiểu. Tuy nhiên, Bellatrix phát ra một tràng cười khùng khục đắc thắng.

"Cô không nghe sao, Narcissa? Ôi, ông ta sẽ *cố gắng,* tôi biết chắc mà… Những lời nói sáo rỗng thông thường, hành động phỉnh phờ cho qua chuyện… Ôi, đương nhiên là theo lệnh của Chúa tể Hắc ám!"

Thầy Snape không nhìn Bellatrix. Đôi mắt đen của ông ta nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh đầy nước mắt của Narcissa trong khi bà ta tiếp tục níu chặt lấy tay ông.

"Nhất định, bà Narcissa à, tôi sẽ chịu phép Thề Không Bội," thầy Snape nói khẽ. "Có lẽ bà chị của bà sẽ vui lòng làm Người Chứng Giám cho chúng ta."

Bellatrix há hốc mồm. Thầy Snape hạ thấp người xuống để có được tư thế quỳ gối đối diện Narcissa. Dưới cái nhìn trợn trừng đầy kinh ngạc của Bellatrix, hai người nắm lấy tay mặt của nhau.

"Bà phải cần đến cây đũa phép của bà đấy, bà Bellatrix," thầy Snape lạnh lùng nhắc.

Bellatrix rút cây đũa phép ra, vẫn còn vẻ kinh ngạc.

"Và bà cần phải tiến đến gần hơn chút xíu nữa," thầy Snape nói.

Bellatrix bước tới trước để đứng ở vị trí cao hơn hai người kia, và đặt đầu cây đũa phép lên hai bàn tay nối nhau của họ.

Narcissa nói:

“Ông Severus, ông thề sẽ trông chừng con trai tôi, Draco, khi nó cố gắng hoàn thành ước nguyện của Chúa tể Hắc ám?”

“Tôi thề,” thầy Snape nói.

Một tia lửa mảnh sáng rực bắn ra từ đầu cây đũa phép uốn vòng quanh bàn tay của hai người giống như một sợi dây kim loại nóng đỏ.

“Và ông thề sẽ làm hết khả năng của mình để bảo vệ con trai tôi khỏi hiểm nguy?”

“Tôi thề.”

Một tia lửa thứ hai bắn ra từ cây đũa phép quấn bện vào tia thứ nhất, tạo thành một sợi xích rực rỡ xinh đẹp.

“Và, nếu như cần thiết… nếu có vẻ như Draco sẽ thất bại…” Narcissa thì thào, (bàn tay của thầy Snape bị kẹp chặt trong bàn tay của Narcissa, nhưng ông không rút tay ra) “ông thề sẽ thực hiện hành động mà Chúa tể Hắc ám ra lệnh cho Draco thực hiện?”

Có một thoáng im lặng. Bellatrix quan sát, cây đũa phép của mụ đặt trên hai bàn tay siết chặt của hai người, hai mắt mở banh.

Thầy Snape nói.

“Tôi thề.”

Bộ mặt sững sờ của Bellatrix đỏ ửng lên trong ánh sáng lóe lên từ tia lửa thứ ba bắn ra từ cây đũa phép, xoắn bện với hai tia kia, rồi tự kết dày đặc quanh hai bàn tay siết chặt, giống

như một sợi dây thừng, giống như một con rắn lửa.

03

SẼ VÀ KHỔNG

Harry Potter đang ngáy như sấm. Nó đã ngồi lì suốt bốn tiếng đồng hồ trong một cái ghế đặt cạnh cửa sổ phòng ngủ, đăm đăm ngó ra đường phố đang tối dần, và rốt cuộc lăn đùng ra ngủ, vẫn áp một bên mặt lên lớp kính cửa sổ lạnh, cặp mắt kiếng của nó bị lệch đi, và miệng thì há rộng. Hơi thở của nó để lại một vết mờ mờ ẩm ẩm trên tấm kính cửa sổ sáng lóe màu vàng cam của ngọn đèn đường bên ngoài, và ánh sáng nhân tạo này đã làm tiêu hết màu sắc trên gương mặt nó, khiến cho gương mặt bên dưới đám tóc đen bù xù ấy trông có vẻ ma quái.

Căn phòng vương vãi những của nả riêng đủ loại, lẫn lộn với không ít thứ cầm như là rác rưởi. Lông chim cú, lõi trái táo, và giấy gói kẹo vứt bừa bãi trên sàn, một số sách thần chú nằm lung tung lộn xộn trong đống áo chùng nhàu nát loạn xà ngầu trên giường, và một đống hổ lốn báo chí nằm ườn trong vùng chiếu sáng của ngọn đèn để trên bàn học của nó. Một trong số báo đó có cái tít lớn khá nổ:

HARRY POTTER: KẺ ĐƯỢC CHỌN?

Tin đồn tiếp tục lan nhanh về vụ gây náo động mới đây ở Bộ Pháp thuật, và trong vụ này Kẻ-Chớ-Gọi-Tên-Ra đã xuất hiện một lần nữa.

"Chúng tôi không được phép nói về chuyện này, đừng hỏi tôi bất cứ điều gì." Một Chuyên Viên Lú không muốn nêu tên đã nói như vậy khi rời khỏi Bộ Pháp thuật tối hôm qua.

Tuy nhiên, những nguồn tin rất đáng tin cậy từ bên trong Bộ Pháp thuật đã xác nhận rằng vụ gây náo động tập trung ở một địa điểm truyền thuyết là sảnh đường Tiên tri.

Mặc dù pháp sư phát ngôn của Bộ Pháp thuật cho đến giờ vẫn từ chối xác nhận thậm chí cả sự tồn tại của một nơi như thế, một số ngày càng đông trong cộng đồng Pháp thuật vẫn tin là những Tử Thần Thực Tử hiện đang bị giam cầm trong nhà ngục Azkaban về tội xâm phạm và mưu toan trộm cắp đã ra sức đánh cắp một lời tiên tri. Không ai biết được bản chất của lời tiên tri, mặc dù sự suy đoán lan tràn khắp nơi cho là nó có liên quan đến Harry Potter, người duy nhất từ trước đến giờ được biết đến như kẻ sống sót qua Lời Nguyền Giết Chóc, và là người cũng đã có mặt ở Bộ Pháp thuật trong cái đêm xảy ra vụ náo động. Một số người còn đoán già thêm, gọi Harry Potter là "Kẻ Được Chọn", họ tin là lời tiên tri chỉ định cậu bé là người duy nhất sẽ có khả năng trừ khử cho chúng ta Kẻ-Chớ-Gọi-Tên-Ra.

Lời tiên tri hiện giờ ở đâu, nếu quả là nó tồn tại, vẫn không ai biết, mặc dù (xem tiếp trang 2, cột 5)

Một tờ báo thứ hai nằm cạnh bên tờ thứ nhất. Tờ này mang cái tít:

SCRIMGEOUR KẾ NHIỆM FUDGE

Chiếm gần hết trang đầu là một bức ảnh đen trắng to tướng của một người đàn ông có một bờm tóc dày giống như bờm sư tử và một gương mặt khá dạn dày phong sương. Bức ảnh đó đang cử động - người đàn ông trong ảnh đang vẫy tay với cái trần nhà.

Rufus Scrimgeour, giám đốc Sở Thần Sáng trước đây, vừa nhậm chức Bộ trưởng Pháp thuật thay cho ông Cornelius Fudge. Việc bổ nhiệm này đã được cộng đồng Pháp thuật đón nhận nồng nhiệt, mặc

dù chỉ vài tiếng đồng hồ sau khi ông Scrimgeour nhậm chức đã nổi lên những lời đồn đại về sự bất đồng chính kiến giữa ông Bộ trưởng mới và Albus Dumbledore, vị Tổng Tư Lệnh mới được phục chức của Quân đoàn Pháp thuật.

Đại diện của ông Scrimgeour nhìn nhận rằng ông Bộ trưởng có gặp ông Dumbledore ngay sau khi nhận lãnh công việc tối cao, nhưng từ chối bình luận về những đề tài đã được hai bên bàn thảo. Ông Dumbledore được coi là (xem tiếp trang 3, cột 2)

Bên trái tờ báo này là một tờ báo khác, được lật ra và gấp lại ở chỗ có thể thấy được một bài báo mang tựa đề *BỘ PHÁP THUẬT BẢO ĐẢM AN NINH CỦA HỌC SINH*.

Vị Bộ trưởng Pháp thuật mới được bổ nhiệm, ông Rufus Scrimgeour, hôm nay đã nói về những biện pháp mới nghiêm ngặt được Bộ của ông thực hiện để bảo đảm an toàn cho học sinh trở lại trường Đào tạo Pháp sư và Phù thủy Hogwarts vào mùa thu này.

"Vì những lý do hiển nhiên, Bộ sẽ không đi sâu vào chi tiết của những kế hoạch an ninh mới rất chặt chẽ của Bộ," ông Bộ trưởng nói vậy, mặc dù một người trong Bộ xác nhận rằng những biện pháp đó bao gồm các bùa chú phòng vệ, một sự bố trí phức tạp các bùa phản nguyền, và một đội công tác nhỏ thuộc lực lượng Thần Sáng chỉ làm nhiệm vụ bảo vệ trường Hogwarts.

Lập trường dứt khoát của ông Bộ trưởng về vấn đề an ninh của học sinh đã bảo đảm cho hầu hết các biện pháp đó. Bà Augusta Longbottom nói, "Cháu nội của tôi, Neville - một người bạn tốt của Harry Potter, đã ngẫu nhiên cùng chiến đấu chống lại bọn Tử Thần Thực Tử bên cạnh Potter ở Bộ Pháp thuật hồi tháng 6 và…

Phần còn lại của câu chuyện không thể đọc được vì bị một cái lồng chim bự chảng ngồi chình ình ngay trên mặt bài báo. Bên trong lồng là một con cú trắng như tuyết đẹp lộng lẫy. Đôi mắt màu hổ phách của con cú quan sát toàn bộ căn phòng một cách ta đây là chủ, đầu nó thỉnh thoảng xoay lại ngó chằm chằm cậu chủ của mình đang ngáy pho pho. Một hay hai lần nó mổ lách cách một cách sốt ruột, nhưng Harry ngủ say đến

nỗi chẳng hề nghe thấy.

Nằm ngay giữa phòng là một cái rương to đùng. Nắp rương để mở, trông như thể chuẩn bị hành trang, thế nhưng cái rương hầu như vẫn còn trống rỗng, ngoại trừ mấy thứ còn sót lại tận dưới đáy rương như đồ lót, kẹo, lọ mực rỗng, viết lông ngỗng đã gãy. Gần đó, nằm tênh hênh trên sàn, một tờ bướm màu tím nổi bật những dòng chữ:

ĐƯỢC BAN HÀNH NHÂN DANH BỘ PHÁP THUẬT

BẢO VỆ NHÀ CỬA VÀ GIA ĐÌNH MÌNH CHỐNG LẠI LỰC LƯỢNG HẮC ÁM

Cộng đồng Pháp thuật hiện nay đang bị đe dọa bởi một tổ chức tự gọi là Tử Thần Thực Tử. Tuân theo những hướng dẫn an ninh đơn giản sau đây sẽ giúp quý vị, gia đình quý vị, và nhà cửa quý vị khỏi bị tấn công.

1. Quý vị không nên rời khỏi nhà một mình.

2. Đặc biệt cẩn thận vào những thời khắc tối trời. Nơi nào khả dĩ thì nên tính toán sao cho những cuộc hành trình được hoàn tất trước khi trời tối.

3. Xem xét lại sự bố trí an ninh chung quanh ngôi nhà của quý vị, bảo đảm sao cho tất cả thành viên trong gia đình biết đến những biện pháp cao cấp như Bùa Khiên và Bùa Giải Hoang Tưởng, và đối với những thành viên nhỏ tuổi trong gia đình, cần biết tới Bùa Độn Thổ Ké.

4. Thống nhất với gia đình và bạn bè thân thích những câu hỏi an ninh để phát hiện Tử Thần Thực Tử giả dạng trà trộn bằng cách sử dụng Đa Quả Dược (xem trang 2).

5. Nếu quý vị cảm thấy một thành viên của gia đình, hay đồng nghiệp, bạn bè, hay hàng xóm, có hành vi lạ lùng, hãy tiếp xúc ngay tức thì với Đội Đặc Nhiệm Thi hành Luật Pháp thuật. Họ có thể đã bị khống chế bởi Lời Nguyền Độc Đoán (xem trang 4).

6. Nếu Dấu hiệu Hắc ám xuất hiện bên trên nơi quý vị cư trú hay tòa nhà khác, THÌ ĐỪNG VÀO, mà hãy liên lạc ngay tức thì với Sở

Thần Sáng.

7. Một số quan sát chưa được xác định cho rằng Tử Thần Thực Tử hiện giờ có thể sử dụng Âm binh (xem trang 10). Bất cứ sự nhìn thấy Âm binh nào, hay gặp phải việc tương tự, phải được báo cáo cho Bộ Pháp thuật NGAY LẬP TỨC.

Harry làu bàu mớ ngủ và cái mặt của nó trượt khỏi mặt kính cửa sổ chừng ba phân hay cỡ đó, khiến cho cặp kính cận của nó càng nằm lệch thêm, nhưng nó vẫn không thức giấc. Một cái đồng hồ báo thức, được Harry sửa lại cách đây nhiều năm, kêu tích tắc om sòm trên ngưỡng cửa sổ, báo mười một giờ kém năm phút. Bên cạnh cái đồng hồ là một tấm giấy da đầy những chữ viết xiên xiên gầy gầy bị bàn tay thả lỏng của Harry đè yên tại chỗ. Từ khi lá thư được gởi đến cách đây ba ngày, Harry đã đọc đi đọc lại thường xuyên đến nỗi lá thư bây giờ nằm phẳng lỳ mặc dù nó vốn được cuộn tròn rất chặt.

Harry mến,

Nếu thuận tiện cho con, thầy sẽ đến thăm con ở ngôi nhà số 4 đường Privet Drive vào thứ sáu tuần này lúc mười một giờ đêm để đưa con đến trang trại Hang Sóc, nơi con được mời ở lại chơi đến hết kỳ nghỉ hè.

Nếu con đồng ý, thầy cũng sẽ vui mừng được con giúp đỡ về một vấn đề mà thầy hy vọng giải quyết trên đường đến Hang Sóc. Thầy sẽ giải thích đầy đủ hơn về điều này khi gặp con.

Vui lòng gởi hồi âm theo bưu cú này. Hy vọng gặp con vào thứ sáu.

Thầy đây, thân yêu nhất của con,

Mặc dù đã thuộc nằm lòng lá thư, Harry vẫn cứ vài phút lại liếc chừng lá thư từ lúc mới bảy giờ chiều hôm đó, khi nó bắt đầu đóng đô ở vị trí cửa sổ phòng ngủ, chỗ mà từ đó có thể nhìn ra cả hai đầu đường Privet Drive. Nó biết dù có đọc đi đọc lại những lời của cụ Dumbledore thì cũng chẳng được tích sự gì; nó đã gởi ngay câu trả lời "vâng" cho con cú đưa thư theo như yêu cầu, và tất cả những gì mà nó có thể làm bây giờ là chờ đợi: cụ Dumbledore sắp đến, hoặc là cụ sẽ không đến.

Nhưng Harry vẫn chưa chuẩn bị xong hành lý. Cái chuyện nó sắp được cứu vớt ra khỏi gia đình Dursley chỉ sau hai tuần lễ chung sống với họ sao mà có vẻ hay ho tới mức khó tin. Nó không thể nào rũ bỏ được cái cảm giác là có chuyện gì đó bất ổn sắp diễn ra… Biết đâu hồi âm của nó cho lá thư của cụ Dumbledore có thể thất lạc; cụ Dumbledore có thể bị trở ngại trong việc đi đón nó; lá thư biết đâu lại chẳng hóa ra là đồ bịp, một trò đùa, hay một cái bẫy, chứ không phải do cụ Dumbledore gởi đi. Harry đã không thể nào để tâm trí vô chuyện sắp xếp hành lý, rồi nó bỗng chán nản thất vọng và lại giở hành lý ra. Hành động duy nhất mà nó đã thực hiện để cho cuộc hành trình có thể xảy ra là nhốt con cú trắng như tuyết của nó, con Hedwig, vô trong lồng một cách an toàn.

Cây kim phút của cái đồng hồ báo thức quay đến số mười hai và, đúng ngay boong lúc đó, ngọn đèn đường bên ngoài cửa sổ tắt phụt.

Harry thức giấc như thể cái bóng tối thình thình ấy là còi báo thức. Vội vàng chỉnh lại cặp mắt kính và gỡ cái mặt mình

ra khỏi mặt kính cửa sổ, nó lại ịn mũi lên cửa sổ, liếc mắt xuống mặt đường. Một hình thù cao cao trong bộ áo khoác dài phất phới đang đi lên lối mòn trong vườn.

Harry nhảy cẫng lên như thể nó vừa bị điện giựt, hất cái ghế ngã chổng kềnh, và bắt đầu quơ quào bất cứ thứ gì và tất cả mọi thứ trong tầm tay trên sàn phòng rồi quẳng hết vô cái rương. Đương khi nó đang với chụp một bộ áo chùng, hai cuốn sách Thần chú, và một gói bánh phồng ở đầu kia căn phòng, thì chuông cửa reo. Dưới nhà, trong phòng khách, dượng Vernon quát:

"Ai cả gan kêu cửa vào đêm hôm như vầy hả?"

Harry đứng lặng trang với cái kính thiên văn bằng đồng đang cầm trong tay này và một đôi giày thể thao trong tay kia. Nó đã hoàn toàn quên béng chuyện nên báo trước cho gia đình Dursley về cuộc thăm viếng có thể xảy ra của cụ Dumbledore. Vừa cảm thấy hoảng hốt vừa tức cười, nó trèo qua cái rương và vặn khóa mở cánh cửa phòng ngủ vừa vặn lúc nghe một giọng nói thâm trầm:

"Chào ông. Ắt hẳn ông là ông Dursley. Tôi đồ rằng Harry đã nói với ông rằng tôi sẽ đến đón trò ấy?"

Harry nhảy ào xuống cầu thang từng hai bậc một, nhưng còn cách chân cầu thang nhiều bậc thì nó chợt đứng khựng lại, bởi vì kinh nghiệm lâu dài đã dạy nó là cứ nên ở ngoài tầm tay của dượng nó khi nào có thể. Kìa đứng ở ngưỡng cửa chính là một người đàn ông gầy gò cao cao với mái tóc và bộ râu bạc phơ dài tới tận eo. Cặp mắt kính nửa vầng trăng trễ trên sống mũi khoằm, và cụ mặc một cái áo khoác đi đường dài màu

đen, đội một cái mũ chóp nhọn. Ông Vernon Dursley có một bộ ria cũng rậm rạp gần giống với bộ râu của thầy Dumbledore, chỉ có điều màu đen, và ông đang mặc một cái áo ngủ màu cánh gián. Ông trợn mắt ngó chòng chọc vị khách như thể không tin được đôi mắt ti hí của mình.

"Đoán theo vẻ hoài nghi sửng sốt của ông, thì Harry đã không báo cho ông biết trước là tôi sẽ đến," cụ Dumbledore dịu dàng nói. "Tuy nhiên, chúng ta cứ coi như ông đã thân tình mời tôi vô ngôi nhà của ông. Giữa thời buổi lộn xộn này, cù cưa quá lâu ở bậc thềm thì không khôn ngoan lắm."

Cụ nhanh nhẹn bước qua bậu cửa và đóng lại cánh cửa sau lưng.

"Kể cũng khá lâu tính từ lần cuối cùng tôi đến thăm ông," cụ Dumbledore nói, chăm chú ngó xuống dượng Vernon qua cánh mũi khoằm. "Tôi phải nói, tướng tá nghi phong của ông sung mãn thịnh vượng."

Ông Vernon Dursley không nói năng gì cả. Harry không nghi ngờ chút nào rằng cái lưỡi của ông sẽ hoạt động lại, và sớm thôi - vì nhịp đập của mạch máu nổi cộm trên thái dương của dượng đang gia tăng đến mức nguy hiểm - nhưng có một cái gì đó ở cụ Dumbledore nhất thời làm cho dượng ngạt thở. Có thể là do ngoại hình mang vẻ pháp sư rành rành, nhưng cũng có thể, do dượng Vernon cảm nhận được đây là một con người đừng có hòng ăn hiếp.

"À, chào Harry," cụ Dumbledore nói, ngước lên nhìn Harry qua cặp mắt kính nửa vầng trăng với một vẻ hài lòng. "Xuất sắc, xuất sắc."

Những lời này dường như làm sôi máu dượng Vernon. Điều quá hiển nhiên đối với dượng là, bất cứ người nào có thể nhìn Harry mà nói "xuất sắc" thì dượng không bao giờ nhìn vào mắt người đó được.

"Tôi không có ý thô lỗ…" Dượng bắt đầu nói, bằng một giọng hăm he sự thô bạo trong mỗi âm tiết.

"Nhưng, buồn thay, sự thô bạo cứ ngẫu nhiên xảy ra với mật độ thường xuyên tới mức báo động," cụ Dumbledore nghiêm trang hoàn tất câu nói. "Tốt nhất là đừng nói gì hết, thưa ông thân mến. À, đây ắt hẳn là bà Petunia."

Cửa nhà bếp vừa mở ra, và dì của Harry đứng đó, mang một đôi găng tay bằng cao su và một tấm khoác trong nhà choàng bên ngoài bộ đồ ngủ, hẳn nhiên là dì đang làm dở dang công việc dọn dẹp nhà bếp trước khi đi ngủ. Gương mặt dài ngoẵng như mặt ngựa của dì không biểu hiện cái gì khác ngoài vẻ sửng sốt.

"Tôi là Albus Dumbledore," cụ Dumbledore nói, khi dượng Dursley không chủ động giới thiệu khách. "Dĩ nhiên, chúng ta có thư từ với nhau trước đây."

Harry nghĩ đây là một cách nhắc lại không hay lắm cho dì Petunia nhớ rằng có lần cụ đã gởi cho dì một Thư Sấm, nhưng dì Petunia không thừa nhận thuật ngữ đó.

"Và đây ắt hẳn là con trai của bà, cậu Dudley?"

Lúc đó Dudley đã thò đầu qua cửa phòng khách dáo dác nhìn ngó: cái đầu bự đội mái tóc vàng óng của nó nhô bên trên cái cổ áo có sọc của bộ đồ ngủ trông lặc lìa quái gở, mồm nó

ngoác ra vì kinh ngạc và khiếp sợ. Cụ Dumbledore chờ cho một hay hai giây, rõ ràng là để xem có ai trong gia đình Dursley muốn nói gì không, nhưng khi thấy ai cũng lặng như tờ, cụ mỉm cười.

"Tôi có nên cho rằng quý vị sẽ mời tôi vô phòng khách không nhỉ?"

Dudley lật đật tránh đường cho cụ Dumbledore bước qua. Harry, tay vẫn cầm cái kính thiên văn và đôi giày thể thao, nhảy xuống mấy bậc cầu thang cuối cùng để đi theo cụ Dumbledore. Cụ đã tự mình an tọa trong cái ghế bành gần lò sưởi nhất và đang thưởng thức cảnh trí chung quanh với một vẻ mặt thích thú nhân hậu. Trông cụ nổi bật trong quang cảnh ấy.

"Thưa thầy… chúng ta sắp đi chưa ạ?" Harry lo lắng hỏi.

"Ừ, thực ra chúng ta sắp đi rồi, nhưng có vài vấn đề cần bàn bạc trước," cụ Dumbledore nói. "Và thầy muốn làm chuyện đó trong nhà hơn là ở nơi công cộng. Chúng ta nên tận dụng lòng hiếu khách của dì và dượng trò thêm một chút nữa."

"Ông sẽ làm thế thật à?"

Dượng Vernon Dursley cũng đã trở vô phòng khách, dì Petunia bám sát sau vai chồng, và thập thò đằng sau cả hai là Dudley.

"Vâng, tôi sẽ làm thế."

Cụ Dumbledore nói một cách đơn giản. Cụ rút cây đũa phép ra lẹ đến nỗi Harry hầu như không nhìn thấy; chỉ bằng một cái phẩy nhẹ bình thường, cái ghế xô pha vọt tới trước và

tông vô đầu gối từ phía dưới chân ba người nhà Dursley khiến cho họ té nhào lên đó thành một đống. Một cái phẩy nhẹ khác của cây đũa phép khiến cái ghế xô pha bay trở lại vị trí ban đầu.

"Chúng ta thế là đều được thoải mái," cụ Dumbledore nói một cách vui vẻ.

Khi cụ cất cây đũa phép vô túi áo, Harry nhận thấy bàn tay của cụ bị nám đen và teo quắt lại; trông như thể cơ bắp của bàn tay đã bị thui cháy.

"Thưa thầy… chuyện gì đã xảy ra với…"

"Để sau đã, Harry," cụ Dumbledore nói. "Con hãy ngồi xuống."

Harry ngồi xuống cái ghế bành còn lại, chọn thế làm sao cho khỏi phải nhìn thấy gia đình Dursley, họ có vẻ choáng váng trong im lặng.

"Tôi cứ tưởng ông sẽ thết đãi tôi chút trà bánh," cụ Dumbledore nói với dượng Vernon. "Dè đâu bằng chứng nãy giờ cho thấy cứ lạc quan quá đáng như vậy thì thành ra ngu."

Một cái phẩy thứ ba của cây đũa phép, và một cái chai bụi bặm cùng năm cái ly xuất hiện giữa cõi thinh không. Cái chai bật nút và rót vô mỗi ly một lượng hào phóng chất lỏng màu mật, rồi mỗi cái ly tự trôi đến tay mỗi người trong căn phòng.

"Đây là món rượu mật ong rừng sồi ngon nhất của bà Rosemerta," cụ Dumbledore nói, nâng ly với Harry. Nó đón lấy ly của mình và hớp một ngụm. Nó chưa từng nếm qua cái gì tương tự như vậy trước đây, nhưng cũng khoái vô cùng. Gia

đình Dursley, sau cái nhìn thật nhanh đầy khiếp đảm, đã cố tình phớt lờ hoàn toàn mấy cái ly phần họ, quả là một thành tích khó khăn, bởi vì mấy cái ly cứ huých huých nhè nhẹ bên đầu họ. Harry không thể nào nén được nỗi nghi ngờ rằng cụ Dumbledore đang tự giải trí cho mình.

"Này, Harry," cụ Dumbledore quay sang phía Harry và nói, "có một chuyện khó khăn phát sinh mà thầy hy vọng con có thể giải quyết cho chúng ta. Khi nói chúng ta, thầy muốn nói Hội Phượng Hoàng. Nhưng trước tiên thầy phải nói với con rằng di chúc của Sirius đã được tìm thấy cách đây một tuần và chú ấy để lại cho con tất cả những gì thuộc về chú ấy."

Cái đầu của dượng Vernon xoay phía trên cái ghế xô pha, nhưng Harry chẳng buồn nhìn ông ấy, cũng không thể nghĩ ra điều gì để nói ngoại trừ mấy tiếng "Ô, được thôi."

"Điều này, về cơ bản, khá minh bạch," cụ Dumbledore tiếp tục. "Con tăng thêm một số lượng vàng đáng kể vào tài khoản của con trong ngân hàng Gringotts, và con thừa hưởng tất cả sở hữu cá nhân của chú Sirius. Phần hơi có vấn đề của di sản…"

"Cha đỡ đầu của nó chết rồi hả?"

Từ cái ghế xô pha, dượng Vernon nói to. Cả cụ Dumbledore lẫn Harry đều quay đầu lại nhìn ông ta. Cái ly rượu mật ong lúc này cứ thế mà khỏ vô chẩm đầu của dượng Vernon; ông ta thì cố gắng đánh đuổi nó đi.

"Ổng chết rồi hả? Cha đỡ đầu của nó ấy?"

"Ừ," cụ Dumbledore nói. Cụ không hỏi tại sao Harry đã

không tâm sự gì về đời nó với gia đình Dursley.

“Vấn đề của chúng ta là,” cụ tiếp tục nói với Harry, như thể đã không hề có sự gián đoạn nào. “Chú Sirius cũng để lại cho con cả căn nhà số mười hai Quảng trường Grimmauld.”

“Ổng để lại một căn nhà hả?” Dượng Vernon nói với vẻ tham lam, hai con mắt nhỏ xíu của ông ta nheo lại ti hí, nhưng chẳng ai buồn trả lời ông ta cả.

“Thầy có thể tiếp tục sử dụng nó làm Tổng Hành Dinh,” Harry nói. “Con không bận tâm. Thầy cứ lấy đi. Con thực sự không muốn lấy nó.”

Harry không bao giờ muốn đặt chân vào số mười hai Quảng trường Grimmauld một lần nữa nếu nó có thể tránh được. Nó nghĩ nó sẽ bị ám ảnh mãi mãi bởi ký ức về chú Sirius vơ vẩn trong những căn phòng mốc meo tăm tối một mình, bị cầm tù trong cái nơi mà chú đã khao khát rời bỏ.

“Thế là hào phóng,” cụ Dumbledore nói. “Tuy nhiên, tạm thời chúng ta bỏ trống tòa nhà.”

“Tại sao?”

“Chà…” Cụ Dumbledore nói, phớt lờ tiếng nói của dượng Vernon. Lúc này ông ta đang bị ly rượu mật kiên trì khỏ ngay đỉnh đầu để cưỡng ép một cách quyết liệt.

“Truyền thống gia đình Black quy định rằng ngôi nhà phải được truyền lại theo trực hệ cho người nam tiếp theo trong dòng họ mang họ ‘Black’. Chú Sirius là người nam cuối cùng trong dòng chính thống này, bởi vì em trai của chú ấy, Regulus, đã chết trước chú ấy, và cả hai đều không có con.

Trong khi di chúc của chú Sirius nói một cách hoàn toàn rõ ràng rằng chú ấy muốn con thừa hưởng căn nhà, nhưng dù vậy có thể có một số thần chú hay bùa ẩm đã được ếm lên tòa nhà ấy để bảo đảm là nó không thể bị sở hữu bởi bất cứ ai không thuần huyết thống."

Một hình ảnh sống động về bức chân dung treo trên tường của bà mẹ chú Sirius gào thét và nhổ nước miếng nháng lên trong đầu Harry. Nó nói.

"Con cá có bùa là cái chắc."

"Khá nhiều," cụ Dumbledore nói. "Và nếu có một thứ bùa ẩm như thế thì quyền sở hữu căn nhà rất có thể được truyền lại cho người bà con vai vế cao nhất còn đang sống của chú Sirius, có nghĩa là cho người chị họ của chú ấy, bà Bellatrix Lestrange."

Harry đứng bật dậy mà không nhận thức điều mình đang làm; cái kính thiên văn và đôi giầy thể thao văng từ trên đùi nó qua tuốt bên kia sàn. Mụ Bellatrix Lestrange, kẻ đã giết chú Sirius, mà thừa kế căn nhà ư?

"Không," nó kêu lên.

"Ừ, hiển nhiên là chúng ta cũng không muốn bà ấy thừa kế căn nhà. Tình huống đầy nguy hiểm và phức tạp. Chúng ta không biết liệu các thứ bùa ẩm mà chính chúng ta đã ếm lên căn nhà, thí dụ bùa Bất Khả Định Vị, có còn hiệu lực nữa không một khi quyền sở hữu căn nhà không còn thuộc về chú Sirius nữa. Rất có thể Bellatrix sẽ về đến ngay ngưỡng cửa bất kỳ lúc nào. Đương nhiên chúng ta phải dời đi cho đến thời điểm mà chúng ta làm rõ được sở hữu của địa điểm đó."

“Nhưng làm sao mà thầy biết được là liệu con có được phép sở hữu nó hay không?”

“May mắn thay,” cụ Dumbledore nói, “có một phép kiểm tra đơn giản.”

Cụ đặt cái ly rỗng của mình lên cái bàn nhỏ bên cạnh cái ghế, nhưng trước khi cụ có thể làm bất cứ điều gì, dượng Vernon đã gào lên:

“*Ông có dẹp dùm mấy thứ đồ chết tiệt này cho chúng tôi nhờ không*?”

Harry quay lại nhìn: tất cả ba người nhà Dursley đang dùng tay che đỡ bên trên đầu của mình, bởi vì mấy cái ly cứ khỏ tưng tưng xuống cái sọ dừa của họ, khiến cái thứ đựng bên trong ly văng tung tóe khắp nơi.

“Ôi, tôi xin lỗi,” cụ Dumbledore nhã nhặn nói, rồi giơ cây đũa phép lên một lần nữa. Cả ba cái ly đều biến mất.

“Nhưng quý vị cũng biết là có cách tốt hơn mà, ấy là cứ uống đi cho rồi.”

Có vẻ như dượng Vernon sắp nổ tung ra với vô số phản đối khó chịu, nhưng ông ta chỉ thụp trở xuống đám gối nệm cùng với dì Petunia và Dudley mà không nói gì cả, hai con mắt heo ti hí cứ ngó chừng cây đũa phép của cụ Dumbledore.

“Con thấy đó,” cụ Dumbledore nói, quay lại với Harry, và một lần nữa chuyện trò như thể dượng Vernon đã không hề chen ngang vô tiếng nào. “Nếu con thực sự thừa kế căn nhà thì con cũng được thừa kế…”

Cụ Dumbledore phẩy cây đũa phép lần thứ năm. Một tiếng

“cách” lớn vang lên, và một gia tinh xuất hiện với một cái vòi thế chỗ cái mũi, hai cái tai dơi khổng lồ, và đôi mắt ngầu đỏ to thô lố, đang phủ phục trên tấm thảm dày của nhà Dursley, mình mẩy phủ toàn giẻ rách bẩn thỉu. Dì Petunia thốt ra một tiếng thét dựng tóc gáy, chưa bao giờ trong lịch sử từng có một vật bẩn thỉu như thế bước chân vô nhà dì. Dudley co đôi chân trần hồng hào béo tốt của nó lên khỏi sàn và cứ ngồi với hai chân giơ lên gần quá đầu, như thể nó tưởng cái sinh vật đó có thể chạy lên theo ống quần ngủ của nó.

“Cái *đồ quỷ* gì vậy?” Dượng Vernon rống lên.

“Kreacher,” cụ Dumbledore nói dứt câu.

“Kreacher không, Kreacher không, Kreacher không.” Con gia tinh la ông ổng, tiếng gần to bằng tiếng của dượng Vernon, dẫm thình thịch hai chân cáu bẩn và kéo giật hai vành tai tổ chảng của nó.

“Kreacher thuộc về cô Bellatrix, ừ, đúng, Kreacher thuộc về dòng họ Black, Kreacher muốn cô chủ mới, Kreacher không muốn theo thằng ranh con hỗn xược Potter, Kreacher không, không, không.”

“Như con có thể thấy đó, Harry,” cụ Dumbledore nói to, át mấy tiếng *không, không, không*. “Kreacher đang cho thấy có một sự miễn cưỡng nhất định trong việc chuyển giao quyền sở hữu sang con.”

“Con không quan tâm,” Harry nói một lần nữa, ghê tởm nhìn con gia tinh đang lăn lộn gào thét. “Con không muốn nó.”

“*Không, không, không, không*…”

“Chẳng lẽ con lại muốn chuyển quyền sở hữu nó sang cho Bellatrix hơn à? Hãy nhớ rằng nó đã sống ở Tổng Hành Dinh của Hội Phượng Hoàng trong suốt năm qua.”

“*Không, không, không, không*…”

Harry nhìn chằm chằm cụ Dumbledore. Nó hiểu Kreacher không thể nào được phép ra đi và đến sống với Bellatrix Lestrange, nhưng cái ý nghĩ phải làm chủ Kreacher, phải chịu trách nhiệm về một sinh vật đã từng phản bội chú Sirius khiến nó thấy tởm lợm.

“Hãy ra lệnh cho nó,” cụ Dumbledore nói. “Nếu nó đã được chuyển giao cho con làm chủ, thì nó sẽ phải vâng lời. Nếu không, lúc đó chúng ta sẽ phải nghĩ đến những biện pháp khác để cách ly nó với bà chủ hợp pháp của nó.”

“*Không, không, không, KHÔNG*!”

Giọng của Kreacher cất cao lên thành một tiếng rú. Harry không thể nghĩ ra cái gì để nói, ngoại trừ:

“Kreacher, im mồm!”

Trong một thoáng, có vẻ như Kreacher sắp tắt thở. Nó chụp lấy cổ họng, mồm nó vẫn còn láp váp một cách điên cuồng, hai con mắt nó lồi hẳn ra. Sau vài giây hớp hơi một cách điên cuồng, nó tự quăng mình nằm sấp trên tấm thảm (dì Petunia khóc thút thít) và đấm đá cái sàn bằng cả hai tay và hai chân, tự chuyển mình qua một cơn cuồng nộ dữ dội, nhưng hoàn toàn yên lặng.

“Tốt, điều đó đơn giản hóa nhiều vấn đề,” cụ Dumbledore phấn khởi nói. “Dường như chú Sirius hiểu điều mà chú ấy

làm. Con là người thừa kế hợp pháp của số mười hai Quảng trường Grimmauld và của Kreacher."

"Con có phải… có phải giữ nó bên mình không?"

Harry thất kinh hồn vía hỏi lại trong khi Kreacher quẫy đập quanh chân nó.

"Không, nếu con không muốn," cụ Dumbledore nói. "Nếu được, thầy đề nghị con nên gởi nó tới trường Hogwarts để làm việc trong nhà bếp của trường. Bằng cách đó, những gia tinh khác có thể trông chừng nó."

"Phải đó!" Harry reo lên nhẹ nhõm. "Phải đó, con sẽ làm như vậy. Ơ… Kreacher… ta muốn mi tới trường Hogwarts và làm việc trong nhà bếp của trường với những gia tinh khác."

Kreacher lúc này đã xoay ra nằm ngửa trên sàn, giơ cả hai chân hai tay lên không trung, ngó Harry ngược từ dưới lên trên bằng cái nhìn kinh tởm sâu sắc nhất, rồi cùng với một tiếng "cạch" lớn, nó biến mất.

"Tốt," cụ Dumbledore nói. "Cũng còn một vấn đề về con Bằng-Mã Buckbeak. Từ khi chú Sirius qua đời, bác Hagrid đã chăm sóc nó, nhưng Buckbeak bây giờ đã thuộc về con, cho nên nếu muốn thu xếp cách khác…"

"Không," Harry nói ngay. "Nó có thể ở lại với bác Hagrid. Con nghĩ Buckbeak thích như vậy hơn."

"Hagrid sẽ vui mừng lắm," cụ Dumbledore nói. "Bác ấy rất xúc động khi gặp lại con Buckbeak. Nhân tiện, chúng ta đã quyết định, vì sự an toàn của Buckbeak, tạm thời sửa lại tên của nó là Witherwings, mặc dù thầy không tin rằng Bộ có thể

đoán ra nó chính là con Bằng-Mã mà họ đã từng kêu án tử hình. Thôi, Harry, hòm xiểng của con xong chưa?"

"Dạ…"

"Con nghi ngờ là thầy không đến sao?" Cụ Dumbledore nói một cách sắc sảo.

"Con sẽ đi… và ơ… làm xong ngay," Harry hấp tấp nói, vội vàng nhặt nhạnh lại cái kính thiên văn và đôi giày thể thao.

Nó mất chừng hơn mười phút một tí để tìm ra những thứ mà nó cần; cuối cùng nó cũng loay hoay rút ra được cái Áo khoác Tàng hình từ dưới gầm giường, vặn lại cái nút hũ mực đổi màu, và ấn được cái nắp rương đóng đè xuống cái vạc cố nhét bên trong. Xong, một tay cố kéo cái rương, tay kia xách cái chuồng con Hedwig, nó đi trở xuống cầu thang.

Nó thất vọng thấy cụ Dumbledore không chờ nó ở trong hành lang, có nghĩa là nó phải trở lại phòng khách.

Chẳng ai nói năng gì cả. Cụ Dumbledore đang ngâm nga khe khẽ, hiển nhiên là thoải mái dễ chịu, nhưng không khí còn đặc hơn cả cái bánh trứng nguội lạnh, và Harry không dám nhìn gia đình Dursley khi nó nói:

"Thưa thầy, con đã sẵn sàng rồi ạ."

"Tốt," cụ Dumbledore nói. "Vậy thì chỉ còn một chuyện nữa thôi." Và cụ quay qua nói chuyện với gia đình Dursley một lần nữa. "Chắc chắn là ông bà biết, Harry sẽ tới tuổi trưởng thành trong vòng một năm nữa."

"Không," dì Petunia nói, lần đầu tiên kể từ khi cụ Dumbledore bước vô nhà.

“Cho phép tôi hỏi lại?” Cụ Dumbledore nói một cách lịch sự.

“Không, nó chưa đủ tuổi trưởng thành. Nó nhỏ hơn Dudley một tháng, và tới năm sau của năm sau nữa Dudley mới đủ mười tám tuổi.”

“A,” cụ Dumbledore vui vẻ nói. “Nhưng trong thế giới Pháp thuật, chúng tôi trưởng thành khi đủ mười bảy tuổi.”

Dượng Vernon lẩm bẩm: “Lố bịch”, nhưng cụ Dumbledore phớt lờ ông ta.

“Giờ đây, như ông bà biết, vị pháp sư tên Voldemort đã trở lại đất nước này. Cộng đồng Pháp thuật hiện đang lâm vào tình trạng chiến tranh công khai. Harry, người mà Chúa tể Voldemort đã cố gắng giết đi trong nhiều dịp, giờ đây ở trong tình cảnh còn nguy hiểm hơn cả cái ngày mà tôi bỏ nó nằm trên ngạch cửa nhà ông bà cách đây mười lăm năm, kèm một lá thư giải thích về việc cha mẹ nó bị ám sát và bày tỏ niềm hy vọng rằng ông bà sẽ chăm sóc nó như thể con cái mình.”

Cụ Dumbledore ngừng lại, mặc dù giọng nói của cụ vẫn nhẹ nhàng bình tĩnh, và cụ chẳng tỏ dấu hiệu nào của sự giận dữ, Harry vẫn cảm thấy một cơn lạnh thấu gì đó phát ra từ cụ và nó nhận thấy gia đình kia co cụm sát vô nhau.

“Ông bà đã không làm đúng như tôi yêu cầu. Ông bà chưa bao giờ đối xử với Harry như con cái. Nó chẳng nhận được gì từ tay ông bà, ngoại trừ sự bỏ bê và ác nghiệt. Điều tốt nhất còn kể ra được là ít ra thì nó cũng đã thoát được sự hư hỏng đáng sợ mà ông bà đã gây ra cho thằng bé bất hạnh đang ngồi giữa ông bà kia.”

Cả dì Petunia và dượng Vernon đều ngoái đầu nhìn ra sau theo bản năng, như thể trông mong nhìn thấy một ai đó khác Dudley đang ngồi ép vô giữa hai người.

“Chúng tôi… chúng tôi mà đối xử tệ bạc với Dudders à? Ông muốn nói…”

Dượng Vernon bắt đầu nói một cách giận dữ, nhưng cụ Dumbledore giơ ngón tay lên để giữ yên lặng, một sự yên lặng như thể cụ đã táng cho dượng Vernon một cái khờ luôn.

“Pháp thuật mà tôi khơi lên cách đây mười lăm năm có ý nghĩa là Harry có được sự bảo vệ mạnh mẽ khi nó còn có thể gọi căn nhà này là ‘nhà’. Cho dù ở đây nó đã khốn khổ thế nào đi nữa, cho dù nó bị ghẻ lạnh thế nào đi nữa, cho dù nó bị đối xử tàn tệ thế nào đi nữa, ông bà đã cho nó một mái nhà, dù một cách bất đắc dĩ. Pháp thuật này sẽ hết hiệu lực khi Harry đủ mười bảy tuổi; hay nói cách khác, khi nó trở thành một người đàn ông. Tôi chỉ yêu cầu điều này: rằng ông bà hãy cho phép Harry trở về căn nhà này một lần nữa, trước sinh nhật thứ mười bảy của nó, điều này sẽ bảo đảm rằng nó còn tiếp tục có được sự bảo vệ cho tới lúc đó.”

Chẳng người nào trong gia đình Dursley nói lời nào. Dudley hơi cau mày, mặc dù nó vẫn còn đang cố gắng suy ra xem nó đã từng bị đối xử tệ bạc hồi nào. Dượng Vernon thì trông như thể bị cái gì đó vướng mắc trong cổ họng; tuy nhiên, dì Petunia thì lại xúc động một cách kỳ cục.

“Thôi, Harry… đã tới lúc chúng ta lên đường.”

Cuối cùng cụ Dumbledore lên tiếng. Cụ đứng lên và kéo cho ngay lại tấm áo khoác dài màu đen.

“Hẹn đến lúc chúng ta gặp lại,” cụ nói với gia đình Dursley, mấy người này tỏ vẻ như thể thời khắc đó có thể mãi mãi không bao giờ tới. Và sau khi đội mũ, cụ lướt đi ra khỏi phòng.

“Chào,” Harry vội vã nói với gia đình Dursley, rồi bước theo cụ Dumbledore. Cụ đứng cạnh cái rương của Harry, bên trên rương đặt cái chuồng của con Hedwig.

“Lúc này chúng ta không muốn bị vướng víu những thứ này,” cụ nói, lại rút cây đũa phép ra một lần nữa.

“Thầy sẽ gởi chúng tới Hang Sóc đợi chúng ta ở đó. Tuy nhiên, thầy muốn con mang theo bên mình Áo khoác Tàng hình… phòng khi cần đến.”

Harry rút tấm áo khoác của nó ra khỏi cái rương một cách khó khăn, cố gắng không bày ra cho cụ Dumbledore thấy cái đống hằm bà lằng hổ lốn bên trong cái rương. Khi nó đã nhét tấm áo vô một cái túi bên trong áo gió, cụ Dumbledore vẫy cây đũa phép, và cái rương, cái chuồng, cùng con Hedwig đều biến mất. Cụ Dumbledore lại vẫy cây đũa phép một lần nữa, và cánh cửa trước mở ra một bóng tối mù sương mát lạnh.

“Và bây giờ, Harry à, chúng ta hãy ra đi, bước vào đêm và đuổi theo cô ả phù phiếm - cuộc phiêu lưu.”

04

HORGAC E SL UG HORN

Bất chấp cái chuyện Harry đã dành hết từng giây phút không ngủ trong mấy ngày qua hy vọng một cách tha thiết rằng cụ Dumbledore sẽ đến đón mình đi thực sự, nó vẫn cảm thấy lúng túng lộ liễu khi hai thầy trò cùng đi ra tới đường Privet Drive. Trước giờ nó chưa từng trải qua một cuộc chuyện trò thực sự nào với thầy hiệu trưởng ở bên ngoài khuôn viên trường Hogwarts; giữa hai người luôn luôn có một cái bàn làm việc. Ký ức về cuộc gặp gỡ mặt-đối-mặt vừa qua giữa hai người lại cứ hay trỗi dậy, và chuyện đó càng làm Harry bối rối thêm; nó đã la thét hơi nhiều trong dịp đó, ấy là không kể nó đã thi thố hết tài năng để làm tan tành nhiều món đồ đạc được cụ Dumbledore tưng tiu nhất.

Tuy nhiên, cụ Dumbledore có vẻ hoàn toàn thư thái. Cụ rạng rỡ nói:

"Thủ sẵn cây đũa phép của trò nhé, Harry."

"Nhưng thưa thầy, con tưởng con không được phép sử dụng pháp thuật bên ngoài trường học chớ?"

“Nếu có một cuộc tấn công” cụ Dumbledore nói, “thầy cho phép con sử dụng bất cứ phép kháng-bùa hay lời nguyền nào mà con biết xài. Tuy nhiên, thầy không nghĩ rằng con cần phải lo lắng về chuyện bị tấn công vào tối nay.”

“Thưa thầy, tại sao không ạ?”

“Con đang ở bên thầy,” cụ Dumbledore nói một cách đơn giản. “Điều này đủ bảo đảm an toàn, Harry à.”

Cụ đột ngột dừng chân giữa đường Privet Drive.

“Dĩ nhiên là con chưa trải qua kỳ Sát hạch Độn thổ, đúng không?” Cụ hỏi.

“Dạ chưa,” Harry đáp. “Con tưởng phải đủ mười bảy tuổi mới được thi.”

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore nói. “Vậy là con phải bám vô cánh tay thầy thật chặt. Tay trái, nếu không phiền… như con đã nhận thấy đó, tay cầm cây đũa phép của thầy lúc này hơi yếu.”

Harry bám chặt cánh tay cụ Dumbledore đưa ra. Cụ bảo:

“Tốt lắm. Nào, chúng ta đi.”

Harry cảm thấy cánh tay cụ Dumbledore xoắn tuột khỏi bàn tay nó. Nó bèn bám chặt hơn nữa. Việc tiếp theo mà nó nhận ra là mọi thứ bỗng đen hù; nó bị ép rất mạnh từ mọi hướng; nó không thể thở nổi, có những đai sắt chằng quanh ngực nó; tròng mắt nó bị đẩy ngược vô tuốt bên trong đầu, màng tai nó bị đẩy sâu hơn vô trong sọ và rồi…

Nó há họng hớp đầy phổi làn khí lạnh ban đêm và mở to

đôi mắt đang trào nước. Nó cảm thấy như thể vừa mới bị nhét qua một cái ống cao su rất chặt. Nó mất vài giây định thần mới nhận ra con đường Privet Drive đã biến mất. Nó và cụ Dumbledore lúc này đang đứng ở một nơi có vẻ như một sân làng hoang phế, ở giữa sân có một tượng đài kỷ niệm chiến tranh và vài băng ghế dài. Khi đầu óc đã bắt kịp cảm xúc, Harry hiểu ra nó vừa mới được độn thổ lần đầu tiên trong đời.

"Con có sao không?" Cụ Dumbledore ngó xuống nó lo lắng hỏi. "Cảm giác đó rồi sẽ quen đi."

"Con không sao." Harry nói, chà xát hai lỗ tai, có vẻ như hai lỗ tai nó hơi bất đắc dĩ phải rời bỏ con đường Privet Drive. "Nhưng con thấy khoái chổi bay hơn…"

Cụ Dumbledore mỉm cười, kéo tấm áo khoác lữ hành lên sát quanh cổ hơn một chút, và nói:

"Đi lối này."

Cụ bước đi rất nhanh, băng qua một cái quán trọ trống không và vài căn nhà. Theo như cái đồng hồ trên tháp một nhà thờ kế đó thì đã gần nửa đêm. Cụ Dumbledore nói:

"Nào Harry, nói cho thầy nghe, cái thẹo của con… dạo này còn đau không?"

Harry đưa một bàn tay lên trán một cách vô thức và xoa xoa cái dấu hình tia chớp. Nó nói:

"Dạ không. Và con đang thắc mắc về việc đó. Con tưởng nó sẽ phải rát hơn bao giờ hết chớ, vì bây giờ Voldemort đã có lại quyền lực rồi."

Nó ngước nhìn lên cụ Dumbledore và thấy vẻ hài lòng trên

mặt cụ. Cụ Dumbledore nói:

“Nhưng thầy thì nghĩ ngược lại. Chúa tể Voldemort cuối cùng đã nhận ra rằng lâu nay con hơi khoái việc tiếp cận nguy hiểm vào suy nghĩ và tình cảm của hắn. Có vẻ như bây giờ hắn đang xài bùa Bế Quan chống lại con.”

“Thế cũng được. Con cũng chẳng phiền,” Harry nói. Nó chẳng tiếc nhớ gì cả những giấc chiêm bao đầy xáo động lẫn những phát nháng đến sững sờ rọi vô bên trong đầu óc Voldemort.

Hai người quẹo qua một góc đường, đi ngang qua một trạm điện thoại công cộng và một trạm chờ xe buýt. Harry lại nhìn ngang cụ Dumbledore một lần nữa.

“Thưa thầy…”

“Gì hở Harry?”

“Ơ… Chúng ta đang ở đâu đây?”

“Harry à, đây là làng Budleigh Babberton xinh đẹp.”

“Chúng ta sẽ làm gì ở đây ạ?”

“À phải, đương nhiên rồi, thầy chưa nói với con,” cụ Dumbledore đáp. “Chà, thầy đã đếm hết nổi số lần thầy đã nói điều này trong những năm gần đây, nhưng một lần nữa thầy lại phải nói rằng chúng ta thiếu một thành viên trong giáo ban. Chúng ta đến đây để thuyết phục một đồng nghiệp cũ của thầy đừng nghỉ hưu nữa để trở về dạy ở trường Hogwarts.”

“Thưa thầy, con giúp được gì trong chuyện này ạ?”

“À, thầy nghĩ sẽ kiếm được chỗ để xài tới con,” cụ

Dumbledore nói một cách mơ hồ. "Quẹo trái, Harry."

Hai người đi lên một con đường hẹp rất dốc, hai bên nhà cửa san sát. Tất cả cửa sổ đều tối thui. Trận lạnh giá kỳ quái đã tan từ hai tuần trước ở đường Privet Drive, nhưng vẫn còn dai dẳng ở đây. Nghĩ đến bọn giám ngục, Harry ngoái lại đằng sau liếc mắt nhìn, nắm chặt lấy cây đũa phép trong túi áo.

"Thưa thầy, tại sao chúng ta không độn thổ thẳng vô nhà đồng nghiệp của thầy cho gọn?"

"Bởi vì như vậy thì bất lịch sự không kém gì đá tông vô cửa nhà người ta," cụ Dumbledore nói. "Phép lịch sự đòi hỏi chúng ta phải chừa lại cho các pháp sư cơ hội chối từ đón tiếp chúng ta. Vả lại, hầu hết nhà cửa của dân Pháp thuật đều được bảo vệ bằng bùa chú chống lại những cuộc đột nhập bằng độn thổ. Chẳng hạn ở trường Hogwarts…"

"*Không ai có thể độn thổ ở bất cứ đâu bên trong lâu đài hay ngoài sân vườn.* Hermione Granger có nói với con như vậy," Harry nhanh nhẩu nói.

"Và trò ấy hoàn toàn đúng. Chúng ta quẹo trái một lần nữa."

Đằng sau hai thầy trò, chuông đồng hồ nhà thờ điểm nửa đêm. Harry thắc mắc tại sao cụ Dumbledore không coi việc đến thăm đồng nghiệp cũ vào đêm hôm khuya khoắt như vầy cũng là bất lịch sự, nhưng giờ đây hai thầy trò đã trò chuyện thoải mái rồi, Harry có nhiều câu hỏi cấp bách hơn để mà hỏi.

"Thưa thầy, con coi trên *Nhật báo Tiên Tri* ông Fudge đã bị mất chức…"

“Đúng,” cụ Dumbledore đáp. Lúc này cụ đang đi ngược lên phía dốc đứng của con đường. “Thầy chắc là con cũng có đọc thấy rằng ông ấy đã bị ông Rufus Scrimgeour thay thế. Ông này vốn là Giám đốc Sở Thần Sáng.”

“Ông ấy… Thầy có nghĩ là ông ấy tốt không?” Harry hỏi.

“Một câu hỏi thú vị,” cụ Dumbledore nói. “Chắc chắn là ông ấy có khả năng. Một tính cách mạnh mẽ cả quyết hơn ông Cornelius.”

“Dạ, nhưng ý con…”

“Thầy hiểu ý con. Rufus là một người hành động, và vì đã từng chiến đấu chống các phù thủy Hắc ám gần như suốt cả đời công tác, nên không đánh giá thấp Chúa tể Voldemort.”

Harry chờ đợi, nhưng cụ Dumbledore chẳng nói gì tới chuyện cụ bất đồng với ông Scrimgeour mà tờ *Nhật báo Tiên Tri* đã tường thuật, và nó cũng chẳng dám theo đuổi chủ đề đó, cho nên nó đổi đề tài:

“Và… thưa thầy… Con có đọc thấy tin về bà Bones.”

“Ừ,” cụ Dumbledore khẽ nói. “Một mất mát kinh khủng. Bà ấy là một phù thủy vĩ đại. Thầy nghĩ, ngay ở đây thôi… Ối.”

Cụ đã chỉ hướng bằng bàn tay bị thương.

“Thưa thầy, chuyện gì đã xảy ra với bàn tay của…”

“Bây giờ thầy không có đủ thì giờ để giải thích cho con,” cụ Dumbledore nói. “Đó là cả một câu chuyện gay cấn mà thầy muốn dành cho nó lượng thời gian xứng đáng hơn.”

Cụ mỉm cười với Harry. Nó hiểu rằng cụ không muốn làm cho nó cụt hứng, và rằng nó được phép tiếp tục hỏi.

“Thưa thầy… Con nhận được bằng bưu cú một tờ bướm của Bộ Pháp thuật, về những biện pháp an ninh mà tất cả chúng ta cần thực hiện để chống lại bọn Tử Thần Thực Tử…”

“Ừ, chính thầy cũng nhận được một bản,” cụ Dumbledore nói, vẫn mỉm cười. “Con thấy tờ đó có ích gì không?”

“Không ích gì mấy ạ.”

“Thầy cũng nghĩ là không. Nãy giờ con đã không hỏi thầy, thí dụ, mùi mứt nào thầy thích nhất, để kiểm tra coi thầy có đúng thật là giáo sư Dumbledore chứ không phải một kẻ giả danh đội lốt không.”

“Con không…” Harry chỉ mới mở miệng, không hoàn toàn chắc là liệu có phải thầy đang rầy nó hay không.

“Để dùng trong tương lai, Harry à, con nên biết đó là mùi mứt dâu đỏ… Mặc dù, dĩ nhiên, nếu thầy là một Tử Thần Thực Tử thì thầy ắt sẽ phải nghiên cứu sở thích mùi mứt của chính thầy trước khi hóa thân thành chính thầy.”

“Ơ… Đúng vậy,” Harry nói. “À, trong tờ bướm có nói cái gì đó về Âm binh. Chính xác là gì vậy thầy? Tờ bướm nói không rõ lắm.”

“Chúng là những xác chết,” cụ Dumbledore bình tĩnh nói. “Những xác chết đó đã bị phù phép để làm theo lệnh của một phù thủy Hắc ám. Tuy nhiên, lâu lắm rồi chẳng ai nhìn thấy Âm binh đâu cả, kể từ khi Voldemort đầy quyền lực lần cuối… Hắn đã giết đủ người để thành lập cả một quân đội xác chết,

tất nhiên. Chỗ này đây, Harry, ngay đây…”

Hai thầy trò đang ở gần một ngôi nhà nhỏ xây bằng đá xinh xắn giữa một khu vườn riêng. Harry còn đang bận tiêu hóa cái khái niệm khủng khiếp về bọn Âm binh nên chẳng còn tâm trí đâu để ý đến cái gì khác, nhưng khi hai người đi tới gần cổng trước, cụ Dumbledore chợt đứng khựng lại khiến Harry đâm sầm vào cụ.

“Ối, ôi thôi, ôi ôi…”

Harry hướng mắt theo cái nhìn chăm chú của cụ Dumbledore vào lối đi nhỏ được chăm chút kỹ lưỡng phía trước nhà và cảm thấy trái tim nó chùng xuống. Cửa chính ngôi nhà đã bị bung khỏi bản lề.

Cụ Dumbledore liếc nhìn từ đầu đường đến cuối đường. Con đường hoàn toàn vắng ngắt. Cụ khẽ nói:

“Rút đũa phép ra và đi theo thầy, Harry.”

Cụ mở cánh cổng và bước vừa nhanh vừa lặng lẽ trên lối đi nhỏ băng qua khu vườn, Harry bám sát gót thầy. Rồi cụ Dumbledore chầm chậm đẩy cánh cửa chính, cây đũa phép của cụ giơ cao và sẵn sàng:

“Tỏa sáng.”

Đầu cây đũa phép của cụ Dumbledore bùng lên ngọn lửa, soi ánh sáng của nó lên một hành lang hẹp. Một cánh cửa khác ở ngay bên trái để mở. Giơ cao cây đũa phép có đốm lửa, cụ Dumbledore đi vô phòng khách với Harry bám sát sau lưng.

Mắt họ thấy một cảnh tan hoang hoàn toàn. Một cái đồng hồ cổ bể tanh banh nằm ngay dưới chân hai thầy trò, mặt đồng

hồ rạn nứt, còn quả lắc bị văng ra hơi xa giống như một thanh kiếm rớt. Bên cạnh đó là một cây đàn dương cầm, phím của nó cũng văng ra sàn nhà. Mảnh vỡ của cây đèn chùm bị rớt nằm lấp lánh gần đó. Mấy cái gối nằm bẹp dí, lông nhồi gối phòi ra từ vết rạch; mảnh vụn của đồ sứ và thủy tinh bị nát như bột phủ lên mọi thứ. Cụ Dumbledore giơ cây đũa phép cao hơn nữa, để ánh sáng của nó rọi lên những bức tường, nơi có cái gì đó màu đỏ sậm và nhơn nhớt được trét trên giấy dán tường. Harry hít vô một hơi ngắn khiến cụ Dumbledore quay nhìn lại. Cụ nói một cách nặng nhọc:

"Không đẹp lắm, hả?"

Cụ di chuyển cẩn thận vô giữa phòng, chăm chú xem xét những mảnh vụn dưới chân. Harry đi theo, dáo dác nhìn quanh, có phần sợ sệt nhỡ đâu bắt gặp cái gì đó ẩn náu đằng sau đống tan nát của cây đàn dương cầm hay cái ghế xô pha bị lật úp, nhưng chẳng có dấu vết của ai cả.

"Thưa thầy, có lẽ đã có một trận quyết đấu và… và chúng đã lôi xác ông ấy đi." Harry đưa ra giả thuyết, cố gắng không tưởng tượng rằng người đó ắt là bị thương nặng lắm mới để lại những vết máu văng tung tóe lên lưng chừng những bức tường.

"Thầy không nghĩ vậy," cụ Dumbledore nói khẽ, chăm chú nhìn phía sau của một cái ghế bành nhồi quá căng nằm lăn một bên.

"Thầy muốn nói là ông ấy…"

"Vẫn còn ở đâu đây. Đúng vậy."

Và không hề báo trước, cụ Dumbledore thụp xuống, thọc cây đũa phép vào chỗ ngồi của cái ghế bành nhồi quá căng ấy. Cái ghế bèn kêu ré lên:

"Ối!"

"Chào anh, Horace," cụ Dumbledore nói. Cụ đứng thẳng trở lại.

Harry há hốc miệng. Ở chỗ trước đó nửa giây vốn là cái ghế bành thì giờ đây lại ngồi thu lu một ông già đầu hói cực kỳ mập mạp. Ông ta đang xoa xoa bụng và liếc xéo lên cụ Dumbledore bằng đôi mắt buồn phiền ươn ướt.

"Đâu có cần phải thọc cây đũa phép mạnh dữ vậy. Đau chết đi."

Ánh sáng của cây đũa phép soi lấp lánh cái sọ bóng lưỡng và đôi mắt lồi, bộ ria hải mã vĩ đại, và bộ nút được đánh bóng ngời ngời của tấm áo khoác nhung mà ông ta mặc bên ngoài bộ đồ ngủ màu tím hồng. Đỉnh đầu ông chưa nhóng tới cằm cụ Dumbledore.

"Cái gì làm lộ vậy ta?" Ông càu nhàu khi lảo đảo đứng lên, vẫn xoa xoa cái bụng phệ. Bị phát hiện ra đang giả dạng một cái ghế bành như vậy mà ông vẫn chẳng hề nao núng thì quả là đáng nể.

"Anh Horace thân mến của tôi ơi," cụ Dumbledore nói, có vẻ vui thích. "Nếu bọn Tử Thần Thực Tử thực sự đến tìm anh, thì phía trên mái nhà phải xuất hiện Dấu hiệu Hắc ám chớ."

Vị phù thủy vỗ một bàn tay múp míp lên cái trán rộng.

"Dấu hiệu Hắc ám," ông lẩm bẩm. "Đã biết là có cái gì

đó… ờ, đúng vậy. Đằng nào thì cũng không có thì giờ, tôi chỉ mới bày biện xong đám đồ đạc khi anh bước vô phòng.”

Ông ta thở khì ra một cái thiệt to khiến cho bộ ria run nhè nhẹ.

“Anh có cần tôi dọn dẹp giúp một tay không?” Cụ Dumbledore lịch thiệp đề nghị.

“Vâng, làm ơn,” ông ta đáp.

Hai người đứng đấu lưng lại với nhau, một pháp sư gầy cao lêu nghêu và một pháp sư tròn quay lùn xủn, và cả hai cùng vẫy cây đũa phép của mình trong cùng một động tác quét y hệt nhau.

Bàn ghế bèn bay vèo vèo trở lại vị trí ban đầu của chúng. Chùm đèn trang trí lại treo lơ lửng trên không, lông nhồi gối chui hết trở vô gối, sách rách te tua tự lành lại khi bay lên kệ, đèn dầu bay vút lên mặt bàn nhỏ và thắp sáng trở lại. Một đám khổng lồ những cái khung tranh bằng bạc bay vi vút ngang qua căn phòng và đáp xuống trên cái bàn làm việc, nguyên vẹn và không chút tì vết. Khắp nơi, những vết xước, vết nứt, những lỗ hổng đều tự bít lại, và những bức tường tự lau chùi sạch sẽ.

“Nhân tiện xin hỏi, đó là loại máu gì vậy?” Cụ Dumbledore hỏi to để át tiếng gõ boong boong của cái đồng hồ cổ vừa mới hết bể.

“Trên tường hả? Rồng,” vị phù thủy tên là Horace hét lên, trong tiếng nghiến ken két và kêu leng keng của chùm đèn treo đang tự rút mình treo lên trần phòng.

Một tiếng *tưng* cuối cùng vang ra từ cây đàn dương cầm, rồi im ắng.

"Ừ, rồng," vị phù thủy lặp lại trong cơn hứng chuyện trò. "Chai cuối cùng của tôi, và giá cả lúc này thì cao tận trời. Dù vậy, có thể dùng lại được."

Ông chồm tới vớ một cái chai thủy tinh nhỏ để trên đầu tủ ly chén và giơ nó ra phía ánh sáng xem xét cái chất lỏng đậm đặc bên trong chai.

"Hừm, hơi dơ."

Ông đặt cái chai trở lại đầu tủ và thở dài. Chính lúc đó cái nhìn chăm chú của ông rớt xuống Harry.

"Ố ồ," ông nói, con mắt tròn to của ông lượn lờ trên vầng trán của Harry và cái thẹo hình tia chớp của nó.

"À há!"

"Đây," cụ Dumbledore nói, di chuyển tới trước để giới thiệu. "Đây là Harry Potter. Harry, đây là một người bạn và đồng nghiệp cũ của thầy, thầy Horace Slughorn."

Slughorn quay sang cụ Dumbledore, mặt ông nhăn lại.

"Thế ra đây là cách anh tưởng sẽ thuyết phục được tôi à? Chà, câu trả lời là không, anh Albus à."

Ông đẩy Harry qua một bên, ngoảnh mặt đi một cách cương quyết với cái vẻ của một người đang cố gắng kháng cự lại một ham muốn.

"Thì ít nhất chúng ta cũng có thể làm một ly. Để ôn kỷ niệm xa xưa," cụ Dumbledore nói.

Ông Slughorn ngập ngừng.

“Thôi được, một ly vậy,” ông nói một cách miễn cưỡng.

Cụ Dumbledore mỉm cười với Harry và dẫn nó đến một cái ghế, không giống cái mà ông Slughorn đã giả dạng, đặt ngay bên cạnh cái lò sưởi vừa được đốt lên và ngọn đèn dầu tỏa ánh sáng rực rỡ. Harry ngồi xuống ghế với một cảm tưởng rõ rệt rằng cụ Dumbledore, vì lý do nào đó, muốn cho người ta phải luôn thấy nó rõ. Rõ ràng là ông Slughorn, lúc ấy đang bận bịu với bình cổ cong và ly pha lê, khi quay mặt lại căn phòng một lần nữa, thì ngay lập tức ánh mắt rớt trúng phải Harry.

“Hừm,” ông nói, nhìn thiệt lẹ sang hướng khác như thể sợ làm đau mắt mình.

“Đây…” Ông đưa ly rượu cho cụ Dumbledore, cụ đã ngồi xuống mà không cần mời mọc, đoạn ông đẩy cái khay về phía Harry, rồi ngồi lọt thỏm vô đống gối trên cái ghế xô pha đã được sửa sang, và rồi một sự im lặng khó chịu lan ra. Chân của ông ngắn quá nên không chạm tới sàn.

“Sao, dạo này sức khỏe ra sao, anh Horace?”

“Không khá lắm,” ông Horace đáp ngay. “Phổi yếu. Khò khè. Thấp khớp nữa. Không thể đi đứng như trước đây. Ôi, tất phải vậy thôi. Già rồi. Mệt mỏi.”

“Thế nhưng mà anh ắt là di chuyển khá lẹ mới chuẩn bị được một cuộc đón tiếp chúng tôi ngoạn mục như vầy, với thời gian báo trước quá ngắn đó chớ,” cụ Dumbledore nói. “Anh đâu có được báo trước nhiều hơn ba phút đâu nhỉ?”

Ông Slughorn nói, nửa quạu quọ nửa tự hào:

“Hai. Không nghe cái Bùa Đột Nhập của tôi báo động, tại đang tắm. Dù vậy,” ông nghiêm trang nói thêm, dường như đang cố gắng lấy lại thế tự chủ, “cái sự thật vẫn sờ sờ ra đó, tôi là một ông già, anh Albus à. Một ông già về hưu xứng đáng có được một đời sống yên tĩnh và chút ít rượu ngon.”

Ông chắc chắn là đang có những thứ đó, Harry vừa nghĩ, vừa nhìn chung quanh căn phòng. Căn phòng ngột ngạt và lộn xộn, nhưng đừng ai nói là nó không tiện nghi thoải mái; có ghế nệm êm và ghế gác chân, có rượu và sách, mấy hộp sôcôla và mấy cái gối phồng xốp. Nếu Harry không biết ai sống ở đây, nó sẽ tưởng chủ nhân là một bà già giàu có và kiểu cọ.

“Anh đâu đã già bằng tôi, anh Horace?” Cụ Dumbledore nói.

“Ừ, có lẽ chính anh cũng nên nghĩ đến chuyện về hưu đi,” ông Slughorn huỵch tẹt. Hai con mắt xanh nhạt màu trái chùm ruột của ông đã nhìn thấy bàn tay bị thương của cụ Dumbledore. “Phản xạ không còn như xưa nữa, tôi hiểu.”

“Anh hoàn toàn đúng,” cụ Dumbledore nói một cách bình thản, hất ống tay áo ngược lên để lộ đầu những ngón tay bị phỏng và thâm đen; cảnh tượng này làm Harry nổi gai sau ót một cách khổ sở.

“Tôi chắc chắn chậm hơn xưa. Nhưng mặc khác…” Cụ nhún vai và xòe bàn tay rộng ra, như thể muốn nói rằng tuổi tác cũng có sự đền bù, và Harry nhận thấy một chiếc nhẫn đeo trên bàn tay không bị thương của cụ mà nó chưa từng thấy cụ đeo trước đây: chiếc nhẫn đó to, hơi thô, làm bằng một thứ có lẽ là vàng, và được nạm bằng một viên đá đen đã bị nứt xuống

ở chính giữa. Đôi mắt của ông Slughorn cũng ve vãn chiếc nhẫn một lát, và Harry nhìn thấy một tí cau mày thoáng qua làm nhăn vầng trán rộng của ông.

"Vậy, tất cả những sự đề phòng chống đột nhập này, anh Horace à… chúng nhằm chống lại bọn Tử Thần Thực Tử, hay là tôi?" Cụ Dumbledore hỏi.

"Bọn Tử Thần Thực Tử thì cần gì ở một cái gối đệm cũ te tua tội nghiệp như tôi?" Ông Slughorn vặn hỏi lại.

"Tôi cho rằng chúng muốn anh biến những tài năng đáng kể của mình thành áp bức, tra tấn, và ám sát." Cụ Dumbledore nói. "Chẳng lẽ anh đang nói với tôi rằng chúng chưa tìm đến anh để chiêu dụ sao?"

Ông Slughorn nhìn cụ Dumbledore một cách độc địa trong một lát, rồi làu bàu:

"Tôi chưa tạo cho chúng cơ hội nào cả. Tôi đã di chuyển liên tục trong suốt một năm qua. Không bao giờ ở một nơi nào lâu hơn một tuần lễ. Cứ dọn hết từ nhà dân Muggle này sang nhà dân Muggle khác… Chủ nhân ngôi nhà này đang đi nghỉ ở quần đảo Canary - thiệt là thoải mái dễ chịu, thiệt là tiếc khi phải ra đi. Một khi mình biết cách rồi thì cũng dễ thôi, chỉ cần một lá bùa Đông Cứng ếm lên mấy cái còi báo động chống trộm ngớ ngẩn mà họ dùng thay vì mấy cái Kính-Mách-Lẻo và liệu sao cho bà con lối xóm không dò ra chuyện mình khuân vô một cây đàn dương cầm."

"Tài tình thật," cụ Dumbledore nói. "Nhưng tồn tại kiểu đó nghe cũng hơi mệt đối với một cái gối đệm cũ te tua muốn tìm một cuộc sống yên tĩnh. Này nhé, nếu anh chịu trở về trường

Hogwarts…”

“Nếu anh định nói với tôi là cuộc sống của tôi sẽ bình yên hơn ở cái trường thổ tả đó, thì anh nên để dành hơi, anh Albus à! Rất có thể là tôi sống ẩn dật lâu nay, nhưng mấy chuyện đồn đại khôi hài vẫn lọt tới tai tôi kể từ khi bà Dolores Umbridge ra đi! Nếu đó là cách anh đối xử với giáo viên vào những ngày này…”

“Giáo sư Umbridge đã húc vô một đàn nhân mã,” cụ Dumbledore nói. “Tôi nghĩ anh, anh Horace à, anh chắc phải biết điều hơn khi rảo bước vô rừng và gọi một đám nhân mã đang cơn giận là ‘đồ lai căng bẩn thỉu’.”

“Bà ta đã nói vậy hả?” Ông Slughorn nói. “Mụ này ngu thiệt. Chưa bao giờ ưa được.”

Harry chắt lưỡi và cả cụ Dumbledore lẫn ông Slughorn đều quay lại nhìn nó. Harry vội vã phân bua:

“Con xin lỗi. Chẳng qua… Con cũng chẳng ưa gì bà ấy.”

Cụ Dumbledore đột ngột đứng dậy.

“Anh đi hả?” Ông Slughorn hỏi ngay tức thì, vẻ hớn hở đầy hy vọng.

“Không, tôi đang thắc mắc là tôi có thể dùng nhà vệ sinh của anh không?” Cụ Dumbledore nói.

“Ồ,” ông Slughorn nói, rõ ràng là thất vọng. “Đi xuống hành lang, cửa thứ hai, bên trái.”

Cụ Dumbledore rảo bước ra khỏi phòng. Khi cánh cửa đã đóng lại sau lưng, chỉ còn lại sự im lặng. Một lát sau, ông

Slughorn đứng dậy nhưng dường như không biết chắc là mình định làm gì. Ông lén ngó Harry một cái, rồi đi tới bên lò sưởi và quay lưng lại để sưởi ấm tấm lưng rộng thênh thang của mình.

Bỗng nhiên ông nói:

"Đừng tưởng là tôi không biết tại sao lão dắt theo cậu tới đây."

Harry chỉ ngước nhìn ông Slughorn. Đôi mắt ươn ướt của ông lướt qua cái thẹo trên trán của Harry, lần này nhìn luôn cả gương mặt nó.

"Cậu trông rất giống cha cậu."

"Dạ, con có nghe nói vậy," Harry đáp.

"Ngoại trừ đôi mắt, cậu thừa hưởng đôi mắt của…"

"Mẹ con. Dạ, đúng vậy." Harry đã nghe nhận xét đó thường xuyên đến nỗi nó phát mệt.

"Hừm. Ừ, phải. Với tư cách thầy giáo, mình không nên có học trò cưng, dĩ nhiên rồi, nhưng con bé ấy là một trong những đứa trò cưng của tôi. Mẹ cậu ấy mà." Ông Slughorn nói thêm, để đáp lại cái nhìn thắc mắc của Harry. "Lily Evans. Một trong những học sinh thông tuệ nhất mà tôi từng dạy. Lanh lợi, cậu biết đấy. Một nữ sinh duyên dáng. Tôi thường nói với trò ấy là đáng ra trò ấy phải thuộc về Nhà của tôi. Tôi cũng thường nhận được những câu trả lời rất táo tợn."

"Thầy thuộc Nhà nào ạ?"

"Tôi là giáo viên chủ nhiệm Nhà Slytherin," ông Slughorn

đáp. “Ôi thôi,” ông nói tiếp rất nhanh, do thấy cảm xúc hiện trên mặt Harry; ông ngoe nguẩy một ngón tay múp míp trước mặt nó. “Đừng có trách tôi về chuyện đó! Tôi đoán là cậu cũng thuộc nhà Gryffindor như mẹ cậu chứ gì? Ừ, thường là theo gia đình. Mặc dù không phải lúc nào cũng thế. Có nghe nói đến Sirius Black không? Ắt hẳn là cậu có nghe - đăng báo đầy ra đấy trong suốt hai năm qua - Chết cách đây vài tuần lễ.”

Như thể có một bàn tay vô hình đang vặn ngoéo ruột gan Harry và bóp chặt lại.

“Thôi, dù sao đi nữa, hắn cũng là một người bạn lớn của cha cậu. Toàn bộ dòng họ Black đều vô Nhà của tôi, nhưng Sirius lại lọt vô Nhà Gryffindor, thật là xấu hổ. Hắn là một học sinh tài giỏi. Tôi thì được người em của hắn, Regulus, khi cậu ấy xuất hiện, nhưng tôi vẫn khoái có cả bộ.”

Ông nói như thể một nhà sưu tập máu me vừa mua hụt một món cổ ngoạn ở một cuộc bán đấu giá. Rõ ràng là bị chìm đắm trong ký ức, ông đăm đăm nhìn bức tường đối diện, lười nhác xoay qua xoay lại tại chỗ cho đến khi bảo đảm hơi nóng phả đều lên cả tấm lưng.

“Mẹ của cậu là một phù thủy gốc Muggle, dĩ nhiên. Không thể tin nổi lúc phát hiện điều đó. Tưởng trò ấy phải thuộc dòng thuần chủng, trò ấy giỏi quá mà.”

“Một trong những người bạn thân nhất của con cũng có gốc Muggle,” Harry nói. “Và bạn ấy là học sinh giỏi nhất trong lứa tụi con.”

“Thỉnh thoảng xảy ra chuyện như vậy, thiệt là khôi hài hả?” Ông Slughorn nói.

“Không hẳn,” Harry lạnh lùng đáp.

Ông Slughorn ngó xuống nó ngạc nhiên.

“Cậu chớ có nghĩ rằng tôi thành kiến. Không, không, không! Chẳng phải tôi vừa nói mẹ của cậu là một trong những học trò cưng muôn thuở của tôi đó sao? Rồi nào là Dirk Cresswell trong lứa sau mẹ cậu một năm - bây giờ là giám đốc đầu ngành Sở Liên lạc Yêu tinh, tất nhiên - một trò nữa cũng gốc Muggle, một học sinh rất xuất sắc, và vẫn còn cho tôi những thông tin nội bộ tuyệt vời về hiện tình ở Gringotts!”

Ông Slughorn hơi nhún lên nhún xuống một tí, mỉm cười kiểu tự mãn nguyện, và chỉ vào vô số khung hình lấp lánh trên đầu tủ ngăn kéo, trong mỗi cái khung có hình một người tí hon đang nhúc nhích.

“Tất cả cựu học sinh, đều có chữ ký. Cậu sẽ nhận thấy có Barnabas Cuffe, chủ bút tờ Nhật báo Tiên Tri, trò ấy luôn luôn khoái nghe tôi bình luận tin tức trong ngày. Và Ambrosius Flume, tiệm Công tước Mật - cả thùng mỗi lần sinh nhật, và tất cả chỉ vì tôi đã giới thiệu hắn với Ciceron Harkiss, người đã cho hắn công việc đầu tiên. Và ở hàng sau - cậu có thể thấy nếu cậu chịu khó nhóng cổ lên - đó là Gwenog Jones, đương nhiên là người cầm đầu tập đoàn Holyhead Harpies… Người ta cứ luôn ngạc nhiên khi nghe tôi nằm trong danh sách khách hàng thân thiết của Harpies, và vé miễn phí bất cứ khi nào tôi muốn!”

Ý tưởng này dường như khiến ông Slughorn phấn khởi hẳn lên.

“Và tất cả những người này đều biết thầy ở đâu mà tìm, mà

gởi đồ cho thầy à?" Harry hỏi, nó vẫn không thể không thắc mắc tại sao bọn Tử Thần Thực Tử vẫn còn chưa dò ra tông tích của ông Slughorn khi mà những thùng kẹo, vé coi Quidditch, và những người đến xin lời khuyên hay ý kiến đều có thể kiếm ra thầy.

Nụ cười tuột khỏi gương mặt ông Slughorn nhanh y như vết máu biến mất khỏi bức tường.

"Dĩ nhiên là không," ông đáp, ngó ngó xuống Harry. "Tôi đâu có tiếp xúc với bất cứ ai trong suốt một năm qua."

Harry có một ấn tượng là những lời nói đó khiến chính ông Slughorn cũng giật mình. Ông có vẻ bồn chồn một lúc. Rồi ông nhún vai.

"Tuy nhiên… pháp sư khôn ngoan đều nhẫn nhục trong những lúc như thế. Dumbledore nói thì cái gì cũng tốt cả, nhưng nhận một vị trí ở trường Hogwarts lúc này thì cũng cầm như tuyên bố tôi đồng minh công khai với Hội Phượng Hoàng! Tôi thì vẫn tin chắc họ là những người dũng cảm và đáng ngưỡng mộ và đủ thứ tốt vân vân, nhưng tôi, với tư cách cá nhân, tôi không tưởng tượng nổi tỉ lệ tử vong…"

"Thầy đâu cần phải gia nhập Hội mới được dạy ở trường Hogwarts," Harry nói. Nó không thể hoàn toàn giữ cho giọng nói của nó đừng lộ ra sự chế giễu. Thật khó mà thông cảm với cách sống bo bo giữ miếng của ông Slughorn khi nó nhớ đến chú Sirius lúc đó thu mình trong một cái hang và sống bằng những con chuột.

"Phần lớn các giáo sư đâu có ở trong Hội, và chẳng có ai bị giết cả - À, trừ khi thầy tính đến Quirrell, nhưng đáng đời ông

ta vì ông ấy làm tay sai cho Voldemort.”

Harry đã biết chắc ông Slughorn là một trong những phù thủy không thể chịu đựng nổi khi nghe tên của Voldemort được nói to lên, và nó đã không thất vọng: ông Slughorn rùng mình và kêu oai oái phản đối, nhưng Harry cứ giả nai.

Nó tiếp tục nói:

“Con cho rằng khi cụ Dumbledore là hiệu trưởng thì giáo ban được an toàn hơn so với hầu hết những người khác. Cụ được coi là người duy nhất mà Voldemort sợ, đúng không ạ?”

Ông Slughorn nhìn đăm đăm vào khoảng không một lúc: dường như ông đang ngẫm nghĩ về những lời Harry vừa nói.

“Ừ, phải, đúng là Kẻ-Chớ-Gọi-Tên-Ra chưa bao giờ tìm cách đánh nhau với Dumbledore,” ông làu bàu với vẻ miễn cưỡng. “Và tôi cho rằng người ta có thể lập luận rằng bởi vì tôi không gia nhập bọn Tử Thần Thực Tử, thì Kẻ-Chớ-Gọi-Tên-Ra đời nào coi tôi như một người bạn… Trong trường hợp đó, nếu tôi gần gũi anh Albus hơn thì có thể an toàn hơn… Tôi không thể giả bộ như cái chết của Amelia Bones không làm tôi rúng động… Nếu cô ấy, có tất cả những quan hệ và sự bảo vệ ở Bộ Pháp thuật thế, mà còn…”

Cụ Dumbledore quay trở lại căn phòng và ông Slughorn nhảy dựng lên như thể ông quên mất có cụ trong căn nhà. Ông nói:

“A, đây rồi, anh Albus. Anh ở trong ấy lâu dữ à, bị đau bụng hả?”

“Không, tôi chỉ đọc mấy tờ tạp chí Muggle,” cụ

Dumbledore nói. “Tôi quả thực khoái những mẫu đan. Thôi, Harry, chúng ta lợi dụng lòng hiếu khách của anh Horace đủ lâu rồi; thầy nghĩ đã đến lúc chúng ta phải ra đi thôi.”

Harry đứng phắt dậy, chẳng cần miễn cưỡng vâng lời chút nào. Ông Slughorn dường như hơi bị dội.

“Anh đi à?”

“Ừ, đi thật. Tôi nghĩ có gặp thì mới hiểu thế nào là một sự nghiệp tiêu tùng.”

“Tiêu tùng…?”

Ông Slughorn dường như bị khích động. Ông xoay xoay hai ngón tay cái mập mạp và bồn chồn bứt rứt khi nhìn cụ Dumbledore thắt chặt tấm áo choàng đi đường, và Harry kéo dây khóa cái áo gió của nó.

“Thôi vậy, tôi rất tiếc là anh đã không nhận công việc, anh Horace à,” cụ Dumbledore nói. Cụ giơ bàn tay không bị thương ra để chào giã biệt. “Trường Hogwarts sẽ rất vui mừng đón anh trở lại. Mặc dù an ninh của chúng tôi phải tăng cường ghê gớm, chúng tôi vẫn sẽ luôn rộng cửa đón tiếp anh, nếu anh muốn đến thăm trường.”

“Vâng… ừ… rất tử tế… như tôi nói…”

“Vậy thì, tạm biệt nhé.”

“Chào thầy,” Harry nói.

Hai thầy trò đi vừa tới cửa chính thì nghe một tiếng hét đằng sau lưng họ.

“Được rồi! Được rồi! Tôi sẽ nhận!”

Cụ Dumbledore quay lại thấy ông Slughorn đứng nín thở trong hành lang từ phòng khách ra cửa chính.

“Anh sẽ không nghỉ hưu nữa?”

“Ừ, ừ,” ông Slughorn nôn nóng. “Chắc là tôi điên rồi, nhưng mà, ừ.”

“Tuyệt vời!” Cụ Dumbledore tươi cười, nói. “Vậy thì, anh Horace à, chúng tôi sẽ đón anh vào ngày một tháng chín.”

“Ừ, tôi dám nói là các anh sẽ gặp tôi vào tháng chín,” ông Slughorn lẩm bẩm.

Khi hai thầy trò đi xuống con đường nhỏ băng qua vườn, giọng nói của ông Slughorn vẫn còn đuổi theo họ.

“Anh Dumbledore, tôi muốn được lên lương!”

Cụ Dumbledore cười hì hì. Cổng khu vườn đóng lại sau lưng hai thầy trò, và họ bắt đầu đi ngược xuống đồi xuyên qua bóng tối và làn sương mù xoắn đặc.

“Giỏi lắm, Harry,” cụ Dumbledore nói.

“Con đâu có làm gì đâu?” Harry ngạc nhiên nói.

“Ồ, có chứ. Con đã chỉ ra cho thầy Horace thấy chính xác bao nhiêu lợi lộc thầy ấy đạt được khi trở lại trường Hogwarts. Con có thích thầy Horace không?”

“Ơ…”

Harry không biết chắc là liệu nó có thích thầy Slughorn hay không. Nó cho rằng thầy dễ chịu theo cách của thầy, nhưng thầy cũng có vẻ hời hợt, và cho dù thầy có nói ngược lại đi chăng nữa, thì có vẻ cái việc một người gốc Muggle trở nên

một phù thủy xịn đối với thầy vẫn là quá bất ngờ.

Để giải tỏa cho Harry cái trách nhiệm nói ra bất cứ điều nào trong suy nghĩ của nó, cụ Dumbledore nói:

"Thầy Horace thích sự an nhàn của thầy ấy. Thầy ấy cũng thích bầu bạn với những người nổi tiếng, người thành công, và có quyền lực. Thầy ấy khoái cái cảm giác rằng mình có ảnh hưởng với những người ấy. Thầy ấy chẳng bao giờ muốn tự mình lên ngôi; thầy ấy thích ngồi ghế sau hơn - rộng chỗ duỗi chân tay, con hiểu chứ. Trước đây thầy ấy thường tuyển chọn học trò cưng ở trường Hogwarts, đôi khi dựa theo tham vọng hay trí tuệ của chúng, đôi khi dựa theo sự duyên dáng hay tài năng của chúng, và thầy ấy có cái sở trường kỳ lạ chọn được những người về sau tiếp tục trở nên xuất chúng trong nhiều lãnh vực khác nhau. Thầy Horace lập ra một loại câu lạc bộ của những học trò cưng với cái trung tâm là chính thầy ấy, để giới thiệu, tạo ra những giao lưu hữu ích giữa các thành viên, và để đổi lại thầy ấy luôn luôn thu hái được lợi lộc gì đó, hoặc là một hộp mứt khóm khoái khẩu miễn phí, hoặc là một cơ hội để tiến cử nhân viên trẻ cho Sở Liên lạc Yêu tinh."

Harry chợt thấy rõ ràng trong đầu hình ảnh một con nhện mập căng khổng lồ, dệt cái mạng chung quanh nó, giăng đây một sợi tơ, kia một sợi tơ, để dụ mấy con ruồi to và mập đến gần hơn.

"Thầy nói với con tất cả những điều này không phải để con chống lại thầy Horace - hay giáo sư Slughorn," cụ Dumbledore tiếp tục nói. "Bây giờ chúng ta phải gọi ông ấy như vậy - nhưng là để cho con tự cảnh giác. Chắc chắn thầy ấy

sẽ cố gắng tuyển chọn con, Harry à. Con sẽ là châu báu trong bộ sưu tập của thầy ấy; 'Đứa trẻ sống sót'… hay như danh hiệu mà họ gán cho con lúc này, 'Kẻ được chọn.'"

Cùng lúc với những lời này, một cơn lạnh thấu không ăn nhập gì với làn sương mù chung quanh lẻn luồn vô người Harry. Những lời đó gợi nó nhớ tới những lời mà nó đã nghe cách đây vài tuần lễ - những lời mang ý nghĩa đặc biệt và khủng khiếp đối với nó.

Không kẻ nào trong cả hai có thể sống khi mà kẻ kia tiếp tục tồn tại…

Cụ Dumbledore đã dừng bước ngang chỗ ngôi nhà thờ mà họ đã đi qua trước đây.

"Sẽ ổn thôi, Harry. Nếu con bám chặt cánh tay thầy."

Gắng hết sức phen này, Harry đã sẵn sàng cho cuộc độn thổ, nhưng vẫn còn thấy khó chịu. Khi áp lực biến mất và thấy mình đã lại thở được rồi, thì nó nhận ra mình đang đứng bên cạnh cụ Dumbledore trên một con đường quê và nhóng nhìn tới trước về phía cái bóng ngoằn ngoèo của tòa nhà yêu dấu thứ hai của nó trên thế giới này: trang trại Hang Sóc. Bất chấp cái cảm giác kinh hoàng vừa mới quét qua người nó, tinh thần của nó không thể nào không phấn chấn lên khi nhìn thấy ngôi nhà. Ron ở trong đó… Bà Weasley cũng ở trong đó, bà là người nấu ăn ngon hơn bất cứ người nào mà nó biết…

"Nếu con không phiền, Harry à…" Cụ Dumbledore nói khi hai thầy trò đi qua cánh cổng, "thì thầy muốn nói vài lời với con trước khi chúng ta chia tay. Bí mật. Có lẽ nên nói ở đây?"

Cụ Dumbledore chỉ về phía một ngôi nhà phụ xây bằng đá đã xiêu vẹo là nơi mà gia đình Weasley để cán chổi. Hơi bối rối, Harry đi theo cụ Dumbledore qua cánh cửa kêu cọt kẹt để vào một chỗ còn nhỏ hơn cái tủ chén cỡ trung bình một tí. Cụ Dumbledore thắp cây đũa phép của cụ để nó sáng lên như cây đuốc, và mỉm cười với Harry.

"Thầy hy vọng con sẽ tha lỗi cho thầy về việc lại nhắc tới chuyện đó, Harry, nhưng thầy hài lòng và hơi tự hào là con dường như đương đầu khá tốt sau mọi chuyện xảy ra ở Bộ. Cho phép thầy nói rằng thầy nghĩ chú Sirius sẽ tự hào về con."

Harry nuốt nước miếng, tiếng nói dường như đã bỏ rơi nó. Nó không nghĩ là nó có thể chịu đựng nổi chuyện trò về chú Sirius; nghe cái câu dượng Vernon nói "cha đỡ đầu nó chết rồi hả?" đã đủ đau đớn rồi, và nghe tên chú Sirius bị thầy Slughorn phun ra một cách tùy tiện còn đau tệ hơn nữa.

Cụ Dumbledore nói một cách dịu dàng:

"Thật là tàn nhẫn khi mà con và chú Sirius chỉ ở bên nhau một thời gian ngắn. Một kết thúc tàn khốc của một điều đáng ra phải là một quan hệ hạnh phúc và lâu dài."

Harry gật đầu, mắt nó nhìn trân trân con nhền nhện lúc này đang bò lên mũ của cụ Dumbledore. Nó có thể nói rằng cụ Dumbledore đã hiểu, rằng cụ có thể không tin, nhưng mãi cho đến khi lá thư của cụ được gởi đến, thì Harry đã dành gần như tất cả thời gian ở nhà Dursley để nằm dài trên giường, không buồn ăn, và chỉ đăm đăm nhìn vào khung cửa sổ mờ sương, đầy nỗi trống trải lạnh giá mà nó đã phải trải qua khi tiếp cận bọn giám ngục.

Cuối cùng Harry nói, giọng chùng xuống:

“Thật khó mà tin được là chú ấy sẽ không viết thư cho con nữa.”

Mắt nó chợt nóng rát và nó chớp chớp mắt. Nó cảm thấy ngu ngốc khi phải thừa nhận điều đó, nhưng quả thật rằng chuyện còn có ai đó bên ngoài trường Hogwarts quan tâm đến những gì xảy ra cho nó, gần như một bậc cha mẹ quan tâm tới con, đã từng là điều đẹp đẽ nhất trong chuyện nó phát hiện ra người cha đỡ đầu của mình… Vậy mà giờ đây bọn bưu cú sẽ chẳng bao giờ còn mang đến cho nó niềm an ủi đó nữa…

“Chú Sirius đã đại diện cho nhiều thứ mà trước đó con chưa từng biết đến,” cụ Dumbledore nói dịu dàng. “Đương nhiên, sự mất mát đó quá là tan nát…”

“Nhưng khi con ở nhà Dursley…” Harry ngắt lời cụ Dumbledore, giọng nó trở nên mạnh mẽ hơn. “Con đã hiểu rằng con không thể tự cô lập mình hay… hay sụp đổ. Chú Sirius đâu có muốn con như vậy, phải không? Và dù sao đi nữa, cuộc sống quá ngắn ngủi… Hãy nghĩ tới bà Bones, nghĩ tới bà Emmeline Vance… Có thể con là người tiếp theo, biết đâu? Nhưng nếu có là thế,” Harry nói năng quyết liệt, bây giờ nó đã nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lấp lánh ánh đuốc của cụ Dumbledore, “con chắc chắn sẽ đem theo thật nhiều Tử Thần Thực Tử chết cùng, kể cả Voldemort nếu con thanh toán nổi.”

“Nói năng vừa giống con trai của cha mẹ con vừa là con trai đỡ đầu thực sự của chú Sirius!” Cụ Dumbledore vừa nói, vừa vỗ nhè nhẹ lên lưng Harry tán thành.

“Thầy phải ngả mũ trước con… Hay đúng ra là thầy sẽ ngả

mũ rồi, nếu thầy không sợ gởi cho con con nhền nhện. Và bây giờ Harry à, về một đề tài rất gần gũi đây… Thầy tình cờ biết là con đặt mua *Nhật Báo Tiên Tri* trong hai tuần lễ vừa qua?"

"Dạ," Harry nói, tim nó đập nhanh hơn.

"Vậy thì con có nhận thấy là có nhiều rò rỉ tùm lum về cuộc phiêu lưu của con trong Sảnh đường Tiên tri chứ?"

"Dạ," Harry lại nói. "Và bây giờ mọi người đều biết con là kẻ…"

"Không, họ không biết," cụ Dumbledore ngắt lời. "Chỉ có hai người trên cả thế giới này biết nội dung đầy đủ của lời tiên tri được phán về con và chúa tể Voldemort, và cả hai người đó đang đứng trong căn chòi để chổi hôi hám đầy bụi bám nhện giăng này. Tuy nhiên, đúng là nhiều người đã đoán, chính xác là Voldemort đã phái bọn Tử Thần Thực Tử của hắn đi đánh cắp lời tiên tri, và lời tiên tri có liên quan đến con. Bây giờ, thầy nghĩ là thầy đúng nếu nói rằng con chưa kể cho bất cứ ai chuyện con biết lời tiên tri đó nói gì chứ?"

"Vâng," Harry đáp.

"Một quyết định khôn ngoan, về mọi mặt," cụ Dumbledore nói. "Mặc dù thầy nghĩ con nên thoải mái tâm sự với bạn bè thân thiết của con như cậu Ron Weasley và cô Hermione Granger, ừ…" Cụ tiếp tục nói khi thấy Harry tỏ vẻ sửng sốt. "Thầy nghĩ họ cũng nên biết. Nếu con mà không giãi bày với họ một điều quan trọng như vầy thì cầm như chơi khăm họ."

"Con không muốn…"

"… làm họ lo lắng hay sợ hãi hả?" Cụ Dumbledore nói. Cụ

đưa mắt nhìn qua bên trên cặp kính nửa vành trăng để dò xét gương mặt Harry. "Hay cũng có thể, con không muốn thú nhận là chính con cũng lo lắng và sợ hãi? Con cần bạn bè, Harry à. Như con đã nói rất đúng, chú Sirius đâu có muốn con tự cô lập mình."

Harry không nói gì, nhưng cụ Dumbledore không có vẻ đòi hỏi một câu trả lời. Cụ nói tiếp:

"Về một đề tài khác, mặc dù cũng có liên quan, ấy là thầy muốn niên học sắp tới con sẽ theo học một lớp riêng với thầy."

"Lớp riêng… với thầy?"

Harry nói, ngạc nhiên đến buột miệng, phá vỡ sự im lặng nãy giờ của mình.

"Ừ, thầy nghĩ đã đến lúc thầy cần can thiệp nhiều hơn vào việc giáo dục con."

"Thưa thầy, thầy tính sẽ dạy con môn gì?"

"À, một chút môn này, một chút môn kia," cụ Dumbledore ung dung nói.

Harry chờ đợi trong hy vọng tràn trề, nhưng cụ Dumbledore không nói tỉ mỉ, nên nó bèn hỏi về một chuyện khác đã từng khiến nó hơi điêu đứng.

"Nếu con theo học lớp riêng với thầy, con sẽ được miễn học Bế Quan Bí Thuật với ông Snape, phải không ạ?"

"Giáo sư Snape, Harry à… Ừ, khỏi. Con được miễn."

Harry thở phào.

"Hay quá. Bởi vì mấy buổi học đó…" Nó ngừng lại, cẩn

thận không nói ra những gì nó nghĩ.

“Thầy nghĩ từ ‘hỏng bét’ là một từ hay đáng dùng trong trường hợp này,” cụ Dumbledore gật đầu nói.

Harry bật cười.

“Hay quá. Vậy nghĩa là từ nay con sẽ không phải gặp giáo sư Snape thường xuyên nữa,” nó nói. “Bởi vì thầy ấy sẽ không cho con theo học lớp Độc Dược trừ khi con đạt điểm Xuất sắc trong kỳ thi Pháp thuật Thường đẳng (O.W.L.), mà con biết là con sẽ không đạt nổi.”

“Đừng có đếm cú trước khi chúng được giao,” cụ Dumbledore nghiêm trang nói. “À, nhân nói chuyện này, kết quả thi sẽ được cú đưa đến trong ngày hôm nay. Bây giờ còn hai chuyện nữa trước khi chúng ta chia tay, Harry à. Thứ nhất, thầy muốn từ bây giờ trở đi con luôn luôn giữ bên mình tấm Áo khoác Tàng hình. Ngay cả khi con ở trong trường Hogwarts. Để đề phòng thôi, con có hiểu ý thầy không?”

Harry gật đầu.

“Và sau cùng, trong thời gian con ở đây, trang trại Hang Sóc được canh phòng an ninh ở mức cao nhất mà Bộ Pháp thuật có thể bố trí. Những biện pháp an ninh này chắc chắn gây ra rất nhiều phiền phức cho ông Arthur và bà Molly - thí dụ, tất cả bưu kiện của họ đều bị đưa về Bộ kiểm tra trước khi được gởi đi. Họ chẳng hề lấy làm phiền chút xíu nào hết, bởi vì mối quan tâm duy nhất của họ là sự an toàn của con. Tuy nhiên, nếu trong thời gian con ở đây với họ mà con làm điều gì liều lĩnh, thì đó sẽ là một sự đền đáp tệ bạc.”

“Con hiểu,” Harry nói nhanh.

“Vậy thì, tốt lắm,” cụ Dumbledore vừa nói, vừa đẩy cửa cái nhà để chổi và bước ra sân. “Thầy thấy có ánh đèn trong nhà bếp. Chúng ta không nên trì hoãn lâu hơn cái cơ hội ca cẩm của bà Molly về cái sự ốm nhom ốm nhách của con.”

05

HƠI BỨN HỚT

Harry và cụ Dumbledore tiến đến gần cửa sau của Hang Sóc, chung quanh vương vãi những thứ đồ vứt đi thân quen như ủng cũ và vạc rỉ; từ đây Harry có thể nghe tiếng những con gà mái ngái ngủ cục cục vọng lại từ chuồng gà ở xa xa. Cụ Dumbledore gõ cửa ba lần và Harry thấy có một chuyển động thình lình bên trong cửa sổ nhà bếp. Một giọng lo lắng vang lên mà Harry nhận ngay ra đó là giọng nói của bà Weasley:

"Ai đó? Hãy tự danh."

"Tôi đây, Dumbledore, đem Harry đến."

Cửa mở ra tức thì. Và đứng ngay cửa là bà Weasley, thấp người, phúng phính, và mặc một cái áo ngủ màu xanh lá đã cũ.

"Ôi, Harry, cưng! Phước đức quá, cụ Albus, cụ làm tôi hơi hoảng, cụ nói đừng có trông cụ cho tới trước khi trời sáng mà!"

"Tại chúng tôi hên," cụ Dumbledore nói, đẩy Harry bước qua ngưỡng cửa. "Thầy Slughorn tỏ ra dễ dụ khị hơn là tôi

tưởng. Dĩ nhiên là chính Harry làm được việc ấy. A, chào cô Nymphadora!"

Harry ngó quanh và nhận thấy bà Weasley không ở một mình trong bếp, mặc dù vào cái giờ khuya khoắt này. Một phù thủy trẻ có gương mặt hình trái tim nhợt nhạt và một mái tóc nâu xù đang ngồi bên cạnh bàn, áp một cái tách bự giữa hai bàn tay. Cô ta nói:

"Chào giáo sư. Khỏe hả Harry!"

"Chào cô Tonks."

Harry nghĩ cô Tonks trông có vẻ u sầu, thậm chí bệnh, và có gì đó gượng gạo trong nụ cười của cô. Chắc chắn là bề ngoài của cô kém màu mè hơn bình thường khi cô không trang điểm bằng cái tán quen thuộc của mái tóc màu hồng kẹo bong bóng.

"Tôi phải đi thôi," cô nói vội, vừa đứng dậy, vừa khoác tấm áo choàng quanh vai. "Bà Molly, cám ơn bà đã mời trà và thông cảm."

"Xin đừng ra đi chỉ vì tôi đến đấy," cụ Dumbledore khách sáo nói. "Tôi không thể ở lại lâu đâu, tôi còn có vài vấn đề khẩn cấp cần bàn bạc với ông Rufus Scrimgeour."

"Không, không. Tôi cần phải đi mà," cô Tonks nói, tránh nhìn vào mắt cụ Dumbledore. "Ngủ ngon!"

"Này cưng, sao không ghé ăn cơm tối vào cuối tuần, cả Remus và Mắt-Điên cũng tới…?"

"Không, thực tình là không thể, bà Molly à… Dù sao cũng cám ơn bà… Chúc tất cả ngủ ngon nhé."

Cô Tonks bước vội ngang qua cụ Dumbledore và Harry để đi ra sân, cách ngưỡng cửa vài bước, cô đứng quay tại chỗ và biến mất vào không trung. Harry nhận thấy bà Weasley có vẻ phiền muộn.

"Thôi, thầy sẽ gặp lại con ở trường Hogwarts, Harry!" Cụ Dumbledore nói. "Bảo trọng. Thưa bà Molly, kẻ tôi tớ xin cáo từ."

Cụ cúi rạp trước bà Weasley rồi nối bước cô Tonks, biến mất tại đúng y cùng một địa điểm. Bà Weasley đóng cánh cửa mở ra khoảng sân trống trơn và rồi nắm vai Harry xoay trong vùng sáng rạng rỡ của ngọn đèn trên bàn để kiểm tra vóc dáng nó.

"Con giống thằng Ron," bà thở dài, nhìn nó từ trên xuống. "Cả hai đứa bây trông như là bị ếm xì bùa Kéo Giãn. Bác thề là thằng Ron đã cao thêm một tấc hai kể từ khi bác mua cho nó bộ đồng phục năm ngoái. Con có đói không, Harry?"

"Dạ, con đói," Harry nói, bất thình lình nhận ra nó đang đói cồn cào.

"Ngồi xuống đi cưng. Bác sẽ dọn ra cái gì đó."

Khi Harry ngồi xuống, một con mèo lông xù vàng khè có cái mặt tròn bạnh như trái bầu nhảy phóc lên đầu gối của nó an tọa rồi kêu rừ rừ.

"Vậy là Hermione cũng ở đây ạ?" Harry vui vẻ hỏi, vừa cù nhẹ sau tai con mèo Crookshanks.

"Ờ phải, con bé vừa tới ngày hôm kia," bà Weasley đáp, vừa gõ nhẹ vào cái nồi sắt tổ tướng bằng cây đũa phép. Cái nồi

nhảy phóc lên mặt lò, kêu lên một tiếng keng to và ngay lập tức bắt đầu sôi ùng ục.

"Mọi người đều đang ngủ, dĩ nhiên rồi, vì bọn bác tưởng còn mấy tiếng đồng hồ nữa con mới đến. Đây, con ăn đi."

Bà lại gõ cái nồi một lần nữa, nó tự nhấc mình lên không trung, bay về phía Harry, rồi lật nghiêng, bà Weasley đẩy một cái tô tới ngay bên dưới cái nồi vừa đúng lúc để đón món súp hành đặc bốc khói đang cháy xuống.

"Bánh mì không con?"

"Cám ơn, bác Weasley."

Bà vẫy cây đũa phép qua vai; một ổ bánh mì và một con dao cắt bánh duyên dáng bay ào tới đáp xuống bàn ăn; khi ổ bánh mì đã tự cắt ra thành từng lát và cái nồi súp đã rớt trở xuống mặt lò, bà Weasley ngồi xuống đối diện với Harry.

"Vậy là con đã thuyết phục được thầy Horace Slughorn đi dạy lại?"

Harry gật đầu, mồm miệng nó đang ngốn đầy súp nóng nên nó không thể nói được.

Bà Weasley nói:

"Thầy từng dạy cả bác trai Arthur và bác. Thầy đã dạy ở Hogwarts từ thời xưa lơ xưa lắc, bác nghĩ thầy bắt đầu dạy cùng thời với cụ Dumbledore. Con có thích thầy ấy không?"

Miệng Harry giờ đây lại ngốn đầy bánh mì, nó chỉ nhún vai và đung đưa cái đầu một cách vô thưởng vô phạt.

"Bác hiểu ý con," bà Weasley nói, gật gù một cách khôn

ngoan. “Dĩ nhiên khi nào thầy ấy muốn thành hấp dẫn thì cũng thành hấp dẫn, nhưng bác Arthur chẳng bao giờ ưa thầy ấy. Bộ Pháp thuật bây giờ bừa phứa bọn học trò cưng của thầy ấy, chúng luôn luôn giỏi giang chuyện thăng quan tiến chức, nhưng chẳng bao giờ dành nhiều thì giờ cho bác Arthur - dường như chẳng hề nghĩ là bác ấy có đủ tham vọng trèo đèo. Thôi, chỉ là nói cho con biết, ngay cả thầy Slughorn cũng phạm sai lầm. Bác không biết Ron có viết trong thư cho con chưa - chuyện mới đây thôi - nhưng bác Arthur của con vừa được thăng chức!”

Quá rõ ràng là bà Weasley chỉ lăm le nổ ra tin sốt dẻo này.

Harry nuốt một họng đầy súp rất nóng và nghĩ rằng nó cảm giác được cổ họng mình đang phồng rộp lên. Nó thổi phều phều, nói:

“Tuyệt quá!”

“Con thiệt là dễ thương,” bà Weasley cười rạng rỡ, có lẽ tưởng nó ứa nước mắt là vì mừng vui cảm động trước cái tin đó. “Ừ, ông Rufus Scrimgeour đã thiết lập thêm nhiều sở mới để đáp ứng tình hình hiện tại, và bác Arthur hiện nay đứng đầu Sở Phát hiện và Tịch thu Bùa chú Phòng chống và Vật thể Bảo vệ Giả mạo. Đó là một công tác lớn lao, dưới quyền của bác ấy bây giờ có tới mười người báo cáo.”

“Chính xác thì…”

“Chà, con thấy đó, trong cơn hoảng hốt vì Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy, khắp nơi rộ lên bán đủ thứ kỳ cục, những thứ được coi là để bảo vệ chống lại Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy và bọn Tử Thần Thực Tử. Con có thể hình dung ra những

thứ đó - như cái gọi là độc được bảo vệ thực ra là nước xốt pha thêm một chút mủ củ hạch, hay hướng dẫn phòng vệ tà ma thì lại làm văng mất vành tai người ta… Ôi, đại thể thì thủ phạm mấy vụ đó chỉ là những người như lão Mundungus Fletcher, những người chẳng bao giờ làm được một ngày công trung thực trong đời và đang thừa lúc mọi người quá hoảng sợ mà trục lợi, nhưng thỉnh thoảng đó đây lại xuất hiện những thứ đáng kinh tởm. Hôm nọ bác Arthur tịch thu được một cái hộp Kính Mách Lẻo đã ếm bùa mà gần như có thể chắc chắn là do một Tử Thần Thực Tử gài đặt. Vậy là con hiểu chứ, đó là một công tác rất quan trọng, và bác nói với bác trai thiệt là ngu nếu không xử lý luôn mấy cái bu-gi ô tô và đám lò nướng bánh bằng điện cùng tất cả những thứ còn lại trong mớ rác rưởi của dân Muggle."

Bà Weasley kết thúc bài diễn văn bằng một cái nhìn nghiêm nghị, như thể chính Harry là kẻ đề xuất rằng bỏ qua mấy cái bu-gi là tự nhiên thôi.

"Bác trai vẫn còn ở sở làm ạ?" Harry hỏi.

"Ừ, bác trai đang làm việc. Thực ra thì bác ấy về trễ một chút… bác trai nói sẽ về nhà vào khoảng nửa đêm…"

Bà quay lại nhìn cái đồng hồ to tướng đang ngồi chông chênh trên một đống vải trải giường trong giỏ đồ chờ đem giặt ở cuối cái bàn. Harry nhận ra cái đồng hồ ngay tức thì. Nó có chín cây kim, mỗi cây khắc tên của một người trong gia đình, và thường thường được treo trên phòng khách nhà Weasley, mặc dù vị trí hiện giờ của nó cho thấy là bà Weasley đã rinh nó đi khắp nhà với bà. Lúc này mỗi cây kim trong tổng cộng chín

cây đều chỉ vào chữ *nguy hiểm chết người.*

"Dạo này nó cứ chỉ như vậy," bà Weasley nói bằng một giọng tự nhiên không được thuyết phục lắm, "từ hồi Kẻ-Mà-Ai-Cùng-Biết-Là-Ai-Đấy trở lại công khai. Bác cho là bây giờ ai cũng lâm vào cảnh nguy hiểm chết người - bác không nghĩ chỉ riêng gia đình mình… nhưng bác không biết ai khác nữa có cái đồng hồ giống như cái này, nên không thể kiểm tra được. Ô!"

Kêu lên một tiếng đột ngột, bà Weasley chỉ vào mặt đồng hồ. Cây kim ông Weasley đã chệch sang chữ *đang đi lại.*

"Ảnh sắp về nhà!"

Vừa đúng, chỉ một tí sau là có tiếng gõ cửa. Bà Weasley bật dậy vội vàng chạy ra cửa; một tay đặt trên núm cửa và áp sát mặt vào lớp gỗ, bà gọi khẽ:

"Arthur, anh đó hả?"

"Ừ," giọng mệt mỏi của ông Arthur vang lên. "Nhưng nếu anh là một Tử Thần Thực Tử anh cũng nói vậy, cưng à. Hãy hỏi một câu nào đi!"

"Ôi, thiệt tình…"

"Molly!"

"Được rồi, được rồi… Tham vọng tha thiết nhất của anh là gì?"

"Tìm ra cách thức làm sao máy bay giữ được thăng bằng trên trời."

Bà Weasley gật đầu và vặn núm cửa, nhưng rõ ràng là ông

Weasley đang nắm chặt nó ở phía bên kia cửa, bởi vì cánh cửa vẫn đóng vững vàng.

"Molly! Anh phải hỏi em câu hỏi của em nữa cái đã!"

"Anh Arthur, thiệt tình, chuyện này chỉ là trò ngốc…"

"Em muốn anh gọi em là gì khi chỉ có hai đứa mình với nhau?"

Thậm chí trong ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn lồng Harry cũng có thể thấy là bà Weasley ngượng đỏ cả mặt; chính nó cũng bỗng nhiên cảm thấy ấm quanh tai và cổ, và nó hấp tấp húp súp sồn sột, khua muỗng trong tô thiệt to.

"Molly lắc lư," bà Weasley thẹn thùng thì thầm vào cái khe của kẹt cửa.

"Đúng," ông Weasley nói. "Bây giờ thì em có thể để anh vô nhà."

Bà Weasley mở cửa để hiện ra ông chồng của mình, một phù thủy gầy, hói, tóc đỏ hoe, đeo một cặp kính gọng sừng và mặc một cái áo choàng lữ hành dài và bụi bặm.

"Em vẫn không hiểu tại sao chúng ta cứ phải thông qua thủ tục đó mỗi lần anh trở về nhà," bà Weasley nói, mặt bà vẫn còn hồng hồng khi giúp chồng cởi áo choàng. "Ý em nói là một Tử Thần Thực Tử vẫn có thể ép anh phun ra câu trả lời trước khi hắn giả dạng anh được mà."

"Anh biết, em à, nhưng đó là thủ tục của Bộ, và anh phải làm gương. Mùi gì thơm quá… súp hành hả?" Ông Weasley khấp khởi hy vọng quay về phía cái bàn ăn và kêu lên, "Harry! Bọn bác cứ tưởng tới sáng mới được gặp con!"

Hai bác cháu bắt tay nhau, và ông Weasley ngồi phịch xuống một cái ghế bên cạnh Harry trong khi bà Weasley đặt một tô súp trước mặt ông.

"Cám ơn em Molly. Thiệt là một đêm vất vả. Có một thằng điên nào đó bắt đầu tung ra bán Mề đay Biến dạng. Chỉ cần đeo nó quanh cổ là mình có thể biến đổi ngoại hình theo ý muốn. Một trăm ngàn kiểu ngụy trang, giá chỉ có mười Galleon!"

"Mà thực ra sẽ có chuyện gì xảy ra nếu đeo nó vô?"

"Hầu hết trường hợp thì người ta chỉ biến đổi sang một màu cam hơi dị, nhưng có hai người đã nổi mụn cóc giống gai tua bạch tuộc khắp mình mẩy. Làm như thể bệnh viện Thánh Mungo còn thiếu việc để làm ấy!"

"Nghe giống như mấy cái thứ mà thằng Fred với thằng George thấy vui ấy," bà Weasley ngập ngừng nói. "Anh có chắc là…"

"Dĩ nhiên là anh chắc," ông Weasley nói. "Mấy thằng nhóc sẽ không làm mấy thứ như thế, nhất là khi ai nấy đang khát khao tìm sự bảo vệ."

"Vậy đó là lý do anh về trễ à, mấy cái Mề đay Biến dạng ấy?"

"Không, bọn anh đánh hơi ra một Bùa Phản Thùng bậy bạ dưới chỗ Con voi và Lâu đài, nhưng hên là khi bọn anh tới nơi thì Đội Thi hành Luật Pháp thuật đã giải quyết xong vấn đề rồi…"

Harry ráng nhịn một cái ngáp dài sau bàn tay che miệng.

“Đi ngủ,” một bà Weasley không thể bị qua mắt nói ngay lập tức. “Bác đã dọn phòng của Fred và George cho con, nó sẽ là phòng riêng của con.”

“Ủa, hai anh đâu ạ?”

“Ôi, tụi nó ở dưới Hẻm Xéo, ngủ trong một căn phòng nhỏ ngay bên trên cái tiệm giỡn của tụi nó tại vì tụi nó bận lắm,” bà Weasley nói. “Bác phải nói là ban đầu bác không tán thành lắm, nhưng rồi tụi nó có vẻ cũng có một chút nhạy bén trong kinh doanh. Thôi, đi ngủ đi con, hòm xiểng của con ở trên phòng rồi.”

“Chúc bác ngủ ngon, bác Weasley,” Harry nói, đẩy lui cái ghế. Con Crookshanks nhảy xuống khỏi đùi nó và lỉnh ra khỏi phòng.

“Ngủ ngon, Harry,” ông Weasley nói.

Khi rời khỏi nhà bếp, Harry thấy bà Weasley liếc vào cái đồng hồ ngồi trong cái giỏ đồ giặt. Tất cả kim đồng hồ lại một lần nữa cùng chỉ vào chữ *nguy hiểm chết người.*

Phòng ngủ của Fred và George ở trên tầng thứ hai. Bà Weasley chĩa cây đũa phép vô một ngọn đèn đặt trên cái bàn cạnh giường ngủ, cái đèn bật sáng lên ngay tức thì, tràn ngập căn phòng một thứ ánh sáng vàng óng dễ chịu. Mặc dù một bình hoa to tướng đã được đặt trên bàn giấy trước một cái cửa sổ nhỏ, hương hoa vẫn không ngụy trang được một mùi hôi vướng vất trong phòng mà Harry nghi là mùi thuốc súng. Một phần khá lớn mặt bằng căn phòng được dành chỗ cho một số lượng khổng lồ những cái hộp giấy cạc tông dán kín và không ghi dấu hiệu gì hết. Nằm giữa đống hộp đó là cái rương của

Harry. Căn phòng trông có vẻ như đã được tạm thời dùng làm kho chứa.

Con Hedwig rúc lên mừng rỡ chào Harry từ chỗ nó đậu trên nóc tủ quần áo, rồi bay qua cửa sổ; Harry biết là nó đã chờ gặp lại Harry rồi mới đi săn mồi. Harry chúc bà Weasley ngủ ngon, rồi mặc quần áo ngủ vào, và trèo lên một cái giường. Có cái gì đó cưng cứng trong chiếc gối nó nằm. Nó mò mẫm bên trong gối và lôi ra được một cục kẹo tím-và-cam, mà nó nhận ra là kẹo ói. Tự mỉm cười một mình, Harry trở mình và ngủ ngay tức thì.

Mấy giây sau, (hay là Harry nghĩ như vậy), nó bị đánh thức bởi một thứ nghe như tiếng nổ của súng thần công khi cánh cửa mở bung ra. Ngồi bật dậy, nó nghe soàn soạt tiếng tấm màn bị kéo ra: ánh nắng chói chang dường như chọc mạnh vô hai mắt nó. Giơ một tay che mắt, Harry dùng tay kia mò mẫm tìm đôi mắt kính của nó một cách không mấy hy vọng.

"Cứi gì vựi?"

"Tụi này không dè bồ đã ở đây rồi!" Một giọng nói to và hào hứng vang lên, và Harry nhận được một cú đấm thình lình ngay trên đỉnh đầu.

"Ron, đừng đánh trò ấy!" Một giọng con gái đầy vẻ quở trách.

Bàn tay của Harry đã tìm được cặp kính, nó bèn đeo ngay vào, tuy nhiên ánh sáng vẫn chói lọi khiến nó đằng nào cũng chẳng thấy gì. Một cái bóng to thù lù và dài sọc đung đưa ngay trước mặt nó, nó chớp chớp mắt và Ron Weasley hiện rõ ra, đang nhe răng cười với nó.

“Có sao không?”

“Chưa bao giờ đã hơn vầy,” Harry nói, vừa xoa đỉnh đầu, vừa thụp trở xuống đống gối. “Còn bồ?”

“Không đến nỗi nào,” Ron đáp, kéo một cái thùng cạc tông lại gần và ngồi lên. “Bồ đến hỏi nào? Má mới nói cho tụi này biết tức thì!”

“Khoảng một giờ sáng nay.”

“Mấy người Muggle ra sao? Họ đối xử với bồ OK không?”

“Vẫn như mọi khi,” Harry nói, trong khi Hermione ngồi ghé lên mép giường của nó. “Họ chẳng nói gì nhiều với mình, nhưng mình lại thích vậy hơn. Còn bồ thì sao, Hermione?”

“Ôi, mình vẫn khỏe,” Hermione nói. Cô nàng chăm chú ngắm Harry như thể thằng này đang khó ở trong mình vì cái gì đó.

Harry nghĩ là nó biết đằng sau điều này là cái gì, và bởi vì nó chẳng có chút lòng dạ nào mà chuyện trò về cái chết của chú Sirius hay bất cứ một đề tài khốn khổ nào khác vào lúc này, nó nói:

“Mấy giờ rồi ta? Mình lỡ bữa điểm tâm rồi sao?”

“Đừng lo chuyện đó, má đang bưng lên cho bồ nguyên một khay, má cho là bồ bị suy dinh dưỡng,” Ron nói, hai mắt trợn dọc. “Vậy, có chuyện gì xảy ra hả?”

“Chẳng có gì nhiều. Thì mình lâu nay vẫn kẹt ở nhà dì dượng mình thôi, đúng chưa nào?”

“Thôi đi bồ!” Ron nói. “Bồ đi suốt với cụ Dumbledore

mà!”

“Đâu có ly kỳ vậy! Cụ chỉ muốn mình giúp cụ thuyết phục một ông giáo già đừng nghỉ hưu nữa. Tên ổng là Horace Slughorn.”

“Ôi, tụi này cứ tưởng…” Ron nói, tỏ ra thất vọng. Hermione bèn nhá một tia mắt răn đe về phía Ron, và Ron đổi hướng một cái rẹt, “… tưởng tượng ra chuyện gì đại loại vậy.”

“Vậy hả?” Harry tức cười.

“Phải… phải rồi, bây giờ mụ Umbridge đã ra đi, thì rõ ràng chúng ta cần một giáo viên Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám mới, đúng không? Vậy, ơ, ổng như thế nào?”

“Ổng trông hơi giống một con hải mã, và trước đây từng là giáo viên Chủ nhiệm Nhà Slytherin,” Harry nói. “Chuyện gì vậy, Hermione?”

Hermione đang chăm chăm ngắm Harry như thể chờ đón những triệu chứng lạ có thể bộc lộ bất thình lình. Cô nàng vội vàng điều chỉnh lại nét mặt bằng một nụ cười chẳng thuyết phục chút nào.

“Không, dĩ nhiên là không có gì! Vậy, ơ, thầy Slughorn coi bộ có là một thầy giáo tốt không?”

“Ai mà biết,” Harry nói. “Nhưng chắc không thể tệ hơn mụ Umbridge được, đúng không?”

“Em biết có người còn tệ hơn mụ Umbridge,” một giọng nói vang lên từ phía cửa. Cô em gái của Ron lững thững đi vô phòng, vẻ mặt cáu kỉnh.

“Chào anh Harry.”

“Em mắc chứng gì vậy?” Ron hỏi.

“*Bả* chứ chứng gì!” Ginny nói rồi quăng mình ngồi xuống giường Harry một cái phịch. “Bả làm em phát điên.”

Hermione tỏ ra thông cảm:

“Bả lại làm cái gì nữa vậy?”

“Cái kiểu bả nói chuyện với em ấy - chị mà nghe thì tưởng em mới lên ba!”

“Chị biết,” Hermione hạ thấp giọng. “Bả quá tự phụ.”

Harry hết sức kinh ngạc khi nghe Hermione nói về bà Weasley như thế và không có gì đáng trách khi Ron giận dữ nói:

“Hai người không thể bỏ bả qua một bên chừng năm giây hay sao?”

Ginny cự lại:

“Ờ phải mà, bênh bả đi. Tụi này biết thừa là anh chưa thấy ớn bả mà.”

Lời chỉ trích này nếu dành cho má Ron thì dường như hơi nặng. Nên Harry bắt đầu cảm thấy hình như có cái gì đó mình chưa hiểu, nó hỏi:

“Mấy bồ đang nói về ai…?”

Nhưng câu hỏi chưa kịp hỏi xong thì đã được trả lời. Cánh cửa phòng ngủ lại mở rộng một lần nữa, và Harry theo phản xạ tự nhiên kéo chăn trải giường lên tới cằm mạnh đến nỗi cả Hermione và Ginny đều bị tuột xuống sàn.

Một phụ nữ trẻ đang đứng ngay ngưỡng cửa, một phụ nữ mà vẻ đẹp hớp hồn khiến cho căn phòng dường như thiếu không khí một cách lạ lùng. Nàng cao và yểu điệu với mái tóc dài màu vàng và dường như tỏa ra một vầng ánh sáng bạc lung linh. Để hoàn chỉnh hình ảnh hoàn hảo này, nàng bưng đến một cái khay chất đầy đồ điểm tâm.

"Arry. Cũn khá lâu mới gặp lại há?" Nàng nói bằng giọng cổ họng hơi khàn khàn.

Khi nàng lướt ra khỏi ngưỡng cửa đi về phía Harry, bà Weasley hiện ra, xàng xê theo sau bước chân nàng, trông đến khốn khổ.

"Không cần bưng khay lên đâu, tôi sắp tự xuống nhà bếp ăn mà."

"Không có chi," Fleur Delacour nói, vừa đặt cái mâm lên đầu gối Harry rồi sà xuống hôn lên cả hai bên má nó. Harry cảm thấy chỗ mà môi cô nàng chạm tới nóng bừng lên. "Tôi vữn mong gặp lại cậu ấy. Cậu còn nhớ em gái của tôi không, Gabrielle ấy? Em nó cứ nhắc mãi anh Arry Potter. Nó sẽ rớt mừng được gặp lại cậu đó."

Harry rầu rĩ thốt lên:

"Ối… bạn ấy cũng ở đây à?"

"Không… không, chú ngốc ạ," Fleur bật ra một tiếng cười ngân nga. "Ý tôi nói là vào mùa hè tới, khi tụi này… Nhưn mà cậu biết chưa?"

Đôi mắt to màu xanh lơ của cô nàng mở lớn nhìn bà Weasley với vẻ hờn trách, bà Weasley bèn nói:

“Chúng tôi chưa có đủ thì giờ để quây quần nói chuyện với Harry.”

Fleur bèn quay lại Harry, hất hất mái tóc ánh bạc khiến nó quất ngang mặt bà Weasley.

“Anh Bill và tôi sắp kết hôn!”

“Ồ,” Harry vô tư kêu lên. Nó không thể không nhận thấy tất cả mọi người, từ bà Weasley đến Ginny và Hermione đều tránh nhìn vào mắt nhau như thế nào.

“Chà. Ơ… Chúc mừng!”

Nàng lại sà xuống Harry và hôn nó.

“Lúc này anh Bill rứt bận, làm việc vất vã, và tôi chĩ làm việc bán thời gian ở Gringotts để luyện tiếng Anh, cho nên anh Bill đưa tôi về đơi để hiễu gia đình anh ấy rõ hơn. Tôi đã rất vui lúc nghe tin cậu sắp đến đơi… Ở đơi chẵng có gì nhiều để làm cã, trừ khi cậu thích nấu nướng và gà qué. Thôi… dùng bữa điễm tâm của cậu đi, Arry!”

Nói xong những lời này, nàng duyên dáng quay đi và dường như lướt nhẹ ra khỏi phòng, khẽ khàng đóng lại cánh cửa sau lưng mình.

Bà Weasley phát ra một âm thanh nghe như:

“Chà.”

“Má ghét bả,” Ginny khẽ nói.

“Má không ghét nó!” Bà Weasley thì thầm vẻ chịu đựng. “Má chỉ nghĩ là hai đứa nó hơi vội vàng đính ước, thế thôi.”

“Họ biết nhau cả năm trời rồi,” Ron nói, trông nó có vẻ

choáng váng và vẫn còn đang nhìn đăm đăm cánh cửa đã đóng lại.

"Ối, một năm thì đâu có gì là lâu. Dĩ nhiên là mẹ biết tại sao lại xảy ra như vậy. Chỉ tại tình hình bất an này với việc trở lại của Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy, mọi người cứ nghĩ có thể chết ngay vào ngày mai, cho nên họ hấp tấp trong đủ loại quyết định mà thường thì vẫn phải dành cho nhiều thời gian hơn. Lần trước khi hắn đang hùng mạnh cũng tương tự vậy, thiên hạ lấy nhau tán loạn, cánh tả cũng lấy, cánh hữu cũng lấy, trung lập cũng lấy…"

"Kể cả ba và má," Ginny ranh mãnh nói.

"Ừ thì, ba tụi bây với má được tạo ra là để cho nhau thì chờ đợi mà làm gì?" Bà Weasley nói. "Trong khi đó, Bill và Fleur… hừm… hai đứa nó thì có điểm nào giống nhau hả? Bill là một loại người siêng năng thực tế, trong khi con đó là…"

"Một con bò cái," Ginny gật đầu nói. "Nhưng anh Bill cũng chẳng được thực tế cho lắm. Ảnh là một Phá-Nguyền-Sư, đúng không, ảnh hơi bị khoái phiêu lưu, khoái cái đẹp huyền ảo… Con đoán đó là nguyên nhân ảnh mê con mẹ Nhớt."

"Đừng gọi nó như vậy, Ginny," Bà Weasley rầy ngay, trong khi Hermione và Harry phá ra cười. "Thôi, má đi lo công chuyện thì hơn… Harry, con ăn trứng đi kẻo nguội."

Bà Weasley ra khỏi phòng, vẻ hốc hác vì lo lắng. Ron trông vẫn còn có vẻ lừ đừ; nó thử lúc lắc cái đầu như một con chó đang rũ nước khỏi vành tai.

Harry hỏi:

“Sống chung một nhà mà các bạn không quen được chị ấy sao?”

“Ôi, riết rồi quen thôi,” Ron nói. “Nhưng nếu như bà ấy cứ đột nhiên nổi khùng với mình, giống như kỳ đó…”

“Thiệt là thống thiết,” Hermione tức tối nói, rảo bước đi thật xa khỏi Ron, đến tận bức tường rồi quay lại khoanh tay nhìn Ron.

Ginny hỏi Ron một cách ngờ vực:

“Anh đâu có thực lòng muốn bả ở chung mãi mãi hả?”

Khi Ron chỉ nhún vai đáp lại, Ginny nói:

“Chà, má sắp hành động để ngăn chặn vụ này, em dám cá bất cứ thứ gì luôn.”

“Bác gái sẽ thu xếp thế nào?” Harry hỏi.

“Má cứ cố mời cô Tonks đến ăn tối. Em nghĩ má đang hy vọng anh Bill sẽ phải lòng cô Tonks thay vì bà Nhớt. Em hy vọng ảnh sẽ thích cô Tonks, em thích có cô Tonks trong gia đình mình hơn.”

“Ừ, như vậy hay à,” Ron chế nhạo. “Nghe đây nhé. Không thằng nào đầu óc sáng suốt mà lại phải lòng cô Tonks trong khi cô Fleur quanh quẩn bên cạnh. Ý anh nói là cô Tonks trông cũng được khi cổ không làm những chuyện ngốc nghếch với đầu tóc và cái mũi của cô ấy, nhưng…”

“Cô ấy tỉ lần đẹp hơn con mẹ *Nhớt,”* Ginny nói.

Và Hermione từ góc phòng bổ sung:

“Và cô Tonks thông minh hơn, cô ấy là một Thần Sáng!”

“Fleur cũng đâu có ngu,” Harry nói. “Chị ấy đủ giỏi để vô chung kết cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật mà.”

Hermione nói giọng chua chát:

“Thì bồ cũng đâu có ngu.”

Ginny hỏi giọng khinh miệt:

“Em đoán là anh khoái cái kiểu Nhớt gọi anh ‘Arry à’ lắm há?”

“Đâu có,” Harry nghĩ phải chi nãy giờ mình không nói gì hết. “Anh chỉ muốn nói… Nhớt, tức là Fleur ấy…”

Ginny nói:

“Em thích có cô Tonks trong gia đình mình hơn. Ít ra cô ấy là một người vui nhộn.”

“Dạo gần đây cô ấy chẳng còn là người vui nhộn nữa.” Ron nói. “Mỗi lần anh gặp cô ấy, trông cô càng giống con ma khóc nhè Myrtle.”

“Không công bằng!” Hermione chen ngang nói nhanh. “Cô Tonks vẫn chưa hồi phục lại sau những gì đã xảy ra… Mấy bồ biết mà… Ý mình nói, chú ấy là bà con của cô ấy.”

Trái tim Harry chùng xuống. Họ lại nói tới chú Sirius. Nó cầm cái nĩa lên và bắt đầu xúc món trứng chiên vô miệng, hy vọng né tránh được những lời rủ rê tham gia vào phần này của cuộc chuyện trò.

“Cô Tonks và chú Sirius hồi ấy gần như không biết nhau,” Ron nói. “Chú Sirius bị giam trong ngục Azkaban một thời gian bằng nửa cuộc đời của cô Tonks, và trước đó gia đình họ

không hề gặp gỡ nhau.”

“Đó không phải là nguyên nhân chính,” Hermione nói. “Cô Tonks nghĩ chú Sirius chết vì lỗi của cô ấy.”

“Làm sao mà cô ấy lại kết luận như vậy?” Harry buột miệng hỏi, bất chấp ý đồ của mình.

“Thì vầy, cô ấy đang chiến đấu với mụ Bellatrix Lestranger, đúng không? Mình nghĩ cô ấy cảm thấy là nếu cô ấy dứt điểm được mụ Bellatrix, thì mụ ta đâu có thể giết chú Sirius.”

“Tầm bậy!” Ron nói.

“Đó là mặc cảm tội lỗi của người sống sót.” Hermione nói. “Mình biết thầy Lupin đã cố gắng giải tỏa cho cô ấy, nhưng cô ấy vẫn cứ sa sút tinh thần. Cô ấy đang thực sự gặp khó khăn với kỹ năng biến hình của cô ấy.”

“Kỹ năng gì…?”

“Cô ấy không thể thay đổi hình dạng như cô ấy thường làm trước đây nữa,” Hermione giải thích. “Mình nghĩ sức mạnh của cô ấy đã bị chấn thương, hay bị sao sao đó.”

“Mình không hề biết là chuyện đó có thể xảy ra,” Harry nói.

“Mình cũng không dè,” Hermione nói. “Nhưng mình nghĩ nếu người ta thực sự suy nhược tinh thần…”

Cánh cửa lại mở ra và bà Weasley thò đầu vô. Bà thì thầm:

“Ginny, xuống bếp phụ má nấu bữa trưa.”

“Con đang nói chuyện với mọi người mà!” Ginny nói, vô cùng tức tối.

“Xuống ngay!” Bà Weasley nói, và thụt đầu ra.

“Má chỉ muốn em có mặt để khỏi phải ở một mình với mụ Nhớt,” Ginny cấm cẳn. Nó hất mái tóc dài ra sau trong một điệu bộ nhái giống y như Fleur rồi nhảy tưng lên, băng ngang qua căn phòng với hai cánh tay giơ cao như một nữ diễn viên vũ ba lê.

“Mấy người cũng nên xuống nhà lẹ lên!” Cô bé nói khi đi ra khỏi phòng.

Harry bèn lợi dụng sự im lặng ngay lúc đó để ăn nhiều hơn. Hermione thì săm soi mấy cái hộp của Fred và George, mặc dù thỉnh thoảng cô nàng lại liếc chừng về phía Harry. Ron, lúc này đang ăn ké món bánh mì nướng của Harry, vẫn còn mơ màng chằm chằm nhìn ra cánh cửa.

“Cái gì đây?” Cuối cùng, Hermione hỏi, vừa giơ lên một cái gì đó giống như một cái kính thiên văn nhỏ.

“Ai mà biết!” Ron nói. “Nhưng nếu anh Fred và George để nó lại đây, thì có lẽ nó chưa thật sẵn sàng để bày bán ở ngoài tiệm giỡn, thành ra hãy cẩn thận.”

“Má bồ nói cái tiệm làm ăn khấm khá lắm,” Harry nói. “Nói Fred và George thực sự có óc kinh doanh nhạy bén.”

“Ấy là nói bớt đi rồi,” Ron nói. “Họ đang kiếm ra bạc Galleon! Mình háo hức muốn coi cái tiệm đó lắm, tụi mình vẫn chưa đi Hẻm Xéo, bởi vì má nói ba phải đến đó để tăng cường an ninh, vì vậy ba bận việc ghê lắm, nhưng mà cái tiệm nghe có vẻ tuyệt vời.”

“Còn anh Percy ra sao?” Harry hỏi. Người con trai lớn thứ

ba trong nhà Weasley đã rơi ra khỏi quỹ đạo của gia đình. "Anh ấy có nói chuyện lại với ba má bồ không?"

"Không," Ron nói.

"Nhưng bây giờ đây anh ấy cũng đã biết là ba bồ đúng hết trong vụ Voldemort trở lại rồi…"

"Cụ Dumbledore nói người ta dễ dàng tha thứ cho người khác vì đã sai hơn là vì đã đúng," Hermione nói. "Mình nghe cụ nói vậy với má bồ, Ron à."

"Nghe đúng kiểu mấy điều thông thái mà cụ Dumbledore vẫn hay nói," Ron đáp.

"Thầy sắp dạy riêng mình niên học này," Harry vui chuyện, nói.

Ron sặc miếng bánh mì nướng, còn Hermione thì há hốc miệng.

"Bồ kín tiếng dữ à!" Ron nói.

"Mình mới sực nhớ ra thôi," Harry thành thật nói. "Thầy mới nói với mình hồi hôm trong cái chòi để chổi của nhà bồ."

"Mèn ơi… Lớp riêng với cụ Dumbledore!" Ron nói, coi bộ hơi sững sờ. "Mình thắc mắc không biết tại sao cụ…"

Giọng Ron nhỏ dần đi. Harry thấy Ron và Hermione trao đổi ánh mắt với nhau. Harry đặt dao và nĩa xuống, tim nó đập khá nhanh mặc dù chẳng làm gì ngoài việc ngồi im trên giường. Cụ Dumbledore nói nó phải làm việc đó… Tại sao không làm ngay bây giờ? Nó chăm chú ngó cái nĩa đang sáng óng lên trong ánh nắng tràn vào tận đùi nó, và nói:

“Mình không biết chính xác tại sao thầy lại mở lớp riêng cho mình, nhưng mình nghĩ chắc vì lời tiên tri.”

Cả Hermione lẫn Ron không nói gì. Harry có ấn tượng là cả hai đều sững sờ. Nó tiếp tục, vẫn nói với cái nĩa của mình.

“Mấy bồ biết đó, cái mà chúng đã cố gắng đánh cắp khỏi Bộ ấy.”

“Nhưng mà đâu có ai biết cái đó nói gì?” Hermione nói nhanh. “Nó bị bể rồi mà.”

“Mặc dù tờ *Tiên Tri* nói…” Ron mới mở đầu câu thì Hermione đã “suỵt…”

“Tờ *Tiên Tri* nói đúng,” Harry nói, với một cố gắng lớn ngước nhìn lên hai người bạn: Hermione dường như hoảng sợ và Ron hết sức kinh ngạc. “Trái cầu thủy tinh đã bể nát đó không phải là bản ghi duy nhất của lời tiên tri. Mình được nghe toàn bộ lời tiên tri trong văn phòng cụ Dumbledore, lời tiên tri là nhắm cho cụ, nên cụ có thể nói với mình. Từ những gì lời tiên tri nói…” Harry hít một hơi thở sâu, “thì có vẻ như mình là kẻ phải kết liễu Voldemort… ít nhất thì lời tiên tri nói một trong hai người không thể sống khi kẻ kia còn tồn tại.”

Ba người bạn đăm đăm nhìn nhau trong im lặng một hồi. Rồi một tiếng nổ đùng thiệt to và Hermione biến mất sau làn khói đen.

“Hermione!” Harry và Ron thét lên; cái khay đồ điểm tâm tuột xuống sàn bể loảng xoảng.

Hermione hiện trở ra trong làn khói, ho sù sụ, tay nắm chặt cái kính thiên văn và khoe một con mắt tím đen sáng rực.

“Mình véo nó và nó… nó thụi mình,” cô nàng vừa thở hổn hển vừa nói.

Và đúng y vậy, giờ thì tụi nó thấy một nắm tay nhỏ xíu trên một cái lò xo nhô ra từ đầu cái kính thiên văn.

“Đừng lo,” Ron nói, rõ ràng đang cố gắng nín cười, “Má sẽ chỉnh lại cho, má rất giỏi chữa lành mấy thương tích lặt vặt…”

“Ôi, thôi, đừng bận tâm chuyện đó lúc này,” Hermione vội vàng nói. “Harry, ồ, Harry…”

Cô nàng lại ngồi xuống bên cạnh giường Harry.

“Lúc từ Bộ trở về, tụi này cũng thắc mắc… Rõ ràng, tụi này không muốn hỏi han gì bồ, nhưng từ những gì mà lão Lucius Malfoy nói về lời tiên tri, rằng nó nói về bồ và Voldemort ra sao, chà, tụi này cũng nghĩ dám là một chuyện gì đó giống như vậy… Ôi, Harry…” Cô nàng chăm chú nhìn Harry, rồi thì thầm, “Bồ có sợ không?”

“Bây giờ thì không sợ bằng trước đây,” Harry nói. “Khi mới nghe nó lần đầu, mình… nhưng bây giờ, có vẻ như là mình đã luôn luôn biết rằng cuối cùng rồi mình sẽ phải đương đầu với hắn.”

“Khi tụi này nghe cụ Dumbledore đích thân đi đón bồ, tụi này cũng nghĩ có thể cụ sẽ nói với bồ điều gì đó hay chỉ cho bồ điều gì đó để đối phó với lời tiên tri,” Ron hăng hái nói. “Vậy là coi như tụi này cũng đúng há? Cụ sẽ chẳng mở lớp dạy riêng cho bồ nếu cụ nghĩ bồ là đồ tiêu rồi; hơi đâu mà cụ phí sức… Cụ phải tin là bồ còn có thể làm được gì thì mới thế!”

“Đúng đó!” Hermione nói. “Mình thắc mắc cụ sẽ dạy bồ môn gì, Harry nhỉ? Pháp thuật phòng vệ cao cấp chính hiệu, dám lắm… Hay phản nguyền hùng mạnh… Hay chống tà…”

Harry gần như không lắng nghe nữa. Một niềm ấm áp không liên quan gì tới ánh nắng đang tỏa lan khắp người nó. Cơn tức thở ngột ngạt ở ngực nó dường như đã được khai thông. Nó biết Hermione và Ron bị sốc hơn là tụi nó biểu hiện ra ngoài, nhưng cái sự việc giản dị là tụi nó vẫn ở bên cạnh nó, nói với nó những lời an ủi hùng hồn, chứ không co lại tránh xa nó như thể nó bị bệnh truyền nhiễm hay gây nguy hiểm, đã là điều quý giá vô cùng mà nó không tài nào thổ lộ với hai đứa được.

“… và bùa lẩn tránh nói chung,” Hermione đúc kết lại. “Chà, ít ra thì bồ cũng biết được một lớp mà bồ sẽ học trong niên học tới, đó là trội hẳn một lớp so với Ron và mình. Mình đang thắc mắc không biết khi nào thì tụi mình có kết quả kỳ thi Pháp thuật Thường đẳng?”

“Chắc không lâu nữa đâu. Gần cả tháng rồi còn gì!” Ron nói.

“Chờ đó,” Harry nói, khi sực nhớ lại một phần của cuộc nói chuyện tối hôm qua. “Mình nghĩ là cụ Dumbledore có nói kết quả kỳ thi của tụi mình sẽ được gởi bằng bưu cú tới trong ngày hôm nay.”

“Hôm nay?” Hermione rú lên. “Hôm nay? Nhưng tại sao bồ đã không… Ôi trời ơi… lẽ ra bồ nên nói…”

Cô nàng đứng phắt dậy.

“Mình phải đi coi coi có bưu cú nào đến chưa…”

Nhưng khi Harry xuống tới nhà dưới mười phút sau đó, ăn mặc chỉnh tề và bưng cái khay sạch trơn, nó nhận thấy Hermione ngồi bên cạnh cái bàn nhà bếp với vẻ kích động ghê gớm, trong khi bà Weasley đang cố làm giảm đi cái bề ngoài nửa như con gấu trúc của cô nàng.

“Nó chả thèm suy suyển đi chút nào,” Bà Weasley đang nói một cách căng thẳng, bà đứng cao bên trên Hermione, tay cầm cây đũa phép và cuốn sách *Trợ Lý Người Chữa Thương*, mở ra chương ‘Bầm, Đứt, Trầy’. “Trước giờ cách này vẫn hiệu nghiệm mà, bác chẳng hiểu ra làm sao cả.”

“Sáng kiến cho một trò giỡn tức cười của anh Fred và anh George là bảo đảm sao cho vết bầm không phai được,” Ginny nói.

“Nhưng nó phải phai đi chứ!” Hermione kêu lên oai oái. “Chị không thể nào vác cái mặt như vầy đi quanh mãi được.”

“Không đâu, cháu yêu quý, chúng ta sẽ tìm ra thuốc giải độc, đừng lo,” bà Weasley dỗ dành.

“Anh Bill có kể cho tôi nghe hai cậu Fred và George rớt vui tính,” Fleur nói, mỉm cười thanh thản.

“Ừ, vui đến nỗi tôi cười không thở được,” Hermione bốp chát. Cô nàng đứng bật dậy, bắt đầu đi loanh quanh nhà bếp, vặn vẹo mấy ngón tay vào nhau.

“Bác Weasley à, bác có chắc thiệt chắc là sáng nay cú chưa tới không?”

“Đúng vậy con à, bác có để ý mà,” bà Weasley kiên nhẫn

nói. “Nhưng mới chín giờ sáng mà, hãy còn khối thì giờ…”

“Con biết là con lộn tùm lum trong bài thi cổ ngữ Runes,” Hermione luýnh quýnh lầm bầm. “Con chắc chắn là phạm ít nhất một lỗi dịch thuật nghiêm trọng. Và môn Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám chẳng tốt chút nào cả. Con tưởng môn Biến hình khá tốt lúc ấy, nhưng coi lại…”

“Hermione à, bồ nín giùm cho, bồ không phải là người duy nhất hồi hộp,” Ron quát. “Và khi mà bồ đạt mười một điểm xuất sắc Pháp thuật Thường đẳng…”

“Đừng, đừng, đừng!” Hermione nói, xua xua hai tay loạn xị lên. “Mình biết là mình hỏng hết mọi môn mà!”

“Nếu mình thi hỏng thì sao há?” Harry hỏi trổng cả phòng, nhưng lại chính Hermione là người trả lời.

“Chúng ta sẽ thảo luận với giáo viên Chủ nhiệm của mỗi Nhà về các lựa chọn, mình đã hỏi giáo sư McGonagall vào cuối học kỳ vừa rồi.”

Bao tử của Harry quặn thắt. Nó ước gì nó đã không ăn một bữa điểm tâm vĩ đại.

“Ở Beauxbatons,” Fleur nói một cách đắc chí, “chúng tôi có mợt cách làm khác. Tôi nghĩ cách đó tớt hơn. Chúng tôi mỡ kỳ thi vào năm thứ sáu, thay vì năm thứ năm, và lúc đó…”

Lời nói của Fleur chìm lỉm trong một tiếng rú. Hermione đang chỉ tay qua cửa sổ nhà bếp. Ba cái đốm đen đang hiện rõ dần trên nền trời, càng lúc càng to ra.

“Chúng nhất định là cú rồi!” Ron nói, giọng khàn khàn, nhảy phắt dậy, đến đứng bên cửa sổ với Hermione.

“Và có ba con cả thảy,” Harry nói, vội vàng đến đứng cạnh hai đứa kia.

“Mỗi đứa mình một con,” Hermione nói với giọng thì thào hãi hùng. “Ôi, không…, ôi… không… ôi, không…”

Cô nàng bấu chặt cứng cùi chỏ của cả Harry lẫn Ron.

Những con cú bay thẳng đến Hang Sóc, ba con cú hung xinh đẹp, khi bay thấp xuống trên con đường nhỏ dẫn lên ngôi nhà, thì thấy rõ mỗi con đều đang mang theo một cái phong bì to vuông vức.

“Ôi không,” Hermione ré lên.

Bà Weasley chen qua ba đứa và mở cửa sổ nhà bếp ra. Một, hai, ba, bọn cú bay vù qua cửa sổ và đáp xuống mặt bàn theo một hàng ngang thẳng tắp. Tất cả ba con cú đều giơ chân phải lên.

Harry di chuyển tới trước. Bức thư đề tên nó được buộc vào chân của con cú đứng ở giữa. Nó tháo bức thư ra bằng mấy ngón tay run rẩy. Bên trái nó, Ron đang cố gắng tháo gỡ cái kết quả của chính nó; và ở bên phải, bàn tay Hermione run đến nỗi cô nàng làm cho chính con cú đưa thư cũng phát run.

Không ai trong nhà bếp nói năng gì. Cuối cùng, Harry cũng xoay sở mở được cái phong bì. Nó xé toạc phong bì ra thiệt nhanh và mở tấm giấy da bên trong.

KẾT QUẢ PHÁP THUẬT THƯỜNG ĐẲNG

Điểm đậu: *Xuất sắc (XS) ; Giỏi quá kỳ vọng (G) ; Xoàng (X)*

Điểm rớt: *Kém (K) ; Tồi dễ sợ (T) ; Bết (B)*

HARRY JAMES POTTER ĐÃ ĐẠT THÀNH TÍCH:

Thiên văn học: X

Chăm sóc sinh vật huyền bí: G

Bùa ngải: G

Phòng chống nghệ thuật hắc ám: XS

Thần học: K

Thảo Dược: G

Lịch sử Pháp thuật: T

Độc Dược: G

Biến hình: G

Harry đọc suốt tấm giấy da nhiều lần, hơi thở của nó trở nên hòa dịu hơn sau mỗi lần đọc. Vậy là ổn cả: nó vốn luôn biết là nó sẽ rớt môn Thần học, và nó đã chẳng hòng đậu nổi môn Lịch sử Pháp thuật, trong hoàn cảnh nó đã gục ngã nửa chừng trong kỳ thi. Nhưng nó đã đậu tất cả các môn còn lại! Nó rà ngón tay dọc điểm số… Nó đã đậu môn Biến hình và môn Thảo Dược dễ dàng, nó thậm chí giỏi quá kỳ vọng ở môn Độc Dược! Và khoái hơn cả là nó đạt được điểm "Xuất sắc" môn Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám.

Nó nhìn quanh. Hermione đang quay lưng lại và đầu cô nàng cúi xuống, nhưng Ron trông hớn hở ra mặt.

"Chỉ rớt môn Thần học và Lịch sử Pháp thuật, mà ai bận tâm tới mấy thứ đó chớ?" Ron vui vẻ nói với Harry. "Đây nè… đổi…"

Harry liếc xuống hạng của Ron: chẳng có cái "Xuất sắc" nào cả…

"Biết bồ giỏi nhất môn Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám mà," Ron nói, vừa thoi một đấm vô vai Harry. "Tụi mình ngon lành, há?"

"Giỏi lắm!" Bà Weasley nói một cách tự hào, xoa rối bù mái tóc của Ron. "Bảy chứng chỉ Pháp thuật Thường đẳng, vậy là nhiều hơn cả George và Fred cộng lại!"

"Hermione?" Ginny ngập ngừng gọi, vì Hermione vẫn không quay mặt lại. "Kết quả của chị ra sao?"

"Chị… không đến nỗi tệ," Hermione nói nhỏ.

"Thôi mà, đừng giấu nữa!" Ron nói, rảo bước qua chỗ Hermione, hớt nhanh cái kết quả trong tay cô nàng. "Đúng… mười 'Xuất sắc' và một 'Giỏi quá kỳ vọng' môn Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám," nó ngó xuống Hermione, nửa khoái nửa cáu. "Bồ thất vọng thiệt ấy hả?"

Hermione lắc đầu, nhưng Harry bật cười.

"Này, bây giờ tụi này là bậc Phù Thủy Tận Sức rồi nhé!" Ron toe toét cười "Má ơi, còn xúc xích không?"

Harry nhìn lại kết quả của nó. Kết quả tốt như là nó đã hy vọng. Nó chỉ hơi nhói đau khi cảm thấy tiếc là… Thế là kết thúc tham vọng trở thành Thần Sáng của nó. Nó đã không bảo đảm được điểm yêu cầu của môn Độc Dược. Nó vẫn luôn biết là nó sẽ không đạt được, nhưng nó vẫn cảm thấy nặng nề trong gan ruột khi nhìn lại cái điểm G nhỏ màu đen.

Kể cũng quái dị, thực vậy, lại chính một Tử Thần Thực Tử

cải trang là người đầu tiên nói với Harry rằng nó có thể trở thành một Thần Sáng giỏi, nhưng chẳng biết sao cái ý tưởng đó lại bám riết lấy nó, và nó chẳng hề mơ ước trở thành cái gì ngoài điều đó. Hơn nữa, có vẻ như đó là một định mệnh chính xác của nó bởi vì nó đã nghe lời tiên tri cách đây mấy tuần lễ… *một trong hai người không thể sống khi kẻ kia còn tồn tại*... Vậy nếu như nó được gia nhập đội ngũ những phù thủy được huấn luyện siêu đẳng để làm công việc tìm và diệt Voldemort, thì chẳng phải là nó sẽ được sống theo đúng lời tiên tri và tự giành cho mình một cơ hội tốt nhất để sống sót sao?

06

KHÚC NGOẾT CỦA DRACO

Harry vẫn ở lại trong khuôn khổ khu vườn của Hang Sóc suốt vài tuần lễ kế tiếp. Nó dành hầu hết ngày giờ để chơi bóng Quidditch hai-người-một-đội trong vườn cây ăn trái của gia đình Weasley (nó và Hermione đấu với Ron và Ginny; Hermione thì dở khiếp còn Ginny thì chơi giỏi, cho nên tụi nó cân sức cũng khá hợp lý), và buổi tối nó ăn tới ba phần bất cứ món gì bà Weasley dọn ra trước mặt.

Đó đáng lẽ là kỳ nghỉ hè thanh bình, vui vẻ, nếu không có những câu chuyện về mất tích, tai nạn kỳ quái, thậm chí chết chóc bây giờ xuất hiện hầu như mỗi ngày trên tờ *Tiên Tri*. Đôi khi Bill và ông Weasley đem tin tức về nhà trước khi báo kịp đăng. Bà Weasley đã không hài lòng chút nào khi lễ sinh nhật thứ mười sáu của Harry bị những cơn thủy triều rùng rợn mà thầy Remus Lupin mang tới bữa tiệc làm cho hỏng bét. Thầy Lupin dạo này trông hốc hác dữ tợn, mớ tóc nâu của thầy pha sọc dưa với mớ tóc bạc, quần áo thì càng te tua vá víu hơn bao giờ hết.

"Lại có thêm hai vụ giám ngục tấn công khác nữa," thầy

Lupin thông báo khi bà Weasley đưa cho thầy một miếng bánh sinh nhật to. “Và người ta tìm thấy xác Igor Karkaroff trong một căn chòi tuốt trên miền bắc. Có Dấu hiệu Hắc ám ếm trên cái chòi - Hù, thành thật mà nói, tôi ngạc nhiên là hắn còn sống sót gần một năm trời sau khi ly khai bọn Tử Thần Thực Tử; theo như tôi nhớ thì Regulus, em trai chú Sirius, chỉ xoay sở được có vài ngày.”

“Ừ, thôi,” bà Weasley cau mày. “Có lẽ chúng ta nên nói về cái gì đó khác…”

“Chú có nghe về Florean Fortescue không, chú Remus?” Bill hỏi, nãy giờ bị Fleur chuốc rượu vang tới tấp. “Cái ông điều hành…”

“Tiệm kem ở Hẻm Xéo hả?” Harry chen ngang với một cảm giác trống tuột khó chịu trong hốc bao tử. “Hồi trước bác ấy hay cho em cà-rem miễn phí. Có chuyện gì với bác ấy ạ?”

“Bị trục đi, căn cứ vào hiện trường cái tiệm của ông ấy.”

“Tại sao?” Ron hỏi, trong khi bà Weasley quắc mắt ngó Bill.

“Ai mà biết. Chắc là ông ấy phải chọc giận chúng kiểu gì đó. Ông Florean ấy là một người tốt.”

“Nói tới Hẻm Xéo,” ông Weasley nói, “hình như ông Ollivander cũng biến mất rồi.”

“Ông làm đũa phép ấy hả?” Ginny nói, vẻ sửng sốt.

“Chính ổng đó. Cửa hàng trống rỗng. Không hề có dấu vết của một cuộc chiến đấu. Không ai biết liệu ông ta tự nguyện ra đi hay là bị bắt cóc.”

“Nhưng những cây đũa phép… người ta làm sao mà có đũa phép bây giờ?”

“Họ sẽ đặt những người khác làm,” thầy Lupin nói. “Nhưng Ollivander là người giỏi nhất, và nếu đối phương có được ông ấy thì việc đó chẳng hay ho gì cho chúng ta cả.”

Ngày hôm sau bữa tiệc trà sinh nhật hơi u ám này, thư gọi nhập học và danh mục sách giáo khoa của lũ trẻ được gởi tới từ trường Hogwarts. Phần của Harry có kèm thêm một sự ngạc nhiên: nó được chọn làm Đội trưởng Quidditch.

“Như vầy bồ sẽ có địa vị ngang hàng với Huynh trưởng!” Hermione reo lên vui vẻ. “Từ nay bồ có thể sử dụng phòng tắm đặc biệt, và mọi thứ!”

“Chà, mình nhớ khi anh Charlie đeo một trong những cái này,” Ron nói, hân hoan xem xét cái huy hiệu. “Harry à, chuyện này thiệt hay đó, bồ là đội trưởng của mình… nếu bồ cho mình trở lại, mình cho là, hà hà…”

“Hừm, má không nghĩ là chúng ta có thể trì hoãn lâu thêm nữa chuyến đi mua sắm ở Hẻm Xéo nữa đâu, vì con cần sắm những thứ này.” Bà Weasley thở dài, ngó xuống cái danh mục sách giáo khoa của Ron. “Chúng ta sẽ đi vào ngày thứ bảy nếu như ba con không bị kẹt công việc một lần nữa. Má sẽ không tới đó mà không có ba con cùng đi đâu.”

“Má à, má có thực sự nghĩ là Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy sẽ núp trong một kệ sách trong tiệm Flourish & Blotts không?” Ron cười khì.

“Chứ ông Fortescue và ông Ollivander chỉ đi nghỉ hè thôi,

hả?" Bà Weasley phản công lại tức thì. "Nếu con nghĩ an ninh là chuyện giỡn chơi thì con có thể ở nhà và má sẽ tự đi mua mọi thứ giùm con…"

"Không, con muốn đi, con muốn xem cái tiệm giỡn của anh Fred và anh George." Ron vội vã nói.

"Vậy thì cậu chỉ cần thắt đai an toàn những ý tưởng của cậu lại, cậu trẻ à, trước khi tôi quyết định là cậu còn quá non nớt không thể cùng đi với chúng tôi!" Bà Weasley giận dữ nói, chụp lấy cái đồng hồ của bà, tất cả chín cây kim đồng hồ đều chỉ vào chữ *nguy hiểm chết người* - "và hãy liệu hồn cảnh giác như thế luôn trong cả chuyện trở về nhập học trường Hogwarts!"

Ron trợn mắt quay qua ngó Harry chòng chọc, trong khi mẹ nó hai tay bưng cái giỏ đồ cần giặt và cái đồng hồ ngồi chông chênh trên đó, đùng đùng đi ra khỏi phòng.

"Ôi trời… Ở đây giờ giỡn một chút cũng không được nữa rồi…"

Nhưng Ron cũng cẩn thận không nói năng báng bổ về Voldemort trong mấy ngày kế đó. Ngày thứ bảy ló dạng mà không nổ ra thêm cơn giận nào của bà Weasley, mặc dù bà có vẻ rất căng thẳng vào bữa điểm tâm. Anh Bill sẽ ở nhà với Fleur (khiến Hermione và Ginny mừng húm). Anh chuyền ngang qua mặt bàn một bịch đầy tiền cho Harry.

"Phần của em đâu?" Ron đòi hỏi ngay lập tức, hai mắt mở to.

"Đây là tiền của Harry, ngốc ạ." Anh Bill nói. "Harry, anh

đã rút tiền trong kho của em ra giùm em, bởi vì dạo này công chúng muốn rút vàng ra khỏi nhà băng phải mất tới năm tiếng đồng hồ. Các yêu tinh nhà băng đã thắt chặt kiểm soát an ninh. Cách đây hai ngày Arkie Philport bị gắn một cái bùa Khảo sát Trung thực… Thôi, cứ tin anh đi, cách này dễ hơn."

"Cám ơn anh Bill," Harry nói, nhét bịch vàng vô túi.

"Anh úi luôn luôn chu đáo," Fleur vừa vuốt mũi Bill vừa rù rì một cách trìu mến. Ginny diễn kịch câm ói vô cái chén bột điểm tâm của nó đằng sau lưng Fleur. Harry mắc nghẹn miếng bánh bột bắp, còn Ron thì đấm thùm thụp lên lưng Harry.

Hôm đó là một ngày đầy mây ảm đạm. Một trong mấy cái xe đặc biệt của Bộ Pháp thuật, cái mà Harry từng đi trước đây, đang chờ ở trước sân khi họ vừa kéo áo choàng trùm kín người vừa nhô ra khỏi nhà.

"Thiệt hay là ba có thể kiếm cho tụi mình những thứ này một lần nữa," Ron nói giọng tán dương, vươn duỗi một cách phè phỡn trong lúc chiếc xe chạy êm ru ra khỏi Hang Sóc, Bill và Fleur vẫy tay chào họ từ cửa sổ nhà bếp. Ron, Harry, Hermione và Ginny cùng nhau ngồi thoải mái ở băng ghế sau rộng rãi.

"Đừng có nhiễm thói quen đó, chẳng qua là vì Harry thôi," ông Weasley nói với ra sau. Ông và bà Weasley ngồi ở băng ghế trước với tài xế của Bộ; ghế hành khách ở hàng đầu đã được kéo ra thành một thứ giống như ghế xô pha hai chỗ. "Harry được đặt ở tình trạng bảo vệ cao nhất. Rồi chúng ta sẽ còn có thêm bổ sung an ninh ở Hẻm Xéo."

Harry không nói gì; nó không mê lắm gì chuyện mua sắm

mà cứ bị một tiểu đoàn Thần Sáng vây quanh. Nó đã nhét tấm Áo Khoác Tàng Hình vào cái ba lô của mình và cảm thấy rằng, nếu cụ Dumbledore nghĩ làm như vậy là tốt, thì Bộ Pháp thuật ắt cũng cho là tốt, mặc dù khi nghĩ như vậy, nó không biết chắc là Bộ có biết về tấm Áo Khoác Tàng Hình của nó không.

Một thoáng sau, nhanh đến nỗi đáng ngạc nhiên, người lái xe mở miệng, lần đầu tiên, trong khi vẫn lái cho xe chậm lại trên đường Charing Cross rồi đậu ngay bên ngoài quán Cái Vạc Lủng:

"Đấy, quý vị đã đến nơi. Tôi sẽ chờ quý vị, có biết quý vị sẽ đi bao lâu không?"

"Tôi chắc chừng hai tiếng đồng hồ," ông Weasley nói. "A, hay quá, ông ta kìa!"

Harry bắt chước ông Weasley thò đầu ra ngoài cửa sổ xe, tim nó nhảy thót lên. Chẳng thấy Thần Sáng nào canh gác bên ngoài quán cả, nhưng thay vào đó là bóng dáng khổng lồ với bộ râu đen của bác Hagrid, người giữ sân của trường Hogwarts. Bác mặc một cái áo khoác dài bằng da hải ly, cười toe toét khi thấy mặt Harry và hiển nhiên là khiến đám bộ hành Muggle kinh ngạc.

"Harry!" Bác kêu oang oang, vừa lướt nhanh tới cuốn Harry vào trong một cái ôm siết thân thương đến gãy xương, khi nó mới bước ra khỏi chiếc xe. "Buckbeak - tức là Witherwings ấy - ừ, con phải gặp nó, Harry à, nó vui hết cỡ khi được trở về sống ngoài trời…"

"Nó vui là mừng rồi," Harry nói, nhăn răng cười trong khi

xoa nắn mấy khớp xương sườn của mình. “Tụi con đâu dè ‘an ninh’ lại là bác!”

“Bác biết, giống như hồi xưa, đúng hông? Biết hông, Bộ Pháp thuật tính đặc phái một đám Thần Sáng, nhưng cụ Dumbledore nói bác làm được tất,” bác Hagrid nói một cách tự hào, ngực bác phồng lên, và hai ngón tay cái ngoéo vào mép túi áo. “Nào, chúng ta đi… Xin mời đi trước, thưa ông Arthur và bà Molly…”

Quán Cái Vạc Lủng hoàn toàn trống vắng, lần đầu tiên, theo trí nhớ của Harry. Chỉ có ông Tom chủ quán, người khô xác lại không răng, là người còn sót lại của đám đông ngày xưa. Ông ta ngước nhìn lên tràn trề hy vọng khi đám Harry bước vào quán, nhưng trước khi ông ta kịp mở miệng, bác Hagrid đã trịnh trọng nói:

“Bữa nay chỉ đi ngang qua thôi, ông Tom à, chắc ông hiểu rồi, công tác Hogwarts, ông biết đấy.”

Ông Tom gật đầu buồn bã và quay ra lau mấy cái ly; Harry, Hermione, bác Hagrid, và đám Weasley đi băng qua quán để ra một cái sân nhỏ lạnh lẽo ở đằng sau quán, nơi để mấy thùng rác. Bác Hagrid giơ cây dù hồng của bác lên và gõ một viên gạch nào đó trên tường, bức tường nứt ra ngay tức thì, tạo thành một cái cổng vòm mở ra một con đường lát gạch quanh co. Họ bước qua cổng và nhìn quanh.

Hẻm Xéo đã thay đổi. Những cửa hàng lộng lẫy sặc sỡ màu sắc trưng bày sách thần chú, nguyên liệu độc dược, và chảo vạc đã bị khuất tầm nhìn sau những áp phích vĩ đại của Bộ Pháp thuật giăng áng hết những mặt tiền cửa hàng. Hầu hết

những áp phích tím thẫm âm u này in phiên bản phóng lớn của những lời khuyên an ninh trong tờ bướm Bộ Pháp thuật đã gởi đi khắp nơi suốt mùa hè; nhưng cũng có mấy tấm áp phích khác trưng ra những bức ảnh đen trắng cử động được của những Tử Thần Thực Tử được biết là đang đào tẩu. Mụ Bellatrix Lestrange đang nhếch môi cười khinh khỉnh ở mặt tiền một tiệm thuốc gần đó nhất. Một số cửa hàng đã bị đóng ván niêm phong, bao gồm tiệm kem của ông Florean Fortescue. Nhưng mặt khác, một số quầy hàng trông nhếch nhác lại mọc rộ lên dọc theo con đường. Cái quầy gần đó nhất, được dựng lên ngay bên ngoài nhà sách Flourish & Blotts, phía dưới một tấm vải bạt sọc rằn lem luốc, có một tấm bảng hiệu bằng giấy bồi gài ở phía trước:

Bùa Hộ Mạng: Chống Người Sói, Giám Ngục, và Âm Binh Hiệu Quả

Một pháp sư nhỏ thó vẻ tiều tụy đang lúc lắc một mớ những biểu tượng bằng bạc xâu thành chuỗi để mời gọi khách qua đường.

“Một cái cho cô gái nhỏ của bà nhé?” Lão chào mời bà Weasley khi họ đi ngang, mắt lão liếc đểu Ginny. “Để bảo vệ cái cổ nõn nà của bé nhé?”

“Nếu tôi mà đang thi hành nhiệm vụ…” Ông Weasley trừng mắt giận dữ ngó lão bán bùa hộ mệnh.

“Ừ, nhưng đừng có đi bắt ai lúc này, anh yêu ạ, chúng ta đang vội,” bà Weasley nói, lo lắng tham khảo một cái danh sách những thứ cần mua sắm. “Má nghĩ chúng ta nên đến tiệm Bà Malkin’s trước tiên, Hermione muốn mua vài tấm áo chùng

mới, áo chùng cũ đi học của Ron cũng đã ngắn hổng mắt cá nó quá nhiều rồi, và con cũng cần áo mới nữa, Harry à, con cũng lớn nhanh quá… Nào, mọi người, đi nào…"

"Molly à, mọi người cùng kéo đến tiệm Bà Malkin's thì chẳng hợp lý chút nào. Tại sao không để ba đứa nó tới đó cùng với bác Hagrid, còn chúng ta thì đi đến tiệm Flourish & Blotts để mua sách cho tất cả tụi nó?"

"Em không biết," bà Weasley lo lắng nói, rõ ràng là bị giằng co giữa ước muốn mua sắm cho thiệt nhanh với mong muốn được bám nhau thành một đoàn. "Bác Hagrid, bác nghĩ sao?…"

"Đừng sợ, chị Molly, tụi nó đi với tôi được mà," bác Hagrid nói một cách dịu dàng, quơ quơ một bàn tay lông lá to bằng cái nắp thùng rác. Bà Weasley có vẻ không được thuyết phục hoàn toàn, nhưng cũng cho phép xẻ đàn, rồi gấp rút đi về phía tiệm Flourish & Blotts cùng chồng và Ginny, trong khi Harry, Ron, Hermione và bác Hagrid đi về phía tiệm Bà Malkin's.

Harry để ý thấy nhiều người đi ngang qua tụi nó cũng có cái vẻ lo âu, phiền muộn như bà Weasley, và không ai dừng chân trò chuyện nữa; những người mua sắm đi cùng nhau thành từng nhóm bám nhau chặt chẽ, lăm lăm đi lo cho xong công chuyện của mình. Dường như chẳng có ai đi bát phố mua sắm một mình.

"Tất cả cùng vô đó thì hơi chật một tí," bác Hagrid nói, dừng chân bên ngoài tiệm bà Malkin's và cúi xuống dòm qua cửa sổ. "Bác đứng canh bên ngoài, được hông?"

Thế là Harry, Hermione và Ron cùng nhau đi vô cái tiệm

nhỏ. Thoạt nhìn thì thấy có vẻ như tiệm vắng khách, nhưng ngay sau khi cánh cửa tiệm mở ra rồi khép lại sau lưng, chúng đã nghe một giọng nói quen thuộc phát ra từ sau một dãy giá treo áo chùng viền màu xanh lục và xanh lơ.

"… không còn con nít nữa, trong trường hợp mẹ không nhận ra, mẹ à. Con hoàn toàn đủ khả năng tự đi mua sắm một mình!"

Có tiếng tặc lưỡi nghe như gà mái cục tác và một giọng nói mà Harry nhận ra là giọng của Bà Malkin, chủ tiệm.

"Ấy, cậu thân mến, mẹ của cậu hoàn toàn đúng đấy, chẳng ai trong chúng ta lại tính chuyện đi lang thang một mình vào thời buổi này nữa, cái đấy thì không liên quan gì đến chuyện còn con nít…"

"Để ý tới chỗ bà đâm cái kim gài ấy, được không?"

Một thằng tuổi mới lớn có gương mặt nhọn trắng nhợt nhạt và mái tóc vàng ánh trắng hiện ra đằng sau giá treo áo, nó mặc một bộ áo chùng thanh lịch màu xanh lục sậm lấp lánh kim gài quanh lai và đường viền tay áo. Nó rảo bước đến tấm gương soi và tự ngắm nghía mình; chỉ tích tắc sau là nó nhận thấy Harry, Hermione và Ron trong gương, sau lưng nó. Đôi mắt xám của nó híp lại.

"Nếu mẹ thắc mắc cái mùi gì thum thủm, mẹ à, ấy là vì một con Máu bùn vừa bước vô tiệm," Draco Malfoy nói.

"Tôi cho là không cần thiết phải dùng ngôn ngữ như thế," bà Malkin nói, vội vàng bước ra từ phía sau giá treo quần áo, tay cầm một cuộn thước dây và một cây đũa phép. "Và tôi

cũng không muốn có đũa phép chĩa ra trong tiệm của tôi!" Bà hấp tấp nói thêm, khi liếc về phía cửa và thấy cả Harry lẫn Ron đang đứng đó rút đũa phép ra chĩa về phía Malfoy.

Hermione đứng hơi khuất đằng sau hai đứa này, khẽ nói:

"Đừng, ôi xin đừng… thực lòng, chẳng đáng…"

"Chà, coi bộ chúng mày dám xài pháp thuật ở ngoài trường ha," Malfoy khinh khỉnh nói. "Ai làm bầm mắt mày thế, Granger? Tao muốn gởi hoa tặng kẻ đó."

"Thôi, đủ rồi," bà Malkin nói giọng sắc đanh, vừa ngoái nhìn ra sau để tìm sự hỗ trợ. "Thưa bà, xin vui lòng…"

Bà Narcissa Malfoy thong thả bước ra từ đằng sau giá treo áo.

"Dẹp mấy thứ đó đi!" Bà ta lạnh lùng nói với Harry và Ron. "Nếu chúng mày tấn công con trai tao một lần nữa, tao sẽ cam đoan đó là hành động cuối cùng trong đời chúng mày."

"Thiệt hả?" Harry nói, tiến tới trước một bước và đăm đăm nhìn vào gương mặt kiêu căng phẳng lỳ tuy tái nhợt nhưng vẫn giống y gương mặt của bà chị. Bây giờ Harry đã cao bằng bà ta. "Sắp kêu thêm vài tên Tử Thần Thực Tử chí cốt đến thanh toán chúng tôi, chứ gì?"

Bà Malkin rú lên và ép chặt trái tim.

"Thực tình, cậu không nên cáo buộc… nói thế là nguy hiểm… làm ơn cất đũa phép đi!"

Nhưng Harry chẳng chịu hạ thấp cây đũa phép của nó. Narcissa Malfoy mỉm cười khó chịu.

“Tao nhận thấy việc là một học trò cưng của lão Dumbledore đã khiến cho mày có ý thức sai lầm về sự an toàn, Harry Potter à. Nhưng lão Dumbledore đâu thể lúc nào cũng có mặt để bảo vệ mày.”

Harry ngó quanh cái tiệm vẻ chế giễu:

“Chà… nhìn quanh coi… cụ không có mặt ở đây lúc này! Thế tại sao còn chưa ra tay? Biết đâu họ có thể kiếm ra một buồng giam đôi trong nhà ngục Azkaban cho bà và ông chồng chiến bại của bà!”

Malfoy làm một cử động tức giận về phía Harry, nhưng vấp té phải vạt áo chùng dài quá khổ nó đang mặc. Ron bật cười to.

“Mày dám nói năng như vậy với mẹ tao hả, thằng Potter?” Malfoy gầm gừ.

“Không hề gì, Draco,” Narcissa nói, quặp mấy ngón tay trắng gầy của mình trên vai thằng con. “Mẹ chờ coi thằng Potter sẽ sum họp với thằng chú Sirius yêu dấu của nó trước khi mẹ tái hợp với ba Lucius.”

Harry giơ cây đũa phép của nó cao hơn.

“Harry, đừng!” Hermione rên rỉ, chụp lấy cánh tay nó và cố gắng kéo xuôi xuống bên hông. “Hãy suy nghĩ… Bồ còn phải… Bồ sẽ bị rắc rối…”

Bà Malkin run lập cập tại chỗ mất một lúc, rồi dường như quyết định phải hành động như thể không có chuyện gì đang xảy ra, với hy vọng là sẽ không xảy ra chuyện gì. Bà cúi xuống về phía Malfoy, nó vẫn đang trừng mắt nhìn Harry.

“Tôi cho là ống tay áo trái có thể được vén lên thêm một chút xíu nữa thôi, cậu à, hãy để tôi…”

“Ui!” Malfoy rống lên, và bàn tay bà Malkin bật ra. “Để mắt tới chỗ bà găm kim vô chứ, mụ! Mẹ… con nghĩ con không muốn bộ đồ này nữa…”

Nó kéo tấm áo chùng qua khỏi đầu và quăng trả xuống sàn ngay chân bà Malkin.

“Con đúng đấy, Draco,” Narcissa nói, kèm một cái liếc miệt thị về phía Hermione. “Bây giờ mẹ đã biết loại cặn bã nào mua sắm ở tiệm này… Chúng ta sẽ sắm được đồ tốt hơn ở tiệm Twilfit & Tatting’s.”

Và nói thế xong, cả hai mẹ con rảo bước ra khỏi tiệm, Malfoy cố tình ra sức tông thiệt mạnh vô Ron trên đường đi ra cửa.

“Chà, *thiệt tình!”* Bà Malkin nói, gom mớ áo chùng rớt dưới sàn và rà đầu cây đũa phép của bà khắp áo như một cái máy hút bụi để phủi hết bụi bặm.

Bà bị hoang mang suốt buổi thử áo cho Ron và Harry, định bán cho Hermione áo chùng pháp sư thay vì áo thụng phù thủy, và cuối cùng khi bà cúi chào tiễn tụi nhỏ ra khỏi tiệm, sắc mặt bà sáng lên niềm vui được nhìn thấy cái lưng của tụi nó.

“Sắm đủ thứ rồi hả?” Bác Hagrid hớn hở hỏi khi thấy tụi nó xuất hiện bên cạnh.

“Kể như đủ,” Harry nói. “Bác có thấy thằng Malfoy không?”

“Có,” bác Hagrid nói, chẳng bận tâm. “Nhưng tụi nó chẳng dám gây chuyện giữa Hẻm Xéo đâu, Harry. Đừng lo tới tụi đó.”

Harry, Ron, và Hermione nhìn nhau, nhưng trước khi chúng có thể làm cho bác Hagrid nhận ra quan niệm của bác là sai lầm, ông bà Weasley và Ginny đã xuất hiện, người nào cũng tay xách nách mang những gói sách nặng ịch.

“Mọi người ổn cả chứ?” Bà Weasley nói. “Mua áo chùng chưa? Vậy tốt, chúng ta có thể ghé qua tiệm thuốc Apothecary & Eeylops trên đường đến tiệm của Fred và George - Nào, đi sát vô nhau…”

Cả Harry và Ron đều không mua chút nguyên liệu nào ở tiệm thuốc, vì nghĩ rằng chúng chẳng còn học môn Độc dược nữa, nhưng ở Chợ Cú Eeylops, cả hai mua mấy hộp hạt cú to để làm quà cho Hedwig và Pigwidgeon. Kế đến, với bà Weasley kiểm tra cái đồng hồ của bà, chừng mỗi một hai phút một lần, mọi người đi tới dọc con đường để tìm tiệm *Phù Thỉ Wỉ Wái Của Weasley*, một tiệm giỡn do Fred và George điều hành.

“Chúng ta thực tình chẳng còn nhiều thời gian,” bà Weasley nói, “cho nên chúng ta chỉ tham quan ngắn gọn rồi trở về xe. Chúng ta phải đi sát bên nhau, kia là số chín mươi hai… chín mươi tư…”

“Chu choa!” Ron nói, dừng bước trên đường đi.

Nổi bật lên đám cửa hàng bị bao bọc bởi những áp phích chán phèo, cửa hàng của Fred và George đập vào mắt người ta cảnh tượng giống như trình diễn pháo hoa. Khách bộ hành vô

tình đi ngang đều ngoái đầu nhìn cửa hàng, và một số người có vẻ bị choáng váng đã thực sự dừng bước, ngẩn ngơ. Cửa sổ bày hàng bên trái làm hoa mắt người ta bằng đủ loại sản phẩm cứ chõi dậy, nổ ra, lóe sáng, nảy tưng tưng, và gào rú; Harry bắt đầu nhòe nước mắt khi nhìn cửa hàng này. Cửa sổ bày hàng bên phải bị che bởi một tấm áp phích khổng lồ, màu tím giống như những tấm áp phích của Bộ Pháp thuật, nhưng được làm nổi bật lên những chữ màu vàng chớp nhá sau:

Tại Sao Quý Vị Lại Lo Lắng về

Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy?

Quý Vị NÊN Lo Lắng về

AI-CŨNG-KHÔNG-Ị

Cái Cảm Giác Táo Bón Đang Kìm Kẹp Đất Nước!

Harry bắt đầu cười lớn. Nó nghe một giọng ca cẩm yếu ớt bên cạnh và nhìn sang thì thấy bà Weasley đứng chết lặng trước tấm áp phích. Môi bà mấp máy không thành tiếng khi cố đọc cái tên "AI-CŨNG-KHÔNG-Ị."

"Tụi nó sẽ bị ám sát ngay trên giường ngủ!" Bà thì thào.

"Không, đời nào họ bị!" Ron nói, cũng giống như Harry, nó đang cười. "Cái này thiệt là thông minh!"

Và nó cùng Harry dẫn đầu cả đám vô tiệm. Khách hàng đông chật cửa tiệm; Harry không thể nhích tới gần mấy cái kệ để hàng. Nó trố mắt nhìn chung quanh, ngước lên mấy cái hộp chất cao tới trần nhà: đây là những hộp Quà vặt Cúp cua mà hai anh em đã hoàn thiện trong niên học cuối dở dang của họ ở trường Hogwarts; Harry nhận thấy Kẹo Nuga Máu Cam rất

được ưa chuộng, chỉ còn lại mỗi một hộp bị móp trên kệ. Có mấy cái thùng đựng đầy những cây đũa phép bịp, những cây rẻ nhất khi vung vẩy chỉ biến thành gà cao su hay một đôi quần đùi, cây mắc tiền nhất thì nện lên đầu lên cổ những người sử dụng thiếu cảnh giác, và mấy hộp viết lông ngỗng được bày bán thành ba loại: Tự-Bơm-Mực, Tự Kiểm-Tra-Chính-Tả, và Trả-Lời-Thông-Minh. Có một chỗ hở trong đám đông, Harry bèn chen vô tiến về phía quầy tính tiền, nơi có một đám nhóc mười tuổi loi choi hí hửng đứng xem một người gỗ nhỏ xíu đang từ từ leo lên cầu thang đến một bộ giá treo cổ, cả hai đều đặt trong một cái hộp có hàng chữ: Người Treo Cổ Xài Nhiều Lần - Ếm Đi Kẻo Hắn Đánh Đu!

"Bùa Mơ Mộng Độc quyền Sáng chế…"

Hermione đã xoay sở chen tới được một chỗ trưng bày lớn gần quầy tính tiền và đang đọc thông tin trên nắp một cái hộp có vẽ một bức tranh màu sắc chói lọi của một chàng trẻ tuổi đẹp trai và một cô gái đẹp mê hồn đang đứng trên boong của một chiếc tàu cướp biển.

"Chỉ một câu thần chú đơn giản và quý vị sẽ đi vào ba mươi phút mơ mộng cực kỳ thực, chất lượng tuyệt vời, dễ dàng gắn với một buổi học trung bình ở trường và hầu như khó lộ tẩy (tác dụng phụ bao gồm hồn phi phách tán và nhỏ dãi chút đỉnh), không bán cho người dưới mười sáu tuổi."

"Bồ biết đấy," Hermione ngước lên nhìn Harry, nói, "đó thực sự là một trò ảo thuật phi thường!"

"Vì thế, Hermione à," một giọng nói vang lên đằng sau hai đứa, "em có thể được một cái miễn phí."

Một anh chàng Fred toe toét cười đang đứng trước mặt tụi nó, mặc một bộ áo chùng màu đỏ tươi đối chọi một cách lộng lẫy với mái tóc hung rực rỡ.

"Khỏe không, Harry?" Hai người bắt tay nhau. "Và con mắt em sao vậy Hermione?"

"Cái kính thiên văn thụi của anh," cô nàng nói một cách thảm não.

"Ối, anh quên béng mất mấy cái đó," Fred nói. "Đây…"

Fred lấy trong túi ra một cái bình đưa cho Hermione; cô nàng thận trọng vặn mở cái nắp để lộ ra một chất đặc sệt màu vàng.

"Chỉ cần chấm chấm nhẹ lên vết bầm, nó sẽ biến mất trong vòng một tiếng đồng hồ," Fred nói. "Bọn anh đã phải tìm ra một loại thuốc tẩy bầm đứng đắn. Bọn anh đã thử nghiệm hầu hết sản phẩm lên chính mình."

Hermione tỏ ra lo lắng. "Thế có *an toàn* không?"

"Dĩ nhiên là an toàn," Fred nói, giọng cam đoan. "Lại đây, Harry, anh dẫn em đi tham quan một vòng."

Harry để mặc Hermione chấm chấm thuốc tẩy bầm lên con mắt đen thùi, đi theo Fred về phía sau của cửa hàng, nơi nó thấy một quầy toàn những trò mánh bằng dây thừng và lá bài.

"Mánh ảo thuật của dân Muggle!" Fred vui vẻ nói, lật tẩy chúng ra, "dành cho những người hâm mộ kiểu ba anh, em biết đấy, ông khoái đồ tác tạo của dân Muggle lắm. Không kiếm lời lớn, nhưng bọn anh đang làm ăn khấm khá, là hàng cực mới đó… Ô, George kìa…"

Người anh sinh đôi của Fred bắt tay Harry thật mạnh.

“Đang tham quan hả? Đi ra đằng sau đi, Harry, đó mới là nơi tụi này kiếm tiền thực sự - *cứ bỏ túi bất cứ thứ gì đi, nhóc, rồi sẽ phải nộp vô nhiều hơn bạc Galleon!”* Fred cảnh cáo một thằng nhóc đang vội vã rút tay khỏi một cái bình có nhãn Dấu Hiệu Hắc Ám Ăn Được - Chúng Sẽ Làm Cho Bất Kỳ Ai Cũng Phát Bệnh!

George đẩy vẹt một tấm màn bên cạnh những trò mánh Muggle ra và Harry thấy một căn phòng vắng khách hơn, tối hơn. Bao bì của những sản phẩm sắp hàng trên kệ coi ít hung hăng khiêu khích hơn.

“Bọn anh vừa mới phát triển mặt hàng nghiêm túc hơn này,” Fred nói. “Chuyện này xảy ra mới thiệt là tức cười…”

“Em không thể nào tin nổi đâu, là có bao nhiêu người, kể cả những người làm việc ở Bộ Pháp thuật, không thể nào ếm nổi một lá Bùa Chắn cho tử tế,” George nói. “Dĩ nhiên, Harry à, tại họ đâu có được em dạy cho đâu.”

“Đúng vậy… À, thế này, bọn anh nghĩ mấy cái Nón Chắn là một trò vui, em biết đấy, đội nón vô rồi thách thằng bạn ếm xì bùa mình, rồi ngó cái bộ mặt nó bị bùa dội ngược lại. Vậy mà Bộ Pháp thuật mua năm trăm cái phát cho tất cả cộng tác viên hỗ trợ của Bộ! Và bọn anh còn tiếp tục nhận đơn đặt hàng hàng loạt!”

“Thành ra bọn anh mở rộng mặt hàng ra Áo Khoác Chắn, Găng Tay Chắn…”

“… Nghĩa là, chúng chẳng được tích sự gì lắm trong việc

chống lại lời Nguyền Không Thể Tha Thứ, nhưng xài được với mấy lời rủa xả, tà ma từ loại nhảm đến trung bình…”

“Và rồi bọn anh nghĩ bọn anh nên nhảy vô toàn bộ lĩnh vực Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám, bởi vì đó quả là một mỏ vàng,” George nói tiếp một cách say sưa nhiệt thành. “Cái này hay. Này nhé, Bột Tối Hù Ăn Liền, bọn anh nhập khẩu từ Peru. Rất tiện lợi nếu em muốn chuồn nhanh.”

“Và Pháo Đánh Lạc Hướng của bọn này vừa mới chạy khỏi kệ, coi nè,” Fred nói, chỉ vào một số vật thể như cái còi ô tô màu đen coi rất quái dị, mấy vật này quả thực đang cố gắng lủi nhanh khỏi tầm mắt. “Em chỉ cần bí mật thả một viên, nó sẽ chạy biến đi rồi nổ một cái đùng đã lỗ tai ở ngoài tầm mắt, đánh lạc hướng giùm em nếu em cần chiến thuật nghi binh.”

“Tiện dụng thật,” Harry nói, rất ấn tượng.

“Đây,” George nói, bắt được hai viên và quăng chúng cho Harry.

Một phù thủy trẻ có mái tóc vàng ngắn thò đầu qua bức màn; Harry thấy cô ta cũng mặc áo chùng đỏ tươi của nhân viên cửa hàng.

“Thưa ông Weasley và ông Weasley, có một khách hàng ngoài kia đang tìm một cái vạc giỡn.”

Harry thấy hơi kỳ cục khi nghe Fred và George được gọi là “ông Weasley”. Nhưng hai anh chàng coi đó là nền nếp kinh doanh.

“Tốt đấy, Verity, tôi ra liền,” George nói ngay, “Harry, em cứ tự tiện muốn lấy gì thì lấy, được chứ? Không tính tiền.”

“Em không làm vậy được!” Harry nói; nó đã móc cái túi tiền ra để trả cho mấy viên Pháo Đánh Lạc Hướng.

“Ở đây em không cần trả tiền,” Fred kiên quyết, phủi vàng của Harry đi.

“Nhưng…”

“Em đã cho bọn anh vay món tiền khởi nghiệp, bọn anh không bao giờ quên,” George nghiêm nghị nói. “Cứ lấy bất cứ thứ gì em thích, chỉ cần nhớ nói với người ta nơi mà em kiếm ra mấy món hàng, nếu họ hỏi.”

George lướt nhanh qua bức màn để đi tiếp khách, và Fred dẫn Harry trở lại gian chính của cửa hàng để tìm Hermione và Ginny vẫn còn đang mải mê ngắm Bùa Mơ Mộng Độc Quyền Sáng Chế.

“Quý cô nương đã thấy sản phẩm đặc biệt Phù Thủy Tuyệt Vời của chúng tôi chưa?” Fred hỏi. “Xin mời quý cô nương…”

Gần cửa sổ là một dãy những sản phẩm hồng thắm sắp xếp ngay ngắn mà một đám con gái háo hức đang xúm xít chung quanh, khúc khích cười có vẻ hứng chí lắm. Cả Hermione và Ginny đều muốn lùi lại, trông có vẻ lo lắng.

“Đây thưa các cô,” Fred nói, “loại yêu dược hay nhất mà các cô không thể tìm thấy ở bất cứ đâu.”

Ginny nhướn một chân mày lên ngờ vực.

“Có hiệu lực không?” Nó hỏi.

“Chắc chắn là có hiệu lực, cho tới tối đa hai mươi bốn giờ

một lần xài, tùy theo trọng lượng của chàng trai được nói tới…”

“… và tùy sức hấp dẫn của cô gái,” George nói, tái xuất hiện bất ngờ bên cạnh bọn họ. “Nhưng bọn anh sẽ không bán món này cho cô em gái của mình đâu,” nó nói thêm, trở nên nghiêm trang đột ngột. “Không thể, khi mà cô bé đã có chừng năm chàng trai cùng ngấp nghé, theo như bọn anh nghe đồn…”

“Dù các anh nghe gì đi nữa từ miệng Ron thì đó cũng chỉ là chuyện dóc tổ,” Ginny bình tĩnh nói, chồm tới trước để lấy một bình nhỏ màu hồng ra khỏi kệ. “Cái gì đây?”

“Thuốc Cam Đoan Tan Mụn Trong Mười Giây,” Fred nói. “Hiệu nghiệm thần sầu trên mọi thứ từ nhọt đinh đến mụn trứng cá, nhưng đừng có đổi đề tài. Em có đang hẹn hò với một chàng trai tên là Dean Thomas hay là không đấy?”

“Có,” Ginny nói. “Và lần cuối cùng em ngó thì nó chắc chắn chỉ là một thằng, không phải năm thằng. Mấy cái kia là gì?”

Cô nàng chỉ vào một số những trái banh bằng bông tròn màu hồng và tím, tất cả lăn tròn chung quanh đáy của một cái chuồng và phát ra tiếng kêu lanh lảnh.

“Bông Thoa Lùn,” George nói. “Bòng bong xốp tí hon, bọn anh không nhân giống chúng kịp tốc độ tiêu thụ. Thế anh chàng Michael Corner thì sao?”

“Em vứt nó vô thùng rác rồi, nó là thằng tồi,” Ginny nói, thò một ngón tay qua song chắn của cái chuồng và ngắm mấy

con Bông Thoa Lùn bu chung quanh. "Mấy con này thiệt dễ thương."

"Ừ, chúng hơi nhõng nhẽo," Fred thừa nhận. "Nhưng em thay bạn trai có hơi lẹ, đúng không?"

Ginny quay lại nhìn ông anh, hai bàn tay cô bé chống nạnh.

Có một cái quắc mắt kiểu Bà-Weasley trên mặt cô bé mà Harry ngạc nhiên thấy Fred chẳng chùn bước chút nào.

"Mắc mớ gì tới anh hả? Và tôi sẽ cám ơn *anh,* nếu đừng có bịa thêm chuyện về tôi với hai người này nữa," cô bé giận dữ nói thêm với Ron, anh chàng này vừa mới hiện ra bên cạnh George, hai tay vác đầy hàng hóa.

"Hết thảy ba Galleon, chín Sickle, một Knut," Fred kiểm tra mấy cái hộp trong tay Ron và nói. "Nhả ra."

"Em là em của anh mà!"

"Và đó là đồ của bọn anh mà em đang xoáy. Ba Galleon, chín Sickle. Anh sẽ bớt cho một Knut."

"Nhưng mà em đâu có ba Galleon, chín Sickle!"

"Thì tốt hơn em nên trả những thứ đó lại, và phiền em để lại đúng kệ giùm."

Ron làm rớt mấy cái hộp, chửi um lên, và làm một cử chỉ thô lỗ bằng tay về phía Fred, rủi thay lại bị bà Weasley bắt quả tang, bà đã chọn thiệt đúng lúc để xuất hiện.

"Nếu má thấy con làm như vậy lần nữa, má sẽ trù cho ngón tay con dính vô nhau," bà đanh giọng nói.

"Má, con lấy một con Bông Thoa Lùn được không?" Ginny

nói ngay.

“Con gì?” Bà Weasley hỏi, giọng cảnh giác.

“Coi nè, tụi nó dễ thương ghê…”

Bà Weasley đi tới bên cạnh để ngắm mấy con Bông Thoa Lùn, và Harry, Ron, cùng Hermione được một lúc nhìn ra cửa sổ mà không bị cản trở. Draco Malfoy đang một mình vội vã băng qua đường. Khi nó đi ngang qua tiệm *Phù Thỉ Wỉ Wái Của Weasley*, nó liếc nhìn lại một cái. Chớp mắt sau đó nó đã đi ra khỏi tầm nhìn từ khuôn cửa sổ và tụi nhỏ không còn thấy nó nữa.

“Không biết mẹ nó đâu ta?” Harry cau mày, nói.

“Coi bộ bả để tuột mắt khỏi nó rồi,” Ron nói.

“Nhưng mà tại sao?” Hermione hỏi.

Harry không nói gì; nó đang suy nghĩ dữ dội. Bà Narcissa Malfoy sẽ không đời nào tự nguyện để cho cậu quý tử ra khỏi tầm mắt của mình; ắt hẳn là Malfoy đã phải cố gắng dữ lắm mới vùng ra được khỏi sự túm chặt của bà mẹ.

Vì quá biết và quá tởm Malfoy, Harry chắc chắn nguyên nhân không hẳn là vô tư.

Nó liếc nhìn quanh. Bà Weasley và Ginny đang cúi xuống xem mấy con Bông Thoa Lùn. Ông Weasley thì kiểm tra một cách vui sướng một bộ bài Muggle có đánh dấu. Cả Fred và George đều đang phục vụ khách hàng. Bên ngoài lớp cửa kính, bác Hagrid đang đứng quay lưng lại, nhìn lên ngó xuống con đường.

“Chui vô đây, nhanh lên,” Harry nói, rút cái Áo Khoác Tàng Hình ra khỏi ba lô.

“Ôi… mình không biết, Harry à,” Hermione nói, vừa hoang mang nhìn về phía bà Weasley.

“Thôi đi nào,” Ron nói.

Cô bé ngập ngừng thêm một giây, rồi chui xuống dưới tấm áo khoác cùng với Harry và Ron. Không ai để ý tụi nó tàng hình; họ còn mải mê với những sản phẩm của Fred và George. Harry, Ron, và Hermione chen lấn đi ra cửa nhanh hết cỡ, nhưng vào cái lúc tụi nó ra tới mặt đường, thì Malfoy đã mất dạng, tài tình cũng y như kiểu tụi nó vừa tàng hình vậy.

“Nó đi về hướng đó đó,” Harry thì thầm thật khẽ, để cho bác Hagrid đang ư ử ngâm nga không nghe được. “Đi nào.”

Tụi nó vội vàng đi dọc theo con đường, ngó trái ngó phải, qua cửa cái cửa sổ của các cửa tiệm, cho đến khi Hermione chỉ về phía trước.

“Nó kìa, đúng không?” Cô bé thì thầm. “Quẹo trái nhé?”

“Quá ngạc nhiên,” Ron thì thầm.

Bởi vì chúng thấy Malfoy liếc nhìn quanh quất, rồi lẻn vào Hẻm Knockturn, và mất dạng.

“Nhanh lên, kẻo tụi mình mất dấu nó,” Harry vừa nói vừa rảo bước nhanh hơn.

“Coi chừng chân tụi mình bị thấy!” Hermione lo lắng nói, khi tấm Áo Khoác Tàng Hình đánh lật phật vô mắt cá chân của tụi nó. Cũng thiệt khó cho cả ba đứa nó giờ đây cùng trốn dưới

một tấm áo khoác.

"Không sao," Harry sốt ruột nói. "Chỉ cần đi gấp lên!"

Nhưng Hẻm Knockturn, con đường ngang dành cho Nghệ thuật Hắc ám trông hoàn toàn vắng ngắt. Đi ngang qua cửa sổ nào tụi nó cũng ngó vô từng cái. Nhưng không một cửa hàng nào có vẻ có một khách hàng nào cả. Harry nghĩ trong thời buổi nguy hiểm và mập mờ này mà mua, hay ít nhất bị nhìn thấy mua vũ khí Hắc ám, thì chẳng khác nào tự tố cáo mình.

Bỗng Hermione véo mạnh vô cánh tay của nó.

"Ui!"

"Suỵt! Nhìn kìa! Nó ở trong đó!" Cô bé thì thào vào tai Harry.

Tụi nó đã tới ngang cái cửa hàng duy nhất trong Hẻm Knockturn mà Harry từng vào, tiệm Borgin & Burkes, một cửa hàng bán rất nhiều loại đồ vật hiểm độc. Ở đó, giữa những thùng đựng đầy đầu lâu và chai lọ cũ, Draco Malfoy đang đứng quay lưng về phía tụi nó, ở phía bên kia cái tủ lớn màu đen mà Harry đã từng trốn vô đó để tránh mặt Malfoy và cha nó. Căn cứ theo động tác cánh tay của Malfoy, thì suy ra thằng này đang nói năng sôi nổi lắm. Người chủ tiệm, ông Borgin, một người đàn ông gù lưng tôm, tóc bóng mướt dầu, đứng đối diện với Malfoy. Ông này đang đeo một vẻ mặt kỳ dị của căm hận trộn lẫn khiếp sợ.

"Giá mà tụi mình có thể nghe được những gì họ nói!" Hermione nói.

"Có thể chứ!" Ron hăm hở nói. "Chờ đó… cà chớn!"

Nó làm rớt thêm hai cái trong đám hộp mà nó vẫn đang cố ghị chặt trong lúc vụng về mò tìm cái hộp to nhất.

“Coi đây, Bành Trướng Nhĩ!”

“Tuyệt vời!” Hermione nói, trong khi Ron tháo cuộn dây dài màu thịt tươi, và bắt đầu quăng về phía đáy của cánh cửa.

“Ôi, mình hy vọng cửa không bị ếm Bùa Tỉnh Bơ.”

“Không,” Ron hí hửng nói. “Nghe đây!”

Tụi nó chụm đầu lại và chăm chú lắng nghe câu chuyện ở đầu dây bên kia, qua đó cái giọng của Malfoy nghe rõ mồn một, như thể một cái máy truyền thanh vừa được bật nút.

“… ông biết chữa cách nào không?”

“Có thể,” ông Borgin nói, bằng một cái giọng cho thấy ông chẳng tận tụy chút nào. “Tuy nhiên tôi cần phải thấy nó. Tại sao cậu không đem nó lại cửa hàng?”

“Tôi không thể,” Malfoy nói. “Nó phải được để yên. Tôi chỉ cần ông nói cho tôi biết cách chữa thôi.”

Harry thấy ông Borgin liếm môi một cách lo lắng.

“Chà, không nhìn thấy nó, tôi đành phải nói là công việc sẽ rất khó khăn, có thể không làm được. Tôi không thể bảo đảm gì hết.”

“Không hả?” Malfoy nói, và Harry biết, chỉ căn cứ vào cái giọng nói, rằng Malfoy đang nhạo báng. “Có lẽ cái này sẽ khiến ông thêm tự tin.”

Malfoy nhích về phía ông Borgin và bị khuất mắt sau cái tủ. Harry, Ron, và Hermione nhích chân qua bên cạnh để cố

nhìn thấy thằng này, nhưng chỉ thấy ông Borgin, vẻ mặt ông này đầy hoảng sợ.

"Hở ra cho ai biết," Malfoy nói, "là có thưởng đẹp đấy. Ông biết Fenrir Greyback chứ? Ông ta là một người bạn của gia đình. Thỉnh thoảng ông ta sẽ ghé qua để biết chắc là ông dành hết tâm trí vô vấn đề đó."

"Không cần phải…"

"Tôi sẽ quyết định chuyện đó," Malfoy nói. "Thôi, tôi phải đi thôi. Và đừng quên giữ kỹ *cái đó,* tôi sẽ cần đến nó."

"Có lẽ cậu muốn lấy nó đi ngay bây giờ?"

"Không, dĩ nhiên tôi không lấy đi bây giờ được. Ông bé ngu ạ, trông tôi sẽ như thế nào khi mang theo cái đó xuống phố chớ? Chỉ đừng bán mất cái đó thôi."

"Dĩ nhiên là không, thưa… Ngài."

Ông Borgin cúi chào thật thấp, kiểu giống như Harry đã từng thấy ông ta chào Lucius Malfoy.

"Không nói một lời với ai đây nhé, ông Borgin, kể cả mẹ tôi, hiểu không?"

"Đương nhiên, đương nhiên," ông Borgin lẩm bẩm, lại cúi chào một lần nữa.

Tiếp theo, chuông treo ở cửa kêu leng keng rất to khi Malfoy hiên ngang bước ra khỏi cửa hàng, trông có vẻ hết sức thỏa mãn với chính mình. Nó đi ngang qua, gần Harry, Ron, và Hermione đến nỗi tụi nó cảm thấy tấm áo khoác một lần nữa xao động nhẹ quanh đầu gối. Bên trong cửa hàng, ông Borgin

vẫn còn đứng sững chết lặng; nụ cười tiếp khách giả tạo của ông biến mất; trông ông ta lo lắng ra mặt.

"Chuyện này là về cái gì vậy?" Ron thì thầm, quấn lại cái Bành Trướng Nhĩ.

"Không biết," Harry nói, suy nghĩ muốn bể đầu. "Nó muốn chữa cái gì đó… và nó muốn giữ lại món gì đó trong tiệm… Mấy bồ có thấy nó chỉ cái gì khi bảo 'cái đó' không?"

"Không. Nó đứng khuất sau cái tủ to đùng ấy."

"Hai đứa bồ ở đây," Hermione nói nhỏ.

"Bồ định làm…?"

Nhưng Hermione đã chui ra ngoài tấm áo khoác. Cô nàng soi gương sửa sang tóc tai rồi bước vào cửa hàng, khiến cái chuông treo cửa lại kêu leng keng. Ron vội vàng quăng cái Bành Trướng Nhĩ trở lại phía dưới cánh cửa và đưa cho Harry một đầu dây.

"Chào ông, một buổi sáng khủng khiếp, ông nhỉ?" Hermione rạng rỡ nói với ông Borgin, ông này không trả lời, chỉ quẳng cho cô bé một cái nhìn ngờ vực. Ngâm nga một cách vui vẻ, Hermione thong thả dạo quanh đám hàng hóa bày biện lung tung.

"Cái vòng đeo cổ này có bán không?" Cô nàng hỏi, dừng chân bên cạnh một cái hộp có mặt trước bằng thủy tinh.

"Nếu cô có một ngàn lẻ một Galleon," ông Borgin lạnh lùng đáp.

"Ồ… ơ… không tôi không có nhiều tiền đến thế,"

Hermione nói, tiếp tục bước. “Và… Cái… ưm… cái đầu lâu… dễ thương này giá bao nhiêu?”

“Mười sáu Galleon.”

“Vậy là ông có thể bán nó? Nó không phải… giữ lại cho ai hết chứ?”

Ông Borgin liếc mắt nhìn cô bé. Harry có một cảm giác bực bội khi nó biết chính xác Hermione đang muốn cái gì. Hiển nhiên là Hermione cũng cảm thấy bị lộ tẩy bởi vì bỗng nhiên cô nàng tung hê cho gió cuốn đi sự thận trọng.

“Cái vật mà… ơ… anh chàng vừa mới ở đây ra - Draco Malfoy, ừ, anh ta là một người bạn của tôi, và tôi muốn kiếm cho anh ấy một món quà sinh nhật, nhưng nếu anh ấy đã đặt trước một món gì ở đây, thì hiển nhiên là tôi chẳng muốn tặng anh ta một món tương tự, cho nên… ưm…”

Theo ý Harry thì câu chuyện nghe chẳng xuôi tai chút nào, và dường như ông Borgin cũng nghĩ vậy.

“Đi ra!” Ông ta đanh giọng quát. “Cút ngay!”

Hermione không đợi được bảo lần thứ hai, vội vã đi ra cửa với ông Borgin bám sát gót. Khi chuông treo cửa kêu leng keng lần nữa, ông Borgin đóng sập cánh cửa đằng sau lưng Hermione và treo lên tấm bảng thông báo tiệm đóng cửa.

“À há,” Ron nói, vừa quăng tấm áo khoác ra trùm lại Hermione, “cũng đáng công thử, nhưng mà bồ hơi bị lộ…”

“Ừ, lần sau bồ có thể chỉ bảo mình cách làm như thế nào, thưa Bậc Thầy Bí Ẩn!” Cô nàng cự lại ngay.

Ron và Hermione cự cãi lăng nhăng suốt quãng đường trở lại tiệm *Phù Thỉ Wỉ Wái Của Weasley*, nơi hai đứa nó phải ngừng cãi lộn để có thể tránh bị dò xét bởi một bà Weasley và một bác Hagrid đang lo lắng. Hai người này đã nhận ra sự vắng mặt của tụi nó. Khi đã trở vô tiệm rồi, Harry cởi phắt tấm Áo Khoác Tàng Hình ra, giấu trong cái ba lô, và hợp sức với hai đứa kia khăng khăng nói rằng từ nãy giờ tụi nó ở suốt trong gian sau của cửa hàng, để đáp lại sự quở trách của bà Weasley, và phản pháo là có thể bà đã không nhìn ngó kỹ càng nên chẳng thấy tụi nó.

07

CẬU LẠC BỘ SLUG

Harry dành khá nhiều thì giờ của tuần lễ cuối kỳ nghỉ hè để nghiền ngẫm ý nghĩa hành vi của Malfoy ở Hẻm Knockturn. Điều khiến nó bực mình nhất là cái vẻ mãn nguyện trên gương mặt Malfoy khi thằng này bước ra khỏi cửa hàng. Không có gì làm cho Malfoy vui đến thế lại có thể là tin lành. Tuy nhiên, Harry hơi lấy làm buồn lòng rằng cả Ron lẫn Hermione đều dường như không được tò mò như nó về hoạt động của Malfoy; hay ít nhất thì sau vài ngày tụi kia có vẻ đã phát chán bàn bạc về chuyện đó.

"Ừ, mình đã đồng ý ngay từ đầu là nó rất đáng nghi, Harry à," Hermione nói hơi thiếu kiên nhẫn. Cô nàng đang ngồi trên bệ cửa sổ trong phòng của Fred và George với hai chân gác lên một trong mấy cái hộp giấy bồi và chỉ miễn cưỡng rời mắt khỏi cuốn sách mới của mình, cuốn *Dịch Thuật Chữ Rune Cao Cấp,* để ngước nhìn lên. "Nhưng chẳng phải là tụi mình đã đồng ý là có thể có nhiều cách giải thích sao?"

"Có thể nó đã làm bể cái Bàn tay vẻ vang của nó." Ron nói mơ hồ, trong khi cố gắng kéo thẳng lại cái đuôi chổi bị cong

của mình. "Có nhớ cánh tay quắt queo mà Malfoy có không?"

"Nhưng khi nó nói, 'Đừng quên giữ kỹ *cái đó* cho an toàn' là nó nói về chuyện gì chứ?" Harry hỏi đến lần thứ mười mấy. "Mình nghe có vẻ như ông Borgin còn có một cái khác của cái đã bị bể, và Malfoy muốn cả hai."

"Bồ tin vậy hả?" Ron nói, bây giờ nó đang cạo bùn đất khỏi cán chổi.

"Ừ, mình tin vậy," Harry nói. Khi cả Ron và Hermione đều không trả lời, nó nói tiếp, "Cha của Malfoy đang ở trong ngục Azkaban. Mấy bồ không nghĩ là nó muốn trả thù sao?"

Ron ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt.

"Malfoy, trả thù à? Nó thì có thể làm được gì?"

"Mình không biết, đó chính là vấn đề!" Harry nói, hết sức nản lòng. "Nhưng nó đang âm mưu gì đó và mình nghĩ tụi mình nên xem xét nghiêm túc chuyện đó. Cha của nó là một Tử Thần Thực Tử và…"

Harry ngừng nói, mắt nó dán vào cửa sổ đằng sau Hermione, miệng nó há ra. Một ý tưởng đáng sửng sốt vừa nảy ra trong đầu nó.

"Harry?" Hermione kêu lên bằng giọng lo lắng. "Có chuyện gì vậy?"

"Cái thẹo của bồ phát nhức lại hả?" Ron hỏi, giọng căng thẳng.

"Nó là một Tử Thần Thực Tử," Harry chậm rãi nói. "Nó kế nghiệp cha nó làm một Tử Thần Thực Tử!"

Mọi người im lặng; rồi Ron phá ra cười. *"Malfoy* ấy à? Nó mới mười sáu tuổi mà Harry! Bồ tưởng là Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy để cho *Malfoy* gia nhập à?"

"Có vẻ như không phải vậy đâu, Harry," Hermione nói bằng giọng cố kiềm chế. "Cái gì khiến bồ nghĩ vậy?"

"Trong tiệm Bà Malkin. Bả không hề đụng tới nó, nhưng nó cứ kêu la rồi vùng cánh tay ra khỏi bả khi bả muốn xăn tay áo nó lên. Đó là cánh tay trái. Nó đã được xăm Dấu hiệu Hắc ám!"

Ron và Hermione nhìn nhau.

"Chà…" Ron nói, tỏ ra không hoàn toàn được thuyết phục.

"Mình nghĩ nó chỉ muốn ra khỏi chỗ đó thôi, Harry à," Hermione nói.

"Nó đã chỉ cho ông Borgin cái gì đó mà chúng ta không nhìn thấy được," Harry cứ khăng khăng một cách bướng bỉnh. "Cái gì đó đã khiến cho ông Borgin vô cùng khiếp sợ. Đó chính là Dấu hiệu, mình biết cái đó - nó đã tỏ cho ông Borgin biết là ông ta đang giao thiệp với ai, mấy bồ có thể thấy ông ấy ngán sợ nó như thế nào!"

Ron và Hermione trao đổi với nhau một cái nhìn nữa.

"Mình không chắc, Harry à…"

"Ừ, mình vẫn không cho là Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy chịu để cho Malfoy gia nhập…"

Bực mình, nhưng chắc chắn tin là mình đúng, Harry quơ lấy một đống áo chùng hôi hám đã mặc khi chơi Quidditch và

bỏ ra khỏi phòng; bà Weasley đã khuyên răn tụi nó bao nhiêu ngày rồi là đừng để quần áo đến phút cuối mới đem giặt và xếp vô rương. Khi xuống hết cầu thang, nó đụng đầu Ginny, cô bé đang quay về phòng mình với một đống quần áo mới giặt xong.

"Em mà là anh thì em sẽ chẳng vô nhà bếp lúc này," cô bé cảnh cáo Harry. "Chỗ nào cũng đầy Nhớt."

"Anh sẽ cẩn thận để không bị trợt vô đó," Harry mỉm cười.

Quả đúng vậy, khi Harry đi vô nhà bếp thì thấy ngay Fleur đang ngồi bên bàn, hào hứng nói về các kế hoạch đám cưới giữa nàng và Bill, trong khi bà Weasley không ngừng để mắt tới lũ măng tây đang tự gọt, trông bà cau có hết biết.

"… Anh Bill và con gần như đã quyết định chĩ hai phù dâu thơi, Ginny và Gabrielle trông xẽ rớt ngọt ngào với nhao. Con đang nghĩ đến chuyện cho hai em ấy mặc áo vàn nhạt - màu hồng dĩ nhiên là trông rất khũng khiếp với mái tóc cữa Ginny…"

"A, Harry!" Bà Weasley nói to, cắt ngang bài độc thoại của Fleur. "Tốt, bác muốn giải thích về sự sắp đặt an ninh cho chuyến đi đến trường Hogwarts ngày mai. Chúng ta lại mượn được xe của Bộ Pháp thuật một lần nữa, và sẽ có các Thần Sáng chờ ở nhà ga…"

"Cô Tonks có ở đó không, bác?" Harry hỏi, đưa cho bà Weasley quần áo chơi Quidditch của nó.

"Không, bác nghĩ là không, theo bác Arthur nói thì cô ấy được chốt ở đâu đó."

“Cô ấy đã tự cữ mình đi, cái cô Tonks ấy,” Fleur nói mơ màng, ngắm nghía chính hình bóng mê hoặc của mình trong đáy tách trà. “Nếu bác hõi thì con sẽ nói đó là một sai lầm lớn…”

“Được, *cám ơn,* bà Weasley nói giọng gay gắt, ngắt lời của Fleur một lần nữa. “Con nên chuẩn bị hành lý đi, Harry, bác muốn nếu có thể thì hòm xiểng đều phải sẵn sàng hết vào tối nay, để chúng ta sẽ không bị rối tinh beng vào phút chót như mọi năm.”

Và thật ra, cuộc khởi hành của tụi nhỏ vào buổi sáng hôm sau suôn sẻ hơn mọi khi. Khi mấy chiếc xe của Bộ Pháp thuật lướt tới trước cửa Hang Sóc thì tụi nó đã đứng chờ sẵn, hòm xiểng sẵn sàng; con mèo của Hermione, Crookshanks, nằm an toàn trong cái rổ đi đường của nó; Hedwig, Pigwidgeon, con cú của Ron, và con Bông Thoa Lùn mới sắm của Ginny, được đặt tên Arnold, đều ở trong chuồng.

“Au revoir, Arry,” Fleur nói giọng cổ họng, vừa hôn gió nó. Ron vội vã đi tới, có vẻ hy vọng, nhưng Ginny giơ cẳng ra ngáng Ron té lăn cù vô đám bụi dưới chân Fleur. Nổi khùng lên với bộ mặt đỏ bừng và văng bụi tùm lum, anh chàng lên xe gấp khỏi cần nói lời chia tay.

Chẳng thấy bác Hagrid hớn hở chờ họ ở Nhà ga Ngã tư Vua. Thay vào đó là hai Thần Sáng có bộ mặt khắc nghiệt đầy râu mặc quần áo Muggle màu đen tiến tới đón ngay khi mấy chiếc xe vừa dừng lại, và họ kẹp sát hông tất cả nhóm, hộ tông vô thẳng nhà ga mà chẳng nói lời nào.

“Lẹ, lẹ lên, băng qua hàng rào chắn,” bà Weasley nói,

dường như bà hơi bối rối vì cái hiệu quả khắc khổ này. “Harry nên đi trước, với…”

Bà nhìn một trong hai Thần Sáng một cách dò hỏi, người này nhẹ gật đầu, nắm lấy bắp tay trên của Harry, và cố gắng dẫn nó đi về phía hàng rào chắn giữa sân ga số chín và số mười.

“Em đi được mà, cám ơn,” Harry bực dọc nói, giật cánh tay mình ra khỏi nắm tay của vị Thần Sáng. Nó đẩy cái xe hành lý của nó đâm thẳng vào hàng rào chắn vững chãi, lờ phắt đi người đồng hành im lặng, và một giây sau, nó nhận ra mình đang đứng trên sân ga Chín-ba-phần-tư, nơi tàu tốc hành Hogwarts đang nằm ợ ra hơi nước phả vào đám đông.

Hermione và gia đình Weasley nhập bọn với nó trong vòng vài giây sau. Không cần chờ tham vấn vị Thần Sáng mặt mày khắc khổ của mình, Harry ra dấu gọi Ron và Hermione theo nó đi ngược lên sân ga, tìm một toa tàu trống.

“Tụi này không thể đi cùng bồ, Harry à,” Hermione nói, tỏ vẻ xin lỗi. “Ron và mình sẽ phải đến toa tàu của huynh trưởng trước tiên và rồi phải đi tuần tra hành lang tàu một tí.”

“Ờ phải, mình quên mất,” Harry nói.

“Tất cả các con nên lên tàu ngay, các con chỉ còn vài phút nữa là khởi hành,” bà Weasley nói, vừa tham khảo cái đồng hồ của bà. “Thôi, chúc con một học kỳ tốt đẹp, Ron…”

“Thưa bác Weasley, con có thể nói vài lời với bác không?” Harry nói, quyết định luôn trong hoàn cảnh gấp gáp ấy.

“Dĩ nhiên,” ông Weasley nói, vẻ mặt hơi ngạc nhiên, nhưng

dù vậy ông vẫn đi theo Harry ra xa khỏi tầm tai những người khác.

Harry đã suy nghĩ cặn kẽ và đã đi tới kết luận rằng, nếu nó cần nói với ai đó, thì người đó hẳn là ông Weasley; trước tiên, bởi vì ông làm việc ở Bộ Pháp thuật và vì vậy là người ở vị trí tốt nhất để tiến hành những cuộc điều tra xa hơn, và thứ hai, bởi vì nó nghĩ nếu ông Weasley nổi cơn thịnh nộ thì sẽ ít nguy hiểm hơn.

Nó có thể thấy bà Weasley và vị Thần Sáng với bộ mặt khắc khổ liếc theo bác cháu nó khi hai người đi tách ra.

"Khi tụi con ở Hẻm Xéo," Harry bắt đầu nói, nhưng ông Weasley chặn đầu nó trước bằng một cái nhăn mặt.

"Có phải bác sắp được khám phá ra nơi mà con, Ron, và Hermione đã biến mất trong khi lẽ ra các con phải ở gian sau cửa hàng của Fred và George không?"

"Làm sao bác…?"

"Harry à, con đang nói chuyện với một người đã nuôi lớn Fred và George."

"Ơ… dạ, thôi thì, chúng con đã không ở trong gian sau…"

"Tốt lắm, vậy bây giờ, chúng ta hãy nghe nốt phần dở nhất."

"Dạ, tụi con đi theo Draco Malfoy. Tụi con dùng tấm Áo Khoác Tàng Hình."

"Các con có lý do đặc biệt nào không, hay đó chỉ là cao hứng?"

“Bởi vì con nghĩ Malfoy đang âm mưu gì đó,” Harry nói, không để ý vẻ mặt vừa bực bội vừa thích thú của ông Weasley. “Nó đã trốn má nó đi và con muốn biết tại sao.”

“Dĩ nhiên là con đã có lý do,” ông Weasley nói, nghe giọng nhẫn nại. “Thế, con có tìm ra được tại sao không?”

“Nó đi vô tiệm Borgin & Burkes,” Harry nói, “xong bắt đầu trấn áp người đàn ông trong tiệm, ông Borgin, bắt ông ta sửa cho nó cái gì đó. Và nó nói là nó muốn ông Borgin giữ cho nó cái gì đó nữa. Nghe thì có vẻ như cái đó cùng là một thứ với cái mà nó muốn sửa chữa. Có vẻ như hai cái đó là một cặp. Và…”

Harry hít một hơi thở sâu.

“Còn nữa. Tụi con thấy Malfoy nhảy vọt ra cả dặm khi bà Malkin thử chạm vô cánh tay trái của nó. Con nghĩ nó đã được xăm Dấu hiệu Hắc ám. Con nghĩ nó được thế chỗ cha nó làm một Tử Thần Thực Tử.”

Trông ông Weasley có vẻ sửng sốt. Một lát sau ông nói, “Harry à, bác không chắc là liệu Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy có cho phép một đứa trẻ mười sáu tuổi…”

“Có ai biết chắc Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy làm cái gì hay không làm cái gì đâu?” Harry hỏi một cách tức tối. “Bác Weasley, con xin lỗi, nhưng chuyện đó không đáng điều tra sao? Nếu Malfoy muốn sửa chữa cái gì đó, và nó phải đe dọa ông Borgin làm chuyện đó, thì chuyện đó có thể là cái gì đó Hắc ám và nguy hiểm, đúng không?”

“Thành thực mà nói, bác không chắc, Harry à,” ông

Weasley nói chậm rãi. “Con cũng hiểu, khi Lucius Malfoy bị bắt, chúng ta đã lục soát nhà hắn. Chúng ta đã lấy đi mọi thứ có thể là hung khí nguy hiểm.”

“Con nghĩ bác có thể đã bỏ sót cái gì đó,” Harry nói một cách bướng bỉnh.

“Ừ, có thể,” ông Weasley nói, nhưng Harry có thể thấy là ông Weasley chỉ nói cho vừa lòng nó mà thôi.

Một tiếng còi tàu vang lên sau lưng hai bác cháu; gần như mọi người đã lên tàu cả và cửa các toa đang đóng lại.

“Con nên lẹ lên đi!” Ông Weasley nói, trong khi bà Weasley kêu, “Harry, lẹ lên!”

Nó đi nhanh về phía trước và ông bà Weasley giúp nó nhấc hành lý lên tàu.

“Này, cưng, con sẽ về nhà ăn lễ Noel với gia đình bác, đã thu xếp xong với cụ Dumbledore rồi, vậy là hai bác sẽ sớm gặp lại con thôi,” bà Weasley nói với qua cửa sổ toa tàu trong khi Harry đóng sập cửa tàu lại sau lưng và chiếc xe lửa bắt đầu di chuyển. “Con nhớ tự chăm sóc mình và…”

Đoàn tàu bắt đầu tăng tốc.

“… học giỏi và…”, bà Weasley chạy để theo kịp đoàn tàu.

“… bảo trọng!”

Harry vẫy tay cho đến khi đoàn tàu quẹo qua một khúc quanh và ông bà Weasley khuất dạng, rồi nó quay ra xem những đứa khác ở đâu. Nó đoán Ron và Hermione bị nhiệm vụ cầm chân trong toa tàu Huynh trưởng, nhưng Ginny thì đang ở

trong hành lang cách nó một quãng ngắn, đang tán dóc với mấy đứa bạn. Nó đi về phía cô bé, kéo lê cái rương theo.

Đám học trò trố mắt nhìn nó không ngượng ngùng khi nó đi đến gần. Chúng thậm chí áp mặt vào kính cửa sổ toa tàu để ngó cho được nó. Nó đã lường trước một làn sóng những cái miệng há hốc và những cặp mắt nhìn trâng tráo mà nó sẽ phải chịu đựng trong suốt học kỳ này sau tất cả những sự rùm beng về "Kẻ được chọn" đăng trên *Nhật Báo Tiên Tri*, nhưng nó chẳng thích thú gì lắm cái cảm giác đứng ở nơi đèn đuốc sáng trưng. Nó vỗ nhẹ lên vai Ginny.

"Kiếm thử một khoang tàu trống chứ hả? "

"Em thì không được, anh Harry à, em có hẹn gặp Dean," Ginny rạng rỡ nói. "Gặp lại anh sau nhé."

"Được," Harry nói. Nó có một cảm giác nhói đau kỳ lạ khi Ginny bỏ đi, mái tóc dài màu hung đỏ của cô bé đung đưa sau lưng; nó đã trở nên quá quen với sự hiện diện của cô bé trong kỳ nghỉ hè đến nỗi nó hầu như quên béng đi rằng Ginny giờ đây không còn lẵng nhẵng đeo theo nó, Ron, và Hermione khi ở trường nữa. Rồi nó chớp mắt và nhìn quanh: Quanh nó là những cô gái bị tiếng tăm mê hoặc.

"Chào Harry!" Một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng nó.

"Neville!" Harry reo lên nhẹ nhõm, khi quay lại nhìn thấy một cậu chàng mặt mày tròn trịa đang chen lấn để đến gần nó.

"Chào Harry," một cô nàng tóc dài với đôi mắt to mơ huyền xuất hiện ngay sau lưng Neville.

“Chào Luna, em khỏe không?”

“Rất khỏe, cám ơn anh,” Luna nói. Cô nàng đang ép chặt một tạp chí vào ngực mình; những chữ to trên trang bìa thông báo rằng bên trong có một cặp Kính Chiếu Yêu.

“Tạp chí *Kẻ Lý Sự* vẫn bán chạy chớ?” Harry hỏi, nó cảm thấy có một sự trìu mến với tờ tạp chí, và đã dành cho tờ tạp chí này một cuộc phỏng vấn độc quyền vào năm học trước.

“Ồ, số lượng phát hành tăng tốt,” Luna nói một cách sung sướng.

“Tụi mình kiếm chỗ ngồi đi,” Harry nói, và ba đứa cùng đi dọc đoàn tàu, băng qua những đàn học sinh im lặng ngó theo chằm chằm. Cuối cùng cả ba tìm được một khoang còn trống, và Harry vội vã đi vào với vẻ biết ơn.

“Họ nhìn chòng chọc cả *tụi này* nữa!” Neville nói, ám chỉ chính nó và Luna. “Chỉ vì tụi này đi với bồ.”

“Họ ngó bồ bởi vì bồ cũng có mặt trong vụ xảy ra ở Bộ Pháp thuật,” Harry nói, trong lúc cố nhấc cái rương của nó để lên giá đỡ hành lý. “Cuộc phiêu lưu nho nhỏ của tụi mình được đăng khắp trên tờ *Nhật Báo Tiên Tri*, chắc bồ có xem rồi chứ?”

“Có, mình tưởng bà mình sẽ nổi giận vì tất cả những chuyện rùm beng công khai đó,” Neville nói, “nhưng hóa ra bà lại khoái thực sự. Nói rằng rốt cuộc mình đã bắt đầu sống theo gương ba mình. Bà đã mua cho mình một cây đũa phép mới, coi nè!”

Nó rút cây đũa phép ra và đưa cho Harry coi.

“Gỗ anh đào và lông kỳ lân,” nó nói giọng tự hào. “Mình nghĩ đó là một trong những cây đũa phép cuối cùng mà ông Ollivander bán ra, ông ấy biến mất tiêu vào ngày hôm sau - Ôi, quay lại đây, Trevor!”

Và nó chui xuống dưới gầm ghế để thu hồi lại con cóc khi con vật này thực hiện một trong những nỗ lực trường kỳ tìm kiếm tự do cho mình.

“Năm nay anh có tiếp tục mở những buổi họp Đ.Q.D. nữa không, anh Harry?” Luna hỏi, cô nàng này đang gỡ cặp kính chiếu yêu ra từ giữa Tạp chí *Kẻ Lý Sự*.

“Bây giờ tụi mình đã dẹp được mụ Umbridge rồi, đâu còn lý do gì nữa, hả?” Harry vừa nói vừa ngồi xuống. Neville cụng đầu vô cái ghế khi chui ra từ dưới gầm. Trông nó thất vọng ra mặt.

“Mình thích Đ.Q.D. lắm! Mình học được cả đống với bồ!”

“Em cũng khoái những buổi họp đó lắm,” Luna hồn nhiên nói. “Giống như có nhiều bạn vậy.”

Đây là một trong những điều không thoải mái mà Luna hay nói và khiến cho Harry có một cảm giác lẫn lộn loằng ngoằng giữa lòng thương hại với bối rối. Tuy nhiên, trước khi nó có thể trả lời, bên ngoài cửa khoang của tụi nó xảy ra một vụ ầm ĩ; một nhóm học sinh năm thứ tư đang xầm xì và cười cợt với nhau bên kia lớp kính cửa toa tàu.

“Bồ hỏi ảnh đi!”

“Thôi, bồ ấy!”

“Tôi sẽ làm chuyện đó!”

Và một đứa trong đám đó, một đứa con gái vẻ mặt trơ trẽn có đôi mắt đen to, một cái cằm chìa tới trước, và mái tóc đen dài, đẩy cánh cửa toa bước vô.

"Chào anh Harry, em là Romilda, Romilda Vane," con bé nói to và dõng dạc. "Sao anh không qua ngồi chung với toa tụi em? Anh không cần phải ngồi với *tụi kia."* Con bé nói thêm bằng giọng thì thào rất kịch, chỉ vào mông của Neville, lúc ấy lại vừa nhô ra từ dưới gầm ghế một lần nữa khi đang mò mẫm kiếm Trevor, và Luna - mắt đang đeo cặp Kính Chiếu Yêu miễn phí, khiến cho trông càng giống một con cú nhiều màu khật khùng.

"Họ là bạn bè của tôi," Harry lạnh lùng nói.

"Ồ," con bé nói, có vẻ ngạc nhiên. "Thôi vậy."

Và nó rút lui, kéo cánh cửa khoang tàu lại.

"Người ta cứ nghĩ anh phải có bạn bè bảnh hơn tụi này." Luna nói, một lần nữa lại bộc lộ cái thói quen thành thực khiến người khác phải bối rối.

"Em cũng bảnh vậy," Harry nói ngay. "Không ai trong đám đó có mặt trong vụ Bộ Pháp thuật. Họ đâu có chiến đấu cùng tôi đâu."

"Anh nói vậy thiệt là tử tế," Luna tươi cười. Rồi cô nàng đẩy cặp kính chiếu yêu xa thêm trên sống mũi và bắt đầu đọc Tạp chí *Kẻ Lý Sự.*

"Nhưng mà tụi này đâu có đối đầu với *hắn,"* Neville nói, hiện ra từ dưới gầm ghế cùng với bụi bặm và lông lá dính trên tóc, và một con Trevor nhẫn nhục trong tay. "Chỉ có bồ làm

chuyện đó. Bồ nên nghe bà của mình nói về bồ. '*Cậu Harry Potter ấy còn mạnh hơn toàn thể Bộ Pháp thuật gom lại!'* Bà sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để có đứa cháu nội như bồ…"

Harry bật cười không thoải mái lắm và thay đổi đề tài, chuyển qua kết quả kỳ thi Thường đẳng Pháp thuật ngay khi có thể. Trong khi Neville đọc lại vanh vách thứ hạng của nó và thắc mắc liệu nó có được phép theo học lớp Biến hình bậc Phù thủy Tận sức không, khi mà nó chỉ có mỗi một điểm "Chấp nhận được," Harry ngắm Neville mà không thực sự lắng nghe.

Tuổi thơ của Neville cũng bị Voldemort đày đọa như tuổi thơ của Harry vậy, nhưng Neville không hề biết là suýt nữa số phận của nó chính là số phận Harry. Lời tiên tri có thể ứng với bất kỳ đứa nào trong hai đứa nó, thế nhưng vì những lý do bí hiểm của chính hắn, Voldemort đã chọn niềm tin rằng Harry là kẻ được ám chỉ trong lời tiên tri.

Nếu Voldemort chọn Neville, thì tình huống sẽ là Neville ngồi đối diện Harry mang cái thẹo hình tia chớp và gánh nặng lời tiên tri… Mà liệu có thế không nhỉ? Liệu mẹ của Neville có chết đi để cứu mạng nó, như mẹ Lily đã hy sinh cho Harry không? Chắc chắn bà sẽ hy sinh… Nhưng nếu bà không thể đứng án giữa con trai mình và Voldemort thì sao? Liệu có một "Kẻ được chọn" không? Hay chỉ là một cái ghế trống ở chỗ hiện giờ Neville đang ngồi và một thằng Harry không bị thẹo được chính mẹ mình chứ không phải mẹ của Ron hôn tạm biệt.

"Bồ có sao không, Harry? Trông bồ tức cười quá," Neville nói.

Harry mới mở miệng nói, "Xin lỗi… mình…"

“Anh bị Xì Tảo hả?” Luna nói đầy cảm thông, vừa ngắm Harry qua đôi kính màu mè bự chảng.

“Tôi… cái gì?”

“Xì Tảo… Nó vô hình. Nó bay xuyên qua lỗ tai anh làm cho đầu óc anh mờ mịt,” cô bé nói. “Em nghĩ em cảm thấy được có một con đang bay quanh quẩn ở đây.”

Cô nàng vỗ tay đen đét trong không khí, như thể đang đập mấy con sâu bướm khổng lồ vô hình. Harry và Neville đưa mắt nhìn nhau rồi vội vàng bắt luôn qua chuyện Quidditch.

Thời tiết bên ngoài cửa sổ đoàn tàu lửa thay đổi thất thường y như suốt mùa hè vừa qua. Tàu đã chạy qua một vùng sương mù lạnh cóng kéo dài, rồi ra đến vùng nắng trong, mong manh. Chính lúc tàu đang chạy qua một trong những vùng quang đãng ấy, lúc mặt trời hầu như được nhìn thấy ngay trên đỉnh đầu, thì Ron và Hermione đi vô khoang tụi nó.

“Ước gì xe bán đồ ăn đẩy tới nhanh nhanh lên, mình đang chết đói đây.” Ron nói một cách tha thiết, ngồi thụp xuống cái ghế bên cạnh Harry và xoa xoa cái bụng của nó. “Chào Neville. Chào Luna. Biết gì không?” Nó quay qua Harry nói thêm, “Malfoy không làm nhiệm vụ huynh trưởng. Nó chỉ ngồi ì trong toa của nó với mấy đứa khác trong nhà Slytherin, tụi này thấy nó lúc đi ngang qua.”

Harry ngồi thẳng dậy, chú ý ngay. Thật chẳng giống Malfoy chút nào nếu nó chịu bỏ qua cơ hội biểu diễn quyền hành huynh trưởng, cái quyền mà nó đã khoái chí lạm dụng suốt năm học trước.

“Lúc mấy bồ thấy nó thì nó đang làm gì?”

“Bình thường,” Ron nói dửng dưng, biểu diễn một động tác thô lỗ bằng tay. “Chẳng giống nó gì hết, đúng không? Chà… nhưng *vậy đó.”* Nó lại làm động tác tay một lần nữa. “Nhưng tại sao nó lại không ra ngoài kia ăn hiếp bọn học sinh năm thứ nhất nhỉ?”

“Ai mà biết,” Harry nói, nhưng đầu óc nó đang căng thẳng. Chẳng lẽ chuyện này không cho thấy là Malfoy đang âm mưu những chuyện quan trọng hơn là chuyện hiếp đáp bọn học sinh đàn em hay sao?

“Có lẽ nó khoái Đội Thẩm Tra hơn,” Hermione nói. “Có thể làm huynh trưởng một thời gian nó trở nên thuần hơn một chút.”

“Mình không nghĩ vậy,” Harry nói. “Mình nghĩ nó…”

Nhưng trước khi nó có thể giải thích giả thuyết của mình, cánh cửa một lần nữa lại được mở ra và một nữ sinh năm thứ ba bước vào, gần như không thở nổi.

“Em được giao nhiệm vụ đưa mấy cái này cho Neville Longbottom và Harry P… Potter,” cô bé ấp úng nói, và khi bắt gặp ánh mắt của Harry, mặt cô bé đỏ ửng lên. Cô bé đưa ra hai cuộn giấy da buộc bằng dây nơ tím, Harry và Neville nhận cái cuộn có đề tên mình, và cô bé luống cuống lui ra khỏi khoang tàu.

“Cái gì vậy?” Ron hỏi khi Harry tháo cuộn giấy gởi cho nó ra.

“Một thư mời,” Harry nói.

Harry,

Thầy sẽ vui mừng nếu trò muốn cùng ăn trưa với thầy ở toa C.

Thân ái,

Giáo sư H. E. F. Slughorn.

"Giáo sư Slughorn nào?" Neville hỏi, tỏ ra bối rối về lời mời.

"Thầy giáo mới," Harry nói. "Chà, mình nghĩ chắc là tụi mình phải đi thôi."

"Nhưng mà thầy ấy cần mình để làm gì?" Neville lo lắng hỏi, trông như nó tưởng nó sắp bị cấm túc.

"Chả biết," Harry nói, thật ra thì không hẳn như thế, mặc dù nó chẳng có bằng chứng gì để chứng minh là linh cảm của nó đúng. "Nghe đây," nó nói thêm, thình lình bộ não nó phát ra một sáng kiến, "tụi mình chui xuống dưới cái Áo Khoác Tàng Hình đi, như thế có thể quan sát được Malfoy suốt đường, coi nó đang âm mưu cái gì."

Tuy nhiên, sáng kiến này không khả thi chút nào: không thể nào mặc Áo Khoác Tàng Hình vượt qua được các hành lang đầy nhóc người đang nhong nhóng đợi cái xe đẩy bán đồ ăn trưa. Harry tiếc hùi hụi nhét cái Áo Khoác Tàng Hình trở vô ba lô, vừa ngẫm nghĩ ý tưởng đó thiệt là hay, cho dù mặc tấm Áo Khoác Tàng Hình chỉ để tránh những cái nhìn chòng chọc. Những cái nhìn đó dường như đã gia tăng cường độ kể từ khi Harry đi trong hành lang tàu lần vừa rồi. Thỉnh thoảng bọn học sinh lại xô đẩy chen nhau dồn ra cửa khoang của mình để dòm

Harry được kỹ hơn. Ngoại lệ duy nhất là Cho Chang, cô nàng xẹt ngay vô khoang của mình khi nhìn thấy Harry đi tới. Khi đi ngang qua cửa sổ, Harry thấy Cho làm như đang say sưa chuyện trò với cô bạn Marietta, cô nàng này đeo một bộ mặt trang điểm dày cui mà vẫn không làm mờ được mấy hột mụn vô duyên cứ nổi lên vằn vện khắp gương mặt. Khẽ mỉm cười vu vơ, Harry đi tới trước.

Khi hai đứa tới toa C, tụi nó thấy ngay tụi nó không phải là những khách mời duy nhất của thầy Slughorn, mặc dù căn cứ vào sự đón chào sốt sắng của thầy Slughorn thì Harry đúng là người được mong đợi nhiệt tình nhất.

"Harry, chàng trai của ta!" Thầy Slughorn đứng phắt dậy khi nhìn thấy Harry khiến cho cái bụng phủ nhung của thầy dường như choán hết chỗ trong khoang tàu. Cái đầu hói bóng loáng và bộ râu bạc của thầy tỏa sáng rực rỡ trong ánh nắng như mấy cái nút bằng vàng của tấm áo chẽn thầy đang mặc.

"Mừng được gặp trò! Mừng được gặp trò! Và trò đây ắt hẳn là cậu Longbottom!"

Neville gật đầu, trông khiếp đảm. Theo động tác ra dấu của thầy Slughorn, hai đứa nó ngồi xuống hai cái ghế duy nhất còn trống, gần cửa nhất. Harry đưa mắt nhìn quanh đám khách mời. Nó nhận ra một đứa cùng năm học bên nhà Slytherin, một thằng cao nhòng đen thui có hai gò má cao xương xẩu và đôi mắt xếch dài; cũng có hai nam sinh năm thứ bảy mà Harry không biết, và bị nhét vô một góc kẹt bên cạnh thầy Slughorn là một cô bé vẻ mặt băn khoăn không biết tại sao mình lại có mặt ở đây, ấy là Ginny.

“Nào, hai trò biết hết mọi người chứ?” Thầy Slughorn hỏi Harry và Neville. “Đây là Blaise Zabini cùng năm với các trò, tất nhiên…”

Zabini không hề tỏ một dấu hiệu nhận ra hay chào hỏi nào cả, và cả Harry lẫn Neville cũng tỉnh bơ: trên nguyên tắc, học sinh nhà Gryffindor và nhà Slytherin căm ghét lẫn nhau.

“Đây là Cormac McLaggen, có lẽ các trò đã từng gặp gỡ lẫn nhau…? Chưa à?”

McLaggen, một chàng trai to tướng tóc xoắn như dây kẽm gai, giơ một bàn tay lên chào; Harry và Neville gật đầu đáp lễ anh ta.

“… và đây là Marcus Belby, thầy không biết liệu…?”

Belby, một anh chàng gầy gò vẻ mặt bồn chồn lo lắng, nhe ra một nụ cười sượng ngắt.

“… và cô nương xinh đẹp quyến rũ *này* nói với thầy là cô ấy biết các trò!”

Thầy Slughorn kết thúc.

Ginny làm điệu bộ nhăn mặt với Harry và Neville từ sau lưng thầy Slughorn.

“Thôi bây giờ, đến phần thú vị nhất,” thầy Slughorn nói một cách thân tình. “Một cơ hội để biết tất cả các trò kỹ hơn một chút. Đây, lấy một cái khăn ăn. Thầy đã gói theo đồ ăn trưa. Còn cái xe đẩy, theo như thầy nhớ, hơi bị nhiều Que Cam Thảo, và hệ thống tiêu hóa èo uột của một ông già thì không kham nổi những thứ như thế… Nếm món gà lôi không, Belby?”

Belby bắt đầu ăn và nhận một miếng trông có vẻ giống một nửa con chim trĩ nguội ngắt.

"Thầy vừa mới nói với chàng Marcus trẻ tuổi đây là thầy từng được hân hạnh dạy bác Damocles của cậu ấy," thầy Slughorn nói với Harry và Neville, lúc này đang chuyền quanh rổ bánh mì tròn. "Một pháp sư xuất chúng, xuất chúng, và huy chương Merlin được trao cho ông ta quả thực xứng đáng. Trò có thường gặp bác không, Marcus?"

Không may, Belby vừa mới ngoạm một miếng to gà lôi đầy cả họng; và để nhanh nhẩu đáp lại thầy Slughorn, anh ta nuốt quá gấp, nên bị mắc nghẹn, đỏ tím cả mặt mũi.

"Hết tắc thở," thầy Slughorn bình tĩnh chĩa cây đũa phép vào Belby, cuống họng anh chàng này dường như được thông ngay tức thì.

"Không… không gặp bác thường lắm, không ạ," Belby há hốc miệng vừa thở vừa nói, nước mắt ràn rụa.

"Chà, dĩ nhiên, thầy dám nói là ông ấy rất bận," thầy Slughorn nói, vừa nhìn Belby với vẻ chất vấn. "Thầy nghĩ ông ta đã phát minh ra Thuốc Bả Sói mà không đến nỗi phải lao động vất vả lắm!"

"Con nghĩ…" Belby nói, dường như không dám cắn thêm một miếng gà lôi nào nữa trước khi biết chắc là thầy Slughorn đã nói chuyện xong với mình. "Ơ… Bác và ba con không thuận thảo với nhau lắm, thành ra, thầy hiểu cho, con thực sự cũng không biết nhiều về…"

Giọng của Belby đuối dần khi thầy Slughorn tặng cho cậu

ta một nụ cười lạnh nhạt và quay qua nói với McLaggen.

"Nào, *trò,* Cormac," thầy Slughorn nói, "thầy tình cờ được biết trò rất hay gặp bác Tiberius của trò, bởi vì ông ta có một bức hình rất tuyệt chụp hai bác cháu đi săn Heo Đuôi Cụt ở… để thầy nhớ coi… ở Norfolk đúng không?"

"Ồ, phải, vui lắm, đúng vậy ạ," McLaggen nói. "Bác cháu con đi chung với Bertie Higgs và Rufus Scrimgeour - đương nhiên là chuyện này xảy ra trước khi ông ấy trở thành Bộ trưởng ạ."

"A, trò cũng quen biết Bertie và Rufus nữa à?" Thầy Slughorn cười hớn hở, lúc này đang đưa một cái khay bánh ngọt mời quanh mọi người; chẳng biết làm sao mà Belby lại bị bỏ sót. "Thế, nói cho thầy biết…"

Đúng y như Harry đã nghi ngờ. Mọi người có mặt ở đây dường như bị mời đến bởi vì có liên hệ tới ai đó nổi tiếng hay có ảnh hưởng - mọi người, ngoại trừ Ginny. Zabini, người bị tra vấn tiếp theo sau McLaggen, hóa ra có một bà mẹ là một phù thủy đẹp nổi tiếng (và theo như Harry vỡ lẽ ra thì bà ta đã lấy bảy đời chồng, mỗi ông chồng đều chết một cách bí ẩn và để lại cho bà ta cả đống vàng). Người tiếp theo là Neville: đây là mười phút rất khó chịu, bởi vì cha mẹ của Neville là những Thần Sáng nổi tiếng, đã bị Bellatrix Lestrange và hai đồng bọn Tử Thần Thực Tử hành hạ đến mất trí. Vào cuối cuộc tra vấn Neville, Harry có cảm tưởng thầy còn đang cân nhắc việc đánh giá Neville, chưa chắc lắm là liệu nó có được chút tài hoa nào của cha mẹ nó không.

"Và bây giờ," thầy Slughorn, trịnh trọng xoay mình trên

ghế với cái vẻ mặt của một "em-xi" sắp giới thiệu tiết mục ngôi sao của mình. "Harry Potter! Bắt đầu từ đâu nhỉ? Thầy có cảm tưởng lần mình gặp nhau hè rồi chỉ mới sơ sơ như gãi ngứa thôi!" Thầy ngắm nghía Harry một lát như thể nó là một miếng gà lôi đặc biệt to béo ngon lành, rồi nói, "giờ đây người ta gọi con là 'Kẻ được chọn'!"

Harry không nói gì. Belby, McLaggen, và Zabini đều nhìn nó chòng chọc.

"Dĩ nhiên," thầy Slughorn nói, quan sát Harry kỹ hơn, "Thiên hạ đồn đại bao nhiêu năm trời… Thầy còn nhớ khi… chà… sau cái đêm kinh khủng ấy… Lily… James… và con sống sót… và tiếng đồn rằng con ắt là có được những quyền năng phi thường…"

Zabini húng hắng ho, rõ ràng tỏ một sự ngờ vực tức cười. Một giọng nói giận dữ nổ ra ngay sau lưng thầy Slughorn.

"Phải đó, Zabini, bởi vì *anh* quá tài hoa chứ gì… trong trò khoe mẽ…"

"Ôi, thôi mà!" Thầy Slughorn cười hì hà một cách thoải mái, ngoái đầu lại nhìn Ginny, cô nàng đang trừng mắt nhìn Zabini vòng qua cái bụng bự của thầy Slughorn. "Trò hãy cẩn thận đấy, Blaise! Thầy đã nhìn thấy cô bé này hô ếm một bùa Gậy Ba-Bị tuyệt vời nhất khi thầy đi ngang qua khoang của cô bé! Thầy sẽ không bao giờ đi gây hấn với cô ấy đâu!"

Zabini chỉ tỏ vẻ khinh thường.

"Tóm lại," thầy Slughorn nói, quay trở lại với Harry. "Dư luận như thế vào mùa hè. Dĩ nhiên, người ta không biết đâu

mà tin, người ta biết tờ *Tiên Tri* từng nhầm lẫn, in những điều không chính xác - nhưng dựa vào một số nhân chứng, thì có vẻ *chắc chắn* rằng đã xảy ra một *biến cố* khá ồn ào ở Bộ và rằng trò có mặt ngay trong cuộc!"

Harry không thấy có cách nào thoát ra được mà không phải nói dối trắng trợn, đành chỉ gật đầu mà không nói gì hết. Thầy Slughorn tươi cười với nó.

"Khiêm tốn quá, khiêm tốn quá, chẳng lạ gì mà cụ Dumbledore lại yêu quý đến thế - vậy là trò đã có mặt *ở đó?* Nhưng phần còn lại của câu chuyện… chấn động dư luận, dĩ nhiên rồi, người ta không biết nên tin vào cái gì… chẳng hạn như lời tiên tri được thêu dệt…"

"Chúng con chẳng hề nghe thấy lời tiên tri," Neville nói, và khi nói điều đó thì đỏ ửng như gấc chín.

"Đúng vậy," Ginny xác nhận một cách chắc chắn. "Cả anh Neville và con cũng có mặt ở đó, và tất cả chuyện nhảm nhí 'Kẻ được chọn' ấy chỉ là chuyện bịa đặt của tờ *Tiên Tri* như mọi khi."

"Cả hai trò đều có mặt ở đó à?" Thầy Slughorn nói giọng đầy thích thú, hết nhìn Ginny đến nhìn Neville, nhưng cả hai ngồi câm như hến trước nụ cười khích lệ của thầy.

"Chà… phải… đúng là tờ *Tiên Tri* hay thổi phồng, dĩ nhiên…" Thầy Slughorn nói, nghe ra hơi thất vọng một tí. "Thầy nhớ Gwenog yêu dấu có nói với thầy (dĩ nhiên thầy muốn nói đến Gwenog Jones, Đội trưởng của Holyhead Harpies)…"

Thầy lang thang vơ vẩn vào một chuỗi hồi tưởng dài lê thê, nhưng Harry có một cảm giác rõ rệt là thầy Slughorn chưa xong với nó, và thầy chẳng thấy Neville và Ginny có chút nào thuyết phục cả.

Buổi trưa ấy tiếp tục kéo dài với nhiều giai thoại nữa về những pháp sư lừng lẫy mà thầy Slughorn đã dạy dỗ, tất cả đều đã vui sướng gia nhập cái mà thầy gọi là "Câu lạc bộ Slug" ở trường Hogwarts. Harry nôn nóng muốn đi về, nhưng không biết làm thế nào cho đừng quá vô lễ. Cuối cùng, khi đoàn tàu lửa ra khỏi một đoạn đường dài mịt mù sương giá để vào một vùng đỏ ráng hoàng hôn, thầy Slughorn nhìn quanh, hấp háy mắt trong ánh nắng chiều.

"Chu choa, trời gần tối rồi! Thầy không để ý là người ta đã thắp đèn lên! Tất cả các trò nên về thay áo chùng vô đi. McLaggen, trò nên ghé qua văn phòng thầy và mượn cuốn sách về Heo Đuôi Cụt ấy. Harry, Blaise - cứ ghé bất cứ lúc nào các trò đi ngang qua. Trò cũng thế nhé, cô nương," thầy nháy mắt với Ginny. "Thôi, các trò đi đi, các trò đi nhé!"

Khi đẩy Harry vào hành lang tối om, Zabini ném cho nó một cái nhìn kinh tởm và Harry đáp lại cả vốn lẫn lời. Nó, Ginny, và Neville đi theo Zabini về dọc theo hành lang đoàn tàu.

"Mình thiệt mừng là bữa ăn xong rồi," Neville lầm bầm. "Người đâu mà kỳ quá, đúng không?"

"Ừ, thầy hơi kỳ," Harry nói, mắt nó không rời Zabini. "Mà làm sao em lại mắc kẹt vô chỗ đó vậy Ginny?"

"Thầy nhìn thấy em ếm Zacharias Smith," Ginny nói. "Anh

có nhớ cái thằng ngốc của nhà Hufflepuff tham gia Đ.Q.D. không? Hắn cứ lẵng nhẵng đeo theo hỏi hoài chuyện gì đã xảy ra ở Bộ và cuối cùng hắn làm em bực mình quá nên em ếm xì bùa hắn luôn. Khi thầy Slughorn đến em tưởng đâu em sắp bị cấm túc, nhưng thầy chỉ nghĩ là em ếm một cái bùa xịn ra trò và mời em ăn trưa! Khùng quá hả?"

"Dù sao lý do đó còn đỡ hơn là có một bà mẹ đẹp nổi tiếng," Harry nói, vừa quắc mắt nhìn cái chẩm của Zabini, "hay có một ông bác…"

Nhưng nó chợt ngừng ngang. Một ý tưởng vừa nảy ra, tuy hơi táo bạo nhưng có khả năng là một sáng kiến tuyệt vời… Chỉ trong chừng một phút nữa Zabini sẽ đi vào toa tàu của đám học sinh năm thứ sáu nhà Slytherin và Malfoy hẳn là đang ngồi trong đó, tưởng là nó không bị ai nghe lén ngoài đám bạn Slytherin… Nếu Harry có thể đi theo sau Zabini vào đó, không bị nhìn thấy, thì có gì mà nó không thể thấy hay nghe được? Đúng là cuộc hành trình cũng gần kết thúc - nhà ga Hogsmeade chỉ còn cách đó không đầy nửa tiếng đồng hồ, căn cứ vào cảnh vật hoang sơ đang lướt qua bên ngoài cửa sổ - nhưng vì không đứa bạn nào coi trọng sự nghi ngờ của Harry về âm mưu của Malfoy, nên chính nó cần phải tìm bằng cớ để chứng minh.

"Lát nữa mình sẽ gặp lại hai người," Harry thì thầm thật nhỏ, vừa kéo cái Áo Khoác Tàng Hình ra và tung nó lên để trùm kín mình.

"Nhưng mà bồ…?" Neville hỏi.

"Lát sau!" Harry thì thầm, vừa nhanh chân vọt theo sau

Zabini một cách hết sức lặng lẽ, mặc dù trong tiếng rầm rập của đoàn tàu lửa đang chạy thì sự cẩn trọng của nó hơi bị thừa.

Lúc này hành lang gần như hoàn toàn trống vắng. Hầu như tất cả học trò đã trở lại toa tàu của mình để thay đồng phục của trường và thu thập hành hang cùng vật dụng cá nhân. Mặc dù nó bám sát Zabini hết mức, chỉ giữ khoảng cách sao cho không bị đụng vào người thằng này, Harry vẫn không đủ nhanh để kịp lẻn vô toa tàu khi Zabini mở cánh cửa. Lúc Zabini đang kéo sập cánh cửa thì Harry vội vã thò một chân vô để ngáng không cho cánh cửa đóng lại.

"Cánh cửa này mắc dịch gì vậy?" Zabini giận dữ nói khi nó cố dập đi dập lại cánh cửa vô chân Harry.

Harry chụp cánh cửa và đẩy nó mở ra thật mạnh; Zabini vẫn nắm chặt cái núm cửa nên bị văng ra một bên và té lăn cù vào đùi của Gregory Goyle, và trong cảnh bát nháo tiếp theo đó, Harry xẹt nhanh vô trong khoang tàu, nhảy lên chỗ ngồi của Zabini lúc đó còn trống để tự đu người lên cái giá để hành lý. Cũng may là lúc đó Goyle và Zabini đang cự cãi nhau, khiến bao nhiêu cặp mắt đều hướng về phía tụi nó, bởi vì Harry khá chắc chắn là bàn chân và mắt cá chân của nó đã bị hở ra khi vạt áo khoác bay lật lên; thực tình, trong một thoáng hoảng hốt, nó đã nghĩ rằng con mắt của Malfoy có ngó theo chiếc giầy thể thao của nó khi nó rút giò lên biến mất. Nhưng vừa lúc ấy Goyle đóng sập cánh cửa lại, xô Zabini ra; Zabini đổ nhào xuống chỗ ngồi của mình, mặt mũi xù lên bậm trợn, Vincent Crabbe tiếp tục xem cuốn truyện tranh của mình, và Malfoy, cười khúc khích, lại nằm dài ra băng ghế hai chỗ, đầu đặt trên đùi của Pansy Parkinson. Harry nằm cuộn tròn một

cách khốn khổ trong tấm Áo Khoác Tàng Hình để bảo đảm là mỗi phần của thân thể nó đều được giấu kín, và nó ngó Pansy vuốt mái tóc vàng bóng mượt của Malfoy ngược lên trán, vừa làm vừa mỉm cười tự mãn như thể bất cứ ai cũng thèm được ở vào vị trí của cô ả. Những cái lồng đèn đung đưa từ trên trần toa tàu phả ánh sáng rực rỡ lên khung cảnh: Harry thậm chí có thể đọc được từng chữ trong cuốn truyện tranh của Crabbe ở ngay phía dưới nó.

"Sao, Zabini," Malfoy nói, "lão Slughorn muốn gì?"

"Chỉ là toan kết bè tựu đám với những người có quen biết lớn," Zabini nói, hãy còn trừng mắt với Goyle. "Nhưng lão cũng chẳng kiếm được nhiều tay cho lắm."

Thông tin này không có vẻ làm Malfoy hài lòng lắm. "Mời thêm được đứa nào nữa?" Nó hạch hỏi.

"McLaggen của nhà Gryffindor," Zabini nói.

"Ồ phải, bác nó làm lớn trong Bộ mà," Malfoy nói.

"… một tay nào đó tên Belby, của nhà Ravenclaw."

"Chẳng lẽ là nó, nó chỉ là một thằng đần độn!" Pansy nói.

"… và Longbottom, Potter, với con nhỏ Weasley," Zabini kết thúc.

Malfoy thình lình ngồi bật dậy, gạt bàn tay của Pansy qua một bên.

"Lão mời cả thằng *Longbottom*?"

"Ừ, tôi cho là vậy, bởi vì thằng Longbottom đã ở đó," Zabini dửng dưng đáp.

“Lão Slughorn khoái thằng Longbottom ở chỗ nào?”

Zabini nhún vai.

“Potter, Potter quý báu, hiển nhiên là lão muốn ngắm *Kẻ được chọn,”* Malfoy khinh khỉnh nhạo báng, “nhưng cái con bé Weasley! Nó có gì đặc biệt chứ?”

“Nhiều chàng khoái con nhỏ đó lắm,” Pansy nói, kín đáo quan sát Malfoy để xem phản ứng của thằng này. “Ngay cả anh cũng nghĩ là con nhỏ xinh đẹp, đúng không, Blaise, ấy là tất cả chúng ta đều biết anh khó tính cỡ nào!”

“Tôi chẳng đời nào đụng tới một đứa thuộc nòi phản trắc bẩn thỉu như con đó, cho dù nó đẹp xấu thế nào đi nữa,” Zabini lạnh lùng nói, và Pansy tỏ vẻ hài lòng. Malfoy nằm ngả trở xuống đùi cô nàng và cho phép cô nàng tiếp tục vuốt ve mái tóc của nó.

“Chà, thật đáng tội nghiệp cho cái khẩu vị của lão Slughorn. Có lẽ lão hơi bị lẩm cẩm rồi. Thiệt là đáng xấu hổ. Cha tôi luôn nói rằng lão là một pháp sư giỏi vào thời của lão. Cha tôi xưa cũng là một trong những học trò cưng của lão. Có lẽ lão Slughorn chưa nghe nói là tôi đang ở trên tàu, hoặc là…”

“Tôi chẳng tin gì vào một lời mời đâu,” Zabini nói. “Khi tôi mới tới, lão có hỏi thăm tôi về cha của Nott. Hình như họ vốn là bạn cũ, nhưng khi lão nghe ông kia đã bị bắt ở Bộ thì lão tỏ vẻ không vui lắm, và Nott đâu có được mời, đúng không? Tôi không nghĩ lão Slughorn khoái Tử Thần Thực Tử đâu.”

Malfoy có vẻ tức giận, nhưng cố nặn ra vỏn vẹn một tiếng

cười khan không chút khôi hài.

“Hừ, ai hơi đâu bận tâm lão khoái cái gì? Lão là ai, một khi thời thế thay đổi? Chỉ là một thầy giáo già ngu xuẩn.” Malfoy ngáp rõ to. “Ý tôi là, có thể tôi chẳng còn ở trường Hogwarts vào năm tới nữa, thì cái chuyện một lão mập già vang-bóng-một-thời khoái hay không khoái tôi có nghĩa lý quái gì kia chứ?”

“Anh nói gì, có thể anh không đến trường Hogwarts vào niên học tới nữa à?” Pansy giận dỗi hỏi, ngừng vuốt tóc Malfoy tức thì.

“Ôi, ai biết trước được đâu,” Malfoy nói với một thoáng tự mãn. “Anh có thể… ơ… chuyển sang những thứ khác lớn lao hơn và hay hơn.”

Nằm co quắp trong tấm Áo Khoác Tàng Hình trên giá để hành lý, trái tim Harry bắt đầu đập nhanh. Liệu Ron và Hermione sẽ nói sao về chi tiết này? Crabbe và Goyle trố mắt nhìn Malfoy; dường như chúng chẳng có chút ý niệm mơ hồ nào về bất kỳ kế hoạch nào để chuyển sang những thứ lớn lao hơn và hay ho hơn. Ngay cả Zabini cũng để lọt một ánh mắt tò mò khiến vẻ mặt kiêu kỳ hơi bị mẻ phong độ mất một tí. Pansy tiếp tục chậm rãi vuốt tóc Malfoy, vẻ mặt sững sờ.

“Có phải anh định nói - *Kẻ ấy?”*

Malfoy nhún vai.

“Mẹ muốn anh học hành xong xuôi đã, nhưng đối với anh, anh chẳng thấy việc học quan trọng vào thời buổi này. Anh muốn nói, thử nghĩ xem… Khi Chúa tể Hắc ám lên ngôi, liệu

ngài có bận tâm một kẻ nào đó có bao nhiêu chứng chỉ Pháp thuật Thường đẳng hay bằng Pháp thuật Tận sức không? Dĩ nhiên ngài không cần… Vấn đề là kẻ đó đã làm được việc gì cho ngài và đã chứng tỏ với ngài sự tận tụy cống hiến ra sao."

"Và anh cho là anh *có thể sẽ* làm được điều gì đó cho ngài à?" Zabini hỏi giọng gay gắt. "Mười sáu tuổi và thậm chí chưa đậu hết các chứng chỉ?"

"Chẳng phải tôi vừa nói đó sao? Có thể ngài chẳng bận tâm là tôi có đậu hết các chứng chỉ không. Có thể công việc mà ngài muốn tôi làm không phải là cái việc người ta cần có đủ chứng chỉ mới làm được," Malfoy nói khẽ.

Cả Crabbe và Goyle đều ngồi há hốc mồm ra như mấy cái máng xối hình đầu thú. Pansy đăm đăm ngó xuống Malfoy như thể cô nàng chưa từng bao giờ thấy cái gì gây kinh hoàng như thế.

"Tôi nhìn thấy trường Hogwarts rồi," Malfoy nói khi chỉ ra ngoài cửa sổ tối hù, rõ ràng muốn thêm gia vị cho cái hiệu quả mà nó vừa tạo ra. "Chúng ta nên mặc đồng phục vào."

Harry mải chăm chú ngó Malfoy, nên không để ý Goyle đang với lấy cái rương của nó; khi thằng này lẳng cái rương xuống, cái rương đụng mạnh vào một bên đầu của Harry. Nó để vuột một tiếng kêu đau không kềm được, và Malfoy ngước nhìn lên cái giá để hành lý, cau mày.

Harry không ngán Malfoy, nhưng nó cũng chẳng thích thú gì lắm cái ý tưởng bị một đám Slytherin thù địch phát hiện trốn dưới tấm Áo Khoác Tàng Hình. Nước mắt còn ứa ra và cái đầu còn đau buốt, Harry rút cây đũa phép ra, cẩn thận

không làm xáo trộn tấm áo khoác, và nín thở chờ đợi. May sao, Malfoy dường như quyết định là nó chỉ tưởng tượng ra tiếng kêu đó mà thôi; nó khoác áo chùng vào như những đứa khác, khóa cái rương lại, và khi xe lửa giảm tốc độ chỉ còn trườn rề rề vô sân ga, nó thắt chặt quanh cổ tấm áo choàng lữ hành mới toanh.

Harry nhìn thấy hành lang toa tàu giờ lại đông đúc người và hy vọng Hermione và Ron sẽ đem giùm hành lý của nó lên sân ga; nó bị mắc kẹt tại chỗ cho đến khi toa tàu hoàn toàn trống vắng. Sau cùng, sau cái lắc lư cuối cùng, đoàn tàu lửa dừng hẳn lại. Goyle mở tung cánh cửa và cậy vào vai u thịt bắp mà chen lấn vô một đám học sinh năm thứ hai, huých đẩy chúng giạt qua một bên; Crabbe và Zabini đi theo.

"Em ra trước đi," Malfoy bảo Pansy, cô ả đang giơ tay ra chờ đợi như thể hy vọng Malfoy sẽ nắm lấy tay ả. "Anh chỉ muốn kiểm tra lại một thứ."

Pansy đi ra. Giờ đây chỉ còn lại Harry và Malfoy trong khoang tàu. Mọi người đang lũ lượt đi thành hàng dài và kéo xuống sân ga tối om. Malfoy đi tới cửa khoang và buông rèm cửa xuống, để người đi ngoài hành lang không thể dòm dỏ vào. Xong nó cúi xuống cái rương của nó mở ra một lần nữa.

Harry dòm xuống qua mép của giá để hành lý, tim nó càng đập mạnh hơn. Malfoy định giấu diếm Pansy cái gì? Liệu nó có sắp nhìn thấy cái vật bí mật đã bị hỏng và rất cần thiết được sửa chữa không?

"Bất động Toàn thân!"

Thình lình, Malfoy chĩa cây đũa phép của nó về phía Harry,

khiến Harry bị tê liệt tức thì. Rồi như thể trong phim quay chậm, Harry té lăn cù ra khỏi giá để hành lý, rớt xuống ngay chân Malfoy, rung chuyển cả sàn tàu, đau đớn thấu xương. Tấm Áo Khoác Tàng Hình bị nó đè lên, cả thân hình nó lộ ra với hai chân co quắp lại trong tư thế quỳ mọp. Nó chẳng thể nhúc nhích được một cơ bắp nào; nó chỉ có thể trợn mắt ngó Malfoy đang ngoác miệng cười.

"Tao đoán đúng," Malfoy hí hửng nói. "Tao nghe cái rương của Goyle đụng vô mày. Và tao nhớ đã thấy cái gì đó loáng thoáng trắng trên không trung sau khi Zabini trở lại…"

Cái nhìn của nó chần chừ một chút trên đôi giầy thể thao của Harry.

"Mày chẳng hề nghe được bất cứ điều gì mà tao quan tâm đâu, Potter à. Nhưng nhân khi tao tóm được mày ở đây…"

Thế là nó đạp thật mạnh vô mặt Harry. Harry cảm giác cái mũi nó bị bể, máu xịt ra khắp nơi.

"Cú đó cho cha tao. Bây giờ, để coi…"

Malfoy kéo tấm Áo Khoác Tàng Hình bị đè bên dưới thân hình bất động của Harry ra và quăng trùm lên Harry.

"Tao không tin là họ sẽ tìm ra mày trước khi tàu trở lại London," nó nói khẽ. "Hẹn gặp lại sau, Potter nhé… hoặc khỏi gặp."

Và cố ý bước giẫm lên mấy ngón tay của Harry, Malfoy đi ra khỏi toa tàu.

08

THẦY SNAPE Ở ẮC THẮNG

Harry không thể nhúc nhích một cơ bắp nào cả. Nó cứ nằm đó, bên dưới tấm Áo Khoác Tàng Hình, cảm thấy máu từ mũi chảy ra, nóng và ướt, loang khắp mặt. Nó lắng nghe tiếng người nói và tiếng bước chân bên kia hành lang. Ý nghĩ ngay tức thì của nó là ai đó chắc chắn sẽ kiểm tra các toa tàu trước khi đoàn tàu lại khởi hành. Nhưng cũng ngay sau đó nó nản lòng nhận ra rằng cho dù có ai đó nhìn vào toa, họ cũng không thể nhìn thấy hay nghe thấy nó. Niềm hy vọng lớn nhất của nó là ai đó sẽ bước vào toa và đạp phải nó. Harry chưa bao giờ ghét Malfoy hơn cái lúc nó nằm cứng đơ ở đó, giống như một con rùa ngu xuẩn bị lật ngửa trên cái mai của mình, máu nhểu vào cái miệng há hốc đến phát lợm. Nó đã tự dẫn xác vào một tình huống ngu hết chỗ nói… Và giờ đây những bước chân cuối cùng đang xa dần; mọi người đang kéo lê hành lý trên sân ga tối om phía bên ngoài; nó có thể nghe tiếng những chiếc rương cạ mặt đường ràn rạt và tiếng người chuyện trò bép xép ỏm tỏi.

Ron và Hermione hẳn nghĩ là nó đã ra khỏi tàu mà không

đợi tụi nó. Một khi đã vào trường Hogwarts rồi và ngồi vào chỗ của mình trong Đại Sảnh Đường, tụi nó sẽ ngó lên ngó xuống dãy bàn của nhà Gryffindor vài ba phút, và cuối cùng nhận ra nó không có mặt ở đó, thì lúc đó hắn là nó đã vượt qua nửa quãng đường quay lại London.

Nó cố gắng tạo ra một âm thanh nào đó, thậm chí một tiếng rên ư ử, mà cũng không thể được. Rồi nó sực nhớ là một số pháp sư, như cụ Dumbledore chẳng hạn, có thể ếm bùa mà không cần hô thành tiếng, thế là nó thử triệu hồi cây đũa phép đã văng ra khỏi tay nó bằng cách nhẩm đi nhẩm lại trong đầu mấy tiếng *"Lại đây đũa phép!"* nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

Nó tưởng như nghe được tiếng rì rào của cây cối quanh hồ, và tiếng cú rúc vọng từ xa xa, nhưng chẳng có dấu hiệu gì là có ai đó kiểm tra các toa tàu hay thậm chí (nó hơi tự khinh mình về niềm hy vọng này) tiếng hô hoán hoảng loạn rằng Harry đã đi đâu mất rồi. Một cảm giác tuyệt vọng xâm chiếm khắp người nó khi nó tưởng tượng cảnh đoàn xe do ngựa ma kéo lăn bánh vô trường và từ một chiếc xe ngựa nào đó đang chở Malfoy vang ra tiếng cười rú dù đã được hãm bớt âm thanh, khi thằng này kể lại chuyện nó giần Harry nhừ tử cho Crabbe, Goyle, Zabini, và Pansy Parkinson nghe.

Đoàn tàu lửa bắt đầu lắc lư khiến Harry lăn qua một bên. Bây giờ nó ở tư thế có thể nhìn chăm chăm vào gầm ghế bụi bặm thay vì cái trần tàu. Sàn tàu bắt đầu rung chuyển khi đầu máy gầm lên khởi động. Đoàn tàu Tốc hành đang chuyển bánh ra đi mà không ai biết Harry vẫn còn ở trên tàu…

Bỗng nhiên nó cảm thấy tấm Áo Khoác Tàng Hình bay ra

khỏi người và một giọng nói vang lên:

"Chào, Harry."

Một ánh đèn đỏ nhá lên và cơ thể Harry hết đông cứng; nó đã có thể gượng ngồi lên trong một tư thế có nhân cách hơn, vội vàng dùng mu bàn tay lau máu tèm lem trên gương mặt bầm giập, rồi ngẩng đầu nhìn cô Tonks, cô đang cầm tấm Áo Khoác Tàng Hình mà cô mới giở lên khỏi người Harry.

"Chúng ta phải ra khỏi đây, nhanh lên," cô nói khi cửa sổ tàu trở nên mờ mịt hơi nước và đoàn tàu bắt đầu tiến ra khỏi sân ga. "Nào, chúng ta sẽ nhảy ra khỏi tàu."

Harry vội vã đi theo cô Tonks ra hành lang. Cô kéo cửa xe lửa mở ra và nhảy xuống cái sân ga dường như đang trượt nhanh bên dưới hai người vì con tàu đang tăng tốc. Harry nhảy theo cô Tonks, lảo đảo một tí khi chạm mặt đất, rồi đứng thẳng dậy vừa kịp lúc để thấy cái đầu máy hơi nước màu đỏ tía láng lẩy đã tăng tốc, quanh qua cua, và biến mất khỏi tầm nhìn.

Làn khí đêm lạnh lẽo làm dịu đi cơn đau nhói của cái mũi Harry. Cô Tonks đang nhìn nó; nó cảm thấy bực tức và bối rối về cái sự nó đã được phát hiện trông một tư thế buồn cười. Cô Tonks lặng lẽ trao lại nó tấm Áo Khoác Tàng Hình.

"Ai làm?"

"Draco Malfoy," Harry thốt lên cay đắng. "Cám ơn cô đã… ơ…"

"Không có chi," căn cứ vào những gì Harry có thể nhìn thấy trong bóng tối, thì cô Tonks vẫn đầu tóc bơ phờ, mặt mày ủ dột như cái hôm Harry gặp cô ở Hang Sóc. "Nếu em đứng

yên thì tôi có thể sửa mũi cho em.”

Harry không nghĩ ý kiến đó hay lắm; nó đã có ý định đến khám mũi ở chỗ bà Pomfrey, bà y tá của bệnh thất ở trường, người mà Harry tin tưởng hơn một chút về Bùa chữa thương, nhưng nói ra thì bất lịch sự, nó đành đứng ngay đơ nhắm mắt lại.

“Chữa lành chữa lặn,” cô Tonks hô. Cái mũi của Harry nóng lên dễ sợ, rồi lạnh buốt. Nó giơ một bàn tay lên, cẩn thận rờ cái mũi. Dường như cái mũi đã lành.

“Cám ơn cô nhiều lắm!”

“Em nên khoác tấm áo đó lên, và chúng ta có thể đi bộ về trường,” cô Tonks nói, vẫn không hề mỉm cười. Khi Harry đã tung tấm áo khoác trùm lên người, cô Tonks vẫy cây đũa phép của mình; một sinh vật bốn chân óng ánh bạc trông rất cừ khôi hiện ra từ đầu đũa và phi vào đêm tối.

“Có phải đó là một Thần Hộ Mệnh?” Harry hỏi, nó từng thấy cụ Dumbledore gởi thông điệp bằng cách tương tự.

“Phải, tôi đang nhắn tin về lâu đài là đã đón được em, kẻo người ta lo lắng. Thôi, đi nào. Chúng ta không nên nhởn nhơ.”

Cả hai tiến về phía con đường dẫn về tòa lâu dài.

“Làm sao cô kiếm ra em?”

“Tôi nhận thấy em chưa ra khỏi tàu và tôi biết em có tấm áo khoác đó. Tôi nghĩ có thể em đang ẩn núp vì một lý do nào đó. Khi nhìn thấy tấm rèm buông xuống ở cửa một toa tàu, tôi nghĩ mình nên kiểm tra.”

“À mà, cô làm gì ở đây vậy?” Harry hỏi.

“Hiện giờ tôi được cử gác ở nhà ga Hogsmeade, gọi là bảo vệ thêm cho trường,” cô Tonks nói.

“Chỉ có mình cô chốt ở đây hay là…?”

“Không, Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, Savage, và Dawlish cũng gác ở đây nữa.”

“Dawlish, có phải đó là vị Thần Sáng đã bị cụ Dumbledore tấn công hồi năm ngoái không ạ?

“Phải.”

Hai người lần bước đi trên con đường vắng vẻ tối om, men theo dấu của đoàn xe vừa mới chạy qua. Từ dưới tấm áo khoác, Harry liếc nhìn sang cô Tonks đi bên cạnh. Năm ngoái cô háo hức tò mò (đến mức có lúc hơi gây bực mình), cô dễ dàng phá ra cười, cô hay nói tiếu lâm. Bây giờ cô dường như già hơn và nghiêm trang hơn nhiều, và có vẻ lầm lì quả quyết. Tất cả những thay đổi này có phải là hậu quả của chuyện xảy ra ở Bộ? Nó ngẫm nghĩ lại một cách khổ sở về việc Hermione đã đề nghị nó nên nói gì đó để an ủi cô Tonks về việc chú Sirius; rằng đó không hề là lỗi của cô ấy, nhưng Harry không thể nào mở miệng nói điều đó được. Nó chẳng hề trách cô về cái chết của chú Sirius; cô cũng chẳng có lỗi gì hơn những người khác (và càng ít lỗi hơn cả nó) nhưng nó không thích nói về chú Sirius nếu như nó có thể tránh được. Và thế là hai người cứ nặng nề bước đi bên nhau trong im lặng. Vạt áo choàng của cô Tonks quét loạt soạt phía sau họ.

Trước giờ vẫn đi đến trường bằng xe ngựa ma kéo, Harry

đã chẳng bao giờ ước lượng được khoảng cách từ trường Hogwarts đến nhà ga Hogsmeade. Cuối cùng, khi nhìn thấy mấy cây cột cao hai bên cổng trường, mỗi đỉnh cột có một con heo rừng có cánh, nó thở phào nhẹ nhõm. Nó lạnh, nó đói, và nó hăm hở bỏ lại sau lưng cái cô Tonks ủ dột nó mới biết đến này. Nhưng khi đưa tay đẩy cánh cổng, thì nó nhận thấy cổng đã được khóa bằng xích.

"Mở ra!" Nó hô lên một cách tự tin, vừa chĩa cây đũa phép vào ổ khóa, nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

"Thần chú đó không hiệu nghiệm đối với cái này," cô Tonks nói. "Đích thân cụ Dumbledore đã phù phép chúng."

Harry nhìn quanh.

"Em có thể trèo qua một bức tường," nó đề nghị.

"Không, em không thể làm vậy," cô Tonks nói dứt khoát. "Bùa phép chống-kẻ-đột-nhập được ếm lên tất cả các bức tường. Hè này an ninh đã được tăng cường gấp một trăm lần."

"Vậy thì," Harry nói, bắt đầu cảm thấy bực mình về cái sự chẳng giúp đỡ được gì của cô Tonks, "em coi như sẽ phải ngủ ở ngoài này chờ đến khi trời sáng."

"Có người ra đón em vào," cô Tonks nói, "Nhìn kìa."

Một cái đèn lồng nhấp nhô cách tòa lâu đài không xa. Harry mừng rỡ được nhìn thấy ánh đèn đến nỗi cảm thấy nó có thể chịu đựng cả những lời phê bình khò khè của thầy Filch về sự lề mề của nó lẫn bài diễn văn thùng rỗng về việc tuân thủ giờ giấc của nó sẽ tiến triển nếu chịu khó áp dụng thường xuyên hình phạt kẹp ngón tay. Chỉ đến khi ánh đèn vàng sáng sủa chỉ

còn cách hai người chừng ba thước, và Harry đã lột tấm Áo Khoác Tàng Hình ra để lộ thân mình, nó mới nhận ra, cùng lúc với một nỗi căm ghét trào lên, cái mũi khoằm sáng bóng và mái tóc đen dài nhờn nhẫy của thầy Severus Snape.

"Ái chà chà," thầy Snape vừa cười khẩy châm chọc, vừa rút cây đũa phép ra gõ lên ổ khóa một lần, khiến cho sợi dây xích ngoằn ngoèo rút lại như con rắn thu mình, và cánh cổng mở ra kêu kọt kẹt. "Trò xuất hiện là tốt đấy, Potter, tuy nhiên hẳn là trò đã quyết định rằng mặc đồng phục sẽ làm giảm đi giá trị ngoại hình của trò chứ gì."

"Con không thể thay đồ, con không có cái…" Harry vừa mới mở miệng nói, thầy Snape đã ngắt lời nó.

"Không cần phải đợi đâu, cô Nymphadora à, Potter hoàn toàn… à… an toàn trong tay tôi."

"Tôi tưởng bác Hagrid là người nhận thông báo," cô Tonks nói, cau mày lại.

"Lão Hagrid trễ bữa tiệc khai trường, y như cậu Potter đây, cho nên tôi đã nhận thay. Và nhân tiện," thầy Snape nói, vừa đứng lùi lại để cho Harry đi ngang qua, "tôi thích xem Thần Hộ Mệnh mới của cô."

Thầy đóng sập cánh cổng trước mặt cô Tonks một cái rầm và gõ cây đũa phép lên sợi dây xích một lần nữa, khiến nó vươn ra, kêu xủng xẻng, trở lại vị trí trước đó.

"Tôi nghĩ cô coi bộ khá hơn với con cũ," thầy Snape nói, sự ác ý trong giọng nói của thầy không thể nào nhầm lẫn được. "Con mới coi bộ yếu."

Khi thầy Snape quơ ngọn đèn lồng lên, Harry thoáng thấy vẻ kinh ngạc và giận dữ trên gương mặt cô Tonks. Rồi cô lại khuất chìm trong bóng tối một lần nữa.

"Tạm biệt cô Tonks," Harry ngoái đầu chào với lại khi nó bắt đầu bước đi về phía trường với thầy Snape. "Cám ơn cô về… mọi thứ."

"Hẹn gặp lại nhé, Harry."

Thầy Snape không nói gì trong một hay hai phút. Harry cảm thấy như thể cơ thể nó đang phát ra những luồng sóng căm ghét mạnh đến nỗi kể cũng lạ rằng thầy Snape không cảm thấy bị chúng đốt cháy. Nó đã không ưa được thầy Snape ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên, nhưng qua thái độ của thầy đối với chú Sirius, thầy Snape đã tự đặt mình vào chỗ vượt quá xa cái khả năng tha thứ của Harry, mãi mãi và bất di bất dịch. Bất chấp cụ Dumbledore nói gì đi nữa, Harry đã có thì giờ suy nghĩ suốt mùa hè, và đã kết luận rằng những khích bác ác độc của thầy Snape với chú Sirius, về việc chú thì cứ ở nơi trú ẩn an toàn trong khi những người khác trong Hội Phượng Hoàng phải ra ngoài chiến đấu với Voldemort, có lẽ đã là một yếu tố có tác động mạnh khiến chú Sirius lao vào Bộ cái đêm mà chú bị giết.

Harry bám vào lý giải này, bởi vì như thế nó có thể oán trách thầy Snape, điều này khiến nó cảm thấy thỏa mãn, và cũng bởi vì nó biết rằng nếu có ai đó không thương tiếc cái chết của chú Sirius thì kẻ đó chính là người đàn ông đang rảo bước đi bên cạnh nó trong bóng tối.

"Ta cho rằng nhà Gryffindor đáng bị trừ năm mươi điểm về

sự đi trễ này," thầy Snape nói. "Và, để ta xem, trừ thêm hai mươi điểm vì bộ đồ Muggle trò đang mặc. Trò biết đấy, ta không tin bất cứ nhà nào lại bị điểm âm sớm như vậy vào đầu niên học: mọi người còn chưa bắt đầu món bánh nướng cơ mà. Có thể trò đã lập một kỷ lục đấy, Potter ạ."

Cơn giận dữ căm ghét sôi sục bên trong người Harry và dường như cháy thành một ngọn lửa nóng đến trắng lóa, nhưng nó thà bị đông cứng trên suốt quãng đường quay trở lại London còn hơn là nói cho thầy Snape biết tại sao nó đến trễ.

"Ta nghĩ là trò muốn làm một cú xuất hiện độc đáo, đúng không?" Thầy Snape tiếp tục. "Và vì không có sẵn xe bay nên trò quyết định là nếu xuất hiện đột ngột giữa Đại Sảnh Đường giữa chừng bữa tiệc ắt là tạo được một hiệu quả đầy ấn tượng."

Harry vẫn làm thinh, mặc dù nó tưởng như ngực nó có thể nổ tung. Nó biết thầy Snape ra đón nó là nhằm vào việc này, được hành hạ châm chích nó trong mấy phút ấy mà không bị ai nghe thấy.

Hai thầy trò đi đến bậc thềm cuối cùng và cánh cửa trước khổng lồ bằng gỗ sồi mở ra một Tiền sảnh mênh mông rợp bóng cờ, và tiếng nói cười, tiếng ly chén chạm nhau lanh canh bùng lên để chào đón hai người đi qua cánh cửa thông để mở vô Đại Sảnh Đường. Harry tự hỏi là nó có thể chuồi trở vô trong tấm Áo Khoác Tàng Hình, để bằng cách ấy đến được chỗ ngồi của nó ở dãy bàn nhà Gryffindor mà không bị chú ý không (thiệt bất tiện là dãy bàn đó nằm ở tuốt phía cuối Đại Sảnh Đường).

Tuy nhiên, dường như đọc được suy nghĩ của Harry, thầy Snape nói, "Không mặc áo khoác. Trò cứ bước vào để cho mọi người thấy trò, ta chắc là trò muốn như vậy mà."

Harry xoay người tại chỗ và dõng dạc đi thẳng qua cánh cửa mở rộng: gì cũng được miễn là thoát được thầy Snape. Đại Sảnh Đường với bốn dãy bàn dài cho học sinh bốn nhà và một bàn dành cho giáo ban đặt ở đầu sảnh, được trang hoàng như thường lệ với những ngọn nến lơ lửng giữa không trung khiến cho những cái dĩa bên dưới lấp lánh và sáng choang. Nhưng tất cả đều nhòa nhạt lung linh đối với Harry, nó bước nhanh đến nỗi khi đã qua khỏi dãy bàn của nhà Hufflepuff rồi mới bắt đầu bị mọi người trố mắt nhìn, và khi đám học trò đứng lên để nhìn nó cho kỹ, thì nó đã tìm ra Ron và Hermione. Nó bèn đi như chạy về phía băng ghế của hai đứa bạn và chen vô ngồi giữa hai đứa nó.

"Nãy giờ bồ ở đâu?… Trời ơi, bồ đã làm gì cái mặt của bồ vậy?" Ron nói, cũng lõ mắt nhìn Harry như mọi người xung quanh.

"Hả, cái mặt mình bị sao?" Harry nói, chụp lấy một cái muỗng và liếc nhìn cái bóng phản chiếu méo mó của chân dung nó.

"Mặt bồ bê bết máu!" Hermione nói. "Lại đây…"

Cô nàng giơ cây đũa phép lên, nói *"Tẩy sạch!"* và làm tiêu hết mấy vết máu khô.

"Cám ơn," Harry nói, sờ sờ cái mặt giờ đây đã sạch sẽ của nó. "Cái mũi của mình trông thế nào?"

“Bình thường,” Hermione lo lắng nói. “Mà tại sao nó có thể không bình thường cơ chứ? Harry, có chuyện gì vậy? Tụi mình sợ quá!”

“Mình sẽ nói với mấy bồ sau,” Harry sẵng giọng. Nó thấy rất rõ là Ginny, Neville, Dean, và Seamus đang dỏng tai nghe ngóng; ngay cả Nick Suýt Mất Đầu, con ma của nhà Gryffindor, cũng lảng vảng gần băng ghế của tụi nó mà nghe lén.

“Nhưng…” Hermione nói.

“Lúc này không được, Hermione,” Harry rầu rĩ nói, bằng một giọng đầy ngụ ý. Nó hy vọng lắm lắm là người ta sẽ đoán rằng nó vừa dính líu vô chuyện gì đó anh hùng, nếu là chuyện đương đầu với hai tên Tử Thần Thực Tử và một tên giám ngục thì càng hay. Tuy nhiên, Malfoy sẽ loan truyền câu chuyện rộng rãi hết mức có thể, nhưng biết đâu câu chuyện ấy sẽ không tới tai quá nhiều người trong nhà Gryffindor.

Nó với ngang qua Ron tính lấy hai cái đùi gà và một nắm khoai chiên, nhưng chưa kịp lấy thì chúng đã biến mất, và thay vô đó là món bánh nướng.

“Đằng nào thì bồ cũng đã lỡ buổi phân loại học sinh mới rồi,” Hermione nói, trong khi Ron thò tay lấy một miếng bánh ngọt sôcôla.

“Nón có nói gì hay ho không?” Harry hỏi, vừa lấy một miếng bánh trái cây tẩm mật.

“Thực ra thì cũng như mọi năm… khuyên nhủ chúng ta đoàn kết để đối phó với kẻ thù, đại khái như bồ đã biết rồi

đấy.”

“Thầy Dumbledore có nhắc gì tới Voldemort không?”

“Chưa, nhưng thầy luôn luôn để dành bài diễn văn riêng của thầy đến cuối bữa tiệc mà. Chắc cũng không còn lâu nữa đâu.”

“Thầy Snape nói bác Hagrid đến dự tiệc trễ…”

“Bồ đã gặp thầy Snape hả? Chuyện ra sao?” Ron nói giữa những cái ngoạm như điên vô miếng bánh ngọt.

“Tình cờ chạm trán ổng,” Harry nói lảng đi.

“Bác Hagrid chỉ trễ vài phút,” Hermione nói. “Nhìn kìa, bác đang vẫy tay với bồ kìa, Harry.”

Harry ngước nhìn lên bàn dành cho giáo ban và nhe răng cười với bác Hagrid, bác ấy quả thực đang vẫy tay chào nó. Bác Hagrid chẳng bao giờ kiềm chế được hoàn toàn cách xử sự của mình cho đàng hoàng đứng đắn như giáo sư McGonagall - giáo viên Chủ nhiệm của Nhà Gryffindor. Cái đầu của bà nhô lên tới đâu đó khoảng giữa vai và cùi chỏ của bác Hagrid, bởi vì hai người đang ngồi cạnh nhau, và giáo sư McGonagall đang tỏ vẻ không tán thành cái kiểu chào hỏi hơi bị nồng nhiệt này. Harry ngạc nhiên thấy giáo viên môn Chiêm Tinh, cô Trelawney, đang ngồi sát bên cạnh bác Hagrid; hiếm khi nào thấy bà rời khỏi căn phòng trên cái tháp, và Harry chưa bao giờ thấy bà trong những bữa tiệc khai trường trước đây. Trông bà vẫn quái dị như hồi nào tới giờ, lấp lánh những chuỗi đeo lòng thòng và khăn quàng dài lượt thượt, hai mắt được cặp kính khuếch đại cho đến kích thước khổng lồ. Vì

luôn luôn coi giáo sư Trelawney như một loại thầy bói bịp, Harry đã sửng sốt khi khám phá ra vào cuối niên học trước, rằng chính bà là người đã phán ra cái lời tiên tri đã trở thành nguyên nhân khiến Chúa tể Voldemort giết cha mẹ Harry và tấn công chính Harry. Sự hiểu biết này khiến nó càng ít háo hức xum xoe quanh bà, và thiệt may phước, năm nay nó bỏ học môn Chiêm Tinh. Hai con mắt như đèn hiệu của bà Trelawney đảo vòng về hướng Harry; nó vội vàng nhìn thác qua hướng bàn ăn nhà Slytherin. Draco Malfoy đang làm điệu bộ kịch câm diễn tả động tác đạp bể một cái mũi giữa tiếng vỗ tay hoan hô và tiếng cười khành khạch. Harry cụp mắt lại ngó cái bánh trái cây tẩm mật của nó, ruột gan lại sôi lên. Nó phải đánh đổi cái gì đây để được đấu tay đối với Malfoy một phen…

"Thế giáo sư Slughorn muốn gì?" Hermione hỏi.

"Muốn biết thực sự thì chuyện gì đã xảy ra ở Bộ," Harry nói.

"Ông ấy và tất cả mọi người ở đây," Hermione khịt khịt mũi nói. "Thiên hạ tra vấn tụi này suốt hành trình trên tàu, đúng không Ron?"

"Ừ," Ron nói. "Tất cả đều muốn biết liệu bồ có phải là 'Kẻ được chọn' không…"

"Cái đề tài đó được thảo luận rất nhiều, thậm chí trong giới ma," Nick Suýt Mất Đầu chen ngang, vừa cúi cái đầu chỉ còn dính toòng teng về phía Harry khiến cho cái đầu lặc lìa một cách đe dọa trên nếp cổ áo. "Tôi thì được coi như một thứ có uy tín về vấn đề Potter; ai cũng biết chuyện chúng ta thân thiết

với nhau. Tôi đã khẳng định với cộng đồng ma là tôi sẽ không quấy rầy cậu để dò la thông tin, tuy nhiên, tôi nói với họ là 'Harry Potter biết cậu ấy có thể giãi bày tâm sự với tôi mà tin cậy tuyệt đối. Tôi thà chết chứ không phản bội lòng tin của cậu ấy.'"

"Nói vậy thì cũng huề tiền, bởi vì ông đã chết mất tiêu rồi còn đâu," Ron nhận xét.

"Một lần nữa, cậu lại cho thấy sự nhạy bén của một cái rìu cùn," Nick Suýt Mất Đầu nói bằng giọng bị xúc phạm ghê gớm, rồi ông trồi lên trên không trung và lướt về phía đầu kia của cái bàn nhà Gryffindor vừa đúng lúc cụ Dumbledore đứng dậy từ bàn ăn của giáo ban. Tiếng nói tiếng cười đang vang khắp Sảnh Đường hầu như lắng xuống ngay tức thì.

"Chúc các trò buổi tối tuyệt vời nhất!" Cụ nói, miệng cười tươi, tay dang rộng như thể muốn ôm hết cả Sảnh Đường.

"Tay của thầy bị sao vậy?" Hermione há hốc miệng thắc mắc.

Cô bé không phải là người duy nhất để ý. Bàn tay phải của cụ Dumbledore đã bị thâm đen và có vẻ như đã chết vào cái đêm mà cụ đến đón Harry ở gia đình Dursley. Tiếng xì xào nổi lên khắp phòng; cụ Dumbledore, suy diễn đúng những lời xì xào đó, chỉ mỉm cười và rũ ống tay áo màu vàng tía che phủ vết thương.

"Không có gì đáng lo lắng cả," cụ ung dung nói. "Nào… các học sinh mới, ta mừng đón các trò vào trường, và các học sinh cũ, ta mừng đón các trò trở lại trường! Một năm học nữa với đầy đủ giáo dục về pháp thuật đang chờ các trò…"

“Bàn tay của thầy đã như vậy từ khi mình gặp thầy hồi mùa hè,” Harry thì thầm với Hermione. “Nhưng mình tưởng đâu giờ này thầy đã chữa lành nó rồi chứ… hay bà Pomfrey đáng ra đã phải chữa lành cho thầy rồi chứ.”

“Trông có vẻ như bàn tay đã chết,” Hermione nói, với một vẻ buồn nôn. “Nhưng có một số thương tích không thể chữa lành được… những lời nguyền xưa… và có những thứ thuốc độc không có thuốc giải…”

“… và thầy Filch, giám thị của chúng ta, đã nhờ tôi nói rằng có một sự cấm ngặt bất cứ món đồ chơi giỡn nào xuất xứ từ cửa hàng gọi là *Phù Thỉ Wỉ Wái Của Weasley*”.

“Những ai muốn chơi cho đội Quidditch của các nhà nên ghi danh với giáo sư hướng dẫn của nhà mình như thông lệ. Chúng ta cũng đang tìm một nhà bình luận Quidditch mới, thủ tục như trên.”

“Năm học này chúng ta hân hoan chào đón một thành viên mới trong giáo ban, Giáo sư Slughorn,” thầy Slughorn đứng dậy, cái đầu hói của thầy sáng bóng lên trong ánh nến, cái bụng bự quá khổ của thầy đổ bóng xuống mặt bàn. “Đây là đồng nghiệp của tôi trước đây, ông đã đồng ý phục hồi vị trí cũ của mình là một bậc thầy Độc Dược.”

“Độc Dược à?”

“Độc Dược?”

Tiếng hỏi nhau vang khắp Sảnh Đường vì người ta thắc mắc liệu mình nghe có đúng không.

“Độc Dược hả?” Ron và Hermione nói cùng một lúc, cùng

quay lại nhìn Harry chằm chằm. “Nhưng bồ nói là…”

“Đồng thời giáo sư Snape,” cụ Dumbledore cất giọng cao hơn để lời cụ át đi những tiếng xì xầm, “sẽ nhận dạy bộ môn Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám.”

“Không!” Harry nói to đến nỗi nhiều cái đầu quay về phía nó. Nó chẳng bận tâm. Nó đang trừng trừng ngó lên bàn giáo ban, tức như bị bò đá. Làm sao mà thầy Snape lại được giao cho bộ môn Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám trong thời buổi này chứ? Chẳng phải ai cũng biết rằng cụ Dumbledore đã không tin tưởng giao cho thầy ấy công việc đó suốt bao nhiêu năm nay sao?

“Nhưng Harry à, bồ nói là thầy Slughorn sắp dạy môn Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám cơ mà!” Hermione nói.

“Mình cứ tưởng vậy!” Harry nói, vắt óc nhớ lại có khi nào cụ Dumbledore đã nói với nó điều này không, nhưng bây giờ nghĩ lại, nó không thể nào nhớ ra cụ Dumbledore có từng nói với nó là thầy Slughorn sẽ dạy cái gì.

Thầy Snape, người ngồi ngay bên phải cụ Dumbledore, đã không buồn đứng dậy đáp lễ khi tên thầy được nêu lên; thầy chỉ giơ một bàn tay lên uể oải ghi nhận tiếng vỗ tay hoan hô vang lên từ bàn ăn của nhà Slytherin, tuy vậy, Harry chắc chắn là nó đã phát hiện ra cái vẻ đắc thắng trên gương mặt mà nó ghét cay ghét đắng.

“Chà, có một điều lành,” nó nói một cách hằn học, “thầy Snape sẽ ra đi vào cuối năm học.”

“Ý bồ muốn nói gì?” Ron hỏi.

“Cái môn đó xúi quẩy. Không ai dạy môn đó mà ở lại trường quá một năm… Trên thực tế thầy Quirrell chết khi đang dạy… về phần mình, mình sẽ cầu khấn cho có thêm một cái chết nữa…”

“Harry!” Hermione kêu lên, giọng sửng sốt và quở trách.

“Có thể thầy ấy chỉ cần quay lại dạy môn Độc Dược vào cuối niên học,” Ron nói với giọng biết điều. “Có thể cái ông Slughorn đó sẽ không muốn ở lại dạy lâu dài. Như thầy Moody đâu có ở lại.”

Cụ Dumbledore đằng hắng. Harry, Ron, và Hermione không phải là những đứa duy nhất đang nói chuyện; cả Đại Sảnh Đường đã nổ bùng ra tiếng chuyện trò râm ran về cái tin thầy Snape cuối cùng đã đạt được tâm nguyện của thầy. Dường như không biết đến tính chất gây xúc động của cái tin mà cụ vừa phổ biến, cụ Dumbledore không nói gì thêm về việc bổ nhiệm nhân sự trong giáo ban, cụ chờ vài giây cho có sự im lặng hoàn toàn rồi tiếp tục nói.

“Giờ đây, như mọi người trong Sảnh Đường này đều biết, chúa tể Voldemort và đồ đệ hắn lại một lần nữa tung hoành công khai và đang tăng cường lực lượng.”

Sự im lặng dường như trở nên ngột ngạt và căng thẳng khi cụ Dumbledore nói. Harry liếc sang Malfoy. Malfoy lúc ấy không nhìn cụ Dumbledore, mà đang dùng cây đũa phép khiến cái nĩa của nó bay lượn lờ giữa không trung, như thể nó thấy lời lẽ của vị hiệu trưởng chẳng đáng cho nó để lọt vào tai.

“Tôi không thể nhấn mạnh đầy đủ sự nguy hiểm của tình thế hiện nay, và sự cẩn trọng mà mỗi người trong chúng ta ở

trường Hogwarts cần phải có để bảo đảm chúng ta được an toàn. Tòa lâu dài đã được củng cố phòng thủ Pháp thuật vững chắc trong mùa hè, chúng ta được bảo vệ bằng những cách thức mới và mạnh hơn, nhưng chúng ta vẫn phải đề phòng hết sức cẩn thận sự cẩu thả vô ý về phía học sinh và giáo ban. Vì vậy thầy khuyên các trò nên tôn trọng bất cứ giới hạn an ninh nào mà các thầy cô giáo có thể áp đặt lên các trò, cho dù các trò có thấy khó chịu thế nào đi nữa - đặc biệt, điều lệ nội quy các trò không được ra khỏi giường vào ban đêm. Thầy kêu gọi các trò, nếu nhận thấy bất cứ điều gì khác lạ hay đáng ngờ bên trong lẫn bên ngoài tòa lâu đài, các trò hãy báo ngay lập tức cho một người trong giáo ban. Thầy tin tưởng các trò luôn luôn xử sự với ý thức cao nhất về sự an toàn của chính các trò và của những người khác."

Đôi mắt xanh của cụ Dumbledore lướt qua khắp đám học sinh trước khi cụ mỉm cười một lần nữa.

"Nhưng bây giờ, chăn êm nệm ấm đang chờ các trò, thoải mái và ấm áp như các trò có thể mơ ước, và thầy biết ưu tiên số một của các trò là được nghỉ ngơi thật tốt để chuẩn bị cho bài học ngày mai. Cho nên chúng ta hãy chúc nhau ngủ ngon. Pip pip!"

Cùng với âm thanh ràn rạt điếc tai như mọi khi là những băng ghế bị đẩy ra sau và hàng trăm học sinh bắt đầu rồng rắn kéo nhau ra khỏi Đại Sảnh Đường đi về phía phòng ngủ của chung. Harry, chẳng việc gì phải vội đi cùng cái đám đông cứ trố mắt nhìn nó, cũng không cần phải đến gần Malfoy vừa đủ để cho phép nó kể lại câu chuyện đạp bể cái mũi, cứ cà rề lại phía sau, làm bộ cột lại giây giày, nhường cho hầu hết học sinh

nhà Gryffindor kéo ra trước. Hermione đã lao đi trước để làm nhiệm vụ huynh trưởng của mình là chăn dắt đàn em năm thứ nhất, nhưng Ron nán lại với Harry.

“Thực ra thì có chuyện gì với cái mũi của bồ?” Ron hỏi, khi hai đứa đã cách khá xa cái đám đông đang kéo ra khỏi Sảnh Đường, và ở ngoài tầm nghe ngóng của bất cứ ai.

Harry kể cho Ron nghe. Ron không phá ra cười là cả một bằng chứng hùng hồn cho tình bạn vĩ đại giữa tụi nó.

“Mình thấy Malfoy làm điệu bộ nhái cái gì đó liên quan đến cái mũi,” Ron rầu rầu nói.

“Ừ, mà thôi, hơi đâu mà bận tâm,” Harry cay đắng nói. “Chỉ cần nghe điều mà nó nói trước khi nó phát hiện ra mình ở đó…”

Harry những tưởng Ron sẽ sửng sốt trước lời khoác lác của Malfoy. Thế nhưng, với thái độ mà Harry cho là đơn thuần ngoan cố, Ron chẳng xúc động tí nào.

“Thôi đi, Harry, nó chỉ khoe mẽ với con nhỏ Parkinson… Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy giao cho nó cái thứ sứ mạng gì chứ?”

“Làm sao bồ biết chắc được là Voldemort không cần ai nằm vùng trong trường Hogwarts? Đó sẽ là chuyện đầu tiên…”

“Ta ước gì con đừng nói ra cái tên đó nữa, Harry à,” một giọng nói đang đến gần tụi nó từ phía sau. Harry ngoảnh lại nhìn và thấy bác Hagrid đang lắc đầu.

“Thầy Dumbledore gọi đúng cái tên đó,” Harry bướng bỉnh nói.

“Ừ, thôi, đó là cụ Dumbledore mà, đúng hông?” Bác Hagrid nói với giọng bí ẩn. “Mà sao con đến trễ vậy, Harry? Bác lo quá.”

“Con bị mắc kẹt trên tàu lửa,” Harry nói. “Còn bác, sao cũng đến trễ?”

“Bác bận lo cho Grawp,” bác Hagrid vui vẻ nói. “Thỉnh thoảng lạc đường. Bây giờ nó đã có một ngôi nhà mới trên núi, cụ Dumbledore bố trí cho nó - một cái hang đẹp. Ở đó nó sung sướng hơn nhiều so với hồi ở trong rừng. Anh em bác đã chuyện trò tán dóc với nhau.”

“Vậy hả?” Harry nói, cố tránh nhìn vào mắt Ron; lần cuối cùng nó gặp người em cùng mẹ khác cha của bác Hagrid thì đó một người khổng lồ cục cằn có tài nhổ bật gốc cây, vốn từ vựng tổng cộng chừng năm từ, mà trong số đó có hai từ ông ta không thể phát âm rõ ràng.

“Ờ phải, chú ấy thiệt là tiến bộ,” bác Hagrid nói giọng tự hào. “Tụi con sẽ ngạc nhiên cho coi. Bác đang nghĩ đến chuyện huấn luyện chú ấy làm trợ lý.”

Ron khịt mũi hơi to, nhưng xoay sở làm như thể đó chỉ là một cái nhảy mũi. Bây giờ ba bác cháu đang đứng bên cạnh cánh cửa chính bằng gỗ sồi.

“Thôi thì, hẹn gặp các con vào ngày mai, bài học đầu tiên bắt đầu ngay sau bữa ăn trưa. Các con tới sớm một tí để còn chào con Buck - ý là con Witherwings!”

Giơ một bàn tay lên vui vẻ vẫy chào tạm biệt, bác Hagrid hướng ra cửa đi vào bóng đêm. Harry và Ron nhìn nhau. Harry

có thể nói Ron cũng đang trải qua cái cảm giác chùng xuống như chính nó.

"Bồ không theo học lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí nữa, phải không?"

Ron lắc đầu. "Và bồ cũng không hả?"

Harry cũng lắc đầu.

"Và Hermione," Ron nói, "nó có học không?"

Harry lại lắc đầu một lần nữa. Nó không muốn nghĩ xem bác Hagrid sẽ nói gì khi nhận ra cả ba đứa học trò cưng đều bỏ môn học của bác.

09

HOÀNG TỬ LAI

Harry và Ron gặp lại Hermione trong phòng sinh hoạt chung trước bữa điểm tâm vào sáng hôm sau. Hy vọng kiếm được sự ủng hộ cho giả thuyết của mình, Harry kể ngay cho Hermione những gì nó đã nghe lóm Malfoy nói trên tàu Tốc hành Hogwarts.

Nhưng trước khi Hermione có thể nói điều gì thì Ron đã xen vào: "Chẳng qua nó chỉ khoe mẽ với Parkinson thôi, đúng không?"

"Ơ," Hermione nói không chắc chắn lắm, "mình không biết… Có vẻ như Malfoy tự làm cho mình có vẻ quan trọng hơn chính thực chất của nó… nhưng xạo chuyện đó thì hơi quá…"

"Đúng vậy," Harry nói, nhưng nó cũng chẳng thể triển khai ý kiến xa hơn được, vì có quá nhiều người đang cố tình nghe ngóng nó chuyện trò, ấy là không kể đến cái sự cứ nhìn nó chòng chọc và che miệng thì thầm bàn tán về nó.

"Chỉ chỏ là thô lỗ," Ron nạt một thằng bé đặc biệt xinh xắn

của năm thứ nhất khi tụi nó nối đuôi nhau để chui qua cái lỗ chân dung. Thằng bé vừa che miệng rù rì cái gì đó với đứa bạn lập tức đỏ mặt tía tai và té lọt qua khỏi cái lỗ trong cơn hoảng hốt.

Ron khúc khích cười. "Mình khoái làm đàn anh năm thứ sáu quá. *Và* tụi mình sẽ có nhiều thì giờ rảnh hơn trong năm nay. Nguyên một lô tiết học trống để mình có thể chỉ cần ngồi đây mà xả hơi."

"Chúng ta sẽ cần thời gian đó để nghiên cứu, Ron à!" Hermione nói, khi cả hai bắt đầu đi xuống hành lang.

"Ừ, nhưng không phải bữa nay," Ron nói. "Mình tính bữa nay là một ngày nghỉ thẳng cẳng."

"Khoan đã!" Hermione nói, vừa vung ra một cánh tay để chặn lại một học sinh năm thứ tư đang đi ngang qua, cậu này đang cố chen đẩy Hermione để vượt lên trước, trong tay cầm chắc một cái dĩa màu xanh vỏ chanh.

"Dĩa Quăng Răng Nanh bị cấm, đưa nó đây." Hermione nghiêm nghị nói với thằng nhỏ. Thằng nhỏ cáu kỉnh giao nộp cái dĩa quăng đang gầm gừ, rồi lách qua khỏi cánh tay Hermione, và nhập vào đám bạn của mình. Ron đợi nó đi khuất rồi mới giật mạnh cái dĩa ra khỏi tay Hermione.

"Xuất sắc, lâu nay mình vẫn muốn có một cái như vầy."

Sự phản đối của Hermione bị nhấn chìm trong tiếng cười khúc khích rất to; hiển nhiên Lavender Brown thấy lời bình của Ron rất ư thú vị. Cô ả tiếp tục cười khi đã đi ngang qua tụi nó, vừa liếc nhìn lại Ron. Ron trông có vẻ cũng hơi hài lòng

với chính mình.

Tấm trần của Đại Sảnh Đường màu xanh trong êm ả và được điểm xuyết bằng những dải mây mỏng manh lãng đãng, tựa như những ô vuông trời được nhìn qua cửa sổ có chấn song. Trong khi tụi nó ăn cháo với trứng và thịt muối, Harry và Ron kể cho Hermione nghe về cuộc nói chuyện khiến tụi nó bối rối vào đêm hôm trước với bác Hagrid.

"Nhưng bác ấy đâu có thể cứ mong tụi mình tiếp tục học môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí được!" Hermione nói, có vẻ khổ tâm. "Mình muốn nói là, có hồi nào… đứa nào trong tụi mình tỏ ra… mấy bồ biết đó… nhiệt tình đâu?"

"Ừ mà, vậy đó," Ron nói, vừa nuốt nguyên một cái trứng chiên. "Tụi mình là những đứa đã gắng hết sức trong lớp tại vì tụi mình yêu mến bác Hagrid. Nhưng bác lại tưởng là tụi mình khoái cái môn nhảm nhí đó. Mấy bồ có nghĩ là có ai lại đi học môn đó ở cấp Pháp thuật Tận sức không?"

Cả Harry lẫn Hermione đều không trả lời; câu trả lời chẳng cần thiết. Tụi nó biết quá rõ rằng không ai vào năm thứ sáu lại muốn tiếp tục môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí. Tụi nó tránh ánh mắt của bác Hagrid và chỉ đáp lại cái vẫy tay chào nồng nhiệt của bác bằng một nửa nhiệt tình khi bác rời bàn ăn giáo ban khoảng mười phút sau đó.

Sau khi ăn xong, tụi nó vẫn ở lại trong lâu đài, chờ giáo sư McGonagall đi xuống từ bàn ăn của giáo ban. Việc phân phát thời khóa biểu năm nay hơi phức tạp hơn mọi năm, bởi vì giáo sư McGonagall trước tiên cần xác định rằng mọi người đã đạt được thứ hạng cần thiết trong kỳ thi Pháp thuật Thường đẳng

để tiếp tục theo học những môn họ chọn để thi Pháp thuật Tận sức.

Hermione nhanh chóng được thông qua với các môn Bùa Phép, Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám, Biến Hình, Thảo Dược, Số Học, Cổ Ngữ Runes, và Độc Dược, và phóng vọt đi đến tiết đầu tiên của lớp Runes cổ đại mà không cần tốn thêm công sức gì nữa. Neville mất nhiều thì giờ hơn để sắp xếp đâu ra đó; gương mặt tròn quay của nó hết sức căng thẳng khi giáo sư McGonagall ngó xuống hồ sơ của nó và tham khảo kết quả Pháp thuật Thường đẳng.

"Thảo Dược, tốt," bà nói. "Giáo sư Sprout sẽ vui mừng gặp lại trò với điểm 'Xuất sắc' trong chứng chỉ Pháp thuật Thường đẳng. Và trò đạt yêu cầu theo học tiếp lớp Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám với điểm 'Vượt quá kỳ vọng'. Nhưng có vấn đề ở môn Biến hình. Ta rất tiếc, Longbottom à, nhưng điểm 'Chấp Nhận được' thực ra không đủ để tiếp tục lớp này ở bậc Pháp thuật Tận sức. Ta chỉ sợ là con không thể theo kịp bài tập trong khóa học."

Neville cúi gục đầu. Giáo sư McGonagall ngó nó qua cặp kính vuông của bà.

"Nhưng tại sao con muốn tiếp tục học môn Biến Hình? Ta chưa bao giờ có cảm tưởng là con đặc biệt say mê môn học này."

Neville tỏ vẻ khổ sở và lẩm bẩm cái gì đó rằng, "Bà nội muốn."

"Hừm," giáo sư McGonagall khụt khịt mũi. "Đã tới lúc bà nội của trò phải biết tự hào về đứa cháu mà bà ấy có, chứ

không phải đứa cháu mà bà ấy nghĩ là bà ấy nên có - đặc biệt là sau những gì xảy ra ở Bộ."

Neville đỏ mặt và chớp chớp mắt bối rối; trước đây giáo sư McGonagall chưa bao giờ thốt lời khen ngợi nào đối với nó.

"Ta rất tiếc, Longbottom à, nhưng ta không thể để cho trò vào học lớp Pháp thuật Tận sức của ta. Tuy nhiên, ta thấy trò có điểm 'Vượt quá Kỳ vọng' ở môn Bùa Phép - tại sao trò không thử học lớp Bùa Phép cấp Tận sức?"

"Bà nội con cho rằng Bùa phép là một sự lựa chọn dễ dãi," Neville lại nói lí nhí.

"Hãy học môn Bùa Phép," giáo sư McGonagall nói, "và ta sẽ gởi cho chị Augusta một dòng nhắc chị rằng không thể chỉ vì chị thi rớt môn Bùa Phép trong kỳ thi Pháp thuật Thường đẳng mà môn học ấy trở nên không đáng học một cách không cần thiết."

Nhẹ mỉm cười với nét mặt rạng rỡ lên trong vẻ bán tín bán nghi của Neville, giáo sư McGonagall gõ nhẹ đầu cây đũa phép của bà lên cái thời khóa biểu còn để trống và đưa cho Neville, bây giờ cái thời khóa biểu đã đầy đủ chi tiết về các lớp học.

Giáo sư McGonagall tiếp đến làm việc với Parvati Patil, cô bé này trước tiên hỏi ngay là thầy Firenze, chàng Nhân Mã đẹp trai, có còn dạy môn Chiêm Tinh không.

"Thầy ấy và giáo sư Trelawney cùng chia lớp dạy trong năm học này," giáo sư McGonagall nói, trong giọng nói của bà có ẩn ý không tán thành việc đó; ai cũng biết là bà coi thường

môn Chiêm Tinh. “Năm thứ sáu sẽ do giáo sư Trelawney dạy.”

Năm phút sau đó Parvati khởi hành đến lớp Chiêm Tinh với vẻ hơi bị cụt hứng.

“Vậy là, Potter, Potter…” giáo sư McGonagall nói, vừa tham khảo những ghi chép trong sổ tay của bà rồi quay qua nói với Harry. “Bùa Phép, Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám, Thảo Dược, Biến Hình… tất cả đều tốt. Ta phải nói, ta hài lòng với điểm Biến hình của trò, Potter à, rất hài lòng. Nhưng tại sao trò không xin tiếp tục học môn Độc Dược? Ta tưởng tham vọng của trò là trở thành một Thần Sáng kia mà?”

“Thưa giáo sư, đúng vậy. Nhưng cô đã nói với con là cần phải có điểm ‘Xuất sắc’ trong kỳ thi Pháp thuật Thường đẳng.”

“Và trò cần điểm đó khi giáo sư Snape dạy bộ môn đó. Tuy nhiên, giáo sư Slughorn thì hoàn toàn vui vẻ chấp nhận học sinh vào lớp Độc Dược với điểm ‘Vượt quá Kỳ vọng’ trong kỳ thi Pháp thuật Thường đẳng. Vậy trò có muốn tiếp tục học môn Độc Dược không?”

“Dạ có,” Harry nói, “nhưng con đã không mua sách hay nguyên liệu hay bất cứ cái gì…”

“Ta dám chắc là giáo sư Slughorn có thể cho trò mượn một ít,” giáo sư McGonagall nói. “Rất tốt, Potter à, đây là thời khóa biểu của trò. À, nhân tiện, hai mươi ứng cử viên tràn trề hy vọng đã ghi danh vào đội bóng Quidditch của nhà Gryffindor. Ta sẽ chuyển danh sách cho trò đúng thời hạn để trò có thể lên lịch tuyển chọn khi nào rảnh rỗi.”

Vài phút sau, Ron cũng được thông qua những môn học tương tự như Harry, và cả hai cùng rời bàn ăn với nhau.

"Coi nè," Ron khoái chí nói, vừa chăm chú xem cái thời khóa biểu của nó, "bây giờ tụi mình có ba tiết trống… và một tiết trống sau giờ giải lao… và sau bữa ăn trưa… *Xuất sắc!"*

Tụi nó trở về phòng sinh hoạt chung đang trống vắng, ngoại trừ nửa tá học sinh năm thứ bảy, gồm cả Katie Bell, thành viên duy nhất còn sót lại của đội Quidditch nhà Gryffindor đầu tiên mà Harry gia nhập hồi năm thứ nhất.

"Chị đã nghĩ là em thể nào cũng được cái đó, giỏi lắm," Katie gọi với qua, chỉ vào cái huy hiệu đội trưởng đeo trên ngực áo Harry. "Nhớ cho chị biết bao giờ em tuyển quân nhé!"

"Đừng giả nai đi," Harry nói, "chị đâu cần thi tuyển nữa, em đã xem chị chơi suốt năm năm trời…"

"Em đừng bắt đầu kiểu đó," Katie nói giọng cảnh cáo. "Bởi vì em biết quá mà, còn có người giỏi hơn chị rất nhiều. Từ trước tới nay các đội bóng giỏi thường bị hỏng chỉ vì đội trưởng cứ giữ lại mấy gương mặt cũ, hay đưa bạn bè bồ bịch vô…"

Ron có vẻ hơi khó chịu và bắt đầu chơi với cái dĩa quăng có răng nanh mà Hermione đã tịch thu của một học sinh năm thứ tư. Cái dĩa bay vòng quanh căn phòng sinh hoạt chung và tìm cách táp cái khăn trải bàn. Crookshanks dõi đôi mắt vàng khè theo cái dĩa và rít lên khi cái dĩa bay đến gần.

Một giờ sau tụi nó bất đắc dĩ rời khỏi căn phòng sinh hoạt chung tràn nắng ấm để đến lớp học Phòng Chống Nghệ thuật

Hắc ám ở dưới đó bốn lầu. Hermione đã đứng sắp hàng đợi bên ngoài, ôm đầy tay những cuốn sách nặng ịch và tỏ vẻ như bị ngược đãi.

"Tụi này bị giao quá nhiều bài tập tiếng Runes," cô nàng lo lắng nói khi Harry và Ron nhập bọn. "Một bài luận dài ba tấc tám, hai bài dịch, và mình phải đọc hết mấy cuốn này vào thứ tư!"

"Đáng đời!" Ron ngáp.

"Bồ hãy đợi đấy," cô nàng phẫn uất nói. "Mình cá là thầy Snape cũng sẽ ra cả đống bài tập."

Cánh cửa phòng học mở ra trong lúc Hermione đang nói, và thầy Snape bước ra hành lang, gương mặt tai tái của thầy vẫn như từ trước đến giờ được khuôn trong hai bức rèm tóc đen nhờn bóng vuốt tém qua hai bên má. Đám học sinh đang xếp hàng lập tức im lặng như tờ.

"Vào lớp," thầy nói.

Harry nhìn quanh khi tụi nó bước vào phòng. Thầy Snape đã áp đặt cá tính của thầy lên căn phòng; nó trở nên âm u hơn bình thường, vì các tấm màn đã được kéo lại để che các cửa sổ, căn phòng chỉ được thắp sáng bằng ánh nến. Mấy bức tranh mới trang trí trên tường, nhiều bức vẽ cảnh người ta tỏ ra đau đớn, bày ra trắng trợn những vết thương ghê rợn và những phần cơ thể bị biến dạng một cách kỳ lạ. Không đứa học trò nào nói gì khi cả đám ngồi xuống, nhìn quanh những bức tranh rùng rợn tối tăm.

"Ta chưa yêu cầu các trò lấy sách ra," thầy Snape nói, vừa

đóng cửa và di chuyển đến sau bàn giáo viên, đứng quay mặt về phía lớp học; Hermione vội vã nhét quyển *Đối Diện với Vô Diện* trở vô túi xách và nhét xuống gầm ghế. "Ta muốn nói đôi lời với các trò, và ta muốn các trò hết sức chăm chú lắng nghe."

Đôi mắt đen của thầy đảo qua những gương mặt ngước lên của lũ học sinh, nấn ná lâu hơn chừng một phần giây trên gương mặt Harry so với mặt của những đứa khác.

"Tính đến nay các trò đã có năm giáo viên dạy bộ môn này, ta tin vậy."

Ông tin vậy như thể ông không thấy tất cả họ đến rồi đi, ông Snape ạ, hy vọng ông sẽ là kẻ tiếp theo. Harry nghĩ một cách hằn học.

"Lẽ đương nhiên, tất cả những giáo sư này đều có phương pháp và ưu thế riêng. Trong bối cảnh rối rắm ấy ta sẽ rất ngạc nhiên nếu tất cả các trò xoay sở theo kịp bài vở lớp Pháp thuật Tận sức, đều là những bài vở cao cấp."

Thầy Snape bắt đầu đi quanh phòng học, nói bằng một giọng nhỏ hơn; cả lớp phải ngỏng cổ lên dõi theo ông.

"Nghệ thuật Hắc ám," thầy Snape nói, "là phong phú, đa dạng, luôn luôn biến đổi và bất diệt. Chiến đấu với nghệ thuật hắc ám cũng giống như chiến đấu với một quái vật nhiều đầu, mà mỗi lần trên một cái cổ bị đứt đầu sẽ mọc lên ngay một cái đầu khác, dữ dội hơn, khôn ngoan hơn cái đầu trước. Các trò đang chiến đấu với cái đó, cái bất định, biến hóa, không thể tiêu diệt được."

Harry ngó chằm chằm thầy Snape. Chắc chắn việc coi Nghệ thuật Hắc ám như một kẻ thù nguy hiểm là một chuyện, còn nói về nghệ thuật Hắc ám với một giọng trìu mến yêu thương, như thầy Snape đang làm đây, lại là một chuyện khác.

"Sự phòng chống của các trò," thầy Snape nói tiếp, giọng lớn hơn một chút, "vì vậy phải linh hoạt và sáng tạo như chính cái nghệ thuật mà các trò muốn tiêu diệt. Những bức tranh này - thầy chỉ vài bức tranh khi bước ngang qua - "trình bày khá đúng về những gì xảy ra cho những ai bị trúng phải, thí dụ, Lời nguyền Hành Hạ," (thầy vẫy một bàn tay về phía một phù thủy rõ ràng đang rên xiết trong thống khổ), "cảm nhận Nụ hôn Giám ngục," (một pháp sư nằm co quắp đôi mắt đờ đẫn, lún vô trong tường), "hay khiêu khích phải sự hung hăng của bọn Âm binh," (một vũng máu trên mặt đất).

"Vậy có ai từng nhìn thấy Âm binh chưa?" Parvati Patil cất lên giọng the thé. "Có đúng là có chúng không, có phải kẻ ấy đang sử dụng chúng không?"

"Chúa tể Hắc ám đã từng sử dụng Âm binh trong quá khứ," thầy Snape nói, "có nghĩa là các trò nên khôn ngoan mà nghĩ rằng ông ấy có thể sẽ sử dụng chúng trở lại. Bây giờ…"

Thầy lại bắt đầu đi vòng qua phía bên kia phòng học để trở lại bàn giáo viên, và một lần nữa, lũ học trò ngó theo thầy bước đi, vạt áo choàng phồng lên phía sau lưng.

"… ta tin các trò là những người hoàn toàn mới mẻ trong việc sử dụng thần chú không lời. Vậy thuận lợi của thần chú không lời là gì?"

Bàn tay của Hermione giơ thẳng lên không trung. Thầy

Snape thủng thẳng nhìn quanh xem còn ai nữa giơ tay, để biết chắc là chẳng có sự lựa chọn nào khác, trước khi sẵng giọng bảo:

"Tốt lắm… Cô Granger?"

"Đối thủ của ta không có được sự báo trước về loại Pháp thuật mà ta sắp thực hiện," Hermione nói, "điều này cho ta một phần giây ưu thế."

"Một câu trả lời hầu như sao y từng lời trong cuốn sách *Thần Chú Căn Bản, Lớp 6*," thầy Snape nói chẳng nương nhẹ chút nào (ở góc phòng, Malfoy cười khẩy), "nhưng đúng về căn bản. Phải, những pháp sư tiên tiến trong việc sử dụng pháp thuật mà không cần hô to thần chú đạt tới một trình độ đáng ngạc nhiên trong cách ếm bùa của họ. Không phải tất cả các pháp sư đều có thể làm được điều này, đương nhiên; đó là vấn đề tập trung và sức mạnh trí tuệ mà một số…" ánh mắt lườm lườm của thầy lớn vởn một cách hiểm độc trên gương mặt Harry một lần nữa, "… một số người không có."

Harry biết thầy Snape đang nghĩ đến những buổi học Bế Quan Bí Thuật thảm hại năm ngoái. Nó không chịu tránh cái nhìn, mà trừng mắt chiếu tướng lại thầy Snape cho đến khi thầy Snape quay mặt đi.

"Bây giờ các trò chia ra thành từng cặp," thầy Snape tiếp tục. "Mỗi người cố gắng ếm bùa người kia mà *không nói.* Người kia sẽ cố gắng giải hóa bùa phép *cũng trong im lặng.* Thực hiện."

Mặc dù thầy Snape không biết chuyện Harry đã từng dạy cho một nửa lớp (tất cả những ai là thành viên của Đ.Q.D.)

cách thức thực hiện một Bùa Chắn vào năm ngoái. Tuy nhiên, không ai trong số chúng từng ếm bùa mà không phát ra lời. Một số đáng kể vụ gian lận xảy ra; nhiều người chỉ thì thầm câu thần chú thay vì hô to lên.

Thành đặc tính rồi, chỉ mười phút sau khi thực tập, Hermione đã tìm được cách hóa giải Bùa Chân Dẻo được Neville ếm lầm rầm trong miệng mà cô bé không cần thốt ra một lời nào, một kỳ công mà Hermione chắc chắn sẽ được bất cứ một giáo sư công bằng nào thưởng hai mươi điểm cho nhà Gryffindor, Harry cay đắng nghĩ, nhưng thầy Snape cứ phớt lờ đi. Thầy lướt ngang qua giữa hai đứa nó trong lúc tụi nó đang thực tập, trông rất giống một con dơi khổng lồ như từ trước đến giờ, nấn ná xem Harry và Ron vất vả làm bài tập.

Ron, đứa được giao là kẻ ếm bùa Harry, tím bầm cả mặt mũi, môi mím chặt để tự ngăn mình lẩm nhẩm câu thần chú. Harry đã giơ cây đũa phép lên, sốt ruột chờ đợi để hóa giải một bùa phép không có vẻ gì sẽ xảy ra.

"Thảm quá, Weasley à," thầy Snape nói, sau một lúc quan sát. "Đây… để tôi chỉ cho trò…"

Thầy xoay cây đũa phép về phía Harry nhanh đến nỗi Harry phản ứng theo bản năng; bao nhiêu ý tưởng về thần chú không lời bay biến đâu mất, nó hét lên, *"Tự vệ!"*

Bùa Chắn của nó mạnh đến nỗi thầy Snape bị tống một phát mất thăng bằng văng đụng vô một cái bàn. Cả lớp đều ngoảnh lại và giờ đây chăm chú nhìn thầy Snape đứng thẳng dậy, sửa tư thế cho đàng hoàng, quắc mắt lên nói:

"Trò có nhớ là ta bảo trò thực hành bùa phép *không lời* hay

không, hả Potter?"

"Có," Harry cứng cỏi đáp.

"Thưa ngài, có."

"Không cần gọi tôi là 'ngài', thưa giáo sư." Mấy lời này tuột khỏi miệng Harry trước khi nó ý thức là mình đang nói gì. Nhiều đứa há hốc mồm kinh ngạc, trong đó có cả Hermione. Tuy nhiên, sau lưng thầy Snape, Ron, Dean, và Seamus nhe răng cười tán thưởng.

"Cấm túc, đêm thứ bảy, trong văn phòng ta," thầy Snape nói. "Ta không chấp nhận thói táo tợn của bất cứ ai, Potter à… cho dù đó là *Kẻ được chọn."*

Một lát sau, khi đã được an toàn vào giờ ra chơi, Ron cười hể hả, "Hết sảy, Harry!"

"Thực tình là bồ không nên nói như vậy," Hermione nói, cau mày với Ron. "Mắc cái gì mà bồ làm vậy hả?"

"Ổng tính ếm mình, nếu bồ đã không để ý thì mình nói cho mà biết!" Harry hầm hè nói. "Mình đã bị quá đủ trong những buổi học Bế Quan Bí Thuật rồi! Tại sao ổng không dùng một con chuột bạch chẳng hạn? Mà cụ Dumbledore đang chơi trò gì không biết mà cứ để cho ông ta dạy môn Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám chứ? Mấy bồ có nghe ổng nói về Nghệ thuật Hắc ám không? Ổng khoái nó. Tất cả cái mớ *bất định, bất diệt…"*

"Thôi," Hermione nói, "Mình nghĩ thầy cũng hơi giống bồ một tí."

"Giống *mình?"*

“Ừ, khi bồ nói với tụi này việc đương đầu với Voldemort nó như thế nào. Bồ đã nói rằng không thể chỉ dùng một mớ bùa mê ngải lú, bồ nói phải là chính mình với bộ óc của mình và gan dạ của mình - Đó, chẳng phải là những gì thầy Snape nói sao? Rằng chính lòng can đảm và sự nhanh trí mới thực sự là cốt lõi.”

Harry nguôi giận đột ngột khi thấy Hermione đã coi lời nói của nó đáng học thuộc lòng như chữ nghĩa trong *Sách Thần Chú Căn Bản,* nó không thèm cãi lại nữa.

“Harry! Ê, Harry!”

Harry quay lại ngó; Jack Sloper, một trong những Tấn thủ của đội bóng Quidditch nhà Gryffindor năm ngoái, đang vội vã chạy về phía nó, tay cầm một cuộn giấy da.

“Gởi bồ,” Sloper hổn hển nói. “Nghe nhé, mình nghe nói bồ là đội trưởng mới. Chừng nào bồ cho chơi thử để tuyển cầu thủ?”

“Mình cũng chưa biết,” Harry nói, nghĩ thầm là Sloper phải may mắn lắm mới hòng được tuyển lại vô đội. “Mình sẽ cho bồ biết.”

“Ừ, phải. Mình hy vọng là sẽ diễn ra vào cuối tuần này…”

Nhưng Harry không còn lắng nghe nữa; nó vừa nhận ra nét chữ mảnh xiên xiên trên mảnh giấy da. Bỏ mặc Sloper đang nói giữa chừng câu, Harry vội vã đi cùng Ron và Hermione, vừa đi vừa mở cuộn giấy da ra lại.

Harry thân mến,

Thầy muốn bắt đầu những buổi học riêng cho con vào thứ

bảy này. Con vui lòng đến văn phòng của thầy vào 8 giờ tối. Hy vọng con vui thích ngày đầu tiên trở lại trường.

Thân ái,

Albus Dumbledore

Tái bút: thầy khoái Nước Chua.

"Thầy khoái Nước Chua à?" Ron nói, nó đã đọc ké bức thư qua vai của Harry và coi bộ không hiểu.

"Đó là mật khẩu để vượt qua con thú đá canh gác bên ngoài văn phòng của thầy." Harry nói nhỏ. "Ha! Thầy Snape sẽ chẳng vui nổi… Như vậy mình sẽ không thể đến buổi cấm túc!"

Harry, Ron, và Hermione bỏ cả buổi ra chơi để suy đoán xem cụ Dumbledore sẽ dạy Harry môn gì. Ron nghĩ rất có thể là những bùa phép pháp thuật kỳ lạ mà bọn Tử Thần Thực Tử không hề biết. Hermione nói những chuyện như vậy không hợp pháp, và cô bé nghĩ rất có thể cụ Dumbledore muốn dạy Harry pháp thuật phòng vệ cao cấp. Sau giờ ra chơi, Hermione đi vô lớp Số Học trong khi Harry và Ron trở lại phòng sinh hoạt chung, ở đó tụi nó đau khổ làm bài tập của thầy Snape. Bài tập này hóa ra phức tạp đến nỗi tụi nó vẫn chưa làm xong khi Hermione quay trở lại nhập bọn trong tiết trống sau buổi ăn trưa, (mặc dù vậy cô bé đã khiến tiến trình được tăng tốc đáng kể). Tụi nó chỉ làm xong bài khi chuông reo báo buổi học hai tiết Độc Dược bắt đầu, và cả bọn giẫm trên lối đi quen thuộc xuống phòng học dưới tầng hầm, nơi vốn thuộc về thầy Snape khá lâu.

Khi đi đến hành lang, tụi nó thấy chỉ có khoảng một tá học sinh tiếp tục môn Độc Dược ở cấp Tận sức. Crabbe và Goyle rõ ràng là đã không đạt được điểm hạng cần thiết trong kỳ thi Pháp thuật Thường đẳng, nhưng có bốn học sinh nhà Slytherin vượt qua được, gồm cả Malfoy. Bốn đứa của nhà Ravenclaw cũng có mặt ở đó, một đứa bên nhà Hufflepuff là Ernie Macmillan, Harry thích Ernie bất chấp bộ dạng khoe mẽ của chàng ta.

"Harry," Ernie nói với vẻ trang trọng rất kịch, vừa đưa tay ra khi Harry đi đến gần, "chẳng có được cơ hội nói chuyện trong lớp Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám hồi sáng này. Buổi học hay, theo tôi nghĩ, nhưng Bùa Chắn là món cũ rồi, dĩ nhiên là đối với bọn lính già Đ.Q.D. như chúng ta… Và các bạn khỏe chứ, Ron… Hermione?"

Tụi nó chưa kịp nói tiếng "khỏe" thì cánh cửa phòng học ở tầng hầm đã mở ra, và cái bụng bự của thầy Slughorn đi trước, dẫn thầy ra cửa. Khi mọi người đã lần lượt vô phòng, bộ ria hải mã vĩ đại của thầy bèn cong vểnh lên bên trên cái miệng cười toe toét, và thầy chào Harry và Zabini với sự nồng nhiệt đặc biệt.

Tầng hầm đã tràn đầy khí và mùi kì dị, hiếm khi nào như vậy. Harry, Ron, và Hermione hít hửi một cách thích thú khi tụi nó đi ngang qua một cái vạc tổ chảng đang sôi ục ục. Bốn đứa nhà Slytherin chọn một cái bàn ngồi chung với nhau, bốn đứa nhà Ravenclaw cũng vậy. Thành ra còn lại Harry, Ron, và Hermione ngồi chung một bàn với Ernie. Tụi nó chọn cái bàn gần cái vạc màu vàng kim nhất. Cái vạc ấy đang tỏa ra một trong những mùi hương quyến rũ nhất mà Harry từng được hít

vào: chẳng biết bằng cách nào mùi hương ấy gợi nó nhớ đến bánh trái cây tẩm mật, mùi gỗ của cán chổi bay, và mùi hoa gì đó mà nó nghĩ có thể nó đã ngửi được khi ở trang trại Hang Sóc. Nó nhận thấy nó đang hít thở từ từ và thật sâu và làn khói của chất thuốc đó dường như đang làm nó ngất ngây như say rượu. Khắp người nó tràn ngập cảm giác thỏa thuê; nó nhe răng cười với Ron, Ron cũng lờ đờ cười đáp lại nó.

"Xong rồi, xong rồi, xong rồi," thầy Slughorn nói, hình dáng đồ sộ của thầy dường như run rẩy qua những làn khí lung linh. "Các trò lấy cân ra, và bộ đồ pha chế thuốc, đừng quên cuốn *Chế Tạo Thuốc Cao Cấp*…"

"Thưa thầy?" Harry giơ tay lên nói.

"Harry, gì đó con trai ta?"

"Con không có sách và cân hay bất cứ thứ gì cả - Ron cũng không - Chúng con không dè chúng con đủ điểm để lên cấp Tận sức…"

"A, phải rồi, giáo sư McGonagall đã lưu ý… đừng lo, con trai ta, đừng lo gì cả. Hôm nay con có thể dùng nguyên vật liệu pha chế lấy từ tủ dự trữ, và ta chắc là có thể cho các con mượn vài cái cân, và chúng ta có một cái kho nhỏ những sách cũ ở đây. Các con có thể mượn xài đỡ cho đến khi các con viết thư đặt mua sách ở tiệm Flourish & Blotts…"

Thầy Slughorn rảo bước tới một cái tủ đặt ở góc phòng, sau một lúc lục lọi, thầy lại hiện ra với hai bản *Chế Tạo Thuốc Cao Cấp* của Libatius Borage trông hết sức te tua, thầy đưa cho Harry và Ron hai cuốn sách cùng với hai cái cân cũ xì.

“Bây giờ thì,” thầy Slughorn nói, trở lại chỗ đứng trước lớp và hít hơi vào bộ ngực vốn đã phồng to rồi, đến nỗi mấy cái nút áo chẽn của thầy suýt đứt tung ra, “thầy đã chuẩn bị vài món thuốc cho các con nhìn qua một cái, cho vui vậy mà. Những thứ này là thứ mà các con nên biết chế tạo sau khi hoàn tất bậc Tận sức. Các con ắt có nghe nói đến chúng, cho dù các con chưa từng bào chế chúng. Ai có thể nói cho thầy biết cái này là cái gì.”

Thầy chỉ vào cái vạc gần bàn của đám Slytherin nhất. Harry hơi nhóng người lên một chút để xem cái chất lỏng trông giống như nước lã đun sôi bên trong vạc.

Bàn tay vốn thực hành quá ư thường xuyên của Hermione giơ lên không khí trước bất kỳ ai khác; thầy Slughorn chỉ vô cô bé.

“Đó là Chân Dược, một chất độc không màu, không mùi có thể buộc người uống nói ra sự thật,” Hermione đáp,

“Giỏi lắm, giỏi lắm!” Thầy Slughorn vui vẻ nói. “Bây giờ,” thầy tiếp tục, chỉ vào cái vạc gần bàn Ravenclaw nhất, “cái món này đây khá nổi tiếng…, cũng được đề cao trong vài tờ rơi của Bộ dạo gần đây… Ai có thể…?”

Bàn tay Hermione lại một lần nữa giơ lên nhanh nhất.

“Thưa thầy, đó là Đa Quả Dịch,” cô bé nói.

Harry cũng đã nhận ra cái chất giống như bùn đang sủi tăm từ từ trong cái vạc thứ hai, nhưng nó không phật ý cái chuyện Hermione giành hết điểm trả lời câu hỏi; nói cho cùng, cô nàng là người đã thành công trong việc chế tạo ra món thuốc

đó vào năm thứ hai.

"Xuất sắc! Xuất sắc! Bây giờ, đến món này đây… được, nói đi con." Thầy Slughorn, lúc này trông có vẻ hơi sửng sốt khi thấy bàn tay của Hermione lại một lần nữa vọt lên không trung.

"Đó là Tình Dược!"

"Đúng là nó. Nếu hỏi nữa thì có vẻ ngu thiệt," thầy Slughorn nói, tỏ ra có ấn tượng mãnh liệt, "nhưng thầy chắc là con biết nó có tác dụng gì?"

"Đó là thứ thuốc tình yêu mạnh nhất trên đời!" Hermione nói.

"Rất đúng! Ta đoán rằng con đã nhận ra nó nhờ vẻ lấp lánh ngọc trai đặc biệt của nó?"

"Và làn hơi bốc lên theo hình xoắn trôn ốc đặc thù," Hermione hăng hái nói, "và nó được coi là có mùi khác nhau đối với mỗi người tùy theo cái gì hấp dẫn chúng ta, và con thì ngửi thấy mùi cỏ mới cắt và mùi giấy da mới và…"

Nhưng cô bé hơi ửng hồng rồi bỏ lửng câu nói.

"Cho thầy biết tên con được không, con thân mến?" Thầy Slughorn hỏi, phớt lờ vẻ thẹn thùng của Hermione.

"Thưa thầy, Hermione Granger."

"Granger? Granger? Có thể con có bà con họ hàng gì với Hector Dagworth-Granger, người đã sáng lập Hội Dược Sư Phi Thường Nhất?"

"Dạ không, thưa thầy. Con không nghĩ vậy. Con sanh ra là

Muggle, thầy biết đấy.”

Harry thấy Malfoy chồm tới gần Nott và thì thầm cái gì đó; cả hai khúc khích cười, nhưng thầy Slughorn chẳng tỏ vẻ mất hứng; ngược lại, thầy cười tươi rói và nhìn từ Hermione sang Harry, người ngồi bên cạnh cô bé.

“À há! ‘*Một trong những người bạn tốt nhất của con có gốc Muggle, và bạn ấy là học sinh giỏi nhất lứa tụi con!’* Thầy đoán rằng đây chính là người bạn mà con nói đến, phải không Harry?”

“Thưa thầy, phải ạ,” Harry nói.

“Hay, hay, hãy nhận hai mươi điểm cho nhà Gryffindor, cô Granger nhé,” thầy Slughorn ân cần nói.

Malfoy trông có vẻ hơi giống như cái lần Hermione thoi một đấm vô mặt nó. Hermione quay qua Harry với vẻ mặt rạng rỡ và thì thầm, “Có thật là bồ đã nói với thầy rằng mình là học sinh giỏi nhất của lứa tụi mình không? Ôi, Harry!”

“Chà, có gì mà ấn tượng dữ dội về việc đó chứ?” Ron nói nhỏ, vì lý do gì đó anh chàng này hơi có vẻ khó chịu. “Bồ *là* học sinh giỏi nhất lứa tụi mình - mình cũng sẽ nói với thầy như vậy nếu thầy hỏi mình!”

Hermione mỉm cười nhưng làm một cử chỉ “suỵt”, để tụi nó có thể nghe điều thầy Slughorn đang nói. Ron có vẻ hơi cáu kỉnh.

“Tình dược không thực sự tạo ra tình yêu, dĩ nhiên. Không thể nào chế tạo hay giả tạo tình yêu. Không, thuốc này sẽ chỉ gây ra sự mê đắm hay ám ảnh mãnh liệt. Nó có lẽ là thứ thuốc

mạnh nhất và nguy hiểm nhất trong phòng này… Ừ, đúng vậy," thầy nói, gật đầu một cách nghiêm trang về phía Malfoy và Nott, cả hai đứa này đang khủng khỉnh cười với vẻ ngờ vực. "Khi các con từng trải đời nhiều như thầy rồi, các con sẽ không đánh giá thấp sức mạnh của một tình yêu ám ảnh…"

"Và bây giờ," thầy Slughorn nói, "đã đến lúc chúng ta bắt đầu công việc."

"Thưa thầy, thầy chưa nói cho chúng con biết cái gì trong cái vạc này," Ernie Macmillan nói, vừa chỉ vào một cái vạc nhỏ màu đen đặt trên bàn của thầy Slughorn. Cái chất thuốc trong vạc đang bắn tung tóe ra chung quanh một cách vui mắt; nó có màu của kim loại vàng nấu chảy ra, và những giọt to nhảy lăng quăng như cá vàng trên bề mặt, mặc dù không một giọt nào rơi ra ngoài vạc.

"À há," thầy Slughorn lại nói. Harry chắc chắn là thầy Slughorn không hề quên món thuốc đó chút nào, nhưng thầy đã đợi cho có người hỏi mới nói để đạt tới hiệu quả gây xúc động mạnh, "Ừ. Món đó. Chà, cái món đó, thưa quý cô và quý cậu, là món độc dược nho nhỏ đáng tò mò nhất có tên là Phúc Lạc Dược. Thầy cá là…" thầy quay lại, mỉm cười, nhìn Hermione, cô nàng vừa để bật ra một tiếng kêu ngạc nhiên, "… con biết Phúc Lạc Dược có tác dụng gì chứ, Granger?"

"Đó là một chất lỏng may mắn," Hermione xúc động nói. "Nó làm cho người ta may mắn!"

Cả lớp dường như ngồi thẳng lưng hơn một tí. Bây giờ tất cả những gì thuộc về Malfoy mà Harry có thể nhìn thấy là cái chẩm đầu bóng mượt tóc của nó, bởi vì cuối cùng nó đã phải

dành nguyên vẹn sự chú ý cho thầy Slughorn.

"Rất đúng, được thêm mười điểm nữa cho nhà Gryffindor. Đúng vậy, nó là một độc dược be bé tức cười, Phúc Lạc Dược," thầy Slughorn nói. "Đòi hỏi hết sức khéo léo trong bào chế, và nếu dùng tầm bậy thì thiệt là tai họa. Tuy nhiên, nếu được bào chế đúng đắn, như món này ở đây, các con sẽ nhận thấy mọi nỗ lực của mình đều có chiều hướng thành công… ít nhất cho đến khi tác dụng của thuốc tan đi."

"Vậy tại sao không uống nó hoài hoài, thưa thầy?" Terry Boot háo hức hỏi.

"Bởi vì nếu uống quá liều, nó sẽ gây trạng thái chóng mặt, bồn chồn bất cẩn, và cả tin một cách nguy hiểm," thầy Slughorn nói. "Bổ quá hóa độc, con biết đấy… cực kỳ độc khi dùng số lượng lớn. Nhưng dùng từng tí chút và chỉ thỉnh thoảng thôi thì…"

"Thưa thầy, thầy có bao giờ dùng không ạ?" Michael Corner hỏi với vẻ vô cùng quan tâm.

"Hai lần trong đời thầy," thầy Slughorn nói. "Một lần khi thầy hai mươi bốn tuổi, một lần khi thầy năm mươi bảy tuổi. Hai muỗng canh uống vào bữa điểm tâm. Hai ngày tuyệt vời."

Thầy đăm đăm nhìn về cõi xa xôi nào đó mơ mộng. Chẳng biết thầy có đóng kịch hay không, Harry nghĩ, nhưng quả là tác dụng tuyệt vời.

"Và đó," thầy Slughorn lại nói, hiển nhiên là đã trở lại mặt đất, "là cái mà thầy sẽ tặng như một phần thưởng cho buổi học này."

Cả lớp im phăng phắc đến nỗi mỗi tiếng sủi bọt hay tiếng róc rách của các vạc thuốc chung quanh dường như được phóng đại lên gấp mười lần.

"Một chai nhỏ xíu Phúc Lạc Dược," thầy Slughorn nói, lấy từ trong túi ra một cái lọ thủy tinh tí hon có đóng nút bần trong miệng chai và giơ lên cho mọi người cùng xem. "Đủ để may mắn trong mười hai tiếng đồng hồ. Từ sáng sớm đến khi trời tối, các con sẽ may mắn trong mọi cố gắng."

"Bây giờ, thầy phải cho con lời khuyên là Phúc Lạc Dược là một chất bị cấm trong các cuộc thi đấu có tổ chức… những trận đấu thể thao chẳng hạn, những kỳ thi, hay những cuộc bầu cử. Như thế người giành được cái lọ be bé này sẽ chỉ dùng nó trong một ngày bình thường mà thôi… và chiêm nghiệm xem một ngày bình thường trở nên khác thường như thế nào!"

"Vậy thì," thầy Slughorn nói, thình lình nhanh nhảu hẳn lên, "làm thế nào các con giành được phần thưởng kỳ diệu này? À, bằng cách lật đến trang mười của cuốn *Bào Chế Thuốc Cao Cấp*. Chúng ta hãy còn hơn một tiếng đồng hồ một tí, vừa đủ thời gian để các con cố gắng một cách đúng đắn thử chế Liều Thuốc Của Tử Thần Sống. Thầy biết thuốc này hơi phức tạp hơn một tí so với những thứ các con thử chế trước đây, và thầy cũng không kỳ vọng bất cứ ai chế được một liều thuốc hoàn hảo. Tuy nhiên, người làm được tốt nhất sẽ giành được giải thưởng là chú bé May Mắn này đây. Bắt đầu đi!"

Tiếng rào rạo nổi lên khi mọi người kéo cái vạc về phía mình, và một số tiếng lanh canh vang lên khi tụi nó bắt đầu chất trọng lượng lên mấy cái cân, nhưng chẳng ai nói năng gì

cả. Sự tập trung trong phòng gần như có thể sờ vào được. Harry nhìn thấy Malfoy nóng nảy lật khắp các trang sách của cuốn *Bào Chế Thuốc Cao Cấp,* không thể có gì rõ ràng hơn cái sự Malfoy thực sự muốn có một ngày may mắn. Harry cúi nhanh xuống cuốn sách tả tơi mà thầy Slughorn cho nó mượn.

Nó bực mình nhận thấy chủ nhân trước đây của cuốn sách đã ghi nguệch ngoạc khắp các trang sách, đến nỗi lề sách cũng đen thui như phần có chữ in. Cúi xuống thấp hơn để cố giải đoán công thức pha chế, (ngay cả ở phần này, chủ nhân trước đây cũng đã ghi chú và bôi xóa) Harry vội vã đi về phía cái tủ chứa nguyên liệu để tìm những thứ nó cần. Khi lao trở lại với cái vạc của nó, nó thấy Malfoy đang cố cắt rễ cây Nữ Lang nhanh hết cỡ.

Mọi người không ngừng liếc chừng chung quanh coi những người khác trong lớp đang làm gì; đây vừa là thuận lợi vừa là bất lợi đối với môn Độc Dược, ấy là khó mà giữ công việc của mình được kín đáo. Trong vòng mười phút, toàn bộ phòng học tràn ngập hơi nước màu xanh lơ. Hermione, dĩ nhiên, dường như tiến được xa nhất. Thuốc của cô nàng trông đã tương tự như một "chất lỏng màu nho xanh mịn màng" mà sách cho là đã đạt được tới giai đoạn nửa đường lý tưởng.

Sau khi bằm xong mớ rễ thuốc của mình, Harry lại cúi thấp hơn xuống cuốn sách của nó. Thiệt là điên lên được, khi phải cố và giải đoán những hướng dẫn bên dưới tất cả những ghi chú ngu ngốc của vị chủ nhân trước đây, gã này vì lý do nào đó đã không đồng ý với yêu cầu xắt nhuyễn đậu An thần và đã viết lại hướng dẫn khác:

Nghiền nát bằng sống dao găm, cho ra nhiều dịch hơn cắt.

"Thưa thầy, con nghĩ thầy có biết ông nội con, ông Abraxas Malfoy?"

Harry ngước nhìn lên; thầy Slughorn đang đi ngang qua bàn của bọn Slytherin.

"Đúng," thầy Slughorn nói, không thèm nhìn Malfoy, "thầy rất thương tiếc khi nghe tin ông ấy mất, mặc dù dĩ nhiên điều đó không đến nỗi bất ngờ, bị bệnh đậu rồng vào cái tuổi ông ấy…"

Và thầy bước đi. Harry lại cúi xuống cái vạc của mình, cười khoái trá. Nó có thể nói rằng Malfoy đã mong ước được đối xử như Harry hay Zabini; có thể Malfoy còn hy vọng được đối xử thiên vị cái kiểu mà nó đã biết đòi hỏi ở thầy Snape. Có vẻ như Malfoy sẽ không thể trông cậy vào cái gì ngoài tài năng để giành được giải thưởng cái lọ Phúc Lạc Dược.

Đậu An thần tỏ ra là một thứ rất ư khó cắt. Harry quay qua hỏi Hermione.

"Mình có thể mượn con dao bạc của bồ không?"

Cô bé gật đầu một cách sốt ruột, không rời mắt khỏi cái món thuốc của mình, cái món đó đang chuyển sang màu tím thẫm, mặc dù theo như trong sách thì lúc này nó phải có màu tím hoa cà phơn phớt.

Harry nghiền đậu của nó bằng sống dao găm. Trước sự sửng sốt của nó, mớ đậu lập tức ứa ra nhiều dịch tới nỗi nó phải ngạc nhiên là mớ đậu khô quắt queo ấy có thể chứa được tất cả chừng ấy nước.

Vội vàng múc dịch đậu vô vạc, nó thấy, hết sức kinh ngạc, món thuốc của nó lập tức đổi ra đúng màu tím hoa cà phơn phớt như miêu tả trong sách giáo khoa.

Nỗi bực mình đối với chủ nhân trước của cuốn sách tan biến ngay tức thì, Harry bây giờ liếc tới dòng hướng dẫn thứ hai. Theo như cuốn sách, nó phải khuấy ngược chiều kim đồng hồ cho đến khi thuốc trở nên trong như nước. Còn theo lời thêm vào của vị chủ nhân trước, thì cứ sau bảy vòng khuấy ngược chiều kim đồng hồ, nó phải thêm vào một vòng khuấy theo chiều kim đồng hồ. Liệu vị chủ nhân trước có đúng đến hai lần không?

Harry khuấy ngược chiều kim đồng hồ, nín thở, rồi khuấy xuôi chiều kim đồng hồ một lần. Hiệu quả ngay tức thì. Món thuốc đổi màu hồng nhạt.

"Bồ làm cách nào mà được như vậy?" Hermione vặn hỏi, cô nàng đã đỏ mặt tía tai, và tóc thì càng lúc càng xù ra trong làn hơi nước bốc lên từ cái vạc của mình; món thuốc của Hermione vẫn tím ngắt.

"Thêm một lần khuấy xuôi chiều kim đồng hồ…"

"Không, không, sách bảo ngược chiều kim đồng hồ mà!" Cô nàng cự nự lại.

Harry nhún vai và tiếp tục việc nó đang làm. Bảy lần khuấy ngược chiều kim đồng hồ, một lần khuấy xuôi chiều kim đồng hồ, nghỉ một chút… Bảy lần khuấy ngược chiều kim đồng hồ, một lần khuấy xuôi chiều kim đồng hồ…

Bên kia cái bàn, Ron đang lầm bầm nguyền rủa liên tu bất

tận; món thuốc của nó trông giống như nước cam thảo. Harry liếc nhìn xung quanh. Trong tầm nhìn của nó thì không có món thuốc nào của đứa nào đổi sang màu lờn lợt như thuốc của nó. Nó cảm thấy phấn chấn, một cảm giác chắc chắn chưa từng có trước đây trong phòng học ở tầng hầm này.

"Và… Hết giờ!" Thầy Slughorn reo lên. "Vui lòng ngừng khuấy!"

Thầy Slughorn di chuyển chầm chậm giữa các bàn, dòm vô mấy cái vạc. Thầy không nhận xét gì cả, nhưng thỉnh thoảng khuấy món thuốc nào đó một cái, hay hửi một cái. Cuối cùng thầy đi tới cái bàn mà Harry, Ron, Hermione, và Ernie đang ngồi. Thầy mỉm cười tội nghiệp cho cái chất đen xì như nhựa đường trong cái vạc của Ron. Thầy bỏ qua món pha chế màu xanh lam của Ernie. Món thuốc của Hermione khiến thầy gật gù chấp nhận. Kế đến thầy nhìn thấy món thuốc của Harry, và một vẻ vui sướng không tin được lan khắp gương mặt thầy.

"Người chiến thắng hoàn toàn!" Thầy reo lên với cả tầng hầm. "Xuất sắc, xuất sắc, Harry! Mèn ơi, rõ ràng là con được thừa hưởng tài năng của mẹ con. Lily, mẹ con là một tay khéo léo tinh xảo về Độc Dược! Vậy thì, đây, thưởng cho con - một lọ Phúc Lạc Dược, như đã hứa, và sử dụng nó cho tốt!"

Harry nhẹ nhàng nhét cái lọ tí hon vào túi áo trong của nó, cảm thấy một sự kết hợp kỳ cục giữa niềm vui sướng trước cái vẻ giận dữ trên mặt mấy đứa nhà Slytherin và nỗi áy náy tội lỗi trước vẻ mặt thất vọng của Hermione. Ron thì chỉ có vẻ ngố ra.

"Bồ làm cách nào mà làm được hả?" Nó thì thào hỏi Harry

khi tụi nó cùng rời khỏi tầng hầm.

"Mình cho là may mắn thôi," Harry nói, bởi vì Malfoy có thể nghe lỏm.

Tuy nhiên, khi tụi nó đã ngồi gọn lỏn một cách an toàn ở bàn ăn nhà Gryffindor, Harry cảm thấy đủ an toàn để kể cho hai bạn nghe. Gương mặt Hermione trở nên đanh lại theo từng lời Harry nói ra.

"Bồ cho là mình gian lận hay sao chớ?" Nó kết thúc, bực mình vì cái vẻ mặt của Hermione.

"Này, cái đó đâu hẳn là thành tích của chính bồ, đúng không?" Cô bé đáp không nhân nhượng.

"Nó chỉ làm theo những chỉ dẫn khác hơn những chỉ dẫn của chúng ta mà thôi" Ron nói, "Đâu có gì trầm trọng ghê gớm đâu? Nhưng nó dám liều và được thưởng." Ron thở ra một hơi dài. "Lẽ ra thầy Slughorn có thể đưa cho mình cuốn sách đó, nhưng mà hỡi ôi, mình đã nhận được cuốn sách chẳng có ma nào thèm viết gì vô hết ráo. Lại còn bị *mửa vô* nữa chứ, căn cứ vào vết tích trên trang năm mươi hai, nhưng…"

"Khoan đã," một giọng nói vang lên sát bên tai trái của Harry và nó bắt được một thoáng bất ngờ của cái mùi như hương hoa mà nó đã ngửi thấy lúc ở dưới tầng hầm. Nó ngoảnh nhìn lại thì thấy Ginny đã đến nhập bọn với tụi nó.

"Em nghe có đúng không? Anh đã nhận lệnh từ cái gì đó của ai đó ghi trong một cuốn sách hả anh Harry?"

Trông cô bé sợ hãi và tức giận. Harry biết ngay cô bé đang nghĩ gì.

“Không có gì đâu,” nó nói giọng cam đoan, hơi hạ thấp tông xuống. “Chẳng giống như… em biết đấy… cuốn nhật ký của Riddle đâu. Nó chỉ là một cuốn sách giáo khoa cũ có ghi chú của ai đó.”

“Nhưng anh lại làm theo những lời ghi chú đó à?”

“Anh chỉ thử vài mánh hướng dẫn ghi bên lề, thiệt tình, Ginny à, chẳng có gì buồn cười…”

“Ginny có lý,” Hermione nói, đầu ngẩng lên tức thì. “Chúng ta nên kiểm tra để biết chắc cuốn sách đó không có gì kỳ quái. Mình muốn nói là, tất cả những hướng dẫn tức cười ấy, ai biết đâu?”

“Hừ!” Harry nổi sùng lên khi Hermione rút cuốn sách *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* ra khỏi túi xách của nó và giơ cây đũa phép của cô nàng lên.

“Tiết lộ cho riêng ta!” Hermione hô thần chú, gõ mạnh cây đũa phép lên bìa trước cuốn sách. Chẳng có gì đáng kể xảy ra cả. Cuốn sách chỉ đơn giản nằm ỳ ra đó, trông cũ kỳ, dơ hầy, và góc sách bị quăn quéo.

“Xong chưa?” Harry cáu kỉnh hỏi. “Hay là mấy bồ muốn chờ xem coi nó có làm vài cú trả đũa?”

“Coi bộ ổn,” Hermione nói, vẫn trừng mắt nhìn cuốn sách với vẻ nghi ngờ. “Ý mình là nó quả thực có vẻ như… một cuốn sách giáo khoa mà thôi.”

“Tốt. Vậy cho mình lấy lại nó.” Harry nói, chộp lấy cuốn sách trên bàn, nhưng cuốn sách vuột khỏi tay nó, rớt xuống sàn, mở tanh banh. Chẳng có ai khác nhìn tới. Harry cúi xuống

để thu hồi cuốn sách, và khi làm vậy, nó nhìn thấy ở tuốt cạnh dưới bìa sau của cuốn sách có khắc một hàng chữ cùng kiểu chữ viết tay nhỏ, ngoằn ngoèo như chữ ghi lời hướng dẫn bên trong - lời hướng dẫn đã giúp nó giành được giải thưởng là cái lọ Phúc Lạc Dược, lúc này đây đang được giấu an toàn bên trong một đôi vớ cất trong rương. Dòng chữ ghi:

Cuốn sách này là Tài sản của Hoàng Tử Lai.

10

NGÔI NHÀ CỦA GAUNT

Trong những buổi học Độc Dược tiếp theo trong tuần, Harry tiếp tục làm theo những hướng dẫn của vị Hoàng tử Lai ở chỗ nào chúng được ghi khác với hướng dẫn trong sách của Libatius Borage, với kết quả là đến buổi học thứ tư thầy Slughorn đã hết sức khoái cái khả năng của Harry, nói rằng thầy hiếm khi được dạy học trò nào tài năng như vậy. Cả Ron lẫn Hermione đều không vui lắm về chuyện này. Mặc dù Harry đã đề nghị xài chung cuốn sách với hai đứa nó, nhưng Ron gặp nhiều khó khăn hơn Harry trong việc giải đoán chữ viết tay, mà nó không thể cứ bảo Harry đọc to lên giùm, nếu không muốn bị nghi ngờ. Trong khi đó, Hermione vẫn kiên quyết cày bừa với cái mà cô nàng gọi là hướng dẫn "chính quy", nhưng càng lúc cô nàng càng tỏ ra nóng nảy khi những hướng dẫn chính quy này đưa tới kết quả tồi tệ hơn hướng dẫn của Hoàng tử.

Harry ngờ ngợ tự hỏi vị Hoàng tử Lai là ai. Mặc dù số lượng bài tập mà tụi nó được giao đã khiến Harry không có thì giờ đọc hết toàn bộ quyển *Bào Chế Thuốc Cao Cấp,* nó cũng

đã lật sơ qua hết sách đủ để thấy là hầu như không có trang nào mà Hoàng tử không ghi chú thêm điều này điều nọ, mà không phải tất cả ghi chú đều liên quan đến việc bào chế thuốc. Thỉnh thoảng có những lời chỉ bảo về cái gì đó giống như bùa phép mà Hoàng tử đã tự mình sáng chế ra.

"Hay chính là Công chúa," Hermione gắt gỏng nói, khi nghe lỏm Harry chỉ cho Ron xem mấy cái đó trong phòng Sinh hoạt chung vào buổi chiều thứ bảy. "Rất có thể đó là một cô gái. Mình thấy nét chữ viết tay giống chữ viết của con gái hơn chữ của con trai."

"Người đó được gọi là *Hoàng tử* Lai mà," Harry nói. "Từ hồi nào giờ có bao nhiêu cô gái được gọi là Hoàng tử?"

Hermione dường như không trả lời được câu hỏi này. Cô nàng chỉ càu nhàu và giật phắt lại bài luận của mình về "Những Nguyên Tắc của Tái Vật chất Hóa" ra khỏi tay Ron, anh chàng này đang cố thử đọc bài viết ngược từ dưới lên trên.

Harry ngó đồng hồ rồi vội vã nhét cuốn sách *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* cũ kỹ vô trong túi xách của nó.

"Năm phút nữa tám giờ, mình phải đi thôi, kẻo trễ buổi học với thầy Dumbledore."

"Ối!" Hermione kêu lên ngạc nhiên, ngẩng đầu lên tức thì "Chúc may mắn nha! Tụi này sẽ thức đợi, tụi này muốn nghe thầy dạy bồ môn gì!"

"Hy vọng buổi học OK," Ron nói, và hai đứa nó ngó theo Harry chui qua cái lỗ chân dung mà đi.

Harry đi qua những hành lang vắng vẻ, tuy vậy nó cũng

phải vội vã bước tránh ra sau một bức tượng khi giáo sư Trelawney xuất hiện ở một góc hành lang, lẩm bẩm một mình khi xào một bộ bài trông dơ hết chỗ nói, rồi vừa đi vừa xem.

"Hai bích: xung đột," bà lẩm nhẩm khi đi ngang qua chỗ Harry cúi lom khom ẩn núp. "Bảy bích: một điềm xấu. Mười bích: Bạo tàn. Bồi bích: một chàng trai trẻ ngăm đen có thể bị rắc rối, một kẻ không ưa người chất vấn…"

Bỗng bà đứng sững lại, ngay bên cạnh bức tượng Harry đang ẩn núp.

"Chà, điều đó không thể đúng được," bà nói, vẻ khổ sở, và Harry nghe bà xào lại bộ bài một cách quyết liệt rồi lại tiếp tục bước đi, chẳng lưu lại gì phía sau ngoại trừ một hơi nhẹ mùi rượu nâu vẫn dùng để nấu ăn. Harry chờ đến khi chắc chắn là bà đã đi khỏi mới vội vã bước tiếp cho đến khi tới được hành lang tầng thứ bảy, nơi có mỗi một bức tượng thú đá đứng dựa tường.

"Nước Chua," Harry nói, và bức tượng thú đá nhảy qua một bên, bức tường đằng sau nhẹ nhàng tách ra làm hai, và một cái cầu thang xoắn bằng đá tự chuyển động lộ ra, Harry bèn bước lên cầu thang để được đưa theo những vòng tròn êm ái lên đến cánh cửa có cái búa gõ bằng đồng dẫn vào văn phòng cụ Dumbledore.

Harry gõ cửa.

"Vào đi," cụ Dumbledore nói.

"Con chào thầy," Harry nói khi bước vào văn phòng thầy hiệu trưởng.

“À, chào con, Harry. Ngồi xuống đi,” cụ Dumbledore mỉm cười nói, “thầy hy vọng con đã có một tuần lễ thú vị trong tuần đầu tiên quay lại trường?”

“Dạ, cám ơn thầy,” Harry nói.

“Ắt hẳn là con bận lắm, đã bị nợ một buổi cấm túc rồi!”

“Ơ…,” Harry mới mở miệng nói lạng ngọng, nhưng cụ Dumbledore không tỏ vẻ nghiêm khắc lắm.

“Thầy vừa dàn xếp với giáo sư Snape để cho con chịu cấm túc vào thứ bảy tuần tới thay vì tối nay.”

“Dạ được,” Harry nói, trong đầu nó đang có nhiều vấn đề cấp bách hơn là vụ cấm túc với thầy Snape, và giờ đây nó len lén nhìn quanh để xem có dấu hiệu nào về cái mà cụ Dumbledore dự định dạy nó vào tối hôm nay không. Văn phòng hình tròn này trông vẫn như vậy từ trước tới giờ; những dụng cụ bằng bạc tinh xảo đặt trên mấy cái bàn cao cẳng khẳng khiu, nhả khói và kêu vo vo; chân dung của các vị hiệu trưởng tiền nhiệm ngủ gật trong các khung tranh, và con chim Phượng Hoàng lộng lẫy của cụ Dumbledore - con Fawkes - vẫn đậu trên nhành cây của nó phía sau cánh cửa, ngắm Harry với vẻ thích thú rạng rỡ. Thậm chí cảnh vật trông không có vẻ gì là cụ Dumbledore đã dọn dẹp chút đỉnh để có chỗ cho hai người cùng thực hành Pháp thuật.

“Vậy 1à, Harry,” cụ Dumbledore nói, bằng giọng bàn công việc, “thầy chắc rằng con mấy bữa nay đang thắc mắc thầy dự định làm gì với con trong những… thầy muốn tìm từ gì cho hay hơn… những buổi học này?”

“Dạ thưa thầy, phải ạ.”

“Thế này, thầy đã quyết định là đã đến lúc con cần biết một số thông tin, một khi con đã biết cái gì khiến Chúa tể Voldemort cố tìm cách giết con cách đây mười lăm năm,” cụ ngưng một chút.

“Thầy nói vào cuối niên học vừa rồi rằng thầy sẽ nói với con mọi điều,” Harry nói. Khó mà không nhận thấy trong giọng nói của nó có một chút trách hờn. Rồi nó nói thêm ở cuối câu, “thưa thầy.”

“Và thầy đã làm như vậy,” cụ Dumbledore điềm tĩnh nói. “Thầy đã nói với con mọi điều thầy biết. Từ điểm này trở đi, chúng ta sẽ rời khỏi cái nền tảng chắc chắn của sự thật mà cùng nhau du hành băng qua những bãi lầy tăm tối của ký ức để tiến vào rừng rậm của những giả thuyết rối rắm nhất. Từ đây trở đi, Harry à, thầy có thể sai lầm khủng khiếp như Humphrey Belcher, người đã tin lúc bấy giờ là thời điểm chín mùi để làm ra vạc nấu phó mát.”

“Nhưng thầy tin là thầy đúng chứ?” Harry nói.

“Đương nhiên là thầy tin, nhưng như thầy đã chứng minh cho con thấy, thầy cũng phạm sai lầm như mọi người bình thường. Thực ra, bỏ quá cho thầy, do có trí thông minh hơn nhiều người, sai lầm của thầy do vậy càng lớn hơn nhiều.”

“Thưa thầy,” Harry ngập ngừng nói, “điều thầy sắp nói với con có liên quan gì đến lời tiên tri không? Điều đó có giúp cho con… sống sót không?”

“Nó liên quan rất nhiều đến lời tiên tri,” cụ Dumbledore

nói, thản nhiên như thể Harry chỉ mới hỏi cụ về thời tiết những ngày sắp tới, "và thầy chắc chắn là hy vọng rằng nó sẽ giúp con sống sót."

Cụ Dumbledore đứng dậy và đi vòng quanh cái bàn làm việc, ngang qua Harry, nó bồn chồn xoay mình trên ghế để nhìn theo cụ đang cúi xuống một cái tủ phía sau cánh cửa. Khi cụ Dumbledore đứng thẳng dậy, cụ cầm một cái chậu nông quen thuộc bằng đá có mấy dấu khắc chạm kỳ quái quanh miệng. Cụ đặt cái Tưởng Ký trên bàn trước mặt Harry.

"Trông con có vẻ lo lắng."

Harry quả thực từ nãy giờ vẫn ngó chừng cái Tưởng Ký với chút ngán sợ. Kinh nghiệm trước đây của nó với cái dụng cụ kỳ quái lưu trữ và tiết lộ suy nghĩ và ký ức ấy, là tuy có thu được thêm nhiều hiểu biết, nhưng cũng rất ư khó chịu. Lần cuối cùng nó mắc mứu với nội dung của cái chậu đó, là nó đã nhìn thấy quá nhiều so với ước mong của nó. Nhưng cụ Dumbledore đang mỉm cười.

"Lần này, con cùng vào Tưởng Ký với thầy… và, bất thường hơn nữa, được phép hẳn hoi."

"Thưa thầy, chúng ta đi đâu ạ?"

"Một chuyến du ngoạn xuống con đường mòn ký ức của Bob Ogden," cụ Dumbledore nói, vừa lấy trong túi ra một cái chai bằng pha lê chứa một chất màu trắng ánh bạc có xoáy.

"Bob Ogden là ai ạ?"

"Ông ấy làm việc cho Bộ Thi Hành Luật Pháp thuật," cụ Dumbledore nói. "Ông ấy mất cách đây ít lâu sau khi thầy tìm

ra tung tích ông ấy và thuyết phục ông giải bày những hồi ức này cho thầy. Chúng ta sẽ tháp tùng ông ấy trong một vụ thăm viếng mà ông ấy đã thực hiện khi thi hành công vụ. Harry à, nếu con đứng…"

Nhưng cụ Dumbledore đang gặp khó khăn trong việc rút cái nút chai ra: bàn tay bị thương của cụ dường như cứng đơ và đau đớn lắm.

"Thưa thầy, cho phép con…?"

"Không hề gì, Harry à…"

Cụ Dumbledore chĩa cây đũa phép của mình vào cái chai và cái nút bật ra ngay.

"Thưa thầy… làm sao mà bàn tay của thầy bị thương vậy?" Harry lại hỏi, vừa nhìn mấy ngón tay thâm đen với một cảm giác vừa sợ hãi vừa xót thương.

"Bây giờ không phải lúc kể câu chuyện đó đâu Harry à. Chưa đến lúc. Chúng ta có hẹn với Bob Ogden."

Cụ Dumbledore rót cái chất óng ánh bạc trong chai vô cái Tưởng Ký, cái chất ấy không ra lỏng cũng chẳng phải khí, vừa xoắn tít vừa lung linh hư ảo.

"Con vào trước đi," cụ Dumbledore nói, ra dấu về phía cái chậu. Harry cúi khom tới trước, hít một hơi thở sâu, và nhúng cái mặt mình vô trong cái chất óng ánh bạc đó. Nó cảm thấy hai chân nó nhấc hổng khỏi sàn văn phòng; nó đang rơi, rơi xuyên qua bóng tối cuộn xoáy, và rồi, hết sức đột ngột, nó chớp chớp mắt trong ánh nắng chói chang. Trước khi mắt nó quen lại với ánh sáng, cụ Dumbledore đã đáp xuống bên cạnh

nó.

Hai thầy trò đang đứng trên một con đường ở thôn quê, hai bên đường là những giậu cây cao sum suê, dưới vòm trời mùa hạ sáng trong và xanh như sắc hoa Xin-đừng-quên-tôi. Đứng phía trước hai thầy trò, cách chừng ba thước, một người đàn ông lùn và mập đeo một cặp kính dày cui thật to khiến cho đôi mắt ông ta nhỏ lại như hai đốm mắt ruồi. Ông ta đang xem một cột gỗ chỉ đường được cắm nhô ra khỏi bụi cây gai ở phía tay trái của con đường. Harry biết đây hẳn là ông Ogden; ông ta là người duy nhất có mặt ở đấy, và ông ta cũng đang mặc cái kiểu quần áo kỳ cục mà các pháp sư ít kinh nghiệm thường chọn mặc để trông có vẻ giống dân Muggle: trong trường hợp này là một cái áo khoác thầy tu và một đôi ghệt bên ngoài một cái áo bơi một mảnh có sọc. Tuy nhiên trước khi Harry có đủ thì giờ để ghi nhận ngoại hình quái đản của ông, ông Ogden đã bắt đầu bước đi thật nhanh xuống con đường nhỏ.

Cụ Dumbledore và Harry đi theo. Khi họ đi ngang qua một tấm bảng gỗ chỉ đường, Harry nhìn lên hai mũi tên của cái bảng. Một cái chỉ ngược hướng con đường nó vừa đi qua có ghi: “Hangleton Lớn, 5 dặm”. Mũi tên kia chỉ theo sau lưng ông Ogden ghi “Hangleton Nhỏ, 1 dặm”.

Hai thầy trò đi bộ qua một quãng đường ngắn mà không thấy gì cả ngoại trừ mấy giậu cây bên đường, bầu trời xanh trên đầu và cái dáng khoác áo thầy tu bảnh tẻng phía trước. Thế rồi con đường quanh qua bên trái và biến tướng, chạy xuống một sườn đồi rất dốc, khiến cho hai thầy trò bỗng đứng trước một cảnh trí bất ngờ của cả một thung lũng nằm phía trước. Harry nhìn thấy một ngôi làng, chắc chắn là làng

Hangleton Nhỏ, nép mình giữa hai ngọn đồi cao, có thể thấy rõ cả nhà thờ và nghĩa địa của làng. Bên kia thung lũng, nằm trên sườn đồi đối diện, là một biệt thự xinh xắn, chung quanh có những thảm cỏ trải rộng xanh mượt như nhung.

Ông Ogden đã chuyển sang bước nhanh một cách bất đắc dĩ vì con đường chạy xuống quá dốc. Cụ Dumbledore sải dài bước chân hơn nữa, và Harry phải lật đật chạy theo cho kịp. Nó nghĩ làng Hangleton Nhỏ ắt phải là đích đến cuối cùng của thầy trò nó và nó thắc mắc, như đã thắc mắc vào cái đêm thầy trò nó đi tìm thầy Slughorn, là tại sao thầy trò họ lại phải tiếp cận từ một khoảng cách xa như vậy. Tuy nhiên, chẳng bao lâu sau nó khám phá ra rằng mình đã nhầm lẫn khi nghĩ rằng thầy trò nó đang đi đến ngôi làng. Con đường uốn cong về bên phải và khi vòng qua khúc quanh rồi, thầy trò nó mới kịp nhìn thấy một góc vạt áo thầy tu của ông Ogden biến mất trong một khoảng hở của giậu cây.

Cụ Dumbledore và Harry đi theo ông ta vào một con đường đất hẹp chạy giữa những hàng giậu cao hơn, dày hơn cả những hàng giậu thầy trò nó đã bỏ lại phía sau. Con đường khúc khuỷu, gồ ghề, lởm chởm đá và đầy ổ gà, cũng chạy xuống dốc đồi như con đường lúc nãy, và dường như dẫn đến một lùm cây âm u lui xuống phía dưới một chút. Quả nhiên, con đường mòn chẳng mấy chốc mở ra một khu đất trồng cây, và cụ Dumbledore cùng Harry dừng lại phía sau ông Ogden, ông này đã đứng yên và rút ra cây đũa phép.

Mặc cho bầu trời không một áng mây, đám cây già trước mặt thầy trò Harry vẫn tỏa bóng râm âm u, sâu và mát, và chỉ cần vài giây mắt Harry đã phân biệt được một tòa nhà nửa ẩn

nửa hiện giữa những thân cây mọc lộn xộn. Đối với Harry, đây dường như là một địa điểm lạ lùng để chọn xây nhà, hoặc là một quyết định quái đản khi để cho lũ cây cối mọc um tùm chung quanh, che khuất tất cả ánh sáng và cảnh trí của thung lũng bên dưới. Nó thắc mắc là liệu có ai ở trong ngôi nhà đó không; mấy bức tường rêu phong và nhiều miếng ngói đã rớt khỏi mái nhà, có thể thấy những mảnh ngói vụn vung vãi đó đây. Cây tầm ma mọc khắp chung quanh, ngọn cây vươn tới tận cửa sổ, những cái cửa sổ nhỏ xíu và bám đầy bụi bặm. Tuy nhiên, vừa khi nó kết luận là chẳng ai có thể sống ở đó, thì một trong mấy cái cửa sổ mở tung ra kèm theo tiếng loảng xoảng, và một luồng hơi nước hay khói bốc ra từ cái cửa sổ nhỏ đó, như thể có ai đó đang nấu nướng.

Ông Ogden lặng lẽ di chuyển về phía trước, và Harry thấy dường như ông hơi thận trọng. Khi bóng cây âm u đã che phủ lên người, ông ta lại dừng chân, đăm đăm nhìn vào cửa chính, trên cánh cửa có ai đó đã đóng đinh một con rắn chết.

Chợt có tiếng sột soạt và một tiếng nổ giòn, rồi một người đàn ông mặc toàn giẻ rách rớt xuống từ trên một ngọn cây gần đó, đáp xuống đất trên hai chân ngay trước mặt ông Ogden. Ông Ogden nhảy lùi ra sau nhanh đến nỗi giẫm lên đuôi vạt áo khoác của chính mình và té bổ ngửa.

"Không ai mời ông."

Người đàn ông đứng trước mặt họ có mái tóc dày bám đầy bụi đến nỗi khó mà nói được nó vốn là màu gì. Răng hắn ta sún gần hết. Mắt hắn ta nhỏ và đen, ngó chòng chọc về hai hướng ngược nhau. Đáng ra trông thế phải vui nhộn, nhưng

hắn lại không hề như vậy; kết quả thiệt là dễ sợ, và Harry chẳng trách gì ông Ogden phải lùi lại liên tiếp nhiều bước trước khi mở miệng nói được.

"Ơ… Xin chào. Tôi là nhân viên của Bộ Pháp thuật…"

"Không ai mời ông."

"Ơ… Tôi xin lỗi… Tôi không hiểu ý ông," ông Ogden nói, vẻ căng thẳng.

Harry nghĩ ông Ogden cực kỳ tối dạ; theo ý Harry thì người lạ mặt kia bày tỏ rất rõ ràng, đặc biệt khi hắn ta vung cây đũa phép trong một tay, còn tay kia thì nắm một con dao ngắn đẫm máu.

"Con hiểu hắn nói gì, ta chắc vậy, phải không Harry?" Cụ Dumbledore nói khẽ.

"Dạ, dĩ nhiên rồi," Harry nói, hơi lúng túng. "Tại sao ông Ogden không thể hiểu…?"

Nhưng khi mắt Harry đụng phải con rắn chết neo trên cánh cửa, nó bỗng hiểu ra.

"Hắn nói Xà ngữ?"

"Giỏi lắm," cụ Dumbledore nói, vừa gật đầu, mỉm cười.

Gã đàn ông ăn mặc te tua lúc này đang tiến về phía ông Ogden, tay cầm dao, tay cầm cây đũa phép.

"Thế này nhé…" Ông Ogden bắt đầu nói, nhưng đã quá trễ: Một tiếng nổ to vang lên, và ông Ogden đã nằm ngay đơ trên mặt đất, tay bụm chặt lấy mũi trong khi một dòng nước màu vàng nhơn nhớt lờm lợm xịt ra từ những kẽ ngón tay ông.

“Morfin!” Một giọng hét to vang lên.

Một lão già vội vã chạy ra khỏi căn nhà, đóng mạnh cánh cửa chính sau lưng, khiến cho con rắn chết lắc lư một cách đau khổ. Người này lùn hơn người xuất hiện trước đó và có một kích thước quái dị. Hai vai lão ta rất rộng và hai cánh tay rất dài, hợp với đôi mắt nâu sáng quắc, mái tóc ngắn rậm rì, và gương mặt nhăn nhúm, tạo cho lão ta cái dáng vẻ của một con khỉ già hùng mạnh. Lão già chạy ra và đứng lại bên cạnh cái gã cầm dao, lúc này gã đang sặc vì cười khi nhìn cảnh ông Ogden nằm trên mặt đất.

“Ở Bộ hả?” Lão già ngó xuống ông Ogden hỏi.

“Đúng!” Ông Ogden tức giận nói, vừa chấm chấm vết máu mủ trên mặt. “Và, tôi đoán, ông là ông Gaunt?”

“Đúng vậy,” lão Gaunt nói. “Nó đánh trúng mặt ông hả?”

“Phải, nó đánh!” Ông Ogden càu nhàu.

“Lẽ ra ông nên báo trước sự có mặt của ông chứ hả?” Lão Gaunt nói giọng công kích. “Đây là tư gia mà. Đâu có thể cứ bước đại vô đây mà không tính trước chuyện con trai tôi tự vệ.”

“Tự vệ lại cái gì hả trời?” Ông Ogden nói, vừa lồm cồm đứng dậy.

“Mấy người ưa kiếm chuyện. Bọn xâm nhập gia cư. Dân Muggle và đồ cặn bã.”

Cái mũi của ông Ogden vẫn còn đang xịt ra thành dòng cái chất vàng vàng như mủ, ông bèn chĩa đầu cây đũa phép vào mũi mình, và dòng mủ đó ngừng chảy ngay lập tức.

Lão Gaunt nói qua khóe miệng với Morfin.

"Đi vô nhà. Không được cãi."

Lần này, do đã có chuẩn bị, Harry nhận ra Xà ngữ; thậm chí trong lúc nó vừa nghe hiểu điều lão già đang nói, nó vẫn nhận ra được tiếng rít khè khè quái gở, là thứ âm thanh duy nhất mà ông Ogden có thể nghe ra. Mortin dường như muốn cãi lại, nhưng cha gã đã quắc mắt đe dọa khiến gã phải thay đổi ý kiến, lếch thếch bỏ vào trong nhà, dáng đi tròng trành hết sức kỳ cục, và đóng sập cánh cửa lại sau lưng, khiến cho con rắn chết lại buồn bã đong đưa.

"Ông Gaunt à, tôi đến đây chính là để gặp con trai ông," ông Ogden nói, vừa chùi vết mủ cuối cùng dính trên áo khoác. "Đó là Morfin, đúng không?"

"Ừ, đó là Morfin," lão già đáp giọng dửng dưng. "Ông có thuần huyết không?" Lão ta hỏi, bỗng nhiên đâm hung hăng.

"Điều đó không quan trọng," ông Ogden lạnh lùng đáp, và Harry cảm thấy niềm kính trọng đối với ông Ogden tăng lên. Nhưng dường như lão Gaunt lại cảm thấy khác.

Lão ta lừ mắt nhìn vào mặt ông Ogdens và lẩm bẩm, bằng cái giọng rõ ràng có thể coi là giọng xúc phạm, "Giờ tôi lại nghĩ về chuyện đó đây, tôi đã từng thấy mấy cái mũi giống như mũi ông ở dưới làng kia."

"Tôi không nghi ngờ chuyện đó, nếu con trai ông được thả lỏng để quậy người ta," ông Ogden nói. "Có lẽ chúng ta có thể tiếp tục cuộc thảo luận bên trong nhà chứ hả?"

"Bên trong?"

“Vâng, thưa ông Gaunt. Tôi vừa mới nói với ông. Tôi đến đây về chuyện Morfin. Chúng tôi đã gởi một cú…”

“Tôi không xài cú,” lão Gaunt nói. “Tôi không mở thư.”

“Vậy thì ông khó lòng mà phàn nàn được là ông chẳng được báo trước về việc khách viếng thăm,” ông Ogden nói một cách chua chát. “Tôi đến đây vì một vụ vi phạm nghiêm trọng Luật Pháp thuật, vụ này xảy ra tại đây và sáng sớm ngày hôm nay…”

“Được rồi, được rồi, được rồi!” Lão Gaunt rống lên. “Vậy thì mời vô cái nhà thương điên của tôi, và nó sẽ cho ông biết tay!”

Ngôi nhà dường như gồm có ba phòng nhỏ xíu. Hai cánh cửa mở ra căn phòng chính, vừa dùng làm nhà bếp đồng thời là phòng khách. Morfin đang ngồi trên một cái ghế bành dơ không chịu nổi bên cạnh một ngọn lửa đang bốc khói, vặn vẹo một con rắn còn sống nhăn giữa mấy ngón tay mập mạp và ư ử ngâm nga với con rắn bằng Xà ngữ:

Rít đi, rít đi, rắn nhí,

Trườn trên sàn

Mi hãy biết điều với Morfin

Nếu không hắn đóng đinh mày lên cửa.

Có tiếng xô xát ì xèo ở góc phòng bên cạnh cái cửa sổ mở, và Harry nhận ra là còn một người khác nữa trong phòng, một cô gái mặc một cái áo đầm tả tơi màu xám y như màu bức tường đá đầy bụi bặm sau lưng cô. Cô gái đang đứng bên cạnh một cái nồi đang bốc hơi trên một cái bếp đen thui cáu bẩn, và

đang hục hặc với cái kệ chất những nồi chảo trông hết sức nhớp nháp. Mái tóc của cô ta buông rủ xuống, xơ xác, và cô có một bộ mặt hơi nặng nề, bèn bẹt, tai tái. Đôi mắt của cô, cũng giống như mắt người anh, nhìn chòng chọc về hai hướng ngược nhau. Trông cô có vẻ sạch sẽ hơn hai người đàn ông một tí, nhưng Harry nghĩ nó chưa bao giờ thấy một người nào trông thảm hại đến như vậy.

"Con gái tôi, Merope," lão Gaunt miễn cưỡng giới thiệu, khi ông Ogden tò mò nhìn về phía cô gái.

"Chào cô," ông Ogden nói.

Cô gái không đáp lại, nhưng sợ sệt liếc cha mình một cái rồi quay lưng lại mọi người và tiếp tục khua khoắng đám nồi chảo trên cái kệ đằng sau lưng.

"Thế này, ông Gaunt à," ông Ogden nói, "để đi thẳng vào vấn đề, chúng tôi có lý do để tin là con trai ông, Morfin, đã biểu diễn pháp thuật trước mặt một Muggle hồi khuya hôm qua."

Một tiếng xoảng điếc lỗ tai vang lên. Merope vừa làm rớt một trong mấy cái nồi.

"Lượm nó lên!" Lão Gaunt gầm lên với cô gái. "Cứ thế, bừa bãi trên sàn như mấy tên Muggle bẩn thỉu, cây đũa phép của mày dùng để làm gì hả, cái đồ bịch rác vô tích sự?"

"Xin ông Gaunt!" Ông Ogden nói với giọng bị sốc, khi Merope, sau khi đã lượm cái nồi lên, hoảng sợ đến tím tái, lại buông tay để cái nồi rớt xuống một lần nữa, đã run rẩy rút cây đũa phép của cô ra khỏi túi, chỉ vào cái nồi, lầm bầm một câu

thần chú líu ríu không ai nghe được, khiến cái nồi bay vọt ngang căn phòng, tông vô bức tường đối diện, bể làm hai.

Morfin phát ra một trận cười điên dại. Lão Gaunt gào lên, "Gắn lại, đồ bị thịt vô dụng, gắn nó lại!"

Merope luýnh quýnh trượt ngang căn phòng, nhưng trước khi cô ta kịp giơ cây đũa phép của mình lên, ông Ogden đã giơ cây đũa phép của ông lên và kiên quyết hô *"Chữa lành"*. Cái nồi tự liền lại tức thì.

Mất một lúc, lão Gaunt có vẻ như sắp quát vào mặt ông Ogden, nhưng rồi dường như nghĩ lại: thay vì vậy, lão quay qua giễu cợt con gái của mình:

"Hên cho mày là cái ông tử tế của Bộ đang ở đây, hả? Có thể ông ta sẽ đem mày thoát khỏi tay tao, có thể ông ta không chê thứ á phù thủy nhớp nhúa…"

Không nhìn ai mà cũng không cám ơn ông Ogden, Merope lượm cái nồi lên, rồi đặt nó trở lại trên kệ bằng đôi tay run rẩy. Xong cô ta đứng thật yên lặng, lưng tựa vào bức tường giữa cái cửa sổ cáu bẩn và cái bếp lò, như thể cô chẳng mong ước gì hơn là lún vào trong bức tường đá đó mà biến mất cho rồi.

"Ông Gaunt à," ông Ogden lại bắt đầu nói. "Như tôi đã nói: lý do việc thăm viếng của tôi là…"

"Tôi nghe ông nói lần đầu rồi!" Lão Gaunt nạt ngang. "Vậy thì sao? Morfin tiện tay quay một tên Muggle một tí… vậy thì sao nào?"

"Morfin đã vi phạm luật Pháp thuật," ông Ogden nghiêm nghị nói.

"Morfin đã vi phạm luật Pháp thuật," lão Gaunt nhại lại giọng ông Ogden, làm cho nó trịnh trọng và ngân nga. Morfin lại cười khằng khặc. "Nó đã dạy cho tên Muggle bẩn thỉu một bài học, chuyện đó bây giờ là bất hợp pháp à?"

"Vâng," ông Ogden nói. "Tôi e là như vậy."

Ông rút từ túi áo trong ra một cuộn giấy da và mở ra.

"Vậy thì, cái gì đó, bản án của nó đó hả?" Lão Gaunt nói, giọng cất cao giận dữ.

"Đây là trát đòi hầu tòa của Bộ…"

"Trát! *Trát*? Ông tưởng ông là ai mà dám ra trát đòi con trai tôi đi bất cứ đâu hả?"

"Tôi là Trưởng Đội Thi hành Luật Pháp thuật," ông Ogden nói.

"Và ông tưởng bọn ta là đồ cặn bã hả?" Lão Gaunt gào lên, lúc này đã tiến tới trước mặt ông Ogden, chĩa một ngón tay có móng vàng khè vào ngực ông ta. "Đồ cặn bã chạy quắn đít lên khi Bộ ra lệnh à? Ông có biết ông đang nói chuyện với ai đây không, hả đồ Máu Bùn nhãi nhép bẩn thỉu?"

"Tôi có cảm giác là mình đang nói chuyện với ông Gaunt," ông Ogden nói, có vẻ đề phòng, nhưng vẫn kiên quyết.

"Đúng vậy!" Lão Gaunt rống lên. Trong một thoáng, Harry đã tưởng lão Gaunt làm một động tác tay tục tĩu, nhưng nó kịp nhận ra lão ta chỉ giơ cho ông Ogden xem một chiếc nhẫn cẩn đá đen xấu xí mà lão đeo ở ngón tay giữa. Lão ta quơ quơ ngón tay đeo nhẫn trước mắt ông Ogden. "Thấy cái này không? Thấy không? Biết là cái gì không? Biết xuất xứ của nó

không? Nó thuộc về gia đình tôi hàng thế kỷ rồi, gia đình chúng tôi lâu đời như thế đó, và hoàn toàn thuần huyết suốt từ xưa đến nay! Biết người ta từng ra giá với tôi bao nhiêu cho cái này không, với huy hiệu dòng họ Peverell khắc trên mặt đá đen?"

"Tôi không biết," ông Ogden nói, chớp chớp mắt khi chiếc nhẫn được dí vô sát mũi ông chừng ba phân, "và chuyện đó đi lạc đề khá xa, ông Gaunt à. Con trai ông đã phạm…"

Hú lên một tiếng giận dữ, lão Gaunt chạy về phía cô con gái. Trong một nửa giây, Harry tưởng đâu lão ta sắp bóp họng Merope khi lão vung tay lên cổ họng cô ta; nhưng ngay sau đó, lão lôi cô ta về phía ông Ogden bằng một sợi dây chuyền vàng đeo quanh cổ cô.

"Thấy cái này không?" Lão ta gầm lên với Ogden, lắc lắc một cái mề đay vàng khá nặng vào mặt ông, trong khi Merope ú a ú ớ, miệng mồm há hốc ra để thở.

"Tôi thấy, tôi thấy!" Ông Ogden vội vàng nói.

"Của Slytherin!" Lão Gaunt gào lên. "Của Salazar Slytherin! Chúng tôi là cháu chắt thừa kế chính thống của cụ, ông nói sao về chuyện này hả?"

"Ông Gaunt, con gái của ông kìa!" Ông Ogden lo lắng nhắc chừng, nhưng lão Gaunt đã buông Merope ra;, cô bèn lê lết tránh xa ông bố, quay trở lại cái góc của mình, xoa xoa cái cổ và hớp lấy hớp để không khí.

"Thế đấy!" Lão Gaunt nói giọng đắc thắng, như thể vừa chứng minh xong một điểm mấu chốt phức tạp vượt xa tất cả

mọi tranh luận. “Ông liệu hồn đừng có mà đi nói chuyện với chúng tôi như thể chúng tôi là bùn đất dính dưới giày của ông! Hàng bao thế hệ thuần huyết, tất cả đều là phù thủy… Tôi dám nói là nhiều hơn số *ông* tính ra!”

Và lão giẫm giẫm cái sàn chỗ ông Ogden đứng. Morfin lại cười khằng khặc. Merope không nói gì, chỉ co rúc bên cạnh cửa sổ, đầu cúi gục và gương mặt giấu trong mái tóc rũ xuống.

“Ông Gaunt à,” ông Ogden kiên trì nói, “tôi e là cả tổ tiên của ông lẫn tổ tiên tôi không liên quan gì tới vấn đề trước mắt. Tôi đến đây bởi vì Morfin, Morfin và người Muggle mà cậu ấy trù ẻo hồi khuya hôm qua. Theo thông tin của chúng tôi” - ông Ogden liếc nhìn xuống cuộn giấy da của mình - “thì Morfin đã ếm một bùa hay ngải lên người Muggle nói trên, khiến người đó phát ban vô cùng đau đớn.”

Morfin cười hinh hích.

“Im đi, con,” lão Gaunt gầm gừ bằng Xà ngữ, và Morfin lại nín khe.

“Nếu nó có làm vậy thì đã sao nào?” Lão Gaunt ngang ngược nói với ông Ogden, “Tôi đoán ông đã chùi giùm cái mặt dơ của tên Muggle đó rồi chứ, và cả trí nhớ của thằng đó để tống…”

“Đó đâu phải là vấn đề, phải không ông Gaunt?” Ông Ogden nói. “Đây là một cuộc tấn công không do khiêu khích trong một trường hợp không có sự phòng vệ…”

“Hừ, tôi đã thấy rõ ông là một kẻ khoái Muggle ngay từ lúc mới gặp ông,” lão Gaunt khinh khỉnh nói, và lại giẫm giẫm lên

sàn nhà một lần nữa.

"Cuộc tranh luận này chẳng đưa chúng ta tới đâu cả," ông Ogden quả quyết nói. "Có thể thấy rõ ràng qua thái độ của con trai ông là cậu ta không hề cảm thấy hối hận về hành động của mình." Ông liếc xuống cuộn giấy da một lần nữa. "Morfin sẽ ra tòa vào ngày mười bốn tháng chín để trả lời về sự cáo buộc đã dùng pháp thuật trước mặt một Muggle và khiến cho Muggle đó bị tổn thương và đau khổ…"

Ông Ogden ngừng lại. Có tiếng vó ngựa lọc cọc, nhạc ngựa leng keng, và tiếng cười to vọng vào khuôn cửa sổ mở. Dường như con đường quanh co dẫn vào làng chạy rất sát chòm cây bao bọc ngôi nhà. Lão Gaunt đứng bất động, lắng nghe, hai mắt lão mở to. Morfin rít lên và quay mặt về phía phát ra âm thanh, có vẻ thèm thuồng. Merope ngẩng đầu lên. Harry thấy gương mặt cô ta trắng như bột.

"Chao ôi, một cảnh ngứa mắt gì đâu!" Giọng một cô gái vang lên, nghe rõ qua khung cửa sổ mở như thể cô ta đang đứng trong cùng một căn phòng với họ. "Ba anh không thể cho dọn dẹp cái chòi nát đó sao, anh Tom?"

"Cái đó đâu phải của nhà anh," giọng một chàng trai trẻ. "Mọi thứ bên kia thung lũng đều thuộc về gia đình anh, nhưng cái chòi đó thuộc về một lão bá vơ tên là Gaunt và con cái lão. Thằng con khùng lắm, chắc em có nghe mấy chuyện người ta đồn đãi trong làng…"

Cô gái phá ra cười. Tiếng nhạc ngựa leng keng và tiếng vó ngựa lộc cộc vang lên càng lúc càng to hơn. Morfin làm như thể muốn nhảy ra khỏi cái ghế bành nó đang ngồi.

"Ngồi yên!" Cha nó nói bằng Xà ngữ, giọng răn đe.

"Anh Tom à," giọng cô gái lại vang lên, bây giờ nghe rõ đến nỗi hẳn là họ đang ở bên cạnh căn nhà, "có thể em nhầm - nhưng có ai đó đã đóng đinh một con rắn lên cửa, phải không?"

"Úi trời ơi, em nói đúng!" Giọng chàng trai nói. "Chắc là thằng con trai, anh đã nói với em là thằng đó khùng mà. Đừng nhìn nó, Cecilia, cưng của anh."

Tiếng nhạc ngựa leng keng và vó câu lộc cộc bây giờ lại nghe nhỏ dần.

"Cưng của anh," Morfin thì thầm bằng Xà ngữ, nhìn cô em gái. *"Hắn gọi con đó là 'cưng của anh'.* Vậy là đằng nào đi nữa hắn cũng không thèm mày."

Merope trắng nhợt đến nỗi Harry cảm thấy chắc là cô ta sắp xỉu.

"Chuyện gì hả?" Lão Gaunt nói sẵng giọng, cũng bằng Xà ngữ, hết nhìn con trai tới nhìn sang con gái. *"Mày nói cái gì hả, Morfin?"*

"Nó khoái ngó thằng Muggle đó," Morfin nói, một vẻ đồi bại hiện ra trên gương mặt khi hắn nhìn chòng chọc cô em gái, cô ta tỏ ra khiếp sợ cực kỳ. *"Luôn luôn ở trong vườn mỗi khi thằng ấy đi ngang, dòm hắn qua giậu cây, có không? Và tối hôm qua…*"

Merope ngắc ngứ lắc đầu vẻ van xin, nhưng Morfin vẫn nói tiếp một cách tàn nhẫn, *"đeo ở cửa sổ chờ hắn đánh xe ngựa về nhà, có không?"*

"Đeo ở cửa sổ để ngóng một thằng Muggle à?" Lão Gaunt rít lên trong miệng.

Cả ba cha con nhà Gaunt hầu như quên béng sự có mặt của ông Ogden, ông này tỏ vẻ vừa ngơ ngáo vừa bực bội trước đợt rít khè và nghiến ngót mới mà ông không hiểu gì ráo.

"Có đúng không?" Lão Gaunt hỏi bằng một giọng lạnh băng, tiến một hai bước về phía cô con gái đang khiếp đảm. *"Con gái của ta, dòng dõi thuần huyết của Salazar Slytherin - mà si mê một thằng Muggle máu bùn nhơ nhuốc à*?"

Merope lắc đầu như điên, ép sát mình vào tường, dường như không thể thốt nên lời.

"Nhưng mà con trị hắn rồi, Bố!" Morfin cười khằng khặc. "Con đã trị hắn khi hắn đi ngang qua đây và hắn hết còn đẹp trai khi ban cua nổi khắp mình mẩy, há Merope?"

"*Mày, đồ á phù thủy nhãi ranh gớm ghiếc, đồ phản bội huyết thống bẩn thỉu!"* Lão Gaunt rống lên, mất hết bình tĩnh, và hai bàn tay lão siết quanh cổ họng cô con gái.

Cả Harry và ông Ogden cùng lúc thét lên: "Đừng!" Ông Ogden giơ cây đũa phép lên và hô, *"Buông ra!"*

Lão Gaunt bị văng ngược ra sau, cách xa cô con gái; lão ta vấp vào một cái ghế và té chỏng gọng. Rống lên một tiếng giận dữ, Morfin nhảy vọt ra khỏi ghế nhào vô ông Ogden, vung vẩy con dao đẫm máu trong tay và phóng bừa bãi bùa phép từ cây đũa phép của gã.

Ông Ogden chạy thí mạng. Cụ Dumbledore ra dấu rằng hai thầy trò cũng nên chạy theo và Harry vâng lời, tiếng gào thét

của Merope còn vang vọng trong lỗ tai nó.

Ông Ogden chạy khỏi con đường mòn, hai tay vòng lên che đầu, và phóng ra con đường chính, đâm sầm vô một con ngựa nâu lông mượt do một chàng trẻ tuổi tóc đen đẹp trai cỡi. Cả chàng ta và cô gái xinh đẹp cỡi con ngựa xám bên cạnh đều phá ra cười ngặt nghẽo trước cảnh tượng ông Ogden đâm sầm vô hông con ngựa rồi lồm cồm đứng dậy chạy bán mạng ngược lên con đường, cái áo khoác thầy tu phất phơ che trùm từ đầu đến chân.

"Thầy nghĩ nhiêu đó là đủ rồi, Harry à," cụ Dumbledore nói. Cụ nắm lấy cùi chỏ Harry và kéo mạnh. Tích tắc sau, cả hai thầy trò lại bay vọt lên xuyên qua bóng tối một cách nhẹ tênh, cho đến khi cả hai đáp xuống, đứng đối diện nhau, trong văn phòng của cụ Dumbledore lúc này đã mờ mờ tối.

"Cô gái ở trong cái chòi có bị chuyện gì không?" Harry hỏi ngay, trong khi cụ Dumbledore thắp thêm đèn bằng một cái phẩy nhẹ cây đũa phép. "Cái cô tên Merope, hay tên gì gì đó?"

"À, cô ta sống sót," cụ Dumbledore nói, vừa ngồi xuống phía sau bàn làm việc và ra dấu cho Harry cũng ngồi xuống. "Ông Ogden độn thổ trở về Bộ và chỉ trong vòng mười lăm phút sau đã trở lại với quân tiếp viện. Morfin và cha nó cố gắng chống trả, nhưng cả hai bị chế ngự, bị đưa ra khỏi chòi, và sau đó bị Tòa án Pháp thuật kết án. Morfin, vì vốn có tiền án về tấn công Muggle, nên đã bị kêu án ba năm tù ở nhà ngục Azkaban. Marvolo, kẻ đã gây thương tích cho ông Ogden và nhiều nhân viên khác của Bộ Pháp thuật thì bị tù sáu tháng."

"Marvolo à?" Harry ngạc nhiên lặp lại cái tên.

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore nói, mỉm cười xác nhận. “Thầy hài lòng là con theo kịp câu chuyện.”

“Vậy lão già đó là…?”

“Ông ngoại của Voldemort, đúng vậy,” cụ Dumbledore nói. “Marvolo cùng con trai Morfin và con gái Merope là hậu duệ cuối cùng của dòng họ Gaunt, một dòng họ pháp sư rất lâu đời nổi tiếng về tánh khí hung tợn và bất thường truyền qua nhiều thế hệ do tập quán kết hôn với bà con họ hàng. Thiếu hiểu biết cộng với kiểu cách quý tộc phô trương đưa tới hậu quả là của nả dòng họ đã bị hoang phí qua nhiều thế hệ trước khi Marvolo chào đời. Như con thấy đấy, ông ta sống trong cảnh nghèo nàn dơ dáy, tánh khí thô lỗ, và cực kỳ kiêu căng tự đại, với vài di sản của dòng họ mà ông ta nâng niu như con trai mình, và hơn cả con gái mình.”

“Vậy Merope,” Harry chồm tới trước trên ghế của nó và nhìn đăm đăm cụ Dumbledore, “vậy Merope là… Thưa thầy, có phải điều đó có nghĩa cô ấy là… mẹ của Voldemort?”

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore nói. “Và ngẫu nhiên chúng ta cùng đã thoáng thấy cha của Voldemort. Thầy không biết con có để ý hay không?”

“Có phải người Muggle mà Morfin đã tấn công không, thưa thầy? Người đàn ông cỡi ngựa ấy?”

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore nói, tươi cười. “Phải, đó là Tom Riddle cha, cậu Muggle đẹp trai thường cỡi ngựa ngang qua căn chòi của gia đình Gaunt, người mà Merope phải lòng si mê đắm đuối.”

“Và cuối cùng họ cưới nhau à?” Harry nói với vẻ không tin được, không thể tưởng tượng hai người không giống nhau chút nào ấy lại có thể yêu nhau.

“Thầy nghĩ con quên mất,” cụ Dumbledore nói, “rằng Merope là một phù thủy. Thầy không tin rằng quyền năng Pháp thuật của cô ta có thể bộc lộ ưu thế tối đa khi còn bị cha mình khủng bố. Một khi Marvolo và Morfin đã ở yên trong nhà tù Azkaban, một khi cô ta được tự do một mình lần đầu tiên trong đời, thì thầy tin chắc, cô ta có thể bung ra để cho khả năng của mình phát triển hết mức và âm mưu một kế hoạch thoát khỏi cuộc sống vô vọng mà cô ta đã phải chịu đựng suốt mười tám năm… Con có thể nghĩ ra biện pháp nào mà Merope có thể dùng để khiến Tom Riddle quên đi người bạn tình Muggle, và phải lòng cô ta không?”

“Lời nguyền Độc Đoán?” Harry suy đoán. “Hay là Tình Dược?”

“Giỏi lắm. Về phần thầy thì thầy thiên về giả thuyết cô ta đã dùng một loại tình dược. Thầy chắc rằng như vậy sẽ lãng mạn hơn đối với cô ta, và thầy không nghĩ cô ta gặp khó khăn lắm trong việc mời Riddle một ly nước, vào một ngày nóng bức nào đó, khi Riddle đang cỡi ngựa về nhà một mình. Dù trường hợp nào xảy ra đi chăng nữa, thì chỉ trong vòng vài tháng sau cái cảnh mà chúng ta vừa chứng kiến, ngôi làng Hangleton Nhỏ được thưởng thức một vụ xì căng đan khủng khiếp. Con có thể tưởng tượng thiên hạ đàm tiếu như thế nào khi con trai ông điền chủ trốn đi xây tổ uyên ương với Merope, con gái một gã bá vơ.

“Nhưng cái vụ tai tiếng chấn động cả làng ấy chẳng nghĩa lý gì đối với Marvolo. Ông ta từ nhà ngục Azkaban trở về, những mong thấy cô con gái của mình ngoan ngoãn chờ mình về với bữa ăn nóng dọn sẵn trên bàn. Nhưng thay vì vậy, ông ta chỉ tìm thấy một lớp bụi dày ba phân phủ trên bức thư vĩnh biệt giải thích việc cô con gái đã làm.

“Từ tất cả những gì mà thầy có thể khám phá ra, thì kể từ lúc đó trở đi, ông ta không bao giờ nhắc đến tên hay sự tồn tại của cô con gái nữa. Cơn khủng hoảng về sự bỏ trốn của cô con gái có lẽ đã góp phần làm cho ông ta chết sớm - hoặc cũng có thể ông ta chết vì không biết tự nấu ăn cho mình. Nhà ngục Azkaban đã làm cho Marvolo thực sự suy yếu, và ông ta đã không sống được cho đến lúc nhìn thấy Morfin trở về căn chòi.”

“Còn Merope? Cô ấy… cô ấy cũng chết sớm, phải không ạ? Chẳng phải là Voldemort được nuôi lớn lên trong một viện mồ côi sao?”

“Thực ra, đúng như vậy,” cụ Dumbledore nói. “Ở đây chúng ta phải giả thiết một số thứ, mặc dù thầy nghĩ cũng không khó khăn lắm để loại trừ dần để biết được điều gì đã xảy ra. Con thấy đó, trong vòng vài tháng trốn đi xây tổ uyên ương với nhau, Tom Riddle lại tái xuất hiện ở ngôi nhà trong trang trại ở làng Hangleton Nhỏ mà không dắt vợ cùng về. Chuyện đồn đại lan nhanh khắp trong vùng là anh ta nói gì đó về “bùa mê ngải lú” và bị “hớp hồn”. Điều anh ta muốn nói, thầy đoán chắc, là việc anh ta đã trải qua cơn mê ám rồi tỉnh ra, tuy nhiên thầy dám nói là anh ta không muốn nói thẳng ra những từ đó vì sợ bị coi là điên. Tuy nhiên, khi dân làng nghe

anh ta nói thế, họ cũng đoán được là Merope đã dối gạt Tom Riddle, đã giả vờ như sắp có con, và vì vậy mà anh ta đã phải cưới cô ta."

"Nhưng cô ấy có con *thực* mà."

"Ấy là mãi một năm sau khi họ cưới nhau. Tom Riddle đã bỏ rơi vợ khi cô ta đang có mang."

"Có chuyện gì trục trặc à?" Harry hỏi. "Tại sao tình dược hết hiệu nghiệm?"

"Lại suy đoán nữa thôi," cụ Dumbledore nói, "nhưng thầy tin là Merope, kẻ yêu chồng tha thiết, không thể chịu đựng hơn nữa cảnh nô dịch chồng bằng phương tiện pháp thuật. Thầy tin là cô ta đã tự nguyện ngưng cho chồng uống tình dược. Có thể, vốn mê muội, cô ta đã tin rằng giờ đây anh ta hẳn là đã đáp lại tình yêu của cô. Có thể cô ta nghĩ anh ta sẽ ở lại vì đứa con. Nếu vậy thì cô đã tính toán sai lầm trong cả hai trường hợp. Anh ta đã bỏ rơi cô ta, không bao giờ gặp lại cô ta, và không bao giờ bận tâm tìm hiểu coi con trai mình ra sao."

Bầu trời bên ngoài đã đen như mực và những ngọn đèn trong văn phòng cụ Dumbledore dường như chiếu sáng rạng rỡ hơn trước đó.

"Thầy nghĩ đêm nay như vậy là đủ rồi, Harry à," cụ Dumbledore nói, sau một lúc im lặng.

"Dạ, thưa thầy," Harry nói.

Nó đứng lên, nhưng chưa rời phòng.

"Thưa thầy… biết tất cả những điều này về quá khứ của Voldemort có quan trọng không?"

“Thầy nghĩ là rất quan trọng,” cụ Dumbledore nói.

“Và nó… có liên quan gì đến lời tiên tri không ạ?”

“Nó có mọi thứ liên quan đến lời tiên tri.”

“Dạ,” Harry nói, hơi bối rối, nhưng cũng tin vậy.

Harry quay lưng bước đi, chợt một câu hỏi nảy ra, nó bèn quay lại.

“Thưa thầy, con có được phép kể cho Ron và Hermione mọi điều mà thầy vừa nói với con không?”

Cụ Dumbledore cân nhắc ngó nó một lúc, rồi nói, “Được, thầy nghĩ cậu Weasley và cô Granger đã chứng tỏ là những người đáng tin cậy. Nhưng Harry à, thầy muốn đề nghị con hãy yêu cầu các trò ấy đừng kể lại cho bất kỳ ai khác nghe bất cứ điều gì về chuyện này. Sẽ chẳng hay ho gì nếu tin đồn lan ra là thầy biết được hay đoán được nhiều ít thế nào những bí mật của Chúa tể Voldemort.”

“Thưa thầy, không đâu. Con sẽ bảo đảm là chỉ có Ron và Hermione thôi ạ. Chúc thầy ngủ ngon.”

Nó lại quay lưng đi, và khi gần như đã ở ngưỡng cửa thì nó thấy cái vật đó. Nằm trên một trong mấy cái bàn nho nhỏ cao cẳng khẳng khiu bị đặt lên quá nhiều thứ dụng cụ bằng bạc, là một chiếc nhẫn vàng cẩn mặt đá đen to, nứt nẻ, xấu xí.

“Thưa thầy,” Harry nói, vừa trố mắt nhìn chiếc nhẫn. “Cái nhẫn đó…”

“Sao?” Cụ Dumbledore nói.

“Thầy đã đeo nó khi chúng ta đến thăm giáo sư Slughorn

đêm đó.”

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore đồng ý.

“Nhưng chẳng phải… Thưa thầy, không phải đó cũng là chiếc nhẫn mà lão Marvolo Gaunt đã đưa cho ông Ogden xem à?”

Cụ Dumbledore cúi đầu. “Chính chiếc nhẫn đó.”

“Nhưng mà làm sao…? Lâu nay thầy vẫn có nó sao?”

“Không, thầy chỉ mới thu được nó gần đây thôi,” cụ Dumbledore nói. “Thực ra thì chỉ vài ngày trước khi thầy đến đón con ở nhà dì dượng con.”

“Thưa thầy, vậy là vào khoảng thời gian thầy bị thương ở tay, phải không ạ?”

“Ừ, vào khoảng đó Harry à.”

Harry ngập ngừng. Cụ Dumbledore đang mỉm cười.

“Thưa thầy, chính xác là làm thế nào mà…?”

“Trễ quá rồi Harry à! Con nên nghe câu chuyện này vào lúc khác. Chúc con ngủ ngon.”

“Dạ, chúc thầy ngủ ngon.”

11

TRẢ THỦ HERMIONE

Như Hermione đã tiên đoán, những tiết trống của năm thứ sáu không phải là những giờ xả hơi sung sướng như Ron tưởng, mà là thời gian để gồng mình làm cho kịp cả núi bài tập mà tụi nó bị giao về nhà làm. Tụi nó không chỉ học như thể ngày nào cũng có tiết kiểm tra, mà chính những buổi học cũng trở nên căng hơn trước. Harry hầu như không hiểu tới một nửa những gì giáo sư McGonagall nói với tụi nó vào những ngày này; ngay cả Hermione cũng phải một hai lần xin cô nhắc lại lời hướng dẫn. Khó tin nhưng có thật, và khiến Hermione thêm ấm ức, ấy là môn Độc Dược đã trở thành môn Harry học giỏi nhất, nhờ vị Hoàng tử Lai.

Thầy cô bây giờ đòi hỏi học trò phải dùng thần chú không lời không chỉ trong môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, mà cả trong môn Bùa Phép và Biến Hình. Harry thường ngó qua mấy đứa bạn cùng lớp trong phòng sinh hoạt chung hay vào giờ ăn, thấy mặt mày tụi nó tím tái và căng thẳng như thể xài quá liều Ai-Không-Ị; nhưng Harry cũng hiểu đó là do tụi nó đã phải vật vã để có được một câu thần chú linh nghiệm mà

không cần phải niệm ra miệng oang oang. Cho nên ra khỏi lâu đài đến nhà kiếng quả là được xả hơi; tụi nhỏ phải xử lý những thứ cây cỏ nguy hiểm hơn bao giờ hết trong môn Thảo Dược, nhưng ít nhất thì tụi nó còn được phép chửi bậy vung vít nếu con Vòi Độc bất ngờ vồ chúng từ đằng sau.

Một hậu quả của khối bài làm khổng lồ và những giờ thực tập muốn điên món thần chú không lời là Harry, Ron, và Hermione cho tới giờ vẫn chưa có thì giờ đi thăm bác Hagrid. Bác ấy đã không còn đến ăn ở bàn của giáo ban - một dấu hiệu chẳng lành; và có vài dịp tụi nó đi ngang qua bác trong hành lang hay ngoài sân trường, thật khó hiểu, bác đã làm như không để ý thấy tụi nó hoặc không nghe tụi nó chào.

"Tụi mình phải đi và giải thích thôi," Hermione nói, khi cô nàng ngước lên nhìn cái ghế khổng lồ bỏ trống của bác Hagrid ở bàn ăn giáo ban vào bữa điểm tâm ngày thứ bảy tuần sau đó.

"Tụi mình có buổi kiểm tra chọn đội tuyển Quidditch sáng nay mà!" Ron nói. "Và tụi mình còn phải thực tập cái bùa *Rót nước* của thầy Flitwick! Với lại, giải thích cái gì? Làm thế nào tụi mình có thể nói với bác là tụi mình ghét cái môn vớ vẩn của bác chớ?"

"Tụi mình đâu có ghét!" Hermione nói.

"Nói về phần mình thôi, mình không đời nào quên được mấy con Đuôi Nổ." Ron rầu rĩ nói. "Và bây giờ mình nói cho bồ biết, tụi mình khó mà thoát lắm. Bồ chưa nghe bác ấy triền miên nói về chú em óc bã đậu của bác ấy đấy thôi. Tụi mình sẽ phải dạy Grawp cách cột dây giày nếu ở lại học lớp ấy."

"Mình ghét cái việc tránh nói chuyện với bác Hagrid,"

Hermione nói, tỏ ra buồn giận hết sức.

"Tụi mình sẽ đi thăm bác ấy sau buổi tập Quidditch," Harry cam kết với cô bé. Nó cũng đang nhớ bác Hagrid, mặc dù cũng giống như Ron, nó nghĩ rằng tụi nó sướng hơn nhiều nếu không có Grawp chen vô đời. "Nhưng việc thi tuyển có thể kéo dài hết buổi sáng, số người xin vô đội tuyển đông lắm." Harry cảm thấy hơi lo lắng về việc đương đầu với cuộc thử thách đầu tiên của chức Đội trưởng. "Mình chẳng biết tại sao đội bỗng nhiên nổi tiếng như vậy."

"Ôi, thôi mà, Harry," Hermione nói, đột ngột mất kiên nhẫn. "Không phải đội *Quidditch* nổi tiếng, mà chính là bồ! Bồ chưa bao giờ hấp dẫn hơn lúc này, và thành thật mà nói, cũng chưa bao giờ hợp thời trang như lúc này."

Ron thồn vào miệng một miếng cá tổ chảng. Hermione để dành cho nó một cái nhìn khinh bỉ trước khi quay trở lại với Harry.

"Bây giờ mọi người đều biết bồ đã nói sự thật, đúng không? Cả cái thế giới Pháp thuật đã phải thừa nhận là bồ nói đúng về vụ Voldemort trở lại và rằng bồ đã thực sự chiến đấu với hắn hai lần trong hai năm qua và đều thoát chết cả hai lần. Và giờ đây họ gọi bồ là 'Kẻ được chọn'… Thôi, đừng giả nai nữa, chẳng lẽ bồ không hiểu tại sao người ta khoái bồ à?"

Harry nhận thấy Đại Sảnh Đường sao mà bỗng nhiên nóng bức quá, cho dù trên trần trông vẫn có vẻ mưa và mát.

"Và bồ đã trải qua tất cả sự ngược đãi của Bộ khi họ tìm cách biến bồ thành một kẻ dở hơi và nói láo. Bồ vẫn còn có thể thấy vết tích trên mu bàn tay bồ, chỗ mà cái mụ ác độc ấy

đã bắt bồ phải viết lên bằng chính máu bồ, nhưng dù vậy bồ vẫn quyết trung thành với câu chuyện của bồ…"

"Bồ vẫn còn có thể thấy chỗ mà những bộ óc đó túm lấy mình ở Bộ, nhìn nè," Ron nói, lật lật ống tay áo nó lên.

"Và nó cũng chẳng đau đớn gì nên bồ mới cao thêm ba tấc nội trong một mùa hè," Hermione nói nốt, phớt lờ Ron.

"Mình thuộc loại mình dây mà," Ron nói tưng tửng.

Bọn bưu cú đến, bay sà xuống qua những khung cửa sổ bị mưa tạt, rảy lên mọi người những giọt nước mưa tí ti. Hầu hết mọi người đều nhận được nhiều thư hơn mọi khi; các bậc phụ huynh lo lắng rõ ràng là muốn nghe tin về con cái ở trường và đổi lại báo tin cho chúng biết ở nhà mọi việc vẫn tốt đẹp. Harry chẳng nhận được thư từ gì kể từ ngày khai trường; Người duy nhất thường viết thư cho nó giờ đây đã chết và mặc dù nó từng hy vọng thầy Lupin sẽ thỉnh thoảng viết thư cho nó, nhưng cho tới giờ thì nó hoàn toàn thất vọng. Vì vậy giờ đây nó hết sức ngạc nhiên khi thấy con Hedwig trắng như tuyết lượn vòng vòng trong đám cú xám và cú nâu. Hedwig đáp xuống trước mặt nó, mang theo một gói to vuông vức. Chỉ tích tắc sau, một gói y chang như vậy đáp xuống ngay trước mặt Ron, xiểng liểng bên dưới con cú tí hon đã kiệt sức của nó, con Pigwidgeon.

"A!" Harry nói, vừa mở cái gói ra, để lộ một bản mới toanh của cuốn *Chế Tạo Thuốc Cao Cấp* vừa được nhà sách Flourish & Blotts gởi tới.

"Thế là tốt," Hermione nói, vui hẳn lên. "Bây giờ bồ có thể trả lại cuốn sách ghi chú nhăng nhít kia."

“Bồ điên sao?” Harry nói. “Mình sẽ giữ lại nó! Này nhé, mình đã tính kỹ rồi…”

Nó rút bản cũ xì của cuốn *Chế Tạo Thuốc Cao Cấp* ra khỏi túi xách và dùng cây đũa phép của nó gõ lên sách, đồng thời lầm rầm *“Rời rớt ra!”* Cái bìa rời ra ngay. Nó cũng làm y như vậy với cuốn sách mới toanh (Hermione trông như bị xúc phạm). Xong nó đổi hai cái bìa với nhau, rồi gõ cây đũa phép lên từng cuốn, nói *“Sửa lại!”*

Thế là bản của Hoàng tử nằm đó, ngụy trang thành một cuốn sách mới bóc tem, còn bản của nhà sách Flourish & Blotts nằm kia, trông rõ là đồ xài qua rồi.

“Mình sẽ trả lại thầy Slughorn cuốn sách mới, thầy không thể phàn nàn, nó giá chín Galleon chớ bộ.”

Hermione mím chặt môi lại, tỏ vẻ tức giận và không thể chấp nhận được, nhưng cô nàng đã bị con cú thứ ba đáp xuống ngay trước mặt thu hút sự chú ý. Con cú này mang đến tờ *Nhật Báo Tiên Tri* ra ngày hôm đó. Cô nàng vội vàng mở báo ra và liếc qua trang nhất.

“Có ai mình quen biết bị chết không?” Ron hỏi bằng cái giọng tuyệt đối vô tư; mỗi lần Hermione mở báo ra nó đều hỏi cùng một câu hỏi đó.

“Không, nhưng có thêm nhiều vụ giám ngục tấn công,” Hermione nói. “Và một vụ bắt giữ.”

“Xuất sắc, ai vậy?” Harry nói, nghĩ ngay đến mụ Bellatrix Lestrange.

“Stan Shunpike,” Hermione nói.

“Cái gì?” Harry kêu lên kinh ngạc.

“Stanley Shunpike, người soát vé trên phương tiện vận chuyển Pháp thuật phổ biến, Xe Đò Hiệp Sĩ - đã bị bắt vì tình nghi liên quan đến hoạt động Tử Thần Thực Tử. Ông Shunpike, 21 tuổi, đã bị câu lưu vào khuya hôm qua sau một cuộc lục soát bất ngờ tư gia ông ta ở Clapham…”

“Stan Shunpike mà là một Tử Thần Thực Tử à?” Harry nói, vừa nhớ lại chàng trai trẻ mặt đầy tàn nhang mà nó đã gặp cách đây ba năm. “Không đời nào!”

“Có thể anh ta bị ếm phải Lời nguyền Độc Đoán,” Ron nói ra vẻ biết điều. “Mình đâu có biết được.”

“Coi bộ không phải vậy,” Hermione nói, cô nàng vẫn tiếp tục đọc báo. “Bài báo này nói là Shunpike bị bắt sau khi anh ta bị nghe lỏm đang nói về những kế hoạch bí mật của bọn Tử Thần Thực Tử trong một quán nhậu,” cô nàng ngẩng đầu lên với nét mặt băn khoăn. “Nếu bị ếm Lời nguyền Độc Đoán thì anh ta khó mà có thể đi loanh quanh tán dóc về kế hoạch của bọn chúng, đúng không?”

“Nghe có vẻ như anh ta chỉ làm ra vẻ ta đây hiểu biết nhiều,” Ron nói. “Có phải anh ta là kẻ đã tuyên bố sẽ làm Thủ tướng Bộ Pháp thuật khi anh ta cố tán tỉnh mấy cô tiên nhí đó không?”

“Ừ, chính anh ta,” Harry nói. “Mình không biết họ đang diễn trò gì mà lại nhằm vô Stan.”

“Có lẽ họ muốn làm ra vẻ như thể họ đang làm điều gì đó,” Hermione nói, cau mày lại. “Người ta đang hoảng sợ mà…

Mấy bồ có biết là cha mẹ hai chị em sanh đôi Patil muốn đem con về nhà không? Và Eloise Midgen thì đã nghỉ học. Cha của nó đã đến đón nó về tối hôm qua."

"Cái gì!" Ron nói, trợn tròn mắt nhìn Hermione. "Nhưng trường Hogwarts mới gọi là an toàn hơn ở nhà họ, nhất định an toàn hơn! Chúng mình có Thần Sáng bảo vệ, rồi tất cả những bùa chú bảo vệ đặc biệt, và chúng mình còn có thầy Dumbledore nữa!"

"Mình không nghĩ là tụi mình luôn luôn có thầy bên cạnh," Hermione nói rất nhỏ, liếc nhìn qua đầu tờ *Nhật Báo Tiên Tri* về hướng bàn ăn giáo viên. "Mấy bồ không để ý sao? Cả tuần nay chỗ ngồi của thầy thường xuyên để trống như ghế của bác Hagrid."

Harry và Ron nhìn lên dãy bàn giáo ban. Chiếc ghế của thầy hiệu trưởng quả thật để trống. Bây giờ Harry mới sực nghĩ ra, nó đã không gặp lại thầy Dumbledore kể từ buổi học riêng cách đây một tuần lễ.

"Mình nghĩ thầy đã rời trường để đi làm gì đó cho Hội," Hermione nói rất nhỏ. "Ý mình nói là… tình hình có vẻ nghiêm trọng, đúng không?"

Harry và Ron không trả lời, nhưng Harry biết là cả ba đứa tụi nó đều đang suy nghĩ giống nhau. Đã xảy ra một sự cố khủng khiếp vào ngày hôm trước, khi người ta gọi Hannah Abbott ra khỏi lớp Thảo Dược để báo tin là mẹ của nó đã chết khi được phát hiện ra. Từ bữa đó tụi nó đã không nhìn thấy Hannah nữa.

Khi rời khỏi bàn nhà Gryffindor khoảng năm phút sau để đi

ra sân đấu Quidditch, tụi nó đi ngang qua Lavender Brown và Parvati Patil. Nhớ lại điều Hermione vừa nói về chuyện cha mẹ hai chị em sinh đôi Patil muốn các con rời khỏi trường Hogwarts, Harry không ngạc nhiên khi nhìn hai cô bạn chí thân đang thủ thỉ với nhau, có vẻ buồn rầu lắm. Cái khiến nó ngạc nhiên là khi Ron đi tới ngang tầm hai cô nàng, Parvati bỗng nhiên huých cùi chỏ Lavender một cái, cô nàng này quay đầu lại và nở một nụ cười toe toét với Ron. Ron chớp chớp mắt với cô nàng, rồi đáp lại bằng một nụ cười ngượng ngập. Bước chân của cậu chàng bỗng nhiên trở nên khệnh khạng. Harry ráng nhịn cười, khi chợt nhớ lại là Ron cũng đã từng nín cười khi nghe chuyện Malfoy đạp bể mũi Harry; tuy nhiên, Hermione tỏ vẻ lạnh lùng và đi tách xa tụi nó suốt con đường đến sân vận động qua màn mưa phùn lạnh lẽo mịt mờ, rồi bỏ đi tìm một chỗ trên khán đài mà không thèm chúc Ron may mắn.

Như Harry đã dự đoán, buổi tập thử để chọn đội tuyển kéo dài gần hết buổi sáng. Dường như một nửa học sinh của nhà Gryffindor có mặt, từ những học sinh năm thứ nhất lo âu nắm chặt một mớ những cây chổi bay cũ dễ sợ của trường, đến đám đàn anh năm thứ bảy cao hơn hết thảy bọn còn lại, trông ra vẻ đáng nể một cách bảnh tỏn. Trong đám học sinh năm thứ bảy, có một anh chàng đô con, mái tóc thô xoắn như dây kẽm gai mà Harry nhận ra ngay từ trên tàu lửa Tốc hành Hogwarts.

“Tụi mình đã gặp nhau trên tàu, trong toa của lão Sluggy,” anh chàng nói một cách tự tin, trong lúc bước ra khỏi đám đông để bắt tay Harry. “Mình là Cormac McLaggen, Thủ môn.”

“Năm ngoái anh không dự cuộc tuyển chọn thì phải?” Harry hỏi, lưu ý đến bề ngang của McLaggen và nghĩ anh chàng này có thể phòng chắn đến ba cọc gôn mà không cần phải di chuyển.

“Mình nằm bệnh thất trong lúc có cuộc thi chọn,” McLaggen nói, với vẻ hơi nổ. “Ăn hết nửa ký trứng Cà nhỏng trong một vụ cá cược.”

“Hay,” Harry nói. “Thôi… anh đợi ở đây nhé…” Nó chỉ về phía rìa của sân đấu, gần chỗ Hermione đang ngồi. Nó nghĩ nó vừa nháng thấy một thoáng bực mình lướt qua gương mặt McLaggen và nó tự hỏi liệu McLaggen có đang trông chờ được đối xử ưu tiên bởi vì cả hai đứa nó đều là học trò cưng của “lão Sluggy” không. Harry quyết định bắt đầu bằng bài kiểm tra cơ bản, yêu cầu tất cả ứng viên vào đội tuyển chia thành những nhóm mười người bay quanh sân đấu một vòng. Đây là một quyết định hay: nhóm 10 người đầu tiên gồm những học sinh năm thứ nhất, và không còn gì rõ ràng hơn cái việc là chúng chưa từng bay bao giờ. Chỉ có mỗi một thằng nhóc là xoay xở trụ lại được trên cán chổi lâu hơn vài giây, và thằng bé ngạc nhiên đến nỗi đâm ngay vào một trong mấy cái cọc gôn.

Nhóm thứ hai gồm mười cô gái ngốc nghếch mà Harry chưa từng gặp bao giờ, mấy cô bé này chỉ đổ ra cười khúc khích và níu chặt lấy nhau khi Harry thổi còi. Trong số này có Romilda Vane. Khi Harry bảo các cô rời khỏi sân đấu, các cô đi ra với vẻ không phấn khởi lắm, rồi ra chỗ ngồi trên khán đài để vặn hỏi ý kiến những người khác.

Nhóm thứ ba mới bay được nửa vòng đã té dồn cục. Nhóm thứ tư thì hầu hết ra sân mà không có chổi bay. Nhóm thứ năm hóa ra lại là học sinh bên nhà Hufflepuff.

"Nếu ở đây có ai không phải học sinh nhà Gryffindor," Harry gào lên, nó bắt đầu bực mình thực sự, "thì làm ơn rời sân đấu giùm!"

Tạm ngưng một lát, rồi hai thằng nhóc nhà Ravenclaw vừa chạy như điên ra khỏi sân đấu vừa rú lên cười.

Sau hai tiếng đồng hồ, nhiều lời kêu ca, và nhiều cơn thịnh nộ, một vụ tai nạn chổi bay hiệu Sao Chổi Hai Sáu Chục và nhiều cái răng mẻ, Harry kiếm được cho mình ba Truy thủ là Katie Bell, người trở lại đội tuyển sau một cuộc tập thử xuất sắc; một khám phá mới là Demelza Robin, người đặc biệt giỏi luồn lách tránh mấy trái Bludger; và Ginny Weasley, người đã bay trội hơn tất cả những đối thủ khác và ghi cho mình mười bảy điểm vô gôn. Tuy hài lòng với sự tuyển chọn của mình, Harry vẫn phải tự mình gào thét với nhiều kẻ phàn nàn đến khản cả giọng và bây giờ đang khốn khổ chịu đựng một trận chiến với những ứng viên Tấn thủ bị loại.

"Đó là quyết định cuối cùng của tôi và nếu bạn không chịu tránh ra cho các ứng viên Thủ môn thì tôi sẽ ếm xì bùa cho mà coi," nó rống lên.

Không người nào trong hai Tấn thủ mà nó chọn có được sự xuất sắc của cựu Tấn thủ Fred và George, nhưng nó vẫn tương đối hài lòng với hai đứa sau: Jimmy Peakes, một thằng lùn năm thứ ba có bộ ngực rộng, thằng này xoay sở sao đó mà làm nổi lên hẳn một cục u bự bằng cái trứng ngay sau chẩm đầu

của Harry bằng một cú đấm Bludger tàn bạo; và Ritchie Coote, người trông yếu ớt như cỏ, nhưng nhắm rất ư trúng đích. Hai đứa mới tuyển này giờ đây nhập vô bọn Katie, Demelza và Ginny trên khán đài để xem tiếp cuộc tuyển chọn thành viên cuối cùng của đội.

Harry đã thận trọng chừa cuộc tuyển chọn thủ môn đến lúc cuối cùng, hy vọng lúc đó sân vận động đã vơi bớt người đi và những người có liên quan trọng cuộc tuyển chọn cũng bớt được phần nào áp lực. Nhưng thiệt không may, nguyên đám ứng cử viên bị loại và một số người nữa đã kéo xuống sau bữa điểm tâm kéo dài, giờ đây tất cả nhập vô đám đông, khiến cho lượng khán giả càng đông hơn bao giờ hết. Khi mỗi Thủ môn bay lên cột gôn, đám đông rống lên, kẻ hoan hô, kẻ đả đảo, cùng điếc tai như nhau. Harry liếc về phía Ron. Ron luôn luôn có vấn đề về căng thẳng thần kinh; Harry đã hy vọng là nhờ thắng được trận chung kết hồi năm ngoái mà Ron khỏi được chứng lo hoảng đó, nhưng dường như chẳng ăn thua gì: Ron đang chuyển sang màu xanh tái mét mong manh.

Không ai trong số năm ứng viên đầu tiên cứu được cột gôn quá hai phen. Đáp lại sự thất vọng ghê gớm của Harry, Cormac McLaggen đã cứu được bốn trong năm trái phạt đền. Tuy nhiên, trái cuối cùng, anh ta vọt về hướng hoàn toàn ngược lại; đám đông phá ra cười và nhạo báng, McLaggen trở lại mặt đất đứng nghiến răng.

Ron có vẻ như sắp ngất đi khi trèo lên cây chổi bay Quét Sạch Mười Một.

“May mắn nhé!” Một tiếng kêu vang lên từ khán đài. Harry

ngoái nhìn lại, tưởng sẽ thấy Hermione, nhưng hóa ra là Lavender Brown. Harry thiệt tình muốn giấu mặt vô hai bàn tay, như cô nàng cũng sẽ làm thế một lát sau, tuy nhiên vì nghĩ mình là đội trưởng, mình nên tỏ ra dạn dày hơn, thế là nó quay lại xem Ron tập thử.

Nhưng nó chẳng cần lo lắng: Ron cứu được một hơi một, hai, ba, bốn, năm trái phạt đền. Sướng quá, và khó khăn lắm mới không hùa theo đám đông hoan hô rần rần, Harry quay lại nói với McLaggen rằng, thiệt là không may, Ron đã đánh bại anh ta, nhưng nó nhận thấy ngay gương mặt McLaggen lúc ấy đỏ au và chỉ cách mặt nó có vài phân. Nó vội vã lùi lại.

"Em gái nó đã không chơi hết sức," McLaggen hằm hè nói. Một mạch máu nổi cộm trên thái dương của anh chàng phập phồng y như mạch máu trên trán dượng Vernon mà Harry thường được chiêm ngưỡng. "Con nhỏ để cho anh nó phá bóng dễ ợt."

"Tầm bậy," Harry lạnh lùng nói. "Đó là trái mà Ron sém nữa bắt hụt."

McLaggen dấn một bước tiến gần Harry hơn, lần này Harry đứng yên tại chỗ.

"Cho tôi thử một lần nữa."

"Không," Harry nói. "Anh đã thử rồi. Anh đã cứu được bốn trái. Ron cứu được năm. Ron là Thủ môn, nó thắng một cách công bằng và rõ ràng. Tránh ra."

Nó thoáng nghĩ McLaggen có thể thụi nó lắm, nhưng anh chàng chỉ tự làm mình nguôi giận bằng cái nhăn mặt cực kỳ

xấu xí rồi hầm hầm bỏ đi, gầm gừ điều gì đó nghe như hăm dọa trời xanh.

Harry quay lại thấy đội tuyển mới của nó đang nhìn nó tươi cười.

"Giỏi lắm," nó khào khào nói. "Các bạn bay hay lắm…"

"Bồ chơi thiệt xuất sắc, Ron à!"

Lần này thì đúng là Hermione đang từ khán đài chạy về phía tụi nó; Harry nhìn thấy Lavender đi ra khỏi sân đấu, tay nắm tay Parvati, trên mặt có một vẻ hơi quạu. Ron trông có vẻ cực kỳ hài lòng với chính mình và thậm chí còn có vẻ cao hơn bình thường khi nó nhe răng cười với cả đội và với Hermione.

Sau khi định giờ cho buổi tập dượt toàn đội lần thứ nhất vào thứ năm tới, Harry, Ron, và Hermione tạm biệt những người khác trong đội và đi về phía căn chòi của bác Hagrid. Một mặt trời ướt lem nhem đang cố gắng ngoi ra khỏi những đám mây và cuối cùng trời cũng đã tạnh mưa phùn. Harry cảm thấy đói cực kỳ; nó hy vọng ở nhà bác Hagrid có cái gì đó để ăn.

"Mình cứ tưởng sắp để vuột trái phạt đền thứ tư chứ," Ron đang vui vẻ nói. "Một cú sút quỷ quyệt của Demelza, mấy bồ có nhận thấy không, nó hơi xoáy một chút…"

"Có, có chứ, bồ đã chơi tuyệt cú mèo," Hermione nói, có vẻ khoái.

"Đằng nào thì mình cũng giỏi hơn McLaggen," Ron nói bằng một giọng vô cùng thỏa mãn. "Mấy bồ có thấy anh ta nhào ra hướng tầm bậy khi chụp trái thứ năm không? Trông

như thể anh ta bị Khiến…”

Harry ngạc nhiên thấy Hermione ửng đỏ cả mặt khi nghe những lời này. Ron chẳng để ý gì cả; nó quá bận miêu tả với từng chi tiết trìu mến về những trái phạt đền khác của nó.

Con Bằng-Mã Buckbeak bị cột phía trước căn chòi của bác Hagrid. Nó mổ mổ cái mỏ sắc như dao lam khi thấy bọn Harry đến gần và nó xoay cái đầu khổng lồ về phía tụi nhỏ.

“Ô, ghê quá,” Hermione lo sợ nói. “Nó cũng hơi dễ sợ, đúng không?”

“Dỗ nó đi, bồ đã từng cỡi nó mà, phải không?” Ron nói. Harry bước tới trước và cúi thấp chào con Bằng-Mã, mắt nó nhìn mắt con vật chăm chăm không hề chớp. Sau vài giây, Buckbeak cũng khuỵu chân xuống chào đáp lại.

“Mày khỏe không?” Harry hỏi bằng giọng nhỏ nhẹ, vừa di chuyển tới trước để vuốt ve cái đầu phủ lông vũ của con Bằng-Mã. “Nhớ chú ấy hả? Nhưng mày ở đây với bác Hagrid cũng ổn hả?”

“Ôi!” Một giọng nói to vang lên.

Bác Hagrid đang rảo bước đi nhanh quanh góc căn chòi của bác, đeo một cái tạp dề bông to tổ chảng và xách một bịch khoai tây. Con chó săn vĩ đại của bác, con Fang, quấn quýt bên chân bác; con Fang phát sủa inh lên và phóng vọt tới trước.

“Tránh xa con chó! Nếu không nó táp mất ngón tay ráng chịu… Ủa. Thì ra tụi bây.”

Fang đang nhảy chồm chồm lên Hermione và Ron, tìm cách liếm vành tai tụi nó. Bác Hagrid đứng lại nhìn tụi nó

chừng một phần giây, rồi quay lưng và sải chân bước nhanh vô trong căn chòi, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng.

"Ôi thôi!" Hermione nói, có vẻ xúc động mạnh.

"Đừng lo chuyện đó," Harry nói giọng quả quyết. Nó đi tới cánh cửa và gõ thiệt mạnh. "Bác Hagrid! Mở cửa ra, tụi con muốn nói chuyện với bác!"

Chẳng nghe động tĩnh gì bên trong.

"Nếu bác không mở cửa ra, tụi con sẽ tông sập cửa!" Harry nói, vừa rút cây đũa phép ra.

"Harry!" Hermione nói, nghe hơi hoảng. "Bồ không thể…"

"Có chứ, mình dư sức!" Harry nói. "Đứng lùi lại…"

Nhưng trước khi nó nói thêm được điều gì thì cánh cửa đã lại mở tung ra như Harry thừa biết là nó nhất định sẽ phải mở, và bác Hagrid đứng đó, bất chấp đang đeo tạp dề bông, trừng mắt ngó xuống nó, đầy vẻ đe dọa.

"Ta là một giáo viên!" Bác gầm lên với Harry. "Một giáo viên, Potter à! Sao cậu dám de dọa phá sập cửa nhà ta hả!"

"Dạ xin lỗi, *thưa ngài"* Harry nói, nhấn mạnh vào mấy chữ cuối trong khi nhét cây đũa phép vô trong tấm áo chùng.

Bác Hagrid có vẻ choáng váng. "Từ lúc nào trò bày đặt gọi ta là 'ngài' hả?"

"Từ lúc nào *thầy* bày đặt gọi con là 'Potter' hả?"

"Ôi, thôi, lanh quá trời," bác Hagrid càu nhàu. "Rất là vui. Vậy là con lanh hơn bác, hả? Được thôi, vô đây vậy, đồ nhóc con bội nghĩa…"

Lầu bầu gì đó nghe không rõ, bác đứng qua một bên để cho tụi nó bước vào. Hermione vội rón rén bước theo sau Harry, có vẻ hơi sợ.

"Sao?" Bác Hagrid gắt gỏng hỏi, khi Harry, Ron, và Hermione ngồi xuống quanh cái bàn gỗ vĩ đại, con Fang lập tức nằm gác đầu lên gối Harry và nhểu dãi tèm lem tấm áo chùng của nó.

"Chuyện gì đây? Thương hại bác hả? Cho rằng bác cô đơn hay gì gì hả?"

"Đâu có," Harry nói ngay. "Tụi con muốn gặp bác."

"Tụi con nhớ bác!" Hermione run run nói.

"Nhớ bác hả?" Bác Hagrid khụt khịt mũi. "Ờ. Được."

Bác bước uỳnh uỵch khắp căn chòi, pha trà trong cái ấm đồng vĩ đại, lẩm nhẩm luôn miệng. Cuối cùng bác dằn xuống bàn trước mặt tụi nó ba cái tách bự bằng cái xô chứa một thứ nước trà màu nâu gụ và một cái dĩa bánh cứng như đá. Harry đói đến nỗi thèm ăn ngay cái món bánh bác Hagrid làm, nên nó lấy ngay một cái.

"Bác Hagrid à," Hermione rụt rè nói, sau khi bác Hagrid cùng ngồi xuống bàn với tụi nó và bắt đầu gọt vỏ khoai tây với một vẻ thô bạo khiến tụi nó có cảm tưởng là mỗi củ khoai tây đã làm điều gì đó rất ư tầm bậy đối với bác. "Bác biết cho, tụi con thiệt tình muốn tiếp tục học môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí."

Bác Hagrid khịt mũi một cái nữa rõ to. Harry có phần tin là mấy con ma xó đã nhập vô mấy củ khoai tây, và thâm tâm nó

mừng là tụi nó không bị ở lại ăn tối…

“Thiệt mà!” Hermione nói. “Nhưng tụi con chẳng đứa nào sắp xếp được thời khóa biểu!”

“Ừ. Được thôi,” bác Hagrid lại nói.

Có một tiếng gì nghe lép nhép rất buồn cười khiến tụi nó quay đầu lại nhìn: Hermione ré lên một tiếng nho nhỏ, và Ron nhảy vọt ra khỏi chỗ ngồi và lật đật đi vòng qua cái bàn tránh xa cái thùng gỗ khổng lồ đặt nơi góc chòi mà bây giờ tụi nó mới để ý tới. Cái thùng đó đầy nhóc một thứ giống như những con giòi dài ba tấc, nhớt nhợt, trắng bệch, và loi ngoi quằn quại.

“Cái gì vậy, bác Hagrid?” Harry hỏi, cố gắng làm ra vẻ hứng thú hơn là ghê tởm, nhưng đồng thời lại bỏ cái bánh đá của nó xuống.

“Chỉ là mấy con giòi khổng lồ,” bác Hagrid nói.

“Mấy con đó có lớn lên thành…?” Ron hỏi, coi bộ còn sờ sợ.

“Chúng không lớn lên thành cái gì hết,” bác Hagrid nói. “Bác sắp đem nó nuôi Aragog.”

Và hết sức bất ngờ bác òa ra khóc.

“Bác Hagrid!” Hermione kêu lên, đứng phắt dậy, vội vã chạy một vòng dài quanh cái bàn để tránh cái thùng giòi, đến bên bác Hagrid, vòng tay qua đôi vai đang run run của bác. “Có chuyện gì vậy bác?”

“Chuyện… nó…” Bác Hagrid nức nở, đôi mắt đen nâu của

bác ràn rụa nước mắt trong khi bác lau mặt bằng cái tạp dề bông. "Chẳng là… Aragog… bác nghĩ nó đang hấp hối… Nó đã bệnh suốt mùa hè rồi nó khá lên… bác không biết bác sẽ làm gì nếu nó… nếu nó… bác và nó đã bầu bạn với nhau biết bao lâu…"

Hermione vỗ nhè nhẹ vai bác Hagrid, có vẻ như hoàn toàn mất hết lời lẽ để nói. Harry biết cảm giác của cô bé. Nó đã từng biết bác Hagrid đưa gấu nhồi bông cho một con rồng nhí hung hăng chơi, từng thấy bác ngâm nga hát cho những con bọ cạp khổng lồ có vòi độc và càng bén, từng cố gắng dỗ dành người em khác cha khổng lồ cục súc, nhưng đây có lẽ là điều khó hiểu nhất trong những nỗi đam mê quái vật của bác: con nhện khổng lồ biết nói, Aragog, con vật sống sâu tuốt trong Rừng Cấm, con vật mà Ron và Harry đã thoát được trong đường tơ kẽ tóc hồi bốn năm trước.

"Có… có chuyện gì tụi con có thể giúp được không?" Hermione hỏi, phớt lờ những cái nhăn mặt và lắc đầu như điên của Ron.

"Bác nghĩ là không, Hermione à," bác Hagrid thổn thức, cố gắng ngăn dòng nước mắt tuôn như lũ của bác. "Nghĩ coi, bầy còn lại… gia đình của Aragog ấy… bây giờ nó bệnh, tụi nó giở chứng… hơi cứng đầu…"

"Dạ, con nghĩ tụi con có biết chút chút mặt đó của tụi nó rồi," Ron nói nhỏ.

"… Bác nghĩ ngoài bác ra không ai an toàn đến được gần bầy đó lúc này," bác Hagrid nói nốt, hỉ mũi thiệt mạnh vô cái tạp dề rồi ngước nhìn lên. "Nhưng cũng cám ơn con đã có

lòng, Hermione à… Điều đó an ủi dữ lắm…”

Sau đó, không khí nhẹ đi đáng kể, bởi vì mặc dù cả Harry và Ron đều không tỏ vẻ sốt sắng đem lũ giòi khổng lồ đi nuôi một con nhện khổng lồ khát máu, bác Hagrid dường như vẫn coi là tụi nó có thiện chí làm chuyện đó, và bác trở lại là con người bình thường của chính bác.

“À, bác vẫn biết là tụi bây khó mà nhét bác vô đâu trong cái thời khóa biểu của tụi bây,” bác nói mộc mạc, vừa rót thêm trà cho tụi nó. “Ngay cả nếu như tụi bây có xin xài Phép Đổi Giờ đi nữa…”

“Tụi con không thể làm vậy được nữa,” Hermione nói. “Tụi con đã làm tan nát hết toàn bộ kho dự trữ Phép Đổi Giờ của Bộ Pháp thuật lúc tụi con ở đó hồi mùa hè. Chuyện đó có đăng trên *Nhật Báo Tiên Tri.”*

“Ờ, vậy thì,” bác Hagrid nói, “tụi bây chẳng còn cách nào… Bác thiệt là tiếc bác đã… tụi bây biết… bác đã lo lắng quá về Aragog… và bác cứ thắc mắc không biết giáo sư Grubbly-Plank có dạy qua…”

Về chuyện này cả ba đứa tụi nó đều tuyên bố dứt khoát và láo toét rằng giáo sư Grubbly-Plank, người đã dạy thay bác Hagrid mấy buổi, là một giáo viên khủng khiếp, kết quả là vào lúc bác Hagrid vẫy tay tiễn tụi nó ra khỏi căn chòi vào lúc hoàng hôn, bác đã tỏ ra rất hồ hởi phấn khởi.

“Mình đang đói chết đi được,” Harry nói, khi cánh cửa đã đóng sau lưng và tụi nó vội vã chạy băng qua sân trường tối om và hoang vắng; nó đã đầu hàng cái bánh đá sau khi nghe một tiếng rắc xui xẻo vang lên từ một trong những cái răng

hàm của nó.

“Và tối nay mình còn phải cấm túc với thầy Snape nữa, mình chẳng có thì giờ đâu để ăn tối…”

Khi về đến tòa lâu đài, tụi nó bắt gặp Cormac McLaggen đi vào Đại Sảnh Đường. Anh chàng cố gắng hai lần mới qua được cửa; lần thứ nhất anh ta bị đẩy bật ra ngoài. Ron cứ ngoác miệng ra cười hả hê và rảo bước đi theo sau anh ta vào Sảnh Đường, nhưng Harry nắm cánh tay Hermione và giữ cô bé lại.

“Chuyện gì?” Hermione hỏi giọng thủ thế.

“Nếu bồ hỏi mình,” Harry nói nhỏ, “McLaggen trông có vẻ như bị Khiến hồi sáng này. Và lúc đó anh ta đứng ngay phía trước chỗ bồ ngồi.”

Hermione đỏ mặt.

“Ừ, thì thôi vậy, Mình đã làm chuyện đó,” cô bé thì thầm, “nhưng lẽ ra bồ nên nghe cái cách anh ta nói về Ron và Ginny! Với lại, anh ta có tánh khí cà chớn, bồ thấy anh ta phản ứng như thế nào khi không được tuyển rồi đó… Bồ đâu có muốn có một người như vậy trong đội tuyển của bồ đâu.”

“Không,” Harry nói. “Không, mình cho đúng là thế thật. Nhưng như vậy là không trung thực, phải không, Hermione?”

“Thôi, im đi,” Hermione nạt ngang khi thấy Harry cười điệu.

“Hai bồ đang làm gì vậy?” Ron hỏi, xuất hiện trở lại nơi khung cửa vào Đại Sảnh Đường, trông có vẻ nghi ngờ.

“Không có gì hết,” Harry và Hermione cùng nói, và hai đứa vội vã đi theo Ron.

Mùi thịt bò nướng làm bao tử Harry quặn đau vì đói, nhưng tụi nó còn chưa kịp bước chân tới cái bàn ăn của nhà Gryffindor thì giáo sư Slughorn đã hiện ra trước mặt, chắn ngang đường đi.

“Harry, Harry, đúng chóc người mà thầy đang hy vọng gặp!” Thầy thân mật nói oang oang, vừa vuốt vuốt hai chót ria hải mã và ểnh ểnh cái bụng bự tổ chảng, “Thầy đã hy vọng gặp được con trước bữa ăn chiều! Con thấy sao nếu thay vì ăn bữa chiều này, con qua phòng thầy ăn tối. Thầy mở một bữa tiệc nho nhỏ, chỉ có vài ngôi sao đang lên. McLaggen sẽ đến và Zabini, cô Melinda Bobbin quyến rũ - thầy không biết con có biết cô ta không? Gia đình cô bé làm chủ hàng loạt các tiệm bào chế thuốc… và, dĩ nhiên, thầy rất hy vọng cô Granger sẽ dành cho thầy cái hân hạnh được đón tiếp.”

Thầy Slughorn khẽ nghiêng mình chào Hermione khi kết thúc câu nói. Làm như thể Ron chẳng hề có mặt ở đó; thầy Slughorn chẳng buồn ngó tới nó.

“Thưa thầy, con không thể đến được.” Harry nói ngay. “Con bị cấm túc với thầy Snape.”

“Ối con ơi!” Thầy Slughorn nói, mặt thầy xịu xuống một cách khôi hài. “Con ơi con, thầy trông mong vào con lắm lắm, Harry à! Được rồi, thế này, thầy sẽ chỉ phải nói một lời với thầy Snape và giải thích tình huống. Thầy tin là thầy sẽ có thể thuyết phục thầy ấy hoãn lại vụ cấm túc cho con. Ừ, thầy sẽ gặp lại hai con sau nhé!” Nói rồi thầy lăng xăng đi ra khỏi Đại

Sảnh Đường.

"Thầy ấy đừng có hòng mà thuyết phục được thầy Snape," Harry nói, ngay khi thầy Slughorn đã đi đủ xa để không còn nghe được điều nó nói. "Vụ cấm túc này đã được hoãn một lần; thầy Snape chịu hoãn vì thầy Dumbledore, nhưng thầy ấy sẽ chẳng đời nào làm điều đó vì bất cứ ai khác."

"Ôi, mình ước gì bồ có thể đi dự tiệc, mình không muốn đi một mình!" Hermione nói một cách lo lắng; Harry biết là cô nàng đang nghĩ đến McLaggen.

"Mình chắc là bồ sẽ không lẻ loi đâu. Ginny có lẽ cũng được mời," Ron ngắt ngang, nó dường như không lấy làm hân hạnh được thầy Slughorn lờ tịt đi.

Sau bữa ăn tối tụi nó trở về tháp Gryffindor. Căn phòng sinh hoạt chung đông đúc, bởi vì giờ này hầu hết mọi người đều đã ăn tối xong, nhưng tụi nó cũng kiếm được một cái bàn trống và ngồi xuống; Ron, mặt ủ mày ê từ lúc gặp thầy Slughorn đến giờ, ngồi khoanh tay ngước mặt lên nhìn trần nhà. Hermione với lấy tờ báo *Tiên Tri Buổi Chiều* ai đó bỏ lại trên một cái ghế.

"Có gì mới không?" Harry hỏi.

"Thực ra không…" Hermione đã mở tờ báo ra và liếc vào trang trong. "Ôi, xem này, ba của bồ lên báo nè, Ron… Bác không sao cả," cô bé nhanh nhẩu nói thêm, bởi vì Ron dáo dác nhìn quanh cảnh giác. "Báo chỉ nói là bác ấy vừa đến thăm nhà Malfoy. *'Cuộc lục soát nơi cư trú của Tử Thần Thực Tử lần thứ hai này dường như không đưa tới kết quả nào. Ông Arthur Weasley của Sở Dò Tìm và Tịch thu Bùa chú Phòng vệ*

Giả mạo nói là đội của ông hành động dựa trên một chỉ điểm đáng tin cậy.’”

“Ừ, cảnh báo của mình đó!” Harry nói. “Mình đã nói với bác ấy ở nhà ga Ngã Tư Vua về vụ Malfoy và cái món đồ mà nó cố gắng ép ông Borgin sửa chữa! Chà, nếu cái đó không có ở nhà nó, thì ắt là nó đã đem cái đó theo nó vô trường Hogwarts…”

“Nhưng làm sao mà nó làm được chứ, Harry?” Hermione nói, vừa đặt tờ báo xuống với vẻ ngạc nhiên. “Tất cả chúng ta đều bị lục soát khi đến trường, đúng không?”

“Mấy bồ bị lục soát hả?” Harry hỏi, giật mình sửng sốt. “Mình đâu có bị!”

“Ừ không, dĩ nhiên bồ không bị, mình quên là bồ đến trễ… Thì vậy đó, thầy Filch rà khắp tất cả tụi này bằng Phép Dò Bí Mật khi tụi này vừa bước chân vào Tiền sảnh. Bất cứ vật thể Hắc ám nào cũng sẽ bị tìm thấy, mình biết một thí dụ, ấy là Crabbe có một cái đầu lâu teo tóp bị tịch thu. Thành ra bồ thấy đó, Malfoy không thể nào đem vào trường cái gì nguy hiểm!”

Lúng túng mất một lúc, Harry ngắm Ginny Weasley đùa chơi với con Bông Thoa Arnold một hồi trước khi tìm được lối thoát khỏi thế bí.

“Vậy thì ai đó đã gởi cái đó cho nó bằng bưu cú,” Harry nói. “Má nó hay ai đó.”

“Tất cả cú cũng bị kiểm tra,” Hermione nói. “Thầy Filch đã nói với tụi mình như thế khi thầy rà cái Phép Dò Bí mật bất cứ nơi nào thầy có thể rà được.”

Thực sự cứng họng phen này, Harry không kiếm ra được lời nào để nói. Dường như chẳng có cách nào mà Malfoy có thể đem một vật thể Hắc ám nguy hiểm vô trường được. Nó nhìn sang Ron với chút hy vọng, anh chàng này vẫn đang ngồi khoanh tay, chăm chú nhìn sang Lavender Brown.

"Bồ có thể nghĩ xem Malfoy có cách nào…?"

"Ôi, dẹp đi, Harry," Ron nói.

"Nghe đây, đâu phải lỗi mình đâu nếu thầy Slughorn mời Hermione và mình tới bữa tiệc nhảm nhí của ổng, tụi này đâu có muốn đi, bồ biết mà!" Harry nói, cơn sùng bố nổ ra.

"Ừ, bởi vì tôi chẳng được mời tới bữa tiệc nào hết," Ron nói, lại đứng dậy, "tôi nghĩ tôi sẽ đi ngủ."

Nó đùng đùng đi về phía cửa vào phòng ngủ nam, bỏ mặc Harry và Hermione trố mắt nhìn theo.

"Harry ơi!" Truy thủ mới Demelza Robin bỗng nhiên xuất hiện bên vai nó. "Mình đem cho bồ một lời nhắn nè."

"Của giáo sư Slughorn hả?" Harry hỏi, ngồi thẳng dậy tràn trề hy vọng.

"Không… của giáo sư Snape," Demelza nói. Trái tim Harry tụt xuống. "Thầy nói là bồ phải đến văn phòng thầy vào lúc tám giờ rưỡi tối nay để cấm túc… ơ… bất kể bồ nhận được bao nhiêu lời mời mọc tiệc tùng. Và thầy muốn bồ biết là bồ sẽ phải lựa mấy con Nhu Trùng thúi ra khỏi đám trùng lành, để dùng trong môn Độc Dược và… thầy nói khỏi cần đem theo găng tay bảo hộ."

"Được," Harry nói gọn. "Cám ơn nhiều nhé, Demelza."

12

BẠC VÀ NGỐC

Cụ Dumbledore ở đâu, và cụ đang làm gì? Harry chỉ thoáng thấy thầy hiệu trưởng có đôi lần trong mấy tuần lễ sau đó. Cụ hiếm khi xuất hiện trong những bữa ăn, và Harry chắc chắn Hermione đúng khi cho rằng cụ đã rời khỏi trường nhiều lần liên tiếp và mỗi lần kéo dài trong nhiều ngày. Có phải cụ Dumbledore đã quên những buổi học mà cụ dự định dạy riêng Harry? Cụ Dumbledore đã nói rằng những buổi học ấy sẽ đưa tới điều gì đó liên quan đến lời tiên tri; Harry khi ấy đã cảm thấy được bảo bọc, được an ủi… và giờ đây nó cảm thấy hơi bị bỏ rơi.

Khoảng giữa tháng mười là thời điểm chuyến du ngoạn đầu tiên đến làng Hogsmeade của học sinh Hogwarts trong niên học. Harry đã băn khoăn liệu những chuyến đi này có còn được phép không, trong bối cảnh những biện pháp an ninh quanh trường ngày càng thêm chặt chẽ, nhưng nó vui mừng thấy là tụi nó cứ việc đi; được ra khỏi tòa lâu đài vài tiếng đồng hồ luôn luôn là điều hay.

Harry thức sớm vào buổi sáng ngày đi du ngoạn, một buổi

sáng xem ra bão bùng mưa gió, và giết thời giờ trong khi chờ đến bữa điểm tâm bằng cách đọc cuốn *Bào Chế Thuốc Cao Cấp*. Nó ít khi nào nằm nướng trên giường đọc sách giáo khoa; một loại hành vi mà như Ron phát biểu rất ư đúng, là không đứng đắn đối với tất cả mọi người, ngoại trừ Hermione, cô nàng này đơn giản là khác người ở chỗ đó. Tuy nhiên Harry cảm thấy rằng cuốn *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* của Hoàng tử Lai khó có thể coi là một cuốn sách giáo khoa. Harry càng nghiền ngẫm cuốn sách, càng nhận ra có nhiều điều trong đó không chỉ là những gợi ý rất tiện lợi và những mánh pha chế thuốc nhanh khiến nó có được uy tín sáng chói trong mắt thầy Slughorn; mà còn có những bùa ngải hay thần chú nho nhỏ có vẻ hoang đường được ghi bên lề sách mà Harry chắc rằng chính Hoàng tử tự phát minh ra, căn cứ vào nét gạch xóa và sửa chữa.

Harry đã thử vài bùa chú tự chế của Hoàng tử. Có một cái bùa khiến cho móng chân mọc nhanh phát sợ (nó đã thử ếm Crabbe trong hành lang, được kết quả thú vị); một phép tà ma làm dính lưỡi vô vòm họng (nó đã xài tới hai lần trên thầy Argus Filch lúc thầy không để ý, và được quần chúng tán thưởng); và, có lẽ thần chú đắc dụng hơn hết thảy là *Bịt Tai* - một thần chú làm ù tai bất cứ ai ở gần bằng một âm thanh vo vo không thể nhận biết được, để cho tụi nó có thể nói chuyện lâu trong lớp mà không bị nghe lỏm. Người duy nhất không thấy những bùa chú này thú vị là Hermione, từ đầu đến cuối cô nàng giữ vững vẻ mặt kiên quyết không tán thành và không chịu nói chuyện nếu Harry xài tới thần chú *Bịt Tai* lên bất cứ ai chung quanh.

Ngồi dậy trên giường, Harry lật cuốn sách nghiêng sang một bên để nghiên cứu kỹ hơn những ghi chú hướng dẫn về một thần chú có vẻ đã gây rắc rối cho Hoàng tử. Có nhiều dấu gạch xóa và sửa chữa, nhưng cuối cùng, bị dồn nhét vô góc trang, là mấy chữ ghi ẩu:

Khinh thân (kptl)

Trong khi gió và mưa đá không ngừng quật rầm rầm lên cửa sổ, và Neville ngáy như sấm, Harry đăm đăm nhìn mấy mẫu tự trong ngoặc đơn. *Kptl*... ắt là viết tắt của chữ 'không phát thành lời'. Harry không chắc nó có thể thực hiện được thần chú đặc biệt này không; nó vẫn còn gặp khốn đốn với thần chú không lời, một điều mà thầy Snape cứ hở ra là chỉ trích trong mỗi buổi học Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám. Nhưng mặt khác, cho đến giờ Hoàng tử Lai đã chứng tỏ là một thầy giáo dạy có hiệu quả hơn thầy Snape rất nhiều.

Không nhắm cây đũa phép của nó vô cái gì cụ thể, mà chỉ phất nhẹ lên một cái, nó nói thầm trong đầu *Khinh thân!*

"Aaaaaaaa!"

Một tia sáng nhá lên và căn phòng vang đầy âm thanh: mọi người bị đánh thức bởi tiếng rú mà Ron vừa thốt ra. Harry làm văng đi cuốn *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* trong cơn hoảng hốt; Ron treo lủng lẳng giữa không trung trong tư thế đầu chúc xuống cẳng chỏng lên như thể bị một cái móc vô hình kéo nó lên bằng mắt cá chân.

"Xin lỗi!" Harry hét, trong khi Dean và Seamus rống lên cười, và Neville lồm cồm bò dậy trên sàn sau khi té ra khỏi giường. "Chờ đó… mình sẽ thả bồ xuống…"

Nó mò tìm lại cuốn sách thuốc và vội vã lật khắp các trang trong cơn hốt hoảng, cố gắng tìm đúng trang vừa rồi, cuối cùng tìm ra và suy đoán cái chữ ri rí không đọc nổi ghi bên dưới câu thần chú: vừa vái quỷ thần cho đúng đó là câu trừ tà, Harry vừa nghĩ *Phóng thân!* bằng tất cả sức mạnh của nó. Một tia sáng nữa lại nhá lên, và Ron rớt xuống thành một đống trên giường.

"Xin lỗi," Harry lặp lại một cách yếu ớt, trong khi Dean và Seamus tiếp tục cười rống lên.

"Ngày mai," Ron nói bằng một giọng ráng nhịn, "mình muốn bồ để đồng hồ báo thức gọi mình dậy hơn là làm thế này."

Vào lúc tụi nó đã ăn mặc chỉnh tề, quấn quanh mình nhiều lớp áo len đan tay của bà Weasley và đem theo áo khoác, khăn quàng cổ cùng găng tay, cơn hoảng hồn của Ron đã qua đi và nó quyết định là câu thần chú mới của Harry có tính giải trí rất ư cao; thật ra, nó đã lập tức mua vui cho Hermione bằng câu chuyện đó khi tụi nó ngồi vô bàn ăn điểm tâm.

"… và rồi một tia sáng khác nhá lên và mình lại rớt xuống giường!" Ron nhe răng cười, vừa tự lấy cho mình món xúc xích.

Hermione chẳng nứt ra được một nụ cười trong suốt câu chuyện tiếu lâm, và giờ đây lại quay bộ mặt quở trách lạnh tanh về phía Harry.

"Có phải đó là một câu thần chú khác nữa trong cuốn sách độc dược của bồ không?" Cô nàng hỏi.

Harry cau mày nhìn Hermione.

“Bồ luôn luôn nhảy tới kết luận dở nhất chứ gì?”

“Mà phải không?”

“Thì… ừ, phải, nhưng mà sao?”

“Vậy là bồ đã quyết định làm thử bùa phép viết tay bí ẩn để xem chuyện gì xảy ra?”

“Nếu nó được viết tay thì có làm sao đâu?” Harry nói, không thích trả lời phần còn lại của câu hỏi.

“Bởi vì có thể nó không được Bộ Pháp thuật công nhận.” Hermione nói. Khi Ron và Harry trợn tròn mắt, cô nàng nói thêm. “Và cũng bởi vì mình bắt đầu nghĩ tính cách của vị Hoàng tử này hơi láu cá.

Cả Harry và Ron cùng hét lên không cho Hermione nói nữa.

“Một trò vui thôi mà!” Ron nói, vừa trút ngược chai tương cà chua lên cái xúc xích. “Chỉ là trò nghịch ngợm mua vui thôi mà Hermione à!”

“Treo ngược người ta lên bằng mắt cá chân à?” Hermione nói. “Ai lại bỏ thì giờ và công sức để nghĩ ra những bùa chú như vậy chứ?”

“Anh Fred và anh George,” Ron nhún vai nói. “Đó là kiểu chơi của mấy ảnh. Và ơ…”

“Ba mình,” Harry nói. Nó chỉ mới sực nghĩ ra.

“Cái gì?” Ron và Hermione cùng nói.

“Ba mình đã từng xài thần chú này,” Harry nói. “Mình…

Thầy Lupin có kể mình nghe.”

Phần cuối câu nói này không đúng. Thực ra, Harry đã nhìn thấy cha nó dùng thần chú này ếm thầy Snape, nhưng nó chưa bao giờ nói với Ron và Hermione về chuyến du ngoạn đặc biệt ấy trong cái chậu Tưởng Ký. Tự nhiên giờ đây nó bỗng nghĩ đến một điều kỳ diệu có thể là sự thật. Biết đâu vị Hoàng tử Lai đó có thể là…?

“Có thể ba của bồ đã từng xài nó, Harry à,” Hermione nói, “nhưng bác ấy không phải là người duy nhất. Chúng ta từng thấy cả đống người xài nó, ấy là nhắc lại kẻo bồ quên. Treo người ta lủng lẳng trên không trung. Làm cho họ trôi nổi lờ lững, mê ngủ, vô dụng.”

Harry đăm đăm nhìn Hermione. Lòng nặng trĩu, nó cũng nhớ lại hành vi của bọn Tử Thần Thực Tử ở trận Cúp Thế giới Quidditch. Ron đỡ gạt cho nó.

“Chuyện đó khác,” Ron hùng hổ nói. “Chúng lạm dụng bùa phép. Harry và ba nó chỉ đùa cho vui. Bồ không thích Hoàng tử Lai, Hermione à,” nó nói thêm, nghiêm nghị chĩa một thỏi xúc xích vào cô bé, “bởi vì người đó giỏi hơn bồ môn Độc Dược…”

“Chuyện đó không mắc mớ gì chuyện này!” Hermione nói, hai má ửng đỏ. “Mình chỉ cho rằng thực hiện bùa phép khi bản thân thậm chí còn không biết bùa phép ấy dùng để làm gì thì thiệt là vô trách nhiệm, và đừng có nói tới ‘Hoàng tử’ như thể đó là danh hiệu của hắn, mình dám cá đó chỉ là một hỗn danh ngu ngốc, và theo mình, hắn chẳng có vẻ gì là người tử tế lắm!”

“Mình không hiểu bồ suy diễn điều đó từ đâu ra,” Harry nóng nảy nói. “Nếu người đó là một mầm non Tử Thần Thực Tử thì y đã chẳng khoe khoang việc y mang dòng máu ‘lai’, đúng không?”

Ngay cả khi nói như vậy, Harry vẫn nhớ ra là cha nó thuần huyết, nhưng nó gạt bỏ ý tưởng đó ra khỏi đầu; nó sẽ nghĩ về chuyện đó sau…

“Bọn Tử Thần Thực Tử không thể nào thuần huyết hết. Chẳng còn mấy pháp sư thuần huyết trên đời nữa,” Hermione bướng bỉnh nói. “Mình cho là hầu hết bọn chúng đã lai nhưng làm bộ thuần huyết. Chúng chỉ ghét kẻ thuần Muggle thôi, nên chúng sẽ vui mừng để cho bồ và Ron nhập bọn.”

“Không đời nào có chuyện chúng để cho mình làm một Tử Thần Thực Tử!” Ron nói giọng căm phẫn, một miếng xúc xích văng ra khỏi cái nĩa mà nãy giờ nó dứ dứ vô mặt Hermione, miếng xúc xích văng trúng đầu Ernie Macmillan. “Cả nhà mình đều là những kẻ phản bội huyết thống cả! Đối với bọn Tử Thần Thực Tử thì điều đó cũng xấu xa ngang với kẻ thuần Muggle!”

“Và chúng muốn kết nạp mình đấy chứ,” Harry mỉa mai. “Tụi này sẽ là bồ bịch chí cốt nếu chúng đừng có lăm lăm khử mình.”

Câu này làm Ron bật cười; ngay cả Hermione cũng nở nụ cười bất đắc dĩ, và Ginny xuất hiện làm thay đổi đề tài câu chuyện.

“Anh Harry nè, em được giao nhiệm vụ đưa cho anh cái này.”

Đó là một cuộn giấy da có ghi tên Harry trên đó bằng nét chữ mảnh xiên xiên quen thuộc.

"Cám ơn, Ginny… buổi học tiếp theo với thầy Dumbledore!" Harry nói với Ron và Hermione, vừa mở cuộn giấy da và đọc nhanh nội dung bên trong. "Tối thứ hai!" Nó bỗng nhiên cảm thấy thư thái vui vẻ. "Muốn đi với bọn anh đến làng Hogsmeade không, Ginny?" Nó hỏi.

"Em sẽ đi với anh Dean… có thể sẽ gặp các anh ở đó," cô bé trả lời, vừa bước đi vừa vẫy tay chào tụi nó.

Thầy Filch đang đứng ở cửa chính bằng gỗ sồi như thông lệ, kiểm tra tên họ những người được phép đi chơi làng Hogsmeade. Thủ tục lâu lắc hơn bình thường vì thầy Filch kiểm tra mỗi người ba lần bằng Phép Dò Bí Mật của thầy.

"Nếu tụi con lén đem đồ Hắc ám RA thì có vấn đề gì?" Ron hỏi, vừa ngó cái Phép Dò Bí Mật thon dài với vẻ ngán ngẩm. "Rõ ràng là thầy nên kiểm tra cái mà tụi con đem VÔ mới phải chứ?"

Má của nó bèn được rà thêm vài cái nữa bằng Phép Dò, và khi cả bọn đã bước ra ngoài trời mưa gió lạnh tê rồi nó vẫn còn nhăn nhó.

Cuộc đi bộ đến làng Hogsmeade chẳng thú vị gì cả. Harry quấn khăn quàng cổ quanh phần dưới khuôn mặt; phần mặt lộ ra chẳng mấy chốc nhức buốt và tê dại. Con đường đến làng đông đúc bọn học sinh cúi gập người đi ngược ngọn gió rét buốt. Hơn một lần Harry tự hỏi giá mà tụi nó cứ ở trong căn phòng sinh hoạt chung ấm áp thì có phải hay hơn không, và khi rốt cuộc tới được làng Hogsmeade và nhìn thấy Tiệm Giỡn

Zonko đã bị đóng ván niêm phong, thì Harry càng tin chắc rằng chuyến đi chơi này sẽ chẳng vui thú gì. Ron chỉ bằng bàn tay đeo găng dày cui, về phía tiệm Công tước Mật, thiệt phước đức là tiệm mở cửa, và Harry cùng Hermione lếch thếch theo chân Ron vô cái tiệm bánh kẹo đông đúc.

"Cám ơn quỷ thần," Ron rùng mình khi tụi nó được bao bọc trong không khí ấm áp thơm mùi kẹo ú.

"Harry, con trai của ta!" Một giọng nói oang oang vang lên đằng sau tụi nó.

"Thôi rồi," Harry lầm bầm. Ba đứa tụi nó quay lại thì thấy giáo sư Slughorn. Thầy đang đội một cái nón da lông thú vĩ đại và một cái áo khoác ngoài cũng có cổ lật bằng da lông thú đúng điệu với cái nón, thầy cầm một bịch to kẹo khóm trong, và chiếm hết ít nhất một phần tư chỗ trong tiệm kẹo.

"Harry, tính tới nay con đã bỏ lỡ hết ba buổi tiệc nhỏ của thầy!" Thầy Slughorn nói, thân mật thụi nhẹ lên ngực nó. "Không được đâu, con trai ơi, thầy đã quyết định mời cho được con! Cô Granger đây thích những buổi tối đó lắm, phải không con gái?"

"Dạ," Hermione nói, vô phương cứu bồ. "Những buổi đó thiệt tình…"

"Vậy sao con không cùng đi hả, Harry?" Thầy Slughorn vặn hỏi.

"Dạ, thưa thầy, con phải luyện tập Quidditch," Harry nói, quả thực nó đã cố tình lên lịch luyện tập đúng cái ngày mà thầy Slughorn gởi cho nó cái thiệp mời nho nhỏ buộc nơ tím.

Chiến lược này khiến cho Ron không bị ra rìa, và tụi nó thường được bữa no cười với Ginny, tưởng tượng ra cảnh Hermione bị nhốt chung phòng với McLaggen và Zabini.

"Ừ, thầy đương nhiên mong con thắng trận đấu đầu tiên sau tất cả những luyện tập vất vả ấy chớ!" Thầy Slughorn nói. "Nhưng một chút giải lao chẳng chết ai cả. Thôi thì tối thứ hai nhé, không lẽ con muốn luyện tập trong thời tiết này…"

"Thưa thầy, con không thể, con có… ơ… hẹn với giáo sư Dumbledore vào buổi tối đó."

"Lại xui xẻo nữa!" Thầy Slughorn đột ngột la lên. "À, thôi… con không xù thầy mãi được đâu nhé, Harry!"

Và phẩy tay một cái điệu nghệ, thầy ì ạch đi ra khỏi tiệm, chẳng để mắt tới Ron như thể nó chỉ là một mớ kẹo gián bày trên quầy.

"Mình không thể tin là bồ lại lách được một bữa tiệc nữa," Hermione lắc đầu nói. "Bồ biết không, mấy bữa tiệc đó cũng không đến nỗi nào… đôi khi họ cũng nhộn lắm…" Nhưng cô bé chợt nhìn thấy vẻ mặt của Ron. "Ô, nhìn kìa… họ có viết đường thượng hạng… mấy cây viết đó ngậm được mấy tiếng đồng hồ lận!"

Mừng là Hermione đã đổi đề tài, Harry bèn làm ra vẻ khoái mấy cây viết đường cực lớn loại mới đó hơn cả bình thường, nhưng Ron vẫn tiếp tục ủ dột và chỉ nhún vai khi Hermione hỏi nó muốn đi đâu nữa.

"Tụi mình đi tới quán Ba Cây Chổi đi," Harry nói. "Ở đó sẽ ấm áp."

Tụi nó lại quấn khăn quàng quanh mặt và rời khỏi tiệm bánh kẹo. Sau cái ấm áp ngọt ngào của tiệm kẹo Cổng tước Mật thì ngọn gió rét mướt chẳng khác gì lưỡi dao cứa vào mặt tụi nó. Đường phố không tấp nập lắm; chẳng mấy ai lê la tán dóc, ai cũng vội vã tiến về nơi họ muốn đến. Ngoại trừ hai người đàn ông chỉ ở phía trước tụi nó một chút, đứng ngay bên ngoài tiệm Ba Cây Chổi. Một người rất cao và ốm; liếc qua hai tròng mắt kính ròng ròng nước mưa, Harry nhận ra đó là người pha rượu làm việc trong một quán rượu khác ở làng Hogsmeade, quán Đầu Heo. Khi Harry, Ron, và Hermione đến gần hơn, người pha rượu kéo chặt tấm áo khoác quanh cổ rồi bước đi, bỏ lại người đàn ông lùn hơn lóng ngóng với cái gì đó trong tay. Tụi nó chỉ còn cách ông ta chừng mấy bước chân thì Harry nhận ra ông ta là ai.

"Mundungus!"

Người đàn ông thấp bè bè, chân vòng kiềng, tóc dài vàng hoe rối bời ấy giật mình làm rớt một cái va li cổ xưa, khiến nó bật mở ra, làm rớt ra những thứ trông như thể toàn bộ hàng hóa của một tiệm bán đồ lạc son.

"Ủa, chào Arry," lão Mundungus Fletcher nói, với bộ tịch vả lả hết sức đáng ngờ. "Thôi, đừng để tui làm mất thì giờ cậu."

Và lão bắt đầu quơ quào trên mặt đất để thu hồi những thứ vốn chứa trong cái va li cổ với vẻ lật đật của người muốn bỏ đi ngay.

"Bác bán những thứ này hả?" Harry hỏi, vừa quan sát lão Mundungus chộp vội những món đồ tạp pín lù trông phát gớm

lăn lóc trên mặt đất.

"Ờ, vâng, phải vơ vét kiếm sống thôi," lão Mundungus nói. "Đưa giùm cái đó!"

Ron đã cúi xuống và lượm lên một cái gì đó bằng bạc.

"Khoan đã," Ron nói chậm rãi. "Cái này trông quen quen…"

"Cám ơn cậu!" Lão Mundungus nói, giật cái cốc bạc ra khỏi tay Ron và nhét nó trở vô cái va li. "Thôi, hẹn gặp sau nhe… Ối!"

Harry đã kẹp cổ họng lão Mundungus tấn lão vào bức tường quán rượu. Giữ chặt lão bằng một tay, Harry rút cây đũa phép của nó ra.

"Harry!" Hermione ré lên.

"Lão hôi của ở nhà chú Sirius hả," Harry nói, nó ép lão Mundungus sát đến nỗi mũi nó gần chạm mũi lão, và nó hít phải cái mùi khó chịu của thuốc lá và rượu. "Cái đó có khắc huy hiệu của dòng họ Black."

"Tui… đâu có… cái gì…?" Lão Mundungus lắp bắp, lão từ từ tím tái đi.

"Lão đã làm gì hả, trở lại ngôi nhà vào cái đêm chú ấy chết để vơ vét của nả nơi ấy hả?" Harry gầm gừ.

"Tui… đâu có…"

"Đưa nó cho tôi!"

"Harry, bồ không nên!" Hermione kêu the thé, trong khi lão Mundungus bắt đầu tái nhợt đi.

Một tiếng nổ đùng, và Harry cảm thấy hai tay nó bị hất ra khỏi cổ họng lão Mundungus. Thở hổn hển và lắp ba lắp bắp, lão Mundungus chụp cái va li rớt dưới đất, rồi - CẠCH - lão đã độn thổ.

Harry chửi thề khản giọng, xoay vòng vòng tại chỗ để tìm xem lão Mundungus đã biến đi đâu.

"TRỞ LẠI ĐÂY, QUÂN ĂN CẮP…!"

"Chẳng ích gì đâu, Harry," cô Tonks đột ngột xuất hiện, mái tóc xù của cô ướt nhẹp nước mưa. "Lão Mundungus có lẽ bây giờ đã đến London rồi. Kêu gào chẳng ăn thua gì đâu."

"Lão chôm đồ của chú Sirius! Lão chôm!"

"Ừ, nhưng dù vậy," cô Tonks nói, có vẻ hoàn toàn không bận tâm về cái thông tin đó, "em không nên đứng trong mưa lạnh như vầy."

Cô nhìn tụi nó đi qua cánh cửa của quán Ba Cây Chổi. Khi nó đã ở trong quán rồi, Harry lại òa ra, *"Lão chôm đồ của chú Sirius!"*

"Mình biết, Harry à, nhưng làm ơn đừng có la to, người ta đang nhìn kìa," Hermione thì thầm. "Ngồi xuống đi, mình đi lấy cho bồ ly nước nhé."

Harry vẫn còn tức xì khói khi Hermione trở lại bàn tụi nó vài phút sau đó mang theo ba chai bia bơ.

"Hội không kiểm soát được lão Mundungus sao?" Harry vặn hỏi hai đứa kia bằng giọng thì thào uất ức. "Chẳng lẽ cứ thứ gì không dán chặt xuống đất là họ không ngăn nổi lão ăn cắp mỗi khi lão đến Tổng Hành Dinh à?"

“Suỵt!” Hermione tha thiết nói, vừa nhìn quanh để biết chắc là không có ai đang hóng nghe; có một cặp chiến tướng ngồi gần đó đang ngó Harry chằm chằm coi bộ thích thú lắm, và Zabini đang thơ thẩn đứng dựa cột cách đó không xa. “Harry à, mình cũng bực mình lắm, mình biết đồ lão ăn cắp chính là đồ của bồ…”

Harry mở nắp chai bia bơ; nó nhất thời quên béng đi chuyện nó là chủ nhân ông của số mười hai quảng trường Grimmauld.

“Ừ, đồ của mình!” Nó nói. “Hèn gì lão chẳng vui vẻ gì khi thấy mình! Được, mình sẽ kể cho thầy Dumbledore biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thầy mới dọa được lão Mundungus.”

“Ý hay đó,” Hermione thì thầm, rõ ràng mừng là Harry đang bình tĩnh lại. “Ron, bồ ngó cái gì mà đăm đắm vậy?”

“Đâu có,” Ron nói, vội vàng rời mắt khỏi quầy rượu, nhưng Harry biết tỏng cậu chàng đang cố gắng đá lông nheo với người phụ nữ pha rượu có thân hình nảy nở quyến rũ, bà Rosmerta, lâu nay cậu chàng hằng ấp ủ chút lả lướt với bà ta.

“Mình đoán chừng ‘Đâu có’ đang ra sau quán lấy thêm rượu mạnh,” Hermione chua chát nói.

Ron phớt lờ câu chế giễu này, hớp từng ngụm bia bơ trong sự im lặng mà hiển nhiên là cậu chàng cho là đứng đắn. Harry thì đang nghĩ đến chú Sirius, và chú đã ghét cay ghét đắng mấy cái cốc bạc ấy như thế nào. Hermione gõ gõ mấy ngón tay trên mặt bàn, mắt cô nàng cứ chấp chới phóng từ Ron đến quầy rượu. Đúng lúc Harry uống cạn chai bia bơ của nó,

Hermione nói, “tụi mình kể như chơi đã rồi, vậy trở về trường chứ?”

Hai đứa kia gật đầu. Chuyến đi chơi này chả vui gì hết và tụi nó càng nấn ná chơi lâu thì thời tiết càng xấu thêm. Một lần nữa tụi nó kéo áo khoác choàng quanh người cho chặt, quấn lại khăn quàng cổ, đeo găng tay vào, rồi đi theo Katie Bell và một cô bạn ra khỏi quán, đi ngược lên Đường High. Trong lúc cả đám lê bước ngược dốc con đường trở về trường Hogwarts trong cơn mưa lạnh buốt, Harry nghĩ vơ vẩn đến Ginny. Tụi nó đã không gặp Ginny, Harry thầm nghĩ, chắc hẳn là vì cô bé và Dean đang hú hí ấm cúng trong quán trà của bà Puddifoot, nơi những lứa đôi hạnh phúc thường lui tới. Lòng buồn bực, nó cúi đầu tránh ngọn mưa tuyết quất xoáy vào người và lê bước đi tiếp.

Chỉ một lát sau Harry bắt đầu nhận thấy giọng nói của Katie Bell và cô bạn theo chiều gió bay tới tai nó càng lúc càng to hơn và gay gắt hơn. Harry nheo mắt nhìn hình thù mờ mờ của hai người đó. Hai cô gái đang cãi nhau về vật gì đó mà Katie đang cầm trong tay. “Không mắc mớ gì tới bồ, Leanne à!” Harry nghe Katie nói.

Tụi nó đi tới một khúc quanh của con đường, cơn mưa tuyết trở nên nhanh và dày làm mờ kính của Harry. Vừa lúc nó giơ bàn tay đeo găng lên chùi kính, Leanne chụp lấy cái gói mà Katie đang cầm; Katie giật trở lại và cái gói đó rớt xuống mặt đường.

Lập tức Katie bốc lên không trung, không phải kiểu treo giò lơ lửng buồn cười như Ron đã bị, mà được nhấc bổng lên một

cách duyên dáng, hai tay dang ra như thể cô nàng sắp bay. Nhưng có cái gì đó không ổn, cái gì đó kỳ quái… Tóc Katie bị luồng gió mạnh quất bay quanh mình, nhưng hai mắt cô gái nhắm nghiền và gương mặt thì hoàn toàn không biểu lộ cảm xúc gì cả. Harry, Ron, Hermione, và Leanne đều đã ngừng bước đứng nhìn.

Thế rồi, khi cách mặt đất gần hai thước, Katie phát ra một tiếng gào khủng khiếp. Hai mắt cô mở bừng ra, nhưng cho dù cái mà cô đang nhìn thấy là cái gì, hay cô đang cảm thấy cái gì đi chăng nữa, thì rõ ràng cái đó cũng đang gây cho cô nỗi đau đớn khủng khiếp. Katie cứ gào thét rồi gào thét; Leanne cũng bắt đầu gào lên và chụp lấy cổ chân Katie, cố gắng kéo cô trở xuống mặt đất. Harry, Ron, và Hermione chạy nhào tới trước để giúp sức, nhưng ngay khi tụi nó hè nhau nắm lấy chân Katie, cô rớt luôn xuống đầu tụi nó. Harry và Ron tìm cách đỡ Katie nhưng cô quằn quại dữ quá nên tụi nó khó có thể giữ được. Tụi nó đành hạ Katie xuống đất từ từ. Cô nằm trên mặt đất vật vã gào la, dường như chẳng nhận ra đứa nào trong đám tụi nó.

Harry nhìn quanh; quang cảnh dường như hoang vắng.

“Ở yên đó!” Nó hét to trong tiếng gió hú để bảo những đứa khác, “Mình đi kêu cứu!”

Nó bắt đầu phóng chạy về trường; nó chưa từng nhìn thấy ai có cử chỉ như cử chỉ vừa rồi của Katie và nó không thể nghĩ ra nguyên nhân là cái gì; nó húc vô một khúc quanh của con đường và đâm sầm vô một cái gì tựa như một con gấu vĩ đại đứng trên hai chân sau.

“Bác Hagrid!” Nó thở hổn hển, loi ngoi ra khỏi giậu cây mà nó đã té vô.

“Harry!” Bác Hagrid kêu lên, băng tuyết bám trên chân mày và bộ râu của bác, và bác đang mặc cái áo khoác to, lùi xùi, bằng da hải ly. “Vừa mới đi thăm Grawp, chú nó lúc này khá đến nỗi con sẽ…”

“Bác Hagrid, ở đằng kia có người bị thương, hay bị ếm, hay bị gì đó…”

“Cái gì?” Bác Hagrid nói, cúi xuống thấp để nghe Harry nói trong tiếng gió rú gào.

“Có người bị ếm!” Harry rống lên.

“Ếm hả? Ai bị ếm… không phải Ron chứ? Hay Hermione?”

“Không, không phải tụi nó, mà là Katie Bell… lối này…”

Hai bác cháu cùng chạy ngược lại theo con đường. Chẳng mấy chốc họ đã nhìn thấy một nhóm người vây quanh Katie, cô gái vẫn còn vật vã và gào thét trên mặt đất; Ron, Hermione, và Leanne đều đang cố gắng dỗ yên cô.

“Lùi ra!” Bác Hagrid la lên. “Để bác coi con bé!”

“Nó bị cái gì đó!” Leanne nức nở. “Con không biết cái gì…”

Bác Hagrid trợn mắt ngó Katie chừng một giây, rồi không nói một lời, bác cúi xuống, quắp Katie trong tay, và chạy về phía tòa lâu đài. Trong vòng vài giây tiếng gào thét thảm thiết của Katie xa dần rồi tắt lịm, chỉ còn lại tiếng gầm rú của gió.

Hermione vội đi tới vòng tay ôm cô bạn của Katie, cô này đang khóc nức nở.

"Bồ là Leanne hả?"

Cô gái gật đầu.

"Chuyện đã xảy ra thình lình hay là…?"

"Chuyện xảy ra khi cái gói đó bị xé ra," Leanne thổn thức, vừa chỉ vào một cái gói giấy nâu nằm trên mặt đất lúc này đã sũng nước và bị xé mở ra để lộ ra ánh lấp lánh màu xanh biếc. Ron cúi xuống, tay nó vừa giơ ra, nhưng Harry chụp tay nó lại và kéo nó lùi ra sau.

"Đừng đụng tới!"

Nó ngồi thụp xuống. Có thể thấy một chuỗi đeo cổ bằng ngọc lộng lẫy thò ra khỏi lớp giấy.

"Mình đã từng thấy cái này trước đây," Harry nói, chăm chú nhìn vật ấy. "Nó đã được trưng bày trong tiệm Borgin & Burkes cách nay khá lâu. Cái nhãn có ghi là nó đã bị ếm bùa. Ắt hẳn là Katie đã đụng vào nó." Harry ngước lên nhìn Leanne, cô bé đã bắt đầu run bần bật không sao kiềm chế được. "Làm sao mà Katie lại có vật này?"

"Ôi, đó là lý do tụi này gây gổ với nhau. Nó vô nhà vệ sinh trong quán Ba Cây Chổi rồi trở lại cầm theo cái này nói rằng đó là một món quà bất ngờ dành cho ai đó ở trường Hogwarts mà nó phải trao lại. Khi nói vậy trông nó rất buồn cười… Ôi không! Ôi không, mình cá là nó đã bị ếm Bùa Độc Đoán, vậy mà mình không nhận thấy!"

Leanne lại run lẩy bẩy, nức nở trở lại. Hermione vỗ nhè nhẹ

vào vai cô bạn.

"Bạn ấy có nói là ai đã đưa cái này cho bạn ấy không, Leanne?"

"Không… Nó không chịu nói… và mình nói nó ngu quá và bảo nó đừng đem cái đó vô trường, nhưng nó chẳng chịu nghe và… và rồi mình thử giật cái đó ra khỏi tay nó… và… và…"

Leanne rống lên một tiếng khóc tuyệt vọng.

"Tụi mình nên trở về trường thôi," Hermione nói, cánh tay nó vẫn vòng quanh vai Leanne. "Tụi mình sẽ biết được bạn ấy giờ ra sao. Đi thôi…"

Harry ngập ngừng một chút, rồi rút tấm khăn quàng cổ đang quấn quanh mặt nó ra và, phớt lờ cái miệng há hốc của Ron, nó cẩn thận trùm lên chuỗi ngọc và lượm lên.

"Tụi mình cần đưa cho bà Pomfrey coi cái này," nó nói.

Khi đi theo Hermione và Leanne ngược lên con đường về trường, Harry suy nghĩ dữ dội. Tụi nó vừa mới đi vào sân trường thì nó mở miệng nói ngay, không thể giữ riêng trong đầu suy nghĩ ấy lâu hơn nữa.

"Malfoy biết về chuỗi ngọc này. Trong một dịp cách đây bốn năm ở tiệm Borgin & Burkes, trong lúc ẩn núp để tránh mặt cha con nó, mình đã nhìn thấy nó ngắm nghía cái này kỹ lắm. Cái này là cái mà nó mua vào ngày tụi mình theo dõi nó! Nó nhớ ra cái này và đã trở lại để mua!"

"Mình… mình không biết, Harry à," Ron ngập ngừng nói. "Cả đống người đi tới tiệm Borgin & Burkes… và chẳng phải cô gái kia nói rằng Katie nhận nó trong phòng vệ sinh nữ

sao?”

“Bạn ấy nói Katie cầm theo cái này khi trở lại từ nhà vệ sinh, không nhất thiết là Katie nhận cái này ngay trong nhà vệ sinh…”

“Cô McGonagall kìa!” Ron cảnh báo.

Harry ngước nhìn lên. Quả đúng, giáo sư McGonagall đang vội vã bước xuống những bậc thềm đá đi xuyên qua mưa tuyết để đón tụi nó.

“Bác Hagrid nói bốn trò đã thấy những gì xảy ra cho Katie Bell… Mời các trò lên văn phòng của tôi ngay tức thì! Trò đang cầm vật gì đó, Potter?”

“Cái vật mà bạn ấy đã chạm vô,” Harry nói.

“Úy mèn ơi,” giáo sư McGonagall nói, có vẻ lo sợ khi nhận chuỗi hạt từ tay Harry. “Khỏi, khỏi, thầy Filch à, chúng nó đi cùng tôi!” Bà vội vã nói thêm khi thầy Filch hăm hở bước lệt sệt ngang qua Tiền sảnh với cái Phép Dò Bí Mật của thầy giơ cao. “Hãy đem xâu chuỗi này đưa giáo sư Snape ngay tức thì, nhưng phải tuyệt đối không đụng tới nó, cứ quấn nó trong cái khăn quàng cổ!”

Harry và mấy đứa kia đi theo giáo sư McGonagall lên cầu thang vô văn phòng bà. Những cánh cửa sổ bị mưa tuyết tạt vào đang kêu lạch xạch trong khung, và căn phòng lạnh lẽo bất chấp tiếng lửa reo trong lò sưởi. Giáo sư McGonagall đóng cửa và lướt vòng qua bàn làm việc của bà để đối diện Harry, Ron, Hermione, và cô bé Leanne vẫn còn thổn thức.

“Thế nào?” Bà nói ngay. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Ngắc nga ngắc ngứ và phải ngừng lại nhiều lần để ráng nín khóc, Leanne kể cho giáo sư McGonagall nghe Katie đã vô nhà vệ sinh trong quán Ba Cây Chổi và trở ra cầm theo một cái gói không rõ gốc tích, Katie đã tỏ ra hơi kỳ quái như thế nào, và tụi nó đã cãi nhau ra sao về việc dại dột nhận lời giao những đồ vật mình không biết rõ, cuộc cãi vã lên tới đỉnh điểm khi xảy ra giành giật cái gói đồ, khiến nó bị rách toạc ra. Kể tới đây, Leanne quá xúc động, không còn nghe được thêm tiếng nào của cô bé nữa.

"Được rồi," giáo sư McGonagall nói, giọng ân cần. "Trò đi lên bệnh thất đi, Leanne, và xin bà Pomfrey cho thuốc gì đó mà an thần."

Khi Leanne đã ra khỏi phòng, giáo sư McGonagall quay sang Harry, Ron, và Hermione.

"Chuyện gì xảy ra khi Katie chạm vào xâu chuỗi?"

"Bạn ấy bay lên không trung," Harry nói, trước khi Ron hay Hermione có thể mở miệng, "và rồi gào thét, rồi rớt xuống. Thưa cô, con có thể gặp giáo sư Dumbledore được không ạ?"

"Thầy hiệu trưởng đi vắng đến thứ hai, Potter à," giáo sư McGonagall nói, vẻ mặt ngạc nhiên.

"Đi vắng à?" Harry lặp lại một cách tức tối.

"Phải, đi vắng, Potter à!" Giáo sư McGonagall nói giọng đanh lại. "Nhưng nếu con muốn nói bất cứ điều gì về sự việc khủng khiếp này thì con có thể nói với ta, ta chắc chắn như vậy!"

Harry ngập ngừng một thoáng. Giáo sư McGonagall không làm cho người ta tự tin lắm; cụ Dumbledore tuy nghiêm nghị về nhiều mặt, nhưng vẫn không tỏ ra coi thường một giả thuyết cho dù hoang đường thế nào đi chăng nữa. Tuy nhiên đây là một vấn đề sống chết và không phải là lúc lo ngại bị cười nhạo.

"Thưa giáo sư, con nghĩ Draco Malfoy đưa cho Katie chuỗi hạt đó."

Bên này nó, Ron xoa xoa cái mũi bối rối; bên kia nó, Hermione nhấp nhổm như thể cô nàng muốn tự nhích mình ra xa Harry một chút.

"Đó là một lời cáo buộc rất nghiêm trọng, Potter à," giáo sư McGonagall nói, sau khi lặng đi vì sửng sốt. "Con có bằng chứng nào không?"

"Dạ, không, nhưng," Harry đáp, và nó kể cho bà nghe về việc đi theo Malfoy đến tiệm Borgin & Burkes với cuộc đối thoại giữa Malfoy và ông Borgin mà tụi nó nghe lỏm được.

Khi nó nói xong, giáo sư McGonagall có vẻ hơi lúng túng.

"Malfoy đem cái gì đó đến tiệm Borgin & Burkes để sửa chữa à?"

"Thưa cô không phải, nó chỉ muốn ông Borgin chỉ cho cách sửa chữa vật ấy thôi, nó không đem theo vật ấy. Nhưng đó không phải điểm mấu chốt, vấn đề là cùng lúc đó nó mua một cái gì đó, và con tin cái đó là xâu chuỗi…"

"Con đã nhìn thấy Malfoy rời khỏi tiệm với một xâu chuỗi tương tự à?"

“Thưa cô không phải, nó bảo ông Borgin giữ cái đó lại trong tiệm cho nó…”

“Nhưng Harry à,” Hermione chen vào, “ông Borgin đã hỏi nó có muốn đem cái đó đi không, và Malfoy nói là không…”

“Bởi vì nó không muốn đụng đến cái đó, rõ ràng quá mà!” Harry tức giận nói.

“Chính xác nó nói là ‘Tôi mà đem cái đó xuống phố thì trông như thế nào?’” Hermione nói.

“Chà, trông nó sẽ giống thằng đần đeo chuỗi,” Ron chen vô.

“Ôi, Ron,” Hermione kêu lên chán nản, “cái đó sẽ được gói ghém kỹ lưỡng, như thế nó sẽ không phải đụng vô, và cũng dễ dàng giấu bên trong áo khoác, để không ai nhìn thấy cái đó! Mình nghĩ cái mà Malfoy muốn gởi lại tiệm Borgin & Burkes rất ồn ào hoặc rất cồng kềnh, một cái gì đó nó biết là sẽ thu hút sự chú ý nếu nó mang xuống phố - và dẫu thế nào đi nữa,” Hermione nói tiếp, giọng to hơn, trước khi Harry có thể chen vào, “mình đã hỏi ông Borgin về xâu chuỗi, các bạn không nhớ sao? Khi mình đi vô tiệm để thử tìm hiểu xem Malfoy đã nhờ ông Borgin giữ lại cho nó cái gì, mình đã nhìn thấy xâu chuỗi ở đó. Và ông Borgin chỉ nói giá cả, ông không hề nói là nó đã được bán rồi hay gì gì…”

“Ôi, bồ rất ư lộ liễu, ông ta nhận ra ngay trong vòng năm giây là bồ đang âm mưu gì đó, dĩ nhiên ông ta không nói cho bồ biết… Với lại, Malfoy có thể yêu cầu gởi món đồ đó cho nó bởi vì…”

“Thôi đủ rồi!” Giáo sư McGonagall nói, vẻ giận dữ, khi Hermione mở miệng toan phản đối. “Potter à, tôi cám ơn trò đã kể cho tôi nghe điều này, nhưng chúng ta không thể cáo buộc Malfoy chỉ vì cậu ta đã vô một cửa hàng nơi có lẽ đã bán ra xâu chuỗi ấy. Điều tương tự có thể xảy ra cho hàng trăm người…”

“… con tính nói vậy đó…” Ron lẩm bẩm.

“… và trong trường hợp nào đi nữa, chúng ta cũng đã áp dụng những biện pháp an ninh rất nghiêm ngặt ở đây trong niên học này. Tôi không tin là xâu chuỗi có thể được đem vô trường mà không ai biết…”

“Nhưng…”

“… và hơn nữa,” giáo sư McGonagall nói, với cái vẻ dứt khoát đáng sợ, “Malfoy không có mặt trong làng Hogsmeade ngày hôm nay.”

Harry há hốc mồm nhìn giáo sư, xì hơi ra.

“Thưa cô, làm sao cô biết được?”

“Bởi vì trò ấy bị cấm túc ở chỗ tôi. Trò ấy đã không làm xong bài tập biến hình hai lần liên tiếp. Thôi thế, cám ơn trò đã kể cho tôi nghe về sự nghi ngờ của trò, Potter à,” bà nói khi đi ngang qua tụi nó, “nhưng tôi cần lên bệnh thất để thăm Katie Bell. Mong các trò hưởng một ngày tốt đẹp.”

Bà mở cửa văn phòng. Tụi nó không có lựa chọn nào khác hơn là lần lượt đi ngang qua bà mà không được nói thêm lời nào.

Harry rất giận hai đứa bạn đã về phe giáo sư McGonagall;

dù vậy, nó cảm thấy phải dằn lòng để tham gia cuộc tranh luận khi tụi nó bắt đầu cãi nhau về việc đã xảy ra.

“Vậy bồ đoán xem Katie được bảo phải giao xâu chuỗi cho ai?” Ron hỏi, khi tụi nó leo cầu thang lên phòng sinh hoạt chung.

“Quỷ thần nào biết được,” Hermione nói. “Nhưng cho dù đó là ai thì cũng khó lòng thoát được. Không ai có thể mở cái gói đó ra mà không chạm vào xâu chuỗi.”

“Rất nhiều người có thể là mục tiêu,” Harry nói. “Cụ Dumbledore chẳng hạn - bọn Tử Thần Thực Tử chỉ mong khử cụ, cụ chắc phải là một trong những mục tiêu đầu tiên của tụi nó. Hay thầy Slughorn… Cụ Dumbledore cho là Voldemort thực sự mong muốn chiêu nạp thầy và chúng không thể hài lòng nổi khi thầy về phe với cụ. Hay là…”

“Hay là bồ,” Hermione nói, có vẻ bồn chồn.

“Không lẽ nào,” Harry nói, “nếu gởi cho mình thì Katie chỉ cần quay lại trên đường và đưa nó cho mình, đúng không? Malfoy theo sau chị ấy suốt quãng đường từ quán Ba Cây Chổi đi ra. Trao cái gói quà đó ở bên ngoài trường Hogwarts nghe có lý hơn nhiều, khi mà thầy Filch rà soát hết thảy mọi người đi ra đi vào trường. Mình thắc mắc tại sao Malfoy lại bảo Katie đem cái gói đó vô tòa lâu đài?”

“Harry, Malfoy không có mặt ở Hogsmeade!” Hermione nói, giẫm chân vì tức tối.

“Vậy là nó phải nhờ tới một kẻ đồng lõa,” Harry nói. “Crabbe hay Goyle… hay, thử nghĩ xem, một tên Tử Thần

Thực Tử nào đó, nếu bây giờ nó đã gia nhập bọn chúng thì nó có cả khối đồng bọn chí cốt hơn cả Crabbe và Goyle."

Ron và Hermione đưa mắt nhìn nhau, ngụ ý rõ ràng: *vô phương cãi nhau với thằng này.*

"Súp Đăng Quang," Hermione hô lên dứt khoát khi tụi nó đi tới chỗ Bà Béo.

Bức chân dung lẳng qua một bên để cho chúng chui vô phòng sinh hoạt chung. Căn phòng đầy nhóc và bốc mùi quần áo ướt: nhiều người dường như vừa từ Hogsmeade trở về sớm vì thời tiết xấu quá. Tuy nhiên, chẳng nghe ai xì xầm sợ hãi hay suy đoán gì: rõ ràng là cái tin về chuyện xui xẻo của Katie chưa kịp lan truyền.

"Thực ra, nếu bồ chịu dừng lại và suy nghĩ về chuyện đó, bồ sẽ thấy cuộc tấn công cũng không khôn khéo lắm," Ron nói, vừa làm một điều không bình thường là tống một nhóc năm thứ nhất ra khỏi cái ghế bành êm ái cạnh lò sưởi để tự mình ngồi xuống. "Chuyện trù ếm còn chưa vô được tới tòa lâu đài. Bồ không thể gọi đó là một trò có hiệu quả."

"Bồ nói đúng," Hermione nói, vừa đá Ron ra khỏi cái ghế bành để nhường trở lại cho thằng nhóc năm thứ nhất. "Vụ đó không được tính toán kỹ cho lắm."

"Nhưng Malfoy trở thành một trong những nhà mưu tính vĩ đại nhất thế giới từ hồi nào hè?" Harry hỏi.

Cả Ron lẫn Hermione đều không trả lời nó.

13

RIDDLE BUỒN

Katie được chuyển qua bệnh viện Thánh Mungo chuyên điều trị Thương tích và Bệnh tật Pháp thuật vào ngày hôm sau, vào lúc đó thì tin cô bé bị ếm ma thuật đã lan ra khắp trường, mặc dù chi tiết khá rối rắm và ngoại trừ Harry, Ron, Hermione, Leanne, có vẻ không ai biết rằng bản thân Katie không phải là mục tiêu được nhắm tới.

"Ôi, dĩ nhiên Malfoy thì biết chứ," Harry nói với Ron và Hermione, hai đứa này cứ tiếp tục chính sách mới của tụi nó là giả điếc mỗi khi Harry nhắc tới lý thuyết Malfoy-là-một-Tử-Thần-Thực-Tử.

Harry đã lo lắng không biết cụ Dumbledore có từ đâu đó trở về đúng hẹn cho buổi học tối thứ hai không, nhưng bởi vì chẳng nhận được thông báo nào hoãn lại, nên nó tự trình diện trước văn phòng cụ Dumbledore vào lúc tám giờ đúng, gõ cửa, và được mời vào. Kia cụ Dumbledore ngồi đó, trông mệt mỏi khác thường; bàn tay của cụ vẫn cháy khô đen đúa như lâu nay, nhưng cụ mỉm cười khi ra dấu cho Harry ngồi xuống. Cái chậu Tưởng Ký lại được đặt trên bàn, hắt những đốm sáng óng

ánh bạc lên trần.

“Con đã khá bận rộn trong thời gian thầy đi vắng,” cụ Dumbledore nói. “Ta tin là con đã chứng kiến tai nạn của Katie.”

“Dạ, thưa thầy. Bạn ấy ra sao rồi ạ?”

“Vẫn chưa được khỏe lắm, mặc dù trò ấy khá may mắn. Trò ấy dường như chỉ chạm nhẹ vào xâu chuỗi với một diện tích da rất nhỏ bị tiếp xúc; có một cái lỗ nhỏ xíu trên găng tay trò ấy. Nếu trò ấy mà đeo xâu chuỗi ấy vô, thậm chí nếu trò ấy cầm xâu chuỗi mà không đeo găng tay, thì trò ấy đã chết rồi, có thể ngay lập tức. May thay giáo sư Snape đã hành động kịp thời để ngăn chặn không cho bùa ếm đó phát tán nhanh chóng…”

“Sao lại là ông ấy?” Harry hỏi ngay. “Sao không phải là bà Pomfrey?”

“Láo xược,” một giọng nói nhỏ vang lên từ một trong những bức chân dung trên tường, và cụ Phineas Nigellus Black, ông cố tổ của chú Sirius, ngóc đầu lên khỏi hai cánh tay, hình như vẫn được cụ coi như cái gối kê đầu để ngủ. “Ta không đời nào cho phép một học sinh hỏi vặn vẹo trong trường Hogwarts thời mà ta còn điều hành.”

“Vâng, cám ơn cụ Phineas,” cụ Dumbledore dỗ yên. “Giáo sư Snape biết nhiều hơn bà Pomfrey về Nghệ thuật Hắc ám, Harry à. Dù sao đi nữa thì nhân viên bệnh viện thánh Mungo đang gởi tường trình hằng giờ cho thầy, và thầy hy vọng Katie sẽ sớm bình phục hoàn toàn.”

“Thưa thầy, thầy đi đâu hồi cuối tuần rồi ạ?” Harry hỏi, bất chấp một cảm giác mạnh mẽ là có thể nó đang liều mạng, một cảm giác dường như được cụ Phineas Nigellus chia sẻ, cụ huýt gió khe khẽ.

“Bây giờ thì thầy không tiện nói,” cụ Dumbledore nói. “Tuy nhiên, khi nào đúng lúc thì thầy sẽ nói cho con biết.”

“Thầy sẽ nói hả?” Harry hấp tấp nói.

“Ừ, thầy định vậy,” cụ Dumbledore nói, vừa rút trong túi áo ra một cái chai mới chứa những ký ức óng ánh bạc và mở nút chai bằng một cái gõ của cây đũa phép.

“Thưa thầy,” Harry lại ngập ngừng nói, “con đã gặp lão Mundungus ở Hogsmeade.”

“À phải, thầy đã biết về việc Mundungus nhẹ tay nẫng tài sản thừa kế của con,” cụ Dumbledore nói, hơi cau mày. “Lão đã lặn mất tiêu từ lúc con bắt quả tang lão bên ngoài quán Ba Cây Chổi; thầy nghĩ lão sợ giáp mặt thầy. Tuy nhiên, con có thể yên tâm là lão sẽ không thể nào ăn cắp thêm bất cứ cái gì nữa trong tài sản trước đây của chú Sirius.”

“Lão già lai ghẻ lở ấy ăn cắp của gia truyền của dòng họ Black à?” Cụ Phineas Nigellus nói, cụ điên tiết lên, và chuồn ra khỏi cái khung tranh của mình, chắc chắn là để về thăm cái chân dung của cụ ở số mười hai quảng trường Grimmauld.

“Thưa thầy,” Harry nói, sau một khoảng ngắn nín thinh. “Giáo sư McGonagall có nói với thầy điều con đã thưa với cô ấy sau khi Katie bị thương không? Về Draco Malfoy ấy ạ?”

“Có, cô ấy có nói với thầy về sự nghi ngờ của con,” cụ

Dumbledore nói.

"Và thầy có…?"

"Thầy sẽ tiến hành những biện pháp thích đáng để điều tra bất cứ ai có nhúng tay vào tai nạn của Katie," cụ Dumbledore nói. "Nhưng điều thầy bận tâm lúc này, Harry à, là bài học của chúng ta."

Harry cảm thấy hơi bực mình về chuyện này: nếu buổi học của thầy trò nó quan trọng như thế, tại sao buổi học thứ nhì lại cách xa buổi học thứ nhất dữ vậy? Tuy nhiên, nó không nói gì thêm về Draco Malfoy, mà chỉ ngồi nhìn khi cụ Dumbledore rót cái ký ức mới vào trong cái Tưởng Ký, và bưng cái chậu đá giữa hai bàn tay với những ngón tay rất dài, cụ bắt đầu xoay cái chậu đá một lần nữa.

"Thầy biết chắc con vẫn nhớ rằng chúng ta đã rời câu chuyện về thuở ban đầu của Chúa tể Voldemort ở chỗ chàng Muggle trẻ tuổi đẹp trai Tom Riddle đã bỏ rơi cô vợ phù thủy Merope, để trở về nhà mình ở làng Hangleton Nhỏ. Merope bị bỏ lại một mình ở London, bụng mang dạ chửa đứa bé sau này sẽ trở thành Chúa tể Voldemort."

"Thưa thầy, làm sao thầy biết là cô ấy ở London?"

"Bởi vì có chứng cớ của một ông Caractacus Burke," cụ Dumbledore nói, "ông này, do một ngẫu nhiên kỳ lạ, đã giúp thành lập chính cái tiệm xuất xứ của xâu chuỗi mà chúng ta vừa thảo luận."

Cụ sàng đãi nội dung của cái Tưởng Ký như Harry đã từng thấy cụ sàng đãi trước đây, rất giống cách những người thợ mỏ

vàng sàng đãi quặng để tìm vàng. Dâng lên trên cái khối óng ánh bạc đang xoáy tít là một người đàn ông từ từ xoay vòng vòng trong cái Tưởng Ký, ban đầu bạc trắng như ma nhưng rắn chắc hơn dần, với một mái tóc phủ kín cả mắt.

"Vâng, chúng tôi có được nó trong một trường hợp lạ lùng. Một phù thủy trẻ đem nó đến trước lễ Noel, ôi, cách đây nhiều năm rồi. Cô ta nói cô ta cần vàng ghê lắm, chà, điều đó rất hiển nhiên. Cô ta ăn mặc rách rưới và coi bộ chẳng bao lâu nữa… sẽ có em bé. Cô ta nói sợi dây chuyền là của dòng họ Slytherin. Ối, lúc nào chúng tôi cũng nghe những câu chuyện tương tự như vậy, 'Ôi, đây là di vật của dòng họ Merlin, đây là cái bình trà cưng của ngài.' Nhưng khi tôi nhìn kỹ nó, thì nó có dấu hiệu của ngài Slytherin hẳn hoi, và chỉ cần vài phép bùa chú đơn giản là tôi biết được đồ thật. Dĩ nhiên điều đó khiến nó vô giá. Cô ta lại dường như không biết chút gì giá cả của vật đó. Vui vẻ mà nhận mười Galleon đánh đổi vật đó. Món hời nhất mà tôi từng mua!"

Cụ Dumbledore lắc cái chậu Tưởng Ký một cái thiệt mạnh và ông Caractacus Burke lặn trở xuống mớ ký ức xoáy tít, chỗ mà ông ta đã từ đó hiện ra.

"Ông ta chỉ trả cô ấy mười Galleon thôi à?" Harry phẫn nộ nói.

"Ông Caractacus Burke không nổi tiếng lắm về tính hào phóng," cụ Dumbledore nói. "Vậy là chúng ta biết, lúc gần sanh, Merope đã một mình ở London và cần vàng ghê gớm, cần đến nỗi phải bán đi tài sản có giá trị duy nhất, sợi dây chuyền vốn là một trong những di sản gia truyền quý báu của

Marvolo.”

“Nhưng cô ta có thể phù phép mà!” Harry sốt ruột nói. “Cô ta có thể tự kiếm đồ ăn và mọi thứ cho mình bằng Pháp thuật, đúng không ạ?”

“À,” cụ Dumbledore nói, “có lẽ cô ta có thể làm vậy. Nhưng thầy tin - và một lần nữa thầy chỉ đoán mà thôi, nhưng thầy tin là thầy đúng - rằng khi bị chồng bỏ, Merope đã thôi dùng Pháp thuật. Thầy nghĩ cô ta không muốn là phù thủy nữa. Dĩ nhiên, cũng có thể tình yêu không được đáp lại của cô ta và nỗi tuyệt vọng kèm theo đã làm cạn kiệt sức mạnh của cô; điều đó có thể xảy ra lắm. Đằng nào đi nữa, như con sắp sửa thấy đây, Merope từ chối giơ cây đũa phép lên, cho dù để cứu chính mạng sống của mình.”

“Cô ta thậm chí không muốn sống vì đứa con của mình sao?”

Cụ Dumbledore nhướn chân mày lên, “Con còn có thể cảm thấy thương xót Chúa tể Voldemort ư?”

“Không,” Harry nói nhanh, “nhưng cô ta có thể lựa chọn, đúng không, chẳng giống như má của con…”

“Má của con cũng có quyền lựa chọn,” cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói. “Đúng vậy, Merope Riddle đã chọn cái chết bất chấp đứa con trai đang cần đến cô ta, nhưng đừng phán xét cô ta khắc nghiệt quá, Harry à. Cô ta đã suy yếu đi rất nhiều vì nỗi đau khổ kéo dài và cô ta chưa bao giờ có được lòng can đảm như má con. Và bây giờ nếu con chịu đứng yên…”

“Chúng ta sẽ đi đâu?” Harry hỏi, khi cụ Dumbledore đến

đứng cạnh nó trước cái bàn.

"Lần này," cụ Dumbledore nói, "chúng ta sẽ đi vào ký ức của thầy. Thầy nghĩ con sẽ thấy ký ức của thầy phong phú chi tiết và chính xác mỹ mãn. Mời con đi trước, Harry…"

Harry cúi xuống cái Tưởng Ký; mặt nó chạm vào bề mặt mát lạnh của ký ức và rồi nó rơi xuyên qua bóng tối một lần nữa… Vài giây sau, chân nó chạm mặt đất cứng; nó mở mắt ra và thấy nó với cụ Dumbledore đang đứng trên một đường phố London cổ kính và khá náo nhiệt.

"Thầy kia kìa," cụ Dumbledore hớn hở nói, vừa chỉ về phía trước nơi một dáng người cao đang băng qua đường trước chiếc xe ngựa kéo chở sữa.

Chòm râu và mái tóc dài của chàng trai Albus Dumbledore trẻ tuổi này màu nâu vàng. Sau khi qua tới lề đường mà hai thầy trò nó đang đứng, cậu ta rảo bước đi dọc theo lề đường, thu hút những cái liếc mắt tò mò nhờ bộ đồ nhung màu mận được may cắt đỏm dáng mà cậu đang mặc.

"Thưa thầy bộ đồ đẹp quá," Harry buột miệng nói không kềm lại được, nhưng cụ Dumbledore chỉ chắt lưỡi khoái trá đi theo hình bóng trẻ tuổi của mình cách một khoảng ngắn, cuối cùng ngang qua hai cánh cổng sắt để vào một khoảnh sân trống trải phía trước một tòa nhà vuông vức khá kiên cố có hàng rào song sắt cao bao quanh. Thầy Dumbledore trẻ leo lên những bậc thềm dẫn đến cửa chính và gõ một lần. Chỉ một hai tích tắc sau, cánh cửa được một cô gái nhếch nhác đeo tạp dề mở ra.

"Chào cô. Tôi có hẹn với bà Cole, người mà theo tôi nghĩ là

quản lý ở đây?"

"À," cô gái nói, trông rõ vẻ bối rối vì bộ dạng kỳ cục của thầy Dumbledore. "Ưm… chỉ chút xíu… BÀ COLE!" Cô ta ngoái đầu ra sau rống lên.

Harry nghe một giọng nói ở xa quát to điều gì đó để đáp trả. Cô gái quay lại thầy Dumbledore nói. "Mời vào, bà ấy ra ngay."

Thầy Dumbledore trẻ bước vào một hành lang lát gạch đen trắng; toàn cảnh nơi ấy trông sơ sài nhưng sạch như li như lau. Harry và cụ Dumbledore đi theo. Trước khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ, một người đàn bà da bọc xương vẻ mặt phiền muộn lật đật đi về phía họ. Bà ta có một gương mặt sắc cạnh có vẻ lo âu nhiều hơn là ác độc, và bà ta vừa đi về phía thầy Dumbledore vừa ngoái đầu ra sau nói với một người giúp việc đeo tạp dề khác.

"… và đem i-ốt lên lầu cho Martha, Billy Stubbs cứ gỡ ghẻ của nó và Eric Whalley thì rỉ mủ ra khắp khăn trải giường - bệnh trái rạ trên hết mọi thứ," bà ta không nói với người nào cụ thể, và rồi mắt bà gặp phải thầy Dumbledore và bà đứng lặng người giữa lối đi, có vẻ kinh ngạc như thể thấy một con hươu cao cổ vừa mới bước qua ngưỡng cửa nhà bà.

"Chào bà," thầy Dumbledore nói, giơ một bàn tay ra. Bà Cole chỉ há hốc mồm.

"Tên tôi là Albus Dumbledore. Tôi đã gởi cho bà một lá thư xin được gặp và bà đã tử tế mời tôi đến đây vào ngày hôm nay."

Bà Cole chớp mắt. Dường như quyết định rằng thầy Dumbledore không phải là một ảo giác, bà nói giọng yếu ớt, "À phải. Thôi… thôi thì… Anh nên đi vào phòng của tôi. Vâng."

Bà dẫn thầy Dumbledore vào một căn phòng nhỏ có vẻ như nửa là phòng khách nửa là phòng làm việc. Nó cũng sơ sài như hành lang và bàn này ghế nọ không đồng bộ. Bà mời thầy Dumbledore ngồi xuống một cái ghế ọp ẹp và tự bà cũng ngồi xuống phía sau một cái bàn làm việc bừa bộn lộn xộn, trố mắt nhìn thầy lo lắng.

"Tôi đến đây, như tôi đã viết cho bà trong lá thư, để thảo luận về Tom Riddle và thu xếp tương lai cho cậu bé," thầy Dumbledore nói.

"Ông là thân nhân của nó à?" Bà Cole hỏi.

"Không, tôi là một giáo viên," thầy Dumbledore nói. "Tôi đến để đề nghị nhận Tom vào học ở trường của tôi."

"Vậy trường của ông là trường gì?"

"Tên trường là Hogwarts," thầy Dumbledore nói.

"Và vì sao ông lại quan tâm đến Tom?"

"Chúng tôi tin là cậu bé có những phẩm chất mà chúng tôi đang tìm kiếm."

"Có phải ý ông nói là nó xin được học bổng? Nó làm sao mà xin được? Nó chưa bao giờ nộp đơn xin cái nào."

"À, tên của cậu bé đã được ghi sẵn trong trường từ khi mới được sinh ra…"

“Ai ghi danh cho nó? Cha mẹ nó à?”

Chắc chắn bà Cole là một người đàn bà sắc sảo phiền phức. Dường như thầy Dumbledore cũng nghĩ như vậy, bởi vì giờ đây Harry thấy thầy rút nhẹ cây đũa phép ra khỏi túi của bộ đồ nhung đồng thời cầm lên một tờ giấy trắng bóc trên bàn của bà Cole.

“Đây,” thầy Dumbledore nói, vẫy cây đũa phép một cái khi thầy đưa miếng giấy cho bà Cole, “tôi nghĩ cái này sẽ khiến cho mọi thứ được rõ ràng.”

Mắt bà Cole lé đi rồi ngay lại khi bà chăm chú nhìn vào tờ giấy trắng một hồi.

“Có vẻ hoàn toàn hợp lệ,” bà nói với vẻ yên tâm, đưa lại tờ giấy. Kế đến bà ngó thấy một chai rượu gin và hai cái ly mà chắc chắn là không hề tồn tại trước đó vài giây.

“Ơ… cho phép tôi được mời anh một ly rượu gin nhé?” Bà nói bằng một giọng cực kỳ tao nhã.

“Cám ơn bà nhiều lắm,” thầy Dumbledore nói, tươi cười.

Bà Cole chẳng mấy chốc đã tỏ rõ bà không phải là tay mơ về chuyện uống rượu gin. Rót cho cả hai người những ly rượu đầy ắp, bà uống một hơi cạn ly của bà. Chép môi sảng khoái một cách thẳng thắn, bà mỉm cười với thầy Dumbledore lần đầu tiên, và thầy không chần chừ gì mà không tận dụng ngay cơ hội thuận lợi này.

“Tôi đang tự hỏi liệu bà có thể kể cho tôi nghe tiểu sử của Tom Riddle không? Tôi nghĩ cậu ấy chào đời ở viện mồ côi này thì phải?”

“Đúng vậy,” bà Cole nói, tự rót thêm rượu gin cho mình. “Tôi nhớ chuyện đó rõ như bất cứ chuyện nào khác, bởi vì tôi cũng chỉ mới bắt đầu làm việc ở đây vào lúc đó. Đêm giao thừa lạnh thấu xương, anh biết đấy, tuyết rơi dữ lắm. Đêm quái quỷ. Và cô gái ấy, không lớn tuổi hơn tôi lắm vào lúc đó, lê lết bước lên bậc thềm cửa chính. Ôi, cô ta chẳng phải người đầu tiên. Chúng tôi đưa cô vào, và trong vòng một giờ đồng hồ sau cô ấy sanh ra đứa bé.”

Bà Cole gật gù một cách đầy ấn tượng và làm thêm một ngụm gin thiệt to nữa.

“Cô ấy có nói điều gì trước khi chết không?” Thầy Dumbledore hỏi. “Điều gì về cha của đứa bé chẳng hạn?”

“A, có đây, như vẫn thường xảy ra,” bà Cole nói, lúc này bà ta dường như đang cao hứng, với ly rượu gin trong tay và một thính giả háo hức muốn nghe bà kể chuyện. “Tôi nhớ cô ấy nói với tôi: ‘tôi hy vọng bé giống cha bé’ và tôi không nói dối đâu nhé, cô ấy hy vọng như thế là đúng, bởi vì cô ấy xấu ơi là xấu - và rồi cô ấy bảo tôi đặt tên cho bé là Tom, theo tên ba của bé, và Marvolo, theo tên *bố cô ta* - vâng, tôi biết, tên buồn cười nhỉ? Chúng tôi đã thắc mắc phải chăng cô ấy đến từ một gánh xiếc - và cô ấy nói họ của đứa bé là Riddle. Và cô ấy chết ngay sau đó không thốt thêm lời nào.”

“Thế là chúng tôi đặt tên cho đứa bé y như lời cô ấy dặn, dường như điều đó quan trọng đối với cô gái tội nghiệp ấy, nhưng chẳng thấy Tom hay Marvolo hay bất cứ Riddle nào đó đến đây tìm đứa bé, cũng chẳng có thân nhân nào cả, thành ra đứa bé ở lại viện mồ côi, và đã ở đây từ bấy đến giờ.”

Gần như lơ đãng, bà Cole lại tự chuốc cho mình một ly rượu gin đầy ắp khác. Hai đốm hồng hồng đã hiện trên đôi gò má cao của bà. Rồi bà nói, "Nó là một thằng bé lạ lắm."

"Vâng," thầy Dumbledore nói. "Tôi tin là cậu ấy có thể khác thường."

"Hồi còn sơ sinh nó cũng đã lạ rồi. Nó hầu như không khóc bao giờ, ông hiểu chứ. Và rồi, khi lớn thêm một tí, nó… kỳ quái lắm."

"Kỳ quái như thế nào?" Thầy Dumbledore nhã nhặn hỏi.

"Chà, nó…"

Nhưng bà Cole chợt ghìm lại, và ánh mắt dò hỏi qua ly rượu gin của bà về phía thầy Dumbledore không mơ hồ hay vớ vẩn chút nào.

"Ông nói là chắc chắn nó được nhận vô trường của ông hả?"

"Chắc chắn," thầy Dumbledore nói.

"Và không có điều gì tôi nói ra có thể thay đổi điều đó chứ?"

"Không," thầy Dumbledore nói.

"Dù gì đi nữa ông cũng đem thằng bé đi chứ?"

"Dù gì đi nữa," thầy Dumbledore trang nghiêm lặp lại.

Bà Cole liếc thầy một cái như thể cân nhắc xem có thể tin được thầy hay không. Dường như bà quyết định là có thể tin, bởi vì bỗng nhiên bà nói thiệt nhanh, "Nó khiến những đứa trẻ khác sợ chết khiếp."

“Có phải bà muốn nói cậu ấy là kẻ hiếp đáp trẻ khác?” Thầy Dumbledore hỏi.

“Tôi nghĩ chắc là nó có bắt nạt,” bà Cole nói, hơi cau mày, “nhưng rất khó mà bắt nó tại trận. Có những chuyện ngẫu nhiên… những chuyện quái quỷ…”

Thầy Dumbledore không thúc giục bà Cole nói, nhưng Harry có thể thấy là thầy đang khoái nghe. Bà ta lại hớp thêm một ngụm rượu gin nữa và đôi má hồng của bà càng hồng ửng lên.

“Con thỏ của Billy Stubbs… Chà, Tom *nói* là nó không làm chuyện đó và tôi thấy nó không thể nào làm nổi chuyện đó, nhưng dù có như thế, thì thỏ đâu có tự treo mình lên xà ngang hả?”

“Không, tôi không nghĩ vậy,” thầy Dumbledore khẽ nói.

“Nhưng tôi mà biết nó làm cách nào mà leo được lên xà để làm chuyện đó thì cho tôi chết toi đi cho rồi. Tôi chỉ biết là nó và Billy đã cãi nhau ngày hôm trước. Và rồi…” Bà Cole ực thêm một hớp rượu gin nữa, lần này để nhổm một tí rượu xuống cằm, “… trong một dịp đi dã ngoại mùa hè… chúng tôi đưa bọn trẻ đi chơi ở thôn quê hay bờ biển, anh biết đấy, mỗi năm một lần… Chà, từ chuyến đi đó về sau Amy Benson và Dennis cứ dở tỉnh dở ngây, điều duy nhất mà chúng tôi có thể moi được từ hai đứa nó là tụi nó đã đi vô một cái hang với Tom Riddle. Có thể là tụi nó chỉ đi thám hiểm, nhưng tôi tin chắc là có *chuyện gì đó* đã xảy ra trong hang. Và, ôi thôi, có rất nhiều chuyện, những chuyện quái gở…”

Bà ngó chừng thầy Dumbledore một lần nữa, và mặc dù hai

má bà đã đỏ bừng, cái nhìn chòng chọc của bà vẫn nghiêm chỉnh. “Tôi cho là sẽ không có nhiều người tiếc nuối khi thấy nó ra đi đâu.”

“Tôi chắc bà cũng hiểu rằng chúng tôi sẽ không giữ luôn cậu bé?” Thầy Dumbledore nói, “Cậu bé sẽ trở về đây, ít nhất thì cũng vào mỗi mùa hè.”

“Ô, thôi cũng được, thế còn hơn bị que sắt rỉ nện vô mũi,” bà Cole nói, hơi bị nấc cục. Bà đứng lên, và Harry rất có ấn tượng khi thấy bà hết sức vững vàng, mặc dù chai rượu gin giờ đây đã vơi hết hai phần ba. “Tôi đoán là anh muốn gặp nó?”

“Rất muốn,” thầy Dumbledore nói, và thầy cũng đứng dậy.

Bà Cole dẫn thầy đi ra khỏi văn phòng và đi lên một cầu thang bằng đá, vừa ra lệnh, vừa khiển trách những người giúp việc và lũ trẻ con khi bà đi ngang qua họ. Harry thấy tất cả lũ trẻ mồ côi đều mặc cùng một loại áo dài xám xịt. Trông chúng cũng được chăm sóc tương đối tốt, nhưng không thể chối rằng đó là một nơi khắc nghiệt cho trẻ con lớn lên.

“Chúng ta đến nơi rồi,” bà Cole nói, khi họ quẹo qua chân cầu thang của tầng thứ hai và dừng lại bên ngoài cánh cửa thứ nhất trong một hành lang dài. Bà ta gõ lên cửa hai lần rồi bước vô phòng.

“Tom à? Con có khách. Đây là ông Dumberton… Xin lỗi, Dunderbore. Ông ấy đến để nói với con… Thôi, ta sẽ để cho ông ấy nói.”

Harry và hai Dumbledore đi vô phòng, và bà Cole đóng cửa phòng lại sau lưng họ. Đó là một căn phòng nhỏ trơ trụi hầu

như không có gì ngoại trừ một cái tủ áo cũ và một cái khung giường sắt. Một cậu bé đang ngồi trên một đống mền xám, chân duỗi thẳng ra phía trước, tay cầm một cuốn sách.

Chẳng có dấu vết gì của dòng họ Gaunt trên gương mặt của Tom Riddle. Merope đã đạt được ước nguyện phút lâm chung: cậu bé là hình ảnh thu nhỏ của người cha đẹp trai, khá cao so với tuổi mười một, tóc đen và làn da tai tái. Mắt cậu bé hơi nheo lại khi ngắm cái bộ dạng kỳ quái của thầy Dumbledore. Hai bên im lặng một lúc.

"Chào Tom," thầy Dumbledore nói, vừa đi tới và giơ tay ra.

Cậu bé do dự, rồi nắm lấy bàn tay người khách, hai người bắt tay nhau. Thầy Dumbledore kéo một cái ghế bằng gỗ cứng đến ngồi bên cạnh Riddle, khiến cho hai người trông hơi giống cảnh một bệnh nhân và khách thăm bệnh trong bệnh viện.

"Tôi là giáo sư Dumbledore."

"Giáo sư?" Riddle lặp lại. Nó tỏ vẻ lo lắng. "Có giống như 'bác sĩ' không? Ông đến đây để làm gì? Có phải bà ấy kêu ông tới khám tôi không?"

Cậu bé chỉ về phía cánh cửa mà bà Cole vừa đóng lại khi bỏ đi.

"Không, không," thầy Dumbledore mỉm cười, nói.

"Tôi không tin ông," Riddle nói. "Bà ấy muốn để tôi khám bệnh, đúng không? Nói thiệt đi!"

Cậu bé nói ba tiếng cuối với một sức mạnh dứt khoát gần như khích động. Đó là một mệnh lệnh, và nó vang lên như thể trước đây cậu bé đã ra lệnh như vậy nhiều lần. Mắt cậu bé mở

to và cậu nhìn trừng trừng thầy Dumbledore, thầy không đáp lại mà chỉ tiếp tục mỉm cười thoải mái. Vài giây sau Riddle ngưng chiếu tướng, mặc dù cậu trông có vẻ lo lắng hơn.

"Ông là ai?"

"Tôi vừa nói với em. Tôi là giáo sư Dumbledore và tôi làm việc ở một trường học tên là Hogwarts. Tôi đến đây để mời em về học ở trường tôi - là trường mới của em, nếu em muốn học ở đó."

Phản ứng của Riddle trước việc này đáng ngạc nhiên nhất. Nó nhảy ra khỏi giường và lùi xa thầy Dumbledore, vẻ mặt giận dữ.

"Ông đừng hòng lừa tôi! Chỗ ông đến là nhà thương điên chứ gì? Giáo sư hả, ừ, dĩ nhiên… Này, tôi không đi đâu, hiểu không? Con mèo già ấy mới là kẻ nên vô nhà thương điên. Tôi không hề làm bất cứ điều gì nhỏ Amy Benson hay Dennis Bishop, và ông có thể hỏi chúng, chúng sẽ kể cho ông nghe!"

"Tôi không đến từ nhà thương điên," thầy Dumbledore kiên nhẫn nói. "Tôi là một giáo viên và, nếu em ngồi xuống bình tĩnh lại, tôi sẽ kể em nghe về trường Hogwarts. Dĩ nhiên nếu em không muốn đi học ở trường đó thì không ai cưỡng ép em."

"Họ cứ thử cưỡng ép xem," Riddle chế nhạo.

"Hogwarts," thầy Dumbledore nói tiếp, như thể thầy không hề nghe mấy lời vừa rồi của Riddle, "là một trường học dành cho những người có năng khiếu đặc biệt…"

"Tôi không điên!"

“Tôi biết em không điên. Hogwarts không phải là trường học cho người điên. Đó là trường học Pháp thuật.”

Im lặng. Riddle đã đông cứng, mặt nó vô hồn, mắt nó đảo qua đảo lại giữa hai con mắt của Dumbledore, như thể tìm cách bắt quả tang một trong hai con mắt đó nói dối.

“Pháp thuật?” Nó thì thầm lặp lại.

“Đúng vậy,” thầy Dumbledore nói.

“Đúng là… đúng là pháp thuật là cái mà tôi có thể làm?”

“Cái em có thể làm là những cái gì?”

“Đủ thứ,” Riddle thì thào. Một nguồn cảm xúc sôi nổi trào dâng lên tới cổ nó, lan đến hai má hõm của nó; trông nó như đang lên cơn sốt. “Tôi có thể khiến đồ vật di chuyển mà không cần phải đụng tới chúng. Tôi có thể khiến thú vật làm những gì tôi muốn chúng làm, mà không cần huấn luyện chúng. Tôi có thể khiến chuyện xui xẻo xảy ra cho người ta nếu họ làm tôi bực mình. *Tôi có thể khiến họ đau đớn nếu tôi muốn.”*

Hai chân Riddle đang run. Nó té nhào tới trước và lại ngồi dậy trên giường, đăm đăm nhìn hai bàn tay của nó, đầu nó cúi xuống như thể đang cầu nguyện.

“Tôi biết tôi khác người,” nó thì thầm với mấy ngón tay run rẩy của mình. “Tôi biết tôi đặc biệt. Luôn luôn, tôi biết có cái gì đó.”

“Ừ, em hoàn toàn đúng,” thầy Dumbledore nói, thầy không còn mỉm cười nữa, mà chăm chú nhìn Riddle. “Em là một pháp sư.”

Riddle ngẩng đầu lên. Mặt nó biến đổi: một niềm vui cuồng nhiệt hiện trên mặt nó, nhưng không hiểu vì sao điều đó không làm cho gương mặt nó đẹp trai hơn, mà ngược lại, nét mặt khéo tạc của nó dường như hung dữ hơn, biểu lộ vẻ tàn bạo hơn.

"Ông cũng là pháp sư hả?"

"Phải, tôi cũng là pháp sư."

"Chứng minh đi," Riddle nói ngay, cũng bằng cái giọng ra lệnh mà nó đã dùng khi bảo "nói thiệt đi!"

Thầy Dumbledore nhướn đôi chân mày, "Nếu em chịu đi học ở trường Hogwarts, tôi giao ước…"

"Dĩ nhiên em đồng ý!"

"Vậy thì em phải xưng hô với tôi là 'Thưa thầy' hay 'Thưa ngài.'"

Nét mặt Riddle đanh lại trong một thoáng ngắn ngủi trước khi nó nói với một cái giọng không thể cho là lễ phép được, "Tôi xin lỗi, thưa ngài. Ý em nói là… xin vui lòng, thưa thầy, xin thầy biểu diễn cho em xem…?"

Harry chắc là thầy Dumbledore sẽ phải từ chối, rằng thầy sẽ nói với Riddle rằng sẽ có khối thì giờ cho những cuộc biểu diễn thực hành ở trường Hogwarts, rằng hiện giờ họ đang ở trong một tòa nhà đầy những dân Muggle và vì vậy phải cẩn thận. Nhưng nó hết sức ngạc nhiên thấy thầy Dumbledore rút ra cây đũa phép từ túi áo bên trong của cái áo lớn, chĩa nó vào cái tủ quần áo xập xệ ở góc phòng, và vẫy một cái không có chủ đích.

Cái tủ áo bùng cháy.

Riddle nhảy dựng lên; Harry khó lòng trách nó rú lên trong cơn kinh hoàng và tức giận; tất cả tài sản quý giá nhất của nó hẳn là để ở trong tủ cả. Nhưng vừa đúng lúc Riddle quay lại sừng sộ với thầy Dumbledore, ngọn lửa biến mất, để lại cái tủ áo hoàn toàn nguyên vẹn.

Riddle hết trợn mắt ngó cái tủ lại ngó tới thầy Dumbledore; bỗng nhiên, nó chỉ vào cây đũa phép, vẻ mặt ham hố. "Em có thể kiếm một cây như vậy ở đâu?"

"Đừng sốt ruột," thầy Dumbledore nói. "Tôi nghĩ có cái gì đó đang tìm cách ra khỏi tủ áo của em."

Và quả nhiên, có thể nghe được tiếng lục cục yếu ớt vang lên bên trong tủ. Lần đầu tiên Riddle tỏ vẻ hoảng sợ.

"Mở cửa ra," thầy Dumbledore nói.

Riddle ngập ngừng, rồi băng ngang căn phòng và mở tung cánh cửa tủ áo. Một hộp giấy bồi nhỏ đang lắc lư và kêu lục cục như thể có nhiều con chuột điên mắc bẫy bên trong hộp.

"Đem nó ra," thầy Dumbledore nói.

Riddle bưng cái hộp tưng tưng ấy xuống. Nó có vẻ mất tinh thần.

"Trong hộp đó có cái gì em không nên giữ lại không?" Thầy Dumbledore hỏi.

Riddle ném cho thầy Dumbledore một ánh mắt dài, trong trẻo, đắn đo. "Dạ, thưa thầy, em nghĩ là có." Cuối cùng nó nói, bằng một giọng nói không biểu cảm lắm.

“Mở nó ra,” thầy Dumbledore nói.

Riddle giở nắp hộp và lấy từng món đồ trong hộp ra đặt lên giường mà không nhìn ngắm chúng. Harry, những tưởng là cái gì đó lý thú lắm, lại thấy một mớ vật dụng thường ngày nho nhỏ: trong mớ đó có một cái đồ chơi trẻ con, một cái vòng bằng bạc, và một cái kèn ocọc. Được ra khỏi cái hộp, mớ đồ vật ngừng run rẩy và nằm im trên lớp chăn mỏng.

“Em nên đem trả chúng lại cho chủ của chúng kèm theo lời xin lỗi,” thầy Dumbledore điềm tĩnh nói, vừa cất cây đũa phép trở vô trong túi áo. “Thầy sẽ biết em có làm đúng như vậy hay không. Và em coi chừng: ăn cắp không được tha thứ ở trường Hogwarts đâu.”

Riddle không tỏ ra một chút bối rối nào. Nó vẫn đăm đăm nhìn thầy Dumbledore một cách lạnh lùng và cân nhắc. Cuối cùng nó nói bằng một giọng không âm sắc, “Dạ, thưa thầy.”

“Ở trường Hogwarts,” thầy Dumbledore nói tiếp, “các thầy cô sẽ dạy em không những cách sử dụng Pháp thuật mà cả cách kiềm chế Pháp thuật. Lâu nay em vẫn dùng năng lực của em - thầy chắc là tình cờ thôi - theo cái cách mà ở trường Hogwarts không dạy và cũng không chấp nhận. Em không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng, để cho năng lực huyền bí của mình thoát vòng kiềm tỏa. Nhưng em nên biết là trường Hogwarts có thể đuổi học sinh, và Bộ Pháp thuật… Ừ, có một bộ như vậy, sẽ trừng phạt những kẻ vi phạm luật một cách nghiêm khắc. Tất cả pháp sư mới phải chấp nhận tôn trọng luật của chúng ta, khi gia nhập thế giới Pháp thuật.”

“Dạ, thưa thầy,” Riddle lại nói.

Không thể đoán được là Riddle đang nghĩ gì; gương mặt nó vẫn cứ trơ trơ khi nhặt cái kho tàng nho nhỏ những đồ ăn cắp của nó bỏ trở vô cái thùng giấy. Làm xong, nó quay sang thầy Dumbledore nói trơ tráo, “Em không có tiền.”

“Điều đó giải quyết dễ thôi,” thầy Dumbledore nói, rút trong túi áo ra một bao tiền bằng da. “Trường Hogwarts có quỹ dành cho những học sinh nào cần trợ giúp để mua sách vở và quần áo. Có thể em phải mua lại sách thần chú cũ và những thứ khác không được mới nguyên, nhưng…”

“Thầy mua sách thần chú ở đâu?” Riddle chen ngang, nó đã nhận túi tiền nặng mà không hề cám ơn thầy Dumbledore, và bây giờ nó đang kiểm tra đồng Galleon bằng vàng dày.

“Ở Hẻm Xéo,” thầy Dumbledore nói. “Thầy có đây danh mục sách giáo khoa và học cụ em cần dùng ở trường. Thầy có thể giúp em tìm được mọi thứ…”

“Thầy, sẽ đi với em à?” Riddle hỏi, ngước lên nhìn.

“Đương nhiên, nếu em…”

“Em không cần thầy.” Riddle nói. “Em quen tự mình làm mọi chuyện, em luôn luôn đi khắp London một mình. Làm thế nào đi tới Hẻm Xéo… thưa thầy?” Nó thêm hai tiếng cuối khi bắt gặp ánh mắt thầy Dumbledore.

Harry nghĩ thầy Dumbledore sẽ nhất định đòi đi cùng Riddle, nhưng một lần nữa nó bị ngạc nhiên. Thầy Dumbledore đưa Riddle cái phong bì đựng danh sách những thứ cần dùng ở trường, và sau khi hướng dẫn chính xác cho

Riddle đường đi từ Viện mồ côi đến Hẻm Xéo, thầy nói, “Em sẽ nhìn thấy nó, mặc dù dân Muggle chung quanh em - tức là những người không có năng lực Pháp thuật - không nhìn thấy. Hãy tìm ông Tom người pha rượu - cũng dễ nhớ vì trùng tên với em…”

Riddle giựt giựt cơ mặt một cách khó chịu như thể cố xua đuổi một con ruồi cà chớn.

“Em không thích cái tên Tom à?”

“Có cả đống người tên Tom,” Riddle lẩm bẩm. Đột nhiên, như thể nó không cách nào nén câu hỏi xuống được nữa, như thể câu hỏi vọt ra bất chấp ý muốn của nó, nó hỏi: “Ba của em có phải là pháp sư không? Họ nói với em ông ấy cũng tên là Tom Riddle.”

“Thầy e là thầy không biết,” thầy Dumbledore nói, giọng dịu dàng.

“Má em không thể nào có Pháp thuật, chứ nếu có thì bà đâu bị chết,” Riddle nói, tự nói với mình hơn là nói với thầy Dumbledore. “Chắc phải là ba. Vậy - khi nào em có đủ đồ đạc - khi nào em đến cái trường Hogwarts đó?”

“Tất cả chi tiết đều có trên trang giấy da thứ hai trong phong bì gởi cho em đó,” thầy Dumbledore nói. “Em sẽ rời Nhà Ga Ngã Tư Vua vào ngày mồng một tháng chín. Vé tàu lửa cũng ở trong phong bì.”

Riddle gật đầu. Thầy Dumbledore đứng dậy và giơ tay ra một lần nữa. Bắt tay thầy, Riddle nói, “em có thể nói chuyện với rắn. Em biết điều này khi tụi em đi đã ngoại ở miền quê.

Chúng kiếm em, huýt gió gọi em. Điều đó có bình thường đối với một pháp sư không?"

Harry có thể thấy là Riddle đã nhịn tới lúc đó mới kể ra năng lực kỳ lạ nhất của mình; nhất định là để gây ấn tượng.

"Điều đó không bình thường," thầy Dumbledore nói, sau một chút ngập ngừng, "nhưng không phải là chuyện chưa từng nghe nói."

Giọng thầy bình thường nhưng ánh mắt thầy tò mò dò xét gương mặt Riddle. Hai người - một người đàn ông và một cậu bé - đứng chăm chú nhìn nhau một lúc. Rồi hai bàn tay rời nhau; thầy Dumbledore đi ra cửa.

"Tạm biệt nhé, Tom. Thầy sẽ gặp lại em ở trường Hogwarts."

"Thầy nghĩ vậy là được rồi," cụ Dumbledore tóc bạc bên cạnh Harry nói, và vài giây sau, hai thầy trò lại một lần nữa nhẹ tênh bay xuyên bóng tối, đáp xuống văn phòng hiện thời, đứng đối diện nhau.

"Ngồi xuống," cụ Dumbledore nói khi đáp xuống bên cạnh Harry.

Harry vâng lời, đầu óc vẫn còn đầy ắp những hình ảnh nó vừa mới xem.

"Hắn tin điều đó nhanh hơn con - ý con nói là khi thầy bảo hắn là một pháp sư," Harry nói. "Khi bác Hagrid nói với con, thoạt đầu con không tin."

"Đúng vậy, Riddle hoàn toàn sẵn sàng tin rằng hắn 'đặc biệt' như chữ hắn dùng," cụ Dumbledore nói.

“Vậy thầy có biết…?” Harry hỏi.

“Lúc đó thầy có biết là thầy đã gặp pháp sư Hắc ám nguy hiểm nhất của mọi thời hay không à?” Cụ Dumbledore nói. “Không, Thầy không hề biết sau này y sẽ lớn lên thành Chúa tể Hắc ám. Tuy nhiên, thầy chắc chắn có chú ý đến y. Thầy trở về trường Hogwarts với ý định sẽ để mắt tới cậu học trò này, dù gì đi chăng nữa thì đó cũng là điều mà thầy rất nên làm, bởi vì y cô độc, không bạn bè, nhưng điều này thầy cảm thấy nên làm vì lợi ích của những người khác nữa.

“Năng lực của y, như con đã nghe, phát triển một cách đáng ngạc nhiên so với một pháp sư trẻ và - vừa thú vị vừa đáng sợ - y đã khám phá rằng y có cách điều khiển chúng và bắt đầu sử dụng chúng có ý thức. Và như con đã thấy, chúng không phải là những thí nghiệm tùy tiện hay gặp ở những pháp sư trẻ: y đã dùng Pháp thuật để chống lại người khác, để đe dọa, trừng phạt, hay để chế ngự. Những câu chuyện nhỏ về con thỏ bị treo trên xà ngang hay cô bé và cậu bé nọ bị dụ vô hang là cho thấy rõ nhất… *Tôi có thể khiến họ đau đớn nếu tôi muốn*…”

“Và hắn là kẻ hiểu Xà ngữ,” Harry nói chêm vô.

“Phải, quả thật; một năng lực hiếm thấy, và là một năng lực được coi là có liên hệ với nghệ thuật Hắc ám, mặc dù như chúng ta đều biết, trong số những người tốt và người vĩ đại cũng có nhiều người hiểu Xà ngữ. Thật ra, khả năng nói với rắn của y không làm cho thầy khó chịu bằng bản năng tàn ác, kín đáo, và thống trị rất hiển nhiên ở y.”

“Thời gian lại chơi khăm thầy trò ta nữa rồi,” cụ Dumbledore nói, vừa chỉ ra bầu trời tối thui bên ngoài cửa sổ.

“Nhưng trước khi chúng ta tạm biệt nhau, thầy muốn lưu ý con một số đặc điểm của những cảnh mà chúng ta vừa chứng kiến, bởi vì những đặc điểm đó có nhiều ý nghĩa đối với những vấn đề mà chúng ta sẽ thảo luận trong những buổi học sau này.

“Trước tiên, thầy hy vọng con có để ý phản ứng của Riddle khi thầy nói đến một người có cùng tên ‘Tom’ tên với y.”

Harry gật đầu.

“Qua đó y biểu lộ sự khinh miệt bất cứ cái gì khiến y liên hệ với người khác, bất cứ cái gì làm cho y bình thường. Ngay cả khi ấy, y đã ao ước khác thường, xa cách, khét tiếng. Y thay đổi tên y, như con biết, trong vòng vài năm sau buổi nói chuyện đó và tạo ra cái mặt nạ ‘Chúa tể Voldemort’ mà y đeo khá lâu.

“Ta tin là con cũng để ý thấy Tom Riddle là kẻ rất tự phụ, bí ẩn, và rõ ràng là không có bạn bè? Y không cần giúp đỡ hay đồng hành trong chuyến đi đến Hẻm Xéo. Y thích hành động một mình. Gã Voldemort trưởng thành cũng y như vậy. Con sẽ nghe nhiều Tử Thần Thực Tử tuyên bố rằng chúng là thân tín của y, rằng chỉ có mỗi mình chúng gần gũi với y, thậm chí hiểu y. Chúng chỉ nói dối. Chúa tể Voldemort không bao giờ có một người bạn, thầy cũng không tin là y muốn có bạn bao giờ.

“Và cuối cùng - thầy hy vọng con không đến nỗi quá buồn ngủ mà không chú ý đến điều này, Harry à - Thằng bé Tom Riddle thích thu thập chiến tích. Con đã thấy cái hộp những thứ đồ ăn cắp mà y giấu trong phòng. Những thứ đó đã được lấy từ những nạn nhân mà y đã bắt nạt, những kỷ vật, nếu con muốn gọi vậy, của những trò pháp thuật đặc biệt khó chịu. Hãy

nhớ cái khuynh hướng giống chim ác là này, bởi vì điều này, đặc biệt, sẽ quan trọng về sau này.

"Và bây giờ thì tới giờ đi ngủ thật rồi."

Harry đứng dậy. Khi nó đi ngang qua căn phòng, mắt nó lại nhìn lên cái bàn nhỏ nơi nó đã nhìn thấy chiếc nhẫn của Marvolo Gaunt lần trước, nhưng chiếc nhẫn không còn ở đó nữa.

"Gì đó, Harry?" Cụ Dumbledore hỏi, vì thấy Harry bỗng nhiên đứng lại.

"Cái nhẫn biến mất rồi," Harry nói, nhìn quanh quất, "nhưng con nghĩ thầy có thể có cái kèn acmônica hay cái gì đó."

Cụ Dumbledore nhướn mắt qua tròng kính hình nửa vầng trăng, cười toe toét với nó.

"Tinh ranh đấy, Harry à, nhưng cái kèn acmônica thì chỉ mãi mãi là cái kèn acmônica."

Và kèm theo chú thích bí ẩn đó, cụ vẫy tay chào Harry, nó tự hiểu là mình đã bị đuổi ra.

14

PHÙ LẠC ĐỚA

Harry có lớp Thảo Dược vào tiết đầu buổi sáng hôm sau. Trong bữa điểm tâm nó đã không thể kể cho Ron và Hermione nghe về buổi học tối hôm trước với thầy Dumbledore vì sợ bị nghe lén, nhưng bù lại nó cung cấp đầy đủ chi tiết cho tụi kia khi cả bọn băng qua mảnh vườn rau đến khu nhà lồng kiếng. Ngọn gió tàn khốc hồi cuối tuần rốt cuộc đã lịm đi; màn sương mù kỳ lạ lại trùm lên cảnh vật, và tụi nó mất nhiều thời gian hơn bình thường mới tìm ra được đúng căn nhà kiếng.

"Mèn ơi, dễ sợ, Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy thời niên thiếu," Ron nói khẽ khi tụi nó ổn định chỗ ngồi quanh một gốc cây Bẫy-Lèo đầy u nần - đề tài nghiên cứu của học kỳ này - và bắt đầu đeo găng tay bảo hộ vô. "Nhưng mà mình vẫn không hiểu tại sao thầy Dumbledore lại cho bồ xem tất cả những chuyện đó. Ý mình là, chuyện đó hay thiệt và vân vân… nhưng mà thầy muốn gì?"

"Ai mà biết," Harry vừa nói vừa gắn miếng bảo hộ răng lợi. "Nhưng thầy nói nó quan trọng và sẽ giúp mình sống sót."

“Mình thấy hay thiệt chứ,” Hermione nghiêm túc nói. “Chắc chắn là cố gắng biết được càng nhiều càng tốt về Voldemort thì rất khôn ngoan. Chứ không thì làm sao bồ biết được nhược điểm của hắn?”

“Thế bữa tiệc vừa rồi của thầy Slughorn ra sao?” Harry hỏi một cách khó khăn qua miếng bảo hộ răng lợi.

“Ồ, kể ra cũng vui lắm,” Hermione vừa đeo kính bảo hộ vừa nói. “Ý mình là, thầy hơi bị nói dài nói dai về những thành tích lừng lẫy, và tất nhiên thầy xun xoe McLaggen vì nó quen biết lớn, nhưng thầy đã cho tụi này ăn ngon đã đời và thầy còn giới thiệu tụi này với Gwenog Jones nữa.”

“Gwenog Jones hả?” Ron hỏi, hai mắt nó mở lớn đằng sau cặp kính bảo hộ. “Gwenog Jones? Đội trưởng đội Holyhead Harpies hả?”

“Đúng vậy,” Hermione nói. “Theo mình nghĩ thì cô ta hơi bị tự phụ, nhưng mà…”

“Đằng kia nói dóc đủ rồi nghe!” Giáo sư Sprout rầy bằng giọng dứt khoát, vừa lướt thật nhanh đến bên tụi nó, vẻ mặt nghiêm khắc. “Các trò còn lẹt đẹt tuốt đằng sau mọi người, ai cũng đã bắt đầu rồi, và Neville đã hái được trái đầu tiên!”

Tụi nó nhìn quanh; quả thực, Neville đang ngồi đằng kia với đôi môi ứa máu và nhiều vết cào xước ghê rợn dọc theo một bên gương mặt, tay thì nắm chặt một vật màu xanh bự bằng trái nho đang phập phồng.

“Dạ, thưa cô, tụi con bắt đầu ngay bây giờ!” Ron nói, và khi bà Sprout quay đi, nó nói thêm, “lẽ ra nên xài *Phép-Trùm-*

Kín-Mít, Harry hả."

"Không, không nên chút nào!" Hermione nói ngay lập tức, vẻ mặt dữ tợn, như mọi lần, khi đụng chuyện dính dáng tới Hoàng tử Lai và bùa phép của hắn. "Thôi, làm đi… tụi mình bắt đầu đi…"

Cô nàng đưa mắt nhìn hai đứa kia ngại ngùng; hai đứa nó bèn hít một hơi thật sâu rồi bổ nhào xuống gốc cây u nần nằm giữa tụi nó.

Gốc cây bừng sống dậy tức thì; từ phía trên cùng của gốc cây phóng ra những thân dây leo đầy gai giống như cây gai bụi, quất vun vút vào không trung. Một dây tự quấn vào mái tóc Hermione, và Ron chống trả lại nó bằng một cái kéo chuyên cắt cành; Harry lừa được hai nhánh dây leo vô bẫy và thắt gút chúng lại với nhau; giữa những nhánh cây như vòi bạch tuộc này hở ra một cái lỗ; Hermione dũng cảm thọc tay vô cái lỗ này, thế là cánh tay cô nàng bị mắc kẹt đến tận cùi chỏ; Harry và Ron vừa kéo vừa vặn vẹo mấy sợi dây leo, buộc cái lỗ mở ra lần nữa, và Hermione rút được cánh tay của mình ra, mấy ngón tay nắm chặt một cái giống như cái mà Neville đã hái được. Ngay lập tức, mấy cọng dây leo đầy gai tự thu gọn vào trong gốc cây, và cái gốc cây sần sùi lại nằm ì ra đó trông chẳng khác nào một khối gỗ chết.

"Mấy bồ biết không, mai mốt mình có vườn riêng, mình chẳng đời nào trồng cái đồ quỷ này trong vườn hết," Ron nói, vừa đẩy cặp kính bảo hộ lên tuốt trên trán vừa lau mồ hôi rịn ra trên mặt.

"Đưa mình cái chén," Hermione nói, tay nắm chặt trái đậu

phập phồng vừa giơ thẳng cánh tay ra xa; Harry chuyền tới một cái chén và cô nàng thả trái đậu vô đó với một vẻ ghê tởm trên mặt.

"Đừng trù trừ, vắt nó ngay, chúng ngon nhất khi còn tươi!" Giáo sư Sprout chỉ đạo.

"Dù sao đi nữa," Hermione nói, tiếp tục câu chuyện bị gián đoạn như thể chưa hề bị gốc cây ấy quất cho một trận, "Thầy Slughorn cũng sắp tổ chức một bữa tiệc Giáng sinh, Harry à, phen này bồ đừng hòng đánh bài chuồn nữa bởi vì thầy đã thực sự biểu mình kiểm tra xem bồ rảnh buổi tối nào, cho nên bồ cứ yên chí là bữa tiệc Giáng sinh sẽ tổ chức đúng vào ngày bồ có thể tham dự."

Harry rên lên. Cùng lúc, Ron đứng dậy, nó đang cố gắng bóp nát trái đậu ở trong chén ra bằng cách ấn cả hai bàn tay lên trái đậu và đè nghiến xuống bằng hết sức mình. Nó tức giận nói, "Lại một bữa tiệc nữa dành cho học trò cưng của thầy Slughorn hả?"

"Ừ, chỉ trong vòng câu lạc bộ Slug mà thôi," Hermione nói.

Trái đậu bay vọt ra khỏi mấy ngón tay Ron, đụng vào kiếng của tòa nhà, dội trở lại, trúng ngay chẩm đầu của giáo sư Sprout, làm văng đi cái nón cũ kỹ vá víu của bà. Harry rượt theo trái đậu, tóm nó lại. Khi nó quay về chỗ cũ thì Hermione đang nói, "Này nhé, mình không hề đặt ra cái tên 'câu lạc bộ Slug'…"

"Câu lạc bộ Slug," Ron lặp lại với cái điệu cười khinh khỉnh đáng bì với Malfoy. "Nghe phát chướng. Mà thôi, mình hy vọng bồ khoái bữa tiệc. Sao bồ không cặp luôn với

McLaggen, để thầy Slughorn phong luôn bồ với hắn làm Vua Slug và Hoàng Hậu Slug…"

"Tụi này được phép dẫn theo bạn," Hermione nói, chẳng biết vì lý do gì mà đỏ nhừ cả mặt mũi, "và mình đã tính rủ bồ đi, nhưng nếu bồ cho là chuyện vớ vẩn thì mình sẽ không làm phiền bồ đâu!"

Harry bỗng nhiên ước gì trái đậu đã bay xa hơn một chút, để nó khỏi phải ngồi đây với đôi bạn này. Bị hai bạn làm ngơ, Harry vớ cái chén đựng trái đậu và bắt đầu tìm cách tách vỏ đậu ra bằng những phương pháp mạnh mẽ nhất và ồn ào nhất mà nó có thể nghĩ ra; nhưng thiệt xui xẻo, nó vẫn phải nghe từng lời trong câu chuyện của hai đứa kia.

"Bồ tính rủ mình đi hả?" Ron hỏi, giọng khác đi liền.

"Ừ," Hermione tức giận nói. "Nhưng rõ ràng là bồ muốn mình *cặp với McLaggen* hơn…"

Hai đứa cùng nín thinh trong khi Harry tiếp tục dùng cái bay giộng vô trái đậu ngoan cố.

"Không, mình đâu có muốn…" Ron nói, giọng nhỏ rí.

Harry giộng hụt trái đậu, cái bay va trúng vô chén làm cái chén bể tan tành.

"Chữa lành," nó hấp tấp nói ngay, vừa dùng cây đũa phép khều khều mấy cái miểng chén, chúng bèn vọt trở lại vị trí cũ và liền lại y như trước. Tuy nhiên vụ bể chén dường như nhắc nhở Ron và Hermione nhớ ra sự hiện diện của Harry. Hermione đâm ra sượng sùng và lập tức lật rối tinh beng cuốn sách *Cây Ăn Thịt Trên Thế Giới* để tìm ra cách vắt nước đậu

Bẫy-Lèo cho đúng; Ron ngược lại, coi bộ ngượng nghịu nhưng vui ra mặt.

"Đưa cái đó lại đây, Harry," Hermione nói gấp. "Sách nói tụi mình nên đâm nó bằng cái gì đó nhọn…"

Harry đưa cho Hermione cái chén đựng trái đậu; cả nó và Ron đều đeo lại kính bảo hộ lên mắt và bổ nhào xuống gốc cây một phen nữa. Trong lúc vật lộn với một nhánh dây leo đầy gai lăm le siết họng, Harry nghĩ, thực ra thì nó cũng không đến nỗi ngạc nhiên lắm; nó đã có linh cảm mơ hồ là điều này có thể xảy ra, sớm hơn hay muộn hơn thôi. Nhưng nó không biết chắc là nó sẽ có cảm nghĩ thế nào về chuyện đó… Nó và Cho bây giờ nhìn nhau đã thấy ngượng ngùng, đừng nói chi mở miệng chuyện trò với nhau. Nếu Ron và Hermione bắt đầu hẹn hò với nhau rồi sau đó chia tay nhau, thì sẽ ra sao? Liệu tình bạn của tụi nó có còn hay không? Harry nhớ lại mấy tuần lễ mà hai đứa tụi nó không thèm nói chuyện với nhau hồi còn học năm thứ ba; nó đã không vui sướng gì khi phải làm cái chuyện bắc cầu cho hai đứa đó xáp trở lại. Mà rồi, nếu hai đứa nó không chia tay thì sao? Nếu tụi nó kết nhau như anh Bill và chị Fleur thì sao, và lúc đó sự có mặt của người thứ ba chẳng khác nào kỳ đà cản mũi, liệu nó có bị ra rìa vĩnh viễn không?

"Tóm được rồi!" Ron hét lên, kéo ra khỏi gốc cây một trái đậu thứ hai vừa đúng lúc Hermione tìm được cách tách vỏ được trái thứ nhất, thế là cái chén đầy những hột đậu ngọ nguậy như những con trùn xanh lá cây.

Phần còn lại của buổi học qua đi mà không ai nhắc nhở gì đến tiệc tùng của thầy Slughorn nữa. Mặc dù Harry để ý quan

sát hai đứa bạn rất kỹ trong mấy ngày tiếp theo, nhưng Ron và Hermione dường như chẳng khác xưa lắm, ngoại trừ cái chuyện tụi nó tỏ ra lịch sự với nhau hơn. Harry đồ chừng nó sẽ phải chờ để coi chuyện gì xảy ra dưới ảnh hưởng của bia bơ trong căn phòng thầy Slughorn có đèn thắp mờ mờ vào đêm mở tiệc. Còn trong lúc này thì nó có những mối lo cấp bách hơn.

Katie Bell vẫn còn nằm trong bệnh viện Thánh Mungo, không có mấy triển vọng xuất viện sớm, điều này có nghĩa là đội bóng Gryffindor đầy hứa hẹn mà Harry đã bỏ công luyện tập công phu kể từ tháng Chín đến giờ đâm ra thiếu mất một Truy thủ. Nó cứ chần chừ việc trám chỗ Katie với hy vọng cô sẽ trở lại đội, nhưng trận đấu khai mạc giữa đội nó và đội Slytherin đang tới gần, và nó rốt cuộc đành phải chấp nhận cái thực tế là Katie không thể về kịp để dự cuộc thi đấu.

Harry không nghĩ là nó có thể gồng mình làm thêm một cuộc thi đấu thử nữa cho tất cả học sinh nhà Gryffindor để tuyển chọn một Truy thủ bổ sung. Một hôm, với cõi lòng nặng nề, mà duyên cớ chẳng dính dáng gì tới Quidditch, Harry chặn đường Dean sau buổi học môn Biến Hình. Hầu hết những học sinh khác trong lớp đã ra về, mặc dù cả đống chim vàng líu lo vẫn còn bay vòng vòng quanh phòng học. Toàn bộ lũ chim ấy là sáng tác của Hermione; không một ai khác có thể phù phép thành công dù chỉ biến từ không khí thành ra một cọng lông vũ.

"Bồ còn hứng thú chơi ở vị trí Truy thủ không?"

"Cái gì…? Còn chứ, dĩ nhiên!" Dean hồi hộp nói. Harry

nhìn qua vai Dean, thấy Seamus Finnegan liệng sách vô cặp, vẻ mặt chua chát. Một trong những lý do khiến Harry ngại ngùng mời Dean vào đội bóng là nó biết Seamus sẽ không vui. Nhưng mặt khác, nó phải làm điều gì có lợi nhất cho đội, mà Dean thì bay trội hơn Seamus trong kỳ thi đấu tuyển chọn cầu thủ.

"Vậy thì, bồ vô đội," Harry nói. "Tối nay có một buổi tập lúc bảy giờ đúng."

"Được," Dean nói. "Đã quá, Harry! Mèn ơi, mình phải nói cho Ginny biết ngay mới được!"

Anh chàng vọt ngay ra khỏi phòng, bỏ lại Harry và Seamus với nhau, một khoảnh khắc không dễ chịu chút nào, lại bị khó chịu hơn khi bầy chim én vàng của Hermione cứ bay vi vút phía trên đầu tụi nó và một con ị luôn một cái ngay trên đầu Seamus.

Seamus không phải là người duy nhất bất bình về việc chọn người thay thế Katie. Tiếng xì xào vang khắp phòng sinh hoạt chung về chuyện Harry giờ đây đã chọn hai đứa bạn cùng lớp vô đội tuyển. Nhưng vì Harry đã từng chịu đựng những đồn đại ì xèo còn tệ hơn chuyện này trong đời học sinh của nó, nên nó cũng chẳng bực tức gì cho lắm, dù vậy, áp lực phải thắng trong trận đấu sắp tới với đội Slytherin vẫn gia tăng. Nếu đội Gryffindor thắng, Harry biết là cả Nhà sẽ quên ngay chuyện họ đã phê phán nó và sẽ thề thốt rằng họ luôn luôn biết đội nhà là một đội tuyệt vời. Nếu tụi nó thua… Chà, Harry chua chát nghĩ, nó còn phải chịu đựng những tiếng xì xầm tệ hơn nhiều…

Khi nhìn Dean bay vào buổi tối hôm đó, Harry chẳng có lý do gì để hối tiếc sự chọn lựa của nó; Dean chơi nhịp nhàng với Ginny và Demelza. Hai Tấn thủ Peakes và Coote thì luôn luôn tấn tới trong luyện tập. Vấn đề duy nhất là Ron.

Từ lâu Harry đã biết Ron là một cầu thủ không ổn định, nó bị chứng căng thẳng thần kinh và thiếu tự tin, lại không may, cái viễn cảnh lù lù của trận đấu khai mạc mùa bóng dường như khơi lên tất cả những nỗi bất an trước đây của nó. Sau khi để lọt nửa tá gôn, hầu hết do Ginny tấn công, kỹ thuật của nó càng lúc càng trở nên lung tung beng cho đến khi nó kết thúc bằng một cú thụi ngay miệng Demelza Robin.

"Xin lỗi nha, Demelza, chỉ là tai nạn tình cờ, anh thiệt tình xin lỗi!" Ron hét với theo cô bé trong khi cô nàng lảo đảo đáp xuống đất, nhểu máu khắp nơi. "Anh chỉ…"

"… hoảng sợ," Ginny giận dữ nói, cô bé vừa đáp xuống bên cạnh Demelza và xem xét cái môi dày phều ra của cô bạn. "Anh là đồ đần độn, anh Ron à, nhìn coi bạn ấy ra sao nè!"

"Anh có thể làm cho lành lặn lại," Harry nói, đáp xuống bên cạnh hai cô bé, chĩa cây đũa phép của nó vô miệng Demelza, và nói, *"Chữa lành chữa lặn."*

"Và Ginny này, đừng gọi Ron là đồ đần độn, em không phải là đội trưởng…"

"Thôi đi, anh có vẻ quá bận đến nỗi không có thì giờ gọi anh ta là đồ đần độn nên em nghĩ phải có ai đó gọi giùm…"

Harry ráng nín cười.

"Các bạn, bay lên không, chúng ta tiếp tục…"

Nhìn chung đó là một trong những buổi tập tệ nhất của tụi nó trong suốt học kỳ, tuy thế Harry cảm thấy rằng thành thật không phải là chính sách tốt nhất khi mà tụi nó đang đến sát ngày thi đấu.

"Giỏi lắm, các bạn à, mình tin chúng ta sẽ đè bẹp đội Slytherin," nó hùng hồn nói, và các Tấn thủ cùng Truy thủ rời phòng thay đồ tương đối hài lòng với bản thân.

"Mình đã chơi dở như một bịch cứt rồng," Ron nói bằng một giọng không thực thà lắm khi cánh cửa được đóng mạnh lại sau lưng Ginny.

"Đâu có, bồ chơi đâu có dở," Harry kiên quyết nói. "Bồ là Thủ môn giỏi nhất mà mình đã tuyển được, Ron à. Vấn đề duy nhất của bồ là tinh thần."

Nó tiếp tục lên dây cót thần kinh cho Ron suốt trên đường trở về tòa lâu đài, và khi tụi nó lên tới tầng lầu thứ hai, thì Ron đã tỏ ra hơi hơi phấn khởi hơn. Tuy nhiên, lúc Harry đẩy tấm thảm thêu để mở lối đi tắt thông thường của tụi nó về tháp Gryffindor, thì hai đứa nó bắt gặp Dean và Ginny đang quấn lấy nhau trong vòng tay ôm chặt, hôn nhau tha thiết như thể bị dán dính vào nhau.

Dường như có cái gì đó bự chảng đầy vảy vuốt đột ngột nảy sinh trong bao tử Harry, quào bấu ruột gan nó: máu nóng dường như cháy tràn não nó, khiến cho tất cả nghĩ suy đều biến mất, thay vào đó là một mong muốn man rợ ếm xì bùa Dean thành mứt dẻo. Trong khi đấu tranh với cơn điên bất ngờ này, nó nghe giọng nói Ron như vẳng từ đâu xa lắm.

"Úy mèn ơi!"

Dean và Ginny rời ra và nhìn quanh.

“Gì thế?” Ginny nói. ,

“Anh không muốn bắt gặp chính em gái của mình hôn hít người ta nơi công cộng!”

“Hành lang này vốn vắng vẻ cho đến khi anh xông vô!” Ginny nói.

Dean tỏ ra bối rối. Nó nở một nụ cười đáng ngờ với Harry nhưng Harry không thèm đáp lại, trong khi con quái vật mới xuất hiện bên trong Harry đang gầm lên đòi đuổi ngay Dean ra khỏi đội bóng.

“Ơ… thôi đi, Ginny,” Dean nói, “tụi mình trở về phòng sinh hoạt chung…”

“Anh đi đi!” Ginny nói. “Em muốn nói một tiếng với ông anh yêu dấu của em!”

Dean bỏ đi, trông có vẻ như anh chàng chẳng tiếc nuối gì cái cảnh đã bỏ lại sau.

“Được,” Ginny nói, hất mái tóc dài đỏ rực ra khỏi gương mặt và trừng mắt nhìn Ron, “chúng ta hãy giải quyết vụ này một lần và vĩnh viễn. Em cặp bồ với ai hay làm gì với người ta không mắc mớ gì đến anh hết, anh Ron à…”

“Có chứ!” Ron nói, giận dữ không kém. “Bộ em tưởng anh muốn người ta nói em gái của anh là một…”

“Một cái gì?” Ginny hét lên, rút cây đũa phép của cô bé ra. “Chính xác là một cái gì hả?”

“Ron không có ý gì đâu, Ginny…” Harry tự động can ngăn,

mặc dù con quái vật vẫn đang gào thét tán thành lời của Ron.

"Ồ, ảnh có ý đấy chứ!" Cô bé nói, vừa trừng mắt nhìn Harry. "Chỉ vì *ảnh* chưa từng được hôn hít ai trong đời, chỉ vì cái hôn ngọt ngào nhất mà *ảnh* nhận được từ trước cho tới giờ là của dì Muriel…"

"Câm miệng lại!" Ron gào lên, bỏ qua giai đoạn đỏ mặt, chuyển thẳng sang tím mặt.

"Không!" Ginny cũng gào lên, không còn tự chủ nữa. "Em đã nhìn thấy cảnh anh với con mẹ Nhớt, mỗi lần anh thấy ả là anh hy vọng ả hôn lên má anh một cái, thiệt là thảm hại! Nếu anh có bồ bịch, được hôn hít thỏa thuê, anh sẽ bớt bận tâm quá đáng về chuyện mà ai ai cũng làm!"

Ron cũng đã rút cây đũa phép của nó ra; Harry vội bước ra đứng giữa hai anh em chúng.

"Mày không hiểu điều mà mày đang nói!" Ron gầm lên, cố gắng gạt Harry ra để nhắm cho trúng Ginny, trong khi Harry đứng án ngay trước mặt cô bé và dang rộng hai tay. "Chẳng qua tao không làm chuyện đó nơi công cộng!"

Ginny rú lên cười nhạo báng, vừa cố gắng đẩy Harry qua một bên.

"Vậy anh từng hôn hít con Pigwidgeon hả? Hay là anh có tấm hình của dì Muriel nhét dưới gối?"

"Mày…"

Một vệt sáng màu cam bay vèo ngay dưới nách trái Harry và trượt Ginny trong vài phân; Harry đẩy Ron vô sát tường.

“Đừng có ngu…”

“Anh Harry hôn hít Cho Chang!” Ginny hét, giọng cô bé nghẹn ngào. “Và chị Hermione hôn hít Viktor Krum, chỉ có anh, anh Ron, là làm như thể đó là chuyện đáng tởm, mà chẳng qua vì kinh nghiệm của anh chỉ bằng tới kinh nghiệm của một đứa con nít mười tuổi!”

Và nói tới đó, cô bé đùng đùng bỏ đi. Harry vội buông Ron ra; vẻ mặt anh chàng này bừng bừng sát khí. Cả hai đứa nó đứng đó, thở hồng hộc, cho đến khi Bà Norris, con mèo của thầy giám thị Filch, xuất hiện ở góc hành lang, phá vỡ sự căng thẳng.

“Đi thôi,” Harry nói, khi tiếng chân lệt xệt của thầy Filch vọng đến tai tụi nó.

Tụi nó vội vã đi ngược lên cầu thang và dọc theo một hành lang lầu bảy.

“Này, tránh đường!” Ron nạt một cô gái nhỏ khiến cô bé nhảy dựng lên vì kinh sợ và làm rớt một chai nòng nọc.

Harry khó lòng chú ý đến tiếng thủy tinh bể tan; nó cảm thấy hoang mang, chóng mặt; có lẽ bị sét đánh cũng na ná như vầy. Nó tự nhủ, *chẳng qua vì đó là em gái của Ron, mình không thích nhìn thấy cô bé hôn Dean bởi vì cô bé là em của Ron…*

Nhưng đầu óc nó cứ tự động diễn cái cảnh trong hành lang vắng vẻ đó, như là chính nó hôn Ginny thay vì… Con quái vật bên trong nó rên ư ử… nhưng rồi nó lại thấy tiếp cảnh Ron kéo toạc tấm màn bằng thảm thêu ra và chĩa cây đũa phép vô

người nó, thét lên cái gì đó nghe như "phụ lòng tin"… "tưởng đâu là bạn mình"…

Khi hai đứa đi gần tới Bà Béo, Ron đột ngột hỏi, "Bồ có nghĩ là Hermione từng hôn hít Krum không?"

Harry giật mình, đầy mặc cảm tội lỗi và vội chuyển trí tưởng tượng của nó ra khỏi cái hành lang nơi mà Ron không xông vào, nơi chỉ có nó và Ginny với nhau mà thôi…

"Cái gì?" Nó bối rối nói. "À… ơ…"

Câu trả lời chân thực là "có", nhưng nó không muốn nói ra. Tuy nhiên, Ron dường như suy luận ra điều xấu nhất từ vẻ mặt của Harry.

"Súp Đăng Quang," Ron rầu rĩ nói với Bà Béo, rồi tụi nó trèo qua lỗ chân dung vào phòng sinh hoạt chung.

Hai đứa nó đều không đá động gì tới Ginny hay Hermione nữa; thật ra thì buổi tối đó tụi nó cũng chẳng nói chuyện với nhau nhiều, chỉ lặng lẽ lên giường ngủ, mỗi đứa chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

Harry nằm thao thức một lúc lâu, ngó trao tráo cái vòm giường có bốn cột và cố gắng tại thuyết phục mình rằng tình cảm nó dành cho Ginny chỉ là tình anh em. Chẳng phải trong suốt mùa hè tụi nó đã cùng chơi Quidditch, trêu ghẹo Ron, được những mẻ cười đã đời về anh Bill và nàng Nhớt, cùng chung sống với nhau như anh em một nhà hay sao? Hay không phải vậy? Nó đã biết Ginny nhiều năm nay… Đương nhiên là nó cảm thấy muốn bảo bọc cô bé… đương nhiên là nó nên chăm sóc giữ gìn cho cô bé… muốn xé đôi Dean vì dám hôn

cô bé… không… nó cần kiềm chế cái tình cảm anh em đặc biệt đó…

Ron ngáy lên một tiếng khò khò.

Cô bé là em của Ron, Harry kiên quyết tự nói với mình. Em của Ron. *Cô bé ở ngoài vòng chơi*. Nó không thể liều đánh đổi tình bạn với Ron cho bất cứ cái gì. Nó vò cái gối của mình thành một cục méo mó không thoải mái chút nào rồi chờ giấc ngủ đến, cố gắng hết sức không cho suy nghĩ của nó đi lêu bêu đâu đó gần Ginny.

Sáng hôm sau Harry thức giấc cảm thấy hơi đờ đẫn và bối rối vì một loạt chiêm bao. Trong những giấc chiêm bao đó Ron vác gậy Tấn thủ rượt nó chạy thục mạng. Nhưng đến trưa thì nó vui vẻ kể chuyện đó cho chàng Ron thực nghe, anh chàng này chẳng những phớt lờ cả Ginny và Dean, mà còn đối xử ghẻ lạnh với Hermione khiến cô nàng bị tổn thương và hoang mang chẳng hiểu vì đâu. Đã vậy, sau một đêm ngủ ngon, Ron dường như đâm ra dễ quạu và lúc nào cũng chực nổ ra như con Quái Tôm Đuôi Nổ. Harry phải bỏ ra cả ngày để cố gắng giảng hòa giữa Ron và Hermione mà chẳng ăn thua gì; cuối cùng, Hermione bỏ đi ngủ trong cơn giận điên người, còn Ron cũng tếch về phòng ngủ nam sinh sau khi điên tiết chửi mấy đứa năm thứ nhất về tội ngó cậu ta.

Mấy ngày sau, Harry thất vọng nhận thấy cơn hung hăng của Ron chẳng hề tiêu tan đi. Nhưng tệ hơn nữa là cơn quạu đó trùng với sự sa sút kỹ năng giữ gôn của Ron, và điều này khiến nó càng thêm hung hăng, đến nỗi trong suốt buổi tập dợt Quidditch cuối cùng trước trận đấu ngày thứ bảy, nó chẳng bắt

được trái banh nào mà các Truy thủ nhắm vào nó, lại còn quát tháo mọi người dữ đến nỗi Demelza Robin phát khóc.

"Anh im đi, để cho bạn ấy yên," Peakes hét, nó chỉ cao bằng hai phần ba Ron, nhưng phải ghi nhận là nó đang cầm một cây gậy to đùng.

"ĐỦ RỒI!" Harry rống lên, nó vừa nhìn thấy Ginny lướt về phía Ron, và nhớ ra cô bé nổi tiếng về độc chiêu ếm Bùa Ba Bị, nó vội phóng vọt lên can thiệp trước khi sự việc đi quá đà.

"Peakes, đi gom lại mấy trái Bludger. Demelza, bình tĩnh lại, bữa nay em chơi hay lắm, Ron…" nó đợi cho đến khi những người khác trong đội đi xa ngoài tầm tai mới nói, "Bồ là bạn chí thân của mình, nhưng nếu cứ tiếp tục đối xử với những người khác như vầy thì mình sẽ phải tống bồ ra khỏi đội thôi."

Nó thực sự thoáng nghĩ là Ron có thể nhảy vô đập nó, nhưng lại xảy ra một chuyện còn tồi tệ hơn: Ron dường như buông xuôi trên cây chổi bay. Ron mất hết tinh thần chiến đấu và nói, "Mình rút lui. Mình thảm quá."

"Bồ không thảm hại và bồ cũng không rút lui!" Harry nói vẻ dữ dằn, tay nắm ngực áo Ron. "Khi bồ chơi đúng phong độ thì bồ giữ được tất cả, bồ chỉ bị vấn đề tinh thần mà thôi!"

"Bồ nói mình là đồ tâm thần hả?"

"Ừ, có lẽ vậy!"

Hai đứa trừng mắt ngó nhau một lúc, rồi Ron lắc đầu mệt mỏi. "Mình biết bồ chẳng còn thì giờ để tìm một Thủ môn mới, cho nên ngày mai mình vẫn chơi, nhưng nếu tụi mình

thua, và chắc là tụi mình sẽ thua, thì mình sẽ tự rút ra khỏi đội.”

Harry dẫu có nói gì chăng nữa cũng không thay đổi được gì. Nó đã cố gắng khích động lòng tự tin của Ron trong suốt bữa ăn tối, nhưng Ron quá bận gắt gỏng và càu nhàu với Hermione nên chẳng buồn để ý.

Harry vẫn kiên trì thuyết phục trong phòng sinh hoạt chung buổi tối hôm đó, nhưng sự khẳng định của nó rằng đội bóng sẽ tiêu tùng nếu Ron rút ra không được vững vàng lắm, bởi vì cái thực tế là toàn đội đang ngồi chúm chụm nhau trong một góc xa xa, rõ ràng là đang xì xèo về Ron và liếc cho thằng này những ánh mắt khó chịu. Cuối cùng Harry thử nổi sung lên một lần nữa để kích Ron phải có thái độ phản công, và cả thái độ bảo vệ khung thành (nó hy vọng thế), nhưng chiến thuật này cũng không có vẻ thành công hơn chiến thuật động viên cổ vũ cho lắm; Ron đi ngủ vẫn với tâm trạng buồn bã thất vọng.

Harry lại nằm thao thức hồi lâu trong bóng tối. Nó chẳng muốn thua trong trận đấu sắp tới; không chỉ vì đó là trận đầu tiên mà nó sẽ chơi trong vai trò đội trưởng, mà còn vì nó quyết định phải chiến thắng Draco Malfoy trong môn Quidditch ngay cả trong trường hợp nó không thể chứng minh được sự nghi ngờ của nó đối với Malfoy. Nhưng nếu Ron cứ chơi như trong mấy trận tập dợt vừa qua thì cơ hội chiến thắng thiệt là mỏng manh…

Giá mà nó có thể làm cái gì đó khiến cho Ron bình tĩnh tự tin lại… khiến Ron chơi đúng phong độ ngon lành nhất của

mình… cái gì đó bảo đảm cho Ron có một ngày thực sự tuyệt vời…

Và câu trả lời chợt bật ra trong một cú nháng rực rỡ bất ngờ đầy ngẫu hứng.

Bữa điểm tâm sáng hôm sau là chuyện khích bác thông thường; đội Slytherin huýt gió, la chộ um sùm khi mỗi thành viên của đội Gryffindor đi vào Đại Sảnh Đường. Harry ngó lên trần nhà và thấy một bầu trời xanh nhạt trong veo: một điềm lành.

Đám cổ động viên ở bàn ăn nhà Gryffindor, một khối đỏ và vàng kim vững chắc, rộ lên hoan hô khi Harry và Ron đến gần. Harry toét miệng cười và đưa tay vẫy vẫy; Ron nhếch mép một cách yếu ớt và lắc đầu.

“Phấn khởi lên, Ron!” Lavender kêu. “Em biết anh sẽ xuất sắc!” Ron phớt lờ cô bé.

“Trà không?” Harry hỏi Ron. “Hay cà phê? Hay nước bí?”

“Gì cũng được,” Ron ủ rũ nói, vừa uể oải cắn một miếng bánh mì nướng.

Vài phút sau Hermione đến, cô bé đã phát ngán kiểu cư xử khó ưa của Ron dạo gần đây nên không thèm ngồi chung bàn với hai đứa nó nữa, nhưng giữa đường đi lên bàn ăn phía trên, cô bé dừng chân.

“Hai bồ cảm thấy sao?” Cô bé ngập ngừng hỏi, hai mắt ngó cái chẩm đầu của Ron.

“Khỏe,” Harry nói, nó đang tập trung vào chuyện đưa cho Ron một ly nước bí. “Của bồ nè, Ron. Uống hết đi.”

Ron vừa mới đưa ly lên tới miệng thì Hermione kiên quyết nói.

“Đừng uống, Ron!”

Cả Harry và Ron ngước nhìn lên Hermione.

“Tại sao đừng?” Ron nói.

Hermione lúc này đang chằm chằm nhìn vào mặt Harry như thể cô nàng không thể tin vào mắt mình.

“Bồ vừa bỏ cái gì đó vô trong ly nước.”

“Bồ nói gì?” Harry nói.

“Bồ nghe rõ mà. Mình thấy. Bồ vừa rót cái gì đó vô trong ly nước của Ron. Bồ còn đang cầm cái chai trong tay kìa!”

“Mình chẳng hiểu bồ đang nói về cái gì,” Harry nói, vội vã nhét cái chai nhỏ vô trong túi áo.

“Ron, mình khuyên bồ đừng nên uống cái đó!” Hermione lại nói, tỏ vẻ lo sợ, nhưng Ron đưa ly lên, uống một cái ực hết trơn, và nói, “Đừng sai biểu mình nữa, Hermione à.”

Cô nàng có vẻ bị xúc phạm. Cúi thấp xuống để cho chỉ một mình Harry có thể nghe lọt tai, cô nàng nói rít qua kẽ răng, “Bồ đáng bị đuổi học về chuyện đó. Mình không bao giờ có thể tin là bồ làm chuyện đó, Harry à!”

“Coi, ai đang nói vậy cà,” nó thì thào đáp lại. “Gần đây có ếm bùa lú lẫn cho ai hả?”

Hermione đùng đùng bỏ đi khỏi cái bàn của hai đứa nó. Harry nhìn theo cô nàng đi mất mà không hề hối tiếc. Hermione chưa bao giờ thực sự hiểu việc chơi Quidditch

nghiêm trọng nhường nào. Rồi nó quay lại nhìn Ron, anh chàng còn đang chóp chép liếm môi.

"Gần tới giờ rồi," Harry nói vẻ vô tư.

Lớp cỏ phủ sương giá kêu lạo xạo dưới chân khi hai đứa nó cùng rảo bước đến sân vận động.

"Hên là thời tiết tốt hả?" Harry nói với Ron.

"Ừ," Ron nói, trông nó nhợt nhạt và có vẻ bệnh.

Ginny và Demelza đã mặc đồng phục chơi Quidditch của tụi nó và chờ đợi trong phòng thay đồ.

"Hoàn cảnh thi đấu coi bộ lý tưởng," Ginny nói, phớt lờ Ron. "Và đoán thử coi? Tay Vaisey Truy thủ đội Slytherin ấy… hắn bị giộng một trái Bludger vô đầu trong buổi tập dợt của tụi nó ngày hôm qua, hắn đau quá nên bữa nay không thi đấu được! Nhưng tuyệt hơn nữa là… Malfoy cũng không thi đấu vì bệnh!"

"Cái gì?" Harry nói, xoay hẳn người lại để trợn mắt nhìn cô bé. "Nó bệnh hả? Nó bị bệnh gì vậy?"

"Ai biết, nhưng điều đó thiệt là hên cho tụi mình," Ginny hớn hở nói. "Họ thế Harper vô chỗ nó; tay này cùng năm với em và đần."

Harry mỉm cười đáp lại một cách mập mờ, nhưng khi mặc vào bộ áo chùng đỏ tía rồi, đầu óc nó không còn tha thiết tới Quidditch nữa. Malfoy trước đây đã từng nạy cớ bị thương không thể chơi trong một trận đấu, và nhân cớ đó nó đã mánh mung sao cho cả trận phải sắp lịch lại vào thời điểm thuận lợi hơn cho đội Slytherin. Tại sao bây giờ nó lại vui vẻ để cho đứa

khác chơi thế nó? Nó bị bệnh thực hay chỉ giả đò?

"Mờ ám quá hả?" Harry nói nhỏ với Ron. "Malfoy mà không thi đấu à?"

"Mình thấy vậy là may mắn đây chớ," Ron nói, trông có vẻ sống động hơn một chút. "Và Vaisey cũng ở ngoài sân luôn, nó là thằng ghi bàn giỏi nhất, mình không thể mơ gì hơn… Ái chà!" Nó bỗng nhiên kêu lên, ngây người ra trong tư thế đang đeo găng Thủ môn được nửa chừng, nhìn sững Harry.

"Gì vậy?"

"Mình… bồ…" Ron hạ thấp giọng đột ngột, trông nó vừa sợ vừa hồi hộp. "Nước mình uống… món nước bí của mình… bồ đã…?"

Harry nhướn chân mày lên, nhưng không nói gì ngoại trừ câu: "Năm phút nữa tụi mình sẽ bắt đầu, bồ nên mang giầy bốt vô."

Hai đứa đi ra sân đấu giữa tiếng hoan hô và la chộ rân trời. Ở một đầu sân vận động rợp toàn màu đỏ và vàng kim; đầu kia là một biển màu xanh lá và trắng bạc. Nhiều học sinh nhà Hufflepuff và Ravenclaw cũng chia hai phe: giữa tất cả những tiếng reo hò và vỗ tay, Harry có thể nghe rõ ràng tiếng rống từ cái nón đầu sư tử trứ danh của Luna Lovegood.

Harry bước tới bên trọng tài, bà Hooch, người đang đứng trong tư thế sẵn sàng thả những trái banh ra khỏi lồng.

"Các đội trưởng, bắt tay," bà nói, và bàn tay Harry bị nghiến đau điếng trong bàn tay của đội trưởng mới nhà Slytherin, Urquhart.

“Leo lên chổi. Chờ còi thổi… ba… hai… một…”

Tiếng còi vang lên, Harry và những đứa khác đạp mạnh xuống mặt đất đông cứng, và tụi nó bay lên.

Harry bay lượn vòng quanh vành đai sân đấu, nhìn quanh quất tìm kiếm trái banh Snitch đồng thời canh chừng Harper, tay này đang bay hình chữ chi tuốt phía dưới nó. Bỗng nhiên một giọng nói khác hẳn giọng bình luận viên mọi khi vang lên nghe chói lói lỗ tai.

“Đấy, họ đã bắt đầu, và tôi cho rằng tất cả chúng ta đều ngạc nhiên khi thấy đội bóng mà Potter thành lập trong năm nay. Căn cứ vào cách chơi ba trợn của Ronald Weasley ở vị trí thủ môn hồi năm ngoái, nhiều người nghĩ rằng có lẽ anh ta phải ra khỏi đội thôi, nhưng dĩ nhiên, là bồ bịch thân thiết với đội trưởng cũng có lợi…”

Những lời bình này được đón nhận bằng những tràng vỗ tay và hò reo vang lên từ khán đài cánh Slytherin. Cỡi trên cây chổi bay, Harry vươn cổ ngoái nhìn về phía vị trí của bình luận viên. Một tay cao nhồng, da bọc xương, có cái mũi hỉnh đang đứng đó, nói qua cái loa huyền bí vốn trước đây thuộc về Lee Jordan; Harry nhận ra hắn là Zacharias Smith, một cầu thủ của đội Hufflepuff, kẻ mà nó không ưa chút nào.

“A, đợt tấn công đầu tiên của đội Slytherin vào cột gôn, Urquhart đang lao xuống sân đấu và…”

Bao tử Harry lộn tùng phèo.

“*… Weasley đã bắt được bóng, chu choa ơi, tôi nghĩ cậu chàng đôi khi cũng hên…*”

“Đúng vậy, Smith à, cậu ta đang hên,” Harry lẩm bẩm, nhoẻn miệng cười một mình, đồng thời nó lao vào giữa những Truy thủ giương mắt nhìn chung quanh tìm kiếm vết tích của trái banh Snitch rất khó truy bắt.

Trận đấu trôi qua được gần nửa tiếng đồng hồ, đội Gryffindor dẫn trước sáu không, Ron đã cứu cột gôn mấy bàn thực sự ngoạn mục, có vài bàn được cứu bằng chót găng tay của nó, và Ginny đã ghi được bốn trong sáu điểm của đội Gryffindor. Điều này đã khóa họng hết sức hiệu nghiệm anh chàng Zacharias, khiến anh ta hết la lối lạc đề về chuyện hai anh em nhà Weasley được tuyển vô đội chỉ vì Harry khoái tụi nó. Anh ta bèn chuyển tông, nhắm vô Peakes và Coote.

“Dĩ nhiên, Coote không thực sự có vóc dáng của một Tấn thủ,” Zacharias cao giọng, *“Tấn thủ nhìn chung cần nhiều cơ bắp hơn…*”

“Đấm một trái Bludger vô mõm nó!” Harry bảo Coote khi bay ngang qua nó, nhưng Coote, miệng cười toe toét, lại chọn Harper để nện cho trái Bludger kế tiếp, tay Harper này vừa bay ngược hướng ngang qua Harry. Harry hết sức khoái khi nghe một tiếng hự đã lỗ tai, nghĩa là trái Bludger đã đánh trúng mục tiêu.

Có vẻ như đội Gryffindor không thể nào chơi dở đi được. Tụi nó cứ ghi hết bàn này đến bàn khác, trong khi ở đầu kia sân đấu, Ron bảo vệ các cột gôn khá dễ dàng. Bây giờ nó đã thực sự mỉm cười, và khi đám đông hoan hô một pha cứu gôn thành công của nó bằng giọng đồng ca bài hát phổ biến cũ rích *Weasley là vua chúng mình,* nó còn giả bộ điều khiển ban đồng

ca từ trên cao.

"Bữa nay nó tưởng nó là cái gì đặc biệt lắm hả?" Một giọng nói cạnh khóe vang lên, và Harry suýt nữa bị đấm văng ra khỏi cây chổi bay khi Harper đụng thiệt mạnh vô nó một cách có tính toán. "Đồ phản bội huyết thống…"

Lúc đó bà Hooch đang quay lưng lại phía tụi nó, và mặc dù cổ động viên Gryffindor bên dưới đang hò hét giận dữ, khi bà Hooch quay lại thì Harper đã nhanh chóng chuồn mất. Vai đau buốt, Harry rượt theo Harper, quyết tâm nện trả đũa…

"Và tôi cho rằng Harper của đội Slytherin vừa nhìn thấy trái banh Snitch!" Zacharias Smith gào lên trong loa. *"Đúng rồi, chắc chắn là anh đã nhìn thấy cái gì đó mà Potter không thấy*!"

Smith đúng thiệt là một thằng ngu, Harry nghĩ, chẳng lẽ thằng này không thấy hai đứa nó đụng nhau sao? Nhưng ngay sau đó, bao tử nó dường như rớt từ trên trời xuống - Smith nói đúng và Harry đã nhầm: Harper không hề phóng vọt lên một cách ngẫu nhiên; nó đã thấy cái mà Harry không thấy: trái banh Snitch đang bay cực nhanh ngay phía trên đầu tụi nó, lấp lánh sáng rực trên nền trời xanh trong.

Harry tăng tốc vọt lên cao; gió hú ù ù bên tai nó khiến cho tất cả âm thanh bình luận của Smith và tiếng ồn của đám đông đều bị nhấn chìm, nhưng Harper vẫn còn ở phía trước nó, và đội Gryffindor chỉ mới vượt trước một trăm điểm; nếu Harper tới trước và đội Gryffindor thua… và giờ đây Harper chỉ còn cách trái banh mấy tấc, tay nó đang vươn ra…

"Ôi, Harper!" Harry gào lên tuyệt vọng. "Malfoy trả mày

bao nhiêu để thi đấu thay cho nó hả?”

Nó không biết cái gì khiến nó nói điều đó, nhưng Harper giựt thột; nó lóng ngóng cố chụp trái banh Snitch, nhưng để banh tuột khỏi mấy ngón tay, và theo đà lao tới, nó vượt qua khỏi trái banh. Harry bèn thực hiện một động tác vĩ đại chụp lấy trái banh nhỏ xíu đang vùng vẫy, và tóm được.

“DÔ!” Harry gào to. Xoay chổi vòng lại, nó đâm sầm trở xuống mặt đất, tay giơ cao trái banh Snitch. Khi đám đông nhận ra điều gì đã xảy ra, một tiếng gầm nổ ra, lớn đến nỗi gần như át cả tiếng còi báo hiệu trận đấu kết thúc.

“Ginny, em đi đâu đó?” Harry gào theo. Nó nhận ra mình bị mắc kẹt giữa cái ôm chầm tập thể giữa không trung với những người khác trong đội, nhưng Ginny thì lướt qua tụi nó, tiếp tục lao nhanh tới trước cho đến khi tông một cái rầm vô cái bục dành cho bình luận viên. Trong khi đám đông rú to và ré lên cười, toàn đội Gryffindor đáp xuống bên cạnh đống gỗ bể tanh banh đè lên thân anh chàng Zacharias đang yếu ớt cựa quậy: Harry nghe Ginny tỉnh bơ nói với giáo sư McGonagall đang nổi giận, “Thưa cô, con quên thắng lại, con xin lỗi vậy.”

Harry bật cười, tách ra khỏi những người khác trong đội, ôm lấy Ginny, rồi buông ra thiệt là nhanh. Tránh ánh mắt đăm đăm của cô bé, Harry vỗ lên lưng Ron cổ vũ, tất cả hiềm khích cũ được bỏ qua, toàn đội Gryffindor nắm tay nhau rời khỏi sân đấu, vừa gởi những cái hôn gió đến cổ động viên.

Không khí trong phòng thay đồ thiệt là tưng bừng. “Seamus nói tiệc đã bày trên phòng sinh hoạt chung!” Dean hồ hởi nói. “Đi thôi, Ginny, Demelza!”

Ron và Harry là hai đứa cuối cùng rời phòng thay đồ. Tụi nó sắp sửa đi ra thì Hermione đi vào. Cô nàng đang vặn vẹo tấm khăn quàng cổ Gryffindor trong tay, có vẻ buồn giận nhưng kiên quyết. "Harry, mình muốn nói với bồ một lời." Cô nàng hít vô một cái thiệt sâu. "Lẽ ra bồ không nên làm vậy. Bồ đã nghe thầy Slughorn nói rồi đó, nó bất hợp pháp."

"Vậy bồ định làm gì, tố cáo tụi này à?" Ron hỏi gặng lại.

"Hai bồ đang nói về cái gì vậy?" Harry hỏi, vừa quay ra treo cái áo chùng của nó lên để hai đứa kia không thấy nó nhe răng cười.

"Bồ biết quá rõ tụi này đang nói về cái gì mà!" Hermione ấm ức nói. "Bồ pha thuốc may mắn vô nước bí của Ron trong bữa điểm tâm! Phúc Lạc Dược!"

"Đâu có, mình không hề làm vậy," Harry nói, quay lại để đối mặt với hai đứa nó.

"Có, Harry, bồ có làm, và vì vậy mà mọi thứ diễn ra suôn sẻ, cầu thủ đội Slytherin không thể tham dự trận đấu, và Ron cứu được tất cả các cột gôn!"

"Mình không hề pha gì vô hết!" Harry nói, cười toét cả miệng. Nó thọc tay vô túi áo khoác lấy ra một cái chai nhỏ xíu mà Hermione đã nhìn thấy trong tay Harry vào buổi sáng. Cái chai vẫn đầy ắp thuốc vàng óng và nút chai vẫn còn gắn chặt bằng sáp. "Mình muốn Ron tưởng vậy, nên khi thấy bồ nhìn, mình giả bộ như rót vô ly của nó."

Nó nhìn Ron, "Bồ cứu được mọi cột gôn bởi vì bồ có cảm giác may mắn. Nhưng bồ đã thành công nhờ vào chính tài sức

của bồ.”

Nó lại nhét cái chai vô túi áo.

“Thiệt tình là không có gì hết trong món nước bí của mình hả?” Ron nói, hơi ngẩn ngơ. “Nhưng mà thời tiết thì tốt… và Vaisey không thể thi đấu… mà thiệt là mình không hề được uống thuốc hên sao?”

Harry lắc đầu. Ron há hốc mồm nhìn nó một lát, rồi quay lại Hermione, nhái giọng cô bé. *“Bồ bỏ Phúc Lạc Dược vô trong nước uống của Ron hồi sáng này, Ron cứu được tất cả các cột gôn!* Thấy chưa! Mình có thể cứu gôn mà không cần trợ lực, Hermione à!”

“Mình không hề nói bồ không thể… Ron à, *chính bồ* cũng tưởng là bồ được uống thuốc mà!”

Nhưng Ron đã bước ngang qua mặt cô nàng đi ra cửa với cây chổi bay vác trên vai.

“Ơ,” Harry nói để phá tan sự im lặng đột ngột; nó đã không dè kế hoạch của nó lại bị phản thùng như vậy. “Vậy… Tụi mình có nên đi ăn tiệc không?”

“Bồ đi đi!” Hermione nói, chớp chớp mắt để ngăn lệ rơi. “Lúc này mình phát chán Ron rồi, mình không biết mình đã làm gì…”

Và cô nàng cũng đùng đùng đi ra khỏi phòng thay đồ.

Harry bước chầm chậm lên sân trường, về phía tòa lâu đài, ngang qua đám đông, nhiều người hét lên chúc mừng nó, nhưng nó có một cảm giác nặng nề là bị thất vọng; nó đã tưởng chắc là nếu Ron thắng trận đấu này, thì Ron và

Hermione sẽ lập tức trở lại là bạn bè như xưa. Nó không biết làm cách nào để có thể giải thích với Hermione, rằng cái điều mà Hermione khiến cho Ron bị tổn thương chính là việc cô nàng đã hôn Viktor Krum; cho dù thời điểm xảy ra cái tội đó đã từ lâu quá rồi.

Harry không gặp được Hermione trong bữa tiệc mừng chiến thắng của nhà Gryffindor. Lúc nó đến thì bữa tiệc đang hồi tưng bừng náo nhiệt nhất. Sự xuất hiện của nó lại làm nổi lên một tràng vỗ tay và hoan hô mới, và chẳng mấy chốc nó bị một đám người vây quanh chúc tụng. Vừa mới cố gắng rút ra khỏi anh em nhà Creevey cứ đòi phân tích từng pha một của trận đấu, thì lại có một đám con gái cứ bu quanh, chơm chớp mắt và cười ồ với cả những lời bình ít thú vị nhất của nó, nên nó coi bộ mất khá lâu mới có thể tìm ra Ron. Cuối cùng, nó tự giải vây cho mình thoát khỏi Romilda Vane, cô nàng này gợi ý trắng trợn là muốn đi cùng Harry đến bữa tiệc Giáng sinh của thầy Slughorn. Khi nó lách được đến gần cái bàn để thức uống, nó đi thẳng tới gặp Ginny, con Bông Thoa Lùn Arnold đang cỡi trên vai cô bé, và con mèo Crookshanks đang kêu meo meo bên gót chân Ginny đầy hy vọng.

“Kiếm anh Ron hả?” Cô bé hỏi, nở nụ cười ngạo nghễ. “Anh ta ở đằng kia kìa, đồ đạo đức giả thối tha ấy.”

Harry ngó về phía cái góc phòng mà cô bé chỉ. Ở đó, giơ mình ra trước mắt cả căn phòng, Ron đang đứng, quàng tay quanh Lavender Brown sát đến nỗi khó mà biết tay ải tay ai.

“Trông như thể anh ta đang cạp cái mặt chị ta hả?” Ginny nói với vẻ thất vọng não nề. “Nhưng em cho rằng anh ấy cần

phải tinh luyện lại kỹ thuật thế nào đó. Trận đấu hay lắm, anh Harry à.”

Ginny vỗ nhẹ lên cánh tay Harry; nó cảm thấy bồi hồi trong dạ, nhưng rồi cô bé bỏ đi để lấy cho mình một chai bia bơ. Crookshanks lon ton chạy theo sau cô bé, đôi mắt vàng khè của nó cứ trừng trừng ngó con Arnold.

Harry quay lưng lại phía Ron, anh chàng này không có vẻ gì sẽ sớm tỉnh cơn mê, vừa lúc cái lỗ chân dung đóng lại. Với một cảm giác nôn nao, nó tưởng như nhìn thấy một mái tóc nâu dầy bồng bềnh thoáng phất qua tầm mắt.

Nó lao tới trước, lảng tránh Romilda Vane một lần nữa, và đẩy cái lỗ chân dung Bà Béo ra. Hành lang bên ngoài dường như vắng ngắt.

“Hermione ơi?”

Nó tìm thấy Hermione trong phòng học không khóa đầu tiên mà nó thử vào. Cô bé đang ngồi bên bàn giáo viên, một mình, nếu không kể bầy chim yến vàng đang bay quanh trên đầu; hẳn nhiên là Hermione đã úm ba la ra chúng từ trong không khí. Harry không thể không ngưỡng mộ tác phẩm bùa chú của Hermione trong hoàn cảnh như thế này.

“À, chào Harry,” cô bé nói giọng dễ quạu. “Mình đang thực tập.”

“Ừ… chúng… ơ… đẹp thiệt…” Harry nói.

Nó chẳng biết nói gì với Hermione nữa. Nó còn đang tụi hỏi không biết Hermione có kịp để ý thấy Ron không, hay cô bé rời khỏi phòng chỉ vì bữa tiệc um sùm quá, thì Hermione

bỗng nói, giọng lanh lảnh cao một cách bất thường, "Ron dường như khoái chúc tụng."

"Ơ… vậy hả?" Harry nói.

"Đừng làm bộ như bồ không hiểu nó," Hermione nói. "Nó cũng chả thèm giấu diếm…?"

Cánh cửa phía sau tụi nó chợt mở tung ra. Harry kinh hãi thấy Ron bước vào, cười cợt, kéo tay Lavender.

"Ủa," nó nói, đứng khựng lại khi nhìn thấy Harry và Hermione.

"Í!" Lavender kêu lên, và cô nàng lui ra khỏi phòng, khúc khích cười. Cánh cửa đóng mạnh sau lưng cô ta.

Căn phòng chợt im lặng căng thẳng ngột ngạt dễ sợ. Hermione trừng mắt nhìn Ron, anh chàng này lại cố tránh ánh mắt cô bé, nhưng giọng nói với bộ điệu vừa tỏ ra ta đây anh hùng vừa lọng ngọng lớ quớ, "Chào, Harry! Không biết bồ đi đâu mất tiêu!"

Hermione trượt khỏi cái bàn. Bầy chim vàng tiếp tục ríu rít bay vòng vòng trên đầu nên trông cô bé giống như một mô hình hệ thái dương bằng lông vũ lạ lùng.

"Bồ không nên để Lavender chờ đợi ở bên ngoài," Hermione lặng lẽ nói. "Bạn ấy có thể thắc mắc bồ đi đâu."

Cô bé thẳng lưng đi chậm rãi về phía cánh cửa. Harry liếc nhìn Ron, anh chàng này có vẻ như thở phào nhẹ nhõm là đã không xảy ra chuyện gì tồi tệ hơn.

Bỗng một tiếng hô the thé vang lên từ ngưỡng cửa, *"Công*

kích!”

Harry quay phắt lại để thấy Hermione đang chĩa cây đũa phép vào Ron, vẻ mặt cô nàng hoang dại: bầy chim nhanh như một loạt đạn vàng bay vun vút về phía Ron, anh chàng thét rống lên, giơ hai tay lên che mặt, nhưng bầy chim vẫn tấn công, mổ, rỉa, và quào từng thẻo da thịt nhỏ xíu mà chúng có thể đụng tới.

“Tránh xa ta!” Ron thét lên, nhưng Hermione quẳng cho nó ánh mắt cuối cùng tràn cơn đầy phẫn nộ bất dung thứ, rồi vặn cửa mở ra và biến mất sau cánh cửa. Harry tưởng như nó nghe được một tiếng khóc nấc trước khi cánh cửa đóng sầm lại.

15

PHÉP THỀ BẤT KHẢ BỦI

Một lần nữa tuyết lại bay xoáy vào những cửa sổ bám đầy băng giá; Lễ Giáng sinh đang đến nhanh. Bác Hagrid đã một mình vác cả mười hai cây thông Giáng sinh vào Đại Sảnh Đường; những chuỗi kim tuyến và giấy hoa trang trí đã được treo quấn quýt quanh lan can các cầu thang; những cây nến mãi mãi không tắt tỏa ánh sáng từ bên trong những chiếc nón sắt của những bộ áo giáp, và từng chùm dây tầm gởi treo lủng lẳng cách từng khoảng đều dọc những hành lang. Tụi con gái có xu hướng tụ tập thành đám đông bên dưới những chùm dây tầm gởi mỗi khi Harry đi ngang qua, điều này gây tắc nghẽn các hành lang; nhưng may thay, những cuộc đi rong buổi tối thường xuyên của Harry đã giúp nó có một kiến thức phi thường về những ngõ ngách bí mật trong tòa lâu đài, nhờ vậy nó thường không mấy khó khăn chọn được những lối đi không có dây tầm gởi để đi lại giữa các lớp học.

Ron, có lẽ một khi đã nhận ra việc bắt buộc phải lẩn tránh lòng vòng này là nguyên do đáng để nó ganh tị hơn là để vui nhộn, đã rống lên cười. Mặc dù Harry khoái anh chàng Ron

đùa giỡn cười cợt này hơn cái mẫu người hung hãn quạu đeo rầu rĩ mà nó đã phải chịu đựng suốt mấy tuần lễ trước, nhưng để có được chàng Ron tiến bộ này nó đã phải trả một cái giá đắt. Trước tiên, Harry phải chịu đựng sự hiện diện thường xuyên của Lavender Brown, cô nàng này dường như coi bất cứ khoảnh khắc nào không được ôm hôn Ron kể như khoảnh khắc bỏ đi; và kế đến, Harry nhận thấy một lần nữa nó lại là người bạn tốt nhất của hai con người không có vẻ gì sẽ nói chuyện lại với nhau.

Bàn tay và cánh tay của Ron vẫn còn đầy những vết quào vết đứt do bị bầy chim của Hermione tấn công, nên giọng nó vừa phân trần vừa phẫn uất.

Nó nói với Harry, "Nó không thể trách móc gì cả. Nó hôn hít Krum. Vậy thì nó sẽ thấy có người muốn hôn hít mình chớ. Ôi, xứ sở tự do mà. Mình không làm cái gì bậy bạ cả."

Harry không trả lời, nhưng giả đò như đang say mê đọc cuốn sách mà tụi nó được giao đọc cho xong trước buổi học Bùa Chú sáng hôm sau (cuốn *Tinh Chất: Một Cuộc Tìm Kiếm)*. Vì nó đã quyết định duy trì tình bạn với cả Ron và Hermione, nó dành phần lớn thì giờ ngậm chặt miệng lại.

"Mình đâu đã hứa hẹn gì với Hermione đâu hè?" Ron làu bàu. "Nghĩa là, ừ thì, mình có định đi với nó đến bữa tiệc Giáng sinh của thầy Slughorn, nhưng mà nó chưa bao giờ nói… chỉ là bạn bè… mình là người tự do mà…"

Harry lật một trang cuốn *Tinh Chất*, biết là Ron đang quan sát nó. Giọng của Ron nói lấp vấp một hồi thành tiếng lầm bầm, khó mà nghe được trong tiếng củi cháy kêu rất to trong

lò sưởi, mặc dù Harry một lần nữa nghĩ là nó nghe lọt mấy tiếng "Krum" và "không thể trách móc".

Thời khóa biểu của Hermione đầy ắp đến nỗi Harry chỉ có thể nói chuyện đàng hoàng với cô bé vào buổi tối, khi Ron, dù trong tình huống nào cũng vậy, đã quyện chặt với Lavender đến nỗi chẳng buồn để ý chuyện Harry đang làm. Hermione không chịu ngồi trong phòng sinh hoạt chung khi có mặt Ron ở đó, vì vậy Harry thường gặp cô bé trong thư viện, nghĩa là tụi nó chỉ có thể thì thầm khi trò chuyện.

"Nó hoàn toàn tự do hôn bất cứ ai nó thích," Hermione nói, trong lúc người quản thủ thư viện, bà Pince, lảng vảng ở mấy kệ sách sau lưng tụi nó. "Mình thiệt tình chỉ có thể quan tâm tới mức đó thôi."

Cô bé giơ cây viết lông ngỗng lên chấm một cái lên chữ 'i' mạnh bạo đến nỗi đục thành một cái lỗ trên tờ giấy da. Harry không nói gì cả. Nó nghĩ chẳng bao lâu nữa giọng nói của nó sẽ biến mất vì hết chuyện xài tới. Nó cúi xuống thấp hơn trên cuốn *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* và tiếp tục ghi chú về món Vĩnh Phúc Dược, thỉnh thoảng ngừng lại để suy đoán những bổ sung hữu ích của Hoàng tử vào văn bản của Libatius Borage.

"Và nhân đây," Hermione nói, sau một chút ngập ngừng, "bồ cần phải cẩn thận."

"Lần cuối cùng nhe," Harry nói, giọng hơi khào khào sau ba khắc đồng hồ im lặng, "Mình sẽ không trả lại cuốn sách này đâu. Mình đã học ở Hoàng tử Lai nhiều hơn những gì thầy Snape hay thầy Slughorn đã dạy mình trong…"

“Mình không nói về cái gọi là Hoàng tử ngu ngốc đó của bồ,” Hermione nói, vừa nhìn cuốn sách của Harry một cách khó chịu như thể nó đã hỗn láo với cô bé. “Mình đang nói về chuyện trước đó. Trước khi mình đến đây, mình đi vô nhà vệ sinh nữ, trong đó có khoảng một tá các cô nàng, kể cả Romilda Vane, đang thử tính xem làm cách nào lén bỏ tình dược cho bồ. Cả đám đều đang hy vọng chài được bồ để bồ rủ đi dự bữa tiệc Giáng sinh của thầy Slughorn, và cả đám đã cùng mua tình dược của anh Fred và anh George, và mình e rằng mấy thứ thuốc đó có thể có công hiệu…”

“Vậy tại sao bồ không tịch thu mấy thứ đó?” Harry hỏi gặng lại. Kể cũng lạ thường khi một người mắc chứng mê tuân thủ nội quy như Hermione mà chịu bỏ qua thời cơ quyết định này.

“Chúng không đem theo tình dược vô nhà vệ sinh,” Hermione nói giọng miệt thị. “Chúng chỉ bàn bạc mưu mẹo với nhau thôi. Bởi vì mình không tin là *Hoàng tử Lai,”* (cô nàng lại liếc cuốn sách một cách khinh bỉ) “có thể bịa ra một thứ thuốc giải tức thì cho một tá tình dược khác nhau, mình thà là mời phứt ai đó đi với bồ, để cho mấy đứa khác ngừng tơ tưởng viển vông là chúng vẫn còn có một cơ hội. Tối mai là mở tiệc, chúng đang quýnh lên.”

“Chẳng có ai mà mình muốn mời cả,” Harry lầm bầm, nó vẫn còn cố gắng không suy nghĩ về Ginny nhiều hơn mức chẳng đặng đừng, bất chấp thực tế là cô bé cứ bất ngờ hiện ra trong những giấc mơ của nó bằng nhiều cách khiến nó vô cùng biết ơn là Ron không thể thực hiện phép Đọc Tư Tưởng.

“Thôi thì, chỉ cần chú ý cái gì bồ uống, bởi vì coi bộ Romilda Vane dám làm lắm,” Hermione nói dứt khoát.

Cô bé kéo mạnh cuộn giấy da đang viết dở dang bài luận về Số Học và tiếp tục dùng cây viết lông ngỗng hí hoáy làm bài. Harry ngắm Hermione mà đầu óc phiêu bạt ở đâu đâu.

“Xí một chút,” nó chậm rãi nói. “Mình tưởng thầy Filch đã ngăn cấm mọi thứ mua ở tiệm Phù Thỉ Wỉ Wái Của Weasley mà?”

“Nhưng ai mà bận tâm đến những cấm kỵ của thầy Filch chứ?” Hermione nói, vẫn tập trung vào bài luận của mình.

“Nhưng mình tưởng tất cả lũ cú đều bị lục soát? Vậy làm sao tụi con gái có thể đem tình dược vào trường được chứ?”

“Anh Fred và anh Geogre đã gửi chúng dưới dạng ngụy trang là nước hoa và thuốc ho. Đó là bộ phận Dịch Vụ Đặt Hàng Qua Bưu Cú của mấy ảnh.”

“Bồ biết nhiều về dịch vụ đó há.”

Hermione ngó Harry một cách kinh tởm như cái kiểu cô nàng đã nhìn cuốn *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* của nó:

“Dịch vụ đó đều được ghi ở phía sau mấy cái chai mà mấy ảnh đưa cho Ginny và mình coi hồi hè,” cô bé lạnh lùng nói. “Mình không đi loanh quanh bỏ thuốc vô đồ uống của người khác… hay giả bộ làm vậy… cách nào cũng tệ hại như nhau.”

“Ừ, thôi bỏ qua đi,” Harry nói nhanh. “Vấn đề là thầy Filch đang bị đánh lừa, đúng không? Tụi con gái đang nhận được đồ gởi vô trường dưới cái vỏ ngụy trang là thứ khác. Vậy thì tại sao Malfoy không thể đem xâu chuỗi đó vô trường được chứ?”

“Ôi, Harry, đừng nói chuyện đó nữa.”

“Nhưng mà, tại sao lại đừng?” Harry hỏi gặng lại.

“Bởi vì,” Hermione thở dài, “Phép dò Bí mật dò ra những món bị quỷ ếm, và những bùa chú giấu diếm, đúng không? Phép đó được dùng để tìm ra những đồ vật Hắc ám và Pháp thuật Hắc ám. Chỉ cần vài giây thôi là nó dò ra những thứ tà ma có tác động mạnh, như cái ở trong xâu chuỗi chẳng hạn. Nhưng những thứ vớ vẩn bỏ nhầm chai sẽ không được dò ra - với lại, tình dược không phải Hắc ám mà cũng không nguy hiểm…”

“Bồ nói thì dễ lắm,” Harry lẩm bẩm, nghĩ đến Romilda Vane. “… Vậy là vấn đề phụ thuộc vào thầy Filch, là người sẽ phán quyết một cái gì đó có phải là thuốc ho hay không, mà ông ấy lại không phải là một pháp sư giỏi lắm, mình không tin là thầy có thể phân biệt được độc dược này với…”

Hermione bỗng nín khe; Harry cũng nghe âm thanh đó. Có ai đó đang đi tới gần tụi nó từ phía sau, giữa những kệ sách tối hù. Tụi nó chờ, và chỉ tích tắc sau, bộ mặt hao hao chim kền kền của bà Pince hiện ra ở góc kệ sách, hai má bà hõm sâu, da bà trông như tấm giấy da, và cái mũi dài khoằm khoằm của bà bị ngọn đèn bà đang cầm rọi sáng một cách trơ trẽn.

“Thư viện đóng cửa,” bà nói. “Phiền các trò trả lại đúng chỗ bất cứ thứ gì các trò đã mượn - *Thằng đồi trụy kia, trò đã làm gì quyển sách đó hả?”*

“Đâu phải sách của thư viện, sách của tôi mà!” Harry vội vàng nói, cầm lấy ngay cuốn *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* ra khỏi mặt bàn khi bà ta nhào tới chụp cuốn sách bằng bàn tay giống

y chang móng vuốt kền kền.

“Hư hỏng!” Bà rít lên. “Tục tĩu, nhơ nhuốc!”

“Chỉ là một cuốn sách có ghi chú trong đó thôi mà!” Harry nói, giằng cuốn sách ra khỏi bàn tay nắm chặt của bà Pince.

Trông bà Pinee như thể sắp xông vô tịch thu. Hermione vội vàng gói ghém đồ đạc của mình lại, níu lấy cánh tay Harry, lôi nó đi trong tư thế lưng đấu lưng.

“Bà ấy sẽ cấm bồ vô thư viện nếu bồ không cẩn thận. Mắc gì bồ phải đem theo cuốn sách ngu độn ấy?”

“Hermione à, đâu phải lỗi tại mình mà bà ta la lối khùng điên đâu. Hay bồ có nghĩ là bà ấy nghe lóm bồ nói xấu thầy Filch không? Mình luôn cho rằng giữa hai người đó có chuyện gì đó…”

“Ờ há.”

Sung sướng vì có thể nói chuyện bình thường trở lại, hai đứa đi dọc theo những hành lang vắng vẻ có đèn thắp sáng, bàn cãi om sòm là liệu Bà Pince và thầy Filch có bí mật yêu nhau không.

“Lòe loẹt,” Harry nói với Bà Béo, đó là mật khẩu mới.

“Trò cũng thế,” Bà Béo đáp với một nụ cười gian xảo và quăng mình ra để đón nhận hai đứa nó vô phòng.

Đúng ngay lúc nó vừa chui ra khỏi lỗ chân dung, Romilda Vane nói, “Chào anh Harry! Muốn làm một ly nước sâm không?”

Hermione quay qua nhìn Harry với ánh mắt “Thấy chưa?

Đã bảo mà!”

“Không, cám ơn,” Harry nói nhanh. “Tôi không thích nước sâm lắm.”

“Thì cứ uống đại đi mà,” Romilda nói, nhét vô tay nó một cái hộp. “Vạc sôcôla, có tẩm rượu đế lửa đấy. Ông của em gởi cho em, nhưng em không thích lắm.”

“Ờ… được… cám ơn nhiều.” Harry nói, nó không biết gì khác nữa. “Ơ… tôi đang phải đi lại đằng này với…”

Nó lật đật đi theo sau Hermione, giọng nhỏ dần một cách yếu ớt.

“Đã bảo mà,” Hermione nói như kết luận, “Ngay khi bồ mời ai đó rồi, tụi nó sẽ buông tha bồ ngay và bồ có thể…”

Nhưng gương mặt cô bé bỗng nhiên ngây ra; cô nàng vừa nhìn thấy Ron và Lavender, hai đứa quấn lấy nhau trên cùng một chiếc ghế bành.

“Thôi, ngủ ngon nha Harry,” Hermione nói, mặc dù lúc đó chỉ mới bảy giờ tối, vậy mà cô bé bỏ đi về phòng ngủ nữ sinh không nói thêm một lời nào nữa.

Khi đi ngủ, Harry tự dỗ dành mình là chỉ còn phải ráng lên lớp thêm một ngày nữa, ráng thêm bữa tiệc Giáng sinh của thầy Slughorn nữa, là xong; sau đó nó và Ron sẽ cùng nhau đi về trang trại Hang Sóc. Giờ đây hầu như vô phương giảng hòa giữa Ron và Hermione trước khi kỳ nghỉ lễ bắt đầu, nhưng có lẽ, biết đâu, kỳ nghỉ sẽ giúp hai đứa nó bình tĩnh lại, nghĩ chín chắn hơn về cách cư xử của mình…

Nhưng những hy vọng của Harry không cao lắm, đã vậy

còn bị tụt xuống thấp hơn sau khi trải qua buổi học Biến Hình với cả hai đứa nó vào ngày hôm sau. Tụi nó vừa mới lao vô cái đề tài cực kỳ khó là biến hình người; đứng trước gương, tụi nó được giao phải đổi màu lông mày của chính mình. Hermione cười đầy gian ác trước nỗ lực đầu tiên hết sức thê thảm của Ron, trong lần cố gắng này, chẳng biết Ron làm sao mà lại tự gắn cho mình một bộ ria vểnh như cái ghi đông xe đạp trông hết sức ngoạn mục; Ron bèn trả đũa bằng cách nhại lại một cách chính xác và thô bỉ điệu bộ Hermione nhấp nhổm trên ghế mỗi lần giáo sư McGonagall nêu ra một câu hỏi, khiến cho Lavender và Parvati thấy buồn cười hết sức, và khiến cho Hermione chỉ chực òa khóc một phen nữa. Cô bé chạy ào ra khỏi lớp học ngay khi chuông vừa reng, bỏ lại một nửa đồ đạc của mình; Harry cho rằng lúc này Hermione cần bạn hơn Ron nhiều, nên vội vàng quơ hốt đồ đạc còn lại của Hermione và chạy theo cô bé.

Cuối cùng nó theo dấu Hermione đến tận nhà vệ sinh nữ ở tầng dưới. Hermione từ trong đó hiện ra, có Luna Lovegood đi kèm, vừa lơ đãng vỗ nhè nhẹ lên lưng cô bé.

"Ủa, chào anh Harry," Luna nói. "Anh có biết là một trong hai bộ lông mày của anh màu vàng chói không?"

"Chào Luna. Hermione à, bồ bỏ quên mấy thứ này…"

Nó đưa trả mấy cuốn sách của cô bé.

"Ờ phải," Hermione nói, giọng còn thổn thức, lấy lại đồ đạc và quay đi ngay để giấu cái hình ảnh chùi nước mắt bằng cái bao đựng viết chì. "Cám ơn nha, Harry. Thôi, mình phải đi đây…"

Và cô bé vội vàng bỏ đi, chẳng để cho Harry có chút thì giờ nào nói đôi lời an ủi, mặc dù nó cũng thừa nhận là nó không thể nghĩ ra lời nào.

"Chị ấy hơi buồn khổ," Luna nói. "Lúc đầu em tưởng là con ma Myrtle Khóc Nhè ở trong đó, nhưng hóa ra là chị Hermione. Chị ấy nói gì đó về anh Ron Weasley…"

"Ừ, hai đứa nó giận nhau," Harry nói.

"Đôi khi anh ấy nói chuyện tiếu ghê hả?" Luna nói khi hai đứa cùng đi xuống hành lang với nhau. "Nhưng anh ấy có lẽ hơi ác một chút. Năm ngoái em để ý thấy vậy."

"Anh cũng nghĩ vậy," Harry nói. Luna đang bộc lộ cái sở trường hay dùng tới của cô nàng là nói trắng ra những sự thật mất lòng; nó chưa từng gặp ai giống như cô bé này cả.

"Vậy là em qua được một học kỳ tốt đẹp hả?"

"Ừ, suôn sẻ," Luna nói. "Hơi cô đơn vì không có Đ.Q.D. Nhưng Ginny vẫn luôn tử tế. Hôm kia bạn ấy bắt hai thằng ranh trong lớp Biến Hình của tụi em không được gọi em là 'Khùng' nữa."

"Em có muốn đi dự tiệc Giáng sinh ở chỗ thầy Slughorn với anh tối nay không?"

Lời nói vọt ra khỏi miệng Harry trước khi nó kịp chặn chúng lại; nó nghe mình thốt ra những lời đó như thể một người xa lạ nào đó đang nói.

Luna trợn hai con mắt to lồ lộ nhìn Harry kinh ngạc.

"Bữa tiệc ở chỗ thầy Slughorn hả? Với anh à?"

“Ừ,” Harry nói, “tụi này được mời một người bạn cùng đến dự tiệc, cho nên anh nghĩ có thể em thích… ý anh muốn nói…” Nó muốn bày tỏ thật rõ ràng ý đồ của mình. “Ý anh là, chỉ như bạn bè, em hiểu chứ. Nhưng nếu em không muốn…”

Nó đã phần nào hy vọng cô bé không muốn.

“Ôi, em muốn đi với anh như bạn bè lắm chứ!” Luna nói, nở nụ cười tươi tắn mà nó chưa bao giờ thấy trên gương mặt cô bé trước đây. “Từ trước giờ chưa từng có ai mời em đi dạ tiệc, như một người bạn! Có phải anh nhuộm lông mày để đi dự tiệc không? Em có nên nhuộm lông mày của em không?”

“Không,” Harry kiên quyết nói, “cái đó là do nhầm lẫn mà. Anh sẽ nhờ Hermione sửa lại cho anh. Vậy anh sẽ gặp em ở Tiền sảnh vào tám giờ tối nay nhé.”

“À HÁ!” Một tiếng thét vang trên đầu hai đứa nó khiến cả hai thất kinh hồn vía; cả hai đứa đã không để ý là tụi nó vừa đi ngang qua phía dưới Peeves, con yêu này đang treo chổng ngược dưới một chùm đèn và đang cười với tụi nó một cách hết sức nham hiểm.

“Bô Xí mời Khùng Khùng đi dạ tiệc! Bô Xí iu Khùng Khùng! Bô Xí iiiiiiuuuuuu Khkhkhkhkhùuuuung!”

Và con yêu tinh bay véo đi, vừa cười khúc khích vừa ré lên, “Thằng Bô Xí yêu con Khùng!”

“Giá mà giữ kín được những chuyện này,” Harry nói. Và vừa hay, chẳng mấy chốc cả trường đều đã biết là Harry Potter sẽ đưa Luna Lovegood đến dự dạ tiệc ở chỗ thầy Slughorn.

“Bồ không thể dẫn theo *ai cũng được!”* Ron nói vẻ không

thể tin nổi lúc tụi nó đang ăn bữa chiều. *"Ai cũng được!* Vậy là bồ chọn Khùng Lovegood?"

"Anh Ron, đừng gọi bạn ấy như vậy!" Ginny nạt ngay, cô bé dừng lại sau lưng Harry trên lối đi tới chỗ bạn mình. "Anh Harry, em rất vui là anh sẽ đưa bạn ấy đi dạ tiệc, bạn ấy háo hức lắm."

Và cô bé đi xuống phía cuối bàn ngồi cùng Dean. Harry cố gắng cảm thấy hài lòng là Ginny đã vui khi nó định đưa Luna đi dự tiệc, nhưng nó chẳng làm sao cho hài lòng được. Ở tuốt đầu kia của cái bàn, Hermione đang ngồi một mình, nghịch món thịt hầm của cô nàng. Harry để ý thấy Ron len lén nhìn Hermione.

"Bồ có thể nói xin lỗi," Harry đề nghị thẳng thừng.

"Cái gì, để bị một bầy hoàng yến khác đánh cho te tua hả?" Ron làu bàu.

"Bồ nhại bạn ấy để làm gì?"

"Ai biểu nó cười nhạo râu của mình!"

"Mình cũng cười vậy, đó là chuyện ngu nhất mình từng thấy."

Nhưng Ron không có vẻ chịu nghe nữa; Lavender vừa đến cùng với Parvati. Tự chen vô giữa Harry và Ron, Lavender vòng hai cánh tay quanh cổ Ron.

"Chào anh Harry," Parvati nói, cô này cũng như Harry, có vẻ hơi ngượng ngùng và ngao ngán cách cư xử của hai người kia.

“Chào,” Harry nói, “khỏe không? Vậy là bạn ở lại trường Hogwarts? Tôi nghe nói ba má bạn muốn bạn rời trường.”

“Tôi tìm cách năn nỉ ba má tôi bỏ ý định đó trong lúc này,” Parvati nói. “Vụ Katie thực sự làm cho họ hoảng nhưng từ đó đến giờ chẳng xảy ra thêm chuyện gì nữa… A, chào Hermione!”

Parvati cười tươi hết chỗ nói. Harry có thể nói là Parvati cảm thấy có lỗi vì đã cười nhạo Hermione trong lớp học Biến Hình. Nó quay đầu lại và thấy Hermione cũng đang cười đáp lại, tươi không kém, thậm chí có thể rạng rỡ hơn nữa. Đôi khi con gái thiệt là kỳ lạ.

“Chào Parvati!” Hermione nói, hoàn toàn lờ đi Ron và Lavender. “Bồ có đi dự dạ tiệc của thầy Slughorn tối nay không?”

“Không được mời,” Parvati rầu rĩ nói. “Nhưng mà mình muốn đi lắm, nghe coi bộ sẽ vui nhộn đây… Bồ sẽ đi dự mà, phải không?”

“Ừ, mình hẹn với Cormac lúc tám giờ, tụi này sẽ…”

Một âm thanh vang lên nghe như tiếng ống bơm rút ra khỏi một cái chậu bị nghẹt và Ron chườn mặt ra. Hermione làm như thể cô nàng không hề nghe hay thấy gì hết.

“… tụi này sẽ đi dự dạ tiệc với nhau.”

“Cormac à?” Parvati nói. “Bồ muốn nói là Cormac McLaggen hả?”

“Đúng vậy,” Hermione nói một cách duyên dáng. “Người *suýt chút nữa* - cô nàng nhấn mạnh vào mấy chữ này - trở

thành Thủ môn của đội Gryffindor.”

“Vậy là bồ cặp với anh ta à?” Parvati trợn to mắt hỏi.

“Ờ… phải… chứ bồ không biết sao?” Hermione nói, vừa khúc khích cười không giống kiểu Hermione chút nào.

“Không!” Parvati nói, tỏ ra hết sức hào hứng về câu chuyện tào lao này. “Ái chà, bồ khoái cầu thủ Quidditch nhỉ? Trước tiên là Krum, kế đến là McLaggen…”

“Mình khoái cầu thủ Quidditch giỏi thực sự kìa,” Hermione chỉnh lại nhận xét của cô bạn, vẫn mỉm cười. “Thôi, hẹn gặp sau nhé… Phải đi để chuẩn bị cho buổi dạ tiệc…”

Hermione bỏ đi. Ngay lập tức Lavender và Parvati chụm đầu lại với nhau để bàn bạc về diễn biến mới toanh này, với tất cả mọi thông tin mà họ từng nghe về McLaggen, và tất cả mọi điều mà họ từng suy đoán về Hermione. Ron có vẻ ngẩn ngơ một cách lạ lùng và chẳng nói năng gì cả. Harry cũng lặng thinh mà ngẫm nghĩ sự sâu sắc mà con gái có được khi muốn trả thù.

Tám giờ tối hôm đó Harry ra đến Tiền sảnh thì thấy một đám con gái đông khác thường đang túm tụm ở đó, tất cả đều dường như căm phẫn trừng mắt ngó nó tiến đến cạnh Luna. Cô bé này mặc một bộ váy áo lấm tấm kim tuyến bạc, bộ váy áo này đã khiến những người đứng ngó rúc rích cười đã đời, nhưng thực ra trông cô bé rất xinh. Mà dù thế nào thì Harry cũng mừng là cô bé không đeo toòng teng đôi bông tai củ cải, hay đeo lủng lẳng xâu chuỗi bằng nút chai bia bơ, hay là cặp Kính Chiếu Yêu.

“Chào em,” Harry nói. “Vậy tụi mình đi được chưa?”

“Ồ, được chứ,” cô bé vui vẻ nói. “Bữa tiệc ở đâu?”

“Trong văn phòng thầy Slughorn,” Harry nói, dẫn cô bé xuống cầu thang đá hoa cương, xa khỏi những tiếng xì xầm và những cái nhìn trơ tráo. “Em có nghe nói là sẽ có một con ma cà rồng đến dự không?”

“Ông Rufus Scrimgeour hả?” Luna hỏi.

“Anh… cái gì?” Harry nói. Nó bối rối. “Em định nói ông Bộ trưởng Pháp thuật hả?”

“Đúng vậy, ông ta là một con ma cà rồng,” Luna nói đơn giản. “Ba em có viết một bài báo dài về chuyện đó khi ông Scrimgeour mới thay thế ông Cornelius Fudge, nhưng ba em bị ai đó ở Bộ ép không cho in. Rõ ràng là họ không muốn sự thật bị lộ ra!”

Harry nghĩ ông Rufus Scrimgeour không thể nào là một con ma cà rồng được, nhưng nó đã quen với việc Luna lặp lại những quan điểm kỳ quái của ba mình như thể là chuyện thật, nên nó không đáp lời cô bé. Hai đứa nó đã đi đến gần văn phòng thầy Slughorn và cứ mỗi bước tụi nó đi tới thì âm thanh những tràng cười, tiếng ca hát và chuyện trò náo nhiệt nghe càng lớn hơn.

Cho dù vốn được xây dựng như vậy, hoặc vì thầy Slughorn đã dùng mánh phép thuật mà biến ra như vậy, văn phòng thầy Slughorn cũng rộng hơn phòng làm việc thông thường của các giáo sư khác rất nhiều. Trần và tường phòng được treo mắc những màn trướng màu xanh ngọc, đỏ tía, và vàng chóe, để tạo

cảm giác như thể mọi người đang ở bên trong một căn lều vĩ đại. Căn phòng đông đúc và ngột ngạt tắm đẫm ánh sáng đỏ phát ra từ một cây đèn bằng vàng được trang trí hết sức công phu thòng xuống từ giữa trần nhà. Trên cái trần đó những nàng tiên thật đang chấp chới bay, mỗi nàng một đốm sáng rực rỡ. Tiếng hát vang được hòa theo bằng tiếng gì nghe như đàn măng-đô-lin vọng ra từ một góc xa xa; một đám khói thuốc lá mù mịt lơ lửng trên đầu một nhóm nhiều chiến tướng cao tuổi đang say sưa bàn luận, và một số gia tinh đang léo nhéo xin đường giữa một rừng đầu gối, bị che khuất dưới những cái mâm bạc đựng đồ ăn thức uống mà chúng đang đội, khiến cho mấy cái mâm đó giống như những cái bàn di động.

Gần như ngay khi Harry và Luna vừa chen lọt qua cửa, thầy Slughorn đã la oang oang, "Harry, chàng trai của ta! Hãy lại đây, lại đây, có rất nhiều người thầy muốn giới thiệu với con!"

Thầy Slughorn đội một cái nón nhung có tua rua hài hòa với bộ áo khoác xì-mốc-kinh của thầy. Nắm chặt cánh tay Harry đến mức thầy có thể cùng độn thổ với nó, thầy Slughorn dẫn nó vô bữa tiệc một cách trang trọng, còn nó thì nắm chặt tay Luna kéo cô bé theo cùng.

"Harry, thầy muốn con làm quen với Eldred Worple, một cựu học sinh của thầy, tác giả quyển *Anh Em Cốt Nhục: Đời Tôi Giữa Những Con Ma Cà Rồng* - và, dĩ nhiên, cả Sanguini, bạn của ông ấy."

Worple là một người đeo kiếng, chắc khỏe, tuy nhỏ con. Ông ta chụp tay Harry và lắc lấy lắc để một cách nhiệt thành; con ma cà rồng Sanguini, cao nhòng hốc hác, hai mắt quầng

thâm, chỉ gật đầu. Con ma có vẻ buồn chán. Một đám con gái nhốn nháo đang đứng gần y, tỏ vẻ hiếu kỳ và kích động.

"Chào Harry Potter, tôi rất hân hạnh!" Ông Worple nói, nhướn đôi mắt cận thị lên nhìn tận mặt Harry. "Mới hôm kia tôi còn nói với thầy Slughorn như vầy, *'Đâu rồi cái tiểu sử của Harry Potter mà tất cả chúng ta đều đang chờ đợi?'"*

"Ơ," Harry nói, "ông chờ thiệt hả?"

"Đúng là khiêm tốn y như thầy Horace miêu tả!" Ông Worple nói. "Nhưng nói nghiêm túc nhé," ông bỗng nhiên thay đổi thái độ, trở nên thực tế, "tôi sẽ sung sướng nếu được viết cuốn tiểu sử đó - người ta đang thèm muốn được biết nhiều hơn về cậu, cậu bé à, rất thèm muốn! Nếu cậu chuẩn bị dành sẵn cho tôi vài cuộc phỏng vấn, để coi, mỗi cuộc chừng bốn năm tiếng đồng hồ, thì chúng ta có thể hoàn tất quyển sách trong vòng vài tháng. Và tôi cam đoan với cậu là phần cậu không cần phải gắng sức gì cho lắm - cứ hỏi Sanguini đây xem có đúng thế không - *Sanguini, ở lại đây!"* Ông Worple nói thêm, đột ngột nghiêm nghị, bởi vì con ma cà rồng đang nhích dần về phía đám con gái gần đó, trong mắt lộ ra sự đói khát. "Đây, ăn đỡ cái bánh nướng này," ông Worple nói, chộp một cái bánh từ cái mâm của một con gia tinh bưng ngang qua nhét vào tay Sanguini, rồi mới chuyển sự quan tâm của mình trở lại với Harry.

"Cậu bé thân mến của tôi à, cậu không biết cậu sẽ làm ra được bao nhiêu vàng đâu…"

"Tôi tuyệt nhiên không thích thú gì cả," Harry nói dứt khoát, "và tôi vừa mới thấy một người bạn, xin lỗi ông nhé."

Nó kéo Luna đi theo nó chen vào đám đông; nó quả thực vừa nhìn thấy một mái tóc nâu dài mất hút giữa hai người có vẻ là thành viên ban nhạc Quái Tỷ Muội.

"Hermione! *Hermione!"*

"Harry! Úi trời ơi, bồ ở đây! Chào Luna!"

"Chuyện gì đã xảy ra cho bồ vậy?" Harry hỏi, bởi vì trông Hermione rõ ràng phờ phạc như thể cô nàng vừa vùng vẫy vượt ra khỏi một bụi cây Rắn Quỷ.

"Ôi, mình vừa mới chạy thoát - ý mình là, mình vừa bỏ Cormac dưới đám tầm gởi," Hermione giải thích, trong khi Harry tiếp tục nhìn cô bé dò hỏi.

"Cho đáng đời bồ cặp với hắn," nó gay gắt nói với cô bé.

"Mình nghĩ hắn sẽ làm Ron khó chịu nhất," Hermione thản nhiên nói. "Mình cân nhắc một lúc về Zacharias Smith, nhưng mình nghĩ, nói chung…"

"Bồ tính rủ Smith hả?" Harry nói, dịu lại.

"Ừ, mình đã tính vậy, và mình đang nghĩ phải chi mình chọn anh ta, so với McLaggen thì Smith trông cũng còn ra vẻ quân tử hơn. Tụi mình đi lối này này, có thể nhìn thấy hắn đến, hắn cao quá chừng…"

Ba đứa nó len lỏi đi tới đầu kia của căn phòng, hớt mấy ly rượu mật ong trên đường đi, nhận ra hơi trễ là giáo sư Trelawney đang đứng đó một mình.

"Chào cô," Luna lễ phép chào giáo sư Trelawney.

"Chào trò, cục cưng ạ," giáo sư Trelawney nói, chú mục

vào Luna với ít nhiều khó khăn. Một lần nữa Harry có thể ngửi được mùi rượu nâu. "Dạo gần đây ta ít thấy trò trong lớp của ta…"

"Dạ, năm nay con học với thầy Firenze ạ," Luna nói.

"À, dĩ nhiên," giáo sư Trelawney nói với một tiếng cười khan giận dữ sặc hơi men. "Hay Dobbin, ta thích gọi hắn như vậy hơn. Trò hẳn đã nghĩ, hoặc trò chẳng hề nghĩ, rằng giờ đây ta đã trở về trường thì giáo sư Dumbledore có thể tống khứ con ngựa ấy đi không? Nhưng không… chúng ta chia lớp ra dạy… nói thẳng nhé, đó là một sự *xúc phạm*, một sự xúc phạm. Trò có biết…" Giáo sư Trelawney dường như xỉn đến nỗi không nhận ra Harry.

Thừa lúc bà còn mải tức tối phê bình Firenze, Harry nhích đến gần Hermione hơn và nói, "Tụi mình hãy giải quyết sòng phẳng với nhau. Bồ có định nói với Ron là bồ đã can thiệp vô vụ tuyển chọn Thủ môn không?"

Hermione nhướn mày lên, "Bồ thiệt tình nghĩ là mình có thể hạ mình thấp tới mức đó sao?"

Harry nhìn xoáy vào cô bé. "Hermione à, nếu bồ đã có thể cặp với McLaggen…"

"Có sự khác nhau," Hermione nói với thái độ chững chạc. "Mình không hề dự định nói với Ron về những gì có lẽ đã xảy ra, hay không hề xảy ra, ở cuộc đấu tuyển Thủ môn."

"Tốt," Harry nhiệt thành nói. "Bởi vì nó sẽ lại suy sụp tinh thần một lần nữa, và chúng ta sẽ thua trận đấu tới…"

"Quidditch!" Hermione giận dữ nói. "Có phải đó là tất cả

những gì bọn con trai quan tâm tới không? Cormac chẳng hề hỏi một câu về mình, không, mình chỉ được đãi món liên khúc Một Trăm Pha Cứu Gôn Được Cormac McLaggen Thực Hiện triền miên từ đầu đến cuối… Ôi thôi, hắn đến kìa!"

Cô nàng biến đi thật nhanh như thể đã độn thổ; mới một thoáng trước Hermione còn đứng đó, một thoáng sau, cô nàng đã chen vô giữa hai mụ phù thủy đang cười hô hố, và biến mất.

Một phút sau McLaggen chen lấn qua đám đông, hỏi, "Có thấy Hermione không?"

"Không, rất tiếc," Harry nói, và nó quay nhanh lại để tham gia vô câu chuyện của Luna, quên béng đi trong tích tắc là cô bé đang nói chuyện với ai.

"Harry Potter!" Giáo sư Trelawney kêu lên bằng một giọng run run bí hiểm khi nhận ra nó lần đầu tiên từ nãy đến giờ.

"Dạ, chào cô," Harry nói xuôi xị.

"Cậu bé cưng của ta!" Bà nói bằng một giọng thì thầm nhừa nhựa. "Những lời đồn đại! Những câu chuyện! Kẻ Được Chọn! Dĩ nhiên ta đã biết tất cả từ lâu lắm rồi… điềm xui quẩy chẳng bao giờ tốt, Harry à… Nhưng tại sao trò không quay lại lớp Tiên Tri của ta hả? Môn học này cực kỳ quan trọng đối với trò hơn tất cả những người khác!"

"A, cô Sybill, tất cả chúng ta đều cho rằng môn mình dạy là quan trọng nhất!" Một giọng nói to vang lên, và thầy Slughorn hiện ra ở phía bên kia giáo sư Trelawney, mặt thầy đỏ au, cái nón nhung hơi bị lệch, một tay cầm ly rượu mật, tay kia cầm

một miếng bánh bự tổ chảng. “Nhưng tôi nghĩ là trước giờ tôi chưa từng biết đến một tài năng bẩm sinh nào về Độc Dược như thế!” Thầy Slughorn nói, nhìn Harry với ánh mắt thích thú tuy rằng đỏ khé. “Thuộc bản năng, cô biết chứ… như mẹ của trò ấy vậy! Tôi chỉ có vài ba học sinh có loại năng khiếu này, tôi có thể nói với cô điều đó, cô Sybill à… Ủa, cả thầy Severus…”

Và Harry kinh hoàng nhận thấy thầy Slughorn vung ra một cánh tay và dường như xúc được thầy Snape từ giữa không trung đem về phía họ. “Đừng lỉnh đi nữa, đến đây mà nhập bọn chúng tôi, thầy Severus!” Thầy Slughorn nấc cụt một cách vui vẻ. “Tôi đang nói chuyện về khả năng bào chế thuốc phi thường của Harry! Dĩ nhiên, một phần công lao là thuộc về thầy, thầy đã dạy trò ấy những năm năm!”

Bị mắc kẹt trong cánh tay thầy Slughorn vòng qua vai mình, thầy Snape ngó xuống Harry qua cái mũi khoằm, đôi mắt đen nheo lại. “Buồn cười, tôi chưa bao giờ có cảm tưởng là mình tìm được cách dạy nổi Potter bất cứ điều gì.”

“Chà, vậy thì đó là một năng khiếu tự nhiên!” Thầy Slughorn la lên. “Lẽ ra thầy nên xem cái mà trò ấy đưa tôi, ngay trong buổi học đầu tiên, đó là thuốc Tử Thần Sống. Chưa hề thấy học sinh nào trong lần thử đầu tiên mà bào chế tốt hơn, kể cả thầy nữa, thầy Severus à…”

“Vậy à?” Thầy Snape khẽ nói, mắt thầy vẫn nhìn như xoáy như khoan vào đầu Harry, khiến nó cảm thấy một nỗi bồn chồn lo âu gì đó. Nó chẳng muốn chút nào nếu thầy Snape bắt đầu điều tra nguyên nhân tài năng độc dược mới phát lộ của

nó.

“Harry, con nhắc thầy nhớ coi mấy môn khác của con là gì?” Thầy Slughorn hỏi.

“Dạ, Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám, Bùa Chú, Biến Hình, Thảo Dược…”

“Tất cả những môn cần thiết để trở thành một Thần Sáng,” thầy Snape nói với vẻ nhạo báng mơ hồ.

“Dạ, đúng vậy, đó là công việc mà con thích làm,” Harry bướng bỉnh nói.

“Và con sẽ trở thành một Thần Sáng vĩ đại!” Thầy Slughorn nói oang oang.

“Em không nghĩ là anh nên làm Thần Sáng, anh Harry à,” Luna bất ngờ lên tiếng. Mọi người cùng nhìn cô bé. “Thần Sáng là một bộ phận của Bè Đảng Nanh Mục, em tưởng ai cũng biết điều đó. Họ đang âm mưu lật đổ Bộ Pháp thuật từ bên trong bằng cách xài Pháp thuật Hắc ám kết hợp với bệnh nha chu.”

Nửa ngụm rượu mật ong Harry vừa uống sặc lên tới mũi khi nó phá ra cười. Thiệt tình, chỉ mỗi chuyện này cũng rất đáng công đưa Luna đi dự tiệc. Xuất hiện lại sau cốc rượu, vừa ho vừa sặc, rượu văng ướt nhem, nhưng vẫn còn cười, nó thấy một thứ tính ra còn nâng tinh thần nó lên cao hơn nữa: Draco Malfoy đang bị thầy Filch nắm vành tai kéo về phía họ.

“Thưa giáo sư Slughorn,” thầy Filch thở khò khè, xương hàm đánh lập cập và hai con mắt lồ lộ lóe ra ánh sáng điên rồ vì phát hiện ra việc sai quấy. “Tôi khám phá ra trò này thập thò

trong một hành lang trên lầu. Nó nói là được mời dự tiệc của thầy và đi trễ. Thầy có mời nó không?"

Malfoy vùng ra khỏi tay thầy Filch, hết sức giận dữ. "Thôi được, tôi không được mời!" Nó tức tối nói. "Tôi định lẻn vào dự tiệc ké, ông vừa lòng chưa?"

"Không, tôi không hài lòng!" Thầy Filch nói, một câu nói hoàn toàn trật chìa với vẻ hớn hở trên gương mặt thầy. "Trò gặp rắc rối rồi, chính trò ấy! Chẳng phải thầy hiệu trưởng đã nói rằng đi lảng vảng ban đêm bị cấm tuyệt, trừ khi được phép, hả?"

"Thôi, được rồi, thầy Argus à, được rồi," thầy Slughorn xua tay nói, "Giáng sinh mà, và muốn đi dự tiệc thì cũng chẳng phải tội ác gì ghê gớm. Chỉ một lần này thôi, chúng ta hãy quên hết sự trừng phạt; trò có thể ở lại dự tiệc, Draco à."

Vẻ mặt thất vọng điên cuồng của thầy Filch hoàn toàn có thể đoán trước được; nhưng Harry thắc mắc khi quan sát Malfoy, tại sao Malfoy cũng có vẻ buồn bực không kém thầy Filch? Và tại sao thầy Snape nhìn Malfoy như thể vừa tức giận vừa… chẳng lẽ nào?… hơi e dè? Nhưng Harry chưa kịp xác định điều nó vừa nhận thấy, thầy Filch đã quay lưng lại và lếch thếch bước đi, lầm bầm trong miệng; Malfoy đã bình tĩnh lại, nặn ra một nụ cười trên mặt và đang cám ơn sự rộng lượng của thầy Slughorn, và gương mặt thầy Snape lại phẳng lì bí hiểm.

"Không có chi, không có chi," thầy Slughorn nói, xua xua tay trước sự tri ân của Malfoy. "Nói cho cùng, thầy có quen biết ông nội của trò…"

"Thưa thầy, ông con thường ca ngợi thầy hết lời," Malfoy

nhanh nhẩu nói ngay. “Ông con nói thầy là người bào chế độc dược giỏi nhất mà ông con từng biết…”

Harry chăm chú nhìn Malfoy. Không phải những lời nịnh nọt khiến nó chú ý, nó đã thấy Malfoy nịnh bợ thầy Snape lâu rồi. Điều khiến Harry chú ý là, quả thật Malfoy trông có vẻ hơi bệnh. Đây là lần đầu tiên trong một thời gian khá dài nó được nhìn tận mặt Malfoy; nó thấy Malfoy giờ đây có quầng thâm dưới mắt và nước da xám ngoét một cách rõ rệt.

“Ta muốn nói riêng với trò đôi lời, Draco,” thầy Snape bỗng nhiên nói.

“Thôi mà, thầy Severus,” thầy Slughorn nói, lại nấc cụt, “Giáng sinh mà, đừng có khe khắt quá…”

“Tôi là chủ nhiệm của Nhà, và tôi sẽ quyết định mức độ nghiêm khắc, hay dễ dãi nên có,” thầy Snape nói cộc lốc. “Đi theo ta, Draco.”

Hai thầy trò rời bữa tiệc, thầy Snape đi trước dẫn đường, Malfoy tỏ vẻ phẫn uất. Harry đứng yên một lúc, do dự, rồi nói, “Luna à, anh sẽ trở lại ngay… Ờ… anh đi nhà vệ sinh.”

“Được mà.” cô bé vui vẻ nói, và khi vội vã chen vô đám đông, nó nghĩ nó nghe thấy cô bé lại tiếp tục đề tài Bè Đảng Nanh Mục với giáo sư Trelawney, bà ta có vẻ hứng thú một cách chân thành.

Khi đã chuồn khỏi đám tiệc rồi thì chuyện rút tấm Áo Khoác Tàng Hình ra khỏi túi xách xong tự trùm lên mình chỉ là chuyện nhỏ, bởi vì hành lang hoàn toàn vắng vẻ. Chuyện khó khăn hơn là tìm ra thầy Snape và Malfoy. Harry chạy dọc

xuống hành lang, tiếng chân của nó bị át đi trong tiếng ca nhạc và chuyện trò ồn ào phát ra từ văn phòng thầy Slughorn đằng sau lưng. Có thể thầy Snape đã dắt Malfoy về văn phòng của thầy dưới tầng hầm… hay có lẽ thầy đang điệu hắn về phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin… Harry ép tai vô từng cánh cửa một trong khi lao xuống hành lang, cho đến khi, choáng váng vì hồi hộp, nó thụp xuống kề tai vô lỗ khóa của phòng học cuối dãy hành lang và nghe tiếng người nói.

"… Không thể trả giá nổi cho sai lầm đâu, Draco, bởi vì nếu trò bị đuổi học…"

"Tôi không dính dáng gì tới chuyện đó, được chưa?"

"Ta hy vọng trò nói thật, bởi vì chuyện đó vừa vụng về vừa ngu ngốc. Trò đã bị nghi ngờ có nhúng tay vào vụ đó."

"Ai nghi ngờ tôi?" Malfoy tức giận hỏi. "Tôi nói lần cuối cùng, tôi không làm chuyện đó, được chưa? Cái con nhỏ Bell ắt hẳn là có một kẻ thù nào đó mà không ai biết… đừng nhìn tôi kiểu đó! Tôi biết tôi đang làm gì, tôi không ngu, chẳng qua việc không thành… tôi có thể dừng thầy lại đấy!"

Cả hai cùng im lặng rồi thầy Snape nói khẽ, "À… ta hiểu rồi, dì Bellatrix đang dạy trò Bế Quan Bí Thuật. Trò đang cố giấu diếm ông chủ của mình điều gì vậy, Draco?"

"Tôi không cố giấu diếm *Ngài* cái gì cả, tôi chỉ không muốn *thầy* xía vô thôi!"

Harry ép tai nó sát lỗ khóa hơn nữa… Chuyện gì đã xảy ra khiến Malfoy nói năng với thầy Snape kiểu này - thầy Snape, người mà nó luôn luôn bày tỏ lòng kính trọng, thậm chí yêu

mến?

“Thì ra đó là lý do trò đã cố tình tránh mặt ta trong học kỳ vừa rồi? Trò sợ ta can thiệp à? Trò có bao giờ nhận thấy có bất cứ kẻ nào khác cưỡng lại được việc đến văn phòng ta một khi ta đã lặp đi lặp lại là phải đến đó, có không, Draco…”

“Vậy thì thầy cứ cấm túc tôi đi! Cứ méc lão Dumbledore đi!” Malfoy nhạo báng.

Lại một lúc im lặng nữa. Rồi thầy Snape nói, “Trò biết quá rõ là ta không hề muốn làm điều nào trong hai điều đó mà.”

“Vậy tốt nhất thầy đừng bảo tôi đến văn phòng thầy nữa!”

“Nghe ta nói đây,” thầy Snape nói, giọng thầy lúc này nhỏ đến nỗi Harry phải dán chặt tai vô lỗ khóa mới nghe được. “Ta đang cố gắng giúp trò. Ta đã thề với mẹ trò là ta sẽ bảo vệ trò. Ta đã thực hiện phép Thề Bất Khả Bội, Draco à…”

“Xem ra thầy sẽ phải bội thề thôi, bởi vì tôi không cần đến sự bảo vệ của thầy! Đó là công tác của tôi, ngài đã giao cho tôi và tôi đang làm, tôi đã có kế hoạch và kế hoạch sẽ thành công, chỉ hơi lâu hơn tôi tưởng một chút xíu!”

“Kế hoạch của trò là gì?”

“Không mắc mớ gì đến thầy!”

“Nếu trò nói cho ta biết trò đang cố gắng làm gì, ta có thể giúp trò…”

“Tôi đã có tất cả trợ giúp cần thiết, cám ơn thầy, tôi không đơn độc!”

“Trò chắc chắn đơn độc tối hôm nay, một việc cực kỳ ngu

xuẩn, lảng vảng trong hành lang mà không ai canh gác hay bọc hậu, đây là những lỗi lầm sơ đẳng…”

“Nếu thầy không cấm túc Crabbe và Goyle thì tụi nó đã có thể canh phòng cho tôi!”

“Nói nhỏ thôi!” Thầy Shape nạt, bởi vì Malfoy đã cất cao giọng đầy phấn khích. “Nếu hai thằng Crabbe và Goyle có ý định đậu chứng chỉ Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám trong kỳ thi lại bằng Pháp thuật Thường đẳng lần này, hai đứa nó cần học hành chăm chỉ hơn cái mức tàn tàn của chúng hiện nay.”

“Cái đó ăn nhằm gì chứ?” Malfoy nói. “Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám - chẳng qua một trò đùa, một màn kịch mà thôi, đúng không? Làm như tất cả chúng ta đều cần bảo vệ chống lại nghệ thuật Nghệ thuật Hắc ám…”

“Đó là một màn kịch tối cần thiết cho sự thành công, Draco à!” Thầy Snape nói. “Trò nghĩ xem ta ở đâu trong suốt những năm này, nếu ta không biết đóng kịch? Hãy nghe lời ta! Trò đã bất cẩn đi lang thang trong đêm, để mình bị bắt, và nếu trò tin cậy vào những kẻ phụ tá như Crabbe và Goyle…”

“Tụi nó không phải là những kẻ phụ tá duy nhất, tôi còn có những người khác bên cạnh, những người giỏi hơn nhiều!”

“Vậy sao không tính luôn ta, và ta có thể…”

“Tôi biết thầy đang toan tính điều gì! Thầy muốn cướp đoạt vinh quang của tôi!”

Lại một phen im lặng nữa, rồi thầy Snape lạnh lùng nói, “Trò nói năng như một đứa con nít. Ta hoàn toàn thông cảm rằng trò buồn khổ về chuyện cha của trò bị bắt và bị cầm tù,

nhưng…”

Harry chỉ có không tới một giây báo động; nó nghe tiếng bước chân của Malfoy vang lên phía bên kia cánh cửa, và nó phải nhoài người qua một bên ngay khi cửa mở tung. Malfoy đang sải dài bước chân đi xuống hành lang, ngang qua cánh cửa mở của văn phòng thầy Slughorn, đi vòng qua góc tường tuốt bên kia, và khuất bóng. Đến thở cũng không dám thở, Harry vẫn ngồi co rúm khi thầy Snape từ từ đi ra khỏi phòng học. Với vẻ mặt không thể dò hiểu được, thầy trở lại bữa tiệc. Còn lại Harry ngồi trên sàn nhà, ẩn khuất dưới lớp Áo Khoác Tàng Hình, đầu óc quay cuồng.

16

MỘT MỬA GIÁNG SINH GIÁ BUỘT

Vậy là thầy Snape đề nghị giúp đỡ nó? Có chắc là ổng *đòi giúp nó* không?"

"Nếu bồ hỏi câu đó thêm một lần nữa," Harry nói, "mình sẽ ịn mụt măng này *vô*…"

"Mình chỉ hỏi lại cho chắc!" Ron nói. Tụi nó đang đứng một mình bên cái chậu trong nhà bếp ở trại Hang Sóc gọt măng cho bà Weasley. Tuyết đang bay lơ lửng bên ngoài khung cửa sổ trước mặt tụi nó.

"Ừ, thầy Snape đề nghị giúp đỡ nó!" Harry nói. "Thầy nói thầy đã hứa với mẹ của Malfoy là sẽ bảo vệ nó, thầy đã thề Không Bội hay cái gì đó đại khái vậy."

"Phép Thề Bất Khả Bội à?" Ron nói, vẻ mặt sững sờ. "Không, thầy không thể nào… Bồ có chắc không?"

"Có chớ, mình chắc chắn," Harry nói. "Nhưng mà sao vậy, điều đó có nghĩa là gì?"

"Ôi, bồ không thể nào phản bội lại một lời Thề Bất Khả

Bội…”

“Nói vậy mà cũng nói, mình cũng tự suy ra được như vậy. Nhưng nếu mình bội thề thì sao?”

“Thì bồ chết,” Ron nói đơn giản. “Anh Fred và anh George có lần đã thử bắt mình chịu phép thề ấy hồi mình mới năm tuổi. Suýt chút xíu là mình đã thề rồi, mình đã nắm tay anh Fred và sẵn sàng thì ba tìm thấy tụi này. Ba nổi cơn tam bành,” Ron nói, đôi mắt thoáng qua ánh hồi tưởng. “Đó là lần duy nhất mà mình thấy ba giận không thua gì má, sau trận đó anh Fred cho là cái mông trái của anh ấy chẳng bao giờ lành lặn lại như xưa nữa.”

“Ừ, thì tẩm quất mông trái của anh Fred ấy mà…”

“Xin lỗi, sao cơ?” Fred nói khi hai anh em sinh đôi đi vào nhà bếp.

“Á à, George, coi nè. Giờ này mà tụi nó còn dùng dao thớt và đủ thứ. Úi trời!”

“Chừng hai tháng mấy nữa là em đủ mười bảy tuổi,” Ron gắt gỏng nói, “tới lúc đó em sẽ xài pháp thuật để làm mấy chuyện này!”

“Nhưng trong khi chờ đợi,” George nói, vừa ngồi xuống bên cạnh cái bàn nhà bếp và gác chân lên bàn, “tụi anh có thể thưởng thức cảnh tụi bây thao diễn cách dùng đúng đắn một cái… úi-chu-choa!”

“Tại anh làm em mất tập trung nên mới bị thế!” Ron tức giận nói, vừa mút ngón tay cái bị đứt. “Anh đợi đấy, khi nào em đủ mười bảy tuổi…”

“Anh chắc thể nào mày cũng sẽ làm tụi anh lé mắt về những kỹ năng pháp thuật cho đến giờ vẫn không ai ngờ,” Fred ngáp.

“Và Ronald này, nhân nói đến những kỹ năng không ai ngờ,” George nói, “chẳng biết chuyện mày với một tiểu thư tên là Lavender Brown - nếu thông tin không sai - tụi anh nghe Ginny nói mà, là chuyện gì há?”

Mặt Ron hơi ửng hồng một tí, nhưng chẳng tỏ ra khó chịu lắm khi quay lại với đám măng.

“Đừng xía vô chuyện người ta.”

“Đối đáp gì mà thô lỗ,” Fred nói. “Anh thiệt tình không biết mày nghĩ sao về mấy chuyện đó. Không, cái điều tụi anh muốn biết là… chuyện đã xảy ra như thế nào?”

“Nghĩa là sao?”

“Có phải cô nàng bị một tai nạn hay gì gì đó không?”

“Gì?”

“Xời ơi, chứ làm thế nào mà cô nàng sống nổi với một đầu óc chèm nhẹp bã đậu hả? Ấy, coi chừng!”

Bà Weasley đi vào vừa đúng lúc để nhìn thấy Ron phóng con dao gọt măng vô Fred, anh chàng này uể oải phẩy nhẹ cây đũa phép và biến con dao thành một chiếc máy bay giấy.

“Ron!” Bà Weasley giận dữ la lên. “Con đừng bao giờ để cho má thấy con quăng dao một lần nữa nghe chưa!”

“Vâng, con sẽ không quăng dao…” Ron nói, “… mà để cho má thấy,” (mấy tiếng cuối này nó lầm bầm thêm vào khi quay

lại với đống măng.)

“Má rất tiếc, Fred, George, hai con à, nhưng chú Remus sẽ đến vào tối nay, cho nên Bill sẽ phải chen chúc với hai đứa con.”

“Vô tư,” George nói.

“Vậy, chỉ còn Ron và Harry trên căn gác sát nóc, vì Charlie sẽ không về nhà, và nếu Fleur ở chung phòng với Ginny…”

“… đó mới thiệt là Giáng sinh tưng bừng của Ginny…” Fred lầm bầm.

“… mọi người ắt thoải mái thôi. Với lại, ai cũng có một cái giường cả,” bà Weasley nói, nghe hơi ngường ngượng.

“Vậy là anh Percy chắc chắn không chườn cái bộ mặt ghê tởm của ảnh ra chứ,” Fred hỏi.

Bà Weasley quay đi trước khi trả lời, “Không, má nghĩ là anh con bận ở Bộ.”

Khi bà Weasley rời khỏi nhà bếp, Fred nói: “Ảnh là thằng đần nhất thế giới. Một trong hai thằng đần vĩ đại nhất thế giới. Thôi, mình đi thôi George ơi.”

“Hai anh âm mưu gì vậy?” Ron hỏi. “Anh có thể giúp tụi này thanh toán đám măng này không? Anh chỉ cần nhúc nhích cây đũa phép là tụi em được rảnh tay!”

“Đâu được, anh không cho là tụi anh có thể làm được chuyện đó,” Fred nói một cách nghiêm túc. “Đó là công việc rèn luyện tính cách. Học cách gọt măng mà không cần Pháp thuật sẽ giúp mày đánh giá đúng nỗi khó khăn mà dân Muggle

và á phù thủy phải chịu đựng…”

“… và nếu mày muốn người ta giúp mình, Ron à,” George nói thêm, vừa quăng chiếc máy bay bằng giấy về phía Ron, “thì đừng có quăng dao vô người ta. Bật mí một tí nhé. Tụi anh sẽ đi ra làng, có một cô bé xinh xắn dễ thương làm việc trong một tiệm giấy nghĩ mấy tấm thiệp mánh của tụi anh là cái gì kỳ diệu lắm.., gần như ảo thuật thứ thiệt…”

“Khỉ!” Ron nói giọng cay cú, ngó theo Fred và George băng ngang qua sân ngập đầy tuyết. “Họ chỉ cần bỏ chừng mười giây giúp tụi mình là tụi mình cũng có thể đi chơi.”

“Mình không đi được,” Harry nói. “Mình đã hứa với thầy Dumbledore là mình sẽ không đi rong trong thời gian ở đây.”

“Ừ há,” Ron nói. Nó gọt thêm vài mụt măng nữa rồi nói, “Bồ có tính kể cho thầy Dumbledore về những gì bồ nghe thầy Snape và Malfoy nói với nhau không?”

“Có,” Harry nói. “Mình sẽ nói với bất cứ ai có thể ngăn chặn việc đó, và thầy Dumbledore là người đầu tiên. Có thể mình sẽ nói với ba bồ một lần nữa.”

“Tiếc là bồ đã không nghe được thực sự việc Malfoy đang làm là việc gì.”

“Làm sao mình có thể nghe được? Đó là toàn bộ mấu chốt, nó không chịu nói với cả thầy Snape.”

Im lặng một chút, rồi Ron nói, “Dĩ nhiên bồ biết tất cả họ sẽ nói gì rồi đó. Ba và thầy Dumbledore và tất cả những người khác ấy. Họ sẽ nói là thực ra không phải thầy Snape đang cố giúp đỡ Malfoy đâu, mà thầy chỉ cố gắng tìm hiểu xem Malfoy

đang toan tính làm gì thôi.”

“Tại họ đã không được nghe ổng nói,” Harry dứt khoát. “Không kịch sĩ nào diễn giỏi như vậy được, kể cả thầy Snape.”

“Ừ… Nhưng mà, mình chỉ nói thế,” Ron nói.

Harry quay mặt về phía Ron nhăn nhó, “Nhưng bồ nghĩ là mình đúng chứ?”

“Ừ, thì đúng!” Ron nói vội. “Thực sự, mình nghĩ bồ đúng! Nhưng tất cả những người khác đều tin chắc thầy Snape là người của Hội, đúng không?”

Harry không nói gì. Nó đã nghĩ đến điều này và thấy đó rất có thể sẽ là lý do để mọi người phản bác chứng cớ mới của nó; thậm chí bây giờ nó cũng có thể nghe Hermione nói: *Rõ như ban ngày, Harry à, thầy giả bộ đề nghị giúp đỡ để dụ dỗ Malfoy nói cho thầy biết nó đang mưu toan làm gì…*

Tuy nhiên đây chỉ là tưởng tượng suông, bởi vì nó chưa có dịp kể cho Hermione nghe chuyện nó nghe lỏm được. Cô nàng đã biến mất khỏi bữa tiệc của thầy Slughorn trước khi Harry quay trở lại đó, hay ít ra đó là điều nó được anh chàng McLaggen đang tức cành hông báo cho biết, và khi tụi nó trở về đến phòng sinh hoạt chung thì cô nàng đã đi ngủ rồi. Vì Harry và Ron lên đường về trang trại Hang Sóc rất sớm vào ngày hôm sau, nên nó chỉ đủ thì giờ để cầu chúc cho Hermione một lễ Giáng sinh vui vẻ và nói với cô nàng rằng sau khi nghỉ lễ trở về nó sẽ có tin tức tối quan trọng để kể cho nghe; tuy nhiên Harry không hoàn toàn chắc là Hermione có nghe được nó nói không; vì cùng lúc đó, Ron và Lavender đang tạm biệt nhau bằng ngôn ngữ không lời ngay sau lưng nó.

Tuy vậy, ngay cả Hermione cũng sẽ không thể phủ nhận một điều: Malfoy chắc chắn đang mưu toan điều gì đó, và thầy Snape biết điều đó, nếu thế thì Harry sẽ cảm thấy mình được chứng minh hoàn toàn đúng khi nói, "Đã bảo với bồ rồi mà," đó cũng là cái câu nó đã nói với Ron vô số lần.

Harry không kiếm được cơ hội để nói chuyện với ông Weasley, ông làm việc suốt ngày ở Bộ, cho đến tận nửa đêm Giáng sinh. Gia đình Weasley và khách khứa ngồi trong căn phòng khách mà Ginny đã trang hoàng phóng khoáng đến nỗi cảnh trí từa tựa như ngồi trong một mớ bòng bong giấy. Fred, George, Harry, và Ron là những người duy nhất biết vị thiên thần trên ngọn cây thông Giáng sinh thực ra là một con quỷ lùn giữ của. Con quỷ lùn đã lỡ cắn vô mắt cá chân Fred khi anh ta nhổ cà rốt cho bữa tiệc Giáng sinh. Bị điểm huyệt cứng đơ, rồi bị sơn vàng chóe, nhồi thành một cái váy xòe tí hon với đôi cánh nhỏ dán dính vô lưng, con quỷ lùn trừng mắt ngó xuống tụi nó, đầu trọc lóc như củ khoai tây, chân cẳng xù xì lông lá. Harry chưa từng thấy thiên thần nào xấu khốc liệt như thế.

Mọi người đều bị bắt nghe chương trình truyền thanh đêm Giáng sinh do ca sĩ được yêu thích nhất của bà Weasley, Celestina Warbeck, thực hiện. Giọng ca cô này đang réo rắt vang ra từ một cái ra-đi-ô bằng gỗ khổng lồ. Dường như cảm thấy giọng ca của Celestina chán phèo, Fleur cứ nói chuyện om sòm ở góc bàn, khiến cho bà Weasley cau có cứ phải chĩa cây đũa phép về phía bảng điều chỉnh âm thanh, nhờ vậy giọng ca Celestina càng lúc càng to hơn. Thừa lúc đang diễn ra tiết mục đặc biệt vui nhộn có tên là "Một Vạc Tình Ái Đầy Ắp

Sốt Dẻo," Fred và George bắt đầu trò chơi Táp Nổ với Ginny. Ron thì cứ lén dòm Bill và Fleur, như thể hy vọng học mót được vài ngón nghề. Trong lúc đó, thầy Remus Lupin ngồi bên cạnh lò sưởi, lúc này trông thầy gầy gò rách rưới hơn bao giờ hết. Thầy đang chăm chú nhìn vào đáy lò sưởi như vẻ không hề nghe giọng ca của Celestina.

Ôi, đến mà khuấy cái vạc của em

Nếu anh làm đúng điệu

Thì em sẽ đun sôi ái tình sốt dẻo cho anh

Để anh được ấm áp đêm nay.

"Hồi tụi mình còn trẻ, tụi mình đã nhảy theo điệu hát này! Anh còn nhớ không anh Arthur?" Bà Weasley nói, vừa quẹt nước mắt lên đồ len bà đan.

"Hử?" Ông Weasley nói, vừa gục gặc cái đầu buồn ngủ trên trái kim quất mà ông đang gọt. "Ờ phải… âm điệu tuyệt vời…"

Ông cố gắng ngồi thẳng lên một chút và ngoái nhìn sang Harry đang ngồi cạnh.

"Xin lỗi con nhé," ông nói, hất đầu về phía cái ra-đi-ô trong khi Celestina đột ngột chuyển sang hợp xướng.

"Sắp hết rồi."

"Không sao đâu bác," Harry nói, nhe răng cười. "Dạo này ở Bộ bận lắm hả bác?"

"Bận lắm," ông Weasley nói. "Thật ra cũng không sao nếu bọn bác đạt được điều gì đó, nhưng trong số ba vụ bắt bớ mà

bọn bác thực hiện trong hai tháng vừa qua, bác nghĩ chỉ có một là Tử Thần Thực Tử thực sự mà thôi… Mà đừng nhắc lại chuyện đó, Harry à," ông vội nói thêm, bỗng nhiên tỏ ra tỉnh ngủ hơn.

"Họ còn giam giữ anh Stan Shunpike không ạ?" Harry hỏi.

"Bác nghĩ là còn," ông Weasley nói. "Bác biết cụ Dumbledore đã thử trực tiếp thỉnh cầu ông Scrimgeour về vụ Stan… nghĩa là, bất cứ ai thẩm vấn anh ta cũng đồng ý là anh ta chẳng Tử Thần Thực Tử hơn trái kim quất này chút nào… nhưng cấp lãnh đạo cao nhất muốn làm ra vẻ họ đang có tiến bộ, và ba vụ bắt giữ nghe đỡ hơn ba vụ bắt nhầm rồi thả ra… nhưng một lần nữa, đây toàn là chuyện tối mật…"

"Con sẽ không nói gì đâu," Harry nói. Nó ngập ngừng một lát, tự hỏi cách nào tốt nhất để khơi mào cái điều nó muốn nói; và trong khi nó còn đang dàn ý trong đầu, thì Celestina Warbeck đã lại bắt đầu một bài ca tâm tình có tựa là *"Chàng ếm bùa lấy mất trái tim thiếp."*

"Bác Weasley à, bác biết cái chuyện mà con nói với bác ở nhà ga hồi tụi con đi lên trường không?"

"Bác kiểm tra rồi, Harry à," ông Weasley nói ngay - "Bác đã đi đến nơi và lục soát nhà của gia đình Malfoy. Ở đó chẳng có gì bất hợp pháp cả, dù là miếng vụn hay còn nguyên."

"Dạ, con biết, con có đọc trên tờ *Tiên Tri* là bác đã kiểm tra, nhưng đây là một chuyện khác… ơ, một chuyện…"

Và nó nói với ông Weasley mọi điều mà nó nghe lỏm được giữa Malfoy và thầy Snape. Trong lúc nói, nó thấy đầu thầy

Lupin hơi quay về phía nó, lắng nghe từng lời một. Khi nó kể xong, mọi người đều im lặng, ngoại trừ tiếng hát của Celestina.

Ôi trái tim khốn khổ của thiếp đâu mất rồi?

Nó đã bỏ thiếp đi chỉ vì bị bỏ bùa…

"Harry à, con có nghĩ là thầy Snape chỉ giả bộ không?" Ông Weasley nói.

"Giả bộ đề nghị giúp đỡ, để mà thầy có thể khám phá âm mưu của Malfoy ấy à?" Harry nói nhanh. "Dạ, con biết thể nào bác cũng nói vậy. Nhưng làm sao mình biết được chuyện đó?"

"Chúng ta không việc gì phải biết cả," thầy Lupin bất ngờ lên tiếng. Lúc này thầy đã xoay lưng lại lò sưởi và đối diện Harry ngang qua ông Weasley. "Đó là việc của cụ Dumbledore. Cụ Dumbledore tin tưởng anh Severus, và nhiêu đó là đủ cho tất cả chúng ta rồi."

"Nhưng," Harry nói, "chỉ nói thí dụ thôi - nói thí dụ thầy Dumbledore tin nhầm thầy Snape…"

"Người ta nói vậy nhiều lần rồi. Vấn đề cơ bản là tin hay không tin sự phán đoán của cụ Dumbledore. Tôi tin; vì vậy, tôi cũng tin anh Severus."

"Nhưng thầy Dumbledore có thể nhầm lẫn," Harry cãi lại. "Chính thầy cũng nói vậy mà. Và thầy, thưa thầy," nó nhìn thẳng vào mắt thầy Lupin, "thầy có thành thực mến thầy Snape không?"

"Thầy không mến cũng không ghét thầy Severus," thầy Lupin nói. "Không, Harry à, thầy đang nói thật," thầy Lupin

nói thêm vì Harry biểu lộ một vẻ mặt ngờ vực, "có lẽ thầy và thầy ấy không bao giờ là bạn chí cốt; sau tất cả những gì đã xảy ra giữa ba James của con cùng chú Sirius và thầy Severus, có quá nhiều cay đắng rồi. Nhưng thầy không quên là trong suốt cái năm thầy dạy ở trường Hogwarts, hàng tháng thầy Severus đã pha chế Thuốc Bả Sói cho thầy, pha chế hoàn hảo, để thầy không bị đau đớn như thầy thường phải chịu đựng mỗi khi trăng tròn."

"Nhưng thầy Snape cũng đã 'tình cờ' để lộ ra chuyện thầy là người sói, khiến thầy phải ra khỏi trường!" Harry tức giận nói.

Thầy Lupin nhún vai, "Đằng nào thì chuyện đó cũng lộ ra. Cả hai chúng ta đều biết thầy ấy muốn dạy môn mà thầy dạy, và thầy ấy đã có thể gây ra điều tệ hại hơn nhiều bằng cách bào chế thuốc dỏm cho thầy. Nhưng thầy ấy đã giúp thầy khỏe mạnh. Thầy phải biết ơn."

"Có lẽ thầy ấy không dám chế thuốc dỏm trước mặt thầy Dumbledore!" Harry nói.

"Harry à, con cứ khăng khăng một mực căm ghét thầy ấy," thầy Lupin nói với nụ cười yếu ớt. "Và thầy thông cảm; con là con ruột của ba James và là con đỡ đầu của chú Sirius, con đã thừa hưởng mọi thành kiến. Tất nhiên là con cứ kể cho cụ Dumbledore nghe những gì con đã kể cho bác Arthur và thầy, nhưng đừng trông mong cụ đồng quan điểm với con; và cũng đừng trông mong cụ ngạc nhiên về những điều con nói với cụ. Rất có thể chính cụ Dumbledore đã ra lệnh cho thầy Severus chất vấn Draco."

... và giờ đây chàng xé nó tan nát

Thiếp sẽ tri ơn chàng trả lại thiếp trái tim…

Celestina kết thúc bài ca bằng một nốt nhạc cao vút và ngân nga rất lâu cùng tiếng vỗ tay ầm ĩ vang ra từ cái ra-đi-ô, được bà Weasley nhiệt liệt phụ họa theo.

"Hết rồi hã?" Fleur hỏi to. "Phước đức, hát gì khũng khiếp…"

"Vậy là chúng ta đội nón Giáng sinh được rồi hả?" Ông Weasley đứng phắt dậy, la lớn. "Có ai muốn làm một ly rượu trứng không?"

"Dạo gần đây thầy làm gì?" Harry hỏi thầy Lupin, trong khi ông Weasley hấp tấp đi pha rượu trứng, và mọi người duỗi ra thư giãn và xúm nhau chuyện trò.

"Ôi, thầy hoạt động bí mật," thầy Lupin nói. "Gần như đúng nghĩa đen. Chính vì vậy mà thầy không thể viết thư cho con được, Harry à; gởi thư cho con chẳng khác nào tiết lộ bí mật."

"Nghĩa là sao ạ?"

"Thầy đang sống lẫn với những đồng loại, đồng đảng của thầy," thầy Lupin nói. Rồi thầy nói thêm, khi thấy Harry tỏ vẻ chẳng hiểu gì cả, "những người sói ấy mà. Gần như tất cả những người này đều về phe Voldemort. Cụ Dumbledore muốn có người do thám và thầy đây… có sẵn điều kiện."

Giọng thầy nghe hơi cay đắng, và có lẽ thầy cũng nhận thấy vậy, nên thầy nở một nụ cười ấm áp hơn rồi nói tiếp, "Thầy không phàn nàn gì cả; đó là một công việc cần thiết, và còn ai

khác có thể làm việc đó tốt hơn thầy? Tuy nhiên, cũng khó giành được lòng tin của họ. Thầy còn mang những dấu hiệu không thể nhầm lẫn được của việc đã cố gắng sống chung với đám pháp sư, con thấy đó, trong khi người sói thì xa lánh xã hội thông thường và sống bên lề, trộm cắp - đôi khi lại còn giết người… để ăn."

"Làm sao mà họ lại thích Voldemort nhỉ?"

"Họ nghĩ rằng họ sẽ có đời sống khá hơn dưới sự cai trị của hắn," thầy Lupin nói. "Và thật khó mà tranh cãi khi có Greyback ở đó…"

"Greyback là ai?"

"Con chưa nghe nói về hắn à?" Hai bàn tay thầy Lupin nắm lại run run đặt trên đùi. "Fenrir Greyback có lẽ là người sói man rợ nhất còn sống ở thời nay. Hắn coi sứ mạng đời hắn là cắn và truyền nọc người sói cho càng nhiều người càng tốt; hắn muốn tạo ra đủ người sói để chiến thắng giới pháp sư. Voldemort đã dùng miếng mồi đó để nhử Greyback phục vụ cho mình. Greyback đặc biệt khoái con nít… Hắn nói, cắn chúng khi còn trẻ và nuôi dưỡng chúng xa hẳn mẹ cha chúng, dạy cho chúng lớn lên căm ghét giới phù thủy thông thường. Voldemort đã đe dọa sẽ thả hắn ra cắn con cái người ta; lời đe dọa đó thường mang lại hiệu quả."

Thầy Lupin ngừng một chút rồi nói, "Chính Greyback đã cắn thầy."

"Cái gì?" Harry sửng sốt nói. "Khi… có phải thầy muốn nói là khi thầy còn nhỏ?"

“Ừ. Ba của thầy đã làm hắn bực mình. Trong một thời gian rất lâu thầy không biết lai lịch của người sói đã tấn công thầy; thầy thậm chí còn thương hại hắn, vì nghĩ là hắn đâu có tự chủ được, tại lúc đó thầy đã biết khi bị biến hình thì mình cảm thấy thế nào rồi. Nhưng Greyback thì không như vậy. Khi trăng tròn, hắn chọn cho mình một vị trí gần nạn nhân, bảo đảm đủ gần để tấn công được. Hắn sắp đặt sẵn hết. Và hắn là kẻ mà Voldemort đang sử dụng để thống lãnh cộng đồng người sói. Thầy không thể giả bộ mà nói khoác rằng cách biện luận hợp tình hợp lý của riêng thầy có thể đối chọi rất hiệu quả với việc khăng khăng của Greyback, rằng người sói thì phải xứng đáng với dòng dõi, rằng người sói nên trút mối hận thù lên người bình thường.”

“Nhưng thầy là người bình thường mà!” Harry hung dữ nói. “Thầy chỉ bị một… một… vấn đề…”

Thầy Lupin bật cười, “Đôi khi con khiến thầy nhớ lại ba James. Ba con gọi đó là ‘một vấn đề lông lá nho nhỏ cho có bầu có bạn’. Nhiều người lại có cảm tưởng là thầy có một thói quen cư xử tồi tệ.”

Thầy Lupin nhận một ly rượu trứng từ tay ông Weasley và nói cám ơn, có vẻ vui lên một chút, trong khi đó Harry lại cảm thấy một cơn phấn khích dậy lên: việc thầy Lupin vừa rồi nhắc đến ba nó khiến nó nhớ ra một chuyện mà nó đã trông ngóng gặp thầy Lupin để hỏi.

“Thầy có bao giờ nghe nói đến người nào được gọi là Hoàng tử Lai không?”

“Cái gì Lai?”

“Hoàng tử,” Harry nói, chăm chú nhìn thầy Lupin xem có dấu hiệu nào là thầy biết không.

“Không có Hoàng tử Pháp thuật,” thầy Lupin nói, bây giờ đã mỉm cười. “Có phải đây là danh hiệu mà con tính khoác cho mình không? Thầy thì cho rằng làm ‘Kẻ được chọn’ cũng đủ rồi.”

“Danh hiệu đó chẳng liên quan gì đến con hết!” Harry giận dữ nói. “Hoàng tử Lai là ai đó đã từng học ở trường Hogwarts, con có được cuốn sách Độc Dược của y. Y viết thần chú khắp cuốn sách, những thần chú mà y phát minh ra. Một trong những thần chú đó là *Khinh thân…”*

“À, thần chú đó rất ư thịnh hành vào thời thầy học ở trường Hogwarts,” thầy Lupin trầm ngâm nói. “Hồi thầy học năm thứ năm, mất vài tháng không ai di chuyển gì được vì cứ bị lôi bằng mắt cá chân treo chổng ngược trên không trung.”

“Ba con từng làm vậy,” Harry nói. “Con thấy ba con trong cái Tưởng Ký, ba con dùng thần chú đó ếm thầy Snape.”

Harry cố gắng nói giọng bình thường, như thể đây chỉ là một nhận xét bỏ đi, chẳng có gì quan trọng, nhưng nó không chắc là nó đã đạt được đúng hiệu quả; nụ cười của thầy Lupin hơi cảm thông quá đáng.

“Ừ,” thầy Lupin nói, “nhưng ba con không phải là người duy nhất. Như thầy vừa nói, thần chú đó rất thịnh hành… Con cũng biết kiểu những thần chú này thịnh hành rồi qua đi như thế nào rồi đó…”

“Nhưng nghe có vẻ như thần chú đó được phát minh vào

thời thầy học ở trường," Harry vẫn ngoan cố.

"Không nhất thiết vậy," thầy Lupin nói. "Thần chú trù ếm cũng có mốt và cũng đề-mốt như mọi thứ khác."

Thầy nhìn vào mặt Harry rồi khẽ nói, "Ba James con là pháp sư thuần huyết, Harry à, và thầy cam đoan với con, ba con không hề bảo bạn bè gọi mình là 'Hoàng tử'."

Khỏi cần giả đò nữa, Harry nói, "Và cũng không phải chú Sirius chứ? Hay là thầy?"

"Chắc chắn không."

"À," Harry nhìn đăm đăm vào lò sưởi. "Con cứ tưởng… chà, y giúp con nhiều lắm trong những buổi học Độc Dược, vị Hoàng tử ấy."

"Sách cũ cỡ nào hả, Harry?"

"Con không biết, con chưa hề kiểm tra."

"Có thể chi tiết đó sẽ giúp con vài gợi ý về thời điểm mà Hoàng tử học ở trường Hogwarts," thầy Lupin nói.

Ngay sau câu nói này, Fleur quyết định nhái Celestina hát bài "Một Vạc Đầy Tình Ái Sốt Dẻo", và mọi người coi đó như tín hiệu "giờ lên giường đã điểm" sau khi liếc thấy vẻ mặt của bà Weasley. Harry và Ron trèo hết cầu thang lên phòng ngủ của Ron tuốt trên gác xép, ở đó một cái giường dã chiến đã được dọn sẵn chờ Harry.

Ron lăn ra ngủ ngay tức thì, nhưng Harry moi móc cái rương của nó lôi ra cuốn *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* trước khi lên giường. Nằm trên giường, nó lật mấy trang sách, tìm kiếm,

đến khi cuối cùng nó tìm ra, ở ngay trang bìa của cuốn sách, ngày cuốn sách được in. Gần năm mươi năm. Cả ba nó lẫn bạn bè của ông đều không có mặt ở trường cách đây năm mươi năm. Cảm thấy thất vọng, Harry quăng cuốn sách trở vô rương, tắt đèn, và lật sấp người lại, nghĩ đến những người sói và thầy Snape, Stan Shunpike với Hoàng tử Lai, và cuối cùng chìm vào một giấc ngủ khó chịu đầy những cái bóng rón rén trườn đi và tiếng khóc trẻ con bị cắn…

"Chắc cô này giỡn chơi…"

Harry giật mình thức giấc thấy một chiếc vớ phồng to nằm ngang chân giường. Nó đeo kính lên nhìn quanh; khung cửa sổ tí hon hoàn toàn mờ mịt vì tuyết, và ngay trước mặt nó, Ron đang ngồi thẳng lưng trên giường xem xét một cái gì đó giống như một sợi dây chuyền vàng mập ú.

"Cái gì vậy?" Harry hỏi.

"Quà của Lavender," Ron nói, nghe ngao ngán chán chường "Bộ cô nàng thiệt tình tưởng mình muốn đeo hả…"

Harry nhìn cái vật đó kỹ hơn rồi phá ra cười ha hả. Phần dưới sợi dây chuyền là những mẫu tự kết thành mấy chữ vàng to tổ bố:

"Cục cưng của em."

"Hay," nó nói. "Ác liệt. Bồ nhất định phải đeo nó trước mặt anh Fred và anh George."

"Nếu bồ nói với hai anh ấy," Ron nói, vừa nhét sợi dây chuyền xuống dưới gối cho khuất mắt, "mình… mình… mình sẽ…"

"… sẽ cà lăm hả?" Harry nói, nhe răng cười. "Thôi đi, đời nào mình làm vậy!"

"Nhưng làm sao mà cô ta lại nghĩ ra được một thứ như cái đó chớ?" Ron cần không khí, coi bộ nó hơi bị sốc.

"Thì, nhớ lại coi," Harry nói, "có lần nào bồ lỡ lời nói là bồ thích đi đến nơi công cộng với mấy chữ "*Cục cưng của em* đeo quanh cổ không?"

"Ơ… tụi này đâu có nói gì nhiều với nhau đâu!" Ron nói. "Chủ yếu là…"

"… hôn hít." Harry nói.

"Thì, ừ," Ron nói. Nó ngập ngừng một chút, rồi nói, "Hermione có bồ thiệt với McLaggen không?"

"Ai mà biết," Harry nói. "Hai người đó cùng đi dự tiệc ở chỗ thầy Slughorn, nhưng mình không nghĩ chuyện đó sẽ tới đâu."

Ron có vẻ hơi phấn khởi lên khi mò sâu vô trong chiếc vớ quà của nó.

Quà Giáng sinh cho Harry gồm có một cái áo len có chữ Snitch Vàng ở mặt trước, do bà Weasley đan tay, một cái hộp to đùng những sản phẩm của tiệm *Phù Thỉ Wỉ Wái Của Weasley* do hai anh em sinh đôi tặng, và một cái gói có mùi mốc, hơi ẩm ướt, có kèm theo một cái nhãn ghi: "Kreacher gởi Cậu Chủ".

Harry trợn mắt ngó cái gói đó.

"Bồ có nghĩ là sẽ an toàn nếu mở cái gói đó ra không?" Nó

hỏi.

“Chắc không thể là cái gì nguy hiểm được, tất cả thư từ của chúng ta đều được Bộ khám xét rồi mà,” Ron trả lời, mặc dù nó nhìn chừng cái gói đó một cách nghi ngờ.

“Mình đã không nghĩ đến việc tặng cho Kreacher cái gì cả. Người ta có thường tặng cho gia tinh của họ quà Giáng sinh không nhỉ?” Harry hỏi, vừa thận trọng chọc chọc gói quà.

“Hermione thì có đấy,” Ron nói. “Nhưng hãy chờ xem đó là cái gì trước khi bồ bày tỏ lòng áy náy.”

Chỉ giây lát sau, Harry hét lên một tiếng kinh thiên động địa và nhảy ra khỏi cái giường dã chiến của nó; cái gói đó chứa một đống bự những giòi và giòi.

“Hay,” Ron nói, rống lên cười. “Cực kỳ sâu sắc.”

“Mình thà nhận được đống giòi này hơn là sợi dây chuyền kia,” Harry nói, khiến Ron cụt hứng tức thì.

Khi tất cả mọi người ngồi xuống bên bàn ăn bữa trưa Giáng sinh, ai ai cũng mặc áo len mới, ngoại trừ Fleur (*có vẻ* như bà Weasley đã không muốn uổng công đan cho cô một cái) và chính bà Weasley, bà cũng biểu diễn một cái nón phù thủy mới toanh màu xanh thẳm lấp lánh những hạt gì như kim cương nhái những ngôi sao nhỏ xíu, và một sợi dây chuyền vàng lộng lẫy.

“Fred và George tặng cho má nè! Đẹp không?”

“Ối, tụi con ngày càng biết ơn má nhiều hơn, má à, bây giờ tụi con phải tự giặt vớ của mình,” George nói, vừa xua tay thoải mái. “Ăn củ cải không, chú Remus?”

“Harry à, trong tóc anh có một con giòi,” Ginny vui vẻ nói, chồm ngang qua cái bàn ăn để gỡ con giòi ra; Harry cảm thấy mấy cục thịt ngỗng vọt lên tới gần cổ nó mà không dính dáng gì tới con giòi.

“Thấy ghê góa,” Fleur nói, khẽ rùng mình một cách hết sức điệu đàng.

“Ừ, ghê thiệt há?” Ron nói. “Dùng nước sốt không, chị Fleur?”

Trong lúc hăng hái phục vụ Fleur, Ron hất bay cái chén nước sốt; Bill bèn vẫy cây đũa phép và đám nước sốt đang bị văng giữa không trung ngoan ngoãn quay trở lại cái chén.

“Em vụn về y như cô Tonks ấy.” Fleur nói với Ron, sau khi đã hôn Bill để cám ơn. “Cô ta luôn luôn hất văn…”

“Tôi đã mời cô Tonks *quý mến* đến chơi ngày hôm nay,” bà Weasley nói, đặt dĩa cà rốt xuống bàn với một sức mạnh không cần thiết và trừng mắt nhìn Fleur. “Nhưng *cô ấy* không đến được. Dạo gần đây anh có nói chuyện với cô ấy không anh Remus?”

“Không, gần đây tôi không tiếp xúc nhiều với ai cả,” thầy Lupin nói. “Nhưng cô Tonks có gia đình của cô ấy để về ăn Giáng sinh chứ?”

“Chà,” bà Weasley nói. “Có lẽ có. Thực ra thì tôi có cảm tưởng là cô ấy tính ăn Giáng sinh một mình.”

Bà nhìn thầy Lupin bực mình, như thể lỗi tại thầy mà bà có cô Fleur làm dâu thay vì cô Tonks, nhưng Harry, khi liếc nhìn cảnh Fleur dùng nĩa của mình đút Bill ăn những miếng thịt gà

tây, thì tin rằng bà Weasley đang chiến đấu trên một mặt trận đã thua dài. Tuy nhiên nó nhớ ra một câu hỏi liên quan đến cô Tonks, mà còn ai để hỏi tốt hơn thầy Lupin, người am hiểu mọi thứ về Thần Hộ Mệnh?

"Thần Hộ Mệnh của cô Tonks đã thay đổi hình thức," nó nói với thầy. "Ấy là thầy Snape nói vậy. Con không biết là chuyện đó xảy ra được. Tại sao Thần Hộ Mệnh của mình lại thay đổi?"

Thầy Lupin nhẩn nha nhai miếng gà tây rồi nuốt luôn trước khi chậm rãi trả lời: "Đôi khi… một cơn khủng hoảng lớn… một chấn động tình cảm…"

"Trông nó to và có bốn chân," Harry nói, một ý nghĩ đột ngột nảy ra và nó hạ thấp giọng. "A… không lẽ nó là…?"

"Anh Arthur!" Bà Weasley bỗng nhiên kêu lên. Bà rời cái ghế đứng lên; bàn tay bà áp chặt lên trái tim, và bà chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ nhà bếp. "Anh Arthur… Percy kìa!"

"Cái gì?"

Ông Weasley ngoái lại nhìn. Mọi người cùng nhanh chóng nhìn ra cửa sổ; Ginny đứng dậy để nhìn cho rõ hơn. Kìa, quả nhiên là Percy Weasley đang sải bước băng qua mảnh sân đầy tuyết, đôi kính gọng sừng của anh ta sáng lấp lánh trong ánh nắng. Tuy nhiên, anh ta không đi một mình.

"Anh Arthur, nó… nó đi với ông Bộ trưởng!"

Và quả nhiên, người đàn ông mà Harry đã nhìn thấy trên tờ *Nhật Báo Tiên Tri* đang đi theo dấu chân của Percy, hơi cà thọt, mái tóc dày xám của ông ta và tấm áo khoác màu đen lấm

tấm bông tuyết. Trước khi những người có mặt trong nhà bếp lúc ấy thốt ra được lời nào, trước khi ông và bà Weasley có thể làm gì khác hơn là nhìn nhau sửng sốt, thì cánh cửa sau đã mở ra và Percy đứng ngay đó.

Một khoảnh khắc im lặng đau đớn. Rồi Percy nói hơi sượng, "Chúc má Giáng sinh vui vẻ."

"Ôi, Percy!" Bà Weasley kêu lên, và lao vào vòng tay của con trai.

Ông Rufus Scrimgeour dừng chân trên ngưỡng cửa, nghiêng mình tựa trên cây gậy và mỉm cười ngắm nhìn cái cảnh cảm động ấy.

"Hẳn bà sẽ tha thứ cho cuộc viếng thăm đường đột này," ông Scrimgeour nói, khi bà Weasley quay lại nhìn ông, vừa lau nước mắt vừa tươi cười. "Percy và tôi đang ở quanh vùng đây… bà biết đấy, công tác mà… và anh chàng đã không thể không ghé về nhà để thăm hết mọi người trong gia đình."

Nhưng Percy chẳng tỏ vẻ gì muốn chào hỏi hết mọi người còn lại trong gia đình. Anh ta đứng thẳng đơ như que cời lửa, có vẻ ngượng nghịu, và trơ mắt ngó đâu đó phía trên đầu mọi người. Ông Weasley, Fred, và George cùng quan sát anh ta với vẻ mặt chai lạnh như đá.

"Xin mời vào, ông Bộ trưởng, xin mời ngồi!" Bà Weasley luýnh quýnh, vừa sửa cái nón cho ngay lại. "Mời ông dùng chút *gà tây,* hay chút *bánh nướng*... ý tôi là…"

"Khỏi, khỏi mà, bà Molly yêu quý," ông Scrimgeour nói. Harry đoán ông ta đã hỏi Percy tên riêng của bà Weasley trước

khi họ bước vào nhà. “Tôi không muốn đường đột chút nào, không hề định đến đây nếu Percy không tha thiết muốn thăm gia đình đến thế…”

“Ôi, Percy con!” Bà Weasley nói trong nước mắt, nhón gót lên để hôn con trai.

“… Chúng tôi chỉ ghé qua chừng năm phút, vậy tôi xin phép đi dạo một vòng quanh sân trong lúc cả nhà thăm hỏi Percy nhé. Không, không, tôi cam đoan với bà là tôi không muốn xen vô chuyện gia đình! Nào, có ai vui lòng đưa tôi đi xem khu vườn xinh xắn của bà không… A, chàng trai kia đã ăn xong, sao cậu không đi dạo cùng tôi nào?”

Không khí quanh bàn ăn thay đổi thấy rõ. Mọi người hết nhìn ông Scrimgeour lại nhìn đến Harry. Có vẻ như ai cũng thấy sự giả vờ của ông Scrimgeour không biết tên Harry là không thể tin được, và không ai cho rằng chuyện Harry được chọn để tháp tùng ông Bộ trưởng dạo quanh vườn là ngẫu nhiên một khi chính Ginny, Fleur, và George cũng đã ăn xong rồi.

“Dạ, được ạ,” Harry thốt lên giữa im lặng.

Nhưng nó không để bị lừa; bất chấp toàn bộ bài diễn văn của ông Scrimgeour rằng họ chỉ ngẫu nhiên đến vùng này, rằng Percy muốn thăm gia đình anh ấy, đây mới hẳn là lý do thực sự khiến họ đến đây: có vậy ông Scrimgeour mới có thể nói chuyện với một mình Harry.

“Không sao đâu,” nó nói khẽ khi đi ngang thầy Lupin, thầy đã nhổm dậy khỏi cái ghế. “Không sao,” nó nói thêm, khi ông Weasley há miệng toan nói.

“Tuyệt vời!” Ông Scrimgeour nói, đứng lùi lại để Harry bước qua cửa đi trước dẫn đường. “Chúng tôi sẽ chỉ đi một vòng quanh vườn, rồi Percy và tôi sẽ lên đường. Mọi người cứ tiếp tục ăn!”

Harry đi ngang qua sân về phía mảnh vườn um tùm phủ đầy tuyết của gia đình Weasley, ông Scrimgeour đi hơi cà nhắc bên cạnh. Harry biết ông đã từng là Giám đốc Sở Thần Sáng; trông ông gân guốc và đầy thẹo chiến trường, rất khác với ông Fudge béo tốt trong cái nón hình trái dưa.

“Đẹp lắm,” ông Scrimgeour nói, khi dừng bên hàng rào khu vườn, nhìn ra bãi cỏ bị tuyết phủ kín và cây cối không thể phân biệt được là cây gì với cây gì. “Đẹp lắm.”

Harry không nói gì. Nó có thể nói là ông Scrimgeour đang quan sát nó.

Một lát sau, ông Scrimgeour nói, “Tôi muốn gặp cậu từ lâu lắm rồi, cậu có biết điều đó không?”

“Không ạ,” Harry thành thật nói!

“Ừ phải, từ lâu lắm rồi. Nhưng cụ Dumbledore đã bao bọc cậu kỹ quá,” ông Scrimgeour nói. “Đương nhiên, dĩ nhiên, tự nhiên thôi, sau tất cả những gì cậu đã trải qua… Đặc biệt là những gì đã xảy ra ở Bộ…”

Ông chờ đợi Harry nói điều gì đó, nhưng Harry không buồn góp lời, cho nên ông nói tiếp, “Tôi vẫn hy vọng có dịp chuyện trò với cậu từ khi tôi nhậm chức, nhưng cụ Dumbledore đã… cũng hết sức dễ thông cảm thôi, như tôi đã nói đấy… cụ đã ngăn chặn điều đó.”

Harry vẫn không nói gì, chỉ chờ đợi.

"Lời đồn đại đã bay khắp thế giới!" Ông Scrimgeour nói. "Chà, dĩ nhiên, cả hai chúng ta đều biết những câu chuyện đó đã bị bóp méo như thế nào… tất cả những xì xầm về một lời tiên tri… về việc cậu là 'Kẻ được chọn'…"

Harry nghĩ bây giờ ông Scrimgeour và nó đang đi gần tới cái lý do khiến ông ta có mặt ở đây.

"Tôi đoán là cụ Dumbledore đã bàn bạc chuyện này với cậu?"

Harry suy nghĩ kỹ càng, tự hỏi nó có nên nói dối hay không. Nó ngó những dấu chân nho nhỏ của những con quỷ lùn in khắp vườn hoa, và một thẻo bị cào ra đánh dấu nơi mà Fred đã bắt được cái con quỷ lùn giờ này đang mặc váy xòe trên ngọn cây Giáng sinh. Cuối cùng Harry quyết định nói thật, hay một phần sự thật.

"Dạ, thầy trò cháu có bàn về chuyện đó."

"Cậu đã, cậu đã…" ông Scrimgeour nói. Qua khóe mắt, Harry có thể thấy ông Scrimgeour đang liếc nhìn nó, cho nên nó giả đò say mê ngó một con quỷ lùn vừa mới thò đầu ra bên dưới một cây đỗ quyên bị đóng băng. "Vậy cụ Dumbledore đã nói gì với cậu hở Harry?"

"Cháu xin lỗi, nhưng đó là việc riêng giữa thầy trò cháu," Harry nói. Nó cố giữ giọng nói thoải mái, và giọng ông Scrimgeour cũng vậy, nhẹ nhàng thân thiện khi nói, "Ồ, dĩ nhiên, nếu đó là vấn đề riêng tư bí mật, tôi không muốn cậu tiết lộ… không, không… Và đằng nào đi nữa, việc cậu có phải

là ‘Kẻ được chọn’ hay không có thành vấn đề không nhỉ?”

Harry phải suy đi nghĩ lại điều đó vài giây trước khi đáp: “Thưa ông Bộ trưởng, cháu không thực sự hiểu ông muốn nói gì.”

“Chà, dĩ nhiên, đối với cậu điều đó sẽ cực kỳ có vấn đề,” ông Scrimgeour nói kèm theo một tiếng cười. “Nhưng đối với dư luận cộng đồng Pháp thuật… chẳng qua là nhận thức cả thôi, đúng không? Chính điều người ta tin mới là điều quan trọng.”

Harry không nói gì. Nó nghĩ nó đã thấy, lờ mờ, nơi mà ông Scrimgeour đang nhắm tới, nhưng nó sẽ không giúp ông ta tới nơi đó. Con quỷ lùn phía gốc cây đỗ quyên đang đào trùn dưới rễ cây, và Harry không rời mắt khỏi con quỷ lùn ấy.

“Người ta tin cậu là ‘Kẻ được chọn’, cậu hiểu chứ?” ông Scrimgeour nói. “Họ nghĩ về cậu như một người hùng… Dĩ nhiên là cậu anh hùng rồi, Harry à, cho dù có được chọn hay không! Tính đến nay cậu đã đương đầu với Kẻ-Chớ-Gọi-Tên-Ra bao nhiêu lần rồi nhỉ? Thôi, đằng nào đi nữa,” ông dấn tới, không cần đợi Harry trả lời, “vấn đề chính là, cậu là biểu tượng hy vọng đối với nhiều người, Harry à. Cái ý nghĩ là có ai đó trên đời có khả năng, ai đó do định mệnh an bài, sẽ tiêu diệt Kẻ-Chớ-Gọi-Tên-Ra-Ấy… thì đó, dĩ nhiên thôi, nó khiến người ta lên tinh thần. Và tôi không thể không nghĩ rằng, một khi cậu nhận ra điều này, cậu có thể coi đó như… chà… gần như là một bổn phận, sát cánh cùng Bộ, và nâng cao tinh thần mọi người lên.”

Con quỷ lùn vừa xoay sở tóm được một con trùn. Bây giờ

nó đang ra sức kéo con trùn, cố gắng lôi con trùn ra khỏi lớp đất đông cứng. Harry im lặng lâu đến nỗi ông Scrimgeour hết nhìn Harry lại nhìn sang con quỷ lùn, nói, "Chúng buồn cười nhỉ, những gã tí hon ấy? Nhưng cậu nói sao, Harry?"

"Cháu không hiểu một cách chính xác điều ông nói," Harry chậm rãi nói. 'Sát cánh với Bộ'… nghĩa là gì ạ?"

"Ôi, thế này, không có gì nhọc nhằn cả, tôi cam đoan với cậu," ông Scrimgeour nói. "Thí dụ như nếu thỉnh thoảng người ta thấy cậu ra vô Bộ Pháp thuật, thì điều đó có thể tạo được ấn tượng tốt. Và dĩ nhiên, khi lui tới với Bộ, cậu sẽ có vô vàn cơ hội để nói chuyện với ông Gawain Robards, người kế nhiệm tôi làm Giám đốc Sở Thần Sáng. Bà Dolores Umbridge có nói với tôi là cậu đang nung nấu tham vọng trở thành một Thần Sáng. Chà, chuyện đó có thể dàn xếp dễ dàng thôi…"

Harry cảm thấy cơn giận đang sôi sục trong bao tử của nó: thì ra mụ Dolores Umbridge vẫn còn ở Bộ sao?

"Vậy căn bản," nó nói, như thể nó chỉ muốn làm rõ vài điểm, "Ông muốn tạo ấn tượng là cháu đang làm việc cho Bộ?"

"Việc đó sẽ giúp mọi người lên tinh thần khi nghĩ là cậu đã can dự nhiều hơn, Harry à," ông Scrimgeour nói, có vẻ nhẹ nhõm là Harry đã hiểu ra nhanh chóng. "Kẻ được chọn, cậu biết đó, tất cả chỉ nhằm tạo cho người ta niềm hy vọng, cho người ta cái cảm tưởng rằng có những điều kỳ thú đang xảy ra…"

"Nhưng nếu cháu cứ chạy ra chạy vô Bộ," Harry nói, vẫn cố gắng giữ giọng nói thân mật, "thì sẽ có vẻ như cháu tán

thành chuyện Bộ đang làm?"

"Ừ," ông Scrimgeour nói, hơi cau mày, "Ừ, phải, đó là một phần vì sao chúng tôi muốn…"

"Không, cháu không nghĩ là điều đó ăn thua gì đâu," Harry vui vẻ nói. "Ông hiểu không, cháu không thích một số chuyện mà Bộ đang làm. Thí dụ như nhốt anh Stan Shunpike."

Ông Scrimgeour không mở miệng trong chốc lát nhưng vẻ mặt của ông ngay lập tức đanh lại. "Tôi không hy vọng gì cậu hiểu được." Ông nói, và không ngăn nổi sự bực dọc lộ ra trong giọng nói như Harry đã làm được. "Hiện nay tình hình đang nguy hiểm, và cần thi hành những biện pháp nhất định. Cậu mới mười sáu tuổi…"

"Thầy Dumbledore già hơn một đứa mười sáu tuổi rất nhiều, vậy mà thầy cũng không nghĩ anh Stan đáng bị tống vô ngục Azkaban," Harry nói. "Ông đang biến anh Stan thành vật hy sinh, cũng giống như ông muốn biến cháu thành vật cầu phúc."

Cả hai người nhìn thẳng nhau, chiếu tướng nhau thật kỹ và thật lâu. Cuối cùng ông Scrimgeour nói, chẳng còn chút giả vờ thân thiện nào nữa, "Tôi hiểu. Cậu muốn… giống như vị anh hùng của trò, cụ Dumbledore ấy… muốn tự tách mình ra khỏi Bộ à?"

"Cháu không muốn bị lợi dụng," Harry nói.

"Một số người sẽ nói bổn phận của cậu là để cho Bộ sử dụng!"

"Vâng, và một số người khác có thể nói bổn phận của ông

là kiểm tra xem người ta có thực sự là Tử Thần Thực Tử hay không trước khi tống họ vô tù," Harry nói, giờ đây cơn giận của nó đang bốc lên. "Ông đang làm điều mà Barty Crouch đã làm. Bọn người các ông chẳng bao giờ biết hành xử cho đúng đắn sao? Chúng tôi hết gặp phải ông Fudge, cứ giả bộ như mọi thứ đều dễ thương trong khi người ta bị ám sát ngay dưới mũi, lại gặp tới ông, tống người lương thiện vô tù và cố gắng giả bộ như mình có 'Kẻ được chọn' đang làm việc dưới trướng!"

"Vậy cậu không phải là 'Kẻ được chọn' sao?" Ông Scrimgeour nói.

"Tôi tưởng ông đã nói là đằng nào thì chuyện đó cũng không thành vấn đề kia mà?" Harry nói, kèm theo tiếng cười chua chát. "Dù sao thì cũng không được chọn cho ông."

"Nếu là tôi thì tôi sẽ chẳng nói năng như vậy," ông Scrimgeour nói nhanh. "Thật sống sượng…"

"Không, thật trung thực chứ," Harry nói. "Điều trung thực duy nhất mà ông nói với tôi. Ông chẳng bận tâm chuyện tôi sống hay chết, nhưng ông lại bận tâm đến chuyện tôi giúp ông phủ dụ mọi người rằng ông đang thắng trong trận chiến chống Voldemort. Thưa ông Bộ trưởng, tôi không quên…"

Nó giơ nắm tay phải lên. Trên mu bàn tay lạnh cóng của nó là những vết sẹo trắng bốc mà mụ Dolores Umbridge đã buộc nó khắc vào chính da thịt mình: *Tôi không được nói dối.*

"Tôi không nhớ ông có từng *xông tới* bảo vệ tôi khi tôi cố gắng nói cho mọi người biết Voldemort đã *trở lại* không. Bộ không hề tỏ ra là cánh hảo của tôi hồi năm ngoái."

Cả hai lại đứng im lạnh lùng hệt như mặt đất dưới chân. Con quỷ lùn cuối cùng đã tìm được cách rút con trùn của nó ra và giờ đây đang vui vẻ nhâm nhi miếng mồi, trong khi dựa lưng vào mấy cành thấp nhất của bụi cây đỗ quyên.

"Cụ Dumbledore đang âm mưu gì?" Ông Scrimgeour hỏi một cách lỗ mãng. "Khi cụ không có mặt ở trường Hogwarts thì cụ đi đâu?"

"Không biết," Harry nói.

"Nếu cậu có biết cậu cũng không nói cho tôi biết, đúng không?" Ông Scrimgeour nói.

"Đúng," Harry nói.

"Tốt, vậy thì, tôi sẽ phải suy xét xem phải chăng tôi chẳng còn cách nào khác nữa."

"Ông cứ việc," Harry dửng dưng nói. "Nhưng ông có vẻ khôn hơn ông Fudge, nên tôi nghĩ ông chắc phải học được từ sai lầm của ông ấy. Ông ấy đã cố gắng can thiệp vào trường Hogwarts. Ông có thể nhận thấy ông ấy không còn là Bộ trưởng nữa, nhưng thầy Dmnbledore vẫn là hiệu trưởng. Nếu tôi là ông thì tôi sẽ không đụng tới thầy Dumbledore."

Cả hai im lặng khá lâu.

"Thôi, tôi thấy rõ là cụ ấy đã dạy cậu giỏi đấy," ông Scrimgeour nói, đôi mắt lạnh lùng và khắc nghiệt sau cặp kính gọng kim loại. "Cậu hoàn toàn là người của cụ Dumbledore, đúng không, Potter?"

"Đúng vậy," Harry nói. "Mừng là ông đã hiểu ra."

Và quay lưng lại ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật, nó rảo bước trở vô nhà.

17

MỘT KỲ ỨC BỨNG IÓU

Sau kỳ nghỉ lễ Giáng Sinh và Năm Mới vài ngày, vào một buổi xế chiều, Harry, Ron, và Ginny đứng thành hàng bên cạnh lò sưởi trong nhà bếp để trở về trường Hogwarts. Bộ đã sắp xếp tuyến vận-hành-một-lần này kết nối với mạng chuyên chở Floo để đưa học sinh về trường nhanh chóng và an toàn. Chỉ có bà Weasley tiễn đưa tụi nó, bởi vì ông Weasley, Fred, George, Bill, và Fleur đều đã đi làm. Bà Weasley sụt sịt khóc ngay khi bắt đầu chia tay. Phải công nhận rằng gần đây hở ra là bà khóc; từ bữa Percy đùng đùng bỏ ra khỏi nhà vào ngày Giáng Sinh với đôi kính dính tèm lem vụn củ cải nghiền (thành tích mà Fred, George, và Ginny đều giành), bà Weasley cứ sụt sịt miết, khóc rồi nín, nín rồi khóc.

"Đừng khóc nữa, má," Ginny nói, vỗ nhẹ lên lưng bà Weasley khi bà gục trên vai nó khóc nức nở. "Không sao đâu mà…"

"Ừ, má đừng lo cho tụi con," Ron vừa nói vừa để cho bà Weasley hôn một cái đẫm lệ lên gò má nó, "cũng đừng lo buồn về anh Percy. Đần độn như thế thì cũng chẳng coi là mất mát

được, đúng không má?”

Bà Weasley lại khóc lóc thảm thiết hơn nữa khi ôm choàng lấy Harry trong vòng tay mình.

“Con hứa với bác là con sẽ bảo trọng nhé… tránh đâm đầu vô rắc rối…”

“Con luôn làm như bác dặn, bác Weasley à,” Harry nói. “Bác biết con thích cuộc sống yên tĩnh mà.”

Bà gật gù trong nước mắt và đứng lùi lại. “Vậy, tất cả các con ráng ngoan nhé…”

Harry bước vào ngọn lửa màu xanh ngọc và hô to, “Trường Hogwarts!” Trước khi bị hút chìm vào ngọn lửa, nó còn thoáng nhìn thấy lần cuối cảnh nhà bếp gia đình Weasley, và gương mặt đẫm nước mắt của bà Weasley. Quay mòng mòng thiệt nhanh, nó thoáng thấy lờ mờ phòng khách các gia đình Pháp thuật, nhưng nó chưa kịp nhìn cho rõ thì cảnh trí đã vụt qua mất rồi; sau đó nó xoay chậm lại, cuối cùng thì dừng hẳn lại trong lò sưởi của văn phòng giáo sư McGonagall. Bà chẳng buồn rời mắt khỏi công việc đang làm để ngước nhìn lên khi Harry loay hoay trèo ra khỏi cái vỉ lò.

“Chào trò, Potter. Cố gắng đừng làm vung vãi quá nhiều tro trên thảm.”

“Dạ, thưa cô.”

Trong khi Harry chỉnh mắt kiếng cho ngay và vuốt tóc tai cho gọn lại, thì Ron hiện ra xoay tít mù. Khi Ginny đến nơi, cả ba đứa nó kéo nhau ra khỏi văn phòng giáo sư McGonagall rồi đi về phía Tháp Gryffindor. Harry liếc vô những cửa sổ dọc

hành lang khi tụi nó đi ngang qua; mặt trời đã chìm xuống ngang mặt đất phủ thảm tuyết dày hơn cả lớp tuyết trong vườn trại Hang Sóc. Phía xa xa, nó có thể nhìn thấy bác Hagrid đang cho con Buckbeak ăn phía trước căn chòi của bác.

"Lòe loẹt!" Ron nói giọng tự tin khi tụi nó đến trước bức chân dung Bà Béo, trông bà ta tái nhợt hơn mọi khi và giọng nói to của Ron khiến bà nhăn mặt.

"Không," bà nói.

"Bà nói 'không' nghĩa là sao?"

"Đổi mật khẩu mới rồi," Bà Béo nói. "Và làm ơn đừng hò hét."

"Nhưng mà tụi này đi vắng, làm sao mà tụi này biết…?"

"Harry! Ginny!"

Hermione đang hấp tấp đi về phía tụi nó, gương mặt hồng hào, vẫn còn mặc áo choàng, đội nón và đeo găng tay.

"Mình mới trở về trường cách đây hai tiếng đồng hồ, mình vừa mới xuống dưới chòi thăm bác Hagrid và con Buck… ý là con Witherwings, cô bé nói muốn hụt hơi. "Mấy bồ ăn Giáng Sinh vui vẻ không?"

"Vui," Ron nói ngay. "Khá nhiều sự kiện, ông Rufus Scrim…"

"Mình có cái này cho bồ nè, Harry," Hermione nói, không thèm ngó tới Ron mà cũng chẳng tỏ dấu hiệu gì là có nghe anh chàng này nói. "Ôi, chờ xíu… mật khẩu. *Chay tịnh*!"

"Chính xác," Bà Béo nói giọng phều phào, rồi quăng mình

về phía trước, để lộ ra cái lỗ chân dung.

"Bả bị sao vậy?" Harry hỏi.

"Rõ ràng là đã bê tha chè chén trong dịp Giáng Sinh," Hermione nói, mắt đảo tròn khi dẫn đường tụi nó đi vào phòng sinh hoạt chung đông như nêm. "Bả với bà bạn Violet uống tì tì hết tất cả rượu trong bức tranh những thầy tu xỉn dưới hành lang Bùa Chú. À đây…"

Cô bé lục lọi túi áo một lát, rồi rút ra một cuộn giấy da trên đó có nét chữ viết tay của thầy Dumbledore.

"Hay quá," Harry nói, mở cuộn giấy da ra ngay tức thì để thấy buổi học tiếp theo với thầy Dumbledore được xếp vào buổi tối ngày hôm sau. "Mình có cả đống điều muốn nói với thầy… và bồ nữa. Tụi mình ngồi xuống đây đi…"

Nhưng đúng lúc đó vang lên một tiếng ré to "Won-Won!" và Lavender Brown chẳng biết từ đâu nhào ra và lao vào vòng tay Ron. Bao nhiêu người nhìn cảnh đó đều khúc khích cười; Hermione bật cười khan và nói, "Có chỗ ngồi quanh cây cột đằng kia… đi không, Ginny?"

"Không, cám ơn chị, em đã hứa gặp Dean," Ginny nói, nhưng Harry không thể không nhận ra giọng nói cô bé không được nhiệt tình lắm. Bỏ lại Ron và Lavender trong tư thế sát cánh nhau như hai tên đấu vật, Harry dẫn Hermione đến một cái bàn trống.

"Giáng Sinh của bồ vui không?"

"Ờ, vui," cô bé nhún vai. "Chẳng có gì đặc biệt. Ở nhà Won-Won thế nào?"

“Chút xíu nữa mình sẽ kể bồ nghe,” Harry nói. “Nhưng, Hermione này, bồ có thể nào đừng…”

“Không, mình không thể,” cô bé nói thẳng thừng. “Cho nên đừng đòi hỏi mình.”

“Mình nghĩ có lẽ, bồ biết mà, qua lễ Giáng Sinh…”

“Harry à, chính Bà Béo là kẻ đã uống hết một hũ rượu vang ủ năm trăm năm, chứ không phải mình. Sao, bồ muốn nói với mình điều quan trọng gì vậy?”

Trông Hermione quá ư hung hăng, không thể cãi nhau vào lúc này, nên Harry bỏ qua đề tài Ron và kể lại cho cô bé nghe những điều nó đã nghe lóm trong cuộc chuyện trò giữa Malfoy và thầy Snape. Khi nó nói xong, Hermione ngồi im suy nghĩ một lát rồi nói, “Bồ có nghĩ là…?”

“… thầy giả vờ đề nghị giúp để có thể dụ khị Malfoy kể cho thầy nghe về việc nó đang làm, chứ gì?”

“Ừ,” Hermione nói.

“Ba của Ron và thầy Lupin cũng nghĩ vậy,” Harry nói vẻ miễn cưỡng. “Nhưng điều này chứng tỏ chắc chắn là Malfoy đang có một âm mưu gì đó, bồ không thể phủ nhận điều này.”

“Không, mình không phủ nhận,” cô bé chậm rãi trả lời.

“Và nó đang hành động theo lệnh của Voldemort, đúng như mình đã nói!”

“Hừm… có ai trong hai người đó thực sự nhắc đến tên Voldemort không?”

Harry cau mày, cố gắng nhớ lại. “Mình không nhớ chắc…

Thầy Snape chắc chắn có nói ‘ông chủ của trò’ và kẻ đó có thể là ai khác chứ?”

“Mình không biết,” Hermione nói, cắn cắn môi. “Có thể là ba nó không?”

Hermione nhìn đăm đăm qua căn phòng mà thậm chí chẳng để ý Lavender đang cù lét Ron, hiển nhiên là cô bé đang chìm đắm trong suy nghĩ.

“Thầy Lupin ra sao?”

“Không khỏe lắm,” Harry nói, và nó kể cho Hermione nghe hết về nhiệm vụ của thầy Lupin giữa những người sói và những khó khăn mà thầy phải đối phó. “Bồ có bao giờ nghe nói tới Fenrir Greyback không?”

“Có, mình có nghe!” Hermione nói, vẻ ngạc nhiên. “Và bồ cũng đã nghe rồi mà Harry!”

“Hồi nào, trong lớp Lịch sử Pháp thuật hả? Bồ quá biết là mình đâu có bao giờ nghe giảng…”

“Không, không, không phải trong lớp Lịch sử Pháp thuật - Malfoy đã đem cái tên đó ra đe dọa ông Borgin!” Hermione nói. “Bồ không nhớ sao, lúc ở Hẻm Knockturn ấy? Nó nói với ông Borgin rằng Greyback là bạn bè lâu đời với gia đình nó và hắn sẽ kiểm tra công việc sửa chữa của ông Borgin!”

Harry há hốc mồm nhìn cô bé. “Mình quên béng đi! Nhưng điều này chứng tỏ Malfoy là một Tử Thần Thực Tử, chứ làm sao mà nó có thể liên lạc với Greyback và sai bảo được hắn?”

“Cái đó hơi đáng ngờ,” Hermione nói khẽ. “Trừ phi…”

“Thôi mà, nói đi, Hermione,” Harry nói trong cơn điên tiết, “Bồ không thể tránh né hoài điều này được!”

“Ừ thì… có thể đó chỉ là một lời đe dọa suông thôi.”

“Bồ thiệt là quái, đúng là quái,” Harry lắc đầu nói. “Chúng ta sẽ chờ coi ai đúng… rồi bồ sẽ phải thừa nhận bồ sai lầm, Hermione à, như Bộ ấy. À quên, mình cũng gây với ông Rufus Scrimgeour một trận…”

Và phần còn lại của buổi tối đó trôi qua trong thân tình kiểu cùng cánh hẩu khi cả hai cùng hè nhau xỉ vả Bộ Pháp thuật, bởi vì Hermione, giống y chang Ron, cho rằng giờ đây họ thiệt là trơ trẽn mặt dày mới đi nhờ Harry giúp đỡ, sau tất cả những gì mà Bộ đã khiến Harry phải chịu đựng trong năm học trước.

Học kỳ mới bắt đầu vào sáng hôm sau bằng một bất ngờ thú vị dành cho học sinh năm thứ sáu: một thông báo tổ chảng đã được đính lên tấm bảng thông tin trong phòng sinh hoạt chung từ hồi khuya.

LỚP ĐỘN THỔ

Học sinh mười bảy tuổi, hay sẽ đủ mười bảy tuổi vào đúng ngày hay trước ngày 31 tháng tám sắp tới, đủ điều kiện ghi danh vào lớp phụ đạo Độn Thổ kéo dài mười hai tuần lễ, do giáo viên Độn Thổ của Bộ Pháp thuật phụ trách.

Mời ký tên phía dưới đây nếu muốn tham gia.

Học phí: 12 Galleon.

Harry và Ron nhập vô đám đông đang xúm xít chung quanh cái thông báo và lần lượt ghi tên mình xuống dưới. Ron vừa

mới rút cây viết lông ngỗng của nó ra để ký tên sau Hermione thì Lavender lẻn đến sau lưng nó, bịt nhanh hai bàn tay cô nàng lên mắt nó rồi ngân nga nói, "Đoán xem ai nè, Won-Won?"

Harry quay lại thấy Hermione ngạo nghễ bỏ đi ngay lập tức. Nó bám theo gót cô bé ngay vì chẳng muốn ở lại với Ron và Lavender chút xíu nào, nhưng nó ngạc nhiên thấy Ron cũng bắt kịp hai đứa nó khi cách cái lỗ chân dung không xa lắm, tai Ron đỏ tía và mặt mày nó quạu quọ hết biết. Chẳng nói một lời, Hermione bước nhanh hơn để sánh cùng với Neville.

"Vậy là… Độn Thổ." Ron nói, giọng nó biểu lộ hết sức rõ ràng rằng Harry chớ có đả động tới chuyện vừa mới xảy ra. "Chắc là vui lắm, nhỉ?"

"Mình không biết," Harry nói. "Có lẽ tự làm thì khá hơn, chứ lúc đi ké thầy Dumbledore mình chẳng thích thú chút nào."

"Mình quên mất là bồ đã từng độn thổ rồi… Mình phải đậu ngay kỳ kiểm tra đầu tiên mới được," Ron nói, tỏ vẻ lo lắng. "Hồi đó anh Fred và anh George đậu ngay kỳ đầu."

"Nhưng mà anh Charlie thì rớt, đúng không?"

"Ừ, nhưng anh Charlie bự con hơn mình nhiều," Ron dang hai tay ra như thể nó là một con khỉ đột, "thành ra anh Fred và anh George không cần phải cố gắng nhiều lắm… hoặc là không lộ ra mặt…"

"Chừng nào tụi mình mới thi thiệt?"

"Ngay khi tụi mình mười bảy tuổi. Mình thi vào tháng Ba

này.”

“Ừ há, nhưng bồ đâu có thể độn thổ ở đây, trong tòa lâu đài…”

“Cái đó không thành vấn đề. Vấn đề là mọi người sẽ biết nếu mình muốn độn thổ là độn thổ được.”

Ron không phải là người duy nhất háo hức về cái viễn cảnh học Độn Thổ. Suốt ngày hôm đó đâu đâu cũng toàn là bàn tán về những buổi phụ đạo sắp tới; đánh giá rất cao về việc có thể biến mất và tái xuất hiện như ý.

“Thiệt là sướng khi mình có thể chỉ cần…” Seamus búng ngón tay diễn tả sự biến mất, “Thằng anh họ Fergus cứ làm vậy để chọc tức mình, cứ đợi đấy đến khi mình có thể chơi đẹp lại… Nó đừng hòng có được một phút yên lành nhé…”

Say sưa với mơ tưởng về triển vọng hạnh phúc này, Seamus vẫy cây đũa phép của nó hơi bị nhiệt tình một tí, nên thay vì tạo ra một tia nước trong lành theo đúng mục tiêu bài học Bùa Chú hôm nay, nó lại làm phun ra cả một cái vòi rồng từ trần nhà, xịt thẳng vô mặt giáo sư Flitwick. Giáo sư Flitwick bèn vẫy cây đũa phép của ông để tự hong khô, và bắt Seamus chép phạt câu: *“Tôi là một pháp sư, chứ không phải một con khỉ đầu chó khua loạn xạ một cây gậy.”*

“Harry từng độn thổ rồi,” Ron nói với anh chàng Seamus hơi bị tẽn tò. “Thầy Dum… ơ… ai đó dắt nó theo. Bồ biết đó, Độn-thổ-ôm ấy mà.”

“Hết sẩy!” Seamus thì thào, và cùng với Dean và Neville chụm đầu lại gần hơn một chút để nghe coi cảm giác độn thổ

nó ra làm sao. Suốt thời gian còn lại của ngày hôm đó, Harry bị những học sinh năm thứ sáu khác xúm lại yêu cầu miêu tả cảm giác độn thổ. Tất cả tụi kia đều tỏ ra kính sợ chứ không ngán ngại, khi Harry kể cho nghe độn thổ khó chịu như thế nào, và nó vẫn còn tiếp tục trả lời những câu hỏi chi tiết cho đến tám giờ kém mười buổi tối hôm đó. Tới giờ đó nó đành phải nói dối, rằng nó cần trả lại thư viện một cuốn sách, nhờ đó mà chuồn được đúng giờ để đến lớp học riêng với cụ Dumbledore.

Đèn trong văn phòng cụ Dumbledore sáng trưng, chân dung của các vị hiệu trưởng tiền nhiệm đang ngáy êm đềm trong các khung tranh, và cái chậu Tưởng Ký lại một lần nữa đặt sẵn trên bàn. Hai bàn tay của cụ Dumbledore đặt song song hai bên cái Tưởng Ký, bàn tay phải vẫn đen thui và cháy khô quắt như dạo gần đây. Nó dường như không lành lặn lại chút nào và có lẽ hàng trăm lần rồi, Harry tự hỏi, cái gì đã gây nên một vết thương đặc biệt như vậy, nhưng nó chưa bao giờ dám hỏi cụ Dumbledore; cụ từng nói rằng rốt cuộc nó cũng sẽ biết, nhưng mà rồi lần nào cũng có một đề tài khác mà cụ muốn thảo luận.

Trước khi Harry có thể kể điều gì về thầy Snape và Malfoy, cụ Dumbledore đã nói:

“Thầy nghe nói con có gặp ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật trong dịp Giáng Sinh?”

“Dạ, phải,” Harry nói. “Ông ấy không được hài lòng lắm về con.”

“Ừ,” cụ Dumbledore thở dài. “Ông ấy cũng chẳng hài lòng với thầy. Chúng ta phải cố gắng đừng lún vô nỗi thống khổ của

mình, Harry à, mà vùng lên đấu tranh thôi.”

Harry nhe răng cười.

“Ông ấy muốn con nói với cộng đồng Pháp thuật là Bộ đang làm một công việc tuyệt vời.”

Cụ Dumbledore mỉm cười.

“Con biết đấy, ý tưởng đó nguyên là của ông Fudge. Trong những ngày cuối cùng còn tại vị của ông ấy, ông ấy đã cố gắng bám lấy chức vị một cách tuyệt vọng, ông ấy đã tìm cách gặp mặt con, hy vọng con sẽ ủng hộ ông ấy…”

“Sau tất cả những gì ông Fudge đã làm hồi năm ngoái sao?” Harry tức giận nói. “Sau vụ *mụ Umbridge* ấy sao?”

“Thầy đã nói với ông Cornelius là chẳng có cơ may nào đâu, nhưng khi ông ấy rời khỏi văn phòng Bộ trưởng rồi, ý tưởng đó vẫn chẳng mất đi. Trong cuộc họp kéo dài mấy tiếng đồng hồ với thầy sau khi ông Scrimgeour được bổ nhiệm, ông này cứ đòi thầy dàn xếp cho một cuộc gặp gỡ với con…”

“Vậy ra đó là nguyên nhân khiến thầy với ông ấy cãi nhau!” Harry vuột miệng nói. “Chuyện đó có đăng trên tờ *Nhật Báo Tiên Tri*.”

“Tờ *Tiên Tri* thỉnh thoảng cũng báo cáo sự thật,” cụ Dumbledore nói, “cho dù chỉ là ngẫu nhiên. Phải, đó là nguyên nhân thầy và ông ấy cãi nhau. Chà, xem ra ông Rufus cuối cùng cũng kiếm được cách bắt chẹt con.”

“Từ đầu đến cuối ông ấy cáo buộc con là ‘người của cụ Dumbledore’.”

“Ông ta thô bỉ quá.”

“Con nói với ông ấy con đúng là người của thầy.”

Cụ Dumbledore mở miệng ra định nói nhưng rồi lại ngậm miệng lại. Sau lưng Harry, chim phượng hoàng Fawkes thốt lên tiếng kêu như hát, nhỏ nhẹ, êm dịu. Harry cực kỳ bối rối khi nó bỗng dưng nhận ra đôi mắt xanh sáng của cụ Dumbledore có vẻ ươn ướt, nó bèn quýnh quáng cúi xuống ngó chằm chằm cái đầu gối của mình. Nhưng khi cụ Dumbledore cất tiếng, giọng cụ vẫn cương nghị.

“Thầy rất cảm động, Harry à.”

“Ông Scrimgeour muốn biết thầy đi đâu khi thầy không có mặt ở trường Hogwarts,” Harry nói, vẫn ngó chằm chằm cái đầu gối nó.

“Ừ, ông ta rất tò mò về chuyện đó,” cụ Dumbledore nói, bây giờ nghe có vẻ hóm hỉnh hơn, và Harry nghĩ chắc là ngó lên được rồi. “Ông ta đã cố gắng cho người theo dõi thầy. Tức cười thật. Ông ta phái Dawlish theo đuôi thầy. Không được tử tế cho lắm. Thầy đã buộc lòng phải ếm bùa Dawlish một lần; thầy lấy làm tiếc vô cùng khi phải làm lại điều đó.”

“Vậy là họ vẫn chưa biết thầy đi đâu?” Harry hỏi, hy vọng biết thêm được chút gì đó về đề tài hết sức khêu gợi trí tò mò này, nhưng cụ Dumbledore chỉ mỉm cười qua cặp kính nửa vầng trăng.

“Không, họ không biết, và cũng chưa tới lúc chín mùi để cho con biết. Thôi, thầy đề nghị chúng ta gấp rút lên, trừ phi còn điều gì khác nữa…?”

“Thưa thầy, thực ra cũng còn một việc,” Harry nói, “liên quan đến Malfoy và ông Snape.”

“*Giáo sư* Snape, Harry à.”

“Dạ, thưa thầy. Con nghe lỏm họ trong bữa tiệc Giáng Sinh ở chỗ thầy Slughorn… Dạ, thực ra thì con theo dõi họ…”

Cụ Dumbledore lắng nghe Harry kể với một nét mặt bình thản.

Khi Harry kể xong, cụ không nói gì trong một lát, rồi bảo, “Cám ơn con đã kể cho thầy nghe chuyện này, Harry à, nhưng thầy đề nghị con nên gạt chuyện đó ra khỏi đầu. Thầy không cho là chuyện đó quan trọng lắm đâu.”

“Không quan trọng lắm?” Harry lặp lại, có vẻ không thể tin được. “Thưa thầy, thầy có hiểu…?”

“Có, Harry à, may phước là thầy có một trí lực phi thường, thầy hiểu hết mọi điều con nói với thầy,” cụ Dumbledore nói, khá đứt khoát. “Thầy nghĩ con cũng nên cân nhắc tới một khả năng là thầy hiểu nhiều hơn con hiểu. Một lần nữa, thầy vui mừng là con đã tin tưởng mà giãi bày với thầy, nhưng hãy để thầy cam đoan lại với con rằng con đã không nói với thầy bất cứ điều gì khiến thầy băn khoăn.”

Harry ngồi im mà ruột gan sôi sục, tròn mắt nhìn cụ Dumbledore. Chuyện gì đang xảy ra? Phải chăng điều này có nghĩa là quả thực cụ Dumbledore yêu cầu thầy Snape tìm hiểu xem Malfoy đang làm gì, và nếu đúng vậy thì cụ đã được thầy Snape báo cho biết hết mọi điều mà Harry vừa kể cho cụ nghe? Hay là cụ quả thực có lo lắng về những điều vừa nghe

nhưng lại giả vờ như không?

“Vậy, thưa thầy,” Harry nói, bằng cái giọng mà nó hy vọng là bình tĩnh lễ phép, “thầy vẫn hoàn toàn tin tưởng…?”

“Thầy đã rất kiên nhẫn trả lời câu hỏi đó rồi,” cụ Dumbledore nói, nhưng giọng cụ nghe ra chẳng còn kiên nhẫn nữa. “Câu trả lời của thầy không hề thay đổi.”

“Ta không nghĩ thế,” một giọng nói cạnh khóe vang lên; cụ Phineas Nigellus hiển nhiên là chỉ giả vờ ngủ mà thôi. Cụ Dumbledore phớt lờ cụ Nigellus.

“Và bây giờ, Harry à, thầy phải nhấn mạnh là chúng ta hãy gấp lên. Thầy còn những điều quan trọng hơn để thảo luận với con tối hôm nay.”

Harry ngồi đó cảm thấy muốn nổi loạn. Nếu nó không chịu đổi đề tài thì sẽ ra sao, nếu nó cứ khăng khăng tranh cãi vụ cáo buộc Malfoy thì sao nào? Dường như đọc thấu suy nghĩ của Harry, cụ Dumbledore lắc đầu.

“Này, Harry, chuyện đó xảy ra thường lắm, ngay cả giữa những người bạn tốt nhất. Mỗi người trong chúng ta đều tin rằng điều mình cần phải nói quan trọng hơn bất kỳ điều gì mà người khác có thể góp vào!”

“Thưa thầy, con không nghĩ là những điều thầy cần phải nói là không quan trọng.” Harry nói không nhân nhượng.

“Chà, con hoàn toàn đúng, bởi vì nó không hẳn không quan trọng,” cụ Dumbledore nói nhanh. “Thầy có thêm hai ký ức để cho con xem vào tối hôm nay, cả hai đều vô cùng khó khăn mới có được, và cái thứ hai trong hai cái đó, theo thầy nghĩ, là

ký ức quan trọng nhất mà thầy từng thu thập được.”

Harry không nói gì về điều này; nó vẫn còn tức tối về sự tiếp nhận dành cho những tâm tình nó tin cậy giãi bày, nhưng nó cũng không thể thấy chung cuộc sẽ được cái gì nếu cứ tiếp tục tranh cãi.

“Vậy là,” cụ Dumbledore nói, giọng ngân nga, “chúng ta gặp nhau tối nay để tiếp tục câu chuyện của Tom Riddle, cậu bé mà chúng ta bỏ lại vào cuối buổi học trước đã đĩnh đạc bước qua ngưỡng cửa trường Hogwarts. Con còn nhớ cậu ta háo hức như thế nào khi nghe nói cậu là một pháp sư không, cậu ta đã từ chối sự tháp tùng của thầy trong chuyến đi đến Hẻm Xéo, và phần thầy, thầy cũng đã cảnh cáo cậu bé chớ có tiếp tục ăn cắp khi đến trường.

“Xem nào, Tom Riddle đến trường khi niên học bắt đầu, một cậu bé lặng lẽ trong bộ áo chùng cũ, sắp hàng với những học sinh năm thứ nhất khác để được phân loại. Cậu được xếp vào nhà Slytherin hầu như ngay khi cái nón phân loại vừa chạm vào đầu”, cụ Dumbledore nói tiếp, vừa vẫy bàn tay nám đen của cụ về phía cái kệ phía trên đầu, nơi đặt cái nón phân loại cổ xưa và im lìm, “Riddle biết được vị sáng lập nổi tiếng của Nhà Slytherin có thể nói chuyện với rắn - biết lúc nào thì thầy không chắc - có thể ngay buổi tối hôm cậu đến trường. Sự hiểu biết này càng kích thích cậu bé và làm tăng ý thức tự cao của cậu.

“Tuy nhiên, nếu cậu có dọa nạt hay gây ấn tượng với bạn đồng môn trong nhà Slytherin bằng cách phô diễn Xà ngữ trong phòng sinh hoạt chung, thì ban giám hiệu vẫn không biết

gì cả. Cậu bé chẳng bày tỏ dấu hiệu kiêu căng lộ liễu hay hung hăng hiếu chiến gì hết. Là một đứa trẻ mồ côi rất đẹp trai và tài giỏi phi thường, cậu bé tự nhiên thu hút được sự chú ý và cảm thông của thầy cô ngay từ lúc mới đặt chân đến trường. Cậu có vẻ lễ phép, lặng lẽ, và khao khát tri thức. Gần như tất cả giáo ban đều có ấn tượng tốt về cậu."

"Thưa thầy, thầy không nói với những thầy cô khác rằng hắn như thế nào khi thầy gặp hắn ở viện mồ côi sao?" Harry hỏi.

"Không, thầy không nói. Mặc dù cậu ta chẳng cho thấy có dấu hiệu ăn năn hối cải nào, nhưng có thể cậu cảm thấy hối tiếc về cách cư xử của mình trước đây và quyết tâm làm lại cuộc đời. Thầy quyết định dành cho cậu ta một cơ hội."

Cụ Dumbledore ngừng nói và nhìn Harry dò hỏi, nó há miệng ra toan nói. Một lần nữa, đây là khuynh hướng cả tin con người của cụ Dumbledore bất chấp có cả đống chứng cớ rằng họ không xứng đáng với lòng tin đó! Nhưng Harry nhớ ra một chuyện…

"Nhưng thầy không *thực sự* tin hắn, đúng không thầy? Hắn đã nói với con… không, tên Riddle xuất hồn ra từ cuốn nhật ký ấy nói, *'thầy Dumbledore dường như không thích tôi nhiều như các thầy cô khác'."*

"Chúng ta cứ coi như thầy đã cho rằng cậu bé ấy không đáng tin," cụ Dumbledore nói. "Như thầy đã nói, và thầy đã làm như vậy, thầy quyết tâm để mắt đến cậu bé. Thầy không thể giả bộ là chỉ quan sát lần đầu thôi đã lượm lặt được nhiều điều. Cậu bé rất cảnh giác đối với thầy; thầy chắc là cậu bé

cảm thấy cậu đã nói hơi nhiều với thầy trong câu chuyện ly kỳ về lai lịch thật của mình. Cậu bé thận trọng không để lộ thêm nhiều như vậy một lần nữa, nhưng cậu không thể thu hồi lại những gì cậu đã lỡ lời thốt ra trong cơn phấn khích, hay những gì bà Cole đã giãi bày với thầy. Tuy nhiên, cậu bé có ý thức không bao giờ cố trù ếm thầy như cậu đã trù ếm rất nhiều đồng nghiệp của thầy.

"Khi cậu bé lên lớp cao hơn ở trường, cậu quy tập được một nhóm bạn bè tận tụy; thầy gọi chúng như thế là vì muốn dùng chữ tốt hơn, mặc dù như thầy đã chỉ ra, Riddle chắc chắn không thân thiết với bất cứ đứa nào trong đám bạn đó. Nhóm này có một sức rù quến hắc ám bên trong tòa lâu đài. Chúng là một tập hợp tạp nham; một sự pha trộn giữa những kẻ yếu đuối tìm kiếm sự che chở, những kẻ đầy tham vọng tìm kiếm vinh quang chung, và những kẻ có máu côn đồ hướng về một thủ lĩnh có thể biểu diễn cho chúng xem nhiều hình thức bạo ngược tinh vi hơn. Nói cách khác, chúng là những nguyên mẫu của bọn Tử Thần Thực Tử, và thực ra thì một số trong nhóm đó đã trở thành những Tử Thần Thực Tử đầu tiên sau khi rời khỏi trường Hogwarts.

"Được Riddle kiểm soát chặt chẽ, chúng chẳng bao giờ bị phát hiện là đang làm điều sai quấy, mặc dù bảy năm chúng học ở trường Hogwarts được ghi dấu bằng một số vụ rắc rối đáng tởm mà chúng chẳng bao giờ bị liên đới trách nhiệm một cách thỏa đáng, dĩ nhiên, vụ nghiêm trọng nhất là mở cửa phòng chứa bí mật, đưa tới hậu quả là một nữ sinh thiệt mạng. Như con đã biết, bác Hagrid đã bị kết án oan về tội ác đó.

"Thầy đã không thể tìm được nhiều ký ức về Riddle ở

trường Hogwarts," cụ Dumbledore nói, vừa đặt bàn tay khô quắt của mình lên cái Tưởng Ký. "Ít ai biết về y thời đó chịu nói về y; họ quá khiếp đảm. Những gì mà thầy biết được thầy chỉ phát hiện ra sau khi y rời khỏi trường Hogwarts, sau nhiều nỗ lực vất vả, sau khi lần theo dấu những người ít ỏi có thể dụ dỗ nói ra, sau khi đã tìm kiếm những hồ sơ cũ và chất vấn những nhân chứng trong giới phù thủy cũng như giới Muggle.

"Những người thầy có thể thuyết phục mở miệng đã kể cho thầy nghe rằng Riddle bị ám ảnh về dòng dõi của cha mẹ y. Điều này có thể hiểu được, tất nhiên; y đã lớn lên trong một viện mồ côi và đương nhiên ước ao được biết bằng cách nào mà mình bị đưa vào đó. Có vẻ như y đã tìm kiếm vô vọng dấu tích của Tom Riddle cha trong những huy hiệu ghi tên những người có thành tích và được tưởng thưởng nằm trong phòng truyền thống, trong danh sách các Huynh trưởng lưu ở hồ sơ cũ của trường, thậm chí trong cả những cuốn sách Lịch sử Pháp thuật. Cuối cùng y buộc phải thừa nhận là cha của y chưa hề đặt chân đến trường Hogwarts. Thầy tin là chính lúc đó y từ bỏ vĩnh viễn cái tên của mình, tự khoác vào cái lý lịch của Chúa Tể Voldemort, và bắt đầu cuộc điều tra về gia đình của người mẹ mà trước đó y đã miệt thị - người đàn bà mà, con sẽ nhớ ra, y đã nghĩ không thể là một phù thủy, một khi không chống lại được sự yếu đuối nhục nhã rất con người là cái chết.

"Y chỉ có thể lần theo một cái tên duy nhất là 'Marvolo', mà những người điều hành viện mồ côi đã cho y biết đó là tên ông ngoại y. Cuối cùng, sau cuộc tìm kiếm vất vả, qua những bộ sách cổ về các gia đình Pháp thuật, y phát hiện ra sự tồn tại của một chi hệ còn sống sót của dòng họ Slytherin. Vào mùa

hè năm mười sáu tuổi, y rời viện mồ côi mà đáng ra y phải trở về tá túc hàng năm để đi tìm họ hàng nhà Gaunt. Và bây giờ, Harry à, nếu con đứng…"

Cụ Dumbledore đứng dậy, và Harry nhìn thấy một lần nữa cụ lại cầm một chai thủy tinh nhỏ xíu đựng đầy ký ức óng ánh và xoáy tít.

"Thầy hên lắm mới thu được ký ức này," cụ nói, trong khi rót cái khối trắng bóng đó vô cái Tưởng Ký. "Để trải qua xong cái kinh nghiệm đi rồi con sẽ hiểu. Chúng ta bắt đầu nhé?"

Harry bước tới bên cái chậu đá và ngoan ngoãn cúi xuống cho đến khi mặt nó chùn xuống dưới bề mặt của ký ức; nó cảm nhận được cái cảm giác quen thuộc chìm xuống cõi hư không rồi đáp xuống một sàn nhà bằng đá đầy bụi bặm trong bóng tối gần như đen đặc.

Nhiều giây sau nó mới nhận ra nơi đó, cũng là lúc cụ Dumbledore đáp xuống bên cạnh nó. Ngôi nhà của gia đình Gaunt giờ đây dơ bẩn không sao tả xiết, dơ bẩn hơn bất cứ nơi nào mà Harry từng thấy. Trần nhà bám dày mạng nhện, sàn nhà phủ dày bụi bẩn; đồ ăn mốc meo và hư thúi nằm trên bàn giữa một đống nồi niêu cặn bã đóng váng. Ánh sáng duy nhất phát ra từ một ngọn nến tù mù đặt dưới chân một gã đàn ông tóc râu mọc um tùm khiến Harry không thể nhìn thấy đâu là mắt đâu là miệng. Gã ngồi lún trong cái ghế bành bên lò sưởi, và Harry thoáng thắc mắc là gã chết rồi chăng. Nhưng một tiếng gõ cửa vang lên và gã đàn ông giật mình thức giấc, tay phải giơ lên cây đũa phép, và tay trái cầm một con dao ngắn.

Cánh cửa cọt kẹt mở ra. Đứng trên ngưỡng cửa, cầm một

cây đèn kiểu xưa, là một chàng trai mà Harry nhận ra ngay tức thì: cao, xanh xao, tóc đen, và đẹp trai, ấy là chàng thiếu niên Voldemort.

Đôi mắt Voldemort chậm rãi nhìn quanh căn nhà tồi tàn và rồi nhìn tới gã đàn ông ngồi trên ghế bành. Hai người nhìn nhau trong vài giây, rồi gã đàn ông lảo đảo đứng dậy, những chai rượu rỗng dưới chân gã kêu lanh canh và lăn lóc ngang qua sàn nhà.

"MÀY!" Gã rống lên. "MÀY!"

Và gã nhào vô Riddle trong trạng thái say xỉn, cây đũa phép và con dao ngắn giơ cao.

"Dừng lại."

Riddle nói bằng Xà ngữ. Gã đàn ông trượt ngã vô cái bàn, làm văng mấy cái nồi mốc meo đóng váng rớt rầm rầm xuống sàn. Gã trừng mắt nhìn Riddle. Cả hai cùng im lặng một hồi lâu trong lúc chiếu tướng lẫn nhau. Rồi gã đàn ông lên tiếng.

"Mày nói được Xà ngữ hả?"

"*Phải, tôi nói được,"* Riddle nói. Y tiến vô căn phòng, để cho cánh cửa tự đóng sập lại sau lưng. Harry không thể không cảm thấy một nỗi thán phục pha lẫn tức tối trước sự gan dạ tuyệt đối của Voldemort. Vẻ mặt của y chỉ biểu lộ sự ghê tởm, và có lẽ cả sự thất vọng.

"Marvolo đâu?". Y hỏi.

"*Chết."* Gã kia nói. *"Lão chết nhiều năm rồi thì phải*?"

Riddle cau mày.

"Vậy ông là ai?"

"Tao là Morfin thì phải?"

"Con trai của Marvolo hả?"

"Chính tao, đương nhiên, còn mày…"

Morfin gạt mớ tóc lùm xùm ra khỏi gương mặt dơ hầy của gã để nhìn Riddle rõ hơn, và Harry thấy gã đeo chiếc nhẫn mặt đá đen trên bàn tay phải.

"Tao đã tưởng mày là tay Muggle đó," Morfin thì thào. "*Mày trông rất giống tay Muggle đó*."

"*Tay Muggle nào*?" Riddle đột ngột hỏi.

"Tay Muggle mà em gái tao si mê, tay Muggle sống trong căn nhà lớn cuối con đường," Morfin nói, và gã thình lình khạc xuống khoảng sàn trống giữa hai người. *"Trông mày giống y chang tay đó. Riddle. Nhưng bây giờ chắc hắn già đi rồi hả? Hắn già hơn mày, bây giờ tao nghĩ ra rồi…*"

Morfin có vẻ hơi sửng sốt và lảo đảo một tí, nhưng vẫn bám vô cạnh bàn mà đứng dậy. *"Hiểu rồi, hắn trở về,"* gã nói thêm một cách ngu độn.

Voldemort chăm chú nhìn Morfin như thể đang đánh giá những khả năng của gã này. Bây giờ y tiến đến gần gã hơn và nói, *"Riddle đã trở về à?"*

"Ờ, hắn bỏ rơi em gái tao, cho đáng đời con khốn đó, dám cưới đồ bẩn thỉu." Morfin nói, lại khạc xuống sàn.

"Cướp hết của chúng tao trước khi bỏ trốn, nói cho mày biết. Sợi dây chuyền đâu rồi hả, sợi dây chuyền của dòng họ

Slytherin ở đâu hả?”

Voldemort không trả lời. Morfin đang nổi cơn cuồng nộ; gã khua con dao ngắn và hò hét, *“Con đó làm nhục chúng ta, cái con thúi tha dâm đãng đó! Và mày là ai mà đến đây chất vấn tao về tất cả những chuyện đó hả? Hết rồi, phải không… hết rồi…*”

Gã nhìn ra chỗ khác, hơi choáng váng, và Voldemort tiến tới trước. Khi y làm vậy, một bóng đen bất thường ập xuống, làm tắt ngọn đèn của Voldemort và ngọn nến của Morfin, làm tắt hết mọi thứ… Những ngón tay của cụ Dumbledore nắm chặt quanh cánh tay Harry và cả hai lại bay vèo về hiện tại. Ánh sáng vàng óng êm dịu trong văn phòng cụ Dumbledore dường như làm chói mắt Harry sau bóng tối đen đặc ấy.

“Thưa thầy, hết rồi sao?” Harry hỏi ngay. “Tại sao bỗng nhiên tối hù, chuyện gì đã xảy ra?”

“Bởi vì Morfin không thể nào nhớ lại bất cứ điều gì từ lúc đó *trở đi*,” cụ Dumbledore nói, vừa ra dấu cho Harry ngồi trở xuống ghế. “Khi Morfin tỉnh dậy vào sáng hôm sau, gã đang nằm dài trên sàn, chỉ còn một mình. Chiếc nhẫn của Marvolo đã biến mất.

“Trong thời gian đó, trong làng Hangleton Nhỏ, một người hầu gái chạy dọc Phố Chính, gào thét là có ba xác chết trong phòng khách của ngôi nhà lớn: đó là Tom Riddle cha và cha mẹ ông ta.

“Nhà cầm quyền Muggle rất bối rối. Theo như thầy biết, cho đến bây giờ họ vẫn không biết cả gia đình Riddle chết như thế nào, bởi vì phép nguyền *Avada Kedavra* thường không để

lại dấu vết tổn thương nào cả… Trừ ngoại lệ duy nhất đang ngồi trước mặt thầy," cụ Dumbledore nói thêm, kèm theo cái gật đầu về phía vết thẹo của Harry. "Ngược lại, Bộ Pháp thuật biết ngay đó là một vụ sát nhân do pháp sư gây ra. Họ cũng biết là có một kẻ căm ghét Muggle từng bị kết án đang sống gần nhà Riddle phía bên kia thung lũng, một kẻ căm ghét Muggle đã từng bị ngồi tù một lần vì tội tấn công một trong những người vừa bị giết.

"Thế là Bộ câu lưu Morfin. Họ không cần phải chất vấn gã hay dùng phép Ép Nói Thật hay phép Đọc Tư Tưởng. Gã thú nhận tội sát nhân ngay, cung cấp những chi tiết mà chỉ có kẻ sát nhân mới có thể biết. Gã nói, gã rất tự hào là đã giết bọn Muggle, bao nhiêu năm nay gã đã chờ đợi cơ hội này. Gã nộp cây đũa phép của gã, tang vật này được thẩm định ngay là hung khí dùng để giết gia đình Riddle. Và gã tự để cho mình bị bắt và tống vào ngục Azkaban mà không một chút kháng cự.

"Điều duy nhất khiến gã ú ớ là sự kiện chiếc nhẫn của cha gã đã biến mất. "Lão sẽ giết tôi vì tội để mất chiếc nhẫn," gã nói đi nói lại với những người bắt gã. "Lão sẽ giết tôi vì tội để mất chiếc nhẫn." Và về sau dường như gã chỉ lặp lại mỗi điều đó. Gã sống phần đời còn lại trong nhà ngục Azkaban, than vãn mãi việc mất của gia bảo cuối cùng của Marvolo, và gã được chôn cất bên cạnh nhà tù cùng với những linh hồn khốn khổ đã tàn đời trong vòng lao lý."

"Vậy là Voldemort đã ăn cắp cây đũa phép của Morfin và sử dụng nó?" Harry ngồi thẳng lưng lên, nói.

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore nói. “Chúng ta không có ký ức nào ghi nhớ sự kiện này, nhưng thầy nghĩ chúng ta có thể biết khá chắc chắn điều gì đã xảy ra. Voldemort đã điểm huyệt cậu ruột hắn, lấy cây đũa phép của gã, và đi tiếp qua bên kia thung lũng đến ‘ngôi nhà lớn cuối con đường’. Ở đó hắn giết người đàn ông Muggle đã bỏ rơi bà mẹ phù thủy của hắn, và để diệt nhân chứng, giết luôn ông bà nội thuộc dân Muggle của hắn, và như thế diệt sạch dòng dõi Riddle không xứng đáng với hắn và trả mối thù của chính hắn đối với người cha đã không hề muốn hắn chào đời. Sau đó hắn quay về căn nhà tồi tàn của gia đình Gaunt, thực hiện một chút Pháp thuật phức tạp cấy vào đầu óc cậu hắn một trí nhớ giả tạo, đặt cây đũa phép của Morfin bên cạnh vị chủ nhân đang bất tỉnh, nhét vô túi hắn chiếc nhẫn cổ xưa mà Morfin đeo, rồi ra đi.”

“Và Morfin không bao giờ nhận ra gã đã không hề giết người à?”

“Không bao giờ.” cụ Dumbledore nói. “Như thầy nói đó, gã đã tự thú một cách đầy đủ và khoác lác.”

“Nhưng lúc nào trong đầu gã cũng có một ký ức thật mà!”

“Đúng vậy, phải làm rất nhiều phép Đọc Tư Tưởng lão luyện mới moi ra được ký ức thật của gã,” cụ Dumbledore nói, “và tại sao lại phải đào bới sâu hơn vào đầu óc Morfin một khi gã đã tự thú nhận phạm tội ác đó? Tuy nhiên, thầy đã có thể thực hiện một cuộc viếng thăm Morfin vào những tuần cuối cùng của đời gã, vào thời gian mà thầy cố gắng khám phá càng nhiều càng tốt về quá khứ Voldemort. Thầy đã thu được ký ức này một cách vô cùng khó khăn. Khi đã thấy được nội dung

của nó, thầy đã cố gắng dùng nó để xin thả Morfin ra khỏi ngục Azkaban. Nhưng Morfin đã chết trước khi Bộ có được quyết định."

"Nhưng làm sao mà Bộ lại không nhận ra được chính Voldemort đã đổ vấy tất cả chuyện đó cho Morfin?" Harry tức giận hỏi "Lúc đó hắn chưa tới tuổi trưởng thành, đúng không ạ? Con tưởng Bộ có thể phát hiện được Pháp thuật Vị thành niên chứ!"

"Con hoàn toàn đúng - họ có thể phát hiện Pháp thuật Vị thành niên, nhưng không thể tìm ra thủ phạm: con có nhớ con đã từng bị Bộ khiển trách vì bùa Bay Lượn, mà thực ra thì do…"

"… Dobby làm", Harry làu bàu; điều bất công này vẫn còn làm nó nhức nhối. "Vậy nếu mình vị thành niên và thực hiện Pháp thuật bên trong nhà của một pháp sư hay phù thủy trưởng thành thì Bộ sẽ không biết sao?"

"Họ chắc chắn không thể phân biệt được ai thực hiện Pháp thuật đó," cụ Dumbledore nói, hơi mỉm cười trước vẻ cực kỳ phẫn nộ trên mặt Harry. "Họ dựa vào các bậc cha mẹ pháp sư phù thủy để buộc con cái tuân thủ quy định trong phạm vi nhà mình."

"Hừ, nhảm nhí," Harry ngắt lời cụ Dumbledore. "Thử nhìn coi việc gì đã xảy ra ở đây, thử nhìn coi việc gì đã xảy ra cho Morfin!"

"Thầy đồng ý," cụ Dumbledore nói. "Dù Morfin là người thế nào đi chăng nữa, gã cũng không đáng phải chết như đã chết, không đáng bị trừng phạt về tội sát nhân mà gã không hề

phạm. Nhưng đã khuya rồi, mà ta muốn con xem cái ký ức kia trước khi thầy trò mình chia tay…”

Cụ Dumbledore lấy từ túi áo trong ra một chai thủy tinh tí hon khác và Harry làm thinh ngay tức thì, vì nhớ rằng cụ Dumbledore đã từng nói đó là ký ức quan trọng nhất mà cụ đã thu thập được. Harry nhận thấy cái khối bên trong chai tỏ ra khó rót vô cái Tưởng Ký, như thể nó hơi bị đặc sệt; ký ức mà cũng bị hư sao?

“Cái này sẽ không dài đâu,” cụ Dumbledore nói, khi cụ rốt cuộc cũng trút cạn được chai ký ức. “Chúng ta sẽ quay trở lại căn phòng này trước khi con kịp nhận ra. Vậy ta hãy vào Tưởng Ký một lần nữa…”

Và Harry lại rơi xuyên qua bề mặt ánh bạc, lần này đáp xuống ngay trước mặt một người đàn ông mà nó nhận ra được ngay tức thì.

Đó là thầy Horace Slughorn. Harry đã quen nhìn cái đầu hói của thầy, nên hình ảnh thầy Slughorn với mái tóc dày bóng màu rơm khiến nó bối rối; trông có vẻ như thầy cho lợp một mái tóc trên đầu, mặc dù cũng đã xuất hiện một lõm hói to bằng đồng Galleon bóng lưỡng ngay trên đỉnh đầu. Bộ ria mép của thầy không rậm như bộ ria thầy hiện có, màu vàng hoe. Thầy cũng chưa đến nỗi béo phục phịch như thầy Slughorn mà Harry biết, mặc dù những chiếc nút vàng trên chiếc áo chẽn thêu cầu kỳ của thầy cũng hơi bị căng. Hai bàn chân nhỏ của thầy đặt trên cái ghế nệm kê chân bọc nhung, thầy đang ngồi sâu trong cái ghế bành điều chỉnh được một cách thoải mái, một bàn tay thầy cầm một ly rượu nhỏ, tay kia mò tìm trong

một hộp kẹo khóm dẻo.

Harry ngoái nhìn quanh khi cụ Dumbledore xuất hiện bên cạnh nó và nó thấy là hai thầy trò nó đang ở trong văn phòng thầy Slughorn. Khoảng nửa tá nam sinh đang ngồi quanh thầy Slughorn, trên những cái ghế nhỏ hơn và cứng hơn cái ghế thầy ngồi, và tất cả nam sinh đều khoảng mười lăm mười sáu tuổi. Harry nhận ra Voldemort ngay tức thì. Hắn có gương mặt đẹp trai và thoải mái nhất trong đám nam sinh. Bàn tay phải của hắn đặt lơ đễnh trên chỗ gác tay của cái ghế hắn đang ngồi; Harry thót ruột lại khi nhận ra chiếc nhẫn đen-và-vàng-kim của Marvolo mà Voldemort đang đeo; vậy là lúc này hắn đã giết cha hắn rồi.

"Thưa thầy, có đúng là giáo sư Merrythought sắp về hưu không?" Hắn hỏi.

"Tom ơi, Tom à, nếu thầy biết thầy cũng không thể nói với con được," thầy Slughorn nói, vừa ngúc ngoắc một ngón tay bọc đường quở trách Riddle, mặc dù hiệu quả đó hơi bị triệt tiêu bằng một cái nháy mắt. "Thầy phải nói, thầy muốn biết con lấy thông tin đó từ đâu ra vậy, hả chàng trai, chàng hiểu biết nhiều hơn một nửa giáo ban đấy."

Riddle mỉm cười; những nam sinh khác cười to và nhìn hắn đầy thán phục.

"Chắc là nhờ khả năng phi thường của con biết được những điều không nên biết, và cả tài tâng bốc khéo léo những kẻ có máu mặt - nhân tiện, cám ơn con về món mứt khóm dẻo nhé, con tài lắm, đó là món thầy khoái nhất…"

Trong khi bọn nam sinh khúc khích cười, một điều gì đó rất

kỳ quái bỗng xảy ra. Toàn bộ căn phòng bỗng nhiên đầy tràn sương mù trắng xóa, khiến cho Harry không thể thấy gì khác ngoài gương mặt cụ Dumbledore, người đang đứng bên cạnh nó. Sau đó giọng nói của thầy Slughorn vang lên từ trong sương mù, to tiếng một cách khác thường, *"Trò sẽ sai lầm, chàng trai, nhớ lấy lời ta đấy."*

Sương mù tan thình lình y như lúc tỏa ra vậy mà không ai nhắc nhở gì tới nó nữa, cũng không ai tỏ vẻ gì như vừa trải qua một chuyện hết sức lạ thường. Quá ngạc nhiên, Harry nhìn quanh khi một cái đồng hồ nho nhỏ bằng vàng đứng trên bàn làm việc của thầy Slughorn điểm mười một tiếng.

"Mèn đét ơi, khuya dữ vậy rồi sao?" Thầy Slughorn nói. "Các con nên đi thôi, những chàng trai ạ, nếu không chúng ta sẽ bị rắc rối cho coi. Lestrange, thầy muốn con nộp bài luận vào ngày mai, nếu không thì cấm túc. Con cũng vậy, Avery à."

Thầy Slughorn nhấc mình lên khỏi cái ghế bành và đem cái ly đã cạn rượu của thầy đến bàn làm việc, trong khi bọn nam sinh lần lượt ra về. Tuy nhiên Voldemort ở lại sau cùng. Harry có thể thấy hắn cà rịch cà tang có chủ ý, vì muốn là người cuối cùng còn lại trong phòng với thầy Slughorn.

"Nhanh lên, Tom," thầy Slughom nói, khi quay lại thấy Voldemort vẫn còn ở đó. "Con đâu có muốn bị phạt vì không ở trên giường trong giờ ngủ hả, và con lại là một huynh trưởng…"

"Thưa thầy, con muốn hỏi thầy một điều."

"Vậy thì hỏi ngay đi, con trai ta, hỏi ngay…"

“Thưa thầy, con thắc mắc thầy có biết gì về… về Trường Sinh Linh Giá?”

Và một lần nữa chuyện đó lại xảy ra: sương mù dày đặc tỏa kín căn phòng đến nỗi Harry không thể nhìn thấy cả thầy Slughorn lẫn Voldemort; chỉ có mỗi cụ Dumbledore bên cạnh nó đang mỉm cười bình thản. Sau đó giọng nói của thầy Slughorn lại vang lên oang oang, y như lần trước.

“Ta không biết gì về Trường Sinh Linh Giá, mà nếu có biết thì ta cũng chẳng nói cho trò biết đâu! Bây giờ ra khỏi nơi đây ngay và đừng để ta nghe trò nhắc đến chúng một lần nữa đấy!”

“Thôi, có nhiêu đó thôi,” cụ Dumbledore điềm nhiên nói bên cạnh Harry. “Tới lúc đi rồi.”

Và hai chân Harry rời khỏi sàn phòng để rơi trở lại, trong vài giây sau, trên tấm thảm phía trước bàn làm việc của cụ Dumbledore.

“Tất cả chỉ nhiêu đó thôi sao?” Harry ngơ ngác nói.

Cụ Dumbledore đã nói rằng đây là ký ức quan trọng hơn hết thảy, nhưng nó không thể hiểu điều gì khiến ký ức đó có ý nghĩa đến thế. Đành rằng phải thừa nhận là trận sương mù và việc dường như chẳng ai để ý đến trận sương mù đó là rất ư quái đản, còn thì có vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra ngoại trừ chi tiết Voldemort đã đặt một câu hỏi mà chẳng được trả lời.

“Như con có thể đã để ý thấy,” cụ Dumbledore nói, ngồi trở xuống sau bàn làm việc, “rằng ký ức đó đã bị nhiễu.”

“Nhiễu?” Harry lặp lại. Nó cũng đã ngồi xuống.

“Chắc chắn,” cụ Dumbledore nói. “Giáo sư Slughorn đã gây nhiễu chính ký ức của mình.”

“Nhưng tại sao thầy ấy lại làm điều đó?”

“Bởi vì, ta nghĩ, thầy ấy xấu hổ về những gì thầy ấy nhớ lại,” cụ Dumbledore nói. “Thầy ấy đã cố gắng tái tạo lại ký ức để tự thể hiện mình trong ánh sáng tốt hơn, tẩy xóa đi những phần mà thầy ấy không muốn cho thầy xem. Như con để ý thấy, việc đó được làm rất sơ sài, và làm như thế càng hay, bởi vì nó cho thấy phần ký ức thật vẫn còn đó, ẩn bên dưới sự sửa đổi.

“Vậy là, Harry à, lần đầu tiên thầy giao bài tập về nhà cho con làm đây. Việc của con là thuyết phục giáo sư Slughorn bộc lộ ký ức thật, cái ký ức đó chắc chắn sẽ là mẩu thông tin quan trọng nhất của chúng ta.”

Harry chăm chú nhìn cụ Dumbledore.

“Thưa thầy, nhưng chắc chắn là,” nó nói, cố gắng giữ cho giọng nói hết sức kính trọng, “thầy không cần đến con - Thầy có thể dùng phép Đọc Tư Tưởng… hay phép Ép Nói Thật…”

“Giáo sư Slughorn là một pháp sư tài giỏi cực kỳ, thầy ấy dư sức đối phó với cả hai,” cụ Dumbledore nói. “Thầy ấy thực hiện phép Bế Quan hoàn hảo hơn gã Morfin Gaunt khốn khổ nọ, và thầy sẽ ngạc nhiên nếu thầy ấy không kè kè bên mình một liều thuốc giải cho phép Ép Nói Thật kể từ khi thầy buộc thầy ấy đưa cho thầy cái ký ức bôi bác này.

“Không, thầy nghĩ là tìm cách lấy sự thật từ thầy Slughorn bằng sức mạnh là một cố gắng ngu ngốc, và có thể đưa tới

nhiều nguy hại hơn là tốt đẹp; thầy không muốn thầy ấy bỏ trường Hogwarts mà đi. Tuy nhiên, thầy ấy cũng có nhược điểm như tất cả chúng ta, và thầy tin con chính là người duy nhất có thể thâm nhập vào tuyến phòng thủ của thầy ấy. Việc lấy được ký ức thật của thầy Slughorn là điều quan trọng nhất, Harry à… Quan trọng như thế nào thì chúng ta sẽ chỉ biết được khi chúng ta nhìn thấy cái ký ức thật. Vậy chúc con may mắn nhé… và ngủ ngon nhé."

Hơi sửng sốt vì bị đuổi ra đột ngột, Harry vội vã đứng lên. "Thưa thầy, chúc thầy ngủ ngon."

Khi đóng cánh cửa văn phòng sau lưng, nó còn kịp nghe rõ ràng cụ Phineas Nigellus nói, "ta có thể hiểu tại sao thằng nhỏ đó sẽ có thể làm khá hơn ông, Dumbledore ạ."

"Tôi cũng chẳng trông mong gì cụ làm được, cụ Phineas à," cụ Dumbledore nói, và con phượng hoàng Fawkes ngân nga một âm thanh réo rắt khe khẽ nữa.

18

NHỮNG BẤT NGỜ SINH NHẬT

Hôm sau Harry đem nhiệm vụ mà cụ Dumbledore giao cho nó tâm sự với cả Ron và Hermione, nhưng với từng đứa riêng lẻ, bởi vì ở đâu có mặt Ron thì Hermione chỉ ở lại đó đủ thời gian để ném cho một cái nhìn khinh bỉ rồi bỏ đi.

Ron thì cho rằng Harry chẳng có vẻ gì sẽ gặp rắc rối với thầy Slughorm cả.

"Ổng khoái bồ," nó nói trong bữa điểm tâm, vừa vung vẩy một đũa đầy trứng chiên. "Ổng sẽ không từ chối bồ điều gì đâu, đúng chưa? Hoàng tử Độc Dược nhỏ bé của ổng mà. Chỉ cần nán lại sau buổi học và đề nghị."

Tuy nhiên Hermione có cái nhìn tăm tối hơn.

"Nếu đến cụ Dumbledore mà còn không thể bắt thầy ấy đưa ra được ký ức thực thì chắc là thầy ấy đã quyết tâm giấu diếm cái điều đã thực sự xảy ra," cô bé nói nhỏ khi hai đứa đứng trong sân trường phủ đầy tuyết vắng ngắt vào giờ ra chơi. "Trường Sinh Linh Giá… *Trường Sinh Linh Giá*… Mình chưa bao giờ nghe đến chúng…"

“Bồ chưa nghe bao giờ à?”

Harry thất vọng; nó đã hy vọng rằng Hermione có thể sẽ cho nó một manh mối để biết Trường Sinh Linh Giá là cái gì.

“Ắt hẳn đó là Pháp thuật Hắc ám rất cao cấp, chứ không thì tại sao Voldemort lại muốn biết? Harry à, mình nghĩ bồ sẽ khó mà lấy được thông tin đó, bồ sẽ phải rất cẩn thận trong việc tiếp cận thầy Slughorn, hãy nghĩ ra một chiến lược…”

“Ron cho rằng mình nên nán lại sau buổi học Độc Dược trưa nay…”

“Ờ, há. Nếu *Won-Won* nghĩ vậy thì bồ cứ làm vậy,” cô bé đổ quạu ngay và nói, “Xét cho cùng thì có khi nào phán đoán của *Won-Won* sai lầm đâu!”

“Hermione, chẳng lẽ bồ không thể nào…”

“Không!” Cô bé giận dữ nói, rồi đùng đùng bỏ đi, để mặc Harry đứng một mình trong tuyết ngập đến mắt cá chân.

Dạo này những buổi học Độc Dược chẳng dễ chịu lắm bởi vì Harry, Ron và Hermione phải ngồi chung một bàn. Hôm nay, Hermione dọn cái vạc của cô nàng qua bên kia bàn để ngồi gần Ernie, và chẳng buồn để ý đến cả Harry lẫn Ron.

“Bồ đã làm gì hả?” Ron thì thầm hỏi Harry, vừa nhìn vẻ mặt kiêu kỳ của Hermione.

Nhưng trước khi Harry có thể trả lời, thầy Slughorn đã đứng trước lớp yêu cầu yên lặng.

“Ngồi xuống, mời các trò ngồi xuống! Nào, nhanh lên, trưa nay có nhiều việc phải làm cho xong! Luật Thứ Ba của

Golpalott… ai có thể nói cho thầy biết?… À dĩ nhiên, cô Granger có thể!”

Hermione đọc thuộc lòng cực nhanh: “Luật-thứ-ba-của-Golpalott-nêu-ra-rằng-thuốc-giải-cho-một-hỗn-hợp-độc-dược-sẽ-tương-đương-hoặc- nhiều-hơn-tổng-số-thuốc-giải-dành-cho-mỗi-thành-phần-độc-dược-riêng-lẻ.”

“Chính xác!” Thầy Slughorn tươi cười. “Mười điểm cho nhà Gryffindor! Bây giờ, nếu chúng ta chấp nhận Luật Thứ Ba của Golpalott là đúng…”

Harry đang phải chấp nhận lời thầy Slughorn rằng Luật Thứ Ba của Golpalott là đúng bởi vì nó không hiểu chút xíu nào về luật đó cả. Cũng không có ai khác ngoại trừ Hermione có vẻ như hiểu kịp những gì thầy Slughorn nói tiếp theo đó.

“… điều đó, dĩ nhiên, nghĩa là giả sử chúng ta nhận ra được đúng lai lịch của những dược liệu hợp thành độc dược nhờ Thần chú Tiết Lộ của Scarpin, mục đích cơ bản của chúng ta không phải là thứ mục đích tương đối đơn giản là chọn ra thuốc giải cho những hợp phần trong và ngoài chúng, mà là tìm cho ra cái thành phần thêm vào, thành phần này, nhờ vào một quy trình gần như giả kim thuật, sẽ biến đổi những yếu tố tạp nham này…”

Ron đang ngồi bên cạnh Harry, miệng hơi há ra, lơ đãng vẽ nguệch ngoạc trên cuốn sách *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* còn mới của nó. Ron vẫn quên là nó giờ đây không còn có thể trông cậy Hermione giúp thoát khỏi thế bí mỗi khi nó không hiểu kịp việc gì đang diễn ra.

“… và vì vậy,” thầy Slughorn kết thúc, “Thầy muốn mỗi trò

hãy lại đây lấy một trong những cái chai này trên bàn của thầy. Các trò phải tạo ra một thuốc giải cho độc dược chứa bên trong chai trước khi hết tiết học này. Chúc các trò may mắn, và đừng quên đeo găng tay bảo hộ!"

Hermione đã rời ghế của mình và đi được nửa đường về phía bàn của thầy Slughorn trước khi cả lớp còn lại nhận ra là đã tới lúc cựa quậy, và khi Harry, Ron, Ernie quay trở lại bàn tụi nó, Hermione đã rót chất độc trong cái chai của cô nàng vô vạc và đang khơi lên ngọn lửa bên dưới cái vạc.

"Thiệt nhục là Hoàng tử sẽ chẳng thể nào giúp được bồ nhiều lắm trong vụ này, Harry à," cô nàng vừa hí hửng nói vừa ưỡn thẳng người lên. "Lần này bồ phải hiểu những nguyên lý liên quan. Không mánh lới hay gian lận được!"

Bực mình, Harry mở nút cái chai mà nó lấy từ trên bàn thầy Slughorn xuống - một chai màu hồng hơi chói - rót vô cái vạc của nó và nhóm lửa bên dưới cái vạc. Nó hoàn toàn không biết là phải làm cái gì tiếp theo. Nó liếc qua Ron, anh chàng này đang đứng ngố ra sau khi cop-pi theo hết những gì Harry vừa làm.

"Bồ chắc là Hoàng tử không ghi lại mánh nào hết hả?" Ron thì thầm hỏi Harry.

Harry rút cuốn *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* đáng tin cậy của nó ra và lật đến chương Thuốc giải. Đây Luật Thứ Ba của Golpalott, trình bày đúng từng chữ một y chang như Hermione đã học thuộc lòng, không có thêm một ghi chú nào bằng chữ viết tay của Hoàng tử giải thích thêm điều đó nghĩa là gì. Dường như Hoàng tử cũng giống như Hermione hiểu điều đó

một cách dễ dàng.

"Không có gì hết," Harry rầu rĩ nói.

Hermione lúc này đang hăng hái vẫy cây đũa phép trên cái vạc của cô nàng. Thiệt xui xẻo, hai đứa nó không thể nhái theo câu thần chú của Hermione bởi vì giờ đây cô nàng đã giỏi môn hô biến không lời đến nỗi chẳng cần phải hô câu thần chú nào ra miệng. Tuy nhiên, Ernie Macmillan đang đọc lâm râm bên trên cái vạc của nó, *"Tiết Lộ Đặc Tính!",* nghe cũng ấn tượng, nên Harry và Ron vội vã nhái theo.

Harry chỉ mất năm phút để nhận ra tiếng tăm người-bào-chế-độc-dược-giỏi-nhất trong lớp của nó đang đổ vỡ loảng xoảng bên tai. Trong vòng rảo quanh lớp đầu tiên thầy Slughorn đã dòm vô cái vạc của nó đầy hy vọng, chuẩn bị reo lên vui mừng như thầy vẫn thường làm, nhưng thay vì vậy, thầy phải vội vã thụt đầu lại, ho sặc sụa khi mùi trứng thối xộc vô mũi. Vẻ mặt Hermione tí tởn hết chỗ nói; cô nàng đã thề học cho xuất sắc trong mỗi tiết Độc Dược. Giờ đây cô nàng gạn ra những thành phần của độc dược đã được tách ra một cách bí mật vào trong những lọ thủy tinh khác nhau. Không muốn gì hơn là tránh khỏi nhìn cảnh chướng mắt đó, Harry cúi xuống quyển sách của Hoàng tử Lai và lật vài trang mạnh bạo không cần thiết.

Và đây rồi, vắt ngang qua một danh mục dài các thứ thuốc giải là dòng chữ:

Chỉ cần nhét một sỏi dê vô họng chúng.

Harry trố mắt nhìn những chữ này một hồi. Chẳng phải nó đã nghe nói đến "sỏi dê" một lần rồi sao, hồi lâu rồi? Chẳng

phải chính thầy Snape đã nhắc đến chúng ngay trong bài học Độc Dược đầu tiên? *"Một hòn sỏi lấy ra từ bao tử của một con dê, sẽ bảo vệ ta khỏi ngộ nhiễm hầu hết các chất độc."*

Đó không phải là lời giải cho bài toán Golpalott, và nếu thầy Snape vẫn còn là thầy Độc Dược của tụi nó, Harry sẽ không dám làm chuyện này, nhưng bây giờ là lúc phải xử trí liều mạng. Nó vội vàng đi về phía tủ chứa nguyên dược liệu và lục lọi trong đó, đẩy qua một bên những sừng kỳ lân và những dược thảo khô rối nùi, cho đến khi tìm được một cái hộp giấy bồi nhỏ nằm sâu tuốt bên trong, trên hộp có ghi chữ "Sỏi Dê".

Nó mở cái hộp ra vừa đúng lúc thầy Slughorn hô lên: "Còn hai phút nữa nhé các trò!" Bên trong hộp có chừng nửa tá vật màu nâu teo quắt, trông giống như những trái thận phơi khô hơn là sỏi thật. Harry chộp ngay một cái, đặt cái hộp trở vô tủ và vội vã quay trở lại cái vạc của nó.

"HẾT…giờ!" Thầy Slughorn hớn hở rao lên. "Thôi, chúng ta hãy xem các trò làm ăn ra sao! Blaise… trò có gì cho ta xem nào?"

Thầy Slughorn chậm rãi đi quanh phòng học, xem xét các thuốc giải khác nhau. Không ai hoàn tất bài tập mỹ mãn; mặc dù Hermione đang cố gắng nhét thêm một ít thành phần dược liệu vô trong cái chai trước khi thầy Slughorn đi tới chỗ cô nàng. Ron đã đầu hàng vô điều kiện, và chỉ cố gắng tránh hít phải làn khói thúi um bốc lên từ cái vạc của nó. Harry đứng đó đợi, nắm chặt viên sỏi dê trong bàn tay rịn mồ hôi.

Thầy Slughorn đến bàn tụi nó sau chót. Thầy ngửi món thuốc Ernie pha chế rồi chuyển qua món thuốc của Ron với

gương mặt nhăn nhó. Thầy không nấn ná lâu bên cái vạc của Ron, mà nhanh chóng lùi lại, hơi ọe một cái.

"Và trò, Harry," thầy nói. "Con có gì cho thầy xem nào?"

Harry giơ tay ra, viên sỏi dê nằm trong lòng bàn tay nó.

Thầy Slughorn ngó xuống viên sỏi đúng mười giây. Trong một thoáng Harry tự hỏi liệu thầy có quát vào mặt nó không. Nhưng thầy ngẩng đầu lên và phá ra cười.

"Trò táo tợn lắm!" Thầy cầm lấy viên sỏi dê và giơ nó lên cao để mọi người có thể nhìn thấy, nói oang oang. "A, trò giỏi y như mẹ của trò… Chà, ta không thể bắt lỗi trò… một viên sỏi dê đương nhiên có tác dụng như thuốc giải đối với tất cả Độc Dược!"

Mặt lấm tấm mồ hôi, mũi dính lọ nghẹ, Hermione có vẻ giận bầm gan tím mật. Món thuốc giải xong được nửa giai đoạn của cô nàng gồm có năm mươi hai thành phần dược liệu kể cả một cọng tóc của chính cô nàng, đang lờ đờ sủi bọt sau lưng thầy Slughorn, lúc này mắt thầy chỉ thấy có mỗi một mình Harry.

"Và tự một mình bồ nghĩ ra viên sỏi dê hả, Harry?" Cô nàng hỏi qua kẽ răng nghiến chặt.

"Đó là tinh thần cá nhân mà một người bào chế độc dược thực sự cần đến!" Thầy Slughorn vui vẻ nói, trước khi Harry có thể trả lời. "Giống y chang mẹ của trò, cô ấy cũng hiểu thấu bằng trực giác việc bào chế độc dược y như vậy, chắc chắn là trò thừa hưởng khả năng này từ mẹ Lily của trò… Đúng, Harry à, đúng đó, nếu con có trong tay viên sỏi dê thì dĩ nhiên

đã giải trúng mẹo… Tuy nhiên, bởi vì sỏi dê không hiệu nghiệm đối với mọi thứ, và lại khá hiếm nữa, nên cũng nên biết cách pha chế thuốc giải…”

Người duy nhất trong phòng tỏ ra tức giận hơn cả Hermione là Malfoy. Harry khoái chí nhận thấy hắn đã làm đổ vấy lên chính hắn cái gì đó trông như đồ mèo mửa. Nhưng trước khi Hermione hay Malfoy có thể bộc lộ nỗi bất bình về việc Harry đứng đầu lớp mà không cần làm bài tập, chuông reo.

“Tới giờ dọn dẹp!” Thầy Slughorn nói. “Và thêm mười điểm cho nhà Gryffindor vì sự táo tợn thuần túy đấy nhé!”

Vẫn cười hì hì, thầy đi lạch bạch về bàn thầy ở đầu phòng học.

Harry nhẩn nha ở cuối phòng, bỏ ra cả đống thời gian chỉ để dọn dẹp đồ đạc vô cặp. Cả Ron lẫn Hermione đều không thèm chúc nó may mắn khi tụi nó rời phòng học; cả hai có vẻ rất bực bội. Cuối cùng chỉ còn Harry và thầy Slughorn ở lại trong phòng.

“Nào, nhanh lên, Harry, kẻo con sẽ trễ tiết học kế,” thầy Slughom ân cần nói, vừa đóng cái chốt khóa của cái cặp da rồng.

“Thưa thầy,” Harry nói, không cách nào mà không nhớ tới Voldemort, “Con muốn hỏi thầy một điều.”

“Vậy thì hỏi ngay đi, chàng trai thân mến ạ, cứ hỏi đi…”

“Thưa thầy, con thắc mắc là thầy biết gì về… về Trường Sinh Linh Giá ạ?”

Thầy Slughorn sững sờ. Gương mặt tròn trịa của thầy dường như lún vô. Thầy liếm môi và nói giọng khàn khàn, "Con nói cái gì?"

"Thưa thầy, con hỏi thầy có biết gì về Trường Sinh Linh Giá không ạ. Xin thầy hiểu cho…"

"Cụ Dumbledore xúi trò làm chuyện này," thầy Slughorn lẩm bẩm.

Giọng của thầy thay đổi hoàn toàn. Chẳng còn cởi mở chút nào nữa, mà kinh hoàng, sợ hãi. Thầy mò trong túi áo ở ngực lấy ra một chiếc khăn tay, lau chân mày rịn mồ hồi.

"Cụ Dumbledore đã cho trò coi cái đó… cái ký ức đó," thầy Slughorn nói. "Đúng không? Cụ có cho coi không?"

"Dạ có," Harry nói, quyết định ngay tại chỗ là tốt nhất đừng nói dối.

"Ừ, dĩ nhiên," thầy Slughorn khẽ nói, vẫn chấm chấm mồ hồi trên gương mặt trắng bệch. "Dĩ nhiên… Chà, nếu trò đã xem cái ký ức đó rồi, Harry à, trò ắt biết là ta không biết gì hết - *không biết gì hết…"* thầy lặp lại, nhấn mạnh vào mấy chữ đó, "không biết gì hết về Trường Sinh Linh Giá."

Thầy nắm lấy cái cặp da rồng của thầy, nhét cái khăn tay trở vô túi và bước đều ra cửa phòng học ở tầng hầm.

"Thưa thầy," Harry khẩn thiết nói, "Con chỉ nghĩ có thể thầy còn có thêm một chút ký ức nữa…"

"Vậy hả?" Thầy Slughorn nói. "Vậy thì trò nhầm rồi? NHẦM!"

Thầy rống lên từ cuối cùng, và trước khi Harry có thể nói thêm tiếng nào nữa, thầy đóng sầm cánh cửa phòng học lại.

Cả Ron lẫn Hermione đều chẳng cảm thông gì hết khi Harry kể cho tụi nó nghe cuộc nói chuyện riêng tai hại ấy. Hermione vẫn còn sôi sục giận về *cái cách* Harry chiến thắng mà không cần làm việc đàng hoàng. Ron thì tức tối là Harry đã không chôm luôn cho nó một viên sỏi dê.

"Nếu cả hai đứa cùng làm như vậy thì ngu hết sức!" Harry cáu kỉnh nói. "Thử nghĩ coi, mình phải cố gắng làm mềm lòng thầy ấy để có thể hỏi thầy về Voldemort, đúng không? Ôi, bồ có hiểu không hả!" Nó cáu tiết nói thêm, vì Ron nhăn mặt khi nghe đến cái tên Voldemort.

Giận điên lên vì thất bại của chính mình cùng thái độ của Ron và Hermione, Harry suy nghĩ ủ ê về thầy Slughorn suốt mấy ngày liền sau đó. Nó quyết định rằng, trong lúc này, nó nên để cho thầy Slughorn nghĩ là nó đã quên hết chuyện Trường Sinh Linh Giá; tốt nhất là ru thầy ngủ trong cảm giác an toàn giả trước khi quay trở lại tấn công.

Khi Harry không theo hỏi thầy Slughorn nữa, ông thầy Độc Dược liền phục hồi cách đối xử thân tình của mình, và có vẻ đã quên đi chuyện đó. Harry chờ đợi lời mời đến dự một trong những dạ tiệc nho nhỏ của thầy, quyết tâm nhận lời đi dự phen này cho dù có phải dời lại ngày luyện tập Quidditch. Nhưng mà, thiệt không may, chẳng có thư mời nào được gởi tới cả. Harry hỏi Hermione và Ginny: cả hai đứa nó cũng không nhận được thư mời, và theo như tụi nó biết thì cũng chẳng ai được mời mọc gì hết. Harry không thể không thắc mắc phải chăng

điều này có nghĩa là thầy Slughorn không thực sự dễ quên như thầy làm ra vẻ như vậy, một mực nhất quyết không cho Harry cơ hội nào nữa để chất vấn thầy.

Trong lúc đó, lần đầu tiên trong lịch sử, thư viện trường Hogwarts đã không đáp ứng được nhu cầu tra cứu của Hermione. Cô nàng sửng sốt đến nỗi quên béng đi là mình đang giận Harry về trò mánh của nó trong vụ viên sỏi dê.

"Mình không tìm được một lời giải thích nào về chức năng của Trường Sinh Linh Giá!" Cô nàng nói với Harry. "Dù chỉ một lời! Mình đã tra hết sách trong khu vực giới hạn, và ngay cả trong những cuốn sách *khủng khiếp* nhất, những quyển dạy pha chế Độc Dược rùng rợn nhất - mà không tìm ra gì cả! Điều duy nhất mình tìm được là, trong phần giới thiệu của cuốn *Pháp Thuật Ác Hại Nhất*... nghe này nhé… 'chúng ta không nên nói đến hay hướng dẫn về Trường Sinh Linh Giá, phát minh ác độc nhất trong những phát minh Pháp thuật'… vậy thì, nhắc đến nó làm gì?" Hermione sốt ruột nói, vừa đóng ập cuốn sách cũ lại, cuốn sách bèn rên lên một tiếng ma quái.

"Ối, im đi," cô nàng nạt cuốn sách, và nhét nó vô cái túi xách của mình.

Tuyết tan quanh trường khi tháng hai đến, thay vào đó là sự ẩm ướt lạnh lẽo buồn bã. Những đám mây xám thâm tím giăng thâm thấp phía trên tòa lâu đài và những cơn mưa lạnh buốt rơi liên miên khiến bãi cỏ lầy lội và trơn trợt. Hậu quả của việc này là bài học Độn Thổ đầu tiên dành cho học sinh năm thứ sáu, được lên lịch vào sáng thứ bảy để cho không trùng với những lớp học bình thường khác, phải diễn ra trong Đại Sảnh

Đường thay vì ngoài sân.

Khi Harry và Hermione đến Sảnh Đường (Ron đã xuống trước với Lavender) hai đứa tụi nó thấy những cái bàn ăn dài đã biến mất. Mưa quật vào những khung cửa sổ cao và trần nhà được ểm bùa đang vần vũ âm u phía trên đầu tụi nó khi tất cả tập họp trước mặt các giáo sư McGonagall, Snape, Flitwick và Sprout - chủ nhiệm của mỗi Nhà - và một pháp sư nhỏ thó mà Harry chắc là thầy dạy Độn Thổ đến từ Bộ Pháp thuật. Ông ta nhợt nhạt một cách quái đản, lông mi trong suốt, tóc lưa thưa, và có một vẻ mong manh như thể chỉ một cơn gió mạnh cũng có thể thổi bay. Harry không rõ, phải chăng việc cứ phải thường xuyên biến mất rồi lại hiện ra, kiểu gì đó đã làm teo tóp cơ thể của ông hay không, hay không chừng cấu tạo cơ thể mong manh đó lại là lý tưởng cho bất cứ ai thích việc tan biến.

"Chào mọi người," vị pháp sư của Bộ nói, sau khi tất cả học sinh đã có mặt và các giáo viên chủ nhiệm đã yêu cầu chúng im lặng. "Tên tôi là Wilkie Twycross và tôi sẽ là hướng dẫn viên Độn Thổ trong mười hai tuần lễ sắp tới. Tôi hy vọng có thể giúp các trò chuẩn bị cho kỳ thi Độn Thổ của các trò trong thời gian này…"

"Malfoy, im lặng và chú ý!" Giáo sư McGonagall quát.

Mọi người nhìn quanh. Malfoy đã ửng lên một màu hồng lờ mờ; nó có vẻ giận dữ khi nhích xa Crabbe, coi bộ nó và Crabbe đang rù rì tranh cãi. Harry liếc nhanh về phía thầy Snape, trông thầy cũng bực bội, mặc dù Harry rất ngờ là thầy bực bội về sự vô lễ của Malfoy thì ít mà về việc giáo sư

McGonagall quở trách một học sinh của Nhà thầy thì nhiều.

"… Vào lúc đó, nhiều trò đã có thể sẵn sàng để đi thi," thầy Twycross tiếp tục, như thể không hề có sự gián đoạn nào cả.

"Như các trò biết, thường thì không thể nào hiện ra hay biến mất trong trường Hogwarts. Ông hiệu trưởng đã gỡ bùa ếm, chỉ nội trong Đại Sảnh Đường, trong một tiếng đồng hồ, để cho các trò có thể thực tập. Cho phép tôi nhấn mạnh là các trò sẽ không thể nào độn thổ ra khỏi Sảnh Đường này, và nếu trò nào tìm cách làm vậy thì thực là dại dột.

"Tôi muốn các trò hãy đứng giãn ra sao cho mỗi trò cách người đứng trước mặt một thước rưỡi."

Mọi người chen lấn xô đẩy trong lúc giãn ra, đụng chạm nhau, và kêu đòi người khác tránh chỗ cho mình. Các chủ nhiệm Nhà đi lẫn trong đám học sinh của mình, sắp xếp chúng vô vị trí và chấm dứt những vụ cãi vã.

"Harry, bồ đi đâu vậy?" Hermione hỏi.

Nhưng Harry không trả lời; nó đang di chuyển thật nhanh xuyên qua đám đông, ngang qua chỗ giáo sư Flitwick đang cố gắng léo nhéo sắp chỗ cho mấy đứa nhà Ravenclaw, đứa nào cũng đòi đứng gần hàng đầu; ngang qua cả giáo sư Sprout, đang rượt mấy đứa nhà Hufflepuff đứng vô hàng, cho đến khi lách qua được Ernie Macmillan, nó tìm cách đứng cuối đám đông, ngay sau lưng Malfoy. Malfoy đang lợi dụng sự hỗn loạn chung này để tiếp tục cãi vã với Crabbe, thằng này đứng cách Malfoy một thước rưỡi và tỏ vẻ bất bình như muốn nổi loạn.

‘Tao không biết còn bao lâu nữa, hiểu không?” Malfoy quát Crabbe, quên mất Harry đang đứng ngay sau lưng. “Việc đó kéo dài lâu hơn tao tưởng.”

Crabbe há miệng ra, nhưng Malfoy có vẻ như đoán được điều nó định nói:

“Crabbe à, chuyện tao đang làm không mắc mớ gì đến mày, mày và Goyle cứ việc canh gác như tao bảo!”

“Nếu tao muốn bạn bè canh gác cho tao thì tao phải nói cho chúng biết tao đang làm gì,” Harry nói, chỉ đủ to cho Malfoy nghe thôi.

Malfoy quay phắt lại liền tại chỗ, bàn tay chụp ngay cây đũa phép của nó, nhưng đúng lúc đó cả bốn Chủ nhiệm Nhà đều hét lên, “Im lặng!” Và, mọi người lại nín khe. Malfoy từ từ quay mặt về phía trước.

“Cám ơn,” thầy Twycross nói. “Thôi, bây giờ…”

Thầy vẫy cây đũa phép. Những cái vòng bằng gỗ kiểu xưa hiện ra ngay tức thì trên sàn trước mặt mỗi học sinh.

“Những điều quan trọng cần nhớ khi Độn thổ là ba Đ!” Thầy Twycross nói. “Địa điểm, Định ý, và Điềm tĩnh!

“Bước thứ nhất: tập trung ý chí mạnh mẽ vào *địa điểm* mình muốn đến,” thầy Twycross nói. “Trong trường hợp này, địa điểm là bên trong cái vòng gỗ trước mặt các trò. Bây giờ các trò hãy vui lòng tập trung ý chí vào địa điểm đó.”

Mọi người len lén nhìn quanh, để thấy tất cả những người khác đều đang trố mắt ngó cái vòng gỗ của mình, rồi vội vã làm theo yêu cầu. Harry đăm đăm nhìn cái khoảnh sàn tròn bụi

bặm trong cái vòng gỗ của nó và hết sức cố gắng không nghĩ đến cái gì khác cả. Điều này hóa ra không thể được, bởi vì nó không thể ngừng thắc mắc Malfoy đang làm gì mà cần người canh gác.

"Bước thứ hai," thầy Twycross nói, *"định ý* rõ ràng quyết tâm đạt tới không gian đã hình dung! Hãy để cho lòng mong muốn tiến vào không gian đó tràn ngập đầu óc và từng tế bào của cơ thể mình!"

Harry lén nhìn quanh. Cách không xa bên trái, Ernie Macmillan đang ngó cái vòng của mình kỳ đến nỗi mặt nó đỏ hồng lên như thể đang rặn đẻ một cái trứng bự bằng trái banh Quaffle. Harry ráng nhịn cười và vội chăm chú ngó lại cái vòng của chính mình.

"Bước thứ ba," thầy Twycross nói, "và chỉ khi nào tôi ra lệnh… xoay tại chỗ, thận trọng tiến vào cõi hư vô, *điểm tĩnh* trong từng chuyển động. Bây giờ theo lệnh tôi… Một!"

Harry lại liếc nhìn quanh; nhiều người có vẻ cực kỳ hoảng sợ khi bị yêu cầu độn thổ gấp như vậy.

"… hai…"

Harry cố gắng tập trung lại, suy nghĩ vào cái vòng gỗ, nó đã quên béng ba Đ là viết tắt của cái gì.

"BA!"

Harry quay vòng vòng tại chỗ, mất cân bằng và suýt té. Nó không phải là người duy nhất làm vậy. Toàn thể Đại Sảnh Đường bỗng đầy những con người lảo đảo; Neville té ngửa trên sàn; ngược lại Ernie Macmillan đã làm được một cú nhẩy

vô cái vòng của nó và có vẻ phấn khích được một lúc, cho đến khi thấy Dean Thomas rống lên cười nhạo nó.

"Không sao, không sao," thầy Twycross nói tỉnh bơ, thầy không có vẻ gì là đã kỳ vọng một tình hình tốt hơn. "Hãy điều chỉnh lại cái vòng gỗ của các trò, và đứng trở lại vị trí cũ…"

Lần thử thứ hai không khá gì hơn lần thứ nhất. Lần thứ ba cũng tệ cỡ vậy. Đến lần thứ tư mới có sự cố hào hứng. Một tiếng thét hãi hùng đau đớn vang lên và mọi người ngoảnh nhìn lại, kinh hoàng khi thấy Susan Bones của nhà Hufflepuff đang loạng choạng bên trong cái vòng của cô nàng trong khi chân trái hãy còn đứng lại chỏng chơ tại chỗ cô nàng khởi hành cách đó một thước rưỡi.

Chủ nhiệm các Nhà xúm lại quanh Susan; một tiếng nổ to vang lên và một cụm khói tím bốc lên, rồi tan đi để lộ cô nàng Susan đang thút thít khóc, tuy chân cẳng được ráp lại lành lặn nhưng vẻ mặt còn sợ khiếp.

"Thân Tứ Tán, hay sự tách rời một bộ phận bất kỳ trên thân thể," thầy Wilkie Twycross thản nhiên nói, "xảy ra khi đầu óc chưa *định ý* đủ đô. Các trò phải tập trung liên tục vào *địa điểm,* rồi di chuyển, không hấp tấp, mà phải *điềm tĩnh*... như vầy nè."

Thầy Twycross bước tới trước, dang hai cánh tay ra duyên dáng xoay tại chỗ và biến mất qua một cái phất của vạt áo chùng, rồi xuất hiện lại phía cuối Đại Sảnh Đường. "Hãy nhớ ba Đ," thầy nói, "và thử lại một lần nữa… một… hai… ba!"

Nhưng một tiếng đồng hồ sau, vẫn chỉ có vụ thân tứ tán của Susan là sự kiện hào hứng nhất. Thầy Twycross chẳng có vẻ gì

là nản chí. Gài chặt cổ áo khoác, thầy chỉ nói, "Hẹn thứ bảy tới nhé, mọi người, và đừng quên *Địa điểm, Định ý, Điềm tĩnh."*

Nói xong, thầy vẫy cây đũa phép, khiến những cái vòng gỗ biến mất, rồi bước ra khỏi Đại Sảnh Đường cùng giáo sư McGonagall. Tiếng chuyện trò lập tức nổi lên khi đám học trò bắt đầu di chuyển về phía Tiền sảnh.

"Bồ làm ăn ra sao?" Ron hỏi, vừa vội vàng đi về phía Harry. "Mình tin là mình cảm nhận được cái gì đó trong lần thử cuối cùng - một cảm giác ngứa ngáy ở bàn chân."

"Tôi cho rằng tại giày của bạn hơi nhỏ, Won-Won à," một giọng nói vang lên từ phía sau hai đứa nó, và rồi Hermione hiên ngang bước qua mặt tụi nó, môi nở một nụ cười mỉa mai.

Không để ý đến sự xía ngang đó, Harry nói, "Mình chẳng cảm thấy gì hết, nhưng lúc này mình không bận tâm chuyện đó."

"Ý bồ là sao, bồ không bận tâm… Bồ không muốn học Độn Thổ hả?" Ron ngờ vực hỏi.

"Thiệt tình mình không hào hứng lắm. Mình thích bay hơn," Harry nói, vừa liếc chừng ra sau để xem Malfoy ở đâu, và bước nhanh hơn khi tiến vào Tiền sảnh. "Này, bồ làm ơn nhanh lên, có một việc mình muốn làm…"

Chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, Ron chạy theo Harry trở lại tháp Gryffindor. Tụi nó bị con siêu quậy Peeves cản trở một lúc, con yêu tinh này đã chèn cánh cửa ở lầu bốn thật chặt và không chịu cho ai đi qua nếu người đó không xẹt lửa lên cái quần của chính mình. Harry và Ron chỉ đơn giản quay lưng lại

và đi theo lối tắt an toàn của tụi nó. Chỉ trong vòng năm phút sau, tụi nó đã trèo qua lỗ chân dung.

"Bồ có định nói cho mình biết là tụi mình đang làm gì không hả?" Ron thở hổn hển hỏi.

"Lên đây," Harry nói, và nó băng ngang qua phòng sinh hoạt chung, dẫn đường đi tới cửa vào cầu thang lên phòng ngủ nam sinh.

Đúng như Harry hy vọng, phòng ngủ của tụi nó vắng vẻ. Nó mở tung cái rương ra và bắt đầu lục lọi trong đó, trong khi Ron sốt ruột nhìn nó.

"Harry à…"

"Malfoy đang dùng Crabbe và Goyle làm người canh gác cho nó. Nó vừa mới cãi nhau với Crabbe. Mình muốn biết… đây rồi."

Nó đã tìm được, một tấm giấy da vuông vức được gập lại, dường như không có chữ nghĩa gì trong đó, nó trải tấm giấy da ra và gõ đầu cây đũa phép lên đó.

"Tôi trang trọng thề là tôi đang mưu toan chuyện không tốt… hay Malfoy thì cũng vậy."

Lập tức tấm Bản đồ Đạo tặc hiện ra trên mặt tấm giấy da. Đây là một bản đồ chi tiết về mọi tầng trong tòa lâu đài và những cái chấm li ti có kèm tên đang di động trên khắp bản đồ biểu thị cho từng người đang có mặt trong tòa lâu đài.

"Giúp mình tìm Malfoy," Harry khẩn khoản nói.

Nó đặt tấm bản đồ trên giường và cùng Ron chồm lên dò

tìm.

Cỡ chừng một phút sau, Ron nói: *"Kìa!* Nó đang ở trong phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin, coi kìa… đàn đúm với Parkinson và Zabini và Crabbe và Goyle…"

Harry ngó xuống tấm bản đồ, thất vọng, nhưng trấn tĩnh lại ngay tức thì.

"Thôi được, từ giờ trở đi mình sẽ để mắt tới nó," Harry kiên quyết nói. "Và bất cứ lúc nào mình thấy nó thập thò đâu đó trong khi Grabbe và Goyle canh gác bên ngoài, thì mình sẽ mặc ngay tấm Áo Khoác Tàng Hình để tới đó liền, tìm hiểu xem nó đang…"

Harry ngừng ngang khi Neville đi vô phòng ngủ đem theo mùi vải cháy khét lẹt và bắt đầu lục lọi cái rương của nó để kiếm một cái quần mới.

Mặc dù quyết tâm bắt quả tang Malfoy, Harry chẳng thu chút kết quả nào trong suốt hai tuần lễ tiếp theo. Dù cho nó đã tham khảo tấm bản đồ hết sức thường xuyên, đôi khi không cần thiết mà cũng đi vô nhà vệ sinh giữa hai tiết học để tìm kiếm, nhưng nó chẳng hề bắt gặp Malfoy ở đâu đáng nghi ngờ cả. Phải thừa nhận là nó có dò la được Crabbe và Goyle đi loanh quanh trong tòa lâu đài thường xuyên hơn mà không có Malfoy đi cùng, đôi khi chúng cứ ở ì một chỗ trong những hành lang vắng vẻ, nhưng vào những lúc ấy lại không thấy Malfoy ở đâu gần đó, mà cũng không thể xác định được vị trí của thằng này trên tấm bản đồ. Đây là điều bí ẩn nhất. Harry nghĩ chơi là có khả năng Malfoy đã thực sự rời khỏi khuôn viên nhà trường, nhưng không thể biết làm thế nào hắn lại làm

được việc đó, trong bối cảnh an ninh được giám sát ở mức rất cao bên trong tòa lâu đài. Nó chỉ có thể giả đoán rằng nó đã để sót Malfoy giữa hàng trăm chấm đen li ti trên tấm bản đồ. Còn đối với việc Malfoy, Crabbe và Goyle dạo này có vẻ hay đi theo những lối khác nhau trong khi trước đây chúng vốn gắn bó, Harry cho là chuyện bình thường vẫn xảy ra khi người ta lớn lên. Như Ron và Hermione chẳng hạn, Harry buồn bã ngẫm nghĩ, đúng là một bằng chứng sống.

Tháng hai chuyển qua tháng ba mà thời tiết vẫn không thay đổi, ngoại trừ càng lúc càng nhiều gió và rất ẩm ướt. Một thông báo xuất hiện trên bảng thông cáo ở phòng sinh hoạt chung loan tin chuyến đi dã ngoại đến làng Hogsmeade đã bị hoãn khiến mọi người phẫn nộ. Ron tức tối lắm.

"Hôm đó trùng với sinh nhật mình!" Nó nói, "Mình đã trông mong cho tới ngày đó!"

"Nhưng cũng không đến nỗi bất ngờ, đúng không?" Harry nói. "Sau chuyện xảy ra cho Katie."

Cô bé vẫn còn điều trị ở bệnh viện Thánh Mungo. Đã thế *Nhật Báo Tiên Tri* tường thuật thêm nhiều vụ mất tích nữa, gồm cả những thân nhân của học sinh trường Hogwarts.

"Nhưng bây giờ thì tất cả háo hức trông chờ của mình chỉ còn buổi học Độn Thổ ngu ngốc!" Ron quạu quọ nói. "Cuộc vui sinh nhật tổ bự…"

Đã qua ba buổi học, môn Độn Thổ vẫn chứng tỏ là thứ khó nuốt, mặc dù đã có thêm vài đứa xoay sở được phép Nối Thân cho chính mình. Sự nản lòng lan khắp đám học sinh và có một số ác cảm nhất định đối với thầy Wilkie Twycross cùng

phương châm ba Đ của thầy, phương châm này làm nảy ra một số hỗn danh mà tụi nó gán cho thầy, mà trong số hỗn danh đó, hai cái tên lịch sự nhất là Đầu-cứt và Đại-cẩu.

"Chúc mừng sinh nhật, Ron," Harry nói, khi hai đứa thức dậy vào buổi sáng ngày mồng một tháng Ba lúc Seamus và Dean ồn ào ra khỏi phòng đi ăn điểm tâm. "Có quà đây."

Nó liệng gói quà qua giường Ron, hùn vô một đống nho nhỏ những gói quà khác ắt là đã được bọn gia tinh đem đến hồi khuya, theo như Harry đoán.

"Vui lên," Ron thẫn thờ nói, và trong lúc nó xé toạc mấy tờ giấy gói quà thì Harry ra khỏi giường, mở cái rương của mình ra và bắt đầu lục lọi tìm Tấm bản đồ Đạo tặc mà nó luôn giấu đi sau mỗi lần dùng. Nó moi ra gần một nửa thứ bên trong rương mới tìm được tấm bản đồ giấu bên dưới mấy cái vớ cuộn tròn mà trong đó nó vẫn còn giấu chai thuốc hên, Phúc Lạc Dược.

"Đây rồi," nó lẩm bẩm, cầm tấm bản đồ trở lại giường, gõ nhẹ lên tấm bản đồ và thì thầm, *"Tôi trang trọng thề là tôi đang mưu toan chuyện không tốt,"* để cho Neville lúc đó đang đi ngang qua phía chân giường nó không thể nghe thấy.

"Ê Harry, đẹp lắm!" Ron nói một cách nồng nhiệt, vừa vung vẩy cặp găng tay Thủ môn Quidditch mà Harry tặng nó.

"Không có chi," Harry lơ đãng nói, trong khi vẫn rà kỹ phòng ngủ nhà Slytherin để tìm kiếm Malfoy. "Ê… mình không nghĩ là nó còn nằm trong giường…"

Ron không trả lời; nó đang quá bận rộn mở những gói quà,

thỉnh thoảng bật ra tiếng kêu khoái trá.

"Nghiêm túc mà nói thì năm nay được một mẻ khấm khá!" Ron tuyên bố, vừa giơ cao một cái đồng hồ đeo tay to bằng vàng có những ký hiệu kỳ quái chạm khắc quanh rìa và những ngôi sao chuyển động thay cho kim đồng hồ. "Coi ba má tặng mình cái gì nè? Úi trời, mình cũng nghĩ năm tới là mình đến tuổi rồi…"

"Xịn," Harry lẩm bẩm, chỉ liếc ngó cái đồng hồ một cái trước khi chúi mũi dò kỹ tấm bản đồ. Malfoy ở đâu cà? Hắn không có vẻ gì là đang ăn điểm tâm ở bàn ăn nhà Slytherin trong Đại Sảnh Đường, hắn cũng không lảng vảng đâu đó gần thầy Snape đang ngồi trong văn phòng của thầy… hắn cũng không ở trong bất cứ nhà vệ sinh nào hay trong bệnh thất…

"Muốn một cái không?" Ron nói giọng rít chít, tay giơ ra một hộp kẹo Vạc Sôcôla.

"Không, cám ơn," Harry nói, ngước nhìn lên. "Malfoy lại biến mất một lần nữa!"

"Biết làm sao được," Ron nói, vừa nhét thỏi sôcôla thứ hai vô miệng trong lúc tuột xuống giường để mặc quần áo vào. "Nhanh lên. Nếu bồ không lẹ lên thì bồ sẽ phải độn thổ với một cái bao tử trống không… mà mình nghĩ biết đâu lại dễ hơn há…"

Ron đăm chiêu nhìn cái hộp Vạc Sôcôla, rồi nhún vai, tự lấy cho mình một thỏi nữa.

Harry gõ cây đũa phép lên tấm bản đồ, lầm rầm, "Quản lý tầm bậy," mặc dù tấm bản đồ không bao giờ như vậy, rồi nó

mặc quần áo vào, suy nghĩ căng thẳng. Nhất định phải có một lý do cho sự biến mất từng lúc của Malfoy, nhưng Harry tuyệt không thể nghĩ ra lý do đó là gì. Cách tốt nhất để tìm ra là theo đuôi hắn, nhưng cho dù nó có tấm Áo Khoác Tàng Hình thì ý tưởng này cũng không thực tế; nó phải lên lớp học, luyện tập Quidditch, làm bài tập ở nhà và học Độn Thổ nữa chứ; nó không thể nào lẽo đẽo theo Malfoy đi khắp trường cả ngày mà không làm mọi người chú ý đến sự vắng mặt của nó.

"Xong chưa?" Nó hỏi Ron.

Nó đã đi được nửa đường ra tới cửa phòng ngủ thì nhận thấy Ron vẫn ngồi bất động, tựa vào cây cột giăng màn đăm đắm nhìn ra ngoài khung cửa sổ ràn rụa nước mưa với một vẻ mặt ngơ ngơ ngáo ngáo kỳ lạ.

"Ron à? Đi ăn điểm tâm."

"Mình không đói."

Harry trố mắt nhìn nó.

"Mình tưởng bồ vừa mới nói..?"

"Ừ, thôi được, mình sẽ đi xuống với bồ," Ron thở dài, "nhưng mình không muốn ăn."

Harry chăm chú nhìn thiệt kỹ Ron mà lòng đầy nghi ngờ.

"Có phải bồ vừa ăn hết nửa hộp Vạc Sôcôla không?"

"Không phải vậy," Ron lại thở dài. "Bồ… bồ không thể hiểu nổi đâu."

"Hiểu chứ," Harry nói khi mở cửa, mặc dù nó chẳng hiểu gì.

“Harry à!” Bỗng nhiên Ron nói.

“Cái gì?”

“Harry à, mình không thể nhịn được!”

“Bồ không thể nhịn được cái gì?” Harry hỏi, lúc này nó bắt đầu cảm thấy thực sự hoảng sợ. Ron hơi nhợt nhạt và trông có vẻ như sắp bệnh.

“Mình không thể nhịn không nghĩ đến nàng!” Ron nói giọng khàn khàn.

Harry há hốc mồm nhìn Ron. Nó không ngờ sự thể như vầy và không chắc là nó có muốn nghe chuyện đó không. Tụi nó có thể là bạn bè chí cốt, nhưng nếu Ron bắt đầu gọi Lavender là “Lav-Lav”, thì nó nên kiên quyết.

“Nhưng mắc gì chuyện đó lại khiến bồ không ăn điểm tâm chớ?” Harry hỏi, cố gắng cài cắm vô diễn biến câu chuyện một lưu ý rất đời thường.

“Mình không nghĩ là nàng biết có mình trên đời,” Ron nói với một cử chỉ tuyệt vọng.

“Cô nàng nhất định phải biết bồ có trên đời chứ” Harry nói, cảm thấy hoang mang. “Cô nàng vẫn còn hôn hít bồ mà?”

Ron chớp chớp mắt.

“Bồ đang nói về ai?”

“Còn bồ đang nói về *ai?”* Harry nói, càng lúc càng nhận thấy cuộc đối thoại không còn mạch lạc nữa.

“Romilda Vane,” Ron dịu dàng nói, và cả gương mặt nó dường như bừng sáng khi nói ra cái tên đó, như thể được một

tia sáng mặt trời trong trẻo nhất rọi chiếu. Hai đứa trợn mắt nhìn nhau gần một phút, sau đó Harry nói, "Chuyện tiếu lâm hả? Bồ đang đùa."

"Mình nghĩ… Harry à, mình nghĩ mình yêu nàng," Ron nói giọng líu lại.

"Được rồi." Harry nói, vừa đi tới gần Ron để nhìn kỹ hơn vào đôi mắt thẫn thờ và nước da xanh xao của Ron, "Được rồi - nghiêm mặt mà nói lại điều đó đi."

"Mình yêu nàng," Ron thì thào lặp lại. "Bồ đã từng nhìn thấy mái tóc của nàng chưa? Đen nhánh, óng ả, mượt mà - và đôi mắt của nàng nữa? Đôi mắt to đen huyền của nàng? Và…"

"Chuyện này thiệt là tức cười và lộn xộn quá đi," Harry hết kiên nhẫn nói, "nhưng đùa nhiêu đó đủ rồi, nhé? Dẹp đi."

Nó quay lưng định bỏ đi; nhưng mới đi được hai bước về phía cửa thì một trái đấm như trời giáng tống vào bên tai phải nó. Nó loạng choạng suýt té và ngoái nhìn lại. Ron vừa mới rút nắm tay về, mặt bừng bừng cơn giận; nó sắp đấm thêm một cái nữa.

Harry phản ứng theo bản năng, rút cây đũa phép ra khỏi túi áo và câu thần chú bật ra ngay trong đầu nó mà không cần suy nghĩ tỉnh táo: *Khinh thân!*

Ron rú lên khi gót chân nó bị kéo ngược lên một phen nữa; nó bị treo lủng lẳng không thể làm gì được, đầu chúc xuống, cẳng chổng lên trời, vạt áo chùng của nó bị lật ngược.

"Tại sao lại *đấm* mình chứ?" Harry rống lên.

"Harry, bồ xúc phạm nàng! Bồ dám nói là chuyện tức cười

hả!" Ron hét, mặt anh chàng này đang từ từ chuyển sang tím ngắt bởi vì bao nhiêu máu đều dồn cả xuống đầu.

"Chuyện này điên quá!" Harry nói. "Mắc gì mà…?"

Và đột nhiên nó nhìn thấy cái hộp còn nằm mở nắp trên giường Ron và sự thật giộng vô đầu nó bằng sức mạnh của một con quỷ khổng lồ đang chạy tán loạn.

"Bồ lấy mấy thỏi Vạc Sôcôla đó ở đâu vậy?"

"Quà sinh nhật đó!" Ron thét lên, vừa xoay mình chầm chậm giữa không trung trong nỗ lực tự giải thoát. "Mình có mời bồ một thỏi mà?"

"Bồ lượm nó lên từ dưới sàn, đúng không?"

"Nó rớt từ giường mình xuống mà, đúng chưa? Thả mình ra!"

"Nó không hề rớt khỏi giường bồ, đồ đần độn ạ, có hiểu không? Nó là của mình, mình đã móc nó ra khỏi cái rương của mình khi lục tìm tấm bản đồ. Đó là Vạc Sôcôla mà Romilda đã tặng cho mình trước lễ Giáng Sinh và thỏi nào cũng đã được tẩm tình dược!"

Nhưng chỉ có một từ trong những điều Harry nói dường như lọt tai Ron.

"Romilda hở?" Ron lặp lại. "Bồ vừa nhắc đến Romilda à? Harry… bồ biết nàng ư? Bồ có thể giới thiệu mình với nàng không?"

Harry đăm đăm nhìn anh chàng Ron đang treo lơ lửng, mà vẻ mặt giờ đây bừng lên hy vọng tràn trề, và nó ráng nhịn thắt

ruột để khỏi phá ra cười. Một phần Harry - phần gần cái tai phải đang đau nhói nhất - thì khoái cái ý tưởng thả Ron xuống và ngắm nó chạy quẩn làm chuyện điên khùng cho đến khi thuốc hết công hiệu… nhưng mặt khác, tụi nó kể như là bạn bè, Ron đâu còn là chính Ron khi đấm Harry, và Harry nghĩ rằng mình đáng bị đấm một cái nữa nếu cho phép Ron thổ lộ tình yêu bất tử với nàng Romilda Vane.

"Được, mình sẽ giới thiệu bồ," Harry nói, vừa suy nghĩ thiệt nhanh. "Bây giờ mình thả bồ xuống, được chứ?"

Nó thả Ron rớt xuống sàn một cái rầm (tai nó đau cũng cỡ đó) nhưng Ron chỉ bật dậy đứng lên nhe răng cười.

"Cô ấy sẽ có mặt ở văn phòng thầy Slughorn," Harry nói giọng đáng tin, vừa dẫn đường đi ra cửa.

"Tại sao nàng lại đến đó?" Ron lo lắng hỏi, vừa vội vã đi theo.

"À, cô ấy có lớp học thêm Độc Dược với thầy," Harry nói, bịa đại ra.

"Có lẽ mình có thể xin học chung với nàng?" Ron háo hức nói.

"Ý hay," Harry nói. Nhưng Lavender đang đợi ở bên ngoài bức chân dung, một tình huống phức tạp mà Harry không dự đoán tới.

"Anh trễ quá vậy, Won-Won!" Cô nàng dẩu môi hờn dỗi. "Em có quà sinh nhật cho anh nè!"

"Hãy để tôi yên," Ron sốt ruột nói, "Harry sắp giới thiệu tôi với Romilda Vane."

Và không nói thêm một lời nào nữa với cô nàng, nó giành đường chui ra khỏi lỗ chân dung. Harry cố gắng bày tỏ một vẻ mặt có lỗi với Lavender, nhưng có lẽ mặt nó chỉ lộ được vẻ khoái trá, bởi vì cô nàng tỏ ra bị xúc phạm hơn bao giờ hết lúc Bà Béo đóng ập cái lỗ lại sau lưng tụi nó.

Harry đã hơi lo lắng là thầy Slughorn có thể đang ăn điểm tâm, nhưng khi nó mới gõ cửa một tiếng, thầy đã mở ra ngay, trong lúc đang mặc một cái áo ngủ bằng nhung màu xanh lục cùng màu với cái nón ngủ trùm đầu, và trông mắt thầy có vẻ lờ đờ.

"Harry," thầy làu bàu. "Thăm viếng giờ này thì sớm quá… thường thường ta ngủ nướng vào thứ bảy…"

"Thưa thầy, con thiệt tình xin lỗi đã quấy rầy thầy, nhưng Ron bạn con đã lỡ nuốt nhầm một liều tình dược," Harry nói hết sức nhỏ, trong khi Ron đứng kiễng lên, nhấp nhổm, cố gắng nhìn nhóng vô căn phòng sau lưng thầy Slughorn. "Thầy có thể cho nó một liều thuốc giải không ạ? Lẽ ra con nên đem nó đến cho bà Pomfrey chữa trị, nhưng tụi con không được phép có bất cứ cái gì xuất xứ từ tiệm Phù Thỉ Wỉ Wái Của Weasley, và thầy biết đó…rồi những câu hỏi bất tiện…"

"Thầy lại nghĩ một chuyên viên độc dược như con, Harry à, thì con dư sức pha cho nó một liều thuốc chữa chứ?" Thầy Slughorn hỏi.

"Ơ," Harry nói, hơi bị phân tán bởi vì Ron lúc này đang huých cùi chỏ vô be sườn nó để chen vô căn phòng, "Dạ, thưa thầy, con chưa từng pha thuốc giải cho tình dược, và đợi tới lúc mà con chế ra được thì Ron có thể đã làm điều gì đó

nghiêm trọng…”

Thiệt là được việc, Ron chọn đúng lúc đó để rên rỉ, “Mình chẳng thấy nàng đâu cả. Harry… ổng giấu nàng rồi hả?”

“Độc dược đó còn hạn sử dụng không?” Thầy Slughom hỏi, lúc này thầy ngắm Ron với ánh mắt thích thú thuần chuyên môn. “Trò biết đấy, càng được cất giữ lâu, chúng càng tăng hiệu lực.”

“Dạ, hèn chi,” Harry thở hổn hển, bây giờ nó đang phải vật lộn với Ron để giữ anh chàng này khỏi quật ngã thầy Slughorn. “Thưa thầy, hôm nay là sinh nhật bạn ấy”, nó nói thêm, giọng nài nỉ.

“À, được thôi, vào đây, vậy thì vào đây,” thầy Slughorn nói, giọng dịu đi. “Ta có đủ những thứ cần thiết trong cái túi của ta đây; thuốc giải đó cũng không khó pha chế lắm…”

Ron xộc qua cửa vô trong văn phòng được sưởi quá ấm và chất quá nhiều đồ đạc, vấp phải một cái ghế đẩu gác chân có tua rua, gượng lấy lại thăng bằng bằng cách chụp lấy cần cổ Harry và thì thầm: “Nàng không nhìn thấy mà, đúng không?”

“Cô ấy chưa đến,” Harry nói, vừa nhìn thầy Slughorn mở bộ đồ pha chế độc dược của thầy ra và thêm vào một bẹo cái này, một bẹo cái kia, bỏ vô trong một cái chai pha lê nhỏ xíu.

“Vậy mà hay,” Ron nhiệt thành nói. “Trông mình thế nào?”

“Đẹp trai lắm,” thầy Slughom nói giọng vuốt ve, vừa đưa Ron một ly chứa chất lỏng trong veo. “Bây giờ uống cạn cái này đi, đó là một thuốc bổ thần kinh, giúp trò bình tĩnh khi nàng đến, trò hiểu chứ.”

“Xuất sắc,” Ron háo hức nói, và nuốt ực thuốc giải một cái rột.

Harry và thầy Slughom ngắm nó. Ron toe toét cười với hai thầy trò kia một lát. Rồi, rất ư từ từ, nụ cười của nó xìu xuống và biến mất, thay vào đó là vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ.

“Vậy là đã trở lại bình thường rồi?” Harry nhe răng cười và nói.

Thầy Slughorn khoái trá ra mặt.

“Thưa thầy, cám ơn thầy nhiều lắm..”

“Không có chi, chàng trai của ta, không có chi cả,” thầy Slughorn nói, trong khi Ron ngồi thụp xuống cái ghế bành gần đó, trông hết sức te tua.

“Rượu bổ, đó là thứ trò ấy cần”, thầy Slughorn nói tiếp, lúc này thầy đang vội vã đi tới một cái bàn để đầy thức uống. “Thầy có bia bơ, thầy có rượu, thầy còn một chai rượu mật rừng sồi già cuối cùng… chà… đã định tặng cụ Dumbledore vào dịp lễ Giáng Sinh… à thôi…” thầy nhún vai. “… Cụ ấy đâu có thể tiếc cái mà cụ ấy chưa có! Tại sao chúng ta lại không khui nó ra để chúc mừng sinh nhật cậu Weasley nhỉ? Để xoa dịu nỗi đau thất tình thì chẳng gì bằng được rượu ngon…”

Thầy lại khúc khích cười và Harry cười theo. Harry nhận ra đây là lần đầu tiên mà nó gần như chỉ có một mình với thầy Slughorn kể từ lần đầu cố gắng một cách thảm hại để có được ký ức thật của thầy. Có lẽ, nếu nó cứ duy trì được tâm trạng hồ hởi của thầy Slughorn… có lẽ nếu tụi nó chịu đựng nổi đủ lượng rượu mật rừng sồi già…

“Đây, mời trò,” thầy Slughorn nói, đưa cho Harry và Ron mỗi đứa một ly rượu mật trước khi nâng chính ly của thầy lên. “Nào, chúc mừng sinh nhật vui vẻ nhé, Ralph…”

“Ron,” Harry thì thào nhắc vở.

Ron, chẳng có vẻ gì lắng nghe lời chúc tụng, đã dốc cạn ly rượu vào họng nó và nuốt trọn.

Chỉ trong một giây, không hơn một nhịp đập của trái tim, Harry biết ngay có chuyện gì đó tai hại khủng khiếp, nhưng thầy Slughorn dường như không nhận ra.

“… và trò có thể uống thêm…”

“Ron!”

Ron buông rơi cái ly của nó; nó hơi nhổm dậy khỏi ghế và rồi ngã gục xuống, tay chân co giật không cách nào kiểm soát được. Nước miếng sùi ra từ miệng nó nhễu xuống và con mắt nó lồi ra khỏi hốc mắt.

“Thưa thầy!” Harry rống lên. “Thầy làm gì đi chứ!”

Nhưng thầy Slughorn dường như tê liệt vì sửng sốt. Ron co giật và nghẹt thở, da nó đang đổi màu xanh lè.

“Cái gì…. Nhưng mà…” Thầy Slughorn lắp bắp.

Harry nhảy qua một cái bàn thấp và lao về phía bộ đồ pha chế độc dược của thầy Slughorn còn để mở, lôi ra nào hũ, nào túi, trong khi tiếng thở khò khè kinh khủng của Ron vang khắp phòng. Đột nhiên nó tìm được cái ấy: viên sỏi giống trái thận teo quắt mà thầy Slughorn đã lấy của nó trong lớp học Độc Dược.

Harry lật đật quay trở lại bên cạnh Ron, banh hàm Ron ra và nhét viên sỏi dê vào miệng. Ron rùng mình thật mạnh, hổn hển thở dốc ra, rồi cơ thể nó trở nên mềm rũ và bất động.

19

GIA TINH BÁM ở UỔI

"Vậy, túm lại, đây không phải là một trong những sinh nhật khá khẩm gì hơn của Ron hả?" Fred nói.

Lúc đó trời đã tối, bệnh thất yên tĩnh, cửa sổ được kéo màn kín, đèn đuốc thắp sáng. Giường của Ron là cái duy nhất có người nằm. Harry, Hermione, và Ginny đang ngồi chung quanh; chúng đã chầu chực đợi chờ bên ngoài cánh cửa đôi suốt cả ngày trời, tìm cách nhìn vào bên trong mỗi khi có người ra vào. Bà Pomfrey chỉ cho chúng vào thăm từ tám giờ trở đi. Fred và George đến vào lúc tám giờ mười.

"Tụi anh không tưởng tượng ra nổi lại trao quà cho em như vầy," George cười hì hì, vừa đặt xuống cái tủ nhỏ bên cạnh giường Ron một gói quà to đùng và ngồi xuống cạnh Ginny.

"Đúng vậy, khi tụi này hình dung ra được cảnh tượng thì cu cậu đã tỉnh," Fred nói.

"Tụi anh lúc đó đang chờ ở làng Hogsmeade để dành cho nó một sự bất ngờ…" George nói.

"Hai anh có ở Hogsmeade à?" Ginny ngước nhìn lên hỏi.

“Tụi anh đang nghĩ đến việc mua lại tiệm Zonko,” Fred rầu rĩ nói. “Em biết không, tính mở một chi nhánh ở Hogsmeade, nhưng mà chẳng được tích sự gì nếu như các em không được phép đi chơi dã ngoại cuối tuần để mua đồ của tụi anh nữa… nhưng bây giờ bỏ qua chuyện đó đi.”

Fred kéo một cái ghế đến ngồi cạnh Harry và nhìn vào gương mặt nhợt nhạt của Ron.

“Chính xác thì chuyện xảy ra như thế nào, Harry?”

Harry kể lại câu chuyện mà nó đã tường thuật tỉ mỉ có lẽ đến một trăm lần rồi, cho cụ Dumbledore, cho cô McGonagall, cho bà Pomfrey, cho Hermione, và cho Ginny.

“… rồi em nhét viên sỏi dê xuống cổ họng nó và hơi thở của nó dịu đi một chút, thầy Slughorn chạy đi kêu cứu, cô McGonagall và bà Pomfrey chạy đến và họ mang Ron tới đây. Họ cho là Ron sẽ bình phục tốt. Bà Pomfrey nói là nó sẽ phải ở lại đây một tuần hay khoảng đó… tiếp tục uống tinh chất cửu lý hương…”

“Mèn đét ơi, may là em nghĩ ra viên sỏi dê đó,” George nói giọng thầm thì.

“May là có sẵn một viên ở trong phòng,” Harry nói, nó vẫn còn ớn lạnh khi nghĩ đến chuyện gì đã có thể xảy ra nếu như nó không tìm ra được viên sỏi nhỏ đó.

Hermione bật ra một tiếng khịt mũi gần như không nghe được. Cô nàng đã im lặng khác thường suốt cả ngày. Sau khi đâm sầm vào Harry ở bên ngoài bệnh thất với gương mặt trắng bệch và yêu cầu nó phải cho biết chuyện gì đã xảy ra,

Hermione đã gần như không tham dự vào cuộc bàn luận đầy ám ảnh giữa Harry và Ginny về việc Ron bị ngộ độc như thế nào, cô nàng chỉ ngồi bên cạnh hai đứa nó, miệng mím chặt và vẻ mặt hãi hùng, cho đến khi cả đám được phép vào thăm Ron.

"Ba má biết chưa?" Fred hỏi Ginny.

"Ba má tới thăm anh ấy rồi, cách đây một tiếng đồng hồ… bây giờ ba má đang ở trong văn phòng thầy Dumbledore, nhưng ba má sẽ quay lại ngay…"

Rồi có một khoảng lặng ngắn, khi mọi người cùng quan sát Ron lảm nhảm gì đó trong giấc ngủ.

"Vậy là chất độc ở trong ly rượu à?" Fred nói khẽ.

"Dạ," Harry nói ngay; nó không thể nghĩ đến điều gì khác nữa và vui mừng vì có cơ hội để lại thảo luận chuyện đó một lần nữa. "Thầy Slughorn rót rượu ra…"

"Liệu thầy có thể lén bỏ cái gì đó vô ly của Ron mà em không nhìn thấy không?"

"Có thể lắm," Harry nói. "Nhưng tại sao thầy Slughorn lại muốn đầu độc Ron?"

"Ai mà biết," Fred nói, rồi cau mày lại. "Em không nghĩ là ông ta nhầm lẫn mà đưa lộn ly à? Hay là muốn đầu độc em?"

"Tại sao thầy Slughorn lại muốn đầu độc Harry chứ?" Ginny hỏi.

"Anh chả biết," Fred nói, "nhưng chắc phải có cả đống người muốn đầu độc Harry, đúng không? 'Kẻ Được Chọn' và

đủ thứ lăng nhăng ấy?”

“Vậy anh nghĩ thầy Slughorn là một Tử Thần Thực Tử hả?” Ginny nói.

“Bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra,” Fred rầu rĩ nói.

“Có thể ông ta bị ếm Lời Nguyền Độc Đoán,” George nói.

“Hoặc cũng có thể thầy vô tội,” Ginny nói. “Chất độc có thể ở trong chai rượu, trong trường hợp này thì người bị nhắm tới có lẽ chính là thầy Slughorn.”

“Ai mà muốn giết thầy Slughorn chứ?”

“Cụ Dumbledore cho rằng Voldemort muốn thầy Slughorn đứng về phe hắn,” Harry nói. “Thầy Slughorn đã trốn tránh suốt một năm trước khi thầy đến trường Hogwarts. Và…” Nó nghĩ đến cái ký ức của thầy Slughorn mà thầy Dumbledore vẫn chưa thể lấy được. “Và có thể Voldemort muốn khử thầy ấy, biết đâu hắn nghĩ thầy Slughorn có thể có ích cho cụ Dumbledore.”

“Nhưng anh nói là thầy Slughorn đã tính tặng thầy Dumbledore chai rượu đó nhân lễ Giáng sinh mà,” Ginny nhắc Harry. “Vậy thì kẻ đầu độc rất có thể đã nhắm vào thầy Dumbledore.”

“Nếu vậy thì kẻ đầu độc không biết thầy Slughorn rõ lắm,” Hermione nói, đây là lần mở miệng đầu tiên trong suốt mấy tiếng đồng hồ và giọng cô nàng nghe như thể đang bị cảm lạnh nặng lắm. “Bất cứ ai quen thầy Slughorn đều phải biết rằng hễ có cái gì ngon lành là y như rằng thầy sẽ giữ cái đó lại cho mình.”

“Ơ-mai-ni,” Ron bỗng nhiên rên lên giữa chừng.

Tất cả lại im lặng, lo lắng nhìn Ron, nhưng sau một lúc lảm nhảm mấy tiếng không thể hiểu được, nó bắt đầu ngáy.

Cửa phòng ngủ chợt mở ra, khiến tất cả tụi nó giật bắn người: bác Hagrid đang sải dài bước chân về phía tụi nó, tóc bác lấm tấm nước mưa, tấm áo khoác da gấu của bác đánh phần phật sau lưng, một cái ná cầm trong tay, bác để lại khắp sàn những dấu chân bết đầy sình bự bằng con cá heo.

“Ở trong rừng cả ngày!” Bác thở hổn hển. “Aragog trở bệnh nặng, bác đã đọc sách cho nó nghe - không kịp ăn tối, vừa mới về đến nơi thì nghe giáo sư Sprout cho hay chuyện của Ron! Nó sao rồi?”

“Dạ, không đến nỗi nào,” Harry nói. “Họ nói nó sẽ bình phục.”

“Không được có quá sáu khách viếng thăm cùng một lúc!” Bà Pomfrey nói, vừa lật đật đi ra khỏi phòng bà.

“Tính cả bác Hagrid mới đủ sáu,” George chỉ ra.

“Ờ… phải…” Bà Pomfrey nói, dường như bà tính bác Hagrid thành nhiều người vì thân hình đồ sộ của bác. Để lấp liếm sự lộn xộn của mình bà lại lật đật đi lau sạch mấy dấu chân đầy bùn bằng cây đũa phép.

“Hổng thể nào tin được chuyện này,” Bác Hagrid khàn khàn nói, vừa lắc lắc cái đầu tóc râu ria bờm xờm to tướng khi bác ngó xuống Ron. “Hổng thể nào tin được… Coi thằng bé nằm kìa… ai lại muốn hại nó hả?”

“Tụi con đang bàn bạc về chuyện đó,” Harry nói. “Tụi con

không biết.”

“Ai đó có hận thù gì đó với đội Quidditch nhà Gryffindor, có thể nào không hả?” Bác Hagrid lo lắng nói. “Ban đầu là Katie, bây giờ là Ron…”

“Cháu *không hiểu nổi ai* mà lại đi khử một đội Quidditch cơ chứ!” George nói.

“Ai chứ Wood thì có thể khử đội Slytherin, nếu nó chạy được tội đó,” Fred nói ra vẻ công bằng.

“Em không nghĩ đó là chuyện Quidditch, nhưng em nghĩ hai vụ tấn công có liên quan với nhau.” Hermione khẽ nói.

“Em lý giải điều đó ra sao?” Fred hỏi.

“À, lý do thứ nhất, cả hai cuộc tấn công đều có thể gây chết chóc nhưng mà không ai chết, mặc dù chỉ hoàn toàn nhờ may mắn. Và lý do thứ hai, cả Độc Dược lẫn xâu chuỗi đều không tới được người bị nhắm giết.” Rồi cô bé nói thêm với vẻ nghiền ngẫm, “Dĩ nhiên, điều đó khiến cho kẻ đứng đằng sau chuyện này càng trở nên nguy hiểm hơn, bởi vì kẻ đó dường như chẳng bận tâm đến chuyện hắn sẽ giết chết bao nhiêu người trước khi hắn thực sự đạt được tới đúng nạn nhân.”

Chưa ai kịp đáp lại tuyên bố đáng sợ này thì cánh cửa phòng bệnh lại mở ra và ông bà Weasley tất tả đi vào. Họ chẳng làm được gì hơn là tự thuyết phục mình rằng Ron sẽ bình phục hoàn toàn trong lần thăm bệnh cuối cùng của họ; bà Weasley lúc này ôm chầm lấy Harry và siết nó thật chặt. “Cụ Dumbledore nói với hai bác là con đã cứu Ron bằng viên sỏi dê,” bà sụt sịt khóc. “Ôi, Harry ơi, hai bác biết nói gì đây? Con

đã cứu Ginny… con đã cứu bác Arthur… giờ đây con cứu thằng Ron.”

“Xin bác đừng… con đâu có…” Harry lúng túng nói khẽ.

“Bây giờ bác dừng lại ngẫm nghĩ thì thấy dường như một nửa gia đình của bác đã nợ ơn cứu mạng của con,” ông Weasley nói bằng giọng cố kìm nén. “Thôi thì, Harry à, tất cả những gì bác có thể nói là cái hôm mà Ron quyết định ngồi chung toa với con trên tàu Tốc hành Hogwarts thiệt là một ngày may mắn cho nó.”

Harry không thể nghĩ ra lời nào để đáp lại điều này và gần như vui mừng khi bà Pomfrey nhắc nhở mọi người là chỉ có sáu khách thăm bệnh được phép vây quanh giường Ron thôi; nó và Hermione đứng dậy ngay để đi ra và bác Hagrid quyết định đi theo tụi nó, để Ron ở lại cùng gia đình.

“Thiệt là khủng khiếp,” bác Hagrid làu bàu trong mớ râu khi ba người bước dọc hành lang đến cầu thang đá hoa cương. “Bất chấp tất cả biện pháp an ninh, bọn trẻ vẫn bị hại…. cụ Dumbledore lo phát bệnh…. Cụ không nói nhiều, nhưng bác thấy được…”

“Cụ Dumbledore có ý kiến gì không, bác Hagrid?” Hermione mạo muội hỏi.

“Bác chắc cụ phải có hàng trăm ý nghĩ, đầu óc cụ siêu như vậy,” bác Hagrid nói. “Nhưng cụ vẫn không biết ai đã gởi xâu chuỗi hay ai đã bỏ thuốc độc vô chai rượu, chứ không thì chúng đã bị bắt rồi, đúng hông? Điều làm cho bác lo lắng,” bác Hagrid nói, vừa nhỏ giọng lại vừa liếc mắt nhìn quanh. (Harry, để chắc chắn yên tâm, kiểm tra cả trần nhà coi có con

yêu tinh Peeves không), "là trường Hogwarts còn có thể hoạt động được bao lâu nữa nếu học sinh cứ bị tấn công. Lại lặp lại vụ Phòng chứa Bí mật nữa sao? Sẽ có hoảng loạn, nhiều phụ huynh sẽ đem con ra khỏi trường, và việc tiếp theo sẽ là Hội đồng Quản trị…"

Bác Hagrid ngừng nói khi bóng ma của một phụ nữ tóc dài lừng lững trôi ngang qua, rồi bác nói tiếp bằng giọng thì thầm khó nghe, "… Hội đồng Quản trị sẽ nói tới chuyện đóng cửa trường vĩnh viễn."

"Bác có chắc không?" Hermione nói, có vẻ lo lắng.

"Phải nhìn vấn đề từ quan điểm của họ," bác Hagrid nói một cách nặng nề. "Ý là, xưa nay cho con cái đi học ở trường Hogwarts cũng là có chút mạo hiểm, đúng hông? Cả trăm phù thủy vị thành niên bị nhốt chung với nhau, thế nào cũng có xảy ra tai nạn, đúng hông? Nhưng chuyện ám sát có chủ mưu là chuyện khác. Cho nên cũng không lạ gì cụ Dumbledore nổi giận với thầy Sna…"

Bác Hagrid ngừng ngang giữa chừng, có thể thấy vẻ áy náy quen thuộc trên gương mặt đầy râu đen rối mù của bác.

"Sao?" Harry nói nhanh. "Cụ Dumbledore nổi giận với thầy Snape à?"

"Bác đâu có nói vậy'," bác Hagrid nói, nhưng không có gì tố cáo bác trắng trợn hơn vẻ hoảng hốt của bác. "Coi mấy giờ rồi. Cũng sắp tới nửa đêm rồi, bác phải đi…"

"Bác Hagrid ơi, tại sao cụ Dumbledore nổi giận với thầy Snape?" Harry hỏi to.

“Suỵt!” Bác Hagrid nói, tỏ vẻ vừa giận vừa lo. “Đừng có hét om sòm những chuyện như vậy chứ, Harry, con muốn cho bác mất việc hả? Quên, con hơi đâu mà bận tâm chuyện đó, bây giờ con đâu có còn học lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền…”

“Bác đừng cố làm cho con áy náy, chẳng ăn thua gì đâu!” Harry nói mạnh mẽ. “Thầy Snape đã làm gì hở bác?”

“Bác không biết, Harry à, lẽ ra bác không nên nghe gì hết! Bác… chà, bác đang đi ra khỏi khu rừng đêm hôm kia thì tình cờ nghe họ nói với nhau… ờ, cãi nhau. Không muốn họ chú ý đến mình nên bác cũng có tránh đi và không muốn lắng nghe, nhưng mà… Họ cãi nhau nảy lửa nên cũng không dễ gì bịt tai lại.”

“Sao hả bác?” Harry năn nỉ, trong khi bác Hagrid nhấp nhổm trên đôi chân khổng lồ một cách khó chịu.

“Thì… bác chỉ nghe thầy Snape nói cụ Dumbledore hơi xem nhẹ mọi việc quá và có lẽ thầy ấy - thầy Snape - không muốn làm việc đó nữa…”

“Làm việc gì?”

“Bác không biết, Harry à, nghe có vẻ như thầy ấy cảm thấy công việc hơi quá sức, vậy thôi… đằng nào đi nữa thì cụ Dumbledore đã nói thẳng thừng với thầy ấy là thầy ấy đã đồng ý làm việc đó và chỉ vậy thôi. Cụ hơi cứng rắn với thầy ấy. Và rồi cụ nói gì đó về chuyện thầy Snape lục soát Nhà Slytherin của thầy ấy. Thì cũng không có gì lạ về chuyện đó!” Bác Hagrid vội vã nói thêm trong khi Harry và Hermione nhìn nhau đầy ngụ ý. “Tất cả chủ nhiệm Nhà đều phải điều tra vụ xâu chuỗi đó mà…”

“Dạ, nhưng thầy Dumbledore đâu có gây gổ với các chủ nhiệm kia?” Harry nói.

“Coi đây nè,” bác Hagrid vặn vẹo cây ná trong tay một cách bực bội; một tiếng tróc vang lên khá to và cây ná gãy làm đôi. “Bác biết con nghĩ thế nào về thầy Snape, Harry à, và bác không muốn con dấn sâu vô chuyện này nữa.”

“Coi chừng.” Hermione nói nhanh.

Cả ba quay lại vừa đúng lúc để thấy cái bóng của thầy Argus Filch hiện lù lù trên bức tường sau lưng ba bác cháu trước khi chính bản thân thầy giám thị quẹo qua góc tường, lưng gù, cằm run lẩy bẩy.

“À há!” Thầy Filch khò khè nói. “Thức khuya như vầy nghĩa là sẽ bị cấm túc đấy!”

“Không đâu thầy Filch à,” bác Hagrid nói gọn. “Các trò này đi cùng tôi mà.”

“Thì chuyện đó có gì khác đâu?” Thầy Filch khinh bỉ hỏi lại.

“Tôi là một thầy giáo có thớ, đúng không hả đồ á phù thủy dấm dúi?” Bác Hagrid phản pháo lại ngay tức thì.

Trong khi thầy Filch phồng lên giận dữ thì có một tiếng rít lên khó chịu; Bà Norris đã đến mà không ai nhìn thấy, và đang uỡn ẹo quấn mình quanh mắt cá chân khẳng khiu của thầy Filch.

“Đi đi,” bác Hagrid kín đáo nói qua khóe miệng.

Harry không cần đợi bảo đến lần thứ hai; cả nó và

Hermione đều lật đật bỏ đi; giọng nói của bác Hagrid lẫn giọng của thầy Filch đều được cất cao lên và vang dội sau lưng khi tụi nó bỏ chạy. Hai đứa vượt qua con yêu Peeves gần chỗ quẹo vô Tháp Gryffindor, nhưng con yêu này đang hí hửng xẹt về phía phát ra những tiếng quát tháo, vừa khục khặc cười vừa kêu lên:

Khi nào có oánh nhau và khi nào có lộn xộn

Thì kêu Peeves tới, nó sẽ làm mọi chuyện rối gấp đôi!

Bà Béo đang ngủ gục và chẳng vui gì khi bị đánh thức, nhưng bà cũng quăng mình ra một cách quạu quọ để cho hai đứa nó trèo vô căn phòng sinh hoạt chung vắng vẻ yên tĩnh một cách hiền lành bác ái. Không có vẻ gì là thiên hạ đã biết chuyện của Ron; Harry thấy nhẹ nhõm: hôm nay nó đã bị hạch hỏi đủ rồi. Hermione chúc nó ngủ ngon rồi đi về phòng ngủ nữ sinh, tuy nhiên Harry vẫn nán lại, ngồi bên cạnh lò sưởi và nhìn đăm đăm vào đống than hồng đang tàn lụi.

Vậy là cụ Dumbledore đã cãi nhau với thầy Snape. Mặc cho tất cả những gì cụ đã nói với Harry, mặc cho cụ một mực khẳng định rằng cụ tin tưởng hoàn toàn thầy Snape, cụ vẫn mất bình tĩnh với thầy Snape… Cụ đã không tin là thầy Snape đã cố gắng đúng mức để điều tra học sinh Nhà Slytherin à?… Hay có lẽ, điều tra một đứa Slytherin duy nhất: Malfoy?

Có phải vì cụ Dumbledore không muốn Harry làm chuyện ngu ngốc, tự ý hành động, mà cụ đã giả đò như sự nghi ngờ của Harry là vô căn cứ? Có thể như vậy lắm. Cũng có thể cụ Dumbledore không muốn bất cứ điều gì phân tán tâm trí Harry ngoài chuyện học hành, hay chuyện lấy cho được ký ức của

thầy Slughorn. Có lẽ cụ Dumbledore không coi chuyện tâm tình với một học sinh mười sáu tuổi về giáo viên trong trường là chuyện đứng đắn…

"Potter, cậu đây rồi!"

Harry giật mình đứng bật dậy, tay lăm lăm cây đũa phép. Nó đã đinh ninh phòng sinh hoạt chung hoàn toàn vắng vẻ, nó chẳng hề chuẩn bị khi một hình thù to lớn thô kệch đột nhiên nhô lên khỏi một cái ghế bành ở đằng xa. Nhìn kỹ lại thì ra đó là Cormac McLaggen.

"Tôi đợi cậu về từ nãy giờ," McLaggen nói, coi thường cây đũa phép đang chĩa ra của Harry. "Chắc là tôi đã ngủ thiếp đi. Thế này, tôi thấy họ khiêng Ron vô bệnh thất hồi sáng. Nó coi bộ sẽ không đấu được cho trận đấu tuần tới."

Harry mất một lát mới hiểu ra McLaggen đang nói về cái gì.

"Ờ… phải… Quidditch," nó nói, nhét cây đũa phép trở vô thắt lưng của cái quần bò và mệt mỏi lùa bàn tay qua mớ tóc của nó. "Ừ… có thể nó không tham dự được."

"A, vậy thì, tôi sẽ chơi ở vị trí Thủ môn chứ?" McLaggen nói.

"Ừ," Harry nói. "Ừ, tôi nghĩ vậy…"

Nó không thể nghĩ ra lý lẽ tranh cãi lại chuyện đó; nói cho cùng, McLaggen đã đứng hạng thứ hai trong cuộc dợt tuyển cầu thủ.

"Tuyệt vời," McLaggen nói giọng thỏa mãn. "Vậy khi nào thì tập dợt?"

“Cái gì? À… tối mai có một buổi tập.”

“Tốt. Nghe đây, Potter, chúng ta nên bàn chuyện này trước. Tôi có vài ý kiến về chiến lược mà cậu có thể thấy là xài được.”

“Được,” Harry nói không được hăng hái lắm. “Thôi, ngày mai tôi sẽ nghe. Bây giờ tôi hơi mệt… hẹn gặp lại nhé…”

Cái tin Ron bị ngộ độc lan truyền nhanh chóng vào ngày hôm sau, nhưng không gây chấn động như vụ tấn công Katie. Người ta dường như nghĩ rằng có thể đó chỉ là một tai nạn, xét bối cảnh lúc đó nó đang ở trong phòng của ông thầy về Độc Dược, rồi việc nó được cho thuốc giải độc ngay tức thì, lại cũng không có thương tổn thật sự nào cả. Thật ra, học sinh nhà Gryffindor nói chung quan tâm đến trận Quidditch sắp tới hơn, đội nhà sẽ đấu với đội Hufflepuff, bởi vì nhiều đứa muốn được thấy Zacharias Smith, Truy thủ của đội Hufflepuff, bị trừng phạt đích đáng về những lời bình luận của hắn trong suốt trận khai mạc giữa đội Gryffindor và đội Slytherin.

Tuy nhiên, Harry chưa bao giờ quan tâm đến Quidditch ít như vậy; nó đã nhanh chóng bị chuyện Draco Malfoy ám ảnh. Vẫn tiếp tục kiểm tra tấm Bản đồ Đạo tặc mỗi khi có dịp, đôi khi nó đi một vòng đến những nơi mà Malfoy ngẫu nhiên xuất hiện, nhưng vẫn không dò ra được thằng này làm điều gì bất thường. Và vẫn còn đó những lần Malfoy chỉ đơn giản biến mất khỏi tấm bản đồ một cách không thể giải thích được…

Nhưng Harry không có nhiều thì giờ để nghiền ngẫm vấn đề, làm sao mà nghiền ngẫm được với nào là luyện tập Quidditch, nào là bài tập ở nhà, và lại thêm một điều nữa là

bây giờ bất kể nó đi đâu cũng bị Cormac McLaggen và Lavender Brown đón đầu.

Nó không thể nói được ai trong hai người đó gây nhiều phiền toái hơn. McLaggen cứ để tuôn trào một dòng chảy triền miên những ngụ ý rằng nó sẽ là một Thủ môn cố định cho đội giỏi hơn Ron, và một khi Harry đã nhìn thấy nó chơi thường xuyên thì Harry chắc chắn cũng sẽ nghĩ như vậy thôi; nó cũng phê bình rất gay gắt những cầu thủ khác và cung cấp cho Harry những kế hoạch huấn luyện chi tiết, đến nỗi Harry đã hơn một lần buộc phải nhắc nó nhớ ai là đội trưởng.

Cùng lúc đó, Lavender cứ lẽo đẽo đi theo Harry để nói chuyện về Ron, chuyện này Harry thấy còn ngán hơn cả những bài diễn văn Quidditch của McLaggen. Ban đầu, Lavender rất ư là bực dọc rằng chẳng ai nghĩ đến chuyện nói cho cô nàng biết rằng Ron đang nằm bệnh thất - "Ý là, mình là bạn gái của anh ấy mà!" - Nhưng không may là giờ đây cô nàng đã tha thứ cho Harry về sự đãng trí đó và tha thiết muốn có nhiều buổi chuyện trò chu đáo với Harry về tình cảm của Ron - một kinh nghiệm khốn khổ nhất mà Harry sẽ xin chừa một cách vui vẻ.

Sau khi trải qua một cuộc chất vấn gạn hỏi nhì nhằng của Lavender bao gồm từ chuyện Ron nói gì, một cách chính xác, về những cái áo đầm mới của cô nàng, đến chuyện liệu Harry có nghĩ là Ron coi mối quan hệ với Lavender là "nghiêm túc" không, Harry hỏi:

"Này nhé, tại sao bạn không nói với Ron về tất cả những chuyện này?"

"À, mình sẽ nói, nhưng mình đến thăm lúc nào cũng thấy

anh ấy ngủ.” Lavender bực bội nói.

“Vậy hả?” Harry nói, ngạc nhiên vì nó nhận thấy Ron đã hoàn toàn tỉnh táo mỗi khi nó đến bệnh thất thăm bạn, cả hai đã hết sức quan tâm đến cái tin cụ Dumbledore và thầy Snape cãi nhau và hăm hở chì chiết McLaggen đến mức tối đa.

“Hermione Granger có còn đến thăm anh ấy không?” Lavender chợt gặng hỏi.

“Còn, mình nghĩ vậy. Thì, họ là bạn bè với nhau mà, đúng không?” Harry nói không được thoải mái lắm.

“Bạn bè à, đừng chọc cho mình cười đấy,” Lavender đay nghiến nói. “Sau khi Ron bắt đầu hẹn hò với mình, Hermione không thèm nói chuyện với anh ấy mấy tuần lễ liền! Nhưng bây giờ anh ấy đang *gây chú ý* thì cô nàng lại muốn làm lành…”

“Bạn coi chuyện bị ngộ độc là gây chú ý à?” Harry hỏi. “À… xin lỗi, mình phải đi… kìa McLaggen đang tới để nói về chuyện Quidditch,” Harry hấp tấp nói, và xẹt ngang vô một cánh cửa giả đò như một bức tường chắc chắn và phóng xuống lối đi tắt dẫn nó đến lớp Độc Dược, nơi mà, may phước, cả Lavender lẫn McLaggen không thể rượt theo nó.

Vào buổi sáng diễn ra trận Quidditch với đội Hufflepuff, Harry ghé qua bệnh thất trước khi đi xuống sân đấu. Ron bồn chồn khích động; bà Pomfrey không cho nó xuống sân vận động xem trận đấu, vì bà cảm thấy trận đấu quá ư khích động đối với nó.

“Vậy McLaggen làm ăn ra sao?” Nó lo lắng hỏi Harry, hiển

nhiên quên béng là nó đã hỏi câu đó hai lần rồi.

"Mình đã nói với bồ rồi." Harry nói một cách kiên nhẫn, "hắn có thể xếp vào đẳng cấp thế giới và mình chẳng muốn giữ hắn trong đội chút nào. Hắn cứ cố dạy bảo mọi người phải làm gì, hắn nghĩ hắn có thể chơi ở bất cứ vị trí nào hay hơn hết thảy những người còn lại trong đội. Mình chỉ mong đá hắn đi cho rồi. Và nhân nói chuyện đá đi cho rồi," Harry nói thêm khi đứng dậy cầm cây chổi Tia Chớp của nó, "bồ làm ơn đừng giả đò ngủ khi Lavender đến thăm bồ, được không? Cô ta cũng làm mình phát điên luôn."

"Ờ," Ron nói, có vẻ ngượng ngùng. "Được thôi."

"Nếu bồ không muốn hẹn hò với cô nàng nữa thì bồ cứ nói cho cô nàng biết," Harry nói.

"Ừ… được… mà đâu có dễ như vậy hả?" Ron nói. Nó ngừng một chút. "Hermione có ghé qua đây trước trận đấu không?" Nó nói thêm một cách không tự nhiên.

"Không, cô nàng đi xuống sân đấu với Ginny rồi."

"Ờ," Ron nói, có vẻ hơi buồn. "Thôi được. Chúc may mắn. Hy vọng bồ đánh bại McLag… Ủa, Smith chứ."

"Mình sẽ cố gắng," Harry nói, vác cây chổi lên vai. "Gặp lại bồ sau trận đấu nhé."

Nó vội vàng đi xuyên qua những hành lang vắng vẻ; cả trường đều đã ra ngoài, hoặc là đã ngồi trên khán đài ở sân vận động, hoặc là đang đi tới đó. Nó đang ngó ra những cửa sổ mà nó đi ngang qua, cố gắng ước chừng sức gió mà tụi nó sẽ phải đương đầu khi bay, thì một tiếng động phía trước khiến nó liếc

nhìn lên và thấy Malfoy đang đi về phía nó, cặp kè với hai đứa con gái, cả hai đều có vẻ rầu rĩ và tức tối.

Malfoy hơi bị chựng lại khi thấy Harry, rồi cười một tiếng cụt ngủn chẳng chút khôi hài, xong tiếp tục bước đi.

"Mày đang đi đâu đó?" Harry gặng hỏi.

"Ừ, tao thiệt tình định nói cho mày biết, bởi vì đây là chuyện của mày mà, Potter," Malfoy khinh khỉnh nói. "Mày liệu hồn nhanh chân lên, họ đang đợi 'Đội Trưởng Được Chọn'… 'Thằng bé Ghi bàn'… hay mỹ danh gì gì đó mà họ gán cho mày những ngày này."

Một trong hai đứa con gái cười đầy miễn cưỡng. Harry nhìn chằm chằm cô bé. Cô ta đỏ bừng lên. Malfoy đẩy Harry tránh qua một bên để đi qua và cô bé cùng cô bạn cũng đi theo Malfoy bén gót, cả ba biến mất khi quẹo qua một góc tường.

Harry đứng như mọc rễ tại chỗ và nhìn ba đứa kia mất tăm. Thiệt là điên tiết lên được; nó đã canh me chính xác để ra sân đấu đúng giờ, vậy mà giờ lại gặp Malfoy đang lén lút ở đây trong khi cả trường không có mặt: đây là cơ hội tốt nhất để Harry khám phá coi Malfoy đang âm mưu trò gì. Những giây im lặng trôi qua, và Harry vẫn còn đứng tại chỗ, đông cứng, đăm đăm nhìn về nơi mà Malfoy vừa mất hút…

"Nãy giờ anh ở đâu?" Ginny gặng hỏi khi Harry phóng vào phòng thay đồ. Toàn đội đã thay đồ xong và đã sẵn sàng; Coote và Peakes, những Tấn thủ đều đang đập cây gậy của họ vô chân một cách sốt ruột.

"Anh gặp Malfoy," Harry khẽ nói với cô bé trong khi cởi

tấm áo chùng đỏ tía của nó ra. “Thế là anh muốn biết nó làm gì trong tòa lâu đài với hai cô bạn gái trong khi mọi người khác đều đang ở dưới đây…”

“Chuyện đó quan trọng lắm vào lúc này à?”

“À, chẳng qua anh muốn tìm hiểu thôi.” Harry vừa nói vừa nắm lấy cây Tia Chớp của nó và sửa cho cặp kiếng ngay lại. ‘Thôi, đi nào!”

Và không nói thêm một lời, nó đi vào sân đấu giữa tiếng hoan hô và la ó rân trời.

Có một chút xíu gió; mây từng mảng bàng bạc; thỉnh thoảng đó đây lại hửng lên ánh nắng rực rỡ.

“Điều kiện thi đấu phức tạp!” McLaggen dõng dạc nói với cả đội “Coote, Peakes, hai bạn cần bay tránh hướng mặt trời, để bọn kia không thấy hai bạn bay đến…”

“Tôi là đội trưởng, McLaggen à, làm ơn đừng dạy bảo các bạn ấy nữa,” Harry tức giận nói. “Bạn chỉ cần trổ tài điều khiển bên các cột gôn là đủ!”

Khi McLaggen đã bỏ đi rồi, Harry quay lại Coote và Peakes.

“Các bạn phải *chắc chắn* bay tránh mặt trời nhé,” nó nói một cách bất đắc dĩ.

Nó bắt tay đội trưởng nhà Hufflepuff, và khi tiếng còi của bà Hooch vang lên, nó đạp mạnh xuống đất một cái và bay lên không trung, cao hơn tất cả những người khác trong đội, lượn quanh sân đấu để tìm trái banh Snitch. Nếu nó có thể bắt được trái banh sớm thì có thể còn cơ hội để nó trở lại tòa lâu đài, vớ

lấy tấm Bản đồ Đạo tặc, và tìm xem Malfoy đang làm gì…

"Và Smith của nhà Hufflepuff đang có trái Quaffle," một giọng nói mơ màng vang lên, vọng qua sân trường. *"Anh ta là bình luận viên trong trận đấu trước, và dĩ nhiên, Ginny Weasley đã bay tông vào anh chàng, tôi nghĩ có lẽ cố ý, thấy giống như vậy lắm. Smith đã hơi bất lịch sự với đội Gryffindor, tôi tin là anh ta hối tiếc là bây giờ lại phải đấu với họ… Ôi, nhìn kìa, anh ta mất trái Quaffle rồi, Ginny đã cướp được của anh ta, tôi thích Ginny lắm, chị rất tử tế…*"

Harry ngó chăm chăm xuống đài bình luận viên. Chắc chắn là không ai có đầu óc bình thường lại để Luna Lovegood bình luận. Nhưng cho dù nhìn từ trên cao, nó vẫn không thể nhầm lẫn mái tóc vàng óng dài và dơ, với xâu chuỗi làm bằng nút chai bia bơ… Bên cạnh Luna, giáo sư McGonagall có vẻ hơi khó chịu một chút, như thể bà quả thực đã nghĩ lại về sự bổ nhiệm của mình.

"*… nhưng giờ đây gã cầu thủ kếch xù của nhà Hufflepuff ấy đã lấy lại được trái Quaffle của chị, tôi không làm sao nhớ được tên anh ta, cái gì nghe như Bibble… không, Buggins…*"

"Đó là Cadwallader!" Giáo sư McGonagall bên cạnh Luna nói to. Đám đông rộ lên cười.

Harry chăm chú nhìn quanh tìm trái banh Snitch; chẳng thấy dấu hiệu nào của nó cả. Một lát sau Cadwallader ghi bàn. McLaggen lúc đó đang hò hét phê bình Ginny đã để mất trái Quaffle, hậu quả là anh chàng không để ý thấy trái banh đỏ bự tổ chảng bay vèo ngang qua mang tai phải của mình.

"McLaggen, bạn làm ơn để ý đến công việc của bạn và để

những người khác yên!" Harry rống lên, vừa xoay lại để đối diện Thủ môn của nó.

"Mày có làm gương đâu!" McLaggen quát lại, mặt đỏ ngầu và giận điên lên.

"Và Harry Potter lúc này đang cãi nhau với Thủ môn của mình," Luna bình thản nói, trong khi đám Hufflepuff và Slytherin bên dưới trong đám đông hè nhau reo hò và chế giễu. "*Tôi không tin chuyện đó sẽ giúp anh tìm được trái banh Snitch, nhưng có thể đó là một mánh lới khôn ngoan…*"

Tức giận văng tục, Harry xoay một vòng và bay đi lượn vòng quanh sân đấu một lần nữa, rà khắp chốn tìm dấu hiệu của trái banh vàng tí hon.

Ginny và Demelza mỗi người đã ghi được một bàn, khiến cho những người cổ động áo đỏ tía và vàng kim có dịp reo hò. Sau đó Cadwallader lại ghi bàn nữa, san bằng tỉ số, nhưng Luna dường như không để ý; cô nàng tỏ ra không hứng thú lắm những chuyện tầm thường như ghi bàn thắng, và tiếp tục cố gắng hướng sự chú ý của đám đông vào những chuyện hay ho như hình dạng những đám mây trời và khả năng Zacharias Smith, người cho tới giờ phút này chưa giữ được trái Quaffle nào lâu quá một phút, sẽ phải chịu đựng một thứ có tên gọi là "Dị ứng Bại Sĩ."

"Bảy mươi bốn điểm cho đội Hufflepuff." Giáo sư McGonagall quát vào miệng loa của Luna.

"*Ủa, vậy à?"* Luna mơ màng nói. "*Ôi, nhìn kìa! Thủ môn đội Gryffindor chụp được cây gậy của một trong những Tấn thủ*."

Harry xoay tròn giữa không trung. Quả đúng, McLaggen, vì lý do chỉ có anh ta mới biết, đã giựt cây gậy của Peakes và có vẻ đang biểu diễn minh họa cách đánh một trái Bludger về phía anh chàng Cadwallader đang bay tới.

"Anh làm ơn trả cây gậy lại cho bạn ấy và trở lại vị trí Thủ môn!" Harry gầm lên, vừa nhào về phía McLaggen đúng lúc McLaggen quật một cú tàn khốc vào trái Bludger và đánh hụt trái banh.

Một cơn đau lòa mắt lộn ruột… một tia chớp nhá sáng… những tiếng gào rú xa xăm… và cảm giác rơi xuống một đường hầm dài thăm thẳm…

Chuyện kế đến mà Harry biết là nó đang nằm trong một cái giường hết sức êm ấm thoải mái và đang nhìn lên ngọn đèn đang tỏa một vòng ánh sáng vàng óng lên cái trần tôi tối. Nó ngóc đầu lên một cách khó khăn. Nằm bên trái nó là một anh chàng tóc đỏ hoe, mặt lấm tấm tàn nhang, trông quen quen.

"Bồ ghé vô thiệt là hay," Ron nhe răng cười, nói.

Harry chớp mắt nhìn quanh. Dĩ nhiên rồi: nó đang nằm trong bệnh thất. Bầu trời bên ngoài nhuộm màu chàm còn vương mấy vệt đỏ thắm. Trận đấu hẳn là đã kết thúc cách đây nhiều tiếng đồng hồ… không biết còn chút hy vọng nào về vụ Malfoy không. Harry cảm thấy đầu nó nặng một cách kỳ lạ; nó giơ tay lên và cảm thấy một lớp băng quấn cứng ngắc.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

"Nứt sọ," bà Pomfrey nói, lật đật chạy ra và đẩy nó nằm trở xuống gối. "Không có gì đáng lo, tôi đã vá nó lại ngay tức thì,

nhưng tôi phải giữ trò lại bệnh thất đêm nay. Trò không nên cố gắng quá sức trong vòng vài tiếng đồng hồ."

"Con không muốn ở lại đây suốt đêm," Harry tức tối nói, vừa ngồi bật dậy và quăng chăn mền ra. "Con muốn tìm McLaggen và giết nó."

"Tôi e rằng như thế sẽ rơi vào khoản 'cố gắng quá sức'," bà Pomfrey nói, vừa kiên quyết đẩy nó nằm trở xuống giường và giơ cây đũa phép của bà lên đe dọa. "Trò sẽ ở lại đây cho đến khi nào tôi cho trò xuất viện, Potter à, nếu không, tôi sẽ báo cho thầy Hiệu trưởng biết."

Bà lại tất tả quay trở lại văn phòng của mình, và Harry nằm vật xuống gối, giận xì khói.

"Bồ có biết mình thua với tỉ số bao nhiêu không?" Nó hỏi Ron qua kẽ răng nghiến chặt.

"À, có, mình biết," Ron nói với giọng chân thành cáo lỗi. "Tỉ số chung cuộc là ba trăm hai mươi và sáu mươi."

"Xuất sắc," Harry nói một cách hung tợn. "Thiệt là xuất sắc! Mình mà túm được McLaggen…"

"Bồ không muốn túm nó đâu, nó đã sưng phù lên bằng quỷ khổng lồ rồi," Ron nói vẻ phải chăng. "Riêng mình, mình nghĩ có nhiều điều đáng nói về chuyện ếm xì bùa hắn bằng cái móng chân gì đó trong cuốn sách của Hoàng tử. Dù sao thì những người khác trong đội có lẽ đã thanh toán sòng phẳng với hắn trước khi bồ ra được khỏi nơi đây, tụi nó cũng đâu có vui mừng gì…"

Trong giọng nói của Ron có một niềm hân hoan được đè

nén hơi tồi; Harry có thể nói Ron cũng khoái chí rằng McLaggen đã làm nên cớ sự tòe loe toét loét như vậy. Harry nằm đó, đăm đăm nhìn lên mảng ánh sáng trên trần, cái sọ vừa mới được vá lại của nó không đau đớn một cách cụ thể, mà chỉ có cảm giác hơi mỏng manh bên dưới tất cả những lớp băng.

"Nằm đây mình có thể nghe được bình luận," Ron nói, giọng nó bây giờ run run vì cười. "Mình hy vọng từ giờ trở đi Luna sẽ bình luận mọi trận đấu… *Dị ứng Bại Sĩ..*"

Nhưng Harry vẫn còn giận đến nỗi chẳng thấy chút gì hài hước trong tình cảnh ấy, và một lát sau tiếng cười hô hố của Ron ngớt đi.

"Ginny có đến thăm trong lúc bồ còn bất tỉnh," Ron nói sau một hồi im lặng, và trí tưởng tượng của Harry vọt lên mức "cố gắng quá sức", nhanh chóng tạo dựng cái cảnh tượng Ginny, vừa khóc nức nở trên thân hình không sự sống của nó, vừa thú nhận tình cảm mê đắm của cô bé đối với nó trong khi Ron chúc phúc cho cả hai…

"Con nhỏ nói là bồ chỉ đến nơi vừa đúng giờ bắt đầu trận đấu. Sao vậy? Bồ ra khỏi đây lúc còn sớm mà."

"Ờ…" Harry nói, cái cảnh trong đầu nó tắt phụt. "Ừ… chẳng là, mình nhìn thấy Malfoy lén lút với hai đứa con gái coi bộ không muốn đi với nó chút nào, và đó là lần thứ hai mà nó canh chắc không ra sân đấu Quidditch với cả trường; nó cũng đã không dự trận vừa rồi, nhớ không?" Harry thở dài. "Phải chi lúc đó mình đi theo dõi nó, trận đấu đúng là một thảm bại…"

"Đừng có ngu," Ron nói ngay. "Bồ không thể nào bỏ qua

một trận đấu Quidditch chỉ để theo dõi Malfoy, bồ là Đội trưởng mà!"

"Mình muốn biết nó đang âm mưu gì," Harry nói. "Và đừng nói là mình chỉ tưởng tượng, nhất là sau khi mình nghe lỏm được cuộc chuyện trò giữa nó với thầy Snape…"

"Mình không hề nói là bồ chỉ tưởng tượng," Ron nói, vừa nhấc mình lên tựa trên cùi chỏ để quay sang nhìn Harry và nhăn mặt lại, "nhưng chẳng có luật lệ nào nói cùng một lúc, ở đây, chỉ cho phép một người được mưu tính chuyện gì đó! Bồ hơi bị Malfoy ám ảnh rồi đó, Harry à. Ý mình nói là, nếu nghĩ đến chuyện bỏ trận đấu chỉ để theo dõi nó…"

"Mình muốn bắt quả tang nó!" Harry nói trong cơn thất vọng nản lòng. "Mình muốn nói là, nó đi đâu khi nó biến mất khỏi tấm bản đồ chứ?"

"Ai mà biết… Hogsmeade chăng?" Ron ngáp dài đưa ra giả thuyết.

"Mình không hề nhìn thấy nó đi dọc theo bất cứ hành lang bí mật nào trên bản đồ. Với lại mình nghĩ mấy hành lang đó giờ đây đều được canh gác mà?"

"Chà, vậy thì, mình không biết rồi," Ron nói.

Hai đứa lại im lặng. Harry đăm đăm nhìn lên vòng tròn ánh sáng đèn trên trần, nghĩ ngợi…

Giá mà nó có được quyền lực của ông Rufus Scrimgeour, nó sẽ cử người theo đuôi Malfoy, nhưng rủi thay Harry đâu có một văn phòng đầy những Thần Sáng đặt dưới sự chỉ huy của nó… Nó nghĩ ngay đến việc lập ra cái gì đó giống như Đ.Q.D,

nhưng lại nảy sinh vấn đề là tụi nó sẽ bị mất buổi học. Phần lớn tụi nó, nói cho cùng, đều có một thời khóa biểu đầy kín…

Từ bên giường Ron vọng sang tiếng ngáy khò khò. Một lát sau bà Pomfrey ra khỏi văn phòng, lần này bà mặc một cái áo ngủ dày. Giả vờ ngủ là chuyện dễ nhất đời; Harry lăn qua nằm nghiêng và lắng tai nghe tất cả màn cửa sổ đang tự khép lại khi bà Pomfrey vẫy cây đũa phép. Đèn mờ đi, và bà quay trở vô văn phòng; nó nghe tiếng cửa đóng lại một cái kích sau lưng bà và biết là bà đã lên giường ngủ.

Nằm trong bóng tối Harry nhớ lại, đây là lần thứ ba nó bị đem đến bệnh thất vì thương tích khi chơi Quidditch. Lần vừa rồi nó ngã khỏi cây chổi bay vì sự có mặt của những giám ngục chung quanh sân đấu, và lần trước đó nữa thì tất cả xương xẩu của cánh tay nó đã bị ngài giáo sư Lockhart bất tài khoác lác tháo rời ra… tính cho tới nay thì đó là lần bị thương đau đớn nhất… nó nhớ nỗi thống khổ khi phải mọc lại cả nắm xương nội trong một đêm, và nỗi lo lắng cũng chẳng dịu đi được khi có sự xuất hiện của một vị khách bất ngờ vào lúc nửa…

Harry ngồi bật dậy, tim nó giộng bình bình, lớp băng quấn đầu của nó bị lệch đi. Cuối cùng nó cũng có được giải pháp: có một cách để theo dõi Malfoy… Làm sao mà nó lại có thể quên được, tại sao nó không nghĩ đến chuyện đó từ trước nhỉ?

Nhưng vấn đề là làm sao gọi được hắn? Hồi trước làm cách nào nhỉ?

Harry nói trong bóng tối, khe khẽ, ngập ngừng.

“Kreacher?”

Một tiếng nổ rất to vang lên, và tiếp đến là tiếng xô đẩy kêu la the thé vang đầy căn phòng yên tĩnh. Ron thức giấc, kêu ư ử. "Cái gì…?"

Harry vội vã chĩa cây đũa phép về phía cửa văn phòng bà Pomfrey và lầm rầm, "*Bít Kín!"* để bà không thể nào xộc ra. Rồi nó lồm cồm ngoi đến cuối giường để nhìn cho rõ hơn chuyện đang diễn ra.

Hai con gia tinh đang lăn tròn ngay giữa sàn bệnh thất, một con mặc một cái áo thun màu hạt dẻ nhăn nhúm và đội vô số nón len, con kia thì mặc một miếng giẻ rách cũ xì dơ hầy vắt vẻo ngang hông như một cái khố. Bỗng nhiên lại nổ ra một tiếng to nữa, và con yêu tinh Peeves xuất hiện giữa không trung bên trên hai con gia tinh đang vật lộn.

"Ta đang quan sát trò này đấy, Bô xí!" Nó nói với Harry một cách phẫn nộ, vừa chỉ vào hai kẻ đang đánh nhau, rồi rú lên cười khùng khục. "Hãy nhìn mấy sinh vật nhầy nhụa này cự cãi nhau ầm ĩ, cắn nhau cạp nhau, cấu nhau véo nhau…"

"Kreacher không được xúc phạm Harry Potter trước mặt Dobby, không, chớ bao giờ, nếu không Dobby sẽ khớp mõm Kreacher lại giùm cậu ấy!" Dobby la lên bằng giọng eo éo.

"… đá vô, quào lại!" Peeves reo hò hí hửng, lúc này nó đang trút vụn phấn xuống hai con gia tinh để khiến chúng nổi khùng thêm. "Véo mạnh, thúc sâu!"

"Kreacher sẽ nói cái gì mình muốn nói về chủ nhân, ừ, đúng, chủ nhân gì thằng ấy chứ, bạn bè nhơ nhuốc với bọn Máu bùn, ôi, bà chủ tội nghiệp của Kreacher sẽ nói sao…?"

Harry không thể biết được chính xác bà chủ của Kreacher sẽ nói gì, bởi vì đúng lúc đó Dobby đút nguyên nắm tay nhỏ khẳng khiu đầu mấu vô miệng Kreacher làm văng ra một nửa bộ răng của nó. Harry và Ron cùng nhảy ra khỏi giường và gỡ hai con gia tinh ra, mặc dù cả hai vẫn còn cố đá và véo lẫn nhau, có thêm Peeves đốc vô, con yêu này bay vòng vòng quanh ngọn đèn ré lên, "Thọc ngón tay vô mũi nó, kéo chóp nó, nhéo tai nó…"

Harry chĩa cây đũa phép vào Peeves và nói, *"Khóa Lưỡi!"*

Peeves chụp lấy cổ họng nó, ráng nuốt nuốt, rồi bay vụt ra khỏi phòng, vừa làm mấy động tác tục tĩu nhưng không thể nói được tiếng nào nữa, do cái lưỡi của nó đã bị dán dính vô vòm miệng.

"Hay," Ron nói vẻ khen ngợi, vừa nhấc Dobby lên không trung để chân tay cù néo của nó không quờ trúng Kreacher. "Có phải đó là một bùa khác trong cuốn sách của Hoàng tử không?"

"Ừ," Harry nói, vừa bẻ quặt nửa chừng cánh tay quắt queo của Kreacher. "Được rồi, ta cấm bọn bây đánh nhau! À, Kreacher, ta cấm mi đánh nhau với Dobby. Dobby, tôi biết tôi không được phép ra lệnh cho bạn…"

"Dobby là gia tinh tự do và nó có thể vâng lệnh bất cứ ai nó thích và Dobby sẽ làm bất cứ điều gì Harry Potter muốn nó làm!" Dobby nói, nước mắt chảy dài qua gương mặt nhỏ xíu nhăn nheo thấm vào cái áo thun.

"Thôi được," Harry nói, và nó với Ron thả hai con gia tinh ra, tụi nó cùng rớt xuống sàn nhưng không còn đánh nhau nữa.

“Cậu chủ gọi tôi hả?” Kreacher khào khào nói, nhún xuống cúi chào cho dù ánh mắt nó nhìn Harry rõ ràng là chỉ cầu chúc cho Harry một cái chết đau thương.

“Phải, ta gọi,” Harry nói, vừa liếc mắt về phía cánh cửa văn phòng của bà Pomfrey để kiểm tra xem bùa Bịt Kín còn hiệu nghiệm không; chẳng có dấu hiệu gì chứng tỏ bà có nghe trận náo loạn vừa rồi.

“Ta có công việc giao cho mi,” Harry nói.

“Kreacher sẽ làm bất cứ điều gì chủ nhân muốn,” Kreacher nói, lại nhún xuống cúi chào thấp đến nỗi môi nó gần chạm vào những ngón chân xương xẩu, “bởi vì Kreacher không có sự lựa chọn nào cả, nhưng Kreacher xấu hổ có một chủ nhân như vầy, đúng…”

“Dobby sẽ làm công việc đó, thưa cậu Harry Potter!” Dobby ré lên, hai con mắt bự bằng trái banh quần vợt của nó ràn rụa nước mắt. “Dobby xin được vinh dự giúp đỡ Harry Potter!”

“Để nghĩ coi, nếu cả hai cùng làm việc đó thì cũng tốt thôi,” Harry nói. “Vậy thì được… ta muốn bọn mi theo dõi Draco Malfoy.”

Phớt lờ vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa bực dọc của Ron, Harry tiếp tục nói, “Ta muốn biết hắn đi đâu, hắn gặp ai, và hắn làm gì. Ta muốn bọn mi theo dõi hắn hai mươi bốn trên hai mươi bốn tiếng đồng hồ.”

“Dạ, thưa cậu Harry Potter!” Dobby nói ngay, hai con mắt bự chảng của nó sáng lên niềm phấn khích. “Và nếu Dobby

làm sai, Dobby sẽ tự quăng mình ra khỏi tầng tháp cao nhất, thưa cậu Harry Potter!"

"Không cần phải làm như vậy," Harry vội vã nói.

"Chủ nhân muốn tôi theo dõi cậu trẻ của dòng họ Malfoy à?" Kreacher khào khào hỏi. "Chủ nhân muốn tôi do thám người chắt trai thuần huyết của nữ chủ nhân trước đây của tôi à?"

"Chính là hắn." Harry nói, thấy trước một mối nguy hiểm khủng khiếp và quyết định ngăn chặn ngay tức thì. "Và ta cấm mi để lộ cho hắn biết, Kreacher à, hay cho hắn thấy việc mi đang làm, hay nói chuyện với hắn, hay viết thư cho hắn, hay… hay tiếp xúc với hắn bằng bất cứ cách nào, hiểu không?"

Nó nghĩ là nó thấy được Kreacher đang cố gắng tìm một khe hở trong chỉ thị mà con gia tinh vừa nhận được và nó chờ đợi. Sau một lúc Harry hết sức hài lòng thấy Kreacher cúi xuống thật thấp và nói với nỗi oán hận cay đắng, "Chủ nhân đã nghĩ hết mọi điều, và Kreacher phải vâng lệnh chủ nhân mặc dù Kreacher thà làm nô lệ cho cậu trẻ Malfoy hơn, ôi, phải…"

"Vậy là ổn rồi nhé," Harry nói. "Ta cần được báo cáo thường xuyên, nhưng phải canh chắc khi không có ai ở quanh ta thì mới được đến báo cáo. Ron và Hermione có mặt cũng được. Và đừng nói với ai việc bọn mi đang làm. Chỉ cần bám lấy Malfoy như hai miếng cao dán mụn ấy."

20

THƯ CẦU CỦA CHÚA TỂ VOLDEMORT

Việc đầu tiên xảy ra vào sáng hôm sau là Harry và Ron rời khỏi bệnh thất, sức khỏe hoàn toàn bình phục nhờ sự chăm sóc của bà Pomfrey, và giờ đây chúng đã có thể thưởng thức những ích lợi của việc bị đấm ngã chổng kềnh và bị đầu độc suýt chết, trong đó có cái lợi lớn nhất là giờ đây Hermione đã trở lại bạn bè với Ron như xưa. Hermione thậm chí còn cặp kè tụi nó xuống phòng ăn điểm tâm, đem theo cái tin Ginny đã cãi nhau một trận với Dean. Cái gã đang lờ đờ ngủ trong ngực Harry bỗng nhiên ngóc đầu dậy, hít hửi không khí tràn trề hy vọng.

"Tụi nó cãi nhau về chuyện gì?" Nó hỏi, cố gắng nói giọng bình thường; lúc đó tụi nó đang quẹo vào một hành lang ở tầng thứ bảy vắng vẻ, ngoại trừ một cô gái nhỏ xíu đang săm soi một tấm thảm thêu hình những chú lùn ranh mặc váy xòe. Khi nhìn thấy các anh chị năm thứ sáu đến gần, cô bé hốt hoảng đến nỗi làm rớt cái cân bằng đồng mà cô bé đang cầm.

"Không sao!" Hermione ân cần nói, vội vàng đi tới để giúp đỡ.

Cô nàng gõ đầu cây đũa phép lên cái cân bể và nói, *"Chữa lành"*. Cô bé kia không nói cám ơn, chỉ đứng như bị trời trồng tại chỗ khi các anh chị năm thứ sáu đi ngang qua và nhìn theo tụi nó đi khuất tầm mắt.

Ron liếc nhìn lại cô bé. Nó nói.

"Mình thề là cái cân sẽ teo nhỏ đi."

"Đừng bận tâm đến con bé," Harry nói, hơi sốt ruột. "Ginny và Dean cãi nhau về chuyện gì vậy, Hermione?"

"Ôi, Dean cười chuyện McLaggen tông trái Bludger vô bồ," Hermione nói.

"Cảnh đó chắc là tức cười lắm," Ron nói ra vẻ công bằng.

"Chẳng tức cười chút nào hết!" Hermione nổi sung nói. "Trông dễ sợ hết sức và nếu Coote và Peakes không chụp Harry kịp thời thì Harry có thể đã bị thương trầm trọng!"

"Ừ, thôi, Ginny và Dean cũng không cần phải chia tay về chuyện đó," Harry nói, vẫn cố gắng làm ra vẻ bình thường. "Hay là tụi nó vẫn còn bồ nhau?"

"Còn, tụi nó vẫn còn bồ nhau… Nhưng tại sao bồ quan tâm dữ vậy?" Hermione hỏi, nhìn soi mói Harry.

"Mình chỉ không muốn đội Quidditch rối ren lộn xộn một lần nữa!" Harry hấp tấp nói, nhưng Hermione vẫn tỏ vẻ nghi ngờ. Cho nên nó thở phào khi nghe có tiếng gọi 'Harry!' từ đằng sau, giúp nó có cớ để quay lưng lại Hermione.

"Ủa, chào Luna."

"Em đi vô bệnh thất tìm các anh," Luna nói, vừa lục lọi

trong túi xách. “Nhưng họ nói các anh đã về rồi…”

Cô bé nhét vào tay Ron một cái có vẻ là cọng hành lá, một tai nấm lốm đốm, và một bụm gì đó giống như cứt mèo, cuối cùng kéo ra được một cuộn giấy da bèo nhèo để đưa cho Harry.

“… Em được biểu đưa cho anh cái này.”

Đó là một cuộn giấy da nhỏ mà Harry nhận ra ngay tức thì là thư cụ Dumbledore gọi nó đi học.

“Tối nay,” nó nói với Ron và Hermione, sau khi đã mở thư ra xem.

“Bình luận trận đấu vừa rồi hay ghê!” Ron nói với Luna khi cô bé lấy lại cọng hành xanh, cái nấm đốm, và bụm cứt mèo. Luna mỉm cười ngờ ngợ.

“Anh đang chọc quê em phải không?” Cô bé nói. “Ai cũng nói dở ẹt.”

“Không, anh nói nghiêm túc mà!” Ron nói một cách chân thành. “Anh nhớ chưa bao giờ khoái nghe bình luận hơn lần vừa rồi! Nhân tiện hỏi cái này là cái gì vậy?” Nó nói thêm, giơ cái vật giống cọng hành xanh lên ngang tầm mắt.

“À, đó là Rễ Canh,” cô bé nói, vừa nhét cứt mèo và cái nấm đốm trở vô túi xách. “Anh cứ giữ lại nếu anh thích, em còn mấy cái nữa. Mấy cái đó canh phòng bọn Bông Nuốt hay lắm.” Và cô bé bước đi, bỏ lại Ron cười phát sặc, tay vẫn còn nắm cọng Rễ Canh.

“Mấy bồ biết không, mình càng ngày càng thấy thích Luna hơn.” Ron nói khi tụi nó tiếp tục đi tới Đại Sảnh Đường.

“Mình biết con nhỏ đó khùng, nhưng mà hay ở chỗ…” Nó đột nhiên ngừng nói. Lavender Brown đang đứng ngay chân cầu thang đá, vẻ mặt giận đùng đùng.

“Chào,” Ron lo lắng nói.

“Đi thôi,” Harry thì thầm với Hermione, và hai đứa nó nhanh chân đi qua mặt Lavender, mặc dù vẫn kịp nghe cô nàng nói, “Tại sao anh không nói cho em biết là bữa nay anh xuất viện hả? Và tại sao anh lại cặp kè với *con nhỏ đó* hả?”

Khi Ron xuất hiện ở bàn ăn điểm tâm nửa giờ sau, trông mặt nó vừa lầm lì vừa bực bội, và mặc dù nó ngồi cùng bàn với Lavender, Harry không thấy tụi nó nói một lời với nhau trong suốt thời gian bên cạnh nhau. Hermione hành xử như thể hoàn toàn không biết gì về chuyện đó, nhưng một đôi lần Harry nhìn thấy một nụ cười vu vơ khó hiểu thoáng qua gương mặt cô nàng. Suốt ngày hôm ấy Hermione dường như ở trong một trạng thái đặc biệt vui, và buổi tối đó trong phòng sinh hoạt chung cô nàng thậm chí còn bằng lòng ngó qua (nói cách khác là viết nốt) bài luận môn Thảo Dược cho Harry, một việc mà cho tới lúc đó cô nàng vẫn kiên quyết từ chối vì biết là Harry thể nào rồi cũng cho Ron sao y bản chánh.

“Cám ơn nhiều lắm, Hermione,” Harry vừa nói vừa vỗ nhè nhẹ lên lưng Hermione trong khi coi đồng hồ và thấy là đã gần tám giờ tối. “Nghe nè, mình phải gấp lên, kẻo trễ buổi học với thầy Dumbledore…”

Hermione không trả lời, mà chỉ gạch bỏ đi vài câu văn lủng củng của Harry với vẻ hơi ngao ngán. Toét miệng ra cười, Harry lật đật chui qua lỗ chân dung để đi tới văn phòng thầy

hiệu trưởng. Con thú đá nhảy qua một bên ngay khi nghe mật khẩu *bánh kem bơ*, và Harry nhảy hai bậc một lên cầu thang xoắn, gõ lên cánh cửa vừa đúng lúc chuông đồng hồ bên trong văn phòng điểm tám tiếng.

"Mời vào," cụ Dumbledore gọi, nhưng khi Harry đưa tay để đẩy cánh cửa thì cửa đã được mở ra từ bên trong. Giáo sư Trelawney đứng ngay bên trong cửa.

"Thì ra!" Bà kêu lên, đột ngột chỉ vào mặt Harry, mắt bà chớp chớp sau cặp kính vĩ đại trong lúc nhìn nó.

"Thì ra đây là lý do tôi bị tống ra khỏi văn phòng của ông không chút khách sáo, phải không ông Dumbledore!"

"Cô Sybill thân mến ạ," cụ Dumbledore nói bằng giọng hơi bực, "Làm gì có chuyện tống cô ra khỏi bất cứ nơi nào không chút khách sáo, nhưng Harry quả là có hẹn trước, và tôi thực sự không nghĩ rằng còn điều gì để nói nữa…"

"Được lắm," giáo sư Trelawney nói bằng giọng bị tổn thương sâu sắc. "Nếu ông không chịu trục xuất con ngựa tiếm quyền ấy, thì đành vậy… có lẽ tôi sẽ tìm một ngôi trường khác, nơi mà tài năng của tôi được đánh giá cao hơn…"

Bà đẩy Harry qua một bên để đi ra và biến mất phía dưới cầu thang xoắn; hai thầy trò nó nghe như bà ta té nhào ở khoảng giữa cầu thang, Harry đoán là bà đã giẫm phải một trong những vạt khăn quàng lòng thòng của bà.

"Harry, con hãy đóng cửa lại và ngồi xuống," cụ Dumbledore nói, nghe hơi mệt mỏi.

Harry vâng lời, khi ngồi xuống cái ghế nó vẫn thường ngồi

trước bàn làm việc của cụ Dumbledore, nó để ý thấy cái Tưởng Ký lại nằm giữa hai thầy trò một lần nữa, và thêm hai cái chai nhỏ xíu đựng đầy ký ức xoáy tít.

"Thưa thầy, có phải giáo sư Trelawney không vui vì thầy Firenze vẫn còn dạy không?" Harry hỏi.

"Ừ," cụ Dumbledore nói, "Bộ môn Tiên tri hóa ra nhiều rắc rối hơn là thầy tiên liệu, bản thân thầy chưa từng học môn đó. Thầy không thể bảo thầy Firenze quay trở về rừng, ở đó bây giờ thầy ấy chỉ là một kẻ bị ruồng bỏ, mà thầy cũng không thể bảo cô Sybill Trelawney ra đi. Điều này thầy trò mình biết với nhau thôi: cô ấy không hề biết nỗi nguy hiểm mà cô ấy sẽ gặp phải một khi cô ấy ra khỏi tòa lâu đài. Cô ấy không biết - và thầy nghĩ là sẽ chẳng khôn ngoan gì nếu làm sáng tỏ cho cô ấy - rằng chính cô ấy là người đã lập ra lời tiên tri về con và Voldemort, con hiểu chứ?"

Cụ Dumbledore thở dài một cái thượt, rồi nói, "Nhưng đừng để ý chuyện của giáo ban. Chúng ta còn có nhiều chuyện quan trọng hơn cần bàn bạc. Trước tiên - con đã làm xong bài tập mà thầy giao cho con vào cuối buổi học trước chưa?"

"Ôi," Harry nói, ngẩn người ra. Nào là bài học Độn Thổ và Quidditch, nào là Ron bị đầu độc và nó bị nứt sọ, lại thêm quyết tâm khám phá âm mưu của Draco Malfoy, khiến Harry hầu như quên béng đi cái ký ức của thầy Slughorn mà thầy Dumbledore đã bảo nó phải làm sao moi cho được.

"Dạ, thưa thầy, con đã hỏi thầy Slughorn về chuyện đó vào cuối buổi học môn Độc Dược, nhưng, ơ, thầy ấy không chịu cho con."

Hai thầy trò cùng im lặng một lúc.

Cuối cùng cụ Dumbledore nói, "Thầy hiểu." Cụ chăm chú nhìn Harry qua đầu gọng kính hình nửa vầng trăng và khiến cho Harry có cái cảm giác như mọi khi là nó đang bị chiếu tia X qua người. "Và con cảm thấy rằng con đã hết sức cố gắng trong vấn đề này rồi, đúng không? Rằng con đã vận dụng tất cả tài khôn khéo không nhỏ của con? Rằng con đã chẳng chừa lại chút tinh ranh nào mà không thử qua nhằm lấy cho bằng được cái ký ức đó?"

"Dạ," Harry lặng người đi, quên tuốt luốt định nói tiếp cái gì. Nỗ lực duy nhất mà nó đã làm để lấy cái ký ức đó bỗng nhiên có vẻ ấm ớ phát ngượng. "Dạ… cái bữa mà Ron nuốt nhầm thuốc độc, con đem bạn ấy đến gặp thầy Slughorn. Con nghĩ có lẽ nếu con làm cho thầy ấy cao hứng lên…"

"Và cố gắng đó thành công chứ?" Cụ Dumbledore hỏi.

"Dạ, thưa thầy, không, bởi vì Ron bị trúng độc…"

"… đương nhiên, điều đó đã khiến con quên sạch bách việc cố gắng lấy cái ký ức. Thầy không mong chờ điều gì khác được, khi người bạn thân nhất của con lâm nguy. Tuy nhiên, khi đã rõ là cậu Weasley sẽ bình phục hoàn toàn, thầy đã hy vọng con quay lại công việc mà thầy giao. Thầy tưởng thầy đã nói rõ với con là cái ký ức đó quan trọng như thế nào. Thật vậy, thầy đã làm hết sức để cho con có ấn tượng rằng đó là ký ức chủ chốt nhất trong tất cả, và nếu không có nó thì chúng ta chỉ lãng phí thời gian mà thôi."

Một cảm giác xấu hổ nóng ran và nhức nhối lan từ đỉnh đầu Harry xuống khắp cơ thể nó. Cụ Dumbledore không hề cất cao

giọng, cụ không hề tỏ vẻ giận dữ, nhưng Harry muốn thà thầy quát tháo nó còn hơn; sự thất vọng lạnh lùng này còn tệ hơn bất cứ điều gì khác.

"Thưa thầy," nó nói, với một chút liều mạng, "không phải là con không bận tâm hay gì gì khác, chẳng qua con có… có những việc khác…"

"Những việc khác trong đầu con," cụ Dumbledore nói nốt câu giùm nó. "Thầy hiểu."

Hai thầy trò lại im lặng một lần nữa, sự im lặng khó chịu nhất mà Harry từng trải qua với cụ Dumbledore; sự im lặng dường như cứ kéo dài, kéo dài mãi, thỉnh thoảng chỉ bị ngắt đoạn bằng tiếng ngáy rò rò của bức chân dung cụ Armando Dippet phía trên đầu cụ Dumbledore. Harry cảm thấy nhỏ bé đi một cách kỳ lạ, như thể nó bị co rút lại một chút kể từ khi bước vào căn phòng này. Khi không thể chịu đựng lâu hơn nữa, nó nói, "Thưa giáo sư Dumbledore, con thực sự xin thầy tha lỗi. Lẽ ra con nên làm nhiều hơn… lẽ ra con nên nhận thức được là thầy sẽ chẳng yêu cầu con làm điều đó nếu điều đó không thực sự quan trọng."

"Cám ơn con đã nói như vậy, Harry à," cụ Dumbledore khẽ nói. "Vậy thầy có nên hy vọng từ giờ trở đi con sẽ đặt vấn đề này lên hàng ưu tiên cao hơn không? Sau buổi tối này chúng ta sẽ chẳng có mấy lý do để gặp lại nếu không có cái ký ức đó."

"Thưa thầy, con sẽ làm việc đó, con sẽ lấy cái ký ức của thầy Slughorn," nó tha thiết nói.

"Vậy thì bây giờ chúng ta không nói thêm về việc đó nữa," cụ Dumbledore nói thân mật hơn, "nhưng hãy tiếp tục câu

chuyện của chúng ta từ chỗ chúng ta đã dừng lại. Con có nhớ ở chỗ nào không?"

"Dạ, thưa thầy, có ạ." Harry nhanh nhẩu nói. "Voldemort giết cha hắn và ông bà nội hắn, xong dàn dựng như thể cậu Morfin của hắn là thủ phạm. Sau đó hắn quay trở về trường Hogwarts và hỏi… hắn hỏi giáo sư Slughorn về Trường Sinh Linh Giá," nó ngượng ngùng nói lí nhí.

"Tốt lắm," cụ Dumbledore nói. "Bây giờ, thầy hy vọng, con còn nhớ rằng thầy đã nói với con, từ hồi mới bắt đầu những buổi học này của thầy trò mình là chúng ta sẽ đi vào lĩnh vực của ước đoán và suy nghiệm?"

"Dạ, thưa thầy."

"Cho tới bây giờ, như thầy hy vọng được con đồng ý, thầy đã cho con xem những nguồn dữ liệu tương đối vững chắc cho sự suy luận của thầy về những gì Voldemort đã làm cho đến khi hắn đến tuổi mười bảy?"

Harry gật đầu.

"Nhưng giờ đây, Harry à," cụ Dumbledore nói, "giờ đây sự việc trở nên mịt mù hơn và lạ lùng hơn. Nếu việc tìm chứng cớ về cậu bé Riddle đã là khó khăn, thì việc tìm ai đó sẵn sàng hồi tưởng về người đàn ông Voldemort là chuyện không thể làm được. Thực ra, thầy nghi ngờ liệu có ai đó còn sống, ngoại trừ chính hắn ra, có thể kể cho chúng ta toàn bộ về cuộc sống của hắn sau khi rời khỏi trường Hogwarts không. Tuy nhiên, thầy còn hai cái ký ức cuối cùng mà thầy muốn cùng xem với con," nói đến đó, cụ Dumbledore chỉ hai chai pha lê nhỏ xíu lấp lánh bên cạnh cái Tưởng Ký. "Sau đó thầy sẽ vui mừng

muốn biết ý kiến của con là liệu những kết luận mà thầy rút ra có vẻ đúng hay không.”

Ý nghĩ rằng cụ Dumbledore đánh giá ý kiến của nó cao như thế khiến Harry càng cảm thấy xấu hổ vô cùng về việc nó đã không hoàn thành nhiệm vụ lấy cho được cái ký ức về Trường Sinh Linh giá, và nó nhấp nhổm áy náy trên ghế khi cụ Dumbledore giơ một trong hai cái chai đó lên ánh sáng và xem xét.

“Thầy hy vọng con chưa chán việc lặn vào ký ức của người ta, bởi vì hai cái này chỉ là hồi ức tò mò,” cụ nói. “Cái thứ nhất này xuất xứ từ một gia tinh rất già có tên là Hokey. Trước khi con xem những gì Hokey chứng kiến, thầy phải thuật lại thật nhanh chuyện Chúa tể Voldemort rời khỏi trường Hogwarts như thế nào.”

“Như con có thể đoán được, khi học lên đến năm thứ bảy, hắn đứng đầu bảng trong tất cả các môn mà hắn thi. Khắp xung quanh, bạn bè hắn đều đang quyết định chọn lựa nghề nghiệp mà họ sẽ theo đuổi sau khi ra trường. Gần như mọi người trông chờ những điều kỳ vĩ nơi Tom Riddle, huynh trưởng, Thủ lĩnh nam, người nhận được Phần thưởng Dành cho Cống hiến Đặc biệt Đối với Nhà trường. Thầy biết là nhiều thầy cô giáo, trong số đó có giáo sư Slughorn, đề nghị hắn vào làm ở Bộ Pháp thuật, đề nghị dàn xếp những cuộc hẹn, giới thiệu hắn với những người quen biết lớn. Hắn từ chối tất cả những đề nghị. Chuyện tiếp theo mà các thầy cô biết, là Voldemort làm việc ở tiệm Borgin & Burkes.”

“Ở tiệm Borgin & Burkes?” Harry sửng sốt lặp lại.

“Ở tiệm Borgin & Burkes,” cụ Dumbledore bình thản lặp lại. “Thầy nghĩ con sẽ biết chỗ đó có những điều hấp dẫn gì mà giữ được chân hắn khi chúng ta đi vào ký ức của Hokey. Nhưng đây không phải là nghề nghiệp đầu tiên mà hắn chọn. Ít có ai biết được điều này vào thời đó. Thầy là một trong số rất ít người mà thầy hiệu trưởng lúc đó nói riêng cho biết. Thoạt đầu Voldemort đã đến gặp giáo sư Dippet và hỏi liệu hắn có thể ở lại trường Hogwarts để dạy học không.”

“Hắn muốn ở lại đây à? Tại sao?” Harry hỏi, càng thêm ngạc nhiên.

“Thầy tin là hắn có nhiều lý do, mặc dù hắn không trình bày những lý do đó với giáo sư Dippet,” cụ Dumbledore nói. “Trước nhất, và rất quan trọng, thầy tin Voldemort gắn bó với ngôi trường này hơn với bất cứ người nào khác. Trường Hogwarts là nơi hắn đã vui sướng nhất; nơi đầu tiên và nơi duy nhất mà hắn cảm thấy là nhà.”

Harry cảm thấy hơi nhột nhạt đối với những lời này, bởi vì nó cũng cảm thấy y như vậy về ngôi trường Hogwarts.

“Lý do thứ hai, tòa lâu đài là một thành trì của Pháp thuật cổ xưa. Chắc chắn Voldemort đã thâm nhập vào rất nhiều bí mật của lâu đài, nhiều hơn hầu hết những học sinh khác từng học qua ở ngôi trường này, nhưng có thể hắn cảm thấy nơi đây vẫn còn nhiều bí mật để hắn lần ra manh mối, còn nhiều kho chứa Pháp thuật để hắn bòn rút.”

“Và thứ ba, với tư cách một thầy giáo, hắn sẽ có nhiều quyền lực và ảnh hưởng đối với các pháp sư và phù thủy trẻ. Có lẽ hắn có được ý tưởng này từ giáo sư Slughorn, người

thầy mà hắn có sự giao hảo tốt nhất, người đã thể hiện việc một thầy giáo có thể đóng một vai trò ảnh hưởng như thế nào. Thầy không tưởng tượng được dù chỉ trong một tích tắc rằng Voldemort dự tính sống cả đời hắn ở trường Hogwarts, nhưng thầy nghĩ rằng hắn coi đây như một chỗ để chiêu binh, và là một nơi hắn có thể bắt đầu tự thành lập cho mình một quân đội."

"Nhưng thưa thầy, hắn không được nhận về dạy ở trường à?"

"Không, hắn không được nhận. Giáo sư Dippet nói với hắn là hắn còn quá trẻ ở tuổi mười tám, nhưng giáo sư mời hắn nộp đơn trở lại trong vài năm tới, nếu đến lúc đó hắn còn muốn dạy học."

"Thưa thầy, hắn cảm thấy sao về việc đó?" Harry ấp úng hỏi.

"Hết sức bực bội," cụ Dumbledore nói. "Thầy đã khuyên giáo sư Armando chống lại sự bổ nhiệm đó - thầy không nêu ra những lý do mà thầy vừa nói với con, bởi vì giáo sư Dippet rất yêu mến Voldemort và bị thuyết phục vì vẻ chân thực của hắn. Nhưng thầy không muốn Chúa tể Voldemort trở lại ngôi trường này, và đặc biệt là trong một vị trí có quyền lực."

"Thưa thầy, hắn muốn công việc nào ở trường? Hắn muốn dạy môn gì?"

Không biết bằng cách nào, nhưng Harry biết câu trả lời trước khi cụ Dumbledore đáp.

"Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám. Môn đó lúc ấy do một

vị giáo sư cao tuổi tên là Galatea Merrythought giảng dạy, vị này đã dạy ở trường Hogwarts gần năm mươi năm."

"Vậy là Voldemort đến làm việc ở tiệm Borgin & Burkes, và tất cả thầy cô giáo đã từng ngưỡng mộ hắn đều nói chuyện đó thiệt là phí phạm, một pháp sư trẻ xuất sắc như thế, mà làm việc trong một cửa hàng. Tuy nhiên, Voldemort không chỉ là một nhân viên giúp việc. Lịch sự, đẹp trai và khôn khéo, chẳng bao lâu sau hắn được giao cho những công việc đặc biệt thuộc loại chỉ tồn tại ở một nơi như tiệm Borgin & Burkes, công việc mà, như con biết đó, Harry, chuyên về những đồ vật mang đặc tính có quyền lực hùng mạnh và khác thường. Voldemort được mấy người hùn hạp cửa hàng phái đi thuyết phục người ta chịu từ bỏ những đồ vật quý giá của mình để đem bán, và hắn, theo những thông tin thầy thu thập được, đã làm việc này giỏi một cách khác thường."

"Con dám cá là hắn giỏi," Harry nói, không kềm được.

"Ừ, khá giỏi," cụ Dumbledore nói, với một nụ cười thoảng qua. "Và bây giờ là lúc chúng ta nghe gia tinh Hokey, gia tinh này làm việc cho một phù thủy rất già và rất giàu có tên là Hepzibah Smith."

Cụ Dumbledore dùng cây đũa phép gõ lên cái chai, nút chai bật ra, và thầy rót mớ ký ức xoắn tít vô trong cái Tưởng Ký, vừa làm vừa nói, "Mời con đi trước, Harry."

Harry đứng dậy và một lần nữa nghiêng mình bên trên cái chất gợn sóng óng ánh bạc trong cái chậu đá. Nó rơi xuyên qua khoảng hư vô tăm tối và đáp xuống một phòng khách trước mặt một bà già cực kỳ mập mạp, đội một bộ tóc giả vàng

hoe được trau chuốt tỉ mỉ, và mặc một bộ áo váy màu hồng rực rỡ bay dập dờn quanh thân, tạo cho bà dáng vẻ của một cái bánh kem đang chảy. Bà đang nhìn vào một cái gương nhỏ cẩn châu báu và đánh phấn hồng lên đôi má đã đồ thắm bằng một bông thoa phấn khổng lồ, trong khi mụ gia tinh già nhất và nhỏ thó nhất mà Harry từng thấy cố nhét đôi chân ú na ú núc của bà vào đôi dép bằng vải sa-tanh chật căng.

"Nhanh lên, Hokey!" Bà Hepzibah nói giọng hống hách. "Chàng nói chàng sẽ đến lúc bốn giờ, chỉ còn vài phút nữa thôi, và chàng thì chưa bao giờ trễ!"

Bà cất kỹ cái bông thoa phấn trong khi mụ gia tinh sắp xếp đồ đạc cho ngăn nắp. Đầu mụ gia tinh cao không tới chỗ ngồi của cái ghế bà Hepzibah, và lớp da nhăn nheo máng trên thân hình của mụ giống y như tấm vải trải giường nhàu nát mà mụ khoác kiểu xếp nếp như tấm áo choàng thời La Mã cổ.

"Trông ta thế nào?" Bà Hepzibah hỏi, vừa quay đầu lại ngắm những góc cạnh khác nhau của gương mặt bà trong tấm gương.

"Thưa cô, dễ thương lắm," mụ Hokey nói the thé.

Harry chỉ có thể cho rằng trong giao kèo của Hokey hẳn có ghi rằng mụ phải nói dối qua kẽ răng khi được hỏi câu này, bởi vì theo ý kiến của nó thì Hepzibah Smith còn khuya mới gọi là dễ thương.

Tiếng chuông cửa reo leng keng và cả nữ chủ nhân lẫn mụ gia tinh đều nhảy dựng lên.

"Nhanh lên, nhanh lên, chàng đến rồi, Hokey!"

Bà Hepzibah kêu lên và mụ gia tinh hối hả ra khỏi phòng, căn phòng bày biện đầy nhóc đồ đạc đến nỗi thiệt khó mà biết được làm thế nào một ai đó có thể len lỏi đi giữa chúng mà không xô đổ ít nhất một tá món: nào là những cái tủ chất đầy những hộp sơn mài nho nhỏ, những cái kệ xếp đầy những cuốn sách khắc nổi chữ vàng, những cái giá đỡ những quả địa cầu với quả cầu thiên văn, và nhiều cây kiểng mọc sum suê trong mấy cái chậu bằng đồng. Thực ra, căn phòng trông như một sự pha tạp giữa một tiệm đồ cổ Pháp thuật và một nhà kiếng trồng cây.

Mụ gia tinh quay trở lại nội trong vài phút, theo sau là một chàng trai trẻ cao ráo mà Harry chẳng có chút khó khăn nào để nhận ra là Voldemort. Hắn mặc đơn giản một bộ đồ đen; tóc có hơi dài hơn thuở còn trong trường một tí và hai má hõm sâu, nhưng tất cả đều thích hợp với hắn; trông hắn đẹp trai hơn bao giờ hết. Hắn cẩn thận đi qua căn phòng chật ních với một phong thái cho thấy hắn đã từng đến đây nhiều lần trước đây, và hắn cúi mình thấp xuống để quẹt môi lên bàn tay bé bỏng mập ù của bà Hepzibah.

“Tôi có mang hoa đến cho cô,” hắn nói nhỏ nhẹ, đưa ra một bó hoa hồng không biết lấy ở đâu.

“Chàng trai quá quắt này, cậu không nên làm thế!” Bà già Hepzibah eo éo nói, mặc dù Harry để ý thấy bà đã để sẵn một cái bình không trên cái bàn con gần nhất. “Cậu quả là làm hư gái già này, Tom à… ngồi xuống, ngồi xuống đây nào… Hokey đâu? À…”

Mụ gia tinh xẹt trở vào phòng, bưng theo một cái mâm

đựng mấy cái bánh be bé mà mụ đặt cạnh cùi chỏ của nữ chủ nhân.

"Tự nhiên nhé, Tom," bà Hepzibah nói, "tôi biết cậu thích bánh của tôi lắm. Thế nào, cậu khỏe không? Trông cậu xanh xao quá. Họ bắt cậu làm việc quá độ ở cái tiệm đó, tôi đã nói thế cả trăm lần rồi…"

Voldemort mỉm cười một cách máy móc và bà Hepzibah thì mỉm cười điệu đàng.

"Sao, cậu vin cái cớ nào để đến thăm tôi lần này hở?" Bà hỏi, chớp chớp hàng mi.

"Ông Burke muốn đưa ra một giá cao hơn cho bộ áo giáp do yêu tinh chế tạo," Voldemort nói. "Năm trăm Galleon, ông ấy thấy giá đó cao hơn giá phải chăng…"

"Ấy, ấy, đừng gấp gáp như vậy, kẻo tôi sẽ ngỡ là cậu chỉ đến đây vì mấy thứ đồ đạc rẻ tiền của tôi thôi!" Bà Hepzibah phụng phịu trề môi.

"Tôi được lệnh đến đây vì những thứ đó," Voldemort khẽ nói. "Thưa cô, tôi chỉ là một trợ lý nghèo, phải làm những gì mình được sai bảo. Ông Burke muốn tôi hỏi thăm…"

"Ôi, ông Burke, xù đi!" Bà Hepzibah nói, phẩy bàn tay bé bỏng. "Tôi muốn cho cậu xem một món đồ mà tôi chưa bao giờ cho ông Burke xem! Cậu giữ bí mật được không, Tom? Cậu hứa với tôi là cậu sẽ không kể lại cho ông Burke biết là tôi có cái đó chứ? Ông ta sẽ chẳng bao giờ để cho tôi được yên nếu biết là tôi đã cho cậu xem, và tôi sẽ không bán cho ông Burke hay bất cứ ai! Nhưng mà cậu, Tom à, cậu sẽ đánh giá

cao món đồ này do lịch sử của nó, chứ không phải căn cứ vào số lượng Galleon mà cậu có thể kiếm được nhờ bán nó.”

“Tôi sẽ vui sướng được xem bất cứ thứ gì cô Hepzibah cho tôi xem,” Voldemort nhẹ nhàng nói, và bà Hepzibah lại khúc khích cười kiểu con gái mới lớn.

“Tôi sẽ bảo Hokey đem nó ra giùm… Hokey, mi ở đâu? Ta muốn cho cậu Riddle đây xem báu vật đẹp nhất của ta… Thực ra, cứ đem hết cả hai ra, nhân tiện mi lấy cái đó…”

“Thưa cô đây ạ,” mụ gia tinh eo éo nói, và Harry thấy hai cái hộp da, cái này đè lên cái kia, di chuyển ngang qua căn phòng như thể chúng tự di động, mặc dù nó biết mụ gia tinh tí hon đang đội hai cái hộp trên đầu đi giữa những cái bàn, những nệm gác chân, những ghế đẩu.

“Xem này,” bà Hepzibah vui vẻ nói, vừa nhấc hai cái hộp ra khỏi đầu mụ gia tinh, đặt chúng lên đùi bà, và chuẩn bị mở cái trên cùng ra, “tôi tin là cậu sẽ thích cái này, Tom à… Ôi, nếu gia đình tôi mà biết tôi cho cậu xem… họ thèm thuồng mong muốn được lấy những thứ này biết bao!”

Bà mở nắp hộp ra. Harry nhích tới trước một tí để nhìn cho rõ hơn và thấy một cái gì giống như chiếc cúp bằng vàng có hai cái quai chạm khắc tỉ mỉ.

“Tôi không biết cậu có biết cái này là gì không, Tom? Cầm nó lên đi, nhìn cho kỹ vào nhé!”

Bà Hepzibah thì thầm, và Voldemort đưa bàn tay với những ngón tay dài nhấc cái cúp ra khỏi đám bao bì bằng lụa êm ấm. Harry nghĩ nó nhìn thấy một tia sáng đỏ lóe lên trong đôi mắt

đen của Voldemort. Vẻ thèm muốn của hắn được phản chiếu một cách tò mò trên gương mặt bà Hepzibah, chỉ khác là đôi mắt nhỏ hí của bà thì đắm đuối nhìn nét đẹp trai của Voldemort.

"Một gia huy," Voldemort lẩm bẩm, vừa xem xét những chữ khắc trên cái cúp. "Vậy ra đây là…?"

"… di vật của Helga Hufflepuff, như cậu biết quá rõ, anh chàng thông minh ạ!" Bà Hepzibah nói, vừa chồm tới trước làm nổi lên một tiếng phựt của dây nịt áo trong bị đứt, mà thực ra bà chồm tới là để bẹo cái má hóp của Voldemort. "Chứ tôi chưa nói cho cậu biết là tôi thuộc hàng con cháu họ xa sao? Cái này đã được lưu truyền trong gia đình qua bao nhiêu năm. Dễ thương ghê há? Và nó được coi là có đủ thứ quyền phép nữa, nhưng tôi chưa bao giờ thử qua hết các quyền phép đó, tôi chỉ giữ cho nó được an toàn và xinh xắn ở đây…"

Bà gỡ cái cúp ra khỏi những ngón tay dài của Voldemort và đặt lại nó vào trong hộp trở lại; bà quá chăm chú vào việc đặt cẩn thận cái cúp vào đúng vị trí cũ của nó nên không để ý thấy một thoáng mờ ám vừa lướt qua gương mặt Voldemort khi cái cúp được cất đi.

"Và bây giờ," bà Hepzibah vui vẻ nói, "Hokey đâu? À phải, mi ở đây… đem cái này cất đi nào, Hokey."

Mụ gia tinh ngoan ngoãn đội cái cúp trong cái hộp đi, và bà Hepzibah hướng sự chú ý vào cái hộp đẹp hơn trên đùi bà.

"Tôi tin cậu sẽ thích cái này thậm chí hơn cái kia đấy, Tom ạ," bà thì thầm. "Chồm tới thêm một tí nào, chàng trai yêu quý, để cậu có thể thấy… Dĩ nhiên, ông Burke biết tôi có món

này, tôi đã mua nó của ông ta mà, và tôi dám nói là ông ta muốn lấy lại nó một khi tôi khuất núi…"

Bà đẩy nhẹ cái móc khóa bạc chạm trổ tinh vi và cái nắp hộp nhẹ nhàng bật mở. Trên nền nhung đỏ thắm êm mượt là một mặt dây chuyền hình trái tim bằng vàng y.

Voldemort đưa tay ra, lần này không đợi mời, và cầm lấy cái đó giơ lên ánh sáng, chăm chú nhìn.

"Huy hiệu Slytherin," hắn lặng lẽ nói, khi ánh sáng chờn vờn trên một chữ S uốn éo như rắn và được chạm trổ tinh xảo.

"Đúng vậy!" Bà Hepzibah nói, tỏ ra hớn hở trước ánh mắt sững sờ của Voldemort đăm đăm nhìn cái mặt dây chuyền. "Tôi đã phải trả cho cái này cả núi vàng, nhưng tôi không thể bỏ qua, một vật thực sự quý giá như món đồ này tất phải có trong bộ sưu tập của tôi. Ông Burke đã mua cái này, hiển nhiên từ một mụ đàn bà rách rưới dường như đã đánh cắp nó nhưng chẳng biết gì đến giá trị thực sự của nó…"

Lần này thì không thể nhầm lẫn gì được: đôi mắt của Voldemort lóe lên đỏ rực khi nghe những lời nói đó, và Harry nhìn thấy những khớp đốt ngón tay của hắn trắng bệch đi trên sợi dây chuyền.

"… Tôi dám nói là ông Burke chỉ trả cho con mẹ đó một ít tiền còm, nhưng thế đấy…. Xinh quá hén? Và cũng vậy, cái này có đủ các thứ quyền phép, nhưng tôi chỉ giữ nó xinh đẹp an toàn…"

Bà đưa tay ra lấy lại cái mặt dây chuyền. Trong một thoáng, Harry nghĩ Voldemort không chịu buông ra, nhưng rồi cái mặt

dây chuyền trôi khỏi mấy ngón tay của hắn và trở lại nằm trên lớp đệm nhung đỏ.

"Vậy là cậu được xem rồi đấy nhá, Tom à, và tôi hy vọng cậu thích!"

Bà nhìn tận mặt hắn lần đầu tiên, và Harry thấy nụ cười ngờ nghệch của bà héo đi.

"Cậu có sao không đấy, Tom à?"

"Ồ không," Voldemort nói nhỏ. "Không, tôi vẫn khỏe…"

"Tôi nghĩ… nhưng tôi cho là có lẽ do ánh sáng tạo ra vẻ như vậy thôi…" bà Hepzibah nói, có vẻ khó chịu, và Harry đoán bà ta cũng đã nhìn thấy tia sáng đỏ đã nhất thời hiện ra trong mắt Voldemort. "Đây, Hokey, đem cất đi và khóa lại cẩn thận… dùng bùa chú thông thường…"

"Đến lúc đi rồi, Harry," cụ Dumbledore khẽ nói, và khi mụ gia tinh đeo nơ nhỏng nhảnh đội mấy cái hộp đi, cụ Dumbledore nắm lấy cánh tay Harry một lần nữa và cả hai cùng bay lên xuyên qua cõi lãng quên và trở lại văn phòng cụ.

"Bà Hepzibah Smith chết hai ngày sau cái cảnh nho nhỏ ấy," cụ Dumbledore nói, ngồi trở lại chỗ của cụ và ra dấu bảo Harry cũng nên làm tương tự. "Gia tinh Hokey bị Bộ kết án về tội ngộ sát nữ chủ nhân do bỏ nhầm thuốc độc vào ly ca cao để bà ta uống vào buổi tối."

"Không lẽ nào!" Harry giận dữ nói.

"Thầy thấy chúng ta có cùng suy nghĩ," cụ Dumbledore nói. "Chắc chắn, có nhiều điểm tương đồng giữa cái chết này và cái chết của những người trong gia đình Riddle. Trong cả

hai trường hợp, đều có người nào đó bị đổ tội, người nào đó có trí nhớ rõ ràng về việc gây án…”

“Rồi Hokey thú tội?”

“Mụ nhớ là đã bỏ cái gì đó vô trong ly ca cao của nữ chủ nhân, cái gì đó hóa ra không phải là đường, mà là một chất độc chết người ít được biết đến,” cụ Dumbledore nói. “Người ta kết luận là mụ gia tinh không cố ý làm điều đó, nhưng vì đã quá già và lẩn thẩn…”

“Voldemort đã điều chỉnh trí nhớ của mụ ấy, cũng giống như hắn đã làm như vậy đối với Morfin!”

“Đúng, đó cũng là kết luận của thầy,” cụ Dumbledore nói. “Và, cũng giống như trường hợp Morfin, Bộ đã bị lái về hướng nghi ngờ Hokey…”

“… bởi vì mụ là một gia tinh,” Harry nói. Hiếm khi nào nó thấy cảm thông bằng lúc này đối với cái H.V.Đ.C.Q.L.G.T. mà Hermione đã thành lập.

“Chính xác,” cụ Dumbledore nói. “Mụ đã già, mụ thú nhận đã pha ly ca cao đó, và không ai ở Bộ mất công điều tra xa hơn. Giống như trường hợp của Morfin, khi thầy lần ra được dấu vết mụ gia tinh và tìm cách thu hồi cái ký ức này, thì mụ cũng gần như tàn đời rồi. Nhưng ký ức của mụ, dĩ nhiên, không chứng tỏ điều gì ngoại trừ chuyện Voldemort có biết đến sự tồn tại của cái Cúp và cái mặt dây chuyền.”

“Khi Hokey bị kết án rồi, gia đình của bà Hepzibah mới nhận ra rằng hai trong số những món của cải quý nhất của bà ta đã biến mất. Mất một thời gian khá lâu họ mới khẳng định

được điều này, bởi vì bà ta có rất nhiều chỗ giấu của, luôn luôn bo bo canh giữ bộ sưu tập của mình. Nhưng trước khi họ chắc chắn rằng cái cúp và cái mặt dây chuyền đều đã biến mất, thì người giúp việc ở tiệm Borgin & Burkes, chàng trai trẻ vẫn thường xuyên thăm viếng bà Hepzibah và quyến rũ bà rất tài tình, đã xin nghỉ việc và biến mất. Chủ của hắn không biết hắn đã đi đâu; họ cũng chỉ ngạc nhiên như những người khác về sự biến mất của hắn. Và đó là lần cuối cùng người ta nghe hay thấy Tom Riddle, trong một thời gian rất dài."

"Bây giờ," cụ Dumbledore nói, "nếu không phiền con, Harry, thầy muốn tạm dừng một lần nữa để lưu ý con đến một số điểm trong câu chuyện của chúng ta. Voldemort đã phạm tội sát nhân một lần nữa; thầy không biết liệu đó có phải là tội ác đầu tiên kể từ khi hắn giết cả gia đình Riddle hay không, nhưng thầy nghĩ vậy. Lần này, như con đã thấy, hắn không giết người để trả thù nữa mà để chiếm đoạt. Hắn muốn có hai món cổ ngoạn huyền thoại mà bà già mê muội khốn khổ ấy đã cho hắn xem. Giống như hắn đã từng cướp đoạt của những đứa trẻ khác trong viện mồ côi, cũng giống như hắn đã cướp chiếc nhẫn của cậu Morfin của hắn, vậy là giờ đây hắn đã đào tẩu với cái mặt dây chuyền và cái cúp của bà Hepzibah."

"Nhưng," Harry cau mày nói, "có vẻ điên rồ…. Liều mọi thứ, bỏ cả việc làm, chỉ vì những cái đó…"

"Có lẽ điên rồ đối với con chứ không điên chút nào đối với Voldemort," cụ Dumbledore nói. "Thầy hy vọng khi nào tới lúc thì con sẽ hiểu những đồ vật cụ thể đó có ý nghĩa như thế nào đối với hắn, Harry à, nhưng con phải thừa nhận là cũng không khó tưởng tượng lắm, rằng hắn coi cái mặt dây chuyền,

ít nhất là cái đó, phải là của hắn.”

“Cái mặt dây chuyền thì có thể,” Harry nói, “nhưng tại sao hắn lấy cả cái cúp?”

“Đó là di vật của một sáng lập viên khác của trường Hogwarts,” cụ Dumbledore nói. “Thầy nghĩ hắn vẫn còn nặng lòng với ngôi trường và hắn không thể nào cưỡng được lòng ham muốn một di vật siêu phàm đến khó tin nổi trong lịch sử trường Hogwarts. Thầy nghĩ còn có những lý do khác nữa… thầy hy vọng có thể trình bày với con khi tới đúng thời điểm.”

“Và bây giờ đến cái ký ức cuối cùng trong bộ sưu tập mà thầy phải cho con xem, ít nhất là cho đến khi con xoay xở lấy được ký ức của giáo sư Slughorn cho chúng ta. Ký ức này cách chuyện xảy ra trong ký ức của Hokey mười năm, trong suốt mười năm đó chúng ta chỉ có thể giả đoán những gì Chúa tể Voldemort đã làm…”

Harry đứng dậy một lần nữa khi cụ Dumbledore đổ hết cái ký ức cuối cùng vô trong chậu Tưởng Ký.

“Thưa thầy đó là ký ức của ai vậy?” Nó hỏi.

“Của thầy,” cụ Dumbledore nói.

Và Harry lặn theo cụ Dumbledore sâu vô khối bạc sóng sánh, đáp xuống đúng cái văn phòng mà hai thầy trò vừa mới rời khỏi. Kia con phượng hoàng Fawkes đang sung sướng ngủ vùi trên nhánh cây, và kia đằng sau cái bàn làm việc là cụ Dumbledore, trông rất giống cụ Dumbledore đang đứng bên cạnh Harry lúc này, nhưng cả hai bàn tay cụ còn lành lặn, không bị thương tổn, và gương mặt của cụ có lẽ ít nếp nhăn

hơn. Điểm khác biệt giữa văn phòng này với văn phòng thời hiện tại là trong quá khứ thì có tuyết rơi; những đốm tuyết li ti màu lam nhạt bay lơ lửng trong bóng đêm bên ngoài cửa sổ và đọng lại thành lớp dày trên gờ cửa sổ bên ngoài.

Cụ Dumbledore trẻ hơn này dường như đang chờ đợi điều gì đó, và quả đúng như vậy, chỉ một lát sau khi hai thầy trò đến, có một tiếng gõ lên cánh cửa và cụ Dumbledore nói, "Mời vào."

Harry thét lên một tiếng kêu kinh ngạc bị nén lại vội vàng. Voldemort đã bước vào phòng. Nét mặt hắn không phải là nét mặt mà Harry đã nhìn thấy hiện ra từ cái vạc đá khổng lồ cách đây gần hai năm: nó chưa hẳn giống rắn, đôi mắt chưa đỏ tía, bộ mặt chưa trơ như mặt nạ, nhưng hắn đã không còn là chàng Tom Riddle đẹp trai. Dường như mặt hắn đã bị phỏng hay bị làm nhòa đi; nét mặt hắn căng như bôi sáp và méo mó quái đản, tròng trắng của đôi mắt giờ đây mang cái nhìn khát máu thường xuyên, mặc dù đôi con ngươi chưa bị chẻ đôi như sau này theo Harry biết. Hắn đang mặc một tấm áo chùng đen dài, và mặt hắn nhợt nhạt như tuyết đọng long lanh trên vai.

Cụ Dumbledore ngồi sau bàn làm việc không tỏ vẻ ngạc nhiên gì cả. Hiển nhiên cuộc viếng thăm này đã có hẹn trước.

"Chào em, Tom," cụ Dumbledore nói, vẻ dễ dãi. "Em không ngồi sao?"

"Cám ơn," Voldemort nói, và hắn ngồi xuống cái ghế mà cụ Dumbledore phác tay chỉ - đúng cái ghế mà chỉ thoáng nhìn Harry cũng nhận ra là cái ghế nó vừa để trống trong thời hiện tại. "Tôi nghe ông đã trở thành hiệu trưởng," hắn nói, và giọng

hắn hơi cao hơn và lạnh hơn trước đây. "Một sự lựa chọn xứng đáng."

"Thầy mừng là em tán thành," cụ Dumbledore mỉm cười nói. "Thầy mời em uống nước nhé?"

"Thế thì tốt lắm," Voldemort nói. "Tôi vừa làm một hành trình dài."

Cụ Dumbledore đứng dậy và lướt tới bên cái tủ mà thầy để cái Tưởng Ký, nhưng thời đó lại để đầy những chai rượu. Sau khi đưa cho Voldemort một ly rượu và tự rót cho mình một ly, thầy trở lại chỗ ngồi sau bàn làm việc. "Vậy là, Tom… nhân lý do gì mà thầy có được cái hân hạnh này?"

Voldemort không trả lời ngay, mà chỉ hớp từng ngụm rượu.

"Người ta không còn gọi tôi là Tom nữa," hắn nói. "Bây giờ, tôi được biết đến như…"

"Thầy có biết danh hiệu mà người ta gọi em," cụ Dumbledore nói, vẫn mỉm cười thoải mái. "Nhưng thầy e là đối với thầy, em vẫn luôn luôn là Tom Riddle. Đó là một trong những điều dễ sùng nhất với các ông giáo già. Thầy e rằng họ không bao giờ quên hẳn thuở ban đầu trẻ trung của công việc mà họ đã gánh vác cả đời."

Cụ nâng ly lên như thể chúc tụng Voldemort, gương mặt hắn vẫn trơ trơ không biểu cảm. Tuy nhiên, Harry cảm thấy không khí trong phòng thay đổi một cách tinh tế: việc cụ Dumbledore từ chối xưng hô bằng cái tên Voldemort tự chọn là sự từ chối việc Voldemort ra điều kiện cho buổi gặp mặt, và Harry có thể nói Voldemort cũng hiểu như vậy.

“Tôi ngạc nhiên là ông còn ở lại đây lâu như vậy,” Voldemort nói sau một lúc im lặng. “Tôi luôn luôn không hiểu tại sao một pháp sư như ông lại không bao giờ ước ao rời khỏi trường.”

“À,” cụ Dumbledore nói, vẫn mỉm cười, “đối với một pháp sư như bản thân thầy, thì không có điều gì quan trọng hơn truyền lưu những kỹ năng cổ điển, giúp sức mài giũa những khối óc non nớt. Nếu thầy nhớ đúng, có lần em cũng đã nhìn thấy sức hấp dẫn của nghề giáo.”

“Tôi vẫn còn thấy,” Voldemort nói. “Tôi chỉ không hiểu tại sao ông - người rất thường được Bộ hỏi xin ý kiến, và người đã hai lần, tôi nghĩ vậy, được mời ra giữ chức Bộ trưởng…”

“Thực ra thì ba lần, nếu tính đến lần mới đây,” cụ Dumbledore nói. “Nhưng công việc ở Bộ chưa bao giờ cuốn hút thầy như một sự nghiệp. Một điểm nữa mà thầy nghĩ là thầy trò ta giống nhau.*”

Voldemort khẽ nghiêng đầu, không mỉm cười, và hớp thêm một ngụm rượu. Cụ Dumbledore không phá vỡ sự im lặng lan tỏa giữa hai người trong lúc này, mà, với một vẻ chờ đợi thoải mái, cụ chờ cho Voldemort nói trước.

Một lúc sau hắn nói, “Tôi đã trở về, có lẽ trễ hơn thời gian giáo sư Dippet mong đợi… nhưng đằng nào thì tôi cũng đã trở về để một lần nữa thỉnh cầu cái điều mà có lần ông ta nói tôi còn quá trẻ không thể làm được. Tôi đến gặp ông để thỉnh cầu ông cho phép tôi trở về tòa lâu đài, để dạy. Tôi nghĩ ông ắt biết là tôi đã trải nhiều và cũng đã làm được nhiều kể từ khi rời khỏi nơi này. Tôi có thể chỉ ra và dạy bảo học sinh của ông

những điều mà chúng không thể tiếp thu được từ bất kỳ một pháp sư nào khác.”

Cụ Dumbledore cân nhắc nhìn Voldemort qua cái ly rượu của cụ một lúc rồi nói.

“Phải, thầy chắc chắn biết là em đã trải nhiều và làm nhiều kể từ khi em rời trường,” cụ nói nhỏ nhẹ. “Tiếng đồn về việc làm của em đã lan tới trường, Tom à. Thầy phải xin lỗi là thầy chỉ tin chừng một nửa.”

Vẻ mặt Voldemort vẫn dửng dưng khi hắn nói, “Sự vĩ đại gây ra đố kỵ, đố kỵ sinh ra hận thù, hận thù đẻ ra dối trá. Ông ắt biết điều này chứ, ông Dumbledore.”

“Em gọi những gì em đã làm là ‘vĩ đại’ à?” Cụ Dumbledore tế nhị nói.

“Đương nhiên,” Voldemort nói, và mắt hắn dường như cháy đỏ lên. “Tôi đã thí nghiệm; tôi đã đẩy những giới hạn của Pháp thuật ra xa hơn, có lẽ, xa hơn mức chúng từng đạt tới trước đây…”

“… Chỉ một số loại Pháp thuật thôi,” cụ Dumbledore nhẹ nhàng sửa sai hắn. “Một số thôi. Còn một số khác, em vẫn còn… xin lỗi em nhé… dốt nát một cách đáng thương.”

Lần đầu tiên, Voldemort mỉm cười. Một nụ cười hiểm độc, mắt long lên, mặt căng ra, trông đáng sợ hơn cả giận dữ.

“Lại lý lẽ cũ mèm,” hắn nói nhỏ. “Nhưng ông Dumbledore à, tôi chưa hề tìm thấy điều gì trên thế giới này chứng minh tuyên ngôn nổi tiếng của ông rằng tình thương yêu mạnh hơn bất kỳ loại Pháp thuật nào.”

“Hay tại em tìm kiếm nó không đúng chỗ,” cụ Dumbledore giả thuyết.

“Hừ, vậy thì, còn chỗ nào tốt hơn chỗ này, trường Hogwarts, để tôi bắt đầu lại cuộc tìm kiếm mới?” Voldemort nói. “Ông có cho tôi trở về không? Ông có cho tôi chia sẻ kiến thức của tôi với học sinh của ông không? Tôi giao bản thân tôi và tài năng của tôi cho ông để tùy nghi sử dụng. Tôi là người dưới quyền điều khiển của ông.”

Cụ Dumbledore nhướn đôi mày lên. “Và những người dưới quyền điều khiển của em sẽ ra sao? Điều gì sẽ xảy ra cho những kẻ tự gọi mình là - hoặc được đồn đại là - Tử Thần Thực Tử?”

Harry có thể nói Voldemort đã không ngờ cụ Dumbledore biết đến cái tên gọi đó. Nó nhìn thấy mắt của Voldemort một lần nữa nhá lên tia sáng đỏ và cái lỗ mũi tựa như cái khe nở hểnh ra.

Sau một lúc lặng thinh, hắn nói, “Tôi chắc chắn các bạn tôi sẽ hoạt động được mà không cần tôi.”

“Thầy mừng khi nghe em coi họ là bạn bè,” cụ Dumbledore nói. “Thầy đã có cảm tưởng họ thuộc hàng tôi tớ của em thì đúng hơn.”

“Ông nhầm rồi,” Voldemort nói.

“Vậy nếu tối nay thầy đi tới quán Đầu Heo, thầy sẽ không gặp một nhóm trong đám bạn bè của em - nào là Nott, Rosier, Muldber, Dolohov - đang ngồi đợi em quay trở lại với chúng chứ? Quả là những người bạn tận tụy, cùng em đi xa đến thế

trong một đêm tuyết rơi, chỉ để chúc em may mắn trong cố gắng đạt được một chỗ dạy học.”

Chắc chắn là sự hiểu biết tỉ mỉ của cụ Dumbledore về những kẻ cùng đi với Voldemort đã không được hắn vui vẻ đón nhận; tuy nhiên, hắn trả đũa gần như ngay tức thì.

“Ông quả là luôn luôn thông suốt mọi sự, ông Dumbledore à.”

“Ồ không, chỉ cần thân thiết với những người pha rượu ở các quán địa phương thôi,” cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói. “Bây giờ, Tom à…”

Cụ Dumbledore đặt cái ly đã cạn rượu của cụ lên bàn và ngồi thẳng lưng trên ghế, mấy đầu ngón tay chụm vào nhau trong một điệu bộ rất đặc biệt.

“Chúng ta hãy thẳng thắn nói với nhau. Tại sao đêm nay em đến đây, với bọn tay sai quanh quẩn, để thỉnh cầu một công việc mà cả thầy và em đều biết là em không muốn làm?”

Voldemort tỏ ra ngạc nhiên một cách lạnh nhạt. “Một công việc mà tôi không muốn làm à? Ngược lại ông Dumbledore à, tôi muốn làm công việc đó lắm.”

“À, em muốn trở lại trường Hogwarts, nhưng em đâu có tha thiết dạy học hơn thuở em mười tám tuổi. Em muốn gì hở, Tom? Tại sao không thử một lần đưa ra lời yêu cầu thẳng thắn?”

Voldemort nhếch mép cười nhạo. “Nếu ông không muốn cho tôi một chỗ dạy…”

“Dĩ nhiên là thầy không cho” cụ Dumbledore nói. “Và thầy

không hề nghĩ em trông mong thầy sẽ cho. Dù sao đi nữa, em đã đến đây, em đã yêu cầu, em ắt hẳn có một mục đích."

Voldemort đứng dậy. Trông hắn ít giống Tom Riddle hơn bao giờ hết, mặt hắn dày lên cơn thịnh nộ.

"Đây là lời cuối cùng của ông à?"

"Đúng vậy," cụ Dumbledore nói, cụ cũng đứng dậy.

"Vậy thì ông và tôi không còn gì để nói với nhau nữa."

"Đúng, không còn gì," cụ Dumbledore nói, và một nỗi buồn mênh mông lan tỏa trên gương mặt cụ. "Đã qua lâu rồi cái thời thầy có thể làm em sợ bằng cách đốt tủ áo của em và buộc em phải bồi thường lại những hành động vô đạo đức của em. Nhưng thầy ước gì thầy có thể, Tom à… Thầy ước gì thầy có thể…"

Trong một giây, Harry suýt hét lên lời cảnh giác không cần thiết: nó chắc chắn là Voldemort thọc tay vào túi áo nắm lấy cây đũa phép; nhưng khoảnh khắc đó qua liền, Voldemort đã quay ra, cánh cửa đang đóng lại, và hắn đã đi mất.

Harry cảm thấy bàn tay của cụ Dumbledore lại nắm chặt cánh tay nó và chỉ một giây sau, hai thầy trò đã lại đứng hầu như cùng một chỗ trước đó, nhưng không có tuyết đọng trên gờ cửa sổ, và bàn tay cụ Dumbledore một lần nữa trông như chết rồi, khô quắt thâm đen.

"Thưa thầy, tại sao?" Harry nói ngay, vừa ngước lên nhìn vào gương mặt cụ Dumbledore. "Tại sao hắn trở về? Thầy có bao giờ tìm ra lý do không?"

"Thầy có những ý nghĩ," cụ Dumbledore nói, "nhưng chỉ là

ý nghĩ thôi.”

“Thưa thầy, ý nghĩ gì ạ?”

“Thầy sẽ nói cho con biết Harry à, khi con đã lấy được ký ức của giáo sư Slughorn,” cụ Dumbledore nói.

“Khi con có được mảnh cuối cùng của trò chơi lắp hình, thầy hy vọng, mọi thứ sẽ rõ ràng… đối với cả con lẫn thầy.”

Harry vẫn còn sôi sục sự tò mò và mặc dù cụ Dumbledore đã đi ra cửa và mở sẵn cho nó, nó vẫn không chịu đi ngay.

“Thưa thầy, có phải hắn lại muốn dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám không? Hắn không hề nói….”

“À, hắn chắc chắn là muốn dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám,” cụ Dumbledore nói. “Hậu quả của cuộc gặp gỡ vừa rồi đã chứng minh điều đó. Con thấy đó, kể từ khi thầy từ chối thỉnh cầu của Voldemort, chúng ta không bao giờ có thể giữ được một giáo sư dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám lâu hơn một năm.”

21

PHÒNG BẤT KHẢ TRI

Harry suy nghĩ nát óc nguyên một tuần lễ sau đó để tìm ra cách thuyết phục được thầy Slughorn giao bản ký ức thật nhưng đầu óc nó vẫn chẳng nảy ra cái gì đáng được coi là sáng kiến cả, nên nó đành phải làm cái mà dạo này nó làm hơi thường xuyên mỗi khi không biết phải làm sao, ấy là: nghiền ngẫm cuốn sách Độc Dược, hy vọng Hoàng tử nguệch ngoạc điều gì đó có ích bên lề sách, như chàng đã làm bao phen trước đó.

"Bồ không kiếm được gì trong đó đâu", Hermione kiên quyết nói, vào một buổi tối chủ nhật.

"Đừng gây sự, Hermione". Harry nói, "Nếu không nhờ Hoàng tử, giờ đây Ron chẳng còn được ngồi đây dâu."

"Nó sẽ vẫn còn ngồi đây nếu bồ chịu nghe lời thầy Snape từ hồi năm thứ nhất," Hermione sẵng giọng nói.

Harry phớt lờ Hermione. Nó vừa tìm được một câu thần chú, *(Cắt sâu mãi mãi),* được viết tháu bên dưới một dòng chữ rất đáng ngẫm nghĩ, "Dành Cho Kẻ Thù". Nó ngứa ngáy muốn

thử ngay, nhưng nghĩ tốt nhất là đừng làm trước mặt Hermione. Nó bèn lén xếp góc trang sách để làm dấu.

Tụi nó đang ngồi bên lò sưởi trong phòng sinh hoạt chung; những đứa khác còn thức đều là đám bạn học năm thứ sáu. Trước đó, khi tụi nó trở về sau bữa ăn tối và trông thấy một thông báo mới trên bảng tin về ngày kiểm tra Độn Thổ, đứa nào cũng xôn xao hồi hộp. Những ai đủ mười bảy tuổi trước hay đúng vào ngày kiểm tra đầu tiên, ngày hăm mốt tháng tư, sẽ có thể chọn ghi danh theo học những buổi luyện tập thêm được tổ chức ở làng Hogsmeade (có sự giám sát nghiêm ngặt).

Ron phát hoảng khi đọc thông báo này; nó vẫn chưa biết cách độn thổ và lo sốt vó là nó chưa sẵn sàng để dự kỳ kiểm tra.

Hermione đã độn thổ được hai lần nên hơi tự tin hơn một chút, còn Harry thì bốn tháng nữa mới đủ mười bảy tuổi, nên dù có sẵn sàng hay chưa thì cũng không thể dự thi.

"Nhưng ít ra thì bồ cũng có thể độn thổ!" Ron nói giọng căng thẳng. "Bồ sẽ chẳng gặp khó khăn gì vào tháng bảy tới!"

"Mình chỉ mới làm được một lần," Harry nhắc Ron; trong buổi học trước nó rốt cuộc cũng tìm được cách biến mất rồi hiện hình trở lại bên trong cái vòng của nó.

Vì đã lãng phí quá nhiều thì giờ giãi bày ra miệng nỗi lo lắng về chuyện Độn Thổ, nên Ron giờ đây vẫn còn phải khốn khổ làm cho xong bài luận khó độc địa của thầy Snape, trong khi Harry và Hermione đã xong từ đời tám hoánh. Harry hoàn toàn yên chí sẽ bị điểm thấp bài này bởi vì nó không đồng ý với thầy Snape về cách thức tốt nhất để khắc phục bọn giám

ngục, nhưng nó cóc cần: bây giờ đối với nó ký ức của thầy Slughorn mới là điều quan trọng nhất.

"Mình nói cho bồ biết nhé, cái gã Hoàng tử ngu xuẩn đó sẽ không thể giúp được gì bồ trong chuyện này đâu, Harry!". Hermione nói, giọng to hơn. "Chỉ có một cách ép buộc người ta làm điều bồ muốn, ấy là ếm bùa Độc Đoán, mà chuyện đó thì bất hợp pháp…"

"Ừ, biết rồi, khổ lắm, cám ơn." Harry nói, không rời mắt khỏi cuốn sách. "Chính vì vậy mà mình đang kiếm cách khác. Thầy Dumbledore nói Chân Dược không có tác dụng, nhưng biết đâu có thứ khác, một độc dược hay thần chú nào đó…"

"Bồ đang đi trật hướng rồi," Hermione nói. "Thầy Dumbledore nói là chỉ có bồ mới lấy được ký ức đó. Điều đó tức có nghĩa là bồ có thể thuyết phục thầy Slughorn bằng một cách mà những người khác không thể làm được. Cách đó nhất định không phải là lén bỏ thuốc mê cho thầy, vì ai cũng có thể làm chuyện đó…"

"Từ 'tham chiến' đánh vần như thế nào nhỉ?" Ron vừa nói vừa lắc mạnh cây viết lông ngỗng vừa trợn mắt nhìn tờ giấy da của nó. "Đâu phải T-H-U-M…"

"Không, trật rồi," Hermione nói, kéo bài luận của Ron về phía mình. "Và từ 'điểm' cũng không phải bắt đầu bằng L-I-M… Bồ đang dùng loại viết gì vậy?"

"Một trong những cây viết Tự-Kiểm-Tra-Chính-Tả của anh Fred và anh George, nhưng mình nghĩ có lẽ bùa hết linh rồi."

"Ừ, chắc vậy," Hermione nói, chỉ vào cái đề bài luận của

Ron, "bởi vì đề bài thầy ra cho tụi mình là cách ứng phó với bọn giám ngục, chứ không phải bọn Dám-đục, và mình cũng không nhớ là bồ có khi nào đổi tên thành ra 'Roonil Wazlib' không."

"Đâu có!" Ron nói, kinh hoàng trợn mắt ngó tờ giấy da. "Đừng có nói là mình phải viết lại hết cả bài quỷ sứ này nghen!"

"Không sao, tụi mình có thể sửa lại," Hermione nói, kéo bài luận về phía cô bé và rút cây đũa phép ra.

"Mình thương bồ quá, Hermione," Ron nói, ngồi thừ xuống cái ghế, mệt mỏi dụi mắt. Hermione hơi ửng hồng nhưng chỉ nói, "Đừng có để cho Lavender nghe bồ nói vậy."

"Không," Ron nói với hai bàn tay của nó. "Hay là mình cứ để cho cô ta nghe, may ra cô ta cho mình de."

"Tại sao bồ không cho cô ta de nếu bồ muốn nghỉ chơi?" Harry hỏi.

"Bồ chưa từng bỏ rơi ai, đúng không?" Ron nói. "Bồ với Cho chỉ…"

"Ừ, đại khái là chia tay thôi," Harry nói.

"Ước gì mình với Lavender cũng chia tay," Ron rầu rĩ nói và ngắm Hermione lặng lẽ gõ đầu cây đũa phép của cô bé lên từng chữ trật chính tả để những chữ này tự sửa cho đúng trên trang giấy. "Nhưng mình càng gợi ý chia tay thì cô ta lại càng bám chặt hơn. Chẳng khác gì mình bị bồ bịch với một con bạch tuộc khổng lồ."

Hai mươi phút sau, Hermione đưa trả lại bài luận của Ron

và nói, “Xong.”

“Cám ơn vô cùng,” Ron nói. “Mình có thể mượn cây viết của bồ để làm nốt phần kết luận không?”

Cho tới lúc ấy Harry vẫn chưa tìm thấy cái gì xài được trong những ghi chép của Hoàng tử Lai, nó bèn ngước nhìn quanh và nhận thấy chỉ còn lại ba đứa nó trong phòng sinh hoạt chung; Seamus vừa mới đi về phòng ngủ, sau khi nguyền rủa thầy Snape và bài luận thầy cho. Những âm thanh duy nhất còn vang lên là tiếng lửa reo tí tách trong lò sưởi và tiếng Ron hí hoáy viết đoạn văn cuối cùng về bọn giám ngục bằng cây viết lông ngỗng của Hermione. Harry vừa gấp lại cuốn sách của Hoàng tử Lai, còn đang ngáp thì…

Cạch!

Hermione vuột miệng một tiếng rú nho nhỏ; Ron làm văng mực khắp bài luận mới ráo mực của nó, và Harry kêu lên.

“Kreacher!”

Con gia tinh cúi gập mình lại và hầu chuyện với mấy ngón chân xương xẩu của nó.

“Chủ nhân nói người muốn nghe báo cáo thường xuyên về những gì cậu Malfoy đang làm, cho nên Kreacher đến để…”

Cạch!

Dobby xuất hiện bên cạnh Kreacher, đội lệch cái nón bình tích. “Thưa cậu Harry Potter, Dobby cũng có giúp đỡ!” Con gia tinh thứ hai léo nhéo nói, vừa liếc cho Kreacher một ánh mắt bực bội. “Và Kreacher nên nói cho Dobby biết khi nào hắn đến gặp Harry Potter để hai bên cùng làm bản tường

trình!”

“Cái gì đây?” Hermione hỏi, vẫn còn kinh ngạc về sự xuất hiện thình lình của hai con gia tinh. “Chuyện gì vậy, Harry?”

Harry ngần ngừ trước khi trả lời, bởi vì nó chưa nói với Hermione về việc sai Kreacher và Dobby theo đuôi Malfoy; gia tinh luôn luôn là một đề tài nhạy cảm đối với Hermione.

“À… Chúng theo dõi Malfoy giùm mình,” nó nói.

“Cả ngày và đêm,” Kreacher làu bàu.

“Thưa cậu Harry Potter, Dobby đã không ngủ cả một tuần lễ!” Dobby tự hào nói, vừa lắc lư tại chỗ. Hermione có vẻ phẫn nộ.

“Bạn không hề ngủ sao, Dobby? Nhưng mà, Harry, chắc chắn bồ đâu có biểu bạn ấy đừng…”

“Không, dĩ nhiên mình không hề,” Harry nói nhanh. “Dobby, bạn cứ ngủ, nhé? Nhưng có ai phát hiện được điều gì không?” Nó hấp tấp hỏi thêm trước khi Hermione có thể can thiệp một lần nữa.

“Cậu Malfoy di chuyển với dáng vẻ quý phái xứng đáng dòng dõi thuần huyết,” Kreacher khào khào nói ngay. “Nét mặt của cậu ấy gợi nhớ đến vẻ tao nhã của nữ chủ nhân và phong thái của cậu ấy là…”

“Draco Malfoy là một thằng bé hư hỏng!” Dobby ré lên giận dữ. “Một thằng bé hư hỏng đã… đã…” Toàn thân Dobby run lên, từ cái quai bình tích đội trên đầu cho tới đầu ngón chân mang vớ, và nó chạy ào tới bên lò sưởi, như thể sắp nhào vô đó. Chuyện này không đến nỗi bất ngờ đối với Harry, nó

vội ôm ngang hông con gia tinh và giữ thật chặt. Dobby vùng vẫy vài giây rồi rũ ra.

"Cám ơn cậu Harry Potter," con gia tinh thở hổn hển. "Dobby vẫn còn thấy khổ sở khi nói xấu chủ nhân cũ."

Harry thả nó ra; Dobby sửa cái bình tích cho ngay lại và dõng dạc nói với Kreacher, "Nhưng Kreacher nên biết là Draco Malfoy không phải là một chủ nhân tốt của một gia tinh!"

"Ừ, tụi này không cần nghe chuyện mi phải lòng Malfoy," Harry bảo Kreacher. "Chúng ta cứ đốt giai đoạn đi nhanh tới chỗ hắn đang thực sự làm gì."

Kreacher lại cúi gập xuống, rồi nói "Cậu Malfoy ăn trong Đại Sảnh Đường, cậu ngủ trong phòng ngủ ở tầng hầm, cậu học trong những lớp khác nhau…"

Harry ngắt lời Kreacher, "Dobby, bạn nói cho tôi nghe đi. Hắn có đi tới chỗ nào mà lẽ ra hắn không nên đến không?"

"Thưa cậu Harry Potter," Dobby nói eo éo, hai con mắt tròn to tổ bố của nó lấp lánh ánh lửa, "Dobby không thể phát hiện thằng nhãi Malfoy vi phạm nội quy, nhưng hắn rất giỏi che giấu hành tung. Hắn đã đi lên lầu bảy rất thường xuyên với những học sinh khác nhau, mấy đứa đó canh gác cho nó khi nó đi vô…"

"Phòng Theo Yêu Cầu!" Harry nói, vừa tự đập mạnh cuốn *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* lên trán.

Hermione và Ron trố mắt nhìn Harry.

"Đó là nơi nó đã trốn vô! Đó là nơi nó đang làm… làm cái

gì đó mà nó đang làm! Và mình cá chắc đó là lý do nó biến mất trên tấm bản đồ… Thử suy nghĩ xem. Mình chưa hề thấy Phòng Theo Yêu Cầu hiện trên bản đồ!"

"Có lẽ những tay Đạo tặc không hề biết có căn phòng đó," Ron nói.

"Mình nghĩ đó là một khía cạnh huyền ảo của căn phòng." Hermione nói. "Nếu bồ cần nó đừng hiển thị trên bản đồ thì nó sẽ không hiển thị."

"Dobby, bạn có tìm cách vô được trong đó để coi Malfoy làm gì không?" Harry sốt ruột hỏi.

"Không, thưa cậu Harry Potter, không thể được," Dobby nói.

"Được, làm được chứ," Harry nói ngay. "Malfoy đã đột nhập được Tổng hành dinh của tụi mình ở đó hồi năm ngoái, thì mình cũng sẽ có thể lẻn vô đó để do thám nó, không hề gì cả."

"Nhưng mình không nghĩ bồ sẽ làm được, Harry à," Hermione nói chậm rãi. "Kỳ đó Malfoy biết chính xác cách sử dụng căn phòng, chắc vậy, bởi vì con nhỏ Marietta đã ba hoa tiết lộ. Hắn yêu cầu căn phòng trở thành Tổng hành dinh Đ.Q.D, thế là căn phòng hiện ra. Nhưng bây giờ bồ không biết căn phòng trở thành cái gì khi Malfoy đi vào đó, thì bồ không thể biết phải yêu cầu nó biến thành cái gì."

"Sẽ có cách giải quyết được điều đó," Harry nói đại. "Dobby, mi đã làm xuất sắc."

"Kreacher cũng giỏi nữa," Hermione tử tế nói; nhưng

Kreacher đã chẳng tỏ vẻ biết ơn tí tẹo nào thì chớ, lại trợn hai con mắt đỏ ké tổ tướng lên và gầm gừ với cái trần nhà, "Con Máu Bùn nói chuyện với Kreacher, Kreacher sẽ làm bộ không nghe gì hết…"

"Cút đi!" Harry nạt nó, và Kreacher cúi gập người chào lần cuối rồi độn thổ mất tiêu. "Bạn cũng nên về và ráng ngủ một chút, Dobby à."

"Thưa cậu Harry Potter, cám ơn cậu!" Dobby vui vẻ ré lên, và nó cũng biến mất.

"Hay biết chừng nào!" Harry phấn khởi nói, khi quay qua Ron và Hermione ngay lúc căn phòng không còn bóng gia tinh nữa. "Chúng ta đã biết được Malfoy đi đâu! Bây giờ chúng ta đã bắt giò được nó rồi!"

"Ừ, hay lắm," Ron ủ rũ nói, nó đang cố gắng chùi đám mực chèm nhẹp trên cái mà mới đây là một bài luận gần xong. Hermione lại kéo bài luận về phía cô bé và bắt đầu dùng cây đũa phép rút mực khỏi tờ giấy da.

"Nhưng còn cái chuyện nó đi lên trên đó với những học sinh khác nhau nghĩa là sao?" Hermione nói. "Có bao nhiêu đứa trong cái đám ấy? Bồ không nghĩ là nó để cho quá nhiều đứa biết chuyện nó đang làm chứ?"

"Ừ, chuyện đó lạ thật." Harry nói, cau mày lại. "Mình nghe nó bảo thằng Crabbe là chuyện nó đang làm không mắc mớ gì đến thằng Crabbe cả… vậy thì nó nói gì với cả những… những…" giọng Harry nhỏ dần đi; nó nhìn trừng trừng vào ngọn lửa. "Quỷ thần ơi, sao mà mình ngu quá mạng," nó nói nhỏ. "Quá rõ ràng, chứ còn gì nữa? Dưới tầng hầm có cả một

thùng khổng lồ thuốc đó… Trong suốt buổi học đó bất cứ lúc nào nó cũng có thể thuổng một mớ…”

“Thuổng cái gì?” Ron hỏi.

“Đa Quả Dịch. Nó đã ăn cắp một mớ Đa Quả Dịch mà thầy Slughorn cho tụi mình xem trong bữa học Độc Dược đầu tiên… Không thể có nhiều học sinh khác nhau đứng canh cho Malfoy… Chỉ có Crabbe và Goyle như mọi khi… Ừ, tất cả đều khớp!” Harry nói, rồi đứng bật dậy và bắt đầu đi qua đi lại phía trước lò sưởi. “Hai đứa đó ngu vừa đủ để làm những gì Malfoy sai bảo cho dù nó không thèm nói cho chúng biết nó đang làm gì, nhưng nó không muốn hai đứa kia bị bắt gặp thập thò bên ngoài Phòng Theo Yêu Cầu, vậy là nó bắt chúng uống Đa Quả Dịch để cho giống người khác… Hai đứa con gái mà mình thấy đi cùng với nó cái bữa nó bỏ xem trận Quidditch… hì hì! Chính là Crabbe và Goyle!”

“Có phải bồ cũng định nói,” Hermione nói bằng giọng cố ỉm đi, “là cô bé mà mình sửa giùm cái cân…?”

“Đúng, dĩ nhiên!” Harry nói to, vừa nhìn Hermione chòng chọc. “Dĩ nhiên rồi! Malfoy ắt hẳn đang ở bên trong căn phòng lúc đó, cho nên cô bé đó - mà mình đang nói về cái gì vậy? - *thằng ấy* làm rớt cái cân để báo cho Malfoy đừng đi ra, bởi vì có người đang ở đó! Và cả con bé làm rớt chai nòng nọc nữa! Tụi mình đã đi ngang qua nó bao nhiêu phen mà không nhận ra!”

“Nó bắt Crabbe và Goyle biến hình thành con gái à?” Ron cười hô hố. “Quỷ thần ơi… hèn gì trông hai đứa nó dạo này chẳng được vui vẻ cho lắm. Mình ngạc nhiên là hai đứa nó

không biểu Malfoy cút xéo cho rồi.”

“Chà, tụi nó không dám đâu. Dám không nào, nếu nó chìa cho tụi kia coi Dấu hiệu Hắc ám của nó?” Harry nói.

“Hừm… cái Dấu hiệu Hắc ám đó ai biết có tồn tại hay không,” Hermione ngờ vực nói, vừa cuộn tròn bài luận đã ráo mực của Ron lại trước khi có thêm chuyện gì làm bài văn khốn đốn thêm, rồi đưa cho Ron.

“Rồi sẽ thấy,” Harry nói một cách tin tưởng.

“Ừ, rồi sẽ thấy,” Hermione nói, vừa đứng lên và vươn vai. “Nhưng mà, Harry à, nghe đây trước khi bồ mất hết bình tĩnh. Mình vẫn nghĩ là bồ sẽ không thể vô được Phòng Theo Yêu Cầu nếu trước tiên không biết cái gì ở trong đó. Và mình cũng nghĩ là bồ không nên quên…” cô nàng khoác cái túi xách lên vai và nhìn nó một cách nghiêm trang, “rằng điều mà bồ nên tập trung vào là lấy cho được cái ký ức của thầy Slughorn. Ngủ ngon nhé.”

Harry nhìn cô nàng bỏ đi, hơi quạu. Khi cánh cửa lên phòng ngủ nữ sinh đã được đóng lại sau lưng Hermione, Harry quay lại nói với Ron. “Bồ nghĩ sao?”

“Ước gì mình có thể độn thổ giống một con gia tinh,” Ron nói, vẫn đăm đăm nhìn vào chỗ mà Dobby vừa biến mất. “Mình sẽ cầm chắc trong tay kỳ thi Độn thổ.”

Đêm đó Harry ngủ không yên giấc. Nó nằm thao thức trong một khoảng thời gian mà nó cảm giác là mấy tiếng đồng hồ, lòng cứ thắc mắc hoài là Malfoy đang sử dụng Phòng Theo Yêu Cầu như thế nào, và nó, Harry, nó sẽ thấy gì khi đi vào đó

ngày hôm sau, bởi vì Hermione có nói gì đi nữa, Harry vẫn tin chắc là nếu Malfoy đã có thể thấy được Tổng hành dinh của Đ.Q.D, thì nó cũng sẽ có thể thấy được cái gì đó của Malfoy. Đó có thể là cái gì nhỉ? Một địa điểm hội họp? Một chỗ để lẩn trốn? Một kho chứa đồ? Một xưởng chế tạo? Đầu óc Harry làm việc căng thẳng và cuối cùng khi nó lăn ra ngủ, những giấc chiêm bao của nó cứ bị gián đoạn và xáo trộn bởi hình ảnh của Malfoy, thằng này biến ra thầy Slughorn, rồi thầy Slughorn lại biến thành thầy Snape…

Vào bữa điểm tâm sáng hôm sau, Harry ở trong trạng thái chờ đợi bồn chồn; nó có một tiết trống trước buổi học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám và nó quyết định dành tiết trống này để tìm cách vào Phòng Theo Yêu Cầu. Hermione chẳng tỏ ra chút hứng thú gì cái kế hoạch đột nhập mà nó thì thầm với cô bé, điều này khiến nó quạu hết sức, bởi vì nó nghĩ Hermione đã có thể giúp được nhiều nếu cô bé muốn giúp.

"Này," nó nói khẽ trong lúc chồm tới trước và đặt một bàn tay lên tờ *Nhật Báo Tiên Tri* mà Hermione vừa gỡ ra khỏi chân một bưu cú, để không cho cô bé mở tờ báo ra che kín mặt. "Mình không hề quên vụ thầy Slughorn, nhưng mình chẳng có một chút gợi ý nào về cách lấy được cái ký ức của thầy, vậy tại sao trong khi chờ bộ não của mình nảy ra sáng kiến gì đó, mình không thử tìm hiểu xem Malfoy đang làm gì?"

"Mình đã nói với bồ rồi, bồ cần phải *thuyết phục* thầy Slughorn," Hermione nói. "Chuyện đó không thể đánh lừa hay trù ếm thầy mà đạt được, chứ nếu không thì thầy Dumbledore đã có thể làm như vậy trong một giây là xong. Thay vì làm chuyện tào lao bên ngoài căn Phòng Theo Yêu Cầu…" Cô

nàng giật tờ *Nhật Báo Tiên Tri* ra khỏi bàn tay Harry và mở ra nhìn vào trang nhất, "… bồ nên đi tìm thầy Slughorn và thử làm động lòng nhân hậu của thầy."

"Có ai mà tụi mình quen biết…?" Ron hỏi, trong khi Hermione liếc qua các dòng tít.

"Có." Hermione nói, khiến cả Harry và Ron mắc nghẹn lúc đang ăn món điểm tâm. "Nhưng không sao, lão không chết… Đó là lão Mundungus, lão bị bắt và tống vô nhà ngục Azkaban! Chuyện gì đó liên quan đến hiện thân thành một Âm binh trong lúc trộm cắp có âm mưu, và một người nào đó tên là Octavius Pepper đã biến mất. Ôi, thiệt là kinh khủng, một thằng bé chín tuổi đã bị bắt vì đã tìm cách giết cha mẹ nó, họ cho là thằng bé bị ếm bùa Độc Đoán."

Tụi nó ăn cho xong bữa điểm tâm trong im lặng. Hermione đi ngay đến lớp cổ ngữ Runes; Ron đi về phòng sinh hoạt chung, ở đó nó tiếp tục làm nốt phần kết luận cho bài luận về bọn giám ngục nộp thầy Snape, và Harry thì đi tới hành lang trên tầng bảy và đoạn nối dài của bức tường đối diện tấm thảm thêu của Barnabas xứ Barmy dạy bọn quỷ khổng lồ múa ba lê.

Khi đã tìm được một hành lang trống vắng rồi, Harry trùm tấm Áo Khoác Tàng Hình lên, nhưng nó cũng chẳng cần bận tâm mà chi. Lúc tới nơi, nó thấy nơi đó vắng ngắt. Harry không chắc khả năng nó vô được căn phòng đó sẽ dễ dàng hơn lúc Malfoy đang ở trong hay đang ở ngoài, nhưng ít nhất thì cố gắng lần đầu của nó cũng không bị sự có mặt của Crabbe hay Goyle dưới lớp một con bé mười một tuổi làm cho phức tạp thêm.

Nó nhắm mắt lại khi đi đến gần chỗ giấu cánh cửa vào Phòng Theo Yêu Cầu. Nó biết nó phải làm gì; năm ngoái nó đã rất thành công về chuyện này. Tập trung tất cả sức lực, nó nghĩ, *"Tôi cần việc mà Malfoy đang làm trong này… Tôi cần thấy cái việc mà Malfoy đang làm trong này… Tôi cần thấy cái việc mà Malfoy đang làm trong này…"*

Nó đã đi ngang qua cánh cửa ba lần; rồi, tim đánh thình thình vì hồi hộp, nó mở mắt ra và nhìn thẳng trước mặt, nhưng nó vẫn chỉ thấy phần nối dài của bức tường trơ trụi. Nó bước tới trước và đẩy thử. Bức tường đá vẫn kiên cố và không nhượng bộ.

"Được thôi," Harry nói to. "Được thôi… Mình đã nghĩ trật…" Nó ngẫm nghĩ một lúc rồi lại bắt đầu bước, mắt nhắm, hết sức tập trung tư tưởng.

"Tôi cần thấy được chỗ mà Malfoy cứ bí mật lui tới… Tôi cần thấy được chỗ mà Malfoy cứ bí mật lui tới… Tôi cần thấy được chỗ mà Malfoy cứ bí mật lui tới…" Sau ba lần đi qua, nó mở mắt ra háo hức hy vọng.

Chẳng có cửa nẻo gì cả.

"Ôi, hiện ra đi mà," nó quạu quọ nói với bức tường. "Chỉ thị quá rõ ràng rồi còn gì. Được rồi." Nó suy nghĩ muốn bể óc thêm nhiều phút nữa trước khi tiếp tục sải bước một lần nữa.

"Tôi cần căn phòng trở thành cái chỗ đã trở thành chỗ cho Draco Malfoy…"

Khi đi xong ba vòng, nó không mở mắt ra ngay tức thì; nó ráng hết sức lắng nghe thiệt kỹ, như thể nó có thể nghe tiếng

cánh cửa vụt hiện ra. Nhưng mà, nó chẳng nghe được gì cả, ngoại trừ tiếng chim hót xa xa ở ngoài sân. Nó mở mắt ra.

Chẳng có cửa nẻo gì cả.

Harry chửi thề. Ai đó rú lên. Nó ngoảnh lại thì thấy một đám học sinh năm thứ nhất đang chạy vòng trở lại góc tường, có vẻ như tụi nhóc tưởng đâu vừa gặp phải một con ma chửi bậy đặc biệt.

Harry cố thử mọi biến thể của câu "Tôi cần thấy việc mà Draco Malfoy đang làm bên trong căn phòng," mà nó có thể nghĩ ra trong suốt một tiếng đồng hồ, cuối giờ nó đành phải thừa nhận là Hermione có lẽ có lý: căn phòng đơn giản là không chịu mở ra cho nó. Nản chí và bực bội, nó bỏ đi đến lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, vừa đi vừa kéo tấm Áo Khoác Tàng Hình ra khỏi người và nhét vô túi xách.

"Potter, trò lại trễ nữa," thầy Snape lạnh lùng nói, khi Harry vội vã đi vào căn phòng học được chiếu sáng bằng ánh nến. "Trừ nhà Gryffindor mười điểm." Harry cau có nhìn thầy Snape khi quăng mình ngồi xuống bên cạnh Ron. Một nửa lớp học vẫn còn đang đứng, vừa lấy sách vở ra vừa bày biện đồ đạc của chúng; nó đâu có trễ nải gì hơn mấy đứa khác hè.

"Trước khi chúng ta bắt đầu, ta muốn các trò nộp bài luận về Giám ngục," thầy Snape nói, vừa vẫy nhẹ cây đũa phép, khiến cho hai mươi lăm cuộn giấy da bay vèo lên không trung rồi đáp xuống thành một xấp ngay ngắn trên bàn thầy. "Và ta hy vọng giùm các trò là những bài này sẽ khá hơn cái *mớ vớ vẩn* về phản kháng lại Lời nguyền Độc Đoán mà ta đã phải chịu đựng. Bây giờ, phiền tất cả các trò mở sách đến trang…

Cái gì đấy, cậu Finnigan?"

"Thưa thầy," Seamus nói, "Con đang thắc mắc, làm sao người ta phân biệt được một Âm binh và một con ma? Bởi vì trên báo *Tiên Tri* có đăng cái gì đó về một Âm binh…"

"Không, không phân biệt được," thầy Snape nói với giọng chán ngán.

"Nhưng thưa thầy, con nghe người ta nói…"

"Nếu cậu thực sự đọc bài báo vừa nói đến, cậu Finnigan à, cậu sẽ biết rằng kẻ bị gọi là Âm binh đó chẳng qua là một tên trộm hôi hám bẻm mép có tên là Mundungus Fletcher."

"Mình tin là thầy Snape và lão Mundungus cùng một phe," Harry thì thầm với Ron và Hermione. "Chứ không thì ông ấy đâu có bực mình chuyện lão Mundungus để bị tóm…"

"Nhưng Potter dường như có khối chuyện để nói về đề tài này," thầy Snape nói, thình lình chỉ về phía cuối lớp, đôi mắt đen của thầy nhìn chằm chằm vào Harry. "Chúng ta hãy hỏi Potter làm thế nào chúng ta phân biệt được một Âm binh với một con ma."

Cả lớp ngoảnh lại nhìn Harry, nó vội vàng cố nhớ lại những gì thầy Dumbledore đã nói với nó trong cái đêm hai thầy trò đi thăm thầy Slughorn. "Ơ… Dạ… ma thì *trong suốt*…" nó nói.

"À, giỏi lắm," thầy Snape ngắt lời nó, môi thầy cong lên. "Đúng vậy, thật dễ thấy là gần sáu năm rưỡi học tập Pháp thuật kể như uổng công đối với trò, Potter à. *'Ma thì trong suốt.'*"

Pansy Parkinson bật ra tiếng cười hí hí chói tai. Nhiều đứa

khác cũng cười khì. Harry hít sâu vào và tiếp tục bình tĩnh nói cho dù ruột gan nó đang sôi lên, "Dạ, ma thì *trong suốt*, nhưng Âm binh là những xác chết, thưa thầy đúng không ạ? Do vậy chúng rắn chắc…"

"Một đứa con nít năm tuổi cũng có thể nói được như vậy," thầy Snape châm chọc. "Âm binh là một xác chết đã bị thần chú của một pháp sư Hắc ám kích thích cho hoạt động trở lại. Nó không sống lại, nó chỉ được dùng như một con rối hành động theo mệnh lệnh của pháp sư đó. Một con ma, ta tin rằng tất cả các trò lúc này đã biết, đó là dấu vết còn lại của một linh hồn đã rời khỏi thế gian, và dĩ nhiên, như Potter đã khôn ngoan nói cho chúng ta biết, ma thì *trong suốt."*

"Dạ, điều Harry nói hết sức giúp ích cho tụi con phân biệt được hai thứ đó!" Ron nói. "Khi tụi con giáp mặt một Âm binh trong một hẻm tối, tụi con sẽ nhìn kỹ coi nó có rắn chắc không, chứ tụi con đâu có thể hỏi, 'Xin lỗi, có phải mi là dấu vết của một linh hồn vừa rời bỏ thế gian không?'"

Một trận cười rộ lên, nhưng bị ánh mắt của thầy Snape dập tắt ngay.

"Trừ nhà Gryffindor mười điểm nữa," thầy Snape nói. "Ta không trông mong nơi trò điều gì rắc rối hơn, Ronald Weasley ạ, một chàng trai rắn chắc đến nỗi không thể nào độn thổ được hai phân trong phòng."

"Đừng!" Hermione thì thầm, túm lấy cánh tay Harry khi nó tức giận mở miệng toan nói. "Chẳng ích lợi gì đâu, bồ sẽ bị cấm túc một phen nữa cho coi, bỏ qua đi!"

"Bây giờ các trò mở sách đến trang hai trăm mười ba," thầy

Snape nói, hơi khủng khỉnh, "và đọc hai đoạn đầu về Lời nguyền Hành Hạ."

Ron rất ơ thờ trong suốt buổi học. Khi chuông reo hết giờ, Lavender bắt kịp Ron và Harry (Hermione bí mật tan biến khỏi tầm nhìn khi thấy Lavender đến gần) và chửi rủa thầy Snape không tiếc lời về chuyện thầy châm chọc chuyện độn thổ của Ron, nhưng điều đó dường như chỉ khiến Ron thêm quạu, và nó rẫy cô nàng ra bằng cách rẽ vô nhà vệ sinh nam với Harry.

"Nhưng mà thầy Snape nói đúng, chứ gì nữa." Ron nói sau khi đăm đăm nhìn vào cái gương bể chừng một hai phút. "Mình không biết có đáng cho mình đi thi không. Mình không thể nào hiểu nổi cách độn thổ."

"Bồ có lẽ chỉ cần học thêm những buổi phụ đạo thực hành ở Hogsmeade để coi bồ làm được tới đâu," Harry nói một cách phải chăng. "Dù sao thì thực hành ở Hogsmeade cũng thú vị hơn là trong một cái vòng ngu xuẩn. Nếu đến lúc đó mà bồ vẫn không… bồ biết đấy… giỏi như bồ mong muốn, thì bồ có thể xin hoãn kỳ thi, đợi đến mùa hè cùng thi với mình luôn thể… Ê Myrtle, đây là nhà vệ sinh nam mà!"

Bóng ma của một cô gái vừa hiện lên từ một cái bồn cầu trong một buồng cầu tiêu phía sau lưng tụi nó, và bây giờ đang lơ lửng trôi giữa không trung, ngó chòng chọc xuống tụi nó qua đôi mắt kiếng dày cui.

"Ôi," con ma rầu rĩ nói. "Thì ra là hai anh."

"Chứ chị tưởng là ai?" Ron nói, vừa nhìn con ma trong gương.

“Không ai hết,” Myrtle nói, đăm chiêu nặn một cái mụn dưới cằm. “Anh ấy nói sẽ trở lại đây gặp em, nhưng rồi *anh* nói anh ghé vô và cũng thăm em…” con ma nhìn kỹ Harry, “… mà em thì không được gặp anh bao nhiêu tháng trời rồi. Em đã hiểu rằng đừng nên trông mong gì ở tụi con trai.”

“Tôi tưởng chị ở trong nhà vệ sinh nữ chứ?” Harry nói, nó đã cẩn thận tránh xa chỗ đó mấy năm trời nay.

“Thì em ở đó,” con ma nói, kèm theo một cái nhún vai hờn dỗi nhè nhẹ, “Nhưng như vậy đâu có nghĩa là em không thể *đến thăm* những chỗ khác. Có lần em đã ghé thăm anh ở buồng vệ sinh của anh, còn nhớ không?”

“Rất rõ,” Harry nói.

“Nhưng em nghĩ anh ấy thích em,” con ma than thở. “Có lẽ nếu hai anh đi ra thì anh ấy sẽ quay trở lại. Tụi này có nhiều điểm chung lắm. Em chắc anh ấy cũng cảm thấy như vậy.”

Và con ma nhìn ra phía cửa tràn trề hy vọng.

“Khi chị nói tụi chị có nhiều điểm chung,” Ron nói, lúc này giọng nó nghe có vẻ vui, “có phải ý chị nói là anh ta cũng ở trong cái ống cống hình chữ S dưới bồn cầu?”

“Không,” Myrtle bướng bỉnh cãi lại, giọng của nó vang to trong buồng vệ sinh lát gạch cũ. “Ý em nói là anh ấy nhạy cảm, cũng bị người ta ức hiếp, và anh ấy cũng cảm thấy cô đơn, cũng không có ai để tâm tình, anh ấy cũng không sợ bộc lộ tình cảm, và anh ấy cũng khóc nữa!”

“Có một nam sinh khóc ở đây hả?” Harry tò mò hỏi. “Một thằng bé à?”

“Bỏ qua đi!” Myrtle nói, hai con mắt nhỏ xíu tèm lem của nó ngó chằm chằm Ron, anh chàng rõ ràng đang nhe răng cười. “Em đã hứa với anh ấy là em sẽ không nói với ai hết, em sẽ đem theo bí mật của anh ấy xuống…”

“… xuống mồ hả, chắc chắn là không há?” Ron nói kèm tiếng khịt mũi. “Xuống cống thì có thể.”

Myrtle hú một tiếng giận điên lên được rồi lặn trở vô cái bồn cầu, khiến nước tràn ra miệng bồn chảy xuống sàn. Myrtle khốn khổ dường như khiến Ron vui lại.

“Bồ nói đúng,” nó nói, vừa lẳng cái túi xách lên vai, “Mình sẽ học thêm những buổi thực hành phụ đạo ở làng Hogsmeade trước khi quyết định thi hay không.”

Vậy là cuối tuần sau đó Ron đi học cùng Hermione và những học sinh năm thứ sáu khác, những đứa đủ mười bảy tuổi để dự kỳ thi sắp diễn ra trong nửa tháng tới. Harry cảm thấy hơi ganh tị khi nhìn tụi nó chuẩn bị đi vô làng; nó bỏ lỡ dịp đi xuống làng, mà hôm đó lại là một ngày xuân đặc biệt đẹp trời, một trong những ngày bầu trời quang đãng mà lâu lắm rồi tụi nó mới được nhìn thấy. Tuy nhiên, nó đã quyết định dùng thời gian này để cố gắng một lần nữa tấn công Phòng Theo Yêu Cầu.

Khi nó thổ lộ kế hoạch này với Hermione và Ron ở Tiền sảnh, Hermione nói, “Bồ sẽ làm tốt hơn nếu bồ đi thẳng tới văn phòng thầy Slughorn và tìm cách xin thầy cái ký ức.”

“Mình đã và đang cố gắng!” Harry nói gay gắt, mà điều đó hoàn toàn đúng. Nó đã cố tình nấn ná lại sau mọi buổi học Độc Dược của tuần qua để được một mình trò chuyện với thầy,

nhưng bậc thầy Độc Dược luôn luôn rời khỏi căn hầm nhanh đến nỗi Harry không thể nào bắt được thầy. Đã hai lần Harry đi tới văn phòng thầy và gõ cửa, nhưng không nhận được hồi âm nào, mặc dù trong lần thứ hai nó chắc chắn có nghe được âm thanh của một cái máy hát cũ bị đột ngột hãm lại.

"Thầy không muốn nói chuyện với mình mà Hermione! Thầy có thể đoán ra mình đang cố gắng gặp riêng thầy một lần nữa, và thầy sẽ không để chuyện đó xảy ra!"

"Thì, bồ vẫn phải đeo đuổi công việc đó, đúng không?"

Thầy Filch đang dùng cái Phép Dò Bí Mật chọc chọc thúc thúc như mọi khi, hàng người ngắn ngủn đang sắp hàng chờ lọt qua sự kiểm tra của thầy Filch nhích tới trước vài bước, và Harry không trả lời, đề phòng trường hợp bị thầy giám thị nghe lỏm. Nó cầu chúc cho cả Ron lẫn Hermione được may mắn, rồi quay lại, trèo lên lại mấy bậc cầu thang đá, và bất kể Hermione nói gì đi nữa, nó vẫn quyết tâm dành trọn một hay hai tiếng đồng hồ cho Phòng Theo Yêu Cầu.

Khi đã đi khuất Tiền sảnh, Harry rút tấm Bản đồ Đạo tặc và tấm Áo Khoác Tàng Hình ra khỏi túi xách. Sau khi che giấu bản thân mình rồi, nó gõ lên tấm bản đồ, miệng lầm rầm, *"Tôi trang trọng thề là tôi đang mưu toan chuyện không ra gì,"* và cẩn thận rà tấm bản đồ.

Vì lúc đó là sáng chủ nhật, hầu hết học sinh đều ở trong những phòng sinh hoạt chung của các nhà khác nhau, học sinh nhà Gryffindor thì ở trên một cái tháp, học sinh nhà Ravenclaw ở trên một cái tháp khác, học sinh nhà Slytherin thì ở trong một hầm ngục, và học sinh nhà Hufflepuff thì ở trong

tầng hầm gần nhà bếp. Đó đây có một đứa lạc lõng đi vẩn vơ quanh thư viện hay lên một hành lang. Có vài ba người ở ngoài sân, và kìa, Gregory Goyle đang ở trên hành lang tầng thứ bảy. Chẳng có dấu hiệu gì của Phòng Theo Yêu Cầu, nhưng Harry không lo lắng về chuyện đó; nếu Goyle đang đứng canh gác ở bên ngoài, thì căn phòng ắt mở cửa, dù cho tấm bản đồ có biết hay không. Vì vậy nó phóng như bay lên cầu thang, chỉ giảm tốc độ khi đến được góc hành lang, bấy giờ nó bắt đầu bò, rất chậm, về phía cô bé hôm nọ đang nắm chặt cái cân bằng đồng nặng nề mà Hermione đã tử tế giúp gắn lại cách đây hai tuần lễ. Nó đợi cho đến khi bò đến ngay phía sau cô bé mới thì thào, "Chào… em đẹp quá hén em?"

Goyle hét lên một tiếng kinh hoàng, liệng cái cân lên không trung, và phóng chạy đi, mất biến trước khi tiếng cân rớt xuống sàn thôi ngân vọng khắp hành lang. Harry cười hể hả, quay lại thưởng ngoạn bức tường trống trơn, nó biết chắc Draco Malfoy đang đứng đông cứng đằng sau bức tường đó, biết là có ai đó ở ngoài này, nhưng không dám xuất hiện. Cảm giác dễ chịu nhất của Harry về công lực là lúc nó cố nhớ lại dạng khẩu lệnh nào mà nó chưa thử.

Nhưng tâm trạng tràn trề hy vọng này không kéo dài được lâu. Nửa giờ sau, sau khi đã thử nhiều khẩu lệnh khác nhau để xem Malfoy đang làm gì, bức tường vẫn chỉ là bức tường không cửa như thường. Harry cảm thấy nản lòng không thể tin nổi. Malfoy có thể chỉ cách nó vài bước chân, vậy mà vẫn không có tới một thẻo bằng chứng nhỏ nhất nào về cái gì đó mà thằng này đang làm bên trong phòng. Mất kiên nhẫn hoàn toàn, Harry chạy ào vô bức tường đá cho nó một cái.

“Ối!”

Nó tưởng như nó gãy ngón chân rồi; và khi nó nắm lấy mấy ngón chân đau mà nhảy lò cò, tấm Áo Khoác Tàng Hình tuột khỏi người nó.

“Harry?”

Nó quay phắt lại, trên một giò, nên té lăn cù. Nó ngạc nhiên đến vuột kêu lên khi nhìn thấy cô Tonks đang đi về phía nó như thể cô thường xuyên đi rảo trên hành lang này.

“Cô làm gì ở đây?” Nó hỏi, lại té sụm xuống; tại sao cô luôn luôn bắt gặp nó lúc nó đang nằm lăn quay trên sàn?

“Tôi đến gặp cụ Dumbledore,” cô Tonks nói. Harry nghĩ cô Tonks trông thiệt là khủng khiếp: gầy hơn mọi khi, mái tóc màu lông chuột của cô xõa rũ rượi.

“Văn phòng của thầy không phải ở đây,” Harry nói, “nó ở tuốt bên kia của tòa lâu đài, phía sau một cái máng xối có hình con thú đá…”

“Tôi biết,” cô Tonks nói. “Cụ không có mặt ở đó. Có vẻ như cụ lại đi vắng.”

“Thầy đi vắng à?” Harry nói, vừa thận trọng thả ngón chân bị giập xuống sàn. “Này… em đoán là cô không biết thầy đi đâu hả?”

“Không,” cô Tonks nói.

“Cô muốn gặp thầy về chuyện gì?”

“Không có gì đặc biệt,” cô Tonks nói, vừa vô thức dứt dứt cái tay áo của tấm áo chùng cô đang mặc. “Tôi chỉ nghĩ là cụ

có thể biết việc gì đang diễn ra. Tôi nghe được khá nhiều chuyện đồn đại… người ta đang bị hại."

"Dạ, em biết, chuyện đó đăng đầy trên báo," Harry nói. "Thằng nhóc đó tìm cách giết…"

"Tờ *Tiên Tri* thường đưa tin chậm," cô Tonks nói, cô không có vẻ gì lắng nghe nó. "Dạo gần đây em không nhận được thư của ai trong Hội sao?"

"Không ai trong Hội viết thư cho em nữa," Harry nói, "từ khi chú Sirius…" Nó thấy mắt cô Tonks đã đầy ngấn lệ.

"Em xin lỗi," nó vụng về nói lí nhí. "Ý em nói là… em cũng nhớ chú lắm."

"Cái gì?" Cô Tonks thẫn thờ, như thể cô không hề nghe nó nói. "Thôi. Tôi sẽ gặp lại em sau nhé, Harry."

Và cô đột ngột quay lưng lại, đi trở xuống hành lang, để lại Harry chăm chú nhìn theo cô. Khoảng chừng một phút sau hay cỡ đó, nó lại choàng tấm Áo Khoác Tàng Hình lên và tiếp tục cố gắng đột nhập Phòng Theo Yêu Cầu nhưng nó không còn đặt hết nhiệt tình vào việc đó nữa. Cuối cùng, một cảm giác đói meo trong bao tử cộng với việc biết rằng Ron cùng Hermione sắp trở lại trường để ăn trưa, nó đành bỏ cuộc và bỏ cái hành lang lại cho Malfoy, hy vọng Malfoy sẽ không ra khỏi nơi đó trong vài tiếng đồng hồ nữa vì quá sợ hãi.

Nó gặp Ron và Hermione trong Đại Sảnh Đường đang ăn được nửa bữa ăn trưa sớm.

"Mình làm được rồi… ờ, đại khái vậy!" Ron hăm hở nói với Harry khi vừa thấy bóng nó. "Mình được giao cho độn thổ

tới bên ngoài tiệm trà của bà Puddifoot, và mình hơi vọt quá một tí, hiện ra ở gần Scrivenshafts, nhưng ít ra thì mình cũng đã di chuyển được!"

"Xịn lắm, Ron!" Harry nói. "Còn bồ thì sao, Hermione?"

"Ôi, hiển nhiên là cô nàng tuyệt hảo," Ron nói, trước khi Hermione có thể trả lời. "Điềm đạm, đoán điềm, đối đế, hay cái quỷ đờ đờ gì đó, đều tuyệt hảo… sau đó tất cả tụi này đi uống nước ở quán Ba Cây Chổi, và bồ phải nghe gã Twycross huyên thuyên về cô nàng… Mình sẽ ngạc nhiên nếu hắn không cầu hôn sớm…"

"Còn bồ thì sao?" Hermione hỏi Harry, phớt lờ Ron. "Lần này bồ có lên Phòng Theo Yêu Cầu không?"

"Có," Harry nói. "Và thử đoán xem mình đã đụng ai trên đó? Cô Tonks!"

"Cô Tonks hả?" Ron và Hermione cùng lặp lại, coi bộ ngạc nhiên vô cùng.

"Ừ, cô ấy nói cô ấy đi thăm thầy Dumbledore."

"Nếu bồ muốn biết ý kiến mình thì đây," Ron nói ngay sau khi Harry kể lại hết cuộc đối thoại với cô Tonks, "cô ấy hơi bị kiệt sức. Mất tinh thần sau chuyện xảy ra ở Bộ."

"Hơi lạ." Hermione nói, vì lý do nào đó, Hermione tỏ vẻ rất quan tâm. "Lẽ ra cô ấy phải canh gác ngôi trường, tại sao cô bỗng nhiên rời bỏ vị trí công tác để đến gặp thầy Dumbledore khi thầy ấy thậm chí không có mặt ở đây?"

"Mình có một ý nghĩ," Harry ngập ngừng nói. Nó cảm thấy kỳ về việc nói ra điều đó; chuyện này thuộc lãnh địa của

Hermione hơn là của nó. “Mấy bồ có nghĩ là có thể cô ấy đã… mấy bồ biết đó… yêu chú Sirius không?”

Hermione trợn mắt ngó nó. “Cái gì khiến cho bồ nói vậy?”

“Mình không biết,” Harry nhún vai, “Nhưng cô ấy suýt khóc khi mình nhắc đến tên chú ấy, và Thần Hộ Mệnh của cô ấy bây giờ là một con gì đó bốn chân bự chảng. Mình không biết liệu đó có thể là… mấy bồ biết… chú ấy không.”

“Đó là một ý tưởng,” Hermione chậm rãi nói. “Nhưng mình vẫn không biết tại sao cô ấy lại xông vào tòa lâu đài để tìm thầy Dumbledore, nếu đó thực sự là lý do để cô ấy có mặt ở chỗ đấy.”

“Vậy là quay trở lại điều mình đã nói, đúng không?” Ron nói, lúc này nó đang xúc khoai tây nghiền trút vô miệng. “Cô ấy đã trở nên kỳ cục. Mất tinh thần.” Rồi nó nói với Harry với vẻ từng trải, “Phụ nữ mà, họ dễ nổi cơn lắm.”

“Vậy mà,” Hermione chấm dứt cơn trầm tư, “Mình ngờ là bồ sẽ không tìm ra một phụ nữ nào lại đi giận dỗi nửa tiếng đồng hồ chỉ vì bà Rosmerta không cười nổi mấy chuyện tiếu lâm về mụ phù thủy già, người chữa thương và cơn cuồng chổi bay Mimbulus.”

Ron quắc mắt đổ quạu.

22

SAU TANG LỄ

Những khoảnh trời màu xanh rực rỡ đã bắt đầu hiện ra bên trên những tháp canh của tòa lâu đài, nhưng những dấu hiệu của mùa hè sắp đến này không làm tâm trạng Harry khá hơn. Nó cứ gặp trục trặc hoài, cả trong cố gắng tìm hiểu xem Malfoy đang làm gì, cả trong nỗ lực gợi chuyện với thầy Slughorn để may ra bằng cách nào đó dụ dỗ được thầy trao cho cái ký ức mà hình như thầy đã chôn sâu mấy chục năm trời.

"Lần cuối cùng, hãy quên Malfoy đi!" Hermione kiên quyết nói với Harry.

Hai đứa nó đang ngồi với Ron trong góc sân trường đầy nắng sau bữa ăn trưa. Cả Hermione lẫn Ron đều đang nắm chặt tờ rơi của Bộ Pháp thuật - *Những lỗi Độn Thổ Thông Thường và Cách Tránh* - bởi vì tụi nó sẽ phải thi vào ngay buổi trưa hôm đó, nhưng cách gì thì gì, mấy tờ rơi đó chẳng chứng tỏ có tác dụng xoa dịu thần kinh của tụi nó chút nào.

Ron bỗng giật mình và tìm cách núp sau lưng Hermione khi

một cô gái vừa đi vòng qua cái góc tụi nó đang ngồi.

"Không phải Lavender mà." Hermione chán ngán nói.

"Ừ, tốt." Ron nhẹ nhõm nói.

"Bạn là Harry Potter?" Cô gái ấy nói, "Tôi được sai đưa cho bạn cái này."

"Cám ơn."

Trái tìm Harry chùng xuống lúc nó cầm cuộn giấy da nhỏ. Khi cô gái đã đi xa ngoài tầm tai, nó nói, "Thầy Dumbledore đã nói là mình sẽ khỏi học thêm buổi nào nữa cho tới khi mình lấy được ký ức thầy Slughorn."

"Có lẽ thầy muốn kiểm tra xem bồ đang làm gì?" Hermione suy đoán trong lúc Harry mở cuộn giấy da; nhưng thay vì nhận ra nét chữ dài, thon mảnh, xiên xiên của cụ Dumbledore, nó lại thấy những dòng chữ chè bè lộn xộn, rất khó đọc vì những vết mực lem to thù lù nằm đầy trên tờ giấy da.

Harry, Ron và Hermione yêu quý!

Aragog đã chết tối qua. Harry và Ron, hai đứa con đã gặp cậu ấy và biết cậu ấy đặc biệt như thế nào. Hermione, bác biết con sẽ thích cậu ấy. Nếu các con chịu khó xuống đây dự tang lễ vào tối hôm nay thì điều đó an ủi bác nhiều lắm. Bác định làm lễ tang vào lúc hoàng hôn vì đó là thời điểm cậu ấy thích nhất trong ngày. Bác biết các con không được phép ra ngoài ban đêm, nhưng các con có thể xài tấm Áo Khoác Tàng Hình. Lẽ ra bác không nên rủ rê các con, nhưng bác không chịu nổi sự cô đơn này.

Hagrid

“Đọc đi.” Harry nói, trao bức thư cho Hermione. “Ôi, Trời ơi!” Cô bé kêu lên, đọc lướt qua bức thư rồi chuyền cho Ron, anh chàng này đọc hết bức thư với vẻ ngờ vực càng lúc càng tăng.

“Bác ấy khùng hả!” Nó giận dữ nói. “Cái đồ đó đã từng bảo đồng bọn ăn thịt Harry và mình! Từng bảo chúng cứ tự tiện chén! Vậy mà bây giờ bác Hagrid lại mong tụi mình đi xuống đó mà khóc thương cái thây lông lá đó!”

“Không những thế,” Hermione nói, “bác ấy còn biểu tụi mình rời khỏi lâu đài vào ban đêm mà bác ấy biết an ninh ban đêm chặt chẽ một triệu lần hơn và nếu tụi mình bị bắt thì sẽ rắc rối biết chừng nào.”

“Trước đây tụi mình đã từng xuống đó gặp bác ấy vào ban đêm mà,” Harry nói.

“Ừ, nhưng liều vì một chuyện như vầy à?” Hermione nói. “Chúng ta đã mạo hiểm nhiều phen để giúp bác Hagrid, nhưng nói cho cùng Aragog đã chết. Phải chi là vấn đề cứu mạng bác ấy…”

“Mình cũng không muốn đi,” Ron kiên quyết. “Bồ chưa gặp con quái vật đó, Hermione à. Cứ tin mình đi, chết sẽ làm cho nó tốt mã hơn.”

Harry lấy lại lá thư và đăm đăm nhìn xuống những vết mực loang lổ khắp thư. Rõ ràng là nước mắt đã rớt xuống tờ giấy da liên tiếp từng hột bự…

“Harry, bồ *đừng* có nghĩ đến việc đi.” Hermione nói. “Không đáng bị cấm túc vì một chuyện như thế.”

Harry thở dài. “Ừ, mình biết,” nó nói. “Mình chắc là bác ấy sẽ phải chôn Aragog mà không có tụi mình.”

“Ừ, chắc vậy.” Hermione nói, trông có vẻ yên tâm. “Coi nè, lớp Độc Dược chiều nay hầu như trống trơn, vì tất cả tụi này đều đi thi Độn Thổ… Vậy bồ thử tìm cách dụ dỗ thầy Slughorn đi.”

“Bồ nghĩ lần thứ năm mươi bảy thì hên hả?” Harry cay đắng.

“Hên?” Ron đột ngột la lên. “Đúng đó, Harry, cứ cầu may!”

“Ý bồ là sao?”

“Xài thuốc hên!”

“Phải đó, Ron, đúng rồi!” Hermione nói, nghe thảng thốt. “Dĩ nhiên rồi! Tại sao mình lại không nghĩ ra há?”

“Phúc Lạc Dược hả?” Harry trợn mắt ngó hai đứa bạn. “Mình không biết… Mình định để dành nó…”

“Để làm gì?” Ron ngờ vực hỏi.

“Harry ơi, còn cái gì trên đời này quan trọng hơn ký ức của thầy Slughorn hả?” Hermione hỏi.

Harry không trả lời. Ý nghĩ xài đến cái chai nhỏ xíu vàng óng ấy đã lởn vởn đôi lần trong trí tưởng tượng của nó; những kế hoạch không định hình, không rõ ràng về việc Ginny chia tay với Dean, về việc Ron sẽ vui vẻ chấp nhận gã bồ mới của cô em gái đã nhen nhúm lâu nay tận đáy não nó, nhưng nó không chịu thừa nhận trừ khi chiêm bao hay lúc chập chờn nửa tỉnh nửa mơ…

“Harry? Bồ vẫn còn đang ngồi với tụi mình chứ?” Hermione hỏi.

“Cái… gì… À, dĩ nhiên,” nó nói, tự chủ lại. “Thôi thì… Ôkê. Nếu chiều nay mình không gợi chuyện được với thầy Slughorn thì mình sẽ xài tới Phúc Lạc Dược để thử một phen nữa vào tối nay.”

“Vậy quyết định rồi nhé.” Hermione nói dứt khoát và đứng dậy múa một điệu duyên dáng xoay tròn quanh gót chân. “Địa điểm… Định ý… Điềm đạm…” Cô nàng lẩm bẩm.

“Thôi, ngừng đi mà!” Ron năn nỉ, “Mình đã đủ phát bệnh vì… Mau lên, che mình lại!”

“Không phải Lavender mà!” Hermione hết kiên nhẫn nổi, khi hai cô gái khác xuất hiện trong sân và Ron chuồn nhanh ra phía sau Hermione.

“Bảnh!” Ron ngó qua vai Hermione nói. “Mèn ơi, coi bộ tụi nó không vui vẻ hén?”

“Tụi nó là chị em Montgomery và dĩ nhiên là tụi nó không thể vui vẻ rồi, chứ bộ bồ chưa nghe chuyện đã xảy ra cho thằng em trai của tụi nó hả?” Hermione nói.

“Thành thật mà nói, mình hết biết chuyện gì đang xảy ra cho bà con của thiên hạ rồi,” Ron nói.

“Ừ, em trai của tụi nó đã bị người sói tấn công. Người ta đồn rằng tại má tụi nó từ chối giúp đỡ bọn Tử Thần Thực Tử. Dù sao thì thằng bé cũng chỉ mới năm tuổi và đã chết trong bệnh viện Thánh Mungo, họ không thể nào cứu nổi thằng bé.”

“Nó chết à?” Harry lặp lại, sững sờ. “Nhưng chắc chắn là

người sói không giết người, họ chỉ biến người ta thành người sói như họ thôi mà?"

"Thỉnh thoảng họ cũng làm chết người," Ron nói, lúc này trông nó nghiêm nghị khác thường. "Mình nghe nói chuyện đó xảy ra khi người sói tha nạn nhân đi."

"Người sói đó tên gì?" Harry hỏi nhanh.

"À, theo tin đồn thì đó là Fenrir Greyback," Hermione nói.

"Mình biết hắn - gã khùng ưa tấn công trẻ con ấy, cái gã mà thầy Lupin đã kể cho mình nghe!" Harry giận dữ nói.

Hermione nhìn nó ngao ngán.

"Harry, bồ phải lấy cho được ký ức đó," cô nàng nói. "Mục đích cuối cùng của việc đó là để chặn Voldemort lại, đúng không? Tất cả những chuyện ghê rợn đang xảy ra nói cho cùng đều do hắn mà ra…"

Tiếng chuông vang vọng từ tòa lâu đài khiến cả Hermione lẫn Ron cùng đứng bật dậy, vẻ mặt hãi hùng.

"Hai bồ sẽ thi tốt thôi," Harry nói với tụi nó, khi tụi nó đi về phía Tiền sảnh nhập vào đám học sinh sẽ thi Độn Thổ hôm đó. "Chúc may mắn nghe."

"Bồ cũng may mắn nhé!" Hermione nói với một cái nhìn đầy ý nghĩa, khi Harry đi về phía tầng hầm.

Chỉ có ba học sinh trong lớp Độc Dược chiều nay: Harry, Ernie và Draco Malfoy.

"Các trò đều chưa đủ tuổi thi hả?" Thầy Slughorn xởi lởi nói. "Chưa tới mười bảy tuổi à?"

Cả ba đứa đều lắc đầu.

“Thôi thế này,” thầy Slughorn phấn khởi nói, “Vì lớp học của chúng ta hơi ít, chúng ta sẽ làm chuyện gì đó cho vui. Thầy muốn tất cả hãy bày cho thầy một trò gì thú vị!”

“Thưa thầy, ý đó thiệt là hay.” Ernie xoa xoa hai tay vào nhau nịnh nọt.

Malfoy không thèm nhếch mép. “Thầy muốn nói ‘một trò gì thú vị’ là trò gì?” Nó quạu quọ.

“Ồ, cứ làm cho thầy ngạc nhiên,” thầy Slughorn nói thản nhiên.

Malfoy mở cuốn *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* ra với nét mặt đưa đám. Quá rõ ràng là nó cho rằng buổi học này chỉ tổ mất thì giờ. Ló mặt qua cuốn sách, quan sát Malfoy, Harry nghĩ, chắc chắn Malfoy đang thèm được dùng thì giờ này để chui vô Phòng Theo Yêu Cầu.

Chẳng biết là do nó tưởng tượng hay quả thực Malfoy có vẻ gầy đi, như cô Tonks vậy. Chắc chắn là trông Malfoy xanh xao hơn; da nó bệch bạc màu tro có lẽ bởi vì dạo này nó hiếm khi thấy ánh mặt trời; không còn đâu vẻ mặt tự mãn, tự cao và háo hức nữa. Không còn chút gì dáng điệu nghênh ngang mà nó đã tỏ ra trên chuyến tàu Tốc hành Hogwarts, khi nó công khai khoe khoang cái sứ mạng mà Voldemort giao cho nó… Chỉ có thể có một kết luận duy nhứt, theo ý Harry: cái sứ mạng đó, dù là sứ mạng gì đi nữa, cũng đang ngắc ngứ tồi tệ.

Ý nghĩ này khiến Harry hồ hởi phấn khởi hẳn lên, nó bèn đọc lướt qua cuốn *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* và tìm thấy một

bản đã sửa đổi nát bấy của Hoàng tử Lai ở bài *Thuốc Tạo Khoái.* Cái này có vẻ chẳng những đáp ứng đúng yêu cầu của thầy Slughorn, mà biết đâu còn có thể (tim Harry nhảy thót lên khi đầu nó nảy ra ý tưởng đó) làm cho thầy Slughorn có một tâm trạng sảng khoái để thầy sẵn sàng trao cho Harry ký ức của thầy, nếu mà Harry có thể thuyết phục thầy nếm thử một tí…

Một giờ rưỡi sau thầy Slughorn nói, "Nào, tốt lắm, cái này coi bộ tuyệt vời," thầy vỗ hai tay vào nhau khi bắt đầu ngó xuống cái chất vàng óng như nắng trong vạc của Harry. "Thuốc Tạo Khoái hả, thầy thử được không? Thầy ngửi được cái mùi gì đó? Chà… Trò cho thêm một nhánh bạc hà, phải không? Không đúng bài bản lắm, nhưng là một biến tấu hay, đương nhiên, Harry à, cái đó sẽ có xu hướng làm cân đối lại những tác dụng phụ đôi khi xảy ra như hát ca quá đà hoặc véo mũi… thầy thực sự không biết trò kiếm ở đâu ra bộ não tuyệt vời này, chàng trai ạ!… trừ phi…"

Harry dùng chân đẩy cuốn sách của Hoàng tử Lai vô sâu trong cặp.

"… đó là gien di truyền của mẹ trò trỗi dậy trong người trò!"

"Dạ… Thưa thầy, có lẽ vậy," Harry nói, thở phào ra.

Ernie có vẻ hơi quạu: nó tính qua mặt Harry một phen, nên đã hấp tấp phát minh ra độc dược của riêng nó, một thứ thuốc keo vón lại và tạo thành một cục tím bầm nằm ngay ở đáy vạc. Malfoy thì đã dọn dẹp đồ đạc, mặt mày chua chát. Thầy Slughorn đã tuyên bố dung dịch Nấc Cục của nó chỉ "tàm

tạm”.

Chuông reo, cả Emie và Malfoy lập tức rời khỏi phòng học.

“Thưa thầy!” Harry bắt đầu, nhưng thầy Slughorn vội liếc ra sau; khi thấy căn phòng không còn ai trừ thầy và Harry, thầy bèn bỏ đi hết sức nhanh.

‘Thưa thầy… Thưa thầy! Thầy không muốn nếm thử Thuốc Tạo…” Harry tha thiết gọi theo.

Nhưng thầy Slughorn đã đi khuất. Thất vọng, Harry đổ hết thuốc trong vạc ra, dọn dẹp đồ đạc, rời khỏi tầng hầm, và chậm rãi đi ngược lên cầu thang về phòng sinh hoạt chung.

Ron và Hermione trở lại đó vào lúc xế chiều.

“Harry!” Hermione gào lên khi cô nàng chui qua cái lỗ chân dung. “Harry ơi, mình đậu rồi!”

“Giỏi lắm!” Nó nói. “Còn Ron?”

“Nó hả… nó rớt rồi,” Hermione thì thầm, trong khi Ron rũ người đi lừ đừ vô phòng trông rầu rĩ hết sức. “Thiệt là xui xẻo, một chi tiết vặt thôi, giám khảo phát hiện nó đã bỏ sót lại đằng sau *nửa cái lông mày*... Còn chuyện thầy Slughorn ra sao?”

“Chẳng có gì vui,” Harry nói khi Ron nhập bọn với hai đứa nó. “Xui xẻo thôi mà, bồ tèo, lần sau bồ sẽ đậu… tụi mình có thể thi chung.”

“Ừ, mình hy vọng vậy,” Ron cáu gắt. “Nhưng mà một nửa cái lông mày… làm như là vấn đề lớn lắm không bằng!”

“Mình biết,” Hermione dỗ dành, “Quả là có vẻ khe khắt quá…”

Tụi nó dành cả buổi ăn tối để nói xấu giám thị cuộc thi Độn Thổ, và Ron trông có vẻ phấn chấn lên phần nào khi tụi nó đi trở lại phòng sinh hoạt chung, lúc này đang bàn bạc cái vấn đề nhì nhằng là thầy Slughorn và ký ức của thầy.

"Vậy, Harry à… bồ sẽ xài tới Phúc Lạc Dược hay tính cách khác?" Ron hỏi.

"Ừ, mình cho là có lẽ vậy tốt hơn," Harry nói. "Mình nghĩ là không cần uống hết cả chai cho hên tới 'hai-mươi-bốn giờ' đâu, việc đó cần gì tốn tới cả đêm… Mình chỉ uống một ngụm thôi. Hai ba tiếng đồng hồ hiệu nghiệm là đủ để làm."

"Bồ sẽ có cảm giác rất tuyệt vời khi uống vô," Ron mơ màng nhớ lại. "Giống như là bồ không thể nào làm gì sai."

"Bồ đang nói gì vậy?" Hermione cười. "Bồ có xài qua thuốc đó bao giờ đâu!"

"Ừ, nhưng lúc đó mình *cứ nghĩ* mình đã xài rồi, chứ gì nữa?" Ron nói như thể đang giảng giải một điều quá hiển nhiên. "Nói chung sự khác biệt nào thì cũng như nhau thôi…"

Bởi vì tụi nó vừa thấy thầy Slughorn đi vào Đại Sảnh Đường và biết thầy ưa nhẩn nha kéo dài bữa ăn tối, cho nên tụi nó lần quần nán lại trong phòng sinh hoạt chung, kế hoạch là Harry sẽ đi tới phòng của thầy Slughorn một lần nữa khi thầy trở về đó. Khi nắng xế chùng xuống trên những ngọn cây trong khu rừng Cấm, tụi nó quyết định thời điểm đã đến, và sau khi kiểm tra cẩn thận để biết chắc là Neville, Dean và Seamus đều ở cả trong phòng sinh hoạt chung, tụi nó lẻn lên phòng ngủ nam sinh.

Harry moi mấy chiếc vớ được cuộn tròn từ dưới đáy cái rương lên và rút ra một cái chai tí hon lóng lánh.

“Nó đây,” Harry nói, giơ cái chai nhỏ xíu lên và ực một ngụm được ước lượng cẩn thận.

“Bồ cảm thấy sao?” Hermione thì thầm hỏi.

Harry không trả lời mất một lúc. Sau đó, từ từ nhưng rõ rệt, cái cảm giác phấn khởi trước vận may vô cùng tận lan tỏa khắp người nó; nó cảm thấy như thể nó có khả năng làm được mọi việc, bất cứ việc gì… và việc lấy ký ức của thầy Slughorn bỗng nhiên có vẻ chẳng những có thể thực hiện được mà còn rất khả quan…

Nó đứng lên, mỉm cười và tràn đầy tin tưởng.

“Xuất sắc,” nó nói. “Thiệt là xuất sắc. Đúng… mình sẽ đi xuống chòi của bác Hagrid.”

“Cái gì?” Ron và Hermione cùng kêu lên kinh ngạc.

“Không phải đâu, Harry - bồ phải đi gặp thầy Slughorn chứ, nhớ không?” Hermione nói.

“Không,” Harry nói một cách tự tin. “Mình sẽ đến nhà bác Hagrid, mình có một cảm giác tuyệt vời là phải đi gặp bác ấy.”

“Bồ cảm thấy tuyệt vời về việc chôn một con nhện khổng lồ hả?” Ron sửng sốt hỏi.

“Ừ,” Harry nói, rút tấm Áo Khoác Tàng Hình ra khỏi túi xách của nó. “Mình cảm thấy đó mới chính là địa điểm mình cần có mặt tối nay, mấy bồ có hiểu mình nói gì không?”

“Không,” Ron và Hermione đồng thanh, cả hai bây giờ

trông hoảng hốt thực sự.

"Mình đoán chắc là tại Phúc Lạc Dược chăng?" Hermione lo lắng nói, vừa giơ cái bình ra ngoài ánh sáng. "Bồ còn chai nào khác chứa đầy… Mình không biết nữa…"

"Cuồng Dược hả?" Ron đặt giả thuyết, trong khi Harry tung cái áo choàng qua vai.

Harry cười to, Ron và Hermione trông càng hoảng sợ hơn.

"Tin mình đi! Mình biết mình đang làm gì… hay ít ra thì…" Nó tự tin bước ra cửa, "… Phúc Lạc Dược biết mình đang làm gì."

Nó kéo tấm Áo Khoác Tàng Hình trùm lên đầu và bắt đầu đi xuống cầu thang, Ron và Hermione nhanh chóng đi theo sau nó. Đến chân cầu thang, Harry nhẹ nhàng lướt qua một cánh của mở.

"Anh làm cái cái trò gì với *con đó* ở trên ấy, hả!" Lavender Brown ré lên, trừng mắt nhìn xuyên qua Harry để thấy Ron và Hermione cùng nhau đi ra từ phòng ngủ nam sinh. Harry nghe Ron lắp bắp đằng sau, trong lúc nó băng nhanh qua phòng bỏ xa tụi kia.

Chui qua cái lỗ chân dung là chuyện đơn giản, khi nó đến gần cái lỗ, Ginny và Dean vừa chui qua, Harry có thể len vô giữa hai đứa đó. Lúc nó làm vậy, nó ngẫu nhiên đụng phải Ginny.

"Làm ơn, *đừng* có xô em mà, Dean," cô bé nói, giọng bực bội. "Anh cứ làm vậy hoài, em có thể tự chui qua một mình một cách hoàn hảo…"

Bức chân dung đóng lại sau lưng Harry, nhưng nó cũng kịp nghe Dean tức tối cự nự lại… Cảm giác hồ hởi phấn khởi của nó càng tăng lên, Harry sải bước ra khỏi tòa lâu đài. Nó không cần phải thập thò rón rén, bởi vì nó chẳng gặp ai trên đường đi, nhưng điều đó chẳng làm nó ngạc nhiên chút nào: tối nay, nó là người may mắn nhất trường Hogwarts.

Nó không biết tại sao đi đến chỗ bác Hagrid lại là một hành động đúng đắn. Có vẻ như cứ mỗi vài ba bước thì thuốc hên lại chiếu sáng lối nó đi: tuy nó không thể thấy được đích đến cuối cùng, nó không thể thấy thầy Slughorn từ đâu ra, nhưng nó biết nó đang đi đúng hướng để lấy được ký ức của thầy. Khi đi đến Tiền sảnh, nó nhận thấy là thầy Flich đã quên khóa cửa trước. Harry tươi cười, mở cửa và hít thở hương thơm của cỏ và không khí trong lành một lúc trước khi bước xuống bậc thềm đi vào bóng hoàng hôn.

Khi bước xuống bậc thềm cuối cùng, tự nhiên nó cảm thấy sẽ dễ chịu biết bao nếu đi ngang qua mảnh vườn rau trên đường đi tới căn chòi của bác Hagrid. Mảnh vườn rau không hẳn nằm ngay trên đường đi, nhưng dường như đối với Harry đây rõ là một ngẫu hứng khôn ngoan mà nó nên làm. Thế là nó lập tức hướng đôi chân về phía vườn rau, chính ở đó, nó hài lòng, nhưng không đến nỗi ngạc nhiên lắm, khi gặp thầy Slughorn đang chuyện trò với cô Sprout. Harry núp sau bức tường đá thấp, cảm thấy an hòa với cả thế gian và lắng nghe cuộc chuyện trò của hai thầy cô.

“Tôi hết sức cảm ơn cô đã dành cho nhiều thời giờ, cô Pomona à,” thầy Slughorn nhã nhặn nói. “Hầu hết những ai có thẩm quyền đều đồng ý là chúng sẽ có hiệu quả nhất nếu được

hái vào lúc chạng vạng tối.”

“Ồ, tôi hoàn toàn đồng ý,” giáo sư Sprout nhiệt tình nói. “Nhiêu đó đủ chưa?”

“Nhiều rồi, nhiều lắm rồi,” thầy Slughorn nói, Harry thấy thầy đang mang một ôm đầy lá cây. “Nhiêu đây là đủ để chia cho mỗi học sinh năm thứ ba vài lá và còn dư một ít dự phòng trường hợp đứa nào đó hầm chúng quá nhừ… Thôi, chào cô, một lần nữa cảm ơn cô nhiều lắm.”

Giáo sư Sprout đi về khoảng tối phía những nhà lồng kiếng, và thầy Slughorn hướng bước chân về đúng nơi mà Harry đang đứng, vô hình.

Một mong muốn lộ diện ngay tức thì thôi thúc Harry, nó bèn vung tay một cái, cởi bỏ tấm Áo Khoác.

“Con chào thầy.”

“Úi cha cha, Harry, trò làm thầy hết hồn,” thầy Slughorn đứng khựng giữa đường, điệu bộ cảnh giác. “Làm sao trò ra khỏi tòa lâu đài được?”

“Con nghĩ là thầy Filch quên khóa cửa chính,” Harry phấn khởi nói, và cảm thấy vui hết sức khi thầy Slughorn nổi quạu.

“Thầy sẽ phải báo cáo về tay giám thị này. Nếu trò hỏi thầy, thì thầy cho rằng hắn lo lắng chuyện rác rưởi nhiều hơn vấn đề an ninh đúng mực… Nhưng tại sao trò lại ra ngoài này, Harry?”

“Dạ thưa thầy, đó là vì bác Hagrid,” Harry nói, nó biết rằng bây giờ cứ nói sự thật là đúng. “Bác ấy đang buồn khổ… Nhưng thầy đừng nói cho ai biết, thầy nhé? Con không muốn

gây rắc rối cho bác ấy…”

Óc tò mò của thầy Slughorn rõ ràng đã bị dựng dậy, “Chà, thầy không thể hứa như vậy,” thầy nói hơi cộc cằn. “Nhưng thầy biết cụ Dumbledore hoàn toàn tin tưởng bác ấy, cho nên thầy chắc rằng bác ấy không thể làm điều gì rùng rợn lắm đâu…”

“Dạ, chẳng là có một con nhện khổng lồ, bác ấy đã làm bạn với nó nhiều năm… Nó sống trong khu rừng… Nó có thể nói và đủ thứ hết…”

“Thầy cũng nghe đồn bác ấy có mấy con Khổng Nhện trong rừng,” thầy Slughorn nói nhỏ, hướng mắt về phía đám rừng cây đen hù. “Vậy đúng thiệt sao?”

“Dạ,” Harry nói. “Nhưng mà con này, con Aragog, là con đầu tiên mà bác Hagrid có được, nó đã chết tối hôm qua. Bác ấy suy sụp tinh thần. Bác ấy cần có bầu bạn khi chôn cất con đó và con nói là con sẽ đến.”

“Cảm động thay, cảm động thay,” thầy Slughorn nói một cách đãng trí, hai con mắt sùm sụp của thầy chăm chú nhìn về phía có ánh đèn xa xa của căn chòi bác Hagrid. “Nhưng nọc Khổng Nhện rất quý hiếm… Nếu con quái vật đó chỉ mới chết thì nọc của nó chắc là chưa khô cạn… Dĩ nhiên rồi, thầy sẽ không làm điều gì vô ý nếu bác Hagrid đang buồn khổ… Nhưng giá như có cách gì đó để lấy được một ít… Thầy muốn nói là, hầu như vô phương lấy nọc của một con Khổng Nhện khi nó còn sống…”

Lúc này thầy Slughorn dường như đang nói chuyện với chính mình hơn là nói với Harry.

"… xem ra thì thiệt là phí phạm khủng khiếp nếu không lấy được nọc… một xị có thể đáng giá cả trăm Galleon… thành thật mà nói tiền lương của thầy đâu có nhiều…"

Và bây giờ Harry thấy rõ ràng nó phải làm gì, "Dạ thưa thầy" nó nói, với điệu bộ ngập ngừng hùng hồn nhất, "Nếu thầy muốn đến đó, chắc là bác Hagrid sẽ mừng lắm… Chắc thầy cũng biết, để cho Aragog được tiễn đưa tử tế hơn…"

"Ừ, dĩ nhiên rồi," thầy Slughorn nói, mắt thầy giờ đây lóe lên lòng hăng hái. "Harry à, thầy nói với trò điều này, thầy sẽ gặp trò dưới đó, đem theo một hai chai… Chúng ta sẽ uống vì sức… Ờ… không được khỏe của con quái vật tội nghiệp đó… nhưng đằng nào chúng ta cũng sẽ tiễn đưa nó đúng lễ nghi, khi mà nó được chôn cất. Và thầy sẽ thay cà vạt khác, cái cà vạt nhỏ này coi hơi hoa mỹ trong tình huống này…"

Thầy hối hả quay trở lại lâu đài, và Harry đi nhanh tới chỗ bác Hagrid, hí ha hí hửng trong lòng.

"Con tới đó hả," bác Hagrid làu bàu, khi mở cửa và thấy Harry từ trong tấm Áo Khoác Tàng Hình hiện ra trước mặt.

"Dạ… nhưng mà Ron và Hermione không tới được," Harry nói, "tụi nó thực tình xin lỗi bác."

"Hông… hông sao… dù gì thì cậu ấy cũng cảm động… là… là con đã tới."

Bác Hagrid khóc nấc lên thiệt to, bác đã tự làm một cái băng đeo màu đen trên cánh tay, trông như một miếng giẻ lau được nhúng vào xi đánh giày, và đôi mắt bác sưng húp, đỏ ngầu. Harry vỗ nhè nhẹ vào cùi chỏ bác để an ủi, cùi chỏ là

điểm cao nhất trên người của bác mà nó có thể với tới.

"Chúng ta sẽ chôn nó ở đâu ạ?" Nó hỏi. "Trong rừng hả bác?"

"Không đâu, quỷ thần ơi," bác Hagrid nói, vừa quẹt nước mắt đang chảy ròng ròng xuống vạt áo. "Bây giờ Aragog lìa đời rồi, những con nhện khác không cho bác đến gần mạng bọn chúng. Hóa ra chúng chưa ăn thịt bác là do lệnh của Aragog! Tin nổi điều đó không, Harry?"

Câu trả lời rất thành thật là "Có"; Harry nhớ lại với một sự dễ chịu mà đau đớn cái cảnh nó và Ron đã phải đương đầu với lũ Khổng Nhện. Tụi nó hiểu quá rõ rằng Aragog là trở ngại duy nhất khiến bọn kia không ăn thịt được bác Hagrid.

"Trước đây có chỗ nào trong rừng mà bác không đến được chứ!" Bác Hagrid lúc lắc đầu nói. "Bác có thể nói với con… đem được cái xác Aragog ra khỏi đó không dễ chút nào… bọn Khổng Nhện hay ăn thịt xác chết đồng loại, con hiểu không… Nhưng bác muốn cậu ấy được chôn cất tử tế… được tiễn đưa đàng hoàng…"

Bác lại nức nở khóc rống lên một lần nữa và Harry lại vỗ vỗ lên cùi chỏ bác, vừa làm vậy vừa nói (bởi vì dường như thuốc hên xúi rằng làm như vậy là đúng), "bác Hagrid à, giáo sư Slughorn bắt gặp con lúc đi xuống đây."

"Con đâu có bị rắc rối gì hả?" Bác Hagrid nói, ngước nhìn lên, có vẻ cảnh giác. "Con không nên ra khỏi lâu đài vào ban đêm, bác biết, đó là lỗi của bác…"

"Không sao, không sao hết, khi thầy ấy biết chuyện con

đang làm, thì thầy ấy nói là thầy ấy cũng muốn đến phân ưu và nói lời vĩnh biệt với Aragog," Harry nói. "Con nghĩ thầy ấy đã đi thay cái gì đó cho phù hợp hơn… và thầy ấy nói sẽ mang theo vài chai để chúng ta có thể uống để tưởng niệm Aragog…"

"Ổng làm vậy thiệt sao?" Bác Hagrid nói, tỏ vẻ vừa ngạc nhiên vừa xúc động. "Thiệt… thiệt là một người tử tế lắm lắm, mà đúng là… ổng đâu có bắt con về nộp. Trước đây bác chưa từng giao du nhiều với Horace Slughorn… vậy mà ổng đến tiễn đưa Aragog? Chắc là cậu ấy sẽ khoái lắm, Aragog sẽ…"

Harry nghĩ riêng trong lòng rằng Aragog hẳn sẽ khoái thầy Slughorn lắm vì cái khối lượng dồi dào thịt ăn được trên người thầy, nhưng nó chỉ đi tới cửa sổ sau của căn chòi bác Hagrid, ở đó nó thấy cảnh tượng ghê rợn là con nhện khổng lồ đã nằm chết ngửa, giơ lên những cái chân co quắp và mắc míu vào nhau.

"Bác Hagrid, chúng ta sẽ chôn nó ở đây, trong vườn của bác hả?"

"Bác nghĩ là ngay ở bên kia đám bí rợ," bác Hagrid nói trong tiếng nấc. "Bác đã đào… con biết đấy… cái huyệt. Chỉ nghĩ là chúng ta sẽ nói đôi điều tử tế về cậu ấy… những kỷ niệm vui vui, con biết đấy…"

Giọng bác run run và đứt đoạn. Có tiếng gõ cửa, bác bèn quay ra tiếp khách, vừa mở cửa vừa hỉ mũi vô cái khăn mù xoa dơ hầy. Thầy Slughorn lật đật bước qua ngưỡng cửa, kẹp nách mấy chai rượu, và đeo một cái cà vạt màu đen ảm đạm.

"Bác Hagrid," thầy nói bằng giọng trang nghiêm sâu sắc.

“Thành kính phân ưu trước mất mát của bác.”

“Thầy thiệt là có lòng tốt,” bác Hagrid nói. “Cám ơn thầy nhiều lắm. Cũng cám ơn thầy không phạt Harry cấm túc…”

“Không hề nghĩ đến chuyện đó,” thầy Slughorn nói. “Đêm buồn, đêm tang tóc… Sinh vật tội nghiệp đó ở đâu?”

“Ngoài kia,” bác Hagrid nói giọng run run. “Vậy, chúng ta có nên… Nên bắt đầu chăng?”

Ba người bước ra vườn sau. Lúc này trăng đang tỏa ánh sáng nhợt nhạt xuống rừng cây, và ánh trăng pha lẫn ánh đèn hắt ra từ cửa sổ căn chòi của bác Hagrid soi tỏ cái xác con Aragog nằm bên mép một cái hố khổng lồ bên cạnh một đống đất mới đào lên cao chừng ba thước.

“Tuyệt vời,” thầy Slughorn nói, đi đến gần đầu con nhện, nơi có tám con mắt trắng đục ngó thẳng lên bầu trời và hai cái nanh càng vĩ đại cong vòng bất động sáng bóng dưới ánh trăng. Harry tưởng như nó nghe được tiếng lanh canh của mấy cái chai va vào nhau khi thầy Slughorn cúi khom người xuống đôi nanh càng, làm như xem xét cái đầu đầy lông bự chảng.

“Không phải ai cũng đánh giá đúng vẻ đẹp của chúng,” bác Hagrid nói với cái lưng thầy Slughorn, nước mắt bác ứa ra từ khóe mắt nhăn nheo. “Tôi không dè thầy lại quan tâm đến những sinh vật như Aragog, thầy Horace à.”

“Quan tâm hả? Bác Hagrid thân mến ơi, tôi sùng bái chúng ấy chứ,” thầy Slughorn nói, lùi xa cái xác. Harry nhìn thấy ánh lấp lánh của một cái chai khuất bên dưới tấm áo khoác, nhưng bác Hagrid, lại chùi nước mắt một lần nữa, nên chẳng để ý

thấy gì cả.

"Bây giờ… mình tiến hành tang lễ chứ hả?" Thầy Slughorn nói.

Bác Hagrid gật đầu và tiến tới trước. Bác cố nâng con nhện khổng lồ trong đôi tay và lăn nó xuống cái huyệt tối hù kèm theo một tiếng rên thiệt to. Cái xác chạm đáy huyệt mạnh ghê gớm, vang lên một tiếng huỵch thiệt lớn, bác Hagrid lại khóc nữa.

"Dĩ nhiên, thật khó khăn cho bác, người hiểu nó nhất," thầy Slughorn nói, cũng giống như Harry, thầy không thể với cao hơn cùi chỏ của bác Hagrid, nhưng thầy vẫn vỗ về cùi chỏ của bác Hagrid. "Bác cho phép tôi nói đôi lời tiễn biệt nhé?"

Harry nghĩ ắt hẳn thầy Slughorn đã lấy được khá nhiều nọc độc của con Aragog, bởi vì thầy nở một nụ cười mãn nguyện khi bước tới bên miệng huyệt và nói bằng giọng chậm rãi gây xúc động sâu sắc, "Vĩnh biệt, Aragog, vua của loài nhện, những người từng biết mi sẽ không bao giờ quên được tình bạn lâu dài và chung thủy của mi! Cho dù thi thể mi sẽ hủy hoại, vong linh mi sẽ vẫn phảng phất những nơi vắng vẻ đầy mạng nhện trong rừng nhà của mi. Nhiều hậu duệ đa-nhãn của mi sẽ phát triển thịnh vượng và những bạn bè thuộc loài người của mi sẽ nguôi ngoai nỗi mất mát mà họ phải chịu đựng."

"Đó đó… thiệt là… hay!" Bác Hagrid rú lên, và ngã nhào lên đống phân ủ, càng khóc to hơn bao giờ hết.

"Thôi thôi," thầy Slughorn nói, vừa vẫy cây đũa phép của thầy để cho đống đất khổng lồ dâng lên rồi rớt xuống, kèm tiếng bình bịch khi chạm vào xác con nhện chết, lấp lại thành

một cái gò phẳng phiu. “Chúng ta hãy vô nhà uống tí rượu. Harry, con hãy đứng qua bên kia của bác Hagrid… Đúng rồi… Đi thôi, bác Hagrid… Xong xuôi tốt đẹp rồi…”

Hai thầy trò kè bác Hagrid vô nhà, đặt bác ngồi xuống ghế bên cạnh cái bàn. Fang, con chó đã trốn kỹ trong cái ổ của nó suốt tang lễ, bây giờ mới chui ra lỏn lẻn đi ngang qua mọi người để đến đặt cái đầu bự chảng của nó lên đùi Harry như thường lệ. Thầy Slughorn mở nút một trong những chai rượu thầy mang tới.

“Thầy đã cho kiểm tra chất độc tất cả rồi,” thầy cam đoan với Harry, trong khi rót gần hết chai vô cái ca bự bằng cái xô của bác Hagrid rồi đưa cho bác. “Sau chuyện xảy ra cho thằng bạn khốn khổ Ron của trò, thầy luôn cho một gia tinh nếm thử rượu trong từng chai.”

Harry thấy, hiện lên trong đầu nó, vẻ mặt Hermione như thế nào nếu cô nàng biết đến sự hành hạ gia tinh này, và nó quyết định không đời nào nói cho cô nàng biết.

“Một ly cho Harry…”

Thầy Slughorn nói, chia chai thứ hai vô hai cái ca.

“… và một ly cho ta. Tốt.”

Thầy giơ cao cái ca của thầy.

“Để tưởng nhớ Aragog.”

“Aragog,” Harry và bác Hagrid cùng nói. Cả thầy Slughorn lẫn bác Hagrid uống một hơi dài. Tuy nhiên, Harry nhờ Phúc Lạc Dược soi đường dẫn lối nên hiểu là nó không nên uống, thế là nó chỉ làm bộ hớp một ngụm rồi đặt cái ca trên bàn

trước mặt nó.

"Thầy biết không, tôi đã nuôi nấng nó từ lúc còn là cái trứng," bác Hagrid rầu rầu nói. "Khi nó mới nở ra, nó nhỏ xíu xiu xiu, chỉ bằng một con chó lùn mà thôi."

"Dễ thương," thầy Slughorn nói.

"Trước đây vẫn để nó trong chạn bát của trường cho đến khi… chà…"

Vẻ mặt bác Hagrid tối sầm lại và Harry biết tại sao: Tom Riddle đã âm mưu tính toán để bác Hagrid bị đuổi ra khỏi trường, vì bị đổ cho tội đã mở cửa Phòng chứa Bí mật. Tuy nhiên, thầy Slughorn không tỏ vẻ lắng nghe; thầy đang nhìn lên trần nhà, trên đó có treo một số nồi đồng cùng với một cuộn lông bạc trắng mượt mà.

"Có phải lông bạch kỳ mã đó không, bác Hagrid?"

"Ờ phải," bác Hagrid thản nhiên nói. "Bứt từ đuôi chúng, thầy biết đó, chúng hay làm vướng trên cành cây và các thứ khác trong rừng…"

"Nhưng ông bạn thân mến à, ông có biết cái đó *đáng giá* bao nhiêu không?"

"Tôi dùng lông đó để may vá băng bó vân vân khi có sinh vật bị thương," bác Hagrid nhún vai nói. "Cực kỳ hữu ích… rất hiệu nghiệm."

Thầy Slughorn ực thêm một hơi nữa từ cái ca của thầy, mắt thầy lúc này đang cẩn thận đảo quanh căn chòi, Harry biết, để tìm kiếm thêm những kho báu mà thầy có thể sẽ biến thành nguồn trao đổi phong phú với rượu mật rừng sồi, kẹo khóm

dẻo, và áo khoác nhung. Thầy lại rót đầy ca rượu của bác Hagrid và ca rượu của chính mình, rồi hỏi thăm bác về những sinh vật sống trong rừng dạo này và bác Hagrid làm thế nào có thể chăm sóc tất cả bọn chúng. Dưới ảnh hưởng của rượu và sự quan tâm phỉnh phờ của thầy Slughorn, bác Hagrid trở nên cởi mở hết lòng, bác bèn thôi lau nước mắt và vui vẻ bắt đầu một cuộc giảng giải dông dài về nghề chăn nuôi cần cù vất vả.

Đúng thời điểm này, Phúc Lạc Dược thúc Harry một cái, và nó nhận thấy số lượng rượu mà thầy Slughorn mang đến đang cạn nhanh. Harry chưa bao giờ thực hiện thành công bùa Đầy Lại mà không cần hô thần chú ra miệng, nhưng cái ý nghĩ nó có thể không làm nổi điều đó đêm nay thiệt đáng cười nhạo. Quả có vậy, Harry đã tự cười toét với mình: không bị cả bác Hagrid lẫn thầy Slughorn chú ý (lúc này thầy đang thù tạc câu chuyện mua bán trứng rồng bất hợp pháp) Harry cầm cây đũa phép của nó dưới gầm bàn chĩa vào mấy vỏ chai rỗng và mấy cái chai này lập tức đầy lại.

Khoảng một giờ sau hay cỡ đó, bác Hagrid và thầy Slughorn bắt đầu nâng ly chúc mừng tá lả: mừng trường Hogwarts, mừng cụ Dumbledore, mừng rượu gia tinh pha chế, và mừng…

“Harry Potter!” Bác Hagrid rống lên, làm sóng sánh một ít rượu trong cái xô rượu thứ mười bốn của bác, tràn cả xuống cằm khi bác nốc cạn.

“Ừ, đúng vậy,” thầy Slughorn kêu lên, giọng hơi lè nhè, “Parry Otter, Thằng Bé Được Chọn… chà… hay cái gì nó na ná như vậy,” thầy nói trệu trạo, rồi cũng nốc cạn cái ca rượu

của thầy.

Chẳng bao lâu sau, bác Hagrid đã ràn rụa nước mắt ép toàn bộ cái đuôi bạch kỳ mã cho thầy Slughorn, thầy nhét nó vô túi kèm theo tiếng hô, "Mừng tình bạn! Mừng tấm lòng hào hiệp! Mừng một sợi lông đáng giá mười Galleon!"

Và sau đó một hồi lâu bác Hagrid và thầy Slughorn cứ ngồi bên cạnh nhau, ôm nhau hát một bài hát buồn bã lê thê về cái chết của một pháp sư tên là Odo.

"Ôi, người tốt chết yểu," bác Hagrid lẩm bẩm, gục thấp xuống mặt bàn, mắt đã gần híp lại, trong khi thầy Slughorn tiếp tục ngâm nga điệp khúc, "Má thầy chẳng sống được lâu… mà má trò với ba trò cũng thế, Harry ơi à…"

Những giọt nước mắt to tổ chảng lại ứa ra khóe mắt nhăn nheo của bác Hagrid; bác nắm bàn tay Harry mà lắc.

"Pháp sư và phù thủy giỏi nhất thời họ sống… ta chưa từng biết… chuyện kinh khủng… chuyện kinh khủng…"

Thầy Slughorn hát vang một cách thảm thương:

Và vị anh hùng Odo được đưa về nhà

Nơi chàng quen thuộc từ thời trai trẻ,

Họ đặt chàng yên nghỉ với cái nón lật ngược.

Và cây đũa phép bị bẻ gãy đôi, ấy mới buồn.

"… Kinh khủng," bác Hagrid rên rỉ, và cái đầu bờm xờm bự quá khổ của bác ngoẹo sang một bên tựa trên cánh tay và bác ngủ vùi, ngáy thiệt sâu.

"Xin lỗi," thầy Slughorn nói trong tiếng nấc cụt. "Hát dở

đến chết mất thôi.”

“Bác Hagrid đâu có nói về chuyện thầy hát đâu,” Harry lặng lẽ nói. “Bác ấy nói về cái chết của ba má con.”

“Ôi,” thầy Slughorn nói, cố gắng nhịn một cái ợ to. “Ôi, con yêu quý. Ừ, chuyện đó… quả thiệt là kinh khủng. Kinh khủng… kinh khủng…”

Trông thầy khá bối rối về những điều thầy nói, và phải cầu viện vào việc rót đầy ca rượu.

“Thầy không… không nghĩ là con còn nhớ chuyện đó, hả Harry?” Thầy vụng về hỏi.

“Dạ không… Dạ, con chỉ mới một tuổi khi ba má con qua đời,” Harry nói, mắt nó nhìn đăm đăm vào ngọn nến đang lập lòe trong tiếng ngáy nặng nề của bác Hagrid. “Nhưng từ đó đến nay con cũng đã tìm hiểu được khá nhiều về chuyện đã xảy ra. Ba con chết trước. Thầy có biết chuyện đó không?”

“Thầy… thầy không biết,” thầy Slughorn nói bằng một giọng rất khẽ.

“Dạ… Voldemort đã giết ba con, rồi bước qua xác của ba để tiến về phía má con,” Harry nói.

Thầy Slughorn rùng mình thiệt mạnh, nhưng thầy dường như không thể di chuyển ánh mắt hãi hùng của thầy ra khỏi gương mặt Harry.

“Hắn bảo má con tránh ra,” Harry nói, giọng không hề chùng xuống. “Hắn đã kể cho con nghe là má con không cần phải chết. Hắn chỉ muốn con mà thôi. Má có thể bỏ chạy.”

“Ối con ơi,” thầy Slughorn thở hổn hển. “Cô ấy có thể… cô ấy không cần phải… thiệt là khủng khiếp…”

“Đúng là khủng khiếp, phải không?” Harry nói, giọng thì thầm. “Nhưng má con không chịu nhúc nhích. Ba đã chết, nhưng má không muốn con cũng ra đi. Má cố van xin Voldemort… nhưng hắn chỉ cười…”

“Thôi đừng kể nữa!” Thầy Slughorn bỗng nhiên nói, giơ một bàn tay run rẩy lên. “Thiệt tình, con trai yêu quý à, nhiêu đó đủ rồi… thầy là một lão già… thầy không cần phải nghe… thầy không muốn nghe…”

“Dạ, con quên mất,” Harry nói dối, Phúc Lạc Dược xúi nó nói tiếp. “Thầy mến má con lắm, phải không thầy?”

“Mến cô ấy à?” Thầy Slughorn nói, mắt thầy một lần nữa lại mờ lệ. “Thầy không thể tưởng tượng nổi có ai gặp gỡ cô ấy mà lại không mến cô ấy… rất dũng cảm… rất vui nhộn… Đó là chuyện khủng khiếp nhất…”

“Vậy mà thầy không chịu giúp con trai cô ấy,” Harry nói. “Má đã cho con mạng sống của mình, nhưng thầy chẳng thèm cho con một chút ký ức.”

Chỉ còn tiếng ngáy như sấm của bác Hagrid vang khắp căn chòi. Harry kiên quyết nhìn thẳng vào đôi mắt đẫm lệ của thầy Slughorn. Ông thầy Độc Dược không thể nào nhìn tránh đi nơi khác.

“Đừng nói vậy.” Thầy thì thầm. “Đó không phải là vấn đề… nếu là để giúp con, dĩ nhiên… nhưng nếu chẳng để làm gì…”

“Thưa thầy, ký ức của thầy có thể giúp con,” Harry nói rõ ràng. “Thầy Dumbledore cần thông tin. Con cần thông tin.”

Harry biết là nó an toàn rồi. Phúc Lạc Dược đang bảo nó rằng sáng mai thầy Slughorn sẽ chẳng nhớ gì hết về chuyện này. Nó bèn chồm tới trước một chút, nhìn thẳng vào mắt thầy Slughorn.

“Con là Kẻ Được Chọn. Con phải tiêu diệt hắn. Con cần ký ức của thầy.”

Thầy Slughorn tái nhợt chưa từng thấy; vầng trán bóng lưỡng của thầy lấm tấm mồ hôi.

“Con là Kẻ Được Chọn à?”

“Thưa thầy, dĩ nhiên là con,” Harry bình tĩnh nói.

“Nhưng vậy thì… con trai yêu quý của ta… con đang đòi hỏi hơi nhiều… thực ra, con đang yêu cầu ta hỗ trợ con trong nỗ lực tiêu diệt…”

“Thầy không muốn trừ bỏ tên pháp sư đã giết Lily Evans sao?”

“Harry ơi, Harry à, dĩ nhiên thầy muốn, nhưng…”

“Thầy sợ là hắn sẽ phát hiện ra chuyện thầy giúp con sao?”

Thầy Slughorn không nói gì, vẻ mặt thầy hết sức khiếp đảm.

“Thưa thầy, xin hãy dũng cảm như má của con…”

Thầy Slughorn giơ một bàn tay múp míp lên và tự nhét mấy ngón tay run rẩy vô miệng; trong một thoáng thầy giống như một em bé bự quá khổ.

“Thầy không lấy làm tự hào…” thầy thì thầm qua kẽ mấy ngón tay. “Thầy lấy làm xấu hổ về những điều… những điều mà ký ức ấy phơi bày ra… thầy nghĩ thầy đã gây ra một tổn hại lớn hồi đó..!”

“Thầy sẽ xóa được hết những gì thầy đã làm bằng cách trao cho con ký ức đó,” Harry nói. “Đó sẽ là một hành động cao cả và dũng cảm.”

Bác Hagrid giật thột trong giấc ngủ rồi lại ngáy tiếp. Thầy Slughorn và Harry đăm đăm nhìn nhau qua cây nến đang nhễu sáp. Im lặng lâu thật là lâu nhưng Phúc Lạc Dược đã khuyên Harry đừng nói gì cả, cứ chờ đợi. Thế rồi, hết sức chậm rãi, thầy Slughorn đút tay vào túi áo và rút ra cây đũa phép. Thầy đút tay kia vô bên trong áo khoác lấy ra một cái chai nhỏ trống không. Vẫn nhìn vào mắt Harry, thầy Slughorn điểm đầu cây đũa phép lên thái dương thầy và kéo cây đũa ra, vậy là kéo theo một sợi chỉ bạc dài thòng của ký ức dính vào đầu cây đũa phép. Cái ký ức được kéo ra càng lúc càng dài cho đến khi nó bị đứt đoạn và đung đưa ở đầu cây đũa, sáng óng ánh. Thầy Slughorn thả nó vô lại trong chai, nó bèn cuộn tròn lại, rồi duỗi ra, xoắn tít như một luồng khí. Thầy đậy nút chai bằng bàn tay run lẩy bẩy rồi đẩy cái chai qua bàn đưa cho Harry.

“Thưa thầy, cám ơn thầy nhiều lắm.”

“Con là một chàng trai tốt,” thầy Slughorn nói, nước mắt lăn qua đôi gò má phúng phính thấm vào bộ ria hải mã của thầy. “Và con có đôi mắt của má con…. Chỉ đừng nghĩ quá xấu về thầy một khi con xem xong cái ký ức đó…”

Và rồi thầy cũng gục đầu xuống hai cánh tay, thở ra một cái

thiệt dài, rồi ngủ say.

23

NHỮNG TRƯỜNG SINH LINH GIÁ

Harry cảm giác được Phúc Lạc Dược mất dần hiệu lực khi nó rón rén trở về tòa lâu đài. Cửa trước vẫn không khóa, nhưng ở tầng ba nó gặp con ma Peeves và suýt bị phát hiện nếu không kịp biến vô một ngõ tắt kế bên. Khi nó lên đến chỗ bức chân dung Bà Béo và cởi Áo khoác Tàng hình ra, nó không ngạc nhiên lắm khi thấy Bà Béo ở trong trạng thái hết sức bất hợp tác.

"Giờ này trò biết mấy giờ rồi không?"

"Cháu thiệt tình xin lỗi bà… Cháu đã phải ra ngoài vì việc quan trọng…"

"Hừ, mật khẩu đã thay đổi lúc nửa đêm, nên trò sẽ phải ngủ ngoài hành lang thôi."

"Bà giỡn hoài!" Harry nói. "Tại sao mật khẩu lại thay đổi vào lúc nửa đêm chứ?"

"Lệnh phải vậy thôi," Bà Béo nói. "Nếu trò nổi sùng thì cứ đi mà khiếu nại với ông hiệu trưởng, ông ấy là người đã thắt chặt an ninh."

“Quái đản,” Harry cay đắng nói, vừa nhìn quanh quẩn cái sàn cứng chắc. “Thiệt là xuất sắc. Được, tôi sẽ đi khiếu nại thầy Dumbledore nếu thầy đang ở đây, bởi vì chính thầy là người biểu tôi…”

“Cụ ở đây,” một giọng nói vang lên sau lưng Harry. “Giáo sư Dumbledore đã trở về trường cách đây một tiếng đồng hồ.”

Nick Suýt Mất Đầu lướt về phía Harry, cái đầu lắc lư như mọi khi trên cổ áo xếp nếp của lão.

“Ta biết tin này nhờ Nam tước Đẫm Máu. Lão ta thấy cụ trở về, và theo lão Nam tước thì cụ có vẻ phấn khởi nhưng hơi mệt mỏi, chuyện đương nhiên.”

“Đang ở đâu ạ?” Harry hỏi, tim nó đập rộn lên.

“Ôi, đang rên la và khua rổn rảng trên Tháp Thiên văn, thú tiêu khiển đệ nhất khoái của lão ấy mà…”

“Không phải Nam tước Đẫm Máu… thầy Dumbledore cơ mà!”

“Ủa… trong văn phòng cụ ấy.” Nick nói. “Tôi nghĩ vậy, suy từ điều lão Nam tước nói rằng cụ có chút công chuyện phải làm trước khi phạt…”

“Đúng vậy, thầy có công chuyện đấy,” Harry nói, niềm phấn khích bừng lên trong ngực nó trước viễn cảnh trình báo cho cụ Dumbledore là nó đã lấy được ký ức của thầy Slughorn. Nó xoay một vòng và lại vọt đi, không buồn để ý đến Bà Béo đang gọi với theo sau lưng nó.

“Quay lại đi! Được rồi, ta nói dóc mà! Chẳng qua ta bực bội vì bị trò đánh thức! Mật khẩu vẫn là ‘trùn dán’ ấy!”

Nhưng Harry đã hối hả chạy ngược lại hành lang, và chỉ trong vòng vài phút sau, nó đã nói "kẹo chanh" với cái máng xối đá hình đầu thú của cụ Dumbledore. Con thú đá nhảy sang một bên, để cho Harry bước vào cầu thang xoắn.

"Mời vào," cụ Dumbledore nói khi Harry gõ cửa. Giọng cụ nghe như kiệt sức. Harry đẩy cửa mở ra. Đây, văn phòng của cụ Dumbledore, trông vẫn y như mọi khi, chỉ khác là bầu trời đen bên ngoài cửa sổ điểm rải rác những vì sao.

"Úi chao, Harry," cụ Dumbledore ngạc nhiên nói. "Có chuyện gì mà con đến tìm thầy vào lúc khuya khoắt như vầy?"

"Thưa thầy… Con lấy được rồi. Con đã lấy được ký ức của thầy Slughorn rồi!"

Harry lôi cái chai thủy tinh nhỏ ra và đưa cho cụ Dumbledore.

Trông thầy hiệu trưởng sững sờ một thoáng. Rồi gương mặt cụ bừng lên một nụ cười rạng rỡ.

"Harry, đây là tin hấp dẫn! Con làm giỏi lắm! Thầy vốn biết là con có thể làm được việc đó!"

Dường như quên phắt đêm đã khuya lắm rồi, cụ vội bước vòng qua cái bàn làm việc, cầm cái chai đựng ký ức của thầy Slughorn trong bàn tay không bị thương, và rảo bước tới bên cái tủ mà cụ cất cái Tưởng Ký.

"Và bây giờ," cụ Dumbledore đặt cái chậu đá lên bàn, dốc hết chất bên trong chai vô chậu. "Rốt cuộc cũng xong. Chúng ta sẽ xem. Harry, nhanh lên…"

Harry ngoan ngoãn cúi xuống cái Tưởng Ký và cảm thấy

chân nó rời khỏi sàn… Một lần nữa nó lại rơi xuyên qua bóng tối và đáp xuống văn phòng của thầy Horace Slughorn hồi năm nảo năm nào. Thầy Slughorn thuở đó trông trẻ hơn nhiều, mái tóc dày màu rơm bóng mượt và bộ ria mép hoe hoe vàng. Thầy lại đang ngồi trên cái ghế bành êm ái, chân gác lên cái ghế đẩu bọc nhung, một tay cầm ly rượu nhỏ, tay kia thọc tìm trong cái hộp kẹo khóm dẻo. Và có khoảng nửa tá nam sinh đang ngồi quanh thầy Slughorn, giữa đám đó là Tom Riddle, trên ngón tay hắn sáng lấp lánh chiếc nhẫn vàng cẩn đá đen của Marvolo.

Cụ Dumbledore đáp xuống bên cạnh Harry vừa đúng lúc Riddle hỏi, "Thưa thầy, có đúng là giáo sư Merrythought sắp về hưu?"

"Tom ơi, Tom à, nếu thầy biết thầy cũng không thể nói với con được," thầy Slughorn nói, vừa ngúc ngoắc một ngón tay quở trách Riddle, nhưng đồng thời lại nháy mắt với hắn. "Thầy phải nói, thầy muốn biết con lấy thông tin đó từ đâu ra vậy, hả chàng trai, trò hiểu biết nhiều hơn một nửa giáo ban đấy."

Riddle mỉm cười; những nam sinh khác cười to và nhìn hắn đầy thán phục.

"Chắc là nhờ khả năng phi thường của con biết được những điều không nên biết, và cả tài tâng bốc khéo léo những kẻ có máu mặt - nhân tiện, cám ơn con về món mứt khóm dẻo nhé, con tài lắm, đó là món thầy khoái nhất…"

Bọn nam sinh lại khúc khích cười.

"… thầy tin là con sẽ thăng quan tiến chức nhanh chóng ở

Bộ Pháp thuật trong vòng hai mươi năm. Mười lăm năm thôi, nếu con tiếp tục gởi kẹo khóm cho thầy, thầy *quen biết lớn* ở Bộ mà."

Tom Riddle chỉ mỉm cười trong khi mấy đứa khác rộ lên cười to. Harry để ý thấy hắn không hẳn là đứa già đầu nhất đám nam sinh, nhưng tất cả mấy đứa khác dường như đều coi hắn như thủ lĩnh.

Khi tiếng cười lắng xuống, hắn mới nói, "Thưa thầy, con không biết chính trị có thích hợp với con không, vì một lẽ là con không có lý lịch tốt."

Hai đứa trong đám con trai cười với nhau tự phụ. Harry chắc rằng tụi nó đang khoái trá một chuyện tiếu lâm giữa tụi nó với nhau, chắc chắn là về những gì tụi nó biết, hoặc tụi nó nghi ngờ, liên quan đến ông tổ nổi tiếng của thủ lĩnh băng tụi nó.

"Nhảm nhí," thầy Slughorn nói ngay, "Tài ba như con thì còn gì rõ ràng hơn chuyện con xuất thân từ dòng dõi Pháp thuật đứng đắn! Không, con sẽ tiến xa, Tom à. Thầy chưa hề nhầm về một học sinh nào cả."

Cái đồng hồ nho nhỏ bằng vàng đứng trên bàn làm việc của thầy Slughorn điểm mười một tiếng sau lưng thầy và thầy ngoái đầu nhìn lại.

"Mèn đét ơi, khuya dữ vậy rồi sao? Các con nên đi thôi, những chàng trai ạ, nếu không chúng ta sẽ bị rắc rối cho coi. Lestrange, thầy muốn con nộp bài luận vào ngày mai, nếu không thì cấm túc. Con cũng vậy, Avery à."

Bọn nam sinh lần lượt từng đứa một đi ra khỏi phòng. Thầy Slughorn nhấc mình lên khỏi cái ghế bành và đem cái ly đã cạn rượu của thầy đến bàn làm việc. Một cử động sau lưng khiến thầy quay lại nhìn; Riddle vẫn còn ở đó.

"Nhanh lên, Tom. Con đâu có muốn bị phạt vì không ở trên giường trong giờ ngủ hả, và con lại là một huynh trưởng…"

"Thưa thầy, con muốn hỏi thầy một điều."

"Vậy thì hỏi ngay đi, con trai ta, hỏi ngay…"

"Thưa thầy, con thắc mắc thầy có biết gì về… về Trường Sinh Linh Giá không?"

Thầy Slughorn nhìn Riddle chằm chằm, mấy ngón tay múp míp của thầy lơ đãng siết chặt lấy đế ly rượu.

"Đề tài nghiên cứu cho bộ môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám hả?"

Nhưng Harry có thể nói thầy Slughorn biết quá rõ đó chẳng phải là bài học ở trường.

"Thưa thầy, không hẳn vậy," Riddle nói. "Con bắt gặp từ này khi đọc sách và con không hiểu lắm."

"Không… Chà… con đừng hòng tìm được một cuốn sách nào ở Hogwarts cho con biết chi tiết về Trường Sinh Linh Giá, Tom à. Đó là đồ Hắc ám, thực ra là cực kỳ Hắc ám."

"Nhưng thưa thầy, rõ ràng là thầy biết tất cả mọi điều về chúng mà? Ý con là, một pháp sư cỡ như thầy… Con xin lỗi, con muốn nói là nếu thầy không thể nói cho con biết, thì hiển nhiên… Con chỉ biết là nếu ai đó có thể nói cho con biết thì

thầy cũng có thể… thành ra con nghĩ con nên…”

Giỏi lắm, Harry nghĩ, điệu bộ ngập ngừng này, giọng nói bình thường này, và một chút tâng bốc khéo léo nữa, không có gì quá lố. Nó, Harry, đã có quá nhiều kinh nghiệm về việc rút tỉa thông tin từ những người không sẵn lòng nói ra, nên nó phải nhìn nhận Riddle đúng là bậc thầy. Nó có thể nói Riddle rất, rất muốn hiểu biết về Trường Sinh Linh Giá; có thể hắn đã chuẩn bị cho thời cơ này suốt mấy tuần nay.

“Ái chà,” thầy Slughorn không nhìn Riddle, mà dùng tay vọc cái nơ trên nắp hộp kẹo khóm dẻo. “Thôi thì cũng không hại gì nếu cho một hiểu biết tổng quát, dĩ nhiên. Chỉ để con hiểu về thuật ngữ này. Trường Sinh Linh Giá là từ được dùng để chỉ một vật mà một người đã giấu giếm một phần linh hồn của mình trong đó.”

“Nhưng, thưa thầy, con vẫn không thực sự hiểu nó hoạt động như thế nào,” Riddle nói. Giọng hắn được kiềm chế cẩn thận, nhưng Harry có thể cảm nhận được sự hồi hộp của hắn.

“Thế này, con có thể xẻ linh hồn mình ra, con hiểu không, và cất giấu một phần linh hồn vào một vật nào đó ở bên ngoài cơ thể. Như vậy, ngay cả khi thân thể của con bị tấn công hay bị tiêu hủy, con cũng không chết hẳn, bởi vì một phần linh hồn con vẫn còn ở trần gian và không bị tổn hại. Nhưng dĩ nhiên, tồn tại dưới một hình thức như vậy…”

Gương mặt thầy Slughorn co rúm lại và Harry chợt nhớ lại những lời nó đã nghe gần hai năm về trước.

“Ta đã bị tước khỏi thân thể ta, ta không bằng cả vong linh, tệ hơn cả con ma hèn hạ nhất… Nhưng ta còn sống.”

“… Ít ai muốn vậy lắm, Tom à, ít lắm. Thà chết còn hơn.”

Nhưng sự ham muốn của Riddle đã quá rõ ràng; vẻ mặt đầy tham lam, hắn không thể che đậy lòng khao khát lâu hơn nữa.

“Làm sao người ta xẻ được linh hồn?”

“Chà,” thầy Slughorn nói một cách khó chịu, “Con phải hiểu rằng linh hồn phải được giữ nguyên vẹn và bất khả phân, xẻ linh hồn là một hành động bạo ngược, trái với tự nhiên.”

“Nhưng làm sao người ta làm được?”

“Bằng cách phạm một tội ác. Một tội ác tày trời. Bằng cách giết người. Hành động giết người xé toạc linh hồn người ta. Pháp sư nào có ý định tạo ra một Trường Sinh Linh Giá sẽ lợi dụng nỗi bất hạnh đó. Hắn sẽ ký thác phần linh hồn bị xé.”

“Ký thác à? Nhưng bằng cách nào…?”

“Có một câu thần chú. Nhưng đừng hỏi thầy, thầy không biết đâu nhé.” Thầy Slughorn lắc đầu tựa như một con voi già bị bầy muỗi quấy rầy. “Bộ trông thầy có vẻ từng thử làm chuyện đó sao… Bộ ngó thầy giống một tên sát nhân sao?”

“Dạ không, thưa thầy, dĩ nhiên là không.” Riddle nói nhanh. “Con xin lỗi… con không hề có ý xúc phạm…”

“Không hề gì, không hề gì, không hề xúc phạm,” thầy Slughorn nói giọng hơi cộc. “Tò mò về những chuyện đó là điều tự nhiên thôi. Những pháp sư có bản lĩnh luôn luôn bị khía cạnh Pháp thuật đó hấp dẫn…”

“Dạ, thưa thầy.” Riddle nói, “Nhưng điều mà con vẫn không hiểu - dĩ nhiên chỉ vì tò mò thôi - con muốn nói là một

Trường Sinh Linh Giá thì đâu có dùng được bao nhiêu? Người ta chỉ có thể xẻ linh hồn ra một lần thôi sao? Nếu xẻ linh hồn mình ra nhiều phần thì chẳng phải tốt hơn sao, chẳng làm cho mình mạnh hơn sao? Ý con nói, thí dụ, bảy là con số Pháp thuật đầy quyền lực nhất, liệu bảy…?"

"Mèn đét ơi, Tom ơi!" Thầy Slughorn kêu lên oai oái. "Bảy hả! Nghĩ đến chuyện giết một người chưa đủ khủng khiếp sao? Với lại, đằng nào đi nữa… nội chuyện xẻ linh hồn thôi cũng đủ ghê rồi… đừng nói chi xẻ thành những bảy mảnh…"

Bây giờ thầy Slughorn tỏ ra vô cùng lo lắng: thầy nhìn hắn đăm đăm như thể trước đây thầy chưa hề nhìn rõ hắn, và Harry có thể nói là thầy đang hối tiếc đã sa đà vô cuộc chuyện trò này.

"Dĩ nhiên," thầy lẩm bẩm, "tất cả những gì chúng ta nói nãy giờ chỉ có tính lý thuyết mà thôi, đúng không? Tất cả chỉ mang tính học thuật…"

"Dạ, dĩ nhiên rồi, thưa thầy," Riddle nói nhanh.

"Nhưng dù thế nào đi nữa, Tom à… hãy giữ kín những điều thầy vừa nói… tức là những gì thầy trò mình vừa thảo luận. Người ta không cho thầy trò mình nói chuyện dông dài về Trường Sinh Linh Giá đâu. Con biết mà, đó là đề tài bị cấm ở trường Hogwarts… thầy Dumbledore đặc biệt ghê tởm chuyện đó…"

"Thưa thầy, con sẽ không nói tiếng nào cả," Riddle nói, rồi ra về, nhưng Harry cũng lập tức thoáng thấy gương mặt hắn tràn trề niềm vui man dại y như niềm vui khi hắn phát hiện ra lần đầu tiên hắn là một pháp sư, một loại vui sướng không làm

tăng thêm nét đẹp trai của hắn, mà vì lý do nào đó, lại khiến cho gương mặt hắn trở nên ít vẻ người hơn…

"Cám ơn con, Harry," cụ Dumbledore khẽ nói. "Chúng ta đi thôi…"

Khi Harry đáp trở xuống văn phòng, cụ Dumbledore đã ngồi đằng sau bàn làm việc của cụ rồi. Harry cũng ngồi xuống, và chờ cụ Dumbledore nói.

"Thầy đã đợi bằng chứng này từ lâu lắm rồi," cuối cùng cụ Dumbledore lên tiếng. "Nó xác nhận giả thuyết mà lâu nay thầy theo đuổi, nó cho thấy là thầy đúng, và cũng cho thấy còn rất nhiều việc phải làm…"

Harry chợt nhận thấy tất cả các ông bà hiệu trưởng cũ trong những bức chân dung treo quanh tường đều thức giấc và lắng nghe cuộc chuyện trò của thầy trò nó. Một ông pháp sư mũi đỏ phốp pháp thậm chí còn lấy ra một cái loa tai giúp nghe cho rõ.

"Harry à, thầy chắc con hiểu ý nghĩa quan trọng của những điều chúng ta vừa nghe, vào lứa tuổi con bây giờ, xê xích nhau có vài tháng, Tom Riddle đã làm tất cả những gì mà hắn có thể làm được để tìm cách trở nên bất tử."

"Thưa thầy, thầy có nghĩ là hắn đã thành công không?" Harry hỏi. "Có phải hắn đã tạo được một Trường Sinh Linh Giá? Và có phải đó là lý do hắn đã không chết khi tấn công con? Hắn *có* một Trường Sinh Linh Giá giấu giếm ở đâu đó à? Vậy là một phần linh hồn của hắn vẫn còn đó không suy suyển à?"

“Một phần… hay có thể nhiều hơn,” cụ Dumbledore nói. “Con đã nghe Voldemort nói rồi đó, điều mà hắn đặc biệt muốn ở thầy Horace là ý kiến của thầy ấy về điều gì sẽ xảy ra cho một pháp sư khi tạo ra nhiều Trường Sinh Linh Giá, điều gì sẽ xảy ra cho một pháp sư quyết tâm lẩn tránh cái chết đến nỗi sẵn sàng giết chóc nhiều lần, xé rơi linh hồn mình ra, để ký thác trong nhiều Trường Sinh Linh Giá khác nhau. Không có quyển sách nào cung cấp cho hắn thông tin đó. Theo như thầy biết… và thầy chắc Voldemort cũng biết… không có pháp sư nào từng xẻ linh hồn mình ra thành nhiều hơn hai phần.”

Cụ Dumbledore ngừng lại một lát, sắp xếp suy nghĩ của cụ, rồi nói, “Cách nay bốn năm, thầy nhận ra được điều mà thầy coi như bằng chứng chắc chắn rằng Voldemort đã xẻ linh hồn hắn.”

“Thưa thầy, ở đâu ạ?” Harry hỏi. “Như thế nào ạ?”

“Chính con đưa nó cho thầy, Harry à,” cụ Dumbledore nói. “Đó là quyển nhật ký, nhật ký của Riddle, quyển nhật ký hướng dẫn cách mở lại Phòng chứa Bí mật.”

“Thưa thầy, con không hiểu.” Harry nói.

“À, mặt dù thầy không tận mắt nhìn thấy Riddle hiện ra từ cuốn nhật ký, nhưng những gì con miêu tả cho thầy là một hiện tượng thầy chưa từng chứng kiến. Một ký ức thuần túy mà có thể bắt đầu tự suy nghĩ và hành động ư? Chỉ là một ký ức mà có thể rút kiệt sức sống ra khỏi cô gái lỡ có nó trong tay ư? Không, có điều gì đó còn hiểm độc hơn nữa đã sống ở bên trong cuốn sách… một linh hồn, thầy hầu như tin chắc điều đó. Cuốn nhật ký là một Trường Sinh Linh Giá. Nhưng lời giải

đáp này lại khơi lên không ít câu hỏi. Điều khiến thầy lo nghĩ và cảnh giác là cuốn nhật ký đó đã được trù tính như một vũ khí đồng thời như vật chứa an toàn."

"Con vẫn không hiểu" Harry nói.

"Như vầy, nó có chức năng của một Trường Sinh Linh Giá - nói cách khác, một phần linh hồn được cất giấu trong đó để bảo quản an toàn và chắc chắn là đóng vai trò ngăn ngừa cái chết của vị chủ nhân. Nhưng cũng chắc chắn là Riddle thực sự muốn nhật ký của hắn được đọc, muốn một phần linh hồn của hắn cư trú hay chiếm hữu thân xác ai đó để con quái vật của Slytherin lại được sống ra một lần nữa."

"Vậy là, hắn không muốn tác phẩm của hắn bị lãng phí," Harry nói. "Hắn muốn người sau biết hắn là kẻ thừa kế Slytherin, bởi vì vào thời ấy hắn không thể tự nhận điều đó."

"Hoàn toàn đúng," cụ Dumbledore gật đầu nói. "Nhưng con có thấy không, Harry, nếu hắn có ý định để cho cuốn nhật ký được chuyển giao hay cấy vào một học sinh tương lai nào đó của trường Hogwarts, thì hắn đã tỏ ra khá bất cẩn về phần hồn quý báu được giấu giếm trong đó. Mục đích của một Trường Sinh Linh Giá là, theo như giáo sư Slughorn giải thích, nhằm giữ một phần hồn của mình được kín đáo và an toàn, chứ không phải để ném vung vít nó trên đường đi của ai đó và rơi vào nguy cơ bị người ta hủy diệt - trên thực tế điều đó đã xảy ra: phần hồn đó không còn nữa; chính con đã giải quyết việc đó."

"Việc Voldemort hành xử bất cẩn đối với cái Trường Sinh Linh Giá này *có* vẻ là điềm đáng lo ngại nhất đối với thầy. Nó

đưa ra giả thuyết là hắn ắt hẳn đã tạo ra - hay ít nhất đã dự định tạo ra - nhiều Trường Sinh Linh Giá, để rủi mà cái thứ nhất có mất đi thì cũng không tổn hại nhiều cho hắn. Thầy không muốn tin như vậy, nhưng chẳng còn cách giải thích nào khác hay hơn."

"Rồi hai năm sau, con nói với thầy rằng vào cái đêm mà Voldemort nhập lại thần xác hắn, hắn đã đưa ra một tuyên bố với đám Tử Thần Thực Tử, một tuyên bố đáng sợ nhất và làm sáng tỏ vấn đề. "*Ta kẻ đã tiến xa hơn bất cứ ai trên con đường dẫn đến sự bất tử"*. Đó là điều con nói với thầy là hắn đã nói. 'Xa hơn bất kỳ ai!' Và thầy nghĩ thầy hiểu điều đó nghĩa là gì, mặc dù bọn Tử Thần Thực Tử không hiểu. Hắn nói đến những Trường Sinh Linh Giá của hắn. Những Trường Sinh Linh Giá, Harry à, thầy tin là chưa từng có pháp sư nào khác làm điều đó. Nhưng nó lại hợp lý: cùng với năm tháng trôi qua, Chúa tể Voldemort càng ngày càng ít nhân tính, và đối với thầy, sự thay đổi mà hắn trải qua dường như chỉ có thể hiểu được nếu giải thích rằng linh hồn hắn đã bị cắt xẻ vượt quá cái lĩnh vực mà chúng có thể gọi là 'tội ác thông thường'…"

"Vậy là hắn làm cho mình không thể bị giết chết bằng cách đi giết những người khác?" Harry nói. "Tại sao hắn không thể tạo ra một Hòn đá Phù thủy, hay đánh cắp một cái, nếu hắn mê sự bất tử đến như vậy?"

"À, chúng ta biết là hắn đã thử làm điều đó, cách đây năm năm," cụ Dumbledore nói. "Nhưng thầy nghĩ có nhiều lý do khiến một Hòn đá Phù thủy không hấp dẫn Chúa tể Voldemort bằng một Trường Sinh Linh Giá."

“Mặc dù Thuốc Trường Sinh quả thực có thể kéo dài sự sống, người ta phải uống thuốc thường xuyên, uống hoài hoài nếu người uống thuốc muốn được trường sinh. Vì vậy, Voldemort sẽ hoàn toàn lệ thuộc vào Trường Sinh Dược, và nếu hết thuốc, hay thuốc bị hư, hay trong trường hợp Hòn đá bị đánh cắp, hắn sẽ chết như bất cứ người nào khác. Con nhớ chứ, Voldemort thích hành động một mình. Thầy tin là hắn không thể chịu được cái ý tưởng bị lệ thuộc, dù là lệ thuộc vào Trường Sinh Dược. Dĩ nhiên hắn sẵn sàng uống nếu Trường Sinh Dược có thể giúp hắn thoát ra được cảnh dở sống dở chết khủng khiếp mà hắn lâm vào sau khi tấn công con, miễn sao có được một cơ thể. Sau đó, thầy tin là hắn có ý định tiếp tục dựa vào Trường Sinh Linh Giá của hắn. Giá mà hắn có thể phục hồi được hình dạng con người thì hắn không cần gì thêm nữa. Con thấy đó, hắn đã thực sự bất tử… hay là gần như bất tử vì chưa có ai làm được như thế.”

“Nhưng giờ đây, Harry à, được vũ trang bằng thông tin này, cái ký ức chủ chốt mà con đã lấy được thành công, chúng ta đến gần điều bí ẩn của việc kết liễu Chúa tể Voldemort hơn bất cứ ai từng làm được trước đây. Con đã nghe hắn nói đấy, Harry: ‘Nếu xẻ linh hồn mình ra nhiều phần thì chẳng phải tốt hơn sao, chẳng làm cho mình mạnh hơn sao?… chẳng phải bảy là con số Pháp thuật đầy quyền lực nhất sao…?’ *Chẳng phải bảy là con số Pháp thuật đầy quyền lực nhất sao*… Đúng, thầy nghĩ cái ý tưởng một linh hồn chia bảy phần hắn là vô cùng hấp dẫn Chúa tể Voldemort.”

“Hắn tạo ra bảy Trường Sinh Linh Giá à?” Harry hoảng hốt kêu lên, đồng thời nhiều bức chân dung trên tường cũng thốt

ra những âm thanh kinh ngạc giữa cơn thịnh nộ. “Nhưng chúng có thể ở bất cứ đâu… che đậy… chôn giấu hay tàng hình…”

“Thầy mừng khi thấy con đánh giá đúng tính chất quan trọng của vấn đề,” cụ Dumbledore bình tĩnh nói. “Nhưng không, Harry à, trước nhất, chỉ có sáu chứ không phải bảy Trường Sinh Linh Giá. Phần thứ bảy của linh hồn hắn, cho dù bị xẻ tanh bành đi nữa, vẫn phải trú ngụ ngay trong cơ thể được tái tạo của hắn. Đó là một phần của hắn đã sống kiếp vật vờ như ma trong suốt những năm lưu đày; không có phần hồn đó, hắn chẳng còn bản tính nữa. Bất cứ ai muốn tiêu diệt Voldemort phải tấn công chính phần hồn thứ bảy của hắn - phần hồn sống ngay trong cơ thể hắn.”

“Nhưng như vậy vẫn còn sáu Trường Sinh Linh Giá,” Harry nói, hơi tuyệt vọng. “Làm sao chúng ta có thể tìm được chúng?”

“Con quên rồi… con đã tiêu diệt được một cái; và thầy đã diệt được một cái khác.”

“Thầy?” Harry hăm hở hỏi lại.

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore nói và cụ giơ lên bàn tay trông như bị cháy đen thui. “Chiếc nhẫn, Harry à. Chiếc nhẫn của Marvolo. Và cả một lời nguyền khủng khiếp được ếm trên chiếc nhẫn. Nếu không nhờ vào khả năng kỳ lạ của thầy… xin lỗi con về cái sự có vẻ thiếu khiêm tốn này… và hành động kịp thời của giáo sư Snape khi thầy trở về trường Hogwarts trong tình trạng thương tích trầm trọng thì có lẽ thầy đã chẳng sống được tới giờ để mà kể câu chuyện này. Nhưng mà một

bàn tay khô quắt không đến nỗi là một cái giá đắt để đánh đổi một phần bảy linh hồn của Voldemort. Chiếc nhẫn không còn là một Trường Sinh Linh Giá nữa."

"Nhưng làm sao thầy tìm được nó?"

"À, như con đã biết đó, suốt nhiều năm trời thầy coi việc tìm hiểu càng nhiều càng tốt về quá khứ của Voldemort là công việc của thầy. Thầy đã đi nhiều nơi, đến những chỗ mà hắn đã từng đến. Thầy ngẫu nhiên bắt gặp chiếc nhẫn được giấu trong đống đổ nát của ngôi nhà dòng họ Gaunt. Có vẻ như một khi Voldemort đã thành công trong việc ký thác một phần linh hồn của hắn vào trong chiếc nhẫn, thì hắn không đeo nó nữa. Hắn giấu nó đi, bảo vệ nó bằng nhiều bùa phép rất mạnh, trong căn nhà tồi tàn nơi mà tổ tiên hắn từng sống (dĩ nhiên Morfin đã bị tống vô ngục Azkaban), hắn không hề đoán được rằng một ngày nào đó thầy sẽ tốn công đến thăm đống đổ nát đó, hay thầy có thể không ngừng để mắt tìm kiếm dấu vết của nơi cất giấu đầy ma thuật."

"Tuy nhiên, chúng ta không nên tự chúc tụng mình nhiệt liệt quá. Con đã tiêu diệt được cuốn nhật ký, thầy đã diệt được chiếc nhẫn, nhưng nếu lý thuyết về linh hồn bảy phần của chúng ta đúng, thì vẫn còn lại bốn Trường Sinh Linh Giá."

"Và chúng có thể là bất cứ thứ gì sao?" Harry nói. "Chúng có thể là một hộp thiếc cũ, hay… chai thuốc rỗng, ai biết được…"

"Harry à, thầy biết con đang nghĩ đến Khóa Cảng, vốn là những vật tầm thường, dễ bị bỏ qua. Nhưng liệu Chúa tể Voldemort có dùng hộp thiếc hay chai thuốc để bảo vệ linh

hồn quý báu của hắn không? Con đã quên điều thầy đã chỉ ra cho con. Chúa tể Voldemort thích sưu tầm chiến lợi phẩm, và hắn thích những món đồ cổ có lịch sử Pháp thuật phong phú. Niềm kiêu hãnh của hắn, niềm tin vào tính ưu việt của chính hắn, quyết tâm khắc tạc mình vào lịch sử Pháp thuật; tất cả những điều này khiến thầy giả thuyết rằng Voldemort chọn Trường Sinh Linh Giá một cách cẩn thận, chuộng những vật thể có giá trị danh dự."

"Nhưng cuốn nhật ký đâu có gì đặc biệt."

"Cuốn nhật ký, như chính con vừa nói, là bằng chứng hắn là hậu duệ của Slytherin. Thầy tin chắc là Voldemort dành cho cuốn nhật ký đó một tầm quan trọng khác thường."

"Vậy những Trường Sinh Linh Giá khác…?" Harry nói. "Thầy có nghĩ thầy biết chúng là gì không, thưa thầy?"

"Thầy chỉ *có thể* đoán thôi," cụ Dumbledore nói. "Vì những lý do mà thầy vừa nêu ra, thầy tin là Chúa tể Voldemort thích chọn những vật mà bản thân chúng vốn có sự cao sang nào đó. Vì vậy thầy đã rà soát lại quá khứ của Voldemort để xem liệu thầy có thể tìm được bằng chứng là những vật như thế đã biến mất quanh hắn không."

"Sợi dây chuyền!" Harry nói to. "Cái cúp nhà Hufflepuff!"

"Đúng," cụ Dumbledore mỉm cười nói, "Thầy sẵn sàng cá - có lẽ không cá nguyên cả bàn tay còn lại, mà hai ngón tay thôi - rằng hai vật đó đã trở thành Trường Sinh Linh Giá ba và bốn. Một lần nữa giả sử rằng hắn tạo ra tổng cộng sáu cái, thì hai cái còn lại khó đoán hơn, nhưng thầy sẽ đánh bạo mà đoán rằng, sau khi đã thủ được mấy món cổ ngoạn của Hufflepuff

và Slytherin, hắn bắt đầu dò tìm những cổ ngoạn vốn thuộc về Gryffindor và Ravenclaw. Thầy tin chắc là bốn món *cổ ngoạn* của bốn vị sáng lập trường Hogwarts sẽ tạo một sức hút mạnh mẽ đối với trí tưởng tượng của Voldemort. Thầy không thể trả lời là liệu hắn có xoay sở tìm ra được món cổ ngoạn nào của Ravenclaw không. Tuy nhiên thầy tin là di vật duy nhất được biết đến của Gryffindor vẫn còn nguyên vẹn đây."

Cụ Dumbledore chỉ ngón tay bị nám đen của cụ lên bức tường sau lưng, nơi một thanh gươm cẩn hồng ngọc ung dung nằm trong một cái hộp thủy tinh.

"Thưa thầy, thầy có nghĩ đó là lý do hắn thực sự muốn trở lại trường Hogwarts không?" Harry nói. "Để thử tìm cái gì đó được một trong những vị sáng lập lưu truyền lại?"

"Đúng, thầy nghĩ vậy," cụ Dumbledore nói. "Nhưng rủi thay, điều đó chẳng giúp chúng ta tiến xa hơn bao nhiêu, bởi vì hắn đã bị đuổi ra mà không có cơ hội lục lọi ngôi trường, hoặc là thầy cứ tưởng như vậy. Thầy buộc phải kết luận rằng hắn chưa hoàn tất tham vọng sưu tầm bốn món cổ ngoạn của bốn nhà sáng lập. Hắn chắc chắn đã có hai… hắn có thể đã tìm được ba… Hiện giờ chúng ta chỉ có thể suy đoán tới đó thôi…"

"Ngay cả nếu hắn có được cái gì đó của Ravenclaw hoặc của Gryffindor, thì vẫn còn một Trường Sinh Linh Giá thứ sáu nữa." Harry vừa nói vừa đếm trên mấy ngón tay. "Trừ khi hắn có được cả hai."

"Thầy không nghĩ vậy." cụ Dumbledore nói. "Thầy nghĩ thầy biết Trường Sinh Linh Giá thứ sáu là cái gì. Thầy không

biết con sẽ nói gì nếu thầy thú thực là thầy đã tò mò trong một thời gian về hành vi của con rắn Nagini?"

"Con rắn à?" Harry giật mình nói. "Có thể dùng thú vật làm Trường Sinh Linh Giá sao?"

"Ừ, làm vậy thì không khôn ngoan, vì ký thác một phần linh hồn của mình cho một thứ có thể tự suy nghĩ và di chuyển thì rõ ràng là một việc rất liều lĩnh. Tuy nhiên, nếu suy tính của thầy đúng, thì khi Voldemort vào nhà cha mẹ con với ý đồ giết con, hắn vẫn còn thiếu ít nhất là một Trường Sinh Linh Giá trong mục tiêu sáu cái của hắn. Hắn dường như để dành quy trình tạo Trường Sinh Linh Giá cho những cái chết đặc biệt có ý nghĩa. Con chắc đã nằm trong trường hợp này. Hắn tin là bằng cách giết con, hắn sẽ tiêu diệt được mối nguy mà lời tiên tri đã vạch ra. Hắn tin là hắn đang làm cho mình trở nên vô địch. Thầy chắc chắn hắn có ý định tạo cái Trường Sinh Linh Giá cuối cùng bằng cái chết của con. Và như chúng ta biết, hắn đã thất bại. Tuy nhiên, sau vài năm tạm nghỉ, hắn đã dùng con rắn Nagini để giết một ông già Muggle, và lúc đó hắn nảy ra ý tưởng biến Nagini thành cái Trường Sinh Linh Giá cuối cùng của hắn. Con rắn nhấn mạnh mối liên hệ giữa hắn và Slytherin, điều này càng làm tăng tính huyền bí của Chúa tể Voldemort. Thầy tin hắn có lẽ cũng khoái con rắn không thua bất cứ thứ nào. Chắc chắn hắn thích giữ nó bên cạnh, và chỉ là một kẻ Xà khẩu thôi, mà hắn có vẻ khống chế được con rắn ở một mức độ khác thường."

"Vậy là," Harry nói, "quyển nhật ký đã bị hủy, chiếc nhẫn cũng đã bị hủy. Chiếc cúp, dây chuyền, và con rắn vẫn còn nguyên đó, và thầy nghĩ có thể có một Trường Sinh Linh Giá

vốn là di vật của Ravenclaw hoặc Gryffindor?"

"Đúng, một tóm tắt cô đọng và chính xác một cách đáng phục," cụ Dumbledore nói và cúi đầu.

"Vậy… Thưa thầy, thầy vẫn đang tìm kiếm chúng? Có phải những lần thầy vắng mặt ở trường là lúc thầy đi tìm chúng không?"

"Đúng," cụ Dumbledore nói. "Thầy đã tìm kiếm từ lâu nay rồi. Thầy nghĩ, có thể… Thầy sắp tìm ra một Trường Sinh Linh Giá nữa. Có những dấu hiệu đầy hy vọng."

"Vậy nếu thầy tìm được," Harry nói nhanh, "Con có thể đi cùng thầy để giúp thầy hủy nó không?"

Cụ Dumbledore nhìn Harry rất chăm chú một lát trước khi nói, "Được, thầy cho là được."

"Con được phép?" Harry hỏi lại, hoàn toàn sửng sốt.

"Ồ, thật chứ", cụ Dumbledore nói, nhẹ mỉm cười. "Thầy nghĩ con *có* được cái quyền ấy."

Harry cảm thấy lòng mình rộn lên. Thiệt là khoái khi được một phen không phải nghe toàn những lời khuyên răn cảnh giác và che chở. Các ông hiệu trưởng và các bà hiệu trưởng trên những bức tường chung quanh có vẻ ít xúc động bởi quyết định của cụ Dumbledore hơn. Harry thấy một ít người lắc đầu và cụ Phineas Nigellus thậm chí còn khịt mũi.

"Thưa thầy, mỗi khi một Trường Sinh Linh Giá bị tiêu hủy, Voldemort có biết không? Hắn có cảm nhận được điều đó không?" Harry hỏi, phớt lờ những bức chân dung.

“Một câu hỏi hay lắm, Harry. Thầy tin là không. Thầy tin là giờ đây Voldemort đã quá chìm đắm trong tội ác, và những phần người cốt yếu đã bị tách rời khỏi hắn quá lâu, hắn không còn cảm nhận như chúng ta nữa. Có thể vào lúc tàn đời, hắn sẽ ý thức sự mất mát của hắn… thí dụ, hắn đã không ý thức được việc cuốn nhật ký đã bị tiêu hủy, mãi cho tới khi hắn buộc Lucius Malfoy nói ra sự thật. Thầy nghe nói khi Voldemort khám phá ra cuốn sách đã bị xé nát và bị tước hết quyền lực, cơn thịnh nộ của hắn khủng khiếp không tưởng tượng nổi.”

“Nhưng con tưởng hắn muốn Lucius Malfoy lén đưa cuốn nhật ký vô trường Hogwarts chứ?”

“Phải, Voldemort muốn vậy, nhiều năm về trước, khi hắn còn yên chí là hắn có thể tạo thêm nhiều Trường Sinh Linh Giá nữa. Nhưng dù vậy, Lucius lẽ ra nên đợi lệnh Voldemort, và lão ta chẳng bao giờ nhận được lệnh đó, bởi vì Voldemort biến mất ngay sau khi đưa cho lão cuốn nhật ký. Chắc chắn Voldemort nghĩ rằng Lucius sẽ không dám làm gì với cái Trường Sinh Linh Giá đó ngoài việc giữ gìn nó cẩn thận. Nhưng hắn đã bị hố khi trông cậy quá nhiều vào nỗi sợ Chúa tể của Lucius: Voldemort đã biến mất một thời gian dài và Lucius tưởng Chúa tể của lão đã chết. Dĩ nhiên, Lucius không biết cuốn nhật ký đó thực ra là cái gì. Thầy nghĩ Voldemort có nói với Lucius rằng cuốn nhật ký có thể khiến cho cánh cửa Phòng chứa Bí mật được mở ra lại bởi vì nó đã được khéo léo ếm bùa. Nếu Lucius biết được lão đang nắm giữ một phần hồn của Chúa tể lão, chắc chắn lão sẽ phải trọng thị cuốn sách hơn. Nhưng thay vì vậy, lão cứ làm tới, thực hiện kế hoạch *cũ* vì mục đích riêng. Bằng cách gài cuốn nhật ký vào tay con gái

của Arthur Weasley, lão hy vọng làm một công mà được hai chuyện: vừa khiến ông Arthur mất uy tín, vừa quẳng đi được một đồ vật ma thuật mang tính cáo buộc rất cao."

"Ôi… tội nghiệp Lucius… Xét cơn thịnh nộ của Voldemort về chuyện Lucius đã quẳng cái Trường Sinh Linh Giá để mưu lợi riêng, cộng thêm cuộc thảm bại ở Bộ Pháp thuật hồi năm ngoái, thì thầy chẳng ngạc nhiên chút nào nếu lúc này Lucius mừng thầm là lão được an toàn trong nhà ngục Azkaban."

Harry ngồi yên suy nghĩ một lát rồi hỏi:

"Vậy nếu tất cả Trường Sinh Linh Giá của hắn đều bị hủy, thì Voldemort *có thể* bị tiêu diệt không?"

"Có, thầy nghĩ vậy." Cụ Dumbledore nói. "Không có những Trường Sinh Linh Giá đó, Voldemort sẽ chỉ là một con người bình thường với một linh hồn khiếm khuyết và tật nguyền. Nhưng đừng quên là trong khi linh hồn hắn có thể bị thương tật đến mức không thể phục hồi được, thì trí tuệ và quyền lực pháp thuật của hắn vẫn còn nguyên, cần phải có một quyền lực và tài năng phi thường mới có thể tiêu diệt được một pháp sư như Voldemort, ngay cả khi không có những Trường Sinh Linh Giá."

"Nhưng mà con chẳng có quyền lực và tài năng phi thường," Harry nói mà không kịp nín.

"Có, con có chứ," cụ Dumbledore quả quyết nói. "Con *có* một sức mạnh mà Voldemort không bao giờ có. Con có thể…"

"Con biết rồi!" Harry nói ngay. "Con có thể yêu thương." Khó khăn lắm nó mới nhịn được không nói thêm, "Rồi sao

nào!”

“Phải, Harry à, con biết yêu,” cụ Dumbledore dường như hoàn toàn hiểu được điều Harry vừa cố nhịn không nói ra. “Xét tất cả những gì đã xảy ra cho con, điều đó đúng là vĩ đại và đáng kể. Con vẫn còn trẻ quá nên chưa hiểu con khác thường như thế nào, Harry à.”

“Vậy, khi lời tiên tri cho rằng con sẽ có ‘một sức mạnh mà Chúa tể Hắc ám không biết đến’, sức mạnh đó chỉ là… tình yêu thôi sao?” Harry hỏi, cảm thấy hơi thất vọng.

“Phải… Chỉ là tình yêu,” cụ Dumbledore nói. “Nhưng Harry à, đừng bao giờ quên rằng những điều lời tiên tri phán chỉ đáng kể bởi vì Voldemort đã quan trọng hóa nó. Thầy đã nói với con điều này vào cuối năm học trước. Voldemort chọn lọc một mình con ra như là kẻ nguy hiểm nhất đối với hắn - và khi làm như vậy, hắn đã *khiến* con trở thành người nguy hiểm nhất đối với hắn!”

“Nhưng đằng nào thì cũng thế thôi…”

“Không, khác chứ!” Cụ Dumbledore nói, lúc này nghe giọng cụ không còn kiên nhẫn nữa. Giơ bàn tay quắt queo đen đúa về phía Harry, cụ nói, “Con đã coi trọng quá đáng lời tiên tri!”

“Nhưng,” Harry lắp bắp, “nhưng thầy vừa nói rằng lời tiên tri có nghĩa…”

“Nếu Voldemort không hề nghe được lời tiên tri, thì liệu nó có linh nghiệm không? Liệu nó có ý nghĩa gì không? Dĩ nhiên là không! Chẳng lẽ con nghĩ mọi lời tiên tri ở Phòng Tiên Tri

đều linh nghiệm hết à?"

"Nhưng," Harry hoang mang nói, "nhưng năm ngoái thầy đã nói là hoặc Voldemort sẽ giết con hoặc con sẽ giết hắn…"

"Harry ơi, Harry à, đó chẳng qua vì Voldemort đã phạm một sai lầm trầm trọng và đã hành động theo lời sấm của giáo sư Trelawney! Nếu Voldemort không giết cha con, liệu hắn có gieo vào lòng con khát vọng trả thù dữ dội như vậy không? Dĩ nhiên là không! Nếu hắn không buộc mẹ con hy sinh cho con, liệu hắn có tạo được cho con sự bảo vệ kỳ diệu mà hắn không thể nào xâm nhập được không? Dĩ nhiên là không. Harry à, con hiểu chưa? Voldemort đã tự tạo ra cho hắn kẻ thù đáng sợ nhất, như bạo chúa ở khắp nơi. Con có biết rằng những bạo chúa sợ nhất những kẻ bị họ áp bức không? Tất cả các bạo chúa đều hiểu rằng, một ngày nào đó, trong số những nạn nhân của họ chắc chắn sẽ có một người đứng lên chống lại họ. Voldemort cũng vậy. Hắn không ngừng cảnh giác đề phòng kẻ nào đó có thể thách thức quyền lực của hắn. Hắn nghe nói về lời tiên tri và hành động hấp tấp, đưa tới hậu quả là hắn không những đã tự chọn ra người rất có thể sẽ kết liễu đời hắn, mà còn trao cho người đó những vũ khí nguy hiểm khác thường!"

"Nhưng…"

"Con cần phải hiểu được điều này!" Cụ Dumbledore nói, vừa đứng lên và sải bước quanh căn phòng, tấm áo chùng rực rỡ của cụ kêu sột soạt theo mỗi bước chân. Harry chưa bao giờ thấy cụ bồn chồn như vậy.

"Bằng nỗ lực giết cho được con, Voldemort đã chọn lọc ra một con người xuất sắc đang ngồi trước mặt thầy, và trao cho

người đó phương tiện thích hợp. Chính do sai lầm của Voldemort mà con có thể nhìn thấu những suy nghĩ của hắn, những tham vọng của hắn, và con có thể hiểu ngôn ngữ loài rắn hắn dùng để ra lệnh, vậy mà, Harry à, bất chấp khả năng ưu việt nhìn thấu được thế giới của Voldemort - khả năng này là một món quà mà bất cứ Tử Thần Thực Tử nào cũng dám giết người để có được - con không bao giờ mê đắm nghệ thuật Hắc ám, không bao giờ, cho dù chỉ trong một giây, con thể hiện một chút xíu mong muốn nào được trở thành một trong những đồ đệ của Voldemort!"

"Dĩ nhiên là không đời nào!" Harry phẫn nộ đáp. "Hắn đã giết cha con và mẹ con!"

"Tóm lại, khả năng yêu thương đã bảo vệ con!" Cụ Dumbledore nói to. "Đó là sự bảo vệ duy nhất có thể chống lại sức hấp dẫn của một quyền lực như quyền lực của Voldemort! Bất chấp những cám dỗ con đã vượt qua, tất cả những chịu đựng đau khổ, con vẫn giữ được một tấm lòng trong sáng, như thuở con mới mười một tuổi, khi con đăm đăm nhìn vào tấm gương phản ảnh ước vọng của trái tim con, và tấm gương chỉ trưng ra cho con cách ngăn chặn Chúa tể Voldemort, mà không trưng ra sự bất tử hay giàu có. Harry à, con *có* biết là thật hiếm pháp sư phù thủy có thể nhìn thấy những gì con đã thấy trong tấm gương đó không? Lẽ ra trước đây Voldemort nên biết hắn đang đối phó với cái gì, nhưng hắn đã không biết!"

"Còn giờ đây hắn đã biết. Con đã thâm nhập vào đầu óc của Voldemort mà không hề tự làm tổn thương mình, nhưng hắn lại không thể chiếm hữu con mà không phải trải qua những cơn đau chí tử, như hắn đã khám phá ra ở Bộ Pháp thuật. Thầy

không nghĩ hắn hiểu được tại sao lại thế, Harry à, nhưng bởi vì hắn đã hấp tấp cắt xén linh hồn hắn, nên hắn không bao giờ ngừng lại để hiểu được sức mạnh vô song của một linh hồn trong trắng nguyên vẹn."

"Nhưng thưa thầy," Harry nói, trong một cố gắng dũng cảm để không có vẻ tranh cãi, "Nhưng rốt cuộc thì cũng vậy thôi, phải không thầy? Con sẽ phải giết hắn, hoặc là…"

"Sao lại PHẢI? Dĩ nhiên là con phải làm thôi. Nhưng không phải vì lời tiên tri, mà bởi vì con, chính con, sẽ không thể nào thảnh thơi cho tới khi con hành động! Cả hai thầy trò mình đều biết vậy! Con hãy tưởng tượng, chỉ trong chốc lát thôi, rằng con chưa bao giờ nghe nói đến lời tiên tri! Thì con cảm thấy thế nào về Voldemort hở? Suy nghĩ đi!"

Harry nhìn cụ Dmnbledore đi qua đi lại trước mặt nó, và suy nghĩ. Nó nghĩ đến mẹ nó, cha nó, và chú Sirius. Nó nghĩ đến Cedric Diggory. Nó nghĩ đến những tội ác khủng khiếp mà Voldemort đã làm. Một ngọn lửa dường như bùng cháy bừng bừng trong lồng ngực nó, làm khô cả họng nó.

"Con muốn hắn bị tiêu diệt!" Harry lặng lẽ nói. "Và con muốn tiêu diệt hắn."

"Dĩ nhiên là con sẽ làm vậy," cụ Dumbledore kêu lên. "Con hiểu đó, lời tiên tri không nói là con phải làm bất cứ điều gì, nhưng nó đã khiến Chúa tể Voldemort đánh dấu con là địch thủ ngang hàng… Nói cách khác, con tự do lựa chọn con đường của mình, hoàn toàn tự do quay lưng lại với lời tiên tri! Nhưng Voldemort sẽ vẫn coi trọng lời tiên tri đó. Hắn sẽ tiếp tục săn đuổi con… điều đó thực sự ắt sẽ dẫn đến…"

“Việc một trong hai kẻ sẽ phải kết liễu cuộc đời kẻ kia,” Harry đáp. “Đúng vậy.”

Nhưng nó cuối cùng cũng hiểu được những gì cụ Dumbledore đang cố gắng nói với nó. Đó chính là, Harry nghĩ, sự khác nhau giữa việc bước thẳng ra đấu trường, đầu ngẩng cao với việc để mình bị lôi vào tình thế phải chiến đấu để sống còn. Có thể, một số người sẽ nói rằng chẳng có mấy lựa chọn giữa hai con đường đó, nhưng cụ Dumbledore biết, và Harry nghĩ với một niềm kiêu hãnh trào dâng, “Và mình cũng biết, và cha mẹ mình cũng đã biết, rằng đó là sự khác biệt duy nhất trên thế gian này.”

24

CẮT SẮU MÃI MÃI

Kiệt sức nhưng vui mừng về bài học buổi tối của nó, Harry kể cho Hermione và Ron nghe trong lớp học Bùa Chú vào sáng hôm sau về tất cả những gì đã xảy ra (lần đầu tiên nó ếm bùa Bịt Tai lên những đứa ngồi gần tụi nó). Cả Hermione và Ron đều có ấn tượng thỏa thuê về cái cách mà Harry đã dụ khị để lấy được kí ức của giáo sư Slughorn, và cực kì khiếp sợ khi Harry kể cho tụi nó nghe về Trường Sinh Linh Giá của Voldemort và lời hứa của cụ Dumbledore là sẽ đem Harry đi cùng nếu cụ tìm ra được một Trường Sinh Linh Giá nữa.

"Quá đã," Ron nói sau khi Harry kể cho tụi nó nghe hết mọi chuyện; Ron đang vung vẩy cây đũa phép lên trần nhà một cách vô ý tứ mà không hề để ý chút xíu nào đến chuyện nó đang làm. "Quá đã, bồ sắp được đi cùng thầy Dumbledore thiệt rồi… và tìm cách tiêu hủy… Quá xá đã!"

"Ron, bồ đang làm tuyết rơi kìa," Hermione nói giọng chịu đựng, vừa nắm cổ tay Ron và chuyển hướng cây đũa phép của nó ra khỏi hướng trần nhà, một khối lượng lớn bông tuyết quả là đang bắt đầu rơi từ trên trần xuống. Harry để ý thấy

Lavender Brown đang trừng mắt liếc Hermione từ cái bàn bên cạnh với đôi mắt đỏ hoe, và Hermione lập tức buông tay Ron ra.

"Ừ há…" Ron nói khi nhìn xuống vai mình hơi hơi ngạc nhiên. "Xin lỗi… trông cứ như tất cả tụi mình đều bị gầu khủng khiếp…"

Nó phủi những bông tuyết giả trên vai Hermione. Lavender òa khóc. Ron coi bộ áy náy vô cùng bèn quay lưng lại cô bé.

"Tụi này đã chia tay," Ron thì thào kể cho Harry nghe. "Tối hôm qua, lúc bắt gặp mình đi ra khỏi phòng ngủ với Hermione. Hiển nhiên là cô ấy không thể trông thấy bồ nên cô ấy cho rằng chỉ có hai đứa tụi này với nhau…"

"À," Harry nói, "vậy… bồ không buồn phiền là chuyện đó kết thúc hả?"

"Không," Ron thừa nhận. "Lúc cô ấy la hét thì thiệt là kinh khủng, nhưng ít nhất thì mình cũng không phải làm chuyện cắt đứt với cô ta trước."

"Đồ hèn!" Hermione nói, mặc dù trông cô nàng có vẻ khoái. "À, đêm qua thiệt là một đêm xui xẻo cho ái tình lãng mạn quanh đây. Này Harry, Ginny và Dean cũng chia tay rồi."

Harry tưởng như trong mắt Hermione có một cái nhìn khá am hiểu khi cô nàng nói với nó điều đó, nhưng có lẽ cô nàng không thể biết được ruột gan nó bỗng nhiên nhảy múa tưng bừng. Ráng hết sức giữ cho mặt tỉnh bơ và giọng nói hờ hững, nó hỏi, "Chuyện ra sao?"

"Ôi, một chuyện thiệt là ngu… Con nhỏ nói thằng này cứ

tìm cách giúp nó chui qua lỗ chân dung, làm như nó không thể tự mình trèo qua được vậy… nhưng mà lâu nay tụi nó đã lộm cộm với nhau rồi.”

Harry liếc nhìn Dean ở phía bên kia lớp học. Anh chàng đương nhiên là buồn.

“Dĩ nhiên, chuyện này đặt bồ vô tình thế khó xử một tí hả?” Hermione nói.

“Ý bồ là sao?” Harry nói ngay.

“Đội Quidditch,” Hermione nói. “Nếu Ginny và Dean không thèm nói chuyện…”

“Ờ… ờ phải,” Harry nói.

“Thầy Flitwick,” Ron nói bằng giọng báo động. Ông thầy Bùa Chú tí hon đang nhấp nhô đi về phía tụi nó, và Hermione là người duy nhất xoay sở biến được giấm ra rượu; hũ rượu bằng thủy tinh của cô nàng đầy ắp một chất lỏng đỏ thắm, trong khi những chất trong hũ của Harry và của Ron thì vẫn còn màu nâu xỉn.

“Này, này, các cậu,” giáo sư Flitwick ré lên mắng mỏ, “nói ít đi một chút, làm nhiều hơn một chút… Để ta xem các trò thử…”

Hai đứa nó cùng giơ cao cây đũa phép, tập trung hết sức, và chĩa vào hũ rượu của tụi nó. Giấm của Harry biến thành băng; hũ rượu của Ron thì nổ bùm.

“Được… bài tập về nhà đây,” giáo sư Flitwick nói, vừa xuất hiện lại từ dưới gầm bàn và đang gỡ mấy miếng thủy tinh ra khỏi chóp cái nón của thầy, “… *thực hành* vào.”

Tụi nó có một tiết trống hiếm hoi trùng với nhau sau buổi học Bùa Chú cho nên ba đứa cùng đi về phòng sinh hoạt chung. Ron dường như vô cùng thơ thới về chuyện tan vỡ mối tình với Lavender, và Hermione cũng có vẻ hân hoan, mặc dù khi bị hỏi đang cười chuyện gì vậy thì cô nàng chỉ nói, "Ngày đẹp trời mà." Cả hai đứa nó đều không để ý rằng một trận chiến dữ dội đang diễn ra bên trong đầu Harry:

Con bé là em của Ron.

Nhưng cô bé vừa đá đít thằng Dean!

Nó vẫn là em của Ron.

Mình là bồ ruột của Ron mà!

Điều đó chỉ tổ rách việc.

Nếu mình nói với Ron trước thì…

Nó sẽ đấm mày.

Nếu mình cóc ngán thì sao?

Nó là bồ ruột của mày mà!

Harry hầu như không để ý là tụi nó đang trèo qua lỗ chân dung để vào căn phòng sinh hoạt chung đầy nắng, và chỉ lờ mờ nhận thấy một nhóm nhỏ học sinh năm thứ bảy đang xúm xít ở đó, cho đến khi Hermione kêu lên, "Chị Katie! Chị đã trở về! Chị có khỏe không?"

Harry trố mắt nhìn: đúng thiệt là Katie Bell, trông hoàn toàn khỏe mạnh và được một đám bạn hớn hở vây quanh.

"Chị khỏe lắm!" Cô nàng vui vẻ nói. "Họ cho chị xuất viện Thánh Mungo hôm thứ hai, chị ở nhà hai ngày với ba má rồi

trở về đây hồi sáng này. Leanne vừa mới kể cho chị nghe về McLaggen và trận đấu vừa rồi, Harry à…"

"Ừ," Harry nói, "Mà thôi, bây giờ chị đã về và Ron đã ổn, tụi mình sẽ có được một cơ hội đàng hoàng để dập te tua đội Ravenclaw, nghĩa là tụi mình vẫn còn đang chạy đua giành cúp, Katie à…"

Nó phải đặt câu hỏi cho Katie ngay; óc tò mò của nó tạm thời xua Ginny ra khỏi đầu. Nó hạ thấp giọng khi đám bạn của Katie bắt đầu thu dọn đồ đạc của chúng; dường như tụi nó đang trễ buổi học Biến Hình.

"… xâu chuỗi đó… bây giờ chị có nhớ ra ai đã đưa nó cho chị không?"

"Không," Katie nói, vừa lắc đầu buồn bã. "Ai cũng hỏi chị câu đó, nhưng chị chẳng nhớ được một manh mối nào hết. Điều cuối cùng mà chị còn nhớ là đi tới nhà vệ sinh nữ trong quán Ba Cây Chổi."

"Vậy chị có chắc là đã đi vô nhà vệ sinh không?" Hermione nói.

"Chị biết chị có đẩy cánh cửa ra," Katie nói, "cho nên chị đoán là có kẻ nào đó núp đằng sau cánh cửa đã ếm bùa Độc Đoán lên chị. Sau đó, trí nhớ của chị trống không cho đến khoảng hai tuần trước ở bệnh viện Thánh Mungo. Như vậy nhé, chị phải đi thôi, chị không muốn đẩy cô McGonagall tới chỗ bắt chị chép phạt cho dù hôm nay là ngày đầu tiên chị trở lại trường…"

Katie quơ lấy cái túi xách của mình và vội vã chạy theo các

bạn, bỏ lại Harry, Ron, và Hermione ngồi xuống bên cái bàn cạnh cửa sổ và nghiền ngẫm những điều cô gái vừa nói.

"Kẻ nào đó đã đưa xâu chuỗi cho Katie ắt hẳn phải là một đứa con gái hay một người đàn bà thì mới ở trong nhà vệ sinh nữ," Hermione nói.

"Hay ai đó trông giống một đứa con gái hay một người đàn bà," Harry nói. "Đừng quên là có cả một vạc Đa Quả Dịch ở trường Hogwarts này. Tụi mình cũng biết một số thuốc này đã bị đánh cắp mà…"

Nó nhìn thấy trong đầu nó cuộc diễu hành của những Crabbe, những Goyle vênh váo đi ngang, tất cả đều đã biến hình thành con gái.

"Mình nghĩ mình sắp uống thêm một liều Phúc Lạc Dược," Harry nói, "Và tìm cách vô Phòng Theo Yêu cầu một lần nữa."

"Làm vậy thì uổng thuốc hết sức," Hermione nói thẳng thừng, đồng thời đặt xuống quyển *Âm Tiết Của Spellman* mà cô bé vừa mới lấy trong túi xách ra. "May mắn chỉ đưa bồ tới mức đó thôi, Harry à. Tình thế với thầy Slughorn thì khác; bồ luôn luôn có khả năng thuyết phục thầy, bồ chỉ cần tranh thủ thời cơ một tí. Nhưng chỉ may mắn thôi thì không đủ để giúp bồ vượt bùa phép hùng mạnh. Đừng có lãng phí phần thuốc hên còn lại của bồ! Bồ sẽ phải cần đến tất cả may mắn mà bồ có thể có được khi thầy Dumbledore dắt bồ đi cùng…" Cô bé hạ giọng xuống thành tiếng thì thầm.

"Tụi mình có thể chế ra một ít không?" Ron hỏi Harry, phớt lờ Hermione. "Nếu có được một mớ thuốc dự trữ thì thiệt là

hay… Dòm vô cuốn sách của bồ coi…”

Harry rút cuốn *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* của nó ra khỏi túi xách và tra tìm phần Phúc Lạc Dược.

“Úi trời ơi, nó cực kỳ phức tạp,” Harry nói, mắt rà xuống danh mục nguyên dược liệu. “Và phải mất tới sáu tháng… phải sắc thuốc…”

“Rất điển hình…,” Ron nói.

Harry sắp sửa dẹp cuốn sách của nó đi thì nó để ý thấy góc của một trang được gấp xuống; nó bèn lật tới trang đó và thấy thần chú *Cắt sâu mãi mãi*, có phụ chú “Dành cho Kẻ thù,” mà nó đã đánh dấu vài tuần lễ trước. Nó vẫn chưa tìm hiểu đó là cái gì, chủ yếu vì không muốn thí nghiệm thần chú đó khi có Hermione bên cạnh, nhưng nó đã tính thử ếm thần chú đó lên McLaggen trong dịp tới khi nó đi sau lưng anh chàng này mà anh ta không hay biết.

Người duy nhất không đặc biệt hài lòng khi thấy Katie Bell trở về trường là Dean Thomas, bởi vì người ta không cần nó thay thế Katie ở vị trí Truy thủ nữa. Nó chịu đòn một cách đầy cam chịu khi Harry báo tin, chỉ nhún vai và làu bàu gì đó, nhưng khi bước đi Harry có linh cảm là Dean và Seamus đang rù rì một cách chống đối sau lưng nó.

Trong hai tuần sau đó diễn ra những buổi tập Quidditch hay nhất mà Harry được biết trong vai trò đội trưởng. Đội của nó rất hài lòng là đã dẹp được McLaggen, mừng nữa là cuối cùng Katie đã trở lại, và tụi nó bay cực kỳ giỏi.

Ginny không có vẻ gì buồn giận về chuyện tình với Dean bị

tan vỡ; ngược lại, cô bé là linh hồn và sức sống của cả đội. Cô bé nhái Ron lo lắng nhấp nha nhấp nhổm trước những cột gôn khi trái Quaffle lao tới, hay điệu bộ của Harry quát tháo ra lệnh cho McLaggen trước khi bị quật cho bất tỉnh, những trò này giúp cho cả đội vô cùng vui nhộn. Harry cũng cười với những đứa khác, sung sướng có được lý do vô tư để nhìn Ginny; trong suốt buổi tập nó đã nhận được nhiều thương tích do trái banh Bludger gây ra bởi vì nó đã không luôn luôn để mắt tìm kiếm trái banh Snitch.

Trận chiến vẫn còn diễn ra trong đầu nó: Ginny hay Ron? Đôi khi nó nghĩ rằng anh chàng Ron hậu-Lavender không phiền lòng lắm nếu nó hẹn hò với Ginny, nhưng rồi nó nhớ lại vẻ mặt Ron khi nhìn thấy Ginny hôn Dean và nó biết chắc chỉ cần nó cầm lấy tay Ginny thôi, Ron cũng sẽ coi đó như một sự phản bội đê hèn…

Nhưng Harry không thể nào tự ngăn mình nói chuyện với Ginny, cười với cô bé, đi về với cô bé sau buổi tập; cho dù lương tâm có nhức nhối cỡ nào, nó vẫn tự nhận thấy mình luôn tìm ra cách hay nhất để gặp gỡ cô bé khi cô bé chỉ có một mình. Nếu thầy Slughorn tổ chức một bữa tiệc nữa trong những bữa tiệc nho nhỏ của thầy thì thiệt là lý tưởng, bởi vì Ron sẽ không lẩn quẩn chung quanh - nhưng thiệt là xui, thầy Slughorn dường như đã thôi tổ chức tiệc tùng rồi. Một hai lần Harry đã tính đến chuyện nhờ Hermione giúp, nhưng nó lại nghĩ là nó sẽ không thể chịu đựng cái vẻ ta đây trên gương mặt cô nàng. Nó tưởng như nó đã thấy cái vẻ mặt đó đôi lần khi Hermione bắt gặp nó đắm đuối nhìn Ginny hay cười ngất vì những chuyện khôi hài của cô bé. Và để làm cho vấn đề phức

tạp thêm, nó cứ ngay ngáy lo rằng nếu nó mà không làm liền thì chắc chắn sẽ có người khác hẹn hò với Ginny ngay lập tức: nó và Ron ít nhất cũng đồng ý với nhau về cái thực tế là được quá nhiều người yêu mến cũng không tốt gì cho cô bé.

Tóm lại, sự cám dỗ muốn uống thêm một ngụm Phúc Lạc Dược nữa càng lúc càng mạnh mẽ hơn theo từng ngày, quả đúng đây là trường hợp phải "canh đúng thời cơ mà chớp lấy" như Hermione đã nhận định. Những ngày hạnh phúc êm ái trôi qua đến suốt tháng năm, mỗi khi Harry gặp Ginny thì Ron dường như lúc nào cũng sát bên vai nó. Harry thấy mình khao khát một cú may mắn là có cách nào đó tự dưng khiến Ron nhận ra rằng chẳng có gì khiến nó hạnh phúc hơn bằng chuyện người bạn thân nhất của nó và cô em gái của nó yêu nhau, và tốt nhất nó nên để cho hai đứa nó được ở bên nhau lâu hơn vài giây đồng hồ. Dường như chẳng có cơ hội nào cả trong khi trận Quidditch cuối cùng của mùa bóng đang lù lù đến gần; Ron lúc nào cũng muốn nói chuyện chiến thuật với Harry và chẳng hề nghĩ đến cái gì khác.

Ron không phải là cá biệt trên phương diện này; cả trường đều quan tâm đến trận Gryffindor - Ravenclaw ở mức cực kỳ cao, bởi vì trận đấu này sẽ quyết định chức vô địch, và cho đến giờ đường đến chức vô địch vẫn còn rộng mở. Nếu Gryffindor đánh bại đội Ravenclaw với tỉ số chênh hơn ba trăm điểm (một yêu cầu quá mức, tuy nhiên Harry chưa bao giờ thấy đội của nó bay hay hơn bây giờ) thì đội Gryffindor sẽ giành được chức vô địch. Nếu thắng nhưng kém hơn ba trăm điểm, tụi nó sẽ đứng thứ nhì, sau đội Ravenclaw; nếu tụi nó thua trong vòng một trăm điểm thì sẽ đứng thứ ba, sau đội Hufflepuff, và nếu

thua hơn một trăm điểm, thì sẽ đội sổ, và Harry nghĩ mọi người sẽ không bao giờ, không bao giờ, cho phép nó quên rằng nó là đội trưởng đầu tiên đã để cho đội Gryffindor lần-đầu-tiên-tụt-tới-đáy-bảng trong vòng hai thế kỷ.

Sự chuẩn bị cho trận đấu sống mái này có tất cả những đặc tính thông thường: thành viên của các Nhà kình địch tìm cách hù dọa những đội đối phương trong các hành lang; những bài vè khó chịu về từng cầu thủ riêng lẻ được tổng dợt om sòm khi họ đi ngang qua; bản thân thành viên các đội hoặc tự tin vênh váo khắp nơi, thưởng ngoạn mọi sự chú ý, hoặc xẹt vô nhà vệ sinh giữa hai buổi học để nôn ọe. Chẳng biết tại làm sao mà trong suy nghĩ của Harry trận đấu đã trở nên gắn liền chặt chẽ với sự thành bại của kế hoạch nó dành cho Ginny. Nó không thể nào không cảm thấy rằng nếu tụi nó thắng hơn ba trăm điểm, thì cái cảnh hồ hởi phấn khởi và một bữa tiệc sau trận đấu có thể sẽ có công hiệu không kém gì một ngụm to Phúc Lạc Dược.

Giữa tất cả những mối bận tâm, Harry vẫn không quên một tham vọng khác: tìm ra cái việc mà Malfoy đang làm trong Phòng Theo Yêu Cầu. Nó vẫn tiếp tục kiểm tra tấm Bản đồ Đạo tặc, và vì không thể phát hiện ra Malfoy trên bản đồ, nó suy ra rằng Malfoy vẫn còn dành rất nhiều thì giờ ở trong căn phòng đó. Mặc dù Harry đang mất đi hy vọng lọt vào được bên trong căn phòng, nó vẫn cố gắng thử bất cứ khi nào quanh quẩn trong khu vực, nhưng mặc cho nó đã soạn lại lời yêu cầu như thế nào, bức tường vẫn trơ trơ không có cửa.

Vài ngày trước khi diễn ra trận đấu với đội Ravenclaw, Harry bỗng nhận thấy mình bị lẻ loi một mình trên đường từ

phòng sinh hoạt chung xuống Đại Sảnh Đường để ăn tối, vì Ron đã thêm một phen nữa chạy vội vào một nhà vệ sinh gần đó mà ói, còn Hermione thì đã xẹt đi tìm giáo sư Vector về một cái lỗi mà cô nàng nghĩ rằng có thể cô nàng đã phạm trong bài luận về Số Học mới đây. Vì thói quen hơn vì bất cứ lý do nào khác, Harry làm một đường vòng dọc theo hành lang tầng thứ bảy, vừa đi vừa kiểm tra tấm Bản đồ Đạo tặc. Có một lúc nó không thể tìm thấy Malfoy ở đâu cả và nó cho là Malfoy nhất định lại ở bên trong Phòng Theo Yêu Cầu, và rồi nó nhìn thấy cái chấm tí ti dấu nhân Malfoy đứng trong một nhà vệ sinh nam ở tầng dưới, được kèm theo không phải Crabbe hay Goyle, mà là con ma Khóc nhè Myrtle.

Harry chỉ ngừng nhìn chòng chọc vô cái cặp không thể tin được này khi đâm sầm vô một bộ áo giáp. Tiếng va chạm rổn rảng khiến nó dứt được cơn mơ màng. Vội vã rời khỏi hiện trường để không bị thầy Filch tóm được, nó ba chân bốn cẳng chạy xuống cầu thang đá hoa cương và chạy dọc hành lang tầng lầu dưới. Đứng bên ngoài nhà vệ sinh, nó ép tai vô cánh cửa. Không thể nghe được gì cả. Nó bèn đẩy cánh cửa mở ra thật khẽ.

Draco Malfoy đang đứng quay lưng lại cánh cửa, hai tay nó nắm chặt hai bên thành chậu rửa mặt, cái đầu tóc vàng trắng của nó cúi gục xuống.

“Đừng,” tiếng của con ma Khóc nhè Myrtle tỉ tê vang lên từ một trong những buồng cầu tiêu. “Đừng… cứ nói với em chuyện gì không ổn… em có thể giúp anh…”

“Không ai có thể giúp được tôi!” Malfoy nói. Toàn thân nó

run lên. “Tôi không thể làm chuyện đó… tôi không thể… chuyện đó sẽ không thành… và nếu tôi không làm ngay… hắn nói hắn sẽ giết tôi…”

Và Harry ngạc nhiên nhận ra Malfoy đang khóc, sự ngạc nhiên lớn đến nỗi nó đứng như bị trời trồng tại chỗ, quả thật là Malfoy đang khóc, nước mắt lăn dài xuống gương mặt xanh xao rơi xuống cái chậu đầy cáu ghét. Malfoy há miệng ra thở và hớp lấy không khí, và đột nhiên, nó giật mình thật mạnh, ngước nhìn lên tấm gương mờ bị rạn, và nhìn thấy Harry đang ngó nó chòng chọc từ phía sau.

Malfoy vòng lại, rút cây đũa phép ra. Theo phản ứng bản năng, Harry cũng rút cây đũa phép của nó ra. Phép nguyền của Malfoy trượt Harry vài phân, trúng cái đèn trên bức tường sau lưng nó, làm bóng đèn vỡ tan tành; Harry nhào qua một bên, nghĩ “*Khinh Thân!”* và vẫy cây đũa phép, nhưng Malfoy chặn được và giơ cây đũa phép lên để phóng ra lời nguyền khác…

“Đừng! Đừng! Dừng tay lại!” Con ma Khóc nhè Myrtle ré lên, giọng nó vang vọng inh tai trong nhà vệ sinh lát gạch. “Ngừng lại! NGỪNG LẠI!”

Một tiếng nổ đùng thiệt to vang lên và cái thùng rác đằng sau Harry nổ bùm; Harry cố gắng xài lời nguyền Tréo Giò nhưng lời nguyền của nó trúng bức tường sau mang tai Malfoy và dội lại, làm tan tành cái bể chứa nước bên dưới con ma Khóc nhè Myrtle, con ma bèn gào lên khủng khiếp; nước ào chảy ra khắp nơi và Harry trượt chân ngã trong khi Malfoy méo mặt hô lên “Hành…”

Từ dưới sàn, Harry quơ cây đũa phép loạn xạ và rống lên,

“CẮT SÂU MÃI MÃI!”

Máu phun vọt ra từ mặt và ngực Malfoy như thể nó vừa bị đâm chém bằng một lưỡi gươm vô hình. Nó lảo đảo lùi lại rồi ngã gục xuống cái sàn ngập nước khiến nước bắn lên tung tóe, cây đũa phép của nó rớt khỏi bàn tay phải buông thõng.

“Không…” Harry há hốc miệng.

Vấp té, loạng choạng, Harry gượng đứng lên và nhào về phía Malfoy, gương mặt Malfoy lúc này đã đỏ lòm, hai bàn tay trắng bệch của nó cào cấu bộ ngực đẫm máu.

“Không… Tôi không…”

Harry không biết là nó định nói cái gì; nó quỳ xuống bên cạnh Malfoy đang run bần bật trong vũng máu của chính mình. Con ma Khóc nhè Myrtle gào lên điếc tai: “GIẾT NGƯỜI! GIẾT NGƯỜI TRONG NHÀ VỆ SINH! GIẾT NGƯỜI!”

Cánh cửa mở tung ra sau lưng Harry và nó nhìn lên, kinh hoàng: thầy Snape vừa xông vào nhà vệ sinh, mặt thầy tím bầm. Đẩy mạnh Harry qua một bên, thầy quỳ xuống bên Malfoy, rút cây đũa phép của thầy ra, và lần theo những vết thương mà lời nguyền của Harry đã gây ra, thầy lẩm nhẩm một câu thần chú nghe gần giống như một bài ca. Máu đang phun vọt ra dường như dịu lại; thầy Snape lau nốt vết máu trên mặt Malfoy và lặp lại câu thần chú. Bây giờ vết thương dường như được đan khít lại.

Harry vẫn trố mắt nhìn, quá hãi hùng vì chuyện nó đã làm, hầu như không nhận ra rằng nó cũng bị ướt sũng máu và nước.

Con ma Khóc nhè Myrtle vẫn còn thổn thức và rên rỉ trên cao. Khi thầy Snape đã thực hiện xong thần chú phản nguyền lần thứ ba, thầy dựng Malfoy đứng dậy.

"Trò cần đến bệnh thất ngay. Có thể có một số thẹo, nhưng nếu trò uống ngay thuốc chiết từ bạch tiễn thì có thể tránh được cả những vết thẹo… Đi thôi…"

Thầy đỡ Malfoy đi băng qua nhà vệ sinh, đến cửa, thầy quay lại nói bằng một giọng giận dữ lạnh băng, "Còn trò, Potter… Trò đợi ta ở đây."

Harry không hề nghĩ đến việc dám không vâng lời, dù trong tích tắc. Nó từ từ đứng lên, run rẩy, và nhìn xuống cái sàn ướt.

Vết máu loang giống như những đóa hoa đỏ thắm trên mặt sàn. Nó thậm chí không thể tự nghĩ đến chuyện bảo con ma Khóc nhè Myrtle nín đi, bởi vì con ma vẫn tiếp tục rên rỉ thổn thức với vẻ khoái trá càng lúc càng rõ.

Mười phút sau thầy Snape quay trở lại. Thầy bước vào nhà vệ sinh và đóng cánh cửa lại sau lưng.

"Đi", thầy bảo Myrtle, và con ma bay vút trở lại cái bồn cầu của nó ngay lập tức, bỏ lại phía sau một sự im lặng tuyệt đối.

"Con không dè chuyện xảy ra," Harry nói ngay. Giọng của nó vang vọng trong khoảng không gian ướt át lạnh lẽo. "Con không biết hiệu lực của thần chú là gì."

Nhưng thầy Snape không cần biết đến điều này. "Hình như ta đánh giá trò chưa đúng, Potter à," thầy lặng lẽ nói. "Ai có thể nghĩ trò biết đến một ma thuật Hắc ám như thế? Ai đã dạy

trò câu thần chú đó?"

"Con… đọc nó ở đâu đó."

"Ở đâu?"

"Trong một cuốn… sách của thư viện," Harry xạo đại ra. "Con không thể nhớ tựa cuốn sách…"

"Nói láo," thầy Snape nói. Cổ họng Harry chợt khô đắng. Nó biết thầy Snape sắp làm gì, và nó chưa bao giờ có thể ngăn chặn được chuyện đó…

Nhà vệ sinh dường như lung linh mờ ảo trước mắt nó; nó chiến đấu quyết liệt để đóng lại hết các ý nghĩ, nhưng dù nó đã cố gắng hết sức, cuốn *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* của Hoàng tử Lai cứ bơi lờ lững lên vùng trán của não bộ nó.

Và rồi nó lại đăm đăm nhìn thầy Snape, giữa nhà vệ sinh đổ nát và ngập nước. Nó nhìn chòng chọc vào đôi mắt đen của thầy, hy vọng một cách vô vọng rằng thầy Snape chưa nhìn thấy cái mà nó sợ, nhưng…

"Đem cặp của trò đến cho ta", thầy Snape nói nhỏ, "và tất cả sách giáo khoa của trò. Tất cả. Đem đến cho ta tại đây. Làm ngay!"

Không có lý gì để tranh cãi cả. Harry quay đi ngay và lao ra khỏi nhà vệ sinh. Khi đã ra đến hành lang, nó ù chạy về phía Tháp Gryffindor. Hầu hết đám học trò đều đang đi ngược chiều với nó; chúng há hốc kinh hoàng nhìn nó, ướt sũng máu và nước, nhưng nó không trả lời bất cứ câu hỏi nào nhắm vào nó trong lúc đi ngang.

Nó có cảm giác chết điếng; như thể một con vật cưng dễ

thương bỗng trở nên hung dữ bất ngờ; Hoàng tử nghĩ gì mà chép một câu thần chú như vậy trong sách của y chứ? Và chuyện gì sẽ xảy ra nếu thầy Snape nhìn thấy cuốn sách đó? Liệu thầy có kể cho thầy Slughorn biết… Bao tử Harry quặn lên… Làm thế nào mà Harry đạt được những kết quả tốt như vậy về môn Độc Dược suốt cả năm trời? Liệu thầy có tịch thu hay tiêu hủy cuốn sách đã dạy cho Harry biết bao nhiêu điều… cuốn sách đó đã trở thành một kiểu như dẫn đường hay một người bạn. Harry không thể để chuyện đó xảy ra… Nó không thể…

"Nãy giờ bồ ở đâu? Tại sao bồ ướt nhem? Có phải *máu* không?". Ron đang đứng trên đầu cầu thang, ngơ ngác nhìn cái cảnh tượng của Harry.

"Mình cần cuốn sách của bồ," Harry thở hổn hển. "Cuốn Độc Dược của bồ. Nhanh lên… đưa cho mình…"

"Nhưng còn cuốn sách của Hoàng tử…"

"Mình sẽ giải thích sau!"

Ron rút cuốn *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* của nó ra khỏi túi xách và đưa nó cho Harry; Harry vọt qua khỏi Ron và quay trở lại phòng sinh hoạt chung. Ở đây nó chụp lấy cái cặp đi học của nó, không buồn để ý đến những vẻ mặt kinh ngạc của nhiều người vừa mới ăn xong bữa cơm chiều, nó lao mình ra khỏi lỗ chân dung, và chạy đùng đùng xuống hành lang tầng bảy.

Nó đứng khựng lại bên cạnh tấm thảm thêu những con quỷ khổng lồ múa ba lê, nhắm mắt lại, và bắt đầu đi.

Tôi cần một chỗ để giấu cuốn sách của tôi… Tôi cần một chỗ để giấu cuốn sách của tôi… Tôi cần một chỗ để giấu cuốn sách của tôi…

Ba lần nó đi lên đi xuống phía trước bức tường nối dài trống trơn. Khi nó mở mắt ra, thì rốt cuộc cũng đã thấy được cánh cửa mở vào Phòng Theo Yêu Cầu. Harry vặn mở cánh cửa ra, lách vào bên trong, và đóng sầm cửa lại.

Nó há hốc miệng. Bất chấp chuyện đang gấp rút, bất chấp cơn hoảng loạn, bất chấp nỗi sợ hãi về cái đang chờ nó trong nhà vệ sinh nam, Harry không thể không thán phục cái mà nó đang ngắm nhìn. Nó đang đứng trong một căn phòng có kích thước của một thánh đường mênh mông, có những cửa sổ cao đang rọi những vệt ánh sáng xuống một thứ giống như một thành phố với những bức tường cao vút, được xây dựng bằng những thứ mà Harry biết ắt hẳn là những đồ vật được cất giấu bởi hàng bao nhiêu thế hệ cư dân trường Hogwarts. Có những hành lang và những con đường mà vỉa hè chất cao ngất nghểu những đống bàn ghế hư gãy, bị đùn vô đây có lẽ là để phi tang bằng chứng của pháp thuật tồi, hoặc là do bọn gia tinh vẫn tự hào về tòa lâu đài giấm dúi giấu di. Có hàng ngàn, hàng ngàn cuốn sách, chắc là sách cấm hay sách có hình vẽ bậy bạ, hay sách ăn cắp. Có những cái ná thun có cánh và Dĩa Bay Có Nanh. Một số món vẫn còn chứa đủ sự sống để miễn cưỡng ngoi lên trên những núi đồ cấm khác; có những cái chai sứt mẻ đựng độc dược đã đông lại, rồi mũ nón, đồ trang sức, áo choàng; có những thứ trông giống vỏ trứng rồng, và cả những cái chai còn đóng nút mà chất đựng bên trong vẫn tỏa sáng lung linh một cách quỷ quyệt; khá nhiều thanh gươm rỉ sét, và

một cái búa nặng nề đẫm máu.

Harry lao vội tới trước, đi vào một trong rất nhiều hành lang giữa kho tàng được giấu giếm này. Nó quẹo phải, đi ngang qua một con quỷ khổng lồ nhồi bông thiệt bự, chạy tiếp một quãng ngắn nữa, quẹo trái ở cạnh cái Tủ Biến Mất mà Montague đã lạc vô hồi năm trước, cuối cùng nó dừng bên cạnh một cái tủ chén to đùng. Dường như cái mặt tủ phồng rộp đã từng bị tạt a-xít. Nó mở một trong những cánh cửa cọt kẹt của cái tủ: cái tủ đã được dùng làm chỗ cất giấu con gì đó đã chết lâu rồi trong một cái lồng; bộ xương của con đó có năm cái chân. Harry nhét cuốn sách của Hoàng tử Lai vào phía sau của cái lồng rồi đóng sập cửa lại. Nó ngừng một lát, tim nó đập mạnh kinh khủng, nó ngó quanh tất cả đống lộn xộn ngổn ngang ấy… Liệu sau này nó có thể tìm lại được đúng chỗ này giữa vô vàn đồ lạc son ấy? Chụp lấy bức tượng bán thân sứt mẻ của một chiến tướng già xấu kinh hồn bên trên một cái sọt thưa gần đó, nó đặt cái tượng lên trên đầu cái tủ mà nó đã giấu cuốn sách, đội lên đầu bức tượng một bộ tóc giả cũ xì dơ hầy và gắn thêm một cái nón hình lưỡi liềm nhớp nháp để làm cho cái tượng thêm độc đáo, dễ phân biệt, sau đó nó chạy như bay ngược trở lại những hành lang, giữa đống đồ tạp pín lù, chạy nhanh hết sức mình trở ra cửa, quay ra hành lang, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng, và cánh cửa biến thành tường đá ngay tức thì.

Harry chạy hết tốc lực về phía nhà vệ sinh tầng dưới, vừa chạy vừa nhét cuốn sách *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* của Ron vô trong cặp táp. Một phút sau, nó đã trở lại đứng trước mặt thầy Snape, thầy lẳng lặng giơ tay ra để lấy cái cặp của Harry.

Harry nộp cái cặp của nó, thở hổn hển, ngực đau nhói, và chờ đợi.

Thầy Snape rút từng cuốn một trong mớ sách của Harry ra xem xét. Cuối cùng, cuốn sách cuối cùng còn lại là cuốn sách Độc Dược mà thầy xem xét rất cẩn thận trước khi nói.

"Đây là cuốn *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* của trò, phải không, Potter?"

"Dạ," Harry nói, vẫn còn thở nặng nhọc.

"Trò có chắc chắn không, Potter?"

"Dạ," Harry nói, giọng đượm vẻ bất chấp.

"Đây là cuốn *Bào Chế Thuốc Cao Cấp* mà trò mua ở tiệm Flourish & Blotts à?"

"Dạ," Harry nói đứt khoát.

"Vậy thì tại sao," thầy Snape hỏi, "nó lại có cái tên 'Roonil Wazlib' viết bên trong bìa sách?"

Trái tim Harry lỡ mất một nhịp. "Thưa thầy đó là hỗn danh của con," nó nói.

"Hỗn danh của trò à," thầy Snape lặp lại.

"Dạ… đó là cái tên bạn bè gọi con," Harry nói.

"Ta hiểu hỗn danh là cái gì," thầy Snape nói. Đôi mắt đen lạnh lùng lại một lần nữa khoan xoáy vào mắt Harry; nó cố gắng không nhìn vào mắt thầy. Đóng suy nghĩ lại… khép đầu óc lại… Nhưng nó đã không chịu học cách làm điều đó một cách đúng đắn…

"Trò có biết ta nghĩ gì không, Potter?" Thầy Snape nói rất

khẽ. “Ta nghĩ trò là một kẻ dối trá và lừa đảo và trò xứng đáng bị phạt cấm túc với ta mỗi thứ bảy cho đến cuối học kỳ. Trò nghĩ sao, Potter?”

“Con… Thưa thầy, con không đồng ý,” Harry nói, vẫn không chịu nhìn vào mắt thầy Snape.

“Tốt, chúng ta sẽ xem trò cảm thấy thế nào sau những buổi cấm túc,” thầy Snape nói. “Mười giờ sáng thứ bảy nhé, Potter. Trong văn phòng của ta.”

“Nhưng thưa thầy…” Harry nói, ngước nhìn lên khẩn khoản. “Quidditch… trận đấu cuối cùng của…”

“Mười giờ sáng,” thầy Snape thì thầm kèm theo một nụ cười để lộ mấy cái răng vàng khè! “Tội nghiệp đội Gryffindor… ta e rằng sẽ đứng hạng tư năm nay…”

Và thầy rời khỏi nhà vệ sinh không nói thêm lời nào, bỏ lại Harry nhìn chòng chọc vào cái gương mờ rạn nứt, cảm thấy buồn nôn hơn mọi cơn buồn nôn mà Ron từng cảm thấy trong đời, nó tin chắc như vậy.

Một tiếng đồng hồ sau trong phòng sinh hoạt chung, Hermione nói, “Mình sẽ không nói ‘mình đã nói với bồ rồi mà’.”

“Thôi đi, Hermione,” Ron giận dữ nói.

Harry bỏ bữa ăn tối; nó không còn lòng dạ đâu mà ăn uống. Nó vừa kể xong cho Ron, Hermione, và Ginny nghe chuyện gì đã xảy ra, mà dường như cũng không cần phải nói nhiều nữa. Tin tức đã loan đi rất nhanh: có vẻ như con ma Khóc nhè Myrtle đã tự đảm nhiệm cái việc hiện ra trong mọi nhà vệ sinh

của tòa lâu đài để kể lể câu chuyện; Malfoy đã được Pansy Parkinson đến thăm trong bệnh thất, cô nàng này không để uổng phí chút thì giờ nào trong chuyện phỉ báng Harry cùng khắp, và thầy Snape đã báo cho giáo ban chính xác chuyện gì đã xảy ra. Harry đã bị gọi ra khỏi phòng sinh hoạt chung để chịu đựng mười lăm phút cực kỳ khốn khổ khi hầu chuyện với giáo sư McGonagall, bà đã nói với nó là nó may mắn lắm mới không bị đuổi học và bà hoàn toàn ủng hộ hết mình sự trừng phạt của thầy Snape là cấm túc mỗi sáng thứ bảy cho đến hết học kỳ.

"Mình đã nói với bồ là có cái gì đó không ổn với con người gã Hoàng tử mà," Hermione nói, hiển nhiên là không tự ngăn mình được. "Và mình nói đúng, đúng không."

"Không, mình không nghĩ bồ đúng," Harry bướng bỉnh nói.

Không cần Hermione quở trách nó cũng đã đủ khốn đốn rồi. Vẻ mặt của các cầu thủ trong đội Quidditch Gryffindor khi nó nói với họ là nó không thể thi đấu vào thứ bảy đã là sự trừng phạt tồi tệ nhất rồi. Nó có thể cảm thấy Ginny đang nhìn nó lúc này nhưng nó không dám nhìn lại; nó không muốn nhìn thấy nỗi thất vọng hay cơn giận dữ trong ánh mắt cô bé. Nó vừa mới nói với Ginny là cô bé sẽ chơi vị trí Tầm thủ vào thứ bảy và Dean sẽ trở vô đội và thế vào vị trí Truy thủ của cô bé. Có thể, nếu họ thắng, Ginny và Dean sẽ làm lành lại với nhau trong niềm hân hoan sau trận đấu… Ý nghĩ đó đâm xuyên qua Harry như một lưỡi dao lạnh như băng…

"Harry à," Hermione nói, "Làm sao mà bồ vẫn cứ bênh chằm chằm cuốn sách khi mà thần chú đó…"

“Xin bồ làm ơn đừng lải nhải về cuốn sách nữa!” Harry gắt. “Hoàng tử chỉ chép nó ra chứ anh ta đâu có khuyên ai sử dụng nó! Theo tất cả những gì chúng ta biết, anh ta chỉ ghi chú về cái gì đó đã được sử dụng để chống lại anh ta!”

“Mình không tin điều này,” Hermione nói. “Bồ đang thực sự biện hộ cho…”

“Không phải mình biện hộ cho việc mình đã làm!” Harry nói nhanh. “Mình ước gì mình đã không làm chuyện đó, mà không phải chỉ vì mình bị cả tá buổi cấm túc. Bồ biết mình không đời nào dùng một thần chú như vậy, cho dù để ếm một đứa như Malfoy, nhưng bồ không thể trách Hoàng tử, anh ta không hề viết là ‘hãy thử cái này, nó thiệt là hay’… anh ta chỉ ghi chú cho bản thân mình, chứ không phải để cho bất cứ ai khác…”

“Có phải bồ đang nói với mình,” Hermione nói, “là bồ sẽ trở lại…?”

“… và lấy quyển sách? Đúng, mình sẽ làm vậy,” Harry nói mạnh mẽ. “Nghe này, nếu không nhờ Hoàng tử thì mình sẽ không được thưởng Phúc Lạc Dược. Mình sẽ không bao giờ biết cách cứu Ron khỏi bị ngộ độc, mình sẽ không bao giờ…”

“… có được tiếng tăm như một thiên tài Độc Dược mà bồ không xứng đáng hưởng, chứ gì,” Hermione nói giọng kinh tởm.

“Dẹp chuyện đó đi, Hermione!” Ginny nói, và Harry ngước nhìn lên, quá sức ngạc nhiên, quá sức biết ơn. “Căn cứ vào âm thanh của lời nguyền thì, Malfoy đã cố gắng sử dụng một Lời nguyền Bất Hối, chị nên mừng là Harry đã có sẵn cách hay để

đối phó ngay!”

“À, dĩ nhiên chị vui mừng là Harry đã không bị trúng lời nguyền!” Hermione nói, rõ ràng cô nàng đã bị chọc tức. “Nhưng em không thể coi thần chú *cắt sâu mãi mãi* là hay Ginny à, thử nhìn coi nó đã đưa Harry vô tình huống thế nào! Và chị nghĩ, xét hậu quả của nó đối với cơ hội của mọi người trong trận đấu…”

“Ôi, chị đừng bắt đầu làm như thể chị am hiểu Quidditch lắm ấy,” Ginny ngắt lời Hermione, “Chị sẽ tự chuốc khổ vào thân thôi.”

Harry và Ron trơ mắt nhìn: Hermione và Ginny, hai cô nàng này xưa nay luôn thân thiết thuận hòa, bây giờ lại ngồi khoanh tay trừng mắt nhìn về hai hướng ngược nhau. Ron nhìn Harry lo lắng, rồi chụp đại một cuốn sách nào đó mở ra che mặt mình để tránh đối mặt cái cảnh đó. Tuy nhiên, Harry, mặc dù biết là nó chẳng xứng đáng được bênh vực, bỗng nhiên cảm thấy vui lên một cách không thể tin được, cho dù suốt buổi tối đó không ai nói năng gì nữa.

Tâm trạng lâng lâng của nó không kéo dài lâu. Ngày hôm sau nó phải chịu đựng những lời xỉ vả của bọn Slytherin, ấy là chưa kể đến cơn giận vô cùng của đám Gryffindor, tụi nó buồn bực nhất là đội trưởng của tụi nó lại tự khiến cho mình bị loại ra khỏi trận chung kết của mùa bóng. Vào sáng thứ bảy, cho dù có nói thế nào với Hermione rồi, Harry cũng sẽ vui sướng đánh đổi tất cả Phúc Lạc Dược trên thế gian này để được đi ra sân đấu Quidditch với Ron, Ginny, và những người khác. Nó gần như không thể chịu đựng nổi khi phải quay lưng lại đám

đông học sinh đang trẩy ra sân trong ánh nắng, tất cả đều đeo phù hiệu và đội nón, phe phẩy biểu ngữ với khăn quàng cổ, để bước xuống những bậc thang đá dẫn đến tầng hầm và cứ đi cho đến khi tiếng hò reo của đám đông xa dần và tắt lịm, trong lòng biết rằng sẽ không thể nghe được một lời bình luận nào, hay một tiếng hò reo, hay một lời la ó.

"A, Potter," thầy Snape nói khi Harry gõ lên cánh cửa và bước vào văn phòng quen thuộc một cách khó ưa mà thầy đã không chịu dọn đi, dù bây giờ thầy đã chuyển lên dạy ở tầng trên; căn phòng vẫn tối tù mù như hồi nào giờ, còn nguyên những thứ đã chết và nhơn nhớt lờ lững trong những hũ độc dược có màu chất kín khắp các bức tường. Như báo điềm xấu, ngay tại cái bàn rõ ràng là được sắp đặt cho nó ngồi có mấy cái hộp bám đầy mạng nhện chất đống trên đó; chúng toát ra sự vô nghĩa, nhàm chán và nhọc nhằn của công việc mà chúng mang.

"Thầy Filch vẫn cứ tìm kiếm ai đó để thanh lọc những hồ sơ cũ này," thầy Snape nói nhỏ nhẹ. "Chúng là hồ sơ lưu về những kẻ quậy phá khác ở trường Hogwarts và những hình phạt dành cho chúng. Chỗ nào mực đã phai, hay phiếu đã bị chuột gặm nhấm hư hại, chúng ta muốn trò chép mới lại những tội lỗi ấy và sự trừng phạt, nhớ bảo đảm đúng thứ tự ABC, thay chúng vô trong hộp. Trò không được dùng Pháp thuật."

"Thưa giáo sư, được," Harry nói, nhấn vào ba từ đầu tất cả sự khinh miệt mà nó có thể bày tỏ.

"Ta nghĩ trò có thể bắt đầu," thầy Snape nói, một nụ cười nham hiểm nở trên môi, "từ hộp một ngàn mười hai đến một

ngàn năm mươi sáu. Trò sẽ tìm thấy một số tên tuổi quen thuộc trong đó khiến cho công việc thêm phần thú vị. Đây, trò coi…"

Thầy rút ra một cái phiếu từ một trong những cái hộp đặt trên cùng có viền trang trí và đọc, "*James Potter và Sirius Black. Bị bắt quả tang sử dụng ma thuật bất hợp pháp ếm lên Bertram Aubrey. Đầu của Aubrey phình to gấp đôi kích thước bình thường, cấm túc gấp đôi,"* thầy Snape châm chọc. "Ắt hẳn là công việc này sẽ an ủi trò, bởi vì tuy hai người đó không còn, nhưng hồ sơ những thành tích vĩ đại của họ vẫn được lưu lại."

Harry cảm thấy cơn sôi sục quen thuộc đang cồn lên trong gan ruột. Cắn chặt lưỡi để tự ngăn mình trả đũa, nó ngồi xuống trước mấy cái hộp và kéo chúng lại gần.

Như Harry có thể thấy trước, đó là một công việc vô ích chán phèo, được điểm xuyết cho đậm đà (như thầy Snape đã rõ ràng sắp đặt) bằng những cơn quặn bao tử báo hiệu rằng nó vừa đọc được tên ba nó và chú Sirius, thường thường đi thành đôi với nhau trong những trò quá quắt đa dạng, thỉnh thoảng kèm theo cái tên Remus Lupin và Peter Pettigrew. Và trong khi nó chép lại tất cả những trò quậy phá cùng hình phạt của họ, nó tự hỏi chuyện gì đang diễn ra bên ngoài, ở ngoài đó trận đấu ắt hẳn đã bắt đầu… Ginny ở vị trí Tầm thủ giao đấu với Cho…

Harry cứ liếc chừng cái đồng hồ khổng lồ kêu tích tắc trên tường. Dường như cái này chạy chậm bằng một nửa đồng hồ thông thường; rất có thể thầy Snape đã phù phép cho chạy cực

kỳ chậm như thế? Có lẽ nào nó chỉ mới ngồi đây có nửa tiếng đồng hồ… một tiếng đồng hồ… một tiếng rưỡi…

Bao tử Harry bắt đầu sôi ùng ục khi cái đồng hồ chỉ mười hai giờ rưỡi. Thầy Snape, nãy giờ chẳng nói thêm tiếng nào kể từ khi giao công việc cho Harry, cuối cùng ngước nhìn lên lúc kim đồng hồ chỉ một giờ mười.

"Ta nghĩ nhiêu đó là đủ" thầy lạnh lùng nói. "Đánh dấu chỗ trò đã làm tới. Trò sẽ làm tiếp vào lúc mười giờ sáng thứ bảy tuần sau."

"Thưa thầy, vâng."

Harry nhét đại những cái phiếu vô hộp và vội vã ra khỏi phòng trước khi thầy Snape có thể thay đổi ý kiến, rồi chạy ngược lên những bậc thang đá, dỏng tai lên để nghe âm thanh vọng lại từ sân đấu, nhưng tất cả đều im ắng… vậy là trận đấu kết thúc rồi…

Nó ngập ngừng một chút bên ngoài Đại Sảnh Đường đông đúc, rồi chạy ù lên cầu thang đá hoa cương; cho dù đội Gryffindor thắng hay thua, thì đội cũng thường tổ chức ăn mừng hay ăn tủi trong chính phòng sinh hoạt chung của nhà.

"Quid agis!" Nó ngập ngừng nói với Bà Béo, băn khoăn không biết nó có thể tìm thấy gì ở bên trong căn phòng.

Vẻ mặt của Bà Béo thật khó đoán được khi bà trả lời, "Trò sẽ thấy."

Và bà nhào tới trước.

Một tiếng gầm chúc tụng nổ ra từ cái lỗ sau lưng Bà Béo. Harry há hốc miệng trong khi mọi người bắt đầu thét lên khi

thấy nó xuất hiện; nhiều bàn tay lôi nó vô phòng.

“Chúng ta thắng rồi!” Ron gào lên, nhảy bổ ra và quơ quơ cái cúp bạc trước mắt Harry. “Chúng ta thắng! Bốn trăm năm mươi điểm trên một trăm bốn mươi! Chúng ta thắng!”

Harry nhìn quanh; kìa Ginny đang chạy về phía nó; vẻ mặt cô bé bừng bừng say đắm không chối cãi được khi ôm chầm lấy Harry. Và không hề nghĩ ngợi, không hề dự tính trước, cũng không cần lo lắng về chuyện năm mươi người đang nhìn hai đứa nó, Harry hôn cô bé.

Sau một hồi lâu thiệt lâu - không chừng có đến nửa tiếng đồng hồ, hay có lẽ nhiều ngày đầy nắng - hai đứa buông nhau ra. Cả phòng đã nín khe. Rồi nhiều người huýt sáo và một trận cười khúc khích mạnh mẽ vỡ ra. Harry nhìn qua đầu Ginny để thấy Dean Thomas đang cầm trong tay một cái ly bể nát, và Romilda Vane có vẻ như sắp đập tan cái gì. Hermione cười tươi rói, nhưng mắt Harry tìm Ron. Cuối cùng nó nhìn thấy anh chàng vẫn còn nắm chặt cái cúp bạc và đeo một vẻ mặt thích hợp với kẻ vừa bị dùi cui nện vô đầu. Trong tích tắc một phần giây hai đứa nhìn nhau, rồi Ron khẽ lắc đầu và Harry hiểu là, “Thôi được, nếu phải như vậy…”

Con quái thú trong ngực nó gầm lên chiến thắng, nó cúi xuống nhìn Ginny tươi cười và ra dấu về phía cái lỗ chân dung mà không cần nói. Một cuộc dạo chơi lâu trong sân dường như được ngầm hiểu, trong cuộc dạo chơi này, nếu còn thì giờ, hai đứa nó sẽ nói chuyện về trận đấu.

25

NHÀ TIÊN TRI BỨNG GHẺ TRỦM

Chuyện Harry Potter đang hẹn hò với Ginny Weasley dường như khiến nhiều người quan tâm, phần đông là các cô gái, vậy mà Harry thấy mình tỉnh bơ một cách mới mẻ và vui vẻ đối với những chuyện ngồi lê đôi mách trong mấy tuần tiếp theo sau đó. Nói cho cùng, thế là đã khá hơn rồi: được thiên hạ bàn tán về cái điều đang làm cho nó hạnh phúc hơn bao giờ hết, còn hơn là bị thiên hạ bàn tán về việc nó can dự vào những cảnh rùng rợn của Pháp thuật Hắc ám.

"Anh sẽ thấy là bà con chớp được chuyện hay ho hơn để tán gẫu rồi đấy," Ginny nói, cô bé đang ngồi trên sàn phòng sinh hoạt chung, tựa lưng vào chân Harry và đọc tờ *Nhật Báo Tiên Tri*. "Ba Giám ngục tấn công trong vòng một tuần lễ, và Romilda Vane chỉ làm được có mỗi việc là hỏi em xem có đúng là anh xăm hình con Bằng-Mã ngang ngực không."

Ron và Hermione cùng phá ra cười. Harry phớt lờ tụi nó.

"Em nói với cô ta thế nào?"

"Em nói với nó đó là con Đuôi-Gai Hung-ga-ri," Ginny nói,

vừa lơ đãng lật tờ báo. "Nhiều nam tính hơn."

"Cám ơn em," Harry nói, toét miệng cười. "Và em nói với cô ta Ron xăm cái gì?"

"Một con Bông Thoa Lùn, nhưng em không nói ở đâu."

Ron quắc mắt đổ quạu trong khi Hermione bò lăn ra cười.

"Coi chừng," nó nói, vừa chỉ vào Harry và Ginny vẻ cảnh cáo. "Chỉ vì tao cho phép không có nghĩa là tao không thể rút phép…"

"Anh cho phép à," Ginny giễu cợt, "Anh bắt đầu cho phép em làm điều gì đó từ hồi nào vậy? Dù sao thì chính anh đã nói là chẳng thà em thích Harry còn hơn Michael hay Dean mà."

"Ừ, thà thế," Ron miễn cưỡng nói. "Và cho tới khi nào hai đứa không làm chuyện hôn hít nhau nơi công cộng…"

"Đồ đạo đức giả thúi hoắc! Vậy chứ anh với Lavender thì sao, ở nơi nào cũng quấn lấy nhau như một cặp lươn thì sao?" Ginny vặn lại.

Nhưng sự kiên nhẫn của Ron không bị thử thách nhiều khi tụi nó bước sang tháng sáu, bởi vì thời gian cho Harry và Ginny ở bên nhau càng lúc càng thu lại. Kỳ thi Pháp thuật Thường đẳng của Ginny đang đến gần và cô bé vì vậy buộc lòng phải thức rất khuya để ôn bài. Vào một trong những buổi thức khuya đó, Ginny rút vô thư viện và Harry ngồi bên cạnh cửa sổ trong phòng sinh hoạt chung, lẽ ra phải đang làm cho xong bài tập Thảo Dược, nhưng thực tế thì nó đang sống lại một tiếng đồng hồ đặc biệt hạnh phúc mà nó đã trải qua cùng Ginny bên hồ nước vào giờ ăn trưa, Hermione thả mình xuống

cái ghế giữa nó và Ron với một vẻ mặt quả quyết khó chịu.

“Mình muốn nói chuyện với bồ, Harry à.”

“Về chuyện gì?” Harry nghi ngờ hỏi. Mới ngày hôm trước, Hermione đã bảo nó đừng có chi phối tâm trí Ginny trong khi cô bé lẽ ra phải dồn hết tâm trí chuẩn bị cho kỳ thi.

“Cái gọi là Hoàng tử Lai ấy.”

“Ôi, đừng khơi lại nữa,” nó rền rĩ. “Bồ làm ơn bỏ chuyện đó đi có được không?”

Nó vẫn chưa dám quay trở lại Phòng Theo Yêu Cầu để lấy lại cuốn sách, và vì vậy mà việc học môn Độc Dược của nó bị sa sút (mặc dù thầy Slughorn, người tán thành Ginny, đã bông đùa để thưa chuyện này là tại Harry đang mắc bệnh yêu). Nhưng Harry chắc chắn là thầy Snape chưa từ bỏ ý định chiếm lấy cuốn sách của Hoàng tử, và nó quyết tâm để yên cuốn sách ở chỗ cất giấu trong khi thầy Snape vẫn còn đang cảnh giác.

“Mình không bỏ” Hermione kiên quyết nói, “cho đến khi bồ chịu nghe mình. Đây, mình đã cố gắng tìm ra được một chút về kẻ có thể coi chuyện phát minh ra ma thuật Hắc ám như một thú tiêu khiển…”

“Anh ta đâu có làm chuyện đó để tiêu khiển…”

“Anh ta, anh ta à - ai nói đó là một ‘anh’ chứ?”

“Tụi mình đã nói chuyện này rồi,” Harry cáu kỉnh nói. “Hoàng tử, Hermione à, Hoàng tử kia mà!”

“Đúng!” Hermione nói, hai má cô bé ửng đỏ lên khi rút từ trong túi ra một mảnh giấy in rất cũ và dằn nó xuống bàn,

trước mặt Harry. "Nhìn cái này coi! Nhìn tấm hình coi!"

Harry cầm miếng giấy nhăn nhúm lên và chăm chú nhìn vào bức ảnh nhúc nhích đã ố vàng theo thời gian; Ron cũng chồm tới để nhìn ké. Bức ảnh cho thấy một cô gái ốm nhom chừng mười lăm tuổi. Cô bé không được xinh cho lắm, trông vừa cau có vừa rầu rĩ với đôi mày dày và một bộ mặt dài sọc xanh xao. *Bên dưới tấm hình có ghi chú: Eileen Prince, đội trưởng đội Gobstones trường Hogwarts.*

"Thì sao?" Harry nói, liếc mắt qua mẩu tin ngắn liên quan đến tấm hình; đó chỉ là một câu chuyện hơi tẻ nhạt về những cuộc thi đấu nội bộ trong trường.

"Tên của cô bé là Eileen Prince. Prince mà bồ tưởng là Hoàng tử đó Harry à."

Hai đứa nhìn nhau và Harry nhận ra điều mà Hermione đang cố gắng giải thích. Nó phá ra cười.

"Đời nào!"

"Cái gì?"

"Bồ cho là cô bé này là Hoàng tử Lai à… ? Thôi, đừng giỡn nữa."

"Ủa, chứ tại sao lại không thể? Harry à, không hề có Hoàng tử thực nào trong thế giới Pháp thuật! Đó hoặc là một hỗn danh, một danh hiệu bịa đặt mà ai đó tự đặt cho mình, hoặc có thể đó chính là tên thật của người nào đó, có thể lắm chứ? Không, nghe đây! Nếu, thí dụ, ba cô bé này là một pháp sư có họ 'Prince', và má của cô ta là một Muggle, thì điều đó sẽ khiến cho cô ta thành một 'Prince Lai'!"

“Ừ, khéo lắm, Hermione à…”

“Nhưng có thể như vậy chứ! Có thể cô ta sẽ tự hào là một Prince lai chứ!”

“Nghe đây, Hermione, mình có thể nói đó không phải là một cô bé. Mình có thể nói chắc điều đó.”

“Sự thực là bồ không tin một đứa con gái lại có thể thông minh đến như thế,” Hermione giận dữ nói.

“Làm sao mà mình không tin con gái thông minh sau năm năm làm bạn với bồ?” Harry nói, tức tối vì điều này. “Ở đây là cái cách anh ta viết. Mình chỉ biết Hoàng tử là một thằng, mình có thể phân biệt được. Cô bé này không dính dáng gì tới cuốn sách hết. Nhưng nhân tiện, bồ kiếm cái này ở đâu ra vậy?”

“Thư viện,” Hermione nói, như có thể đoán trước được. “Có toàn bộ báo *Tiên Tri* cũ trên đó. Được, mình sẽ tìm hiểu thêm về Eileen Prince nếu có thể.”

“Cứ tự nhiên,” Harry gắt gỏng nói.

“Nhất định!” Hermione nói trong lúc đi tới cái lỗ chân dung. “Và chỗ đầu tiên mà mình sẽ tìm kiếm là hồ sơ lưu của những giải thưởng Độc Dược!”

Harry quạu quọ một lúc sau khi cô bé đi mất, rồi tiếp tục ngắm bầu trời đang tối dần.

“Chẳng qua cô nàng không thể chấp nhận bồ giỏi hơn cô nàng môn Độc Dược.” Ron nói, vừa quay trở lại cuốn *Một Ngàn Thảo Mộc và Nấm Mốc Huyền Bí.*

“Bồ có cho là mình điên không nếu muốn lấy lại cuốn sách đó?”

“Dĩ nhiên là không,” Ron nói một cách mạnh mẽ. “Anh ta là một thiên tài, anh chàng Hoàng tử ấy. Dù sao… nếu không có viên sỏi dê thì…” Ron giơ ngón tay quẹt ngang cổ đầy ngụ ý, “mình sẽ không thể ngồi đây mà bàn luận về chuyện đó, đúng không? Ý mình là, mình không hề nói cái câu thần chú mà bố ếm Malfoy là tuyệt vời…”

“… mình cũng đâu có nói vậy!” Harry nói nhanh.

“… nhưng mà nó đã lành lặn lại như thường, đúng không? Bình phục ngay lập tức.”

“Ừ,” Harry nói; điều này hoàn toàn đúng, mặc dù lương tâm nó vẫn áy náy như thường. *“Đó* là nhờ thầy Snape…”

“Bồ vẫn còn bị cấm túc với thầy Snape thứ bảy này hả?” Ron tiếp tục.

“Ừ, và thứ bảy sau, và thứ bảy sau đó nữa,” Harry thở dài. “Và lúc nãy thầy còn ám chỉ là nếu mình không làm cho hết mấy cái hộp đó trong học kỳ này thì mình sẽ phải làm tiếp vào niên học tới.”

Nó đang nhận ra những buổi cấm túc này hết sức khó chịu bởi vì chúng cướp đi thời gian vốn đã ít ỏi mà nó có thể gần gũi với Ginny. Thực vậy, gần đây nó thường xuyên tự hỏi không biết thầy Snape có biết chuyện này hay không, bởi vì thầy cứ giữ nó lại mỗi lần một trễ hơn, trong khi lại đưa ra nhận xét riêng đầy châm chọc về việc Harry để lỡ thời tiết đẹp và những cơ hội khác nhau mà thời tiết này mang lại.

Harry rùng mình thoát ra khỏi hồi ức cay đắng này vì sự xuất hiện của Jimmy Peakes bên cạnh nó, cô nàng đang cầm một cuộn giấy da.

"Cám ơn nhé" Jimmy… Ê, thư của thầy Dumbledore!" Harry hồi hộp nói, vừa mở cuộn giấy da và liếc qua. "Thầy muốn mình nếu được thì lên văn phòng của thầy ngay!"

Cả hai trố mắt nhìn nhau.

"Mèn ơi" Ron thì thầm. "Bồ không cho là… thầy tìm thấy rồi chứ…?"

"Tốt nhất là mình cứ đi coi sao, đúng không?" Harry nói và đứng bật dậy.

Nó vội vã đi ra khỏi phòng sinh hoạt chung và đi dọc theo hành lang tầng thứ bảy hết sức nhanh, đi ngang qua chính Peeves, con ma đang bay ngược chiều với nó, liệng những mẩu phấn vụn vào Harry theo một kiểu như mọi khi và khục khặc cười to khi lách được bùa tự vệ của Harry. Khi Peeves đã biến mất, hành lang im phăng phắc, chỉ còn mười lăm phút nữa là giới nghiêm, hầu hết mọi học sinh đều đã về phòng ngủ cả rồi.

Bỗng nhiên Harry nghe một tiếng rú và một tiếng rớt mạnh. Nó đứng lại giữa chừng, lắng nghe.

"Sao - mi - *dám* - A a a a!"

Tiếng động xuất phát từ một hành lang gần đó; Harry phóng ngay về phía ấy, cây đũa phép của nó lăm lăm trong tay, nó hấp tấp vòng qua góc tường và thấy giáo sư Trelawney đang nằm sóng xoài trên sàn, đầu bị trùm bởi một trong vô số

tấm khăn quàng của bà, và nhiều chai rượu nâu lăn bên cạnh, có một chai bị bể.

"Giáo sư…"

Harry vội vã chạy tới trước và giúp giáo sư Trelawney đứng dậy. Một số hạt châu lóng lánh mắc vào cặp kính của bà. Bà nấc cụt om sòm, vừa vuốt tóc vừa tự nhấc mình ra khỏi cánh tay đỡ đần của Harry.

"Thưa giáo sư, có chuyện gì vậy?"

"Trò còn khéo hỏi!" Bà nói giọng rít lên nghe nhức óc. "Ta đang đi tản bộ, chiêm nghiệm những điềm gở Hắc ám mà ta tình cờ thoáng thấy…"

Nhưng Harry chẳng quan tâm mấy. Nó vừa để ý nơi mà hai người đang đứng: ngay phía bên phải là tấm thảm thêu bọn quỷ khổng lồ múa ba lê và bên trái là khoảng tường đá kéo dài không thể nào thâm nhập, khoảng tường giấu giếm…

"Thưa giáo sư, có phải cô vừa tìm cách vào Phòng Theo Yêu Cầu không?"

"… Quỷ thần ma men hạ cố nhập ta - cái gì?" Bà bỗng nhiên trở nên giảo quyệt.

"Dạ, căn Phòng Theo Yêu Cầu," Harry lặp lại. "Có phải cô vừa tìm cách vào trong đó không?"

"Ta… ái chà… ta không dè học sinh cũng biết về…"

"Không phải học sinh nào cũng biết," Harry nói. "Nhưng chuyện gì đã xảy ra? Cô đã hét lên… nghe như thể cô bị đau…"

“Ta… hừ,” giáo sư Trelawney vừa nói vừa kéo những tấm khăn quàng quấn quanh mình với vẻ thủ thế và nhìn chòng chọc vào Harry bằng đôi mắt được phóng to cực kỳ. “Ta đã muốn… ơ… ký thác một số… ơ… vật dụng cá nhân trong Phòng…” và bà lẩm bẩm gì đó về ‘những lời tố cáo bẩn thỉu’.

“Tốt thôi,” Harry nói, vừa liếc xuống mấy chai rượu nâu. “Nhưng cô không thể vô trong đó để giấu chúng à?”

Nó nhận thấy chuyện này rất kỳ lạ; rốt cuộc căn phòng cũng đã mở ra cho nó khi nó muốn giấu cuốn sách của Hoàng tử Lai cơ mà.

“Ồ, ta vào được chứ,” giáo sư Trelawney nói, vừa trừng mắt ngó bức tường. “Nhưng đã có ai ở sẵn trong đó rồi.”

“Ai đó ở…? Ai?” Harry gặng hỏi. “Ai ở trong đó?”

“Ta không biết,” giáo sư Trelawney nói, có vẻ hơi giật mình trước sự khẩn khoản trong giọng nói Harry. “Ta đi vào phòng và ta nghe tiếng nói, chuyện chưa từng xảy ra trong bao nhiêu năm trời ta giấu… ý ta là sử dụng căn phòng.”

“Một giọng nói à? Nói cái gì?”

“Ta không biết là nó có nói cái gì không,” giáo sư Trelawney nói. “Nó là… tiếng reo mừng.”

“Tiếng reo mừng!”

“Một cách sung sướng,” bà gật đầu nói.

Harry nhìn bà chằm chằm.

“Đó là giọng nam hay nữ?”

“Ta liều đoán là giọng nam,” giáo sư Trelawney nói.

“Và nghe vui sướng?”

“Rất vui sướng,” giáo sư Trelawney nói giọng khinh khỉnh.

“Như thể reo mừng thành công?”

“Chắc chắn.”

“Và rồi…?”

“Và rồi ta hỏi to, ‘Ai đó?’”

“Bộ cô không thể nào phát hiện ra đó là ai mà không cần hỏi sao?” Harry hơi ngán ngẩm hỏi lại bà.

“Nội Nhãn,” giáo sư Trelawney nói một cách đứng đắn, vừa sửa khăn quàng của bà và mấy xâu chuỗi hột lóng lánh cho ngay ngắn lại, “Nội Nhãn nhìn thấu những vấn đề vượt xa ngoài địa hạt tầm thường của những tiếng reo mừng.”

“Đúng vậy,” Harry hấp tấp nói; trước đây nó đã được nghe về nội nhãn của giáo sư Trelawney quá thường xuyên rồi.

“Và cái giọng ấy có nói là ai đang ở đó không?”

“Không, nó không nói,” bà đáp. “Mọi thứ bỗng dưng đen kịt và chuyện sau đó mà ta biết được là ta đã bị quăng ra khỏi căn phòng!”

“Và cô đã không thấy trước được điều đó à?” Harry không thể tự kiềm chế mình thốt ra câu đó.

“Không, ta không thấy, như ta nói rồi, đen kịt mà…” Bà ngừng nói nhìn nó đăm đăm nghi ngờ.

“Con nghĩ cô nên nói cho giáo sư Dumbledore biết,” Harry nói. “Thầy nên biết chuyện Malfoy reo mừng… ý con nói là chuyện ai đó đã quăng cô ra khỏi căn phòng.”

Nó ngạc nhiên thấy giáo sư Trelawney vươn thẳng người lên trước lời đề nghị này, vẻ mặt cao ngạo.

"Thầy hiệu trưởng đã gợi ý cho biết thầy thích ta viếng thăm thầy ít thường xuyên hơn," bà lạnh lùng nói. "Ta không phải là kẻ áp đặt sự bầu bạn của ta lên những kẻ không biết trân trọng điều đó. Nếu cụ Dumbledore chọn cách coi thường những lời cảnh cáo mà những lá bài đã cho thấy…"

Bàn tay xương xẩu của bà thình lình nắm chặt cổ tay Harry.

"Hết lần này đến lần khác, bất chấp ta trải bài ra như thế nào…"

Và bà rút ra tức khắc một lá bài từ bên dưới tấm khăn quàng.

"… Ngọn tháp bị sét đánh," bà thì thầm. "Tai ương. Thảm họa. Lúc nào cũng cận kề…"

"Đúng," Harry lại nói. "Dạ… con vẫn nghĩ cô nên nói cho thầy Dumbledore biết về giọng nói này và chuyện mọi thứ bỗng trở nên tối đen và cô bị quăng ra khỏi căn phòng…"

"Trò nghĩ nên vậy hả?" Giáo sư Trelawney dường như cân nhắc vấn đề trong chốc lát, nhưng Harry có thể thấy rõ là bà thích thú trước ý tưởng được kể lại cuộc phiêu lưu nho nhỏ của bà.

"Con sẽ đến gặp thầy ngay bây giờ," Harry nói. "Con có một cuộc hẹn với thầy. Chúng ta có thể đi cùng nhau."

"À, thôi được, trong trường hợp đó," giáo sư Trelawney nói kèm theo một nụ cười. Bà cúi xuống, lượm lên mấy chai rượu nâu, và không chút ngại ngần, bà liệng chúng vô trong một cái

bình khổng lồ màu trắng và xanh đứng trong một hốc tường gần đó.

"Ta tiếc không có con trong các lớp của ta nữa, Harry à," bà nói một cách chua chát khi hai người cùng đi với nhau. "Trò không có nhiều thiên bẩm làm một nhà tiên tri… nhưng trò là một đối tượng tuyệt vời…"

Harry không trả lời; nó đã kinh tởm chuyện là đối tượng cho những tiên đoán triền miên về sự bất hạnh của giáo sư Trelawney.

"Ta e rằng," bà nói tiếp, "rằng con ngựa… xin lỗi, con nhân mã… không biết gì hết về phép bói bài. Ta đã hỏi hắn… như một nhà tiên tri hỏi một nhà tiên tri… là chẳng lẽ hắn cũng không nghe thấy gì cả về những rung động xa xăm của thảm họa sắp xảy ra sao? Nhưng có vẻ như hắn thấy ta gần như khôi hài. Ừ, khôi hài!"

Bà cất cao giọng nói như bị kích động thần kinh và Harry ngửi được một mùi rượu nâu rất mạnh cho dù mấy chai rượu đã được bỏ lại phía sau.

"Có lẽ con ngựa đã nghe người ta nói rằng ta không thừa hưởng được năng khiếu của bà cố ta. Những lời đồn đại đó đã được bàn tán trong nhiều năm bởi những kẻ ganh tị. Trò có biết ta nói gì với nhiều người không, Harry? Liệu cụ Dumbledore có để cho ta dạy ở ngôi trường vĩ đại này không, và đặt biết bao tin cậy nơi ta trong ngần ấy năm trời, nếu ta không tự chứng tỏ khả năng của ta cho thầy biết?"

Harry lẩm bẩm gì đó nghe không được rõ lắm.

“Ta nhớ kỹ lần đầu tiên cụ Dumbledore phỏng vấn ta,” giáo sư Trelawney tiếp tục, bằng giọng khàn khàn. “Cụ đã có ấn tượng sâu sắc, dĩ nhiên, ấn tượng sâu sắc… Ta đang tạm trú tại quán Đầu Heo, nhân tiện đây, ta khuyên con đừng đến quán đó - mèn ơi, rệp dữ lắm - nhưng giá bèo. Cụ Dumbledore đã nhã nhặn đến thăm ta trong phòng ta ở cái quán trọ ấy. Cụ phỏng vấn ta… Ta phải thú thực rằng, ban đầu ta nghĩ cụ dường như không có thiện cảm đối với môn Tiên Tri… và ta nhớ ta đã bắt đầu cảm thấy hơi kỳ lạ, ta đã không ăn uống gì nhiều trong ngày hôm đó… nhưng rồi…

Và bây giờ, lần đầu tiên Harry hết sức chú ý lắng nghe, bởi vì nó biết điều gì đã xảy ra lúc đó: giáo sư Trelawney đã thốt ra lời tiên tri làm đảo lộn toàn bộ cuộc đời của nó, lời tiên tri về nó và Voldemort.

“… nhưng rồi thầy Severus Snape bất lịch sự chen vào!”

“Cái gì?”

“Ừ, có tiếng động ở bên ngoài cửa và nó bật mở ra, và đứng đó là gã bán rượu hơi mọi rợ với thầy Snape, ông ta đang lải nhải vòng vo về chuyện đi nhầm cầu thang, mặc dù ta e rằng ta có phần tin là ông ta đã bị bắt quả tang nghe lén cuộc phỏng vấn giữa ta và cụ Dumbledore - trò biết chứ, lúc đó chính ông ta cũng đang kiếm việc, nên chắc là đã hy vọng nghe mót được vài mánh! Ái chà, sau đó, trò biết đó, cụ Dumbledore dường như sẵn sàng bổ nhiệm ta, và ta không thể không nghĩ rằng, Harry à, rằng chính là nhờ cụ biết đánh giá sự mâu thuẫn tuyệt đối giữa phong cách xử sự khiêm tốn của ta và tài năng tiềm ẩn của ta, so với gã thanh niên bon chen cao ngạo sẵn sàng

nghe lén ở lỗ khóa kia… Harry, có sao không cưng?”

Bà ngoái lại nhìn, vì vừa nhận ra Harry không còn bên cạnh bà nữa; nó đã ngừng bước và bây giờ cách bà khoảng ba thước..

“Harry à?” Bà ngờ ngợ lặp lại.

Có lẽ gương mặt trắng bệch của nó khiến giáo sư Trelawney lo lắng và sợ hãi. Harry đang đứng như trời trồng trong lúc những đợt sóng của cơn chấn động phủ chụp xuống nó, hết đợt sóng này đến đợt sóng khác, làm tắc nghẽn mọi thứ ngoại trừ cái thông tin người ta đã giấu nó bao nhiêu năm trời…

Chính thầy Snape đã nghe lén lời tiên tri. Chính thầy Snape là kẻ đem tin tức về lời tiên tri báo cho Voldemort. Thầy Snape và Peter Pettigrew đã cùng nhau khiến Voldemort săn lùng mẹ Lily và ba James và đứa con trai của hai người…

Giờ đây không còn gì quan trọng đối với Harry nữa.

“Harry à?” Giáo sư Trelawney lại gọi. “Harry… ta tưởng chúng ta đang cùng nhau đi gặp thầy hiệu trưởng?”

“Cô ở lại đây!” Harry nói qua bờ môi tê cứng.

“Nhưng, cưng à… ta sẽ kể với cụ chuyện ta bị tấn công như thế nào trong Phòng…”

“Cô ở lại đây!” Harry giận dữ lặp lại.

Giáo sư Trelawney tỏ ra hoảng hốt khi nó chạy ngang qua bà, vòng qua góc tường để vào hành lang có văn phòng của cụ Dumbledore, nơi con thú đá cô độc đứng gác. Harry hét mật

khẩu vào con thú đá rồi chạy lên cầu thang xoắn từng ba bậc một. Nó không gõ lên cánh cửa phòng cụ Dumbledore, nó giộng rầm rầm; và giọng nói trầm tĩnh "Mời vào" chưa kịp vang lên thì Harry đã tự xông vô phòng.

Chim phượng hoàng Fawkes nhìn quanh, đôi mắt đen của nó sáng lấp lánh ánh phản chiếu vàng óng từ mặt trời đang lặn ngoài cửa sổ. Cụ Dumbledore đang đứng cạnh cửa sổ nhìn ra sân trường, một tấm áo khoác đi đường dài màu đen được cụ khoác sẵn trên cánh tay.

"À, Harry, thầy đã hứa con có thể cùng đi với thầy."

Trong khoảng một hai tích tắc Harry không hiểu thầy nói gì. Cuộc chuyện trò với cô Trelawney đã xua hết mọi thứ ra khỏi đầu nó và bộ não nó dường như đang hoạt động chậm chạp.

"Đi… với thầy…?"

"Dĩ nhiên, chỉ trong trường hợp con muốn."

"Trong trường hợp con…"

Và rồi Harry nhớ ra tại sao lúc đầu nó hăm hở chạy đến văn phòng cụ Dumbledore.

"Thầy đã kiếm được một cái rồi à? Thầy đã kiếm được một Trường Sinh Linh Giá à?"

"Thầy tin là như vậy."

Cơn giận và nỗi oán trách đánh lộn với sự xúc động và niềm háo hức: suốt mấy giây, Harry không thể nói gì cả.

"Lo sợ là chuyện tự nhiên thôi," cụ Dumbledore nói.

“Con không sợ!” Harry nói ngay, và điều đó hoàn toàn đúng; sợ là một cảm xúc mà nó không hề cảm thấy chút nào lúc này. “Thưa thầy, cái Trường Sinh Linh Giá nào vậy? Nó ở đâu?”

“Thầy không chắc là cái nào - mặc dù thầy nghĩ chúng ta có thể loại trừ con rắn - nhưng thầy tin là nó được giấu trong một cái hang ở ven biển cách đây nhiều dặm, một cái hang mà thầy đã mất nhiều thời gian để cố gắng xác định địa điểm: cái hang mà Tom Riddle có một lần đã khủng bố hai đứa bé ở viện mồ côi trong một chuyến đi dã ngoại hàng năm, con còn nhớ không?”

“Dạ, còn,” Harry nói. “Nó được bảo vệ như thế nào ạ?”

“Thầy không biết. Những nghi ngờ của thầy có thể hoàn toàn sai,” cụ Dumbledore ngập ngừng rồi nói, “Harry à, thầy đã hứa là con có thể đi cùng với thầy, và thầy vẫn giữ lời hứa đó, nhưng thầy sẽ rất sai lầm nếu không báo cho con biết trước là chuyện này sẽ cực kỳ nguy hiểm.”

“Thưa thầy, con sẽ đi,” Harry nói, hầu như trước khi cụ Dumbledore nói dứt câu. Đang giận sôi lên về chuyện thầy Snape, lòng khao khát của nó được làm một cái gì đó liều lĩnh và mạo hiểm đã tăng lên gấp mười lần trong mấy phút vừa qua. Điều này dường như thể hiện rõ trên gương mặt Harry, bởi vì cụ Dumbledore vừa rời khỏi chỗ đứng bên cửa sổ, vừa ngắm Harry kỹ hơn, một nếp nhăn thoáng hiện giữa đôi mày bạc phơ của cụ.

“Chuyện gì vừa mới xảy ra cho con vậy?”

“Thưa thầy, không có gì cả,” Harry nói dối ngay.

“Chuyện gì mà khiến con buồn bực thế?”

“Con đâu có buồn bực.”

“Harry à, con chẳng bao giờ là một kẻ Bế Quan giỏi…”

Lời nói đó chẳng khác nào tia lửa làm bùng lên cơn thịnh nộ của Harry.

“Thầy Snape!” Nó nói, rất to, và con phượng hoàng Fawkes khẽ kêu quác quác sau lưng hai thầy trò. “Thầy Snape chính là cớ sự! Thầy ấy đã nói cho Voldemort biết về lời tiên tri, chính *thầy ấy,* thầy ấy đã rình nghe ngoài cửa, cô Trelawney đã kể cho con nghe!”

Vẻ mặt cụ Dumbledore không thay đổi, nhưng Harry nghĩ gương mặt của thầy trắng bệch dưới sự phản chiếu hồng hào của ánh hoàng hôn. Cụ không nói gì cả mất một lúc lâu.

“Con biết được điều này bao lâu rồi?” Cuối cùng thầy hỏi.

“Thưa thầy, mới đây!” Harry nói, nó đang hết sức khó khăn mới cố ghìm được giọng cho khỏi hét lên. Và rồi thình lình nó không thể nhịn được nữa. “VẬY MÀ THẦY ĐỂ CHO ÔNG TA DẠY Ở ĐÂY TRONG KHI ÔNG TA XÚI VOLDEMORT LÙNG GIẾT CHA MẸ CON!”

Thở hổn hển như thể đang đánh vật, Harry quay lưng lại cụ Dumbledore, cụ vẫn không nhúc nhích một cơ bắp nào. Harry đi qua đi lại trong văn phòng, dùng tay xoa nắn mấy khớp ngón và cố gắng vận dụng từng tí một của sự tự chủ còn lại trong người để ngăn mình đập phá mọi thứ. Nó muốn nổi cơn thịnh nộ và la hét cụ Dumbledore, nhưng nó cũng muốn đi cùng với cụ để tiêu hủy cái Trường Sinh Linh Giá; nó muốn

nói với cụ rằng cụ là một lão già ngu xuẩn vì tin tưởng lão Snape, nhưng nó sợ là cụ Dumbledore sẽ không dẫn nó đi cùng nếu nó không kiềm chế được cơn giận…

"Harry à," cụ Dumbledore khẽ nói. "Làm ơn nghe thầy nói."

Thật khó ngừng được những bước chân đay nghiến cũng như khó mà kềm lại để không thét lên. Harry ngừng bước, cắn chặt môi, và nhìn vào gương mặt hằn nếp nhăn của cụ Dumbledore.

"Giáo sư Snape đã phạm một lỗi lầm khủng…"

"Thưa thầy, xin thầy đừng nói với con đó là một lỗi lầm, ông ấy đã rình nghe bên ngoài cánh cửa!"

"Hãy để cho thầy nói hết."

Cụ Dumbledore đợi đến khi Harry gật đầu cộc lốc rồi mới nói tiếp. "Giáo sư Snape phạm một lỗi lầm khủng khiếp. Vào cái đêm mà thầy ấy nghe lỏm được nửa phần đầu lời tiên tri của giáo sư Trelawney, thầy ấy vẫn còn ở dưới trướng của Voldemort. Đương nhiên thầy ấy đã vội vã báo tin cho ông chủ điều mà thầy ấy nghe được, bởi vì điều đó khiến ông chủ của thầy ấy quan tâm sâu sắc nhất. Nhưng thầy ấy không biết - thầy ấy không có cách nào biết được - đứa bé nào mà Voldemort sẽ săn lùng từ đó về sau, thầy ấy cũng không biết được người cha và người mẹ mà hắn sẽ tiêu diệt trong cuộc lùng tìm thảm sát của hắn lại chính là những người mà thầy ấy quen biết, là cha và mẹ của con…"

Harry bật ra tiếng cười đau đớn.

“Thưa thầy, ông ấy ghét cha con như ông ấy ghét chú Sirius vậy! Không lẽ thầy không để ý đến cái cách mà những người thầy Snape ghét bị giết sao?”

“Con không biết thầy Snape đã cảm thấy hối hận như thế nào khi thầy nhận ra cách Voldemort diễn giải lời tiên tri đâu, Harry à. Thầy tin đó là nỗi ăn năn hối hận lớn nhất đời thầy ấy và đó là lý do thầy ấy hồi chánh…”

“Nhưng thưa thầy, ông ta rất giỏi thuật Bế Quan, đúng không thầy?” Harry nói, giọng của nó bây giờ run run vì cố gắng giữ cho được bình tĩnh. “Và chẳng phải Voldemort đã thuyết phục được ông Snape về phe hắn, ngay cả lúc này sao? Thưa thầy… làm sao thầy có thể tin chắc là ông Snape đứng về phe chùng ta?”

Cụ Dumbledore không nói gì trong chốc lát; trông cụ như thể đang cố gắng quyết định điều gì đó. Cuối cùng cụ nói, “Thầy tin chắc chắn. Thầy tin tưởng thầy Severus Snape hoàn toàn.”

Harry thở thiệt sâu mất một lúc để cố gắng trấn tĩnh mình. Nhưng chẳng hiệu quả mấy.

“À, con thì không!” Nó nói, vẫn to tiếng như trước. “Ngay lúc này ông ta đang làm gì đó với Draco Malfoy, ngay trước mũi thầy, mà thầy vẫn…”

“Chúng ta đã thảo luận xong chuyện này rồi, Harry à,” cụ Dumbledore nói, và bây giờ giọng cụ lại nghiêm nghị. “Thầy đã nói với con quan điểm của thầy.”

“Thầy sắp rời khỏi trường đêm nay và con dám cá là thầy

thậm chí không hề cân nhắc rằng ông Snape và Malfoy có thể quyết định làm…”

“Làm gì?” Cụ Dumbledore hỏi, đôi mày của cụ nhướn lên. “Chính xác là con nghi ngờ họ đang làm gì?”

“Con… họ đang làm cái gì đó!” Harry nói và tay nó nắm lại thành nắm đấm khi nó nói câu đó. “Giáo sư Trelawney vừa mới ở trong Phòng Theo Yêu Cầu, tìm cách giấu mấy chai rượu của cô ấy, và cô ấy nghe Malfoy hò reo, mừng thành công! Nó đang cố gắng sửa cái gì đó rất nguy hiểm bên trong căn phòng ấy và nếu thầy hỏi con thì con nói là cuối cùng hắn đã sửa được cái đó, vậy mà thầy sắp rời khỏi trường mà không…”

“Đủ rồi,” cụ Dumbledore nói. Thầy nói rất điềm đạm, nhưng Harry nín thinh ngay tức thì; nó biết cuối cùng nó đã vượt qua giới hạn vô hình. “Con nghĩ coi có lần nào trong năm học này thầy bỏ mặc ngôi trường không được bảo vệ khi thầy vắng mặt không? Thầy chưa từng làm vậy. Đêm nay, khi thầy đi, sẽ lại có thêm canh phòng cẩn mật ở đây. Xin đừng nghĩ rằng thầy không coi trọng sự an nguy của học sinh của thầy, Harry à.”

“Con không hề nghĩ vậy…” Harry nói lí nhí, hơi ngượng ngùng, nhưng cụ Dumbledore ngắt lời nó.

“Thầy không muốn thảo luận việc này thêm nữa.”

Harry nuốt lại sự phản kháng của nó, sợ là nó đã đi quá xa, sợ làm hỏng cơ hội đi cùng cụ Dumbledore, nhưng cụ Dumbledore vẫn tiếp tục, “Con có muốn đi cùng thầy đêm nay không?”

“Dạ có,” Harry nói ngay.

“Rất tốt, vậy con nghe đây.”

Cụ Dumbledore vươn thẳng lên hết chiều cao của cụ.

“Thầy dẫn con đi theo với một điều kiện: rằng con vâng theo tất cả những mệnh lệnh của thầy ngay tức thì, không thắc mắc gì cả.”

“Dạ, đương nhiên.”

“Con phải chắc chắn hiểu đúng lời thầy, Harry à. Thầy muốn nói là con phải tuân theo cả những mệnh lệnh như ‘chạy’, ‘trốn’ hay ‘trở lại’. Con có hứa hay không?”

“Con… dạ có, dĩ nhiên.”

“Nếu thầy bảo con trốn, con sẽ làm vậy chứ?”

“Dạ.”

“Nếu thầy bảo con chạy, con cũng sẽ vâng lời chứ?”

“Dạ.”

“Nếu thầy bảo con bỏ mặc thầy và hãy tự cứu lấy con, con sẽ làm đúng như lời thầy chứ?”

“Con…”

“Harry?”

Hai thầy trò nhìn nhau trong một lát.

“Thưa thầy, con hứa.”

“Tốt lắm. Vậy thầy muốn con đi lấy ngay tấm Áo Khoác Tàng Hình và gặp lại thầy ở tiền sảnh trong năm phút nữa.”

Cụ Dumbledore quay lưng lại để nhìn ra ngoài khung cửa sổ đang hừng hực ánh hoàng hôn; mặt trời lúc này hắt lên quầng sáng màu đỏ hồng ngọc ở phía chân trời. Từ văn phòng Harry đi nhanh xuống cái cầu thang xoắn. Đầu óc nó bỗng nhiên sáng suốt một cách kỳ lạ. Nó biết nó phải làm gì.

Ron và Hermione đang ngồi với nhau trong phòng sinh hoạt chung khi nó trở về.

"Thầy Dumbledore muốn gì?" Hermione hỏi ngay. "Harry, bồ có sao không?" Cô bé lo lắng nói thêm.

"Mình không sao," Harry nói ngắn gọn trong lúc chạy ngang qua tụi nó. Nó phóng lên cầu thang và nhào vô phòng ngủ, ở đó nó mở tung cái rương và lôi ra tấm Bản đồ Đạo tặc và cặp vớ cuộn tròn. Rồi nó lao xuống cầu thang vào phòng sinh hoạt chung, thắng một cái rẹt ngay chỗ Ron và Hermione đang ngồi với vẻ sững sờ.

"Mình không có nhiều thời giờ," Harry thở hổn hển, "cụ Dumbledore tưởng là mình đang đi lấy tấm Áo Khoác Tàng Hình. Nghe đây…"

Nó nói thật nhanh cho hai đứa kia biết nó đang đi đâu và để làm gì. Nó không ngừng trước cái miệng há hốc kinh hoàng của Hermione lẫn những câu hỏi hấp tấp của Ron; lát nữa tụi nó có thể tự suy ra chi tiết rõ hơn.

"… vậy mấy bồ hiểu điều này có nghĩa là gì chứ?" Harry kết thúc thiệt nhanh. "Thầy Dumbledore sẽ không có mặt ở đây tối hôm nay, vậy là Malfoy sắp có được một cơ hội bằng vàng để thực hiện bất cứ điều gì đó mà nó đang làm, không, hãy nghe mình!" Nó rít lên giận dữ khi cả Ron lẫn Hermione

đều tỏ dấu hiệu muốn nói chen vào "Mình biết chính Malfoy reo mừng thành công trong Phòng Theo Yêu Cầu. Đây…" Nó nhét tấm Bản đồ Đạo tặc vô tay Hermione. "Bồ cần phải theo dõi nó và bồ cần phải theo dõi thầy Snape nữa. Dùng bất cứ ai đó mà bồ có thể bốc ra được từ Đ.Q.D. Hermione, mấy đồng Galleon dùng để liên lạc còn xài được phải không? Cụ Dumbledore nói thầy đã tăng cường thêm an ninh trong trường, nhưng nếu thầy Snape có can dự, ông ấy tất sẽ biết sự phòng thủ của thầy Dumbledore là gì, và làm cách nào tránh né được - nhưng ông ấy sẽ không ngờ chuyện mấy bồ tham gia canh phòng, đúng không?"

"Harry à…" Hermione mở miệng nói, hai mắt mở to của cô bé đã đầy nước mắt.

"Mình không có thì giờ để tranh cãi," Harry nói cụt ngủn. "Giữ luôn cái này nữa…" nó nhét cuộn vớ vào tay Ron.

"Cám ơn," Ron nói. "Ơ… nhưng tại sao mình lại cần đến vớ?"

"Bồ cần cái được gói bên trong đó, Phúc Lạc Dược. Bồ chia sẻ với Ginny nữa. Nói lời tạm biệt với Ginny giùm mình. Mình phải đi đây, cụ Dumbledore đang đợi…"

"Không!" Hermione nói, trong khi Ron mở cuộn vớ lấy ra cái chai nhỏ xíu chứa chất thuốc màu vàng óng với vẻ mặt kinh hoàng. "Tụi này không cần nó, bồ đem theo đi, ai biết được bồ sẽ phải đương đầu với cái gì?"

"Mình sẽ ổn thôi, mình sẽ đi cùng thầy Dumbledore mà," Harry nói. "Mình muốn biết các bạn đều được an toàn… đừng nhìn như vậy, Hermione, mình sẽ gặp lại mấy bồ sau."

Và nó vọt đi, hối hả chui qua lỗ chân dung chạy về phía Tiền sảnh.

Cụ Dumbledore đang đợi bên cạnh cánh cửa chính làm bằng gỗ sồi. Cụ quay lại khi Harry chạy ào tới và đứng lại trên bậc thềm đá trên cùng, thở hổn hển, một cơn đau thắt nhói bên hông nó.

"Thầy muốn con mặc Áo Khoác Tàng Hình vào," cụ Dumbledore nói, và cụ đợi đến khi Harry đã quăng tấm áo trùm lên người nó rồi mới nói tiếp, "Tốt lắm. Chúng ta đi nhé?"

Cụ Dumbledore bước xuống những bậc thềm đá ngay tức thì, tấm áo choàng đi đường của cụ hầu như không xao động trong không khí chớm hè lặng gió. Harry vội vã đi theo cụ bên dưới tấm Áo Khoác Tàng Hình, vẫn còn thở hổn hển và toát thiệt nhiều mồ hôi.

"Nhưng thưa thầy, người ta sẽ nghĩ sao khi thấy thầy rời khỏi trường?" Harry hỏi, trong đầu nó nghĩ đến Malfoy và thầy Snape.

"Nghĩ rằng thầy đi ra làng Hogsmeade uống chút rượu," cụ Dumbledore nói khẽ. "Đôi khi thầy làm khách hàng của bà Rosmerta, hoặc là ghé vô quán Đầu Heo… hay làm ra vẻ vậy. Cách đó cũng tốt như bất cứ cách nào khác nhằm che giấu địa điểm lui tới thực sự."

Hai thầy trò đi xuống con đường dành cho xe ngựa trong ánh hoàng hôn còn rơi rớt. Không khí đượm nồng mùi cỏ ẩm, nước hồ và khói củi tỏa ra từ căn chòi của bác Hagrid. Thật khó mà tin là hai thầy trò đang hướng đến một điều gì nguy

hiểm hay đáng sợ.

"Thưa thầy," Harry nói rất khẽ khi cánh cổng ở cuối con đường hiện ra, "chúng ta sẽ độn thổ, phải không thầy?"

"Phải," cụ Dumbledore nói. "Thầy tin là bây giờ con đã biết độn thổ rồi, đúng không?"

"Dạ," Harry nói, "nhưng con chưa có bằng."

Nó cảm thấy nên trung thực là tốt nhất; sẽ ra sao nếu rủi nó hiện ra ở một nơi cách hàng trăm dặm cái nơi nó lẽ ra phải đến?

"Không sao," cụ Dumbledore nói, "thầy có thể giúp con một lần nữa."

Hai thầy trò ra khỏi cổng đi vào con đường vắng vẻ tối lờ mờ dẫn đến làng Hogsmeade. Bóng tối trùm xuống rất nhanh khi hai thầy trò bước đi, và đến lúc ra đến đường High thì trời đã tối hoàn toàn. Ánh sáng lấp lánh rọi ra từ những khung cửa sổ của các cửa hàng và khi hai thầy trò đến gần quán Ba Cây Chổi thì nghe tiếng quát khàn khàn.

"… và tránh ra!" Bà Rosmerta quát, ra sức tống cổ một pháp sư có vẻ lôi thôi lếch thếch. "Ôi, xin chào cụ Albus… cụ đi chơi hơi khuya…"

"Chào Rosmerta, chào… tha lỗi cho tôi, tôi đi ra quán Đầu Heo… không có ý xúc phạm, chẳng qua đêm nay tôi cần không khí yên tĩnh hơn…"

Một phút sau hai thầy trò quẹo qua một góc đường để vào một con đường hẻm nơi có tấm bảng Đầu Heo kêu cót két khe khẽ cho dù chẳng có chút gió nào. Ngược lại với quán Ba Cây

Chổi, quán rượu này dường như vắng ngắt.

“Chúng ta không cần phải vào quán,” cụ Dumbledore lẩm bẩm, vừa liếc nhìn chung quanh “nếu không ai nhìn thấy chúng ta đi… bây giờ con đặt bàn tay lên cánh tay thầy, Harry. Không cần phải nắm quá chặt, thầy chỉ hướng dẫn con thôi. Đợi tới tiếng đếm thứ ba nhé… một…. hai…. Ba!”

Harry xoay người. Lập tức nó có một cảm giác khủng khiếp là nó bị hút vô một cái ống cao su dày; nó không tài nào thở được, mọi bộ phận trong cơ thể nó đều bị nén đến nỗi tưởng như quá sức chịu đựng, và rồi, đúng lúc nó tưởng nó chắc chết ngạt mất, thì cái ống hút vô hình dường như mở bung ra, và nó đang đứng trong bóng đêm mát mẻ, hít vào đầy buồng phổi không khí tươi rói mặn mà.

26

HANG ẢO ỦNG

Harry có thể ngửi thấy mùi muối và nghe được tiếng sóng vỗ ầm ập; một làn gió nhẹ, buốt giá thổi bung tóc nó khi nó nhìn chong chong ra biển ngập ánh trăng và bầu trời phủ đầy sao. Nó đang đứng trên một gờ đá đen lộ thiên, cao vợi, sóng biển nổi bọt và xoáy cuồn cuộn bên dưới. Nó liếc ra sau. Có một vách đá sừng sững phía sau, đen ngòm, trơ lì, dốc tuột luốt. Mấy tảng đá lớn, cỡ như tảng đá mà Harry và cụ Dumbledore đang đứng, trông như đã bong ra khỏi bề mặt vách đá ở một thời điểm nào đó trong quá khứ. Quang cảnh trơ trụi đến khắc nghiệt - biển và vách đá không hề có chút cây cối hay vạt cỏ, hay mảng cát gì xen vào cho dịu mắt.

"Con nghĩ gì vậy?" Cụ Dumbledore hỏi. Nghe cứ như cụ hỏi ý kiến Harry coi nơi này có phải là một nơi cắm trại tốt hay không.

"Người ta đã đưa bọn trẻ trong cô nhi viện đến đây, phải không ạ?" Harry hỏi, nó không thể tưởng tượng ra một nơi nào ít ấm cúng hơn nơi này để mà dã ngoại.

“Không phải ngay chỗ này,” cụ Dumbledore nói. “Có một ngôi làng tồi tàn ở khoảng giữa mấy vách đá sau lưng thầy trò mình. Thầy tin là bọn trẻ mồ côi được đưa đến đó để hít thở không khí biển và ngắm sóng. Hừ, thầy tin chắc là chỉ có Tom Riddle với những nạn nhân thời trẻ của y mới từng lén xuống đây. Không có dân Muggle nào có thể đặt chân được tới vách đá này, trừ phi họ là những tay leo núi cực kỳ kiệt xuất, mà thuyền bè cũng không thể cập sát được vô những vách đá - sóng đánh quanh đó quá nguy hiểm. Thầy hình dung Riddle đã leo xuống; phép thuật chắc phải đắc lực hơn dây thừng nhiều. Và y đã lôi theo hai đứa nhỏ đi cùng với y, đương nhiên là để hù chúng sợ chết khiếp cho vui. Thầy nghĩ chỉ nội chuyến leo núi thôi cũng đủ cho bọn trẻ khiếp vía rồi, đúng không?”

Harry ngước nhìn lên vách đá một lần nữa, bất giác cảm thấy nổi da gà.

“Nhưng đích đến của y - cũng là của chúng ta - còn nằm ở xa kia nữa. Đi thôi.”

Cụ Dumbledore ngoắc tay ra hiệu cho Harry tới một rìa đá chênh vênh, nơi có một loạt những hốc lõm lởm chởm tạo thành những mấu bám chân để leo xuống chỗ những tảng đá to, chìm mấp mé một nửa dưới mặt nước và gần sát vách đá hơn. Leo xuống đó thì thiệt là nguy hiểm và cụ Dumbledore phải di chuyển từ từ, hơi bị cánh tay thương tật làm vướng víu. Những tảng đá bên dưới trơn trợt vì ngâm trong nước biển. Harry cảm nhận được những tia nước mặn lạnh buốt đang xịt vô mặt nó.

“Tỏa sáng,” cụ Dumbledore nói, tiến tới tảng đá gần với

mặt vách đá nhất. Hàng ngàn tia sáng vàng chiếu lấp lánh xuống mặt nước tối hù bên dưới, cách nơi cụ đang núp mình chừng một thước - vách tường đá đen bên cạnh cụ cũng sáng rực lên.

"Con có thấy không?" Cụ Dumbledore nói nhỏ, giơ cây đũa phép lên cao hơn một chút. Harry trông thấy một khe nứt ăn sâu vào vách đá, nước đen thui đang cuốn bốc qua đó.

"Con không ngại sẽ bị ướt chút đỉnh chứ hả?"

"Không ạ," Harry dáp.

"Thế thì cởi Áo Khoác Tàng Hình ra - bây giờ cũng không cần tới nó nữa - và hãy dấn thân nào."

Với một động tác lanh lẹn bất ngờ của một người trẻ tuổi hơn nhiều, cụ Dumbledore trượt khỏi tảng đá, đáp xuống nước và bắt đầu bơi, bằng một kiểu bơi bướm hoàn hảo, về phía kẽ nứt tối om nằm trong mặt vách đá. Cây đũa sáng rực của cụ cắn giữa hai hàm răng. Harry liền cởi Áo Khoác Tàng Hình của nó ra, nhét vô túi áo và lao theo.

Nước lạnh như cắt - bộ đồ ngấm no nước của Harry bay phần phật quanh người nó và kéo rịt nó xuống. Hít thật sâu, hai lỗ mũi đầy ắp mùi muối và rong biển, nó hối hả bám theo cái luồng sáng run rẩy giờ đang co rút lại, di chuyển sâu hơn vào trong vách đá.

Khe nứt mau chóng mở ra một đường hầm tối mịt mà Harry chắc chắn trong đó ngập đầy nước thủy triều dâng. Những vách đá lầy nhầy rộng không tới một thước, ánh lên như dầu hắc ướt trong ánh sáng lướt qua từ cây đũa của cụ

Dumbledore. Vào thêm một chút, lối đi lượn về phía trái, và Harry thấy đường hầm ăn xa mút vào tận trong vách đá. Nó tiếp tục bơi theo đường rẽ nước của cụ Dumbledore, mấy đầu ngón tay tê cóng của nó quệt phải đá nhám, ướt.

Thế rồi nó thấy cụ Dumbledore ngoi lên khỏi mặt nước ở phía trước, mái tóc bạc và chiếc áo chùng đen của cụ sáng lóng lánh. Khi Harry bơi tới chỗ đó, nó nhận thấy có những bậc cấp dẫn vào một cái hang lớn. Nó khó nhọc leo lên mấy cái bậc, nước từ áo quần nó sũng ướt nhễu xuống ròng ròng, và vẫn run lập cập không sao kiểm soát nổi, nó nhô đầu vào cái khoảng không cóng lạnh và im ắng kia.

Cụ Dumbledore đang đứng ngay chính giữa hang động, cây đũa phép giơ lên cao trong khi cụ chậm rãi quay vòng tại chỗ, xem xét những bức tường và trần hang.

"Phải, đúng là chỗ này," cụ Dumbledore nói.

"Làm sao thầy biết?" Harry hỏi bằng giọng thì thào.

"Nó hiểu pháp thuật," cụ Dumbledore nói đơn giản.

Harry không chắc được những cái run lập cập mà nó đang phải chịu đây là do cơn lạnh thấu sống lưng hay tại nó cảm nhận có bùa ngải ma thuật. Nó dòm lom lom khi cụ Dumbledore tiếp tục quay vòng tại chỗ, rõ ràng cụ đang tập trung vào những thứ mà Harry không thể nhìn thấy.

"Đây chỉ là hang ngoài, là tiền sảnh thôi," cụ Dumbledore nói sau một hay hai giây. "Chúng ta cần phải thâm nhập vào hang trong… bây giờ thì chính những chướng ngại vật của Chúa tể Voldemort mới cản đường chúng ta, hơn là mấy thứ

do thiên nhiên tạo ra…”

Cụ Dumbledore tiến đến vách hang và vừa sờ soạng mấy đầu ngón tay đen sạm của mình lên đó, vừa lẩm nhẩm bằng một ngôn ngữ lạ lùng mà Harry không hiểu được. Cụ đi vòng quanh hang đúng hai lần, sờ vô mặt đá xù xì một cách hết sức tỉ mẩn, thỉnh thoảng cụ dừng bước, lần tới lần lui mấy ngón tay tại một điểm nào đó, cho đến cuối cùng cụ dừng hẳn lại, ấn mạnh cả bàn tay vào vách đá.

“Đây rồi,” cụ nói. “Chúng ta sẽ đi qua chỗ này. Lối vào bị giấu kín.”

Harry không hỏi làm thế nào mà cụ Dumbledore biết được. Nó chưa hề thấy một pháp sư nào lại làm phép kiểu như thế này, chỉ có nhìn và sờ thôi; nhưng Harry từ lâu đã được học rằng những tiếng nổ bùm và khói mù mịt thường chỉ là dấu hiệu của pháp thuật tầm thường hơn là pháp thuật cao siêu.

Cụ Dumbledore lùi lại khỏi vách hang và chĩa cây đũa phép vào đó. Trong tích tắc, một đường nứt hình vòng cung hiện ra từ chỗ ấy, sáng trắng lên như thể đằng sau khe nứt có một bóng đèn công suất mạnh.

“Thầy làm… làm được rồi,” Harry nói qua hàm răng va cầm cập, nhưng những lời ấy chưa kịp rời khỏi miệng nó thì đường nứt đã biến mất, để lại mặt đá trơ lì như cũ. Cụ Dumbledore ngó quanh.

“Ồ Harry, xin lỗi con, thầy quên mất” cụ nói, đoạn chĩa cây đũa phép vào Harry, và ngay lập tức quần áo của Harry ấm nóng và khô rang như đang được phơi ngay trước một ngọn lửa cháy rực.

“Cảm ơn thầy” Harry nói, đầy vẻ biết ơn, nhưng cụ Dumbledore đã quay lại tập trung vào vách hang rắn chắc. Cụ chẳng làm thêm phép gì nữa, chỉ đứng đó nhìn đăm đăm vào vách đá, tựa hồ như trên đó có viết thứ gì đó cực kỳ thú vị. Harry đứng im - nó không muốn phá vỡ sự tập trung của cụ Dumbledore.

Rồi, sau đúng hai phút, cụ Dumbledore lẳng lặng nói, “Ồ, chắc chắn không phải rồi. Thật tàn nhẫn.”

“Cái gì vậy, thưa thầy?”

“Thầy nghĩ,” cụ Dumbledore vừa nói vừa thò bàn tay không bị thương vào áo chùng và lôi ra một con dao ngắn bằng bạc, cùng loại với con dao Harry vẫn hay dùng để thái nguyên liệu pha chế độc dược, “nó yêu cầu chúng ta phải trả lộ phí để đi qua.”

“Lộ phí?” Harry nói. “Thầy phải cho cánh cửa một thứ gì đó?”

“Ừ,” cụ Dumbledore nói. “Máu, nếu thầy không lầm lẫn nhiều.”

“Máu?”

“Thì thầy đã bảo thật là tàn nhẫn mà,” cụ Dumbledore nói, nghe có vẻ khinh thường, thậm chí thất vọng, như thể Voldemort không đạt tới những tiêu chuẩn như cụ mong chờ. “Ý đồ của hắn, thầy chắc rằng con sẽ suy luận mà hiểu ra, là hắn muốn kẻ thù của hắn phải tự làm suy yếu mình mới vào được. Một lần nữa, Chúa tể Voldemort không hiểu được rằng còn có những thứ nhiều lần kinh khủng hơn là chấn thương về

thể xác.”

“Dạ, nhưng mà, nếu thầy có thể tránh được thì…” Harry nói, nó đã trải qua đau đớn đủ nhiều để không ham gì mà nhận thêm nữa.

“Tuy nhiên, có những lúc không thể tránh được,” cụ Dumbledore vừa nói vừa lắc ngược tay áo chùng lên và để lộ cẳng tay của bàn tay bị thương.

“Thầy!” Harry phản đối, vội nhoài ra trước khi cụ Dumbledore giơ con dao lên. “Để con làm cho. Con…”

Nó không biết phải nói gì tiếp - rằng con trẻ hơn và thích hợp hơn thầy à? Nhưng cụ Dumbledore chỉ mỉm cười. Một ánh bạc nhoáng qua, và một màu đỏ tươi phọt ra; mặt đá được những giọt đậm, lấp lánh phun vô tới tấp.

“Con thiệt là tốt bụng, Harry,” cụ Dumbledore nói, giờ cụ đang chuyển đầu cây đũa lên vết cắt sâu mà cụ vừa rạch lên chính cánh tay mình, để cho nó liền lặn ngay tức khắc, hệt như kiểu thầy Snape chữa lành những vết thương cho Malfoy vậy. “Nhưng máu của con quý giá hơn máu thầy nhiều. A kìa, có vẻ như mình vừa làm đúng mẹo, hả?”

Đường nứt sáng rực hình vòng cung đã lại xuất hiện trên bức tường một lần nữa, và lần này nó không phai nhạt đi. Mảng đá vấy máu trong đó cũng biến mất tăm, để lại một cái lỗ mở vào bóng tối đen đặc hoàn toàn.

“Thầy nghĩ, con đi theo thầy,” cụ Dumbledore nói, và bước qua lỗ vòm, với Harry bám theo sát gót; nó cũng hấp tấp thắp sáng cây đũa phép của mình lên trong khi đi.

Một khung cảnh rợn người đập vô mắt hai thầy trò nó: họ đang đứng sát mé một cái hồ khổng lồ, đen ngòm - rộng đến nỗi Harry không thể nhìn thấy bờ bên kia - trong một hang động cao đến độ mái trần của nó cũng khuất khỏi tầm nhìn. Một khoảnh sáng xanh lá cây lợt, lờ mờ thấp thoáng đằng xa, tại một nơi có vẻ như là chính giữa hồ và được phản chiếu từ mặt nước bên dưới phẳng lặng như tờ. Mảng sáng xanh lá cây và ánh sáng từ hai cây đũa phép là những thứ duy nhất phá vỡ bức màn đen mượt như nhung, dẫu những tia sáng của chúng chẳng thâm nhập được xa như Harry đã mong đợi. Chẳng hiểu làm thế nào mà ở đây bóng tối lại còn mịt mùng hơn cả bóng tối thông thường.

"Cứ bước đi," cụ Dumbledore nói khẽ. "Cẩn thận đừng bước xuống nước. Đi sát vô thầy."

Cụ cất bước vòng quanh bờ hồ và Harry theo sát đằng sau. Những bước chân của họ tạo thành những tiếng dội vang, nện rổn rảng vào vành đá hẹp veo bao quanh hồ. Hai thầy trò cứ bước hoài, bước hoài, nhưng cảnh trí vẫn không thay đổi. Một bên họ là vách hang lởm chởm; và phía bên kia là màn đen vô tận, phẳng lì như gương, mà chính giữa nó là mảng sáng xanh kỳ bí. Harry cảm thấy nơi này và bầu không khí thinh lặng này ngột ngạt đến rợn óc.

"Thưa thầy?" Cuối cùng Harry lên tiếng. "Thầy nghĩ cái Trường Sinh Linh Giá ấy ở đây ạ?"

"Ừ," cụ Dumbledore nói. "Ừ, thầy chắc chắn là vậy. Vấn đề là, làm sao chúng ta tiếp cận được nó đây?"

"Mình không thể… mình không thể thử bùa Triệu Hồi

sao?" Harry nói, thấy rõ đó là một đề nghị ngớ ngẩn, nhưng thế còn dũng khí hơn là nó sắp phải thú nhận rằng nó muốn chuồn ngay khỏi nơi này càng lẹ càng tốt.

"Được chớ," cụ Dumbledore nói, dừng lại đột ngột đến nỗi Harry suýt nữa thì đâm sầm vô thầy. "Sao con không thử nó đi?"

"Con? Dạ được… Được…"

Harry không hy vọng gì vào điều này, nhưng cũng hắng cho thông cổ họng và hét to, cây đũa phép giơ cao, "*Lại đây Trường Sinh Linh Giá!*"

Với một âm thanh như một tiếng nổ, một vật rất lớn và tái mét phọt khỏi mặt nước đen, bắn vọt lên cao cỡ sáu thước. Trước khi Harry kịp nhìn coi đó là cái gì thì cái vật đó đã biến mất với một tiếng ùm xé nước, tạo thành những gợn sóng sâu, loang rộng trên màn nước phản chiếu. Harry hoảng hồn ngã người ra sau và đập mạnh vô vách đá. Tim nó vẫn còn đập thình thịch khi nó quay qua cụ Dumbledore.

"Đó là gì vậy ạ?"

"Một cái gì đó, thầy nghĩ, nó sẵn sàng phản ứng lại nếu ta cố chiếm cái Trường Sinh Linh Giá."

Harry nhìn lại màn nước. Mặt hồ một lần nữa lại đang sáng như thủy tinh đen: những gợn sóng đã biến mất mau lẹ một cách trái tự nhiên; tuy vậy tim Harry vẫn còn đánh lộn lạo.

"Thầy đã biết trước là điều đó sẽ xảy ra phải không, thưa thầy?"

"Thầy đã nghĩ là *một điều gì đó* sẽ xảy ra nếu chúng ta nỗ

lực một cách lộ liễu chạm tay lên cái Trường Sinh Linh Giá. Đó là một ý hay đấy, Harry - đó là cách đơn giản nhất để khám phá ra chúng ta đang đối mặt với cái gì."

"Nhưng chúng ta không biết cái vật đó là cái gì," Harry vừa nói vừa nhìn mặt nước phẳng lặng hung hãn.

"Những cái vật đó, con à," cụ Dumbledore chỉnh lại. "Thầy rất nghi đó mới chỉ là một trong số chúng thôi. Chúng ta đi tiếp chứ?"

"Thưa thầy?"

"Gì vậy, Harry?"

"Thầy có nghĩ là chúng ta sẽ cần phải đi xuống hồ không?"

"Xuống hồ à? Chỉ khi nào chúng ta xui tận mạng thôi."

"Thầy không nghĩ cái Trường Sinh Linh Giá nằm ở dưới đáy hồ à?"

"Ồ không… thầy nghĩ cái Trường Sinh Linh Giá *ở giữa* hồ."

Đoạn cụ Dumbledore chỉ về hướng mảng sáng xanh lá cây hắt hiu ở chính giữa hồ.

"Vậy chúng ta sẽ phải băng qua hồ để lấy nó, phải không ạ?"

"Ừ, thầy nghĩ vậy."

Harry chẳng nói chẳng rằng. Đầu óc nó chợt nghĩ đến tất cả những loài thủy quái, đến những con quỷ khổng lồ, đến đám quỷ xa-tăng, lũ hà bá và bọn yêu ma…

"A ha," cụ Dumbledore thốt lên và dừng lại lần nữa; lần

này thì Harry đúng là giẫm phải cụ; lập tức nó té nhào xuống rìa nước đen thui và cánh tay lành lặn của cụ Dumbledore túm chặt lấy bắp tay nó, lôi nó đứng lên trở lại.

"Xin lỗi con, Harry, đáng ra thầy phải báo trước. Đứng dựa vô vách đi; thầy nghĩ thầy đã tìm ra chỗ rồi."

Harry không hiểu ý cụ Dumbledore muốn nói gì - nó dám chắc là khúc bờ hồ tối đen này cũng giống y hệt như mấy chỗ khác, nhưng xem ra cụ Dumbledore đã dò tìm được cái gì đó đặc biệt ở đây. Lần này cụ rà rà bàn tay, không phải lên mặt đá thô nhám, mà là vào không khí mù sương, như thể mong kiếm ra và chộp bắt được cái gì đó vô hình.

"Ô hô," sau vài giây, cụ Dumbledore thốt lên vui mừng. Bàn tay cụ đã chạm vào cái gì đó giữa không trung mà Harry không thể nhìn thấy. Cụ Dumbledore xê dịch lại gần mặt nước hơn; Harry sợ hãi ngó đầu mũi giầy có khóa của cụ đụng sát mép đá. Vẫn giữ cho bàn tay nắm chặt trong không khí, cụ Dumbledore giơ cây đũa phép lên bằng tay kia và khỏ đầu đũa vô nắm tay này.

Ngay tức khắc, một sợi dây xích dày cui, màu nâu đỏ hiện ra giữa không trung - nó nhô lên từ dưới nước, luồn vô bàn tay nắm chặt của cụ Dumbledore. Cụ gõ sợi xích, nó liền trườn xuống khỏi nắm tay siết chặt của cụ; giống như một con rắn, nó tự bò trên mặt đất, với âm thanh lẻng xẻng dội vang khỏi những bức tường đá, và lôi cái gì đó lên từ đáy nước đen. Harry há hốc miệng khi một mũi tàu bé xíu, ma quái đục tung mặt nước, tỏa ánh sáng xanh như sợi xích và trôi lừ đừ, không một dợn sóng về phía bờ mà nó và cụ Dumbledore đang đứng.

“Làm sao thầy biết nó ở đó?” Harry hỏi, đầy kinh ngạc.

“Pháp thuật luôn để lại dấu vết,” cụ Dumbledore nói khi chiếc thuyền đụng vô thành bờ một tiếng bùm nhẹ, “Đôi khi những dấu vết đó rất dễ phân biệt. Thầy đã dạy Tom Riddle. Thầy biết cung cách của y.”

“Cái… cái thuyền này có an toàn không ạ?”

“Ồ, có chứ, thầy nghĩ vậy. Voldemort cần chế ra một phương tiện để băng qua hồ mà không làm lãnh động những sinh vật mà hắn đã thả xuống đó, phòng trường hợp hắn muốn thăm chúng hoặc di chuyển cái Trường Sinh Linh Giá của hắn.”

“Vậy là những thứ ở dưới nước sẽ không làm gì chúng ta nếu chúng ta đi bằng thuyền của Voldemort?”

“Thầy nghĩ chúng ta sẽ phải phó mặc cho một thực tế là bọn chúng ắt sẽ làm gì đó nếu nhận ra chúng ta không phải là Chúa tể Voldemort. Tuy nhiên tới giờ thầy trò mình đã khá trót lọt. Chúng đã cho phép chúng ta kéo chiếc thuyền lên.”

“Nhưng tại sao chúng lại để chúng ta làm vậy?” Harry hỏi, nó vẫn không sao rũ bỏ được hình ảnh những chiếc xúc tu từ mặt nước đen ngòm ngoi lên vào lúc họ đi khuất khỏi bờ.

“Voldemort chắc hẳn đã rất tự tin một cách hợp lý rằng không ai, trừ phi là một phù thủy rất vĩ đại, có thể tìm ra chiếc thuyền,” cụ Dumbledore nói. “Thầy nghĩ có lẽ hắn sẵn sàng chơi ẩu ở cái khâu mà, theo hắn nghĩ, ít khả năng xảy ra nhất, là sẽ có một ai khác tìm ra chiếc thuyền, vì hắn biết rằng hắn đã đặt ra những vật cản khác nữa ở phía trước rồi, những vật

cản mà chỉ có hắn mới xuyên qua được. Chúng ta sẽ coi thử hắn tính vậy có đúng không.”

Harry nhìn xuống chiếc thuyền. Quả là nó bé xíu.

“Có vẻ như nó được đóng ra không phải để dành cho hai người. Nó chở nổi cả hai người mình không ạ? Cả hai cùng đi thì có nặng quá không?”

Cụ Dumbledore tặc tặc lưỡi.

“Voldemort chẳng bận tâm đến trọng lượng đâu, hắn chỉ tính đến công lực phép thuật nào sẽ băng qua hồ. Thầy nghĩ chắc phải có một cái bùa yểm lên chiếc thuyền để mỗi lần chỉ có một pháp sư đi được mà thôi.”

“Vậy thì…?”

“Thầy nghĩ là con kể như không tính tới, Harry à - con còn thiếu tuổi và non nớt. Chắc Voldemort không bao giờ ngờ là có một kẻ mới-mười-sáu-tuổi-ranh mà lại đến được nơi này. Thầy nghĩ chắc công lực con cũng không thể so với công lực thầy.

Những lời đó chẳng làm lên tinh thần Harry chút nào - có lẽ cụ Dumbledore biết vậy, vì thế cụ nói thêm, “Sai lầm của Voldemort, Harry à, sai lầm của Voldemort… tuổi già thật điên rồ và dễ quên khi tuổi già đánh giá thấp tuổi trẻ… Nào, bây giờ thì con đi trước, và cẩn thận đừng chạm vô nước.”

Cụ Dumbledore đứng qua một bên và Harry thận trọng leo vô thuyền. Cụ Dumbledore cũng bước vô, cuộn sợi dây xích dưới nền đất lại. Hai thầy trò bị dồn cứng vô nhau - Harry không thể ngồi thoải mái mà phải khom người lại, hai đầu gối

ló ra khỏi mạn thuyền; cái thuyền ngay lập tức chuyển động. Không một tiếng động nào ngoài tiếng oàm oạp nhè nhẹ của mũi thuyền rẽ nước. Nó di chuyển mà không cần phải chèo, như thể có một sợi thừng vô hình đang kéo nó đi về phía vùng sáng giữa hồ. Thoáng chốc, hai thầy trò nó không còn trông thấy những vách hang nữa; cứ như họ đang ở giữa biển, ngoại trừ một điều là biển không có sóng.

Trong khi đi, Harry ngó xuống và thấy ánh sáng phản chiếu vàng rực từ cây đũa phép của nó lấp lánh và chói lóa trên mặt nước đen kịt. Chiếc thuyền đang khảm những dợn sóng sâu lên mặt nước loang loáng, xẻ những đường rãnh vô mặt gương đen…

Thế rồi Harry trông thấy cái đó, màu trắng cẩm thạch, trôi lờ đờ cách mặt nước chừng một tấc.

“Thưa giáo sư!” Nó la lên, tiếng la thảng thốt của nó vang dội khắp mặt nước thinh lặng.

“Gì đó Harry?”

“Con nghĩ con thấy một bàn tay dưới nước… một bàn tay người!”

“Ừ, thầy chắc chắn là vậy,” cụ Dumbledore nói một cách bình thản.

Harry ngó trừng trừng xuống nước, ngóng tìm bàn tay vừa biến mất, một cảm giác mắc ói trào lên cổ họng nó.

“Như vậy cái vật phóng lên khỏi mặt nước hồi nãy là…?”

Nhưng Harry đã có lời đáp trước khi cụ Dumbledore kịp trả lời - ánh sáng từ đũa phép lướt qua một vùng nước khác và lần

này chiếu cho nó thấy xác một người đàn ông nằm ngửa cách mặt nước có vài phân. Đôi mắt mở trừng của người này như có mạng nhện bao phủ, tóc và áo chùng quấn cuồn cuộn quanh thân như làn khói.

"Có nhiều xác chết ở đây!" Harry nói, giọng nó the thé, cao hơn bình thường và hoàn toàn không giống giọng nói của nó nữa.

"Phải," cụ Dumbledore nói điềm tĩnh, "nhưng lúc này chúng ta không việc gì phải lo lắng đến chúng."

"Lúc này?" Harry lặp lại ngẩng phắt khỏi mặt nước để nhìn cụ Dumbledore.

"Không phải lo khi mà chúng đang trôi yên ả bên dưới chúng ta," cụ Dumbledore nói. "Harry, chẳng có gì từ một cái xác cũng như chẳng có gì từ bóng tối là đáng sợ cả. Chúa tể Voldemort - kẻ dĩ nhiên là thầm sợ cả hai thứ ấy - lại không đồng ý như vậy. Nhưng một lần nữa hắn lại bộc lộ sự thiếu khôn ngoan của chính mình. Chính cái không biết mới làm chúng ta sợ khi chúng ta nhìn xuống xác chết và bóng tối, chỉ thế thôi, không hơn."

Harry im re. Nó không muốn tranh luận, nhưng nó thấy thật là ghê rợn khi nghĩ rằng đang có những xác chết trôi lều bều xung quanh và bên dưới họ, và hơn nữa, nó không tin là những xác chết ấy không nguy hiểm.

"Nhưng một trong số chúng lúc nãy đã vọt lên." Harry nói, cố làm cho giọng nói được bình tĩnh như giọng cụ Dumbledore. "Lúc con thử Triệu Hồi cái Trường Sinh Linh Giá, một xác chết đã phóng khỏi hồ đấy thôi."

“Ừ,” cụ Dumbledore nói. “Thầy tin chắc là một khi lấy được cái Trường Sinh Linh Giá, thì chúng ta sẽ thấy bọn chúng bớt hiền hòa đi. Tuy nhiên, giống như nhiều sinh vật cư ngụ trong cái lạnh và bóng tối, bọn chúng cũng sợ ánh sáng và hơi ấm, cho nên đó sẽ là những thứ chúng ta phải cầu viện đến khi cần. Phấn khởi lên đi chứ, Harry,” cụ Dumbledore mỉm cười nói thêm khi thấy vẻ hoang mang của Harry.

“Dạ… vâng…” Harry nói lẹ. Nó quay đầu dòm vầng sáng xanh lá cây nhạt mà chiếc thuyền vẫn đang lừ đừ tiến tới. Giờ thì nó không thể giả bộ là nó không sợ được nữa. Cái hồ mênh mông, đen như mực, tràn ngập xác chết… Dường như việc nó gặp giáo sư Trelawney và việc nó đưa cho Ron và Hermione lọ Phúc Lạc Dược đã cách đây nhiều, nhiều giờ lắm rồi… Bất giác nó ước gì nó đã chào tạm biệt thắm thiết hơn với tụi bạn… mà nó lại chưa gặp Ginny gì hết…

“Sắp tới rồi,” cụ Dumbledore nói, vẻ vui mừng.

Đúng vậy, cuối cùng thì quầng sáng xanh lá cây nhạt dường như đang nở rộng ra hơn, và trong vòng vài phút, chiếc thuyền dừng lại, va nhẹ vào cái gì đó mà thoạt đầu Harry không trông thấy, nhưng khi nó giơ cây đũa phép thắp sáng lên thì thấy họ đã cập vào một hòn đảo bằng đá, nhỏ, nhẵn thín ở giữa hồ.

“Cẩn thận đừng đụng vào nước,” cụ Dumbledore lại nhắc khi Harry leo ra khỏi thuyền.

Hòn đảo này không lớn hơn văn phòng của cụ Dumbledore: một dải đá phẳng đen trụi, trên đó chẳng đặt cái gì, ngoại trừ một nguồn phát ra quầng sáng xanh lá cây nhạt, trông sáng hơn nhiều khi lại gần. Harry nheo mắt nhìn, thoạt tiên nó

tưởng đó là một loại đèn gì đó, nhưng rồi nó thấy ánh sáng là phát ra từ một cái chậu đá hơi hơi giống cái Tưởng Ký, được đặt trên một cái bệ.

Cụ Dumbledore tiến lại gần cái chậu và Harry theo sau. Vai kề vai, hai thầy trò nhìn vô trong cái chậu. Cái chậu chứa đầy một chất lỏng màu xanh ngọc, từ đó phát ra ánh dạ quang.

"Nó là gì thế?" Harry khẽ hỏi.

"Thầy không chắc," cụ Dumbledore nói. "Tuy nhiên, đó là thứ gì đó đáng sợ hơn cả máu và xác chết."

Cụ Dumbledore vuốt ngược ống tay áo chùng lên khỏi bàn tay cháy đen, vươn mấy đầu ngón tay bị đốt xém về phía mặt chất lỏng.

"Không, thầy, đừng chạm…!"

"Thầy có chạm được đâu," cụ Dumbledore nói, mỉm cười yếu ớt. "Thấy chưa? Thầy không thể tiến sát hơn được nữa. Con thử coi."

Mắt nhìn chăm chăm, Harry đặt nguyên bàn tay vô cái chậu và cố chạm tới chất lỏng. Nó đụng phải một vật cản vô hình, ngăn không cho nó nhúc nhích thêm một phân nào nữa. Dù nó có ráng ấn tới đâu thì mấy ngón tay nó vẫn không đụng được thứ gì, ngoại trừ một cái gì đó như không khí đặc rắn cứng.

"Tránh ra nào, Harry," cụ Dumbledore nói.

Cụ giơ cây đũa phép của mình lên và làm vài cử động phức tạp trên bề mặt chất lỏng, miệng lầm rầm không lời. Chẳng có gì xảy ra, ngoại trừ hình như chất lỏng có sáng lên hơn một chút. Harry vẫn im lặng trong lúc cụ Dumbledore làm phép,

nhưng sau một hồi cụ Dumbledore rút đũa phép lại và Harry cảm thấy an toàn để nói chuyện trở lại.

"Thầy nghĩ cái Trường Sinh Linh Giá ở trong đó sao, thưa thầy?"

"Ờ," cụ Dumbledore ghé sát mặt vô cái chậu đá hơn. Harry trông thấy mặt cụ phản chiếu, lộn ngược, trong mặt nước xanh lá cây. "Nhưng làm cách nào chạm được nó đây? Thứ dịch này không thể xuyên qua bằng tay, bằng bùa tiêu biến, không xé được, không xúc, không hút được, không dùng Biến Hình hay Bùa Chú để làm nó thay đổi bản chất được."

Gần như lơ đãng, cụ Dumbledore lại giơ cây đũa phép lên, xoay tít trên không và rồi chụp lấy một chiếc ly chân cao bằng pha lê mà cụ vừa làm cho hiện ra từ hư không.

"Thầy chỉ có thể kết luận là thứ nước này dùng để uống."

"Gì ạ?" Harry nói. "Không!"

"Được chứ, thầy nghĩ vậy - chỉ có uống nó thầy mới vét sạch được cái chậu và coi cái gì nằm dưới đáy."

"Nhưng lỡ nó… lỡ nó giết thầy thì sao?"

"Ồ, thầy không nghĩ là nó lại vận hành theo cách đó," cụ Dumbledore nói tỉnh bơ. "Chúa tể Voldemort không muốn giết kẻ nào đã mò tới được hòn đảo này."

Harry không thể tin nổi. Liệu đây có phải lại thêm một quyết định điên khùng của cụ Dumbledore là thấy được mặt tốt ở tất cả mọi người?

"Thưa thầy," Harry nói, cố giữ cho giọng nói có vẻ thuyết

phục, "Thưa thầy, đây là *Voldemort* mà chúng ta…"

"Xin lỗi, Harry, đúng ra thầy phải nói cho rõ, rằng hắn không muốn giết *ngay lập tức* kẻ đã mò đến hòn đảo này," cụ Dumbledore tự chỉnh lại cho đúng. "Hắn muốn giữ cho kẻ ấy sống đủ lâu để coi kẻ ấy đã xoay xở như thế nào mà thâm nhập được tới tận đây, qua được những lớp bảo vệ của hắn; và quan trọng hơn hết thảy, hắn muốn biết tại sao kẻ ấy lại muốn dốc sức tát cạn cái chậu đến vậy. Đừng quên rằng Chúa tể Voldemort tin là chỉ một mình hắn biết về những Trường Sinh Linh Giá."

Harry tính nói tiếp, nhưng lần này cụ Dumbledore đã giơ tay lên ra hiệu cho nó im lặng, hơi nhíu mày nhìn chất lỏng xanh lục, rõ ràng là đang vắt óc suy nghĩ.

"Không nghi ngờ gì nữa," cuối cùng cụ nói, "Cái thứ nước này chắc phải có tác dụng theo cái cách ngăn cản thầy lấy Trường Sinh Linh Giá. Có thể nó sẽ làm thầy tê liệt, khiến thầy quên mất mình tới đây vì cái gì, hành hạ thầy đau đớn đến nỗi mất tỉnh táo, hoặc làm cho thầy mất khả năng theo cách nào đó khác nữa. Nếu vậy, Harry à, việc của con sẽ là phải bảo đảm cho thầy uống liên tục, thậm chí con có phải đổ thứ nước ấy vô cái miệng phản đối quyết liệt của thầy. Con hiểu chứ?"

Mắt họ giao nhau qua cái chậu - gương mặt nhợt nhạt của mỗi người được chiếu sáng lên trong quầng sáng xanh lá cây nhạt kỳ dị. Harry không nói năng gì. Chẳng lẽ đây chính là lý do mà nó được mời đi theo sao… để nó có thể bắt ép cụ Dumbledore uống thứ dịch có thể khiến cụ đau đớn không thể chịu đựng nổi sao?

“Con có nhớ điều kiện để thầy cho con đi cùng không?” Cụ Dumbledore nói.

Harry lưỡng lự, nhìn vô đôi mắt xanh thẫm đã chuyển thành xanh lá cây do phản chiếu ánh sáng từ cái chậu.

“Nhưng nếu lỡ…?”

“Con đã thề, là sẽ làm theo bất cứ yêu cầu nào mà thầy đưa ra cho con, đúng không?”

“Dạ, nhưng…”

“Thầy đã cảnh báo con, rằng có thể sẽ nguy hiểm, đúng không?”

“Dạ,” Harry nói, “nhưng mà…”

“Thế thì,” cụ Dumbledore nghiêm giọng, lật ngược ống tay áo chùng lên một lần nữa, và nâng cái ly rỗng lên, “Con nghe lệnh thầy đây.”

“Tại sao không là con uống nước đó thay thầy?” Harry hỏi một cách tuyệt vọng.

“Bởi vì thầy già hơn con nhiều, tinh khôn hơn con nhiều, và ít giá trị hơn con nhiều”, cụ Dumbledore nói. “Một lần cuối cùng, Harry, con có thể hứa với thầy là sẽ làm hết sức để giữ cho thầy uống liên tục không?”

“Con không…?”

“Có hay không?”

“Nhưng…”

“Hứa đi, Harry.”

“Dạ con… hứa, nhưng…”

Harry chưa kịp phản đối thêm nữa, cụ Dumbledore đã nhúng cái ly pha lê vào trong chất dịch. Trong một thoáng tích tắc, Harry đã hy vọng là biết đâu cụ sẽ không chạm tới được chất dịch ấy bằng cái ly, nhưng cái ly pha lê đã chìm vào mặt dịch mà không có thứ gì khác trước đó có thể chìm được. Khi cái ly đầy tới miệng, cụ Dumbledore đưa nó lên miệng mình.

“Chúc sức khỏe, Harry.”

Và cụ uống cạn ly. Harry dòm trân trân, kinh hãi, hai tay nó bám vô mép chậu chặt đến nỗi mấy ngón tay tê cứng.

“Thưa thầy?” Nó lo lắng nói khi cụ Dumbledore hạ cái ly rỗng xuống. “Thầy thấy sao rồi ạ?”

Cụ Dumbledore lắc đầu, mắt nhắm nghiền. Harry thắc mắc có phải cụ đang đau đớn không. Cụ Dumbledore mò mẫm nhúng cái ly trở lại chậu, múc đầy ly, và uống lần nữa.

Trong im lặng, cụ Dumbledore uống liền ba ly đầy. Rồi, nửa chừng ly thứ tư, cụ lảo đảo và đổ gục ra trước, dựa vào cái chậu. Mắt cụ vẫn nhắm, hơi thở nặng nề.

“Thầy Dumbledore?” Harry gọi, giọng nó căng thẳng. “Thầy có nghe con nói không?”

Cụ Dumbledore không trả lời. Mặt cụ co giật như đang ngủ say nhưng mơ phải một cơn ác mộng. Bàn tay cụ nắm quanh ly đang buông lỏng ra. Chất dịch sắp trào khỏi ly. Harry nhoài ra trước và chụp lấy cái ly, giữ cho nó đứng yên.

“Thầy ơi, thầy có nghe con nói không?” Nó lặp lại thật lớn, giọng nó vang vọng khắp hang động.

Cụ Dumbledore thở gấp gáp và rồi nói bằng giọng mà Harry không nhận ra được, bởi vì nó chưa bao giờ nghe cụ Dumbledore sợ hãi như thế này.

"Ta không muốn… đừng bắt ta…"

Harry nhìn trân trối vô gương mặt quá đỗi thân thuộc với nó, nhìn cái mũi cong, cặp kính nửa vầng trăng, và không biết phải làm gì.

"… không thích… muốn ngừng…" Cụ Dumbledore rên rỉ.

"Thầy… thầy không thể dừng lại, thầy ơi," Harry nói. "Thầy phải uống tiếp, thầy nhớ không? Thầy đã dặn con phải bắt thầy uống. Đây nè…"

Tự căm ghét bản thân, ghê sợ trước việc mình đang làm, Harry tống cái ly trở vô miệng cụ Dumbledore và rót xuống, để cụ Dumbledore uống cho hết chất dịch còn lại trong ly.

"Không…" cụ rên la khi Harry lại nhúng cái ly xuống chậu và múc đầy tiếp cho cụ. "Ta không muốn… ta không muốn… để ta đi…"

"Xong rồi, thưa thầy," Harry nói, tay nó run run. "Xong rồi, con ở đây…"

"Bắt nó ngừng ngay, ngừng ngay," cụ Dumbledore rên rỉ.

"Dạ… dạ, cái này sẽ làm nó ngừng," Harry nói dối. Nó đổ hết chất dịch trong ly vô cái miệng đang há ra của cụ Dumbledore.

Cụ Dumbledore thét lên; tiếng thét vang khắp cái hang rộng thênh thang, băng qua làn nước chết chóc đen ngòm.

“Không, không, không… không… ta không thể… ta không thể, đừng ép ta, ta không muốn…”

“Xong rồi ạ, thưa thầy, xong ngay đây!” Harry hét lớn, tay nó run đến mức nó gần như không thể múc nổi ly dịch thứ sáu. Cái chậu giờ đã vơi đi một nửa.

“Không sao đâu, thầy an toàn mà, nó không có thực, con thề là nó không thực… uống cái này, đây, uống cái này…”

Và một cách ngoan ngoãn, cụ Dumbledore uống, như thể Harry đưa cho cụ thuốc giải độc vậy, nhưng đang nuốt ly dịch ấy thì cụ khuỵu gối xuống, run lập cập.

“Đó là lỗi tại ta, lỗi tại ta,” cụ khóc nức nở, “làm ơn bảo nó ngừng đi. Ta biết ta sai rồi, ôi, làm ơn kêu nó ngừng mau lên, ta sẽ không bao giờ, không bao giờ… lần nữa đâu…”

“Cái này sẽ làm nó ngưng đây, thưa thầy,” Harry nói, giọng lạc đi khi nó đổ ly dịch thứ bảy vô miệng cụ Dumbledore.

Cụ Dumbledore bắt đầu co rúm lại như thể có những kẻ tra tấn vô hình đang bao vây cụ; bàn tay giãy giụa sém nữa thì gạt đổ cái ly đầy dịch trong đôi tay run lẩy bẩy của Harry, cụ gào la, “Đừng làm họ đau, đừng làm họ đau, làm ơn, làm ơn đi, đó là lỗi tại tôi mà, hãy làm tôi đau thay cho họ…”

“Đây, uống cái này, uống cái này, thầy sẽ hết đau,” Harry nói bừa, và một lần nữa cụ Dumbledore nghe lời nó, há miệng ra, cho dù mắt cụ đang nhắm tịt lại và cụ đang run từ đầu tới chân.

Và giờ thì cụ đổ ập ra trước, thét lên lần nữa, đập hai nắm tay xuống đất, trong khi Harry múc đầy ly thứ chín.

“Làm ơn, làm ơn, làm ơn, không… không phải thế, không phải, cứ để tôi làm bất cứ điều gì…”

“Chỉ cần uống thôi, thưa thầy, chỉ có uống thôi…”

Cụ Dumbledore uống như một đứa trẻ sắp chết khát, nhưng khi vừa uống xong cụ lại ré lên lần nữa như trong ruột có lửa đốt.

“Không thêm nữa, thôi, thôi, làm ơn đi, thôi mà…”

Harry múc đầy ly dịch thứ mười và cảm thấy pha lê cà rột roạt vô đáy chậu.

“Chúng ta sắp xong rồi, thầy ơi, uống ly này đi, uống đi…”

Nó đỡ vai cụ Dumbledore và một lần nữa, cụ Dumbledore uống cạn ly. Harry lại đứng lên và múc tiếp, trong khi cụ Dumbledore bắt đầu thét gào đau đớn hơn bao giờ hết, “Ta muốn chết! Ta muốn chết! Bắt nó ngừng ngay, ngừng ngay. Ta muốn chết!”

“Uống ly này đi, thưa thầy, uống ly này này…”

Cụ Dumbledore uống, và ngay khi vừa uống xong cụ thét lên, “GIẾT TA ĐI!”

“Ly này… ly này sẽ!” Harry thở hổn hển. “Chỉ cần uống ly này… là sẽ xong… xong luôn!”

Cụ Dumbledore hớp vào cái ly, ráng nuốt ực từng giọt cuối cùng và rồi, hộc lên một tiếng thiệt lớn, cụ té vập mặt xuống đất.

“Không!” Harry thét lên, nó đã đứng lên để múc tiếp ly khác, nhưng thay vì làm thế, nó quẳng đại cái ly vô chậu, thụp

xuống bên cạnh cụ Dumbledore và ráng lật cụ nằm ngửa lên. Cặp kiếng của cụ lệch xéo xẹo, miệng cụ há hốc ra, mắt cụ nhắm nghiền.

"Không" Harry vừa gọi vừa lay cụ Dumbledore, "Không, thầy không được chết, thầy nói nó không phải là thuốc độc cơ mà, tỉnh dậy đi thầy, tỉnh dậy… *Hồi Phục!*" Harry thét lên, cây đũa của nó chĩa vô ngực cụ Dumbledore; một vệt sáng đỏ lóe lên, nhưng chẳng có gì xảy ra. *"Hồi Phục*… thầy ơi… làm ơn đi…"

Mí mắt cụ Dumbledore giật giật. Tim Harry nhảy vọt lên.

"Thầy ơi, thầy có…?"

"Nước," giọng cụ Dumbledore khản đặc.

"Nước," Harry thở gấp, "… dạ dạ…"

Nó vùng đứng dậy và chộp lấy cái ly pha lê nó đã ném vào chậu, nó hầu như không để ý đến một cái hộp nhỏ bằng vàng nằm cuộn ngay bên dưới cái ly.

"Rót nước!" Nó hét lên, thọc mạnh cây đũa phép của nó vào trong ly.

Cái ly dâng đầy nước trong vắt, Harry quỳ thụp gối xuống bên cạnh cụ Dumbledore, nâng đầu cụ lên và kê cái ly sát môi cụ… nhưng cái ly bỗng trống rỗng. Cụ Dumbledore rên rỉ và bắt đầu thở phập phồng.

"Nhưng con đã có nước mà… chờ chút… *Rót nước!"* Harry lặp lại, chĩa cây đũa phép vô cái ly. Một lần nữa, thoắt cái nước sạch lại lóng lánh bên trong ly, nhưng ngay khi nó đưa lại gần miệng cụ Dumbledore, nước lại biến mất.

“Thầy ơi, con sẽ cố, con sẽ cố!” Harry cuống quýt nói, nhưng nó không nghĩ là cụ Dumbledore còn có thể nghe được nó. Cụ đã lăn nghiêng qua một bên, và đang kéo những hơi thở ầm ĩ, nghe ồng ộc thiệt đau đớn. *“Rót nước!... Rót nước !... RÓT NƯỚC!”*

Một lần nữa cái ly cứ hết đầy rồi lại rỗng. Và bây giờ hơi thở của cụ Dumbledore đang yếu dần. Đầu óc Harry quay mòng mòng trong kinh hoàng, và nó biết, theo bản năng, cách duy nhất còn lại để lấy nước, bởi vì Voldemort đã lập định ra như thế, cho nên…

Harry bèn lao ra mép tảng đá và vục cái ly xuống hồ, múc lên một ly đầy tràn tới miệng thứ nước lạnh giá, không biến mất.

“Thầy ơi… đây!” Harry thét lên, và nó nhào tới trước, lính quýnh hắt ly nước vào mặt cụ Dumbledore.

Nó chỉ làm được có nhiêu đó, bởi vì cảm giác lạnh ngắt trên cánh tay không cầm ly nước của nó lúc này không phải là cái lạnh dai dẳng của nước nữa. Một bàn tay trắng bợt, oặt ẹo vừa túm lấy cổ tay nó, và cái sinh vật có bàn tay ấy đang lôi nó, rất từ từ, té bật ngửa xuống nền đá. Mặt hồ không còn phẳng lặng như gương nữa; nó đang dậy sóng cuồn cuộn, và khắp mọi nơi Harry nhìn, những cái đầu và những bàn tay trắng trợt đang nhô lên khỏi mặt nước tối om, những người đàn ông, những phụ nữ và trẻ con với hốc mắt hõm sâu, không nhìn thấy được đang chuyển động về phía hòn đảo: một đội quân xác chết ngoi lên từ làn nước đen.

“Bất Động Toàn Thân!” Harry thét lớn, ráng giãy giụa để

bám chắc được bề mặt ướt sũng, trơn tuột của hòn đảo khi nó chĩa đũa phép vào tên Âm Binh đang quắp chặt cánh tay nó. Tên này buông Harry ra, rớt xuống nước trở lại, nghe một cái tòm. Harry trườn bò dậy, nhưng có thêm nhiều Âm Binh nữa đang leo lên hòn đảo, những bàn tay gầy guộc của chúng quơ quào trên bề mặt trơn láng, những đôi mắt mở trừng trừng, đống màng của chúng dán tịt lấy Harry, những tấm vải rách sũng nước, những bộ mặt hóp tọp nhìn trâng tráo.

"Bất Động Toàn Thân!" Harry rống vang lần nữa, vừa quay lưng chạy đi vừa chém bừa cây đũa phép vào không khí; sáu hay bảy Âm Binh trong số đó gục đổ, nhưng thêm nhiều tên nữa đang lao về phía nó.

"Ngăn lại! Tống giam!"

Một vài tên oặt té, một hay hai tên trong số đó giẫy đành đạch, nhưng bọn đang leo lên đảo đá đằng sau chúng cứ thế xéo lên hoặc đứng hẳn lên những cái xác nằm đó. Vẫn cứ chém phầm phập cây đũa phép vào không khí, Harry thét, *"Cắt Đứt Mục Tiêu! CẮT ĐỨT MỤC TIÊU!"*

Mặc dù có những vết cắt sâu xuất hiện trên quần áo ướt rượt và trên lớp da lạnh băng của lũ Âm Binh, nhưng chúng không có máu để mà chảy ra: chúng cứ bước tiếp, vô cảm, những bàn tay dúm dó duỗi thẳng về phía Harry, và khi nó lùi lại xa hơn nữa, nó cảm thấy có những cánh tay ôm choàng lấy nó từ phía sau, những cánh tay gầy đét, không có thịt, lạnh như xác chết, và chân nó rời khỏi mặt đất khi những cánh tay ấy nhấc bổng nó lên và bắt đầu vác nó, chậm chạp và chắc chắn, trở lại hồ nước, và Harry biết sẽ không đời nào có việc thả ra,

rằng nó sẽ chết đuối và sẽ trở thành một xác chết canh gác nữa cho cái mẩu linh hồn tan tác của Voldemort…

Nhưng rồi, qua màn đen, lửa bỗng rực lên: lửa đỏ bầm và vàng chói, một viền lửa quây quanh đảo đá khiến cho bọn Âm Binh đang ôm Harry lảo đảo và ngừng lại; chúng không dám vượt qua lửa để xuống nước. Chúng quẳng Harry xuống; Harry đập oạch xuống đất, trượt đi trên nền đá và té dúi dụi, trầy xước cánh tay, nhưng nó cố nhổm đứng lên trở lại, khua đũa phép lên và dáo dác dòm quanh.

Cụ Dumbledore đã lại đứng dậy được, tái nhợt như bất cứ tên Âm Binh nào quanh đó, nhưng đồng thời cũng cao lớn hơn bất cứ tên nào. Lửa nhảy nhót trong mắt cụ. Cây đũa phép của cụ giơ cao như một cây đuốc, và từ chóp đũa phụt ra những lưỡi lửa, giống như một vòng thòng lọng khổng lồ, đang thít chặt lấy tất cả bọn chúng bằng sức nóng.

Lũ Âm Binh đâm sầm vào nhau, cố sức, quáng quàng trốn khỏi lửa đang quây kín chúng…

Cụ Dumbledore vớt chiếc hộp nhỏ từ đáy cái chậu đá lên và bỏ nó vào trong chiếc áo chùng. Không một lời, cụ ra hiệu cho Harry đến bên cạnh. Bị lửa chia trí, bọn Âm Binh hình như không còn nhận ra con mồi của mình đang đi mất khi cụ Dumbledore dẫn Harry trở lại chiếc thuyền, với vòng lửa chuyển động cùng với họ, bao quanh họ; lũ Âm Binh khật khừ bám theo họ tới mép nước, tại đó chúng tuột xuống làn nước đen với đầy vẻ biết ơn.

Harry, giờ đang run rẩy khắp toàn thân, trong một thoáng chợt nghĩ rằng cụ Dumbledore sẽ không đủ sức leo lên thuyền;

cụ lảo đảo một chút lúc cố leo lên; tất cả nỗ lực của cụ dường như đổ cả vào việc duy trì vòng lửa bảo vệ bao quanh họ. Harry đỡ lấy cụ và giúp cụ ngồi lại vào chỗ. Khi cả hai đã được nhồi nhét lần nữa một cách an toàn trong lòng thuyền, con thuyền bắt đầu di chuyển, băng qua làn nước đen trở về bờ, rời xa hòn đảo đá vẫn bị vòng lửa viền quanh, và hình như lũ Âm Binh đang bơi bên dưới họ không dám ngoi lên mặt nước.

"Thưa thầy" Harry thở hổn hển, "thưa thầy, con quên… quên mất lửa… chúng ập đến và con kinh khiếp quá…"

"Cũng dễ hiểu thôi," cụ Dumbledore lẩm bẩm. Harry giật mình khi nghe giọng cụ sao mà yếu đến vậy.

Hai thầy trò áp sát bờ hồ với một cú va nhẹ và Harry nhảy ra, xong lật đật quay lại giúp cụ Dumbledore. Đúng khoảnh khắc cụ Dumbledore chạm vào bờ, cụ mặc cho bàn tay cầm đũa phép buông xuôi xuống; vòng lửa biến mất, nhưng lũ Âm Binh vẫn không ngoi lên khỏi mặt nước nữa. Chiếc thuyền nhỏ một lần nữa lại chìm xuống nước; loảng xoảng và lanh canh, dây xích của nó cũng mất hút trong lòng hồ. Cụ Dumbledore thở hắt lên một tiếng thiệt lớn và dựa gục vô vách hang động.

"Thầy yếu lắm…" Cụ thều thào.

"Thầy đừng lo, thầy ơi," Harry nói ngay lập tức, lo lắng trước sự tái mét cùng cực và vẻ kiệt quệ của cụ Dumbledore. "Đừng lo thầy ạ, con sẽ đưa chúng ta trở lại… dựa vô con, thưa thầy…"

Và quàng cánh tay không bị thương của cụ Dumbledore quanh vai mình, Harry dìu thầy hiệu trưởng đi trở lại quanh

hồ, gồng chịu gần hết sức nặng của thầy.

"Việc bảo vệ… rốt cuộc… được thiết kế hoàn hảo," cụ Dumbledore nói yếu ớt. "Một người đi một mình không thể làm được… con làm tốt lắm, giỏi lắm, Harry…"

"Lúc này xin thầy đừng nói," Harry nói, sợ hãi vì giọng cụ Dumbledore trở nên yếu đi, chân cụ nhão ra, "hãy để dành sức ạ, thưa thầy… chúng ta sẽ mau ra khỏi đây."

"Lối vòm đi vô đã lại bít rồi… con dao của thầy…"

"Không cần, con cắt bằng đá," Harry nói chắc, "chỉ cần nói cho con biết lỗ cửa ở đâu…"

"Đây…"

Harry quệt cánh tay trầy trụa của nó lên đá: nhận được thêm máu, cái cổng vòm lại mở ra ngay tức thì. Họ đi băng qua hang ngoài và Harry giúp cụ Dumbledore bơi vào lại dòng nước biển lạnh, tràn đầy khe nứt trong vách đá.

"Rồi sẽ ổn thỏa thôi, thưa thầy," Harry nói đi nói lại, càng lúc lo lắng vì vẻ im lặng của cụ Dumbledore hơn là vì giọng nói yếu ớt của cụ. "Chúng ta sắp về đó rồi… Con có thể Độn Thổ cho hai thầy trò mình về… thầy đừng lo…"

Dù cho làn nước lạnh băng, giọng cụ Dumbledore đã mạnh hơn một chút. Cụ nói:

"Thầy không lo, Harry ạ. Vì thầy đi cùng với con."

27

THÁP SÉT Ả ÁNH

Khi đã trở lại dưới bầu trời đầy sao, Harry ráng kéo cụ Dumbledore lên chóp tảng đá mòn gần nhất và đỡ cho cụ đứng lên. Ướt lướt thướt và run rẩy, nhưng vẫn mang nguyên khối lượng cụ Dumbledore trên mình, Harry tập trung cao độ hơn bao giờ hết vào đích đến của nó: làng Hogsmeade. Nhắm mắt lại, ráng hết sức nắm chắc cánh tay của cụ Dumbledore, nó dấn tới, bước vào cái cảm giác đè nén kinh khủng ấy.

Trước khi mở mắt ra nó đã biết là việc độn thổ diễn ra suôn sẻ: mùi muối và gió biển biến mất. Nó và cụ Dumbledore đang run bần bật và nhỏ nước ròng ròng ngay giữa đường High tối om trong làng Hogsmeade. Trong một giây kinh hoàng, trí tưởng tượng của Harry chỉ cho nó thấy có thêm Âm Binh đang bò về phía nó từ bên hông những cửa tiệm, nhưng nó chớp mắt và thấy chẳng có gì khuấy động cả; tất cả im phăng phắc, bóng tối hoàn toàn, ngoại trừ một vài bóng đèn đường và những cửa sổ sáng đèn bên trên.

"Xong rồi, thưa thầy!" Harry thì thào khó nhọc; nó đột nhiên cảm thấy đau xé ở ngực. "Chúng ta thành công rồi!

Chúng ta đã lấy được cái Trường Sinh Linh Giá!”

Cụ Dumbledore loạng choạng dựa vô nó. Thoạt đầu, Harry tưởng là cú độn thổ tay ngang của nó đã quăng cụ Dumbledore khỏi thế thăng bằng; nhưng rồi nó nhìn mặt cụ, tái hơn và ướt át hơn dưới ánh sáng của một ngọn đèn đường ở đằng xa.

“Thầy, thầy có sao không?”

“Thầy đỡ rồi,” cụ Dumbledore nói yếu ớt, mặc dầu khóe miệng của cụ co giật. “Cái thứ nước đó… không phải là thức uống bổ dưỡng…”

Rồi trước sự kinh hãi của Harry, cụ Dumbledore chìm xuôi xuống đất.

“Thầy ơi… không sao đâu thưa thầy, thầy sẽ khỏe thôi mà, thầy đừng lo…”

Nó hốt hoảng nhìn quanh tìm sự trợ giúp nhưng chẳng thấy một ai, và tất cả những gì nó có thể nghĩ ra được là phải mau mau tìm cách nào đó đưa cụ Dumbledore tới bệnh thất.

“Chúng ta cần đưa thầy về trường, thầy ơi… Bà Pomfrey…”

“Không,” cụ Dumbledore nói. “Phải là… giáo sư Snape là người thầy cần… nhưng thầy không nghĩ… thầy có thể bước đi xa chừng ấy…”

“Dạ… thế này, thưa thầy… con sẽ gõ một cửa tiệm, tìm một nơi thầy có thể ở lại… sau đó con chạy đi kiếm bà…”

“Severus,” cụ Dumbledore nói rành rõ. “Thầy cần Severus…”

“Thì, thầy Snape cũng được… nhưng con sẽ phải để thầy ở đây một lát để con…”

Tuy nhiên, Harry chưa kịp làm gì thì đã nghe thấy có tiếng những bước chân chạy tới. Tim nó nảy bật lên: ai đó đã trông thấy họ, có người biết họ đang cần giúp đỡ… Nhìn quanh, nó thấy bà Rosmerta đang chạy dọc con phố tối về phía họ trên đôi giày gót cao có lông, bận một chiếc áo choàng lụa thêu đầy rồng.

“Cô trông thấy con độn thổ lúc đang kéo màn cửa phòng ngủ! Lạy quỷ thần, lạy quỷ thần, cô không thể nghĩ ra phải làm gì… nhưng cụ Albus bị sao vậy?”

Bà chạy đến nơi thì ngừng lại, thở phì phò và nhìn xuống cụ Dumbledore, mắt trợn tròn.

“Thầy bị thương,” Harry nói. “Cô Rosmerta, thầy có thể vô quán Ba Cây Chổi trong lúc cháu chạy về trường gọi người ra giúp thầy được không?”

“Cháu không thể về đó một mình được! Cháu không nhận ra… Bộ cháu không thấy…?”

“Nếu cô giúp cháu chăm sóc thầy,” Harry nói, không lắng nghe bà nói gì, “cháu nghĩ chúng ta có thể đưa thầy vô trong…”

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Cụ Dumbledore hỏi. “Rosmerta, có chuyện gì thế?”

“Dấu… Dấu hiệu Hắc ám, thưa cụ Albus.”

Đoạn bà chỉ lên bầu trời, về hướng trường Hogwarts. Nỗi khiếp đảm bỗng dội ào khắp người Harry khi nghe âm thanh

của những lời ấy… nó quay đầu lại và nhìn.

Đó kìa, lơ lửng trên bầu trời ngay bên trên ngôi trường: cái đầu lâu rực sáng màu xanh lá cây nhạt với một cái lưỡi rắn. Dấu hiệu mà bọn Tử Thần Thực Tử hay để lại bất cứ khi nào chúng bước vô một tòa nhà… bất cứ ở đâu chúng vừa giết chóc…

"Nó xuất hiện từ lúc nào?" Cụ Dumbledore hỏi, bàn tay cụ bấu chặt vô vai Harry đau nhói khi cụ cố sức đứng lên.

"Cách đây chừng vài phút, lúc tôi đẩy con mèo ra ngoài thì nó chưa có ở đó, nhưng khi tôi lên lầu…"

"Chúng ta cần trở về lâu đài ngay lập tức," cụ Dumbledore nói. Và mặc dù hơi lảo đảo, dường như cụ đã lại chỉ huy toàn bộ tình hình, "Rosmerta, chúng tôi cần phương tiện… chổi…"

"Tôi có một cặp đằng sau quầy rượu," bà nói, trông thất kinh. "Để tôi chạy đi lấy…?"

"Không, Harry có thể làm được."

Harry lập tức giơ cây đũa phép của nó lên.

"Lại đây chổi của Rosmerta."

Một giây sau, họ nghe một tiếng nổ đùng khi cánh cửa trước của quán rượu bật mở tung ra; hai cán chổi phóng vút ra đường và chạy đua tới bên cạnh Harry; tới đó chúng dừng phắt lại, hơi rung rung, ngang hông Harry.

"Rosmerta, làm ơn báo tin cho Bộ Pháp thuật," cụ Dumbledore nói khi leo lên cán chổi gần cụ nhất. "Rất có thể chưa ai bên trong trường Hogwarts nhận thấy có điều bất

trắc… Harry, mặc Áo khoác Tàng hình của con vô.”

Harry lôi chiếc Áo khoác Tàng hình ra khỏi túi và quàng vô người trước khi leo lên cán chổi còn lại; bà Rosmerta đã bước thấp bước cao quay về lại quán rượu của mình khi Harry và cụ Dumbledore bật khỏi mặt đất và lao vút lên không trung. Trong lúc bay vù vù về phía lâu đài, Harry liếc ngang qua cụ Dumbledore, sẵn sàng chụp lấy cụ nếu cụ ngã, nhưng cái Dấu hiệu Hắc ám dường như tác động lên cụ Dumbledore như một liều thuốc kích thích: cụ cúi rạp trên cán chổi, mắt không rời cái Dấu hiệu, mái tóc bạc dài và bộ râu bay ngược ra sau trong bầu không khí đêm. Và Harry cũng thế, mắt nhìn cái đầu lâu ở phía trước, nỗi sợ hãi phình lên trong người như một cái bong bóng đầy nọc độc, đè ép buồng phổi nó, quét sạch tất cả những nỗi lo âu khác ra khỏi tâm trí nó…

Hai thầy trò nó đã rời trường bao lâu rồi? Đến giờ này sự may mắn của Ron, Hermione và Ginny đã tan hết chưa? Có phải một đứa nào đó trong tụi nó là nguyên nhân khiến Dấu hiệu xuất hiện bên trên ngôi trường không? Hay Neville, hay Luna, hay một thành viên nào đó trong Đ.Q.D.? Và nếu thế… Chính nó là đứa đã bảo bọn bạn đi tuần tra các hành lang, nó đã yêu cầu chúng phải rời khỏi giường ngủ an toàn của mình… Chẳng lẽ nó lại phải chịu trách nhiệm, một lần nữa, cho cái chết của một người bạn sao?

Khi bay trên ngõ hẻm quanh co, tối hù mà họ đã đi bộ lúc trước, Harry nghe thấy cụ Dumbledore lại lẩm bẩm bằng thứ ngôn ngữ lạ lùng nào đó, hòa lẫn với tiếng không khí ban đêm rít bên tai nó. Nó nghĩ nó đã hiểu ra lý do khi cán chổi chòng chành mất một thoáng lúc họ bay vượt qua bức tường ranh

giới để vô sân trường: cụ Dumbledore đang giải hóa những thứ bùa do chính cụ đã yểm xung quanh lâu đài, để họ có thể vô trường một cách nhanh chóng. Dấu hiệu Hắc ám đang nhấp nháy ngay bên trên Tháp Thiên Văn, nơi cao nhất của tòa lâu đài. Điều đó có nghĩa là vụ giết chóc đã xảy ra ở đó?

Cụ Dumbledore đã bay qua bức thành lũy đầy lỗ châu mai và đang leo xuống khỏi chổi; Harry đáp xuống sát bên cụ vài giây sau và nhìn quanh.

Đỉnh Tháp vắng tanh. Cánh cửa dẫn tới cầu thang xoắn dẫn vô lâu đài đóng chặt. Không hề có Dấu hiệu của một cuộc vật lộn, một trận chiến sinh tử hay một xác chết nào.

"Vậy nghĩa là sao?" Harry hỏi cụ Dumbledore, nó ngước nhìn cái đầu lâu xanh lá cây, có lưỡi rắn sáng lóe lên thiệt ác hiểm phía trên họ. "Có phải là Dấu hiệu thật không? Có chắc là có ai đó đã… thưa giáo sư?"

Trong ánh sáng xanh đục phát ra từ Dấu hiệu, Harry thấy cụ Dumbledore đang túm chặt lấy ngực mình bằng bàn tay nám đen.

"Đi đánh thức Severus," cụ Dumbledore nói nhỏ nhưng rành rọt. "Báo cho thầy ấy biết sự việc xảy ra và đưa thầy ấy đến gặp thầy. Không được làm gì khác, không được nói với ai khác, và không được bỏ Áo khoác Tàng hình ra. Thầy sẽ đợi ở đây."

"Nhưng…"

"Con đã thề là tuân lệnh thầy, Harry… Đi!"

Harry hấp tấp chạy ra cánh cửa dẫn tới cầu thang xoắn,

nhưng bàn tay nó vừa mới gần chạm vô cái khoen sắt trên cửa thì nó nghe thấy tiếng chân chạy rầm rập ở phía bên kia cửa. Nó quay lại nhìn cụ Dumbledore, cụ ra hiệu cho nó lùi lại. Harry vừa quay lưng đi vừa rút đũa phép của nó ra.

Cánh cửa bật mở bung và ai đó băng vút qua cửa thét lên: "*Tước khí giới!*"

Toàn thân Harry đột nhiên trở nên cứng đờ và bất động, và nó cảm thấy nó té ngã vô bức tường Tháp, tựa vô đó như một bức tượng lung lay, không thể nhúc nhích hay nói được. Nó cũng không hiểu tại sao sự việc này lại xảy ra - *Tước Khí Giới* chứ đâu phải là bùa Đông Cứng…

Thế rồi, nhờ ánh sáng từ Dấu hiệu Hắc ám, nó thấy cây đũa phép của cụ Dumbledore bay thành hình vòng cung qua bờ thành, và nó hiểu ra… Cụ Dumbledore đã ếm bùa không lời cho Harry bất động, và cái giây cụ thực hiện bùa chú ấy đã phải trả giá bằng cơ hội tự vệ cho chính cụ.

Đứng dựa vô tường thành, với gương mặt trắng bệch, cụ Dumbledore vẫn không tỏ ra dấu hiệu kinh hãi hay lo lắng gì. Cụ thản nhiên nhìn qua kẻ vừa tước khí giới mình và nói, "Chào Draco."

Malfoy tiến lên trước, láo liên dòm quanh thiệt lẹ để kiểm tra coi có phải chỉ có một mình nó và cụ Dumbledore không. Mắt nó rớt xuống cái cán chổi thứ hai.

"Còn ai nữa ở đây?"

"Một câu hỏi lẽ ra ta phải hỏi trò. Hay có phải trò đang hành động một mình không?"

Harry thấy đôi mắt trắng dã của Malfoy dịch trở lại cụ Dumbledore trong ánh sáng xanh nhức nhối của Dấu hiệu Hắc ám.

"Không,"'nó đáp. "Tôi có yểm trợ. Đêm nay có các Tử Thần Thực Tử trong trường của ông đấy."

"Chà chà," cụ Dumbledore nói, cứ như Malfoy vừa trình bày cho cụ một chương trình bài tập về nhà đầy tham vọng. "Hay lắm. Trò kiếm ra cách để đưa bọn chúng vô, phải không?"

"Phải," Malfoy nói, thở hổn hà hổn hển. "Ngay trước mũi ông và ông không bao giờ nhận thấy."

"Thiên tài," cụ Dumbledore nói. "Nhưng mà… tha lỗi cho ta… bây giờ chúng đang ở đâu? Xem ra trò không được trợ sức."

"Họ đụng độ với một tên lính canh của ông. Họ đang đánh nhau bên dưới. Họ sẽ đánh không lâu đâu… Tôi phóng lên trước. Tôi… tôi có một việc phải làm."

"À, vậy thì trò phải tiếp tục làm rồi, trò yêu quý," cụ Dumbledore nói nhẹ ru.

Im lặng. Harry đứng như cầm tù trong cơ thể vô hình, tê liệt của chính nó, trố mắt nhìn hai người, tai nó căng ra để nghe tiếng đánh nhau đằng xa của bọn Tử Thần Thực Tử, và trước mặt nó, Draco Malfoy chẳng làm gì cả, chỉ thao láo dòm cụ Dumbledore, lúc này rõ ràng là cụ đang mỉm cười.

"Draco, Draco, trò không phải là kẻ giết người."

"Làm sao ông biết?" Malfoy độp lại ngay lập tức.

Hình như Malfoy cũng nhận ra những lời ấy nghe thiệt ngớ ngẩn làm sao, Harry thấy hắn đỏ mặt lên trong ánh sáng xanh của Dấu hiệu Hắc ám.

"Ông không biết tôi có thể làm gì đâu," Malfoy nói cứng cỏi hơn. "Ông không biết tôi đã làm những gì đâu."

"À, ta biết chứ," cụ Dumbledore nói nhã nhặn. "Trò sém nữa là giết chết Katie Bell và Ronald Weasley. Trò đang cố gắng, với quyết tâm ngày càng cao, giết ta suốt năm qua. Tha lỗi cho ta, Draco, nhưng mà đó là những cố gắng tội nghiệp… quá tội nghiệp, thành thực mà nói, ta tự hỏi trò có thiệt tình để tim óc vô đó hay không…"

"Có chứ sao không!" Malfoy nói quyết liệt. "Tôi đã thực hiện nó suốt cả năm, và đêm nay…"

Đâu đó bên trong lâu đài, phía dưới lầu, Harry nghe thấy một tiếng rú bị nghẹt lại. Malfoy ngây đờ người ra ngoái lại nhìn.

"Ai đó đang đánh nhau hay ghê," cụ Dumbledore nói kiểu vui chuyện. "Nhưng trò nói… ờ, trò đã tìm được cách rước Tử Thần Thực Tử vô trường của ta, điều mà ta thừa nhận rằng ta đã nghĩ là không thể xảy ra được… trò đã làm việc đó như thế nào?"

Nhưng Malfoy chẳng nói gì: hắn vẫn đang lắng nghe xem cái gì đang diễn ra ở bên dưới, và xem ra hắn cũng đang tê cứng không kém gì Harry.

"Có lẽ trò phải tiếp tục công việc đó một mình thôi vậy," cụ Dumbledore đề nghị. "Rủi kẻ yểm trợ cho trò bị lính gác của

ta hạ gục rồi thì sao? Có lẽ trò đã nhận ra đêm nay cũng có những thành viên khác của Hội Phượng Hoàng ở đây. Mà rốt cuộc thì, thật ra trò đâu cần trợ giúp… Lúc này ta không có đũa phép… Ta không thể tự vệ."

Malfoy vẫn chỉ dòm cụ chằm chằm.

"Thì ra là vậy," cụ Dumbledore nói vẻ tử tế khi Malfoy chẳng cục cựa cũng chẳng lên tiếng. "Chúng chưa tới nhập bọn thì trò còn sợ chưa dám ra tay."

"Tôi không sợ!" Malfoy quát, cho dù nó vẫn không động tĩnh gì để làm cụ Dumbledore bị thương. "Chính ông mới là kẻ phải sợ!"

"Nhưng sao thế? Ta không nghĩ là trò sẽ giết ta, Draco à. Giết chóc không dễ như những kẻ ngây thơ thường tin đâu… Vậy hãy nói cho ta biết, trong khi chúng ta đợi đồng bọn của trò tới… làm cách nào mà trò lén đưa bọn chúng vô đây được? Coi bộ trò phải mất bộn thời gian để tìm ra cách thực hiện việc đó."

Trông dáng bộ Malfoy như thể đang cố chống lại ý muốn thét toáng lên hoặc ói ra. Nó nuốt nước miếng khan và thở sâu vài cái, nhìn cụ Dumbledore trừng trừng, cây đũa phép của nó chĩa thẳng vào tim cụ. Rồi, như thể không kềm nổi mình nữa, nó nói, "Tôi phải sửa lại cái Tủ Biến Mất bị hư nhiều năm rồi không ai dùng. Cái tủ mà thằng Montague bị kẹt vô hồi năm ngoái."

"Àààà."

Tiếng thở dài của cụ Dumbledore hơi giống như tiếng rên

rỉ. Cụ nhắm mắt lại một thoáng.

"Thật thông minh… ta nghĩ nó có một cặp mà."

"Cái kia ở trong tiệm Borgin & Burkes," Malfoy nói, "và chúng tạo nên một dạng như đường đi giữa hai cái với nhau. Thằng Montague bảo với tôi là trong cái lần nó bị kẹt ở trường Hogwarts, nó bị giam hãm nhưng thỉnh thoảng vẫn nghe thấy những gì đang diễn ra trong trường và có khi lại nghe được những việc xảy ra ở trong tiệm, cứ như Tủ Biến Mất đi lại giữa hai nơi, nhưng lại không ai nghe được lão… Cuối cùng nó xoay xở độn thổ ra được, mặc dù nó chưa bao giờ thi qua môn này. Nó mém chết khi làm vậy. Ai cũng nghĩ đó là một câu chuyện thú vị, nhưng tôi là người duy nhất nhận ra nó có ý nghĩa gì… thậm chí lão Borgin cũng không biết… Tôi là người nhận ra có thể có một con đường đi vô trường Hogwarts qua những Tủ Biến Mất nếu tôi sửa được cái tủ hư."

"Rất hay," cụ Dumbledore lầm bầm. "Vậy là bọn Tử Thần Thực Tử có thể đi từ tiệm Borgin & Burkes vô trường để giúp trò… một kế hoạch thông minh, một kế hoạch rất thông minh… và, như trò nói, ở ngay trước mũi ta…"

"Đúng thế," Malfoy nói, thiệt quái dị, hình như nó cảm thấy được an ủi và động viên từ lời khen của cụ Dumbledore. "Đúng vậy đấy!"

"Nhưng cũng có vài lần thì không được như thế," cụ Dumbledore tiếp, "khi trò không chắc mình có sửa được cái Tủ Biến Mất hay không? Và trò liền dùng đến chiêu độc địa và xấu xa là gởi cho ta một sợi xâu chuỗi bị ếm, nhưng nó lại đến sai địa chỉ… còn rượu mật ong tẩm độc là thứ mà ta ít có khả

năng sẽ uống nhất…”

“Ồ ồ, ông vẫn không nhận ra ai đứng đằng sau tất cả những vụ này, đúng không?” Malfoy cười khẩy khi cụ Dumbledore hơi trượt xuống bức tường, sức mạnh trong hai chân cụ rõ ràng đang mất đi, và Harry cố ráng một cách vô hiệu và câm nín chống lại cái bùa đang quấn chặt nó.

“Thật ra thì ta biết,” cụ Dumbledore nói. “Ta chắc chắn đó là trò.”

“Thế thì sao ông không ngăn tôi lại?” Malfoy chất vấn.

“Có chứ, Draco. Giáo sư Snape luôn canh chừng trò theo lệnh của ta…”

“Gã ấy không làm theo lệnh *ông*, gã đã hứa với mẹ tôi…”

“Dĩ nhiên đó là những gì thầy ấy nói với trò, Draco, nhưng…”

“Gã là gián điệp hai mang, lão già khờ khạo à, gã không làm việc cho ông đâu, đó là ông nghĩ thế thôi!”

“Trò với ta chắc phải bất đồng với nhau về điều đó thôi, Draco à. Một điều chắc chắn là ta tin tưởng giáo sư Snape…”

“Rồi, thế thì ông chẳng nắm được gì rồi!” Malfoy mỉa mai. “Gã đã liên tục đòi giúp đỡ tôi… thèm muốn tất cả vinh quang cho riêng gã… muốn được nhúng tay vô hành động đôi chút… *Trò đang làm cái gì đó? Trò đã làm vụ sợi xâu chuỗi à, thiệt ngu ngốc, vụ đó có thể đã làm hỏng tất cả mọi việc*... Nhưng mà tôi không hé môi cho gã biết tôi đang làm gì trong Phòng Theo Yêu Cầu. Ngày mai gã sẽ tỉnh giấc và tất cả sẽ chấm hết, và gã sẽ không còn là cục cưng của Chúa tể Hắc Ám nữa, gã

sẽ chẳng là gì nếu so với tôi cả, chẳng là cái quái gì!"

"Thiệt đáng hài lòng," cụ Dumbledore nói hòa nhã. "Tất cả chúng ta đều thích được ghi nhận đúng mức về công việc khó nhọc của mình… nhưng dẫu sao thì chắc chắn trò cũng phải có đồng lõa… ai đó ở làng Hogsmeade, ai đó có thể lén dúi vô giỏ của Katie cái… cái… aaaaa…"

Cụ Dumbledore lại nhắm mắt và gục đầu, như thể cụ sắp ngủ đến nơi.

"… dĩ nhiên… Rosmerta. Bà ấy đã bị yểm Lời nguyền Độc Đoán bao lâu rồi?"

"Cuối cùng cũng biết được điều đó, hả?" Malfoy châm chọc.

Lại một tiếng rú nữa từ dưới lầu, còn lớn hơn tiếng rú vừa nãy. Malfoy sợ sệt ngó ra sau một lần nữa, rồi lại nhìn cụ Dumbledore - cụ vẫn đang nói tiếp, "Vậy là Rosmerta tội nghiệp bị ép buộc phải rình rập trong chính phòng tắm của mình và chuyển xâu chuỗi cho bất kỳ học sinh nào của trường Hogwarts vô đó một mình mà không có ai theo cùng? Rồi rượu mật ong tẩm độc… Hừ, rất tự nhiên, Rosmerta có thể chuốc độc giùm cho trò trước khi bà ấy gởi chai rượu cho thầy Slughorn, tin rằng đó là món quà Giáng sinh cho ta… Phải, thật gọn gàng… rất tươm tất… thầy Filch hiền từ dĩ nhiên sẽ không kiểm tra chai rượu của quý bà Rosmerta… Cho ta biết, trò liên lạc với bà Rosmerta như thế nào? Ta cứ nghĩ chúng ta kiểm soát hết được tất cả những hình thức thông tin liên lạc vô và ra khỏi trường rồi chứ."

"Đồng xu được yểm bùa," Malfoy nói, cứ như nó được giục

giã phải nói tiếp, mặc dù bàn tay cầm đũa phép của nó đang run lên thảm hại. “Tôi có một đồng xu và bà ấy có một đồng xu khác và tôi gởi cho bà ấy những thông điệp…”

“Có phải đó là phương thức thông tin bí mật mà cái nhóm tự gọi là Đoàn quân Dumbledore sử dụng hồi năm ngoái không?” Cụ Dumbledore hỏi. Giọng cụ nhẹ và bình thường, nhưng Harry thấy khi nói điều đó cụ tuột thấp vài phân xuống dọc bức tường.

“Phải, tôi lấy ý tưởng từ bọn chúng,” Malfoy nói, với một nụ cười xoắn vẹo. “Tôi cũng nảy ra ý tưởng tẩm độc rượu mật ong từ con Granger Máu bùn, tôi nghe con đó nói chuyện trong thư viện là lão Filch không nhận ra chất độc…”

“Làm ơn đừng dùng cái từ đầy *xúc phạm* đó trước mặt ta,” cụ Dumbledore nói.

Malfoy phá ra cười ồm ồm.

“Ông còn lưu ý đến việc tôi nói ‘Máu bùn’ khi tôi sắp giết ông à?”

“Ừ,” cụ Dumbledore nói, và Harry thấy hai bàn chân cụ trượt xuống sàn khi cụ vẫn cố giữ cho đứng thẳng. “Nhưng về việc trò định giết ta, Draco, nãy giờ trò có mấy phút dài rồi. Chúng ta hoàn toàn có một mình. Ta đang vô phương tự vệ còn hơn cả mơ ước của trò, và trò vẫn chưa ra tay…”

Miệng Malfoy xoắn vặn lại một cách vô tình, như thể nó vừa nhai phải một cái gì đó đắng nghét.

“Giờ, về việc đêm nay,” cụ Dumbledore tiếp, “ta hơi thắc mắc nó xảy ra như thế nào… trò biết là ta rời khỏi trường hả?

À mà dĩ nhiên," cụ Dumbledore tự trả lời câu hỏi của mình, "Rosmerta thấy ta rời khỏi, bà ấy báo cho trò biết bằng cách dùng đồng tiền tinh khôn của trò, ta chắc chắn…"

"Đúng thế," Malfoy nói. "Nhưng bà ta chỉ nói ông đi uống chút gì đó, ông sẽ quay lại…"

"Ờ, đúng là ta có uống đàng hoàng… và ta đã trở về… tàm tạm," cụ Dumbledore lẩm bẩm. "Vì vậy trò quyết định giăng bẫy ta?"

"Chúng tôi quyết định phóng Dấu hiệu Hắc ám lên Tháp và nhử cho ông cuống quýt chạy lên đây, để coi ai bị giết," Malfoy nói. "Và nó hiệu nghiệm!"

"Ờ… đúng mà không đúng…" cụ Dumbledore nói. "Nhưng ta có thể nghĩ rằng không ai bị giết chứ hả?"

"Có người chết rồi," Malfoy nói và giọng nó hình như cao vút lên tới quãng tám khi nói thế. "Một trong những lính canh của ông… tôi không biết là đứa nào, trời tối quá… tôi dẫm phải xác nó… Tôi được yêu cầu hãy chờ ở trên đây khi ông quay về, chỉ tại bọn Phượng Hoàng của ông cản đường."

"Đúng, họ làm đấy," cụ Dumbledore nói.

Một tiếng nổ và những tiếng la hét từ bên dưới, lớn hơn bao giờ hết; nghe như người ta đang chiến đấu ngay trên cầu thang xoắn dẫn đến chỗ cụ Dumbledore, Malfoy và Harry đứng; trái tim Harry giộng bịch bịch câm lặng trong bộ ngực tàng hình của nó… ai đó đã chết… Malfoy đã bước qua xác người ấy… nhưng đó là ai?

"Còn một ít thời gian; xét trên nhiều khía cạnh" cụ

Dumbledore nói. “Vậy, chúng ta hãy thảo luận lựa chọn của trò nào, Draco.”

“Lựa chọn *của tôi!”* Malfoy nói lớn. “Tôi đang đứng đây, đũa phép trong tay… tôi sắp giết ông…”

“Cậu bé thân mến của ta, chúng ta thôi giả đò thêm về chuyện này đi. Nếu trò định giết ta thì đáng lẽ trò phải làm ngay khi Tước Khí Giới của ta chứ, đáng lẽ không được dừng lại để có cuộc tán gẫu dễ chịu về phương thức với phương tiện này chứ.”

“Tôi không có lựa chọn nào khác!” Malfoy nói, và nó đột nhiên trắng bệch ra hệt như cụ Dumbledore. “Tôi phải làm việc đó! Ngài sẽ giết tôi! Ngài sẽ giết cả gia đình tôi!”

“Ta rất hiểu sự khó khăn ở vị trí của trò” cụ Dumbledore nói. “Trò nghĩ coi, tại sao ta không đối phó với trò từ trước khi sự việc này xảy ra? Bởi vì ta biết rằng trò chắc chắn sẽ bị giết nếu Chúa tể Voldemort nhận ra là ta nghi ngờ trò.”

Malfoy nhăn mặt trước âm thanh của cái tên đó.

“Ta không dám nói với trò về nhiệm vụ mà ta biết trò đã phải thực hiện, phòng trường hợp hắn dùng phép Đọc Tư Tưởng để chống lại trò,” cụ Dumbledore tiếp. “Nhưng bây giờ, cuối cùng chúng ta có thể nói huỵch toẹt với nhau… rằng chưa có thiệt hại gì xảy ra cả, trò chưa làm ai bị thương, mặc dù trò rất may mắn là những nạn nhân bất đắc dĩ của trò vẫn còn sống… ta có thể giúp trò, Draco.”

“Không, ông thì làm được gì,” Malfoy nói, bàn tay cầm đũa phép của nó run bắn lên. “Không ai có thể giúp được. Ngài bắt

tôi phải làm điều đó, không thì ngài sẽ giết tôi. Tôi không có lựa chọn."

"Về với phe chính nghĩa đi, Draco, và chúng ta có thể che giấu trò hoàn hảo hơn trò có thể tưởng tượng ra. Còn gì nữa nhỉ, ta cũng có thể phái những thành viên của Hội Phượng Hoàng tới để đưa mẹ trò đi trốn ngay trong đêm nay. Lúc này cha của trò đang an toàn trong ngục Azkaban… khi việc xảy đến chúng ta cũng có thể bảo vệ ông ấy… Hãy về phe chính nghĩa, Draco… Trò không phải là kẻ sát nhân…"

Draco trố mắt dòm cụ Dumbledore.

"Nhưng tôi đã đi xa được đến thế này, đúng không?" Nó nói chậm rãi. "Người ta nghĩ tôi sẽ chết khi cố làm điều này, nhưng tôi ở đây… và ông đang nằm dưới tay tôi… Tôi là người có đũa phép, mạng ông là do tôi định đoạt."

"Không phải, Draco," cụ Dumbledore nói khẽ. "Quyền sinh sát là của ta, không phải của trò, chuyện đó giờ mới rắc rối."

Malfoy không nói gì. Miệng nó há hốc, bàn tay cầm đũa phép vẫn run bần bật. Harry nghĩ bàn tay ấy có hơi hạ xuống một chút…

Nhưng bất thình lình, có tiếng những bước chân nện rầm rập lên những bậc thang, và một giây sau, Malfoy bị gạt bắn khỏi lối đi khi bốn người mặc áo chùng đen lao vù qua cửa vô đỉnh tháp. Vẫn cứng đờ, dòm không chớp mắt, Harry kinh hãi dán tịt mắt vô bốn người lạ: dường như bọn Tử Thần Thực Tử đã thắng trận chiến bên dưới.

Một gã đàn ông u bướu sần sùi, mắt hiếng một cách quái dị

phọt ra một tiếng cười khọt khẹt.

“Dumbledore trong góc tường!” Gã nói, và quay qua một mụ đàn bà nhỏ, mập lùn trông có vẻ như là em gái của gã, mụ này đang cười khoái trá. “Dumbledore không đũa phép, Dumbledore có một mình! Giỏi lắm, Draco, giỏi lắm!”

“Chào Amycus,” cụ Dumbledore điềm tĩnh nói, như thể chào một người tới dự tiệc trà. “Anh còn mang theo cả Alecto nữa… duyên dáng…”

Mụ đàn bà nhếch một nụ cười gằn, giận dữ.

“Bộ lão nghĩ mấy lời giỡn nhảm nhí đó của lão sẽ giúp lão trên giường hấp hối sao?” Mụ nhạo báng.

“Giỡn? Không, không phải, đó là phong cách rồi,” cụ Dumbledore đáp.

“Làm đi,” tên lạ mặt đứng gần Harry nhất nói; đó là một tên cao lớn, to bè có tóc và ria xám rối bết, bộ áo chùng đen Tử Thần Thực Tử của hắn coi bộ chật ních, khó chịu. Hắn có một giọng nói không giống như bất cứ giọng nói nào mà Harry từng nghe: như tiếng chó sủa ông ổng. Harry ngửi thấy một mùi hổ lốn pha trộn giữa bụi đất, mồ hôi và, không thể lầm lẫn được, là mùi máu tỏa ra nồng nặc từ hắn. Bàn tay nhớp nháp của hắn có những móng tay dài sọc, vàng khè.

“Phải mi đó không, Fenrir?” Cụ Dumbledore hỏi.

“Tao đây,” gã kia rít chói tai. “Hài lòng được gặp tao hả, Dumbledore?”

“Ồ không, ta không thể nói rằng ta hài lòng được…”

Fenrir Greyback bành miệng ra cười, nhe hàm răng nhọn hoắt. Máu chảy rỉ rả xuống cằm hắn và hắn thủng thỉnh liếm mép một cách gớm ghiếc.

“Nhưng lão thừa biết tao mê con nít đến thế nào mà, lão Dumbledore.”

“Ta suy ra rằng bây giờ mi tấn công người ngay cả khi không có trăng tròn, phải không? Đây là điều bất thường nhất… mi đã phát triển đến độ thèm thịt người sống đến nỗi không thể thỏa mãn một tháng một lần sao?”

“Đúng thế,” Greyback nói. “Việc ấy khiến lão sốc hả, Dumbledore? Khiến lão sợ hả?”

“Hừm, ta không thể giả bộ rằng việc đó không làm ta có hơi gớm ghiếc một chút,” cụ Dumbledore nói. “Hừ, ta có hơi sốc là sốc do anh Draco đây đã mời mi, tất cả bọn mi, vô trường nơi bạn bè của anh ta sống…”

“Không phải,” Draco thở hổn hển. Nó không nhìn Greyback; có vẻ như nó không muốn liếc mắt nhìn hắn chút nào. “Tôi không biết ông ta sẽ tới.”

“Tao không muốn bỏ lỡ chuyến tàu tới Hogwarts, lão Dumbledore.” Greyback gầm eo éo. “Không đời nào khi mà có những cái cổ họng sẵn sàng cho tao rứt… mê ly… mê ly…”

Rồi hắn giơ một móng tay vàng khè lên và xỉa mấy cái răng cửa của mình, nhìn cụ Dumbledore một cách quỷ quyệt.

“Tao có thể thịt lão sau cùng, Dumbledore à…”

“Dẹp đi,” tên Tử Thần Thực Tử thứ tư gằn giọng. Gã có

một gương mặt độc ác, nặng trịch. “Chúng ta đã nhận được lệnh rồi, Draco sẽ làm việc đó. Nào, Draco, lẹ lên.”

Draco đang tỏ ra thiếu kiên quyết hơn bao giờ hết. Nó lộ vẻ khiếp đảm khi nhìn chòng chọc vô mặt cụ Dumbledore, mặt cụ giờ thậm chí còn tái hơn, và hình như thấp hơn bình thường, bởi vì cụ đã trượt xuống bức tường thành khá xa.

“Dù sao thì lão cũng không trụ lâu được trên đời này, nếu tụi bây hỏi tao!” Gã đàn ông bị lé nói, có tiếng cười giễu cợt của em gái gã phụ họa. “Coi lão kìa… Có gì xảy ra với lão vậy, Dumby?”

“Ồ, sức kháng cự yếu hơn, phản xạ tự nhiên chậm hơn, Amycus à,” cụ Dumbledore trả lời. “Tóm lại là tuổi già… một ngày nào đó, có lẽ nó cũng sẽ xảy ra với anh… nếu anh may mắn…”

“Thế là ngụ ý gì, lão ngụ ý gì?” Tên Tử Thần Thực Tử rú lên, điên dại một cách đột ngột. “Lúc nào cũng thế, phải không, Dumby, chả nói gì chả làm gì, tao thậm chí không biết tại sao Chúa tể Hắc Ám lại mất công giết mày! Lẹ lên Draco, làm đi!”

Nhưng đúng lúc đó, tiếng giao chiến kịch liệt lại nổi lên từ bên dưới và một giọng quát lớn, *“Chúng chặn cầu thang rồi… Rút nhỏ lại, RÚT NHỎ LẠI!”*

Trái tim Harry nhảy vọt lên: vậy là bốn tên này chưa loại được hết tất cả những người chống cự, mà chỉ đột phá qua vòng chiến để lên đỉnh Tháp, và căn cứ vô những tiếng ồn đó, thì đã có một hàng rào chắn đằng sau chúng…

“Nào, Draco, lẹ lên!” Tên có vẻ mặt tàn bạo điên tiết nói.

Nhưng bàn tay của Draco đang run rẩy tệ hại đến nỗi nó gần như không thể nhắm được.

“Để tao làm,” Greyback gầm gừ, lao về phía cụ Dumbledore với hai bàn tay vươn tới, hàm răng nhe ra đầy tức giận.

“Tao bảo không!” Gã mặt hung ác quát lớn; một ánh chớp lóe lên và tên người hóa thú bị bắn văng ra khỏi lối đi; hắn bám vô bức tường bao quanh tháp và giãy giãy, trông tức tối vô cùng. Tim Harry đang đập mạnh đến nỗi dường như không thể không ai thấy nó đang đứng đó, bị cầm tù vì bùa ếm của cụ Dumbledore… nếu có thể nhúc nhích thì nó đã có thể tung ra một lời nguyền từ dưới Áo khoác…

“Draco, làm đi, không thì tránh sang bên cho một đứa bọn tao…” Mụ đàn bà ré lên, nhưng đúng vào khoảnh khắc ấy cửa dẫn lên đỉnh tháp bật tung một lần nữa, và đứng sựng đó là thầy Snape, đũa phép nắm chặt trong tay khi đôi mắt đen của ông ta quét qua toàn cảnh, từ cụ Dumbledore gục quỵ xuống tường, đến bốn tên Tử Thần Thực Tử, kể cả tên người sói nổi điên, và Malfoy.

“Chúng tôi có một rắc rối, Snape à,” Amycus u bướu nói, mắt gã và cây đũa phép của gã gắn chặt vô cụ Dumbledore. “Thằng nhóc không thể…”

Nhưng một người nào đó nữa vừa mới gọi tên thầy Snape, hơi nhẹ.

“Severus…”

Âm thanh đó khiến Harry sợ điếng hồn hơn bất cứ thứ gì nó đã trải qua suốt cả đêm nay. Lần đầu tiên, cụ Dumbledore đang van nài.

Thầy Snape không nói gì, chỉ bước tới trước và thô bạo đẩy Malfoy tránh đường. Ba tên Tử Thần Thực Tử lùi lại, im thin thít. Ngay cả tên người sói cũng phục tùng hoàn toàn.

Thầy Snape nhìn trừng trừng cụ Dumbledore một lúc, và có nét khiếp sợ pha lẫn căm ghét khắc sâu trong những đường hằn nhăn nhúm trên gương mặt.

"Severus… làm ơn…"

Thầy Snape giơ cây đũa phép của mình lên và chỉ thẳng vào cụ Dumbledore.

Avada Kedavra!

Một luồng ánh sáng xanh lá cây bắn vút ra từ đầu đũa phép của Snape và trúng trọn lồng ngực cụ Dumbledore. Tiếng thét kinh hoàng của Harry không thể dứt khỏi thân nó; im lặng và bất động, Harry bị ép phải chứng kiến khi cụ Dumbledore bay bổng lên không: trong chớp mắt cụ dường như treo lơ lửng bên dưới hình cái đầu lâu sáng rực, và rồi cụ từ từ rớt ngược trở xuống, như một con búp bê vải lớn, qua khỏi bức tường có lỗ châu mai và khuất khỏi tầm mắt.

28

CUỘC ẢO TẬU CỦA HOÀNG TỬ

Harry cảm thấy như thể nó cũng đang bị quăng lên trời; *việc đó đã không xảy ra… nó không thể nào xảy ra được…*

"Ra khỏi đây, lẹ," Snape ra lệnh.

Hắn tóm lấy cổ Malfoy nhấc lên và thúc nó đi qua cửa, vượt lên trước bọn còn lại; Greyback và anh em nhà tên mập lùn theo sau, cả hai tên này đang hồng hộc thở đầy phấn khích. Khi chúng biến mất qua cánh cửa, Harry nhận ra nó đã có thể cử động trở lại; cái đang giữ nó tê liệt dựa vào tường lúc này không phải là pháp thuật mà là nỗi kinh hoàng và sững sờ. Nó liệng cái Áo khoác Tàng hình qua một bên khi tên Tử Thần Thực Tử mặt mày bặm trợn, tên cuối cùng rời khỏi đỉnh Tháp, đang biến mất qua cánh cửa.

"Bất Động Toàn Thân!"

Tên Tử Thần Thực Tử oằn cong người như thể bị một vật rắn đập trúng vô lưng, và hắn đổ nhào xuống sàn, ngay đơ như một bức tượng sáp, nhưng khi hắn chưa kịp chạm đất thì Harry

đã lật đật leo qua người hắn và chạy xuống cầu thang xoắn tối om.

Cảm giác hãi hùng xé toạc trái tim Harry… nó vừa cần phải tới chỗ cụ Dumbledore, vừa cần phải đuổi bắt cho được Snape… bằng cách này hay cách khác, hai việc này có mối liên kết với nhau… nó có thể lật ngược lại những gì vừa mới xảy ra nếu nó thực hiện được cả hai việc đó… cụ Dumbledore không thể chết được…

Nó phóng vù xuống mười bậc thang xoắn ốc cuối cùng và dừng lại nơi chân cầu thang, cây đũa phép giơ cao: quãng hành lang sáng lờ mờ này bụi mù; hình như một nửa mái trần đã sụp xuống và một cuộc huyết chiến đang diễn ra trước mắt nó, nhưng ngay khi đang cố căng mắt coi xem ai đánh với ai thì nó nghe thấy cái giọng nói đáng căm giận đó quát tháo, *"Xong rồi, đi thôi!"* và nó thấy Snape vụt biến ngay khúc quẹo cuối hành lang; hắn và Malfoy hình như đã băng ngang trận hỗn chiến mà không hề hấn gì. Khi Harry phóng theo bọn chúng, một trong những tên đang đánh nhau liền tách khỏi cuộc đấu và bay về phía nó: đó là tên người hóa thú, Greyback. Hắn đè úp lên mình Harry trước khi nó kịp giơ đũa phép lên: Harry té ngửa ra sau, cùng với đám tóc rối bết, bẩn thỉu quét vô mặt, mùi tanh của máu và mồ hôi xộc đầy lỗ mũi và miệng nó, hơi thở nóng ran, thèm thuồng kề ngay cổ họng nó…

"Bất động Toàn thân!"

Harry cảm giác Greyback đổ ụp lên người nó; với một cố gắng phi thường, nó đẩy tên người sói ra cho rớt xuống sàn, trong lúc đó một luồng ánh sáng xanh lá cây bay về phía nó;

nó hụp xuống né và chạy, chúi đầu ra trước, xông vô trận chiến. Bàn chân nó đạp phải cái gì mềm mềm và trượt trên sàn, nó chúi nhủi: có hai thây người đang nằm đó, úp mặt vô một vũng máu, nhưng không có thời gian để mà xem xét: lúc này Harry đã thấy một mái tóc đỏ tung bay như ngọn lửa ở trước mặt: Ginny đang kẹt trong trận chiến với tên Tử Thần Thực Tử u bướu Amycus, hắn tới tấp phóng hết bùa này đến bùa khác vào Ginny trong khi cô bé né trối chết: Amycus cười khành khạch, khoái chí thưởng thức trò thể thao: *"Hành hạ... Hành hạ...* mày không bao giờ có thể nhảy múa nữa đâu, con nhãi xinh…"

"Ngăn lại!" Harry thét lên.

Cú điểm huyệt của Harry trúng ngay ngực Amycus: hắn éc lên một tiếng đau đớn, hai chân nhấc bổng lên và văng vô bức tường đối diện, tuột xuống rồi rớt khỏi tầm mắt. Sau lưng Ron, giáo sư McGonagall và thầy Lupin, mỗi người đang đấu tay đôi với từng tên Tử Thần Thực Tử một; cách họ một chút, Harry thấy cô Tonks đang chiến đấu với một tay pháp sư tóc vàng lực lưỡng, tên này đang phóng lời nguyền ra tung tóe, những lời nguyền dội bưng bưng từ những bức tường xung quanh, làm nứt đá, bể tan những cửa sổ gần đó nhất…

"Harry, anh từ đâu ra vậy?" Ginny hét vang, nhưng không có thời gian để trả lời cô bé. Harry cúi đầu xuống và chạy lẹ về phía trước, tránh được một cú nổ ngay trên đầu nó trong gang tấc, những mẩu tường vỡ trút như mưa xuống cả đám: Snape không được chạy thoát, nó phải đuổi kịp Snape…

"Bắt *nó,"* giáo sư McGonagall thét to và Harry liếc thấy mụ

Tử Thần Thực Tử Alecto tháo chạy xuống hành lang, với hai cánh tay giơ cao quá đầu, anh trai mụ chạy ngay sau mụ. Harry liền vọt theo chúng, nhưng bàn chân nó vướng phải thứ gì đó và giây sau nó đã nằm vắt ngang qua cẳng chân của ai đó: nhìn quanh, nó thấy gương mặt tròn xoe, tái mét của Neville úp chụp xuống sàn.

"Neville, là bồ…?"

"Mình ổn mà," Neville lắp bắp, nó đang ôm chặt lấy bụng, "Harry… thầy Snape với Malfoy… chạy qua…"

"Mình biết, mình đang rượt theo!" Từ mặt sàn, Harry vừa nói vừa nhắm một lời nguyền vô tên Tử Thần Thực Tử tóc vàng bự con, kẻ đang gây náo loạn nhất: tên này rú lên một tiếng đau đớn khi lời nguyền tông ngay giữa mặt; hắn quay mòng mòng, loạng choạng và rồi chạy thục mạng theo sau hai anh em nhà kia.

Harry lồm cồm bò dậy khỏi sàn nhà và bắt đầu lao dọc theo hành lang, mặc kệ những tiếng nổ phía sau lưng, tiếng của những người khác thét gọi nó quay trở lại, và tiếng kêu nín lặng của những hình hài nằm dưới sàn, nó chưa biết số phận họ thế nào…

Nó lượn ngay khúc cua, đôi giày thể thao của nó dính máu trơn trợt; Snape đã có được sự khởi hành vô cùng thuận lợi - có thể hắn đã chui vô Tủ Biến Mất trong Phòng Theo Yêu Cầu, hoặc các thành viên Hội Phượng Hoàng đã tới đó trước để bảo vệ tủ, ngăn không cho bọn Tử Thần Thực Tử tháo lui theo đường ấy? Harry chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng bàn chân của chính nó chạy huỳnh huỵch, tim nó đập thình thịch khi

chạy dọc theo hành lang vắng tanh kế tiếp, nhưng rồi nó phát hiện ra một dấu chân đầy máu, cho thấy rằng có ít nhất một tên Tử Thần Thực Tử đào tẩu đang hướng về cổng trước - có lẽ Phòng Theo Yêu Cầu đã bị chặn thật rồi.

Nó lượn thêm một khúc cua nữa và một lời nguyền bay sượt qua người nó; nó vọt ra sau một bộ áo giáp đã nổ banh; nhìn thấy hai anh em tên Tử Thần Thực Tử đang chạy xuống dãy cầu thang đá hoa cương ở phía trước, nó liền nhắm những cú điểm huyệt vô chúng, nhưng chỉ trúng mấy bà phù thủy đội tóc giả trong một bức chân dung ở chiếu nghỉ - họ vừa rú lên inh ỏi vừa chạy dạt sang những bức tranh hàng xóm; khi Harry nhảy qua những mảnh vụn của áo giáp, nó nghe thấy có thêm những tiếng thét những tiếng la - những người khác trong lâu đài hình như vừa bừng tỉnh giấc…

Harry hối hả chạy về phía một ngõ tắt, hy vọng sẽ vượt qua hai anh em nhà kia và xáp được gần Snape và Malfoy, bọn chúng giờ này chắc đã xuống tới sân. Không quên nhảy cóc qua những bậc thang biến mất ở quãng giữa cái cầu thang bị giấu kín, Harry phóng qua một tấm thảm thêu ở chân cầu thang và vọt vô một hành lang, nơi một đám học trò nhà Hufflepuff mặc đồ ngủ đang đứng lố nhố, hốt hoảng.

“Harry! Tụi này nghe thấy tiếng ồn và có ai nói gì đó về bọn Tử Thần Thực Tử…” Ernie Macmillan vừa bắt đầu…

“Tránh ra!” Harry thét lên, đẩm bay hai thằng con trai qua một bên khi phóng về phía đầu cầu thang và bay xuống nốt quãng cầu thang đá còn lại. Cánh cửa trước bằng gỗ sồi đã mở tung; có những vệt máu trên các phiến đá lát sàn và vài đứa

học trò kinh hãi đứng cúp rúp nép vô tường, một hay hai đứa vẫn còn đưa cánh tay lên che mặt; chiếc đồng hồ cát khổng lồ của nhà Gryffindor bị một lời nguyền đánh trúng, những viên bi hồng ngọc bên trong còn đang rơi, với một tiếng "cách" thiệt to, đổ xuống sàn đá phiến ngay bên dưới.

Harry băng vút qua Tiền Sảnh và lao ra khoảng sân tối; nó nhận ra có ba hình thù đang chạy băng qua bãi cỏ, hướng về cánh cổng, mà vượt qua khỏi đó là chúng có thể độn thổ. Căn cứ theo hình dáng thì đó là tên Tử Thần Thực Tử khổng lồ tóc vàng, trước hắn một chút, là Snape và Malfoy…

Bầu không khí ban đêm lạnh giá chém vô buồng phổi Harry khi nó vút đuổi theo bọn kia; nó thấy một chớp sáng xẹt lên ở đằng xa, trong giây lát chiếu rõ mục tiêu cho nó; nó không biết luồng sáng ấy là gì nhưng vẫn mải miết chạy, nó chưa tới đủ gần để nhắm một lời nguyền cho trúng đích…

Lại một luồng chớp, những tiếng thét, những tia sáng xẹt trả miếng, và Harry đã hiểu: bác Hagrid vừa chui từ trong chòi ra và đang cố chặn không cho bọn Tử Thần Thực Tử chạy thoát; và mặc dù mỗi hơi thở như mỗi mũi dao rạch vô buồng phổi cùng vết thốn nơi ngực tựa như lửa đốt, nhưng Harry vẫn phóng hết tốc lực trong lúc một giọng nói tự dưng vang lên trong đầu nó: *Không phải bác Hagrid… không phải bác Hagrid…*

Bỗng, một cái gì đó thúc mạnh vô eo Harry và nó té nhào về phía trước, mặt cà xuống đất, máu ộc ra cả hai lỗ mũi: nó biết, ngay cả khi đang lộn nhào, đũa phép sẵn sàng, rằng hai anh em mà nó vừa qua mặt nhờ đi ngõ tắt đang ở ngay sát sau

lưng…

"Ngăn lại!" Harry thét lớn khi lộn một vòng nữa, nằm cuộn sát mặt đất tối thui, và như một phép màu, cú điểm huyệt của nó trúng một trong hai tên, tên này loạng choạng rồi té lăn cù, vướng đè lên trên tên còn lại, Harry nhổm dậy và phóng tiếp, rượt theo Snape…

Và bây giờ thì nó đã thấy cái bóng lừng lững của bác Hagrid, được ánh sáng từ vầng trăng lưỡi liềm thình lình ló ra từ sau những đám mây soi tỏ; gã Tử Thần Thực Tử tóc vàng đang nhắm hết lời nguyền này tới lời nguyền khác vô người giữ khóa, nhưng sức mạnh vô song của bác Hagrid, cùng với lớp da cứng cáp mà bác thừa hưởng được từ người mẹ khổng lồ dường như đang bảo vệ bác; tuy nhiên Snape và Malfoy vẫn đang cắm cổ chạy; bọn chúng chẳng mấy chốc sẽ qua tới bên kia cánh cổng và có thể làm phép Độn Thổ…

Harry lao băng qua bác Hagrid và đối thủ của bác nhắm cái lưng của Snape và thét vang, *"Bất động!"*

Nó nhắm hụt; tia sáng đỏ bay vút qua đầu Snape; hắn gầm lên, *"Chạy đi, Draco!"* rồi quay lại; hắn và Harry cách nhau chừng hai mươi thước, gườm gườm nhìn nhau trước khi cả hai cùng lúc giơ đũa phép lên.

"*Hành…*"

Nhưng Snape đỡ được lời nguyền ấy, hất Harry té ngửa ra sau trước khi nó có thể hoàn tất lời nguyền; Harry lộn vòng và bò lên lại cùng lúc tên Tử Thần Thực Tử khổng lồ đằng sau nó rống vang, *"Đốt cháy!"* Harry nghe một tiếng nổ đinh tai và một mảng sáng màu cam loằng ngoằng tràn lên tất cả; nhà của

bác Hagrid bốc cháy.

"Con Fang ở trong đó, đồ quỷ…!" Bác Hagrid gầm vang.

"Hành…" Harry thét lên lần thứ hai nhắm vô cái thân hình ở phía trước được ánh lửa nhảy múa chiếu sáng, nhưng Snape đã khóa chặt cú đòn này một lần nữa; Harry thấy hắn cười khẩy.

"Không lời nguyền Không Thể Tha Thứ nào phọt ra được khỏi mày đâu, Potter!" Hắn quát lên qua ngọn lửa đang lan nhanh, trong tiếng gào của bác Hagrid và tiếng rú điên dại của con Fang bị kẹt. "Mày không đủ thần kinh cũng không đủ khả năng…"

"Tống…" Harry thét lớn, nhưng Snape đã làm trệch cú ếm bùa chỉ bằng một cái phất tay lười nhác.

"Đấu lại coi!" Harry quát hắn. "Đấu lại coi, đồ hèn…"

"Hèn, mày gọi tao thế hả, Potter?" Snape quát lại. "Cha mày cũng không bao giờ dám tấn công tao trừ phi có bốn chọi một, tao tự hỏi mày gọi cha mày là gì?"

"*Bất*…"

"Còn bị chặn nữa, chặn nữa, chặn nữa tới chừng nào mày học được cách câm miệng và đóng óc mày lại, Potter à!" Snape vừa cười hịch hịch vừa táng cho lời nguyền chệch đi một lần nữa. "Bây giờ thì, *biến!"* Hắn quát tên Tử Thần Thực Tử khổng lồ đằng sau Harry. "Tới lúc biến rồi, trước khi Bộ Pháp thuật đến…"

"*Ngăn*…"

Nhưng Harry chưa kịp kết thúc cú điểm huyệt này, thì một cơn đau khủng khiếp chộp lấy nó; nó quỵ sấp xuống cỏ, có ai đó đang thét vang, nó sẽ chết chắc vì cơn đau này, Snape sẽ tra tấn hành hạ nó tới chết, hoặc tới khi phát điên…

"Không!" Giọng Snape rống lên và cơn đau chấm dứt một cách đột ngột cũng y như lúc bắt đầu; Harry nằm úp cuộn dưới cỏ tối mịt mùng, nắm chặt cây đũa phép của nó và thở hồng hộc; đâu đó phía trên đầu nó, Snape đang quát, "Trò quên mệnh lệnh của chúng ta rồi à? Potter thuộc về Chúa tể Hắc Ám… Chúng ta phải để nó lại! Đi! Đi!"

Và Harry cảm thấy mặt đất rung chuyển dưới mặt nó khi hai anh em nhà kia cùng tên Tử Thần Thực Tử khổng lồ tuân lệnh chạy về phía cổng. Harry buột thốt lên một tiếng rú căm phẫn: trong khoảnh khắc đó nó bất cần biết nó sống hay chết; cố đứng lên trở lại, nó chập choạng lao bừa về phía Snape, con người mà bây giờ nó căm ghét không thua gì chính Voldemort…

"Cắt đứt…"

Snape phẩy đũa phép và lời nguyền của Harry lại bị đẩy lui; nhưng bây giờ Harry chỉ còn cách hắn chừng nửa thước, và cuối cùng thì nó đã có thể thấy rõ gương mặt của Snape: hắn không còn cười khẩy hay nhạo báng nữa; ánh lửa sáng rực soi rõ một gương mặt tức giận điên cuồng. Dồn hết sức tập trung, Harry nghĩ, *"Khinh…"*

"Đừng, Potter!" Snape rú lên. Một tiếng ẦM long trời và Harry bay ngược ra sau, và lại rớt xuống đất thiệt mạnh, lần này cây đũa phép của nó bay vuột khỏi tay. Nó nghe tiếng bác

Hagrid gầm lên và tiếng con Fang tru khi Snape tiến sát lại và nhìn xuống nó, sóng sượt, không đũa phép và vô phương tự vệ giống như cụ Dumbledore bị trúng bùa.

"Mày dám dùng chính thần chú của tao chống lại tao hả, Potter? Chính tao là người đã sáng tạo ra chúng… Tao, Hoàng tử Lai! Mày dùng những phát minh của tao để tấn công tao, giống như thằng cha đê tiện của mày, đúng không? Tao không nghĩ thế… *Không!"*

Harry bổ nhào tới cây đũa phép của nó; Snape tung một cú bùa ngay cây đũa khiến cây đũa bay xa mấy tấc vào trong đêm tối, khuất khỏi tầm mắt.

"Thế thì giết ta đi," Harry thở gấp gáp, nó không còn cảm thấy sợ chút xíu nào nữa, chỉ cảm thấy căm phẫn và khinh bỉ. "Giết ta như ngươi đã giết thầy ấy, đồ hèn…"

"CẤM…" Snape hét lên, và gương mặt hắn đột nhiên cuồng nộ, bất nhân như thể hắn cũng đang chịu đau đớn như con chó đang gào rú, tru tréo trong ngôi nhà cháy phía sau lưng, "… CẤM GỌI TAO LÀ ĐỒ HÈN!"

Và hắn chém vào không khí: Harry cảm thấy một cái gì đó nóng rực, giống như roi quất ngang mặt nó và nó lại té ngửa xuống đất. Những đốm lửa nổ tung trước mắt nó, và trong một thoáng tất cả hơi thở dường như ùa ra khỏi cơ thể nó, thế rồi nó nghe thấy tiếng vỗ cánh phía trên đầu và cái gì đó to lớn che khuất những vì sao: con Bằng-Mã Buckbeak vừa nhào xuống Snape, hắn lảo đảo ưỡn ra sau khi những móng vuốt sắc như dao cạo chém xuống. Khi Harry nhỏm ngồi lên được, đầu nó vẫn còn choáng váng vì cú tiếp đất vừa rồi, nó thấy Snape

đang phóng hết tốc lực, con thú khổng lồ quạt cánh theo sau và rít lên như Harry chưa từng nghe nó rít thế bao giờ…

Harry chật vật đứng lên, lảo đảo nhìn quanh để kiếm cây đũa phép, hy vọng sẽ lại rượt được tiếp, nhưng ngay khi những ngón tay nó lọng cọng lần trong cỏ, gạt những đám cành cây, nó biết nó đã quá trễ, và đúng như thế, ngay lúc định vị được cây đũa phép, nó quay qua thì chỉ còn thấy con Bằng-Mã đang liệng quanh cánh cổng: Snape đã kịp độn thổ ngay phía bên kia ranh giới của ngôi trường.

"Bác Hagrid," Harry lẩm bẩm, vẫn còn xây xẩm mặt mày, nhìn quanh. "BÁC HAGRID?"

Nó thất thểu đi về phía ngôi nhà đang cháy đúng lúc một thân hình cao lớn phóng ra khỏi ngọn lửa, vác theo con Fang trên lưng. Thét lên một tiếng đầy biết ơn, Harry khụy gối xuống; tay chân nó run lẩy bẩy, thân thể nó đau nhừ và hơi thở nó trở thành những cú đâm nhức buốt.

"Con không sao chứ, Harry? Con ổn chứ? Nói bác nghe coi, Harry…"

Gương mặt lông lá, to bành của bác Hagrid đang bơi bơi phía trên đầu Harry, che hết những ngôi sao. Harry ngửi được mùi gỗ và lông chó cháy. Nó thò một bàn tay ra và cảm thấy cái cơ thể còn sống và nóng hổi rất đáng yên lòng của con Fang đang run rẩy ngay cạnh nó.

"Con không sao," Harry thều thào. "Bác…?"

"Nhằm gì… nhiều hơn thế mới kết liễu được bác."

Bác Hagrid luồn tay xuống dưới hai cánh tay Harry, nâng

nó lên với một sức mạnh mà ngay lập tức hai bàn chân nó bổng khỏi mặt đất, trước khi nó được đặt cho đứng thẳng lên lại. Nó thấy máu từ một vết cắt sâu bên dưới con mắt bác chảy ri rỉ xuống má, con mắt đó sưng lên nhanh chóng.

"Chúng ta phải dập lửa nhà bác," Harry nói, "Dùng bùa *Rót Nước…"*

"Vẫn biết là có cái gì như vậy, mà…" bác Hagrid lầm bầm và giơ một cây dù hoa màu hồng, cháy xém lên và nói: "*Rót Nước…"*

Một dòng nước xịt ra từ mũi dù. Harry nâng cánh tay cầm đũa phép của nó lên, cảm thấy nặng như chì, và nó cũng lẩm bẩm, *"Rót Nước…"* cùng sát cánh, Harry và bác Hagrid tưới nước lên căn chòi cho đến khi ngọn lửa cuối cùng tắt ngúm.

"Hông quá tệ," bác Hagrid vừa nói một cách đầy hy vọng, sau vài phút, vừa dòm lom lom đống tàn khói. "Hổng có gì mà cụ Dumbledore hông thu xếp được…"

Harry cảm thấy một cơn nhói buốt trong bao tử trước âm thanh của cái tên. Nỗi kinh hoàng dâng lên trong lòng nó, giữa im lặng và tịch mịch.

"Bác Hagrid ơi…"

"Bác đang trói giò một cặp Tuân Phục thì nghe tụi nó chạy tới," bác Hagrid buồn bã nói, vẫn nhìn trân trối vô căn chòi tan hoang của mình. "Chắc cháy thành tro hết rồi, mấy thứ bé nhỏ tội nghiệp…"

"Bác Hagrid ơi…"

"Nhưng đã có chuyện gì vậy, Harry? Bác chỉ thấy lũ Tử

Thần Thực Tử chạy xuống khỏi lâu đài, nhưng thầy Snape đó làm cái quỷ gì với tụi nó vậy? Thầy ấy chạy đi đâu vậy… phải thầy ấy đang rượt bắt tụi nó không?"

"Hắn…" Harry hắng cho thông cổ họng - nó khô ran vì khiếp sợ và vì khói. "Bác Hagrid à, hắn giết…"

"Giết ai?" Bác Hagrid nói oang oang, nhìn Harry chằm chằm. "Thầy Snape giết người? Con nói gì vậy, Harry?"

"Thầy Dumbledore," Harry nói. "Lão Snape giết… thầy Dumbledore."

Bác Hagrid chỉ biết nhìn nó trừng trừng, phần nhỏ xíu còn thấy được trên gương mặt lão hoàn toàn đờ đẫn, mất nhận thức.

"Cụ Dumbledore cái gì, Harry?"

"Thầy chết rồi. Lão Snape đã giết chết thầy…"

"Đừng nói vậy," bác Hagrid nói khàn khàn. "Thầy Snape giết thầy Dumbledore… đừng nói xàm, Harry. Cái gì làm con nói vậy hả?"

"Con thấy việc đó mà."

"Con không thể thấy được."

"Con thấy mà, bác Hagrid."

Bác Hagrid lắc đầu; vẻ mặt bác không tin nhưng đầy thông cảm, và Harry biết rằng bác Hagrid nghĩ nó vẫn còn bị ảnh hưởng bởi cú táng vô đầu, rằng nó lẫn lộn lung tung, có lẽ do hậu quả của một cú điểm huyệt…

"Việc có thể xảy ra là, cụ Dumbledore chắc đã biểu thầy

Snape đi theo bọn Tử Thần Thực Tử," bác Hagrid nói chắc như đinh đóng cột. "Bác nghĩ thầy phải giữ vỏ bọc. Nào, để bác đưa con về trường. Lẹ đi, Harry…"

Harry không cố tranh luận hay giải thích nữa. Nó vẫn đang run không sao kiềm chế được. Bác Hagrid sẽ sớm nhận ra thôi, rất sớm… Khi họ cất bước về lại lâu đài, Harry thấy nhiều cửa sổ của lâu đài bây giờ đã sáng trưng; nó có thể hình dung rõ ràng cảnh tượng bên trong ấy, khi mọi người chạy nháo nhác từ phòng này qua phòng kia, thông báo cho nhau về việc bọn Tử Thần Thực Tử vừa đột nhập vô, về Dấu hiệu Hắc ám đang sáng bên trên trường Hogwarts, về việc chắc chắn có ai đó đã bị giết…

Cánh cổng gỗ sồi mở toang trước mặt họ, ánh sáng tràn đầy lối xe đi vào bãi cỏ. Chậm rãi, hoang mang, những người bận áo choàng ngủ đang dò dẫm đi xuống những bậc cấp, lo lắng nhìn quanh quất để tìm kiếm dấu hiệu nào đó của bọn Tử Thần Thực Tử vừa mới tẩu thoát vô màn đêm. Tuy nhiên, mắt Harry dán chặt lên mảnh sân dưới chân tòa tháp cao nhất. Nó tưởng tượng nó có thể trông thấy một khối cuộn tròn đen ngòm đang nằm trên cỏ ở đây - mặc dù nó còn đang cách đó rất xa, không thể trông thấy bất cứ cái gì đại loại vậy. Nhưng ngay khi nhìn trừng trừng không thốt nên lời vào cái nơi mà nó nghĩ là xác của cụ Dumbledore đang nằm, Harry thấy mọi người cũng đang di chuyển về hướng đó.

"Mọi người đang nhìn cái gì vậy?" Bác Hagrid nói khi cùng Harry tiến tới mặt trước của lâu đài, con Fang lẽo đẽo đi theo sát gót. "Cái đang nằm trên cỏ là gì vậy?" Bác Hagrid gằn giọng hỏi thêm, rồi lật đật phóng ngay về phía chân Tháp

Thiên Văn, nơi một đám đông nhỏ đang tụ tập lại. “Thấy nó không Harry? Ngay chân Tháp ấy? Bên dưới chỗ Dấu hiệu… Trời đất quỷ thần… con có nghĩ là ai đó bị quăng xuống…?”

Bác Hagrid bỗng im bặt, ý nghĩ rõ ràng là quá khủng khiếp đến nỗi không thể nói thành lời. Harry bước đi bên cạnh bác, cảm thấy - theo một cách kỳ dị, tách rời khỏi thân nó - những đau đớn, nhức buốt trong mặt nó, trên chân nó - những nơi bùa chú nửa giờ trước đã quật vào; nhưng lại như chính ai đó bên cạnh nó đang phải chịu đựng những đau buốt ấy. Cái còn lại rất thực và không thể trốn tránh được là cảm giác đè nén kinh khủng trong lồng ngực nó…

Nó và bác Hagrid chuyển động, như trong mơ, xuyên qua đám đông đang rì rầm, tiến lên thẳng hàng đầu, nơi đám học trò và giáo viên sững sờ vừa rẽ ra một khoảng trống.

Harry nghe thấy tiếng rên đau đớn và sững sờ của bác Hagrid, nhưng nó vẫn không dừng lại; nó chầm chậm bước về phía trước cho đến khi tới được nơi cụ Dumbledore đang nằm, và thụp xuống bên cạnh cụ.

Ngay giây phút lúc lời nguyền Bó Thân mà cụ Dumbledore ếm lên nó được cất đi, Harry đã biết rằng không còn chút hy vọng nào nữa; nó vẫn biết việc cất lời nguyền chỉ có thể xảy ra khi người tung ra lời nguyền đó đã chết; nhưng nó vẫn chưa chuẩn bị kịp cho việc nhìn thấy cụ Dumbledore ở đây, nằm giang ra như đại bàng, gục ngã: vị pháp sư vĩ đại nhất mà trước giờ, và mãi mãi, Harry từng gặp.

Mắt cụ Dumbledore khép; nhưng bởi vì có những chỗ gấp lạ lùng ở cánh tay và bàn chân, nên trông như cụ đang ngủ.

Harry vươn tay ra sửa lại cặp mắt kính nửa vầng trăng cho thẳng trên cái mũi cong, và lau đi vệt máu chảy rỉ ra từ miệng cụ bằng chính ống tay áo nó. Rồi nó nhìn đau đáu vô gương mặt già cả uyên bác, cố nuốt trôi cái sự thật tàn ác, không thể hiểu nổi: rằng cụ Dumbledore sẽ không bao giờ nói chuyện được với nó nữa, sẽ không bao giờ giúp đỡ nó được nữa…

Đám đông rì rầm phía sau Harry. Sau một hồi hình như là rất lâu, Harry bỗng nhận ra là nó đang tì lên một cái gì đó cưng cứng và nó nhìn xuống.

Cái hộp nhỏ mà nhiều giờ trước thầy trò họ đã cố gắng lấy cắp rớt ra khỏi túi áo cụ Dumbledore. Cái hộp đã mở, có lẽ do sức mạnh khi nó đập xuống đất. Lúc lượm cái hộp lên, tuy không thể cảm nhận thêm một sự sửng sốt, hay kinh hoàng hay buồn thảm hơn những gì nó đã cảm nhận, Harry vẫn biết ngay, rằng có một cái gì đó không ổn…

Nó lật ngửa cái hộp lên trong lòng bàn tay. Cái hộp này không lớn bằng cái hộp mà nó nhớ đã thấy trong chậu Tưởng Ký, cũng không có bất cứ dấu khắc nào trên hộp, không có cả chữ S chạm trổ tinh xảo, tượng trưng cho nhà Slytherin. Hơn thế nữa, không có gì bên trong hộp cả, ngoại trừ một mảnh giấy da gấp lại, chèn cứng vào nơi mà trước kia hẳn là một bức chân dung.

Tự động, không hề nghĩ gì về việc mình đang làm, Harry lôi mẩu giấy da ra, mở ra và đọc dưới ánh sáng của nhiều cây đũa phép giờ đang thắp sáng sau lưng nó.

Gởi Chúa tể Hắc Ám

Ta biết đến khi ngươi đọc mảnh giấy này thì ta đã chết từ

lâu nhưng ta muốn ngươi biết rằng chính ta là kẻ đã khám phá ra bí mật của ngươi.

Ta đã lấy cắp cái Trường Sinh Linh Giá thật và dự định sẽ phá hủy nó ngay khi có thể.

Ta đối mặt với cái chết với hy vọng rằng khi gặp phải đối thủ tương xứng, ngươi sẽ chết một lần nữa.

R.A.B.

Harry không biết cũng không quan tâm thông điệp này có nghĩa gì. Chỉ còn một điều quan trọng: đây không phải là cái Trường Sinh Linh Giá thật. Cụ Dumbledore đã phải làm cho mình kiệt sức đi bằng cách uống cái thứ dịch kinh khủng kia mà chẳng để làm gì. Harry vò nát mảnh giấy da trong tay và nước mắt trào lên. Sau lưng nó, con Fang bắt đầu cất tiếng tru.

29

Phượng hoàng than khóc

"Lại đây, Harry…"

"Không."

"Con không ở đây được, Harry… đi, đi nào."

"Không."

Nó không muốn rời cụ Dumbledore, nó không muốn di chuyển đi đâu hết. Bàn tay bác Hagrid đặt trên vai nó đang run rẩy. Rồi một giọng khác nói, "Harry, đi thôi."

Một bàn tay ấm áp hơn và nhỏ bé hơn nhiều đan vô bàn tay Harry và kéo nó lên. Harry vâng theo sức kéo ấy mà không nghĩ ngợi gì cả. Chỉ đến khi mờ mịt cất bước xuyên trở lại qua đám đông, nó mới nhận ra, từ một mùi hương hoa phảng qua trong không khí, rằng chính Ginny là người đang dẫn nó trở lại lâu đài. Những giọng nói không thể hiểu nổi đập vào nó, những tiếng nấc, tiếng khóc, tiếng la chém vào màn đêm, nhưng Harry và Ginny tiếp tục bước, ngược trở lên những bậc cấp dẫn vào Tiền Sảnh: những gương mặt bơi bơi trong khóe mắt Harry, người ta đang săm soi nó, thì thào, thắc mắc, những

viên bi hồng ngọc nhà Gryffindor sáng lấp lánh dưới sàn tựa như những giọt máu khi chúng đi về phía cầu thang đá.

"Tụi mình tới bệnh thất luôn," Ginny nói.

"Anh đâu có bị thương," Harry nói.

"Đó là lệnh cô McGonagall. Mọi người tụ về đó hết, anh Ron, chị Hermione và thầy Lupin, cả đám…"

Nỗi sợ hãi lại dội lên trong ngực Harry: nó đã quên béng những thân hình bất động mà nó bỏ lại phía sau.

"Ginny, còn ai khác chết không?"

"Đừng lo, không có ai trong đám tụi mình."

"Nhưng Dấu hiệu Hắc Ám… Malfoy nói nó đã bước qua một xác…"

"Hắn bước qua anh Bill, nhưng không sao, anh ấy còn sống."

Tuy nhiên, trong giọng nói cô bé có cái gì đó, mà Harry biết là điềm gở.

"Em chắc chứ?"

"Chắc mà… anh ấy… hơi lộn xộn, thế thôi. Greyback tấn công anh ấy. Bà Pomfrey nói anh ấy trông sẽ không… sẽ không như cũ nữa…" giọng Ginny run run một chút. "Cũng không chắc được hậu quả sẽ ra sao… ý em là, Greyback là người sói, nhưng lúc cắn hắn lại không hóa sói."

"Nhưng những người khác… có những xác khác trên sân mà…"

"Neville đang nằm trong bệnh thất, nhưng bà Pomfrey nghĩ

là anh ấy sẽ hồi phục hoàn toàn, giáo sư Flitwick bị nốc-ao, nhưng thầy ổn, chỉ hơi yếu. Thầy cứ khăng khăng đòi ra viện để coi sóc nhà Ravenclaw. Và một tên Tử Thần Thực Tử chết, hắn bị trúng Lời nguyền Giết Chóc do tên khổng lồ tóc vàng bắn vung vãi khắp nơi… Harry, nếu tụi em không có lọ Phúc Lạc Dược của anh, thì em nghĩ tụi em chắc bị giết hết rồi, nhưng mọi thứ hình như cứ chừa tụi em ra…"

Chúng đã tới bệnh thất: đẩy cánh cửa đôi mở ra, Harry thấy Neville nằm, rõ ràng là đang ngủ, ngay trên giường gần cửa ra vào. Ron, Hermione, Luna, cô Tonks và thầy Lupin đang vây quanh một chiếc giường khác ở gần cuối phòng bệnh. Nghe tiếng cửa mở, tất cả ngước lên nhìn. Hermione chạy tới Harry và ôm chầm lấy nó; thầy Lupin cũng tiến lên trước, coi bộ lo lắng.

"Con không sao chứ, Harry?"

"Con khỏe… Anh Bill thế nào ạ?"

Không ai trả lời. Harry nhìn qua vai Hermione và thấy một gương mặt không thể nhận ra được nằm trên gối Bill; bị cào xé ghê đến nỗi trông anh chàng thật quái dị. Bà Pomfrey đang bôi lên những vết thương của Bill thứ thuốc mỡ gì đó màu xanh lá cây, khó ngửi. Harry chợt nhớ Snape đã chữa lành vết thương *cắt sâu mãi mãi* cho Malfoy bằng cây đũa phép của lão dễ dàng thế nào.

"Bà không thể chữa bằng một cái bùa hay cái gì đó sao?" Nó hỏi bà y tá.

"Không bùa phép nào có tác dụng với những vết này," bà Pomfrey nói. "Tôi đã thử tất cả mọi thứ mà tôi biết, nhưng

không có cách chữa lành vết thương người sói cắn.”

“Nhưng anh ấy không bị cắn vào lúc trăng tròn,” Ron nói, nó nhìn đăm đăm xuống mặt anh nó như thể nó đang quyết chữa bệnh bằng phương pháp nhìn chằm chằm. “Greyback chưa hóa thành sói, nên chắc chắn anh Bill cũng sẽ không trở thành một… một con… thực…?”

Nó ngờ vực nhìn thầy Lupin.

“Không, thầy nghĩ Bill sẽ không thành một người sói thực sự,” thầy Lupin nói, “nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ không bị nhiễm đôi chút. Những vết thương đó bị ếm lời nguyền. Chúng coi bộ sẽ không bao giờ lành hẳn, và… và Bill có lẽ sẽ mang những đặc điểm gì đó của sói từ giờ trở đi.”

“Nhưng chắc cụ Dumbledore phải biết cách gì chữa được chớ,” Ron nói. “Cụ đâu rồi? Anh Bill chiến đấu với lũ điên đó theo lệnh cụ Dumbledore mà, cụ Dumbledore mắc nợ anh ấy, cụ không thể để anh ấy trong tình trạng này.”

“Ron… cụ Dumbledore chết rồi,” Ginny nói.

“Không!” Thầy Lupin nhìn man dại từ Harry sang Ginny, như thể hy vọng thằng bé sẽ phủ nhận lời con bé, nhưng khi Harry không phủ nhận, thầy Lupin đổ gục vào chiếc ghế bên cạnh giường Bill, đôi tay thầy ôm vùi lấy mặt. Trước đây Harry chưa từng thấy thầy Lupin suy sụp bao giờ; nó cảm thấy như nó đang xâm phạm đến cái gì đó riêng tư, thiếu đứng đắn; nó quay đi và thay vào đó lại bắt gặp ánh mắt Ron, lặng lẽ trao đổi một cái nhìn xác nhận lời Ginny nói.

“Cụ chết như thế nào?” Cô Tonks thì thầm. “Chuyện xảy ra

như thế nào?”

“Snape giết thầy,” Harry nói. “Em có mặt ở đó, em thấy hết. Em và cụ trở về đáp xuống Tháp Thiên Văn vì đó là nơi có Dấu hiệu Hắc ám… Cụ Dumbledore bệnh, cụ yếu lắm, nhưng em nghĩ cụ đã nhận ra đó là một cái bẫy khi tụi này nghe tiếng bước chân chạy lên cầu thang xoắn. Cụ ếm bùa đông cứng em, em không làm gì được, em ở dưới chiếc Áo khoác Tàng hình… và rồi Malfoy ùa qua cửa và Tước Khí Giới cụ…”

Hermione bụm hai tay lên miệng, và Ron rên rỉ. Miệng Luna giật giật.

“… thêm bọn Tử Thần Thực Tử tới… và sau đó Snape… chính Snape làm việc đó. Bùa Avada Kedavra,” Harry không thể kể tiếp.

Bà Pomfrey bật khóc. Không ai mảy may chú ý đến bà ngoại trừ Ginny, cô bé nhắc bà, “Suỵt! Lắng nghe!”

Nuốt nước miếng khan, bà Pomfrey chặn những ngón tay lên miệng, mắt mở to. Ở đâu đó ngoài màn đêm, một con phượng hoàng đang hót theo một cách mà trước giờ Harry chưa từng nghe: một tiếng than khóc thê lương, hay khủng khiếp. Và Harry có cảm giác, như trước kia nó đã từng cảm giác như thế về bài hát của phượng hoàng, rằng giai điệu ấy ở ngay trong lòng nó, chứ không phải ở ngoài kia: chính nỗi đau khổ của nó đã biến một cách thần kỳ thành bài hát đang vang vọng khắp khu vườn và lọt qua các ô cửa sổ của tòa lâu đài.

Nó không biết mọi người đã đứng đó bao lâu rồi, ngẩn người lắng nghe. Nó cũng không biết vì sao nỗi đau đớn của

mọi người dường như dịu bớt khi nghe tiếng khóc than đó, nhưng hình như một lúc lâu sau cửa bệnh thất lại bật mở và giáo sư McGonagall bước vào phòng. Cũng như tất cả những người còn lại, bà mang những dấu tích của trận chiến vừa qua: có những vết cắt trên mặt và áo chùng bà bị rách.

"Molly và Arthur sắp tới," bà nói, và bùa mê của điệu nhạc bị phá vỡ: mọi người bừng tỉnh như thể thoát khỏi trạng thái thôi miên - người thì quay trở lại nhìn Bill, người thì dụi mắt hoặc lắc đầu. "Harry, chuyện gì xảy ra vậy? Theo thầy Hagrid thì trò đi cùng với giáo sư Dumbledore khi thầy… khi việc đó xảy ra. Thầy Hagrid nói thầy Snape có liên quan gì đó tới…"

"Snape đã giết cụ Dumbledore," Harry nói.

Bà nhìn sững Harry một lúc, rồi loạng choạng thất thần; bà Pomfrey, dường như đã lấy lại bình tĩnh, vội chạy tới trước, lấy ra một chiếc ghế từ trong không khí, đặt xuống đỡ ngay giáo sư McGonagall.

"Snape," giáo sư McGonagall lặp lại một cách yếu ớt, rớt phịch xuống chiếc ghế. "Tất cả chúng tôi vẫn tự hỏi… nhưng cụ ấy tin tưởng… luôn luôn… *Snape*... tôi không thể tin được điều đó…"

"Snape là bậc cao cường về Bế Quan Bí Thuật," thầy Lupin nói, giọng thầy khản đặc một cách không bình thường. "Chúng ta vẫn biết điều đó."

"Nhưng cụ Dumbledore thề là ông ấy về phe ta." Cô Tonks thì thầm. "Tôi vẫn nghĩ cụ Dumbledore phải biết gì đó về Snape mà chúng ta không biết…"

“Cụ luôn nói xa nói gần rằng cụ có lý do bất di bất dịch để mà tin cậy Snape,” giáo sư McGonagall lẩm bẩm, giờ đang chấm chấm lên hai khóe mắt những giọt nước mắt lã chã của bà bằng chiếc khăn tay viền sọc vuông. “Ý tôi là… với quá khứ của Snape… dĩ nhiên người ta buộc phải tự hỏi… nhưng cụ Dumbledore bảo tôi một cách rạch ròi rằng sự ăn năn hối lỗi của Snape là hoàn toàn thành thực… không hề nghe một lời nào chống lại hắn!”

“Ước gì tôi biết được Snape đã nói gì để thuyết phục cụ,” cô Tonks nói.

“Em biết.” Harry nói, và mọi người cùng quay cả lại nhìn nó chằm chằm. “Snape báo cho Voldemort mẩu thông tin đã khiến Voldemort săn lùng ba mẹ em. Sau đó Snape nói với cụ Dumbledore rằng lúc đó hắn đã không nhận ra mình đang làm gì, hắn rất hối hận là đã làm như vậy, hối hận là họ đã chết.”

“Và cụ Dumbledore tin thế à?” Thầy Lupin nói một cách hoài nghi. “Cụ Dumbledore tin Snape hối hận là James đã chết? Snape *ghét cay ghét đắng* James mà…”

“Và hắn coi mẹ con là không có tí giá trị nào,” Harry nói, “bởi vì mẹ con gốc Muggle… ‘Máu bùn’, hắn gọi mẹ con như vậy…”

Không ai hỏi Harry làm sao nó biết được điều này. Tất cả mọi người dường như đều đang đắm chìm trong cơn sốc khủng khiếp, cố tiêu hóa cái sự thật vô lý và tàn nhẫn về những gì vừa xảy ra.

“Việc này do lỗi tôi cả,” giáo sư McGonagall đột nhiên nói. Trông bà như mất phương hướng, xoắn vặn chiếc khăn mù xoa

ướt đẫm bằng cả hai tay. “Lỗi tại tôi. Đêm nay tôi đã phái Filius đi gọi Snape tới, đúng ra tôi đã cho người gọi hắn tới để trợ giúp chúng ta! Nếu tôi không báo động cho Snape biết việc gì đang diễn ra, thì chắc chắn hắn đã không thể nào hợp sức với bọn Tử Thần Thực Tử. Tôi đoán là hắn không hề biết bọn chúng đang ở đó cho tới khi Filius báo cho hắn biết. Tôi không nghĩ là hắn biết bọn chúng sẽ tới.”

“Đó không phải là lỗi của chị, chị Minerva,” thầy Lupin khẳng định. “Tất cả chúng ta đều muốn có thêm yểm trợ, lúc đó chúng ta đều mừng khi nghĩ Snape sắp tới…”

“Vậy là khi tới chỗ giao tranh, hắn lại nhập phe với bọn Tử Thần Thực Tử?” Harry hỏi, nó muốn biết tất cả mọi chi tiết về sự phản trắc và hành động ác tâm của Snape, nôn nóng thu thập thêm nhiều lý do để căm ghét lão, để thề sẽ trả thù.

“Tôi không biết chính xác việc xảy ra như thế nào,” giáo sư McGonagall nói lơ mơ. “Tất cả quá hỗn loạn… cụ Dumbledore bảo chúng tôi rằng cụ sẽ rời trường trong vài giờ và rằng chúng tôi phải tuần tra các hành lang phòng trường hợp… Rồi Remus, Bill và Nymphadora đến tiếp sức với chúng tôi… và thế là chúng tôi đi tuần tra. Tất cả có vẻ im ắng. Mọi ngõ bí mật ra khỏi trường đều được bảo vệ. Chúng tôi biết không ai có thể bay vào được. Có bùa rất mạnh yểm khắp mọi lối vào lâu đài. Tôi vẫn không biết bọn Tử Thần Thực Tử có thể lọt vào bằng cách nào…”

“Con biết,” Harry nói và nó giải thích, một cách ngắn gọn, về cặp Tủ Biến Mất và con đường ma thuật do hai cái tủ làm nên. “Thế đấy, bọn chúng vào trường qua ngả Phòng Theo

Yêu Cầu.”

Gần như ngoài ý muốn, nó liếc nhìn từ Ron qua Hermione, cả hai đứa trông chết trân.

“Mình thiệt hậu đậu, Harry,” Ron nói một cách buồn thảm. “Tụi mình thực hiện đúng như bồ yêu cầu: tụi mình kiểm tra Bản đồ của Đạo tặc và tụi mình không thấy được Malfoy trên đó, cho nên tụi mình nghĩ chắc nó phải ở trong Phòng Theo Yêu Cầu; nên mình, Ginny với Neville tới đó để canh chừng… nhưng Malfoy đã qua mặt tụi mình.”

“Tụi em bắt đầu canh gác được chừng một tiếng thì nó ra khỏi phòng đó,” Ginny nói. “Nó chỉ có một mình, cầm chặt cái cánh tay teo rút kinh khủng đó…”

“Bàn tay vẻ vang của hắn,” Ron nói. “Chỉ soi sáng cho người nào cầm thôi, bồ nhớ không?”

“Rồi,” Ginny tiếp, “chắc lúc đó nó đang kiểm tra coi có thông thoáng không để đưa bọn Tử Thần Thực Tử ra, bởi vì vừa thấy tụi em là nó tung ngay ra một cái gì đó và tất cả tối đen như mực…”

“… Bột Tối Hù Ăn Liền Của Xứ Peru,” Ron cay đắng nói. “Của hai anh Fred và George. Mình sẽ phải nói chuyện với hai anh về việc họ đã để ai mua sản phẩm của họ.”

“Tụi em có thử tất cả… Bùa *Tỏa Sáng*, *Bốc Cháy”,* Ginny nói. “Chẳng cái gì xuyên thủng được bóng tối ấy; tụi em chỉ làm được mỗi một việc là mò mẫm tìm đường ra khỏi hành lang đó, cùng lúc tụi em nghe thấy tiếng người vội vã chạy vụt qua. Rõ ràng Malfoy có thể thấy đường nhờ cái Bàn tay đó và

đang dẫn đường cho bọn chúng, nhưng tụi em không dám dùng bất cứ lời nguyền nào hay cái gì vì sợ phóng trúng nhau, và đến khi tụi em lần ra được một hành lang có đèn sáng thì bọn chúng đã đi mất."

"Thiệt may," thầy Lupin nói khàn khàn. "Ron, Ginny và Neville tình cờ gặp chúng tôi gần như ngay lúc đó và báo cho chúng tôi biết việc vừa xảy ra. Vài phút sau chúng tôi phát hiện ra bọn Tử Thần Thực Tử, đang tiến về hướng Tháp Thiên Văn. Rõ ràng Malfoy không ngờ là có thêm người đang túc trực canh gác; nó hình như đã xài hết sạch Bột Tối Hù, bằng mọi giá mà. Một trận đấu nổ ra, bọn chúng tản ra và chúng tôi rượt theo. Một đứa trong bọn chúng, tên Gibbon, tách ra và phóng lên cầu thang Tháp…"

"Để thắp sáng Dấu hiệu Hắc ám?" Harry hỏi.

"Ừ, chắc là hắn thắp, bọn chúng chắc đã phải dàn xếp như vậy trước khi rời khỏi Phòng Theo Yêu Cầu," thầy Lupin nói. "Nhưng thầy đoán Gibbon không khoái ở đó một mình mà chờ cụ Dumbledore, bởi vì sau đó hắn chạy trở xuống cầu thang để đánh nhau tiếp và bị trúng một lời nguyền Giết Chóc mà vừa mới bắn trượt thầy."

"Vậy là lúc đó Ron đang canh chừng Phòng Theo Yêu Cầu với Ginny và Neville," Harry nói, quay sang Hermione, "còn bồ…?"

"Ở bên ngoài văn phòng của lão Snape, phải," Hermione thì thào, mắt cô nàng lóng lánh nước, "với Luna. Tụi mình loanh quanh bên ngoài phòng cả thế kỷ và chẳng có gì xảy ra… tụi mình không biết chuyện đang xảy ra ở trên lầu, Ron cầm Bản

đồ của Đạo tặc mà… tới gần nửa đêm thì giáo sư Flitwick lao xuống tầng hầm. Vừa chạy thầy vừa la có bọn Tử Thần Thực Tử trong lâu đài, mình nghĩ là thầy hoàn toàn không nhận ra có mình và Luna đang ở đó, thầy chỉ ào vô văn phòng của Snape và tụi mình nghe thầy nói rằng Snape cần phải quay trở lên cùng với thầy và trợ giúp, xong rồi tụi mình nghe một tiếng bịch lớn và Snape phóng rầm rầm ra khỏi văn phòng của hắn và hắn thấy tụi mình và… và…"

"Và gì?" Harry giục cô bé.

"Mình thiệt là ngu, Harry!" Hermione thì thầm bằng giọng cao vút. "Hắn nói giáo sư Flitwick bị té và bảo tụi mình vô chăm sóc thầy trong khi hắn… trong khi hắn đi giúp đánh bọn Tử Thần Thực Tử…"

Cô bé xấu hổ che mặt và tiếp tục nói vào mấy ngón tay của mình, cho nên giọng nói bị nghẹn lại.

"Tụi mình vô văn phòng hắn để coi xem có thể giúp giáo sư Flitwick không và thấy thầy bất tỉnh dưới sàn nhà… và ôi, giờ mình mới rõ, chắc chắn Snape đã ếm bùa Bất Động lên thầy Flitwick, nhưng lúc đó tụi mình không nhận ra, Harry, tụi mình không nhận ra, tụi mình cứ để cho Snape đi!"

"Đó không phải là lỗi của các con," thầy Lupin nói rành rọt. "Hermione, nếu con không vâng lời Snape mà chạy đi thì chắc hắn đã giết con và Luna rồi."

"Sau đó hắn lên cầu thang," Harry nói, nội nhãn của nó đang nhìn thấy Snape phóng lên cầu thang đá, áo chùng đen cuồn cuộn tung bay đằng sau như thường lệ, vừa chạy lên vừa rút đũa phép từ trong áo choàng ra, "và hắn tìm thấy chỗ cả

đám đang đánh nhau…”

“Lúc đó chúng tôi đang rối loạn, chúng tôi sắp thua,” cô Tonks nói bằng giọng trầm thấp, “Gibbon chết nhưng bọn Tử Thần Thực Tử còn lại xem ra đều sẵn sàng đánh đến chết. Neville bị thương, Bill bị Greyback cào xé dã man… tối thui tối hù… những lời nguyền bay khắp nơi… thằng Malfoy biến mất, chắc lúc đó nó đã lẻn đi, leo lên Tháp Thiên Văn… sau đó có thêm vài đứa trong bọn chúng chạy theo Malfoy, nhưng một đứa trong bọn đã chặn bít cầu thang bằng một lời nguyền nào đó… Neville chạy tông vô màn chắn đó và bị bắn lên không…”

“Không ai trong tụi này có thể xông qua được,” Ron nói, “và tên Tử Thần Thực Tử lực lưỡng đó cứ bắn bùa yểm ra tứ tán, dội vô tường và chút xíu là trúng tụi này…”

“Và sau đó Snape có mặt ở đó,” cô Tonks nói, “xong liền đó hắn lại không có ở đó…”

“Em thấy hắn lao về phía chúng ta, nhưng một bùa yểm của tên bự con mém trúng em ngay sau đó và em né, thế là mất dấu hết,” Ginny nói.

“Thầy thấy hắn chạy thẳng qua màn chắn bị ếm mà như thể nó không có ở đó,” thầy Lupin nói. “Thầy thử theo hắn nhưng bị quăng dội trở lại như Neville…”

“Hắn chắc phải biết một câu thần chú mà chúng ta không biết,” giáo sư McGonagall thì thầm. “Dù sao thì… hắn cũng là giáo viên dạy Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám… Lúc đó tôi chỉ đoán là hắn đang vội rượt theo bọn Tử Thần Thực Tử tẩu thoát lên Tháp Thiên Văn…”

“Hắn vội thật,” Harry nói một cách hung dữ, “nhưng là để trợ giúp chúng, chứ không phải để chặn chúng… và con bảo đảm là người ta cần phải xăm Dấu hiệu Hắc ám mới qua được màn chắn đó… vậy chuyện gì xảy ra khi hắn chạy trở xuống?”

“Ừm, lúc đó là tên Tử Thần Thực Tử bự con mới bắn ra một cái bùa làm nguyên nửa mái trần rớt xuống, phá vỡ luôn lời nguyền chặn lối cầu thang,” thầy Lupin nói. “Tụi thầy chạy hết tới trước - dĩ nhiên, chỉ những người nào vẫn còn đứng đó thôi… thế rồi Snape và thằng bé nhô ra từ đám bụi… rõ ràng không ai trong chúng ta tấn công chúng…”

“Tụi này cứ vậy mà để chúng qua,” cô Tonks nói bằng giọng trống rỗng, “tụi này cứ nghĩ chúng đang bị bọn Tử Thần Thực Tử rượt… xong tiếp theo, một đám Tử Thần Thực Tử khác với Greyback kéo xuống, thế là tụi này lại xông vô giáp lá cà… Cô nghĩ lúc đó cô có nghe tiếng Snape quát cái gì đó, nhưng cô không biết nó là…”

“Hắn quát, *‘Xong rồi’*!” Harry nói. “Hắn đã làm xong cái điều hắn làm.”

Tất cả chợt im lặng. Tiếng khóc than của con Phượng hoàng Fawkes vẫn dội vang khắp khu vườn tối bên ngoài. Khi nghe tiếng hát vang lên trong không trung, những ý nghĩ khó chịu không ngăn được chợt nảy ra trong óc Harry… Người ta đã mang thi hài cụ Dumbledore từ chân Tháp vô chưa? Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo với thi hài cụ? Cụ sẽ an nghỉ ở đâu? Harry nắm chặt hai bàn tay lại trong túi quần. Nó cảm thấy cái khối nhỏ lạnh toát của Trường Sinh Linh Giá giả đang tì vào những khớp ngón bàn tay phải của nó.

Cánh cửa bệnh thất bật mở, khiến tất cả giật nảy mình: ông và bà Weasley đang bước phăm phăm vô phòng, Fleur đi sau họ, gương mặt xinh đẹp của Fleur lộ vẻ kinh hãi.

"Molly… Arthur…" Giáo sư McGonagall kêu lên, đứng bật dậy và vội vã ra đón họ. "Tôi rất tiếc…"

"Bill," bà Weasley thảng thốt, vội băng qua giáo sư McGonagall ngay khi thấy gương mặt biến dạng của Bill. "Ôi, *Bill!"*

Thầy Lupin và cô Tonks hấp tấp đứng lên và lùi lại để ông bà Weasley có thể tiến lại gần cái giường hơn. Bà Weasley cúi xuống con trai và đặt môi bà lên vầng trán bết máu của Bill.

"Cô nói là Greyback đã tấn công nó?" Ông Weasley hỏi giáo sư McGonagall một cách lơ đễnh. "Nhưng nó chưa bị hóa thú phải không? Như vậy nghĩa là sao? Chuyện gì sẽ xảy tới với thằng Bill?"

"Chúng tôi chưa biết," giáo sư McGo

nagall vừa đáp vừa bất lực ngó thầy Lupin.

"Chắc chắn sẽ bị nhiễm đôi chút, anh Arthur à," thầy Lupin nói. "Đây là trường hợp lạ lùng, độc nhất vô nhị… chúng tôi không biết hành vi của cậu ấy sẽ như thế nào khi tỉnh dậy…"

Bà Weasley lấy lọ thuốc mỡ bốc mùi khó chịu từ tay bà Pomfrey và bắt đầu bôi lên những vết thương của Bill.

"Và cụ Dumbledore…" Ông Weasley nói. "Bà Minerva, có đúng là… cụ thực sự…?"

Khi giáo sư McGonagall gật đầu, Harry cảm thấy Ginny di

chuyển tới bên cạnh nó và nó nhìn cô bé. Đôi mắt hơi nheo lại của Ginny dán chặt vô Fleur, cô nàng đang trân trối nhìn xuống Bill với vẻ mặt đóng băng.

"Cụ Dumbledore bị giết," ông Weasley thì thầm, nhưng bà Weasley vẫn chỉ dán mắt vào cậu con trai lớn nhất của mình; bà bật khóc, nước mắt rớt lã chã xuống gương mặt bị hủy hoại của Bill.

"Tất nhiên diện mạo nó như thế nào không quan trọng… không quan trọng thiệt mà… nhưng nó đã là một thằng… thằng thằng bé rất đẹp… đẹp trai… luôn rất đẹp trai… mà nó lại sắp cưới… cưới… cưới vợ!"

"Ý bác nói vợi là sao?" Fleur bất thình lình nói lớn. "Ý bác là sao? Anh ấy sẽ cứi con?"

Bà Weasley ngẩng gương mặt đầm đìa nước mắt lên, trông hoảng hốt.

"Ờ… chỉ là…"

"Bác nghĩ anh Bill xẽ không mướn cứi con nứa chứ gì?" Fleur chất vấn. "Bác nghĩ, vì mấy vết cắn này, anh ấy xẽ không yêu con nứa chứ gì?"

"Không, bác không nói…"

"Bởi vì anh ấy sẽ cứi con!" Fleur nói, vùng đứng thẳng lên và hất mái tóc bạch kim dài ra sau. "Phải hóa thú hơn mới làm anh Bill ngừng yêu con được!"

"Ờ, bác chắc chắn," bà Weasley nói, "nhưng bác nghĩ có lẽ… để coi… coi nó ra sao…"

“Bác nghĩ con xẽ không mướn cứi anh ấy chứ gì? Hay có lẽ, bác hy vọng thế?” Fleur nói, hai cánh mũi nở phập phồng. “Con để ý anh ấy trông như thế nào à? Con nghĩ, con xinh đẹp đủ cho cã hai chúng con! Tất cả những vết sẹo đó chứng tỏ rằn chồng con thiệt dũng cảm! Và con xè cứi anh ấy!” Fleur hăng hái nói thêm, đẩy bà Weasley qua một bên và giằng lấy lọ thuốc mỡ từ tay bà.

Bà Weasley bật ngửa dựa vô chồng và nhìn Fleur lau sạch những vết thương của Bill, một vẻ tò mò nhất hiện trên gương mặt bà. Không ai nói gì cả. Harry không dám cựa quậy. Như tất cả mọi người khác, nó đang chờ đợi cơn bùng nổ.

“Bà cô Muriel của nhà này,” bà Weasley nói sau một lúc lâu, “có một chiếc khăn đội đầu rất đẹp… do yêu tinh làm… mà bác chắc chắn bác có thể thuyết phục bà ấy cho con mượn nó trong ngày cưới. Bà ấy rất yêu quý Bill, con biết không, và nó sẽ rất xinh với mái tóc của con.”

“Cãm ơn bác,” Fleur khó nhọc nói. “Con chắc chắn là nó rớt xinh.”

Và rồi - Harry không rõ việc đã xảy ra như thế nào - cả hai người phụ nữ cùng khóc và ôm choàng lấy nhau. Hoàn toàn bấn loạn, tự hỏi phải chăng thế giới này phát điên hết rồi, nó quay mặt đi: trông Ron cũng ngây ra hệt như Harry, và Ginny cùng Hermione đang trao đổi cái nhìn sửng sốt.

“Anh thấy đấy,” một giọng rầu rầu cất lên. Cô Tonks đang nhìn trân trân thầy Lupin. “Cô ấy vẫn muốn cưới cậu ấy, dẫu cho anh ấy bị cắn! Cô ấy không sợ!”

“Cái đó khác!” Thầy Lupin nói, hầu như không động đậy

môi và tự dưng trông căng thẳng. “Bill sẽ không là một người sói đầy đủ. Những trường hợp hoàn toàn…”

“Nhưng em cũng không sợ, em không sợ!” Cô Tonks nói, thộp lấy ngực áo chùng của thầy Lupin và lắc, “Em đã nói với anh hàng triệu lần…”

Và ý nghĩa Thần Hộ mệnh của cô Tonks, mái tóc màu lông chuột của cô, việc cô nại cớ chạy đến tìm cụ Dumbledore vì nghe đồn có ai đó bị Greyback tấn công, tất cả đột nhiên trở nên sáng tỏ với Harry; rốt cuộc thì chú Sirius không phải là người mà cô Tonks yêu…

“Và tôi đã nói với *em* hàng triệu lần,” thầy Lupin nói, tránh nhìn vào ánh mắt cô, mà nhìn chằm chằm xuống sàn, “rằng tôi quá già đối với em, quá nghèo… quá nguy hiểm…”

“Tôi nói với chú hoài rằng chú xử lý việc này thiệt lố bịch, Remus,” bà Weasley nói với qua vai Fleur trong khi vẫn vỗ vỗ lưng cô.

“Tôi không lố bịch,” chú Lupin nói đều đều. “Tonks xứng đáng có một người đàn ông trẻ và tài sắc vẹn toàn.”

“Nhưng cô ấy muốn chú,” ông Weasley nói, hơi mỉm cười. “Và xét cho cùng, Remus, đàn ông trẻ và tài sắc vẹn toàn không nhất thiết là sẽ trẻ và tài sắc vẹn toàn được mãi,” ông buồn bã làm dấu về phía con trai mình, đang nằm đó.

“Đây… đây không phải là lúc bàn luận việc này,” thầy Lupin nói, tránh ánh mắt của tất cả mọi người bằng cách nhìn quanh một cách lơ đãng. “Cụ Dumbledore chết…”

“Thầy Dumbledore hẳn sẽ vui sướng hơn bất kỳ ai khi nghĩ

rằng đã có thêm một tình yêu trên thế giới này," giáo sư McGonagall nói cộc lốc, vừa lúc cửa bệnh thất lại mở ra và bác Hagrid bước vô.

Phần gương mặt không bị râu hay tóc che khuất của bác ướt đẫm và sưng phồng; bác đang run lên vì khóc, với một chiếc khăn mù xoa lớn dơ hầy nắm trong tay.

"Tôi… tôi làm rồi, thưa giáo sư," bác nghẹn ngào. "Chuyển… chuyển cụ vô rồi. Giáo sư Sprout đã đưa bọn trẻ về giường. Giáo sư Flitwick đang nằm nhưng thầy nói sẽ khỏe thôi và giáo sư Slughorn nói đã thông báo Bộ Pháp thuật."

"Cảm ơn thầy Hagrid," giáo sư McGonagall nói, đứng lên lập tức và quay qua nhìn nhóm người xung quanh giường Bill. "Tôi cần phải gặp Bộ Pháp thuật khi họ tới đây. Thầy Hagrid, làm ơn báo cho chủ nhiệm các Nhà, giáo sư Slughorn có thể đại diện cho nhà Slytherin, rằng tôi muốn gặp họ trong văn phòng của tôi ngay tức khắc. Tôi muốn trò cũng đi cùng với chúng tôi."

Khi bác Hagrid gật đầu, quay ra và lê bước khỏi phòng một lần nữa, bà ngó xuống Harry.

"Trước khi gặp họ tôi muốn nói chuyện riêng với trò chốc lát, Harry. Trò đi cùng tôi được hay không…"

Harry đứng lên, lẩm bẩm, "Gặp lại sau nhe," với Ron, Hermione và Ginny rồi theo sau giáo sư McGonagall trở ra khỏi phòng bệnh. Những hành lang bên ngoài vắng tanh và âm thanh duy nhất là tiếng hát của phượng hoàng xa xa. Phải mất mấy phút Harry mới nhận ra là họ sẽ không đi đến văn phòng của giáo sư McGonagall, mà đến văn phòng của cụ

Dumbledore và mất thêm khoảng mấy phút nữa nó mới nhận ra rằng, đương nhiên, bà đã là quyền hiệu trưởng… rõ ràng bây giờ bà là hiệu trưởng… vì vậy căn phòng đằng sau cái máng xối giờ đây là văn phòng của bà…

Trong im lặng, họ đi lên chiếc cầu thang xoắn lay động và bước vô văn phòng hình tròn. Nó cũng không biết nó trông chờ điều gì: rằng căn phòng sẽ bao phủ trong màu đen à, có lẽ thế, hoặc thậm chí thi hài cụ Dumbledore đang nằm đó… Nhưng thực tế, căn phòng hầu như vẫn y hệt như khi nó và cụ Dumbledore rời đó chỉ vài giờ trước: những món đồ bằng bạc kêu vo vo và phụt phà phà trên những chiếc bàn có chân khẳng khiu. Thanh gươm của nhà Gryffindor trong hộp thủy tinh sáng lấp lánh trong ánh trăng, chiếc Nón Phân Loại ở trên kệ đằng sau bàn làm việc. Nhưng chỗ đậu của con phượng hoàng Fawkes trống trơn; nó vẫn đang khóc bài hát than thở của mình vang khắp khuôn viên lâu đài. Và một bức chân dung mới vừa treo thêm vào hàng chân dung những ông bà hiệu trưởng đã qua đời của trường Hogwarts… Cụ Dumbledore đang ngủ ngon lành trong một khung tranh bằng vàng phía trên bàn làm việc, cặp kính nửa vầng trăng của cụ đậu ngay ngắn trên sống mũi cong, trông bình thản và an lành.

Sau khi liếc nhìn bức chân dung này một lần, giáo sư McGonagall ẹo người một cái thiệt lạ kỳ như thể tự lên dây cót tinh thần cho mình, rồi quành vô bàn làm việc để nhìn Harry, gương mặt bà lộ vẻ đả kích và hằn những nếp nhăn.

“Harry,” bà nói, “tôi muốn biết trò và thầy Dumbledore đã làm gì tối nay khi hai người rời khỏi trường.”

“Con không thể nói cho cô biết điều đó, thưa giáo sư,” Harry nói. Nó đã chờ câu hỏi này và đã có sẵn câu trả lời. Chính ở nơi đây, trong chính căn phòng này, mà cụ Dumbledore đã bảo nó rằng nó không được tiết lộ nội dung những bài học của họ cho ai khác ngoài Ron và Hermione.

“Harry, điều đó chắc là quan trọng,” giáo sư McGonagall nói.

“Dạ phải,” Harry nói, “rất quan trọng, nhưng thầy không muốn con nói với bất cứ ai.”

Giáo sư McGonagall trừng mắt nhìn nó.

“Potter,” (Harry nhận ra lối xưng hô mới gọi nó bằng họ) “xét đến việc thầy Dumbledore mất, tôi nghĩ trò phải thấy rằng tình hình đã thay đổi về phương diện nào đó…”

“Con không nghĩ vậy,” Harry nói, nhún vai. “Giáo sư Dumbledore không bao giờ bảo con phải ngưng tuân lệnh thầy nếu thầy chết đi.”

“Nhưng…”

“Tuy nhiên, có một điều cô nên biết trước khi Bộ Pháp thuật tới đây. Bà Rosmerta đang chịu Lời nguyền Độc Đoán, bà ta đã giúp Malfoy và bọn Tử Thần Thực Tử, chính thế mà cái xâu chuỗi và rượu mật ong…”

“Bà Rosmerta?” Giáo sư McGonagall nói một cách hoài nghi, nhưng bà chưa kịp nói tiếp, một tiếng gõ cửa đằng sau họ vang lên và giáo sư Sprout, Flitwick cùng Slughorn lê bước vô phòng, theo sau là bác Hagrid, bác vẫn đang khóc sướt mướt, thân hình khổng lồ của bác đau khổ rung bần bật.

“Snape!” Giáo sư Slughorn thốt lên, trông thầy tái nhợt, mồ hôi nhễ nhại và run rẩy nhất. “Snape! Tôi đã dạy hắn! Tôi tưởng tôi phải biết rõ hắn chứ.”

Nhưng trước khi bất cứ ai trong số họ đáp lại câu này, một giọng lanh lảnh đã phát ra từ trên cao trên bức tường: một pháp sư mặt vàng ủng có một món tóc đen ngắn rủ trước trán vừa bước trở vô bức tranh sơn dầu trống rỗng của ông ta.

“Bà Minerva, ngài Bộ trưởng sẽ ở đây sau vài giây, ngài vừa mới Độn Thổ từ Bộ Pháp thuật.”

“Cảm ơn, Everard,” giáo sư McGonagall nói, và bà quay ngoắt qua các giáo viên của mình.

“Tôi muốn nói về tương lai của trường Hogwarts trước khi ông ấy vô đây,” bà nói lẹ. “Về phần cá nhân tôi, tôi thấy việc trường mở cửa lại vào năm tới không được thuyết phục lắm. Cái chết của vị Hiệu trưởng dưới bàn tay của một trong những đồng nghiệp của chúng ta là một vết nhơ khủng khiếp trong lịch sử trường Hogwarts. Thật kinh khủng.”

“Tôi chắc chắn thầy Dumbledore sẽ muốn trường vẫn tiếp tục mở,” giáo sư Sprout nói. “Tôi cảm thấy rằng nếu chỉ có một học sinh muốn đến trường, thì trường vẫn phải mở cửa dạy học sinh đó.”

“Nhưng liệu chúng ta còn một học trò nào sau sự việc này không?” Giáo sư Slughorn nói, chấm chấm vầng trán đẫm mồ hôi của mình bằng một cái mù xoa lụa. “Các bậc phụ huynh sẽ muốn giữ con em ở nhà và tôi không thể nói là tôi sẽ trách họ. Cá nhân mà nói thì tôi nghĩ ở Hogwarts chúng ta ít bị nguy hiểm hơn ở bất cứ đâu, nhưng quý vị không thể mong chờ các

bà mẹ cũng nghĩ như vậy. Họ sẽ muốn giữ gia đình họ ở kề bên nhau. Đó là lẽ tự nhiên."

"Tôi đồng ý," giáo sư McGonagall nói. "Và dù sao chăng nữa, sẽ không đúng nếu nói rằng cụ Dumbledore chưa bao giờ tưởng tượng ra một tình huống trong đó trường Hogwarts có thể đóng cửa. Hồi Căn phòng Bí mật mở ra lại cụ đã nghĩ đến việc đóng cửa trường… và tôi phải nói rằng cái chết của cụ Dumbledore còn làm tôi bấn loạn hơn là ý nghĩ về con quái vật của Slytherin đang sống ngay trong bụng tòa lâu đài mà không bị ai khám phá ra…"

"Chúng ta phải tham vấn ý kiến của hội đồng quản trị," giáo sư Flitwick nói bằng giọng chút chít của mình; thầy bị một vết bầm to tướng ở trán nhưng dường như ngoài ra không bị thương tích gì do cú ngã trong văn phòng của Snape. "Chúng ta phải tuân thủ những thủ tục pháp lý đã được đặt ra. Một quyết định không nên được đưa ra một cách vội vàng."

"Hagrid, thầy chưa nói gì cả," giáo sư McGonagall nói. "Quan điểm của thầy là gì, liệu trường Hogwarts có phải tiếp tục mở cửa không?"

Bác Hagrid, vẫn đang lặng lẽ khóc thút thít trong chiếc khăn tay to dơ hầy của mình suốt cuộc bàn bạc, giờ ngước đôi mắt đỏ hoe, sưng phều lên và nói khàn khàn, "Tôi không biết, thưa giáo sư… việc đó dành cho Chủ nhiệm các nhà và bà Hiệu trưởng quyết định…"

"Giáo sư Dumbledore luôn luôn coi trọng quan điểm của thầy," giáo sư McGonagall nói một cách tử tế, "và tôi cũng vậy."

“Ừm, tôi sẽ ở lại,” bác Hagrid nói, những giọt nước mắt to vẫn tuôn trào khỏi khóe mắt và nhỏ xuống bộ râu quai nón rối bù. “Chỗ này là nhà tôi, nhà tôi từ hồi tôi mười ba tuổi. Và nếu có đứa con nít nào muốn tôi dạy thì tôi sẽ dạy. Nhưng… tôi không biết… Hogwarts mà không có thầy Dumbledore…”

Bác nấc lên và biến mất sau chiếc mù xoa một lần nữa, và tất cả đều im lặng.

“Rất tốt,” giáo sư McGonagall nói, liếc qua cửa sổ ra ngoài sân, kiểm tra coi ngài Bộ trưởng đã đến chưa, “vậy thì tôi phải đồng ý với thầy Filius rằng việc nên làm là tham vấn ý kiến của hội đồng quản trị, họ sẽ ra quyết định cuối cùng.”

“Bây giờ, về việc đưa học sinh về nhà… có một ý kiến gay gắt cho rằng phải làm ngay không chậm trễ. Chúng ta có thể thu xếp cho Tàu tốc hành Hogwarts đến vào ngày mai nếu cần thiết…”

“Thế còn đám tang thầy Dumbledore thì sao?” Harry cuối cùng lên tiếng.

“Ừm…” giáo sư McGonagall nói, mất đi chút nhịp điệu nhanh nhanh của bà khi giọng nói trở nên run rẩy, “Tôi… tôi biết rằng ước nguyện của thầy Dumbledore là được nằm lại ở đây, ở trường Hogwarts…”

“Thế thì đó là việc sẽ xảy ra, phải không?” Harry nói gay gắt.

“Nếu Bộ Pháp thuật nghĩ điều đó thích hợp,” giáo sư McGonagall nói. “Chưa từng có ông hay bà hiệu trưởng nào…”

“Chưa từng có ông hay bà hiệu trưởng nào cống hiến nhiều cho trường này hơn thầy,” bác Hagrid gầm vang.

“Trường Hogwarts phải là nơi yên nghỉ cuối cùng của thầy Dumbledore,” giáo sư Flitwick nói.

“Đúng thế,” giáo sư Sprout nói.

“Và trong trường hợp đó,” Harry nói, “Cô không nên gởi học trò về nhà cho tới khi đám tang kết thúc. Họ sẽ muốn ở lại để nói…”

Lời cuối cùng bị nghẹn lại trong cổ họng nó, nhưng giáo sư Sprout hoàn tất câu nói giùm cho nó.

“Vĩnh biệt.”

“Nói đúng lắm,” giáo sư Flitwick chút chít. “Nói hay lắm! Các học sinh của chúng ta nên biểu lộ lòng ngưỡng mộ, thiệt hợp lý. Chúng ta có thể sắp xếp phương tiện về nhà sau đó.”

“Tán thành,” giáo sư Sprout nói lớn.

“Tôi cho là… phải…” giáo sư Slughorn nói bằng giọng hơi luống cuống, trong khi bác Hagrid phát ra một tiếng nấc nghẹn ngào đồng ý.

“Ông ấy tới rồi,” giáo sư McGonagall đột ngột nói, nhìn chăm chú xuống sân. “Bộ trưởng… và theo tôi thấy thì ông ta có mang theo một đoàn tùy tùng…”

“Con ra được chứ ạ, thưa giáo sư?” Harry nói ngay lập tức.

Đêm nay nó không mong muốn gặp, hoặc muốn bị chất vấn bởi ông Rufus Scrimgeour chút nào.

“Được,” giáo sư McGonagall nói, “và lẹ lên.”

Bà bước dài về phía cửa và giữ cửa mở ra cho nó. Nó phóng vụt xuống cầu thang xoắn, chạy dọc khỏi hành lang vắng ngắt; nó đã bỏ tấm Áo khoác Tàng hình của nó ở trên đỉnh Tháp Thiên Văn, nhưng không hề gì; không có ai ở trong các hành lang để trông thấy nó chạy qua, kể cả thầy Filch, con mèo bà Norris và con siêu quỷ quậy Peeves cũng không. Nó không gặp một ma nào cho đến khi nó quẹo vô hành lang dẫn đến phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor.

"Có thật không?" Bà Béo thì thầm khi nó tới gần. "Điều đó đúng thật chứ? Cụ Dumbledore… chết?"

"Đúng," Harry nói.

Bà buột khóc rên lên, và không chờ nghe mật khẩu, bà quăng người ra trước để cho nó vô.

Đúng như Harry dự đoán, phòng sinh hoạt chung đầy ắp người. Căn phòng chợt rơi vào im lặng khi nó leo qua lỗ bức chân dung. Nó thấy Dean và Seamus ngồi trong một đám gần đấy: như vậy có nghĩa là phòng ngủ trống trơn, hoặc gần như vậy. Không nói với ai lời nào, không trao đổi cái nhìn với ai, Harry bước thẳng qua căn phòng và đi qua cửa dẫn tới khu phòng ngủ nam.

Đúng như nó đã hy vọng, Ron đang chờ nó, vẫn còn mặc nguyên đồ, đang ngồi trên giường. Harry ngồi xuống chiếc giường có bốn cọc mùng của nó, và trong một thoáng, bọn chúng chỉ nhìn nhau trân trân.

"Họ đang bàn về việc đóng cửa trường," Harry nói.

"Thầy Lupin nói họ sẽ đóng cửa," Ron nói.

Chúng im lặng một lát.

"Sao?" Ron nói bằng giọng thiệt trầm, như thể nó nghĩ đồ đạc cũng có thể nghe lỏm. "Bồ có tìm thấy không? Bồ có lấy được nó? Cái… cái Trường Sinh Linh Giá?"

Harry lắc đầu. Tất cả những gì đã xảy ra xung quanh cái hồ đen ngòm đó giờ đây giống như một cơn ác mộng cũ; có thật là mọi việc đã xảy ra không, chỉ cách đây có vài tiếng?

"Bồ không lấy được nó à?" Ron nói, vẻ thất vọng. "Nó không có ở đó hả?"

"Không," Harry nói. "Ai đó đã lấy mất rồi và để lại một cái giả vô chỗ đó."

"Lấy mất rồi…?"

Không nói gì, Harry lôi ra chiếc hộp giả từ trong túi, mở ra và đưa cho Ron. Toàn bộ câu chuyện có thể chờ để kể sau… còn đêm nay nó không quan trọng… không gì quan trọng ngoại trừ đoạn cuối, đoạn cuối cuộc phiêu lưu vô nghĩa của thầy trò họ, đoạn cuối của cuộc đời cụ Dumbledore…

"R.A.B.," Ron thì thào, "nhưng đó là ai?"

"Không biết," Harry nói, nằm ngả xuống giường, vẫn để nguyên quần áo và nhìn trao tráo lên trần. Nó chẳng cảm thấy tò mò một chút nào về R.A.B., nó e là nó sẽ không bao giờ còn cảm thấy tò mò được nữa. Khi nằm đó, nó bỗng nhận ra ngoài vườn đã im ắng. Fawkes đã ngừng hát.

Và nó biết, mà không biết làm thế nào mà nó biết điều đó, rằng con phượng hoàng đã đi rồi, đã rời khỏi trường Hogwarts mãi mãi, hệt như cụ Dumbledore đã rời khỏi ngôi trường này,

rời khỏi thế giới này… rời khỏi Harry.

30

NGỖI MỦ TRẮNG

Tất cả các lớp học bị đình lại, tất cả những kỳ thi đều hoãn lại. Một số học sinh được cha mẹ vội vã đưa đi khỏi trường Hogwarts nội trong vài ngày sau - chị em sinh đôi nhà Patil được đưa đi trước bữa điểm tâm ngay buổi sáng hôm sau cái chết của cụ Dumbledore, và Zacharias Smith được ông bố trông ngạo mạn của nó hộ tống từ lâu đài. Seamus Finnigan, ngược lại, thẳng thừng từ chối đi theo mẹ nó về nhà - họ cãi vã một trận ở Tiền sảnh, và cuộc to tiếng được giải quyết khi bà mẹ đồng ý là nó có thể ở lại cho tới xong đám tang. Seamus kể với Harry và Ron là mẹ nó gặp khó khăn trong việc tìm một chỗ ngủ trọ trong làng Hogsmeade, bởi vì các pháp sư và phù thủy đang đổ về ngôi làng đó, chuẩn bị vào viếng cụ Dumbledore lần cuối cùng để tỏ lòng tôn kính.

Vào buổi tối trước đám tang, có chút kích động nổi lên trong đám học trò nhỏ, (là bọn trước giờ chưa từng được chứng kiến), khi một cỗ xe ngựa màu xanh dương lợt to cỡ một ngôi nhà, do một tá ngựa vàng có cánh khổng lồ kéo, từ bầu trời bay vút ra và đáp xuống bìa khu Rừng Cấm. Harry

nhìn từ một cửa sổ thấy một phụ nữ đẹp tóc đen, khổng lồ, nước da màu ô-liu bước xuống khỏi những bậc xe ngựa và lao vào vòng tay đang chờ đón của bác Hagrid. Cùng lúc đó, một phái đoàn quan chức Bộ Pháp thuật, bao gồm chính ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật, đang tá túc trong lâu đài. Harry mải miết tránh tiếp xúc với bất cứ ai trong số họ; nó chắc chắn rằng, không chóng thì chầy, người ta cũng sẽ yêu cầu nó giải thích về chuyến đi cuối cùng ra khỏi trường Hogwarts của cụ Dumbledore.

Harry, Ron, Hermione và Ginny dành tất cả thời gian của chúng để ở bên nhau. Thời tiết đẹp như trêu ngươi chúng. Harry có thể tưởng tượng ra được nếu cụ Dumbledore không chết thì sẽ như thế nào, và bọn chúng sẽ có thời gian ở bên nhau như thế này vào đúng cái ngày cuối năm, khi các môn thi của Ginny đã hoàn tất, áp lực bài tập về nhà đã được cất khỏi… và hết giờ này đến giờ khác, Harry cứ trì hoãn nói cái điều mà nó biết nó phải nói, làm cái điều mà nó biết nó phải làm, bởi vì thật quá khó để mà từ bỏ đi nguồn an ủi lớn nhất của nó.

Mỗi ngày bọn chúng ghé vô bệnh thất hai lần: Neville đã xuất viện, nhưng Bill vẫn còn chịu sự chăm sóc của bà Pomfrey. Những vết thẹo của anh chàng vẫn kinh khủng như cũ; thiệt tình, bây giờ Bill đã mang những nét giống y Moody "Mắt-Điên" (may phước là vẫn còn đủ cả mắt lẫn chân cẳng), nhưng về bản tính thì dường như vẫn thế. Nếu có gì đó có vẻ thay đổi thì chính là Bill bây giờ đâm ra khoái món bít-tết còn sống.

"… vậy cứi em là anh hên rồi," Fleur sung sướng nói, vỗ

cho tròn chiếc gối của Bill, "bởi vì người Anh hay nấu thịt kỹ quá, em vỡn nói thế mà."

"Em nghĩ em đành phải chấp nhận chuyện anh Bill cưới bà ấy thật thôi," Ginny thở dài sau đó, vào buổi tối, khi cô bé cùng Harry, Ron và Hermione ngồi bên khung cửa sổ mở cửa phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor, nhìn ra ngoài khu vườn sáng đèn.

"Chị ấy đâu đến nỗi tệ," Harry nói. "Dù *có* hơi xấu," nó vội vã thêm vào, khi Ginny nhướn mày lên, và cô bé buột ra một tiếng cười miễn cưỡng.

"Hừ, em nghĩ nếu má chịu được thì em chịu được."

"Có ai nữa mà tụi mình biết bị chết không?" Ron hỏi Hermione, cô nàng đang đọc kỹ tờ *Tiên Tri Buổi Chiều.*

Hermione nhăn mặt trước vẻ cố làm bộ cứng rắn trong giọng nói của Ron.

"Không," cô nàng nói vẻ trách móc, gấp tờ báo lại. "Họ vẫn đang truy lùng Snape, nhưng không có tung tích…"

"Không có là đương nhiên." Harry nói, nó luôn nổi cáu mỗi lần đề tài này nảy ra. "Họ sẽ không tìm ra Snape chừng nào chưa tìm ra Voldemort, và chắc chắn họ không tài nào xoay sở mà làm được việc đó vào lúc này…"

"Em đi ngủ đây," Ginny ngáp. "Em ngủ chẳng ra gì kể từ khi… thôi… em phải ngủ một chút."

Cô bé hôn Harry (Ron nhìn ngoắt đi chỗ khác), vẫy chào hai đứa còn lại và đi về phòng ngủ nữ. Ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng Ginny, Hermione nhoài ra trước về phía

Harry với cái nhìn đúng kiểu Hermione nhất.

"Harry, sáng nay mình tìm thấy chút thông tin, ở trong thư viện…"

"R.A.B. hả?" Harry nói, ngồi thẳng lên.

Nó không còn cảm giác như cái cách trước kia nó vẫn có: háo hức, tò mò, phát sốt lên muốn tìm ra nguyên nhân thực sự của điều bí ẩn. Nó chỉ đơn giản biết rằng nhiệm vụ khám phá sự thật về cái Trường Sinh Linh Giá thật phải được hoàn thành trước khi nó có thể đi xa hơn trên con đường tối tăm, quanh co trải dài phía trước, con đường mà nó và cụ Dumbledore đã cùng nhau đặt ra, và bây giờ nó biết nó sẽ phải đi một mình, vẫn còn chừng bốn cái Trường Sinh Linh Giá ở đâu đó và mỗi cái đều phải tìm ra cho được và tiêu hủy thì may ra mới *có khả năng* giết được Voldemort. Nó liên tục nhắc lại chính xác những cái tên của chúng, cứ như việc lập danh sách chúng sẽ giúp nó với tay được tới chúng vậy: "Cái hộp… cái cúp… con rắn… một cái gì đó của nhà Gryffindor hoặc của nhà Ravenclaw… cái hộp… cái cúp… con rắn… một cái gì đó của nhà Gryffindor hoặc của nhà Ravenclaw…"

Câu thần chú này dường như chạy rần rần trong óc Harry khi nó ngủ thiếp đi vào ban đêm, và những giấc mơ của nó đầy những hộp với cúp và những đồ vật bí hiểm mà nó không thể nào với tới, mặc dù cụ Dumbledore đã hết lòng trợ giúp đưa cho Harry một sợi thang dây, cái thang biến thành con rắn ngay khoảnh khắc nó bắt đầu leo lên…

Nó đã đưa cho Hermione coi mẩu thư bên trong chiếc hộp nhỏ vào buổi sáng sau cái chết của cụ Dumbledore, và mặc dù

chưa nhận ra được ngay tức thì những chữ viết tắt ấy là tên một pháp sư bí ẩn nào mà mình từng đọc qua, từ giờ phút đó, Hermione đã vội lên thư viện, và có phần thường xuyên hơn mức cần thiết đối với một kẻ không có bài tập về nhà để làm.

"Không," cô bé buồn bã nói, "Mình đã *cố,* Harry, nhưng mình chưa tìm được gì hết… có hai pháp sư rất nổi tiếng có tên viết tắt như vầy - Rosalind Antigone Bungs… Rupert Axebanger Brookstanton… nhưng xem ra họ không thích hợp chút nào. Xét theo mẩu thư đó thì người đánh cắp cái Trường Sinh Linh Giá phải biết Voldemort, và mình không thể tìm ra một mẩu chứng cớ nào chứng tỏ Bungs hay Axebanger từng có gì dính líu đến hắn… Không, thật sự thì, cái thư đó là về… à, về Snape."

Trông Hermione lúng túng ngay cả khi nhắc lại cái tên đó.

"Có gì về hắn, hả?" Harry nặng nề hỏi, ngả mình ra trên chiếc ghế của nó.

"Ờ, chỉ là mình có phần đúng về vụ Hoàng tử Lai," cô bé nói vẻ lần chần.

"Bồ cần phải nhai đi nhai lại chuyện đó mãi sao, Hermione? Chứ bồ nghĩ bây giờ mình cảm giác ra sao về chuyện đó chớ?"

"Không… không… Harry à, mình không có ý đó!" Hermione hấp tấp nói, nhìn quanh để kiểm tra là chúng không bị nghe lén. "Chỉ là mình đã đúng về Eileen Prince trong cái lần mình mượn cuốn sách đó. Bồ biết không… bà ta là mẹ của Snape!"

“Mình nghĩ bà ta không thuộc loại phụ nữ hấp dẫn cho lắm.” Ron nói. Hermione coi như không nghe thấy.

“Mình đang xem qua những tờ *Nhật Báo Tiên Tri* cũ và thấy có một mẩu thông báo nhỏ xíu về việc Eileen Prince cưới một ông tên là Tobias Snape và sau đó có một mẩu thông báo về việc bà ta đã sinh ra một…”

“… tên sát nhân,” Harry cắm cẳn.

“Ừ… ờ.” Hermione nói. “Cho nên… mình đã có phần đúng. Snape chắc hẳn đã rất tự hào là ‘một nửa Hoàng tử’, bồ hiểu không? Theo như những gì đăng trên *Nhật Báo Tiên Tri* thì Tobias Snape là một Muggle.”

“Chà, hợp lý thiệt,” Harry nói. “Hắn phô trương phần máu thuần chủng để có thể giao du với Lucius Malfoy và đám còn lại… hắn giống hệt như Voldemort. Mẹ thuần chủng, cha Muggle… nhục nhã vì dòng máu của cha hắn, cố làm cho người ta kinh sợ mình bằng cách sử dụng Nghệ thuật Hắc ám, tự đặt cho mình một cái tên mới gây ấn tượng - Chúa tể Voldemort - *Hoàng tử lai* - làm sao mà thầy Dumbledore lại có thể bỏ qua vậy…?”

Nó im bặt, nhìn ra ngoài cửa sổ. Nó không thể không nghĩ mãi về sự tin tưởng không thể tha thứ được của cụ Dumbledore vào Snape… nhưng trước kia, khi Hermione nhắc nhở nó, thì chính nó, cái thằng Harry này, cũng đã nhìn nhận sự việc theo cách như thế… bất chấp ngày càng kinh tởm những bùa chú được viết nguệch ngoạc đó, nó vẫn không chịu tin cái kẻ quá thông minh kia, kẻ đã từng giúp nó quá nhiều kia, là xấu…

Đã từng giúp... giờ đây là một ý nghĩ gần như không thể chịu đựng nổi.

"Mình vẫn không hiểu tại sao hắn không đem giao nộp bồ vì sử dụng cuốn sách đó," Ron nói. "Chắc chắn hắn biết bồ lấy tất cả những thứ ấy từ đâu."

"Hắn biết," Harry cay đắng nói. "Hắn biết khi mình sử dụng đòn *Cắt Sâu Mãi Mãi.* Hắn không cần đến phép Đọc Tư Tưởng… hắn thậm chí còn biết trước cả lúc đó, khi giáo sư Slughorn khoe mình xuất sắc môn Độc Dược như thế nào… lẽ ra hắn không được để cuốn sách cũ của hắn ở đáy tủ đó chứ hả?"

"Nhưng tại sao hắn không giao nộp bồ?"

"Mình nghĩ hắn không muốn liên đới bản thân đến cuốn sách đó," Hermione nói. "Mình nghĩ nếu thầy Dumbledore biết cuốn sách đó thầy sẽ không thích lắm đâu. Và ngay cả khi Snape giả bộ như nó không phải là của hắn, thì giáo sư Slughorn cũng phải nhận ra nét chữ của hắn ngay lập tức chớ! Với lại, cuốn sách bị bỏ lại trong lớp học cũ của Snape, và mình cá là thầy Dumbledore biết mẹ hắn tên là 'Prince'."

"Lẽ ra mình phải đưa cuốn sách đó cho thầy Dumbledore," Harry nói. "Lúc nào thầy cũng chỉ cho mình thấy Voldemort quỷ quyệt như thế nào ngay cả khi hắn còn học ở trường, mà mình lại có bằng chứng là Snape cũng…"

"'Quỷ quyệt' là một từ mạnh," Hermione lẳng lặng nói.

"Bồ là người liên tục nói với mình rằng cuốn sách đó rất nguy hiểm mà!"

“Ý mình là Harry à, bồ cứ hay tự đổ quá nhiều lỗi lên bồ. Mình nghĩ tên Hoàng tử ấy có vẻ có óc khôi hài kỳ quái, chứ mình không bao giờ đoán ra hắn là một kẻ giết người tiềm năng…”

“Không ai trong chúng ta đoán ra nổi lão Snape sẽ… bồ biết đấy,” Ron nói.

Sự im lặng rơi xuống bọn chúng, mỗi đứa chìm trong những suy nghĩ của riêng mình, nhưng Harry chắc chắn rằng đám bạn cũng giống như nó, đang nghĩ đến buổi sáng hôm sau, khi thi hài của cụ Dumbledore được đưa về nơi an nghỉ cuối cùng. Harry trước giờ chưa bao giờ tham dự một đám tang - khi chú Sirius chết đã không có xác để mà chôn cất. Nó không biết cái gì chờ đợi nó vào ngày mai, và hơi lo lắng về việc mình sẽ phải thấy cái gì, và mình sẽ cảm giác ra sao. Nó tự hỏi có khi nào sau khi đám tang kết thúc rồi, cái chết của cụ Dumbledore lúc đó mới là thật hơn với nó không. Mặc cho nó đã từng trải qua những khoảnh khắc bị cái sự thật kinh khủng đe dọa chôn vùi nó, vẫn có những lúc nó đờ cả người, trống rỗng. Những lúc đó, mặc cho trong toàn lâu đài không ai bàn luận chuyện gì khác ngoài chuyện đó, nó vẫn khó tin là cụ Dumbledore đã thực sự ra đi. Phải thừa nhận rằng, không như lúc chú Sirius mất, nó đã không còn điên cuồng tìm kiếm cách nào đó né tránh, cách nào đó có thể khiến cụ Dumbledore trở lại… Nó lần trong túi kiếm sợi xích lạnh toát của cái Trường Sinh Linh Giá giả, thứ mà bây giờ nó mang theo bên mình khắp mọi nơi, không phải như một thứ bùa hên, mà như một lời nhắc nhở rằng cái vật này đã phải đổi bằng giá nào và nó vẫn còn phải làm gì tiếp.

Harry thức dậy sớm thu xếp hành lý vào sáng hôm sau; Tàu tốc hành Hogwarts sẽ khởi hành sau đám tang một tiếng. Đi xuống lầu nó thấy bầu không khí trong Đại Sảnh Đường thật uể oải. Tất cả mọi người đều mặc áo chùng dự lễ và không ai có vẻ đói bụng lắm. Giáo sư McGonagall đã để trống chiếc ghế như cái ngai ở giữa bàn ăn của giáo ban. Ghế của bác Hagrid cũng bỏ không - Harry nghĩ có lẽ bác ấy chưa thể đối mặt với bữa sáng; nhưng chỗ của Snape được ông Scrimgeour trám vô một cách không hề khách sáo. Harry tránh đôi mắt vàng của ông ta khi chúng quét khắp Đại Sảnh Đường; nó có cảm giác khó chịu là ông Scrimgeour đang tìm kiếm nó. Trong số những người tháp tùng ông Scrimgeour, Harry nhận ra mái tóc đỏ và cặp kính gọng sừng của Percy Weasley. Ron không tỏ dấu hiệu gì là đã nhận ra Percy, ngoại trừ việc nó xỉa mấy miếng cá trích khô bằng một vẻ độc ác hiếm có.

Bên bàn nhà Slytherin, Crabbe và Goyle đang rù rì với nhau. Tuy chúng là những thằng to vật vã, nhưng trông chúng cô đơn đến thảm hại khi không có cái thân hình cao, tái nhợt của Malfoy ngồi kẹp giữa chúng, điều khiển chúng. Mấy hôm rồi Harry không nghĩ đến Malfoy nhiều lắm. Sự căm ghét của nó dồn tất cả vào Snape, nhưng nó chưa quên sự sợ hãi trong giọng nói của Malfoy ở trên đỉnh Tháp, cũng chưa quên việc hắn đã hơi hạ cây đũa phép của hắn xuống trước khi bọn Tử Thần Thực Tử đến. Harry không tin là Malfoy sẽ giết cụ Dumbledore. Nó vẫn khinh miệt Malfoy vì sự mê muội Nghệ thuật Hắc Ám của thằng đó, nhưng bây giờ giọt thương hại nhỏ tí đó cũng đã hòa tan vào bể căm ghét của Harry. Harry tự hỏi, Malfoy giờ đang ở đâu, và Voldemort đe dọa giết hắn và

ba mẹ hắn để bắt hắn làm những gì?

Ý nghĩ của Harry bị đứt đoạn bởi một cú thúc vô mạn sườn của Ginny. Giáo sư McGonagall vừa đứng lên và tiếng râm ran ảm đạm trong Đại Sảnh chấm dứt ngay lập tức.

"Sắp đến giờ rồi," bà nói. "Làm ơn đi theo Chủ nhiệm các Nhà của các trò ra sân. Nhà Gryffindor, theo tôi."

Chúng đi thành hàng một từ sau dãy ghế băng trong im lặng. Harry liếc nhìn giáo sư Slughorn đứng ở đầu Nhà Slytherin, mặc áo chùng dài lộng lẫy màu xanh ngọc thêu hoa văn bạc. Nó chưa bao giờ thấy giáo sư Sprout, Chủ nhiệm Nhà Hufflepuff, trông sạch sẽ như thế; không một vệt bẩn nào trên nón của bà, và khi ra đến Tiền sảnh, chúng thấy bà Pince đứng bên cạnh thầy Filch, bà đeo mạng che mặt màu đen dày phủ xuống tới đầu gối, còn thầy Filch mặc com lê đen dài kiểu xưa và thắt cà vạt bốc ra mùi long não nồng nặc.

Khi bước ra ngoài trên những bậc thang đá ở cửa trước, Harry thấy đám học sinh đang tiến về phía hồ nước. Hơi ấm mặt trời mơn man trên mặt nó khi bọn nó theo giáo sư McGonagall trong im lặng bước tới nơi có hàng trăm chiếc ghế được xếp sẵn thành hàng. Một lối đi ở ngay trung tâm những dãy ghế: có một chiếc bàn đá đặt ở phía trước, đối diện với toàn thể các hàng ghế. Đó là một ngày đẹp trời nhất của mùa hè.

Đủ mọi hạng người kỳ lạ đã ngồi kín một nửa số ghế: lôi thôi và thanh lịch, già và trẻ. Harry không nhận ra hầu hết đám người này, ngoại trừ một số người, trong đó có những thành viên của Hội Phượng Hoàng: Kingsley Shacklebolt, thầy

Moody "Mắt-Điên", cô Tonks (tóc cô đã trở lại màu hồng rực rỡ một cách thần kỳ), thầy Remus Lupin, (hình như cô đang nắm tay thầy), ông và bà Weasley, Bill được Fleur dìu và theo sau là Fred và George, hai anh chàng mặc áo khoác da rồng màu đen. Lại có bà Maxime, một mình ngồi choán hết hai cái ghế rưỡi, Tom, chủ quán Cái Vạc Lủng, Arabella Figg, bà hàng xóm á phù thủy của Harry, tay chơi ghita nhiều tóc của ban nhạc phù thủy Quái Tỉ Muội, Ernie Prang, tài xế Xe đò Hiệp sĩ, bà Malkin, chủ tiệm áo chùng ở Hẻm Xéo, và một số người mà Harry chỉ biết mặt, như người đứng quầy của quán Đầu Heo và bà phù thủy đẩy xe bán đồ ăn trên Tàu tốc hành Hogwarts. Những con ma của lâu đài cũng ở đó, hầu như vô hình dưới ánh nắng rực rỡ, chỉ có thể thấy được khi chúng di chuyển - thấp thoáng, không có thực giữa bầu trời chói sáng.

Harry, Ron, Hermione và Ginny lần lượt vô chỗ ngồi ở cuối một hàng ghế bên cạnh hồ nước. Mọi người đang thì thầm với nhau; âm thanh nghe như tiếng gió nhẹ thổi qua bãi cỏ, nhưng tiếng chim hót còn lớn hơn, át cả tiếng nói chuyện. Đám đông vẫn tiếp tục nở phồng ra; và lòng thương cảm mãnh liệt dành cho cả hai đứa chợt trào lên trong lòng Harry, khi nó thấy Neville được Luna dìu vô một chiếc ghế. Chỉ có hai đứa nó trong đoàn Đ.Q.D. hưởng ứng lời hiệu triệu của Hermione vào cái đêm cụ Dumbledore chết, và Harry biết tại sao: chúng là những đứa tiếc thương cụ Dumbledore nhất… Chắc chắn chúng cũng là những đứa trước kia vẫn thường xuyên kiểm tra đồng xu của mình với hy vọng sẽ có một cuộc họp nữa…

Ông Cornelius Fudge bước ngang qua bọn chúng, tiến về những hàng ghế đầu, vẻ mặt ông ta thiệt đau khổ, xoay xoay

chiếc nón quả dưa màu xanh lá cây như thường lệ; kế tiếp Harry nhận ra Rita Skeeter, (dòm thấy mặt là nó phẫn nộ), nắm chặt một cuốn sổ trong bàn tay sơn móng đỏ chót; và rồi, một cơn giận sôi máu hơn, mụ Dolores Umbridge, mang vẻ sầu não chẳng ai tin được trên bộ mặt giống con cóc, một chiếc nơ bằng nhung đen cài dựng đứng trên mái tóc quắn màu sắt. Chợt trông thấy chàng Nhân Mã Firenze, đang đứng như một lính gác gần mép nước, mụ ta giật thót mình và hấp tấp ba chân bốn cẳng chạy tới một chỗ ngồi ở tít đằng xa.

Cuối cùng đến đội ngũ giáo viên của trường ngồi vào chỗ. Harry nhìn thấy ông Scrimgeour trông oai nghiêm và đường bệ ở hàng ghế đầu với giáo sư McGonagall. Nó tự hỏi liệu ông Scrimgeour hay bất cứ ai trong những nhân vật quan trọng kia có thực sự đau đớn vì cụ Dumbledore chết hay không. Nhưng rồi nó nghe thấy tiếng nhạc, huyền bí, giai điệu siêu phàm, và nó quên mất mối ác cảm của nó đối với Bộ Pháp thuật để nhìn quanh tìm xuất xứ của tiếng nhạc. Nó không phải là người duy nhất: nhiều cái đầu đang quay qua, tìm kiếm, hơi có chút cảnh giác.

"Dưới hồ kìa," Ginny thì thầm vào tai Harry.

Và nó thấy họ trong làn nước trong veo màu xanh lá cây, lấp lánh ánh nắng, ở bên dưới mặt nước có vài phân, nhắc nó nhớ một cách hãi hùng đến bọn Âm Binh; một dàn hợp xướng ngư nhân đang hát bằng một thứ ngôn ngữ lạ mà nó không hiểu, những gương mặt xanh tái của họ nhấp nhô, mái tóc màu tím phớt trôi lềnh bềnh khắp xung quanh họ. Giai điệu tuy không phải là không hay nhưng khiến cho Harry dựng cả tóc gáy. Rõ ràng là nó nói về sự mất mát và nỗi tuyệt vọng. Khi

Harry nhìn xuống những gương mặt hoang dại của những ca sĩ ấy, nó có cảm giác ít nhất là họ cũng thương tiếc thực sự cho sự ra đi của cụ Dumbledore. Rồi Ginny huých nó một lần nữa và nó ngó quanh.

Bác Hagrid đang bước chậm chạp trên lối đi giữa các hàng ghế. Bác khóc lặng lẽ, gương mặt đầm đìa nước mắt, và trong cánh tay bác, được bọc trong vải nhung đỏ tía điểm xuyết những ngôi sao vàng lấp lánh, là vật mà Harry biết là thi hài của cụ Dumbledore. Một cơn buốt đau nhói tràn lên trong cổ họng Harry trước cảnh tượng ấy: trong cùng một lúc, tiếng nhạc lạ lùng và việc biết rằng thi hài của cụ Dumbledore đang tiến đến rất gần dường như lấy sạch đi tất cả hơi ấm ban ngày. Ron trông trắng bệch và ngây dại đi. Nước mắt Ginny và Hermione tuôn như mưa xuống vạt áo hai đứa.

Chúng không thấy được rõ điều gì đang diễn ra ở phía trước. Bác Hagrid hình như vừa mới kính cẩn đặt thi hài lên chiếc bàn. Giờ bác quay trở lại lối đi, vừa đi vừa hỉ mũi to như tiếng kèn trum-pet, kéo theo những cái nhìn công phẫn của một số người, mà theo như Harry thấy, có cả mụ Dolores Umbridge… Nhưng Harry biết rằng cụ Dumbledore chắc chắn không lấy đó làm điều. Nó cố làm một cử chỉ thân thiện với bác Hagrid khi bác đi qua, nhưng mắt bác sưng to tới mức việc bác còn thấy được đường đi quả là một điều kỳ diệu. Harry liếc lại hàng ghế sau, chỗ mà bác Hagrid đang bước tới và nhận ra cái gì đang dẫn đường cho bác, bởi vì ở đó, chỉnh tề trong quần dài và áo khoác, mỗi thứ to cỡ một chiếc lều bạt nhỏ, là Grawp khổng lồ, cái đầu bự xấu xí, trông như tảng đá của nó cúi xuống, ngoan ngoãn, khá giống người. Bác Hagrid

ngồi xuống kế bên người em cùng mẹ khác cha và Grawp vỗ mạnh lên đầu bác, khiến cho những chân ghế bác đang ngồi oằn võng xuống đất. Harry có một tích tắc tuyệt vời chỉ muốn phá ra cười. Nhưng chợt tiếng hát chấm dứt và nó lại quay mặt lên phía trước.

Một người đàn ông nhỏ con tóc cột thành chùm mặc áo chùng đen đứng dậy và bước tới trước thi hài cụ Dumbledore. Harry không nghe được ông ta nói gì. Những lời lạ kỳ trôi ngược ra sau họ, lững lờ bên trên hàng trăm cái đầu. "Sự cao thượng của tâm linh"… "sự cống hiến trí tuệ"… "sự vĩ đại của trái tim"… chẳng mang ý nghĩa gì nhiều. Chúng chỉ là phần nhỏ về cụ Dumbledore so với những gì Harry biết về cụ. Harry đột nhiên nhớ lại những gì về cụ Dumbledore trong một vài lời: "Óc bã đậu," "Đầu voi đuôi chuột", "Phục phịch cá voi", "Trò hề"… và một lần nữa, nó phải cố kìm để không toét ra cười… Nó bị sao thế này?

Có tiếng lõm bõm nhẹ ở phía bên trái và nó thấy những ngư nhân cũng đã nổi hẳn lên mặt nước để lắng nghe. Nó nhớ cách đây hai năm, cụ Dumbledore ngồi bên mép nước, rất gần với chỗ Harry đang ngồi bây giờ, và nói chuyện bằng ngôn ngữ Mer với Nữ tù trưởng ngư nhân. Harry tự hỏi không biết cụ Dumbledore đã học tiếng Mer của ngư nhân ở đâu. Có quá nhiều thứ nó chưa bao giờ hỏi cụ, nhiều thứ đáng lẽ ra nó nên nói…

Và rồi, không hề cảnh báo trước, cái sự thật khủng khiếp ấy quét ào khắp Harry, trọn vẹn hơn và không thể chối cãi hơn bao giờ hết. Cụ Dumbledore chết, chết rồi… Nó bóp chiếc hộp nhỏ trong tay chặt đến nỗi cái hộp làm tay nó đau, nhưng nó

không thể ngăn được dòng nước mắt nóng hổi tuôn trào khỏi mắt: nó nhìn khỏi Ginny và những người khác và ngó chằm chằm qua hồ nước, về phía khu Rừng Cấm, trong khi người đàn ông nhỏ mặc áo chùng đen nói ê a… Có cái gì đang chuyển động giữa những hàng cây. Bầy Nhân Mã đến để tỏ lòng kính trọng. Họ không di chuyển ra trảng trống mà Harry thấy họ đứng bất động, ẩn hiện trong bóng râm, cung tên đeo bên hông, đứng nhìn những pháp sư và phù thủy. Và Harry nhớ lại chuyến đi đầu tiên kinh hoàng vào Rừng Cấm của nó, lần đầu tiên nó chạm trán với thứ mà sau đó là Voldemort, và nó đã đương đầu với hắn như thế nào, và nó với cụ Dumbledore đã thảo luận ra sao về trận đấu chỉ để chuốc lấy thất bại sau đó không lâu. Quan trọng là, cụ Dumbledore đã nói, phải chiến đấu, chiến đấu nữa, và chiến đấu hoài, vì chỉ có như thế mới đẩy lùi được cái ác, dẫu không bao giờ diệt sạch được…

Và Harry thấy rất rõ, như nó ngồi dưới mặt trời chói chang đây, những người thương yêu nó đã đứng trước mặt nó từng người một như thế nào; mẹ nó, ba nó, cha đỡ đầu của nó, và cuối cùng là cụ Dumbledore, tất cả đều cương quyết bảo vệ nó; nhưng bây giờ điều đó đã chấm dứt. Nó không thể để bất cứ ai khác nữa đứng giữa nó và Voldemort; nó phải từ bỏ vĩnh viễn cái ảo tưởng mà lẽ ra nó đã phải từ bỏ khi mới lên một: rằng sự che chở của vòng tay của cha mẹ có nghĩa là không gì có thể làm tổn thương được nó. Không có chuyện bừng tỉnh khỏi ác mộng nữa, không có lời thì thầm vỗ về trong đêm rằng nó thật sự an toàn, rằng tất cả chỉ là do nó tưởng tượng; người cuối cùng và vĩ đại nhất trong những người bảo vệ nó đã chết

và nó cô đơn hơn cả nỗi cô đơn trước kia nó từng chịu.

Người đàn ông nhỏ thó mặc áo chùng đen cuối cùng đã ngừng nói và trở về chỗ ngồi của ông ta. Harry chờ ai đó nữa đứng lên; nó chờ bài diễn văn, chắc chắn là từ ông Bộ trưởng, nhưng không một ai di chuyển.

Thế rồi có vài người khóc nức lên. Những ngọn lửa rực sáng, màu trắng bùng lên xung quanh thi hài của cụ Dumbledore cùng chiếc bàn đá: lửa phụt lên càng lúc càng cao hơn, che khuất thi hài. Khối trắng bay xoáy cuộn lên không và tạo nên những hình thù kỳ lạ: Harry nghĩ, trong một thoáng tim ngừng đập, là nó thấy một con phượng hoàng vui sướng bay lên bầu trời xanh trong, những giây sau ngọn lửa đã biến mất. Ở nơi lửa cháy là một ngôi mộ trắng bằng đá hoa cương, ôm trọn thi hài của cụ Dumbledore và chiếc bàn mà trên đó cụ nằm.

Thêm nhiều tiếng hốt hoảng rú lên khi một trận mưa cung tên bay vút trên không trung, nhưng chúng đáp xuống cách xa đám đông. Harry nghĩ, đó là nghi thức bày tỏ lòng tôn kính của bầy Nhân Mã; nó thấy họ quay đuôi và biến mất vô những hàng cây mát rượi. Đồng thời, những ngư nhân từ từ chìm trở xuống làn nước xanh lá cây và biến mất khỏi tầm nhìn.

Harry nhìn Ginny, Ron và Hermione: mặt Ron nhăn nhúm lại như thể ánh nắng mặt trời đang làm lóa mắt nó. Mặt Hermione nhòa nước mắt, nhưng Ginny không còn khóc nữa. Cô bé nhìn xoáy vào tia nhìn của Harry bằng ánh mắt dữ dội và gay gắt hệt như nó thấy khi cô bé ôm nó sau khi đoạt Cúp Quidditch vắng mặt nó, và nó biết rằng khoảnh khắc đó chúng

đã hiểu nhau hoàn toàn, và rằng giờ đây nếu nó có nói với cô bé nó sắp làm gì, thì cô bé sẽ không nói "Cẩn thận", hoặc "Đừng làm vậy" nữa, mà sẽ chấp nhận quyết định của nó, bởi vì cô bé hẳn sẽ không thất vọng bất cứ điều gì nơi nó. Và vì vậy nó chuẩn bị tinh thần để nói điều mà nó biết nó phải nói kể từ khi cụ Dumbledore mất.

"Ginny, nghe này…" nó nói rất khẽ, khi tiếng nói chuyện vo vo lớn dần lên quanh chúng và mọi người bắt đầu đứng dậy. "Anh không thể gắn bó với em được nữa. Tụi mình phải thôi gặp nhau. Tụi mình không thể ở bên nhau nữa."

Cô bé nói, với nụ cười méo xệch thật lạ lùng, "Là vì cái lý do cao quý ngu ngốc đó phải không?"

"Giống như… như sống một cuộc đời của ai khác, mấy tuần rồi ở cạnh em," Harry nói. "Nhưng anh không thể… tụi mình không thể… bây giờ anh có việc phải làm một mình."

Cô bé không khóc, chỉ nhìn nó.

"Voldemort thường sử dụng những người mà kẻ thù của hắn gắn bó. Hắn đã từng một lần dùng em làm con mồi, và đó chỉ vì em là em gái của thằng bạn thân nhất của anh. Hãy nghĩ coi em sẽ gặp nguy hiểm như thế nào nếu tụi mình tiếp tục thế này. Hắn sẽ biết, hắn sẽ tìm ra. Hắn sẽ cố và sẽ tiếp cận anh thông qua em."

"Nếu em không sợ thì sao?" Ginny nói gay gắt.

"Anh sợ," Harry nói. "Em nghĩ anh sẽ cảm thấy như thế nào nếu đây là đám tang của em… và là do lỗi của anh…"

Cô bé cất mắt khỏi nó, nhìn xa xăm ra hồ nước.

“Em thực lòng không bao giờ hết hy vọng vào anh,” cô bé nói. “Thật đấy. Em luôn luôn hy vọng… Hồi đó chị Hermione bảo em cứ vui vẻ lên, có thể cặp bồ với vài người khác, thoải mái một chút khi ở quanh anh, bởi vì em vẫn thường không nói chuyện được nếu có mặt anh ở trong phòng, anh nhớ không? Và chị ấy nghĩ có lẽ anh sẽ để ý em nếu em… một chút là chính mình.”

“Hermione! Thông minh thật,” Harry nói, cố mỉm cười. “Anh chỉ ước gì anh đã ngỏ lời với em sớm hơn. Lẽ ra tụi mình đã có nhiều thời gian hơn… nhiều tháng… nhiều năm… Có lẽ…”

“Nhưng anh luôn quá bận rộn với việc đi cứu thế giới phù thủy,” Ginny nói, hơi phì cười. “Ồ… em không nói là em ngạc nhiên. Em biết điều này cuối cùng cũng sẽ xảy ra. Em biết anh sẽ không hạnh phúc trừ phi anh được săn đuổi Voldemort. Có lẽ chính vì thế mà em rất thích anh.”

Harry không thể chịu nổi khi nghe những lời này, nó cũng nghĩ giải pháp của nó sẽ không thực hiện được nếu cứ ngồi lại bên cạnh cô bé. Nó thấy Ron giờ đang ôm Hermione và vuốt vuốt tóc cô nàng trong khi cô nàng khóc nức nở trên vai, nước mắt ứa ra chót mũi dài của Ron. Với một cử chỉ đau khổ, Harry đứng lên, quay lưng khỏi Ginny và ngôi mộ của cụ Dumbledore, cất bước dạo quanh hồ. Đi thế này cảm thấy còn dễ chịu đựng hơn là ngồi im: cũng như bắt đầu càng sớm càng tốt lần theo dấu vết của những cái Trường Sinh Linh Giá và giết Voldemort sẽ cảm thấy khá hơn là cứ chờ làm điều đó…

“Harry!”

Nó quay lại. Ông Rufus Scrimgeour đang quấy quả đi cà nhắc quanh hồ về phía nó, tựa người vô cây gậy ba-toong.

"Tôi vẫn hy vọng nói vài lời… cậu không phiền nếu tôi đi dạo chung với cậu một chút chứ?"

"Không," Harry hờ hừng nói và lại dợm bước tiếp.

"Harry, đây là một bi kịch khủng khiếp," ông Scrimgeour nói lặng lẽ, "Tôi không thể nói với cậu tôi đã chết điếng như thế nào khi hay tin. Cụ Dumbledore là một pháp sư vô cùng vĩ đại. Chúng tôi có những bất đồng của chúng tôi, như cậu biết đấy, nhưng không ai biết rõ hơn tôi…"

"Ông muốn gì ạ?" Harry hỏi thờ ơ.

Ông Scrimgeour có vẻ cáu, nhưng, y như trước đây, thay vì biểu lộ ra, ông vội vã biến thành một vẻ thấu hiểu u sầu.

"Cậu, dĩ nhiên, là suy sụp," ông ta nói. "Tôi biết cậu rất gần gũi với cụ Dumbledore. Tôi nghĩ có lẽ cậu là học trò được yêu thương nhất của cụ từ trước tới giờ. Giao ước giữa hai thầy trò…"

"Ông muốn gì?" Harry lặp lại, dừng chân.

Ông Scrimgeour cũng dừng bước, tì người vô cây gậy và nhìn Harry trừng trừng, vẻ mặt ông ta giờ nhăn lại.

"Có tin đồn là cậu đi cùng với cụ khi cụ rời trường vào cái đêm cụ chết."

"Tin đồn của ai?" Harry hỏi.

"Ai đó đã tung bùa Bất Động vào một tên Tử Thần Thực Tử trên đỉnh Tháp Thiên Văn sau khi cụ Dumbledore chết. Ở

trên đó còn có hai cán chổi. Bộ Pháp thuật có thể lắp ráp các sự việc lại với nhau, Harry à."

"Nghe thiệt đáng mừng," Harry nói. "Hừm, tôi đi đâu với thầy Dumbledore và chúng tôi đã làm gì là việc của tôi. Thầy không muốn người ta biết."

"Lòng trung thành như vậy thiệt đáng khâm phục, dĩ nhiên," ông Scrimgeour nói, ông ta xem ra đang khó nhọc kiềm nén cơn giận dữ của mình, "nhưng cụ Dumbledore chết rồi, Harry. Cụ ấy đi rồi."

"Thầy sẽ chỉ đi khỏi trường khi không còn ai ở đây trung thành với thầy," Harry nói, mỉm cười bất chấp.

"Cậu bé yêu quý… thậm chí cả cụ Dumbledore cũng không thể quay trở lại từ…"

"Tôi không nói là thầy có thể quay lại. Có lẽ ông không hiểu. Nhưng tôi không có gì để nói với ông cả."

Ông Scrimgeour, lưỡng lự, bằng giọng nói rõ ràng là làm ra vẻ nhẹ nhàng, ông nói, "Bộ Pháp thuật có thể cung cấp cho cậu tất cả mọi biện pháp bảo vệ, cậu biết đấy, Harry. Tôi sẽ rất vui mừng phái hai Thần Sáng của tôi phục vụ cậu…"

Harry bật cười lớn.

"Voldemort muốn tự tay giết tôi và những Thần Sáng sẽ không ngăn được hắn đâu. Rất cảm ơn về lời đề nghị của ông, nhưng không, tôi không nhận."

"Thế còn," ông Scrimgeour nói, giọng của ông ta giờ lạnh lùng, "lời đề nghị của tôi đưa ra cho cậu vào Giáng sinh…"

“Lời đề nghị nào? À… lời đề nghị tôi nói với thế giới rằng các ông đang làm việc thật tuyệt vời để đổi lại…”

“… sự cổ vũ tinh thần cho tất cả mọi người!” Ông Scrimgeour gằn giọng.

Harry chăm chú nhìn ông ta một lúc.

“Các ông đã thả Stan Shunpike chưa?”

Ông Scrimgeour bỗng đỏ mặt tía tai làm gợi nhớ rõ ràng đến dượng Vernon.

“Tôi thấy cậu đúng là…”

“Người của cụ Dumbledore từ đầu tới cuối,” Harry nói. “Đúng vậy.”

Ông Scrimgeour trố mắt nhìn Harry thêm một chút nữa, sau đó quay mặt và khập khiễng bước đi không nói thêm lời nào. Harry có thể thấy Percy và những người còn lại trong phái đoàn Bộ Pháp thuật đang chờ ông ta, sợ sệt liếc nhìn bác Hagrid và Grawp đang sụt sùi - hai anh em vẫn đang còn ngồi trên ghế của họ. Ron và Hermione đang vội vã đi về phía Harry, vượt qua ông Scrimgeour từ hướng ngược lại; Harry quay lưng và bước đi chậm rãi, chờ cho bọn bạn đuổi kịp, cuối cùng chúng đuổi kịp nó ở dưới bóng cây dẻ gai mà chúng vẫn hay ngồi trong những thời gian hạnh phúc hơn lúc này.

“Ông Scrimgeour muốn gì vậy?” Hermione thì thào.

“Cũng điều ông ta muốn hồi Giáng sinh,” Harry nhún vai. “Muốn mình tiết lộ vài thông tin thầm kín về cụ Dumbledore và là cậu bé đưa thư mới của Bộ Pháp thuật.”

Ron hình như đang tự đấu tranh một hồi, đoạn nó nói to với Hermione, “Coi này, để mình quay lại và tống cho Percy một cái!”

“Đừng,” cô bé vừa nói kiên quyết vừa chộp lấy cánh tay Ron.

“Vậy sẽ làm mình dễ chịu hơn!”

Harry bật cười. Ngay cả Hermione cũng hơi nhoẻn miệng, mặc dù nụ cười của cô bé tắt ngay khi ngước nhìn lên tòa lâu đài.

“Mình không thể chịu được ý nghĩ là tụi mình có lẽ sẽ không bao giờ trở lại nơi này,” Hermione nói nhỏ. “Làm sao mà trường Hogwarts đóng cửa được?”

“Có lẽ không đóng cửa đâu,” Ron nói. “Ở đây tụi mình không gặp nguy hiểm hơn ở nhà chút nào, phải không? Bây giờ khắp nơi đều như nhau. Thậm chí mình dám quả quyết là trường Hogwarts an toàn hơn, có thêm nhiều pháp sư hơn ở bên trong để bảo vệ trường. Bồ nghĩ sao hả, Harry?”

“Mình sẽ không trở lại ngay cả khi nó có mở cửa lại,” Harry nói.

Ron nhìn nó trân trân, nhưng Hermione buồn rầu nói, “Mình biết bồ sẽ nói như thế. Nhưng bồ sẽ làm gì?”

“Mình sẽ trở lại nhà Dursley một lần nữa, bởi vì cụ Dumbledore muốn mình làm vậy,” Harry nói. “Nhưng chỉ ghé một chút thôi và sau đó mình sẽ ra đi mãi mãi.”

“Nhưng bồ sẽ đi đâu nếu bồ không trở lại trường?”

“Mình nghĩ mình sẽ trở lại làng Thung lũng Godric,” Harry mấp máy môi. Nó nảy ra ý đó trong đầu kể từ cái đêm xảy ra cái chết của cụ Dumbledore. “Với mình, bắt đầu là từ đó, tất cả mọi chuyện. Mình chỉ cảm thấy mình cần tới đó. Và mình có thể thăm mộ của ba má mình, mình muốn thế.”

“Và rồi sau đó thì sao?” Ron nói.

“Sau đó mình phải đi tìm những Trường Sinh Linh Giá còn lại, đúng không?” Harry nói, mắt nó dán vô ngôi mộ trắng của cụ Dumbledore, in bóng xuống mặt nước ở phía bên kia hồ. “Đó là điều thầy Dumbledore muốn mình làm, chính vì thế mà thầy kể cho mình nghe tất cả về chúng. Nếu thầy Dumbledore đúng… và mình chắc chắn là thầy đúng… vẫn còn bốn cái nữa ở đâu đó. Mình cần phải tìm thấy chúng và tiêu hủy chúng và sau đó mình sẽ đuổi theo mảnh hồn thứ bảy của Voldemort, mảnh hồn vẫn còn trong cơ thể hắn, và mình là người sẽ giết hắn. Và nếu mình gặp Severus Snape trên đường,” nó thêm, “càng tốt cho mình thì càng tệ cho hắn.”

Cả bọn im lặng thiệt lâu. Đám đông giờ đã giải tán gần hết, mấy người còn tụt lại chừa cho thân hình vĩ đại của Grawp một khoảng rộng rãi để ôm lấy bác Hagrid, tiếng khóc đau khổ của bác giờ vang vọng qua hồ nước.

“Tụi mình sẽ có mặt ở đó,” Ron nói.

“Cái gì?”

“Tại nhà dì dượng của bồ,” Ron nói. “Và sau đó tụi mình sẽ đi với bồ, đến bất cứ nơi nào bồ đến.”

“Không…” Harry nói ngay; nó không tin tưởng vào điều

này, nó giải thích cho bọn bạn hiểu rằng nó sẽ thực hiện cuộc hành trình nguy hiểm nhất này một mình.

"Trước kia bồ có lần nói với tụi mình," Hermione nói lặng lẽ, "là một khi đã muốn thì vẫn có đủ thời gian để quay lại. Tụi mình vẫn còn thời gian mà, đúng không?"

"Tụi mình sẽ đi với bồ dù có bất cứ chuyện gì," Ron nói. "Nhưng, bồ tèo à, bồ sẽ phải ghé thăm nhà ba má mình trước khi tụi mình đi bất cứ đâu, kể cả Thung lũng Godric."

"Chi vậy?"

"Đám cưới anh Bill với chị Fleur, nhớ không?"

Harry nhìn Ron, sửng sốt; tuy rằng tuyệt diệu nhưng dường như không thể tin nổi là giờ này mà còn tồn tại được ý tưởng về một việc bình thường như đám cưới.

"Ờ, tụi mình không nên bỏ lỡ," cuối cùng nó nói.

Bàn tay nó tự động nắm chặt quanh cái Trường Sinh Linh Giá giả, nhưng bất chấp mọi thứ, bất chấp con đường đen tối và quanh co nó đã thấy trải dài phía trước, bất chấp cuộc chạm trán cuối cùng với Voldemort mà nó biết là sẽ phải tới cho dù chỉ trong một tháng nữa, một năm nữa, hay mười năm nữa, nó vẫn cảm thấy trái tim nó nhẹ bẫng đi với ý nghĩ rằng vẫn còn một ngày huy hoàng yên bình cuối cùng để mà thưởng thức cùng Ron và Hermione.

HẾT TẬP 6

Harry Potter

và Hòn Đá Phù Thủy

và Phòng Chứa Bí Mật

và Tên Tù Nhân Ngục Azkaban

và Chiếc Cốc Lửa

và Hội Phượng Hoàng

và **Hoàng Tử Lai**

và Bảo Bối Tử Thần

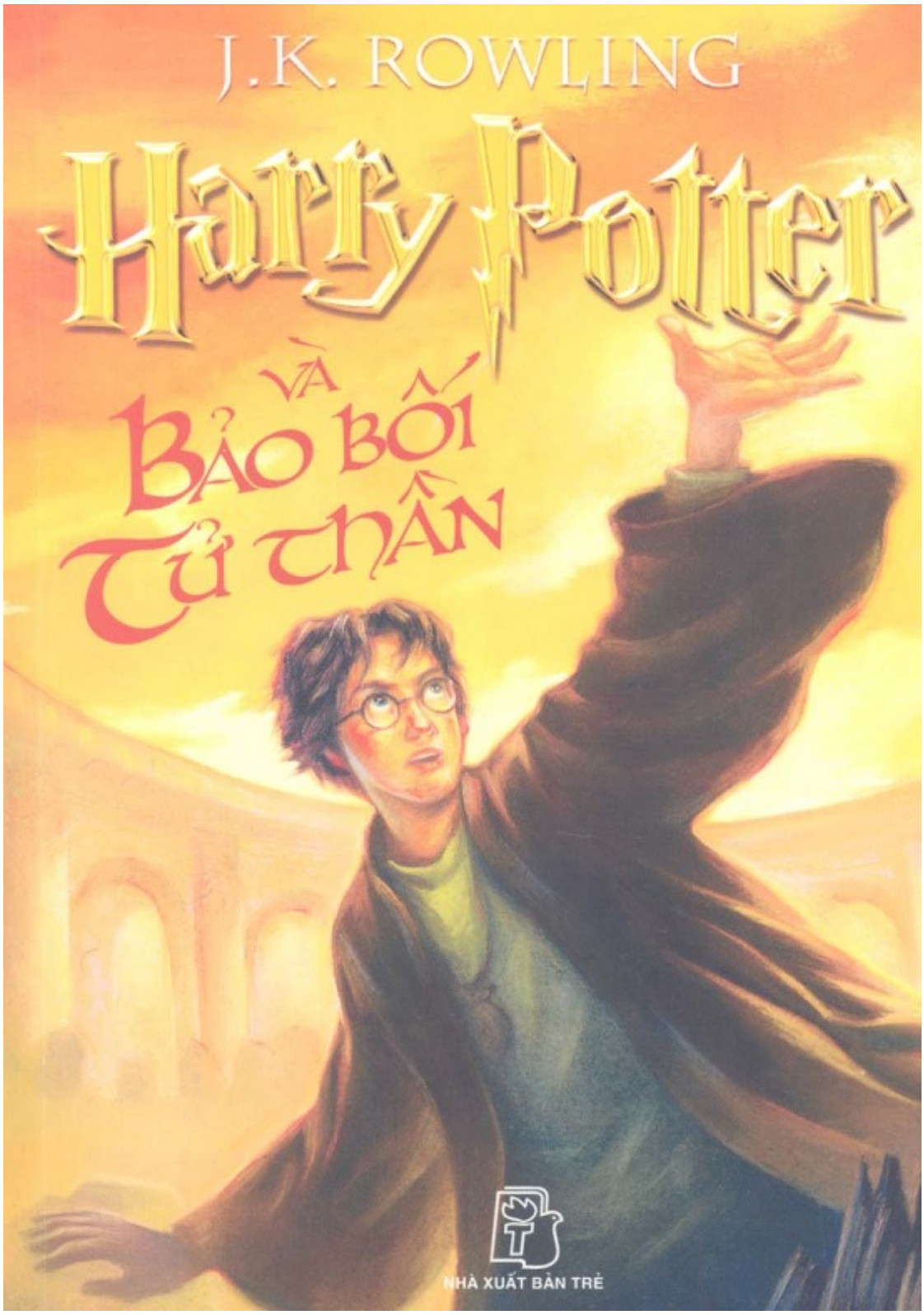
J.K. ROWLING
Harry Potter
VÀ
BẢO BỐI
TỬ THẦN
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

J.K. ROWLING

LÝ LAN *dịch*

Harry Potter

và

Bảo Bối Tử Thần

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ 2007

MỞ ĐẦU

Ôi đau khổ sinh ra trong đua tranh

tiếng kêu gào rợn óc của tử thần

và cú đấm vỡ huyết mạch,

máu tuôn không ai có thể cầm được, nỗi buồn,

lời nguyền không ai chịu đựng nổi.

Nhưng phương thuốc chữa lành nằm trong chính ngôi nhà

không phải ngoài kia, không,

không phải từ ai, mà từ chính họ,

sự bất hoà đẫm máu. Chúng tôi hát xin người,

hỡi các thần linh âm u trong lòng đất.

Vì chưng nghe thấu, hỡi những quyền lực hoan lạc ở cõi âm -

hãy đáp lời cầu khẩn, hãy cứu giúp.

Hãy phù hộ trẻ em, và ban cho chúng khải hoàn.

— Aeschylus, Những người dâng rượu tế.

Chết chẳng qua là đi sang một thế giới khác, như bạn bè đi biển; họ vẫn sống trong nhau. Bởi vì họ nhất thiết cần tồn tại, yêu và sống trong tình yêu đó có ở khắp nơi. Trong tấm gương thiêng này họ nhìn tận mặt nhau, chuyện trò tự do và trong sáng. Đây là niềm an ủi của bạn

bè , rằng cho dù họ có bị coi là đã chết, nhưng tình bạn và mối thâm giao của họ, theo lẽ thường nhất, vẫn tồn tại, bởi vì bất tử.

— William Penn, Thêm những chiêm nghiệm nữa của cô đơn.

1

CHÚA TỂ HẮC ÁM ĐANG LÊN

Hai người đàn ông hiện ra từ cõi không, cách nhau vài thước, trên một con đường nhỏ hẹp dưới ánh trăng. Cả hai cùng đứng im phắc trong một giây, đũa phép người này chĩa vào ngực người kia; nhưng khi nhận ra nhau họ thu đũa cất vào áo choàng, bắt đầu đi về cùng một hướng.

"Tin tức sao?" Người cao hơn trong hai người hỏi.

"Tuyệt," Severus Snape trả lời.

Con đường nằm giữa một bụi dâu gai còi cọc mọc hoang bên trái và một hàng giậu cao được cắt tỉa chu đáo ở bên phải. Vạt áo choàng dài của hai người đàn ông bay lất phất quanh cổ chân họ khi họ bước đi.

"Tưởng đâu tôi trễ rồi chứ," Yaxley nói, bộ mặt thô đần của hắn lúc ẩn lúc hiện khi những cành cây cao bên trên che khuất ánh trăng. "Hơi rắc rối hơn dự kiến. Nhưng tôi hy vọng ngài sẽ hài lòng. Anh coi bộ chắc mẻm tin tức anh thu được là xịn."

Snape gật đầu, nhưng không nói gì thêm. Họ quẹo phải, tiến vào một con đường rộng dành cho xe chạy dẫn ra khỏi

con đường mòn. Hàng giậu cao uốn cong theo họ, và kéo dài đến tận hai cánh cổng kiểu cổ bằng sắt đồ sộ chắn đường hai người đàn ông. Không người nào dừng bước: cả hai im lặng giơ tay trái lên kiểu như chào và đi xuyên qua cổng, như thể mớ kim loại đen đó là khói.

Những hàng giậu thủy tùng hãm bớt tiếng bước chân của hai người đàn ông. Đâu đó bên trái họ có tiếng xào xạc: Yaxley lại rút cây đũa phép ra chĩa lên phía trên đầu người đồng hành, nhưng âm thanh ấy hóa ra xuất phát từ một con công trắng tinh đang oai phong đường bệ bước đi trên hàng giậu.

"Lúc nào cũng bày đặt, cái lão Lucius ấy! Lại còn công nữa…" Yaxley nhét cây đũa phép vào trong áo choàng kèm theo một cái khịt mũi.

Một dinh thự sang trọng hiện ra trong bóng tối cuối con đường thẳng tắp dành cho xe chạy, ánh sáng lóe ra từ những ô vuông lấp lánh như kim cương của những khuôn cửa sổ tầng trệt. Một cái hồ đang phun nước ở đâu đó trong khu vườn âm u phía bên kia hàng giậu. Sỏi nghiến rào rạo dưới chân họ khi Snape và Yaxley bước về phía cửa chính, cửa mở ra khi họ đi tới gần, mặc dù không thấy ai mở cửa.

Hành lang rộng, được chiếu sáng mờ mờ, và được trang trí lộng lẫy, với một tấm thảm diễm lệ trải gần kín mặt sàn đá. Những đôi mắt của đám chân dung mặt tai tái treo trên tường dõi theo Snape và Yaxley khi hai người đi ngang qua. Hai người đàn ông dừng bước bên một cánh cửa gỗ nặng ịch dẫn vào căn phòng kế tiếp, ngần ngừ trong tích tắc, rồi Snape vặn

nắm đấm cửa.

Phòng khách đầy những người ngồi im bên một cái bàn dài chạm trổ kiểu cọ. Những bàn ghế vốn thường bày biện trong phòng đã bị dồn bừa vào sát tường. Ánh sáng tỏa ra từ một ngọn lửa đang cháy phừng phừng trong một lò sưởi bằng cẩm thạch to đẹp đội một tấm gương viền vàng. Snape và Yaxley chần chừ một chút ở ngưỡng cửa. Khi mắt đã quen với bóng tối, họ đi về phía một hình ảnh kỳ quái nhất trong toàn cảnh: một nhân dạng rõ ràng là bất tỉnh đang chổng ngược lơ lửng bên trên cái bàn, chầm chậm xoay vòng như thể bị treo bằng một sợi dây thừng vô hình, và được phản chiếu trong tấm gương lẫn trên mặt bàn láng bóng bên dưới. Không ai trong số người ngồi phía dưới cái cảnh quái đản ấy nhìn lên trừ một thanh niên trắng nhợt ngồi gần như ngay bên dưới hình nhân treo ngược. Cậu ta dường như không thể cưỡng được cứ một hai phút lại liếc nhìn lên phía trên đầu mình.

"Yaxley, Snape," một giọng nói cao, rõ, phát ra từ đầu bàn. "Chúng bây suýt trễ."

Người vừa nói ngồi ngay phía trước lò sưởi, cho nên thoạt đầu những người mới đến khó mà nhìn thấy gì khác hơn bóng dáng kẻ đó. Tuy nhiên, khi họ đến gần hơn thì gương mặt kẻ đó lộ rõ dần vẻ u ám, trọc lóc, như đầu rắn, với một cái khe tét ra làm lỗ mũi và hai con mắt đỏ chóe có đồng tử vạch thẳng đứng. Kẻ đó xanh xao đến nỗi dường như phát ra một quầng sáng ngà ngà.

"Severus, lại đây," Voldemort nói, chỉ vào một cái ghế ngay sát bên phải hắn. "Yaxley… ngồi cạnh Dolohov."

Hai người đàn ông ngồi vào chỗ được chỉ định. Hầu như mọi con mắt quanh cái bàn đều hướng về Snape, và Voldemort nói với Snape trước nhất.

"Sao?"

"Thưa Chúa Tể, Hội Phượng Hoàng có ý định chuyển Harry Potter từ chỗ đang ở đến một nơi an toàn vào thứ bảy tới, lúc trời tối."

Sự hào hứng nổi lên thấy rõ quanh cái bàn; một số người căng lên cứng đơ, một số bồn chồn cựa quậy, tất cả đều chăm chú nhìn Snape và Voldemort.

"Thứ bảy… lúc trời tối," Voldemort lặp lại. Hai con mắt đỏ của hắn nhìn chằm chặp vào đôi mắt đen của Snape với sự chiếu tướng mà một vài kẻ quan sát bên ngoài phải ngoảnh mặt đi, dường như sợ chính mình sẽ bị cháy lây bởi cái nhìn rực lửa dữ dội đó. Tuy nhiên Snape vẫn bình tĩnh nhìn thẳng vào mặt Voldemort; một lúc sau, cái miệng không môi của Voldemort cong lên từa tựa như một nụ cười.

"Tốt. Tốt lắm. Và thông tin này xuất phát…"

"… từ nguồn mà chúng ta đã bàn," Snape nói.

"Thưa Chúa Tể."

Yaxley đã chồm tới trước để nhìn lên Voldemort và Snape ở đầu cái bàn dài. Mọi gương mặt đều hướng về phía hắn.

"Thưa Chúa Tể, tôi lại nghe khác."

Yaxley chờ đợi, nhưng Voldemort không nói gì, nên hắn tiếp tục, "Thần Sáng Dawlish để lộ là Potter sẽ không được

chuyển đi đâu cho tới ngày ba mươi mốt, vào cái đêm trước khi thằng đó đủ mười bảy tuổi.”

Snape mỉm cười.

“Nguồn của tôi cho tôi biết là có những kế hoạch nghi binh; đây ắt là thế rồi. Chắc chắn là Dawlish đã bị ếm bùa Lú Lẫn. Đây không phải là lần đầu tiên; ai cũng biết hắn dễ mắc lừa.”

“Tôi cam đoan với Ngài, thưa Chúa Tể, Dawlish tỏ ra khá chắc chắn,” Yaxley nói.

“Nếu hắn bị ếm bùa Lú Lẫn thì đương nhiên hắn phải chắc mẻm rồi.” Snape nói. “Tôi cam đoan với anh, Yaxley, Sở Thần Sáng sẽ không đóng vai trò gì nữa trong việc bảo vệ Harry Potter. Hội Phượng Hoàng cho rằng chúng ta đã thâm nhập vào Bộ Pháp Thuật rồi.”

“Vậy là Hội Phượng Hoàng cũng đúng được một cái, há?” Một gã mập chè bè ngồi gần Yaxley nói; hắn phát ra tiếng cười khụt khịt được vài ba người ngồi dài theo cái bàn hưởng ứng.

Voldemort không cười. Cái nhìn chằm chằm của hắn đảo lên, hướng về phía cái thân xác đang xoay chầm chậm phía trên đầu mọi người, dường như hắn đang chìm đắm trong suy nghĩ.

“Thưa Chúa Tể,” Yaxley tiếp tục, “Dawlish tin là toàn bộ lực lượng Thần Sáng sẽ được huy động để hộ tống thằng nhỏ…”

Voldemort giơ lên một bàn tay trắng nhợt to tướng, và Yaxley nín ngay tức thì, ấm ức nhìn Voldemort rồi quay lại nói với Snape.

“Sau đó chúng sẽ giấu thằng đó ở đâu?”

“Ở nhà của một trong những Hội viên,” Snape nói. “Theo nguồn tin, nơi đó được Hội Phượng Hoàng và Bộ Pháp Thuật bố trí mọi sự bảo vệ mà họ có thể làm được. Tôi nghĩ một khi nó đã ở đó rồi thì chúng ta rất ít có cơ hội tóm được nó, trừ khi, dĩ nhiên thôi, thưa Chúa Tể, là Bộ Pháp Thuật sập trước thứ bảy tới, điều đó giúp cho chúng ta cơ hội phát hiện và giải trừ một số bùa ếm đủ để phá hủy những bùa phép còn lại.”

“Sao, Yaxley?” Voldemort hỏi vọng xuống cuối bàn, ánh lửa lóe lên một cách quái gở trong đôi mắt đỏ của hắn. “Bộ Pháp Thuật sẽ sập trước thứ bảy tới chứ?”

Một lần nữa, tất cả những cái đầu đều xoay. Yaxley gồng vai.

“Thưa Chúa Tể, về việc đó tôi có tin lành. Tôi đã… vô cùng vất vả, và sau nỗ lực lớn lao… đã thành công trong việc ếm lời nguyền độc đoán lên Pius Thicknesse.”

Nhiều người ngồi quanh Yaxley có vẻ sửng sốt; người ngồi cạnh hắn, Dolohov, một gã có gương mặt dài ngoằng méo mó, vỗ tay lên lưng hắn.

“Đó là một khởi đầu,” Voldemort nói, “nhưng Thicknesse chỉ là một người. Scrimgeour phải được người phe ta vây bọc trước khi ta hành động. Một nỗ lực tấn công mạng sống Bộ trưởng mà thất bại sẽ đẩy ta lùi lại rất xa.”

“Vâng… Thưa Chúa Tể, đúng như vậy… nhưng ngài biết, với chức Giám đốc Sở Thi hành Luật Pháp thuật, Thicknesse có tiếp xúc thường xuyên không chỉ với bản thân ông Bộ

trưởng, mà còn với Giám đốc các sở khác trong Bộ. Tôi cho là, việc giờ đây chúng ta có trong tay một viên chức cao cấp như thế sẽ khiến cho chúng ta dễ dàng khuất phục những viên chức khác, và rồi tất cả bọn họ có thể cùng nhau hạ bệ Scrimgeour."

"Với điều kiện ông bạn Thicknesse của chúng ta không bị vạch mặt trước khi hắn cải tạo đám còn lại." Voldemort nói. "Dù sao thì cũng không có vẻ gì là Bộ Pháp thuật sẽ về tay ta trước thứ bảy tới. Nếu chúng ta không rớ được thằng bé ở nơi nó đến, thì ta ắt phải hành động khi nó đang di chuyển."

"Thưa Chúa Tể, ở điểm đó chúng ta có lợi thế," Yaxley nói, hắn dường như quyết chí phải được chấp thuận phần nào. "Chúng ta giờ đây đã cài đặt nhiều người trong Sở Giao Thông Pháp thuật. Nếu Potter Độn thổ hay dùng Mạng Floo, chúng ta sẽ biết ngay tức thì."

"Nó sẽ không sử dụng hai cách đó," Snape nói. "Hội đang loại ra bất cứ hình thức di chuyển nào do Bộ Pháp thuật kiểm soát hay điều hành, họ không tin mọi thứ có dính dáng tới Bộ."

"Càng tốt," Voldemort nói. "Nó sẽ phải di chuyển nơi trống trải. Càng dễ tóm hơn."

Một lần nữa Voldemort nhìn lên cái thân người treo đang xoay chầm chậm trong lúc nói tiếp, "Ta sẽ đích thân chăm sóc thằng nhỏ. Đã có quá nhiều sai lầm mỗi khi liên quan đến Harry Potter. Một số do chính ta gây ra. Thằng Potter đó sống là nhờ sai sót của ta nhiều hơn là nhờ chiến thắng của nó."

Đám người ngồi quanh bàn lo lắng ngó Voldemort, mỗi

người, qua vẻ mặt, lo sợ mình có thể bị trách mắng về việc Harry Potter vẫn tiếp tục sống. Tuy nhiên, Voldemort có vẻ tự nói với chính hắn hơn là với bất cứ ai trong đám người có mặt, và hắn vẫn tiếp tục hướng về cái xác bất tỉnh phía trên mà nói tiếp.

"Ta đã bất cẩn, và vì vậy mà bị thời cơ với vận may rủi ngáng trở, chúng làm hỏng mọi thứ trừ những kế hoạch được lập hoàn hảo nhất. Nhưng giờ đây ta đã biết khá hơn. Ta đã hiểu những điều mà trước đây ta không hiểu. Ta phải là kẻ giết Harry Potter, ta sẽ đích thân làm."

Dường như để đáp lại những lời này, một tiếng khóc thét thình lình rống lên, một tiếng sầu khổ và đau đớn khủng khiếp kéo dài. Nhiều người trong đám ngồi quanh bàn ngó xuống sàn, kinh ngạc, bởi vì âm thanh đó dường như phát ra từ phía dưới chân họ.

"Đuôi Trùn," Voldemort nói, không hề thay đổi giọng nói trầm tư lặng lẽ của hắn, và không hề rời ánh mắt khỏi cái thân người đang xoay phía trên, "ta chưa bảo cho mi biết cách khiến cho tên tù của chúng ta im lặng hay sao?"

"Dạ, thưa… thưa Chúa Tể," một người đàn ông nhỏ thó ngồi khoảng giữa bàn nói. Hắn ngồi lọt thỏm trong ghế, thấp đến nỗi thoáng nhìn qua cái ghế có vẻ như không có người ngồi. Giờ đây hắn lập cập rời khỏi chỗ, lật đật chạy ra khỏi phòng, chẳng để lại gì phía sau ngoại trừ một vết sáng bạc kỳ lạ.

"Như ta đã nói," Voldemort tiếp tục, nhìn lại gương mặt căng thẳng của đám tay chân, "Giờ đây ta hiểu biết hơn. Thí

dụ, ta sẽ cần phải mượn cây đũa phép của một người trong đám chúng bây trước khi đi giết Potter.”

Những gương mặt quanh hắn chỉ bộc lộ nỗi sững sờ; như thể hắn vừa tuyên bố hắn muốn mượn một cánh tay của họ.

“Không ai tình nguyện à?” Voldemort nói. “Để xem… Lucius, ta thấy mi không còn lý do gì để giữ một cây đũa phép nữa.”

Lucius Malfoy ngước lên. Trong ánh lửa, da hắn trông vàng ệch, bóng như sáp, và mắt hắn sâu hóm quầng thâm. Khi hắn nói giọng hắn khàn khàn.

“Thưa Chúa Tể?”

“Cây đũa phép của mi, Lucius. Ta cần cây đũa phép của mi.”

“Tôi…”

Malfoy liếc ngang sang vợ hắn. Bà ta đang trợn mắt nhìn thẳng phía trước, mặt tái nhợt không khác ông chồng, mái tóc vàng óng của bà ta xõa dài xuống lưng, nhưng dưới gầm bàn, những ngón tay thon của bà nắm nhanh lấy cổ tay chồng. Khi bà chạm vào chồng, Malfoy đút tay vào áo chùng, rút ra một cây đũa phép, và chuyền nó cho Voldemort, hắn bèn giơ nó lên trước hai con mắt đỏ ngầu, xem xét kĩ càng.

“Làm bằng gì?”

“Cây du, thưa Chúa Tể,” Malfoy thì thào.

“Và lõi?”

“Rồng… sợi tim rồng.”

“Tốt,” Voldemort nói. Hắn rút cây đũa phép của hắn ra và so đo chiều dài. Lucius Malfoy làm một cử chỉ vô ý; trong một thoáng không đầy giây, dường như lão trông chờ nhận được cây đũa phép của Voldemort để đổi lại cây đũa phép của lão. Với đôi mắt gian ác mở to, Voldemort không để sót cử chỉ đó.

“Cho mi cây đũa phép của ta hả, Lucius? Cây đũa phép của ta à?”

Vài kẻ trong đám ngồi quanh cười khẩy.

“Ta đã cho mi tự do, Lucius, chẳng lẽ chưa đủ cho mi sao? Nhưng ta nhận thấy mi và gia đình mi có vẻ kém vui hơn sau… Sự hiện diện của ta trong nhà mi có điều chi khiến mi không hài lòng hả, Lucius?”

“Không… không có gì cả, thưa Chúa Tể!”

“Những *lời dối trá* như thế Lucius…”

Giọng nói nhẹ nhàng dường như rít lên ngay cả sau khi cái miệng đã thôi cử động. Một hay hai kẻ trong đám phù thủy khó kìm được một cơn rùng mình khi tiếng rít trở nên to hơn; rồi tiếng một cái gì đó đang trườn ngang qua sàn phòng bên dưới cái bàn.

Con rắn khổng lồ từ từ trườn lên ghế của Voldemort. Nó ngóc lên, có vẻ như ngóc lên hoài, cho đến khi nó nằm vắt ngang qua vai Voldemort: cổ của nó bự bằng bắp vế của một người đàn ông; mắt của nó, với đồng tử là một vạch thẳng đứng, không hề chớp. Voldemort lơ đãng vỗ về con vật đó bằng những ngón tay dài trong khi vẫn ngó Lucius Malfoy.

“Tại sao gia đình Malfoy trông không được vui với số phận

của họ nhỉ? Chẳng phải sự trở về của ta, sự hồi phục quyền lực của ta là chính cái điều họ đã tỏ ra khao khát trong bao nhiêu năm qua sao?"

"Dĩ nhiên chứ, thưa Chúa Tể," Lucius Malfoy nói. Bàn tay lão run rẩy khi lau mồ hôi rịn ra trên mép. "Chúng tôi hằng khao khát… chúng tôi vẫn khao khát."

Ngồi bên trái Malfoy, vợ lão ngắc ngứ gật đầu sượng trân, đôi mắt của bà ta lảng tránh cả Voldemort lẫn con rắn. Bên phải Malfoy là con trai lão ta, Draco, từ nãy giờ vẫn ngó chằm chằm cái thân xác ù lỳ lơ lửng trên đầu nó, bây giờ mới liếc qua Voldemort thật nhanh, và hãi hùng khi ánh mắt gặp nhau, nó bèn ngó ngay qua chỗ khác.

"Thưa Chúa Tể," một người đàn bà u ám ngồi khoảng giữa cái bàn với giọng nói dồn nén cảm xúc, "chúng em rất vinh dự được đón ngài tại đây, trong gia đình chúng em. Không thể có niềm vui sướng nào lớn hơn được."

Mụ ta ngồi bên cạnh chị mình, với mái tóc đen và đôi mắt tùm hụp, trông chẳng giống bà chị chút nào, kể cả dung nhan lẫn phong thái và cách cư xử; trong khi Narcissa ngồi thẳng và dửng dưng, thì Bellatrix chồm về phía Voldemort, vì chỉ lời nói thì không thể đủ diễn tả lòng khao khát được thân tình.

"Không có niềm vui sướng nào lớn hơn," Voldemort lặp lại, đầu hơi ngoẹo sang bên một chút khi hắn chú ý nhìn Bellatrix. "Điều này do mi thốt ra, Bellatrix à, có nhiều ý nghĩa đấy."

Gương mặt Bellatrix tràn trề niềm hân hoan; mắt mụ sưng mọng lên vì những giọt lệ vui mừng.

“Chúa Tể của em biết là em chỉ nói sự thật thôi mà!”

“Không có niềm vui sướng nào lớn hơn … ngay cả khi so sánh với cái sự kiện hạnh phúc, ta nghe nói, vừa xảy ra trong gia đình mi tuần này sao?”

Bellatrix trố mắt nhìn Voldemort, môi mụ hé ra, rõ ràng là bối rối.

“Thưa Chúa Tể, em không biết ngài muốn nói việc gì ạ?”

“Ta đang nói về cháu gái của mi, Bellatrix à. Và của cả tụi mi nữa, Lucius và Narcissa. Nó vừa mới cưới gã người sói Remus Lupin. Bọn mi ắt tự hào lắm.”

Một trận cười giễu cợt bùng lên khắp chung quanh cái bàn. Nhiều kẻ chồm tới trước để chườn ra bộ mặt hể hả, một số kẻ đánh trống lên mặt bàn bằng những nắm tay. Con rắn khổng lồ, không ưa sự khuấy động, ngoác rộng miệng ra huýt lên giận dữ, nhưng bọn Tử Thần Thực Tử không nghe thấy tiếng rắn huýt, vì chúng quá hí hửng trước sự ê càng bẽ mặt của Bellatrix và gia đình Malfoy. Gương mặt Bellatrix mới đó còn ửng hồng vì niềm hạnh phúc, giờ đã chuyển màu đỏ bầm giập xấu xí.

“Thưa Chúa Tể, nó không còn là con cháu gái của chúng em nữa,” Bellatrix gào lên để dập tắt tiếng cười đùa. “Chúng em - Narcissa và em - chưa bao giờ để mắt tới con chị từ khi con đó cưới chồng Máu bùn. Còn con ranh kia, lẫn con quái vật nào đó nó cưới, chẳng dính dáng gì tới hai chị em chúng em cả.”

“Mi nói sao, Draco?” Voldemort hỏi, và mặc dù giọng hắn

nhỏ nhẹ, vẫn truyền rành rọt qua những tiếng cười cợt chê bai. "Mi sẽ chăm chút mấy con sói con chứ?"

Trò vui nhộn càng được bơm lên cao; Draco Malfoy nhìn cha khiếp đảm, cha nó cúi gằm nhìn xuống đùi mình, rồi nó bắt được ánh mắt của má nó. Bà ta lắc đầu, khẽ khàng đến mức gần như không nhận thấy được, rồi tiếp tục ngây nhìn bức tường đối diện.

"Đủ," Voldemort nói, vỗ về con rắn quạu đeo. "Đủ rồi!"

Và tiếng cười nhạo tắt ngay tức thì.

"Nhiều gia tộc lâu đời nhất của chúng ta về sau trở nên suy đồi," Voldemort nói trong khi Bellatrix chăm chú nhìn hắn, nín cả thở và đầy vẻ cầu xin. "Bọn mi cần phải thanh lọc gia tộc của mình để giữ nó được lành mạnh, hay không cần hả? Hãy cắt bỏ những phần đe dọa đến sự lành mạnh của phần gia tộc còn lại."

"Vâng, thưa Chúa Tể," Bellatrix thì thào, và mắt mụ lại đẫm lệ tri ân. "Ngay khi có cơ hội đầu tiên!"

"Mi sẽ có cơ hội đó," Voldemort nói, "Và trong gia đình mi, cũng như trên toàn thế giới… chúng ta sẽ cắt bỏ những ung nhọt làm nhiễm độc chúng ta cho đến khi chỉ còn những người mang huyết thống thuần túy mà thôi…"

Voldemort giơ cây đũa phép của Lucius Malfoy lên, chĩa thẳng vào cái hình nhân đang xoay lờ đờ lơ lửng bên trên cái bàn, khẽ nhấp một cái. Hình nhân tỉnh lại thốt lên một tiếng rên và bắt đầu vùng vẫy cố thoát những dây trói vô hình.

"Mi có nhận ra khách mời của chúng ta không, Severus?"

Voldemort hỏi.

Snape hướng mắt nhìn gương mặt bị quay ngược xuống. Tất cả bọn Tử Thần Thực Tử lúc này đều đang nhìn kẻ bị trói ngược như thể chúng nhận được lệnh cho phép lộ ra sự tò mò. Khi người đàn bà xoay mặt về phía ánh lửa, bà kêu lên bằng giọng ngắc ngứ kinh hoàng, "Severus! Cứu tôi!"

"À, có," Severus nói khi kẻ bị trói lại chầm chậm xoay đi.

"Và mi, Draco?" Voldemort hỏi, vừa vuốt ve cái mõm rắn bằng bàn tay không cầm đũa phép. Draco ngắc ngứ lắc đầu. Giờ đây người đàn bà đã tỉnh, Draco dường như không thể nào ngó bà ta nữa.

"Nhưng ắt là mi không theo học những lớp của mụ ta." Voldemort nói. "Ta nói cho những ai trong chúng bây biết, chúng ta họp ở đây đêm nay vì Charity Burbage, kẻ mới đây còn dạy ở trường Đào tạo Phù thủy và Pháp sư Hogwarts."

Có tiếng xì xào nhận ra lan trong đám người ngồi quanh bàn. Một mụ ngang bè bè gù lưng răng nhọn hoắt cất tiếng nói như gà mái cục tác.

"Đúng… Giáo sư Burbage đã dạy con em các Pháp sư và Phù thủy đủ thứ về bọn Muggle… rằng chúng chẳng khác chúng ta cho lắm…"

Một tên trong bọn Tử Thần Thực Tử đạp phành phạch lên sàn. Charity Burbage lại xoay vòng đối diện với Snape.

"Severus… làm ơn… làm ơn…"

"Im," Voldemort nói, hắn nhấp cây đũa phép của Malfoy một cái nữa, và Charity nín khe như bị bịt miệng. "Chưa vừa ý

với việc làm băng hoại và ô nhiễm đầu óc trẻ con phù thủy, giáo sư Burbage tuần rồi đã viết một bài rất xúc động bênh vực bọn Máu bùn trên tờ *Nhật Báo Tiên Tri*. Mụ nói, các phù thủy cần phải chấp nhận bọn ăn cắp tri thức và pháp thuật của họ. Sự thoái hóa của phù thủy thuần chủng, theo lời giáo sư Burbage, là điều đáng mong nhất… Hẳn mụ sẽ cho tất cả chúng ta lấy Muggle… hoặc, chắc ăn hơn, lấy người sói…"

Lần này không ai cười cả. Chẳng thể lầm được cơn thịnh nộ và sự khinh miệt trong giọng nói của Voldemort. Lần thứ ba, Charity Burbage lại xoay vòng đối mặt với Snape. Nước mắt đang trào từ mắt xuống tóc bà. Snape nhìn lại bà, hoàn toàn dửng dưng trong khi bà lại chầm chậm xoay mặt đi.

"Avada Kedavra."

Ánh sáng xanh biếc lóe lên chiếu rọi khắp mọi góc phòng. Bà Charity rớt xuống mặt bàn bên dưới, gây nên một tiếng va chạm vang rền, khiến cái bàn rung lên kêu ken két. Nhiều Tử Thần Thực Tử nhảy bật ra khỏi ghế đang ngồi. Draco té từ trên ghế xuống sàn.

"Ăn tối, Nagini," Voldemort nói dịu dàng, và con rắn khổng lồ đu đưa rồi tuột từ vai hắn xuống mặt bàn gỗ bóng loáng.

2

HỒI NIỆM

Harry đang chảy máu. Nắm chặt bàn tay phải trong bàn tay trái và lầm bầm rủa thầm, nó dùng vai đẩy cánh cửa phòng ngủ. Có tiếng miểng sứ bể kêu rào rạo. Nó đã giẫm lên một cái tách trà nguội đặt trên sàn ngay bên ngoài cửa phòng ngủ của nó.

"Cái đồ…?"

Nó nhìn quanh, đầu cầu thang căn nhà số 4, đường Privet Drive, trống trải. Có thể tách trà là sáng kiến của Dudley cho một cái bẫy ngố láu lỉnh. Giữ bàn tay chảy máu giơ cao, Harry dùng tay kia gom những mảnh vụn của cái tách lại và quăng chúng vào một cái sọt rác đã đầy nhóc khuất sau cánh cửa phòng ngủ. Rồi nó nặng nề bước qua buồng tắm, xả nước rửa ngón tay.

Thiệt là ngu ngốc, nhảm nhí, dễ khùng quá sức tưởng tượng khi mà chỉ còn bốn ngày nữa là nó có thể làm phép thuật… nhưng nó phải tự thừa nhận là vết cắt sâu nham nhở này không khéo sẽ đánh quỵ nó. Nó chưa bao giờ học cách chữa những

vết thương, và bây giờ nó phải nghĩ tới chuyện đó - đặc biệt cho những kế hoạch trước mắt - điều này dường như là một thiếu sót nghiêm trọng của nền giáo dục pháp thuật. Ghi nhẩm trong đầu là sẽ hỏi Hermione cách làm, nó dùng một nùi bự giấy vệ sinh để chùi nước trà được bao nhiêu hay bấy nhiêu trước khi trở lại phòng ngủ và đóng sầm cánh cửa lại sau lưng.

Harry đã bỏ cả buổi sáng để lần đầu tiên soạn ra toàn bộ cái rương đi học của nó kể từ khi nó bắt đầu bỏ đồ đạc vô đó sáu năm về trước. Cứ mỗi lần bắt đầu một niên học mới từ đó tới nay, nó chỉ soạn sơ sơ ba phần tư bên trên của những thứ trong rương để thay thế hoặc cập nhật chúng, chừa lại một lớp những đồ lụn vụn nói chung ở dưới đáy rương - nào là viết lông ngỗng cũ, mắt bọ khô, vớ lẻ nó không mang vừa chân nữa. Mấy phút trước đó, Harry đã thọc tay vô mớ bùng nhùng này, lãnh một vết cắt đau điếng ở ngón thứ tư bàn tay phải, và khi rút tay ra thì thấy máu me tùm lum.

Bây giờ nó tiếp tục một cách cẩn thận hơn một tý. Lại quỳ xuống bên cạnh cái rương, nó mò quanh đáy, và sau khi lôi ra được một phù hiệu cũ vẫn còn lập lòe yếu ớt giữa *Ủng hộ CEDRIC DIGGORY với POTTER THÚI HOẮC,* một Ống kính mách lẻo te tua rạn nứt, và một cái mặt dây chuyền vàng bên trong có giấu một mẩu thư ngắn ký tên là R.A.B., nó rốt cuộc khám phá ra cái cạnh bén ngọt đã gây họa cho nó. Nó nhận ra vật đó tức thì. Đó là một mảnh vỡ dài cỡ ba phân của cái gương đã được yểm bùa mà Sirius, người cha đỡ đầu quá cố, đã cho nó. Harry đặt mảnh gương vỡ qua một bên và cẩn thận dò khắp rương để tìm kiếm phần còn lại, nhưng chẳng còn chút mảnh vụn nào của món quà cuối cùng của người cha

đỡ đầu, ngoại trừ thủy tinh nát như bột cám dính vào lớp cuối cùng những đồ linh tinh lụn vụn tựa như kim tuyến lấp lánh.

Harry ngồi dậy và xem xét cái mảnh gương có cạnh bén ngọt đã làm nó đứt tay. Nó chẳng thấy gì khác ngoài con mắt xanh biếc sáng quắc của chính nó nhìn ngược lại nó. Thế là nó đặt mảnh gương vỡ lên trên tờ *Nhật Báo Tiên Tri* sáng hôm đó; tờ báo vẫn còn nằm trên giường, chưa được đọc, và bằng cách sục vào mớ rác còn lại trong rương, nó cố gắng dằn xuống cơn trào dâng đột ngột của những kí ức cay đắng, những vết chém của tiếc thương và mong mỏi mà việc tìm ra mảnh gương vỡ đã khơi gợi lên.

Mất thêm một giờ nữa nó mới hoàn toàn soạn ra được hết đồ đạc trong rương, quăng đi những đồ vô dụng, và sắp xếp những thứ được giữ lại thành từng đống tùy theo những vật đó từ nay nó còn cần tới hay không cần tới nữa. Đồng phục đi học và đồng phục thi đấu Quidditch, vạc, giấy da, viết lông ngỗng, và hầu hết sách giáo khoa được chất đống ở một góc để được bỏ lại. Nó tự hỏi dì dượng nó sẽ làm gì với đống đó; có lẽ sẽ đem thiêu rụi giữa đêm khuya, như thể đó là tang chứng của một tội ác rùng rợn. Quần áo Muggle của nó, tấm Áo khoác Tàng hình, bộ đồ chế tạo độc dược, một số sách, tập ảnh của bác Hagrid đã có lần đưa cho nó, một xấp thư và một cây đũa phép được rời sang một cái ba lô cũ. Trong túi trước là tấm Bản đồ Đạo tặc và cái mặt dây chuyền bên trong có bức thư ký tên R.A.B. Cái mặt dây chuyền được dành cho vị trí danh dự đó không phải vì giá trị của nó - nó hoàn toàn vô tích sự hiểu theo mọi nghĩa thông thường - mà vì cái giá đã phải trả để có được nó.

Việc dọn dẹp để lại một đống báo khá to ngồi ì trên bàn bên cạnh con cú Hedwig trắng như tuyết: mỗi tờ cho một ngày mà Harry đã trải qua ở Privet Drive trong mùa hè này.

Nó đứng lên, duỗi tay chân và đi tới cái bàn viết. Hedwig chẳng buồn nhúc nhích khi Harry bắt đầu giở đống báo ra, liệng từng tờ một vô đống rác. Con cú vẫn ngủ hay giả bộ ngủ. Nó giận Harry về việc giới hạn thời gian nó được phép ngao du ở ngoài lồng trong lúc này.

Khi giở gần tới đáy đống báo, Harry chậm tay lại, tìm một số đặc biệt mà nó biết là được gởi đến ngay khi nó trở về Privet Drive để nghỉ hè; nó nhớ là trên trang đầu số báo đó có một tin nhỏ về việc từ chức của bà Charity Burbage, giáo viên môn Muggle Học ở trường Hogwarts. Cuối cùng nó tìm được tờ báo đó. Lật ra trang mười, nó ngồi lún xuống cái ghế bên bàn viết và đọc lại bài báo mà nó tìm nãy giờ.

NHỚ MÃI ALBUS DUMBLEDORE

ELPHIAS DOGE

Tôi gặp Albus Dumbledore năm mười một tuổi, vào ngày đầu tiên của chúng tôi ở trường Hogwarts. Chúng tôi thu hút lẫn nhau chắc chắn là vì cả hai cùng cảm thấy mình lạc lõng. Tôi mới mắc bệnh đậu rồng ít lâu trước khi đến trường Hogwarts và tuy bệnh không còn lây nữa, nhưng bộ mặt còn dấu thẹo các nốt đậu cùng sắc mặt xanh xao của tôi làm nhiều người ngại đến gần tôi. Về phần Albus, anh đến trường dưới cái ách của tai tiếng ngoài ý muốn. Mới một năm trước đó, cha anh, Percival, đã bị kết tội vì một cuộc tấn công dã man ba thanh niên Muggle, vụ

này khá nổi tiếng.

Albus không bao giờ tìm cách chối bỏ việc cha mình (về sau chết trong nhà ngục Azkaban) đã phạm tội ác này; ngược lại, khi tôi thu hết can đảm hỏi anh, anh khẳng định với tôi là anh biết cha mình có tội. Trừ lần ấy ra, còn thì Dumbledore từ chối nói về chuyện buồn đó, mặc dù nhiều kẻ cố gắng kích cho anh nói. Thực vậy, một số kẻ sẵn sàng ca ngợi hành động của cha anh và cho là Albus cũng là kẻ ghét-Muggle. Những kẻ ấy quá sức sai lầm: vì bất cứ ai từng biết Albus sẽ chứng thực rằng anh không hề để lộ chút xíu khuynh hướng chống-Muggle nào. Quả thực, sự cương quyết ủng hộ Muggle quyền của anh đã khiến cho anh có nhiều kẻ thù trong những năm sau đó.

Tuy nhiên, chỉ trong vòng vài tháng, tên tuổi của chính Albus đã bắt đầu che khuất tai tiếng của người cha. Đến cuối năm thứ nhất thì không còn ai nhìn anh như là con trai của một kẻ ghét-Muggle nữa, mà chỉ coi anh gần như là học sinh xuất sắc nhất từ xưa tới nay của trường. Những ai trong chúng tôi được vinh dự là bạn của anh đều thu được nhiều điều bổ ích từ tấm gương của anh, ấy là chưa kể còn được anh giúp đỡ và khuyến khích - những nghĩa cử đó anh luôn sẵn sàng làm. Về sau này, anh thú nhận với tôi là ngay từ hồi đi học anh đã tìm thấy niềm khoái lạc lớn nhất của mình trong việc dạy dỗ.

Anh không chỉ đoạt được mọi giải thưởng đáng kể ở trường, mà chẳng mấy chốc anh đã có trao đổi thư từ thường xuyên với những tên tuổi nổi nhất trong giới pháp thuật đương thời, kể cả Nicolas Flamel, nhà giả kim lừng

lẫy nhất; Bathilda Bagshot, sử gia lừng danh; và Adalbert Waffling, nhà thiết lập thuyết pháp thuật. Nhiều bài viết của anh đã tìm được cách xuất hiện trên những ấn phẩm uyên bác như Thuật Biến Hình Ngày Nay, Những Thách Thức trong Ếm Bùa và Độc Dược Gia Thực Hành. *Sự nghiệp tương lai của Dumbledore tỏ ra rất có triển vọng rực rỡ, và vấn đề duy nhất còn lại là khi nào anh trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật. Mặc dù trong những năm về sau người ta thường dự đoán là anh sắp đảm nhiệm công việc đó, thế nhưng anh không hề nuôi tham vọng nắm quyền Bộ trưởng.*

Ba năm sau khi chúng tôi nhập học ở Hogwarts, em trai của Albus là Aberforth cũng đến trường. Họ không giống nhau cho lắm: Aberforth chẳng hề đam mê sách vở, và chẳng giống anh Albus, chú em khoái giải quyết những vụ cãi cọ bằng đấu tay đôi hơn là tranh luận cho ra lẽ. Dù vậy, hoàn toàn sai lầm nếu (như một số người) cho rằng, hai anh em này không làm bạn với nhau được. Hai người hòa thuận, cũng thoải mái như bất kỳ hai thằng con trai nào sống cùng nhau. Để công bằng với Aberforth, phải thừa nhận là sống trong cái bóng của Albus thì nói chung không phải là một trải nghiệm dễ chịu cho lắm. Làm bạn với anh mà cứ bị án bóng hoài đã là một hiểm hoạ thường trực, thì làm đứa em bị án bóng lại càng không sung sướng gì.

Khi Albus và tôi tốt nghiệp Hogwarts, chúng tôi có ý định cùng nhau làm một chuyến du hành thế giới có tính truyền thống vào thời đó, thăm thú và xem xét các phù thủy

nước ngoài, trước khi theo đuổi sự nghiệp riêng của mỗi người. Thế nhưng, bi kịch đã chen vào. Đúng cái đêm trước ngày khởi hành chuyến viễn du của chúng tôi, bà Kendra - mẹ của Albus qua đời, để lại cho Albus gánh nặng gia đình mà anh là trụ cột duy nhất. Tôi hoãn ngày khởi hành một thời gian để đến bày tỏ lòng tôn kính phân ưu tại tang lễ bà Kendra, rồi ra đi thực hiện cuộc lữ hành giờ đây chỉ còn lại một mình. Còn lại một người em trai và một người em gái để chăm sóc, trong khi gia sản chẳng còn sót lại mấy đồng vàng, vì vậy cũng chẳng còn chuyện Albus đi cùng tôi nữa.

Đó là giai đoạn trong đời mà chúng tôi ít liên lạc với nhau nhất. Tôi viết tư cho Albus, miêu tả một cách vô ý tứ những điều kỳ thú của chuyến đi, từ chuyện chạy thoát trong gang tấc con sư-dương-xà ở Hy Lạp, cho đến những thí nghiệm của các Nhà giả kim Ai Cập. Thư của anh cho tôi biết rất ít về cuộc sống qua ngày của anh, cuộc sống mà tôi đoán là nhạt nhẽo đến phát cuồng đối với một phù thủy xuất sắc như anh. Say sưa với những trải nghiệm của chính mình, tôi thật kinh hoàng khi nghe tin, vào cuối cuộc du hành gần cả năm của tôi, một bi kịch nữa lại giáng xuống gia đình Dumbledore: em gái của anh, Ariana, đã chết.

Mặc dù Ariana đã ốm yếu suốt một thời gian dài, tai họa này, xảy ra quá nhanh sau khi người mẹ vừa mới mất, đã ảnh hưởng sâu sắc đến cả hai người anh của cô. Tất cả những ai thân cận nhất với Albus - và tôi tự cho mình nằm trong số người may mắn đó - đều đồng ý rằng cái chết của

Ariana và mặc cảm của Albus về trách nhiệm cá nhân trong cái chết đó (mặc dù, dĩ nhiên, anh vô tội), đã để lại vết chàm trong suốt cuộc đời còn lại của anh.

Tôi trở về quê nhà và nhận ra một chàng trai trẻ đã phải trải qua nỗi đau khổ của một người già dặn hơn rất nhiều. Albus trở nên nghiêm nghị hơn xưa, và rất ít khi vui vẻ. Bồi thêm vào nỗi tang thương của anh, cái chết của Ariana còn dẫn tới, không phải sự gần gũi được nối lại giữa Albus và Aberforth mà là sự bất hòa. (Theo thời gian điều này cũng mất đi - những năm về sau, hai anh em đã thiết lập lại, nếu không phải là một quan hệ gần gũi, thì chắc chắn cũng là một tình thân ái). Tuy nhiên, từ dạo ấy về sau, anh hiếm khi nào nói về cha mẹ hay về Ariana, và bạn bè anh cũng biết là không nên nói tới họ.

Những cây bút lông ngỗng khác sẽ miêu tả nhiều chiến thắng của những năm sau đó. Những đóng góp không kể xiết của Dumbledore vào kho tàng kiến thức pháp thuật (trong đó có khám phá của anh về mười hai công dụng của máu rồng) đem lại lợi ích cho nhiều thế hệ sau này, cũng như sự khôn ngoan mà anh đã thể hiện trong nhiều phán quyết khi làm Tổng Tướng quân của Liên minh pháp thuật. Dù vậy, người ta nói rằng chưa từng có trận đấu pháp thuật tay đôi nào so được với trận đấu giữa Dumbledore và Grindelwald năm 1945. Những ai từng chứng kiến trận đó đã mô tả nỗi khủng khiếp và kinh hoàng mà họ cảm thấy khi xem hai pháp sư xuất chúng ấy lâm trận. Chiến thắng của Dumbledore và hệ quả của chiến thắng đó đối với thế giới pháp thuật, được coi là bước ngoặt trong lịch

sử pháp thuật, quan trọng ngang với sự đề xuất Quy chế Quốc tế về Bí mật hay sự sụp đổ của Kẻ-chớ-gọi-tên-ra.

Albus Dumbledore không hề tự hào hay huênh hoang; anh có thể tìm ra điều gì đó đáng quý ở bất cứ ai, cho dù kẻ đó tầm thường hay tồi tệ thấy rõ, và tôi tin là những mất mát thời trẻ đã đem lại cho anh khả năng cảm thông cùng lòng nhân đạo lớn lao. Tôi sẽ không thể tả hết nỗi nhớ tình bằng hữu với anh, nhưng mất mát của tôi chẳng đáng kể gì so với mất mát của thế giới pháp thuật. Chắc chắn anh là hiệu trưởng được yêu kính nhất và là tấm gương sáng nhất trong tất cả hiệu trưởng ở trường Hogwarts. Anh đã chết như anh đã sống: luôn cống hiến cho cái thiện cao cả hơn, và cho đến tận giờ phút cuối cùng của mình, anh vẫn sẵn lòng đưa tay giúp một thằng bé con mắc bệnh mụn rồng như thuở tôi mới gặp anh.

Harry đã đọc xong nhưng vẫn tiếp tục nhìn đăm đăm bức ảnh đăng kèm bài cáo phó. Cụ Dumbledore vẫn nở nụ cười tươi ân cần quen thuộc, nhưng khi nhướng mắt ra khỏi gọng kiếng hình nửa vầng trăng, cụ vẫn khiến cho Harry có cảm giác, dù chỉ là trên tờ giấy báo, cụ cũng đang nhìn thấu suốt Harry, kẻ mang trong mình nỗi buồn trộn lẫn với cảm giác hổ thẹn.

Nó cứ tưởng nó biết cụ Dumbledore rõ lắm, nhưng từ lúc đọc xong bài cáo phó này, nó đã phải bất đắc dĩ thừa nhận rằng hầu như nó chẳng biết gì về cụ cả. Trước giờ Harry chưa từng tưởng tượng ra tuổi thơ hay tuổi trẻ của cụ Dumbledore; cứ như thể cụ vào đời đã là người như nó vẫn biết: già nua, tóc bạc, tôn nghiêm. Cái ý nghĩ về một Dumbledore tuổi mới lớn

sao thấy kỳ kỳ, giống như tưởng tượng một Hermione ngốc nghếch hay một con Quái Tôm Đuôi Nổ dễ thương vậy.

Nó chưa bao giờ nghĩ tới việc hỏi cụ Dumbledore về quá khứ của cụ. Chắc chắn hỏi như vậy thì kỳ và thậm chí vô lễ, nhưng nói cho cùng thì ai cũng biết cụ Dumbledore từng tham dự trận đấu tay đôi huyền thoại với Grindelwald, và Harry đã không nghĩ đến việc hỏi cụ Dumbledore trận đó như thế nào, cũng không hề hỏi về bất cứ thành tích nào trong những thành tích nổi tiếng khác của cụ. Không, hai thầy trò lúc nào cũng chỉ trò chuyện về Harry, về quá khứ của Harry, tương lai của Harry… và giờ đây, bất chấp cái thực tế là tương lai của nó quá hiểm nghèo và bất định, dường như nó đã bỏ lỡ mất rồi những cơ hội không bao giờ có được nữa để hỏi cụ Dumbledore nhiều hơn về chính cụ, mặc dù câu hỏi thân tình duy nhất nó từng hỏi thầy hiệu trưởng của mình lại chính là câu hỏi mà nó ngờ rằng cụ Dumbledore đã không thành thật trả lời.

"Thầy nhìn thấy cái gì khi nhìn vào tấm gương?"

"Thầy ư? Thầy thấy chính mình đang cầm một đôi vớ len dày."

Sau nhiều phút suy nghĩ, Harry xé bài cáo phó ra khỏi tờ báo *Tiên Tri,* gấp lại cẩn thận, và nhét vào bên trong quyển đầu tiên của bộ *Pháp Thuật Phòng Thủ Thực Tiễn và Ứng Dụng Chống Lại Nghệ thuật Hắc ám.* Rồi nó quăng mớ báo còn lại lên đống rác và quay lại nhìn căn phòng. Đã ngăn nắp và sạch sẽ hơn nhiều. Cái duy nhất còn ở trật chỗ là tờ *Nhật Báo Tiên Tri* số ra hôm nay, vẫn còn nằm trên giường, và bên trên nó là

mảnh gương vỡ.

Harry băng ngang căn phòng, đẩy mảnh gương vỡ ra khỏi tờ báo *Tiên Tri* số hôm nay, và mở tờ báo ra. Hồi sáng sớm này khi nhận cuộn báo từ con cú phát báo, Harry chỉ liếc qua cái tít trang nhứt rồi liệng tờ báo qua một bên sau khi nhận thấy báo chẳng đả động gì đến Voldemort. Harry tin chắc là Bộ Pháp Thuật đang dựa vào tờ *Tiên Tri* để bưng bít tin tức về Voldemort. Thành ra, chỉ bây giờ nó mới thấy cái mà nó đã bỏ sót.

Chạy ngang nửa cuối của trang nhất là một cái tít nhỏ hơn đặt bên trên một bức ảnh của cụ Dumbledore đang sải bước, có vẻ bực bội.

DUMBLEDORE - RÚT CUỘC SỰ THẬT Ư?

Câu chuyện chấn động về một thiên tài hoàn hảo được nhiều người coi là pháp sư vĩ đại nhất thuộc thế hệ của ông sẽ phát hành vào tuần tới. Bóc trần chân dung nổi tiếng của trí tuệ râu bạc thanh thoát, Rita Skeeter để lộ ra tuổi thơ xáo trộn, tuổi trẻ hoang đàn, những hận thù suốt kiếp, và những bí mật tội lỗi mà Dumbledore đã mang theo xuống mồ, TẠI SAO người được trao cho chức bộ trưởng Bộ Pháp thuật lại bằng lòng giữ chức hiệu trưởng quèn? CÁI GÌ mới là mục đích thực sự của tổ chức bí mật gọi là Hội Phượng Hoàng? Cuộc đời của Dumbledore đã kết thúc NHƯ THẾ NÀO?

Câu trả lời cho những câu hỏi này và nhiều câu hỏi khác nữa được nghiên cứu trong một quyển tiểu sử mới hứa hẹn xì-căn-đan, Chuyện Đời và Chuyện Xạo của

Albus Dumbledore, *tác giả Rita Skeeter, bài phỏng vấn dành riêng cho bổn báo của Berry Braithwaite, trang 13, bên trong.*

Harry xé banh tờ báo và tìm thấy trang 13. Đầu bài báo là bức ảnh của một gương mặt quen thuộc khác: một người đàn bà đeo kính làm điệu, mái tóc vàng uốn cong, chải chuốt, răng nhe ra trong cái thứ rõ ràng được gọi là nụ cười thắng cuộc, đang ngọ nguậy ngón tay chỉ vào nó. Ráng hết sức lờ đi cái chân dung phát ói này, Harry đọc tiếp.

Về bản thân, Rita Skeeter nồng nàn và dịu dàng hơn nhiều những gì ta hình dung khi đọc những chân dung hung hăng nổi tiếng chị viết. Đón tôi trong hành lang ngôi nhà ấm cúng của chị, Rita dẫn tôi đi thẳng vào nhà bếp để mời trà, bánh ngọt, và khỏi cần nói, một nồi sôi sùng sục chuyện đồn đại mới nhất.

"Ừ, đương nhiên, Dumbledore là giấc mơ của một tiểu sử gia," Skeeter nói. "Một cuộc đời dài trọn vẹn. Tôi chắc chắn là cuốn sách của tôi sẽ là cuốn đầu tiên của rất, rất nhiều cuốn nữa."

Skeeter hẳn nhiên đã vọt nhanh khỏi vạch xuất phát. Quyển sách chín-trăm-trang được hoàn tất chỉ trong 4 tuần lễ sau cái chết bí ẩn của Dumbledore hồi tháng 6. Tôi hỏi chị xoay trở cách nào để lập được kỳ tích siêu nhanh này.

"À, khi nào bạn hành nghề báo chí lâu như tôi, thì viết cho kịp hạn chót nộp bài là bản năng thứ hai. Tôi biết là thế giới pháp thuật đang kêu gào đòi hỏi một câu chuyện

đầy đủ và tôi muốn là người đầu tiên đáp ứng nhu cầu này."

Tôi nhắc đến những nhận xét được công bố rộng rãi gần đây của Elphias Doge, Cố vấn đặc biệt của Liên minh pháp thuật và là người bạn lâu đời của Dumbledore, rằng "quyển sách của Skeeter chứa ít sự thật hơn cả một tấm thẻ Nhái sôcôla."

Skeeter ngửa đầu ra sau cười ha hả.

"Dodgy đáng yêu thật! Tôi nhớ từng phỏng vấn ổng cách đây vài năm về ngư nhân quyền, trời đất ơi. Hoàn toàn lẩm cẩm, hình như ổng nghĩ chúng tôi đang ngồi dưới đáy hồ Windermere hay sao ấy, cứ bảo tôi phải coi chừng lũ cá hồi."

Thế nhưng lời cáo buộc của Elphias Doge về sự thiếu chính xác đã được nhiều nơi hưởng ứng. Liệu Skeeter có thực sự cảm thấy bốn tuần lễ ngắn ngủi là đủ để có được một bức tranh toàn diện về cuộc đời dài và phi thường của Dumbledore không?

"Ôi, cưng ơi," Skeeter cười toe, âu yếm cốc đầu tôi bằng mấy đốt ngón tay, "cưng cũng biết như tôi đấy, là có thể moi được bao nhiêu thông tin bằng một bao to sụ toàn đồng Galleon, bằng từ chối nhận tiếng 'không', và bằng một cây viết Trích-Dẫn-Nhanh! Với lại người ta đang sắp hàng để buôn chuyện về Dumbledore kìa. Cưng biết mà, đâu phải ai cũng nghĩ ổng tuyệt vời đâu - ổng đã làm mếch lòng khối người quan trọng đấy. Nhưng lão già Doge láu cá có thể tụt khỏi con Bằng-Mã cao vút của lão đi thôi, bởi

vì tôi vừa tiếp cận được một nguồn tin mà hầu hết ký giả sẵn sàng đổi cây đũa của mình để có được; nguồn tin là một người trước đây chưa từng phát biểu với công chúng, đồng thời là người thân cận với Dumbledore trong suốt thời kỳ hỗn loạn, rối rắm của tuổi trẻ ông ta."

Việc quảng cáo trước cuốn tiểu sử của Skeeter chắc chắn khiến ta nghĩ sắp tới sẽ có những cơn chấn động nơi những người vẫn tin rằng Dumbledore đã sống một cuộc đời không có chỗ chê. Những ngạc nhiên lớn nhất mà Skeeter vạch ra là gì, tôi hỏi.

"Ấy, thôi đi nhé, Betty, tôi sẽ chẳng phát không những gì sáng giá nhất trước khi có người mua cuốn sách của tôi đâu nhá" Skeeter cười lớn. "Nhưng tôi có thể hứa là bất cứ ai vẫn còn nghĩ Dumbledore trắng bóc như râu ổng rồi sẽ lâm vào cuộc tỉnh ngộ dã man! Chỉ cần đơn cử, không một ai từng nghe về cơn thịnh nộ của ổng đối với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó lại có thể nằm mơ rằng chính ổng từng học đòi Nghệ thuật Hắc ám hồi còn trai trẻ! Và mặc dù là một pháp sư đã dành những năm cuối đời để kêu gọi lòng khoan dung, nhưng hồi còn trẻ trung ổng lại không có đầu óc khoáng đạt như thế! Vâng, Albus Dumbledore đã có một quá khứ đục ngầu, chưa kể đến một gia đình rất mập mờ, mà ổng đã bỏ công khó nhọc ra bưng bít."

Tôi hỏi có phải Skeeter nói đến người em trai của Dumbledore, Aberforth, người đã bị Liên minh Pháp thuật buộc tội lạm dụng pháp thuật và việc đó đã gây ra một xì-căn-đan nho nhỏ cách đây 15 năm.

"Ối, Aberforth chỉ là cái chóp của đống cứt ấy mà thôi." Skeeter cười. "Không, không, tôi đang nói về cái điều còn tồi bại hơn cả một ông em có cái thú làm trò vớ vẩn với mấy con dê, tồi bại hơn cả một người cha chuyên xẻ-thịt-Muggle - Đằng nào thì Dumbledore cũng không thể giữ kín được hai chuyện đó, cả hai người đó đều đã bị Liên minh Pháp thuật kết án. Không, chính người mẹ, và người em gái mới khiến tôi tò mò, và chỉ cần đào bới chút xíu là phát hiện ra cả một ổ kinh tởm hết sức - nhưng, như tôi đã nói, cưng phải chờ đọc từ chương chín đến chương mười hai để biết chi tiết đầy đủ. Tất cả những gì tôi có thể nói lúc này là chẳng có gì để thắc mắc tại sao Dumbledore không bao giờ kể ổng đã gãy mũi như thế nào."

Cho dù có những việc xấu xa của gia đình, nhưng liệu Skeeter có phủ nhận tài ba lỗi lạc đã làm nên nhiều khám phá pháp thuật của Dumbledore?

"Ổng có đầu óc." Skeeter thừa nhận. "Mặc dù giờ đây nhiều người nghi vấn là liệu ông ta có nên hưởng trọn công lao về tất cả những khám phá được coi là của ông ta không. Như tôi tiết lộ trong chương mười sáu, Ivor Dillonsby tuyên bố, khi Dumbledore 'mượn' bài luận của ông, ông đã khám phá ra tám công dụng của máu rồng rồi."

Nhưng, tôi mạo muội có ý kiến, rằng không thể phủ nhận tầm quan trọng của một số thành tích của Dumbledore. Một vụ rất nổi tiếng là ông đánh bại Grindelwald thì sao?

"A, đây rồi, tôi mừng là cưng nhắc đến Grindelwald," Skeeter nói với nụ cười thật là trêu ngươi. "Tôi e rằng những người nào vẫn còn mờ mắt về chiến thắng ngoạn mục của Dumbledore sẽ phải gồng mình mà đối phó với một quả bom dư luận - mà có lẽ là một quả bom phân. Một vụ bầy hầy thật sự. Tôi chỉ có thể nói là, đừng có chắc mẻm là đã có thực một trận đấu tay đôi ngoạn mục như trong truyền thuyết. Sau khi đọc cuốn sách, người ta có thể buộc lòng phải kết luận rằng Grindelwald chỉ đơn giản được chiêu hồn bằng một chiếc khăn tay trắng từ đầu cây đũa phép của ổng và hành động một cách lặng lẽ."

Skeeter từ chối đưa ra thêm điều gì về vật chiêu hồn này, vì vậy chúng tôi xoay qua mối quan hệ chắc chắn sẽ hấp dẫn độc giả của chị hơn bất cứ điều gì khác.

"À, phải," Skeeter nói, nhanh nhẩu gật đầu, "Tôi dành trọn một chương cho toàn bộ quan hệ Potter-Dumbledore. Lâu nay quan hệ đó được coi là không lành mạnh, thậm chí xúi quẩy. Một lần nữa, độc giả báo của cưng sẽ phải mua cuốn sách của tôi để biết toàn bộ câu chuyện, nhưng rõ ràng là Dumbledore có mối quan tâm không bình thường đối với Potter ngay từ ban sơ. Liệu có thật sự vì quyền lợi cao nhất của thằng bé không - Chà, chúng ta sẽ biết. Chuyện Potter trải qua một thời mới lớn lộn xộn bậc nhất chắc chắn là một bí mật mà ai cũng biết."

Tôi hỏi Skeeter có còn liên lạc với Harry Potter, người mà chị đã từng có cuộc phỏng vấn nổi tiếng hồi năm ngoái: một bài báo đột phá trong đó Potter nói riêng về việc cậu tin chắc chắn Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đã trở

lại.

"À, có chứ, chúng tôi ngày càng gắn bó thân thiết hơn," Skeeter nói. "Potter đáng thương có rất ít bạn bè thực sự, và chúng tôi đã gặp nhau vào một trong những thời điểm thử thách nhất trong đời cậu bé - Cuộc Thi đấu Tam Pháp Thuật. Tôi có lẽ là người đang sống duy nhất có thể nói mình biết Harry Potter chánh hiệu."

Điều này đưa ngay chúng tôi đến những chuyện đồn đại vẫn còn lan truyền về giây phút cuối cùng của Dumbledore. Liệu Skeeter có tin là Potter có mặt ở đó khi Dumbledore chết không?

"Chà, tôi không muốn nói quá nhiều - tất cả đều có trong cuốn sách - nhưng những nhân chứng bên trong tòa lâu đài Hogwarts đã nhìn thấy Potter chạy ra khỏi hiện trường chỉ mấy phút sau khi Dumbledore gục ngã, (cũng có thể ông ta nhảy xuống hay bị đẩy xuống). Về sau Potter làm chứng chống lại Severus Snape, một người mà cậu bé nổi tiếng là có ác cảm. Liệu mọi việc có đúng như ai cũng tưởng không? Điều đó để cho cộng đồng pháp thuật quyết định, một khi họ đọc cuốn sách của tôi."

Tôi ra về mang theo sự lưu ý hấp dẫn đó. Không nghi ngờ gì, Rita Skeeter đã viết ra một cuốn sách bán chạy ăn liền. Trong lúc ấy, đám đông ngưỡng mộ Dumbledore có thể sẽ phải run rẩy trước những điều chẳng bao lâu nữa sẽ lộ ra về người anh hùng của họ.

Harry đã đọc hết dòng cuối của bài báo, nhưng mắt vẫn ngây ra ngó chằm chằm trang báo không dứt được. Sự ghê

tởm và phẫn nộ trào lên trong người nó như muốn ói, nó vo tròn tờ báo và quăng mạnh vô tường bằng tất cả sức lực, cục báo nhập vô đám rác chất đống quanh cái thùng rác đã đầy tràn.

Nó bắt đầu sải bước quanh căn phòng một cách mù quáng, mở tung những ngăn kéo trống rỗng và cầm lên những cuốn sách rồi lại đặt trở vào chỗ cũ, hầu như không ý thức mình đang làm gì, khi cứ lộn xộn từng câu chữ trong bài phỏng vấn Rita vang vọng trong đầu nó: *"... trọn một chương cho toàn bộ quan hệ Potter-Dumbledore... lâu nay quan hệ đó được coi là không lành mạnh, thậm chí xúi quẩy... chính ổng từng học đòi Nghệ thuật Hắc ám thời trai trẻ... tôi đã tiếp cận được một nguồn mà hầu hết các ký giả sẽ đánh đổi cây đũa phép để có được..."*

"Láo!" Harry gào lên, và qua khung cửa sổ nó thấy ông hàng xóm nhà kế bên, vừa ngừng lại để khởi động cái máy cắt cỏ của ông ta ngó lên lo lắng.

Harry ngồi phịch xuống giường. Mảnh gương vỡ nhảy múa ra xa nó. Nó lượm lên và xoay mảnh gương vỡ trong mấy ngón tay, nghĩ mãi, nghĩ mãi về cụ Dumbledore cùng những điều dối trá mà Rita đang dùng để phỉ báng cụ…

Một ánh sáng xanh lơ nhá lên. Harry sững sờ, ngón tay bị đứt của nó lại cứa vào cạnh bén của mảnh gương vỡ một lần nữa. Nó đã tưởng tượng, ắt là nó đã tưởng tượng ra thôi. Nó liếc ra sau nhưng bức tường chỉ toàn một màu đào chín bệnh hoạn dì Petunia ưng chọn. Chẳng có gì ở đó màu xanh lơ để cho mảnh gương phản chiếu. Nó săm soi nhìn vào mảnh

gương một lần nữa, và chẳng thấy gì ngoài con mắt sáng xanh biếc của chính nó ngó lại nó.

Nó đã tưởng tượng, chứ không có cách giải thích nào khác; đã tưởng tượng ra điều đó, bởi vì nó đang nghĩ đến thầy hiệu trưởng đã mất. Nếu có điều gì đó chắc chắn, thì điều đó là đôi mắt sáng xanh lơ của cụ Albus Dumbledore sẽ không bao giờ nhìn thấu lòng nó nữa.

3

CUỘC RA ĐI CỦA NHÀ DURSLEY

Tiếng cánh cửa đóng sầm vọng lên lầu và một giọng nói gầm lên, "Ê, mày!"

Mười sáu năm trời bị gọi như vậy khiến cho Harry chẳng còn thắc mắc gì khi dượng nó gọi, mà dù gì đi nữa, nó cũng không thèm đáp ngay. Nó vẫn còn để tâm vào mảnh gương hẹp mà thoáng trong một giây nó đã tưởng nhìn thấy mắt cụ Dumbledore trong đó. Chỉ đến khi dượng nó rống "THẰNG RANH!" Harry mới thủng thẳng ra khỏi giường, đi về phía cửa phòng ngủ, ngừng một tí để bỏ cái gương vỡ vào cái ba lô đã đầy nhóc những thứ mà nó sẽ vác theo bên mình.

"Mày từ tốn quá hén!" Dượng Vernon gầm lên khi Harry xuất hiện trên đầu cầu thang, "Xuống đây ngay! Tao muốn nói đôi lời!"

Harry thong thả bước xuống cầu thang, hai tay thọc sâu trong túi quần. Khi nó vô tới phòng khách thì đã thấy cả ba người trong gia đình Dursley đều đã có mặt. Họ đều ăn mặc thích hợp để đi đường. Dượng Vernon mặc một cái áo khoác

cũ cài bằng dây kéo suốt, dì Petunia mặc áo khoác màu cá hồi gọn ghẽ, còn Dudley, thằng anh họ của Harry, vạm vỡ to xác tóc vàng hoe, thì khoác áo da.

"Dạ?" Harry hỏi.

"Ngồi xuống!" Dượng Vernon bảo. Harry nhướng mày lên. "Mời!" Dượng Vernon bổ sung, mặt hơi cau lại như thể cái từ đó cứa vào cổ họng ông.

Harry ngồi xuống. Nó nghĩ là nó biết chuyện gì sắp xảy ra. Dượng nó bắt đầu đi qua đi lại. Dì Petunia và Dudley dõi theo cử động của ông với vẻ mặt căng thẳng. Cuối cùng, bộ mặt to bè, tím đỏ của dượng rúm lại vì tập trung tư tưởng cao độ. Dượng Vernon đứng lại trước mặt Harry và phát biểu.

"Tao đã thay đổi ý kiến," dượng nói.

"Thiệt là ngạc nhiên," Harry đáp.

"Mày đừng giở cái giọng…" Dì Petunia lên tiếng, giọng the thé, nhưng dượng Vernon phất tay dẹp dì xuống.

"Việc này nhiều mắc mứu lắm," dượng Vernon nói, quắc đôi mắt heo ti hí nhìn Harry. "Tao đã quyết định là tao không thèm tin một lời nào hết. Chúng tao cứ ở tại chỗ. Chúng tao sẽ không đi đâu hết."

Harry ngước nhìn dượng nó cảm thấy vừa muốn phát khùng vừa muốn bật cười. Dượng Vernon cứ mỗi hai mươi bốn giờ lại đổi ý một lần trong suốt bốn tuần lễ qua, hết chất đồ lên xe rồi lại dỡ đồ xuống theo nhịp thay đổi cảm xúc. Harry khoái nhất là lúc dượng Vernon, vì không dè Dudley đã bỏ vô va-li của nó mấy quả tạ sau lần mở gói đóng gói trước

đó, nên đã cố nhấc cái va-li bỏ trở vô cốp để hành lí của chiếc xe hơi, và té chúi nhủi, phát ra những tiếng rống đau đớn kèm theo vô số lời chửi bới.

"Theo mày," Dượng Vernon nói, bây giờ dượng lại tiếp tục đi qua đi lại trong phòng khách, "thì chúng tao - Petunia, Dudley và ta - đang bị đe dọa tính mạng. Bởi… bởi…"

"Một số kẻ trong 'bọn tôi', đúng." Harry nói.

"Này, tao không tin chuyện đó," dượng Vernon lặp lại, và lại dừng bước trước mặt Harry. "Tao đã thao thức nửa đêm suy nghĩ lại toàn bộ chuyện này, và tao tin đó là một âm mưu chiếm đoạt ngôi nhà."

"Nhà?" Harry lặp lại. "Nhà nào?"

"Nhà này! Giá nhà đang tăng vọt lên trong vùng này! Mày muốn lừa chúng tao ra khỏi nhà rồi mày sẽ trổ vài mánh khóe lừa gạt xong giấy tờ sẽ đứng tên mày và trước khi chúng tao kịp biết thì…"

"Dượng mất trí rồi hả?" Harry hỏi. "Âm mưu chiếm căn nhà này? Không lẽ dượng ngu thiệt chứ không phải trông có vẻ ngu?"

"Mày dám hỗn…!" Dì Petunia hét lên, nhưng một lần nữa dượng Vernon lại phất tay trấn dì xuống. Xúc phạm nho nhỏ về ngoại diện cá nhân dượng có vẻ chẳng ăn thua gì so với hiểm họa mà dượng vừa phát hiện.

"Nếu dượng quên rồi thì con nhắc," Harry nói, "con đã có nhà rồi, cha đỡ đầu đã để lại cho con một căn. Vậy thì con chiếm căn nhà này để làm gì? Để giữ tất cả những kỷ niệm

hạnh phúc à?"

Im lặng. Harry nghĩ bằng những lời lẽ này nó đã hơi thuyết phục được dượng nó.

"Mày cho rằng," dượng Vernon nói, lại tiếp tục đi qua đi lại, "cái tay Chúa tể Gì đó…"

"… Voldemort," Harry sốt ruột tiếp lời. "Và chúng ta đã nói đi nói lại về chuyện này hàng trăm lần rồi. Đây không phải là chuyện cho rằng, đó là sự thật. Thầy Dumbledore đã nói với dượng hồi năm ngoái, chú Kingsley và ông Weasley cũng…"

Dượng Vernon gồng vai lên giận dữ, và Harry đoán là dượng đang cố gắng gạt đi những hồi tưởng về cuộc viếng thăm không báo trước của hai pháp sư người lớn hẳn hoi chỉ vài ngày sau khi Harry về đây nghỉ hè. Việc Kingsley Shacklebolt và Arthur Weasley xuất hiện ở ngưỡng cửa nhà Dursley đã trở thành một cơn chấn động khó chịu nhất đối với gia đình Dursley. Nhưng Harry phải thừa nhận rằng do ông Weasley từng làm tanh bành hết một nửa phòng khách nhà Dursley, nên không thể trông mong sự tái xuất hiện của ông sẽ khiến dượng Vernon hân hoan chào mừng.

"Chú Kingsley và ông Weasley đều đã giải thích tất cả rồi," Harry tiếp tục nói tấn tới không chút áy náy. "Một khi con tròn mười bảy tuổi, bùa bảo hộ cho con được bình yên sẽ hết hiệu lực, và khi đó cả con lẫn gia đình dì dượng đều bị nguy hiểm. Hội chắc chắn rằng Voldemort sẽ nhắm vào gia đình dì dượng, hoặc là tra tấn dì dượng để truy ra chỗ con ở, hoặc là hắn cho rằng bắt giữ gia đình dì dượng làm con tin sẽ khiến con phải đến mà cứu dì dượng."

Ánh mắt dượng Vernon và ánh mắt Harry gặp nhau. Harry chắc chắn rằng trong tích tắc đó cả hai cùng thắc mắc một việc. Sau đó dượng Vernon tiếp tục bước và Harry tiếp tục nói.

"Gia đình dượng phải dọn đến nơi ẩn náu an toàn và Hội muốn giúp đỡ. Người ta đang dành cho gia đình dượng sự bảo vệ tốt nhất, nghiêm ngặt nhất đó."

Dượng Vernon không nói gì nhưng vẫn tiếp tục bước tới bước lui. Bên ngoài mặt trời đã xuống thấp tới mấy hàng giậu thủy lạp. Cái máy cắt cỏ của nhà bên cạnh lại chết máy.

"Tao tưởng có một Bộ Pháp thuật chứ?" Dượng Vernon đột ngột hỏi.

"Có chứ," Harry nói, ngạc nhiên.

"Vậy thì, tại sao họ không bảo vệ chúng ta? Theo tao thấy thì, những nạn nhân vô tội chúng tao, chẳng có lỗi gì ngoài việc nuôi dưỡng chứa chấp một kẻ bị truy nã thì đáng được chính quyền bảo vệ lắm chứ."

Harry bật cười; nó không thể nhịn được. Trông mong hy vọng vào chính quyền, thậm chí chính quyền trong một thế giới mà dượng miệt thị và không tin tưởng, thì thiệt đúng là tính đặc thù của dượng Vernon.

"Dượng đã nghe những gì mà chú Kingsley và ông Weasley nói," Harry đáp. "Họ cho là Bộ Pháp thuật đã bị địch xâm nhập rồi."

Dượng sải dài bước chân về phía lò sưởi rồi quay trở lại, thở mạnh đến nỗi bộ ria đen vĩ đại đùn bộ mặt vẫn còn tím đỏ vì tập trung tư tưởng nổi lên những nếp u nần.

“Thôi được,” dượng nói, lại dừng bước trước mặt Harry một phen nữa. “Được rồi, cứ coi như vì lí lẽ của mày mà tao chấp nhận sự bảo vệ này đi. Nhưng tao vẫn không hiểu tại sao chúng tao lại không được tay Kingsley đó bảo vệ.”

Harry cố gắng không đảo tròn con mắt, nhưng thật là khó. Vấn đề này cũng đã được giải thích cả nửa tá lần rồi.

“Như con đã nói với dượng rồi,” Harry nói qua kẽ răng nghiến lại, “ông Kingsley đang bảo vệ thủ tướng Mug… Ý con nói ông thủ tướng của dượng ấy.”

“Đúng vậy… Tay đó khá nhất!” Dượng Vernon nói, chỉ vào màn hình tivi vừa tắt. Gia đình Dursley đã nhìn ra Kingsley trong chương trình thời sự, đi bên cạnh ông thủ tướng Muggle khi ông này đến thăm một bệnh viện. Sự kiện này, cùng với việc Kingsley sành điệu về ăn mặc như một Muggle, chưa kể đến nét gì đó rất dễ làm vững dạ trong giọng nói trầm trầm từ tốn của ông đã khiến cho gia đình Dursley khoái Kingsley một cách mà họ chưa bao giờ có đối với bất kỳ phù thủy nào khác, mặc dù đúng là họ chưa bao giờ thấy Kingsley khi ông đeo bông tai.

“Đành thôi, chú ấy có công tác rồi.” Harry nói. “Nhưng Hestia Jones và Dedalus Diggle làm công việc bảo vệ còn hơn cả giỏi nữa…”

“Giá mà ta được coi lý lịch họ…” Dượng Vernon bắt đầu, nhưng Harry đã mất hết kiên nhẫn. Nó đứng lên, đi qua mặt dượng nó, bây giờ chính nó chỉ vào cái máy truyền hình.

“Những tai nạn đó không phải là tai nạn - những vụ đụng độ, nổ tung hay trật đường rầy, và những vụ khác nữa xảy ra từ

lần chúng ta xem tin tức trước. Người ta mất tích, đang chết và Voldemort - hắn ở đằng sau những vụ đó. Con đã nói đi nói lại với dượng rồi, hắn giết Muggle để giải trí. Ngay cả sương mù… cũng là do bọn Giám ngục gây ra, và nếu dượng không thể nhớ bọn chúng như thế nào, thì hãy hỏi con trai của dượng!"

Hai tay Dudley giật nảy lên bụm lấy miệng. Thấy cha mẹ và Harry đang nhìn mình, Dudley từ từ hạ tay xuống và hỏi: "Chúng… còn nhiều nữa hả?"

"Còn nhiều nữa?" Harry bật cười. "Ý mày nói nhiều hơn hai tên đã tấn công tụi mình à? Dĩ nhiên là còn nhiều nữa, hàng trăm, có thể bây giờ lên tới hàng ngàn, căn cứ vào nỗi sợ hãi và tuyệt vọng mà chúng mớm cho người ta."

"Được rồi, được rồi," dượng Vernon quát tháo, "Mày đã nói rõ…"

"Con hy vọng vậy," Harry nói, "Bởi vì một khi con tròn mười bảy tuổi tất cả bọn chúng - bọn Tử Thần Thực Tử, bọn Giám ngục, có thể cả bọn Âm binh - tức là những xác chết bị bọn pháp sư Hắc ám sai khiến - sẽ có thể tìm dượng và chắc chắn sẽ tấn công dượng. Và nếu dượng nhớ lại lần trước dượng đã thử chạy trốn phù thủy như thế nào, con tin là dượng sẽ đồng ý là dượng cần sự giúp đỡ."

Trong một thoáng im lặng, vọng âm xa xa của tiếng bác Hagrid đạp sập cánh cửa gỗ dường như dội về từ nhiều năm trước. Dì Petunia đang nhìn dượng Vernon; Dudley thì chăm chú ngó Harry. Cuối cùng dượng Vernon thốt ra: "Nhưng còn công việc của tao, việc học của Dudley sẽ như thế nào? Tao

không tin một lũ phù thủy rỗi hơi lại thèm bận tâm những điều đó…"

"Dượng vẫn không hiểu sao?" Harry hét lên. *"Chúng sẽ tra tấn và giết dượng như đã giết cha mẹ con!"*

"Ba." Dudley la lớn. "Ba… con sẽ đi với mấy người Hội đó."

"Dudley," Harry nói, "Lần đầu tiên trong đời mày, mày nói nghe được."

Harry biết nó thắng trận tranh cãi này rồi. Nếu Dudley đủ khiếp sợ để chấp nhận sự giúp đỡ của Hội, ba má nó sẽ theo nó thôi. Không đời nào có chuyện họ chịu xa cách Dudley-cưng của họ. Harry liếc nhìn cái đồng hồ quả lắc trên bệ lò sưởi.

"Họ sẽ đến đây trong vòng năm phút nữa," nó nói, và khi không ai trong gia đình Dursley nói gì đáp lại, nó bỏ ra khỏi phòng. Cái cảnh tượng chia tay - có lẽ vĩnh viễn - với dì dượng và thằng anh họ là điều mà nó có thể nhâm nhi một cách khoái tỉ, nhưng sao vẫn có chút bối rối nào đó trong không khí. Nói gì với nhau đây sau mười sáu năm trời ghét nhau chết bỏ?

Trở về phòng mình, Harry thơ thẩn vờn cái ba lô rồi búng mấy hạt đậu cú qua chấn song cái chuồng của con Hedwig. Chúng rớt xuống sàn chuồng phát ra tiếng kêu lịch kịch chán ngắt đến nỗi con cú cũng không thèm ngó tới.

"Tụi mình sắp đi rồi, lát nữa thôi," Harry nói với con cú. "Lúc đó mày sẽ lại tha hồ bay."

Chuông cửa reo. Harry chần chừ, rồi ra khỏi phòng nó,

xuống cầu thang. Để mặc cho Dedalus và Hestia đối phó với gia đình Dursley thì hơi quá.

“Harry Potter!” Một giọng phấn khích ré lên ngay khi Harry mở cửa phòng khách; một phù thủy nhỏ thó đội nón chóp màu hoa cà đang cúi rạp mình chào nó. “Thật vinh hạnh, như xưa nay!”

“Cám ơn anh, Dedalus!” Harry nói, nở một nụ cười nửa miệng ngượng ngập chào Hestia tóc đen. “Anh chị làm việc này thì hay quá… họ đều có mặt ở đây, dì, dượng, và anh họ tôi…”

“Chào bà con của Harry Potter!” Dedalus vui vẻ nói khi trải dài bước chân đi vào phòng khách. Ông bà Dursley và cậu ấm lại tỏ ra không vui vẻ lắm khi được chào hỏi như vậy; Harry có phần tưởng đâu lại một phen đổi ý nữa. Dudley co lại gần má nó khi nhìn thấy hai vị phù thủy.

“Tôi thấy quý vị đã chuẩn bị hành lý và sẵn sàng rồi. Xuất sắc! Như Harry Potter đã nói với quý vị, kế hoạch là một phương án đơn giản.” Dedalus vừa nói, vừa lấy từ trong áo vét ra một cái đồng hồ bỏ túi to tổ bố và nghiên cứu nó. “Chúng ta sẽ lên đường trước khi Harry đi. Do việc xài bùa phép trong nhà quý vị rất nguy hiểm - Harry vẫn chưa đủ tuổi trưởng thành, Bộ Pháp thuật có thể lấy cớ đó mà bắt cậu ấy - nên chúng ta sẽ đi bằng xe hơi, để coi, chừng mười dặm hay cỡ đó trước khi Độn thổ tới địa điểm an toàn mà chúng tôi đã chọn cho quý vị. Tôi chắc ông biết cách lái xe chứ?” Anh ta lịch sự hỏi dượng Vernon.

“Biết…? Dĩ nhiên là tôi quá ư biết lái xe!” Dượng Vernon

nói như phun phèo phèo.

“Ông giỏi quá, thưa ông, quá ư giỏi. Bản thân tôi thì dứt khoát sẽ bị nghệt ra vì mấy cái nút với mấy cái cục đó,” Dedalus nói. Anh ta rõ ràng là đinh ninh mình đang tán dương dượng Vernon, trong khi dượng đang mất dần lòng tin vào kế hoạch theo từng lời Dedalus thốt ra.

“Đến lái xe cũng không biết,” dượng lầm bầm trong miệng, bộ ria của dượng gợn sóng phẫn nộ, nhưng may là Dedalus và Hestia đều không có vẻ gì là nghe ra lời dượng.

“Cậu, Harry,” Dedalus tiếp tục nói, “sẽ ở đây đợi vệ sĩ của cậu. Có chút đỉnh thay đổi trong sắp xếp…”

“Anh nói sao?” Harry hỏi ngay. “Tôi tưởng thầy Mắt-Điên sẽ tới và đưa tôi đi bằng cách Độn thổ kèm theo chứ?”

“Không thể làm cách đó.” Hestia nói gọn lỏn. “Mắt-Điên sẽ giải thích.”

Cả gia đình Dursley, nãy giờ lắng nghe tất cả những lời đó với vẻ mặt nghệt ra chẳng hiểu gì, bỗng nhảy dựng lên vì một tiếng ré chói tai, “Nhanh lên.”

Harry ngó quanh phòng trước khi nhận ra giọng nói đó phát ra từ cái đồng hồ bỏ túi của Dedalus.

“Đúng vậy, chúng ta đang hành động theo một thời gian biểu rất khít khao.” Dedalus nói, gật đầu với cái đồng hồ rồi nhét nó trở vô trong áo vét. “Harry à, chúng ta đang cố gắng canh giờ sao cho lúc cậu rời căn nhà, cũng là lúc gia đình cậu Độn thổ; như vậy bùa phép chỉ mất linh khi tất cả đều tới được nơi an toàn.”

Anh ta quay qua gia đình Dursley, “Sao, chúng ta đã khăn gói sẵn sàng ra đi chứ?”

Không ai trả lời anh tiếng nào. Dượng Vernon vẫn đang kinh hoàng trố mắt ngó cái cục cộm lên ở túi áo vét Dedalus.

“Có lẽ chúng ta nên chờ trong hành lang, anh Dedalus à.” Hestia thì thầm. Hiển nhiên cô cảm thấy không được tế nhị cho lắm nếu hai vệ sĩ có mặt trong phòng vào lúc Harry và gia đình Dursley chia tay trong trìu mến, và không chừng cả nước mắt nữa.

“Không cần đâu,” Harry lúng búng nói, nhưng dượng Vernon đã khiến cho mọi bày tỏ dài dòng trở nên không cần thiết bằng cách nói to.

“Thôi, vậy là chia tay hén, mậy!”

Dượng đung đưa cánh tay lên toan định bắt tay Harry, nhưng sau rốt dường như không thể chịu đựng nổi việc đó, dượng chỉ nắm bàn tay lại và bắt đầu đung đưa tới lui cánh tay giống như một cái máy nhịp.

“Sẵn sàng chưa, Duddy?” Dì Petunia hỏi, lui cui kiểm tra móc khóa cái túi xách của dì để tránh nhìn Harry.

Dudley không trả lời mẹ mà cứ đứng ỳ ra, miệng hé mở, khiến Harry liên tưởng một chút đến người khổng lồ Grawp.

“Vậy đi thôi,” dượng Vernon nói.

Dượng hầu như đã đi tới cửa phòng khách thì Dudley bỗng bệu bạo nói: “Con chả hiểu.”

“Con không hiểu cái gì hở cưng?” Dì Petunia ngước lên

nhìn cậu quý tử.

Dudley giơ bàn tay tựa như khúc dồi tổ chảng chỉ vào Harry.

“Sao nó không đi với mình?”

Dượng Vernon và dì Petunia sững sờ đứng ngó chằm chằm Dudley, như thể nó vừa bày tỏ nguyện vọng trở thành diễn viên múa ba lê.

“Cái gì?” Dượng Vernon la lớn.

“Tại sao nó không đi cùng?” Dudley hỏi.

“À thì nó… không muốn,” dượng Vernon nói, quay lại trừng mắt nhìn Harry và nói thêm, “Mày đâu có muốn, phải không mậy?”

“Không một chút nào hết.”

“Thấy chưa?” Dượng Vernon nói với Dudley, “Bây giờ chúng ta đi thôi!”

Dượng dõng dạc đi ra khỏi phòng. Mọi người nghe tiếng cánh cửa trước khi mở ra, nhưng Dudley không nhúc nhích và dì Petunia cũng dừng lại sau mấy bước lừng khừng.

“Gì nữa hả?” Dượng Vernon tái xuất hiện ở ngưỡng cửa, quát lên.

Dường như Dudley đang đấu tranh dữ dội với những khái niệm quá khó phát biểu thành lời. Sau nhiều đợt đấu tranh nội tâm có vẻ đau đớn, nó nói, “Nhưng nó sẽ đi đâu?”

Dì Petunia và dượng Vernon nhìn nhau. Rõ ràng là Dudley đang làm họ hoảng sợ. Hestia Jones bèn phá vỡ sự im lặng.

“Nhưng… chắc chắn ông biết cháu trai mình sẽ đi đâu chứ?” Cô hỏi mà có vẻ lúng túng.

“Đương nhiên là chúng tôi biết,” dượng Vernon nói. “Nó sẽ đi theo ai đó trong lũ tụi bây đúng không? Đúng đó, Dudley à, chúng ta hãy lên xe, con nghe ông kia nói rồi đó, chúng ta phải nhanh lên.”

Một lần nữa, dượng Vernon lại dõng dạc đi gần tới cửa trước nhưng Dudley vẫn không đi theo.

“Theo ai đó trong *lũ tụi ta* á?”

Hestia trông như nổi khùng, Harry đã từng gặp thái độ này trước đây. Nhiều phù thủy và pháp sư dường như kinh ngạc khi những họ hàng gần gũi nhất của nó chả tỏ ra quan tâm chút nào tới Harry Potter lừng danh.

“Tốt thôi.” Harry trấn an Hestia. “Thiệt tình không hề gì.”

“Chẳng lẽ những người này không nhận thức được những gì cậu đã trải qua sao? Hiểm họa mà cậu đang đối đầu? Vị trí có một không hai mà cậu đang nắm giữ ở trung tâm phong trào chống Voldemort?”

“Ơ… không, họ không biết.” Harry nói, “Thật ra, họ coi tôi là đồ hao cơm tốn chỗ mà thôi, nhưng tôi quen…”

“Tao đâu có coi mày là đồ hao cơm tốn chỗ.”

Nếu Harry không tận mắt thấy môi của Dudley cử động thì nó đã không thể nào tin nổi. Vì vậy nó trố mắt nhìn Dudley hồi lâu mới chấp nhận cái điều ắt là thằng anh họ của nó là người vừa phát ngôn; nhờ một chứng cứ, Dudley đỏ cả mặt. Chính Harry cũng lúng túng và ngạc nhiên.

“Ờ… vậy… cám ơn nghe, Dudley.”

Một lần nữa, Dudley dường như vật lộn với những ý tưởng khó khăn quá sức diễn tả trước khi lúng búng nói:

“Mày cứu mạng tao.”

“Không hẳn vậy.” Harry nói, “Hồn mày mới là cái mà bọn Giám ngục muốn hớp…”

Nó tò mò nhìn thằng anh họ. Hai đứa nó thực tế là đã không hề có tiếp xúc nào trong suốt mùa hè này hay mùa hè trước, vì thời gian Harry trở về ngôi nhà ở đường Privet Drive quá ngắn và nó cứ ở lỳ trong phòng riêng. Nhưng bây giờ Harry hiểu ra có lẽ tách trà mà nó dẫm phải hồi sáng nay, không phải là cái bẫy ngố bẫy nghếch gì cả. Mặc dù hơi bị xúc động, nó vẫn cảm thấy nhẹ người khi Dudley tỏ ra đã cạn kiệt khả năng bày tỏ tình cảm của mình. Sau khi há miệng ra một hay hai lần nữa, Dudley rút vào nỗi câm lặng đỏ tía mặt mày.

Dì Petunia bỗng òa lên khóc. Hestia nhìn dì hài lòng nhưng cái nhìn đó chuyển ngay thành ánh mắt giận dữ khi dì Petunia lao tới ôm chầm Dudley chứ không phải Harry.

“Dễ… dễ thương quá, Dudders…” Dì khóc thổn thức trên tấm ngực mập ú của con trai. “Một chàng trai dễ thương hết sức… biết nói cám ơn…”

“Nhưng nó đã nói cám ơn gì đâu!” Hestia tức giận nói. “Nó chỉ mới nói nó không coi Harry như đồ hao cơm tốn chỗ!”

“Đành vậy nhưng với Dudley thì điều đó tương đương với ‘tao thương mày’. Harry nói, bị xâu xé giữa nỗi bực mình và cơn tức cười khi dì Petunia tiếp tục ấp iu Dudley như thể nó

vừa mới cứu được Harry ra khỏi một tòa nhà đang cháy.

“Chúng ta có đi hay không hả?” Dượng Vernon gầm lên, tái xuất hiện ở cửa phòng khách. “Tôi cứ tưởng thời gian biểu của chúng ta khít khao lắm chớ!”

“Đúng… đúng, khít khao lắm.” Dedalus Diggle nói. Nãy giờ anh ta coi cái cảnh chia tay này với vẻ mặt ngơ ngác, và bây giờ anh có vẻ tỉnh táo ra. “Chúng tôi thật tình phải đi ngay, Harry à…”

Anh bước nhẹ nhàng về phía Harry, vặn vẹo bàn tay Harry bằng cả hai tay của anh ta.

“… Chúc may mắn. Tôi hy vọng chúng ta còn gặp lại nhau. Niềm hy vọng của thế giới pháp thuật đang đặt trên đôi vai của cậu.”

“Ôi,” Harry nói, “Được. Cám ơn anh.”

“Tạm biệt, Harry.” Hestia nói, cũng siết chặt bàn tay Harry. “Chúng tôi luôn nghĩ đến cậu.”

“Tôi hy vọng mọi việc sẽ tốt đẹp.” Harry nói, mắt liếc về phía dì Petunia và Dudley.

“Ôi, tôi chắc chắn rằng sẽ thân thiết cả thôi mà,” Diggle nói nhỏ, vẫy vẫy cái nón khi anh ta ra khỏi phòng. Hestia bước theo anh.

Dudley nhẹ nhàng tự giải thoát mình ra khỏi vòng tay của mẹ và đi về phía Harry. Harry phải dằn xuống một cơn khoái hù dọa Dudley bằng pháp thuật. Dudley đưa ra bàn tay to tướng hồng hồng của nó.

“Khỉ thiệt, Dudley à,” Harry nói át tiếng nức nở vừa tái trỗi dậy của dì Petunia. “Bọn Giám ngục thổi một nhân cách khác vô người mày rồi hả?”

“Hổng biết!” Dudley ú ớ. “Hẹn gặp lại, Harry.”

“Ừ…” Harry nói, cầm bàn tay của Dudley mà lắc. “Có thể. Bảo trọng nghe, D bự!”

Dudley gần như mỉm cười, rồi ì ạch đi ra khỏi phòng. Harry nghe tiếng bước chân nặng nề của Dudley trên đường trải sỏi dành cho xe hơi, và rồi cánh cửa xe đóng lại.

Dì Petunia nãy giờ úp mặt trong chiếc khăn tay, nghe tiếng cửa xe đóng bèn ngước nhìn quanh. Dì không có vẻ trông mong còn lại một mình với Harry. Vội vàng nhét chiếc khăn tay ướt đẫm vào trong túi áo, dì nói, “Thôi… tạm biệt,” và bước về phía cánh cửa mà không hề nhìn tới Harry.

“Tạm biệt,” Harry nói.

Dì dừng bước và ngoái nhìn lại. Trong một thoáng cái cảm giác hết sức kỳ cục là dì muốn nói với nó điều gì đó: ánh mắt của dì rưng rưng, thảng thốt, kỳ cục, và dì dường như chênh vênh bên bờ sắp thốt ra lời; nhưng rồi chỉ khẽ gật đầu, dì vội vã rời khỏi căn phòng đi theo chồng.

4

BẢY POTTER

Harry chạy ngược lên cầu thang trở về phòng ngủ, đến bên cửa sổ vừa đúng lúc chiếc xe hơi của gia đình Dursley lượn ra khỏi ngõ tiến ra đường. Thấy nhô lên cái nón chóp của Dedalus giữa hai bên là dì Petunia và Dudley ở băng ghế sau. Chiếc xe hơi quẹo phải ở cuối con đường Privet Drive, cửa sổ xe rực lên màu đỏ tía trong chốc lát vì lúc này mặt trời đang lặn, rồi chạy đi mất hút.

Harry nhặt nhạnh cái lồng con cú Hedwig, cây chổi Tia Chớp, và cái ba lô, đưa mắt nhìn lướt qua căn phòng ngăn nắp, sạch sẽ một cách khác thường của mình, rồi lóng ngóng đi xuống cầu thang vô hành lang, ở đó nó để tạm cái lồng cú, cây chổi, và ba lô ở cạnh chân cầu thang. Ánh sáng đang tắt nhanh, hành lang nhập nhòa trong bóng chiều. Nó có cảm giác kì quái nhất khi đứng đây, trong im vắng và biết rằng sắp rời khỏi ngôi nhà này vĩnh viễn. Hồi lâu rồi, mỗi khi gia đình Dursley đi đâu đó vui chơi bỏ nó ở lại nhà một mình, nó coi những giờ phút cô độc ấy là một niềm vui hiếm hoi. Nó sẽ chạy ào lên lầu để vọc cái máy tính của Dudley, hay mở máy truyền hình

và bấm qua các kênh tùy thích, chỉ dừng lại để mở cửa tủ lạnh chôm cái gì đó ngon lành. Nhớ lại những lúc đó, nó có một cảm giác trống rỗng kỳ cục; giống như nhớ về một thằng em mà mình đã mất.

"Mày có muốn ngó qua chỗ này lần cuối không?" Nó hỏi Hedwig, con cú vẫn hờn dỗi vùi đầu dưới cánh. "Chúng mình sẽ không bao giờ ở đây nữa. Mày không muốn nhớ lại hết những lúc vui vẻ sao? Ý tao là, thử nhìn tấm thảm chùi chân ở ngạch cửa coi. Kỷ niệm gì… Dudley đã mửa ra đó sau khi tao cứu nó khỏi tay bọn Giám ngục… Hóa ra nó cũng biết ơn, mày có tin nổi không?… Và mùa hè năm ngoái, thầy Dumbledore đã bước qua cánh cửa trước…"

Dòng suy tư của Harry bị rối tung mất một lúc và Hedwig không làm gì giúp nó tập trung lại được, con cú cứ tiếp tục ngồi lì với cái đầu vùi dưới cánh. Harry quay lưng lại phía cánh cửa trước.

"Và, Hedwig à, dưới này…" Harry mở một cánh cửa dưới cầu thang, "là chỗ tao ngủ hồi xưa! Hồi đó mày chưa biết tao - Quỷ ơi, nó nhỏ xíu, tao đã quên béng…"

Harry nhìn khắp mớ giầy và dù chất đống, nhớ lại hồi xưa nó thường thức dậy mỗi buổi sáng, ngước nhìn lên từ dưới gầm cầu thang, nơi ít khi nào mà không được trang trí bằng một hay hai con nhện. Đó là những ngày nó còn chưa biết gì về lai lịch thực sự của nó, những ngày trước khi nó biết cha mẹ nó đã chết như thế nào hay tại sao những chuyện lạ lùng lại thường xảy ra quanh nó. Nhưng Harry cũng nhớ cả những giấc mơ đã khiến nó run sợ, thậm chí tới tận bây giờ: những giấc

mơ lộn xộn kéo theo những tia chớp nhá xanh lè, và có lần - dượng Vernon suýt tông xe khi Harry kể lại - là một chiếc xe gắn máy biết bay…

Một tiếng gầm điếc tai đột ngột vang lên từ đâu đó rất gần, Harry giật nảy người đứng thẳng lên và đỉnh đầu nó đụng phải khung cửa thấp một cái bốp. Chỉ khựng lại để xài đỡ mấy tiếng chửi thề chọn lọc nhất từ dượng Vernon, nó khập khễnh đi vào nhà bếp, tay ôm đầu và mắt nhìn chăm chú qua cửa sổ ra vườn sau nhà.

Bóng tối dường như xao động, chính không khí cũng rung rinh. Thế rồi, những bóng người hiện ra, từng người một, sau khi giải bùa Ảo Ảnh. Nổi bật trên toàn cảnh là bác Hagrid, đội nón cối đeo kiếng lồi và đang cỡi trên một chiếc xe gắn máy khổng lồ có gắn một cái thùng xe khách đen thùi. Quanh bác những người khác đang nhảy khỏi chổi, trừ hai người trèo xuống từ hai bộ xương con ngựa có cánh đen hù.

Vặn cánh cửa để mở ra, Harry nhào vào giữa đám người đó. Tiếng chào đồng thanh vang lên khi Hermione quăng hai tay ra ôm chầm lấy nó, Ron vỗ lên lưng nó và bác Hagrid nói, "Ổn hén, Harry, *Xẫn xàng* dông chưa?"

"Chắc cú!" Harry nói, tươi cười với mọi người. "Nhưng cháu đâu có dè nhiều người đến như vầy!"

"Kế hoạch có thay đổi," Mắt-Điên làu bàu, thầy đang cầm hai bao gì phình căng bự chảng, và con mắt pháp thuật của thầy đảo từ bầu trời đang tối dần đến ngôi nhà rồi khu vườn với độ nhanh chóng mặt. "Bảo mật trước đã rồi giải thích mọi chuyện cho con sau."

Harry dẫn mọi người trở vào bếp, ở đó họ líu lo trò chuyện và cười đùa, an toàn trên mấy cái ghế, ngồi trên cả mặt bàn nơi dì Petunia bày đồ ăn khi nấu nướng, hoặc dựa vào những dụng cụ nhà bếp không một tì vết của dì; Ron, dài sọc và cao nghệu; Hermione mái tóc dày được thắt lại thành một bím dài; anh Fred và George cười nhe răng giống nhau như đúc; anh Bill tóc dài thẹo đầy mình; ông Weasley, gương mặt hiền lành, đầu hói, cặp mắt kiếng hơi bị vẹo; thầy Mắt-Điên, một giò, te tua vì chiến trận, con mắt pháp thuật màu xanh sáng rực kêu véo véo trong hốc mắt; cô Tonks, tóc ngắn, chơi màu ưa thích nhất là hồng tươi; thầy Lupin, đầu bạc hơn, mặt nhiều nếp nhăn hơn; chị Fleur, thon thả và xinh đẹp, với mái tóc dài vàng óng ánh; chú Kingsley, đầu hói, vai rộng; bác Hagrid, tóc râu bù xù hoang dã, đứng khòm khòm lưng để tránh đụng đầu vô trần nhà; và lão Mundungus Fletcher, nhỏ, dơ, lóm thóm, mắt chó săn ti hí cụp xuống và tóc dơ như nùi giẻ chùi chân. Trái tim Harry dường như nở lớn và chảy tràn cảm xúc trước cảnh này: nó cảm thấy yêu mến cực kỳ tất cả những người này, kể cả Mundungus, kẻ mà lần gặp trước nó đã toan bóp cổ.

“Chú Kingsley, cháu tưởng chú đang bảo vệ ông thủ tướng Muggle chứ?” Nó nói vọng qua căn phòng.

“Ổng có thể sống mà không cần đến chú trong một đêm,” chú Kingsley nói. “Cháu quan trọng hơn.”

“Harry đoán coi gì đây?” Cô Tonks nói từ chỗ ngồi ngất nghểu trên đầu cái máy giặt, và cô phe phẩy bàn tay trái về phía Harry; trên đó có một chiếc nhẫn lấp lánh.

“Cô cưới rồi?” Harry hét lên nhìn từ cô Tonks sang thầy

Lupin.

"Cô thầy xin lỗi vì đã không mời con dự đám cưới, Harry à, tiệc nhỏ thôi."

"Tuyệt vời quá, chúc…"

"Được rồi! Được rồi! Chúng ta sẽ có thì giờ cho một bữa tiệc thân mật bù lại sau này," thầy Moody gầm lên át tiếng nhao nhao, và nhà bếp trở nên im phắc. Thầy thả mấy cái bao xuống chân và quay lại Harry. "Như Dedalus có lẽ đã nói với con, chúng ta phải bỏ kế hoạch A. Pius Thicknesse đã bị ếm, làm chúng ta rắc rối to. Hắn làm sao khiến căn nhà này nếu nối với hệ thống Floo, đặt một Khóa Cảng ở đây, hoặc Độn thổ vô hay ra đều là vi phạm bắt bỏ tù. Tất cả đều được làm dưới danh nghĩa để bảo vệ con, để ngăn Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy tấn công con. Hoàn toàn nhảm nhí, bởi vì bùa bảo vệ của mẹ con đã làm được việc đó rồi. Việc mà hắn đã làm là ngăn không cho con ra khỏi nơi đây một cách an toàn."

"Vấn đề thứ hai: con còn chưa tới tuổi trưởng thành, nghĩa là con vẫn mang Dấu Hiện."

"Con đâu có…"

"Dấu Hiện! Dấu Hiện ấy!" Mắt-Điên sốt ruột nói, "là bùa dò la hoạt động quanh trẻ em dưới 17 tuổi, đó là cách mà Bộ Pháp thuật phát hiện ra những vụ vi phạm pháp thuật vị thành niên. Nếu con hay bất cứ ai quanh con, làm bùa phép đem con ra khỏi nơi đây, Thicknesse sẽ biết chuyện đó, và bọn Tử Thần Thực Tử cũng sẽ biết."

"Chúng ta không thể chờ đến khi Dấu Hiện hết linh, bởi vì

đúng thời điểm con đủ mười bảy tuổi con sẽ mất hết sự bảo vệ mà mẹ con đã phù hộ con. Ngắn gọn lại, Pius Thicknesse nghĩ là hắn đã cho con vô rọ gọn gàng ngon ơ."

Harry không thể không đồng ý với tay Thicknesse nào đó.

"Vậy chúng ta sẽ làm gì đây?"

"Chúng ta sẽ dùng phương tiện di chuyển duy nhất còn chừa lại cho chúng ta, phương tiện duy nhất mà bùa Dấu Hiện không dò ra được, bởi vì chúng ta không cần ếm bùa lên mấy thứ đó: chổi, vong mã, và xe gắn máy của bác Hagrid."

Harry có thể thấy những sơ hở trong kế hoạch này; tuy nhiên nó kềm lưỡi lại để thầy Mắt-Điên có cơ hội diễn thuyết.

"Bây giờ bùa của mẹ con chỉ có thể hết linh với hai điều kiện: khi con đến tuổi trưởng thành, hoặc…" thầy Moody khoát tay chỉ quanh cái bếp sạch bong như mới gỡ nhãn, "… khi con không còn coi nơi đây là nhà của mình nữa. Đêm nay con và dì dượng con sẽ đi những ngả đường khác nhau, hiểu cho rốt ráo thì con và họ sẽ không bao giờ chung sống với nhau nữa, đúng không?"

Harry gật đầu.

"Vậy là lần này khi con ra đi, sẽ không có trở lại, và bùa bảo vệ con sẽ hết linh ngay khi con ra khỏi vùng bùa ếm. Chúng ta đang chọn cách giải bùa sớm, bởi vì ngược lại có nghĩa là ngồi chờ Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đến tóm con ngay thời điểm con tròn mười bảy tuổi.

"Có một lợi thế về phía chúng ta là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không biết chúng ta di chuyển đêm nay. Chúng ta đã để

lọt kế hoạch giả cho Bộ Pháp thuật: họ tưởng con đến ngày ba mươi mốt mới ra đi. Nhưng mà, chúng ta đang đương đầu với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, vì vậy chúng ta không thể ỷ y hắn nhầm ngày; nhất định là hắn có vài ba Tử Thần Thực Tử tuần tra vùng trời của toàn bộ khu vực này, để phòng xa. Do vậy chúng ta đã bố trí bảo vệ hết cỡ cho một tá căn nhà khác nhau. Những nơi đó con đều có thể đến ẩn náu được, tất cả đều có liên hệ với Hội: nhà thầy, chỗ của anh Kingsley, nhà dì Muriel của chị Molly… Con nắm được vấn đề chứ?"

"Dạ," Harry nói không hoàn toàn chân thực, bởi vì nó vẫn thấy có một lỗ hở trong kế hoạch.

"Con sẽ đến nhà cha mẹ cô Tonks. Một khi đã ở trong vòng linh nghiệm của bùa phép bảo vệ mà chúng ta ếm lên căn nhà, con sẽ có thể dùng Khóa Cảng để đến Hang Sóc. Có thắc mắc gì không?"

"Ơ… có." Harry nói, "Có thể ban đầu chúng sẽ không biết con đang tới căn nào trong mười hai căn nhà an toàn đó, nhưng có bị quá lộ liễu không khi mà…" nó đếm đầu người thiệt nhanh, "mười bốn người chúng ta cùng bay về phía nhà ba má cô Tonks?"

"À!" Thầy Moody nói. "Thầy quên nói tới một điểm quan trọng. Mười bốn người chúng ta sẽ không cùng bay đến nhà cha mẹ cô Tonks. Đêm nay sẽ có bảy Potter di chuyển trên bầu trời, mỗi Potter có một người đi kèm, mỗi cặp hướng tới một ngôi nhà khác nhau."

Lúc này thầy Moody rút từ trong áo choàng ra một cái hũ đựng thứ gì đó giống như sình. Thầy không cần phải nói thêm

một lời nào nữa; Harry hiểu ngay tức thì phần còn lại của kế hoạch.

"Không!" Nó la lớn, giọng nó vang rền khắp nhà bếp. "Không đời nào!"

"Mình đã nói thế nào bồ cũng sẽ phản ứng như vậy mà," Hermione nói với thoáng đắc ý.

"Nếu thầy nghĩ là con sẽ chấp nhận cho sáu người liều mạng vì con…!"

"… vì đây là cơ hội đầu tiên cho tất cả tụi này," Ron nói.

"Việc này khác, giả làm mình…"

"Thôi, Harry à, đâu có ai trong bọn mình thực sự khoái làm vậy đâu." Fred nói một cách nghiêm chỉnh. "Thử tưởng tượng nếu có gì đó trục trặc và tụi này kẹt luôn trong bộ vó một thằng cà khêu lốm đốm."

Harry không cười.

"Nếu con không hợp tác thì mọi người cũng đâu có làm được. Mọi người cần con cho mấy sợi tóc mà."

"Ờ, đó là chỗ kế hoạch bị bể," George nói. "Hiển nhiên là tụi này đừng hòng xin tí tóc của em nếu em không chịu."

"Ừ há, mười ba người chọi lại một thằng không được xài bùa phép; bó tay!" Fred nói.

"Khôi hài." Harry nói. "Hài hước thiệt."

"Nếu đến nước phải dùng sức mạnh thì buộc phải dùng thôi," thầy Moody gầm ghè, con mắt pháp thuật của thầy lúc này đang khẽ run run trong hốc mắt khi thầy ngó Harry chằm

chằm. “Mọi người ở đây đều trưởng thành, Potter à, và tất cả đều đã chuẩn bị để đối phó với hiểm nguy.”

Lão Mundungus rùng mình nhăn mặt, con mắt pháp thuật chạy tọt sang một bên đầu của thầy Moody để liếc chừng lão ta.

“Chúng ta đừng tranh cãi nữa. Thời giờ sắp hết rồi. Thầy cần một chút tóc của con, nghe không, đưa ngay!”

“Nhưng chuyện này điên quá, khỏi cần…”

“Khỏi cần hả?” Thầy Moody quát. “Khi mà Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang hoành hành và một nửa Bộ Pháp thuật thuộc về phe hắn? Potter, nếu chúng ta may mắn thì hắn sẽ táp cái mồi giả và sau đó sẽ phục kích con vào ngày ba mươi mốt, nhưng hắn có điên mới không cho một hai tay Tử Thần Thực Tử canh chừng từ bây giờ, nếu thầy là hắn thì thầy sẽ làm vậy. Chúng có lẽ không thể tấn công con hay căn nhà này khi bùa ếm của mẹ con còn linh nghiệm; nhưng bùa sắp sửa hết linh và họ biết vị trí hớ hênh của chỗ này. Chúng ta chỉ còn có cách là dùng mồi nhử. Ngay là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy cũng không thể tự phân thân thành bảy.”

Harry bắt gặp ánh mắt của Hermione nhưng nó ngó đi chỗ khác ngay.

“Vậy đó, Potter… một nhúm tóc của con, cho thầy xin.”

Harry liếc Ron, Ron nhăn mặt ra cái vẻ thì cứ làm đi.

“Đưa ngay!” Thầy Moody quát.

Trước tất cả những con mắt đổ dồn vào nó, Harry đưa tay lên đầu, nắm một nhúm tóc, và giật ra.

“Tốt,” thầy Moody nói, đi cà nhắc tới trước trong khi giật cái nút của hũ đựng thuốc ra. “Bỏ vô đây, làm ơn.”

Harry thả nhúm tóc vô trong chất lỏng giống như sình đó. Ngay khi nhúm tóc vừa chạm vào bề mặt chất lỏng, thuốc bắt đầu sủi bọt và bốc khói, rồi ngay tức thì, nó chuyển sang một màu vàng rực trong veo.

“Ái chà, coi bộ bồ nhấm ngon hơn Crabbe và Goyle, Harry à.” Hermione nói, trước khi nhìn thấy đôi chân mày của Ron nhướn lên. Cô nàng hơi đỏ mặt, nói, “Ôi, bồ hiểu ý mình mà - thuốc biến thành Goyle có vị như quỷ ấy.”

“Được rồi, các Potter giả làm ơn sắp hàng ở đây.”

Ron, Hermione, Fred, George, và Fleur đứng sắp hàng trước cái chậu sáng choang của dì Petunia.

“Chúng ta cần thêm một người nữa,” Thầy Lupin nói.

“Đây,” bác Hagrid hô lên cộc lốc, và tay bác túm gáy của lão Mundungus nhấc bổng lên rồi thả lão xuống bên cạnh Fleur, cô nàng chun mũi nhọn hoắt và nhích ra để đứng giữa Fred và George.

“Tôi là một chiến sĩ, tôi muốn là người bảo vệ hơn.” Mundungus nói.

“Câm miệng,” thầy Moody gầm gừ. “Như tôi đã nói với ông rồi, đồ trùn không xương sống ạ, bọn Tử Thần Thực Tử mà chúng ta đụng phải sẽ nhắm bắt Potter, chứ không giết nó. Cụ Dumbledore luôn nói là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy muốn đích thân kết liễu mạng Potter. Chính những người bảo vệ mới đáng lo nhất, bọn Tử Thần Thực Tử sẽ muốn giết họ.”

Lão Mundungus có vẻ không yên tâm cho lắm, nhưng thầy Moody đã lấy trong túi ra sáu cái chén to cỡ nửa cái trứng gà, phát ra trước khi rót vô mỗi chén một tí thuốc Đa Quả Dịch.

"Nào, tất cả…"

Ron, Hermione, Fred, George, Fleur, và Mundungus uống. Tất cả há miệng ra nhăn mặt lại khi thuốc chạy tới cổ họng họ. Ngay lập tức, nét mặt họ bắt đầu phồng lên, méo mó như sáp nóng. Hermione và Mundungus cao vọt lên; Ron, Fred và George thì rút thấp lại, tóc tụi nó sậm đen dần, tóc của Hermione và Fleur thì như đang mọc ngược vô hộp sọ.

Thầy Moody, khá lãnh đạm, đang nới lỏng nút thắt của mấy cái túi bự chảng lúc nãy thầy mang đến. Khi đứng thẳng trở lại thầy thấy sáu Harry Potter đang đứng há hốc miệng thở hổn hển.

Fred và George quay sang nhìn nhau và cùng nói: "Chu choa - tụi mình giống y chang há!"

"Tao không biết, nhưng tao tin tao vẫn đẹp trai hơn," Fred nói, vừa ngắm nghía diện mạo mình phản chiếu trên cái ấm đun nước.

"Ố là la," Fleur nói, vừa tự ngắm bóng mình trong cửa sổ lò vi ba, "anh Bill đừng nhìn em… em xí lắm."

"Ai thấy quần áo hơi bị chật, tôi có đồ lớn hơn đây," thầy Moddy nói, chỉ vào cái bao thứ nhất, "và ngược lại, đừng quên đeo kiếng. Có sáu cặp kiếng trong túi bên. Và khi nào mọi người thay đồ xong thì nhận hành lí trong cái bao kia."

Harry thật nghĩ đây là chuyện quái đản nhất mà nó từng

thấy, ấy là nó đã từng thấy một số chuyện cực kỳ quái đản rồi. Nó ngó sáu cái bóng vía của mình đang xúm lại lục lọi cái bao, lôi ra những bộ đồ, đeo kiếng lên, nhét giấu đồ đạc riêng của họ đi. Nó cảm thấy muốn yêu cầu họ tôn trọng sự riêng tư kín đáo của nó hơn một chút, khi tất cả sáu Harry giả bắt đầu cởi quần áo ra tỉnh bơ, hiển nhiên nếu là thân thể của chính họ thì họ đâu có thoải mái phô bày ra như đối với thân thể nó.

"Mình biết là Ginny xạo về vết xăm đó mà," Ron nói khi ngó xuống bộ ngực trần của nó.

"Harry, mắt bồ cận khủng khiếp quá," Hermione nói khi cô bé đeo kiếng lên.

Khi thay đồ xong, mấy Harry giả lấy trong bao thứ hai những chiếc ba lô và lồng cú, trong mỗi lồng có một con cú nhồi bông trắng như tuyết.

"Tốt!" thầy Moody nói khi cuối cùng bảy Harry đã ăn mặc xong, mang kính, đeo ba lô đứng trước mặt thầy. "Từng cặp được chia như sau: Mundungus sẽ đi với tôi, bằng chổi…"

"Sao tôi lại đi với ông?" Tên Harry đứng gần cửa làu bàu.

"Bởi vì ông là người cần canh chừng," thầy Moody gầm gừ, và không sai chút nào, con mắt pháp thuật của thầy không hề rời khỏi lão Mundungus khi nói tiếp, "Arthur và Fred…"

"Cháu là George," anh chàng sinh đôi mà thầy Moody chỉ vào nói. "Cả khi tụi cháu biến thành Harry rồi mà chú cũng chẳng phân biệt được sao?"

"Xin lỗi, George…"

"Cháu chỉ bắt giò chú chơi thôi, thực ra cháu là Fred…"

“Tào lao đủ rồi!” thầy Moody quát. “Đứa kia, dù cháu là George hay Fred hay ai đi nữa, cháu đi với chú Remus. Cô Delacour…”

“Cháu sẽ đưa Fleur đi bằng vong mã,” anh Bill nói, “cô ấy không thích cưỡi chổi.”

Fleur bước ra đứng cạnh anh Bill, lườm anh bằng ánh mắt tình tứ quỵ lụy đến nỗi Harry hy vọng với tất cả tấm lòng là cái nhìn đó sẽ không bao giờ tái xuất hiện trên mặt nó.

“Cô Granger sẽ đi với chú Kingsley, cũng bằng vong mã…”

Hermione tỏ vẻ yên tâm khi đáp lại nụ cười của chú Kingsley, Harry cũng biết Hermione thiếu tự tin khi cưỡi chổi.

“Vậy là còn lại em đi với cô, Ron nhé!” Cô Tonks rạng rỡ nói, hất ngã một cây kiểng con khi đưa tay vẫy nó.

Ron không tỏ ra hài lòng được như Hermione.

“Còn con đi với bác, Harry à. Được hông?” Bác Hagrid nói, lộ vẻ hơi căng thẳng. “Chúng ta sẽ cưỡi xe gắn máy, chổi với vong mã không chở nổi bác, hiểu hén. Nhưng bác mà ngồi lên yên rồi thì sẽ không còn chỗ cho con nữa, cho nên con sẽ ngồi bên thùng xe bên hông.”

“Tuyệt vời!” Harry nói không thành thực cho lắm.

“Chúng ta nghĩ bọn Tử Thần Thực Tử sẽ tưởng con cỡi chổi,” thầy Moody nói, dường như cố đoán cảm xúc của Harry. “Snape có khối thì giờ để mà kể cho bọn chúng biết mọi điều về con mà trước đây hắn chưa nói tới, vì vậy nếu chúng ta đụng phải bọn Tử Thần Thực Tử thì ta cầm chắc

chúng sẽ đuổi theo Harry Potter nào tỏ ra cỡi chổi thành thạo. Vậy là ổn," thầy nói tiếp, cột cái bao đựng quần áo của Potter giả và dẫn mọi người đi về phía cửa. "Tôi cho ba phút chuẩn bị trước khi chúng ta lên đường. Không cần phải khóa cửa sau, khi bọn Tử Thần Thực Tử đến tìm, cửa nẻo sẽ không ngăn được chúng. Đi thôi…"

Harry vội vã chạy vô hành lang quơ cái ba lô của nó, cây chổi Tia Chớp và cái lồng Hedwig rồi đi theo cả đám ra khu vườn sau nhà tối thui.

Ở mọi phía chổi vọt vào tay người; Hermione đã được chú Kingsley giúp trèo lên một con vong mã đen hù cao lớn, anh Bill giúp chị Fleur trèo lên con kia. Bác Hagrid đã đứng bên cạnh chiếc xe gắn máy, kính lồi đã đeo sẵn.

"Phải chiếc này không? Chiếc xe của chú Sirius?"

"Cùng một chiếc," bác Hagrid nói, ngó xuống Harry cười toe toét. Và lần con cưỡi nó trước đây, Harry à, con nằm gọn ơ trong một bàn tay hà!"

Harry không thể không cảm thấy hơi ngường ngượng khi trèo vô cái thùng xe bên. Vị trí đó khiến cho nó trông thấp hơn tất cả những người khác cả thước: Ron nhe răng cười ngố khi thấy nó ngồi đó như một đứa con nít ngồi trong xe điện đụng. Harry nhét ba lô và chổi xuống dưới chân và kẹp cái lồng con Hedwig giữa hai đầu gối. Nó thấy khó chịu cực kỳ.

"Ông Arthur có hàn xì chút đỉnh." Bác Hagrid nói, hơi vô tâm trước nỗi khốn khổ của Harry. Bác ngồi chàng hảng trên chiếc xe khiến nó rít lên khe khẽ và lún xuống vài phân. "Cần lái giờ có thêm mấy chiêu mới. Cái đó là sáng kiến của bác."

Bác chỉ một ngón tay to thù lù vào một cái nút tím gần đồng hồ tốc độ.

"Làm ơn cẩn thận, nhé bác Hagrid," ông Weasley nói, ông đang đứng bên cạnh hai bác con, cầm cây chổi của ông. "Tôi vẫn chưa chắc cái đó có đáng tin cậy không và chắc chắn là chỉ nên dùng khi nào khẩn cấp."

"Được rồi, nào!" Thầy Moody nói. "Xin mọi người hãy chuẩn bị. Tôi muốn chúng ta xuất phát thật chính xác cùng một lúc nếu không thì toàn bộ chiến thuật nghi binh này sẽ mất toi ý nghĩa."

Mọi người gật đầu.

"Bây giờ ôm chặt nghe Ron," Cô Tonks nói, và Harry thấy Ron ngấm ngầm ném một cái nhìn tội lỗi về phía thầy Lupin trước khi đặt tay lên hai bên eo của cô Tonks. Bác Hagrid nổ máy xe: chiếc xe rú lên như một con rồng và cái thùng xe rung lên.

"Chúc mọi người may mắn," thầy Moody la lớn. "Hẹn gặp lại tất cả trong vòng một giờ nữa ở trang trại Hang Sóc. Xuất phát khi đếm đến tiếng thứ ba. Một… hai… BA."

Một tiếng rống khủng khiếp phát ra từ chiếc xe gắn máy, và Harry cảm thấy cái thùng xe lắc lư muốn ói. Nó được nhấc bổng lên cao rất nhanh, mắt hơi chảy nước, tóc bị thổi giạt ra khỏi mặt. Quanh nó những cây chổi cũng vọt thẳng lên; cái đuôi đen dài thòng của con vong mã ngoắc lướt qua. Hai chân của Harry, bị nêm trong cái thùng xe của bác Hagrid, vốn đã đau rồi, bây giờ bắt đầu tê. Quá khốn khổ nên nó đã gần như quên béng mất ngó lại ngôi nhà số 4 đường Privet Drive lần

cuối cùng. Đến khi nhìn được qua thành cái thùng xe thì không sao phân biệt được nhà nào vào với nhà nào nữa rồi.

Và bỗng nhiên, hoàn toàn không ngờ được, cả đám bị bao vây. Ít nhất ba chục cái bóng đội mũ trùm đầu lơ lửng giữa không gian, hình thành một vòng lớn mà trung tâm là đám hội viên Hội Phượng Hoàng vừa bay lên, chưa hiểu gì hết…

Những ngọn lửa xanh lè nhá lên từ mọi phía: bác Hagrid gào lên một tiếng và chiếc xe gắn máy lộn ngược lại. Harry không còn biết là bác cháu nó đang ở đâu nữa. Trên đầu nó là đèn đường, quanh nó là tiếng gào rú, nó đang bám vào thùng xe bên để mong sống sót. Cái lồng Hedwig, cây chổi Tia Chớp, và cái ba lô của nó tuột xuống khỏi đầu gối…

"Không… HEDWIG!"

Cây chổi bay mòng mòng xuống đất, nhưng nó chỉ xoay sở túm được cái đai của ba lô và cái nóc lồng khi chiếc xe gắn máy xoay trở về vị trí ban đầu. Mới hú vía được một giây thì một đợt lửa xanh lè khác lại bùng lên. Con cú rít lên và ngã lăn quay xuống đáy lồng.

"Không… KHÔNG!"

Chiếc xe gắn máy lao tới trước; Harry thoáng thấy bọn Tử Thần Thực Tử trùm kín đầu tản ra khi bác Hagrid phá tung vòng vây của chúng.

"Hedwig… Hedwig…"

Nhưng con cú nằm bất động, thảm hại như một món đồ chơi vứt ở đáy lồng. Harry không tin nổi, và nỗi lo sợ cho những người khác mới là điều quan trọng nhất. Nó liếc ra sau

lưng và thấy một đám đông đang chuyển động. Những luồng sáng lóe lên xanh lè, hai cặp cưỡi chổi phóng vọt đi khá xa, nhưng nó không nhận ra được họ là ai…

"Bác Hagrid, chúng ta phải trở lại, chúng ta phải trở lại!" Nó gào lên át tiếng gầm rú như sấm của cái xe máy, rút đũa phép ra, đẩy cái lồng Hedwig xuống sàn, không chịu tin là con cú đã chết.

"Bác Hagrid, QUAY VÒNG LẠI!"

"Việc của bác là đưa con tới nơi an toàn, Harry à." Bác Hagrid rống lên, và bác mở hết ga.

"Ngừng… NGỪNG LẠI!" Harry hét lên, nhưng khi nó ngoái nhìn lại lần nữa thì hai tia sáng xanh bỗng bay trượt qua vành tai trái của nó: Bốn Tử Thần Thực Tử đã tách khỏi vòng vây và đuổi theo hai bác cháu, nhắm vào tấm lưng to bè của bác Hagrid. Bác Hagrid lạng lách, nhưng bọn Tử Thần Thực Tử đã đuổi kịp chiếc xe gắn máy, thêm nhiều bùa chú phóng sát sạt vào hai bác cháu, và Harry phải hụp xuống sâu trong thùng xe để tránh. Xoay người ra sau, nó hét: "Điểm huyệt" và một tia chớp đỏ phóng ra từ cây đũa phép của chính nó, chẻ ra một khoảng hở giữa bốn Tử Thần Thực Tử khi chúng giạt ra để tránh đòn.

"Bám chặt nghe Harry, để cái này trị tụi nó!" Bác Hagrid gầm lớn, và Harry ngước nhìn lên đúng lúc để thấy bác Hagrid dập một ngón tay to thù lù lên cái nút xanh gần đồng hồ xăng.

Một bức tường, một bức tường gạch chắc chắn, phụt ra từ ống bô xe. Nhóng cổ lên, Harry thấy bức tường phình ra định hình giữa không trung. Ba Tử Thần Thực Tử lạng lách được,

nhưng tên thứ tư kém may mắn hơn; hắn biến khỏi tầm nhìn và rồi rớt xuống như một tảng đá đằng sau bức tường, cây chổi của hắn gãy vụn. Một tên trong bọn bay chậm lại để cứu hắn, nhưng cả hai tên cùng bức tường trong không trung bị bóng tối nuốt chửng khi bác Hagrid chồm rạp người trên tay lái và tăng tốc vọt đi.

Nhiều lời nguyền giết chóc bay ngang qua đầu Harry từ cây đũa phép của hai tên Tử Thần Thực Tử còn lại, chúng nhắm vào bác Hagrid. Harry đáp trả bằng cách tung thêm càng nhiều bùa Choáng: đỏ và xanh đụng nhau giữa trời trong một màn mưa tia sáng đủ màu, và Harry nghĩ lộn xộn đến những chùm pháo bông và dân Muggle dưới mặt đất hẳn chẳng biết được đang xảy ra chuyện gì…

"Chơi một cú nữa nè, Harry, bám chặt vào nghe!" Bác Hagrid gào to, và bác dập vào cái nút thứ hai. Lần này một tấm lưới vĩ đại bung ra từ ống bô xe, nhưng bọn Tử Thần Thực Tử đã cảnh giác. Chẳng những chúng lạng lách tránh được tấm lưới mà cái tên lúc nãy bay chậm lại để cứu đồng bọn cũng đã đuổi kịp. Hắn hiện ra từ bóng tối, và bây giờ cả ba cùng đuổi theo chiếc xe gắn máy, tất cả cùng bắn theo những lời nguyền.

"Cái này được đây, Harry, bám chặt vào!" Bác Hagrid gào to, và Harry thấy bác đấm nguyên bàn tay lên cái nút tím bên cạnh đồng hồ tốc độ.

Cùng một tiếng rống kinh thiên động địa không thể nhầm lẫn được, lửa rồng phun ra từ ống bô, nóng đến trắng xanh, và chiếc xe gắn máy vọt tới trước như một viên đạn trong tiếng

kim loại kêu răng rắc. Harry thấy một tên Tử Thần Thực Tử lạng ra khỏi tầm nhìn để tránh luồng lửa kinh hoàng, và cùng lúc đó nó cảm thấy cái thùng xe lắc lư một cách đáng ái ngại: mối hàn kim loại giữa cái thùng xe đã bị vỡ banh vì sức mạnh của tăng tốc.

"Không sao đâu Harry!" Bác Hagrid rống lên, tốc độ vọt nhanh quăng bác bẹp ngửa trên yên, bây giờ chẳng còn ai lèo lái xe nữa, và cái thùng xe bắt đầu vặn xoắn dữ dội ở mối hàn hở.

"Để bác lo, Harry, con khỏi lo!" Bác Hagrid hét to và rút từ bên trong áo khoác ra cây dù hoa màu hồng.

"Bác Hagrid! Đừng! Để con!"

"SỬA!"

Một tiếng nổ điếc tai và cái thùng xe sút hoàn toàn ra khỏi cái xe gắn máy. Lực đẩy của chiếc xe gắn máy đang bay khiến cho Harry lao nhanh tới trước, rồi cái thùng xe bắt đầu mất độ cao…

Trong cơn tuyệt vọng, Harry chĩa cây đũa phép vào cái thùng xe hét lớn: *"Gắn cánh Bay lên!"*

Cái thùng xe nổi lên như cái nút phao, tuy không còn lèo lái được nhưng ít nhất thì vẫn còn lơ lửng giữa trời. Tuy nhiên, Harry chỉ thở phào được có một giây, vì nhiều lời nguyền đang xẹt qua nó veo véo: ba tên Tử Thần Thực Tử đang sáp lại.

"Bác tới đây, Harry!" Tiếng bác Hagrid quát trong bóng tối, nhưng Harry cảm thấy cái thùng xe lại bắt đầu rớt xuống: nó cố gắng ngồi thu lại thật thấp, rồi chĩa vào tên chính giữa trong

ba cái bóng đang tiến tới gần và hét: *"Chặn lại!"*

Thần chú trúng ngay ngực tên Tử Thần Thực Tử chính giữa. Gã bỗng bị căng tay chân giữa trời một cách lố lăng như thể tông phải một thanh chắn vô hình: một tên đồng bọn suýt tông phải gã.

Thế rồi cái thùng xe bắt đầu rớt xuống một cách nghiêm trọng, và bọn Tử Thần Thực Tử phóng ra một lời nguyền sát Harry đến nỗi nó phải thụp xuống thấp hơn vành thùng xe, đập miệng vào cạnh của cái ghế làm văng ra một cái răng…

"Bác tới ngay, Harry, bác tới ngay!"

Một bàn tay khổng lồ túm lấy lưng áo Harry, nhấc nó ra khỏi cái thùng xe đang lao thẳng xuống. Harry kéo được cái ba lô theo trong lúc tự mình trèo lên yên xe gắn máy, để rồi nhận ra đang ngồi đấu lưng lại bác Hagrid. Khi hai bác cháu vọt lên trên, bỏ lại hai tên Tử Thần Thực Tử, Harry nhổ máu ra khỏi miệng, chĩa cây đũa phép về phía cái thùng xe đang rơi, và hét: *"Phá hủy!"*

Lúc cái thùng xe nổ tung, Harry thấy đau cho Hedwig đến thắt ruột khủng khiếp; tên Tử Thần Thực Tử gần nhất bị nổ văng khỏi chổi té mất tăm; tên cùng đi với hắn rớt lại và biến mất.

"Harry, bác xin lỗi, bác xin lỗi nghe," bác Hagrid rên rỉ. "Lẽ ra bác không nên tự sửa… con mất chổi rồi…"

"Không quan trọng, bác cứ bay tiếp!" Harry hét ngược lại, vì hai Tử Thần Thực Tử nữa hiện ra từ bóng tối, đang kéo tới gần.

Những bùa chú lời nguyền lại một lần nữa phóng qua lại trong khoảng không gian giữa hai phe, bác Hagrid lượn lách và bay theo hình chữ Z: Harry biết bác không dám dùng đến nút lửa rồng một phen nữa khi mà Harry ngồi trong thế chông chênh như vậy. Harry phóng ra hết bùa Choáng này đến bùa Choáng khác vào bọn đang đuổi theo, chỉ đủ cầm chân chúng. Nó lại phóng thêm một thần chú Chặn đường nữa: tên Tử Thần Thực Tử đuổi theo sát nhất lạng người tránh được, cái mũ trùm đầu của hắn tuột ra và nhờ ánh sáng đỏ của Bùa Choáng nó tung ra tiếp theo đó mà Harry nhìn thấy gương mặt trơ kỳ quái của Stanley Shunpike… Stan…

"Giải giới!" Harry hét.

"Nó đó, nó đó, nó là đứa thật đó!"

Harry nghe tiếng la của tên Tử Thần Thực Tử còn lớn hơn cả tiếng máy xe nổ như sấm rền: ngay sau đó cả hai tên đuổi theo đều rớt lại sau và biến mất.

"Harry, chuyện gì xảy ra vậy?" Bác Hagrid hét. "Chúng bỏ đi đâu rồi?"

"Con không biết!"

Nhưng Harry sợ: tên Tử Thần Thực Tử đội mũ trùm đã hét "nó là đứa thật đó!" Làm sao hắn biết? Nó nhìn đăm đăm vào bóng tối dường như trống trơn và cảm nhận được mối đe dọa. Chúng ở đâu?

Nó lồm cồm xoay quanh chỗ ngồi để quay ra phía trước và níu lấy lưng áo khoác của bác Hagrid.

"Bác Hagrid, bác xịt rồng lửa một lần nữa đi, chúng ta hãy

đi khỏi đây ngay.”

“Vậy thì, bám chặt nghe Harry!”

Một lần nữa tiếng gầm rú đinh tai nhức óc vang lên và lửa trắng xanh phụt ra từ ống bô: Harry cảm thấy bản thân mình bị trật ra sau khỏi cái yên chỉ còn có chút xíu chỗ cho nó ngồi. Bác Hagrid bật ngửa ra sau đè lên nó, suýt vuột cả tay lái…

“Bác nghĩ mình đã bỏ rơi chúng rồi Harry à, bác nghĩ mình đã thoát rồi.”

Nhưng Harry không tin tưởng lắm; nỗi sợ bao trùm khi nó nhìn trái ngó phải canh chừng những kẻ truy đuổi mà nó chắc chắn sẽ lại đến… Tại sao chúng rớt lại? Một tên trong bọn chúng vẫn còn cây đũa phép cơ mà… *Nó đó... nó là đứa thật đó*... Chúng nói điều đó ngay sau khi nó cố Giải giới Stan…

“Chúng ta gần đến nơi rồi, Harry à, chúng ta gần thành công rồi!” Bác Hagrid hét toáng lên.

Harry cảm thấy chiếc xe gắn máy hạ thấp xuống một tí mặc dù ánh đèn dưới mặt đất trông vẫn còn xa xăm như những vì sao.

Bỗng cái thẹo trên trán nó nóng bỏng như lửa: mỗi bên chiếc xe gắn máy xuất hiện một tên Tử Thần Thực Tử, hai lời nguyền Giết chóc bắn từ phía sau sướt qua nó trong đường tơ kẽ tóc…

Và rồi Harry thấy hắn. Voldemort đang bay như khói nương theo gió, không cưỡi chổi cũng không cưỡi vong mã, gương mặt như rắn của hắn sáng lập lòe trong bóng tối, những ngón tay trắng bệch của hắn lại giơ cao cây đũa phép…

Bác Hagrid thốt ra một tiếng rú kinh hãi và bẻ lái xe lao xuống theo chiều thẳng đứng. Bám lấy hy vọng sống sót, Harry phóng lung tung những bùa Choáng vào bóng đêm đang quay mòng mòng. Nó thấy một thân thể bay ngang qua và biết là nó đã phóng trúng một tên trong bọn chúng, nhưng rồi nó nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên và nhìn thấy những tia lửa nháng lên từ động cơ của chiếc xe. Chiếc xe quay xoắn tít trong không trung, hoàn toàn không điều khiển được nữa…

Những tia sáng xanh lè lại phóng trớt qua hai bác cháu. Harry không còn biết đâu là trên đâu là dưới nữa: cái thẹo của nó vẫn đang cháy bỏng, nó chờ chết trong chớp mắt. Một cái bóng đội mũ trùm kín mặt cỡi chổi bay chỉ cách nó vài bước, nó thấy hắn giơ cánh tay lên…

"KHÔNG!"

Bác Hagrid gào lên và tự mình phóng ra khỏi chiếc xe lao vào tên Tử Thần Thực Tử, Harry kinh hoàng ngó cả bác Hagrid lẫn tên Tử Thần Thực Tử cùng rớt xuống mất tiêu, trọng lượng gộp lại của cả hai quá sức chịu đựng của cây chổi.

Ráng dùng hai đầu gối kẹp chặt chiếc xe gắn máy đang lao thẳng xuống, Harry nghe Voldemort gào lên: *"Của ta!"*

Thế là hết. Nó không hề nghe hay thấy Voldemort ở đâu nữa, nó thoáng thấy một tên Tử Thần Thực Tử sà xuống tránh chỗ và nó nghe *"Avada…"*

Cơn nhói đau từ cái thẹo khiến Harry nhắm mắt lại, cây đũa phép của nó tự phản ứng. Nó có cảm giác cây đũa phép kéo bàn tay của nó quay vòng như một thỏi nam châm vĩ đại, qua đôi mắt hé mở nó thấy một ngọn lửa vàng chóe bắn ra, một

tiếng rắc rồi một tiếng thét giận dữ. Tên Tử Thần Thực Tử còn lại rống lên, Voldemort gào "Không!" Và không biết bằng cách nào đó, Harry phát hiện ra mũi mình chỉ cách nút bấm lửa rồng có vài phân. Nó dùng bàn tay không cầm đũa phép thụi vô cái nút và chiếc xe gắn máy xịt thêm lửa vào không khí trong khi nhào thẳng xuống mặt đất.

"Bác Hagrid!" Harry gọi, bám vào chiếc xe gắn máy để tự cứu mình, "Bác Hagrid! *Triệu lại đây bác Hagrid!"*

Chiếc xe gắn máy lao nhanh hơn, bị hút về phía mặt đất. Mặt Harry nằm ngang tay lái, nên nó chẳng thể thấy gì ngoại trừ những ánh đèn xa xăm đang càng lúc càng gần nó. Đằng sau nó lại vang lên một tiếng gào nữa:

"Cây đũa phép của mi, Selwyn, đưa ta cây đũa phép của mi!"

Harry cảm nhận được Voldemort trước khi nhìn thấy hắn. Quay ngang, nó ngó chòng chọc vào hai con mắt đỏ và chắc mẻm đó là thứ cuối cùng nó nhìn thấy trên đời: Voldemort đang chuẩn bị ếm nó một lần nữa…

Và bỗng nhiên Voldemort biến mất. Harry ngó xuống thấy bác Hagrid nằm dạng tay chân trên mặt đất bên dưới. Nó ghị chặt tay lái để tránh đụng phải bác, mò mẫm tìm cái thắng, nhưng với một cú đâm sầm rung đất điếc tai, nó nhào mạnh xuống một cái ao sình.

5

CHIẾN BINH RƠI RỤNG

"Bác Hagrid?"

Harry vùng vẫy để tự ngoi lên khỏi đống da rách và kim loại bể bao quanh nó; hai bàn tay nó lún sâu mấy phân trong vũng nước đục ngầu khi cố chống tay đứng dậy. Nó không thể hiểu Voldemort đã biến đi đâu và nó chờ đợi hắn sà xuống từ bầu trời tối đen bất cứ lúc nào. Có cái gì đó nóng và ướt đang từ trên trán nhễu xuống cằm nó. Nó bò ra khỏi vũng nước và loạng choạng đi về phía cái đống đen to thù lù nằm trên mặt đất là bác Hagrid.

"Bác Hagrid? Bác Hagrid ơi, nói với con đi…"

Nhưng cái đống đen đó không nhúc nhích.

"Ai ở ngoài đó? Có phải Potter không? Cháu là Harry Potter hả?"

Harry không nhận ra giọng nói của người đàn ông. Bỗng nhiên một người đàn bà hét lên, "Họ bị tai nạn rồi. Anh Ted ơi? Tai nạn trong vườn nè?"

Đầu óc Harry mù tịt.

“Bác Hagrid ơi,” nó ngốc nghếch lặp lại, và đầu gối nó sụm xuống.

Điều tiếp theo mà nó biết được là nó đang nằm ngửa trên cái gì đó mềm như những cái gối nệm, tay phải và chỗ be sườn của nó rát bỏng. Cái răng bị văng mất của nó đã mọc trở lại. Cái thẹo trên trán nó vẫn còn phập phồng.

“Bác Hagrid?”

Nó mở mắt ra và thấy mình đang nằm trên một cái ghế nệm dài trong một phòng khách xa lạ sáng đèn. Cái ba lô của nó được đặt trên sàn gần đó, ướt sũng và dính đầy sình. Một người đàn ông tóc vàng hoe, bụng bự, đang lo lắng nhìn Harry.

“Bác Hagrid không sao đâu con,” người đàn ông nói. “Bà xã ông đang chăm sóc bác ấy. Con thấy sao? Còn gì khác bị gãy không? Ông đã gắn lại xương sườn, tay và răng cho con. Nhân tiện ông giới thiệu luôn, ông là Ted, Ted Tonks - cha của Dora.”

Harry vội vàng ngồi dậy. Ánh sáng nổ đom đóm trước mắt nó và nó cảm thấy buồn nôn, choáng váng.

“Voldemort…”

“Thong thả thôi,” ông Ted Tonks vừa nói vừa đặt một bàn tay lên vai Harry và đẩy nó nằm trở xuống nệm.

“Tai nạn con vừa trải qua thiệt là tệ. Mà có chuyện gì vậy? Cái xe gắn máy hư à? Ông Arthur Weasley lại quá lậm khả năng của ổng và mớ máy móc Muggle kỳ cục của ổng chứ gì?”

“Không,” Harry nói, trong khi cái thẹo của nó xốn xang như một vết thương hở miệng, “Bọn Tử Thần Thực Tử, đông lắm… tụi con bị rượt đuổi…”

“Tử Thần Thực Tử?” Ông Ted nói nhanh. “Con muốn nói gì, Tử Thần Thực Tử à? Ông tưởng chúng không biết con dọn chỗ ở đêm nay chớ, ông tưởng…”

“Chúng biết,” Harry nói.

Ted Tonks ngó lên trần nhà như thể ông có thể nhìn xuyên qua trần thấy được bầu trời.

“Lạ, chúng ta biết bùa bảo vệ vẫn còn linh nghiệm mà, đúng không? Bọn chúng không thể nào xâm nhập phạm vi một trăm thước quanh địa điểm này từ bất cứ hướng nào.”

Bây giờ Harry hiểu tại sao Voldemort biến mất. Ắt hẳn lúc đó chiếc xe gắn máy đã vượt qua rào cản làm bằng những lá bùa của Hội. Nó chỉ mong bùa tiếp tục linh: Nó tưởng tượng Voldemort đang ở trên cao, cách chỗ ông cháu nó đang nói chuyện chỉ có một trăm thước và đang tìm cách xâm nhập vào cái mà Harry hình dung ra giống như một cái bong bóng trong veo khổng lồ.

Nó quăng cặp giò ra khỏi ghế xô-pha; nó cần phải thấy tận mắt mới tin là bác Hagrid còn sống. Nhưng nó chỉ mới gượng đứng dậy được thì cửa mở ra và bác Hagrid lách qua cửa, mặt mũi be bét sình và máu, chân đi cà nhắc một chút, nhưng vẫn sống nhăn một cách nhiệm mầu.

“Harry!”

Đá văng hai cái bàn xinh xắn và một cây tỏi kiểng, bác

vượt qua khoảng cách giữa hai bác cháu bằng hai bước chân sải dài và ôm chầm Harry vào lòng thắm thiết đến nỗi suýt làm gãy mấy be sườn vừa được ráp lại của nó. "Mèn ơi, Harry, làm sao con thoát được trận đó hả? Bác tưởng cả hai bác cháu mình tiêu rồi chớ."

"Dạ, con cũng tưởng vậy. Con không tin nổi…"

Harry nín bặt. Nó vừa nhận ra người đàn bà mới đi vào phòng phía sau bác Hagrid.

"Mụ!" Nó hét, và thọc tay vô túi áo, nhưng túi trống trơn.

"Cây đũa phép của con đây, con trai ơi," ông Ted vừa nói vừa gõ cây đũa phép lên cánh tay Harry.

"Nó rớt ngay bên cạnh con, ông đã lượm nó lên… và người con đang quát là vợ ông."

"Ôi, con… con xin lỗi!"

Khi đã tiến vào phòng rồi, các nét của bà Tonks với mụ em Bellatrix mới đỡ giống nhau hơn: tóc bà hơi ánh nâu và mắt bà to hơn, nhân hậu hơn. Cho dù vậy, bà trông có vẻ hơi kiêu kỳ sau tiếng kêu thảng thốt của Harry.

"Chuyện gì đã xảy ra cho con gái tôi?" Bà hỏi. "Ông Hagrid nói các người bị phục kích; Nymphadora giờ ở đâu?"

"Con không biết." Harry nói. "Bác cháu con không biết chuyện gì xảy ra cho mấy người kia."

Ông bà Ted nhìn nhau. Một nỗi sợ hãi của hai ông bà Tonks. Nếu bất cứ ai trong số những người kia chết thì đó chính là lỗi của nó, lỗi của nó hoàn toàn. Nó đã thuận lòng

theo kế hoạch, đưa họ túm tóc của nó…

“Khóa Cảng.” Bỗng nhiên nó nhớ ra. “Bác cháu mình phải về Hang Sóc để biết… lúc đó cháu sẽ có thể báo tin cho ông bà, hoặc là… hoặc cô Tonks sẽ báo, khi cô ấy đã…”

“Dora sẽ không sao cả, Dromeda à,” ông Ted nói. “Nó biết công việc của mình, nó từng làm nhiều công tác khó khăn với các Thần Sáng. Khóa Cảng có đặt ở đây,” ông nói thêm với Harry. “Nó khởi hành trong vòng ba phút nữa, nếu cháu muốn đi.”

“Dạ, con đi,” Harry nói. Nó tóm lấy cái ba lô, lẳng lên vai. “Con…”

Nó nhìn bà Tonks, muốn xin lỗi về nỗi lo sợ mà nó gây ra cho bà, nó cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm kinh khủng về chuyện này, nhưng nó chẳng tìm được từ nào để nói ra mà không nghe rỗng tuếch và giả dối.

“Con sẽ thưa với cô Tonks… à, cô Dora… nhắn tin, khi cô ấy… Cám ơn ông bà đã cứu giúp con và bác Hagrid, cám ơn về mọi thứ, con…”

Nó mừng vì được ra khỏi căn phòng và theo ông Ted Tonks đi dọc một hành lang ngắn để vào phòng ngủ. Bác Hagrid đi theo phía sau, cúi thấp xuống để khỏi đụng đầu vào rầm cửa.

“Đây, con trai. Khóa Cảng đó.”

Ông Tonks chỉ vào một cái lược ván bạc nằm trên bàn trang điểm.

“Cám ơn ông,” Harry vừa nói vừa với tới chạm một ngón tay lên cái lược, sẵn sàng ra đi.

“Khoan đã,” bác Hagrid vừa nói vừa nhìn quanh quất, “Harry à, con Hedwig đâu?”

“Nó… nó bị trúng bùa,” Harry nói.

Nó như sụp đổ khi nhận ra điều đó: nó cảm thấy xấu hổ về chính mình trong lúc nước mắt chảy làm mắt cay xè. Con cú đã làm bạn với nó lâu nay, là mối liên hệ chính của nó với thế giới pháp thuật mỗi khi nó bị buộc phải trở về với gia đình Dursley.

Bác Hagrid đưa một bàn tay to tướng vỗ lên vai nó khiến nó phát đau.

“Không sao,” bác nói cụt ngủn. “Không sao. Nó đã sống một đời rất thọ rồi…”

“Ông Hagrid!” Ông Ted Tonks nhắc nhở, vì cái lược đang ửng lên màu xanh sáng rực, và bác Hagrid chỉ kịp chạm ngón tay vào đúng lúc.

Thót bụng một cái như thể có một cái móc câu vô hình và một sợi dây lôi tới trước, Harry bị kéo vào cõi thinh không, xoay tít không tự chủ được, ngón tay nó dính cứng vào cái Khóa Cảng khi nó và bác Hagrid bị tống ra khỏi gia đình ông Tonks. Tích tắc sau, chân Harry chạm mạnh vào mặt đất cứng và nó té bò càng xuống sân Hang Sóc. Nó nghe tiếng la hét. Liệng cái lược không còn tỏa sáng một bên, Harry đứng dậy, hơi lảo đảo, và ngó thấy bà Weasley cùng Ginny đang chạy xuống bậc thang dẫn lên cửa sau, trong khi bác Hagrid chật vật chống chỏi đứng lên vì bác cũng bị té lăn cù khi chạm đất.

“Harry? Con là Harry thiệt phải không? Chuyện gì đã xảy

ra? Những người kia đâu?" Bà Weasley khóc.

"Bác nói vậy là sao? Chưa ai về à?" Harry thở hổn hển.

Câu trả lời rõ ràng đã khiến cho gương mặt tái mét của bà Weasley càng tái thêm.

"Bọn Tử Thần Thực Tử rình sẵn tụi con," Harry nói với bà. "Tụi con vừa mới khởi hành là đã bị phục kích rồi… chúng biết thời điểm là đêm nay… Con không biết chuyện gì xảy ra cho những người khác, bốn tên trong bọn chúng đuổi theo bác Hagrid và con, tụi con cố hết sức để thoát được chúng, rồi đến Voldemort đuổi kịp tụi con…"

Nó nghe thấy sự phân trần trong giọng nói của mình, khẩn khoản xin bà thông cảm vì sao nó không biết chuyện gì xảy ra cho các con trai của bà, nhưng…

"May phước con được bình an," bà nói, kéo nó vào vòng tay ôm ấp thương yêu đến nỗi nó cảm thấy không xứng đáng.

"Bà Molly, bà hông có chút rượu mạnh nào he?" Bác Hagrid hỏi, giọng run run. "Để làm thuốc ấy mà."

Bà có thể hô phép đem rượu ra, nhưng rồi lại quày quả đi trở vào ngôi nhà ngoằn ngoèo, Harry biết bà muốn giấu vẻ mặt của bà đi. Nó quay qua Ginny và cô bé ngay lập tức trả lời cho sự cầu khẩn thông tin chưa thốt ra lời của nó.

"Lẽ ra anh Ron và cô Tonks về đây sớm nhất, nhưng họ bị lỡ chuyến Khóa Cảng, cái khóa trở về đây mà không có họ," cô bé nói, chỉ vào một cái hộp đựng dầu rỉ sét nằm trên mặt đất gần đó. "Còn cái kia," cô bé chỉ vào một chiếc giày cũ, "lẽ ra phải đưa ba và anh Fred về, theo dự định thì họ là cặp thứ

hai về đến nhà. Anh và bác Hagrid là cặp thứ ba và," cô bé coi đồng hồ đeo tay, "nếu anh George và thầy Lupin thoát được thì họ sẽ về đây trong vòng một phút nữa."

Bà Weasley lại đi ra, mang theo một chai rượu mạnh đưa cho bác Hagrid. Bác bật nút chai uống thẳng một hơi.

"Má!" Ginny la to, chỉ vào một chỗ cách đó mấy thước.

Một vệt sáng xanh lơ hiện ra trong bóng tối: nó lớn dần và sáng dần, và thầy Lupin cùng George hiện ra, quay mòng mòng rồi té xuống. Harry biết ngay tức thì là có điều gì đó không ổn: thầy Lupin đang đỡ George, anh này bất tỉnh, mặt đầy máu.

Harry chạy tới trước, nắm chân George. Nó cùng với thầy Lupin khiêng George vào trong nhà, đi xuyên qua nhà bếp để vào phòng khách, đặt anh ấy nằm xuống cái ghế nệm dài. Khi ánh đèn rọi trên đầu George, Ginny há hốc miệng và bao tử Harry thót lại: một vành tai của George đã mất. Một bên đầu và cổ của anh ướt đẫm máu đỏ au thiệt dễ sợ.

Bà Weasley vừa cúi xuống con trai mình thì thầy Lupin túm lấy cánh tay của Harry lôi nó đi, chẳng được nhẹ nhàng cho lắm, trở vô nhà bếp, nơi bác Hagrid vẫn còn đang ì ạch nhét khối lượng thân thể của mình qua khung cửa sau.

"Ấy," bác Hagrid tức giận nói. "Bỏ nó ra, bỏ Harry ra!"

Thầy Lupin bất kể đến bác.

"Sinh vật nào ngồi ở trong góc khi Harry Potter đến văn phòng ta ở trường Hogwarts lần đầu tiên?" Thầy vừa nói vừa lắc nhẹ người Harry. "Trả lời ta!"

“Một… một con Grindylow trong bồn nước thì phải?”

Thầy Lupin thả Harry ra và ngả lưng dựa vào tủ chén.

“Vậy là sao hả?” Bác Hagrid gầm lên.

“Thầy xin lỗi, Harry, nhưng thầy phải kiểm tra,” thầy Lupin nói ngắn gọn, “Chúng ta đã bị phản bội. Voldemort biết con được dời đi đêm nay và chỉ kẻ nào tham gia trực tiếp trong kế hoạch này mới có thể báo cho hắn biết. Con có thể là một kẻ đội lốt giả.”

“Vậy sao chú hông kiểm tra tôi?” Bác Hagrid thở hổn hển, vẫn còn đang chật vật lách qua khung cửa.

“Bác là người lai khổng lồ,” thầy Lupin nói, ngước lên nhìn bác Hagrid. “Thuốc Đa Dịch chỉ dùng cho con người mà thôi.”

“Không ai trong Hội Phượng Hoàng lại đi báo cho Voldemort việc chúng ta di chuyển đêm nay cả,” Harry nói. Ý tưởng đó quá khủng khiếp đối với nó, nó không thể nào tin việc đó lại do bất cứ ai trong số họ làm. “Voldemort chỉ đuổi kịp theo con vào phút chót, lúc đầu hắn không biết ai là con. Nếu hắn nắm được kế hoạch thì ngay từ đầu hắn đã phải biết con là người đi với bác Hagrid chớ.”

“Voldemort đuổi kịp con à?” Thầy Lupin nói gay gắt. “Chuyện gì đã xảy ra? Làm sao con thoát được?”

Harry giải thích bọn Tử Thần Thực Tử đuổi theo hai bác cháu như thế nào và nhận ra nó là Harry ra sao, rồi chúng bỏ dở cuộc truy đuổi, và có lẽ chúng đã thỉnh đến Voldemort, hắn đã xuất hiện chỉ ngay trước khi nó và bác Hagrid đến được nơi ẩn náu trong nhà cha mẹ cô Tonks.

“Chúng nhận ra con à? Nhưng bằng cách nào? Con đã làm gì?”

“Con…” Harry cố gắng nhớ lại; cả cuộc hành trình có vẻ như một khối mờ mịt của hoảng sợ và hỗn loạn. “Con thấy Stan Shunpike… Thầy biết anh lơ xe trên chiếc Xe Đò Hiệp Sĩ chứ ạ? Và con tính *Giải giới* ảnh thay vì… ảnh đâu có biết ảnh đang làm gì, đúng không ạ? Chắc ảnh bị ếm bùa Độc đoán!”

Thầy Lupin có vẻ kinh hoàng.

“Harry, thời của bùa Giải giới đã qua rồi! Những kẻ ấy đang tìm cách bắt và giết con! Nếu chưa sẵn sàng để giết chúng thì ít nhất con cũng phải đánh bùa Choáng chứ?”

“Tụi con đang ở trên cao cả trăm thước! Anh Stan đang không tự chủ, và nếu con mà đánh choáng ảnh và ảnh té, thì ảnh cũng sẽ chết y như con dùng *Lời nguyền Giết chóc* vậy! Hai năm trước thần chú *Giải giới* đã cứu con khỏi tay Voldemort,” Harry nói thêm một cách bướng bỉnh. Thầy Lupin nhắc nó nhớ đến anh chàng ưa giễu cợt Zacharias Smith của nhà Hufflepuff, anh ta đã chế nhạo Harry về chuyện nó muốn dạy Đoàn quân Dumbledore cách Giải giới.

“Đúng vậy, Harry à,” thầy Lupin nói mà phải vất vả kiềm chế, “và rất đông bọn Tử Thần Thực Tử đã chứng kiến việc đó xảy ra! Tha lỗi cho thầy, nhưng hồi ấy, đó là một phản ứng rất lạ thường trước sự đe dọa của thần chết cận kề. Còn lặp lại ứng xử đó tối nay trước bọn Tử Thần Thực Tử đã từng nghe nói hay chứng kiến sự kiện đó lúc xảy ra lần đầu tiên thì gần như là tự sát!”

“Vậy là thầy cho rằng con phải giết anh Satan Shunpike à?”

Harry tức tối nói.

“Dĩ nhiên là không,” thầy Lupin nói, “Nhưng bọn Tử Thần Thực Tử, và thành thật mà nói - hầu hết mọi người! - đều nghĩ là con phải đánh trả! *Giải giới* là một thần chú rất có ích, Harry à, nhưng bọn Tử Thần Thực Tử dường như coi đó là độc chiêu đặc trưng của con, và thầy khuyên con đừng để thành như thế.”

Thầy Lupin đang khiến cho Harry cảm thấy nó ngu hết sức, vậy mà vẫn còn cộm một hột bướng bên trong nó.

“Con sẽ không bao giờ cho nổ tung người khác chỉ vì họ láng cháng trước mặt con,” Harry nói. “Đó là việc của Voldemort.”

Nhưng thầy Lupin không kịp bắt bẻ lại nó: rốt cuộc bác Hagrid cũng thành công trong nỗ lực nhét thân mình qua được khung cửa, rồi lê tới một cái ghế và ngồi xuống; cái ghế sụm bà chè. Không để ý đến những tiếng nguyền rủa lẫn lộn với lời xin lỗi của bác, Harry tiếp tục nói với thầy Lupin:

“Anh George sẽ không sao chứ ạ?”

Tất cả cơn giận của thầy Lupin với Harry dường như được rút cạn vì câu hỏi đó.

“Thầy tin vậy, mặc dù sẽ không cách gì gắn lại được tai cho nó, khi đã bị mất tai vì lời nguyền thì không thể…”

Bên ngoài có tiếng ạch dụi. Thầy Lupin lướt ngay tới cửa sau, Harry nhảy qua đám giò cẳng của bác Hagrid và phóng ra sân.

Hai bóng người vừa xuất hiện trong sân, và khi Harry chạy

về phía họ thì nó nhận ra đó là Hermione, bây giờ đã trở lại nguyên dạng, và chú Kingsley, cả hai còn nắm chặt một cái móc treo áo cong queo. Hermione lao mình vào vòng tay của Harry, nhưng chú Kingsley chẳng tỏ ra chút xíu vui mừng được gặp lại ai trong đám cả. Qua vai Hermione, Harry thấy chú Kingsley giơ cây đũa phép của chú chĩa vào ngực thầy Lupin.

"Lời cuối cùng cụ Albus Dombledore nói với chúng ta!"

"Harry là niềm hy vọng lớn nhất của chúng ta. Hãy tin nó," thầy Lupin bình tĩnh đáp.

Chú Kingsley quay đũa chĩa vào Harry, nhưng thầy Lupin nói, "Nó mà. Tôi kiểm tra rồi."

"Tốt lắm! Tốt lắm!" Chú Kingsley nói, nhét cây đũa phép vào bên trong áo khoác. "Nhưng ai đó đã phản bội chúng ta! Chúng biết, chúng biết là tối nay!"

"Có vẻ như vậy," thầy Lupin đáp. "Nhưng hình như chúng không biết là sẽ có bẫy Potter."

"Chút an ủi cỏn con!" Chú Kingsley gầm gừ. "Còn ai trở về nữa?"

"Chỉ mới có Harry, bác Hagrid. George và tôi."

Hermione nén một tiếng rên sau bàn tay.

"Còn anh gặp chuyện gì vậy?" Thầy Lupin hỏi chú Kingsley.

"Bị năm tên đuổi theo, hai tên bị thương, có thể một tên bị giết," chú Kingsley quay đi, "và chúng tôi cũng nhìn thấy Kẻ-

mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, hắn nhập bọn đuổi theo chúng tôi được nửa chừng thì biến mất rất nhanh. Anh Remus, hắn có thể…"

"Bay," Harry thêm vào. "Cháu cũng thấy hắn, hắn rượt theo bác Hagrid và cháu."

"Vậy ra đó là lý do hắn bỏ đi, để đuổi theo cháu!" Chú Kingsley nói. "Lúc ấy chú không hiểu tại sao hắn biến mất. Nhưng cái gì khiến hắn đổi mục tiêu?"

"Harry cư xử hơi quá tử tế với Stan Shunpike," thầy Lupin nói.

"Stan nào?" Hermione lặp lại. "Nhưng cháu tưởng anh ta đang ở trong ngục Azkaban mà?"

Chú Kingsley bật ra tiếng cười buồn bã.

"Hermione à, rõ ràng là có một vụ vượt ngục tập thể rất đông đã bị Bộ Pháp thuật ém nhẹm. Mũ trùm đầu của Travers rớt ra khi chú nguyền hắn, lẽ ra hắn cũng đang ngồi tù. Nhưng chuyện gì đã xảy ra cho anh thế, anh Remus? George đâu?"

"Nó bị mất một vành tai," thầy Lupin nói.

"Mất một…?" Hermione lặp lại giọng thảng thốt.

"Chiến công của Snape," thầy Lupin nói.

"Snape à?" Harry hét. "Chú đừng nói là…"

"Hắn bị mất mũ trùm trong cuộc săn đuổi. *Cắt sâu Mãi mãi* luôn luôn là chiêu đặc biệt của Snape. Phải chi tôi có thể đáp lễ hắn, nhưng sau khi George bị thương tôi chỉ còn làm được mỗi một việc là giữ nó trên cây chổi, nó bị mất nhiều máu

quá…”

Cả bốn người im lặng khi cùng ngước nhìn lên trời. Chẳng có dấu hiệu chuyển động nào; những ngôi sao đăm chiêu nhìn lại họ, không nhấp nháy, dửng dưng, chẳng hay biết gì về những người bạn đang bay. Ron ở đâu? Anh Fred và ông Weasley ở đâu? Anh Bill, chị Fleur, cô Tonks, thầy Mắt-Điên, và lão Mundungus ở đâu?

“Harry, giúp một tay với!” Bác Hagrid ồm ồm gọi vọng ra từ cánh cửa mà bác lại một phen nữa bị mắc kẹt. Mừng là có chuyện gì đó để làm, Harry kéo bác thoát ra, rồi nó đi ngang qua nhà bếp trống vắng trở lại phòng khách nơi bà Weasley và Ginny vẫn còn đang chăm sóc anh George. Bà Weasley lúc này đã cầm được máu cho anh, và nhờ ánh đèn Harry nhìn thấy một cái lỗ toác hoác sạch sẽ vốn là vành tai của George.

“Anh ấy sao rồi ạ?”

Bà Weasley quay lại nhìn và nói, “Bác không thể làm cho nó mọc lại được, không thể được một khi nó bị cắt bằng pháp thuật Hắc ám. Nhưng đáng ra còn tệ hơn vầy nhiều… Nó còn sống.”

“Dạ,” Harry nói. “Cám ơn Trời.”

“Em nghe có ai đó ở trong sân phải không?” Ginny hỏi.

“Hermione và chú Kingsley,” Harry nói.

“May phước,” Ginny thì thầm. Hai đứa nhìn nhau, Harry muốn ôm lấy Ginny, giữ cô bé trong vòng tay, nó thậm chí không ngại rằng bà Weasley đang có mặt, nhưng trước khi nó kịp thực hiện được điều thôi thúc, một tiếng đổ ầm vang lên

trong nhà bếp.

“Tôi sẽ chứng minh tôi là ai, anh Kingsley à, sau khi tôi nhìn thấy con trai tôi, muốn tốt lành thì tránh ra ngay.”

Trước đây Harry chưa bao giờ nghe ông Weasley hét lớn như vậy. Ông xông vào phòng khách, mảng đầu hói của ông sáng bóng mồ hôi, cặp kính xéo xẹo, anh Fred ở ngay bên cạnh ông, cả hai đều xanh mét, nhưng không bị thương.

“Anh Arthur!” Bà Weasley thổn thức. “Ôi, phước đức biết bao!”

“Nó sao rồi?”

Ông Weasley quỳ ngay xuống bên cạnh George. Lần đầu tiên kể từ ngày Harry quen biết anh, Fred dường như đớ lưỡi. Đứng đằng sau cái ghế nệm dài anh há hốc miệng nhìn vết thương của thằng em song sinh như không tin nổi cái mà anh đang thấy.

Có lẽ bị tiếng ồn khuấy động khi cha và anh đến bên mình, George cục cựa.

“Con thấy thế nào, George?” Bà Weasley thì thào.

Ngón tay George rờ rẫm một bên đầu.

“Thấy như sư,” nó lẩm bẩm.

“Nó mắc chứng gì vậy?” Fred rền rĩ, tỏ ra kinh hoàng. “Đầu óc nó có bị ảnh hưởng không đấy?”

“Như sư,” George lặp lại, mắt mở to ra nhìn ông anh. “Anh coi… Em như sư rồi. *Mất tóc mất tai* rồi, Fred ơi, hiểu chưa?”

Bà Weasley khóc nức nở hơn bao giờ hết. Gương mặt nhợt

nhạt của Fred hồng lên.

"Lâm ly," nó nói với George, "Ôi! Lâm ly! Trước mặt là cả một thế giới rộng lớn toàn chuyện tiếu lâm dính tới lỗ nhĩ mà mày lại *mất tai* à?"

"Ờ, phải rồi," George nói, nhe răng cười với bà mẹ đang nước mắt đầm đìa. "Bây giờ má có thể phân biệt được hai đứa con rồi hén, má."

Rồi nó nhìn quanh.

"Chào, Harry… Em là Harry, đúng không?"

"Dạ, em đây," Harry nói, đi tới gần cái ghế nệm dài.

"Chà, ít nhất thì em cũng về được đây an toàn," George nói.

"Sao Ron với anh Bill không xúm xít quanh giường bệnh của mình nhể?"

"Họ chưa về tới nơi, George à," bà Weasley nói. Nụ cười của George héo đi. Harry đưa mắt ra hiệu cho Ginny đi cùng nó trở ra bên ngoài. Khi hai đứa đi ngang nhà bếp, Ginny nói nhỏ:

"Giờ này lẽ ra anh Ron và cô Tonks phải về tới rồi. Họ đâu phải đi xa; nhà dì Muriel gần đây mà."

Harry không nói gì. Nó đã cố gắng gạt đi mối lo sợ từ khi đến Hang Sóc, nhưng bây giờ nỗi sợ hãi bao bọc lấy nó, dường như trườn bò khắp da nó, phập phồng trong ngực nó, chẹn họng nó. Khi hai đứa bước xuống bậc tam cấp ra sân sau tối thui, Ginny nắm bàn tay nó.

Chú Kingsley đang sải bước đi tới đi lui, liếc nhìn lên trời

mỗi khi vòng lại. Cảnh đó nhắc Harry nhớ đến dượng Vernon đi qua đi lại trong phòng khách đâu như một triệu năm về trước. Bác Hagrid, Hermione, và thầy Lupin đứng sát vai nhau, chăm chú nhìn lên trời trong im lặng. Không ai trong ba người đó quay lại nhìn khi Harry và Ginny nhập bọn trong đêm thâu im ắng.

Từng phút dài ra như cả năm trường. Làn gió thoảng nhẹ nhất cũng khiến tất cả giật mình hướng về phía lùm bụi hay cây cỏ lao xao, hy vọng một trong những Hội viên có thể từ trong đám lá nhảy ra bình yên vô sự…

Và rồi một cây chổi hiện ra ngay phía trên đầu họ và lao thật nhanh xuống đất…

“Họ kìa!” Hermione gào lên.

Cô Tonks đáp xuống với một đà trượt dài làm bắn bụi đất và sỏi khắp nơi.

“Anh Remus!” Cô Tonks òa khóc khi loạng choạng rời cây chổi để ngã vào vòng tay thầy Lupin. Gương mặt thầy se lại và trắng bệch: dường như thầy không thể thốt ra lời nữa. Ron đi vấp váp một cách kỳ quái về phía Harry và Hermione.

“Bồ vô sự,” nó lầm bầm được mấy tiếng trước khi Hermione bay tới ôm nó thật chặt.

“Mình tưởng… Mình tưởng đâu…”

“Đây không sao,” Ron nói, vỗ nhè nhẹ lên lưng cô bé. “Đây ổn mà.”

“Ron tuyệt lắm,” cô Tonks nồng nhiệt nói, thả vòng tay ôm thầy Lupin ra. “Tuyệt vời luôn. Đánh Choáng một tên trong

bọn Tử Thần Thực Tử, đánh thẳng vô đầu, mà lại nhắm vào một mục tiêu di động khi đang bay trên cây chổi…"

"Bồ đánh?" Hermione nói, trố mắt nhìn Ron, hai tay vẫn còn câu cổ nó.

"Lúc nào cũng giọng ngạc nhiên," Ron nói hơi cộc một tí, thoát ra khỏi vòng tay của Hermione. "Có phải tụi này là những người về cuối cùng không?"

"Không," Ginny nói. "Chúng ta vẫn còn đang đợi anh Bill, chị Fleur, chú Mắt-Điên và bác Mundungus. Em vô nói cho ba má biết là anh vô sự nghe, anh Ron."

Cô bé chạy trở vô trong nhà.

"Chuyện gì làm em về trễ vậy? Chuyện gì đã xảy ra cho em?" Giọng thầy Lupin nghe như nổi giận với cô Tonks.

"Mụ Bellatrix," cô Tonks nói. "Mụ muốn tóm em ngang với tóm Harry, anh Remus à, mụ ráng hết sức giết em. Em chỉ ước sao tóm được mụ ta, em còn nợ Bellatrix. Nhưng chắc chắn là tụi em làm cho Rodolphus bị thương… Sau đó tụi em đến nhà dì Muriel và trễ chuyến Khóa Cảng và dì ấy cứ nhặng xị cả lên với tụi này…"

Một gân mặt giật giật bên hàm thầy Lupin. Thầy gật đầu, nhưng dường như không thể nói được gì cả.

"Vậy chuyện gì đã xảy ra với quý vị?" Cô Tonks hỏi, quay sang Harry, Hermione và chú Kingsley.

Họ kể lại những câu chuyện về hành trình của chính mình, nhưng đồng thời sự vắng mặt của anh Bill, chị Fleur, thầy Mắt-Điên và lão Mundungus dường như phủ chụp lên họ một

lớp sương giá, sự gặm nhắm băng giá của nó càng lúc càng khó làm lơ.

“Tôi sắp phải trở lại đường Downing, lẽ ra tôi đã phải có mặt ở đó một tiếng đồng hồ trước,” cuối cùng chú Kingsley nói, sau khi quét mắt chăm chú nhìn bầu trời một lần chót. “Báo cho tôi biết khi họ trở về.”

Thầy Lupin gật đầu. Vẫy tay chào những người kia, chú Kingsley bước vào bóng tối phía cổng. Harry nghe một tiếng bụp yếu ớt khi chú Kingsley Độn thổ ngay bên ngoài ranh giới Hang Sóc.

Ông bà Weasley chạy xuống mấy bậc thềm, Ginny theo sau họ. Hai bậc cha mẹ ôm chầm lấy Ron trước khi quay qua thầy Lupin và cô Tonks.

“Cám ơn cô và chú,” bà Weasley nói, “đã vì các con trai tôi.”

“Đừng có ngớ ngẩn thế, chị Molly,” cô Tonks nói ngay.

“George ra sao?” Thầy Lupin hỏi.

“Ảnh bị gì?” Ron hỏi rõ to.

“Nó mất…”

Nhưng đoạn cuối câu nói của bà Weasley bị nhấn chìm trong tiếng thét đồng loạt: một con vong mã vừa lao tới trước mắt mọi người và đáp xuống cách họ vài bước. Anh Bill và Fleur cùng tuột khỏi lưng nó, te tua vì gió nhưng không bị thương.

“Bill! Ơn trời, ơn trời…”

Bà Weasley chạy tới trước, nhưng cái ôm anh dành cho bà chỉ phớt qua chiếu lệ; nhìn thẳng vào cha mình, anh nói: "Chú Mắt-Điên đã chết."

Không ai nói một lời. Không ai cử động. Harry cảm thấy như có cái gì đó bên trong nó đang rơi xuống, rơi xuyên lòng đất, bỏ lại nó vĩnh viễn.

"Tụi con thấy tận mắt," anh Bill nói, Fleur gật đầu, những vệt nước mắt long lanh trên má chị được soi bằng ánh sáng hắt ra từ cửa sổ nhà bếp. "Chuyện xảy ra ngay sau khi chúng ta phá vỡ vòng vây: chú Mắt-Điên và lão Dung gần sát tụi con, họ cũng nhắm hướng bắc. Voldemort… hắn bay được… đánh thẳng vào họ. Lão Dung hoảng loạn, con nghe lão khóc la, chú Mắt-Điên cố ngăn lão, nhưng lão vẫn Độn thổ. Voldemort phóng lời nguyền trúng ngay mặt chú Mắt-Điên, chú ngã bật ngửa ra khỏi cây chổi và… tụi con chẳng thể làm gì được, tụi con bị nửa tá đứa trong bọn chúng bám đuôi…"

Giọng Bill đứt đoạn.

"Đương nhiên cháu không thể làm gì được rồi," thầy Lupin nói.

Tất cả đều đứng lặng nhìn nhau. Harry không thể hiểu được hết. Thầy Mắt-Điên đã chết; không thể nào lại là… thầy Mắt-Điên, ngoan cường như vậy, dũng cảm như vậy, người sống sót tài ba…

Cuối cùng dường như mọi người nhận ra trời đã rạng, mặc dù không ai nói ra, ai cũng biết chẳng còn lý do gì để mà chờ đợi trong sân nữa, và họ lặng lẽ bước theo ông bà Weasley trở vào trong Hang Sóc, và vào tới phòng khách, nơi Fred và

George đang cười ha hả với nhau.

"Có chuyện gì không hay?" Fred dò mặt mọi người khi họ bước vào phòng. "Chuyện gì đã xảy ra vậy? Ai…?"

"Chú Mắt-Điên," ông Weasley nói, "đã chết."

Nụ cười hai anh em sinh đôi biến thành cái méo miệng sững sờ. Dường như không ai biết phải làm gì. Cô Tonks âm thầm khóc trong chiếc khăn tay. Cô vốn gần gũi với thầy Mắt-Điên, Harry biết, thầy là người nó quý mến nhất, người che chở cho nó ở Bộ Pháp thuật. Bác Hagrid, ngồi trên sàn trong một góc nhà, nơi bác có được chỗ rộng rãi nhất, đang chậm nước mắt bằng cái khăn tay của bác có kích thước bằng tấm khăn trải bàn.

Anh Bill đi tới tủ lấy ra một chai rượu đế lửa và vài cái ly.

"Đây," anh nói, và với một cái vẫy cây đũa phép, anh phát mười hai ly rượu đầy bay vụt ngang phòng đến từng người, anh giơ cao ly rượu thứ mười ba, "Mắt-Điên."

"Mắt-Điên," tất cả cùng hô, và uống.

"Mắt-Điên," tiếng bác Hagrid vọng lại, chậm hơn một chút, kèm tiếng nấc cụt.

Rượu đế lửa đốt cổ họng Harry. Dường như rượu hâm cảm xúc ấm lại trong người nó, làm tan đi nỗi tê dại điếng người và cảm giác phi thực, thiêu đốt nó với điều gì đó giống như lòng can đảm.

"Vậy là Mundungus đã biến mất?" Thầy Lupin nói. Thầy đã uống một hơi cạn ly.

Không khí thay đổi ngay lập tức. Mọi người tỏ ra căng thẳng, nhìn thầy Lupin, Harry cảm thấy như mọi người vừa mong thầy nói tiếp vừa hơi sợ điều họ có thể phải nghe.

"Cháu biết chú đang nghĩ gì," Bill nói, "và cháu cũng tự hỏi điều đó suốt trên đường về đây, bởi vì dường như chúng chực sẵn để đón đầu chúng ta, phải không ạ? Nhưng lão Mundungus không thể phản bội chúng ta. Chúng đã không biết là có bảy Harry, điều này khiến chúng lúng túng ngay khi chúng ta xuất hiện, mà chúng ta đừng quên rằng chính lão Mundungus là kẻ đưa ra cái mẹo bịp con con ấy. Tại sao lão không nói luôn cho chúng điều mấu chốt đó? Cháu nghĩ lão Dung bị hoảng loạn, đơn giản vậy thôi. Lão đã không muốn đi ngay từ đầu, nhưng chú Mắt-Điên ép lão, và Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy tấn công thẳng họ. Nhiêu đó cũng đủ để ai cũng phải hoảng loạn rồi."

"Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã hành động đúng như anh Mắt-Điên dự đoán," cô Tonks thút thít khóc. "Anh Mắt-Điên có nói hắn sẽ cho rằng Harry thật sẽ đi cùng Thần Sáng giỏi nhất, cứng cựa nhất. Hắn đuổi theo anh Mắt-Điên trước nhất, và khi lão Mundungus để lộ bí mật, hắn liền quay qua anh Kingsley…"

"Đúng, lý lẽ đó đều rớt hay," Fleur ngắt lời cô Tonks, *"nhưng vẫn không giãi thích được làm sao họ biết chúng ta đưa Arry đi vào tối nay, đúng hông? Ắt là ai đó đã hông cẩn thận, ai đó đã lỡ lời để lộ cho người ngoài biết. Chĩ có cách đó mới giãi thích đượt tại sao hắn biết ngày nhưng hông biết toàn bộ kế hoạch."*

Chị tức tối nhìn khắp tất cả mọi người, nước mắt vẫn còn lem nhem trên gương mặt xinh đẹp, ngầm thách thức bất cứ ai dám nói ngược lại. Không ai dám. Âm thanh duy nhất phá vỡ sự im lặng là tiếng nấc cụt của bác Hagrid, người vừa mới liều mạng sống của chính mình để cứu lấy mạng sống nó - bác Hagrid, người mà nó tin tưởng, người đã từng một lần bị lừa trao thông tin cực kỳ quan trọng cho Voldemort để đổi lấy một cái trứng rồng…

“Không,” Harry nói lớn, và cả đám đều nhìn nó ngạc nhiên: rượu đế lửa dường như vừa tăng âm giọng nói của nó, “Ý tôi là… nếu có ai đó sơ xuất,” Harry nói tiếp, “và để lọt ra điều gì đó, tôi biết là người đó không có chủ tâm làm vậy. Không phải lỗi của người đó.” Nó lặp lại, một lần nữa giọng hơi to hơn bình thường. “Chúng ta phải tin tưởng lẫn nhau. Tôi tin tưởng tất cả mọi người ở đây, tôi không nghĩ bất cứ ai trong phòng này lại bán tôi cho Voldemort.”

Lại sự im lặng nữa tiếp theo lời nói của nó. Tất cả mọi người đều đang nhìn nó: Harry lại cảm thấy nóng, và uống thêm mấy hớp rượu lửa để cho có việc mà làm. Khi nó uống, nó nghĩ đến thầy Mắt-Điên. Thầy Mắt-Điên lúc nào cũng phủ nhận thiện chí tin tưởng con người của cụ Dumbledore.

“Nói khéo lắm, Harry,” Fred đột ngột nói.

“Ừ nhỉ, nhỉ, nhỉ,” George nói, liếc Fred nửa cái, miệng anh chàng này bị cà giựt.

Nét mặt thầy Lupin rất kỳ quặc khi thầy nhìn Harry. Nét mặt ấy gần như thương hại.

“Thầy nghĩ con là đồ ngu à?” Harry hỏi.

“Không, thầy nghĩ con giống James,” thầy Lupin nói, “anh ấy ắt hẳn đã coi việc không tin tưởng bạn bè là điều ô nhục nhất.”

Harry biết điều thầy Lupin muốn ám chỉ: ấy là cha nó đã bị bạn mình là Peter Pettigrew phản bội. Nó cảm thấy tức giận phát điên lên được. Nó muốn cãi lại, nhưng thầy Lupin đã quay lưng lại nó, đặt cái ly của thầy lên một cái bàn nhỏ, và nói với anh Bill, “Còn việc phải làm. Tôi có thể hỏi anh Kingsley liệu…”

“Không.” Anh Bill nói ngay, “cháu sẽ làm việc đó. Cháu sẽ đi.”

“Anh đi đâu?” Cả cô Tonks và chị Fleur cùng nói.

“Thi thể của Mắt-Điên,” thầy Lupin nói, “chúng ta cần tìm lại.”

“Chẳng lẽ không thể…?” Bà Weasley mở lời với ánh mắt cầu khẩn nhìn anh Bill.

“Đợi à?” Anh Bill nói, “Không, trừ khi má muốn cho bọn Tử Thần Thực Tử chiếm lấy?”

Không ai nói gì nữa. Thầy Lupin và anh Bill chào từ giã và ra đi.

Những người còn ở lại giờ đây đều ngồi phịch xuống ghế, tất cả ngoại trừ Harry, nó vẫn đứng. Với mọi người, sự bất ngờ và gọn ghẽ của cái chết như thể sờ thấy được.

“Con cũng phải đi,” Harry nói.

Mười cặp mắt sửng sốt ngó nó.

“Con đừng dại, Harry à,” bà Weasley nói. “Con đang nói về chuyện gì vậy?”

“Con không thể ở lại đây.”

Nó xoa trán, cái thẹo lại nhói đau, hơn một năm nay nó đã không còn bị đau như vầy.

“Tất cả mọi người sẽ bị nguy hiểm khi con ở đây. Con không muốn…”

“Nhưng đừng có ngu ngốc như vậy!” Bà Weasley nói. “Toàn bộ vấn đề đêm nay là đưa được con về đây an toàn, và nhờ phước đức mà đã làm được. Và Fleur đã đồng ý làm đám cưới ở đây thay vì ở Pháp, chúng ta đã dàn xếp mọi việc để có thể ở cùng một nơi mà chăm sóc cho con…”

Bà Weasley không hiểu. Bà đang khiến nó cảm thấy tồi tệ thêm, chứ chẳng nhẹ nhõm gì hơn.

“Nếu Voldemort biết con ở đây…”

“Nhưng mà làm sao hắn biết được chứ?” Bà Weasley hỏi.

“Harry à, hiện giờ có đến một tá chỗ có thể coi là có con đang ở,” ông Weasley nói. “Hắn không có cách gì biết được con ở trong ngôi nhà an toàn nào.”

“Không phải con lo cho chính con!” Harry nói.

“Chúng ta biết điều đó,” ông Weasley khẽ nói, nhưng nếu con bỏ đi thì tất cả những cố gắng của chúng ta đêm nay trở nên vô nghĩa.”

“Con không được đi đâu hết!” Bác Hagrid lầu bầu. “Mèn ơi, Harry à, bỏ đi sau mọi chiện mà bọn ta chải qua để đem

con về đây hả?”

“Ừ, còn cái tai đổ máu của anh thì sao?” George nói, hơi nhổm mình dậy trên đống nệm.

“Con biết rằng…”

“Chú Mắt-Điên sẽ không…”

“TÔI BIẾT RỒI!” Harry rống lên.

Nó cảm thấy bị bao vây và dọa dẫm: họ tưởng nó không biết họ đã làm gì cho nó sao, bộ họ không hiểu rằng chính vì cái lý do đó mà nó muốn ra đi lúc này, trước khi họ phải chịu đựng thêm đau khổ vì nó sao? Sự im lặng khó xử kéo dài, và trong khoảng thời gian đó cái thẹo của nó tiếp tục nhói đau và phập phồng. Cuối cùng bà Weasley phá vỡ sự im lặng.

“Hedwig đâu, Harry?” Bà nói ngọt ngào. “Chúng ta có thể nhốt nó chung với con Pidwidgeon và cho nó ăn cái gì đó.”

Ruột gan Harry quặn cục lại như một nắm đấm. Nó không thể nói với bà sự thật. Nó uống nốt ly rượu để lửa để khỏi trả lời.

“Harry à, chờ đi rồi thể nào chuyện cũng lộ ra là con lại thành công một phen nữa,” bác Hagrid nói. “Thoát khỏi tay hắn, đánh hắn chạy dài khi hắn ở ngay trên đầu con.”

“Không phải con,” Harry nói thẳng thừng. “Mà là cây đũa phép của con. Cây đũa phép của con tự phản ứng theo ý nó.”

Một lát sau Hermione nói nhẹ nhàng, “Nhưng không thể vậy được, Harry à. Ý bồ là bồ đã làm pháp thuật không chủ tâm; bồ đã phản ứng theo bản năng chứ gì.”

“Không,” Harry nói. “Chiếc xe gắn máy rớt xuống. Lúc đó mình thật sự không biết được là Voldemort đang ở đâu, nhưng cây đũa phép của mình cứ quay tít trong tay mình, tìm ra hắn và phóng một câu thần chú vào hắn. Mình thậm chí còn không nhận ra đó là thần chú gì mà. Trước nay mình có bao giờ tạo được ngọn lửa vàng chóe nào đâu.”

“Thường thường,” ông Weasley nói, “khi ở trong tình huống bị o ép, con có thể tạo ra phép thuật nhiệm màu mà con cũng chưa bao giờ mơ tới. Trẻ con thường gặp tình huống đó, trước khi chúng được huấn luyện…”

“Không phải thế,” Harry nói qua kẽ răng nghiến chặt. Cái thẹo của nó đang cháy bỏng. Nó cảm thấy tức giận và tuyệt vọng; nó ghét cái ý nghĩ là mọi người đang tưởng tượng nó có sức mạnh tương đương với sức mạnh của Voldemort.

Không ai nói gì. Nó biết là họ không tin nó. Bây giờ nó bắt đầu nghĩ lại, trước đây nó chưa hề nghe nói đến một cây đũa phép tự ý làm phép một mình.

Cái thẹo của nó nhói đau, nó cố gắng hết sức mới không rên la. Lẩm bẩm gì đó về khí trời trong lành, nó đặt cái ly xuống và bỏ ra khỏi phòng.

Khi nó đi ngang qua sân, con vong mã trơ xương ngước nhìn lên - vỗ vỗ đôi cánh giống như cánh dơi khổng lồ của mình, rồi lại tiếp tục gặm cỏ. Harry dừng bước bên cánh cổng của khu vườn, đăm đăm nhìn đám cây cối mọc um tùm, xoa cái trán đang giộng bưng bưng và nghĩ đến cụ Dumbledore.

Cụ Dumbledore đã tin tưởng nó, nó biết điều đó. Cụ Dumbledore ắt biết tại sao và cách nào cây đũa phép của nó lại

hành động độc lập như thế, bởi vì cụ Dumbledore luôn luôn có câu trả lời. Cụ biết nhiều về những cây đũa phép, cụ đã từng giải thích cho nó mối liên quan kỳ lạ giữa cây đũa phép của nó với cây đũa phép của Voldemort… Nhưng cụ Dumbledore, cũng như thầy Mắt-Điên, cũng như chú Sirius, cũng như ba má nó, cũng như con cú đáng thương, tất cả đều đã ra đi đến cõi mà Harry không bao giờ có thể chuyện trò với họ một lần nữa. Nó cảm thấy một cơn nóng cháy cổ họng không dính dáng gì tới rượu đế lửa…

Và rồi bỗng nhiên cơn đau trong cái thẹo của nó bùng phát lên tột đỉnh. Khi nó bưng chặt trán và nhắm nghiền mắt lại, một giọng nói gào lên bên trong đầu nó.

"Mi nói với ta rằng vấn đề sẽ được giải quyết bằng cách dùng cây đũa phép của một người khác!"

Và bùng lên trong đầu nó hình ảnh một ông già gầy rộc nằm trên thảm trải trên một nền đá đang gào thét, một tiếng thét kinh hoàng kéo dài, một tiếng thét của nỗi đau đớn quá sức chịu đựng.

"Đừng! Đừng! Tôi van ngài, tôi xin ngài…"

"Mi lừa dối Chúa tể Voldemort, Ollivander!"

"Tôi không hề… tôi thề là tôi không hề…"

"Mi tìm cách giúp Potter, giúp nó thoát khỏi tay ta!"

"Tôi thề là tôi không hề… Tôi đã tưởng là một cây đũa phép khác sẽ có hiệu quả…"

"Vậy thì, hãy giải thích điều đã xảy ra. Cây đũa phép của Lucius đã bị hủy diệt!"

“Tôi không hiểu nổi… mối liên kết… chỉ tồn tại… giữa hai cây đũa phép của ngài và của nó…”

“Láo toét!”

“Làm ơn… tôi xin ngài…”

Và Harry nhìn thấy bàn tay trắng bệch giơ cao cây đũa phép và cảm thấy được cơn giận hiểm độc của Voldemort trào lên, nó nhìn thấy ông già bạc nhược quằn quại trong đớn đau cùng cực.

“Harry?”

Mọi chuyện biến đi nhanh cũng ngang như lúc hiện ra: Harry đứng run rẩy trong bóng tối, níu chặt cánh cổng vào khu vườn, tim nó đập dồn dập, cái thẹo của nó vẫn còn nhoi nhói. Một lát sau nó mới nhận ra Hermione và Ron đang ở bên cạnh.

“Harry, trở vô nhà đi,” Hermione thì thầm. “Bồ đâu còn nghĩ đến chuyện bỏ đi nữa hả?”

“Ừ, bồ phải ở lại đây, bồ tèo à!” Ron nói, đấm thùm thụp lên lưng Harry.

“Bồ không sao hả?” Hermione hỏi, cô bé lúc này đã đến sát bên Harry đủ để nhìn vào gương mặt nó. “Trông bồ khủng khiếp quá!”

“À,” Harry nói giọng run run, “Mình có lẽ trông còn khá hơn ông Ollivander…”

Khi nó kể xong cho hai đứa bạn những gì nó thấy, Ron tỏ ra khiếp đảm, nhưng Hermione thì kinh hoàng thực sự.

“Nhưng lẽ ra chuyện đó không thể diễn ra nữa! Cái thẹo

của bồ… lẽ ra nó không thể làm vậy được nữa! Bồ không được để cho mối liên kết đó nối lại lần nữa… Thầy Dumbledore muốn bồ đóng đầu óc lại mà!”

Trong lúc Harry không trả lời được, Hermione nắm chặt cánh tay nó.

“Harry, hắn đang chiếm Bộ Pháp thuật, chiếm báo chí truyền thông và một nửa thế giới pháp thuật! Đừng để hắn cũng lọt luôn vào đầu óc bồ.”

6

CON MA XÓ MẶC ĐỒ NGỦ

Nỗi điếng người vì mất thầy Mắt-Điên lơ lửng trong ngôi nhà suốt những ngày sau đó. Harry cứ trông mong được thấy thầy lộc cộc đi qua cánh cửa sau để vào nhà như những Hội viên khác vẫn xẹt vô để tiếp vận tin tức. Nó có cảm giác tội lỗi và đau buồn, và nó phải khởi hành thực hiện nhiệm vụ tìm và diệt những Trường Sinh Linh Giá càng sớm càng tốt.

"Ái chà, bồ đâu có thể làm được gì mấy cái…" Ron nhăn mặt đọc rõ từng chữ *Trường Sinh Linh Giá,* "trước khi tròn mười bảy tuổi đâu. Bồ vẫn còn bị ếm Dấu Hiện mà. Vả lại tụi mình vẫn có thể bàn tính kế hoạch tại đây hay tại đâu cũng được mà, đúng không? Hay là…" nó hạ thấp giọng thì thào, "bồ cho rằng bồ đã biết Cái-mà-ai-cũng-biết-là-cái-gì-đó ở đâu rồi?"

"Không," Harry thừa nhận.

"Mình nghĩ lâu nay Hermione có nhiệm vụ nghiên cứu chút đỉnh," Ron nói. "Nó nói để dành đợi bồ đến đây."

Tụi nó đang ngồi ở bàn điểm tâm. Ông Weasley và anh Bill

vừa mới đi làm. Bà Weasley đã lên lầu đánh thức Hermione và Ginny trong khi chị Fleur đã phất phơ đi tắm.

“Dấu Hiện sẽ hết linh vào ngày băm mốt,” Harry nói. “Nghĩa là mình chỉ cần ở đây bốn ngày, sau đó mình có thể…”

“Năm ngày,” Ron chỉnh nó một cách nghiêm nghị. “Tụi mình phải ở đây để dự đám cưới. Tụi mình mà bỏ lỡ cái đám cưới này thì họ sẽ giết tụi mình.”

Harry hiểu họ tức là chị Fleur và bà Weasley.

“Chỉ thêm có một ngày mà thôi,” Ron nói, khi trông thấy cái mặt Harry muốn nổi loạn.

“Chẳng nhẽ họ không nhận thức được tầm quan trọng…”

“Dĩ nhiên là không,” Ron nói. “Họ có biết quái gì đâu. Và bây giờ, nhân bồ nhắc tới, mình cũng muốn bàn với bồ về chuyện đó.”

Ron liếc về phía cửa mở vào hành lang để chắc là bà Weasley chưa quay trở lại, rồi nó chồm tới gần Harry hơn.

“Hổm rày má cứ tìm cách moi móc Hermione và mình. Để biết chuyện mà tụi mình toan tính đó. Bồ sẽ là đứa tiếp theo má tra gạn, liệu mà giữ mình. Cả ba và thầy Lupin cũng đã hỏi rồi, nhưng khi tụi này nói cụ Dumbledore dặn bồ không được nói với ai hết, ngoại trừ tụi này, thì họ không hỏi nữa. Nhưng má vẫn không chịu thôi. Má kiên quyết lắm.”

Điều Ron tiên đoán đã trở thành hiện thực chỉ trong vài giờ. Trước giờ ăn trưa một chút, bà Weasley tách Harry ra khỏi những người khác bằng cách nhờ nó xác nhận giúp một chiếc vớ nam lẻ đôi mà bà nghĩ có lẽ đã rớt ra từ cái ba lô của Harry.

Khi đã cô lập được nó trong phòng tắm giặt ở ngoài nhà bếp, bà bắt đầu.

"Hình như thằng Ron với con Hermione tính là ba đứa con sẽ bỏ học ở trường Hogwarts," bà bắt đầu bằng giọng tự nhiên nhẹ nhàng.

"Ơ," Harry nói. "À, dạ. Tụi con sẽ nghỉ học."

Cái chậu giặt tự động xoay ở góc phòng, vắt ra một thứ giống như áo vét của ông Weasley.

"Cho phép bác hỏi *tại sao* con bỏ ngang việc học của mình?" Bà Weasley nói.

"Dạ, thầy Dumbledore để lại cho con… việc phải làm," Harry ấp úng. "Ron và Hermione biết việc đó, và tụi nó cũng muốn đi cùng."

"Việc gì?"

"Con xin lỗi, con không thể…"

"Chà, thành thật mà nói, bác Arthur và bác có quyền được biết và bác chắc chắn là ông bà Granger cũng đồng ý với bác!" Bà Weasley nói. Trước đó Harry đã lo sợ về một cuộc công kích của "phụ huynh có liên quan". Nay nó buộc mình phải nhìn thẳng vào bà Weasley, và khi làm vậy nó nhận ra ánh mắt bà giống y chang ánh mắt nâu sẫm của Ginny. Nhưng chi tiết này cũng chẳng tích sự gì.

"Thầy Dumbledore không muốn cho bất cứ ai khác biết, bác Weasley à. Con rất tiếc. Ron và Hermione không cần phải đi, đó là tự các bạn ấy…"

“Bác thấy *con* cũng không cần phải đi!” Bà ngắt lời nó, giờ thì bà không cần làm bộ nữa. “Các con vẫn chưa đủ tuổi trưởng thành, cả ba đứa con! Thiệt vô lý hết sức, nếu cụ Dumbledore thấy có việc gì cần phải làm thì cụ đã có sẵn cả một Hội mà sai khiến! Harry à, chắc là con đã hiểu lầm cụ. Có lẽ cụ dặn con điều gì đó cụ muốn được làm, và con đã tưởng cụ muốn *con* làm…”

“Con không hiểu lầm,” Harry nói thẳng thừng. “Phải là chính con làm.”

Nó đưa trả chiếc vớ lẻ mà nó được giao nhiệm vụ nhận dạng, chiếc vớ có hoa văn hình cỏ chỉ vàng.

“Và cái này không phải của con, con đâu có ủng hộ đội Puddlemere United.”

“Ủa, đương nhiên là không phải rồi,” bà Weasley nói giọng chưng hửng và hơi dịu xuống trở lại giọng nói tự nhiên của bà. “Đáng lẽ bác phải nhận ra chứ nhỉ. À, Harry, trong thời gian con còn ở đây, con không ngại giúp một tay chuẩn bị cho đám cưới của Bill và Fleur chớ, hả con? Vẫn còn cả đống việc phải làm.”

“Vâng… Con… dĩ nhiên con không ngại,” Harry nói, lúng túng vì sự đổi đề tài đột ngột này.

“Con ngoan lắm,” bà Weasley nói, và bà mỉm cười khi rời khỏi phòng rửa chén.

Từ lúc đó trở đi, bà Weasley khiến Ron, Hermione và Harry tất bật với việc chuẩn bị cho đám cưới đến nỗi không còn thì giờ nghĩ ngợi nữa. Lời giải thích tử tế nhất cho thái độ này là

có lẽ bà Weasley muốn phân tán tâm trí chúng khỏi những suy tư về thầy Mắt-Điên và những nỗi kinh hoàng trong chuyến đi vừa rồi của tụi nó. Nhưng sau hai ngày không nghỉ tay giặt ủi, sắp xếp cho hài hòa màu sắc những phù hiệu, ruy-băng, và hoa lá; bắt quỷ lùn trong vườn và giúp bà Weasley nấu những mẻ bánh khổng lồ, Harry bắt đầu nghi ngờ bà có động cơ khác. Tất cả những công việc bà sai bảo đều dường như khiến nó, Ron và Hermione phải tách xa nhau; nó không có tới một cơ hội nào để nói chuyện riêng với hai đứa kia kể từ đêm đầu tiên, lúc nó nói với hai đứa về việc Voldemort tra tấn ông Ollivander.

"Em nghĩ má cho là ngăn được các anh và chị Hermione xúm lại bàn tính thì má sẽ có thể sẽ làm chậm lại việc anh bỏ đi," Ginny nói nhỏ với Harry khi hai đứa bày bàn ăn tối vào đêm thứ ba nó ở Hang Sóc.

"Và làm như vậy thì bác ấy cho là chuyện gì sẽ xảy ra?" Harry lầm bầm. "Chắc ai đó sẽ giết phứt Voldemort trong khi bác ấy giữ chân tụi này ở đây làm chuyện vớ-vẩn-khỉ-gió chắc?"

Nó đã nói mà không suy nghĩ, và nó thấy gương mặt Ginny trắng bệch ra.

"Vậy là thật sao?" Cô bé nói. "Có thật đó là chuyện anh đang tính làm không?"

"Anh… không… anh nói giỡn mà," Harry nói lảng đi.

Hai đứa đăm đăm nhìn nhau, và trong vẻ mặt của Ginny không chỉ có sự sửng sốt mà thôi. Bỗng nhiên Harry nhận ra rằng đây là lần đầu tiên hai đứa nó được ở bên nhau một mình

kể từ những giờ lén lút gặp nhau trong những góc vắng vẻ của sân trường Hogwarts. Nó biết chắc Ginny cũng đang nhớ lại những kỷ niệm đó. Cả hai giật nảy người khi cánh cửa mở ra, và ông Weasley, chú Kingsley cùng anh Bill bước vào.

Dạo này các Hội viên khác thường hay đến ăn tối chung với gia đình tụi nó, bởi vì Hang Sóc đã trở thành Tổng hành dinh thay thế số mười hai Quảng trường Grimmauld. Ông Weasley đã giải thích rằng sau cái chết của cụ Dumbledore, Người-giữ-bí-mật của họ, thì mỗi người trong số họ đã được cụ Dumbledore giao phó địa điểm Quảng trường Grimmauld sẽ luân phiên trở thành Người-giữ-bí-mật.

"Và bởi vì có hai chục người trong bọn ta, nên sức mạnh của Bùa Trung Thành cũng bị chia loãng ra. Bọn Tử Thần Thực Tử có nhiều cơ hội hơn gấp hai chục lần để moi bí mật ra từ bất kỳ người nào. Chúng ta không mong giữ bí mật lâu hơn nữa."

"Nhưng chắc bây giờ Snape đã nói cho bọn Tử Thần Thực Tử địa chỉ rồi chứ?" Harry hỏi.

"À, anh Mắt-Điên đã ếm lời nguyền chống lại Snape trong trường hợp hắn lại quay trở về đó. Chúng ta hy vọng những bùa ếm đó đủ mạnh để vừa cấm cửa hắn vừa trói lưỡi hắn nếu hắn toan tiết lộ địa điểm, nhưng chúng ta không thể chắc chắn. Tiếp tục sử dụng nơi đó làm Tổng hành dinh khi mà giờ đây sự bảo vệ đã lung lay thì đúng là điên."

Buổi tối đó nhà bếp đông đến nỗi xài dao nĩa đúng cách cũng khó khăn. Harry bị ép chật ních bên cạnh Ginny; những điều không nói ra mà hai đứa vừa trao đổi cho nhau khiến nó

chỉ ước gì có vài ba người ngồi tách hai đứa ra. Nó hết sức vất vả tránh quẹt vào cánh tay cô bé đến nỗi gần như không thể cắt được miếng thịt gà của mình.

"Không có tin về thầy Mắt-Điên sao?" Harry hỏi anh Bill.

"Không," anh Bill trả lời.

Họ đã không thể tổ chức một tang lễ cho thầy Mắt-Điên bởi vì anh Bill và thầy Lupin chưa thể tìm được thi thể của thầy. Khó mà biết được thầy đã rớt xuống đâu trong hoàn cảnh tối trời và trận chiến hỗn loạn như thế.

"Tờ *Nhật Báo Tiên Tri* vẫn chưa đăng một chữ nào về cái chết của thầy hay về việc tìm thấy thi thể," anh Bill nói tiếp. "Nhưng điều đó cũng chẳng đáng kể lắm. Những ngày này báo chí cứ im ỉm."

"Và họ cũng chưa mở phiên tòa xử việc dùng phép thuật ở tuổi vị thành niên mà con đã vi phạm khi chạy trốn bọn Tử Thần Thực Tử à?" Harry nói với qua bàn hỏi ông Weasley, ông lắc đầu.

"Tại họ biết con không còn cách nào khác, hay tại họ không muốn nói cho thế giới biết là Voldemort đã tấn công con?" Nó tiếp.

"Bác nghĩ là lý do sau. Scrimgeour không muốn công nhận Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy hùng mạnh như thực lực hắn hiện nay, ông ta cũng không thừa nhận đã có một cuộc vượt ngục tập thể đông đúc ở Azkaban."

"Ừ há, tại sao phải nói cho công chúng biết sự thật chứ?" Harry nói, tay siết chặt cán dao của nó đến nỗi vết thẹo mờ

trên mu bàn tay phải của nó nổi rõ lên, trắng nhách trên làn da: *"Tôi không được nói dối."*

"Không ai ở Bộ sẵn sàng đứng lên chống lại ông ta sao?" Ron tức giận hỏi.

"Dĩ nhiên là có, Ron à. Nhưng người ta sợ lắm," ông Weasley trả lời. "Sợ rằng họ sẽ là kẻ mất tích tiếp theo, con cái họ sẽ là kẻ bị tấn công tiếp theo! Nhiều lời đồn đại khủng khiếp đang lan truyền. Ba chẳng hạn, ba không tin là giáo sư bộ môn Muggle học của trường Hogwarts lại từ nhiệm. Cho đến giờ bà đã biến mất nhiều tuần lễ. Trong khi đó Scrimgeour cứ im ỉm ở trong văn phòng ổng cả ngày."

Cuộc trò chuyện tạm ngừng một tí khi bà Weasley úm ba la cho đám dĩa đã hết đồ ăn được dọn qua bàn làm bếp và dọn ra món bánh táo tráng miệng.

"Chúng ta phãi quyết định xem em sẽ cãi trang ra sao, Arry à." Fleur nói, khi mọi người đều đã có phần bánh ngọt. *"Để dự đám cứi,"* chị nói thêm, khi Harry ngớ ra. *"Dĩ nhiên không có khách mời nào của chúng ta là Tữ Thần Thực Tữ rồi, nhưng chúng ta không thể bão đãm là khách khứa không để lọt tin tứt ra một khi họ đã uống rựu sâm banh."*

Nghe điều này, Harry nghĩ chị Fleur vẫn nghi ngờ bác Hagrid.

"Ừ, ý kiến hay đó," từ đầu bàn bà Weasley nói vọng xuống, với cặp kính ngự ngay trên chóp mũi, bà dò qua một danh mục dài dễ sợ những công việc mà bà đã liệt kê trên một tờ giấy da dài ngoằng. "Để coi, Ron, con dọn dẹp phòng con chưa?"

"Tại sao?" Ron kêu lên, giộng cái muỗng xuống và ngó má nó chằm chằm. "Tại sao lại phải dọn phòng của con chứ? Harry với con thấy như vầy là thoải mái rồi mà."

"Chúng ta sắp làm đám cưới cho anh của cậu tại đây trong vài ngày tới, cậu trẻ ạ…"

"Họ sẽ lấy phòng con làm phòng hoa chúc hay sao?" Ron giận dữ hỏi lại. "Không, vậy tại sao quỷ thần ôn dịch…"

"Không được nói với má con như vậy," ông Weasley nói chắc nịch. "Và làm đúng như lời má biểu."

Ron quắc mắt nhìn cả ba lẫn má nó, rồi cầm muỗng lên tọng đầy họng những miếng bánh táo cuối cùng.

"Mình có thể giúp một tay, một phần bừa bãi trong phòng đó là của mình," Harry nói với Ron, nhưng bà Weasley ngắt lời nó:

"Khỏi, Harry, cưng à. Bác muốn con giúp bác Arthur dọn chuồng gà, và Hermione, bác cám ơn con nhiều lắm nếu con thay vải trải giường cho ông bà Delacour; con cũng biết là họ sẽ đến vào mười một giờ sáng mai."

Nhưng hóa ra, chẳng có việc gì để làm với lũ gà cả.

"Khỏi cần, ờ, nói lại với bác Molly đâu," ông Weasley bảo Harry, ngáng đường không cho nó đi tới cái chuồng gà, "nhưng, ơ, ông Ted Tonks đã gửi cho bác gần hết những mảnh vụn còn lại của chiếc xe gắn máy của chú Sirius và, ờ, bác đang giấu… ấy là bác nói bác đang giữ… nó ở trong này. Đồ kỳ diệu thật: có một ống quần bô xì khói, bác nghĩ người ta gọi nó là vậy thì phải, bình điện ác liệt nhất, và đây là dịp tuyệt

nhất để tìm hiểu xem bộ thắng hoạt động như thế nào. Bác đang cố ráp nó lại khi nào bác Molly không… ý bác là, khi nào bác có thì giờ."

Khi hai bác cháu quay trở vô nhà thì không thấy bà Weasley đâu cả, vì vậy Harry vọt lên cầu thang đến cái buồng ngủ sát nóc của Ron.

"Con đang dọn đây, con đang… Ủa, bồ hả?" Ron nói trong cái thở phào khi Harry đi vào phòng, Ron lại nằm ườn ra cái giường mà rõ ràng là nó vừa nhổm khỏi đó. Cái phòng tùm lum tà la như vẫn thế suốt tuần; chỉ có đổi khác duy nhất là giờ đây Hermione đang ngồi ở tuốt một góc với con mèo lông xù vàng hoe quần bên chân, cô bé đang phân loại sách thành hai đống kếch xù, một số sách đó Harry nhận ra là sách của nó.

"Chào Harry," Hermione nói khi Harry ngồi xuống cái giường xếp dã chiến của nó.

"Và bồ xoay cách nào mà thoát ra được vậy?"

"Ôi, má Ron quên là đã nhờ mình và Ginny thay vải trải giường ngày hôm qua rồi," Hermione nói. Cô bé quăng cuốn *Lượng Số Học và Ngữ Pháp* vào một đống và cuốn *Thăng Trầm của Nghệ thuật Hắc ám* vô đống kia.

"Tụi này vừa nói chuyện về thầy Mắt-Điên," Ron nói với Harry, "mình đoán là thầy vẫn còn sống.

"Nhưng anh Bill nhìn thấy thầy ấy bị trúng lời nguyền giết chóc mà," Harry nói.

"Ừ, nhưng lúc đấy anh Bill cũng đang bị tấn công," Ron nói, "làm sao ảnh chắc chắn được điều ảnh thấy?"

“Cho dù lời nguyền không đánh trúng thầy Mắt-Điên thì rớt xuống từ độ cao mấy trăm thước…” Hermione nói, cô bé đang cân nhắc cuốn *Những Đội Quidditch của Anh và Ái Nhĩ Lan* trên tay.

“Thầy đúng là có thể xài bùa Chắn…”

“Nhưng chị Fleur nói cây đũa phép của thầy bị văng khỏi tay rồi…” Harry nói.

“Ừ, thì thôi, nếu mấy bồ cứ muốn thầy chết,” Ron lầu bầu, nhồi cái gối của nó thành một hình thù thoải mái hơn.

“Dĩ nhiên tụi mình đâu có muốn thầy ấy chết.” Hermione nói, tỏ vẻ sửng sốt. “Thầy ấy chết thì thật là khủng khiếp, nhưng tụi mình phải thực tế chớ!”

Lần đầu tiên Harry hình dung ra thi thể thầy Mắt-Điên, tan tành như xác cụ Dumbledore đã từng bị, nhưng vẫn còn con mắt pháp thuật xoay tít trong hốc mắt. Nó cảm thấy một nỗi đau thấu ruột trộn lẫn một cơn tức cười quái dị.

“Bọn Tử Thần Thực Tử có lẽ đã dọn dẹp chiến trường sau đó, vì vậy mà không ai tìm được thi thể của thầy,” Ron nói một cách khôn ngoan.

“Ừ,” Harry nói. “Giống như ông Barty Crouch, bị biến thành một khúc xương và chôn trong mảnh vườn trước chòi của bác Hagrid. Có lẽ họ đã biến hình thầy Moody và nhồi bông thầy…”

“Đừng!” Hermione ré lên. Kinh ngạc, Harry quay lại nhìn vừa đúng lúc thấy cô bé òa khóc trên cuốn *Bảng Kí Hiệu Âm Tiết cho Người Niệm Chú.*

“Ôi, đừng,” Harry nói, loay hoay bò dậy khỏi cái giường xếp cũ kĩ của nó. “Hermione à, mình không có ý chọc giận bồ…”

Nhưng với một tiếng két ầm ĩ của cái khung giường rỉ sét, Ron bật ra khỏi giường, lao đến bên Hermione trước tiên. Choàng một cánh tay quanh Hermione, nó mò trong túi quần bò và móc ra một cái khăn tay ngó thấy ghê mà nó đã dùng để chùi bếp lò trước đó. Hấp ta hấp tấp, nó rút ra cây đũa phép, chĩa vào miếng giẻ lau ấy và nói, *“Tẩy!”*

Cây đũa phép rút gần hết vết dầu mỡ bầy hầy. Ra vẻ hơi tự mãn, Ron đưa cái khăn tay còn bốc khói thoang thoảng cho Hermione.

“Ôi… cám ơn, Ron… mình xin lỗi…” Cô bé hỉ mũi và nấc cụt. “Chẳng qua… khủng khiếp quá, phải không? Ngay… ngay sau cái chết của thầy Dumbledore… Chẳng hiểu sao, mình không… không bao giờ tưởng tượng nổi thầy Mắt-Điên lại chết, thầy trông kiên cường lắm.”

“Ừ, mình biết,” Ron nói, siết Hermione một cái. “Nhưng bồ có biết thầy sẽ nói với tụi mình điều gì không, nếu thầy có mặt ở đây?”

“Cảnh… cảnh giác không ngừng,” Hermione nói, chùi nước mắt.

“Đúng vậy,” Ron gật đầu nói. “Thầy sẽ bảo tụi mình hãy học tập từ chuyện đã xảy ra cho thầy. Và điều mình học được là chớ có tin tưởng vào thằng cha cà chớn hèn nhát Mundungus.”

Hermione bật cười rung cả người và chồm tới trước để nhặt lên hai cuốn sách nữa. Một giây sau, Ron đã phải giật phắt lại cánh tay đang choàng ôm vai Hermione: cô nàng đã làm rớt cuốn sách *Quái Thư về Quái Vật* lên chân Ron. Cuốn sách thoát ra được cái đai ràng bèn đớp một miếng chí tử lên mắt cá chân Ron.

"Mình xin lỗi! Mình xin lỗi!" Hermione kêu lên trong khi Harry giật mạnh cuốn sách ra khỏi chân Ron và cột chặt nó lại.

"Mà bồ định làm gì với mớ sách đó chứ?" Ron vừa hỏi vừa đi lại cà nhắc trở về giường.

"Chỉ cố chọn ra cuốn sách nào nên đem theo," Hermione nói, "Đọc trong lúc tụi mình đi tìm Trường Sinh Linh Giá."

"Ờ, tất nhiên," Ron nói, vỗ tay lên trán, "quên béng là tụi mình sẽ đi săn lùng Voldemort trong một cái thư viện lưu động."

"Hì hì," Hermione cười, ngó xuống cuốn *Bảng Kí Hiệu Âm Tiết cho Người Niệm Chú*... "Mình tự hỏi… liệu có khi nào cần dịch chữ Runes không? Biết đâu… mình nghĩ tụi mình nên đem nó theo, để yên tâm."

Cô bé thả cuốn sách lên đống bự hơn trong hai đống sách và lượm lên cuốn *Hogwarts, Một Lịch Sử.*

"Nghe mình nói nè," Harry nói.

Nó đã ngồi thẳng dậy. Ron và Hermione cùng nhìn nó với một thái độ kiểu vừa nhân nhượng vừa bất chấp.

"Mình biết hai bạn đã nói sau đám tang cụ Dumbledore là hai bạn muốn đi với mình," Harry bắt đầu.

“Nó bắt đầu đó,” Ron vừa nói với Hermione vừa đảo tròn hai con mắt.

“Thì tụi mình đã biết là nó sẽ nói mà,” cô bé thở dài, quay về với những cuốn sách. “Bồ biết không, mình nghĩ mình sẽ đem theo cuốn *Hogwarts, Một Lịch Sử*. Cho dù tụi mình không trở về nơi đó nữa, mình nghĩ mình sẽ cảm thấy không phải nếu không mang nó theo cùng…”

“Nghe đây!” Harry lại nói.

“Không, Harry, *bồ* nghe đây,” Hermione nói. “Tụi này sẽ cùng đi với bồ. Chuyện đó đã được quyết định cả mấy tháng trước - thực sự là cả nhiều năm trước.”

“Nhưng…”

“Thôi im đi,” Ron khuyên Harry.

“… hai bồ có chắc là đã suy nghĩ kĩ việc này chưa?” Harry vẫn cù nhây.

“Để coi,” Hermione nói, quăng phịch cuốn *Du Hành Cùng Người Khổng Lồ* lên đống sách vứt đi với vẻ mặt hầm hầm. “Mình đã chuẩn bị hành lý mấy ngày trời, cho nên tụi mình sẵn sàng ra đi trong tích tắc ngay khi được thông báo. Mà nói cho bồ biết, để được thế là đã phải thực hiện một số phép thuật khá vất vả, ấy là chưa nói đến việc chôm toàn bộ Đa Quả Dịch dự trữ của thầy Mắt-Điên ngay trước mũi má Ron.

“Mình cũng đã điều chỉnh trí nhớ của ba má mình để họ tin rằng họ thực sự tên là Wendell và Monica Wilkins, và tham vọng cả đời họ là di cư đến Úc, mà họ đã làm việc đó rồi. Ấy là để Voldemort khó dò ra tung tích và tra vấn họ về mình -

hay về bồ, bởi vì thiệt không may, mình đã kể cho ba má mình nghe hơi nhiều về bồ.

"Cứ cho là mình sống sót sau cuộc săn lùng Trường Sinh Linh Giá của tụi mình đi, lúc đó mình sẽ đi tìm ba má và giải bùa ếm đi. Nếu mình không… thì thôi, mình tin mình đã ếm đủ bùa để giữ cho ba má bình yên và vui vẻ. Ông Wendell và bà Monica Wilkins sẽ không biết là họ từng có một đứa con gái, vậy đó."

Đôi mắt của Hermione lại ràn rụa nước mắt. Ron lại phải vọt ra khỏi giường, choàng tay ôm vai cô bé một lần nữa, và cau mày nghiêm mặt nhìn Harry như thể trách mắng nó vì thiếu tế nhị. Harry không thể nghĩ ra điều gì để nói, đặc biệt về cái sự Ron dạy dỗ người khác tế nhị là rất ư bất thường.

"Mình… Hermione à, mình xin lỗi… mình đâu có…"

"… đâu có biết là mình và Ron đã ý thức hoàn toàn điều gì có thể xảy ra nếu tụi này cùng đi với bồ chứ gì? Có chứ, tụi này hiểu rõ chứ. Ron, bồ cho Harry coi cái tụi mình vừa làm xong đi."

"Không được, nó vừa mới ăn xong," Ron nói.

"Không sao đâu, Harry cần biết mà!"

"Ờ, cũng được, Harry, lại đây."

Lần thứ hai Ron thu hồi cánh tay đang ôm Hermione và lốc cốc đi tới cửa.

"Đi nào!"

"Chi vậy?" Harry vừa hỏi vừa đi theo Ron ra khỏi phòng

đến đầu cầu thang nhỏ xíu.

“Hạ xuống!” Ron lầm bầm, chĩa cây đũa phép lên trần nhà thâm thấp. Một cái cửa sập mở ra ngay bên trên đầu tụi nó và một cái thang thòng xuống tới chân tụi nó. Một âm thanh ghê rợn, nửa như rên, nửa như hớp, phát ra từ cái lỗ vuông, cùng với một mùi khó chịu như mùi cống lộ thiên.

“Có phải là con ma xó của bồ không?” Harry hỏi, nó vẫn chưa thực sự giáp mặt cái kẻ đôi khi làm gián đoạn sự tĩnh mịch hàng đêm.

“Ừ, nó đó,” Ron nói, trèo lên thang. “Lên đây ngó nó một cái.”

Harry theo Ron trèo mấy bậc thang ngắn để chui lên cái buồng sát mái bé tẹo. Đầu và vai nhô lên hẳn trong buồng rồi nó mới nhìn thấy con ma xó nằm cuộn tròn cách nó mấy bước, đang ngủ say trong ánh sáng lờ mờ, miệng há hốc.

“Nhưng nó… nó giống… bộ ma xó thường mặc đồ ngủ hả?”

“Không,” Ron nói. “Thường tụi nó cũng không có tóc đỏ hay cả đống mụn.”

Harry ngắm nghía con ma xó, hơi gơm gớm. Nó có hình dạng và kích thước của con người, và mặc cái mà, nhờ mắt Harry giờ đã quen với bóng tối nên đã nhận ra, rõ ràng là một bộ đồ ngủ đã cũ của Ron. Nó cũng biết chắc là ma xó thường thường hói và đầy nhớt, chứ không lắm tóc và mặt mũi chi chít những mụn nước viêm tấy.

“Nó là mình đó, hiểu không?”

“Không,” Harry nói. “Mình không hiểu.”

“Trở về phòng mình sẽ giải thích, cái mùi này sắp giết mình rồi,” Ron nói. Tụi nó trèo xuống thang, Ron trả cái thang lên trần nhà, rồi đến ngồi bên Hermione. Cô bé vẫn còn đang lựa sách.

“Khi tụi mình ra đi, con ma xó sẽ xuống đây sống trong căn phòng của mình.” Ron nói. “Mình tin nó thực sự trông mong đến lúc đó… Ừ, cũng khó nói thế được, vì nó chẳng biết gì khác hơn là rên rỉ và sụt sịt mũi dài lòng thòng… nhưng nó gật đầu lia lịa khi mình nói tới chuyện đó. Đại khái nó sẽ là mình đang mắc bệnh trái rạ. Hay hén?”

Harry chỉ bày tỏ được sự bối rối của nó.

“Hay chứ!” Ron nói, thất vọng khi Harry không quán triệt được sự lỗi lạc của cái kế hoạch đó. “Như vậy nè, khi ba đứa tụi mình không đến trường Hogwarts nhập học lại, mọi người sẽ nghĩ là Hermione và mình ắt là đi cùng bồ, đúng không? Điều đó có nghĩa là bọn Tử Thần Thực Tử sẽ đi thẳng tới gia đình tụi này để coi chúng có thể moi được tin tức về chỗ ở của bồ không.”

“Nhưng lúc đó hy vọng nhìn có vẻ như mình đã đi xa với ba má mình; dạo này nhiều phù thủy gốc Muggle bàn tính chuyện đi trốn lắm,” Hermione nói.

“Tụi mình không thể đem cả nhà mình đi trốn, coi bộ đáng nghi lắm, với lại mọi người không thể bỏ hết công ăn việc làm được,” Ron nói. “Vì vậy tụi mình bịa ra chuyện mình bị bệnh trái rạ nặng, đó là lí do mình không thể trở lại trường. Nếu có ai đó đến kiểm tra, ba hay má đều có thể chỉ cho họ thấy con

ma xó trên giường của mình, mặt đầy mụn mủ. Bệnh trái rạ lây dữ lắm, cho nên họ không muốn tới gần nó đâu. Nó không thể nói năng gì cũng không sao, bởi vì hiển nhiên người ta không thể nói nữa một khi nấm đã lan tới lưỡi gà."

"Ba má bồ cũng tham gia kế hoạch này hả?" Harry hỏi.

"Ba thì có. Ba giúp anh Fred và anh George biến hình con ma xó. Má thì… chèn ơi, bồ đã thấy má ra sao rồi. Má sẽ không chấp nhận chuyện tụi mình ra đi cho đến khi tụi mình ra đi hẳn."

Trong phòng im lặng, chỉ vang lên tiếng ạch đụi nho nhỏ vì Hermione tiếp tục liệng sách vào đống này hoặc đống kia. Ron ngồi nhìn Hermione, và Harry nhìn hết đứa này đến đứa kia, không thể nói được gì cả. Những biện pháp hai đứa dùng để bảo vệ gia đình tụi nó khiến Harry hiểu ra, rằng hai đứa thực sự sẽ đi cùng với nó và tụi nó biết chính xác việc đó sẽ nguy hiểm như thế nào. Harry muốn nói với hai đứa rằng điều đó có ý nghĩa như thế nào đối với nó, nhưng lại không tìm được lời lẽ đủ tầm cỡ để diễn tả.

Xuyên qua màn im lặng, từ dưới bốn tầng lầu vọng lên âm thanh đã bị hãm bớt của bà Weasley đang quát mắng.

"Chắc Ginny để sót một chấm bụi trên vành khăn ăn thổ tả," Ron nói. "Mình không hiểu được tại sao gia đình Delacour phải đến đây trước ngày cưới những hai ngày."

"Em gái chị Fleur sẽ là phù dâu, cô bé phải tới đây sớm để tổng dợt, và cô ta còn quá bé không thể tự đến đây một mình." Hermione nói, trong khi còn nghiền ngẫm mãi không quyết định được về cuốn *Đoạn Tuyệt Nữ Thần Báo Tử.*

“Điệu này khách khứa sẽ chẳng giúp má bớt căng thẳng đâu,” Ron nói.

“Điều mà tụi mình thực sự cần quyết định,” Hermione nói, quăng cuốn *Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Vệ* vô thùng rác và không cần liếc qua lần thứ hai và cầm lên cuốn *Đánh Giá Nền Giáo Dục Pháp Thuật ở Châu Âu,* “là đi đâu sau khi tụi mình rời khỏi nơi đây. Mình biết bồ nói bồ muốn đi đến thung lũng Godric trước tiên, Harry à, và mình hiểu tại sao, nhưng… ừ… tụi mình có nên coi Trường Sinh Linh Giá là ưu tiên hàng đầu không?”

“Nếu tụi mình biết được bất kỳ Trường Sinh Linh Giá nào ở đâu thì mình đồng ý với bồ,” Harry nói, nó không tin là Hermione thực sự hiểu được nỗi khao khát quay về Thung lũng Godric của nó. Mồ mả ba má nó chỉ là một phần: nó có một cảm giác rõ rệt dù không giải thích được, rằng nơi chốn ấy đang nắm giữ một giải pháp cho nó. Có thể đơn giản vì đó là nơi nó đã sống sót bất chấp Lời nguyền Giết chóc của Voldemort; và giờ đây, khi đang phải đối đầu với thách thức lặp lại kỳ tích đó, Harry bị lôi kéo về nơi kỳ tích đó đã xảy ra, muốn hiểu thấu.

“Bồ không nghĩ là có khả năng Voldemort đang canh chừng Thung lũng Godric à?” Hermione hỏi. “Hắn có thể chờ bồ trở lại đó thăm viếng mồ mả ba má bồ một khi bồ tự do muốn đi đâu thì đi?”

Điều này Harry chưa từng nghĩ tới. Trong khi nó đang cố gắng tìm cách biện bạch thì Ron cất lời, rõ ràng là đang theo đuổi một hướng suy nghĩ của riêng mình.

“Cái tay R.A.B này,” nó nói. “mấy bồ biết chứ, cái tay đã ăn cắp cái mặt dây chuyền thật đó?”

Hermione gật đầu

“Ổng nói trong cái thư ngắn là ổng sẽ hủy nó, phải không?”

Harry kéo cái ba lô về phía nó và lấy cái Trường Sinh Linh Giá giả ra, bên trong bức thư ngắn của R.A.B vẫn còn xếp kỹ.

“*Ta đã lấy cắp Trường Sinh Linh Giá thật và dự định sẽ phá hủy nó ngay khi có thể*,” Harry đọc lớn.

“Vậy, nếu ông ấy đã hủy nó đi rồi thì sao?” Ron hỏi.

“… hoặc *bà ấy,”* Hermione chen vô.

“Dẫu ai đi nữa,” Ron nói, “thì tụi mình cũng bớt được một việc phải làm!”

“Ừ, nhưng tụi mình vẫn cứ phải thử và dò la ra cái mặt dây chuyền thật, đúng không?” Hermione nói, “để coi nó bị hủy thật không.”

“Và một khi tụi mình tìm được nó rồi, làm cách nào bồ hủy được một cái Trường Sinh Linh Giá?” Ron hỏi.

“Ừ,” Hermione nói. “mình đang nghiên cứu chuyện đó.”

“Làm cách nào?” Harry hỏi. “Mình không nghĩ là có bất kỳ cuốn sách nào về Trường Sinh Linh Giá ở thư viện.”

“Không có thiệt,” Hermione nói, cô bé ửng hồng. “thầy Dumbledore đã cho dẹp hết chúng, nhưng thầy… thầy không hủy chúng đi.”

Ron ngồi thẳng dậy, mắt mở thao láo.

“Bồ xoay sở cách quỷ gì mà rớ được tay vô mấy cuốn sách về Trường Sinh Linh Giá vậy?”

“Đâu… đâu có ăn cắp gì đâu!” Hermione nói, khẩn khoản nhìn từ Ron đến Harry. “Chúng vẫn là sách của thư viện, cho dù thầy Dumbledore đã cho dẹp chúng khỏi kệ sách. Với lại, nếu thầy thực sự không muốn cho bất cứ ai đọc chúng, mình tin chắc thầy đã gây nhiều khó khăn hơn cho việc…”

“Nói thẳng ra đi!” Ron ngắt.

“À… dễ thôi,”Hermione nói nhỏ. “Mình chỉ cần Niệm chú Triệu tập. Mấy bồ biết đấy… *Lại đây.* Và… sách bay vèo từ cửa sổ văn phòng của thầy Dumbledore vào thẳng ký túc xá nữ.”

“Nhưng bồ làm chuyện này hồi nào?” Harry hỏi, nhìn Hermione đầy vẻ ngưỡng mộ pha lẫn ngờ vực.

“Ngay sau đám tang cụ… thầy Dumbledore,” Hermione nói, giọng nhỏ hơn nữa. “Ngay sau khi tụi mình đồng ý là sẽ bỏ trường để tìm các Trường Sinh Linh Giá. Khi mình đi trở lên lầu để lấy đồ đạc… đột nhiên mình nghĩ là tụi mình càng biết nhiều về những Trường Sinh Linh Giá đó thì càng thuận lợi hơn… và chỉ có một mình mình ở đó… cho nên mình thử… và làm được luôn. Những cuốn sách bay thẳng vào cửa sổ mở và mình… mình gói ghém chúng lại.”

Cô bé nuốt nước miếng và bỗng nhiên nói giọng năn nỉ. “Mình tin là thầy Dumbledore sẽ không giận, đâu có phải tụi mình sẽ dùng thông tin trong sách để chế tạo Trường Sinh Linh Giá đâu?”

“Bồ có thể nghe ý kiến của tụi này không?” Ron nói. “Mà thôi, mấy cuốn sách đó đâu rồi?”

Hermione lục lọi một lát rồi rút từ đống sách ra một bộ kếch xù, được cột chặt bằng dây da đen đã ngả màu. Cô nàng tỏ ra buồn nôn một tí và cầm nó bằng mấy ngón tay như thể đó là cái gì vừa mới chết.

“Đây là bộ sách có hướng dẫn rõ ràng về cách tạo ra một Trường Sinh Linh Giá. *Những Bí Mật Của Nghệ thuật Hắc ám* - một cuốn sách khủng khiếp, thực sự ghê tởm, đầy những pháp thuật ác độc. Mình thắc mắc thầy Dumbledore đã dẹp nó khỏi kệ sách từ lúc nào… nếu mãi đến khi thành hiệu trưởng thầy mới dẹp nó đi thì mình dám cá là Voldemort đã học được tất cả mọi hướng dẫn mà hắn cần có trong cuốn sách này.”

“Vậy tại sao hắn phải hỏi thầy Slughorn cách chế tạo Trường Sinh Linh Giá nếu hắn đã đọc cuốn sách?”

“Hắn chỉ lân la bên thầy Slughorn để tìm hiểu xem việc gì sẽ xảy ra khi người ta xẻ hồn mình thành bảy mảnh,” Harry nói. “Thầy Dumbledore tin chắc là khi Riddle đến gặp thầy Slughorn về Trường Sinh Linh Giá thì hắn đã biết cách chế tạo rồi. Mình nghĩ bồ đúng, Hermione à, rất có thể hắn đã lấy thông tin từ cuốn sách.”

“Và mình càng đọc về những Trường Sinh Linh Giá,” Hermione nói, “thì có vẻ chúng càng khủng khiếp, và mình khó tin rằng hắn đã thực sự tạo ra được những sáu cái. Trong cuốn sách này có cảnh cáo là việc xé linh hồn mình ra sẽ khiến cho phần hồn còn lại bất ổn như thế nào, và ấy là chỉ mới tạo một Trường Sinh Linh Giá thôi đấy.”

Harry nhớ điều mà thầy Dumbledore nói về việc Voldemort đã vượt xa sự "tàn ác thông thường".

"Không có cách nào để nhập hồn lại sao?" Ron hỏi.

"Có chứ," Hermione nói kèm một nụ cười gượng gạo, "nhưng sẽ đau đớn quằn quại."

"Tại sao? Mà làm cách nào?" Harry hỏi.

"Sám hối," Hermione nói. "Người ta phải thực sự cảm nhận được điều mình đã làm. Có một chú thích. Rất có thể nỗi đau đớn đó sẽ hủy diệt người sám hối. Mình thấy Voldemort không đời nào thử làm chuyện đó, mấy bồ có nghĩ vậy không?"

"Không," Ron nói, trước khi Harry có thể trả lời. "Vậy trong sách đó có nói cách phá hủy Trường Sinh Linh Giá không?"

"Có," Hermione nói, lúc này cô nàng đang lật những trang giấy mỏng manh như thể xem xét một bộ lòng thúi nát. "Bởi vì nó cảnh cáo các pháp sư Hắc ám phải mạnh như thế nào mới ếm được bùa lên chúng. Qua tất cả những gì mình đọc, điều mà Harry đã làm với quyển nhật ký của Riddle là một trong những cách cực kỳ đơn giản để phá hủy một Trường Sinh Linh Giá."

"Cái gì, đâm nó bằng một cái năng mãng xà à?" Harry hỏi.

"Ái chà, may quá, tụi mình có cả đống nanh mãng xà dự trữ," Ron nói. "Mình đang thắc mắc không biết tụi mình sẽ làm gì với chúng đây."

"Không nhất thiết phải là nanh mãng xà," Hermione kiên nhẫn nói. "Chỉ cần là cái gì đó có tính chất hủy diệt ghê gớm

đến nỗi Trường Sinh Linh Giá không thể tự cứu chữa được. Nọc độc mãng xà chỉ có một chất giải độc, mà lại cực kỳ hiếm…"

"… nước mắt Phượng Hoàng," Harry gật đầu nói.

"Đúng vậy," Hermione nói. "Vấn đề của tụi mình là có quá ít những vật liệu có tính hủy diệt như nọc độc mãng xà, và chúng đều quá nguy hiểm không thể mang theo bên mình được. Nhưng đó là vấn đề mà tụi mình phải giải quyết, vì xé nát, đập bể, hay nghiến vụn một Trường Sinh Linh Giá không được tích sự gì. Mình phải đặt nó ra ngoài khả năng cứu chữa bằng phép thuật."

"Nhưng ngay cả nếu mình phá tan nát cái vật chứa linh hồn đó," Ron nói, "thì tại sao mảnh linh hồn ở trong vật đó lại không bỏ đi mà sống trong một vật khác?"

"Bởi vì Trường Sinh Linh Giá là một thứ trái ngược hoàn toàn với con người."

Nhận thấy cả Harry và Ron đều có vẻ bối rối hết sức, Hermione vội nói tiếp, "Như vầy nhé, nếu bây giờ mình cầm lên một thanh gươm, đây Ron, và đâm xuyên gươm qua người bồ, thì cũng chẳng làm tổn hại gì đến linh hồn của bồ."

"Thực là một niềm an ủi cho mình đấy, chắc chắn," Ron nói làm Harry bật cười.

"Thiệt như vậy ấy chứ! Nhưng điều mình muốn nói là cho dù thân thể của bồ có bị gì đi nữa thì linh hồn của bồ vẫn còn đó, nguyên si," Hermione nói. "Nhưng đối với Trường Sinh Linh Giá thì ngược lại hoàn toàn. Mảnh linh hồn bên trong

phụ thuộc vào vật chứa nó, vào cái thân xác được ếm bùa của nó để sống sót, không thì nó không thể tồn tại."

"Cuốn nhật ký coi như là đã chết khi mình đâm nó," Harry nói, nhớ lại mực đã tuôn ra như máu từ những trang sách bị đâm lủng, và tiếng gào thét của mảnh linh hồn Voldemort khi tan biến.

"Và một khi cuốn nhật ký được phá hủy đúng cách, mảnh linh hồn kẹt trong đó không thể tồn tại nữa, Ginny đã cố vứt bỏ cuốn nhật ký trước khi bồ hủy nó, cô bé đã liệng nó vô bồn cầu xả nước cho nó trôi đi, nhưng rõ ràng là nó vẫn trở lại, xịn như mới."

"Khoan đã," Ron nói, cau mày lại. "Một mảnh linh hồn trong cuốn nhật ký đó đã ám ảnh Ginny, đúng không? Nó làm thế bằng cách nào?"

"Khi vật chứa Pháp thuật vẫn còn nguyên vẹn, mảnh linh hồn bên trong có thể nhập vào hay xuất ra khỏi người nào đó nếu người đó quá gần gũi vật đó. Mình không có ý nói là cầm nó quá lâu, đây không ăn nhằm đến chuyện đụng chạm nó," Hermione nói thêm trước khi Ron có thể mở miệng. "Ý mình nói đến sự gần gũi về tình cảm. Ginny đã trút hết nỗi lòng mình vào cuốn nhật ký đó, tự làm cho chính mình trở nên cực kỳ yếu đuối. Người nào quá thích hay quá lệ thuộc vào Trường Sinh Linh Giá thì người đó sẽ gặp rắc rối."

"Mình thắc mắc thầy Dumbledore đã hủy chiếc nhẫn như thế nào?" Harry nói. "Tại sao mình lại không hỏi thầy nhỉ? Mình chưa bao giờ thực sự…"

Giọng nói của nó lạc đi: nó đang nghĩ về tất cả những điều

lẽ ra nó nên hỏi thầy Dumbledore, và vì thầy hiệu trưởng đã mất rồi, nên nó đang nghĩ vì sao nó lại lãng phí quá nhiều cơ hội khi thầy còn sống, để tìm ra nhiều hơn… để tìm ra mọi thứ…

Sự im lặng bỗng tan tành khi cửa phòng ngủ bỗng bật mở tung bằng một cú tông phá đến rung tường. Hermione hét lên và làm rớt cuốn *Bí Mật Của Nghệ thuật Hắc ám;* con mèo Crookshanks xẹt ngay xuống gầm giường, trượt trên một tấm giấy gói kẹo Nhái sôcôla, đập luôn đầu vào bức tường đối diện; và Harry theo bản năng mò kiếm ngay cây đũa phép của mình trước khi nhận ra nó đang ngước nhìn bà Weasley, tóc bà rối bù xù và mặt bà méo đi vì tức giận.

"Tôi rất tiếc phải giải tán cuộc họp mặt thân ái nho nhỏ này," bà nói giọng run run, "Tôi biết là tất cả các anh chị cần nghỉ ngơi… nhưng quà cưới còn chất đống trong phòng tôi giờ cần phải sắp xếp, mà tôi lại cứ có cảm tưởng là các anh chị đã đồng ý giúp đỡ rồi chớ."

"Dạ, đúng," Hermione nói, có vẻ khiếp đảm khi đứng bật lên khiến đống sách văng tứ tung. "Tụi con sẽ… tụi con xin lỗi…"

Quăng cho Harry và Ron một ánh nhìn đau khổ, Hermione vội vã đi theo bà Weasley ra khỏi phòng.

"Y như thân phận gia tinh," Ron lầm bầm than thở, vẫn còn xoa xoa cái trán khi nó và Harry đi theo sau. "Chỉ thiếu niềm đam mê nghề nghiệp. Cái đám cưới này càng xong sớm thì càng vui hơn."

"Ừ," Harry nói, "lúc đó tụi mình không còn chuyện gì

ngoài chuyện đi tìm những Trường Sinh Linh Giá… Sẽ giống như đi nghỉ lễ hén?”

Ron phá ra cười nhưng nhìn thấy đống quà cưới vĩ đại đang chờ tụi nó trong phòng bà Weasley, nó lập tức nín luôn.

Gia đình Delacour đến vào lúc mười một giờ sáng hôm sau. Harry, Ron, Hermione và cả Ginny đều cảm thấy khó chịu với gia đình Delacour lúc này; và với một thái độ khiếm nhã, Ron đi thình thịch lên cầu thang để thay vớ cho đúng đôi, còn Harry cố gắng vuốt cho tóc nằm ẹp xuống. Và khi tất cả mọi người đều được coi là đủ thanh nhã, họ kéo cả đám ra sân sau đầy nắng để chờ khách đến.

Harry chưa bao giờ thấy sân sau chỉn chu sạch sẽ như vậy. Mấy cái vạc rỉ sét và mấy cái giày ống Wellington thường lăn lóc bên những bậc thềm dẫn lên cửa sau đã biến mất, thay vào đó là hai bụi Bông Phe Phẩy mới toe trong hai cái chậu bự đứng hai bên cánh cửa; mặc dù không có gió thoảng, lá vẫn uể oải ve vẩy tạo nên hiệu quả tạo sóng lăn tăn hấp dẫn. Gà qué đã được nhốt lại, sân được quét dọn, và khu vườn bên cạnh đã được tỉa cành, nhổ cỏ, nhìn chung rất bảnh bao, mặc dù Harry, kẻ vốn thích tình trạng cây cối mọc um tùm, thì nghĩ rằng cảnh vườn có hơi hoang vu khi không còn bè lũ những con quỷ lùn tí tởn như thường lệ.

Nó không nắm được có bao nhiêu bùa phép an ninh đã được cả Hội Phượng Hoàng lẫn Bộ Pháp Thuật ếm lên Hang Sóc, nó chỉ có thể biết là không ai còn có thể dùng pháp thuật đi thẳng đến nơi này nữa. Vì vậy ông Weasley phải đi đón gia đình Delacour tuốt ở trên đỉnh của một ngọn đồi gần đó, nơi

gia đình Delacour đến bằng Khóa Cảng. Âm thanh đầu tiên báo hiệu họ đến là tiếng cười khanh khách cao vút một cách khác thường, hóa ra xuất phát từ ông Weasley, khi ông xuất hiện ở cổng ngay sau đó, khuân vác hành lý đùm đề, đi sau là một người đàn bà tóc vàng xinh đẹp mặc áo đầm dài nhiều lớp màu xanh biếc; bà này chỉ có thể là má của Fleur.

"Ma-măn!" Fleur bật khóc, ào tới trước ôm chầm lấy bà khách. "Pa-pa!"

Me xừ Delacour còn lâu mới bằng được vẻ quyến rũ của vợ; ổng lùn hơn vợ một cái đầu, và cực kỳ béo tròn, với một chùm râu đen nho nhỏ và nhọn hoắt. Tuy nhiên trông ông ta hiền hậu và tử tế. Nhón lên về phía bà Weasley đứng trên đôi giày cao gót, ông khách hôn lên mỗi bên má bà Weasley hai lần, để lại cho bà chút xôn xao bối rối.

"Quý zị đã chịu quá nhiều phiền toái," ông nói giọng thâm trầm. *"Cháu Fleur nói với chúng tôi là quý zị đã chuẩn bị rất chu đáo."*

"Ôi, chẳng có chi, có chi đâu!" Bà Weasley uốn lưỡi, "Không có phiền toái chi cả!"

Ron xả cảm xúc của mình bằng cách nhắm vào một con quỷ lùn và đá cho nó một cái đích đáng, con quỷ lùn ấy đã thò đầu ra từ phía sau một trong hai bụi Bông Phe Phẩy.

"Thưa bà!" Me xừ Delacour nói, vẫn còn cầm bàn tay bà Weasley trong hai bàn tay béo múp của ông ta mà tươi cười. "Chúng tôi vô cùng vinh hạnh trước việc hợp nhất sắp tới của hai gia đình chúng ta! Cho phép tôi được giới thiệu vợ tôi, Apolline."

Bà Delacour lướt tới trước và cúi khòm người xuống cũng để hôn bà Weasley.

“Hân hạnh,” bà ta nói. “Chồng của bà đã kể cho chúng tôi nghe những câu chuyện thật là thú vị.”

Ông Weasley phát cười lên như điên; bà Weasley ném cho ông chồng một cái nhìn có tác dụng cho ông nín ngay lập tức và lấy lại được vẻ mặt đứng đắn như bên giường bệnh của một người bạn thân.

“Và dĩ nhiên, quý zị đã thấy cô con gái bé bỏng của chúng tôi, Gabrielle!” Me xừ Delacour nói. Gabrielle là Fleur nho nhỏ; mười một tuổi, tóc dài tới eo vàng óng ánh, cô bé nở nụ cười tươi tắn chào bà Weasley và ôm bà một cái, rồi ném cho Harry một ánh mắt nồng nàn, đôi mi chơm chớp. Ginny đằng hắng om sòm.

“Thôi, mời vào, mời,” bà Weasley hớn hở nói, dẫn gia đình Delacour vô trong nhà, luôn miệng nói những “ấy đừng!” và “xin mời đi trước” và “Không có chi”.

Gia đình Delacour chẳng mấy chốc đã lộ ra là những người khách dễ thương ưa giúp đỡ. Họ hài lòng với mọi thứ và sẵn lòng giúp chuẩn bị cho hôn lễ. Me xừ Delacour phát biểu rằng mọi thứ, từ kế hoạch xếp chỗ ngồi cho khách đến giày của cô dâu là “Mê hồn!” Ma đàm Delacour đạt thành tích nhiều nhất trong lãnh vực bùa phép nội trợ và bà đã lau sạch cái bếp lò thật đúng cách trong nháy mắt; Gabrielle lẽo đẽo theo chị, tìm cách giúp đỡ bằng mọi cách mà cô bé có thể làm được và nói chuyện líu lo bằng tiếng Pháp.

Tuy nhiên, Hang Sóc vốn không được xây cất cho quá

nhiều người ở. Ông bà Weasley giờ đây ngủ trong phòng khách, sau khi đã gạt đi sự phản đối của ma đàm và me xừ Delacour, và khăng khăng bắt khách nhận phòng của mình. Gabrielle ngủ với chị trong căn phòng cũ của Percy, và khi anh Charlie từ Romania về để làm phù rể, anh sẽ ở chung phòng với anh Bill. Hầu như không còn cơ hội để tụ tập bàn bạc kế hoạch nữa, và trong nỗi tuyệt vọng đó, Harry, Ron và Hermione bèn xung phong đi cho gà ăn chỉ để thoát khỏi căn nhà quá ư đông đúc.

"Rồi má vẫn không để tụi mình yên đâu!" Ron càu nhàu và cố gắng lần thứ hai của tụi nó để gặp nhau trong sân lại bị thất bại vì sự xuất hiện của bà Weasley, đang bưng một cái giỏ tổ bố quần áo vừa giặt xong.

"A, hay quá, các con đã cho gà ăn xong," bà vừa gọi vừa đi tới gần tụi nó. "Chúng ta nên nhốt chúng lại trước khi thợ đến dựng rạp cưới vào ngày mai…" Bà giải thích, dừng bước để dựa vào cái chuồng gà. Bà có vẻ kiệt sức. "Lều rạp pháp thuật Millamant… hãng này làm ăn được lắm. Bill sẽ canh chừng họ… khi họ ở đây, con nên ở trong nhà, Harry à. Bác phải thừa nhận là có tất cả đám bùa chú này vây quanh thì tổ chức một đám cưới đâm rất phức tạp."

"Con xin lỗi," Harry khiêm tốn nói.

"Ôi, đừng có ngớ ngẩn, con à," bà Weasley nói ngay. "Bác không hề có ý… Ờ mà, sự an toàn của con quan trọng hơn rất nhiều. Thật ra, mấy hôm nay bác vẫn tính hỏi con muốn tổ chức sinh nhật như thế nào, Harry à. Nói cho cùng, mười bảy tuổi, đó là một ngày quan trọng…"

“Con không muốn ồn ào phiền phức,” Harry nói nhanh, nhìn thấy trước vụ này sẽ tăng thêm căng thẳng cho tụi nó. “Bác Weasley à, thiệt tình, một bữa cơm bình thường là được… nhằm ngày trước ngày đám cưới…”

“Ôi, được, nếu con muốn vậy, cưng à. Bác có nên mời chú Remus và cô Tonks không? Và bác Hagrid nữa nhé?”

“Vậy là tuyệt vời,” Harry nói, “nhưng xin bác đừng mất công phiền phức quá.”

“Không có chi, không có chi… không phiền phức gì hết á…”

Bà nhìn nó, một cái nhìn lâu, dò xét, rồi mỉm cười buồn bã, xong đứng thẳng lên và bước đi. Harry nhìn theo khi bà vẫy cây đũa phép gần chỗ phơi đồ, quần áo ướt bay lên không trung và tự giăng lên dây, và bỗng dưng nó cảm thấy một đợt sóng ăn năn hối tiếc về những phiền phức và đau buồn mà nó đem đến.

7

DI CHÚC CỦA CỤ ALBUS DUMBLEDORE

Nó đang đi dọc theo một con đường núi trong ánh bình minh màu xanh dịu mát. Xa xa bên dưới, phủ trong sương mù, lờ mờ hình ảnh một thị trấn nhỏ. Người đàn ông nó đang tìm có ở dưới đó không, người đàn ông nó cần ghê gớm đến nỗi nó không thể nghĩ đến chút gì khác, người đàn ông nắm lời giải - lời giải cho vấn đề của nó…

"Ê, tỉnh dậy."

Harry mở mắt ra. Nó lại đang nằm trên cái giường xếp trong căn phòng sát mái dơ hầy của Ron. Mặt trời vẫn chưa mọc và căn phòng vẫn còn tối nhờ nhờ. Con cú Pigwidgeon còn ngủ, đầu vùi dưới cánh. Cái thẹo trên trán Harry đang nhói đau.

"Bồ mớ trong lúc ngủ."

"Mình mớ à?"

"Ừ. 'Gregorovitch'. Bồ cứ nói hoài 'Gregorovitch'."

Harry không đeo kính, gương mặt Ron hiện ra hơi nhòe.

“Gregorovitch là ai?”

“Làm sao mình biết? Bồ là người nói ra cái tên đó mà.”

Harry chà xát cái thẹo trên trán, suy nghĩ. Nó có một ý nghĩ mơ hồ là nó đã từng nghe cái tên đó trước đây, nhưng nó không thể nghĩ ra là ở đâu.

“Mình nghĩ Voldemort đang tìm kiếm hắn.”

“Khốn khổ cho hắn,” Ron sốt sắng nói.

Harry ngồi dậy, vẫn chà xát cái thẹo, giờ nó đã hoàn toàn tỉnh ngủ. Nó cố gắng nhớ chính xác đường nét của ngôi làng nhỏ được ấp ủ trong một thung lũng sâu.

“Mình nghĩ hắn đã ra nước ngoài.”

“Ai, Gregorovitch hả?”

“Voldemort. Mình nghĩ hắn đang ở đâu đó nước ngoài, tìm kiếm Gregorovitch. Chỗ đó trông không giống bất cứ nơi nào trên nước Anh.”

“Bồ cho là bồ lại nhìn thấu óc hắn một lần nữa à?”

Giọng Ron có vẻ lo lắng.

“Bồ làm ơn đừng nói lại với Hermione,” Harry nói. “Dù nó vẫn mong biết bao mình đừng nhìn thấy những thứ đó trong giấc ngủ nữa, nhưng…”

Nó đăm đăm nhìn cái lồng con Pigwidgeon, nghĩ ngợi… “Tại sao cái tên Gregorovitch nghe quen quen?”

“Mình nghĩ,” nó nói chậm rãi, “ắt có dính dáng tới Quidditch. Có mối liên quan, nhưng mình không thể… mình không thể nghĩ ra nó là cái gì.”

“Quidditch hả?” Ron nói. “Hay là bồ đang nghĩ đến Gorgovitch?”

“Ai?”

“Dragomir Gorgovitch, Truy thủ, được chuyển qua đội Chudley Cannons với một khoản tiền kỷ lục cách đây hai năm. Người nắm kỷ lục về bật bóng Quaffle trong một mùa.”

“Không,” Harry nói. “Mình chắc chắn không nghĩ tới Gorgovitch.”

“Mình cũng cố gắng không nghĩ tới nữa,” Ron nói. “Thôi, đằng nào thì cũng chúc mừng sinh nhật bồ.”

“A! Đúng rồi! Mình quên béng đi! Mình đã tròn mười bảy tuổi!”

Harry chộp cây đũa phép nằm bên cạnh cái giường xếp, chĩa vào cái bàn bừa bộn mà nó đã đặt cặp kiếng của nó lên, và hô: “Lại đây Mắt kiếng!” Mặc dù cặp kiếng chỉ cách nó một bước chân, vẫn có điều gì đó khiến Harry cực kỳ thỏa mãn khi được thấy cặp kiếng bay vèo về phía nó, cho đến khi chúng chọc thẳng vô mắt nó.

“Tuyệt!” Ron cười hô hố.

Khoái vì được gỡ bỏ bùa Dấu Hiện, Harry làm phép thảy đồ đạc của Ron bay khắp phòng, khiến con Pigwidgeon thức giấc và vỗ cách bồn chồn bay loạn trong lồng. Harry cũng thử cột dây đôi giày của nó bằng phép thuật (sinh ra cái nút thắt khiến nó mất một lúc lâu mới cởi ra được bằng tay), và chỉ để vui mà thôi, nó đổi những chiếc áo choàng màu cam trên tấm bích chương đội Chudley Cannons của Ron ra màu xanh lam

sáng.

“Nhưng mình sẽ kéo khóa quần của bồ bằng tay thôi,” Ron khuyên Harry rồi khúc khích cười khi thấy Harry phải kiểm tra ngay tức thì. “Quà cho bồ đây. Mở tại đây, cái này không nên để cho má thấy.”

“Một cuốn sách à?” Harry nói khi cầm cái gói hình chữ nhật. “Hơi khác với truyền thống một chút hả?”

“Cuốn này không phải loại sách lèng èng bồ có đâu,” Ron nói. “Vàng ròng đó: *Mười Hai Cách Khỏi-Lo-Thất-Bại Để Bỏ Bùa Các Nàng Phù Thủy.* Giải thích mọi thứ người ta cần biết về con gái. Giá mà mình có cuốn sách này hồi năm ngoái thì mình đã biết tỏng cách bỏ rơi Lavender và mình sẽ biết cách làm lành với… Ừm, anh Fred và George có cho mình một cuốn, và mình đã học được khá nhiều. Bồ sẽ ngạc nhiên cho mà coi, cũng không phải chỉ toàn xài đũa phép đâu.”

Khi hai đứa vô nhà bếp, tụi nó thấy một đống quà đang nằm chờ trên bàn. Anh Bill và me xừ Delacour đang ăn nốt bữa điểm tâm, trong khi bà Weasley đứng chuyện vãn với họ bên cái chảo.

“Bác Arthur bảo bác chúc mừng sinh nhật thứ mười bảy của con, Harry à,” bà Weasley nói, tươi cười với nó. “Bác trai phải đi làm sớm, nhưng bác ấy sẽ trở về vào bữa ăn tối. Quà của hai bác cho con nằm trên cùng đó.”

Harry ngồi xuống, cầm cái gói vuông vức mà bà Weasley chỉ, và mở ra. Bên trong là một cái đồng hồ rất giống cái mà ông bà Weasley đã tặng cho Ron nhân sinh nhật thứ mười bảy của nó; một cái đồng hồ vàng có những ngôi sao xoay vòng

trên mặt thay vì mấy cây kim.

"Theo truyền thống người ta tặng cho pháp sư đến tuổi trưởng thành một cái đồng hồ đeo tay," đứng bên cạnh cái nồi, bà Weasley nhìn nó áy náy. "Bác e là cái đó không được mới như cái của Ron, nó thực ra là của em bác là Fabian, mà cậu này thì không được cẩn thận cho lắm với đồ đạc của mình, nó hơi bị mẻ một chút xíu ở mặt sau, nhưng…"

Những lời nói còn lại của bà bị rớt mất; Harry đã đứng dậy và ôm ghì lấy bà. Nó cố gởi trong cái ôm thân thiết này những điều không nói ra lời và có lẽ bà đã hiểu được, bởi vì bà vụng về vỗ nhè nhẹ lên má nó khi nó buông bà ra, rồi bà vẫy nhẹ cây đũa phép của bà một cách hơi ngẫu hứng, khiến cho nửa tá miếng thịt muối văng ra khỏi chảo rớt xuống sàn.

"Chúc mừng sinh nhật, Harry!" Hermione nói, vội vã đi vào nhà bếp và đặt món quá của cô bé lên chóp đống quà. "Không có gì nhiều, nhưng mình hy vọng bồ sẽ thích. Bồ tặng Harry cái gì?" Cô bé hỏi Ron, anh chàng này làm như không nghe.

"Vậy, mau lên, mở quà của Hermione!" Ron nói.

Hermione mua cho Harry một Cái kính Mách lẻo mới toanh. Những gói quà khác : một con dạo cạo có phép, quà tặng của anh Bill và chị Fleur *("À phải, cái này sẽ zúp cháu cạo râu êm ái nhất trừn đừi."* Me xừ Delacour cam đoan với Harry, *"nhưng cháu phải nói rõ zới nó cháu muốn gì... nếu không cháu sẽ thấy mình hưi bị ít râu tóc hưn mong muốn…"),* sôcôla là quà của ông bà Delacour, và một cái hộp bự chảng những món hàng mới nhất của tiệm Phù Thỉ Wỉ Wái do Fred

và George tặng.

Harry, Ron và Hermione không nấn ná lâu lắc ở bàn ăn, bởi vì ma đàm Delacour, Fleur và Gabrielle vừa đến khiến cho nhà bếp đông đúc không thoải mái.

“Mình sẽ xếp vô hành lý những thứ này cho bồ,” Hermione vui vẻ nói, lấy những món quà của Harry ra khỏi tay nó khi ba đứa cùng đi lên cầu thang. “Mình gần xong rồi, chỉ còn chờ quần đùi của bồ giặt xong thôi, Ron à…”

Ron lúng búng nói gì đó nhưng bị ngắt ngang vì một cách cửa ở đầu cầu thang lầu một mở ra.

“Anh Harry, mời anh vô đây một lát.”

Đó là Ginny. Ron khựng lại ngay, nhưng Hermione nắm lấy cùi chỏ nó và lôi lên cầu thang. Harry đi theo Ginny vào phòng, cảm thấy bồn chồn lo lắng.

Trước đây nó chưa từng vô trong phòng Ginny. Phòng nhỏ nhưng sáng sủa. Có một tấm bích chương to đùng của ban nhạc pháp thuật Quái Tỷ Muội treo trên tường, và tấm hình của Gwenog Jones, đội trưởng đội Quidditch toàn-nữ-phù-thủy Holyhead Harpies dán trên tường đối diện. Một bàn viết đặt đối diện khung cửa sổ mở ra vườn cây ăn trái mà có lần nó và Ginny đã chơi Quidditch với Ron và Hermione, mỗi đội hai người, và bây giờ chỗ đó đã mọc lên một cái rạp khổng lồ màu trắng ngà.

Ginny ngước lên nhìn mặt Harry, hít sâu một hơi, rồi nói, “Chúc mừng sinh nhật mười bảy…”

“Ừ… cám ơn.”

Cô bé cứ nhìn nó mãi; nhưng nó thấy nhìn lại cô bé thiệt là khó, giống như nhìn vào một ngọn đèn sáng rực.

“Cảnh đẹp,” nó nói giọng yếu ớt, chỉ ra ngoài cửa sổ.

Cô bé không bận tâm điều đó. Nó không trách được.

“Em không nghĩ ra cái gì để tặng anh,” cô bé nói.

“Em không cần tặng anh cái gì cả.”

Cô bé lơ cả điều này.

“Em không biết cái gì sẽ có ích. Không có gì được quá lớn, bởi vì anh sẽ không thể đem theo bên mình.”

Nó có dịp liếc Ginny. Cô bé không khóc. Đó là một trong những điểm tuyệt vời của Ginny, cô bé ít khi nào khóc lóc. Đôi khi nó nghĩ ắt là cô bé đã trở nên cứng cỏi nhờ có sáu ông anh.

Cô bé bước tới gần Harry hơn.

“Vì vậy em nghĩ, em muốn anh có cái gì đó để nhớ tới em, biết đâu, nếu anh gặp gỡ một cô tiên khi anh đang rong ruổi làm chuyện gì đó mà anh làm.”

“Nói thật, anh nghĩ thực tế mấy vụ hẹn hò sẽ cực kỳ thưa thớt.”

“Vậy là em vẫn còn hên,” Ginny thì thầm, và rồi cô bé hôn nó như chưa từng hôn nó trước đây; Harry hôn lại, và đó là cơn say sưa vui sướng hơn cả rượu đế lửa; lúc này cô bé là điều duy nhất có thật trên đời, Ginny, và cái cảm giác về cô, với một tay đỡ lưng và một tay luồn vào trong mái tóc dài thơm ngọt ngào của cô bé.

Cánh cửa bật mở ra sau lưng hai đứa khiến tụi nó giật mình

buông nhau ra.

“Ối,” Ron nói giọng soi mói. “Xin lỗi!”

“Ron!” Hermione ở ngay sau lưng Ron, hơi bị khó thở. Im lặng ngột ngạt, rồi Ginny nói bằng một giọng nhỏ buồn buồn.

“Thôi, dù sao cũng chúc mừng sinh nhật vui vẻ, anh Harry.”

Tai Ron đỏ tía; Hermione tỏ vẻ lo âu. Harry muốn đóng sập cửa vào mặt hai đứa nó, nhưng lại cảm thấy như thể một luồng gió lạnh đã lùa vô phòng khi cánh cửa mở ra, và khoảnh khắc tươi sáng của đời nó đã nổ tan như bong bóng xà phòng. Tất cả lý do để nó chấm dứt bồ bịch với Ginny, để không đèo bòng với cô bé nữa, dường như lẻn theo Ron mà nhảy vô phòng, và tất cả sự lãng quên đầy vui sướng bèn bỏ đi mất.

Nó nhìn theo Ginny, muốn nói đôi điều, mặc dù nó khó mà biết nói điều gì, nhưng cô bé đã quay lưng về phía nó. Nó nghĩ có lẽ cô bé lần này không cầm được nước mắt nữa. Nó không thể làm gì để an ủi cô bé trước mắt Ron.

“Lát nữa sẽ gặp lại em,” nó nói, và đi theo hai đứa kia ra khỏi phòng.

Ron dẫm thình thịch xuống cầu thang, đi xuyên qua nhà bếp vẫn còn đông đúc để ra sân, và Harry bước đồng nhịp với nó suốt chặng đường, còn Hermione thì te te đi theo đằng sau có vẻ khiếp đảm.

Khi đến chỗ khuất của bãi cỏ mới cắt, Ron quay lại chặn đầu Harry.

“Mày đã bỏ nó. Bây giờ mày giở trò gì nữa, vờn nó chơi

hả?”

“Mình không vờn,” Harry nói, lúc ấy Hermione vừa theo kịp tụi nó.

“Ron…”

Nhưng Ron giơ tay bảo Hermione im lặng.

“Con nhỏ đã đau khổ thực sự khi mày chấm dứt quan hệ…”

“Mình cũng vậy. Bồ biết tại sao mình phải chấm dứt mà, và điều đó chẳng phải do mình muốn.”

“Ừ, nhưng bây giờ mày lại đi ôm ấp hun hít nó và nó sẽ vừa mới nhen nhóm hy vọng trở lại thì…”

“Ginny không phải đồ ngu, Ginny biết chuyện đó không thể xảy ra, Ginny không trông mong gì hai đứa tôi… đi tới hôn nhân, hay…”

Khi nói điều này, trong trí Harry hiện rõ hình ảnh của Ginny trong bộ áo đầm trắng, đang kết hôn với thằng cha xa lạ cao kều khó ưa và không có mặt mũi gì ráo. Trong một khoảnh khắc tăng đến cao trào, nó dường như nhìn ra: tương lai của Ginny tự do và không vướng víu gì hết, trong khi tương lai của nó… nó không thấy gì khác ngoài Voldemort ở phía trước.

“Nếu mày còn tiếp tục dụ dỗ nó mỗi khi mày có cơ hội…”

“Điều đó sẽ không bao giờ có nữa,” Harry gay gắt nói. Ngày hôm đó không có mây nhưng nó cảm thấy như mặt trời vừa đi trốn. “Được chưa?”

Ron có vẻ nửa tức tối nửa ngượng ngùng; nó đứng lắc lư một lát, rồi nói, “Vậy được, thôi, vậy là… ừ.”

Suốt ngày hôm đó Ginny không kiếm cách gặp gỡ Harry một mình nữa, cũng không bày tỏ qua ánh mắt hay cử chỉ nào cho thấy hai đứa nó có chung nhau những điều sâu đậm hơn một cuộc chuyện trò lịch sự trong căn phòng cô bé. Cho dù vậy, Harry cũng cảm thấy nhẹ nhõm khi anh Charlie về đến nhà. Nó tìm được chút xao lãng khi nhìn bà Weasley ép anh Charlie ngồi xuống một cái ghế, giơ cây đũa phép của bà lên một cách dọa nạt và tuyên bố rằng anh sẽ phải đi cắt tóc cắt tai lại cho đàng hoàng.

Bởi vì bữa tiệc sinh nhật của Harry có thể sẽ nong cái nhà bếp của Hang Sóc tới mức nứt banh ra ngay cả trước khi anh Charlie, thầy Lupin, cô Tonks, và bác Hagrid đến, nên nhiều cái bàn đã được đặt nối tiếp nhau trong vườn. Fred và George phù phép ra một số lồng đèn tím, tất cả đều được trang trí nổi bật con số 17 to tổ tướng, treo lơ lửng trên đầu khách. Nhờ sự chăm sóc của bà Weasley, vết thương của George coi gọn gàng sạch sẽ, nhưng Harry vẫn chưa quen nhìn cái lỗ tôi tối ở một bên đầu của anh, cho dù hai anh em sinh đôi đã nói giỡn rất nhiều về cái lỗ đó.

Hermione khiến những dải băng giấy màu tím với vàng kim phun ra từ đầu đũa phép và tự treo chúng lên khắp cây cối lùm bụi một cách tinh xảo.

“Hay,” Ron nói, khi Hermione vung cây đũa phép một cách bay bướm lần chót, biến lá trên cây táo dại thành vàng, “Bồ đúng là có con mắt tinh đời về việc như vậy.”

“Cám ơn bồ, Ron,” Hermione nói, trông vẻ mặt vừa khoái chí vừa hơi mắc cỡ. Harry quay mặt đi, mỉm cười với chính

mình. Nó có một ý nghĩ tức cười là sẽ tìm đọc chương về những lời khen ngợi khi có giờ nghiên cứu cuốn *Mười Hai Cách Khỏi-Lo-Thất-Bại Để Bỏ Bùa Các Nàng Phù Thủy;* nó bắt gặp ánh mắt của Ginny bèn nhe răng cười với cô bé trước khi kịp nhớ ra lời hứa với Ron và vội vã bắt chuyện với me xừ Delacour.

"Tránh ra! Tránh ra!" Bà Weasley ca vang, xuất hiện ở cửa với một thứ có vẻ như trái banh Snitch bự-bằng-banh-phao-ở-bãi-biển đang bay trước mặt bà. Chỉ vài giây sau Harry nhận ra cái đó là ổ bánh sinh nhật của nó, bà Weasley dùng cây đũa phép giữ cho cái bánh trôi lơ lửng trên không, chứ bà không dám liều lĩnh bưng nó đi trên mặt đất gồ ghề. Khi cái bánh rốt cuộc đáp được xuống mặt bàn, Harry nói:

"Con quá bất ngờ, bác Weasley à."

"Ôi, có gì đâu, cưng." Bà khoái chí nói. Phía sau vai bà, Ron ra hiệu Harry, ngón tay cái giơ lên, mặt nhăn lại, *Giỏi lắm*.

Khoảng bảy giờ tất cả khách khứa đều đã đến, được Fred và George đón ở cuối con đường nhỏ dẫn vào nhà. Bác Hagrid nhân cơ hội này diện bộ cánh đẹp nhất, và khủng khiếp nhất của bác, là bộ đồ nâu lông lá xù xì. Mặc dù thầy Lupin mỉm cười khi bắt tay Harry, Harry thấy có vẻ không vui lắm. Mà vậy thì kỳ cục hết sức; bên cạnh thầy, cô Tonks tỏa ra nét rạng rỡ cực kỳ tươi tắn.

"Chúc mừng sinh nhật, Harry!" Cô nói, ôm nó rất chặt.

"Ê, mười bảy tuổi rồi hén!" Bác Hagrid nói khi nhận ly rượu bự-bằng-cái-xô mà Fred đưa bác. "Sáu năm chẵn kể từ

ngày bác cháu mình gặp nhau, Harry, con còn nhớ ngày đó không?"

"Mang máng," Harry nói, nhe răng cười với bác. "Có phải bác đã đạp sập cánh cửa trước, gắn cho Dudley một cái đuôi heo, và nói cho con biết con là một phù thủy?"

"Bác quên béng chi tiết rồi," bác Hagrid cười phát nấc lên, "Hông sao. Ron, Hermione khỏe hả?"

"Tụi con khỏe." Hermione nói. "Bác khỏe không?"

"Ờ, không tệ lắm. Bận hổm rày, có thêm mấy con kỳ lân mới sanh. Khi nào con trở về trường bác sẽ cho con coi…"

Harry tránh cái nhìn chòng chọc của Ron và Hermione khi bác Hagrid lục lọi túi áo của bác.

"Đây, Harry… không thể nghĩ ra được món gì tặng con, nhưng rồi bác nhớ ra cái này." Bác rút ra một cái túi bùa nhỏ bằng da lông thú, miệng túi có dây thắt, rõ ràng là để đeo quanh cổ. "Da lừa. Cất bất cứ cái gì trong đó thì không ai ngoại trừ chính chủ nhân có thể lấy ra được. Hiếm lắm à, mấy thứ này."

"Cám ơn bác Hagrid!"

"Hổng có chi," bác Hagrid nói rồi vẫy bàn tay bự-bằng-nắp-cái-thùng-rác. "A kia là Charlie! Lúc nào cũng khoái cậu này… Ê, Charlie!"

Anh Charlie đến gần, lùa bàn tay một cách hơi phiền muộn qua mớ tóc mới bị cắt ngắn một cách tàn nhẫn. Anh hơi lùn hơn Ron, thân hình chắc nịch, một số vết phỏng và thẹo lan lên hai cánh tay nổi vồng cơ bắp.

“Chào bác Hagrid, tình hình ra sao?”

“Tính biên thư lâu lắm rồi. Thằng Norbert sao rồi?”

“Thằng Norbert hả?” Anh Charlie bật cười. “Con rồng Lưng gai Na Uy hả? Bây giờ tụi cháu kêu nó là nàng Norberta.”

“Cái gì… Norbert là rồng cái à?”

“Dạ phải.”

“Làm sao anh biết được?” Hermione hỏi.

“Rồng cái hung hăng hơn rất nhiều,” anh Charlie nói. Anh ngoảnh nhìn ra sau lưng rồi hạ thấp giọng. “Ước gì ba mau mau về đây. Má đang phát quạu.”

Cả bọn cùng nhìn về phía bà Weasley. Bà đang nói chuyện với ma đàm Delacour trong khi mắt liếc chừng về phía cổng.

“Tôi nghĩ chúng ta đành bắt đầu mà không có anh Arthur thôi,” bà nói chung chung với mọi người trong vườn sau một hai lúc ngần ngừ. “Anh ấy có lẽ bị công việc ở… Ối!”

Tất cả mọi người nhìn thấy cùng một lúc: một vệt ánh sáng bay ngang qua khu vườn và đáp xuống giữa bàn, tại đó nó biến thành một con chồn bạc óng ánh, đứng trên hai chân sau và nói bằng giọng của ông Weasley:

“Bộ trưởng Pháp thuật đến cùng với tôi.”

Thần Hộ Mệnh của ông Weasley tan biến vào không trung, để lại cho gia đình Delacour nỗi sửng sốt khi họ trố mắt ngó vào chỗ nó vừa biến đi.

“Chúng ta không nên ở đây,” thầy Lupin nói ngay.

“Harry… thầy xin lỗi… thầy sẽ giải thích vào dịp khác…”

Thầy nắm cổ tay cô Tonks và kéo cô đi khỏi. Cả hai đến hàng rào, trèo qua và biến mất. Bà Weasley tỏ ra bối rối.

“Bộ trưởng… nhưng mắc mớ gì? Tôi không hiểu…”

Nhưng chẳng có thời giờ đâu mà bàn thảo vấn đề; một giây sau, ông Weasley từ cõi không hiện ra ngay bên cánh cổng, đi cùng có ông Rufus Scrimgeour, có thể nhận ra được ngay tức thì nhờ bờm tóc hoa râm của ông.

Hai người vừa đến băng ngang qua sân về phía khu vườn và cái bàn được thắp lồng đèn, nơi mọi người ngồi im phăng phắc, chăm chú nhìn họ đi tới gần. Khi ông Scrimgeour bước vào vùng tỏa sáng của lồng đèn, Harry thấy ông có vẻ già hơn lần gặp gỡ trước đây, ông giờ gầy trơ xương, nét mặt khắc khổ.

“Xin lỗi đã đường đột,” ông Scrimgeour nói khi mệt mỏi đứng lại trước cái bàn. “Đặc biệt là, như tôi có thể nhận ra, mình đến một bữa tiệc mà mình không được mời.”

Mắt ông dừng lại một chút ở cái bánh Snitch khổng lồ.

“Chúc vui vẻ khỏe mạnh.”

“Cám ơn ông,” Harry nói.

“Tôi yêu cầu được nói chuyện riêng với cậu,” ông Scrimgeour nói tiếp. “Với cả cậu Ron Weasley và cô Hermione Granger.”

“Chúng cháu à?” Ron nói, giọng ngạc nhiên. “Sao lại chúng cháu?”

“Tôi sẽ nói cho cậu biết khi chúng ta ở nơi nào đó kín đáo hơn,” ông Scrimgeour nói. “Có nơi nào như vậy không?” Ông hỏi ông Weasley.

“Vâng, dĩ nhiên,” ông Weasley nói, trông ông rất căng thẳng. “Phòng, ơ, phòng khách, dùng phòng khách được không ạ?”

“Cậu có thể dẫn đường,” ông Scrimgeour nói với Ron. “Ông không cần đi cùng chúng tôi, ông Arthur à.”

Harry thấy ông Weasley trao đổi ánh mắt lo âu với bà Weasley khi nó, Ron và Hermione đứng dậy. Tụi nó dẫn đường trở vô nhà trong im lặng, Harry biết hai đứa kia đang suy nghĩ như nó; ông Scrimgeour ắt là, bằng cách nào đó, đã biết ba đứa tụi nó toan tính bỏ học trường Hogwarts.

Ông Scrimgeour không nói gì khi cùng ba đứa nó đi ngang qua nhà bếp bừa bộn để vào phòng khách của Hang Sóc. Mặc dù khu vườn tràn đầy ánh hoàng hôn vàng óng êm dịu, trong phòng đã tối rồi; Harry phẩy cây đũa phép để thắp lên những ngọn đèn dầu khi bước vào phòng và ánh đèn dầu soi sáng căn phòng nhếch nhác nhưng ấm cúng. Ông Scrimgeour tự mình ngồi xuống một cái ghế đã bị lún mà ông Weasley thường ngồi, để cho Ron, Harry và Hermione chen chúc ngồi sát nhau trên cái ghế nệm dài. Khi tụi nó đã ngồi đâu vô đó, ông Scrimgeour nói:

“Tôi có vài câu muốn hỏi ba cô cậu, và tôi nghĩ tốt nhất chúng ta nên hỏi riêng từng người. Nếu hai cô cậu - ông chỉ vào Harry và Hermione - có thể đợi ở trên lầu, tôi sẽ bắt đầu với cậu Ronald trước.”

“Chúng cháu không đi đâu cả,” Harry nói, trong khi Hermione gật đầu tán đồng mạnh mẽ. “Ông có thể nói chung với tất cả chúng cháu, hoặc khỏi nói luôn.”

Ông Scrimgeour nhìn Harry lạnh lùng suy tính. Harry có cảm tưởng ông Bộ trưởng đang tự hỏi liệu có đáng gây chiến sớm như vầy không.

“Vậy thì tốt, chung tất cả,” ông nhún vai, nói. Ông tằng hắng, “Tôi đến đây, chắc cô cậu cũng đã biết, là vì di chúc của cụ Albus Dumbledore.”

Harry, Ron và Hermione nhìn nhau.

“Coi bộ ngạc nhiên hả? Vậy là các cô cậu không biết cụ Dumbledore có để lại cho các cô cậu cái gì à?”

“Tất… tất cả… chúng cháu?” Ron hỏi. “Cho cả cháu và Hermione nữa?”

“Phải, tất cả…”

Nhưng Harry ngắt lời ông ta.

“Thầy Dumbledore mất đã hơn một tháng nay. Tại sao phải mất thời gian lâu như vậy để trao những gì thầy để lại cho chúng cháu?”

“Còn chưa rõ sao?” Hermione nói, trước khi ông Scrimgeour có thể trả lời. “Họ muốn kiểm tra cái gì đó mà thầy để lại cho chúng ta. Các ông không có quyền làm như vậy!” Cô bé nó, giọng hơi run run.

“Tôi có mọi quyền,” ông Scrimgeour nói một cách thô bạo. “Đạo luật về sự Trưng thu Chính đáng cho phép Bộ có quyền

tịch thu những nội dung trong một bản di chúc…”

“Luật đó ban ra là để ngăn chặn các pháp sư truyền lại những khí cụ Hắc ám,” Hermione nói, “và Bộ cần có chứng cớ vững chắc rằng tài sản của người quá cố là bất hợp pháp trước khi thu giữ chúng! Bộ ông muốn nói là ông nghĩ thầy Dumbledore tính trao lại cho chúng tôi cái gì đó bị ếm hả?”

“Cô có dự tính theo đuổi nghề Luật Pháp thuật không, cô Grange?” Ông Scrimgeour hỏi.

“Không,” Hermione đốp chát lại. “Tôi hy vọng mình sẽ làm điều gì đó tử tế trên đời.”

Ron cười. Đôi mắt của ông Scrimgeour nhấp nháy về phía nó rồi lại quay đi khi Harry nói.

“Vậy tại sao bây giờ ông lại quyết định để chúng cháu được sở hữu những thứ của chúng cháu? Không thể nghĩ ra cớ để giữ chúng lại sao?”

“Không, chẳng qua vì thời hạn ba mươi mốt ngày đã hết,” Hermione nói ngay. “Họ không thể giữ các món đồ lâu hơn thời hạn đó trừ khi họ có thể chứng minh là chúng nguy hiểm. Đúng không?”

“Cậu có thể nói là cậu thân cận với cụ Dumbledore không, Ronald?” Ông Scrimgeour hỏi, phớt lờ Hermione, Ron có vẻ giật mình.

“Cháu hả? Không… thực ra thì không… Lúc nào Harry cũng chính là người…”

Ron nhìn qua Harry và Hermione để thấy Hermione đang nhíu nó cái kiểu *đừng-nói-nữa,* nhưng điều bất lợi đã được

thốt ra; ông Scrimgeour tỏ vẻ như ông vừa nghe đúng chóc điều mà ông mong nghe, và muốn nghe. Ông vồ lấy câu trả lời của Ron như một con chim vồ mồi.

"Nếu cậu không thân cận với cụ Dumbledore lắm, thì cậu nghĩ sao về sự kiện là cụ nhớ đến cậu trong di chúc của cụ? Cụ để lại ít một cách khác thường những ước nguyện cá nhân. Đại bộ phận tài sản của cụ - thư viện cá nhân của cụ, dụng cụ pháp thuật của cụ, và những vật dụng cá nhân khác - đều được để lại cho trường Hogwarts. Cậu nghĩ xem tại sao cậu lại được đặc biệt ưu ái?"

"Cháu không biết…" Ron nói. "Cháu… khi cháu nói chúng cháu không thân cận… ý cháu nói, cháu nghĩ cụ thích cháu…"

"Bồ khiêm tốn đó, Ron à," Hermione nói. "Cụ Dumbledore rất thích bồ."

Điều này thì rõ là nói ngoa đến mức quá đáng rồi; theo như Harry biết, Ron và cụ Dumbledore chưa bao giờ tiếp xúc riêng với nhau, và sự tiếp xúc trực tiếp giữa hai người hầu như không đáng kể. Tuy nhiên, ông Scrimgeour dường như không thèm nghe. Ông đút tay vào bên trong áo khoác và rút ra một cái túi có thắt dây lớn hơn cái túi bác Hagrid tặng Harry rất nhiều. Từ trong túi, ông lấy ra một cuộn giấy da, ông mở nó ra và đọc to.

"Di chúc và Nguyện vọng cuối cùng của Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore… À, đây… Tôi để lại cho Ronald Weasley cái Tắt-Sáng của tôi, hy vọng trò ấy sẽ nhớ đến tôi khi dùng nó."

Ông Scrimgeour lấy trong túi ra một vật mà Harry đã nhìn

thấy trước đây: nó giống như một cái hộp quẹt để đốt thuốc lá bằng bạc, nhưng Harry biết, nó có phép hút hết ánh sáng ở một nơi, rồi phục hồi lại chỉ bằng một cái bật đơn giản. Ông Scrimgeour chồm tới trước và đưa cái Tắt-Sáng cho Ron; Ron cầm lấy và xoay vật đó trong mấy ngón tay, tỏ vẻ sửng sốt.

"Đó là một vật có giá trị," ông Scrimgeour vừa nói vừa quan sát Ron. "Thậm chí còn độc đáo. Chắc chắn là đồ vật do chính cụ Dumbledore thiết kế. Tại sao cụ để lại cho cậu một món hiếm như vậy?"

Ron lắc đầu, tỏ ra bối rối.

"Cụ Dumbledore ắt hẳn đã dạy hàng ngàn học sinh," ông Scrimgeour vẫn kiên trì. "Nhưng những người duy nhất mà cụ nhớ đến trong di chúc là ba cô cậu. Tại sao thế? Cậu Weasley, cụ Dumbledore nghĩ cậu có thể dùng cái Tắt-Sáng này vào việc gì?"

"Tắt ánh sáng, cháu đoán vậy," Ron lúng túng. "Cháu còn có thể làm gì khác với nó?"

Hiển nhiên ông Scrimgeour không đưa ra được ý kiến gì cả. Sau khi ngó Ron đến lé mắt, ông quay lại bản di chúc của cụ Dumbledore.

"Tôi để lại cho Hermione Jean Granger quyển sách Những Chuyện Kể của Beedle the Bard *bản của tôi, hy vọng trò ấy sẽ thấy sách hay và có ích cho tri thức."*

Ông Scrimgeour lấy từ trong cái túi ra một cuốn sách nhỏ coi có vẻ xưa như cuốn *Bí Mật của Nghệ thuật Hắc ám* đang ở trên lầu. Gáy sách đã hoen ố và long ra vài chỗ. Hermione

nhận cuốn sách từ tay ông Scrimgeour không nói một lời. Cô bé giữ cuốn sách trên đùi và đăm đăm nhìn nó. Harry nhận thấy tên sách viết bằng cổ ngữ Runes; nó chưa bao giờ học đọc chữ Runes. Khi nó nhìn cuốn sách, một giọt nước mắt rơi bắn tóe ra trên những ký hiệu chạm nổi.

"Cô Granger, cô nghĩ tại sao cụ Dumbledore để lại quyển sách đó cho cô?"

"Thầy… thầy biết tôi thích đọc sách," Hermione đáp giọng khàn khàn, chùi nước mắt bằng ống tay áo.

"Nhưng tại sao lại là cuốn sách đặc biệt đó?"

"Cháu không biết. Chắc thầy nghĩ cháu sẽ thích nó."

"Cô có từng thảo luận bằng mật mã, hay bất cứ cách truyền thông điệp bí mật nào với cụ Dumbledore, hay không?"

"Không, cháu không hề," Hermione nói, vẫn chùi nước mắt bằng ống tay áo. "Và nếu Bộ đã không tìm ra được bất kỳ mật mã được ẩn giấu nào trong ba mươi mốt ngày, cháu không tin là cháu sẽ tìm được."

Cô bé nén một tiếng nấc. Tụi nó ngồi sát nhau đến nỗi Ron vất vả lắm mới rút được cánh tay của nó ra để quàng quanh vai Hermione. Ông Scrimgeour quay lại bản di chúc.

"Tôi để lại cho Harry James Potter," ông đọc, và ruột gan Harry quặn thắt với cơn hồi hộp bất ngờ, *"trái banh Snitch trò ấy bắt được trong trận đấu Quidditch đầu tiên của trò ấy ở trường Hogwarts, như một nhắc nhở đến những phần thưởng cho sự kiên nhẫn và khéo léo."*

Khi ông Scrimgeour lấy ra trái banh vàng nhỏ xíu cỡ-bằng-

hột-óc-chó, hai cánh bạc của nó vỗ vỗ hơi yếu, và Harry không thể không cảm thấy hụt hẫng.

"Tại sao cụ Dumbledore để lại cho cậu trái banh Snitch này?"

"Cháu không biết," Harry nói. "Cháu đoán vì những lý do mà ông vừa đọc lên… để nhắc nhở cháu điều người ta có thể đạt được bằng sự… kiên nhẫn và gì gì đó."

"Vậy cậu nghĩ đây chỉ là vật lưu niệm tượng trưng?"

"Cháu đoán vậy," Harry nói "Chứ nó còn có thể là gì nữa?"

"Tôi đang hỏi đấy nhé," ông Scrimgeour nói, kéo cái ghế của ông đến gần hơn cái ghế nệm dài tụi nó đang ngồi. Hoàng hôn đã thực sự buông xuống ở ngoài kia, cái rạp bên ngoài cửa sổ nhô lên cao bên trên hàng giậu màu trắng tinh quái.

"Tôi nhận thấy cái bánh sinh nhật của cậu hình trái banh Snitch," ông Scrimgeour nói với Harry. "Tại sao thế?"

Hermione bật cười đầy nhạo báng.

"Ôi, nó không thể là một cách ám chỉ đến việc Harry là một Tầm thủ cừ khôi, cách đó quá lộ liễu," cô bé nói. "Ắt hẳn là có một thông điệp bí mật của thầy Dumbledore giấu trong lớp kem bánh!"

"Tôi không nghĩ có gì đó giấu trong kem bánh," ông Scrimgeour nói. "Nhưng một trái banh Snitch là một nơi rất tốt để giấu một vật thể nhỏ. Tôi chắc cô cậu biết tại sao chứ?"

Harry nhún vai, tuy nhiên Hermione trả lời. Harry nghĩ cái phản ứng trả lời câu hỏi đúng chóc là một thói quen đã thấm

quá sâu đến nỗi cô nàng không thể nén được ham muốn trả lời.

“Bởi vì những trái banh Snitch có trí nhớ về da thịt,” Hermione nói.

“Cái gì?” Cả Harry và Ron cùng nói, lâu nay cả hai vẫn coi kiến thức về Quidditch của Hermione là không đáng kể.

“Đúng,” ông Scrimgeour nói. “Một trái banh Snitch không được chạm vào bằng da trần cho đến khi nó được thả ra, thậm chí người chế tạo ra nó cũng phải mang găng tay. Nó mang một bùa ếm giúp nó phân biệt người đầu tiên đặt tay lên nó, trong trường hợp có tranh cãi về việc bắt được banh. Trái banh Snitch này,” ông giơ cao trái banh vàng bé tí lên - “sẽ nhớ sự tiếp xúc với cậu, Potter à. Theo tôi thì cụ Dumbledore, người có tài năng pháp thuật phi thường, bất chấp khuyết điểm khác của cụ, có thể đã phù phép trái banh Snitch này để cho nó chỉ có thể mở ra cho cậu mà thôi.”

Trái tim Harry đập hơi nhanh. Nó chắc chắn ông Scrimgeour nói đúng. Làm sao nó tránh để khỏi chạm vào trái banh Snitch bằng bàn tay trần trước mặt ông Bộ trưởng bây giờ?

“Cậu không nói gì cả,” ông Scrimgeour nói, “có lẽ cậu đã biết trái Snitch này chứa cái gì?”

“Không,” Harry nói, vẫn tự hỏi làm cách nào để nó có vẻ chạm vào trái banh mà thực ra không chạm phải. Giá mà nó biết phép Đọc Tư Tưởng, phải thật sự biết kìa, và có thể đọc ý kiến của Hermione. Nó gần như có thể nghe được bộ óc của cô bé đang rít lên xèo xèo ngay bên cạnh nó.

“Cầm lấy,” ông Scrimgeour khẽ nói.

Harry bắt gặp ánh mắt vàng khè của ông Bộ trưởng và biết là nó không có sự lựa chọn nào khác hơn là vâng lời. Nó đưa tay ra, và ông Scrimgeour chồm tới trước một lần nữa rồi đặt trái banh Snitch, chậm chạp và thận trọng, vào lòng bàn tay Harry.

Không có gì xảy ra cả. Khi những ngón tay Harry khép lại quanh trái banh Snitch, đôi cánh mệt mỏi của trái banh vỗ vỗ rồi nằm yên. Ông Scrimgeour, Ron, và Hermione vẫn tiếp tục ngấu nghiến nhìn chằm chằm vào trái banh lúc này đã phần nào được bàn tay che kín, như thể họ vẫn còn hy vọng nó có thể biến hình bằng cách nào đó.

“Thiệt là đầy kịch tính,” Harry nói mát mẻ. Cả Ron và Hermione phá ra cười.

“Vậy là hết, hả?” Hermione hỏi, làm ra bộ đứng dậy khỏi cái ghế dài.

“Không hẳn,” ông Scrimgeour nói, bây giờ ông có vẻ nóng nảy. “Cụ Dumbledore còn để lại cho cậu di vật thứ hai, Harry à.”

“Cái gì vậy?” Harry hỏi, nỗi hồi hộp lại bùng lên.

Lần này ông Scrimgeour không thèm mất công đọc di chúc nữa.

“Thanh gươm của Godric Gryffindor,” ông nói. Cả Hermione và Ron ngây người ra. Harry ngó quanh coi có cán gươm cẩn hồng ngọc nào không, nhưng ông Scrimgeour không rút thanh gươm nào ra khỏi cái túi da, đằng nào thì cái

túi đó cũng có vẻ quá nhỏ để chứa được thanh gươm.

"Vậy nó đâu?" Harry ngờ vực hỏi.

"Không may," ông Scrimgeour nói, "thanh gươm đó cụ Dumbledore không được quyền đem cho. Thanh gươm của Godric Gryffindor là một hiện vật lịch sử quan trọng, và do vậy, thuộc về…"

"Nó thuộc về Harry!" Hermione nóng nảy nói. "Thanh gươm chọn bạn ấy, bạn ấy là người đã tìm ra nó, nó đã vọt ra khỏi cái nón phân loại để nhảy vào tay bạn ấy…"

"Theo nguồn tư liệu lịch sử đáng tin cậy thì thanh gươm tự trình diện với bất cứ một học sinh nhà Gryffindor nào xứng đáng," ông Scrimgeour nói. "Điều đó không khiến nó trở thành tài sản riêng của cậu Potter, bất kể cụ Dumbledore quyết định gì đi nữa," ông Scrimgeour gãi cái cằm được cạo nham nhở của ông, soi mói nhìn Harry. "Cậu nghĩ tại sao…?"

"… thầy Dumbledore muốn cháu có thanh gươm đó chứ gì?" Harry nói, cố gắng không nổi nóng. "Có lẽ thầy nghĩ treo nó trên tường của cháu thì ngó nó ngộ ngộ."

"Đây không phải chuyện đùa, cậu Potter!" Ông Scrimgeour gầm gừ. "Có phải vì cụ Dumbledore tin là chỉ có thanh gươm của Godric Gryffindor mới có thể đánh bại được kẻ thừa kế của Slytherin không? Có phải cụ muốn trao thanh gươm đó cho cậu, Potter, bởi vì cụ tin như nhiều người tin, rằng cậu là người được tiên tri sẽ là kẻ tiêu diệt Kẻ-chớ-có-gọi-tên-ra không?"

"Giả thiết hay thiệt," Harry nói. "Có ai đã thử thọc một

thanh gươm vào Voldemort chưa? Có lẽ Bộ nên giao một số người công tác đó, thay vì lãng phí thời giờ của họ vào việc tháo rời một cái Tắt-Sáng, hay bưng bít những vụ vượt ngục Azkaban. Vậy ra đây là chuyện ông làm lâu nay hả, ông Bộ trưởng, đóng cửa ở trong văn phòng, tìm cách mở một trái banh Snitch? Dân chúng đang chết - tôi suýt là một trong số đó - Voldemort truy đuổi tôi qua ba nước, hắn giết thầy Mắt-Điên Moody, nhưng chẳng có một tiếng nói nào của Bộ về bất kỳ vụ nào trong những vụ đó, có không? Và ông còn trông mong chúng tôi hợp tác với ông à?"

"Cậu đi quá xa!" Ông Scrimgeour quát, đứng dậy. Harry cũng đứng bật dậy. Ông Scrimgeour đi khập khiễng về phía Harry và chọc mạnh đầu cây đũa phép của ông vào ngực nó. Cú chọc này làm cháy xém một cái lỗ trên chiếc áo thun của Harry giống như một đóm thuốc lá.

"Ối!" Ron nói, đứng bật dậy và giơ cao cây đũa phép của chính nó, nhưng Harry nói:

"Đừng, bồ đâu có muốn tạo cho ông ta cái cớ để bắt tụi mình hả?"

"Đã nhớ ra mi không còn ở trong trường nữa, phải không?" Ông Scrimgeour nói, thở mạnh vào mặt Harry. "Đã nhớ ra ta không phải là cụ Dumbledore, kẻ tha thứ cho sự láo xược và ngang bướng của mi hả? Mi có thể cứ mang theo cái thẹo đó như một vương miện, Potter à, nhưng một thằng nhóc mười bảy tuổi không có nhiệm vụ dạy ta làm công việc của ta! Đã tới lúc mi phải học lấy sự tôn trọng!"

"Đã quá thời ông được tôn trọng," Harry đáp lại.

Sàn nhà rung chuyển; có tiếng chân chạy rầm rập, rồi cánh cửa vào phòng khách bật mở và ông bà Weasley chạy vào.

"Chúng tôi… chúng tôi nghĩ chúng tôi nghe…" Ông Weasley mở miệng nói, tỏ ra hết sức hốt hoảng trước cái cảnh Harry và ông Bộ trưởng hầu như đầu mũi kênh nhau.

"… tiếng hơi to," bà Weasley hổn hển nói.

Ông Scrimgeour lùi lại cách Harry hai bước, liếc vào cái lỗ mà ông đã tạo ra trên áo thun của Harry. Ông có vẻ hối tiếc đã mất bình tĩnh.

"Chuyện… không có gì," ông gầm gừ. "Tôi… tiếc cho thái độ của cậu," ông nói, nhìn thẳng vào mặt Harry một lần nữa. "Cậu có vẻ cho rằng Bộ không mong muốn cái điều cậu… cái điều cụ Dumbledore… đã mong muốn. Chúng ta nên hợp tác với nhau."

"Tôi không ưa phương pháp của ông, ông Bộ trưởng à," Harry nói. "Còn nhớ không?"

Lần thứ hai, nó giơ nắm tay phải lên để lộ cho ông Scrimgeour vết thẹo vẫn còn nổi trắng trên mu bàn tay, đọc được là *Tôi không được nói dối.* Vẻ mặt của ông Scrimgeour rắn đanh lại. Ông quay đi không nói thêm một lời nào nữa và khập khiễng ra khỏi phòng. Bà Weasley lật đật đi theo sau ông ta; Harry nghe bà dừng chân ở ngưỡng cửa sau. Chừng một phút sau bà hô lên: "Ổng đi rồi!"

"Ông ta muốn gì?" Ông Weasley hỏi, nhìn khắp Harry, Ron và Hermione trong khi bà Weasley lật đật chạy trở vô với tụi nó.

“Trao cho tụi con những di vật thầy Dumbledore di chúc để lại cho tụi con,” Harry nói, “Họ chỉ vừa mới nhả ra nội dung di chúc của thầy.”

Ở ngoài vườn, bên bàn ăn, ba đồ vật mà ông Scrimgeour vừa đưa tụi nó được chuyền tay từng người. Ai cũng xuýt xoa về cái Tắt-Sáng và cuốn *Những Chuyện Kể của Beedle the Bard* và than vãn cái điều rằng ông Scrimgeour đã từ chối trao lại thanh gươm nhưng không ai đưa ra được ý kiến nào về việc vì sao cụ Dumbledore để lại cho Harry một trái banh Snitch cũ. Trong khi ông Weasley xem xét cái Tắt-Sáng đến lần thứ ba hay thứ tư, bà Weasley ngập ngừng nói, “Harry, cưng, mọi người đều đang đói bụng khủng khiếp. Chúng ta không muốn bắt đầu bữa ăn mà không có con… Bây giờ dọn đồ ăn được chưa con?”

Mọi người đều ăn uống hơi hấp tấp, và sau khi vội vã đồng thanh hô “Chúc sinh nhật vui vẻ!” rồi ngốn gọn miếng bánh, bữa tiệc tan. Bác Hagrid, người được mời dự đám cưới ngày hôm sau, nhưng vì quá to xác không thể ngủ trong Hang Sóc vốn đã phình ra hết mức, nên phải ra ngoài tự dựng một cái lều trên cánh đồng hàng xóm.

“Gặp tụi này trên lầu,” Harry thì thầm với Hermione trong khi tụi nó giúp bà Weasley phục hồi nguyên trạng của khu vườn. “Sau khi mọi người đã đi ngủ.”

Trên căn phòng ngủ sát mái, Ron xem xét cái Tắt-Sáng, và Harry nhét đầy cái túi bùa da lừa của bác Hagrid tặng, không phải vàng mà là những đồ vật nó quý trọng nhất, có vẻ vô giá trị mặc dù một số thứ trong đó: tấm Bản đồ Đạo tặc, mảnh

gương vỡ có phép của chú Sirius, và cái mặt dây chuyền của R.A.B. Nó thắt sợi dây thật chặt và đeo gọn quanh cổ, rồi ngồi xuống cầm trái banh Snitch cũ ngắm nghía đôi cánh vỗ vỗ yếu ớt. Cuối cùng, Hermione gõ nhẹ lên cửa rồi nhón gót đi vào.

"Lùng bùng lỗ tai," cô nàng thì thầm, vẫy cây đũa phép về hướng cầu thang.

"Tưởng bồ không chấp thuận câu thần chú đó chớ?"

"Thời thế thay đổi," Hermione nói, "Đâu, bồ cho tụi này coi cái Tắt-Sáng đi."

Ron gia ơn ngay tức thì. Giơ cái Tắt-Sáng lên trước mặt, nó bấm một cái. Ngọn đèn duy nhất tụi nó thắp trong phòng tắt phụt ngay.

"Vấn đề là," Hermione thì thầm trong bóng tối, "tụi mình có thể làm được việc đó bằng Bột Tối hù Tức thì xứ Peru."

Một tiếng tách nho nhỏ vang lên, và cái bong bóng ánh sáng từ cây đèn bay ngược lên trần và chiếu sáng cả đám cùng một lúc.

"Dù vậy, nó là hàng độc," Ron nói, giọng tự vệ một tí." Và theo lời họ nói thì chính thầy Dumbledore tự phát minh ra!"

"Mình biết, nhưng chắc chắn thầy không ưu ái riêng bồ trong khi di chúc chỉ để giúp tụi mình tắt đèn!"

"Bồ có nghĩ là thầy biết Bộ sẽ tịch thu di chúc của thầy và kiểm tra mọi thứ thầy để lại cho tụi mình không?" Harry hỏi.

"Chắc chắn," Hermione nói. "Thầy không thể nói trong chúc thư cho tụi mình biết tại sao thầy để lại cho tụi mình

những thứ này, nhưng thế vẫn không giải thích được…”

“… tại sao thầy không cho tụi mình một gợi ý nào hết khi thầy còn sống?” Ron hỏi.

“Ừ, đúng chóc,” Hermione nói, lúc này đang lật khắp quyển *Những Chuyện Kể của Beedle the Bard*. “Nếu những thứ này đủ quan trọng để truyền lại ngay trước mũi Bộ, người ta sẽ nghĩ hẳn là thầy đã cho tụi mình biết lý do… trừ khi thầy nghĩ lý do quá rõ ràng.”

“Vậy là thầy nghĩ sai rồi, đúng không?” Ron nói. “Mình luôn nói là thầy hơi bị tâm thần mà. Rất tài giỏi, hay đủ thứ, nhưng khùng. Để lại cho Harry một trái banh Snitch cũ - cái đó có ý nghĩa khỉ khô gì chớ?”

“Mình không biết,” Hermione nói. “Khi lão Scrimgeour bắt bồ cầm nó, Harry à, mình đã chắc là chuyện gì đó sẽ xảy ra!”

“Ừ, thực ra,” Harry nói, mạch máu nó đập nhanh hơn khi giơ trái banh Snitch lên trong những ngón tay. “Mình chưa cố gắng hết sức trước mặt lão Scrimgeour mà.”

“Bồ muốn nói gì?”

“Trái banh Snitch mà mình bắt được trong trận Quidditch đầu tiên của mình?” Harry nói, “Mấy bồ không nhớ hả?”

Hermione có vẻ hết sức khoái chí. Nhưng Ron thì há hốc miệng chỉ tay như điên hết từ Harry đến trái banh Snitch rồi chỉ ngược lại cho đến khi nó nói lại được.

“Đó là cái bồ suýt nuốt phải!”

“Đúng chóc!” Harry nói, và với trái tim đập gấp gáp, Harry

dí miệng vô trái banh.

Trái banh không mở ra. Nỗi chán nản và thất vọng cay đắng phình lên trong người nó. Nó hạ trái cầu vàng xuống, nhưng lúc đó Hermione la lên:

"Chữ viết! Có chữ viết trên đó, mau, coi nè!"

Nó suýt làm rớt trái banh Snitch vì ngạc nhiên và hồi hộp. Hermione hoàn toàn đúng. Được khắc trên bề mặt vàng óng mịn màng, nơi trước đó vài giây chẳng có gì cả, là năm từ được viết bằng nét chữ viết tay gầy nghiêng nghiêng mà Harry nhận ra ngay là nét chữ của thầy Dumbledore:

Ta mở vào lúc kết.

Nó suýt không đọc được khi dòng chữ lại biến mất.

"Ta mở vào lúc kết... Câu này có nghĩa gì?"

Hermione và Ron lắc đầu, có vẻ lúng túng.

"Ta mở vào lúc kết… vào lúc kết… ta mở vào lúc kết…"

Nhưng cho dù có lặp lại mấy chữ đó bao nhiêu lần, với nhiều giọng điệu cách thức khác nhau, tụi nó vẫn không thể vắt ra thêm ý nghĩa nào từ năm từ đó.

"Và thanh gươm," cuối cùng Ron nói, khi tụi nó rốt cuộc đành phải bỏ cuộc đoán mò ý nghĩa trong dòng chữ khắc trên trái banh Snitch.

"Tại sao thầy muốn Harry giữ thanh gươm?"

"Và tại sao thầy không thể mách nước cho mình biết?" Harry lặng lẽ nói. " Mình đã ở đó, nó ở ngay đó trên bức tường của văn phòng thầy trong suốt những buổi nói chuyện hồi năm

ngoái! Nếu thầy muốn mình có nó, tại sao thầy không đơn giản cứ trao luôn cho mình lúc đó?"

Nó cảm thấy như thể đang ngồi trong một kỳ thi với một câu hỏi ở ngay trước mắt mà nó lẽ ra đã có thể trả lời, nhưng bộ não của nó chậm chạp và không nhạy bén gì cả. Có điều gì nó đã bỏ sót trong những buổi nói chuyện dài với thầy Dumbledore hồi năm ngoái? Nó có cần biết ý nghĩa của tất cả không? Có khi nào thầy Dumbledore cho rằng nó đã hiểu không?

"Và với cuốn sách này," Hermione nói, *Những Chuyện Kể của Beedle the Bard*... Mình thậm chí còn chưa nghe nói đến bao giờ!"

"Bồ chưa từng nghe nói đến *Những Chuyện Kể của Beedle the Bard* hả?" Ron hỏi với vẻ không tin được, "Bồ nói đùa phải không?"

"Không," Hermione nói vẻ ngạc nhiên. "Vậy bồ có biết không?"

"Ôi, dĩ nhiên là biết chớ!"

Harry ngước nhìn lên, thú vị. Trước giờ chưa từng xảy ra cái tình huống Ron đã đọc một cuốn sách mà Hermione lại chưa đọc. Tuy nhiên, Ron có vẻ khoái chí trước vẻ ngạc nhiên của hai đứa nó.

"Thôi mà! Tất cả những chuyện trẻ con hồi xưa đều là chuyện Beedle, đúng không? Nào là *Suối nước của thần may mắn công bằng... Gã phù thủy và cái nồi nhảy... Babbbity Rabbitty và cái chân răng ba hoa của cô bé..."*

“Nói lại giùm? Hermione nói vừa cười khúc khích. “Cái cuối cùng là gì?”

“Đừng làm bộ nữa!” Ron nói, nhìn từ Harry đến Hermione không tin nổi. “Mấy bồ ắt phải từng nghe qua chuyện *Babbbity Rabbitty…”*

“Ron à, bồ quá biết là Harry và mình được lớn lên trong thế giới Muggle mà!” Hermione nói. “Tụi này đâu có nghe được những chuyện như chuyện đó khi còn nhỏ đâu, tụi này nghe những chuyện như *Bạch Tuyết và bảy Chú Lùn* và *Cô bé Lọ Lem…”*

“Cái đó là cái gì? Một chứng bệnh hả?” Ron hỏi.

“Vậy ra đây là những câu chuyện trẻ con?” Hermione hỏi, lại nghiêng mình xuống những chữ Runes.

“Ừ,” Ron nói không chắc chắn lắm. “Mình muốn nói, như bồ vừa nghe đó, là tất cả những câu chuyện cổ tích đều xuất xứ từ Beedle. Mình không biết chuyện như thế nào trong bản gốc.”

“Nhưng mình thắc mắc tại sao thầy Dumbledore nghĩ là mình nên đọc những chuyện đó?”

Cái gì đó kêu răng rắc dưới lầu.

“Chắc là anh Charlie thôi, bây giờ má đã ngủ rồi, ảnh lẻn ra ngoài để mọc lại tóc,” Ron nói một cách lo lắng.

“Dù sao thì mình cũng nên đi ngủ,” Hermione thì thầm. “Mai mà ngủ dậy trễ là không xong.”

“Không xong đâu,” Ron đồng ý. “Một cuộc ám sát bộ ba do

chính tay má chú rể gây ra có thể khiến đám cưới mất vui một tý. Mình sẽ thu ánh sáng lại.”

Và nó bật cái Tắt-Sáng một lần nữa khi Hermione rời khỏi căn phòng.

8

ĐÁM CƯỚI

Ba giờ chiều ngày hôm sau, Harry, Ron, Fred và George đang đứng bên ngoài cái rạp cưới to đùng màu trắng trong vườn cây ăn trái, chờ khách dự đám cưới đến. Harry đã uống một liều lớn thuốc Đa Quả Dịch và giờ đây trở thành một bản sao của một anh chàng Muggle tóc đỏ sống ở làng này, Ottery St. Catchpole; Fred đã dùng phép triệu hồi để chôm tóc anh ta. Kế hoạch là giới thiệu Harry như "em họ Barny" và hy vọng số lượng bà con đông đúc của dòng họ Weasley sẽ giúp nó giấu được gốc tích.

Cả bốn đứa tụi nó đều đang nắm chặt những bản đồ chỗ ngồi để có thể đưa khách đến đúng chỗ. Một đám người phục vụ mặc áo chùng trắng đã đến trước đó một giờ, cùng với một ban nhạc mặc áo vét màu vàng kim, và tất cả những phù thủy này hiện thời đang ngồi dưới một tán cây cách đó không xa. Harry có thể nhìn thấy một làn khói lam của ống điếu tỏa lên từ chỗ đó.

Đằng sau Harry, cổng vào rạp cưới cho thấy từng hàng, từng hàng những chiếc ghế mảnh khảnh vàng chóe được sắp

dọc hai bên một tấm thảm dài màu tím. Hoa vàng hoa trắng quấn quanh những cây cột chống rạp. Fred và George đã cột một chùm to tướng những bong bóng ngay chóc bên trên vị trí mà lát nữa anh Bill và chị Fleur sẽ thành vợ thành chồng. Bên ngoài ong bướm đang lượn lờ trên đám cỏ và hàng giậu. Harry không được thoải mái cho lắm. Anh chàng Muggle mà nó đang giả dạng hơi mập hơn nó một tí và bộ áo chùng lễ của nó vừa nóng vừa chật trong sự chói chang của một ngày hè.

"Bao giờ anh cưới vợ," Fred vừa nói vừa kéo mạnh cái cổ áo chùng của mình, "anh sẽ chẳng hơi đâu gây phiền phức bằng mấy trò nhảm nhí này. Tụi bây cứ ăn mặc cách gì tụi bây thích, và anh sẽ ếm bùa Trói Toàn Thân lên má cho đến khi cưới hỏi xong xuôi."

"Nói cho cùng thì sáng nay má cũng đâu đến nỗi nào," George nói. "Chỉ khóc chút xíu về chuyện anh Percy vắng mặt, nhưng mà ai cần tới ảnh chớ? Ối mèn ơi, cố lên đồng bào, họ đến đó, coi kìa!"

Những hình dáng màu sắc rực rỡ đang hiện ra, từng bóng một, đột ngột, ở ranh giới xa xa của khu vườn. Trong một loáng, họ hình thành một đám rước bắt đầu rồng rắn kéo nhau qua khu vườn về phía rạp cưới. Kỳ hoa và dị điểu được ếm bùa chấp chới bay trên nón các nữ phù thủy, trong khi ngọc quý lấp lánh chiếu ra từ cà vạt các pháp sư; tiếng trò chuyện râm ran hào hứng càng lúc càng to, át hết tiếng bầy ong, khi đám rước đến gần rạp.

"Quá đã, tôi nghĩ tôi thấy mấy cô em họ tiên nữ rồi," George nói, nhóng cổ cò lên để nhìn rõ hơn. "Các em cần

được giúp đỡ để hiểu phong tục Ăng-lê của nhà mình, tui sẽ chăm sóc các ẻm…”

“Đừng hấp tấp, Ông Mất Tai ạ,” Fred nói, và phóng xẹt qua khỏi đám các bà phù thủy sồn sồn nói năng quàng quạc dẫn đầu đám rước, anh chàng nói với hai cô gái Pháp xinh xinh: “Đây… *cho phép tôi để giúp quý cô.”** Các cô cười khích khích và cho anh chàng hộ tống vào bên trong.

George bị bỏ lại để đối phó với mấy bà sồn sồn và Ron thì lãnh nhiệm vụ đón tiếp bạn đồng sự cũ ở Bộ Pháp Thuật của ông Weasley là Perkins, trong khi một cặp vợ chồng già điếc lác rơi vào phần tiếp đón của Harry.

“Wotcher,” một giọng quen thuộc vang lên khi nó lại chui ra khỏi rạp cưới và gặp cô Tonks cùng thầy Lupin đứng ở đầu hàng người nối đuôi nhau vào rạp. Nhân dịp này cô đã đổi tóc sang màu vàng óng ả. “Anh Arthur nói với cô thầy rằng em là đứa tóc quăn. Xin lỗi về chuyện tối hôm qua nghen,” cô nói thêm bằng giọng thì thào khi Harry dẫn họ đi giữa hai hàng ghế. “Bộ Pháp Thuật hiện nay đang rất chống-người-sói và cô thầy nghĩ sự hiện diện của cô thầy có thể không có lợi cho em lắm.”

“Không sao, con hiểu mà,” Harry nói, cho thầy Lupin nghe nhiều hơn là cho cô Tonks. Thầy Lupin mỉm cười thoáng qua với Harry, nhưng khi hai người quay đi Harry thấy gương mặt thầy sa sầm trở lại trong nỗi khổ tâm. Harry không hiểu được sao lại thế, nhưng chẳng có thì giờ tìm hiểu sâu vấn đề. Bác Hagrid đang gây ra một sự cố đổ vỡ gì đó. Do nhầm lẫn phương hướng Fred chỉ, bác ngồi xuống, không phải cái ghế

đã được củng cố và nới rộng bằng pháp thuật dành riêng cho bác ở hàng chót, mà là năm cái ghế mảnh khảnh, khiến chúng giờ đây chỉ còn là một đống to những que củi vụn vàng chóe.

Trong khi ông Weasley sửa chữa hư hại và bác Hagrid hò hét lời tạ lỗi với bất cứ ai muốn nghe, Harry vội vã trở lại cổng chào và thấy Ron đang đối diện với một pháp sư tướng tá kì dị nhất. Mắt hơi lé, tóc bạc dài tới vai bồng bồng như kẹo bông gòn, ông ta đội một cái nón có chóp tua rua thả đòng đưa ngay trước mũi và mặc một bộ áo chùng màu vàng lòng đỏ trứng chói lọi đến cay mắt. Một kí hiệu kỳ lạ, hơi giống một con mắt hình tam giác, sáng lấp lánh từ một sợi dây chuyền vàng ông ta đeo quanh cổ.

"Xenophilius Lovegood," ông ta nói, đưa tay cho Harry, "con gái tôi và tôi sống trên đồi, gia đình Weasley tốt bụng thật là tử tế khi mời chúng tôi. Nhưng tôi nghĩ cậu quen biết cháu Luna nhà chúng tôi chứ?" Ông nói thêm với Ron.

"Dạ, biết," Ron nói. "Bạn ấy không đi cùng bác sao?"

"Nó còn la cà trong khu vườn nhỏ đầy quyến rũ để chào mấy con quỷ lùn, phá phách mới tuyệt làm sao! Rất ít pháp sư nhận thức được rằng chúng ta có thể học tập rất nhiều từ bọn quỷ lùn bé nhỏ khôn ranh… hay gọi cho đúng tên là *Thầy Quậy Vườn."*

"Bọn quỷ lùn nhà cháu biết nhiều tiếng chửi thề ác liệt lắm," Ron nói, "nhưng cháu nghĩ anh Fred và anh George dạy chúng mấy tiếng đó."

Khi Harry dẫn một đoàn các chiến tướng vào trong rạp cưới thì Luna lật đật chạy tới.

“Chào anh Harry!” Cô bé nói.

“Ơ… tên tôi là Barny,” Harry lúng túng đáp.

“Ủa, anh cũng đổi tên nữa hả?” Cô bé nhanh nhảu hỏi.

“Làm sao em biết…?”

“Ôi, chỉ cần nhìn vẻ mặt của anh,” cô bé nói.

Giống cha mình, Luna mặc một bộ áo chùng vàng chói, lại còn được cô bé thêm vào một bông hoa hướng dương tổ tướng cài trên mái tóc. Một khi vượt qua được sự chói lọi của tất cả những thứ đó, thì hiệu quả chung là khá dễ chịu. Ít nhất thì cũng không có củ cải đeo lòng thòng ở vành tai.

Ông Xenophilius, mải say sưa trò chuyện với một người quen đã bỏ sót cuộc chuyện trò giữa Harry và Luna. Chào tạm biệt ông pháp sư quen xong, ông ta quay lại đứa con gái đang giơ ngón tay lên méc, “Ba coi nè… một con quỷ lùn cắn con thiệt.”

“Hay biết chừng nào! Nước miếng quỷ lùn cực kỳ bổ,” ông Lovegood vừa nói vừa nắm lấy ngón tay Luna chìa ra và xem xét những dấu cắn rướm máu. “Luna, cưng của ba à, nếu hôm nay con cảm thấy tài năng bộc phát - có thể một cơn hứng bất ngờ muốn hát Opera hay ngâm thơ tiếng người cá - thì con đừng kiềm chế nhé! Con ắt hẳn đã được *Thầy Quậy* tặng cho tài năng đó!”

Ron đang đi ngang qua cha con Luna từ hướng ngược lại phát ra tiếng cười hô hố rõ to.

“Anh Ron cứ cười,” Luna bình thản nói khi Harry đưa cô bé và ông Xenophilius về chỗ ngồi của hai người, “nhưng ba

em đã làm rất nhiều nghiên cứu về pháp thuật *Thầy Quậy.”*

“Thật hả?” Harry nói, từ nãy giờ đã quyết định là không nên khiêu khích quan điểm lập dị của Luna hay cha cô bé. “Nhưng mà em có chắc là em không muốn đắp cái gì lên vết cắn đó không?”

“Ôi, nó lành mà,” Luna nói, mút ngón tay trong điệu bộ mơ màng và ngắm Harry từ đầu đến chân. “Coi như anh bảnh bao há? Em nói với ba có lẽ hầu hết khách sẽ mặc áo chùng, nhưng ba cho là đi đám cưới nên mặc màu mặt trời để lấy hên.”

Khi cô bé lướt đi theo cha mình, Ron xuất hiện với một phù thủy cao tuổi đang bám chặt cánh tay nó. Cái mũi khoằm của bà ta cùng với hai con mắt viền đỏ và cái nón hồng mượt như lông tơ khiến bà giống một con hồng hạc cáu kỉnh.

“… và tóc con dài quá rồi đó, Ronald, hồi nãy bà cứ tưởng con là Ginevra. Mèn đét ơi, ông Xenophilius Lovegood ăn mặc kiểu gì vậy? Ngó ổng giống y cái trứng gà chiên ốp lết. Còn cậu là ai?” Bà quát Harry.

“À, thưa dì Muriel, đây là Barny em họ của con.”

“Một đứa Weasley nữa hả? Dòng họ bây đẻ như quỷ lùn. Harry Potter có ở đây không? Bà đang mong gặp nó. Bà tưởng nó là bạn của con, đúng không Ronald, hay là con chỉ bốc phét?”

“Dạ không… nó không đến được…”

“Hừm. Nó kiếm cớ tránh mặt hả? Vậy thì không đến nỗi đần như hình nó in trên báo. Bà vừa hướng dẫn cô dâu cách hay nhất đội cái miện ngọc của bà,” bà nói to với Harry. “Cậu

biết chớ, do yêu tinh chế tạo và lưu truyền trong gia đình bà cả mấy trăm năm. Nó là một đứa xinh đẹp, nhưng vẫn là… *một con đầm.* À, ừ, kiếm cho bà một chỗ ngồi, Ronald, bà một trăm lẻ bảy tuổi và không nên đứng quá lâu."

Ron nhìn Harry một cái nhìn đầy ý nghĩa khi nó đi ngang qua và lặn tăm mất một lúc. Khi tụi nó gặp lại nhau ở cổng chào, Harry đã đưa xong cả chục người khách đến chỗ ngồi. Rạp cưới bây giờ đã gần đầy người và lần đầu tiên không còn người đứng nối đuôi bên ngoài.

"Ác mộng, bà dì Muriel ấy," Ron vừa nói vừa lau mồ hôi trán bằng ống tay áo. "Hồi xưa bà thường đến vào dịp lễ Giáng Sinh hằng năm, sau này, may phước, bà giận vì anh Fred và anh George đặt bom phân dưới ghế của bà vào bữa tối. Ba cứ nói hoài là bà sẽ xóa tên hai ảnh ra khỏi di chúc của bà - làm như hai ảnh ham lắm vậy, cứ cái đà này rồi đây hai ảnh sẽ giàu hơn bất cứ ai trong gia đình… Chà," nó nói thêm, mắt chớp chớp khi Hermione vội vã đi về phía tụi nó. "Trông bồ đẹp tuyệt trần."

"Lúc nào cũng cái giọng ngạc nhiên," Hermione nói, mặc dù cô nàng mỉm cười. Hermione mặc một chiếc áo đầm phồng màu hoa tử đinh hương rất hài hòa với đôi giày cao gót. Tóc cô nàng mượt mà óng ả. "Bà dì Muriel của bồ không đồng ý đâu, mình vừa mới gặp bà trên lầu lúc bà trao cho chị Fleur cái vương miện ngọc. Bả nói, "Ôi trời, đây là cái đứa con-nhà-Muggle hả?" Và rồi, "điệu bộ xấu xí, giò cẳng khẳng khiu."

"Đừng để bụng chuyện đó, bà thô lỗ với tất cả mọi người," Ron nói.

“Đang nói về dì Muriel hả?” George hỏi khi cùng Fred từ trong rạp đi trở ra. “Ờ, bà vừa nói với anh là tai anh bị xệ. Mụ dơi già. Anh ước chi có cậu Bilius ở đây với tụi mình; ông là một cây chọc cười ở mấy đám cưới.”

“Có phải ông ấy là người đã nhìn thấy hung tinh rồi hăm bốn giờ sau thì chết không?” Hermione hỏi.

“À phải, vào cuối đời ổng đâm ra dở dở ương ương.” George thừa nhận.

“Nhưng trước khi phát bệnh khùng thì ổng là linh hồn của bữa tiệc,” Fred nói. “Ổng thường uống cạn một chai rượu đế lửa, rồi chạy lên sàn nhảy, tốc vạt áo chùng lên, rồi bắt đầu kéo ra từng chùm bông từ…”

“Phải rồi, nghe là biết có duyên ghê,” Hermione nói trong khi Harry rống lên cười.

“Chưa hề cưới vợ, chẳng hiểu vì sao,” Ron nói.

“Bồ khiến mình sửng sốt đó,” Hermione nói.

Tụi nó cười nhiều đến nỗi không đứa nào để ý đến người đến trễ, một thanh niên tóc đen có cái mũi to cong vòng và chân mày rậm rì, mãi cho tới khi anh ta chìa thiệp mời cho Ron và đưa mắt nhìn Hermione, nói: “Em đẹp tuyệt zời.”

“Anh Viktor!” Hermione ré lên, và làm rớt cái bóp đầm nhỏ kết bằng hột cườm, gây ra một tiếng bịch thật to không chút tương ứng với kích thước của nó. Cô nàng đỏ mặt, vừa lụp chụp lượm lại cái bóp vừa nói: “Em không dè anh có mặt ở đây… Trời ơi… thật vui được gặp lại… anh khỏe không?”

Hai tai của Ron lại chuyển sang màu đỏ tía một phen nữa.

Sau khi liếc qua thiệp mời của Krum như thể không tin một chữ nào trong thiệp, nó nói hơi to tiếng, "Làm sao mà anh lại đến đây?"

"Fleur mời tôi," Krum nói, chân mày nhướn lên.

Harry không có ân oán gì với Krum nên bắt tay anh ta, rồi cảm thấy nên thận trọng tách Krum ra khỏi vùng lân cận Ron, Harry tình nguyện đưa anh ta đến chỗ ngồi.

"Bạn của anh không được vui khi gặp tôi," Krum nói khi hai người đi vào cái rạp cưới đã đông chật. "Hay anh ta là bà con của anh?" Krum nói thêm khi liếc thấy mái tóc quăn màu đỏ của Harry.

"Anh em họ," Harry lúng búng, nhưng Krum chẳng thực sự để tai nghe. Sự xuất hiện của anh chàng đang gây xôn xao, đặc biệt trong đám các cô em họ tiên nữ: nói cho cùng, anh ta là một cầu thủ Quidditch nổi tiếng. Trong khi người ta đang nhóng cổ cò để nhìn anh ta cho rõ, Ron, Hermione, Fred và George vội vã đi xuống lối đi giữa hai dãy ghế.

"Tới lúc ngồi xuống rồi," Fred bảo Harry, "nếu không tụi mình sẽ bị cô dâu đạp phải."

Harry, Ron và Hermione ngồi xuống ghế của tụi nó ở hàng thứ hai phía sau Fred và George. Trông mặt Hermione hơi hồng hồng còn tai Ron vẫn còn đỏ tía. Ngồi được một lúc nó thì thầm với Harry, "Bồ có thấy hắn để một chòm râu con trông ngu dễ sợ không?"

Harry lẩm bẩm một câu vô thưởng vô phạt.

Cả rạp cưới ấm áp lúc này đầy không khí đợi chờ náo nức,

trong tiếng thì thầm chung chung thỉnh thoảng vỡ ra tiếng cười to sôi nổi. Ông bà Weasley đi lên lối đi giữa hai dãy ghế, mỉm cười và vẫy tay chào bà con. Bà Weasley mặc một bộ áo đầm mới toanh màu thạch anh tím và đội một cái nón cùng màu.

Một lát sau, anh Bill và anh Charlie ra đứng ở phía đầu rạp cưới, cả hai đều mặc áo chùng sang trọng cài những bông hồng trắng rất to ở khuy áo. Fred huýt sáo và tiếng cười khúc khích vang lên trong đám các cô em họ tiên nữ. Bỗng nhiên đám đông nín lặng khi nghe âm nhạc trỗi lên từ những cái trông như là bong bóng vàng chóe.

"Ôôôôô!" Hermione kêu lên, xoay hẳn người lại trên ghế để nhìn ra cửa rạp.

Toàn thể phù thủy pháp sư trong rạp đều đồng loạt hướng mắt nhìn về phía me xừ Delacour và chị Fleur đang bước trên lối đi giữa hai dãy ghế, chị Fleur đi như lướt còn me xừ Delacour vừa tươi cười vừa nhún nhảy. Chị Fleur mặc một chiếc áo đầm trắng rất đơn giản và dường như phát tiết ra một vầng hào quang rạng rỡ óng ánh bạc. Trong khi vẻ rực rỡ của chị thường ngày vẫn làm mờ đi mọi người khác khi đem ra so sánh, thì hôm nay hào quang của chị lại làm đẹp lên bất cứ ai được nó tỏa chiếu vào. Ginny và Gabrielle, cả hai đều mặc áo đầm vàng rực, trông xinh đẹp hơn hẳn ngày thường, và khi chị Fleur đi đến bên chú rể, thì anh Bill trông không có vẻ gì là đã từng gặp Fenrit Greyback.

"Thưa quý vị," một giọng ngân nga nhẹ nhàng vang lên, và Harry hơi giật mình khi thấy lão phù thủy nhỏ thó tóc rậm rì đã từng chủ trì đám tang cụ Dumbledore giờ đây lại đứng

trước anh Bill và chị Fleur. “Chúng ta họp mặt tại đây hôm nay để đánh dấu sự hợp nhất của hai tâm hồn thủy chung…”

“Đó, cái miện ngọc của ta đã khởi đầu mọi thứ tốt đẹp,” bà dì Muriel nói giọng thì thầm nhưng hơi ngân vang. “Nhưng ta phải nói, cái áo đầm của Ginevra cắt quá ngắn.”

Ginny liếc ra sau, nhe răng cười, nháy mắt với Harry, rồi nhanh chóng quay mặt ra phía trước. Đầu óc Harry lang thang ra khỏi rạp vượt qua một quãng đường dài, trở về những buổi chiều ngồi một mình với Ginny ở những góc sân trường vắng vẻ. Sao những buổi chiều đó luôn có vẻ như quá đẹp đến nỗi không thể là hiện thực, như thể nó đã lấy cắp những giờ phút tươi sáng trong cuộc đời của một người bình thường, một người không mang cái thẹo hình tia chớp ngay trên trán…

“William Arthur, anh có đồng ý nhận cô Fleur Isabelle làm…?”

Ở hàng ghế đầu, bà Weasley và ma đàm Delacour đều sụt sịt khóc khe khẽ trong mớ dải ren rua. Âm thanh như tiếng kèn đồng vọng lên từ cuối rạp báo cho mọi người biết rằng bác Hagrid đã rút chiếc khăn tay bự-bằng-khăn-trải-bàn của bác ra. Hermione quay qua tươi cười với Harry; cô bé cũng đầy nước mắt.

“… vậy ta tuyên bố hai người ràng buộc nhau suốt đời.”

Lão pháp sư tóc rậm vẫy cây đũa phép trên đầu anh Bill chị Fleur và một đám mưa những ngôi sao bạc rơi xuống trên đầu hai người, rồi cuốn xoáy ốc quanh hai thân hình giờ đã bện lấy nhau của họ. Khi Fred và George khởi xướng một trận vỗ tay, mấy cái bong bóng vàng kim trên đầu họ bùng nổ. Bầy chim

thiên đàng và những cái chuông vàng tí hon bay lượn ra khỏi những cái bong bóng đó, góp thêm tiếng hót và tiếng chuông rung vào tiếng ầm ĩ điếc tai.

"Thưa quý vị," lão pháp sư tóc rậm lên tiếng. "Mời quý vị đứng dậy."

Mọi người đều đứng lên, bà dì Muriel lẩm bẩm rõ to, lão pháp sư bèn vẫy cây đũa phép một lần nữa. Những chiếc ghế mà mọi người đang ngồi bỗng duyên dáng bay cao lên, trong khi tấm bạt căng vách rạp biến mất, khiến cho họ đứng dưới một cái tán được chống đỡ bằng những cái trụ bằng vàng, chung quanh là cảnh trí bằng rực rỡ của đồng quê và vườn cây ăn trái đầy nắng. Tiếp theo một cái đồng hồ vàng lỏng từ trung tâm rạp tráng ra thành một sàn nhảy lấp lánh; đám ghế bay bỗng tự ý xếp quanh những cái bàn nhỏ trải khăn trắng, rồi những cái bàn này lại quay trở lại mặt đất một cách trang nhã quanh sàn nhảy, và cái ban nhạc mặc áo vét vàng kéo nguyên băng đi về phía một cái bục.

"Nhuyễn," Ron nói một cách thán phục khi đám người phục vụ hiện ra từ mọi phía, một số bưng những khay nước bí, bia bơ và rượu đế lửa, những người khác thì khệ nệ bưng những đống bánh tạc và bánh mì kẹp thịt.

"Tụi mình nên đến chúc mừng họ," Hermione nói, đứng nhón gót để ngó cái chỗ mà anh Bill và chị Fleur vừa biến vào một đám đông xúm xít chúc tụng.

"Lát nữa tụi mình sẽ có thì giờ," Ron nhún vai, chớp lấy ba ly bia bơ trên một cái khay vừa lướt ngang qua và đưa một ly cho Harry. "Hermione, chớp lẹ, tụi mình mau xí một cái bàn…

Đừng ngồi chỗ đó! Đừng ngồi chỗ nào gần bà dì Muriel…”

Ron dẫn đầu băng qua sàn nhảy trống trơn, vừa đi vừa liếc trái liếc phải; Harry chắc chắn nó đang canh chừng Krum. Khi tụi nó đến bên kia của cái rạp, hầu hết các bàn đều có người ngồi: cái bàn duy nhất còn chỗ trống là cái bàn chỉ có một mình Luna ngồi.

“Tụi này ngồi chung được không?”

“Ồ, được chứ,” cô bé vui vẻ nói. “Ba em vừa mới đi tặng quà cho anh Bill và chị Fleur.”

“Quà gì vậy? Một mớ Rễ Quéo đủ xài cả đời à?” Ron hỏi.

Hermione nhắm đá giò Ron dưới gầm bàn, nhưng lại đá nhằm chân Harry đau ứa nước mắt, Harry mất một lúc không để ý theo dõi được cuộc chuyện trò.

Ban nhạc đã bắt đầu chơi, anh Bill và chị Fleur là cặp đầu tiên ra sàn nhảy trong tiếng vỗ tay vang rền. Một lát sau ông Weasley đưa ma đàm Delacour lên sàn, theo sau là bà Weasley cùng cha của chị Fleur.

“Em thích bài hát này,” Luna nói, lắc lư đúng lúc điệu nhạc nghe như vanxơ vang lên, và chỉ vài giây sau cô bé đã đứng dậy và lướt ra sàn nhảy, ở đó cô bé xoay tròn tại chỗ, một mình, mắt nhắm nghiền, hai cánh tay vung vẩy.

“Con nhỏ ác liệt há?” Ron nói một cách ngưỡng mộ. “Luôn luôn đúng nhịp.”

Nhưng nụ cười biến khỏi gương mặt nó ngay tức thì: Viktor Krum vừa ngồi xuống cái ghế trống của Luna. Hermione tỏ ra bối rối một cách thích thú nhưng lần này Krum không đến để

tán tỉnh cô nàng. Mặt mày cau có, anh ta nói "Người đàn ông mặc áo vàng là ai?"

"Đó là ông Xenophilius Lovegood, cha một người bạn của tụi này." Ron nói. Cái giọng gây sự của Ron cảnh báo là chớ có mà cười cợt Xenophilius, bất chấp vẻ khiêu khích lộ liễu. "Đi ra nhảy," Nó đột ngột nói thêm với Hermione.

Cô nàng có vẻ bất ngờ nhưng cũng vui lòng và đứng dậy. Hai đứa nó cùng biến mất với nhau trong đám người càng lúc càng đông trên sàn nhảy.

"A, bây giờ hai người đó cặp nhau rồi à?" Krum hỏi, ngớ ra trong chốc lát.

"Ờ… đại khái vậy," Harry nói.

"Anh là ai?" Krum hỏi.

"Barny Weasley."

Hai người bắt tay nhau.

"Anh, Barny… anh có biết nhiều về cái tay Lovegood đó không?"

"Không. Tôi chỉ mới gặp ông ta hôm nay. Mà sao vậy?"

Krum trừng mắt qua miệng ly ngó ông Lovegood đang tán gẫu với nhiều tay chiến tướng bên kia sàn nhảy.

"Bởi vì," Krum nói. *"níu hắn không phải là khách mời của Fleur thì tôi sẽ đục hắn, tợi đây và ngay bây giờ, vì mang cới kí hiệu bẩn thỉu đó trên ngực."*

"Ký hiệu?" Harry nói, cũng nhìn về phía ông Lovegood. Con mắt hình tam giác kỳ lạ đang nhấp nháy trên ngực ông ta.

“Tại sao? Cái đó thì có gì bậy bạ?”

“Grindelvald. Đó là kí hịu của Grindelvald.”

“Grindelvald… có phải là tay phù thủy Hắc ám đã bị thầy Dumbledore đánh bại?”

“Chính xác!”

Cơ bắp quanh cằm Krum căng lên như thể anh ta đang nhai, anh ta chợt nói tiếp, *“Grindelvald zít rất nhìu người, ông tôi chẳng hạn. Dĩ nhiên hắn chưa bao giờ hùng mạnh ở xứ này, người ta nói hắn sợ cụ Dumbledore - mà chắc đúng, căn cứ vào cách đời hắn kết thúc. Nhưng đây,”* - anh ta chỉ một ngón tay vào ông Lovegood - *“đây là một ký hịu của hắn, tôi nhận ra nó ngay lập tức: Grindelvald đã khắc nó lên một bức tường ở Durmstrang hồi hắn còn là học sinh ở đó. Mấy thằng ngốc cóp pi vô sách vở và quần áo của chúng, tính gây sốc, làm cho có vẻ chịu chơi mà - cho đến khi những người có thân nhân bị Grindelvald zít như chúng tôi dạy cho chúng hỉu bít hơn.”*

Krum bẻ khớp ngón tay vẻ hăm he và trừng mắt nhìn ông Xenophilius. Harry cảm thấy khó hiểu. Chẳng có vẻ gì tin được là cha của Luna lại có thể là một kẻ ủng hộ Nghệ thuật Hắc ám, và không ai trong cả rạp cưới tỏ vẻ nhận ra cái hình tam giác cỡ bàn tay đó.

“Anh có… ơ… chắc chắn đó là kí hiệu của Grindelvald…?”

“Tôi không nhầm được,” Krum lạnh lùng nói. *“Tôi đã đi ngang qua ký hịu đó nhìu năm trời, tôi bít nó rất rõ.”*

“Có thể là,” Harry nói, “ông Xenophilius không thực sự

biết ký hiệu đó có nghĩa là gì, cha con nhà Lovegood rất… khác thường. Có thể ông ta vớ được nó ở đâu đó và tưởng là hình cắt ngang cái đầu một con Khụt-khịt Sừng-nát hay cái gì đó."

"Hình cắt ngang của cái gì?"

"À, tôi không biết là cái gì, nhưng có vẻ như ông ta và cô con gái đi nghỉ mát để tìm chúng…"

Harry cảm thấy nó giải thích không nên thân về Luna và cha cô bé.

"Cô ta đó," nó nói, chỉ Luna, cô bé vẫn đang nhảy một mình, vung vẩy hai cánh tay quanh đầu như thể một người đang cố gắng đuổi ruồi.

"Tợi sao cô ta làm được như thế?" Krum hỏi.

"Có lẽ đang tìm cách xua đuổi một con Tảo vọt," Harry nói, nó vừa nhận ra điệu bộ của Luna.

Krum có vẻ như không biết là Harry đang đùa hay thật. Anh đưa tay vào túi áo chùng rút ra cây đũa phép và gõ liên tục lên đùi với vẻ đe dọa; đầu đũa nhá ra tia lửa.

"Gregorovitch!" Harry la lớn, và Krum giật mình, nhưng Harry quá xúc động nên không bận tâm; ký ức đã ùa về với nó khi nó nhìn thấy cây đũa phép của Krum: ông Ollivander đã cầm cây đũa phép đó và xem xét kỹ lưỡng trước cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật.

"Ông ấy thì sao?" Krum tò mò hỏi.

"Ông ta là người chế tạo đũa phép."

“Tôi biết thế,” Krum nói.

Ông ấy làm ra cây đũa phép của anh. Vì vậy mà tôi đã nghĩ đến… Quitdditch…”

Krum càng tỏ vẻ tò mò hơn.

“Làm sao anh biết Gregorovitch làm ra cây đũa phép của tôi?”

“Tôi… tôi nghĩ tôi đã đọc ở đâu đó,” Harry nói, “trong một tạp chí người hâm mộ,” nó ứng khẩu nói đại và Krum tỏ ra dịu xuống.

“Tôi không bít zõ mình có bao giờ lợi nói chuyện về cây đũa phép với người hâm mộ,” anh ta nói.

“Vậy… ơ… dạo này ông Gregorovitch ở đâu?”

Krum tỏ vẻ lúng túng.

“Ông ấy về hưu nhìu năm rồi. Tôi là một trong những người cuối cùng mua đũa phép của Gregorovitch. Đó là những cây đũa phép tốt nhất - mặc dù, dĩ nhin, tôi bít, dân Ăng-lê các anh chuộng hàng của Ollivander.”

Harry không trả lời. Nó giả đò ngắm những người khiêu vũ, như Krum, nhưng bụng thì suy nghĩ lung lắm. Vậy là Voldemort đang tìm kiếm một người làm đũa phép nổi danh và Harry không cần phải tìm ở đâu xa xôi. Chắc chắn nguyên nhân là cái điều mà cây đũa phép của Harry đã gây ra vào cái đêm Voldemort truy lùng nó trên vòm trời. Cây đũa phép bằng lông phượng hoàng và gỗ nhựa ruồi đã chế ngự được cây đũa phép vay mượn, điều mà Ollivander không lường trước được và không hiểu được. Liệu Gregorovitch thì có hiểu hơn

không? Liệu ông ta có thực sự giỏi hơn ông Ollivander không, liệu ông ta có biết bí mật của những cây đũa phép ông Ollivander không biết không?

"Cô bé này trông xinh thật," Krum nói, đem Harry về lại với thực tế xung quanh. Krum đang chỉ vào Ginny, cô bé vừa lên sàn nhảy chung với Luna. "Cô bé cũng có bà con với anh chứ?"

"Ừ," Harry nói, bỗng dưng nổi quạu, "và cô ta đang cặp với tay nào đó. Ghen lắm. Bự con. Anh sẽ không muốn chạm trán với hắn đâu."

Krum gật đầu.

"Nổi danh," anh ta vừa nói vừa uống cạn ly và đứng lên, *"là một cầu thủ Quitdditch thế giới để làm quái gì nếu tất cả những cô gái xinh đẹp đều đã có kẻ phỗng tay trên?"*

Và anh chàng bỏ Harry ở lại, sải dài bước chân đi lấy một cái bánh mì kẹp thịt trên mâm của một người phục vụ vừa đi ngang qua, rồi đi vòng quanh sàn nhảy đông đúc. Harry muốn tìm Ron để nói với nó về Gregorovitch, nhưng Ron đang nhảy với Hermione ngay giữa sàn. Harry đứng tựa lưng vào một trong mấy cái trụ vàng và ngắm Ginny, lúc này cô bé đang nhảy với Lee Jordan, bạn của Fred và George, cố gắng không hối hận về lời nó đã trót hứa với Ron.

Trước đây Harry chưa bao giờ dự một đám cưới, vì vậy nó không thể nói đám cưới phù thủy khác với đám cưới của dân Muggle như thế nào, mặc dù nó khá chắc chắn là đám cưới Muggle không có cái bánh cưới mà trên cùng có hai mô hình phượng hoàng cất cánh bay lên mỗi khi bánh được cắt ra, hay

là những chai rượu sâm banh tự bay lơ lửng giữa đám đông. Khi đêm xuống, bọn thiêu thân lao vào phía dưới tán rạp được chiếu sáng bằng những chiếc lồng đèn vàng, cuộc vui trở nên càng lúc càng phá rào. Fred và George đã biến vào bóng tối từ lâu cùng với hai cô em họ của Fleur; anh Charlie, bác Hagrid và một lão phù thủy mập lùn đội nón chóp bẻ vành màu tím dang hát bài *Odo đấng anh hùng* trong một góc.

Harry đi thơ thẩn qua đám đông để tránh mặt một ông chú say xỉn của Ron, ông ta không chắc Harry có phải là con ổng hay không. Harry chợt thấy một cụ pháp sư già ngồi một mình, mái tóc trắng như mây của cụ khiến cụ trông giống một chúm bông bồ công anh già đội cái rế bị mối gặm. Trông cụ quen quen: xóc óc một hồi, Harry nhận ra đó là cụ Elphias Doge, thành viên Hội Phượng Hoàng và là người viết cáo phó thầy Dumbledore.

Nó bèn đến gần cụ.

"Ông cho phép con ngồi ạ?"

"Đương nhiên, đương nhiên," Cụ Doge nói, giọng cụ hơi cao và khò khè.

Harry cúi mình.

"Thưa ông Doge, con là Harry Potter."

Cụ Doge há hốc mồm.

"Con trai à! Arthur có nói với ta là con có mặt ở đây, cải trang… Ta mừng lắm, ta rất hân hạnh!"

Cụ Doge rót cho Harry một ly sâm banh trong cơn run rẩy vì niềm xúc động.

“Ta đã nghĩ đến việc viết thư cho con,” cụ thì thầm, “sau khi cụ Dumbledore… chấn động và đối với con, ta chắc…”

Đôi mắt nhỏ xíu của cụ Doge đột ngột tràn đầy nước mắt.

“Con có thấy bài cáo phó của cụ viết trên tờ *Nhật Báo Tiên Tri*,” Harry nói, “Con không ngờ cụ biết giáo sư Dumbledore nhiều như vậy.”

“Như mọi người viết thôi,” cụ Doge nói, chậm nước mắt bằng chiếc khăn ăn. “Chắc chắn ta biết cụ lâu nhất, nếu con không tính đến Aberforth - và chẳng biết thế nào, người ta dường như không tính đến Aberforth.”

“Nhân nói đến tờ *Nhật Báo Tiên Tri*… thưa cụ Doge, không biết cụ có…?

“Ôi cứ gọi ta là Elphias, con à.”

“Thưa cụ Elphias, con không biết cụ có biết bài phỏng vấn của Rita Skeeter nói về cụ Dumbledore không?”

Gương mặt cụ Doge đỏ lên vì tức giận.

“A, có, Harry ta có thấy bài đó. Người đàn bà đó, gọi là một con kền kền thì có lẽ chính xác hơn, đã nhằng nhì quấy rối ta để ép ta nói chuyện với thị, ta xấu hổ mà nói rằng ta đã trở nên khá thô lỗ, gọi thị là miếng cá hồi dai nhách, mà hậu quả, như con có lẽ đã thấy, là trò bôi bác sự minh mẫn của ta.”

“Dạ, trong bài phỏng vấn đó,” Harry nói tiếp, “Rita Skeeter ám chỉ là giáo sư Dumbledore có dây dưa với Nghệ Thuật Hắc ám khi còn trẻ…”

“Đừng tin một lời nào cả!” Cụ Doge nói ngay. “Đừng tin

một lời nào Harry à. Đừng để cho bất cứ điều gì làm hoen ố ký ức của con về cụ Dumbledore."

Harry nhìn vào gương mặt đau đớn và tha thiết của cụ Doge và cảm thấy nản lòng, chứ không phải được yên lòng. Chẳng nhẽ cụ Doge tin rằng mọi việc dễ như vậy sao, rằng Harry cứ đơn giản chọn cách đừng tin là xong sao? Chẳng nhẽ cụ Doge không hiểu được nhu cầu của Harry là muốn biết đến đầu đến đũa *mọi việc* sao?

Có lẽ cụ Doge nghi ngờ những cảm nghĩ của Harry nên cụ có vẻ lo lắng và nói vội vàng:

"Harry à, Rita Skeeter là một kẻ đáng sợ…"

Nhưng cụ bị cắt ngang vì tiếng cười hinh hích chói tai.

"Rita Skeeter hả? Ôi, ta khoái cô ả, luôn luôn đọc ả."

Harry và cụ Doge ngước lên để thấy bà dì Muriel đang đứng đó, đám lông chim nhảy múa trên tóc, bà cầm trong tay một ly rượu sâm banh. "Ả vừa mới viết một cuốn sách về Dumbledore, mọi người biết chứ."

"Chào bà Muriel," cụ Doge nói, "chúng tôi đang nói…"

"Thằng kia, đưa cái ghế của mi cho ta, ta đã một trăm lẻ bảy tuổi."

Một đứa anh em họ Weasley khác nhảy bật ra khỏi chỗ ngồi, coi bộ hơi hoảng, và bà dì Muriel lẳng cái ghế một vòng với một sức mạnh đáng ngạc nhiên rồi thả mình ngồi gọn xuống giữa cụ Doge và Harry.

"Chào cháu lần nữa, Barny hay tên gì đó của cháu," bà nói

với Harry. “Sao, ông nói gì về Rita Skeeter, ông Elphias? Ông biết ả có viết một cuốn tiểu sử về cụ Dumbledore chứ hả? Tôi sốt ruột chờ đọc cuốn đó. Tôi phải nhớ mà đặt mua trước ở tiệm Flourish & Blotts!”

Cụ Doge tỏ vẻ cứng nhắc và nghiêm trang về chuyện đó, nhưng bà dì Muriel uống cạn ly và búng ngón tay xương xẩu của bà gọi một người phục vụ đang đi ngang qua để đổi ly rượu mới. Bà hớp một ngụm to sâm banh, ợ hơi rồi nói, “Chẳng việc gì phải trông như một đôi ếch nhồi thế! Trước khi ông Albus trở nên đáng kính như thế và được trọng nể như thế và tất cả đồ bá láp như thế, thì đã có những đồn đại rất khôi hài về ổng rồi!”

“Ngậm máu phun người,” cụ Doge nói, mặt mày lại đỏ tía.

“Thể nào ông cũng nói vậy mà, ông Elphias,” bà dì Muriel cười khành khạch. “Tôi có nhận thấy ông đã khéo léo lách qua mấy chuyện khó nói trong bài cáo phó đó của ông!”

“Tôi rất tiếc là bà nghĩ vậy,” cụ Doge nói, càng lặng lẽ một cách lạnh lùng. “Tôi cam đoan với bà tôi viết từ đáy lòng.”

“Ối, tất cả chúng ta đều biết ông sùng bái Dumbledore; tôi dám nói ông sẽ vẫn cứ nghĩ ông ấy là một vị thánh ngay cả nếu như chuyện đổ bể ra rằng ổng đã giết con em á phù thủy của ổng!”

“Bà Muriel!” cụ Doge kêu lên.

Một cơn lạnh buốt không phải do rượu sâm banh ướp đá len lỏi khắp buồng ngực Harry.

“Ý bà là sao?” Nó hỏi bà dì Muriel. “Ai nói em gái của cụ

là một á phù thủy? Con tưởng cô ấy bị bệnh chớ."

"Tưởng nhầm rồi, Barny ơi!" bà dì Muriel nói, tỏ ra vui sướng hớn hở trước hiệu quả mà bà tạo ra. "Dù sao đi nữa làm sao cháu lại nghĩ là có thể biết được gì về chuyện đó hả? CHUYỆN ĐÓ xảy ra từ năm nảo năm nào rồi, từ hồi người ta còn chưa nghĩ ra cháu nữa kìa, và sự thật là tất cả những người mà cùng lứa với bà mà còn sống khi đó đã không hề biết thực sự có chuyện gì xảy ra. Bởi vậy bà hết sức nôn nóng coi Skeeter tiết lộ điều gì! Dumbledore đã giữ kín chuyện cô em gái của ổng hơi lâu à!"

"Không đúng!" Cụ Doge phều phào. "Hoàn toàn không đúng!"

"Thầy không hề nói với con, em gái thầy là á phù thủy," Harry nói, không kịp nghĩ, trong lòng vẫn còn lạnh buốt.

"Mà mắc mớ gì ổng phải nói cho cháu biết hả?" bà dì Muriel rít lên, lắc lư một tí trên ghế khi bà cố gắng tập trung chú ý vào Harry.

"Tôi cho rằng," cụ Doge mở lời, giọng nghẹn lại vì xúc động, "lý do anh Albus không bao giờ nói về em Ariana rất rõ ràng. Anh suy sụp tan nát về cái chết của cô ấy."

"Thế tại sao chưa từng có ai thấy cô ta hả ông Elphias?" Bà dì Muriel vặc lại. "Tại sao một nửa số người trong chúng ta không hề biết cô ta từng tồn tại, cho đến khi họ khiêng cỗ quan tài ra khỏi nhà và làm tang lễ cho cô ta? Anh Albus thánh thiện ở đâu khi Ariana bị nhốt trong hầm rượu hả? Ở tít trong trường Hogwarts làm một thiên tài sáng chói, và chẳng bao giờ bận tâm chuyện xảy ra trong chính ngôi nhà của mình!"

“Bà muốn nói gì, bị nhốt trong hầm rượu à?” Harry hỏi, “nghĩa là sao?”

Cụ Doge có vẻ suy sụp, bà dì Muriel lại cười khành khạch và trả lời câu hỏi của Harry.

“Bà mẹ ông Dumbledore là một mụ đàn bà đáng sợ, hoàn toàn đáng sợ. Gốc Muggle. Mặc dù ta nghe mụ giả bộ không phải…”

“Bà ấy không hề giả bộ gì hết! Bà Kendra là một phụ nữ tử tế,” cụ Doge thì thào một cách khốn khổ, nhưng bà dì Muriel phớt lờ cụ.

“… kiêu căng và độc đoán, một thứ phù thủy đáng bị cạo mặt vì đẻ ra một con á phù thủy…”

“Ariana không phải một á phù thủy!” cụ Doge thều thào.

“Anh nói vậy, anh Elphias, thì anh hãy giải thích tại sao cô ta chẳng bao giờ đi học ở trường Hogwarts!” Bà dì Muriel nói, bà đã quay lưng lại với Harry. “Vào thời của chúng ta, á phù thủy thường bị giấu nhẹm, dù vậy vẫn cực kỳ tàn nhẫn khi giam cầm một cô gái nhỏ trong nhà và giả bộ như cô ta không hề tồn tại…”

“Ta nói với con, chuyện không phải như vậy,” cụ Doge nói, nhưng bà dì Muriel hùng hục nói át đi, vẫn hướng về Harry.

“Thường người ta hay đưa á phù thủy đến trường học Muggle và khuyến khích chúng hội nhập với cộng đồng Muggle… như thế tốt hơn là cố tìm cho ra một vị trí trong thế giới pháp thuật, nơi chúng luôn luôn phải nằm trong giai cấp hạng nhì, nhưng tất nhiên là mụ Kendra Dumbledore không

đời nào mơ tới chuyện cho con gái của mụ đi học ở trường Muggle…"

"Ariana rất mảnh dẻ," cụ Doge cố nói. "Sức khỏe của cô ấy tệ đến nỗi không thể để cô…"

"… để cho cô ta ra khỏi nhà à?" Bà dì Muriel lại cười khành khạch. "Vậy mà cô ta chưa hề được đưa tới viện Thánh Mungo và cũng không có lương y nào được mời đến khám chữa cho cô ta cả!"

"Thực ra, bà Muriel à, làm sao bà có thể biết liệu…"

"Nói cho anh biết, anh Elphias à, anh họ Lancelot của tôi là một lương y ở viện Thánh Mungo vào thời đó, và ảnh kể cho gia đình tôi nghe với sự tin cẩn tuyệt đối là chưa bao giờ có ai thấy Ariana ở đó cả. Tất cả đều hết sức đáng ngờ, Lancelot nghĩ thế."

Cụ Doge có vẻ sắp phát khóc. Bà dì Muriel dường như hết sức tự mãn, búng ngón tay gọi thêm rượu sâm banh.

Harry lặng người nghĩ đến cách gia đình Dursley đã có lần nhốt nó, khóa nó trong phòng, giữ cho không ai nhìn thấy nó, tất cả chỉ vì cái tội là phù thủy. Phải chăng em gái cụ Dumbledore đã chịu đựng số phận tương tự vì lý do ngược lại: bị giam cầm vì không có khả năng pháp thuật? Và chẳng lẽ cụ Dumbledore đã thực sự để mặc em gái mình với kiếp sống đó, trong khi cụ thì đến trường Hogwarts để tự chứng minh mình lỗi lạc, tài hoa?

"Này nhé, nếu mụ Kendra không chết trước," bà dì Muriel lại nói tiếp, "thì tôi dám nói chính mụ giết Ariana…"

“Bà Muriel, sao bà có thể!” Cụ Doge rên rỉ. “Một người mẹ mà giết con gái của chính mình sao? Hãy suy nghĩ điều bà nói ra.”

“Nếu bà mẹ ta đang bàn tới có thể giam cầm đứa con gái trong nhiều năm liên tục, thì sao lại không thể giết nó đi?” bà dì Muriel nhún vai. “Nhưng mà tôi nói rồi, điều đó không hợp lý, vì mụ Kendra chết trước Ariana - chết vì cái gì, có vẻ như không ai biết chắc…”

“Ôi, chắc là Ariana ám sát bà ấy,” cụ Doge nói với một nỗ lực dũng cảm biểu lộ sự khinh miệt. “Sao lại không nhỉ?”

“Ừ, Ariana rất có thể vùng vẫy trong tuyệt vọng để tìm tự do và đã giết Kendra trong cuộc đấu tranh đó,” bà dì Muriel nói với vẻ đầy suy tư. “Cứ lắc đầu tùy thích, anh Elphias à. Anh có mặt trong đám tang Ariana đúng không?”

“Đúng,” cụ Doge nói qua đôi môi run run. “Và tôi không thể nhớ có sự kiện nào lại thảm thiết hơn thế. Trái tim anh Albus tan nát.”

“Không phải trái tim ổng là thứ duy nhất tan nát. Chẳng phải Alberforth đã đấm gãy mũi Albus giữa chừng tang lễ sao?”

Nếu trước đó cụ Doge đã tỏ ra hãi hùng, thì so với lúc này nỗi hãi hùng đó chẳng là gì cả. Bà dì Muriel có vẻ đã đâm trúng cụ. Bà cười khành khạch lớn hơn và nốc thêm một ngụm rượu nữa, rượu nhễu cả xuống cằm bà.

“Sao bà…” cụ Doge nghẹn ngào.

“Má tôi rất thân với bà lão Bathilda Bagshot,” bà dì Muriel

vui vẻ nói. “Bà Bathilda đã miêu tả toàn bộ câu chuyện cho má tôi trong khi tôi lén nghe ở cửa. Một trận cãi lộn tưng bừng bên cỗ quan tài. Cứ như bà Bathilda kể, thì Alberforth hét lên rằng Ariana chết hoàn toàn là do lỗi của Albus, rồi giộng vào mặt ông anh. Theo lời Bathilda, Albus thậm chí không tự vệ, và riêng chi tiết đó cũng đã kỳ lạ. Albus có thể tiêu diệt Alberforth trong một trận đấu tay đôi cho dù hai tay bị trói sau lưng mà.”

Bà dì Muriel nốc thêm nhiều sâm banh nữa. Dường như nhắc lại chuyện tai tiếng xưa lắc này khiến bà phấn chấn bao nhiêu thì gây kinh hoàng cho cụ Doge bấy nhiêu. Harry không biết nghĩ ra sao, tin cái gì. Nó muốn biết sự thật nhưng cụ Doge chỉ ngồi đó mà thều thào yếu ớt là Ariana bị bệnh. Harry khó mà tin nổi rằng cụ Dumbledore lại không can thiệp gì nếu một hành động tàn ác như vậy xảy ra trong chính ngôi nhà của cụ, nhưng chắc chắn phải có điều gì đó kỳ quái trong câu chuyện.

“Và ta nói cho cháu biết thêm chuyện nữa,” bà dì Muriel nói, nấc cụt nho nhỏ khi hạ cái ly của bà xuống. “Ta nghĩ bà Bathilda đã xì ra cái thâm cung bí sử đó cho Rita Skeeter. Tất cả những ám chỉ trong bài phỏng vấn của Skeeter về một nguồn tin quan trọng thân cận với gia đình Dumbledore… có trời biết bả đã ở đó suốt từ đầu tới cuối vụ Ariana, vậy là khớp.”

“Bà Bathilda không bao giờ nói với Rita Skeeter!” cụ Doge thì thào.

“Bathilda Bagshot à?” Harry hỏi, “Tác giả cuốn,*Một Lịch*

Sử Pháp Thuật?"

Cái tên đó được in trên bìa một trong những cuốn sách giáo khoa của Harry, mặc dù phải thừa nhận đó không phải cuốn sách nó đọc say mê cho lắm.

"Phải," cụ Doge nói, níu lấy câu hỏi của Harry như người chết đuối níu lấy phao cứu mạng. "Một sử gia pháp thuật tài giỏi nhất và là một người bạn lâu đời của cụ Dumbledore."

"Tôi nghe nói dạo này lẩm cẩm rồi," bà dì Muriel phấn khởi nói.

"Nếu vậy thì Skeeter lại càng thiếu trung thực khi lợi dụng bà ấy," cụ Doge nói, "và như thế, Bathilda có nói điều gì cũng không thể tin cậy được."

"Ôi, có những cách gợi cho nhớ lại được chứ, mà tôi chắc chắn Rita biết mọi cách," bà dì Muriel nói. "Nhưng ngay cả Bathilda có hoàn toàn ngớ ngẩn, tôi chắc bà ta vẫn còn những hình ảnh cũ, kể cả thư từ. Bả quen biết gia đình Dumbledore bao nhiêu năm trời mà… Đáng công bỏ ra làm một chuyến đi tới thung lũng Godric, tôi cho là vậy."

Harry, đang húp từng ngụm bia bơ, bỗng phát sặc. Cụ Doge đấm đấm lên lưng nó trong khi nó ho, nhìn bà dì Muriel qua đôi mắt đang ứa lệ. Khi đã kiểm soát lại được giọng nói của mình, nó hỏi, "bà Bathilda sống ở thung lũng Godric à?"

"Ừ đúng. Bả ở đó mãn đời! Gia đình Dumbledore dọn đến đó sau khi ông Percival bị đi tù, và bà ta trở thành hàng xóm của họ."

"Gia đình cụ Dumbledore đã sống ở thung lũng Godric

sao?”

“Đúng đó, Barny, ta vừa mới nói vậy,” bà dì Muriel nói giọng bực mình.

Harry cảm thấy cạn kiệt, trống rỗng. Trong suốt sáu năm trời, cụ Dumbledore chưa một lần nào nói với Harry là cả hai đều từng sống và mất mát người thân ở thung lũng Godric. Tại sao? Mẹ Lily và ba James của nó có được chôn gần mẹ và em gái của cụ Dumbledore không? Cụ Dumbledore có đi thăm viếng mộ mẹ và em gái, thậm chí bước ngang qua mộ phần của mẹ Lily và ba James khi viếng mộ người thân không? Và cụ chưa bao giờ nói với Harry tới một lần… chưa bao giờ buồn nói tới…

Và tại sao điều đó lại quan trọng như vậy, Harry không thể giải thích cho chính mình, nhưng nó cảm thấy việc không nói cho nó biết là hai người có chung chốn ấy, chung những trải nghiệm giống nhau thì cũng gần như một lời dối trá. Nó đăm đăm nhìn ra phía trước, gần như không để ý những việc đang diễn ra xung quanh, và không nhận ra Hermione đã rời khỏi đám đông mãi tới khi cô nàng kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh nó.

“Mình thiệt không thể nhảy nữa,” cô nàng thở hổn hển, cởi một chiếc giày ra và xoa bóp lòng bàn chân. “Ron đi kiếm thêm bia bơ rồi. Hơi kỳ quái. Mình vừa mới thấy anh Viktor đùng đùng bỏ đi khỏi chỗ cha của Luna, có vẻ như hai người vừa cãi lộn…” Hermione hạ giọng, chăm chú nhìn nó, “Harry, bồ có sao không?”

Harry chưa biết bắt đầu từ đâu, nhưng không hề gì. Ngay

lúc đó, một cái gì vừa to vừa bạc trắng rơi xuyên qua tán rạp rớt xuống giữa đám người khiêu vũ kinh ngạc. Những cái đầu ngoảnh lại, trong khi những người ở gần con linh miêu nhất cứng đờ người ra ngơ ngẩn giữa chừng điệu nhảy. Đột ngột miệng Thần Hộ Mệnh há rộng và nói bằng giọng chậm rãi, sâu và to của chú Kingsley Shacklebolt.

"Bộ đã sụp đổ. Scrimgeour đã chết. Chúng đang đến."

9

MỘT NƠI ĐỂ TRỐN

Harry và Hermione lao mình vào đám đông hoảng loạn. Khách khứa phóng chạy về mọi hướng; nhiều người Độn thổ; bùa phép bảo vệ ếm quanh Hang Sóc đã bị phá giải.

"Ron!" Hermione kêu. "Ron, bồ ở đâu?"

Khi hai đứa nó chen lách băng qua được sàn nhảy, Harry nhìn thấy những hình bóng khoác áo choàng và đeo mặt nạ xuất hiện trong đám đông; rồi nó thấy thầy Lupin và cô Tonks, đũa phép giơ cao, và nó nghe cả hai người đó thét, "Che chắn!," một tiếng kêu dội vang khắp mọi phía.

"Ron! Ron ơi!" Hermione gọi, nửa như khóc khi cô bé và Harry bị những người khách kinh hoảng xô đẩy: Harry nắm chặt tay cô bé để chắc chắn tụi nó không bị tách ra khi một luồng sáng phóng xẹt qua trên đầu tụi nó, có thể là bùa bảo vệ hay cái gì đó hung ác hơn, nó không biết được…

Và Ron kìa. Nó chụp cánh tay kia của Hermione, và Harry cảm thấy cô bé xoay tại chỗ; ánh sáng và âm thanh biến mất khi bóng tối phủ chụp xuống nó; nó chỉ còn cảm nhận được

bàn tay Hermione khi nó chen qua không gian và thời gian, xa khỏi Hang Sóc, xa khỏi bọn Tử Thần Thực Tử đang đổ bộ, có lẽ, xa khỏi chính Voldemort…

"Tụi mình đang ở đâu?" Giọng của Ron vang lên.

Harry mở mắt ra. Trong một thoáng, nó ngỡ tụi nó vẫn chưa rời khỏi đám cưới; tụi nó dường như vẫn còn ở giữa đám đông.

"Đường Tottenham Court," Hermione thở hổn hển. "Đi, cứ đi tới, tụi mình cần tìm chỗ cho hai bồ thay đồ."

Harry làm y như cô bé bảo. Tụi nó nửa đi nửa chạy ngược lên con đường rộng tối thui đông đúc những kẻ chơi bời ban đêm và hai bên đường san sát cửa tiệm đã đóng cửa, trên đầu tụi nó sao đêm lấp lánh. Một chiếc xe buýt hai tầng ầm ầm chạy ào qua và một nhóm dân nhậu vui nhộn trố mắt ngó bỡn cợt khi tụi nó đi ngang; Harry và Ron vẫn còn mặc áo chùng lễ.

"Hermione, tụi mình đâu có đồ gì để thay ra?" Ron nói với cô bé, khi một phụ nữ trẻ nhìn nó và bật ra tiếng cười khụt khịt khàn khàn.

"Tại sao mình không nhớ mà đem theo tấm Áo khoác Tàng hình chứ?" Harry nói, trong lòng thầm nguyền rủa sự ngu ngốc của chính mình. "Suốt năm ngoái mình luôn mang theo nó bên mình, vậy mà…"

"Không sao, mình có tấm Áo khoác Tàng hình, và mình có quần áo cho cả hai người đây," Hermione nói. "Chỉ cần cố gắng và hành động tự nhiên cho đến khi… chỗ này chắc

được.”

Cô bé dẫn tụi nó đi xuống một con đường ngang, rồi đi vào một mái che tạm trong một cái hẻm âm u.

“Khi bồ nói bồ có tấm Áo khoác, và quần áo…” Harry nói, không hài lòng nhìn Hermione, cô bé không mang theo gì khác ngoài cái túi xách kết bằng hột cườm nhỏ xíu, giờ đây cô bé đang lục lọi cái túi đó.

“Thì có ngay, đây nè,” Hermione nói, và trước sự ngạc nhiên cùng cực của Ron và Harry, cô bé lấy ra một cái quần bò, một cái áo thun, mấy chiếc vớ nâu, và cuối cùng là tấm Áo khoác Tàng hình.

“Làm cách quỷ nào…”

“Bùa Mở Rộng Không Thể Dò Ra,” Hermione nói. “Phức tạp, nhưng mình tin là mình đã làm đúng; đại khái là mình đã xoay sở nhét hết mọi thứ tụi mình cần vô đây,” cô bé lắc nhẹ cái túi xách trông-có-vẻ-mong-manh và nó kêu như thể một thùng xe vận tải chở một mớ đồ vật nặng nề lăn lông lốc bên trong. “Ôi, khỉ, ắt là mấy cuốn sách,” cô bé nói, ngó vô túi, “và mình đã xếp chúng ngăn nắp theo từng loại rồi ấy chớ… Mà thôi… Harry, bồ nên mặc Áo khoác Tàng hình vào. Ron, bồ thay đồ nhanh lên…”

“Bồ chuẩn bị tất cả những thứ này từ hồi nào?” Harry hỏi trong khi Ron cởi áo chùng của nó ra.

“Mình đã nói với bồ hồi ở Hang Sóc, mình đã sắp xếp xong hành lý cần thiết mấy ngày rồi, bồ biết mà, trong trường hợp tụi mình cần ra đi đột xuất. Harry à, mình sắp xếp cái ba lô của

bồ hồi sáng, sau khi bồ thay đồ, và bỏ nó vô trong này rồi… chẳng là mình có một cảm giác…”

“Bồ khiến mình ngạc nhiên quá, thiệt đó,” Ron vừa nói vừa đưa cô bé cái áo chùng đã được cuộn lại.

“Cám ơn bồ,” Hermione nói, cố nở một nụ cười khi cô bé nhét cuộn áo vào trong cái túi. “Harry, làm ơn mặc Áo khoác vào!”

Harry quăng tấm Áo khoác Tàng hình lên vai rồi kéo nón trùm qua đầu, biến mất ngay. Giờ nó mới bắt đầu nhận thức được chuyện gì đã xảy ra.

“Những người khác… mọi người ở đám cưới…”

“Tụi mình không thể lo chuyện đó lúc này,” Hermione thì thầm. “Harry à, bồ mới là kẻ bị bọn chúng truy lùng, và nếu tụi mình quay trở lại thì chỉ khiến cho mọi người bị nguy hiểm thêm mà thôi.”

“Hermione nói đúng,” Ron nói, nó dường như biết Harry sắp cãi lại, cho dù nó không thể nhìn thấy mặt Harry. “Hầu hết thành viên Hội Phượng Hoàng đều có mặt ở đó, họ sẽ bảo vệ mọi người.”

Harry gật đầu, rồi nhớ ra hai đứa kia không thể thấy nó, bèn nói: “Ừ.” Nhưng nó nghĩ đến Ginny, và nỗi lo sợ lại sôi sục như a-xít trong bao tử nó.

“Đi thôi, mình nghĩ tụi mình cứ tiếp tục đi,” Hermione nói.

Tụi nó đi ngược lại con đường ngang rồi trở lên con đường chính, một nhóm đàn ông ở lề đường bên kia đang nghêu ngao hát, chân nam đá chân xiêu.

“Chỉ là tò mò thôi, tại sao lại là đường Tottenham Court?” Ron hỏi Hermione.

“Mình không biết, chẳng qua nó chợt nảy ra trong đầu mình, nhưng chắc chắn là trong thế giới Muggle tụi mình sẽ an toàn hơn, bọn chúng sẽ không ngờ tụi mình tới đây.”

“Đúng,” Ron nói, nhìn quanh quất, “nhưng bồ không cảm thấy hơi… tục à?”

“Chứ còn đâu khác nữa?” Hermione hỏi, khép nép co người lại khi bọn đàn ông bên kia đường huýt gió chọc ghẹo cô bé. “Tụi mình đừng hòng đặt phòng ở quán Cái Vạc Lủng, đúng không? Và Quảng trường Grimmauld cũng bị loại nếu lão Snape có thể vào được nơi đó… Mình cho là tụi mình có thể thử đến nhà ba má mình, mặc dù mình nghĩ cũng có nguy cơ bọn chúng lục soát nơi đó… Ôi, ước gì mấy thằng kia khớp mỏ lại!”

“Chịu không, cưng?” Gã xỉn nhất trong đám đàn ông bên kia đường đang gào lên. “Khoái nhậu hông? Bỏ thằng tóc đỏ qua đây làm một xị!”

“Tụi mình kiếm chỗ nào ngồi đi,” Hermione vội vàng nói khi Ron há miệng toan hét trả lại bọn bên kia đường. “Kìa, chỗ này chắc được, vô đây!”

Đó là một quán ăn nhỏ, nhếch nhác, mở cửa thâu đêm. Tất cả mặt bàn ốp mi-ca đều phủ một lớp mỏng dầu mỡ, nhưng được một cái là quán vắng hoe. Harry lẻn vào ngồi trước trong một ô ngăn, Ron ngồi xuống bên cạnh nó, đối diện với Hermione. Cô bé ngồi quay lưng lại cửa ra vào và không ưa vị trí này chút nào. Cô bé ngoái nhìn ra sau thường xuyên đến nỗi

trông có vẻ như bị vẹo. Harry không thích bị ngồi yên một chỗ; di chuyển tạo cho nó ảo tưởng là tụi nó có một mục tiêu. Dưới tấm Áo khoác Tàng hình nó có thể cảm thấy những tác dụng cuối cùng của thuốc Đa Quả Dịch đang tiêu tan trong người nó, hai tay nó đã trở lại hình dạng và chiều dài bình thường. Nó lấy cặp mắt kiếng ra khỏi túi áo và đeo trở lại.

Một hay hai phút sau, Ron nói, "Mấy bồ biết không, tụi mình ở đây thì không xa quán Cái Vạc Lủng cho lắm, nó ở trên đường Charing Cross…"

"Ron, tụi mình không thể!" Hermione nói ngay.

"Không phải đến đó ở, mà để biết coi chuyện gì đang diễn ra!"

"Tụi mình biết chuyện gì đang diễn ra mà! Voldemort đã chiếm được Bộ Pháp thuật, còn chuyện gì tụi mình cần biết nữa?"

"Thôi được, thôi được, chỉ là có ý kiến vậy thôi."

Tụi nó rơi vào một sự im lặng bứt rứt. Cô hầu bàn nhai kẹo cao su lệt xệt đi tới và Hermione kêu hai ly cà phê sữa. Bởi vì Harry vô hình, nếu gọi cho nó một ly thì kỳ quá. Hai công nhân lực lưỡng bước vào quán và nhét thân chúng vào ô ngăn kế bên. Hermione hạ thấp giọng thì thào.

"Mình đề nghị tụi mình kiếm một chỗ Độn thổ ra vùng quê. Khi ra tới đó rồi, tụi mình có thể gởi thư cho Hội."

"Bộ bồ tạo được cái món Thần Hộ Mệnh nói đó hả?"

"Mình vẫn thực tập lâu nay và mình tin là làm được."

“Được, miễn sao không khiến họ bị rắc rối, mặc dù rất có thể họ đã bị bắt rồi. Trời ơi, nếu vậy thì thiệt là kinh hoàng,” Ron nói thêm sau một ngụm cà phê xam xám nổi bọt lều bều. Cô hầu bàn đã nghe lóm; cô ta ném cho Ron một ánh mắt ghê tởm khi lệt xệt quay ra tiếp những người khách mới đến. Gã bự con hơn trong hai gã công nhân có mái tóc vàng và đúng là khổng lồ, Harry nhìn gã, gã xua tay cho cô hầu bàn đi. Cô ta trố mắt, thộn ra.

“Vậy tụi mình đi đi, mình không muốn uống thứ nước cống này,” Ron nói. “Hermione, bồ có tiền Muggle để trả không?”

“Có, mình đã rút hết tiền tiết kiệm Kiến thiết Xã hội trước khi đến Hang Sóc. Mình cá là tất cả tiền lẻ nằm ở dưới đáy,” Hermione thở dài, với lấy cái túi xách hột cườm.

Hai gã công nhân đồng loạt cử động y như nhau, và Harry phản ứng y như chúng mà không kịp ý thức. Cả ba đều rút cây đũa của mỗi người ra. Ron, nhận ra chuyện gì đang diễn ra trễ mất một giây, nó nhào qua mặt bàn, đẩy Hermione ngã xuống băng ghế. Sức mạnh bùa phép của bọn Tử Thần Thực Tử làm tan nát tung tóe mảng gạch lát tường chỗ mà trước đó một giây là cái đầu Ron, trong khi ấy Harry, vẫn vô hình, gào lên, *“Đánh Choáng!”*

Tên Tử Thần Thực Tử tóc vàng lớn xác bị một tia sáng đỏ đánh trúng ngay giữa mặt: hắn đổ ụp qua một bên, bất tỉnh. Gã đồng bọn của hắn, không thể nhìn thấy ai vừa phóng bùa, bèn nhắm vào Ron một lần nữa: những sợi dây thừng đen bóng vọt ra từ đầu cây đũa phép của hắn trói gô Ron từ đầu đến chân - cô hầu bàn thét lên và chạy ra cửa - Harry phóng thêm một

thần chú Đánh Choáng nhắm vào tên Tử Thần Thực Tử có bộ mặt nhăn nhúm đã trói gô Ron, nhưng thần chú không trúng hắn, mà trúng cửa sổ và dội lại trúng cô hầu bàn, cô này lăn đùng ra xỉu trước cánh cửa.

"Nổ Tung!" Tên Tử Thần Thực Tử rống lên, và cái bàn phía sau cái bàn Harry đang đứng nổ tung: sức mạnh của vụ nổ tống mạnh nó vô tường và nó cảm thấy cây đũa phép vuột khỏi tay nó và tấm Áo khoác Tàng hình tuột khỏi người nó.

"Tê Liệt Toàn Thân!" Từ đâu không thấy, Hermione hét lên, và tên Tử Thần Thực Tử đổ nhào tới trước như một bức tượng, rớt xuống sàn một cái rầm trên đống xà bần những bàn ghế, cà phê, đồ sứ bể kêu răng rắc. Hermione bò ra khỏi gầm ghế, rũ bỏ những mảnh vỡ của cái gạt tàn thuốc lá bằng thủy tinh bám trên tóc cô bé và rùng mình.

"Cắt... cắt rời!" Cô bé vừa hô vừa chĩa cây đũa phép vào Ron, nó rống lên đau đớn khi Hermione rạch tét đầu gối cái quần bò của nó để lộ một vết cắt sâu. "Ôi, mình xin lỗi, Ron, tay mình run quá! *Cắt Rời!"*

Những mẩu dây thừng đứt rớt ra. Ron đứng lên, lắc hai cánh tay để chúng có lại cảm giác. Harry lượm cây đũa phép của nó lên và ngoi lên khỏi đống đổ nát, đến chỗ gã Tử Thần Thực Tử tóc vàng to xác đang nằm vắt ngang cái băng ghế.

"Lẽ ra mình phải nhận ra hắn, hắn có mặt ở đó vào đêm thầy Dumbledore chết," Harry nói. Nó nắm chân tên Tử Thần Thực Tử da sậm hơn và lật ngửa hắn ra; mắt hắn đảo thật nhanh từ Harry qua Ron và Hermione.

"Hắn là Dolohov," Ron nói. "Mình nhận ra hắn nhờ những

tờ bố cáo truy nã cũ. Mình nghĩ tên bự con kia là Thorfinn Rowle."

"Đừng bận tâm đến tên họ chúng!" Hermione nói, hơi bấn loạn. "Làm cách nào chúng tìm ra được tụi mình? Tụi mình sẽ phải làm sao đây?"

Chẳng hiểu sao nhưng cơn bấn loạn của Hermione lại khiến đầu óc Harry sáng suốt hẳn.

"Khóa cửa lại," nó bảo Hermione. "Và Ron, tắt đèn đi."

Nó ngó xuống tên Dolohov nằm cứng đơ, suy nghĩ thật nhanh khi cửa được khóa và Ron dùng cái Tắt-Sáng để nhấn cả quán ăn vào bóng tối. Harry có thể nghe lũ đàn ông chọc ghẹo Hermione lúc nãy đang kêu réo một cô gái khác ở xa xa.

"Tụi mình phải làm gì với bọn chúng đây?" Ron thì thầm với Harry trong bóng tối; rồi, nói nhỏ hơn nữa, "Giết chúng không? Chúng muốn giết tụi mình. Chúng vừa cố làm chuyện đó."

Hermione rùng mình lùi lại một bước. Harry lắc đầu.

"Tụi mình chỉ cần xóa bỏ trí nhớ của chúng," Harry nói. "Như vậy tốt hơn, chúng sẽ bị loại ra ngoài vòng chiến. Nếu tụi mình giết chúng thì việc tụi mình có mặt ở đây sẽ bị lộ."

"Bồ là chỉ huy," Ron nói, nghe như thể nó thở phào một cái thiệt mạnh. "Nhưng mình chưa từng xài bùa Ký Ức lần nào."

"Mình cũng chưa," Hermione nói, "nhưng mình biết lý thuyết."

Cô bé hít một hơi thở sâu trầm tĩnh, rồi chĩa cây đũa phép

vào trán của Dolohov và nói, *"Lú lẫn!"*

Lập tức mắt Dolohov trở nên mơ màng, thần sắc không tập trung.

"Giỏi quá!" Harry nói, vỗ nhẹ tay lên lưng cô bé. "Bồ cứ săn sóc tiếp tên kia và cô hầu bàn trong khi mình và Ron dọn dẹp."

"Dọn dẹp?" Ron nói, nhìn quanh cái quán ăn đã bị tan hoang một phần. "Để chi?"

"Bồ không tính đến việc bọn chúng sẽ thắc mắc chuyện gì xảy ra khi tỉnh dậy nhìn quanh thấy mình ở một nơi tan hoang như vừa bị dội bom à?"

"Ờ phải đó…"

Ron chật vật một lúc mới rút được cây đũa phép của nó ra khỏi túi quần.

"Khỏi thắc mắc tại sao mình không thể lấy nó ra được, Hermione à, bồ lấy nhầm cái quần cũ của mình, nó chật căng."

"Ôi, mình xin lỗi," Hermione ré lên, và trong khi cô bé lôi cô hầu bàn ra khỏi chỗ cho ngoài cửa sổ khỏi nhìn thấy được, Harry nghe cô bé rù rì đề nghị Ron một chỗ khác để nhét cây đũa phép.

Khi quán ăn được phục hồi lại nguyên trạng trước đây, tụi nó khiêng hai tên Tử Thần Thực Tử trở vô ô ngăn của chúng và đặt chúng ngồi đối diện nhau.

"Nhưng làm sao chúng lại tìm ra được tụi mình?" Hermione hỏi, nhìn hết gã lờ đờ này đến gã lờ đờ kia. "Làm

sao chúng biết được chúng ta ở đâu?”

Cô bé quay qua Harry.

“Bồ… bồ có nghĩ là bồ vẫn còn mang Dấu Hiện trong người không, Harry?”

“Nó không còn đâu,” Ron nói. “Dấu Hiện hết linh khi đúng mười bảy tuổi, đó là luật pháp thuật, bùa đó không thể ếm lên người trưởng thành.”

“Đó là bồ biết có thế,” Hermione nói. “Còn nếu bọn Tử Thần Thực Tử tìm cách ếm nó lên một người mười bảy tuổi thì sao?”

“Nhưng Harry đâu có đến gần bất cứ tên Tử Thần Thực Tử nào trong vòng hăm bốn giờ qua. Ai có thể ếm trở lại Dấu Hiện lên nó chứ?”

Hermione không trả lời. Harry cảm thấy như nó bị ô nhiễm, nhơ bẩn: có thực đó là cách mà bọn Tử Thần Thực Tử đã tìm ra được tụi nó không?

“Nếu mình không thể dùng pháp thuật, và các bạn cũng không thể dùng pháp thuật gần mình mà không để lộ vị trí của tụi mình…” nó bắt đầu nói.

“Tụi mình không thể tách ra!” Hermione quả quyết nói.

“Tụi mình cần một chỗ an toàn để trốn,” Ron nói, “để có thì giờ suy nghĩ thấu đáo chuyện này.”

“Quảng trường Grimmauld,” Harry nói.

Hai đứa kia há hốc miệng ra.

“Đừng ngu, Harry, lão Snape có thể vô đó.”

“Ba của Ron nói là họ đã ếm bùa độc chống lại hắn - mà nếu như bùa không công hiệu,” nó nói rấn tới vì Hermione mở miệng cãi lại. “Thì sao? Tôi thề, tôi không mong gì hơn là gặp lão Snape!”

“Nhưng…”

“Hermione à, còn chỗ nào khác nữa đâu? Đó là nơi tốt nhất mà tụi mình có thể có được. Lão Snape chỉ là một Tử Thần Thực Tử. Nếu mình vẫn còn mang Dấu Hiện trong người, thì dù cho mình có đi đâu nữa thì cũng sẽ có cả đám bọn chúng bám theo tụi mình.”

Hermione không thể tranh cãi, mặc dù tỏ vẻ như thể sẽ cãi. Trong khi cô bé mở chốt cánh cửa quán ăn, Ron bấm cái Tắt-Sáng để trả lại ánh sáng cho quán ăn. Xong, khi Harry đếm đến ba, tụi nó giải bùa đã ếm lên ba nạn nhân của tụi nó, và trước khi cô hầu bàn hay tên nào trong hai tên Tử Thần Thực Tử chẳng thể làm gì khác hơn là vặn mình ngái ngủ, Ron, Harry và Hermione đã xoay người tại chỗ và biến mất vào bóng tối dày đặc một lần nữa.

Vài giây sau buồng phổi của Harry nở ra một cách đầy cảm kích và nó mở mắt ra: giờ đây tụi nó đang đứng giữa một quảng trường nhếch nhác và nhỏ bé quen thuộc. Những tòa nhà cao xiêu vẹo ngó xuống tụi nó từ khắp mọi phía. Tụi nó nhìn thấy ngôi nhà số mười hai bởi vì đã được cụ Dumbledore, Người Giữ Bí Mật của ngôi nhà, nói cho biết về sự hiện hữu của ngôi nhà đó, và tụi nó vội vã đi về phía ngôi nhà, cứ vài thước lại kiểm tra coi có bị theo dõi hay quan sát không. Tụi nó chạy đua lên bậc thềm đá, và Harry gõ lên cánh cửa trước

một cái bằng cây đũa phép của mình. Tụi nó nghe một chuỗi tiếng lách cách của kim loại, tiếng loảng xoảng của dây xích, rồi cánh cửa cọt kẹt mở bung và cả đám vội vã bước qua ngưỡng cửa.

Khi Harry đóng cánh cửa lại sau lưng, những bóng đèn kiểu xưa thắp bằng khí bừng sáng lên, phát ra ánh sáng bập bùng dọc theo chiều dài của hành lang. Cảnh trông y như trong trí nhớ của Harry: kỳ bí, đầy mạng nhện, hình thù những cái đầu gia tinh treo trên tường đổ những cái bóng kỳ cục xuống cầu thang. Những bức màn dài sẫm màu che kín bức chân dung của bà mẹ chú Sirius. Vật duy nhất không nằm đúng vị trí là cái đế cắm dù hình chân con quỷ khổng lồ, nằm lăn lóc như thể cô Tonks vừa đá ngã nó một lần nữa.

"Mình nghĩ có ai đó vừa đến đây," Hermione thì thầm, chỉ về phía cái đế cắm dù…

"Cái đó có thể đã xảy ra từ lúc Hội rút đi," Ron rù rì đáp lại.

"Vậy mấy lá bùa độc Hội ếm để chống lão Snape ở đâu?" Harry hỏi.

"Có lẽ chúng chỉ được kích hoạt khi lão xuất hiện?" Ron đưa ra giả thuyết.

Dù vậy tụi nó vẫn đứng chúm chụm nhau trên tấm thảm chùi chân, lưng tựa vào cánh cửa, không dám đi vô sâu trong nhà.

"Đi, tụi mình không thể đứng đây hoài," Harry nói, và nó tiến tới một bước.

"Severus Snape?"

Giọng thầy Moody Mắt-Điên thì thầm phát ra từ bóng tối, khiến cả ba đứa nhảy lùi lại vì khiếp đảm. "Tụi con không phải lão Snape," Harry cau có, và ngay sau đó một cái gì bỗng vút qua trên đầu nó như luồng khí lạnh rồi lưỡi của nó tự uốn ngược vô trong khiến nó không thể nói được. Tuy nhiên nó chưa kịp dò dẫm bên trong miệng mình thì cái lưỡi đã tự duỗi trở ra.

Hai đứa kia dường như cũng vừa trải qua cái cảm giác khó chịu tương tự. Ron đang phát ra tiếng nôn ọe; Hermione lắp bắp, "Cái… cái đó ắt là… là phép nguyền Cột Lưỡi mà thầy Mắt-Điên ếm để chống lão Snape!"

Rón rén, Harry làm một bước tới trước. Có cái gì đó dịch chuyển trong bóng tối cuối hành lang, và trong khi chưa đứa nào nói thêm được một lời thì một cái bóng trồi lên khỏi tấm thảm, cao, màu xám xịt, và khủng khiếp; Hermione thét lên và bà Black cũng thét lên, bức màn che chân dung bà bay lật ra; cái bóng xám đang lướt về phía tụi nó, càng lúc càng nhanh, bộ râu và mái tóc dài tới eo lướt theo phía sau, bộ mặt rúm ró không da thịt với hai hốc mắt trống rỗng quen thuộc một cách hãi hùng, biến đổi một cách dễ sợ, nó giơ một cánh tay ruỗng lên chỉ vào Harry.

"Không!" Harry hét, và mặc dù đã giơ cây đũa phép lên nhưng nó chẳng nghĩ ra được câu thần chú nào, "Không! Không phải tụi con! Tụi con không giết thầy…"

Từ *giết* vừa thốt ra, cái bóng nổ tan thành một đám mây bụi thật to: ho, chảy nước mắt, Harry nhìn quanh thấy Hermione

ngồi thụp xuống sàn gần cánh cửa, hai cánh tay vòng qua đầu, và Ron, run rẩy từ đầu đến chân, đang vụng về vỗ vai cô bé mà nói: "H… hổng sao… N… nó biến rồi…"

Bụi xoáy quanh Harry như sương mù, bám lấy ánh đèn khí màu xanh lơ, trong khi bà Black tiếp tục thét.

"Đồ Máu bùn, bẩn thỉu, nhơ nhuốc, dấu bất lương, vết ô nhục trên ngôi nhà của ông cha ta…"

"CÂM NGAY!" Harry gào lên, chĩa cây đũa phép vào bà ta, và kèm theo một tiếng nổ cùng những tia sáng đỏ lóe ra, bức màn khép lại, khiến bà ta nín luôn.

"Đó… đó là…," Hermione thút thít khóc khi Ron đỡ cô bé đứng lên.

"Ừ," Harry nói, "nhưng không thực sự là thầy ấy, phải không? Chỉ là cái gì đó để hù dọa lão Snape."

Harry tự hỏi không biết cái đó có linh nghiệm không, hay lão Snape đã đánh bạt cái bóng kinh hoàng qua một bên cũng dễ dàng như lão đã giết cụ Dumbledore thật? Thần kinh vẫn còn căng thẳng, nó dẫn hai đứa kia đi dọc hành lang, nửa chờ đợi một nỗi kinh hoàng khác tự phô ra, nhưng chẳng còn gì chuyển động nữa ngoại trừ một con chuột đang gặm nhấm miếng gỗ ốp chân tường.

"Trước khi đi xa hơn, mình nghĩ tụi mình nên kiểm tra," Hermione thì thào, và cô bé giơ đũa phép lên nói, *"Lộ người."*

Không có gì xảy ra.

"Ôi, bồ vừa mới bị một vố kinh hồn," Ron nói giọng tử tế. "Cái đó để làm gì chứ?"

“Làm cái mà mình biểu nó làm!” Hermione nói hơi gắt gỏng. “Đó là thần chú để làm lộ ra sự có mặt của người ta, và như vậy hiện giờ ở đây không có ai khác, trừ tụi mình!”

“Và lão Bụi cũ nữa,” Ron nói, liếc đám bụi của tấm thảm nơi cái xác bụi đã trồi lên.

“Tụi mình lên lầu đi,” Hermione nói, ánh mắt kinh sợ vẫn còn nhìn về chỗ đó, và cô bé dẫn đầu đi lên cái cầu thang cọt kẹt để tới phòng khách trên lầu một.

Hermione vẫy cây đũa phép để thắp sáng những bóng đèn khí cũ kỹ, sau đó, rùng mình trong căn phòng trống vắng, cô bé ngồi thu lu trên cái ghế nệm dài, vòng tay ôm chặt lấy mình. Ron băng ngang căn phòng tới bên cửa sổ và vén tấm màn nhung dày qua một bên vài phân. “Không thấy ai ở ngoài kia,” nó tường thuật. “Và bồ nghĩ coi, nếu Harry vẫn còn mang Dấu Hiện thì chúng ắt đã theo tụi mình tới đây rồi. Mình biết là chúng không thể vô được trong nhà, nhưng… Có chuyện gì vậy, Harry?”

Harry thốt ra một tiếng kêu đau đớn: cái thẹo của nó lại thiêu đốt khi điều gì đó nhá xuyên qua óc nó như một tia sáng rực trên mặt nước. Nó thấy một cái bóng khổng lồ và cảm thấy một cơn cuồng nộ vốn không phải của nó lại đang nện khắp thân thể nó, dữ dội và nhanh như một cơn điện giật.

“Bồ thấy cái gì?” Ron hỏi, thúc giục Harry. “Bồ thấy hắn ở nhà mình hả?”

“Không, mình chỉ cảm thấy giận dữ… hắn giận ghê lắm…”

“Nhưng điều đó chắc là xảy ra ở Hang Sóc,” Ron nói to.

“Còn gì nữa? Bồ có thấy gì không? Hắn đang nguyền rủa ai hả?”

“Không, mình chỉ cảm thấy giận dữ… Mình không thể nói được là…”

Harry cảm thấy bị dồn ép quá, đâm bối rối, và Hermione cũng chẳng giúp được gì khi cô bé nói bằng giọng kinh sợ, “Lại cái thẹo của bồ nữa hả? Nhưng đang xảy ra chuyện gì vậy? Mình tưởng mối liên kết đã được đóng lại rồi mà!”

“Nó đã đóng lại, được một thời gian,” Harry lầu bầu; cái thẹo của nó vẫn còn đau thốn, khiến nó khó tập trung. “Mình… Mình nghĩ nó bắt đầu nối lại mỗi khi hắn không tự chủ, đó là kiểu trước đây vẫn thường xảy ra…”

“Nhưng bồ phải đóng đầu óc của bồ lại!” Hermione nói giọng the thé. “Harry, thầy Dumbledore không muốn bồ dùng đến mối liên kết đó, thầy muốn bồ đóng nó lại, đó là lý do bồ nên dùng phép Bế Quan Bí Thuật! Nếu không Voldemort có thể nhồi vô đầu bồ những hình ảnh sai lạc, nhớ…”

“Ừ, tôi nhớ, cám ơn,” Harry nói qua hàm răng nghiến chặt; nó không cần Hermione bảo cho nó biết là Voldemort đã có lần dùng mối liên kết đồng-ngã giữa nó với hắn để đưa nó vào tròng, cũng không cần nói là việc đó đã đưa tới cái chết của chú Sirius. Nó ước gì đã không nói cho hai đứa kia biết điều nó đã nhìn thấy và cảm thấy; chuyện đó khiến cho Voldemort đáng sợ hơn, như thể hắn đang áp mình vô cửa sổ căn phòng, vậy mà cơn đau của cái thẹo lại nổi lên và nó phải chống chỏi: giống như chống lại cơn buồn nôn.

Nó quay lưng lại Ron và Hermione, giả đò như xem xét tấm

thảm cũ thêu gia phả dòng họ Black treo trên tường. Chợt Hermione rú lên: Harry rút cây đũa phép ra một lần nữa và quay phắt lại để thấy một Thần Hộ Mệnh màu trắng bạc đang lao qua cửa sổ căn phòng khách và đáp xuống sàn trước mặt tụi nó, ở đó Thần Hộ Mệnh hiện hình thành một con chồn phát ra giọng nói của cha Ron.

"Gia đình bình an, đừng hồi âm, chúng ta đang bị canh chừng."

Thần Hộ Mệnh tan biến vào không trung, Ron để bật ra một âm thanh nửa như nức nở nửa như càu nhàu và thả người ngồi phịch xuống cái ghế nệm: Hermione đến ngồi bên nó, ôm chặt lấy cánh tay nó.

"Họ bình an, họ bình an mà!" Cô bé thì thầm, và Ron ôm ghì cô bé vừa khóc vừa cười.

"Harry," Ron nói qua vai của Hermione, "Mình…"

"Không hề gì," Harry nói, kiệt quệ vì cơn đau trong đầu. "Gia đình của bồ, dĩ nhiên bồ phải lo lắng. Mình cũng cảm thấy như vậy." Nó nghĩ đến Ginny. "Mình cũng cảm thấy y như vậy."

Cơn đau trong cái thẹo của nó lên tới đỉnh, thiêu đốt như lúc phát ra ở trong vườn của Hang Sóc. Nó mơ hồ nghe Hermione nói, "Mình không muốn ngủ một mình. Hay là tụi mình dùng mấy cái túi ngủ mình đem theo để ngủ tạm ở đây đêm nay nghe?"

Nó nghe Ron tán thành. Nó không thể chống chỏi với cơn đau lâu hơn nữa. Nó phải chịu thua.

“Buồng tắm,” nó thều thào, và bỏ đi ra khỏi phòng thật nhanh, gần như chạy.

Nó suýt không tới được: cài xong chốt cửa sau lưng bằng bàn tay run rẩy, nó ôm ghì lấy cái đầu nhức bưng bưng như búa bổ và té lăn xuống sàn phòng tắm, và rồi trong cơn thống khổ bùng nổ, nó cảm nhận cơn giận vốn không phải của nó đang độc chiếm tâm hồn nó, nó thấy một căn phòng chỉ được chiếu sáng bằng ánh lửa, và tên Tử Thần Thực Tử tóc vàng to tướng nằm trên sàn, quằn quại gào thét, và một cái bóng mong manh hơn đứng trùm bên trên gã, đũa phép chĩa thẳng ra, trong khi Harry nói bằng một giọng lạnh lùng tàn nhẫn cao the thé.

“Nữa, Rowle, hay ta kết thúc và để cho Nagini xơi mi? Chúa tể Voldemort không chắc là ngài sẽ tha thứ phen này… Mi vời ta trở lại vì điều này ư, nói cho ta biết là Harry Potter lại trốn thoát một phen nữa à? Draco, cho Rowle nếm thêm một lần nữa món khó xơi của chúng ta… Làm đi, nếu không thì chính mi sẽ nếm cơn thịnh nộ của ta!”

Một khúc củi rớt xuống đống lửa: ngọn lửa bùng lên, ánh lửa hắt qua một khuôn mặt nhọn trắng bệch khiếp đảm - với một cảm giác như trồi lên từ dưới đáy nước sâu, Harry cố hớp lấy không khí và mở mắt ra.

Nó đang nằm soãi tay dạng chân trên sàn lát cẩm thạch đen lạnh giá, mũi nó còn vài phân là chạm vào cái đuôi con bạch xà bệ đỡ cái bồn tắm to. Nó ngồi dậy. Gương mặt hốc hác mất hồn của Malfoy dường như cháy lên trong mắt nó. Harry phát ói vì điều mà nó vừa thấy, vì cái cách mà Voldemort đang sử

dụng.

Có tiếng gõ đột ngột lên cửa, và Harry giật bắn người khi giọng nói của Hermione vang lên:

“Harry, bồ cần bàn chải răng của bồ không? Mình có nó đây.”

“Ừ, tuyệt, cám ơn nhé,” nó nói, cố gắng giữ giọng nói bình thường khi đứng lên mở cửa cho cô bé vào.

10

CÂU CHUYỆN CỦA KREACHER

Harry thức giấc vào sớm hôm sau, nằm trong một cái túi ngủ trên sàn phòng khách. Một thẻo trời hé ra giữa hai tấm màn cửa sổ u ám. Thẻo trời ấy màu mực xanh loãng mát dịu, đâu đó giữa đêm và bình minh, và mọi thứ đều yên lặng, ngoại trừ tiếng thở sâu, chậm của Ron và Hermione. Harry liếc qua những cái bóng lờ mờ tối tối của hai đứa bạn trên sàn bên cạnh nó. Ron đã nổi hứng ga lăng và nhất mực ép Hermione ngủ trên mấy cái gối lấy từ cái ghế nệm dài, vì vậy bóng của cô bé trùm lên bóng của Ron. Cánh tay của cô bé thõng xuống sàn, ngón tay cô bé chỉ cách ngón tay của Ron có vài phân. Harry tự hỏi phải chăng hai đứa nó đã ngủ thiếp đi trong lúc tay còn cầm tay nhau. Ý nghĩ này khiến nó cảm thấy cô đơn lạ lùng.

Nó ngước nhìn trần nhà âm u, chùm đèn treo bám đầy mạng nhện. Cách đây chưa đầy hai mươi bốn tiếng đồng hồ, nó còn đứng trong ánh sáng mặt trời ở cổng vào rạp cưới, chờ đón tiếp những người khách dự đám cưới. Hình ảnh đó dường như đã xa xưa bằng cả đời người rồi. Bây giờ chuyện gì sắp

xảy ra? Nó nằm trên sàn và nghĩ đến những Trường Sinh Linh Giá, đến sứ mệnh khó khăn phức tạp đến nản lòng mà cụ Dumbledore đã giao lại cho nó… cụ Dumbledore…

Nỗi buồn vẫn xâm chiếm tâm hồn nó từ khi cụ Dumbledore qua đời giờ đây đã khác. Những lời cáo buộc mà nó nghe bà dì Muriel nói ra ở đám cưới dường như làm ổ trong óc nó như những thứ bệnh hoạn ảnh hưởng đến ký ức của nó về vị pháp sư từng được nó thần tượng hóa. Có lẽ nào cụ Dumbledore đã để cho những việc như vậy xảy ra? Chẳng lẽ nào cụ lại giống như Dudley, hả hê nhìn sự bỏ bê và ngược đãi, miễn là điều đó không ảnh hưởng đến bản thân mình? Chẳng lẽ nào cụ lại quay lưng với đứa em gái bị giam cầm và giấu giếm?

Harry nghĩ đến Thung lũng Godric, đến những nấm mộ ở đó mà cụ Dumbledore không bao giờ nhắc tới; nó nghĩ đến những món đồ bí mật được để lại không kèm lời giải thích trong di chúc của cụ Dumbledore, và sự giận dỗi phồng căng lên trong bóng tối. Tại sao cụ Dumbledore đã không nói cho nó biết? Tại sao cụ không chịu giải thích? Cụ Dumbledore có thực sự thương yêu lo lắng cho nó hay không? Hay là Harry chẳng qua chỉ là một dụng cụ cần được đánh bóng và mài giũa, nhưng không đáng tin cậy, không bao giờ được thổ lộ?

Harry không thể chịu đựng nổi việc nằm không ở đó quẩn quanh với những ý nghĩ đắng cay. Tha thiết muốn làm một cái gì đó để xao lãng, nó trườn ra khỏi cái túi ngủ, cầm lấy cây đũa phép, và bò ra khỏi phòng. Đến đầu cầu thang nó thì thầm *"Thắp sáng"*, và bắt đầu trèo lên cầu thang nhờ ánh sáng từ cây đũa phép.

Ở tầng thứ hai có căn phòng ngủ mà nó và Ron đã ngủ hồi tụi nó ở đây lần trước; nó liếc nhìn vào. Cửa tủ quần áo để mở và vải trải giường bị lật ra. Harry nhớ đến cái đế cắm dù lăn lóc ở tầng trệt. Ai đó đã lục soát căn nhà sau khi Hội dọn đi. Lão Snape chăng? Hay có lẽ lão Mundungus, kẻ đã chôm chĩa khá nhiều đồ đạc trong nhà từ trước lẫn sau khi chú Sirius qua đời? Harry chăm chú đưa mắt nhìn lên bức tranh mà đôi khi có chân dung cụ Phineas Nigellus Black - ông cố của chú Sirius - nhưng bức tranh trống trơn, chẳng cho thấy gì ngoài không gian trải ra trên tấm vải nền xám xịt. Hẳn là cụ Phineas Nigellus ngủ đêm trong phòng làm việc của hiệu trưởng trường Hogwarts.

Harry tiếp tục đi lên cầu thang cho đến khi lên tới tầng trên cùng, nơi chỉ có hai cánh cửa. Cánh cửa ngay trước mặt nó có gắn một biển tên ghi là *Sirius*. Trước đây Harry chưa bao giờ vào phòng ngủ của người cha đỡ đầu của nó. Nó đẩy cánh cửa ra, giơ cao cây đũa phép để ánh sáng tỏa ra rộng chừng nào tốt chừng nấy. Căn phòng rộng rãi và ắt là đã từng trang nhã. Có một cái giường rộng với đầu giường bằng gỗ chạm khắc, một cửa sổ cao được che bằng những tấm màn dài bằng nhung và một chùm đèn treo được bọc bằng một lớp bụi dày, những mẩu đèn cầy cháy sót vẫn còn trong những lỗ chân đèn, sáp nhễu đông đặc tựa những giọt sương giá. Một lớp bụi mỏng phủ lên những bức tranh trên tường và cái đầu giường; một mạng nhện giăng giữa chùm đèn treo và đầu tủ quần áo bằng gỗ rất to, và khi Harry tiến sâu hơn vào trong phòng, nó nghe tiếng tháo chạy nhốn nháo của bầy chuột bị quấy rầy.

Cậu thiếu niên Sirius đã dán đầy tường quá nhiều áp phích

và tranh ảnh đến nỗi hiếm có mảng lụa xám bạc bọc tường nào còn lộ ra. Harry có thể đoán là ba má chú Sirius đã không thể nào gỡ được bùa Dính Vĩnh Viễn gắn những áp phích và tranh ảnh đó vô tường, bởi vì nó chắc chắn họ không thể nào tán thưởng nổi thẩm mỹ trang trí của cậu con trai. Chú Sirius hình như đã đi quá trớn trong việc chọc tức ba má. Rất nhiều cờ phướn biểu ngữ bự chần vần của nhà Gryffindor, màu đỏ tía và vàng kim phai mờ, như để nhấn mạnh sự khác biệt của chú với tất cả những người còn lại trong gia đình Slytherin. Rất nhiều hình xe gắn máy Muggle, và cũng có (Harry phải thán phục thần kinh của chú Sirius) rất nhiều hình quảng cáo các cô gái Muggle mặc đồ tắm hai mảnh. Harry có thể phân biệt họ là dân Muggle bởi vì họ ở đâu yên đấy trong tấm hình của mình, nụ cười đã héo và ánh mắt đờ đẫn đông cứng trên giấy. Điều này tương phản với một bức ảnh phù thủy duy nhất trên tường, tấm hình của bốn học sinh trường Hogwarts đứng quàng tay nhau, cười cợt với ống kính.

Một niềm vui bừng lên khi Harry nhận ra ba nó, mái tóc đen rối bời của ba chải lật ngược ra sau y như tóc Harry, và ba cũng đeo kiếng. Bên cạnh ba là chú Sirius, đẹp trai một cách phóng túng, gương mặt hơi kiêu, trẻ hơn nhiều và vui vẻ hơn nhiều so với gương mặt Harry từng thấy khi chú còn sống. Đứng bên phải chú Sirius là Pettigrew, thấp hơn hẳn một cái đầu, tròn trịa và mắt ươn ướt, tràn trề niềm vui sướng được gộp vô nhóm bạn chịu chơi nhất này, với những kẻ nổi loạn được ngưỡng mộ vô cùng là ba James và chú Sirius. Bên trái ba James là thầy Lupin, ngay cả hồi đó trông cũng đã có vẻ nhếch nhác, nhưng thầy cũng có cùng một vẻ mặt ngạc nhiên

vui sướng khi thấy chính mình được yêu mến và được gộp vô nhóm, hay chẳng qua chỉ vì Harry đã biết sự tình như thế, nên nó đã nhìn ra những điều đó trong tấm hình? Nó tính gỡ tấm hình ra khỏi tường; suy cho cùng thì tấm hình bây giờ thuộc về nó rồi, - chú Sirius đã để lại mọi thứ cho nó - thế nhưng tấm hình không thèm nhúc nhích. Chú Sirius đã rất kỹ trong việc ngăn ba má chú trang hoàng lại căn phòng của mình.

Harry nhìn quanh sàn phòng. Bầu trời bên ngoài càng lúc càng sáng hơn. Một tia sáng để lộ ra giấy tờ, sách vở, và những đồ vật nho nhỏ vung vãi khắp tấm thảm. Rõ ràng là căn phòng của chú Sirius cũng đã bị lục lọi, mặc dù những thứ ở trong phòng có vẻ đã được thẩm định là hầu như, (nếu không nói là hoàn toàn), không có giá trị. Vài quyển sách đã bị xốc tung thô bạo đến nỗi sút cả bìa và nhiều trang linh tinh rơi rớt khắp sàn.

Harry cúi xuống, lượm lên vài tờ giấy, và xem xét chúng. Nó nhận ra có một tờ của bản in cũ, cuốn *Một Lịch Sử Pháp Thuật* của Bathilda Bagshot, và một tờ khác thuộc về cuốn sách hướng dẫn bảo trì xe gắn máy. Tờ giấy thứ ba được viết tay và bị vò nát. Nó vuốt phẳng tờ giấy:

Anh Chân Nhồi Bông mến,

Cám ơn anh, cám ơn anh về món quà sinh nhật cho Harry! Cho tới giờ đó là món nó khoái nhất. Một tuổi mà đã biết bay vèo vèo trên cán chổi, nó có vẻ tự mãn lắm. Em gởi kèm theo đây một tấm hình để anh có thể thấy. Anh biết là chổi chỉ bay lên khỏi mặt đất cỡ sáu tấc nhưng thằng nhóc suýt làm chết con mèo và đã làm bể nát cái

bình bông xấu hãi hùng mà Petunia gởi làm quà Giáng sinh (không phải lời phàn nàn đâu nhé). Dĩ nhiên anh James thấy chuyện này buồn cười lắm, ảnh nói nó sẽ trở thành một cầu thủ Quidditch vĩ đại, nhưng tụi này phải cất đi hết những đồ trang trí trong nhà và chắc chắn phải để mắt tới nó mỗi khi nó bay.

Tụi này làm một bữa tiệc trà đơn giản mừng sinh nhật, chỉ có tụi này và bà cụ Bathilda, người luôn ân cần với tụi này và mê Harry như điếu đổ. Tụi này tiếc là anh không thể đến được, nhưng công việc của Hội là ưu tiên số một, với lại Harry cũng chưa đủ lớn để biết đó là sinh nhật của nó! Anh James hơi chán nản vì bị cầm chân ở đây, ảnh cố gắng không để lộ ra, nhưng em biết - và cũng vì thầy Dumbledore vẫn còn giữ tấm Áo khoác Tàng hình của ảnh, nên ảnh chẳng có dịp dạo chơi. Nếu anh có thể đến chơi, thì sẽ khiến ảnh vui lên nhiều lắm. Cuối tuần trước anh Đuôi Trùn có đến đây. Em thấy ảnh có vẻ xuống tinh thần, nhưng có lẽ điều đó là tất nhiên sau vụ gia đình McKinnons. Em đã khóc suốt đêm khi nghe chuyện.

Bà cụ Bathilda ghé chơi hầu như mọi ngày, bà là một kho đồ cũ hấp dẫn với nhiều câu chuyện lạ lùng về thầy Dumbledore. Nếu thầy mà biết, em không chắc thầy hài lòng đâu! Em không biết chuyện đáng tin được mấy phần, bởi vì thực ra dường như không thể tin được là thầy Dumbledore…

Tay chân Harry dường như đã tê liệt. Nó đứng ngay đơ, cầm tờ giấy mầu nhiệm giữa những ngón tay xuội đi trong khi trong lòng trào dâng lặng lẽ điều gì đó tựa như niềm vui lẫn

nỗi buồn, và chúng cùng tuôn chảy cuồn cuộn trong mạch máu với mức độ ngang nhau. Lảo đảo lê đến bên giường, nó ngồi xuống.

Nó đọc lại lá thư một lần nữa, nhưng cũng chẳng hiểu thêm ý nghĩa nào khác hơn lần đọc đầu tiên, và nó chỉ còn đăm đăm nhìn nét chữ viết tay. Má viết chữ 'g' giống hệt như chữ 'g' nó viết. Nó dò khắp lá thư để tìm ra mọi chữ 'g', và cảm thấy mỗi chữ như một cái khẽ vẫy tay thân thiện thoáng hiện sau tấm mạng che. Lá thư ấy là một kho báu phi thường, bằng chứng là má Lily đã từng sống, thực sự sống, và bàn tay ấm áp của má đã từng chuyển động ngang qua miếng giấy da này, lưu lại dấu mực trong những chữ này, những lời này, những lời về nó, Harry, con trai của má.

Nôn nóng gạt nước mắt, nó đọc lại lá thư, lần này tập trung vào ý nghĩa. Giống như lắng nghe lại một giọng nói còn nhớ mang máng. Gia đình mình từng có một con mèo… có lẽ nó đã tiêu tùng, như ba má ở thung lũng Godric… hay là nó đã bỏ đi hoang khi không còn ai sống sót để cho nó ăn nữa… Chú Sirius đã tặng cho nó cây chổi bay đầu tiên… Ba má nó biết bà cụ Bathilda Bagshot; có phải thầy Dumbledore đã giới thiệu cho họ quen nhau? *Thầy Dumbledore vẫn giữ tấm Áo khoác Tàng hình của ba nó*... có điều gì kỳ kỳ ở điểm này…

Harry ngừng lại, cân nhắc lời lẽ của má nó. Tại sao thầy Dumbledore lại lấy tấm Áo khoác Tàng hình của ba James? Harry còn nhớ rõ ràng rành thầy hiệu trưởng nói với nó nhiều năm trước, *"Ta không cần một tấm Áo khoác để trở nên vô hình."* Có thể một Hội viên không được tài ba nào đó cần tấm Áo khoác hỗ trợ, và thầy Dumbledore đã hành động như người

chuyển giao? Harry cho qua… Đuôi Trùn đây rồi… Pettigrew, kẻ phản bội, dường như ‘xuống tinh thần’ thật sao? Phải chăng hắn ý thức là hắn đang gặp gỡ ba James và má Lily lần cuối cùng?

Và cuối cùng lại bà cụ Bathilda, người kể những câu chuyện không thể tin được về cụ Dumbledore…

Chuyện gì không tin được về cụ Dumbledore? Nhưng có cả tỷ chuyện ắt có vẻ không tin được về cụ Dumbledore; thí dụ như chuyện cụ đã từng bị điểm bẹt cùng trong kỳ kiểm tra môn Biến Hình, hay chuyện cụ cũng rù quến dê như cụ Aberforth…

Harry đứng dậy và chăm chú tìm khắp sàn: có thể phần còn lại của lá thư nằm đâu đó. Nó chụp lấy mọi tờ giấy, háo hức xem xét, và cũng bất kính như kẻ lục soát trước đó, nó kéo ngăn tủ ra, xốc tung những cuốn sách, leo lên ghế đứng để với tay tới đầu tủ quần áo, bò xuống dưới gầm giường và gầm ghế.

Cuối cùng, nằm sấp mặt trên sàn, nó ngó thấy một cái gì đó giống như một miếng giấy rách phía dưới cái tủ có ngăn kéo. Khi nó kéo cái đó ra thì chính là tấm hình mà má Lily đã miêu tả trong thư. Một đứa bé tóc đen đang bay gần rồi bay xa trong hình trên một cây chổi tí hon, cười khanh khách, và một cặp giò ắt hẳn là chân của ba James đang rượt theo nó. Harry nhét tấm hình cùng với lá thư của má Lily vô túi áo và tiếp tục tìm tờ thứ hai của lá thư.

Nhưng sau một khắc đồng hồ, nó đành phải kết luận là phần còn lại lá thư của má nó đã bị mất rồi. Liệu nửa lá thư đó chỉ đơn giản bị lạc mất trong khoảng mười sáu năm từ lúc thư

được viết, hay đã bị kẻ nào đó lục soát căn phòng trước đây lấy đi? Harry đọc lại phần đầu lá thư một lần nữa, lần này nhằm tìm xem những manh mối liên quan đến những điều có thể khiến cho phần còn lại của lá thư trở nên có giá trị. Cây chổi đồ chơi của nó khó lòng được coi là thú vị đối với bọn Tử Thần Thực Tử… Điều duy nhất coi bộ có giá trị mà nó thấy được ở đây có lẽ là thông tin về cụ Dumbledore. *Dường như không thể tin được là thầy Dumbledore*... Mà cái gì?

"Harry? Harry! *Harry!"*

"Mình ở đây!" Nó gọi, "Chuyện gì vậy?"

Có tiếng chân dồn dập bên ngoài cánh cửa, và Hermione xông vào phòng.

"Tụi này thức dậy và không biết bồ ở đâu!" Cô bé nói gần đứt hơi, rồi ngoái đầu ra sau la lớn, "Ron! Mình tìm được nó rồi."

Giọng bực bội của Ron văng vẳng vọng lại từ mấy tầng lầu bên dưới.

"Tốt! Nói giùm mình nó là thằng cà chớn!"

"Harry ơi, làm ơn đừng biến đi đâu hết, tụi này lo lắm. Mà nhân tiện hỏi, bồ lên đây để làm gì?" Cô bé chăm chú ngó quanh căn phòng bị lục tùm lum. "Bồ làm gì ở đây từ nãy giờ?"

"Coi thử cái mình vừa tìm thấy nè."

Nó đưa lá thư của má nó ra. Hermione cầm lấy và đọc trong khi Harry quan sát cô bé. Khi đọc tới cuối tờ giấy cô bé ngước lên nhìn nó.

“Ôi Harry…”

“Và cái này nữa.”

Nó đưa cô bé tấm hình rách, và Hermione mỉm cười với đứa bé bay gần rồi bay xa trên cây chổi đồ chơi.

“Mình đang tìm phần còn lại của lá thư,” Harry nói, “nhưng nó không có ở đây.”

Hermione liếc nhìn quanh.

“Bồ gây ra sự bừa bộn này, hay lúc bồ vô đây thì nó đã bừa bộn phần nào rồi?”

“Kẻ nào đó đã lục soát căn phòng trước mình,” Harry nói.

“Mình cũng vậy. Phòng nào mình ngó vô trong lúc đi lên đây cũng bị xáo trộn hết. Bồ nghĩ thử, chúng kiếm cái gì?”

“Thông tin về Hội, nếu đó là lão Snape.”

“Nhưng bồ có thấy là lão đã có mọi thông tin lão cần rồi không. Mình muốn nói là lão đã từng ở trong Hội, đúng chưa?”

“Vậy thì,” Harry nói, hăm hở thảo luận giả thuyết của nó, “thông tin về cụ Dumbledore thì sao? Trang thứ hai của lá thư chẳng hạn. Bồ biết bà Bathilda mà má mình nhắc tới đó, bồ biết bả là ai không?”

“Ai?”

“Bathilda Bagshot, tác giả cuốn…”

“Một Lịch Sử Pháp Thuật,” Hermione nói, có vẻ hứng thú. “Vậy là ba má bồ quen biết bà ấy? Bà là một sử gia pháp thuật phi thường.”

“Và bà ta vẫn còn sống,” Harry nói, “và sống ở thung lũng Godric. Lúc ở đám cưới, bà dì Muriel của Ron có nói về bà ta. Bà ta cũng biết về gia đình thầy Dumbledore. Chắc nói chuyện với bà ta cũng khá hay đấy, đúng không?”

Nụ cười của Hermione dành cho nỗi ham thích của Harry có hơi quá bao dung. Harry lấy lại lá thư và tấm hình, nhét chúng vào trong cái túi bùa đeo quanh cổ để khỏi phải nhìn cô bé và để lộ chân tướng mình.

“Mình hiểu tại sao bồ muốn nói chuyện với bà ấy về ba má bồ và cả thầy Dumbledore,” Hermione nói. “Nhưng điều đó đâu có giúp tụi mình tìm ra những Trường Sinh Linh Giá, đúng không?”

Harry không trả lời, cô bé vội nói tiếp, “Harry à, mình biết bồ thực sự muốn đi đến thung lũng Godric, nhưng mình sợ lắm. Mình thấy sợ việc bọn Tử Thần Thực Tử đã tìm ra chúng ta quá dễ dàng vào ngày hôm qua. Việc đó khiến mình linh cảm rõ hơn lúc nào hết là tụi mình nên tránh đến nơi mà ba má bồ được chôn cất. Mình tin chắc là bọn chúng đang chờ bồ đến thăm nơi đó.”

“Không hẳn chỉ đi thăm,” Harry nói, vẫn tránh nhìn cô bé. “Bà dì Muriel nói này nói nọ về thầy Dumbledore ở đám cưới. Mình muốn biết sự thật…”

Nó kể cho Hermione nghe mọi chuyện bà dì Muriel nói với nó. Khi nó kể xong, Hermione nói, “Đương nhiên, mình có thể hiểu tại sao những chuyện đó khiến bồ buồn bực như vậy, Harry à…”

“Mình đâu có buồn bực,” nó chối, “Mình chỉ muốn biết liệu

đó là sự thật hay…”

“Harry, bồ có thực sự nghĩ rằng bồ sẽ tìm ra sự thật từ một bà già ác độc như bà dì Muriel, hay từ mụ Rita Skeeter không? Sao bồ có thể tin họ được? Bồ biết thầy Dumbledore mà!”

“Mình vẫn tưởng là mình biết,” nó lẩm bẩm.

“Nhưng bồ biết có bao nhiêu sự thật trong mọi thứ mụ Rita viết về bồ chứ! Cụ Doge nói đúng, sao bồ có thể để cho những kẻ đó làm hoen ố ký ức của bồ về thầy Dumbledore hả?”

Harry ngoảnh mặt đi, cố gắng không để lộ nỗi ấm ức mà nó cảm thấy trong lòng. Lại một lần nữa vấn đề đặt ra là chọn niềm tin. Nó muốn biết sự thật. Tại sao mọi người cứ một mực cho rằng nó không nên biết?

“Tụi mình xuống nhà bếp nhé?” Hermione đề nghị sau khi ngừng một chút. “Kiếm cái gì đó điểm tâm nha?”

Nó đồng ý, nhưng một cách bất đắc dĩ, đi theo cô bé ra đầu cầu thang và đi ngang qua cánh cửa thứ hai nơi cầu thang bắt đầu. Có những dấu cào sâu vào lớp sơn phía dưới một tấm bảng nhỏ mà nó đã không chú ý lúc trời còn tối. Nó đứng ngay đầu cầu thang để đọc. Đó là một tấm bảng nhỏ kiểu cọ, nét chữ viết tay ngay ngắn, cái kiểu mà anh Percy Weasley rất có thể dán lên cửa phòng ngủ của ảnh.

Cấm Vào

Nếu Không Được Sự Cho Phép Của

Regulus Arcturus Black

Cơn hồi hộp chảy loang khắp người Harry, nhưng nó không

biết chắc ngay tại sao. Nó đọc lại tấm bảng một lần nữa. Hermione đã xuống hết một tầng.

"Hermione," Harry gọi, và nó ngạc nhiên sao giọng nó bình tĩnh như vậy, "Trở lên đây."

"Có chuyện gì?"

"R.A.B. Mình nghĩ mình đã tìm ra người đó."

Một cái *hả* kinh ngạc, và rồi Hermione chạy ngược trở lên cầu thang.

"Trong lá thư của má bồ hả? Nhưng mình đâu có thấy…"

Harry lắc đầu, chỉ vào tấm bảng của Regulus. Cô bé đọc, rồi túm lấy cánh tay của Harry chặt đến nỗi nó nhăn mặt.

"Em của chú Sirius?" Cô bé thì thầm.

"Hắn là một Tử Thần Thực Tử," Harry nói. "Chú Sirius đã kể cho mình nghe về hắn, hắn đã nhập bọn chúng khi còn rất trẻ, rồi tháu cáy và tìm cách ly khai - vì vậy bọn chúng giết hắn."

"Hợp lý!" Hermione nói trong hơi thở hổn hển. "Nếu chú ấy là một Tử Thần Thực Tử thì chú đã tiếp cận với Voldemort, và nếu chú ấy vỡ mộng thì chú ấy ắt hẳn muốn lật đổ Voldemort!"

Cô bé buông tay Harry ra, chồm qua lan can cầu thang, và gào: "Ron ơi! RON! Lên đây, mau!"

Một phút sau Ron xuất hiện, thở hổn hển, đũa phép đã lăm le trong tay. "Chuyện gì? Nếu lại là bọn Nhền Nhện khổng lồ thì mình cần ăn sáng trước khi mình…"

Nó nhăn mặt ngó tấm bảng trên cửa phòng Regulus mà Hermione đang lặng lẽ chỉ.

"Cái gì? Đó là em của chú Sirius, đúng không? Regulus Arcturus… Regulus… R.A.B.! Cái mặt dây chuyền… mấy bồ cho là…?"

"Tụi mình thử tìm hiểu coi," Harry nói. Nó đẩy cánh cửa: cửa bị khóa. Hermione chĩa cây đũa phép của cô bé vào nắm đấm cửa mà hô: *"Úm ba la mở ra."* Một tiếng *cách* vang lên và cánh cửa mở tung.

Tụi nó cùng bước qua ngưỡng cửa một lúc, chăm chú ngó chung quanh. Phòng ngủ của Regulus hơi nhỏ hơn phòng của chú Sirius một tí, mặc dù nó cũng tạo cảm giác là trước đây rất sang trọng. Trong khi chú Sirius theo đuổi việc quảng bá cho sự khác biệt của chú với những người khác trong gia đình, thì Regulus cố gắng nhấn mạnh điều ngược lại. Màu bạc và xanh ngọc bích của nhà Slytherin có khắp mọi nơi, từ vải trải giường, tường, đến cửa sổ. Gia huy của dòng họ Black được sơn tỉ mỉ phía trên cái giường, cùng với câu phương châm: LUÔN THUẦN HUYẾT THỐNG*. Bên dưới là một bộ sưu tập những bài được cắt ra từ báo đã ố vàng, tất cả dán dính vào nhau làm thành một bộ tranh cắt dán te tua. Hermione đi ngang qua phòng để đến xem xét cái đó.

"Tất cả những thứ này đều nói về Voldemort," cô bé nói. "Chú Regulus dường như là người hâm mộ suốt mấy năm trước khi gia nhập bọn Tử Thần Thực Tử…"

Một đám bụi nhỏ bốc lên từ những tấm phủ giường khi cô bé ngồi xuống đọc mấy mẩu cắt dán. Trong khi đó Harry chú ý

đến một tấm hình khác: một đám cầu thủ Quidditch Hogwarts đang mỉm cười và từ trong khung hình vẫy vẫy tay. Nó đi tới gần hơn và thấy huy hiệu hình con rắn trên ngực áo các cầu thủ học sinh nhà Slytherin. Có thể nhận ra ngay tức thì Regulus là cầu thủ đứng chính giữa hàng đầu: cũng mái tóc đen và vẻ mặt hơi kiêu giống như người anh, mặc dù nhỏ hơn, mảnh khảnh hơn, và không đẹp trai như chú Sirius hồi xưa.

"Hắn chơi vai Tầm thủ," Harry nói.

"Cái gì?" Hermione nói giọng mơ hồ; cô bé vẫn còn chìm đắm trong mớ báo cắt dán về Voldemort.

"Hắn ngồi ở chính giữa hàng đầu, đó là vị trí của Tầm thủ… mà đừng bận tâm chi," Harry nói, khi nhận ra chẳng ai lắng nghe nó cả. Ron đang bò lổm ngổm, lục tìm dưới gầm tủ quần áo. Harry nhìn quanh phòng tìm những nơi có vẻ là nơi giấu đồ và nó đi tới gần cái bàn giấy. Nhưng ở đây cũng vậy, đã bị ai đó lục soát trước tụi nó rồi. Những thứ bên trong ngăn kéo đã bị lật tung mới đây thôi, lớp bụi bị khuấy lên, nhưng chẳng có gì đáng giá trong đó: viết lông ngỗng cũ, sách giáo khoa quá xưa còn mang bằng chứng chúng bị đối xử thô bạo, một bình mực mới bị bể, phần mực còn lại dính dính làm lem hết những thứ bên trong ngăn kéo.

"Có một cách dễ hơn," Hermione nói, trong khi Harry chùi mấy ngón tay dính mực lên quần bò của nó. Cô bé giơ cây đũa phép lên và hô: *"Mặt dây chuyền lại đây!"*

Chẳng có gì xảy ra. Ron, đang xem xét những nếp gấp của tấm màn đã ngả màu, tỏ vẻ thất vọng.

"Vậy đành chịu hả? Không có ở đây sao?"

“À, nó có thể vẫn còn ở đây, nhưng bị ếm phép-phản-bùa.” Hermione nói. “Bồ biết đó, là mấy phép ngăn không cho nó bị triệu tập bằng pháp thuật ấy mà.”

“Giống như Voldemort đặt cái chậu đá trong hang,” Harry nói, nhớ ra nó đã không thể nào triệu tập được cái mặt dây chuyền giả.

“Vậy tụi mình làm sao kiếm ra nó?” Ron hỏi.

“Tụi mình xài tay xài mắt của mình thôi,” Hermione nói.

“Ý kiến hay dữ à,” Ron nói, đảo tròn con mắt, rồi tiếp tục xem xét tấm màn.

Tụi nó lục lọi từng phân một của căn phòng trong hơn một giờ đồng hồ, nhưng cuối cùng đành phải kết luận là cái mặt dây chuyền không có ở đó.

Mặt trời bây giờ đã lên cao, ánh nắng làm tụi nó lóa mắt cho dù nắng chiếu qua ô cửa sổ cầu thang đầy bụi.

“Nhưng nó có thể ở đâu đó trong căn nhà,” Hermione nói giọng cố lấy lại niềm hy vọng. Trong khi Ron và Harry đã hơi thối chí, cô bé dường như lại quyết tâm hơn.

“Cho dù chú ấy đã tiêu hủy nó hay chưa, thì chú ấy cũng muốn giấu nó khỏi Voldemort, đúng không? Có nhớ tất cả những thứ kinh khủng mà tụi mình phải dọn dẹp khi tụi mình ở đây lần trước không? Cái đồng hồ phóng tia sét vào mọi người và mấy bộ áo chùng cứ tính bóp cổ Ron; chắc là chú Regulus bày chúng ở đó để bảo vệ chỗ giấu cái mặt dây chuyền, mặc dù tụi mình chẳng hề nhận ra nó vào… vào…”

Harry và Ron nhìn cô bé. Hermione đứng với một chân giơ

lên không trung, vẻ mặt sững sờ của một kẻ vừa bị trúng bùa Lú Lẫn: thậm chí mắt cô bé cũng mất cả tập trung.

"… vào lúc đó," cô bé thì thào nói nốt.

"Có cái gì hả?" Ron hỏi.

"Có một cái mặt dây chuyền."

"Cái gì?" Harry và Ron cùng nói.

"Trong ngăn tủ ở phòng khách. Không ai có thể mở được nó. Và tụi mình… tụi mình…"

Harry có cảm giác như một cục gạch đã tuột khỏi ngực để rớt vào bao tử nó. Nó nhớ lại. Nó thậm chí đã cầm cả cái vật đó trong tay khi tụi nó chuyền tay nhau, mỗi đứa thay phiên nhau cố cạy cái nắp hộp ra. Cái vật đó đã bị liệng thùng rác, cùng với hộp đựng bột thuốc lá Wartcap và hộp nhạc ru mọi người ngủ gục…

"Kreacher mót lại cả đống đồ tụi mình liệng đi," Harry nói. Đó là cơ may duy nhất, niềm hy vọng mong manh còn sót lại cho tụi nó, và nó quyết bám lấy cho đến khi nào bị buộc phải buông ra. "Nó có cả một kho giấu đồ trong tủ chén của nó trong nhà bếp. Đi thôi."

Harry chạy xuống cầu thang, nhảy hai bậc một, hai đứa kia đùng đùng chạy theo sát gót. Tụi nó gây ra nhiều tiếng ồn đến nỗi bức chân dung của bà mẹ chú Sirius bị đánh thức khi tụi nó chạy xuyên qua hành lang.

"Bẩn thỉu! Đồ Máu Bùn! Cặn bã!"

Bà gào theo trong lúc tụi nó phóng xuống nhà bếp dưới

tầng hầm và đóng sập cánh cửa lại sau lưng. Harry chạy hết chiều dọc căn phòng, đứng khựng lại trước cánh cửa cái tủ chén của Kreacher, và vặn mở ra. Một mớ mền cũ dơ hầy mà trước đây Kreacher từng nằm ngủ, nhưng cái ổ mền này giờ không còn lấp lánh những món trang trí rẻ tiền mà Kreacher mót lượm được nữa. Vật duy nhất có trong đó là một bản sách cũ: *Giới Quý Tộc Của Thiên Nhiên: Một Bảng Phả Hệ Phù Thủy*. Không chịu tin vào mắt mình, Harry chụp lấy mấy cái mền và rũ tung chúng. Một con chuột chết rớt ra và lăn lóc một cách thảm sầu xuống sàn nhà. Ron vừa rên lên vừa quăng mình xuống một cái ghế nhà bếp; Hermione nhắm mắt lại.

"Chưa hết hy vọng!" Harry nói, và nó cất cao giọng gọi, *"Kreacher!"*

Một tiếng rắc thật to vang lên và con gia tinh mà Harry đã thừa kế một cách vô cùng bất đắc dĩ từ chú Sirius đột ngột từ cõi không hiện ra trước cái lò sưởi trống trơn lạnh lẽo: nhỏ xíu, chỉ bằng một nửa kích thước con người, da tái mét nhăn nheo bọc xương, tóc trắng phau mọc lỉa chỉa từ sau vành tai giống cánh dơi. Y vẫn còn mặc miếng giẻ rách dơ hầy mà y đã mặc khi gặp tụi nó lần đầu tiên, và cái vẻ khinh khỉnh khi y cúi chào Harry cho thấy thái độ của y đối với sự thay thầy đổi chủ chẳng thay đổi gì hơn bộ dạng bên ngoài của y.

"Chủ nhân," Kreacher khào khào nói bằng giọng ếch đực, và cúi rạp xuống lẩm bẩm với đầu gối của y, "đã trở về ngôi nhà xưa của Nữ Chủ Nhân tôi với thằng phản bội huyết thống Weasley và con Máu Bùn…"

"Ta cấm mi gọi bất cứ ai là 'phản bội huyết thống' hay

‘Máu Bùn’,” Harry làu bàu. Nó coi Kreacher, mũi dài như vòi và mắt toét đỏ ngầu, là một đối tượng đặc biệt khó ưa, ngay cả trong trường hợp con gia tinh này không bán đứng chú Sirius cho Voldemort đi nữa.

“Ta có một câu muốn hỏi mi,” Harry nói, tim nó đập hơi nhanh khi ngó xuống con gia tinh, “và ta ra lệnh cho mi thành thật trả lời. Hiểu không?”

“Dạ, thưa chủ nhân,” Kreacher nói, lại cúi rạp xuống. Harry thấy môi y nhép nhép không thành tiếng, chắc hẳn là đang ghìm lại những lời sỉ nhục mà bây giờ y đã bị cấm thốt ra.

“Cách đây hai năm,” Harry nói, trái tim nó đang giộng ình ình vào be sườn, “có một cái mặt dây chuyền vàng rất to trong phòng khách trên lầu. Tụi này đã quăng nó đi. Mi có lấy cắp nó lại không?”

Im lặng một lúc, suốt lúc đó Kreacher đứng thẳng lên để nhìn tận mặt Harry. Rồi y nói, “Có.”

“Bây giờ nó ở đâu?” Harry hớn hở hỏi, Ron và Hermione tỏ ra mừng rỡ.

Kreacher nhắm mắt lại như thể y không thể nào chịu đựng nổi việc nhìn thấy những phản ứng đối với lời nói tiếp theo của y:

“Mất.”

“Mất?” Harry lặp lại, sự hân hoan bay thoát khỏi người nó, “Mi muốn nói gì? Mất à?”

Con gia tinh rùng mình. Y lắc lư.

“Kreacher,” Harry nói giọng dữ tợn, “Ta ra lệnh cho mi…”

“Mundungus Fletcher,” con gia tinh rầu rĩ thốt lên, mắt y vẫn còn nhắm nghiền. “Mundungus Fletcher đã ăn cắp hết. Tranh của tiểu thư Bella và tiểu thư Cissy, găng tay của Phu nhân, huy chương Merlin đệ nhất đẳng, những cái cốc có gia huy, và… và…”

Kreacher há miệng hớp không khí: bộ ngực lép của y nhô lên xẹp xuống gấp gáp, rồi mắt y mở bừng ra và thét lên một tiếng rú kinh hoàng.

“… và cái mặt dây chuyền, cái mặt dây chuyền của cậu chủ Regulus. Kreacher đã làm sai, Kreacher không thực hiện được lệnh của cậu chủ!”

Harry phản ứng theo bản năng: khi Kreacher nhào tới chụp cây sắt cời lửa dựng gần vỉ lò sưởi, Harry cũng lao mình nhào vô con gia tinh đè y nằm bẹp dưới sàn. Tiếng hét của Hermione hòa lẫn tiếng rú của Kreacher, nhưng Harry rống to hơn cả hai, “Kreacher, ta ra lệnh cho mi nằm yên!”

Harry cảm thấy con gia tinh cứng đờ, bèn buông y ra. Con gia tinh nằm bẹp dí trên sàn đá lạnh, nước mắt trào ra từ hai con mắt lõm sâu.

“Harry, cho ổng đứng dậy!” Hermione thì thầm.

“Để nó có thể tự đánh nó bằng cây sắt cời lửa hả?” Harry thở phì phèo, vẫn quỳ bên cạnh con gia tinh. “Mình không đồng ý. Này, Kreacher, ta muốn biết sự thật. Làm sao mi biết lão Mundungus Fletcher đã đánh cắp cái mặt dây chuyền?”

“Kreacher thấy hắn!” Con gia tinh nói trong tiếng thở hổn

hển trong khi nước mắt tuôn qua cái mũi dài ngoằng chảy vào cái miệng đầy răng xám xịt. "Kreacher thấy hắn đi ra khỏi cái tủ của Kreacher hai tay ôm đầy kho báu của Kreacher. Kreacher bảo tên đạo chích đứng lại, nhưng Mundungus Fletcher phá lên cười rồi ch… chạy…"

"Mi nói cái mặt dây chuyền của cậu chủ Regulus," Harry nói. "Tại sao? Cái đó có nguồn gốc ở đâu? Chú Regulus làm gì với nó? Kreacher, ngồi dậy và nói cho ta biết mọi thứ mi biết về cái mặt dây chuyền, và mọi việc chú Regulus đã làm liên quan tới cái mặt dây chuyền đó!"

Con gia tinh ngồi dậy, co ro như một trái banh, úp bộ mặt ướt nhẹp của y vào hai đầu gối, và bắt đầu lắc lư từ sau ra trước và từ trước ra sau. Khi y nói, giọng của y nghèn nghẹn nhưng vẫn nghe rõ ràng trong căn nhà bếp im ắng vang vang.

"Cậu chủ Sirius bỏ đi, một sự giải thoát, bởi vì cậu ấy là một kẻ hư hỏng và cách sống bừa bãi của cậu ấy làm tan nát trái tim Bà chủ. Nhưng cậu chủ Regulus có niềm kiêu hãnh đúng đắn; cậu biết điều gì xứng đáng với cái tên Black và phẩm giá huyết thống thuần chủng của cậu. Suốt nhiều năm trời cậu chủ nói về Chúa Tể Hắc Ám, người sẽ đưa các pháp sư ra khỏi sự trốn tránh để cai trị bọn Muggle và bọn có gốc Muggle… và khi tròn mười sáu tuổi, cậu chủ Regulus đi theo Chúa Tể Hắc Ám. Tự hào lắm, tự hào vô cùng, hạnh phúc vô cùng được phục vụ…

"Và một hôm, một năm sau ngày gia nhập, cậu chủ Regulus xuống nhà bếp để gặp Kreacher. Cậu chủ Regulus luôn luôn thích Kreacher. Và cậu chủ Regulus nói… Cậu chủ nói…"

Con gia tình già lắc lư nhanh hơn bao giờ hết:

"… cậu chủ nói là Chúa Tể Hắc Ám đòi có một gia tinh."

"Voldemort cần một *gia tinh* à?" Harry lặp lại, nhìn qua Ron và Hermione, hai đứa đó cũng hoang mang như nó.

"Dạ phải," Kreacher rên rỉ. "Và cậu chủ Regulus đã tình nguyện hiến Kreacher. Đó là một vinh dự, cậu chủ Regulus nói, một vinh dự cho cậu và cho Kreacher, kẻ chắc chắn sẽ làm bất cứ điều gì mà Chúa Tể Hắc Ám ra lệnh cho y làm… và sau đó tr… trở về nhà."

Kreacher lắc lư nhanh hơn, y thở trong tiếng nức nở.

"Thế là Kreacher đi gặp Chúa Tể Hắc Ám. Chúa Tể Hắc Ám không nói cho Kreacher biết việc họ sắp làm, chỉ đem Kreacher đi cùng ngài đến một cái hang bên bờ biển. Và xa hơn cái hang đó là một cái hang lớn nữa, và trong cái hang lớn có một cái hồ đen…"

Tóc gáy của Harry dựng đứng lên. Giọng rền rĩ của Kreacher nghe dường như vọng đến nó từ bên kia mặt nước đen. Nó nhìn thấy những gì đã xảy ra, rõ ràng như thể nó đã có mặt ở đó.

"… Có một chiếc thuyền…"

Dĩ nhiên là đã có một chiếc thuyền; Harry biết chiếc thuyền đó, nhỏ xíu và xanh rờn rợn, bị phù phép để chỉ có thể đưa một người kèm theo một nạn nhân hướng ra hòn đảo ở giữa hồ. Vậy ra đây là cách Voldemort kiểm tra việc phòng vệ chung quanh cái Trường Sinh Linh Giá, bằng cách mượn một sinh linh có thể vứt đi, một gia tinh…

“Có một cái ch… chậu đầy thuốc độc ở trên đảo. Ch… Chúa Tể Hắc Ám bắt Kreacher uống thuốc đó…”

Con gia tinh run rẩy từ đầu đến chân.

“Kreacher đã uống, và khi uống Kreacher đã thấy chuyện kinh khủng… ruột gan Kreacher cháy bỏng… Kreacher thét gọi cậu chủ Regulus cứu giúp mình, Kreacher thét gọi Nữ Chủ nhân Black, nhưng Chúa Tể Hắc Ám chỉ cười… Ngài bắt Kreacher uống tất cả thuốc độc đó… Ngài thả một cái mặt dây chuyền vô trong cái chậu rỗng… ngài đổ thêm thuốc độc vô đầy chậu.

“Và sau đó Chúa Tể Hắc Ám giong buồm ra đi, bỏ lại Kreacher trên đảo…”

Harry có thể thấy cả việc đó như đang xảy ra. Nó thấy gương mặt trắng bệch giống như mặt rắn của Voldemort biến mất vào bóng tối, hai con mắt đỏ nhìn không chút xót thương con gia tinh đang giẫy giụa mà cái chết sẽ đến chỉ trong phút chốc, khi y không thể chịu đựng hơn nữa cơn khát cùng cực mà chất độc cháy bỏng đó gây ra cho nạn nhân… Nhưng tới đây, trí tưởng tượng của Harry không thể đi xa hơn nữa, bởi vì nó không thể hiểu Kreacher đã thoát ra được bằng cách nào.

“Kreacher cần nước, Kreacher bò tới mép đảo và uống nước hồ đen… và những bàn tay, những bàn tay chết, thò lên khỏi mặt nước và lôi Kreacher xuống dưới mặt nước…”

“Làm sao mi thoát ra?” Harry hỏi, và nó không ngạc nhiên khi thấy chính mình thì thầm.

Kreacher ngẩng cái đầu xấu xí lên nhìn Harry bằng đôi mắt

to đỏ quạch.

“Cậu chủ Regulus bảo Kreacher trở về,” Kreacher nói.

“Tôi biết… nhưng làm cách nào mi thoát được bọn Âm binh?”

Kreacher dường như không hiểu.

“Cậu chủ Regulus bảo Kreacher trở về,” y lặp lại.

“Ta biết, nhưng…”

“Ôi, quá rõ ràng, không thấy sao, Harry?” Ron nói. “Nó Độn thổ!”

“Nhưng… người ta không thể Độn thổ vô hay ra cái hang đó,” Harry nói, “nếu không thầy Dumbledore…”

“Pháp thuật của giới gia tinh không giống pháp thuật của giới phù thủy, đúng không?” Ron nói, “Ý mình nói là, họ có thể Hiện hình hay Độn thổ ra vô trường Hogwarts trong khi tụi mình đâu có làm được.”

Mọi người im lặng trong lúc Harry tiêu hóa điều này. Làm sao mà Voldemort có thể phạm một sai lầm như vậy? Nhưng trong khi nó còn đang suy nghĩ về việc này thì Hermione đã nói ra, giọng cô bé hơi lạnh.

“Dĩ nhiên, Voldemort hẳn coi trình độ của giới gia tinh còn lâu mới đáng cho hắn để ý tới… Hắn ắt chưa bao giờ nghĩ tới chuyện gia tinh có những pháp thuật mà hắn không có.”

“Luật lệ tối cao của gia tinh là mệnh lệnh của chủ nhân.” Kreacher nói giọng xướng ngâm. “Kreacher được lệnh về nhà, vì vậy Kreacher trở về nhà…”

“Vậy là, ông đã làm cái điều người ta bảo ông làm, phải không?” Hermione ân cần nói. “Ông không hề bất tuân lệnh chủ!”

Kreacher lắc đầu, lắc lư nhanh chưa từng thấy.

“Vậy chuyện gì xảy ra khi mi trở về?” Harry hỏi. “Regulus nói gì khi mi kể cho ông ấy nghe chuyện đã xảy ra?”

“Cậu chủ Regulus rất lo lắng, rất lo lắng,” Kreacher rền rĩ. “Cậu chủ Regulus bảo Kreacher ẩn mặt và không được ra khỏi nhà. Và rồi… ít lâu sau đó… một buổi tối cậu chủ Regulus đến tìm Kreacher trong cái tủ chén, và cậu chủ Regulus rất lạ, không giống với cậu chủ thường ngày, Kreacher có thể nói, đầu óc của cậu chủ bị hoang mang rối rắm… và cậu chủ bảo Kreacher đưa cậu chủ đến cái hang đó, cái hang mà Kreacher đã đến với Chúa Tể Hắc Ám…”

Và thế là cả hai ra đi. Harry có thể hình dung ra họ khá rõ ràng, con gia tinh già khiếp sợ và tay Tầm thủ gầy ngăm đen rất giống chú Sirius… Kreacher biết cách mở cái cửa đã bị ếm bùa để vào hang động ngầm dưới đất, biết cách nâng cái thuyền nhỏ xíu lên: lần này chính cậu chủ kính yêu của y giong thuyền cùng y ra hòn đảo có cái chậu thuốc độc…

“Và chú ấy đã bắt mi uống thuốc độc hả?” Harry nói, ghê tởm.

Nhưng Kreacher lắc đầu và khóc. Hai bàn tay của Hermione đột ngột đưa lên bưng lấy miệng: dường như cô bé vừa hiểu ra điều gì đó.

“Cậu ch… chủ Regulus lấy từ trong túi của cậu ra một cái

mặt dây chuyền giống như cái của Chúa Tể Hắc Ám," Kreacher nói, nước mắt chảy dài xuống hai bên cái mũi dài ngoằng. "Và cậu chủ bảo Kreacher cầm lấy cái đó và tráo với cái mặt dây chuyền trong chậu sau khi cái chậu cạn…"

Tiếng khóc nức nở của Kreacher giờ đây trở nên lu loa the thé khiến Harry phải tập trung hết sức mới hiểu được y.

"Và cậu chủ ra lệnh… Kreacher phải đi… không có cậu chủ. Và cậu chủ bảo Kreacher… đi về nhà… và không bao giờ nói cho Nữ chủ nhân biết… chuyện cậu chủ đã làm… mà phải tiêu hủy… cái mặt dây chuyền thứ nhất. Và cậu chủ uống… tất cả thuốc độc… và Kreacher đánh tráo hai cái mặt dây chuyền… và nhìn… khi cậu chủ Regulus… bị lôi xuống dưới mặt nước… và…"

"Ôi, Kreacher!" Hermione đang khóc bỗng thét lên đau đớn. Cô bé đã khuỵu đầu gối quỳ xuống bên cạnh con gia tinh và toan ôm lấy y. Ngay lập tức con gia tinh đứng bật dậy, né xa cô bé, thái độ cự tuyệt rõ ràng.

"Con Máu Bùn chạm vào Kreacher, Kreacher không cho phép làm vậy, Nữ chủ nhân của Kreacher sẽ nói gì?"

"Ta đã bảo mi không được gọi cô ấy là 'Máu Bùn'!" Harry quát, nhưng con gia tinh đã bắt đầu tự trừng phạt mình. Y ngã lăn xuống đất và giộng trán xuống sàn nhà.

"Ngăn ổng lại! Ngăn ổng lại!" Hermione kêu la. "Ôi, bây giờ mấy bồ thấy cách thức các gia tinh phải tuân lệnh tởm lợm như thế nào chưa?"

"Kreacher… ngừng lại, ngừng ngay!" Harry hét.

Con gia tinh nằm trên sàn, thở hổn hển và run rẩy, mũi dãi xanh rờn bóng nhẫy quanh cái mũi dài ngoằng của y, một vết bầm đã nổi lên trên cái trán vàng ệch, chỗ y tự giộng xuống sàn, hai con mắt y sưng mọng, đỏ ngầu, và lai láng nước mắt. Harry chưa từng thấy cái gì đáng thương như vậy.

"Vậy là mi đem cái mặt dây chuyền về nhà," nó nói giọng không thương xót, bởi vì nó cương quyết tìm hiểu toàn bộ câu chuyện. "Và mi đã tiêu hủy nó?"

"Kreacher làm gì cũng không để lại được chút xây xát nào lên cái đó," con gia tinh than vãn. "Kreacher đã thử mọi cách, mọi cách mà Kreacher biết, nhưng không cách nào, không cách nào có kết quả… Cái hộp bị ếm quá nhiều bùa phép đầy uy lực, Kreacher biết chắc chắn cách tiêu hủy nó là phải vô tuốt bên trong nó, nhưng nó không chịu mở ra… Kreacher đã tự phạt mình, đã cố gắng lần nữa, rồi lại tự phạt mình, rồi lại cố gắng lần nữa. Kreacher không thực hiện được mệnh lệnh, Kreacher không thể tiêu hủy cái mặt dây chuyền! Và Nữ chủ nhân của Kreacher phát điên vì buồn khổ, bởi vì cậu chủ Regulus biến mất và Kreacher không thể nói cho bà biết chuyện gì đã xảy ra, không, bởi vì cậu chủ Regulus đã cấm… cấm… cấm Kreacher nói cho bất cứ ai trong gia đình biết chuyện xảy ra trong cái… cái… cái hang động…"

Kreacher bắt đầu bù lu bù loa đến nỗi chẳng còn nghe ra được lời nào mạch lạc nữa. Nước mắt lăn dài xuống hai má của Hermione khi cô bé nhìn Kreacher, nhưng cô bé không dám đụng tới y một lần nữa. Ngay cả Ron, kẻ không hề có cảm tình với gia tinh, cũng bối rối. Harry ngồi lại trên gót chân và lắc lắc đầu, cố gắng làm cho đầu óc nó sáng ra.

“Ta không hiểu nổi mi, Kreacher à,” cuối cùng nó nói. “Voldemort toan giết mi, Regulus chết để hạ bệ Voldemort, nhưng mi vẫn vui vẻ bán đứng chú Sirius cho Voldemort là sao? Mi đã hớn hở đi gặp Narcissa và Bellatrix, và thông qua họ chuyển thông tin cho Voldemort…”

“Harry à, Kreacher không suy nghĩ như vậy đâu,” Hermione nói, vừa lau nước mắt bằng mu bàn tay mình. “Ông ta là một nô lệ; gia tinh đã quen với sự đối xử tồi tệ, thậm chí tàn bạo; điều mà Voldemort làm đối với Kreacher cũng chẳng tàn ác hơn lề thói thông thường là mấy. Chiến tranh phù thủy thì có ý nghĩa gì đối với một gia tinh như Kreacher chứ? Ông ta chỉ trung thành với người nào tử tế với ông ta, và bà Black ắt đã đối xử như vậy, và chú Regulus chắc chắn cũng đã làm vậy, cho nên ông ta sẵn lòng phụng sự họ và là cái loa phát ra niềm tin của họ mà thôi. Mình biết điều bồ sắp nói,” cô bé nói tới khi Harry mở miệng phản đối, “rằng chú Regulus đã thay đổi ý định… nhưng chú ấy dường như chưa giải thích cho Kreacher điều đó, đúng không? Và mình biết tại sao. Kreacher và gia đình chú Regulus được an toàn nhất nếu họ cứ đứng trong hàng ngũ thuần huyết thống. Chú Regulus đã cố gắng bảo vệ tất cả gia đình.”

“Chú Sirius…”

“Chú Sirius rất tệ đối với Kreacher, Harry à, và đừng làm ra cái vẻ đó, chẳng ích gì, bồ biết là đúng như vậy mà. Kreacher đã cô độc trong suốt một thời gian dài trước khi chú Sirius trở về sống ở đây, và có lẽ ông ta đã thèm khát chút ân cần thông cảm, và mình chắc chắn ‘Tiểu thư Cissy’ và ‘Tiểu thư Bella’ cực kỳ dễ thương đối với Kreacher khi ông ta tìm đến họ, vì

vậy ông ta đền đáp bằng cách nói với họ tất cả những gì họ muốn biết. Mình đã nói suốt từ đầu là phù thủy sẽ phải trả giá cho cách thức họ đối xử với những gia tinh. Ừ, Voldemort đã lãnh đủ… và chú Sirius cũng vậy."

Harry không cãi lại. Khi nó nhìn Kreacher thổn thức trên sàn, nó nhớ cụ Dumbledore đã từng nói với nó, chỉ mấy tiếng đồng hồ sau cái chết của chú Sirius: *Thầy không nghĩ là chú Sirius từng coi Kreacher như một sinh linh có tình cảm tế nhị như tình cảm của con người…*

"Kreacher à," một lúc sau Harry nói, "khi nào mi cảm thấy được thì… ơ… làm ơn ngồi dậy."

Kreacher nấc nghẹn hết mấy phút rồi mới nín khóc được. Sau đó y lại tự lôi mình dậy trong tư thế ngồi, dụi mắt bằng mấy khớp ngón tay y như một đứa con nít.

"Kreacher à, tôi muốn nhờ ông làm một việc," Harry nói. Nó liếc qua Hermione để mong được giúp đỡ. Nó muốn ra lệnh một cách tử tế, nhưng đồng thời nó lại không thể giả bộ như đó không phải là một mệnh lệnh. Tuy nhiên sự đổi giọng của nó dường như được Hermione tán thành: cô bé mỉm cười khuyến khích.

"Kreacher à, tôi muốn ông, làm ơn đi tìm lão Mundungus Fletcher. Chúng ta cần tìm ra cái mặt dây chuyền… cái mặt dây chuyền của cậu chủ Regulus ở đâu. Chuyện này rất quan trọng. Chúng ta muốn hoàn tất công việc mà cậu chủ Regulus đã khởi đầu, chúng ta muốn… ờ… bảo đảm là chú ấy đã không chết một cách vô ích."

Kreacher buông thõng nắm tay xuống và ngước lên nhìn

Harry.

“Đi tìm Mundungus Fletcher ư?” Y rên rỉ.

“Và đưa lão về đây, về Quảng trường Grimmauld,” Harry nói. “Ông thấy ông có thể làm được việc đó cho chúng ta không?”

Khi Kreacher gật đầu và đứng lên, Harry bỗng nổi hứng. Nó rút ra cái túi bùa của bác Hagrid cho và lấy ra cái Trường Sinh Linh Giá giả, cái mặt dây chuyền đánh tráo mà Regulus đã để lại trong đó lời nhắn cho Voldemort.

“Kreacher à, tôi… ơ… muốn ông giữ cái này,” Harry nói, ấn cái mặt dây chuyền vào tay con gia tinh. “Cái này vốn là của chú Regulus và tôi chắc là chú ấy muốn ông giữ nó như một kỷ vật của lòng biết ơn về những gì ông đã…”

“Tuyệt chiêu!” Ron nói khi con gia tinh vừa ngó thấy cái mặt dây chuyền đã rú lên một tiếng đầy sửng sốt và đau thương, rồi tự lăn đùng ra mặt đất.

Gần nửa tiếng đồng hồ sau tụi nó mới dỗ yên được Kreacher, con gia tinh có vẻ xúc động quá mức vì được tặng một vật gia bảo của gia đình Black để làm của riêng nên đầu gối y nhũn cả ra không thể đứng đàng hoàng được. Cuối cùng khi y có thể chập chững đi vài bước, cả đám cùng theo y đi tới cái tủ chén giang sơn của y, nhìn y nhét kỹ cái mặt dây chuyền vô đống mền dơ hầy, và cam đoan với y là tụi nó sẽ coi việc bảo vệ cái mặt dây chuyền đó là ưu tiên số một của tụi nó khi y đi vắng. Lúc đó y bèn cúi rạp mình hai cái trước Harry và Ron, thậm chí còn làm một động tác cà giựt mắc cười về phía Hermione, động tác đó rất có thể là một nỗ lực giơ tay chào

trân trọng, trước khi y Độn thổ trong một tiếng nổ tạch thiệt to.

11

QUÀ HỐI LỘ

Nếu Kreacher có thể thoát được một cái hồ đầy âm binh, thì Harry tin chắc việc bắt lão Mundungus chỉ tốn vài tiếng đồng hồ là cùng, nên nó lê la khắp nhà suốt cả buổi sáng trong một trạng thái mong ngóng căng thẳng.

Nhưng Kreacher không trở về trong buổi sáng hôm đó, thậm chí đến chiều cũng không về. Khi trời tối, Harry cảm thấy nản lòng và lo lắng, và bữa ăn tối gồm chủ yếu là món bánh mì mốc đã bị Hermione thử nhiều kiểu biến hóa vẫn không xong cũng chẳng giúp được gì.

Kreacher không trở về vào ngày hôm sau, mà hôm sau nữa cũng không về. Tuy nhiên, ở quảng trường bên ngoài tòa nhà số mười hai lại xuất hiện hai kẻ mặc áo choàng, và chúng ở lì chỗ đó đến tối, chăm chăm nhìn về phía ngôi nhà mà chúng không thể nhìn thấy.

"Chắc chắc là bọn Tử Thần Thực Tử," Ron nói, khi nó, Harry và Hermione dòm ra từ cửa sổ phòng khách. "Liệu chúng có biết tụi mình ở đây không?"

“Mình nghĩ là không,” Hermione nói, mặc dù trông cô bé có vẻ sợ hãi. “Chứ nếu biết thì chúng đã phái lão Snape đến bắt tụi mình rồi, đúng không?”

“Bồ có cho là lão đã từng đến đây và bị lời nguyền của thầy Moody trói lưỡi không?”

“Có,” Hermione nói. “Chứ không thì lão đã có thể nói cho bọn kia biết cách vô trong này rồi, đúng không? Nhưng có lẽ bọn chúng đang canh chừng coi tụi mình có xuất hiện không. Xét cho cùng, chúng biết Harry là chủ nhà này mà.”

“Làm sao chúng…” Harry mới mở miệng nói.

“Không nhớ hả, di chúc pháp thuật bị Bộ kiểm tra mà? Họ tất phải biết thầy Sirius để lại căn nhà này cho bồ.”

Sự hiện diện của bọn Tử Thần Thực Tử ở bên ngoài làm tăng thêm tình trạng bất ổn bên trong ngôi nhà số mười hai. Kể từ lúc có tin nhắn do Thần Hộ Mệnh của ông Weasley đem tới, tụi nó không nghe thêm được tin nào từ bất cứ ai ở ngoài quảng trường Grimmauld, và sự căng thẳng bắt đầu lộ ra. Bồn chồn và cáu kỉnh, Ron đã phát sinh ra một thói quen phiền nhiễu là vọc cái Tắt-Sáng trong túi nó. Chuyện này đặc biệt chọc Hermione tức điên lên, cô bé giết thì giờ trong khi chờ đợi Kreacher bằng cách nghiên cứu *Những Chuyện Kể của Beedle the Bard* và không tán thưởng được cái cách đèn cứ chớp tắt chớp sáng.

“Bồ có thôi đi không!” Cô bé gào lên vào đêm thứ ba kể từ lúc Kreacher vắng mặt, khi tất cả ánh sáng lại bị hút khỏi căn phòng khách một phen nữa.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Ron nói, bấm cái Tắt-Sáng để trả lại ánh sáng cho những ngọn đèn. “Mình không biết mình đang làm vậy.”

“Sao, bồ không thể kiếm ra việc gì có ích mà làm à?”

“Như việc gì, đọc truyện trẻ con hả?”

“Ron, thầy Dumbledore để lại cho mình cuốn sách này…”

“… và thầy để lại cho mình cái Tắt-Sáng này, có lẽ mình có nhiệm vụ xài nó!”

Không chịu nổi chuyện gây gổ vặt vãnh, Harry lẻn ra khỏi phòng mà không bị hai đứa kia để ý. Nó đi xuống cầu thang vô nhà bếp, nơi nó ghé qua hoài vì nó chắc chắn đó là nơi Kreacher có triển vọng tái xuất hiện nhất. Ở giữa chừng cầu thang dẫn xuống hành lang, nó nghe có tiếng gõ lên cánh cửa trước, rồi đến tiếng lách cách kim loại và tiếng loảng xoảng của dây xích.

Mọi dây thần kinh trong cơ thể nó dường như đều căng lên: nó rút cây đũa phép ra, di chuyển vô bóng tối bên cạnh những cái đầu lâu gia tinh, và chờ đợi. Cánh cửa mở ra: nó thoáng thấy quảng trường được đèn chiếu sáng ở bên ngoài, và một bóng người khoác áo choàng lách vô trong hành lang rồi khép lại cánh cửa sau lưng. Kẻ đột nhập tiến tới một bước, và giọng thầy Moody hỏi: *“Severus Snape?”* Tiếp theo là cái hình thù bằng bụi trồi lên từ cuối hành lang xông vào kẻ đột nhập, giơ cao bàn tay chết.

“Tôi không phải là kẻ giết cụ, cụ Albus à,” một giọng trầm đáp.

Bùa ếm được giải: hình thù bằng bụi lại nổ banh, để lại một đám mây xám xịt khiến cho không thể nhận ra kẻ mới đến.

Harry chĩa cây đũa phép vào giữa đám bụi đó.

"Đứng im!"

Nó quên béng đi bức chân dung của bà Black: tiếng hét của nó vừa vang lên, bức màn che khuất bà bay giạt ra và bà bắt đầu gào thét, *"Đồ Máu bùn và đồ bẩn thỉu làm ô nhục ngôi nhà của ta…"*

Ron và Hermione cùng chạy ào xuống cầu thang đến sau lưng Harry, cũng như nó, chúng chĩa đũa phép vào kẻ chưa biết là ai đang đứng trong hành lang bên dưới, tay giơ cao.

"Khoan tấn công, thầy là Remus đây!"

"Ôi, may phước quá!" Hermione nói giọng ỉu xìu, chĩa cây đũa phép của cô bé vô bà Black thay vì vô kẻ mới đến; và cùng với một tiếng đùng vang lên, tấm màn được khép kín trở lại, và căn phòng lại lặng im. Ron cũng hạ cây đũa phép của nó xuống, nhưng Harry thì không.

"Hãy tự chứng minh!" Nó quát lại.

Thầy Lupin tiến vào vùng sáng ánh đèn, hai tay vẫn giơ cao trong tư thế đầu hàng.

"Tôi là Remus John Lupin, người sói, đôi khi còn gọi là Moony, một trong bốn người chế ra tấm Bản đồ Đạo tặc, kết hôn với Nymphadora, thường được gọi là Tonks, và tôi đã dạy con, Harry à, cách tạo ra một Thần Hộ Mệnh, nó có hình dạng của một con hươu."

“Ôi, đúng rồi!” Harry nói, hạ cây đũa phép của nó xuống, “nhưng con phải kiểm tra, đúng không thầy?”

“Nói với tư cách cựu giáo sư bộ môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của con, thầy hoàn toàn đồng ý là con phải kiểm tra. Ron, Hermione, hai con không nên hạ thấp sự phòng vệ của mình.”

Tụi nó chạy xuống cầu thang về phía thầy. Quấn mình trong lớp áo choàng đi đường màu đen dày cui, thầy có vẻ kiệt sức, nhưng mừng được gặp tụi nó.

“Vậy là không có dấu hiệu gì của Snape à?” Thầy hỏi.

“Dạ, không.” Harry nói. “Chuyện gì đang xảy ra? Mọi người bình an hả thầy?”

“Ừ.” thầy Lupin nói. “Nhưng chúng ta đang bị theo dõi. Có hai tên Tử Thần Thực Tử trên quảng trường ngoài kia…”

“Tụi con biết…”

“Thầy phải Độn thổ vào đúng chóc cái bậc thềm trên cùng bên ngoài cửa trước để chắc chắn bọn chúng không thấy được thầy. Bọn chúng không biết các con ở trong này, chứ nếu biết thì thầy tin chắc chúng sẽ cho nhiều lâu la hơn đến bao vây ngoài kia; chúng đang bố ráp tất cả những nơi có bất cứ liên hệ gì tới con, Harry à. Chúng ta hãy đi xuống lầu, có nhiều chuyện cần nói với các con, và thầy muốn biết chuyện gì xảy ra sau khi các con rời Hang Sóc.”

Thầy trò cùng đi xuống nhà bếp, ở đó Hermione chĩa cây đũa phép vào cái vỉ lò. Một ngọn lửa bùng cháy lên tức thì: nó tạo ảo giác ấm áp cho những bức tường đá ảm đạm và tỏa ánh

sáng lung linh trên cái bàn gỗ dài. Thầy Lupin lôi từ bên trong tấm áo choàng đi đường ra mấy chai bia bơ và thầy trò ngồi xuống.

"Thầy đã tới đây từ ba ngày trước nhưng thầy phải tống khứ tên Tử Thần Thực Tử theo đuôi thầy," thầy Lupin nói. "Sao, các con đến thẳng đây sau đám cưới hả?"

"Dạ không," Harry nói, "bị đụng đầu hai tên Tử Thần Thực Tử ở một quán cà phê trên đường Tottenham Court rồi tụi con mới tới đây."

Thầy Lupin làm đổ gần hết bia bơ của thầy xuống ngực áo.

"Cái gì?"

Tụi nó giải thích chuyện đã xảy ra; khi tụi nó nói xong, thầy Lupin tỏ vẻ kinh hoàng.

"Nhưng làm sao chúng tìm ra được các con nhanh như vậy? Không thể nào lần theo dấu vết bất cứ người nào Độn thổ, trừ khi nắm giữ được họ ngay lúc họ biến mất."

"Và cũng không có vẻ gì bọn chúng chỉ dạo chơi trên đường Tottenham Court vào lúc đó, đúng không?" Harry nói.

"Tụi con thắc mắc," Hermione ngập ngừng nói, "liệu Harry có thể vẫn còn Dấu Hiện trên người bạn ấy không ạ?"

"Không thể được," thầy Lupin nói. Ron có vẻ tí tởn đắc ý, và Harry cảm thấy cực kỳ nhẹ nhõm. "Ngoài ra, nếu Harry vẫn còn Dấu Hiện trên người thì bọn chúng đã biết chắc nó ở đây, phải không nào? Nhưng thầy không thể hiểu làm sao mà chúng có thể dò ra con ở đường Tottenham Court, điều đó đáng lo lắm, thực sự đáng lo."

Trông thầy có vẻ hoang mang, nhưng đối với Harry thì vấn đề đó có thể để thủng thẳng tính sau.

“Thầy nói cho tụi con biết với, chuyện gì xảy ra sau khi tụi con đi rồi, tụi con chẳng nghe được tin tức gì từ khi ba của Ron báo cho tụi con biết gia đình bình an.”

“À, chú Kingsley đã cứu chúng ta,” thầy Lupin nói. “Nhờ cảnh báo của chú ấy mà hầu hết khách dự đám cưới đã Độn thổ trước khi bọn chúng tới.”

“Chúng là Tử Thần Thực Tử hay nhân viên Bộ Pháp thuật?” Hermione chen ngang.

“Hổ lốn; nhưng thực tế là bọn chúng giờ đây đều cùng một giuộc,” thầy Lupin nói. “Có khoảng một tá đứa, nhưng chúng không biết con ở đó, Harry à. Bác Arthur nghe một tin đồn là chúng đã tra tấn ông Scrimgeour để truy ra chỗ ở của con trước khi chúng giết ông, nếu chuyện đó đúng thì ông ấy đã không phản bội con.”

Harry nhìn Ron và Hermione; vẻ mặt của tụi nó phản ánh nỗi sững sờ pha lẫn sự tri ơn mà nó cũng cảm thấy trong lòng. Nó chưa bao giờ ưa ông Scrimgeour, nhưng nếu điều thầy Lupin nói là đúng, thì hành động cuối cùng của ông là cố gắng bảo vệ Harry.

“Bọn Tử Thần Thực Tử lục soát Hang Sóc từ đầu đến đáy,” thầy Lupin nói tiếp. “Chúng tìm thấy con ma xó, nhưng không muốn tới gần - và rồi chúng thẩm vấn tất cả những người còn ở lại suốt mấy tiếng đồng hồ. Chúng cố moi tin tức về con, Harry à, nhưng dĩ nhiên không ai ngoại trừ Hội biết là con đã ở đó.

“Trong lúc chúng làm tan hoang đám cưới, nhiều tên Tử Thần Thực Tử khác cũng xông vào sục sạo mọi căn nhà có liên hệ với Hội ở vùng quê. Không ai chết,” thầy nói thêm rất nhanh, đoán trước được câu hỏi. “Nhưng chúng rất hung hăng. Chúng đốt rụi nhà của Dedalus Diggle, nhưng như các con biết, thầy ấy không có ở đó, và chúng dùng bùa Cực hình đối với gia đình của Tonks. Cũng lại là cố tìm ra chỗ mà con đi sau khi đến nhà họ. Họ đều bình an - họ sợ, dĩ nhiên rồi, nhưng về mặt khác thì vô sự.”

“Bọn Tử Thần Thực Tử vượt qua được tất cả bùa phép bảo vệ đó sao?” Harry hỏi, vẫn còn nhớ những bùa phép đó đã linh nghiệm biết bao trong cái đêm nó rớt xuống khu vườn nhà ba má cô Tonks.

“Một điều con cần nhận thức rõ, Harry à, là bọn Tử Thần Thực Tử giờ đây đã giành được toàn quyền ở Bộ Pháp thuật về phe chúng,” thầy Lupin nói. “Chúng đã có quyền thực hiện những bùa phép dã man mà không sợ bị vạch mặt hay bắt bớ. Chúng tìm cách xuyên thủng mọi bùa phòng vệ mà chúng ta đã ếm chống lại chúng, và một khi đã vào được bên trong, chúng để lộ ra hết ý đồ vì sao chúng đến.”

“Và bọn chúng có thèm đưa ra một cái cớ nào cho việc tra khảo người ta về chỗ ở của Harry không?” Hermione hỏi, giọng cô bé sắc đanh lại.

“À,” thầy Lupin nói. Thầy ngập ngừng, rồi rút ra một tờ *Nhật Báo Tiên Tri* đã được gấp lại.

“Đây,” thầy vừa nói vừa đẩy tờ báo ngang qua mặt bàn về phía Harry, “sớm muộn gì thì đằng nào con cũng biết. Đó là

cái cớ của bọn chúng để săn lùng con.”

Harry trải bằng tờ báo ra. Một cái hình chụp gương mặt nó thiệt to chiếm hết trang nhất. Nó đọc cái tựa phía trên hình:

BỊ TRUY NÃ ĐỂ ĐIỀU TRA VỀ

CÁI CHẾT CỦA ALBUS DUMBLEDORE

Ron và Hermione cùng rống lên phẫn nộ, nhưng Harry không nói gì cả. Nó đẩy tờ báo ra; nó không muốn đọc thêm nữa: nó đã biết bài báo sẽ nói gì. Ngoại trừ những người có mặt ở trên đỉnh tháp lúc cụ Dumbledore chết thì không ai khác biết được ai đã thực sự giết cụ, và như Rita Skeeter đã nói với thế giới pháp thuật, người ta nhìn thấy Harry chạy ra khỏi hiện trường ngay sau khi cụ Dumbledore ngã xuống.

“Thầy rất tiếc, Harry à,” thầy Lupin nói.

“Vậy là bọn Tử Thần Thực Tử cũng đã thao túng luôn cả tờ *Nhật Báo Tiên Tri*?” Hermione giận dữ hỏi.

Thầy Lupin gật đầu.

“Nhưng chắc chắn người ta hiểu chuyện gì đang xảy ra chớ?”

“Cuộc đảo chánh đã diễn ra êm thấm và hầu như yên lặng,” thầy Lupin nói.

“Giải thích chính thức về vụ ám sát ông Scrimgeour là ông từ chức; thay vào chỗ của ông là Pius Thicknesse, kẻ đã bị ếm Lời nguyền Độc đoán.”

“Vậy sao Voldemort không tuyên bố hắn là Bộ trưởng Bộ Pháp thuật luôn cho rồi?” Ron hỏi.

Thầy Lupin bật cười.

“Hắn không cần làm vậy, Ron à. Hắn là Bộ trưởng thực quyền, nhưng mắc gì hắn phải ngồi sau cái bàn giấy ở Bộ chứ? Bù nhìn của hắn, Thicknesse, sẽ lo công việc mỗi ngày, để Voldemort rảnh tay bành trướng quyền lực của hắn rộng ra ngoài Bộ.

“Đương nhiên nhiều người suy ra được việc gì đã xảy ra: trong mấy ngày qua đã có những thay đổi đột ngột trong chính sách của Bộ, và nhiều người đang xì xầm rằng Voldemort ắt đứng đằng sau chuyện đó. Nhưng, vấn đề ở chỗ đó: họ xì xầm. Họ không dám tin cậy nhau, không biết ai để mà tin; họ không dám nói ra, sợ rằng nghi ngờ của họ mà đúng thì gia đình của họ sẽ trở thành mục tiêu bị tấn công. Đúng, Voldemort đang thi hành một âm mưu khôn khéo. Tự phong chức cho hắn có thể khơi dậy sự chống đối công khai: giữ nguyên tình trạng ngụy trang tạo ra sự mập mờ, bất ổn và sợ hãi.”

“Và sự thay đổi đột ngột này trong chính sách của Bộ,” Harry nói, “bao gồm cả việc cảnh giác giới pháp thuật chống lại con thay vì Voldemort sao?”

“Chắc chắn đó là một phần trong mưu đồ của hắn,” thầy Lupin nói, “và đó là một nước cờ cao tay. Giờ đây cụ Dumbledore đã chết, con - Đứa trẻ Sống sót - chắc chắn là biểu tượng và ngọn cờ chiêu tập mọi sự đối kháng với Voldemort. Nhưng bằng cách ám chỉ con có nhúng tay vào cái chết của cụ, Voldemort không chỉ treo giá cái đầu của con, mà còn gieo hoang mang và sợ hãi vào những người có thể sẽ bảo vệ con.

“Đồng thời, Bộ đã khởi động bài trừ phù thủy gốc Muggle.”

Thầy Lupin chỉ vào tờ *Nhật Báo Tiên Tri*.

“Xem trang hai.”

Hermione lật trang báo với vẻ tởm lợm như lúc cô bé cầm quyển *Bí Mật Nghệ thuật Hắc ám.*

“Đăng ký phù thủy gốc Muggle!” Cô bé đọc to. *“Bộ Pháp thuật đang thực hiện một cuộc khảo sát về những kẻ-gọi-là ‘Phù thủy gốc Muggle’ để hiểu biết hơn cách thức họ nắm giữ những bí mật pháp thuật.*

“Nghiên cứu gần đây do Sở Bí Mật thực hiện cho thấy pháp thuật chỉ có thể truyền từ cá nhân sang cá nhân khi phù thủy sinh sản. Vì vậy, một khi không chứng minh được dòng dõi phù thủy, kẻ-gọi-là phù thủy gốc Muggle rất có thể đã có được quyền năng pháp thuật bằng cách trộm cắp hay cưỡng đoạt.

“Bộ Pháp thuật cương quyết loại bỏ tận gốc bọn cướp quyền năng pháp thuật đó, và đến nay đã gởi thư mời cho mọi kẻ-gọi-là phù thủy gốc Muggle đến trình diện để được Ủy ban Đăng ký phù thủy gốc Muggle mới được bổ nhiệm phỏng vấn.”

“Người ta sẽ không để cho việc này xảy ra,” Ron nói.

“Việc đó đang *xảy ra,* Ron à,” thầy Lupin nói. “Trong lúc chúng ta đang nói đây, các phù thủy gốc Muggle đang bị bố ráp.”

“Nhưng làm sao mà người ta có thể bị coi là ‘trộm cắp’

pháp thuật được chứ?" Ron nói, "Đó là vấn đề trí tuệ, nếu người ta có thể ăn cắp được pháp thuật thì đâu có ai là á phù thủy chớ?"

"Thầy biết," thầy Lupin nói. "Đằng nào đi nữa, ai không thể chứng minh mình có ít nhất một người bà con ruột thịt là phù thủy, thì người đó bị coi như đã sở hữu quyền năng pháp thuật bất hợp pháp và phải chịu sự trừng phạt."

Ron liếc qua Hermione, rồi nói, "Nếu những phù thủy thuần chủng và phù thủy lai chính thức xác nhận một phù thủy gốc Muggle là thành viên trong gia đình mình thì sao? Con sẽ nói với mọi người Hermione là em họ của con…"

Hermione nắm tay Ron siết nhẹ.

"Cám ơn bồ, Ron à, nhưng mình sẽ không để bồ…"

"Bồ sẽ không còn cách nào khác đâu," Ron vừa hùng hổ nói vừa giữ chặt lại bàn tay cô bé. "Mình sẽ dạy bồ gia phả của mình để bồ có thể trả lời những chất vấn về dòng dõi."

Hermione bật cười xao xuyến.

"Ron ơi, tụi mình đang đào tẩu với Harry, kẻ bị truy nã gắt gao nhất nước, nên mình không nghĩ chuyện đó có gì là quan trọng. Nếu mình mà quay trở lại trường học thì có thể khác. Mà Voldemort định làm gì với trường Hogwarts?" Cô bé hỏi thầy Lupin.

"Việc theo học giờ đây là cưỡng bách đối với mọi nam nữ phù thủy trẻ," thầy Lupin đáp. "Việc đó được thông báo ngày hôm qua. Đó là một thay đổi, bởi vì trước đây việc theo học trường Hogwarts không bị bắt buộc. Dĩ nhiên, hầu như mọi

phù thủy pháp sư ở nước Anh đều được giáo dục ở trường Hogwarts, nhưng phụ huynh học sinh có quyền dạy con em mình ở nhà hay gởi chúng du học ở nước ngoài nếu họ muốn. Bằng việc cưỡng bách này, Voldemort sẽ giám sát được toàn bộ dân chúng pháp thuật ngay từ khi họ còn thơ ấu. Và đó cũng là một cách khác để loại ra những phù thủy gốc Muggle, bởi vì học sinh phải được cấp Huyết tịch - nghĩa là phải chứng minh với Bộ Pháp thuật là chúng thuộc dòng dõi phù thủy - trước khi chúng được phép nhập học."

Harry cảm thấy lợm giọng và tức điên: ngay lúc này, những đứa trẻ mười một tuổi đang mải mê với đống sách bùa chú mới mua không hay biết rằng tụi nó sẽ không bao giờ được thấy trường Hogwarts, có thể cũng sẽ không bao giờ còn gặp lại cha mẹ mình.

"Thiệt là… thiệt là…" nó lắp bắp, cố hết sức tìm từ ngữ diễn tả được nỗi kinh khủng trong ý nghĩ của nó, nhưng thầy Lupin đã nhẹ nhàng nói.

"Thầy biết."

Thầy Lupin ngập ngừng.

"Thầy sẽ thông cảm nếu con không thể thừa nhận việc này, Harry à, nhưng Hội đang có ấn tượng là cụ Dumbledore đã trao cho con một sứ mệnh."

"Dạ, phải," Harry đáp. "Ron cùng Hermione cũng có dự phần và hai bạn sẽ cùng đi với con."

"Con có thể nói riêng cho thầy biết sứ mạng đó là gì không?"

Harry nhìn vào gương mặt sớm hằn nếp nhăn lồng trong mái tóc dày những chớm bạc, và ước gì nó có thể trả lời khác đi.

“Thưa thầy Remus, con không nói được, con rất tiếc. Nếu cụ Dumbledore đã không nói với thầy thì con nghĩ là con cũng không nói được.”

“Thầy cũng nghĩ là con sẽ nói vậy,” thầy Lupin nói, tỏ vẻ thất vọng. “Nhưng thầy vẫn có thể giúp con cách nào đó. Con biết nghề nghiệp và khả năng của thầy. Thầy có thể đi cùng các con để bảo vệ. Các con không cần nói cho thầy biết chính xác việc các con làm.”

Harry lúng túng. Đây là một đề nghị rất hấp dẫn, mặc dù nó không thể hình dung ra làm cách nào tụi nó có thể giữ được bí mật sứ mệnh của tụi nó nếu thầy Lupin lúc nào cũng kè kè bên cạnh.

Tuy nhiên, Hermione lại tỏ ra ngơ ngác.

“Nhưng còn cô Tonks?” Cô bé hỏi.

“Cô ấy thì sao?” Thầy Lupin nói.

“Thì ơ…,” Hermione nói, mặt mày nhăn lại. “Thầy với cô ấy cưới nhau rồi mà! Cô ấy sẽ cảm thấy thế nào nếu thầy bỏ đi với tụi con?”

“Tonks sẽ tuyệt đối bình an,” thầy Lupin nói. “Cô ấy sẽ ở nhà ba má.”

Có gì đó là lạ trong giọng nói của thầy Lupin, nghe như lạnh lùng. Mà cái ý tưởng cô Tonks tiếp tục trốn tránh ở nhà ba má cô ấy cũng kỳ cục nốt; xét cho cùng, cô Tonks là một

thành viên của Hội, và theo như Harry biết, cô chắc hẳn muốn xông pha trận mạc lắm.

"Thầy Remus à," Hermione nói, dè dặt thăm dò, "mọi việc có tốt đẹp không… ý con muốn hỏi, là… giữa thầy và…"

"Mọi việc đều tốt, cám ơn con," thầy Lupin nói giọng châm chọc.

Hermione đỏ mặt. Mọi người lại im lặng một lát, một sự im lặng ngượng ngùng và bối rối. Rồi thầy Lupin nói, với cái vẻ buộc lòng phải thừa nhận một điều không được dễ chịu lắm. "Cô Tonks sắp có em bé."

"Ôi, tuyệt quá!" Hermione ré lên.

"Xuất sắc!" Ron phấn khởi nói.

"Chúc mừng cô thầy," Harry nói.

Thầy Lupin gượng cười trông như một cái mếu, rồi nói, "Vậy… các con nhận lời đề nghị của thầy há? Bộ ba sẽ thành bộ bốn há? Thầy không tin là cụ Dumbledore không tán đồng, xét cho cùng, cụ đã chỉ định thầy làm thầy dạy các con Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Và thầy phải nói với các con thầy tin là chúng ta sẽ đương đầu với những ma thuật mà nhiều người trong chúng ta chưa bao giờ gặp phải hay tưởng tượng nổi."

Cả Ron và Hermione đều nhìn Harry.

"Chỉ… con chỉ hỏi cho rõ thôi," Harry nói. "Thầy muốn bỏ cô Tonks ở nhà ba má cô ấy và bỏ đi với tụi con à?"

"Cô ấy sẽ tuyệt đối an toàn ở đó, ba má cô sẽ chăm sóc cô,"

thầy Lupin nói. Thầy nói với giọng dứt khoát gần như dửng dưng. “Harry à, thầy chắc chắn ba James muốn thầy ở bên con.”

“Dạ,” Harry chậm rãi nói, “con không chắc. Thực ra, con hơi chắc là ba con sẽ muốn biết tại sao thầy lại không ở bên con của chính thầy.”

Nét mặt của thầy Lupin tái đi. Nhiệt độ trong nhà bếp có lẽ đã tụt xuống khoảng mười độ. Ron trợn mắt nhìn quanh phòng như thể nó được ra lệnh phải ghi nhớ chuyện này, trong khi mắt của Hermione thì đảo từ Harry sang thầy Lupin rồi đảo lại.

“Con không hiểu rồi,” cuối cùng thầy Lupin nói.

“Vậy thầy giải thích đi,” Harry nói.

Thầy Lupin nuốt nước miếng.

“Thầy… thầy đã sai lầm trầm trọng khi cưới cô Tonks. Thầy cứ cưới dù biết là không nên và từ lúc cưới đến giờ thầy hối tiếc vô cùng.”

“Con hiểu rồi,” Harry nói, “vậy là thầy cứ thế mà bỏ rơi cô ấy và đứa con rồi dông theo tụi con chứ gì?”

Thầy Lupin đứng bật dậy: chiếc ghế của thầy ngã lật ra sau, và thầy trừng mắt nhìn tụi nó dữ dằn đến nỗi Harry thấy, lần đầu tiên, dấu vết của sói hiện trên gương mặt người của thầy.

“Các người có hiểu tôi đã đem lại tai họa gì cho vợ và đứa con chưa sinh của tôi không? Lẽ ra tôi đừng bao giờ cưới cô ấy, tôi đã biến cô ấy thành kẻ ngoài lề xã hội!”

Thầy Lupin đá cái ghế mà thầy đã làm ngã chổng kềnh.

“Các người chỉ nhìn thấy tôi ở trong Hội, hay dưới sự che chở của cụ Dumbledore ở trường Hogwarts! Các người không biết phần lớn thế giới pháp thuật nhìn những sinh vật như chúng tôi như thế nào! Khi họ biết cái họa mà tôi phải mang, họ không thể nào vô tư nói chuyện với tôi! Các người không thấy tôi đã làm gì sao?

“Ngay cả gia đình cô ấy cũng bị ghê tởm lây vì cuộc hôn nhân của chúng tôi, cha mẹ nào muốn đứa con gái duy nhất của mình cưới một người sói hả? Và đứa bé… đứa bé…”

Thầy Lupin đang nắm cả túm tóc của thầy mà giật; trông thầy như đã loạn trí.

“Những người như tôi thường không sinh con đẻ cái! Con cái sẽ giống như mình, tôi chắc chắn điều đó - làm sao tôi có thể tha thứ cho mình, khi đã biết mà cứ liều di truyền kiếp phận của mình cho đứa con vô tội chứ? Và nếu nhờ phép lạ nào đó, đứa con không giống tôi, thì tốt hơn, trăm lần tốt hơn cho đứa nhỏ thà không có cha, một người cha khiến nó phải xấu hổ!”

“Thầy Remus!” Hermione thì thầm, nước mắt ứa ra. “Thầy đừng nói vậy - làm sao có đứa nhỏ nào lại xấu hổ về thầy được chớ?”

“A, chưa chắc đâu, Hermione,” Harry nói. “Tôi hơi xấu hổ về ông ấy đó.”

Harry không biết cơn giận của nó trào lên từ đâu, nhưng thúc cho nó phải đứng bật dậy. Trông thầy Lupin như thể vừa

bị Harry đấm một quả.

"Nếu chế độ mới coi những phù thủy gốc Muggle là xấu xa," Harry nói, "thì họ sẽ đối xử như thế nào với một người sói lai mà cha nó có chân trong Hội? Cha tôi đã chết vì cố gắng bảo vệ mẹ tôi và tôi, vậy mà ông cho là cha tôi muốn ông bỏ rơi con ông để đi phiêu lưu với tụi tôi à?"

"Sao… sao cậu dám…" thầy Lupin nói. "Đây không phải là chuyện ham hố… mạo hiểm hay vinh quang cá nhân… sao cậu dám nghĩ ra một điều như…"

"Tôi nghĩ ông đang nổi máu liều," Harry nói. "Ông mơ tưởng kiểu sống của chú Sirius…"

"Harry, đừng mà!" Hermione năn nỉ nó, nhưng nó cứ tiếp tục nhìn chòng chọc vào gương mặt tái tím của thầy Lupin.

"Tôi không tin được điều này," Harry nói. "Người đã dạy tôi chiến đấu với bọn Giám ngục lại là… đồ hèn nhát."

Thầy Lupin rút cây đũa phép của thầy ra nhanh đến nỗi Harry không kịp đụng tới cây đũa phép của nó; một tiếng nổ đùng thiệt to và nó cảm thấy bản thân mình bay ngược ra sau như thể bị đấm văng; khi giộng vào tường nhà bếp và trượt xuống sàn, nó vừa kịp thoáng thấy vạt sau tấm áo choàng của thầy Lupin khuất sau cánh cửa.

"Thầy Remus, thầy Remus, quay lại đi thầy!" Hermione khóc gọi, nhưng thầy Lupin không đáp lại. Một lát sau tụi nó nghe tiếng cánh cửa trước đóng sầm.

"Harry!" Hermione tru tréo. "Sao bồ có thể ăn nói như vậy?"

“Dễ mà,” Harry nói. Nó đứng lên, cảm thấy một cục u đang phồng lên ở chỗ đầu nó đã đụng vô tường. Nó vẫn còn căm giận đến nỗi run bần bật.

“Đừng nhìn tôi như vậy!” Nó nạt Hermione.

“Đừng kiếm chuyện với bạn ấy!” Ron gầm gừ.

“Đừng… đừng… tụi mình không được chống lại nhau!” Hermione nói, xông vào giữa hai đứa con trai.

“Bồ lẽ ra không nên nói những lời đó với thầy Lupin,” Ron nói với Harry.

“Ổng đáng nghe những lời đó.” Harry nói. Những hình ảnh không nguyên vẹn nối nhau lướt qua đầu nó: chú Sirius rơi xuyên qua bức màn, cụ Dumbledore lơ lửng giữa không trung, không toàn thây; một ánh chớp xanh rờn nháng lên và giọng nói của má nó, van xin lòng từ bi…

“Cha mẹ…” Harry nói, “không nên bỏ rơi con cái trừ khi… trừ khi họ đành phải…”

“Harry à…” Hermione nói, đưa tay ra để vỗ về, nhưng Harry gạt ra và bỏ đi, mắt nó ngó đăm đăm ngọn lửa mà Hermione đã hô biến thành. Nó có lần đã nói chuyện với thầy Lupin ở lò sưởi đó, tìm kiếm lòng tin vào ba James, và thầy Lupin đã vỗ về nó. Giờ đây gương mặt trắng bệch đau khổ của thầy Lupin dường như trôi lềnh bềnh trong không gian trước mặt nó. Harry cảm thấy một cơn hối hận trào dâng khiến nó muốn ói. Cả Ron lẫn Hermione đều không nói gì, nhưng Harry đoán chắc hai đứa nó đang nhìn nhau ở sau lưng nó, lặng lẽ trao đổi cảm nghĩ với nhau.

Nó quay lại và bắt gặp hai đứa kia vội vã ngoảnh mặt đi, không nhìn nhau.

"Mình biết lẽ ra mình không nên gọi thầy ấy là đồ hèn nhát."

"Ừ, không nên," Ron nói ngay.

"Nhưng thầy ấy hành xử như một kẻ hèn."

"Thì cũng không nên…" Hermione nói.

"Mình biết," Harry nói. "Nhưng nếu chuyện này khiến cho thầy ấy quay trở lại với cô Tonks thì cũng đáng, phải không?"

Nó không thể giữ cho giọng nó không có vẻ biện bạch. Hermione tỏ vẻ cảm thông, Ron thì không chắc. Harry ngó xuống chân, nghĩ đến cha nó. Liệu ba James có tán thành những lời nó nói với thầy Lupin không, hay ba sẽ nổi giận vì cách đối xử của con trai ba với người bạn cũ của ba?

Cái nhà bếp im ắng dường như còn ong ong nỗi sững sờ với cảnh vừa rồi và với sự trách móc không nói ra lời của Ron và Hermione. Tờ *Nhật Báo Tiên Tri* mà thầy Lupin đem tới vẫn còn nằm trên bàn, gương mặt Harry trên trang nhất đang ngó đăm đăm cái trần nhà. Nó đi tới cái bàn và ngồi xuống, mở đại tờ báo ra, giả bộ đọc. Nó không thể đọc vô chữ nào; đầu nó vẫn còn đầy ứ dư âm cuộc đối đầu với thầy Lupin. Nó chắc là Ron và Hermione lại tiếp tục trao đổi cảm nghĩ trong im lặng phía bên kia tờ báo *Tiên Tri.* Nó lật tờ báo sột soạt, và cái tên của cụ Dumbledore nổi bật lên bắt mắt nó. Nó mất một lát mới hiểu được ý nghĩa của tấm hình chụp cảnh một gia đình. Bên dưới tấm hình là hàng chữ: *"Gia đình Dumbledore, từ trái qua*

phải: Albus, Percival, bồng đứa con mới sinh Ariana, Kendra, và Aberforth."

Tấm hình thu hút ngay sự chú ý của Harry, nó xem xét tấm hình kỹ lưỡng hơn. Cha của cụ Dumbledore, ông Percival, là một người đàn ông đẹp có đôi mắt có vẻ long lanh ngay cả trong tấm hình cũ đã mờ phai này. Đứa bé sơ sinh, Ariana, chỉ hơi dài hơn ổ bánh mì một chút xíu và không còn thấy rõ được nữa. Người mẹ, bà Kendra, có mái tóc đen nhánh bới lên thành một búi cao. Gương mặt của bà rất có nét, như được chạm trổ. Harry nghĩ đến hình của những thổ dân châu Mỹ mà nó từng xem trong lúc nó nghiên cứu đôi mắt đen, đôi gò má cao, và cái mũi thẳng trang nghiêm đĩnh đạc ngự trên bộ áo đầm lụa cao cổ. Albus và Aberforth mặc áo khoác có cổ cồn viền ren hài hòa và có cùng kiểu tóc dài đến vai y như nhau. Albus trông lớn hơn Aberforth nhiều tuổi, nhưng mặt khác hai chàng trai rất giống nhau, bởi vì hình này chụp trước khi Albus bị bể mũi và trước khi cậu bắt đầu đeo kiếng.

Cả gia đình có vẻ rất hạnh phúc và bình thường, cùng mỉm cười thanh thản trên mặt báo. Cánh tay của bé Ariana thò ra khỏi khăn tã vẫy vẫy một cách lơ đãng. Harry nhìn lên phía trên tấm hình và thấy cái tựa:

TRÍCH ĐOẠN ĐẶC BIỆT TỪ TIỂU SỬ XUẤT BẢN

CỦA ALBUS DUMBLEDORE

Tác giả: Rita Skeeter

Nghĩ rằng dẫu có đọc bài báo thì cũng không thể khiến nó cảm thấy khốn khổ hơn tâm trạng đang có, Harry bắt đầu đọc.

Tự hào và kiêu hãnh, Kendra Dumbledore không thể chịu đựng được cuộc sống ở Mould-on-the-Wold sau khi ông Percival, chồng bà, bị bắt rùm beng và bị tống vào ngục Azkaban. Vì vậy bà quyết định bứng gốc gia đình đi và tái định cư ở Thung lũng Godric, ngôi làng sau này nổi tiếng là hiện trường của vụ thoát chết kỳ lạ của Harry Potter khỏi bàn tay Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó.

Cũng như Mould-on-the-Wold, thung lũng Godric là quê nhà của một số gia đình phù thủy, nhưng vì Kendra không quen biết ai trong số đó, bà sẽ tránh được sự tọc mạch về tội ác của chồng bà mà bà phải đối mặt trong ngôi làng trước đây của bà. Bằng việc từ chối tới từ chối lui sự chủ động kết thân trước của những láng giềng phù thủy mới, chẳng bao lâu sau bà đã bảo đảm cho gia đình mình được để yên.

"Đóng sập cửa vào mặt tôi khi tôi mang một mẻ bánh vạc nhà làm ghé qua chào mừng bà ấy," Bathilda Bagshot nói. "Năm đầu tiên họ sống ở đó tôi chỉ thấy có mỗi hai cậu con trai. Không hề biết có cô con gái nếu tôi không thơ thẩn bắt Rận Sầu dưới ánh trăng vào mùa đông sau khi họ dọn tới, và nhìn thấy Kendra dẫn Ariana ra khu vườn sau nhà. Dắt con bé đi vòng quanh bãi cỏ một lần, nắm chặt con bé, rồi dắt nó trở vô trong nhà. Không biết nghĩ sao về

chuyện đó."

Có vẻ như Kendra tưởng việc dọn đến Thung lũng Godric là cơ hội hoàn hảo để giấu biệt Ariana vĩnh viễn, một việc có lẽ bà đã toan tính nhiều năm. Sự tính toán thời gian rất có ý nghĩa. Ariana chỉ mới bảy tuổi thì biến mất, và bảy tuổi là tuổi mà hầu hết các chuyên viên đồng ý là pháp thuật sẽ tự bộc lộ, nếu có. Không người nào còn sống ngày nay nhớ được Ariana từng biểu lộ thậm chí dấu hiệu nhỏ nhất về khả năng pháp thuật. Vì vậy, dường như rõ ràng rằng Kendra đã quyết định thà giấu biệt sự tồn tại của cô con gái còn hơn là chịu đựng nỗi nhục nhã phải thừa nhận bà ta đã sản sinh ra một á phù thủy. Dọn xa khỏi hàng xóm và bạn bè đã từng biết Ariana dĩ nhiên sẽ làm cho việc giam cầm cô bé hoàn toàn dễ dàng hơn. Từ đó trở về sau, có thể trông mong vào con số ít ỏi người biết đến sự tồn tại của Ariana để giữ bí mật, bao gồm hai người anh của cô bé, những người đã lảng tránh những câu hỏi mắc mứu bằng câu trả lời mà mẹ chúng dạy chúng: "Em gái tôi yếu quá không đi học được."

Tuần sau: Albus Dumbledore ở Hogwarts -

những phần thưởng và sự phô trương

Harry đã nhầm: những gì nó đọc thực ra khiến nó cảm thấy

đau khổ hơn. Nó nhìn lại tấm hình chụp của cái gia đình có vẻ hạnh phúc đó. Thật không? Làm sao nó biết được? Nó muốn đi tới Thung lũng Godric, cho dù bà Bathilda không còn đủ minh mẫn để trò chuyện với nó: nó muốn đến thăm nơi mà nó và cụ Dumbledore đều đã mất mát những người thân yêu. Nó đang hạ tờ báo xuống để hỏi ý kiến Ron và Hermione, thì một tiếng nổ đùng điếc tai vang dội khắp nhà bếp.

Lần đầu tiên trong ba ngày qua Harry quên béng mất Kreacher. Ý nghĩ ngay lúc đó của nó là thầy Lupin xông vô nhà bếp trở lại, và trong nửa giây, nó không nhận dạng được cái khối tay chân giẫy giụa vừa xuất hiện trong không trung ngay bên cạnh ghế của nó. Nó lật đật đứng lên khi Kreacher tự gỡ y ra và cúi rạp chào Harry, khào khào nói, "Thưa chủ nhân, Kreacher đã trở về với tên trộm Mundungus Fletcher."

Mundungus lồm cồm đứng dậy và rút cây đũa phép của lão ra; tuy nhiên, Hermione đã nhanh hơn lão.

"Giải giới!"

Cây đũa phép của lão Mundungus bay vèo lên không trung, và Hermione bắt lấy nó. Kinh hoàng, lão Mundungus lao tới cầu thang. Ron chặn lão bằng thế đốn chân khóa tay và lão té nhào xuống sàn đá kèm tiếng nghiến răng trong họng.

"Chuyện gì?" Lão rống lên, vùng giẫy cố gắng thoát ra khỏi sự kìm kẹp của Ron. "Tôi đã làm gì chớ? Cho một con gia tinh khốn kiếp đi bắt tôi, mấy người đang giở trò gì hả, tôi đã làm gì, thả tôi ra, thả tôi ra, nếu không…"

"Ông không ở trong cái thế lớn tiếng đe dọa được đâu," Harry nói. Nó liệng tờ báo qua một bên, băng ngang nhà bếp

bằng vài cái sải chân, và quỳ xuống bên cạnh Mundungus, lão đã thôi vùng vẫy và tỏ vẻ khiếp đảm. Ron đứng dậy, thở hổn hển, và quan sát khi Harry cẩn thận chĩa cây đũa phép vào cái mũi của Mundungus. Lão Mundungus bốc mùi mồ hôi chua loét và mùi khói thuốc lá. Tóc lão rối bù và áo chùng của lão bê bết vết dơ.

"Thưa chủ nhân, Kreacher xin lỗi đã đem tên trộm về trễ," con gia tinh khào khào nói. "Fletcher biết cách tránh bị bắt, có nhiều chỗ chui trốn và bọn đồng lõa. Nhưng mà cuối cùng Kreacher đã dồn được hắn tới đường cùng."

"Ngươi làm giỏi lắm, Kreacher à," Harry nói và con gia tinh cúi rạp xuống.

"Đây, tôi có vài câu muốn hỏi ông," Harry nói với lão Mundungus, lão hét lên tức thì.

"Tôi hoảng sợ, được chớ? Tôi không hề muốn đi cùng, đừng mích lòng nhe, bồ tèo, nhưng tôi không hề tình nguyện chết cho cậu, và cái Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai khốn nạn đó bay rượt theo tôi, bất cứ ai cũng phải chuồn thôi. Tôi đã nói là tôi không muốn làm chuyện đó mà…"

"Nói cho ông biết, không ai trong số những người còn lại Độn thổ cả," Hermione nói.

"Chà, thì chẳng phải các người đều là một lũ anh hùng khốn nạn đó sao, nhưng tôi không hề làm bộ phấn đấu tự giết mình…"

"Tụi này không quan tâm đến lý do ông bỏ mặc thầy Mắt-Điên," Harry nói, nhích cây đũa phép của nó đến gần con mắt

có nọng đỏ ngầu của lão Mundungus. "Tụi này vẫn biết ông là đồ cặn bã chẳng đáng tin."

"Vậy thì mắc cái quỷ gì mà tôi bị bọn gia tinh săn lùng chớ? Hay lại chuyện về mấy cái cốc? Tôi không còn giữ cái nào nữa, nếu còn các người cứ lấy…"

"Cũng không phải về mấy cái cốc, mặc dù ông gần đúng rồi," Harry nói, "Im và nghe đây."

Kể cũng hay khi có việc gì đó để làm, có ai đó để nó có thể đòi hỏi chút xíu sự thật. Cây đũa phép của Harry giờ đây sát sống mũi của lão Mundungus đến nỗi Mundungus phải lé con mắt để canh chừng.

"Khi ông vơ vét của nả trong căn nhà này," Harry bắt đầu nói, nhưng lão Mundungus ngắt lời nó một phen nữa.

"Anh Sirius đâu có để ý tới món nào trong mớ xà bần…"

Có tiếng chân chạy lộp cộp, một ánh nhá lên của đồng sáng loáng, một tiếng "canh" lanh lảnh ngân vọng, và một tiếng thét đau điếng, Kreacher vừa chạy tới lão Mundungus và nện lên đầu lão bằng một cái chảo.

"Kêu nó ngừng, kêu nó thôi đi, nó phải được nhốt lại!" Lão Mundungus gào thét, co rúm người lại khi Kreacher giơ cao cái chảo dày đáy một lần nữa.

"Kreacher, đừng!" Harry hét.

Cánh tay gầy gò của Kreacher run run vì sức nặng của cái chảo, nhưng vẫn còn giơ cao.

"Có lẽ thêm một cái nữa nha, cậu chủ Harry, để lấy hên?"

Ron bật cười.

“Chúng ta cần lão ấy tỉnh táo, Kreacher à, nhưng nếu lão cần thuyết phục, thì ngươi cứ tùy nghi định đoạt,” Harry nói.

“Cám ơn chủ nhân nhiều lắm,” Kreacher nói kèm cái cúi mình, rồi y lùi ra một khoảng ngắn, đôi mắt to xam xám vẫn ngó lão Mundungus chằm chằm đầy kinh tởm.

“Khi ông gỡ sạch tất cả của cải mà ông kiếm được trong căn nhà này,” Harry lại bắt đầu cuộc thẩm vấn, “ông đã lấy một mớ đồ trong cái tủ chén nhà bếp. Trong đó có một cái mặt dây chuyền.” Miệng Harry bỗng nhiên khô đi: nó cảm nhận được sự căng thẳng lẫn hồi hộp của Ron và Hermione. “Ông đã làm gì với cái đó?”

“Tại sao?” Lão Mundungus hỏi. “Cái đó có giá trị hả?”

“Ông còn giữ nó!” Hermione la lên.

“Không, ổng không còn giữ nữa!” Ron nói ra vẻ khôn ngoan. “Ổng đang thắc mắc biết vậy hồi đó đòi thêm tiền thì sao.”

“Thêm hả?” Lão Mundungus nói, “để cho mà khó chuồn hả… đứt ruột cho không đó chứ, đâu còn cách nào khác?”

“Ý ông là sao?”

“Tôi đang bán nó ở Hẻm Xéo thì mụ ta xuất hiện hỏi tôi có giấy phép mua bán khí cụ pháp thuật không. Đồ đâm thọc khốn nạn. Mụ sắp phạt tôi, nhưng rồi mụ khoái cái mặt dây chuyền và bảo là mụ sẽ lấy cái mặt và tha cho tôi lần đó, coi như tôi còn hên.”

“Bà đó là ai?”

“Ai biết, một mụ phù thủy nào đó của Bộ.”

Lão Mundungus suy nghĩ một chút, chân mày châu lại.

“Một con mẹ lùn. Có cái nơ con bướm trên đầu.”

Lão cau mày rồi nói thêm, “Trông như một con cóc.”

Harry làm rớt cây đũa phép của nó: cây đũa phép trúng mũi lão Mundungus và xẹt ra những tia sáng đỏ vô chân mày lão khiến chúng cháy lên.

“Xịt nước!” Hermione gào lên, và một tia nước tuôn ra từ cây đũa phép của cô bé, xối lên một lão Mundungus ngộp thở ú ớ.

Harry ngước nhìn lên và thấy sự bất ngờ của nó được phản ánh trên gương mặt của Ron và Hermione. Những vết thẹo trên mu bàn tay phải của nó dường như lại nhoi nhói đau.

12

PHÁP THUẬT VÀ QUYỀN LỰC

Đến cuối tháng tám, vuông sân cỏ mọc tùm lum ở giữa quảng trường Grimmauld đã héo queo trong nắng đến mức giòn rụm và nâu xỉn. Cư dân trong ngôi nhà số mười hai hoàn toàn vô hình dưới mắt những người sống trong những ngôi nhà chung quanh. Bản thân ngôi nhà số mười hai cũng vô hình.

Từ lâu dân Muggle sống ở quảng trường Grimmauld đã chấp nhận sự nhầm lẫn thú vị trong việc đánh số nhà khiến cho nhà số mười một nằm ngay cạnh nhà số mười ba.

Ấy vậy mà cái quảng trường đó giờ đây cũng thu hút được một nhúm khách tham quan, những người có vẻ phát hiện ra cái sự không bình thường đó rất ư hấp dẫn. Hiếm có một ngày nào mà không có một hay hai người đến quảng trường Grimmauld chỉ với mục đích (hay có vẻ như với mục đích) đứng dựa vào hàng rào song sắt đối diện nhà số mười một và nhà số mười ba, quan sát chỗ giáp vách giữa hai căn nhà. Mấy tay rình rập đó khác nhau mỗi ngày, mặc dù tất cả dường như có chung cái tính không ưa ăn mặc bình thường. Hầu hết dân

Luân Đôn đã quen thấy những người ăn mặc lập dị nên khi đi ngang qua mấy tay đó cũng chẳng thèm để ý đến nữa, nhưng thỉnh thoảng cũng có người liếc nhìn lại, thắc mắc sao lại có người trùm áo choàng trong thời tiết nóng bức thế này.

Mấy tay dòm ngó đó dường như không mót được điều gì như ý trong những phiên gác của chúng. Thỉnh thoảng một tên hồi hộp nhóng tới trước, như thể cuối cùng hắn đã thấy điều gì đó hay ho, để rồi lại trở lui với vẻ thất vọng.

Vào ngày mùng một tháng chín có nhiều kẻ rình mò trong quảng trường hơn bao giờ hết. Nửa tá đàn ông choàng áo khoác dài đứng im lặng và cảnh giác, chăm chú ngó hoài hai nhà số mười một và mười ba, nhưng điều mà họ chờ đợi vẫn có vẻ còn lẩn khuất ở đâu đâu. Khi chiều về, kèm theo một trận mưa rào lạnh lẽo không báo trước, trận mưa đầu tiên trong nhiều tuần nay, đã xảy ra một trong những khoảnh khắc không thể hiểu nổi khi đám người đó tỏ vẻ như đã nhìn thấy điều gì đó hay ho. Gã đàn ông có gương mặt nhọn hoắt nhăn như bị xoắn và tên đồng bọn đứng gần nhất, một gã mập lùn tai tái, nhóng ngay tới trước, nhưng chỉ tích tắc sau chúng đã chùng người xuống trong trạng thái đứng ì như trước đó, trông có vẻ ngao ngán và thất vọng.

Cùng lúc đó, bên trong ngôi nhà số mười hai, Harry vừa bước vào hành lang. Nó suýt mất thăng bằng khi Độn thổ lên bậc thềm trên cùng bên ngoài cửa trước, và tưởng đâu bọn Tử Thần Thực Tử có lẽ đã thoáng thấy cái cùi chỏ nó bị lộ ra trong lúc đó. Đóng cánh cửa trước cẩn thận lại sau lưng, Harry cởi Áo khoác Tàng hình ra, vắt qua cánh tay, rồi vội vã đi dọc hành lang âm u về hướng cánh cửa dẫn xuống tầng hầm, tay

nắm chặt một tờ *Nhật Báo Tiên Tri* vừa chôm được.

Tiếng thì thầm nho nhỏ thường lệ *"Severus Snape"* chào nó, luồng gió lạnh quét qua nó, và lưỡi nó cuộn lại trong tích tắc.

"Tôi không hề giết cụ," nó nói, sau khi lưỡi đã duỗi ra, rồi nó nín thở khi hình nhân bùa ếm bằng bụi nổ ra. Nó đợi đến khi xuống được nửa cầu thang dẫn vào nhà bếp, ở ngoài tầm tai của bà Black và không còn đám mây bụi nữa, mới gọi: "Mình có tin đây, và mấy bồ sẽ không khoái đâu."

Nhà bếp hầu như không còn có thể nhận ra được nữa. Mọi bề mặt giờ đây đều sáng loáng; chảo đồng nồi đồng đều được đánh bóng tới mức ánh lên màu hồng; mặt bàn gỗ óng ả; cốc dĩa bày biện sẵn cho bữa ăn tối đang lấp lánh trong ánh sáng của ngọn lửa vui vẻ cháy bập bùng bên dưới một cái vạc sôi liu riu. Tuy vậy, không có gì trong căn phòng này đổi khác một cái rụp như con gia tinh, lúc này đang lật đật đi về phía Harry; y mặc một cái khăn tắm trắng tinh, tóc tai sạch và xốp như bông gòn, cái mặt dây chuyền của Regulus nảy tưng tưng trên bộ ngực lép.

"Thưa cậu chủ Harry, cậu làm ơn cởi giày ra, và rửa tay trước khi ăn tối," Kreacher nói giọng ồm ồm, cầm tấm Áo khoác Tàng hình và luộm thuộm treo nó lên một cái móc trên tường bên cạnh một mớ áo chùng kiểu xưa vừa mới được giặt sạch.

"Có chuyện gì vậy?" Ron lo lắng hỏi. Nó và Hermione đang nghiền ngẫm một xấp những tờ ghi chép nguệch ngoạc và bản đồ vẽ bằng tay vung vãi ở đầu cái bàn bếp dài, nhưng

bây giờ cả hai đứa đều ngước nhìn Harry sải chân đi về phía tụi nó và liệng tờ báo lên trên đám giấy da lộn xộn.

Một tấm hình khổ lớn của một người đàn ông tóc đen mũi khoằm quen thuộc trừng mắt nhìn cả đám tụi nó bên dưới một cái tựa ghi:

SEVERUS SNAPE ĐƯỢC PHÊ CHUẨN CHỨC VỤ

HIỆU TRƯỞNG TRƯỜNG HOGWARTS

"Không!" Ron và Hermione cùng la lên.

Hermione mau mắn nhất; cô bé quơ ngay tờ báo và bắt đầu đọc to bản tin liên quan đến tấm hình.

> *"Ông Severus Snape, bậc thầy Độc Dược kỳ cựu ở trường đào tạo pháp sư và phù thủy Hogwarts, hôm nay đã được bổ nhiệm chức hiệu trưởng, đây là cải cách quan trọng nhất trong nhiều cải cách nhân sự ở ngôi trường cổ xưa này. Sau khi giáo viên bộ môn Muggle học trước đây từ chức, bà Alecto Carrow sẽ đảm nhận công việc này trong khi anh của bà là ông Amycus được bổ nhiệm làm giáo sư bộ môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám."*

"'Tôi vui mừng có cơ hội giương cao những giá trị và truyền thống phù thủy tốt đẹp nhất…' Như ám sát và cắt tai người ta, chắc thế! Lão Snape làm Hiệu trưởng! Lão Snape trong phòng làm việc của thầy Dumbledore… Đội quần!"

Hermione ré lên khiến cả Harry và Ron giật mình. Cô nàng đứng bật dậy rời khỏi bàn, gạt đổ đồ vật chạy ra khỏi phòng,

vừa chạy vừa la "Mình sẽ trở lại ngay!"

"'Đội quần' hả?" Ron lặp lại, có vẻ khoái trá. "Chắc là cô nàng lộn ruột ứa gan dữ lắm." Nó kéo tờ báo về phía mình và đọc kỹ lại bài báo về Snape.

"Mấy thầy cô khác sẽ không chịu đựng nổi chuyện này đâu, cô McGonagall, thầy Flitwick và cô Sprout đều biết sự thật, các thầy cô đó đều biết thầy Dumbledore chết như thế nào. Họ sẽ không chấp nhận lão Snape làm hiệu trưởng đâu. Mà hai anh em Carrow này là ai vậy?"

"Tử Thần Thực Tử," Harry nói. "Có hình của chúng ở trang trong. Khi lão Snape giết thầy Dumbledore, chúng có mặt trên đỉnh tháp, tóm lại là một giuộc với nhau. Và," Harry ngồi xuống một cái ghế cay đắng nói tiếp, "mình có thể thấy các thầy cô khác không còn cách nào khác hơn là ở lại trường. Nếu Bộ và Voldemort đứng đằng sau lão Snape thì các thầy cô chỉ có thể lựa chọn hoặc ở lại trường và dạy, hoặc đi nghỉ mát ở ngục Azkaban vài năm - và ấy là nếu họ may mắn. Mình đoán các thầy cô sẽ ở lại trường và bảo vệ học sinh."

Kreacher lăng xăng đi tới bàn, hai tay bưng một cái liễn bự chảng, và múc canh vô mấy cái chén sạch như mới tinh, vừa làm vừa huýt gió qua kẽ răng.

"Cám ơn Kreacher," Harry nói, liệng sấp tờ báo *Tiên Tri* để khỏi phải nhìn thấy gương mặt Snape. "Thôi thì, ít nhất tụi mình cũng biết chính xác hiện giờ lão Snape ở đâu."

Nó bắt đầu múc canh cho vô miệng. Chất lượng nấu ăn của Kreacher đã tiến bộ đột xuất kể từ khi y được tặng cái mặt dây chuyền của Regulus: món canh hành tây bữa nay ngon chưa

từng thấy.

“Vẫn còn một bầy Tử Thần Thực Tử canh chừng ngôi nhà này,” nó nói với Ron trong lúc ăn, “đông hơn thường ngày. Có vẻ như chúng đang hy vọng tụi mình bước ra với rương cặp để đi đón tàu tốc hành Hogwarts.”

Ron liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

“Cả ngày nay mình cứ nghĩ đến chuyện đó. Tàu đã khởi hành gần sáu tiếng đồng hồ rồi. Không có mặt trên tàu, cảm giác kỳ cục hén?”

Harry hình như còn thấy trong tâm trí nó cái đầu máy hơi nước màu đỏ tía như nó và Ron đã có lần bay rượt theo, tàu chạy xình xịch qua đồng ruộng núi đồi, như một con sâu róm đỏ chét uốn éo. Nó chắc là Ginny, Neville và Luna đang ngồi với nhau trong lúc này, có lẽ đang tự hỏi Harry, Ron và Hermione đang ở đâu, hoặc đang bàn bạc cách tốt nhất để phá hoại chế độ quản trị mới của lão Snape.

“Hồi nãy bọn chúng suýt thấy mình trở về đây,” Harry nói, “mình trồi lên bậc thềm trên cùng vụng quá, và tấm Áo khoác tuột ra.”

“Mình bị vậy hoài. A, cô nàng đây rồi,” Ron nói thêm, ngồi nhóng trên ghế nhìn theo Hermione đi trở vô nhà bếp. “Cái được hân hạnh đội quần là cái gì vậy?”

“Mình quên vụ này,” Hermione thở hổn hển.

Cô bé đem tới một bức tranh lớn đóng khung hẳn hoi, đặt nó xuống sàn trước khi với lấy cái túi xách hột cườm nhỏ xíu của mình đặt trên tủ chén. Mở túi xách ra, Hermione bắt đầu

nhét bức tranh vô bên trong bất chấp thực tế là bức tranh rõ ràng quá lớn không thể nào nằm gọn trong cái túi xách được, nhưng chỉ trong vài giây, bức tranh biến mất, như rất nhiều thứ khác, vào đáy túi sâu rộng rinh.

"Cụ Phineas Nigellus," Hermione giải thích khi quăng cái túi xách lên bàn nhà bếp gây ra tiếng va chạm rổn rảng không bình thường.

"Cái gì?" Ron hỏi, nhưng Harry đã hiểu. Cái chân dung của cụ Phineas Nigellus Black có thể di chuyển qua lại giữa bức tranh của cụ ở quảng trường Grimmauld với bức tranh treo trong văn phòng hiệu trưởng ở trường Hogwarts: căn phòng tròn trên đỉnh tháp mà giờ này chắc chắn lão Snape đang chễm chệ, chiếm hữu một cách đắc thắng bộ sưu tập của cụ Dumbledore: những dụng cụ pháp thuật bằng bạc tinh tế, cái Tưởng Ký bằng đá, cái Nón phân loại và, thanh gươm của Gryffindor, trừ khi nó đã bị dời đi chỗ khác.

"Lão Snape có thể nhờ cụ Phineas Nigellus dòm ngó qua căn nhà này giùm lão," Hermione giảng giải cho Ron khi ngồi trở xuống cái ghế của mình. "Nhưng giờ cứ để lão thử coi. Tất cả những gì mà cụ Phineas Nigellus có thể nhìn thấy là bên trong cái túi xách tay này."

"Tính giỏi thiệt!" Ron nói, có vẻ cảm phục.

"Cám ơn bồ," Hermione mỉm cười, kéo chén canh của mình lại gần, "Sao, Harry, bữa nay còn xảy ra chuyện gì nữa?"

"Chẳng có gì!" Harry nói. "Rình ngoài cổng Bộ Pháp thuật bảy tiếng đồng hồ. Không có dấu hiệu nào của mụ ta. Nhưng có thấy ba của bồ, Ron à. Trông bác vẫn khỏe."

Ron gật đầu cảm kích về cái tin đó. Tụi nó đã đồng ý là việc liên lạc với ông Weasley khi ông đang đi ra hay đi vô Bộ Pháp thuật thì quá sức nguy hiểm, bởi vì lúc nào chung quanh ông cũng có những nhân viên khác của Bộ. Tuy nhiên, tụi nó thấy yên tâm khi thỉnh thoảng được thoáng thấy ông, cho dù ông quả thật có vẻ căng thẳng và lo lắng.

"Ba luôn nói với tụi này là hầu hết người của Bộ dùng hệ thống Floo để đến sở làm," Ron nói. "Vì vậy mà tụi mình đã không thấy mụ Umbridge, mụ chẳng đời nào đi bộ, mụ tự coi mình là nhân vật quan trọng mà."

"Còn mụ phù thủy già ngồ ngộ cùng gã pháp sư nhỏ con mặc áo chùng màu xanh nước biển thì sao?"

"Ờ phải, gã đó làm ở Sở Bảo trì Pháp thuật," Ron nói.

"Làm sao bồ biết gã làm việc ở Sở Bảo trì Pháp thuật?" Hermione hỏi, cái muỗng canh của cô bé khựng lại giữa không trung.

"Ba nói mọi nhân viên Sở Bảo trì Pháp thuật đều mặc áo chùng màu xanh nước biển."

"Vậy mà bồ không nói cho tụi này biết!"

Hermione buông cái muỗng và kéo về phía mình xấp giấy ghi chú cùng những tấm bản đồ mà cô bé và Ron xem xét khi Harry đi vào nhà bếp.

"Trong này không có tí gì về áo chùng xanh nước biển, tuyệt đối không!" Cô bé nói, gấp gáp lật lật xấp giấy.

"Ôi, chuyện đó có gì quan trọng?"

“Ron, tất cả đều quan trọng! Nếu tụi mình muốn xâm nhập Bộ Pháp thuật mà không bị lộ trong lúc Bộ chắc chắn đang cảnh giác cao kẻ đột nhập, thì mọi chi tiết nhỏ nhặt đều quan trọng! Tụi mình đã bàn tới bàn lui chuyện này, mình muốn nói là, tất cả những chuyến đi trinh sát này để làm gì nếu bồ thậm chí không thèm nói cho tụi này biết…”

“Mèn đẹt ơi, Hermione ơi, mình chỉ quên có một chuyện tí xíu…”

“Bồ có thực sự hiểu hay không, rằng có lẽ trên toàn thế giới này không có nơi nào nguy hiểm hơn Bộ Pháp thuật để cho tụi mình mò tới ngay lúc này…”

“Mình nghĩ tụi mình nên làm chuyện đó vào ngày mai,” Harry nói.

Hermione nín bặt, miệng vẫn há ra; Ron thì bị sặc canh.

“Ngày mai hả?” Hermione lặp lại. “Bồ không nói chơi chứ, Harry?”

“Mình nói nghiêm túc,” Harry đáp. “Mình không tin là tụi mình sẽ được chuẩn bị tốt hơn hiện nay cho dù tụi mình có lẩn quẩn quanh cổng Bộ Pháp thuật thêm một tháng nữa. Tụi mình càng trì hoãn lâu thêm việc này thì cái mặt dây chuyền đó càng có khả năng lưu lạc xa hơn. Mụ Umbridge rất có thể đã liệng nó đi rồi, nó đâu có chịu mở ra.”

“Trừ khi,” Ron nói, “mụ đã kiếm được cách mở nó ra và giờ đây mụ đã bị ám.”

“Thì mụ cũng chẳng đổi khác được, mụ vốn đã quá độc ác rồi mà,” Harry rùng mình.

Hermione đang cắn môi, suy nghĩ ghê gớm.

"Tụi mình đã biết hết những điều quan trọng," Harry nói tiếp với Hermione. "Tụi mình biết họ đã cấm Độn thổ ra vô Bộ, tụi mình biết giờ đây chỉ những cán bộ cao cấp nhất của Bộ mới được phép nối nhà họ với hệ thống Floo, bởi vì Ron đã nghe hai người Không-thể-nói-ra phàn nàn về chuyện đó. Và tụi mình cũng biết đại khái văn phòng của mụ Umbridge ở đâu, nhờ bồ đã nghe được gã có râu nói với đồng sự…"

"Tôi lên lầu một đây, bà Dolores muốn gặp tôi," Hermione đọc thuộc lòng ngay.

"Chính xác," Harry nói. "Và tụi mình biết là muốn vô đó thì dùng mấy đồng xu ngộ nghĩnh, hay đồng thẻ tròn, hay đồng quỷ gì đó, bởi vì mình đã thấy một phù thủy mượn của bạn bà ta…"

"Nhưng tụi mình không có cái nào hết!"

"Nếu kế hoạch diễn tiến tốt đẹp, tụi mình sẽ có," Harry bình thản nói tiếp.

"Mình không biết, Harry à, mình không biết… Vẫn còn nhiều khủng khiếp những điều có thể trục trặc, vẫn còn phụ thuộc quá nhiều vào may rủi…"

"Điều đó vẫn đúng cho dù tụi mình có bỏ ra thêm ba tháng nữa để chuẩn bị," Harry nói. "Tới lúc hành động rồi."

Nó có thể thấy qua nét mặt của Hermione và Ron là tụi nó sợ; bản thân nó cũng không hoàn toàn tự tin, nhưng nó vẫn chắc chắn là đã tới lúc thực hiện kế hoạch.

Trong suốt tuần lễ vừa qua tụi nó đã thay phiên nhau mặc

tấm Áo khoác Tàng hình đi dò la cổng ra vào chính của Bộ, mà nhờ ông Weasley, Ron đã biết từ hồi còn nhỏ. Tụi nó đã bám đuôi nhân viên của Bộ trên đường vào, nghe lén những cuộc chuyện trò của họ, và nhờ quan sát cẩn thận tụi nó đã biết được ai trong số họ có thể tin được là xuất hiện đúng giờ mỗi ngày. Thỉnh thoảng tụi nó cũng có cơ hội chôm một tờ *Nhật Báo Tiên Tri* từ cặp táp của người nào đó. Dần dà tụi nó đã lập ra được những bản đồ phác họa và những ghi chép đang để cả xấp trước mặt Hermione.

"Thôi được," Ron chậm rãi nói, "Cứ coi như tụi mình sẽ làm chuyện đó vào ngày mai… Mình nghĩ chỉ cần mình với Harry đi là được."

"Ôi, đừng có khơi lại chuyện đó nữa!" Hermione thở dài. "Tưởng tụi mình đã giải quyết xong rồi mà."

"Khoác Áo Tàng hình lẩn quẩn quanh cổng là một chuyện, nhưng đây là chuyện khác Hermione à," Ron gõ gõ một ngón tay xuống tờ *Nhật Báo Tiên Tri* số ra mười ngày trước đó. "Bồ nằm trong danh sách những phù thủy gốc Muggle đã không tự trình diện để phỏng vấn!"

"Còn bồ thì bị coi như đang hấp hối ở Hang Sóc vì bệnh đậu rồng! Nếu có ai đó không nên đi, thì đó là Harry, cái đầu bạn ấy được treo giá tới mười ngàn Galleon…"

"Được, mình sẽ ở lại đây," Harry nói. "Chừng nào hai bồ đánh bại Voldemort xong thì cho mình biết với, nhé?"

Trong khi cả Hermione và Ron cùng bật cười thì cơn đau bỗng nhói lên ở cái thẹo trên trán nó. Tay Harry bật đưa lên trán. Nó thấy đôi mắt nheo lại của Hermione, và nó cố gắng

đánh lảng động tác đó bằng việc lùa mớ tóc lòa xòa trước mắt.

"Nhưng, nếu ba đứa mình cùng đi thì tụi mình phải Độn thổ riêng lẻ," Ron đang nói. "Tấm Áo khoác Tàng hình không thể trùm kín hết cả ba đứa mình nữa."

Cái thẹo của Harry càng lúc càng thêm đau đớn. Nó đứng dậy. Ngay lập tức Kreacher lật đật chạy tới.

"Cậu chủ chưa ăn hết canh, cậu chủ thích ăn tiếp món hầm hay món bánh mật khoái khẩu của cậu chủ?"

"Cám ơn, Kreacher, nhưng chút nữa tôi quay lại… ơ… tôi vô nhà vệ sinh."

Biết là Hermione đang ngó mình ngờ vực, Harry vội đi lên cầu thang vào hành lang rồi sau đó tới đầu cầu thang ở tầng một, ở đó nó nhào vô phòng tắm và cài chặt cửa lại. Nghiến răng vì đau đớn, gục mặt xuống bên trên cái chậu đen có những cái vòi nước hình miệng rắn há ra, nó nhắm mắt lại…

Nó đang lướt dọc theo một con đường sáng lờ nhờ. Nhà cửa hai bên đường có những cột chống cao bằng gỗ; trông chúng có vẻ là những ngôi nhà hào nhoáng. Nó đi tới gần một căn, rồi nhìn thấy màu trắng bệch của những ngón tay dài của chính mình trên cánh cửa. Nó gõ. Nó cảm thấy nỗi bồn chồn tăng lên…

Cánh cửa mở ra. Một người đàn bà đang cười vui đứng đó. Gương mặt bà sa xuống khi bà nhìn vào mặt Harry: nét hóm hỉnh biến mất, thay vào đó là vẻ kinh hoàng…

"Gregorovitch?" Một giọng lạnh lùng lanh lảnh cất lên.

Người đàn bà lắc đầu: bà đang cố gắng đóng cánh cửa lại.

Một bàn tay trắng bệch giữ chắc cánh cửa, không cho bà ta đóng sập vào mặt nó…

"Ta cần Gregorovitch."

"Er wohnt hier nicht mehr!" Bà ta vừa thét lên vừa lắc đầu. "Ông ấy không có ở đây! Ông ấy không ở đây!"

Thôi gắng sức đóng cánh cửa, bà ta liền chạy ngược vào hành lang tối om, và Harry theo sau, lướt về phía bà, bàn tay có những ngón dài của nó đã rút ra cây đũa phép.

"Hắn ở đâu?"

"Das weiff ich nicht! Ông ấy dọn đi rồi! Tôi không biết! Tôi không biết!"

Nó giơ tay lên. Bà ta gào thét. Hai đứa trẻ chạy tới trong hành lang. Bà ta cố gắng che chắn cho chúng bằng đôi cánh tay. Một tia sáng xanh rờn lóe lên…

"Harry! HARRY!"

Nó mở mắt ra, nó đã té rũ xuống sàn. Hermione lại đang giộng ình ình lên cánh cửa.

"Harry, mở cửa ra!"

Nó biết nó đã thét thành tiếng. Nó đứng dậy và mở chốt cửa; Hermione lập tức bị ngã ập vô trong buồng tắm; cô bé gượng lấy lại thăng bằng, rồi nhìn quanh ngờ vực. Ron có mặt ngay sau lưng Hermione, coi bộ quạu quọ khi chĩa cây đũa phép của nó vô mấy góc buồng tắm lạnh lẽo.

"Bồ làm gì ở đây?" Hermione nghiêm nghị hỏi.

"Bồ nghĩ coi mình làm gì ở đây?" Harry hỏi lại, làm bộ

hiên ngang một cách yếu ớt.

"Tụi này nghe bồ hét bể óc!" Ron nói.

"Ờ há… chắc là mình ngủ thiếp đi hay…"

"Harry, bồ làm ơn đừng xúc phạm trí thông minh của tụi này," Hermione nói, hít thở thật sâu. "Tụi này biết cái thẹo của bồ đau lúc ở dưới nhà bếp, và bồ thì trắng xác như ma."

Harry ngồi xuống thành bồn tắm.

"Không sao. Mình vừa thấy Voldemort ám sát một người đàn bà. Vào lúc này thì có lẽ hắn đã giết hết cả gia đình bà ấy rồi. Mà hắn đâu cần phải làm vậy. Lại diễn ra y như trường hợp anh Cedric, những kẻ ngẫu nhiên có mặt ở đó…"

"Harry à, bồ không được để cho việc này xảy ra nữa!" Hermione la lên, giọng cô bé vang vọng khắp buồng tắm. "Thầy Dumbledore đã yêu cầu bồ học Bế quan Bí thuật! Thầy cho là mối liên hệ đó nguy hiểm - Voldemort có thể sử dụng nó, Harry à! Xem hắn giết chóc và tra tấn thì hay ho gì, điều đó ích lợi ra sao?"

"Bởi vì điều đó có nghĩa là mình biết hắn đang làm gì."

"Vậy là bồ thậm chí sẽ không cố tống hắn ra ngoài hả?"

"Hermione à, mình không thể. Bồ biết mình dở ẹt môn Bế quan Bí thuật. Mình chưa bao giờ nắm vững mà."

"Bồ chưa bao giờ thực sự cố gắng!" Hermione nóng nảy nói. "Mình không hiểu nổi, Harry… có phải bồ *thích* có mối liên kết đặc biệt này hay mối quan hệ, hay mối gì gì đó…"

Hermione ấp úng khi Harry đứng dậy nhìn cô bé.

“Thích à?” Nó khẽ nói. “Bồ có *thích* bị vậy không?”

“Mình… không… Mình xin lỗi, Harry à. Mình không có ý…”

“Mình ghét chuyện đó. Mình ghét cái chuyện hắn xâm nhập vào trong người mình, ghét phải nhìn hắn khi hắn nguy hiểm nhất. Nhưng mình sẽ quen với chuyện đó.”

“Thầy Dumbledore…”

“Dẹp thầy Dumbledore đi. Đây là lựa chọn của mình, chứ không phải của ai hết. Mình muốn biết tại sao hắn săn lùng Gregorovitch.”

“Ai?”

“Ông ta là nhà chế tạo đũa phép người nước ngoài,” Harry nói. “Ông chế tạo cây đũa phép của anh Krum và anh Krum cho là ông ta xuất sắc.”

“Nhưng theo bồ,” Ron nói, “Voldemort đã bắt được Ollivander đem nhốt đâu đó. Nếu hắn đã có một người làm đũa phép thì hắn cần thêm một người nữa để làm gì?”

“Có lẽ hắn nghĩ như Krum, có lẽ hắn tin Gregorovitch sẽ có thể giải thích cho hắn điều mà cây đũa phép của mình đã làm khi hắn đuổi theo mình, bởi vì Ollivander không biết.”

Harry liếc vào tấm gương rạn nứt bụi bặm và thấy sau lưng nó Ron và Hermione trao đổi với nhau ánh mắt nghi hoặc.

“Harry à, bồ cứ nói hoài về cái điều cây đũa phép của bồ đã làm,” Hermione nói, “nhưng chính bồ đã khiến cho điều đó xảy ra! Tại sao bồ cứ khăng khăng không nhận lấy trách

nhiệm về chính quyền lực của bồ?"

"Bởi vì mình biết không phải chính mình làm được chuyện đó! Và Voldemort cũng biết vậy, Hermione à! Cả hắn và mình đều biết chuyện gì đã thực sự xảy ra!"

Tụi nó trừng mắt nhìn nhau; Harry biết nó chưa thuyết phục được Hermione và cô nàng đang dàn thành lớp lang những tranh luận phản bác, chống lại lý thuyết của nó về cây đũa phép lẫn cái việc nó tự cho phép bản thân nhìn vào đầu óc của Voldemort. Nó thở phào khi Ron xen vào.

"Bỏ đi," Ron khuyên Hermione. "Kệ nó. Và nếu tụi mình định đi tới Bộ vào ngày mai, bồ có cho là tụi mình nên xem lại kế hoạch không?"

Ron và Harry có thể thấy Hermione đã phải bất đắc dĩ để vấn đề đó lắng xuống, mặc dù Harry hoàn toàn chắc chắn là cô nàng sẽ lại tấn công ngay khi có cơ hội đầu tiên. Trong lúc này thì tụi nó cùng trở lại nhà bếp ở tầng hầm, ở đó Kreacher dọn cho tụi nó món hầm và món bánh mật.

Tụi nó thức rất khuya vào đêm đó, bỏ ra hàng tiếng đồng hồ xem đi xét lại kế hoạch cho đến khi có thể đọc thuộc lòng cho nhau nghe cái kế hoạch đó, đúng từng chữ một. Harry, lúc này ngủ trong phòng của chú Sirius, cứ nằm trằn trọc trên giường, hướng ánh sáng phát từ cây đũa phép của nó vào tấm hình ba nó, chú Sirius, thầy Lupin và Pettigrew, lẩm nhẩm kế hoạch với chính mình thêm mười phút nữa. Tuy nhiên, khi đã tắt ánh sáng cây đũa phép, nó không còn nghĩ gì đến thuốc Đa Quả Dịch, kẹo Ói, hay áo chùng màu xanh nước biển của nhân viên Sở Bảo trì Pháp thuật nữa; mà nó lại nghĩ đến người chế tạo

đũa phép Gregorovitch, và liệu ông ấy có thể trốn tránh được bao lâu khi mà Voldemort săn lùng ông quyết liệt như vậy.

Bình minh dường như hấp tấp thay thế đêm khuya một cách sỗ sàng.

"Trông bồ ghê quá," là lời chào của Ron khi nó bước vào phòng để đánh thức Harry.

"Không lâu đâu," Harry nói, ngáp dài.

Tụi nó xuống lầu gặp Hermione trong nhà bếp. Cô bé đã được Kreacher dọn cho món cà phê, bánh mì tròn nóng hổi và mang một vẻ mặt hơi bấn loạn khiến Harry liên tưởng đến việc ôn thi.

"Áo chùng," Hermione nói thầm, ghi nhận sự có mặt của Ron và Harry bằng một cái gật đầu căng thẳng và tiếp tục lục lọi trong cái túi xách hột cườm. "Thuốc Đa Quả Dịch… Áo khoác Tàng hình… Mìn bẫy… Hai bồ mỗi người nên đem theo hai cái để phòng hờ… kẹo Ói, kẹo Chảy Máu mũi, Bành Trướng Nhĩ…"

Tụi nó nuốt lẹ lẹ bữa điểm tâm rồi đi lên nhà trên để khởi hành, Kreacher cúi chào tiễn đưa tụi nó, hứa hẹn sẽ có món bánh nướng thập cẩm chờ sẵn khi tụi nó trở về.

"Phước đức cho lão!" Ron khoái chí nói. "Vậy mà bồ nghĩ coi mình đã từng tưởng tượng đến chuyện cắt đầu lão và ghim lên tường."

Ba đứa xoay sở một cách cực kỳ thận trọng ra được bậc thềm cửa trước. Tụi nó thấy hai tên Tử Thần Thực Tử mắt hum húp canh chừng ngôi nhà từ phía bên kia quảng trường

mù sương.

Hermione Độn thổ với Ron trước, rồi trở lại đón Harry.

Sau trạng thái tối tăm ngắn ngủi và suýt nghẹt thở như thường lệ, Harry thấy mình đang ở trong một cái hẻm nhỏ xíu mà theo lịch trong kế hoạch của tụi nó là nơi thực hiện bước đầu tiên. Lúc đó hãy còn trống vắng, ngoại trừ hai cái thùng rác to tướng. Những nhân viên Bộ Pháp thuật đến Sở đầu tiên thường thường chưa xuất hiện trước tám giờ.

"Rồi," Hermione nói, kiểm tra đồng hồ đeo tay. "Năm phút nữa thì bà ta sẽ xuất hiện. Khi mình Đánh choáng bà ấy…"

"Hermione ơi, tụi này biết rồi," Ron nghiêm nghị nói. "Và mình tưởng tụi mình phải mở cửa trước khi bà ta đến chứ?"

Hermione ré lên.

"Mình suýt quên béng mất! Lùi lại…"

Cô bé chĩa cây đũa phép vào cánh cửa thoát hiểm bị vẽ nhăng nhít tùm lum bên cạnh tụi nó, cánh cửa cọt kẹt mở ra, tụi nó đã biết qua những chuyến trinh sát kỹ lưỡng, hành lang tối thui sau cánh cửa dẫn tới một giảng đường trống rỗng. Hermione kéo cánh cửa về lại phía mình để làm cho nó có vẻ vẫn còn đóng.

"Và bây giờ," Hermione nói, sau khi quay lại đối diện với hai đứa kia trong con hẻm, "tụi mình trùm lại Áo khoác Tàng hình…"

"… và tụi mình đợi," Ron nói nốt, vừa tung tấm Áo khoác trùm lên đầu Hermione như trùm một cái mền lên lồng chim vừa đảo tròn mắt với Harry.

Chưa tới một phút sau, một tiếng *bốp* nho nhỏ vang lên và một bà phù thủy nhỏ thó làm việc trong Bộ có mái tóc xám phất phơ Độn thổ lên nơi cách tụi nó đứng vài bước, chớp chớp mắt một tí trong ánh sáng rạng lên bất ngờ: mặt trời vừa ló ra khỏi một đám mây. Tuy nhiên, bà ta chưa kịp thưởng thức thời tiết ấm áp không ngờ ấy thì câu thần chú Choáng của Hermione đọc thì thầm đã tung vô ngay ngực bà ta, khiến bà ngã lăn quay.

"Làm giỏi lắm, Hermione." Ron nói, hiện ra từ phía sau cái thùng rác khi Harry cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra. Tụi nó hè nhau khiêng bà phù thủy nhỏ nhắn vào lối đi dẫn vào hậu trường. Hermione nhổ vài sợi tóc trên đầu bà phù thủy bỏ vô một bình đựng chất thuốc Đa Quả Dịch đục như nước sình mà cô bé lấy ra từ cái túi hột cườm. Ron đang lục lọi khắp cái túi xách tay của bà phù thủy.

"Bà này là Mafalda Hopkirk," nó nói, vừa đọc một cái thẻ nhỏ xác nhận căn cước nạn nhân của tụi nó là trợ lý trong Sở Dùng sai Pháp thuật. "Bồ nên lấy cái này, Hermione à, và đây là mấy thẻ đồng xu."

Nó đưa cho Hermione mấy đồng xu nhỏ bằng vàng mà nó lấy được trong bóp của bà phù thủy, tất cả những đồng xu vàng đó đều chạm nổi mấy chữ B.P.T.

Hermione uống thức thuốc Đa Quả Dịch lúc này đã trở thành một màu đỏ ánh xanh dễ chịu, và sau vài giây một bản sao của bà Mafalda Hopkirk đã đứng trước mặt Ron và Harry. Trong lúc Hermione gỡ mắt kiếng của bà Mafalda để đeo, Harry xem đồng hồ.

“Tụi mình hơi trễ rồi, ông Bảo trì Pháp thuật sắp tới trong vài giây nữa.”

Tụi nó vội vã đóng cánh cửa nhốt bà Mafalda thật; Harry và Ron trùm lại Áo khoác Tàng hình lên mình, nhưng Hermione vẫn còn đứng nguyên, chờ đợi. Vài giây sau một tiếng *bốp* khác vang lên, và một pháp sư nhỏ choắt trông giống như con chồn hiện ra trước mặt tụi nó.

“A, chào bà Mafalda.”

“Chào ông,” Hermione nói giọng run run. “Bữa nay ông khỏe không?”

“Thiệt tình thì không được khỏe lắm,” ông pháp sư nhỏ choắt trả lời, ông ta tỏ vẻ vô cùng ngao ngán.

Khi Hermione và ông pháp sư đi về phía đường chính, Harry và Ron rón rén đi theo đằng sau họ.

“Ôi, tôi thiệt áy náy khi nghe anh không được khỏe lắm,” Hermione nói giọng vững vàng với ông pháp sư trong lúc ông này cố gắng diễn giải rắc rối của mình; cần phải chặn không để ông ta ra tới đường. “Đây, mời ông ăn kẹo.”

“Hả? Ờ không, cám ơn…”

“Tôi năn nỉ mà!” Hermione nói một cách hùng hổ, vừa lắc lắc cái túi đựng kẹo Ói vào mặt ông pháp sư. Hơi hoảng hồn, ông pháp sư nhỏ con đành lấy một cái kẹo.

Hiệu quả tức thì. Ngay khi viên kẹo Ói chạm vào lưỡi, ông pháp sư nhỏ choắt bắt đầu ói dữ dội đến nỗi ông ta không để ý Hermione đã giựt đứt một nắm tóc trên đỉnh đầu ông.

“Ôi thôi!” Cô nàng nói khi ông pháp sư ói văng tứ tung con hẻm. “Có lẽ ông nên nghỉ một ngày!”

“Không… không được,” ông mắc nghẹn và lại ói, cố gắng đi tiếp cho dù đi đứng không còn được ngay ngắn nữa. “Tôi… phải… bữa nay… phải đi…”

“Nhưng mà như vậy thì dại quá,” Hermione hoảng hốt nói. “Ông không thể làm việc trong tình trạng này đâu… tôi nghĩ ông phải vô bệnh viện Thánh Mungo để họ khám chữa cho ông.”

Ông pháp sư ngã lăn kềnh, cố nhổm dậy trên tứ chi, gắng bò lê về phía đường chính.

“Ông thiệt tình là không thể nào đi làm trong tình trạng như vầy đâu,” Hermione la lên.

Cuối cùng ông ta dường như phải chấp nhận thực tế mà Hermione nói. Níu lấy một cô nàng Hermione nản lòng để trở lại tư thế đứng, ông ta xoay người tại chỗ và biến mất, chẳng để lại gì ngoài cái túi đã bị Ron giật khỏi tay ngay khi ông đi, cùng mấy đống ói bay tứ tung.

“Ghê!” Hermione nói, vừa kéo vạt áo chùng lên để tránh mấy vũng đồ ói. “Đánh Choáng ổng thì đã đỡ tầy huầy rồi.”

“Ừ,” Ron nói, hiện ra từ dưới tấm Áo khoác Tàng hình, tay cầm cái bị của ông pháp sư. “Nhưng mình vẫn cho là cả một đống thây người nằm bất tỉnh sẽ khiến nhiều người chú ý. Nhưng ông này cũng nhiệt tình công tác hén? Thôi, quăng cho tụi này tóc với thuốc đi.”

Trong vòng hai phút, Ron đã đứng trước mặt tụi nó, nhỏ thó

và từa tựa con chồn như ông pháp sư ói mửa, và mặc tấm áo chùng màu xanh nước biển vốn đã được xếp sẵn trong cái bị của ông ta.

"Coi cách ổng ham đi làm như vậy mà bữa nay không mặc cái này thì cũng kỳ kỳ. Mà thôi, mình là Reg Cattermole, theo như cái nhãn ở đằng sau lưng."

"Bây giờ đợi ở đây," Hermione bảo Harry, nó vẫn dưới lớp Áo khoác Tàng hình. "Và tụi này sẽ trở lại đem tóc cho bồ."

Harry phải đợi tới mười phút, nhưng nó cảm thấy dường như lâu hơn khi lẩn lút một mình trong con hẻm bầy hầy đồ ói mửa bên cánh cửa đang giấu bà Mafalda bị đánh Choáng. Cuối cùng Ron và Hermione xuất hiện.

"Tụi này không biết ổng là ai," Hermione nói khi đưa cho Harry mấy sợi tóc quăn màu đen, "nhưng ổng đã về nhà rồi với cái mũi chảy máu cam dễ sợ! Đây, ổng hơi cao, bồ cần áo chùng bự hơn…"

Cô bé lôi ra một bộ áo chùng cũ mà Kreacher đã giặt sạch cho tụi nó, và Harry rút lui để uống thuốc và thay đồ.

Khi trò biến hình đau đớn đã hoàn tất, nó cao hơn một thước tám và đô con mạnh khỏe, căn cứ vào hai cánh tay lực lưỡng cuồn cuộn cơ bắp. Nó còn có một bộ râu nữa. Giấu cái Áo khoác Tàng hình và cặp mắt kiếng của nó vô trong bộ áo chùng mới, Harry lại nhập bọn với hai đứa kia.

"Mèn ơi, dễ ngán thiệt," Ron nói, ngước nhìn Harry lúc này đã cao vượt khỏi đầu Ron.

"Cầm một thẻ đồng xu của bà Mafalda," Hermione nói với

Harry, "và tụi mình đi thôi, gần chín giờ rồi."

Tụi nó cùng nhau đi ra khỏi con hẻm. Dọc theo năm mươi thước của lề đường đông đúc là một hàng rào chắn bằng sắt đen có đầu nhọn chắn giữa hai dãy cầu thang, một đeo bảng QUÝ ÔNG, một đeo bảng QUÝ BÀ.

"Thôi, hẹn lát nữa gặp lại," Hermione lo lắng nói, rồi cô bé lảo đảo tách ra đi xuống những bậc thang dành cho QUÝ BÀ. Harry và Ron nhập bọn với một số ông ăn mặc kỳ lạ cùng đi xuống một nơi có vẻ là nhà vệ sinh công cộng trạm xe điện ngầm thông thường, lát gạch trắng và đen nhờ nhờ.

"Chào ông Reg," một pháp sư mặc áo chùng xanh khác gọi khi nó len vô một cái buồng nhỏ bằng cách nhét đồng xu vàng vô một cái rãnh trên cửa. "Cái này đau mông quá mạng hả? Ép tất cả tụi mình đi tới Sở bằng cách này! Họ canh ai xuất hiện chớ, Harry Potter à?"

Ông pháp sư rống lên cười vì sự hóm hỉnh của chính mình. Ron cố rặn vài tiếng cười khì.

"Ừ," nó nói, "ngu thiệt hén?"

Rồi nó và Harry vô cái buồng bên cạnh.

Bên trái và phải của Harry nổi lên tiếng nước xả ào ào. Nó ngồi xổm xuống và dòm qua cái lỗ hổng dưới đáy cái buồng nhỏ, vừa đúng lúc thấy một cặp giò mang giầy ống trèo vô cái nhà vệ sinh kế bên. Nó ngó qua bên trái thì thấy Ron đang nháy mắt với nó.

"Tụi mình phải giựt cầu cho trôi vô hả?" Ron thì thầm.

"Có vẻ như vậy," Harry thì thầm trả lời; giọng của nó phát

ra trầm và ngắc ngứ.

Hai đứa cùng đứng dậy. Harry trèo vô cái bồn cầu, cảm thấy cực kỳ ngu ngốc.

Nó biết ngay lập tức nó đã làm đúng; mặc dù có vẻ như nó đang đứng trong nước, nhưng giày, áo và chân cẳng vẫn khô ráo. Nó với lên, kéo sợi dây xích, và tích tắc sau nó đã tuột vèo xuống một cầu trượt ngắn, chui ra khỏi một lò sưởi dẫn vào Bộ Pháp thuật.

Nó lụp chụp đứng dậy, thân thể nó hiện giờ quá thừa thãi so với thân hình mà nó vốn quen thuộc. Vòm cổng vĩ đại dường như âm u hơn như nó nhớ. Trước đây một bồn phun nước choán hết phần trung tâm sảnh đường, phát ra những vệt sáng lung linh trên tường và sàn gỗ bóng loáng. Giờ đây một bức tượng khổng lồ bằng đá đen áp đảo toàn khung cảnh. Bức tượng lớn quá cỡ này thiệt dễ sợ: một bà phù thủy và một ông pháp sư ngự trên một cái ngai chạm trổ lộng lẫy ngó xuống đám nhân viên của Bộ đang lóp ngóp chui ra khỏi mấy cái lò sưởi phía dưới bức tượng. Trên bệ tượng có khắc hàng chữ cao cỡ ba tấc: PHÁP THUẬT LÀ QUYỀN LỰC.

Harry lãnh một cú tông mạnh vào phía sau bắp chân. Một ông pháp sư khác vừa bị thổi ra khỏi cái lò sưởi sau lưng nó.

“Tránh ra, mày không… ủa, xin lỗi, anh Runcorn.”

Sợ ra mặt, ông pháp sư đầu hói lật đật bỏ đi. Rõ ràng cái người mà Harry đang mượn lốt giả danh, Runcorn, là một tay đáng sợ.

“Suỵt!” Một giọng khẽ nói, nó ngoái lại nhìn thì thấy một

bà phù thủy nhỏ xíu đang thì thào và một pháp sư tướng như chồn của Sở Bảo trì Pháp thuật đang ra dấu gọi nó từ bên kia bức tượng. Harry vội vã nhập bọn tụi kia.

"Vậy là bồ vô trót lọt hả?" Hermione thì thầm hỏi Harry.

"Không, nó còn kẹt trong cái xác heo," Ron nói.

"Ôi, mắc cười quá… thiệt là khủng khiếp há?" Cô bé nói với Harry, lúc này nó đang ngước nhìn bức tượng. "Bồ có thấy họ ngồi trên cái gì không?"

Harry nhìn kỹ hơn và nhận ra cái mà nó tưởng là một cái ngai chạm trổ lộng lẫy thực ra là những đống thây người bị đục khoét: hàng trăm và hàng trăm thân thể trần truồng, đàn ông, đàn bà, và trẻ con, tất cả đều mang những bộ mặt xấu xí đần độn, méo mó và đè ép vào nhau để đỡ sức nặng của mấy phù thủy ăn mặc sang trọng.

"Dân Muggle," Harry thì thầm, "ở vị trí chính đáng của họ. Thôi, tụi mình đi thôi."

Ba đứa nhập vào dòng phù thủy và pháp sư đi về phía những cánh cửa bằng vàng ở cuối hành lang, hết sức kín đáo nhìn quanh, nhưng tịnh không hề thấy hình dáng đặc biệt của mụ Dolores Umbridge. Tụi nó đi qua những cánh cửa để vào một hành lang nhỏ hơn, nơi đó người ta đang xếp hàng trước mười hai khung lưới bằng vàng chứa ngần ấy thang máy. Tụi nó vừa mới nhập vô cái hàng gần nhất thì một giọng nói vang lên: "Cattermole!"

Ba đứa ngoái lại: ruột gan Harry đảo lộn. Một tên trong bọn Tử Thần Thực Tử đã từng chứng kiến cái chết của cụ

Dumbledore đang sải dài bước chân về phía tụi nó. Những nhân viên Bộ đứng bên cạnh tụi nó bỗng im phắc; mắt họ đều cụp xuống; Harry có thể cảm nhận được cơn sợ hãi đang làm rộn xương sống họ. Bộ mặt hơi đần độn cau có của tên đó vì lý do nào đó chọi lỏi với bộ áo chùng lộng lẫy dài thướt tha được thêu bằng nhiều sợi chỉ vàng. Ai đó trong đám đông đứng quanh các thang máy kêu bằng giọng xu nịnh, "Chào ông Yaxley!" Yaxley phớt lờ họ.

"Cattermole, ta đã yêu cầu Sở Bảo trì Pháp thuật cử ngươi đến sửa chữa văn phòng của ta. Trong đó vẫn còn mưa."

Ron nhìn quanh như thể hy vọng người nào khác sẽ xen vô, nhưng không ai nói năng gì cả.

"Mưa… trong văn phòng của ông à? Vậy là… vậy là đâu có tốt hả?"

Ron khì ra một tiếng cười căng thẳng. Con mắt của Yaxley trợn to.

"Mày cho là vui lắm hả, Cattermole?"

Hai phù thủy bỏ hàng chờ thang máy lật đật tránh ra xa.

"Đâu có!" Ron nói. "Dĩ nhiên, đâu có…"

"Mày có biết tao đang đi xuống lầu để thẩm vấn vợ mày không, Cattermole? Thật ra, tao hơi ngạc nhiên là mày lại không ở đó cầm tay vợ mày trong khi chờ đợi. Hay mày đã bỏ nó như bỏ một công việc tồi? Thế có lẽ lại khôn. Nhớ lần sau cưới một con thuần chủng nghe mậy?"

Hermione không nén được một tiếng ré kinh hoàng. Yaxley ngó lại. Cô bé vội vàng ho khục khặc và quay mặt đi.

“Tôi… tôi…” Ron lắp bắp.

“Nhưng nếu vợ tao mà có bị kết tội là dân Muggle,” Yaxley nói, “… mặc dù không bao giờ có con đàn bà nào tao cưới lại bị nhầm ra cái đồ bẩn thỉu đó - và Giám đốc Sở Cưỡng chế Thi hành Pháp thuật có việc cần làm cho xong, thì tao sẽ ưu tiên làm công việc đó, Cattermole à. Mày hiểu tao chứ?”

“Dạ,” Ron nói nhỏ.

“Vậy thì lo mà làm đi, Cattermole, và nếu văn phòng tao mà không hoàn toàn khô ráo trong vòng một tiếng đồng hồ nữa, Tình trạng Huyết thống của vợ mày sẽ bị nghi vấn còn hơn cả lúc này.”

Cái cửa lưới vàng trước hàng của tụi nó loảng xoảng mở ra. Yaxley gật đầu và mỉm cười khó chịu với Harry, hắn rõ ràng là mong chờ Harry tán thưởng cách đối xử của hắn với Cattermole, rồi hắn vội vã bỏ đi về phía một thang máy khác. Harry, Ron và Hermione đi vào thang máy của tụi nó, nhưng không ai đi theo tụi nó: làm như thể tụi nó bị bệnh truyền nhiễm. Cái cửa lưới lách cách đóng lại và thang máy bắt đầu kéo lên.

“Mình phải làm gì đây?” Ron hỏi cả hai đứa kia cùng một lúc, nó có vẻ hoảng hốt. “Nếu mình không tới văn phòng hắn, thì vợ mình… ý mình nói là vợ của ông Cattermole…”

“Tụi này sẽ đi với bồ, tụi mình phải bám lấy nhau…” Harry mở miệng nói, nhưng Ron nóng nảy lắc đầu.

“Điên sao, tụi mình đâu có nhiều thì giờ. Hai bồ cứ đi tìm mụ Umbridge, mình sẽ đi sửa sang cái văn phòng của Yaxley -

nhưng mình làm sao ngừng được mưa?"

"Thử *Thần chú Chấm dứt,"* Hermione nói ngay. "Thần chú đó ngưng được mưa nếu cơn mưa đó là do bị ếm hay nguyền; nếu nó không có hiệu quả thì chắc có gì đó trục trặc với *Bùa ếm Không khí,* hơi khó sửa chữa hơn, trong trường hợp đó dùng biện pháp tạm thời là xài *Bùa Không thấm* để bảo vệ tài sản của hắn…"

"Làm ơn nói lại, chầm chậm…" Ron nói, lục lọi túi áo một cách khẩn thiết để tìm cây viết lông ngỗng, nhưng ngay lúc đó cái thang máy lúc lắc để dừng lại. Một giọng nữ quái dị vang lên: "Tầng bốn, Sở Điều phối và Kiểm soát Sinh vật Kỳ bí, tổ hợp Phân ban Dã thú, Sinh vật, và Linh hồn, Văn phòng liên lạc Yêu tinh, và Văn phòng Tư vấn Vật gây hại" sau đó cái cửa lưới lại mở ra, nhận thêm hai ông pháp sư nữa và nhiều máy bay giấy màu tím nhạt bay xà quần cái bóng đèn trên trần thang máy.

"Chào anh Albert," một ông râu mép rậm rì nói, mỉm cười với Harry. Ông ta liếc qua Ron và Hermione khi cái thang máy lại một lần nữa cót két di chuyển lên; lúc này Hermione đang thì thầm cho Ron nghe những chỉ dẫn điên rồ. Ông pháp sư chồm về phía Harry, liếc đểu và thì thầm, "Dirk Cresswell, hả? Ở phòng Liên lạc Yêu tinh hả? Chiêu đẹp đó, Albert. Mình tin chắc sẽ lãnh chức của hắn, ngay thôi."

Ông ta nháy mắt. Harry mỉm cười đáp lại, hy vọng như vậy là đủ. Cái thang máy ngừng lại; cái cửa lưới lại mở ra.

"Tầng hai, Sở Cưỡng chế Thi hành Luật pháp thuật, bao gồm các phòng ban Dùng sai Pháp thuật, Trụ sở Thần sáng, và

Dịch vụ Hành chính Liên đoàn Pháp thuật,” giọng nữ phù thủy lại vang lên.

Harry thấy Hermione đẩy nhẹ Ron và Ron vội vã ra khỏi thang máy, theo sau là mấy pháp sư khác, để lại một mình Harry với Hermione. Ngay khi cánh cửa lưới đóng lại Hermione nói rất nhanh, “Thiệt tình, Harry à, mình nghĩ mình nên đi theo Ron, mình không tin là nó biết nó sẽ phải làm gì, mà nếu Ron bị bắt thì toàn bộ…”

“Tầng một, Bộ trưởng Pháp thuật và nhân viên trợ lý.”

Cánh cửa lưới lại mở ra và Hermione há hốc miệng. Bốn người đang đứng trước mặt tụi nó, hai người đang say sưa trò chuyện: một pháp sư tóc dài mặc một tấm áo chùng lộng lẫy màu vàng và đen, và một mụ phù thủy mập lùn trông như con cóc đeo một cái nơ nhung trên mái tóc ngắn đang ghì chặt tấm bìa kẹp hồ sơ vào ngực.

13

ỦY BAN ĐĂNG KÝ PHÙ THỦY GỐC MUGGLE

"A, Mafalda!" Mụ Umbridge nhìn Hermione nói. "Travers phái cô đến phải không?"

"D… dạ," Hermione rít lên.

"Tốt, cô thì hoàn toàn thích hợp đấy," mụ Umbridge nói với vị pháp sư mặc đồ đen và vàng. "Vấn đề đó thế là được giải quyết xong. Thưa ngài Bộ trưởng, nếu cô Mafalda được dành cho công việc quản lý hồ sơ thì chúng ta sẽ có thể bắt đầu ngay lập tức." Mụ tham khảo tấm bìa kẹp giấy tờ của mình, "Mười người hôm nay và trong số đó có một người là vợ một viên chức của Bộ! Chà, chà… ngay ở đây, ngay trung tâm Bộ!" Mụ bước vào thang máy, đứng bên cạnh Hermione, hai pháp sư nãy giờ chỉ nghe mụ Umbridge nói chuyện với ông Bộ trưởng cũng theo mụ bước vào. "Chúng ta sẽ đi thẳng xuống, Mafalda à, cô sẽ tìm thấy mọi thứ cô cần trong phòng xử. Chào anh Albert, anh không đi ra à?"

"Có chứ, dĩ nhiên," Harry nói bằng giọng trầm của Runcorn.

Nó bước ra khỏi thang máy. Cánh cửa lưới bằng vàng đóng lại kêu lanh canh sau lưng. Liếc ra sau, Harry thấy gương mặt lo lắng của Hermione bị chìm khuất giữa hai pháp sư cao lớn kẹp hai bên, cái nơ cài tóc bằng nhung của mụ Umbridge ngang bằng vai cô nàng.

"Anh lên đây có việc gì, anh Runcorn?" Ông Bộ trưởng Pháp thuật mới nhậm chức hỏi. Tóc và râu đen dài của ông ta mang những đường sọc bạc, và một mớ tóc dày xõa xuống trán che đôi mắt sáng long lanh khiến Harry liên tưởng tới một con cua nằm bên dưới một tảng đá ngó ra.

"Cần nói vài lời với…" Harry ngập ngừng trong một tích tắc, "ông Arthur Weasley. Có người nói ông ấy đã lên lầu một."

"À," ông Plum Thicknesse nói. "Đã bắt được quả tang ông ta tiếp xúc với một Kẻ Phá Rối à?"

"Không," Harry nói, cổ họng nó khô khốc. "Không, không có chuyện như vậy."

"Ừ, phải. Trước sau gì cũng sẽ thế thôi," ông Thicknesse nói. "Theo ý tôi, bọn phản bội huyết thống cũng xấu xa như bọn Máu bùn. Chào anh Runcorn."

"Chào ông Bộ trưởng."

Harry nhìn theo ông Thicknesse đĩnh đạc bước đi dọc theo hành lang trải thảm dày. Ngay khi ông Bộ trưởng khuất khỏi tầm mắt, Harry rút mạnh tấm Áo khoác Tàng hình từ dưới lớp áo chùng đen nặng nề ra, tung tấm áo trùm lên người, và bắt đầu đi dọc hành lang theo hướng ngược lại. Runcorn quá cao

nên Harry buộc phải khòm lưng xuống để yên chí là chân cẳng nó được che kín.

Nỗi hoang mang làm bụng nó thót lại từng cơn. Khi nó đi ngang qua hết cánh cửa gỗ bóng loáng này đến cánh cửa gỗ bóng loáng khác, mỗi cánh cửa đều có đính một tấm biển nhỏ ghi tên và nghề nghiệp của chủ nhân, uy quyền của Bộ, sự phức tạp và vững bền của Bộ hình như buộc nó phải nhìn nhận rằng cái kế hoạch mà nó cùng Hermione và Ron đã dàn dựng công phu suốt bốn tuần lễ qua có vẻ trẻ con đến tức cười. Tụi nó đã tập trung tất cả nỗ lực để đột nhập mà không bị phát hiện: tụi nó đã không hề có một suy nghĩ thoáng qua về việc tụi nó sẽ làm gì trong trường hợp bị buộc phải tách ra. Bây giờ Hermione bị kẹt vô chuyện thủ tục tòa án, chắc chắn sẽ kéo dài nhiều tiếng đồng hồ; Ron thì đang gắng hết sức để làm những pháp thuật mà Harry biết là vượt quá sức của nó, tự do của một người đàn bà đang tùy thuộc vào kết quả cố gắng của Ron, còn nó, Harry, thì đang đi lêu bêu trên tầng lầu cao nhất khi nó đã biết rõ một cách tuyệt đối là người nó tìm vừa đi xuống trong thang máy rồi.

Nó đứng lại, dựa lưng vào một bức tường, và cố gắng quyết định coi phải làm gì. Sự im lặng đè nặng lên nó. Ở đây không có tiếng lao xao hay trò chuyện hay tiếng chân bước nhanh, những hành lang trải thảm đỏ nín khe như thể bùa Ù tai vừa được ếm lên khắp chốn này.

Văn phòng mụ ta ắt là ở đây, Harry nghĩ.

Chẳng có vẻ gì là mụ Umbridge cất giữ tư trang trong văn phòng của mụ, nhưng mặt khác nếu không lục soát cho chắc

ăn thì có vẻ hơi ngu. Vì vậy nó bắt đầu đi dọc hành lang một lần nữa, không đi ngang qua người nào hết trừ một pháp sư quạu quọ đang rì rầm sai khiến một cây viết lông ngỗng lơ lửng trước mặt ông ta ghi chép trên một tấm giấy da dài thòng.

Giờ đây chú ý đến những cái tên trên cửa, Harry quẹo qua một hành lang khác. Đi được nửa chừng hành lang này nó tới một chỗ trống trải rộng rãi có chừng một tá phù thủy và pháp sư ngồi thành hàng ở những cái bàn nhỏ hao hao bàn học sinh mặc dù được đánh bóng láng o và không bị vẽ bậy. Harry dừng lại để quan sát họ, bởi vì tác động của cảnh này đầy mê hoặc. Tất cả những phù thủy đó đang đồng loạt vẫy vẫy xoay xoay những cây đũa phép của họ, và những vuông giấy màu đang bay khắp mọi hướng như những cánh diều hồng nho nhỏ. Sau vài giây Harry nhận ra nhịp điệu của quy trình, tất cả những vuông giấy đó đều hình thành nên một mẫu y chang nhau và sau vài giây nữa Harry hiểu ra là nó đang xem việc tạo ra những quyển sách tuyên truyền - những mẩu giấy vuông là những trang sách, khi đã được tập hợp, gấp lại, đóng xén đâu vô đó bằng pháp thuật, thì rớt xuống thành những chồng sách gọn gàng bên cạnh mỗi phù thủy hay pháp sư.

Nó rón rén đi tới gần hơn, mặc dù những công nhân đó mải chăm chú vào công việc họ đang làm đến nỗi nó không tin là họ để ý đến những dấu chân lún trên thảm, và nó thuổng một cuốn đã hoàn chỉnh từ chồng sách bên cạnh một phù thủy trẻ. Nó xem xét cuốn sách dưới tấm Áo khoác Tàng hình. Tên sách màu vàng chóe nổi bật trên cái bìa màu hồng:

MÁU BÙN

và những hiểm họa chúng gây ra

cho một xã hội thuần chủng thanh bình.

Bên dưới tựa sách là hình vẽ một đóa hồng đỏ có một cái mặt cười điệu đàng ngay chính giữa những cánh hoa, bị một cọng cỏ xanh có răng nanh và mắt quắc hung tợn quấn siết. Không thấy tên tác giả trên cuốn sách, nhưng một lần nữa, những vết thẹo trên mu bàn tay phải của nó dường như ngứa râm ran khi nó xem xét cuốn sách. Thế rồi cô phù thủy trẻ bên cạnh nó đã xác nhận mối nghi ngờ của nó khi cô nói trong lúc vẫn vẫy vẫy xoay xoay cây đũa phép, "Có ai biết cái mụ già quỷ cái đó có thẩm vấn bọn Muggle hết ngày không ta?"

"Coi chừng đó," ông pháp sư ngồi bên cạnh cô ta nói, liếc chung quanh lo lắng; một tờ trong mớ giấy của ông ta tuột ra rớt xuống sàn.

"Sao, bộ bây giờ mụ ta có cả tai pháp thuật như mắt pháp thuật hả?"

Cô phù thủy đưa mắt về phía cánh cửa gỗ gụ bóng lưỡng đối diện cái không gian đầy những phù thủy chế tạo sách. Harry cũng nhìn theo, và cơn giận lồng lên như một con rắn trong người nó. Ở chỗ mà cửa nhà của dân Muggle thường có một cái lỗ nhỏ để dòm ra, thì ở đây lại là một con mắt tròn to có tròng mắt màu xanh lơ sáng được cẩn vô trong gỗ - một con mắt quen đến giật mình đối với những ai đã từng biết thầy Alastor Moody.

Trong một tích tắc Harry quên béng nó đang ở đâu và việc nó đang làm: nó thậm chí quên rằng nó đang tàng hình. Nó sải bước dài đi thẳng tới cánh cửa để xem xét con mắt. Con mắt

không động đậy: chỉ liệt cứng, đăm đăm nhìn lên, mù tịt. Tấm biển bên dưới con mắt ghi:

Dolores Umbridge

Phụ tá cao cấp của Bộ trưởng

Bên dưới nữa là một tấm biển mới hơi bóng hơn ghi:

Trưởng ban Đăng ký phù thủy gốc Muggle

Harry ngoái nhìn lại mười hai phù thủy chế tạo sách: mặc dù họ chăm chú vào công việc, nó khó lòng nghĩ rằng họ sẽ không để ý một khi cánh cửa văn phòng không có người lại mở ra trước mắt. Vì vậy nó lấy từ túi áo trong ra một vật kỳ cục với phần thân là một cái còi có bụng tròn bằng cao su và hai chân nhỏ đạp lia lịa. Ngồi thụp xuống trong lớp Áo khoác Tàng hình, nó đặt cái Mìn bẫy trên sàn.

Cái vật đó lập tức lon ton chạy xuyên qua đám chân cẳng của các phù thủy pháp sư trước mặt Harry. Một lát sau, vừa đủ thời gian để Harry đặt sẵn tay lên nắm đấm cửa chờ đợi, một tiếng nổ đùng và một cuộn khói cay xè phồng lên ở một góc. Cô phù thủy trẻ ngồi hàng đầu thét lên: những tờ giấy hồng bay tá lả trong lúc cô ta và những đồng nghiệp nhảy dựng lên, nhìn quanh quất tìm kiếm nguyên nhân của vụ chấn động. Harry xoay nắm đấm cửa, bước vào văn phòng mụ Umbridge, khép cánh cửa lại sau lưng.

Nó có cảm giác như bước vào quá khứ. Căn phòng này y chang văn phòng mụ Umbridge ở trường Hogwarts: màn che trướng rủ ren rua lòng thòng, chỗ nào cũng thấy phủ khăn lót bàn với hoa khô. Tường cũng gắn mấy cái dĩa kiểu như trước,

mỗi cái vẽ một con mèo thắt nơ màu sắc chói chang, nhí nhảnh giỡn hớt với vẻ ranh ma phát ói. Bàn giấy mà trải khăn ren hoa hòe. Đằng sau con mắt của thầy Mắt-Điên có gắn kèm một cái kính viễn vọng để mụ Umbridge có thể theo dõi các công nhân bên ngoài cánh cửa. Harry dòm qua cái kính thấy các công nhân đang túm tụm quanh cái ngòi nổ. Nó vặn tháo cái kính viễn vọng ra khỏi cửa, chừa lại một cái lỗ, rút con mắt pháp thuật ra khỏi đó, và đặt con mắt vào túi áo nó. Rồi nó quay lại nhìn căn phòng một lần nữa, giơ cây đũa phép lên, lẩm nhẩm: *"Mặt dây chuyền lại đây."*

Chẳng có gì xảy ra, nhưng nó cũng chẳng trông mong xảy ra việc đó; chắc chắn mụ Umbridge biết rành tất cả các bùa chú bảo vệ. Vì vậy nó vội vã đi vòng ra sau bàn giấy của mụ và bắt đầu kéo tất cả ngăn kéo ra. Nó thấy nào viết lông ngỗng, sổ ghi chép và bùa dán; kẹp giấy được ếm bùa từ ngăn kéo cuộn lên như rắn và phải đập chúng xuống; một hộp ren nho nhỏ kiểu cọ đầy những nơ và kẹp tóc thừa; nhưng chẳng có dấu hiệu nào của cái mặt dây chuyền.

Có một tủ hồ sơ đằng sau bàn giấy: Harry bắt đầu lục lọi. Giống như tủ hồ sơ của thầy Filch ở trường Hogwarts, cái tủ này cũng đầy những tập hồ sơ, mỗi tập đều có nhãn ghi một cái tên. Chỉ đến khi Harry lục tới gần đáy tủ nó mới thấy một thứ kéo sự chú ý của nó ra khỏi cuộc tìm kiếm, hồ sơ ông Weasley.

Nó rút tập hồ sơ và mở ra.

ARTHUR WEASLEY

Tình trạng huyết thống: Thuần chủng, nhưng có khuynh

hướng ủng hộ Muggle không chấp nhận được.
Hội viên công khai của Hội Phượng Hoàng.

Gia đình: có vợ (thuần chủng), bảy con, hai đứa nhỏ nhất học ở trường Hogwarts. Lưu ý: đứa con trai nhỏ nhất hiện đang ở nhà, bệnh nặng, thanh tra của Bộ đã xác nhận.

Tình trạng an ninh: BỊ THEO DÕI. Tất cả hoạt động đều đang được giám sát. Rất có khả năng Kẻ Phá Rối Số Một sẽ tiếp xúc (từng sống trong gia đình Weasley trước đây.)

"Kẻ Phá Rối Số Một," Harry lẩm bẩm trong miệng khi nó đặt trả lại hồ sơ ông Weasley và đóng ngăn kéo. Nó thoáng nghĩ nó biết kẻ đó là ai, và đúng như nó nghĩ, khi đứng thẳng lên và liếc nhìn quanh căn phòng để tìm những chỗ cất giấu khác, nó thấy một áp phích có hình của chính nó dán trên tường với hàng chữ KẺ PHÁ RỐI SỐ MỘT in nổi bật ngang ngực nó. Một mẩu ghi chú nhỏ màu hồng với hình con mèo con ở góc được ghim vô tấm áp phích. Harry băng ngang căn phòng để đọc và thấy mụ Umbridge đã viết tay mấy chữ *"Sẽ bị trừng phạt."*

Giận chưa từng thấy, Harry tiếp tục tìm kiếm dưới đáy những chậu những rổ đựng hoa khô, nhưng chẳng ngạc nhiên chút nào khi không tìm thấy cái mặt dây chuyền ở đó. Nó nhìn lướt khắp phòng một lần chót, và trái tim nó thót một cái. Cụ Dumbledore đang trố mắt nhìn nó từ một tấm kiếng nhỏ hình chữ nhật dựng dựa vào kệ sách bên cạnh bàn giấy.

Harry chạy ngang qua phòng và chụp lấy tấm kiếng, nhưng ngay lúc chạm tay vô, nó kịp nhận ra rằng vật đó không phải là một tấm kiếng. Cụ Dumbledore đang mỉm cười buồn bã trên

bìa một cuốn sách láng bóng. Harry không nhận ra ngay tức thì hàng chữ xanh uốn éo vắt ngang qua cái nón của cụ - *Chuyện Đời và Chuyện Xạo của Albus Dumbledore* - kể cả dòng chữ hơi nhỏ hơn vắt ngang qua ngực cụ: "Rita Skeeter, tác giả ăn khách nhất của quyển *Armando Dippet: Bậc Thầy hay Thằng Dở Hơi?"*

Harry mở đại cuốn sách ra và thấy chiếm hết trang sách là một tấm hình của hai cậu bé mười mấy tuổi, cả hai cùng quàng vai nhau cười toe toét. Cậu Dumbledore, lúc chụp hình tóc để dài tới cùi chỏ, và đã để râu mọc lưa thưa khiến Harry nhớ tới cái cằm của Krum từng khiến Ron bực mình hết chỗ nói. Cậu thiếu niên đang hét vui không thành tiếng bên cạnh cậu Dumbledore có một vẻ mặt hân hoan phóng túng. Mái tóc vàng óng của cậu rủ xuống vai thành từng lọn loăn xoăn. Harry tự hỏi đó có phải là cụ Doge thời trẻ không, nhưng nó chưa kịp coi ghi chú về tấm hình thì cánh cửa văn phòng mở ra.

Nếu ông Thicknesse không ngoái nhìn lại sau lưng khi bước vào phòng, Harry sẽ không có đủ thời giờ để kéo tấm Áo khoác Tàng hình trùm qua người nó. Dù vậy, nó nghĩ ông Thicknesse có lẽ đã thoáng thấy cử động đó, bởi vì ông đứng yên mất một lát, tò mò ngó chằm chằm vào chỗ mà Harry vừa tàng hình. Có lẽ ông cho là điều ông vừa thấy chẳng qua là ảnh cụ Dumbledore gãi mũi trên bìa cuốn sách, vì Harry vừa vội vàng đặt trả cuốn sách lên kệ. Cuối cùng ông Thicknesse đi tới bàn giấy và chĩa cây đũa phép vào cây viết lông ngỗng đã cắm sẵn trong bình mực. Cây viết nhảy vọt ra và bắt đầu hí hoáy một bức thư ngắn cho mụ Umbridge. Chậm thật chậm, gần

như nín thở, Harry lùi ra khỏi văn phòng để tới chỗ trống bên ngoài.

Những người làm sách đang túm tụm quanh tàn tích của cái Mìn bẫy vẫn còn la huýt yếu ớt khi bốc khói. Harry vội vã đi ngược lên hành lang đúng lúc cô phù thủy trẻ nói, "Tôi dám cá là nó trốn ra đây từ phòng Bùa chú Thể nghiệm, họ ẩu lắm, còn nhớ vụ con vịt độc không?"

Đi thật nhanh về phía thang máy, Harry cân nhắc những khả năng để quyết định. Không có nhiều khả năng lắm là cái mặt dây chuyền đang ở trong Bộ, và không có hy vọng phù phép cách nào có thể moi ra tung tích của nó từ mụ Umbridge khi mụ ta ngồi giữa một phiên xử đông người. Ưu tiên của tụi nó lúc này là rời khỏi Bộ trước khi tụi nó bị lộ, và ngày khác sẽ thử thời vận lại. Việc đầu tiên cần làm là đi tìm Ron, hai đứa nó có thể kiếm cách nào đó rút Hermione ra khỏi phòng xử án.

Thang máy trống vắng khi lên tới nơi. Harry nhảy ngay vô và cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra khi thang máy bắt đầu xuống. Khi thang máy lắc lư ngừng lại ở tầng hai, Harry hú vía thở phào khi thấy Ron bước vào, ướt nhem và bơ phờ.

"Ch… chào," Ron nói cà lăm với Harry khi thang máy tiếp tục chạy.

"Ron, mình là Harry nè. "

"Harry! Mèn ơi, mình quên béng tướng tá bồ ra sao… sao Hermione không đi chung với bồ?"

"Nó phải đi xuống phòng xử án với mụ Umbridge, nó

không thể nào tránh việc được và…”

Nhưng Harry chưa kịp nói dứt câu thì thang máy lại ngừng. Cửa mở ra và ông Weasley vừa bước vào, vừa nói chuyện với một bà phù thủy đứng tuổi có mái tóc vàng hoe được bới cao đến nỗi trông tựa như ổ kiến.

“… tôi hoàn toàn hiểu điều bà nói, bà Wakanda à, nhưng tôi e là tôi không thể đứng về phe…”

Ông Weasley nín bặt, ông đã nhận ra sự hiện diện của Harry. Thiệt kỳ lạ khi bị ông Weasley trừng mắt nhìn với vẻ căm ghét nhiều như vậy. Cửa thang máy đóng và cả bốn người lại lắc lư tuột xuống.

“A, chào ông Reg,” ông Weasley nói khi ngoái nhìn lại vì tiếng nước nhễu long tong từ tấm áo chùng của Ron. “Không phải vợ ông đang bị thẩm vấn bữa nay sao? Ủa… Ông bị sao vậy? Sao ông ướt nhem vậy?”

“Văn phòng Yaxley bị mưa,” Ron nói. Nó nói với bờ vai ông Weasley, và Harry biết chắc chắn là Ron sợ ba nó rất có thể nhận ra nó nếu hai người nhìn thẳng vào mắt nhau. “Tôi không thể nào làm ngừng mưa được, cho nên họ biểu tôi đi kiếm Bernie - Pillsworth, tôi nghĩ họ nói…”

“Ừ, gần đây nhiều văn phòng bị mưa lắm,” ông Weasley nói. “Mà ông đã thử phép *Đánh lùi bùa Khí tượng* chưa? Ông Bletchley xài phép đó thành công lắm. “

“Đánh lùi Bùa Khí tượng,” Ron nói khẽ. “Chưa, con chưa thử. Cám ơn b… ý tôi muốn nói, cám ơn ông, ông Arthur à.”

Cửa thang máy mở ra; bà phù thủy đứng tuổi tóc bới hình ổ

kiến bước ra, và Ron vọt qua bà biến mất hút. Harry tính đi theo Ron, nhưng nó bị Percy Weasley cản đường khi anh chàng này vừa chúi mũi đọc giấy tờ vừa bước gấp vào thang máy.

Mãi đến khi cửa thang máy đóng lại lanh canh Percy mới nhận ra anh ta đang đi chung thang máy với ba mình. Anh ta liếc nhìn lên, thấy ông Weasley, mặt mày đỏ bừng, và bỏ ra khỏi thang máy ngay khi cửa lại mở ra. Trong một thoáng, Harry toan bước ra, nhưng lần này nó bị ngáng lại bởi cánh tay của ông Weasley.

"Khoan đã, ông Runcorn."

Cửa thang máy đóng lại và trong khi thang máy lanh canh tụt xuống, ông Weasley nói, "Tôi nghe ông đã có thông tin về Dirk Cresswell?"

Harry có ấn tượng là cơn giận của ông Weasley không hề nguôi đi vì cái sự Percy làm lơ ông. Nó quyết định cứ ngu là tốt nhất.

"Xin lỗi?"

"Đừng vờ vịt, ông Runcorn," ông Weasley nói giọng giận dữ. "Ông đã dò ra vị pháp sư giả mạo gia phả, đúng không?"

"Tôi… nếu tôi đã làm vậy thì sao?" Harry nói.

"Thì ông Dirk Cresswell là phù thủy giỏi hơn ông mười lần," ông Weasley nói khẽ, khi thang máy tuột xuống thấp hơn. "Và nếu ông ấy sống sót qua hạn tù ở Azkaban, ông sẽ phải trả lời ông ấy, chưa kể tới vợ, các con trai, và bạn bè ông ấy…"

“Ông Arthur à,” Harry ngắt lời, “ông có biết ông đang bị theo dõi không?”

“Ông dọa tôi hả, Runcorn?” Ông Weasley la lớn.

“Không.” Harry nói. “Sự thật là vậy! Họ đang giám sát mọi hành vị cử…”

Cửa thang máy mở ra. Hai người đã xuống tới Cổng vòm. Ông Weasley khinh miệt nhìn Harry rồi bỏ ra khỏi thang máy. Harry vẫn còn đứng đó, run rẩy. Nó ước gì nó đã giả mạo người nào khác chứ không phải tay Runcorn này… Cửa thang máy đóng lại lanh canh.

Harry rút tấm Áo khoác Tàng hình ra và lại mặc vào. Nó sẽ cố gắng một mình giải thoát Hermione trong khi Ron giải quyết vụ mưa văn phòng. Khi cửa mở, nó bước ra một hành lang lát đá được rọi bằng ánh đuốc hoàn toàn khác những hành lang trải thảm ốp gỗ ở những tầng trên. Lúc cái thang máy lắc lư kéo lên, Harry hơi rùng mình, nhìn về phía cánh cửa màu đen ở đằng xa chặn lối vào Sở Bí mật.

Nó bước đi, mục tiêu của nó không phải là cánh cửa đen, mà là khung cửa ở bên tay trái theo như nó nhớ, khung cửa mở ra cầu thang đi xuống những phòng xử án. Khi đi rón rén xuống những bậc thang, đầu óc Harry bám lấy mấy khả năng: nó vẫn còn hai trái Mìn bẫy, nhưng có lẽ chỉ cần gõ cửa phòng xử mà vào với tư cách Runcorn thì tốt hơn, rồi yêu cầu được nói vài lời với bà Mafalda. Dĩ nhiên, nó không biết danh phận tay Runcorn này có đủ quan trọng để qua thoát vụ này hay không, và ngay cả nếu như nó xoay sở trót lọt, thì liệu việc Hermione biến mất luôn có gây ra một vụ lục soát trước khi

tụi nó ra khỏi Bộ không…

Mải suy nghĩ nó không cảm nhận được ngay một cơn ớn lạnh bất thường khiến nó rùng mình, như thể nó vừa sa vào một đám sương mù. Theo mỗi bước đi tới, nó càng lúc càng thấy lạnh hơn, một cái lạnh xộc thẳng vào cổ họng và xé banh buồng phổi nó. Và rồi nó nhận ra cái cảm giác thất vọng, vô vọng lén lút đó đang tràn vào nó, đang trương nở bên trong nó…

"Giám ngục," nó nghĩ.

Và khi xuống tới bậc cuối cùng của cầu thang rồi rẽ phải, nó thấy một cảnh hãi hùng. Lối đi tối thui bên ngoài phòng xử án đầy ắp những hình thù cao nghều đội mũ trùm đen che kín hoàn toàn gương mặt, tiếng thở phì phèo của chúng là âm thanh duy nhất vang lên nơi đây. Những phù thủy gốc Muggle bị đưa vào để thẩm vấn ngồi dồn cục trên những băng ghế gỗ cứng sợ điếng người và run lập cập. Hầu hết họ đều úp mặt vào hai bàn tay, có lẽ là một cố gắng theo bản năng che chắn mình khỏi những cái miệng tham tàn của bọn Giám ngục. Một số người cùng đi với gia đình, một số khác ngồi một mình. Bọn Giám ngục vờn qua vờn lại trước mặt họ, và cái lạnh giá, nỗi vô vọng, nỗi tuyệt vọng ở chốn này ập xuống Harry như một lời nguyền…

"Chống lại," nó tự nhủ, nhưng nó biết là nó không thể triệu Thần Hộ Mệnh đến đây mà không để lộ hành tung ngay tức thì. Cho nên nó đi nhanh tới trước, hết sức lặng lẽ, và theo mỗi bước nó đi, sự tê điếng dường như chiếm dần óc nó, nhưng nó buộc mình phải nghĩ đến Hermione và Ron, những người đang

cần đến nó.

Đi xuyên qua những hình thù đen thui cao nghệu thật dễ sợ: những gương mặt không mắt khuất dưới mũ trùm quay theo nó khi nó đi ngang qua, và nó cảm thấy chắc chắn chúng đánh hơi được nó, có lẽ đánh hơi được sự hiện diện của con người vẫn còn chút hy vọng nào đó, vẫn còn chút phản kháng nào đó.

Và rồi, một trong những cánh cửa căn hầm bên trái hành lang bật mở và tiếng gào thét từ đó vang dội ra, đột ngột và kinh hoàng giữa sự im lặng đông cứng.

"Không, không, tôi lai mà, tôi hai dòng máu, tôi thề! Cha tôi là phù thủy, ông tôi là phù thủy, tra cứu lại giùm tên Arkie Alderton, ông *là* người thiết kế chổi bay nổi tiếng, tra lại tên ông ấy đi, tôi thề… buông tôi ra, buông tôi ra…"

"Đây là lời cảnh cáo cuối cùng cho ông," giọng êm dịu của mụ Umbridge vang lên, được khuếch âm bằng pháp thuật để vang to át hẳn tiếng gào thét tuyệt vọng của người đàn ông. "Nếu ông còn chống cự, ông sẽ phải lãnh Nụ hôn của Giám ngục."

Tiếng kêu gào của người đàn ông lắng xuống, nhưng tiếng khóc uất nghẹn vẫn còn vang vọng suốt hành lang.

"Đem hắn đi," mụ Umbridge nói.

Hai tên Giám ngục xuất hiện ở ngưỡng cửa của phòng xử án, mấy bàn tay sứt sẹo mục rữa của chúng túm chặt lấy cánh tay của ông pháp sư, ông ta dường như đang chết ngất. Chúng lôi ông lướt xuống hành lang, và bóng tối chúng để lại đằng sau nuốt chửng ông khiến không còn ai thấy ông đâu nữa.

“Tiếp theo… Mary Cattermole,” mụ Umbridge gọi.

Một người đàn bà nhỏ xíu đứng dậy; bà run rẩy từ đầu đến chân. Mái tóc đen của bà được chải mướt ra sau và bới lại thành một búi và bà mặc một bộ áo chùng trơn dài. Gương mặt của bà cắt không còn giọt máu. Khi bà đi ngang qua bọn Giám ngục, Harry thấy bà rùng mình.

Khi cánh cửa căn hầm bắt đầu chuyển động để đóng lại, Harry lách vào phòng xử án sau lưng bà Cattermole. Nó đã hành động theo bản năng, chứ không tính toán gì ráo, chẳng qua nó ghét cái cảnh bà ta bước một mình vào căn hầm.

Đây không phải căn hầm mà nó từng bị thẩm vấn vì dùng pháp thuật không đúng luật. Căn hầm này nhỏ hơn nhiều, mặc dù trần hầm vẫn rất cao, gây ra nỗi hoảng sợ tưởng đâu bị kẹt dưới một đáy giếng sâu.

Trong này còn có nhiều Giám ngục hơn nữa, chúng tỏa hơi lạnh buốt khắp nơi; chúng đứng như những lính canh không mặt mũi ở những góc xa nhất trên những cái bục cao. Trên bục, sau hàng chấn song, mụ Umbridge ngồi giữa Yaxley và Hermione, mặt cô nàng này tái mét như mặt bà Cattermole. Dưới chân bục, một con mèo lông dài màu bạc óng ánh lẩn quẩn bò lên bò xuống, rồi bò xuống bò lên, và Harry nhận thấy con mèo ở đó để bảo vệ những công tố viên khỏi nỗi tuyệt vọng phát ra từ bọn Giám ngục: nỗi tuyệt vọng là để dành cho kẻ bị buộc tội, chứ không phải cho kẻ kết án.

“Ngồi xuống,” mụ Umbridge nói bằng giọng êm dịu mượt mà.

Bà Cattermole lụp chụp vấp váp đi tới cái ghế đơn đặt giữa

sàn bên dưới cái bục. Khi bà đã ngồi xuống, dây xích loảng xoảng thò ra từ chỗ gác tay của cái ghế trói bà vô đó.

"Bà là Mary Elizabeth Cattermole hả?" Mụ Umbridge hỏi.

Bà Cattermole chỉ run run gật đầu một cái.

"Kết hôn với ông Reginald Cattermole của Sở Bảo trì Pháp thuật hả?"

Bà Cattermole bật khóc.

"Tôi không biết anh ấy đang ở đâu, lẽ ra anh ấy phải gặp tôi ở đây!"

Mụ Umbridge phớt lờ bà Cattermole.

"Mẹ của Maisie, Ellie, và Alfred Cattermole hả?"

Bà Cattermole càng khóc thảm thiết hơn.

"Mấy đứa nhỏ sợ lắm, tụi nó sợ tôi sẽ không thể trở về nhà…"

"Miễn giùm đi," Yaxley nạt. "Đám con nít ranh của bọn Máu bùn không gợi được thương cảm của bọn ta đâu."

Tiếng nức nở của bà Cattermole đã che át được tiếng chân bước của Harry khi nó thận trọng đi về phía những bậc thềm dẫn lên cái bục cao. Khi nó ngang qua chỗ con mèo Thần Hộ Mệnh đang đi tuần, nó cảm thấy sự thay đổi nhiệt độ ngay: ở đó ấm áp và dễ chịu. Nó chắc chắn Thần Hộ Mệnh là của mụ Umbridge, và con mèo sáng lên rực rỡ như vậy bởi vì mụ Umbridge quá vui ở đây, trong môi trường của mụ, bảo vệ những luật quái dị mà mụ đã góp phần thảo ra. Từ từ và hết sức cẩn thận, Harry lách dài theo cái bục đằng sau lưng mụ

Umbridge, Yaxley và Hermione, ngồi xuống cái ghế đằng sau Hermione. Nó ngại làm cho Hermione giật mình. Nó nghĩ đến chuyện ếm bùa Ù tai lên mụ Umbridge và gã Yaxley, nhưng chỉ riêng việc rì rầm câu thần chú cũng đủ khiến cho Hermione giật mình. Bỗng mụ Umbridge cất cao giọng nói với bà Cattermole, và Harry chụp lấy cơ hội đó ngay.

"Mình ở sau lưng bồ," nó thì thầm vào tai Hermione.

Đúng như nó dự kiến, cô nàng giật bắn người mạnh đến nỗi suýt hất đổ bình mực mà cô nàng lẽ ra dùng để ghi biên bản cuộc thẩm vấn, nhưng cả mụ Umbridge và gã Yaxley đều đang tập trung vào bà Cattermole, nên chuyện này xảy ra mà không bị chú ý.

"Bà Cattermole, khi bà đến Bộ hôm nay, bà đã bị tước một cây đũa phép," mụ Umbridge nói, "Tám-và-ba-phần-tư phân, gỗ anh đào, lõi lông kỳ lân. Bà có nhận ra đúng như miêu tả không?"

Bà Cattermole gật đầu, chùi nước mắt bằng tay áo.

"Bà có thể cho chúng tôi biết bà đã lấy cây đũa phép đó từ vị phù thủy hay pháp sư nào không?"

"Lấy… lấy?" Bà Cattermole khóc nức nở. "Tôi đâu có… lấy của ai. Tôi m… mua nó khi tôi mười một tuổi. Nó… nó… nó… *chọn* tôi mà."

Bà khóc thảm thiết hơn nữa.

Mụ Umbridge phá ra cười giọng ẻo lả kiểu con gái khiến Harry chỉ muốn đập. Mụ chồm tới trên hàng chấn song để ngắm nạn nhân kỹ hơn, và một cái gì đó bằng vàng cũng đung

đưa tới trước và lòng thòng giữa khoảng không: *cái mặt dây chuyền*.

Hermione cũng đã thấy cái đó; cô bé thốt ra một tiếng ré nho nhỏ, nhưng mụ Umbridge và gã Yaxley vẫn đang mải mê vờn mồi, không nghe thấy gì hết.

"Không," mụ Umbridge nói. "Không, tôi không tin đâu, bà Cattermole à. Những cây đũa phép chỉ chọn phù thủy và pháp sư. Bà không phải là phù thủy. Tôi có ở đây bản trả lời của bà cho cuộc điều tra mà chúng tôi đã gởi cho bà… Mafalda, cô đưa hồ sơ cho tôi."

Mụ Umbridge chìa ra một bàn tay nhỏ: lúc đó mụ trông giống một con cóc đến nỗi Harry hơi ngạc nhiên thấy giữa những ngón tay múp míp của mụ không có màng da. Hai bàn tay của Hermione đang run run vì sửng sốt. Cô bé xốc tung đống tài liệu đặt cân xứng trên cái ghế bên cạnh, cuối cùng rút ra một xấp giấy da có tên của bà Cattermole trên đó.

"Cái đó… cái đó xinh ghê, bà Dolores à," Hermione nói, chỉ vào cái mặt dây chuyền lấp lánh trên những nếp gấp gợn sóng của cái áo mụ Umbridge.

"Cái gì?" Mụ Umbridge nói như táp lại, mắt liếc xuống, "À, phải… một món gia bảo cổ xưa," mụ nói, vỗ vỗ nhẹ lên cái mặt dây chuyền đang nằm trên bộ ngực đồ sộ của mụ. "Chữ S viết tắt của chữ Selwyn… Tôi có bà con với Selwyn… thật ra thì hiếm có gia đình thuần chủng nào mà tôi không có họ hàng… Đáng tiếc," mụ nói tiếp giọng lớn hơn, tay gõ gõ trên bản trả lời câu hỏi điều tra của bà Cattermole, "là không thể nói như thế về bà. *'Nghề nghiệp cha mẹ: buôn bán rau*

cải’.”

Yaxley cười giễu. Phía dưới, con mèo bạc lông xù rảo lên rảo xuống, và bọn Giám ngục đứng đợi ở góc phòng.

Chính lời nói láo của mụ Umbridge đã làm máu trào lên tới đầu Harry và bịt tắc ý thức thận trọng của nó - cái mặt dây chuyền mà mụ ta ăn hối lộ từ một tên trộm vặt lại đang được mụ ta dùng để nổ về danh giá thuần chủng của chính mình. Harry giơ cao cây đũa phép, thậm chí không buồn giấu giếm cây đũa dưới tấm Áo khoác Tàng hình, và hô: *“Điểm huyệt!”*

Một tia sáng đỏ nhá lên; mụ Umbridge ngã gục xuống, trán dập vào cạnh của hàng chấn song: hồ sơ của bà Cattermole tuột khỏi đùi mụ rớt xuống sàn, và bên dưới, con mèo bạc đang lớn vởn bỗng biến mất. Khí lạnh như băng ập vào mọi người như một luồng gió đang xộc tới. Bối rối, Yaxley ngoái lại tìm nguyên nhân sự cố và thấy bàn tay Harry chơ vơ không đầu mình đang cầm đũa phép chĩa ngay vào hắn. Hắn toan rút cây đũa phép của hắn ra, nhưng trễ quá rồi: *“Điểm huyệt!”* Yaxley trượt té xuống đất nằm còng queo trên sàn.

“Harry!”

“Hermione à, nếu bồ cho là mình cứ ngồi yên đây để cho mụ giả đò…”

“Harry, bà Cattermole!”

Harry xoay vòng lại, cởi phắt tấm Áo khoác Tàng hình ra; phía dưới, bọn Giám ngục đã rời khỏi những góc phòng; chúng đang lướt về phía người đàn bà bị xiềng xích vào cái ghế: có thể vì Thần Hộ Mệnh đã biến mất hoặc vì cảm thấy

không bị chủ kiểm soát nữa, chúng dường như bứt bỏ sự ràng buộc. Bà Cattermole thét lên một tiếng gào khủng khiếp đầy hoảng sợ khi bàn tay sứt sẹo nhầy nhụa chụp lấy cằm của bà ấn mặt bà ra sau.

"HÚ HỒN THẦN HỘ MỆNH!"

Con hươu bạc phóng ra từ đầu cây đũa phép của Harry và nhảy về phía bọn Giám ngục khiến bọn chúng rút lui và lại tan vào bóng tối. Ánh sáng của con hươu mạnh và ấm hơn sức bảo vệ của con mèo, tràn khắp căn hầm khi nó phi quanh phòng.

"Lấy cái Trường Sinh Linh Giá," Harry bảo Hermione.

Nó chạy ngược xuống những bậc thang, nhét tấm Áo khoác Tàng hình trở vào ba lô, và đến bên bà Cattermole.

"Ông sao?" Bà ngó mặt nó trân trân, thì thào. "Nhưng… nhưng anh Reg nói ông là kẻ đã nộp tên tôi để điều tra mà!"

"Tôi hả?" Harry lẩm bẩm, giật mạnh sợi dây xích đang trói cánh tay bà, "À, tôi vừa đổi ý. *Cắt đứt!"* Không có gì xảy ra. "Hermione, làm sao cởi bỏ những xiềng xích này?"

"Chờ tí, mình đang bận tay trên này…"

"Hermione! Tụi mình đang ở giữa vòng vây của bọn Giám ngục!"

"Mình biết, Harry à, nhưng nếu mụ ta tỉnh lại và thấy mất cái mặt dây chuyền thì… mình phải chế ra một cái giống hệt… *Sinh đôi!* Được rồi… Vậy là mụ sẽ bị lừa…"

Hermione chạy xuống những bậc thang.

"Để coi… *Giải thoát!"*

Xiềng xích kêu loảng xoảng và rút lại vào tay ghế. Bà Cattermole có vẻ còn hoảng sợ hơn cả trước đó.

"Tôi không hiểu," bà thì thào.

"Bà phải rời khỏi nơi đây với tụi này," Harry vừa nói vừa kéo bà đứng lên. "Về nhà, dắt con cái chạy xa, chạy ra khỏi xứ này nếu cần. Tự cải trang và chạy trốn đi. Bà đã thấy chuyện này như thế nào rồi đó, bà sẽ chẳng có được phiên tòa công minh nào ở đây đâu."

"Harry," Hermione nói, "Làm sao tụi mình ra khỏi chỗ này khi bọn Giám ngục đầy nhóc ngoài cửa?"

"Thần Hộ Mệnh," Harry nói, chĩa cây đũa phép vào chính Thần Hộ Mệnh của nó. Con hươu chạy chậm lại rồi thong thả bước đi về phía cửa, vẫn tỏa sáng rạng rỡ. "Gọi lên được càng nhiều càng tốt; bồ gọi Thần Hộ Mệnh của bồ đi, Hermione"

"Hú... Hú hồn Thần Hộ Mệnh," Hermione hô lên, nhưng chẳng có gì xảy ra.

"Đây là thần chú duy nhất mà cô ấy bị trục trặc," Harry nói với bà Cattermole đang kinh ngạc hết sức. "Hơi xui xẻo, thiệt là… ráng lên, Hermione…"

"Hú hồn Thần Hộ Mệnh!"

Một con rái cá bạc vọt ra từ đầu cây đũa phép của Hermione và duyên dáng bơi trong không khí để đến hỗ trợ con hươu.

"Đi thôi," Harry nói, và nó dẫn Hermione cùng bà Cattermole chạy ra cửa.

Khi các Thần Hộ Mệnh lướt ra khỏi căn hầm, đám người ngồi đợi bên ngoài đều sửng sốt. Harry nhìn quanh; bọn Giám ngục đã giạt sang hai bên, tan biến vào bóng tối, tan tác trước những Thần Hộ Mệnh.

"Đã có quyết định là tất cả mọi người nên về nhà và cùng gia đình đi tìm chỗ trốn," Harry nói với những phù thủy gốc Muggle đang ngồi đợi, họ đều bị chói mắt vì ánh sáng của những Thần Hộ Mệnh và vẫn còn co ro cúm rúm. "Trốn ra nước ngoài nếu có thể. Miễn là tránh thiệt xa Bộ. Đó là… ơ… quan điểm chính thức mới ra. Bây giờ mọi người chỉ cần đi theo các Thần Hộ Mệnh là có thể ra tới Cổng vòm."

Tụi nó xoay sở đến được những bậc thềm đá mà không bị trở ngại lắm, nhưng khi đi tới gần thang máy, Harry bắt đầu hoang mang lo ngại. Nếu tụi nó kéo vào Cổng vòm với sự hộ tống của một con hươu bạc và một con rái cá bạc, cùng với khoảng hai chục người bị cáo là phù thủy gốc Muggle, thì Harry không thể không lo việc tụi nó sẽ thu hút sự quan tâm ngoài ý muốn. Nó vừa đạt được cái kết luận không đáng phấn khởi này thì thang máy kêu lanh canh ngừng lại trước mặt tụi nó.

"Anh Reg!" Bà Cattermole hét lên, và lao mình vào cánh tay Ron. "Anh Runcorn thả em ra, anh ấy đánh mụ Umbridge và gã Yaxley, và anh ấy biểu tất cả tụi mình bỏ xứ mà đi. Em thấy mình nên làm vậy, anh Reg à. Thiệt mà, tụi mình mau mau về nhà dắt díu con cái và… Sao anh ướt nhem vậy?"

"Nước," Ron làu bàu, tự gỡ mình ra khỏi tay bà Cattermole. "Harry, chúng biết có kẻ đột nhập ở trong Bộ, chuyện gì đó

dính tới cái lỗ trên cánh cửa văn phòng mụ Umbridge. Mình đoán là tụi mình có chừng năm phút nếu…”

Thần Hộ Mệnh của Hermione biến mất bằng một tiếng nổ bụp khi cô bé quay gương mặt kinh hoàng về phía Harry.

“Harry, nếu tụi mình bị kẹt ở đây…”

“Nếu chúng ta đi nhanh lên thì sẽ không bị kẹt lại,” Harry nói. Nó nói với đám người im lặng đằng sau tụi nó, tất cả đều đang trố mắt nhìn nó trân trân.

“Ai có đũa phép?”

Khoảng một nửa số người giơ tay lên.

“Được, tất cả những ai không có đũa phép phải bám vào người nào có đũa phép. Chúng ta phải thật nhanh trước khi họ chặn chúng ta lại. Đi thôi.”

Cả đám cố nhồi nhét hết vào hai cái thang máy. Thần Hộ Mệnh của Harry đứng gác trước cánh cửa lưới bằng vàng khi cửa đóng lại và thang máy bắt đầu kéo lên.

“Tầng tám,” giọng bình thản của một bà phù thủy vang lên. “Cổng vòm.”

Harry biết ngay là tụi nó gặp rắc rối to. Cổng vòm đầy người đang đi từ lò sưởi này đến lò sưởi khác để niêm phong lại.

“Harry!” Hermione ré lên. “Tụi mình làm gì nữa đây…?”

“NGỪNG LẠI!” Harry gầm lên, và giọng oai phong của Runcorn vang vọng khắp Cổng vòm: những phù thủy đang niêm phong lò sưởi đứng sững ra. “Đi theo tôi.” Nó thì thầm

với đám phù thủy gốc Muggle khiếp đảm, họ chúm chụm nhau di chuyển tới trước, bị Hermione và Ron lùa đằng sau.

"Chuyện gì vậy, anh Albert?" Ông pháp sư hói đầu hỏi, chính là cái ông đã cùng chui ra từ một lò sưởi với Harry trước đó. Ông ta có vẻ lo lắng.

"Đám người này cần phải ra khỏi Bộ trước khi các ông niêm phong cửa ra," Harry nói với tất cả uy quyền mà nó có thể gồng lên được.

Đám pháp sư đứng trước mặt nó nhìn nhau.

"Chúng tôi được lệnh đóng tất cả cửa ra và không để cho bất kỳ ai…"

"Ông cãi lệnh tôi hả?" Harry quát tháo dọa dẫm. "Ông có muốn tôi đem gia phả của ông ra kiểm tra không, như tôi đã làm cho Dirk Cresswell ấy?"

"Dạ, xin lỗi!" Ông pháp sư hói đầu há hốc miệng khiếp sợ đứng thụt lùi lại. "Tôi đâu có ý gì đâu, anh Albert, chẳng qua tôi tưởng… tôi tưởng họ vô đây để thẩm vấn và…"

"Máu của họ thuần," Harry nói, và giọng trầm đục của nó vang vọng rất ấn tượng khắp sảnh đường. "Thuần hơn rất nhiều người trong bọn các ông, tôi dám nói vậy. Quý vị ra đi," nó nói oang oang với đám phù thủy gốc Muggle, những người này bèn nhốn nháo chạy tới lò sưởi và bắt đầu biến mất từng cặp một. Các pháp sư của Bộ đứng lưỡng lự, một số tỏ ra bối rối, một số hoảng sợ lo lắng. Bỗng:

"Mary!"

Bà Cattermole ngoái đầu lại. Ông Reg Cattermole thực vừa

mới chạy ra khỏi thang máy, sau khi hết ói mửa, nhưng vẫn còn xanh xao mệt mỏi.

"Anh R… Reg?"

Bà Cattermole hết dòm ông chồng đến ngó Ron, nó chửi um lên.

Ông pháp sư hói đầu há hốc miệng, đầu ông quay ngược quay xuôi từ ông Reg Cattermole này đến ông Reg Cattermole kia.

"Ê… chuyện gì đang xảy ra vậy? Vụ này là sao?"

"Bít lối ra! NIÊM PHONG CỬA!"

Yaxley đã xộc ra từ một thang máy khác và chạy về phía đám người bên cạnh các lò sưởi, nơi tất cả phù thủy gốc Muggle đã chui qua đó biến mất, ngoại trừ bà Cattermole. Khi ông pháp sư hói đầu giơ cao cây đũa phép, Harry cũng giơ nắm đấm bự tổ của nó thụi cho ông một cái, khiến ông ta bay vèo lên không.

"Nãy giờ hắn giúp bọn phù thủy gốc Muggle chạy trốn đó, Yaxley!" Harry thét.

Đồng nghiệp của ông hói đầu rộn lên phân bua cãi lại om sòm, thừa cơ hội này Ron túm chặt bà Cattermole, kéo bà tới một lò sưởi vẫn còn mở, và biến mất. Lúng ta lúng túng, Yaxley hết nhìn Harry đến ông pháp sư bị ăn đấm, trong khi ông Reg Cattermole thực gào lên: "Vợ tôi! Thằng nào đi với vợ tôi vậy? Chuyện gì đang xảy ra đây?"

Harry thấy đầu Yaxley quay lại, nó thấy một tia sự thật lộ dần trên gương mặt đần độn.

“Đi mau!” Harry hét với Hermione; nó nắm tay cô bé và cùng nhảy vào lò sưởi trong lúc lời nguyền của Yaxley bay véo qua đầu của Harry. Tụi nó ngất ngư một lát trước khi vọt ra khỏi cái bồn cầu tiêu trong một cái buồng vệ sinh. Harry mở tung cánh cửa: Ron đang đứng đó bên cạnh mấy chậu rửa mặt, vẫn còn vật lộn với bà Cattermole.

“Anh Reg, em không hiểu…”

“Buông ra, tôi không phải là chồng bà, bà phải đi về nhà ngay.”

Một tiếng động vang lên trong cái buồng vệ sinh đằng sau tụi nó; Harry ngoái nhìn ra sau; Yaxley vừa xuất hiện.

“CHUỒN!” Harry gào lên. Nó nắm tay Hermione và cánh tay Ron rồi xoay mình tại chỗ.

Bóng tối nhấn chìm tụi nó, cùng với cảm giác bàn tay ép chặt, nhưng có gì đó không ổn… tay Hermione dường như tuột khỏi nắm tay của nó…

Nó tự hỏi hay là nó sắp chết ngộp; nó không thể thở hay thấy nữa và điều chắc chắn duy nhất trên thế giới này là cánh tay Ron và mấy ngón tay của Hermione đang từ từ tuột ra…

Và nó nhìn thấy cánh cửa ngôi nhà số mười hai, quảng trường Grimmauld, với cái gõ cửa tạc hình con rắn, nhưng chưa kịp lấy hơi lại thì một tiếng thét vang lên cùng một tia sáng tím nhá lên: bàn tay Hermione đột ngột chụp trở lại tay nó và mọi thứ lại đen thui.

14

TÊN TRỘM

Harry mở mắt ra và bị chói lóa vì màu xanh lá và vàng kim; nó không biết chuyện gì đã xảy ra, nó chỉ biết nó đang nằm trên cái gì đó có vẻ là cành và lá cây.

Cố gắng hít hơi vào hai buồng phổi cảm giác như đã bị dẹp lép, nó chớp mắt và nhận ra ánh sáng chói lòa là ánh nắng xuyên qua tán lá cao tít phía trên.

Bỗng một vật gì đó co giật sát mặt nó. Nó cố nhấc mình lên bằng hai tay và hai đầu gối, sẵn sàng đối đầu với sinh vật hung tợn nho nhỏ nào đó, nhưng nó thấy cái vật đó hóa ra là bàn chân của Ron. Nhìn quanh quất, Harry thấy hai đứa nó và Hermione đang nằm trên mặt đất một cánh rừng, dường như chỉ có ba đứa nó mà thôi.

Harry nghĩ ngay đến Rừng Cấm, và trong tích tắc, mặc dù nó biết là tụi nó mà xuất hiện trên đất đai của trường Hogwarts thì thiệt là ngu ngốc và nguy hiểm, tim nó vẫn rộn lên khi nghĩ tới chuyện lẻn đi qua rừng cây đến cái chòi của bác Hagrid. Nhưng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đủ để Ron rên lên một

tiếng nho nhỏ và Harry bò về phía Ron, Harry nhận ra đây không phải là Rừng Cấm; cây cối có vẻ nhỏ hơn, mọc thưa hơn, và mặt đất trống trải hơn.

Nó gặp Hermione ở phía đầu của Ron, cô bé cũng đang bò trên hai tay và hai chân. Ngay khi Harry nhìn xuống Ron, tất cả mọi băn khoăn khác biến ngay ra khỏi đầu Harry, bởi vì máu chảy ướt sũng toàn bộ sườn trái của Ron và mặt nó nổi bật lên, xám ngoét trên mặt đất trải lá. Món thuốc Đa Quả dịch lúc này đang nhả dần tác dụng: hình dạng Ron đã trở lại một nửa là nó, còn một nửa vẫn là ông Cattermole, tóc nó đang càng lúc càng đỏ hơn trong khi mặt nó chẳng còn được chừa lại cho chút sắc màu nào.

"Nó bị sao vậy?"

"Sót thân," Hermione nói, ngón tay cô bé đã lần vô trong ống tay áo của Ron, nơi máu ướt nhất và sậm màu nhất.

Harry nhìn mà hãi hùng khi Hermione xé toạc áo sơ mi của Ron. Lâu nay nó cứ tưởng sót thân là chuyện tiếu lâm, nhưng đây… ruột gan nó cồn cào khó chịu khi Hermione tuột trần cánh tay trên của Ron, để lộ ra một mảng thịt bị thiếu, như thể được thẻo gọn gàng bằng một con dao.

"Harry, mau lên, trong cái túi xách của mình đó, có một cái chai nhãn đề *Tinh chất Bạch tiễn…"*

"Túi xách… có ngay…"

Harry chạy thật nhanh tới chỗ Hermione đã Độn thổ lên, túm chặt cái túi xách tay bằng hột cườm nhỏ xíu và thọc tay vô trong đó. Ngay lập tức, hết vật này đến vật khác tự giới thiệu

bằng cách tiếp xúc với ngón tay của nó. Nó sờ được gáy da của những cuốn sách, những tay áo len, gót giầy…

"Mau lên!"

Harry bèn chụp cây đũa phép trên mặt đất và chĩa vào đáy cái túi xách kỳ diệu.

"Bạch tiễn tới đây!"

Một cái chai nhỏ màu nâu vọt ra khỏi túi xách. Nó chụp lấy và vội vã quay lại với Hermione và Ron, mắt Ron vẫn còn hé mở, nhưng chỉ thấy mỗi vạch lòng trắng lộ ra giữa hai mí mắt.

"Ron xỉu rồi," Hermione nói, cô bé cũng tái xanh. Mặc dù tóc vẫn còn xám ở vài chỗ, nhưng cô bé trông không còn giống bà Mafalda nữa. "Harry, mở nút chai giùm mình, tay mình đang run quá."

Harry vặn cái nút ra khỏi cái chai nhỏ, Hermione cầm lấy và nhiễu ba giọt thuốc vào vết thương đang chảy máu. Khói xanh lè tỏa thành cuộn bốc thẳng lên và khi khói tan, Harry thấy máu đã ngừng chảy. Vết thương bây giờ trông có vẻ đã lành nhiều ngày, da non đã kéo kín miệng chỗ vừa mới là vết thương toang hoác.

"Tuyệt chiêu!" Harry nói.

"Mình chỉ dám làm nhiêu đó thôi," Hermione run rẩy nói. "Có mấy thần chú có thể giúp Ron bình phục hoàn toàn, nhưng mình không dám thử, rủi mà làm trật thì sẽ gây thương tích trầm trọng hơn… Ron mất quá nhiều máu rồi…"

"Làm sao mà nó bị thương? Ý mình là…" Harry lắc đầu, cố gắng làm cho đầu óc mình sáng sủa ra, để hiểu được chuyện gì

vừa xảy ra. “Tại sao tụi mình lại ở đây? Mình tưởng tụi mình trở về quảng trường Grimmauld chứ?”

Hermione hít vào một hơi thiệt sâu, cô bé trông như sắp khóc.

“Harry à, mình không nghĩ là tụi mình còn có thể trở về nơi đó nữa.”

“Bồ nói sao…?”

“Khi tụi mình Độn thổ, Yaxley đã tóm được mình và mình không thể rảy hắn ra, hắn quá mạnh, và hắn vẫn còn bám chặt khi tụi mình về tới quảng trường Grimmauld, và rồi… vậy đó, mình nghĩ hắn chắc hẳn đã nhìn thấy cánh cửa, và tưởng là tụi mình dừng ở đó, nên hắn thả lỏng nắm tay và mình tìm cách gạt được hắn ra rồi đưa cả ba đứa mình tới đây, thay vì vào nhà ở quảng trường Grimmauld.”

“Nhưng vậy thì, hắn ở đâu? Khoan… bồ đâu có nói là hắn đang ở Quảng trường Grimmauld hả? Hắn đâu có thể vô nhà được?”

Mắt Hermione rươm rướm nước mắt khi cô bé gật đầu.

“Harry à, mình nghĩ hắn có thể. Mình… mình đã buộc hắn thả mình ra bằng cách ếm bùa Rút ra, nhưng mình đã đem hắn vô trong vòng bảo vệ bùa Trung tín. Từ khi thầy Dumbledore chết, tụi mình đều trở thành Người giữ Bí mật, vậy là coi như mình đã đưa cho hắn bí mật, đúng không?”

Không cần phải giả vờ; Harry biết chắc Hermione nói đúng. Đây là một cú đấm trầm trọng. Nếu Yaxley có thể vô được trong nhà thì tụi nó đừng hòng trở lại đó. Ngay lúc này đây,

hắn có lẽ đang đưa những Tử Thần Thực Tử khác đến đó bằng phép Độn thổ. Mặc dù ngôi nhà âm u và ngột ngạt nỗi buồn, nhưng đó đã là nơi tị nạn an toàn của tụi nó; thậm chí là một kiểu gia đình, khi mà giờ đây Kreacher vui vẻ và thân thiện hơn nhiều. Harry tưởng tượng con gia tinh giờ này đang bận rộn làm món bánh nướng thập cẩm mà Harry, Ron và Hermione sẽ chẳng bao giờ được ăn, nó nhói lên một nỗi đau tiếc rẻ, một nỗi đau không dính dáng gì đến đồ ăn cả.

"Harry à, mình xin lỗi, mình rất tiếc."

"Đừng ngu, đâu phải lỗi của bồ. Nếu cần trách thì đó là lỗi mình…"

Harry đút tay vào túi và lấy ra con mắt của thầy Mắt-Điên. Hermione co rúm lại, vẻ mặt hãi hùng.

"Mụ Umbridge đã gắn nó trên cánh cửa văn phòng của mụ để rình rập người ta. Mình không thể bỏ mặc nó ở đó… nhưng chính vì vậy mà chúng biết có kẻ đột nhập."

Hermione chưa kịp trả lời thì Ron rên lên và mở mắt ra. Nó vẫn còn xám ngoét và mặt rịn mồ hôi lấp lánh.

"Bồ thấy sao?" Hermione thì thầm.

"Ẹ quá," Ron rên rỉ, cau mặt khi sờ cánh tay bị thương. "Tụi mình đang ở đâu đây?"

"Trong khu rừng mà người ta tổ chức Cúp Quidditch Thế giới." Hermione nói. "Mình muốn đến một nơi kín đáo, bí mật, và chỗ này…"

"… là nơi đầu tiên bồ nghĩ tới," Harry nói nốt giùm Hermione, vừa liếc nhìn quanh cái trảng có vẻ hoang vu. Nó

không thể không nhớ lại điều đã xảy ra khi lần trước tụi nó Độn thổ tới nơi mà Hermione nghĩ tới đầu tiên - làm cách nào bọn Tử Thần Thực Tử lại tìm ra được tụi nó chỉ trong vòng vài phút. Liệu có phải nhờ phép Đọc tâm trí? Liệu ngay lúc này Voldemort hay tay sai hắn có biết được Hermione đã đưa tụi nó đi đâu không?

"Bồ có cho là tụi mình nên đi tiếp không?" Ron hỏi Harry, và Harry có thể thấy qua vẻ mặt Ron là Ron cũng đang suy nghĩ giống nó.

"Mình không biết."

Trông Ron vẫn còn xanh xao và yếu ớt. Nó không buồn cố gắng ngồi dậy và có vẻ yếu đến nỗi không thể ngồi dậy được. Viễn cảnh chuyển nó đi thiệt là nản lòng.

"Bây giờ tụi mình cứ ở lại đây," Harry nói.

Có vẻ nhẹ nhõm, yên tâm, Hermione đứng dậy.

"Bồ đi đâu vậy?" Ron hỏi.

"Nếu ở lại đây, tụi mình cần phải ếm một số bùa bảo vệ quanh chỗ này," Hermione đáp, và giơ cao cây đũa phép, cô bé bắt đầu đi một vòng rộng quanh Harry và Ron, vừa bước đi vừa lầm rầm những câu thần chú. Harry thấy vài xao động nhỏ trong bầu không khí chung quanh: có vẻ như Hermione vừa tung một làn khói nóng mù mịt phủ lên khoảng đất trống.

"Ky giải bùa... Tổng bảo vệ... Đuổi Muggle... Bịt tai... Harry, bồ có thể lấy lều ra rồi."

"Lều nào?"

“Trong túi xách!”

“Trong cái… tất nhiên rồi,” Harry nói.

Lần này nó không thèm mất công mò mẫm bên trong túi nữa, mà dùng một bùa triệu tập khác. Cái lều hiện ra thành một đống tùm lum vải bạt, dây thừng, và cột chống. Một phần cái nhờ mùi của mấy con mèo, Harry nhận ra đó chính là cái lều mà tụi nó đã ngủ vào cái đêm xảy ra trận tranh Cúp Quidditch Thế giới.

“Mình tưởng cái này của tay Perkins ở Bộ?” Nó hỏi khi bắt đầu gỡ những cọc buộc lều ra.

“Hình như ổng không muốn lấy lại, bệnh đau lưng của ổng nặng lắm,” Hermione nói, lúc này cô bé đang làm một động tác ếm bùa hình số tám phức tạp bằng cây đũa phép. “Cho nên ba của Ron nói mình có thể mượn đỡ. *Dựng lên!”* Hermione nói thêm, chĩa cây đũa phép vào đống vải bạt lùng nhùng, và với một chuyển động mềm mại, đống lùng nhùng ấy nổi lên trong không khí rồi ổn định đâu ra đấy, hoàn toàn được dựng xong trên mặt đất trước mặt Harry, và một cái cọc lều vọt ra khỏi hai bàn tay chưng hửng của nó để cắm xuống đất, làm vang lên một tiếng cụp cuối cùng ở đầu một sợi dây lòi tói.

“Ồ Độc,” Hermione hoàn tất bằng một cái vung tay hướng lên trời. “Mình chỉ có thể làm được nhiêu đây thôi. Ít nhất thì mình cũng biết được khi bọn chúng đến. Mình không thể bảo đảm là nó ngăn cản được Vol…”

“Đừng nói tên hắn ra!” Ron ngắt lời Hermione, giọng nó gay gắt.

Harry và Hermione nhìn nhau.

"Mình xin lỗi," Ron nói, rên lên khe khẽ khi anh chàng tự nhổm người lên để nhìn hai đứa bạn. "Nhưng cái tên đó nghe như một lời nguyền hay gì đó. Tụi mình cứ gọi hắn là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó, làm ơn mà!"

"Thầy Dumbledore nói sợ sệt một cái tên…" Harry bắt đầu cãi.

"Chẳng lẽ bồ không nhận thấy sao, bồ tèo, cái sự gọi đúng tên cúng cơm của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó rốt cuộc đâu có đem lại cái gì hay ho cho thầy Dumbledore đâu?" Ron ngắt lời Harry. "Chỉ… chỉ… bày tỏ chút tôn trọng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó, có được không?"

"Tôn trọng hả?" Harry lặp lại, nhưng Hermione đưa mắt khuyên can Harry; rõ ràng là nó chớ nên cãi vã với Ron trong khi Ron đang ở trong tình trạng suy yếu như vầy.

Harry và Hermione vừa khiêng vừa kéo Ron chui qua cửa lều. Bên trong vẫn y chang như trong trí nhớ của Harry; một gian phòng nhỏ, hoàn chỉnh với buồng tắm và nhà bếp tí tẹo. Harry đẩy qua một bên cái ghế bành cũ và cẩn thận hạ Ron xuống đặt nằm trên tầng dưới của cái giường hai tầng. Ngay cả cuộc dịch chuyển ngắn ngủi này cũng khiến Ron tái thêm, và khi tụi nó đã đặt Ron nằm đàng hoàng trên nệm, Ron nhắm mắt lại một lần nữa, không nói năng gì mất một lúc lâu.

"Mình sẽ pha chút trà," Hermione nói không kịp thở, lôi ấm đồng và tách từ đáy túi xách ra, đi về phía nhà bếp.

Harry nhận thấy trà nóng cũng sảng khoái như rượu đế lửa

vào cái đêm thầy Mắt-Điên chết; dường như đốt cháy được một chút của nỗi sợ hãi đang chấp chới trong lồng ngực nó. Một hai phút sau Ron phá vỡ sự im lặng.

"Theo mấy bồ nghĩ thì ông bà Cattermole ra sao rồi?"

"May mắn thì họ sẽ thoát," Hermione nói, ấp hai tay vào cái tách của mình cho thoải mái. "Chỉ cần ông Cattermole tỉnh táo, ông ấy sẽ đưa bà Cattermole đi bằng cách Độn-thổ-kèm-theo và ngay lúc này họ đang cùng con cái trốn ra khỏi nước. Đó là điều Harry đã bảo bà ấy làm."

"Mèn ơi, mình hy vọng họ trốn thoát," Ron nói, tựa lưng lên cái gối. Dường như trà làm cho nó tươi tỉnh ra; da nó đã nhuốm lại chút màu sắc. "Nhưng mình có cảm tưởng ông Reg Cattermole không phải là người tinh ranh cho lắm, theo cái cách mà mọi người nói chuyện với mình khi mình là ổng. Trời, mình hy vọng họ thoát được… nếu cả hai người đó mà phải vô ngục Azkaban vì tụi mình thì…"

Harry ngó qua Hermione và câu hỏi mà nó đã định hỏi - liệu bà Cattermole có thể Độn thổ cùng với chồng không khi mà bà thiếu mất một cây đũa phép - nghẹn trong cổ họng nó. Hermione đang ngắm Ron ca cẩm về số phận của gia đình Cattermole, và nét mặt cô nàng dịu dàng đến nỗi Harry cảm thấy gần như thể nó đã chộp được cảnh cô nàng đang hôn Ron.

"Vậy, bồ lấy được nó rồi chớ?" Harry hỏi Hermione, phần nào để nhắc chừng cô nàng là nó đang có mặt ở đó.

"Lấy… lấy cái gì?" Hermione nói, hơi giật mình

"Chứ tụi mình đã vì cái gì mà trải qua tất cả những chuyện

vừa rồi? Cái mặt dây chuyền! Cái mặt dây chuyền đâu?"

"Bồ lấy được nó rồi?" Ron thét lên, nhổm người cao hơn cái gối một tí. "Không ai nói cho mình biết gì hết! Mèn ơi, đáng ra bồ phải nhắc tới nó chứ!"

"Ôi, chẳng phải tụi mình đã chạy trối mạng mới thoát được bọn Tử Thần Thực Tử sao?" Hermione nói. "Đây."

Và cô bé lấy cái mặt dây chuyền ra khỏi túi áo chùng, đưa nó cho Ron.

Nó bự bằng cái trứng gà. Một chữ S cầu kỳ khắc chìm cùng với nhiều viên đá nhỏ màu xanh biếc, lấp lánh yếu ớt trong ánh sáng khuếch tán chiếu xuyên qua nóc vải bạt của cái lều.

"Bộ không ai tiêu hủy nó kể từ hồi Kreacher có nó à?" Ron hỏi đầy hy vọng. "Ý mình là, có chắc nó vẫn còn là một Trường Sinh Linh Giá không?"

"Mình nghĩ là còn," Hermione nói, nhận lại cái mặt dây chuyền từ Ron và ngắm nghía nó kỹ càng. "Nếu nó đã bị tiêu hủy bằng pháp thuật thì sẽ có vài dấu hiệu hư hao."

Cô bé đưa cái mặt dây chuyền cho Harry. Harry xoay xoay nó giữa những ngón tay. Cái mặt dây chuyền coi có vẻ hoàn hảo, y nguyên. Nó nhớ phần còn lại của cuốn nhật ký rách xơ xác, và viên đá cẩn chiếc nhẫn Trường Sinh Linh Giá đã rạn nứt như thế nào khi đã bị cụ Dumbledore tiêu hủy.

"Mình nghĩ Kreacher nói đúng," Harry nói. "Tụi mình sẽ phải tìm ra cách mở cái món này trước rồi mới tiêu hủy được nó."

Đang nói, đột nhiên Harry ý thức ra mình đang cầm cái gì,

rằng cái gì đang sống bên trong cái nắp hộp bằng vàng này. Sau tất cả những nỗ lực tìm kiếm của tụi nó, Harry thậm chí vẫn cảm thấy một ham muốn mãnh liệt là quăng cái mặt dây chuyền ra xa khỏi mình. Lấy lại tự chủ, nó thử cạy nắp hộp ra bằng mấy ngón tay, rồi thử câu thần chú mà Hermione đã dùng để mở cửa phòng ngủ của Regulus. Chẳng có cách nào được việc. Nó đưa lại cái mặt dây chuyền cho Ron và Hermione, mỗi đứa đều cố gắng hết sức, nhưng cũng chẳng thành công hơn Harry trong việc mở cái nắp hộp.

"Nhưng mà bồ có cảm thấy nó không?" Ron hỏi bằng giọng nén nhỏ lại, khi nắm chặt cái mặt dây chuyền trong bàn tay siết mạnh.

"Bồ muốn nói gì?"

Ron đưa cái Trường Sinh Linh Giá cho Harry. Một lát sau Harry nghĩ là nó biết Ron muốn nói gì. Đó là nhịp máu chảy trong mạch máu của nó, hay là cái gì đó đang đập bên trong cái mặt dây chuyền, như một trái tim kim loại bé xíu?

"Tụi mình làm gì nó đây?" Hermione hỏi.

"Giữ nó an toàn cho đến khi mình tìm được cách tiêu hủy," Harry đáp, và mặc dù không muốn lắm, nó vẫn đeo sợi dây chuyền quanh cổ, thả cái mặt dây chuyền vô bên trong lớp áo chùng, ở trong đó cái mặt dây chuyền nằm yên trên ngực nó bên cạnh cái túi bùa mà bác Hagrid đã tặng.

"Mình nghĩ tụi mình cần thay phiên canh gác bên ngoài lều," nó nói thêm với Hermione khi đứng dậy và vươn vai. "Và tụi mình cũng cần nghĩ về đồ ăn nữa. Bồ nằm yên đó," Nó nói giọng sắc gọn khi Ron toan ngồi dậy và tái xanh tái mét.

Với cái Kiếng mách lẻo Hermione đã tặng Harry vào dịp sinh nhật đặt cẩn thận trên chiếc bàn trong lều, Harry và Hermione dành hết thời gian còn lại trong ngày chia nhau vai trò canh gác. Tuy nhiên, cái Kiếng mách lẻo vẫn im re nằm nguyên cả ngày, và hoặc là nhờ bùa chú bảo vệ và bùa đuổi Muggle mà Hermione đã ếm chung quanh tụi nó, hoặc là vì người ta ít khi nào lai vãng lối này, mà khu rừng của tụi nó vẫn hoang vắng, không kể chim và sóc thỉnh thoảng xuất hiện. Ban đêm cũng không khác mấy; Harry thắp cây đũa phép của nó lên khi đổi gác với Hermione vào lúc mười giờ, và nhìn ra khung cảnh hoang vắng, để ý lũ dơi vỗ cánh bay trên cao ngang qua một thẻo trời đầy sao nhìn thấy được từ khoảng trống được bảo vệ của tụi nó.

Bây giờ nó cảm thấy đói, và hơi xây xẩm. Hermione đã chẳng gói ghém theo chút thực phẩm nào trong cái túi xách mầu nhiệm của mình, bởi vì cô bé cho rằng tụi nó sẽ trở về quảng trường Grimmauld vào đêm nay, cho nên tụi nó chẳng có gì để ăn ngoài mấy cái nấm dại mà Hermione đã hái từ đám cây gần nhất rồi hầm trong một cái cà-mèn. Mới ngốn được hai miếng Ron đã đẩy phần ăn của nó ra, có vẻ muốn ói; Harry ráng kiên trì ăn nốt chỉ để không làm Hermione buồn.

Sự yên ắng bao quanh bị xao động vì tiếng xào xạc kỳ lạ và âm thanh gì đó nghe như tiếng cành cây nhỏ bị gãy. Harry nghĩ những tiếng động đó do thú vật gây ra chứ không phải do con người, dù vậy nó vẫn nắm chặt cây đũa phép sẵn sàng ứng phó. Bụng dạ nó, vốn đã khó chịu vì lỏng bỏng món nấm dai nhách, giờ lại cồn cào không yên.

Nó đã tưởng đâu nó sẽ phấn chấn lên khi tụi nó lấy cắp lại

được cái Trường Sinh Linh Giá, nhưng chẳng biết sao nó không vui lên được; khi ngồi nhìn ra bóng tối mà đầu cây đũa phép của nó chỉ rọi sáng được một khoảnh, nó chỉ cảm thấy lo lắng về những điều sẽ xảy ra tiếp theo. Có vẻ như suốt mấy tuần, mấy tháng, thậm chí mấy năm, nó đã cuống cuồng lao tới mục tiêu này, nhưng giờ đây nó chợt khựng lại, cùng đường.

Vẫn còn những Trường Sinh Linh Giá khác ở đâu đó, nhưng nó không hề biết chúng có thể ở đâu. Nó thậm chí không biết tất cả những cái đó là gì. Đồng thời nó còn lúng túng không biết làm thế nào để tiêu hủy cái duy nhất mà tụi nó đã tìm ra, cái Trường Sinh Linh Giá mà hiện giờ đang nằm trên da thịt trần trụi của ngực nó. Kỳ lạ là cái vật đó không hấp thu nhiệt của cơ thể nó, mà cứ nằm lạnh lẽo trên da thịt nó, lạnh như mới vớt ra từ nước đá. Thỉnh thoảng Harry nghĩ, hay có lẽ là tưởng tượng, nó có thể cảm nhận được nhịp tim nhỏ xíu đập khẽ khàng một cách thất thường cùng với trái tim của chính nó.

Những linh cảm chẳng lành không biết là gì xâm chiếm nó, nó cố kháng cự lại chúng, nhưng chúng cứ xông vào nó không nao núng. *Kẻ này không thể sống khi kẻ kia còn tồn tại.* Ron và Hermione, lúc này đang chuyện trò khe khẽ trong lều sau lưng nó, hai đứa đó có thể bỏ cuộc nếu tụi nó muốn: nó thì không thể. Và khi ngồi đó cố gắng chế ngự chính nỗi sợ và sự kiệt quệ của mình, Harry dường như cảm thấy cái Trường Sinh Linh Giá trên ngực nó đang nhịp tích tắc đếm thời gian mà nó còn lại… *Nghĩ nhảm,* nó tự nhủ, *đừng nghĩ chuyện đó…*

Cái thẹo của nó lại bắt đầu nhức nhối. Nó đã sợ là những ý nghĩ này sẽ khiến chuyện đó xảy ra, và đã cố gắng hướng

chúng qua một suy nghĩ khác. Nó nghĩ tới Kreacher khốn khổ, y hẳn là chờ đợi tụi nó trở về nhà, nhưng lại bị tiếp đón Yaxley. Liệu con gia tinh sẽ giữ im lặng hay y sẽ nói cho bọn Tử Thần Thực Tử mọi điều mà y biết? Harry muốn tin là Kreacher đã thay đổi thuận theo nó trong một tháng vừa qua, tin là giờ đây y trung thành với nó, nhưng ai biết điều gì có thể xảy ra? Nếu bọn Tử Thần Thực Tử tra tấn con gia tinh thì sao? Những hình ảnh tởm lợm tràn ngập đầu óc Harry và nó cố gắng xua đuổi chúng ra, bởi vì nó chẳng thể làm được gì cho Kreacher cả. Nó và Hermione đã quyết định không gọi Kreacher đến. Rủi mà ai đó của Bộ cũng đến cùng con gia tinh thì sao? Tụi nó không hy vọng phép Độn thổ của gia tinh thoát được cái sơ xuất đã để cho Yaxley đến được quảng trường Grimmauld bằng cách níu tay áo của Hermione.

Cái thẹo của Harry bây giờ lại rát bỏng. Nó nghĩ còn quá nhiều điều tụi nó vẫn chưa biết. Thầy Lupin nói đúng về những pháp thuật mà tụi nó chưa từng gặp phải hay tưởng tượng ra. Tại sao thầy Dumbledore không giải thích nhiều hơn? Phải chăng thầy đã tưởng là sẽ còn đủ thời giờ; rằng thầy còn sống nhiều năm nữa, có thể nhiều thế kỷ, như cụ Nicolas Flamel bạn của thầy? Nếu vậy, thầy đã sai lầm… Lão Snape đã giải quyết chuyện đó… Lão Snape, con rắn độc thâm hiểm, kẻ đã ra tay trên đỉnh tháp…

Và thầy Dumbledore đã ngã xuống… ngã xuống…

"Đưa nó cho ta, Gregorovitch."

Giọng Harry cao, rõ, và lạnh lùng, cây đũa phép của nó được giơ ra trước ngực nó bằng một bàn tay trắng xác có

những ngón tay dài. Người đàn ông mà nó đang chĩa cây đũa phép vào đang lơ lửng giữa không trung trong thế chổng ngược, mặc dù chẳng có sợi dây thừng nào treo ông ta lên cả. Ông đung đưa trên không, bị trói gô một cách kỳ quái và vô hình, chân tay ông ép sát thân, gương mặt khiếp sợ của ông ở ngang tầm với gương mặt đỏ ửng của Harry nhờ máu vừa dồn lên đầu nó. Ông có bộ tóc trắng như cước và một bộ râu rậm dày: kiểu râu tóc ông già Noel.

"Tôi không có nó, tôi không còn nó nữa! Nó bị đánh cắp, lâu, lâu lắm rồi!"

"Đừng lừa dối Chúa tể Voldemort, Gregorovitch. Ngài biết… ngài luôn luôn biết…" Hai con ngươi của người đàn ông bị treo ngược trợn trắng, nở lớn vì sợ, và dường như chúng tiếp tục trương lớn, càng lúc càng lớn đến khi nỗi u tối trong con mắt đó nuốt chửng toàn bộ con người Harry…

Và giờ đây Harry đang vội vã đi dọc một hành lang tăm tối theo chân một ông Gregorovitch nhỏ thó béo tròn đang giơ cao cái lồng đèn: ông Gregorovitch xông vào một căn phòng ở cuối lối đi và ngọn đèn lồng của ông soi sáng một chỗ có vẻ như xưởng chế tạo. Dăm bào và vàng lấp lánh trong vũng sáng đung đưa của ánh đèn, và kia, ngồi chồm hổm trên gờ cửa sổ, trông như một con chim khổng lồ, là một chàng trai trẻ tóc vàng kim. Trong tích tắc nhờ ánh sáng ngọn đèn lồng soi đến, Harry nhìn thấy vẻ hớn hở trên gương mặt đẹp trai của anh ta. Thế rồi kẻ đột nhập phóng ra một bùa Choáng từ cây đũa phép của mình và nhảy bật ra khỏi cửa sổ một cách gọn gàng kèm theo một tràng cười ha hả.

Và Harry hấp tấp quay trở ra khỏi đôi tròng mắt nở rộng giống như đường hầm và gương mặt Gregorovitch đầy kinh hãi.

"Tên trộm là ai hả, Gregorovitch?" Giọng nói lạnh lùng cao ngạo vang lên.

"Tôi không biết, tôi không hề biết, một thanh niên… đừng… làm ơn… XIN LÀM ƠN!"

Một tiếng rú cứ vang mãi vang mãi và rồi ánh sáng xanh lè nổ ra…

"Harry!"

Nó mở mắt ra, thở hổn hển, vầng trán phập phồng. Nó đã bất tỉnh dựa vào vách lều rồi trượt xuống tấm vải bạt, ngã sóng xoài trên mặt đất. Nó ngước lên nhìn Hermione, mái tóc dày của cô bé che mờ thẻo trời tí xíu nhìn thấy được qua những cành cây đen thui cao cao phía trên đầu tụi nó.

"Chiêm bao," Harry nói, ngồi dậy lẹ làng và cố gắng đáp lại cái nhìn trừng trừng của Hermione bằng một ánh mắt ngây thơ. "Chắc là mình ngủ gục, xin lỗi."

"Mình biết đó là cái thẹo của bồ! Mình có thể nói chắc qua vẻ mặt của bồ! Bồ lại ngó vô đầu óc Vol…"

"Đừng nói tới cái tên đó nữa!" Giọng giận dữ của Ron vang lên từ tuốt trong lều.

"Được," Hermione vặc lại, "vậy thì, đầu óc *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó!"*

"Mình không hề cố ý để cho nó xảy ra!" Harry nói. "Đó là

một giấc mơ! Bồ có thể kiểm soát được chuyện bồ chiêm bao không, Hermione?"

"Giá bồ chịu học cách áp dụng Bế quan Bí thuật…"

Nhưng Harry không thích bị rầy la, nó muốn thảo luận chuyện mà nó vừa thấy.

"Hắn đã tìm được Gregorovitch, Hermione à, và mình nghĩ hắn vừa giết ông ta, nhưng trước khi giết ông ta hắn đã đọc tâm trí Gregorovitch và thấy…"

"Mình nghĩ mình sẽ lãnh gác thay cho bồ nếu bồ mệt đến nỗi ngủ gục," Hermione lạnh lùng nói.

"Mình có thể gác hết phiên."

"Không, bồ có vẻ kiệt quệ rồi. Đi vô nằm nghỉ đi."

Cô nàng ngồi phịch xuống ngay cửa lều, tỏ ra kiên quyết. Tức tối, nhưng muốn tránh một cuộc cãi cọ, Harry lùi vô trong lều.

Gương mặt vẫn còn tái mét của Ron thò ra từ tầng dưới cái giường ngủ; Harry trèo lên cái giường tầng trên, nằm xuống và nhìn lên nóc lều tối thui. Một lát sau, Ron nói bằng giọng thật nhỏ để Hermione đang ngồi bó gối ở cửa lều không thể nghe được.

"Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đang làm gì vậy?"

Harry chong mắt lên cố gắng nhớ mọi chi tiết, rồi thì thào trong bóng tối.

"Hắn đã tìm được Gregorovitch. Hắn trói gô ông ta và tra tấn ông ta."

“Làm sao Gregorovitch chế ra được cây đũa phép cho hắn nếu bị trói gô?”

“Mình không biết… lạ thiệt, há?”

Harry nhắm mắt lại, nghĩ lại tất cả những gì nó vừa nghe và thấy. Càng cố nhớ lại sự việc càng vô lý… Voldemort không hề nói gì về cây đũa phép của Harry, không nói gì về hai cái lõi đũa sinh đôi, cũng không nói về chuyện Gregorovitch chế ra một cây đũa phép mới đầy sức mạnh để đánh bại cây đũa phép của Harry…

“Hắn muốn cái gì đó của Gregorovitch,” Harry nói, mắt vẫn còn nhắm chặt. “Hắn bảo ông ta đưa cho hắn, nhưng ông Gregorovitch nói ổng đã bị ăn cắp mất cái đó rồi… và rồi… rồi…”

Nó nhớ lại cách mà nó, tức là Voldemort, đã xộc vào mắt, vào ký ức của Gregorovitch…

“Hắn đã đọc đầu óc của Gregorovitch, và mình thấy một gã trẻ tuổi ngồi chồm hỗm trên bệ cửa sổ, gã phóng lời nguyền vào Gregorovitch rồi vọt đi mất. Gã đã ăn cắp cái đó, gã đã ăn cắp cái mà Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đang tìm. Và mình… mình nghĩ mình đã từng thấy tên trộm đó ở đâu rồi…”

Harry ước gì nó có thể nhìn thoáng qua gương mặt tên trộm một lần nữa. Vụ trộm đã xảy ra lâu lắm rồi, theo ông Gregorovitch. Tại sao tên trộm trẻ tuổi đó lại có vẻ quen quen?”

Những tiếng động trong khu rừng chung quanh bị giảm âm bên trong căn lều. Harry chỉ còn nghe tiếng thở của Ron. Một

lát sau, Ron thì thầm "Bồ có thấy tên trộm cầm cái gì không?"

"Không… chắc là một cái gì nhỏ thôi."

"Harry à?"

Những giát giường bằng gỗ của cái giường Ron đang nằm nghiến kẽo kẹt khi nó xoay mình.

"Harry à, bồ có cho là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đang săn lùng cái gì đó để tạo ra một Trường Sinh Linh Giá nữa không?"

"Mình không biết," Harry nói chậm rãi. "Có thể. Nhưng chẳng phải hắn sẽ gặp nguy hiểm nếu cố làm ra một cái khác nữa à? Chẳng phải Hermione nói là hắn đã đẩy linh hồn hắn tới giới hạn rồi à?"

"Ừ, nhưng có thể hắn không biết điều đó."

"Ừ… có thể," Harry nói.

Nó đã biết chắc chắn là Voldemort đang tìm cách giải quyết vấn đề của hai cái lõi đũa phép sinh đôi, nó biết chắc Voldemort đã tìm kiếm giải pháp ở người chế tạo đũa phép già… và đã giết ông ta, mà dường như không hề hỏi ông ta lấy một câu về kiến thức đũa phép.

Voldemort đang cố tìm cái gì? Tại sao với cả Bộ Pháp thuật và thế giới pháp thuật quy phục dưới chân mà hắn lại vẫn dong ruổi đường xa, cố tình đeo đuổi một món đồ mà Gregorovitch từng sở hữu và đã bị một tên trộm vô danh đánh cắp?

Harry vẫn còn có thể thấy gương mặt của chàng trai trẻ tóc vàng kim; gương mặt hí hửng, phóng túng; có một vẻ khoái trá

bịp-được-người-ta hơi có phong cách Fred và George trên gương mặt đó. Anh ta đã từ bệ cửa sổ phóng vút đi như một con chim, và Harry đã từng thấy anh ta trước đây, nhưng nó không thể nào nghĩ ra ở nơi nào…

Với cái chết của Gregorovitch, giờ đây đến phiên tên trộm có gương mặt hí hửng bị lâm nguy, và suy nghĩ của Harry tập trung vào anh ta, khi tiếng ngáy của Ron bắt đầu vang lên khò khò ở tầng dưới của cái giường và khi chính Harry cũng thiếp dần vào giấc ngủ một lần nữa.

15

YÊU TINH RỬA HẬN

Sáng sớm hôm sau, trước khi hai đứa kia thức dậy, Harry đã rời khỏi lều, đi vô khu rừng bao quanh tụi nó để tìm một cây cổ thụ già nhất, lắm mấu cành nhất, và trông có vẻ kiên cường nhất.

Nơi đó, dưới bóng mát cây cổ thụ, nó chôn con mắt của thầy Moody Mắt-Điên và đánh dấu nơi chôn bằng cách dùng đũa phép gọt đẽo một thập tự giá nho nhỏ bằng cành cây. Chẳng nhiều nhặn gì, nhưng Harry nghĩ thầy Mắt-Điên thích con mắt được đối xử như vầy hơn là bị gắn trên cánh cửa của mụ Dolores Umbridge. Sau đó nó trở về lều để đợi hai đứa kia thức dậy, và bàn bạc coi việc sắp tới phải làm là gì.

Harry và Hermione đều cảm thấy tốt nhất là đừng ở đâu quá lâu, và Ron đồng ý, với điều kiện duy nhất là chỗ kế tiếp mà tụi nó dọn tới phải gần chỗ có bánh mì kẹp thịt. Vì vậy Hermione giải những bùa chú mà cô nàng đã ếm quanh khoảng đất trống, trong khi Harry và Ron xóa hết tất cả những dấu vết và lỗ đóng cọc trên mặt đất, những thứ có thể cho thấy tụi nó đã cắm trại tại đó. Sau đó tụi nó Độn thổ đến một vùng

ngoại ô của một thị trấn nhỏ.

Khi mấy đứa đã dựng xong lều trong một chỗ tạm trú giữa một khu rừng trồng cây tạp, rồi bao bọc căn lều bằng những bùa chú bảo vệ mới ếm, Harry bèn phiêu lưu ra ngoài dưới tấm Áo khoác Tàng hình để kiếm chất bồi dưỡng. Tuy nhiên, chuyện này không suôn sẻ như dự định. Nó chưa kịp vô tới phố thì một cơn giá buốt bất thường, rồi một màn sương mù ập xuống, và bầu trời đột ngột tối sầm khiến nó đông cứng ngay tại chỗ.

"Nhưng bồ có thể gọi lên một Thần Hộ mệnh rực sáng kia mà!" Ron cự nự khi thấy Harry trở về lều với hai bàn tay không, thở hết nổi và miệng thều thào hai tiếng duy nhất: Giám ngục.

"Mình không… gọi lên được," nó thở hổn hển, tay ấn chặt be sườn để làm dịu cơn đau xóc hông. "Không… hiện ra."

Nét mặt kinh hoàng và thất vọng của hai đứa bạn khiến Harry cảm thấy xấu hổ. Thật là một việc tựa như ác mộng: nhìn thấy bọn Giám ngục lướt ra từ màn sương mù xa xa, và nhận ra, trong cơn lạnh đến tê liệt làm nghẹt buồng phổi cùng một tiếng thét từ xa ứ hết hai tai, rằng nó đã chẳng làm gì được để tự bảo vệ mình. Harry đã phải dùng tất cả sức mạnh của ý chí để tự nhổ bật mình ra khỏi chỗ đó và bỏ chạy, để mặc cho bọn Giám ngục không có mắt lướt giữa đám dân Muggle có lẽ không nhìn thấy chúng, nhưng chắc chắn cảm được nỗi tuyệt vọng mà chúng gieo rắc nơi nào chúng đi qua.

"Vậy là tụi mình vẫn không có gì ăn!"

"Im đi, Ron!" Hermione gắt. "Harry, có chuyện gì vậy?

Theo bồ thì tại sao bồ không thể gọi được Thần Hộ mệnh của bồ? Ngày hôm qua bồ làm xuất sắc mà!"

"Mình không biết!"

Nó ngồi thụp xuống một trong mấy cái ghế bành cũ của ông Perkins, giờ đây lại càng cảm thấy nhục nhã hơn. Nó sợ là có cái gì đó bị trục trặc trong người nó. Ngày hôm qua dường như cách đây đã lâu lắm rồi: hôm nay có lẽ nó đã trở lại tuổi mười ba một lần nữa, trở thành đứa trẻ duy nhất gục ngã trên chuyến xe lửa tốc hành Hogwarts.

Ron đá một cái chân ghế.

"Sao?" Nó hầm hè với Hermione. "Tôi đang đói chết được! Từ khi tôi chảy máu gần chết tôi chỉ được ăn có mỗi hai cái nấm cứt cóc!"

"Vậy thì mày tự đi mà đánh nhau với bọn Giám ngục đi!" Harry sừng sộ nói.

"Tao đi ngay, nhưng mày không thấy tay tao còn đeo băng sao?"

"Càng tiện chứ sao!"

"Mày nói vậy nghĩa là…?"

"Dĩ nhiên rồi!" Hermione la lên, vỗ một bàn tay lên trán khiến cho cả hai đứa kia nín thinh. "Harry, đưa mình cái mặt dây chuyền! Đưa đây!" Cô bé sốt ruột, búng tay tanh tách về phía Harry khi nó không phản ứng. "Cái Trường Sinh Linh Giá, Harry, bồ đang đeo nó!"

Cô bé đưa cả hai tay ra, và Harry cởi sợi dây chuyền vòng

qua đầu. Ngay khi cái mặt dây chuyền không còn tiếp xúc với da nó, Harry cảm thấy thảnh thơi và nhẹ nhõm một cách kỳ lạ. Nãy giờ nó thậm chí không nhận ra mình bị ướt hoặc có một khối nặng đang đè lên bao tử, chỉ đến khi cả hai cảm giác đó được cất đi.

"Khá hơn không?" Hermione hỏi.

"Ờ, khỏe hẳn ra!"

"Harry à," Hermione nói, khom xuống trước mặt Harry và dùng cái giọng mà Harry tưởng như nói với người đang mắc bệnh trầm kha, "bồ có nghĩ là bồ bị ám không?"

"Cái gì? Không đâu!" Harry nói, vẻ chống chế. "Mình nhớ được mọi việc mình làm trong lúc vẫn đeo nó mà. Nếu bị ám thì mình đã không biết được mình làm chuyện gì, đúng không nào? Ginny nói với mình là có những lúc nó không nhớ được gì hết."

"Chà," Hermione nói, ngó xuống cái mặt dây chuyền nằng nặng. "Thôi được, có lẽ tụi mình không nên đeo nó. Tụi mình cứ để nó trong lều."

"Tụi mình sẽ không để cái Trường Sinh Linh Giá đó nằm lung tung," Harry kiên quyết nói. "Nếu tụi mình làm mất nó, nếu nó bị đánh cắp…"

"Ờ, thì thôi, được thôi," Hermione nói, và cô bé đeo sợi dây chuyền lên cổ mình rồi nhét nó vô trong ngực áo sơ mi mất dạng. "Nhưng tụi mình sẽ thay phiên nhau đeo nó, để không ai giữ nó quá lâu."

"Hay," Ron nói, giọng cáu kỉnh. "Bây giờ vụ đó giải quyết

xong rồi, làm ơn giải quyết tới vụ ăn uống."

"Được, nhưng tụi mình sẽ đi chỗ khác kiếm đồ ăn," Hermione vừa nói vừa liếc nửa cái qua Harry. "Chẳng có lý gì ở hoài cái chỗ mà mình biết là bọn Giám ngục đang vờn quanh."

Cuối cùng tụi nó hạ trại nghỉ đêm ở một cánh đồng mênh mông thuộc về một trang trại hẻo lánh, và xoay sở kiếm được trứng với bánh mì từ trang trại đó.

"Đâu phải ăn cắp há?" Hermione băn khoăn hỏi khi tụi nó ăn ngấu nghiến món trứng chiên và bánh mì nướng. "Mình có để lại tiền trong chuồng gà thì đâu phải ăn cắp hả?"

Hai má phồng đồ ăn, Ron đảo tròn con mắt nói, "Ẹc mi ôn, bồ o ắng nhiều quá. Ư giãn nào!"

Và, thiệt tình thì dễ thư giãn hơn khi đã được ăn no thoải mái. Vụ cãi vã về bọn Giám ngục bị quên tuốt trong tiếng cười giòn đêm đó, và Harry cảm thấy phấn khởi, thậm chí tràn trề hy vọng, khi nó lãnh phiên đầu tiên trong ba phiên gác đêm.

Đây là lần đầu tiên tụi nó đụng đầu cái thực tế là có thực mới vực được đạo: bụng no thì tinh thần tốt, bụng trống không thì sanh cãi cọ và rầu rĩ. Harry là đứa ít ngạc nhiên nhất về chuyện này, bởi vì nó đã từng trải qua những thời kỳ gần chết đói ở nhà của dì dượng Dursley. Hermione cầm cự tương đối tốt qua mấy đêm mà tụi nó chẳng vơ vét được gì ngoài dâu dại và bánh mốc, tánh khí của cô nàng có lẽ hơi nóng nảy hơn bình thường một tí và sự chịu đựng có phần khắc khổ. Nhưng Ron, từ trước giờ đã quen ăn ba bữa ngon lành mỗi ngày, hoặc do má nấu hoặc do các gia tinh trường Hogwarts phục vụ, nên

khi bị cơn đói hành thì đâm ra cáu kỉnh, không còn biết điều nữa. Nhằm lúc tới phiên phải đeo cái Trường Sinh Linh Giá mà lại thiếu ăn thì nó khó chịu không còn chỗ nói.

"Đi đâu tiếp?" Là điệp khúc triền miên của nó. Dường như nó chẳng tự có sáng kiến gì cả, chỉ trông cậy vào Harry và Hermione đề ra những kế hoạch, trong khi nó thì ngồi nghiền ngẫm về nỗi thiếu đói. Vì vậy Harry và Hermione cứ phải bỏ ra hàng tiếng đồng hồ vô ích tìm cách quyết định đi đâu để có thể tìm ra những Trường Sinh Linh Giá khác; những cuộc chuyện trò của tụi nó càng lúc càng trở nên lải nhải vì chẳng có thêm được thông tin gì mới.

Vì cụ Dumbledore từng nói với Harry là cụ tin Voldemort đã giấu những Trường Sinh Linh Giá ở những nơi quan trọng đối với hắn, nên tụi nó cứ nhẩm tới nhẩm lui, kiểu như đọc kinh cầu nguyện, những địa điểm mà tụi nó biết Voldemort đã từng sống hay từng thăm viếng. Cô nhi viện nơi hắn đã chào đời và được nuôi lớn, trường Hogwarts, nơi hắn được học hành; tiệm Borgin và Burks, nơi hắn làm việc sau khi ra trường, kế đến là Albania, nơi hắn lưu vong nhiều năm: những nơi này tạo thành cơ sở cho sự suy đoán của tụi nó.

"Ừ, tụi mình đi Albania đi. Chỉ cần một buổi trưa là đủ để sục sạo hết cả cái nước này," Ron nói giọng chua chát.

"Không thể có cái gì ở đó. Hắn đã tạo xong năm cái Trường Sinh Linh Giá trước khi hắn lánh ra nước ngoài, và thầy Dumbledore thì chắc chắn con rắn là cái thứ sáu," Hermione nói. "Tụi mình biết con rắn đâu có ở Albania, nó thường ở bên Vol…"

“Mình đã biểu bồ đừng nói cái tên đó mà!”

“Được! Con rắn thường ở bên *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy,* vừa lòng chưa?”

“Chưa hoàn toàn.”

“Mình không thấy được hắn có giấu cái gì ở tiệm Borgin và Burkes,” Harry nói, nó đã đưa ra ý kiến này nhiều lần trước đó, nhưng nay lặp lại chỉ để phá vỡ sự im lặng khó chịu. “Mấy ông Borgin và Burke là chuyên viên về khí cụ Hắc ám, họ sẽ nhận ra một Trường Sinh Linh Giá ngay lập tức.”

Ron ngáp dài kiểu châm chọc. Ráng nhịn cơn sùng bố muốn chọi cái gì đó vào Ron, Harry cứ bàn tới, “Mình còn đoán là hắn có thể giấu cái gì đó ở trường Hogwarts.”

Hermione thở dài.

“Nhưng Harry ơi, nếu có thì thầy Dumbledore đã tìm ra nó rồi.”

Harry lặp lại cái lý lẽ mà nó cứ đưa ra hoài để bênh vực giả thuyết này.

“Thầy Dumbledore nói trước mặt mình là thầy không bao giờ cho là thầy biết hết mọi bí mật của trường Hogwarts. Mình cam đoan với mấy bồ, nếu có một chỗ nào mà Vol…”

“Ối!”

“Ừ thì *KẺ-MÀ-AI-CŨNG-BIẾT-LÀ-AI-ĐÓ!”* Harry quát lên, tức quá sức chịu đựng. “Nếu có một nơi thực sự quan trọng đối với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó, thì nơi ấy chính là trường Hogwarts.”

“Ối, thôi đi,” Ron giễu cợt. “Trường của hắn ấy hả?”

“Ừ, trường của hắn! Đó là mái nhà thực sự đầu tiên của hắn, nơi hắn là kẻ đặc biệt, điều đó là tất cả đối với hắn, và ngay cả sau khi hắn rời…”

“Có phải tụi mình đang nói về Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó không? Hay là về bồ?” Ron hỏi gặng. Nó đang giật giật cái sợi dây có cái mặt dây chuyền đeo quanh cổ; Harry thoáng nổi cơn điên muốn chụp lấy sợi dây và bóp cổ Ron cho rồi.

“Bồ từng nói với tụi này Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đã xin thầy Dumbledore một công việc sau khi ra trường,” Hermione nói.

“Đúng vậy,” Harry nói.

“Và thầy Dumbledore cho là hắn chỉ muốn trở lại để thử tìm cái gì đó, có thể là vật dụng của một người sáng lập khác của trường, để biến nó thành một cái Trường Sinh Linh Giá nữa?”

“Ừ,” Harry nói.

“Nhưng hắn đâu có được nhận về trường, đúng không?” Hermione nói. “Vậy là hắn đâu có cơ hội nào để tìm ra một vật dụng của người sáng lập ở đó rồi giấu nó trong trường!”

“Vậy thì, thôi,” Harry nói, đuối lý. “Bỏ qua trường Hogwarts.”

Không còn chỉ dẫn nào khác, tụi nó đi vào Luân Đôn, và trốn dưới tấm áo tàng hình, tụi nó đi tìm cô nhi viện, nơi mà Voldemort đã được nuôi dưỡng. Hermione lẻn vô một thư viện và phát hiện qua hồ sơ lưu của họ là cô nhi viện đã bị phá hủy

từ nhiều năm trước. Tụi nó tới thăm địa điểm thì thấy một tòa cao ốc văn phòng.

"Tụi mình có thể thử đào xuống nền không?" Hermione đề nghị không được sốt sắng cho lắm.

"Hắn không thể giấu một cái Trường Sinh Linh Giá ở đây," Harry nói. Nó biết ngay từ đầu. Cô nhi viện là nơi Voldemort đã rắp tâm trốn đi; hắn sẽ chẳng đời nào giấu một phần linh hồn hắn ở đó. Thầy Dumbledore đã chỉ cho Harry thấy Voldemort ưng tìm sự cao sang hay huyền bí cho nơi cất giấu linh hồn hắn; cái xó âm u này của Luân Đôn khác biệt quá sức tưởng tượng khi so với trường Hogwarts, Bộ Pháp thuật hay một tòa nhà cỡ nhà băng phù thủy Gringotts với cửa thếp vàng và sàn cẩm thạch.

Ngay cả khi không có ý tưởng mới nào, tụi nó vẫn tiếp tục đi khắp đất nước, mỗi đêm cắm lều ở một chỗ khác nhau vì lý do an ninh. Mỗi sáng tụi nó đều kiểm tra cho chắc là đã xóa hết mọi dấu vết về sự hiện diện của tụi nó, rồi lên đường tìm một nơi vắng vẻ hẻo lánh khác, Độn thổ qua những cánh rừng, những khe vực tăm tối giữa các vách đá, những đồng hoang tím ngắt, những sườn núi mọc đầy cây kim tước, và có lần Độn thổ cả vào một cái vịnh đầy sỏi được che chắn tốt. Cứ cỡ mười hai tiếng đồng hồ tụi nó lại chuyền tay nhau cái Trường Sinh Linh Giá như thể đang chơi trò chuyền-chuyền-trúng-chịu chậm thật chậm, lòng lo sợ bản nhạc sẽ dừng lại, vì phần thưởng sẽ là mười hai tiếng đồng hồ càng lúc càng lo âu và sợ hãi.

Cái thẹo của Harry vẫn nhức nhối. Nó để ý thấy cơn đau

xảy ra thường nhất khi nó đeo cái Trường Sinh Linh Giá. Đôi khi không sao kìm mình được, nó phản ứng lại với cơn đau.

"Cái gì vậy? Bồ thấy cái gì vậy?" Ron gặng hỏi mỗi khi nhận thấy Harry nhăn nhó.

"Một gương mặt," Harry thì thầm, lần nào cũng vậy, "Cùng một gương mặt. Tên trộm đã chôm đồ của Gregorovitch."

Và Ron quay mặt đi, chẳng cần mất công giấu giếm nỗi thất vọng. Harry biết Ron đang hy vọng biết được tin tức về gia đình mình hay về những hội viên khác trong Hội Phượng Hoàng, nhưng xét cho cùng, nó, Harry đây, đâu phải là một cái ăng ten truyền hình; nó chỉ có thể thấy cái mà Voldemort đang nghĩ vào lúc đó, chứ không thể vặn qua đài khác theo ý thích. Có vẻ như Voldemort đang liên tục chăm chú vào gã thanh niên không rõ là ai, kẻ có gương mặt hí hửng mà tên họ và nơi ở Harry chắc chắn Voldemort cũng chẳng biết rành hơn nó. Mỗi khi cái thẹo của Harry tiếp tục rát bỏng và gã trai tóc vàng vui nhộn cứ lượn lờ trêu ngươi trong ký ức nó, Harry đã biết cách đè nén mọi dấu hiệu đau đớn hay khó chịu, bởi vì hai đứa kia chẳng bày tỏ chút cảm thông nào ngoài sự mất kiên nhẫn khi nghe nhắc đến tên trộm. Harry hoàn toàn không thể trách tụi nó khi mà tụi nó không còn hy vọng vào một hướng dẫn nào về những Trường Sinh Linh Giá.

Khi ngày kéo dài lê thê như thể cả tuần, Harry bắt đầu nghi Ron và Hermione có những cuộc chuyện trò sau lưng nó, và về nó. Nhiều lần hai đứa cùng đột ngột ngừng nói khi Harry bước vô lều, và đã hai lần nó tình cờ bắt gặp hai đứa rù rì bí mật ở xa xa, đầu kề nhau, nói rất nhanh; hai lần thì cả hai lần

tụi nó đều nín khe khi nhận ra Harry đi tới gần, và vội vàng làm bộ lượm củi hay lấy nước.

Harry không thể không tự hỏi, phải chăng hai đứa kia đồng ý tham gia cuộc hành trình mà giờ đây có vẻ là một chuyến đi lang thang vô nghĩa chẳng qua vì tụi nó tưởng Harry có một kế hoạch bí mật gì đó mà đến đúng lúc thì tụi nó cũng sẽ được biết. Ron không cần cố gắng giấu giếm tâm trạng quạu quọ, và Harry lo rằng Hermione cũng thất vọng vì sự lãnh đạo kém cỏi của nó. Trong nỗi tuyệt vọng, nó cố gắng nghĩ đến những địa điểm cất giấu Trường Sinh Linh Giá xa hơn, nhưng duy nhất có một nơi cứ nảy ra trong đầu nó là trường Hogwarts, và vì cả hai đứa còn lại đều không nghĩ nơi đó có hứa hẹn gì cả, nó đành thôi không nói tới chốn đó nữa.

Tụi nó di chuyển cùng với mùa thu cuốn qua những miền quê. Lúc này cả bọn đang cắm lều trên thảm lá rụng. Sương mù tự nhiên hòa với sương mù do bọn Giám ngục tỏa ra; gió và mưa cộng thêm vô những khó khăn của tụi nó. Việc Hermione ngày càng giỏi nhận dạng nấm ăn được cũng không bù lấp nổi sự cô lập triền miên của tụi nó, sự thiếu vắng người chung quanh, sự mù tịt của tụi nó về những diễn biến của cuộc chiến chống lại Voldemort.

Một buổi tối, khi cả đám đang ngồi trong lều bên bờ một con sông ở xứ Wales, Ron nói: “Má mình có thể làm phép ra đồ ăn từ không khí.”

Nó rầu rĩ chọc chọc miếng cá xám đã cháy thành than trong dĩa đồ ăn của nó. Harry tự động liếc nhìn cổ Ron, và đúng như mong đợi, nó thấy lấp lánh sợi dây chuyền vàng của cái

Trường Sinh Linh Giá. Harry tìm cách dập xuống cơn sôi gan muốn chửi vào mặt Ron, nó biết thái độ của Ron sẽ tiến bộ hơn một tí khi nào được cởi cái mặt dây chuyền kia ra.

"Má bồ không thể tạo ra đồ ăn từ không khí được," Hermione nói. "Không ai có thể làm được. Đồ ăn đứng đầu danh sách năm Ngoại lệ Chủ yếu theo Luật Biến hóa Căn bản của Gamp…"

"Ôi, nói tiếng Anh giùm, được không?" Ron vừa nói vừa cạy một cái xương cá kẹt trong kẽ răng.

"Không thể nào từ không khí mà tạo ra đồ ăn ngon được! Mình có thể gọi đồ ăn đến nếu mình biết nó ở đâu, mình có thể biến đổi nó, gia tăng khối lượng nếu mình đã có sẵn…"

"Khỏi, đừng mất công gia tăng thêm món này, dở phát ói," Ron nói.

"Harry bắt con cá và tôi đã cố gắng hết sức mình để chế biến nó! Tôi nhận thấy tôi rốt cuộc luôn là người nấu nướng, vì tôi là *con gái,* chắc vậy!"

"Không, đúng ra là vì cô được coi là người giỏi pháp thuật nhất!" Ron phản pháo.

Hermione nhảy dựng lên và mấy miếng vây cá cháy văng khỏi dĩa của cô nàng rớt xuống sàn.

"*Bồ* có thể nấu ăn ngày mai, Ron à, *bồ* có thể tìm nguyên liệu rồi phù phép chúng thành ra cái gì đó xứng đáng để ăn, và tôi sẽ ngồi đây và vênh mặt và than vãn và bồ sẽ thấy là bồ…"

"Im lặng!" Harry nói, đứng bật dậy giơ cả hai tay lên. "Im lặng ngay!"

Hermione tỏ vẻ bị tổn thương ghê gớm.

“Làm sao bồ lại có thể bênh nó, có mấy khi nó nấu nướng gì…”

“Hermione, im coi, mình nghe có tiếng ai đó!”

Nó đang chăm chú lắng nghe, hai tay vẫn còn giơ lên, ra dấu khuyên tụi nó đừng nói chuyện. Thế rồi, vọng từ bên kia dòng sông tăm tối đang cuồn cuộn chảy bên cạnh tụi nó, nó lại nghe có những tiếng nói. Nó ngoái lại nhìn cái Kiếng Mách lẻo. Cái kiếng chẳng hề nhúc nhích.

“Bồ đã ếm bùa *Ù tai* quanh tụi mình rồi chứ?” Nó thì thầm với Hermione.

“Mình đã làm mọi thứ,” cô nàng thì thầm trả lời. “Bùa *Ù tai,* Đuổi Muggle, và các bùa Tan Ảo Tưởng, tất cả. Họ không thể nghe hay thấy tụi mình, cho dù họ là ai.”

Tiếng lê lết nặng nề và tiếng cào sột soạt, cộng thêm tiếng sỏi đá và cành cây bị dời chỗ cho tụi nó biết là có nhiều người đang trèo xuống cái sườn dốc thẳng đứng mọc đầy cây to đổ xuống bờ sông hẹp chỗ tụi nó đang cắm lều. Tụi nó rút đũa phép ra, chờ đợi. Trong bóng tối gần như tuyệt đối, bùa phép tụi nó ếm chung quanh ắt là đủ hiệu lực để bảo vệ tụi nó khỏi sự chú ý của dân Muggle và những phù thủy cùng pháp sư thông thường. Nhưng nếu đó là bọn Tử Thần Thực Tử thì có lẽ sự phòng thủ của tụi nó sắp được pháp thuật Hắc ám thử thách lần đầu tiên.

Tiếng nói nghe lớn hơn nhưng không thể hiểu được khi nhóm người đầu tiên đến được bờ sông. Harry ước chừng chủ

nhân những tiếng nói đó còn cách tụi nó khoảng sáu thước, nhưng dòng sông chảy như thác đổ ầm ầm khiến nó không thể nói chắc được. Hermione vớ cái túi hột cườm và bắt đầu lục lọi; một lát sau cô bé kéo ra ba cái Bành trướng nhĩ và liệng cho Ron cùng Harry mỗi đứa một cái, hai đứa này vội vàng nhét mấy sợi dây màu thịt tươi vô lỗ tai và thòng đầu dây kia ra khỏi cửa lều.

Chỉ vài giây sau Harry nghe một giọng đàn ông mệt mỏi.

"Chắc phải có vài con cá hồi ở đây, hay ông cho là chưa tới mùa cá? *Cá hồi lại đây!"*

Nhiều tiếng nước bắn tung tóe vang lên rồi tiếng cá quẫy đập trong tay người. Ai đó làu bàu thán phục. Harry ép cái Bành trướng nhĩ sâu hơn vô lỗ tai: nó có thể phân biệt được thêm nhiều tiếng nói khác ngoài tiếng rào rạt của dòng sông, nhưng bọn đó không nói tiếng Anh hay bất cứ tiếng người nào mà nó từng nghe. Giọng thô cục không êm tai, chỉ là một chuỗi rổn rảng phát ra từ yết hầu, và dường như có tới hai kẻ nói, một kẻ nói giọng hơi thấp, chậm hơn kẻ kia.

Một đốm lửa bừng sáng lên bên kia vách lều, những cái bóng to thù lù qua lại giữa ngọn lửa và căn lều. Mùi cá hồi nướng thơm phưng phức bay về phía tụi nó đầy khiêu khích. Kế đến là tiếng lanh canh của dao nĩa chạm vào chén dĩa, và người đầu tiên lại nói.

"Đây, Griphook, Gormuk."

Yêu tinh! Hermione thì thầm với Harry, nó gật đầu.

"Cám ơn," hai con yêu tinh giờ cùng nói bằng tiếng Anh.

“Vậy ba vị đã chạy trốn được bao lâu rồi?” Một giọng nói mới, nghe êm ái dễ chịu cất lên, Harry nghe quen quen một cách mơ hồ, nó hình dung người nói là một ông bụng tròn có gương mặt vui tươi.

“Sáu tuần… hay bảy… tôi quên rồi,” giọng của người đàn ông mệt mỏi. “Gặp Griphook trong hai ba ngày đầu và không lâu sau thì hợp sức với Gormuk. Có chút bầu bạn cũng hay.” Họ ngừng nói một lát, trong lúc dao quèn quẹt vét dĩa và những cái ca thiếc được bưng lên rồi đặt xuống trở lại trên nền đất. “Tại sao ông phải bỏ đi vậy, ông Ted?” Người đàn ông nói tiếp.

“Biết họ tới bắt tôi,” giọng êm ái của ông Ted trả lời, và Harry bỗng nhận ra ông ấy là ai: cha của cô Tonks. “Nghe nói bọn Tử Thần Thực Tử ở trong vùng này hồi tuần rồi và tôi quyết định là nên tránh mặt thì hơn. Vì những nguyên tắc đạo đức, tôi đã từ chối đăng ký phù thủy gốc Muggle, vậy thôi, cho nên tôi biết chỉ là vấn đề thời gian, trước sau gì rồi cuối cùng tôi cũng phải bỏ đi. Vợ tôi sẽ không sao, bà ấy thuần chủng. Và rồi tôi gặp cháu Dean ở đây, để coi, cách nay vài ngày hả cháu?”

“Dạ,” một giọng khác đáp, và Harry, Ron cùng Hermione trợn mắt nhìn nhau, im lặng nhưng quýnh cả lên vì hồi hộp, tụi nó chắc chắn đã nhận ra giọng của Dean Thomas, thằng bạn học của nhà Gryffindor.

“Phù thủy gốc Muggle hả?” Người đầu tiên hỏi.

“Không rõ,” Dean nói. “Ba cháu bỏ mẹ cháu hồi cháu còn nhỏ xíu. Dù sao thì cháu cũng chẳng có bằng chứng ông ấy là

phù thủy.”

Lặng yên một lúc, chỉ còn vang lên tiếng nhai nhóp nhép; sau đó ông Ted lại nói.

“Tôi phải nói, ông Dirk à, tôi ngạc nhiên khi gặp ông đấy. Vui mừng, nhưng ngạc nhiên. Nghe đồn ông bị bắt rồi.”

“Đúng là tôi đã bị bắt,” ông Dirk nói. “Tôi bị giải đi được nửa đường đến nhà ngục Azkaban thì đánh trả tháo thân. Đánh choáng Dawlish và chôm cây chổi của hắn. Dễ hơn mình tưởng; tôi cho là bây giờ hắn cũng chưa tỉnh ra. Hình như bị ếm bùa Lú lẫn. Nếu vậy thì tôi muốn bắt tay ông bà phù thủy nào đã làm việc đó, có lẽ đã cứu mạng tôi.”

Lại một khoảng lặng trong lúc ngọn lửa reo tí tách và dòng sông rào rạt chảy. Rồi ông Ted nói. “Còn hai anh vì cớ gì mà bôn tẩu? Tôi… ơ… có cảm tưởng yêu tinh nói chung là ủng hộ Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó.”

“Ông có ấn tượng sai lầm rồi,” con yêu tinh có giọng cao nói. “Chúng tôi không theo phe nào cả. Đây là chiến tranh phù thủy.”

“Vậy thì sao anh lại chạy trốn?”

“Tôi cho rằng thế là khôn ngoan,” con yêu tinh có giọng trầm hơn nói. “Vì đã từ chối điều mà tôi coi là một đòi hỏi láo xược, tôi có thể thấy sự an toàn của cá nhân mình bị lâm nguy.”

“Họ đã yêu cầu anh làm gì?” Ông Ted hỏi.

“Những nhiệm vụ không-thích-hợp với đạo đức chủng tộc tôi,” con yêu tinh trả lời, khi nói vậy giọng y khô khốc hơn và

ít tính người hơn. “Tôi không phải là một gia tinh.”

“Còn anh thì sao, ông Griphook?”

“Lý do tương tự,” con yêu tinh có giọng cao nói. “Gringotts không còn dưới quyền kiểm soát hoàn toàn của chủng tộc chúng tôi. Tôi không công nhận ông chủ phù thủy nào cả.”

Y lẩm bẩm nói thêm gì đó bằng kiểu nói trịnh trọng màu mè, và Gormuk phá ra cười.

“Chuyện tếu gì vậy?” Dean hỏi.

“Anh ta nói,” ông Dirk trả lời, “có những điều cả phù thủy cũng không nhận ra.”

Im lặng một lát.

“Cháu chẳng hiểu gì cả,” Dean nói.

“Trước khi bỏ đi tôi đã làm một cuộc phục thù nho nhỏ,” Griphook nói bằng tiếng Anh.

“Hảo hán… à, tôi phải gọi là hảo tinh mới phải,” ông Ted vội vàng nói chữa lại, “bộ anh tìm cách nhốt được tên Tử Thần Thực Tử nào vô một trong những cái hầm cổ lỗ sĩ cực kỳ an toàn rồi hả?”

“Nếu tôi có nhốt thì thanh gươm cũng không thể giúp hắn thoát ra,” Griphook trả lời. Gormuk lại cười phá lên và ngay cả ông Dirk cũng khụt khịt cười khan một tiếng.

“Ở đây vẫn có gì cái đó cháu Dean và tôi không hiểu lắm,” ông Ted nói.

“Severus Snape cũng vậy. Mặc dù hắn không biết vậy,” Griphook nói, và hai con yêu tinh lại rống lên cười đầy ác ý.

Bên trong lều Harry thở gấp vì hồi hộp: nó và Hermione trợn mắt nhìn nhau, rồi ráng hết sức lắng nghe.

"Ông chưa nghe về vụ đó hả ông Ted?" Ông Dirk hỏi. "Vụ mấy đứa nhỏ tính đánh cắp thanh gươm ra khỏi văn phòng lão Snape ở trường Hogwarts ấy."

Dường như có một dòng điện chạy khắp người Harry, giật tưng tưng mọi dây thần kinh của nó trong lúc nó đứng sững như trời trồng.

"Chưa nghe gì hết," ông Ted nói. "Đâu có đăng trên tờ *Tiên Tri* hả?"

"Đời nào," ông Dirk cười như nắc nẻ. "Griphook đây kể cho tôi nghe, anh ta nghe cậu Bill Weasley kể lại. Bill làm việc cho nhà băng Gringotts và có cô em gái út là một trong mấy đứa nhỏ đã tính ăn cắp thanh gươm đó."

Harry liếc qua Hermione và Ron, cả hai đang nắm chặt cái Bành trướng nhĩ như bám vào dây đai an toàn.

"Cô bé và hai người bạn vô trong văn phòng lão Snape và đập bể một chân đế thủy tinh có vẻ là nơi lão ta cất giữ thanh gươm. Lão Snape bắt được tụi nó khi tụi nó đang lén đem thanh gươm xuống cầu thang."

"Ôi, phước đức cho mấy đứa nhỏ," ông Ted nói. "Tụi nó nghĩ sao chứ, bộ tụi nó có thể dùng thanh gươm mà diệt trừ Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó à? Hay diệt trừ chính lão Snape?"

"Ôi, bất kể tụi nó nghĩ tụi nó sẽ làm gì với thanh gươm đó, thì lão Snape vẫn cho là để thanh gươm ở chỗ cũ thì không an toàn," ông Dirk nói. "Hai ngày sau, khi hắn đã được Kẻ-mà-ai-

cũng-biết-là-ai-đó bảo vậy, tôi đoán thế, hắn bèn đem nó đi Luân Đôn để gởi trong nhà băng Gringotts.”

Hai con yêu tinh lại phá ra cười nữa.

“Tôi vẫn chưa hiểu được chuyện này khôi hài ở chỗ nào?” Ông Ted nói.

“Đồ giả!” Griphook nói the thé.

“Thanh gươm của Gryffindor hả?”

“Ừ, đúng vậy. Chỉ là đồ nhái - đúng là một đồ nhái cừ khôi - nhưng cái đồ đó là hàng-chế-tạo-bởi-phù-thủy. Thanh gươm nguyên thủy được yêu tinh làm ra cách đây hàng trăm năm và mang những đặc tính mà chỉ khí cụ do yêu tinh chế tạo mới có. Thanh gươm thật của Gryffindor nằm ở đâu chứ chắc chắn không nằm trong hầm an toàn của nhà băng Gringotts.”

“Thì ra vậy,” ông Ted nói. “Và tôi đoán là anh chẳng hơi đâu mà nói cho tên Tử Thần Thực Tử ấy biết sự thật?”

“Tôi thấy chẳng có lý do gì phải khiến họ bận tâm vì thông tin đó,” Griphook ngạo nghễ nói, và giờ đây ông Ted và Dean cùng cười rộ lên với Gormuk và ông Dirk.

Bên trong lều, Harry nhắm mắt lại, cầu mong ai đó hỏi cái câu mà nó cần được trả lời, và sau một phút dường như dài bằng mười phút, Dean góp chuyện (Harry thót ruột nhớ ra anh chàng này cũng là bồ cũ của Ginny).

“Chuyện gì xảy ra cho Ginny và mấy đứa kia? Mấy đứa tính đánh cắp thanh gươm ấy?”

“À, tụi nó bị trừng phạt, một cách tàn bạo,” Griphook dửng

dưng nói.

“Nhưng tụi nó không sao chứ?” Ông Ted hỏi ngay. “Ý tôi là, gia đình Weasley đâu cần có thêm đứa con nào nữa bị thương tật, phải không?”

“Tụi nó bị thương không trầm trọng lắm, theo như tôi biết,” Griphook nói.

“May cho tụi nó,” ông Ted nói. “Với thành tích trong quá khứ của Snape, tôi cho là tụi nó còn sống là đáng mừng rồi.”

“Vậy là ông tin câu chuyện đó, hả ông Ted?” Ông Dirk hỏi. “Ông tin Snape giết cụ Dumbledore à?”

“Dĩ nhiên là tôi tin,” ông Ted nói. “Ông sẽ không ngồi đó mà nói với tôi là ông nghĩ Potter có dính dáng vô chuyện đó đấy chứ?”

“Những ngày này khó mà biết là nên tin cái gì,” ông Dirk lẩm bẩm.

“Cháu biết Harry Potter,” Dean nói. “Và cháu đoán nó là kẻ đó thật - Kẻ Được Chọn, hay kẻ gì đó tùy các bác gọi.”

“Ừ, có rất nhiều người muốn tin nó là kẻ đó, cháu à.” Ông Dirk nói. “Kể cả tôi. Nhưng bây giờ nó ở đâu? Đào tẩu rồi, bề ngoài có vẻ vậy. Mấy người nghĩ coi, nếu nó biết điều gì đó mà chúng ta không biết, hay có tài năng gì đặc biệt đánh được tên kia, thì nó nên công khai chiến đấu, tập hợp lực lượng kháng chiến đi chứ, thay vì trốn chui trốn nhủi. Và quý vị có biết, tờ *Tiên Tri* đã đưa ra khá nhiều chứng cớ chống lại nó…”

“Tờ *Tiên Tri* hả?” Ông Ted giễu cợt. “Ông đáng bị xỏ mũi nếu ông vẫn còn đọc đồ rác rưởi đó, ông Dirk à. Ông muốn sự

thật thì cứ thử đọc tờ *Kẻ Lý Sự.”*

Đột nhiên nổ ra một tràng những tiếng nghẹn họng, tiếng khạc nhổ, rồi thêm vào rất nhiều tiếng thụi bịch bịch; căn cứ vào âm thanh thì ông Dirk đã nuốt phải một cái xương cá. Cuối cùng ông phun ra phèo phèo, “*Kẻ Lý Sự* hả? Cái đồ giẻ rách khùng điên của tay Xeno Lovegood hả?”

“Dạo này tờ báo không đến nỗi khùng lắm đâu,” ông Ted nói. “Ông nên đọc qua một cái. Ông Xeno in tất cả những thứ mà tờ *Tiên Tri* bỏ qua, trong số báo mới nhất không còn đá động gì tới mấy con Khụt khịt Sừng nát nữa. Để coi, tôi không biết chúng sẽ để cho ổng đứng được bao lâu nữa. Nhưng ông Xeno vẫn nói, trên trang đầu mỗi số, rằng bất cứ phù thủy nào chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy nên coi việc giúp đỡ Harry Potter là ưu tiên số một.”

“Coi bộ khó mà giúp một thằng nhóc đã biến khỏi mặt đất,” ông Dirk nói.

“Nghe đây, nội cái chuyện cậu ta không để cho chúng bắt được cũng đáng kể là thành tích vĩ đại rồi,” ông Ted nói. “Tôi vui vẻ làm theo mách bảo của cậu ấy đấy. Đó là điều mà chúng ta đang làm đây, giữ cho được tự do, đúng chưa nào?”

“Ừ há, anh có lý chỗ đó.” Ông Dirk nặng nhọc nói “Với toàn thể nhân viên Bộ và cả bầy chỉ điểm của chúng đang lùng kiếm nó, tôi e lúc này nó đã bị bắt. Nghĩ coi, biết đâu họ đã chẳng bắt được nó và giết nó rồi mà không cần công bố?”

“Ôi, đừng nói vậy chớ, ông Dirk,” ông Ted cằn nhằn.

Tiếng trò chuyện tạm ngừng một lúc lâu, chỉ còn vang lên

tiếng dao nĩa khua lách cách. Khi lại tiếp tục câu chuyện thì họ chỉ bàn về việc nên ngủ cạnh bờ sông hay lùi lên triền dốc có rừng cây. Sau khi quyết định là cây sẽ che chắn tốt hơn, họ dập tắt lửa, rồi trèo lên dốc, tiếng nói của họ xa dần.

Harry, Ron và Hermione cuộn lại mấy cái Bành trướng nhĩ. Harry, lúc nãy thấy nghe lóm càng lâu thì càng khó giữ im lặng, bây giờ lại tự thấy không thể nói gì thêm nữa. "Ginny… thanh gươm…"

"Mình biết!" Hermione nói.

Cô bé nhào tới cái túi xách bằng hột cườm, lần này thọc cánh tay vào túi xách sâu đến tận nách.

"Đây… rồi…" cô bé nói rít qua kẽ răng, và lôi ra cái gì đó rõ ràng là ở tận dưới đáy túi. Dần dần cạnh của một cái khung tranh được trang trí công phu lộ ra. Harry vội tới giúp một tay. Khi hai đứa nó đem được bức chân dung trống trơn của cụ Phineas Nigellus ra khỏi cái túi của Hermione, cô bé chĩa cây đũa phép vào bức tranh, sẵn sàng ếm bùa bất cứ lúc nào.

"Nếu có ai đó đánh tráo thanh gươm thật bằng thanh gươm giả khi thanh gươm để trong văn phòng thầy Dumbledore," cô nàng thở hổn hển khi hai đứa hè nhau dựng bức tranh vào vách lều, "thì cụ Phineas Nigellus ắt hẳn phải thấy lúc chuyện xảy ra, cụ được treo ngay kế bên hộp đựng gươm mà!"

"Trừ khi cụ ngủ," Harry nói, nhưng nó vẫn nín thở khi Hermione quỳ xuống trước bức tranh sơn dầu trống trơn, cây đũa phép của cô bé chĩa vào ngay chính giữa bức tranh, đằng hắng rồi nói:

“Ơ… cụ Phineas? Cụ Phineas Nigellus ơi.”

Không thấy gì xảy ra.

“Cụ Phineas Nigellus à?” Hermione gọi một lần nữa. “Thưa giáo sư Black? Xin thầy vui lòng, chúng con có thể thưa chuyện với thầy không? Xin thầy làm ơn?”

“Hai tiếng ‘làm ơn’ luôn được việc,” một giọng lạnh lùng, cạnh khóe vang lên, và cụ Phineas Nigellus nhẹ nhàng nhập vào bức chân dung cụ. Ngay lập tức, Hermione la lên:

“Bịt mắt!”

Một dải bịt mắt màu đen hiện ra che đôi mắt đen sắc sảo của cụ Phineas Nigellus khiến cụ đụng đầu phải khung tranh và thét lên vì đau đớn.

“Cái gì… sao dám… các người…?”

“Dạ, con rất tiếc, thưa giáo sư Black,” Hermione nói, “nhưng đây là sự thận trọng cần thiết!”

“Gỡ cái đồ thêm thắt hôi hám này ra ngay! Ta bảo, gỡ ra! Tụi bây đang làm hư một tác phẩm nghệ thuật vĩ đại! Ta đang ở đâu? Chuyện gì đang xảy ra hả?”

“Thầy khỏi bận tâm chúng ta đang ở đâu,” Harry nói, và cụ Phineas Nigellus ngây ra, từ bỏ nỗ lực tháo gỡ cái bịt mắt vẽ trên mặt cụ.

“Có thể nào đó là giọng nói của cậu Potter ưa lẩn tránh?”

“Có thể lắm,” Harry nói, biết là điều đó sẽ khiến cụ Phineas Nigellus hứng thú. “Tụi con có hai câu muốn hỏi thầy… về thanh gươm của Gryffindor.”

“À,” cụ Phineas Nigellus nói, lúc này cụ đang xoay đầu qua xoay đầu lại cố gắng thấy cho được Harry. “Phải. Con bé ngu ngốc hành động hết sức thiếu khôn ngoan ở đó…”

“Đừng nói động tới em gái tôi!” Ron nói giọng cộc cằn. Cụ Phineas Nigellus nhướn đôi chân mày khinh khỉnh.

“Ai nữa đó?” Cụ hỏi, quay đầu từ bên này qua bên kia. “Giọng của trò khiến ta không hài lòng! Con bé và bạn nó đã cực kỳ liều lĩnh. Trộm cắp của hiệu trưởng.”

“Tụi nó đâu có trộm cắp,” Harry nói. “Thanh gươm đâu phải của lão Snape.”

“Thanh gươm thuộc về ngôi trường của giáo sư Snape,” cụ Phineas Nigellus nói. “Chính đáng ra thì con bé Weasley đó có quyền gì đối với thanh gươm? Nó đáng bị trừng phạt, cũng như thằng ngốc Longbottom và con khùng Lovegood!”

“Neville không phải thằng ngốc và Luna không phải con khùng!” Hermione nói.

“Ta đang ở đâu đây?” Cụ Phineas Nigellus lại hỏi, lại bắt đầu vật lộn với cái dải bịt mắt. “Các trò đã đem ta đến đâu đây? Tại sao các trò lại dọn ta ra khỏi nhà của tổ tiên ta?”

“Thầy đừng để ý chuyện đó! Lão Snape trừng phạt Ginny, Neville, và Luna như thế nào?” Harry khẩn khoản hỏi.

“*Giáo sư* Snape phái chúng vô Rừng Cấm, làm việc gì đó cho lão hậu đậu Hagrid.”

“Bác Hagrid không phải là kẻ hậu đậu,” Hermione rít lên.

“Và lão Snape chắc tưởng thế là trừng phạt,” Harry nói,

“nhưng Ginny, Neville và Luna có lẽ được một bữa cười no với bác Hagrid. Khu Rừng Cấm… Tụi nó từng đương đầu nhiều thứ còn tệ hơn Rừng Cấm nữa kìa, nhằm nhò gì!”

Nó cảm thấy nhẹ nhõm hẳn; nó đã tưởng tượng ra những điều khủng khiếp, nhẹ nhất cũng là bị Lời nguyền Tra tấn.

“Thưa giáo sư Black, điều mà tụi con thiệt tình muốn biết là liệu có ai đó, ơ, từng lấy thanh gươm ra không? Có thể người ta lấy nó ra để lau chùi… hay làm gì đó!”

Cụ Phineas Nigellus lại tạm ngừng giữa chừng cuộc vật lộn để giải phóng đôi mắt và cười khẩy.

“Cái đồ gốc Muggle,” cụ nói. “Khí giới do yêu tinh chế tạo không cần lau chùi, con ngây ngô à. Bạc của yêu tinh kháng lại bụi bặm tầm thường, chỉ hấp thu điều gì làm nó sắc bén thêm.”

“Đừng gọi Hermione là con ngây ngô,” Harry nói.

“Ta phát mệt vì bị cãi hoài,” cụ Phineas Nigellus nói. “Có lẽ đã tới lúc ta trở về văn phòng hiệu trưởng được rồi chứ?”

Vẫn bị bịt mắt, cụ lại đụng đầu vô khung tranh khi cố tìm đường ra khỏi bức tranh của cụ để trở về bức tranh ở trường Hogwarts. Harry bỗng nảy ra một ý bất ngờ.

“Thầy Dumbledore! Thầy có thể đưa thầy Dumbledore đến gặp tụi con không?”

“Làm ơn nói lại coi!” Cụ Phineas Nigellus hỏi.

“Chân dung của giáo sư Dumbledore… thầy có thể đưa thầy Dumbledore cùng về đây, trong bức tranh này của thầy

không?”

Cụ Phineas Nigellus xoay mặt về hướng phát ra giọng nói của Harry.

“Potter à, rõ ràng là không phải chỉ bọn phù thủy gốc Muggle mới dốt nát. Những bức chân dung ở trường Hogwarts có thể thông tin với nhau, nhưng họ không thể đi lung tung ra ngoài lâu đài trừ khi đi thăm chính bức tranh vẽ mình ở đâu đó. Cụ Dumbledore không thể đến đây cùng với ta, và sau sự đối đãi mà ta nhận được từ tay các trò, ta có thể cam đoan với các trò là ta sẽ không bao giờ trở lại nữa đâu!”

Harry hơi tiu nghỉu nhìn cụ Phineas Nigellus đang nỗ lực gấp đôi để rời khỏi khung tranh.

“Thưa giáo sư Black,” Hermione nói, “Thầy làm ơn nói cho tụi con biết lần cuối cùng thanh gươm được lấy ra khỏi chân đế là khi nào? Ý con là trước khi Ginny lấy nó ấy?”

Cụ Phineas khịt mũi sốt ruột.

“Ta tin rằng lần cuối cùng ta thấy thanh gươm của Gryffindor rời khỏi chân đế là khi giáo sư Dumbledore dùng nó để nạy một cái nhẫn.”

Hermione quay phắt lại nhìn Harry. Cả hai đều không dám nói thêm gì trước mặt cụ Phineas Nigellus, rốt cuộc cụ đã xác định được lối ra.

“Thôi, chúc các trò ngủ ngon,” cụ nói, hơi châm chọc, và lại bắt đầu biến mất dần. Khi chỉ còn thấy vành nón của cụ, Harry bỗng hét lớn.

“Khoan! Cụ có nói với lão Snape là cụ đã thấy chuyện đó

chưa?”

Cụ Phineas Nigellus thò cái đầu bị bịt mắt trở vô bức tranh.

“Giáo sư Snape có nhiều chuyện quan trọng để lo nghĩ hơn là những trò lập dị hơi bị nhiều của cụ Dumbledore. Chào nghe, Potter!”

Và dứt lời, cụ biến mất hoàn toàn, chẳng để lại dấu vết gì ngoài cái nền vải tối thui.

“Harry!” Hermione kêu lên.

“Mình biết!” Harry hét. Không tự dằn lòng được, nó vung tay đấm vào không khí; thông tin này đáng giá hơn cả những gì nó dám hy vọng. Nó sải bước đi qua đi lại trong lều, cảm thấy nó có thể chạy cả một dặm; thậm chí không còn cảm thấy đói nữa. Hermione đang nhét bức tranh của cụ Phineas Nigellus trở vào cái túi xách hột cườm. Khi đã cài khóa xong, cô bé liệng cái túi qua một bên và ngước gương mặt sáng rỡ lên nhìn Harry.

“Thanh gươm có thể tiêu diệt Trường Sinh Linh Giá! Lưỡi gươm do yêu tinh chế tạo chỉ hấp thu cái gì làm cho nó mạnh thêm lên - Harry à, thanh gươm đó đã nhiễm nọc độc rắn thần!”

“Và thầy Dumbledore đã không đưa nó cho mình vì thầy còn cần đến nó, thầy muốn dùng nó để diệt cái mặt dây chuyền…”

“… Và ắt là thầy biết họ sẽ không để cho bồ nhận thanh gươm nếu thầy ghi nó trong di chúc…”

“… vì vậy thầy đã làm một mẫu nhái y chang…”

"… và đặt thanh gươm giả trên cái chân đế thủy tinh…"

"… và thầy cất thanh gươm thật… ở đâu?"

Tụi nó đăm đăm nhìn vào mắt nhau và Harry cảm thấy câu trả lời lơ lửng vô hình trong không gian trên đầu tụi nó, gần đến mức ứa gan. Tại sao cụ Dumbledore không nói cho nó biết? Hay thật ra cụ đã nói với Harry, nhưng vào lúc đó Harry đã chẳng hiểu ra.

"Suy nghĩ coi!" Hermione thì thầm. "Suy nghĩ đi! Thầy có thể để nó ở đâu?"

"Không ở trong trường Hogwarts," Harry nói, lại bước tiếp.

"Đâu đó ở làng Hogsmeade?" Hermione đưa ra giả thuyết.

"Trong Chòi Ré chăng?" Harry nói. "Không ai vô trong đó hết."

"Nhưng thầy Snape biết cách vô trong đó, như vậy chẳng phải là hơi liều lĩnh sao?"

"Cụ Dumbledore tin lão Snape mà!" Harry nhắc cô bé.

"Nhưng không đủ tin để nói với thầy là cụ đã đánh tráo thanh gươm," Hermione nói.

"Ừ, bồ nói đúng!" Harry nói, và nó còn cảm thấy phấn khởi hơn khi nghĩ rằng cụ Dumbledore vẫn có những hạn chế, tuy mong manh, trong sự tin cậy lão Snape. "Vậy thì, liệu thầy có giấu thanh gươm ở nơi nào đó rất xa làng Hogsmeade không? Bồ thấy sao, Ron? Ron à?"

Harry nhìn quanh. Trong một thoáng ngơ ngác Harry tưởng Ron đã bỏ ra khỏi lều, rồi chợt nhận ra Ron đang nằm dài

trong bóng tối của cái giường hai tầng, coi bộ lạnh lùng chai đá.

"Ủa, mấy người nhớ ra tôi rồi à?" Ron nói.

"Cái gì?"

Ron khụt khịt mũi trong khi vẫn ngó trừng trừng cái gầm của tầng giường trên.

"Hai người cứ tiếp tục. Đừng để tôi làm cụt hứng."

Không biết nói sao, Harry nhìn Hermione cầu cứu, nhưng cô bé lắc đầu, dường như cũng giống Harry, chẳng biết xử lý tình huống này ra sao nữa.

"Có chuyện gì chứ?" Harry hỏi.

"Chuyện gì? Chẳng có chuyện gì hết," Ron nói, vẫn không chịu nhìn Harry. "Nếu xét theo bồ thì dù thế nào đi nữa làm gì có chuyện gì."

Nhiều tiếng *tưng tưng* dội trên tấm vải căng lều ngay trên đầu tụi nó. Trời bắt đầu mưa.

"Chà, bồ rõ ràng là có chuyện gì đó," Harry nói. "Bồ có chịu khạc ra không?"

Ron quăng cặp giò ra khỏi giường và ngồi dậy. Ngó mặt nó khổ não, chẳng giống chính nó chút nào.

"Được thôi, tôi khạc ra đây. Đừng có mong tôi nhổ lều lên nhổ lều xuống chỉ vì còn mấy món khỉ gió gì gì nữa chúng ta phải tìm kiếm. Chỉ cần thêm nó vô cái danh sách những thứ bồ không biết."

"Mình không biết á?" Harry lặp lại. "Mình không biết

sao?”

Tưng, tưng, tưng. Mưa rơi lớn hơn và nặng hột hơn, mưa lộp độp quanh tụi nó, trên bờ sông trải đầy lá rụng, mưa rơi xuống dòng sông róc rách chảy xuyên bóng đêm. Nỗi sợ đã dập tắt niềm hân hoan của Harry. Ron đang nói đúng chóc cái điều nó vẫn nghi ngờ, cái điều đã khiến nó sợ không dám nghĩ tới.

“Không hẳn là tôi không có những lúc vui vẻ ở đây,” Ron nói, “mấy bồ biết đó, với cánh tay đeo băng và không có gì để ăn rồi đêm đêm lạnh cứng cả lưng. Tôi chỉ hy vọng, mấy bồ hiểu cho, là sau khi đã chạy lòng vòng mấy tuần lễ thì tụi mình phải đạt được cái gì đó chứ.”

“Ron,” Hermione nói, nhưng bằng một giọng nhỏ đến nỗi Ron giả đò như không nghe thấy vì tiếng mưa rầm rầm như tiếng trống nện trên nóc lều.

“Mình tưởng bồ hiểu bồ tham gia để làm gì.”

“Ừ, tôi cũng tưởng đâu tôi hiểu chớ.”

“Vậy thì có điều gì trong chuyện này không đúng như kỳ vọng của bồ?” Harry hỏi. Cơn giận đang ngấm vô lời cãi của nó. “Bồ tưởng là tụi mình sẽ ở khách sạn năm sao chắc? Cách ngày lại kiếm ra một cái Trường Sinh Linh Giá chắc? Bồ tưởng tới lễ Giáng Sinh thì sẽ về với má hả?”

“Tụi này tưởng bồ biết việc bồ đang làm!” Ron đứng dậy hét vang, và lời của nó không khác gì những lưỡi dao nung đâm vào Harry. “Tụi này tưởng thầy Dumbledore đã nói cho bồ biết phải làm gì, tụi này tưởng đâu bồ có một kế hoạch thật

sự!”

“Ron!” Hermione nói, lần này đã nghe được rõ ràng trong tiếng mưa ầm ầm trên mái lều, nhưng một lần nữa, Ron phớt lờ cô bé.

“À, xin lỗi đã khiến bồ thất vọng,” Harry nói, giọng nó khá bình tĩnh cho dù nó cảm thấy rỗng tuếch, không thỏa đáng. “Mình đã nói thẳng với bồ ngay từ lúc đầu. Mình đã nói với mấy bồ tất cả những gì thầy Dumbledore nói với mình. Và trong trường hợp bồ chưa ghi nhận, thì mình nhắc là tụi mình đã tìm được một cái Trường Sinh Linh Giá…”

“Đúng, và tụi mình tìm cách diệt nó cũng khốn khổ không kém gì tìm kiếm những cái còn lại - nói cách khác, không có kẽ thoát!”

“Cởi cái mặt dây chuyền ra đi, Ron,” Hermione nói, giọng cô bé cao lên một cách bất thường. “Làm ơn cởi nó ra. Bồ sẽ không nói năng như vậy nếu bồ không đeo cái đó suốt cả ngày.”

“Chà, nó cũng sẽ nói vậy thôi,” Harry nói, nó không muốn Ron vin vào cái cớ nào cả. “Bồ tưởng là mình không để ý hai bồ thì thầm sau lưng mình hả? Bồ tưởng mình không đoán được mấy bồ nghĩ sao về chuyện này hả?”

“Harry à, tụi này đâu có…”

“Đừng nói láo!” Ron sấn tới cô nàng. “Cô cũng nói thế, cô đã nói cô thất vọng, cô đã nói cô tưởng nó còn có thêm gì đó nữa để tiếp tục…”

“Mình không nói cái kiểu đó… Harry, mình không hề!”

Hermione bật khóc.

Mưa dội ầm ầm xuống căn lều, nước mắt tuôn xuống gương mặt Hermione, và cơn kích động trước đó vài phút biến mất như thể chưa từng xảy ra, như một cái pháo hoa đã bùng tỏa ra rồi tắt ngấm, để lại mọi thứ tối tăm, ẩm ướt, và lạnh lẽo. Thanh gươm của Gryffindor cất ở đâu tụi nó không biết, và tụi nó là ba thiếu niên mười mấy tuổi ngồi trong một cái lều, với thành tích duy nhất là không chết, hay chưa chết.

"Vậy tại sao bồ còn ở đây?" Harry hỏi Ron.

"Biết chết liền."

"Vậy thì về nhà đi."

"Được, chắc tao sẽ về thôi!" Ron hét, và nó sấn mấy bước về phía Harry, Harry không lùi lại. "Mày không nghe họ nói gì về em gái tao hả? Vậy mà mày có thèm lý tới mảy may nào đâu, có không, chỉ là Rừng Cấm thôi mà, Harry Potter *tôi-từng-đương-đầu-còn-tệ-hơn* cóc cần quan tâm chuyện gì xảy ra cho con bé ở trong đó, phải, nhưng tao thì quan tâm, phải, mấy con nhện khổng lồ và cái đồ khùng…"

"Mình chỉ nói là… Ginny và mấy đứa kia, tụi nó có bác Hagrid bên cạnh…"

"Được, tao hiểu, mày đâu thèm quan tâm! Nhưng những người còn lại trong gia đình tao thì sao, 'gia đình Weasley đâu cần có thêm một đứa con thương tật nữa', mày không nghe hả?"

"Có, mình…"

"Nhưng không mất công tìm hiểu ý nghĩa chứ gì?"

“Ron!” Hermione nói, chen vô giữa hai đứa nó. “Mình không nghĩ như thế có nghĩa là lại mới có chuyện gì xảy ra thêm, chuyện gì đó mà tụi mình không biết. Nghĩ đi Ron, anh Bill đã có thẹo rồi, bây giờ nhiều người ắt cũng đã thấy anh George sứt tai, và bồ thì bị coi là nằm trên giường hấp hối vì bệnh đậu rồng, mình chắc là ông ấy chỉ muốn nói…”

“A, mấy người chắc thế hả? Vậy thôi, được rồi, tôi sẽ chẳng việc gì phải rộn lên vì đám kia nữa. Mấy người thì có bị ảnh hưởng gì đâu, há, ba má mấy người thì đã an toàn cao bay xa chạy…”

“Ba má tôi *chết* rồi!” Harry rống lên.

“Còn ba má tao thì sắp có cùng số phận đó!” Ron gào lên.

“Vậy thì ĐI!” Harry gầm lên. “Đi về với ba má, giả đò như mày vừa hết bệnh đậu rồng và má sẽ cho mày ăn ứ họng và…”

Ron làm một động tác đột ngột: Harry phản ứng ngay, nhưng đũa phép của hai đứa nó chưa kịp rút ra khỏi túi áo thì Hermione đã giơ cây đũa phép của cô bé lên.

“Che chắn!” Cô bé hô lên, và một tấm chắn vô hình mở rộng giữa một bên là Harry và Hermione với bên kia là Ron, tất cả ba đứa nó đều bị quyền lực của thần chú đẩy lùi vài bước, và Harry với Ron trừng mắt ngó nhau từ hai bên bức rào cản trong suốt như thể tụi nó đang nhìn rõ mặt nhau lần đầu tiên trong đời. Harry cảm thấy một nỗi căm ghét như tàn phá dành cho Ron: có cái gì đó đã vỡ tan giữa hai đứa nó.

“Để lại cái Trường Sinh Linh Giá,” Harry nói.

Ron kéo sợi dây chuyền vòng qua khỏi đầu và liệng cái mặt

dây chuyền xuống một cái ghế gần đó. Nó quay lại Hermione.

"Cô sẽ làm gì?"

"Bồ muốn nói gì?"

"Cô ở lại, hay sao?"

"Mình…" Hermione tỏ vẻ khổ sở. "Ừ… ừ, mình ở lại. Ron, tụi mình đã nói là tụi mình sẽ đi với Harry, tụi mình nói tụi mình sẽ giúp…"

"Tôi hiểu rồi. Cô chọn nó."

"Ron, đừng… xin bồ… trở lại, trở lại đi!"

Cô bé bị chính bùa Che chắn của mình chặn lại. Khi giải được bùa xong thì Ron đã đùng đùng bỏ đi vào bóng đêm. Harry đứng ngay đơ và nín thinh, lắng nghe tiếng Hermione khóc nức nở và gọi tên Ron giữa rừng cây.

Vài phút sau Hermione trở lại, mái tóc ướt mem của cô bé dính bết đầy mặt.

"Ron đ… đ… đi rồi! Độn thổ!"

Cô bé tự quăng mình xuống một cái ghế, co chân thu mình lại, và bắt đầu khóc.

Harry bàng hoàng. Nó cúi xuống, lượm cái Trường Sinh Linh Giá lên, và tròng vô cổ. Nó kéo mấy tấm mền trên giường của Ron và quăng đống mền lên Hermione. Rồi nó trèo lên giường của nó và nằm đó mà trừng mắt ngó nóc lều, lắng nghe tiếng mưa tuôn ào ào.

16

THUNG LŨNG GODRIC

Khi Harry thức dậy vào ngày hôm sau, nó mất vài giây định thần rồi mới nhớ lại được chuyện gì đã xảy ra. Rồi nó hy vọng một cách trẻ con, rằng đó chẳng qua chỉ là một giấc mơ, rằng Ron vẫn còn đó chứ không hề bỏ đi. Nhưng khi xoay đầu trên cái gối, nó thấy cái giường trống không của Ron.

Cái giường có vẻ như hút lấy ánh mắt nó bằng sức hút của một xác chết. Harry nhảy ra khỏi giường của mình, cố tránh nhìn vào giường của Ron. Hermione, nãy giờ bận bịu trong bếp, đã không chúc Harry một buổi sáng tốt lành, mà còn quay mặt đi nhanh khi nó đi ngang.

Nó đi rồi, Harry tự nhủ. *Nó đi rồi.* Harry cứ nghĩ hoài điều đó khi rửa mặt và thay quần áo như thể sự lặp đi lặp lại sẽ làm nguôi ngoai nỗi đau về chuyện đó. *Nó đi rồi và sẽ không trở lại.* Và đây là một chân lý giản đơn, Harry biết thế, bởi vì bùa phép bảo vệ sẽ khiến cho Ron không thể nào tìm lại được tụi nó một khi tụi nó dời khỏi chỗ này.

Harry và Hermione ăn điểm tâm trong im lặng. Mắt của Hermione vẫn còn sưng húp và đỏ hoe; trông cô bé có vẻ như đã thức trắng đêm qua. Tụi nó gói ghém đồ đạc. Hermione lần khân. Harry biết tại sao cô bé muốn câu giờ trên bờ sông này. Nhiều lần nó thấy Hermione ngước nhìn lên tha thiết, và nó biết chắc cô bé đang tự đánh lừa mình khi tưởng rằng nghe thấy tiếng bước chân trong mưa tầm tã, nhưng rồi không có cái đầu tóc đỏ nào xuất hiện giữa rừng cây. Mỗi lần Harry bắt chước Hermione nhìn quanh quất (vì chính nó cũng không thể không nuôi chút hy vọng) và chẳng thấy gì ngoài cánh rừng bị mưa quật, thì một bọc giận khác lại nổ ra trong người nó. Nó như nghe thấy Ron nói, *"Tụi này tưởng bồ biết bồ đang làm gì chớ!,"* và nó tiếp tục thu vén đồ đạc với một cục rối cứng ngắc trong cuống bao tử.

Dòng sông đục ngầu bên cạnh đang dâng nước lên rất nhanh và chẳng mấy chốc sẽ tràn bờ. Lẽ ra hai đứa đã rời khỏi chỗ cắm trại như thường lệ cả tiếng đồng hồ trước đó, nhưng tụi nó cứ nấn ná chần chừ. Cuối cùng, sau khi đã xếp đi sắp lại cái túi xách hột cườm tới ba lần, Hermione dường như không thể tìm ra thêm được lý do trì hoãn nào nữa. Cô bé và Harry nắm tay nhau Độn thổ, rồi hiện ra lại trên một sườn đồi lộng gió phủ đầy cây thạch nam.

Ngay khi vừa đến nơi, Hermione liền buông tay Harry ra và bỏ đi, cuối cùng cô bé ngồi xuống một tảng đá lớn, úp mặt vào đầu gối, run rẩy vì cái mà Harry hiểu là cơn thổn thức. Nó nhìn Hermione, nghĩ là cũng nên đến và an ủi cô bé, nhưng có cái gì đó cứ giữ rịt lấy chân nó. Mọi thứ trong lòng nó đều lạnh ngắt và căng ra. Một lần nữa nó lại thấy vẻ khinh khỉnh

trên gương mặt của Ron. Harry sải dài băng qua đám cây thạch nam, bước thành một vòng tròn rộng có cô nàng Hermione đang quẫn trí làm tâm, và ếm các thứ bùa phép mà Hermione vẫn hay làm để bảo đảm an toàn.

Trong suốt mấy ngày sau đó tụi nó không bàn cãi gì đến Ron nữa. Harry đã quyết tâm không bao giờ nhắc lại cái tên Ron và Hermione dường như biết o ép vấn đề đó cũng chẳng ích gì, mặc dù ban đêm khi Hermione tưởng Harry ngủ rồi, Harry vẫn hay nghe tiếng cô nàng khóc. Lúc đó Harry đang bắt đầu đem tấm Bản đồ Đạo tặc ra xem xét dưới ánh sáng đầu cây đũa phép. Nó đang chờ thời điểm cái chấm mang tên Ron sẽ xuất hiện ở hành lang trường Hogwarts, chứng tỏ Ron đã trở về tòa lâu đài ấm cúng, được gia thế thuần chủng của mình che chở. Nhưng Ron không xuất hiện trên bản đồ, và một lúc sau Harry nhận thấy mình đã lại lấy cái bản đồ ra để nhìn đăm đăm vào cái tên Ginny trong ký túc xá nữ, tự hỏi tình cảm mãnh liệt trong cái nhìn của nó liệu có thể thâm nhập vào giấc ngủ của cô bé không, liệu cô bé có thể bằng cách nào đó biết là nó đang nghĩ đến cô bé, hy vọng cô bé vẫn bình an không.

Ban ngày, tụi nó dành hết thì giờ cố gắng xác định những địa điểm có thể có thanh gươm Gryffindor, nhưng càng bàn bạc về nơi mà cụ Dumbledore có thể cất giữ thanh gươm, thì suy đoán của tụi nó càng thêm xa thực tế và ít hy vọng. Dù có nện gậy lên đầu, Harry cũng không thể nhớ ra cụ Dumbledore có bao giờ nhắc đến một nơi nào đó mà cụ có thể cất giấu một thứ gì. Có những lúc nó không biết là nó giận Ron hơn hay giận cụ Dumbledore hơn. *Tụi này tưởng bồ biết bồ đang làm gì chớ... Tụi này tưởng thầy Dumbledore đã nói với bồ việc*

phải làm chớ... Tụi này tưởng đâu bồ có một kế hoạch thực sự!

Nó không thể giấu chính nó: Ron đã nói đúng. Cụ Dumbledore hầu như chẳng để lại cho nó chỉ dẫn gì. Tụi nó đã tìm được một Trường Sinh Linh Giá, nhưng lại chẳng có cách gì để tiêu hủy nó đi. Còn những cái khác thì vô phương tiếp cận như hồi nào vẫn vậy. Nỗi tuyệt vọng lăm le nhấn chìm nó. Giờ đây, nó hoang mang nghĩ tới sự liều lĩnh của chính mình khi chấp nhận đề nghị của bạn bè cùng đi với nó trong hành trình vô định và vô nghĩa này. Nó chẳng biết gì hết, nó chẳng có ý kiến gì hết, và nó cứ ở trong tình trạng phập phồng một cách thường trực và đau đớn đợi bất cứ dấu hiệu nào cho thấy Hermione cũng sắp nói với nó rằng cô nàng chịu hết thấu rồi, rằng cô nàng sẽ bỏ đi.

Tụi nó trải qua nhiều buổi tối hầu như yên lặng và Hermione kiếm cớ lôi bức tranh của cụ Phineas Nigellus ra và dựng nó trên một cái ghế, như thể cụ có thể lấp được phần nào khoảng trống mà Ron đã để lại khi bỏ đi. Bất chấp sự khẳng định trước đó là sẽ không bao giờ thèm đến thăm chúng lần nữa, cụ Phineas Nigellus có vẻ không cưỡng lại được cơ hội tìm hiểu thêm Harry đang làm gì và cụ chấp nhận tái xuất hiện cứ vài ba ngày một lần, với mắt bị bịt kín. Harry thậm chí còn vui mừng mỗi khi được gặp cụ, bởi vì có cụ làm bầu bạn, cho dù một kiểu bầu bạn châm chọc cạnh khóe. Tụi nó thưởng thức bất cứ tin tức nào về những việc đang diễn ra ở trường Hogwarts, mặc dù cụ Phineas Nigellus không phải là một người thông tin lý tưởng cho lắm. Cụ sùng kính Snape, vị hiệu trưởng thuộc nhà Slytherin đầu tiên kể từ thời chính cụ điều

hành ngôi trường, và tụi nó phải cẩn thận để không phê phán hay hỏi những câu hỗn hào về thầy Snape, nếu không cụ Phineas Nigellus sẽ bỏ đi khỏi bức tranh ngay tức thì.

Tuy vậy, cụ cũng để lọt một số tin tức vụn vặt. Thầy Snape dường như đang đối phó một cuộc nổi loạn liên miên ở cấp thấp mà thành phần nòng cốt là học sinh. Ginny đã bị cấm không được đi tới làng Hogsmeade. Thầy Snape đã phục hồi đạo luật cũ của bà Umbridge cấm tụ tập từ ba học sinh trở lên hay lập hội đoàn học sinh không chính thức.

Từ tất cả những việc này, Harry suy ra là Ginny, và có lẽ cùng với cả Neville và Luna, đang làm hết sức mình để tiếp tục duy trì Đoàn quân Dumbledore. Tin tức ít ỏi này khiến Harry muốn gặp Ginny khủng khiếp đến nỗi nó có cảm giác như đau bao tử; nhưng điều này cũng khiến nó lại nghĩ đến Ron, và đến cụ Dumbledore, đến chính trường Hogwarts, đến những điều mà nó nhớ cũng gần như nhớ cô bồ cũ. Thật ra, khi cụ Phineas Nigellus nói về sự đàn áp không nương tay của thầy Snape, Harry đã trải qua một thoáng điên khùng, tưởng tượng mình đơn giản cứ trở về trường để tham gia chống phá cách thức cai trị của thầy Snape: được nuôi ăn và có một cái giường êm ái, được những người khác chăm lo dường như là viễn cảnh tuyệt vời nhất trên đời trong lúc này. Nhưng rồi nó nhớ ra nó là Kẻ Phá Rối Số Một, cái đầu nó được treo giá mười ngàn Galleon, và bước vào trường Hogwarts lúc này cũng nguy hiểm như đi vào Bộ Pháp thuật. Quả vậy, cụ Phineas Nigellus vô tình nhấn mạnh sự thực này khi sơ xuất hỏi mấy câu hỏi mẹo về chỗ mà Harry và Hermione đang ở. Mỗi khi cụ hỏi vậy, Hermione nhét cụ vô ngay trong cái túi

xách, và cụ Phineas Nigellus lần nào cũng từ chối tái xuất hiện trong nhiều ngày, sau những cuộc chia tay không được thân mật đó.

Thời tiết càng lúc càng lạnh hơn. Tụi nó không dám ở lại bất cứ chỗ nào quá lâu, cho nên lẽ ra cứ ở lại miền nam nước Anh, nơi đáng lo nhất là gặp phải một trận sương giá khắc nghiệt, thì tụi nó lại tiếp tục đi lang thang ngang dọc đất nước, bất chấp một sườn núi, nơi mưa đá rớt lộp bộp xuống lều của tụi nó; bất chấp một đầm lầy rộng và bằng phẳng, nơi lều của tụi nó bị ngập lụt trong nước lạnh buốt; và bất chấp một hòn đảo tí hon ở giữa một cái hồ Tô Cách Lan, nơi nửa đêm tuyết vùi lấp hết nửa căn lều.

Tụi nó đã nhận thấy những cây Nô-en nhấp nháy trong nhiều cửa sổ phòng khách trước cái buổi tối Harry quyết định đề nghị một lần nữa điều mà dường như đối với nó là con đường duy nhất còn lại mà hai đứa chưa thăm dò. Tụi nó vừa mới ăn xong một bữa ngon khác mọi ngày: Hermione đã đi siêu thị dưới tấm Áo khoác Tàng hình (khi rời siêu thị đã hết sức cẩn thận thả tiền vào một ngăn kéo tiền để mở), và Harry cho là cô bé có thể dễ bị thuyết phục hơn bình thường một khi bao tử đã đầy món mì ống Bolognese và lê đóng hộp. Nó cũng đã lo xa mà đề nghị hai đứa tạm ngừng đeo cái Trường Sinh Linh Giá vài tiếng đồng hồ, treo cái vật đó lên đầu giường bên cạnh nó.

"Hermione à?"

"Ừm?"

Hermione đang cuộn tròn trong một cái ghế bành mềm lún

đọc cuốn *Những Chuyện Kể của Beedle the Bard*. Harry không thể tưởng tượng cô nàng có thể bòn rút thêm được bao nhiêu tri thức nữa từ cuốn sách mà, nói cho cùng, đâu có dài lắm, nhưng rõ ràng cô nàng vẫn đang tìm cách giải đoán điều gì đó trong sách, bởi cuốn *Bảng Ký Hiệu Âm Tiết cho Người Niệm Chú* đang để mở trên tay ghế.

Harry đằng hắng. Nó có cảm giác y chang như cái cảm giác mà nó đã trải qua trong một dịp nhiều năm về trước, khi hỏi xin giáo sư McGonagall xem nó có thể đi tới làng Hogsmeade không, bất chấp thực tế là nó đã không thuyết phục được dì dượng Dursley ký vào tờ giấy cho phép.

"Hermione à, mình đã suy nghĩ, và…"

"Harry, bồ có thể giúp mình một chút không?" Dường như Hermione chẳng hề nghe nó nói. Cô bé chồm tới trước và chìa ra cuốn *Những Chuyện Kể của Beedle the Bard.*

"Nhìn thử cái ký hiệu đó coi," Hermione nói, chỉ vào đầu một trang sách. Phía trên cái mà Harry đoán là tít của truyện (vì không đọc được chữ Runes nên nó không thể nói chắc được) có một hình vẽ của một cái gì đó giống như một con mắt hình tam giác, với một sọc thẳng đứng cắt qua con ngươi.

"Mình chưa bao giờ học cổ ngữ Runes, Hermione à."

"Mình biết chứ; nhưng nó không phải chữ Runes, mà cũng không có trong bảng ký hiệu âm tiết nốt. Ngay từ đầu mình cứ tưởng đó là hình vẽ một con mắt, nhưng bây giờ mình nghĩ không phải vậy. Nhìn đi, nó được vẽ bằng mực, ai đó đã vẽ nó lên đó, chứ nó không hẳn là một phần có sẵn của cuốn sách. Nghĩ coi, trước đây bồ đã từng thấy nó bao giờ chưa?"

“Chưa… Khoan, chờ một chút,” Harry nhìn cái hình kỹ hơn. “Chứ không phải nó giống cái biểu tượng mà ba của Luna đeo quanh cổ sao?”

“Ừ, mình cũng có nghĩ như vậy!”

“Vậy thì nó là dấu hiệu của Grindelwald.”

Hermione há hốc miệng ngó sững Harry.

“Cái gì?”

“Anh Krum nói với mình…” Harry kể lại câu chuyện mà Viktor Krum đã kể nó nghe ở đám cưới. Hermione tỏ vẻ kinh ngạc.

“Dấu hiệu của *Grindelwald?”*

Cô bé hết nhìn Harry đến nhìn cái ký hiệu kỳ lạ rồi lại nhìn Harry. “Mình chưa từng nghe chuyện Grindelwald có một dấu hiệu. Trong tất cả những gì mình từng đọc về Grindelwald, không thấy nói gì đến chuyện đó.”

“Ừ, như mình nói đó, anh Krum cho là ký hiệu đó được khắc trên một bức tường ở Durmstrang, và Grindelwald là kẻ đã khắc nó lên đó.”

Hermione ngồi ngả lưng lại trong cái ghế bành cũ, đăm chiêu tư lự.

“Điều này rất kỳ hoặc. Nếu đó là biểu tượng của Nghệ thuật Hắc ám thì tại sao nó lại nằm trong một cuốn truyện cho trẻ con chứ?”

“Ừ, kỳ cục thiệt,” Harry nói. “Và bồ có nghĩ là ông Scrimgeour nhận ra biểu tượng đó không? Ông ấy là Bộ

trưởng, chắc ông ấy phải am hiểu thành thạo về những đồ Hắc ám chớ."

"Mình biết… có lẽ ông ấy cũng như mình, tưởng đó là một con mắt. Tất cả những truyện khác đều có những hình vẽ nho nhỏ bên trên tít truyện."

Cô bé không nói nữa, mà tiếp tục nghiền ngẫm cái dấu hiệu lạ lùng. Harry thử một lần nữa.

"Hermione à?"

"Ừm?"

"Mình đã nghĩ kỹ rồi. Mình… mình muốn đi tới Thung lũng Godric."

Hermione ngước lên nhìn nó, nhưng ánh mắt không tập trung, và nó có thể nói chắc cô bé vẫn còn đang suy nghĩ về dấu hiệu bí mật trên cuốn sách.

"Phải," cô bé nói. "Phải lắm, mình cũng đang tự hỏi điều đó. Thiệt tình mình nghĩ là tụi mình nên đi."

"Bồ có nghe đúng điều mình nói không đó?"

"Dĩ nhiên là có. Bồ muốn đi tới Thung lũng Godric. Mình đồng ý. Mình nghĩ tụi mình nên đi. Ý mình là, mình cũng không thể nghĩ ra được chỗ nào khác. Sẽ rất nguy hiểm, nhưng mình càng nghĩ đến nơi đó thì càng có vẻ là có nó ở đó."

"Ơ… cái gì ở đó?"

Nghe câu đó Hermione tỏ vẻ ngơ ngác như chính Harry vậy.

"Ủa, thanh gươm chứ cái gì hả, Harry? Thầy Dumbledore

ắt hẳn biết bồ muốn đi tới đó, và mình muốn nói Thung lũng Godric là quê quán của cụ Godric Gryffindor…"

"Thiệt hả? Gryffindor xuất thân từ Thung lũng Godric à?"

"Harry ơi, bồ chưa bao giờ mở cuốn *Một Lịch Sử Pháp Thuật* ra sao?"

"Ờ…" Harry nói, mỉm một nụ cười mà nó có cảm giác như nụ cười đầu tiên trong suốt mấy tháng qua: các cơ trên mặt nó cứng ngơ cứng ngắc một cách kỳ cục. "Có lẽ mình có mở ra, bồ biết, khi mình mua cuốn sách… chỉ một lần…"

"Thôi được, vì ngôi làng được đặt theo tên cụ nên mình cứ tưởng bồ đã phải thấy được mối liên hệ," Hermione nói. Cô nàng nói năng giờ đã nghe đúng giọng Hermione, không như mấy lúc gần đây; Harry phần nào chờ đợi Hermione thông báo sẽ đi thư viện. "Có khá nhiều thông tin về ngôi làng đó trong cuốn *Một Lịch Sử Pháp Thuật,* để coi…"

Hermione mở cái túi xách hột cườm và lục lọi một lát, cuối cùng lôi ra cuốn sách giáo khoa cũ của mình, cuốn *Một Lịch Sử Pháp Thuật* của Bathilda Bagshot, và lật nhanh cuốn sách cho đến khi tìm được trang cô bé cần.

> *"Theo ký kết của Đạo luật Quốc tế về Bí mật năm 1680, giới pháp thuật lui vào bí mật vĩnh viễn. Có lẽ cũng là điều tự nhiên khi họ hình thành những cộng đồng của chính mình bên trong một cộng đồng. Nhiều làng xóm nhỏ thu hút được những gia đình pháp thuật, họ tụ tập thành nhóm để bảo vệ và giúp đỡ lẫn nhau. Những làng Tinworsh ở Cornwall, Upper*

Flagley ở Yorkshire, và Ottery St. Catchpole ở bờ biển nam nước Anh là nơi cư ngụ đáng chú ý của các nhóm gia đình phù thủy sống bên cạnh những dân Muggle rộng lượng và đôi khi đã được ếm bùa Lú lẫn. Nổi tiếng nhất trong những nơi cư trú bán-pháp-thuật này có lẽ là Thung lũng Godric, một ngôi làng ở miền Tây nơi pháp sư vĩ đại Godric Gryffindor đã chào đời, và nơi người thợ rèn pháp thuật Bowman Wright đã chế ra trái banh Snitch đầu tiên. Nghĩa trang nơi này đầy tên tuổi của những dòng họ pháp thuật cổ xưa, và điều này chắc chắn giải thích được những câu chuyện ma quái ám ảnh ngôi nhà thờ nhỏ bên cạnh nghĩa trang suốt mấy thế kỷ."

"Không thấy nói đến bồ và ba má bồ," Hermione nói khi xếp sách lại, "bởi vì giáo sư Bagshot không ghi lại những gì xảy ra sau cuối thế kỷ mười chín. Nhưng bồ thấy không? Thung lũng Godric, cụ Godric Gryffindor, thanh gươm của Gryffindor; bồ không nghĩ là thầy Dumbledore vẫn mong bồ sẽ lần ra được mối liên hệ sao?"

"Ờ há…"

Harry không muốn thừa nhận là nó đã không hề nghĩ gì đến thanh gươm khi đề nghị tụi nó nên đi về Thung lũng Godric. Đối với nó, sự cám dỗ của ngôi làng nằm trong phần mộ của ba má nó, trong ngôi nhà mà nó đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, và trong cá nhân bà Bathilda Bagshot.

Cuối cùng nó hỏi:

“Còn nhớ bà dì Muriel nói gì không?”

“Ai cơ?”

“Bồ biết mà,” Harry ngập ngừng, nó không muốn nhắc đến tên Ron. “Bà dì của Ginny. Ở đám cưới. Cái bà đã nói bồ có mắt cá chân lòi xương đó.”

“A,” Hermione nói.

Khoảnh khắc đó hơi khó chịu: Harry biết là Hermione đã cảm nhận được cái tên Ron chực vuột ra. Nó vội nói tới luôn:

“Bà ấy nói bà Bathilda Bagshot vẫn còn sống ở Thung lũng Godric.”

“Bathilda Bagshot,” Hermione lẩm nhẩm, ngón tay trỏ của cô bé vuốt lên cái tên rập nổi của bà Bathilda trên bìa cuốn *Một Lịch Sử Pháp Thuật*. “Ừ, mình cho là…”

Cô bé bỗng há miệng hớp hơi đột ngột đến nỗi ruột gan Harry lộn tùng phèo, nó rút cây đũa phép ra, ngoái nhìn cửa ra vào, có phần chờ đợi một bàn tay thọc qua tấm cửa lều, nhưng chẳng thấy cái gì cả.

“Cái gì hả?” Nó nói, nửa nổi giận nửa thở phào. “Bồ làm như vậy để chi? Mình tưởng bồ vừa thấy một tên Tử Thần Thực Tử rạch lều ra, ít nhất thì…”

“Harry nè, *biết đâu bà Bathilda giữ thanh gươm?* Biết đâu thầy Dumbledore tin tưởng giao nó cho bà ấy?”

Harry cân nhắc khả năng này. Bà Bathilda chắc hẳn đã là một bà già khú đế vào thời điểm này, và theo bà dì Muriel thì bà ta “khùng khùng”. Liệu có khả năng cụ Dumbledore gởi

thanh gươm của Gryffindor nhờ bà giấu giùm không? Nếu có thì Harry cảm thấy cụ Dumbledore đã phó mặc cho may rủi hơi nhiều: cụ Dumbledore chưa bao giờ tiết lộ cụ đã đánh tráo thanh gươm thật bằng thanh gươm giả, cụ cũng không nhắc gì nhiều đến tình bạn với bà Bathilda. Nhưng lúc này không phải là lúc tung ngờ vực vào giả thuyết của Hermione, đặc biệt là không nên khi mà, một cách đáng ngạc nhiên, cô nàng đang sẵn sàng ủng hộ nguyện vọng tha thiết nhất của Harry.

"Ừ, thầy có thể làm vậy lắm! Vậy tụi mình đi tới Thung lũng Godric chứ?"

"Đi, nhưng tụi mình phải suy tính chuyện này hết sức cặn kẽ, Harry à." Giờ đây Hermione đã ngồi thẳng lưng lên, và Harry thấy đúng là cái viễn cảnh sẽ lại có một kế hoạch hẳn hoi đã khiến cô nàng lên tinh thần cũng hệt như nó vậy. "Để bắt đầu tụi mình cần thực tập cùng Độn thổ dưới tấm Áo khoác Tàng hình, và có lẽ bùa Xóa Ảo ảnh cũng nên lắm, trừ khi bồ cho là tụi mình phải làm tới cùng và dùng thuốc Đa Quả dịch? Trong trường hợp đó tụi mình sẽ cần thu thập tóc của ai đó. Mình thực sự cho là nên làm như vậy, Harry à, tụi mình càng hóa trang kỹ chừng nào càng tốt chừng nấy…"

Harry để cho Hermione nói, gật đầu và tán thành mỗi khi cô bé tạm ngừng, nhưng đầu óc nó đã bay bổng khỏi cuộc chuyện trò. Lần đầu tiên nó lại cảm thấy hào hứng, tính từ khi nó khám phá ra thanh gươm ở Gringotts là đồ giả.

Nó sắp được về nhà, sắp trở lại nơi mà nó từng có một gia đình. Nếu không có Voldemort, Thung lũng Godric chính là nơi lẽ ra nó được nuôi dưỡng đến lớn khôn và trở về vào mỗi

kỳ nghỉ hè. Nó lẽ ra đã có thể mời bạn bè đến nhà chơi… nó thậm chí có thể có anh chị em nữa… và chính má nó lẽ ra là người làm cho nó cái bánh mừng sinh nhật thứ mười bảy. Cuộc đời bị cướp mất của nó chưa bao giờ lại hiện ra thực như bằng lúc này, khi nó biết mình sắp được nhìn tận mắt cái nơi mà cuộc đời đó bị tước đoạt. Sau khi Hermione đã đi ngủ vào tối hôm đó, Harry lặng lẽ moi cái ba lô của nó ra khỏi túi xách của Hermione, và lấy từ trong ba lô ra bộ an-bum hình ảnh mà bác Hagrid đã tặng nó từ thời xa xưa. Lần đầu tiên sau nhiều tháng nó lại ngắm nghía kỹ càng mấy tấm hình cũ kỹ của ba má nó, họ đang mỉm cười và vẫy tay chào nó từ trong những tấm hình, đó là tất cả những gì còn lại về họ mà nó có được lúc này.

Harry lẽ ra đã vui vẻ lên đường đến Thung lũng Godric vào sáng hôm sau, nhưng Hermione lại có ý kiến khác. Cô bé một mực tin rằng Voldemort hẳn cho rằng Harry ắt sẽ phải trở về hiện trường nơi cha mẹ nó bị giết, nên quyết định là tụi nó chỉ khởi hành một khi bảo đảm có được cách cải trang tốt nhất. Thành ra phải chờ trọn một tuần lễ sau Hermione mới đồng ý lên đường - trong suốt tuần đó tụi nó đã bí mật chôm tóc của mấy người Muggle lương thiện đang mua sắm cho lễ Giáng sinh rồi thực hành Hiện hình và Độn thổ dưới tấm Áo khoác Tàng hình.

Tụi nó sẽ phải Hiện hình ở làng dưới sự bao phủ của bóng đêm, cho nên vào buổi chiều hôm đó, khi đã uống xong thuốc Đa Quả dịch, Harry biến hình thành một gã Muggle trung niên hói đầu, còn Hermione thì thành bà vợ nhỏ bé và hơi lúi xùi của gã. Cái túi xách hột cườm chứa tất cả của nả của tụi nó

(ngoại trừ cái Trường Sinh Linh Giá được Harry đeo quanh cổ) được nhét vào túi áo bên trong cái áo khoác gài nút tới cổ của Hermione. Harry phủ tấm Áo khoác Tàng hình lên cả hai đứa, rồi nó xoay mình để chìm vào bóng tối ngộp thở một phen nữa.

Harry mở mắt ra, tim nó đập dội lên tận cổ họng. Tụi nó đang nắm tay nhau đứng trên một lối đi đầy tuyết dưới bầu trời xanh thẫm, và trên trời vài ngôi sao đêm mới mọc đang nhấp nháy lung linh. Những ngôi nhà nhỏ đứng hai bên con đường hẹp, cửa sổ lấp lánh những đồ trang trí cho lễ Giáng sinh. Trước mặt tụi nó, cách một quãng ngắn, ánh sáng rực rỡ của đèn đường màu vàng cho biết đó là trung tâm của ngôi làng.

"Toàn là tuyết!" Hermione thì thầm bên dưới tấm Áo khoác Tàng hình. "Sao mà tụi mình lại không nghĩ đến tuyết há? Chuẩn bị trước chu đáo cho lắm, để rồi vẫn để lại dấu chân! Tụi mình phải xóa hết mới được… Bồ đi trước đi, mình sẽ xóa…"

Harry không muốn đi vào làng như một con ngựa câm, vừa cố gắng che giấu tung tích phù thủy vừa dùng pháp thuật để xóa dấu vết của mình.

"Tụi mình cứ cởi Áo khoác Tàng hình ra," Harry nói, và khi Hermione tỏ vẻ hoảng sợ, nó nói thêm. "Ôi, không sao mà, tụi mình trông có giống tụi mình đâu, và cũng chẳng có ai ở chung quanh mà."

Nó nhét cái Áo khoác Tàng hình vào trong áo vét và hai đứa bước tới không gặp trắc trở gì hết, không khí giá buốt châm châm vào mặt khi tụi nó đi ngang qua vài ngôi nhà nữa.

Bất cứ ngôi nào trong số đó cũng có thể là ngôi nhà mà ba James và má Lily đã từng sống, hay nơi bà Bathilda hiện đang sống. Harry nhìn đăm đăm vào từng cánh cửa trước, từng mái nhà đội đầy tuyết, từng hàng hiên, tự hỏi liệu nó còn nhớ chút gì về những thứ đó chăng, nhưng sâu tận đáy lòng nó vẫn biết rằng chuyện đó là không thể, vì khi phải rời khỏi nơi này vĩnh viễn, nó mới chỉ hơn một tuổi. Nó thậm chí cũng không dám chắc liệu nó có thấy được ngôi nhà hay không; nó không biết chuyện gì đã xảy ra khi những con người được bảo vệ bằng bùa Trung thành đã chết. Thế rồi con đường nhỏ tụi nó đang đi bỗng lượn cong về bên trái và trung tâm của ngôi làng, một quảng trường nhỏ, hiện ra trước mắt.

Có cái gì đó trông giống như một tượng đài kỷ niệm chiến tranh đứng ngay chính giữa, chung quanh treo lủng lẳng đầy đèn màu, bị che khuất phần nào vì một cây Giáng sinh bị gió thổi bạt. Bên kia quảng trường có nhiều cửa tiệm, một bưu điện, một quán rượu, và một ngôi nhà thờ nhỏ có cửa sổ bằng kiếng màu sáng rực rỡ lóng lánh.

Tuyết ở đây đã bị giẫm đạp nhiều: cứng và trơn trợt ở những chỗ người ta bước qua suốt cả ngày. Dân làng đang hối hả đi lại trước mắt tụi nó, ánh đèn đường chiếu thoáng qua những gương mặt họ. Tụi nó nghe thấy tiếng cười rộ và tiếng nhạc bình dân mỗi khi cánh cửa quán rượu mở ra rồi đóng lại; và rồi tụi nó nghe khúc nhạc Giáng sinh bắt đầu vang lên bên trong ngôi nhà thờ nhỏ.

“Harry à, mình nghĩ đêm nay là đêm Giáng sinh!” Hermione nói.

“Vậy hả?”

Nó đã không còn biết đến ngày tháng nữa; tụi nó đã chẳng hề thấy một tờ báo nào suốt mấy tuần liền.

“Mình tin chắc là thế,” Hermione nói, mắt cô bé ngước nhìn lên nhà thờ. “Họ… họ ở trong đó, phải không? Ba má của bồ ấy? Mình thấy nghĩa trang phía sau nhà thờ.”

Harry cảm thấy một cơn rùng mình vì một cái gì đó còn hơn cả nỗi hồi hộp, giống nỗi sợ hãi thì đúng hơn. Giờ đây khi đã ở gần đến vậy, nó băn khoăn là rốt cuộc nó có muốn thấy không? Có lẽ Hermione biết nó đang cảm thấy thế nào, bởi vì cô bé đưa tay ra nắm lấy tay nó và lần đầu tiên đóng vai trò dẫn đường, kéo nó đi tới trước. Tuy nhiên, vừa băng qua được nửa quảng trường, cô bé đứng khựng lại chết trân.

“Harry, nhìn kìa!”

Hermione chỉ vào tượng đài kỷ niệm chiến tranh. Khi tụi nó vừa đi qua khỏi, tượng đài liền biến dạng. Thay vì một cột hình tháp khắc đầy những cái tên, thì lại hiện ra một bức tượng ba người: một người đàn ông tóc rối bù đeo mắt kiếng, một người đàn bà tóc dài có gương mặt xinh đẹp hiền hậu, và một đứa bé ngồi trong vòng tay người mẹ. Tuyết đã phủ một lớp trên đầu họ trông như những cái nón xốp màu trắng.

Harry bị hút tới gần bức tượng hơn, đăm đăm nhìn vào gương mặt ba má nó. Nó chưa bao giờ hình dung nổi là có hẳn một tượng đài… Thiệt là kỳ lạ khi nhìn chính mình được tạc thành tượng đá, một đứa bé hớn hở với cái thẹo trên trán…

“Đi thôi!” Harry nói, sau khi đã nhìn đến mãn nhãn, và tụi

nó quay lại về phía nhà thờ. Trong lúc băng qua đường, nó ngoái lại nhìn, bức tượng đã trở lại là đài kỷ niệm chiến tranh.

Tiếng ca nghe lớn hơn khi tụi nó đi đến gần nhà thờ. Nó khiến cổ họng Harry thắt lại, nó nhắc Harry nhớ ghê gớm đến trường Hogwarts, đến con ma Peeves từ bên trong những bộ áo giáp rống lên những lời tục tĩu nhại các khúc ca Giáng sinh, đến mười hai cây thông Nô-en trong Đại Sảnh Đường, đến thầy Dumbledore đội cái nón vải mà thầy xí được trong một gói kẹo nổ, đến Ron trong chiếc áo len đan tay…

Ở lối vào nghĩa trang có một cánh cổng khép hờ. Hermione hết sức nhẹ nhàng đẩy cổng mở ra và hai đứa lách vào bên trong. Dọc hai bên lối đi hơi trơn dẫn đến cửa nhà thờ tuyết phủ thành lớp dày và chưa bị ai giẫm lên. Tụi nó lội vô trong tuyết, rạch thành những đường mương sâu ở phía sau khi đi vòng qua tòa nhà, cố lẩn khuất trong bóng tối bên dưới những cửa sổ sáng choang.

Đằng sau nhà thờ, từng hàng nối tiếp từng hàng bia mộ phủ đầy tuyết nhô lên khỏi một tấm chăn màu lam nhạt lốm đốm nào đỏ chói, vàng chóe, hay xanh biếc tùy theo ánh sáng xuyên qua chỗ nào trên lớp kính màu của cửa sổ rồi đậu xuống trên tuyết. Tay nắm chặt cây đũa phép trong túi áo, Harry đi tới nấm mộ gần nó nhất.

“Nhìn cái này coi, mộ của một người họ Abbott, có thể là bà con chết từ đời tám hoánh của Hannah.”

“Nói nhỏ nhỏ thôi,” Hermione năn nỉ nó.

Tụi nó lội càng lúc càng sâu hơn vô nghĩa trang, vẹt thành những rãnh tối trong tuyết phía sau lưng, lom khom để săm soi

những hàng chữ trên dãy bia mộ cũ kỹ, thỉnh thoảng liếc mắt vào bóng tối chung quanh để biết chắc chắn không có ai khác ngoài tụi nó.

"Harry, đây nè!"

Hermione đang cách nó hai hàng bia mộ, nó phải lội ngược về phía cô bé, tim đập thình thình trong lồng ngực.

"Có phải…?"

"Không, nhưng nhìn thử coi!"

Hermione chỉ vào tấm bia đen. Harry cúi xuống và thấy, trên tấm đá hoa cương lốm đốm địa y đông cứng là những chữ *Kendra Dumbledore,* và không xa bên dưới ngày tháng sinh tử của bà là dòng chữ, *và con gái Ariana của bà.* Có cả một trích ngôn:

Của ngươi ở đâu, lòng ngươi ở đó

Vậy là thông tin của Rita Skeeter và bà Muriel cũng có cái đúng. Gia đình cụ Dumbledore quả thật đã sống nơi đây, và một số người trong gia đình họ đã chết nơi đây.

Nhìn thấy nấm mồ còn khổ sở hơn nghe nói về nó. Harry không thể không nghĩ rằng cả nó và cụ Dumbledore đều có cội rễ sâu xa trong nghĩa trang này, và cụ Dumbledore lẽ ra nên nói với nó, vậy mà cụ không hề nghĩ đến việc chia sẻ mối liên hệ đó. Hai thầy trò biết đâu có thể cùng đi thăm nơi này với nhau. Trong một thoáng Harry tưởng tượng nó mà đến nơi này với cụ Dumbledore thì tình thầy trò sẽ thắm thiết biết bao, và điều đó sẽ có ý nghĩa biết bao đối với nó. Nhưng dường như đối với cụ Dumbledore, cái sự kiện gia đình cụ và gia đình nó

nằm bên cạnh nhau trong cùng một nghĩa trang chẳng qua là một ngẫu nhiên không có ý nghĩa gì quan trọng, và có lẽ cũng không liên quan gì đến công việc mà cụ muốn Harry làm.

Hermione đang nhìn Harry, và Harry mừng là gương mặt mình khuất trong bóng tối. Nó đọc hàng chữ trên bia mộ một lần nữa. *Của ngươi ở đâu, lòng ngươi ở đó.* Nó không hiểu những chữ này mang ý nghĩa gì. Chắc chắn chính cụ Dumbledore đã chọn khắc câu đó, bởi vì cụ là người lớn nhất trong gia đình sau khi mẹ cụ qua đời.

"Bồ có chắc là thầy không hề nhắc tới…" Hermione mới mở miệng nói.

"Không," Harry sẵng giọng đáp ngay, rồi nói thêm, "Tụi mình kiếm tiếp đi," và nó quay đi, ước phải chi đừng nhìn thấy tấm bia: nó không muốn nỗi xao xuyến bồi hồi của nó bị lu mờ vì cơn oán giận.

Một lát sau Hermione lại kêu lên từ trong bóng tối:

"Đây nè! Ủa không phải, xin lỗi! Mình tưởng bia ghi Potter."

Cô bé lau chùi một tấm bia bể phủ đầy rêu, chăm chú nhìn xuống bia, gương mặt hơi sững sờ.

"Harry, trở lại đây ngay."

Harry không muốn bị hố nữa, nên bất đắc dĩ lần đường trong tuyết đi về phía Hermione.

"Cái gì?"

"Nhìn cái này đi!"

Ngôi mộ cực kỳ xưa cũ, bị thời tiết bào mòn đến nỗi Harry khó có thể đọc được cái tên. Hermione chỉ cho nó cái ký hiệu bên dưới.

"Harry, đó là ký hiệu vẽ trong cuốn sách!"

Nó săm soi cái chỗ Hermione chỉ: tấm bia đá bị mòn đến nỗi khó mà phân biệt được cái gì đã khắc trên đó, mặc dù có vẻ như có một ký hiệu hình tam giác bên dưới cái tên không thể đọc được.

"Ừ… có thể…"

Hermione thắp cây đũa phép của mình lên và chĩa vào cái tên trên tấm bia.

"Bia ghi Ig… Mình nghĩ là Ignotus…"

"Mình tiếp tục tìm kiếm mộ của ba má mình, được không?" Harry nói với Hermione, giọng hơi quạu, và nó bước đi, bỏ lại Hermione cúi lom khom bên ngôi mộ cũ.

Thỉnh thoảng nó nhận ra một cái họ nó từng gặp ở trường Hogwarts, như Abbott chẳng hạn. Đôi khi nhiều thế hệ của cùng một dòng họ phù thủy đều có mặt trong nghĩa trang: dựa vào ngày tháng, Harry biết dòng họ đó không còn ai nối dõi hoặc con cháu họ hiện nay đã đi khỏi Thung lũng Godric. Càng đi vào sâu hơn giữa những nấm mộ, và mỗi lần gặp một tấm bia mới, nó lại càng cảm thấy một chút chòng chành giữa e sợ và đề phòng.

Bỗng nhiên bóng tối và sự im lặng dường như trở nên sâu hơn. Harry nhìn quanh, lo lắng, nghĩ đến bọn Giám ngục, rồi nhận ra những khúc ca Giáng sinh đã hết rồi, và tiếng chuyện

trò cùng lao xao của những người đi lễ đang mờ dần khi họ quay về phía quảng trường. Ai đó trong nhà thờ vừa mới tắt các ngọn đèn.

Chợt giọng của Hermione vang lên trong bóng tối lần thứ ba, sắc và rõ, cách nó vài thước.

"Harry, họ ở đây… ngay đây nè."

Và nghe giọng của Hermione nó biết ngay lần này thì đúng là ba má nó: nó đi về phía Hermione, cảm giác như có cái gì đó nặng lắm đang đè lên lồng ngực, giống như cái cảm giác mà nó trải qua ngay sau khi cụ Dumbledore chết, một nỗi buồn thực sự đè nặng lên tim phổi nó.

Tấm bia đó chỉ nằm sau bia mộ của bà Kendra và Ariana có hai hàng. Nó được làm bằng cẩm thạch trắng, giống y như mộ của cụ Dumbledore, và nhờ vậy mà dễ đọc, vì nó dường như sáng lên trong bóng tối. Harry không cần quỳ xuống, thậm chí không cần đi tới thật gần cũng nhìn thấy những chữ được khắc trên bia:

James Potter, sinh ngày 27 tháng 3 năm 1960,

chết ngày 31 tháng 10 năm 1981

Lily Potter, sinh ngày 30 tháng 1 năm 1960,

chết ngày 31 tháng 10 năm 1981

Kẻ thù cuối cùng bị tiêu diệt là cái chết

Harry chậm rãi đọc hàng chữ, như thể nó chỉ có một cơ hội để tiếp thu ý nghĩa của những chữ đó, và nó đọc lớn dòng cuối cùng.

"Kẻ thù cuối cùng bị tiêu diệt là cái chết…" Nó chợt nảy ra một ý nghĩ hãi hùng và hơi kinh hoảng. "Chẳng phải đây là ý tưởng của bọn Tử Thần Thực Tử sao? Tại sao lại ghi ở đây?"

"Câu này không có nghĩa là đánh bại cái chết như ý bọn Tử Thần Thực Tử đâu, Harry à." Hermione nói, giọng thật dịu dàng. "Đây có nghĩa là… bồ hiểu chứ… sự sống vượt qua cái chết. Sự sống sau cái chết."

Nhưng họ đâu còn sống nữa, Harry nghĩ. Họ mất rồi. Những con chữ trống rỗng không che giấu được sự thật là di thể vụn nát của ba má nó nằm bên dưới tuyết và đá, dửng dưng, vô thức. Và trước khi nó kịp cầm lại, nước mắt đã ứa ra, nóng hổi nhưng rồi đông lạnh ngay tức thì trên mặt nó; chùi nước mắt đi, hay giả đò tỉnh rụi, thì có nghĩa lý gì? Nó cứ để cho nước mắt rơi, môi mím chặt hơn, nhìn xuống lớp tuyết dày che khuất cái nơi mà phần cuối cùng của má Lily và ba James nằm, giờ chỉ còn xương, chắc vậy, hay chỉ là bụi; họ không biết, không bận tâm đến đứa con trai còn sống đang đứng sát bên, trái tim vẫn đập, vẫn sống nhờ sự hy sinh của họ, và nó gần như ao ước, ngay lúc này đây, được nằm ngủ dưới tuyết cùng ba má.

Hermione lại cầm lấy tay nó và siết chặt. Nó không thể nhìn Hermione, nhưng siết tay cô bé để đáp lại, rồi hớp vào sâu và mạnh làn khí đêm, cố gắng tự trấn tĩnh, cố gắng tự chủ. Lẽ ra nó nên đem đến cho ba má nó cái gì đó, vậy mà nó đã không nghĩ ra, và mọi cây cỏ trong nghĩa trang đều trụi lủi và đông cứng. Nhưng Hermione đã giơ cây đũa phép lên, vẽ một vòng tròn trong không trung và một vòng hoa Giáng sinh kết bằng hoa hồng nở ra trước mặt tụi nó. Harry bắt lấy vòng hoa

và đặt lên mộ ba má nó.

Ngay khi đứng dậy nó muốn đi ngay: nó nghĩ nó không thể chịu đựng thêm phút giây nào ở đó nữa. Nó choàng cánh tay qua vai Hermione, và cô bé vòng tay ra ôm eo nó, cả hai lặng lẽ quay lưng bước đi trong tuyết, ngang qua mộ của mẹ và em gái cụ Dumbledore, trở về hướng ngôi nhà thờ tối thui và cánh cổng khép hờ khuất tầm mắt.

17

BÍ MẬT BATHILDA

"Harry, ngừng lại."

"Có chuyện gì?" Tụi nó vừa mới tới được nấm mộ của một người nào đó mang họ Abbott.

"Có ai ở đằng kia kìa. Ai đó đang rình tụi mình, mình dám nói chắc luôn. Ở đằng kia, núp sau mấy bụi cây."

Tụi nó đứng im re, níu lấy nhau, đăm đăm nhìn về vùng ranh đen đặc của nghĩa trang. Harry không thấy được gì cả. "Bồ chắc không?"

"Mình thấy cái gì đó nhúc nhích. Mình dám thề là mình thấy…"

Cô bé buông Harry ra để cánh tay cầm đũa phép được tự do.

"Tụi mình trông giống dân Muggle mà," Harry nêu lên một thực tế.

"Dân Muggle mà đặt hoa lên mộ của ba má bồ sao? Harry à, mình chắc chắn là có ai đó ở đằng kia!"

Harry nghĩ đến cuốn *Một Lịch Sử Pháp Thuật*. Nghĩa trang này bị coi là có ma ám. Nếu mà…? Nhưng rồi nó nghe một tiếng lào xào và thấy một đám tuyết nhỏ bị tung lên từ bụi cây mà Hermione vừa chỉ. Ma đâu có thể làm tung tuyết được.

Một hai giây sau, Harry nói: "Một con mèo, hay một con chim. Nếu là một tên Tử Thần Thực Tử thì bây giờ tụi mình đã chết rồi. Nhưng mà tụi mình ra khỏi chỗ này đã, xong rồi có thể trùm lại Áo khoác Tàng hình."

Tụi nó vừa liếc nhìn lại sau lưng vừa lần đường ra khỏi nghĩa trang. Không thực sự cảm thấy vững tâm lắm như nó giả bộ khi cam đoan với Hermione, Harry mừng húm khi hai đứa tới được cánh cổng và con đường trơn trợt. Tụi nó kéo Áo khoác Tàng hình trùm lên người. Quán rượu đông khách hơn cả trước đó. Nhiều người bên trong đang hát những ca khúc Giáng sinh mà tụi nó đã nghe lúc đi ngang qua nhà thờ. Trong một thoáng, Harry tính đề nghị chui vô quán để trú ẩn, nhưng nó chưa kịp nói gì thì Hermione đã thì thầm, "Tụi mình đi ngõ này," và kéo nó xuống một con đường tối thui dẫn ra khỏi làng theo hướng ngược lại con đường đã dẫn tụi nó vô làng. Harry có thể nhận ra mỏm đất nơi không còn nhà cửa nữa, và con đường lại chạy ra vùng nông thôn trống trải. Tụi nó liều đi cho nhanh, ngang qua thêm nhiều cửa sổ lấp lánh ánh đèn đủ màu, với hình dáng những cây thông Giáng sinh mờ mờ sau những tấm màn cửa.

"Làm sao kiếm được nhà bà Bathilda đây?" Hermione hỏi, cô bé hơi run và cứ liếc chừng ra sau. "Harry? Bồ đang nghĩ gì vậy? Harry?"

Hermione kéo mạnh cánh tay Harry, nhưng Harry không bận tâm. Nó đang nhìn về phía cái khối đen hù đứng ở cuối dãy nhà này. Ngay sau đó nó đi thật nhanh, kéo Hermione theo khiến cô bé suýt trượt chân trên băng.

"Harry…"

"Nhìn kìa… nhìn đi, Hermione…"

"Mình không… Ôi!"

Nó có thể thấy điều đó. Bùa Trung thành ắt là đã chết cùng với ba James và má Lily. Hàng giậu đã mọc hoang trong suốt mười sáu năm qua kể từ khi bác Hagrid đem Harry ra khỏi cái đống đổ nát giờ nằm rải rác giữa đám cỏ cao tới thắt lưng. Phần lớn ngôi nhà vẫn còn đứng vững mặc dù bị dây trường xuân và tuyết trùm lấp hoàn toàn, nhưng phần bên phải của tầng trên cùng đã bị nổ banh. Harry tin chắc đó là nơi lời nguyền đã phản phé. Nó và Hermione đứng bên cổng, ngó chằm chằm đống hoang tàn của cái ắt đã một thời từng là một ngôi nhà giống như những ngôi nhà bên cạnh.

"Mình thắc mắc tại sao không ai xây lại ngôi nhà?" Hermione thì thầm.

"Có thể người ta không xây nó lại được?" Harry đáp. "Hay có thể nó giống như thương tích do Nghệ thuật Hắc ám, không thể sửa lại được thiệt hại?"

Harry thò một bàn tay ra khỏi Áo khoác Tàng hình, nắm lấy cánh cổng rỉ sét và đầy tuyết, không hề muốn mở nó ra, mà chỉ để cầm nắm một cái gì đó của ngôi nhà.

"Bồ không đi vô bên trong đấy chứ? Coi không được an

toàn lắm đâu, có thể… ôi, Harry, nhìn kìa!”

Cái chạm tay của nó vào cánh cổng dường như đã khiến điều đó xảy ra: một tấm bảng nhô lên khỏi mặt đất ngay trước mặt tụi nó, xuyên qua đám chằng chịt những cây tầm ma và cỏ dại, giống như một đóa hoa kỳ quái lớn rất nhanh, những chữ vàng trên mặt gỗ ghi rằng:

Tại đây, vào đêm 31 tháng 10 năm 1981,

Lily và James Potter đã thiệt mạng.

Con trai họ, Harry, hiện là phù thủy duy nhất

sống sót dưới Lời nguyền Giết chóc.

Căn nhà này, vô hình đối với dân Muggle,

được giữ y nguyên tình trạng đổ nát

để tưởng nhớ gia đình Potter và để nhắc nhở sự bạo tàn

đã làm tan nát gia đình họ.

Chung quanh những dòng chữ sắc gọn này là những chữ nguệch ngoạc của các phù thủy và pháp sư đến tham quan địa điểm Kẻ Sống Sót đã thoát chết. Một số chỉ đơn giản ký tên mình bằng mực vĩnh cửu, những kẻ khác khắc chữ viết tắt của tên mình lên gỗ, lại có những người để lại cả thông điệp. Những thông điệp mới nhất trong số đó, tỏa sáng rực rỡ trên những bức grafito pháp thuật trải dài qua mười sáu năm, đều có nội dung tương tự.

“Harry, chúc may mắn, dù bạn đang ở đâu.” “Harry, nếu anh đọc được dòng chữ này, tất cả chúng tôi ở bên anh.” “Harry Potter muôn năm!”

“Lẽ ra họ không nên viết bậy lên tấm bảng!” Hermione phẫn nộ nói.

Nhưng Harry cười toe với cô bé.

“Vui chớ! Mình khoái họ viết như vậy. Mình…”

Nó nín ngang. Một bóng người mặc đồ ấm dày kín mít đang khập khiễng lê bước trên con đường nhỏ tiến về phía tụi nó, nổi bật lên nhờ ánh đèn sáng ở quảng trường xa xa. Mặc dù rất khó phán đoán, nhưng Harry nghĩ hình bóng đó là một người đàn bà. Bà ta đi đứng chậm chạp, có lẽ sợ trượt té trên mặt đất phủ tuyết. Cái lưng khòm của bà, vẻ ục ịch của bà, và dáng đi lếch thếch của bà đều cho ấn tượng bà cực kỳ già nua. Tụi nó im lặng nhìn trong lúc bà tiến lại gần hơn. Harry đang chờ coi bà có quẹo vô một trong những ngôi nhà mà bà đi ngang qua không, nhưng linh tính cho nó biết là bà sẽ không quẹo. Cuối cùng bà ngừng bước cách tụi nó vài thước và chỉ đơn giản đứng đó giữa con đường đóng băng, hướng mặt về phía tụi nó.

Nó không cần Hermione véo vào cánh tay. Chạy trời cũng không sai người đàn bà này không phải dân Muggle: bà đang đứng đó nhìn đăm đăm ngôi nhà đúng ra sẽ hoàn toàn vô hình đối với bà nếu bà không phải là một phù thủy. Tuy nhiên, cho dù có là một phù thủy đi chăng nữa, thì hành vi đi ra ngoài đường trong một đêm lạnh như vầy chỉ để ngắm một phế tích cũ kỹ cũng hết sức kỳ quái. Đồng thời, theo đúng quy luật của pháp thuật thông thường thì lẽ ra bà không thể nào thấy được Hermione và Harry. Vậy mà, Harry có cảm giác hết sức lạ là bà biết tụi nó có mặt ở đó, và thậm chí còn biết tụi nó là ai.

Ngay khi nó vừa khẳng định suy luận này, bà liền giơ một bàn tay đeo găng lên và ngoắc ngoắc.

Hermione đứng sát vào Harry hơn dưới tấm Áo khoác Tàng hình, cánh tay cô bé áp mạnh vào cánh tay nó.

"Làm sao bà ấy biết được?"

Harry lắc đầu. Người đàn bà lại ngoắc tay lần nữa, mạnh hơn. Harry có thể nghĩ ra nhiều lý do để đừng tuân theo sự vẫy gọi đó, chưa kể đứng nhìn nhau trên con đường vắng vẻ thế này, nỗi nghi ngờ về nhân thân của bà lại càng lúc càng mạnh hơn.

Có thể nào bà đã chờ đợi tụi nó suốt mấy tháng trời? Có thể nào cụ Dumbledore đã dặn bà đợi, và Harry cuối cùng sẽ đến? Không phải chính bà là cái kẻ đã lẩn khuất trong bóng tối nghĩa trang và đi theo tụi nó tới chỗ này chứ? Ngay cả khả năng nhận ra tụi nó của bà cũng gợi tới thứ quyền lực gì đó mang hơi hướng cụ Dumbledore mà trước đây Harry chưa từng gặp.

Cuối cùng Harry nói, khiến Hermione giật bắn người và há hốc miệng thở.

"Bà là bà Bathilda?"

Cái bóng người lếch thếch đó gật đầu và lại ngoắc tay nữa.

Dưới tấm Áo khoác Tàng hình, Hermione và Harry nhìn nhau. Harry nhướn chân mày, Hermione sợ sệt gật nhẹ đầu.

Tụi nó bước về phía người đàn bà, và ngay lập tức, bà quay lưng lại và khập khiễng lê bước ngược trở lại con đường mà tụi nó vừa đi. Dẫn hai đứa đi qua nhiều ngôi nhà, bà quẹo vào

một cái cổng. Tụi nó đi theo bà đến một lối đi dẫn vào cửa trước, xuyên qua một khu vườn rậm rạp gần bằng ngôi nhà hoang mà tụi nó vừa rời khỏi. Bà lóng ngóng với cái chìa khóa cửa trước một lúc, rồi mở cửa ra và đứng qua một bên cho tụi nó bước vào.

Bà hôi kinh khủng, hay có lẽ ngôi nhà của bà hôi. Harry nhăn mũi khi tụi nó khép nép đi ngang bà và cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra. Giờ đây khi đã đứng cạnh bà, nó nhận ra bà mới nhỏ nhắn làm sao; tuổi tác khiến bà còng rạp xuống, cao chưa tới ngang ngực Harry. Bà đóng cửa lại sau lưng tụi nó, những mấu tay bà xanh lè và mốc meo lốm đốm nổi trên lớp sơn tróc, rồi bà quay lại và săm soi gương mặt Harry. Mắt bà dày vì bị cườm và lõm sâu giữa những nếp da nhăn lộ rõ và toàn bộ gương mặt của bà lấm chấm những vết rạn tĩnh mạch với mụn gan. Nó tự hỏi liệu bà có thể nhìn thấy nó không; mà cho dù bà có thấy, thì cái kẻ bà thấy chỉ là một gã Muggle trung niên đầu hói mà nó đang đội lốt giả danh.

Mùi của tuổi già, của bụi bặm, của quần áo không giặt giũ và đồ ăn thiu càng nồng hăng thêm khi bà tháo chiếc khăn quàng màu đen cũ nát, để trần một cái đầu tóc trắng lưa thưa lộ cả da đầu.

“Bà Bathilda?” Harry lại hỏi.

Bà gật đầu lần nữa. Harry bắt đầu nhận thấy cái mặt dây chuyền đang áp trên da nó, có cái gì bên trong đó thỉnh thoảng vẫn kêu tích tắc hay đập nhè nhẹ giờ đây đã thức dậy, Harry có thể cảm được nhịp đập của cái đó qua lớp vàng lạnh ngắt. Phải chăng cái đó biết, phải chăng cái đó cảm nhận được, rằng vũ

khí tiêu diệt nó đang ở gần?

Bà Bathilda lê bước ngang qua tụi nó, đẩy Hermione qua một bên như thể bà không nhìn thấy cô bé, rồi bà biến vào một chỗ có vẻ là phòng khách.

"Harry à, mình không cảm thấy yên tâm về chuyện này," Hermione thì thào.

"Nhìn thử tướng tá của bà ấy coi, mình nghĩ tụi mình dư sức khống chế nếu cần," Harry nói. "Nghe nè, lẽ ra mình nên nói với bồ, mình biết bà ấy không hoàn toàn tỉnh táo. Bà Muriel nói bả 'khùng khùng'."

"Lại đây!" Bà Bathilda gọi từ phòng bên cạnh.

Hermione giật mình níu lấy cánh tay Harry.

"Không sao đâu," Harry nói giọng vỗ về, rồi nó dẫn đường đi vô phòng khách. Bà Bathilda đang lắc lư đi quanh phòng thắp nến, nhưng căn phòng vẫn còn rất tối, ấy là chưa nói nó cực kỳ dơ. Lớp bụi dày lạo xạo dưới chân hai đứa, và mũi Harry đánh hơi được, dưới cái mùi ẩm ướt mốc meo còn có mùi gì khác hôi hám hơn nữa, giống như mùi thịt thối. Nó tự hỏi lần cuối cùng có ai đó vào trong nhà bà Bathilda để coi bà sống chết ra sao là vào lúc nào. Bà dường như cũng quên rằng bà có thể làm pháp thuật, bởi vì bà thắp đèn vụng về bằng tay, cổ tay áo ren rua lòng thòng của bà cứ lăm le bắt lửa.

"Để cháu làm cho," Harry đề nghị, và nó cầm lấy diêm quẹt từ tay bà. Bà đứng nhìn trong khi nó làm nốt việc thắp mấy mẩu nến cùn cắm trong mấy cái dĩa con có khắp phòng, đậu chông chênh trên những đống sách và trên mấy cái bàn con

bừa bộn toàn tách mốc meo rạn nứt.

Chỗ đặt nến cuối cùng mà Harry đến thắp là trên một cái tủ ngăn kéo có mặt trước hình cánh cung, trên đó đặt rất nhiều bức hình. Khi ánh lửa bừng lên, ánh phản chiếu chờn vờn trên mặt kiếng và khung bạc đầy bụi của những tấm hình đó. Harry thấy vài cử động nhỏ trong những tấm hình. Trong lúc bà Bathilda lóng ngóng chụm củi trong lò sưởi, Harry hô *"Lau sạch"*. Bụi trên những bức hình biến mất, và nó thấy ngay lập tức đến nửa tá hình đã biến khỏi những cái khung lớn nhất và đẹp nhất. Nó tự hỏi bà Bathilda hay ai đã xóa những cái hình đó đi. Bỗng mắt nó bắt gặp một tấm hình gần phía cuối bộ sưu tập này, và nó chụp lấy ngay.

Đó là tên trộm tóc vàng có bộ mặt hí hửng, chàng trai trẻ đã ngồi chồm hỗm trên bệ cửa sổ nhà ông Gregorovitch, chàng ta đang uể oải mỉm cười với Harry trong cái khung hình bằng bạc. Và ngay lập tức Harry nhớ ra trước đây nó đã nhìn thấy chàng trai đó ở đâu: trong cuốn *Chuyện Đời và Chuyện Xạo* của Albus Dumbledore, tay quàng tay với cậu thiếu niên Dumbledore, và Harry nhận ra tất cả những tấm hình bị mất ở đây ắt phải ở đâu: trong cuốn sách của Rita.

"Thưa bà… cô… Bagshot?" Harry nói, giọng nó hơi run. "Người này là ai ạ?"

Bà Bathilda đang đứng giữa phòng nhìn Hermione đốt lò sưởi giùm bà.

"Thưa cô Bagshot?" Harry lặp lại, và nó cầm tấm hình bước tới, trong lúc ngọn lửa bùng lên trong lò sưởi. Bà Bathilda ngước lên khi nghe tiếng Harry, và cái Trường Sinh

Linh Giá đập nhanh trên ngực nó.

“Người này là ai?” Harry đẩy tấm hình tới trước hỏi bà Bathilda. Bà nghiêm trang ngắm tấm hình, rồi ngước nhìn Harry.

“Bà có biết người này là ai không?” Nó hỏi lại, giọng lớn hơn và chậm hơn bình thường. “Người đàn ông này? Bà có biết ông ta không? Ông ấy tên gì?”

Bà Bathilda chỉ đứng đó, tỏ vẻ đãng trí. Harry cảm thấy nản lòng kinh khủng. Rita Skeeter đã làm cách nào để giải phóng được ký ức bà?

“Người này là ai?” Nó lớn tiếng hỏi lại.

“Harry, bồ đang làm gì vậy?” Hermione hỏi.

“Tấm hình này, Hermione à, là tên trộm đã đánh cắp của ông Gregorovitch! Bà làm ơn trả lời giùm!” Nó nói với bà Bathilda. “Ai đây?”

Nhưng bà chỉ im lặng nhìn Harry đăm đăm.

“Tại sao bà kêu tụi cháu đi theo bà, bà… cô… Bagshot?” Hermione hỏi, cũng lớn tiếng. “Bà cần nói điều gì với tụi cháu?”

Chẳng tỏ dấu hiệu gì là có nghe tiếng Hermione, bà Bathilda lại lê mấy bước khập khiễng đến gần Harry hơn. Kèm theo cái hất đầu bà ngó ra hành lang.

“Bà muốn tụi cháu đi ra à?” Harry hỏi.

Bà lặp lại động tác vừa rồi, lần này chỉ vào nó trước tiên rồi chỉ vào chính bà, rồi chỉ lên trần nhà.

“À, được… Hermione à, mình nghĩ bà muốn mình đi lên lầu với bà”

“Được thôi,” Hermione nói. “Tụi mình cứ đi.”

Nhưng khi Hermione động đậy, bà Bathilda lắc đầu dữ dội khiến tụi nó ngạc nhiên, rồi một lần nữa bà lại chỉ vào Harry rồi chỉ vào chính bà.

“Bà muốn mình đi với bà, một mình mình.”

“Tại sao?” Hermione hỏi, giọng cô bé vang lên sắc đanh và rành rọt trong căn phòng lập lòe ánh nến, bà già hơi lắc đầu khi nghe tiếng la lớn đó.

“Có lẽ thầy Dumbledore bảo bà đưa thanh gươm cho mình, chỉ đưa cho mình thôi?”

“Bồ có thực lòng nghĩ bà biết bồ là ai không?”

“Có,” Harry vừa nói vừa nhìn xuống đôi mắt đục lờ ngó chằm chằm vào mắt nó. “Mình nghĩ bà biết.”

“Vậy thì, được, nhưng mau mau lên nghe Harry.”

Harry nói với bà Bathilda, “Bà đi trước.”

Bà dường như hiểu, bởi vì bà khập khiễng đi vòng qua nó về phía cửa. Harry ngoái lại nhìn Hermione mỉm cười trấn an, nhưng nó không chắc Hermione nhìn thấy, cô bé đang đứng co ro khoanh hai tay ôm lấy mình giữa đám bụi được chiếu sáng bằng ánh nến, ngước nhìn lên kệ sách.

Khi ra khỏi phòng, nhân lúc Hermione và bà Bathilda không nhìn thấy, Harry tuồn tấm hình có cái khung bạc của tên trộm bí ẩn vô bên trong áo vét của nó.

Cầu thang dốc và hẹp, Harry suýt đưa tay nó ra đặt lên cái lưng bè bè của bà Bathilda để yên chí bà không té bật ngửa ra sau đè lên nó, mà chuyện đó coi bộ dễ xảy ra lắm.

Chậm chạp, thở khò khè, bà trèo lên tới đầu cầu thang, quẹo ngay qua bên phải, và dẫn nó vào một phòng ngủ trần thấp.

Căn phòng tối thui và hôi khủng khiếp: Harry chỉ kịp nhận ra một cái bô nước tiểu thò ra dưới gầm giường trước khi bà Bathilda đóng cửa lại và ngay sau đó nó bị bóng tối nuốt trọn.

"Thắp sáng," Harry nói, và cây đũa phép của nó sáng lên. Nó giật mình: trong có mấy giây mà bà Bathilda đã đến sát bên nhưng nó lại không hề nghe tiếng bà đến gần.

"Mi là Potter?" Bà thì thầm.

"Dạ. Cháu đây."

Bà gật đầu, chậm rãi và trang trọng. Harry cảm thấy cái Trường Sinh Linh Giá đang đập rất nhanh, nhanh hơn chính nhịp tim của nó; một cảm giác thật khích động, khó chịu.

"Bà có đưa gì cho cháu không?" Harry hỏi, nhưng bà cụ dường như bị cây đũa phép đang chiếu sáng của nó làm cho hoảng hốt.

"Bà có đưa gì cho cháu không?" Nó lặp lại.

Thế rồi bà Bathilda nhắm mắt lại và nhiều việc xảy ra cùng một lúc: cái thẹo của Harry nhói lên đau đớn; cái Trường Sinh Linh Giá co giật mạnh đến nỗi ngực áo len của Harry động đậy thực sự; căn phòng hôi hám tối đen biến đi trong chốc lát. Nó thấy một niềm vui sướng dâng lên và cất giọng the thé lạnh

lùng, bảo: *Giữ lấy nó!*

Harry lắc lư tại chỗ: căn phòng hôi hám tối tăm dường như thít chặt quanh nó một lần nữa; nó không biết điều gì vừa xảy ra.

"Bà có đưa gì cho cháu không?" Nó hỏi lần thứ ba, giọng to hơn hẳn.

"Lại đây," bà Bathilda thì thầm, chỉ vào một góc phòng. Harry giơ cây đũa phép lên cao và thấy đường nét lờ mờ của một cái bàn trang điểm bừa bộn bên dưới tấm màn cửa sổ. Lần này bà không dẫn đường Harry nữa. Nó lách đi giữa bà và cái giường xộc xệch, cây đũa phép giơ cao. Nó không muốn rời mắt khỏi bà.

"Cái gì hở bà?" Nó hỏi khi tới bên cái bàn trang điểm chất cao nghệu một đống những thứ bốc mùi và trông giống như áo quần chưa giặt.

"Ở đó," bà Bathilda nói, chỉ vào cái đống không hình thù. Và ngay khi nó vừa rời mắt khỏi bà, đảo mắt rà tìm trong đống hỗn độn một chuôi gươm, một viên hồng ngọc, thì bà Bathilda chuyển động một cách kỳ lạ: nó nhìn thấy điều đó qua khóe mắt; nỗi kinh hoảng khiến nó quay phắt lại và nỗi sợ hãi khiến nó tê liệt khi thấy cơ thể già nua của bà sụm xuống và một con mãng xà vọt ra từ cái chỗ trước đó là cần cổ của bà.

Con rắn lao tới tấn công ngay khi Harry giơ cây đũa phép lên: cú mổ mạnh vào cánh tay nó khiến cây đũa phép văng lên trần nhà; ánh sáng phát từ cây đũa chờn vờn đến chóng mặt khắp phòng rồi tắt ngúm; sau đó cái đuôi rắn đập một cú cực mạnh vào giữa be sườn khiến Harry đứt hơi: nó ngã ngửa lên

cái bàn trang điểm, té vô đống quần áo dơ hầy…

Nó lăn tròn qua một bên, né được trong đường tơ kẽ tóc cái đuôi con rắn đang quật xuống cái bàn chỗ nó vừa nằm một giây trước đó. Tấm kiếng lót mặt bàn bể vụn rớt như mưa rào xuống Harry khi nó chạm tới sàn. Nó nghe tiếng Hermione gọi từ nhà dưới, "Harry?"

Nó không sao lấy được đủ hơi vào phổi để gọi lại: thình lình một khối trơn nhẵn đè nó xuống sàn và nó cảm thấy cái khối đó trườn qua người nó, mạnh bạo, lực lưỡng…

"Không!" Nó bị kẹp chặt xuống sàn, há hốc, thở hổn hển.

"Có," một giọng thì thào, *"Cóoo… giữ lấy mi… giữ lấy mi…"*

"Đũa phép lại đây…"

Nhưng chẳng có gì xảy ra và nó phải dùng cả hai tay để gắng sức đẩy con rắn ra trong khi con rắn quấn quanh thân hình nó, vắt kiệt không khí khỏi người nó, ép mạnh cái Trường Sinh Linh Giá vào ngực nó, một vòng tròn băng giá phập phồng đầy sức sống, chỉ cách trái tim hoảng loạn của nó có mấy phân, và đầu óc nó chìm ngập trong ánh sáng trắng toát lạnh buốt, tất cả suy nghĩ đều mù mịt, hơi thở của chính nó bị dìm tắt, tiếng bước chân xa xa, mọi việc vẫn tiếp diễn…

Một trái tim kim loại đang giộng ình ình bên ngoài buồng ngực nó, và giờ đây nó đang bay, bay với trái tim đắc thắng, không cần chổi hay vong mã…

Harry đột ngột bừng tỉnh trong bóng tối bốc mùi chua loét; con rắn Nagini đã thả nó ra. Nó lồm cồm bò dậy và thấy hình

thù con rắn nổi trên nền ánh sáng đầu cầu thang: con rắn lao tới và Hermione nhào qua một bên kèm theo một tiếng ré; lời nguyền không trúng mục tiêu của cô bé mà lại trúng vào khuôn cửa sổ có màn che khiến nó tan nát. Không khí lạnh buốt tràn vào phòng khi Harry hụp xuống để tránh một trận mưa rào miểng kiếng nữa, và chân nó trượt trên cái gì giống như cây viết chì… cây đũa phép của nó…

Harry cúi xuống và chụp lấy cây đũa phép, nhưng giờ đây con rắn đã chiếm ngự căn phòng, đuôi nó quật đập, chẳng còn thấy Hermione đâu nữa và trong một thoáng Harry nghĩ đến điều tệ hại nhất, nhưng chợt vang lên một tiếng nổ đùng thật to, một ánh sáng đỏ nhánh lên, và con rắn bay véo lên không trung, đập mạnh vào mặt Harry trong lúc văng lên, cuộn mình ngoằn ngoèo vươn tới tận trần nhà. Harry giơ cao cây đũa phép, nhưng khi nó làm vậy, cái thẹo của nó nhói lên nhức buốt, đau đớn hơn thảy mọi cơn đau trong suốt những năm qua.

"Hắn đang đến! Hermione, hắn đang đến!"

Trong lúc nó hét lên, con rắn rớt xuống, rít lên điên cuồng. Mọi thứ hỗn loạn: con rắn đè sập những kệ tủ gắn trên tường, đồ sứ bể vụn bay tán loạn và Harry nhảy lên giường chụp cái khối đen đen mà nó biết là Hermione…

Hermione ré lên đau đớn khi nó kéo cô bé băng ngang cái giường: con rắn lại chồm lên, nhưng Harry biết cái đáng sợ hơn cả con rắn đang đến, và có lẽ đã tới cổng rồi, đầu nó đang sắp tét ra vì cơn đau của cái thẹo…

Con rắn nhào theo khi Harry bật chạy, kéo theo Hermione;

con vật lao đến tấn công, Hermione gào to *"Nổ!"* và thần chú của cô bé vang khắp phòng, làm nổ tan tành tấm kiếng của tủ quần áo và nẩy bật lại về phía tụi nó, dội từ sàn lên tới trần nhà; Harry cảm nhận được sức nóng của vụ nổ đốt quéo mu bàn tay nó. Miểng kiếng cắt vào má nó khi nó xốc Hermione nhảy từ cái giường gãy qua cái bàn trang điểm cũng đã gãy để rồi nhảy qua cái cửa sổ bể tanh banh và rơi vào cõi không, tiếng gào của Hermione vang dội trong đêm khi tụi nó quay tít giữa không trung…

Thế rồi cái thẹo của nó vụt mở ra và nó là Voldemort, đang chạy ngang qua căn phòng ngủ hôi hám, hai bàn tay dài trắng bệch bấu chặt bệ cửa sổ khi thoáng thấy bóng gã đàn ông trung niên hói đầu cùng người đàn bà nhỏ nhắn xoay tít và biến mất. Hắn rú lên tức giận, tiếng rú hòa lẫn với tiếng gào của cô gái, vang vọng qua những khu vườn tối đen, to hơn cả tiếng chuông nhà thờ đang đổ mừng ngày Giáng sinh…

Và tiếng rú của hắn cũng là tiếng rú của Harry, cơn đau của hắn cũng là cơn đau của Harry… điều đó có thể xảy ra ở đây, nơi điều đó trước kia từng xảy ra… ở đây, có thể nhìn thấy ngôi nhà đó, nơi hắn từng cận kề cái chết để biết chết là gì… chết… cơn đau thật khủng khiếp… xé toạc thân thể hắn… nhưng nếu hắn không có thân thể, sao cái đầu hắn lại đau khủng khiếp thế này, nếu hắn đã chết, sao hắn lại thấy lạnh quá sức chịu đựng thế này, chẳng phải chết rồi thì cũng hết đau sao, chẳng phải…

Cái đêm ẩm ướt và gió lộng này, hai đứa trẻ mặc đồ như trái bí rợ đang lạch bạch đi ngang qua quảng trường và cửa tiệm giăng đầy nhền nhện giấy, tất cả những trò Muggle hào

nhoáng của cái thế giới mà họ không hề tin… Và khi hắn lướt dọc con đường, cái cảm giác về mục tiêu, quyền lực và công bằng nổi lên trong hắn, cái cảm giác mà hắn luôn luôn có vào những dịp này… không phải cơn tức giận… cái đó chỉ dành cho những linh hồn yếu đuối hơn hắn… mà là sự đắc thắng, phải… Hắn đã chờ đợi dịp này, hắn đã hy vọng có dịp này…

"Hóa trang hay lắm, thưa ông!"

Hắn thấy nụ cười của thằng nhóc sượng đi khi nó chạy lại đủ gần để nhìn vào dưới lớp áo choàng và nón trùm đầu, hắn thấy nỗi khiếp sợ bao phủ gương mặt hóa trang của thằng bé: rồi thằng bé quay đi, bỏ chạy… Bên dưới tấm áo chùng hắn đã chạm ngón tay vào chuôi cây đũa phép… Một động tác đơn giản và thằng bé sẽ không bao giờ chạy được tới má nó… nhưng không cần thiết, hoàn toàn không cần thiết…

Rồi hắn đi dọc theo một con đường mới và tối hơn, giờ đây mục tiêu của hắn cuối cùng đã hiện ra trong tầm mắt, bùa Trung thành đã mất hiệu lực, mặc dù người trong cuộc vẫn chưa biết… Và hắn khẽ khàng còn hơn cả những chiếc lá chết vất vưởng dọc lề đường khi co mình xuống ngang bằng hàng giậu tôi tối, và chăm chú nhìn qua bờ giậu…

Người trong nhà đã kéo màn cửa lên; hắn thấy họ rất rõ trong phòng khách nhà họ, người đàn ông cao tóc đen đeo kiếng đang tạo ra những cuộn bông khói màu sắc phụt ra từ cây đũa phép của mình để mua vui cho đứa con trai nhỏ tóc đen mặc bộ đồ ngủ màu xanh lam. Đứa nhỏ đang cười và cố bắt cụm khói, nắm chặt khói trong nắm tay nhỏ xíu…

Một cánh cửa mở ra và người mẹ bước vào, nói gì đó hắn

không thể nghe được, mái tóc dài màu đỏ sậm của cô xõa trên khuôn mặt. Bấy giờ người cha bèn bế bổng đứa con lên và đưa nó cho người mẹ. Ông liệng cây đũa phép lên ghế nệm dài và duỗi người ra, ngáp…

Cánh cổng rít lên khe khẽ khi hắn đẩy nó mở ra, nhưng ông James Potter không nghe thấy. Bàn tay trắng của hắn rút cây đũa phép ra từ bên dưới tấm áo khoác và chĩa vào cánh cửa trước, khiến nó mở tung.

Hắn đã đứng ngay ngưỡng cửa khi James phóng ra tới hành lang. Thật dễ dàng, quá dễ dàng, ông ta thậm chí không cầm theo cây đũa phép…

"Lily, đưa Harry đi! Hắn đến! Đi đi! Chạy đi! Anh sẽ cầm chân hắn!"

Cầm chân hắn à, trong khi tay không đũa phép!… Hắn cười dòn trước khi phát ra lời nguyền…

"Avada Kedavra!"

Ánh sáng xanh lè chói đầy hành lang chật chội, rọi sáng cái xe trẻ con được đẩy sát tường, ánh sáng xanh lè đó khiến cho lan can cầu thang sáng chói lên như những tia chớp, và James Potter gục xuống như một con rối bị cắt đứt dây…

Hắn nghe tiếng người mẹ gào rú trên tầng lầu, như sập bẫy, nhưng miễn là cô ta biết điều thì phần cô ta, ít nhất, cũng không việc gì phải sợ… Hắn leo lên cầu thang, lắng nghe với chút khoái trá cái cố gắng của người mẹ tự dựng chướng ngại vật để che chắn cho mình… mà cô ta cũng không có cả đũa phép… họ ngu gì đâu, cả tin gì đâu, tưởng đâu sự an toàn của

mình là nhờ vào bạn bè, tưởng đâu vũ khí nhiều khi cũng có thể bỏ qua một bên…

Chỉ bằng một cái vẫy cây đũa phép uể oải, hắn tông cửa mở ra, gạt qua một bên cái ghế cùng mấy cái hộp chồng chất lên để tấn cánh cửa… và kia, người mẹ đứng đó, bồng trong tay đứa con. Khi thấy hắn, cô đặt đứa con trai vào trong cái nôi sau lưng và giang rộng cánh tay ra, như thể làm vậy thì cứu được, như thể khi che chắn cho đứa con để hắn không nhìn thấy, cô hy vọng hắn sẽ chọn tấn công cô thay vì…

"Đừng giết Harry, đừng giết Harry, xin làm ơn đừng giết Harry!"

"Tránh ra, con ngốc… Tránh ra, mau!"

"Đừng giết Harry, làm ơn đừng, cứ giết tôi, hãy giết tôi thay cho…"

"Đây là cảnh cáo cuối cùng của ta…"

"Đừng giết Harry! Làm ơn… tội nghiệp… tội nghiệp… Đừng giết Harry! Đừng giết Harry! Làm ơn… tôi sẽ làm bất cứ điều gì…"

"Tránh ra. Tránh ra con ngốc!"

Hắn có thể đẩy người mẹ ra khỏi cái nôi, nhưng giết hết cả lũ có lẽ khôn ngoan hơn…

Ánh sáng xanh lè nháng lên khắp phòng và người mẹ gục xuống hệt như chồng cô. Lúc này đứa bé chưa khóc. Nó đứng lên được, bám vào những chấn song của cái nôi, và ngước nhìn gương mặt của kẻ đột nhập với vẻ thích thú tươi sáng, có lẽ tưởng là cha nó đang núp dưới lớp áo choàng tạo ra thêm

nhiều ánh sáng đẹp đẽ và mẹ nó sẽ chồm dậy tức thì, cười vang…

Hắn cẩn thận chĩa cây đũa phép vào giữa mặt đứa nhỏ: hắn muốn thấy điều đó xảy ra, sự tiêu diệt kẻ này, mối nguy hiểm không thể giải thích được. Đứa nhỏ bắt đầu khóc: nó đã nhận ra hắn không phải là ba James. Hắn không thích đứa nhỏ khóc lóc, hắn chưa bao giờ chịu đựng nổi những đứa nhỏ khóc èo ẹo ở cô nhi viện…

"Avada Kedavra!"

Và rồi hắn tan nát. Hắn không còn là gì cả, không gì cả ngoài nỗi đau đớn và hãi hùng, và hắn phải tự trốn đi, không phải trong đống nát vụn của ngôi nhà tan tành, nơi đứa nhỏ bị kẹt trong đó đang khóc lóc, mà trốn đi xa… xa thật xa…

"Không." Nó rên rỉ.

Con rắn bò sột soạt trên nền nhà ngổn ngang nhớp nhúa, và hắn đã giết đứa nhỏ, vậy mà hắn lại là đứa nhỏ…

"Không…"

Và giờ đây hắn đứng bên khung cửa sổ tan hoang của nhà bà Bathilda, chìm đắm trong ký ức về thất bại lớn nhất của mình, và dưới chân hắn con mãng xà đang trườn qua những miểng kiếng và miểng sành sứ… hắn nhìn xuống và thấy cái gì đó… cái gì đó không thể nào tin được…

"Không…"

"Harry, yên rồi, bồ không sao hết!"

Hắn cúi xuống và lượm lên tấm hình nhỏ. Chính gã đây, tên

trộm bí mật, tên trộm mà hắn đang tìm…

"Không… Mình làm rớt nó… mình làm rớt nó…"

"Harry, yên rồi, tỉnh dậy đi, tỉnh dậy!"

Nó là Harry… Harry, không phải Voldemort… và cái đang lào xào không phải là một con rắn… Nó mở mắt ra.

"Harry," Hermione thì thầm. "Bồ cảm thấy… khỏe không?"

"Khỏe," nó nói dối. Nó đang nằm trong lều, trên cái giường tầng dưới, bên trên một đống mền. Nó có thể thấy trời gần rạng sáng nhờ sự yên tĩnh và ánh sáng nhàn nhạt lạnh giá bên ngoài nóc lều. Nó đã toát mồ hôi; nó cảm thấy mồ hôi nó thấm ướt cả mền và vải trải giường.

"Tụi mình thoát rồi."

"Ừ," Hermione nói. "Mình phải dùng thần chú Nhấc bổng mới đem bồ lên giường được. Mình không khiêng nổi bồ. Bồ đã… Ừ, bồ không hoàn toàn…"

Có vết thâm tím dưới đôi mắt nâu của Hermione và Harry nhận thấy trong tay cô bé có một miếng bọt biển: Hermione lau mặt cho nó nãy giờ.

"Bồ bệnh nặng lắm," Hermione nói nốt. "Bệnh nặng lắm."

"Tụi mình ra khỏi chỗ đó bao lâu rồi?"

"Mấy tiếng đồng hồ. Trời gần sáng rồi."

"Và mình đã… sao, bất tỉnh hả?"

"Không hẳn," Hermione nói vẻ không thoải mái lắm. "Bồ gào thét, rên rỉ, và… đại khái vậy," cô bé nói thêm bằng cái giọng khiến Harry cảm thấy khó chịu. Nó đã làm gì? Quát thét

nguyền rủa như Voldemort, hay kêu khóc như đứa nhỏ trong nôi?

"Mình không sao lấy được cái Trường Sinh Linh Giá ra khỏi bồ," Hermione nói, và nó biết cô bé muốn thay đổi đề tài. "Nó bám chặt, dính vô ngực bồ. Bồ bị hằn một cái dấu, mình rất tiếc, mình phải dùng tới bùa Tùng Xẻo để lấy nó ra. Con rắn cũng cắn trúng bồ, nhưng mình đã rửa sạch vết thương và đã bôi dầu bạch tiễn lên vết thương…"

Harry cởi cái áo thun nó đang mặc ra và ngó xuống. Có một hình bầu dục màu đỏ tươi bên trên trái tim, ngay chỗ cái mặt dây chuyền đã thiêu đốt nó. Nó cũng thấy những dấu răng đã lành một nửa trên cánh tay nó.

"Bồ để cái Trường Sinh Linh Giá ở đâu?"

"Trong túi xách của mình. Mình nghĩ tụi mình nên tránh đeo nó một thời gian."

Harry ngả lưng xuống gối và nhìn gương mặt xám ngoét quầng thâm của Hermione.

"Lẽ ra tụi mình đừng đi tới Thung lũng Godric. Lỗi tại mình, lỗi tại mình hết, Hermione à, mình xin lỗi."

"Đâu phải lỗi ở bồ. Mình cũng muốn đi mà. Mình thiệt tình nghĩ là thầy Dumbledore có thể đã để thanh gươm ở đó cho bồ."

"Ừ, thôi… Tụi mình đã tính sai, há?"

"Chuyện gì đã xảy ra vậy, Harry? Chuyện gì đã xảy ra khi bà ấy đưa bồ lên lầu vậy? Có phải con rắn đã núp ở đâu đó không? Có phải nó đã phóng ngay ra giết bà ấy và tấn công bồ

không?”

“Không,” Harry nói. “*Bà ấy* là con rắn… hay con rắn là bà ấy… ngay từ đầu.”

“Cái… cái gì?”

Nó nhắm mắt lại. Nó như vẫn còn ngửi được mùi hôi thối trong căn nhà của bà Bathilda. Cái mùi đó khiến cho toàn bộ câu chuyện trở nên sống động một cách ghê rợn.

“Bà Bathilda ắt là đã chết ít lâu rồi. Con rắn đã… đã nhập vô bà ấy. Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đã đặt con rắn ở Thung lũng Godric để đợi. Bồ đã đoán đúng. Hắn biết mình sẽ trở về đây.”

“Con rắn nhập vô bà ấy sao”

Harry lại mở mắt ra. Hermione tỏ vẻ tởm lợm, muốn ói.

“Thầy Lupin nói có những pháp thuật mà tụi mình không bao giờ hình dung được,” Harry nói. “Bà ấy đã không muốn nói chuyện trước mặt bồ, bởi vì đó là Xà ngữ, bà ấy toàn nói Xà ngữ, và mình đã không nhận ra, nhưng dĩ nhiên mình hiểu được. Khi mình và bà ấy đã lên lầu rồi, con mãng xà thông báo cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó, mình nghe chuyện đó trong đầu mình, mình cảm thấy hào hứng, mình bảo nó giữ lấy mình ở đó… và sau đó…”

Nó nhớ con mãng xà vọt ra từ cổ bà Bathilda: Hermione không cần thiết phải biết chi tiết.

“… bà ấy biến đổi, biến đổi từ từ thành con rắn, và tấn công.”

Nó nhìn xuống vết rắn cắn.

“Nó không có nhiệm vụ giết mình, chỉ giữ mình ở đó cho đến khi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó tới.”

Giá mà nó tìm cách giết được con rắn, đáng ra phải như vậy, tất cả chuyện đó… nặng chịch trong lòng, nó ngồi dậy, hất chăn mền ra.

“Không được, Harry. Mình chắc chắn là bồ cần nghỉ ngơi.”

“Bồ mới là người cần ngủ. Đừng giận, nhưng ngó bồ thê thảm lắm. Mình khỏe. Mình sẽ giữ phiên gác một lát. Cây đũa phép của mình đâu rồi?”

Hermione không trả lời, cô bé chỉ nhìn Harry.

“Cây đũa phép của mình đâu, Hermione?”

Cô bé cắn môi, nước mắt ứa đầy mi. “Harry à…”

“Cây đũa phép của mình đâu?”

Hermione vói xuống bên cạnh giường và cầm lên đưa cho Harry. Cây đũa phép làm bằng lông phượng hoàng và gỗ cây nhựa ruồi gần như gãy ra làm đôi. Một sợi lông phượng hoàng mong manh giữ cho hai đoạn dính toòng teng với nhau. Phần gỗ thì đã tét hoàn toàn. Harry cầm cây đũa trong tay như thể cầm một sinh vật đang bị thương trầm trọng. Nó không thể nào nghĩ cho ra lẽ: mọi thứ nhòa đi trong hoảng hốt và sợ hãi. Rồi nó đưa cây đũa phép cho Hermione.

“Bồ làm ơn chữa cho nó lành lặn giùm.”

“Harry à, mình không nghĩ là… một khi nó đã gãy như vầy…”

“Làm ơn mà, Hermione, cứ thử đi!”

“Ch… chữa lành.”

Nửa toòng teng của cây đũa phép tự liền lại. Harry cầm đũa lên.

“Thắp sáng!”

Cây đũa phép xẹt lửa yếu ớt, rồi tắt ngóm. Harry chĩa vào Hermione.

“Giải giới!”

Cây đũa phép của Hermione khẽ giật một cái, nhưng vẫn không rời khỏi tay cô bé. Nỗ lực pháp thuật yếu ớt đó vượt quá sức cây đũa phép của Harry, nên nó lại gãy lặc lìa làm đôi. Harry đăm đăm nhìn cây đũa phép, kinh hoàng, không thể nào tin được điều nó thấy… cây đũa phép đã tồn tại qua bao phen…

“Harry à,” Hermione thì thầm khẽ đến nỗi Harry khó mà nghe được. “Mình rất, rất tiếc. Mình nghĩ đó là lỗi của mình. Bồ biết, khi tụi mình thoát ra, con mãng xà lao tới tụi mình, cho nên mình phát lời nguyền Nổ tung, và nó dội lại tứ phía, chắc là… chắc là nó đã trúng…”

“Chuyện đó là tai nạn mà,” Harry nói một cách máy móc. Nó cảm thấy trống rỗng, thẫn thờ. “Tụi mình sẽ… tụi mình sẽ… tìm cách chữa lại nó.”

“Harry à, mình không nghĩ tụi mình có thể làm được vậy đâu,” Hermione nói, nước mắt nhỏ giọt xuống má. “Nhớ… Nhớ Ron không? Hồi nó bị gãy cây đũa phép, hồi chiếc xe hơi rớt đó? Cây đũa chẳng bao giờ được như trước nữa, nó phải

sắm cây đũa phép mới.”

Harry nghĩ đến ông Ollivander đã bị Voldemort bắt cóc và giam cầm; nó nghĩ đến ông Gregorovitch, đã chết. Làm sao nó có thể tìm được cho mình một cây đũa phép mới đây?

“Thôi,” nó nói, bằng cái giọng đành-chấp-nhận-thực-tế không được thật thà cho lắm. “Thôi, mình sẽ mượn đỡ cây đũa phép của bồ lúc này vậy. Trong lúc mình trực gác.”

Gương mặt Hermione nhòe nhoẹt nước mắt, cô bé đưa cây đũa phép của mình ra, và Harry bỏ mặc Hermione ngồi lại bên giường nó, chẳng mong muốn gì hơn là tránh xa khỏi cô nàng.

18

CHUYỆN ĐỜI VÀ CHUYỆN XẠO CỦA ALBUS DUMBLEDORE

Mặt trời sắp mọc: bầu trời bao la trong lành vô sắc trải rộng trên đầu nó, thờ ơ với nó lẫn nỗi đau của nó. Harry ngồi xuống giữa cửa lều và hít một hơi sâu không khí trong lành.

Chỉ cần được sống để nhìn mặt trời mọc lên trên sườn đồi phủ tuyết lấp lánh lẽ ra đã là kho báu lớn nhất trên đời, nhưng nó lại không thưởng thức được điều đó: cảm giác của nó đã bị chai tịt vì thảm họa mất cây đũa phép. Nó nhìn ra thung lũng đang đắp tấm mền tuyết, chuông nhà thờ xa xa ngân nga trong yên ắng diễm lệ.

Nó không nhận ra đang bấu chặt những ngón tay vào bắp tay mình như thể đang cố chống cự lại một cơn đau thể xác. Nó đã từng đổ máu nhiều lần đến mức không đếm nổi; có lần nó đã mất toàn bộ xương cánh tay phải; chuyến đi này cũng đã để thẹo trên ngực nó và cánh tay nó để nhập bọn với cái thẹo trên trán và mu bàn tay, nhưng chưa bao giờ, cho đến lúc này,

nó lại thấy mình yếu đuối chết người như thế, mong manh và trần trụi, như thể phần ưu việt nhất của sức mạnh pháp thuật mà nó có đã bị tước đi. Nó biết nếu nó bày tỏ điều này, chính xác Hermione sẽ nói gì: cây đũa phép chỉ giỏi bằng phù thủy. Nhưng cô nàng sai, trường hợp của nó khác hẳn. Hermione chưa từng cảm nhận được hiện tượng cây đũa phép xoay như cây kim la bàn rồi phóng ra những tia lửa vàng rực vào kẻ thù. Nó đã mất sự bảo vệ của những lõi đũa phép sinh đôi, và chỉ bây giờ, khi cây đũa phép mất đi rồi, nó mới nhận ra nó đã từng cậy dựa biết bao vào cây đũa.

Nó rút hai khúc của cây đũa phép gãy ra khỏi túi áo và nhét chúng vào cái túi bùa của bác Hagrid cho mà nó đang đeo quanh cổ. Cái túi bùa bây giờ đã đầy nhóc những thứ hư bể và vô tích sự đến nỗi không thể chứa thêm gì nữa. Bàn tay Harry chạm phải trái banh Snitch qua làn da chuột chũi, và trong một thoáng nó đã kháng cự lại ý muốn móc trái banh ra liệng đi. Không hiểu thấu được, không giúp gì được, không dùng gì được như mọi thứ khác cụ Dumbledore đã để lại cõi đời…

Và cơn giận cụ Dumbledore lúc này nổ tràn trong lòng nó như dung nham núi lửa, đốt cháy ruột gan nó, làm tiêu hết mọi cảm xúc khác. Chẳng qua vì tuyệt vọng mà tụi nó tự thuyết phục mình tin rằng lời giải đáp nằm ở Thung lũng Godric, tự thuyết phục mình là nên trở về đó, rằng đó là tất cả của một con đường bí mật nào đó mà cụ Dumbledore đã vạch ra cho tụi nó; mà chẳng có bản đồ, chẳng có kế hoạch gì ráo. Cụ Dumbledore đã để mặc tụi nó dò dẫm trong bóng tối, một mình và không được trợ giúp, vật lộn với những nỗi kinh hoàng chưa từng biết đến và không mơ thấy nổi: chẳng có điều

gì được giải thích, chẳng có điều gì được cho không, chúng nó đã chẳng có gươm, và giờ đây, Harry còn không có cả đũa. Nó lại còn làm rớt mất tấm hình của tên trộm, và giờ đây chắc chắn Voldemort sẽ dễ dàng tìm ra kẻ đó là ai… Giờ đây Voldemort đã có tất cả thông tin…

"Harry?"

Hermione ngó bộ như sợ Harry có thể nguyền cô nàng bằng chính cây đũa phép của cô nàng. Gương mặt còn lem nhem nước mắt, cô nàng cúi lom khom bên cạnh Harry, hai tay run rẩy bưng hai tách trà và kẹp dưới nách cái gì đó bự bự.

"Cám ơn," Harry nói khi cầm một tách trà.

"Bồ có phiền không nếu tụi mình trò chuyện?"

"Không," nó nói vậy vì không muốn Hermione tự ái.

"Harry à, bồ muốn biết người trong tấm hình đó là ai. Thì đây… mình có cuốn sách."

Hermione rụt rè đẩy cuốn sách lên đùi Harry, một cuốn *Chuyện Đời và Chuyện Xạo* của Albus Dumbledore mới toanh.

"Ở đâu… Làm sao…?"

"Cuốn sách có trong phòng khách của bà Bathilda, nằm ngay đó… Miếng giấy này thò ra trên đầu cuốn sách."

Hermione đọc lớn lên mấy dòng chữ viết tay kiểu cách màu xanh gắt:

"Bà Batty thân ái, Cám ơn sự giúp đỡ của bà. Đây là một bản của cuốn sách, hy vọng bà thích nó. Bà đã nói mọi điều,

cho dù bà không nhớ. Rita. Mình nghĩ cuốn sách hẳn là được gởi đến khi bà Bathilda thật còn sống, nhưng có lẽ bà không còn đủ minh mẫn để đọc nó."

"Không, có lẽ bà ấy đã không đọc."

Harry nhìn xuống gương mặt cụ Dumbledore và nếm trải cảm giác khoái trá mọi rợ trào dâng trong lòng: giờ đây nó sẽ biết được tất cả những điều mà cụ Dumbledore không đời nào cho là đáng nói với nó, bất kể cụ muốn hay không muốn nó biết.

"Bồ vẫn còn giận mình lắm phải không?" Hermione nói. Harry ngước nhìn lên để thấy những giọt nước mắt mới tràn ra khỏi mắt cô bé, và biết là cơn giận của nó hẳn đã bộc lộ qua nét mặt.

"Không," nó nói khẽ. "Không đâu, Hermione à, mình biết đó chỉ là tai nạn thôi mà. Bồ đã cố gắng cứu tụi mình sống sót ra khỏi chỗ đó, và bồ đã làm được điều kỳ diệu. Nếu không có bồ ở đó để giúp mình thì mình đã chết rồi."

Nó cố gắng đáp lại nụ cười đầy nước mắt của cô bé, sau đó chuyển mối quan tâm sang cuốn sách. Gáy sách vẫn còn cứng, rõ ràng là sách chưa từng được mở ra trước đây. Nó lật nhanh qua các trang sách, tìm tấm hình. Gần như ngay tức thì, nó gặp đúng tấm hình cần tìm, chàng Dumbledore trẻ tuổi và người bạn đẹp trai đang cùng nhau cười vang vì một chuyện tếu lâm đã bị lãng quên từ đời nào. Harry hướng mắt ngay vào dòng chú thích ảnh:

Albus Dumbledore, không lâu sau cái chết của mẹ, cùng với bạn ông là Gellert Grindelwald

Harry há hốc nhìn chữ cuối cùng một hồi lâu. Grindelwald. Bạn của ông, Grindelwald. Nó quay sang bên cạnh nhìn Hermione, cô bé cũng đang ngó cái tên như thể không sao tin được chính con mắt mình. Hermione từ từ ngước mắt lên nhìn Harry.

"Grindelwald sao?"

Không bận tâm đến những tấm hình còn lại, Harry dò tìm trong những trang xung quanh tấm hình sự tái xuất hiện của cái tên đáng sợ đó. Nó tìm được ngay và ham hố đọc, nhưng rồi đọc không hiểu: cần phải trở lại nhiều trang trước mới hiểu hết được ý nghĩa, và cuối cùng nó đành phải về phần mở đầu của một chương có tiêu đề "Lợi Ích Lớn Lao Hơn". Nó và Hermione cùng đọc:

> *Giờ đây gần đến sinh nhật thứ mười tám, Dumbledore rời trường Hogwarts trong vinh quang lẫy lừng - Thủ khoa nam, Huynh trưởng, người đoạt giải thưởng Barnabus Finkley dành cho Phép hô Thần chú Xuất chúng, Đại biểu Thanh niên Anh quốc trong Hội nghị Thuật giả kim Thế giới tại Cairo. Kế đến, Dumbledore dự định làm một chuyến Du hành Lớn với Elphias 'Dogbreath' Doge, một người bạn nối khố tận tụy nhưng đần độn mà cậu ta vớ được ở trường.*
>
> *Hai chàng trai trẻ đang trọ tại quán Cái Vạc Lửng ở Luân Đôn, chuẩn bị khởi hành đến Hy Lạp vào sáng hôm sau thì cú đến đưa tin về cái chết của bà mẹ*

Dumbledore. 'Dogbreath' Doge, người từ chối phỏng vấn cho cuốn sách này, đã hiến cho công chúng một phiên bản rất mủi lòng về những việc xảy ra sau đó. Ông đã miêu tả cái chết của bà Kendra như một đòn bi thảm, và quyết định bỏ dở cuộc phiêu lưu của Dumbledore như một hành động tự hy sinh cao cả.

Đương nhiên Dumbledore trở lại Thung lũng Godric ngay lập tức, để gọi là "chăm sóc" em trai và em gái. Nhưng cậu đã thực sự dành cho họ bao nhiêu sự chăm sóc?

"Thằng Aberforth ấy, nó là một thằng khùng," theo lời Enid Smeek, người có gia đình sống ở vùng ven Thung lũng Godric vào thời đó. "Lêu lổng. Đành rằng nó chết cha chết mẹ rồi thì mình cũng nên thương hại nó, nhưng nó cứ chọi cứt dê vô đầu tôi. Tôi không tin Albus lại thèm bận tâm về thằng đó. Mà đằng nào tôi cũng chẳng bao giờ thấy hai người đó ở bên nhau".

Vậy Albus làm gì, nếu không khuyên giải người em trai lêu lổng? Câu trả lời, có vẻ là, để bảo đảm tiếp tục giam cầm cô em gái. Bởi vì mặc dù cai ngục thứ nhất của cô đã chết, vẫn không có gì thay đổi cho tình trạng đáng thương của Ariana Dumbledore. Sự tồn tại của cô vẫn tiếp tục được rất ít người ngoài biết

đến, những người ngoài được coi là tin vào câu chuyện 'sức khỏe yếu kém' của cô, như 'Dogbreath' Doga chẳng hạn.

Một người bạn dễ tính như vậy của gia đình Dumbledore là bà Bathilda Bagshot, sử gia pháp thuật nổi tiếng, người đã sống ở Thung lũng Godric nhiều năm. Dĩ nhiên bà Kendra đã dứt khoát từ chối bà Bathilda khi bà này lần đầu thử đến chào mừng gia đình họ về làng. Tuy nhiên, nhiều năm sau, nhà biên sử đã gởi một cú đến Albus ở trường Hogwarts, vì có ấn tượng tốt đẹp trước bài viết về Biến Hình giữa Các Loài trong tạp chí Biến Hình Ngày Nay. Mối giao tiếp đầu tiên này đã đưa tới sự quen biết với cả gia đình Dumbledore. Vào thời điểm bà Kendra qua đời, bà Bathilda là người duy nhất ở Thung lũng Godric còn qua lại chuyện trò với bà mẹ của Dumbledore.

Không may, sự thông tuệ mà bà Bathilda phô bày sớm sủa trong đời bà giờ đây đã cùn lụt. "Lửa còn cháy, nhưng vạc đã rỗng rồi," như Ivor Dillonsby nói với tôi, hay, bằng lời lẽ có phần phàm tục hơn của Enid Smeek: "Bả quái dị như sóc ị". Dù vậy, kết hợp những kỹ thuật làm báo thử-và-nghiệm khiến tôi có thể chiết xuất đủ vàng ròng từ những sự thật rành rành để xâu lại với nhau thành cả câu chuyện đầy tai

tiếng.

Giống như bao người khác trong thế giới pháp thuật, bà Bathilda coi cái chết yểu của bà Kendra là do "bùa phản phé," một câu chuyện được Albus và Aberforth lặp lại nhiều năm về sau. Bà Bathilda cũng nói theo thông tin của gia đình Dumbledore về Ariana, gọi cô bé là "mong manh" và "nhạy cảm". Tuy nhiên, có một đề tài mà bà Bathilda đáng cho tôi bõ công kiếm cho được bùa Dẫn dụ Nói thật, bởi vì bà, và chỉ một mình bà, biết toàn bộ câu chuyện về bí mật được giữ kín nhất của cuộc đời Albus Dumbledore. Giờ đây, lần đầu tiên được tiết lộ, câu chuyện này đặt lại nghi vấn về tất cả những gì của Dumbledore mà những người hâm mộ ông đã tin tưởng: cái gọi là lòng căm ghét Nghệ thuật Hắc ám của ông ta, sự chống đối của ông ta đối với việc áp bức dân Muggle, kể cả sự tận tụy của ông ta đối với chính gia đình mình.

Vào đúng mùa hè mà Dumbledore - giờ đã mồ côi và là chủ gia đình - trở về nhà ở Thung lũng Godric, bà Bathilda đã đồng ý nhận vào gia đình bà người cháu họ, Gellert Grindelwald.

Cái tên Grindelwald nổi tiếng một cách chính đáng: trong một danh sách Những Phù thủy Hắc ám Nguy

hiểm nhất của Mọi Thời đại, hắn chỉ văng ra khỏi vị trí đầu bảng khi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, một thế hệ sau đó, xuất hiện để tiếm ngôi. Tuy nhiên, vì Grindelwald chưa bành trướng chiến dịch khủng bố của hắn đến nước Anh, những chi tiết về sự trỗi lên chiếm quyền lực của hắn không được biết đến rộng rãi ở xứ này.

Học hành ở Durmstrang, một trường mà ngay lúc đó đã nổi tiếng vì sự dung túng Nghệ thuật Hắc ám, Grindelwald đã chứng tỏ tài năng thần đồng như Dumbledore. Thế nhưng, thay vì hướng năng khiếu của mình vào mục tiêu giành những cuộc thi, giải thưởng, Gellert Grindelwald lại dốc sức mình theo đuổi những mục tiêu khác. Khi hắn mười sáu tuổi, ngay cả trường Durmstrang cũng không thể tiếp tục làm ngơ trước những thí nghiệm lắt léo của Gellert Grindelwald, và hắn bị đuổi học.

Đến tận ngày nay, tất cả những gì người ta biết được về hoạt động sau đó của Grindelwald chỉ là "đi du lịch vài tháng". Giờ đây mới lộ ra là Grindelwald đã quyết định đi thăm bà dì ở Thung lũng Godric, và chính ở đó, mặc dầu chuyện này sẽ gây chấn động dữ dội đối với nhiều người nghe được, hắn đã kết tình bằng hữu với chính Dumbledore chứ không phải ai khác.

"Tôi thấy nó có vẻ là một đứa dễ thương," bà Bathilda lảm nhảm, "bất kể sau này nó trở thành gì đi nữa. Đương nhiên là tôi giới thiệu cho nó quen với Albus đáng thương, y đang thiếu bạn bè cùng trang lứa. Tụi nó kết nhau ngay tức thì."

Họ đúng là kết nhau. Bà Bathilda cho tôi xem một lá thư mà bà cất giữ do Albus Dumbledore gởi Gellert Grindelwald vào giữa đêm hôm khuya khoắt.

"Ừ, mặc dù tụi nó đã bỏ cả ngày để tranh luận - cả hai đều là những chàng trai tài hoa lỗi lạc, ăn ý như vạc với lửa ấy - đôi khi tôi vẫn nghe có tiếng cú gõ lên cửa sổ phòng ngủ của Gellert để đưa thư của Albus! Chắc là y nảy ra một ý tưởng và phải cho Gellert biết ngay tức thì!"

Mà những ý tưởng đó là gì? Những người ngưỡng mộ Dumbledore dù sao cũng sẽ thấy hết sức kinh hoàng, đây là tư tưởng của người anh hùng mười bảy tuổi, được chuyển tiếp cho người bạn ruột mới thân. (Một bản sao nguyên văn bức thư này có thể đọc ở trang 463.)

Gellert,

Quan điểm của anh về địa vị thống trị của phù thủy là VÌ LỢI ÍCH CỦA CHÍNH DÂN MUGGLE - điều này, tôi nghĩ, là quan điểm cốt yếu. Đúng, chúng

ta đã được phú cho quyền lực và, đúng, quyền lực đó cho chúng ta quyền thống trị, nhưng nó cũng giao cho chúng ta trách nhiệm đối với những người bị trị. Chúng ta phải nhấn mạnh điểm này, nó sẽ là viên đá tảng để dựa lên đó chúng ta xây dựng. Ở đâu chúng ta bị phản đối, và chắc chắn chúng ta sẽ bị phản đối, thì ở đó quan điểm này phải là căn bản cho những phản biện của chúng ta. Chúng ta nắm quyền cai trị VÌ LỢI ÍCH LỚN LAO HƠN. Và theo sau quan điểm này là ở đâu chúng ta gặp sự kháng cự, thì ở đó chúng ta sẽ phải dùng duy nhất thứ vũ lực cần thiết và không hơn nữa. (Đây là sai lầm của anh ở trường Durmstrang! Nhưng tôi không phàn nàn đâu, bởi vì nếu anh không bị đuổi học thì chúng ta đã chẳng bao giờ được gặp nhau.)

Albus.

Cho dù nhiều người ngưỡng mộ ông sẽ ngạc nhiên và hoảng sợ, chính lá thư này đã là bằng chứng cho thấy một Albus Dumbledore từng mơ tới việc lật đổ Đạo luật về Bí mật và thiết lập sự thống trị của giới pháp thuật đối với dân Muggle. Đúng là một vố nặng cho những ai đã luôn miêu tả Dumbledore như người bênh vực vĩ đại nhất cho những phù thủy gốc Muggle! Những diễn văn đề cao Muggle quyền nghe ra rỗng tuếch biết bao khi được soi bằng ánh sáng

của chứng cớ tội trạng mới toanh này! Albus Dumbledore tỏ ra đáng khinh biết bao, khi mà lẽ ra thương khóc mẹ và chăm sóc em gái, ông ta lại bận bịu âm mưu vươn tới quyền lực!

Chắc chắn những kẻ quyết tâm duy trì Dumbledore trên cái bệ đổ nát sẽ kêu be be rằng ông ta, rốt cuộc, đâu có thực hiện những kế hoạch đó, rằng ông ta ắt hẳn đã trải qua một cuộc thay đổi trong lòng, rằng ông ta đã tỉnh ngộ. Tuy nhiên, sự thật dường như nhìn chung còn đáng kinh hãi hơn nhiều.

Chỉ non hai tháng kết tình bằng hữu vĩ đại mới mẻ này, Dumbledore và Grindelwald đã chia tay, không bao giờ gặp lại cho đến khi họ đối đầu nhau trong trận chiến tay đôi huyền thoại (để biết thêm, xem chương 22). Cái gì đã gây ra sự đổ vỡ này? Có phải Dumbledore đã tỉnh ngộ? Có phải ông ta bảo Grindelwald là ông ta không muốn góp phần vào kế hoạch nữa? Ái chà, không đâu.

"Chỉ vì bé Ariana tội nghiệp đang hấp hối, tôi nghĩ, đó là lý do," bà Bathilda nói. "Chuyện đó đến như một cú sốc dễ sợ. Gellert có mặt trong nhà đó khi việc xảy ra, và nó trở lại nhà tôi run rẩy toàn thân, nói với tôi là nó muốn về nhà ngày hôm sau. Buồn khủng khiếp, cô hiểu chứ. Vậy là tôi sắp đặt một Khóa cảng

và đó là lần cuối cùng tôi thấy nó."

"Albus không tự kiềm chế được mình trước cái chết của Ariana. Chuyện đó quá khủng khiếp đối với hai người anh. Họ đã mất hết mọi người thân, chỉ còn lại hai anh em mà thôi. Cũng không lạ nếu tâm trạng mọi người có hơi mất bình tĩnh. Aberforth trách cứ Albus, cô biết đấy, như người ta vẫn cư xử như vậy trong những tình huống tồi tệ. Nhưng Aberforth luôn luôn nói năng điên khùng, tội nghiệp thằng nhỏ. Nhưng đằng nào cũng vậy, đấm gãy mũi Albus trong đám ma thì không được nhã nhặn rồi. Bà Kendra ắt là tan nát cõi lòng khi nhìn các con trai mình đánh nhau như vậy, đánh nhau trên xác đứa con gái của bà. Thằng Gellert xấu hổ quá không thể nào ở lại dự đám tang… nếu nó dự thì ít nhất cũng đã an ủi cho Albus…"

Trận cãi lộn khủng khiếp này bên cỗ quan tài, chỉ một số ít ỏi những người dự đám tang Ariana mới biết, đã đặt ra nhiều câu hỏi. Lý do chính xác Aberforth Dumbledore trách cứ Albus về cái chết của cô em gái là gì? Phải chăng, như "Batty" giả bộ, chỉ là cơn bùng phát đau thương? Hay có thể còn những lý do cụ thể hơn để y nổi giận? Grindelwald, bị đuổi khỏi trường Durmstrang vì những đòn tấn công chí tử vào bạn học của hắn, đã chuồn ra khỏi

nước vài tiếng đồng hồ sau cái chết của cô gái, và Albus (vì hổ thẹn hay sợ hãi?) chẳng bao giờ gặp lại hắn, cho đến khi buộc phải đối đầu hắn theo sự khẩn cầu của thế giới pháp thuật.

Cả Dumbledore lẫn Grindelwald dường như không bao giờ nhắc tới tình bạn ngắn ngủi của thời trai trẻ này trong quãng đời về sau của họ. Tuy nhiên, chắc chắn Dumbledore đã trì hoãn, trong suốt năm năm loạn lạc, chết chóc, mất tích, rồi mới tấn công Gellert Grindelwald. Có phải đó là do tình cảm dằng dai đối với hắn hay nỗi sợ bị phơi trần sự thật từng là bạn chí cốt với hắn đã khiến cho Dumbledore dùng dằng? Có phải Dumbledore đã bất đắc dĩ lên đường tìm bắt kẻ mà ông ta đã từng sung sướng được gặp gỡ?

Và cô Ariana bí ẩn ấy đã chết như thế nào? Có phải cô ta chỉ là nạn nhân xui xẻo của một trò Hắc ám nào đó? Có phải cô ta đã táy máy cái gì đó mà lẽ ra cô ta chớ nên làm, khi hai gã trai trẻ ngồi thực hành nỗ lực của họ để đạt tới vinh quang và thống trị? Liệu có khi nào Ariana Dumbledore lại là kẻ đầu tiên chết "vì lợi ích lớn lao hơn?"

Chương sách kết thúc ở đây và Harry ngước nhìn lên. Hermione đã đọc hết trang sách trước nó. Cô bé giật cuốn sách ra khỏi tay Harry, có vẻ hơi cảnh giác trước vẻ mặt của Harry, và gấp sách lại mà không thèm nhìn, như thể giấu đi cái gì đồi

bại lắm.

"Harry à…"

Nhưng Harry lắc đầu. Một niềm tin vững chắc nào đó đã bị đập nát trong lòng nó; cảm giác y hệt như khi Ron bỏ đi. Nó đã tin tưởng cụ Dumbledore, tin tưởng cụ là hiện thân của điều thiện và sự khôn ngoan. Tất cả thành tro tàn rồi: nó còn có thể mất mát thêm bao nhiêu nữa? Ron, cụ Dumbledore, cây đũa phép…

"Harry à…" Hermione dường như nghe được suy nghĩ của nó. "Nghe mình nói nè… Đọc… đọc nó chẳng hay ho gì đâu…"

"Ừ, bồ có thể nói vậy…"

"… nhưng đừng quên, Harry à… đây là tác phẩm của Rita Skeeter."

"Bồ có đọc bức thư gởi cho Grindelwald mà, đúng không?"

"Ừ, mình… mình có đọc," Hermione ngập ngừng, tỏ vẻ buồn bực, ủ hai bàn tay lạnh cóng quanh tách trà. "Mình nghĩ đó là cái bỉ ổi nhất. Mình biết bà Bathilda nghĩ đó chẳng qua chỉ là nói miệng vậy thôi, nhưng 'Vì Lợi Ích Lớn Lao Hơn' đã trở thành khẩu hiệu của Grindelwald, thành cái để biện hộ cho tất cả sự bạo tàn mà hắn đã phạm phải sau này. Và… vì vậy… có vẻ như thầy Dumbledore đã gợi ý cho hắn. Người ta nói 'Vì Lợi Ích Lớn Lao Hơn' thậm chí còn được khắc ở cổng ra vào Nurmengard."

"Nurmengard là cái gì?"

"Nhà tù mà Grindelwald đã xây lên để nhốt đối thủ của

hắn. Cuối cùng chính hắn bị tống vô đó, khi thầy Dumbledore bắt được hắn. Nhưng dù sao chăng nữa, thiệt là khủng khiếp khi nghĩ rằng chính ý kiến của thầy Dumbledore đã giúp cho Grindelwald nổi lên giành quyền lực. Nhưng mặt khác, ngay cả Rita cũng không thể không thấy rằng hai người ấy chỉ quen biết nhau không quá vài tháng vào một mùa hè khi cả hai đều còn rất trẻ, và…"

"Mình đã đoán là bồ sẽ nói vậy," Harry nói. Nó không muốn để cho cơn giận của nó trút vào Hermione, nhưng thực khó mà giữ cho giọng nói được đều đều. "Mình đã nghĩ là bồ thể nào cũng nói 'họ còn trẻ'. Họ bằng tuổi hai đứa mình lúc này. Và tụi mình hiện giờ đang liều mạng chiến đấu chống lại Nghệ thuật Hắc ám, và ông ta, trong cơn bồng bột với người bạn mới, lại âm mưu nổi lên thống trị dân Muggle."

Cơn giận của nó không thể kiềm giữ lâu hơn nữa: nó đứng dậy, bước đi loanh quanh, cố gắng tống bớt cục giận ra ngoài.

"Mình không cố gắng bênh vực những gì thầy Dumbledore viết," Hermione nói. "Tất cả đồ rác rưởi 'quyền thống trị' ấy, chỉ là lặp lại khẩu hiệu 'Pháp Thuật là Quyền Lực' mà thôi. Nhưng Harry à, lúc đó mẹ của thầy vừa mới mất, thầy bị kẹt ở nhà một mình…"

"Một mình hả? Ổng đâu có một mình! Ổng có em trai, em gái để bầu bạn, cô em gái á phù thủy mà ổng tiếp tục nhốt…"

"Mình không tin chuyện đó," Hermione nói. Cô bé cũng đứng dậy. "Cho dù cô gái đó có bị gì đi nữa, mình cũng không tin cô ta là một á phù thủy. Thầy Dumbledore mà tụi mình biết không bao giờ, không bao giờ cho phép…"

“Thầy Dumbledore mà tụi mình tưởng là tụi mình biết không muốn chế ngự dân Muggle bằng vũ lực!” Harry hét lên, giọng của nó vang vọng qua những đỉnh đồi trống trải, và nhiều con quạ bỗng vọt lên không, kêu quàng quạc và bay theo hình xoắn ốc trên nền trời ngà ngà sáng.

“Thầy đã thay đổi, Harry à, thầy đã thay đổi mà! Chuyện đơn giản vậy thôi! Có thể thầy đã từng tin những điều đó khi thầy mười bảy tuổi, nhưng toàn bộ quãng đời còn lại của thầy đã được cống hiến cho cuộc chiến chống lại Nghệ thuật Hắc ám! Thầy Dumbledore là người đã ngăn chặn Grindelwald, là người luôn luôn ủng hộ sự bảo vệ dân Muggle và quyền lợi của phù thủy gốc Muggle, là người đã chiến đấu chống Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó ngay từ đầu, và là người đã chết trong lúc tìm cách tiêu diệt hắn!”

Cuốn sách của Rita nằm trên mặt đất giữa tụi nó, do vậy gương mặt của cụ Albus Dumbledore mỉm cười buồn bã với cả hai đứa tụi nó.

“Harry à, mình xin lỗi, nhưng mình nghĩ lý do thực sự khiến bồ tức giận chẳng qua là vì thầy Dumbledore đã không tự thầy nói cho bồ nghe những điều này.”

“Có lẽ!” Harry rống lên, và nó quăng hai tay lên ôm lấy đầu, khó mà biết là nó đang cố gắng kiềm giữ cơn phẫn nộ của nó hay để bảo vệ chính nó dưới sức nặng của sự vỡ mộng. “Hermione, thử nghĩ coi những điều mà ông ta đòi hỏi nơi mình! Liều mạng mày đi, Harry! Và liều nữa! Và liều nữa! Và đừng mong tao giải thích gì hết, chỉ cần bịt mắt mà tin tao, tin rằng tao biết tao đang làm gì, tin tao cho dù tao không tin mày!

Không bao giờ nói hết sự thật! Không bao giờ!”

Giọng nó vỡ ra vì uất nghẹn, hai đứa nó đứng đó nhìn nhau trong cảnh trắng xóa và trống vắng, và Harry cảm thấy tụi nó cũng tầm thường như côn trùng dưới bầu trời bao la kia.

“Thầy thương bồ mà,” Hermione thì thầm. “Mình biết thầy thương bồ.”

Harry buông thõng hai tay.

“Mình không biết ai là người được ổng thương, Hermione à, nhưng chưa bao giờ người đó là mình. Cái đống hỗn độn mà ổng giao lại cho mình không phải là tình thương. Ổng chia sẻ suy nghĩ của ổng với Grindelwald nhiều quá cha những gì ổng chia sẻ với mình.”

Harry lượm lên cây đũa phép của Hermione mà nó đã làm rớt xuống tuyết, rồi ngồi xuống ngay lối vào lều.

“Cám ơn về chén trà nhé. Mình sẽ gác hết phiên. Bồ trở vô trong lều cho ấm đi.”

Hermione ngập ngừng, nhưng rồi nhận ra Harry đuổi mình. Cô bé lượm cuốn sách lên và rồi quay lại, đi ngang Harry để vào trong lều, nhưng khi đi qua như thế, cô bé đưa tay xoa nhẹ đầu Harry. Harry nhắm mắt lại khi Hermione chạm vào nó, và nó căm ghét chính mình vì đã ước ao điều mà Hermione nói là đúng: rằng nó thực sự được thầy Dumbledore thương yêu.

19

CON HƯƠU BẠC

Khi Hermione ra đổi phiên gác vào lúc nửa đêm thì tuyết đang rơi. Những giấc mơ của Harry rối rắm, lộn xộn: con mãng xà Nagini cứ len lỏi vào chiêm bao khi ẩn khi hiện, lúc đầu xuyên qua một cái nhẫn to tướng nứt nẻ, rồi quanh một vòng hoa Giáng sinh.

Nó thức giấc hoài, hốt hoảng, đinh ninh ai đó đã gọi tên nó từ xa xa, tưởng tượng tiếng gió cuốn quanh lều là tiếng chân người hay tiếng nói chuyện.

Cuối cùng nó thức dậy trong bóng tối và đến ngồi bên cạnh Hermione, cô bé ngồi co ro ở cửa lều đọc *Một Lịch Sử Pháp Thuật* nhờ ánh sáng của cây đũa phép. Tuyết rơi dày đặc, và Hermione nhẹ nhõm hoan nghênh đề nghị thu dọn đồ đạc để lên đường của Harry.

"Tụi mình sẽ đi tới chỗ nào kín đáo hơn," Hermione tán đồng, rùng mình khi mặc thêm cái áo thun ấm bên ngoài bộ đồ ngủ. "Mình cứ nghĩ là mình nghe được tiếng ai đó đi lại bên ngoài. Mình thậm chí còn nghĩ là có thấy ai đó một hai lần."

Harry khựng lại giữa chừng động tác chui đầu vào áo ấm và liếc nhìn cái Kiếng Mách lẻo nằm im re bất động trên bàn.

"Mình chắc là mình chỉ tưởng tượng ra thôi," Hermione nói, tỏ vẻ lo lắng. "Tuyết trong bóng tối, cái đó đánh lừa con mắt người ta… Nhưng có lẽ tụi mình nên Độn thổ dưới tấm Áo khoác Tàng hình, để phòng xa hén?"

Nửa giờ sau, lều đã xếp gọn, Harry đeo cái Trường Sinh Linh Giá, và Hermione nắm chặt cái túi xách hột cườm, cả hai Độn thổ. Cái chật chội như thường lệ lại nhấn chìm tụi nó; chân của Harry thôi tiếp xúc với mặt đất đầy tuyết, rồi chạm mạnh vào thứ gì đó có cảm giác như mặt đất đông cứng phủ đầy lá.

"Tụi mình đang ở đâu đây?" Nó hỏi, săm soi nhìn quanh đám cây mơn mởn trong khi Hermione mở cái túi xách hột cườm và bắt đầu lôi ra mấy cái cọc lều.

"Rừng Dean," cô bé nói, "có lần mình đi cắm trại ở đây với ba má mình."

Ở đây tuyết cũng phủ trên những rặng cây chung quanh và lạnh buốt, nhưng ít nhất tụi nó còn được che chắn khỏi những ngọn gió lùa. Tụi nó ngồi trong lều gần như hết ngày, co ro sưởi ấm bên ngọn lửa xanh sáng tiện lợi mà Hermione rất thạo chế tạo ra, và ngọn lửa có thể được hốt gọn rồi mang theo trong một cái hũ. Harry có cảm giác như đang hồi phục sau một cơn bệnh nặng nhưng chớp nhoáng, cái cảm giác ấy lại càng được tăng thêm vì sự chăm sóc của Hermione… Buổi trưa hôm đó những bông tuyết mới bay la đà xuống chỗ tụi nó, khiến cho ngay cả khoảng đất được che chắn của tụi nó cũng

được phết một lớp tuyết mỏng như rắc bột.

Sau hai đêm thiếu ngủ, giác quan của Harry dường như tỉnh táo hơn bình thường. Tụi nó thoát được Thung lũng Godric trong kẽ tóc đường tơ, quá ư mong manh đến nỗi không biết làm sao mà Voldemort lại có vẻ như gần kề hơn, đáng sợ hơn. Khi bóng đêm lại trùm xuống, Harry gạt đi đề nghị thức gác của Hermione và bảo cô bé đi ngủ.

Harry dọn một cái nệm cũ tới cửa lều và ngồi xuống, mặc trên người tất cả đồ ấm mà nó có, nhưng cho dù vậy, nó vẫn run. Bóng tối càng thêm dày đặc theo từng tiếng đồng hồ trôi qua cho đến khi hầu như không thể xuyên qua được. Nó sắp lấy tấm Bản đồ Đạo tặc ra để ngắm cái chấm của Ginny một lát, thì chợt nhớ ra bây giờ đang là mùa nghỉ lễ Giáng sinh và cô bé hẳn là đã trở về Hang Sóc.

Mọi động đậy cỏn con dường như đều được phóng đại lên trong cái mênh mông của khu rừng. Harry vẫn biết rừng ắt phải đầy sinh vật, nhưng nó cầu mong tất cả bọn chúng cứ nằm im và nín lặng để nó có thể tách biệt được những trò nhảy nhót nhộn nhạo và lảng vảng vô tư của chúng với những tiếng động có thể để lộ ra những hoạt động đầy tai họa khác. Nó nhớ lại âm thanh của một tấm áo choàng lướt trên đám lá mục cách đây nhiều năm, và ngay lập tức nó nghĩ nó lại nghe thấy âm thanh đó trước khi tự giũ bỏ âm thanh đó trong đầu. Bùa chú bảo vệ của tụi nó đã có hiệu lực suốt mấy tuần lễ; có lý do gì để bị giải trừ lúc này chứ? Vậy mà nó vẫn không thể gạt đi cái cảm giác có gì đó khác lạ trong đêm nay.

Nhiều lần nó bật thẳng người dậy, cổ nhức mỏi vì đã ngủ

gục, ngoẹo mình dựa vào vách lều trong tư thế kỳ cục. Đêm đã tối tới độ đen mượt như nhung khiến cho nó có thể lơ lửng trong cõi mập mờ giữa Độn thổ và Hiện hình. Nó vừa đưa một bàn tay ra trước mặt để coi còn có thể phân biệt được mấy ngón tay không thì sự việc xảy ra.

Một ánh sáng bạc rực rỡ hiện ra ngay trước mặt nó, di chuyển qua rừng cây. Bất chấp nguồn sáng là gì, ánh sáng di chuyển không tiếng động. Ánh sáng dường như lướt về phía nó.

Nó đứng bật dậy, giọng nói đông cứng trong cổ họng, tay nó giơ cao cây đũa phép của Hermione. Nó nheo mắt lại khi ánh sáng trở nên chói lòa, cây cối quanh nó trở nên đen ngòm vì sự tương phản, và cái vật đó vẫn đang tiến đến gần hơn…

Và rồi nguồn sáng bước ra từ đằng sau một cây sồi. Đó là một con hươu cái màu trắng bạc, sáng như trăng và chói lòa, đang khẽ khàng bước đi trên mặt đất, êm như ru, và không để lại dấu chân trên lớp tuyết mỏng tang. Con hươu đi về phía Harry, ngẩng cao cái đầu xinh đẹp với đôi mắt to lông mi dài.

Harry ngó chằm chằm vào sinh vật đó, hết sức kinh ngạc, không phải vì sự lạ lùng của con hươu, mà vì sự quen thuộc không sao giải thích được. Nó có cảm giác như nó đã có lúc mong chờ con vật đến, nhưng rồi quên béng đi, cho đến lúc này đây, hai bên mới được dàn xếp để gặp gỡ. Ý muốn thét gọi Hermione, mới đó còn thôi thúc mãnh liệt, giờ tan biến đâu mất. Nó biết, nó dám đánh cược bằng cả mạng sống, rằng con vật đó đến đây là vì nó, và chỉ mình nó mà thôi.

Hai bên đăm đăm nhìn nhau một lúc lâu thật lâu và rồi con

hươu quay mình bỏ đi.

“Đừng,” Harry kêu lên, giọng khàn vỡ vì ít được dùng tới. “Trở lại đi!”

Con hươu tiếp tục thận trọng bước vô rừng cây, và chẳng mấy chốc ánh sáng rực rỡ của con vật bị những thân cây đen dày án bóng thành những vệt tối sáng. Harry ngập ngừng trong một giây run rẩy. Tính cẩn trọng thì thầm rằng đó có thể là một trò bịp, một mồi nhử, một cái bẫy. Nhưng linh tính, cái linh tính đang áp đảo, bảo nó đây không phải là Pháp thuật Hắc ám. Nó bèn chạy đuổi theo.

Tuyết nghiến dưới chân nó, nhưng con hươu không gây nên một tiếng động nào khi băng qua rừng cây, bởi vì con vật chẳng qua chỉ là ánh sáng. Con hươu dẫn Harry đi càng lúc càng vào sâu trong rừng, và Harry đi thật nhanh, tin là khi dừng bước, con hươu sẽ cho nó đến gần một cách đàng hoàng. Và rồi con vật sẽ nói, và tiếng nói sẽ bảo cho nó biết điều mà nó cần biết.

Cuối cùng, con hươu ngừng lại. Con vật ngoảnh cái đầu xinh đẹp về phía Harry một lần nữa, và Harry phóng chạy tới, trong đầu bừng cháy một câu hỏi, nhưng ngay lúc nó hé môi để hỏi, con hươu biến mất.

Mặc dù bóng tối đã nuốt chửng con hươu, hình ảnh chói rực của con vật vẫn còn in dấu trên võng mạc Harry làm nó nhòa mắt, cứ bừng sáng mỗi khi nó hạ mí mắt, khiến nó lạc mất phương hướng. Giờ thì nỗi sợ ùa tới: nãy giờ sự hiện hữu của con hươu làm nó thấy an toàn.

“Thắp sáng!” Harry thì thầm, và đầu cây đũa phép sáng

lên.

Hình bóng con hươu biến mất dần theo những cái chớp mắt khi nó đứng đó, lắng nghe tiếng động của rừng, tiếng cành cây nhỏ gãy răng rắc, tiếng gió cuốn tuyết lao xao. Nó có sắp bị tấn công không? Có phải con hươu đã dụ dỗ nó vào một cuộc phục kích không? Có phải nó tưởng tượng ra không, rằng có ai đó đang đứng ở ngoài tầm soi sáng của cây đũa phép quan sát nó?

Nó giơ cây đũa phép cao hơn. Không ai xông vào nó, không có ánh chớp sáng xanh lè nào phóng ra từ sau một thân cây. Vậy thì con hươu dẫn nó tới đây để làm gì?

Có cái gì đó lóe lên trong ánh sáng của cây đũa phép, và Harry quay phắt lại, nhưng chẳng có gì ngoài một cái hồ nhỏ đóng băng, mặt băng nứt nẻ lấp lánh khi nó giơ cây đũa phép cao hơn để xem xét.

Nó thận trọng tiến tới gần hơn và nhìn xuống. Mặt băng phản chiếu cái bóng méo mó của nó và ánh sáng cây đũa phép, nhưng sâu dưới lớp băng xám đục dày cui có cái gì đó cũng lấp lánh sáng. Một cái thập giá lớn…

Tim nó nhảy thót lên tận họng: nó sụm quỳ xuống bên bờ hồ và chúc cây đũa phép thành một góc để cho ánh sáng soi được tối đa đến tận đáy hồ. Một tia sáng lấp lánh phát ra từ viên hồng… Đó chính là thanh gươm trên chuôi có đính hồng ngọc - Thanh gươm của Gryffindor đang nằm dưới đáy hồ trong rừng.

Suýt nín thở, Harry ngó trân trân xuống thanh gươm. Sao lại có thể như vầy? Sao thanh gươm lại có thể nằm dưới đáy

hồ trong rừng, gần sát chỗ tụi nó cắm trại như vầy? Phải chăng một pháp thuật bí ẩn đã hút Hermione đến địa điểm này, hay con hươu, mà Harry coi như một Thần Hộ mệnh, là một loại thần bảo vệ cái hồ? Hay thanh gươm đã được đặt xuống hồ sau khi tụi nó tới đây, đúng ra là bởi vì tụi nó đã tới đây? Trong trường hợp này thì kẻ muốn trao thanh gươm lại cho Harry đang ở đâu? Một lần nữa Harry hướng cây đũa phép về phía đám cây cối và bụi rậm chung quanh, tìm kiếm một bóng người, một ánh mắt lóe lên, nhưng nó chẳng thấy ai ở đó hết. Đằng nào cũng vậy, một tí sợ hãi thêm vào chỉ khiến niềm vui của nó lên men khi nó quay sự chú ý lại thanh gươm nằm nghỉ dưới đáy hồ đóng băng.

Nó chĩa cây đũa phép vào cái hình thù óng ánh bạc và lẩm nhẩm, *"Gươm, lại đây!"*

Thanh gươm không nhúc nhích. Nó cũng không trông mong điều đó lắm. Nếu dễ ợt như vậy thì thanh gươm cứ việc nằm trên mặt đất cho nó lượm lên, chứ nằm chi dưới đáy hồ đóng băng. Nó bắt đầu đi vòng quanh hồ băng, nghiền ngẫm về cái lần trước đây thanh gươm tự nguyện đặt vào tay nó. Lúc đó nó lâm vào tình huống nguy kịch, và nó đã cầu cứu.

"Cứu," nó lẩm nhẩm, nhưng thanh gươm vẫn nằm dưới đáy hồ, dửng dưng, bất động.

Harry tự hỏi (và lại đi tiếp), cụ Dumbledore đã nói gì với nó khi nó thu được thanh gươm lần trước? *Chỉ một học sinh nhà Gryffindor chân chính mới có thể rút được thanh gươm đó ra khỏi cái nón. Và những phẩm chất nào xác định một học sinh nhà Gryffindor?* Một giọng nói nhỏ bên trong đầu Harry

trả lời nó: *Tinh thần dũng cảm và nghĩa hiệp làm nổi bật học sinh nhà Gryffindor.*

Harry ngừng bước và thở một hơi dài thượt, hơi thở bốc khói của nó biến mất nhanh chóng trong làn khí lạnh cóng. Nó biết nó phải làm gì. Nếu nó thành thật với chính mình, thì ngay khi nhận ra thanh gươm qua lớp băng, nó đã phải nghĩ rằng chỉ còn nước dùng đến cách này.

Nó liếc nhìn khắp rừng cây chung quanh một lần nữa, nhưng giờ đã yên tâm là sẽ không có ai tấn công nó. Ai đó muốn tấn công thì đã có thừa cơ hội khi nó đi một mình qua khu rừng, và có khối cơ hội khi nó xem xét cái hồ. Lý do duy nhất để trì hoãn ở thời điểm này là bởi vì cái viễn cảnh thấy ngay trước mắt quá ư ngao ngán.

Harry bắt đầu lóng ngóng cởi ra nhiều lớp áo quần nó đang mặc. Nó rầu rĩ nghĩ, tinh thần "nghĩa hiệp" can dự chỗ nào trong chuyện này, nó không hoàn toàn biết chắc, trừ khi cái việc nó đã không kêu Hermione làm chuyện này thay cho nó cũng được tính là hào hiệp.

Một con cú rúc lên ở đâu đó khi nó cởi đồ ra, và nó nghĩ đến con Hedwig với một nỗi đau day dứt. Giờ đây nó đang run lập cập, răng đánh bồ cạp dễ sợ, vậy mà nó vẫn cởi tiếp cho đến cuối cùng chỉ còn mặc cái quần lót đứng chân trần trên tuyết. Nó đặt cái túi bùa đựng cây đũa phép của nó, lá thư của má nó, mảnh gương vỡ của chú Sirius, và trái banh Snitch cũ lên trên đống quần áo, rồi chĩa cây đũa phép của Hermione vào mặt băng.

"Tách ra!"

Mặt băng nứt ra tạo một tiếng vang như một phát đạn bắn trong im ắng. Mặt hồ bể rạn và những tảng băng nhấp nhô trên khối nước gợn sóng. Theo đánh giá của Harry thì hồ không sâu, nhưng để thu hồi thanh gươm thì nó sẽ phải lặn hẳn xuống đáy.

Toan tính công việc trước cũng chẳng làm cho công việc dễ hơn hay nước ấm hơn. Nó bước tới mép hồ và đặt cây đũa phép vẫn còn thắp sáng trên mặt đất. Sau đó, cố gắng không hình dung xem mình sắp bị lạnh hơn bao nhiêu hay sẽ rùng mình dữ dội đến cỡ nào, nó nhảy ùm xuống.

Mọi lỗ chân lông của nó đều kêu gào phản đối. Không khí trong phổi nó dường như đông cứng khi nó lặn xuống nước đóng băng tới ngang vai. Nó hầu như không thở được: nó run dữ dội tới nỗi nước vỗ sóng sánh trào cả mép hồ, nó dò tìm lưỡi gươm bằng bàn chân tê cóng. Nó chỉ muốn lặn xuống một lần thôi.

Harry ngần ngừ hết giây này tới giây kia trước khi thụp hẳn xuống nước, cứ há miệng hớp hơi rồi run lập cập, cho tới khi tự nhủ là phải làm thôi, nó thu hết can đảm và lặn xuống.

Cái lạnh cực kỳ tàn khốc: cơn lạnh hành nó không khác gì lửa. Chính cái đầu dường như đã đóng băng ngay khi nó thụp đầu xuống làn nước tối thui, nhắm hướng đáy hồ và vói tay ra, dò tìm thanh gươm. Ngón tay nó siết quanh chuôi gươm; nó rút thanh gươm lên.

Bỗng nhiên có cái gì đó siết chặt quanh cổ nó. Nó tưởng là cỏ nước, mặc dù khi lặn xuống nó chẳng bị cái gì va quẹt hết, và nó đưa tay lên gạt cỏ ra để thoát thân. Nhưng không phải

cỏ. Sợi dây chuyền đeo cái Trường Sinh Linh Giá đã thắt chặt lại và đang từ từ làm nghẹt khí quản nó.

Harry vùng vẫy điên cuồng, cố gắng trồi lên trên mặt nước, nhưng nó lại tông mình vô thành hồ bằng đá. Đau điếng, ngộp thở, nó quờ quạng mò tìm sợi dây chuyền đang siết cổ nó, ngón tay đông cứng của nó không thể nào nới lỏng sợi dây ra, và giờ đây những đốm sáng li ti bắt đầu nổ ra bên trong đầu nó, và nó sắp chết đuối, chẳng còn lại gì nữa, nó chẳng thể làm được gì nữa, và cánh tay ôm quanh ngực nó đây hẳn là của Tử Thần…

Nghẹt thở và ói ộc, ướt nhem và lạnh chưa từng thấy, nó tỉnh lại, mặt úp xuống tuyết. Đâu đó, sát một bên, một người khác đang thở hổn hển, ho sặc sụa và loạng choạng vòng quanh. Hermione đã lại đến, như đã đến khi con mãng xà tấn công… nhưng nghe không có vẻ gì giống Hermione cả, không phải Hermione với những tiếng ho khùng khục đó, càng không phải nếu xét theo tiếng bước chân nặng nề…

Harry không còn sức đâu để ngóc đầu lên và nhận dạng kẻ cứu mạng mình. Nó chỉ có thể giơ một bàn tay run rẩy lên cổ họng và sờ vào chỗ cái mặt dây chuyền đã cắt sâu vào da thịt nó. Cái vật đó không còn nữa. Ai đó đã cắt sợi dây chuyền giải thoát nó. Bỗng vang lên một giọng nói hổn hển ngay phía trên đầu nó.

"Bồ… bị… tâm… thần hả?"

Không gì có thể khiến Harry đủ sức bật dậy như cơn chấn động khi nghe giọng nói đó. Nó lảo đảo đứng lên, run như cầy sấy. Ngay trước mặt nó, anh chàng Ron đứng đó, quần áo còn

mặc đầy đủ trên người nhưng ướt tới tận da, tóc bết đầy mặt, một tay cầm thanh gươm Gryffindor và một tay cầm cái Trường Sinh Linh Giá lủng lẳng ở đầu sợi dây chuyền bị cắt đứt.

"Mắc cái *quỷ* gì mà bồ không tháo cái đồ đó ra trước khi lặn xuống chứ?" Ron thở hào hển, giơ lên cái Trường Sinh Linh Giá đang đưa tới đưa lui ở đầu sợi dây bị cắt cụt như nhái trò thôi miên.

Harry không thể trả lời. Con hươu bạc chẳng là gì, chẳng là cái gì cả nếu so với sự xuất hiện của Ron, nó không sao tin nổi. Rùng mình vì lạnh, nó chụp vội lấy đống quần áo vẫn còn nằm trên mép nước và bắt đầu mặc vào. Trong khi tròng hết cái áo ấm này đến cái áo ấm khác qua đầu, Harry ngó Ron lom lom, nửa lo Ron sẽ biến mất bất kỳ lúc nào nó rời mắt khỏi thằng bạn, nhưng đây chắc phải là Ron thật rồi: anh chàng vừa mới lặn xuống hồ để cứu mạng Harry mà.

"Có phải là… bồ không?" Cuối cùng Harry nói, răng đánh bò cạp, giọng yếu hơn bình thường vì vừa mới bị thắt họng.

"Ờ, phải," Ron nói, tỏ vẻ hơi ngượng nghịu.

"Bồ… tạo ra con hươu cái bạc đó?"

"Cái gì? Không, đương nhiên là không! Mình tưởng bồ làm chuyện đó chứ!"

"Thần Hộ mệnh của mình là một con hươu đực."

"Ờ há. Mình cũng nghĩ là trông nó khang khác. Không có sừng."

Harry đeo cái túi bùa của bác Hagrid vào cổ, tròng nốt cái

áo ấm cuối cùng vào người, cúi xuống lượm cây đũa phép của Hermione lên, và lại đối diện với Ron.

"Làm sao bồ đến được đây?"

Dường như Ron đã hy vọng cái lúc này nếu có xảy ra thì để khoan khoan đã.

"Ờ, mình… bồ hiểu đó… mình trở lại. Nếu…" nó đằng hắng. "Bồ biết. Bồ còn cần đến mình mà."

Im lặng một lúc, đề tài Ron bỏ đi dường như nổi lên như một bức tường giữa hai đứa trong thời gian im lặng đó. Nhưng Ron đã ở đây rồi. Nó đã quay lại. Nó còn vừa cứu mạng Harry.

Ron ngó xuống hai bàn tay. Nó có vẻ ngạc nhiên một thoáng khi thấy những thứ nó đang cầm.

"Ờ phải, mình lấy nó lên," nó nói, hơi bị thừa, giơ thanh gươm lên cho Harry kiểm tra. "Lý do bồ nhảy xuống đó, đúng không?"

"Ừ," Harry nói, "nhưng mình không hiểu. Làm sao bồ tới được đây? Làm cách nào bồ kiếm ra tụi này?"

"Chuyện dài lắm," Ron nói. "Mình đã kiếm mấy bồ suốt mấy tiếng đồng hồ, khu rừng này rộng thiệt hén? Và mình vừa mới nghĩ mình nên ngủ nhờ dưới một cái cây nào đó và chờ trời sáng thì thấy con hươu đó đi đến và bồ đi theo sau."

"Bồ không thấy ai khác nữa sao?"

"Không." Ron nói. "Mình…"

Nhưng nó ngập ngừng, liếc về phía hai cái cây mọc kề nhau cách đó vài thước.

“Mình nghĩ là mình có thấy cái gì đó di chuyển ở đằng kia, nhưng lúc đó mình đang chạy tới cái hồ, bởi vì bồ đã nhảy xuống đó mà không thấy bồ trồi lên, thành ra mình không quay trở lại để… Ê!”

Harry vội vã chạy được tới nơi Ron chỉ. Hai cây sồi mọc rất gần nhau; có một khoảng trống chỉ vài phân giữa hai thân cây ở chỗ ngang tầm mắt, một nơi lý tưởng để đứng rình mà không bị thấy. Tuy nhiên, mặt đất quanh gốc cây lại không có tuyết, và Harry có thể thấy là chẳng có dấu vết gì của dấu chân. Nó đi trở lại nơi Ron đứng chờ, vẫn còn cầm thanh gươm và cái Trường Sinh Linh Giá.

“Có gì ở đó không?” Ron hỏi.

“Không,” Harry nói.

“Vậy làm sao thanh gươm chui vô được cái hồ đó?”

Cả hai cùng nhìn thanh gươm bạc chạm trổ công phu, chuôi gươm nạm hồng ngọc hơi lấp lánh trong ánh sáng cây đũa phép của Hermione.

“Bồ có cho rằng cái này là đồ thiệt không?” Ron hỏi.

“Có một cách để biết, đúng không?” Harry nói.

Cái Trường Sinh Linh Giá vẫn còn đung đưa trong tay Ron. Cái mặt dây chuyền hơi giật giật. Harry biết cái ở bên trong mặt dây chuyền lại bị kích động. Cái đó đã cảm nhận được sự hiện diện của thanh gươm và đã cố gắng giết Harry chứ không để cho thanh gươm thuộc về Harry. Bây giờ không phải là lúc để thảo luận dài hơi; bây giờ là lúc tiêu hủy cái mặt dây chuyền vĩnh viễn. Harry nhìn quanh, giơ cây đũa phép của

Hermione lên cao, và thấy chỗ thích hợp: một tảng đá khá bằng phẳng nằm dưới bóng cây ngô đồng.

"Lại đây," Harry nói và mở đường đi tới đó, nó phủi tuyết ra khỏi mặt đá, rồi đưa tay lấy cái Trường Sinh Linh Giá. Nhưng khi Ron đưa thanh gươm, Harry lắc đầu.

"Không. Bồ làm chuyện này thì tốt hơn."

"Mình hả?" Ron nói, coi bộ kinh ngạc. "Tại sao?"

"Bởi vì bồ đã lấy thanh gươm ra khỏi hồ. Mình nghĩ bồ mới là người có nhiệm vụ đó."

Chẳng phải Harry tỏ ra tử tế hay hào hiệp gì. Cũng chắc chắn như biết con hươu là điềm lành, Harry biết chính Ron phải là người sử dụng thanh gươm. Cụ Dumbledore ít nhất cũng đã dạy Harry đôi điều về một số loại pháp thuật, về sức mạnh không thể lường trước của một số hành vi.

"Mình sẽ mở nó ra," Harry nói, "và bồ sẽ đâm nó. Ngay tức thì, được chứ? Bởi vì cái gì đó ở bên trong sẽ xông ra chiến đấu. Một tẹo của Riddle trong cuốn nhật ký hồi đó cũng đã toan giết mình."

"Bồ sẽ mở nó ra bằng cách nào?" Ron hỏi. Nó có vẻ hãi hùng.

"Mình sẽ bảo nó mở ra, dùng Xà ngữ," Harry nói. Câu trả lời đã chực sẵn ở môi nó đến nỗi nó nghĩ là nó vốn luôn biết cách đó, sâu trong tiềm thức: có lẽ vụ đụng độ mới đây với Nagini đã khiến nó nhận ra điều đó. Nó nhìn cái chữ S ngoằn ngoèo, nạm những viên đá xanh biếc lấp lánh: thật dễ nhận ra đó là một con rắn nhỏ xíu cuộn tròn trên mặt đá lạnh.

“Đừng!” Ron nói. “Đừng, đừng mở nó ra! Mình nói thiệt tình!”

“Sao lại không?” Harry hỏi. “Tụi mình hãy diệt cho xong cái đồ quỷ này, mấy tháng trời rồi…”

“Mình không thể, Harry à, nghiêm túc đó… bồ làm đi…”

“Nhưng tại sao?”

“Bởi vì cái đó ảnh hưởng xấu đến mình!” Ron nói, vừa lùi xa khỏi cái mặt dây chuyền đặt trên mặt đá. “Mình không xử được nó! Mình không kiếm cớ đâu, Harry à, để phân bua cách cư xử vừa rồi của mình, nhưng nó ảnh hưởng đến mình tồi tệ hơn nó ảnh hưởng đến bồ và Hermione, nó đã khiến mình nghĩ đến những thứ… nói chung, là những thứ mình đã nghĩ, nó làm cho mọi thứ tồi tệ thêm. Mình không giải thích được, nhưng khi mình cởi nó ra thì đầu óc mình sáng suốt trở lại, và nếu phải đeo lại cái đồ ôn dịch đó… Mình không thể làm chuyện này đâu, Harry.”

Ron đã lùi lại, lắc đầu, thanh gươm kéo lê bên cạnh.

“Bồ làm được mà,” Harry nói. “Bồ làm được! Bồ vừa mới lấy thanh gươm, mình biết bồ là kẻ được giao nhiệm vụ sử dụng nó. Bồ làm ơn diệt nó đi, Ron!”

Cái tên Ron vang lên dường như có tác dụng của một chất kích thích. Ron nuốt nước miếng, sau đó tiến về phía tảng đá, vẫn thở phì phì bằng mũi. Giọng nó khàn khàn:

“Cho mình biết lúc nào nghe.”

“Đếm đến ba,” Harry nói, ngó xuống cái mặt dây chuyền và nheo mắt lại, tập trung vào chữ S, hình dung ra một con rắn,

trong khi cái vật bên trong mặt dây chuyền kêu lạch cạch như một con gián bị mắc bẫy. Nếu vết cứa quanh cổ Harry mà không còn rát bỏng thì thiệt dễ mủi lòng.

"Một… hai… ba… *mở* ra."

Tiếng cuối cùng phát ra như một tiếng huýt gió và gầm ghè, và cái nắp bằng vàng của mặt dây chuyền mở bung ra kèm theo một tiếng cách nho nhỏ. Đằng sau cả hai khoang kiếng là một con mắt sống đang chớp chớp, đen và đẹp như mắt của Tom Riddle vốn có trước khi hắn biến chúng ra màu đỏ với con ngươi có vạch đứng.

"Đâm!" Harry nói, tay giữ chặt cái mặt dây chuyền trên tảng đá.

Ron giơ thanh gươm lên trong hai bàn tay run lẩy bẩy: mũi kiếm đung đưa bên trên con mắt đảo điên hoảng loạn, và Harry dốc hết sức mình ghì chặt cái mặt dây chuyền, tưởng tượng máu phun ra từ những cái khoang trống rỗng.

Một giọng nói rít lên từ cái Trường Sinh Linh Giá:

"Tao đã nhìn thấy trái tim mày, và nó là trái tim tao."

"Đừng nghe lời nó!" Harry gằn giọng nói. "Đâm nó!"

"Tao đã thấy những giấc mơ của mày, Ronald Weasley à, và tao đã thấy nỗi sợ của mày. Tất cả khát vọng của mày đều có thể thực hiện, nhưng tất cả những điều mày sợ cũng có thể…"

"Đâm!" Harry hét, giọng nó vang vọng ra khỏi rặng cây chung quanh, mũi gươm run lên, và Ron ngó chằm chặp xuống con mắt của Riddle.

"Luôn luôn là kẻ ít được má cưng nhất, vì bà ước mong một đứa con gái… bây giờ lại ít được cô bạn gái yêu nhất, vì cô ta chọn thằng bạn của mày… Luôn luôn là đồ hạng hai, mãi mãi bị án bóng…"

"Ron, đâm nó ngay!" Harry gào lên: nó có thể cảm thấy cái mặt dây chuyền rung lên trong tay nó và nó sợ chuyện sắp xảy ra. Ron giơ thanh gươm cao hơn, và khi nó làm vậy, con mắt của Riddle lóe lên đỏ rực.

Bên ngoài hai khoang của cái mặt dây chuyền, bên ngoài hai con mắt, bỗng nở ra hai cái bong bóng dị hợm, hai cái đầu của Harry và Hermione, méo mó quái đản.

Ron rú lên trong nỗi kinh hoàng và thụt lùi khi những hình thù đó nở ra từ cái mặt dây chuyền, trước là ngực, rồi đến eo, sau đó là chân cẳng, cho đến khi những hình nhân đó đứng bên cạnh nhau trong cái mặt dây chuyền như hai cây có chung một gốc, đu đưa trước mặt Ron và Harry thật. Harry đã phải rút ngón tay ra khỏi cái mặt dây chuyền khi cái vật đó bỗng phát nóng rực lên, bỏng rãy.

"Ron!" Harry hét, nhưng cái hình nhân Riddle-Harry giờ đây nói bằng giọng của Voldemort và Ron thì ngó trân trân vào mặt hắn, bị mê hoặc.

"Tại sao quay lại hả? Không có mày tụi tao khỏe hơn, không có mày tụi tao vui hơn, tụi tao mừng là vắng mặt mày… Tụi tao cười giễu sự ngu ngốc của mày, sự hèn nhát của mày, sự bé cái lầm của mày…"

"Bé cái lầm!" Hình nhân Riddle-Hermione nhái theo, cô ả này đẹp hơn nhưng cũng gớm ghiếc hơn Hermione thật: ả lắc

lư, cười hinh hích trước mặt Ron, anh chàng này trông khiếp đảm nhưng đứng trân mình, thanh gươm buông thõng bên cạnh. *"Ai có thể nhìn mày, ai mà thèm nhìn mày nào, bên cạnh Harry Potter hả? Mày đã làm nên tích sự gì so với Kẻ Được Chọn hả? Mày là cái thá gì so với Kẻ Sống Sót hả?"*

"Ron, đâm nó! ĐÂM NÓ!" Harry gào lên, nhưng Ron không nhúc nhích. Mắt nó mở lớn, phản chiếu cái bóng của Riddle-Harry và Riddle-Hermione, tóc của hai hình nhân đó xoắn bốc lên như lửa, mắt chúng đỏ rực, giọng chúng đồng cất cao trong một bản song ca ác độc.

"Má mày thú nhận," Riddle-Harry trêu ghẹo và Riddle-Hermione chế nhạo, *"rằng bả muốn có đứa con như tao hơn, bả sung sướng đánh đổi…"*

"Ai mà chẳng thích anh ấy hơn, người phụ nữ nào lại muốn có mày, mày chỉ là cái cóc khô, cóc khô, cóc khô so với anh ấy," Riddle-Hermione ngâm nga, và cô ả vươn dài ra như một con rắn rồi tự quấn mình quanh Riddle-Harry, cuộn nó trong vòng ôm thật sát: môi chúng gặp nhau.

Trên mặt đất trước mặt chúng, gương mặt Ron hằm hầm giận dữ. Nó giơ cao thanh gươm, hai cánh tay run lật bật.

"Làm đi, Ron!" Harry gào.

Ron nhìn về phía Harry, và Harry tưởng đâu nó thấy thoáng vết đỏ khè trong mắt Ron.

"Ron…?"

Thanh gươm nhánh lên, cắm phập xuống: Harry nhoài người ra xa, một tiếng choảng của kim loại va chạm mạnh

vang lên, một tiếng rú kéo dài. Harry xoay người lại, trượt chân trên tuyết, cây đũa phép chĩa ra sẵn sàng tự vệ, nhưng chẳng có gì phải chiến đấu cả.

Bản sao quái dị của nó và Hermione đã biến mất: chỉ còn lại Ron đứng đó với thanh gươm cầm lỏng lẻo trong tay, mắt ngó xuống tàn tích tanh banh của cái mặt dây chuyền trên tảng đá phẳng.

Harry chậm rãi bước về phía Ron, không biết nói gì hay làm gì. Ron đang thở nặng nhọc: mắt nó không còn đỏ nữa, mà xanh lại màu xanh vốn có: hai mắt nó cũng ướt nhòe.

Harry cúi xuống, giả đò như không thấy, và lượm lên cái Trường Sinh Linh Giá đã bể. Ron đã đâm nát lớp kiếng trong cả hai khoang: con mắt của Riddle đã biến mất, lớp lụa lót trong khoang bị hoen ố và bốc khói nhè nhẹ. Cái vật sống trong Trường Sinh Linh Giá đã tan đi; hành động cuối cùng của vật đó là hành hạ Ron. Thanh gươm kêu choang một tiếng khi Ron buông rơi. Ron khụy chân quỳ xuống, hai tay bưng đầu. Nó đang run lập cập, nhưng Harry nhận thấy, đó không phải vì lạnh. Harry nhét cái Trường Sinh Linh Giá bể vô túi áo, quỳ xuống bên cạnh Ron và thận trọng đặt một bàn tay lên vai Ron. Nó coi việc Ron không quăng cái vật đó đi là một dấu hiệu tốt.

"Sau khi bồ đi rồi," nó nhỏ giọng nói, mừng là gương mặt Ron được che khuất, "Hermione khóc cả một tuần lễ. Có lẽ lâu hơn, chỉ có điều bạn ấy không để cho mình thấy. Có rất nhiều đêm tụi này thậm chí không hề nói gì với nhau. Bồ đi rồi…"

Nó không thể nói hết câu. Bây giờ có Ron ở đây rồi Harry

mới nhận ra sự thiếu vắng Ron đã khiến tụi nó mất mát biết bao nhiêu.

"Hermione giống như chị mình," nó nói tiếp. "Mình thương bạn ấy như một người chị và mình nghĩ là Hermione cũng đối xử với mình bằng tình chị em. Xưa nay vẫn luôn vậy. Mình tưởng bồ biết mà."

Ron không trả lời, nhưng quay mặt khỏi Harry và hỉ mũi sột xoẹt trên tay áo. Harry lại đứng lên và đi tới chỗ cái ba lô to đùng của Ron đang nằm cách đó vài thước, bị quẳng đi khi Ron chạy về phía cái hồ để cứu Harry khỏi chết đuối. Nó nhấc cái ba lô lên và đeo vào lưng rồi đi trở lại chỗ Ron, anh chàng này cũng đang lồm cồm đứng dậy khi Harry đi tới gần, hai mắt vẫn còn đỏ nhưng nói chung là đã bình tĩnh.

"Mình xin lỗi," nó nói giọng nặng chịch. "Mình xin lỗi đã bỏ đi. Mình biết mình là một… một…"

Ron ngó quanh quất trong bóng đêm như thể chờ đợi một từ nào đó đủ tồi để mắng nó sẽ quất xuống đầu.

"Kể như bồ đã đoái công chuộc tội tối nay," Harry nói. "Thu hồi thanh gươm. Tiêu hủy cái Trường Sinh Linh Giá. Cứu mạng mình."

"Nói thế làm như mình ngon lắm á," Ron làu bàu.

"Chưa làm thì mấy chuyện đó lúc nào nghe chả ngon," Harry nói. "Mình đã cố nói cho bồ hiểu suốt bao nhiêu năm rồi."

Hai đứa cùng bước tới và ôm chặt lấy nhau, Harry túm chặt cái lưng áo vét vẫn còn đang thổn thức của Ron.

“Và bây giờ,” Harry nói khi hai đứa buông nhau ra, “tụi mình chỉ còn một việc phải làm là tìm lại được cái lều.”

Nhưng không đến nỗi khó khăn cho lắm. Mặc dù chuyến đi xuyên qua khu rừng tối thui với con hươu có vẻ lâu lắc, nhưng với Ron bên cạnh, chuyến trở về dường như ngắn ngủi một cách lạ lùng. Harry háo hức muốn đánh thức Hermione, và nỗi hồi hộp tăng nhanh khi nó bước vô lều, Ron tụt lại phía sau một tí.

Sau hồ nước và khu rừng, căn lều đúng là ấm áp tươi vui, ánh sáng duy nhất là ngọn lửa hình bông chuông xanh vẫn còn bập bùng trong cái chén để trên sàn. Hermione còn ngủ say, cuộn tròn trong mấy tấm mền, và không nhúc nhích cho tới khi Harry gọi tên cô nàng nhiều lần.

“Hermione!”

Hermione trở mình, rồi ngồi dậy ngay, hất tóc ra khỏi gương mặt.

“Có chuyện gì vậy, Harry, bồ có sao không?”

“Không sao, mọi việc tốt lành. Còn hơn cả tốt lành, tuyệt vời luôn. Có ai ở đây nè.”

“Bồ muốn nói gì? Ai…?”

Hermione nhìn thấy Ron đứng đó, tay còn nắm thanh gươm, nước nhểu xuống tấm thảm đã sờn chỉ. Harry lùi vào một góc tối, cởi cái ba lô của Ron ra, và cố gắng trộn mình lẫn với tấm vải lều.

Hermione tuột xuống khỏi cái giường và đi về phía Ron như người mộng du, hai mắt nhìn đăm đăm vào gương mặt tái

nhợt của Ron. Cô nàng ngừng ngay trước mặt Ron, môi hơi hé ra, mắt mở lớn. Ron nở một nụ cười hy vọng mong manh và hơi đưa cánh tay ra.

Hermione lao người tới trước và bắt đầu ngắt véo mọi chỗ trên người Ron mà cô nàng có thể véo được.

"Ui… ui da… buông ra! Mắc gì mà…? Hermione… UI!"

"Đồ… *mắc toi… mắc…* Ronald… Weasley!"

Cô nàng đệm mỗi từ bằng một cái đấm: Ron vừa lùi lại, vừa đỡ đòn cho cái đầu trong khi Hermione xông tới.

"Sau-mấy-tuần-lễ-mới-chịu-bò-về-đây-mấy-tuần-lễ-trời-ôi, *cây đũa phép của tôi đâu?"*

Trông cô nàng có vẻ như sẵn sàng giành giật cây đũa phép trong tay Harry và Harry liền phản ứng theo bản năng.

"Che chắn!"

Tấm chắn vô hình vọt lên chắn giữa Ron và Hermione. Sức bật của tấm chắn đẩy Hermione bật ra sau té xuống sàn. Phun tóc ra khỏi miệng, cô nàng lại đứng lên.

"Hermione!" Harry nói, "Bình tĩnh…"

"Tôi không thèm bình tĩnh!" Cô nàng hét toáng lên. Trước đây chưa bao giờ nó thấy Hermione mất bình tĩnh đến như vậy, có vẻ như đã phát điên. "Đưa trả cây đũa phép cho tôi! *Trả lại nó cho tôi!"*

"Hermione, bồ làm ơn…"

"Khỏi cần dạy tôi hành xử, Harry Potter!" Cô nàng rít lên. "Đừng tài lanh! Trả lại cây đũa phép mau! Còn BỒ!"

Hermione xỉa xói Ron bằng giọng cáo buộc rùng rợn: như thể cô nàng hô thần chú nguyền rủa, và Harry thông cảm với cái sự Ron phải nhảy lùi lại mấy bước liền.

"Tôi đã phải chạy theo anh! Tôi đã phải gọi anh! Tôi đã phải cầu xin anh trở lại!"

"Mình biết!" Ron nói, "Hermione, mình xin lỗi, mình thiệt tình…"

"Ôi, *xin lỗi!"*

Cô nàng cười ré lên giọng lanh lảnh, không còn tự kiềm chế nữa; Ron nhìn Harry cầu cứu, nhưng Harry chỉ có thể nhăn mặt bó tay.

"Mấy tuần lễ… *mấy tuần lễ trời*... đi biền biệt… rồi về đây nói xin lỗi là coi như mọi chuyện êm hết hả?"

"Chứ mình còn biết nói gì nữa?" Ron hét lên, và Harry mừng là Ron đã chống trả.

"Ôi, làm sao tôi biết được!" Hermione tru tréo bằng giọng mỉa mai dễ sợ. "Xóc óc lên coi, Ron, chỉ tốn chừng vài giây chứ mấy…"

"Hermione," Harry chen vào, nó nhắm đây là lúc hạ hỏa, "nó vừa mới cứu mạng…"

"Tôi cóc cần quan tâm!" Cô nàng gào tướng. "Tôi cóc cần quan tâm nó đã làm gì! Đợi nó mà biết thì tụi mình đã *chết ngỏm* rồi…"

"Mình biết mấy bồ chưa chết!" Ron rống lên, lần đầu tiên giọng nó nhấn chìm giọng Hermione, và nó sấn tới gần hết

mức tấm chắn giữa hai đứa nó. "Tin tức về Harry khắp trên báo *Tiên Tri,* trên đài phát thanh. Họ lùng tìm Harry khắp mọi nơi, bao nhiêu là chuyện đồn đại và chuyện khùng điên, mình biết mấy bồ mà chết thì mình sẽ được tin ngay tức thì, mấy bồ không biết cảm giác đó như thế nào đâu…"

"Vậy chứ cảm giác *của anh* thì thế nào hả?"

Giọng rít của cô nàng không còn cao ở cái độ chỉ có bọn dơi là có thể nghe được, mà đã đạt tới cái mức giận dữ điên cuồng đến nỗi nín bặt luôn; và Ron tranh thủ ngay cơ hội.

"Mình đã muốn quay trở lại ngay cái lúc mình Độn thổ, nhưng mình lại đi trúng ngay một băng Mẹ Mìn, Hermione à, và mình không thể nào đi đâu nữa!"

"Một băng gì?" Harry hỏi, trong khi Hermione ngồi phịch xuống một cái ghế, tay chân khoanh lại cứng ngắc đến nỗi cô nàng rất có thể phải tốn nhiều năm mới hòng gỡ ra được.

"Mẹ mìn," Ron nói. "Chúng ở khắp mọi nơi - những băng côn đồ tìm cách kiếm vàng bằng cách lùng bắt phù thủy gốc Muggle và những người phản bội huyết thống, Bộ Pháp thuật đang thưởng cho mỗi đầu người bị bắt. Mình lúc đó có một mình và có vẻ còn ở tuổi đi học; bọn chúng khoái lắm, tưởng mình là phù thủy gốc Muggle đang chạy trốn. Mình phải nói dóc để không bị bọn chúng lôi cổ nộp cho Bộ."

"Bồ nói gì với chúng?"

"Thì nói với chúng mình là Stan Shunpike. Người đầu tiên mà mình có thể nghĩ ra."

"Và bọn chúng tin à?"

“Bọn chúng không phải là hạng thông minh xuất sắc. Một tay trong bọn chúng chắc chắn là dân khổng lồ lai, cái mùi của hắn…”

Ron liếc qua Hermione, rõ ràng là hy vọng cô nàng dịu xuống nhờ chút dí dỏm này, nhưng vẻ mặt cô nàng vẫn trơ như đá trên phần tứ chi thắt xà nẹo.

“Đại khái, bọn chúng cãi nhau chuyện mình có phải là Stan hay không. Nói thật thì nghe hơi thống thiết, nhưng bọn chúng có tới năm tên, mà mình thì chỉ có một, và chúng lại tước mất cây đũa phép của mình. Hai tên trong bọn chúng bắt đầu đánh nhau và thừa cơ mấy đứa khác bị bấn loạn mình đã thoi vào bụng tên đang bắt giữ mình, chụp cây đũa phép của hắn, Giải giới tên đang cầm đũa phép của mình, rồi Độn thổ. Mình Độn thổ không được giỏi lắm, lại bị tét thân một lần nữa.” Ron giơ bàn tay phải lên để khoe hai cái móng tay bị mất: Hermione lạnh lùng nhướn mày lên. “… và mình hiện lên cách chỗ mấy bồ xa tít tè. Khi mình về tới được bờ sông chỗ tụi mình… mấy bồ đã đi mất rồi.”

“Ái chà, chuyện hấp dẫn dữ hé?” Hermione nói bằng giọng cao ngất mà cô nàng nhái khi muốn đâm thọc. “Bồ bất quá chỉ hoảng sợ thôi. Trong khi tụi này đi tới Thung lũng Godric và, để coi, chuyện gì xảy ra ở đó hả, Harry? Ờ phải, con Mãng xà của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó xuất hiện, nó suýt giết chết cả hai đứa này, và rồi chính bản thân Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đến và chỉ vồ hụt tụi này trong chừng có một giây.”

“Sao?” Ron nói, há hốc miệng hết nhìn Hermione lại đến nhìn Harry, nhưng Hermione phớt lờ nó.

“Tưởng tượng mất cái móng tay coi, Harry! Cái đó thiệt tình khiến cho cái sự đau đớn của tụi mình mang tính hoành tráng, đúng không?”

“Hermione à,” Harry nói khẽ. “Ron vừa cứu mạng mình.”

Cô nàng làm như không nghe nó.

“Nhưng có một việc tôi muốn biết,” cô nàng nói, ngó cái điểm nào đó cách chừng ba tấc phía trên đầu Ron. “Tối nay bồ đã tìm ra tụi này cụ thể như thế nào? Điều đó quan trọng. Một khi tụi này biết được thì tụi này sẽ có thể yên chí là không bị viếng thăm bởi bất cứ ai mà tụi này không muốn thấy mặt.”

Ron trừng mắt nhìn Hermione, rồi rút từ túi quần bò ra một vật nho nhỏ bằng bạc.

“Cái này.”

Cô nàng đành phải nhìn Ron để thấy cái mà nó đưa ra cho tụi nó coi.

“Cái Tắt-Sáng à?” Hermione hỏi, ngạc nhiên đến nỗi cô nàng quên làm ra vẻ lạnh lùng và hung dữ.

“Nó không chỉ tắt mở đèn,” Ron nói. “Mình không biết nó hoạt động như thế nào hay tại sao nó lại xảy ra lúc đó mà không vào bất cứ lúc nào khác, bởi vì từ hồi bỏ đi mình lúc nào cũng muốn trở lại. Nhưng mình đang nghe đài vào buổi sáng Giáng sinh thì mình nghe… mình nghe tiếng bồ.”

Ron nhìn Hermione.

“Bồ nghe tôi nói trên đài hả?” Cô nàng nói giọng làm-gì-có-chuyện-đó.

“Không, mình nghe tiếng bồ vang ra từ trong túi mình. Tiếng bồ,” Ron lại giơ cái Tắt-Sáng lên, “vang ra từ cái này.”

“Và cụ thể là tôi nói cái gì?” Hermione hỏi, giọng điệu cô nàng nửa ngờ vực nửa tò mò.

“Tên mình… ‘Ron’. Và bồ nói… gì đó về cây đũa phép…”

Hermione đỏ tía mặt mày. Harry nhớ ra: đó là lần đầu tiên tên Ron được hai đứa nó nói to ra kể từ ngày Ron bỏ đi; Hermione đã nhắc tới tên Ron khi nói về chuyện sửa chữa cây đũa phép của Harry.

“Vậy là mình lấy nó ra,” Ron nói tiếp, nhìn cái Tắt-Sáng, “và nó chẳng có vẻ khác lạ hay gì gì hết, nhưng mình chắc chắn là đã nghe tiếng bồ. Vậy là mình bấm nó. Và ánh sáng trong phòng mình tắt đi, nhưng một ánh sáng khác lại hiện ra ngay bên ngoài cửa sổ.”

Ron giơ bàn tay không cầm gì hết lên và chỉ vào khoảng không trước mặt nó; mắt nó tập trung vào cái gì đó mà cả Harry và Hermione đều không thể thấy.

“Một trái cầu ánh sáng, hơi phập phồng, và xanh xanh, giống ánh sáng mà mấy bồ thấy khi dùng Khóa cảng, hiểu chứ?”

“Ừ,” Harry và Hermione cùng tự động nói.

“Mình biết chính là nó,” Ron nói. “Mình bèn quơ đồ đạc gói ghém lại bỏ vô ba lô rồi đi ra vườn.”

“Trái cầu ánh sáng nhỏ xíu vẫn còn lượn lờ ở đó chờ mình, mình đi ra thì nó nhấp nhô bay trước một tí, và mình đi theo nó ra đằng sau cái nhà để đồ cũ, thế rồi nó… ừ, nó chui vô

trong người mình.”

“Cái gì?” Harry nói, chắc mẻm là nó đã nghe nhầm.

“Nó kiểu như trôi về phía mình,” Ron nói, minh họa chuyển động đó bằng ngón tay trỏ không bận cầm cái Tắt-Sáng, “chui ngay vô ngực mình, và rồi… nó chỉ việc nhập thẳng vô. Nó ở đây.” Ron sờ vào một điểm gần trái tim nó. “Mình có thể cảm nhận được nó, nó nóng. Và một khi nó đã ở trong mình rồi thì mình biết phải làm gì. Mình biết nó sẽ đưa mình tới nơi mà mình cần tới. Mình bèn Độn thổ và hiện ra trên sườn một ngọn đồi. Tuyết phủ khắp nơi…”

“Tụi này đã ở đó,” Harry nói. “Tụi này đã ở đó hai đêm, và đêm thứ hai mình cứ nghĩ là mình nghe được ai đó đang đi quanh quất trong bóng tối và kêu lớn!”

“Ừ, dám là mình không chừng!” Ron nói. “Đại khái là bùa chú bảo vệ của mấy bồ hiệu nghiệm, bởi vì mình không sao thấy hay nghe được mấy bồ. Nhưng mình chắc chắn là mấy bồ ở quanh đó, cho nên cuối cùng mình chui vô cái túi ngủ làm một giấc chờ mấy bồ hiện ra. Mình nghĩ mấy bồ sẽ phải hiện ra khi thu dọn lều.”

“Không, thực ra,” Hermione nói, “tụi này đã Độn thổ dưới tấm Áo khoác Tàng hình để phòng xa. Và tụi này ra đi rất sớm, bởi vì như Harry nói, tụi này nghe có ai đó mò mẫm chung quanh.”

“Hèn gì, mình đã ở lại trên ngọn đồi đó cả một ngày,” Ron nói. “Mình cứ nuôi hy vọng mấy bồ sẽ hiện ra. Nhưng khi trời bắt đầu tối mình biết ắt là mình đã bắt hụt mấy bồ, vậy là mình bấm cái Tắt-Sáng một lần nữa, ánh sáng xanh lại xuất hiện và

chui vào mình, và mình Độn thổ tới đây, trong khu rừng này. Mình vẫn không thể thấy mấy bồ, nên mình chỉ còn hy vọng là một trong hai bồ cuối cùng sẽ tự hiện ra - và Harry đã xuất hiện. À, mình thấy con hươu trước, rõ ràng như vậy."

"Bồ thấy cái gì?" Hermione hỏi ngay.

Ron và Harry bèn giải thích chuyện gì đã xảy ra, và khi câu chuyện về con hươu với thanh gươm được kể ra, Hermione đăm chiêu nhìn hết đứa này tới đứa kia, chăm chú đến nỗi quên béng mất vụ cô nàng nàng quyết khoanh chặt tay chân.

"Nhưng đó ắt hẳn là một Thần Hộ mệnh!" Hermione nói. "Bồ không thấy ai gọi nó lên sao? Bồ không thấy ai hết à? Và nó lại còn dẫn bồ đến chỗ thanh gươm! Mình không thể nào tin được chuyện này! Rồi chuyện gì xảy ra sau đó?"

Ron giải thích nó đã thấy Harry nhảy xuống hồ, và nó đã đợi Harry trồi lên, rồi nó nhận ra có cái gì đó trục trặc, nó bèn lặn xuống, và cứu Harry, rồi quay trở xuống hồ lấy thanh gươm. Nó kể tới đoạn mở cái mặt dây chuyền ra thì ngập ngừng, và Harry chen vô.

"… và Ron đâm cái vật đó bằng thanh gươm."

"Và… nó tiêu? Chỉ vậy thôi sao?" Hermione thì thầm.

"Ừ, nó… nó gào thét," Harry nói kèm một cái liếc nửa mắt sang Ron. "Đây."

Harry thả cái mặt dây chuyền lên đùi Hermione; cô bé nhón tay thận trọng cầm cái đó lên và xem xét cái khoang bị đâm lủng.

Cuối cùng Harry cho rằng đã tới thời điểm có thể an toàn

dọn đi tấm chắn vô hình, nó vẫy cây đũa phép của Hermione để thu hồi Bùa che chắn rồi quay qua Ron.

"Bồ vừa nói là bồ thoát khỏi bọn Mẹ mìn và có dư được một cây đũa phép?"

"Hả?" Ron nói, nó vẫn còn đang ngắm Hermione nghiên cứu cái mặt dây chuyền. "À, ờ, phải."

Nó kéo mạnh để mở một cái khóa đai của cái ba lô và rút từ trong đó ra một cây đũa phép đen cụt ngủn.

"Đây, mình suy ra là có thêm một cây dự trữ thì lúc nào cũng tiện hơn."

"Bồ đúng," Harry nói, giơ tay ra. "Cây đũa phép của mình gãy mất rồi."

"Bồ nói chơi hả?" Ron nói, nhưng ngay lúc đó Hermione đứng dậy, và Ron bèn trở lại trạng thái phập phồng ngán sợ.

Hermione cất cái Trường Sinh Linh Giá đã bị diệt vô cái túi xách hột cườm, rồi leo trở lên cái giường của mình và nằm xuống không nói thêm tiếng nào.

Ron đưa cho Harry cây đũa phép mới.

"Vậy là khá nhất cho bồ rồi đấy," Harry thì thào.

"Ừ," Ron nói. "Đáng ra còn tệ hơn kìa. Nhớ vụ mấy con chim cô nàng sai đi oánh mình không?"

"Tôi còn chưa loại trừ khả năng đó," giọng nói hơi bị hãm thanh của Hermione vang lên từ dưới đống mền, nhưng Harry thấy Ron hơi mỉm cười khi anh chàng moi ba lô lấy ra bộ đồ ngủ màu hột dẻ.

20

ÔNG LEXOPHILUS LOVEGOOD

Harry không trông mong gì cơn giận của Hermione nguôi ngoai sau một đêm, cho nên nó không ngạc nhiên lắm về cái sự cô nàng chỉ trao đổi chủ yếu bằng ánh mắt khinh bỉ và cái kiểu im lặng chua cay vào sáng hôm sau.

Ron đáp lại bằng cách duy trì thái độ ưu sầu trước mặt cô nàng như một biểu hiện bên ngoài của sự ăn năn hối tiếc triền miên. Thực ra, khi cả ba đứa ở bên nhau, Harry cảm thấy nó như kẻ duy nhất không khóc than ở một đám ma quá ít người đưa đám. Trong những dịp ít ỏi chỉ có Ron và Harry với nhau (đi lấy nước và tìm nấm dưới những bụi cây thấp), Ron trở nên hớn hở tỉnh bơ.

"Ai đó đã giúp tụi mình," nó cứ nói hoài. "Ai đó đã phái con hươu tới. Ai đó về phe mình. Diệt xong một cái Trường Sinh Linh Giá rồi, bồ tèo ơi!"

Việc tiêu hủy cái mặt dây chuyền đã cổ vũ tụi nó bắt tay vào việc suy tính xem những Trường Sinh Linh Giá khác có thể ở đâu, và mặc dù trước đây tụi nó đã bàn cãi vấn đề này

quá nhiều lần rồi, Harry vẫn cảm thấy lạc quan, tin chắc sẽ có thêm thành công nối tiếp thắng lợi đầu tiên. Chuyện giận hờn của Hermione không thể làm nhụt tinh thần phấn chấn của nó. Vận may của tụi nó đang lên bất ngờ, sự xuất hiện của con hươu bí mật, cùng với việc thu hồi thanh gươm Gryffindor, và hơn hết thảy là sự trở về của Ron đã khiến cho Harry vui đến nỗi khó mà giữ được bộ mặt nghiêm túc.

Vào lúc chiều tà nó và Ron lại lẩn tránh sự có mặt hãm tài của Hermione và giả bộ lấy cớ đi mót những trái mâm xôi không hề tồn tại ở những hàng giậu trơ trụi, hai đứa nó tiếp tục trao đổi tin tức liên miên. Harry rốt cuộc cũng kể xong toàn bộ những chuyến lang thang khác nhau của nó và Hermione, tiếp theo đầy đủ câu chuyện về những gì đã xảy ra ở Thung lũng Godric. Còn Ron giờ lại trút sang Harry mọi thứ mà nó đã khám phá về cái thế giới pháp thuật rộng lớn hơn trong suốt những tuần lễ nó bỏ đi.

"… mà làm sao mấy bồ biết về vụ Cấm kỵ thế?" Ron hỏi Harry sau khi giảng giải về nhiều cố gắng tuyệt vọng của phù thủy gốc Muggle để lẩn trốn sự truy lùng của Bộ.

"Vụ gì?"

"Bồ và Hermione đã thôi nói ra tên của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó!"

"À, phải. Ừ, chẳng qua một thói quen xấu mà tụi này mới mắc phải," Harry nói. "Nhưng mình chẳng kiêng kỵ gì chuyện gọi hắn là V…"

"ĐỪNG!" Ron gầm lên, khiến Harry nhảy phắt vô hàng giậu và Hermione (đang chúi mũi vô một cuốn sách ở cửa lều)

quắc mắt nhìn hai đứa nó. “Xin lỗi,” Ron vừa nói vừa lôi Harry ra khỏi bụi cây đầy gai, “nhưng cái tên đó đã bị ếm bùa độc, Harry à, đó là cách bọn chúng lần ra dấu vết người ta! Dùng tên của hắn để phá bùa chú bảo vệ, tạo ra một kiểu nhiễu loạn pháp thuật gì đó - đó là cách bọn chúng đã tìm ra tụi mình ở đường Tottenham Court!”

“Bởi vì tụi mình đã xài đúng *tên* hắn à?”

“Đúng vậy! Bồ phải tin thôi, có lý lắm. Chỉ những người thực sự coi trọng việc đứng lên chống lại hắn, như thầy Dumbledore chẳng hạn, mới dám xài tên hắn. Bây giờ chúng đã ếm bùa Cấm kỵ lên cái tên đó, bất cứ ai nói ra cái tên đó đều bị theo dõi - đó là cách nhanh-chóng-và-dễ-dàng để truy tìm các thành viên Hội Phượng Hoàng! Chúng suýt tóm được chú Kingsley…”

“Bồ nói chơi hả?”

“Thiệt mà, một đám Tử Thần Thực Tử bao vây chú, anh Bill nói chú ấy phải mở đường máu thoát thân. Bây giờ chú ấy cũng đang đào tẩu như tụi mình.”

Ron trầm ngâm gãi cằm bằng đầu cây đũa phép.

“Bồ nghĩ có khi nào chú Kingsley phái con hươu tới không?”

“Thần Hộ mệnh của chú là một con linh miêu, tụi mình đã nhìn thấy nó ở đám cưới, nhớ không?”

“Ờ há…”

Tụi nó đi dọc theo hàng giậu, xa cái lều và Hermione hơn.

“Harry à… Bồ không nghĩ có thể đó là thầy Dumbledore sao?”

“Thầy Dumbledore chuyện gì?”

Ron tỏ ra lúng túng một chút, nhưng rồi nó nói nhỏ, “Thầy Dumbledore… chuyện con hươu đó? Mình muốn nói,” rồi Ron lén nhìn Harry, “thầy là người cuối cùng giữ thanh gươm thật, đúng không?”

Harry không cười giễu Ron, bởi vì nó hiểu quá rõ nỗi niềm mong đợi ẩn sau câu hỏi đó. Cái ý tưởng cụ Dumbledore trở lại với tụi nó, trông chừng tụi nó, quả là có tác dụng vỗ về không thể tả. Nó lắc đầu.

“Thầy Dumbledore chết rồi,” nó nói. “Mình đã thấy chuyện đó xảy ra, mình đã thấy xác thầy. Thầy chắc chắn đã ra đi rồi. Mà dù sao đi nữa thì Thần Hộ mệnh của thầy là phượng hoàng chứ không phải hươu cái.”

“Nhưng Thần Hộ mệnh có thể thay đổi, đúng không?” Ron nói. “Thần Hộ mệnh của cô Tonks đã thay đổi, đúng không nào?”

“Ừ, nhưng nếu thầy Dumbledore còn sống thì tại sao thầy không tự hiện ra? Tại sao thầy không đưa phứt cho tụi mình thanh gươm?”

“Sao biết được,” Ron nói. “Chắc cùng lý do khiến thầy đã không đưa nó cho bồ khi thầy còn sống? Hay cũng giống cái lý do mà thầy để lại cho bồ trái banh Snitch cũ và để lại cho Hermione cuốn sách truyện trẻ con?”

“Là lý do gì?”

“Ai biết,” Ron nói. “Thỉnh thoảng, khi mình hơi nổi khùng ấy, mình nghĩ thầy đang ghẹo tụi mình hoặc là… hoặc là thầy chỉ bày trò cho khó khăn thêm. Nhưng bây giờ mình không nghĩ vậy nữa. Thầy ý thức việc thầy làm khi thầy cho mình cái Tắt-Sáng, đúng không? Thầy… vậy đó.” Hai tai của Ron đỏ bừng và nó đâm ra tha thiết với đám cỏ dưới chân, cứ dí ngón chân mà chọc chúng. “Thầy ắt hẳn đã biết mình sẽ bỏ bồ mà đi.”

“Không,” Harry sửa lưng Ron. “Thầy ắt hẳn đã biết bồ luôn luôn muốn trở lại.”

Ron có vẻ cảm động, nhưng vẫn còn ngượng ngùng. Harry nói, một phần để thay đổi đề tài. “Nhân nói về thầy Dumbledore, bồ có nghe những điều mụ Skeeter viết về thầy không?”

“Ờ có,” Ron nói ngay. “Người ta nói về chuyện đó hơi nhiều. Dĩ nhiên, nếu thời thế khác thì vụ thầy Dumbledore từng là bồ bịch với Grindelwald sẽ là tin giật gân, nhưng bây giờ đó chỉ là chuyện để cười ngạo của mấy người không ưa thầy Dumbledore, và đối với những người vẫn coi thầy là người tốt thì chuyện đó như một cái tát vào mặt. Nhưng mình không biết chuyện đó có gì là ghê gớm. Thầy thực sự còn trẻ dại khi…”

“Bằng tuổi tụi mình,” Harry nói, y như khi nó cự lại Hermione, và có gì đó trên mặt nó dường như đã khiến Ron quyết định không nói tiếp đề tài đó nữa.

Một con nhện khổng lồ ngồi giữa cái mạng nhện đọng sương giá trong bụi cây đầy gai. Harry chĩa cây đũa phép vào

con nhện, cây đũa phép mà Ron đưa cho nó hồi hôm rồi sau đó đã được Hermione hạ cố kiểm tra, và được xác định là làm bằng gỗ cây tầm gai.

"Phình ra!"

Con nhện hơi rùng mình, khẽ đung đưa trên mạng. Harry thử lại. Lần này con nhện lớn thêm một tí.

"Thôi đi!" Ron đột ngột nói. "Tôi xin lỗi tôi đã nói thầy Dumbledore còn trẻ dại, được chưa?"

Harry đã quên béng là Ron căm ghét lũ nhện.

"Xin lỗi… *Teo lại!"*

Con nhện không thèm teo lại. Harry ngó xuống cây đũa phép tầm gai. Mọi bùa chú nhỏ nhặt mà nó thực hiện với cây đũa phép, tính tới lúc này, dường như đều kém hiệu lực hẳn so với bùa phép nó ếm bằng cây đũa phép phượng hoàng. Nó cảm thấy cây đũa phép mới xa lạ đến ngang ngược, như thể bàn tay ai đó đem ráp vô cánh tay nó.

"Bồ chỉ cần thực tập thôi," Hermione nói, cô bé đã lặng lẽ đến gần tụi nó từ đằng sau và đứng đó lo lắng nhìn Harry thử phóng to thu nhỏ con nhền nhện. "Đó là vấn đề lòng tin, Harry à."

Nó biết tại sao Hermione muốn cây đũa phép đó tử tế; cô bé vẫn còn cảm thấy có lỗi vì đã làm gãy cây đũa phép của nó. Nó ráng nín câu cãi lại đã vọt tới đầu môi, rằng Hermione cứ việc xài cây đũa phép tầm gai nếu cho là chẳng có gì khác biệt, và nó sẽ xài cây đũa phép của cô nàng. Tuy nhiên, vì mong muốn bạn bè hòa thuận lại, nó đồng ý. Nhưng khi Ron nở nụ

cười thăm dò với Hermione, cô nàng liền quay ngoắt đi và lại vùi đầu vào cuốn sách.

Cả ba đứa trở về lều khi trời tối, và Harry trực phiên gác đầu tiên. Ngồi ở cửa lều nó cố gắng dùng cây đũa phép tầm gai khiến mấy hòn sỏi dưới chân nó bay lên, nhưng pháp thuật của nó dường như vụng về và kém hiệu lực hơn trước đây. Hermione đang nằm trên giường đọc sách, trong khi Ron, sau nhiều lần căng thẳng liếc nhìn lên cô nàng, đã lấy ra khỏi ba lô một cái đài nhỏ bằng gỗ và bắt đầu dò đài.

"Có một chương trình này," nó nói nhỏ với Harry, "tường thuật tin tức nghe như thật ấy. Tất cả các đài khác đều về phe Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó và đều theo đường lối của Bộ, nhưng đài này… bồ chờ tới khi nghe được nha, hay lắm. Chỉ có điều họ không thể phát sóng mỗi đêm, họ cứ phải thay đổi địa điểm để phòng bị bố ráp và bồ cần phải có mật khẩu để mở đài… Rắc rối là mình bỏ lỡ mất kỳ trước…"

Ron gõ nhè nhẹ lên cái đài bằng cây đũa phép, lầm rầm trong miệng mấy tiếng hú họa nào đó. Nó lén nhìn lên Hermione nhiều lần, rõ ràng là ngán một cơn giận bùng nổ, nhưng tất cả mối quan tâm Hermione dành cho nó chỉ là coi như không có nó ngồi đó. Phải mất đến mười phút Ron cứ gõ gõ cái đài và rì rầm tụng, Hermione thì lật lật mấy trang sách, còn Harry tiếp tục thực tập cây đũa phép tầm gai.

Cuối cùng Hermione trèo ra khỏi giường. Ron ngừng gõ ngay lập tức.

"Nếu nó khiến bồ bực mình thì mình sẽ thôi," nó lo lắng nói với Hermione. Hermione không buồn hạ cố đáp lại, chỉ đi

tới gần Harry.

"Tụi mình cần bàn bạc," Hermione nói. Harry ngó cuốn sách vẫn còn bị Hermione nắm chắc trong tay. Đó là cuốn *Chuyện Đời và Chuyện Xạo* của Albus Dumbledore.

"Chuyện gì?" Nó lo lắng hỏi. Trong đầu nó thoáng qua ý nghĩ rằng cuốn sách đó có một chương về nó; nó thấy nó chẳng còn đủ sức đâu mà nghe thêm một bản phân tích nữa của Rita về mối quan hệ giữa nó và cụ Dumbledore. Tuy nhiên, câu trả lời của Hermione hoàn toàn bất ngờ.

"Mình muốn đi gặp ông Xenophilius Lovegood."

Nó trợn mắt ngó cô bé. "Ai?"

"Ông Xenophilius Lovegood, cha của Luna. Mình muốn đi nói chuyện với ông ta!"

"Ơ… lý do?"

Hermione hít sâu một hơi, như thể tự khích lệ mình, rồi nói. "Là cái dấu hiệu đó. Cái dấu hiệu trong cuốn *Beedle the Bard.* Nhìn cái này coi."

Cô bé liệng cuốn *Chuyện Đời và Chuyện Xạo* Của Albus Dumbledore xuống ngay trước đôi mắt miễn cưỡng của Harry và nó thấy hình chụp bản gốc bức thư cụ Dumbledore viết cho Grindelwald, bằng nét chữ viết tay xiên xiên mảnh khảnh quen thuộc của cụ. Nó không muốn nhìn cái bằng chứng chắc chắn rằng cụ Dumbledore đã thực sự viết những dòng chữ đó, thứ đó không phải là phát minh của Rita.

"Chữ ký," Hermione nói. "Nhìn chữ ký đi, Harry!"

Nó nghe lời. Mất một lúc nó chẳng hiểu cô bé đang nói về điều gì, nhưng khi nhìn kỹ hơn nhờ ánh sáng của cây đũa phép, nó thấy cụ Dumbledore đã thay thế chữ A trong cái tên Albus bằng một phiên bản nhỏ xíu của cái dấu hình tam giác vẽ trên *Những Chuyện Kể của Beedle the Bard.*

"Ơ… mấy bồ đang…?" Ron nói giọng hơi căng, nhưng Hermione trấn áp anh chàng chỉ bằng một ánh mắt rồi quay lại nói với Harry.

"Nó cứ hiện lên hoài, há?" Cô bé nói. "Mình biết anh Viktor nói đó là dấu hiệu của Grindelwald, nhưng chắc chắn dấu hiệu đó có trên ngôi mộ cũ ở Thung lũng Godric, và ngày ghi trên bia mộ thì xưa lắc trước khi Grindelwald ra đời! Và bây giờ là cái này! Chà, mình không thể hỏi thầy Dumbledore hay Grindelwald ý nghĩa của dấu hiệu đó - mình thậm chí không biết Grindelwald còn sống hay không nữa - nhưng tụi mình có thể hỏi ông Xenophilius Lovegood. Ông ta đeo cái dấu hiệu đó trong đám cưới. Mình tin chắc điều này quan trọng, Harry à."

Harry không trả lời ngay. Nó nhìn vào gương mặt háo hức, quyết liệt của Hermione rồi nhìn ra bóng tối xung quanh, suy nghĩ. Sau một hồi im lặng, nó nói, "Hermione à, tụi mình không cần thêm một vụ Thung lũng Godric nữa đâu. Tụi mình đã tự dụ dỗ nhau đến đó, và…"

"Nhưng nó cứ xuất hiện hoài, Harry ơi! Thầy Dumbledore để lại cho mình cuốn *Những Chuyện Kể của Beedle the Bard,* làm sao bồ biết là tụi mình không có nhiệm vụ tìm hiểu về cái dấu hiệu đó?"

“Tụi mình lại bắt đầu cái vòng luẩn quẩn nữa rồi,” Harry nói, hơi quạu. “Tụi mình cứ tự thuyết phục nhau là thầy Dumbledore để lại cho tụi mình những chỉ dẫn và dấu hiệu bí mật…”

“Cái Tắt-Sáng té ra là vật hết sức hữu ích,” Ron chợt nói lớn. “Mình nghĩ Hermione nói đúng, tụi mình nên đi gặp ông Xenophilius Lovegood.”

Harry nhìn Ron ngao ngán. Nó chắc chắn sự ủng hộ của Ron dành cho Hermione chẳng dính dáng gì mấy tới mong muốn tìm hiểu ý nghĩa của cái cổ tự hình tam giác.

“Sẽ không giống vụ Thung lũng Godric đâu,” Ron nói thêm. “Ông Xenophilius Lovegood đứng về phe bồ mà, Harry, báo *Kẻ Lý Sự* bênh vực bồ ngay từ đầu, báo liên tục kêu gọi mọi người giúp đỡ bồ!”

“Mình chắc chắn điều này quan trọng!” Hermione nói giọng tha thiết.

“Nhưng bồ có nghĩ là nếu điều đó quan trọng thật thì thầy Dumbledore đã nói cho mình biết trước khi thầy chết không?”

“Có lẽ… có lẽ đó là điều bồ cần tự mình tìm hiểu lấy,” Hermione nói với vẻ vớt vát yếu ớt.

“Ừ,” Ron giở giọng nịnh nọt, “hợp lý.”

“Không, chẳng hợp lý chút nào!” Hermione nạt ngang. “Nhưng mình vẫn nghĩ tụi mình nên nói chuyện với ông Xenophilius Lovegood. Một dấu hiệu mà kết nối cả thầy Dumbledore, Grindelwald và Thung lũng Godric đúng không nào? Harry à, chắc chắn tụi mình nên biết về chuyện này!”

“Mình thấy tụi mình nên biểu quyết đi,” Ron nói. “Ai ủng hộ việc đi gặp ông Lovegood…”

Tay nó vọt lên không trước cả tay Hermione. Môi cô nàng hơi run run lên một cách ngờ vực khi giơ tay mình lên.

“Đa số thắng, Harry à, xin lỗi nha,” Ron nói, vỗ vỗ lên lưng Harry.

“Được” Harry nói, nửa mắc cười nửa bực bội. “Nhưng khi gặp ông Lovegood rồi, tụi mình phải cố gắng kiếm thêm mấy cái Trường Sinh Linh Giá nữa, chịu không? Với lại, gia đình Lovegood sống ở đâu? Mấy bồ có ai biết không?”

“À, chỗ họ ở không xa nhà mình,” Ron nói. “Mình không biết chính xác chỗ nào, nhưng ba má mình hay chỉ về phía mấy ngọn đồi mỗi khi nói tới họ. Chắc không khó kiếm đâu.”

Khi Hermione đã trèo lên giường trở lại, Harry hạ thấp giọng.

“Bồ chỉ đồng ý để cố lấy lòng nàng thôi.”

“Trong tình yêu lẫn trong chiến tranh đều phải mánh cả,” Ron nói một cách rạng rỡ, “và chuyện này có một tí của cả hai thứ. Vui lên đi, đang kỳ nghỉ lễ Giáng sinh, Luna sẽ có nhà!”

Tụi nó được ngắm cảnh đẹp tuyệt trần của làng Ottery St. Catchopole từ sườn đồi hiu hiu gió nơi tụi nó Độn thổ tới vào sáng hôm sau. Từ góc nhìn lợi thế trên cao, ngôi làng trông giống như một bộ sưu tập nhà đồ chơi, nằm giữa những vạt nắng lớn chiếu xiên xiên, len qua những kẽ hở của mây trời, rọi xuống mặt đất. Tụi nó đứng đó một hai phút nhìn về phía Hang Sóc, đưa tay lên mắt che nắng, nhưng không sao phân

biệt được đâu là hàng giậu cao và vườn cây ăn trái, là những thứ đã giúp cho ngôi nhà nhỏ hình xoắn ốc khuất được tầm mắt dân Muggle.

"Quái thiệt, gần xịt như vầy mà không thể về thăm," Ron nói.

"Ôi, chứ không phải bồ vừa gặp gia đình sao. Bồ ăn mừng Giáng sinh ở nhà mà," Hermione lạnh lùng nói.

"Mình đâu có ở Hang Sóc!" Ron nói kèm tiếng cười hoài nghi. "Mấy bồ tưởng mình về đó và nói với tất cả mọi người là mình đã bỏ mấy bồ mà đi à? Chà, anh Fred và George sẽ khoái vụ này lắm lắm. Còn Ginny, nó sẽ vô cùng thông cảm cho mà coi."

"Nhưng, nếu vậy thì bồ đã ở đâu?" Hermione hỏi, ngạc nhiên.

"Ở nhà mới của anh Bill và chị Fleur. Chòi Đất. Anh Bill luôn luôn tử tế với mình. Ảnh… ảnh không cảm kích lắm khi nghe chuyện mình đã làm, nhưng không phán xét về chuyện đó. Ảnh biết mình thiệt tình hối hận. Không ai khác trong gia đình biết mình ở nhà ảnh. Anh Bill nói với má là anh và chị Fleur sẽ không về nhà ăn lễ Giáng sinh vì họ muốn đón lễ riêng với nhau. Mấy bồ biết, kỳ lễ đầu tiên sau khi họ cưới nhau mà. Mình không nghĩ là chị Fleur lấy đó làm phiền. Mấy bồ biết chị ghét Celestina Warbeck cỡ nào rồi."

Ron quay lưng lại Hang Sóc.

"Thử lên trên này coi," nó nói, dẫn đường đi lên đỉnh đồi.

Tụi nó đi bộ mấy tiếng đồng hồ, Harry mặc tấm Áo khoác

Tàng hình theo sự nài nỉ của Hermione. Cụm nhà trên những ngôi đồi thấp có vẻ không có người ở, tách biệt hẳn một ngôi nhà nhỏ dường như bỏ hoang.

"Bồ có nghĩ đó là nhà họ, và họ đã đi nghỉ lễ Giáng sinh không?" Hermione vừa nói vừa dòm qua cửa sổ một căn bếp nhỏ nhắn gọn gàng có chậu hoa phong lữ trên bệ cửa. Ron khụt khịt mũi.

"Nghe nè, mình có cảm giác là chỉ cần ngó qua cửa sổ nhà Lovegood thôi là đã biết ai ở trong đó rồi. Thử mấy cụm đồi kế đi."

Tụi nó bèn Độn thổ xa thêm về phía bắc vài dặm.

"Đây rồi!" Ron hét, trong khi gió thổi bạt tóc và quần áo của tụi nó. Ron đang chỉ lên đỉnh ngọn đồi mà tụi nó vừa hiện ra, ở đó có một ngôi nhà ngó-kỳ-cục-nhất vươn thẳng lên trời, một trụ tròn đen thui với một vầng trăng ma treo đằng sau trên bầu trời ban trưa. "Cái đó chắc là nhà của Luna, chứ ai mà sống trong một chỗ như vậy chớ? Ngó giống một con xe khổng lồ."

"Trông chẳng có gì giống xe cả," Hermione nói, cau mày nhìn cái tháp.

"Mình đang nói về quân cờ," Ron nói. "Với bồ thì là lâu đài."

Chân Ron dài nhất nên nó lên tới đỉnh đồi trước tiên. Khi Harry và Hermione bắt kịp Ron, vừa thở hổn hển vừa bấu chặt hông vì xóc, chúng đã thấy Ron đang toét miệng cười.

"Đúng là nhà họ rồi," Ron nói. "Ngó coi."

Ba cái bảng vẽ bằng tay được gắn hờ trên một cánh cổng sập. Cái đầu tiên ghi *"Kẻ Lý Sự. Chủ bút. X. Lovegood."* Cái thứ hai, *"Hãy tự hái tầm gửi"*. Cái thứ ba, *"Tránh xa mận xui khiến"*.

Cánh cổng kêu cọt kẹt khi tụi nó mở ra. Con đường ngoằn ngoèo dẫn tới cửa trước mọc um tùm nhiều loại cây kỳ cục, kể cả một bụi cây đầy những trái màu cam có hình giống củ cải mà Luna đôi khi đeo như bông tai. Harry nghĩ nó nhận ra một cây Bẫy chóc nên vội tránh xa cái cái gốc cây nhăn nheo. Hai cây táo dại già khú, bị gió uốn cong, đã rụng hết lá nhưng vẫn còn rất nhiều trái đỏ nhỏ bằng trái dâu và hai vòng hoa kết bằng nhánh cây tầm gởi có đính hột châu trắng đứng gác hai bên cửa chính. Một con cú nhỏ có cái đầu dữ như diều hâu hơi bị dẹp đậu trên một nhánh cây lom lom dòm chừng tụi nó.

"Bồ nên cởi Áo khoác Tàng hình ra đi Harry," Hermione nói. "Bồ mới là người mà ông Lovegood muốn giúp, chứ không phải tụi này."

Nó làm theo lời Hermione đề nghị, đưa cho cô bé tấm Áo khoác Tàng hình để cất vô trong cái túi xách hột cườm. Sau đó Hermione gõ ba lần lên cánh cửa đen dày cui được đóng bằng đinh sắt có một cái đồ gõ cửa hình con ó.

Chưa đầy mười giây sau, cửa mở bung và ông Xenophilius Lovegood đứng đó, chân trần và mặc một cái có vẻ như áo ngủ lấm lem. Mớ tóc dài giống kẹo bông gòn trắng của ông vừa dơ vừa rối bù. So ra thì ông Xenophilius Lovegood ở đám cưới của anh Bill và chị Fleur quả là cực kỳ bảnh bao.

"Chuyện gì? Có chuyện gì? Các người là ai? Các người

muốn gì?" Ông la lối bằng giọng gắt gỏng the thé, nhìn Hermione rồi đến Ron, và cuối cùng há miệng tròn vo như chữ O hết sức tức cười khi nhìn tới Harry.

"Chào bác Lovegood," Harry nói, đưa tay ra. "Cháu là Harry, Harry Potter."

Ông Xenophilius không bắt tay Harry, mặc dù con mắt không lé ngược vô sống mũi của ông trượt thẳng lên trán Harry.

"Tụi cháu vô nhà được chứ?" Harry hỏi. "Có chuyện tụi cháu muốn hỏi ý bác."

"Tôi… tôi không chắc là có nên không," ông Xenophilius thì thào. Ông nuốt nước miếng và đảo nhanh mắt nhìn quanh vườn. "Đột ngột quá… Tôi nói… tôi… tôi e là tôi thực sự nghĩ là tôi không nên…"

"Không mất nhiều thì giờ của bác đâu," Harry nói, hơi thất vọng về sự tiếp đón hơi-kém-nồng-nhiệt này.

"Tôi… À, thôi được. Mời vào, mau. *Mau lên!"*

Mấy đứa chỉ vừa bước qua khỏi ngưỡng cửa là ông Xenophilius đóng sập ngay cánh cửa sau lưng. Tụi nó đứng trong một căn nhà bếp độc đáo nhất Harry chưa từng thấy. Căn bếp tròn quay, cho nên nó có cảm giác như ở trong một hũ tiêu khổng lồ. Mọi thứ đều uốn cong để khớp với những bức tường - bếp, chậu, tủ chén - và tất cả đều được tô vẽ hoa lá, côn trùng, chim chóc bằng màu sắc rực rỡ. Harry nghĩ nó nhận ra phong cách Luna: trong một không gian khép kín như vầy, ấn tượng có hơi bị mạnh quá.

Giữa sàn nhà có một cầu thang xoắn bằng sắt dẫn lên lầu. Từ bên trên vọng xuống nhiều tiếng loảng xoảng đùng đùng: Harry thắc mắc Luna đang làm gì.

"Các cháu nên lên lầu," ông Xenophilius nói, vẫn còn có vẻ cực kỳ khó chịu, rồi ông dẫn đường.

Căn phòng trên lầu dường như là sự kết hợp giữa phòng khách và nơi làm việc, và do vậy còn lộn xộn hơn cả nhà bếp. Mặc dù nhỏ hơn và tròn vành vạnh, căn phòng này có phần nào giống căn Phòng Cần Thiết vào cái lần không thể nào quên khi căn phòng đó tự biến thành một mê cung khổng lồ chứa hàng mấy thế kỷ đồ vật được giấu giếm. Chỗ nào trong cái phòng này cũng chất chồng hàng đống và hàng đống sách báo. Từ trên trần thòng xuống những mô hình chế tạo tinh vi mà Harry không nhận ra được, tất cả đều đang vỗ vỗ cánh hay bập bập hàm.

Luna không có mặt ở đó: cái đang gây ra tiếng ồn là một vật bằng gỗ được che kín trong những bánh xe và răng cưa đang quay bằng pháp thuật. Trông cái đó giống như sản phẩm lai căng kỳ quái giữa một cái bàn thợ mộc với dàn kệ cũ, nhưng chỉ lát sau Harry rút ra được kết luận rằng đó là một cái máy in kiểu cổ lỗ sĩ, nhờ vào dữ kiện là cái vật đó đang tuôn ra những tờ *Kẻ Lý Sự*.

"Xin lỗi," ông Xenophilius vừa nói vừa sải dài bước chân tới bên cỗ máy, vớ đại một tấm khăn trải bàn nhớp nháp bên dưới một đống sách báo to đùng, khiến chúng đổ nhào xuống sàn, và quăng tấm khăn trùm lên cái máy in, phần nào hãm bớt tiếng đùng đùng và loảng xoảng. Bấy giờ ông mới quay lại

nhìn Harry.

"Tại sao cháu lại đến đây?" Nhưng Harry chưa kịp nói điều gì thì Hermione đã khẽ kêu lên sửng sốt.

"Bác Lovegood, cái… cái gì kìa?"

Cô bé chỉ vào một cái sừng xoắn ốc màu xám, bự chảng, không khác sừng kỳ lân cho lắm, đang treo trên bức tường, thò ra phòng cả thước.

"Đó là sừng của con Khụt khịt Sừng nát," ông Xenophilius nói.

"Không, không phải," Hermione nói.

"Hermione," Harry ngượng ngùng, làu bàu. "Giờ không phải là lúc…"

"Nhưng Harry à, đó là một cái Sừng Nổ! Nó nằm trong bảng B Vật liệu Có thể Mua bán và là thứ cực kỳ nguy hiểm khi chứa trong nhà!"

"Làm sao bồ biết nó là một cái Sừng Nổ?" Ron hỏi, nhích ra xa cái sừng nhanh tối đa, trong bối cảnh căn phòng tùm lum đồ đạc như vậy.

"Có mô tả trong cuốn *Những Con Thú Hoang Đường Và Nơi Tìm Ra Chúng!* Bác Lovegood, bác cần phải tống khứ cái đó đi ngay, bác không biết là nó có thể nổ khi bị chạm nhẹ vào sao?"

"Khụt khịt Sừng nát," ông Xenophilius nói từng tiếng rõ ràng, trên mặt lộ ra vẻ ngang bướng, "là một sinh vật nhút nhát có pháp thuật cao cường, và sừng của nó…"

“Bác Lovegood à, cháu nhận ra những dấu ngấn quanh chân sừng, đó là một cái Sừng Nổ và nó cực kỳ nguy hiểm - cháu không biết bác lấy nó ở đâu…”

“Tôi mua nó,” ông Xenophilius nói giọng bướng bỉnh, “cách đây hai tuần, của một anh phù thủy trẻ vui tính biết tôi khoái giống Khụt khịt Tinh tế. Một món quà Giáng sinh thú vị cho Luna. Sao,” ông quay lại Harry, “lý do cụ thể nào khiến cậu đến đây, cậu Potter?”

“Tụi cháu cần được giúp đỡ,” Harry nói, trước khi Hermione kịp mở miệng kêu lần nữa.

“A,” ông Xenophilius nói. “Giúp đỡ hả?” Con mắt còn tử tế của ông lại hướng vào cái thẹo của Harry. Ông có vẻ vừa khiếp sợ vừa bị mê hoặc. “Được. Vấn đề là… giúp đỡ Harry Potter… hơi nguy hiểm…”

“Chứ không phải bác là người luôn bảo mọi người rằng giúp đỡ Harry là bổn phận đầu tiên của họ sao?” Ron nói. “Trong tờ tạp chí của bác đó?”

Ông Xenophilius liếc cái máy in bị trùm kín nằm sau lưng, vẫn còn kêu đùng đùng loảng xoảng dưới tấm khăn trải bàn.

“Ờ… phải, tôi đã bày tỏ quan điểm đó. Tuy nhiên…”

“Điều đó chỉ để mọi người làm thôi, chứ bản thân bác thì không?” Ron nói.

Ông Xenophilius không trả lời. Ông vẫn tiếp tục nuốt nước miếng, con mắt của ông cứ xẹt qua xẹt lại giữa ba đứa tụi nó. Harry có cảm giác rất rõ là ông đang trải qua một cuộc đấu tranh nội tâm đau đớn.

“Luna đâu?” Hermione hỏi. “Để coi bạn ấy nghĩ sao?”

Ông Xenophilius há hốc miệng. Ông có vẻ như đang tự gồng mình lên. Cuối cùng ông nói bằng một giọng run run khó mà nghe ra trong tiếng ồn ào của cái máy in. “Luna đang ở dưới mé suối, câu mấy con Phồng nọc Nước ngọt. Con bé… con bé sẽ thích gặp các cháu lắm. Để tôi đi kêu con bé về và rồi… Ừ, được. Tôi sẽ cố gắng giúp các cháu.”

Ông biến mất dưới cái cầu thang xoắn và tụi nó nghe tiếng cửa trước mở ra rồi đóng lại.

“Đồ ghẻ già chết nhát,” Ron nói. “Luna lớn gan gấp mười lần ổng.”

“Có lẽ bác ấy lo lắng tai họa sẽ xảy ra cho họ nếu bọn Tử Thần Thực Tử biết được mình ở đây,” Harry nói.

“Xì, mình đồng ý với Ron,” Hermione nói. “Lão già đạo đức giả phát tởm, bảo mọi người khác giúp đỡ bồ còn bản thân lão thì chui nhủi như con trùn đất. Và tốt nhất là nên tránh xa cái sừng đó.”

Harry đi tới cửa sổ ở phía bên kia căn phòng. Nó có thể nhìn thấy một dòng suối, một dải lụa hẹp lấp lánh nằm xa xa bên dưới ở phía chân ngọn đồi. Tụi nó đang ở chỗ rất cao; một con chim chấp chới bay ngang qua cửa sổ khi nó đăm đăm nhìn về hướng Hang Sóc, giờ đây đã biến mất bên kia một dãy đồi khác. Ginny đang ở đâu đó bên kia. Hai đứa nó bây giờ ở gần nhau hơn cả hồi đám cưới của anh Bill và chị Fleur, nhưng cô bé không thể nào ngờ là lúc này nó đang đăm đắm nhìn về phía cô bé, nghĩ đến cô bé. Nó nghĩ nó nên vui mừng về điều này; bất cứ ai tiếp xúc với nó đều bị nguy hiểm, thái độ của

ông Xenophilius đã chứng tỏ điều đó.

Nó quay lưng lại cửa sổ và ánh mắt đăm chiêu của nó gặp ngay một vật khác thường đặt trên cái tủ chén cong vòng bừa bộn; một bức tượng bán thân bằng đá của một phù thủy xinh đẹp nhưng có-vẻ-chơn-chất đội một cái cái khăn trùm đầu trông-hết-sức-quái-dị. Hai vật gì giống như ống nghe bằng vàng uốn cong vòng ở hai bên. Một đôi cánh tí hon óng ánh màu xanh đính vào cái đai da vòng qua đầu bức tượng, đồng thời lại có một củ cải màu cam đính vào cái đai thứ hai vòng quanh trán.

"Coi nè," Harry nói.

"Ác liệt," Ron nói. "Thiệt lạ là ổng không đeo cái đó đi đám cưới."

Tụi nó nghe tiếng cửa trước đóng lại, và lát sau thì ông Xenophilius trèo lên cái cầu thang xoắn trở vô phòng, chân cẳng ốm nhom của ông lúc này mang giầy ống bằng cao su, tay ông cầm một cái khay đựng mấy cái tách chỏi lỏi đủ kiểu và một bình trà bốc hơi.

"A, cháu đã phát hiện ra cái phát minh đắc ý của tôi hả," ông nói, đùn cái khay vào cánh tay Hermione và bước tới cạnh Harry bên bức tượng. "Mẫu mực, vừa vặn, trên đầu của bà Rowens Ravenclaw xinh đẹp, *Tri thức vô biên là kho báu vĩ đại nhất của con người!"*

Ông chỉ vào món đồ giống như cái ống nghe.

"Mấy cái này là vòi Nổ dẹp - để xua tan mọi nguồn chi phối tâm trí nằm trong khu vực bao quanh người tư duy. Đây," ông

chỉ vào đôi cánh nhỏ xíu, "cánh quạt Tóc dẻo, nhằm làm trí tuệ thăng hoa. Cuối cùng," ông chỉ vào củ cải cam, "trái mận xui khiến, để tăng cường khả năng tiếp nhận điều phi thường."

Ông Xenophilius sải bước trở lại lấy khay trà mà Hermione đã loay hoay giữ thăng bằng tạm thời trên một trong mấy cái bàn con bừa bộn.

"Cho phép tôi mời các cháu món nước sâm Rễ ọt nhé?" Ông Xenophilius nói. "Gia đình tôi tự pha chế đó." Khi bắt đầu rót ra chất nước màu tím đậm như nước củ dền, ông nói thêm, "Luna đang ở tuốt bên kia Cầu Đáy, con bé phấn chấn vô cùng khi nghe các cháu ở đây. Nó sắp về rồi, nó đã bắt gần đủ Phồng nọc để nấu canh cho tất cả chúng ta. Mời ngồi và tùy ý lấy thêm đường nhé."

"Sao," ông dọn một đống sách báo cao ngất nghểu ra khỏi một cái ghế bành và ngồi xuống, vắt tréo đôi chân mang giày ống cao su. "Tôi có thể giúp được gì cho cháu, Potter?"

"Dạ," Harry nói, liếc mắt qua Hermione, cô bé gật đầu khích lệ, "về cái biểu tượng mà bác đeo quanh cổ ở đám cưới anh Bill và chị Fleur đó, bác Lovegood. Tụi cháu thắc mắc về ý nghĩa của nó."

Ông Xenophilius nhướn mày.

"Có phải cháu đang nói về ký hiệu của những Bảo bối Tử thần không?"

21

CHUYỆN KỂ VỀ BA ANH EM

Harry quay lại nhìn Ron và Hermione. Có vẻ chẳng đứa nào hiểu điều ông Xenophilius vừa nói.

"Bảo bối Tử thần?"

"Đúng," ông Xenophilius nói. "Các cháu chưa từng nghe nói đến chúng sao? Tôi không ngạc nhiên. Rất, rất ít phù thủy tin. Chứng kiến vụ gã thanh niên óc bã đậu ở đám cưới của anh cháu thì biết," ông gật đầu với Ron, "hắn tấn công tôi vì tôi chưng diện bằng biểu tượng của một phù thủy hắc ám nổi tiếng! Dốt nát vậy đó. Các Bảo bối chẳng liên quan gì đến hắc ám - ít nhất thì cũng không theo nghĩa thô thiển đó. Người ta đơn giản dùng biểu tượng này để bộc lộ mình với những người khác có cùng niềm tin, hy vọng họ có thể giúp mình trong cuộc Tìm kiếm."

Ông khuấy mấy cục đường vô nước sâm Rễ ọt và uống một ngụm.

"Cháu xin lỗi," Harry nói, "Cháu vẫn không hiểu lắm."

Để cho phải phép, nó cũng hớp một ngụm sâm trong cái

tách của mình và suýt sặc: cái đồ đó thiệt là lợm giọng, như thể người ta pha lỏng viên kẹo mùi ông ba bị của món Kẹo Hạt đậu Đủ vị.

"Thế này, cháu hiểu chứ, những người tin vào Bảo bối Tử Thần thì sẽ đi tìm chúng," ông Xenophilius nói, chép môi để tán dương lộ liễu món sâm Rễ ọt.

"Nhưng Bảo bối Tử Thần là cái gì?" Hermione hỏi.

Ông Xenophilius đặt tách trà của mình sang một bên.

"Tôi nghĩ rằng các cháu đều quen thuộc với *Chuyện Kể về Ba Anh Em?*"

Harry đáp "Dạ không." Nhưng cả Hermione và Ron đều nói "Dạ có".

Ông Xenophilius trang trọng gật đầu.

"À, như vậy, cậu Potter à, toàn bộ sự việc bắt đầu với *Chuyện Kể về Ba Anh Em*... Tôi có một cuốn đâu đây…"

Ông hờ hững liếc quanh phòng vào mấy đống giấy da và sách, nhưng Hermione nói, "Cháu có một cuốn, thưa bác Lovegood, cháu có nó ngay đây."

Và cô bé rút từ trong cái túi xách hột cườm nhỏ xíu ra cuốn *Những Chuyện Kể của Beedle the Bard.*

"Bản gốc à?" Ông Xenophilius cao giọng hỏi, và khi Hermione gật đầu, ông nói. "Vậy thì sao cháu không đọc lớn lên nhỉ. Cách tốt nhất để chắc chắn tất cả chúng ta đều hiểu."

"Ơ… dạ được," Hermione nói, vẻ lo lắng. Cô bé mở sách ra và Harry thấy liền cái ký hiệu tụi nó đang tìm hiểu ở ngay đầu

trang sách khi Hermione ho khe khẽ rồi bắt đầu đọc.

"Ngày xửa ngày xưa có ba anh em đang đi trên một con đường ngoằn ngoèo vắng vẻ vào lúc chiều hôm…"

"Nửa đêm chứ, má vẫn kể cho tụi này nghe thế," Ron nói, nó đã duỗi người ra, chéo hai tay ra sau đầu để lắng nghe. Hermione quắc mắt nhìn nó vẻ khó chịu.

"Xin lỗi, mình chỉ nghĩ chuyện sẽ kinh dị hơn một tí nếu xảy ra vào nửa đêm!" Ron nói.

"Ừ, bởi vì tụi mình đúng là cần thêm một tí kinh dị trong đời," Harry nói, trước khi kịp bưng miệng lại. Ông Xenophilius dường như không quan tâm lắm, nhưng ông bắt đầu nhìn ra bầu trời bên ngoài khung cửa sổ. "Đọc tiếp đi Hermione."

"Vừa đúng ba anh em đi tới một dòng sông, sông quá sâu nên không lội được và quá nguy hiểm nên không bơi được. Tuy nhiên mấy anh em này đều tinh thông pháp thuật, vì vậy họ chỉ cần vẫy cây đũa phép và tạo ra một cây cầu bắc ngang qua dòng nước dữ. Họ băng qua được nửa cây cầu thì bỗng một cái bóng trùm đầu kín mít chặn đường.

"Và Thần Chết nói với họ…"

"Xin lỗi," Harry xen ngang, " nhưng *Thần Chết* mà nói với họ à?"

"Chuyện cổ tích mà, Harry!"

"À, phải, xin lỗi, đọc tiếp đi."

"Và Thần Chết nói với họ. Thần rất tức giận là đã bị phỗng tay trên ba nạn nhân mới, bởi vì khách lữ hành thường sẽ chết đuối dưới dòng sông. Nhưng Thần Chết gian xảo lắm. Thần giả bộ chúc mừng ba anh em về pháp thuật của họ, và nói là mỗi người đáng được hưởng một phần thưởng cho sự khôn khéo lách được thần."

"Thế là người anh cả, một kẻ hiếu chiến, hỏi xin một cây đũa phép nhiều quyền phép hơn mọi cây đũa phép trên đời: một cây đũa phép luôn luôn giúp chủ nhân chiến thắng trong những trận đấu tay đôi, một cây đũa phép xứng đáng với một phù thủy đã từng chế ngự Thần Chết! Thần Chết bèn băng ngang tới một cành cây Cơm nguội mọc bên bờ sông, bẻ một cành cây rũ xuống, làm ra một cây đũa phép, và đưa nó cho người anh cả.

"Kế đến là người anh hai, một kẻ ngạo mạn, quyết định phải làm cho Thần Chết bẽ mặt hơn nữa, nên hỏi xin quyền lực gọi những người khác trở về từ cõi chết. Thần Chết bèn lượm một viên đá bên bờ sông và đưa cho người anh Hai, rồi nói với anh là viên đá đó có quyền năng gọi về những người chết.

"Và rồi Thần Chết hỏi người anh ba và cũng là người em út xem anh ta muốn gì. Người em út là kẻ khiêm tốn nhất, cũng là người khôn ngoan nhất trong ba anh em, và anh không tin tưởng Thần Chết. Vì thế anh hỏi xin cái gì mà giúp anh từ đó đi tiếp mà không bị Thần Chết bám theo. Vô cùng bất đắc dĩ, Thần Chết bèn giao cho anh chính tấm Áo khoác Tàng hình của mình."

“Thần Chết có một tấm Áo khoác Tàng hình à?” Harry lại ngắt lời.

“Vậy hắn mới có thể lẻn chộp người ta chứ.” Ron nói. “ Thì thỉnh thoảng hắn cũng chán cái trò, rượt theo người ta, vỗ tay đen đét và kêu thét… ủa, xin lỗi Hermione.”

“Thế rồi Thần Chết đứng qua một bên và cho phép ba anh em tiếp tục cuộc hành trình, và ba anh em vừa đi tiếp vừa chuyện trò trong kinh ngạc về sự táo bạo mà họ đã trải qua, vừa cùng tán thưởng những món quà của Thần Chết.

“Rồi cũng đến lúc mấy anh em chia tay, mỗi người một đích đến riêng.

“Người anh cả tiếp tục cuộc hành trình thêm một tuần lễ nữa, và đến được một ngôi làng xa xôi, tìm ra một tay phù thủy và gây gổ với hắn ta một trận. Đương nhiên với vũ khí là cây Đũa phép Cơm nguội, anh cả không thể nào thua trong trận đấu tay đôi sau đó. Bỏ mặc kẻ thù mình nằm chết trên sàn, người anh cả tiếp tục đi tới một cái quán, ở đó anh ta lớn tiếng khoe khoang về cây đũa phép đầy quyền lực mà anh đã chớp được của chính Thần Chết và cây đũa phép đã khiến anh trở nên vô địch như thế nào.

“Chính ngay trong đêm đó, một phù thủy khác bò tới chỗ người anh cả khi anh nằm say bét nhè trên giường. Tên trộm ăn cắp cây đũa phép và để đảm bảo an toàn, hắn cắt luôn cổ họng người anh cả.

“Và thế là Thần Chết đã lấy xong mạng người anh cả.

"Trong lúc đó người anh hai lên đường trở về nhà mình, nơi anh sống một mình. Tại đây anh lấy ra viên đá có quyền phép gọi về người chết và xoay nó ba lần trong tay. Anh ngạc nhiên và vui sướng biết bao khi hiện ra ngay tức thì trước mặt anh hình bóng người con gái anh đã từng hy vọng kết hôn trước khi nàng chết yểu.

"Nhưng nàng buồn và lạnh, cách biệt anh như thế bị ngăn chia bằng một tấm mạng che. Mặc dù nàng trở về chốn dương gian, nhưng nàng không thực sự thuộc về thế giới này và nàng buồn khổ. Cuối cùng người anh hai, phát khùng vì những khao khát vô vọng, đã tự giết mình để được sum vầy với nàng nơi chín suối.

"Và thế là Thần Chết đã lấy mạng người anh hai.

"Nhưng dù đã tìm kiếm người em út suốt nhiều năm trời, Thần Chết vẫn không sao kiếm được anh. Cuối cùng, chỉ khi đã rất thọ rồi, người em út mới cởi áo khoác Tàng hình ra và trao nó lại cho con trai mình. Và lúc đó người em út chào đón Thần Chết như một người bạn cũ, vui vẻ cùng thần ra đi, và cả hai rời khỏi thế gian như hai kẻ đồng đẳng ngang tài."

Hermione đóng sách lại. Một lát sau dường như ông Xenophilius mới nhận ra cô bé đã ngừng đọc. Lúc đó ông mới thôi nhìn đăm đăm ra cửa sổ và nói, "Ờ, vậy đó."

"Dạ, sao hở bác?" Hermione nói, nghe có vẻ lúng túng.

"Đó là những Bảo bối Tử Thần," ông Xenophilius nói.

Ông cầm một cây viết lông ngỗng trên cái bàn tùm lum thứ

đặt kế bên cùi chỏ ông, và rút ra một tờ giấy da rách giữa mấy cuốn sách.

"Cây Đũa phép Cơm nguội," ông nói, và vẽ một đường thẳng đứng lên tờ giấy da. "Viên đá Phục sinh," ông nói, và vẽ thêm một đường tròn trên đỉnh đường thẳng, "Tấm áo khoác Tàng Hình," ông nói nốt, vẽ một hình tam giác bao quanh cả đường thẳng lẫn vòng tròn, để tạo thành cái biểu tượng đã khiến Hermione hết sức tò mò đó. "Kết hợp lại," ông nói, "là những Bảo bối Tử Thần."

"Nhưng trong chuyện cổ tích đâu có chỗ nào nói tới mấy chữ 'Bảo bối Tử Thần' đâu?"

"À, dĩ nhiên là không, ông Xenophilius ra vẻ cao đạo một cách dễ sung. "Đó là chuyện cổ tích cho trẻ con, được kể để giải trí hơn là giáo dục. Tuy nhiên, những người trong chúng tôi am hiểu về vấn đề này đã nhận ra rằng là câu chuyện cổ nói đến ba vật hay ba Bảo bối, mà nếu hợp lại được chúng sẽ giúp người đó trở thành chủ nhân của Tử Thần."

Ông Xenophilius liếc nhìn ra cửa sổ trong một thoáng im lặng. Mặt trời đã xế trên bầu trời.

"Chắc là Luna sắp câu đủ Phồng nọc rồi," ông khẽ nói.

"Khi bác nói 'chủ nhân của Tử Thần'…" Ron nói.

"Chủ nhân," ông Xenophilius nói, phẩy bàn tay trong không khí. "Người chinh phục. Kẻ chiến thắng. Bất cứ thuật ngữ nào cháu thích dùng."

"Nhưng vậy thì… có phải ý bác nói…" Hermione thong thả, và Harry biết cô bé đang cố gắng làm cho giọng nói của

mình không có chút xíu nghi ngờ nào, "rằng bác tin mấy cái đó… mấy Bảo bối đó… là có thật à?"

Ông Xenophilius lại nhướng mày lên

"Có chứ, dĩ nhiên."

"Nhưng," Hermione nói, và Harry có thể nghe sự kiềm chế của cô bé bắt đầu rạn nứt, "bác Lovegood à, làm sao bác có thể tin…"

"Cô nương à, Luna đã kể với tôi về cô," ông Xenophilius nói. "Tôi suy ra cô không đến nỗi không thông minh, nhưng tầm nhìn hạn chế phát ớn luôn. Hẹp hòi. Bảo thủ."

"Có lẽ bồ nên thử đội cái đó coi sao, Hermione" Ron nói, hất đầu về phía cái khăn trùm đầu lố lăng. Giọng nói run run vì ráng nhịn cười.

"Thưa ông Lovegood," Hermione lại bắt đầu nói, "Chúng ta đều biết có những thứ như áo khoác Tàng Hình. Chúng rất hiếm, nhưng chúng có thật. Còn…"

"À, Bảo bối thứ ba là một tấm Áo khoác Tàng hình *thực sự,* cô Granger ạ! Tôi muốn nói là, đó không phải là một tấm áo khoác lữ hành bị ếm bùa Tan Ảo ảnh, hay bị phù phép Thất Kinh Hồn vía, hay dệt từ lông Kín Nửa vời, những thứ có thể che giấu người ta lúc đầu nhưng mòn dần theo năm tháng cho đến khi trong veo. Chúng ta đang nói về một tấm áo khoác thực ra và thực sự khiến cho người mặc hoàn toàn vô hình, bền chắc vĩnh viễn, tạo được sự che giấu không bao giờ đổi và không xuyên thấu nổi, bất chấp có ếm gì lên nó. Cô đã thấy được bao nhiêu tấm Áo khoác Tàng hình như vậy hả, cô

Granger?”

Hermione há miệng toan trả lời, nhưng rồi ngậm miệng trở lại, trông có vẻ bối rối chưa từng thấy. Cô bé, Harry và Ron cùng đưa mắt nhìn nhau, và Harry biết là tất cả tụi nó đang có cùng chung một suy nghĩ. Hóa ra tấm áo khoác y chang cái mà ông Xenophilius vừa miêu tả đang ở trong phòng với tụi nó ngay lúc này.

“Y như lời,” ông Xenophilius nói, như thể ông vừa đánh bại tất cả tụi nó trong cuộc đấu lý. “Chưa đứa nào trong đám các cháu từng được thấy một tấm áo như vậy. Người sở hữu tấm áo hẳn là một người cực kỳ giàu đúng không nào?”

Ông lại liếc mắt ra cửa sổ. Bầu trời bây giờ đã phơn phớt ráng hồng.

“Thôi được,” Hermione bối rối nói. “Cứ cho là Áo khoác Tàng hình có thật đi… còn viên đá thì sao, thưa bác Lovegood? Cái mà bác gọi là viên đá Phục sinh ấy?…”

“Sao là sao?”

“Dạ, làm sao mà chuyện đó có thể có thật chứ?”

“Vậy cứ chứng minh là nó không thật đi.”

Hermione có vẻ nổi sùng.

“Nhưng chuyện đó… Cháu xin lỗi, nhưng chuyện đó hết sức khôi hài! Làm sao cháu *có thể* chứng minh nó không có thật chứ? Chẳng nhẽ bác muốn cháu đi lượm hết… hết tất cả những viên sỏi trên thế gian mà đem ra thử nghiệm? Ý cháu là, bác có thể tuyên bố *bất kỳ cái gì* là có thật nếu cơ sở duy nhất để tin vào điều đó chỉ là không ai *chứng minh* được điều đó

không hề có thật sao!”

“Được chứ, có thể lắm chứ,” ông Xenophilius nói. “Tôi vui mừng thấy cô đã cởi mở đầu óc ra được một tí đấy.”

“Vậy còn cây Đũa phép Cơm nguội,” Harry nói gấp, trước khi Hermione kịp cự cãi. “Bác cũng cho là nó có thật à?”

“A, đúng trường hợp này thì có vô số bằng chứng,” ông Xenophilius nói. “Cây Đũa phép Cơm nguội là Bảo bối dễ truy nguyên nhất, do cách thức nó được truyền từ tay người này sang tay người khác.”

“Cách thức như thế nào ạ?”

“Như thế này, người sở hữu cây đũa phép đó phải chiếm đoạt nó từ chủ nhân trước, nếu muốn trở thành chủ nhân đích thực của nó,” ông Xenophilius nói. “Chắc là cháu từng nghe về cách mà cây đũa phép đến với Egbert Lỗi Lạc, sau khi ông ta tàn sát Emeric hung ác? Hay Godelot đã chết như thế nào trong căn hầm của ông sau khi người con trai là Hereward cướp cây đũa phép của ông? Hay về Loxias khủng khiếp, kẻ đã giết Baraabas Deverill để lấy cây đũa phép? Dấu vết máu me của cây Đũa phép Cơm nguội văng tung tóe các trang sử Pháp thuật.”

Harry liếc mắt nhìn Hermione. Cô bé cau mặt nhìn ông Xenophilius nhưng không tranh cãi với ông nữa.

“Vậy theo bác thì cây Đũa phép Cơm nguội bây giờ ở đâu?” Ron hỏi.

“Trời đất ơi, ai mà biết,” ông Xenophilius nói trong khi nhìn đăm đăm ra cửa sổ. “Ai mà biết được cây Đũa phép Cơm

nguội đang ẩn giấu chỗ nào? Con đường truyền lưu tắc tị khi tới tay Arcus và Livius. Ai mà biết được ai trong hai người đó thực sự đánh bại Loxias, và ai đã lấy cây đũa phép? Và ai có thể nói được kẻ nào có thể đánh bại hai người đó chứ. Hỡi ơi, lịch sử không nói cho chúng ta biết."

Im lặng một lúc, cuối cùng Hermione hỏi giọng hơi cứng. "Bác Lovegood, gia đình Peverell có liên quan gì đến những Bảo bối Tử thần không?"

Ông Xenophilius có vẻ giật mình trong khi có điều gì đó lướt qua trí nhớ Harry, nhưng nó không nắm bắt kịp. Peverell… nó từng nghe cái tên này trước đây…

"Vậy mà nãy giờ cô nương xí gạt tôi!" Ông Xenophilius nói, lúc này đã ngồi khá thẳng lưng trên cái ghế bành và trợn tròn mắt ngó Hermione. "Tôi cứ tưởng cô là lính mới trong cuộc tìm kiếm Bảo bối chớ! Nhiều người tìm kiếm trong chúng ta tin rằng dòng họ Peverell có liên quan hoàn toàn - *hoàn toàn* - đến những Bảo bối!"

"Dòng họ Peverell là ai?" Ron hỏi.

"Đó là cái tên trên bia mộ có khắc biểu tượng đó, ở thung lũng Godric," Hermione nói, vẫn chăm chú nhìn ông Xenophilius. "Ignotus Peverell."

"Đúng chóc!" ông Xenophilius nói, ngón tay trỏ của ông giơ lên ra cái điều thông thái lắm. "Dấu hiệu về những Bảo bối Tử thần trên mộ Ignotus là bằng chứng hùng hồn!"

"Về chuyện gì?" Ron hỏi.

"Ủa, thì chuyện ba anh em trong cổ tích đúng là ba anh em

nhà Peverell: Antioch, Cadmus và Ignotus. Họ chính là chủ nhân nguyên thủy của những Bảo bối Tử thần!"

Liếc thêm một cái nữa ra ngoài cửa sổ, ông Xenophilius đứng dậy, và đi về phía cầu thang xoắn.

"Các cháu ở lại ăn tối nha?" Ông nói vọng lên khi lại một lần nữa biến mất dưới cầu thang. "Ai ai cũng hỏi xin công thức chế biến món ăn Phồng nọc nước ngọt của gia đình chúng tôi."

"Có lẽ để trình cho Phòng Ngộ độc ở bệnh viện Thánh Mungo!" Ron nói thầm.

Harry chờ đến khi tụi nó có thể nghe tiếng ông Xenophilius đi lại trong nhà bếp dưới lầu rồi mới nói.

"Bồ nghĩ sao?" nó hỏi Hermione.

"Ôi, Harry ơi," Cô bé nói vẻ ngao ngán. "Một đống rác nhảm nhí. Đây không thể là ý nghĩ thực sự của ký hiệu được. Đây chỉ là suy diễn kỳ quái của ông ấy mà thôi. Thiệt là mất thì giờ."

"Mình nghĩ đây là người đã mang cho tụi mình mấy con Khụt khịt Sừng nát," Ron nói.

"Bồ cũng không tin hả?" Harry hỏi Ron.

"Hông, chuyện đó cũng giống mấy cái chuyện cổ tích người ta kể cho trẻ con để dạy tụi nó bài học gì đó, đúng không? 'đừng đi gây sự, đừng có đánh nhau, đừng có vọc phá những thứ tốt nhất là cứ để yên! Chỉ nên cụp mặt xuống, an phận thủ thường, thế là ổn cả.' Nhưng nghĩ kỹ thì," Ron nói thêm, "có lẽ chuyện này là lý do khiến cây Đũa phép Cơm

nguội bị coi là xúi quẩy.”

“Bồ đang nói chuyện gì vậy?”

“Chẳng phải đó là một trong những điều mê tín dị đoan sao? ‘Sanh tháng năm lấy thằng Muggle,’ ‘Ếm bùa lúc chạng vạng, giải hạn lúc nửa đêm,’ ‘Đũa phép Cơm nguội, chỉ tổ bại xuội’. Chắc bồ đã từng nghe rồi, má mình có cả kho mấy thứ đó.”

“Harry và mình sinh trưởng trong gia đình Muggle,” Hermione nhắc Ron. “Tụi này được dạy những dị đoan khác.” Cô bé thở dài thườn thượt khi một mùi hăng hắc bốc lên từ nhà bếp. Việc Hermione nổi sùng với ông Xenophilius cũng có cái hay, cô bé dường như quên béng là mình đang giận Ron. “Mình nghĩ bồ đúng,” Hermione nói với Ron. “Đó rõ ràng chỉ là một câu chuyện luân lý, dạy ta quà tặng nào là tốt nhất, thứ mà ta nên chọn là…

Cả ba đứa thốt ra cùng một lúc: nhưng Hermione nói, “tấm Áo khoác Tàng hình,” Ron nói, “cây Đũa phép Cơm nguội,” và Harry nói “Viên đá.”

Tụi nó nhìn nhau, nửa ngạc nhiên, nửa thú vị.

“Đành rằng bồ thể nào cũng nói là tấm Áo khoác Tàng hình,” Ron nói với Hermione, “nhưng bồ đâu cần phải tàng hình nếu đã có cây Đũa phép Cơm nguội. Một cây đũa phép vô địch Hermione à.”

“Tụi mình đã có tấm Áo khoác Tàng hình rồi,” Harry nói.

“Và hẳn mấy bồ phải nhận ra, nó đã giúp tụi mình thiệt là nhiều!” Hermione nói. “Trong khi cây đũa phép chỉ tổ chuốc

thêm rắc rối.”

“Chỉ rắc rối khi nào bồ hét toáng lên cho thiên hạ biết về nó,” Ron cãi lại. “Chỉ khi nào bồ khờ tới mức nhảy nhót lung tung phe phẩy đũa phép trên đầu và hát hò ‘tôi có cây đũa phép vô địch nè, ai tưởng mình ngon thì lại đây thử tài coi’. Miễn là bồ giữ mồm giữ miệng…”

“…Ừ, vậy bồ có giữ mồm giữ miệng được không?” Hermione nói, vẻ nghi ngờ. “Bồ biết đó, ổng nói đúng có một điều duy nhất là từ mấy trăm năm nay đã có những câu chuyện kể về những cây đũa phép quyền năng thượng thừa.”

“Có hả?” Harry hỏi.

Hermione có vẻ tức điên lên được: cái vẻ giận hờn thân thiết dễ thương đến nỗi Ron và Harry nhe răng cười với nhau.

“Cây Gậy Tử thần, cây Đũa phép Định mệnh, trải suốt bao thế kỷ chúng nổi lên dưới cái tên này hay tên khác, thường là trong tay một số phù thủy Hắc ám khoác lác về chúng. Giáo sư Binns có nhắc tới một số cây đũa phép đó, nhưng… ôi, toàn đồ nhảm nhí. Đũa phép chỉ tài giỏi cỡ phù thủy sử dụng chúng là cùng. Một số phù thủy chỉ khoái khoe khoang là cây đũa phép của họ to hơn tốt hơn đũa phép phù thủy khác.”

“Nhưng làm sao bồ biết,”Harry nói, “những cây đũa phép đó - cây Gậy Tử thần, cây Đũa phép Định mệnh - lại không phải là cùng một cây, nổi lên trong suốt bao thế kỷ với những cái tên khác nhau?”

“Nếu tất cả những cây đũa phép đó thực ra chỉ là cây Đũa phép Cơm nguội do Tử thần làm ra thì sao?” Ron nói.

Harry bật cười, cái ý tưởng lạ lùng mà nó vừa nghĩ đến, xét cho cùng, thiệt khôi hài. Cây đũa phép của nó, nó tự nhắc mình, cho dù có làm được gì vào cái đêm Voldemort rượt đuổi nó trên trời, thì cũng do ông Ollivander làm ra bằng gỗ nhựa ruồi, chứ không phải bằng gỗ cơm nguội. Và nếu cây đũa phép đó đã từng bất khả chiến bại, thì là sao lại bị gãy đôi?

"Vậy tại sao bồ lại chọn viên đá?" Ron hỏi Harry.

"À, nếu mình có thể đem người chết trở về dương gian, mình có thể gặp lại chú Sirius… thầy Mắt-Điên… thầy Dumbledore… ba má mình…"

Cả Ron lẫn Hermione đều không mỉm cười.

"Nhưng theo *Beedle the Bard* thì họ đâu có muốn trở về, đúng không?" Harry nói, ngẫm nghĩ về câu chuyện mà tụi nó vừa nghe. "Mình không nghĩ còn cả đống những câu chuyện khác về một viên đá có thể dựng người chết dậy, có không há?" nó hỏi Hermione.

"Không" Hermione buồn bã trả lời. "Mình không tin là có ai khác ngoại trừ ông Lovegood lại tự lừa bản thân là có chuyện đó. Beedle có lẽ mượn ý tưởng từ hòn đá phù thủy; bồ cũng biết đấy, thay vì một hòn đá giúp bồ tự tử, thì là một viên đá đảo ngược cái chết."

Mùi bốc lên từ nhà bếp càng lúc càng gắt hơn. Mùi gì giống như mùi quần đùi cháy. Harry tự hỏi liệu có thể chỉ ăn vừa đủ những thứ ông Xenophilius đang nấu để đừng làm phật ý ông không.

"Nhưng còn tấm Áo khoác Tàng hình thì sao?" Ron thong

thả hỏi. “Mấy bồ có nhận thấy là ông ấy nói đúng không? Mình đã quá quen với tấm Áo khoác của Harry và nó tốt đến nỗi mình không hề nghĩ ngợi thắc mắc gì hết. Mình chưa bao giờ nghe nói đến một cái nào giống như tấm áo khoác của Harry. Không thể sai được. Tụi mình chưa bao giờ bị phát hiện khi mặc nó…”

“Dĩ nhiên là không… tụi mình vô hình khi mặc nó mà Ron!”

“Những tất cả những điều ông ấy nói về những tấm áo khoác là đúng, và đâu chỉ chúng chỉ đáng giá mười cái một Knut! Trước giờ mình chưa hề gặp nhưng mình cũng nghe những chuyện về những cái áo khoác mất linh dần khi cũ đi, hay áo khoác bị bùa chú xé toạc thành lủng lỗ. Tấm áo khoác vốn là của ba Harry, vậy thì nó cũng không hẳn là mới, đúng không, vậy mà nó thiệt là… hoàn hảo!”

“Ừ, cũng đúng nhưng Ron à, *viên đá…”*

Trong lúc Ron và Hermione rù rì bàn cãi, Harry đi quanh phòng chỉ lắng nghe có một tai. Khi đến cầu thang xoắn nó lơ đãng ngước mắt nhìn lên tầng trên nữa và hết hồn ngay. Gương mặt của chính nó đang nhìn lại nó từ trên trần của căn phòng bên trên. Sau một lúc hoang mang nó nhận ra cái đó không phải là một tấm gương, mà là một bức tranh. Tò mò, nó bắt đầu leo lên cầu thang.

“Harry, bồ đang làm gì vậy? Mình nghĩ bồ không nên dòm ngó quanh quất khi ông ấy không có mặt ở đây!”

Nhưng Harry đã lên tới tầng kế. Luna đã trang hoàng trần phòng ngủ của cô bé bằng những gương mặt được vẽ một cách

xinh xắn: Harry, Ron, Hermione, Ginny va Neville. Những gương mặt này không di chuyển kiểu những bức chân dung ở trường Hogwarts, nhưng chúng cũng có pháp thuật nào đó kiểu như vậy: Harry nghĩ những gương mặt đó đang thở. Có một thứ có vẻ như những mắt xích bằng vàng nhuyễn kết quanh mấy bức tranh nối kết chúng lại với nhau, nhưng khi xem xét kỹ chúng một phút, Harry nhận ra, những mắt xích đó thực ra là một từ được viết đi viết lại hàng ngàn lần bằng mực nhũ vàng: bạn… bạn… bạn… Harry cảm thấy tình thương mến đối với Luna dâng trào. Nó nhìn quanh căn phòng. Bên cạnh giường có một tấm hình lớn của cô bé Luna còn nhỏ xíu và một người đàn bà rất giống cô bé. Hai người trong hình đang ôm ấp nhau. Luna trong hình ăn mặc coi bộ chải chuốt hơn Luna ngoài đời mà Harry vẫn thấy. Tấm hình bám đầy bụi, điều này khiến Harry lấy làm lạ. Nó chăm chú nhìn quanh. Có gì đó không ổn. Tấm thảm xanh nhạt cũng phủ đầy bụi. Trong tủ quần áo hé mở chẳng thấy có quần áo gì cả. Giường thì có vẻ lạnh lẽo không hơi người, như thể nhiều tuần rồi chẳng có ai nằm cả. Một mạng nhện giăng ngang khung cửa sổ gần nhất trên nền trời màu đỏ như máu.

“Có chuyện gì sao?” Hermione hỏi khi Harry leo xuống cầu thang xoắn, nhưng nó chưa kịp trả lời thì ông Xenophilius đã từ nhà bếp lên tới đầu cầu thang, tay bưng một cái khay đựng mấy chén canh.

“Bác Lovegood,” Harry nói, “Luna đâu?”

“Cháu nói gì?”

“Luna đâu?”

Ông Xenophilius khựng lại ngay bậc trên cùng của cầu thang.

"Tôi… tôi đã nói với các cháu rồi. Con bé đang ở dưới Cầu Đáy, câu Phồng nọc."

"Vậy sao bác chỉ dọn có bốn phần trên cái khay đó?"

Ông Xenophilius cố gắng nói, nhưng chẳng có âm thanh nào được thoát ra. Tiếng động duy nhất là tiếng xành xạch liên tục của cái máy in, và tiếng lách cách khe khẽ phát ra từ cái khay vì tay ông Xenophilius run lẩy bẩy.

"Cháu cho là Luna đã không ở nhà suốt mấy tuần rồi." Harry nói. "Tủ quần áo của bạn ấy trống trơn, giường của bạn ấy không ai nằm. Bạn ấy đâu, và tại sao bác cứ ngó chừng ra cửa sổ?"

Ông Xenophilius buông cái khay. Mấy cái chén rớt xuống và bể tan tành. Harry, Ron và Hermione rút đũa phép của tụi nó ra. Ông Xenophilius cứng người, bàn tay của ông sắp thò vào túi áo. Đúng lúc đó cái máy in nổ một tiếng lớn khủng khiếp và vô số tờ tạp chí *Kẻ Lý Sự* từ dưới tấm khăn trải bàn tuôn ào ào xuống sàn, cuối cùng cái máy in nín khe. Hermione cúi xuống và lượm lên một tờ tạp chí, cây đũa phép của cô bé vẫn chĩa vào ông Xenophilius.

"Harry, coi nè."

Harry sải bước tới bên Hermione hết sức nhanh xuyên qua đám hỗn độn. Trang nhất tờ *Kẻ Lý Sự* in hình chính nó kèm theo mấy chữ *Kẻ Gây Rối Số Một* và kèm ghi chú về số tiền thưởng.

“Vậy là *Kẻ Lý Sự* đang chuyển một bước ngoặt mới hả?” Harry lạnh lùng hỏi, đầu nó suy tính thiệt nhanh. “Đó là điều ông đã làm khi ra vườn, phải không, ông Lovegood? Gởi cú cho Bộ phải không?”

Ông Xenophilius liếm môi.

“Chúng bắt Luna của tôi,” ông thì thào, “vì những điều tôi đã viết. Chúng bắt Luna của tôi và tôi không biết con bé ở đâu, chúng đã làm gì con bé. Nhưng chúng có thể trả Luna về cho tôi nếu tôi… nếu tôi…”

“Nộp mạng Harry,” Harry nói nốt giùm ông ta.

“Đừng hòng,” Ron thẳng thừng nói, “tránh đường ra, tụi này đi đây.”

Ông Xenophilius trông có vẻ hãi hùng, già đi một trăm tuổi, môi ông cong lên thành một cái nhếch mép đểu kinh khủng.

“Chúng tới đây ngay bây giờ, tôi phải cứu Luna. Tôi không thể mất Luna,” ông ta thì thào. “Cậu không được đi.”

Ông dang tay ra đứng trước cầu thang, và Harry chợt nhìn thấy hình ảnh của má nó hành động tương tự trước cái nôi của nó.

“Đừng buộc chúng tôi phải xúc phạm ông,” Harry nói, “Tránh ra, ông Lovegood.”

“HARRY!” Hermione gào to.

Những bóng người cỡi chổi bay xuyên qua khung cửa sổ. Ngay khi ba đứa tụi nó rời mắt khỏi ông Xenophilius, ông ta rút ngay ra cây đũa phép. Harry kịp thời nhận ra sai lầm của

tụi nó. Nó lao mình sang một bên, đẩy Ron và Hermione ra khỏi tầm nguy hiểm khi Bùa Choáng của ông Xenophilius phóng ngang qua căn phòng đánh trúng cái Sừng nổ.

Một vụ nổ kinh thiên động địa. Âm thanh của nó dường như làm tanh bành căn phòng. Những mảnh vụn của gỗ, giấy và gạch vỡ bay tứ tung, cùng với một đám mây dày đặc bụi trắng. Harry bay vọt lên không trung rồi rớt đạch xuống sàn, không còn nhìn thấy gì nữa vì xà bần rớt như mưa xuống người, nó phải đưa hai tay lên che đầu. Nó nghe tiếng Hermione gào, tiếng Ron thét, và một loạt những tiếng ạch đụi trên nền kim loại canh cách chát chúa báo cho nó biết là ông Xenophilius vừa bị văng bật ra và té ngửa xuống cầu thang xoắn.

Nửa người vùi trong đống xà bần, Harry cố gắng tự nhấc người lên. Nó hầu như không thể thở hay thấy gì vì bụi bặm. Một nửa trần phòng đã sập xuống và chân giường của Luna thòng xuống qua cái lỗ. Bức tượng bán thân của bà Rowenda Ravenclaw nằm bên cạnh nó bị mẻ hết nửa mặt và mảnh vụn của miếng giấy da bị xé bay lơ lửng trong không gian, và phần lớn cái máy in đã ngã chỏng gọng qua một bên, chắn ngang lối cầu thang từ nhà bếp đi lên. Lúc đó một cái dáng trăng trắng đi tới gần, và Hermione, bụi trắng phủ kín trông như một bức tượng thứ hai, ép ngón tay lên môi.

Cửa ở tầng dưới bị tông mở ra.

“Tao đã chẳng bảo mày là không cần phải gấp gáp sao, Travers? Một giọng nói ồ ề vang lên. “Tao đã chẳng bảo mày là lão cà chớn này chỉ la sảng như mọi khi sao?”

Một tiếng đùng vang lên và một tiếng rú đau đớn phát ra từ ông Xenophilius.

"Không… không… trên lầu… Potter!"

"Ông đã nói với mày hồi tuần rồi cơ mà, Lovegood, chúng ông không trở lại đây vì bất cứ thông tin vớ vẩn nào nữa! Mày nhớ tuần trước không? Khi mày muốn chuộc con gái mày bằng cái khăn trùm đầu máu me ngu xuẩn đó? Và tuần trước nữa…" một tiếng đùng khác và một tiếng rú khác. "… khi mày tưởng chúng ông sẽ trả lại con gái cho mày nếu mày đưa ra bằng chứng cho thấy là có con "Khụt Khịt…" *đùng* "… Sừng…" *đùng* "…Nát?"

"Không… không… tôi van xin các ông!" ông Xenophilius khóc nức nở. "Potter thiệt mà!"

"Và bây giờ mày chỉ gọi chúng ông tới đây để thách thức và nổ banh chúng ông hả?" Tên Tử Thần Thực Tử gầm lên, và rồi một tràng những tiếng đùng đùng xen lẫn tiếng thét đau đớn của ông Xenophilius.

"Chỗ này có vẻ như sắp sập rồi, Selwyn," giọng nói thứ hai trầm tĩnh vang vọng lên cầu thang xiêu vẹo. "Cầu thang đã bị chắn hoàn toàn. Thử dọn quang đi được không nhỉ. Dám khiến cho chỗ này sập luôn."

"Đồ nói láo rác rưởi!" Gã phù thủy tên Selwyn hét. "Cả đời mày chưa bao giờ nhìn thấy Harry Potter, phải không? Tưởng dụ dỗ chúng ông đến đây để giết chúng ông hả? Và mày tưởng làm vậy là có thể đem con gái mày về hả?"

"Tôi thề… tôi thề… Potter ở trên lầu!"

"Hiện người ra!" Giọng nói ở chân cầu thang hô thần chú. Harry nghe tiếng hớp hơi hoảng hốt của Hermione, và nó có cảm giác kỳ cục là có cái gì đó sà xuống đầu nó, bóng của cái đó chùm kín thân thể nó.

"Đúng là có ai đó ở trên lầu, Selwyn à." Gã thứ hai đột ngột nói.

"Potter đó, tôi cam đoan với ông đó là Potter." Ông Xenophilius thổn thức. "Làm ơn… làm ơn… trả Luna về với tôi, chỉ cần trả Luna cho tôi…"

"Mày có thể đòi lại đứa con gái của mày, Lovegood," Selwyn nói, "nếu mày leo lên cái cầu thang đó và đem Harry Potter xuống đây cho ông. Nhưng nếu đây là một âm mưu, một trò bịp, nếu mày có đồng bọn rình rập trên đó để phục kích chúng ông, chúng ông sẽ để dành một thẻo của con gái mày cho mày chọn."

Ông Xenophilius rên lên một tiếng sợ sệt và tuyệt vọng. Rồi vang lên tiếng chân chạy lật đật cùng tiếng ạch đụi, ông Xenophilius đang cố gắng trèo qua đống xà bần trên cầu thang.

"Đi thôi," Harry thì thầm. "Tụi mình phải ra khỏi chỗ này."

Nó bắt đầu tự bới mình ra thừa lúc những tiếng động mà ông Xenophilius gây ra trên cầu thang át đi tiếng động nó gây ra. Ron bị vùi sâu hơn Harry. Harry và Hermione trèo, hết sức khẽ khàng, lên đống tan hoang chỗ Ron nằm, cố gắng nạy một ngăn tủ ra khỏi chân Ron. Trong lúc ông Xenophilius đùng đoàng ì ạch trèo lên càng lúc càng gần, Hermione bèn tìm cách giải thoát Ron bằng bùa nhấc bổng.

“Được rồi,” Hermione thở ra, khi cái máy in bể chắn ngang đầu cầu thang bắt đầu rung rinh. Ông Xenophilius chỉ còn cách tụi nó có vài bước. Hermione vẫn còn trắng bệch vì bụi. “Bồ có tin mình không, Harry?”

Harry gật đầu.

“Vậy thì được,” Hermione thì thầm. “Đưa mình tấm áo khoác Tàng hình. Ron, bồ mặc vô đi.”

“Mình hả? Nhưng Harry…”

“*Làm ơn,* Ron! Harry, nắm chặt tay mình, Ron, nắm chặt vai mình.”

Harry đưa tay trái của nó ra. Ron biến mất dưới tấm Áo khoác Tàng hình. Cái máy in đang chặn lối cầu thang rung mạnh. Ông Xenophilius đang cố dùng Bùa Nhấc bổng chuyển cái máy ra chỗ khác. Harry không biết Hermione còn chờ đợi điều gì.

“Nắm chặt nghe,” cô bé thì thầm. “Nắm chặt… tích tắc nữa thôi…”

Gương mặt trắng bệch của ông Xenophilius vừa thò ra trên đầu tủ chén.

“Nhớ lung tung!” Hermione hô lên khi chĩa cây đũa phép của mình vào mặt ông Xenophilius trước, rồi chĩa xuống cái sàn dưới chân tụi nó. *“Lún sâu!”*

Cô bé đã làm nổ một lỗ lớn giữa sàn căn phòng khách. Tụi nó rớt xuống như mấy cục đá. Harry vẫn nắm chặt tay Hermione để được toàn mạng, bên dưới vang lên tiếng gào thét, và nó thoáng thấy hai gã đàn ông đang cố tránh chỗ khi

những khối lượng kếch xù những xà bần và bàn ghế gãy từ tấm trần bể nát rớt xuống ào ào quanh chúng. Hermione xoay mình giữa không trung và tiếng ngôi nhà sụp đổ vang lên như sấm rền bên tai Harry khi Hermione một lần nữa lôi nó vào cõi tối thui.

22

NHỮNG BẢO BỐI TỬ THẦN

Harry té nhào xuống bãi cỏ, thở hổn hển và lồm cồm đứng dậy ngay. Tụi nó dường như đã trồi lên mặt đất nơi góc một cánh đồng lúc hoàng hôn. Hermione đang chạy quanh tụi nó theo một vòng tròn, tay vẫy cây đũa phép.

"Tổng bảo vệ... Kỵ giải bùa..."

"Lão già gian ác phản bội" Ron vừa hổn hển nói vừa hiện ra dưới tấm Áo khoác Tàng hình và thảy tấm áo trả cho Harry. "Hermione, bồ đúng là thiên tài, thiên tài tuyệt đỉnh. Mình không tin nổi là tụi mình lại thoát được vụ đó."

"*Chắn địch*... mình đã nói với ông ấy cái đó là Sừng nổ, đã nói rồi. Và bây giờ thì nhà ông ấy nổ tanh banh!"

"Đáng đời," Ron vừa nói vừa xem xét ống quần bò rách te tua và mấy vết cắt trên ống chân nó. "Mấy bồ đoán coi, chúng sẽ làm gì lão ấy?"

"Ôi, mình hy vọng chúng không giết ổng!" Hermione lầm bầm. "Vì vật mà mình muốn để cho bọn Tử Thần Thực Tử thoáng thấy Harry trước khi tụi mình bỏ đi, để chúng biết là

ông Xenophilius không dối gạt chúng!”

“Nhưng tại sao lại giấu mình đi?”

“Bồ được coi là đang nằm liệt giường vì bệnh đậu rồng mà Ron. Bọn chúng đã bắt cóc Luna vì ba của bạn ấy ủng hộ Harry! Nếu chúng biết bồ đang đi cùng Harry thì chuyện gì sẽ xảy ra cho gia đình bồ nào?”

“Nhưng còn ba má bồ thì sao?”

“Họ đang ở Úc,” Hermione nói. “Họ sẽ không sao đâu. Họ không biết gì hết.”

“Bồ đúng là thiên tài,” Ron lặp lại, vẻ mặt vừa thán phục, vừa ngán sợ.

“Ừ, bồ giỏi thiệt, Hermione,” Harry nhiệt liệt tán thành. “Mình không biết là tụi này sẽ làm gì nếu không có bồ.”

Cô bé cười toe toét nhưng rồi nghiêm mặt ngay.

“Còn Luna thì sao?”

“Ừ, nếu bọn chúng nói thật và Luna còn sống…” Ron vừa bắt đầu nói…

“Đừng nói thế, đừng nói điều đó!” Hermione ré lên. “Luna bắt buộc còn sống, nó phải còn sống!”

“Vậy thì mình đoán nó sẽ bị tống vô ngục Azkaban,” Ron nói. “Nhưng liệu nó có sống sót được qua ngục tù đó không… cả đống người không…”

“Sẽ được,” Harry nói. Nó không thể chịu được việc phải nghĩ đến điều ngược lại. “Cô bé ấy gan lì lắm, Luna ấy, gan lì hơn bồ tưởng nhiều. Cô bé có lẽ đang dạy cho tất cả đám bạn

tù về Tảo vọt và Ngải quái."

"Mình mong là bồ đúng," Hermione nói, đưa một bàn tay lên che mắt. "Mình sẽ áy náy cho ông Xenophilius lắm nếu…"

"…nếu ổng không vừa bán đứng tụi mình cho bọn Tử Thần Thực Tử há?" Ron nói.

Tụi nó dựng lều xong rồi rút lui vô trong, tại đó Ron pha trà cho cả đám. Sau một phen thoát chết, tụi nó cảm thấy cái lều cũ kỹ mốc meo lạnh lẽo này như một mái nhà: an toàn, quen thuộc, thân thiết.

"Ôi, mắc gì tụi mình lại tới đó chứ?" Hermione rên rỉ sau vài phút im lặng. Harry bồ đúng đó, lại một vụ thung lũng Godric nữa, hoàn toàn uổng phí thì giờ! Bảo bối Tử thần… đồ rác rưởi đó… mặc dù thực ra," một ý tưởng dường như đột ngột nảy ra trong đầu cô bé, "có khi ổng bịa ra tất cả chuyện đó, biết đâu? Có lẽ ổng cũng chẳng tin tưởng gì ráo những Bảo bối Tử thần đó, ổng chỉ tán chuyện để cầm chân tụi mình chờ bọn Tử Thần Thực Tử đến mà thôi."

"Mình không nghĩ như vậy," Ron nói. "Bịa chuyện tào lao trong lúc căng thẳng coi vậy mà khó cực kỳ, không như bồ tưởng đâu. Mình biết điều đó khi bị bọn Mẹ mìn bắt cóc. Mà giả danh Stan đã là dễ hơn nhiều so với chuyện xạo ra một người hoàn toàn mới toanh, bởi vì mình cũng biết chút đỉnh về hắn. Lão Xenophilius bị những áp lực nặng nề trong lúc cố gắng cầm chân tụi mình. Mình cho là lão đã nói với tụi mình sự thật, hay điều mà lão tưởng là sự thật, chỉ để cho tụi mình tiếp tục trò chuyện."

"Thôi, mình không cho là điều đó quan trọng," Hermione

thở dài. “Ngay cả nếu như ổng có thành thật, cả đời mình cũng chưa bao giờ từng nghe nhiều chuyện nhảm nhí đến như vậy.”

“Nhưng mà, nghĩ thử coi,” Ron nói, “Phòng chứa Bí mật cũng từng bị coi là huyền thoại, đúng không?”

“Nhưng mấy Bảo bối Tử thần không thể có trên đời, Ron à.”

“Bồ cứ nói như vậy, nhưng một trong ba Bảo bối là có thật đấy chứ,” Ron nói. “Tấm áo khoác Tàng hình của Harry…”

“*Chuyện Kể về Ba Anh Em* chỉ là một câu chuyện,” Hermione nói giọng quả quyết. “Một câu chuyện về việc con người sợ chết như thế nào. Nếu việc sống sót chỉ đơn giản là trốn dưới Tấm áo khoác Tàng Hình thì tụi mình đã có mọi thứ tụi mình cần rồi!”

“Mình không biết, tụi mình có thể có mọi thứ với một cây đũa phép vô địch,” Harry nói, xoay xoay cây đũa phép tầm gai mà nó ghét cay ghét đắng giữa mấy ngón tay.

“Không có cây đũa phép nào như vậy đâu, Harry!”

“Bồ từng nói là có cả đống đũa phép - nào là cây Gậy Tử thần và những tên gọi khác…”

“Thôi được, cho dù bồ muốn tự đánh lừa mình rằng cây Đũa phép Cơm nguội là có thực, nhưng còn Viên đá Phục sinh thì sao?” Hermione dùng mấy ngón tay làm dấu ngoặc kép khi nói tới tên món Bảo bối, và giọng cô nàng nhão ra giễu cợt. “Không pháp thuật nào có thể dựng người chết dậy được, thế thôi.”

“Khi cây đũa phép của mình kết nối với cây đũa phép của

Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó, nó khiến cho ba má mình hiện ra… và anh Cedric…”

“Nhưng họ đâu có thực sự trở về từ cõi chết, đúng không?” Hermione nói. “Những thứ… thứ giông giống và mờ mờ đâu có thực sự làm người nào đó sống lại đâu.”

“Nhưng cô ta, cô gái trong chuyện kể đó, đâu có thực sự sống lại, đúng không? Câu chuyện nói là một khi chết rồi, người ta thuộc về thế giới người chết. Nhưng người anh Hai vẫn còn được gặp cô và nói chuyện với cô, đúng không nào? Người anh hai thậm chí còn sống chung với cô gái một thời gian…”

Harry nhìn thấy vẻ lo lắng và điều gì đó khó xác định trên nét mặt Hermione. Sau đó, khi cô bé liếc qua Ron, Harry nhận ra đó là nỗi sợ: nó đã làm cho cô bé sợ hãi khi nói đến chuyện sống chung với người chết.

“Vậy là lão Peverell được chôn ở Thung lũng Godric ấy,” nó vội vàng nói, cố gắng tỏ ra tỉnh táo lành mạnh, bồ không biết gì về ông ta sao?”

“Không,” Hermione đáp, tỏ vẻ nhẹ nhõm vì đề tài được thay đổi. “Mình đã tra cứu về ông ấy sau khi mình thấy dấu hiệu đó trên mộ của ổng. Nếu ông ấy là một kẻ nổi tiếng hay có thành tích quan trọng, mình chắc chắn tên ông ấy sẽ có trong những cuốn sách của tụi mình. Nơi duy nhất mà mình tìm được cái tên ‘Peverell’ là trong cuốn *Giới Quý tộc của Thiên nhiên: Một bảng Phả Hệ Phù thủy.* Mình đã mượn cuốn đó của Kreacher,” Hermione giải thích khi Ron nhướng mày lên. “Bảng phả hệ đó liệt kê những gia đình thuần chủng hiện

nay đã tuyệt tự bên dòng nam. Hiển nhiên dòng họ Peverell là một trong những gia đình đầu tiên biến mất."

"Tuyệt tự bên dòng nam là sao?"

"Tức là cái họ đó đã không còn," Hermione nói. "Trong trường hợp dòng họ Peverell thì đã cách đây nhiều thế kỷ. Nhưng họ có thể vẫn còn hậu duệ, chỉ có điều những cháu chắt này mang những cái họ khác."

Và bỗng nhiên Harry nhìn thấy phần sáng tỏ của sự việc, ký ức của nó đã được khuấy lên nhờ âm thanh cái tên Peverell: một lão già gớm ghiếc huơ huơ chiếc nhẫn trước mặt một viên chức Bộ Pháp Thuật, và nó hét to, "Marvolo Gaunt!"

"Cái gì?" cả Ron và Hermione cùng nói.

"*Marvolo Gaunt!* Ông ngoại của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó! Trong cái tưởng ký! Cùng với thầy Dumbledore! Marvolo Gaunt nói lão là hậu duệ của dòng họ Peverell."

Ron và Hermione ngơ ngác.

"Chiếc nhẫn, chiến nhẫn mà sau này trở thành một Trường Sinh Linh Giá đó, Marvolo Gaunt nói là trên chiếc nhẫn có gia huy của lão! Mình thấy lão huơ huơ chiếc nhẫn trước mặt viên chức của Bộ, lão suýt dí chiếc nhẫn vào mũi của viên chức đó!"

"Gia huy dòng họ Peverell hả?" Hermione hỏi ngay. "Bồ có thể nhớ nó giống cái gì không?"

"Không chắc lắm," Harry nói, cố gắng nhớ lại. "Theo như mình thấy thì nó không có gì đặc biệt trên chiếc nhẫn; có thể chỉ vài vết trầy xước. Nó bị đập vỡ rồi mình mới thực sự tận

mắt nhìn thấy nó.”

Harry nhận thấy Hermione đã hiểu ra khi cô bé mở to hai con mắt. Ron đang nhìn hết đứa này đến đứa kia, kinh ngạc.

“Mèn ơi… bồ lại nghĩ cũng là ký hiệu này à? Ký hiệu của những Bảo bối à?”

“Sao lại không?” Harry hồi hộp nói. “Marvolo là một lão già dốt nát, sống như một con heo, chỉ quan tâm tới một thứ trên đời đó là tổ tiên lão. Nếu chiếc nhẫn đã được gia truyền qua hàng thế kỷ, có khi lão cũng chẳng biết thật sự nó là cái gì. Trong căn nhà của lão chẳng có một cuốn sách nào hết, và tin mình đi lão ấy không thuộc loại đọc truyện cổ tích cho con cái nghe đâu. Lão ấy hẳn là coi những vết trầy xước trên viên đá như một kiểu gia huy, bởi vì lão ấy thì coi việc mang dòng máu thuần chủng là đủ khiến cho lão thuộc dòng máu vương giả.”

“Ừ… tất cả mấy thứ đó đều rất hay,” Hermione dè dặt nói. “Nhưng Harry nếu bồ nghĩ đúng cái điều mình nghĩ là bồ đang nghĩ…”

“Ừ, sao lại không? *Sao lại không chứ?*“ Harry nói, không thèm dè dặt nữa. “Nó là một viên đá đúng không nào?” Nó nhìn Ron tìm sự ủng hộ. “Nếu nó là viên đá Phục sinh thì sao?”

Miệng Ron há hốc.

“Mèn ơi… nhưng biết nó có còn linh nghiệm không nếu thầy Dumbledore đã đập bể…?”

“Linh nghiêm? Linh nghiệm hả? Ron ơi, viên đá đó không

hề linh nghiệm! Chẳng có thứ gì trên đời gọi là viên đá Phục sinh hết!" Hermione đứng phắt dậy, tỏ vẻ bực tức và giận dỗi. "Harry, bồ đang cố khớp mọi thứ vừa với câu chuyện Bảo bối…"

"*Khớp mọi thứ cho vừa à?*" Harry lặp lại. "Hermione à, mọi chuyện tự ăn khớp với nhau đấy chứ! Mình biết cái ký hiệu Bảo bối Tử thần ở trên viên đá đó! Gaunt nói lão là hậu duệ của dòng dõi Peverell mà!"

"Mới cách đây một phút bồ còn nói với tụi mình là bồ chưa bao giờ nhìn kỹ dấu hiệu trên viên đá."

"Bồ cho là viên đá đó bây giờ ở đâu?" Ron hỏi Harry. "Thầy Dumbledore làm gì nó sau khi thầy đập bể nó?"

Nhưng trí tưởng tượng của Harry đang phóng tới trước quá nhanh, bỏ xa suy nghĩ của Ron và Hermione…

Ba món đồ hay ba Bảo bối, nếu hợp lại sẽ giúp cho người sở hữu chúng trở thành chủ nhân Tử thần… Chủ nhân, Người chinh phục… Kẻ chiến thắng… Kẻ cuối cùng sẽ bị tiêu diệt là cái chết…

Và nó thấy chính nó, người có những Bảo bối, đang đối đầu với Voldemort, những Trường Sinh Linh Giá của hắn không thể bì được… *Kẻ này không thể sống khi kẻ kia còn tồn tại…* Có phải đây là câu trả lời? Bảo bối đối lại với Trường Sinh Linh Giá? Sau rốt, đã có chăng một cách thức để đảm bảo cho nó là kẻ chiến thắng? Nếu nó là chủ nhân của những Bảo bối Tử thần, liệu nó có an toàn không?

"Harry?"

Nhưng Harry hầu như không nghe tiếng Hermione gọi: Nó đã rút ra tấm Áo khoác Tàng hình và lần mần những ngón tay trên áo, lớp vải mềm mại như nước, nhẹ như không khí. Suốt gần bảy năm sống trong thế giới pháp thuật, nó chưa từng thấy cái gì so được với tấm áo này. Tấm Áo khoác Tàng hình giống y chang như ông Xenophilius miêu tả: *Một tấm áo khoác thực ra và thực sự khiến cho người mặc hoàn toàn vô hình, bền chắc vĩnh viễn, tạo được sự che giấu không bao giờ đổi và không xuyên thấu nổi, bất chấp có ếm bùa gì lên nó…"*

Và rồi, há hốc vì kinh ngạc nó nhớ ra…

"Thầy Dumbledore giữ tấm Áo khoác Tàng hình của mình vào cái đêm ba má mình chết!"

Giọng nó run run và nó cảm thấy mặt nó đỏ lên, nhưng nó bất chấp.

"Má mình viết cho chú Sirius là thầy Dumbledore mượn tấm Áo khoác Tàng hình! Thầy muốn kiểm tra cái áo, bởi vì thầy nghĩ đó là Bảo bối Tử thần thứ ba! Cụ Ignotus Peverell được chôn ở thung lũng Godric…" Harry bước quẩn mò mẫm trong lều, cảm thấy như thể một viễn cảnh vĩ đại mới mẻ của chân lý đang nở rộng chung quanh nó. "Cụ là tổ tiên của mình. Mình chính là hậu duệ của người em út! Chí lý!"

Nó cảm thấy như được trang bị trong sự chắc chắn, trong niềm tin vào những Bảo bối Tử thần, như thể chỉ riêng ý tưởng có được chúng thôi cũng đã bảo vệ được nó, và nó cảm thấy vui sướng khi quay lại hai đứa bạn.

"Harry," Hermione lại nói, nhưng Harry còn đang bận cởi cái túi bùa đeo quanh cổ nó ra, mấy ngón tay của nó run bần

bật.

“Đọc đi,” nó nói với Hermione khi nhét lá thư của má nó vào tay cô bé. “Đọc đi! thầy Dumbledore đã giữ tấm Áo khoác Tàng hình, Hermione à! Thầy muốn giữ tấm áo vì mục đích nào khác nữa? Thầy đâu cần một tấm Áo khoác Tàng hình, thầy có thể thực hiện bùa Tan Ảo ảnh hiệu nghiệm đến mức có thể hoàn toàn vô hình mà không cần đến tấm áo mà!”

Một cái gì đó lấp lánh rớt xuống sàn và lăn tròn xuống dưới ghế: nó đã làm rớt trái banh Snitch khi rút lá thư ra. Nó cúi xuống để lượm trái banh lên, và thế là dòng suối mới khai ngòi của những phát hiện kỳ diệu lại quăng cho nó một món quà khác, và kích động lẫn kinh ngạc cùng bùng nổ trong con người nó, đến nỗi nó hét lớn.

“NÓ Ở ĐÂY!” Thầy để lại cho mình chiếc nhẫn - nó ở trong trái banh Snitch!”

“Bồ… bồ tin vậy hả?”

Nó không hiểu tại sao Ron lại có vẻ giật mình hoảng sợ. Điều đó quá hiển nhiên, quá rõ ràng đối với Harry: mọi thứ thật khớp, mọi thứ… Tấm Áo khoác Tàng hình của nó chính là Bảo bối Tử thần thứ ba, và khi nào khám phá ra được cách mở trái banh Snitch nó sẽ có Bảo bối thứ hai, và lúc đó tất cả điều nó cần làm là tìm ra Bảo bối thứ nhất, cây Đũa phép Cơm nguội, và rồi…

Nhưng rồi như thể một tấm màn buông trùm xuống sân khấu đang sáng đèn: tất cả sự phấn khích của nó, tất cả hy vọng và niềm vui của nó tắt ngấm đột ngột, và nó đứng một mình trong bóng tối, với bùa phép huy hoàng đã tan vỡ.

“Đó là cái mà hắn đang truy lùng.”

Sự thay đổi trong giọng nói của nó khiến Ron và Hermione càng thêm sợ.

“Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đang truy lung cây Đũa phép Cơm nguội.”

Nó quay lưng lại những bộ mặt căng thẳng hoài nghi của những đứa bạn. Nó biết đó là sự thật. Tất cả đều hợp lý. Không phải Voldemort đang tìm kiếm một cây đũa phép mới. Hắn đang lùng kiếm một cây đũa phép cũ, đúng ra là một cây đũa phép rất xưa. Harry đi tới cửa lều, quên cả Ron lẫn Hermione khi nó đứng nhìn ra đếm tối, suy nghĩ…

Voldemort được nuôi dưỡng trong viện mồ côi Muggle. Khi hắn còn là một đứa bé, không ai có thể kể cho hắn nghe *Những chuyện kể của Beedle the Bard,* hắn nghe những chuyện đó cũng chẳng nhiều hơn Harry. Phù thủy thì lại hiếm có người nào tin vào Bảo bối Tử thần. Vậy có chắc là Voldemort biết về những Bảo bối này không?

Nó đăm đăm nhìn vào bóng tối… nếu Voldemort đã biết về những Bảo bối Tử thần, chắc chắn hắn sẽ lùng kiếm chúng, làm bất cứ điều gì để có chúng: ba Bảo bối sẽ khiến cho người sở hữu trở thành chủ nhân của Tử thần? Nếu biết về những Bảo bối Tử thần, có lẽ ngay từ đầu hắn đã chẳng cần tạo ra những Trường Sinh Linh Giá. Chẳng phải cái giữ kiện đơn giản là hắn đã lấy được một Bảo bối Tử thần rồi biến nó thành một Trường Sinh Linh Giá đã cho thấy hắn không biết gì hết về bí mật pháp thuật vĩ đại cuối cùng này hay sao.

Điều này có nghĩa Voldemort đang lùng kiếm cây Đũa phép

Cơm nguội mà không nhận thức hết quyền lực trọn vẹn của Bảo bối đó, không hiểu biết rằng đó chỉ là một trong ba… *Dấu vết máu me của cây Đũa phép Cơm nguội văng tung tóe khắp các trang sử pháp thuật…*

Harry ngước nhìn bầu trời đầy mây, vài gợn mây màu khói xám và bạc lướt qua mặt trăng màu trắng. Nó cảm thấy đầu óc lâng lâng vì ngạc nhiên trước những điều nó vừa khám phá.

Harry quay trở vô lều. Nó giật mình thấy Ron và Hermione vẫn còn đứng đúng y chỗ cũ, Hermione vẫn cầm lá thư của má Lily, Ron đứng bên cạnh cô bé mặt mày hơi lo lắng. Chẳng lẽ hai đứa nó không nhận ra Harry đã tiến xa được ngần nào trong mấy phút vừa qua sao?

"Đây," Harry nói, cố gắng hướng hai đứa bạn vào cơn ngất ngây về sự chắc mẻm đáng kinh ngạc của nó. "Điều này giải thích mọi thứ. Những Bảo bối Tử thần là có thật và mình đã có một cái… có thể là hai…"

Nó giơ trái banh Snitch lên.

"… và Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đang truy lùng cái thứ ba, nhưng hắn không biết… hắn tưởng đó chỉ là một cây đũa phép hùng mạnh…"

"Harry," Hermione nói, cô bé đi tới gần nó và đưa trả lại nó lá thư của má Lily. "Mình rất tiếc, nhưng mình nghĩ bồ đã hiểu sai chuyện này, sai hoàn toàn."

"Nhưng bồ không hiểu sao? Hoàn toàn khớp…"

"Không, không khớp," cô bé nói, "*Chẳng khớp gì cả,* Harry à, bồ vừa để cho mình lạc hướng. Làm ơn," Hermione nói khi

nó toan mở miệng, "làm ơn chỉ trả lời cho mình điều này: nếu những Bảo bối Tử thần thực sự hiện hữu, và thầy Dumbledore biết về chúng, biết là người có được cả ba cái sẽ là chủ nhân của Tử thần - Harry à, tại sao thầy không nói cho bồ biết? Tại sao?"

Nó đã có câu trả lời sẵn sàng:

"Nhưng chính bồ đã trả lời mà Hermione! Bồ phải tự tìm hiểu về chúng! Đó là cuộc Tìm kiếm!"

"Nhưng mình chỉ nói như vậy để cố thuyết phục bồ đi tới nhà ông Lovegood!" Hermione kêu lên tức tối. "Mình đâu có thực lòng tin điều đó."

Harry phớt lờ.

"Thầy Dumbledore thường để tụi mình tự tìm hiểu sự việc. Thầy để cho mình thử sức, mạo hiểm. Chuyện này cảm giác y hệt kiểu thầy vẫn làm."

"Harry à, đây không phải là một trò chơi, đây không phải là chuyện thực tập! Đây là việc thật, và thầy Dumbledore để lại những hướng dẫn rõ rang cho bồ: tìm và diệt những Trường Sinh Linh Giá! Biểu tượng đó không mang ý nghĩa gì hết, dẹp chuyện Bảo bối Tử thần đi, tụi mình không thể kham nổi cái giá phải trả cho sự lạc hướng đâu…"

Harry hầu như không lắng nghe Hermione. Nó đang xoay xoay trái banh Snitch trong tay, hơi mong chờ trái banh mở bung ra, để lộ viên đá Phục sinh, để chứng minh cho Hermione rằng nó đúng, rằng Bảo bối Tử thần là có thật.

Hermione bèn cầu viện Ron.

“Bồ đâu có tin chuyện này đúng không?”

Harry ngước nhìn lên, Ron ngập ngừng.

“Mình hổng biết… ý mình là… một số chi tiết đại khái cũng có khớp với nhau,” Ron ấp úng, “nhưng khi nhìn tổng thể…” nó hít sâu một hơi, “mình nghĩ tụi mình có nhiệm vụ tiêu hủy mấy cái Trường Sinh Linh Giá, Harry à. Đó là điều thầy Dumbledore dặn bảo tụi mình làm. Có lẽ… có lẽ tụi mình nên dẹp cái vụ Bảo bối Tử thần đi.”

“Cám ơn bồ Ron à,” Hermione nói. “Mình sẽ trực phiên gác đầu tiên.”

Và cô nàng sải bước ra ngoài ngang qua mặt Harry, ngồi xuống trước cửa lều, chấm dứt một cách quạu đeo.

Nhưng đêm đó Harry hết sức khó ngủ. Ý tưởng về những Bảo bối Tử thần ám ảnh nó, và nó không thể nào nghi ngờ khi những suy nghĩ phấn khích ấy cứ cuốn xoáy qua đầu óc nó: Cây đũa phép, viên đá, tấm Áo khoác Tàng hình, nếu mà nó có thể có tất cả ba Bảo bối đó…

Ta mở ra lúc kết thúc... Nhưng kết thúc là gì? Tại sao nó lại không thể có được viên đá lúc này? Giá mà có được viên đá nó có thể hỏi chính cụ Dumbledore những câu hỏi này… và Harry thần chú với trái banh Snitch trong bóng tối, thử mọi thứ, kể cả Xà ngữ, nhưng trái banh vẫn không thèm mở ra…

Và cây đũa phép, cây Đũa phép Cơm nguội được giấu ở đâu? Giờ này Voldemort đang lùng kiếm chỗ nào? Harry ước gì cái thẹo của nó lại rát bỏng và cho nó biết suy nghĩ của Voldemort, bởi vì có một thứ rất giống nhau… Hermione

không ưa cái ý tưởng đó, dĩ nhiên… Nhưng mà, cô nàng đâu có tin… ông Xenophilius đã nói đúng, về phương diện nào đó… *tầm nhìn giới hạn, hẹp hòi, bảo thủ*. Sự thật là cô nàng sợ cái ý tưởng về Bảo bối Tử thần, đặc biệt là viên đá Phục sinh… và Harry lại ấn môi vào trái banh Snitch, hôn nó, suýt nuốt chửng nó, nhưng khối kim loại lạnh lùng vẫn không chịu nhượng bộ…

Lúc trời gần sáng, nó bỗng nhớ tới Luna, một mình trong xà lim ngục Azkaban, bị Giám ngục vây quanh, và nó bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ về chính mình. Nó hoàn toàn quên bẵng mất cô bé trong lúc lên cơn háo hức chiêm nghiệm những Bảo bối Tử thần. Giá mà bọn nó có thể giải cứu được cô bé, nhưng bọn Giám ngục đông đúc quá gần như không thể tấn công. Bây giờ nó sực nghĩ tới điều này, nó chưa từng thử gọi Thần Hộ Mệnh bằng cây đũa phép tầm gai… Nó phải thử gọi vào buổi sáng…

Giá mà có cách nào đó kiếm được một cây đũa phép tốt hơn…

Và lòng khao khát cây Đũa phép Cơm nguội, cây Gậy Tử thần vô địch, bất khả chiến bại, một lần nữa lại nuốt chửng nó…

Tụi nó thu dọn lều vào sáng hôm sau và đi tiếp trong cơn mưa rào thảm não. Cơn mưa đuổi theo tụi nó đến tận bờ biển, nơi tụi nó dựng lều nghỉ qua đêm đó, và mưa dầm dề suốt cả tuần lễ, dầm dề tưới khắp phong cảnh ướt sũng khiến Harry thấy buồn thảm ngao ngán. Nó chỉ có thể nghĩ đến những Bảo bối Tử thần. Dường như ngọn lửa đã được thắp lên bên trong

nó và không điều gì có thể dập tắt, dù đó là sự dứt khoát không tin của Hermione hay sự nghi hoặc nhì nhằng của Ron. Ấy vậy mà lòng ham muốn có những Bảo bối Tử thần càng cháy mãnh liệt trong người nó càng khiến nó kém vui. Nó đổ thừa Ron và Hermione. Thái độ quyết tâm dửng dưng của hai đứa nó cũng tồi tệ không kém cơn mưa tàn nhẫn trong việc làm nhụt chí nó, nhưng cả hai điều đó không thể làm xói mòn niềm tin vững chắc của nó, vốn vẫn tuyệt đối nguyên vẹn. Niềm tin và lòng khao khát của Harry đối với những Bảo bối Tử thần tiêu hao tâm trí Harry nhiều đến nỗi nó cảm thấy cách biệt với hai đứa kia, cách biệt với cả nỗi ám ảnh Trường Sinh Linh Giá của tụi nó.

"Ám ảnh à?" Hermione nói nhỏ giọng hung hăng khi Harry xài chữ đó vào một buổi chiều, sau khi Hermione nói thẳng vào mặt nó về cái tội không còn quan tâm đến việc tìm kiếm những Trường Sinh Linh Giá nữa. "Tụi này không phải là người ôm ám ảnh, Harry à! Tụi này là người tìm cách làm điều mà thầy Dumbledore muốn tụi này làm!"

Nhưng nó không thấm được lời chỉ trích úp mở đó. Thầy Dumbledore đã để lại ký hiệu của những Bảo bối Tử thần cho Hermione giải mã, và cụ cũng đã để lại viên đá Phục Sinh trong trái banh Snitch bằng vàng, nó vẫn tin chắc điều này. *Kẻ này không thể sống nếu kẻ kia tồn tại… Chủ nhân Tử thần…* Tại sao cả Ron và Hermione đều không hiểu nhỉ?

"Kẻ thù cuối cùng bị tiêu diệt là cái chết," Harry bình tĩnh trích dẫn.

"Mình tưởng đâu Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó mới là kẻ thù

mà tụi mình cần phải chiến đấu chứ?”

Ngay cả bí mật về con hươu cái bạc, đề tài mà hai đứa kia cứ đòi bàn cãi riết, dường như giờ đây cũng kém quan trọng đối với Harry, chỉ là một màn phụ nhạt phèo. Còn lại duy nhất một điều khác mà nó quan tâm là cái thẹo của nó bắt đầu lâm râm nhức lại, mặc dù nó đã làm mọi cách để giấu hai đứa kia sự kiện này. Khi cơn đau nhức xảy ra, nó lảng đi một mình, nhưng những gì nó thấy chỉ khiến nó thất vọng. Những hình ảnh cả nó và Voldemort cùng thấy đã thay đổi chất lượng; chúng trở nên mờ mịt, lúc nét lúc nhòe. Harry chỉ có thể suy ra những đường nét lờ mờ của một vật giống như cái đầu lâu, và cái gì đó giống như một ngọn núi mà bóng nhiều hơn thực. Đã quen với những hình ảnh sắc nét như thật, Harry bị rồi loạn vì sự thay đổi này. Nó lo lắng mối liên kết giữa nó và Voldemort bị hư hỏng, một mối liên kết mà nó vừa sợ vừa quý giá, cho dù nó có nói gì với Hermione đi nữa. Không biết vì sao Harry lại liên hệ những hình ảnh lu mờ không vừa ý nó với việc cây đũa phép của nó bị gãy, làm như thể nó không còn nhìn thấu đầu óc Voldemort rõ ràng như trước đây là do lỗi của cây đũa phép tầm gai.

Những tuần lễ chậm chạp trôi qua, ngay cả đang chìm đắm trong suy tư, Harry cũng không thể không nhận thấy, Ron dường như đang gánh vai trò lãnh đạo. Có thể bởi vì nó quyết tâm đoái công chuộc tội đã bỏ nhóm mà đi, cũng có thể vì sự sa xuống tình trạng bơ thờ của Harry đã khơi dậy năng lực lãnh đạo tiềm tàng trong Ron, giờ đây Ron đâm ra là kẻ động viên cổ vũ hai người kia hành động.

“Còn ba cái Trường Sinh Linh Giá nữa,” nó cứ nói hoài.

“Tụi mình cần một kế hoạch hành động, ráng lên! Còn chỗ nào tụi mình chưa tìm nào? Thử rà lại một lượt nữa xem. Viện mồ côi…”

Hẻm Xéo, trường Hogwarts, nhà của dòng họ Riddle, tiệm Borgin và Burkes, nước Albania, mọi nơi mà tụi nó biết Tom Riddle từng sống hay làm việc, đến thăm hay ám sát, Ron và Hermione đều đã rà đi soát lại, Harry chỉ tham gia với tụi nó để Hermione thôi quấy rầy nó. Đáng ra nó đã được sung sướng ngồi một mình trong im lặng, cố gắng đọc suy nghĩ của Voldemort đê tìm hiểu thêm về cây Đũa phép Cơm nguội, nhưng Ron lại cứ khăng khăng đòi lên đường tới những nơi chẳng có triển vọng gì, chẳng qua chỉ để tiếp tục di chuyển, theo như Harry nhận thấy.

“Bồ chẳng bao giờ biết được,” là điệp khúc không đổi của Ron. “Upper Flagley là một làng phù thủy, hắn có thể muốn sống ở đó. Tụi mình cứ đi và dò la quanh quất thử coi.”

Những vụ đột nhập thường xuyên vào lãnh địa phù thủy khiến chúng thỉnh thoảng trông thấy bọn Mẹ mìn.

“Một số đứa trong bọn chúng ác không thua bọn Tử Thần Thực Tử,” Ron nói. “Bọn bắt cóc mình hơi bị sến, nhưng anh Bill cho là một số đứa thực sự nguy hiểm. Họ nói trên đài *Potter cảnh giác…”*

“Trên đài gì?” Harry hỏi.

“*Potter cảnh giác,* mình chưa nói với mấy bồ đấy là tên gọi của cái đài đó hả? Chương trình mà mình cứ tìm cách bắt trên đài ấy, chương trình duy nhất đưa tin đúng với sự thật đang diễn ra! Gần như tất cả các chương trình khác đều đang theo

đường lối của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó, tất cả ngoại trừ *Potter cảnh giác,* mình thiệt tình muốn bồ nghe chương trình này, nhưng dò tìm ra đài hơi phức tạp…"

Ron dành hết tối này đến tối khác dùng cây đũa phép của nó gõ lên đầu cái đài làm bật ra nhiều giai điệu khác nhau trong khi cái núm vặn đài xoay tít. Thỉnh thoảng tụi nó bắt được một đoạn lời khuyên về cách chữa bệnh đậu rồng, và có lần bắt vài nhịp của bài *Một Vạc Đầy Tình Nồng.* Trong khi gõ, Ron tiếp tục lẩm bẩm trong miệng những từ hú họa may ra trúng mật khẩu.

"Thường thì mật khẩu là từ gì đó liên quan đến Hội," Ron nói với tụi nó. "Anh Bill có biệt tài đoán ra mật khẩu. Mình chắc chắn cuối cùng cũng sẽ đúng một cái…"

Nhưng đến tận tháng ba vận may mới mỉm cười với Ron. Harry đang ngồi trực gác ở cửa lều, ngó vu vơ một cụm chồi dạ lan hương vừa nhú lên khỏi mặt đất lạnh cóng, thì từ trong lều Ron hồ hởi hét vang.

"Mình dò ra rồi! Mình bắt được rồi! Mật khẩu là 'Albus'! Vô đây, Harry!"

Lần đầu tiên trong suốt mấy ngày trầm ngâm về những Bảo bối Tử thần, Harry cảm thấy hào hứng, nó vội đi trở vô trong lều thì thấy Ron và Hermione đều đang quỳ gối trên sàn bên cạnh cái đài nhỏ xíu. Hermione nãy giờ đánh bóng thanh gươm Gryffindor để có việc mà làm, đang ngồi há hốc miệng, trố mắt nhìn cái loa tí hon, nơi phát ra một giọng nói vô cùng quen thuộc.

"…xin lỗi về việc tạm ngưng phát sóng của chúng tôi, sự cố

đó là do các Tử Thần Thực Tử duyên dáng đã tiến hành một số vụ xét nhà trong khu vực của chúng tôi."

"Nhưng đó là giọng Lee Jordan!" Hermione nói.

"Mình biết chứ!" Ron toe toét cười. "Chịu chơi hén?"

"…bây giờ chúng tôi đã tìm được một nơi an toàn khác," Lee tiếp, "và tôi sung sướng báo cho quý thính giả biết là có hai cộng tác viên thường xuyên của chúng ta cùng tham dự chương trình tối nay với tôi. Chào các vị!"

"Chào."

"Chào anh Sông."

" 'Sông' là Lee," Ron giải thích. "Bọn họ đều có bí danh cả, nhưng thường thì bồ có thể phân biệt…"

"Suỵt!" Hermione nói.

"Nhưng trước khi nghe tin tức từ anh Royal và ông Romulus," Lee tiếp tục nói, "chúng ta hãy dành thời gian để tường thuật về những cái chết mà hãng tin *Mạng Vô Tuyến Phù Thủy và tờ Nhất Báo Tiên Tri* cho là không đạt tầm quan trọng để nói tới. Chúng tôi vô cùng thương tiếc báo tin buồn tới quý thính giả là ông Ted Tonks và ông Dirk Cresswell đã bị sát hại."

Harry cảm thấy ruột gan chùng xuống, buồn nôn. Nó, Ron và Hermione trợn mắt nhìn nhau hãi hùng.

"Một yêu tinh tên là Gormuk cũng bị giết. Một yêu tinh thứ hai và phù thủy gốc Muggle Dean Thomas có thể được coi là đã trốn thoát, cả hai được biết là đã đồng hành cùng với ông

Tonks, ông Cresswell và ông Gormuk. Nếu anh Dean đang nghe tin này, hay bất cứ ai biết anh đang ở đâu, xin báo tin cho ba má và các em gái của Dean, họ đang tuyệt vọng ngóng tin.

"Cùng lúc, ở Gaddley, một gia đình năm người Muggle được phát hiện là đã chết trong căn nhà của họ. Nhà chức trách Muggle quy cho việc rò rỉ khí đốt là nguyên nhân những cái chết này, nhưng các thành viên Hội Phượng Hoàng thông báo cho chúng tôi rằng những người Muggle đó đã chết vì Lời nguyền Giết chóc - lại thêm bằng chứng nữa, như thể còn chưa đủ ấy, cho việc tàn sát dân Muggle đang trở thành một trò thể thao giải trí đơn thuần dưới chế độ mới.

"Cuối cùng chúng tôi thương tiếc báo tin buồn với quý thính giả là di thể của bà cụ Bathilda Bagshot đã được phát hiện ở Thung lũng Godric. Chứng cứ cho thấy bà cụ đã chết cách đây nhiều tháng. Hội Phượng Hoàng cho chúng tôi biết xác của bà cụ có những biểu hiện không nhầm lẫn được của thương tích do Nghệ thuật Hắc ám gây ra.

"Thưa quý thính giả, bây giờ tôi muốn mời quý vị cùng chúng tôi dành một phút mặc niệm cho ông Ted Tonks, ông Dirk Cresswell, bà cụ Bathilda Bagshot, ông Gormuk, và những Muggle tuy vô danh nhưng cũng đáng thương tiếc vô cùng, đã bị bọ Tử Thần Thực Tử sát hại."

Im lặng chùng xuống, và Harry, Ron cùng Hermione không nói lời nào. Harry nửa khao khát nghe thêm, nửa sợ hãi điều có thể phải nghe tiếp. Lần đầu tiên trong suốt một thời gian dài nó cảm thấy được liên hệ trọn vẹn với thế giới bên ngoài.

"Cám ơn quý thính giả," Lee nói. "Và bây giờ chúng ta có

thể trở lại với cộng tác viên thường xuyên Royal để cập nhật thông tin về cách thức trật tự của thế giới phù thủy ảnh hưởng đến thế giới Muggle."

"Cám ơn anh Sông," một giọng trầm, thận trọng, đáng tin cậy mà tụi nó không thể nhầm lẫn.

"Chú Kingsley!" Ron hét.

"Biết rồi!" Hermione nói, suỵt cho Ron im.

"Dân Muggle vẫn không biết nguyên nhân đau khổ của họ khi họ tiếp tục phải chịu đựng thương vong nặng nề," chú Kingsley nói. "Tuy nhiên, chúng ta tiếp tục nghe những câu chuyện cảm kích thực sự về những pháp sư và phù thủy đã dám bất chấp sự an nguy của riêng mình để bảo vệ bạn bè và láng giềng Muggle, mà những Muggle thường không hay biết gì cả. Tôi muốn kêu gọi quý thính giả hãy noi gương họ, có thể bằng cách ếm bùa bảo vệ lên bất cứ cửa nhà Muggle nào trên đường phố của quý vị. Nếu những biện pháp đó được áp dụng thì có thể cứu được nhiều mạng sống."

"Và, thưa Royal, anh sẽ nói gì với những khán giả phản ứng rằng trong thời buổi hiểm nghèo này, nên 'ưu tiên phù thủy' trước?" Lee hỏi.

"Tôi cũng phải nói rằng từ 'ưu tiên phù thủy' đến 'ưu tiên thuần chủng' chỉ có một bước ngắn," chú Kingsley đáp. "Chẳng phải tất cả chúng ta đều là con người sao? Mỗi mạng sống của mỗi con người đều quý giá ngang nhau, và đáng cứu giúp."

"Câu nói xuất sắc, thưa anh Royal, và tôi xin bầu anh làm

Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật nếu chúng ta có cơ may qua được cơn loạn lạc này," Lee nói. "Và bây giờ đến lượt ông Romulus trong tiết mục quý thính giả yêu thích: Bạn của Potter."

"Cám ơn Sông," một giọng nói khác rất quen thuộc, Ron toan mở miệng nói nhưng Hermione đã hớt lời nó bằng giọng thì thầm.

"Biết là thầy Lupin rồi!"

"Thưa ông Romulus, ông có tiếp tục khẳng định, như mỗi lần ông xuất hiện trong chương trình của chúng tôi, là Harry Potter vẫn còn sống không?"

"Tôi khẳng định," thầy Lupin nói giọng quả quyết. "Tôi chắc chắn là nếu Harry Potter chết thì cái chết của cậu ấy sẽ được bọn Tử Thần Thực Tử quảng bá rùm beng, bởi vì tin đó sẽ giáng một đòn chí mạng vào tinh thần những người đang kháng chiến chống lại chế độ mới. 'Kẻ Sống Sót' vẫn còn là biểu tượng cho mọi thứ mà chúng ta đang chiến đấu để đạt được: chiến thắng của điều thiện, sức mạnh của sự lương thiện, và nhu cầu tiếp tục phản kháng."

Một cảm giác vừa biết ơn vừa xấu hổ trào dâng trong lòng Harry. Vậy là thầy Lupin đã tha thứ cho nó, về những lời gớm ghiếc mà nó đã nói khi hai người gặp nhau lần cuối cùng?

"Và ông sẽ nói gì với Harry nếu ông biết Harry đang lắng nghe, thưa ông Romulus?"

"Tôi sẽ nói với Harry rằng tất cả chúng ta đều đang nghĩ đến Harry," thầy Lupin nói, rồi thầy ngập ngừng một tí. "Và tôi muốn nói Harry hãy cứ làm làm theo bản năng của mình,

vốn là thiện căn và gần như luôn đúng.”

Harry nhìn Hermione, đôi mắt cô bé đã ràn rụa nước mắt.

“Gần như luôn đúng,” Hermione lặp lại.

“Ờ, mình chưa nói với mấy bồ hả?” Ron nói với vẻ ngạc nhiên. “Anh Bill nói với mình là thầy Lupin đã trở lại sống với cô Tonks! Và có vẻ bụng cô ấy ngày càng bự thêm một tí…”

“…còn việc cập nhật tin tức thường lệ về những người bạn của Harry Potter, những người đang khốn đốn vì lòng trung thành của mình thì sao thưa ông?”

“à, hình như quý thính giả thường xuyên ắt biết, nhiều người ủng hộ Harry Potter quá bộc trực hiện đang bị bỏ tù, trong số đó có ông Xenophilius Lovegood, nguyên chủ bút của tạp chí *Kẻ Lý Sự,*“ thầy Lupin nói.

“Ít nhất thì ông ta vẫn còn sống!” Ron thì thầm.

“Chúng ta cũng mới nghe trong vòng vài tiếng đồng hồ vừa qua là ông Rubeus Hagrid…” cả ba đứa tụi nó há hốc miệng, và vì vậy suýt bỏ sót phần còn lại của câu nói, “…người gác rừng nổi tiếng ở trường Hogwarts, đã thoát trong đường tơ kẽ tóc khi bị bắt ngay trong khuôn viên trường Hogwarts, nơi mà nghe đồn rằng ông đã tổ chức một bữa tiệc ‘Ủng hộ Harry Potter’ ngay trong nhà ông. Tuy nhiên, ông Hagrid không bị giam cầm, và như vậy tức là, theo như chúng tôi tin tưởng, ông đang bôn tẩu.”

“Tôi cho là nếu người ta có một người em cùng mẹ khác cha cao năm thước thì ắt hẳn là thuận lợi trong việc đào tẩu bọn Tử Thần Thực Tử chứ?” Lee hỏi.

“Điều đó thường mang lợi thế,” thầy Lupin trang nghiêm đồng ý. “Cho phép tôi nói thêm là trong khi chúng ta ở đây, trong chương trình *Potter cảnh giác,* hoan hô tinh thần ông Hagrid, thì chúng tôi khuyên ngay cả những người ủng hộ Harry nhiệt thành nhất cũng chớ nên đi theo vết xe đổ của ông Hagrid. Những bữa tiệc ‘ủng hộ Harry Potter’ không phải là điều khôn ngoan trong tình hình hiện nay.”

“Đúng là không khôn ngoan, thưa ông Romulus,” Lee nói. Vì vậy chúng tôi đề nghị quý thính giả tiếp tục bày tỏ lòng nhiệt thành ủng hộ chàng trai có cái thẹo hình tia chớp bằng cách đón nghe đài *Potter cảnh giác!* Và bây giờ chúng ta hãy chuyển qua phần tin tức liên quan đến vị phù thủy đang chứng tỏ anh ta cũng khó chộp như Harry Potter vậy. Chúng tôi gọi anh là Sếp Tử Thần Thực Tử, và đây là quan điểm của anh về một số tin đồn nhảm nhí lan truyền xung quanh anh, tôi xin giới thiệu một thông tín viên mới “Gặm Nhấm!”

“Gặm Nhấm?” Thêm một giọng nói quen thuộc nữa, và Harry, Ron, lẫn Hermione cùng kêu lên đồng loạt.

“Anh Fred!”

“Không… là anh George chứ?”

“Mình nghĩ là anh Fred,” Ron nói, chồm tới gần hơn, trong lúc không biết đứa nào trong hai thằng sinh đôi phát biểu.

“Tôi không chịu là ‘Gặm Nhấm’, không đời nào, tôi đã nói với anh tôi muốn là ‘Trường Kiếm’ mà!”

“À, vậy cũng được thôi, thưa anh ‘Trường Kiếm’, xin anh vui lòng cho biết quan điểm của anh về những câu chuyện

phong phú đa dạng mà chúng tôi được nghe lâu nay về Sếp Tử Thần Thực Tử?"

"Vâng, thưa anh Sông, được thôi," Fred nói. "Như quý vị thính giả của chúng ta hẳn đã biết, trừ khi họ tị nạn dưới đáy cái ao vườn hay chỗ nào đó giống vậy, còn thì chiến lược ẩn mình trong bóng tối của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đang tạo ra một không khí hoảng sợ. Coi chừng nhé, nếu tất cả những hô hoán nhìn thấy hắn đều chân thực, thì chúng ta ắt phải có tới mười chín Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đang chạy nhảy lung tung khắp nơi."

"Dĩ nhiên điều đó có lợi cho hắn," chú Kingsley nói. "Cái vẻ bí ẩn sẽ gây ra nhiều nỗi kinh hoàng hơn là thực sự để lộ chính hắn."

"Đồng ý!" Fred nói. "Vì vậy, bà con à, hãy cố gắng và bình tĩnh lại một ít. Sự đã đủ sầu rồi không cần phát minh thêm sự nữa. Thí dụ, cái ý tưởng mới mẻ rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó có thể giết người chỉ bằng một cái liếc mắt. Thưa quý thình giả, đó là *Mãng Xà*. Một thứ đơn giản: kiểm tra xem cái đồ đang trừng mắt ngó mình có chân không. Nếu nó có chân thì cứ an tâm mà nhìn tiếp vô mắt nó, mặc dù nếu nó đúng là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó thì rất có triển vọng đây là hành động cuối đời của quý vị."

Lần đầu tiên trong nhiều tuần lễ triền miên, Harry bật cười ha hả, nó cảm thấy gánh nặng của tình trạng căng thẳng được nhấc khỏi.

"Còn chuyện đồn đại hắn đang ở nước ngoài thì sao?" Lee hỏi.

“À, ai mà chẳng muốn nghỉ ngơi tí xíu sau tất cả những công việc vất vả vừa phải gánh vác hử?” Fred hỏi. “Thưa bà con, điểm mấu chốt là đừng để bị ru ngủ trong cảm giác an toàn khi tưởng là hắn đang ở nước ngoài. Có thể hắn đi vắng, có thể không, nhưng sự thật còn đó và nếu muốn, hắn có thể di chuyển nhanh hơn Severus Snape đối mặt với dầu gội đầu, vì vậy đừng ỉ i là hắn ở cách xa tít tè nếu quý thính giả đang tính chuyện liều mạng. Xưa nay tôi chẳng đời nào nghĩ mình lại nói cái điều này, nhưng, an toàn là trước nhất!”

“Cám ơn anh nhiều lắm về những lời khôn ngoan này, thưa anh Trường Kiếm,” Lee nói. “Thưa quý thính giả, đó là những lời mà chúng tôi muốn kết thúc một buổi phát thanh nữa của đài *Potter cảnh giác.* Chúng tôi không biết khi nào có thể phát sóng trở lại, nhưng quý thính giả cứ yên tâm là chúng tôi sẽ trở lại. Cứ xoay hoài cái núm dò đài: mật khẩu kỳ tới là ‘Mắt-Điên’. Hãy giúp nhau bình an: hãy giữ niềm tin. Tạm biệt.”

Núm dò đài của cái đài xoay tít và ánh sáng sau thanh tần số tắt lịm. Harry, Ron và Hermione vẫn còn hớn hở. Được nghe những giọng nói quen thuộc thân thiết là một liều thuốc bổ siêu phàm. Harry đã quen với sự cô lập của tụi nó đến nỗi gần như quên mất là những người khác cũng đang kháng chiến chống lại Voldemort. Điều này tựa như đánh thức nó khỏi giấc ngủ dài.

“Hay hén?” Ron đột ngột nói.

“Ác liệt!”

“Họ thật là can đảm,” Hermione thở dài đầy ngưỡng mộ. “Nếu mà họ bị phát hiện…”

“Ôi, họ cũng luôn di chuyển mà, đúng không?” Ron nói. “Như tụi mình.”

“Nhưng bồ có nghe anh Fred nói gì không?” Harry háo hức hỏi; bây giờ hết nghe đài rồi, suy nghĩ của nó lại quay về với nỗi ám ảnh làm tiêu hao hết năng lực của nó. “Hắn đang ở nước ngoài! Hắn vẫn còn đang truy lung cây đũa phép, mình biết mà!”

“Harry…”

“Thôi đi, Hermione, tại sao bồ khăng khăng không chịu thừa nhận nó? Vol…”

“HARRY, ĐỪNG!”

“…demort đang truy lùng cây Đũa phép Cơm nguội!”

“Cái tên đó bị ếm bùa cấm kỵ!” Ron rống lên, đứng bật dậy khi một tiếng nổ cạch vang lên bên ngoài lều. “Mình đã nói với bồ rồi, tụi mình không thể nói cái tên đó nữa… tụi mình phải ếm lại bùa xung quanh tụi mình… mau lên… đó là cách bọn chúng tìm ra…”

Nhưng Ron ngừng nói, và Harry biết tại sao. Cái Kiếng mách lẻo trên bàn đã bật sáng và bắt đầu quay; tụi nó có thể nghe tiếng động càng lúc càng gần: tiếng cộc cằn, cáu tiết.

Ron rút cái Tắt-Sáng ra khỏi túi và bấm: đèn tắt tối thui.

“Giơ tay lên bước ra khỏi chỗ đó!” Một giọng gay gắt quát lên trong bóng tối. “Chúng tao biết bọn bây ở trong đó! Bọn bây bị nửa tá đũa phép chĩa vào và chúng tao sẽ không bận tâm đứa nào bị trúng tao nguyền!”

32

PHỦ MALFOY

Harry ngoái lại nhìn hai đứa kia, lúc này chỉ còn thấp thoáng trong bóng tối. Nó thấy Hermione chĩa cây đũa phép, không phải hướng ra bên ngoài, mà vào mặt nó; một tiếng nổ đùng, một tia sáng trắng bùng lên, và nó quặp người lại trong đau đớn, không thấy được gì nữa. Nó cảm nhận được gương mặt nó sưng phù lên nhanh chóng dưới hai bàn tay trong lúc tiếng những bước chân ình ịch vây quanh.

"Đứng dậy, đồ sâu mọi."

Những bàn tay không biết của ai lôi nó lên khỏi mặt đất, và trước khi nó kịp chặn lại, một đứa trong bọn đã lục túi nó và tước mất cây đũa phép tầm gai. Harry bưng bộ mặt đau đớn khốc liệt của nó, bộ mặt mà nó nghĩ không thể nào còn nhận ra dưới mấy ngón tay của nó, căng phồng, sưng vù, múp míp như thể vừa trải qua một cơn dị ứng dữ tợn. Mắt nó đã híp lại thành hai cái khe mà nhìn qua đó nó chẳng thấy gì hết; cặp mắt kiếng đã văng mất khi nó bị lôi tuột ra khỏi lều. Nó chỉ còn có thể nhận ra những hình bóng lờ mờ của bốn năm người cũng đang vật lộn lôi Ron và Hermione ra ngoài.

“Buông… cô … ấy … ra!” Ron hét. Rồi có âm thanh không nhầm lẫn được của nắm đấm thụi vô da thịt. Ron nghiến răng đau đớn và Hermione gào : “Không! Không được động đến anh ấy! Để anh ấy yên!”

“Thằng bồ của mày sẽ còn te tua hơn nữa nếu nó có tên trong danh sách của tao,” giọng nói chát chúa nghe quen một cách hãi hùng, “Gái mỹ miều … sướng phải biết … tao khoái làn da mềm mại…”

Bao tử Harry lộn tùng phèo. Nó biết tên này là ai, Fenrit Greyback, tên người sói đã được gia ân cho bộ áo chùng Tử Thần Thực Tử để đánh đổi sự tàn ác đâm thuê chém mướn của hắn.

“Lục soát cái lều!” Một giọng nói khác.

Harry bị quăng sấp xuống đất. Một tiếng uỵch vang lên báo cho nó biết Ron vừa bị quăng xuống bên cạnh nó. Tụi nó nghe được tiếng chân và tiếng đập đổ; bọn chúng đang xô đẩy mấy cái ghế trong lều trong lúc lục soát.

“Bây giờ hãy coi chúng ta tóm được ai,” giọng hả hê của Greyback vang trên đầu Harry, và nó bị lật ngửa ra. Một luồng sáng từ cây đũa phép soi lên mặt nó và Greyback cười phá lên.

“Tao sẽ cần tới bia bơ mới nuốt trôi cái mặt mày. Mày bị gì hả, thằng gớm kia?”

Harry không trả lời ngay.

“Tao bảo,” Greyback lặp lại, và Harry lãnh một cú thoi vào bụng trên khiến nó đau gấp đôi. “Mày bị gì hả?”

“Chích,” Harry làu bàu. “Bị chích”.

“Ờ, có vẻ vậy,” giọng thứ hai nói.

“Họ tên mày là gì?” Greyback gầm gừ.

“Dudley,” Harry nói.

“Còn tên riêng của mày?”

“Tôi … Vernon. Vernon Dudley.”

“Dò danh sách coi, Scabior,” Greyback nói, và Harry nghe hắn bước qua bên hông nó để ngó xuống Ron. “Còn mày thì sao, thằng tóc hoe?”

“Stan Shunpike,” Ron nói.

“Giỡn mặt hả đồ chết toi,” gã đàn ông tên Scabior nói. “Chúng tao biết Stan Shunpike, nó là thằng vẽ việc cho chúng tao.”

Một tiếng uỵch nữa.

“Tôi là Bardy,” Ron nói, và Harry có thể đoán miệng Ron hộc đầy máu, “Bardy Weasley”.

“Một thằng Weasley hả?” Greyback nói giọng the thé. “Vậy mày có bà con với bọn phản bội huyết thống cho dù mày không phải là một thằng Máu bùn. Và sau cùng, con bồ nhí xinh đẹp của mày …” Sự khoái trá trong giọng hắn khiến Harry sởn gai ốc.

“Thong thả, Greyback,” Scabior nói át tiếng cười cợt của những đứa khác.

“Ôi, tao chưa đớp liền mà. Để coi cô em có nhớ ra tên mình nhanh nhảu hơn thằng Bardy không. Cưng tên gì, ghệ?”

“Penelope Clearwater,” Hermione nói. Giọng cô bé khiếp

sợ, nhưng thuyết phục.

“Tình trạng Huyết thống?”

“Lai,” Hermione nói.

“Kiểm tra dễ thôi,” Scabior nói. “Nhưng cả bầy chúng nó có vẻ còn trong độ tuổi trường Hogwarts…”

“Tụi tui trốn học,” Ron nói.

“Trốn học hả tóc hoe?” Scabior nói. “Và chúng mày quyết định đi cắm trại hả? Và chúng mày tưởng để cười giỡn thì cứ kêu tên Chúa Tể Hắc Ám ra hả?”

“Hông phải cười giỡn,” Ron nói. “Tình cờ”

“Tình cờ hả?” Thêm nhiều tiếng cười nhạo.

“Mày biết ai trước đây ưa xài tên của Chúa Tể Hắc Ám không, Weasley?” Greyback gầm gừ. “Hội Phượng Hoàng. Biết là gì không?”

“Hông”.

“Nghe đây, bọn đó không bày tỏ sự tôn kính đúng đắn đối với Chúa Tể Hắc Ám, cho nên cái tên đã được ếm bùa Cấm kị. Vài đứa Hội viên đã bị dò ra tông tích nhờ cách đó. Để coi. Trói chúng lại với hai thằng tù kia!”

Một tên nào đó nắm tóc Harry lôi mạnh nó dậy, kéo lê nó đi một quãng ngắn, ấn nó xuống tư thế ngồi, rồi bắt đầu trói nó đấu lưng với những người khác. Harry vẫn gần như mù, hầu như không thế thấy bất cứ cái gì bằng hai con mắt sưng húp. Khi gã đàn ông trói tụi nó cuối cùng cũng đã bỏ đi, Harry thì thầm với mấy người tù kia.

“Có ai còn giữ được đũa phép không?”

“Không,” Ron và Hermione đáp từ hai bên hông nó.

“Chuyện này hoàn toàn là lỗi của mình. Mình nói ra cái tên đó. Mình xin lỗi…”

“Harry?”

Một giọng mới, quen thuộc. và giọng đó phát ra từ ngay sau lưng Harry, từ kẻ bị trói bên trái Hermione.

“Dean hả?”

“Thì ra *là* bồ! Nếu bọn chúng biết chúng bắt được ai…! Chúng là bọn Mẹ mìn, chúng chỉ lùng kiếm những đứa trốn học để bán lấy vàng…”

“Không đến nỗi tệ cho một đêm săn hàng,” Greyback đang nói, khi một cặp đinh đế giầy ống dẫm sát bên Harry và tụi nó nghe thêm nhiều tiếng đập đổ từ trong căn lều. “Một tên Máu bùn, một con yêu tinh đào tẩu, ba đứa trốn học. Mày kiểm tra tên chúng trong danh sách chưa Scabior?” Hắn rống lên.

“Rồi. Trong này không có Vernon Dudley, Greyback à.”

“Hay nhể?” Greyback nói. “Đúng là hay.”

Hắn cúi xuống bên cạnh Harry, qua cái khe ti hí giữa hai mí mắt sưng vù, Harry thấy một cái mặt bị râu tóc xám xịt rối bù phủ gần kín, răng nâu xỉn nhọn hoắt, khoé miệng lở loét. Greyback bốc mùi như hắn đã bốc mùi trên đỉnh tháp nơi cụ Dumbledore đã chết; mùi của bụi bặm, mồ hôi và máu.

“Vậy là mày không bị truy nã hả Vernon? Hay là mày nằm trong danh sách dưới một cái tên khác? Mày ở nhà nào ở

trường Hogwarts hả?”

“Slytherin” Harry đáp như máy.

“Buồn cười thật, bọn nó cứ tưởng chúng ta khoái nghe thế,” Scabior cười nhạo trong bóng tối. “Nhưng chẳng đứa nào nói được phòng sinh hoạt chung ở đâu.”

“Ở tầng hầm” Harry nói rành mạch. “Ông đi xuyên qua tường mà vào. Nó chất đầy đầu lâu và đồ đạc, và nó ở dưới hồ, cho nên ánh sáng màu xanh biếc.”

Bọn chúng nín thinh một lúc.

“Chà chà, có vẻ tụi mình quả thật đã tóm được một thằng nhóc Slytherin” Scabior nói. “Phước cho mày đó Vernon, bởi vì đâu có bao nhiêu đứa Slytherin Máu bùn. Cha mày là ai?”

“Cha tôi làm việc ở Bộ, Sở Tai ương và Tai nạn Pháp thuật” Harry nói láo. Nó biết là chỉ cần một cuộc điều tra sơ sài nhất cũng đủ khiến toàn bộ câu chuyện nó xạo ra sụp đổ, nhưng mặt khác nó chỉ xạo được đến khi gương mặt nó phục hồi vẻ bình thường trước khi trò này kết thúc hoặc cách này hoặc cách kia.

“Mày biết gì không Greyback?” Scabior nói. “Tao nghĩ là có một tay Dudley trong đó thiệt.”

Harry hầu như nín thở : liệu may mắn, may mắn đơn thuần, có thể giúp tụi nó an toàn thoát khỏi vụ này không?

“Chà chà” Greyback nói, và Harry có thể nghe ra tí xíu dấu hiệu bối rối trong giọng nói chai lì đó, nó biết là Greyback đang tự hỏi, liệu có phải hắn quả thực đã tấn công và trói gô con trai của một viên chức Bộ Pháp Thuật không. Trái tim

Harry đang dội bưng bưng vào sợi dây thừng quanh ngực nó. Nó sẽ không lấy làm lạ khi biết Greyback có thể nhìn thấu tim nó. "Nếu mày nói thật, thằng gớm à, thì mày chẳng việc gì sợ một chuyến đi về Bộ Pháp Thuật. Tao hy vọng cha mày sẽ thưởng cho chúng tao về công lượm mày về."

"Nhưng," Harry nói, miệng nó khô khốc, "nếu ông chịu để tụi tôi…"

"Ê!" Một tiếng hét vọng ra từ bên trong lều: "Coi nè Greyback!"

Một cái bóng đen thui nhào về phía tụi nó, và trong ánh sáng từ những cây đũa phép của bọn kia, Harry thấy một ánh sáng lấp lánh. Bọn chúng vừa tìm ra thanh gươm Gryffindor.

"Rấấất đẹp," Greyback nói giọng ngợi khen khi cầm thanh gươm từ tay gã đồng bọn. "Ôi quả thật là rất đẹp. Trông như hàng-yêu-tinh-chế-tạo ấy. Mày kiếm đâu ra một thứ như vầy?"

"Của ba tôi," Harry nói láo, hy vọng hão huyền là trời tối quá khiến cho Greyback không thế nhìn thấy cái tên được khắc ngay dưới chuôi gươm. "Tụi tôi mượn nó để chặt củi…"

"Khoan đã, Greyback! Nhìn cái này coi, trong tờ *Tiên Tri!*"

Khi Scabior nói câu đó, cái thẹo của Harry bị căng hết mức ngang qua vầng trán sưng phù của nó, bỗng nóng rát dã man. Rõ hơn bất kỳ thứ gì mà nó nhìn được ở chung quanh, nó thấy một tòa nhà cao ngất nghểu, một pháo đài âm u, đen hù và xấu tàn khốc; ý nghĩ của Voldemort bỗng nhiên trở nên sắc nét lại; nó đang lướt về phía tòa nhà đồ sộ với một cảm giác thành công phơi phới, ung dung…

Gần rồi… gần lắm rồi.

Với một nỗ lực hết sức lớn của ý chí, Harry phong bế não mình đối với ý nghĩa của Voldemort, lôi chính nó trở lại nơi nó đang ngồi, bị trói chặt với Ron, Hermione, Dean và Griphook trong bóng tối, lắng nghe Greyback bàn bạc với Scabior.

"Hermione Granger" Scabior đang nói *"Con Máu bùn được biết đang du hành cùng với Harry Potter."*

Cái thẹo của Harry cháy bỏng trong im lặng, nhưng nó cố gắng hết sức mình để giữ chính mình ở tại chỗ, không trôi tuột vào đầu óc Voldemort. Nó nghe tiếng giày ống của Greyback nghiến cọt kẹt khi hắn khom mình xuống trước mặt Hermione.

"Cưng biết gì không, ghệ nhỉ? Cái hình này ngó giống cưng khủng hoảng luôn."

"Không phải tôi! Không phải tôi."

Tiếng rú khiếp đảm của Hermione có giá trị như một lời tự thú.

"...được biết đang du hành cùng với Harry Potter" Greyback khẽ lặp lại.

Tình huống trở nên im phăng phắc. Cái thẹo của Harry đau đớn thấu óc, nhưng nó dốc hết sức mình đấu tranh chống lại sức hút của ý nghĩ Voldemort. Chưa bao giờ việc trụ lại trong đầu óc của chính mình lại quan trọng như lúc này.

"Chà, vụ này thay đổi mọi thứ, chứ không à?" Greyback nói khẽ. Tất cả im lặng. Harry có thể cảm nhận được bọn Mẹ mìn đang sững sờ nhìn nó, và cảm thấy cánh tay Hermione run bần bật bên cạnh nó. Greyback đứng dậy để đi hai bước tới

chỗ Harry ngồi, lại cúi xuống để chăm chú nhìn kỹ nét mặt méo mó của nó.

"Cái gì trên trán mày vậy, Vernon?" Hắn hỏi nhỏ, hơi thở của hắn xộc vào mũi Harry thúi hoắc khi hắn ấn một ngón tay bẩn thỉu lên cái sẹo bị căng ra.

"Đừng có đụng nó!" Harry hét, nó không thể nín được; nó nghĩ dám nó phát ói mửa vì cơn đau của cái thẹo.

"Tao tưởng mày đeo kiếng mà Potter? Greyback thở phì phì.

"Tao đã thấy kiếng!" Một đứa Mẹ mìn khác thập thò ở phía sau la lên. "Greyback, trong lều có cặp kiếng, chờ tí…"

Vài giây sau cặp kiếng của Harry được tọng lên mặt nó. Bọn Mẹ mìn bây giờ xấp tới gần quanh nó và chăm chú nhìn.

"Đúng rồi!" Greyback kêu lên the thé. "Chúng ta đã bắt được Potter."

Tất cả bọn chúng đều thụt lùi nhiều bước, kinh hoàng vì chuyện chúng vừa làm. Harry, vẫn còn đấu tranh để trụ lại trong cái đầu nhức như búa bổ của chính nó, không thể nghĩ ra điều gì để nói. Những hình ảnh lụn vụn đang chớp qua đầu nó…

...Nó đang lướt đi quanh những bức tường cao của pháo đài đen ...

Không, nó là Harry, bị trói gô và không có đũa phép, đang cơn hiểm nguy trầm trọng…

...ngước nhìn lên, lên tận cửa sổ trên cùng, tháp cao nhất...

Nó là Harry, và bọn chúng đang lầm rầm bàn cãi về số phận của nó…

… đã đến lúc bay …

"…Tới Bộ Pháp Thuật hả?"

"Bộ cái khỉ khô!" Greyback gầm gừ. "Họ sẽ giành hết công lao, và chúng ta sẽ bị dòm ngó. Tao cho là chúng ta cứ đem nó thẳng đến cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó."

"Mày có thể thỉnh vời ngài hả? Tại đây à?" Scabior nói, giọng kinh hoàng, khiếp đảm.

"Không" Greyback gầm gừ. "Tao chưa có… Tao nghe nói ngài dùng phủ Malfoy làm căn cứ địa. Chúng ta sẽ đem thằng nhóc đến đó."

Harry nghĩ nó biết tại sao Greyback không dám gọi Voldemort. Gã người sói có thể được phép khoác áo choàng Tử Thần Thực Tử khi chúng muốn xài hắn, nhưng chỉ trong vòng thân cận của Voldemort mới được mang Dấu hiệu Hắc ám. Greyback chưa được ban cho vinh dự tối cao đó.

Cái thẹo của Harry lại nhói lên một cơn đau nữa.

… và nó vươn vào bóng đêm, bay thẳng tới cửa sổ trên đỉnh tháp…

"…Có hoàn toàn chắc chắn đúng là nó không? Vì nếu mà không đúng thì, Greyback à, chúng ta sẽ chết ngắc."

"Ai cầm đầu ở đây hả?" Greyback gầm lên, lấp liếm phút hở sườn của hắn. "Tao nói đó là Potter, và nó cùng cây đũa phép của nó, đúng hai trăm ngàn Galleons ở đây! Nhưng nếu

bọn mày, tất cả bọn mày, nhát quá không dám chơi tới cùng, thì tao hưởng hết, và nếu may nữa, tao sẽ được liệng cho con ghệ đó!"

... cửa sổ chỉ là một cái khe nứt trong đá đen, không đủ rộng cho một người lách vào... qua cái khe đó thấy được một hình người khẳng khiu trơ xương, co ro cuộn mình dưới một tấm mền... Đã chết? Hay đang ngủ?

"Thôi được!" Scabior nói. "Được, bọn tao chơi luôn! Còn mấy đứa khác thì sao, Greyback, chúng ta làm gì với bọn chúng?"

"Đem hết cả đám đi. Chúng ta có hai đứa Máu bùn, được thêm mười Galleon nữa. Đưa cho tao thanh gươm luôn. Nếu mấy hột này mà là hồng ngọc thì đó là cả một gia tài nho nhỏ đấy."

Đám tù nhân bị lôi đứng dậy. Harry nghe được tiếng Hermione thở gấp và sợ sệt.

"Nắm chặt và cột cho chắc. Tao sẽ lãnh thằng Potter!" Greyback nói, nắm một chùm tóc của Harry, Harry cảm giác được những móng tay dài vàng khè của kẻ đồng hành quào vô da đầu nó. "Đếm tới ba! Một… hai… ba…"

Bọn chúng Độn thổ, kéo theo các tù nhân. Harry vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi bàn tay của Greyback, nhưng chỉ vô vọng; Ron và Hermione bị ép chặt cứng hai bên sườn nó; nó không thể tách ra khỏi nhóm, và khi hơi thở bị vắt ra khỏi người nó, cái thẹo lại nhói lên đau đớn hơn.

...nó ép mình luồn qua khe cửa sổ như một con rắn và đứng

xuống sàn nhẹ nhàng như hơi nước bên trong căn phòng giống xà-lim…

Những tù nhân chúi nhủi vào nhau khi cả đám hiện ra trên con đường quê. Mắt Harry, vẫn còn sưng hum húp, phải mất vài giây để thích nghi, và sau đó nó thấy hai cánh cổng làm bằng sắt đứng ở một nơi có vẻ như cuối một con đường nội bộ. Nó được hưởng một tí ti thư giãn. Điều khủng khiếp nhất chưa xảy ra đâu: Voldemort hiện không có mặt nơi đấy. Hắn đang ở một chỗ xa lạ giống như pháo đài, trên đỉnh một ngọn tháp, Harry biết, vì nó đang đấu tranh chống lại hình ảnh đó. Việc Voldemort sẽ mất bao lâu thời gian để trở về chỗ này, một khi hắn biết Harry ở đây lại là một chuyện khác.

Một đứa trong bọn Mẹ mìn sải bước tới hai cánh cổng và rung lắc chúng.

"Làm sao chúng ta vô được? Cổng có khoá, Greyback à, tao không thể… Úi da!"

Hắn vung mạnh hai tay ra xa. Cánh cổng tự vặn vẹo uốn éo, từ những đường cong chỗ cuốn trừu tượng biến ra một bộ mặt dễ sợ, cái mặt đó nói bằng một giọng leng keng ngân nga: "Nói rõ mục đích!"

"Tụi này bắt được Potter!" Greyback gào đắc thắng. "Tụi này bắt được Potter rồi!"

Cánh cổng mở bung ra.

"Đi thôi!" Greyback nói với bè lũ của hắn, và đám tù nhân bị lôi qua cánh cổng, đi ngược lên theo con đường nội bộ, giữa hai hàng giậu cao hãm bớt tiếng những bước chân. Harry thấy

một cái bóng trắng ma quái trên đầu nó, và nhận ra đó là một con công bạch tạng. Nó té nhào xuống và bị Greyback lôi đứng lên, giờ nó lê lết cà nhắc đi ngang kiểu cua còng, bị trói đấu lưng lại với bốn tù nhân khác. Nhắm con mắt sưng húp lại. Nó để cho cơn đau của cái thẹo áp đảo trong chốc lát, vì nó muốn biết Voldemort đang làm gì, liệu hắn có biết là Harry đã bị bắt…

... Hình thù khẳng khiu cựa mình dưới tấm mền và lăn về phía hắn, mắt mở to trên một cái mặt y như cái đầu lâu... Người đàn ông yếu ớt đó ngồi dậy, con mắt to hũng sâu nhìn chằm chặp vào Voldemort và rồi y mỉm cười. Răng của y đã mất gần hết...

"Vậy là mi đã đến. Ta đã nghĩ là có ngày... mi sẽ đến. Nhưng hành trình của mi vô nghĩa. Ta không hề có cái đó."

"Mi nói láo."

Khi cơn thịnh nộ của Voldemort bừng bừng trong người Harry, cái thẹo của nó nhói lên đau đớn, và nó kéo tâm trí nó về với thân xác nó; đấu tranh để hiện hữu trong thân phận một tên tù bị lôi xềnh xệch trên sỏi đá.

Ánh sáng tràn ra chiếu sáng cả đám.

"Chuyện gì thế?" Giọng lạnh lùng của một người đàn bà cất lên.

"Chúng tôi đến đây để gặp Đấng-chớ-gọi-tên-ra!" Greyback the thé đáp lại.

"Mi là ai?"

"Bà biết tôi mà!" Trong giọng của tên người sói có chút oán

hận. “Fenrit Greyback! Chúng tôi đã bắt được Harry Potter!”

Greyback túm lấy Harry và lôi nó đến chỗ có ánh sáng chiếu vào mặt, khiến những tù nhân khác cũng bị lê lết theo.

“Thưa bà, tôi biết hắn sưng phù, nhưng mà đúng là hắn”. Scabior lanh chanh nói vào. “Nếu bà ngó kĩ hơn một chút, bà sẽ thấy cái thẹo. Và đây nữa, thấy đứa con gái không? Con Máu bùn du hành với hắn đó, thưa bà. Chắc chắn là hắn rồi, và chúng tôi có cả cây đũa phép của hắn nữa! Thưa bà, đây…”

Qua hai mí mắt sưng bụp Harry thấy Narcissa Malfoy chăm chú dò xét gương mặt sưng vù của nó. Scabior chìa cây đũa phép tầm gai về phía bà ta. Bà ta nhướn chân mày lên.

“Đem chúng vào,” bà nói.

Harry và những tù nhân khác bị xô, bị đá lên mấy bậc tam cấp rộng bằng đá để vào hành lang treo đầy những bức chân dung.

“Đi theo ta,” Narcissa nói, dẫn đường băng qua tiền sảnh. “Draco con trai ta đang nghỉ lễ Phục sinh ở nhà. Nếu đúng là Harry thì cậu sẽ nhận ra.”

Vừa ở ngoài trời tối đi vào nên tụi nó thấy phòng khách sáng choang; ngay cả Harry với đôi mắt gần như nhắm tịt vẫn có thể nhận ra một phần rộng rãi của căn phòng. Một chùm đèn pha lê treo trên trần, thêm nhiều bức chân dung nữa treo trên những bức tường tím sậm. Khi bọn Mẹ mìn đẩy các tù nhân vào phòng, hai bóng người đứng lên khỏi mấy cái ghế đặt trước một lò sưởi bằng cẩm thạch được trang trí lộng lẫy.

“Chuyện gì thế?”

Giọng lè nhè nghe quen dễ sợ của Lucius Malfoy lọt vào tai Harry. Giờ đây nó hoảng hốt. Nó không thấy có cách nào thoát thân, và khi nỗi sợ hãi dâng cao thì nó dễ ngăn chặn ý nghĩ của Voldemort xâm nhập đầu óc nó hơn, mặc dù cái thẹo vẫn cháy bỏng.

"Chúng nói chúng bắt được Potter," giọng lạnh lùng của bà Narcissa vang lên. "Draco lại đây con."

Harry không dám nhìn thẳng vào Draco, nhưng thấy Draco qua ánh mắt liếc xéo. Một bóng người hơi cao hơn nó đứng dậy từ ghế bành, gương mặt tai tái và nhòn nhọn bên dưới mái tóc vàng óng ánh bạc.

Greyback lại khiến đám tù nhân xoay vần một phen nữa cho gương mặt Harry trơ ra ngay bên dưới ánh sáng chùm đèn treo.

"Sao, cậu?" Gã người sói kêu the thé.

Harry đang đối diện với một tấm gương lớn đặt trên bệ lò sưởi, một vật mạ vàng vĩ đại trong một cái khung cuốn phức tạp. Qua khe hở của con mắt, Harry thấy chính bóng phản chiếu của nó lần đầu tiên kể từ khi rời khỏi Quảng trường Grimmauld.

Mặt nó phù bự, bóng lưỡng, màu hồng, mọi nét riêng đều bị bùa ếm của Hermione biến đổi méo mó. Mái tóc đen của nó dài tới vai và có một vệt thêm vòng quanh hàm nó. Nếu nó không biết rằng chính nó là người đứng đó, nó sẽ thắc mắc ai đang đeo cặp mắt kiếng của nó. Nó quyết định không nói gì hết, bởi vì chắc chắn giọng nói của nó sẽ tố cáo nó, nhưng nó vẫn cố tránh nhìn thẳng vào mắt Draco khi Draco tới gần.

“Sao, Draco?” Lucius Malfoy nói. Giọng lão coi bộ ham hố “Đúng không? Có đúng là Harry không?”

“Con không… con không nói chắc được.” Draco nói. Nó tránh xa Greyback và dường như sợ nhìn Harry như chính Harry sợ nhìn nó.

“Nhưng hãy nhìn nó cho kĩ, nhìn đi! Đến gần hơn!”

Harry chưa bao giờ nghe lão Lucius Malfoy phấn khích đến vậy.

“Draco, nếu chúng ta là người giao nộp Harry Potter cho Chúa Tể Hắc Ám, mọi chuyện sẽ được tha…”

“À, thưa ông Malfoy, tôi hy vọng chúng ta sẽ không quên ai là người thực sự bắt được nó chứ?” Greyback nói giọng hăm he.

“Dĩ nhiên không! Dĩ nhiên không!” Lão Lucius sốt ruột nói. Lão đích thân đến gần Harry, gần đến nỗi thậm chí qua đôi mắt sưng húp của nó, Harry vẫn thấy được từng chi tiết rõ rệt trên gương mặt tai tái lừ đừ thường lệ. Với cái mặt đeo mặt nạ phù, Harry có cảm giác đang chăm chú ngó qua chấn song của một cái chuồng.

“Mi đã làm gì nó?” Lão Lucius Malfoy hỏi Greyback. “Làm sao nó ra bộ dạng như vầy?”

“Không phải chúng tôi làm”

“Ta thấy có vẻ như bị bùa Chích,” lão Lucius nói.

Đôi mắt xám của lão ta săm soi vầng trán Harry

“Có dấu gì đó trên trán nó,” lão nói khẽ. “Có thể là cái thẹo

bị căng ra… Draco, con lại đây, nhìn cho kỹ! Con nghĩ sao?”

Bấy giờ Harry thấy gương mặt của Draco rất gần, ngay bên cạnh gương mặt ba nó. Hai gương mặt đó cực kỳ giống nhau, ngoại trừ cái điều là mặt người cha thì lộ vẻ phấn khởi không kìm chế nỗi, trong khi mặt người con thì đầy vẻ bất đắc dĩ, thậm chí sợ sệt.

“Con không biết,” Draco nói, và quay bước về về phía lò sưởi nơi má nó đang đứng quan sát.

“Chúng ta nên chắc chắn anh Lucius à,” bà Narcissa nói vọng ra với chồng bằng giọng trong trẻo lạnh băng. “Phải hoàn toàn chắc chắn đó là Harry Potter trước khi chúng ta thỉnh Chúa tể hắc ám đến… chúng nói cái này là của nó… “ bà ta đang xem xét cẩn thận cây đũa phép tầm gai, “… nhưng cái này không giống như miêu tả của Ollivander… nếu chúng ta nhầm lẫn, nếu chúng ta gọi Chúa tể hắc ám đến đây chẳng để làm gì. Còn nhớ ngài đã làm gi Rowle và Dolohov không?”

“Vậy còn tên Máu bùn thì sao?” Greyback gầm gừ. Harry suýt ói xuống chân khi bọn Mẹ mìn đẩy đám tù nhân xoay lại một vòng nữa để cho ánh sáng chiếu vào Hermione.

“Khoan” bà Narcissa đột ngột nói.”Phải… phải, con bé này là đứa đã vô tiệm Madam Malkin với Potter! Tôi đã nhìn thấy hình nó trên tờ *Nhật Báo Tiên Tri*! Draco, con nhìn xem, chẳng phải là con bé Granger đó sao?”

“Con… có lẽ… ừ.”

“Nhưng này, kia là thằng Weasley!” Lão Lucius hét, sải bước vòng qua đám tù bị trói gô để nhìn mặt Ron. “Chính là

chúng mấy đứa bạn của Potter… Draco, con nhìn thằng này coi, chẳng phải là con trai của Arthur đây sao, tên nó là gì nhỉ…?"

"Ừ." Draco nói, lưng nó quay về phía đám tù nhân. "Có thể."

Cửa phòng khác mở ra phía sau Harry. Một người đan bà cất lời, và âm thanh giọng nói đó càng xoắn nỗi sợ của Harry lên một nấc cao hơn nữa.

"Chuyện gì thế? Chuyện gì xảy ra vậy, chị Cissy?"

Bellatrix bước chầm chậm vòng quanh đám tù, và ngừng bước ngay bên phải của Harry, chằm chằm nhìn Hermione bằng đôi mắt tùm hụp của mụ.

"Nhưng chắc chắn," mụ khẽ nói, "đây là con bé Máu bùn? Đây là con Granger?"

"Đúng đúng, đó là Granger!" Lão Lucius kêu lên, "Và chúng tôi cho là bên cạnh nó chính là Potter! Cuối cùng Potter và bạn bè nó đã bị bắt!"

"Potter hả?" Bellatrix rít lên, và mụ lùi lại để nhìn Harry cho rõ hơn. "Anh có chắc không? Vậy thì, Chúa Tể Hắc Ám phải được thông báo ngay lập tức!"

Mụ vén cánh tay áo bên trái lên. Harry nhìn thấy Dấu hiệu Hắc ám ấn sâu vào da thịt mụ, và biết là mụ sắp sờ vào đó, để thỉnh chủ nhân yêu quý của mụ…

"Tôi đã định gọi ngài!" Lão Lucius nói, và bàn tay lão thực ra đã nắm cổ tay Bellatrix, ngăn mụ chạm vào dấu hiệu. "Tôi sẽ thỉnh ngài, Bella à. Potter được mang đến ngôi nhà của tôi,

và do vậy đó là uy tín của tôi…”

“Uy tín của anh hả?” Mụ khinh khỉnh cười, cố gắng vặn bàn tay ra khỏi cái nắm chặt của lão Lucius. “Anh đã mất hết uy tín khi anh mất cây đũa phép của anh. Lucius à! Anh liều thật! Buông tay tôi ra!”

“Chuyện này không liên quan gì đến cô, cô đâu có bắt được thằng đó…”

“Xin ông tha lỗi, ông Malfoy,” Greyback xen vào. “Nhưng chính chúng tôi đã bắt được Potter, và chính chúng tôi sẽ được hưởng số vàng…”

“Vàng!” Bellatrix cười ngất, vẫn cố gắng hất tay ông anh rể ra. Bàn tay còn tự do của mụ thọc vô túi áo tìm cây đũa phép. “Cứ lấy vàng của chúng mày đi đồ móc rác bẩn thỉu, ta muốn vàng để làm gì? Ta chỉ cần được vinh dự là… là…”

Mụ chợt ngừng vùng vằng, con mắt u ám của mụ chăm chú ngó vào cái gì đó mà Harry không thể thấy. Mừng thấy Bellatrix nhượng bộ, lão Lucius buông tay mụ ra và vén ống tay áo của chính mình…

“NGỪNG LẠI!” Bellatrix rít lên, “Không được đụng đến nó, tất cả chúng ta sẽ tiêu tùng nếu Chúa tể hắc ám đến đây lúc này!”

Lão Lucius sững sờ, ngón tay trỏ của lão ngừng bên trên cái dấu hiệu của lão, Bellatrix sải bước ra khỏi tầm nhìn của Harry.

“Cái gì đấy?” Nó nghe mụ nói.

“Thanh gươm,” một đứa Mẹ mìn ở ngoài tầm nhìn của

Harry làu bàu.

"Đưa nó cho ta"

"Nó đâu phải của cô, thưa cô, nó là của tôi, tôi cho là tôi đã tìm được nó."

Một tiếng nổ đùng và một ánh sáng đỏ nhá lên, Harry biết là đứa Mẹ mìn đó vừa bị đánh choáng, Đồng bọn của đứa Mẹ mìn gầm lên giận dữ. Scabior rút cây đũa phép của hắn ra.

"Mụ kia, mụ nghĩ mụ đang chơi trò gì hả?"

"Điểm huyệt!" Bellatrix gào lên. *"Điểm huyệt!"*

Bọn Mẹ mìn không đáng mặt đối thủ của mụ, cho dù bọn chúng có bốn đứa chọi một mình mụ. Bellatrix là một phù thủy, theo như Harry biết, có tài năng siêu phàm và không có lương tri. Bọn Mẹ mìn té lăn đùng ra tại chỗ trừ Greyback, kẻ đã bị buộc khụy xuống tư thế quỳ, hai tay dang ra. Qua khóe mắt Harry thấy Bellatrix sà xuống gã người sói, tay mụ nắm chặt thanh gươm Gryffindor, gương mặt nhợt nhạt như sáp.

"Mày lấy thanh gươm này ở đâu?" Mụ thì thào hỏi gã người sói khi tước cây đũa phép ra khỏi bàn tay không còn kháng cự được của hắn.

"Mụ cả gan hả?" Hắn gầm gừ, miệng hắn là bộ phận duy nhất còn cử động khi hắn bị buộc phải nhìn chòng chọc vào Bellatrix. Hắn nhe hàm răng nhọn hoắc ra. "Buông tôi ra, mụ kia!"

"Mày đã tìm thấy thanh gươm này ở đâu?" Bellatrix lặp lại, dí thanh gươm vào tận mặt Greyback. "Snape đã gửi nó vào hầm an toàn của tao trong nhà băng Gringotts cơ mà!"

“Cái đó ở trong lều của tụi nó,” Greyback kêu the thé. “Tôi bảo, thả tôi ra!”

Bellatrix vẫy cây đũa phép, và gã người sói đứng bật dậy, nhưng có vẻ quá yếu không thể đến gần mụ. Hắn núp sau một cái ghế bành, những móng tay cáu bẩn của hắn bấu chặt tấm lưng.

“Draco, dọn đống cặn bã này ra ngoài,” Bellatrix nói, chỉ vào đám Mẹ mìn bất tỉnh “Nếu mày không đủ gan để kết thúc chúng thì cứ bỏ chúng ngoài sân cho tao.”

“Sao em dám nói với Draco như…” Bathilda Narcissa giận dữ nói. Nhưng Bellatrix đã gào lên.

“Im hết! Tình thế bây giờ trầm trọng hơn chị có thể tưởng tượng chị Cissy à! Chúng ta đang gặp một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng!”

Mụ đứng, hơi hổn hển, ngó xuống thanh gươm, xem xét chuôi gươm. Rồi mụ quay qua nhìn đám tù nhân im lặng.

“Nếu đúng là Potter thì không được hại nó,” mụ lầm bầm, tự nói với chính mình hơn là nói với người khác. “Chúa tể hắc ám muốn tự ngài thanh toán nó… nhưng nếu ngài phát hiện… Ta phải… Ta phải biết …”

Mụ lại quay về phía bà chị.

“Lũ tù nhân phải được nhốt xuống hầm rượu trong khi tôi suy nghĩ xem phải làm gì.”

“Đây là nhà của tôi, Bellatrix à, cô đừng có ra lệnh trong nhà của tôi…”

“Làm đi! Chị không biết gì hết về mối nguy mà chúng ta đang lâm vào đâu!” Bellatrix rít lên. Trông mụ thật dễ sợ, điên khùng, một tia lửa phát ra từ cây đũa phép của mụ và đốt cháy thành cái lỗ trên tấm thảm.

Bà Narcissa ngập ngừng một thoáng rồi nói với lão người sói.

“Đem bọn tù xuống hầm rượu Greyback”

“Khoan.” Bellatrix đột ngột nói. “Cả bọn ngoại trừ… ngoại trừ con Máu bùn.” Greyback phát ra tiếng làu bàu khoái trá.

“Không!” Ron hét. “Mụ có thể bắt tôi, giữ tôi nè!”

Bellatrix đánh tạt vô mặt nó, một tiếng nổ vang khắp phòng.

“Nếu nó chết khi hỏi cung, tao sẽ tra tới mày,” mụ nói. “Tao tính sổ đồ phản bội huyết thống sau bọn Máu bùn. Đem chúng xuống hầm, Greyback, và phải chắc chắn là chúng được giam kỹ, nhưng đừng làm gì chúng. Khoan làm.”

Mụ liệng trả cây đũa phép cho Greyback, rồi rút ra một con dao bạc dưới áo chùng của mụ. Mụ cắt dây tách Hermione ra khỏi đám tù nhân, rồi nắm tóc kéo cô bé ra giữa phòng, trong khi Greyback kéo đám tù nhân còn lại lê lết qua một cánh cửa khác, vào một hành lang tối thui, cây đũa phép của hắn giơ tới trước, phóng ra một lực vô hình và vô phương kháng cự.

“Chắc mụ sẽ cho tao hưởng sái con ghệ đó khi mụ xong chuyện với nó há?” Greyback ngâm nga trong khi tống tụi nó đi dọc hành lang. “Tao dám cá tao sẽ được một hai miếng, mày muốn không thằng tóc hoe?”

Harry cảm thấy được là Ron đang giận run. Tụi nó bị tống xuống một cầu thang dốc ở chân cầu thang là một cánh cửa nặng nề. Greyback mở khóa cửa bằng một cái gõ cây đũa phép của hắn, rồi tống tụi nó vô một căn phòng ẩm ướt mốc meo, xong bỏ tụi nó lại trong bóng tối hoàn toàn. Tiếng ầm của cánh cửa hầm bị đóng mạnh vang vọng chưa dứt thì một tiếng rú khủng khiếp kéo dài vang lên ngay phía trên đầu tụi nó…

"HERMIONE!" Ron rống lên, và nó bắt đầu quằn mình vật lộn với sợi dây thừng trói tụi nó lại với nhau khiến Harry loạng choạng. "HERMIONE!"

"Im lặng!," Harry nói, "Nín đi. Ron. Tụi mình cần tìm ra một giải pháp…"

"HERMIONE! HERMIONE!"

"Tụi mình cần một kế hoạch, đừng gào thét nữa… tụi mình phải cởi mấy sợi dây thừng này ra…"

"Harry?" Một giọng thì thầm vang lên trong bóng tối. "Ron? Có phải anh đó không?"

Ron ngừng hét. Có tiếng động của sự di chuyển gần bên tụi nó, rồi Harry thấy một cái bóng đến gần hơn.

"Harry? Ron?"

"*Luna* hả?"

"Ừ, em đây! Ôi không, em không muốn anh bị bắt!"

"Luna, em giúp tụi này cởi mấy sợi dây thừng này ra được không?" Harry nói.

"Ôi được, em hy vọng được… Có một cây đinh cũ mà tụi

này xài khi cần cắt đứt bất cứ thứ gì… chờ một chút nghe…”

Hermione lại rú lên một lần nữa trên đầu tụi nó, và tụi nó cũng nghe được cả tiếng gào của Bellatrix, nhưng lời mụ ta nói thì không thể nghe được, bởi vì Ron lại rống lên lần nữa. “HERMIONE! HERMIONE!”

“Ông Ollivander ơi?” Harry nghe Luna nói. “Ông Ollivander ơi, ông có giữ cây đinh không? Ông làm ơn nhích qua một tí… con nghĩ là nó ở bên cạnh cái bình nước…”

Ngay sau đó cô bé trở lại.

“Các anh sẽ phải ngồi yên,” cô bé nói.

Harry có thể cảm thấy cô bé đang cứa vào những thớ sợi dai chắc của sợi dây thừng để tháo nút ra. Tụi nó nghe tiếng Bellatrix quát ở tầng trên.

“Tao hỏi mày một lần nữa! Mày lấy thanh gươm này ở đâu? Ở đâu?”

“Chúng tôi lượm được nó… chúng tôi lượm được nó… LÀM ƠN!”. Hermione lại rú lên. Ron vật vã dữ tợn hơn, và cây đinh sét đâm trượt cổ tay Harry.

“Anh Ron, làm ơn yên nào” Luna thì thầm “Em không thể thấy cái em đang làm…”

“Trong cái túi của anh!” Ron nói. “Trong túi của anh có một cái Tắt-Sáng, và nó đang chứa đầy ánh sáng.”

Vài giây sau, một tiếng bấm nhỏ vang lên, và những trái cầu phát sáng mà cái Tắt-Sáng đã hút từ những bóng đèn trong lều bay lên nóc hầm: không thể nhập trở lại với những bóng

đèn gốc, chúng đành lơ lửng ở đó, giống như những mặt trời tí hon, tuôn ánh sáng tràn ngập căn phòng dưới lòng đất. Harry nhìn thấy Luna, tất cả mọi con mắt đều tập trung vào gương mặt trắng bệch của cô bé, và hình dạng bất động của ông Ollivander người chế tạo đũa phép đang nằm co ro trên sàn trong một góc. Ngoái cổ lại. Harry thấy mấy người bạn tù: Dean và yêu tinh Griphook, con yêu tinh có vẻ như bất tỉnh, còn đứng được nhờ sợi dây thừng trói nó với mấy người khác.

"Ôi, như vầy dễ hơn nhiều, cám ơn nha anh Ron," Luna nói, và bắt đầu cắt sợi dây trói tụi Harry một lần nữa. "Chào anh Dean!"

Từ bên trên vọng xuống tiếng Bellatrix:

"Mày nói láo, đồ Máu bùn bẩn thỉu, và tao biết mày! Mày đã vô hầm an toàn của tao trong nhà băng Gringotts! Thú thật đi, thú thật!"

Một tiếng rú kinh hồn nữa…

"HERMIONE!"

"Mày đã lấy gì khác nữa? Mày còn lấy gì khác nữa hả? Nói thật cho tao biết, nếu không, tao thề sẽ lóc thịt mày bằng con dao này."

"Được rồi!"

Harry cảm thấy sợi dây thừng rớt xuống, nó xoa cổ tay và quay lại thì thấy Ron đang chạy quanh căn hầm, ngước nhìn trần hầm thấp, rồi lùng tìm cửa hầm. Dean, mặt mày bầm giập, bê bết máu, nói "Cám ơn" với Luna và đứng đó run lập cập, nhưng Griphook ngã lăn quay xuống sàn hầm, có vẻ ngất ngư,

ngơ ngáo, gương mặt đen đúa của y đầy vết sưng giập.

Ron đang cố gắng Độn thổ mà không cần đũa phép.

"Anh Ron à, anh không có cách nào thoát ra đâu," Luna nói khi nhìn những cố gắng không hiệu quả của Ron. "Cái hầm này hoàn toàn chống-thoát. Lúc đầu em đã thử. Ông Ollivander ở đây cũng hơi lâu rồi, và ông đã thử mọi cách."

Hermione lại rú lên; tiếng rú xuyên vào Harry như một cơn đau thể xác. Hầu như không còn cảm giác về sự nhức nhối của cái thẹo nữa, Harry cũng bắt đầu chạy quanh căn hầm, rờ rẫm mấy bức tường mà không biết để làm gì, bởi vì tận đáy lòng nó biết là sẽ chẳng làm được tích sự gì.

"Mày còn lấy gì nữa, gì nữa hả? TRẢ LỜI TAO! CỰC HÌNH!"

Những tiếng rú của Hermione vang ra ngoài những bức tường ở tầng trên, Ron vừa khóc vừa giộng nắm tay vào bức tường, và Harry trong cơn tuyệt vọng đã nắm cái túi bùa của bác Hagrid tặng mà nó đeo quanh cổ và lục lọi trong đó: nó lôi ra trái banh Snitch của cụ Dumbledore và lắc lắc cái đó, hy vọng cái điều mà nó không biết là điều gì - chẳng có gì xảy ra - nó vẫy cây đũa phép phượng hoàng gãy đôi của nó, nhưng hai mẩu gãy không còn sự sống - mảnh gương vỡ rớt xuống sàn lấp lánh, và nó thấy một ánh xanh sáng nhất…

Con mắt của cụ Dumbledore trong mảnh gương đăm đăm nhìn nó. "Cứu tụi con!" Nó hét vào mảnh gương vỡ trong nỗi tuyệt vọng điên cuồng. "Tụi con đang ở trong hầm rượu phủ Malfoy, giúp tụi con với!"

Con mắt chớp chớp rồi biến mất.

Harry thậm chí cũng không dám chắc là con mắt lúc nãy có thực sự hiện ra trong gương hay không. Nó xoay mảnh gương vỡ theo chiều này rồi nghiêng qua chiều kia, và không thấy gì phản chiếu trong gương ngoài những bức tường và tấm trần của cái hầm tù đang giam tụi nó, và ở tầng trên Hermione đang rú lên thảm thiết hơn trước nữa, và bên cạnh nó Ron cũng đang rống lên.

"HERMIONE! HERMIONE!"

"Làm sao mày vô được hầm an toàn của tao hả?" Tụi nó nghe Bellatrix gào. "Có phải con yêu tinh nhớp nhúa dưới hầm rượu giúp mày không?"

"Chúng tôi chỉ mới gặp ông ấy hồi tối!" Hermione thổn thức nói. "Chúng tôi chưa từng vô hầm an toàn của bà… đó không phải là thanh gươm thật! Đó chỉ là bản sao, chỉ là đồ nhái mà thôi!"

"Đồ nhái hả?" Bellatrix rít lên. "Ôi, chuyện có vẻ thật nhỉ!"

"Nhưng chúng ta có thể dễ dàng tìm ra!" Giọng lão Lucius vang lên. "Draco, đem con yêu tinh lên đây, hắn có thể nói cho chúng ta thanh gươm này là thật hay giả!"

Harry xẹt ngang qua căn hầm đến chỗ Griphook đang nằm rũ trên sàn.

"Griphook," nó thì thầm vào cái tai nhọn hoắt của tên yêu tinh, "ông phải nói với họ thanh gươm là đồ giả, không được cho họ biết đấy là thanh gươm thật, ông làm ơn nghe ông Griphook…"

Nó nghe thấy tiếng ai đó đang vội vã đi xuống cầu thang hầm rượu; ngay sau đó, giọng run run của Draco vang lên sau cánh cửa.

"Đứng lùi lại. Sắp thành hàng sát tường trong cùng. Đừng cố làm gì cả, nếu không tôi sẽ giết các người!"

Tụi nó làm theo lệnh, khi ổ khóa vặn mở, Ron bấm cái Tắt-Sáng và ánh sáng chui tọt trở vô cái túi nó, trả bóng tối lại cho căn hầm.

Cánh cửa mở tung, Malfoy bước vào, đũa phép giơ ra trước mặt, nhợt nhạt và cương quyết. Nó nắm cánh tay con yêu tinh rồi lùa trở ra, kéo Griphook theo. Cánh cửa đóng sầm lại và cùng lúc đó một tiếng nổ đùng rất lớn vang vọng bên trong căn hầm.

Ron bấm cái Tắt-Sáng. Ba trái cầu ánh sáng lại từ túi nó bay ra không trung, soi tỏ con gia tinh Dobby "vừa Độn thổ hiện ra giữa căn hầm.

"DOB..!"

Harry đập cánh tay Ron để ngăn nó hét toáng lên, và Ron có vẻ kinh hoàng về lỗi lầm của nó. Tiếng chân bước băng ngang phía trên trần hầm. Draco đang giải Griphook đến cho Bellatrix.

Hai con mắt lộ to tổ bố như hai trái banh lông của Dobby mở trừng trừng; nó đang run từ chân lên tận chóp nhọn của đôi tai. Nó đang trở về ngôi nhà của chính những chủ nhân cũ, và rõ ràng là nó đang sợ chết điếng.

"Harry Potter," Dobby nói bằng giọng the thé run run cực

nhỏ, “Dobby đến cứu cậu.”

“Nhưng làm sao bạn…”

Một tiếng rú khủng khiếp nhấn chìm tiếng Harry. Hermione lại bị tra tấn nữa. Nó bèn đi ngay vào điều quan trọng trước mắt.

“Bạn có thể Độn thổ qua khỏi hầm rượu này chứ?” Nó hỏi Dobby, con gia tinh gật đầu, hai vành tai phe phẩy.

“Và bạn đem người theo bạn được chứ?”

Dobby lại gật đầu.

“Tốt. Dobby, tôi muốn bạn nắm lấy Luna, Dean và ông Ollivander, và đem họ… đem họ đến…”

“Nhà anh Bill và chị Fleur,” Ron nói. “Chòi đất ở ngoại ô Tinworth!”.

Con gia tinh gật đầu lần thứ ba.

“Và rồi trở lại,” Harry nói, “Bạn có thể làm như vậy không, Dobby?”

“Dĩ nhiên là được chứ, Harry Potter,” con gia tinh nhỏ thì thầm. Nó lật đật đi tới chỗ ông Ollivander, ông ta không có vẻ gì là còn tỉnh táo. Con gia tinh dùng một tay nắm cánh tay của người chế tạo đũa phép, rồi đưa tay kia của nó cho Luna và Dean, nhưng cả hai đứa nó đều không nhúc nhích.

“Anh Harry, tụi em muốn giúp anh!” Luna thì thầm.

“Hai người đi ngay! Tụi mình sẽ gặp lại nhau ở nhà chị Fleur.”

Trong lúc Harry nói, cái thẹo của nó bỏng rát dữ dội hơn

bao giờ hết, và trong vài giây nó ngó xuống, không phải là người chế tạo đũa phép mà là một người đàn ông khác, cũng già, cũng ốm nhưng đang cười vang đầy khinh miệt.

"Vậy thì, cứ giết ta. Voldemort, ta sẵn sàng đón cái chết! Nhưng cái chết của ta không đem lại cho mi cái mà mi tìm kiếm… có rất nhiều điều mi không hiểu được."

Harry cảm nhận được cơn thịnh nộ của Voldemort, nhưng khi Hermione rú lên một lần nữa, nó đóng ngay liên tưởng đó, trở lại với căn hầm và nỗi kinh hoàng mà hiện tại nó đang đối mặt.

"Đi!" Harry năn nỉ Luna và Dean. "Đi đi, tụi này sẽ đi theo, đi ngay!"

Hai đứa kia bèn nắm mấy ngón tay con gia tinh chìa ra. Một tiếng nổ đùng thật lớn, và Dobby, Luna, Dean, cùng ông Ollivander biến mất.

"Chuyện gì đó?" Lão Lucius Malfoy hét phía trên đầu Harry và Ron. "Các ngươi có nghe không? Tiếng động dưới hầm rượu là gì vậy?"

Harry và Ron trố mắt nhìn nhau.

"Draco… không, gọi Đuôi Trùn. Bảo hắn đi kiểm tra xem!"

Tiếng bước chân băng ngang căn phòng trên đầu tụi nó, rồi yên lặng. Harry biết rằng những người trong phòng khách đang lắng nghe động tĩnh từ dưới hầm.

"Tụi mình sẽ cố gắng khống chế hắn," Harry thì thầm với Ron. Tụi nó không còn lựa chọn nào khác, chỉ cần bất cứ ai bước vào phòng và thấy vắng mặt ba tù nhân là tụi nó thua.

“Cứ để ánh sáng chiếu rọi,” Harry nói thêm. Và khi nghe thấy có kẻ nào đó bước xuống cầu thang bên ngoài cửa hầm, tụi nó lùi ra đứng dựa sát tường dọc hai bên cánh cửa.

“Đứng lùi lại,” giọng của Đuôi Trùn vang lên. “Đứng xa cánh cửa ra. Ta đang vào.”

Cánh cửa mở tung ra. Trong tích tắc Đuôi Trùn nhìn trân trối vào hầm giam dường như trống rỗng, chói mắt vì ánh sáng phát ra từ ba mặt trời tí hon lơ lửng giữa không trung. Ngay lúc đó, Harry và Ron lao mình vào hắn. Ron chụp cánh tay cầm đũa phép của Đuôi Trùn và bẻ cánh tay giơ lên. Harry vả bàn tay vào miệng hắn, bịt tiếng hắn lại. Cả ba vật lộn trong im lặng. Cây đũa phép của Đuôi Trùn xịt ra những tia sáng, bàn tay bằng bạc của hắn xiết quanh cổ Harry.

“Chuyện gì vậy, Đuôi Trùn?” tiếng lão Lucius Malfoy hỏi vọng từ bên trên.

“Không có gì ạ!” Ron trả lời bằng giọng nhái tàm tạm cái giọng khò khè của Đuôi Trùn.

Harry hầu như không thể thở được nữa.

“Ông giết tôi à?” Harry ngáp ngáp lấy hơi, cố gắng cạy những ngón tay bằng kim loại ra. “Sau khi tôi đã cứu mạng ông? Đuôi Trùn, ông nợ tôi.”

Mấy ngón tay bạc nới ra. Harry không ngờ, nó vặn mình thoát ra, hết sức kinh ngạc, tay nó vẫn bịt chặt miệng Đuôi Trùn. Nó thấy đôi mắt tèm nhèm nhỏ tí của gã đàn ông giống như chuột mở lớn đầy sợ hãi và ngạc nhiên. Hắn dường như sửng sốt không kém Harry về việc bàn tay hắn vừa làm, về cái

tích tắc độ lượng tí ti mà bàn tay đã phản bội, và hắn tiếp tục vật lộn dữ dội hơn, như thể để gỡ gạc lại cái phút yếu lòng đó.

"Và tụi tôi sẽ giữ cái này," Ron thì thầm, giật mạnh cây đũa phép của Đuôi Trùn bằng bàn tay kia của nó.

Không còn đũa phép, không thể làm gì được, hai tròng mắt của Pettigrew nở lớn hãi hùng. Hai con mắt hắn trượt từ Harry đến cái gì đó. Những ngón tay bạc của chính hắn di chuyển về phía cổ họng hắn không cách gì cản được.

"Đừng…"

Không kịp suy nghĩ, Harry cố gắng kéo bàn tay lại, nhưng chẳng có gì ngăn được bàn tay đó. Dụng cụ bằng bạc mà Voldemort đã ban cho tên đầy tớ hèn nhát nhất đã phản lại chính người chủ bị tước vũ khí và trở nên vô dụng, Pettigrew đang lãnh phần thưởng cho sự ngập ngừng của hắn, khoảnh khắc của lòng trắc ẩn; hắn đang bị bóp cổ ngay trước mắt tụi nó.

"Đừng!"

Ron cũng đã buông Đuôi Trùn ra, và nó cùng Harry hè nhau kéo những ngón tay tàn nhẫn bằng kim loại đang bóp họng Đuôi Trùn, nhưng chẳng ích gì. Pettigrew dần trở nên xanh tím.

"Giải phóng!" Ron nói, chĩa cây đũa phép vào bàn tay bạc, nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Pettigrew khuỵu xuống, và cùng lúc đó, Hermione rú lên một tiếng hãi hùng phía trên đầu tụi nó. Mắt của Pettigrew trợn ngược lên trên gương mặt tím ngắt của hắn; hắn giẫy lên một lần chót rồi yên luôn.

Harry và Ron nhìn nhau, rồi bỏ lại xác Pettigrew trên sàn sau lưng tụi nó, chạy lên cầu thang, trở lại hành lang âm u dẫn đến phòng khách. Tụi nó cẩn thận bò dọc theo hành lang cho đến khi đến cửa phòng khách để mở he hé. Bây giờ tụi nó nhìn rõ cảnh Bellatrix đang ngó xuống Griphook, con yêu tinh này đang cầm thanh gươm Gryffindor trong hai bàn tay có những ngón dài ngoằng. Hermione đang nằm dưới chân Bellatrix. Cô bé hầu như không nhúc nhích.

"Sao?" Bellatrix nói với Griphook, "Có đúng là thanh gươm thật không?"

Harry chờ đợi, nín thở, kháng cự lại cơn đau nhức của cái thẹo.

"Không." Griphook nói. "Nó là đồ giả."

"Mày có chắc không?" Bellatrix hổn hển nói, "Chắc chứ?"

"Chắc," con yêu tinh nói.

Nét mặt mụ giãn ra, bao căng thẳng tiêu tan hết.

"Tốt," mụ nói, và bằng cách hờ hững gõ nhẹ cây đũa phép, mụ rạch thêm một vết cắt sâu nữa trên mặt con yêu tinh, khiến y gục xuống chân mụ, thét vang. Mụ đá y qua một bên. "Còn bây giờ.," mụ reo lên đắc thắng, "Chúng ta thỉnh Chúa Tể Hắc Ám!"

Và mụ vén ống tay áo lên, và chạm ngón trỏ vào Dấu hiệu Hắc ám.

Ngay lập tức, Harry lại có cảm giác cái thẹo của nó tét ra. Hiện thực quanh nó biến mất: nó là Voldemort, và lão phù thủy trơ xương trước mặt nó đang nhe cái miệng không răng

cười nhạo nó, nó tức điên khi cảm nhận được sự thỉnh mời - nó đã cảnh cáo bọn chúng, nó đã bảo bọn chúng không được thỉnh nó vì bất cứ cái gì khác hơn Potter. Nếu mà chúng nhầm lẫn…

"Cứ giết ta đi!" Lão già yêu cầu. "Mi sẽ thua. Mi không thể thắng! Cây đũa phép đó sẽ không bao giờ, không bao giờ thuộc về mi."

Và cơn thịnh nộ của Voldemort bùng nổ, ánh sáng xanh bùng lên tỏa khắp xà lim tù, và cái thân già nua yếu ớt bị nhấc bổng lên khỏi cái giường cứng rồi rớt xuống, chết ngắc, và Voldemort trở lại bên cửa sổ, cơn giận của hắn khó mà kiềm chế được… Chúng sẽ phải chịu đựng hình phạt của hắn nếu chúng thỉnh hắn về không có lý do chính đáng…

"Và tôi cho rằng," giọng Bellatrix vang lên, "Chúng ta có thể vứt con Máu bùn được rồi. Greyback, đem nó đi nếu mày muốn nó."

"KHÔÔÔÔÔÔNG!"

Ron đã xông vô phòng khách, Bellatrix ngoảnh lại, giật mình, mụ quay cây đũa phép lại đối đầu với Ron thay vì …

"Giải giới!" Ron gầm lên, chĩa cây đũa phép của Đuôi Trùn vào Bellatrix, và cây đũa phép của mụ bay vèo vèo lên không trung, và được Harry, chạm sát sau lưng Ron, bắt lấy. Lão Lucius, bà Narcissa, Draco và Greyback đều quay phắt lại. Harry hét *"Điểm huyệt!"* và lão Lucius Malfoy ngã nhào xuống nền lò sưởi. Tia sáng phóng ra từ cây đũa phép của Draco, bà Narcissa, Greyback, Harry nhào xuống sàn lăn vòng ra sau một cái ghế nệm dài để tránh.

“DỪNG NGAY NẾU KHÔNG CON MÁU BÙN SẼ CHẾT!”

Harry thở hổn hển, dòm hé qua thành cái ghế nệm. Bellatrix đang dựng đứng Hermione, cô nàng dường như đã bất tỉnh, và mụ kề con dao ngắn bằng bạc của mụ sát cổ Hermione.

“Buông đũa phép của chúng mày xuống,” mụ thì thầm, “Buông chúng xuống nếu không chúng tao sẽ được thấy cụ thể máu nó bẩn thỉu như thế nào!”

Ron đứng ngay đơ, nắm chặt cây đũa phép của Đuôi Trùn. Harry đứng thẳng dậy, vẫn còn cầm cây đũa phép của Bellatrix.

“Tao bảo buông đũa xuống!” Mụ rít lên ấn lưỡi dao vào cổ họng Hermione. Harry thấy máu ứa thành giọt nơi lưỡi dao ấn vào.

“Thôi được!” Nó hét, và buông cây đũa phép của Đuôi Trùn. Cả hai giơ tay lên ngang vai.

“Tốt!” Mụ cười đểu. “Draco, lượm đũa phép lên. Chúa Tể Hắc Ám sắp đến rồi Harry Potter ơi! Cái chết của mày gần kề rồi!”

Harry biết điều đó, cơn đau của cái thẹo của nó đang nổ ra, và nó có thể cảm thấy Voldemort đang bay qua bầu trời từ xa xa, bên trên mặt biển tối om và đầy bão tố, chẳng mấy chốc hắn sẽ đến đủ gần để Độn thổ tới đây, và Harry có thể thấy vô phương thoát chết.

“Bây giờ,” Bellatrix nói nhẹ nhàng, trong lúc Draco vội vã đem đũa phép đến cho mụ. “Chị Cissy, em cho là chúng ta nên

trói các vị anh hùng nhí này lại, trong khi Greyback chăm sóc con Máu bùn. Greyback, tao tin là Chúa Tể Hắc Ám sẽ không bực mình mày về con đó sau nhưng gì mày làm tối nay."

Khi tiếng cuối cùng vừa dứt, thì một tiếng rít ken két kì lạ vọng từ trên xuống. Tất cả đều ngước nhìn lên vừa đúng lúc chùm đèn pha lê rung rinh, và rồi, khi một tiếng két vang to kèm một tiếng keng thật lớn, chùm đèn bắt đầu rớt xuống. Bellatrix đang đứng ngay bên dưới trùm đèn treo, mụ bèn buông Hermione ra, vừa nhào qua một bên vừa gào lên khủng khiếp. Chùm đèn treo rớt xuống sàn gây ra một trận nổ văng pha lê và dây xích treo đèn, rơi lên mình Hermione và con yêu tinh vẫn còn nắm chặt thanh gươm Gryffindor. Miếng pha lê lấp lánh bay tứ tung, Draco gập người lại, hai bàn tay bưng lấy gương mặt đầy máu.

Trong khi Ron kéo Hermione ra khỏi đống đổ nát, Harry lợi dụng ngay thời cơ; nó nhảy qua cái ghế bành và giật ba cây đũa phép ra khỏi tay Draco, chĩa cả ba cây vào Greyback, và gào *"Điểm huyệt!"*. Gã người sói bị ba hiệp bùa chú nhấc bổng chân, bay luôn tới trần nhà rồi rớt bẹp xuống sàn.

Trong khi bà Narcissa kéo Draco tránh xa tai hoạ thêm nữa, Bellatrix đứng bật dậy, tóc mụ bay lên khi mụ vung con dao bạc, nhưng Bathilda Narcissa đã chĩa cây đũa phép của bà ra cửa.

"Dobby!" Bà rú lên và ngay cả Bellatrix cũng sững sờ. "Mày! Mày làm rớt chùm đèn…?"

Con gia tinh bé nhỏ lon ton chạy vào phòng, những ngón tay run lẩy bẩy của nó chỉ vào bà chủ cũ.

“Bà không được hại Harry Potter,” nó kêu lên the thé.

“Giết nó, Cissy!” Bellatrix rít lên, nhưng một tiếng nổ đùng khác vang lên, và cây đũa phép của Narcissa cũng bay vèo vèo lên không trung rồi rớt xuống, phía bên kia phòng khách.

“Đồ con khỉ bẩn thỉu!” Bellatrix hét toáng. “Mày dám cầm đũa phép của một phù thủy hả? Mày dám thách thức chủ mày hả?”

“Dobby không có chủ!” Con gia tinh kêu the thé. “Dobby là một con gia tinh tự do, và Dobby đến cứu Harry Potter và bạn bè của cậu.”

Cơn đau trong cái thẹo của Harry làm nó không còn thấy gì nữa. Nó mơ hồ biết là tụi nó chỉ còn vài tích tắc, vài giây trước khi Voldemort đến nơi.

“Ron, bắt lấy …và ĐI!” Nó vừa hét vừa liệng một cây đũa phép cho Ron, rồi nó cúi xuống kéo Griphook ra từ dưới chùm đèn. Vác lên vai con yêu tinh đang rên rỉ nhưng vẫn nắm chặt thanh gươm, Harry nắm tay Dobby và xoay tại chỗ để Độn thổ.

Khi xoay mình vào bóng tối, nó nhìn lần cuối cảnh phòng khách với hình ảnh nhợt nhạt đông cứng của bà Narcissa và Draco, thoáng thấy vệt tóc đỏ của Ron, và thoáng ánh bạc bay vút khi con dao của Bellatrix phóng ngang qua căn phòng trúng vào chỗ nó vừa biến mất…

Nhà anh Bill và chị Fleur… Chòi Đất… nhà anh Bill và chị Fleur…

Nó đã biến vào cõi không biết; nó chỉ có thể lặp đi lặp lại

tên địa điểm và hy vọng nhiêu đó là đủ để đưa nó đến đó. Cơn đau trên trán đâm thấu óc nó, và sức nặng của con yêu tinh đè xuống nó, nó có thể cảm thấy lưỡi thanh gươm Gryffindor nảy vào lưng nó, bàn tay Dobby giật giật trong tay nó, nó tự hỏi phải chăng con gia tinh đang cố giành quyền chỉ đạo để kéo cả đám về đúng hướng, và bằng cái siết chặt mấy ngón tay, Harry cố ra dấu là tụi nó ngon lành…

Và rồi tụi nó chạm vào mặt đất cứng chắc và thở không khí mằn mặn. Harry quỳ gối, buông tay Dobby ra, và cố gắng đặt Griphook xuống đất một cách nhẹ nhàng.

“Ông có sao không?” Nó hỏi khi con yêu tinh cục cựa, nhưng Griphook chỉ rên rỉ.

Harry nhìn quanh quất trong bóng tối. Cách đó không xa dường như có một ngôi nhà nhỏ dưới bầu trời rộng đầy sao, và nó nghĩ nó thấy có sự dịch chuyển bên ngoài căn nhà.

“Dobby, đây có phải là Chòi Đất không?” Nó thì thầm, nắm chặt hai cây đũa phép mà nó đem theo từ phủ Malfoy, sẵn sàng chiến đấu nếu cần thiết. “Tụi mình đến đúng chỗ không, Dobby?”

Nó ngoái nhìn lại. Con gia tinh đứng cách nó vài bước chân.

“DOBBY!”

Con gia tinh đu đưa nhè nhẹ, ánh sao phản chiếu trong hai con mắt sáng mở to. Con gia tinh và Harry cùng nhau nhìn xuống chuôi của con dao bạc thò ra khỏi lồng ngực đang phập phồng của con gia tinh.

“Dobby… không… CỨU!” Harry gào về phía ngôi nhà, về phía những người đang di chuyển về chỗ nó. “CỨU!”

Nó không biết và không bận tâm liệu những người đó là phù thủy hay dân Muggle, bạn hay thù; tất cả nỗi lo lắng của nó là vết loang sậm đang lan ra trước ngực Dobby và con gia tinh giơ hai tay về phía Harry với ánh mắt khẩn cầu. Harry đỡ con gia tinh và đặt nó nằm nghiêng trên cỏ lạnh.

“Dobby, không, đừng chết, đừng chết…”

Đôi mắt con gia tinh nhìn Harry, và môi nó run run vì cố nói:

“Harry… Potter…”

Và rồi sau một cái rùng mình khe khẽ con gia tinh nằm yên, và đôi mắt nó chỉ còn là hai trái cầu thủy tinh to tướng, vô hồn lấp lánh ánh sáng từ những ngôi sao mà đôi mắt nó không còn thấy nữa.

24

NGƯỜI CHẾ TẠO ĐŨA PHÉP

Chẳng khác gì chìm vào lại cơn ác mộng cũ: trong một thoáng Harry lại quỳ bên cạnh thi thể cụ Dumbledore dưới chân ngọn tháp cao nhất ở trường Hogwarts, nhưng hiện thực là nó đang nhìn trừng trừng một thân xác nhỏ xíu co quắp trên cỏ, bị lưỡi dao bạc của mụ Bellatrix đâm xuyên. Tiếng của Harry vẫn còn gọi: "Dobby… *Dobby*..." cho dù nó biết con gia tinh đã đi đến nơi nó không thể gọi trở lại.

Chừng một phút sau nó nhận ra, rốt cuộc, tụi nó đã đến đúng nơi, vì đây anh Bill, chị Fleur, Dean và Luna đang tụ tập chung quanh trong lúc nó quỳ bên cạnh con gia tinh.

"Hermione," nó chợt hỏi. "Hermione đâu?"

"Ron đưa cô bé vô nhà rồi," anh Bill nói. "Cô bé sẽ không sao đâu."

Harry lại nhìn xuống Dobby. Nó đưa tay rút lưỡi dao bén ngót ra khỏi xác con gia tinh, rồi cởi áo vét của nó dùng làm tấm mền đắp lên Dobby.

Biển đang vỗ sóng vào đá đâu đó gần đây. Harry lắng nghe

tiếng sóng trong lúc những người khác trò chuyện, bàn bạc những vấn đề mà nó không còn quan tâm nữa, rồi nó quyết định. Dean mang Griphook bị thương vô nhà, chị Fleur vội vã đi theo; lúc này anh Bill đang đưa ra đề nghị về việc chôn cất Dobby. Harry đồng ý mà không biết anh đang nói gì. Khi làm thế, nó ngó xuống cái xác nhỏ xíu, và cái thẹo của nó nhức nhối rát bỏng, và nó thấy trong một góc não của nó, như thể nhìn ngược từ đầu kia của một kính viễn vọng, Voldemort đang trừng phạt những kẻ mà tụi nó đã bỏ lại ở phủ Malfoy. Cơn giận của hắn khủng khiếp đến thế nhưng dường như cũng mờ nhạt trước nỗi tiếc thương Dobby của Harry, vì vậy cuộc trừng phạt đó chỉ tựa như cơn bão xa vọng đến Harry qua một đại dương mênh mông im ắng.

"Em muốn làm đám tang đàng hoàng," là những lời đầu tiên mà Harry nói trong trạng thái hoàn toàn có ý thức. "Không phải bằng pháp thuật. Anh có một cái xuổng không?"

Và ngay sau đó nó bắt đầu, một mình đào một cái huyệt ở chỗ anh Bill vừa chỉ, phía cuối vườn, giữa những bụi cây. Nó đào cái kiểu uất ức, cắm cúi làm công việc lao động chân tay, vinh danh trong hành động phi pháp thuật đó, bởi vì nó thấy mỗi giọt mồ hôi nó đổ ra, mỗi nốt phồng rộp trên tay nó đều như một món quà tặng cho con gia tinh đã cứu mạng tụi nó.

Cái thẹo của Harry rát bỏng nhưng bây giờ nó đã làm chủ được cơn đau. Nó cảm nhận được cơn đau thật đấy, nhưng lại tách biệt ra được hẳn. Rốt cuộc nó đã học được cách kiểm soát, biết cách phong bế não đối với Voldemort, điều mà cụ Dumbledore đã muốn nó học nơi thầy Snape. Cũng như khi Voldemort không thể ám ảnh Harry trong lúc Harry chìm đắm

trong nỗi tiếc thương chú Sirius, ý nghĩ của hắn lúc này không thể xâm nhập được Harry khi nó đang thương tiếc Dobby. Dường như nỗi đau buồn xua đuổi Voldemort… Mặc dù cụ Dumbledore, dĩ nhiên sẽ nói đó là tình yêu.

Harry cứ đào tiếp, càng lúc càng sâu hơn vào lòng đất cứng lạnh, trộn lẫn nỗi đau buồn với mồ hôi, gạt bỏ cơn đau của cái thẹo. Trong bóng tối, chẳng có âm thanh gì khác ngoài chính tiếng thở của nó và tiếng sóng biển rì rào làm bạn, mọi việc đã diễn ra ở phủ Malfoy lại hiện về trong trí nó, những điều mà nó đã nghe giờ được tái hiện, và nó vỡ lẽ ra trong bóng tối…

Âm điệu đều đặn của cánh tay nó nhịp theo suy nghĩ của nó. Những Bảo bối Tử thần… những trường sinh linh giá… Bảo bối Tử thần… Trường Sinh Linh Giá… không còn cháy lên trong nó nỗi ham muốn kỳ lạ và ám ảnh đó nữa. Mất mát và sợ hãi đã làm tan biến nỗi ham muốn đó. Nó cảm thấy như một lần nữa vừa được tát vào mặt cho tỉnh táo lại.

Càng lúc càng sâu hơn Harry lún xuống huyệt mộ, và nó biết đêm nay Voldemort đã ở đâu, đã giết ai trong xà lim cao nhất của nhà tù Nurmengard, và tại sao…

Và nó nghĩ đến Đuôi Trùn, chết vì một cơn bốc đồng vô thức của lòng trắc ẩn… Cụ Dumbledore đã nhìn thấy trước điều đó… Cụ còn biết hơn thế bao nhiêu nữa?

Harry không để ý đến thời gian. Nó chỉ biết khi bóng tối đã được xua tan phần nào thì Ron và Dean ra nhập bọn với nó.

“Hermione ra sao?”

“Khá hơn rồi,” Ron nói. “Chị Fleur đang chăm sóc cho cô

nàng.”

Harry đã có sẵn câu cãi lại nếu hai đứa kia hỏi tại sao nó không chỉ việc phù phép ra một ngôi mộ hoàn hảo bằng cây đũa phép, nhưng nó đã không cần phải dùng tới câu đó. Hai đứa kia vác theo xuổng và nhảy xuống cái hố mà Harry đã đào rồi cùng nhau làm việc trong im lặng cho đến khi cái hố có vẻ đủ sâu.

Harry bó xác con gia tinh chặt chẽ hơn trong tấm áo vét của nó. Ron ngồi bên mép huyệt cởi giầy và vớ của mình ra, rồi mang chúng vào đôi chân trần của con gia tinh. Dean tạo ra một cái nón len đưa cho Harry đội cẩn thận lên đầu Dobby, ủ kín đôi tai dơi. “Tụi mình nên vuốt mắt nó.”

Harry không nghe những người khác đang đến trong bóng tối. Anh Bill mặc một tấm áo khoác đi đường, chị Fleur đeo một tấm tạp dề màu trắng, từ trong túi tạp dề ló ra một chai mà Harry nhận ra là rượu Bổ Xương. Hermione được quấn trong tấm áo ngủ mượn tạm, xanh xao và đi đứng chưa vững; Ron đưa tay ôm Hermione khi cô bé đến bên nó. Luna luộm thuộm trong cái áo khoác của chị Fleur, cúi xuống và nhẹ nhàng đặt mấy ngón tay lên mí mắt của con gia tinh, vuốt chúng khép lại cái nhìn đăm đăm vô hồn.

“Vậy đó,” cô bé nói khẽ, “Bây giờ bạn có thể yên nghỉ”

Harry đặt con gia tinh vào lòng huyệt, sắp xếp tay chân nhỏ xíu của con gia tinh sao cho con gia tinh có thể thoải mái nghỉ ngơi, rồi nó trèo lên bờ đăm đăm nhìn lần cuối thi thể nhỏ bé đó. Nó tự nhắc không được xuống tinh thần khi nhớ lại đám tang của cụ Dumbledore, với hàng dãy hàng ghế vàng, với ông

Bộ trưởng bộ pháp thuật ngồi ở hàng ghế trên cùng, bài tán tụng thành tích của cụ Dumbledore, và nét nghiêm trang của nấm mồ cẩm thạch trắng. Nó cảm thấy Dobby xứng đáng được an táng trọng thể tương đương, vậy mà ở đây con gia tinh chỉ được đặt nằm giữa những bụi cây trong một cái hố đào lùi xùi.

"Em nghĩ chúng ta nên nói đôi lời vĩnh biệt," Luna nói to, "Em nói trước nha?"

Và khi mọi người nhìn cô bé, cô bé nói với con gia tinh đã chết dưới đáy huyệt.

"Em rất cám ơn Dobby đã cứu em ra khỏi hầm rượu. Bạn tốt và gan như vậy mà chết thì không công bằng chút nào. Em sẽ luôn nhớ điều mà bạn đã làm cho tụi này. Em hy vọng giờ đây bạn được yên vui."

Cô bé quay lại nhìn Ron chờ đợi, Ron bèn đằng hắng và nói bằng giọng nằng nặng, "Ừ… cám ơn Dobby."

"Cám ơn," Dean lẩm bẩm.

Harry nuốt nước miếng.

"Vĩnh biệt, Dobby" nó nói. Đó là tất cả những lời mà nó có thể thốt ra, Luna đã nói giùm nó hết rồi. Anh Bill giơ cây đũa phép lên, và đống đất bên cạnh huyệt bay lên không trung gọn gàng rơi xuống huyệt, vun thành một mô đất nhỏ đo đỏ.

"Xin mọi người để tôi ở lại đây một lát," nó nói với những người kia.

Họ lẩm bẩm gì đó mà nó không nghe ra; nó cảm nhận vài cái vỗ nhẹ lên lưng, và rồi mọi người lững thững đi về phía ngôi nhà, để nó lại một mình với con gia tinh.

Harry nhìn quanh; có một số phiến đá to màu trắng, láng nhẵn nhờ nước biển, được dùng để làm mép vườn hoa. Nó lượm một phiến lớn nhất và đặt trên chỗ mà đầu con gia tinh đang yên nghỉ, kiểu như đặt một cái gối. Rồi nó moi túi áo kiếm cây đũa phép. Có hai cây trong túi. Nó đã quên mất, không để ý; bây giờ nó không thể nhớ hai cây này là đũa của ai; nó nhớ dường như nó đã giật chúng ra khỏi tay ai đó. Nó lựa cây đũa ngắn hơn trong hai cây, nó cảm thấy cây đó thân thiện hơn với tay nó, và nó chĩa vào phiến đá.

Theo chỉ thị mà Harry lẩm bẩm trong miệng, cây đũa phép từ từ khắc những nét sâu lên phiến đá. Nó biết Hermione có thể làm chuyện này khéo léo hơn, và có lẽ nhanh hơn, nhưng nó muốn đánh dấu nơi này cũng tha thiết như nó muốn đích thân đào huyệt. Khi Harry đứng dậy một lần nữa, phiến đá đã có hàng chữ:

Nơi đây yên nghỉ Dobby, một con gia tinh tự do

Nó nhìn tác phẩm tự tạo của nó thêm vài giây nữa, rồi bước đi, cái thẹo vẫn còn nhức nhối, và đầu óc nó đầy ắp những điều nó chợt nghĩ tới lúc ở dưới huyệt, những ý tưởng đã hình thành trong bóng tối, những ý tưởng vừa hoang đường vừa khủng khiếp.

Mọi người đều đang ngồi trong phòng khách khi Harry bước vào gian sảnh nho nhỏ, sự chú ý của họ tập trung vào anh Bill, người đang nói. Căn phòng xinh xinh, ánh sáng dìu dịu, một ngọn lửa nho nhỏ đốt bằng những khúc củi trôi dạt vớt ngoài bờ biển đang tỏa ánh sáng rực rỡ trong lò sưởi. Harry không muốn làm vấy bùn lên tấm thảm, nên nó đứng ngoài

ngưỡng cửa, lắng nghe

"… may là Ginny đang nghỉ lễ. Nếu con bé còn ở trường Hogwarts thì chúng đã bắt con bé trước khi chúng ta đến kịp. Bây giờ chúng ta biết con bé cũng đã được an toàn," anh Bill ngoái nhìn ra và thấy Harry đứng đó. "Anh đã đưa tất cả mọi người ra khỏi Hang Sóc," anh giải thích. "Họ đã dọn qua nhà bà dì Muriel. Bọn Tử Thần Thực Tử giờ đã biết Ron đi với em, chắc chắn họ sẽ nhắm tấn công gia đình… Khỏi xin lỗi," anh nói thêm khi thấy vẻ mặt của Harry. "Chẳng qua là chuyện sớm hay muộn mà thôi, ba đã nói vậy mấy tháng nay rồi. Chúng ta là gia đình phản bội huyết thống lớn nhất hiện nay."

"Họ được bảo vệ như thế nào?" Harry hỏi.

"Bùa trung thành. Ba là Người giữ bí mật. Và chúng ta cũng ếm bùa đó lên ngôi nhà này; anh là Người giữ bí mật. Hai đứa anh không ai đi làm được nhưng điều đó giờ đây không hẳn là điều quan trọng nhất. Khi nào ông Ollivander và Griphook mạnh khỏe trở lại, chúng ta cũng đưa họ đến nhà bà dì Muriel. Ở đây không đủ phòng, mà nhà bà dì thì nhiều phòng lắm. Chân cẳng Griphook đang lành lặn lại. Fleur đã cho ông ấy uống rượu Bổ Xương - có lẽ chúng ta sẽ đưa họ đi trong vòng một giờ hay…"

"Không," Harry nói và anh Bill có vẻ ngạc nhiên. "Em cần cả hai người đó ở lại đây. Em cần nói chuyện với họ. Chuyện quan trọng."

Giọng nó nói nghe có uy lắm, giọng chắc nịch, giọng có chủ đích mà nó đã nghĩ ra khi đào huyệt cho Dobby. Tất cả những người khác đều quay lại nhìn nó phân vân.

“Em đi rửa mặt cái đã,” Harry vừa nói với anh Bill vừa ngó xuống hai tay nó còn bê bết sình và máu Dobby. “Rồi em cần gặp họ, ngay lập tức.”

Nó đi vào căn bếp nhỏ, đến bên cái chậu đặt dưới khung cửa sổ trông ra biển. Bình minh đang ló dạng phía đường chân trời, hồng hồng như vỏ cua và phơn phớt vàng, và trong lúc rửa tay nó lại theo đuổi chuỗi suy tư đã hiện ra trong đầu nó trong bóng tối khu vườn…

Dobby không bao giờ có thể nói với tụi nó ai đã phái con gia tinh đến hầm rượu, nhưng Harry biết điều mà nó đã thấy. Một ánh mắt sắc sảo xanh lơ đã nhìn ra từ mảnh gương vỡ, và sự giúp đỡ đến ngay. *Ở trường Hogwarts ai cầu xin sự giúp đỡ tất sẽ nhận được.*

Harry lau khô tay, vô cảm đối với vẻ đẹp của cảnh trí bên ngoài cửa sổ và cũng không để lọt tai tiếng rù rì của người khác trong phòng khách. Nó nhìn xa ra phía đại dương và trong buổi bình minh này, nó cảm thấy gần hơn bao giờ hết, gần sát cốt lõi của vấn đề.

Và cái thẹo của nó vẫn còn đau nhức, và nó biết là Voldemort cũng đang tiến đến đó. Harry hiểu mà vẫn chưa thật hiểu. Bản năng nó bảo nó thế này, đầu óc nó lại nói thế kia. Cụ Dumbledore trong tâm trí Harry mỉm cười, ngó Harry dò xét qua đầu những ngón tay ép vào nhau như thể nguyện cầu.

Thầy cho Ron cái Tắt-Sáng… Thầy hiểu nó… Thầy cho nó một phương thức trở lại…

Và thầy cũng hiểu Đuôi Trùn… Thầy biết là có một chút ăn năn đâu đó…

Và nếu thầy hiểu họ… Thì thưa thầy Dumbledore, thầy hiểu gì về con?

Có phải con chỉ cần biết mà không cần tìm? Thầy có biết con cảm thấy khổ sở thế nào về chuyện đó không? Có phải vì vậy mà thầy khiến cho sự việc khó khăn như thế này không? Để con có đủ thời giờ mà nghiệm ra?

Harry đứng ngây đơ, đôi mắt đờ đẫn, nhìn cái nơi mà ánh sáng vàng chói của mặt trời rực rỡ đang nhô lên khỏi đường chân trời, rồi nó nhìn xuống hai bàn tay sạch sẽ và thoáng ngạc nhiên khi thấy tấm vải lau tay mà nó đang cầm. Nó đặt miếng vải xuống và trở lại gian sảnh nhỏ, và trong lúc nó làm những điều đó, nó cảm thấy cái thẹo co giật giận dữ, và rồi hình bóng tòa nhà nó biết cực kỳ rõ nháng qua óc nó, phớt nhanh như bóng phản chiếu của con chuồn chuồn trên mặt nước.

Anh Bill và chị Fleur đang đứng ở chân cầu thang.

"Em cần nói chuyện với Griphook và ông Ollivander,"

Harry nói.

"Không đượt," chị Fleur nói. "Em phải đợi Harry à. Cả hai người đó đều rớt mệt mõi…"

"Em xin lỗi chị," nó nói mà không nóng nảy lắm. "Nhưng không thể chờ được. Em cần nói chuyện với họ ngay bây giờ. Riêng tư… và riêng lẻ. Khẩn cấp lắm"

"Harry à, chuyện khỉ gió gì đang xảy ra vậy?" Anh Bill hỏi. "Em tới đây với một con gia tinh chết ngắc và một con yêu tinh ngáp ngáp, Hermione thì trông có vẻ như đã bị tra tấn, mà Ron thì không chịu nói gì với anh hết…"

“Tụi em không thể nói với anh chuyện tụi em đang làm,” Harry nói thẳng thừng. “Anh Bill, anh là người của Hội, anh biết thầy Dumbledore để lại cho tụi em một nhiệm vụ. Tụi em không được nói cho ai khác biết.”

Chị Fleur phát ra một tiếng kêu sốt ruột, nhưng anh Bill không nhìn chị, anh vẫn nhìn chăm chú Harry. Khó mà đọc được gương mặt đầy thẹo sâu hoắm của anh. Cuối cùng, anh Bill nói. “Thôi được. Em muốn nói với ai trước?”

Harry ngập ngừng. Nó biết điều gì sẽ tùy thuộc vào quyết định này. Chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa; bây giờ là lúc quyết định Trường Sinh Linh Giá hay Bảo bối Tử thần?

“Griphook,” Harry nói. “Em sẽ nói với Griphook trước.”

Tim nó đập nhanh như thể nó vừa chạy đua nước rút và vừa mới vượt qua một chướng ngại vật khổng lồ.

“Vậy thì lên đây,” anh Bill nói, đi trước dẫn đường.

Harry đi lên được khá nhiều bậc thang rồi mới ngừng bước ngoái nhìn lại.

“Mình cần cả hai bồ nữa!” Nó nói vọng xuống với Hermione và Ron, hai đứa đó nãy giờ thập thò, hơi lén lút, bên ngưỡng cửa phòng khách.

Cả hai bèn đi ra chỗ ánh sáng, tỏ vẻ nhẹ nhõm kì lạ.

“Bồ khỏe không?” Harry hỏi Hermione. “Bồ thiệt là kỳ diệu… bịa ra được chuyện đó khi mà mụ ta hành hạ bồ như vậy…”

Hermione mỉm cười yếu ớt trong khi Ron quàng một tay

siết nhẹ cô bé.

"Bây giờ tụi mình làm gì hả, Harry?"

"Bồ sẽ biết. Đi"

Harry, Ron và Hermione đi theo Bill lên những bậc thang dốc đến một đầu cầu thang hẹp. Ở đó có ba cánh cửa.

"Trong này," anh Bill nói, mở cánh cửa vô phòng của anh và chị Fleur, căn phòng này cũng trông ra biển - lúc này đang lấm tấm ánh vàng trong lúc mặt trời mọc. Harry đi tới cửa sổ, quay lưng lại cảnh đẹp ngoạn mục, và chờ đợi, hai tay khoanh trước ngực, cái thẹo nhức nhối. Hermione ngồi xuống cái ghế bên cạnh bàn trang điểm, Ron ngồi xuống tay ghế.

Anh Bill xuất hiện, tay bồng con yêu tinh, anh cẩn thận đặt y xuống giường. Griphook làu bàu cám ơn, và anh Bill ra khỏi phòng, đóng cánh cửa lại.

"Tôi xin lỗi đã khiến ông phải ra khỏi giường," Harry nói. "Chân của ông ra sao?"

"Đau lắm," con yêu tinh đáp. "Nhưng đang lành"

Y vẫn còn nắm chặt đuôi thanh gươm của Gryffindor, và có một cái nhìn rất lạ: nửa hung hăng, nửa tò mò. Harry chú ý nước da tái xám của con yêu tinh, những ngón tay dài ngoằng, con mắt đen. Chị Fleur đã cởi giày y; chân y dài và dơ. Y lớn hơn một con gia tinh, nhưng cũng không lớn hơn nhiều lắm. Cái đầu tròn như cái vòm thì lại lớn hơn đầu con người rất nhiều.

"Có lẽ ông không nhớ…" Harry bắt đầu nói.

"…rằng tôi là con yêu tinh đã đưa cậu vô hầm an toàn của cậu, lần đầu tiên khi cậu đến nhà băng Gringotts?" Griphook nói. "Tôi nhớ, Harry Potter à. Ngay cả trong giới yêu tinh, cậu cũng rất nổi tiếng"

Harry và con yêu tinh nhìn nhau, đo lường lẫn nhau. Cái thẹo của Harry vẫn nhức nhối. Nó muốn làm xong cuộc phỏng vấn này thiệt nhanh, mà đồng thời nó lại sợ đi một bước sai lầm. Trong lúc nó cố gắng quyết định chọn cách tốt nhất để nêu ra yêu cầu của mình, con yêu tinh lên tiếng.

"Cậu đã chôn con gia tinh," y nói, giọng nham hiểm không ngờ. "Tôi đã ngó cậu qua cửa sổ phòng ngủ kế bên."

"Phải" Harry nói.

Griphook liếc nó qua khóe mắt đen xênh xếch của y.

"Cậu là một phù thủy không bình thường, Harry Potter à."

"Theo nghĩa nào?" Harry hỏi, lơ đãng dụi cái thẹo của nó.

"Cậu đào huyệt."

"Thì sao?"

Griphook không trả lời. Harry thoáng nghĩ có lẽ nó bị cười nhạo vì hành động như một Muggle, nhưng việc Griphook có công nhận ngôi mộ của Dobby hay không đối với Harry không thành vấn đề. Nó tập trung trí lực để tấn công.

"Ông Griphook à, tôi cần hỏi…"

"Cậu cũng cứu một yêu tinh."

"Cái gì?"

"Cậu đưa tôi đến đây. Cứu tôi."

“À, tôi mong ông không lấy đó làm tiếc?” Harry nói hơi thiếu kiên nhẫn.

“Không, cậu Harry Potter à,” Griphook nói, và y đưa một ngón tay lên ngoáy chòm râu thưa màu đen dưới cằm. “Nhưng cậu là một phù thủy rất kỳ lạ.”

“Phải,” Harry nói. “À, tôi cần được giúp đỡ, ông Griphook à, và ông có thể giúp tôi.”

Con yêu tinh không tỏ một dấu hiệu khuyến khích nào, mà tiếp tục trầm ngâm ngắm Harry như thể y chưa bao giờ thấy cái gì giống như nó vậy.

“Tôi cần xâm nhập vào một hầm an toàn ở Gringotts.”

Harry không định nói điều đó vụng về như vậy; lời lẽ bị văng ra khỏi miệng nó khi cơn đau nhói lên trên cái thẹo hình tia chớp và nó thấy, một phen nữa, hình bóng trường Hogwarts. Nó đóng chặt não nó lại. Nó cần làm việc với Griphook trước tiên. Ron và Hermione đang trố mắt nhìn Harry như thể nó đang phát khùng.

“Harry…” Hermione nói, nhưng cô bé bị con yêu tinh hớt lời.

“Xâm nhập một hầm an toàn Gringotts à?” Con yêu tinh lặp lại, nhăn mặt một tí khi y đổi thế nằm trên giường. “Không thể được.”

“Không, được chứ.” Ron cãi lại con yêu tinh. “Chuyện đó đã từng xảy ra.”

“Đúng” Harry nói. “Vào cái ngày tôi gặp ông lần đầu tiên đó, ông Griphook. Sinh nhật của tôi, cách đây 7 năm.”

“Hầm an toàn đang được nói đến đã trống rỗng vào thời điểm đó,” con yêu tinh gắt lại, và Harry hiểu là mặc dù Griphook đã rời khỏi Gringotts, y vẫn thấy bị xúc phạm khi sự bảo vệ của nhà băng này bị sơ hở. “Sự bảo vệ dành cho nó là tối thiểu.”

“À, cái hầm an toàn mà chúng tôi cần xâm nhập không trống rỗng, và tôi đoán lực lượng bảo vệ nó sẽ rất hùng hậu.” Harry nói. “Nó thuộc về mụ Lestrange”

Nó thấy Hermione và Ron nhìn nhau, kinh ngạc, nhưng nó sẽ có thì giờ giải thích sau khi Griphook cho câu trả lời.

“Cậu không có cách nào cả,” Griphook nói thẳng thừng, “Không có cách nào cả. *Nếu người tìm kiếm dưới sàn nhà của chúng ta, kho tàng không bao giờ là của ngươi…”*

“Quân trộm cắp, cảnh báo nhà ngươi rồi đó, hãy coi chừng... có, tôi biết, tôi nhớ.” Harry nói. “Nhưng tôi không tìm cách lấy cho tôi bất cứ kho tàng nào. Tôi không tìm cách lấy bất cứ thứ gì cho lợi lộc cá nhân. Ông có thể tin điều đó không?”

Con yêu tinh ngó xéo Harry, và cái thẹo hình tia chớp trên trán của Harry lại nhức nhối, nhưng nó phớt lờ, không chịu thừa nhận cơn đau, hay sự mời gọi của cái thẹo.

“Nếu một phù thủy mà tôi tin là không tìm kiếm lợ lộc cá nhân,” cuối cùng Griphook nói, “thì kẻ đó là cậu, Harry Potter à. Yêu tinh và gia tinh thường không quen với sự bảo vệ và tôn trọng mà cậu đã thể hiện đêm nay. Sự bảo vệ và tôn trọng từ những kẻ-mang-đũa-phép.”

“Những-kẻ-mang-đũa-phép,” Harry lặp lại; cụm từ này lọt vào tai nó nghe kỳ cục khi cái thẹo nó nhức nhối, khi Voldemort chuyển ý nghĩ của hắn về hướng bắc, và khi Harry sốt ruột muốn thẩm vấn ông Ollivander ở phòng kế bên.

“Quyền mang một cây đũa phép,” con yêu tinh khẽ nói, “từ lâu đã bị tranh chấp giữa phù thủy và yêu tinh.”

“À, yêu tinh có thể làm pháp thuật mà không cần đũa phép,” Ron nói.

“Điều đó chỉ là cớ vặt! Phù thủy không chịu chia sẻ bí mật về tri-thức-đũa-phép với những sinh vật pháp thuật khác, họ từ chối chúng tôi cái khả năng mở rộng quyền lực của chúng tôi!”

“Ôi, yêu tinh cũng đâu chia sẻ bất cứ pháp thuật gì của họ đâu,” Ron nói, “Yêu tinh đâu có nói cho chúng tôi biết cách làm gương hay vũ khí theo kiểu các ông làm đâu. Yêu tinh biết cách luyện kim loại theo cách thức mà phù thủy không bao giờ…”

“Điều đó không quan trọng,” Harry nói, để ý sắc diện của Griphook đang ửng đỏ lên. “Đây không phải là chuyện giữa phù thủy và yêu tinh hay bất cứ loài sinh vật pháp thuật nào khác…”

Griphook bật cười thô lỗ.

“Nhưng chính là chuyện đó, chính xác là chuyện đó! Khi Chúa Tể Hắc Ám trở nên đầy quyền lực hơn bao giờ hết, chủng loại phù thủy các ngươi sẽ càng thêm vững vàng, đè đầu cỡi cổ chủng loại chúng tôi! Gringotts rơi vào sự quản trị của

phù thủy, gia tinh bị tàn sát, ai trong những kẻ-mang-đũa-phép phản đối nào?"

"Chúng tôi!" Hermione nói. Cô bé đã đứng dậy, hai mắt rực sáng. "Chúng tôi phản đối! Và tôi bị săn lùng không kém bất cứ yêu tinh hay gia tinh nào hết, ông Griphook à! Tôi là một phù thủy gốc Muggle!"

"Không nên tự gọi mình là…" Ron làu bàu.

"Tại sao tôi không nên?" Hermione nói. "Máu bùn, và tự hào về điều đó! Dưới trật tự tôn ti mới này, tôi chẳng được cái vị trí nào cao hơn các ông hết, ông Griphook à! Chúng chọn chính tôi để hành hạ, lúc ở nhà Malfoy."

Khi nói thế, Hermione kéo cái cổ của bộ áo ngủ ra, để lộ vết cắt mảnh màu đỏ thắm trên cổ họng cô bé mà Bellatrix đã gây ra.

"Ông có biết là chính Harry Potter đã giải phóng Dobby không?" cô bé hỏi. "Ông có biết là chúng tôi đã muốn giải phóng tất cả gia tinh từ nhiều năm rồi không?" (Ron cựa quậy không thoải mái trên tay ghế mà Hermione đang ngồi). "Ông không thể trông mong cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó bị đánh bại hơn chúng tôi đâu, ông Griphook!"

Con yêu tinh chăm chú nhìn Hermione một cách tò mò tương tự như y đã nhìn Harry.

"Cậu muốn kiếm cái gì ở trong hầm an toàn của Lestrange?" Y đột ngột hỏi. "Thanh gươm nằm trong đó là đồ giả đây mới là thanh gươm thật," y ngó tụi nó hết đứa này đến đứa kia. "Tôi nghĩ cậu đã biết điều này. Cậu đã bảo tôi nói dối

cho cậu khi còn ở đó.”

“Nhưng thanh gươm giả không phải là cái duy nhất năm trong hầm an toàn, đúng không?” Harry hỏi. “Có thể ông đã nhìn thấy những vật khác ở trong đó chứ?”

Tim nó đang đập mạnh hơn bao giờ hết. Nó gồng lên gấp đôi nỗ lực bỏ qua cơn co giật của cái thẹo.

Con yêu tinh lại xoắn chòm râu bằng ngón tay.

“Tiết lộ bí mật là ngược lại đạo lý của chúng tôi. Chúng tôi là những kẻ canh giữ những kho báu thần thoại. Chúng tôi có bổn phận đối với những vật thể được giao cho chúng tôi canh giữ, những vật mà, thường là, do chính tay chúng tôi làm ra.”

Con yêu tinh gõ lên thanh gươm, và con mắt đen của y nhìn từ Harry sang Hermione đến Ron rồi nhìn tụi nó thêm một lượt nữa.

“Quá trẻ,” cuối cùng y nói, “để chống lại quá nhiều.”

“Ông có giúp chúng tôi hay không?” Harry hỏi. “Chúng tôi chẳng có chút hy vọng nào xâm nhập được nếu không có một yêu tinh giúp sức. Ông là cơ hội duy nhất cho chúng tôi.”

“Tôi sẽ… suy nghĩ về chuyện này,” Griphook nói bằng cái giọng nghe dễ điên hết sức.

“Nhưng…” Ron vừa tức giận mở miệng, Hermione đã thúc vô be sườn nó.

“Cám ơn,” Harry nói.

Con yêu tinh cúi cái đầu bự tròn như cái vòm để cảm tạ, rồi gập hai chân ngắn ngủn của y lại.

“Tôi nghĩ,” y nói, nằm tênh hênh trên giường của anh Bill và chị Fleur, “rượu Bổ Xương đã phát huy xong tác dụng. Cuối cùng tôi có thể ngủ được. Xin thứ lỗi cho tôi…”

“Không sao, dĩ nhiên,” Harry nói, trước khi ra khỏi phòng nó chồm tới và lấy thanh gươm Gryffindor đang đặt bên cạnh con yêu tinh. Griphook không phản đối nhưng Harry nghĩ nó thấy ánh mắt oán giận của con yêu tinh khi nó đóng cánh cửa phòng lại.

“Đồ cà chớn!” Ron thì thào. “Hắn khoái bắt tụi mình treo toòng teng.”

“Harry,” Hermione thì thầm, vừa kéo cả hai đứa kia đi ra xa cánh cửa, vào giữa đầu cầu thang vẫn còn tối thui. “Bồ có sắp nói cái điều mà mình nghĩ bồ sắp nói không? Bồ sắp nói là có một cái Trường Sinh Linh Giá trong hầm an toàn của mụ Lestrange đúng không?”

“Đúng,” Harry nói. “Bellatrix đã hoảng sợ khi mụ tưởng là tụi mình đã từng vô trong đó, mụ mất cả tự chủ. Tại sao? Mụ tưởng tụi mình đã thấy cái gì, mụ tưởng tụi mình còn lấy cái gì khác nữa? Cái gì đó mà mụ điếng người lo Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó biết đến.”

“Nhưng mình tưởng tụi mình tìm kiếm những nơi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đã từng đến, nơi mà hắn từng làm điều gì đó quan trọng chứ,” Ron nói, có vẻ hơi bị quê độ. “Hắn có từng ở trong hầm an toàn của mụ Lestrange không?”

“Mình không biết liệu hắn đã từng vô tới bên trong Gringotts chưa,” Harry nói. “Hắn chưa bao giờ có vàng trong đó khi hắn còn nhỏ, bởi vì không ai để lại cho hắn gì cả. Tuy

nhiên hắn có thể đã nhìn thấy nhà băng đó từ bên ngoài, hồi hắn đến Hẻm Xéo lần đầu tiên."

Cái thẹo của Harry lại giật giật, nhưng Harry không để ý, nó muốn Ron và Hermione hiểu về Gringotts trước khi tụi nó nói chuyện với ông Ollivander.

"Mình nghĩ hắn sẽ ganh tỵ với bất cứ ai có một chìa khóa hầm an toàn Gringotts. Mình nghĩ hắn coi đó thực sự là tượng trưng cho sự thuộc về thế giới phù thủy. Và đừng quên, hắn tin tưởng Bellatrix và chồng mụ. Họ là những tôi tớ tận tụy nhất với hắn trước khi hắn sụp đổ, và họ đã tìm kiếm hắn sau khi hắn biến mất. Hắn đã nói điều đó vào cái đêm hắn trở lại, mình đã nghe hắn nói."

Harry xoa cái thẹo.

"Nhưng mình không nghĩ hắn nói cho mụ Bellatrix biết đó là một Trường Sinh Linh Giá. Hắn không bao giờ nói cho lão Lucius Malfoy biết sự thật về cuốn nhật ký. Hắn có lẽ chỉ nói với mụ đó là một vật sở hữu quý giá và nhờ mụ cất giữ trong hầm an toàn của mụ. Nơi duy nhất trên thế giới, ngoại trừ trường Hogwarts, để cất bất cứ thứ gì người ta muốn cất giấu, bác Hagrid nói với mình như vậy…"

Khi Harry nói xong, Ron lắc đầu.

"Bồ đúng là hiểu hắn."

"Một phần của hắn thôi." Harry nói. "Một phần… mình chỉ ước mình cũng hiểu thầy Dumbledore được như vậy. Nhưng để rồi coi. Đi - bây giờ đến ông Ollivander."

Ron và Hermione nhìn nhau ngơ ngác, nhưng đầy ấn tượng

khi hai đứa nó đi theo Harry băng qua đầu cầu thang hẹp và gõ lên cánh cửa phòng đối diện phòng anh Bill và chị Fleur. Một giọng yếu ớt vang lên "Mời vào" đáp lại tụi nó.

Người chế tạo đũa phép đang nằm trên cái giường đôi cách xa cửa sổ nhất. Ông đã bị giam cầm trong hầm rượu hơn một năm, và bị tra tấn, Harry biết, ít nhất là một lần. Ông đã bị teo tóp đi, xương mặt nhô ra sắc cạnh trên nền da vàng ệch. Hai con mắt bạc rất to của ông dường như khổng lồ trong hốc mắt hõm sâu. Hai bàn tay như của một bộ xương đặt trên tấm mền. Harry ngồi xuống cái giường trống bên cạnh Ron và Hermione. Ở đây không thấy được cảnh mặt trời đang mọc. Căn phòng hướng ra một mảnh vườn trên mỏm đá và nấm mộ mới đào.

"Thưa ông Ollivander, cháu xin lỗi quấy rầy ông."

"Cháu yêu quý," giọng ông Ollivander run run, "Cháu đã cứu chúng tôi, tôi tưởng đâu chúng tôi sẽ chết rục ở đó rồi chứ, tôi không bao giờ có thể đền đáp… không bao giờ đền đáp đầy đủ… ơn cháu cứu mạng."

"Tụi cháu hân hạnh được làm việc đó."

Cái thẹo của Harry co giật dữ dội. Nó biết, nó chắc chắn, chẳng còn chút thì giờ nào nữa để đánh bại Voldemort khỏi mục tiêu của hắn, hoặc cố gắng ngăn chặn hắn. Nó cảm thấy chới với hoảng hốt… nhưng nó đã quyết định khi chọn nói chuyện với Griphook trước. Cố tạo vẻ bình tĩnh mà nó không hề cảm thấy, nó mò trong cái túi bùa đeo ở cổ lấy ra hai khúc của cây đũa phép bị gãy của nó.

"Ông Ollivander, cháu cần được giúp đỡ."

“Bất cứ điều gì. Bất cứ chuyện gì,” người chế tạo đũa phép nói yếu ớt.

“Ông có thể chữa cây đũa phép này không? Có khả năng chữa được không?”

Ông Ollivander đưa ra một bàn tay run rẩy, và Harry đặt hai nửa lặt lìa của cây đũa phép vào bàn tay ông.

“Gỗ cây nhựa ruồi và lông phượng hoàng,” giọng ông Ollivander run lên vì hốt hoảng. “mười một inch, nhã và nhu.”

“Dạ đúng,” Harry nói. “Ông có thể…?”

“Không,” ông Ollivander thì thào. “Tôi rất tiếc, rất tiếc, nhưng một cây đũa phép mà bị hư hại đến mức này thì không thể sửa chữa bằng bất cứ cách nào mà tôi biết được.”

Dù Harry đã gồng mình để nghe điều này, nó vẫn choáng như bị một cú đấm. Nó lấy lại hai nửa cây đũa phép, cất vào trong cái túi bùa đeo quanh cổ. Ông Ollivander nhìn trân trối chỗ mà cây đũa phép gãy vừa biến mất và không nhìn đi chỗ khác được cho đến khi Harry lấy từ trong túi ra hai cây đũa phép mà nó đem về từ phủ Malfoy.

“Ông có thể xác định căn cước mấy cây này không?” Harry hỏi.

Người chế tạo đũa phép cầm cây đũa phép thứ nhất đưa đến gần đôi mắt đã mờ, xoay nó giữa những ngón tay lỏng khỏng khớp, uốn nó cong cong.

“Gỗ cây óc chó và gân tim rồng,” ông nói “Mười hai ba phần tư inch. Cứng cựa. Cây đũa phép vốn thuộc về Bellatrix Lestrange.”

“Còn cây này?”

Ông Ollivander cũng xem xét như trước.

“Gỗ cây táo gai và lông kỳ lân. Mười inch đúng. Đàn hồi hợp lý. Cây này từng là của Draco Malfoy.”

“Từng là?” Harry lặp lại. “Chứ không còn là của nó sao?”

“Có lẽ không. Nếu cháu đã lấy nó…”

“…cháu đã…”

“…vậy thì nó có thể là của cháu. Dĩ nhiên, cách lấy quan trọng. Phần lớn tùy thuộc vào bản thân cây đũa phép. Nhưng nói chung, khi một cây đũa phép bị chiếm đoạt thì sự trung thành của nó sẽ thay đổi.”

Trong phòng trở nên im lặng, chỉ còn vẳng lại tiếng sóng biển xa xa.

“Ông nói về những cây đũa phép như thể chúng có cảm xúc vậy,” Harry nói, “như thể chúng có thể tự suy nghĩ.”

“Cây đũa phép chọn chủ nhân,” ông Ollivander nói. “Điều đó rất rõ đối với những người nghiên cứu đũa phép học như chúng tôi.”

“Nhưng một người có thể cứ xài cây đũa phép không chịu phục tùng không?” Harry hỏi.

“À có, nếu cháu là phù thủy thực thụ cháu có thể chuyển pháp thuật của mình qua hầu như bất cứ vật dụng nào. Tuy nhiên, hiệu quả cao nhất phải luôn luôn tùy thuộc vào mối quan hệ vững chắc nhất giữa phù thủy và đũa phép. Những mối quan hệ này rất phức tạp. Sự hấp dẫn ban đầu, và sau đó

lá sự điều tra lẫn nhau về kinh nghiện, cây đũa phép am hiểu phù thủy và phù thủy am hiểu cây đũa phép.”

Biển ầm ào nhào tới rồi vật vã lùi ra; âm thanh thiệt là thê lương.

“Cháu dùng sức đoạt cây đũa phép này của Draco Malfoy,” Harry nói. “Cháu sử dụng nó có an toàn không?”

“Tôi nghĩ là được. Luật lệ tinh vi khống chế quyền sở hữu đũa phép; nhưng cây đũa phép bị chiếm đoạt thường bị khuất phục bởi chủ nhân mới.”

“Vậy cháu có nên xài cây đũa phép này không?” Ron nói, rút cây đũa phép của Đuôi Trùn ra khỏi túi nó và đưa cho ông Ollivander.

“Gỗ cây dẻ và gân rồng. Chín một phần tư inch. Giòn. Tôi đã bị ép chế tạo ra cây đũa phép này sau khi tôi bị bắt cóc không lâu, cho Peter Pettigrew. Được, nếu cháu chiếm được nó, thì nó rất có thể tuân thủ lệnh của cháu và thực hiện tốt hơn một cây đũa phép khác.”

“Và điều này đúng với tất cả những cây đũa phép khác, phải không ạ?”

“Tôi cho là vậy,” ông Ollivander đáp, đôi mắt lồi lên của ông ngước nhìn gương mặt Harry. “Cháu hỏi những câu hỏi sâu sắc, Potter à. Đũa phép học là một ngành pháp thuật phức tạp và bí ẩn.”

“Vậy, có cần thiết phải giết người chủ trước đó để chiếm hữu một cây đũa phép không?” Harry hỏi.

Ông Ollivander nuốt nước miếng.

“Cần thiết ư? Không, tôi không nên nói là cần thiết giết chóc.”

“Nhưng có những truyền thuyết,” Harry nói, và trong khi nhịp đập của trái tim nó gấp gáp lên, cơn đau trong cái thẹo của nó trở nên dữ dội hơn; nó chắc chắn Voldemort đã quyết định thực hiện ý đồ của hắn. “Những truyền thuyết về một cây đũa phép… hay những cây đũa phép… được chuyền tay theo lối ám sát.”

Ông Ollivander tái mặt. Kê đầu trên cái gối trắng như tuyết, vẻ mặt của ông trông hơi xám, đôi mắt ông to lồ lộ, đỏ ngầu, và phồng lên điều gì đó tựa như nỗi sợ hãi.

“Tôi cho là chỉ có một cây đũa phép như vậy mà thôi,” ông thì thầm.

“Và Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó quan tâm đến cây đũa phép đó, đúng không?” Harry hỏi.

“Tôi… làm sao?” Ông Ollivander rên rỉ, và ông đưa mắt khẩn khoản nhìn Ron và Hermione để cầu cứu. “Làm sao cháu biết điều này?”

“Hắn muốn ông nói cho hắn biết làm cách nào đánh bại mối quan hệ giữa cây đũa phép của hắn và cây đũa phép của cháu,” Harry nói.

Ông Ollivander tỏ vẻ kinh hoàng.

“Hắn tra tấn tôi, cháu phải hiểu điều đó! Lời nguyền Cực hình, tôi… tôi không có lựa chọn nào khác hơn là nói với hắn những gì tôi biết, những gì tôi đoán.”

“Cháu hiểu,” Harry nói. “Ông đã nói với hắn về cốt lõi sinh

đôi phải không? Có phải ông đã bảo hắn chỉ cần mượn một cây đũa phép của một phù thủy khác?"

Ông Ollivander tỏ vẻ khủng hoảng, chết trân vì những điều Harry biết. Ông từ từ gật đầu.

"Nhưng không có hiệu quả," Harry nói tiếp. "Cậy đũa phép của cháu vẫn đánh bại cây đũa phép hắn mượn. Ông có biết tại sao lại như vậy không?"

Ông Ollivander lắc đầu chậm rãi như khi ông gật đầu.

"Tôi chưa… chưa từng nghe một điều gì như vậy. Cây đũa phép của cháu đã hành xử độc đáo vào đêm đó. Mối quan hệ của cốt lõi sinh đôi là cực kỳ hiếm, nhưng tại sao cây đũa phép của cháu lại quặp luôn cây đũa phép mượn thì tôi không biết…."

"Chúng ta đang nói về một cây đũa phép khác, cây đũa phép được chuyền tay bằng giết chóc. Khi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó nhận ra cây đũa phép của cháu hành xử kỳ lạ, hắn trở lại hỏi ông về cây đũa phép kia, đúng không?"

"Làm sao cháu biết chuyện này?"

Harry không trả lời.

"Có, hắn có hỏi," Ông Ollivander thì thào. "Hắn muốn biết về mọi thứ tôi có thể nói cho hắn về cây đũa phép được biết dưới nhiều tên khác nhau như cây Gậy Tử thần, cây Đũa phép Định mệnh, hay cây Đũa phép Cơm nguội."

Harry liếc qua Hermione. Cô bé tỏ vẻ sửng sốt đến lặng đi.

"Chúa Tể Hắc ám," ông Ollivander nói bằng giọng hoảng

sợ và cố bưng bít, "luôn hài lòng với cây đũa phép mà tôi đã chế tạo cho hắn - gỗ thủy tùng và lông phượng hoàng, mười ba inch rưỡi… cho đến khi hắn phát hiện ra mối quan hệ của cốt lõi sinh đôi. Bây giờ hắn tìm kiếm cây đũa phép khác nhiều quyền năng hơn, coi đó như cách duy nhất để đánh bại cháu."

"Nhưng chẳng bao lâu hắn sẽ biết, nếu giờ còn chưa biết, là cây đũa phép của cháu đã gãy vô phương cứu chữa," Harry lặng lẽ nói.

"Không!" Hermione nói, giọng sợ hãi. "Hắn không thể biết chuyện đó đâu, Harry, làm sao hắn…"

"Thần chú Tiền tích," Harry nói. "Tụi mình đã bỏ lại cây đũa phép của bồ và cây đũa phép tầm gai ở nhà Malfoy, Hermione à. Nếu chúng kiểm tra một cách thích đáng, khiến những cây đũa phép tái tạo những bùa chú đã thực hiện gần đây, chúng sẽ biết cây đũa phép của bồ đã đánh gãy cây đũa phép của mình và bồ đã cố gắng sữa chữa nó nhưng thất bại, và chúng sẽ hiểu ra là kể từ đó mình đã xài cây đũa phép tầm gai."

Gương mặt mới hơi hồng hào trở lại của cô bé kể từ khi tụi nó đến đây bây giờ lại tái ngắt. Ron quắc mắt nhìn Harry quở trách, và nói: "Tụi mình khoan lo chuyện đó lúc này…"

Nhưng ông Ollivander xen vào.

"Chúa Tể Hắc Ám không còn tìm kiếm cây Đũa phép Cơm nguội chỉ để tiêu diệt cháu mà thôi, Potter à. Hắn quyết tâm sở hữu cây Đũa phép Cơm nguội bởi vì hắn tin là nó sẽ khiến hắn thực sự vô địch."

“Và điều đó đúng không?”

“Chủ nhân cây Đũa phép Cơm nguội ắt luôn luôn lo sợ bị tấn công,” ông Ollivander nói. “Nhưng ý tưởng Chúa Tể Hắc Ám sở hữu cây Gậy Tử thần thì, tôi phải thừa nhận… thật khủng khiếp.”

Harry bỗng nhiên nhớ lại hồi gặp ông Ollivander lần đầu tiên nó đã không chắc được nó có thích ông không. Ngay đến bây giờ, sau khi Voldemort hành hạ và giam cầm như vậy, cái ý tưởng Chúa Tể Hắc Ám sở hữu cây Gậy Tử thần vẫn mê hoặc ông ngang mức ông cự tuyệt nó.

“Vậy ông… ông có thực sự tin là cây đũa phép đó hiện hữu không, ông Ollivander?” Hermione hỏi.

“Ồ có chứ,” ông Ollivander nói. “Có, hoàn toàn có thể dò ra dấu vết quá trình cây đũa phép đó trong lịch sử pháp thuật. Có những khoảng hở, dĩ nhiên, và là những khoảng hở lớn, khi cây đũa phép đó biến mất, tạm thời bị mất hay bị giấu; nhưng nó luôn luôn trồi lên trở lại. Nó có những đặc điểm nhận dạng mà những ai am hiểu trong ngành đũa phép học đều có thể nhận ra. Có những ghi chép, một số khá mơ hồ, mà tôi và các Nhà đũa phép học khác phải nghiên cứu như công việc phải làm. Những ghi chép đó có vẻ chân xác.”

“Vậy là ông… ông không cho đó có thể là truyện thần tiên hay truyện thần thoại sao?” Hermione hỏi với vẻ hy vọng.

“Không,” ông Ollivander nói. “Liệu nó có cần phải chuyền tay bằng giết chóc không thì tôi không biết. Lịch sử của nó đẫm máu, nhưng có thể chỉ vì nó là vật đáng thèm muốn đến thế, và khơi dậy dục vọng của các phù thủy đến thế. Trong tay

kẻ ác thì nó cực kỳ hung bạo và nguy hiểm, nhưng đối với tất cả những người nghiên cứu quyền năng của đũa phép như chúng tôi thì đó là một vật thể hấp dẫn đến lạ thường."

"Ông Ollivander à," Harry nói, "ông đã nói với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó rằng ông Gregorovitch đã giữ cây Đũa phép Cơm nguội, đúng không?"

Ông Ollivander đã tái giờ lại càng tái hơn. Khi tắc nghẹn trông ông như con ma.

"Nhưng làm sao… làm sao cháu biết…?"

"Đừng bận tâm chuyện cháu biết được bằng cách nào," Harry nói, nhắm mắt lại trong chốc lát vì cái thẹo của nó rát bỏng và nó thấy, chỉ trong vài giây, hình ảnh phố chính của làng Hogsmeade, vẫn còn tối, vì chỗ đó ở tuốt phía bắc. "Ông nói với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó rằng ông Gregorovitch có cây đũa phép đó?"

"Đó là lời đồn đại," ông Ollivander thì thầm. "Một lời đồn đại, cách đây hằng bao nhiêu năm rồi, từ trước thời cháu ra đời lâu lắm. Tôi tin là chính ông Gregorovitch tung ra lời đồn đại đó trước tiên. Cháu có thể thấy là chuyện đó, chuyện đồn đại là ông ta đã nghiên cứu để mô phỏng phẩm chất của cây Đũa phép Cơm nguội, sẽ giúp việc kinh doanh của ông ấy trở nên khấm khá lên!"

"Dạ, cháu có thể hiểu chuyện đó," Harry nói. Nó đứng dậy. "Ông Ollivander à, một câu chót, và tụi cháu sẽ để ông nghỉ ngơi. Ông có biết gì về những Bảo bối Tử thần?"

"Những… cái gì?" Người chế tạo đũa phép hỏi, tỏ vẻ ngơ

ngác hoàn toàn.

"Những Bảo bối Tử thần."

"Tôi e là tôi không biết cháu đang nói về cái gì. Cái đó có liên quan gì đến đũa phép không?"

Harry nhìn vào gương mặt hốc hác và tin là ông Ollivander không đóng kịch. Ông không biết gì về những Bảo bối Tử thần cả.

"Cám ơn ông," Harry nói. "Cám ơn ông nhiều lắm. Bây giờ tụi cháu sẽ để ông được nghỉ ngơi."

Ông Ollivander có vẻ khổ tâm.

"Hắn tra tấn tôi!" Ông há hốc miệng hớp hơi. "Lời nguyền Cực hình… cháu không hiểu…"

"Cháu hiểu," Harry nói, "cháu hiểu thiệt mà. Ông làm ơn nghỉ ngơi đi. Cám ơn ông đã nói với tụi cháu tất cả những điều này."

Harry dẫn Ron và Hermione đi xuống cầu thang. Nó thoáng thấy anh Bill, chị Fleur, Luna và Dean đang ngồi quanh cái bàn trong nhà bếp, trước mặt mỗi người đều có tách trà. Tất cả bọn họ đều ngước nhìn Harry khi nó xuất hiện ở ngưỡng cửa, nhưng nó chỉ gật đầu với họ và tiếp tục đi luôn ra vườn, Ron và Hermione đi theo sau. Mô đất đỏ đắp trên xác Dobby nằm phía trước, và Harry bước trở lại với nấm mộ, trong khi cơn đau trong đầu nó càng lúc càng tăng lên dữ dội khủng khiếp. Giờ đây nó phải cố gắng ghê gớm mới ngăn chặn được những hình ảnh đang xông vào đầu, nhưng nó biết nó sẽ chỉ kháng cự thêm chút xíu nữa thôi. Chút xíu nữa là nó sẽ chịu thua, bởi vì

nó cần biết giả thuyết của nó đúng hay không. Nó phải cố thêm một chút xíu nữa thôi, để có thể giải thích cho Ron và Hermione.

"Ông Gregorovitch đã có cây Đũa phép Cơm nguội từ thời xa xưa" nó nói. "Mình đã thấy Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó ra sức tìm ông. Khi hắn thấy Gregorovitch, hắn phát hiện ra ông không còn giữ cây đũa phép đó nữa. Nó đã bị Grindelwald đánh cắp rồi. Mình không biết làm sao Grindelwald biết ông Gregorovitch có cây đũa phép đó - nhưng nếu ông Gregorovitch ngu đến mức tung ra lời đồn đại, thì chuyện Grindelwald biết được cũng không khó lắm."

Voldemort đang ở cổng trường Hogwarts, Harry có thể nhìn thấy hắn đứng đó, và nó cũng thấy, bóng đèn đung đưa trong buổi sắp rạng đông, hắn đang tiến đến mỗi lúc một gần hơn.

"Và Grindelwald đã dùng cây Đũa phép Cơm nguội để trở nên hùng mạnh. Và ở đỉnh cao quyền lực của hắn, khi thầy Dumbledore biết thầy là người duy nhất có thể chặn đứng hắn, thầy đã đấu tay đôi với Grindelwald và đánh bại hắn, và thầy đã lấy cây Đũa phép Cơm nguội."

"*Thầy Dumbledore* có cây Đũa phép Cơm nguội hả?" Ron nói. "Nhưng vậy thì… nó ở đâu bây giờ?"

"Ở trường Hogwarts," Harry nói, gồng mình chiến đấu để vẫn trụ lại được trong hiện thực ở khu vườn trên mỏm đá.

"Nhưng như vậy thì, tụi mình đi đi!" Ron nói một cách khẩn cấp. "Harry, tụi mình đi mau, đi lấy nó trước khi hắn lấy!"

“Quá trễ rồi,” Harry nói. Nó không thể kiềm giữ được nữa, nhưng nó bấu chặt đầu, cố gắng giúp cái đầu mình kháng cự. “Hắn đã biết nó ở đâu. Bây giờ hắn đã ở đó.”

“Harry!” Ron tức giận nói. “Bồ biết điều này bao lâu rồi - tại sao tụi mình lại phí phạm thời giờ chứ? Tại sao bồ nói chuyện với Griphook hả? Lẽ ra tụi mình có thể đi - tụi mình vẫn còn có thể đi…”

“Không” Harry nói, và khuỵu đầu gối quỳ xuống cỏ. “Hermione nói đúng. Thầy Dumbledore không muốn mình có cây đũa phép đó. Thầy không muốn mình lấy nó. Thầy muốn mình tìm những Trường Sinh Linh Giá.”

“Harry ơi, đó là cây đũa phép vô địch!” Ron than thở.

“Mình không có nhiệm vụ lấy nó… mình có nhiệm vụ tìm những Trường Sinh Linh Giá…”

Rồi mọi thứ bỗng mát lạnh và tối om: mặt trời vẫn chưa thấy đâu nơi đường chân trời khi nó lướt bên cạnh thầy Snape, qua những khoảng sân tiến về phía hồ.

“Lát nữa ta sẽ gặp mi trong lâu đài,” nó nói bằng giọng cao lạnh lùng, the thé. “Bây giờ cứ để mặc ta.”

Snape cúi chào và quay lại đi ngược lên con đường mòn, tấm áo choàng đen phùng lên phía sau ông. Harry bước chân chầm chậm chờ cho bóng thầy Snape biến mất. Sẽ không hay nếu để cho thầy Snape hoặc bất cứ ai nhìn thấy nó đang đi đâu. Nhưng không có ánh sáng nào phát ra từ các cửa sổ lâu đài, và nó có thể ẩn thân… Chỉ trong một giây nó đã tự ếm bùa tan Ảo ảnh lên mình, giấu thân đi trước chính đôi mắt nó.

Và nó đi tiếp, vòng qua bờ hồ, thu lấy hình bóng của tòa lâu đài yêu dấu, vương quốc đầu tiên của nó, quyền thừa kế của nó…

Và đây, nằm bên cạnh hồ, rọi bóng xuống mặt nước đen, ngôi mộ cẩm thạch trắng, một vết lợn cợn không cần thiết trên phong cảnh quen thuộc. Nó lại cảm thấy cơn hứng khởi của niềm hân hoan lâu nay bị kiềm chế, cái cảm xúc ngất ngây của mục đích hủy hoại. Nó giơ cây đũa phép gỗ thủy tùng cũ lên, thật vừa vặn đây sẽ là phép thuật cuối cùng cây đũa phép này thực hiện.

Ngôi mộ bị xẻ từ đầu đến chân và tách làm đôi. Cái hình hài được liệm kia dài và gầy như hồi còn sống. Nó lại giơ cây đũa phép lên một lần nữa.

Lớp vải liệm mở ra. Gương mặt mờ mờ, tái, hóp nhưng vẫn được bảo quản gần như hoàn hảo. Cặp kiếng vẫn được đặt trên sống mũi khoằm, nó cảm thấy một sự nhạo báng thú vị. Hai tay cụ Dumbledore khoanh trên ngực, và dưới hai bàn tay nắm chặt là cây đũa phép, nó nằm đó, được chôn theo cụ.

Chẳng lẽ lão ngốc tưởng tượng cẩm thạch hay cái chết sẽ bảo vệ được cây đũa phép sao? Chẳng lẽ lão tưởng Chúa Tể Hắc Ám sẽ không dám quật mồ lão ư? Bàn tay như mạng nhện thọc xuống và giật cây đũa phép ra khỏi nắm tay của cụ Dumbledore, và khi nó lấy được rồi, một chùm tia sáng tóe ra từ đầu cây đũa phép, chiếu lấp lánh trên xác chết của vị chủ nhân cuối cùng, sẵn sàng phục vụ chủ nhân mới.

25

CHỒI ĐẤT

Ngôi nhà nhỏ của anh Bill và chị Fleur đứng một mình trên một mỏm đá trông ra biển, vách cẩn vỏ sò và quét vôi trắng. Một nơi đẹp đẽ và quạnh hiu. Cho dù Harry đi bất cứ chỗ nào bên trong ngôi nhà hay ngoài vườn, nó cũng có thể nghe tiếng biển lên xuống đều đặn, giống như tiếng thở của một con gì đó lớn lắm đang ngủ. Mấy ngày tiếp theo nó luôn kiếm cớ để ra khỏi ngôi nhà nhỏ đông đúc, vì khao khát cảnh bầu trời cao rộng và biển trống mênh mông nhìn từ trên mỏm đá, cùng cái cảm giác gió mặn và lạnh thổi qua mặt nó.

Tầm quan trọng của quyết định không ganh đua giành cây đũa phép với Voldemort vẫn còn khiến Harry sợ. Nó không thể nào nhớ trước đây nó đã từng lựa chọn *không* hành động lần nào chưa. Lòng nó đầy hoang mang, nỗi hoang mang mà Ron không thể không thốt lên bất cứ khi nào tụi nó ngồi cùng nhau.

"Nếu thầy Dumbledore muốn tụi mình tìm hiểu các biểu tượng thật sớm đặng lấy được cây đũa phép thì sao?" "Nếu việc giải quyết cái biểu tượng đó nhằm làm cho bồ 'xứng đáng' giữ những Bảo bối Tử thần thì sao?" "Harry à, nếu đó

đúng là cây Đũa phép Cơm nguội thì tụi mình sẽ phải làm cách quỷ gì để dứt điểm Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó?"

Harry không thể trả lời: có những lúc nó tự hỏi phải chăng nó hoàn toàn điên khùng khi không ngăn chặn Voldemort quật mồ. Nó thậm chí không thể giải thích một cách thỏa đáng tại sao nó đã quyết định không làm điều đó. Mỗi lần nó cố tái lập những lý lẽ trong thâm tâm đã khiến nó có quyết định đó, thì những lý lẽ đó trở nên mù mờ thêm.

Điều kỳ quái là sự ủng hộ của Hermione khiến nó cảm thấy bối rối không kém sự hoang mang của Ron. Giờ đây buộc phải chấp nhận cây Đũa phép Cơm nguội là có thật, cô bé vẫn nhất định cho rằng đó là một đồ vật tai ác, và cái cách mà Voldemort đoạt lấy cây đũa phép đó quá ghê tởm, không đáng nghĩ tới.

"Bồ không thể nào làm chuyện đó, Harry à," Hermione cứ nói đi nói lại hoài, "Bồ không thể nào quật mồ thầy Dumbledore được."

Nhưng ý nghĩ về cái xác của cụ Dumbledore không khiến nó sợ bằng cái khả năng có thể nó đã hiểu nhầm ý định của cụ Dumbledore khi còn sống. Nó cảm thấy nó vẫn còn mò mẫm trong bóng tối, nó đã lựa chọn con đường cho mình nhưng cứ ngoảnh nhìn lại, tự hỏi liệu nó có đọc nhầm dấu hiệu, liệu nó có nên theo một con đường khác. Thỉnh thoảng, nỗi giận hờn cụ Dumbledore lại đổ ập xuống nó, mạnh như những con sóng tự đập tan mình vào gành đá phía dưới ngôi nhà - nỗi hờn giận cụ Dumbledore đã không giải thích gì trước khi cụ chết.

"Nhưng mà thầy có chết *không?"* Ron hỏi, ba ngày sau khi

tụi nó đến Chòi Đất. Harry đang nhìn qua bức tường ngăn cách khu vườn và mỏm đá thì Ron và Hermione tìm ra nó; nó ước gì hai đứa đừng tìm tới, vì nó không muốn dự phần vào cuộc tranh cãi của hai đứa chút nào.

"Có, thầy chết rồi, Ron à, *làm ơn*, đừng khơi lại chuyện đó nữa!"

"Thử nhìn lại những sự việc xem, Hermione" Ron nói vọng qua mặt Harry, lúc này vẫn tiếp tục đăm chiêu nhìn về phía chân trời. "Con hươu bạc nè. Thanh gươm nè. Con mắt Harry nhìn thấy trong mảnh gương nè…"

"Harry thừa nhận có thể là do bạn ấy đã tưởng tượng ra con mắt đó! Có phải không, Harry?"

"Có thể" Harry nói mà không nhìn Hermione.

"Nhưng mà bồ không nghĩ là bồ đã tưởng tượng, đúng không nào?" Ron hỏi.

"Không," Harry nói.

"Thấy chưa!" Ron nói ngay, trước khi Hermione nói tiếp. "Nếu không phải là thầy Dumbledore thì Hermione à, thử giải thích coi làm sao Dobby biết tụi mình bị nhốt trong hầm rượu chứ?"

"Mình không thể… nhưng bồ có thể giải thích thầy Dumbledore làm cách nào phái Dobby tới cứu tụi mình nếu thầy nằm dưới một nấm mồ ở Hogwarts không?"

"Mình hông biết, có thể là bóng ma của thầy!"

"Thầy Dumbledore không bao giờ hiện về như một bóng

ma” Harry nói. Cho tới giờ chẳng có mấy điều về cụ Dumbledore mà nó chắc chắn, nhưng điều đó thì nó biết rất rõ. “Thầy đi tiếp.”

“Bồ nói ‘đi tiếp’ với nghĩa gì?” Ron hỏi, nhưng Harry chưa kịp nói thêm tiếng nào thì một giọng nói sau lưng tụi nó vang lên, “Arry!”

Chị Fleur vừa ra khỏi ngôi nhà, mái tóc dài óng ánh của chị bay trong gió thoảng.

“Arry à, ông Griphook muốn nói chuyện với em. Ông ấy ở trong căn phòng ngủ nhỏ nhất ấy, ông nói ông không muốn ai nghe lén.”

Rõ ràng chị không thích con yêu tinh sai chị đi nhắn nhe kiểu đó, chị có vẻ giận dỗi khi quay bước trở vô nhà.

Như chị Fleur nói, Griphook đang chờ tụi nó ở căn phòng nhỏ nhất trong ba phòng ngủ của ngôi nhà, nơi Hermione và Luna ngủ vào ban đêm. Ông ta đã kéo tấm màn đỏ che bầu trời đầy mây sáng sủa, khiến căn phòng có một vẻ hừng hực một cách chỏi lỏi với phần còn lại thông thoáng, thanh thoát của ngôi nhà.

“Tôi đã đi tới quyết định, Harry Potter à,” con yêu tinh nói, y đang ngồi vắt tréo chân trên một cái ghế thấp, gõ gõ lên cánh tay bằng mấy ngón tay khẳng khiu. “Mặc dù yêu tinh ở Gringotts sẽ coi đây là sự phản bội hèn hạ, tôi quyết định giúp cậu…”

“Tuyệt lắm!,” Harry nói, sự nhẹ nhõm lan tỏa khắp người nó. “Ông Griphook, cám ơn ông, chúng tôi thiệt tình…”

“…để đổi lại,” con yêu tinh quả quyết nói, “phải trả công.”

Hơi bị dội ngược, Harry ngập ngừng.

“Ông muốn bao nhiêu? Tôi có vàng.”

“Không cần vàng,” Griphook nói, “Tôi có vàng.”

Đôi mắt đen của y loé lên, trong mắt y không có tròng trắng.

“Tôi muốn thanh gươm. Thanh gươm của Godric Gryffindor.”

Tinh thần Harry tụt xuống một cái èo.

“Ông không thể lấy cái đó,” nó nói, “tôi rất tiếc.”

“Vậy thì,” con yêu tinh nói nhẹ nhàng, “chúng ta gặp vấn đề rồi.”

“Chúng tôi có thể cho ông cái khác.” Ron sốt sắng nói. “Tôi cá là mụ Lestrange có cả đống đồ, ông có thể lấy hay chọn khi chúng ta vô được hầm an toàn.”

Nó đã nói tầm bậy. Griphook nổi giận.

“Tôi không phải là một tên trộm, cậu à! Tôi không tìm cách chôm chỉa của cải mà tôi không có quyền sở hữu.”

“Thanh gươm là sở hữu của tụi tôi…”

“Không đúng,” con yêu tinh nói.

“Tụi tôi là người nhà Gryffindor, và đó là thanh gươm của Godric Gryffindor…”

“Và trước khi nó là của Gryffindor, thì nó là của ai hả?” Con yêu tinh ngồi thẳng người lên thách hỏi.

“Không của ai hết,” Ron nói. “Thanh gươm được làm cho thầy, chứ gì nữa?”

“Không đúng!” Con yêu tinh kêu lên, râu tóc dựng đứng vì tức giận khi y chỉ ngón tay dài thoòng vào Ron, “Lại thói kiêu căng phù thủy! Thanh gươm đó là của Ragnuk đệ nhất, bị Godric Gryffindor chiếm đoạt! Thanh gươm là một tuyệt tác của nghệ thuật yêu tinh! Nó liên quan với yêu tinh. Thanh gươm là cái giá để mướn tôi, chịu thì làm không chịu thì thôi!”

Griphook trừng mắt nhìn tụi nó. Harry liếc mắt qua hai đứa kia rồi nói, “Ông Griphook à, chúng tôi cần bàn lại việc này. Nếu được, ông có thể đợi chúng tôi vài phút không?”

Con yêu tinh gật đầu, vẻ mặt chua chát.

Ở tầng dưới, trong căn phòng khách trống vắng, Harry đi tới bên lò sưởi, chân mày nhíu sâu, cố gắng suy nghĩ xem phải làm gì. Đằng sau nó Ron nói, “Hắn đang được một mẻ cười đấy. Tụi mình không thể để hắn lấy thanh gươm đó.”

“Điều đó đúng không?” Harry hỏi Hermione. “Có đúng là thầy Gryffindor ăn cắp thanh gươm đó không?”

“Mình không biết,” Hermione nói một cách vô vọng. “Lịch sử phù thủy thường không đề cập thẳng thắn những gì các phù thủy đã làm đối với các chủng tộc pháp thuật khác, nhưng trong những tài liệu mình biết thì không có cái nào nói là thầy Gryffindor đã ăn cắp thanh gươm đó.”

“Chắc là một trong những câu chuyện của yêu tinh,” Ron nói, “về cách mà phù thủy luôn luôn chơi tay trên họ. Mình cho rằng tụi mình nên tự coi là may mắn rằng hắn đã không

đòi một trong những cây đũa phép của tụi mình.”

“Yêu tinh có lý do chính đáng để ghét phù thủy, Ron à” Hermione nói. “Trong quá khứ, họ từng bị đối xử thô bạo.”

“Nhưng yêu tinh đâu phải là những con thỏ con lông mượt hả?” Ron nói. “Họ từng giết rất nhiều phù thủy. Họ cũng đánh đểu lắm.”

“Nhưng mà cãi nhau với Griphook về chủng tộc của người nào láu cá hơn và hung bạo hơn sẽ chẳng thể khiến ông ta muốn giúp tụi mình, đúng không?”

Im lặng một lúc trong thời gian tụi nó cố gắng nghĩ ra một cách giải quyết vấn đề, Harry nhìn ra ngôi mộ của Dobby qua khung cửa sổ. Luna đang cắm mấy nhành oải hương biển trong một cái hũ đựng mứt bên cạnh bia đá.

“Có rồi,” Ron nói và Harry quay lưng lại cửa sổ để nhìn mặt Ron. “Như vầy được không? Tụi mình sẽ nói với Griphook là tụi mình cần thanh gươm cho đến khi tụi mình vô tới trong hầm an toàn thì hắn sẽ được giữ thanh gươm. Trong đó có một thanh gươm giả, phải không? Tụi mình sẽ tráo hai thanh gươm và đưa hắn thanh gươm giả.”

“Ron ơi, ông ta phân biệt thật giả còn giỏi hơn tụi mình!” Hermione nói. “Ông ta là kẻ duy nhất đã nhận ra có sự đánh tráo.”

“Ừ, nhưng tụi mình có thể chuồn trước khi hắn nhận ra…”

Ron xụi lơ trước ánh mắt mà Hermione nhìn nó.

“Chuyện đó,” cô bé lặng lẽ nói, “thật đáng khinh. Nhờ ông ta giúp, rồi lừa gạt ổng hả? Và bồ cứ thắc mắc tại sao yêu tinh

không ưa phù thủy hả, Ron?”

Tai Ron đỏ ửng lên.

“Thôi được! Thôi được! Đó là cách duy nhất mà mình có thể nghĩ ra. Còn giải pháp của mấy bồ thì sao?”

“Tụi mình cần phải cho ông ta một cái gì khác, một cái gì quý giá tương đương.”

“Xuất sắc! Mình sẽ đi lấy một trong những thanh gươm yêu tinh chế tạo khác, của tổ tiên chúng ta và bồ có thể gói thành quà tặng.”

Tụi nó lại im lặng một lần nữa. Harry chắc chắn rằng con yêu tinh sẽ không chấp nhận cái gì khác ngoài thanh gươm, cho dù tụi nó có cái quý giá tương đương để cho y đi nữa. Nhưng mà thanh gươm là cái duy nhất của tụi nó, vũ khí cần thiết để diệt những Trường Sinh Linh Giá.

Nó nhắm mắt lại một lát và lắng nghe tiếng sóng biển rì rào. Ý nghĩ thầy Gryffindor có lẽ đã đánh cắp thanh gươm khiến nó khó chịu; nó vẫn luôn tự hào là một Gryffindor, thầy Gryffindor đã từng là người đấu tranh cho phù thủy gốc Muggle, là phù thủy đã xung đột với thầy Slytherin yêu chuộng thuần chủng…

“Có lẽ ông ta nói dối,” Harry mở mắt ra lại và nói. “Ông Griphook ấy. Có lẽ thầy Gryffindor không đánh cắp thanh gươm. Làm sao mình biết phiên bản lịch sử của yêu tinh là đúng chứ?”

“Điều đó có thay đổi được gì không?” Hermione hỏi.

Nó hít một hơi sâu.

“Tụi mình sẽ nói với ông ta là ông có thể giữ thanh gươm sau khi giúp tụi mình vào hầm an toàn đó - nhưng tụi mình phải cẩn thận đừng nói chính xác *khi nào* ông ta có thể nhận được thanh gươm.”

Một nụ cười từ từ toét lên trên khuôn mặt Ron. Tuy nhiên, Hermione có vẻ hoảng hốt.

“Harry, tụi mình không thể…”

“Ông ta có thể giữ thanh gươm,” Harry nói tiếp, “sau khi tụi mình dùng nó tiêu diệt hết tất cả Trường Sinh Linh Giá. Khi đó mình sẽ bảo đảm là ông ta có được thanh gươm. Mình sẽ giữ lời.”

“Nhưng có thể phải nhiều năm trời!,” Hermione nói.

“Mình biết, nhưng ông ta đâu có *cần dùng* thanh gươm. Mình sẽ không nói dối… Thiệt mà.”

Harry nhìn vào mắt Hermione vừa thách thức vừa hổ thẹn.

Nó nhớ đến những chữ được khắc trên cánh cổng vào nhà tù Nurmengard: *Vì lợi ích lớn lao hơn.* Nó gạt ý nghĩ đó đi. Tụi nó có chọn lựa nào khác đâu?

“Mình không ưa trò này,” Hermione nói.

“Mình cũng không ưa lắm,” Harry thừa nhận.

“Chà, mình thấy sáng kiến đó thiên tài lắm,” Ron nói, nó đứng lên lại. “Tụi mình đi nói với hắn đi.”

Trở lại phòng ngủ nhỏ nhất, Harry đưa ra đề nghị, cẩn thận dùng từ sao cho không có một thời hạn chính xác nào được đưa ra về việc bàn giao thanh gươm. Hermione cau mày ngó

xuống sàn trong lúc Harry nói; nó bực mình cô nàng lắm, sợ cô nàng làm lộ tẩy. Tuy nhiên, Griphook không ngó tới ai ngoài Harry Potter.

"Cậu có hứa, Harry Potter, là cậu sẽ đưa tôi thanh gươm Gryffindor nếu tôi giúp cậu?"

"Có," Harry nói.

"Vậy bắt tay," Con yêu tinh đưa tay ra nói.

Harry nắm bàn tay đó và lắc. Nó tự hỏi liệu đôi mắt đen kia có nhìn thấu nỗi nghi ngờ nào trong mắt chính nó không. Sau đó, Griphook buông tay Harry ra, vỗ hai bàn tay của y vào nhau và nói "Thoả thuận xong. Chúng ta bắt đầu."

Như thể lại một phen nữa lên kế hoạch đột nhập Bộ Pháp Thuật. Tụi nó lấy căn phòng nhỏ nhất đó để làm nơi bàn bạc, và theo ý thích của Griphook, căn phòng được giữ trong cảnh tranh tối, tranh sáng.

"Tôi chỉ đến hầm an toàn của bà Lestrange có một lần," Griphook nói với tụi nó, "vào dịp tôi được sai cất vào đó thanh gươm giả. Đó là một trong những phòng cổ xưa nhất. Những gia đình phù thủy lâu đời nhất tàng trữ kho báu của họ ở tầng sâu nhất, nơi những hầm an toàn lớn nhất và được bảo vệ tốt nhất…"

Mỗi lần bàn bạc tụi nó đóng cửa ở lì trong căn phòng nhỏ như cái tủ suốt nhiều tiếng đồng hồ. Dần dà ngày kéo thành tuần. Luôn luôn có vấn đề này kế tiếp vấn đề khác phải khắc phục, mà việc nguồn dự trữ Đa Quả dịch cạn kiệt không phải là vấn đề nhỏ nhất.

“Thực ra là chỉ còn đủ cho một đứa tụi mình mà thôi,” Hermione vừa nói vừa nghiêng chai thuốc đặc sệt như sình trước ánh đèn.

“Vậy cũng đủ,” Harry nói, nó đang nghiên cứu cái bản đồ vẽ tay những hành lang sâu nhất của Griphook.

Những cư dân khác trong Chòi Đất khó lòng không nhận thấy có điều gì đó đang được mưu tính khi mà Harry, Ron và Hermione lúc này chỉ xuất hiện vào giờ ăn mà thôi. Không ai vặn hỏi gì cả, mặc dù Harry thường cảm thấy ánh mắt của anh Bill nhìn tụi nó ở bàn ăn đầy ưu tư lo lắng.

Càng ở với nhau lâu, Harry càng nhận ra nó không ưa con yêu tinh cho lắm. Griphook khát máu không ngờ được, cười cợt ý tưởng về nỗi đau của những sinh vật kém cỏi hơn, và dường như khoái trá cái khả năng có thể phải làm tổn hại đến những phù thủy khác để đột nhập được hầm an toàn của Lestrange. Harry nhận thấy hai đứa kia cũng có cùng nỗi chán ghét này với nó, nhưng tụi nó không nói về chuyện đó. Tụi nó cần Griphook.

Con yêu tinh chỉ bất đắc dĩ ngồi ăn cùng mọi người. Ngay cả sau khi chân cẳng y đã lành lặn, y vẫn đòi dọn mâm thức ăn lên phòng y, như ông Ollivander vẫn-còn-yếu-ớt, cho đến khi anh Bill (sau cơn giận bùng ra của chị Fleur) đi lên lầu để nói với con yêu tinh là việc hầu hạ không thể tiếp tục được nữa. Từ đó Griphook cùng ngồi ăn với mọi người ở cái bàn đã quá ư chật chội, mặc dù y không chịu ăn đồ ăn như mọi người, mà khăng khăng đòi ăn những tảng thịt tươi, củ rễ và nhiều loại nấm khác nhau.

Harry cảm thấy nó phải chịu trách nhiệm: chính nó nhất định đòi con yêu tinh ở lại Chòi Đất để nó có thể thẩm vấn y; lỗi của nó đã làm cả gia đình Weasley phải dắt nhau đi trốn, anh Bill, Fred, George và ông Weasley không thể đi làm nữa.

"Em xin lỗi," nó nói với chị Fleur vào một buổi tối gió quần quật dữ dội trong lúc nó giúp chị nấu bữa tối. "Em không lường được chị phải lo liệu tất cả mọi việc này."

Chị vừa khiến một mớ dao làm việc, xắt thịt bò cho Griphook và anh Bill, anh ấy cũng thích ăn thịt còn máu kể từ khi bị Greyback tấn công. Trong khi con dao sau lưng chị xắt lia lịa, vẻ mặt quạu quọ của chị phần nào dịu xuống.

"Arry à, em cứu mạng em gái chị, chị không quên điều đó."

Nói cho ngay thì điều đó không đúng, nhưng Harry quyết định không nhắc chị Fleur nhớ là Gabrielle chưa hề bị nguy hiểm thật sự.

"Dù sao đi nữa," chị Fleur vừa nói vừa chĩa cây đũa phép vào nồi nước chấm trên bếp, cái nồi lập tức sôi lên lụp bụp. "Ông Ollivander sắp dọn qua chỗ bà dì Muriel vào tối nay. Như vợi sẽ làm cho công việc đỡ hơn. Con yêu tinh," chị cau mặt một tí khi nhắc tới y, "có thể dọn xuống tầng dưới, và em, Ron và Dean có thể dọn vô căn phòng đó."

"Tụi em không ngại gì chuyện ngủ trong phòng khách," Harry nói, nó biết Griphook sẽ coi việc phải ngủ trên cái ghế dài ở phòng khách là điều khốn khổ; mà giữ cho Griphook vui vẻ thì rất cần thiết cho kế hoạch của tụi nó. "Chị khỏi lo lắng cho tụi em". Và khi chị toan phản đối thì nó nói tiếp, "Tụi em cũng sắp đi để chị được rảnh tay, Ron, Hermione và em. Tụi

em không cần ở đây lâu nữa đâu.”

“Nhưng em nói vợi nghĩa là sao?” Chị nói, nhìn nó nhăn mặt, cây đũa phép của chị chĩa vào đĩa đồ hầm khựng lại giữa không trung. “Đương nhiên em không phải đi đâu hết. em được an toàn ở đây!”

Trông chị hơi giống bà Weasley khi chị nói như vậy, và Harry mừng là đúng lúc đó cánh cửa sau mở ra. Luna và Dean đi vào, tóc cả hai đều ướt nhẹp vì mưa bên ngoài và tay tụi nó ôm đầy củi vớt ngoài bãi biển.

“…và những cái tai tí nị,” Luna đang nói, “hơi hơi giống tai con hà mã, ba em nói thế, chỉ có điều chúng màu tím và có lông. Và nếu anh muốn gọi chúng, anh phải ngâm nga, chúng thích nhạc điệu du dương chứ không thích mấy thứ nhanh quá…”

Dean có vẻ không được thoải mái cho lắm, nhún vai với Harry khi đi ngang qua nó, rồi theo Luna đi về căn phòng vừa là phòng khách vừa là phòng ăn nơi Ron và Hermione đang bày bàn ăn tối. Chớp lấy cơ hội né tránh câu hỏi của chị Fleur, Harry cầm hai vại nước bí đi theo Luna và Dean.

“…và nếu anh có dịp tới nhà em chơi em sẽ có thể cho anh coi cái sừng, ba viết cho em về cái sừng đó nhưng em chưa thấy, bởi vì bọn Tử Thần Thực Tử bắt em trên chuyến tàu tốc hành Hogwarts và em không được về nhà vào lễ Giáng Sinh,” Luna nói trong lúc cô bé và Dean nhóm lửa lò sưởi.

“Luna ơi, tụi này đã nói với bồ rồi,” Hermione nói vọng qua cô bé, “Cái sừng đó đã nổ. Nó là Sừng Nổ, không phải sừng con Khụt khịt Sừng nát…”

“Không, nó chắc chắn là sừng con Khụt khịt Sừng nát mà,” Luna bình thản nói. “Ba nói với em mà. Có lẽ bây giờ nó đã tái tạo lại rồi, chị biết đó, chúng tự chữa lành được mà.”

Hermione lắc đầu và tiếp tục bày nĩa ra bàn khi anh Bill xuất hiện, đang đưa ông Ollivander xuống cầu thang. Người chế tạo đũa phép vẫn còn có vẻ yếu ớt khác thường, và ông bấm vào cánh tay anh Bill trong lúc anh vừa đỡ ông vừa xách một cái va-li to.

“Cháu sẽ nhớ ông lắm, ông Ollivander ơi,” Luna vừa nói vừa đi đến gần ông già.

“Và ông cũng sẽ nhớ cháu, cháu yêu à,” ông Ollivander nói, vỗ nhẹ lên vai cô bé. “Cháu là niềm an ủi không thể nào nói được hết đối với ông ở chốn khủng khiếp đó.”

“Vậy, *tạm biệt nhé,* ông Ollivander,” chị Fleur nói, hôn lên cả hai má ông. “Và tôi tự hỏi không biết ông có cho phép tôi gởi cho bà dì Muriel của anh Bill một gói đồ không? Tôi chưa gởi trả bà ấy cái miện ngọc.”

“Rất hân hạnh,” ông Ollivander nói kèm theo một cái khẽ nghiêng mình. “Chuyện nhỏ nhặt nhất mà tôi có thể làm để đền đáp lòng hiếu khách hào phóng của cô cậu.”

Chị Fleur lấy ra một cái hộp nhung cũ kĩ, chị mở ra để cho người chế tạo đũa phép xem. Cái miện ngọc trong hộp lấp lánh nhấp nháy trong ánh sáng của bóng đèn treo thấp.

“Nguyệt thạch và kim cương,” Griphook nói, y đã rón rén đi vào phòng mà Harry không để ý. “Tôi đoán, do yêu tinh chế tạo.”

“Và được phù thủy trả công,” anh Bill bình thản nói và con yêu tinh quắc mắt nhìn anh vừa ngấm ngầm vừa thách thức.

Một cơn gió mạnh giật tung cửa sổ khi anh Bill và ông Ollivander khởi hành vào bóng đêm. Những người còn lại xúm xít ngồi quanh cái bàn ăn, cùi chỏ sát nhau, khó có chỗ để mà nhúc nhích, và mọi người bắt đầu ăn. Ngọn lửa nổ lép bép và bùng lên trên vỉ lò sưởi bên cạnh họ. Harry nhận thấy chị Fleur chỉ ăn qua loa, cứ cách vài phút chị lại liếc chừng ra cửa sổ, tuy nhiên trước khi mọi người ăn xong món thứ nhất, anh Bill đã quay trở về, mái tóc dài của anh rối bời vì gió.

“Mọi việc tốt đẹp,” anh nói với chị Fleur. “Ông Ollivander đã yên ổn, má và ba gởi lời chào. Ginny gởi tình yêu của cô bé đến mọi người, Fred và George đang khiến bà dì Muriel lộn ruột, hai đứa nó vẫn tiếp tục buôn bán bằng đặt-hàng-qua-bưu-cú bí mật trong nhà bà dì. Nhưng bà vui lên khi nhận được cái miện ngọc. Bà nói bà tưởng tụi mình ăn cắp nó luôn rồi chớ.”

“A, bà thật là dễ thương, bà dì của anh á,” chị Fleur vừa nói giọng đanh đá, vừa vẫy cây đũa phép khiến cho mấy cái đĩa ăn bay lên và xếp thành một đống giữa không trung. Chị đón lấy chúng và bước ra khỏi phòng.

“Ba có làm một cái miện,” Luna nói lớn để gây chú ý. “À, thực ra một vòng nguyệt quế thì đúng hơn.”

Ron đá mắt với Harry và nhe răng cười, Harry biết nó đang nhớ lại cái khăn trùm đầu quái đản mà tụi nó đã thấy khi đến thăm ông Xenophilius.

“Thiệt mà, ba đang cố gắng tái tạo lại cái vòng nguyệt quế đã mất của bà Ravenclaw. Ba nghĩ ba đã xác định được các

thành phần chính rồi. Thêm đôi cánh bằng tóc dẻo đúng là thay đổi hẳn…"

Một tiếng nổ đùng vang lên ở cửa trước. Mọi người đều quay đầu về phía đó. Chị Fleur từ nhà bếp chạy ra, có vẻ sợ hãi, anh Bill đứng bật dậy, chĩa cây đũa phép ra cửa, Ron, Harry và Hermione cũng phản ứng tương tự. Griphook lặng lẽ chuồi xuống dưới cái bàn, biến mất.

"Ai đó?," anh Bill hỏi.

"Tôi đây, Remus John Lupin!," một tiếng nói át tiếng rú vọng vào nhà. Harry trải qua một cơn rùng mình khiếp sợ, chuyện gì đã xảy ra? "Tôi là một người sói, cưới Nymphadora Tonks, và anh, Người-giữ-bí-mật của Chòi Đất, đã cho tôi biết địa chỉ này và cho tôi đến trong trường hợp khẩn cấp."

"Chú Lupin," anh Bill lẩm nhẩm, và anh chạy ra mở cửa.

Thầy Lupin ngã nhào trên ngưỡng cửa. Mặt thầy trắng bệch, quấn mình trong tấm áo khoác đi đường, mái tóc xám bị gió thổi lật ra sau. Thầy đứng thẳng dậy, nhìn quanh phòng để biết chắc ai đang có mặt, rồi thầy la lớn. "Con trai! Chúng ta đặt tên cháu là Ted, theo tên cha của Dora!"

Hermione ré lên.

"Cái gì… cô Tonks… Cô Tonks sanh em bé rồi hả?"

"Phải, phải, cô ấy sanh em bé rồi!" Thầy Lupin hét lớn. Tất cả những người ngồi quanh bàn cũng reo lên mừng rỡ, thở phào nhẹ nhõm, Hermione và chị Fleur cùng thét "Chúc mừng!" và Ron nói "Mèn ơi, một em bé!" như thể trước đây nó chưa từng nghe thấy một chuyện gì như vậy.

“Đúng… đúng… một bé trai,” Thầy Lupin lại nói, thầy dường như mụ mẫm đi vì hạnh phúc của chính mình. Thầy sải bước vòng qua bàn ăn và ôm chầm lấy Harry, cái cảnh trong tầng hầm ngôi nhà ở Quảng trường Grimmauld dường như chưa hề xảy ra.

“Con sẽ là cha đỡ đầu nghe?” Thầy nói khi buông Harry ra.

“C… con hả?” Harry phát cà lăm.

“Con, ừ, đương nhiên. Dora hoàn toàn đồng ý, không ai tốt hơn.”

“Con… Dạ… Mèn ơi!”

Harry cảm thấy choáng ngợp, kinh ngạc, vui mừng; lúc này anh Bill đang lật đật đi lấy rượu và chị Fleur đang thuyết phục thầy Lupin cùng uống với mọi người.

“Tôi không thể ở lại lâu, tôi phải trở về ngay,” thầy Lupin nói, tươi cười với mọi người, trông thầy trẻ ra rất nhiều so với thầy Lupin mà Harry từng gặp. “Cám ơn, cám ơn cậu, Bill à.”

Anh Bill vừa rót đầy tất cả các cốc rượu, mọi người đứng dậy và giơ cao ly để chúc tụng.

“Uống mừng Teddy Remus Lupin,” thầy Lupin nói, “một phù thủy vĩ đại tương lai.”

“Em bé giống ai?” Chị Fleur thắc mắc.

“Tôi nghĩ cháu nó giống Dora, nhưng cô ấy cho là cháu giống tôi. Không có nhiều tóc lắm. Khi mới sanh ra tóc có vẻ đen, nhưng tôi thề, nó chuyển sang màu vàng hoe trong vòng một tiếng đồng hồ từ khi sanh ra. Có lẽ khi tôi trở về nó đã

chuyển sang màu vàng choé. Anh Andromeda nói tóc Tonks đổi màu ngay từ ngày cô ấy mới được sanh ra," thầy uống cạn ly rượu. "Ôi, cứ rót đi, chỉ một ly nữa thôi," thầy nói thêm, cười toe toét khi anh Bill rót đầy ly của thầy.

Gió quật vào ngôi nhà nhỏ làm ngọn lửa bùng lên kêu lốp bốp, và anh Bill vừa khui một chai rượu khác. Tin tức thầy Lupin đưa đến dường như khiến mọi người hồ hởi cởi mở, trong chốc lát giải tỏa họ khỏi tình trạng tù hãm; những dòng thủy triều của sự sống mới đang bùng lên phấn khởi. Chỉ mỗi con yêu tinh dường như trơ trơ trong không khí tiệc tùng đột ngột, và một lúc sau y lẻn trở về căn phòng ngủ mà giờ đây y độc chiếm một mình. Harry tưởng đâu nó là người duy nhất để ý đến con yêu tinh, nhưng rồi nó thấy ánh mắt của anh Bill theo dõi con yêu tinh đi lên cầu thang.

"Không… không… tôi quả thực là phải trở về," cuối cùng thầy Lupin nói, từ chối một ly rượu nữa. Thầy đứng lên và kéo áo choàng chùm kín lại mình.

"Tạm biệt… tạm biệt… Tôi sẽ cố gắng và đem tới đây vài tấm hình trong vài ngày nữa… mọi người sẽ mừng lắm khi biết thầy đã gặp con…"

Thầy thắt chặt tấm áo choàng và chào từ giã, ôm hôn thắm thiết các cô và nắm chặt tay các cậu, sau đó, vẫn toe toét cười thầy bước trở ra màn đêm bão táp.

"Cha đỡ đầu, Harry!" Anh Bill nói khi hai người cùng bước trở vào nhà bếp, giúp dọn dẹp bàn ăn. "Một vinh dự thực sự! Chúc mừng!"

Khi Harry đặt xuống chậu mấy cái ly rượu đã cạn mà nó

đang cầm, anh Bill kéo cánh cửa đóng lại sau lưng, ngăn lại những tiếng nói vẫn còn tía lia của những người kia, những người tiếp tục ăn mừng ngay cả khi thầy Lupin không có mặt.

"Harry à, thực ra, anh muốn nói riêng với em vài lời. Không dễ gì có được một dịp mà ngôi nhà nhỏ này đông vui như vầy."

Anh Bill ngập ngừng.

"Harry, có phải em đang mưu tính gì đó với Griphook?"

Đó là một câu xác định chứ không phải câu hỏi, và Harry không mất công chối cãi. Nó chỉ nhìn anh Bill chờ đợi.

"Anh biết giới yêu tinh," anh Bill nói. "Anh đã làm việc cho Gringotts từ sau khi anh rời trường Hogwarts. Đến chừng nào còn có thể có tình bạn giữa phù thủy với yêu tinh, thì anh còn làm bạn với yêu tinh - hoặc là, ít nhất, với những yêu tinh mà anh biết rõ và thích." Một lần nữa anh Bill ngập ngừng. "Harry, em muốn gì ở Griphook, và em hứa gì với y để đền đáp?"

"Em không thể nói với anh điều đó," Harry nói. "Em rất xin lỗi anh Bill à."

Cánh cửa nhà bếp mở ra sau lưng hai người, chị Fleur đang cố gắng đem vô thêm mấy cái ly rượu đã cạn.

"Khoan," anh Bill nói. "Em chờ tí."

Chị lùi ra và anh đóng cửa lại.

"Vậy thì anh phải nói điều này," anh Bill nói tiếp. "Nếu em đã đạt được bất cứ thương lượng nào với Griphook, và đặc biệt

nhất là thương lượng liên quan đến của cải, em phải cực kì cẩn thận. Khái niệm của yêu tinh về quyền sở hữu, sự chi trả, và sự đền đáp không giống như những khái niệm của con người."

Harry cảm thấy chút cồn cào khó chịu, như thể một con rắn vừa cựa quậy bên trong con người nó.

"Ý anh muốn nói gì?" Nó hỏi.

"Chúng ta đang nói về một nòi giống khác," anh Bill nói. "Đã có rất nhiều cuộc giao dịch giữa phù thủy và yêu tinh diễn ra qua hàng thế kỉ - nhưng em biết chuyện đó qua Lịch sử của Pháp thuật. Từng có sai lầm ở cả hai phía, anh chẳng bao giờ cho là phù thủy là ngây thơ vô tội. Tuy nhiên, trong giới yêu tinh có một tín điều, và những yêu tinh ở Gringotts có lẽ thiên về tín điều này nhất, rằng phù thủy không đáng tin trong vấn đề vàng và châu báu, rằng phù thủy không tôn trọng quyền sở hữu của yêu tinh."

"Em tôn trọng…" Harry vừa mới mở miệng, nhưng anh Bill đã lắc đầu.

"Em không hiểu đâu Harry, không ai có thể hiểu trừ khi họ sống với bọn yêu tinh. Đối với một yêu tinh, người chủ thực sự và chính đáng của bất cứ đồ vật gì chính là người làm ra món đồ đó, chứ không phải người mua. Tất cả những đồ vật do yêu tinh làm, trong mắt của yêu tinh, là tài sản chính đáng của họ."

"Nhưng nếu món đồ đó được mua…"

"…thì họ coi như món đồ đó đã được người có tiền bỏ tiền ra để mướn xài. Nhưng họ rất khó tiếp thu cái ý tưởng là

những đồ vật do yêu tinh chế tạo lại được truyền lưu từ phù thủy này sang phù thủy khác. Em đã thấy nét mặt Griphook khi cái miện ngọc được đưa ra dưới mắt y rồi đó. Y phản đối. Anh tin là y nghĩ như những kẻ hung dữ nhất trong giống nòi của y, rằng cái miện ngọc đó lẽ ra phải được trả lại cho yêu tinh một khi người mua đầu tiên chết đi. Họ quen gìn giữ những đồ vật do yêu tinh chế tạo, truyền lưu từ phù thủy này sang phù thủy khác mà không trả thêm tiền thì cũng không hơn gì ăn cắp."

Bây giờ Harry có cảm giác nghi ngại; nó tự hỏi liệu anh Bill có đoán biết được nhiều hơn những gì anh để lộ ra không.

"Tất cả điều anh muốn nói là," anh Bill nói, đặt bàn tay lên cánh cửa mở vô phòng khách. "Hết sức cẩn thận về điều gì em hứa với yêu tinh, Harry à. Đột nhập vào Gringotts còn ít nguy hiểm hơn bội ước với một yêu tinh."

"Dạ," Harry nói khi anh Bill mở cửa ra. "Được, cám ơn anh. Em sẽ ghi nhớ điều đó."

Khi nó đi theo anh Bill trở ra với những người khác, một ý nghĩ mỉa mai khôi hài nảy ra trong đầu óc nó, chắc là phát sinh từ rượu nó đã uống. Nó dường như đã trở thành một người cha đỡ đầu bạt mạng của Teddy Lupin kiểu như cha đỡ đầu Sirius Black của nó.

26

GRINGOTTS

Kế hoạch của tụi nó đã vạch ra xong, việc chuẩn bị đã hoàn tất; trong căn phòng ngủ nhỏ nhất, một sợi tóc thô dài đen (gỡ ra từ cái áo len Hermione mặc lúc ở phủ Malfoy) nằm trong một ống thủy tinh nhỏ đặt trên bệ lò sưởi.

"Và bồ sẽ xài cây đũa phép thực sự của mụ," Harry nói, hất đầu về phía cây đũa phép óc chó, "nên mình nghĩ bồ sẽ khá giống mụ ấy thiệt."

Hermione có vẻ sợ cây đũa phép sẽ cắn hay chích khi cô bé lượm nó lên.

"Mình ghét cái đồ này," cô bé nói nhỏ. "Mình thiệt tình ghét nó. Mình cảm thấy trục trặc đủ thứ, nó không ăn rơ với mình… nó giống như một bộ phận của mụ ta."

Harry không thể nào không nhớ lại việc Hermione đã gạt phắt đi việc nó không hợp với cây đũa phép tầm gai như thế nào, cứ khăng khăng là nó chỉ tưởng tượng này nọ khi cây đũa phép tầm gai không hoạt động tốt như cây đũa phép của nó, cứ bảo nó chỉ cần luyện tập. Tuy nhiên, nó quyết định không lặp

lại cho Hermione nghe lời khuyên của chính cô nàng, cái đêm trước ngày bọn nó mưu toan tấn công Gringotts không phải là thời điểm thích hợp để mà gây thù chuốc oán.

"Nhưng có lẽ nó sẽ giúp bồ nhập vai tốt," Ron nói. "Thử nghĩ coi những việc mà cây đũa phép đó đã làm!"

"Thì đó mới chính là vấn đề!" Hermione nói. "Đây chính là cây đũa phép đã hành hạ ba má Neville, và bao nhiêu người khác nữa ai mà biết. Đây cũng là cây đũa phép đã giết chú Sirius."

Harry đã không nghĩ đến điều đó; nó ngó xuống cây đũa phép và chợt nổi lên một ham muốn bẻ quặt cây đũa phép đó, chặt ra làm hai bằng thanh gươm Gryffindor đang dựng vô tường ngay bên cạnh nó.

"Mình nhớ cây đũa phép của mình," Hermione nói giọng thảm thiết. "Mình ước gì ông Ollivander có thể chế tạo cho mình một cây đũa phép nữa."

Ông Ollivander đã gửi cho Luna một cây đũa phép mới toanh hồi sáng nay. Lúc đó cô bé đang ở bãi cỏ sau nhà, kiểm tra thử những khả năng của cây đũa phép trong ánh nắng chiều. Dean, cũng bị bọn Mẹ mìn tước mất đũa phép, đang ngắm cô bé với vẻ rầu rĩ.

Harry ngó xuống cây đũa phép táo gai đã từng thuộc về Draco Malfoy. Nó đã ngạc nhiên, nhưng vui mừng, nhận thấy cây đũa phép chịu sự điều khiển của nó, ít nhất cũng tốt như cây đũa phép của Hermione. Harry nghĩ nó biết vấn đề của Hermione: cô nàng chưa giành được sự thuần phục của cây đũa phép óc chó vì không phải đích thân cô nàng chiếm nó từ

tay Bellatrix.

Cánh cửa phòng ngủ mở ra và Griphook đi vào. Harry phản ứng theo bản năng là với lấy chuôi gươm và kéo nó lại sát bên mình hơn, nhưng nó hối tiếc hành động đó ngay. Nó có thể thấy con yêu tinh đã để ý. Tìm cách lấp liếm khoảnh khắc khó chịu đó, nó nói, "Tụi tôi vừa mới kiểm tra mọi thứ vào phút chót, ông Griphook à. Tụi tôi đã nói với anh Bill và chị Fleur chúng ta sẽ ra đi vào ngày mai, và tôi cũng bảo họ khỏi thức dậy đưa tiễn."

Tụi nó đã kiên quyết về điểm này, bởi vì Hermione sẽ phải biến hình thành Bellatrix trước khi tụi nó ra đi, và anh Bill và chị Fleur càng ít biết hay càng ít nghi ngờ về chuyện tụi nó sắp làm càng tốt. Tụi nó cũng đã giải thích là tụi nó sẽ không trở lại đây. Và do tụi nó đã làm mất cái lều của ông Perkin vào cái đêm bị bọn Mẹ mìn bắt cóc, nên anh Bill cho tụi nó mượn một cái khác. Bây giờ cái lều mới đã được xếp gọn cất trong cái túi xách hạt cườm. Harry hết sức ấn tượng khi biết là Hermione đã bảo vệ được cái túi xách khỏi tay bọn Mẹ mìn nhờ mưu chước đơn giản là nhét nó dưới vớ của cô nàng.

Mặc dù Harry sẽ nhớ anh Bill, chị Fleur, Luna và Dean, ấy là chưa kể sự yên ấm gia đình mà tụi nó được hưởng trong mấy tuần lễ qua, nó vẫn trông mong thoát khỏi sự tù túng của Chòi Đất. Nó đã chán ngấy chuyện kiểm tra xem tụi nó có bị nghe lén không, chán ngán cảnh đóng kín cửa ở trong phòng ngủ nhỏ xíu tối tăm. Trên hết, nó mong được tống khứ Griphook đi cho rồi. Tuy nhiên, chính xác là bằng cách nào và khi nào tụi nó chia tay với con yêu tinh mà không phải giao nộp cho y thanh gươm Gryffindor vẫn còn là câu hỏi mà Harry

chưa thể trả lời. Tụi nó không thể nào quyết định được cách thức để giải quyết vấn đề đó, bởi vì con yêu tinh hiếm khi nào chịu rời Harry, Ron và Hermione quá năm phút mỗi lần. "Hắn có thể làm thầy của má mình." Ron làu bàu khi những ngón tay dài của con yêu tinh cứ xuất hiện hoài ở lề cửa. Ghi nhớ lời khuyên của anh Bill, Harry không thể nào không nghi ngờ Griphook đang rình cơ hội phỗng tay trên. Hermione phản đối quá mạnh mẽ vụ gạt gẫm nước đôi như kế hoạch nên Harry từ bỏ nỗ lực dùng mưu trí của cô nàng để tìm ra cách thực hiện tốt nhất. Còn Ron, trong những dịp hiếm hoi mà tụi nó có thể chớp lấy vài phút không có mặt Griphook, đã chẳng ra được sáng kiến nào khá hơn là, "Tùy cơ ứng biến thôi, bồ tèo ạ."

Đêm đó Harry ngủ không ngon giấc. Đầu hôm nó cứ nằm trằn trọc, ngẫm nghĩ lại cảm giác nó đã trải qua vào cái đêm trước ngày tụi nó đột nhập Bộ Pháp Thuật và nhớ lại một quyết tâm, gần như một nỗi háo hức. Giờ thì nó đang trải qua những cơn giật thót lo lắng, những ngờ vực đay đi nghiến lại: nó không thể rũ bỏ nỗi sợ hãi là tất cả sẽ diễn ra trật lất. Nó cứ tự nhủ là kế hoạch sẽ tốt, là Griphook biết những gì tụi nó sẽ phải đối đầu, là tụi nó đã chuẩn bị tốt cho mọi khó khăn mà rất có thể tụi nó sẽ gặp phải, dù vậy nó vẫn cảm thấy không yên. Một hai lần nó nghe Ron trở mình và nó biết chắc Ron còn thức, nhưng vì tụi nó ngủ chung phòng với Dean nên Harry không nói gì cả.

Thiệt là nhẹ nhõm khi đồng hồ điểm 6 giờ và tụi nó có thể chui ra khỏi mấy cái túi ngủ, thay đồ trong ánh sáng lờ mờ, rồi rón rén đi ra vườn nơi tụi nó sẽ gặp Hermione và Griphook. Bình minh lành lạnh, nhưng không còn gió nữa vì bây giờ

đang sang tháng năm. Harry ngước nhìn những vì sao đang còn nhấp nháy lung linh trên bầu trời tăm tối và lắng nghe biển lùi ra rồi ào tới vỗ vào vách đá: rồi nó sẽ nhớ âm thanh này.

Giờ đây những mầm cỏ xanh tí ti đang trồi lên từ lớp đất đỏ trên ngôi mộ của Dobby, chừng một năm nữa nấm đất sẽ mọc đầy hoa. Tấm đá trắng khắc tên con gia tinh đã có được vẻ phong sương. Lúc này Harry nhận ra là Dobby đã được đặt yên nghỉ ở một nơi mà không có nơi nào có thể đẹp hơn, nhưng nó quặn đau vì buồn khi nghĩ đến chuyện bỏ lại Dobby nơi đây. Nhìn xuống nấm mộ, nó tự hỏi một lần nữa, làm sao con gia tinh biết được tụi nó ở đâu mà đến cứu. Ngón tay nó bất giác đưa lên sờ cái túi bùa đeo ở cổ, nắn qua lớp túi mảnh gương vỡ lởm chởm bén ngót mà nó từng nhìn thấy con mắt cụ Dumbledore. Lúc đó tiếng mở cửa vang lên khiến nó quay đầu lại.

Bellatrix Lestrange đang sải bước ngang qua bãi cỏ tiến về phía Ron và nó, cùng đi bên cạnh là Griphook. Mụ vừa đi vừa nhét cái túi xách hột cườm vô túi áo bên hông của một bộ áo chùng cũ mà tụi nó đã đem theo từ quảng trường Grimmauld. Mặc dù Harry biết quá chắc chắn rằng đó là Hermione, nó vẫn không thể trấn áp một cơn rùng mình kinh tởm. Mụ cao hơn nó, mái tóc đen dài gợn sóng của mụ xõa xuống lưng, mí mắt bùm bụp của mụ đầy vẻ khinh miệt khi nhìn nó; nhưng khi nghe mụ nói thì nghe ra Hermione qua giọng trầm trầm của Bellatrix.

"Mùi vị mụ này *tởm quá,* lợm hơn cả Rễ Ọt! Thôi được Ron lại đây để mình làm cho bồ…"

“Được nhưng nhớ là mình không muốn râu quá dài.”

“Ôi, nhằm nhò gì, đây đâu phải là chuyện diện cho bảnh trai.”

“Không phải nhưng cũng phải đâu ra đó! Mà mình thích cái mũi của mình ngắn hơn một tí, bồ thử sửa nó như bồ đã làm lần trước ấy.”

Hermione thở dài và bắt đầu ra tay, vừa lẩm bẩm trong miệng khi cô nàng biến đổi những đường nét khác nhau cho diện mạo của Ron. Ron được gán cho một căn cước hoàn toàn giả, và cả đám dựa hơi vào ảnh hưởng hung ác thoát ra từ Bellatrix để bảo vệ nó. Trong khi đó, Harry và Griphook giấu mình dưới tấm Áo khoác Tàng hình.

“Xong!” Hermione nói. “Harry ngó coi xem thế nào?”

Chẳng thể nào nhận ra Ron dưới dạng cải trang, nhưng Harry nghĩ, chẳng qua vì nó biết Ron quá rõ. Tóc Ron bây giờ dài và gợn sóng; nó lại có thêm bộ ria và bộ râu dài màu nâu, chẳng còn tàng nhang, mũi thì ngắn và bè, chân mày rậm.

“Chà, nó không thuộc type người mình khoái, nhưng cũng được.” Harry nói. “Vậy, tụi mình đi chứ?”

Cả ba đứa nó cùng liếc nhìn lại chòi đất đang nằm im lìm mờ khuất dưới những vì sao đang nhạt dần, rồi tụi nó quay lưng lại, đi về phía một địa điểm ngay bên ngoài bức tường ranh giới, nơi bùa Trung Thành không còn hiệu lực và tụi nó có thể Độn thổ. Khi ra khỏi cổng, Griphook nói:

“Harry Potter, tôi nghĩ bây giờ tôi nên trèo lên nhé?”

Harry cúi xuống và con yêu tinh trèo lên lưng nó, hai tay y

đan nhau trước cổ họng Harry. Y không nặng, nhưng Harry không ưa cái cảm giác tiếp xúc với con yêu tinh và cái sức mạnh đáng ngạc nhiên mà con yêu tinh bám vào nó. Hermione rút tấm Áo khoác Tàng hình ra khỏi cái túi hột cườm và quăng cái áo trùm lên cả Harry lẫn Griphook.

"Hoàn hảo!" Cô bé vừa nói vừa nhìn xuống kiểm tra chân cẳng Harry. "Mình không thấy gì hết. Đi thôi."

Harry xoay mình tại chỗ, mang theo Griphook trên vai, cố gắng hết sức tập trung vào quán Cái Vạc Lủng, vốn là cổng vào Hẻm xéo. Con yêu tinh bám chặt hơn khi cả hai di chuyển vào bóng tối nén chặt, giây lát sau chân Harry đã chạm vào vỉa hè và nó mở mắt ra thấy mình đứng trên đường Charing Cross. Dân Muggle hối hả qua lại mang vẻ mặt sượng sùng của buổi sớm tinh mơ, hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của cái quán nhỏ.

Quán rượu Cái Vạc Lủng gần như trống vắng. Ông Tom, ông chủ quán lưng còng và không còn răng, đang đánh bóng mấy cái ly sau quầy rượu; hai chiến tướng đang thì thầm trò chuyện ở tuốt trong góc quán liếc thấy Hermione bèn lùi ngay vào bóng tối.

"Thưa bà Lestrange," ông Tom thì thầm, và khi Hermione dừng bước ông khúm núm cúi đầu xuống.

"Chào ông." Hermione nói, và Harry lẻn đi qua, vẫn cõng Griphook lù lù dưới tấm Áo khoác Tàng hình, nó thấy ông Tom tỏ vẻ kinh ngạc.

"Lịch sự quá." Harry thì thầm vào tai Hermione khi đi qua khỏi quán vào mảnh sân sau nhỏ xúi. "Bồ phải đối xử với

người ta như thể họ là đồ cặn bã!”

“Được rồi, được rồi.”

Hermione rút ra cây đũa phép của Bellatrix và gõ lên viên gạch trên bức tường không có gì đặc biệt trước mặt tụi nó. Ngay lập tức những viên gạch bắt đầu xoay và quay tít: một cái lỗ xuất hiện giữa bức tường, càng lúc càng rộng hơn, cuối cùng hình thành một cổng vòm mở ra một con đường hẹp trải sỏi, đó là Hẻm Xéo.

Đường xá vắng vẻ, chưa tới giờ các tiệm quán mở hàng, và hiếm có người đi mua sắm nào trên phố. Con đường cong cong trải sỏi giờ đây khác xa chốn tưng bừng mà Harry từng đến vào dịp trước khi khai giảng khóa học đầu tiên của nó ở trường Hogwarts nhiều năm về trước. Số tiệm bị niêm phong nhiều nhất từ trước tới nay, mặc dù nhiều cơ sở dành cho Nghệ thuật Hắc ám đã được lập ra kể từ lần cuối cùng Harry đến đây. Gương mặt của chính Harry đang trừng mắt ngó xuống nó từ những tấm áp phích dán trên nhiều cửa sổ, cái nào cũng kèm hàng chữ: *Kẻ Gây Rối Số Một.*

Một số kẻ rách rưới đang ngồi chúm chụm trên các bậc cửa. Nó nghe thấy tiếng họ van vỉ với vài người qua đường, hỏi xin vàng và cam đoan mình là phù thủy thực sự. Một gã đeo một miếng băng thấm máu trên một con mắt.

Khi tụi nó bắt đầu đi xuôi xuống phố, đám ăn mày liếc theo Hermione. Trước cô nàng họ dường như tan chảy, kéo mũ trùm đầu che kín khuôn mặt và lảng tránh hết sức nhanh. Hermione tò mò ngó theo họ, cho đến khi một người đàn ông mang cái băng mắt thấm máu lê lết tới ngáng đường.

“Con cái tao,” người đàn ông rống lên, chỉ vào Hermione. Giọng của ông ta khàn vỡ, ré cao, nghe như phát khùng rồi.”Con cái tao đâu? Hắn đã làm gì với chúng hả? Mày biết, mày biết chứ!”

“Tôi… tôi thực ra…” Hermione lắp bắp.

Người đàn ông lao vào Hermione, túm lấy cổ họng cô bé. Và rồi, một tiếng nổ đùng và ánh sáng đỏ lóe lên, ông ta bị hất ngã ngửa ra mặt đất, bất tỉnh. Ron đúng đó, cây đũa phép của nó vẫn còn chĩa ra và vẻ sửng sốt hiện ra dưới lớp râu ria. Những gương mặt xuất hiện bên các khung cửa sổ ở cả hai bên phố, trong khi một tốp người qua đường có vẻ giàu có vội tém vạt áo chùng rồi nhẹ nhàng rảo bước, rõ ràng để tránh xa hiện trường.

Khó có gì lộ liễu và gây chú ý hơn việc tụi nó đi vào Hẻm Xéo; trong một thoáng Harry tự hỏi liệu bây giờ tụi nó có nên bỏ đi và cố nghĩ ra một kế hoạch khác không. Tụi nó chưa kịp đi tiếp hay tham khảo ý kiến lẫn nhau, thì bỗng nghe một tiếng kêu về phía sau.

“Ủa? Bà Lestrange!”

Harry xoay phắt người lại và Griphook bấu chặt lấy cổ Harry. Một phù thủy cao gầy có mái tóc xám bù xù và một cái mũi nhọn dài đang sải bước về phía tụi nó.

“Đó là Travers,” con yêu tinh rít khẽ vào tai Harry, nhưng ngay lúc đó Harry không thể nào nghĩ ra Travers là ai. Hermione đã vươn thẳng người lên và nói bằng giọng khinh khỉnh nhất mà cô nàng có thể nhại được.

“Và mày muốn gì?”

Travers đứng khựng giữa đường, rõ ràng là bị sỉ nhục.

“Hắn là một Tử Thần Thực Tử!” Griphook thì thào, và Harry lẻn đến sát bên Hermione để lặp lại thông tin đó vào tai cô nàng.

“Tôi chỉ muốn chào bà,” Travers nói lẫy. “Nhưng nếu sự có mặt của tôi không được hoan nghênh thì…”

Bây giờ thì Harry đã nhận ra giọng nói: Travers là tên Tử Thần Thực Tử được triệu tới nhà ông Xenophilius.

“Không, không, không có chi, anh Travers à,” Hermione nói nhanh, cố gắng lấp liếm sơ hở của mình. “Anh khỏe không?”

“Chà, tôi phải thú nhận là tôi ngạc nhiên khi thấy bà ra ngoài và đi lung tung đấy, bà Bellatrix à.”

“Thật hả? Tại sao?”

“Thì,” Travers ho, “tôi *nghe nói* người trong phủ Malfoy đã bị nhốt trong đó sau vụ… ờ… *đào thoát.”*

Harry cầu mong Hermione giữ được sáng suốt. Nếu điều này là thật, và nếu Bellatrix đúng ra không được xuất hiện nơi công cộng…

“Chúa Tể Hắc Ám tha thứ cho những ai đã phục vụ ngài trung thành nhất trong quá khứ,” Hermione nói, nhại theo điệu bộ khủng khỉnh nhất của Bellatrix một cách tuyệt vời. “Có lẽ công cán của ông với ngài không bì được với tôi, anh Travers à.”

Mặc dù tên Tử Thần Thực Tử có vẻ chạm tự ái, hắn cũng có vẻ bớt nghi ngờ. Hắn liếc xuống người đàn ông mà Ron vừa đánh Choáng.

"Nó xúc phạm bà thế nào?"

"Không đáng kể, nó sẽ không làm thế nữa."

"Một số bọn không đũa phép này có thể gây phiền toái," Travers nói. "Khi chúng chỉ xin ăn chứ không làm gì khác thì tôi để mặc chúng, nhưng có một mụ trong bọn chúng dám nhờ tôi bênh vực trường hợp của mụ ở Bộ vào tuần trước. *"Thưa ngài, tôi là một phù thủy, xin ngài cho tôi được chứng minh với ngài,"* hắn nói bằng giọng nhái chế giễu nghe chin chít như chuột rít. "Làm như tôi sắp đưa cho mụ ấy cây đũa phép của tôi không bằng… Nhưng cây đũa phép kia của ai," Travers tò mò hỏi. "Cây đũa phếp mà bà đang dùng đó, bà Bellatrix? Tôi nghe nói cây đũa phép của bà đã bị…"

"Tôi vẫn còn cây đũa phép của tôi đây." Hermione lạnh lùng nói, giơ cao cây đũa phép của Bellatrix. "Tôi không biết anh đã nghe những lời đồn đại gì, anh Travers à, nhưng anh dường như đã nghe nhầm một cách đáng buồn."

Travers dường như hơi bị sửng sốt về điều đó, và hắn quay qua Ron.

"Bạn bà là ai đây? Tôi không nhận ra anh ta."

"Đây là Dragomir Despard," Hermione nói; tụi nó đã quyết định là để ngụy trang an toàn hơn cả thì Ron cứ giả danh một người nước ngoài. "Ông ta nói tiếng Anh kém lắm, nhưng ông ta rất có cảm tình với những mục tiêu của chúa tể Hác ám.

Ông ta đã đi từ Transylvania đến đây để tham quan chế độ mới của chúng ta."

"Vậy à? Hân hạnh được quen biết ông, Dragomir."

"Ào ông," Ron nói, giơ tay ra.

Travers chìa hai ngón tay ra bắt tay Ron như thể sợ bị lây bẩn.

"Vậy có việc gì mà bà và ông bạn… à… ông bạn cảm tình của bà lại đến Hẻm Xéo sớm sủa như vầy?" Travers hỏi.

"Tôi cần đến Gringotts," Hermione nói.

"Ái chà, tôi cũng vậy," Travers nói. "Vàng, đồng vàng bẩn thỉu! Nhưng chúng ta không thể sống không có nó. Tôi thú nhận là tôi lấy làm tiếc về sự liên minh với những người bạn ngón tay dài của chúng ta."

Harry cảm thấy vòng tay của con yêu tinh bấu quanh cổ họng nó lúc đó siết chặt lại.

"Chúng ta đi chung nhé?" Travers nói, làm động tác nhường Hermione đi trước.

Hermione không còn cách nào khác hơn là bước bên cạnh hắn và đi lên con đường quanh co trải sỏi về nơi tọa lạc của tòa nhà ngân hàng Gringotts trắng như tuyết, cao ngất nghểu so với những tiệm quán nhỏ bé khác. Ron lếch thếch đi bên cạnh và Harry cùng Griphook bám theo sau.

Một tên Tử Thần Thực Tử rình rập là điều tệ hại nhất mà tụi nó không cần tới lúc này, nhưng tệ hại hơn cả điều đó nữa là: do Travers dõng dạc bước bên cạnh kẻ mà hắn tưởng là

Bellatrix, Harry không có cách nào để liên lạc thông tin với Hermione hay Ron. Chẳng mấy chốc cả bọn đã đến chân của những bậc thang cẩm thạch dẫn lên những cánh cửa vĩ đại bằng đồng. Như Griphook đã báo trước cho tụi nó biết, những con yêu tinh mặc chế phục thường đứng canh hai bên lối vào đã được thay thế bằng hai phù thủy, cả hai cùng nắm chặt những cây roi bằng vàng dài và mỏng.

"A, roi dò Liêm khiết," Travers làm điệu bộ màu mè. "Quá thô bạo… nhưng rất hiệu quả!"

Và hắn bước lên những bậc thang, gật đầu bên trái rồi gật đầu bên phải để chào hai phù thủy đứng gác, hai người này giơ mấy cây roi vàng rà thân thể hắn từ trên xuống dưới. Harry biết cây Roi dò phát hiện bùa chú che đậy và những đồ vật pháp thuật được giấu diếm. Biết là nó chỉ có vài giây để hành động, nó chĩa cây đũa phép của Draco vào từng người trong hai phù thủy gác và thì thầm *"Lú lẫn"* hai lần. Travers không để ý, hắn còn đang mải nhìn qua cánh cửa bằng đồng vào bên trong tiền sảnh, mỗi phù thủy gác cửa giật thót một cái khi bị trúng bùa.

Mái tóc đen dài của Hermione gợn sóng sau lưng khi cô bé bước lên những bậc thang.

"Xin bà chờ một chút, thưa bà," một phù thủy gác cửa nói, giơ cây Roi dò lên.

"Nhưng ông vừa làm xong!" Hermione nói bằng giọng kiêu căng oai vệ. Travers ngoảnh lại, cau mày. Tay phù thủy gác cửa bối rối. Hắn ngó xuống cây Roi dò bằng vàng rồi nhìn sang đồng sự, tay này nói bằng giọng hơi ngà ngà:

“Phải, anh vừa kiểm tra họ xong, anh Marius à.”

Hermione đi nhanh tới trước. Ron đi sát bên, Harry và Griphook đi nhanh theo sau không bị ai thấy. Harry ngoảnh nhìn lại khi tụi nó đi qua cánh cửa. Hai tay phù thủy gác cửa đều đang gãi đầu.

Có hai yêu tinh đứng trước cánh cửa nội bộ, những cánh cửa này làm bằng bạc và trên cửa có khắc bài thơ cảnh báo hình phạt khủng khiếp dành cho những kẻ mưu toan trộm cắp. Harry ngước nhìn lên bài thơ đó, và bỗng nhiên ký ức bén như dao ùa về trong nó: nó đã đứng đúng nơi đây vào cái ngày nó tròn mười một tuổi, sinh nhật tuyệt vời nhất trong đời nó, và bác Hagrid đứng bên cạnh nó nói, *“Như bác đã nói đó, ai có điên mới tính chiện cớp nhà băng này.”* Gringotts vào ngày đó dường như là một nơi thần kỳ, chứa một đống vàng mà nó chưa hề biết là nó sở hữu, và chưa bao giờ trong một tích tắc nào nó lại mơ tới chuyện nó sẽ trở lại chốn này để ăn trộm… Nhưng chỉ trong vài giây tụi nó đã đứng trong sảnh đường bằng cẩm thạch rộng mênh mông của nhà băng.

Một lũ yêu tinh ngồi trên những cái ghế cao sau cái quầy dài đang phục vụ những khách hàng đầu tiên trong ngày. Hermione, Ron và Travers đi tới một con yêu tinh già đang xem xét một đồng vàng dày qua một mắt kiếng cầm tay. Hermione lấy cớ giải thích những nét độc đáo của gian sảnh cho Ron để nhường Travers bước lên trước.

Con yêu tinh buông đồng tiền vàng y đang cầm qua một bên, nói khơi khơi “Quỷ” rồi chào Travers, tên này đưa ra một cái chìa khóa vàng bé tí, cái chìa khóa vàng được xem xét cẩn

thận rồi trả lại hắn.

Hermione bước tới.

“Thưa bà Lestrange!” Con yêu tinh nói, rõ ràng là y ngạc nhiên. “Mèng ơi! Hôm… hôm nay tôi có thể giúp gì cho bà?”

“Tôi muốn vô hầm an toàn của tôi.” Hermione nói.

Con yêu tinh già dường như co rúm lại một tí. Harry ngước nhìn quanh. Không chỉ một mình Travers khựng lại quan sát, mà nhiều con yêu tinh khác cũng ngừng việc ngước lên chăm chú nhìn Hermione.

“Bà có… có gì chứng minh không?” Con yêu tinh hỏi.

“Chứng minh?” Trước đây tôi… tôi chưa từng bị hỏi giấy chứng minh!” Hermione nói.

“Chúng biết!” Griphook thì thầm bên tai Harry. *“Ắt là chúng được cảnh báo là có thể có kẻ mạo danh.”*

“Thưa bà, cây đũa phép của bà có thể chứng minh.” Y đưa ra một bàn tay run run, và trong một cơn đột ngột ngộ ra đáng sợ, Harry biết là bọn yêu tinh ở Gringotts đã biết rằng cây đũa phép của Bellatrix đã bị đánh cắp.

“Hành động ngay, hành động ngay,” Griphook thì thầm vào tai Harry. *“Lời nguyền Độc đoán!”*

Harry giơ lên cây đũa phép táo gai dưới tấm Áo khoác Tàng hình, chĩa vào con yêu tinh già, và thì thầm, lần đầu tiên trong đời nó, *“Khống chế!”*

Một cảm giác kỳ lạ chạy dọc xuống cánh tay Harry, cảm giác ngứa ran, sức nóng dường như chảy ra từ óc nó, xuống

xương sống và những mạnh máu nối nó với cây đũa phép và lời nguyền nó vừa phóng ra. Con yêu tinh cầm cây đũa phép của Bellatrix, xem xét cẩn thận, rồi nói, "À, bà có một cây đũa phép mới chế tạo, thưa bà Lestrange."

"Cái gì? Hermione nói. "Không, đó là cây đũa phép của tôi…"

"Một cây đũa phép mới à?" Travers nói, đi trở lại gần cái quầy; những con yêu tinh chung quanh vẫn quan sát. "Nhưng làm sao bà có được? Bà mướn thợ chế tạo đũa phép nào?"

Harry hành động không cần suy nghĩ. Chĩa cây đũa phép vào Travers, nó lẩm bẩm một lần nữa, *"Khống chế!"*

"Ờ phải, tôi hiểu rồi," Travers nói, ngó xuống cây đũa phép của Bellatrix, "rất, rất đẹp, và nó xài tốt chứ? Tôi luôn cho là đũa phép cần một chút luyện tập, bà có nghĩ vậy không?"

Hermione có vẻ ngơ ngác hoàn toàn, nhưng Harry thở phào khi cô nàng chấp nhận tình huống chuyển biến kỳ quái mà không có ý kiến gì hết.

Con yêu tinh già đằng sau cái quầy vỗ tay và một con yêu tinh trẻ đi tới.

"Tôi cần cái Leng keng," y nói với con yêu tinh trẻ, tên này xẹt đi và lát sau trở lại với một cái túi da dường như đầy kim loại kêu chát chúa, y đưa cho sếp của y.

"Tốt, tốt! Vậy xin mời bà đi theo tôi, thưa bà Lestrange," con yêu tinh già vừa nói vừa nhảy xuống cái ghế cao và chẳng còn thấy đâu nữa. "Tôi sẽ đưa bà đến hầm an toàn của bà."

Y xuất hiện ở cuối cái quầy, vui vẻ chạy lon ton về phía tụi

nó, những thứ bên trong túi vẫn kêu leng keng. Travers lúc này vẫn còn đứng ngây đơ, miệng mồm há hốc. Ron lại khiến cho hiện tượng kì quái này bị chú ý hơn vì cứ ngó Travers đầy bối rối.

"Khoan… ông Bogrod!"

Một con yêu tinh khác lật đật chạy vòng qua cái quầy.

"Chúng tôi có chỉ thị," y nói kèm theo một cái cúi chào Hermione, "Xin bà tha thứ, nhưng có những chỉ thị đặc biệt liên quan đến hầm an toàn của bà Lestrange."

Y thì thầm khẩn cấp vào tai Bogrod, nhưng con yêu tinh đã bị khống chế xua y ra.

"Tôi biết về các chỉ thị, bà Lestrange muốn thăm hầm an toàn của bà… Dòng họ lâu đời… khách hàng kì cựu… Xin mời bà đi lối này."

Và vẫn kêu leng keng, y vội vã đi về phía một trong nhiều cánh cửa dẫn ra khỏi gian sảnh. Harry ngoái nhìn lại Travers, hắn vẫn còn đứng cắm rễ tại chỗ, trông ngây dại một cánh dị thường, và nó quyết định, bằng một cái vẫy đũa phép, khiến Travers đi theo, ngoan ngoãn bước theo chân tụi nó khi cả đám bước tới cánh cửa rồi bước qua cửa để vào một hành lang đá xù xì được chiếu sáng bằng những ngọn đuốc đang cháy.

"Tụi mình gặp khó khăn, chúng nghi ngờ," Harry nói khi cánh cửa đóng sập lại sau lưng tụi nó và nó kéo tấm Áo khoác Tàng hình ra. Griphook nhảy xuống khỏi vai nó. Cả Travers lẫn Bogrod đều không tỏ một chút dấu hiệu gì là ngạc nhiên về sự xuất hiện đột ngột của Harry Potter giữa bọn chúng.

“Chúng đã bị khống chế,” nó nói thêm để đáp lại vẻ thắc mắc hoang mang của Hermione và Ron về Travers và Bogrod, hai gã này giờ đây đang đứng giữa tụi nó ngơ ngơ ngáo ngáo. “Mình không nghĩ mình đã ếm đủ lực, mình không biết…”

Một kí ức lại xẹt qua óc nó, về một mụ Bellatrix thật thét vào mặt nó khi nó thử dùng lần đầu tiên Lời nguyền Không thể Tha thứ, *“Mày cần phải* muốn *điều đó kìa, Potter à!”*

“Tụi mình làm gì đây?” Ron hỏi. “Tụi mình có nên thoát ra bây giờ khi còn có thể không?”

“Nếu tụi mình có thể,” Hermione nói, ngoảnh nhìn lại cánh cửa ngăn với gian sảnh chính, bên kia cánh cửa đó, ai mà biết được đang xảy ra chuyện gì.

“Tụi mình đã tới đây thì mình đề nghị cứ tiếp tục.”

“Tốt!” Griphook nói. “Vậy thì chúng ta cần Bogrod để điều khiển cái xe cút kít. Tôi không còn thẩm quyền làm việc đó nữa. Nhưng sẽ chẳng có đủ chỗ cho cả gã phù thủy đó.”

Harry chĩa cây đũa phép vào Travers.

“Khống chế!”

Gã phù thủy quay mình và bắt đầu nhanh nhảu đi dọc lối đi tối thui.

“Bồ khiến hắn làm gì thế?”

“Trốn,” Harry nói khi nó chĩa cây đũa phép vào Bogrod, con yêu tinh này đang huýt gió gọi một cái xe cút kít từ trong bóng tối lăn lóc cóc dọc theo lối đi về phía tụi nó. Khi tụi nó trèo vô thùng xe, Harry chắc chắn nó nghe tiếng quát thét

trong gian sảnh chính sau lưng, Bogrod ở trước, Harry, Griphook, Hermione và Ron chen chúc ở phía sau.

Cái xe cút kít giựt một cái rồi di chuyển, tăng tốc: tụi nó vượt nhanh qua Travers, hắn còn đang lách vô một cái kẽ nứt trên tường. Sau đó cái xe cút kít chạy ngoằn ngoèo quanh quẹo trong những hành lang mê cung, lúc nào cũng trượt chúc xuống. Harry không thể nghe được gì trong tiếng va đập rầm rầm của cái xe cút kít trong đường hầm. Tóc nó bay lật ra sau khi tụi nó thình lình quẹo giữa đám thạch nhũ, bay xuống sâu hơn vào lòng đất, nhưng nó vẫn cứ liếc chừng phía sau. Tụi nó có lẽ đã để lại hàng đống dấu vết đằng sau lưng; càng nghĩ về chuyện đó, nó càng thấy ngu hết chỗ nói khi để Hermione cải trang thành Bellatrix, đem theo cây đũa phép của Bellatrix, trong lúc bọn Tử Thần Thực Tử đã biết ai là kẻ đã đánh cắp cây đũa phép đó…

Tụi nó đã xuống sâu hơn độ sâu mà Harry từng trải qua bên trong Gringotts; vượt một khúc quanh dích dắc ở một tốc độ cực nhanh và ngó thấy ngay trước mặt, chẳng kịp có một giây chuẩn bị, một thác nước đang đổ rầm rầm xuống con đường hầm. Harry nghe Griphook thét: "Không!" nhưng chẳng còn cách nào thắng lại được. Tụi nó phóng qua thác nước. Nước tràn vô mắt và miệng nó; nó không thở được, không thấy gì được; sau đó, cái xe tròng trành dễ sợ, rồi nẩy mạnh lên và tất cả tụi nó bị quăng ra ngoài. Harry nghe tiếng cái xe đâm vào tường hầm bể thành từng mảnh vụn, nghe tiếng Hermione ré lên điều gì đó, và cảm thấy nó trôi ngược lên mặt đất như thể không có trọng lượng, cuối cùng đáp xuống sàn đường hầm lởm chởm đá không đau đớn gì cả.

“Bùa… bùa Đệm,” Hermione lắp bắp trong khi Ron kéo cô bé đứng dậy, nhưng Harry hãi hùng khi thấy cô bé chẳng còn là Bellatrix nữa; thay thế mụ ta chính là Hermione đang đứng đó trong bộ áo chùng rộng quá khổ ướt sũng. Ron cũng lại tóc đỏ và sạch bách râu ria. Hai đứa nó cũng nhận ra điều này khi nhìn nhau, rờ rẫm chính gương mặt mình.

“Mưa Sập trộm!” Griphook nói, lồm cồm đứng lên và nhìn lại trận nước sập trong đường hầm, mà bây giờ Harry mới biết không chỉ có nước mà thôi. “Nó rửa sạch mọi bùa chú, mọi ẩn giấu pháp thuật! Họ biết có kẻ mạo danh trong Gringotts, họ đã khởi động phòng chống chúng ta!”

Harry thấy Hermione kiểm tra xem cô bé có còn cái túi xách hột cườm không, nó cũng vội thọc tay vào túi áo vét để yên trí là nó chưa đánh mất tấm Áo khoác Tàng hình. Sau đó nó quay lại thấy Bogrod lắc đầu ngơ ngác: Cơn Mưa Sập Trộm dường như đã giải lời Nguyền Độc đoán.

“Chúng ta cần ông ấy,” Griphook nói. “Chúng ta không thể vào hầm an toàn mà không có một yêu tinh. Và chúng ta cần cái leng keng!”

“Khống chế!” Harry hô thần chú một lần nữa; giọng nó vang vọng suốt hành lang đá khi nó cảm thấy một lần nữa cảm giác chỉ huy đầy nóng nảy chảy từ đầu đến cây đũa phép. Bogrod lại một lần nữa quy phục ý chí của nó, vẻ mặt ngơ ngáo của y biến đổi thành thờ ơ lịch sự, trong lúc Ron lật đật lượm lên cái túi da chứa các dụng cụ kim loại.

“Harry, mình nghĩ mình nghe có tiếng người đang đến!” Hermione nói, và cô bé chĩa cây đũa phép của Bellatrix về

phía thác nước rồi hô, *"Che chắn!"* Tụi nó biết bùa Che chắn phá được phép thuật của dòng nước bị ếm khi dòng nước chảy ngược lên hành lang.

"Diệu kế," Harry nói. "Dẫn đường đi, ông Griphook!"

"Làm sao tụi mình trở ra được?" Ron hỏi khi tụi nó vội vã đi theo con yêu tinh vô trong bóng tối mờ mịt, Bogrod thở hổn hển bám theo chân tụi nó như một con chó già.

"Để khi nào cần trở ra hãy lao tới chuyện đó," Harry nói. Nó đang cố gắng lắng nghe, nó nghĩ nó nghe được tiếng cái gì đó kêu leng keng và di chuyển đâu đó gần đây. "Ông Griphook, còn bao xa nữa?"

"Không xa nữa, Harry Potter à, không xa…"

Rồi tụi nó quẹo quanh một góc và thấy điều mà Harry đã chuẩn bị, dù vậy vẫn khiến tụi nó đứng khựng lại.

Một con rồng khổng lồ bị xích vào mặt đất trước mặt tụi nó, chắn ngang lối vào của bốn hay năm hầm an toàn sâu nhất ở đó. Vẩy của con quái vật ngả màu tái nhợt và bị bong ra vì bị giam cầm quá lâu dưới lòng đất, mắt rồng màu hồng đục mờ; cả hai chân sau đều mang cùm nặng nề có những sợi xích nối với những cái móc bự chảng đóng sâu vào sàn đá. Đôi cánh vĩ đại lởm chởm gai của con rồng xếp sát vào thân mà nếu xòe ra có thể che kín cả gian phòng, và khi xoay cái đầu xấu xí về phía tụi nó, con rồng rống lên một âm thanh có thể làm cho đá rung rinh, há cái miệng và phun ra một luồng lửa tống tụi nó văng trở lại hành lang.

"Nó gần đui rồi," Griphook thở hổn hển. "Nhưng vì vậy nó

càng hung dữ hơn. Tuy nhiên, chúng ta có cách điều khiển nó. Nó đã học được là nghe tiếng cái Leng keng là biết điều gì sắp tới. Đưa đây cho tôi."

Ron đưa cái túi da cho Griphook, và con yêu tinh lấy ra một số những dụng cụ kim loại nhỏ mà khi lắc lên thì tạo ra một âm thanh ngân dài như những cái búa nhỏ gõ trên những cái đe. Griphook đưa chúng ra: Bogrod ngoan ngoãn nhận lấy.

"Các cô cậu biết phải làm gì mà," Griphook nói với Harry, Ron và Hermione. "Nó sẽ bị đau khi nghe âm thanh đó. Nó sẽ rút lui, và ông Bogrod sẽ phải đặt bàn tay ông ta lên cửa hầm an toàn."

Tụi nó lại tiến đến quẹo cua một lần nữa, vừa đi vừa lắc cái leng keng, và âm thanh vang vọng khắp vách đá, được phóng đại hết sức chát chúa, đến nỗi bên trong hộp sọ của Harry dường như rung theo cái hầm nhốt rồng. Con rồng phát ra một tiếng rống lỗ mãng khác, rồi rút lui. Harry có thể thấy con rồng run rẩy, và khi tiến đến gần hơn, nó thấy những vết thẹo do đòn roi tàn bạo quất vào mặt con rồng, và đoán là con rồng đã được dạy cho biết sợ gươm nóng khi nghe âm thanh của mấy cái Leng keng.

"Khiến ông ta áp bàn tay lên cửa đi!" Griphook khuyên Harry, nó bèn xoay cây đũa phép về phía Bogrod. Con yêu tinh vâng lệnh, áp bàn tay lên gỗ, và cánh cửa hầm an toàn tan biến đi dể lộ một không gian giống hang động chất ngập từ sàn lên nóc những chiếc cốc và những đồng tiền vàng, áo giáp bạc, da của những sinh vật lạ - một số có xương sống dài, một số có cánh cụp - thuốc độc trong những hũ thủy tinh nạm ngọc,

và một cái sọ người vẫn còn đội vương miện.

"Tìm, mau lên!" Harry nói khi tụi nó vội vã vào trong hầm an toàn. Nó đã miêu tả cái cúp của Hufflepuff cho Hermione và Ron, nhưng nếu không phải cái đó mà là cái khác, một Trường Sinh Linh Giá chưa được biết tới ở trong hầm an toàn này, thì nó không biết cái đó giống cái gì. Tuy nhiên, nó vừa mới kịp ngó quanh một cái thì thì một tiếng keng nín tịt phía sau lưng; cánh cửa hầm tái xuất hiện, nhốt kín tụi nó bên trong hầm an toàn, và tụi nó chìm trong bóng tối hoàn toàn.

"Không sao, Bogrod sẽ thả chúng ta ra được!" Griphook nói khi Ron hét lên một tiếng kinh ngạc. "Các cô cậu có thể thắp đũa phép lên mà, phải không? Và nhanh lên, chúng ta có ít thì giờ lắm."

"Thắp sáng!"

Harry giơ cây đũa phép của nó lên rọi quanh hầm an toàn: ánh sáng chiếu lên những đồ châu báu lấp lánh; nó thấy thanh gươm Gryffindor giả nằm trên một cái kệ cao giữa một mớ bòng bong dây xích. Ron và Hermione cũng thắp sáng cây đũa có phép của tụi nó, và lúc này đang xem xét những đống đồ vật chung quanh.

"Harry, có thể cái này…? Á!"

Hermione rú lên đau đớn, và Harry quay đũa phép về phía cô bé đúng lúc nhìn thấy một cái cốc nạm ngọc rớt văng ra khỏi nắm tay của cô bé. Nhưng khi cái cốc rớt xuống, nó tự nhân lên thành nhiều cái cốc cùng rơi xuống như phun ra từ vòi gương sen, làm sàn hầm đầy ắp những cái cốc y chang nhau lăn lóc khắp nơi, không thể nào nhận ra cái cốc nguyên

thủy trong đám đó.

“Nó đốt mình!” Hermione rên rỉ, vừa mút mấy ngón tay bị phồng rộp.

“Họ đã ếm lời nguyền Nảy nở và Bắt quả tang!” Griphook nói. “Mọi thứ các cô cậu đụng vào sẽ nóng bỏng và nhân bản lên gấp bội, nhưng các bản sao không có giá trị gì cả - và nếu các cô cậu tiếp tục sờ mó kho báu, các cô cậu cuối cùng cũng sẽ bị đè chết dí dưới sức nặng của đống vàng bành trướng.”

“Được, đừng đụng vào cái gì hết.” Harry khẩn khoản nói, nhưng ngay khi nó đang nói câu đó thì Ron vô ý đá trúng một cái trong đám cốc đó, và hai chục cái cốc nữa bùng hiện ra trong khi Ron nhảy tưng tưng tại chỗ, giày nó chạm vào kim loại nóng đã cháy tiêu mất một phần.

“Đứng yên! Đừng nhúc nhích!” Hermione nói, nắm chặt lấy Ron.

“Chỉ nhìn quanh thôi!” Harry nói. “Nhớ, cái cúp nhỏ và bằng vàng, có huy hiệu khắc trên cúp, có hai quai… mặt khác, nếu mấy bồ tìm thấy biểu tượng của Ravenclaw ở đây, con ó…”

Tụi nó chĩa đũa phép vào mọi xó xỉnh khe hở, thận trọng xoay tại chỗ. Không thể nào không va quệt vào bất cứ thứ gì; Harry đã làm văng ra một núi tiền vàng Galleon giả xuống sàn nằm chung với đám cốc vàng, và bây giờ thì thiệt khó kiếm được chỗ để mà đặt chân, đống vàng cứ thế sáng hực lên nóng hổi, khiến cho căn hầm an toàn nóng như một cái lò luyện kim. Ánh sáng cây đũa phép của Harry soi sáng tới những tấm chắn và mũ sắt do yêu tinh chế tạo đặt trên kệ cao tới tận nóc

hầm; nó soi ánh sáng càng lúc càng cao hơn, cho đến khi ánh sáng bỗng nhiên soi vào một vật khiến cho tim nó thót lên và tay nó run khẽ.

"Nó kìa! Nó ở trên kia!"

Ron và Hermione cùng chĩa đũa phép về phía đó, khiến cho cái cúp nhỏ bằng vàng lấp lánh dưới ba nguồn ánh sáng rọi tới: cái cúp từng thuộc về Helga Hufflepuff, về sau trở thành vật sở hữu của Hepzibah Smith, rồi bị Tom Riddle đánh cắp.

"Tụi mình dùng cách quỷ gì để lên được trên đó mà không đụng trúng bất cứ cái gì hết bây giờ?" Ron hỏi.

"Cúp lại đây!" Hermione kêu, ắt là trong cơn tuyệt vọng cô bé đã quên béng những gì Griphook đã nói với tụi nó trong suốt giai đoạn chuẩn bị kế hoạch.

"Vô ích, vô ích!" Con yêu tinh càu nhàu.

"Vậy, chúng ta làm gì đây?" Harry hỏi, trừng mắt nhìn con yêu tinh. "Nếu ông muốn lấy thanh gươm, ông Griphook à, thì ông phải giúp chúng tôi nhiều hơn là… Khoan! Tôi có thể khều đồ vật bằng thanh gươm chứ? Hermione, đưa gươm đây!"

Hermione lục lọi trong túi lấy ra cái túi xách hột cườm, mò mẫm vài giây, rồi rút ra thanh gươm sáng loáng. Harry nắm chuôi gươm cẩn hồng ngọc và chạm mũi gươm vào một cái hũ đựng rượu bằng bạc gần đó, cái hũ không nhân ra bản sao.

"Nếu mình có thể thọc mũi gươm qua một cái quai… Nhưng làm sao mình có thể lên được trên đó?"

Cái kệ đặt cái cúp cao hơn tầm với của bất cứ đứa nào, kể

cả Ron, đứa cao nhất.

Sức nóng từ đống của cải bùa phép bốc lên thành luồng, mồ hôi chảy ròng ròng xuống mặt và lưng Harry khi nó cố gắng nghĩ ra cách để với lên tới cái cúp; và đúng lúc đó nó nghe tiếng con rồng rống lên bên kia cánh cửa hầm an toàn, cùng tiếng leng keng vang lên càng lúc càng to.

Giờ đây tụi nó đúng là bị kẹt ở đây rồi; chẳng có cách nào thoát ra ngoại trừ qua cửa hầm, và dường như cả một bầy yêu tinh dường như đang tiến đến bên kia cánh cửa. Harry nhìn Ron và Hermione và thấy nỗi kinh hoàng trên gương mặt hai đứa nó.

"Hermione," Harry nói khi tiếng leng keng vang lên to hơn, "Mình phải lên trên đó, mình phải tiêu hủy nó…"

Cô bé giơ cao đũa phép, chĩa vào Harry và thì thầm. *"Nhấc bổng thân."*

Bị nắm mắt cá chân kéo lên không trung, Harry đụng phải một bộ áo giáp và những bản sao áo giáp bùng ra như những thân thể nóng trắng lóa, làm đầy kín cái không gian đã chật nứt. Cả hai con yêu tinh, Ron và Hermione kêu lên đau đớn khi bị những đồ vật khác tống văng ra, những đồ vật này cũng lại nhân lên thành nhiều bản nữa. Bị vùi lấp nửa người trong đống của cải nóng rẫy, tụi nó vùng vẫy và kêu gào trong lúc Harry thọc mũi gươm vào quai của cái cúp Hufflepuff, móc nó vô lưỡi gươm.

"Che chắn!" Hermione ré lên trong cố gắng tự bảo vệ cô bé, Ron và hai con yêu tinh khỏi đống kim loại nóng rực.

Đúng lúc đó, một tiếng rú ghê rợn nhất vang lên khiến Harry ngó xuống: Ron và Hermione đã bị ngập tới eo trong đống báu vật, đang cố gắng giữ Bogrod khỏi bị tuột xuống dưới làn sóng của cải, đang dâng lên, nhưng Griphook thì đã chìm mất tăm, chẳng còn thấy gì ngoại trừ mấy đầu ngón tay dài ngoằng.

Harry chụp mấy ngón tay của Griphook và kéo lên. Con yêu tinh bị phồng rộp lú ra từ từ, y hú lên.

"Giải tỏa thân!" Harry gào, và nó cùng Griphook té cái ạch xuống bề mặt đống của cải đang tiếp tục phình ra, thanh gươm văng ra khỏi tay Harry.

"Chụp nó!" Harry gào, ráng nhịn cơn đau của kim loại nóng nung da nó, trong khi con yêu tinh lại trèo lên vai nó, quyết tâm né tránh đống đồ vật nóng đỏ đang phình ra.

"Thanh gươm đâu? Cái cúp móc trên thanh gươm!"

Tiếng leng keng bên kia cánh cửa vang điếc tai… quá trễ rồi…

"Kìa!"

Chính Griphook là người nhìn thấy thanh gươm, và y nhào tới, và trong tích tắc đó Harry biết là con yêu tinh đã không hề trông mong tụi nó giữ lời hứa. Một tay nắm chặt một túm tóc của Harry, để yên chí y không rơi xuống cái biển vàng nóng đang dâng lên, Griphook chụp lấy chuôi thanh gươm và giơ nó lên cao hơn tầm tay với của Harry. Cái cúp vàng nhỏ xíu một quai xỏ qua lưỡi gươm bị hất văng lên không trung. Con yêu tinh cưỡi chàng hảng trên vai Harry, Harry hụp xuống và bắp

được cái cúp, và mặc dù cảm nhận được sự bỏng cháy trên da thịt, nó vẫn không chịu buông cái cúp ra, ngay cả khi vô số những cái cúp Hufflepuff bung ra từ nắm tay nó, đổ như mưa xuống nó khi cánh cửa hầm an toàn mở ra lần nữa và nó thấy mình trượt xuống không cách nào cưỡng lại được trên đống vàng bạc nóng bỏng sạt lở đang bành trướng và tống nó, Ron cùng Hermione ra gian ngoài căn hầm an toàn.

Không màng tới cơn đau của những vết phỏng khắp thân thể, và vẫn còn nằm trên chỗ phình lên của đống của cải đang gia tăng, Harry đứng lên nhét cái cúp vô túi áo nó và đứng lên thu lại thanh gươm, nhưng Griphook đã biến mất. Ngay khi thuận lợi, Griphook liền tuột xuống khỏi vai Harry, y đã phóng nhanh lẩn vào đám yêu tinh chung quanh, vung thanh gươm lên hét, "Ăn trộm! Ăn trộm! Cứu! Ăn trộm!"

Y biến vào giữa đám đông đang tiến tới, tất cả bọn chúng đều cầm dao găm và chúng chấp nhận y không hề thắc mắc.

Trượt trên đống kim loại nóng, Harry cố gắng đứng lên và biết là lối thoát duy nhất đã tiêu.

"Điểm huyệt!" Nó rống lên, và Ron cùng Hermione hiệp sức nó; những tia sáng đỏ bay vèo vào đám yêu tinh, một số tên té chổng kềnh, nhưng những tên khác vẫn tiến tới, và Harry thấy nhiều phù thủy bảo vệ đang chạy tới khúc quanh.

Con rồng bị xích rống lên một tiếng và một luồng lửa khạc vào đám yêu tinh. Bọn phù thủy giạt ra, dồn cục, lùi lại trên lối đi chúng vừa chạy tới, và một ý tưởng bất ngờ, hay một cơn điên, bật lên trong đầu Harry. Chĩa cây đũa phép vào những cái cùm dày cui xích con rồng xuống sàn, nó hét: *"Giải*

phóng!”

Mấy cái cùm mở ra trong những tiếng nổ đùng đùng thật lớn.

“Lối này!” Harry hét, và vẫn tiếp tục đánh choáng vào đám yêu tinh đang tiến tới, nó phóng tới chỗ con rồng mù.

“Harry… Harry… bồ đang làm gì vậy?” Hermione kêu.

“Đứng dậy, trèo lên, mau lên…”

Con rồng chưa nhận ra là nó đã được tự do: chân Harry chạm phải cái mấu chân sau của con rồng và nó đu mình lên lưng con vật. Vảy rồng cứng như thép; con rồng thậm chí còn không cảm thấy Harry đang cưỡi trên lưng. Harry chìa tay ra; Hermione tự nhấc mình lên; Ron trèo lên đằng sau tụi nó, và một giây sau con rồng nhận ra là nó không còn bị xiềng xích nữa.

Rống lên một tiếng, con rồng đứng lên; Harry kẹp chặt đầu gối, bám hết sức chặt vào đám vảy rồng lởm chởm khi cánh rồng xòe ra, hất những con yêu tinh đang rít lên văng ra như những con ky, rồi con rồng bay lên.

Harry, Ron và Hermione nằm rạp trên lưng con rồng, bị trần hầm cào xước khi con rồng lao về phía hành lang mở, trong khi đám yêu tinh đuổi theo phóng những con dao găm chỉ sượt qua sườn con rồng.

“Tụi mình không thể thoát được, con rồng quá bự!” Hermione gào, nhưng con rồng hả miệng và lại khạc ra lửa, gây nên một trận nổ trong đường hầm, khiến sàn và trần hầm rạn nứt sập xuống. Chỉ bằng sức mạnh thuần túy, con rồng

quào quắt mở đường thoát ra. Mắt Harry nhắm tịt vì sức nóng và bụi bặm; tiếng đá đổ ầm ầm và tiếng rống của con rồng khiến nó điếc cả tai, nó chỉ có thể bám chặt vào lưng rồng, lo bị hất văng ra bất cứ lúc nào; bỗng nó nghe tiếng Hermione thét: *"Đục thủng!"*

Cô bé đang giúp con rồng nong rộng hành lang, đẽo vô trần hầm khi con rồng đang cố gắng bay lên hướng về nơi có không khí thoáng đãng hơn, cách xa đám yêu tinh đang hò hét và rung leng keng: Harry và Ron bắt chước Hermione, làm nổ tung trần hầm bằng bùa Đục thủng. Tụi nó băng qua một hồ nước ngầm, và con quái thú vĩ đại trườn mình và gầm rống như cảm nhận được tự do và không gian đang mở ra trên đầu nó, và sau lưng tụi nó lối đi bị lấp kín bởi cái đuôi lởm chởm gai nhọn quẫy đập, bởi hàng đống hàng đống những đá bể, những thạch nhũ khổng lồ gãy, và tiếng leng keng của những con yêu tinh dường như càng lúc càng bị hãm tịt; trong khi ở phía trước, ngọn lửa của con rồng dọn quang đãng đường tiến của tụi nó.

Và cuối cùng, nhờ kết hợp sức mạnh giữa bùa chú của tụi nó và sức mạnh thô sơ của con rồng tụi nó đã phá tung được hành lang dẫn ra sảnh cẩm thạch. Yêu tinh, phù thủy gào thét tìm chỗ nấp, và cuối cùng con rồng đã có đủ chỗ để duỗi cánh ra: quay cái đầu về phía không khí mát lạnh bên ngoài cửa, nơi có thể đánh hơi được, con rồng khởi hành, và với Harry, Ron cùng Hermione bám chặt trên lưng, con rồng tông qua mấy cánh cửa kim loại để xông ra. Bỏ cánh cửa bị cong oằn và lắt lay trên bản lề, con rồng đi chệnh choạng ra Hẻm Xéo rồi lao vút lên trời.

27

CHỖ GIẤU CUỐI CÙNG

Không có cách gì để lèo lái; con rồng không thể thấy nó đang bay đi đâu, và Harry biết nếu con rồng mà quẹo ngoặt hay nhào lộn giữa không trung thì tụi nó sẽ không thể nào bám được vào cái lưng rộng của con rồng. Dù vậy khi tụi nó càng lúc càng lên cao, Luân Đôn trải ra bên dưới như một tấm bản đồ xám-và-xanh-biếc, cảm xúc tràn ngập trong Harry là mừng đã đào thoát được trong tình huống tưởng như vô phương. Cúi rạp trên cổ con rồng, nó bám chặt mấy cái vảy cứng như kim loại, và gió mát đang xoa dịu da bị phỏng và phồng giộp của nó, cánh con rồng vỗ trong không khí tựa như cánh quạt của cối xay gió. Sau lưng nó, Ron tiếp tục dốc hết hơi ra chửi thề, và Hermione dường như thút thít khóc, chẳng biết là vì mừng quá hay sợ quá.

Khoảng năm phút sau hay cỡ đó, Harry quên đi nỗi sợ hãi trước mắt là con rồng sẽ quăng tụi nó ra, bởi vì con rồng dường như không có ý đồ gì khác hơn là gắng hết sức bay thật xa nhà tù dưới lòng đất; nhưng vấn đề làm cách nào và khi nào thì tụi nó sẽ leo xuống lưng rồng thì vẫn còn khá là dễ sợ. Nó

hoàn toàn không biết rồng có thể bay trong bao lâu mà không cần nghỉ, cũng không biết con rồng đặc biệt này, hầu như không thấy đường, có thể nào tìm được một chỗ tử tế mà đáp xuống không. Nó cứ liếc chừng xung quanh thường xuyên cảm giác như cái sẹo đang nhoi nhói…

Bao lâu nữa thì Voldemort biết là tụi nó đã đột nhập vào hầm an toàn của Lestrange? Bọn yêu tinh ở Gringotts sẽ báo tin cho Bellatrix sớm tới cỡ nào? Bao nhanh chúng sẽ phát hiện ra cái gì đã bị lấy đi? Và rồi, một khi chúng khám phá ra rằng cái cúp vàng bị mất? Cuối cùng Voldemort sẽ biết là tụi nó đang săn lùng những Trường Sinh Linh Giá.

Con rồng dường như thèm khát không khí trong lành hơn, mát lạnh hơn. Nó cứ đều đều bay lên cao cho đến khi tụi nó bay xuyên qua những cuộn mây lạnh buốt, và Harry không thể nào phân biệt được những chấm màu nho nhỏ nguyên là những chiếc xe hơi chạy vào và chạy ra thủ đô. Tụi nó cứ bay hoài, bay hoài qua vùng nông thôn được chia thành từng khoảng xanh và nâu, qua những đường xá, sông ngòi uốn lượn trong cảnh trí giống như những giải ruy băng mờ xỉn và óng ả.

“Bồ nghĩ coi nó đang kiếm gì?” Ron hét lên khi tụi nó bay càng lúc càng xa về phương bắc.

“Không biết,” Harry hét trở lại. Hai tay nó đã tê cóng vì lạnh nhưng nó không dám liều lơi bàn tay bám chặt. Nãy giờ nó cứ thắc mắc là tụi nó sẽ làm gì nếu thấy ven biển ngay bên dưới nếu con rồng cứ nhắm ra biển rộng mà bay: nó đã lạnh buốt và tê cóng rồi, ấy là không kể đến đói và khát thê thảm. Nó tự hỏi lần chót mà con rồng được ăn là khi nào? Chắc là

không bao lâu nữa con rồng cần được bồi dưỡng chứ? Và lúc đó chuyện gì sẽ xảy ra khi con rồng phát hiện ra có ba con người có thể nhâm nhi ngon lành đang ngồi trên lưng nó.

Mặt trời trượt xuống thấp hơn trên bầu trời lúc này đã nhuốm màu lam, và con rồng vẫn còn bay, thành phố thị trấn lướt qua tầm mắt bên dưới tụi nó, cái bóng khổng lồ của con rồng lướt trên mặt đất như một đám mây đen khổng lồ. Mọi bộ phận cơ thể Harry đều ê nhức vì phải gắng sức bám vào lưng con rồng.

"Có phải mình tưởng tượng không ta?" Ron hét lên sau một lúc im lặng kéo dài đáng kể, "hay là tụi mình đang tụt xuống thấp?"

Harry nhìn xuống và thấy những trái núi xanh thẫm và những cái hồ ánh lên màu đồng đỏ trong hoàng hôn, phong cảnh dường như nở lớn ra và thấy rõ chi tiết hơn khi nó liếc nhìn xuống qua hông con rồng, và nó tự hỏi có phải con rồng đã đoán ra sự hiện diện của nước ngọt nhờ tia nắng được phản chiếu và loé sáng.

Con rồng bay thấp dần, thấp dần theo một vòng xoáy trôn ốc, có vẻ xoáy vào một trong những cái hồ nhỏ hơn.

"Mình cho là tụi mình nên nhảy xuống khi nó xuống thấp vừa đủ!" Harry nói vọng ra sau với hai đứa kia, "Nhảy thẳng xuống nước trước khi nó nhận ra tụi mình ở trên nó!"

Tụi nó đồng ý, Hermione hơi ớn, và bây giờ Harry có thể thấy cái bụng bự của con rồng dập dềnh trên mặt nước.

"NHẢY!"

Nó tuột qua hông con rồng và lao thẳng xuống mặt hồ, chân chạm nước trước; cú nhảy này ác liệt hơn nó tưởng và nó rớt mạnh xuống nước, chìm lỉm như cục đá trong cõi đầy lau sậy xanh rì và lạnh cóng. Nó đạp mạnh để trồi lên mặt nước và nhô đầu lên thở hào hển, thấy những vòng sóng lớn đang tỏa ra từ những vị trí mà Ron và Hermione rớt xuống. Con rồng dường như không nhận thấy gì hết. Nó đã bay tới trước khoảng mười lăm thước, sà xuống thấp trên mặt hồ để hớp nước bằng cái vòi sứt sẹo của mình. Khi Ron và Hermione từ dưới đáy hồ trồi lên, phun phì phèo, thở hổn hển thì con rồng bay tiếp, cánh nó đập mạnh, cuối cùng đáp xuống ở tuốt một bờ sông xa tít.

Harry, Ron và Hermione bơi sải qua bờ bên kia. Cái hồ không có vẻ sâu lắm. Chẳng mấy chốc khó khăn của tụi nó là tìm cách vượt qua lau sậy và bùn sình chứ không còn là vấn đề bơi nữa, nhưng rốt cuộc tụi nó cũng ngã phịch được xuống đám cỏ trơn nhớt, ướt sũng, thở hổn hển và kiệt sức.

Hermione đổ gục, ho và rùng mình. Tuy Harry giờ đã có thể vui mừng mà nằm lăn ra và ngủ, nó vẫn ráng lảo đảo đứng lên, rút đũa phép ra và bắt đầu ếm bùa bảo vệ thông thường xung quanh tụi nó.

Khi làm xong rồi, nó nhập bọn với hai đứa kia. Đó là lần đầu tiên kể từ lúc trốn chạy khỏi cái hầm an toàn, nó nhìn kĩ hai đứa bạn. Cả hai đều bị những vết phỏng đỏ viêm tấy khắp mặt và cánh tay, quần áo tụi nó cũng bị cháy xém nhiều chỗ. Tụi nó nhăn nhó khi phải bôi tinh dầu bạch tiễn lên những vết thương hơi bị nhiều. Hermione đưa Harry chai thuốc, rồi lấy ra ba chai nước bí mà cô bé đem theo từ Chòi Đất cùng những bộ

quần áo khô ráo sạch sẽ cho ba đứa. Tụi nó thay đồ rồi nuốt ực món nước bí.

"Chà, cái may là," cuối cùng Ron nói, nó đang ngồi nhìn da trên hai bàn tay nó mọc lại, "tụi mình lấy được cái Trường Sinh Linh Giá, còn cái xui là…"

"…mất gươm," Harry nói qua kẽ răng nghiến chặt trong lúc nó nhỏ tinh dầu bạch tiễn qua cái lỗ cháy xém trên quần bò vào vết phỏng viêm tấy bên dưới.

Harry lấy cái Trường Sinh Linh Giá từ trong túi áo ướt nhẹp mà nó vừa cởi ra và đặt xuống bãi cỏ trước mặt. Lấp lánh trong ánh nắng, cái cúp thu hút sự chú ý của tụi nó trong lúc tụi nó nuốt ừng ực chai nước bí.

"Ít nhất thì lần này tụi mình không thể đeo nó được, cái đó mà đeo tòng teng ở cổ thì coi bộ hơi kì cục," Ron vừa nói vừa quẹt miệng bằng mu bàn tay.

Hermione nhìn qua mặt hồ đến bờ bên kia, chỗ con rồng vẫn còn đang uống nước.

"Bồ nghĩ coi chuyện gì sẽ xảy ra cho nó?" Cô bé hỏi. "Nó có bị sao không?"

"Bồ nói nghe như bác Hagrid vậy," Ron nói. "Nó là một con rồng, Hermione à. Nó có thể tự lo lấy thân nó. Lo là lo cho chính tụi mình nè."

"Bồ muốn nói gì?"

"Ôi, mình không biết làm sao cắt nghĩa cho bồ hiểu," Ron nói, "nhưng mình tin là bọn chúng *rất có thể* đã nhận ra rằng tụi mình vừa đột nhập Gringotts."

Cả ba đứa phá ra cười, và một khi đã cười thì khó mà ngừng lại. Be sườn của Harry phát đau luôn, nó cảm thấy hơi xây xẩm vì đói, nhưng nó nằm ngửa trên cỏ dưới bầu trời đang đỏ dần và cười cho đến khi cổ họng đau khan.

"Nhưng mà rồi tụi mình sẽ làm gì?" Cuối cùng Hermione hỏi, nín cười đến phát nấc cục để lấy lại vẻ nghiêm trang. "Hắn sẽ biết đúng không nào? Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó sẽ biết là tụi mình biết về những cái Trường Sinh Linh Giá."

"Biết đâu bọn chúng sợ quá không dám báo cáo với hắn," Ron nói vẻ hy vọng, "biết đâu chúng bưng bít…"

Bầu trời, mùi nước hồ, âm thanh tiếng nói của Ron đột ngột biến mất. Cơn đau bửa cái đầu Harry như một nhát gươm chém. Nó đang đứng trong căn phòng sáng mờ mờ và một đám phù thủy ngồi thành một vòng bán nguyệt đối diện với nó, và trên sàn là một hình dạng nhỏ thó run rẩy đang quỳ dưới chân nó.

"Mi nói với ta cái gì?" Giọng nó cao và lạnh, nhưng cơn thịnh nộ và nỗi kinh sợ cháy trong ruột nó. Điều duy nhất mà nó sợ - nhưng có thể điều đó không đúng, nó chẳng thể nào hiểu được làm thế nào…

Con yêu tinh run lẩy bẩy không sao ngước nhìn hai con mắt đỏ cao bên trên y.

"Nói lại," Voldemort lẩm bẩm. *"Nói lại điều đó!"*

"Th… Thưa Chúa tể," con yêu tinh lắp bắp. Hai con mắt đen của y trợn trắng kinh hoàng, "th… thưa Chúa tể… ch… chúng tôi đã cố cố gắng ngăn ch… chặn chúng… bọn giả…

giả mạo, thưa Chúa tể … đột… đột nhập vào trong… trong hầm an toàn của bà Lestrange…"

"Bọn giả mạo? Bọn giả mạo nào? Ta tưởng Gringotts có cách phát hiện bọn giả mạo chứ? Chúng là ai?"

"Chúng là… là… th… thằng P… potter và hai đứa đi cùng…"

"Và chúng đã lấy đi?" Hắn nói, giọng vút cao, một nỗi sợ khủng khiếp vây chặt lấy hắn. "Nói đi! *Chúng đã lấy cái gì?"*

"Th… thưa Chúa tể… m… một… một cái cúp nhỏ bằng vàng…"

Một tiếng gào rú của phẫn nộ, của phủ nhận thoát ra khỏi hắn như thể đó là tiếng rú của một kẻ xa lạ; hắn phát điên phát khùng, điều đó không thể đúng được, điều đó là bất khả, trước giờ không một ai biết được, làm sao thằng nhãi ranh có thể khám phá ra bí mật của hắn?

Cây Đũa phép Cơm Nguội vung lên không trung và ánh sáng xanh bắn ra khắp phòng, con yêu tinh đang quỳ gối lăn quay ra chết ngắc, đám phù thủy đang quan sát văng tan tác trước mặt hắn, khiếp đảm. Bellatrix và Lucius Malfoy gạt những kẻ khác lại sau trong cuộc chạy đua ra cửa, cây đũa phép của hắn vung lên hạ xuống, vung lên hạ xuống, và những kẻ còn ở lại đều bị giết sạch, giết tất, chỉ vì đã đem tin cho hắn, vì đã nghe chuyện về cái cúp vàng…

Còn lại một mình giữa những kẻ đã chết, hắn giận dữ đi lên đi xuống, và hình ảnh lướt qua trước mặt hắn: kho báu của hắn, vệ sĩ của hắn, cái neo bất tử của hắn… cuốn nhật kí đã bị

hủy hoại và cái cúp đã bị đánh cắp. *Nếu* thằng nhãi ranh biết về những cái khác thì sao? Thì sao? Liệu nó có biết không, nó có hành động chưa, nó có truy được thêm dấu vết gì của chúng không? Có phải Dumbledore là kẻ bày ra chuyện này không? Dumbledore, đã chết theo lệnh của hắn, Dumbledore, cây đũa phép của lão giờ đã là cây đũa phép của hắn, nhưng lão lại thông qua thằng nhãi vươn ra khỏi nỗi ô nhục của cái chết, *thằng nhãi ranh*...

Nhưng chắc chắn là nếu thằng nhãi tiêu hủy bất cứ cái Trường Sinh Linh Giá nào của hắn, thì hắn Chúa tể Voldemort, ắt phải biết chứ, ắt phải cảm thấy chứ? Hắn, phù thủy vĩ đại nhất trong toàn thế giới phù thủy; hắn, kẻ hùng mạnh và quyền lực nhất; hắn, kẻ đã giết Dumbledore và vô số những kẻ vô danh và vô tích sự khác. Làm thế nào mà Chúa tể Voldemort lại không hay biết nếu hắn, chính linh hồn hắn, phần quan trọng nhất và quý giá nhất, bị tấn công, bị cắt?

Đúng, hắn đã không cảm nhận được điều đó khi cuốn nhật kí bị tiêu hủy, nhưng hắn đã nghĩ chẳng qua vì lúc ấy hắn không còn thân xác để cảm nhận, lúc ấy hắn chẳng khác gì một bóng ma…Không, chắc chắn những cái còn lại vẫn an toàn… Những Trường Sinh Linh Giá hắn là còn nguyên vẹn…

Nhưng hắn phải biết, hắn phải chắc chắn. Hắn đi tới đi lui trong phòng, đá qua một bên cái xác của con yêu tinh khi hắn đi ngang qua, và những hình ảnh nhòa đi rồi cháy lên trong bộ óc đang sôi sục của hắn: cái hồ, cái chòi và trường Hogwarts…

Giờ đây cơn thịnh nộ của hắn đã dịu đi chút xíu. Làm sao

mà thằng nhãi có thể biết hắn đã giấu chiếc nhẫn trong căn chòi nát của Gaunt được chứ? Không một ai được biết hắn có bà con với dòng họ Gaunts, hắn đã giấu giếm mối quan hệ, sau những vụ giết chóc ở nhà đó cũng chẳng ai lần dò dấu vết tới hắn. Chiếc nhẫn, chắc chắn, an toàn.

Và làm sao mà thằng nhãi, hay bất cứ ai, biết về cái hang hay xâm nhập được sự bảo vệ trong hang chứ? Ý nghĩ về cái mặt dây chuyền bị đánh cắp thật ngu hết sức…

Còn ngôi trường: chỉ một mình hắn biết cái nơi trong Hogwarts mà hắn đã cất kĩ cái Trường Sinh Linh Giá, bởi vì chỉ một mình hắn từng thăm dò những bí mật sâu kín nhất ở chốn đó…

Và vẫn còn đây, Nagini, giờ đây hắn phải giữ nó luôn bên cạnh, không sai nó đi làm việc vặt nữa, đặt nó dưới sự bảo vệ của hắn…

Nhưng để yên tâm, để hoàn toàn yên tâm, hắn phải trở lại từng nơi cất giấu của hắn, hắn phải tăng gấp đôi sự bảo vệ quanh mỗi cái Trường Sinh Linh Giá của hắn… Một công việc, như công việc tìm kiếm Cây Đũa phép Cơm Nguội, hắn phải thực hiện một mình…

Hắn nên đi thăm cái nào trước tiên, cái nào có nguy cơ lớn nhất? Một chút khó chịu chợt nảy lên trong hắn… Dumbledore rất có thể liên tưởng đến dòng họ Gaunts… Ngôi nhà đã bỏ hoang của họ có lẽ là nơi cất giấu kém an toàn nhất của hắn, hắn phải đi tới đó trước tiên.

Cái hồ, dĩ nhiên là không đời nào… mặc dù cũng có chút xíu khả năng là Dumbledore có thể thông qua viện mồ côi mà

biết chút đỉnh về những việc làm bậy của hắn trong quá khứ.

Và trường Hogwarts… nhưng hắn biết Trường Sinh Linh Giá của hắn ở đó vẫn an toàn, không thể nào có chuyện Potter vào được làng Hogsmeade mà không bị phát hiện, đừng nói tới chuyện vào trường. Dù vậy, cứ thận trọng cảnh báo cho Snape biết việc thằng nhãi có thể tìm cách chui vô lại tòa lâu đài… Dĩ nhiên, nói với Snape tại sao thằng nhãi có thể chui vô lại lâu đài thì ngu quá, hắn đã phạm sai lầm trầm trọng khi tin tưởng Bellatrix và Malfoy. Chẳng phải là sự ngu xuẩn và cẩu thả của chúng đã chứng minh là đừng bao giờ tin tưởng sao.

Vậy hắn sẽ đi thăm căn chòi nát của Gaunt trước tiên và đem cả Nagini theo hắn. Từ nay hắn sẽ không rời con rắn nữa… hắn trải bước ra khỏi phòng đi suốt hành lang, ra ngoài vườn tối thui nơi bồn nước đang phun nước, hắn gọi con rắn bằng Xà ngữ và nó trườn ra nhập cùng hắn như một cái bóng dài.

Mắt Harry mở bừng ra khi nó tự lôi mình về với hiện tại. Nó đang nằm trên bờ hồ, trong ánh hoàng hôn, và Ron cùng Hermione đang ngó xuống nó. Cứ trông vẻ mặt lo lắng của hai đứa và cơn co giật liên tục của cái thẹo trên trán nó, thì cuộc viếng thăm ngắn ngủi đột ngột của nó vào tâm trí Voldemort đã bị tụi nó chú ý. Nó gắng gượng ngồi dậy, rùng mình và hơi ngạc nhiên là nó vẫn còn ướt tới da và thấy cái cúp nằm vô tư trên cỏ trước mặt nó, và cái hồ - xanh thẫm ánh vàng của mặt trời đang lặn.

“Hắn biết,” giọng của nó nghe lạ và trầm sau khi gào thét bằng giọng cao của Voldemort. “Hắn biết và hắn sắp kiểm tra

những chỗ cất giấu Trường Sinh Linh Giá khác, và cái cuối cùng là,” nó đã đứng lên, “ở trường Hogwarts. Mình đã biết. Mình đã biết rồi.”

“Cái gì?”

Ron há hốc miệng ngó nó, Hermione nhổm dậy quỳ lên, có vẻ lo lắng.

“Nhưng mà bồ đã thấy cái gì? Làm sao bồ biết?”

“Mình thấy hắn biết về chuyện cái cúp, mình… mình ở trong đầu hắn, hắn… “ Harry nhớ tới những vụ giết chóc… “ hắn giận dữ ghê gớm, và cũng sợ nữa, hắn không thể hiểu làm sao tụi mình biết được, và bây giờ hắn sắp kiểm tra xem những cái khác có được an toàn không, chiếc nhẫn trước tiên. Hắn nghĩ cái ở trong trường Hogwarts là an toàn nhất, bởi vì Snape ở đó, bởi vì khó mà vô được trong đó mà không bị nhìn thấy. Mình nghĩ hắn sẽ kiểm tra cái đó cuối cùng, nhưng hắn vẫn có thể đến đó trong vòng vài tiếng đồng hồ…”

“Bồ có thấy cái đó ở chỗ nào trong trường Hogwarts không?”

“Không, hắn đang tập trung vào việc cảnh báo Snape, hắn không nghĩ cụ thể đến chỗ cất cái đó…”

“Khoan khoan,” Hermione kêu lên khi Ron chụp cái Trường Sinh Linh Giá và Harry lại rút tấm Áo khoác Tảng hình ra. “Tụi mình chưa thể cứ thế mà đi, tụi mình chưa có kế hoạch, tụi mình cần phải…”

“Tụi mình cần phải đi ngay,” Harry quả quyết nói. Nó đã hy vọng được ngủ một giấc. Nó đã trông mong được chui vào cái

lều mới, nhưng bây giờ không thể làm vậy được… “ Bồ có thể tưởng tượng là hắn sẽ làm gì khi hắn biết là cái nhẫn và cái mặt dây chuyền đã mất không? Nếu hắn quyết định cái Trường Sinh Linh Giá giấu ở trường Hogwarts không còn đủ an toàn nữa, và chuyển nó đi chỗ khác thì sao?”

“Nhưng làm sao tụi mình vô trường được chứ?”

“Tụi mình sẽ đi tới Hogsmeade,” Harry nói, “rồi tìm ra cách giải quyết nào đó khi tụi mình xem xét sự bảo vệ quanh trường như thế nào. Chui vô tấm Áo khoác Tàng hình, Hermione, lần này mình muốn tụi mình sát cánh nhau.”

“Nhưng tụi mình không thật vừa…”

“Trời sẽ tối, không ai để ý chân cẳng tụi mình đâu.”

Tiếng vỗ của đôi cánh rồng khổng lồ vọng lại từ bên kia mặt hồ đen thui. Con rồng đã uống no nê và đã bay lên không trung. Tụi nó ngừng việc chuẩn bị chốc lát để ngắm con rồng bay càng lúc càng cao, cái bóng đen của nó nổi bật trên nền trời đang nhanh chóng tối đi, cho đến khi nó biến mất trên một ngọn núi lân cận. Sau đó Hermione bước tới trước và đứng vào chỗ của cô bé ở giữa Harry và Ron. Harry kéo tấm Áo khoác Tàng hình xuống hết mức, và tụi nó cùng nhau xoay người tại chỗ để chìm vào bóng tối nén chặt.

28

MẢNH GƯƠNG THẤT LẠC

Chân Harry chạm mặt đường. Nó nhìn thấy con Phố Cao của làng Hogsmeade quen thuộc đến mức nhức nhối; những mặt tiền các tiệm quán tối om, đường nét mịt mờ của ngọn núi đen xa xa bên kia làng, khúc quanh của con đường phía trước dẫn đến trường Hogwarts, và ánh sáng rọi từ những cửa sổ của tiệm Ba Cây Chổi, với trái tim quặn thắt, nó nhớ lại rõ ràng sắc nét như in, một năm trước đây nó đã Độn thổ lên đúng chỗ này, dìu một cụ Dumbledore yếu ớt đến tuyệt vọng, nó nhớ lại tất cả chỉ trong một giây, ngay khi mới chạm chân mặt đất - và lúc đó, ngay lúc nó thở phào buông cánh tay Ron và Hermione, thì biến cố xảy ra.

Một tiếng thét xé tan không khí, nghe giống như tiếng thét của Voldemort khi hắn nhận ra cái cúp đã bị đánh cắp: tiếng thét bứt đứt mọi dây thần kinh trong cơ thể Harry, và nó biết sự xuất hiện của tụi nó chính là nguyên nhân. Ngay trong lúc nó còn đang nhìn hai đứa kia dưới tấm Áo khoác Tàng hình, cánh cửa của tiệm Ba Cây Chổi bật mở tung và một tá Tử Thần Thực Tử đội mũ chùm và áo choàng xông ra đường phố,

đũa phép giơ cao.

Harry chụp cổ tay Ron giơ cây đũa phép của mình lên; bọn chúng quá đông không thể đối đầu được. Cho dù cố gắng thì cũng chỉ là lạy ông tôi ở bụi này. Một tên trong bọn Tử Thần Thực Tử giơ cao cây đũa phép của hắn, và tiếng gào thét tuy đã ngưng nhưng vẫn còn vọng âm quanh ngọn núi xa xa.

"Áo khoác lại đây!" Một tên Tử Thần Thực Tử rống lên.

Harry nắm chặt nếp áo, nhưng cái áo chẳng hề có ý định thoát đi. Bùa triệu tập không có tác động gì tới tấm áo.

"Không trốn dưới tấm áo choàng của mày hả, Potter?" Tên Tử Thần Thực Tử vừa phát bùa triệu tập gào lên rồi nói với đồng bọn. "Bao vây. Nó ở đây"

Sáu tên Tử Thần Thực Tử chạy về phía tụi nó: Harry, Ron và Hermione lùi hết sức nhanh vào con hẻm gần nhất, và bọn Tử Thần Thực Tử chỉ bắt hụt tụi nó trong gang tấc. Tụi nó đứng chờ trong bóng tối, lắng nghe tiếng bước chân chạy lên chạy xuống những luồng ánh sáng phóng ra từ những cây đũa phép lùng sục của bọn Tử Thần Thực Tử xẹt dọc con phố.

"Tụi mình cứ đi thôi!" Hermione thì thầm. "Độn thổ ngay"

"Ý hay!" Ron nói, nhưng Harry chưa kịp đáp thì một tên Tử Thần Thực Tử đã hét lên.

"Chúng tao biết mày ở đây, Potter, và đừng hòng trốn thoát! Chúng tao sẽ tìm ra mày."

"Bọn chúng đã chực sẵn tụi mình," Harry thì thầm "Bọn chúng đã ếm sẵn bùa mách cho chúng biết khi tụi mình đến. Mình nghĩ chúng đã ếm gì đó để cầm chân tụi mình ở đây để

bắt tụi mình…”

“Kêu Giám ngục không” Một tên Tử Thần Thực Tử khác hỏi “Cứ thả chúng tha hồ ruồng bố, chúng sẽ tìm ra nó nhanh thôi”

“Chúa Tể Hắc Ám không muốn Potter chết dưới tay bất kì ai khác tay của chính ngài…”

“…Giám ngục sẽ không giết nó! Chúa Tể Hắc ám muốn mạng sống của Harry Potter, chứ không phải hồn ma nó. Nó sẽ dễ bị giết nếu nó được hôn trước!”

Có tiếng lao nhao tán đồng. Harry sợ điếng người: muốn đánh đuổi bọn Giám ngục tụi nó phải gọi Thần Hộ Mệnh, mà làm vậy thì tụi nó bị lộ ngay tức thì.

“Tụi mình phải cố gắng Độn thổ thôi Harry à!” Hermione thì thầm.

Ngay trong lúc cô bé nói, Harry đã cảm thấy cái lạnh phi tự nhiên đang lang tỏa trên đường phố. Ánh sáng bị hút sạch khỏi môi trường cho đến những vì sao trên cao khiến chúng biến mất. Trong bóng tối như hũ nút, Harry cảm thấy Hermione nắm lấy cánh tay nó và tụi nó cùng nhau xoay mình tại chỗ.

Không khí mà tụi nó cần đến để di chuyển dường như trở nên cứng ngắc; tụi nó không thể Độn thổ. Bọn Tử Thần Thực Tử đã ếm bùa rất giỏi. Cái lạnh lùng càng lúc càng gặm sâu vào da thịt Harry. Nó, Ron và Hermione lùi xuống con hẻm, dò dẫm dọc theo bức tường, cố gắng không gây ra tiếng động. Bỗng dưng ngay góc đường, bọn giám gục lướt tới êm re, cả chục tên, hay nhiều hơn, khoác áo trùm đen với những bàn tay

thối rữa sứt sẹo, vô hình vì bọn chúng còn đen tối hơn cả không gian bao quanh chúng. Chúng có cảm nhận được nỗi sợ hãi đang gần kề chúng không? Harry tin chắc là có; lúc này chúng dường như tiến tới nhanh hơn, căn cứ vào hơi thở khò khè nặng nề mà nó nhận ra, cảm nhận được nỗi tuyệt vọng trong không khí, đang siết chặt…

Nó giơ đũa phép lên; nó không thể và không đời nào phải hứng chịu cái hôn của bọn Giám ngục, bất chấp điều gì xảy ra sau đó.

Chính Ron và Hermione là những người nó nghĩ đến khi nó thì thầm, *"Bớ Thần Hộ Mệnh!"*

Con hươu bạc phóng ra từ đầu cây đũa phép của nó và làm nhiệm vụ; bon Giám ngục bị đẩy ra tan tác và một tiếng gào đắc thắng vang lên đâu đó ngoài tầm mắt tụi nó.

"Chính nó, ở dưới đó, dưới đó, tao thấy Thần Hộ Mệnh của nó, một con hươu!"

Bọn Giám ngục rút lui, những vì sao lại hiện ra và tiếng chân của bọn Tử Thần Thực Tử càng lúc càng vang to hơn; nhưng trước khi Harry có thể quyết định làm gì trong cơn hoảng loạn, thì gần đó vang lên tiếng thét kèn kẹt của then cửa mở ra ở bên trái con đường hẹp, và một giọng khàn khàn nói: Potter, vô đây, mau!"

Nó vâng lời không chút do dự, cả ba đứa vội vã đi qua khung cửa.

"Lên lầu, mặc nguyên Áo Khoác, im lặng!" Một dáng người cao cao đi ngang qua tụi nó để đi ra đường và đóng sập

cánh cửa lại.

Harry trước đó chẳng biết tụi nó đang ở đâu, nhưng bây giờ nhờ ánh sáng chập chờn của một cây đèn cầy, nó thấy cái quầy rượu vươn vãi mùn cưa của Quán Đầu Heo. Tụi nó chạy ra sau quầy và qua khung cửa thứ hai dẫn tới một cầu thang gỗ lắt léo, tụi nó ráng hết sức leo lên thiệt nhanh. Cầu thang dẫn lên một phòng khách trải một tấm thảm lâu đời và một lò sưởi nhỏ, trên lò sưởi treo mỗi một bức tranh sơn dầu rất lớn vẽ hình một cô gái tóc vàng đang nhìn đăm đăm ra căn phòng với vẻ dịu dàng ngây ngô.

Tiếng quát thét vang lên từ dưới phố. Vẫn trùm Áo khoác Tàng hình, tụi nó vội vã đi về phía cánh cửa sổ đầy bụi và nhìn xuống. Cứu tinh của tụi nó, giờ đây Harry nhận ra chính là cụ chủ Quán Đầu Heo, cụ là người duy nhất không đội mũ trùm.

"Thì sao?" Cụ đang hét vào mặt một tên trong bọn đội mũ trùm "Thì sao hả? Chúng mày xua Giám Ngục xuống phố của tao, tao gọi Thần Hộ Mệnh chống lại chúng! Tao sẽ không cho phép bọn chúng tới gần tao, tao nói cho chúng mày biết. Tao không cho phép!"

"Đó không phải là Thần Hộ Mệnh của ông," một tên Tử Thần Thực Tử nói. "Đó là một con hươu. Nó là Thần Hộ Mệnh của Potter!"

"Con hươu!" Cụ chủ quán gầm lên, và cụ rút ra cây đũa phép ra. "Hươu! Đồ ngu… *Bớ Thần Hộ Mệnh!"*

Một con gì đó rất to và có sừng phóng ra từ cây đũa phép. Đầu chúc xuống, con vật đó chạy lên Phố Cao, rồi mất hút.

“Con đó không phải là con tôi thấy,” một tên Tử Thần Thực Tử nói, mặc dù giọng hắn không còn chắc chắn lắm.

“Lệnh giới nghiêm đã bị vi phạm, ông đã nghe tiếng động rồi đó,” một đồng bọn của tên Tử Thần Thực Tử nói với cụ chủ quán. “Ai ra đường chống lại quy định…”

“Nếu tao muốn thả con mèo của tao ra, tao sẽ thả, kệ bà cái lệnh giới nghiêm của chúng mày!”

“Ông phát bùa mèo ngao hả?”

“Tao làm thì sao? Muốn tống tao vô ngục Azkaban hả? Giết tao vì tao thò mũi ra khỏi cửa trước nhà tao hả? Vậy thì, làm đi, nếu muốn! Nhưng tao hy vọng, để giữ cái bổn mạng chúng mày thì chúng mày chưa ấn vô cái Dấu hiệu hắc ám nho nhỏ để triệu vời ngài đến. Giờ này ngài sẽ không thích bị triệu tới đây vì tao và con mèo của tao đâu hả?”

“Không phải lo cho tụi này,” một tên trong bọn Tử Thần Thực Tử nói. “Lo cho chính ông kìa, vi phạm lệnh giới nghiêm!”

“Vậy thì lũ chúng mày chuyển lậu thuốc độc và chất độc ở đâu khi quán của tao dẹp tiệm hả? Cái phi vụ kèm theo đó của chúng mày sẽ ra sao hả?”

“Ông dọa hả…?”

“Tao ngậm miệng đây, thế mục đích chúng mày đến đây là vậy chứ gì?”

“Tôi vẫn khẳng định tôi đã nhìn thấy một con hươu Thần Hộ Mệnh!” Tên Tử Thần Thực Tử đầu tiên la lớn.

“Hươu hả?” cụ chủ quán gầm lên. “Nó là con dê, đồ ngu!”

“Thôi được, tụi này nhầm lẫn,” tên Tử Thần Thực Tử thứ hai nói. “Vi phạm lệnh giới nghiêm một lần nữa thì tụi này không dung thứ nữa đâu!”

Bọn Tử Thần Thực Tử sải bước về phía Phố Cao. Hermione rên lên một tiếng xả căng, chui ra từ dưới tấm Áo khoác Tàng hình và ngồi xuống một cái ghế chân cẳng lung lay. Harry kéo màn lại rồi kéo Áo khoác Tàng hình ra khỏi nó và Ron. Tụi nó có thể nghe tiếng cụ chủ quán ở dưới lầu đang cài then cửa quán, rồi leo lên cầu thang.

Harry chú ý ngay tới cái gì đó đặt trên bệ lò sưởi: một mảnh gương hình chữ nhật, nhỏ, được dựng trên bệ, ngay bên dưới bức chân dung của cô gái.

Cụ chủ quán bước vào phòng.

“Đồ ngu đần!” Cụ mắng, nhìn tụi nó hết đứa này qua đứa kia “Tụi bây nghĩ gì mà đến đây hả?”

“Tụi con cám ơn cụ,” Harry nói. “Tụi con cám ơn cụ bao nhiêu cũng không đủ. Cụ đã cứu mạng tụi con!”

Cụ chủ quán lầu bầu. Harry bước đến gần để ngước nhìn lên gương mặt cụ, cố gắng nhìn thấu qua lớp tóc râu dài bạc như cước. Cụ đeo mắt kiếng. Sau tròng mắt kiếng dày bẩn, con mắt cụ có màu xanh lơ sáng quắc sắc sảo.

“Con mắt lâu này con nhìn thấy trong mảnh gương vỡ chính là con mắt của cụ.”

Cả căn phòng im lặng. Harry và cụ chủ quán nhìn nhau.

“Cụ phái Dobby đến cứu tụi con.”

Cụ chủ quán gật đầu và nhìn quanh quẩn tìm con gia tinh.

“Tưởng nó đi cùng tụi bây. Tụi bây bỏ nó đâu rồi?”

“Nó chết rồi,” Harry nói. “Bellatrix đã giết nó.”

Gương mặt cụ chủ quán không bộc lộ xúc động. Một lát sau, cụ nói, “Tao rất tiếc khi nghe tin này. Tao thích con gia tinh đó.”

Cụ quay mặt đi, thắp đèn lên bằng những cú gõ mồi lửa từ cây đũa phép của cụ, không nhìn ai hết.

“Cụ là Aberforth,” Harry nói với cái lưng của cụ.

Cụ không nhận mà cũng không chối điều đó, nhưng cụ cúi xuống đốt lửa lò sưởi.

“Làm sao cụ có cái này.” Harry hỏi, băng qua phòng tới bên mảnh gương của chú Sirius, một cái giống hệt mảnh gương mà nó đã làm bể hai năm về trước.

“Mua của lão Dung cách đây khoảng một năm,” cụ Aberforth nói. “Anh Albus nói cho tao biết nó là cái gì. Lâu nay cứ để mắt trông chừng bây.”

Ron há hốc mồm kinh ngạc.

“Con hươu cái bạc!” Nó hào hứng nói. “Có phải cũng chính là cụ?”

“Bây đang nói về cái gì?” Cụ Aberforth nói.

“Có người đã phái Thần Hộ Mệnh là một con hươu cái đến dẫn đường tụi con!”

“Thứ óc bã đậu đó thì đi làm Tử Thần Thực Tử đi, con à. Chứ bộ tao chưa chứng minh cho bây thấy Thần Hộ Mệnh của tao là một con dê sao?

“Ủa,” Ron nói. “Dạ … Ôi, con đói quá!” Nó nói thêm, giọng chống chế, khi cái bao tử của nó sôi lên ùng ục.

“Tao có đồ ăn,” cụ Aberforth nói, và cụ lật đật đi ra khỏi phòng, chỉ một lát sau đã xuất hiện trở lại với một ổ bánh mì bự, một ít phô mai và một thùng thiếc rượu mật ong, cụ để tất cả lên một cái bàn nhỏ trước lò sưởi. Quá đói, tụi nó ngấu nghiến ăn và uống, và mất một lúc chẳng ai nói năng gì, chỉ vang lên tiếng lửa cháy lép bép, tiếng ly chạm lanh canh và tiếng nhai rào rạo.

“Vậy là yên,” cụ Aberforth nói khi tụi nó đã ăn no cành hông, và Harry với Ron ngồi lún xuống ghế vẻ lờ đờ buồn ngủ. “Chúng ta cần phải nghĩ đến cách tốt nhất đem tụi bây ra khỏi chỗ này. Không thể làm như vậy vào ban đêm, tụi bây đã nghe chuyện gì sẽ xảy ra nếu bất cứ ai ra khỏi cửa khi trời tối rồi đó: Bùa Mèo ngao mà nổi lên là chúng sẽ nhào tới tụi bây như mèo thấy mỡ. Tao không cho rằng tao có thể lập lờ đánh lận con hươu thành con dê lần thứ hai đâu. Chờ đến khi trời sáng, khi hết giờ giới nghiêm, lúc đó tụi bây trùm Áo khoác Tàng hình rồi đi bộ ra. Đi khỏi làng Hogsmeade, lên trên núi, ở đó tụi bây có thể Độn thổ. Có thể gặp bác Hagrid. Bác ấy trốn trong một cái hang ở trên ấy cùng với Grawp từ khi chúng tính bắt bác ta.”

“Tụi con sẽ không bỏ đi,” Harry nói. “Tụi con cần vô trong trường Hogwarts.”

“Đừng có ngu, nhóc con à,” cụ Aberforth nói

“Tụi con phải vô,” Harry nói

“Việc tụi bây phải làm,” cụ Aberforth nói, vừa chồm tới trước, “là đi khỏi nơi này càng xa càng tốt.”

“Cụ không hiểu. Chẳng còn nhiều thời gian. Tụi con phải vô trong tòa lâu đài. Thầy Dumbledore… tức là anh của cụ ấy, muốn tụi con….”

Ánh lửa khiến cho lòng kiếng bẩn của cụ Aberforth nhất thời mờ đục, một màu trắng sáng đều, và Harry nhớ tới con mắt mù của con khổng nhện Aragog.

“Ông anh Albus của tao muốn nhiều thứ lắm,” cụ Aberforth nói. “Và người ta đã quen bị thương tổn mỗi khi ổng thực hiện những kế hoạch vĩ đại của ổng rồi. Bây nên đi khỏi cái trường này, Potter à, và đi khỏi xứ này nếu có thể. Ổng đã đi về cái cõi mà chẳng điều gì ở cõi này có thể làm gì được ổng nữa, và tụi bây không nợ nần gì ổng hết”.

“Cụ không hiểu,” Harry lặp lại.

“Ối, tao không hiểu hả?” Cụ Aberforth nói nhẹ nhàng. “Bây không cho là tao hiểu ông anh tao sao? Tụi bây tưởng tụi bây biết Albus hơn tao hả?”

“Con không có ý nói vậy,” Harry nói, đầu óc nó hơi ù lì vì kiệt sức và ngốn quá nhiều rượu và đồ ăn.

“Chẳng là… thầy giao lại con một công việc.”

“Vậy sao?” Cụ Aberforth nói. “Tao mong là việc tốt hả? Thú vị không? Dễ dàng không? Có phải là loại công việc mà

người ta trông mong một đứa trẻ phù thủy chưa đủ năng lực có thể làm mà không tự gồng mình quá sức không?"

Ron bật cười hơi độc địa. Hermione trông không được thoải mái cho lắm.

"Dạ… không dễ dàng, không," Harry nói. "Nhưng con phải…"

"Phải? Tại sao phải? Ổng chết rồi, đúng không nào?" Cụ Aberforth nói cộc cằn. "Bỏ đi, nhỏ, trước khi bây nối gót ổng! Hãy tự cứu lấy mình!"

"Con không bỏ đi được."

"Tại sao không?"

"Con…" Harry cảm thấy hết chịu nổi; nó không giải thích được, cho nên đành chuyển qua thế phản công. "Nhưng mà cụ cũng chiến đấu, cụ cũng tham gia Hội Phượng Hoàng…"

"Tao đã từng tham gia," cụ Aberforth nói. "Hội Phượng Hoàng đã dẹp rồi. Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đã thắng, việc đã ngã ngũ, và bất cứ kẻ nào đang làm bộ như không phải vậy đều đang tự dối mình. Đây không bao giờ là nơi an toàn cho bây đâu, Potter à, hắn muốn giết bây quá mà. Cho nên bây ra nước ngoài đi, kiếm chỗ trốn đi, tự cứu lấy mình. Tốt nhất là đem cả hai đứa này theo. "Cụ bật ngón tay về phía Hermione và Ron. "Tụi nó cũng bị nguy hiểm cả đời vì bây giờ ai cũng biết tụi nó làm việc chung với bây lâu nay."

"Con không bỏ đi được," Harry nói. "Con có một công việc…"

"Giao việc đó cho người khác!"

“Con không giao được! Phải do chính con làm. Thầy Dumbledore đã giải thích tất cả…”

“Ối, ổng có giải thích thiệt không? Và ổng có nói với bây mọi thứ, có chân thật với bây không?”

Harry thật lòng muốn nói “Có,” nhưng chẳng hiểu sao cái chữ đơn giản đó không chịu bật ra môi nó, cụ Aberforth dường như hiểu nó đang nghĩ gì.

“Tao biết ông anh tao, Potter à. Ổng được bà má chúng tao dạy cho cách giữ bí mật từ hồi còn nằm ngửa. Bí mật và dối trá, đó là cách anh em tao lớn lên, và anh Albus… ổng có bản chất đó.”

Đôi mắt của cụ già nhìn lên bức tranh của cô gái trên bệ lò sưởi. Bây giờ Harry nhìn kỹ xung quanh mới nhận thấy đó là bức tranh duy nhất trong căn phòng. Không có hình ảnh nào của cụ Dumbledore, hay của bất cứ ai khác.

“Thưa ông Dumbledore,” Hermione nói giọng hơi rụt rè, “có phải đó là em gái của ông không? Cô Ariana?”

“Phải,” cụ Aberforth nói cụt ngủn. “Đọc Rita Skeeter rồi hả, cô nhỏ?”

Mặc dù trong ánh sáng hồng hồng của lửa lò sưởi cũng có thể thấy rõ Hermione đỏ cả mặt.

“Cụ Elphias Doge nói đến cô Ariana với tụi con,” Harry nói, cố gắng vớt vát cho Hermione.

“Lão lù đù đó,” cụ Aberforth lầm bầm, uống một ngụm rượu mật ong nữa. “Tưởng trên người ông anh tao cái lỗ nào cũng rọi ánh mặt trời không bằng. Ối, cả đống người cũng

tưởng vậy, mà có vẻ ba đứa bây cũng vậy.”

Harry nín thinh. Nó không muốn bày tỏ nỗi nghi ngờ và sự bất an về việc cụ Dumbledore đã đánh đố nó suốt nhiều tháng nay. Khi đào mộ cho Dobby, nó đã quyết định sẽ đi tiếp con đường khúc khuỷu hiểm nghèo mà cụ Dumbledore đã chỉ cho nó, quyết định chấp nhận là nó đã không được cho biết mọi thứ mà nó muốn biết, mà chỉ có tin thôi. Nó không muốn phải nghi ngờ một lần nữa. Nó bắt gặp ánh mắt đăm đăm của cụ Aberforth, ánh mắt xanh đó giống mắt của người anh một cách kì lạ; đôi mắt xanh lơ sáng quắc gây ấn tượng là chúng soi thấu vật thể mà chúng dò xét, và Harry nghĩ rằng cụ Aberforth biết nó đang nghĩ gì và cụ khinh rẻ nó vì chuyện đó.

“Giáo sư Dumbledore quan tâm đến Harry rất nhiều,” Hermione thấp giọng nói nhỏ.

“Bây giờ ổng còn quan tâm không?” Cụ Aberforth nói. “Chuyện khôi hài là bao nhiêu người mà ông anh tao quan tâm rất nhiều đã kết thúc trong tình trạng khốn khổ còn hơn là nếu ổng cứ để kệ thây họ “.

“Ý ông là sao ạ?” Hermione nín thở hỏi.

“Thôi bỏ qua,” cụ Aberforth nói.

“Nhưng điều đó thực sự quan trọng mà ông!” Hermione nói.

“Có phải ông… ông đang nói về em gái của ông không?”

Cụ Aberforth trừng mắt nhìn cô bé; hai môi cụ mấp máy như thể đang nhai những lời cụ đang giữ lại. Rồi đột nhiên cụ nói như tuôn lời.

“Khi em gái tao sáu tuổi, nó bị ba thằng Muggle tấn công. Chúng rình rập ở hàng giậu vườn sau nhà, thấy con nhỏ làm pháp thuật; con nhỏ chỉ là một đứa con nít, nó không thể kiềm chế, không phù thủy hay pháp sư nào kiềm chế được khả năng pháp thuật ở cái tuổi đó. Cái chúng nhìn thấy khiến chúng sợ, tao đoán thế. Chúng xông qua hàng giậu, và khi con nhỏ không thể bày cho chúng chơi trò pháp thuật, thì chúng có hơi quá tay khi cố ngăn không cho con nhỏ làm những chuyện kỳ dị.”

Đôi mắt Hermione bự chần vần trong ánh lửa; Ron có vẻ hơi muốn ói. Cụ Aberforth đứng dậy cao như thầy Albus, và đột nhiên trở nên đáng sợ kinh khủng trong nỗi căm giận và đau đớn dữ dội của cụ.

“Việc đó đã hủy hoại con nhỏ: nó không bao giờ hoàn toàn bình phục lại được. Nó không dùng được pháp thuật nữa nhưng lại không thoát khỏi được pháp thuật; năng lực pháp thuật chuyển vào bên trong khiến nó phát khùng, khi nó không kiềm chế được thì năng lực pháp thuật bùng phát ra ngoài, những lúc đó nó thành kỳ quái và nguy hiểm. Còn thường thì con nhỏ dễ thương và nhút nhát vô hại.”

“Và cha tao đi tìm mấy thằng chó đã làm hại con nhỏ,” cụ Aberforth nói. “Đánh cho chúng một trận. Và ổng bị vô tù Azkaban vì vụ đó. Ổng không bao giờ nói tại sao ổng lại làm như vậy, bởi vì Bộ sẽ biết Ariana đã ra nông nỗi đó và họ sẽ nhốt con nhỏ vô nhà thương thánh Mungo vĩnh viễn. Họ sẽ coi con nhỏ là mối đe dọa nghiêm trọng vào Hiệp ước Quốc tế về Bí mật, con nhỏ không ổn định như vậy, năng lực pháp thuật sẽ bùng phát bất cứ lúc nào nó không kiềm giữ nỗi.

“Gia đình tao phải giữ con nhỏ an toàn và kín đáo. Bọn tao dọn nhà, xạo chuyện con nhỏ bị bệnh, và má tao chăm sóc nó, giữ cho nó thanh thản yên vui.

“Tao là người mà con nhỏ thương nhất,” cụ nói, và khi cụ nói câu đó, dường như dưới đám râu rối nùi cùng những nếp nhăn hằn sâu là gương mặt của một cậu học trò nhếch nhác, “chứ không phải anh Albus, khi nào ảnh ở nhà thì ảnh luôn ở phòng ngủ trên lầu, đọc sách và đếm những giải thưởng mà ảnh giật được, thư từ với những tên tuổi pháp thuật trứ danh thời đó.” Cụ Aberforth nhếch mép cười nhạo. “Ảnh không muốn phiền hà với con nhỏ. Con nhỏ thương tao nhất. Tao có thể dỗ nó ăn khi nó không chịu ăn vì má tao, tao có thể dỗ nó yên khi nó nổi cơn tam bành, và khi bình tâm lại nó thường phụ tao cho dê ăn.

“Sau đó, khi con nhỏ mười bốn tuổi… để coi, tao không có ở đó,” cụ Aberforth nói, “nếu tao mà ở đó, biết đâu tao có thể dỗ cho con nhỏ yên. Nó nổi cơn tam bành, mà má tao thì không còn trẻ như xưa, và… chẳng qua là một tai nạn. Ariana không kiểm soát được năng lực pháp thuật của nó. Nhưng má tao chết.”

Harry có một cảm giác khủng khiếp trộn lẫn giữa xót thương và kinh tởm; nó không muốn nghe thêm nữa, nhưng cụ Aberforth cứ tiếp tục nói, và Harry tự hỏi đã bao lâu rồi cụ mới được nói như vầy; hay thực ra, cụ có bao giờ nói ra chuyện đó không.

“Thành ra vụ đó làm tiêu luôn chuyến đi vòng quanh thế giới của anh Albus với chú tiểu đồng Doge. Hai người đó về

nhà để dự đám tang má tao và sau đó Doge ra đi một mình, còn anh Albus ở nhà làm gia trưởng. Hừ!"

Cụ Aberforth nhổ vô lò sưởi.

"Tao muốn chăm sóc con nhỏ, tao nói với ảnh như vậy, tao cóc cần đi học, tao muốn ở nhà chăm sóc con nhỏ. Ảnh nói với tao là tao phải học hành cho xong và *ảnh* sẽ làm công việc của má tao. Kể cũng là một sự hạ cố đối với Ông Tài hoa Lỗi lạc, ảnh đâu có được cái giải rút gì trong việc chăm sóc con em dở điên dở tỉnh, cứ hai ngày lại phải ngăn không cho nó làm nổ tung căn nhà. Nhưng ảnh cũng làm tử tế được vài tuần lễ… thì hắn đến."

Giờ đây trên gương mặt cụ Aberforth hiện dần ra vẻ nguy hiểm cực kỳ.

"Grindelwald. Và cuối cùng, ông anh tao có được *kẻ ngang cơ* để chuyện trò, một kẻ cũng thông minh và tài giỏi như ảnh. Và việc chăm sóc Ariana bị gạt ra sau, khi hai người lỗi lạc đó ôm ấp những kế hoạch về một trật tự phù thủy mới và tìm kiếm những *Bảo bối Tử thần,* cả cái gì khác nữa không biết mà họ say mê. Những kế hoạch vĩ đại vì lợi ích của loài phù thủy, và nếu một đứa con gái nhỏ bị bỏ bê thì có làm sao đâu, khi mà Albus đang dốc sức cho *lợi ích lớn lao hơn?"*

"Nhưng sau vài tuần lễ như vậy thì tao chịu hết nổi, tao hết chịu nổi rồi. Khi đó đã gần tới lúc tao phải trở về Hogwarts, cho nên tao nói với họ, cả hai người tài ba đó, nói thẳng vô mặt họ, như tao đang nói với tụi bây đây," và cụ Aberforth ngó xuống Harry, và cần có một chút tưởng tượng để hình dung cụ hồi còn là một thiếu niên khỏe mạnh và giận dữ, đang đối đầu

với ông anh ruột của mình. "Tao nói với ảnh, anh nên dẹp chuyện đó ngay. Anh không thể đưa con nhỏ đi đâu, nó không ở trong tình trạng ổn định, anh không thể đem nó theo anh, cho dù anh định đi đâu, khi anh đăng đàn diễn thuyết nói những lời thông minh, cố lôi kéo công chúng ủng hộ. Hắn không thích như thế," cụ Aberforth nói, và ánh mắt cụ thoáng bị ánh lửa trên tròng kiếng bịt mất: chúng lại trở về trắng đục và mù. "Grindelwald không thích như thế chút nào. Hắn nổi giận. Hắn mắng tao là một thằng nhóc ngu đần, toàn cản trở đường đi của hắn và ông anh tao… Chẳng lẽ tao không hiểu sao, con em gái đáng thương của tao sẽ không *cần* phải giấu giếm nữa một khi họ thay đổi được thế giới, và đưa giới phù thủy ra công khai, và dạy cho bọn Muggle biết thân phận của chúng.

"Và xảy ra một trận gây gổ… và tao rút đũa phép của tao ra, và hắn rút đũa phép của hắn ra, và tao bị thằng bạn thân nhất của anh tao đánh trúng Lời nguyền Cực hình - và Albus cố chặn tay hắn, và cả ba tụi tao đấu xà quần, và ánh sáng chớp nhá và tiếng nổ đúng đoàng khích động con nhỏ, nó không thể nào chịu nổi…"

Gương mặt cụ Aberforth tái ngắt như thể cụ vừa trúng một vết thương chí tử.

"… và tao nghĩ là con nhỏ muốn giúp, nhưng nó không thực sự ý thức được việc nó làm, và tao không biết ai trong ba người đã gây ra, có thể là bất cứ ai trong bọn tao… Và thế là con nhỏ chết."

Giọng cụ vỡ òa khi thốt ra từ cuối cùng và cụ ngồi phịch

xuống cái ghế bành gần nhất. Gương mặt Hermione đã đầm đìa nước mắt, và mặt Ron thì cũng nhợt gần như mặt cụ Aberforth. Harry không cảm thấy gì khác hơn nỗi ghê sợ; nó ước gì nó chưa hề nghe câu chuyện đó, ước gì nó có thể tẩy rửa câu chuyện đó khỏi đầu óc.

"Con rất… rất tiếc," Hermione thì thầm.

"Ra đi," cụ Aberforth khào khào nói. "Ra đi vĩnh viễn."

Cụ quẹt mũi bằng cổ tay áo rồi đằng hắng,

"Dĩ nhiên, Grindelwald cao bay xa chạy. Hắn đã có chút tiền án rồi, hồi ở trong nước hắn, và hắn không muốn vụ án Ariana thêm vô hồ sơ hắn. Và Albus thoát, đúng không? Thoát khỏi gánh nặng con em gái, thoát ra để phấn đấu thành phù thủy vĩ đại nhất mọi…"

"Thầy chưa bao giờ được giải phóng," Harry nói.

"Bây nói gì?" Cụ Aberforth nói.

"Chưa bao giờ," Harry nói. "Vào đêm người anh của cụ qua đời, thầy đã uống một độc dược khiến thầy mất trí. Thầy cứ gào thét, khẩn cầu với ai đó không có mặt ở đó. *'Đừng làm họ đau… làm ơn… Cứ làm tôi đau thay cho họ…'*"

Ron và Hermione trố mắt nhìn Harry trân trối. Nó chưa bao giờ đi sâu vào chi tiết về chuyện đã xảy ra trên cù lao giữa hồ: những biến cố xảy ra sau khi nó và cụ Dumbledore trở về đến trường Hogwarts đã hoàn toàn che khuất chuyện đó.

"Thầy tưởng thầy trở lại đó với cụ và Grindelwald, con biết thầy đã tưởng vậy," Harry vừa nói vừa nhớ lại cụ Dumbledore thì thào, van xin.

“Thầy tưởng thầy đang nhìn thấy Grindelwald giết hại cụ và cô Ariana… Điều đó hành hạ thầy, nếu cụ thấy thầy lúc đó, cụ sẽ không nói là thầy đã thoát đâu.”

Cụ Aberforth dường như chìm đắm trong nỗi trầm tư lặng ngắm hai bàn tay u nấc và cộm gân. Im lặng một hồi lâu cụ mới nói. “Làm sao bây tin chắc hả, Potter, rằng ông anh tao quan tâm đến bây hơn là đến lợi ích lớn lao hơn? Làm sao bây tin chắc bây không phải một thứ có thể gạt bỏ đi, như con nhỏ em gái tao hả?”

Một lưỡi gươm băng giá dường như chém vào tim Harry.

“Con không tin điều đó. Thầy Dumbledore thương Harry.” Hermione nói.

“Vậy tại sao ổng không biểu nó đi trốn hả?” Cụ Aberforth hỏi lại. “Tại sao ổng không nói với nó ‘con ráng tự lo thân, đây là cách sống còn’ hả?”

“Bởi vì,” Harry nói trước khi Hermione kịp trả lời, “đôi khi người ta phải nghĩ xa hơn sự an toàn của chính bản thân mình! Đôi khi người ta phải nghĩ đến những lợi ích lớn lao hơn! Đây là chiến tranh.”

“Bây mới mười bảy tuổi, nhóc con à!”

“Con đã tới tuổi trưởng thành, và con sẽ tiếp tục chiến đấu cho dù cụ có bỏ cuộc!”

“Ai nói tao bỏ cuộc hả?”

“Hội Phượng Hoàng đã dẹp rồi,” Harry lặp lại, “Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đã thắng, việc đã ngã ngũ, và bất cứ kẻ nào đang làm bộ như không phải vậy đều đang tự dối mình.”

“Tao không nói là tao thích thế, nhưng sự thật là đúng như vậy!”

“Không, không đúng,” Harry nói. “Anh của cụ biết cách kết liễu Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó và thầy truyền giao điều đó cho con. Con sẽ tiếp tục làm cho đến khi con thành công - hoặc con chết. Đừng tưởng là con không biết việc này có thể kết thúc như thế nào. Con đã biết lâu rồi.”

Nó chờ cụ Aberforth cười nhạo hay tranh cãi lại, nhưng cụ không làm vậy. Cụ chỉ quắc mắt nhìn.

“Tụi con cần phải vô trường Hogwarts,” Harry lại nói. “Nếu cụ không thể giúp tụi con, tụi con sẽ chờ đến khi trời sáng sẽ ra đi để cụ được yên thân, và tụi con sẽ cố tự tìm lấy cách. Còn nếu cụ có thể giúp tụi con… Thì, bây giờ là đúng lúc bàn tới chuyện đó.”

Cụ Aberforth vẫn ngồi yên trong ghế, đăm đăm nhìn Harry bằng con mắt giống con mắt ông anh cụ một cách kỳ lạ. Cuối cùng cụ đằng hắng, đứng lên, đi vòng qua cái bàn nhỏ, đến bên bức chân dung của Ariana.

“Em biết nên làm gì mà,” cụ nói.

Cô gái mỉm cười, quay lưng, bước đi, không phải theo kiểu những bức chân dung thường làm là ra khỏi khung tranh, mà là đi dọc theo cái gì đó giống như một đường hầm dài được vẽ đằng sau lưng cô. Tụi nó nhìn cái bóng mảnh khảnh của cô lùi lại nhỏ lại cho đến khi rốt cuộc cô bị nuốt chửng vào bóng tối.

“Ơ… cái gì…?”

“Bây giờ chỉ còn lại mỗi một cách vô mà thôi,” cụ

Aberforth nói. "Tụi bây phải biết là chúng đã cho bịt hết hai đầu của mọi hành lang bí mật, bọn Giám ngục thì bao vây bên ngoài những bức tường ranh giới của trường, trong trường thì ruồng bố tuần tra thường xuyên, theo như nguồn tin của tao cho biết. Chưa bao giờ chỗ đó bị canh gác dày đặc như vậy. Làm sao tụi bây còn hòng làm được cái gì khi vô tới trong đó, khi mà Snape cai trị và anh em nhà Carrow phụ tá hắn… Thôi thì, tụi bây có cảnh giác rồi mà phải không? Bây nói đã chuẩn bị chết."

"Nhưng… cái gì kia…?" Hermione nói, nhìn sững sờ vào bức tranh của Ariana.

Một chấm trắng tí tí xuất hiện lại ở cuối con đường hầm được vẽ trong tranh, và bây giờ Ariana đang đi về phía tụi nó, càng đến gần càng lớn dần ra. Nhưng giờ đây lại có thêm ai đó đi cùng cô, ai đó cao hơn cô, ai đó đi khập khễnh, có vẻ hồi hộp lắm. Kẻ đó có tóc dài hơn Harry từng nhìn thấy trước đây: kẻ đó có vẻ đã chịu đựng nhiều vết cắt sâu và dài trên gương mặt và quần áo kẻ đó có vẻ bị giật xé rách. Hai hình người đó lúc càng lúc càng lớn hơn, cho đến khi chỉ còn cái đầu và vai họ vừa vặn trong khung tranh.

Toàn bộ bức tranh bung ra phía trước trên bức tường giống như một cánh cửa nhỏ, và lối vào một đường hầm thật lộ ra. Và từ trong đường hầm trèo ra một Neville Longbottom thật, tóc mọc quá dài, mặt mày bị băm nát, áo chùng rách te tua, nó rống lên một tiếng mừng rỡ, nhảy xuống khỏi bệ lò sưởi và thét.

"Mình biết mấy bồ sẽ đến mà! *Mình đã biết mà, Harry!*"

29

VÒNG NGUYỆT QUẾ ĐÃ MẤT

"Neville… cái quỷ gì… làm sao mà?"

Nhưng Neville đã nhìn thấy Ron và Hermione, và nó hét lên sung sướng ôm chầm lấy tụi kia. Harry càng nhìn lâu Neville càng thấy nó thê thảm: một con mắt Neville đã sưng phù thâm tím và vàng ệch, có những dấu dùi đục trên gương mặt nó, và cái tổng thể nhếch nhác điêu tàn của Neville cho thấy lâu nay nó sống khá gay go. Tuy nhiên, bộ mặt te tua của Neville sáng bừng niềm vui khi nó buông Hermione ra và lặp lại "Mình biết mấy bồ sẽ đến mà, cứ nói hoài với Seamus là sớm hay muộn mà thôi!"

"Neville, chuyện gì đã xảy ra cho bồ vậy?"

"Chuyện gì? Cái này hả?" Neville lắc đầu coi thường những thương tích của nó. "Cái này nhằm nhò gì. Seamus còn tệ hơn nữa. Rồi bồ sẽ thấy. Vậy tụi mình đi nghe? À," nó quay qua nói với cụ Aberforth, "cụ Ab, có thể hai người nữa đang trên đường tới."

"Hai người nữa hả?" cụ Aberforth lặp lại với vẻ ngao ngán.

“Bây nói hai người nữa là sao hả Longbottom? Có lịnh giới nghiêm và bùa Mèo ngao khắp làng mà!”

“Con biết, vì vậy mà họ sẽ Độn thổ vô thẳng quán rượu” Neville nói. “Cụ cứ việc cho họ xuống hành lang khi họ tới, nha cụ? Cám ơn cụ nhiều lắm.”

Neville đưa tay ra cho Hermione và giúp cô bé trèo lên bệ lò sưởi để chui vào đường hầm; Ron theo sau, kế đến là Neville. Harry nói với cụ Aberforth.

“Con không biết cám ơn cụ thế nào cho phải. Cụ đã cứu mạng tụi con tới hai lần.”

“Vậy trông chừng tụi nó,” cụ Aberforth nói cộc lốc. “Tao có thể không cứu được tụi nó lần thứ ba đâu.”

Harry trèo lên bệ lò sưởi và chui qua cái lỗ đằng sau chân dung Ariana. Bên kia cái lỗ còn có thêm nhiều bậc thang bằng đá phẳng phiu: có vẻ như hành lang từng tồn tại ở đó lâu lắm rồi. Trên tường treo những ngọn đèn bằng đồng và nền đất mòn và nhẵn. Khi tụi nó bước đi, bóng tụi nó chập chờn tỏa lên tường như nan quạt xòe ra.

“Cái này ở đây bao lâu rồi?” Ron hỏi ngay khi tụi nó bắt đầu đi. “Hành lang này đâu có trong Bản đồ Đạo tặc hả, Harry? Mình tưởng chỉ có bảy hành lang ra vào trường thôi chứ?”

“Chúng đã niêm phong tất cả hành lang đó trước khi niên học bắt đầu,” Neville nói. “Bây giờ thì đừng hòng đi qua bất cứ đường nào trong những đường đó, đừng hòng với cả đống bùa chú lời nguyền ếm ở các lối vào, rồi bọn Tử Thần Thực

Tử với bọn Giám ngục chầu chực ở các lối ra." Nó chuyển sang đi thụt lùi, cười toe toét, mắt nhìn tụi kia ngây ngất. "Đừng bận tâm mấy chuyện đó… Có đúng không? Có đúng là bồ đột nhập vô Gringotts không? Có đúng là bồ cưỡi rồng thoát ra không? Chuyện đó lan khắp mọi nơi, mọi người đang nói về chuyện đó, Terry Boot bị lão Carrow đánh te tua vì hét toáng lên chuyện đó trong Đại Sảnh Đường vào bữa ăn tối!"

"Ừ, đúng," Harry nói.

Neville sung sướng cười vang.

"Rồi bồ làm gì với con rồng?"

"Thả nó về nơi hoang dã," Ron nói. "Hermione thì chỉ mong giữ nó để nuôi chơi."

"Đừng xạo chứ, Ron…"

"Nhưng mà mấy bồ đã làm gì? Người ta cứ nói là mấy bồ đang chạy trốn, Harry à, nhưng mình không nghĩ vậy. Mình nghĩ bồ đang làm chuyện gì đó."

"Bồ nói đúng," Harry nói. "Nhưng nói cho tụi này biết về trường Hogwarts đi, Neville, tụi này chưa nghe chuyện gì hết."

"Trường dạo này… Ừ thực sự chẳng giống trường Hogwarts nữa." Neville nói, nụ cười héo đi trên gương mặt. "Mấy bồ có biết gì về anh em lão Carrow không?"

"Hai tên Tử Thần Thực Tử dạy ở trường đó hả?"

"Họ không chỉ dạy mà thôi," Neville nói, "họ còn trông coi kỉ luật. Họ khoái trừng phạt lắm, anh em lão Carrow này."

"Như mụ Umbridge?"

“Hông, so với họ thì mụ Umbridge coi bộ còn ngoan hiền. Tất cả các giáo sư khác đều phải chuyển tụi này đến tay anh em Carrow nếu tụi này làm gì sai trái. Nhưng mà, nếu tránh được là mấy thầy cô tránh luôn không làm vậy. Bồ biết đó, mấy thầy cô cũng ghét tụi họ ngang như tụi này ghét.”

“Amycus, lão cà chớn ấy, lão dạy cái trước đây gọi là môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, chỉ có điều bây giờ môn đó giờ chỉ toàn Nghệ thuật Hắc ám thôi. Tụi này phải thực tập ếm Lời nguyền Cực hình lên những đứa bị cấm túc…”

“Cái gì?”

Tiếng kêu cùng lúc của Harry, Ron, Hermione vang vọng khắp hành lang.

“Ừ,” Neville nói. “Tại vậy mà mình bị vầy.” Nó chỉ vào một vết cắt đặc biệt sâu trên má. “Mình không chịu làm việc đó. Nhưng có một số đứa khoái làm như vậy; Crabbe và Goyle khoái lắm. Mình chắc hai đứa nó đứng đầu lớp môn này, lần đầu tiên trong mọi môn học.”

“Mụ Alecto, em gái lão Amycus, dạy môn Muggle học, đây là môn bắt buộc đối với mọi học sinh. Tất cả tụi nó đều phải lắng nghe mụ giải thích Muggle giống thú vật như thế nào, ngu ngốc và bẩn thỉu ra sao, rồi Muggle đã vì ghét bỏ mà dồn giới phù thủy vào cảnh mai danh ẩn tích, và trật tự thiên nhiên đang được tái lập như thế nào. Mình bị cái này,” nó chỉ vào một vết cắt khác trên mặt, “vì đã hỏi mụ vậy chứ mụ và anh mụ có bao nhiêu phần máu Muggle.”

“Mèn ơi, Neville,” Ron nói, “mồm miệng nhanh nhẩu có lúc có nơi chứ.”

“Bồ không nghe mụ ta nói,” Neville nói. “Chứ nghe thì bồ cũng sẽ không thể nào chịu đựng nổi đâu. Vấn đề là, khi có người chống lại bọn chúng thì cũng có ích, bởi vì việc đó giúp mọi người hy vọng. Trước đây mình thường để ý thấy vậy khi bồ phản kháng, Harry à.”

“Nhưng chúng đã dùng bồ như một cục đá mài dao kìa,” Ron nói, hơi nhăn mặt khi tụi nó đi qua một ngọn đèn và những vết thương của Neville càng được rọi nổi lên những nét cắt chạm.

Neville nhún vai.

“Nhằm nhò gì. Chúng không muốn làm đổ nhiều máu thuần chủng cho nên chúng hành hạ tụi này một chút nếu tụi này mồm mép, nhưng chúng sẽ không giết tụi này thật.”

Harry không biết điều nào tệ hơn, những điều Neville đang nói hay cái giọng sự-thật-là-vậy-đó mà Neville dùng khi nói những điều đó.

“Những đứa duy nhất bị nguy hiểm thực sự là những đứa có bạn bè bà con ở bên ngoài đang gây rối. Tụi nó bị giữ làm con tin. Bác Xenophilius Lovegood hơi bị thẳng thắn khi phát ngôn trên tờ *Kẻ Lý Sự,* vậy là chúng lôi Luna ra khỏi xe lửa trên đường về nhà nghỉ lễ Giáng Sinh.”

“Neville à, cô bé an toàn rồi, tụi này vừa gặp cô bé…”

“Ừ, mình biết, cô bé đã tìm cách gửi thư cho mình.”

Nó lấy trong túi ra một đồng xu vàng, và Harry nhận ra đó là một trong những đồng Galleon giả mà Đoàn quân Dumbledore vẫn dùng để thông tin cho nhau.

“Những cái này tuyệt vời,” Neville nói, tươi cười với Hermione. “Anh em lão Carrow không bao giờ khám phá ra cách tụi này liên lạc với nhau, nên tụi họ tức điên lên. Tụi này trước đây hay lẻn ra vào ban đêm và vẽ khẩu hiệu lên tường: *Đoàn quân Dumbledore, Vẫn Chiêu Quân,* đại khái vậy. Lão Snape ghét lắm.”

“Trước đây à?” Harry nói, nó chú ý đến thì quá khứ.

“Ừ, càng về sau này càng khó khăn hơn,” Neville nói. “Tụi này mất Luna hồi lễ Giáng Sinh, và Ginny không trở lại trường sau lễ Phục sinh, mà ba đứa tụi này thuộc loại cầm đầu. Anh em lão Carrow có vẻ biết mình giật dây nhiều trong vụ đó, nên họ bắt đầu đì mình sói trán, đến khi Michael Corner lẻn ra và bị bắt quả tang đang giải thoát một đứa năm thứ nhất thì tụi họ liền xiềng nó lại, rồi họ tra tấn nó khủng khiếp. Vụ đó làm mọi người đâm sợ.”

“Đâu giỡn được,” Ron lầm bầm trong lúc hành lang bắt đầu lên dốc.

“Ừ, thì mình đâu thể kêu gọi người ta đi theo vết xe của Michael, vì vậy tụi này thôi làm những loại chuyện nguy hiểm đó. Nhưng tụi này vẫn tiếp tục chiến đấu, làm những chuyện bí mật, cho tới cách đây hai tuần lễ. Đó là lúc tụi họ quyết định chỉ còn một cách để ngăn chặn mình, mình đoán vậy, là tấn công Nội.”

“Họ *cái gì?”* Harry, Ron và Hermione cùng kêu lên một lượt.

“Ừ,” Neville nói, lúc này nó thở gấp một tí, bởi vì hành lang đang lên dốc khá cao, “thì mấy bồ có thể hiểu cách suy

nghĩ của tụi họ mà. Bắt cóc trẻ con để ép thân nhân phải cư xử theo chúng. Mình đã nghĩ là sớm muộn gì bọn chúng cũng làm chuyện đó theo kiểu ngược lại. Vấn đề là," Neville nhìn vào mặt tụi nó và Harry ngạc nhiên thấy Neville nhe răng cười, "chúng còn ê càng hơn nữa mới hòng nhai được bà nội. Bà phù thủy già nhỏ xíu sống một mình, có lẽ chúng nghĩ chúng không cần sai người nào giỏi giang. Mà dù gì đi nữa," Neville cười, "thì Dawlish vẫn đang phải nằm ở bệnh viện thánh Mungo còn bà Nội thì đang bôn tẩu. Bà có gởi cho mình một lá thư," nó vỗ một bàn tay lên túi áo trên ngực, "viết là bà tự hào về mình, rằng mình là con trai của ba má mình, và bảo mình cứ tiếp tục."

"Sướng," Ron nói.

"Ừ" Neville vui vẻ nói. "Chỉ có điều, một khi họ nhận ra là họ chẳng thể nào nắm đầu mình được, họ sẽ quyết định là trường Hogwarts mà không có mình cũng chẳng sao. Mình không biết là họ định giết quách mình hay tống mình vô ngục Azkaban, nhưng đằng nào thì mình cũng biết là đã tới lúc biến đi."

"Nhưng," Ron nói, nó có vẻ hoang mang hết sức, "chẳng phải … chẳng phải tụi mình đang đi thẳng về trường Hogwarts sao?"

"Dĩ nhiên," Neville nói. "Bồ sẽ thấy. Tụi mình tới rồi."

Tụi nó quẹo ở một khúc quanh và ngay phía trước tụi nó là đoạn cuối hành lang. Một cầu thang ngắn khác dẫn tới một cánh cửa giống như cánh cửa giấu đằng sau bức chân dung Ariana. Neville đẩy cửa mở ra và trèo qua cửa. Khi Harry làm

theo, nó nghe tiếng Neville nói to với những người không thấy mặt mũi đâu hết.

"Coi ai đây nè! Chẳng phải mình đã nói với mấy bồ rồi sao?"

Harry vừa chui ra căn phòng phía sau hành lang, nhiều tiếng gào và thét vang lên:

"HARRY!"

"Đúng là Potter! Chính là POTTER!"

"Ron!"

"Hermione!"

Nó có ấn tượng rối rắm về những thứ lòng thòng đầy màu sắc, đèn đóm và nhiều gương mặt. Ngay sau đó, nó, Ron và Hermione bị tràn ngập, ôm siết, đấm vào lưng, vò tóc, bắt tay bởi đâu khoảng hơn hai mươi người. Đám người này có thể vừa mới thắng một trận Quidditch.

"Được rồi, được rồi, bình tĩnh nào!" Neville kêu gọi, và khi đám đông giãn ra, Harry mới có thể nhận định tình hình chung quanh tụi nó.

Nó không nhận ra căn phòng. Đó là một căn phòng rộng lớn mênh mông, và hơi giống bên trong của một cái chòi cực kì hoành tráng, hay có lẽ một khoang tàu khổng lồ. Võng đủ màu thòng xuống từ trần nhà và lan can chạy cong theo bức tường ốp gỗ không cửa sổ, trên tường treo kín những màn trướng bằng thảm thêu rực rỡ. Harry thấy con sư tử vàng của nhà Gryffindor nổi bật trên nền đỏ thắm, con lửng đen của nhà Hufflepuff đặt trên nền màu vàng, và con đại bàng màu đồng

của nhà Ravenclaw trên nền màu xanh lơ. Chỉ có một màu bạc và xanh lục của nhà Slytherin là vắng mặt. Có những kệ sách nhô ra, vài cây chổi bay dựa vào góc tường, và một cái đài có vỏ bằng gỗ to đùng nằm ở một góc phòng.

"Tụi mình ở đâu vậy?"

"Phòng Cần Thiết chứ đâu!" Neville nói. "Nó vượt quá mức cần thiết luôn, hén? Anh em lão Carrow lúc đó đang đuổi theo mình, và mình biết là mình chỉ có một cơ hội duy nhất để trốn: mình tìm cách qua được cánh cửa và mình tìm thấy cái này! Thực ra, nó không giống y như vầy khi mình mới chạy vô, nó nhỏ hơn nhiều lắm, chỉ có mỗi một cái võng và một tấm trướng của nhà Gryffindor. Nhưng khi có càng đông thành viên Đ.Q.D. đến thì nó cứ nong rộng ra."

"Vậy bọn Carrow không thể vô được sao?" Harry ngoái nhìn về phía cửa hỏi.

"Không," Seamus Finnigan nói, mãi đến khi Seamus nói Harry mới nhận ra nó: gương mặt Seamus bầm giập và sưng phù. "Đây là chỗ trốn đúng nghĩa, miễn là có một người trong đám tụi mình ở trong này thì họ không thể tóm được tụi mình, cửa sẽ không mở ra. Nhờ Neville đó. Nó đúng là hiểu được căn phòng này. Bồ phải yêu cầu thật *chính xác* cái bồ cần - như 'tôi không muốn bất cứ đứa nào theo phe Carrow có thể vô được đây' - và căn phòng sẽ làm đúng như ý mình! Chỉ cần nhớ chắc là đóng kín các lỗ ra vào. Neville là người làm chuyện đó!"

"Thực ra cũng dễ làm thôi," Neville khiêm tốn nói. "Khi mình ở trong này chừng một ngày rưỡi và đói meo đói mốc,

chỉ ước ao kiếm ra cái gì đó để ăn, thì lúc đó cái hành lang dẫn ra quán Đầu Heo mở ra. Mình đi hết hành lang thì gặp cụ Aberforth. Lâu nay cụ vẫn cung cấp thực phẩm cho tụi mình, bởi vì không biết làm sao mà đồ ăn thức uống là thứ căn phòng này không cung cấp được."

"Ừ, đúng, thực phẩm là một trong năm ngoại lệ trong Luật Gamp về thuật Biến hoá Căn bản," Ron nói, khiến mọi người kinh ngạc.

"Vậy là tụi này đã trốn ở đây gần hai tuần lễ," Seamus nói, "và căn phòng này cứ tăng thêm số võng mỗi khi tụi này cần thêm chỗ, nó thậm chí còn mọc lên một buồng tắm khá tốt khi mấy bạn gái đến tá túc…"

"… và cho là con gái thì khoái tắm rửa, đúng vậy," Lavender Brown bổ sung, cho tới lúc này Harry mới để ý thấy cô nàng. Bây giờ có dịp nhìn kĩ chung quanh, Harry nhận ra nhiều gương mặt quen thuộc. Cả hai chị em sinh đôi nhà Patil cùng có mặt, cũng như Terry Boot, Ernie MacMillan, Anthony Goldstein, và Michael Corner.

"Nhưng mà, hãy kể cho tụi này về chuyện mấy bồ làm đi," Ernie nói. "Gần đây có quá nhiều chuyện đồn đại, tụi này cố theo dõi tin tức về bồ trên đài *Potter cảnh giác."* Nó chỉ vào cái đài. "Bồ đâu có đột nhập Gringotts thiệt hả?"

"Thiệt chứ," Neville nói. "Và con rồng cũng có thiệt luôn."

Tiếng vỗ tay lẻ tẻ vang lên kèm theo vài tiếng reo hò; Ron làm điệu bộ cúi mình cảm tạ.

"Mấy bồ đang làm gì thế?" Seamus háo hức hỏi.

Bộ ba chưa kịp kiếm ra được cách lảng tránh câu hỏi đó thì Harry bỗng cảm nhận một cơn đau kinh hoàng như thiêu đốt trong cái thẹo hình tia chớp. Nó vội vàng quay lưng lại những gương mặt hớn hở và tò mò, cũng là lúc căn Phòng Cần Thiết biến mất, và nó đang đứng bên trong một căn chòi đá điêu tàn, với cái sàn gỗ mục nát đã bị dỡ ra phía dưới chân nó, một cái hộp bằng vàng được đào lên nằm bên cạnh cái lỗ, cái hộp mở nắp và bên trong trống rỗng, tiếng thét giận dữ của Voldemort chấn động bên trong đầu nó.

Bằng một sự cố gắng ghê gớm, nó lại tự dứt mình ra khỏi đầu óc Voldemort, trở lại nơi nó đang đứng, lảo đảo, trong căn Phòng Cần Thiết, mồ hôi tuôn ướt mặt và Ron đang đỡ lấy nó.

“Bồ có sao không, Harry?” Neville nói. “Ngồi xuống nha? Mình chắc là bồ mệt quá, có phải…?”

“Không,” Harry nói. Nó nhìn Ron và Hermione, cố gắng cho hai đứa nó biết mà không dùng đến lời, rằng Voldemort đã khám phá ra việc mất một Trường Sinh Linh Giá. Thời gian đang rút ngắn rất nhanh, nếu Voldemort quyết định thăm trường Hogwarts tiếp theo, tụi nó sẽ lỡ mất cơ hội.

“Tụi mình phải tiếp tục thôi,” nó nói, và vẻ mặt hai đứa kia cho nó biết là tụi nó hiểu.

“Vậy tụi mình sẽ làm gì, Harry?” Seamus hỏi. “Kế hoạch ra sao?”

“Kế hoạch à?” Harry lặp lại. Nó đang vận dụng tất cả sức mạnh ý chí để tự ngăn nó không bị sa vào cơn thịnh nộ của Voldemort: cái thẹo của nó vẫn cháy bỏng. “Ừ, có vài việc tụi này - Ron, Hermione và mình - cần phải làm, và rồi tụi này sẽ

ra khỏi nơi đây.”

Lần này không ai cười hay hò reo nữa. Neville có vẻ bối rối nói.

“Ý bồ nói sao? ‘Ra khỏi nơi đây’ à?”

“Tụi này không trở về trường để trốn,” Harry vừa nói vừa chà cái thẹo của nó, cố gắng làm dịu cơn đau. “Có việc quan trọng tụi này cần làm…”

“Việc gì vậy?”

“Mình… mình không thể nói với bồ.”

Tiếng nói vang lên nhao nhao. Neville nhíu mày lại.

“Tại sao không thể nói cho tụi này biết? Việc đó có liên quan đến chuyện đánh lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó, đúng không?”

“Ừ. Thì…”

“Thì tụi này sẽ giúp bồ.”

Những thành viên khác của Đoàn quân Dumbledore đều gật đầu, một số hăm hở, những đứa khác nghiêm trang. Vài đứa đứng lên để bày tỏ thiện chí sẵn sàng hành động ngay lập tức.

“Mấy bồ không hiểu,” Harry dường như đã nói câu này rất nhiều lần trong mấy tiếng đồng hồ vừa qua. “Tụi này… tụi này không thể nói với mấy bồ. Tụi này phải làm chuyện đó… một mình.”

“Tại sao?” Neville hỏi.

“Bởi vì…” trong cơn khẩn thiết muốn bắt tay vào tìm ngay cái Trường Sinh Linh Giá còn chưa rõ tung tích, hay ít ra là

cần được bàn bạc riêng với Ron và Hermione xem tụi nó phải bắt đầu tìm kiếm ở đâu, Harry không làm sao tập trung được suy nghĩ. Cái thẹo của nó vẫn nhức nhối. "Thầy Dumbledore giao lại cho tụi này một nhiệm vụ," nó dè dặt nói, "và tụi này không được nói ra… ý mình là, thầy muốn tụi này làm việc đó, chỉ ba đứa tụi này thôi."

"Tụi mình là đoàn quân của thầy," Neville nói, "Đoàn quân Dumbledore. Tụi mình đều sát cánh trong đoàn quân mà, tụi này đã duy trì hoạt động của đoàn quân trong khi ba đứa bồ tách ra đi…"

"Không hẳn là đi chơi dã ngoại đâu, bồ ơi," Ron nói.

"Mình đâu có nói vậy, nhưng mình không hiểu tại sao mấy bồ không tin tưởng tụi này. Mọi người trong căn phòng này đều đã từng chiến đấu và bị dồn vào đây vì bọn Carrow săn đuổi. Mọi người ở đây đều đã chứng tỏ lòng trung thành với thầy Dumbledore, lòng trung thành với… bồ!"

"Chuyện như vầy," Harry bắt đầu giải thích mà không biết nó sắp nói gì, nhưng không hề gì: cửa đường hầm vừa mở ra sau lưng nó.

"Neville, tụi này đã nhận được tin nhắn của bồ! Chào ba bạn, mình đã đoán mấy bồ ắt phải ở đây!" Đó là Luna và Dean. Seamus hét lên mừng rỡ và chạy nhào tới ôm chầm thằng bạn thân nhất của nó.

"Chào mọi người!" Luna vui vẻ nói. "Ôi, được trở về thiệt là sướng!"

"Luna," Harry hỏi với vẻ hoảng loạn, "em làm gì ở đây?

Làm sao em…”

“Mình nhắn gọi bạn ấy” Neville vừa nói vừa giơ đồng xu Galleon giả lên. “Mình đã hứa với bạn ấy và Ginny là khi nào bạn đến thì mình sẽ cho họ biết. Tụi này đều tin là nếu bồ trở về trường thì có nghĩa là cách mạng. Nghĩa là tụi mình sắp lật đổ lão Snape và anh em lão Carrow.”

“Dĩ nhiên điều đó có nghĩa là như thế,” Luna rạng rỡ nói. “Đúng không, Harry? Tụi mình sắp sửa đánh đuổi chúng ra khỏi trường Hogwarts há?”

“Nghe đây,” Harry nói bằng giọng càng khủng hoảng hơn, “Mình xin lỗi, nhưng đó không phải là mục đích tụi mình trở về đây. Có việc tụi này phải làm, và rồi…”

“Bồ sẽ bỏ lại tụi này trong cảnh te tua vầy sao?” Michael Corner gặng hỏi.

“Không!” Ron nói. “Việc mà tụi này đang làm cuối cùng có lợi cho tất cả mọi người, chẳng qua cũng là chuyện diệt trừ Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó.”

“Vậy hãy để tụi này hỗ trợ!” Neville tức tối nói. “Tụi này muốn tham gia!”

Có một tiếng động khác vang lên sau lưng tụi nó, và Harry quay lại. Trái tim nó muốn rụng luôn: Ginny đang trèo qua cái lỗ ở trên tường, theo sát cô bé là Fred, George, và Lee Jordan. Ginny mỉm cười rạng rỡ với Harry; có thể nó đã quên hay nó chưa bao giờ nhận thức đầy đủ, rằng cô bé đẹp như thế nào, nhưng nó chưa bao giờ kém phần sung sướng khi gặp cô bé.

“Cụ Aberforth đang bực mình một tí,” Fred vừa nói vừa giơ

một bàn tay lên để đáp lại những tiếng reo chào hỏi. “Cụ muốn mở nhà trọ, mà cái quán cụ lại biến thành nhà ga.”

Miệng Harry hố hốc. Ngay đằng sau Lee Jordan là cô bồ cũ của Harry, Cho Chang, cô nàng mỉm cười với nó.

“Mình nhận được tin nhắn,” cô nàng nói, giơ lên đồng Galleon giả và đi tới ngồi cạnh Michael Corner.

“Vậy kế hoạch ra sao, Harry?” George hỏi.

“Không có kế hoạch nào hết,” Harry nói, vẫn còn hoang mang vì sự xuất hiện của tất cả những người này, nó không thể tiếp thu hết mọi thứ trong khi cái thẹo của nó vẫn còn cháy bỏng dữ dội.

“Tụi mình cứ làm tới đâu hay tới đó hả? Đúng là kiểu anh khoái nhất,” Fred nói.

“Bồ phải dẹp vụ này đi!” Harry bảo Neville. “Bồ kêu tất cả họ về đây để làm gì? Chuyện này điên quá…”

“Tụi mình sắp chiến đấu, đúng không?” Dean nói, giơ đồng Galleon của nó lên. “Tin nhắn là Harry đã trở lại và tụi mình sắp chiến đấu! Nhưng mình sẽ phải kiếm một cây đũa phép…”

“Bồ không có đũa phép hả?…” Seamus vừa bắt đầu nói.

Đột nhiên Ron quay qua Harry

“Tại sao mấy người đó lại không giúp được?”

“Cái gì?”

“Mấy người đó có thể giúp mà,” Ron hạ giọng và nói nhỏ để mấy đứa khác không nghe được, ngoại trừ Hermione đứng sát bên. “Tụi mình không biết cái đó ở đâu. Tụi mình phải

kiếm ra cái đó thiệt nhanh. Tụi mình đâu cần phải nói với họ đó là Trường Sinh Linh Giá."

Harry nhìn Ron rồi đến Hermione, cô bé thì thầm. "Mình nghĩ Ron nói đúng. Tụi mình thậm chí không biết cái tụi mình đang tìm kiếm là gì mà, tụi mình cần các bạn ấy." Và khi thấy Harry có vẻ chưa được thuyết phục cho lắm. "Bồ không cần phải làm mọi việc một mình, Harry à."

Harry suy nghĩ thiệt nhanh, cái thẹo của nó đang nhức nhối, cái đầu của nó có nguy cơ lại bị bửa ra. Cụ Dumbledore đã khuyên nó đừng nói với ai hết về những Trường Sinh Linh Giá ngoại trừ Ron và Hermione. *Bí mật và dối trá, đó là cách mà anh em tao lớn lên, và anh Albus… ổng có bản chất đó…* Chẳng lẽ nó đang biến thành cụ Dumbledore, nắm chặt bí mật giấu trong ngực, không dám tin cậy? Nhưng cụ Dumbledore đã tin Snape, và điều đó đã dẫn tới hậu quả gì? Bị ám sát trên đỉnh ngọn tháp cao nhất…

"Thôi được," nó khẽ nói với hai đứa kia. "Được," nó nói lớn với mọi người trong phòng, và tất cả tiếng ồn ngưng ngay. Fred và George nãy giờ tào lao chuyện tiếu lâm mua vui cho mấy đứa đứng gần nhất cũng nín thinh, và tất cả đều có vẻ cảnh giác, hồi hộp.

"Tụi mình cần tìm một cái," Harry nói, "một cái… một cái giúp tụi mình lật đổ Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó. Cái đó ở trong trường Hogwarts, nhưng tụi này không biết nó ở đâu. Cái đó có thể là đồ vật của Sư mẫu Ravenclaw. Có ai từng nghe nói tới một đồ vật gì giống vậy không? Có ai tình cờ gặp cái gì đó có biểu tượng con đại bàng của Ravenclaw chẳng

hạn?”

Nó hy vọng nhìn về phía nhóm nhỏ những học sinh nhà Ravenclaw, nhìn Padma, Michael, Terry, và Cho, nhưng chính Luna là người trả lời, cô bé đang ngồi trên tay ghế của Ginny.

“A, có một cái vòng nguyệt quế đã mất của bà. Em nói với anh rồi mà, nhớ không, Harry? Cái vòng nguyệt quế đã mất của Ravenclaw ấy? Ba em đã cố gắng làm một cái giống y cái đó.”

“Ừ, nhưng cái vòng nguyệt quế đã mất đó,” Michael Corner đảo tròn con mắt, “đã bị mất rồi Luna à. Đó mới là điều quan trọng.”

“Nó bị mất hồi nào?” Harry hỏi.

“Nghe nói cả thế kỉ ấy,” Cho nói và trái tim Harry thót lại. “Giáo sư Flitwick nói cái vòng nguyệt quế đã biến mất cùng với chính Sư mẫu Ravenclaw. Người ta đã tìm kiếm, nhưng,” cô nàng hỏi các bạn cùng nhà Ravenclaw, “chưa ai tìm ra dấu vết của cái đó, đúng không nhỉ?”

Tất cả đều lắc đầu.

“Xin lỗi, nhưng vòng nguyệt quế là cái gì?” Ron hỏi.

“Nó đại khái như cái mũ vua đội,” Terry Boot nói. “Cái vòng nguyệt quế của Sư mẫu Ravenclaw được coi là có đặc tính pháp thuật, tăng cường trí tuệ của người đội.”

“Đúng, mấy cái vòi Nổ đẹp của ba…”

Nhưng Harry ngắt lời Luna.

“Và không ai trong các bạn từng thấy cái gì giống cái đó

sao?”

Tất cả lại lắc đầu một lần nữa. Harry nhìn Ron và Hermione và thấy trên mặt hai đứa này phản chiếu nỗi thất vọng của chính nó. Một đồ vật đã bị mất từ rất lâu và dường như chẳng có dấu vết gì, không có vẻ đáng được coi là cái Trường Sinh Linh Giá cất giấu trong lâu đài… Tuy nhiên nó chưa kịp đặt ra một câu hỏi mới thì Cho lại nói.

“Harry à, nếu bồ muốn xem cái vòng nguyệt quế đó trông như thế nào, mình có thể đưa bồ lên phòng sinh hoạt chung của tụi này để chỉ cho bồ coi. Bức tượng Sư tổ Ravenclaw có đội vòng nguyệt quế.”

Cái thẹo của Harry lại nhói đau; trong chốc lát căn Phòng Cần Thiết dập dềnh trước mặt nó, và nó thấy trái đất tối đen đang lao đi bên dưới và cảm thấy con rắn cuộn quanh vai. Voldemort lại đang bay, tới cái hồ dưới lòng đất hay về đây, tòa lâu đài, Harry không biết, nhưng bay về hướng nào thì thời gian cũng chẳng còn bao nhiêu.

“Hắn đang di chuyển,” nó nói khẽ với Ron và Hermione. Nó liếc qua Cho rồi nhìn lại hai đứa bạn. “Nghe nè, mình biết là không có nhiều triển vọng, nhưng mình sẽ đi nhìn bức tượng một cái, ít nhất để biết cái vòng nguyệt quế trông như thế nào. Chờ mình ở đây và giữ an toàn… cái kia… hai bồ biết rồi đó…”

Cho đã đứng lên, nhưng Ginny nói giọng hơi gay gắt, “Không, Luna sẽ đưa Harry đi, được không Luna?”

“Ôi, được chứ, mình sẵn sàng,” Luna vui vẻ nói, trong lúc Cho lại ngồi xuống, vẻ mặt thất vọng.

“Làm sao tụi này đi ra được đây?” Harry hỏi Neville.

“Lại đây.”

Nó dẫn Harry và Luna đi tới một cái góc, ở đó có một cái tủ chén nhỏ mở ra một cầu thang dốc, “Mỗi ngày cầu thang dẫn tới một chỗ khác nhau, để tụi họ không thể nào tìm thấy,” Neville nói. “Rắc rối duy nhất là tụi mình sẽ chẳng biết tụi mình sẽ đi tới đâu mỗi khi tụi mình ra khỏi phòng. Cẩn thận nghe, Harry, luôn luôn có tuần tra trong hành lang vào ban đêm.”

“Không sao,” Harry nói. “Lát nữa gặp lại.”

Harry và Luna vội vã đi lên cầu thang, cái cầu thang này dài, được chiếu sáng bằng ánh đuốc và quanh quẹo ở những cua bất ngờ. Cuối cùng tụi nó tới một cái có vẻ là một bức tường rắn chắc.

“Chui xuống đây,” Harry vừa nói với Luna vừa rút tấm Áo khoác Tàng hình ra và quăng tấm áo trùm lên cả hai đứa. Nó đẩy nhẹ vào bức tường.

Bức tường tan đi khi bị nó chạm vào và hai đứa lách ra ngoài. Harry liếc nhìn lại và thấy bức tường tự liền lại ngay tức thì. Hai đứa nó đang đứng trong hành lang tối thui. Harry kéo Luna lùi vào bóng tối, lục tìm trong cái túi bùa đeo quanh cổ của nó lấy ra tấm Bản đồ Đạo tặc. Đưa tấm bản đồ lên sát mũi, nó dò tìm và cuối cùng cũng xác định được vị trí hai cái chấm của Luna và nó.

“Tụi mình đang ở trên tầng năm,” nó vừa thì thầm vừa theo dõi thầy Filch đang đi khỏi chỗ tụi nó, cách một hành lang ở

đằng trước. “Đi lối này.”

Tụi nó lẻn đi.

Trước đây Harry đã từng đi lêu bêu trong lâu đài vào ban đêm nhiều lần, nhưng chưa lần nào tim nó nện nhanh như vầy, chưa bao giờ nó trông mong an toàn đi qua chỗ này đến như vầy. Lướt qua những ô ánh trăng soi vuông vức trên sàn, ngang qua mấy bộ áo giáp mà tiếng bước chân khẽ khàng của tụi nó khiến cho những cái nón sắt rít lên, quẹo qua những góc hành lang mà đố ai biết cái gì rình rập ở bên kia, Harry và Luna vừa bước đi vừa xem tấm Bản đồ Đạo tặc mỗi khi có đủ ánh sáng, hai lần ngừng lại cho một con ma đi qua để không khiến con ma chú ý đến tụi nó. Nó chuẩn bị tinh thần gặp phải trở ngại bất cứ lúc nào, nỗi ngán sợ nhất của nó là gặp phải Peeves, nó đã dỏng tai theo từng bước chân để lắng nghe dấu hiệu đầu tiên mách bảo con ma quậy đó đến gần.

“Lối này nè, Harry,” Luna thì thào, giật tay áo nó và kéo nó đi về phía một cầu thang xoắn.

Tụi nó trèo lên theo một vòng xoắn ngặt đến chóng mặt. Trước đây Harry chưa từng đến chỗ này. Cuối cùng tụi nó đến một cánh cửa. Chẳng có nắm cửa mà cũng chẳng có lỗ khoá: chẳng có gì cả ngoài bề mặt bèn bẹt của gỗ cũ xì và một cái đồ để gõ cửa có hình một con đại bàng.

Luna với lên một bàn tay xanh xao đang trôi lơ lửng giữa không trung hết sức kinh dị, không liền với cánh tay hay thân thể nào hết. Cô bé gõ một lần, và trong im ắng tiếng gõ vang lên nghe như tiếng nổ của đại bác. Ngay lập tức con đại bàng mở miệng, nhưng thay vì tiếng kêu của chim, lại vang lên một

giọng du dương êm dịu, “Cái nào có trước, phượng hoàng hay lửa?”

“Ơ… Anh nghĩ sao, Harry?” Luna nói, có vẻ đăm chiêu nghĩ ngợi.

“Cái gì? Không có mật khẩu sao?”

“À không, tụi mình phải trả lời một câu hỏi,” Luna nói.

“Nếu trả lời sai thì sao?”

“Thì anh phải đợi người nào đó trả lời đúng,” Luna nói. “Bằng cách đó mình mở mang kiến thức, anh hiểu không?”

“Ừ… rắc rồi là, tụi mình thực sự không có thì giờ để chờ ai đó, Luna à.”

“Không, em hiểu ý anh mà,” Luna nghiêm trang nói. “À được rồi, em nghĩ câu trả lời là một vòng luân hồi không có sự bắt đầu.”

“Lý luận tốt,” giọng nói cất lên và cánh cửa mở bung ra.

Phòng sinh hoạt chung của nhà Ravenclaw là một căn phòng tròn rộng rãi thoáng đãng hơn bất cứ phòng nào Harry từng thấy ở trường Hogwarts. Cửa sổ có khung tò vò điểm xuyết các bức tường được treo những dải lụa màu đồng và xanh lơ. Ban ngày, học sinh nhà Ravenclaw sẽ được ngắm cảnh trí ngoạn mục của dãy núi bao quanh. Trần phòng hình vòm và được vẽ những vì sao phản chiếu xuống tấm thảm màu lam sẫm của bầu trời lúc nửa đêm. Trong phòng có bàn ghế và kệ sách, và trong một hốc tường đối diện cánh cửa là một bức tượng cao bằng cẩm thạch trắng.

Harry nhận ra Sư mẫu Rowena Ravenclaw nhờ bức tượng bán thân mà nó đã được xem ở nhà Luna. Bức tượng đứng bên cạnh một cánh cửa mà Harry đoán là dẫn lên những phòng ngủ ở tầng trên. Nó sải bước đi thẳng tới người đàn bà bằng cẩm thạch và bà ta có vẻ nhìn lại nó với nụ cười nửa miệng trêu cợt trên gương mặt xinh đẹp nhưng hơi dễ sợ. Trên đầu bức tượng có một cái vòng xinh đẹp được sao chép lên trên cẩm thạch. Cái đó không khác gì cái miện ngọc mà chị Fleur đã đội vào ngày cưới. Trên vành miện có khắc những chữ nhỏ xíu. Harry bước ra khỏi tấm Áo khoác Tàng hình và trèo lên bệ bức tượng Ravenclaw để đọc những chữ đó.

"Tri thức bao la là kho báu lớn nhất của con người."

"Cái đó chỉ tổ khiến cho mày thành kiết xác đần độn," một giọng cười khành khạch vang lên.

Harry ngay ngoắt người lại, tuột khỏi cái bệ tượng, đứng xuống đất. Cái dáng lệch vai của mụ Alecto Carrow đang đứng trước mặt nó, và ngay khi Harry giơ cây đũa phép của nó lên, mụ đã đặt ngón tay trỏ múp míp lên cái dấu có hình đầu lâu và con rắn trên cánh tay của mụ.

30

TỐNG CỔ SEVERUS SNAPE

Ngay lúc ngón tay mụ Carrow chạm vào cái Dấu, cái thẹo của Harry cháy bỏng dã man, căn phòng đầy sao biến mất, và nó đang đứng trên một mỏm đất lộ thiên bên dưới một vách đá bên bờ biển, biển đang trào lên xung quanh nó và trái tim nó reo mừng chiến thắng - *chúng tóm được thằng nhãi rồi.*

Một tiếng nổ *đùng* đem Harry về thực tại nơi nó đang đứng. Nó ngơ ngác giơ cây đũa phép lên, nhưng mụ phù thủy trước mặt nó đã ngã sấp xuống rồi, mụ ngã xuống sàn mạnh đến nỗi mặt kính của các kệ sách kêu lanh canh.

"Em chưa bao giờ đánh Choáng ai hết ngoại trừ trong lớp học Đ.Q.D," Luna nói, giọng thích thú một cách ôn tồn, "Âm ĩ hơn em tưởng."

Và rõ là trần phòng bắt đầu rung chuyển. Tiếng những bước chân chạy chốn nháo, vang dội càng lúc càng lớn hơn từ đằng sau cánh cửa dẫn lên các phòng ngủ. Bùa Choáng của Luna đã đánh thức các học sinh đang ngủ ở tầng trên.

"Luna, em ở đâu? Anh cần chui trở vô tấm Áo khoác!"

Chân của Luna hiện ra từ cõi không, Harry vội vã đến bên cạnh và cô bé thả tấm áo khoác phủ kín lên cả hai vừa khi cánh cửa mở ra và một đám học sinh nhà Ravenclaw, tất cả đều mặc đồ ngủ, tuôn vào như suối tràn ngập căn phòng sinh hoạt chung.

Tụi nó thở hổn hển và kêu la kinh ngạc khi thấy mụ Alecto nằm bất tỉnh tại đó. Từ từ, tụi nó lệt xệt đi quanh mụ, con quái vật dã man có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào và tấn công tụi nó. Sau đó có một đứa năm thứ nhất gan dạ phóng tới chỗ mụ và dùng ngón chân cái bự chảng của nó mà chọc vô lưng mụ.

"Mình nghĩ có lẽ mụ ấy chết rồi," thằng bé vui sướng hét tướng lên.

"Ôi! Coi kìa!" Luna thì thầm vui vẻ, khi đám học sinh nhà Ravenclaw xúm lại đông đúc quanh mụ Alecto. "Tụi nó mừng ghê kìa!"

"Ừ… hay…"

Harry nhắm mắt lại, và khi cái thẹo giật giật nó quyết định nhập vào đầu óc Voldemort một lần nữa… Hắn đang di chuyển dọc theo đường hầm vào hang động thứ nhất…

Hắn đã chọn kiểm tra cái mặt dây chuyền cho yên tâm trước khi đến… nhưng hắn sẽ không mất nhiều thời gian…

Có tiếng gõ trên cánh cửa phòng sinh hoạt chung và tất cả học sinh nhà Ravenclaw lặng đi khiếp sợ. Harry nghe bên kia cánh cửa giọng nói du dương phát ra từ cái đồ gõ cửa hình con đại bàng: "Vật thể đã tan biến đi về đâu?"

"Làm sao tao biết? Câm đi!" một giọng nói cục cằn càu

nhàu, Harry biết đó là lão Carrow anh, Amycus "Alecto? Alecto? Cô có ở trong đó không? Cô tóm được nó hả? Mở cửa ra!"

Đám học sinh nhà Ravenclaw thì thào với nhau, hãi hùng. Rồi không hề báo trước, hàng loạt tiếng đùng đùng thật to vang lên, như thể ai đó đang nổ súng vào cánh cửa.

"ALECTO! Nếu ngài đến mà chúng ta chưa tóm được thằng Potter… Mày muốn lăn theo vết xe đổ của nhà Malfoy hả? TRẢ LỜI TAO!" Lão Amycus gào to, ráng hết sức bình sinh rung lắc cánh cửa, nhưng cánh cửa vẫn không thèm mở ra.

Đám học sinh nhà Ravenclaw đều lùi lại, và một số đứa khiếp sợ nhất bắt đầu chạy tọt trở lên cầu thang về phòng ngủ của tụi nó. Sau đó, vừa đúng lúc Harry tự hỏi liệu nó có nên làm nổ tung cánh cửa và đánh Choáng Amycus trước khi tên Tử Thần Thực Tử đó có thể làm thêm điều gì không thì giọng nói thứ hai, giọng nói quen thuộc nhất, ngân nga bên ngoài cánh cửa.

"Cho phép tôi hỏi ông đang làm gì vậy, giáo sư Carrow?"

"Đang cố-qua-được-cánh-cửa-khốn-nạn-này!" lão Amycus hét. "Đi kêu lão Flitwick! Kêu hắn mở nó ra, ngay!"

"Nhưng chẳng phải cô em gái ông đang ở trong đó sao?" Giáo sư McGonagall hỏi. "Chẳng phải giáo sư Flitwick đã cho cô ấy vào hồi chiều, theo lệnh khẩn cấp của ông sao? Chắc cô ta có thể mở cửa cho ông chứ? Như vậy ông không cần phải đánh thức một nửa lâu đài."

“Nó không mở cửa ra, mụ khỉ già à! Bà mở cửa đi! Khỉ họ! Làm ngay!”

“Được, nếu ông muốn,” giáo sư McGonagall nói giọng lạnh lùng dễ sợ.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên và giọng du dương lại hỏi. “Vật thể đã tan biến đi về đâu?”

“Vào cõi không tồn tại, nghĩa là, mọi vật thể,” giáo sư McGonagall trả lời.

“Diễn đạt hay,” cái gõ cửa hình con đại bàng đáp, và cánh cửa mở ra.

Mấy đứa nhà Ravenclaw còn nấn ná ở lại vội phóng như bay lên cầu thang khi lão Amycus xộc qua ngưỡng cửa, quơ quơ cây đũa phép. Cũng vai khòm như mụ em, hắn có một gương mặt vàng ệch chảy phệ ra, hai con mắt ti hí nhìn thấy ngay Alecto nằm sõng sượt im re trên sàn. Hắn phát ra một tiếng rống tức giận và sợ hãi.

“Lũ ranh con mất dạy, chúng đã làm gì hả?” Hắn gào lên “Ta sẽ Cực hình cả lũ chúng nó cho đến khi chúng nói ra đứa nào đã làm chuyện này - và Chúa Tể Hắc Ám sẽ nói sao đây?” Hắn rít lên, đứng bên cạnh mụ em và tự đấm nắm tay vô trán mình. “Bọn ta chưa tóm được nó mà chúng đã biến đi và giết mất con này rồi!”

“Cô ấy chỉ bị Choáng thôi,” giáo sư McGonagall sốt ruột nói, bà đã cúi xuống xem xét Alecto. “Cô ấy sẽ hoàn toàn bình phục.”

“Làm chó gì bình phục được!” Lão Amycus gầm lên.

“Chúa Tể Hắc Ám mà xử con này rồi thì đừng hòng! Con ranh này đã thỉnh ngài, ta cảm thấy Dấu tay của ta cháy rát lên mà, và ngài tưởng bọn ta đã tóm được Potter.”

“Tóm được Potter?” giọng nói của giáo sư McGonagall sắc đanh. “Ông ngụ ý gì khi nói ‘tóm được Potter’?”

“Ngài báo cho bọn ta biết Potter có thể tìm cách vô trong tháp Ravenclaw, và bảo bọn ta thỉnh ngài tới nếu bắt được thằng nhãi ranh.”

“Tại sao Potter lại tìm cách vô tháp Ravenclaw chứ? Potter là học sinh Nhà của tôi!”

Harry nghe ra một chút tự hào trong giọng nói của giáo sư McGonagall nấp dưới vẻ nghi ngờ và tức giận; một tình cảm yêu kính đối với cô Minerva McGonagall trào dâng trong lòng Harry.

“Bọn ta được báo là nó có thể đến đây tối nay!” lão Carrow nói, “Ta không biết tại sao? Làm sao ta biết hả?”

Giáo sư McGonagall đứng thẳng dậy và đôi mắt nhỏ sáng long lanh của cô lướt khắp phòng. Hai lần ánh mắt của cô lướt qua chỗ Harry và Luna đứng.

“Bọn ta có thể đổ vạ lên lũ trẻ ranh,” lão Amycus nói, cái mặt phệ như heo của lão bỗng trở nên xảo trá. “Ừ, bọn ta sẽ làm vậy. Bọn ta sẽ nói là Alecto bị bọn trẻ mai phục, bọn trẻ ranh trên lầu ấy,” - hắn ngước nhìn lên trần phòng đầy sao hướng về phía các phòng ngủ - “Và bọn ta sẽ nói chúng ép con em tao ấn vào cái Dấu, và vì vậy mà ngài nhận được báo động giả… Ngài có thể trừng phạt bọn chúng. Thêm bớt vài đứa trẻ

ranh thì có khác gì nào?”

“Chỉ có khác giữa sự thật và dối trá, dũng cảm và hèn nhát,” giáo sư McGonagall nói, cô đã giận tái cả mặt. “Ngắn gọn, một sự khác biệt mà ông và em của ông không thể nhận thức. Nhưng hãy để tôi xác định rõ một điều. Ông sẽ không được đổ vấy sự hồ đồ của ông lên đầu học sinh trường Hogwarts. Tôi sẽ không để cho chuyện đó xảy ra.”

“Xin lỗi nhé!”

Lão Amycus xấn tới đến mức hắn đứng sát giáo sư McGonagall một cách xúc phạm, mặt hắn chỉ cách mặt cô có vài phân. Cô vẫn không lùi bước mà nhìn hắn khinh bỉ như thể hắn là thứ gì đó hết sức tởm lợm mà cô thấy dính ở chỗ ngồi của bồn cầu tiêu.

“Không phải là chuyện mụ có cho phép hay không, Minerva McGonagall à. Mụ hết thời rồi. Bọn ta mới là kẻ nắm quyền hành ở đây lúc này, và mụ sẽ phải ủng hộ ta, nếu không mụ sẽ phải trả giá.”

Và lão vả vào mặt cô.

Harry hất tấm Áo khoác Tàng hình ra khỏi người, giơ cây đũa phép lên, và nói: “Đáng lẽ ông không nên làm vậy.”

Đúng lúc lão Amycus xoay phắt lại, Harry hét *“Cực hình!”*

Tên Tử Thần Thực Tử bị nhấc bổng lên. Hắn vùng vẫy trong không trung như một kẻ chết đuối, quằn quại và hú lên đau đớn, và rồi, hắn tông vô bề mặt một kệ sách làm bể nát mặt kiếng, miểng kiếng văng tung tóe khắp nơi, rồi hắn gục xuống sàn, bất tỉnh.

“Con đã hiểu ra điều mụ Bellatrix nói,” Harry nói, máu đang bốc hừng hực trong đầu nó. “Phải có dã tâm thực sự.”

“Potter!” Giáo sư McGonagall thì thầm, ghì chặt tim mình. “Potter… con ở đây! Chuyện gì…? Làm thế nào…?” Cô cố gắng tự trấn tĩnh. “Potter, thế này thì dại quá!”

“Tại hắn vả mặt cô,” Harry nói.

“Potter à, cô… con làm như vậy… rất là… rất hào hiệp… nhưng con có hiểu là…?”

“Dạ, con hiểu,” Harry trấn an cô. Chẳng biết tại sao mà cơn hoảng hốt của cô lại khiến Harry chững chạc hẳn. “Thưa giáo sư McGonagall, Voldemort đang trên đường tới đây.”

“Ôi, bây giờ chúng ta được phép nói ra cái tên đó rồi à?” Luna vừa hỏi bằng giọng thích thú vừa cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra. Sự xuất hiện của đứa học trò thứ hai đang bị truy nã dường như quá sức chịu đựng của giáo sư McGonagall, cô lảo đảo lùi lại rồi ngã xuống một cái ghế bành gần đó, tay bấu chặt cổ chiếc áo khoác sọc vuông đã cũ của cô.

“Mình nghĩ bây giờ tụi mình gọi hắn là gì thì cũng vậy thôi,” Harry nói với Luna. “Hắn đã biết mình ở đâu.”

Ở một góc thăm thẳm trong bộ óc Harry, phần nối liền với cái thẹo đang bỏng cháy, giận dữ, nó có thể thấy Voldemort đang lướt thật nhanh qua mặt hồ tối đen trên chiếc thuyền xanh ma quái… Hắn gần đến được cù lao, nơi đặt chậu đá…

“Con chạy trốn đi,” giáo sư McGonagall thì thầm, “mau lên, Potter, ráng hết sức chạy mau lên…”

“Không được,” Harry nói. “Con có việc cần làm. Thưa giáo

sư, cô có biết cái vòng nguyệt quế Ravenclaw ở đâu không?"

"Cái vòng… vòng nguyệt quế của Ravenclaw à? Dĩ nhiên là không… Chẳng phải nó đã bị mất hàng mấy trăm năm rồi sao?" Cô ngồi thẳng lưng lên một chút. "Potter, con trở vô lâu đài này đúng là điên khùng, hoàn toàn điên khùng…"

"Con đành phải thế thôi," Harry nói. "Thưa giáo sư, có gì đó được giấu ở đây mà con phải tìm ra, cái đó *có thể* là cái vòng nguyệt quế, nếu con có thể nói chuyện với giáo sư Flitwick…"

Có âm thanh của sự di chuyển, của miếng kiếng chạm lanh canh. Lão Amycus đang tỉnh lại. Trước khi Harry hay Luna kịp hành động, giáo sư McGonagall đã đứng lên, chĩa cây đũa phép của cô vào tên Tử Thần Thực Tử còn lừ đừ, và hô *"Khống chế!"*

Lão Amycus đứng dậy, đi tới bên mụ em, lượm cây đũa phép của mụ lên rồi ngoan ngoãn lê chân đến chỗ giáo sư McGonagall và đưa cô cây đũa phép đó cùng với cây đũa phép của hắn. Rồi hắn nằm xuống sàn bên cạnh Alecto. Giáo sư McGonagall lại vẫy cây đũa phép một lần nữa, một sợi dây thừng bạc óng ánh dài thoòng hiện ra từ cõi không và uốn lượn vòng quanh anh em lão Carrow, trói chặt chúng với nhau.

"Potter à," giáo sư McGonagall nói khi quay lại đối diện Harry với vẻ dửng dưng tuyệt vời trước tình thế khốn khổ của anh em lão Carrow. "Nếu Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó quả thực biết con ở đây…"

Khi cô nói điều này, một cơn phẫn nộ tựa như nỗi đau thể xác xuyên suốt Harry khiến cái thẹo của nó bừng lên bỏng rát,

và trong tích tắc nó ngó xuống cái chậu đã sạch bách thuốc độc và thấy không còn cái mặt dây chuyền vàng nào trong chậu…

"Potter, con có sao không?" Một giọng nói vang lên, và Harry trở lại thực tại. Nó đang bấu chặt vào vai Luna để đứng vững.

"Không còn thời gian nữa, Voldemort đang đến rất gần rồi, thưa giáo sư, con đang thực hiện lệnh của thầy Dumbledore, con phải tìm ra cái mà thầy muốn con tìm! Nhưng chúng ta phải đưa học sinh ra khỏi đây trong lúc con tìm kiếm trong tòa lâu đài - Con là kẻ mà Voldemort muốn giết, chứ hắn không bận tâm đến chuyện giết thêm hay bớt những đứa khác, không phải lúc này…" *Không phải lúc này khi hắn biết mình đang tấn công những Trường Sinh Linh Giá,* Harry nghĩ nốt câu đó trong đầu.

"Con làm theo lệnh cụ *Dumbledore* à?" Cô lặp lại với sự ngạc nhiên nhuốm màu hy vọng. Rồi cô đứng thẳng người lên hết cỡ.

"Chúng ta sẽ bảo vệ ngôi trường được an toàn chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó trong khi con tìm kiếm cái… cái vật đó."

"Được thế không cô?"

"Cô tin là được," giáo sư McGonagall nói giọng khô khốc. "Thầy cô chúng ta khá giỏi về pháp thuật, như con biết đấy. Cô chắc chắn chúng ta có thể cầm chân hắn một lúc nếu chúng ta dốc hết sức. Dĩ nhiên, sẽ phải giải quyết giáo sư Snape trước."

“Hãy để con…”

“… và nếu trường Hogwarts lâm vào tình huống bị bao vây, với Chúa Tể Hắc Ám chặn ngay cổng, thì đúng là nên đưa càng nhiều càng tốt những người vô can ra khỏi vòng vây. Hệ thống vận chuyển Floo bị theo dõi, Độn thổ thì bất khả thi trong khuôn viên trường…”

“Có một cách,” Harry nói nhanh, và nó giải thích về hành lang dẫn đến quán Đầu Heo.

“Potter à, chúng ta đang nói tới hàng trăm học sinh…”

“Con biết thưa giáo sư, nhưng nếu Voldemort và bọn Tử Thần Thực Tử tập trung vào ranh giới quanh trường thì bọn chúng sẽ không quan tâm lắm đến những kẻ Độn thổ bên ngoài quán Đầu Heo.”

“Điều đó có lý,” Cô đồng ý. Cô chĩa cây đũa phép vào anh em lão Carrow, và một tấm lưới bạc phủ xuống thân thể bị trói cứng ngắc của chúng, nhấc chúng lên không trung, nơi đó chúng bị treo lơ lửng bên dưới trần phòng vàng-và-lam giống như hai con hải sản bự chảng gớm ghiếc. “Đi. Chúng ta phải báo động cho Chủ nhiệm các Nhà khác. Con nên mặc lại tấm Áo khoác Tàng hình.”

Cô dõng dạc bước về phía cửa, và vừa đi cô vừa giơ cao cây đũa phép. Từ đầu đũa phóng ra ba con mèo bạc đều có cái quầng mắt kiếng quanh mắt. Những Thần Hộ Mệnh đó lanh lẹn chạy phía trước, tỏa ánh sáng óng ánh bạc khắp cầu thang xoắn khi giáo sư McGonagall, Harry và Luna vội vàng đi xuống.

Họ chạy dọc hành lang, rồi từng Thần Hộ Mệnh một tách ra khỏi họ. Cái áo khoác sọc vuông của giáo sư McGonagall bay sột soạt trên sàn và Harry cùng Luna lon ton chạy theo cô dưới tấm Áo khoác Tàng hình.

Ba thầy trò xuống thêm hai tầng nữa thì một cái bóng lặng lẽ khác bám theo họ, Harry nhận ra trước tiên, cái thẹo nó vẫn nhức nhối. Nó mò trong cái túi bùa đeo quanh cổ tấm Bản đồ Đạo tặc, nhưng nó chưa kịp lấy tấm bản đồ ra thì cô McGonagall dường như cũng nhận ra có kẻ đồng hành. Cô đứng khựng lại, giơ cao cây đũa phép sẵn sàng đấu tay đôi, và nói, "Ai đó?"

"Tôi đây," một giọng trầm đáp lại.

Từ sau một bộ áo giáp Severus Snape bước ra.

Lòng Harry sôi dậy nỗi căm ghét khi nhìn thấy ông ta. Trước tội ác quá khủng khiếp mà Snape đã phạm, nó như đã quên những chi tiết lẻ tẻ của ngoại hình ông ta, quên đi mái tóc đen nhờn như bức mành đung đưa quanh gương mặt gầy, quên đi đôi mắt đen với cái nhìn lạnh lùng chết chóc. Snape không mặc đồ ngủ, mà mặc bộ áo choàng đen thông thường, và tay cũng cầm đũa phép sẵn sàng chiến đấu.

"Anh em nhà Carrow ở đâu?" ông ta lặng lẽ hỏi.

"Tôi cho là ở chỗ mà ông bảo họ đến, thưa ông Severus," giáo sư McGonagall nói.

Thầy Snape bước đến gần hơn, hai mắt ông ta lướt qua chỗ giáo sư đến khoảng không chung quanh cô, như thể ông biết Harry có mặt ở đó. Harry cũng cầm chắc cây đũa phép của nó,

sẵn sàng chiến đấu.

“Tôi có cảm tưởng,” thầy Snape nói, “rằng cô Alecto đã phát hiện ra một kẻ đột nhập.”

“Vậy à?” giáo sư McGonagall nói, “Và điều gì khiến ông có cảm tưởng đó?”

Thầy Snape hơi khuỳnh cánh tay trái lên, nơi có Dấu hiệu Hắc ám in trên da.

“À, tất nhiên rồi,” giáo sư McGonagall nói, “tôi quên mất, bọn Tử Thần Thực Tử các người có cách thông tin liên lạc riêng.”

Thầy Snape làm như không nghe lời cô vừa nói. Hai mắt của ông ta vẫn dò dẫm khoảng không chung quanh cô và ông ta từ từ tiến lại gần hơn, với cái vẻ như không để ý hành động của mình.

“Tôi không biết đây là phiên trực đêm tuần tra hành lang của cô, cô Minerva à.”

“Ông phản đối à?”

“Tôi tự hỏi điều gì có thể khiến cô ra khỏi giường vào cái giờ khuya khoắt này?”

“Tôi tưởng tôi nghe có náo động,” giáo sư McGonagall nói.

“Thật sao? Nhưng mọi việc có vẻ bình yên mà.”

Thầy Snape nhìn vào mắt cô.

“Cô có thấy Harry Potter không, cô Minerva McGonagall? Bởi vì nếu cô thấy, tôi phải nhấn mạnh…”

Giáo sư McGonagall hành động nhanh đến mức Harry

không thể tin nổi. Cây đũa phép của cô nháng chớp vào không khí và trong tích tắc Harry tưởng đâu thầy Snape ắt đã ngã gục, bất tỉnh, nhưng bùa Chắn ông ta phát ra nhanh đến nỗi cô McGonagall bị hất lùi chới với. Cô quơ cây đũa phép về phía một ngọn đuốc trên tường và ngọn lửa bay khỏi giá đỡ. Harry, vừa sắp tung lời nguyền vào thầy Snape, buộc phải kéo Luna rời ra để tránh ngọn lửa rớt xuống; ngọn lửa ngay lúc ấy đã biến thành một vòng lửa quây kín hành lang và lao tới thầy Snape như một cái thòng lọng…

Thế rồi không còn là lửa nữa, mà một con rắn đen khổng lồ được cô McGonagall cho nổ tung thành khói, cụm khói đó tựu hình lại và trong vài giây đã rắn lại thành một chùm dao găm phóng tới. Thầy Snape chỉ có thể tránh được chúng bằng cách đẩy bộ áo giáp ra chắn trước mặt, và cùng với những tiếng vang loảng xoảng, hết con dao này đến con dao kia găm vào ngực bộ áo giáp…

“Cô Minerva!” Một giọng lanh lảnh vang lên, và vẫn che chắn cho Luna khỏi tầm bay của bùa chú, Harry ngoái đầu nhìn ra sau, thấy giáo sư Flitwick và giáo sư Sprout vẫn còn mặc đồ ngủ đang chạy vội lên hành lang về phía thầy Snape và cô McGonagall, tít sau họ là giáo sư Slughorn thở hổn hà hổn hển.

“Không!” thầy Flitwick vừa kêu lên the thé vừa giơ cao cây đũa phép, “Mi không được gây thêm án mạng trong trường Hogwarts!”

Bùa của thầy Flitwick trúng ngay bộ áo giáp mà thầy Snape đang núp phía sau. Bộ áo giáp kêu lên như một tiếng choang

rồi cử động như người sống. Thầy Snape vùng ra khỏi hai cánh tay kinh dị của bộ áo giáp và tống nó bay trở về phía các đối thủ của ông, Harry và Luna phải nhào qua một bên để tránh khi bộ áo giáp văng trúng bức tường bể tan tành. Khi Harry ngước lên nhìn lại thì thầy Snape đang cuốn vó mà chạy trốn, cô McGonagall, thầy Flitwick và cô Sprout đùng đùng rượt theo sau. Ông ta tông vào một cánh cửa lớp học, và lát sau nó nghe cô McGonagall kêu lên: "Đồ hèn! ĐỒ HÈN!"

"Chuyện gì vậy? Chuyện gì xảy ra vậy?"

Harry kéo Luna đứng lên và hai đứa nó chạy xuống hành lang, tấm Áo khoác Tàng hình bay lất phất sau lưng tụi nó. Hai đứa chạy vô phòng học trống trơn nơi giáo sư McGonagall, giáo sư Flitwick và giáo sư Sprout đang đứng cạnh một khung cửa sổ bể tanh bành.

"Hắn đã nhảy xuống," giáo sư McGonagall nói khi Harry và Luna chạy vô phòng.

"Cô muốn nói là hắn *chết* rồi?" Harry phóng tới bên cửa sổ, không để ý tới tiếng thét sửng sốt của giáo sư Flitwick và giáo sư Sprout trước sự xuất hiện thình lình của nó.

"Không, hắn không chết," giáo sư McGonagall nói giọng cay đắng. "Không giống cụ Dumbledore, hắn vẫn còn cầm theo đũa phép… và hình như hắn học được vài ngón nghề của chủ nhân hắn."

Lùng bùng lỗ tai vì kinh hoàng, Harry thấy phía xa xa một hình dạng tựa như một con dơi khổng lồ đang bay xuyên bóng tối về phía bức tường bao bọc khuôn viên trường.

Sau lưng thầy trò nó vang lên tiếng chân lạch bạch nặng nề kèm tiếng thở phù phù dữ dội. Thầy Slughorn vừa bắt kịp mọi người.

"Harry!" thầy thở hổn hển, tay xoa bộ ngực mênh mông dưới tấm áo ngủ bằng lụa màu xanh ngọc bích. "Chàng trai yêu quý… ngạc nhiên biết chừng nào… Cô Minerva, xin vui lòng giải thích… Thầy Severus… cái gì…?"

"Ông hiệu trưởng của chúng ta đang nghỉ giải lao," giáo sư McGonagall vừa nói vừa chỉ vào cái-lỗ-có-dáng-Snape trên cửa sổ.

"Thưa giáo sư!" Harry hét, tay nó bưng lấy trán. Nó có thể nhìn thấy cái hồ đầy nhóc bọn Âm binh đang lướt bên dưới nó, và nó cảm nhận được chiếc thuyền xanh ma quái nảy lên khi chạm vào bờ ngầm dưới đất và Voldemort nhảy ra khỏi thuyền với trái tim khát máu…

"Thưa giáo sư, chúng ta phải tạo ra chướng ngại vật quanh trường, hắn đang đến!"

"Tốt lắm! Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó đang đến," cô nói với các thầy cô khác. Cô Sprout và thầy Flitwick há hốc kinh hoàng. Thầy Slughorn thốt ra một tiếng rên. "Potter có việc phải làm trong lâu đài theo lệnh của cụ Dumbledore. Chúng ta cần bảo vệ chốn này, bằng mọi cách mà chúng ta có thể làm được trong lúc Potter làm việc mà trò ấy cần làm."

"Dĩ nhiên cô phải biết là không điều gì chúng ta có thể làm ngăn chặn mãi mãi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó chứ?" Thầy Flitwick nói giọng the thé.

“Nhưng chúng ta có thể cầm chân hắn,” giáo sư Sprout nói.

“Cám ơn chị Pomona,” giáo sư McGonagall nói và hai bà phù thủy trao đổi với nhau một cái nhìn thông cảm sâu sắc. “Tôi đề nghị chúng ta thiết lập ngay một hàng rào bảo vệ căn bản chung quanh trường, sau đó tập trung học sinh của chúng ta đem về Đại Sảnh Đường. Phần lớn sẽ được di tản, nhưng nếu trò nào đã tới tuổi trưởng thành và muốn ở lại chiến đấu, tôi nghĩ chúng ta nên dành cho các trò đó cơ hội.”

“Đồng ý,” giáo sư Sprout vừa nói vừa vội vã đi về phía cửa. “Tôi sẽ đem học sinh của Nhà tôi đến gặp các thầy cô trong Đại Sảnh Đường trong vòng hai mươi phút nữa.”

Và trong lúc cô xăng xái chạy đi khuất, mọi người còn nghe lẩm bẩm, “Vòi Bạch tuộc, Bẫy Quỷ sứ, Đậu xà nẹo… ừ ta muốn xem bọn Tử Thần Thực Tử đánh với những thứ đó.”

“Tôi có thể hành động từ vị trí này,” giáo sư Flitwick nói, và mặc dù khó có thể thấy cái gì ngoài cửa sổ, ông vẫn chĩa cây đũa phép qua khung cửa sổ bể nát và bắt đầu lẩm nhẩm những bùa chú cực kì phức tạp. Harry nghe một âm thanh cuộn lên như thể thầy Flitwick vừa thả sức mạnh của gió vào sân trường.

“Thưa thầy,” Harry đi tới gần bậc thầy bùa chú và nói, “thưa thầy con xin lỗi làm gián đoạn công việc của thầy, nhưng điều này quan trọng. Thầy có biết chiếc vòng nguyệt quế của Ravenclaw ở đâu không?”

“… *Bảo vệ chống khủng bố* - Chiếc vòng nguyệt quế Ravenclaw hả?” Thầy Flitwick nói the thé. “Thêm một chút khôn ngoan thì không bao giờ là không đúng lúc, Potter à,

nhưng ta không tin là cái đó có ích lợi gì nhiều trong tình huống này?"

"Con chỉ muốn hỏi… thầy có biết cái đó ở đâu không? Thầy có bao giờ thấy cái đó?"

"Thấy cái đó? Theo kí ức của những người còn sống thì chưa từng có người nào thấy cái đó! Đã bị mất lâu lắm rồi, con ạ."

Harry cảm thấy vừa hoảng sợ vừa thất vọng tột cùng. Vậy thì cái gì là Trường Sinh Linh Giá?"

"Chúng tôi sẽ gặp thầy và học sinh nhà Ravenclaw trong Đại Sảnh Đường nhé, thầy Filius!" Giáo sư McGonagall vừa nói vừa ra dấu cho Harry và Luna đi theo cô.

Ba thầy trò vừa đi tới cửa thì thầy Slughorn đùng đùng lên tiếng.

"Tôi nói nhé," thầy thở phì phì, mồ hôi đầm đìa và mặt mày tái lét, cặp ria hải mã rung rinh. "Chuyện ầm ĩ vớ vẩn! Tôi không tin làm vầy là khôn ngoan, cô Minerva à. Hắn dư sức kiếm được cách vào, và bất cứ ai tìm cách làm chậm trễ hắn sẽ lâm vào tình cảnh hiểm nghèo nghiêm trọng…"

"Tôi cũng trông mong ông và học sinh nhà Slytherin có mặt trong Đại Sảnh Đường trong vòng hai mươi phút hay khoảng đó." Giáo sư McGonagall nói. "Nếu ông muốn ra đi cùng với học sinh của ông, chúng tôi sẽ không ngăn cản ông đâu. Nhưng nếu bất cứ ai trong nhà của ông ra sức phá hoại cuộc kháng chiến của chúng tôi hay vũ trang chống lại chúng tôi trong tòa lâu đài này thì, ông Horace à, chúng ta sẽ đấu nhau

đến chết.”

“Cô Minerva!” Ông kêu lên kinh hãi.

“Đã đến lúc Nhà Slytherin lựa chọn sự trung thành của mình,” Giáo sư McGonagall ngắt lời ông. “Hãy đi gọi học sinh của ông dậy đi, ông Horace à.”

Harry không ở lại để xem thầy Slughorn ấp úng. Nó và Luna bám theo sau lưng giáo sư McGonagall, lúc này cô đã đi tới hành lang và giơ cao cây đũa phép.

“Chắn lối... Ôi làm ơn làm phước, thầy Filch, đừng nhằm đúng *lúc này…”*

Ông giám thị già, vừa khập khiễng đi tới, vừa hét, “Bọn học trò ra khỏi giường rồi! Bọn học trò trong hành lang!”

“Đó là chuyện mà chúng phải làm mà, đồ ngu tận mạng!” Cô McGonagall quát. “Đi mà làm cái gì đó được việc hơn đi! Tìm Peeves ngay!”

“P… Peeves?” thầy Filch cà lăm như thể ông chưa bao giờ nghe cái tên đó trước đây.

“Ừ, Peeves, đồ ngu, Peeves! Chẳng phải thầy ca cẩm về con ma đó suốt một phần tư thế kỉ rồi sao? Đi kiếm nó lại đây, ngay lập tức.”

Thầy Filch hẳn nhiên cho rằng đầu óc của giáo sư McGonagall đã bỏ cô mà đi rồi, nhưng ông cũng khập khiễng bước đi, vai khòm xuống, lẩm bẩm cái gì đó trong miệng.

“Và bây giờ… *chắn lối di động!”* giáo sư McGonagall hô lên. Và suốt dọc hành lang những bức tượng và những bộ áo

giáp nhảy xuống khỏi những bục bệ của chúng, và dựa vào tiếng va chạm ầm ầm vọng từ bên trên lẫn bên dưới, Harry biết là những pho tượng và áo giáp trong tòa lâu đài cũng hành động tương tự.

"Trường Hogwarts đang lâm nguy!" Giáo sư McGonagall hét. "Hãy canh giữ đường biên, bảo vệ chúng ta, hãy làm nghĩa vụ với trường!"

Vừa va đập vừa thét vang, cả bầy tượng di chuyển rầm rập ngang qua Harry, một số tượng nhỏ hơn người thật, số khác lớn hơn. Có cả tượng thú vật, cả tiếng loảng xoảng của những bộ áo giáp khua gươm và dây xích có đầu cầu gai.

"Bây giờ, Potter à," giáo sư McGonagall nói, "con và trò Lovegood nên trở lại với bạn bè của con và đưa họ đến Đại Sảnh Đường - cô phải đi đánh thức các học sinh khác của nhà Gryffindor."

Thầy trò chia tay trên đầu cầu thang kế, Harry và Luna trở lại hướng cửa vào Phòng Cần Thiết đã đóng kín. Trong lúc chạy, tụi nó gặp những đám học sinh, hầu hết khoác áo choàng đi đường bên ngoài bộ đồ ngủ, đang được thầy cô hay huynh trưởng lùa xuống Đại Sảnh Đường,

"Potter kìa!"

"Harry Potter!"

"Đúng là ảnh, mình thề, mình vừa thấy ảnh!"

Nhưng Harry không ngoái nhìn lại, và cuối cùng hai đứa nó đến được cửa vào Phòng Cần Thiết, Harry dựa vào bức tường đã được ếm bùa, cửa mở ra nhận tụi nó vô, và nó cùng Luna

bước nhanh xuống cầu thang hẹp.

"Cái…?"

Khi căn phòng hiện ra Harry trượt chân mấy bậc thang vì sửng sốt. Căn phòng đông đúc người, đông hơn rất nhiều so với lúc nó vừa ở đây. Chú Kingsley và thầy Lupin đang ngước nhìn nó, cũng như Oliver Wood, Katie Bell, Angelina Johnson và Alicia Spinet, anh Bill và chị Fleur và ông bà Weasley.

"Harry, chuyện gì đang xảy ra?" Thầy Lupin nói khi chạy tới đón nó ở chân cầu thang.

"Voldemort đang trên đường đến đây. Mọi người đang dựng chướng ngại vật để bảo vệ trường - lão Snape chạy trốn rồi. Thầy làm gì ở đây? Làm sao thầy biết?"

"Tụi này nhắn tin cho mọi người trong Đoàn quân Dumbledore," anh Fred giải thích. "Em không thể mong mọi người lỡ mất cuộc vui đâu, Harry à, và Đ.Q.D. báo cho Hội Phượng Hoàng biết, và mọi chuyện cứ thế phình ra như lăn trái banh tuyết."

"Chuyện gì trước tiên, Harry?" George nói lớn. "Chuyện gì đang xảy ra?"

"Các thầy cô đang di tản mấy đứa nhỏ và mọi người đang tập trung ở Đại Sảnh Đường để được sắp xếp," Harry nói, "Chúng ta sẽ chiến đấu."

Một tiếng hô rân trời và mọi người ùn ùn kéo lên cầu thang, Harry bị ép vô sát tường khi những người khác chạy ngang qua nó, thành viên Hội Phượng Hoàng lẫn lộn với Đoàn quân Dumbledore, và đội Quidditch trước đây của Harry, tất cả đều

cầm sẵn đũa phép hướng về phía tòa lâu đài chính.

"Đi nào, Luna!" Dean gọi khi đi ngang qua, đưa bàn tay không cầm đũa phép cho Luna, cô bé nắm lấy rồi đi theo anh chàng trở lên cầu thang.

Đám đông thưa dần. Chỉ còn một nhúm người ở lại bên dưới trong căn Phòng Cần Thiết, và Harry nhập bọn với họ. Bà Weasley đang ngăn cản Ginny. Đứng chung quanh hai mẹ con là thầy Lupin, anh Fred, anh George, anh Bill và chị Fleur.

"Con còn vị thành niên!" Bà Weasley quát cô con gái khi Harry tới nơi. "Má sẽ không cho phép, mấy đứa con trai, thì ừ, nhưng con, con phải về nhà!"

"Con không chịu đâu!"

Tóc Ginny xổ tung khi cô bé vùng cánh tay ra khỏi bàn tay nắm chặt của bà mẹ.

"Con ở trong Đoàn quân Dumbledore…"

"Một băng trẻ mới lớn…"

"Một băng trẻ mới lớn sắp đương đầu hắn, chuyện mà không ai dám làm!" Fred nói.

"Nó mới mười sáu tuổi!" Bà Weasley hét. "Nó chưa đủ trưởng thành. Hai đứa bay nghĩ gì mà đem nó theo hả?"

Fred và George có vẻ hơi hơi tự hổ thẹn.

"Má nói đúng, Ginny à," anh Bill nói nhẹ nhàng. "Em không thể làm chuyện này. Mọi người không đủ tuổi trưởng thành đều phải rời khỏi đây, điều đó đúng thôi."

"Em không thể về nhà!" Ginny hét, nước mắt tức tối long

lanh trong mắt cô bé. “Cả gia đình em đang ở đây. Em không thể chịu được cảnh ở nhà một mình và không biết gì và …”

Lần đầu tiên mắt Ginny nhìn Harry. Ginny nhìn Harry cầu khẩn, nhưng nó lắc đầu và cô bé cay đắng ngoảnh mặt đi.

“Được,” cô bé nói, đăm đăm nhìn vào cánh cửa dẫn về quán Đầu Heo. “Vậy giờ em xin tạm biệt, và…”

Có một tiếng xô mạnh và tiếng ngã uỵch rất to. Một người nào khác đã trèo ra khỏi đường hầm, hơi mất thăng bằng, và ngã lăn quay. Anh ta vịn vào cái ghế quanh đó để đứng lên, nhìn quanh quất qua cặp mắt kiếng gọng sừng lệch một bên, và nói, “Tôi trễ quá rồi à? Bắt đầu rồi à? Tôi chỉ vừa mới biết… cho nên tôi… tôi…”

Percy cà lăm rồi nín luôn. Rõ ràng là anh chàng không dè đụng đầu gần đủ hết gia đình mình. Mọi người ngớ ra một lúc lâu rồi chị Fleur phá vỡ sự im lặng bằng cách quay sang thầy Lupin và nói, với một cố gắng rõ ràng một cách lộ liễu là xóa tan sự căng thẳng. “Vậy… cháu bé Teddy của chú ra xao?”

Thầy Lupin giật mình chớp mắt nhìn chị Fleur. Sự im lặng giữa những người trong gia đình Weasley dường như đang đông cứng như băng.

“Tôi… ờ phải… cháu bé khỏe!” Thầy Lupin nói lớn. “má Tonks giữ em bé - ở nhà bà ngoại…:”

Percy và những người khác trong gia đình Weasley vẫn còn trợn mắt nhìn nhau, đông cứng.

“Đây, tôi có một cái hình,” thầy Lupin la lên, rút ra một tấm hình từ bên trong áo vét, đưa cho chị Fleur và Harry, nó thấy

một em bé tí xíu có một túm tóc màu ngọc lam sáng đang giơ ngón tay nhỏ xíu về phía máy chụp hình.

"Tôi là một thằng ngu!" Percy rống lên, lớn đến nỗi thầy Lupin suýt làm rớt tấm hình. "Tôi là một thằng ngốc, tôi là một thằng đần rỗng tuếch, tôi là một… một …"

"…thằng khờ-mê-Bộ, chối-bỏ-gia-đình, thèm-khát-quyền-lực," Fred nói.

Percy nuốt nước miếng

"Đúng vậy."

"Chà, anh không thể nói gì công bằng hơn đâu." Fred nói, đưa tay ra cho Percy.

Bà Weasley òa khóc. Bà chạy tới, đẩy Fred qua một bên, và kéo Percy vào vòng tay ôm siết đến nghẹt thở, trong khi anh chàng vỗ vỗ nhẹ lên lưng bà, hướng mắt về phía cha.

"Con xin ba tha lỗi."

Ông Weasley chớp chớp mắt hơi nhanh, rồi ông cũng lật đật chạy tới ôm ghì đứa con trai.

"Cái gì khiến anh tỉnh ngộ vậy?" George hỏi.

"Chuyện xảy ra đã được ít lâu," Percy nói, chùi nước mắt ứa ra dưới cặp mắt kiếng bằng một chéo áo khoác đi đường. "Nhưng anh phải tìm một cách thoát ra và chuyện đó không dễ dàng ở Bộ, họ luôn luôn bỏ tù những người phản bội. Anh tìm cách liên lạc với cụ Aberforth và cách đây mười phút cụ nhắn anh là trường Hogwarts sắp chiến đấu, thành ra anh đến đây."

"Chà, chúng tôi quả có trông mong các huynh trưởng dẫn

dắt vào những lúc như lúc này," George nói, nhái một cách tài tình điệu bộ huênh hoang nhất của Percy. "Nào chúng ta hãy tiến lên cầu thang và chiến đấu, kẻo tất cả Tử Thần Thực Tử bị người khác hớt tay trên mất."

"Vậy ra bây giờ chị là chị dâu của tôi?" Percy nói, bắt tay chị Fleur khi hai người vội vã đi lên cầu thang cùng với anh Bill, Fred và George.

"Ginny!" Bà Weasley quát.

Ginny vẫn cố gắng lợi dụng vụ hòa giải để cùng lẻn lên cầu thang.

"Chị Molly à, như vầy nhé," thầy Lupin nói, "cứ để Ginny ở đây, như vậy ít nhất cô bé sẽ có mặt ở hiện trường và biết việc gì đang diễn ra, nhưng cô bé sẽ không tham gia chiến đấu, chị thấy sao?"

"Tôi…"

"Ý kiến hay," ông Weasley mạnh mẽ tán thành, "Ginny, con ở lại trong phòng này, con nghe ba chứ?"

Ginny không có vẻ thích ý kiến này lắm, nhưng dưới ánh mắt nghiêm nghị khác thường của cha, cô bé đành gật đầu. Ông bà Weasley và thầy Lupin bèn đi hướng về cầu thang.

"Ron đâu?" Harry hỏi. "Hermione đâu?"

"Chắc là tụi nó đi lên Đại Sảnh Đường rồi," ông Weasley ngoái đầu ra sau nói vọng lại.

"Con không thấy hai đứa nó đi ngang qua con." Harry nói.

"Thấy hai người có nói gì đó về một nhà vệ sinh," Ginny

nói, “Ngay sau khi anh đi.”

“Một nhà vệ sinh à?”

Harry sải bước băng ngang căn phòng để mở cánh cửa dẫn ra khỏi Phòng Cần Thiết và kiểm tra nhà vệ sinh bên ngoài, chẳng có ai trong đó.

“Em có chắc là tụi nó nói nhà vệ sinh…”

Nhưng lúc đó cái thẹo của nó bỗng nhói lên đau buốt và căn Phòng Cần Thiết biến mất. Nó đang nhìn xuyên qua cánh cổng bằng sắt với những con heo rừng có cánh trên những cây cột ở hai bên cổng, nhìn xuyên qua sân trường tối mịt về phía tòa lâu đài lúc đó đang rực rỡ ánh đèn, con Nagini cuộn quanh vai nó. Nó có cái cảm giác quả quyết tàn bạo lạnh lùng có trước cuộc tàn sát.

31

CHIẾN TRƯỜNG HOGWARTS

Trần nhà được ếm bùa của Đại Sảnh Đường tối đen và lác đác sao khuya, và bên dưới là bốn dãy bàn dài của các Nhà cùng những học sinh xốc xếch ngồi thành hàng, một số khoác áo choàng đi đường, những đứa khác vẫn còn mặc đồ ngủ. Thấp thoáng đó đây sáng lên những bóng trắng nhờ nhờ của những con ma trong trường. Mọi con mắt, của người còn sống lẫn kẻ đã chết, đều chăm chú ngó lên giáo sư McGonagall đang đứng nói trên cái bục cao ở đầu Đại Sảnh Đường. Những giáo sư khác còn ở lại trường đứng sau lưng cô bao gồm cả thầy nhân mã Firenze mình màu vàng đuôi màu sáng, và các thành viên Hội Phượng Hoàng vừa đến để tham gia chiến đấu.

"… việc di tản sẽ do thầy Filch và bà Promfey trông coi. Các huynh trưởng, khi tôi ra lệnh, các anh chị sẽ tổ chức học sinh Nhà mình và đưa các em ra đi một cách trật tự đến điểm di tản."

Nhiều học sinh có vẻ sợ chết trân. Tuy nhiên, trong khi Harry đi men theo bức tường, dò tìm Ron và Hermione ở dãy

bàn Nhà Gryffindor, thì Ernie Macmillan đứng dậy bên bàn nhà Hufflepuff và hét lớn : "Còn nếu chúng con muốn ở lại chiến đấu thì sao ạ?"

Tiếng vỗ tay hưởng ứng vang lõm bõm.

"Nếu trò đã đủ tuổi trưởng thành, trò có thể ở lại," giáo sư McGonagall nói.

"Đồ đạc của chúng con thì sao ạ?" Một cô bé bên bàn Ravenclaw hỏi lớn. "Rương hòm của chúng con, cú của chúng con?"

"Chúng ta không có thì giờ thu gom vật sở hữu," giáo sư McGonagall nói. "Điều quan trọng là đưa các trò ra khỏi nơi đây an toàn."

"Giáo sư Snape ở đâu?" một nữ sinh bên bàn nhà Slytherin hét lên.

"Ông ta, nói theo kiểu bình dân, đã cuốn xéo rồi," giáo sư McGonagall đáp và một tiếng reo mừng thiệt lớn bùng phát từ đám học sinh nhà Gryffindor, Hufflepuff và Ravenclaw.

Harry đi lên phía đầu Đại Sảnh Đường dọc theo dãy bàn nhà Gryffindor, vẫn tìm kiếm Ron và Hermione. Khi nó đi ngang qua, mọi gương mặt đều hướng về phía nó, và vô số tiếng thì thầm vang lên sau lưng nó.

"Chúng ta đã ếm bùa bảo vệ quanh tòa lâu đài," giáo sư McGonagall nói, "nhưng có vẻ bùa phép sẽ không linh nghiệm lâu trừ khi chúng ta củng cố chúng. Do vậy, tôi yêu cầu các trò di chuyển nhanh chóng và bình tĩnh, và làm theo lệnh của các huynh trưởng…"

Nhưng những lời nó cuối câu của cô đã bị nhấn chìm bằng một giọng nói khác vang vọng khắp Đại Sảnh Đường. Giọng đó cao, lạnh, và rõ ràng. Không thể biết được giọng nói đó phát ra từ đâu. Có vẻ như nó phát ra từ chính những bức tường. Như thế nó đã nằm ngủ trong đó nhiều thế kỉ, giống như con quái vật mà nó từng điều khiển.

"Ta biết bọn bay đang chuẩn bị chiến đấu."

Tiếng gào khóc vang lên trong đám học sinh, một số đứa bấu chặt lấy nhau, khiếp sợ nhìn quanh quất tìm nguồn phát ra âm thanh đó. "Cố gắng của bọn bay chỉ vô ích. Bọn bay không thể đấu nổi ta. Ta không muốn giết bọn bay. Ta có lòng kính trọng lớn lao đối với các thầy cô trường Hogwarts. Ta không muốn làm đổ máu pháp thuật."

Đại Sảnh Đường lúc này im phăng phắc, một kiểu im lặng căng thẳng ép vào mang tai, dường như quá lớn đối với sức chứa của những bức tường.

"Trao Harry Potter cho ta," giọng của Voldemort vang tiếp, và "bọn học sinh sẽ vô sự. Trao Harry Potter cho ta và ta sẽ để cho ngôi trường bình yên. Trao Harry Potter cho ta và bọn bay sẽ được trọng thưởng."

"Hạn cho bọn bay đến nửa đêm."

Sự im lặng lại nuốt chửng mọi người. Mọi cái đầu đều quay lại, mọi con mắt trong Đại Sảnh Đường dường như đều tìm Harry, giữ Harry mãi mãi trong cái nhìn trân trối của hàng ngàn ánh mắt sáng long lanh. Bỗng một bóng người đứng lên từ bàn nhà Slytherin, Harry nhận ngay là Pansy Paskinson khi cô ả giơ lên một cánh tay run run và gào, "Nhưng nó kìa!

Potter kìa! Ai bắt lấy nó!”

Trước khi Harry có thể nói gì, một cuộc chuyển động ồ ạt diễn ra. Học sinh nhà Gryffindor ngồi trước mặt nó đồng loạt đứng dậy và đối đầu, không phải với Harry mà với bọn học sinh nhà Slytherin. Sau đó học sinh nhà Hufflepuff đứng lên và hầu như cùng một lúc học sinh nhà Ravenclaw cũng đứng dậy, tất cả đều đưa lưng về phía Harry, tất cả đều nhìn về phía Pansy, và Harry kinh hoàng không thể chịu nổi cảnh tượng những cây đũa phép rút ra từ trong áo choàng và ống tay áo, chĩa ra khắp mọi nơi.

“Cám ơn cô Parkinson,” giáo sư McGonagall nói rõ ràng và nhanh gọn. “Cô hãy rời Đại Sảnh Đường trước nhất cùng thầy Filch. Những trò khác trong nhà cô có thể nối bước theo.”

Harry nghe tiếng các băng ghế kéo kèn kẹt và rồi tiếng đám học sinh nhà Slytherin phía bên kia Đại Sảnh Đường rầm rập bước ra.

“Học sinh nhà Ravenclaw, nối bước,” giáo sư McGonagall kêu lên.

Bốn dãy bàn từ từ trống dần. Dãy bàn nhà Slytherin không còn một người nào, nhưng một số học sinh lớn hơn nhà Ravenclaw vẫn còn ngồi lại trong khi bạn cùng nhà nối đuôi đi ra; học sinh nhà Hufflepuff ở lại còn đông hơn nữa, và một nửa số học sinh nhà Gryffindor vẫn ngồi yên tại chỗ, buộc giáo sư McGonagall phải bước xuống khỏi bục giáo viên để xua bọn vị thành niên ra ngoài.

“Tuyệt đối không là không, Creevey, đi! Và trò nữa, Peakes!”

Harry vội vã đi tới gặp gia đình Weasley đang cùng ngồi bên bàn nhà Gryffindor.

“Ron và Hermione đâu?”

“Chứ con chưa tìm ra à…?” ông Weasley nói tỏ vẻ lo lắng.

Nhưng ông ngừng nói khi chú Kingsley bước tới trước trên bục cao để nói với những người ở lại chiến đấu.

“Chúng ta chỉ còn nửa giờ là tới nửa đêm, cho nên chúng ta cần hành động nhanh. Một phương án chiến đấu đã được các thầy cô trường Hogwarts và Hội Phượng Hoàng nhất trí. Các giáo sư Flitwick, Sprout và McGonagall sẽ dẫn những nhóm chiến sĩ lên ba tháp cao nhất - tháp Ravenclaw, tháp thiên văn, và tháp Gryffindor - từ trên đó họ sẽ có tầm nhìn tốt, vị trí xuất sắc để phóng bùa. Đồng thời anh Remus” - chú Kingsley chỉ vào thầy Lupin - “anh Arthur” - chú chỉ về phía ông Weasley đang ngồi ở bàn nhà Gryffindor - “và tôi sẽ dẫn các nhóm chiến sĩ ra sân trường. Chúng ta sẽ cần người nào đó tổ chức phòng thủ ở các cổng hay hành lang dẫn vào trường…”

“Nghe sao giống công việc dành cho tụi cháu,” Fred vừa la lớn vừa chỉ vào chính mình và George, và chú Kingsley gật đầu chấp thuận.

“Tốt, mời các chỉ huy lên đây và chúng ta sẽ phân chia vị trí chiến đấu.”

“Potter,” giáo sư McGonagall vừa nói vừa vội vã đi tới chỗ nó trong khi các học sinh khác đang tràn lên bục, chen nhau đứng vào hàng nhận chỉ thị. “Chẳng phải con có nhiệm vụ tìm kiếm cái gì đó sao?”

“Dạ? ôi” Harry nói. “Dạ phải!”

Nó hầu như đã quên béng cái Trường Sinh Linh Giá, hầu như quên rằng chiến trận này được dàn ra là để nó có thể tìm ra cái đó, nhưng sự vắng mặt không thể giải thích được của Ron và Hermione nhất thời xua hết mọi ý nghĩ khác ra khỏi đầu óc nó.

“Vậy thì đi tìm đi, Potter, đi đi!”

“Dạ… phải…”

Nó cảm thấy những con mắt nhìn theo nó khi nó lại chạy ra khỏi Đại Sảnh Đường, vào tiền sảnh vẫn còn đông đúc học sinh đang di tản. Nó tự để cho mình cuốn theo dòng học sinh đi lên những bậc thang cẩm thạch, nhưng lên đến đầu cầu thang nó vội vã chạy dọc theo một hành lang vắng vẻ. Nỗi sợ hãi và hoảng loạn đang làm mờ mịt khả năng suy nghĩ của nó. Nó cố gắng tự trấn tĩnh, tập trung vào việc tìm kiếm cái Trường Sinh Linh Giá, nhưng ý tưởng của nó cứ xoay mòng mòng một cách bấn loạn và vô tích sự như ruồi bị mắc kẹt trong một cái ly úp. Không có Ron và Hermione giúp đỡ, nó dường như không thể nào suy nghĩ cho có lớp lang được. Nó đi chậm lại, rồi ngừng giữa chừng một hành lang, ngồi xuống một cái bệ tượng trống và lấy cái Bản đồ Đạo tặc ra khỏi cái túi bùa đeo quanh cổ. Nó không thể tìm ra tên Ron và Hermione ở đâu trên bản đồ, nhưng nó nghĩ đám đông dày đặc những cái chấm đang tuôn đến Phòng Cần Thiết có lẽ đã án mất tên hai đứa nó. Nó cất bản đồ đi, áp tay lên mặt, nhắm mắt lại cố gắng tập trung.

Voldemort đã nghĩ là mình sẽ lên tháp Ravenclaw.

Và quả là vậy: đó là một dữ kiện vững chắc, một nơi để bắt đầu. Voldemort đã cắt đặt Alecto Carrow trong phòng sinh hoạt chung của nhà Ravenclaw, và như vậy chỉ có một cách giải thích là Voldemort sợ Harry đã biết cái Trường Sinh Linh Giá có liên hệ với nhà đó.

Nhưng đồ vật duy nhất mà mọi người nghĩ có liên hệ với Ravenclaw là vòng nguyệt quế đã mất… và làm sao mà Trường Sinh Linh Giá lại có thể là vòng nguyệt quế chứ? Làm sao mà Voldemort, một học sinh nhà Slytherin, lại có thể tìm ra được cái vòng nguyệt quế mà bao nhiêu thế hệ Ravenclaw đã không tìm được chứ? Ai có thể nói cho hắn biết nơi tìm ra, khi mà không một người còn sống nào từng nhìn thấy cái vòng nguyệt quế đó?

Những người còn sống…

Bên dưới mấy ngón tay, hai mắt của Harry lại mở bừng. Nó nhảy phóc ra khỏi cái bệ tượng, và lao trở ngược lại con đường nó vừa đi qua, đuổi theo niềm hy vọng cuối cùng của nó lúc này. Tiếng của hàng trăm người đi về phía Phòng Cần Thiết nghe càng lúc càng lớn hơn khi nó trở về tới cầu thang cẩm thạch. Các huynh trưởng đang hò hét những lời hướng dẫn, cố gắng theo dõi đàn em học sinh của nhà mình, có khá nhiều trường hợp xô đẩy và quát tháo. Harry nhìn thấy Zacharias Smith đang lôi những đứa năm thứ nhất lên đầu hàng, đó đây có những đứa học sinh nhỏ tuổi khóc lóc, trong khi mấy đứa lớn tuổi hơn tuyệt vọng tìm kiếm bạn bè hay anh chị em.

Harry thấy một cái bóng trắng nhờ nhờ trôi ngang qua tiền sảnh bên dưới và nó lấy hết hơi gào thiệt to để át tiếng ồn ào.

“Nick! Ngài NICK! Tôi cần nói chuyện với ngài!”

Nó chen lấn đi ngược lại dòng học sinh, cuối cùng tới được chân cầu thang nơi Nick-suýt-mất-đầu, con ma tháp Gryffindor đang đứng chờ nó.

“Harry! Chào cưng!”

Nick đưa cả hai tay ra nắm lấy tay Harry; nó cảm thấy như thể vừa thọc tay vô nước lạnh ngắt.

“Nick, ngài cần phải giúp tôi. Con ma tháp Ravenclaw là ai?”

Nick-suýt-mất-đầu có vẻ ngạc nhiên và hơi tự ái.

“Đương nhiên, Bà Xám, nhưng nếu cậu cần dịch vụ ma thì…?”

“Phải là bà ấy mới được - Ông có biết bà ấy ở đâu không?”

“Để coi…”

Cái đầu của Nick lắc lư trên cổ áo khi ông ta quay hết bên này tới hướng bên kia, nhóng qua đầu của đám học sinh đông đúc.

“Bà ấy ở đằng kia kìa, Harry, bà trẻ trẻ có tóc dài ấy.”

Harry nhìn theo hướng chỉ của ngón tay trong suốt của Nick và thấy một con ma cao cao, bà ta bắt gặp Harry đang nhìn, bèn nhướn mày lên và bỏ đi bằng cách lướt qua một bức tường cứng chắc.

Harry chạy theo bà, khi đã đi qua cánh cửa hành lang mà con ma biến mất, Harry thấy bà ta ở cuối hành lang, vẫn êm ái lướt đi xa khỏi nó.

“Ê… chờ tí… quay lại đi!”

Con ma ưng chịu dừng lại, lơ lửng đứng cách mặt đất vài phân. Harry nghĩ là bà ta cũng xinh đẹp, tóc dài tới eo và khoác áo choàng dài tới sàn, nhưng bà ta cũng có vẻ kiêu căng ngạo nghễ. Đến gần Harry mới nhận ra bà ta là con ma mà nó đã đi qua nhiều lần trong hành lang, nhưng nó chưa bao giờ nói chuyện với con ma này.

“Bà có phải là Bà Xám?”

Bà ta gật đầu nhưng không nói gì hết.

“Con ma của tháp Ravenclaw?”

“Đúng vậy.”

Giọng của bà ta chẳng khích lệ chút nào.

“Bà làm ơn, tôi cần sự giúp đỡ. Tôi cần biết bất cứ điều gì bà có thể nói cho tôi biết về cái vòng nguyệt quế đã mất.”

Một nụ cười lạnh lùng làm môi bà ta cong lên.

“Ta e rằng,” bà ta nói quay lưng bỏ đi, “ta không thể giúp cậu.”

“KHOAN!”

Nó không có ý quát, nhưng cơn giận và hoảng loạn đang có nguy cơ áp đảo nó. Nó liếc nhìn đồng hồ đeo tay trong khi con ma lờ lững trước mặt nó. Còn mười lăm phút nữa đến nửa đêm.

“Chuyện này khẩn cấp,” nó hung hăng nói, “Nếu cái vòng nguyệt quế đang ở trong trường Hogwarts, tôi phải tìm ra nó, gấp lắm.”

“Cậu không phải là học sinh đầu tiên thèm muốn vòng nguyệt quế,” bà nói một cách miệt thị, “nhiều thế hệ học sinh đã òn ỉ ta..”

“Đây không phải là chuyện kiếm điểm!” Harry quát con ma. “Đây là chuyện Voldemort - đánh bại Voldemort - hay là bà không bận tâm đến chuyện đó?”

Con ma không thể nào đỏ mặt, nhưng hai má trong suốt của bà ta trở nên đục hơn, và giọng nói được hâm nóng lên khi bà đáp, “Dĩ nhiên là ta… sao mi dám cho là…?”

“Vậy thì, hãy giúp tôi.”

Sự điềm tĩnh của con ma tuột mất.

“Đó… đó không phải là vấn đề…” bà ta lắp bắp. “Vòng nguyệt quế của mẹ ta…”

“Của *mẹ* bà?”

Bà ta có vẻ tức giận với chính mình.

“Khi ta còn sống,” bà nói giọng kiểu cách, “ta là Helena Ravenclaw.”

“Bà là *con gái* của bà ấy? Nhưng như vậy, bà ắt phải biết việc gì đã xảy ra cho cái đó?”

“Tuy vòng nguyệt quế là để ban cho trí tuệ,” bà nói với vẻ cố gắng rõ ràng tự trấn tĩnh, “nhưng ta ngờ rằng cái đó cũng có thể có cơ giúp cậu đánh bại gã phù thủy tự gọi mình là Chúa tể …”

“Tôi đã nói với bà rồi, tôi không có hứng thú đội nó!” Harry nói giọng dữ dằn. “Không có thì giờ để giải thích -

nhưng nếu bà bận tâm đến trường Hogwarts, nếu bà muốn thấy Voldemort bị tiêu diệt, bà hãy nói cho tôi bất cứ điều gì bà biết về vòng nguyệt quế."

Con ma vẫn hoàn toàn im lặng, bồng bềnh giữa không trung ngó xuống nó, và một cảm giác không hy vọng nhấn chìm lấy Harry. Dĩ nhiên, nếu con ma biết bất cứ điều gì, ắt là bà ta đã kể cho cụ Dumbledore và thầy Flitwick, hai người đó nhất định đã từng hỏi bà câu hỏi tương tự. Nó đã lắc đầu và toan quay đi thì con ma nói giọng trầm trầm.

"Ta đã đánh cắp vòng nguyệt quế của mẹ ta."

"Bà… bà đã làm gì?"

"Ta đã đánh cắp vòng nguyệt quế," Helena Ravenclaw lặp lại bằng giọng thì thào. "Ta muốn tìm cách làm cho mình khôn ngoan hơn, quan trọng hơn mẹ ta. Ta đem cái đó chạy trốn."

Nó không biết làm cách nào để có thể lấy được lòng tin của con ma, và không hỏi han gì, nó chỉ lắng nghe, nghe thật kĩ, khi bà ta nói tiếp.

"Người ta nói rằng mẹ ta không bao giờ thừa nhận là cái vòng nguyệt quế đã mất, mẹ làm bộ như mẹ vẫn còn giữ nó. Mẹ giấu giếm việc mất cắp, việc phản bội đáng sợ của ta, ngay cả đối với những người sáng lập khác của trường Hogwarts."

"Thế rồi mẹ ta ngã bệnh - bệnh trầm kha. Bất chấp sự phản bội của ta. Mẹ tha thiết muốn gặp lại ta một lần nữa. Mẹ phái một người đàn ông đi tìm ta, hắn là kẻ đã yêu ta từ lâu lắm, mặc dù ta hắt hủi sự cầu thân của hắn. Mẹ biết là hắn sẽ không ngừng tìm kiếm cho đến khi hắn tìm ra ta."

Harry chờ đợi. Con ma hít một hơi thở sâu và ngửa đầu ra sau.

"Hắn đã tìm ra ta trong khu rừng mà ta trốn. Khi ta không chịu trở về với hắn, hắn trở nên hung bạo. Gã nam tước ấy luôn luôn là người nóng tính. Tức giận vì ta không chịu trở về, ganh tức với tự do ta có, hắn đã đâm ta…"

"Nam tước? Có phải bà muốn nói tới…"

"Phải, Nam tước Đẫm máu," Bà Xám nói, và bà lật tấm áo choàng đang mặc qua một bên để lộ một vết thương đen duy nhất trên bộ ngực trắng của bà. "Khi hắn thấy điều hắn đã làm, hắn mất tự chủ vì hối tiếc. Hắn bèn nhặt lấy vũ khí đã kết liễu đời ta, và dùng nó để tự giết hắn. Bao nhiêu thế kỷ sau, hắn cứ đeo xiềng xích như một hành động sám hối… cho đáng đời hắn," bà cay đắng nói thêm.

"Còn… còn cái vòng nguyệt quế?"

"Cái đó vẫn còn ở nơi ta đã giấu nó khi ta nghe tiếng gã Nam tước mò mẫm trong rừng tìm về phía ta. Giấu trong một bọng cây."

"Một bọng cây à?" Harry lặp lại, "Cây gì? Cây đó ở đâu?"

"Một khu rừng ở Albania. Một nơi hẻo lánh mà ta nghĩ mẹ ta không thể tìm tới được."

"Albania," Harry lặp lại. Trí thông minh lại trồi lên một cách nhiệm màu từ trong sự rối rắm, và giờ đây nó đã hiểu tại sao Bà Xám nói với nó điều mà bà đã không chịu nói với cụ Dumbledore hay thầy Flitwick. "Bà đã nói chuyện này với một người nào đó rồi, đúng không? Với một học sinh khác phải

không?”

Bà ta nhắm mắt lại và gật đầu.

“Tôi… đâu biết… Hắn phỉnh phờ. Hắn tỏ vẻ… hiểu biết… thông cảm.”

Đúng, Harry nghĩ. Tom Riddle chắc chắn là hiểu biết cái khát vọng của Helena Ravenclaw muốn chiếm đoạt những đồ vật kỳ diệu mà bà ta không có quyền sở hữu.

“Chà, bà không phải là người đầu tiên mà Riddle moi móc bí mật,” Harry lẩm bẩm. “Khi hắn muốn thì hắn có thể rất quyến rũ…”

Vậy là Voldemort đã tìm cách phỉnh nịnh Bà Xám để moi ra chỗ giấu cái vòng nguyệt quế đã mất. Hắn đã đi tới tận cánh rừng xa tít mù đó và đã lấy vòng nguyệt quế ra khỏi chỗ cất giấu, có lẽ ngay sau khi hắn rời khỏi trường Hogwarts, trước cả khi hắn bắt đầu làm việc ở tiệm Borgin và Burkes.

Và mãi về sau này, khi Voldemort cần một nơi để nằm tịnh dưỡng, kín đáo không bị quấy rầy, trong mười năm thì chẳng phải những cánh rừng hẻo lánh xứ Albania có vẻ là nơi tá túc tuyệt vời nhất sao?

Nhưng vòng nguyệt quế, một khi đã trở thành Trường Sinh Linh Giá của hắn, không thể cứ để lại trong bọng cây hèn mọn đó… không vòng nguyệt quế đã được bí mật đem về nguyên quán, và Voldemort ắt hẳn đã cất nó nơi đó…

“…vào cái đêm hắn đến xin việc!” Harry bật nói ra những lời cuối cùng trong suy nghĩ của nó.

“Xin lỗi, cậu nói gì?”

“Hắn đã giấu vòng nguyệt quế trong lâu đài, vào cái đêm hắn đến xin thầy Dumbledore cho hắn dạy học!” Harry nói. Nói to ra điều đó khiến nó hiểu thấu đáo hết sự việc. “Ắt là hắn đã giấu vòng nguyệt quế trên đường đi lên, hay đi xuống từ văn phòng thầy Dumbledore! Nhưng vẫn đáng bỏ công xin thử một chỗ dạy - để rồi biết đâu hắn có được cơ hội chôm luôn thanh gươm Gryffindor… Cám ơn bà, cám ơn nhiều lắm lắm!”

Harry bỏ mặc con ma lơ lửng ở đó, hoang mang cực kì. Trong lúc chạy vòng qua góc hành lang trở lại tiền sảnh, nó xem đồng hồ. Chỉ còn năm phút nữa là đến nửa đêm và mặc dù giờ đây đã biết cái Trường Sinh Linh Giá cuối cùng là *cái gì,* nó cũng không mong gì khám phá ra cái đó *nằm đâu*...

Nhiều thế hệ học sinh đã tìm không ra vòng nguyệt quế; điều đó cho thấy vòng nguyệt quế không thể ở trong tháp Ravenclaw - nhưng nếu không ở đó thì ở đâu? Voldemort đã khám phá được chỗ nào bên trong Lâu đài Hogwarts mà hắn tin rằng sẽ giữ được bí mật vĩnh viễn.

Mải mê suy đoán, Harry quẹo vào một ngã rẽ, nhưng nó chỉ mới đi được mấy bước vào hành lang mới thì cánh cửa sổ bên trái nó mở bung ra với một tiếng rầm điếc tai khiến nó choáng váng. Khi nó nhảy qua một bên, một thân hình khổng lồ bỗng xuyên qua cửa sổ và đâm sầm vào bức tường đối diện.

Một vật gì đó bự tổ chảng và lông lá tùm lum tách ra khỏi thân hình đó, rên rỉ và lao vào Harry.

“Bác Hagrid!” Harry hét tướng lên, gạt đỡ con Fang đang mừng rỡ quấn quýt ra, trong lúc cái thân hình khổng lồ xồm

xoàm râu kia chật vật đứng lên. "Cái quỷ gì…?"

"Harry, con đây rồi! Con *đây rồi!"*

Bác Hagrid cúi xuống, tặng cho Harry một cái ôm vội vã nhưng mạnh nứt be sườn, rồi bác chạy vội lại khung cửa sổ đã vỡ nát.

"Giỏi lắm, Grawpy!" Bác hét qua cái lỗ cửa sổ. "Hồi nữa gặp lại nghe, bảnh trai lắm!"

Nhìn ra bóng đêm tối thui phía bên kia bác Hagrid, Harry thấy ở xa xa những tia sáng nổ ra và nó nghe tiếng gào thét kì quái rợn xương sống. Nó nhìn xuống đồng hồ đeo tay: nửa đêm. Trận chiến đã bắt đầu.

"Mèn ơi, Harry!" Bác Hagrid thở hổn hển, "Cơ sự vầy hả? Đã tới giờ đánh rồi hả?"

"Bác Hagrid, bác ở đâu ra vậy?"

"Nghe Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó từ trên cái hang của bọn bác." Bác Hagrid khẳng khái nói. "Tiếng dữ vang xa đúng không? 'Bọn bay phải giao nộp Harry Potter vào lúc nửa đêm.' Biết con ắt là có mặt ở đây, biết thế nào cũng phải có chuyện. Ngồi xuống, Fang! Vậy là bọn bác đến để góp sức, bác với Grawpy và Fang. Mở đường vượt qua vòng vây bằng cách xuyên rừng, Grawpy cõng bọn bác, đẩy bác qua cửa sổ. Phước đức cho chú ấy. Không đúng như ý bác nói, nhưng… Ron và Hermione đâu?"

"Dạ," Harry nói. "Đó là một câu hỏi thực sự bí. Đi thôi."

Hai bác cháu vội vã chạy dọc hành lang, Fang lơn tơn chạy bên cạnh. Harry có thể nghe tiếng di chuyển khắp các hành

lang chung quanh: tiếng chân chạy, tiếng la hét, qua các khung cửa sổ, nó thấy thêm nhiều tia sáng nhá lên trong sân trường tối đen.

"Chúng ta đang đi đâu đây?" Bác Hagrid thở hồng hộc trong lúc nện bước chân uỳnh uỵch theo gót Harry, khiến cho ván lót sàn rung chuyển.

"Con không biết chính xác," Harry nói, lại quẹo đại vô một hành lang khác, "nhưng Ron và Hermione chắc phải ở đâu đó quanh đây…"

Thương vong đầu tiên của trận chiến đã rơi vãi ngang hành lang phía trước: hai tượng thú đầu người vẫn thường canh cửa vào phòng giáo viên đã bị bể tan tành vì một lời nguyền bay qua một khung cửa sổ bể khác. Những mảnh vỡ còn động đậy yếu ớt trên sàn, và khi Harry nhảy qua một cái đầu tượng đứt lìa thân thể, cái đầu rên lên thoi thóp : "Ôi, đừng bận tâm đến tôi… Tôi sẽ nằm ở đây để mà tan nát…"

Bộ mặt đá xấu xí của cái đầu tượng khiến Harry chợt nghĩ đến bức tượng bán thân của Rowena Ravenclaw ở nhà của ông Xenophilius đội vòng nguyệt quế bằng đá trên mái tóc trắng quăn …

Và khi nó đi tới cuối hành lang, một tượng đá thứ ba chợt hiện về trong trí nhớ của nó: đó là tượng của một chiến tướng xấu òm đã bị chính Harry đội lên đầu một bộ tóc giả và một cái nón cũ nhàu nát. Cơn choáng làm chấn động toàn thân Harry bằng sức nóng của rượu đế lửa và nó suýt té sụm xuống.

Rốt cuộc, nó đã biết cái Trường Sinh Linh Giá đang chờ nó ở đâu…

Tom Riddle, kẻ không tin tưởng bất cứ ai và chỉ hành động một mình, có lẽ đủ kiêu căng để cho rằng hắn, chỉ có hắn, mới thâm nhập được những bí mật sâu kín nhất của Lâu đài Hogwarts. Dĩ nhiên cụ Dumbledore và thầy Flitwick, vốn là những học sinh gương mẫu, không bao giờ đặt chân tới chỗ đặc biệt đó, nhưng nó, Harry, hồi còn ở trường đã từng lạc vào chốn ít người lai vãng ấy - ít nhất thì đây là một bí mật mà nó và Voldemort cùng biết nhưng cụ Dumbledore chưa bao giờ khám phá ra…

Harry bị giáo sư Sprout lôi về thực tế, bà đang dắt Neville và nửa tá học sinh khác đi rần rần ngang qua nó, tất cả đều đội nón bịt tai và khiêng những cái giống như cây trồng trong những chậu to đùng.

“Cà độc!” Neville vừa chạy vừa ngoái đầu lại hét với Harry “Sẽ chọi chúng qua những bức tường - bọn chúng sẽ không ưa món này đâu!”

Bây giờ Harry biết chỗ phải đi. Nó chạy nhanh lên, bác Hagrid và Fang chạy theo sau. Hai bác cháu vượt qua hết bức chân dung này đến bức chân dung khác, và những hình người vẽ trong tranh cũng chạy dọc theo tường bên cạnh hai bác cháu, những phù thủy và pháp sư mặc áo có cổ xếp nếp đeo dây khóa lòng thòng hay mặc áo giáp và khoác áo choàng, chen chúc trong những khung tranh của nhau, gào tướng lên thông tin về tình hình chiến sự ở những chỗ khác nhau của tòa lâu đài. Khi hai bác cháu tới được cuối hành lang, toàn bộ tòa lâu đài rung động và đúng lúc một cái bình khổng lồ bay vèo khỏi bệ với một sức mạnh làm nổ tung, Harry biết rằng tòa lâu đài đã bị kẹp trong những bùa chú tàn độc hơn bùa chú của các

thầy cô và hội viên Hội Phượng Hoàng.

"Không *xao* đâu, Fang… Không *xao* đâu!" Bác Hagrid gào, nhưng con chó săn khổng lồ đã hoảng vía phóng chạy khi những miểng sứ bay tán loạn trong không khí như những mảnh bom, và bác Hagrid đùng đùng chạy theo con chó đang chết khiếp, bỏ Harry lại một mình.

Nó lao tới trong hành lang rung chuyển, cây đũa phép cầm trên tay sẵn sàng đối phó và suốt chiều dài hành lang vị hiệp sĩ trong tranh nhỏ nhắn, Ngài Cadrigan, xông vào hết bức tranh này đến bức tranh khác, kêu loảng xoảng trong bộ áo giáp của ngài, gào lên những lời cổ vũ, con ngựa con béo ục của ngài lơn tơn chạy theo sau.

"Những tên láo khoét và những kẻ lừa đảo, đồ chó má và bọn cặn bã, đuổi bọn chúng đi, Harry Potter, hãy tống tiễn bọn chúng!"

Harry đâm sầm vào một góc tường và gặp Fred cùng một nhóm nhỏ học sinh, gồm cả Lee Jordan và Hannah Abbott, đang đứng bên cạnh một cái bệ trống trơn, bức tượng trên bệ vốn trấn giữ một hành lang bí mật. Đũa phép của tụi nó lăm le trong tay và tụi nó đang lắng nghe động tĩnh bên trong cái lỗ bịt kín.

"Đêm tuyệt trần ai!" Fred hét khi tòa lâu đài rung chuyển một lần nữa, và Harry chạy ngang qua, vừa phấn chấn vừa kinh sợ. Nó xẹt qua một hành lang khác nữa, và khắp nơi đâu cũng toàn cú là cú, và con mèo Bà Noris gầm gừ cố tát mấy con cú bằng bàn chân đầy móng vuốt, chắc là để xua chúng về đúng chỗ …

“Potter!”

Cụ Aberforth Dumbledore đứng chắn ngang hành lang phía trước, cây đũa phép đã cầm sẵn trong tay.

“Tao có cả trăm đứa con nít, rần rần trong cái quán của tao, Potter à!”

“Con biết, chúng ta đang di tản,” Harry nói, “Voldemort đang…”

“…tấn công bởi vì họ không chịu giao nộp mày, đúng vậy,” cụ Aberforth nói. “Tao không điếc, cả làng Hogsmeade đều nghe hắn nói. Và chẳng ai trong bọn bay nghĩ tới chuyện giữ vài con tin Slytherin hả? Con cái bọn Tử Thần Thực Tử vừa được đưa về chỗ an toàn, nếu giữ chúng ở lại đây có phải là khôn ngoan hơn một chút không?”

“Chuyện đó không thể chặn được Voldemort,” Harry nói, “và anh của cụ sẽ không bao giờ làm điều đó.”

Cụ Aberforth gầm gừ và chạy nhanh về hướng ngược lại nó.

Anh của cụ sẽ không bao giờ làm điều đó... Ừ, đó là sự thật. Harry nghĩ trong lúc nó tiếp tục chạy: cụ Dumbledore, người đã bảo vệ thầy Snape lâu như vậy, sẽ không đời nào cầm giữ học sinh làm con tin…

Và khi nó hãm phanh lại ở khúc quanh cuối cùng, hét lên một tiếng vừa nhẹ nhõm vừa tức giận, nó thấy Ron và Hermione, cả hai đều ôm đầy tay những vật thể màu vàng bẩn thỉu, to đùng và cong cong.

“Nãy giờ hai bồ ở cái xó xỉnh nào?”

“Phòng chứa bí mật,” Ron nói.

“Phòng… *cái gì?”* Harry nói, chới với đứng khựng lại trước mặt tụi nó.

“Chính Ron ấy, tất cả là sáng kiến của Ron!” Hermione hụt hơi nói. “Lỗi lạc tuyệt vời hén? Sau khi bồ đi rồi, tụi này vô trong đó, và mình nói với Ron, cho dù mình có kiếm ra được cái kia thì mình làm sao mà diệt được nó? Tụi mình còn chưa tiêu hủy được cái cúp nữa là! Và lúc đó Ron nghĩ ra nó! Con mãng xà!”

“Cái …?”

“Cái gì đó để tiêu hủy Trường Sinh Linh Giá,” Ron nói đơn giản.

Mắt Harry ngó xuống mấy món mà Ron và Hermione ôm chặt trong cánh tay: bây giờ nó đã nhận ra những cái răng nanh cong cong bự chảng được nhổ ra từ đầu lâu của con mãng xà đã chết.

“Nhưng làm sao mấy bồ vô được trong đó?” Nó hỏi, trố mắt ngó mấy cái răng nanh rồi đến Ron. “Bồ phải biết nói Xà ngữ!”

“Ron biết!” Hermione thì thầm. “Nói thử đi, Ron!”

Ron phát ra một tiếng rít bị nghẹn lại nghe hết sức khủng khiếp. “Đó là tiếng bồ đã dùng để bảo cái mặt dây chuyền mở ra,” nó nói với Harry giọng xin lỗi, “Mình phải thử mấy lần mới nói đúng, nhưng,” nó nhún vai ra vẻ khiêm tốn, “rốt cuộc thì tụi này cũng vô được bên trong.”

“Bồ làm mình *ngạc nhiên* đấy!” Hermione nói. “Ngạc

nhiên thiệt!”

“Vậy…” Harry cố gắng giữ bình tĩnh. “Vậy…”

“Vậy là tụi mình hạ được một Trường Sinh Linh Giá nữa,” Ron nói, và từ trong áo vét nó rút ra tàn tích méo mó của cái cúp Hufflepuff. “Hermione đâm nó. Nghĩ là cô nàng nên xử nó. Cô nàng chưa được hưởng cái khoái đó.”

“Thiên tài!” Harry gào lên.

“Đáng gì đâu!” Ron nói, mặc dù trông nó tự mãn hết sức. “Vậy còn phần bồ thì sao?”

Nó vừa nói câu đó thì một tiếng nổ ầm phía trên đầu tụi nó: cả ba đứa ngước đầu lên thì bụi từ trần rớt xuống mịt mù và tụi nó nghe tiếng gào từ xa xa.

“Mình biết cái vòng nguyệt quế như thế nào rồi, và mình đã biết nó ở đâu,” Harry nói nhanh. “Hắn đã giấu nó ở đúng cái nơi mình giấu cuốn sách Độc dược cũ của mình, nơi mọi người vẫn giấu đồ hàng mấy thế kỉ nay. Hắn tưởng hắn là kẻ duy nhất tìm ra chỗ đó. Tụi mình đi thôi.”

Những bức tường lại rung rinh lần nữa, nó dẫn hai đứa bạn đi xuyên qua lối vào đã bít kín và đi xuống cầu thang vào trong Phòng Cần Thiết. Không có ai khác trong phòng ngoại trừ ba người: Ginny, cô Tonks và một bà phù thủy già đội một cái nón cũ mọt gặm, Harry nhận ra ngay đó là bà nội của Neville.

“A, Potter” bà phù thủy già nhanh nhảu nói như thể nãy giờ bà chỉ đợi Harry đến. “Cháu có thể nói cho bọn ta biết chuyện gì đang diễn ra.”

“Mọi người bình yên chứ?” Ginny và cô Tonks cùng nói.

“Theo như tụi này biết thì ổn cả,” Harry nói, “Có còn ai trong hành lang đến quán Đầu Heo không?”

Nó biết là căn phòng không thể thay đổi nếu còn người sử dụng bên trong phòng.

“Ta là người cuối cùng đi qua hành lang,” bà Longbottom nói. “Ta đã bịt nó lại. Ta nghĩ để nó mở khi cụ Aberforth đã bỏ quán đi thì không được khôn ngoan lắm. Cháu có thấy cháu nội của ta không?”

“Bạn ấy đang chiến đấu,” Harry nói.

“Tất nhiên,” Bà già nói giọng tự hào. “Xin lỗi nhé, ta phải đi tăng viện cho cháu.” Bà xăng xái chạy ngang qua tụi nó về phía những bậc thang đá bằng tốc độ nhanh đến ngạc nhiên.

Harry nhìn cô Tonks.

“Cháu tưởng cô phải chăm sóc bé Teddy ở nhà mẹ của cô chứ?”

“Cô không thể nào chịu được cứ mù tịt…” cô Tonks có vẻ đau khổ lắm. “Bà sẽ chăm sóc em bé… con có thấy chú Remus không?”

Thầy dự định cầm đầu một nhóm chiến sĩ ở trong sân trường…”

Không đợi thêm lời nào, cô Tonks vọt đi ngay.

“Ginny,” Harry nói. “Anh xin lỗi, nhưng bọn anh cần cả em cũng ra khỏi nơi này. Chỉ một lát thôi. Sau đó em có thể trở vô.”

Ginny coi bộ chỉ cần nghe thấy được rời khỏi nơi trú ẩn là hớn hở.

"Và sau đó em có thể trở vô lại!" Nó hét với theo cô bé khi cô bé chạy lên cầu thang nối bước cô Tonks. *"Em phải trở vô lại đó!"*

"Chờ một chút!" Ron đột ngột nói. "Tụi mình còn quên ai đó."

"Ai?" Hermione hỏi.

"Mấy con gia tinh, tụi nó đều ở dưới nhà bếp, đúng không?"

"Bồ muốn nói là tụi mình nên kêu gọi họ chiến đấu à?" Harry hỏi.

"Không," Ron nghiêm trang nói. "Mình muốn nói là tụi mình nên bảo họ đi di tản luôn. Tụi mình đâu muốn có thêm một trường hợp Dobby nữa, đúng không? Tụi mình không thể ra lệnh họ chết cho tụi mình…"

Đám răng nanh mãng xà lách cách tuột khỏi tay Hermione. Cô nàng chạy về phía Ron, vòng hai tay ôm cổ nó và hôn thắm thiết lên khắp mặt nó. Ron cũng liệng mấy cái răng mãng xà và chổi mà nó đang cầm và đáp lại bằng một sự nhiệt tình nồng nàn đến độ nó nhấc bổng luôn chân cô nàng Hermione khỏi mặt đất.

"Giờ này là lúc mùi mẫn sao?" Harry hỏi một cách yếu ớt, và khi chẳng có gì xảy ra ngoài chuyện Ron và Hermione cứ ghì lấy nhau chặt hơn rồi còn đung đưa tại chỗ, Harry đành cất cao giọng "Ôi, chiến tranh đang diễn ra tại đây!"

Ron và Hermione buông nhau ra, nhưng tay hai đứa vẫn còn đan nhau.

"Mình biết chứ bồ tèo," Ron nói, nó có vẻ như vừa bị một trái banh Bludger tống vô ót, "không bây giờ thì không bao giờ, đúng không?"

"Bỏ qua đi, còn cái Trường Sinh Linh Giá thì sao?" Harry quát. "Bồ không nghĩ là bồ có thể… ráng nhịn cho tới khi tụi mình kiếm ra được cái vòng nguyệt quế sao?"

"Ờ… phải… xin lỗi…" Ron nói, nó và Hermione bắt đầu lượm lại mấy cái răng mãng xà, cả hai đứa đều đỏ mặt.

Khi ba đứa tụi nó leo lên hành lang phía trên cầu thang thì đã rõ là tình hình trong tòa lâu đài đã xấu đi trầm trọng trong mấy phút mà tụi nó ở trong căn Phòng Cần Thiết: những bức tường và trần đều rung chuyển dữ dội hơn bao giờ hết, bụi bay mịt mờ không trung, và qua khung cửa sổ gần nhất, Harry thấy những vụ nổ lóa xanh lóa đó đã sát chân tòa lâu đài, và nó biết là bọn Tử Thần Thực Tử sắp sửa xông vô được chỗ này rồi. Harry ngó xuống thấy người khổng lồ Grawp đang đi lang thang ngang qua, quay quay cái gì đó trông tựa như cái đầu tượng đá bẻ ra từ mái nhà và y đang rống lên bực bội.

"Cầu cho chú ấy giẫm lên vài tên trong bọn chúng!" Ron nói trong khi nhiều tiếng kêu gào vọng lại rất gần.

"Miễn là đừng giẫm lên người của phe ta!" Một giọng nói vang lên, Harry quay lại và thấy Ginny cùng cô Tonks, cả hai đứng ở cửa sổ đã mất nhiều mảnh kiếng bên cạnh, đũa phép đã rút ra. Ngay cả trong lúc nó còn đang quan sát, Ginny đã kịp phóng ra một lời nguyền xuống đám người đang đánh nhau

bên dưới.

“Giỏi lắm!” bóng người nào đó chạy tới kêu lên trong màn bụi và Harry lại thấy cụ Aberforth một lần nữa, mái tóc xám của cụ bay bay khi cụ dắt một đám học sinh chạy ngang qua. “Hình như chúng đang chọc thủng mấy Lỗ Châu mai hướng Bắc, chúng có đem theo bọn khổng lồ của chúng.”

“Cụ có thấy anh Remus không?” Cô Tonks hỏi với theo cụ.

“Anh ta đấu tay đôi với Dolohov,” cụ Aberforth hét, “từ lúc đó tới giờ chưa gặp lại.”

“Cô Tonks,” Ginny nói, “Cô Tonks à, con chắc là thầy không sao đâu…”

Nhưng cô Tonks đã lao mình vào đám bụi đi theo cụ Aberforth.

Ginny chẳng giúp gì được đành quay lại Harry, Ron và Hermione.

“Họ sẽ bình an mà,” Harry nói, mặc dù nó biết đó chỉ là những lời rỗng tuếch, “Ginny, lát nữa tụi này sẽ trở lại, chỉ cần tránh ra, giữ mình an toàn. Đi thôi!” Nó nói với Ron và Hermione, rồi ba đứa chạy ngược lại bức tường kéo dài mà sau bức tường đó Phòng Cần Thiết đang chờ để thực hiện lệnh mở của người cần vào kế tiếp.

Tôi cần vào nơi mà mọi thứ được cất giấu.

Harry khấn vái trong đầu, và cánh cửa hình thành khi tụi nó chạy ngang lần thứ ba.

Sự náo loạn của chiến trường lặng đi ngay khi tụi nó bước

qua ngưỡng cửa và đóng cánh cửa lại: tất cả đều im phăng phắc. Tụi nó đang ở một nơi rộng bằng nhà thờ mà nhìn giống như một thành phố, những bức tường cao ngất nghểu của thành phố được dựng bằng những đồ vật được giấu giếm bởi hàng ngàn học sinh đã qua đời từ lâu.

"Vậy mà hắn không hề biết ai cũng có thể vô đây sao?" Ron nói, tiếng nói của nó vang vọng trong im ắng.

"Hắn tưởng hắn là người duy nhất," Harry nói, "Xui cho hắn, mình đã phải giấu đồ hồi mình còn đi học… lối này," nó nói thêm, "Mình nghĩ là phía dưới này…"

Nó đi ngang qua một con quỷ khổng lồ nhồi bông và cái Tủ Tan Biến mà việc sửa chữa hồi năm ngoái của Draco đã đưa tới những hậu quả thảm khốc, rồi nó ngập ngừng, nhìn lên ngó xuống những dãy đồ tạp nham, nó không sao nhớ ra được chỗ đi tiếp…

"Vòng nguyệt quế lại đây!" Hermione khẩn khoản hô lên, nhưng chẳng có gì bay xuyên không khí về phía tụi nó. Dường như căn phòng cũng giống như hầm an toàn ở Gringotts, không chịu chuyển giao những đồ đạc cất giấu trong đó một cách dễ dàng.

"Tụi mình chia ra đi," Harry nói với hai đứa kia. "Kiếm một pho tượng bán thân bằng đá của một ông già đội một bộ tóc giả và một cái miện! Pho tượng được đặt trên đầu một tủ chén và chắc chắn ở gần đâu đây…"

Tụi nó đi nhanh vô những lối đi nằm kề nhau xen giữa những dãy đồ vật, Harry có thể nghe tiếng bước chân vang qua những đống cao ngất nghểu những thứ đồ tạp nham, những

chai lọ, nón, thùng, ghế, sách, vũ khí, chổi, vợt…

“Đâu đó gần đây,” Harry lẩm bẩm với chính mình. “Đâu đó… đâu đó…”

Nó càng lúc càng đi sâu vào mê cung, tìm kiếm những đồ vật mà nó nhận ra từ lần vô được căn phòng này trước đây. Hơi thở của nó vang ù cả lỗ tai, và rồi dường như chính linh hồn nó run lên, kia kìa, ngay phía trước, cái tủ chén cũ kĩ bong tróc nham nhở mà nó đã giấu cuốn sách Độc dược, và trên đầu tủ, vị chiến tướng bằng đá mặt rỗ đang đội bộ tóc giả bụi bặm và cái gì đó trông giống như một cái miện cổ xưa bạc màu.

Nó đã đưa tay ra, mặc dù chỉ còn cách mấy bước, thì một giọng nói vang lên sau lưng nó, “Đứng yên, Potter!”

Nó đứng khựng và quay phắt lại. Crabbe và Goyle đang đứng ngay phía sau nó, vai sát vai, đũa phép chĩa thẳng vào Harry. Qua khoảng trống nhỏ giữa hai bộ mặt khinh khỉnh của hai đứa nó, Harry nhìn thấy gương mặt của Draco Malfoy.

“Mày đang cầm cây đũa phép của tao, Potter à,” Malfoy nói chĩa cây đũa phép của chính nó qua cái khoảng trống giữa Crabbe và Goyle.

“Không còn là của mày nữa,” Harry thở hổn hển, nắm chặt cây đũa phép táo gai. “Ai thắng nấy giữ, Malfoy à. Ai cho mày mượn cây mày đang cầm hả?”

“Má tao,” Draco nói.

Harry bật cười, mặc dù chả có gì mắc cười về tình huống đó. Nó không thể nghe tiếng Ron và Hermione nữa. Hình như tụi nó đã đi xa khỏi tầm tai, để tìm cái vòng nguyệt quế.

“Sao ba đứa tụi bây không chiến đấu bên cạnh Voldemort?,” Harry hỏi.

“Chúng tao sắp được thưởng rồi,” Crabbe nói. Giọng của nó êm ái một cách đáng ngạc nhiên khi phát ra từ một kẻ đô con hung dữ như nó, trước đây Harry không hề nghe Crabbe nói. Bây giờ Crabbe đang nói bằng một cái giọng của con nít được hứa cho một bao kẹo. “Chúng tao nằm vùng mà, Potter. Chúng tao quyết định không di tản. Quyết định bắt mày nộp cho ngài.”

“Giỏi tính nhỉ,” Harry nói với giọng thán phục mỉa mai. Nó không thể tin là khi nó đã sát nút như vầy mà còn bị bọn Malfoy, Crabbe và Goyle thọc gậy bánh xe. Nó bắt đầu nhích lui từ từ về phía cái Trường Sinh Linh Giá đang nằm lệch trên bức tượng bán thân. Nếu nó mà nắm được cái đó trước khi xảy ra đánh nhau…

“Vậy tụi bây vô đây bằng cách nào?” Nó hỏi, cố gắng đánh lạc hướng tụi kia.

“Tao thực ra sống trong căn Phòng Cần Thiết suốt một năm qua,” Malfoy nói, giọng nó nóng nả. “Tao biết cách vào…”

“Chúng tao trốn trong hành lang bên ngoài,” Goyle gầm gừ. “Bây giờ chúng tao có thể làm phép Tan Ảo ảnh rồi! Và thế là,” gương mặt nó tét ra một nụ cười đần độn, “chúng mày xuất hiện ngay trước mắt chúng tao và nói là chúng mày đang kiếm một cái vòng tiệt quế! Vòng tiệt quế là cái gì hả?”

“Harry!” Giọng của Ron thình lình vọng lại từ bên kia bức tường phía bên phải Harry. “Bồ đang nói chuyện với ai hả?”

Bằng một động tác như quất roi Crabbe chĩa cây đũa phép của nó vào cái núi cao mười mấy thước những bàn ghế cũ, rương cũ, quần áo cũ, cùng vô số đồ tạp nham không thể xác định khác và hô: *"Đổ xuống!"*

Bức tường bắt đầu lung lay và một phần ba trên cùng đổ ập xuống lối đi cạnh cửa chỗ Ron đứng.

"Ron!" Harry rống lên, đồng thời ở đâu đó ngoài tầm mắt tiếng Hermione gào lên, và Harry nghe vô số đồ vật đổ ầm ầm xuống sàn bên kia bức tường đã bị lung lay. Nó chĩa cây đũa phép vào đống hổ lốn, hô *"Cố định!"* và bức tường đứng vững vàng.

"Không!" Malfoy vừa quát vừa níu tay Crabbe khi thằng này định lặp lại thần chú. "Nếu mày làm sụp đổ căn phòng thì mày có thể vùi mất cái vòng nguyệt quế gì đó."

"Thì sao nào?" Crabbe nói, vùng vằng thoát ra. "Chúa Tể Hắc Ám muốn chính thằng Potter, ai cần gì tới cái đồ tiệt quế chứ?"

"Thằng Potter tới đây là để kiếm cái đó," Malfoy nói với sự khó chịu được che giấu vụng về đối với sự chậm hiểu của đồng đảng, "điều đó ắt có nghĩa là…"

"Ắt có nghĩa là?" Crabbe quay lại cự Malfoy với vẻ hung tợn khỏi cần che giấu. "Ai cần biết mày nghĩ gì? Tao không nghe lệnh mày nữa đâu, Draco. Mày với cha mày tiêu rồi."

"Harry?" Ron lại kêu lớn từ bên kia đống đồ đổ nát. "Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Harry?" Crabbe nhái giọng. "Chuyện gì đang xảy ra…

không Potter! *Cực hình!"*

Harry đã bất ngờ nhào tới lấy cái miện; lời nguyền của Crabbe đánh hụt nó nhưng trúng vào bức tượng bán thân khiến bức tượng bay vèo vèo lên không trung, cái vòng nguyệt quế văng tới trước và biến mất khi lọt vô đống đồ khổng lồ mà bức tượng rớt trên đó.

"NGỪNG LẠI!" Malfoy quát Crabbe, giọng nó vang khắp căn phòng rộng mênh mông, "Chúa Tể Hắc Ám muốn nó còn sống."

"Sao? Tao không được giết nó à?" Crabbe hét, hất cánh tay kiềm giữ của Malfoy. "Nhưng nếu tao giết được, tao sẽ giết, đằng nào Chúa Tể Hắc Ám cũng muốn nó chết, có gì khác…"

Một tia sáng đỏ thắm xẹt ngang Harry chỉ cách có vài phân. Hermione vừa chạy qua góc tường đằng sau nó và phóng bùa Choáng vào đầu Crabbe. Cú đánh hụt chỉ vì Malfoy kéo nó tránh ra.

"Con Máu bùn đó! *Avada Kedavra!"*

Harry thấy Hermione nhào qua một bên, và cơn giận của Harry trước việc Crabbe cố tình giết chóc đã quét sạch mọi thứ trong đầu nó. Nó phóng một bùa Choáng vào Crabbe, Crabbe đảo người để tránh, đụng trúng cây đũa phép của Malfoy khiến nó văng ra khỏi tay Malfoy, cây đũa phép lăn tròn xuống núi bàn ghế xương xẩu và biến mất.

"Đừng giết nó! ĐỪNG GIẾT NÓ!" Malfoy quát Crabbe và Goyle, hai đứa nó đều đang chĩa đũa phép vào Harry, một nửa giây lừng khừng của tụi nó là tất cả những gì mà Harry cần.

"Giải giới!"

Cây đũa phép của Goyle bay vèo vèo khỏi tay nó và biến mất trong đống hổ lốn đồ vật bên cạnh nó; Goyle nhảy loi choi tại chỗ tìm cách lấy lại cây đũa phép; Malfoy nhảy ra khỏi tầm đánh của bùa Choáng thứ hai Hermione phóng ra, và Ron thình lình xuất hiện ở cuối lối đi phóng ra một lời nguyền *Trói toàn thân* vào Crabbe, nhưng chỉ xém trúng.

Crabbe bèn quay lại và gào *"Avada Kedavra!"*, Ron vọt biến đi để tránh tia sáng xanh lè. Malfoy không còn đũa phép nữ, đành co rúm đằng sau một cái tủ quần áo ba chân khi Hermione tấn công về phía bọn chúng, xông tới và đánh bùa Choáng trúng ngay Goyle.

"Nó ở đâu đây chỗ này!" Harry gào lên với Hermione, chỉ vào đống đổ nát mà cái miện đã rớt xuống. "Kiếm nó đi trong khi mình đi giúp R…"

"HARRY!" Cô bé gào.

Một âm thanh cuồn cuộn rú lên đằng sau cho nó vài giây cảnh giác. Nó quay lại và thấy Ron cùng Crabbe đang dốc hết sức chạy thật nhanh về phía tụi nó. "Khoái nóng không hả, đồ cặn bã?" Crabbe gầm lên khi chạy ngang qua.

Nhưng Crabbe dường như không kiểm soát được việc nó vừa làm. Những ngọn lửa có kích thước lạ thường đang rượt theo tụi nó, liếm vào cạnh của những bức tường đồ tạp nham khiến chúng sụm xuống thành tro bụi khi bén phải ngọn lửa.

"Tưới nước!" Harry la lớn, nhưng tia nước phun ra từ đầu cây đũa phép của nó bốc hơi vào không trung.

“CHẠY!”

Malfoy nắm lấy thằng Goyle bị choáng và kéo nó theo; Crabbe đã chạy bỏ xa cả đám tụi nó, bây giờ có vẻ hãi hùng; Harry, Ron và Hermione hộc tốc chạy bám sát chân nó, và lửa đuổi sau lưng tụi nó. Đó không phải là lửa bình thường; Crabbe đã dùng một lời nguyền mà Harry không hề biết đến. Tụi nó quẹo, lửa vẫn bám theo như thế chúng là sinh vật có tri giác, quyết tâm giết cho bằng được tụi nó. Giờ đây ngọn lửa đang biến đổi, hình thành một bầy ác thú lửa: những con trăn cháy phừng phừng, những con ngáo ộp lửa, những con rồng lửa, bay lên rồi sà xuống, và những đồ đạc tích trữ hằng bao thế kỉ bị lửa ngốn vào ói ra không khí qua cái miệng đầy răng nanh của chúng, bị tung hứng lên cao bằng những cái chân đầy móng vuốt, trước khi cháy tiêu trong địa ngục lửa.

Không còn thấy bọn Malfoy, Crabbe và Goyle đâu nữa, Harry, Ron và Hermione đứng lại chết điếng, những con ác thú lửa đang bao vây tụi nó, và sức nóng quanh tụi nó rắn như một bức tường.

“Tụi mình có thể làm gì đây?” Hermione gào át tiếng lửa cháy rần rần điếc cả tai. “Tụi mình có thể làm gì hả?”

“Đây!”

Harry chụp một đôi cán chổi bay có vẻ nặng ịch từ trong đống đồ tạp nham gần nhất và quăng cho Ron, Ron bèn kéo Hermione cỡi lên chổi sau lưng nó. Harry đã quăng giò lên cán chổi thứ hai, và đạp mạnh xuống đất một cái, tụi nó phóng vọt lên không trung, thoát trong gang tấc cái mỏ có sừng của con diều hâu lửa há hàm ra đớp tụi nó. Khói và nóng trở nên quá

sức chịu đựng: phía dưới tụi nó ngọn lửa bị nguyền vẫn tiếp tục ngốn ngấu những món đồ lậu của những thế hệ học sinh bị săn đuổi, thành quả tội lỗi của hàng ngàn thí nghiệm bị cấm đoán, những bí mật của vô số linh hồn đã tìm chỗ trú ẩn trong căn phòng này. Harry không thể nhìn thấy dấu vết của bọn Malfoy, Crabbe và Goyle ở đâu nữa. Nó sà thấp tới mức mà nó dám liều trên bầy ác thú lửa đang cướp của để tìm bọn chúng, nhưng chẳng thấy gì khác hơn lửa. Chết kiểu này thì khủng khiếp quá… Nó không muốn sự thể như vầy…

"Harry, tụi mình thoát ra mau, thoát ra thôi!" Ron rống lên, mặc dù không thể nhìn qua màn khói đen kịt cái cửa ở đâu hết.

Và bỗng nhiên Harry nghe tiếng một người gào yêu ớt thật thảm thương giữa sự rúng động khủng khiếp, tiếng ầm ầm như sấm rền của ngọn lửa tham tàn.

"Nguy-hiểm-quá!" Ron thét gọi, nhưng Harry vẫn bay vòng vòng trên không. Cặp mắt kiếng của nó bảo vệ phần nào đôi mắt nó khỏi bị khói xông, nó rà soát thật kĩ phía dưới, tìm kiếm một dấu hiệu của sự sống, một cánh tay hay khuôn mặt chưa cháy đen như củi…

Và nó thấy bọn chúng: Malfoy với cánh tay vòng qua Goyle bất tỉnh, hai đứa nó đang ngồi trên một cái tháp mong manh những bàn giấy đã thành than, và Harry nhào xuống. Malfoy nhìn thấy Harry bay xuống, bèn giơ lên một cánh tay nhưng ngay khi Harry nắm lấy cánh tay đó nó đã biết ngay là không xong. Goyle quá nặng và tay Malfoy ướt nhẹp mồ hôi đã lập tức tuột ra khỏi bàn tay của Harry.

"NẾU TỤI MÌNH CHẾT VÌ BỌN CHÚNG, MÌNH SẼ

GIẾT BỒ, HARRY À!” Giọng của Ron gầm lên, và trong khi một con ngáo ộp lửa khổng lồ chụp xuống tụi nó, Ron và Hermione kéo Goyle lên chổi của tụi nó rồi lại bay lên không trung, tròng trành và trĩu xuống, trong khi Malfoy trèo lên ngồi sau lưng Harry.

“Cửa, ra cửa mau lên, ra cửa!” Malfoy gào bên tai Harry và Harry tăng tốc, bay theo Ron, Hermione và Goyle xuyên qua đám khói đen cuồn cuộn, khó mà thở được, và khắp chung quanh tụi nó, vài đồ vật cuối cùng chưa cháy vì ngọn lửa tham tàn đang quăng chúng lên không để ăn mừng, nào cúp và khiên, một chuỗi đeo cổ lóng lánh và một cái miện cũ bạc màu…

“Mày làm gì thế hả? Mày làm gì thế hả?” Malfoy gào lên nhưng Harry cứ quẹo ngược lại và lao xuống. Cái vòng nguyệt quế dường như rơi chầm chậm, xoay tròn và loé sáng khi rớt về phía cái dạ dày của con trăn đang ngoác miệng ra ngáp, và rồi, nó chụp được, móc vô cổ tay nó…

Harry quay ngược lại một phen nữa khi con trăn lao về phía nó, nó vọt lên trên và bay thẳng tới nơi mà, nó vái thầm, cửa vẫn còn mở; Ron, Hermione và Goyle đã biến mất, Malfoy đang gào thét và bấu Harry chặt đến nỗi phát đau. Đột nhiên qua làn khói, Harry nhìn thấy một mảng hình chữ nhật trên bức tường và lái cây chổi về phía đó, và vài giây sau không khí trong lành tràn đầy buồng phổi nó và tụi nó tông vào bức tường trong hành lang bên kia.

Malfoy ngã lăn khỏi cây chổi, và nằm úp mặt xuống, há hốc mồm, ho sặc sụa và nôn oẹ. Harry lăn tròn rồi ngồi dậy, cánh

cửa vào căn Phòng Cần Thiết đã biến mất, và Ron cùng Hermione đang ngồi thở hổn hển trên sàn bên cạnh Goyle vẫn còn đang bất tỉnh.

"C… Crabbe," Malfoy nói giọng nghẹt thở ngay khi nó có thể nói được. "C… Crabbe."

"Nó chết rồi," Ron nói bặm trợn.

Ngoài tiếng thở và tiếng ho, không ai nói gì nữa. Lúc đó nhiều tiếng nổ lớn rung chuyển lâu đài, và một đoàn kị sỹ với những hình hài trong suốt phóng qua trên lưng ngựa, những cái đầu kẹp dưới nách của họ gào thét cơn hăng máu giết chóc, Harry loạng choạng đứng lên khi đoàn kỵ binh Không đầu đã phóng qua và nó nhìn quanh: chiến trận vẫn còn đang diễn ra chung quanh. Bên cạnh tiếng gào của những con ma đang rút lui, nó còn nghe thấy nhiều tiếng thét gào khác. Cơn hoảng loạn bùng lên trong lòng nó.

"Ginny đâu?" Nó đột ngột nói. "Lúc nãy nó ở đây. Nó phải trở vô lại Phòng Cần Thiết."

"Mèn ơi, bồ cho là căn phòng còn linh nghiệm sau trận hoả hoạn đó à?" Ron hỏi, nhưng nó cũng đứng lên, phủi ngực và nhìn trái ngó phải. "Tụi mình có nên chia ra và tìm…"

"Không," Hermione nói, cô bé đã đứng lên.

Malfoy và Goyle vẫn ngồi một đống trên sàn hành lang một cách không trông mong hy vọng, cả hai đứa nó chẳng còn đũa phép nữa. Tụi mình hãy bám vào nhau, mình đề nghị tụi mình đi… Harry, cái gì trên tay bồ vậy?"

"Cái gì? À phải.."

Nó rút cái vòng nguyệt quế ra khỏi cổ tay và giơ lên. Cái vòng vẫn còn nóng, đen sì vì bồ hóng, nhưng khi nhìn thật kĩ nó có thể nhận diện được những chữ nhỏ xíu khắc trên cái vòng đó: *Trí tuệ bao la là kho báu vĩ đại nhất của con người.*

Một chất gì đó giống như máu, đậm và dính như hắc ín, dường như rỉ ra từ cái vòng nguyệt quế. Thình lình Harry cảm thấy cái vòng run lên dữ dội, rồi bể trong tay nó, và khi cái vòng bể Harry nghĩ nó nghe một tiếng kêu đau đớn thật xa xôi thật yếu ớt, không phải vọng lại từ sân trường hay trong lâu đài, mà từ cái vật vừa bể ra trong tay nó.

"Ắt là Lửa Quỷ!" Hermione vừa nói vừa sụt sịt khóc, mắt cô bé ngó thấy mảnh vỡ.

"Xin lỗi?"

"Lửa Quỷ - lửa bị nguyền - đó là một trong những chất diệt được Trường Sinh Linh Giá, nhưng mình sẽ không bao giờ, không bao giờ dùng tới, nó rất nguy hiểm - làm cách nào mà Crabbe biết cách…?"

"Chắc là học được từ anh em lão Carrow," Harry nói giọng khẳng định.

"Thiệt nhục là nó đã không chịu tập trung khi người ta nói tới cách ngừng lửa," Ron nói, tóc nó cũng như tóc Hermione đã bị cháy xém và gương mặt nó đen hù. "Nếu lúc nãy nó không cố giết chết tụi mình, thì mình đã hơi lấy làm tiếc là nó đã chết."

"Nhưng mà bồ không nhận ra hả?" Hermione thì thầm. "Điều này có nghĩa là nếu tụi mình có thể tóm con rắn…"

Nhưng cô bé nín ngang vì tiếng gào rống và tiếng la hét cùng tiếng đấu tay đôi không thể nhầm lẫn được đang vang đầy hành lang. Harry nhìn quanh và tim nó dường như ngừng đập, bọn Tử Thần Thực Tử đã vô được trong lâu đài, nó thấy anh Percy và Fred vừa lùi vào, cả hai đang đấu giáp lá cà với những kẻ đeo mặt nạ và đội mũ trùm kín.

Harry, Ron và Hermione vội chạy tới giúp sức, những lằn sáng bay khắp mọi hướng và tên đang đấu với anh Percy lùi lại, rất nhanh, lúc đó cái mũ trùm đầu của hắn tụt ra và tụi nó thấy một cái trán cao và mái tóc có đường sọc…

"Chào, ông Bộ Trưởng!" Percy hét lên phóng một lời nguyền gọn gàng vào Thicknesse, hắn buông rơi cây đũa phép và bấu tay vào ngực áo chùng, rõ ràng là hắn đau đớn khủng khiếp, "Tôi có lưu ý ông là tôi đang từ chức chưa hè?"

"Anh giỡn hả, Perce!" Fred hét lên khi tên Tử Thần Thực Tử mà anh đang đấu ngã lăn đùng dưới sức nặng của ba thần chú đánh Choáng. Thicknesse ngã xuống đất với nhiều cái gai nhỏ xíu phọt ra khắp người hắn, hắn dường như đang biến hình thành một loại nhím biển. Fred sung sướng nhìn anh Percy.

"Đúng là anh *đang* giỡn rồi, anh Perce à… Em không nghĩ là anh biết giỡn kể từ khi anh…"

Không khí nổ tung. Tụi nó đã tụm lại với nhau, Harry, Ron, Hermione, Fred và Percy, hai tên Tử Thần Thực Tử đã đứng lên được, một vẫn còn bị Choáng, tên kia thì bị Biến hình, và trong tích tắc mong manh đó, khi mối nguy dường như nhất thời bị dồn tới đường cùng, thế giới bị xé rời, Harry cảm thấy

nó đang bay xuyên qua không khí, và điều duy nhất nó còn làm được là nắm thật chắc cái que gỗ khẳng khiu như vũ khí của nó, vũ khí duy nhất và che chắn đầu nó bằng cánh tay: nó nghe tiếng gào thét của những người đồng hành mà không có hy vọng biết chuyện gì đã xảy ra cho họ…

Và bỗng nhiên thế giới tự hoà tan thành đau đớn và tranh tối tranh sáng, nó gần như bị vùi chôn trong đống tan hoang của hành lang lúc đó đã trở thành mục tiêu của một cuộc tấn công khủng khiếp. Không khí lạnh báo cho nó biết một bên tường lâu đài đã bị nổ bể rồi, và cái chất nóng sền sệt trên má cho nó biết là nó đang chảy máu trầm trọng. Thế rồi nó nghe một tiếng khóc hãi hùng quặn thắt trong lòng, tiếng khóc diễn tả nỗi khổ mà cả lửa lẫn bùa nguyền đều không thể gây ra được, và nó đứng lên, lảo đảo, khiếp sợ hơn cả nỗi khiếp sợ của nó ngày ấy, có lẽ khiếp sợ hơn mọi nỗi khiếp sợ nó từng trải qua trên đời…

Và Hermione đang cố gượng đứng lên trong đống đổ nát, và ba người đàn ông đầu đỏ đang đứng chụm lại trên sàn nơi bức tường vừa bị nổ tung. Harry nắm chặt bàn tay Hermione khi tụi nó đi loạng choạng và vấp té trên đống đá và gỗ.

“Không-không-không!” Ai đó đang hét, “Không! Fred! Không!”

Và anh Percy đang lắc lắc người em trai của mình, và Ron đang quỳ bên cạnh họ, và mắt Fred mở trừng trừng mà không thấy gì nữa, nét cười của cậu vẫn còn hằn trên mặt.

32

CÂY ĐŨA PHÉP CƠM NGƯỜI

Thế giới đã kết thúc, vậy sao chiến trận vẫn không ngưng, sao tòa lâu đài không chìm vào im lặng trong ghê sợ, và mọi kẻ tham chiến còn không hạ vũ khí đi? Đầu óc Harry đang rơi tự do, quay mòng mòng không điều khiển được, không sao nắm bắt được điều không thể xảy ra, bởi vì Fred Weasley không thể nào chết, bằng chứng của tất cả các giác quan của nó ắt là đang dối lừa…

Và rồi lúc đó một vật thể rơi qua cái lỗ nổ tung bên hông trường và những lời nguyền từ bóng tối nhắm hướng tụi nó mà bay tới, trúng vào bức tường phía sau đầu tụi nó.

"Nằm xuống!" Harry hét lên, trong lúc có thêm nhiều lời nguyền nữa phóng ra trong đêm. Nó và Ron, cả hai đứa đã nắm lấy Hermione kéo cô bé nằm ẹp xuống sàn, nhưng anh Percy đã nằm đè lên xác Fred, che đỡ cho xác cậu không bị thêm những thương tích nữa, và khi Harry hét, "Anh Percy, đứng lên, chúng ta phải đi." Percy lắc đầu.

"Anh Percy, anh không thể làm gì cho anh ấy nữa! Chúng

ta sẽ…” Hermione bỗng gào lên, và Harry, khi quay lại, không cần phải hỏi tại sao. Một con nhền nhện khổng lồ kích thước cỡ một chiếc xe hơi nhỏ đang tìm cách trèo qua cái lỗ to đùng trên tường: một đứa trong đàn con cháu của Aragog đã tham gia trận chiến. Ron và Harry cùng thét to; bùa phép của hai đứa nó đụng nhau và con quái vật bị hất ngã ngửa ra sau, chân cẳng co giật dễ sợ rồi biến mất vào bóng tối.

“Nó dẫn theo bạn bè!” Harry nói lớn với mấy đứa kia, mắt liếc xuống hông lâu đài qua mấy cái lỗ trên tường bị lời nguyền đánh nổ.

Nhiều con nhện khổng lồ đang trèo lên hông tòa nhà, chúng được giải phóng khỏi khu Rừng Cấm, ắt hẳn bọn Tử Thần Thực Tử đã xâm nhập nơi đó. Harry phóng bùa choáng xuống bầy nhện, đánh ngã con đầu đàn rớt xuống bầy nhện đồng bọn khiến chúng lộn nhào xuống tòa nhà khuất tầm nhìn. Tiếp đó, thêm nhiều lời nguyền bay véo véo trên đầu Harry, gần đến nỗi nó cảm thấy sức mạnh của chúng thổi dựng cả tóc.

“Chúng ta đi thôi, ĐI NGAY!”

Đẩy Hermione đi trước cùng với Ron, Harry cúi xuống quắp lấy xác Fred kẹp dưới nách. Percy nhận ra điều mà Harry đang cố làm, bèn thôi bám lấy cái xác và giúp một tay: lom khom cúi thấp để tránh những lời nguyền đang phóng tới, tụi nó cùng nhau khiêng Fred ra khỏi chỗ nguy hiểm đó.

“Đây,” Harry nói, và cả hai đặt Fred vào một hốc tường trước đây có một bức tượng đứng trong đó. Nó không thể chịu đựng nổi việc phải nhìn Fred dư thêm một giây nào nữa, và sau khi chắc chắn cái xác đã được giấu kĩ, nó quay đi cùng

Ron và Hermione.

Malfoy và Goyle đã biến đi, nhưng ở cuối hành lang, lúc này đầy bụi bặm, xà bần rớt, kiếng cửa sổ văng ra, Harry thấy nhiều người đang chạy tới chạy lui, nó không thể phân biệt được họ là bạn hay thù. Khi quẹo ở góc hành lang, Percy phát ra một tiếng nghe như trâu rống: "ROOKWOOD!" và phóng vào một gã đàn ông cao lớn đang rượt theo hai đứa học trò.

"Harry, vô đây!" Hermione gào. Cô bé đã kéo Ron ra sau một tấm thảm thêu. Hai đứa có vẻ đang vật lộn với nhau, và trong một thoáng nổi điên Harry tưởng tụi nó lại ôm ấp nhau; rồi nó hiểu Hermione đang cố gắng giữ Ron lại, không cho Ron chạy theo anh Percy.

"Hãy nghe mình - NGHE NÈ RON!"

"Tôi muốn giúp… tôi muốn giết bọn Tử Thần Thực Tử…" gương mặt Ron méo xệch, bê bết bụi và khói, nó đang run bần bật vì tức giận và đau buồn.

"Ron, tụi mình là những người duy nhất có thể chấm dứt việc này. Ron - làm ơn - tụi mình cần tìm con rắn, tụi mình phải giết con rắn!" Hermione nói.

Nhưng Harry biết Ron cảm thấy thế nào: truy tìm một cái Trường Sinh Linh Giá khác không đem lại sự trả thù hả hê; nó cũng muốn chiến đấu, muốn trừng phạt bọn chúng, những kẻ đã giết chết Fred, và nó muốn tìm những người khác trong gia đình Weasley, và hơn hết, muốn yên tâm là Ginny không bị… nhưng nó không thể cho phép ý nghĩ đó hình thành trong đầu.

"Tụi mình *sẽ* chiến đấu!" Hermione nói. "Tụi mình sẽ phải

chiến đấu, để diệt được con rắn! Nhưng lúc này đừng để lạc mất dấu cái việc mà tụi mình phải làm! Tụi mình là những kẻ duy nhất có thể kết liễu nó!"

Hermione cũng đang khóc, và cô bé chùi mặt bằng ống tay áo rách bươm cháy xém trong lúc nói, nhưng rồi hít sâu hơi thở mạnh để tự trấn tĩnh, và vẫn níu chặt Ron, cô bé quay qua nói với Harry:

"Bồ cần tìm hiểu coi Voldemort đang ở đâu, bởi vì hắn sẽ có con rắn ở bên mình, đúng không? Làm đi Harry - nhìn vô đầu hắn!"

Tại sao lại dễ dàng đến như vậy? Có phải vì cái thẹo đã bỏng rát suốt mấy tiếng đồng hồ, nóng lòng muốn cho nó nhìn vào suy nghĩ của Voldemort? Nó nhắm mắt lại theo lệnh của Hermione, và ngay lập tức, tiếng gào rú tiếng nổ đùng đoàng cùng tất cả âm thanh chói lói của chiến trường bị chìm lắng cho đến khi chúng trở nên xa xôi, như thể nó đang đứng ở xa, rất xa chúng…

Hắn đang đứng ở một căn phòng bỏ hoang quen thuộc một cách kì lạ, những bức tường tróc lở giấy dán tường và tất cả cửa sổ, trừ một cái, đều bị đóng bít bằng ván. Âm thanh của trận đánh vào lâu đài bị hãm lại và nghe xa xôi. Khung cửa sổ duy nhất không bị bít cho thấy những luồng tia sáng nổ ra ở phía xa xa nơi có tòa lâu đài, nhưng trong phòng tối thui chỉ có duy nhất ngọn đèn dầu cô độc. Hắn đang xoay cây đũa phép giữa những ngón tay, ngắm nghía nó, suy nghĩ của hắn đang hướng về căn phòng phía trong tòa lâu đài, căn phòng bí mật chỉ có hắn mới tìm ra được, căn phòng, giống như Phòng chứa

Bí mật, người ta phải thông minh và khôn khéo và tò mò mới có thể khám phá ra được… Hắn yên chí là thằng nhãi sẽ không thể nào tìm ra cái vòng nguyệt quế… mặc dù con rối của Dumbledore đã đi xa hơn hắn tưởng… quá xa…

"Thưa chúa tể," một giọng nói vang lên, tuyệt vọng và khàn khàn. Hắn quay lại: Lucius Malfoy đang ngồi trong góc tối tăm nhất, te tua và vẫn còn mang dấu vết của sự trừng phạt mà lão đã nhận được sau khi thằng nhãi trốn thoát lần trước. Một trong hai con mắt của ta lão vẫn còn cụp và sưng vù. Thưa chúa tể… xin ngài làm ơn… con trai tôi…"

"Nếu con trai mi chết, thì Lucius à, đó không phải là lỗi của ta. Nó không chịu đến tham gia cùng ta, như tất cả học sinh nhà Slytherin. Có lẽ nó đã quyết định kết bạn với Harry Potter rồi chăng?"

"Không… không đời nào," Malfoy thì thào.

"Mi tất phải mong là không."

Có phải… có phải, thưa chúa tể, ngài e là thằng Potter có thể chết về tay kẻ khác chứ không do tay ngài?" Lucius Malfoy hỏi, giọng run run, "Chẳng phải là… xin thứ lỗi… khôn ngoan hơn nếu ngưng lại trận chiến này, rồi đích… đích thân ngài tiến vào tòa lâu đài, và tự tìm ra nó?"

"Đừng giả vờ, Lucius à. Mi mong ngưng chiến để mi tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra cho thằng con trai mi. Và ta không cần tìm thằng Potter. Trước khi đêm tàn, Potter sẽ đến tìm ta."

Voldemort lại hạ cái nhìn chăm chăm của hắn xuống cây

đũa phép trong mấy ngón tay hắn một lần nữa. Cây đũa phép làm phiền hắn… và những thứ gì làm phiền Chúa tể Voldemort cần phải được sắp đặt lại…

"Đi tìm Snape về đây!"

"Thưa… Chúa tể, Snape à?"

"Snape. Ngay. Ta cần hắn. Có một-việc-ta cần nơi hắn. Đi"

Khiếp sợ, Lucius vấp váp trong cảnh lờ mờ, rời căn phòng. Voldemort tiếp tục đứng đó, vừa xoay tít cây đũa phép trong mấy ngón tay, vừa chăm chú nhìn cây đũa.

"Nagini, đó là cách duy nhất," hắn thì thầm, và hắn nhìn quanh, và kia là con rắn mập ù, khổng lồ, lúc này đang lơ lửng giữa không trung, uốn éo một cách quyến rũ trong cái không gian được bảo vệ và yểm bùa mà hắn đã tạo ra cho con rắn: một trái cầu trong suốt nhấp nháy như sao, vừa giống một cái lồng lấp lánh, vừa giống một cái chậu.

Há miệng hớp hơi, Harry lùi lại và mở mắt ra cùng lúc tai nó nghe những tiếng rít, tiếng gào, tiếng kêu la, tiếng đổ rầm rầm và tiếng nổ đùng đùng của chiến trận.

"Hắn đang ở trong Lều Hét. Con rắn ở đó với hắn, nó có một thứ phù phép bảo vệ gì đó bao chung quanh. Hắn phái lão Lucius Malfoy đi tìm lão Snape."

"Voldemort đang ngồi trong Lều Hét à?" Hermione nói, cơn tam bành nổi lên. "Hắn thậm chí… hắn thậm chí còn không thèm CHIẾN ĐẤU hả?"

"Hắn không nghĩ là hắn cần chiến đấu," Harry nói. "Hắn nghĩ mình sẽ tự tìm tới hắn."

“Nhưng tại sao?”

“Hắn biết mình đang săn lùng mấy cái Trường Sinh Linh Giá - hắn đang giữ con rắn Nagini bên cạnh - rõ ràng mình sẽ phải đi tới chỗ hắn để tìm cái Trường Sinh Linh Giá đó…”

“Đúng,” Ron nói, gồng vai lên. “Vậy bồ không thể đi, vì đó là điều hắn muốn, điều hắn đang chờ đợi. Bồ cứ ở lại đây chăm sóc Hermione, mình sẽ đi lấy cái đó…”

Harry ngắt lời Ron, “Hai đứa bồ ở lại đây, mình sẽ mặc tấm Áo khoác Tàng hình đi và sẽ trở về ngay khi mình…”

“Không,” Hermione nói. “Sẽ hợp lý hơn nếu mình mặc Áo khoác Tành hình và…”

“Đừng hòng tính tới chuyện đó,” Ron nạt Hermione.

Trước khi Hermione có thể nói thêm, “Ron, mình cũng có khả năng như…” thì tấm thảm thêu phía trên cầu thang chỗ tụi nó đứng bỗng bị xé toạc ra.

“POTTER!” Hai tên Tử Thần Thực Tử đứng ngay đó, nhưng đũa phép của chúng chưa kịp giơ lên thì Hermione đã hét *“Tuột!”*

Cầu thang dưới chân ba đứa nó bỗng trở nên phẳng lì thành một cái cầu tuột, và Hermione, Ron với Harry bị hất xuống, tuy không thể kiểm soát được tốc độ, nhưng tụi nó trượt nhanh đến nỗi bùa choáng của bọn Tử Thần Thực Tử bay cách trên đầu tụi nó khá xa. Những phát bùa đó xuyên qua cái gấu của tấm thảm thêu quây kín rồi nảy lên sàn, trúng vô bức tường đối diện.

“Cứng!” Hermione hô to, chĩa cây đũa phép vào tấm thảm

thêu, và ngay lập tức có hai tiếng côm cốp thật to nghe muốn bệnh khi tấm thảm thêu biến thành đá và bọn Tử Thần Thực Tử đuổi theo tụi nó đâm luôn đầu vô đó.

"Quay lại!" Ron hét, và nó cùng Harry, Hermione tự đu mình lên cánh cửa khi một đàn bàn giấy chạy rầm rầm ngang qua, được chính giáo sư McGonagall lùa đi. Cô có vẻ không để ý đến tụi nó. Tóc cô tuột xõa xuống và trên má cô có một vết cắt. Khi cô quẹo ở góc tường, tụi nó nghe cô hét, "TẤN CÔNG!"

"Harry, bồ mặc Áo khoác Tàng hình vô," Hermione nói, "đừng bận tâm đến tụi này…"

Nhưng nó quăng tấm Áo khoác Tàng hình lên cả ba đứa; mặc dù tụi nó đã lớn xộn, nhưng nó tin không ai thấy phần chân không mình mẩy của tụi nó qua khoảng không gian dầy đặc bụi với đá rơi, lập loè ánh sáng của bùa chú.

Tụi nó chạy xuống cầu thang kế tiếp và nhận ra đã xa vào một hành lang đầy người đánh xáp lá cà. Những bức chân dung ở bên này hoặc bên kia bọn người đánh nhau đang chen chúc những bóng người hò hét lời cổ vũ hoặc khuyên bảo, trong khi bọn Tử Thần Thực Tử, cả bọn đeo mặt nạ lẫn bọn rớt mặt nạ, đang đánh tay đôi với học sinh và giáo viên của trường. Dean đã tự trang bị cho mình một cây đũa phép vì nó đang đương đầu với Dolohov; Parvati đánh với Travers. Harry, Ron và Hermione lập tức giơ cao đũa phép của tụi nó, sẵn sàng tấn công, nhưng những người đấu tay đôi đan xen nhau và phóng qua phóng lại nhiều quá nên nếu tụi nó phóng lời nguyền thì rất có khả năng trúng người của phe ta. Đang trong

lúc tụi nó đứng trụ vào nhau, tìm cơ hội hành động, thì vang lên một tiếng "Xíiiiiii!" to và tụi nó ngước nhìn lên. Harry thấy Peeves đang nhào lượn trên đầu tụi nó, thả mấy trái đậu Quéo xuống đầu bọn Tử Thần Thực Tử, đầu bọn chúng bỗng nhiên bị chụp lên những ống rễ u nần màu xanh lá uốn éo như mấy con trùn mập ù.

"Á!" Một nắm củ rễ rớt trúng tấm Áo khoác Tàng hình ngay trên đầu Ron; mấy ống rễ xanh tưng tưng giữa không trung một cánh siêu thực khi Ron cố gỡ cho chúng rớt ra.

"Có kẻ vô hình ở đây!" Một tên Tử Thần Thực Tử bịt mặt hét và chỉ. Dean tận dụng ngay tích tắc sao nhãng nhất thời của tên Tử Thần Thực Tử, đánh bật hắn ra bằng một phát bùa choáng; Dolohov cố gắng trả miếng, và Parvati phóng ngay lời nguyền trói toàn thân vào hắn.

"ĐI THÔI!" Harry gào, và nó cùng Ron, Hermione túm chặt tấm Áo khoác Tàng hình quang mình, đầu cúi xuống, và chạy hết tốc lực băng qua giữa đám đánh nhau, hơi bị trượt chân một chút vô vũng nước nhầy của dịch Đậu Quéo, Hướng lên đầu cầu thang cẩm thạch để vào tiền sảnh.

"Tôi là Draco Malfoy. Tôi là Draco, tôi ở bên phe ông!"

Draco đang ở trên đầu cầu thang, van xin một tên Tử Thần Thực Tử bịt mặt khác. Harry đánh choáng tên Tử Thần Thực Tử ngay khi tụi nó đi ngang qua: Malfoy, mừng hùm, ngoảnh nhìn quanh tìm ân nhân cứu mạng, và Ron qua lớp Áo khoác Tàng hình thụi cho Draco một cú. Draco ngã ngửa ra đè lên tên Tử Thần Thực Tử, máu miệng phun ra, cực kì sửng sốt.

"Và đây là lần thứ hai tụi tao cứu mạng mày trong đêm nay,

đồ cứt hai mặt!” Ron quát.

Trên khắp cầu thang và Sảnh đường có nhiều trận đấu xáp lá cà khác nữa. Bọn Tử Thần Thực Tử có mặt khắp nơi. Harry nhì thấy: Yaxley, sát cửa trước, đang đấu với thầy Flitwick, ngay bên cạnh họ, một Tử Thần Thực Tử bịt mặt đấu với chú Kingsley. Học sinh chạy lung tung; một số khiêng hay kéo lê bạn bè bị thương tích. Harry nhắm một bùa choáng về phía một tên Tử Thần Thực Tử bịt mặt, đánh hụt hắn mà lại suýt trúng vào Neville, anh chàng không biết bỗng nhiên ở đâu xuất hiện, quơ quơ những nắm tay đầy những Vòi Độc, những vòi này vui vẻ tự thò ra quấn quanh tên Tử Thần Thực Tử gần nhất và bắt đầu cuốn hắn lại.

Harry, Ron và Hermione chạy nhanh xuống cầu thang cẩm thạch: miểng kiếng bể văng khắp nơi bên trái tụi nó, và cái đồng hồ cát nhà Slytherin vốn dùng để ghi điểm Nhà vung vãi những ngọc bích bên trong đồng hồ ra khắp nơi, khiến cho người chạy qua bị trượt té hay loạng choạng. Khi tụi nó xuống tới nền tiền sảnh, hai thân người rớt xuống từ bao lơn phía trên đầu, và một bóng mờ xám mà Harry đoán là một con vật bốn chân lao nhanh ngang qua Sảnh đường để phập răng nó vào một trong hai kẻ vừa rớt xuống.

“KHÔNG!” Hermione ré lên, và một tiếng nổ điếc tai phát ra từ cây đũa phép của cô bé, Fenrir Grayback bị hất bật ngửa ra khỏi thân thể đang cố kháng cự yếu ớt của Lavender Brown. Hắn văng trúng lan can cẩm thạch và gắng gượng đứng trụ lại. Vừa lúc đó, với một ánh chớp trắng rực rỡ nhá lên cùng một tiếng rắc, một trái cầu pha lê rớt ngay xuống đầu hắn, và hắn lăn đùng ra nền nhà, hết nhúc nhích.

“Ta còn nhiều nữa!” Giáo sư Trelawney rít lên từ trên bao lơn. “Nhiều nữa cho bất cứ kẻ nào muốn! Đây nè…” Và với một động tác lả lướt như đi một đường banh quần vợt, cô nhấc bổng một trái pha lê to đùng khác trong giỏ xách ra, vẫy cây đũa phép một cái vào không trung, khiến trái cầu bay véo ngang qua tiền Sảnh và xuyên nát một khung cửa sổ. Cùng lúc đó, cánh cửa trước bằng gỗ nặng ịch bật mở ra, và thêm nhiều con nhện khổng lồ nữa xộc vô tiền sảnh. Tiếng gào thét hãi hùng xé không khí: đám người đánh nhau tản mác ra, và những tia sáng xanh lẫn tia sáng đỏ đều nhắm vào giữa đám quái vật vừa mới đến; đám quái vật bèn rùng mình, lồng lên, dễ sợ chưa từng thấy.

“Làm sao tụi mình thoát ra bây giờ?” Ron hét to át hết mọi tiếng gào thét, nhưng trước khi Harry hay Hermione có thể trả lời, tụi nó đã bị gạt qua một bên; bác Hagrid đùng đùng chạy xuống cầu thang, quơ quơ cây dù bông màu hồng.

“Đừng hại chúng, đừng hại chúng!” Bác gào.

“BÁC HAGRID, ĐỪNG!” Harry quên phắt mọi thứ khác: nó phóng ra khỏi tấm Áo khoác Tàng hình, gập đôi người lại để tránh lời nguyền đang xẹt sáng cả sảnh đường mà chạy tới “BÁC HAGRID, QUAY LẠI!”

Nhưng chưa tới được nửa đường đến chỗ bác Hagrid thì nó đã thấy việc gì xảy ra: bác Hagrid biến mất giữa đám khổng nhện, và cùng với một cơn nhốn nháo khủng khiếp, một chuyển động chen chúc rối beng, bọn nhện rút lui dưới sức tấn công dữ dội của bùa phép, còn bác Hagrid bị vùi giữa bầy khổng nhện.

“BÁC HAGRID!”

Harry nghe có ai đó gọi chính tên nó, dù đó là bạn hay là thù nó cũng chẳng bận tâm: nó đang lao xuống những bậc thềm trước cửa để vào sân trường tối thui, bầy nhện đang lúc nhúc kéo đi với con mồi của chúng, và nó không thể thấy chút gì của bác Hagrid nữa.

“BÁC HAGRID!” Nó tưởng như nó thấy được một cánh tay khổng lồ vẫy vẫy từ giữa bầy nhện đông nhung nhúc, nhưng nó vừa định rượt theo chúng thì một bàn chân thiệt hùng vĩ chặn ngang đường nó, bàn chân đó từ bóng tối giẫm một cái đùng xuống đất khiến mặt đất chỗ Harry đang đứng phát rung rinh. Nó ngước nhìn lên: một người khổng lồ đứng trước mặt nó, cao gần bảy thước, đầu khuất trong bóng tối, không thấy được gì ngoài hai chân lông lá giống thân cây sừng sững được soi tỏ bằng ánh sáng từ cửa lâu đài rọi ra.

Bằng một động tác thô lỗ không lường trước được, y giộng một nắm đấm đồ sộ qua một cửa sổ trên lầu, và miểng kiếng rơi như mưa xuống đầu Harry, buộc nó phải lùi lại tìm chỗ núp dưới ô cửa.

“Ôi trời…!” Hermione ré lên khi cô bé cùng Ron đuổi theo kịp Harry và ngước lên chăm chú nhìn gã khổng lồ đang tìm cánh bắt người ta qua khung cửa sổ bên trên.

“Đừng!” Ron hét, chụp tay Hermione lại khi cô bé toan giơ cây đũa phép lên. “Đánh choáng hắn thì hắn sẽ đè nát nửa tòa lâu đài…”

“HAGGER?”

Grawp khệnh khạng đi vòng qua góc tòa lâu đài; chỉ đến lúc này Harry mới nhận thấy Grawp thực ra chỉ là một người khổng lồ chưa đạt tiêu chuẩn về kích thước. Gã quái vật to lớn phi thường kia đang bóp nát bét người ta trên các tầng lầu quay lại và phát ra một tiếng rống. Những bậc thềm đá rung chuyển khi gã ình ình bước về phía kẻ đồng loại nhỏ con hơn, cái miệng méo xẹo của Grawp há ra phô bày mấy cái răng vàng khè bự cỡ nửa cục gạch; và hai gã khổng lồ lao vào nhau với vẻ hung hăng hoang dã của sư tử.

"CHẠY!" Harry gầm lên; đêm đầy những tiếng rú, tiếng hú của hai gã khổng lồ vật lộn, và Harry nắm bàn tay Hermione chạy ào xuống những bậc thềm ra sân, Ron chạy bọc hậu. Harry vẫn không mất hy vọng tìm và cứu bác Hagrid; nó chạy nhanh đến nỗi tụi nó chạy được nửa đường về phía khu rừng rồi mới đột ngột dừng lại. Không khí chung quanh tụi nó đang lạnh cóng lại; hơi thở của Harry nghẽn lại và đông đặc trong buồng phổi nó.

Những hình dạng bước ra từ bóng tối, những hình thù xoắn tít của bóng tối cô đặc, đang di chuyển thành đợt sóng lớn về phía tòa lâu đài, gương mặt của chúng được chùm kín và hơi thở của chúng khò khè… Ron và Hermione đứng sát vào Harry hơn khi âm thanh của đánh đấm đằng sau tụi nó bỗng nhiên nín bặt, lặng đi, bởi vì một sự im lặng mà chỉ có bọn Giám ngục mới có thể đem tới đang trùm xuống dày đặc trong đêm.

"Hành động ngay, Harry!" Giọng nói của Hermione vọng lại từ nơi nào xa thật xa. "Gọi Thần Hộ Mệnh, Harry, hành động ngay!"

Harry giơ đũa phép lên, nhưng một nỗi tuyệt vọng ù lì đang lan ra khắp người nó: anh Fred đã mất, bác Hagrid chắc chắn đang chết hoặc đã chết; bao nhiêu người nữa đã nằm chết mà nó vẫn chưa biết? Nó cảm thấy linh hồn đã rời bỏ thể xác nó…

"HARRY! HÀNH ĐỘNG!" Hermione gào.

Một trăm tên Giám ngục đang tiến tới, lướt nhanh về phía tụi nó, tiến gần sát nỗi tuyệt vọng của Harry - cái có vẻ như hứa hẹn cho một bữa tiệc…

Nó thấy con chó bạc của Ron phóng vào không trung, lập loè yếu ớt, rồi tan biến; nó thấy con rái cá của Hermione uốn éo giữa không trung rồi tàn lụi, và cây đũa phép của chính nó run lẩy bẩy trong tay, hầu như sẵn sàng đón nhận nỗi lãng quên đang tới, chẳng hứa hẹn gì, chẳng cảm xúc gì… Và bỗng nhiên một con thỏ bạc, một con heo rừng bạc, và một con cáo bạc lao qua đầu Harry, Ron và Hermione: bọn Giám ngục lùi lại trước khi những con vật đó đến gần. Ba người nữa vừa ra khỏi bóng tối đến đứng bên cạnh tụi nó, đũa phép của họ chĩa thẳng ra, tiếp tục phát bùa Thần Hộ Mệnh: đó là Luna, Ernie, và Seamus.

"Đúng rồi đó," Luna nói một cách khích lệ, như thể tụi nó còn ở trong căn phòng cần thiết, và đây chỉ là sự luyện tập bùa chú cho buổi học của Đ.Q.D. "Đúng rồi đó, Harry… hãy nghĩ tới điều gì đó vui vẻ…"

"Điều gì đó vui vẻ?" Harry nói, giọng khản đặc.

"Chúng ta vẫn còn đây," cô bé thì thầm. "Chúng ta vẫn còn chiến đấu. Hành động, ngay…"

Một tia sáng bạc loé ra, rồi một ánh sáng lung linh, và rồi, với nỗ lực lớn nhất và nó từng dốc ra, con hươu bạc phóng ra từ đầu cây đũa của Harry. Con hươu phi tới trước, và giờ đây bọn Giám ngục bị dạt ra tan tác nghiêm trọng, ngay lập tức đêm ấm áp trở lại, nhưng âm thanh của chiến trận xung quanh lại vang to bên tai nó.

"Cám ơn mấy bồ hết sức," Ron vừa run vừa nói, vừa quay sang Luna, Ernie và Seamus, "Mấy bồ vừa cứu…"

Một tiếng rống và một cơn rung chuyển như động đất, một gã khổng lồ nữa khệnh khạng bước ra khỏi vùng tối từ hướng khu rừng, quơ quơ một khúc dùi cui kích cỡ bự hơn bất cứ đứa nào trong đám tụi nó.

"CHẠY!" Harry lại hét, nhưng mấy đứa kia không cần bảo; tất cả chạy toán loạn, và thật đúng lúc, vì chỉ tích tắc sau đó, bàn chân vĩ đại của gã khổng lồ đặt xuống đúng chóc chỗ tụi nó vừa mới đứng. Harry nhìn quanh: Ron và Hermione đang chạy theo nó, nhưng ba đứa kia đã biến trở vô chiến trường.

"Tụi mình đã ra khỏi vòng chiến!" Ron gào lên khi gã khổng lồ đung đưa khúc dùi cui và tiếng rú của gã vang vọng trong đêm, vọng qua sân trường nơi những vụ nổ bùng tia sáng xanh và tia sáng đỏ tiếp tục soi sáng bóng đêm.

"Cây Liễu Roi," Harry nói. "Đi!"

Bằng cách nào đó, nó đã nhốt được tất cả lại trong đầu, nhồi nhét tất cả vô một không gian nhỏ xíu mà ngay lúc này nó không thể ngó tới: những suy nghĩ về anh Fred và bác Hagrid, nỗi sợ hãi cho tất cả những người mà nó yêu thương, toán loạn bên trong lẫn bên ngoài tòa lâu đài, tất cả đều phải

đợi, bởi vì nó phải chạy, phải tới chỗ con rắn và Voldemort, bởi vì đó là, như Hermione nói, cách duy nhất để kết thúc chuyện này…

Nó phóng như bay, chỉ tin được một nửa là nó có thể vượt xa bản thân cái chết, mặc kệ những tia sáng bay xuyên bóng tối chung quanh nó, mặc kệ cái âm thanh của cái hồ xáo động như biển, cùng tiếng rít rờn rợn của Rừng Cấm mặc dù đêm đứng gió, nó chạy nhanh chưa từng thấy trong đời, qua những sân trường dường như tự trồi lên nổi loạn, và chính nó là người đầu tiên nhìn thấy cây cổ thụ vĩ đại trước tiên, cây Liễu đã bảo vệ cái bí mật dưới rễ của nó bằng những cành cây nghiệt ngã như roi quất ngựa.

Thở hào hển và đứt cả hơi, Harry chậm lại, vòng quanh những cành cây đang quất vun vút, chăm chú nhìn xuyên bóng tối về phía gốc cây bự thù lù, cố tìm mấy cái mấu duy nhất trên vỏ cây cổ thụ có thể làm tê liệt những cành cây roi đó. Ron và Hermione vừa theo kịp tới nơi, Hermione hụt hơi tới nỗi cô bé không thể nói ra lời.

"Làm sao… làm sao tụi mình có thể vô trong đó được?" Ron hổn hển nói. "Mình có thể… thấy chỗ đó… giá như… tụi mình lại có… con Crookshanks…"

"Crookshanks hả?" Hermione thở phì phì, cúi gập đôi người lại, ôm chặt lấy ngực. *"Bồ có phải là phù thủy không hay là cái gì?"*

"Ờ… đúng… phải à…" Ron nhìn quanh, rồi chĩa cây đũa phép của nó vào một nhánh cây trên mặt đất và hô: *"Thu phục Chốt vệ sĩ!"* nhánh cây bay khỏi mặt đất, xoay tít trong không

trung như thể bị cuốn vào một cơn lốc xoáy, rồi phóng thẳng vào thân cây xuyên qua những cành Liễu roi đung đưa đáng sợ. Nhánh cây con đập vào một chỗ gần gốc, và lập tức, cây cổ thụ đang quằn quại trở nên im lìm.

"Tuyệt hảo!" Hermione hổn hển nói.

"Khoan!"

Mất một giây dao động, trong lúc tiếng đổ vỡ đùng đoàng của chiến trường đầy ứ không gian, Harry trù trừ. Voldemort muốn nó làm chuyện này, muốn nó đến… Liệu nó có đang dẫn Ron và Hermione vào một cái bẫy không? Nhưng hiện thực dường như sát sườn nó, tàn khốc và thẳng thừng: cách duy nhất phía trước là giết con rắn, và con rắn thì ở chỗ Voldemort, và Voldemort thì ở cuối đường hầm này…

"Harry, tụi mình sắp đến nơi, cứ vô trong đó!" Ron nói, đẩy Harry tới trước. Harry lách vào lối mòn ăn khuất giữa đám rễ cây. Con đường này bị thắt chặt hơn so với lần trước tụi nó chui vào. Đường hầm có trần thấp: bốn năm trước tụi nó đã phải gập đôi người lại để đi qua, bây giờ không còn cách gì khác hơn là bò. Harry bò tới trước, cây đũa phép của nó thắp sáng, nó chuẩn bị gặp chướng ngại vật bất cứ lúc nào, nhưng chẳng có gì cả. Tụi nó di chuyển trong im lặng, đôi mắt chăm chú của Harry bám lấy tia sáng đung đưa phát ra từ cây đũa phép của nó đang nắm chặt trong tay. Cuối cùng đường hầm bắt đầu dốc và Harry nhìn thấy một thẻo ánh sáng ở đằng trước. Hermione nắm mắt cá chân của nó giật giật.

"Áo khoác Tàng hình!" Cô bé thì thầm. "Mặc Áo khoác Tàng hình vào!"

Nó dò dẫm phía sau và cô bé nhét một cuộn vải trơn tuột vào bàn tay không cầm đũa phép của nó. Nó chật vật kéo tấm áo trùm lên mình, lẩm bẩm *"Tịt"* để tắt ánh sáng cây đũa phép, và tiếp tục di chuyển bằng tay với đầu gối, hết sức lặng lẽ, tất cả giác quan của nó đều căng ra, lo lắng bất cứ giây nào cũng có thể bị phát hiện, hay nghe một giọng nó lạnh lùng rõ từng tiếng, hay thấy ánh sáng xanh lè nháng lên.

Và rồi nó nghe tiếng nói phát ra từ căn phòng ngay phía trên đầu tụi nó, chỉ hơi bị hãm thanh vì lối ra ở cuối con đường hầm đã bị bít lại bằng cái gì đó giống như một cái thùng gỗ cũ kỹ. Thậm chí không dám thở, Harry nhích tới sát ngay cạnh cửa đường hầm và ngó qua kẻ hở nhỏ xíu giữa cái thùng gỗ và vách tường.

Căn phòng bên kia sáng mờ mờ, nhưng nó vẫn có thể thấy Nagini, cuộn xoắn và cuốn tròn như một con trăn dưới nước, an toàn trong trái cầu lấp lánh được yểm bùa, trái cầu này lơ lửng trong không khí chẳng có gì chống đỡ. Nó cũng thấy được một cạnh bàn, và một bàn tay trắng bệch với những ngón tay dài đang đùa với một cây đũa phép. Lúc đó Snape đang nói, và tim Harry thót lại: ông ta chỉ cách chỗ nó đang lom khom núp có vài gang.

"… thưa chúa tể, cuộc chống cự của họ đang vỡ vụn…"

"… và điều đó diễn ra mà không có sự hỗ trợ của mi," Voldemort nói bằng giọng cao và gằn từng tiếng. "Mặc dù mi là một phù thủy điêu luyện, Severus à, ta không nghĩ là lúc này có mi thì có gì khác. Chúng ta hầu như thắng rồi… hầu như."

"Hãy để tôi đi tìm thằng nhóc. Hãy để tôi mang Potter lại

cho ngài. Tôi biết tôi có thể tìm được nó, thưa chúa tể. Xin ngài cho phép."

Snape sải bước qua khe hở, và Harry giật lùi lại một tí, mắt ngó chằm chằm vào con Nagini, tự hỏi liệu có một bùa phép nào có thể xuyên qua lớp bảo vệ chung quanh con rắn không, nhưng nó không thể nghĩ ra bùa phép nào cả. Chỉ một lần thử thất bại nó sẽ để lộ vị trí của nó ngay… Voldemort đứng lên. Bây giờ Harry có thể thấy hắn, đôi mắt đỏ, gương mặt rắn bèn bẹt, vẻ xanh mét của hắn hơi ánh lên trong cảnh tranh tối tranh sáng.

"Ta có một vấn đề, Severus à," Voldemort nói khẽ.

"Thưa chúa tể?" Snape nói. Voldemort giơ cây Đũa phép Cơm nguội lên, cầm nó nhẹ nhàng và cẩn thận như cầm cây đũa chỉ huy của nhạc trưởng.

"Tại sao nó không phục tùng ta, hở Severus?"

Trong im lặng Harry tưởng tượng nó nghe thấy tiếng con rắn rít lên khe khẽ khi con vật cuộn tròn rồi vươn ra - hay đó chính là tiếng thở dài rít lên của Voldemort lởn vởn trong không khí?

"Thưa… thưa chúa tể?" Snape nói giọng vô hồn, "Tôi không hiểu. Ngài… ngài đã thực hiện những phép thuật kì diệu bằng cây đũa phép đó."

"Không," Voldemort nói. "Ta đã thực hiện những phép thuật thông thường của ta. Ta mới kì diệu, còn cây đũa phép này… thì không. Nó chẳng để lộ những điều thần kỳ mà nó hứa hẹn. Ta thấy chẳng có gì khác biệt giữa cây đũa phép này

và cây đũa phép ta đã thu được từ Ollivander bao nhiêu năm trước đây.” Giọng của Voldemort du dương, bình thản, nhưng cái thẹo của Harry bắt đầu co giật và phập phồng: cơn đau đang hình thành trên trán nó, và nó có thể cảm nhận được cảm xúc bị kiềm chế của cơn thịnh nộ đang trào lên bên trong Voldemort. “Chẳng có gì khác biệt.” Voldemort lại nói.

Snape không nói gì. Harry không thấy được nét mặt ông ta. Nó tự hỏi liệu có phải Snape ý thức được mối nguy hiểm, đang cố gắng tìm lời thích đáng để cam kết với ông chủ của mình.

Voldemort bắt đầu di chuyển quanh căn phòng: Harry không thấy được hắn khi hắn đi vơ vẩn, nói bằng cái giọng cân nhắc, trong lúc cơn đau và thịnh nộ đang bốc cao trong Harry.

“Ta đã nghĩ kĩ và nghĩ lâu rồi, Severus à… Mi có biết tại sao ta gọi mi từ chiến trường trở về không?”

Và trong một thoáng Harry nhìn thấy nét mặt một bên của Snape: mắt ông ta chăm chú nhìn con rắn cuộn tròn trong cái lồng được ếm bùa của nó.

“Không, thưa Chúa tể, nhưng tôi xin ngài cho tôi trở lại. Hãy để tôi tìm Potter.”

“Mi nói nghe như Lucius. Cả hai ngươi đều không hiểu Potter bằng ta. Nó không cần phải tìm kiếm. Potter sẽ đến đây gặp ta. Ta biết nhược điểm của nó, sai lầm lớn nhất của nó, mi hiểu chứ. Nó sẽ không ưa nhìn cảnh những người khác ngã gục quanh nó, khi biết là chính vì nó mà cuộc chiến diễn ra. Nó sẽ muốn ngừng cuộc chiến bằng bất cứ giá nào. Nó sẽ đến.”

“Nhưng thưa Chúa tể, nó có thể ngẫu nhiên bị ai đó giết chết chứ không phải chính ngài…”

“Chỉ thị của ta đưa ra cho bọn Tử Thần Thực Tử tuyệt đối rõ ràng. ‘Bắt sống Potter. Giết bạn bè nó - càng nhiều càng tốt - nhưng không giết nó.’ Nhưng chính mi, Severus, mới là kẻ ta muốn nói chuyện, chứ không phải Harry Potter. Mi lâu nay đã rất có ích cho ta. Rất có ích.”

“Thưa Chúa tể, ngài biết tôi chỉ muốn được phục vụ ngài. Nhưng… hãy để tôi đi tìm thằng nhóc, thưa Chúa tể. Hãy để tôi đem nó lại cho ngài. Tôi biết tôi có thể…”

“Ta đã bảo mi, khỏi!” Voldemort nói, và Harry bắt gặp tia sáng đỏ lóe lên trong mắt hắn khi hắn quay lại, cái phất của tấm áo choàng hắn đang mặc tựa như cái trườn mình của một con rắn, và nó cảm thấy sự sốt ruột của Voldemort trong cái thẹo đang rát bỏng của nó.

“Mối bận tâm của ta lúc này, Severus à, là điều gì xảy ra khi cuối cùng ta gặp thằng nhãi!”

“Thưa chúa tể, không có vấn đề gì cả, chắc chắn…?”

“… nhưng có một vấn đề đấy, Severus à. Có đấy.” Voldemort dừng lại, và Harry có thể thấy hắn rõ ràng một lần nữa trong lúc hắn đẩy qua lại cây Đũa phép Cơm nguội giữa mấy ngón tay trắng bệch, rồi hắn đăm đăm nhìn Snape.

“Tại sao cả hai cây đũa phép mà ta từng sử dụng đều thất bại khi được chĩa vào Harry Potter?”

“Tôi… tôi không thể giải đáp điều đó, thưa Chúa tể.”

“Mi không thể ư?”

Cơn giận nhói lên như đâm một cây chông nhọn hoắt xuyên qua đầu Harry: nó nhét một nắm tay vô họng để không cho minh hét lên vì đau đớn. Nó nhắm mắt lại, và bỗng nhiên nó là Voldemort, đang nhìn chăm chăm vào gương mặt nhợt nhạt của Snape.

"Cây đũa phép gỗ thủy tùng của ta đã thực hiện tất cả mọi điều mà ta ra lệnh, Severus à, ngoại trừ việc giết Harry Potter. Nó đã thất bại hai lần. Ollivander nói cho ta biết trong lúc bị tra tấn về cốt lõi đôi, bảo ta dùng cây đũa phép của người khác. Ta đã làm như vậy, nhưng cây đũa phép của Lucius gãy nát ngay khi gặp cây đũa phép của Harry Potter."

"Tôi… tôi không giải thích được, thưa Chúa tể," Snape lúc này không nhìn vào mặt Voldemort. Con mắt u ám của ông ta vẫn nhìn vào con rắn cuộn tròn trong trái cầu bảo vệ.

"Ta đã tìm cây đũa phép thứ ba, Severus à. Cây Đũa phép Cơm nguội, Cây Đũa phép Định mệnh, cây Gậy Tử thần. Ta đã lấy nó từ chủ nhân trước đây của nó. Ta đã lấy nó từ nấm mồ của Albus Dumbledore."

Và giờ đây Snape nhìn Voldemort, gương mặt Snape trông như một mặt nạ Tử thần. Nó trắng bệch màu đá vôi và vẫn trắng bệch như thế khi ông ta nói, thật kinh hoàng khi thấy có kẻ vẫn sống đằng sau đôi mắt không thần sắc đó. "Thưa chúa tể… hãy để tôi đi tới thằng nhóc đó…"

"Suốt cái đêm dày đặc này khi ta gần kề chiến thắng, ta đã ngồi đây," Voldemort nói, giọng hắn không lớn hơn tiếng thì thầm, "tự hỏi, tại sao cây Đũa phép Cơm nguội đáng lẽ phải thế mà cứ không chịu là thế, không thực hiện phép linh như

truyền thuyết cho rằng nó phải thực hiện cho chủ nhân đích thực của nó… và ta nghĩ ta đã có câu trả lời.”

Snape không nói gì cả.

“Có lẽ mi biết lời giải rồi chứ? Nói cho cùng, mi là một kẻ khôn ngoan mà, Severus. Mi đã là một tôi tớ trung thành và mẫn cán, và ta lấy làm tiếc về điều phải xảy ra.”

“Thưa chúa tể…”

“Cây Đũa phép Cơm nguội không thể phục vụ ta một cách đúng đắn, Severus à, bởi vì ta không phải là chủ nhân thực sự. Cây Đũa phép Cơm nguội thuộc về kẻ đã giết chủ nhân cuối cùng của nó. Mi đã giết Albus Dumbledore. Chừng nào mi còn sống, Severus à, thì cây Đũa phép Cơm nguội không thể hoàn toàn thuộc về ta.”

“Thưa chúa tể!” Snape phản kháng, giơ đũa phép lên.

“Không thể có cách nào khác,” Voldemort nói. “Ta phải làm chủ cây đũa phép này, Severus à. Làm chủ cây đũa phép này rồi, cuối cùng ta sẽ làm chủ thằng Potter.” Và Voldemort vụt cây Đũa phép Cơm nguội vào không khí. Nó chẳng làm gì Snape cả, trong một tích tắc Snape tưởng như đâu đã được ân xá: nhưng rồi ý đồ của Voldemort trở nên rõ ràng. Cái chuồng rắn lăn tròn trong không khí, và trước khi Snape có thể làm gì khác là hét lên, cái chuồng rắn đã chụp lên đầu và vai ông, nhốt ông trong chuồng, và Voldemort nói bằng xà ngữ.

“Giết.”

Một tiếng rú rùng rợn vang lên. Harry thấy gương mặt Snape mất nốt tí màu sắc còn lại; gương mặt trắng xác khi đôi

mắt đen của ông trợn trừng, khi răng nanh của con rắn cắn phập vào cổ ông, khi ông không thể nào đẩy cái lồng bị ếm bùa ra khỏi mình, khi đầu gối ông bắt đầu khuỵu xuống và ông ngã lăn xuống sàn.

"Ta rất tiếc," Voldemort lạnh lùng nói.

Hắn quay đi; chẳng có chút buồn rầu nào trong hắn, chẳng có chút thương tiếc. Đã đến lúc rời cái lều này để tham chiến, với cây đũa phép giờ đây đã thực hiện đầy đủ lệnh của hắn. Hắn chĩa cây đũa phép vào cái chuồng lấp lánh đang nhốt con rắn lúc này đã buông Snape ra và bay lơ lửng lên. Snape ngã xuống sàn, máu phun ra từ vết thương trên cổ. Voldemort lướt ra khỏi phòng không hề ngoái nhìn lại, và con mãng xà bồng bềnh trôi theo hắn trong trái cầu bảo vệ to đùng.

Trở lại trong đường hầm và đầu óc của chính mình, Harry mở mắt ra: nó đã làm bật cả máu khi cắn sâu vào mấy khớp ngón tay để cố gắng không bật ra tiếng thét. Giờ đây nó đang nhìn qua khe hở nhỏ xíu giữa bức tường và cái thùng gỗ, ngó chằm chằm vào một bàn chân mang giầy đen run run trên sàn.

"Harry!" Hermione thì thào sau lưng, nhưng nó đã chĩa cây đũa phép vào cái thùng gỗ che khuất tầm nhìn. Cái thùng gỗ được nhấc lên không khoảng vài phân rồi lặng lẽ bay là đà sang một bên. Nó cũng hết sức lặng lẽ đu mình lên căn phòng.

Nó không biết tại sao nó làm như vậy, tại sao nó đi tới gần người đàn ông đang hấp hối; nó không biết nó cảm thấy như thế nào khi nhìn vào gương mặt trắng xác của Snape, và những ngón tay đang cố cầm máu nơi vết thương trên cổ. Harry cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra và nhìn xuống con người mà nó

căm ghét, con mắt đen trợn trừng của ông nhìn thấy Harry khi ông cố gắng nói. Harry cúi xuống, và Snape nắm ngực áo nó kéo nó lại gần. Một âm thanh khò khè rúi đặc phát ra từ cổ họng Snape.

"Lấy… nó… lấy… nó…"

Có cái gì đó không phải máu đang rỉ ra từ Snape. Không phải chất khí, không phải chất lỏng, đó là màu lam óng ánh bạc, phun ra từ miệng, từ tai và mắt ông, và Harry biết đó là cái gì, nhưng nó không biết làm sao…

Từ trong không khí hô biến ra một cái hũ và Hermione dúi vô bàn tay run rẩy của Harry. Nó dùng cây đũa phép nâng cái chất óng ánh bạc cho vô hũ. Khi cái hũ đã đầy tới miệng và Snape có vẻ không còn chút máu nào sót lại, bàn tay nắm ngực áo của ông nới lỏng.

"Nhìn… vào… ta…" ông thì thầm.

Đôi mắt xanh biết nhìn vào đôi mắt đen, nhưng chỉ một giây sau, điều gì đó ở tận đáy sâu của đôi mắt đen dường như biến mất, khiến đôi mắt đứng tròng, vô hồn, trống rỗng. Bàn tay đang nắm Harry rớt bịch xuống sàn, và thầy Snape không còn nhúc nhích nữa.

33

Chuyện của Prince

Harry vẫn quỳ bên cạnh thầy Snape, cứ thế nhìn chòng chọc xuống ông, cho đến khi hết sức đột ngột, một giọng nói cao và lạnh lùng cất lên gần tụi nó đến nỗi Harry đứng bật dậy, hai tay túm chặt cái hũ, tưởng đâu Voldemort lại trở vô căn phòng.

Giọng của Voldemort vang dội từ sàn nhà, từ những bức tường, và Harry nhận ra rằng hắn đang nói với trường Hogwarts cùng tất cả vùng lân cận, và cư dân của làng Hogsmeade cùng tất cả những ai vẫn còn đang chiến đấu trong lâu đài sẽ nghe thấy tiếng hắn rõ ràng như thể hắn đang đứng bên cạnh họ, hơi thở của hắn phà vào ngay gáy họ, chỉ cách một cái thổi chết người.

"Chúng bây đã chiến đấu anh dũng," cái giọng lạnh lùng the thé đó nói. "Chúa tể Voldemort biết quý trọng lòng dũng cảm như thế nào.

"Tuy nhiên chúng bây đã chịu đựng tổn thất nặng nề. Nếu chúng bây tiếp tục kháng cự ta, tất cả chúng bây sẽ chết, từng

đứa một. Ta không muốn điều này xảy ra. Mỗi giọt máu pháp thuật đổ ra là một mất mát và lãng phí.

"Chúa tể Voldemort đầy lòng bác ái. Ta ra lệnh cho lực lượng của ta rút lui, ngay tức thì.

"Chúng bây có một giờ. Hãy thu xếp tử sĩ của chúng bây một cách đàng hoàng. Hãy chăm sóc thương binh của chúng bây.

"Bây giờ ta nói trực tiếp với mi, Harry Potter. Mi đã thà để cho bạn bè chết vì mi hơn là tự mình đối diện với ta. Ta sẽ chờ thêm một giờ nữa trong Rừng Cấm. Nếu cuối giờ đó mi không đến gặp ta, không tự nộp mình cho ta, thì trận chiến tiếp diễn. Lúc đó, ta sẽ thân chinh ra trận, Harry Potter à, và ta sẽ tìm ra mi, và ta sẽ trừng phạt cho đến đứa cuối cùng trong đám đàn ông, đàn bà, trẻ con nào dám tìm cách bao che mi với ta. Một giờ."

Cả Ron và Hermione đều nhìn Harry lắc đầu như điên.

"Đừng nghe hắn." Ron nói.

"Sẽ không sao đâu," Hermione nói liều. "Tụi mình cứ… tụi mình cứ trở lại tòa lâu đài, nếu hắn đã đi vô trong rừng thì tụi mình cần nghĩ ra một kế hoạch mới…"

Hermione liếc cái xác thầy Snape, rồi vội vã trở lại cửa đường hầm. Ron đi theo cô bé. Harry xếp lại tấm Áo khoác Tàng hình, rồi nhìn xuống thầy Snape. Nó không biết nghĩ thế nào nữa, ngoại trừ nỗi sững sờ trước cái cách mà ông ta bị giết, trước lí do khiến ông ta bị giết…

Tụi nó bò trở ngược xuyên đường hầm, không đứa nào nói

gì nữa, và Harry tự hỏi liệu Ron và Hermione có thể nghe tiếng Voldemort ngân nga trong đầu như nó vẫn còn nghe không.

"Mi đã thà để bạn bè chết vì mi hơn là tự mình đối diện với ta. Ta sẽ chờ thêm một giờ nữa trong Rừng Cấm… Một giờ…"

Trước cửa tòa lâu đài dường như vung vãi những bao nho nhỏ. Chỉ còn chừng một tiếng đồng hồ nữa là bình minh, nhưng trời vẫn tối đen như hũ nút. Ba đứa nó vội vã đi về phía những bậc thềm đá. Một chướng ngại vật lẻ loi, kích thước cỡ một chiếc thuyền con, nằm chỏng chơ trước mặt tụi nó. Chẳng có dấu hiệu gì của Grawp hay kẻ tấn công chú.

Tòa lâu đài im lìm một cách quái đản. Bây giờ không còn những tia sáng nháng lên nữa, không còn tiếng nổ đùng đoàng nữa, cũng không còn tiếng gào hay tiếng thét. Những phiến đá lát nền của Tiền sảnh hoang vắng vẫn còn vấy máu. Những viên ngọc bích vẫn còn vương vãi khắp sàn, cùng với những mảnh cẩm thạch bể và những mẩu gỗ vụn. Một phần của cái bao lơn đã bị nổ văng mất tiêu.

"Mọi người đâu hết rồi?" Hermione thì thầm.

Ron dẫn đầu đi tới Đại Sảnh Đường. Harry dừng lại trên ngưỡng cửa.

Những dãy bàn của các Nhà không còn nữa và căn phòng đông đúc. Những người còn sống sót đứng tụm lại thành từng nhóm, tay họ quàng lên cổ nhau. Những người bị thương đang được bà Pomfrey và một nhóm phụ tá cứu chữa trên một cái bục cao. Trong số những người bị thương có thầy Firenze. Hông của thầy đã đổ máu, và thầy nằm đó, run rẩy, không sao

đứng dậy nổi.

Những người đã chết nằm thành một hàng ở giữa Đại Sảnh Đường. Harry không thể nhìn thấy thi thể Fred bởi vì cả gia đình đang vây quanh anh. George đang quỳ ở phía đầu Fred, bà Weasley nằm vắt ngang qua ngực Fred, thân thể của bà run lên. Ông Weasley vỗ về mái tóc bà trong khi nước mắt ông ràn rụa tuôn xuống má.

Không nói một lời với Harry, Ron và Hermione bước đi. Harry thấy Hermione đi đến bên cạnh Ginny và ôm dỗ cô bé, mặt cô bé hãy còn sưng húp và lem luốc. Ron đến bên cạnh anh Bill, chị Fleur, và anh Percy; anh vòng tay ôm lấy vai Ron. Khi Ginny và Hermione đi đến gần những người khác trong gia đình, Harry nhìn được rõ ràng hơn những thi thể nằm cạnh Fred. Thầy Remus và cô Tonks, nhợt nhạt, im lìm và có vẻ thanh thản, dường như đang ngủ bên dưới trần nhà được ếm bùa đen thăm thẳm.

Đại Sảnh Đường dường như bay mất, trở nên nhỏ hơn, co lại, khi Harry lảo đảo lùi ra khỏi ngưỡng cửa. Nó không sao thở được. Nó không thể chịu đựng nổi việc nhìn bất cứ thi thể nào khác, để xem ai nữa đã chết vì nó. Nó không thể chịu đựng nổi việc đến gặp gia đình Weasley, không thể nào nhìn vào mắt họ, khi mà, nếu nó nộp mạng ngay từ đầu, thì có lẽ Fred đã không phải chết…

Nó quay đi và chạy lên cầu thang cẩm thạch. Thầy Lupin, cô Tonks… Nó ước sao đừng có cảm xúc nữa… Nó ước sao nó có thể moi trái tim nó ra, móc gan ruột nó ra, mọi thứ đang gào thét bên trong người nó…

Tòa lâu đài hoàn toàn trống rỗng; ngay cả những con ma cũng gia nhập đám đông than khóc trong Đại Sảnh Đường.

Harry chạy không ngừng, nắm chặt cái hũ pha lê đựng những suy nghĩ cuối cùng của thầy Snape, và nó chỉ chạy chậm lại khi tới được tượng đá canh gác căn phòng hiệu trưởng.

"Mật khẩu?"

"Thầy Dumbledore!" Harry nói mà không nghĩ ngợi gì hết, bởi vì đó là người nó đang mong mỏi được gặp, và nó ngạc nhiên thấy tượng đá xịch qua một bên để lộ cái cầu thang xoắn đằng sau cái cửa.

Nhưng khi Harry xông vào căn phòng hình tròn, nó nhận thấy một sự thay đổi. Những bức chân dung treo trên những bức tường xung quanh đều trống rỗng. Không còn một vị hiệu trưởng nào còn ở đó để gặp nó; tất cả dường như đã dọn đi, chen chúc vô những bức tranh viền quanh tòa lâu đài để từ đó họ có thể nhìn được rõ chuyện gì đang xảy ra.

Harry liếc không chút hi vọng vào cái khung trống của bức tranh cụ Dumbledore treo ngay đằng sau chiếc ghế của hiệu trưởng, rồi nó quay lưng lại bức tranh. Cái Tưởng Ký bằng đá nằm trong cái ngăn tủ như trước giờ nó vẫn ở đó. Harry nhấc cái Tưởng Ký đặt lên bàn và đổ ký ức của thầy Snape vào cái chậu rộng có khắc những ký hiệu Rune quanh mép chậu. Trốn vào đầu óc của một người khác sẽ là một sự khuây khỏa đầy ân phước… Không có suy tư nào cho dù là do thầy Snape để lại có thể khốc liệt hơn suy nghĩ của chính nó. Những mảng ký ức cuộn xoáy, trắng bạc, lạ lùng, và không chút ngại ngùng,

với tâm trạng bất cần bất chấp, như thể điều này sẽ làm dịu được nỗi đau buồn đang hành hạ, Harry lao xuống.

Nó rơi xuống, đâm đầu vào ánh sáng mặt trời, và chân nó chạm được mặt đất ấm áp. Khi đứng thẳng lên, nó thấy mình đang ở trong một sân chơi gần như hoang vắng. Một ống khói khổng lồ nổi lên trên đường chân trời xa xa. Hai cô bé đang chơi đánh đu dây, và một cậu bé ốm nhom đang rình xem ở đằng sau một lùm cây rậm rạp. Mái tóc đen của cậu bé quá dài và nó ăn mặc áo nọ quần kia trật rơ đến nỗi có vẻ như cố tình: quần bò ngắn cũn cỡn, áo khoác bự quá khổ luộm thuộm rất có thể từng thuộc về một người đàn ông trưởng thành, và cái áo sơ mi lùng phùng như kiểu áo bà bầu rất ư kỳ cục.

Harry đi tới gần cậu bé hơn. Snape trông có vẻ chỉ chín hay mười tuổi là cùng, vàng ủng, nhỏ thó, khẳng khiu. Trên gương mặt của thằng nhỏ bộc lộ niềm ham muốn không che đậy khi nó ngắm cô gái nhỏ hơn trong hai cô gái đánh đu mỗi lúc một cao hơn cô chị.

“Lily, đừng làm vậy!” Cô chị hét lên.

Nhưng cô bé đã thả cái đu ra khi đu lên tới đỉnh của vòng cung và bay vào không khí, bay theo nghĩa đen hoàn toàn, tự phóng mình lên trời và ré lên cười thật to, và thay vì té nhào lên nền sân chơi tráng nhựa, cô bé bay vút lên như nghệ sĩ nhào lộn trên không, lượn ở trên cao quá lâu và đáp xuống đất quá ư nhẹ nhàng.

“Má đã biểu em không làm vậy mà!”

Petunia ngừng đu bằng cách lê gót dép của cô bé trên mặt đất, gây ra tiếng cà nghiến rào rạo, rồi nhảy dựng lên, chống

hai tay lên hông.

“Má nói em không được phép, Lily!”

“Nhưng mà em có sao đâu,” Lily nói, vẫn còn cười khúc khích. “Chị Tuney, coi nè. Coi em có thể làm được gì nè.”

Petunia liếc nhìn quanh. Sân chơi không có ai khác ngoại trừ hai chị em tụi nó và Snape, mặc dù hai cô bé không biết Snape có mặt. Lily đã lượm lên một đóa hoa rụng từ bụi cây mà Snape núp phía sau, Petunia đi tới, rõ ràng là bị giằng xé giữa tánh tò mò và ý muốn phản đối. Lily đợi Petunia đi đến gần vừa đủ để có thể nhìn rõ mới xòe bàn tay của cô bé ra. Bông hoa nằm trong lòng bàn tay, cánh hoa mở ra rồi xếp lại, giống như một con sò nhiều môi kì quái.

“Thôi đi!” Petunia thét.

“Nó đâu có hại tới chị,” Lily nói, nhưng cô bé nắm bàn tay có đóa hoa lại và liệng nó xuống đất.

“Như vậy không phải,” Petunia nói, nhưng ánh mắt cô bé dõi theo đường bay của cánh hoa xuống mặt đất rồi nấn ná trên cánh hoa. “Em làm cách nào thế?” Cô bé nói thêm, và trong giọng nói của cô bé có niềm ham muốn rõ ràng.

“Rõ rành ràng nhé!” Snape nói, không thể tự kiềm chế lâu hơn nữa, bèn nhảy ra từ sau bụi cây. Petunia hét toáng lên và chạy lùi lại về mấy cái đu dây, nhưng Lily, mặc dù ngạc nhiên, vẫn đứng yên tại chỗ. Snape dường như hối tiếc về sự xuất hiện của mình. Một màu hồng nhàn nhạt ửng lên đôi má vàng vọt khi cậu bé nhìn Lily.

“Cái gì rõ rành ràng?” Lily hỏi.

Snape có một vẻ hồi hộp căng thẳng. Liếc chừng Petunia ở đằng xa, lúc này đang do dự bên cạnh mấy cái đu dây, cậu bé hạ giọng nói, "Tao biết mày là ai."

"Bạn muốn nói gì?"

"Mày là… bạn là một *phù thủy,"* Snape thì thầm.

Cô bé có vẻ tự ái.

"Nói *vậy* với người ta hổng có lịch sự!"

Cô bé quay đi, hỉnh mũi lên trời, và đĩnh đạc đi về phía chị mình.

"Không!" Snape nói. Bây giờ cậu bé đã đỏ mặt, Harry tự hỏi tại sao cậu ta không cởi cái áo rộng rinh mắc cười ra, trừ khi vì lí do cậu không muốn lộ ra cái áo bà bầu bên trong. Cậu bé chấp chới đuổi theo hai cô bé, trông như một con dơi hết sức lố bịch, giống y chang khi cậu đã lớn.

Hai chị em chú ý đến cậu bé, đoàn kết lại trong bất đồng, cả hai, mỗi người một bên, níu lấy hai cây cột của cái đu dây, như thể đó là nơi an toàn trong trò đuổi bắt.

"Thật mà," Snape nói với Lily. Bạn là phù thủy. Tôi đã xem bạn nãy giờ. Nhưng như vậy không có gì sai trái hết. Má tôi là phù thủy, và tôi là pháp sư."

Tiếng cười của Petunia nghe như nước lạnh tạt vào mặt.

"Pháp sư!" Cô bé ré lên, lấy lại lòng can đảm sau khi ra khỏi cơn hốt hoảng trước sự xuất hiện bất ngờ của cậu bé. "Tao *biết mày* là ai rồi. Mày là thằng ranh con nhà Snape! Sống ở cuối Đường Bàn Xoay bên bờ sông," cô bé nói với

Lily, và giọng nói của Petunia cho thấy rõ ràng cô bé coi cái địa chỉ đó như một thứ mạt rệp. "Tại sao mày rình tụi tao?"

"Đâu có rình," Snape nói, nóng bức, khó chịu và đầu tóc dơ hầy trong ánh nắng rực rỡ. "Mà dù gì đi nữa cũng đâu ai thèm rình mày," cậu bé nói thêm một cách hằn học. "Mày là một đứa Muggle."

Mặc dù hiển nhiên Petunia không hiểu từ đó, nhưng cô bé khó mà hiểu sai giọng nói.

"Lily đi thôi, tụi mình về đi!" Cô bé nói giọng the thé. Lily nghe theo lời chị ngay, quắc mắt nhìn Snape trước khi bỏ đi. Cậu bé đứng nhìn theo hai chị em đi qua cánh cổng sân chơi, và Harry, kẻ duy nhất còn lại để quan sát cậu bé, nhận ra nỗi thất vọng cay đắng của Snape, và hiểu Snape lên kế hoạch vụ làm quen này khá lâu, mà rồi tất cả diễn ra trật chìa hết…

Cảnh này tan biến, và Harry chưa kịp nhận ra thì một khung cảnh mới đã hiện ra quanh nó. Bây giờ nó ở trong một khóm cây nhỏ. Nó có thể thấy dòng sông dưới ánh mặt trời lấp lánh bên kia những thân cây. Những bóng cây tỏa ra tạo thành một bóng râm xanh rì mát rượi. Hai đứa trẻ con ngồi xếp bằng đối diện nhau trên mặt đất. Lúc này Snape đã dẹp cái áo khoác đi; trong bóng râm, cái áo bà bầu của nó coi bộ bớt độc đáo.

"… và Bộ có thể trừng phạt bồ nếu bồ làm pháp thuật bên ngoài trường, bồ sẽ nhận được thư gọi nhập học."

"Nhưng mình *vẫn* làm phép thuật bên ngoài trường mà!"

"Tụi mình thì được. Tụi mình chưa có đũa phép. Họ tha cho bồ khi bồ là con nít và không kìm được phép thuật, để nó

xì ra. Nhưng khi bồ mười một tuổi," cậu bé gật đầu một cách trịnh trọng, "và họ bắt đầu huấn luyện bồ thì bồ phải cẩn thận."

Im lặng một chút. Lily đã lượm lên một nhánh cây con vừa rớt xuống và khoắng nó trong không khí, và Harry biết cô bé đang tưởng tượng ra những tia sáng lóe lên từ nhánh cây con. Sau đó cô bé buông rơi nhánh cây, chồm về phía cậu bé và nói, "Chuyện có thật, phải không?" Không phải chuyện nói chơi chứ? Chị Petunia nói bồ chỉ xạo mình mà thôi. Chị Petunia nói chẳng có trường Hogwarts gì ráo. Nó có thật không?"

"Nó có thật đối với tụi mình," Snape nói. "Không thật đối với chị ấy. Nhưng tụi mình sẽ nhận được thư, bồ và mình."

"Thiệt không?" Lily thì thầm.

"Chắc chắn," Snape nói. "Nhưng bồ là phù thủy gốc Muggle nên sẽ có người của trường đến giải thích cho ba má bồ."

"Làm phù thủy gốc Muggle thì có gì khác không?"

Snape ngập ngừng. Đôi mắt đen của cậu bé, tha thiết nồng nàn trên vẻ mặt ủ dột xanh xao, chuyển động trên gương mặt tai tái và mái tóc đỏ sậm.

"Không," cậu bé nói. "Chẳng có gì khác cả."

"Hay quá," Lily nói, nhẹ nhõm. Rõ ràng là cô bé lo lắng nãy giờ.

"Bồ có cả đống pháp thuật," Snape nói. Mình thấy mà. Lúc nào mình cũng để ý xem bồ…"

Giọng của cậu bé xa dần; cô bé không còn lắng nghe nữa, mà đã duỗi dài ra trên nền đất đầy lá phía trên đầu. Cậu bé nhìn cô bé đầy ao ước như khi cậu nhìn cô bé trong sân chơi.

"Ở nhà bồ dạo này ra sao?" Lily hỏi.

Một vết hằn nhỏ xuất hiện giữa hai mắt cậu bé.

"Khỏe," cậu nói.

"Họ không còn cãi nhau nữa hả?"

"À còn, họ còn cãi nhau," Snape nói. Nó hốt một nắm lá rồi bắt đầu xé lá tả tơi, dường như cũng chẳng ý thức được là mình đang làm gì. "Nhưng mà cũng chẳng bao lâu nữa là mình sẽ đi."

"Ba bồ có thích pháp thuật không?"

"Ổng không thích bất cứ điều gì cho lắm," Snape nói.

"Severus?"

Một nụ cười nhỏ làm méo đi cái miệng của Snape khi cô bé gọi tên nó.

"Hả?"

"Kể lại cho mình nghe về bọn Giám ngục đi."

"Bồ muốn biết về bọn chúng để làm gì?"

"Nếu mình sử dụng pháp thuật bên ngoài trường…"

"Họ sẽ không bao giờ giao bồ cho bọn Giám ngục vì chuyện đó đâu! Bọn Giám ngục chỉ giành cho những kẻ làm những chuyện thật tồi tệ kia. Bọn chúng canh giữ nhà tù phù thủy Azkaban. Bồ sẽ không có chuyện kết thúc đời ở Azkaban

đâu, bồ quá…”

Cậu bé lại đỏ mặt tía tai và xé te tua thêm nhiều chiếc lá khác. Đột nhiên có tiếng xào xạc khe khẽ sau lưng Harry khiến nó quay lại: Petunia, núp đằng sau một thân cây, bị mất thăng bằng.

“Chị Tuney!” Lily kêu lên, trong giọng nói của cô bé vừa có cả sự ngạc nhiên vừa có cả sự chào mừng, nhưng Snape thì đứng phắt dậy.

“Bây giờ thì ai là kẻ rình rập hả? Cậu bé hét lên. “Mày muốn gì?”

Petunia nín thở, hoảng hồn vì bị bắt quả tang. Harry có thể thấy cô bé đang nặn óc ra điều gì đó thật xúc phạm để nói.

“Mà dù gì đi nữa, mày đang mặc cái gì vậy?” Cô bé xỉa tay vào ngực Snape. “Cái áo bầu của má mày hả?”

Một tiếng rắc vang lên. Một cành cây trên đầu Petunia rớt xuống. Lily gào lên. Cành cây rơi trúng vai Petunia, cô bé lảo đảo lùi lại và bật khóc.

“Chị Tuney!”

Nhưng Petunia đang bỏ chạy. Lily xấn tới Snape.

“Bồ gây ra chuyện đó hả?”

“Không,” trông cậu bé có vẻ vừa thách thức vừa sợ hãi.

“Bồ làm chuyện đó!” Cô bé lùi ra xa khỏi cậu bé. “Chính bồ! Bồ đã hại chị ấy!”

“Không… không, mình không làm mà!”

Nhưng lời chối đó không thuyết phục được Lily. Sau khi

ném lại ánh mắt rực lửa cuối cùng, cô bé chạy ra khỏi khóm cây nhỏ, đuổi theo cô chị, và trông Snape thiệt là bối rối, khổ sở…

Và cảnh lại đổi. Harry nhìn quanh. Nó đang ở sân ga số Chín-ba-phần-tư, và Snape đang đứng bên cạnh nó, hơi khòm khòm, kế bên một người đàn bà nét mặt chua cay, gương mặt thỏn mỏn, hốc hác, giống y chang Snape. Cậu bé đang nhìn đăm đăm một gia đình bốn người cách đó không xa. Hai cô bé đứng hơi xa cha mẹ. Lily dường như đang năn nỉ chị. Harry tới gần hơn để lắng nghe.

"… em rất tiếc, chị Tuney, em tiếc thiệt mà! Chị nghe em nè…" Cô bé chụp bàn tay của chị và nắm chặt, mặc dù Petunia cố gắng giật tay lại. "Có thể khi em đến đó… đừng, nghe em nè, chị Tuney! Có thể khi em đến đó rồi, em sẽ gặp giáo sư Dumbledore và năn nỉ thầy đổi ý!"

"Chị không - muốn - đi!" Petunia nói, và cô bé giằng bàn tay ra khỏi nắm tay của đứa em. "Em tưởng chị muốn đi tới một lâu đài ngu ngốc nào đó để trở thành một…"

Đôi mắt xanh xám của cô bé đảo quanh sân ga, nhìn từ mấy con mèo kêu meo meo trên tay chủ, đến mấy con cú vỗ cánh và rúc lên từng chặp với nhau trong mấy cái chuồng, đến học sinh mà một số đã mặc áo chùng dài màu đen, đang chất mấy cái rương lên đoàn tàu lửa màu đỏ tía, hay đang chào hỏi lẫn nhau bằng những tiếng reo mừng rỡ sau một mùa hè xa cách.

"… em tưởng chị muốn trở thành một… một mụ đồng bóng à?"

Mắt Lily nhòa lệ khi Petunia giật được bàn tay ra.

“Em không phải đồng bóng,” Lily nói. “Nói vậy thì độc miệng quá.”

“Đó là chỗ em đang tới,” Petunia nói giọng nhấn nhá. “Một cái trường đặc biệt cho bọn đồng bóng. Em và thằng Snape đó… đồ quái dị, hai đứa tụi bây là thứ đồ đó. Cũng hay là tụi bây bị tách ra khỏi người bình thường. Để tụi này được yên thân.”

Lily liếc về phía cha mẹ mình, hai người đang nhìn quanh sân ga với vẻ khoái trá hết sức, tận hưởng khung cảnh sân ga. Rồi cô bé quay lại nhìn chị mình, cô bé nhỏ giọng xuống nhưng dữ dội.

“Chị đâu có nghĩ đó là một cái trường đồng bóng khi chị viết thư cho cụ hiệu trưởng xin cụ nhận chị vào trường.”

Mặt Petunia trở nên đỏ tía.

“Xin hả? Tao đâu có xin!”

“Em thấy có thư trả lời của cụ. Thiệt là tử tế.”

“Lẽ ra mày không nên đọc…” Petunia thì thào, “đó là thư riêng của tao… sao mày dám…?”

Lily tự tố cáo mình khi liếc nửa chừng về phía Snape đứng gần đó. Petunia thở hổn hển.

“Thằng ranh đó tìm ra! Mày với thằng đó đã lẻn vô phòng tao!

“Không… không phải lẻn vô…” Giờ thì Lily biện bạch. “Severus thấy cái bao thư, và nó không tin được là một Muggle có thể liên lạc được với trường Hogwarts, chỉ có vậy!

Nó nói chắc phải có phù thủy bí mật làm việc ở bưu điện để lo việc…”

“Rõ ràng là bọn phù thủy chõ mũi vô mọi nơi! Petunia nói, lúc này cô bé đã tái mặt cực độ cũng như lúc nãy đỏ mặt. “Đồng bóng!” Petunia nhổ vào đứa em, rồi ngoe nguẩy đi nhanh về chỗ cha mẹ đứng.

Cảnh lại tan biến đi. Snape đang vội vã đi dọc hành lang của con tàu tốc hành Hogwarts khi tàu chạy xình xịch qua miền thôn dã. Cậu bé đã mặc áo chùng đồng phục của trường, có lẽ là cơ hội đầu tiên cậu được cởi bỏ quần áo Muggle khủng khiếp. Cuối cùng cậu bé ngừng lại bên ngoài một buồng tàu mà trong đó đã có một nhóm nam sinh quậy đang trò chuyện ầm ĩ. Ngồi thu lu trong cái ghế ở một góc gần cửa sổ là Lily, gương mặt cô bé ép vào kiếng cửa sổ.

Snape đẩy cửa buồng ra và ngồi xuống đối diện với Lily. Cô bé liếc cậu ta một cái rồi lại nhìn ra cửa sổ. Cô bé khóc từ nãy đến giờ.

“Tôi không muốn nói chuyện với trò,” cô bé nói giọng tấm tức.

“Sao lại không?”

“Chị Tuney gh… ghét tôi. Bởi vì tụi mình đã thấy lá thư cụ Dumbledore gửi tới.”

“Thì sao?”

“Thì chị ấy là chị của tôi!”

“Nó chỉ là một…” Cậu bé vội ghìm lời lại; Lily, mải lo tìm cách chùi nước mắt nên không để ý, đã không nghe câu nói

cuối của cậu bé.

“Nhưng tụi mình đang lên đường!” Cậu bé nói, không thể nào dằn xuống sự hồ hởi trong giọng nói. “Vậy đó! Tụi mình đang đến trường Hogwarts!”

Cô bé gật đầu, lau nước mắt, tuy nhiên cô bé hơi mỉm cười.

“Bồ sẽ được vô nhà Slytherin,” Snape nói, lên tinh thần khi thấy cô bé rạng rỡ lên một tí.

“Slytherin hả?”

Một đứa trong đám con trai ngồi chung buồng tàu, chẳng để ý gì đến cả Lily lẫn Snape cho tới tận lúc đó, khi nghe cái tên đó mới ngoảnh đầu nhìn quanh, và Harry, nãy giờ tập trung sự chú ý hoàn toàn vào hai đứa trẻ ngồi bên cửa sổ, bỗng nhận ra cha nó: mảnh khảnh, tóc đen như Snape, nhưng ra cái vẻ được-chăm-sóc-chu-đáo khó nói rõ, thậm chí được cưng chiều, mà rõ ràng là Snape không có.

“Ai muốn vô nhà Slytherin? Tao nghĩ tao phải bỏ ra thôi, mày thấy sao?” James hỏi cậu bé đang ngồi uể oải trên băng ghế đối diện mình, và Harry sửng sốt nhận ra đó là chú Sirius. Sirius không mỉm cười.

“Cả gia đình tao đều vô nhà Slytherin,” cậu bé nói.

“Mèn ơi,” James nói, “vậy mà tao thấy mày có vẻ chơi được!”

Sirius nhe răng cười.

“Biết đâu tao sẽ phá lệ. Nếu mày được quyền lựa chọn thì mày sẽ vô nhà nào?”

James vung lên một lưỡi gươm vô hình.

"Gryffindor, nơi ngụ trái tim dũng cảm. Như ba tao."

Snape xì ra một âm thanh miệt thị. James quay sang cậu bé.

"Có vấn đề với chuyện đó à?"

"Không," Snape nói, mặc dù cái giọng khinh khỉnh của cậu ta nói ngược lại. "Nếu mày khoái vai u thịt bắp hơn trí tuệ…"

"Chứ mày hy vọng mày vô nhà nào, vì coi bộ mày không có cả hai điều đó?" Sirius chợt xen ngang.

James rống lên cười. Lily ngồi thẳng lên, mặt hơi bừng đỏ, và nhìn từ James qua Sirius với vẻ không ưa.

"Đi thôi, Severus, tụi mình đi kiếm một buồng khác."

"Ôôôôôôo…"

James và Sirius nhái giọng cao của cô bé; James cố tình vấp vào Snape khi đi ngang qua.

"Lát gặp nha, Snivellus!" Một giọng nói vang to khi cánh cửa buồng đóng sập lại…

Cảnh lại tan biến đi một lần nữa…

Harry đang đứng ngay bên cạnh Snape khi cùng hướng về những dãy bàn dài của các Nhà được thắp đèn cầy, viền quanh những cái bàn là những gương mặt cực kì chăm chú. Lúc đó giáo sư McGonagall gọi, "Evan Lily!"

Harry nhìn theo má nó đi tới trên đôi chân run rẩy và ngồi xuống trên cái ghế đẩu lung lay. Giáo sư McGonagall thả chiếc Nón phân loại lên đầu cô bé, và cái nón chạm vào mái tóc đỏ sậm của cô bé chưa tới một giây đã hô lên: "Gryffindor!"

Harry nghe Snape thốt ra một tiếng rên khẽ. Lily giở nón ra, đưa lại cho giáo sư McGonagall, rồi vội vàng đi về phía đám học sinh nhà Gryffindor đang reo hò, nhưng vừa đi, Lily vừa liếc lại ngó Snape, và trên gương mặt cô bé thoáng một nụ cười buồn. Harry thấy Sirius nhích băng ghế lên để chừa chỗ cho Lily. Cô bé nhìn Sirius, rồi dường như nhận ra đó là đứa đã gặp trên tàu, cô bé bèn khoanh tay lại, và cương quyết quay lưng với cậu ta.

Cuộc điểm danh tiếp tục. Harry theo dõi Lupin, Pettigrew, và ba nó đi về phía Lily và Sirius ở dãy bàn nhà Gryffindor. Cuối cùng, khi chỉ còn một tá học sinh còn chờ phân loại, Giáo sư McGonagall gọi tên Snape.

Harry đi cùng cậu bé đến cái ghế đẩu, nhìn cậu bé đặt cái nón lên đầu mình.

"Slytherin!" Cái Nón hô lên.

Và Severus Snape đi về phía bên kia của Đại Sảnh Đường, cách xa Lily, đến nơi học sinh nhà Slytherin đang chào mừng cậu, nơi Lucius Malfoy, huy hiệu Huynh trưởng lấp lánh trên ngực, vỗ nhè nhẹ lên lưng Snape khi cậu bé ngồi xuống bên cạnh anh ta…

Và cảnh lại thay đổi…

Lily và Snape đang đi dạo ngang qua sân lâu đài, rõ ràng là đang cãi nhau. Harry vội vàng đuổi theo kịp họ để nghe lỏm. Khi đến gần hai người, nó nhận ra cả hai đã cao hơn biết chừng nào. Dường như dăm ba năm đã trôi qua kể từ ngày họ đội cái nón phân loại…

"… tưởng tụi mình coi nhau như bạn bè chứ?" Snape đang nói. "Bạn thân nhất chứ?"

"Đúng vậy, Sev à, nhưng mình không thích một số người mà bồ đàn đúm! Mình xin lỗi, nhưng mình ghê tởm Avery và Mulciber! *Mulciber!* Bồ thấy gì ở hắn, hả Sev, hắn khiến mình ghê tởm đến sởn gai ốc! Bồ có biết hắn đã tính làm gì Mary Macdonald ngày hôm kia không?"

Lily đã đến bên một cây cột và đứng tựa lưng vào đó, ngước nhìn lên gương mặt gầy gầy tai tái.

"Có gì đâu," Snape nói. "Một trận cười, chỉ vậy thôi…"

"Đó là Nghệ thuật Hắc ám, và nếu bồ cho đó là chuyện mắc cười…"

"Vậy chứ cái trò Potter và đám bạn nó làm thì sao?" Snape hỏi gặng lại. Mặt anh chàng đỏ lên khi nói điều này, dường như anh chàng không thể nào giữ nổi giận hờn lại được trong lòng.

"Potter thì mắc mớ gì tới chuyện này chớ?" Lily nói.

"Tụi nó lẻn ra ngoài ban đêm. Thằng Lupin có cái gì đó kì quái. Nó cứ đi đâu hoài vậy?"

"Bạn ấy bệnh," Lily nói. "Họ nói bạn ấy bệnh…"

"Mỗi tháng khi trăng tròn à?" Snape nói.

"Mình biết lý thuyết của bồ," Lily nói, giọng cô bé nghe lạnh lùng. "Nhưng dù sao thì mắc gì mà bồ bị họ ám ảnh dữ vậy? Mắc gì bồ bận tâm chuyện họ làm gì vào ban đêm chớ?"

"Mình chỉ cố gắng chỉ cho bồ thấy tụi nó không phải là

những kẻ tuyệt vời như mọi người có vẻ cho là vậy.”

Sự dữ dội trong ánh mắt chòng chọc của anh chàng làm cô bé đỏ mặt.

“Dù sao, họ không dùng Nghệ thuật Hắc ám,” cô bé hạ giọng. “Và bồ đang trở nên vô ơn hết sức. Mình đã nghe chuyện xảy ra vào đêm kia. Bồ lẻn xuống đường hầm đó qua ngả cây Liễu roi, và James đã cứu mạng bồ ra khỏi cái gì đó ở dưới đó…”

Toàn bộ gương mặt của Snape méo mó và anh chàng lắp bắp, “Cứu mạng? Cứu mạng? Bồ cho là hắn đóng vai người hùng hả? Hắn cũng cứu cái mạng hắn và bạn bè hắn! Bồ đừng có mà… mình sẽ không cho phép bồ…”

“Cho phép? Cho phép tôi à?”

Đôi mắt xanh biếc sáng rực của Lily quắc lên. Snape nhượng bộ ngay tức thì.

“Mình không có ý… Mình chỉ không muốn bồ bị nó lừa… nó mê bồ, James Potter mê bồ!” Những lời đó dường như vuột ra ngược lại ý chí của anh chàng. “Và nó đâu có… mọi người tưởng… anh hùng Quidditch vĩ đại…” Nỗi cay đắng và ganh ghét của Snape khiến cho anh chàng không còn nói năng mạch lạc được nữa, và chân mày Lily càng lúc càng nhướn cao lên trên vầng trán của cô bé.

“Mình biết James Potter là một kẻ khoác lác kiêu căng,” cô bé nói, cắt ngang lời Snape. “Mình không cần bồ bảo cho biết điều đó. Nhưng sáng kiến khôi hài của Mulciber và Avery thì quá ác độc. Ác độc, Sev à. Mình không hiểu tại sao bồ có thể

làm bạn với chúng.”

Harry không chắc Snape có để tai nghe những lời chỉ trích của Lily đối với Mulciber và Avery hay không. Ngay cái lúc mà cô bé mạ lị James Potter, toàn cơ thể Snape đã xả hết căng thẳng, và khi hai người cùng sóng bước đi, bước chân thơ thớ của Snape nhún nhẩy điệu mới…

Và cảnh lại tan biến…

Harry thấy lại cảnh Snape rời Đại Sảnh Đường sau khi thi xong môn Phòng chống Nghệ thật Hắc ám trong kì thi Phù thủy Thường đẳng, theo dõi anh chàng đi lang thang ra khỏi lâu đài và tình cờ lạc vào chỗ bên dưới cây sồi nơi James, Sirius, Lupin và Pettigrew ngồi cùng với nhau. Nhưng lần này Harry đứng xa xa, bởi vì nó đã biết chuyện gì xảy ra sau khi James treo ngược Severus lên không trung và mắng nhiếc anh ta; nó biết họ đã làm gì, và nó không vui thích gì mà nghe lại… Nó nhìn khi Lily đi tới chỗ nhóm bốn người và đứng ra bênh vực Snape. Nó nghe vẳng xa xa tiếng Snape, trong cơn giận giữ và tủi nhục, đã quát Lily cái từ không thể nào tha thứ, “Máu bùn!”

Cảnh lại đổi…

“Mình xin lỗi.”

“Tôi không bận tâm.”

“Mình xin lỗi mà!”

“Đừng tốn hơi.”

Lúc đó ban đêm. Lily, trong bộ áo đầm ngủ, đứng khoanh tay trước bức chân dung của bà béo, ở cửa vào Tháp

Gryffindor.

“Tôi chỉ ra đây vì Mary nói với tôi là anh dọa sẽ ngủ tại đây.”

“Mình nói thật. Mình sẽ làm vậy. Mình không hề muốn gọi bồ là Máu bùn, chẳng qua…”

“Lỡ lời chứ gì?” Trong giọng nói của Lily không có chút thương hại nào hết. “Quá trễ rồi. Tôi đã kiếm cớ xí xóa cho anh suốt bao nhiêu năm qua. Không đứa nào trong đám bạn bè tôi có thể hiểu nổi tại sao tôi còn nói chuyện được với anh. Anh và lũ bạn Tử Thần Thực Tử nhí quý báu của anh - Anh thấy đó, anh thậm chí không thèm chối bỏ điều đó! Anh thậm chí không thèm chối rằng điều đó là mục tiêu cả lũ các anh nhắm tới! Anh sốt ruột đầu quân cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó lắm hả?”

Snape mở miệng, rồi ngậm miệng không nói được lời nào.

“Tôi không thể giả đò nữa. Anh đã chọn con đường của anh, tôi sẽ chọn con đường của tôi.”

“Không… hãy nghe mình, mình không có ý…”

“… gọi tôi là Máu bùn hả? Nhưng anh gọi tất cả những người có huyết thống như tôi là Máu bùn, Severus à. Thì tôi có khác gì chứ?”

Anh chàng khó khăn tìm cách nói, nhưng cô bé đã ném lại ánh mắt khinh miệt, quay lưng lại và trèo qua cái lỗ chân dung…

Cái hành lang tan biến đi, và cảnh trí mất một thời gian dài hơn một tí để tái lập lại: Harry dường như bay qua nhiều hình

thể và màu sắc chuyển đổi liên tục cho đến khi chung quanh nó rắn trở lại và nó đứng trên một đỉnh đồi, trơ trụi và lạnh lẽo trong bóng tối, gió hú qua những cành cây chỉ còn thưa thớt lá. Chàng trai Snape trưởng thành thở hổn hển, đứng tại chỗ nhìn quanh, tay nắm chặt cây đũa phép, chờ đợi điều gì đó hay ai đó… Nỗi sợ của anh ta lây sang cả Harry, cho dù nó biết là nó không thể bị nguy hiểm, vậy mà nó cũng ngoảnh ra nhìn sau, tự hỏi Snape đang chờ đợi cái gì…

Lúc đó một tia sáng hình răng cưa trắng xóa chói lòa bay xuyên qua không khí. Harry tưởng là tia chớp, nhưng Snape đã vội quỳ sụp xuống và cây đũa phép đã bị văng ra khỏi tay.

"Đừng giết tôi!"

"Ta không có ý đó."

Bất kỳ âm thanh nào từ việc Độn thổ của cụ Dumbledore cũng bị tiếng gió hú qua cành cây dìm át. Cụ đứng trước mặt Snape, áo chùng phần phật quanh mình, và gương mặt cụ được soi tỏ bên dưới bằng ánh sáng do cây đũa phép của cụ phát ra.

"Sao, Severus?" Chúa Tể Hắc Ám gửi thông điệp gì cho ta?"

"Không… không thông điệp gì cả… Tôi tự ý đến đây."

Snape đang vặn vẹo hai bàn tay. Anh ta có vẻ hơi điên với mái tóc đen rối bời tung bay quanh khuôn mặt.

"Tôi… tôi đến để cảnh báo… không, để yêu cầu… xin…"

Cụ Dumbledore khẽ vẫy cây đũa phép. Mặc dù lá và cành vẫn còn bay bay trong làn không khí đêm xung quanh hai người, sự im lặng đã rơi xuống nơi cụ Dumbledore và Snape

đứng đối diện nhau.

“Một Tử Thần Thực Tử có yêu cầu gì ở ta?”

“Lời… lời tiên tri… lời tiên đoán… Trelawney…”

“À, phải,” cụ Dumbledore nói. “Anh đã thuật lại bao nhiêu cho Voldemort?”

“Mọi lời… mọi lời mà tôi nghe được!” Snape nói. “Đó là lý do - vì cái lý do đó - ngài cho là điều đó ám chỉ Lily Evans!”

“Lời tiên tri không nói đến một phụ nữ,” cụ Dumbledore nói. “Lời tiên tri nói tới một bé trai sanh vào cuối tháng bảy…”

“Thầy biết tôi muốn nói gì mà! Ngài cho là lời tiên tri ám chỉ con trai của cô ấy, ngài sắp săn lùng cô ấy… giết hết cả nhà…”

“Nếu cô ấy thân thương với anh như vậy,” cụ Dumbledore nói, “chắc là Voldemort sẽ tha mạng cho cô ấy chứ? Anh không thể xin dung tha cho người mẹ để đánh đổi đứa con trai à?”

“Tôi đã… đã cầu xin ngài…”

“Anh khiến ta ghê tởm,” cụ Dumbledore nói, và Harry chưa bao giờ nghe giọng cụ đầy khinh miệt như vậy. Snape dường như co rúm lại một chút. “Vậy là anh chẳng bận tâm gì đến cái chết của chồng và con cô ta sao? Họ cứ chết, miễn sao anh đạt được cái mà anh muốn à?”

Snape không nói gì, chỉ ngước lên nhìn cụ Dumbledore.

“Vậy xin hãy che giấu tất cả bọn họ,” anh ta rên rỉ. “Hãy

giữ cô ấy - và gia đình cô ấy - được bình an. Xin hãy làm ơn."

"Và anh sẽ làm gì để đền ơn ta, hả Severus?"

"Đền… đền ơn ư?" Snape há hốc miệng nhìn cụ Dumbledore kinh ngạc, và Harry chờ coi anh ta phản đối, nhưng sau một lúc lâu, anh ta nói. "Bất cứ điều gì."

Đỉnh đồi mờ đi, và Harry đứng trong văn phòng của cụ Dumbledore, và có cái gì đó đang gây ra một âm thanh khủng khiếp, nghe như một con thú bị thương. Snape ngồi gục tới trước trên một cái ghế và cụ Dumbledore đứng trước anh ta, vẻ mặt khắc nhiệt. Một lát sau, Snape ngước mặt lên, trông anh ta tựa như một người đã trải qua một trăm năm đau khổ kể từ khi rời đỉnh đồi hoang nọ.

"Tôi tưởng… thầy sẽ… giữ được cô ấy… bình an…"

"Cô ta và James đã đặt niềm tin vào nhầm người," cụ Dumbledore nói. "Cũng giống như anh thôi, Severus à. Chẳng phải anh đã hy vọng Chúa tể Voldemort sẽ tha mạng cô ấy sao?"

Hơi thở của Snape yếu ớt.

"Con trai cô ấy còn sống sót," cụ Dumbledore nói.

Cái đầu của Snape khẽ gật như thể anh ta hất đuổi một con ruồi chán ngắt.

"Con trai của cô ấy còn sống. Nó có đôi mắt của cô ấy, y chang đôi mắt của cô ấy. Ta chắc anh còn nhớ hình dạng và màu sắc đôi mắt của Lily Evans?"

"ĐỪNG!" Snape rống lên. "Mất rồi… chết rồi…"

“Đây có phải là sám hối không, Severus?”

“Tôi ước gì… tôi ước gì được chết…”

“Và như vậy thì có lợi cho ai đâu?” cụ Dumbledore nói lạnh lùng. “Nếu anh yêu Lily Evans, nếu anh thực sự yêu cô ấy, thì con đường phía trước của anh đã rõ ràng.”

Snape dường như chăm chú nhìn qua làn khói mù mịt của đau thương, và lời của cụ Dumbledore có vẻ mất nhiều thời gian mới đến được tai anh ta.

“Thầy… thầy muốn nói gì?”

“Anh biết cô ấy chết như thế nào và tại sao. Hãy làm cho cái chết của cô ấy không vô ích. Hãy giúp ta bảo vệ đứa con trai của Lily.”

“Nó không cần sự bảo vệ nữa. Chúa Tể Hắc Ám đã tiêu rồi…”

“Chúa Tể Hắc Ám sẽ trở lại, và khi đó Harry sẽ bị nguy hiểm khủng khiếp.”

Im lặng kéo dài, và Snape dần dà tự chủ lại, kiểm soát được hơi thở. Cuối cùng anh ta nói, “Hay lắm! Hay lắm. Nhưng đừng bao giờ… đừng bao giờ nói ra nhé thầy Dumbledore! Chuyện này chỉ giữa hai chúng ta mà thôi! Thề đi! Tôi không thể chịu đựng nổi… đặc biệt là con trai của Potter… tôi muốn thầy hứa!”

“Ta hứa, Severus à, rằng ta sẽ không bao giờ tiết lộ điều tốt đẹp nhất của con người anh ư?” Cụ Dumbledore thở dài, nhìn xuống gương mặt đau khổ tàn khốc của Snape. “Nếu anh khăng khăng…”

Văn phòng tan biến rồi tựu hình lại ngay. Snape đang đi qua đi lại trước mặt cụ Dumbledore.

"… tầm thường, phách lối y như cha nó, một đứa phá nội quy có ý đồ, ham hố nổi tiếng, chơi nổi và xấc láo…"

"Thầy chỉ thấy điều mà thầy muốn thấy, Severus à." Cụ Dumbledore nói mà không ngước mắt ra khỏi tờ chuyên san *Biến Hình Ngày Nay.* "Các thầy cô khác báo cáo là thằng nhỏ khiêm tốn, dễ thương, và ít nhiều có tài. Riêng tôi, tôi thấy nó là một đứa trẻ đáng mến."

Cụ Dumbledore lật qua một trang, và nói mà không ngước nhìn lên, "Thầy nhớ canh chừng Quirrell đấy."

Màu sắc xoáy như lốc, rồi tất cả tối đen, và thầy Snape cùng cụ Dumbledore đứng cách nhau một tí trong Tiền sảnh, trong lúc những kẻ nấn ná ở dạ tiệc về trễ đi ngang qua hai người trên đường về phòng ngủ.

"Sao?" Cụ Dumbledore hỏi nhỏ.

"Dấu hiệu của Karkaroff cũng đang trở nên đậm hơn. Ông ta đang hoảng hốt, ông ta sợ bị trừng phạt; cụ cũng biết ông ta đã giúp Bộ rất nhiều sau khi Chúa Tể Hắc Ám sụp đổ." Snape liếc ngang gương mặt nhìn nghiêng nổi rõ sống mũi gồ của cụ Dumbledore. "Karkaroff dự định chạy trốn nếu cái dấu nóng lên."

"Vậy à?" Cụ Dumbledore nói khẽ khi Fleur Delacour và Roger Davies vừa cười khúc khích từ ngoài sân đi vào. "Thầy có định trốn với ông ta không?"

"Không," Snape nói, đôi mắt đen của thầy nhìn theo hai cái

bóng khuất hút của Fleur và Roger. “Tôi không hèn như vậy.”

“Không,” cụ Dumbledore đồng ý. “Thầy là một người can đảm hơn rất nhiều so với Igor Karkaroff. Thầy biết, đôi khi tôi nghĩ chúng ta Phân loại quá sớm…”

Cụ bước đi, bỏ lại thầy Snape có vẻ bị xúc động sâu sắc.

Và giờ đây Harry lại một lần nữa đứng trong văn phòng hiệu trưởng. Lúc đó ban đêm, và cụ Dumbledore ngồi nghiêng rồi thụp xuống chiếc ghế giống như ngai vua phía sau bàn giấy, dường như cụ đã nửa hôn mê. Bàn tay phải của cụ đã lắt lẻo một bên, cháy đen thui. Thầy Snape đang lẩm nhẩm bùa chú, chĩa cây đũa phép của thầy vào khuỷu tay của cụ Dumbledore, trong khi bàn tay phải của thầy Snape rót xuống cổ họng cụ Dumbledore một cốc chất đầy thuốc đặc vàng óng. Một lát sau, mí mắt cụ Dumbledore chớp chớp và mở ra.

“Tại sao,” thầy Snape nói mà không cần mào đầu. *“Tại sao* cụ lại đeo cái nhẫn đó? Nó có mang lời nguyền độc, chắc chắn cụ nhận ra điều đó. Tại sao lại còn đụng tới nó?”

Chiếc nhẫn của Marvolo Gaunt nằm trên bàn giấy trước mặt cụ Dumbledore. Nó đã nứt bể; thanh gươm Gryffindor nằm bên cạnh chiếc nhẫn.

Cụ Dumbledore cau mặt đau đớn.

“Tôi… là đồ ngu. Bị cám dỗ dữ quá…”

“Bị cái gì cám dỗ?”

Cụ Dumbledore không trả lời.

“Cụ xoay sở để về được đây là cả một phép màu!” Giọng

thầy Snape nghe giận lắm. “Chiếc nhẫn đó chứa một lời nguyền có một sức mạnh phi thường, bây giờ chúng ta chỉ còn biết hy vọng kìm hãm lời nguyền đó lại thôi; hiện giờ tôi đã khoanh chặn lời nguyền đó vào một bàn tay…”

Cụ Dumbledore giơ bàn tay cháy đen lên, bàn tay vô dụng, và cụ xem xét bàn tay với vẻ mặt của một kẻ được cho coi một món đồ quý hiếm ngộ nghĩnh.

“Thầy chữa thiệt là giỏi, thầy Severus à. Thầy cho là tôi còn được bao lâu nữa?”

Giọng của cụ Dumbledore hào hứng bắt chuyện. Không chừng cụ sắp hỏi thăm dự báo thời tiết ra sao. Thầy Snape do dự, và rồi nói, “Tôi không nói chắc. Có thể một năm. Không thể chặn lại mãi mãi tác hại một bùa chú loại đó. Cuối cùng nó sẽ lan ra, nó là thứ nguyền độc mà càng lâu dài càng độc lên.”

Cụ Dumbledore mỉm cười. Cái tin cụ chỉ còn sống chưa đầy một năm nữa dường như chẳng nhằm nhò gì cả hoặc chẳng phải là điều mà cụ bận tâm.

“Tôi thật may mắn, cực kỳ may mắn, mà có thầy, thầy Severus à.”

“Giá mà cụ triệu tôi đến sớm hơn một chút, tôi đã có thể làm nhiều hơn, kéo dài thêm chút thời gian cho cụ!” Thầy Snape tức tối nói. Thầy ngó xuống chiếc nhẫn bể và thanh gươm. “Có phải là cụ nghĩ là chặt bể chiếc nhẫn có thể phá được lời nguyền?”

“Đại khái như vậy… chắc là tôi lẫn rồi…” cụ Dumbledore nói. Cụ cố gắng ngồi thẳng lên trong chiếc ghế. “Chà, thiệt

tình, chuyện này khiến cho vấn đề đơn giản hơn nhiều.”

Thầy Snape có vẻ hoàn toàn bối rối. Cụ Dumbledore mỉm cười.

“Tôi đang nói tới âm mưu mà Voldemort đang bày bố quanh tôi. Cái âm mưu của hắn cho thằng nhóc Malfoy ám sát tôi.”

Thầy Snape ngồi xuống cái ghế Harry thường ngồi, bên kia bàn giấy đối diện cụ Dumbledore. Harry có thể thấy thầy muốn nói thêm về đề tài bàn tay bị nguyền của cụ Dumbledore, nhưng cụ Dumbledore ngăn lại bằng cách từ chối lịch sự việc thảo luận sâu thêm đề tài đó. Cau có bực bội, thầy Snape nói, “Chúa Tể Hắc Ám không trông mong gì Draco thành công. Đây chỉ là sự trừng phạt dành cho những thất bại trước đó của Lucius. Một sự hành hạ từ từ cha mẹ Draco, khi họ nhìn nó thất bại và trả giá.”

“Ngắn gọn, thằng nhóc đã được tuyên án tử hình y như tôi đây vậy,” cụ Dumbledore nói. “Bây giờ tôi có nên nghĩ kẻ tất yếu nhận lãnh công việc đó, khi Malfoy thất bại, chính là thầy?”

Im lặng một lúc.

“Tôi nghĩ, đó là âm mưu của Chúa Tể Hắc Ám.”

“Chúa tể Voldemort thấy trước là vào một lúc nào đó trong tương lai hắn sẽ không cần một gián điệp ở trường Hogwarts nữa hay chăng?”

“Phải, hắn tin ngôi trường sẽ sớm lọt vào tay hắn.”

“Và nếu trường lọt vào tay hắn,” cụ Dumbledore nói, có vẻ

như không phải để cho riêng thầy Snape nghe, "tôi muốn thầy hứa thầy sẽ làm hết sức mình để bảo vệ học sinh trường Hogwarts nhé?"

Thầy Snape gật đầu cứng ngắc.

"Tốt. Bây giờ cứ vậy. Ưu tiên số một của thầy là khám phá xem Draco đang làm gì. Một thằng nhóc mười mấy tuổi hoảng sợ thì nguy hiểm đối với người khác cũng như với chính nó. Giúp đỡ và hướng dẫn nó, nó ắt chấp nhận, nó yêu mến thầy…"

"… không còn nhiều nữa kể từ khi cha nó mất đặc quyền. Draco oán tôi, nó cho là tôi chiếm đoạt vị trí của cha nó."

"Dù vậy, cứ cố gắng. Tôi lo lắng cho bản thân tôi không bằng lo lắng cho những nạn nhân ngẫu nhiên của bất kể âm mưu gì đó có thể xảy ra cho thằng nhóc. Cuối cùng, tất nhiên, chỉ còn một cách phải làm nếu chúng ta muốn cứu thằng nhóc khỏi cơn thịnh nộ của Chúa tể Voldemort."

Thầy Snape nhướn mày lên và giọng thầy mỉa mai khi thầy hỏi, "Cụ định để cho thằng nhóc giết cụ à?"

"Chắc chắn là không. Chính *thầy* phải giết tôi."

Hai người im lặng một lúc lâu, trong phòng chỉ còn vang tiếng lích kích khó chịu. Con phượng hoàng Fawkes đang gặm một tí mai mực.

"Cụ có muốn tôi làm việc đó bây giờ không?" Thầy Snape hỏi, giọng thầy nặng nề nỗi trớ trêu. "Hay cụ muốn có thêm chút thời gian nữa để sáng tác bài văn mộ chí?"

"Ôi, thời cơ chưa chín muồi," cụ Dumbledore nói, mỉm

cười. “Tôi dám nói là thời điểm sẽ tự đưa tới khi đúng thời cơ. Căn cứ vào những việc xảy ra vào đêm nay,” cụ chỉ vào bàn tay teo quắt của cụ, “Chúng ta có thể chắc chắn là thời cơ đó sẽ xảy ra trong vòng một năm nữa.”

“Nếu cụ không ngại chết,” thầy Snape nói giọng dữ dội, “thì tại sao không để Draco giết quách đi?”

“Linh hồn thằng nhỏ còn chưa bị tổn thương,” cụ Dumbledore nói. “Nếu chỉ tính đến việc tiện cho tôi thì tôi sẽ xé nát linh hồn đó mất.”

“Vậy thì linh hồn của tôi thì sao, cụ Dumbledore? Linh hồn của tôi?”

“Chỉ một mình thầy biết linh hồn của thầy có bị tổn thương hay không khi giúp một ông già tránh được nỗi đau đớn và tủi nhục,” cụ Dumbledore nói. “Tôi xin thầy làm giùm cái ơn lớn này, Severus à, bởi vì cái chết sẽ đến với tôi chắc chắn như đội Chudley Cannons sẽ đội bảng liên đoàn năm nay. Tôi thú nhận là tôi thà chọn một cách thoát ra nhanh chóng ít đau đớn hơn là tình cảnh nhếch nhác lằng nhằng nếu, thí dụ, Greyback nhúng tay vô - tôi nghe Voldemort chiêu mộ hắn rồi à? Hay rơi vào tay Bellatrix yêu dấu, ả khoái vờn mồi trước khi xơi.”

Giọng nói của cụ nhẹ tênh, nhưng đôi mắt xanh của cụ nhìn xoáy vào thầy Snape như chúng đã từng xoáy vào Harry, như thể cụ thấy được cái linh hồn mà họ đang nói đến. Cuối cùng thầy Snape gật đầu một cách cứng ngắc nữa.

Cụ Dumbledore có vẻ hài lòng.

“Cám ơn, thầy Severus…”

Văn phòng biến mất, và giờ đây thầy Snape với cụ Dumbledore đang sóng bước với nhau trong sân lâu đài vắng vẻ vào buổi chạng vạng tối.

“Cụ đang làm gì với thằng nhóc Potter, vào những đêm mà hai người tự giam kín mình trong phòng?” Thầy Snape đột ngột hỏi.

Cụ Dumbledore tỏ vẻ rất mệt.

“Chi vậy? Thầy không định phạt nó cấm túc thêm chứ, thầy Severus? Chẳng mấy chốc thằng nhỏ sẽ bị cấm túc nhiều hơn học hành.”

“Nó lại y như thằng cha nó…”

“Bề ngoài, có lẽ, nhưng bản chất sâu thẳm bên trong nó giống mẹ nó nhiều hơn. Tôi dành thì giờ ở bên Harry vì tôi có việc cần bàn với nó, thông tin phải cho nó biết trước khi quá muộn.”

“Thông tin,” thầy Snape lặp lại. “Cụ tin tưởng nó… cụ không tin tưởng tôi.”

“Không phải là vấn đề tin tưởng. Như cả hai chúng ta đều biết, thời gian của tôi có hạn. Điều quan trọng là tôi cần cung cấp cho thằng nhỏ đủ thông tin để nó làm được điều nó cần làm.”

“Vậy tại sao tôi không thể có được thông tin đó?”

“Tôi không thích trút hết bí mật của mình vô một giỏ, đặc biệt là cái giỏ đã mất quá nhiều thời gian đeo toòng teng trên cánh tay Chúa tể Voldemort.”

“Chuyện đó tôi làm theo lệnh cụ mà!”

“Và thầy làm cực giỏi. Đừng nghĩ tôi đánh giá thấp mối nguy thường trực mà thầy đã tự đặt mình vào, thầy Severus à. Trao cho Voldemort cái có vẻ như là thông tin đáng giá trong khi giữ lại được những điều quan trọng là một công việc mà tôi sẽ không tin tưởng vào ai hết ngoại trừ thầy.”

“Vậy mà cụ tâm sự quá nhiều với một thằng nhóc không có khả năng vận dụng Bế quan Bí thuật, pháp thuật thì tầm thường, và nó lại có mối liên hệ trực tiếp với đầu óc Chúa Tể Hắc Ám!”

“Voldemort sợ mối liên hệ đó,” cụ Dumbledore nói. “Cách đây không lâu hắn đã nếm được một tí cái điều có chung đầu óc với Harry thực sự có nghĩa gì đối với hắn. Đó là nỗi đau mà hắn chưa từng trải qua. Hắn sẽ không tìm cách ám ảnh Harry một lần nữa, tôi dám chắc điều đó. Ít nhất cũng không bằng cách đó.”

“Tôi không hiểu.”

“Linh hồn của Chúa tể Voldemort, do bị khiếm khuyết như vậy, không thể chịu đựng nổi sự tiếp xúc gần gũi với một linh hồn như linh hồn của Harry. Như cái lưỡi rà trên thép lạnh, như miếng thịt nướng trên lửa ngọn…”

“Linh hồn à? Chúng ta đang nói về đầu óc!”

“Trong trường hợp của Harry và Voldemort, nói đến cái này tức là nói đến cái kia.”

Cụ Dumbledore liếc nhìn quanh để yên chí là chỉ có hai người với nhau mà thôi. Lúc này họ đã đến gần Rừng Cấm,

nhưng không có dấu hiệu nào có ai đó ở gần họ.

“Thầy Severus à, sau khi thầy giết tôi rồi…”

“Cụ không chịu nói với tôi mọi điều, vậy mà cụ cứ mong tôi làm cái dịch vụ nho nhỏ đó cho cụ!” Thầy Snape càu nhàu, và lúc này cơn giận thực sự lóe lên trên gương mặt gầy gầy. “Cụ đòi hỏi quá đáng, cụ Dumbledore à, có lẽ tôi đổi ý rồi!”

“Thầy đã hứa với tôi, thầy Severus à. Và nhân lúc chúng ta đang nói về dịch vụ mà thầy nợ tôi, tôi đã tưởng thầy đồng ý giám sát kỹ người bạn nhỏ Slytherin của chúng ta mà?”

Thầy tỏ vẻ giận dữ, chống đối. Cụ Dumbledore thở dài.

“Thầy Severus, thầy đến văn phòng tôi đêm nay vậy, lúc mười một giờ, và thầy sẽ không phàn nàn nữa là tôi đã không tin thầy…”

Họ trở lại văn phòng của cụ Dumbledore, các khung của sổ tối thui, và Fawkes ngồi lặng im như thầy Snape ngồi im lặng, trong khi cụ Dumbledore đi vòng quanh thầy, nói.

“Harry không được biết, cho tới lúc cuối cùng, cho tới khi cần thiết, nếu không thì làm sao nó có thể có đủ nghị lực để làm điều mà nó phải làm?”

“Nhưng nó phải làm gì?”

“Đó là việc giữa Harry và tôi. Bây giờ hãy nghe cho kĩ đây, thầy Severus. Sẽ đến một lúc - sau khi tôi chết - đừng cãi, đừng xen ngang! Sẽ đến một thời điểm mà Chúa tể Voldemort dường như lo sợ cho mạng sống của con rắn.”

“Con Nagini à?” Thầy Snape có vẻ kinh ngạc.

“Chính xác. Nếu đến lúc mà Chúa tể Voldemort thôi sai con rắn ra ngoài làm theo lệnh hắn, mà giữ con rắn an toàn ở bên cạnh hắn dưới sự bảo vệ pháp thuật, thì tôi nghĩ, lúc đó là lúc an toàn để nói cho Harry biết.”

“Nói cho nó biết cái gì?”

Cụ Dumbledore hít một hơi thở sâu và nhắm mắt lại.

“Nói cho nó biết rằng vào cái đêm Chúa tể Voldemort toan giết nó, khi Lily đặt mạng sống của chính mình giữa Voldemort và nó như một lá chắn, Lời nguyền giết chóc đã dội ngược lại chúa tể Voldemort, và một mảnh linh hồn của Voldemort đã bị văng ra khỏi linh hồn chính và tự bám vào linh hồn sống duy nhất còn sót lại trong ngôi nhà đổ nát. Một phần của chúa tể Voldemort sống bên trong Harry, và đó chính là cái khiến cho nó có khả năng nói chuyện với rắn, và có một mối liên hệ với đầu óc Chúa tể Voldemort mà nó không bao giờ hiểu được. Và khi mảnh linh hồn đó, được chúa tể Voldemort lưu tâm tới, vẫn còn bám vào Harry và được nó bảo vệ, thì Chúa tể Voldemort không thể nào chết được.”

Harry dường như đang nhìn hai người đàn ông từ cuối một đường hầm sâu hun hút, họ ở quá xa nó, giọng của họ vang vọng trong tai nó một cách kì quái.

“Vậy là thằng nhóc… thằng nhóc phải chết à?” Thầy Snape hỏi, hoàn toàn bình thản.

“Và chính Voldemort phải giết nó, Severus à. Điều đó quan trọng.”

Một lúc im lặng kéo dài nữa. Sau đó thầy Snape nói. “Tôi

tưởng… suốt những năm đó… chúng ta bảo vệ thằng nhóc vì cô ấy. Vì Lily.”

“Chúng ta bảo vệ nó vì cần thiết phải dạy nó, nuôi dưỡng nó, để thử sức nó,” cụ Dumbledore nói, mắt cụ vẫn còn nhắm nghiền. “Đồng thời, mối liên hệ giữa nó và Voldemort phát triển ngày càng mạnh hơn, một sự phát triển kí sinh. Đôi khi tôi nghĩ tự nó cũng nghi ngờ điều đó. Tôi biết nó, nó sẽ dàn xếp vấn đề sao cho khi nó bắt đầu lên đường đi gặp cái chết của mình, thì đó chắc chắn sẽ là kết thúc của Voldemort.”

Cụ Dumbledore mở mắt ra. Thầy Snape có vẻ hãi hùng.

“Cụ đã giữ gìn thằng nhỏ sống còn là để nó có thể chết vào đúng thời điểm ư?”

“Đừng quá xúc động, thầy Severus à. Thầy đã thấy bao nhiêu đàn ông và đàn bà chết rồi?”

“Gần đây thì chỉ những ai mà tôi không cứu được thôi,” thầy Snape nói. Thầy đứng lên. “Cụ đã lợi dụng tôi.”

“Nghĩa là sao?”

“Tôi đã do thám cho cụ và dối trá vì cụ, tự đưa tôi vào mối nguy hiểm mất mạng vì cụ. Mọi điều tưởng là để giữ an toàn cho đứa con của Lily Potter. Bây giờ cụ nói với tôi là lâu nay cụ đã nuôi nó như nuôi heo chờ ngày mổ thịt…”

“Nhưng chuyện này cảm động chứ, thầy Severus,” cụ Dumbledore nói giọng nghiêm trang. “Rốt cuộc, thầy đã đâm ra lo lắng cho thằng nhỏ à?”

“Cho *nó* ấy hả?” Thầy Snape hét. *“Hú hồn* Thần Hộ Mệnh!”

Từ đầu cây đũa phép của thầy vọt ra một con hươu cái bạc. Con hươu đáp xuống sàn văn phòng, dội lại ngang qua văn phòng một lần, rồi phóng ra cửa sổ. Cụ Dumbledore nhìn con hươu bay đi, và khi ánh sáng óng ánh bạc của nó mất hút, cụ quay lại nhìn thầy Snape, đôi mắt cụ đầy lệ.

"Bất chấp cả lúc này?"

"Mọi lúc," thầy Snape nói.

Và cảnh lại đổi. Giờ đây, Harry nhìn thấy thầy Snape đang nói chuyện với bức chân dung của cụ Dumbledore đằng sau bàn làm việc hiệu trưởng.

"Thầy sẽ phải báo cho Voldemort ngày khởi hành chính xác của Harry từ nhà dì và dượng nó," cụ Dumbledore nói. "Không làm được điều đó sẽ tăng thêm sự nghi ngờ, khi mà Voldemort tin là thầy giỏi nắm tin tức. Tuy nhiên, thầy phải gợi ý nghi trang; điều đó, tôi cho là sẽ đảm bảo được an toàn cho Harry. Thử ếm bùa lú lão Mundungus Fletcher. Và thầy Severus à, nếu thầy bị buộc dự phần vào cuộc đuổi bắt, nhớ đóng vai của mình cho thuyết phục… Tôi trông cậy nhiều vào uy tín của thầy còn được ở trong sổ vàng của Chúa tể Voldemort càng lâu càng tốt, nếu không trường Hogwarts sẽ bị rơi vào tay anh em nhà Carrow…"

Giờ đây thầy Snape đang chụm đầu với lão Mundungus trong một quán rượu xa lạ, bộ mặt của Mundungus trơ trơ một cách kì quái, còn thầy Snape thì cau mày tập trung.

"Ông sẽ đề nghị với Hội Phượng Hoàng," thầy Snape thì thầm, "nên dùng kế hoạch nghi trang. Thuốc Đa Quả Dịch. Những thằng Potter giống hệt nhau. Đó là cách duy nhất có thể

hiệu quả. Ông sẽ trình bày như đó là ý kiến của ông. Ông hiểu không?"

"Tôi hiểu," lão Mundungus thì thào, hai con mắt lơ lơ láo láo…

Giờ đây Harry đang bay cùng thầy Snape trên một cán chổi xuyên qua màn đêm đen trong lành. Nó đang bay cùng những Tử Thần Thực Tử bịt mặt khác, và phía trước nó là thầy Lupin và một Harry mà thực ra là George… Một Tử Thần Thực Tử vọt lên tới trước thầy Snape và giơ lên cây đũa phép, chĩa thẳng vào lưng thầy Lupin.

"Xẻo một phần!" Thầy Snape hét.

Nhưng thay vì trúng vào tay cầm đũa phép của tên Tử Thần Thực Tử, bùa chú lại đánh hụt hắn và trúng George…

Và tiếp theo, thầy Snape đang quỳ trong phòng ngủ của chú Sirius. Nước mắt nhiễu xuống từ chiếc mũi khoằm của thầy trong lúc thầy đọc bức thư cũ của Lily. Trang thư thứ hai chỉ có vẻn vẹn mấy chữ:

lại có thể kết bạn với Gellert Grindelwald.

Phần em, em nghĩ đầu óc bà lẫn rồi!

Gởi đến anh thật nhiều yêu thương.

Lily

Thầy Snape lấy trang thư có chữ kí của má Lily, và lòng yêu thương của Lily, rồi nhét nó vô trong áo chùng của thầy. Xong thầy xé cái hình thầy đang cầm ra làm hai, để thầy giữ phần tấm hình có má Lily đang cười, liệng phần còn lại có

hình của ba James và Harry xuống sàn, phía dưới những ngăn tủ kéo…

Và giờ đây, thầy Snape lại đứng trong văn phòng hiệu trưởng khi cụ Phineas Nigellus hộc tốc chạy vào bức chân dung của cụ.

"Thầy Hiệu trưởng! Tụi nó đang cắm trại trong rừng Dean! Con Máu bùn…"

"Đừng dùng chữ đó!"

"… vậy thì con bé Granger, nó nói tên địa điểm khi nó mở cái túi xách ra và tôi nghe nó nói!"

"Hay, hay lắm!" Bức chân dung của cụ Dumbledore đằng sau cái ghế hiệu trưởng kêu lên. "Hành động ngay, thầy Severus, thanh gươm! Đừng quên là thanh gươm phải được trao trong hoàn cảnh có nhu cầu và có lòng dũng cảm… và Harry không được biết là chính thầy đưa nó! Nếu Voldemort đọc trí óc của Harry và biết là thầy hành động vì nó…"

"Tôi biết," thầy Snape nói cụt ngủn. Thầy đến gần bức chân dung của cụ Dumbledore và kéo mép khung tranh. Bức tranh bung về phía trước, để lộ ra một lỗ hổng kín đáo phía sau, thầy lấy từ lỗ hổng đó ra thanh gươm Gryffindor.

"Và cụ vẫn chưa nói cho tôi biết tại sao việc trao lại thanh gươm cho thằng nhóc Potter lại quan trọng dữ vậy?" Thầy Snape vừa nói vừa khoác tấm áo choàng đi đường lên bộ áo chùng thầy đang mặc.

"Không, tôi không nghĩ vậy," bức chân dung của cụ Dumbledore nói. "Nó sẽ biết phải làm gì với thanh gươm. Và

thầy Severus à, hãy hết sức cẩn thận, tụi nó có thể không tiếp đón tử tế cho lắm sự xuất hiện của thầy sau vụ George sứt…”

Thầy Snape quay ra cửa.

“Đừng lo, cụ Dumbledore,” thầy nói giọng mát mẻ. “Tôi có một kế hoạch…”

Và thầy Snape ra khỏi phòng. Harry bay lên khỏi cái chậu Tưởng Ký, và lát sau nó nằm vật ra trên tấm thảm trải sàn trong căn phòng đúng y căn phòng thầy Snape có lẽ vừa mới đóng cửa lại.

34

TRỞ LẠI RỪNG CẤM

Cuối cùng, sự thật. Nằm áp mặt vào tấm thảm bụi bặm của văn phòng nơi mà có lúc nó tưởng đâu là đang được học những bí mật của chiến thắng, Harry hiểu rốt cuộc nó có nhiệm vụ không sống nữa. Công việc của nó là bình tĩnh đi tới vòng tay chào đón của Tử thần. Dọc đường nó phải diệt nốt những kết nối còn lại của Voldemort với sự sống, để cuối cùng khi nó tự lao mình cắt ngang con đường của Voldemort, và không giơ cao đũa phép để tự vệ, kết cục sẽ được rõ ràng, và công việc đáng lẽ đã được thực hiện ở Thung Lũng Godric sẽ được hoàn tất. Sẽ không kẻ này hay kẻ kia được sống, cả hai đều không thể sống sót.

Nó cảm thấy tim nó đập dữ dội trong lồng ngực. Kỳ lạ thay, trong nỗi sợ chết, trái tim lại bơm máu cần mẫn hơn, kiên quyết giữ cho nó sống. Nhưng rồi trái tim sẽ phải ngừng lại, sớm thôi. Nhịp đập của trái tim đang được đếm dần. Bao nhiêu nhịp nữa thì sẽ đến lúc, cái lúc mà nó đứng lên và đi qua tòa lâu đài lần cuối cùng, băng qua sân trường và tiến vào cánh rừng?

Nỗi khiếp sợ quét qua nó khi nó nằm trên sàn, nghe tiếng trống đưa ma dội vang trong lòng. Chết có đau không? Suốt bao phen ấy nó đã tưởng cái chết sắp xảy đến rồi lại thoát chết, nó chưa bao giờ thực sự suy nghĩ về chính cái chết, ý chí sống của nó luôn luôn quá mạnh hơn nỗi sợ chết. Vậy mà giờ đây nó lại không hề nghĩ đến trốn chạy, đến vượt thoát Voldemort. Thế là xong rồi, nó biết thế, và tất cả công việc còn lại chính là cái việc đó: chết.

Giá như mà nó đã chết được vào cái đêm mùa hè đó khi rời ngôi nhà số bốn đường Privet Drive lần cuối cùng, lúc ấy cây đũa phép lông phượng hoàng cao quý đã cứu mạng nó! Giá như mà nó chết được như Hedwig, nhanh đến nỗi không bao giờ biết chuyện gì đã xảy ra! Hay giá như mà nó có thể tự lao mình chắn trước một cây đũa phép để cứu mạng người mà nó thương yêu… Giờ đây nó ganh tỵ với cái chết của ba má nó. Hành trình tàn nhẫn bước tới sự hủy diệt chính mình sẽ đòi hỏi một thứ dũng cảm khác. Nó cảm thấy mấy ngón tay nó run run và nó cố gắng kiểm soát chúng, mặc dù đâu có ai nhìn thấy nó; những bức chân dung trên tường đều trống trơn.

Nó ngồi dậy một cách từ tốn, rất từ tốn, và khi ngồi dậy nó cảm thấy đang sống và ý thức về cơ thể sống của chính mình hơn bao giờ hết. Tại sao nó chưa bao giờ nhận thức nó là cả một điều kỳ diệu, bộ óc và hệ thần kinh và trái tim đang đập mạnh? Rồi sẽ không còn gì cả… hay ít ra sẽ không còn nó trên cõi đời này. Nó thở chậm và sâu, miệng nó cùng cổ họng nó khô khốc, nhưng mắt nó cũng khô.

Sự bội phản của cụ Dumbledore hầu như chẳng là gì cả. Dĩ nhiên là đã có một kế hoạch lớn hơn: chẳng qua Harry ngu quá

nên không thấy, bây giờ nó mới hiểu ra. Nó chưa bao giờ thắc mắc, sự đinh ninh của chính nó là cụ Dumbledore muốn nó sống còn. Giờ đây nó hiểu mạng sống của nó luôn luôn được định bằng thời gian cần có để tiêu diệt những Trường Sinh Linh Giá. Cụ Dumbledore đã giao lại công việc tiêu hủy chúng cho Harry, và nó đã ngoan ngoãn tiếp tục làm tiêu hao cái kho đã gắn kết Voldemort, mà cả chính nó, với cuộc đời! Gọn gàng biết bao, thanh nhã biết bao, không lãng phí thêm sinh mạng nào nữa, chỉ cần giao công việc nguy hiểm cho một thằng nhóc, một thằng đã được đánh dấu để đưa vào lò mổ, và cái chết của nó nào phải là một tai họa, chẳng qua một cú đấm nữa chống lại Voldemort.

Và cụ Dumbledore biết rằng Harry sẽ không lặn trốn, rằng nó sẽ tiếp tục đi tới chung cuộc, cho dù đó cũng là chung cuộc của nó, bởi vì cụ đã bỏ công tìm hiểu nó, chẳng phải sao? Cụ Dumbledore biết, như Voldemort biết, rằng Harry sẽ không để ai khác nữa phải chết vì nó một khi nó đã khám phá ra việc chấm dứt chuyện này là tùy thuộc vào nó. Những hình ảnh của anh Fred, thầy Lupin và cô Tonks nằm chết trong Đại Sảnh Đường bật ra trước con mắt trong đầu nó, và trong một lúc nó gần như không sao thở được. Tử thần không kiên nhẫn đâu…

Nhưng cụ Dumbledore đã đánh giá nó quá cao. Nó đã thất bại: con rắn vẫn còn sống. Một trường sinh linh giá vẫn còn để ràng buộc Voldemort với cõi đời, ngay cả sau khi Harry đã bị giết. Thì đúng, điều này sẽ khiến công việc dễ dàng hơn cho ai đó. Nó tự hỏi ai sẽ làm công việc đó… dĩ nhiên Ron và Hermione sẽ biết phải làm gì… Ắt hẳn đó là lý do cụ Dumbledore muốn nó tâm tình với hai đứa kia… để nếu nó

hoàn tất định mệnh chân chính của nó hơi sớm một tí, thì tụi nó có thể tiếp tục…

Như mưa tạt vào khung cửa sổ lạnh, những suy nghĩ này rơi lộp độp trên bề mặt rắn chắc của sự thật hiển nhiên, rằng nó phải chết. *Mình phải chết.* Chuyện này phải kết thúc.

Ron và Hermione dường như ở đâu đó xa thật xa, ở một xứ sở xa tít mù; nó có cảm giác như thể nó đã chia tay hai đứa từ lâu lắm rồi. Sẽ không cần chia ta hay giải thích gì nữa, nó đã quyết tâm chuyện đó. Cuộc hành trình này tụi nó không thể cùng đi với nhau, và những cố gắng của hai đứa kia nhằm ngăn cản nó chỉ tốn thêm thì giờ quý báu. Nó nhìn xuống cái đồng hồ vàng kiểu thể thao mà nó nhận được vào sinh nhật thứ mười bảy. Đã trôi qua gần phân nửa thời gian của một tiếng đồng hồ mà Voldemort ra hạn cho nó đầu hàng.

Nó đứng dậy. Trái tim nó đang đập vào be sườn như một con chim hoảng hốt. Có lẽ trái tim biết là chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa, có lẽ trái tim quyết tâm thực hiện nốt những nhịp đập của một đời người trước khi kết thúc. Khi đóng cánh cửa văn phòng, nó không hề ngoái nhìn lại.

Tòa lâu đài trống vắng. Nó có cảm giác như một bóng ma sải bước một mình, như thể nó đã chết rồi. Những chân dung người vẫn vắng mặt trong những khung tranh; toàn bộ chốn này im vắng một cách kì dị, như thể tất cả khí huyết còn lại đều đã tập trung về Đại Sảnh Đường nơi chật ních người chết và kẻ khóc thương.

Harry khoác tấm Áo khoác Tàng hình lên mình rồi đi xuống các tầng lầu, cuối cùng đi xuống cầu thang cẩm thạch

để vào tiền sảnh. Có lẽ trong nó vẫn còn chút mong muốn được nhìn thấy, được cảm thấy, hay được chặn lại, nhưng tấm Áo khoác Tàng hình, vẫn như xưa nay, kín mít, hoàn hảo, và nó đi ra tới cửa trước dễ dàng.

Bỗng Neville suýt đâm sầm vào nó. Neville đang cùng một người nữa khiêng một cái xác từ sân trường vào. Harry liếc nhìn xuống và cảm thấy một cú đấm điếng người nữa tống vào bụng nó: Coli Creevey, mặc dù còn vị thành niên, chắc là nó đã lẻn ở lại như Malfoy, Crabbe và Goyle. Nó chết mà nhỏ xíu.

"Bồ biết gì không? Mình có thể vác em ấy một mình, Neville à," Oliver Wood nói, và anh ta nhấc bổng Colin lên vai theo kiểu lính cứu hỏa vác cái xác vào Đại Sảnh Đường.

Neville đứng tựa vào khung cửa một lát và chùi trán bằng mu bàn tay. Trông nó như một ông già. Sau đó nó lại bước vào bóng tối một lần nữa để tìm về thêm những xác chết.

Harry nhìn lại cửa vào Đại Sảnh Đường một lần nữa. Người người di chuyển khắp nơi, cố gắng an ủi lẫn nhau, uống nước, quỳ gối bên cạnh xác chết, nhưng nó không thể thấy ai trong số những người mà nó yêu thương, chẳng thấy bóng Hermione, Ron, Ginny hay người nào khác trong gia đình Weasley, không thấy cả Luna. Nó cảm thấy nó có thể dành tất cả thời gian còn lại của nó chỉ để nhìn họ lần cuối; nhưng rồi liệu nó có đủ nghị lực để thôi nhìn họ nữa không? Thà cứ như thế này.

Nó đi xuống những bậc thềm và tiến vào bóng tối. Gần bốn giờ sáng rồi, và nỗi tĩnh lặng chết chóc của sân trường khiến

sân trường có vẻ như đang nín thở chờ xem liệu nó có thể làm được điều nó phải làm.

Harry tiến về phía Neville lúc đó đang cúi xuống một cái xác chết khác.

“Neville”

“Mèn ơi, Harry, bồ suýt nữa làm mình rụng tim!”

Harry cởi tấm Áo khoác ra: bỗng nhiên nó chợt nảy ra một ý nghĩ, xuất phát từ mong ước muốn được biết chắc.

“Bồ đang đi đâu, chỉ một mình? Neville hỏi, vẻ ngờ vực

“Đều nằm trong kế hoạch cả,” Harry nói. “Có một việc mình phải làm. Bồ nghe mình nói… Neville…”

“Harry!” Neville bỗng tỏ vẻ hoảng sợ. “Harry, bồ không nghĩ đến chuyện tự nộp mạng chứ?”

“Không.” Harry nói dối dễ dàng. “Dĩ nhiên không… đây là chuyện khác. Nhưng mình có thể khuất mắt mất một lúc. Bồ biết con rắn của Voldemort không, Neville? Hắn có một con rắn khổng lồ… gọi nó là Nagini…”

“Mình có nghe nói, ừ… có chuyện gì?”

“Nó phải bị giết. Ron và Hermione biết chuyện đó, nhưng để phòng trường hợp tụi nó…”

“Nỗi kinh khủng của khả năng có thể xảy ra đó đã khiến nó nghẹt thở một lúc, khiến nó không thể nói thêm nữa. Nhưng rồi, nó tự chủ lại: điều này rất quan trọng, nó phải như cụ Dumbledore giữ cái đầu tỉnh táo, luôn chắc chắn có dự phòng, có kẻ khác kế tục. Cụ Dumbledore chết mà biết rằng còn có ba

người biết về Trường Sinh Linh Giá; bây giờ Neville sẽ lãnh vai của Harry: vẫn còn đủ ba người trong nhiệm vụ bí mật.

"Chỉ để phòng trường hợp tụi nó… bận bịu quá… và bồ có cơ hội…"

"Giết con rắn?"

"Giết con rắn," Harry lặp lại.

"Được thôi, Harry. Bồ không sao chứ, Harry?"

"Mình không sao, cám ơn, Neville"

Nhưng Neville nắm lấy cổ tay Harry khi nó đi tiếp.

"Tụi mình vẫn tiếp tục chiến đấu, Harry à. Bồ biết chứ?"

"Ừ, mình…"

Cảm giác nghẹt thở làm nín mất phần cuối câu nói; nó không thể nói tiếp. Neville dường như không lấy đó làm lạ. Nó vỗ lên vai Harry, buông tay Harry ra, và bỏ đi tìm thêm những xác chết nữa.

Harry tung tấm Áo khoác Tàng hình lên mình và đi tiếp. Một người nào khác đang đi cách đó không xa, cúi xuống một hình thù nằm sấp khác trên mặt đất. Nó chỉ cách người đó vài bước chân khi nhận ra đó chính là Ginny.

Nó dừng lại. Cô bé đang cúi lom khom trên mình một cô bé khác đang thì thầm gọi mẹ.

"Không sao đâu," Ginny nói. "Không sao. Tụi này sẽ đưa bồ vô trong lâu đài."

"Nhưng mình muốn về nhà," cô bé thì thào. "Mình không muốn đánh nhau nữa!"

“Mình biết,” Ginny nói, giọng vỡ ra. “Rồi sẽ yên ổn hết mà.”

Harry nghe rợn xương sống và nổi da gà. Nó muốn hét to trong đêm, nó muốn Ginny biết là nó đang có mặt ở đó, nó muốn Ginny biết nó đang đi đâu. Nó muốn được chặn lại, được kéo lại, được đưa về nhà…

Nhưng nhà nó là đây. Trường Hogwarts là mái nhà đầu tiên và mái nhà hạnh phúc nhất mà nó biết đến trong đời. Nó và Voldemort và thầy Snape, và những đứa trẻ bị bỏ rơi, đều đã tìm được mái nhà ở đây…

Ginny giờ đây đang quỳ bên cạnh cô bé bị thương, cầm tay cô bé. Bằng một cố gắng thật lớn Harry buộc mình đi tiếp. Nó tưởng như Ginny ngoảnh nhìn lại nó khi nó đi ngang qua, và nó tự hỏi cô bé có cảm nhận được ai đang đi gần đó không, nhưng nó không nói và nó không nhìn lại.

Căn chòi của bác Hagrid mờ mờ trong bóng tối. Không có ánh đèn, không có tiếng con Fang cào cào ở cửa, không có tiếng sủa vang lên chào mừng nó. Đâu rồi tất cả những lần đến thăm bác Hagrid, đâu rồi ánh sáng lóe lên từ cái ấm đồng bên trên lửa, những cái bánh cứng khô như đá cùng với những con giòi khổng lồ, và gương mặt đầy râu của bác, rồi Ron ói ra những con sên, và Hermione giúp nó cứu con Norbert…

Nó đi tới, và giờ đây đã đến được bìa rừng, nó dừng lại.

Một bầy Giám ngục đang lướt giữa rừng cây, nó có thể cảm nhận được cơn lạnh buốt toát ra từ chúng, và nó chắc chắn nó có thể an toàn đi qua. Nó không còn sức để gọi Thần Hộ Mệnh. Nó không kìm chế được cơn run của chính nó nữa. Nói

cho cùng, chết đâu có dễ. Mỗi giây nó thở, mùi cỏ, làn không khí mát lạnh vuốt ve gương mặt nó, sao mà quý giá: cứ nghĩ người ta có hàng bao nhiêu năm và tháng, và thời gian để lãng phí, quá nhiều thì giờ để lê la, mà nó thì đang bám víu lấy từng giây một. Cùng một lúc nó vừa nghĩ nó không thể nào đi nổi nữa, nó vừa biết rằng nó phải đi. Trò chơi dài đã kết thúc, trái banh Snitch đã được bắt, đã đến lúc phải rời không trung…

Trái banh Snitch. Những ngón tay không còn cảm xúc nữa của nó mày mò tìm một lúc trong cái túi bùa đeo quanh cổ rồi nó moi được trái banh ra.

Ta mở ra lúc kết thúc

Nó chăm chú nhìn xuống trái banh, hít thở sâu và mạnh. Giờ đây khi nó muốn thời gian trôi càng chậm càng tốt, thì thời gian dường như lại chạy nhanh lên, và trí thông minh cũng vụt tới nhanh đến nỗi như đã lướt qua. Đây là kết thúc. Đây là lúc.

Nó ấn trái banh bằng kim loại vàng vào giữa hai môi và thì thầm: "Tôi sắp chết."

Vỏ kim loại bể ra. Nó hạ thấp bàn tay run rẩy, giơ cao cây đũa phép của Draco bên dưới tấm Áo khoác Tàng hình, và thì thầm, *"Thắp sáng."*

Một viên đá đen có những vết nứt ngoằn ngoèo ăn sâu vào bên trong lõi nằm giữa hai nửa của trái banh Snitch. Viên đá Phục sinh đã bị nứt một vệt thẳng đứng tượng trưng cho cây Đũa phép Cơm nguội. Hình tam giác và vòng tròn tượng trưng cho tấm Áo khoác Tàng hình và Viên đá vẫn còn thấy rõ nét.

Và một lần nữa Harry hiểu mà không cần phải suy nghĩ. Việc mang họ trở về không quan trọng nữa, bởi vì nó sắp sửa đến gặp họ. Nó không thực sự đón họ về: họ đang đón nó.

Nó nhắm mắt lại và xoay viên đá trong lòng bàn tay ba lần.

Nó biết điều đó đã xảy ra, bởi vì nó nghe những chuyển động nhẹ nhàng chung quanh nó cho biết có những hình hài mong manh đang nhón chân trên mặt đất vương vãi những nhánh cây con đánh dấu mé ngoài cánh rừng. Nó mở mắt ra và nhìn quanh.

Họ không hẳn giống ma mà cũng không thực có da thịt, nó có thể nhận xét vậy. Họ gần giống như gã Riddle thoát ra từ cuốn nhật ký cách đây đã lâu lắm, và gã đã từng là ký ức được cô đọng gần đặc lại. Không đầy đủ xác thịt như những thân thể sống, nhưng nhiều thực thể hơn những bóng ma, họ đi về phía nó. Và trên mỗi gương mặt đều có cùng một nụ cười yêu thương.

Ba James có chiều cao y chang Harry. Ba đang mặc quần áo hồi ba chết, và tóc ba vẫn gợn sóng bù xù, cặp mắt kiếng của ba hơi lệch một tí, giống như mắt kiếng của ông Weasley.

Chú Sirius cao và đẹp trai, và trẻ hơn nhiều lắm so với hồi nó gặp chú khi chú còn sống. Chú bước đi nhún nhẩy với vẻ quyến rũ thanh thoát, hai tay chú đút túi và nụ cười trên gương mặt.

Thầy Lupin cũng trẻ hơn, và ít nhếch nhá hơn, và tóc thầy dày hơn, đậm hơn. Thầy có vẻ vui được trở lạ nơi chốn quen thuộc này, bối cảnh của biết bao nhiêu cuộc rong chơi thời niên thiếu.

Nụ cười của má Lily tươi hơn hết thảy. Má vén mái tóc đen dài ra sau lưng khi đến gần Harry, và đôi mắt xanh biếc của má, giống y hệt như mắt nó, khao khát nhìn khắp gương mặt nó, như thể má không bao giờ nhìn nó cho đủ để thỏa lòng khao khát.

“Con can đảm lắm.”

Nó không thốt được nên lời. Đôi mắt nó say sưa nhìn má, và nó nghĩ nó muốn đứng đó nhìn má hoài, nhìn mãi mãi, mới coi như là đủ.

“Con gần tới nơi rồi,” ba James nói. “Gần lắm. ba má … rất tự hào về con.”

“Có đau không?”

Câu hỏi trẻ con đã rơi khỏi miệng nó trước khi nó kịp ngậm lại.

“Chết ư? Không đâu” chú Sirius nói.” Nhanh hơn và dễ hơn thiếp ngủ.”

“Và hắn sẽ muốn làm nhanh. Hắn muốn cho xong,” thầy Lupin nói.

“Con không muốn mọi người chết,” Harry nói. Những lời đó vọt ra tự nhiên. “Bất cứ người nào. Con rất tiếc…”

Nó nói với thầy Lupin nhiều hơn với những người khác, cầu khẩn thầy.

“… ngay sau khi thầy vừa có một đứa con… thầy Remus, con rất tiếc…”

“Thầy cũng rất tiếc,” thầy Lupin nói. “Tiếc thầy sẽ không

được biết nó… nhưng nó sẽ biết tại sao thầy qua đời và thầy hy vọng nó sẽ hiểu. Thầy đã cố gắng tạo ra một thế giới mà nó có thể sống một cuộc đời hạnh phúc hơn.”

Một cơn gió lành lạnh dường như bắt nguồn từ giữa khu rừng thổi lật mớ tóc trên trán Harry. Nó biết họ sẽ không bảo nó đi, đó phải là quyết định của chính nó.

“Ba má và các chú ở lại với con nha?”

“Cho đến tận cùng,” ba James nói.

“Chúng có thể thấy ba má và các chú không?” Harry hỏi.

“Chúng ta là một phần của con,” chú Sirius nói. “Vô hình đối với những người khác.”

Harry nhìn má.

“Ở sát bên con nhé, nó khẽ nói.

Và nó khẽ bước đi. Cái giá lạnh của bọn Giám ngục không chế ngự được nó; nó đi xuyên qua cùng những người đồng hành, và họ hành xử như những Thần Hộ Mệnh bảo vệ nó, cùng nó đi qua những cây cổ thụ mọc khin khít nhau, những cành cây đan xen nhau, những cái rễ có u có nần và ngoằn ngoèo dưới gốc. Harry túm chặt tấm Áo khoác Tàng hình quanh mình trong bóng tối, đi càng lúc càng vào sâu trong rừng, không biết chính xác Voldemort ở đâu, nhưng tin chắc là nó sẽ tìm được hắn. Ba James, chú Sirius, thầy Lupin, và má Lily đi bên cạnh nó, không gây ra một tiếng động nào, và sự hiện diện của họ chính là lòng can đảm của nó, và là động lực để nó có thể tiếp tục đặt chân bước chân này tiếp bước chân kia.

Thân xác nó và đầu óc nó giờ đây có cảm giác rời rạc một cách kỳ lạ, tay chân nó cử động mà không cần chỉ dẫn của ý thức, như thể nó là hành khách, chứ không phải người lèo lái của cái thân xác mà nó sắp rời bỏ. Những người đi bên cạnh nó xuyên qua khu rừng giờ đây đối với nó còn thực hơn những người còn sống đang ở trong lâu đài: Ron, Hermione, Ginny, cùng tất cả những người khác mà nó có cảm giác như những bóng ma khi nó vấp té và trượt tới chung cuộc đời nó, tới Voldemort…

Một tiếng ạch và một tiếng thì thầm: sinh vật nào đó vừa khuấy động gần đó. Harry dừng lại dưới tấm Áo khoác Tàng hình, chăm chú nhìn chung quanh, lắng nghe, và má nó, ba nó, chú Sirius và thầy Lupin cũng dừng lại.

"Ai đó ở đâu đây." Một giọng khào khào thì thào sát bên. "Hắn mặc Áo khoác Tàng hình. Có thể đó là…"

Hai bóng người xuất hiện từ đằng sau một thân cây gần đó. Đũa phép của chúng lóe sáng, và Harry thấy Yaxley và Dolohov nhìn chòng chọc vào bóng tối, thẳng vào chỗ Harry, má nó, ba nó, thầy Lupin và chú Sirius đứng. Rõ ràng chúng chả thấy gì cả.

"Chắc chắn đã nghe cái gì đó" Yaxley nói. "Mày có nghĩ là thú vật không?"

"Lão ba trợn Hagrid giấu cả đống thứ trong này," Dolohov nói, liếc chừng sau lưng.

Yaxley ngó xuống đồng hồ đeo tay.

"Gần hết giờ rồi, thằng Potter có một giờ, nó sắp tới."

“Nên quay lại,” Yaxley nói. “Coi kế hoạch bây giờ ra sao?”

Hắn và Dolohov quay lại và đi sâu vô trong rừng. Harry đi theo chúng, biết chúng sẽ dẫn nó đến đúng nơi nó muốn tới. Nó liếc nhìn qua bên cạnh, và má nó mỉm cười với nó, còn ba nó gật đầu cổ vũ.

Họ chỉ đi thêm vài phút thì Harry thấy ánh sáng phía trên đầu, và Yaxley cùng Dolohov bước vô một trảng trống mà Harry biết là nơi con khổng quái Aragog từng sống. Tàn tích của tấm lưới nhện rộng mênh mông vẫn còn đó, nhưng những bầy con cháu chắt chút chít của con khổng nhện đã bị bọn Tử Thần Thực Tử tống cổ đi, để chiến đấu cho mục tiêu của chúng.

Một ngọn lửa cháy giữa trảng trống, và ánh sáng bập bùng của đống lửa soi tỏ một đám Tử Thần Thực Tử thức thao láo nhưng bị bịt mặt và hoàn toàn im lặng. Một số trong bọn chúng vẫn còn bịt mặt và đội mũ trùm, số khác trơ ra gương mặt thật. Hai tên khổng lồ ngồi ngoài rìa tỏa những cái bóng vĩ đại trùm lên khung cảnh, gương mặt chúng tàn bạo, gồ ghề như đá. Harry thấy Fenrir; lấp ló thậm thụt nhai những móng tay dài sọc của hắn; gã Rowle tóc vàng to tướng đang chậm cái môi chảy máu của hắn. Nó thấy lão Lucius Malfoy, trông như thua trận và khiếp sợ, và bà Narcissa với hai con mắt hõm sâu đầy sợ sệt.

Mọi con mắt đều nhìn chăm chú về Voldemort, hắn đứng cúi đầu, và hai bàn tay trắng của hắn đặt trên cây Đũa phép Cơm nguội đặt trước mặt. Có thể hắn đang cầu nguyện, hay tính toán âm thầm trong đầu, và Harry đứng yên bên lề khung

cảnh này, liên tưởng một cách ngớ ngẩn đến một đứa con nít đang nằm đếm năm mười trong trò chơi trốn tìm. Phía sau cái đầu Voldemort, con rắn khổng lồ Nagini vẫn xoắn tít cuộn tròn và trôi lờ lững trong cái chuồng lấp lánh được ếm bùa giống như một cái quầng gớm ghiếc.

Khi Dolohov và Yaxley nhập trở vào vòng tròn, Voldemort nhìn lên.

"Thưa chúa tể, không thấy dấu vết gì của nó," Dolohov nói.

Vẻ mặt của chúa tể Voldemort không đổi. Đôi mắt đỏ dường như cháy lên trong ánh lửa. Hắn chậm rãi rút cây Đũa phép Cơm nguội giữa những ngón tay.

"Thưa chúa tể…"

Bellatrix nói, mụ ngồi gần Voldemort nhất, tóc xõa rối bời, gương mặt lem luốc máu nhưng ngoài ra không bị thương.

Voldemort giơ tay lên để bảo mụ im lặng, và mụ không nói thêm bất cứ lời nào, nhưng đăm đăm nhìn hắn trong sự mê man sùng bái.

"Ta đã tưởng nó sẽ đến," Voldemort nói bằng giọng cao và rõ. Mắt hướng về ngọn lửa đang nhảy múa. "Ta đã chờ nó đến."

Không kẻ nào mở miệng nói. Chúng dường như khiếp sợ ngang Harry vậy. Trái tim Harry bây giờ tự giộng ình ình vào xương sườn nó như thể quyết tâm đào thoát khỏi thân xác mà nó sắp liệng qua một bên. Hai bàn tay nó ướt mồ hôi khi nó kéo tấm Áo khoác Tàng hình ra và nhét tấm áo cùng với cây đũa phép vô trong áo chùng của nó. Nó không muốn bị khiêu

khích chiến đấu.

"Ta đã, dường như… sai lầm," Voldemort nói.

"Mi không lầm,"

Harry cố nói thật to, với tất cả sức lực mà nó có thể gom lại: nó không muốn giọng nó nghe có vẻ sợ hãi. Viên đá Phục sinh tuột khỏi mấy ngón tay tê cứng của nó, và qua khóe mắt nó thấy ba má nó, chú Sirius và thầy Lupin biến mất khi nó bước về phía ánh lửa. Ở ngay thời điểm đó, nó cảm thấy không còn ai quan trọng nữa ngoại trừ chính Voldemort. Chỉ có hắn và nó.

Ảo ảnh tan nhanh như khi hiện ra. Những tên khổng lồ rống lên khi bọn Tử Thần Thực Tử cùng đứng bật dậy, và nhiều tiếng kêu la, tiếng thở hổn hển, thậm chí cả tiếng cười vang. Voldemort đứng sững sờ, nhưng hai con mắt đỏ của hắn đã thấy Harry, và hắn trừng trừng nhìn Harry tiến về phía hắn, giữa hai người chỉ có đống lửa.

Bỗng một giọng thét vang động: "HARRY! ĐỪNG!"

Nó quay lại: bác Hagrid bị trói bó rọ, cột chặt vô một thân cây gần đó. Thân hình đồ sộ của bác rung lắc những cành cây trên đầu khi bác vùng vẫy, tuyệt vọng.

"ĐỪNG! ĐỪNG! HARRY, CON ĐANG LÀM…?"

"IM!" Rowle quát, và hắn vẫy nhẹ đũa phép, bác Hagrid nín bặt.

Bellatrix đã đứng phắt dậy và đang ngó lom lom từ Voldemort đến Harry, ngực mụ nhấp nhô. Chỉ còn những ngọn lửa là động đậy cùng với con rắn cuộn mình trong cái chuồng

lấp lánh phía sau đầu Voldemort.

Harry có thể cảm nhận được cây đũa phép chỏi vào ngực nó, nhưng nó không có chút nỗ lực nào để rút đũa phép ra. Nó biết là con rắn được bảo vệ chu đáo, biết là nếu nó tìm cách chĩa cây đũa phép vào Nagini, năm chục lời nguyền sẽ trúng nó trước tiên. Và Voldemort cùng Harry vẫn còn nhìn nhau, giờ đây Voldemort hơi ngoẹo đầu xuống một bên, suy ngẫm về chàng trai đứng trước mặt hắn, và một nụ cười ảm đạm kỳ quái làm cong cái miệng không môi của hán.

"Harry Potter," hắn nói rất êm ái, giọng của hắn có thể lẫn trong tiếng lửa cháy bí bép. "Đứa Bé Sống Sót."

Không một tên Tử Thần Thực Tử nào cử động. Chúng đang chờ đợi; mọi thứ đang chờ đợi. Bác Hagrid đang vùng quẫy, và mụ Bellatrix đang thở hổn hển, và Harry không hiểu tại sao lại nghĩ đến Ginny, đến ánh mắt nồng nàn của cô bé, đến cảm giác bờ môi cô bé chạm vào môi nó…

Voldemort giơ cây đũa phép lên. Đầu hắn vẫn còn ngoẹo sang một bên, giống như một đứa con nít tò mò, tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu hắn làm tới. Harry nhìn vào đôi mắt đỏ và muốn điều đó xảy ra ngay, nhanh chóng, trong lúc nó còn đứng vững trước khi nó mất tự chủ, trước khi nó để lộ nỗi sợ…

Nó thấy cái miệng nhúc nhích và một tia sáng xanh lè nháng lên, và mọi thứ biến mất.

35

NGÃ TƯ VUA

Nó nằm sấp, lắng nghe sự im lặng. Nó hoàn toàn cô độc. Không ai trông chừng nó. Không ai khác ở đó cả. Nó không hoàn toàn chắc chắn là chính nó ở đó.

Một thời gian sau lâu sau đó, hay có lẽ chẳng có thời gian gì cả, nó bắt đầu nghĩ ắt là nó đang tồn tại, chứ không phải chỉ độc có ý nghĩ là đã lìa khỏi xác, bởi vì nó đang nằm, chắc chắn là đang nằm, trên một bề mặt gì đó. Cho nên nó có cảm giác tiếp xúc, và cái mà nó nằm trên đó cũng tồn tại.

Hầu như ngay khi có được kết luận này, Harry ý thức là nó đang trần truồng. Điều này không khiến nó bận tâm lắm vì nó tin là nó hoàn toàn cô độc, nhưng điều này khiến nó hơi tò mò. Nó tự hỏi phải chăng nó sẽ thấy được, như nó cảm giác được. Mở mắt ra, nó khám phá là nó có mắt.

Nó nằm trong một màn sương mù sáng rực, mặc dù không giống như thứ sương mù mà nó từng trải qua trước đây. Khắp chung quanh nó khuất sau màn hơi mờ mịt, hay đúng hơn là làn hơi mờ mịt chưa nhập vào với chung quanh. Cái sàn nó

nằm dường như màu trắng, chẳng ấm chẳng lạnh, mà chỉ đơn giản là một cái gì đó có ở đó, trống trải, bằng phẳng mà nó nằm bên trên.

Nó ngồi dậy. Thân thể nó dường như không bị tổn thương. Nó sờ lên mặt. Nó không còn đeo kiếng nữa.

Bỗng nó nghe một tiếng động vang qua khoảng hư vô không định hình chung quanh: tiếng vật vã êm êm nho nhỏ của cái gì đó vỗ vỗ, đập đập, và quẫy đạp. Tiếng động đó nghe rất mủi lòng, nhưng cũng hơi láu táu. Nó có cảm giác khó chịu là nó đang nghe lỏm chuyện gì đó không đứng đắn, đáng xấu hổ.

Lần đầu tiên nó ước gì nó có mặc quần áo.

Điều ao ước vừa mới hình thành trong đầu nó thì bộ áo chùng đã xuất hiện cách đó không xa. Nó nhận lấy và mặc quần áo. Quần áo mềm mại, sạch sẽ, ấm áp. Cách thức áo quần xuất hiện như vậy, ngay khi nó cần đến, thiệt là phi thường…

Nó đứng dậy, nhìn quanh. Có phải nó đang ở trong một căn Phòng Cần Thiết vĩ đại nào đó không? Càng nhìn, nó càng thấy có nhiều thứ để xem. Một mái vòm vĩ đại bằng thủy tinh chiếu lấp lánh bên trên nó trong ánh nắng. Có lẽ đây là một lâu đài. Tất cả đều im ắng và lặng lẽ, ngoại trừ tiếng vật vã và tiếng thút thít phát ra từ đâu đó rất gần trong đám sương mù…

Harry đứng tại chỗ xoay từ từ, và chung quanh dường như tự sáng chế ra trước mắt nó. Một không gian mở rộng, sạch sẽ và tươi sáng, một sảnh đường mênh mông hơn hẳn Đại Sảnh Đường, với cái trần hình vòm bằng thủy tinh nhìn trong veo đó. Hoàn toàn trống trơn. Nó là người duy nhất ở đó, ngoại trừ…

Nó giật lùi lại. Nó vừa nhìn thấy cái vật đang phát ra âm thanh kia. Vật đó có hình thức của một đứa trẻ trần truồng nhỏ xíu, cuộn tròn trên mặt đất, da non nớt và lùi xùi, trông như mới bị lột, nằm run lẩy bẩy dưới một cái ghế nơi vật đó đã bị bỏ ở đó, không được ai nhận, bị nhét đi cho khuất mắt, và cố vật vã để thở.

Nó sợ cái vật đó. Mặc dù vật đó nhỏ xíu, mong manh và bị thương, nó vẫn không muốn đến gần vật đó. Cho dù vậy nó bị hút từ từ tới gần hơn, sẵn sàng nhảy lùi lại bất cứ lúc nào. Chẳng mấy chốc nó đã đứng vừa đủ gần để chạm vào vật đó, nhưng nó không thể nào làm được hành động ấy. Nó cảm thấy nó là đồ hèn nhát. Nó nên dỗ dành vật đó mới phải, nhưng cái vật đó cự tuyệt nó.

“Con không giúp gì được đâu.”

Nó quay ngoắc lại. Cụ Albus Dumbledore đang đi về phía nó, nhanh và thẳng, mặc bộ quần áo chùng dài màu lam đậm.

“Harry,” cụ giang rộng hai tay, và cả hai tay của cụ đều toàn vẹn, trắng trẻo không bị thương tổn gì. “Con là một chàng trai tuyệt vời. Con là một người đàn ông dũng cảm, rất dũng cảm. Chúng ta đi dạo nhé.”

Kinh ngạc đến sững sờ, Harry đi theo khi cụ Dumbledore sải bước ra khỏi nơi đứa bé bị lột da đang nằm khóc thút thít, cụ dẫn nó đến hai cái ghế mà trước đó Harry không chú ý, được đặt hơi xa dưới vòm trần cao lấp lánh. Cụ Dumbledore ngồi xuống một cái, và Harry ngồi vào cái kia, chăm chú nhìn gương mặt của vị hiệu trưởng cũ. Râu tóc dài óng ả bạc của cụ, đôi mắt xanh nhìn như xuyên thấu đằng sau cặp kiếng hình

nửa vầng trăng, cái mũi khoằm: mọi thứ y như nó đã nhớ. Thế nhưng mà…

“Nhưng mà thầy đã chết.” Harry nói.

“A phải,” cụ Dumbledore nói với thái độ chấp nhận thực tế.

“Vậy… con cũng đã chết?”

“À,” cụ Dumbledore nói, nụ cười càng toét rộng hơn nữa. “Đó mới là vấn đề, đúng không? Về tổng thể, thầy không cho là vậy, con à.”

Hai thầy trò nhìn nhau, cụ già vẫn tươi cười.

“Không à?” Harry lặp lại.

“Không,” cụ Dumbledore nói.

“Nhưng…” Harry đưa một tay lên cái thẹo hình tia chớp theo bản năng. Cái thẹo dường như không còn ở đó nữa. “Nhưng lẽ ra con đang chết rồi mà - con đã không tự vệ! Ý con nói là con đã để hắn giết con!”

“Và điều đó,” cụ Dumbledore nói, “thầy nghĩ là sẽ khiến cho mọi sự đổi khác.”

Niềm vui dường như tỏa rạng từ cụ Dumbledore như ánh sáng, như lửa: Harry chưa từng thấy cụ hài lòng cực kỳ như vậy, lộ liễu như vậy.

“Xin thầy giải thích,” Harry nói.

“Nhưng con đã biết rồi,” cụ Dumbledore nói. Cụ xoay xoay hai ngón tay cái quanh nhau.

“Con đã để cho hắn giết con,” Harry nói. “Có phải vậy không?”

“Phải,” cụ Dumbledore gật đầu nói. “Tiếp tục!”

“Vậy cái phần hồn của hắn ở trong con…”

Cụ Dumbledore gật đầu hăng hái hơn nữa, khuyến khích Harry suy luận tiếp, một nụ cười động viên nở rộng trên gương mặt cụ.

“… có chết chưa?”

“A, có!” Cụ Dumbledore nói. “Có, hắn đã tiêu diệt nó. Linh hồn con bây giờ là của chính con, hoàn toàn và trọn vẹn, Harry à.”

“Vậy thì…”

Harry liếc qua vai nó về phía cái vật tật nguyền nhỏ xíu đang run rẩy dưới gầm ghế.

“Cái đó là gì vậy, Thưa giáo sư?”

“Một thứ mà thầy và con đều không thể giúp gì được,” cụ Dumbledore nói.

“Nhưng nếu Voldemort đã dùng lời nguyền chết chóc,” Harry bắt đầu lại, “và không ai chết thay cho con lần này… thì làm sao con còn sống được?”

“Thầy nghĩ là con biết,” cụ Dumbledore nói. “Hãy nghĩ lại đi. Nhớ lại những gì hắn đã làm, trong sự ngu dốt, tham lam và tàn ác của hắn.”

Harry suy nghĩ. Nó để ánh mắt đăm chiêu trôi chầm chậm khắp không gian chung quanh. Nếu quả thực nó đang ngồi trong một lâu đài, thì cái lâu đài này rất kỳ dị, ghế xếp thành hàng nho nhỏ và đó đây có những đoạn lan can, vậy mà, chỉ có

nó, cụ Dumbledore và sinh vật còi cọc dưới ghế kia hiện diện ở chốn này. Bỗng nhiên câu trả lời vọt ra môi nó một cách dễ dàng, không cần cố gắng.

"Hắn đã lấy máu của con," Harry nói.

"Đúng!" Cụ Dumbledore nói. "Hắn đã lấy máu của con để tái tạo thân thể sống của hắn! Máu của con đang chảy trong huyết quản của hắn, Harry à, sự bảo vệ của Lily đã ở trong cả con lẫn hắn! Hắn còn sống thì hắn còn ràng buộc con với cuộc đời!"

"Con vẫn sống…. khi hắn còn sống à?" Nhưng con tưởng… con tưởng lẽ ra ngược lại chứ! Con tưởng cả hắn lẫn con đều phải chết? Hay là sống và chết là một?"

Tiếng thút thít và vật vã của sinh vật quằn quại đằng sau thầy trò nó khiến nó bị rối trí, nó liếc nhìn lại vật đó một lần nữa.

"Thầy có chắc là mình không thể làm gì hết không?"

"Không gì có thể giúp được."

"Vậy xin thầy giải thích… thêm," Harry nói, và cụ Dumbledore mỉm cười.

"Con là Trường Sinh Linh Giá thứ bảy, Harry à, một Trường Sinh Linh Giá mà hắn không hề chủ tâm tạo ra. Hắn đã làm cho linh hồn hắn bất ổn đến nỗi, khi hắn thực hiện những hành vi ác độc hết sức nói, như giết cha mẹ của con, hay khi toan giết một đứa trẻ, thì linh hồn hắn vỡ ra. Nhưng hắn không biết đến cái đã thoát khỏi hắn trong căn phòng đó. Hắn không chỉ bỏ lại thân xác hắn. Hắn đã bỏ lại một phần của

hắn bám vào con, kẻ sống sót lẽ-ra-là nạn nhân.

"Và kiến thức của hắn vẫn cứ thiếu xót một cách đáng thương, Harry à! Đó là điều mà Voldemort không coi trọng, hắn chẳng muốn mất công tìm hiểu gì cả. Voldemort không biết và không hiểu gì hết về gia tinh cùng những chuyện trẻ con, chẳng hiểu gì về tình yêu, thủy chung, và sự trong sáng ngây thơ. Hắn không hiểu, không biết gì cả. *Chẳng hiểu gì cả.* Hắn chẳng bao giờ thấu đạt được một chân lý là tất cả những điều đó có một sức mạnh vượt xa sức mạnh của hắn, một sức mạnh vượt xa tầm bất cứ pháp thuật nào."

"Hắn đã lấy máu của con vì tin là máu con sẽ gia tăng sức mạnh cho hắn. Hắn đưa vào cơ thể hắn một chút bùa phép mà mẹ con đã ếm vào con khi bà chết vì con. Cơ thể hắn bảo tồn sự hy sinh của mẹ con, và cho đến khi nào bùa phép đó còn linh nghiệm, thì con còn sống và niềm hy vọng cuối cùng cho chính Voldemort cũng còn sống."

Cụ Dumbledore mỉm cười với Harry, và Harry trố mắt nhìn cụ.

"Và thầy biết điều này? Thầy đã biết… suốt từ đầu?"

"Thầy đoán thôi. Nhưng suy đoán của thầy thường là đúng," cụ Dumbledore vui vẻ nói, và hai thầy trò ngồi bên nhau trong im lặng suốt một quãng thời gian có vẻ rất lâu, trong khi sinh vật đằng sau hai người vẫn tiếp tục khóc thút thít và run rẩy.

"Còn nữa," Harry nói, "còn nhiều điều nữa. Tại sao cây đũa phép của con đánh gãy cây đũa phép mà hắn mượn?"

“Việc đó thì thầy không biết rõ.”

“Vậy thầy đoán thử đi,” Harry nói, và cụ Dumbledore bật cười.

“Harry à, điều con cần hiểu là con và Voldemort đã cùng du hành với nhau qua những lĩnh vực pháp thuật mà cho đến nay vẫn chưa được biết đến và chưa được kiểm nghiệm. Nhưng đây là điều thầy đoán đã xảy ra, điều này chưa từng xảy ra trước đó, và thầy nghĩ, không một nhà chế tạo đũa phép nào tiên đoán được hay giải thích được cho Voldemort.

“Như con biết đấy, dù không có dụng ý, Chúa tể Voldemort đã gây ra cái cầu nối ràng buộc giữa con và hắn khi hắn trở lại hình dạng con người. Một phần linh hồn hắn vẫn còn bám vào linh hồn của con, và vì mong muốn tăng cường sức mạnh của mình, hắn đã lấy một phần sự hy sinh của mẹ con vào trong máu hắn. Giá như hắn hiểu được sức mạnh đặc biệt và kinh khủng của sự hy sinh đó, thì có lẽ, ngay đến chạm vào máu con hắn cũng chẳng dám đâu… . Nhưng mà, nếu hắn hiểu biết được thế thì hắn đã không phải là Voldemort, và có thể hắn đã chẳng bao giờ dám giết người.

“Sau khi bảo đảm được sự kết nối hai chiều này, sau khi đã ràng buộc số phận hắn và con với nhau khăng khít hơn bất cứ sự kết hợp nào của hai phù thủy trong lịch sử, Voldemort tiến hành tấn công con bằng cây đũa phép có chung một cốt lõi với vây đũa phép của con. Và lúc đó chuyện lạ lùng xảy ra, như chúng ta đã biết. Cốt lõi đôi đã phản ứng theo một cách mà Chúa tể Voldemort, kẻ chưa hề biết cây đũa phép của con là anh em song sinh với cây đũa phép của hắn, không ngờ tới.

“Đêm đó hắn khiếp sợ còn hơn con nữa, Harry à. Con đã chấp nhận, thậm chí đón nhận cái chết có thể đến với mình, điều mà chúa tể Voldemort không bao giờ có thể có được. Lòng dũng cảm của con đã chiến thắng, cây đũa phép của con đã khuất phục cây đũa phép của hắn. Và khi làm vậy, giữa hai cây đũa phép đã xảy ra điều gì đó, một điều gì đó phản ánh mối quan hệ giữa hai chủ nhân của chúng.

“Thầy tin là cây đũa phép của con đã hấp thụ phần nào quyền lực, và phẩm chất cây đũa phép của con đã nhận ra hắn khi hắn đuổi theo con, nhận ra kẻ vừa là ruột thịt vừa là kẻ thù, và nó phun trả một số pháp thuật của chính hắn chống lại hắn, mà pháp thuật đó mạnh hơn rất nhiều so với bất cứ pháp thuật nào mà cây đũa phép của Lucius Malfoy từng thực hiện. Cây đũa phép của con giờ đây bao hàm cả sức mạnh lòng dũng cảm lớn lao của con, lẫn tài năng đáng sợ của chính Voldemort: cây đũa phép tội nghiệp của Lucius Malfoy làm sao có cơ mà kham nổi?”

“Nhưng nếu cây đũa phép của con mạnh như vậy, làm sao mà Hermione lại làm gãy được thế?” Harry hỏi.

“Con à, hiệu lực đặc biệt của nó chỉ nhắm vào một mình Voldemort mà thôi, kẻ đã lún sâu một cách thiếu suy nghĩ vào những quy luật pháp thuật thâm sâu nhất. Cây đũa phép đó chỉ có quyền lực phi thường khi nhắm vào hắn mà thôi. Ngoài ra thì nó chỉ là cây đũa phép như mọi cây đũa phép khác… mặc dù thầy tin chắc đó là một cây đũa phép tốt,” cụ Dumbledore nói hết câu cho tử tế.

Harry ngồi yên suy tư một lúc lâu, hay có lẽ chỉ vài giây. Ở

cái chốn này khó mà nói chắc được những thứ như thời gian.

"Hắn đã giết con bằng cây đũa phép của thầy."

"Hắn đã *không giết được* con bằng cây đũa phép của thầy," cụ Dumbledore sửa sai lời Harry. "Thầy nghĩ chúng ta có thể đồng ý là con chưa chết - mặc dù, dĩ nhiên," cụ nói thêm, như thể sợ mình bất lịch sự, "Thầy không coi nhẹ những đau khổ của con. Những nỗi đau mà thầy biết chắc là rất sâu sắc.

"Nhưng lúc đó con lại cảm thấy tuyệt lắm," Harry vừa ngó xuống hai bàn tay sạch sẽ không một vết dơ. "Cụ thể, chúng ta đang ở đâu đây?"

"À, thầy sắp hỏi con về điều đó," cụ Dumbledore vừa nói vừa nhìn chung quanh. "Con nói xem chúng ta đang ở đâu?"

Harry không hề biết, cho đến khi cụ Dumbledore hỏi. Nhưng giờ đây, nó nhận ra nó đã có sẵn câu trả lời để đáp:

"Có vẻ như," nó nói chậm rãi, "giống như nhà ga Ngã Tư Vua. Ngoại trừ có cái khác là nó sạch sẽ hơn, trống vắng hơn, và cho tới giờ con chưa thấy toa xe lửa nào cả."

"Nhà ga Ngã Tư Vua!" Cụ Dumbledore cười khà khà đùa bỡn. "Mèn ơi, thật sao?"

"Vậy chứ thầy cho là chúng ta đang ở đâu?" Harry hỏi, hơi tự ái một chút.

"Con à, thầy không biết. Nói như kiểu người ta thường nói, con là chủ xị mà."

Harry không thể hiểu ý nghĩa của chuyện này; cụ Dumbledore cứ chọc tức nó. Nó trợn mắt nhìn thầy, rồi bỗng

nhớ ra một câu hỏi khẩn thiết hơn nhiều so với thắc mắc về nơi chốn lúc này.

"Những Bảo bối Tử thần," nó nói, và nó mừng là lời nó nói xóa ngay nụ cười trên gương mặt cụ Dumbledore.

"À, phải," cụ nói. Thậm chí trông cụ có vẻ lo lắng một tí.

"Sao ạ?"

Không cần nói, lần đầu tiên kể từ lúc Harry gặp cụ Dumbledore, cụ có vẻ ít giống một cụ già nhất. Thoắt một cái, trông cụ như một cậu thiếu niên bị bắt quả tang đang làm chuyện bậy bạ.

"Con có thể tha thứ cho thầy không?" Cụ nói. "Con có thể tha thứ việc thầy đã không tin tưởng con không? Đã không nói cho con biết không? Harry à, thầy chỉ sợ con có thể sẽ thất bại như thầy đã thất bại. Thầy chỉ sợ con sẽ lại phạm sai lầm của thầy. Thầy cầu xin con tha thứ, Harry à. Giờ đây thầy đã biết, con là người tốt hơn."

"Thầy đang nói chuyện gì vậy?" Harry hỏi, nó kinh ngạc vì giọng nói của cụ Dumbledore, vì nước mắt bỗng nhiên ứa nơi khóe mắt cụ.

"Những Bảo bối, những Bảo bối Tử thần," cụ Dumbledore lẩm bẩm. "Mơ ước của một con người tuyệt vọng!"

"Nhưng chúng có thật mà!"

"Thật, và nguy hiểm, và là một cám dỗ đối với kẻ ngu," cụ Dumbledore nói. "Và thầy đúng là một kẻ ngu. Nhưng con hiểu mà đúng không? Thầy không còn điều gì bí mật đối với con nữa. Con biết rồi."

“Con biết cái gì?”

Cụ Dumbledore xoay toàn thân lại nhìn vào mặt Harry, và nước mắt vẫn còn long lanh trong đôi mắt xanh rất sáng.

“Chủ nhân cái chết, Harry à, Chủ nhân của Tử thần! Nói cho cùng, thầy có tốt hơn Voldemort không?”

“Dĩ nhiên thầy tốt hơn,” Harry nói. “Dĩ nhiên… Sao thầy lại hỏi vậy? Thầy không bao giờ giết ai nếu thầy có thể tránh được!”

“Đúng, đúng,” cụ Dumbledore nói, và cụ giống như một đứa trẻ muốn được an tâm. “Nhưng Harry, thầy cũng tìm cách để chế ngự cái chết.”

“Không như cái cách mà hắn làm,” Harry nói. Sau những cơn oán giận của nó đối với cụ Dumbledore. Giờ đây, dưới cái trần cao hình vòm, và bảo vệ cụ Dumbledore trước sự lên án của chính cụ, nó thấy thiệt là kỳ cục. “Những Bảo bối Tử thần, chứ không phải những Trường sinh Linh Giá.”

“Bảo bối Tử thần,” cụ Dumbledore lẩm nhẩm, “không phải Trường Sinh Linh Giá, đúng vậy.”

Hai thầy trò im lặng mất một lúc. Sinh vật đằng sau họ thút thít khóc, nhưng Harry không còn ngoảnh lại nhìn nữa.

“Có phải Grindelwald cũng tìm kiếm chúng?” Nó hỏi.

Cụ Dumbledore nhắm mắt lại một lát rồi gật đầu.

“Đó là điều, trên hết thảy, đã kéo hắn và thầy lại với nhau.” Cụ lặng lẽ nói. “Hai thằng con trai thông minh tự phụ có cùng một nỗi ám ảnh. Hắn muốn đến Thung Lũng Godric, và thầy

chắc con đã đoán được, là vì ngôi mộ của Ignotus Peverell. Hắn muốn thám hiểm nơi mà người em út đã qua đời.”

“Vậy là có thật sao?” Harry hỏi. “Toàn bộ câu chuyện? Anh em nhà Peverell…”

“… là ba anh em trong chuyện cổ tích,” cụ Dumbledore gật đầu nói. “Ừ phải, thầy nghĩ vậy… Họ có gặp Tử thần trên một con đường vắng vẻ hay không… thầy nghĩ chuyện có lẽ như thế này thì đúng hơn: ba anh em nhà Peverell đơn giản là những phù thủy nguy hiểm và tài hoa, những người đã thành công trong việc chế tạo những món đồ đầy quyền phép đó. Đối với thầy, câu chuyện về những món đồ đó với tư cách là Bảo bối Tử thần nghe như một thứ truyền thuyết có thể đã nảy sinh quanh những tạo tác như vậy.

“Tấm Áo khoác Tàng hình, như giờ đây con biết đó, được truyền lưu từ cha đến con, mẹ đến con, qua bao nhiêu đời, cho đến hậu duệ còn sống cuối cùng của Ignotus,” cụ Dumbledore mỉm cười với Harry.

“Con à?”

“Chính con. Con đã đoán ra, thầy biết, lý do tấm Áo khoác Tàng hình lại ở trong tay thầy vào cái đêm cha mẹ con chết. James đã đưa nó cho thầy xem trước đó chỉ vài ngày. Tấm áo giải thích nhiều trò quậy phá không bị phát hiện của anh ấy ở trường. Thầy đã từ bỏ! Thầy không thể tin nổi cái mà thầy nhìn thấy. Thầy hỏi mượn tấm áo, để xem xét thôi. Thầy đã từ bỏ giấc mơ hợp nhất những Bảo bối Tử thần từ lâu rồi nhưng thầy không thể nào cưỡng lại được, không thể nào không nhìn cho kỹ… Tấm áo khác tàng hình không giống bất cứ thứ gì

tương tự mà thầy đã từng thấy, nó cực kì xưa cũ, hoàn hảo về mọi mặt… và rồi cha của con chết, và cuối cùng thầy đã có được hai Bảo bối Tử thần, hoàn toàn trong tay thầy!"

Giọng thầy có vị cay đắng không sao chịu nổi.

"Dù sao thì tấm Áo khoác Tàng hình cũng không thể giúp họ sống sót," Harry nói nhanh. "Voldemort biết ba má con ở đâu. Tấm Áo khoác Tàng hình không thể khiến họ kháng-nguyền được.

"Phải," cụ Dumbledore thở dài, "Phải."

Harry chờ đợi, nhưng cụ Dumbledore không nói nữa, nó đành nhắc cụ.

"Vậy là thầy đã từ bỏ việc tìm kiếm những Bảo bối Tử thần khi nhìn thấy tấm Áo khoác Tàng hình?"

"À, phải," cụ Dumbledore nói yếu ớt. Dường như cụ tự ép mình phải nhìn vào mắt Harry. "Con biết chuyện gì đã xảy ra mà.. Con biết mà. Con không thể khinh bỉ thầy hơn chính thầy khinh bỉ mình."

"Nhưng con đâu có khinh bỉ thầy…"

"Rồi con sẽ khinh," Cụ Dumbledore nói. Cụ hít sâu. "Con biết bí mật bệnh tật của em gái thầy, điều mà những đứa Muggle đã gây ra cho cô bé, và cô bé trở nên như thế nào. Con biết người cha đáng thương của thầy đã tìm cách trả thù, và đã phải trả giá, rồi đã chết trong ngục Azkaban. Con biết mẹ thầy đã hy sinh cả đời mình để chăm sóc Ariana.

"Thầy căm phẫn chuyện đó Harry à."

Cụ Dumbledore bày tỏ điều đó một cách nặng nề, lạnh lùng. Lúc thầy ngước nhìn qua khỏi đỉnh đầu Harry, về cõi xa xăm.

“Thầy có tài, thầy xuất sắc. Thầy muốn thoát ra. Thầy muốn tỏa sáng. Thầy muốn vinh quang.”

“Đừng hiểu nhầm thầy,” cụ nói, và nỗi đau hằn lên gương mặt khiến cụ trông già nua trở lại. “Thầy yêu thương họ, thầy yêu kính cha mẹ thầy, thầy yêu em trai, em gái thầy, nhưng thầy ích kỉ. Harry à, ích kỉ hơn cái mức mà con, một người đặc biệt vị tha, có thể tưởng tượng được.

“Vì vậy, khi mẹ thầy chết, và thầy bị lãnh trách nhiệm chăm sóc một đứa em gái tật nguyền với một đứa em trai ngổ ngáo, thầy đã trở về làng trong căm giận và đắng cay. Thầy cảm thấy bị tù túng và phí phạm! Và vì vậy, dĩ nhiên, khi hắn đến…”

Cụ Dumbledore lại nhìn thẳng vào mắt Harry.

“Grindelwald. Harry à, con không thể tưởng tượng nổi những ý nghĩ của hắn đã tiêm nhiễm vào thầy như thế nào đâu, kích động thầy như thế nào đâu. Muggle bị buộc phải tuân phục. Phù thủy chúng ta phải chiến thắng. Grindelwald và thầy sẽ là những nhà lãnh đạo trẻ vẻ vang của cuộc cách mạng.”

“À, thầy có một chút đắn đo. Thầy an ủi lương tâm thầy bằng những lời lẽ trống rỗng. Tất cả chẳng qua vì lợi ích lớn lao hơn, và bất cứ hao tổn nào cũng sẽ được đền bù bằng lợi ích gấp trăm lần cho phù thủy. Sâu thẳm trong tim thầy có biết Gellert Grindelwald là ai không? Thầy nghĩ thầy có biết, nhưng thầy nhắm mắt làm lơ. Nếu những kế hoạch mà thầy và hắn vạch ra được thực hiện, tất cả ước mơ của thầy sẽ trở

thành hiện thực.

“Và cốt lõi của những kế hoạch đó là những Bảo bối Tử thần! Những Bảo bối đó đã mê hoặc hắn biết chừng nào, đã mê hoặc cả thầy và hắn biết chừng nào! Đối với hắn, mặc dù thầy giả bộ không biết, Viên đá Phục sinh đó có nghĩa là một đoàn Âm binh! Đối với thầy, thầy thú nhận, viên đá đó có ý nghía là cha mẹ thầy trở về dương gian, và thầy được nhấc khỏi vai gánh nặng trách nhiệm gia đình lên thầy.

“Và tấm Áo khoác Tàng hình… không rõ vì sao, thầy và hắn ít thảo luận về tấm Áo khoác Tàng hình, Harry à. Cả thầy và hắn có thể tự giấu mình đủ kín đáo mà không cần đến tấm Áo khoác Tàng hình, dĩ nhiên pháp thuật chân chính của tấm áo khoác có thể được dùng để che chắn và bảo vệ những kẻ khác cũng như chính chủ nhân nó. Thầy nghĩ, nếu bọn thầy mà tìm được tấm áo, có thể nó sẽ được dùng để giấu Ariana, nhưng mối quan tâm của bọn thầy đối với tấm Áo khoác Tàng hình chủ yếu chỉ để cho đủ bộ ba Bảo bối, bởi vì truyền thuyết cho rằng kẻ nào hợp nhất được ba món đồ đó sẽ trở thành chủ nhân thực sự của Tử thần, điều mà bọn thầy hiểu theo nghĩa của bọn thầy là,‘vô địch’.

“Grindelwald và Dumbledore, những chủ nhân vô địch của Tử thần! Hai tháng điên rồ, hai tháng nuôi dưỡng những ước mơ tàn khốc, và xao lãng việc chăm sóc hai thành viên khác trong gia đình được giao lại cho thầy.

“Và rồi… con biết chuyện gì đã xảy ra rồi đấy. Hiện thực trở lại dưới hình thức người em trai của thầy, thô lỗ đấy, ít văn vẻ đấy, nhưng chắc chắn đáng ngưỡng mộ hơn thầy. Thầy

không muốn nghe những sự thực mà chú ấy hét vào mặt thầy. Thầy không muốn nghe rằng thầy không thể lên đường tìm kiếm những Bảo bối Tử thần với một đứa em yếu ớt và tâm thần bất ổn định kè kè một bên nách.

"Trận cãi nhau biến thành trận đánh nhau. Grindelwald mất bình tĩnh. Điều đó thầy đã luôn nhận thấy ở hắn, dù thầy giả bộ như không biết, và lúc đấy cơn khùng của hắn bùng phát khủng khiếp. Và Ariana… sau bao nhiêu năm được mẹ thầy chăm chút và giữ gìn… đã nằm chết trên sàn."

Cụ Dumbledore nấc khẽ một tiếng rồi bắt đầu khóc trong im lặng. Harry đưa tay ra và vui mừng nhận thấy nó có thể chạm được cụ: nó nắm chặt bàn tay cụ và cụ Dumbledore dần dần bình tĩnh trở lại.

"À, Grindelwald bỏ trốn, như mọi người đã đoán trước được, trừ thầy. Hắn biến mất, cùng với những âm mưu tranh đoạt quyền lực, những kế hoạch hành hạ Muggle, và những ước mơ về những Bảo bối Tử thần - những ước mơ mà thầy đã cổ vũ hắn và tài trợ giúp hắn. Hắn bỏ chạy, trong khi thầy ở lại chôn cất em gái, và học cách sống với tội lỗi của mình, với nỗi buồn kinh khủng của mình, cái giá của nỗi xấu hổ.

"Nhiều năm trôi qua. Người ta đồn đại nhiều chuyện về hắn. Người ta nói hắn đã kiếm được một cây đũa phép quyền lực vô cùng. Trong lúc đó thầy được mời giữ chức Bộ trưởng bộ pháp thuật, không phải một lần, mà là nhiều lần. Dĩ nhiên, thầy từ chối, thầy đã biết thầy không đáng được tin tưởng để giao cho quyền lực.

"Nhưng mà thầy đã tốt hơn, tốt hơn rất nhiều so với ông

Fudge hay ông Scrimgeour!" Harry vụt nói.

"Chắc không?" Cụ Dumbledore hỏi, giọng nặng nề. "Thầy không chắc như con đâu. Thầy đã chứng tỏ, khi còn là một chàng trai rất trẻ, rằng quyền lực đối với thầy chính là nhược điểm và sự cám dỗ. Điều đó kỳ lạ lắm, Harry à, nhưng có lẽ, những kẻ thích hợp nhất để cầm quyền là những kẻ không bao giờ ham hố tìm kiếm quyền lực. Những kẻ như con ấy, bị đặt trọng trách lãnh đạo lên vai, rồi cầm quyền vì họ phải làm thế, và ngạc nhiên thấy mình đã thực hiện nhiệm vụ chu đáo.

"Ở trường Hogwarts thầy an toàn hơn. Thầy nghĩ mình là một thầy giáo tốt…"

"Thầy là người vĩ đại nhất…"

"… con tử tế lắm, Harry à. Nhưng trong khi thầy bận bịu với việc đào tạo những phù thủy trẻ, thì Grindelwald chiêu binh lập quân đội. Người ta nói hắn sợ thầy, và có lẽ hắn sợ thật, nhưng thầy nghĩ, thầy còn sợ hắn nhiều hơn.

"Ôi, không phải cái chết," Cụ Dumbledore nói, để đáp lại cái nhìn thắc mắc của Harry. "Không phải sợ hắn có thể hại thầy chuyện gì bằng pháp thuật. Thầy biết tài sức hai bên ngang ngửa, có thể thầy còn hơi nhỉnh về phần khéo léo. Chính sự thật mới là cái thầy sợ. Con biết đó, thầy không bao giờ biết kẻ nào trong bọn thầy, trong trận đánh kinh hoàng cuối cùng đó, đã thực sự phóng ra lời nguyền giết chết em gái thầy. Con có thể nói thầy hèn nhát, nhưng có lẽ là đúng thế, Harry à. Thầy sợ hơn tất cả mọi thứ trên đời nếu phải biết rằng chính thầy là người đã khiến em gái mình chết, không chỉ vì thói ngạo mạn và ngu xuẩn, mà còn vì thầy đã thực sự tung ra

cú đánh đã cướp đi mạng sống của cô ấy.

"Thầy nghĩ hắn biết điều đó, thầy nghĩ hắn biết thầy sợ cái gì. Thầy cứ trì hoãn việc gặp hắn cho đến khi rốt cuộc, thầy quá xấu hổ nếu cứ cưỡng lại lâu hơn nữa. Người người đang bị giết chóc, và hắn dường như không thể ngăn chặn được nữa, và thầy phải làm điều thầy có thể làm.

"Ôi, con biết chuyện gì xảy ra sau đó rồi đấy. Thầy thắng trận đấu tay đôi. Thầy chiếm được cây đũa phép."

Im lặng một lần nữa. Harry không hỏi xem cụ Dumbledore có bao giờ biết được ai là người đã giết chết Ariana không. Nó không muốn biết, nó lại càng không muốn cụ Dumbledore nói cho nó biết. Cuối cùng nó biết cụ Dumbledore sẽ nhìn thấy cái gì nếu thầy nhìn vào tấm gương khát vọng, và tại sao cụ Dumbledore cảm thông đến vậy khi Harry chìm đắm trong sự mê hoặc của tấm gương.

Hai thầy trò ngồi yên lặng một hồi lâu, và tiếng khóc thút thít của sinh vật đằng sau hai người hầu như không còn làm Harry bối rối nữa.

Cuối cùng nó nói, "Grindelwald đã tìm cách chặn Voldemort truy lùng cây đũa phép. Thầy biết không, ông ấy đã nói dối, giả vờ như chưa từng có cây đũa phép đó."

Cụ Dumbledore gật đầu, ngó xuống chân, nước mắt vẫn còn long lanh trên sóng mũi gồ.

"Người ta nói hắn tỏ ra sám hối vào những năm cuối đời, một mình trong xà lim ở Nurmengard. Thầy hy vọng điều đó đúng. Thầy muốn tin là hắn đã cảm thấy nỗi kinh hoàng và ô

nhục của những điều hắn đã làm. Có thể lời nói dối đối với Voldemort của hắn là nỗ lực cứu chuộc của hắn… để ngăn chặn Voldemort lấy Bảo bối…"

"… hoặc có lẽ ngăn hắn quật mồ thầy?" Harry đưa ra giả thiết, và cụ Dumbledore chậm nước mắt.

Sau một lúc im lặng ngắn ngủi, Harry nói, "Thầy đã thử dùng viên đá Phục sinh."

Cụ Dumbledore gật đầu.

"Sau bao nhiêu năm trời, khi thầy khám phá ra nó thì nó đã bị vùi chôn trong căn nhà bỏ hoang của Gaunts - cái Bảo bối mà thầy khao khát hơn hết thảy, mặc dù hồi trẻ thầy đã khao khát có nó vì những lý do rất khác nhau - Thầy đã lú lẫn, Harry à. Thầy hoàn toàn quên rằng lúc đó nó đã là một Trường Sinh Linh Giá, rằng chiếc nhẫn đã bị ếm bùa. Thầy đã lượm nó lên, và thầy đeo vào tay, và trong một giây thầy tưởng đâu thầy sắp nhìn thấy Ariana, mẹ thầy, và cha thầy, và thầy sẽ nói với họ là thầy đã vô cùng, vô cùng hối tiếc, thầy đã…

"Thầy đúng là đồ ngốc, Harry à. Sau ngần ấy năm thầy vẫn chẳng học được gì cả. Thầy không xứng đáng là kẻ hợp nhất những Bảo bối Tử thần, thầy đã chứng tỏ điều đó nhiều lần, và đây là bằng chứng cuối cùng."

"Tại sao?" Harry hỏi. "Điều đó tự nhiên mà! Thầy muốn gặp lại họ. Điều đó thì có gì là sai đâu?"

"Có lẽ hiếm có người nào có thể hợp nhất được Bảo bối Tử thần Harry à. Thầy chỉ xứng đáng sở hữu cái hèn kém nhất trong số đó, cái ít phi phàm nhất. Thầy chỉ xứng đáng làm chủ

cây Đũa phép Cơm nguội và không huênh hoang về nó và không dùng nó giết ai cả. Thầy được phép thuần hóa nó và sử dụng nó, bởi vì thầy đã lấy nó, không phải để chiếm hữu, mà để ngăn những kẻ khác chiếm nó.

"Nhưng tấm Áo khoác Tàng hình, thầy lấy nó chỉ vì hiếu kỳ phù phiếm, và vì vậy nó chẳng bao giờ có ích cho thầy như có ích cho con, chủ nhân thực sự của nó. Viên đá mà thầy đã dùng chỉ để cố gắng kéo về lại dương gian những người đã yên nghỉ, chứ không để giúp mình tự hy sinh như con đã làm. Con mới là chủ nhân xứng đáng của những Bảo bối Tử thần."

Cụ Dumbledore vỗ nhè nhẹ lên bày tay Harry, và Harry ngước nhìn cụ già, mỉm cười, nó không sao kìm mình được. bây giờ làm sao nó có thể giận cụ Dumbledore được nữa?

"Tại sao thầy phải làm cho sự việc khó khăn như vậy?"

Nụ cười của cụ Dumbledore run run.

"Thầy e là thầy đã trông cậy cô bé Granger níu con chậm chậm lại, Harry à. Thầy đã sợ là cái đầu nóng nảy của con có thể áp đảo lòng tốt của con. Thầy đã sợ rằng, nếu được cho biết thẳng thừng sự thật về những đồ vật đầy cám dỗ đó, con có thể sẽ vồ lấy những Bảo bối Tử thần như thầy đã làm, không đúng lúc, cho những mục tiêu sai lầm. Nếu con có được chúng, thầy muốn con sở hữu chúng một cách an toàn. Con là chủ nhân chân chính của cái chết, bởi vì vị chủ nhân chân chính không tìm cách chạy trốn Tử thần. Y chấp nhận rằng y phải chết, và hiểu rằng có những điều trong thế giới sống còn tệ hơn cái chết rất, rất nhiều."

"Và Voldemort không hề biết gì về những Bảo bối Tử thần

sao?”

“Thầy không nghĩ là hắn biết, bởi vì hắn không nhận ra viên đá Phục sinh mà hắn đã biến thành một Trường Sinh Linh Giá. Nhưng cho dù hắn biết về chúng, Harry à, thầy cũng không nghĩ hắn cần tấm Áo khoác Tàng hình, hay viên đá. Ai là người hắn muốn đem về từ cõi chết chứ? Hắn sợ chết. Hắn không yêu.”

“Nhưng thầy đã nghĩ là hắn sẽ đi tìm cây đũa phép?”

“Thầy cũng đã tin chắc là hắn sẽ cố đi tìm, từ khi cây đũa phép của con đánh bại cây đũa phép của hắn trong nghĩa trang Little Hangleton. Lúc đầu, hắn đã lo sợ là con chiến thắng hắn nhờ tài năng cao siêu hơn. Tuy nhiên, sau khi bắt cóc được ông Ollivander, hắn khám phá ra sự tồn tại của hai lõi sinh đôi. Hắn tưởng điều đó giải thích được mọi thứ. Nhưng cây đũa phép hắn mượn cũng chẳng thể đánh bại được cây đũa phép của con khá hơn chút nào! Vì vậy, thay vì tự hỏi phẩm chất gì ở con đã khiến cây đũa phép của con mạnh mẽ như vậy, tài năng gì con có mà hắn không có, Voldemort lại đương nhiên là khởi sự đi tìm cây đũa phép duy nhất - cây đũa mà, như người ta nói, sẽ đánh bại bất cứ cây đũa phép nào khác. Đối với hắn, cây Đũa phép Cơm nguội đã trở nên nỗi ám ảnh kình địch với nỗi ám ảnh là con. Hắn tin rằng cây Đũa phép Cơm nguội xóa được nhược điểm cuối cùng của hắn và khiến hắn thực sự vô địch. Tội nghiệp thầy Severus…”

“Nếu thầy đã tính toán cái chết của thầy vào tay thầy Snape, có phải thầy có chủ ý để thầy Snape lấy được cây đũa phép không?”

“Thầy thừa nhận đó là ý định của thầy,” cụ Dumbledore nói, “Nhưng việc xảy ra đâu có theo ý định của thầy, đúng không?”

“Vâng” Harry nói. “việc đó đã không diễn ra như ý.”

Cái sinh vật đằng sau hai thầy trò co giật và rên rỉ, và Harry với cụ Dumbledore cùng ngồi im không nói gì một lúc lâu thật lâu. Trong những giây phút dài dặc đó Harry hiểu ra từ từ, như tuyết rơi nhè nhẹ, chuyện gì kế tiếp sẽ xảy ra.

“Con phải trở lại phải không ạ?”

“Việc đó tùy con.”

“Con được lựa chọn sao?”

“À. Có chứ,” cụ Dumbledore mỉm cười với nó. “Con nói chúng ta đang ở Ngã Tư Vua? Thầy nghĩ nếu con quyết định không trở lại, con sẽ có thể… để coi… lên một chuyến tàu lửa.”

“Và tàu sẽ đưa con đến đâu?”

“Đi tiếp,” Cụ Dumbledore nói đơn giản.

Lại im lặng.

“Voldemort đã có cây Đũa phép Cơm nguội.”

“Đúng. Voldemort đã có cây Đũa phép Cơm nguội.”

“Nhưng thầy muốn con quay trở lại?”

“Thầy nghĩ,” cụ Dumbledore nói, “rằng nếu con chọn quay trở lại, sẽ có cơ may hắn bị tiêu diệt vĩnh viễn. Thầy không thể hứa hẹn điều đó. Nhưng thầy biết điều này, Harry à, khi con trở về từ nơi này con sẽ không sợ hắn bằng hắn sợ con đâu.”

Harry liếc nhìn một lần nữa cái vật trông non nớt đang run rẩy và nấc nghẹn trong khoảng tối dưới gầm ghế xa xa.

"Đừng xót thương kẻ đã chết, Harry. Hãy thương xót kẻ đang sống và trên hết, những kẻ đang sống mà không yêu thương. Trở về thì con sẽ đảm bảo được thế gian bớt đi những linh hồn tật nguyền, bớt đi những gia đình tan tác. Nếu điều đó có vẻ là mục tiêu xứng đáng đối với con, thì chúng ta tạm chia tay vào lúc này."

Harry gật đầu và thở dài. Rời khỏi nơi này sẽ không đến nỗi khó khăn như việc đi vào rừng lúc nãy, nhưng ở đây ấm áp, sáng sủa và bình yên, và nó biết là nó sẽ quay về với đau đớn và nỗi sợ hãi phải mất mát nhiều hơn nữa. Nó đứng dậy, cụ Dumbledore cũng đứng dậy, và hai thầy trò nhìn vào mặt nhau một lúc lâu.

"Xin thầy nói cho con biết điều cuối cùng," Harry nói, "Chuyện này có thực không? Hay chuyện này chỉ xảy ra bên trong đầu con?"

Cụ Dumbledore tươi cười với nó, và giọng của cụ vang to và khỏe trong tai Harry cho dù lớp sương mù sáng rực đang trùm xuống một lần nữa, xóa mờ mịt hình bóng cụ.

"Dĩ nhiên là chuyện xảy ra bên trong đầu con, Harry à, nhưng mắc gì điều đó lại có nghĩa là chuyện này không thực?"

36

SƠ HỞ TRONG KẾ HOẠCH

Nó lại đang nằm úp mặt xuống đất. Mùi của rừng xông vào đầy mũi. Nó có thể cảm nhận được mặt đất cứng bên dưới má, và cái khớp nối gọng kiếng lúc nãy bị văng lệch qua một bên khi nó té giờ đang cứa vào thái dương. Mỗi phân trên cơ thể nó đều nhức nhối, và chỗ mà Lời nguyền Giết chóc đánh trúng thì có cảm giác như bầm giập vì một cú đấm bọc sắt. Nó không nhúc nhích, mà nằm y nguyên tại chỗ nó đã té xuống, cánh tay trái quặt một góc kỳ cục và miệng thì há hốc.

Nó những tưởng sẽ nghe tiếng hò reo chiến thắng và vui mừng trước cái chết của nó, nhưng thay vì vậy nó lại nghe tiếng bước chân vội vã, tiếng thì thào, và tiếng rì rầm vang trong không khí.

"Thưa Chúa tể… *Thưa Chúa tể…*"

Đó là giọng của Bellatrix, mụ nói như thể tỉ tê với người tình. Harry không dám mở mắt ra; nhưng cho phép những giác khác quan sát hoàn cảnh hiểm nghèo của nó. Nó biết cây đũa phép của nó vẫn còn nhét bên trong áo chùng, bởi vì nó cảm

thấy cây đũa phép cấn giữa ngực nó với mặt đất. Một cảm giác êm êm ở vùng gần bụng cho nó biết tấm Áo khoác Tàng hình vẫn còn đó, nhét kín bên trong không ai thấy được.

"Thưa Chúa tể..."

"Cái đó được," giọng Voldemort nói.

Thêm nhiều tiếng bước chân. Nhiều kẻ đang lùi ra khỏi chỗ đó. Quá muốn xem coi chuyện gì đang xảy ra và nguyên nhân, Harry hé mắt ra cỡ một mi-li-mét.

Voldemort dường như đã đứng lên. Nhiều Tử Thần Thực Tử khác nhau đang vội vã tránh hắn, quay trở lại đám đông đứng viền theo rìa trảng trống. Chỉ một mình Bellatrix còn ở lại phía sau, quỳ bên cạnh Voldemort.

Harry nhắm mắt lại và cân nhắc điều nó vừa thấy. Bọn Tử Thần Thực Tử vừa rồi đã xúm lại quanh Voldemort, dường như hắn đã té xuống đất. Điều gì đó đã xảy ra khi hắn phóng lời nguyền Giết chóc vào Harry. Phải chăng Voldemort cũng ngã gục? Có vẻ như vậy. Cả hai đã ngã ra bất tỉnh và giờ cả hai đã hồi sinh…

"Thưa Chúa tể, hãy để em…"

"Ta không cần trợ giúp," Voldemort lạnh lùng nói, và mặc dù không nhìn thấy được, Harry hình dung Bellatrix đang rút lại bàn tay chăm chút. "Thằng nhãi… nó chết chưa?"

Im lặng hoàn toàn ngự trị trảng trống. Không đứa nào đến gần Harry, nhưng nó cảm thấy cái nhìn chòng chọc của bọn chúng tập trung vào nó; cái nhìn đó dường như ép nó chặt hơn xuống mặt đất, và nó hãi hùng lo một ngón tay hay một mí mắt

co giật.

“Mi,” Voldemort nói, và một tiếng nổ đùng đùng vang lên cùng một tiếng thét nhỏ đau đớn. “Kiểm tra nó. Cho ta biết nó chết chưa.”

Harry không biết ai bị phái đi kiểm tra. Nó chỉ có thể nằm đó chờ bị kiểm tra, tim nó giộng ình ình một cách phản trắc, nhưng đồng thời nó nhận thấy, tuy chỉ là một an ủi nho nhỏ, rằng Voldemort sợ đến gần nó, rằng Voldemort nghi ngờ mọi chuyện đã không diễn ra theo đúng kế hoạch…

Bàn tay chạm vào gương mặt Harry dịu dàng hơn điều nó chờ đợi, kéo một mí mắt nó lên, lần xuống dưới lớp áo sơ mi của nó, rồi xuống đến ngực và sờ trái tim nó. Nó có thể nghe tiếng thở nhanh của người đàn bà, mái tóc dài của bà ta cọ vào mặt nó. Nó biết là bà ta có thể cảm nhận được tiếng đập vững vàng của sự sống giộng vào be sườn nó.

“Draco còn sống không? Nó có ở trong lâu đài không?”

Tiếng thì thầm khó mà nghe được, môi bà ta chỉ cách tai nó một phân, đầu bà ta cúi xuống thấp đến nỗi mái tóc dài của bà che khuất gương mặt nó khỏi tầm mắt của những người đang theo dõi.

“Có,” nó thì thào đáp lại.

Nó cảm thấy bàn tay trên ngực nó co lại: móng tay của bà ta cấu vào nó. Rồi bàn tay thu lại. Bà ta đã ngồi lên.

“Nó chết rồi!” Bà Narcissa Malfoy nói to với những người đang quan sát.

Và giờ chúng hét lên, và giờ chúng gào lên trong chiến

thắng, giẫm chân rầm rầm. Qua mí mắt, Harry thấy những tia sáng đỏ với trắng bạc bùng nổ và phóng vút lên không trung để ăn mừng.

Vẫn giả bộ chết, trên mặt đất, nó hiểu. Bà Narcissa biết rằng cách duy nhất để bà được phép vào trường Hogwarts và tìm con trai là tham gia đoàn quân chinh phục. Bà ta không còn bận tâm nữa chuyện Voldemort thắng hay bại.

"Chúng bây thấy chưa?" Voldemort thét át tiếng ồn ào chộn rộn. "Harry Potter đã chết vì tay ta, và giờ đây không kẻ sống nào có thể đe dọa ta! Nhìn đây! *Cực hình!"*

Harry đã chờ đợi điều đó, đã biết cơ thể nó sẽ không được phép còn nguyên lành trên nền đất rừng; nó phải bị làm nhục để chứng thực chiến thắng của Voldemort. Nó bị nhấc bổng lên không, và nó phải vận dụng tất cả ý chí để giữ thân xác ở nguyên thế rũ rượi, nhưng sự đau đớn mà nó chờ đợi đã không xảy ra. Nó bị quăng một lần, hai lần, ba lần lên không trung. Cặp mắt kiếng của nó văng ra và nó cảm thấy cây đũa phép lệch một tí bên trong lớp áo chùng, nhưng nó vẫn giữ cho thân mình mềm nhũn, không sự sống, và khi nó rớt xuống đất lần chót, cái trảng trống giữa rừng vang dội tiếng nhạo báng và tiếng cười ré lên.

"Bây giờ," Voldemort nói, "chúng ta đi tới lâu đài, và cho chúng thấy người anh hùng của chúng đã ra nông nỗi nào. Ai sẽ kéo cái xác? Khoan… chờ đó…"

Một tràng cười mới bật ra, và sau đó vài giây Harry cảm thấy mặt đất bên dưới nó rung chuyển.

"Mi khiêng nó," Voldemort nói. "Trong tay mi nó sẽ xinh

xắn và dễ nhìn thấy, đúng không? Lượm thằng bạn nhỏ của mi lên, Hagrid. Và cặp mắt kiếng - đeo kiếng cho nó - nó phải được nhận ra dễ dàng…"

Ai đó tọng cặp kiếng lên mặt nó một cách mạnh bạo cố tình, nhưng hai bàn tay to tướng nhấc nó lên không trung thì vô cùng dịu dàng. Harry có thể cảm nhận được hai cánh tay bác Hagrid run rẩy do động tác của những tiếng nức nở cố nén lại; những giọt nước mắt khổng lồ rớt xuống người nó văng tung tóe khi bác Hagrid đung đưa Harry trong tay, và Harry không dám, dù bằng cử chỉ hay lời nói, báo riêng cho bác Hagrid biết là chưa đâu, chưa thua hoàn toàn đâu.

"Tiến," Voldemort nói, và bác Hagrid nhủi tới trước, bước qua những thân cây mọc khít rịt, xuyên qua rừng trở lại sân trường.

Tóc và áo Harry vướng phải những cành cây, nhưng nó cứ nằm im re, miệng hơi há hốc, mắt nhắm nghiền, và trong bóng tối, trong khi bọn Tử Thần Thực Tử reo hò chung quanh bác cháu nó, và trong khi bác Hagrid nức nở mù quáng, không ai để ý xem có mạch máu nào đập trên cần cổ phơi ra của Harry Potter không…

Hai gã khổng lồ đạp phá đi đằng sau bọn Tử Thần Thực Tử, Harry có thể nghe tiếng cây gãy răng rắc và ngã đổ khi chúng đi qua; bọn khổng lồ gây ra những tiếng động kinh hoàng đến nỗi chim chóc bay vù lên trời kêu chí chóe, và đến ngay cả tiếng cười cợt của bọn Tử Thần Thực Tử cũng bị nhấn chìm. Đoàn diễu hành chiến thắng tiến về phía sân trường trống trải, và một lúc sau, nhờ bóng tối nhạt bớt qua mí mắt

khép kín của nó, Harry có thể đoán là rừng cây đã bắt đầu thưa.

"BANE!"

Tiếng rống bất ngờ của bác Hagrid suýt buộc Harry phải mở mắt ra. "Bây giờ lũ chúng bây mừng nhé, rằng chúng bây đã không chiến đấu, chúng bây một lũ ngựa con hèn nhát? Chúng bây có mừng không, Harry Potter đã ch… chết…?"

Bác Hagrid không thể nói tiếp, mà òa ra khóc nức nở. Harry tự hỏi có bao nhiêu con nhân mã đang quan sát cuộc diễu hành ngang qua; nó không dám mở mắt ra để nhìn. Vài tên Tử Thần Thực Tử quăng những lời lẽ xúc phạm vào bọn nhân mã khi đi qua bỏ chúng lại phía sau. Một chút xíu sau, nhờ làn không khí trong lành trở lại, Harry cảm thấy chúng đã đến được bìa rừng.

"Đứng lại."

Harry nghĩ bác Hagrid ắt hẳn bị khiến phải tuân lệnh Voldemort, bởi vì nó bị tròng trành một tí. Và bây giờ một cơn lạnh buốt trùm lên mọi người nơi họ đứng, và Harry nghe được tiếng thở Giám ngục đang canh phòng hàng cây ngoài rìa. Giờ đây chúng không ảnh hưởng được đến nó. Cái sự thật nó vẫn sống sót thiêu đốt trong lòng nó, đó là một bùa phép chống lại bọn Giám ngục, như thể con hươu bạc của ba nó vẫn tiếp tục là vệ sĩ trong tim nó.

Ai đó đi đến gần Harry, và nó biết đó chính là Voldemort, bởi vì lát sau hắn nói, giọng hắn được tăng âm bằng phép thuật khiến cho tiếng hắn phình ra khắp nơi, dội vào màng nhĩ Harry.

“Harry Potter đã chết. Nó đã bị giết khi chạy trốn, tìm cách tự cứu lấy nó trong khi chúng bây thí mạng mình cho nó. Chúng ta đem xác nó đến làm bằng cho chúng bây thấy đứa anh hùng của chúng bây đã tiêu rồi.

“Trận chiến đã ngã ngũ. Chúng bây đã mất một nửa chiến binh. Tử Thần Thực Tử của ta đông hơn chúng bây, và Đứa Bé Sống Sót đã vong mạng. Chiến tranh phải chấm dứt thôi. Bất cứ kẻ nào còn tiếp tục kháng cự, dù đàn ông, đàn bà, hay trẻ con, sẽ bị tàn sát, cũng như mọi thành viên trong gia đình chúng. Hãy ra khỏi tòa lâu đài ngay, quỳ xuống trước mặt ta, và chúng bây sẽ được tha. Cha mẹ và con cái chúng bây, anh em hay chị em của chúng bây sẽ được sống sót và tha thứ, và chúng bây sẽ dự phần với ta trong một thế giới mới mà chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng.”

Im lặng khắp sân trường và khắp tòa lâu đài. Voldemort đứng gần nó đến nỗi Harry không dám mở mắt ra lần nữa.

“Đi,” Voldemort nói, rồi Harry nghe hắn đi tới trước, và bác Hagrid bị khiến đi theo. Bây giờ Harry mở mắt hi hí, và thấy Voldemort sải bước phía trước hai bác cháu nó, đeo con rắn khổng lồ Nagini quanh vai hắn, con rắn lúc này không còn bị nhốt trong cái chuồng bị ếm bùa nữa. Nhưng Harry không có cách nào rút cây đũa phép giấu bên trong áo chùng mà không bị bọn Tử Thần Thực Tử chú ý, bọn chúng đang hùng hổ bước đi bên cạnh hai bác cháu nó, xuyên qua bóng đêm đang rạng dần…

“Harry,” bác Hagrid nức nở, “Ôi Harry… Harry…”

Harry lại nhắm tịt mắt lại. Nó biết rằng bọn chúng đang tiến

gần đến tòa lâu đài và nó dỏng tai lên nghe, để vượt lên khỏi những tiếng reo hò mừng rỡ và tiếng chân rầm rập của bọn Tử Thần Thực Tử, nó phân biệt được những dấu hiệu của sự sống từ những người bên trong lâu đài

"Đứng lại."

Bọn Tử Thần Thực Tử khựng lại. Harry nghe bọn chúng dàn thành một hàng đối diện cánh cửa trước để mở cửa ngôi trường. Thậm chí với đôi mắt nhắm tịt, nó vẫn thấy được luồng sáng đó, có nghĩa là ánh sáng phát ra từ tiền sảnh đã tỏa lên người nó. Nó chờ đợi, chẳng mấy chốc, những người mà vì họ nó đã quyết định chết sẽ nhìn thấy nó, nằm như chết rồi trong cánh tay bác Hagrid.

"KHÔNG!"

Tiếng gào nghe khủng khiếp hơn bởi vì nó không thể ngờ được hay mơ được giáo sư McGonagall có thể phát ra một âm thanh như vậy. Nó nghe một người đàn bà khác cười vang bên cạnh, và nó biết là Bellatrix đang hí hửng trước nỗi tuyệt vọng của cô McGonagall. Nó mở hí mắt một lần nữa trong một giây và thấy đầy người là người trước ngưỡng cửa mở, vì những người còn sống sau trận chiến đều đã ra đứng trên những bậc thềm trước cửa để đối diện kẻ chiến thắng và tận mắt nhìn thấy sự thật cái chết của Harry. Nó thấy Voldemort đứng phía trước cách nó một khoảng ngắn, đang vỗ về cái đầu con Nagini bằng một ngón tay trắng bệch. Nó nhắm mắt lại.

"Không!"

"Không!"

“Harry! HARRY!”

Giọng của Ron, giọng của Hermione, và giọng của Ginny nghe còn kinh khủng hơn cả giọng của cô McGonagall; Harry không muốn gì hơn là gọi đáp lại; nhưng nó vẫn buộc chính nó nằm im, và tiếng kêu của tụi kia chẳng khác gì một cái bóp cò súng, đám người sống sót được khơi ngòi, và cùng gào cùng thét những lời chửi mắng bọn Tử Thần Thực Tử cho đến khi…

“IM LẶNG!” Voldemort quát, và một tiếng nổ đùng cùng một ánh sáng chói lòa nháng lên, và một sự im lặng bị phù phép trùm lên tất cả. “Xong rồi! Đặt nó xuống, Hagrid, dưới chân ta, đó là chỗ của nó!”

Harry cảm thấy nó được hạ xuống cỏ.

“Chúng bây thấy chưa?” Voldemort nói, và Harry cảm thấy hắn sải bước tới lui ngay bên cạnh chỗ nó đang nằm. “Harry Potter đã chết! Bây giờ chúng bây sáng mắt ra chưa, lũ bị lừa kia? Nó chẳng là cái thá gì, không bao giờ là cái thá gì, chỉ là một thằng nhãi ranh trông cậy vào những đứa khác vì nó mà hi sinh bản thân họ!”

“Nó thắng mày!” Ron thét, phá vỡ bùa câm lặng, và những người bảo vệ Hogwarts lại cùng hét cùng gào lên cho đến khi, một tiếng nổ đùng thứ hai vang lên mạnh hơn, khiến tiếng gào thét của họ nín bặt một lần nữa.

“Nó bị giết trong khi lẻn ra khỏi sân lâu đài,” Voldemort nói, và hắn nhấn nhá sự dối trá, “bị giết trong khi tìm cách cứu bản thân mình…”

Nhưng Voldemort chợt ngừng nói: Harry nghe một cuộc xô

xát và một tiếng hét, kế đến một tiếng nổ đùng khác, và một ánh sáng nhá lên, và tiếng nghiến răng đau đớn; nó mở hi hí mắt. Ai đó đã vùng thoát ra khỏi đám người trước cửa lâu đài và xông ra tấn công Voldemort: Harry thấy bóng người té xuống đất, bị tước vũ khí, Voldemort quăng qua một bên cây đũa phép của kẻ đã thách thức hắn và bật cười.

"Và kẻ nào đây?" Hắn nói bằng giọt rít lên khe khẽ. "Kẻ nào đã xung phong minh họa điều sẽ xảy ra cho những kẻ tiếp tục chiến đấu khi đã thua trận đây?"

Bellatrix cười phá lên sung sướng.

"Thưa Chúa tể, đó là Neville Longbottom! Thằng nhãi đã gây ra quá nhiều phiền toái cho anh em nhà Carrow! Thằng con trai của mấy đứa Thần Sáng, ngài còn nhớ không?"

"A, phải, ta nhớ rồi," Voldemort nói, nhìn xuống Neville, nó đang gắng gượng đứng lên, không vũ khí và không che chắn, đứng trong vùng-trái-độn giữa những người sống sót và bọn Hagrid. "Nhưng mi là một kẻ thuần chủng, đúng không, thằng nhãi can trường?" Voldemort hỏi Neville, nó đang đứng đối diện với hắn, hai bàn tay không co lại thành nắm đấm.

"Đúng là tao thì sao?" Neville dõng dạc nói.

"Mi tỏ rõ nhiệt tình và dũng khí, và mi xuất thân từ thành phần quý tộc. Mi sẽ trở thành một Tử Thần Thực Tử sáng giá. Chúng ta cần loại người như mi, Neville Longbottom à."

"Khi nào địa ngục đóng băng thì tao sẽ nhập bọn với mày," Neville nói. "Đoàn quân Dumbledore!" Nó hét, và tiếng hò reo đáp lại vang rần từ đám đông mà bùa phép Bịt miệng của

Voldemort dường như không thể nào linh nghiệm.

“Hay lắm,” Voldemort nói, và Harry nghe ra sự nguy hiểm trong giọng nói mượt mà của hắn còn lớn hơn cả lời nguyền hùng mạnh nhất. “Nếu đó là lựa chọn của mi, Longbottom à, chúng ta trở lại dự tính ban đầu. “Cứ để nó,” hắn khẽ nói, “đội đầu mày.”

Vẫn theo dõi hắn qua khe mắt ti hí, Harry thấy Voldemort vẫy cây đũa phép của hắn. Vài giây sau, từ một trong những khung cửa sổ bể nát của lâu đài, một cái gì đó giống như một con chim dị hình bay vù qua vùng trời mờ mờ sáng và đậu lên tay Voldemort. Hắn nắm cái chóp nhọn của cái vật mốc sương đó mà giũ giũ và cái vật đó đung đưa, trống rống, tả tơi: cái Nón phân loại.

“Sẽ không còn Phân loại ở trường Hogwarts nữa,” Voldemort nói. “Sẽ không còn Nhà nữa. Biểu tượng, huy hiệu, và màu sắc của tổ tiên cao quý của ta, Salazar Slytherin là đủ cho mọi người. Được không, Neville Longbottom?”

Hắn chĩa cây đũa phép vào Neville, khiến nó trở nên cứng ngắc và im lìm, rồi hắn ấn cái Nón vô đầu Neville, khiến cái Nón chụp xuống tận mắt nó. Có những cử động từ đám đông đang theo dõi trước cửa tòa lâu đài và bọn Tử Thần Thực Tử đồng loạt giơ đũa phép lên, chế ngự không để các chiến sĩ trường Hogwarts có thể lại gần.

“Neville đây sắp biểu diễn điều sẽ xảy ra cho bất cứ kẻ nào đủ ngu xuẩn tiếp tục chống lại ta,” Voldemort nói, và bằng cái khỏ nhẹ cây đũa phép, hắn khiến chiếc Nón bùng cháy.

Tiếng gào xé toạc bình minh, và Neville trở thành một ngọn

lửa, chân chôn cứng tại chỗ, không thể nào nhúc nhích, và Harry không sao chịu nổi: nó phải hành động…

Và bỗng nhiên nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc.

Mọi người nghe thấy tiếng ồn ào dậy lên từ bức tường bao quanh trường ở đằng xa, thứ âm thanh nghe như hàng trăm người đang ùa qua những bức tường ở ngoài tầm mắt và hối hả tràn về phía tòa lâu đài, hò hét om sòm những tiếng kêu chiến đấu. Cùng lúc đó, Grawp đang ì ạch đi vòng qua lâu đài và gào: "HAGGER!" Tiếng kêu của chú ấy được đáp lại ngay bằng tiếng rống của hai tên khổng lồ của Voldemort: chúng xông tới Grawp như những con voi mộng khiến mặt đất rung chuyển. Kế đến là tiếng kéo căng và nảy tưng tưng của những cánh cung, rồi những mũi tên thình lình phóng vào giữa bọn Tử Thần Thực Tử khiến chúng tan rã hàng ngũ, hét lên kinh hoàng. Harry rút tấm Áo khoác Tàng hình từ bên trong áo chùng ra, tung áo ra trùm lên mình nó, đứng bật dậy, trong lúc Neville cũng đã cử động được.

Bằng một chuyển động nhanh nhẹn không lường trước được, Neville thoát được Lời nguyền Trói toàn thân bị ếm lên nó; cái Nón đang cháy phừng phừng rớt khỏi đầu và nó rút từ đáy nón ra một vật gì bằng bạc, với những viên hồng ngọc lấp lánh ở chuôi….

Không ai nghe được nhát chém của lưỡi gươm bạc trong tiếng gầm rú của đám đông đang ùa tới, trong tiếng đấm đá của những người khổng lồ hay tiếng vó ngựa rầm rập của đoàn nhân mã, vậy mà nhát chém đó dường như hút hết ánh mắt của mọi người. Chỉ bằng một nhát gươm, Neville đã chém lìa cái

đầu con rắn, khiến cái đầu rắn văng lên không trung, xoay tít, thoi thóp trong ánh sáng tràn từ cửa chính tòa lâu đài, và miệng Voldemort ngoác ra trong một tiếng gầm thịnh nộ mà không ai có thể nghe, xác con rắn rớt bịch xuống đất cạnh chân hắn…

Ẩn mình dưới tấm Áo khoác Tàng hình, Harry phóng bùa che chắn giữa Neville và Voldemort trước khi hắn có thể giơ đũa phép lên. Lúc đó, trỗi lên trên tiếng gào thét, tiếng gầm rống, và tiếng chân giẫm đạp vang lên như sấm của những tên khổng lồ đang đánh nhau, là tiếng thét vang to lớn hết thảy của bác Hagrid:

"HARRY!" Bác Hagrid thét. "HARRY - HARRY ĐÂU RỒI?"

Sự hỗn loạn ngự trị. Những con nhân mã xung kích đang đánh tan tác bọn Tử Thần Thực Tử, mọi người đều lo chạy tránh những bàn chân khổng lồ giậm ình ình, và càng lúc càng gần hơn tiếng vang như sấm của viện binh mà có trời mới biết từ đâu kéo đến; Harry thấy mấy sinh vật có cánh đang lao đến vờn quanh trên đầu những tên khổng lồ của Voldemort, những con Vong mã và con Bằng mã Buckbeak hè nhau cào cấu móc mắt chúng trong khi Grawp lao vào chúng, đấm ịch ịch thụi ình ình; và giờ đây các phù thủy, những người bảo vệ trường Hogwarts lẫn bọn Tử Thần Thực Tử, đều buộc phải thối lui vào trong tòa lâu đài. Harry đang phóng những lời nguyền và bùa chú vào bất cứ tên Tử Thần Thực Tử nào mà nó thấy, và chúng đổ gục, không biết cái gì hay ai đã đánh chúng, và thân thể chúng bị đám đông đang rút lui giẫm đạp loạn xạ.

Vẫn ẩn dưới tấm Áo khoác Tàng hình, Harry bị tấn dần vào trong Sảnh trước: nó đang tìm Voldemort thì thấy hắn ở bên kia sảnh, phóng bùa phép từ cây đũa phép của hắn trong lúc lùi vào Đại Sảnh Đường, miệng quát tháo chỉ thị cho bọn lâu la, tay phóng bùa tả xung hữu đột; Harry ếm thêm nhiều bùa Che chắn nữa. và mấy đứa suýt-là-nạn-nhân của Voldemort - Seamus Finnigan và Hannah Abbott - xẹt ngang nó để vào Đại Sảnh Đường, nơi tụi nó dự phần vào cuộc chiến đấu đã lan khắp bên trong đó.

Và giờ đây có thêm nhiều, càng nhiều hơn nữa, những người đang xông tới những bậc thềm trước cửa, và Harry thấy anh Charlie Weasley vượt qua mặt thầy Horace Slughorn, và thầy vẫn còn mặc bộ đồ ngủ màu ngọc bích. Hai người này dường như vừa trở về dẫn đầu một đám có vẻ như gia đình và bè bạn của mỗi học sinh trường Hogwarts còn đang ở lại trường chiến đấu, cùng với những ông bà chủ tiệm và chủ nhà của làng Hogsmeade. Những con nhân mã Bane, Ronan và Magorian xộc vào sảnh đường với những tiếng bật cung tanh tách rất to, trong khi cánh cửa từ nhà bếp mở vào sảnh đường bật tung ra khỏi bản lề.

Những con gia tinh của tường Hogwarts tuôn vào Đại Sảnh Đường, la hét và vung chém những con dao yếm và dao phay, và dẫn đầu chúng là Kreacher với cái mặt dây chuyền của Regulus Black nảy tưng tưng trên ngực, giọng ồm ồm của y, thậm chí giữa tiếng ầm ĩ điếc tai này vẫn nghe rõ mồn một, "Chiến đấu! Chiến đấu! Chiến đấu vì Chủ nhân của ta, người bảo vệ gia tinh! Chiến đấu chống Chúa Tể Hắc Ám, nhân danh cậu Regulus dũng cảm! Chiến đấu!"

Đoàn gia tinh đốn ống quyển và đâm mắt cá chân bọn Tử Thần Thực Tử, gương mặt bé tí của chúng bừng lên vẻ hiểm độc, và khắp nơi Harry nhìn tới đều thấy bọn Tử Thần Thực Tử bị co lại dưới cơ của đa số tuyệt đối, mất tinh thần vì bùa phép, kéo lê những mũi tên găm ở vết thương, bị gia tinh đốn cẳng, hoặc chỉ còn nước cố gắng chạy trốn, nhưng bị đám đông vừa ào đến nuốt chửng.

Những vẫn chưa kết thúc: Harry chạy nhanh giữa những kẻ đấu tay đôi, ngang qua những tù binh đang vùng vẫy, và tiến vào Đại Sảnh Đường.

Voldemort ở ngay trung tâm chiến trận, và hắn đang đập, đang đánh tất cả những gì trong tầm tay với. Harry không thể nhắm chính xác, đành phải kiếm đường đến gần hơn, vẫn vô hình, và Đại Sảnh Đường trở nên càng lúc càng đông đúc bởi vì người nào còn đi được là đều chen vô trong đó.

Harry thấy Geogre và Lee Jordan đánh Yaxley té uỵch xuống sàn, thấy Dolohov gào lên khi ngã xuống vì tay thầy Flitwick, thấy Walden Macnair bị bác Hagrid quăng ngang qua căn phòng, trúng vô bức tường đối diện, và tuột xuống đất bất tỉnh. Nó thấy Ron và Neville đánh bại Fenrir Greyback. Cụ Abeforth đánh choáng Rookwood, ông Arthur và anh Percy hạ đo ván Thickness, và ông Lucius cùng bà Narcissa Malfoy chạy xuyên qua đám đông, chẳng buồn đánh đấm, chỉ gào tên con trai mình.

Voldemort lúc này đang đấu với cô McGonagall, thầy Slughorn và chú Kingsley cùng một lúc, và mặt hắn biểu hiện một sự căm ghét lạnh lùng khi những người đó lượn lách và

nhào thụp chung quanh hắn mà vẫn không thể kết liễu được hắn…

Bellatrix cũng vẫn còn đang chiến đấu, cách Voldemort chừng mười lăm thước, và cũng giống như chủ nhân của mụ, mụ đang đấu với ba người một lúc: Hermione, Ginny và Luna, tất cả đều dốc toàn lực, nhưng Bellatrix ngang ngửa ba cô gái, và sự chú ý của Harry bị lệch hướng khi một Lời nguyền Giết chóc phóng tới sát sườn Ginny đến nỗi cô bé chỉ thoát chết trong đường tơ kẽ tóc…

Nó bèn đổi mục tiêu, xông vào Bellatrix thay vì Voldemort, nhưng nó mới chạy tới được mấy bước thì bị gạt văng qua một bên.

"ĐỪNG ĐỤNG TỚI CON GÁI TAO, ĐỒ CHÓ CÁI!"

Bà Weasley vừa chạy tới vừa quăng áo của bà đi, để hai cánh tay bà rảnh rang chiến đấu, Bellatrix xoay phắt người lại, rống lên cười khi nhìn thấy kẻ thách đấu mới.

"TRÁNH RA!" Bà Weasley quát ba cô gái, và chỉ bằng một cái vụt mạnh đơn giản cây đũa phép, bà bắt đầu cuộc đấu tay đôi.

Harry nhìn với vẻ phấn khởi lẫn nỗi kinh hoàng khi cây đũa phép của bà Molly Weasley vút ngang xoắn dọc, và nụ cười của mụ Bellatrix Lestrange nao núng, biến thành tiếng gầm gừ. Những luồng sáng bay ra từ cả hai cây đũa phép, sàn nhà quanh chân hai bà phù thủy trở nên nóng bỏng và nứt rạn; cả hai người đàn bà quyết giết nhau bằng được.

"Khỏi!" Bà Weasley la lên, khi vài ba học sinh chạy tới

trước, toan đến chỗ bà giúp sức. *"Lùi lại! Lùi lại!* Mụ này để ta xử!"

Hàng trăm người giờ đây đang đứng dài theo những bức tường, quan sát hai trận đấu: Voldemort với ba đối thủ của hắn, Bellatrix với bà Molly, và Harry đứng đó, vô hình, bị xâu xé giữa hai trận chiến đấu, muốn tấn công lẫn muốn bảo vệ, không dám chắc là nó sẽ không đánh nhầm người vô tội.

"Tao giết mày rồi thì chuyện gì sẽ xảy ra cho lũ con mày hả?" Bellatrix mắng nhiếc, mụ đã phát khùng lên như chủ nhân của mụ, nhảy loi choi vì bị bùa chú của bà Molly nhảy múa chung quanh. "Khi mẹ cũng tiêu đời như Freddie?"

"Mày-sẽ-không-bao-giờ-còn-đụng-tới-con-cái-tao-được-nữa!" Bà Weasley gào lên.

Bellatrix cười cái kiểu cười vui nhộn giống y như người anh họ Sirius đã cười khi ngã ngửa qua tấm màn, và bỗng nhiên Harry biết ngay chuyện gì sắp xảy ra.

Lời nguyền của bà Molly lao tới phía dưới cánh tay vươn dài ra của Bellatrix và trúng thẳng vào ngực, ngay trên trái tim của mụ.

Nụ cười hả hê của Bellatrix đông cứng, đôi mắt mụ dường như lồi ra: trong một tích tắc, mụ biết chuyện gì đã xảy ra, rồi mụ té lăn đùng, và đám đông đang quan sát gầm lên, còn Voldemort gào thét.

Harry cảm thấy như thể nó chuyển qua phim quay chậm: nó thấy cô McGonagall, chú Kingsley và thầy Slughorn bị hất tung ra sau, văng bắn lên và quằn quại giữa không trung, bởi

vì cơn thịnh nộ của Voldemort trước sự gục ngã của kẻ tùy tùng cuối cùng thân cận nhất đã bùng nổ với sức mạnh của một trái bom, Voldemort giơ cao cây đũa phép chĩa thẳng vào bà Molly Weasley.

"Che chắn!" Harry thét, bùa Chắn phồng ra ngay giữa Đại Sảnh Đường, và Voldemort trừng mắt nhìn chung quanh để tìm nguồn xuất phát câu thần chú trong lúc Harry cởi tấm Áo khoác Tàng hình ra vào phút chót.

Tiếng hét sửng sốt, tiếng hò reo phấn khởi, tiếng gào vang lên ở mọi phía "Harry! NÓ CÒN SỐNG!" bị dập tắt ngay tức thì. Đám đông sợ hãi, và sự im lặng ngự trị đột ngột và tuyệt đối khi Voldemort và Harry nhìn nhau, rồi bắt đầu, cùng một lúc, vờn nhau theo vòng tròn.

"Tôi không muốn ai khác tìm cách giúp," Harry nói lớn, và trong sự im lặng hoàn toàn giọng nói của nó vang lên như tiếng kèn hiệu. "Phải như thế này. Phải là tôi."

Voldemort rít lên.

"Potter chỉ nói vậy thôi," hắn nói, đôi mắt đỏ mở lớn. "Đó đâu phải kiểu hành động của nó hả? Hôm nay mi sẽ dùng ai làm lá chắn, Potter?"

"Không ai hết," Harry nói đơn giản. "Không còn Trường Sinh Linh Giá nào nữa. Chỉ còn tôi và ông, người này không thể sống khi kẻ kia tồn tại, và một trong hai người chúng ta sắp ra đi vĩnh viễn…"

"Một trong hai chúng ta à?" Voldemort chế nhạo, toàn thân hắn căng ra và đôi mắt đỏ quắc lên, một con rắn sắp tấn công.

“Mi cho là chính mi chứ gì, thằng nhãi ranh đã sống sót ngẫu nhiên, và được Dumbledore giật dây?”

“Mẹ tôi chết để cứu tôi là ngẫu nhiên sao?” Harry hỏi. Cả hai người vẫn đang di chuyển ngang trên vòng tròn hoàn hảo đó, duy trì cùng một khoảng cách đối với nhau, và với Harry không một gương mặt nào khác tồn tại ngoại trừ gương mặt Voldemort. “Khi tôi quyết định chiến đấu trong nghĩa trang đó là ngẫu nhiên sao? Khi tôi không tự vệ hồi hôm, và vẫn còn sống, và trở về để tiếp tục chiến đấu là ngẫu nhiên sao?”

“Ngẫu nhiên!” Voldemort hét, nhưng hắn vẫn chưa tấn công, và đám đông đang theo dõi cứ sững sờ như bị điểm huyệt, và hàng trăm người có mặt trong Đại Sảnh Đường dường như đều nín thở, ngoại trừ Harry và Voldemort. “Ngẫu nhiên và may mắn, sự thật là mi đã cầu cạnh và núp váy những đàn ông đàn bà lớn hơn mi và để cho ta giết họ vì mi!”

“Ông sẽ chẳng giết thêm được ai đêm nay đâu,” Harry nói trong lúc cả hai vẫn vờn nhau, và nhìn chòng chọc vào mắt nhau, đôi mắt xanh nhìn vào đôi mắt đỏ. “Ông sẽ không bao giờ có thể giết bất kì ai nữa. Ông không hiểu sao? Tôi đã sẵn sàng chết để ngăn ông giết hại những người này…”

“Nhưng mi đã không chết!”

“… Tôi đã muốn được chết, và điều đó khiến sự việc xảy ra như vầy. Tôi đã làm điều mẹ tôi đã làm. Những người kia đã được bảo vệ chống lại ông. Ông không nhận thấy là không một bùa phép nào ông ếm lên họ có tác dụng lâu bền sao? Ông không thể hành hạ họ. Ông không thể làm hại họ. Ông không biết rút kinh nghiệm từ sai lầm của chính mình, phải không,

Riddle?

"Mi dám…"

"Phải, tôi dám," Harry nói. "Tôi biết những việc ông không biết, Tom Riddle à. Tôi biết rất nhiều điều quan trọng mà ông không biết. Có muốn nghe đôi điều trước khi ông phạm thêm một sai lầm lớn khác không?"

Voldemort không nói, chỉ vờn quanh vòng tròn, và Harry biết rằng nó đã giữ được hắn nhất thời bị mê mụ không hành động, chùng tay vì cái khả năng mong manh là Harry có thể quả thực biết một bí mật cuối cùng…

"Lại tình yêu chứ gì?" Voldemort nói, gương mặt rắn của hắn cười cợt nhạo báng. "Giải pháp được Dumbledore ưa chuộng nhất, *tình yêu,* thứ mà lão cho là chiến thắng cả cái chết, cho dù lòng yêu thương đã không ngăn được lão ngã từ đỉnh tháp xuống và nát như bấy như một hình nhân bằng sáp cũ mèm? *Tình yêu,* cái đã không ngăn được ta nghiến nát con mẹ Máu bùn của mi như nghiến một con gián, Potter à… và lần này dường như không ai yêu thương mi tới mức xông ra phía trước để hứng lời nguyền của ta đâu. Vậy bây giờ cái gì sẽ cứu mi khỏi chết khi ta tấn công hả?"

"Chỉ một điều," Harry nói, và hai người vẫn vờn nhau theo vòng tròn, chăm chắm vào nhau, và chỉ bị tách nhau ra không bởi gì khác ngoài cái bí mật cuối cùng.

"Nếu không phải là tình yêu sẽ cứu mi phen này," Voldemort nói, "mi ắt phải tin rằng mi có cái phép thuật mà ta không có, hoặc có một vũ khí mạnh hơn vũ khí của ta?"

“Tôi tin cả hai,” Harry nói, và nó thấy nét sửng sốt vụt qua gương mặt hắn, mặc dù bị xua tan ngay tức thì; Voldemort bắt đầu cười, và tiếng cười còn ghê rợn hơn tiếng gào rú; điên cuồng và không chút hài hước, vang vọng khắp Đại Sảnh Đường im phăng phắc.

“Mi tưởng mi biết nhiều phép thuật hơn ta ư?” Hắn nói. “Hơn ta, hơn Chúa tể Voldemort, kẻ đã thực hiện những phép thuật mà đến chính Dumbledore cũng không bao giờ mơ tới?”

“Hoặc là cụ đã mơ tới,” Harry nói, “nhưng cụ đã biết nhiều hơn ông, biết đủ để không làm điều ông đã làm.”

“Mi muốn nói lão ta yếu đuối chứ gì!” Voldemort gào. “Quá yếu đuối nên không dám, quá yếu đuối nên không thể có được cái đáng lẽ thuộc về lão, cái rồi sẽ thuộc về ta!”

“Không, cụ khôn ngoan hơn ông,” Harry nói, “một phù thủy giỏi hơn, một con người tốt hơn.”

“Ta đã đem đến cái chết cho lão Dumbledore!”

“Ông tưởng ông đã làm điều đó,” Harry nói, “nhưng ông nhầm rồi.”

Lần đầu tiên, đám đông đang theo dõi xôn xao khi hàng trăm người đứng dọc theo những bức tường chung quanh cùng hút hơi vào.

“Dumbledore đã chết!” Voldemort phun mạnh những lời đó vào Harry như thể những lời đó có thể gây cho nó nỗi đau không thể chịu đựng nổi. “Thân xác lão đã mục rữa trong nấm mộ cẩm thạch ở trong sân tòa lâu đài này, ta đã nhìn thấy, Potter à, và lão sẽ không thể phục sinh!”

“Phải, thầy Dumbledore đã chết,” Harry bình tĩnh nói. “Nhưng ông đã không giết được cụ. Cụ đã chọn cách chết của cụ, đã chọn từ nhiều tháng trước khi cụ chết, đã dàn xếp toàn bộ việc đó với người mà ông đã tưởng là tôi tớ của ông.”

“Chuyện mơ mộng trẻ con gì đây?” Voldemort nói, nhưng hắn vẫn chưa tấn công, và đôi mắt đỏ của hắn không né tránh được đôi mắt của Harry.

“Thầy Severus Snape không phải là người của ông. Thầy Snape đã là người của thầy Dumbledore từ lúc ông bắt đầu săn lùng mẹ tôi. Và ông không hề nhận ra điều đó, vì ông không thể nào hiểu. Ông chưa bao giờ thấy thầy Snape gọi Thần Hộ Mệnh, đúng không, Riddle?”

Voldemort không trả lời. Hai người tiếp tục vờn nhau quanh vòng tròn như hai con sói sắp sửa cấu xé lẫn nhau.

“Thần Hộ Mệnh của thầy Snape là một con hươu cái,” Harry nói, “giống như Thần Hộ Mệnh của mẹ tôi, bởi vì thầy Snape đã yêu mẹ tôi gần như trọn cả cuộc đời thầy, từ thuở hai người ấy còn là trẻ con. Lẽ ra ông phải biết,” nó nói khi thấy cánh mũi Voldemort hỉnh lên, “thầy Snape đã xin ông tha mạng mẹ tôi, đúng không?”

“Hắn thèm muốn ả, chỉ vậy thôi,” Voldemort khinh khỉnh, “nhưng khi ả chết rồi, hắn đồng ý là còn khối đàn bà khác, thuần huyết hơn, xứng đáng với hắn hơn…”

“Dĩ nhiên thầy nói với ông như vậy,” Harry nói, “nhưng thầy đã làm tình báo cho thầy Dumbledore ngay từ lúc ông đe dọa mạng sống của mẹ tôi, và thầy đã làm việc đó chống lại ông từ bấy đến giờ! Khi thầy Snape kết thúc sự sống cho thầy

Dumbledore thì thầy Dumbledore đã hấp hối rồi!"

"Chẳng hề gì!" Voldemort rít lên, nãy giờ vẫn lắng nghe từng lời với vẻ chăm chú suy tư, nhưng giờ bỗng bật ra tiếng cười khằng khặc man dại. "Chẳng hề gì cái chuyện là người của ta hay của lão Dumbledore, hay những chướng ngại vật nhảm nhí mà chúng cố bày ra trên con đường của ta! Ta đã chà nát chúng như ta đã chà nát mẹ mi, kẻ được coi là tình yêu vĩ đại của Snape! Ôi, ta hiểu rồi, Potter ơi, hiểu theo cách mà mi không thể nào hiểu được!"

"Lão Dumbledore đã toan ngăn ta chiếm cây Đũa phép Cơm nguội! Lão có dụng ý để cho Snape làm chủ nhân chân chính của cây đũa phép đó! Nhưng ta đã phỗng tay trên mi rồi, ranh con ạ - ta đã nắm được cây đũa phép trước khi mi thò tay đụng tới nó, ta đã biết sự thật trước khi mi ngộ ra. Ta đã giết Snape cách đây ba tiếng đồng hồ, và cây Đũa phép Cơm nguội, cây Gậy Tử thần, cây Đũa phép Định Mệnh đã thực sự thuộc về ta! Kế hoạch của lão Dumbledore hỏng rồi, Potter ơi!"

"Phải, nó hỏng rồi," Harry nói. "Ông nói đúng. Nhưng trước khi ông thử giết tôi, tôi khuyên ông nghĩ lại những gì ông đã làm… Hãy suy nghĩ, và cố gắng sám hối đi, Riddle…"

"Cái trò gì đây?"

Trong tất cả những điều Harry nói với hắn, kể cả bất kì lời tiết lộ hay mắng nhiếc nào, cũng không có điều gì khiến Voldemort sửng sốt bằng điều này. Harry thấy hai đồng tử trong mắt hắn thu lại thành hai vạch mỏng dính, thấy da quanh mắt hắn trắng dã.

“Cơ hội cuối cùng của ông,” Harry nói, “đó là tất cả những gì ông còn lại… tôi đã thấy ông sẽ ra nông nỗi nào nếu ông không sám hối… Hãy là một con người… cố gắng… cố gắng sám hối…”

“Mi dám…?”

“Phải tôi dám,” Harry nói, “bởi vì kế hoạch cuối cùng của thầy Dumbledore không hề phản pháo về phía tôi. Nó dội ngược lại ông, Riddle à.”

Bàn tay Voldemort đang run lên trên cây Đũa phép Cơm nguội, và Harry nắm cây đũa phép của Draco thật chặt. Nó biết, chỉ còn vài giây nữa là tới lúc.

“Cây đũa phép đó không tận tụy phục tùng ông bởi vì ông đã ám sát nhầm người. Thầy Severus Snape chưa bao giờ là chủ nhân thực sự của cây Đũa phép Cơm nguội. Thầy chưa bao giờ đánh bại thầy Dumbledore.”

“Hắn đã giết…”

“Ông không nghe sao? *Thầy Snape chưa từng đánh bại thầy Dumbledore!* Cái chết của thầy Dumbledore đã được dự tính trước giữa hai người đó! Thầy Dumbledore đã có ý định chết mà không để bị đánh bại, để vẫn là chủ nhân cuối cùng của cây đũa phép đó! Nếu mọi việc diễn ra đúng như dự định, quyền lực của cây đũa phép đó sẽ chết theo thầy, bởi vì nó không bị ai đoạt khỏi tay thầy!”

“Nhưng vậy thì, Potter à, lão Dumbledore cầm như đã cho ta cây đũa phép đó!” Giọng Voldemort run lên vì cơn khoái trá độc địa. “Ta đã đánh cắp cây đũa phép từ ngôi mộ của chủ

nhân cuối cùng! Ta đã đoạt nó bất chấp ước muốn của chủ nhân cuối cùng! Nó chính thực là của ta!"

"Ông vẫn không hiểu sao, Riddle? Sở hữu cây đũa phép đó không đủ! Cầm nắm nó, sử dụng nó, không khiến cho nó thực sự trở thành của ông. Ông đã chẳng nghe cụ Ollivander nói sao? *Cây đũa phép chọn phù thủy*... Cây Đũa phép Cơm nguội đã chấp nhận một chủ nhân mới trước khi thầy Dumbledore qua đời, một kẻ chưa từng chạm tay vào đũa phép đó. Vị chủ nhân mới này đã đánh văng cây đũa phép khỏi tay thầy Dumbledore nghịch lại ý chí của thầy, nhưng y không hề nhận ra được chính xác điều y đã làm, cũng không hề biết là cây đũa phép nguy hiểm nhất thế giới đã hiến cho mình lòng trung thành của nó…"

Ngực Voldemort phập phồng gấp gáp, và Harry có thể cảm nhận lời nguyền sắp phát ra, cảm thấy lời nguyền đang hình thành bên trong cây đũa phép chĩa vào mặt nó.

"Chủ nhân thực sự của cây Đũa phép Cơm nguội đã là Draco Malfoy."

Gương mặt Voldemort hoàn toàn sửng sốt mất một lúc, rồi qua đi.

"Nhưng chuyện đó có gì là quan trọng?" Hắn nói nhẹ nhàng. "Ngay cả như mi nói đúng, Potter à, thì chuyện đó cũng không thay đổi được gì giữa ta và mi. Mi không còn cây đũa phép phượng hoàng nữa: chúng ta chỉ đấu nhau bằng tài năng… và sau khi ta giết mi, ta sẽ chăm sóc tới Draco Malfoy…"

"Nhưng ông đã quá trễ," Harry nói. "Ông đã để vuột mất

thời cơ. Tôi đã đến trước ông. Cách đây một tuần tôi đã khuất phục Draco. Tôi đã đoạt cây đũa phép của nó."

Harry siết mạnh cây đũa phép táo gai, và nó cảm thấy con mắt của mọi người trong Đại Sảnh Đường đều hướng về cây đũa phép đó.

"Vậy là chung cuộc đã rõ rồi, phải không?" Harry nói khẽ. "Cây đũa phép trong tay ông có biết vị chủ nhân cuối cùng của nó đã bị tước khí giới không? Bởi vì nếu nó biết thì… tôi chính là chủ nhân chân chính cuối cùng của cây Đũa phép Cơm nguội."

Một luồng sáng đỏ đột nhiên bừng lên trên bầu trời pháp thuật phía trên đầu mọi người khi mép mặt trời rực rỡ nhô lên trên bệ cửa sổ gần nhất. Ánh sáng soi tỏ gương mặt cả hai người cùng một lúc, khiến cho gương mặt Voldemort bỗng nhiên trở nên một vết ố chói lọi. Cùng lúc Harry chĩa cây đũa phép của Draco ra và thét lên niềm hy vọng ngất trời của nó, nó nghe một tiếng rít the thé cùng cất lên:

"Avada Kedavra!"

"Giải giới!"

Tiếng nổ vang to như tiếng đại bác, và ánh lửa vàng chóe bùng lên giữa hai người, ở ngay chóc cái tâm của vòng tròn mà hai người đã vờn bước nhau, đánh dấu chỗ hai lời nguyền đụng nhau. Harry thấy tia sáng xanh lè của Voldemort chạm phải thần chú của chính nó, thấy cây Đũa phép Cơm nguội bay lên cao, nổi bật trên nền trời bình minh, xoay tít qua vòm trần được ếm vùa như cái đầu rắn Nagini, xoay tít qua không gian, bay về phía vị chủ nhân mà nó không muốn giết, vị chủ nhân

rốt cuộc đã sở hữu nó hoàn toàn. Và Harry, với kĩ năng tuyệt đối chính xác của bậc Tầm thủ, đã bắt được cây đũa phép bằng bàn tay trong không trung khi Voldemort bật ngửa ra sau, hai cánh tay dang rộng, hai vạch đồng tử của đôi mắt đỏ quạch trợn ngược. Tom Riddle ngã xuống sàn bằng một động tác phàm tục cuối cùng, cơ thể hắn mềm nhũn và co quắp, bàn tay trắng bệch trống trơn, gương mặt hắn như mặt rắn trống rỗng và vô tri. Voldemort đã chết, đã bị giết bởi lời nguyền phản phé của chính hắn, và Harry đứng đó cầm hai cây đũa phép trong tay, ngó xuống cái vỏ ngoài của kẻ thù.

Một giây im lặng ớn lạnh. Cơn chấn động của khoảnh khắc ngưng đọng: thế rồi một cơn hỗn loạn bùng ra chung quanh Harry khi những tiếng la hét và tiếng hò reo cùng tiếng gào rống của những người đứng xem xé tan không khí. Mặt trời mới mọc hăm hở chói lòa những khung cửa sổ khi mọi người rần rần chạy về phía nó, và người đầu tiên đến bên nó là Ron với Hermione. Và chính vòng tay của hai đứa đã ôm kín lấy nó, tiếng thét không thể hiểu nổi của hai đứa bạn làm nó điếc cả tai. Rồi Ginny, Neville và Luna có mặt, và rồi tất cả người nhà Weasley cùng bác Hagrid, và chú Kingsley và cô McGonagall và thầy Flitwick và cô Sprout, và Harry không thể nghe ra một lời nào của bất cứ người nào hét to, đừng nói chi chuyện phân biệt bàn tay ai với tay ai đang níu nó, kéo nó, cố gắng ôm lấy phần cơ thể nào của nó, hàng trăm người ép vào nó, tất cả đều quyết tâm chạm cho kỳ được Đứa Trẻ Sống Sót, cái lý do để rốt cuộc mọi việc đã kết thúc…

Mặt trời mọc lên vững chãi bên trên trường Hogwarts, và Đại Sảnh Đường bừng lên sự sống cùng ánh sáng, Harry là

phần không thể thiếu trong sự tuôn trào lẫn lộn của niềm hân hoan và nỗi tang tóc, của thương tiếc và tụng xưng. Họ muốn nó ở bên họ, biểu tượng và lãnh tụ của họ, người cứu mạng và kẻ hướng dẫn của họ, và dường như chẳng ai nghĩ tới chuyện nó thèm ngủ và khao khát được ở riêng với vài người trong số họ mà thôi. Nó phải nói chuyện với tang gia, siết chặt tay họ, chứng kiến nước mắt của họ, nhận lòng tri ơn của họ, nghe tin tức đang được đưa tới từ mọi nguồn khi ban mai sáng tỏ; rằng những kẻ bị ếm bùa Độc đoán trên khắp đất nước đã tỉnh hồn trở lại là chính họ, rằng bọn Tử Thần Thực Tử đang chạy trốn hoặc bị bắt giam, và chú Kingsley Shacklebolt đã được tạm thời chỉ định làm Bộ Trưởng Pháp thuật.

Họ dọn xác Voldemort đi và đặt xác hắn trong một căn phòng ở ngoài Đại Sảnh Đường, cách xa thi thể của Fred, thầy Lupin, cô Tonks, Colin Creevey và năm mươi người khác đã chết trong cuộc chiến đấu chống lại hắn. Cô McGonagall đã dọn ra những dãy bàn của các Nhà, nhưng không còn ai ngồi theo Nhà nữa: tất cả ngồi lộn xộn với nhau, thầy ngồi lẫn với trò, những con ma lẫn với phụ huynh học sinh, những con nhân mã và các gia tinh, thầy Firenze nằm dưỡng thương ở một góc, còn chú Grawp nhóng dòm qua một khung cửa sổ bể, và người ta thảy thức ăn vào cái miệng chú đang ngoác ra cười. Một hồi sau, mệt mỏi và hết xí quách, Harry nhận ra mình đang ngồi trên một băng ghế cạnh Luna.

“Nếu là em, thì em sẽ muốn có chút bình an và yên tĩnh,” Luna nói.

“Anh cũng muốn vậy,” nó đáp.

“Em sẽ đánh lạc hướng mọi người cho,” Luna nói. “Mặc Áo khoác Tàng hình của anh đi.”

Và nó chưa kịp nói được tiếng nào thì cô bé đã kêu lên, “Ôôôi, coi kìa, một trự Bá-láp-chấy Hâm-hâm-khùng!” và chỉ tay qua cửa sổ. Mọi người nghe thấy đều ngoảnh nhìn ra sau, và Harry thả tấm Áo khoác Tàng hình trùm lên mình, đứng lên.

Bây giờ nó có thể đi qua Đại Sảnh Đường mà không bị trở ngại. Nó nhìn thấy Ginny cách đó hai dãy bàn, cô bé ngồi tựa đầu lên vai mẹ. Sau này sẽ có thời gian để chuyện trò, còn nhiều giờ và nhiều ngày và có thể nhiều năm để mà nói. Nó thấy Neville, thanh gươm Gryffindor đặt bên cạnh dĩa trong lúc ăn, chung quanh là một đám người ngưỡng mộ nhiệt thành. Dọc theo lối đi giữa các dãy bàn mà nó đi qua, nó thấy ba người nhà Malfoy chúm chụm với nhau như thể không biết chắc họ có nên có mặt ở đây không, nhưng chẳng ai thèm bận tâm đến họ. Nó nhìn đâu đâu cũng thấy cảnh gia đình đoàn tụ, và cuối cùng, nó thấy hai đứa bạn mà nó khao khát bầu bạn nhất.

“Mình nè,” nó thụp xuống giữa hai đứa bạn, thì thầm. “Hai bồ đi với mình không?”

Tụi nó đứng dậy ngay, và nó, Ron với Hermione cùng nhau rời khỏi Đại Sảnh Đường. Cầu thang cẩm thạch đã bị sứt mấy miếng bự chảng, một phần lan can đã tiêu tùng, và cứ mỗi vài ba bậc thang tụi nó trèo lên lại thấy xà bần vương vãi cùng vết máu loang.

Tụi nó có thể nghe đây đó xa xa tiếng con Peeves bay vút

qua các hành lang hát véo von một khúc ca chiến thắng tự biên tự diễn:

Tụi mình đã oánh, tụi mình đã thắng, hoan hô Potter,

Và Voldy mọc mốc, còn khuya mới khóc, giờ tha hồ vui!

"Đúng là tạo được cảm giác về tầm cỡ và bi kịch của sự việc, hén?" Ron vừa nói vừa đẩy một cánh cửa mở ra cho Harry và Hermione đi qua.

Niềm vui sẽ đến, Harry nghĩ, nhưng lúc này chính sự ná thở vì kiệt sức, và nỗi đau mất Fred, mất thầy Lupin cùng cô Tonks đâm nó nhức nhối như vết thương thể xác trong từng bước chân. Nhưng trước nhất nó nợ Ron và Hermione một lời giải thích, hai đứa nó đã gắn bó với nó bền bỉ như vậy, và xứng đáng được biết sự thật. Nó kể lại một cách tỉ mỉ những gì nó đã thấy trong chậu Tưởng Ký và chuyện gì đã xảy ra trong rừng, và hai đứa thậm chí chưa kịp bày tỏ sự kinh ngạc và sửng sốt, thì tụi nó đã tới được nơi mà tụi nó đang tới, mặc dù chẳng đứa nào nhận ra chỗ đó nữa.

Từ lúc Harry nhìn thấy lần trước, cái đầu đá gác cánh cửa lên văn phòng hiệu trưởng đã bị ngã qua một bên; cái đầu đá cứ nghiêng nghiêng, cứ vẻ hơi khật khưỡng, và Harry thắc mắc cái đầu đá có còn phân biệt được mật khẩu nữa không.

"Tụi này đi lên có được không?" Nó hỏi cái đầu đá.

"Vô tư," cái đầu đá rên lên.

Tụi nó trèo qua cái đầu đá để vào trong cầu thang xoắn bằng đá chuyển động chầm chậm lên cao như một cầu thang tự động. Lên tới trên cùng, Harry đẩy cửa mở ra.

Nó liếc một cái nhanh gọn về phía cái chậu Tưởng Ký bằng đá còn để trên bàn đúng nơi nó đã bỏ lại đó, và bỗng dưng một âm thanh tét lỗ tai khiến nó phải thét lên, liên tưởng đến tai ương bùa chú và bọn Tử Thần Thực Tử quay lại, hay Voldemort tái sinh…

Nhưng đó là tiếng vỗ tay. Khắp các bức tường, các thầy cô hiệu trưởng của trường Hogwarts đang dành cho nó một tràng vỗ tay hoan nghênh nhiệt liệt; họ phất nón và có vài trường hợp phất tóc giả, họ chồm ra khỏi khung tranh để nắm tay nhau; họ nhảy tưng tưng trên cái ghế mà họ được vẽ ngồi trong đó: cụ Dilys Derwent khóc nức nở không chút xấu hổ; cụ Dexter Fortescue đang vẫy vẫy cái ống nghe của cụ; và cụ Phineas Nigellus la lớn bằng cái giọng cao eo éo, "Và hãy ghi nhận rằng nhà Slytherin đã đóng góp phần mình. Đừng để cho đóng góp của chúng ta bị lãng quên!"

Nhưng Harry chỉ đưa mắt tìm người đứng trong bức chân dung lớn nhất đặt ngay sau lưng cái ghế của hiệu trưởng. Sau cặp mắt kiếng hình nửa vầng trăng, nước mắt đang tuôn xuống chòm râu dài bạc phơ, và vẻ tự hào cùng lòng biết ơn toát ta từ cụ thấm vào lòng Harry niềm an ủi tựa như bài ca chim phượng hoàng.

Cuối cùng, Harry giơ hai tay lên, và những bức chân dung trở nên im lặng một cách kính cẩn, họ cười rạng rỡ và chùi nước mắt, háo hức chờ đợi nó phát biểu. Tuy nhiên, nó nhắm những lời muốn nói tới cụ Dumbledore, và chọn lựa từng chữ cực kỳ cẩn thận. Mặc dù kiệt sức và hoa mắt rồi, nó vẫn phải cố gắng lần chót, tìm một lời khuyên cuối cùng.

“Cái được giấu trong trái banh Snitch,” nó bắt đầu nói, “con đã làm rớt trong rừng. Con không biết chính xác ở chỗ nào, nhưng con sẽ không đi tìm lại nó. Thầy có đồng ý không?”

“Con thân mến, thầy đồng ý,” cụ Dumbledore nói, trong khi những bức tranh đồng sự của cụ có vẻ bối rối và tò mò. “Một quyết định can đảm và khôn ngoan, nhưng không kém gì mức ta kì vọng nơi con. Có ai khác biết chỗ cái đó rớt không?”

“Không một ai hết,” Harry nói, và cụ Dumbledore gật đầu hài lòng.

“Nhưng con sẽ giữ món quà của cụ Ignotus,” Harry nói, và cụ Dumbledore cười rạng rỡ.

“Nhưng đương nhiên, Harry à, cái đó vĩnh viễn là của con, cho đến khi con truyền lại nó cho đời sau!”

“Và còn cái này.”

Harry giơ cây Đũa phép Cơm nguội lên, Ron và Hermione nhìn cây đũa phép đó với một vẻ sùng kính mà Harry, ngay cả trong trạng thái mệt mỏi mụ người và buồn ngủ, cũng không muốn thấy.

“Con không muốn nó,” Harry nói.

“Cái gì?” Ron la lớn. “Bồ có khùng không?”

“Mình biết nó đầy quyền phép,” Harry mệt mỏi nói, “nhưng mình hạnh phúc hơn với cây đũa phép của mình. Vì vậy…”

Nó lục lọi cái túi bùa đeo quanh cổ, và rút ra hai khúc của cây đũa phép nhựa ruồi chỉ còn dính nhau nhờ sợi chỉ lông phượng hoàng. Hermione đã nói là cây đũa phép này không

thể sữa chữa được, sự hư hại trầm trọng quá. Nó chỉ biết là nếu cách này mà không hiệu quả thì sẽ vô phương luôn.

Nó đặt cây đũa phép gãy lên bàn giấy của hiệu trưởng, chạm đầu cây Đũa phép Cơm nguội vào cây đũa phép gãy, và nói *"Chữa lành!"*

Khi cây đũa phép liền lại, những tia sáng đỏ bắn ra từ đầu cây đũa. Harry biết là nó đã thành công. Nó cầm cây đũa phép nhựa ruồi và phượng hoàng lên và cảm thấy một hơi ấm đột ngột giữa những ngón tay, như thể cây đũa phép và bàn tay đang mừng vui được sum họp.

"Con sẽ đặt cây Đũa phép Cơm nguội về nơi nó đã xuất phát," nó nói với cụ Dumbledore, cụ vẫn nhìn nó với lòng yêu thương và cảm phục. "Nó có thể ở lại đó. Nếu con chết một cách tự nhiên như cụ Ignotus, quyền phép của cây đũa sẽ bị phá hủy, đúng không thầy? Vị chủ nhân trước đó sẽ không bao giờ bị đánh bại. Đó sẽ là kết thúc của nó."

Cụ Dumbledore gật đầu. Hai thầy trò mỉm cười với nhau.

"Bồ có chắc chưa đấy?" Ron nói. Trong giọng nói của Ron có thoáng chút ham muốn khi nó nhìn cây Đũa phép Cơm nguội.

"Mình nghĩ Harry đúng," Hermione nói khẽ.

"Cây đũa phép đó họa nhiều hơn phúc," Harry nói. "Và thiệt tình mà nói," nó quay lưng lại những bức chân dung; giờ đây nó chỉ nghĩ đến cái giường có bốn cọc giăng màn đang nằm chờ nó trên tháp Gryffindor, và thắc mắc không biết Kreacher có thể đem lên đó cho nó một miếng bánh mì kẹp

thịt không, “mình đã lãnh đủ họa cho cả một đời rồi.”

MƯỜI CHÍN NĂM SAU

Năm đó dường như mùa thu đến đột ngột. Buổi sáng ngày đầu tháng chín giòn rụm như một trái táo, và khi gia đình nho nhỏ nhấp nhô băng qua con đường rần rần xe cộ đi về phía nhà ga lớn đen nhẻm bồ hóng, khói từ ống thải khí xe hơi và hơi thở của những người đi bộ lung linh như mạng nhện trong khí lạnh. Hai cái chuồng bự tổ chảng lắc lư trên mấy chiếc xe đẩy chất đầy hành lý mà cha mẹ đang đẩy; mấy con cú trong chuồng rúc lên một cách giận dữ, và cô bé tóc đỏ mếu máo lẽo đẽo đằng sau mấy người anh, níu chặt lấy cánh tay của người cha.

"Chẳng bao lâu nữa đâu, rồi con cũng sẽ đi học," Harry nói với cô bé.

"Hai năm," Lily sụt sịt. "Con muốn đi *ngay bây giờ!*"

Những người đi lại mỗi ngày bằng xe lửa tò mò ngó chòng chọc mấy con cú khi gia đình len lỏi đi về phía thanh chắn giữa sân ga số chín và số mười. Giọng của Albus trôi đến tai Harry trong tiếng ồn ào chung quanh; mấy đứa con trai của anh tiếp tục cuộc tranh cãi đã khởi đầu ngay từ lúc ở trên xe hơi.

"Không! Em *sẽ không* vô nhà Slytherin!"

“James, thôi đi!” Ginny nói.

“Con chỉ nói là *có thể* thôi mà,” James nói, nhe răng cười với em trai nó. “Nói vậy thì đâu có gì sai. Nó *có thể* vô nhà Slytherin lắm…”

Nhưng James bắt gặp ánh mắt của mẹ bèn nín khe. Năm người trong gia đình Potter đến gần thanh chắn. Với ánh mắt hơi vênh váo khi ngoảnh nhìn đứa em trai phía sau, James nhận cái xe hành lý từ tay mẹ và bắt đầu chạy. Tích tắc sau đó, nó biến mất.

“Ba má sẽ viết thư cho con, nhé?” Albus lập tức hỏi cha mẹ nó, tranh thủ sự vắng mặt tạm thời của thằng anh.

“Mỗi ngày, nếu con muốn,” Ginny nói.

“Không phải *mỗi* ngày,” Albus nói nhanh. “Anh James nói phần lớn người ta chỉ nhận thư nhà khoảng một tháng một lần.”

“Năm ngoái ba má viết thư cho James ba lần một tuần,” Ginny nói.

“Và con đừng tin hết mọi điều nó nói về trường Hogwarts,” Harry nói chen vào. “Anh con khoái giỡn.”

Đi bên nhau, họ cùng đẩy chiếc xe hành lý thứ hai tới trước, tăng tốc độ. Khi tới được thanh chắn, Albus nhăn mặt, nhưng chẳng bị đụng gì cả. Thay vì tai nạn, cả gia đình hiện ra trên sân ga số chín ba phần tư, lúc đó đã mờ mịt vì hơi nước tỏa ra từ xe lửa Tốc hành Hogwarts. James đã lẩn vô những bóng người mờ mờ đông đúc trong sương mù.

“Họ đâu rồi?” Albus lo lắng hỏi, chăm chú nhìn những hình

bóng mơ hồ mà gia đình đi ngang qua khi xuống sân ga.

"Chúng ta sẽ tìm ra họ," Ginny nói giọng trấn an.

Nhưng làn hơi nước mờ mịt, và rất khó phân biệt được mặt mũi ai với ai. Tách khỏi người nói, tiếng nói nghe to một cách quái đản, Harry nghĩ anh nghe tiếng Percy lớn tiếng tranh luận về điều lệ chổi bay, và mừng là có cớ dừng lại chào hỏi…

"Má nghĩ họ kia kìa," Ginny chợt nói.

Một nhóm bốn người hiện ra trong sương mù, đứng bên cạnh toa cuối cùng. Gương mặt của họ hiện rõ khi Harry, George, Lily và Albus đi tới gần sát.

"Chào," Albus nói, nghe có vẻ nhẹ nhõm hẳn.

Rose tươi cười với nó, cô bé đã mặc vào bộ áo chùng Hogwarts mới toanh.

"Đậu xe ổn hả?" Ron hỏi Harry. "Mình làm được rồi. Hermione không tin là mình có thể lấy được bằng lái xe Muggle, bồ tin không? Bả tưởng là mình ếm bùa Lú lẫn tay giám khảo."

"Không, đâu có," Hermione nói. "Em hoàn toàn tin tưởng anh."

"Thật ra, mình *đã* khiến hắn Lú lẫn," Ron thì thào với Harry, lúc hai người cùng nhấc cái rương của Albus và con cú lên xe lửa. "Mình chỉ quên nhìn qua kiếng bên, và đành phải chịu thôi, mình có thể dùng bùa Siêu cảm thế cho cái đó."

Trở xuống sân ga, hai người thấy Lily và Hugo, em trai của Rose, đang bàn luận sôi nổi về Nhà mà tụi nó sẽ được phân

loại một khi cuối cùng tụi nó được đến trường Hogwarts.

“Nếu con mà không được vô nhà Gryffindor, ba má sẽ từ con,” Ron nói, “nhưng không áp lực đâu nhé.”

“Anh Ron!”

Lily và Hugo cười, nhưng Albus và Rose coi bộ không được vui cho lắm.

“Ổng không có ý nói vậy đâu,” Hermione và Ginny nói, nhưng Ron không còn quan tâm nữa. Bắt được ánh mắt của Harry, anh chàng kín đáo hất đầu về một điểm cách đó mười mấy thước. Hơi nước loãng đi trong chốc lát, và ba người nổi bật trên nền sương mù đang chuyển đổi.

“Nhìn coi ai kìa.”

Draco Malfoy đang đứng đó cùng vợ và con trai, áo khoác sậm màu gài nút đến tận cổ. Tóc anh ta có phần nào ngắn, khiến cái cằm nhọn nổi rõ hơn. Cậu học trò mới ngó giống hệt Draco, như Albus giống Harry vậy. Draco bắt gặp ánh mắt của Harry, Ron, Hermione và Ginny chăm chú nhìn mình, bèn gật đầu cụt lủn, rồi lại quay mặt đi.

“Vậy ra đó là thằng nhóc Scorpius,” Ron nói nhỏ. “Rosie, con nhớ đánh bại nó trong mọi kỳ thi nghe. May phước là con thừa kế não bộ của má con.”

“Anh Ron, làm ơn làm phước,” Hermione nói, nửa nghiêm nửa đùa. “Đừng xúi tụi nó đối nghịch nhau khi tụi nó còn chưa nhập học!”

“Em nói đúng, anh xin lỗi,” Ron nói, nhưng không thể nhịn được, anh chàng nói thêm, “nhưng mà, Rosie à, đừng có quá

thân mật với nó. Ông nội Weasley sẽ không bao giờ tha thứ cho con nếu con cưới một thằng thuần chủng."

"Chào!"

James lại hiện ra; nó đã tự giải phóng nó khỏi rương hòm, cú, và xe đẩy, và rõ ràng đang muốn nổ tung vì thông tin.

"Anh Teddy ở đằng kia," nó nói không kịp thở, chỉ trỏ ra sau lưng về phía một cuộn mây hơi nước. "Vừa mới thấy ảnh! Và biết ảnh đang làm gì không? *Đang hun Victoire!"*

Nó trố mắt thấy mấy người lớn, thất vọng ra mặt trước vẻ tỉnh bơ của họ.

"Anh Teddy của tụi mình ấy! Teddy Lupin ấy! Đang hun Victoire! Chị họ của tụi mình! Và mình hỏi ảnh làm gì vậy…"

"Con phá ngang họ à?" Ginny nói, "Sao con giống y cậu Ron…"

"… thì ảnh nói ảnh đến để tiễn chỉ đi học! Rồi ảnh biểu mình đi chỗ khác. Ảnh đang hun chỉ!" James nói thêm như thể e ngại mình chưa nói rõ.

"Ôi, nếu họ cưới nhau thì dễ thương quá!" Lily mơ màng thầm thì. "Lúc đó anh Teddy sẽ thực sự là người trong gia đình!"

"Cậu chàng tới nhà mình ăn cơm bốn lần một tuần," Harry nói. "Sao mình không mời cu cậu tới ở chung luôn cho rồi?"

"Dạ phải!" James sốt sắng nói. "Con không ngại ở chung phòng với Al… Anh Teddy có thể ở phòng con!"

"Không," Harry cương quyết nói. "Chừng nào ba muốn sập

nhà thì con và Al sẽ được ở chung phòng.”

Harry coi giờ trên chiếc đồng hồ đeo tay cũ rích mòn vẹt vốn là đồng hồ của cụ Fabian Prewett.

“Gần mười một giờ rồi, các con nên lên tàu đi.”

“Nhớ gởi lời thăm chú Neville giùm ba má,” Ginny dặn dò James khi ôm hôn nó.

“Má! Con không thể gởi lời thăm một giáo sư!”

“Nhưng con biết chú Neville…”

James đảo tròn con mắt.

“Ở ngoài, ừ thì được, nhưng ở trường chú là giáo sư Longbottom, đúng không? Con không thể đi vô lớp Thảo Dược và gởi lời thăm giáo sư…”

Lắc đầu trước sự ngớ ngẩn của má mình, thằng nhóc xả nỗi bực mình bằng cách đá Albus một cái.

“Hẹn gặp lại, Al. Coi chừng mấy con vong mã.”

“Em tưởng mấy con đó vô hình mà? Anh *đã nói* chúng *vô hình* mà!”

Nhưng James chỉ cười lớn, cho phép má nó hôn nó, cho phép ba nó ôm nó một cái sơ sịa, rồi nhảy phóc lên chiếc xe lửa đang nhanh chóng đầy hành khách. Họ thấy nó vẫy tay, rồi phóng vọt lên hành lang để kiếm bạn bè nó.

“Vong mã chẳng có gì đáng sợ hết,” Harry nói với Albus. “Chúng là những con vật hiền lành, không có gì phải sợ. Với lại, con sẽ không lên trường bằng xe vong mã, con sẽ đi thuyền về trường.”

Ginny hôn tạm biệt Albus.

“Hẹn gặp lại con vào lễ Giáng sinh.”

“Tạm biệt, Al,” Harry nói khi con trai ôm anh. “Nhớ là ông Hagrid đã mời con đến uống trà vào thứ sáu tới. Đừng lôi thôi với Peeves. Đừng đấu tay đôi với ai khi chưa biết đấu như thế nào. Và đừng để James hù dọa.”

“Nếu con bị vô nhà Slytherin thì sao?”

Câu hỏi thì thầm đó chỉ dành cho cha nó mà thôi, và Harry biết là chỉ cái khoảnh khắc chia tay mới khiến được Albus để lộ nỗi lo sợ đó lớn lao và thật thà cỡ nào.

Harry ngồi thụp xuống để gương mặt Albus hơi cao hơn mặt cha một tí. Trong ba đứa con của Harry, chỉ một mình Albus thừa hưởng đôi mắt của bà nội Lily.

“Albus Severus,” Harry nói khẽ, để không ai khác ngoại trừ Ginny có thể nghe, mà Ginny thì đủ tế nhị để giả đò vẫy tay chào Rose, cô bé lúc này đã lên tàu. “Con mang tên hai vị hiệu trưởng của trường Hogwarts. Một trong hai người đó thuộc Nhà Slytherin và ông ấy có lẽ là người dũng cảm nhất mà ba từng biết.”

“Nhưng *rủi* mà…”

“… thì nhà Slytherin sẽ có được một học sinh xuất sắc, đúng không? Ba má không coi chuyện đó quan trọng, Albus à. Nhưng nếu con coi điều đó là quan trọng, con có thể chọn Gryffindor thay vì Slytherin. Cái Nón Phân Loại có cân nhắc đến sự lựa chọn của con.”

“Thật hả?”

“Nó đã làm vậy đối với ba.”

Trước đây Harry chưa bao giờ nói điều đó với con cái, và anh thấy vẻ ngạc nhiên trên gương mặt Albus khi nghe anh nói điều đó. Nhưng lúc này cánh cửa các toa dọc chuyến tàu lửa màu đỏ thắm đang đóng sập lại, và những đường nét lờ mờ của phụ huynh đang chen chúc tới trước để hôn tạm biệt con cái lần cuối. Albus nhảy lên tàu và Ginny đóng cánh cửa lại sau lưng cậu bé. Học sinh bu lại cửa sổ gần chúng nhất. Rất nhiều gương mặt, cả trong tàu lẫn ngoài tàu lửa, dường như đều quay về phía Harry.

“Tại sao họ ngó chằm chằm vậy?” Albus hỏi khi nó và Rose nhóng cổ nhìn quanh những học sinh khác.

“Đừng lo lắng chuyện đó,” Ron nói. “Họ nhìn chú ấy mà, chú cực kỳ nổi tiếng.”

Albus, Rose, Hugo và Lily cười vang. Tàu lửa bắt đầu chuyển bánh, và Harry đi dọc theo con tàu, nhìn gương mặt thon thon của con trai đã bừng lên niềm háo hức. Harry vẫn giữ nụ cười mỉm và vẫy vẫy tay, cho dù nhìn theo đứa con trai vuột ra khỏi vòng tay mình chẳng khác gì một mất mát nho nhỏ…

Vệt hơi nước cuối cùng tan biến vào khí trời thu. Đoàn tàu lửa chạy vòng theo khúc quanh. Bàn tay Harry vẫn còn giơ lên giã biệt.

“Nó sẽ bình yên mà,” Ginny thì thầm.

Khi Harry nhìn vợ, anh đưa tay hạ xuống một cách lơ đãng và sờ vào cái thẹo hình tia chớp trên trán.

“Anh biết nó sẽ bình yên.”

Cái thẹo không còn đau nữa trong suốt mười chín năm qua. Tất cả đã yên lành.

HẾT

Harry Potter

và Hòn Đá Phù Thủy

và Phòng Chứa Bí Mật

và Tên Tù Nhân Ngục Azkaban

và Chiếc Cốc Lửa

và Hội Phượng Hoàng

và Hoàng Tử Lai

và **Bảo Bối Tử Thần**

LỜI CẢM ƠN

Để hoàn thành được dự án Harry Potter series đủ 7 tập trọn vẹn này, phải cám ơn rất, rất nhiều người, nếu mình có thiếu sót gì, hay thiếu sót ai thì mong ai đó bỏ qua, đừng buồn, đừng giận mình, nhé!

Trước tiên là NGUỒN TEXT : Từ Thư Viện Ebook TVE-4U mà cụ thể là dự án remake mình dẫn và lấy từ :

- Bản text đánh máy đủ 7 tập của dự án trước đó của bạn @maxiqboy

- Bản text OCR của @maidorim up từ nhóm Ebolic

- PDF scan của @maidorim up

Tiếp đến là NỀN CSS EBOOK dựng sẵn đủ 7 tập của anh @NQK

Cùng một dàn nhân sự hùng hậu soát lỗi, bao gồm:

- Cả trước đó để có được bản text đánh máy cơ bản đã qua chỉnh sửa lỗi của dự án trước, mình không theo sát nên không thể kể ra cụ thể hết để cám ơn tất cả các bạn được, mong mấy bạn bỏ qua nhé!

- Và sau này, những bạn tham gia trực tiếp dự án remake của mình : @annie_tuongminh, @fyafog, @Mạc Vấn, @pinoko, @hoangkhanh483, @lamtam, @ngocanhdinh1312, @chanhvan1987; cùng các bạn đóng góp list lỗi khi đọc: @vinhhoa, @songuyento… Chân thành cám ơn tất cả các bạn!

Cùng với sự giúp đỡ ngầm của các tiền bối, các bạn khác,

và sự động viên, khích lệ, quan tâm của tất cả các bạn yêu mến Harry đã giúp mình đi đến đích và hoàn thành được dự án một cách coi-như-là-trọn-vẹn! Một lần nữa xin chân thành cám ơn tất cả! Và chúc một năm mới 2019 nhiều sức khỏe, niềm vui, hạnh phúc và thành công mới!

Thân ái, Misaki - Quảng Nam - 01/2019!

Trúc Quỳnh và Những Người Bạn - @VCTVEGROUP !

[*] Fred nói tiếng Pháp pha tiếng Anh, “Here - *permettez moi to assister vous*.”

[*] Nguyên văn: “Toujours pur”.